John Adams
Library.

IN THE CUSTODY OF THE
BOSTON PUBLIC LIBRARY.

SHELF No.
Adams
21.1

THESAURUS TEMPORUM,

EVSEBII PAMPHILI

CÆSAREÆ PALESTINÆ

EPISCOPI.

THESAURUS TEMPORUM.

EVSEBII

PAMPHILI

CAESAREÆ PALESTINÆ

EPISCOPI.

THESAURUS TEMPORUM,

EVSEBII PAMPHILI

CÆSAREÆ PALÆSTINÆ

EPISCOPI,

CHRONICORUM CANONUM

Omnimodæ hiſtoriæ libri duo, interprete HIERONYMO:
ex fide vetuſtiſſimorum Codicum caſtigati.

Adams. 21-1

ITEM

Autores omnes derelicta ab Euſebio & Hieronymo continuantes.

EJUSDEM EUSEBII

Utriuſque partis Chronicorum Canonum reliquiæ Græcæ, quæ colligi potuerunt.

OPERA *ac* STUDIO

JOSEPHI JUSTI SCALIGERI,

JULII CÆSARIS à BURDEN FILII.

EDITIO ALTERA;

EJUSDEM JOSEPHI SCALIGERI

TERTIA FERE PARTE AUCTIORES

Notæ & Caſtigationes in Latinam *Hieronymi* interpretationem & Græca *Euſebii*, *ſuprema Autoris cura emendatæ.*

EJUSDEM JOSEPHI SCALIGERI

Iſagogicorum CHRONOLOGIÆ *Canonum libri tres ad Euſebii Chronica & doctrinam de temporibus admodum neceſſarii:*

CVM

Duobus Indicibus RERUM & AUTORUM.

1492

AMSTELODAMI,

Apud JOANNEM JANSSONIUM.

cIↃ IↃC LVIII.

CVM PRIVILEGIO REGIS.

Adams
21.1

PRIVILEGE

DU ROY

TRESCHRESTIEN.

LOUIS *par la grace de Dieu Roy de France & de Navarre, a nos amés & feaux les gens tenans nos Cours des Parlements, Mees. des Requeſtes ordinaires de noſtre Hoſtel, Baillifs, Seneſchaux, Prevoſts, leurs Lieutenans, & tous autres nos Juſticiers & Officiers qu'il apartiendra, Salut.* J. Janſon *marchand Libraire de la Ville d'Amſterdam, Nous a fait remonſtrer qu'il deſireroit faire reimprimer le Livre intitulé,* La Chronique d'Euſebe, avec les Commentaires de Scaliger, beaucoup augmentés depuis la premiere Impreſſion, tres utille au public, & a tous les gens de lettres, *s'il nous plaiſoit de luy en accorder la permiſſion, & nos lettres ſur ce neceſſaires, qu'il Nous a treshumblement fait ſupplier luy vouloir octroyer. A ces Cauſes nous avons de nos graces ſpeciales permis, & permettons par ces preſentes de faire Imprimer, vendre, & diſtribuer led. livre en tel volume & charactere que bon luy ſemblera, durant le temps de dix annees. Faiſant deffences a tous libraires, Imprimeurs & autres nos ſujets de quelque condition qu'ils ſoient d'imprimer ou contrefaire en quelque ſorte & maniere que ce ſoit led. livre pendant leſd. années, apeine de trois mille livres d'amende, confiſcation des exemplaires, & de tous deſpens, dommages, & intereſts envers l'expoſant, a condition de mettre deux exemplaires dud. livre dans noſtre bibliotheque, & un en celle de noſtre tres cher & feal le Sr. Seguier Chevalier Chancellier de France : Mandons au premier noſtre huiſſier ou ſergent ſur ce requis, faire pour l'execution des preſentes tous exploits neceſſaires, ſans demander autre permiſſion. Car tel eſt noſtre plaiſir.*

Donné a Paris le troiſieme jour de Juin mil ſix cens cinqte. & huit, & de noſtre Regne le ſixieme.

PAR LE ROY,

En ſon Conſeil.

SALMON, *& Seelé.*

IN HOC VOLUMINE HÆC CONTINENTUR

LATINA.

Euſebii Pamphili Cæſareæ Palæſtinæ Epiſcopi ex priori parte Chronicorum Canonum omnimodæ hiſtoriæ reliquiæ, quæ colligi potuerunt, interprete Hieronymo, cum appendice Proſperi Tironis Aquitani excipientis derelicta ab Hieronymo.

Euſebii Chronicorum Canonum pars poſterior, quæ vocatur Chronicus Canon interprete Hieronymo, cum ſupplemento ejuſdem.

Proſperi Tironis Aquitani Chronicon Conſulare excipiens derelicta ab Hieronymo.

Victoris Epiſcopi Tunuenſis in Africa Chronicon Conſulare continuans derelicta à Proſpero.

Johannis Abbatis monaſterii Biclatienſis in Hiſpania fundatoris Chronicon excipiens ubi deſinit Victor Tunuenſis.

Idacii Lemicenſis in Gallæcia Epiſcopi Chronicon continuans derelicta ab Hieronymo.

Ex editone JAC. SIRMUNDI, Lutetiâ Pariſ. Marcellini Comitis Chronicon. Opere ejuſdem SIRMUNDI.

Marcelli Comitis V. C. luculentum Chronicon continuans derelicta ab Hieronymo, uſque ad annum Chriſti DLXVI.

Excerpta ex Africani Pentabiblo & Euſebii priore parte Canonum Chronicorum omnimodæ hiſtoriæ, homine barbaro collectore & interprete ineptiſſimo, utiliſſima alioquin, & bonæ frugis refertiſſima, nunc primum edita. Ex bibliotheca Putanorum fratrum Claudii V. C. Senatoris Pariſienſis filiorum.

GRÆCA.

Χρονικῶν Κανόνων παντοδαπῆς ἱστορίας Εὐσεβίου τοῦ Παμφίλου τὰ σωζόμενα. Euſebii Pamphili Chronicorum Canonum omnimodæ hiſtoriæ Græca prioris partis, quæ ſuperſunt, antehac non edita.

Εὐσεβίου τοῦ Παμφίλου χρονικὸς κανών. Euſebii Pamphilii Chronicus Canon.

Ἐπιτομὴ χρόνων ἀπὸ Ἀδὰμ τοῦ πρωτοπλάστου ἀνθρώπου, ἕως κ ἔτους τοῦ βασιλείας Ἡρακλείου. Compendium temporum auctoris innominati nunquam antea editum, ab Adam primo homine, ad annum XX imperii Heraclii cum Conſulibus: opus utiliſſimum quanquam ſcriptoris idiotæ. Ex Bibliotheca V. C. Iſaacii Caſauboni.

Χρονογραφία Νικηφόρου Πατριάρχου. Chronographia Nicephori Patriarchæ Conſtantinopolitani nunc primum Græce edita.

Ἱστορικῶν συναγωγή. Collectanea hiſtoriarum partim ex iis ſcriptoribus, qui nondum editi ſunt, partim ex iis, qui editi. Penus antiquæ memoriæ locupletiſſimum, totum ferè Euſebium illuſtrans.

NOBILISSIMO ET ILLVSTRISSIMO

VIRO

IACOBO AVGVSTO THVANO

IACOBI AUGUSTI F.

COMITI DE MESLAY, &c.

REGI CHRISTIANISSIMO

A SANCTIORIBUS CONSILIIS,

ET AD

PRÆPOTENTES FOEDERATI BELGII PROCERES

LEGATO.

QUod ille dixit olim Cæsari : *Cæsar, qui apud te audent dicere, magnitudinem tuam ignorant, qui non audent, humanitatem ;* id ego tibi, VIR MAGNE, si dixero, non equidem vereor, ne quis parum ex animi mei sententia dictum existimet. Ne nunc quidem auderem, quod audeo, nisi animum addidissent ea, quæ de Tua in literas, earumque ministros omnes propensissima voluntate retulit summus ille Tui nominis cultor, ALEXANDER MORUS, post VOSSIUM & BLONDELLUM, viros incomparabiles, primarius in hac inclyta civitate Professor, qui sæpius interpellatus in hujus Operis molitione nunquam suam nobis opem operamque denegavit : ac tandem cum ego incredibili cupiditate arderem, ut EUSEBII, HIERONYMI, SCALIGERI nomina, THUANÆO iterum prælucente illustriora redderentur, id ut etiam auderem, quod alioqui pro mea verecundia non erat, autoritate sua perfecit. Quem enim sortis nostræ hominem non deterreat ab affatu, non

dicam

dicam ingenii & animi tui magnitudo, Domus ſplendor, & --- *inclyta fama Gloria*, ſed ſublime iſtius qua ſub Regum Maximo ſtatim emines, dignitatis faſtigium? cui ſummum quidem Virtus tua debet ornamentum; ſed majus imputat. Verum enimverò quantum tuæ me Dignitatis fulgor deterruit hactenus, tantum invitat & allicit humanitas, tali potiſſimum præcone. Quod igitur ipſe procul dubio facturus erat SCALIGER, ſi provixiſſet ad hunc uſque diem, aut ſi quem filium ſtudiorum ſuorum hæredem reliquiſſet, id ego multis nominibus mihi faciendum putavi, ut hoc Herculeum Opus à me denuo in lucem editum, nomini Tuo nuncuparem. Primum enim, quis eſt adeò in litteris hoſpes, ut neceſſitudinem ignoret, quæ THUANI, & SCALIGERI nomina jam olim ſanctiori copula devinxit? cum hoc non tam SCALIGERI, quàm ipſius eruditionis: Tuum verò non magis Tuum quàm & eruditionis & ipſius in eruditos munificentiæ nomen eſſe videatur. Ne operas quidem Typographicas latere poteſt, opinor, admiranda ξωωρίς, quæ tam ſæpe conjunctè in eadem pagina verſatur, ut ſi quis alterum ſciat, idem ambos noverit: quemadmodum olim cui notus erat Horatius aut Maro, fieri vix poterat, ut Mœcenatem ignoraret. Quod Mœcenatis nomen in quem unquam hominem potiori jure quàm in Auguſtum parentem tuum conveniet? qui non modo SCALIGEROS & CASAUBONOS, ſed quicquid eruditorum ævo illo fuit, non præſidio tantum & gratia & conſilio bono, ſed re juvabat & ære ſuo proprio, planè inuſitata & Principe viro digna liberalitate. Quæ profecto in ipſo longè admirabilior extitit, quàm in Mœcenate illo priſco, quod hic quidem Sabinos dabat, ut audiret illud: *atavis edite Regibus*, & iniqua mercede nummorum & villarum immortalitatem nominis ad poſteros redimebat: Parens autem ille tuus & opibus & doctrnæ ivi pollens, qui jam tum omnium laudibus gentium in cœlo erat, & maturis honoribus præſentique

gloria

gloria vivus perfruebatur, quando nullius indigebat suffragio vel prædicatione ut inclarescceret, ad succurrendum Eruditis bonæ tantum conscientiæ pretio ducebatur. Neque verò ulla ei Oda vel Ecloga, nec ullum Elogium aut Anathema certius æternitatem, quam propria monumenta conferret. Historias illas dico, melius Historiæ ideam dicerem, in quibus eruditorum, quo quisque floruit tempore, nunquam omittitur justa & benigna laudatio, ut illi vel hoc nomine multo plus eruditionem professi debeant, quam de eo mereri potuerunt. Nec minorum gentium aliquos, ne Typographos quidem solertiores laude frustrari sua passus, nihil ab iis accipere potuit, quod jam non deberent, aut quod non ipse postmodum in eodem genere cumulatius refunderet: ut necesse sit omnino gratuitum fuisse, quicquid ex arcâ depromebat. Ac SCALIGER quidem nihil ei magnificentius, nihil antiquius offerre potuit, quàm hunc THESAURUM temporum, Operum, quibus posteros beavit, longe præstantissimum: quem interim, ut nihil aliud accessisset, elogium illud Scaligerorum quod Historiæ Thuanæ lib. XXI. legitur, nullo æstimandum thesauro, luculentè pensavit. At nos in ea tempora servati sumus, quibus illud scitè quidem non ita verè dictum apparet, quamdiù fuerint Mœcenates, Marones nunquam defore: nostro enim ævo non illi, sed hi planè defecerunt, aut ut dicam simpliciter, fuerunt SCALIGERI, non autem desunt THUANI: *Sunt Mœcenates, & desunt Flacce Marones.* Quis est enim adeò ab omni pudore derelictus, ut in contumeliæ partem interpretetur, quod SCALIGERI defecisse dicuntur, aut non præclarè secum agi putet, si SCALIGERIS *longo sed proximus intervallo* perhibeatur? Quo mihi videor opportunius ultimum tibi Scaligerorum, non unum è multis scriptorem, depositis exuviis novum ac nitidum, & industria mea veluti redivivum hîc sistere. Qui si Lutetiæ nunc esses & il-

lius venerandi Senatus Præſes, Juſtitiæ libram temperares, tamen partium eſſe mearum crederem, illuc etiam hoc ad te deferre munus : cum ipſa poſtulet æquitas, ut quod ſemel Auguſto Patri ſacrum fuit, ad Auguſtum Filium, tanquam ad juſtum & virtutis plane ſingularis, & ornamentorum omnium hæredem tranſeat. Jam verò cùm & Legatus Regius in hoc Belgio ſis, & præfiſcinè dicam, Legatorum ſplendor, patriamque noſtram optima rerum donaveris, conſtituta Pace, cujus nobiliores Artes, & quotquot illis ſubſerviunt, beneficio refoventur, quid ſupereſt quam ut Univerſæ te Litteræ certatim, quendam veluti Muſegeten quibuſcunque poſſunt modis colant & venerentur? Ipſæ, credo, Muſæ, domeſtica tibi Numina, te Præſidem Aſtrææ, te Legatum huic Belgio invident, & quem ſibi datum unicè vellent, certè partientur : cum univerſis hujus Belgii Proceribus, maximè verò AMSTELODAMENSIBUS Dominis meis in te demerendo certabunt : à te Legato, ut civitates à Conſulibus, annos deinceps computabunt ſuos : tibi ponent aras, tibi ſtatuas dedicabunt, non ex marmore aut ſaxo, ſed ex quantumvis levi, quovis tamen ære perenniori materia, qualem hic vides. Quam profectò nemo Te melius æſtimet, qui per univerſum litterarum orbem cœleſte illud, efficax & avidum, doctrinæque rapax ingenium adeò feliciter circumtuliſti, nulla ut ſit Ars ingenua, de qua non pari cum artificibus & peritia judicare poſſis, & æquitate ſoleas. Mirantur, qui te quotidie vident conterentem veterum libros, tot inter & tanta negotia, quæ ſolus influentia ſuſtines, inſtar refectionis captans mutationem laboris:

—— —— —— —— animuſque vicißim
Aut curam impendit populis, aut otia Muſis.

Liceat igitur iiſdem mihi te verbis affari quibus Scaliger Patrem Thuanum, cùm ei dixit non habere ſe aliquid

Euſebio

Euſebio quod mitteret antiquius, nec ipſo noſſe ullum digniorem ad quem mitteret. Ego verò Scaligero ad Euſebium nec habui præſtantius quicquam quod offerrem Tibi : nec ullum vivere te digniorem puto, cui ſcriptum optimi ſcriptoris optimum offerretur. Quod judicium meum, nec meum, ſed illius quem dixi & in hoc Belgio Eruditorum omnium calculis omnibus approbabunt, ſat ſcio, CAPELANI, MENAGII, PELISSONI, BOCHARTI, DALLÆI, VALESII, OGERII, BIGOTII, HUETII, FABRI, BULLIALDIQUE Tui, totque alia decora Franciæ veſtræ ingenia, qui fulgentis in hoc propylæo Auguſti nominis illecebra ducti complectentur Editionem meam : quo pacto cæteris ubique gentium ſimilibus eorum, ſed ubi ſimiles? ut ſpero, commendabitur. Eat igitur bonis avibus hoc à me luci redditum Volumen, inferendum illi toto Orbe nobiliſſimæ Bibliothecæ Tuæ, quam omnibus numeris abſolutam ævo ſuo ſcripſit CASAUBONUS : quo verò jam nomine diceret innumeris à te coemptis, & nuper octingentis quantivis pretii manuſcriptis libris auctiorem? Eat, nec ſemper apertas apud te pulſet Muſarum fores ; neque verò Senatum illum Eruditionis ac Bonæ mentis nimium pertimeſcat, qui quotidie in Ædibus tuis etiam abſente Præſide ſuo cogitur, florem illum delibatum doctioris Orbis, Concilium illud Sapientum, cui tu ſacrarium & Auguſtale veluti quoddam penates tuos præbere voluiſti. Hæc autem omnia, ubi cum animo reputavi meo : præcipuè verò Tuam, & eruditionem & in omnia eruditionis præſidia & inſtrumenta voluntatem ac ſtudium : paulo mihi videor, quàm eram initio, factus audentior ; miniméque vereor illud certè, nequis me rerum arbiter idoneus inſimulet quaſi proditæ à ſapientibus viris ſententiæ illius oblitum : in primis in muneribus dandis eſſe ſpectandum, ut apta ſint quæ donamus. Vale, O & præſidium & dulce decus, utinam meum ! ſed omnino cunctarum

Pacis Artium : & me meosque, si meremur indefesso Reip. litterariæ, cujus Tu Præses perpetuus, adjuvandæ conatu, in patrocinium tutelamque tuam suscipere ne dedigneris.

EXCELLENTIÆ TVÆ

Deditissimus addictissimusque

J. JANSSONIUS.

EIDEM

Nobilissimo, Illustrissimoque

LEGATO.

QVæ Tuus ille Parens se non indigna putavit
Non eadem atque eadem suscipe dona libens,
Rara quidem soboles, Heroïs filius Heros,
Qui, nisi me fallit, sed neque fallit, amor,
Nescio quid majus meliusque Parente minaris,
Dum Tibi se melior Scaliger ipse redit.

ALEXANDER MORUS.

ALEX-

ALEXANDER MORUS
LECTORI.

Quantum invidiæ ſuſtinuerit, cum viveret, Josephus *ille* Scaliger, *cui & hunc Theſaurum Temporum & tot alia debes, teſtantur graves querimoniæ, quas identidem ſcriptis inſeruit ſuis. Teſtantur & epiſtolæ jam editæ, nec minus eæ, quæ ſervantur in Bibliotheca Thuanæa, edi profectò digniſſimæ: in quibus, ut apud Amicos, animi ſui libenter explicabat æſtum. Ac Scioppius quidem, vir Latinæ linguæ peritus ad miraculum, ſed maledicendi peritior, nec impune, vivus vivum inſectatus eſt: ut alios innumerabiles omittam, qui viri nobilitate, doctrina, virtute principis nec proſapiæ, nec eruditioni, nec moribus denique pepercerunt. Nam quid de nobis homuncionibus dici tam importunum & immane, tàm dirum horrendumque poteſt, quod non de Heroê illo dictum ſit prius? Tanquam Pharmacum, tanquam infantem, tanquam impuriſſimum inceſtiſſimumque traduxerunt eum, quo nemo tum vixit aut inter eruditos nobilior, aut inter nobiles eruditior, aut inter utroſque ſanctior. Illud tamen haud paulò intolerabilius putem, quod poſt ejus obitum extitere Scioppii Scioppio pejores, quibus aurigantibus ad famam, beati ſollicitare manes, & barbam leoni mortuo vellere commodum viſum eſt. O tempora, in quæ dilati ſumus, quibus ne ſupremo quidem fine domatur illa bellua, & in mortuis paſcitur! Surdis præcipit Chilon,* τὸν τελευτηκότα μὴ κακολόγει, ἀλλὰ μακάριζε: *ſurdis Solon lege lata interdicit* τὸν τεθνηκότα κακῶς ἀγορεύειν: *ſurdis Plutarchus denuntiat,* ὅσιον τὸς μεθεστῶτας ἱερὸς νομίζειν, *tum & illud quàm rectè;* καὶ πολιτικὸν ἀφαιρεῖν τῆς ἔχθρας τὸ ἀίδιον: *ſurdis denique Poëta canit:*

—— —— —— jam parce ſepulto;
Nec Patris Anchiſæ cineres maneſve revelle.

fruſtra & alter illud:

—— —— extinctus amabitur idem.

Nos & incolumes, & ſublatos ex oculis odimus. Saltem illud Planci meminiſſemus, cum diceretur orationes in eum parare Pollio, quæ ab ipſo aut liberis poſt mortem Planci ederentur: Cum mortuis nonniſi larvas luctari: *aut illa Sophoclis non Chriſtiani hominis:*

—— ἀνδρὸς δ' ὃ δίκαιον, εἰ θάνοι, βλάπτειν τὸν ἐχθρὸν, οὐδ' ἐὰν μισῶν κυρῇς.

Et alibi:

Αλλ' εἶκε τῷ θανόντι, μηδ' ὀλωλότα
Κέντει· τίς ἀλκὴ τὸν θανόντ' ἐπιζανεῖν;

Tùm alterius illud:

Φοβερὸν ἀνθρώποις τόδε, κταμένοις ἐπ' αἰζηλοῖσι καυχᾶσθαι μέγα.

Et hoc Euripidis:

Οὐ γὰρ ἐχθρὰ καταθανόσι κεῖσθαι ἐπ' ἀνδράσιν. Θάνατος γὰρ ἀνθρώποισι νεικέων τέλος.

Solebant homines, vivos invidia, mortuos veneratione proſequi: dum ſe præſentibus argui credebant, præteritis erudiri. Nunc nimis multi ſævientis in oſſa Syllæ ingenium æmulantur, & libentius mordent utique non remorſuros. Illos omitto, qui ſatis ad famam nominis adipiſcendam putant, ſi præſcribere poſſint illud: contra Scaligerum, *vel* Scaligeri error oſtenſus: *nec eos præcipuè tango, qui vel nobilitatis mentitæ, vel violatæ Latinitatis ei dicam etiamnum ſcribunt. Ac Patavii quidem cum eſſem ante hoc biennium & quod excurrit, amiciſſimos & præſtantes eruditione viros dicere memini, certius nihil aut liquidius nunc eſſe, quam ex nobilitate Patavina Scaligerum exortum, idque ſe rationibus graviſſimis ex fidei minime dubiæ monumentis compertum & exploratum habere. Benè, primùm, dixi, quod non amplius ad ſordidam vulgi fæcem relegatur: deinde quod Livio*

non indignus popularis additur : ac demum quod jam opinor de Scaligeri, ut olim de Homeri patria certabitur. Equidem ut existimo, seu Patavinæ nobilitati, seu Principibus eum Veronensibus attribuis : nec certamen displicet : longius submovebat ingenii fascibus, & nihil tam excelsum erat, quod non animo superaret. Cujus animi magnitudo, in tanta fortunæ iniquitate, virtutis præstantia, sublimis & erecta supra seculi genium conscientia, ipseque adeo dicendi character & ἀξίωμα, confitentibus etiam apud Italos tot illis veræ virtutis intelligentibus ingeniis, longè lateque Principem ostentant. Ut mirum sit, qui status ei controversiam moverunt, ejus sermonem reprehendisse, quia res ipsas non poterant, ut parum Latinum, nec cum artis famelicæ regulis congruentem : cùm nihil sit ignobilius, aut quod degeneres animos magis arguat, quam præstantissimis rebus intentum, sollicitè cavere, ne quid in verbis pecces : aut quasi nota non esset vox illa Plinii secundi de quodam Amico : eo ipso eum peccare quod nihil peccaret. *Certe Critici veteres τὸ ἀδιάπλωτον, quod Apollonio Rhodio tribuebatur, inter plebeiæ signa indolis posuerunt. In his Longinus libello περὶ ὕψους aureo, qui & ἁμαρτήματα quædam ὑψηλῆ agnoscit : & quædam ὑπὸ μεγαλοφυΐας ἀνεπιτάτως παρενηνεγμένα. Non captant muscas Aquilæ : nec ultro sese pistrino Grammaticæ servitutis, tristissimoque pædagogicæ diligentiæ labori mancipant, heroico spiritu & alta quadam mente præditi scriptores. Qui sine venia undique non placebunt : sed quis hanc veniam denegabit illis, qui procul à vulgo remota commentantur & profutura seculis,* Quique sui memores alios fecere merendo ? *Recte Anastasius Sinaita : ὁ ἔχων νοῦν ἐν τοῖς νοήμασι, σφαφρονεῖ τῶν σολοικῶν. Chrysippus apud Plutarchum & Ellipses & alia orationis flagitia homini Philosopho concedit, ἢ νὴ Δία σολοικισμός, propter quos alii erubescerent. Benè est, quod qui Scaligerum non satis accuratæ Latinitatis insimulant, ejusdem consortio criminis etiam Ciceronem involvunt. Quem ajunt perperam decidisse nobilem quæstionem scilicet, Rectene Pompejus tertiùm Consul an tertiò diceretur, & insimulant quod solœcismi ab Attico postulatus, malè bonam causam suam tantus patronus egerit, quod oppida non putarit esse loca, quod in Attii poetæ verbis syntaxeos rationem ignoraverit, & si quæ talia. Quæ licet non viderem, quî refelli possint, malim ego tamen reus esse talium cum Tullii & Scaligeris, quàm judex sedere cum istis. Ac Tullius quidem se non ita pĕrfectum linguæ patriæ autorem putavit, ut errorem non ultro suum agnoverit in voce nautica,* inhibendi. *Iam si quis aut Regum* subditos, *pro subjectis, aut* fidem adhibere *pro credere alicui, dixerit, ætatis nostræ more loquutus fuerit, licet forte neutrum, eo certe sensu, Latinum sit. Qualia propemodum infinita nobis, nobis autem ! imò doctissimis undecunque viris excidere necesse est, & qui perpetuò in his litteris ærumnosas contriverunt ætates, lingua præcipuè desita utentibus, cum iis quæ hodiè vigent, vix quisquam peregrinus ita feliciter loquatur, aut emendatè scribat, ut non indigenis ludibrio sit. Riserunt nuper Gaudentium Etrusci sua verba conantem, numeris etiam astricta : nostrates Baudium, nostro sermone versus non optimos musinantem : qui tamen Romani leporis antiquiore vena parem vix habuit. Riderent etiam nos opinor, si fortè reviviscerent, Romani tonsores aut coqui, quoties Latinè loquimur seu oratione vincta, seu soluta. Non est igitur cujusvis, nec fortè cujusquam hodiè mortalium asseveranter pronuntiare : hoc aut illud non est Latinum ; cum præsertim injuria temporum tot nobis inviderit autores, &* de Latinitate falsò suspecta *quod extat Volumen, altero tanto auctius facile prodire possit. Non afferam Græcos, non Thucididem, Pindarum, non alios τῶν ἔξω : sed præterire non possum Os illud aureum, qui sæpe remiscet auro suo lutum. Nam ut omittam tot anomala, tot malè collocata, quibus vix ulla comparari potest justa defensio, quis tandem illud excusare aut Græcæ consuetudini conciliare possit, quod in omnibus occurrit manuscriptis libris in primum prioris ad Corinthios, ἵνα καυθήσωμαι, quod jam barbarum est, ac prope dixi ferreum ? Cum Cicerone igitur & Chrysostomo pariter luat Scaliger, nec pariter luat : nam illi quidem in sua propria lingua, hic in aliena peccavit. At peccavit in rebus ipsis, nec in verbis tantum, quod sæpe demonstravit Doctrinæ tem-*

porum

porum Pater. Scio: nec enim Deus fuit, nec humani à se quicquam alienum putavit. Sed qui tàm duriter & acerbe castigat alios Pater, nunquamne castigandus ipse est? Nunquamne ad Epiphanium, nunquamne in Dogmatibus Theologicis dormitat? Nihil dicemus gravius in mortuum; quanquam nec vivum & videntem nimium reveriti sumus iis in libellis, quos contra ipsum à nobis conscriptos in lucem tertia mox editio proferet. Memini cùm viveret, atque ad ipsum invisendi causa itaremus: ne nominari quidem Scaligerum ferre poterat, quin excandesceret, ac stomachum in contumeliosas voces & homine partibus addicto quàm erudito magis dignas erumperet. Nec alius in libris apparet, quos tamen sedatius compositos oportuit. Hæc enim vox, ut inquit ille, reverti nescit. At Scaliger, inquies, annon & ipse paulo intemperantius adversarios insequitur? Fateor: (nam & cœlestes animæ se dignas iras concipiunt, & sua bilis Heroibus inest, & quædam, ut animosus Poeta loquitur, nobilitas dolendi) sed adversarios, sed infra se positos nec summos viros, aut si quid hoc habet invidiæ, non certè mortuos. Cum nemine ipsi putem aliquid acerbitatis accidisse, qui cum Lipsio contendi mereatur. At hunc tamen, postquam rebus humanis exemptus est, eo celebravit elogio, quod orbi universo notum est, nobis autem hyperbolicum videtur. Sed amoris hæc utique fuit hyperbole, qua delere funditus voluit consumptum in iracundia tempus, ὥσπερ ἀπολογούμενος ὑπὲρ ἐκ παρελθόντος χρόνου, ὅτω ταῦτα ἐποίει: si tamen huc trahere nobis ea verba licet, quibus usi Græci Patres, ubi de hyperbolico feruore Pauli loquuntur. Iam Eusebium, jam Hieronymum quàm crebro, quam non immerito, sed quàm benignè simul & verecundè reprehendit ac emendat? Ut igitur Autor Doctrinæ temporum sæpe non injustè Scaligero repugnaret, semper tamen incommodicè, ne dicam immani, ac hostili more invehitur. Nihil in eo quicquam probat, si Periodum Iulianam exceperis, quod admirabile repertum quia refutare non poterat, ejus laudem ipsi ereptam aliis transcripsit, & quod mireris, hoc facinus candoris nomine venditavit. Utcunque est, nos in Manes eum τὸ μακαρίτου grassari maledictis æquo animo non patimur, aut propter nescio quos nævos tam bonam faciem admirandorum Operum lacerari ac proscindi. non ego paucis Offendar maculis, quas aut incuria fudit, Aut humana parum cavit natura. *Quid enim? An Salmasium ex illa quam invasit Arce veluti quadam famæ dejiciendum putemus, quod vel in illis Græcis litteris, in quibus profectò longè citra æmulum regnavit, hallucinatus interdum est, aut quia Clementem Alexandrinum pro Constitutionum autore adduxit, aut quia in loco Hieronymi Rhegium quod in Thracia sub Constantinopoli, pro eo quod in Italia sub Roma erat accepit, aut quia verum Cardinalium etymon ignoravit, & quæ pluscula satis alii publicè ventilabunt? An Blondellus ille decessor noster πολυμαθέστατος, ætatis suæ Photius, inscitiæ arguetur, si quod hominibus solet, interdum ei contigit? ut cum sub finem vastissimi de Primatu operis Episcopi nomen pro nomine urbis accepit, ubi Photii locum tmemate 52 recitat, in quo tres Episcopi memorantur, cujus numeri minimè constabit ratio, nisi Samus Episcopi nomen, ut Byssa & Maruthas, fuerit: deceptus opinor ab Andrea Schotto, qui vir profectò doctissimus non doctissime Photium reddidit: ne jam ea reponam, quæ cæteri, præ cæteris autem eruditissimus notavit Hammondus. Quid igitur Baronio fiet? cujus Annales is quem dixi Blondellus mille castigavit notis, aliquando prodituris, quibus oram exemplaris sui prætexuit: quod exemplar ære suo redemptum bene Proceres Amstelodamenses Bibliothecæ publicæ inferri curaverunt. Super hæc vero, & ea quæ ab aliis animadversa sunt, quæ subnotavimus etiam nos, justum ferè volumen implerent. Neque tamen sic immensi laboris Annalium pretium elevamus, ut non quantum ejus arti Roma debet ac ingenio, tantum diligentiæ propemodum debere universum Orbem Christianum agnoscamus, ob illa tot ab eo eruta monumenta, (licet in eorum censum non pauca subleste nimis fidei relata sint) quæ sine illo fuisset, æternis forte damnata tenebris latuissent. Qui nec ita partium studio ducimur, ut Doctrinæ temporum conditorem laude fraudatum sua velimus: abesset modo succus loliginis & ærugo. Nam quæ tandem ars inchoata simul & perfecta est? Quin eum inter principes Chronologos non illibenter putamus,*

& versatile hominis ingenium, & eruditionem sanè multijugam, & bene Latinum ac rotundum eloquii genus complectimur, nec arbitramur ei parem tum fuisse, postquam à Sirmundo discesseris, illius ordinis virum : eumque adeò magis interdum quàm Scaligerum sequimur. Sed an ideo majoris quàm Scaligerum facimus ? Quasi vero Gigantis invectus humeris pumilio, quia longius prospicit, ipso Gigante major existimandus sit. Ac persimile quidem nobis videtur, licet in alio genere studiorum, quod de Aristotelis & Cartesii Philosophia certamen ævo nostro agitari solet. Nam fuit profecto Cartesio ingenium erectum, & indagandæ veritatis avidum, & suscepto par negotio, nisi viventi præsidia, tandemque vita defuisset : summa fuit Mathematicarum disciplinarum peritia, quarum tam immodico flagrabat studio, cæteras ut omnes sub earum præscripta redactas vellet, id quod optandum sed materiæ conditione vix sperandum permittitur : fuit acre limatumque judicium, & nisi liquidæ ac propè dixi tractabili demonstrationi cedere nescium, sed nimis anxium in rebus præcipuè Metaphysicis & Ethicis, quas Mathematica persequi diligentia ἡ ὑγρὰ περιμέτρητος ὕλη non patitur : fuit denique tanta in commentando felicitas, ut Aristotele commodius addo & verius in Physicis permulta docuerit. Et hoc negare non est nisi malignorum. Sed an ideò Aristoteli comparandus ? Risum vix tenebam nuper, cum in Aulicos incidissem, qui de Aristotele contemptius quam de discipulo, de Cartesio magnificentius quàm de magistro loquebantur. Et ita judicare sciolorum demum est. Nos laudamus Cartesium, Aristotelem admiramur. Absit invidia dicto : non dicam centum, sed compluria tamen ex summis ætatis nostræ ingeniis in unum conflari oporteret, ut Aristotelem redderent. Quod idem aut simile si quis de Scaligero & illo quem dixi Doctrinæ temporum Patre judicium fecerit, non immeritò fecerit. Nam sive respexeris ad ingenii dotes, & raram illam judicii sapientis cum felici memoria mixturam : sive ad linguarum & scientiarum quas animo comprehenderat varietatem incredibilem, non negabis accuratiorem interdum in nonnullis existere Chronologum, aut subtiliorem Geometram, aut numerosiorem Poetam ; at idem raro nasci Scaligeros, & hunc nostrum ultimum fateberis. Sed qui nec Apologiam nec Panegyricum instituerim, finienda hic mihi præfatio est, si te prius, Lector, admonuero, Fratres COMMELINOS, *percelebres typographos Canones jam olim Isagogicos edidisse, quorum exemplaria cuncta cum sibi comparasset* JANSSONIUS *noster & ipse solertissimus, hinc illi factus animus est, ut grande hoc Opus universum typis redderet. Quod usus cõsilio auxilioque partim nostro, partim per absentiam sæpe nostram eruditorum Lugdunensium, quanta maxima potuit fide ac diligentia, & maximis quidem sumptibus perfecit. Accessio porrò luculenta facta est, adjectis ex ipsius Scaligeri autographo secundis ejus curis : quas tanti facere non dubitem, ut ii etiam penes quos est prior Editio, hanc prætereà si comparaverint, meo certè judicio nunimè inepti vel ἀπειρόκαλοι existimandi sint.*

JOSE-

JOSEPHI JUSTI SCALIGERI
JULII CÆSARIS A BURDEN FILII

IN

CHRONICA EUSEBII PAMPHILI

PROLEGOMENA,

AD

Nobiliſſim. & Ampliſſim. VIRUM

IACOBVM AVGVST. THVANVM

Regium in Sanctiore Conſiſtorio Conſiliarium, & in Ampliſſima curia Pariſienſi Præſidem.

QUanvis ea vis veritatis eſt, ut etiam ab invitis confeſſionem exprimere poſſit, tamen eam ſemper hæc neceſſitas ſequitur, ut cum odio ad præliandum compoſita ſit, & cum eo quotidie digladietur. Neque enim nota eſſe poteſt, quin & ſtatim inviſa, neque ſigna ſuæ præſentiæ dare, quin eadem opera bellum ſibi indici ſentiat. Ut enim ex cognitione falſitatis veritas deprehenditur, ſic ex cauſſarum ejus ignoratione odium ejus natum eſt, quas ſi quis ea alacritate apprehendere vellet, qua falſum à vero dignoſcit, miros veritas amores ſui in eo excitaret. Quum autem odium ex contentionibus accendi ſoleat, in nullis vehementius flagraſſe viſum, quam in Chriſtianiſmo naſcente: quo tempore non ſolum veritas odioſa erat, ſed etiam homines falſi caſſibus irretiti, uſque adeo ei hærebant, ut nihil magis metuere viderentur, quam ne à peſſimo cultus genere ad optimum traduci cogerentur, in quod pudor tam diuturni erroris tranſire non ſinebat, quem à tot ſæculis ad majores ſuos, & ab illis ad ſe tranſmiſſum animo imbiberant, ita ut veritati victas manus dare, id nihil aliud eſſe exiſtimarent, quam ſtuporem ſuum fateri, & proinde ſua intereſſe, verum odiſſe potius, quam vero vinci. Hoc eſt, quod querebantur ſummi illi pietatis vindices, Juſtinus, Tertullianus, Lactantius, alii, quod veritas ignorata damnaretur, propterea quod auditam damnare non poſſent: quum tamen inde ſequeretur eos fateri id, quod audire nollent, verum eſſe, & id falſum, propter quod verum audire eos pigeret. Sane non aliunde, quam ex hac voluntaria veri ignoratione, crudeliſſimæ illæ perſecutiones naſcebantur, à quibus quum reſpiratio daretur, tepeſcente ad tempus adverſariorum ſævitia, non tepebant Chriſtianorum ſtudia, qui obnixe in illam curam incumbebant, ut inſtitutum, quod emendatis moribus, & innocentiſſimo vitæ genere hactenus defenderant, id quoque, quam maxime fieri poſſet, teſtimoniis omni exceptione majoribus apud hoſtes nominis probarent. Sed teſtimoniis ſine auctoritate non credebatur: auctoritas autem in hujuſcemodi rebus nulla major eſſe poteſt, quam quæ ex ſumma antiquitate petitur, præſertim quum adverſarii Chriſtianiſmum novellum, & heri atque hodie natum cauſarentur: cui objectioni nullum præſentius remedium habuerunt, quam ad antiquitatem confugere, & fidem de doctrina temporum aſſerere: quo telo ſi adverſarios de præſidio, cui maxime fidebant, dejicerent, nihil relinqueretur, quod veritati opponerent. Sed hoc genus de-

fenſionis

fenſionis in duo membra ſcinditur. alterum de doctrina eſt, alterum de ipſa vetuſtate doctrinæ. Priore res eſt cum duobus generibus hoſtium longe diſſimillimi inſtituti, Judæis & Gentibus. Judæorum pertinaciæ primus, quod meminerim, dialogum ſuum Tryphonem oppoſuit Juſtinus Martyr, ex quo non paucas ſententias in ſuum librum adverſus Judæos Tertullianus tranſcripſit, qui id argumentum longe felicius exequitur. Euſebius Pamphili tam Judæis, quam Gentibus opere ἀποδείξεως obſiſtit, cum ſolis autem gentibus, & eorum Theologis, ac Philoſophis committit ſeſe luculentis illis Commentariis προπαρασκευῆς. Atque hæc de doctrina. De antiquitate fortaſſe primi reſponderint Theophilus tribus libris ad Autolycum, & Tatianus unico pulcherrimo quidem illo, ſed qui ἀκέφαλος ad nos pervenit. Certe, qui id argumentum tractaverit, antiquiorem Tatiano habemus neminem, quem non longo intervallo excepit eruditiſſimus omnium Clemens Alexandrinus, qui non ſolum exemplum ejus, ſed ipſa quoque verba ſequitur. Neque vero hic omnes, qui pro Chriſtianis adverſus gentes ſcripſerunt, referre conſilium eſt. De iis tantum loquimur, qui ſacræ hiſtoriæ, ac veri cultus vetuſtatem opere ei rei privatim dicato aſſeruerunt : qui quum prope infiniti fuerint poſt tempora Conſtantini, qui ante illud tempus eam rem tractaverit, unus tantum impræſentia ſuccurrit, Julius Africanus, & qui eum ipſis veſtigiis ita ſequitur, Euſebius Pamphili, ut totum ejus fere Chronicum in ſuum tranſcripſerit : quem, ut eam provinciam ſuſciperet, honeſta æmulatio, & aliæ cauſſæ, quæ poſtea exponentur, ſed ante omnia, amor veri impulit. Non enim ſe ad hanc ſcriptionem contulit, ut Gentium duntaxat pertinaciam obtunderet, ſed & præcipue ut Chriſtianorum errori ſuccurreret, quibus nulla ſacræ hiſtoriæ conſtabat certa ratio, & quantum temporis à primo homine, ad ſuum ævum, interfluxerat, non magis ipſis exploratum erat, quam quantum à ſe, ad ſæculi σωτέλειαν, ſupereſſet, quamvis ſatis expreſſa intervalla ab Adam, ad Exodum, & hinc ad caſum Sedekiæ, vetus $\overline{\text{LXX}}$ interpretum editio ſuppeditaret. Sed quia ignoratione unius intervalli reliqua ignorari neceſſe eſt, quemadmodum uno dephrehenſo, cæterorum cognitio expeditiſſima eſt, ut in iis rebus, quæ veris demonſtrationibus nituntur, contingere ſolet: Africanus id ſibi negotii propoſuit, ut uno intervallo ad aliquem certum hiſtoriæ exoticæ titulum relato, tam antecedentium, quam conſequentium veritatem erueret. Quod igitur apud exoticæ hiſtoriæ auctores reperit, quod propoſito ſuo maxime conſentaneum eſſe arbitratus eſt, id ille pro titulo & termino operis ſui arripuit. Legerat itaque apud Joſephum ex Polemone, Apione, & Ptolemæo Mendeſio, Hebræos ex Ægypto, duce Moſe, migraſſe circiter initium regni Argivorum, hoc eſt annis $\overline{\text{MXX}}$ ante primam Olympiadem : quod tempus alii ad Inachum, alii ad Phoroneum referunt : idque tanquam ſepem ac fundamentum Chronologiæ ſuæ ſibi conſtituit, ad quod præterita tempora, & à quo ſequentia deduceret, κῦ προτὰφαίρεσιν, ut ipſe loquitur. κῦ μὲν τὸν ἀφαίρεσιν, εἰς τὰ προηγούμενα. κῦ δὲ τὸν πρόθεσιν, εἰς τὰ ἑπόμενα. Fiduciæ cumulus acceſſit auctoritas Tatiani, & poſt eum Clementis, qui Moſem pluſquam mille annis ante primam Olympiadem fuiſſe prodiderunt. Hac epocha firmata, quinque libros Chronologicos contexuit, in quibus omnia regnorum, nationum, Rerumpublicarum initia à capite repetita, ad finem deduxit : deinde per certa intervalla, quas ὁμάδας vocant, ea inter ſe comparavit. Poſtremo eorum indicem in finem conjecit, quem κανόνα vocavit, in quo, quæ καθ' ὁμάδα in ſuperioribus libris congeſta erant, per annos expanſos, quæ Græci ἁπλᾶ ἔτη nuncupant, digeſſit: cujus Canonis inſtar Euſebius quoque compoſuit,

posuit, in quo nihil antiquitatis reconditæ est, quod non ab Africano hauserit, nisi ubi ab eo dissentit, præsertim in annis ab Adam, quæ ad annum primum Christi Dionysianum Africanus tot putat, quot ex $\overline{LXX}$ Seniorum rationibus colliguntur, quinquies mille quingentos, quum tamen aperte ab iisdem dissentiat in altero Kainan, quem ipsi adversus fidem Hebraici codicis tam Judæorum, quam Samaritarum, inter Arphaxad, & Sela, inseruerunt. Hoc igitur insititio Kainan omisso, quum dissimulandi fuerint $\overline{CXXX}$ anni, quot Septuaginta Seniores illi attribuunt, quum Sela generaret, hanc lacunam ut expleret, placuit eos chronographio Judicum infindere. quæ fuit summa ἀλογισία. Nam si supervacaneus est ille Caïnan, ut certe est, sequitur & annos quoque illos $\overline{CXXX}$ supervacuos esse, & proinde ab Adam, ad annum primum Christi, minus centum triginta annis intervallum est, quam ex $\overline{LXX}$ Seniorum editione colligitur. Sed quia in vetustissimis exemplaribus Euangelii secundum Lucam illum Kainan non extare animadverteret, & sciret neque in Judæorum, neque in Samaritarum Hebraico legi, hac in parte consensui veterum, qui illum Kainan non recipiebant, satisfacere voluit. rursus quod omnes uno ore ab Adam, ad Christum, quinquies mille quingentos annos putarent, huic quoque parti deesse noluit: quod non potuit facere, nisi illos $\overline{CXXX}$ annos Iudicum temporibus infindendo: quum meminisse debuerit, deductis illis $\overline{CXXX}$, ab Adam, ad Christum, tantum quinquies mille trecentos septuaginta interesse. Itaque non minore licentia illos annos de loco Kainan depulsos in Judicum tempora distulit, quam ipsi Septuaginta Kainan illum interjecerunt, & annos Patriarcharum παιδοποιίας singulis annorum centuriis auxerunt. Ex rationibus $\overline{LXX}$ Seniorum colliguntur anni $\overline{MMCCLXII}$, non $\overline{MMCCXLII}$, ab Adam ad Diluvium: ubi $\overline{XX}$ annis amplior est epocha Africani, Chronici Casauboniani, Nicephori patriarchæ, & Honorii Augustodunensis, quam hodiernorum exemplarium editiones $\overline{LXX}$. Itaque tam Chronicon illud, quam Nicephorus, ab Adam, ad annū promissionis, ponunt ann. $\overline{MMMCCCCVII}$. Africanus autem $\overline{MMCCVII}$. Differentia, anni $\overline{CC}$. de quibus deductis $\overline{CXXX}$ Kainan ἓξ δευτέρῳ, supersunt $\overline{LXX}$, quos quomodo, & ubi inferserit, in Notis ex Georgio Syncello retulimus. Sunt aliæ hominis hallucinationes, quas prudentes omittimus. Sed quemadmodum propter excellentiam operis imitatorem nactus est Eusebium, ita eundem propter errores castigatorem habuit, qui primus omnium ostendit majorem quidem vetustatem Mosis esse, quam omnem fere memoriam intervalli Gentium mythici: sed tamen non tantam, quanta Africano visa est. Minorem enim esse annis $\overline{CCLXXXIIII}$, quam ipse scisit, $\overline{DCLIII}$ autem, quam $\overline{LXX}$ editio concipit. Deinde ridiculum illum errorem castigavit, qui hactenus in animis hominum radices egerat, quum inter baptismum, & passionem Domini, omnes scriptores unum annum interjicerent, tametsi quatuor Paschata à baptismo, ad resurrectionem, apud Johannem diserte expressa sint. Sed apud Eusebium ea fuit omnium fere opinio de intervallo inter baptismum, & resurrectionem, ut ex Epiphanio in libris de Emend. Temp. olim monuimus. Tertullianus vero æqualis Africano, & eodem tempore, quo ille, scribens ἐνδοξότερον perhibet, passum $\overline{XV}$ Tiberii, duob. Geminis, habentem annos quasi $\overline{XXX}$, octavo Kalend. April. Secundum hæc, nullum momentum interjectum fuerit inter baptismum, & passionem. Nam ex verbis Euangelistæ constat agentem quasi annum $\overline{XXX}$ accessisse ad baptismum, quo tempore passum hallucinatur acutissimus & eruditissimus ille Poenus. Sed omnes illi veteres magnum honorem habuerunt diei $\overline{XXV}$ Aprilis, qui mundum in ea conditum,

Christum conceptum, & passum memorant : ab eoque πρωτόκλισον ἡμέρας eam vocant, quod fuerit, ut quidem ipsi putabant, princeps hebdomadis in conditu rerum ; quasi semper in ea hæserit æquinoctium ex sententia Sosigenis, qui τὴν ἰσημερινὴν ignoravit. Sed anno, quo ambo Gemini Consules fuerunt, quartadecima Nisan incurrebat in XVI Aprilis. Itaque Africanus ab Adam, ad baptismum, putat annos 5530, à baptismo, ad passionem, 5531. Recte quidem, inquit, Georgius Syncellus, ab Adam, ad baptismum, 5530 annos putari. sed quod erroris de anno uno inter baptismum & passionem, interjecto autorem facit Africanum, ostendit se ignorasse non aliter omnes, qui ante Africanum scripserunt, sensisse ; qui ex illis verbis ἔτῳ δεκάτῃ κηρύξαι, colligebant ἔτῳ ἑνὶ μόνον τὸ κηρύξεως Christi fuisse. Sed quia de hoc abunde alibi à nobis disputatum est, illis contentus lector esse poterit. Quod annus natalis Domini ex trigesimo ejus completo ignorari non potuerit, ideo non multum laborandum fuit illis, qui illum cum XXVIII anno Augustorum Actiaco compararunt, cujus Thoth congruit anno Juliano XLIV. Sed tametsi annus XXX à Luca designatus non fuisset, etiam absque illo natalis erui potuit. Herodes enim obiit Nisan anni Juliani XLV, ut ex defectione Lunari constat, quæ eo anno accidit IX Januarii, qua nocte Herodes legis Doctores interfici jussit, ut scribit Josephus. Sed Christum bimulum tunc fuisse manifesto colligitur ex Matthæo II, 16, quod Herodes paulo ante obitum suum à bimatu, & infra, pueros occidi jussit, juxta tempus, quod ex Magis exquisiverat. Christus igitur moriente Herode bimulus erat, ideoque non anno XXVIII Actiaco, sed XXVII, natus est, qui ab anno Juliano XLIII, ad Septembrem anni XLIV, currebat. Itaque si ad annum XLIV triginta adjeceris, pervenies ad annum Julianum LXXIV, qui profecto erat XV Tiberii. Itaque sine mentione trigesimi anni completi adepti sumus annum natalis, &, si Lucas tantum trigesimi anni completi meminisset sine adjectione XV Tiberiani, tamen anno natalis ita deprehenso, necessario concluderetur anno XV Tiberii baptisatum fuisse. Rursus quot annos natus passus sit, etiam si trigesimus completus ignoraretur, ita colligi poterat. Nam ab anno XIII Tiberii, qui erat primus currens procurationis Pilati, Christi autem Dionysianus XXVII, usque ad excessum Tiberii, anno Dionysiano XXXVII, bis duntaxat neomenia Nisan intra illud decennium fuit Sabbatum. Prior quidem anno Tiberii XIX, Fur. Camillo, Cn. Domitio Ahenobarbo Coss. cyclo Solis XIV, Lunæ XV, anno Iudaico 3793, Christi Dionysiano XXXIII. Posterior anno Tiberii XXII, Sex. Papinio, Quintio Plautio Coss. cyclo Solis XVII, Lunæ XVIII, anno Iudaico 3796, Christi Dionysiano XXXVI. Passus autem Christus Pontifice Iosepho Kaiapha. Atqui anno Tiberii XIII, abdicato Simone Kamithi filio, Gratus Tiberii procurator, antequam successorem Pilatum acciperet, sacerdotium Iosepho Caiaphæ mandavit, cui Vitellius præses Syriæ anno ante obitum Philippi Tetrarchæ successorem dedit Ionathen filium Anani ejus, qui Annas Euangelistæ dicitur, fratrem uxoris Kaiaphæ. Obiit autem Philippus XXI anno Tiberii, teste Iosepho. Ergo XX ejusdem anno Kaiaphas sacerdotio abdicatus est, postquam eo VII annos solidos potitus esset. Proinde intra septennium Kaiaphæ Dominus passus est. quo intervallo, ut dixi, semel contigit, ut neomenia Nisan Sabbatum incurreret, anno Christi Dionysiano XXXIII, qui erat XXXV à natali ejus, ut ex Matthæo colligitur, & ex XXX absoluto apud Lucam. Vide quomodo eruimus verum annum passionis sine ulla mentione XXX absoluti. Sed quemadmodum tempus natalis sine bimatu Christi

ex

ex illo loco Matthæi II, 16, ita tempus baptiſmi ſine trigeſimo anno divinari non poterat. Nam ab anno Iuliano XLIII, ad LXXVIII, quo Chriſtus paſſus eſt, annos ſolidos XXXIV interfluxiſſe conſtat, idque intervallum eſſe à natali, ad reſurrectionem, ita tamen, ut in intervallo inter baptiſmum, & paſſionem, unius anni ratio fugere poſſit, quandoquidem ex euangelio ſecundum Iohannem quatuor tantum Paſchata colligi poſſunt, id eſt anni tres abſoluti, quibus deductis de LXXVIII anno Iuliano, remanet annus LXXV Iulianns, quo baptiſatum eſſe Chriſtum neceſſario ſequeretur, ſi non amplius, quam quatuor paſchata inter baptiſmum, & reſurrectionem interceſſiſſe concederetur. Itaque hoc modo baptiſatus fuiſſet anno XVI Tiberii, non XV, adverſus fidem hiſtoriæ. Sed tamen hac ſtandum eſſet, ſi neſciremus baptiſatum annos habentem XXX. Magni igitur fuit illorum veterum hallucinatio de intervallo inter baptiſmum, & reſurrectionem, uſque ad id tempus, quo illud intervallum biennio definierunt, & ex ridiculo argumento priorem annum δεκτὸν, alterum autem ἀνθλογέμφον fuiſſe ſomniarunt. Hunc igitur errorem Africani de illo intervallo, & de epocha Exodi, quam nimis in antecedentia ſummovit, & non pauca item alia ejus commiſſa ut emendaret Euſebius, qui videbat receptam opinionem vulgo pro demonſtratione eſſe, Chronologicum opus & ipſe inſtituit non tam novum, quam ex Africani opere interpolatum. Nihil enim luculentum, vetuſtum, excellens in eo eſt, quod non ex Africano deprompſerit, cujuſmodi præſtantiſſimum illud, & nunquam ſatis laudatum Dynaſtiarum Ægyptiarum monumentum, reges Aſſyriæ, Stadionicæ, reges Sicyonii, Argivorum, Athenienſium, & alia multa, quæ in priorem librum Chronologiæ ſuæ contulit: quæ quum omnia ab Africano habuerit, vix tandem illius meminit, niſi in iis, in quibus ab ejus ſententia diſcedit: ut mirum mihi videatur, tanta ſecuritate ſui ſæculi alienam induſtriam ſibi vindicare, neque revereri judicia eorum, qui Africanum quotidie legebant, utpote cujus opus à centum annis in manibus hominum verſaretur. Fatendum tamen eſt non minorem laudem ſibi ex illo heroico labore peperiſſe, quam ex luculentis libris θεοφανείας. Quemadmodum enim in illis omnes theſauros vetuſtatis expoſuit ad Gentium Deos traducendos, inſanam eorum Theologiam profligandam, verum unius Dei cultum vindicandum: ita in hoc ex omni priſcarum hiſtoriarum cenſu ea collegit, quæ cum ſacris originibus paria facerent, ſi quidem vera ſunt; ſin autem, cum illis collata falſi revincerentur, vel quod vetuſtiora finguntur, quam patiuntur rationes Moſaicæ, vel quod ſequius relata ſunt, quam in ſacris literis concepta extant, cujuſmodi quæ Juſtinus Trogi breviator, Cor. Tacitus, & Apion Grammaticus de Iudæis perperam retulerunt. Multis tamen nominibus hoc commendandum, & imprimis, ut alia taceam, quod veterum errores caſtigarit, in quibus illum Africani de Exodi tempore, qui familiam ducebat. Nam eo tanquam fundamento, Africanus rationes ſuas ſtabilivit. præterea, quia, quod Hippolytus Epiſcopus indicaverat quidem, ſed non demonſtrarat, primus omnium oſtendit intervallum à baptiſmo, ad reſurrectionem, non minus eſſe triennio, quanquam minus quadriennio, quod priores Eccleſiæ auctores, præter Hippolytum, & paucos alios, uno anno, poſteriores biennio terminarunt. Sed neque Euſebius, neque Africanus ad ſcribendum ſe contulerunt, niſi prius inſtructi aliquo geſto Hebraico, quod in tempus certum hiſtoriæ Græcæ inciderit: λαβόμβῳ, inquit Africanus, μιᾶς πράξεως ἑβραϊκῆς ὁμοχρόνῳ πράξει ὑφ' Ἑλλήνων ἱστορηθείσῃ. Omnis enim, quæ de temporum ratione inſtituitur, diſputatio munimentum habet tempus certum & definitum, quod Græcis dicitur

τίτλος, Censorino *Titulus*. Id autem duplex est, ἀφ' οὗ, ἐφ' ὅ. *Unde, & quo.* Hoc est, unde rationes temporum deducuntur, & quo referuntur. Ii sunt termini intervallorum. uno enim tantum posito, nullum est intervallum, non magis quam punctum est linea. Sed quod duo puncta interjacet, id linea est: & quod inter duos terminos, intervallum. Hæc commutantur. τὸ ἀφ' οὗ enim potest fieri τὸ ἐφ' ὅ, quando vetustior epocha antecedit: & contra, τὸ ἐφ ὅ potest esse τὸ ἀφ' οὗ, si posterior epocha alia ab eo deducatur. A prima Olympiade, exempli gratia, ad hunc annum Christi Dionysianum MDCVI, fluxerunt anni MMCCCLXXXI. Hujus anni prior terminus, sive τίτλος τὸ ἀφ' οὗ, est prima Olympias, τὸ ἐφ' ὅ, annus Christi propositus. Africano igitur τὸ ἀφ' οὗ est Exodus, ad quam, ab Adam, rationes suas deducit. τὸ ἐφ' ὅ est primus annus Cyri, Olympiade LV ineunte, à qua, ad se, tempora deduxit. Itaque ut operi suo fundamenta jaceret, primum apprehendendum fuit aliquod intervallum, cujus unus terminus vel demonstrandus esset, vel pro demonstrato assumendus, ut est Exodus, cujus tempus ipse satis demonstratum esse putavit ex eo, quod Apion, Josephus, Ptolemæus Mendesius, & alii veteres, illud in initium Inachi contulerunt. Inachum vero MXX annis ante primam Olympiadem floruisse ex Philochoro didicerat. Sed Eusebio nostro intervallum τίτλος τῆς ἁλώσεως sunt anni septuaginta captivitatis. τὸ ἀφ' οὗ statuit in capto Sedekia, τὸ ἐφ' ὅ in secundo anno Darii Hystaspidæ. De initio illius intervalli, à casu Sedekiæ, & templi excidio, multos auctores habuit, quos sequeretur. de fine ipse primus, & solus vaticinatus est: quemadmodum & de laxatione captivitatis joculariter hallucinatur, quam trigesimo anno post excidium templi statuit, ut primam Olympiadem in tempus Ioatham conjiceret, auctorem Africanum secutus. Quare alterius intervalli primus annus Ioatham est τὸ ἀφ' οὗ, annus secundus Darii τὸ ἐφ' ὅ, in quo septuagesimum, ut diximus, annum captivitatis statuit, Olympiades LXV anno secundo. Quia igitur intervallum ab Exodo, ad conditum templi, & inde ad Ioatham regem, perspicue conceptum extat in sacra historia, ideo quantum intersit ab Exodo, ad primam Olympiadem, ignorari non potest. Sunt enim anni absoluti, secundum hanc Eusebii hypothesin, DCCXXXVI, non autem MXX, ut Africano visum est. Bene hactenus agebatur cum Eusebio in Africani sententia confutanda, si quam certum est eam falsam esse, tam recte instituta esset ejus disputatio. Quia vero neque prudenti, neque laudabili consilio rem tractavit, Africani quidem caussa melior ideo non fuerit, quia Eusebii non bona est, in Eusebio tamen prudentiam, & fidem desiderabimus. Quemadmodum enim nulla alia ratione motus, quam auctoritate Africani, Olympiadem primam in Ioathami initium contulit, ita ex fide Africani excidium Ilii in Thuoris Ægyptii regnum, ex Diodori autem relatione in Teutami Assyrii tempus conjecit. In hoc prudentiam requirimus: quia magnus ἀναχρονισμὸς hoc modo committitur. Rursus quia à Theutamo Assyrio, item à Thuori Ægyptio, ad Ilii casum, longe majus est intervallum, quam historiæ tempus exigit, is integra Dynastia Ægyptia sublata, ex antecedente duas fecit, ut earum numerum servaret, ex serie autem regum Assyriorum quatuor reges præterivit, aut dissimulavit, ut Thuoris & Theutami tempora in Ilii excidium convenirent: quo facto tantum de existimatione sua & fide deperdidit, quantum veritati detraxit. Neque eo contentus, & sciens & insciens pessime rationibus suis consuluit. Scienter enim, quum Africanus primum annum Achaz regis cum primæ Olympiadis initio comparaverit, ipse eam Olympiadem ab Africano in primum annum Ioatham regis collatam esse comminiscitur,

tur, ut non veritus sit verba ipsius Africani interpolare, atque invertere. Africanus, referente Eusebio: Αιφύλ@ ὁ Αγαμήσορ@ ἦρξεν Αθηναίων διὰ βίε ἔτη κγ, ἐφ' ἕ Ιωαθὰμ ἐβασίλδυσεν ἐν Ιερυσαλήμ. καὶ ὁ ἡμέτερ@ ὃ κανὼν ἅπτ ς πρώτης Ολυμπιάδ@ τὸν Ιωαθὰμ βασιλέα Ιούδα σωτείληφεν. Atqui Africanus utrobique Αχὰζ, non Ιωαθὰμ, posuerat. Quod manifesto arguit alia χρῆσις Αφεικανῦ ex libro quarto: τῳ τεσσαρεσκαιδεκάτῳ ἐνίκα Κόροιβ@ σάδιον. Τότε ἐβασίλδυσεν Αχὰζ ἅπτ Ιερυσαλὴμ ἔτ@ πρῶτον. In eodem libro: ὧ ἄρχ ς Αχὰζ βασιλείας ἔτ@ πρῶτον, ᾧ σωτρέχειν ἀπεδείξαμεν τῳ πρώτῳ Ολυμπιάδα. Non igitur Ioatham, sed Achaz, scripserat Africanus. Factum hominis magis mirer nescio, an securitatem, qui sibi persuaserit neminem animadversurum fraudem optimo scriptori factam, quæ non magis latere poterat, quam scriptor ipse, quum tot Christianorum manibus tereretur. Sed neque Africano, neque Eusebio de prima Olympiade potest constare ratio, quum initium illius in XXXVII annum Azariæ conveniat, XIII annis citius, quam scivit Eusebius, XXIX, quam Africanus. Atque hæc quidem prudens & sciens Eusebius. Imprudens autem initium Olympiadum non in primo Ioatham, ut promittebat, sed in quinquagesimo Azariæ statuit; primum autem Ioathami in quartum Olympiadis contulit. quæ summa fuit imprudentia, aut hallucinatio. Sed quum in hoc genere dupliciter peccetur, hallucinatione, aut consilio, prius quidem est ἀλογισία, aut παρόραμα, alterum vero παρεγχείρημα. prius excusatur: posterius objurgatur. Magnum igitur παρεγχείρημα illud est, quod posito capite Olympiadis in quinquagesimo Azariæ, quum hinc ad casum Sedekiæ putentur anni CLXIII, iis deductis de anno Iphiti CCLVII, hoc est secundo Darii, quo vult septuagesimum annum captivitatis terminari, remanebunt anni LXXXIV, quum tantum LXX esse debuissent. XIV igitur annis minus est illud intervallum, à L anno Azariæ, ad II Darii. qui nisi interjiciantur in illud intervallum, omnes rationes Eusebianæ conturbentur, necesse est. Igitur huic malo occurrit partim insciens, partim sciens. Insciens quidem, quod quum reginæ Athaliæ unum annum plus justo attribuerit, quinquagesimus annus Azariæ est tantum XLIX, imo XLVIII, quia epocha conditus templi uno anno serius posita est. Habemus igitur biennium superfluum. deinde unum annum largitur Sedekiæ extra numerum. Undecim enim annis solidis ejus regnum definit. Hic igitur triennium illi imprudenti excidit. Prudens autem adversus auctoritatem historiæ unum annum Iosiæ dat supra XXXI à scriptura attributos, Ammoni X. Duodecim enim regnasse affirmat, qui biennium tantum in regno explevit. Habemus igitur XIV annos, quibus rationes Eusebianæ veras superant. aliquando etiam XV anni excurrunt, idque accidit propter alias causas, quas in Notis exposuimus. Quum vero illos decem annos Ammoni Regi largiretur, non puduit eum asserere ita legi in Septuaginta Seniorum editione, in Hebraico autem solum biennium illi attribui. in quo non majorem rationem existimationis suæ, quam judicii lectorum & totius posteritatis habuit; quum tam calido commento latebram ex auctoritate Septuaginta Seniorum petiit. Pari securitate decem annos Servio Tullio detractos Tarquinii Superbi annis adjecit, non aliam ob causam, opinor, quam quia aliquod gestum à quodam scriptore in Tarquinii initium conferri legerat, quod constare non possit, nisi Tarquinii initium in antecedentia promoveretur: quemadmodum neque Thuoris, neque Theutami tempora in casum Ilii incurrere poterant, nisi una Dynastia loco moveretur, & quatuor reges Assyriorum omitterentur. Accidit igitur, ut propter illos annos Ammonis, & aliorum, insititios,

sititios, casu, non consilio, excidium templi in III annum Olympiadis XLVII contulerit. Itaque totis illis nunc XIV, nunc XV annis πρωχρονισμῷ peccatur ab Exodo, ad initium Olympiadum. Numerus Eusebianus cum 2697 compositus dat annum periodi Iulianæ. Contra anni 2697 de periodo Iuliana detracti exhibent numerum Eusebianum. Detractis igitur per perpetuam regulam 2697 de 3217, qui est annus Exodi in periodo Iuliana, supereſt numerus Eusebianus DXX, vera Exodi epocha. Atqui Eusebius ponit in DV. Quindecim igitur annis πρωχρονισμὸς committitur. Rursus annus fundamentorum templi in periodo Iuliana 3696. Deductus 2697, supereſt vera epocha conditus templi in numero Eusebiano DCCCCXCIX. In Canone tamen assignatur DCCCCLXXXV. Differentia, anni XIV πρωχρονισμῶ. His animadversis, natalis Abrahami competebat in annum XXXVII Europis Sicyoniorum regis, non in XXII. Quod autem LXX Hebdomadas Danielis à secundo Darii Hystaspidæ anno ordiens, ad tempora Herodis deducit, frivolum est. Nam sive CCCCLXXXIII anni, sive CCCCXC cum MCCCCXCVII componantur, prior numerus desinit in numero Eusebiano MDCCCCLXXX, triennio ante initium Herodis, alter autem in MDCCCCLXXXVII, in anno Augusti XIV. Neuter modus efficit quod vult: imo utrumque ridiculum. Urget tamen à causis, quas validas esse arbitratur. primo, quod χρῖσμα apud Danielem significat reges & Sacerdotes unctos, in quorum possessionem Herodes invaserit: secundo quod Herodes ἀλλόφυλος: tertio, quod πρωσήλυτος: quarto, quod regnum ad se non pertinens insederit. τὸ περὶ χρίσματος per se satis confutatur, quod extat in editione hodierna, quam sequitur Eusebius. antiquior habebat χρισὸς convenienter Hebraismo. Neque enim verum est per χρῖσμα summos Sacerdotes intelligi, quamvis inungerentur, neque à templi posterioris exædificatione statim summos Pontifices imperium in Iudæos obtinuisse, quum Nehemias, qui ad tempora extremi regni Persarum vixit, dux fuerit Iudæorum, & ipse alios duces, qui ante eum à Regibus Persarum in Iudæam mittebantur, memoret cap. III, 15. nullus vero dux illis præficiebatur, nisi qui ex masculina stirpe Davidis genus deduceret. Quare ad initium Seleucidarum, semper duces habuerunt, ut non opus fuerit Sacerdotibus subjici. Neque verosimilius Ambrosius Commentario in III caput Lucæ, *Eo enim (Iechonia) regnante Iudæam Babylonii vastaverunt, neque postea unquam de semine ejus regnum quisquam in Iudæa potuit obtinere. Postea enim populus de captivitate dimissus sub sacerdotibus & Tetrarchis fuit. Unde etiam, usque ad Christi generationem, mansere Tetrarchæ, ne ipsi quidem, quantum historia docet, regalis dignitatem generis reservantes.* Nam quis concedat longo tempore ante Christi natalem Tetrarchas imperium in Iudæos obtinuisse, quum primi Tetrarchæ instituti sint ex Herodis testamento, Christo jam bimulo? Tamen quia tantus vir, quantus fuit Ambrosius, hoc perhibet, pauci advertent illum aliud agentem hæc scripsisse. Quod autem Herodem ἀλλόφυλον, καὶ πρωσήλυτον toties totiesque vocet Eusebius, ut fidem struat commento suo, quia hanc fabulam ab Africano accepit, Africanus ipse conveniendus est. Is igitur Antipatrum Herodis Regis patrem scribit ἱερόδουλός τινος Ἀπόλλωνος, *cujusdam æditui Apollinis* filium fuisse. Atqui avus Herodis regis non Herodes, sed Antipater, quomodo & pater ipse Herodis, vocabatur. Ioseph. XIV. cap. II. Is fuit vir ornatissimus, strenuus dux belli, magnæ non solum apud Idumæos populares suos, sed etiam Arabas finitimos, auctoritatis. quo nomine Iannæus Alexander rex, & regina Salome Alexandra eum toti Idumææ præfecerunt ad Idumæos in officio, vicinos autem Arabas in amicitia continendos. tantum abest, ut unquam

æditus

ædituus Apollinis fuerit. Huic filius fuit Antipater cognominis patri, prius Ἀντιπᾶς ἰωνικοεισικῶς πρὸς διαιρλῶ dictus, quia idem est Ἀντίπατρος ἡ Ἀντιπᾶς, vir strenuus, acerrimus, ditissimus, πολλῶν μὲν ὑπορῶν χρημάτων, δεινότητι δὲ τὴν φύσιν, καὶ σοφίᾳ. Joseph. Rursus apud eundem: Ἀντίπατρος δὲ εὐσεβείᾳ, καὶ δικαιοσύνῃ διενεγκὼν, καὶ τῇ πρὸς τὸν πατρίδα προθυμίᾳ. Hegesippus: *Antipater. is erat Idumæus genere, majoribus apud suos clarus, non tenuis pecuniæ, & ideo prævalidæ potentiæ, arte mira factus ad contemnendam pecuniam propter conciliandam gratiam.* Sed plura cap. XXV. lib. primi. Quum igitur iste Ἀντιπᾶς, sive Ἀντίπατρος, Herodis regis pater ejusmodi viri, qualem ex Iosepho descripsimus, filius fuerit, quomodo constabit commentum Africani, eum ἱερόδουλον fuisse, item à prædonibus Idumæis captum propter egestatem patris redimi non potuisse, ideoque coactum apud hostes manere Idumæorum ritus imbibisse? Atqui pater ejus Idumæus erat, καὶ Ἰδουμαίων στρατηγὸς, ut ex Iosepho modo demonstravimus. Præterea quomodo Idumæorum mores imbiberat, qui ipse Idumæus erat? quid est ineptius? Sed qui potuit ejus pater ἱερόδουλος Ἀπόλλωνος esse, qui religione Iudæus erat, ut pote Idumæus, Idumæis progenitus, qui à temporibus Iohannis Hyrcani circunciſionem, legem, atque ritus Mosis acceperant, XC annis ante initium regni Herodiani? Itaque tempore hujus Antipatri nullum discrimen erat inter Iudæos & Idumæos. Nam Idumæi tam Iudæi dicebantur, quam veri, καὶ ἰθαγενεῖς Iudæi, ut in Notis demonstravimus. Quare joculare est, Ἀντίπατρος τῆς τῶν Ἰδουμαίων ἐντεραφεὶς ἤθεσιν. apud Ambrosium, qui hæc vertit, legitur, *imbutus disciplinis & mysteriis Iudæorum.* Error librarius sit, an typographicus, an Ambrosius Ἰουδαίων ἀντὶ τῶν Ἰδουμαίων legerit, nescio. Constat tamen Ἰδουμαίων recte legi apud Africanum. Sed πρωσήλυτον Herodem quis fuisse concedat, quum, ut jam diximus, nullum discrimen esset Iudæi & Idumæi? Et consequenter ridiculum à patre circunciſum fuisse, quum octavo die ab ortu suo, quemadmodum reliqui Iudæi, circunciſus fuerit. Idumæi sane illi, quos debellavit Hyrcanus, & legem Mosis accipere adegit, vere πρωσήλυτοι erant. Posteritas eorum πρωσήλυτοι non potuerunt dici, quia πρωσήλυτος filius πρωσήλυτος aut γειώρης nunquam vocatus fuit: quemadmodum Horatius libertino patre natus ingenuus, non libertinus, dicebatur: quanquam non ignoro temporibus Appii cæci filios libertinorum etiam libertinos vocatos fuisse, ut nos docuit Suetonius. Igitur Herodes neque πρωσήλυτος, neque ἀλλόφυλος fuit. Regnum quidem non ad se pertinens adeptus est, quia reliquiæ adhuc supererant Hasamonææ domus. Sed Regnum Romanorum erat, non Iudæorum, aut Hasamonæorum, ex quo à Pompeio subacti Iudæi Romanis facti sunt tributarii. Quum igitur ab illis regnum acceperit, quorum erat dare, merito pertinere ad eum dicitur, quod ab eis accepit, ad quos pertinebat. Itaque tot lapides movendo Eusebius nihil quam operam & oleum perdidit. Sed quanvis hoc commentum ex Africani Epistola expiscatus est, id non est tamen Africani, sed Hegesippi illius, qui tam aliena ab historiæ fide de passione Jacobi Apostoli prodidit, quanvis Africanus nomen non posuit. Nam auctores ejus commenti cognatos Christi facit, quorum solus ille Hegesippus meminit. Ἐγὼ μὲν σωτῆρος οἱ κατὰ σάρκα συγγενεῖς εἴτ' ἐν φανηλῶντες, εἴθ' ἁπλῶς ἐπιδιδάσκοντες, πάντως δ' ἀληθεύοντες, παρέδοσαν τὰ ταῦτα. Ambrosius hæc vertens τῶν συγγενῶν mentionem prætermisit: *Fertur enim ab his, qui sive argumentati, sive simpliciter docentes, sive vere astruentes tradiderunt nobis*, &c. Quæ autem apud eum sequuntur, prorsus à Græcis

Africani

Africani abhorrent : *& quia legationis fructu potitus est, per eam gratiam, partem regni affectavit.* Nam nullam partem regni Antipatrus iste affectavit, neque illi sane Hyrcanus dedisset : πρεσβύσας ὑ τοῦς Πομπήιον ὑτὲρ ᾧ Υρκανῦ, ἓ τὴν βασιλείαν ἐλθυθερώσας αὐτῷ ὑτὸ Αριστοβύλε ᾧ ἀδελφῦ τοῦκοπομψίω αὐτὸς δὺνχησεν ὅπμελητὴς ᾧ Παλαισίνης χειμαλίσας (in vulgatis πρυόψας.) Itaque multum Ambrosiana à Græcis discrepant. Quomodo autem hæc temeraverit & amputaverit more suo Rufinus, ex ejus interpretatione existimare licet. Itaque Herodes odium quidem justum pro sævis suis factis meruit, non tamen propter odium ea fingenda erant, quæ non solum immoderatum animi impetum, sed etiam historiæ imperitiam summam arguunt. Neque sane justi odii tanta vis esse debuit, ut ab illis veteribus hæc portenta mendaciorum exprimeret. Quæ vero perperam ab Eusebio prodita sunt, ut qui dubitaret vera esse, sic qui quatenus vera non sunt, deprehenderet, neminem, præter Georgium Syncellum, extitisse puto, quum tamen omnium interfit eos errores ventilari, ostendi, refelli, ne ea propter hominis auctoritatem simplicioribus ingeniis fraudi sint. Hodie enim sunt capitones, pervicaces, contentiosi, qui Christum anno Dionysiano XXXI passum hariolantur, XXIII Martii, resurrexisse XXV, τῇ πεμπτῇ, ut veteres loquebantur, ἡμέρᾳ. Quæ dementia quanvis à nobis alibi abunde confutata est, tamen habet nescio quid commune cum hallucinatione Eusebii, qui tempus prædicationis Christi definit intervallo à sacerdotio Annæ, ad sacerdotium Kaiaphæ. Res ita habet. Valerius Gratus quintus Tiberii in Palæstina procurator, Annii Rufi successor, Pontii Pilati decessor, anno IX Tiberii, Christi Dionysiano XXIII, Annan, sive Ananum, Pontificem Max. constituit, & paulo post Ismaelem filium Phabi. Triennio sequenti tres Pontifices singuli anni unius sacerdotium gesserunt, Eleazarus Annæ filius X anno Tiberiano, Simon Kamithi anno XI, Josephus Kaiaphas anno XII, qui usque ad vigesimum annum Tiberii, septennium solidum sacerdotio functus est. Quia igitur quartus est Kaiaphas à socero suo Anna, ideo triennium inter baptismum, & resurrectionem, intercessisse colligit, & consequenter tantum esse tempus κηρύξεως ᾧ κυείε. In quo peccat dupliciter : primo hallucinatione, deinde insciția rerum Iudaicarum. Hallucinatio hæc est, quod quum apud Lucam legatur, ἐπ' ἀρχιερέων Αννα καὶ Καϊάφα, ipse, qui putabat, & quidem verum est, eodem tempore duos summos sacerdotes simul esse non posse, ideo diversos annos τῷ ἀρχιερέων Αννα, καὶ Καϊάφα, esse credidit, quum tamen Lucas eodem tempore Annam cum genero Kaiapha componat. Inde divinavit ex Josepho, quantum est temporis inter Annam & Kaiaphan, tantum fuisse intervallum à baptismo, ad resurrectionem. quod si verum esset, res ridicula inde sequeretur, Jesum anno XXIII Dionysiano, nono Tiberii, baptisatum, XXVI Dionysiano, XII Tiberiano, passum. quod absurdissimum : ut taceam Kaiapham sacerdotio functum ad annum usque Christi Dionysianum XXXIV. Sed Eusebius rationem habuit quatuor Paschatum, id est trium annorum, quot designantur à Johanne Euangelista. Insciția autem rerum Judaicarum hæc est; quod tam Annam, quam Kaiapham apud Lucam, putavit esse summum Pontificem : quum tamen Annas fuerit non ἀρχιερεὺς vere, sed ut Ecclesia Constantinopolitana loquitur, πρωτοσύγκελλος ᾧ ἀρχιερέως, qui Hebraice dicitur מִשְׁנֶה כֹּהֵן הַגָּדוֹל, δύτερος τῦ ἀρχιερέως. II Reg. XXV. 18. Talmudice, sive Judaice, סְגַן כֹּהֵן הַגָּדוֹל, *vicarius summi Sacerdotis.* Is ea de caussa summo sacerdoti socius dabatur, ut si per morbum, aut propter aliam caussam sonticam, ille non posset obire ea munia, quæ neminem, præter solum

summum

ſummum ſacerdotem, obire fas eſt, vicarius eam neceſſitatem expleret, præſertim in decima Tiſri, quando Sacerdos in Sancta adyta ingrediebatur, in quæ nulli alii ſacerdoti, præterquam ipſi, ingredi liceret, aut vicario ejus, ſi ille morbo impeditus, aut ὀνειρωγμῷ, quod ipſi vocant קְרִי pollutus, id præſtare non poſſet, cujus rei meminit Talmud, & exemplum extat apud Joſephum. Ideo tanta auctoritas illius vicarii erat, ut minimo minus alter Pontifex eſſet. Nam qui in Euangelio ἀρχιερεῖς dicuntur, hoc eſt ἄρχοντες τῶν ἐφημεριῶν ἱερατικῶν, ii eo loco erant apud Pontificem maximum, quo σύγκελλοι etiam hodie apud Patriarchas Conſtantinopolitanum, Antiochenum, Alexandrinum. Primicerius autem eorum, hoc eſt, πρωτοσύγκελλος, ſecundum proxime à Patriarcha locum obtinens, & olim ante Turcarum imperium patriarcha deſignatus, eſt inſtar vicarii Pontificis Ieroſolymitani, de cujus auctoritate exiſtimare licet ex illis Targum Ieroſolymitani: חַד לְכָהֲנָא רַבָּא וְחַד לְסִגַן כָּהֲנַיָּא ἕνα (θρόνον) τῷ ἀρχιερεῖ, ἕνα δὲ τῷ δευτέρῳ τῶν ἀρχιερέων, vel, τῷ πρωτοσυγκέλλῳ τῶν ἱερέων. Et quidem prope æqualis eorum dignitas erat, ut Auguſti & Cæſaris in imperio Romano. Quia igitur iſtius Ανα, ſive Ανάνε, qui Pontifex ad paucos dies fuit anno Tiberiano IX, Chriſti Dionyſiano XXIII, duo filii, Eleazarus, & Ionathas, atque ejus gener Kaiaphas, Pontifices fuerunt, non dubium eſt ſummam ejus auctoritatem fuiſſe, præſertim quum ad eum, quanquam non Pontifex, ſed vicarius Pontificis eſſet, prius, quam ad ipſum Pontificem Kaiaphan, Jeſus vinctus adductus fuerit: ut non immerito eum Euangeliſta cum genero Kaiapha compararit. Nam ambos eodem tempore ſummum ſacerdotium gerere non potuiſſe, recte quidem judicavit Euſebius. quod autem intervallo ab Annæ, ad Kaiaphæ ſacerdotium, prædicationis Chriſti tempus terminat, in eo ſane inſigniter hallucinatus eſt: quia, ut jam diximus, oporteret Chriſtum anno XXIII Dionyſiano baptiſatum fuiſſe, paſſum anno XXVI: quæ hallucinatio longe major eſt, quam eorum, qui anno XXXI paſſum volunt. Nam hoc modo annus IX, non XV, Tiberii in tempus baptiſmi incideret. ex eorum autem ſententia, qui XXXI anno Dionyſiano paſſum latrant, baptiſmus incurreret in alium annum Tiberii, quam quintumdecimum. Itaque conjunctionem illam Annæ, & Kaiaphæ apud Lucam ita interpretatur Euſebius, ut intelligendum ſit, quantum ad ſacerdotium, ſeparatos eſſe, quod duo ſummi ſacerdotes ſimul eſſe non poſſint: quantum ad tempus prædicationis, conjunctos, ita ut Annas in annum baptiſmi, Kaiaphas in annum Paſſionis conjiciendus ſit. Atqui (vide inconſtantiam) VIII ἀποδείξ. 248, conjungit illos tempore: ex eoque argumentatur jam violatam legem Moſis fuiſſe, quod duo Pontifices ſimul eſſe non poſſint. δύο γὰρ ὄντι κατὰ τὸ αὐτὸ ἀρχιερεῖς πῶς ἂν ἐγχρόνοις, ἢ διαλυθείσης τὰ περὶ τῶν ἀρχιερέων νομοθεσίας; Sed ecquæ finis erit, ſi omnes hallucinationes Euſebii referre velim, & alia omnia, quæ tam ſcienter, quam imprudens commiſit? Si quis plura in unum conſpectum habere velit, adeat indicem in Notas Euſebianas; quanvis non omnia illuc conjecta ſunt. quædam enim conſulto omiſimus: quædam aliud agentib. dilapſa ſunt. Propterea hic tantum ea produximus, quorum admoneri intereſt ſtudioſorum, antequam ad lectionem hujus operis ſeſe conferant, ne ad eos ſcopulos appellant, unde niſi cum naufragio evadere non poſſint. Quæ enim hallucinatio illi conferri poteſt, quod Paſtores, quos vult Joſephi Patriarchæ progeniem eſſe, ante quam Joſephus à fratribus venderetur, in Ægypto regnaſſe ſcribit? Ejuſmodi eſt & illud, quod initio profeſſus ſe Judæorum Hebraicum exemplar ſequi in originib. bibliacis, tamen inſigni hallucinatione LXX interpretes ſequitur, & ab Adam, ad diluvium,

vium, non MDCLVI annos, ut concipitur ex rationibus Hebraicis, sed MMCCXLII, ex computatione LXX interpretum, numerat. Non dubium est, quin aliquis computationis Hebraicæ imperitus hoc legens apud Eusebium, credat Judæos tantum annorum ab Adam, ad Diluvium, putare, quantum ex rationibus LXX Seniorum colligitur, idque sola Eusebii auctoritate motus. Rursus aliquis memor ab Eusebio locum Clementis super primo anno captivitatis aliter adduci, ac in excusis legitur, is non errorem Eusebii, sed Typographorum esse putaverit. Hoc dico, quia si quid humanitus à partibus peccatum est, quidam quidvis potius adigentur, quam ut eos errasse fateantur. Præterea ubi per hallucinationem Eusebius à veteribus scriptoribus dissentit, aliquis ex hoc genere ἑλεγκῶν aut depravatos codices auctorum, quos citaverit Eusebius, esse jurabit, aut eos, non Eusebium, hallucinatos esse: cujusmodi quod scribit ex Josepho, tempore passionis vocem ex adytis templi auditam, quæ illinc migrandum esse ediceret, quum non solum Josephus quinquennio ante templi excidium, hoc est XXXII annis post tempus passionis, id accidisse scribat, sed etiam ipse Eusebius alibi inter prodigia, quæ urbis cladem antecesserunt, memoret. Conditor Annalium, tanquam de rebus Judaicis melius credendum sit Eusebio, quam Josepho, ex quo hæc transcribebat Eusebius, non veretur Josephum postulare falsi. Atqui debebat inconstantiæ Eusebii meminisse, qui libro VIII ἀποδείξεως hunc locum Josephi adducit, ut per illam vocem, quam tempore passionis exceptam fuisse scribit, ostendat Mosaicos ritus finem cœpisse: deinde non multo post oblitus sui, diserte ait id inter prodigia, quæ urbis casum prænunciarunt, accidisse: &, quod magis mireris, eandem ambulatoriam sententiam in Hieronymo animadvertes, qui Epistola ad Hedybiam eam vocem in tempus passionis confert, in Commentario autem cap. LXVI Esaiæ, ad tempus cladis Ierosolymitanæ retulit. Neque dubium est, quin homini occupatissimo Eusebius imposuerit. Sed conditor annalium Eusebio, qui à Josepho hæc præposterè didicerat, potius credendum esse putat, quam Josepho, qui unus auctor extabat tunc, qui hæc certo sciret, utpote vernaculus rerum Iudaicarum scriptor. Huic simile est somnium illud in CIII Novella Iustiniani, Vespasianum Stratonis turrem Cæsaream à se vocasse, quia is in partibus Palæstinæ Cæsar salutatus fuit. quod facile confutatur lib. XV, cap. XIII Josephi. Et tamen vel idem conditor Annalium, vel alius nescio quis mallet credere Iustiniano Christiano principi, quam Josepho Iudæo, qui CCCCXXXIIII annis ante imperium Iustiniani scribebat Stratonis turrim Cæsaream in honorem Augusti ab Herode conditore vocatam fuisse. Sed imposuit Triboniano Colonia deducta in eam urbem à Vespasiano, non patre, sed Tito, cujus nummus habet ΚΑΙΣΑΡΕΩΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΝ. Itaque τῆς Καισαρείας, cujus episcopus fuit Eusebius noster, Herodes κλίσης, Titus Vespasianus ἀποικισής. Sed omnino consulatur Josephus 618, 19. Par & gemina levitas est de Essenis, quos jocularitèr Christianos fuisse hariolatur, deinde alibi meros Iudæos, & meram αἵρεσιν Ιουδαικὴν agnoscit. Hinc Sophistæ, aselli, carcinomata literarum & veritatis, quæ non moliti sunt, ut ex hoc Eusebii somnio antiquitatem μοναχισμῷ assererent adversus fidem historiæ, & ea, quæ de Paulo primo Eremita prodidit Hieronymus? ex quibus nihil aliud consecuti sunt, quam ut non minus levitatem Eusebii, quam insciti am suam aperirent. Nam si Esseni fuerunt Christiani, quia μοναστήρια habebant, eodem jure & Pythagorei, & quidem antiquiores monachi fuerint, quorum consortium vocatur κοινόβιον Gellio lib. I. cap. IX. quæ sunt Sophistica, id est, asinina. Rursus ex

præ-

præpostera loci cujusdam apud Zachariam prophetam interpretatione Eusebius duos tantum trientes urbis Ierosolymitanæ à Tito eversos fuisse comminiscitur, superiorem autem urbem intactam & incolumem ad Hadriani tempus superfuisse: denique in ea Iudæos inclusos extremam obsidionis fortunam expertos: & multa alia jocularia, quæ in notis confutantur, & quorum piget, tædetque. Nam urbs, ubi Iudæi inclusi obsidionem ad necessitatem expugnationis deduxerunt, ea fuit Bither munitissimum Iudæorum πολέμε ὀχυρώτατον, non Ierosolyma, quæ nulla erant, & quorum vix vestigia extabant, antequam ea instauraret Hadrianus: quæ aliquot quidem annis ante expugnationem Bither constructa fuerant, sed tamen, ut à colonis gentilibus, non à Judæis, habitarentur. Quam hallucinationem eo magis mirari subit, quod non meminerit Aristonis Pellæi, cujus de ea re illustre testimonium de expugnatione urbis Bither adduxit in libris Ecclesiasticæ Historiæ. Verum non raro non solum historiam, sed etiam locos ἢ χρήσεις auctorum ἀβλαβῶς, ut quum Lysaniam Abilenæ tetrarcham falso Herodis filium esse scribit, idque ut probet, testem Iosephum adducit, qui nullius uspiam filii Herodis meminit, cui nomen fuerit Lysaniæ. Eundem Iosephum rursus testem facit hallucinationis, vel potius commenti sui, quum ait ab eo memoriæ proditum imagines Augusti à Pilato in Urbem Ierosolyma introductas eo anno, quo Christus passus est, item postea seditionum ab eodem Pilato occasionem præbitam fuisse propter thesaurum sacrum in aquæductus reficiendos erogatum. Utrunque enim falsum anno passionis gestum fuisse, quum primo anno procurationis suæ Pilatus id fecerit, ut clare ex Iosepho ostendimus, annis sex solidis ante passionem. Sed non miror de anno istius gesti Eusebium ita pueriliter hallucinatum esse, quia is erat primus annus Kaiaphæ, in quo Christum passum somniavit, ut supra ostendimus. Sed sibi adversatur. Nam supra recte assignavit annum I procurationis Pilati anno XIII Tiberii, in quo seditiones illæ duæ de imaginibus Cæsaris, & de thesauro sacro exhausto contigerunt. Postea oblitus sui confert hoc gestum in annum passionis, quem vult esse primum sacerdotii Kaiaphæ. Neque minus ridiculum, quod Archelao successorem dat Herodem Antipam, quasi ille non eodem momento dominus uniùs tetrarchiæ ex testamento patris factus sit, quo Archelaus duarum tetrachiarum, quibus quando ab Augusto exutus; & in Galliam relegatus est, tunc Herodes iste Antipas, & Philippus ejus frater jam decimum annum tetrarchiis suis potiebantur. Deinde cur Herodes Antipas potius, quam Philipus, aut cur non ambo simul, Archelao fratri successerunt? Sed quomodo tetrarchiarum Archelai successor ille, aut iste potuerit esse, quæ in fiscum redactæ nunquam in potestatem Herodiadarum venerunt, sed à procuratore Cæsaris administrabantur? Neque aliam ob caussam Agrippam seniorem filium Herodis Antipæ esse putavit, quam quia Herodi Antipæ successit, qui erat ejus patruus, non pater. quod sane perridiculum. Non minus ab historia abhorret, quod de minore Agrippa scribit, ejus regnum una cum Ierosolymis finem cœpisse. ubi duo insignes errores: prior, quod Agrippam putaverit Ierosolymorum regem fuisse: alter, quod ignoraverit Agrippam minorem Ierosolymitano excidio XXXI annos superfuisse. Quod enim Ierosolymorum rex esse non potuit, satis paret ex eo, quod Ierosolymorum urbs erat metropolis patrimonii Archelai, quod jamdudum in fiscum redactum erat. Adde, quod Agrippa à Claudio præfectus fuit templo, & propterea in ejus potestate fuit mandare sacerdotium summum cui vellet, propter id jus, quod illi concessum à Claudio erat, non quod rex Ierosolymorum esset. Ioseph. 621. Quod autem minor Agrippa XXXI superfuerit annos excidio Urbis, expressum est à Photio ex Iusto

Tiberiadensi, qui illum vitam ad $\overline{III}$ annum Trajani produxisse ait, ad quod tempus, ab urbis clade, anni fluxerunt $\overline{XXXI}$: ejusque regnum aliquot accessionibus a Vespasiano amplificatum fuisse scribit Josephus. Omnino sex duntaxat Herodiadæ rerum potiti sunt in Palæstina, quorum tres tetrarchæ, totidem reges fuerunt. Tetrarchæ eodem tempore Archelaus, Herodes Antipas, Philippus. Rex universæ Judææ unicus tantum Herodes magnus: partis Judææ duo Agrippæ, senior, & junior. Sed junioris amplius regnum fuit, quam patris. Nullus tamen tam tetracharum, quam duorum Agripparum, patrimonium Archelai consecutus est, & proinde neque Jerosolymis regnavit, ut pueriliter putavit Eusebius, qui quemadmodum excidio Ierosolymorum regnum Agrippæ minoris finivit, ita etiam fine Chronicorum Africani Olympiadas, & Stadionicas terminavit. Quum enim Olympiadas & Stadionicas ab Africano acceperit, Africanus vero opus suum in $\overline{CCL}$ Olymp. explicuerit, Eusebius neque ullos Stadionicas, neque ullas Olymp. deinceps fuisse credidit, quum tamen Dexippus $\overline{CCLXII}$ Olymp. & ejus Stadionicæ meminerit, qua historiam suam conscribebat sub Claudio: & Iulianus Apostata in Olympiadis $\overline{CCLXXXV}$ ludicrum sumptus contulerit, & non paucis post annis Basilius Seleuciæ episcopus in Olympia Homiliam scripserit, quum videret Christianos tam Olympiorum, quam reliquorum spectaculorum, & Circensium amore non minus, quam paganos, insanire. Sed neque animus est omnia in hoc auctore animadvertenda persequi, neque possim, si velim, & præterea fere omnia in notis Eusebianis passim accuratus lector observare potest; aut sine ullo labore ex indice colligere. Neque vero hæc protuli, ut auctorem, quem initio commendavi, tanquam oblitus mei nunc traducam. Longe aliter sentimus. Quum enim tria objici possint, παραφάματα, σφάλματα, καὶ παρεγχειρήματα, hallucinationes, errores, & temerationes, sive interpolationes, sciant omnes, quum aliquem hallucinatum esse dicimus, hoc ad ullam ejus contumeliam minime pertinere. Hallucinationes enim per incogitantiam, errores per insciticm, reliqua per audaciam committuntur. Hallucinationes excusari debent, errores tolli, temerationes castigari, eo temperamento adhibito, ut contumeliæ suspitio omnis absit. Tria tamen hæc periculosi exempli sunt, si ad magni nominis auctorem referantur. Quos enim admiramur, eorum plerunque vitia virtutes putamus. Nos hallucinationum & erratorum Eusebii aliquot exempla ideo produximus, ut illas excusemus, hæc castigemus, ab utrisque autem ingenia rudiora prohibeamus. Qui enim veterum erratis blandiuntur, invidiam errorum ab illis in se derivant, & severius castigandi sunt, quam ii, quorum culpas defendunt. Tantum verò abest, ut propter illa vitia minor auctoritas doctrinæ Eusebianæ apud nos sit, ut potius eo nomine ea seorsim exposuerimus, ne cætera bona, quæ scriptis Eusebii continentur, contaminarent, sed castigata sic cum reliquis, quæ diligenter ab eo collecta, aut feliciter excogitata sunt, tuto conjungi possint. At omnium non est castigare, quum hujus tractationis nulla hactenus ars, aut certa ratio inita sit. Nam quod hodierni Chronologi tam portentosè à vero discedunt, ex multis causis, quæ adferri possunt, hæc mihi præcipua videtur esse, quia examen non adhibent, quod ad verum eos manu ducere, aut à falso abducere possit. In omni enim scriptione eam rationem sequi debemus, qua duce à certis & concessis principiis, tanquam à carceribus, ad ipsam metam perveniamus. Contra illi, quia eorum, quæ scribunt, nihil demonstrare possunt, leges potius scribere videntur, quibus nos in sententiam suam adigant, quam demonstrationes adferre, quibus confessionem à nobis eliciant. Non enim magis sine demonstratione hæc tractare possunt, quam cubum aut Cylindrum metiri

tiri sine geometria. Quod si aliquando rem ipsam tangunt, hoc fortuito fit, non arte: quod quidem Eusebio contigit in casu Sedekiæ ad III annum Olymp. XLVII notando. Nisi enim confidentissimo incepto insititiis XIV annis intervallum à primo anno Iothami, ad excidium templi, extendisset, nunquam eo perveniisset. Itaque quod ante, & post eum nemo cum maxima laboris contentione, aut animi attentione consequi potuit, hoc illi per temerarium παρεγχείρημα feliciter successit. Aliquam vero artem hujus tractationis antiquitus fuisse satis hinc constat, quod vetustissimi auctores Ephorus, & Eratosthenes excidium Ilii non per ἀφαιρέσεις temporum, quæ in μυθικῷ intervallo incerta sunt, sed per motus cœlestes, & doctrinam annorum Græciæ civilium indagarunt. Nam quod à prima Olympiade ratio temporum constanter perpetuata est, hoc non minus doctrinæ anni civilis acceptum referri debet, quam Olympionicarum memoriæ, certe magis, quam tumultuariæ annorum congestioni, qua sola hodierni Chronologi contenti πᾶσαν τέχνην μακρὰν οἰμώζειν κελεύουσιν. Hinc illa portenta hallucinationum, hinc illa licentia commentorum, hinc mendicabula regum Persidos, hinc illa fanatica septuaginta annorum captivitatis, & septuaginta Hebdomadarum Danielis initia, nunquam ad verum caput suum relata: hinc trigesimi illius anni apud Ezekielem jocularis explicatio, hinc jobeleorum præpostera exordia. Hinc Catharorum & prophetarum hujus ævi temulenta somnia. Nos sane viam monstravimus, quâ licentiæ Chronologorum frenum imponatur, tempora autem intra suos fines contineantur. Qui enim sine hoc velo tam longæ navigationi sese credunt, prius ventus eos destituet, quam navem ad portum appellere possint. Quantum enim ἐν τῇ ἀφαιρέσει falli eum necesse est, qui characterem non adhibet, in Canonibus passim demonstravimus; idque tum in multis casibus, tum etiam in unius Epochæ initiis, quæ secundum nationes diversa sunt, propter quæ non raro vitium intervenire potest. Palilia Varroniana uno anno priora sunt Catonianis. Nisi character adhibeatur, quando annorum Urbis mentio apud scriptorem fiet, utra intelligantur, quis divinaverit? Rutilius Numatianus in aureolo suo itinerario ait, se Urbe discessisse Sole Chelas ingrediente: hoc est, secundum Sosigenem, & omnium ejus ævi sententiam, XXIV Septembris.

Et jam nocturnis spatium laxaverat horis
Phœbus Chelarum pallidiore polo.

Notatur etiam annus Urbis MCLXIX. Is annus secundum Varronem est CCCCXVI Christi Dionysianus secundum Catonem CCCCXVII. Nisi characterem hujus anni apposuisset, utra Palilia intelligit, nulla conjectura apprehendi posset. Designat igitur commodissime, scribens se expectasse quindecim dies, donec mota Vergiliarum ortu tempestas detumesceret in proximo novilunio.

Explorata fides pelagi ter quinque diebus,
Dum melior Lunæ fideret aura novæ.

Perspicue ait quintodecimo die post XXIIII Septembris fuisse novilunium, qui fuit ultimus quindecim dierum moræ, quam in commodiorum ventorum expectatione fecerant. Sane anno Christi CCCCXVI epacta erat XIIII, eaque è regione IX diei Octobris opposita indicat ibi novilunium eo anno contigisse. Intervallum à XXIIII Septembris, ad IX Octobris, sunt quindecim dies, quot scilicet expectarunt, dum tempus novilunii adventu mitesceret. Intelligendus igitur ille annus Urbis secundum Varronem, non secundum Catonem. En uti-

litates

litates characteris. Rursus Calippi periodus Antiochena init novem mensibus ante Atticam, Epoche Seleucidarum Iudaica sex mensibus ante Antiochenam, illa totidem mensibus ante Chaldaicam, Philadelphensis ante Gazensem, Antiochena indictionis Iulianæ ante Laodicensem, qua etiam aliquando uti Iosephus videtur. Nam in expugnatione Ierosolymorum tam sub Pompeio, quam sub Herode & Sosio, Tamuz mensem tertium vocat. unde sequitur primum mensem esse Ijar, qui Artemisius Macedonibus, unde initium anni & Indictionis Iulianæ Antiochenæ, ut in Canonibus, & libris de emend. temporum aperuimus. Sic Actiaca epocha secundum Ægyptios init à Thoth, secundum Iosephum à Nisan sequenti. Diocletianea Ægyptiaca Paschalis & ipsa quoque à Thoth, sed Latina à Nisan Christiano. Nisi principiis harum epocharum character adhibeatur, multum peccari necesse est. quo duce vel ipsum momentum, vel proximum ab eo tempus adipiscemur: idque ut in exemplo superiore Rutilii, ita & in illo Ovidiano demonstrare possumus:

Iamque dies aderat, qua me discedere Cæsar
Finibus extremæ jusserat Ausoniæ.

Quemadmodum enim in altero exemplo primo annum, deinde anni tempus exploratum esse oportebat, antequam dies ipsa deprehendi potuerit: ita & in isto illa duo antecedere debent, annus, qui, indicante ipso Ovidio, erat ab ejus ortu quinquagesimus absolutus, & proinde LII Iulianus: anni autem tempus, mensis, in quo Arcturus matutino occidit.

Tingitur interea custos Erymanthidos Ursæ,
Æquoreasque suo sidere turbat aquas.

Tertium adjicit characterem, qui ad ipsam diem nos manu deducit, circiter medium noctis lunam culminasse.

Iamque quiescebant voces hominumque canumque
Lunaque nocturnos alta regebat equos.

Quum homines & canes tacent, hoc est circa medium noctis, Lunam culminare necesse est inter παντέλιον, καὶ διχόμυον, & quidem propiorem παντελιῷ. Ea vero tempestate Arcturus matutino occidebat VIII Idus Novembris, ut diserte extat in parapegmate incerti auctoris, interprete Nic. Leonico, quod fastis Ovidianis prætexi solet: sed falso attribuitur Ptolemæo. Nam aliud Ptolemæi Græcum longe huic dissimile penes nos habemus. Erat, ut diximus, annus LII à primis Kalendis Ianuarii Iuliani, numero aureo VIII, Epactis XXVI. Novilunium XXVI Octobris. Ideo VIII Novembris erat XII Luna, quæ tunc occidit hor. II. S. ante Solis ortum, & culminat circa noctis medium. Ergo discessus Ovidii ex Urbe contigit VIII, aut VII Idus Novembris non longe à plenilunio. Atque ut ab ipso tempore discessus proxime absumus, ita quantum temporis postquam Urbe excessit, in pedestre itiner impenderit, antequam navem conscenderet, & quando navem conscendit, ignoramus. Alioquin certum est solvisse ex ora Puteolana, & jactatum fuisse mari Hadriatico, (hoc est prope Corcyram, ut Actorum Apostolic. XXVII, 27.) mense Decembri, ut ipse scribit. Sed omnium non est tempora ad characterem suum dirigere, quum Mathematicus à municipe Ovidii bono & diligenti viro super hoc tempore discessus Ovidii consultus non peritiorem se harum rerum probaverit, quam in anni reformatione, quæ illi mandata fuit. Is respondit, tempore Ovidii in finitore Romano Arcturum IIII Idus Decembris cum XIII parte Sagittarii oriri solitum chronice (ita imperiti loquuntur, non, ἀκρονύχως, ut ratio postulat.) hodie autem, inquiebat, VII Kal. Decembris. quia eadem XIII pars Sagittarii in finitore Romano ea die oritur. Hæc sunt

summæ

ſummæ imperitiæ argumenta. Nam neque ulla ἀκρόνυχος δύσις Arcturi in menſe Decembri contingebat, quanquam id falſo ſcripſerit Columella, neque Ovidius de tempore veſpertino, ſed matutino, loquebatur. quæ fuit ſumma Mathematici imprudentia:

Dum loquor, & flemus, cœlo nitidiſſimus alto
Stella gravis nobis Lucifer ortus erat.

Igitur cuſtos Erymanthidos Urſæ tingebatur Oceano adventu Luciferi, non noctis. & profecto nulla, ut diximus, ἀκρόνυχος δύσις Arcturi tunc fieri potuit. Longe majoris inſcitiæ eſt, putare ſtellas in iiſdem partibus Dodecatemoriorum oriri, quaſi per παρήγησιν ἰσημερινήν. Imo, ſi verum erat, tempore Ovidii Arcturum in XIII parte Sagittarii oriri in finitore Romano, X die Decembris, hodie neceſſario oriretur cum VI parte Dodecatemorii Capricorni in XVII die Decembris Iuliani. Nam ab ævo Ovidii, ad nos, initia Dodecatemoriorum in antecedentia progreſſum fecerunt gradus XXIII. Multos alios errores, qui hinc propagantur, prætereo. ἑῴαν igitur δύσιν Ἀρκτούρου, non ἀκρόνυχον, quæ tunc nulla eſſe potuit, intelligit Ovidius, cujus ex Urbe diſceſſum ad verum tempus accommodavimus per characteriſmos, quos qui negligit, in quos errorum nodos ſeſe induat, ex quibus effugium inexplicabile eſt, ſatis ex iis, quæ oſtendimus, conſtare poteſt. In duobus itaque ſuperioribus exemplis docuimus per characterem poſſe veram diem erui. Nam aliquando non ad ipſam quidem diem pervenire, ſed propius tamen ab ea abeſſe poſſumus. ut hebdomadam veram, in qua conceptus fuit Iohannes, per methodum orbis ἐφημερίων ἐκλειπτικῶν attigimus, diem autem ipſam nulla conjectura conſequi poſſumus. Eodem modo tempus proximum natali Dominico non magnæ molis fuit adipiſci. diem ipſam ſolus Deus ſcit. Non tamen parum præſtat, qui non niſi triduo, aut quatriduo à vero diſcedit. quod ſane poſſumus promittere de tempore, quo Paulus Apoſtolus ex naufragio in littus Melitæ expoſitus eſt. Hic, ut ſupra oſtendimus, annus primum, deinde anni tempus inveſtigandum. Erat annus primus iniens Porcii Feſti procuratoris Iudææ. Deceſſor ipſius Felix frater Pallantis miſſus eſt à Claudio, ineunte XIII anno imperii ejus (Joſephus 615, verſu penultimo) anno Chriſti Dionyſiano LIII. Explevit biennium in ſua procuratione. ſub ipſum tempus obitus Claudii. Actor. XXIV, 27. Succeſſit illi Porcius Feſtus, anno Chriſti LV. Tempus vero anni, menſis Tiſri, in cujus die decima, aut undecima, è portu Cretæ Phœnice ſolverunt. Actorum XXVII, 8, 9. Neomenia Tiſri Septembris XI, feria V, cyclo Solis VIII, Lunari XVIII, anno 3816. Quum ex portu Phœnice ſolverent, periculoſa erat navigatio διὰ τὸ, inquit Euangeliſta, τὴν νηστείαν ἤδη παρελῆλυθέναι. *quod jejunium Iudaicum præterierat.* Sane & σκιροφορία, & νηστεία incidunt fere ſemper in tempus, quo maximæ tempeſtates cooriuntur, propter æquinoctium. eo autem anno jejunium inciderat in XX Septembris proxime æquinoctium, σκιροφορία vero, & conſequenter plenilunium, in diem æquinoctii. Inter XX igitur, & XXV Septembris navis ſoluta eſt portu Phœnice. XIV dies in mari jactati ſunt. Ibid. 33, & ſequentib. Omnino circiter V, aut VI Octobris in Melitam à ſalo ejecti ſunt, navi fracta. Huc uſque ita prope à vero tempore abſumus, ut biduum, aut ad ſummum, triduum, interſit. Quia vero tres menſes in inſula tranſmiſerunt, triduum Syracuſis, hebdomadam Puteolis, & hinc Romam venerunt, conſtanter affirmare poſſumus, Paulum circiter XX Ianuarii plus minus Romam ingreſſum, anno Dionyſiano LVI, numero Euſebiano MMLXXII. Manſit autem Paulus Romæ uſque ad annum Dionyſianum XLVIII, Neroniani

Imperii tertium. Act. XXVIII, 31. Quum igitur tanta sit characteris utilitas, ut eos, qui eum rationibus suis non adhibent, multum falli contingat, cavendum, ne eo contempto, pro demonstrationibus hallucinationes, pro veris temporum titulis fœdos anachronismos publicemus. Quod quum Africano, Eusebio, & omnibus hactenus acciderit, tam ignoscendum illis, quatenus ignorantia hujus rei lapsi sunt, quam aliis vitio vertendum, qui methodum hanc præstantissimam, ut fabulam, aut somnium, rejiciunt. quod quidem verisimile objectum fuisse illis, qui primi elementa geometrica ediderunt, quum Mechanici ægre ferrent artem ullam constitui iis, quæ ipsi sola experientia magistra didicerant, atque illis elementis se in ordinem cogi putarent, quasi ea sola nescirent, quæ neminem præter se scire hactenus crediderant. Idem hodie faciunt Chronologi, qui in tam clara luce literarum magis ad hæc caligant, quam olim solebat, quum omnia tenebris inscitiæ obsita essent. Quia vero Eusebio, qui sine arte & delectu scripsit, ut tunc ferebant tempora, magis credetur, quam ei, qui cum arte eadem tractando errores Eusebii & aliorum arguere possit, propterea illas hallucinationes ejus, & errata superius protulimus, ut quum ex methodo, quam præcepimus, deprehendi potuerint, ne in ejusmodi rebus auctoris potius, quam veritatis, delectus habeatur. Alioqui tanta præstantia est horum Chronicorum Eusebii, ut fatendum sit, nullum vetus scriptum extare de ratione temporum, quod cum hoc comparari possit, & quod pluris nostra interfit ad nos salvum perveniisse. imo nullum paulo vetustius est, quod ab hoc derivatum non sit. Taceo auctoris multiplicem eruditionem, indefessum lectionis studium, summam vetustatis peritiam, qui in omnibus priscorum auctorum monimentis peregrinatus illum divinum θησαυρὸν thesaurum collegit. Quid de ejus historia ecclesiastica loquar? Quid certi aut explorati à tempore Trajani, ad imperium Constantini Magni, Ecclesia haberet, si aut illi luculenti libri intercidissent, aut Eusebius nullos reliquisset? Quemadmodum enim uni Iosepho omnia, quæ ab Hyrcano, ad templi excidium, gesta sunt, debemus, ita uni Eusebio accepta ferenda sunt omnia, quæ historiam ecclesiasticam spectant à Trajani temporibus, ad pacem Ecclesiis à Constantino partam. Nam intervallum illud ab ultimo Capite Actorum Apostolicorum, ad medium Trajani imperium, quo tractu Quadratus & Ignatius florebant, plane cum Varrone ἄδηλον vocari potest, in quo nihil certi de rebus Christianorum ad nos pervenit, præter admodum pauca, quæ hostes pietatis obiter delibant, Suetonius, Corn. Tacitus, Plinius Cæcilianus: quem hiatum ut expleret Eusebius, ἐκ τῶν ὑποθέσεων Clementis nescio cujus (non est enim ille eruditus Alexandrinus ὁ στρωματεύς) & ἐκ τοῦ παντοδάπου Hegesippi non melioris scriptoris, sine delectu ea deprompsit, ex quibus judicari potest, aliquam quidem jacturam, sed quæ patienter ferri possit, Ecclesiasticam historiam fecisse interitu illorum librorum. de qua historia quum nullus veterum præclarius meruerit, quam hic noster, in nullo certe scriptorum ejus illustrius hoc eminet, quam in hoc opere Chronico, quod mancum ad nos perveniisse dolendum est. Nam prior liber integer desideratur, qui censuales, ut cum Tertulliano loquar, omnium vetustissimarum nationum, & regnorum continebat. posterior, quem κανόνα auctor inscripsit, integer quidem supereſt, sed est tantum quasi index quidam, & summarium superioris. Utrunque autem Latine Hieronymus convertit. De posteriore nemo dubitat. de priore ipsum testem damus Commentario in Danielis cap. IX. Verba ejus hæc sunt: *Quicquid enim in templo postea factum est, non fuit sacrificium Dei, sed cultus Diaboli, cunctis in commune*

mune clamantibus, SANGUIS EJUS SUPER NOS, ET FILIOS NOSTROS. *Et hoc*, NON HABEMUS REGEM, NISI CÆSAREM. *Quem locum in Chronica Eusebii, quam ante annos plurimos in Latinam linguam vertimus, diligens lector plenius edissertum poterit invenire.* Horum, quæ habebat in animo Hieronymus, fragmentum Græcum extat adhuc. Atque adeo prima verba Hieronymi imitata sunt ex illis Eusebianis Ἀποδείξ. 250. ἀφθείσης γὰρ ἐξ ἐκείνης καὶ δυνάμεως, καὶ ἀληθείας καταλυθείσης θυσίας, καὶ προφητῶν, αἱ μὴ ταῦτα νομιζόμεναι αὐτῷ τῷ τελείᾳ θυσίᾳ, ἄπονδοι καὶ ἀνίερα ἐν βεβήλῳ τόπῳ, καὶ ὑπὸ βεβήλων καὶ ἀνίερων ἐπελεῖσθε. Quæ verba proculdubio Eusebius in libro priore Chronicorum repetivit: cujusmodi multa iterata sunt ἐν τῇς Ἀποδείξεως, quæ ἐν τῇς προφωνησάσης, & in Chronicis habentur: qui mos est solennis illi. Quod autem de Eusebio diximus, idem merito de magno Hieronymo arbitrari possumus, nullum de Latinis scriptoribus extare, cui plus debeant Ecclesiasticæ literæ, tam in iis, quæ ad origines sacras, quam quæ ad interpretationem divinorum librorum pertinent: neque illo sæculo magis idoneum interpretem nostro Eusebio contingere potuisse, quam eum, qui Eusebii studiosissimus, & eorum, quæ ab Eusebio tractantur, peritissimus fuit. Atque utinam per ejus occupationes ista non dictare notario, sed scribere illi vacasset. Quod enim à multis vel invitatus, vel lacessitus respondere cogeretur, neque ulla ei à labore requies daretur, temporis autem jacturam vel minimam facere neque posset, neque vellet; apparet eum, quum hujus Chronici interpretationem dictaret, scriptioni aliarum rerum simul, & notario eodem tempore operam dedisse, ut propterea necesse fuerit, quædam, quod vitari non poterat, tanto viro humanitus excidisse, quæ hodie apud magistellos, & Criticastros non venia, sed jurgiis, & contumeliis non ut hallucinationes, sed ut crimina exciperentur. Ex multis igitur, quæ infinita notari possunt, summa quædam excerpam, ut ex illis lector aliis ignoscere discat, si quid minus recte ab illis aut expositum, aut interpretatum fuerit, quum scierit maximum virum nunc per properantiam, nunc per hallucinationem tot & tanta peccasse: quod sane cuipiam mirum videri possit in eo sæculo, quo sermo Græcus vernaculus erat, nisi prius Hieronymum hæc non scripsisse, sed dictasse sciverit quadragesimo nono ætatis suæ anno. Primum procedant ea, quæ in simplicibus verbis perperam vertendo non parum sententiæ nocuit: deinde sequentur ea, per quæ ex similibus interpretationibus historiæ fraus facta est. Igitur περὶ Διὸς quod conjunctim legerit, novum auctorem creavit Παιάδιον, qui de Minoe scripserit. Ἀποδασμὸν putavit esse nomen urbis Iudaicæ, non μέρος populi Iudaici. τὰς δὲ διάδας. *quas & Diadas.* Vertendum erat, quæ & Diades dicuntur. Inepte in editionibus legitur, *quam & Diadas nominavit*, adversus omnium scriptorum codicum fidem: quod retinuit Aquitanica editio. ἐχέγυος μάρτυς, qui Ciceroni est locuples auctor, ipsi est domesticus testis, quum tamen multum discriminis sit. Nam domesticus est, qui Tertulliano vernaculus: *Iosippus Iudaicarum antiquitatum vernaculus vindex.* στρατεύειν, *dimicare.* atqui est expeditionem facere, & multum differunt: quomodo στρατηγίαν idem putavit esse, quod στρατιάν: quæ tantum inter se discrepant, quantum ars militaris, & exercitus. Hæc certe non ferrent Magistri hodierni. τὸ συνεπιθέσθαι quam aliena sententia interpretatur? quam longe à vera notione τὸ ἐπιδείξασθαι, quod est commissiones fabularum facere? οἱ περὶ Διαγόραν est Diagoras, non *Diagoræ familiares.* ἕως τότε, *de hoc.* quod tamen est *hactenus.* τῷ τότε. horum temporib. At Hieronym. *Secundum quorundam opinio-*

nem. Civitas Arvernorum Cæsari est quicquid sub ditione Arvernorum est. ipse putat urbem esse mœnibus cinctam. Ελένᾳ γνώμῃ, *Heleno subsidium ferente.* nihil minus : imo Heleni impulsu, Heleno suadente, ex sententia Heleni. συγκλήτῳ βουλῆς, *consilio Senatus.* atqui σύγκλητος βουλὴ nihil aliud est, quam Senatus ipse. χειρώσασθαι, est in potestatem redigere : Hieronymo *capere.* Hesychius : ἀχείρωτος, ἀπόρητος, ἀήττητος, ἀνίκητος. χειρὶ γὰρ λέγεται νικᾶσθαι. Eadem significatio ἐπ' ἀφάσσασθαι, quod ipse vertit *occupare.* Non parum de sententia detraxit, quum ἐπ' Ἀρχεμόρῳ male reddidit. νόμοι λυσικοὶ quid essent, ne minimum quidem odoratus est. ποικιλότεχνος est versutus, Hieronymo *homo artis plumariæ.* Unde adversus historiam Macedonius ex arte plumaria ad ecclesiasticum munus provectus. Quod sit ἀσέβερος ναὸς, nemo ex ejus interpretatione assequetur. Ἡρώδειον, *Herodionem*, quasi esset Ἡρωδίων. Per hæc & similia, (non enim omnia collegimus) deterior tantum fit sententia, non nihil etiam historia. Sed quum ipse alicubi dixerit *interpretum difficultatem esse, ne vertendo evertant*, cætera ab eo conversa, in quibus fides historiæ læditur, hæc sunt. Εὐαγόρας βασιλεὺς Κύπρου ἔξεση. Id erat: Euagoras ex Cypro excessit. Hieronymus : *Euagoras rex Cypri in furorem versus est.* Tota historia tam inopina interpretatione dissimulata est. Περὶ τοῦ Πρώτου λεγομένου Φορωνέως, *de Phoroneo, qui Primus dictus est :* hoc est primus hominum. Hieronymus : *de Phoroneo, qui primus hoc nomine apellatus.* quasi intelligendum sit, quum multi Phoronei fuerint, hunc primum hoc nomine nuncupatum fuisse. Atqui Mythologis Phoroneus est primus hominum, non primus Phoroneorum. Διὸς Ξενίου, Jovis Hospitalis. Hieronymo *Iovis peregrini.* Nam & hic quoque in historia peccatur, quum constet tali cognomine Jovem cultum fuisse. Sic Διὸς Ἐπιφανοῦς vertit *Iovis Optimi Maximi.* Ex Græcis Eusebii male conceptis secundam quandam Ægyptum imaginatus est, quum tamen de secundo Io in Ægypto mentio fieret. Ex his verbis Hieronymi nos putavimus aliquando intelligi eam partem Ægypti, quam Græci τὴν κατωχώραν vocant, antequam Græca Eusebii nanciscemur. in quæ si quis Criticaster incidisset, non Hieronymum, qui ansam errandi nobis præbuisset, sed nos, qui eo duce erravissemus, reprehendisset. Ex eadem properantia Dionysum Deucalionis filium facit, qui hoc patre omni Mythologorum priscorum nationi ignotus est. Πυθὼ semper Pythium vertit, quum longe diversa sint, Πύθιον quidem Macedoniæ oppidum, Πυθὼ Δελφῶν μητρόπολις. Hoc sane potius Geographiæ perito imponeret, quam ἀγεωγραφήτῳ. Jam τὸ βασιλειᾶν, quod est regnum affectare, quum ipse verterit *regiam indolem habere*, non parvum momentum attulit historiæ interpolandæ, quæ tota illa pericope continetur. Quod autem Ἡρακλειδῶν κάθοδον, *Heraclidarum descensum*, non autem Heraclidarum reditū, toties totiesq; vertit, cognitionem historiæ obruit, quæ Heraclidas Peloponneso vi dejectos, armorum virtute reditum eo sibi peperisse docet. Πολέμαρχον reddit *hominem fortem*, quum sit nomen magistratus Athenis, qui Thebis Βοιωτάρχης dicebatur. Is belli tempore exercitui cum imperio præerat. Similis antiquitatis obscuratio Φαινίππου ἄρχοντος, *regnante Athenis Phænippo.* Id erat, Phænippo Athenis Prætore, ut vel pueri sciunt. Nam tunc Athenis nihil odiosius, quam regnum, aut regnare. ὀστρακισμὸν putavit esse nescio quod pœnæ genus ignominiosum, quod testularum suffragiis irrogaretur. Atquin ostracismo pellebantur sine ulla ignominia, aut nota, tantum minuendæ nimiæ potentiæ, aut gratiæ popularis. Ἰθηείαν nunquam

quam putavit esse Hispaniam: & tamen ita vertendum erat, quo tempore tam ἐν Ἰβηρείᾳ ἐπὶ Πόντῳ bellum cum Mithridate gereretur, duce L. Lucullo, quam ἐν Ἰβηρίᾳ, *in Hispania*, cum Perperna, ductu Pompeij. Quis tam bono ingenio, quem, si hæc Hieronymiana sine Græcis Eusebii legerit, multum falli non contingat, aut saltem ambigere utrum de Iberia ad Pontum, an de Iberia ad Iberum flumen accipienda sint? ἐκ φυλῆς Ἰούδα, *ex stirpe Iuda.* Quis Tribum, non stirpem vertendum fuisse ignorat? Notum qui sint λαμπρότατοι, id est Clarissimi in jure, & in Constitutionibus, quod nomen dignitatis usitatissimum tempore Hieronymi, secundo gradu à Spectabilibus, tertio ab Illustribus. Ex interpretatione Hieronymi multum dissimulatum est. Quod sane mirum, quum, ut jam dixi, nunquam usitatior Clarissimatus, καὶ λαμπρότης, Clarissimorum, καὶ λαμπροτάτων appellatio fuerit, quam illo ævo. ἐποπτεύων Ἐλευσῖνια est initiatus Eleusiniis sacris. Hieronymus *invisens Eleusinam.* Nam putavit Ἐλευσῖνια, & Ἐλευσῶνα idem esse. Unde Hieronymiana vertens Sophronius, ἐν Ἐλευσῶνι γυμνάσῳ reddidit, Hieronymi interpretatione deceptus. Cui simillimum, quod Ἐπισκόπου, ἀντὶ τοῦ Ἐπισκοπίου legens aliud quidvis extulit, quam quod sententia exigebat: & similiter non intelligens verba Eusebii de Apollonio, eum & Senatorem urbis fuisse, & apologeticum edidisse pro Christianis scripsit, & inter Scriptores Ecclesiasticos retulit. Geminum ac germanum illud, quod Græca Eusebii non assecutus Eusebium Chronicorum suorum ἐπέμψω conscripsisse arbitratus est. Illud imprimis neque satis mirari possumus, neque unde accidit, comminisci, quod quum Eusebius posteriorem librum suum Κανόνα inscripserit, ipse neque hoc advertit, & quid esset Κανών, non assecutus est, quum aliquando vertat *supputationem*, aliquando *curiosum ordinem.* Itaque illa verba Eusebii, numero MCCCCIV, πῶς συνέδραμον οἱ χρόνοι κατὰ τὸν προκείμενον Κανόνα, ita vertit, *quomodo ad unum tempus uterque conveniret*: quia quid sit Κανὼν non intellexit, non magis, quam illi libro nomen Κανόνα fuisse animadvertit. Vertendum enim erat, *quomodo secundum hunc Canonem tempora concurrerunt.* De Triere Aminoclis aliena prorsus à mente Eusebii expressit, historiæ ignoratione, aut oblivione. Longam pericopen de laxatione captivitatis, item de Nehemiæ in Judæam profectione nunc corripiens, nunc laxans, aut licentius vertens, omnia mentis Eusebii vestigia delevit, in qua periocha non illi vitio vertendum est, quod Esdræ profectionem in Palæstinam in VII annum Artaxerxis Μακρόχειρος conjecerit, quum Eusebium sequatur, qui ne ipse quidem solus in ea culpa sit, quod non solum veteres, sed & recentiores idem senserunt, & nos in illis aliquando nomen nostrum professi sumus. sed cum illis strenue fallebamur. Nam ille Artaxerxes apud Esdram cap. VII, est ὁ μνήμων, non autem ὁ μακρόχειρ. quod & antecedens caput, quod totum est de Dario Notho, satis probat, & sequentia omnia, & cap. IX. cum cap. IX. Nehemiæ comparatum. Caveant igitur studiosi Chronologiæ hunc Artaxerxem alium à Mnemone putare. Cujus rei cognitio ut elegantissima est, ita totum librum Esdræ & Nehemiæ à tyrannide semidoctorum Chronologorum vindicat, qui ex odio humaniorum literarum voluntariam historiæ sacræ ignorationem sibi conscíverunt. De Trireme Scylla totius pericopes historiam prorsus interpolavit, idque unius literulæ, vel potius Dativi in Nominativum mutatione. Nam τειήρη legit, quod Eusebius τειήρει scripserat. cui similis error in historia Triptolemi commissus est, ubi Græca longe aliter vertit, ac sententia postulat. Sed & non pauca in ipsa historia delinquit, ut de Thebis Ægypti

à Corn. Gallo, de Alexandria à Romanis eversa. Utrunque confutat historia. Antiochum Magnum cum Antiocho Epiphane confundit, Scipionem Nasicam cum L. Scipione Asiatico, Plinium majorem cum juniore, quod & Serenus Sammonicus fecit. Errores Eusebii non advertit, aut castigat, ut quum ter Ιωνάθλω vocat, qui erat Ιωάννης Ζεχανός: quemadmodum ipse Eusebius sine delectu alienos errores profert, ut illa de passione Jacobi ex Hegesippo, ex Polycrate de filiabus Philippi, quem Polycrates ἕνα τῶν δώδεκα Ἀποστόλων vocat, qui tamen erat unus ἐκ τῶν ἑπτά. Act. XXI, 8. Quod certe non est ferendum in homine, qui toties sacra biblia versavit. Quemadmodum enim ejus erat nihil mutare eorum, quæ ex veteribus profert, ita eum errata eorum indicare oportebat, ne ea imperitis imponerent. Rursus idem instar poëseos Pindari Alcaico, Sapphico, & Iambico metro Psalterium constare dicit, quum neque in Pindaro illa genera carminum, neque in Psalterio ullum carmen magis sit, quam in Threnis Jeremiæ, quos idem Hieronymus Sapphico metro contextos esse asserit. Et mirum, hominem Hebraice intelligentem putasse librum Iob ex Syriasmo & Arabismo compositum esse, quum sit purus putus Hebraismus. De Mazaca urbe, de Fenestellæ carminibus, quæ nunquam fuerunt, quod dicit, potest ex Notis nostris castigari. Plurima in vertendo mutat, infulcit, præterit: quod quidem habet commune cum adversario suo Rufino, & multis aliis veteribus, ut & ipse docet in Epistola ad Suniam, & Fretellam, & licet animadvertere in iis, quæ ex proœmio τῶ Κανόνος Latine reddidit, ubi omittit, quæ aut non assequitur, aut commode verti posse desperat. Plura adducere poteramus. sed quia major pars in Indicem conjecta est, eo Lectorem mittimus. Hæc vero pauca protulimus, tum ut querulis quibusdam occurreremus, qui hæc tam manifesta à nobis aut omissa, aut non animadversa objicere possent: tum etiam ut, si fieri posset, κακοήθη ingenia, quibus unum, aut alterum erratum, idque leviculum, materiam immanium voluminum suppeditare solet, ad aliquam humanitatem traduceremus, si possint excusare errores in mediocribus ingeniis, quum in tanto viro, quantus fuit Hieronymus, etiam pueriles culpæ deprehendantur: quæ quanvis illius properantiæ adscribendæ sunt, tamen iniquiores Censores eas in nobis ferre non possent. Si quis enim hodie Ἀποδασμὸν pro urbe acciperet, aut τῶ Διὸς pro auctore, cui nomen esset Παφλάγων, quo nomine nullus unquam fuit, ut ne nomen quidem ipsum Græcum sit: quis insultationem Corybantum Criticorum ferre posset, quibus satis est, in uno errore aliquem deprehendi, ut ex eo concludatur eum omnino nihil scire? Ingrata sunt omnia, quæ quis benefecit, quia in verbulo peccaverit, aut aliquid præpostere verterit, aut aliud pro alio posuerit. Certe non aliunde hodie, quam ex ejusmodi frivolis, examina librorum nascuntur. Ut aliquis se probet doctissimum, sat est, si alium erasse possit ostendere. Peribunt igitur tot egregii labores Hieronymi, tot illustria ejus in Ecclesiam beneficia, quia illi τὸ τῶ Διὸς, est Παφλάγων, Ἀποδασμὸς nomen urbis, ποικιλότεχνος homo plumariæ artis? Plumarium, aut pluma leviorem esse oportet tam eum, qui ita judicaverit, quam qui ita judicantem non flocci fecerit. Sed hæc tamen proponenda fuerunt, ut ne quis exemplo tanti viri, ingenio, aut memoriæ nimis confidat, & quum meminerit magnos etiam viros labi, possit lapsibus minorum ignoscere, non autem Cyclopeorum librorum portentosis titulis nundinas Francofurtenses onerare: ut à Germania, quæ olim lectissimorum ingeniorum altrix fuit, hodie nihil aliud expectandum sit, quam plaustra criminationum, sycophantiarum centones, contumeliarum farraginem, quarum etiam vilissimas meretrices pude-

puderet. Dicamus ſane audacter non Libyam, ſed Germaniam aliquid novi quotidie parere. Hoc cacoëthes adeo ſerpſit, ut quemadmodum gangræna non tollitur, niſi membro abſciſſo, ita hæc inhumana ſcribendi licentia, non niſi ipſa auctorum morte comprimi poſſe videatur. Neque tamen ideo finis fuerit. Nam ſucciſis hujus Hydræ capitibus, alia ſuborientur longe deteriora, atque peſtilentiora. Sed ad noſtros revertamur, Euſebium dico, & Hieronymum: quorum errores notent quidem ſtudioſi, ſed prætereant, non imitentur. paucis erroribus Hieronymi mille benefacta ejus, quæ illis opponant, habent. In illis hominem Hieronymum, in iſtis ſupra multos homines eum fuiſſe meminerint: cui uni plus debent Eccleſiaſticæ literæ, quam multis aliis, quanvis ſummis viris. Certe, ut alia taceam, ejus beneficii eſt, quod hodie hoc præſtantiſſimo Euſebii opere fruimur: quod quidem ſi ille non vertiſſet, vix vel nomen ipſius apud nos ſupereſſet, quum jamdudum Græci, à quibus profectus eſt, pene memoriam illius perdiderint. Quia vero nihil neque Græcum, neque Latinum in doctrina temporum habemus, quod cum eo conferri poſſit, eos, qui in illo illuſtrando operam ſuam poſuerunt, non ſolum de Hieronymo & Euſebio, ſed etiam de omnibus antiquitatis & hiſtoriæ ſtudioſis optime meritos judicamus. Quam male enim acceptus ſit quà à Correctoribus, quà ab antiquariis, innumerabilium codicum ſcriptorum portentoſa varietas, & diſcrepantia oſtendit. Nullus enim liber tot mendorum monſtris deformatus, tot vitiis oblitus, tam prodigioſe contaminatus in manus noſtras devenit, quam ſunt illi codices hujus Chronici tam editi, quam ſcripti. Quot, & quorum codicum ope ad eum reſtituendum uſi ſumus, in ipſo veſtibulo Notarum admonuimus: quid præſtiterimus, arbitrii lectorum facimus. Quis operis diſpoſitus, & quod auctoris conſilium fuerit, tametſi & ibi quoque à nobis abunde demonſtratum eſt, tamen non alienum huic loco exiſtimamus ſtrictim exponere. Hujus excellentis operis partes duas auctor fecit. priorem κανόνας παντοδαπῆς ἱστορίας, poſteriorem κανόνα χρονικὸν inſcripſit. In priorem omnium gentium, regnorum, civitatium cunabula, origines, antiquitates contulerat: quod ut plene aſſequeretur, illi per omnes hiſtorias, & literas orbis vagandum fuit, reſeranda antiquitatis adyta, omnium originum monumenta evolvenda, aut eorum, qui illa evolverant, theſauri exhauriendi. Nam & omnia quæ Africanus quoque collegerat libris quinque, in illam priorem partem transfudit, tanta ſecuritate, &, ut Græci loquuntur, adeo γυμνῇ κεφαλῇ, ut ore Africani loquatur, verba ipſa Africani obſervet, nihil denique boni ibi repoſuerit, quod lege Atinia ei Africanus condicere non poſſit. Sed Hieronymus credidit, & diu mihi perſuaſit, Euſebium illius partis epitomen conſcripſiſſe. Neque minus illius auctoritas mihi impoſuit, quam illi locus Euſebii ex prologo Hiſtoriæ Eccleſiaſticæ præpoſtere acceptus. ἤδη μὲν ἔν τισιν ἑτέρωθι, ἐν οἷς διετυπωσάμην χρονικοῖς κανόσιν, ἐπεμνήσθην κατεστοχασάμην. πλεονάσαντα δ' ἐν ὅμως αὐτοῖς ἐπὶ τοῦ παρόντος ὠρεμήθην τὴν ἀφήγησιν ποιήσασθαι. Rufinus: *Quanvis jam de his ipſis nonnulla etiam in Chronicis (id eſt in eo opere, quod de temporum ratione conſcripſimus) breviter ſuccincteque perſtrinxerim: plenius tamen in præſenti opere ſingulorum narrationem aperire tentabimus.* Recte Rufinus, niſi quod ἐπὶ τοῦ παρόντος vertendum erat, *impræſentiarum*, vel *nunc*. quem errorem ſequitur Chriſtophorſonus. Et quidem nulla mentio ibi epitomes illius, de qua ſibi & mihi Hieronymus perſuaſerat. Puduiſſet ſane nos erroris noſtri, niſi duce tanto erraviſſemus, qui locum Euſebii non conſulueramus. Eodem enim modo in hoc loco Euſebii lapſus eſt, ut in illo, in quo agitur de Apollonio, quem ex male intellecta Euſebii ſententia Apologeti-

logeticum ſcripſiſſe putavit. Eam priorem partem ab Hieronymo converſam fuiſſe ſuperius indicavimus, cujus interpretationis nihil nobis reliquum fecit putidum antiquariorum faſtidium, præter nuda regum, & aliquot Conſulum nomina. idque nulla alia de cauſſa ab iis factum, quam quod major pars in Canonem conjecta eſſet ab ipſo Hieronymo, ut illa iterari ſuperfluum eſſe putarint. Saltem nobis præclaras illas Dynaſtiarum, regum, regnorumque Origines reliquiſſent. non male nobiſcum ageretur, neque ita male de poſteritate meriti eſſent, quum, abjecta hujus operis nobiliori parte, ſolo Canone contenti fuerint. Nos itaque antequam Græcas reliquias illius partis nanciſceremur, poſtquam ex prologo Canonis mentem ac propoſitum Euſebii aſſecuti eſſemus, hiſtorias, quæ ἐν χωείῳ ἰσοεικῷ Canonis exponuntur, colligentes κάθ' ὁμάδας, aliquod corpus confecimus, quod propius à mente Euſebii abeſſe putabamus. Poſtquam autem illis reliquiis Græcis potiti ſumus, non aliter ab Euſebio diſpoſitas fuiſſe animadvertimus, quam quomodo nos Latina antea digeſſeramus. Itaque ſi non ipſum corpus, non omnino tamen diſſimile ei, quod ab auctore inſtitutum fuit, exhibemus, ne hac parte claudicaret editio Latina. Græca autem, quæcunque nanciſci potuimus, majori ex parte à Georgio Taraſii Patriarchæ ſyncello habemus: quædam etiam à Chronologo innominato, beneficio viri nunquam ſatis laudati Iſaacii Caſauboni, quos Faſtos Siculos vocant: neque pauca à Georgio Cedreno, qui multa Euſebiana in ſuum centonem inculcavit, non quidem ab Euſebio petita, ſed à Georgio Syncello. Acceſſit his cumulus comitate ejuſdem, quem modo nominavi, præſtantiſſimi viri, σαδινῖναι, & alia immortalia monumenta, quæ in calcem Græcorum Euſebianorum conjecimus, quod ea ſero accepiſſemus. Quum autem nihil reliquum diligentiæ fecerimus, non dubito tamen, quin mihi contingat, quod viro optimo & doctiſſimo ante aliquot annos, qui quum ſtudioſe omnes reliquias Irenæi Græcas ex Epiphanio excerpſiſſet, & ex illis pulcherrimam ejus ſcriptoris editionem adornaſſet, tamen quia minuta neſcio quæ fragmenta quidam Alaſtores poſt eum repererunt, quæ illius diligentiam effugerant, oleum & operam perdidiſſe videtur. Sed parum eſt hoc videri, niſi etiam eo nomine ludibrium illis debuiſſet, & omni genere contumeliarum exceptus fuiſſet. Itaque ſi poſterioribus editoribus credimus, illi primi omnium Irenæi fragmenta edidiſſe videri poterant, niſi illius boni & docti viri ſubinde mentionem facerent, quando illum injurioſe accipere volunt, ut, qui neſciverit eum eſſe primum editorem, ex illis ſævidicis contumeliis id diſcere poſſit. Itaque quum deſperandum non ſit, poſſe adhuc aliquot minuta fragmenta Euſebiana erui, qui unum, aut alterum repererit, is non ſolum novæ editionis, ſed etiam calumniarum occaſionem nactus fuerit. Nam huic generi hominum, quoties animum obtrectandi ad lectionem alieni operis adferunt, nunquam deeſt, quod reprehendant. Minima re contenti ſunt ad calumniandum. Non me fallit animus. Hæc effugere non potero. Jam claſſicum cecinit Sycophantia. Jam ſonus ipſe aures percutit. Ilicet actum de nobis. De meſſe noſtra ideo nihil percipiemus, quod poſt illam aliquod ſpicum famelicis reliquerimus. non cogitabunt unius non eſſe omnia abſolvere. Non illius ſententiæ Xenophanis illis in mentem veniet:

Οὔτι ἀπ' ἀρχῆς πάντα θεοὶ θνητοῖς ἀπέδειξαν.
Ἀλλὰ χρόνῳ ζητοῦντες ἐφευρίσκουσιν ἄμεινον.

Hoc tamen nihil nos juverit. Nam ſi vel minima novæ editionis eis cauſſa aut occaſio præbita fuerit, quia nihil afferre poterunt, quo animos eruditorum morari poſſint, non male operam ſe collocaſſe putabunt, ſi contumeliis in nos perorando

rando otiosa ingenia oblectare possint. Quæ incommoda quoniam evitare non potest, nisi qui nihil scribit, hodie omnes, qui ad scribendum sese comparant, semper meditatos esse oportet, quomodo contumelias illas nihili faciant: communia hæc scribentibus esse omnia deputent, ne quid imparatis novum accidat. Nam istis non movebitur, qui cogitaverit omnia hæc non aliunde, quam ab æmulatione, invidia, & cæco odio, proficisci: ea vero tela in se excipere, quæ à probis quidem contorta nocere possent, ab improbis autem missa, aut ad se pervenire, aut alte insidere non posse. & quidem æquius hæc feret, si meminerit magno Hieronymo idem accidisse, qui reprehensionibus opportunus fuit non solum maledicorum, quorum magnus numerus, sed etiam æmulorum, in quibus Rufinus, & proborum, in quibus sanctissimus vir Augustinus. Magnam enim injuriam sibi fecerit, qui sese bene aut male audire in improborum arbitrio situm esse putaverit; & non potius hæc prætervehi aures suas, quam in animo suo hærere patiatur. Certe si istis hominibus nihil stimulos subjicit, præter invidiam, nihilque magis eorum animos exulcerat, quam aliquid videre, quod aut præter illorum spem accidit, aut supra illorum captum est, aut cujus se auctores, quam alium quemvis, esse malint, certe hoc opus non parvas faces obtrectationis in nos accendet, quod sciam quanto illis jandudum in odio sim propter alia, quæ antea edidimus, ex quibus invidiam in nos conflatam tantum abest, ut istud extinguat, ut illa cum hoc conjuncta longe majus odii & æmulationis incendium concitatura sint. Sed nos facile ista animos, aures, & oculos nostros præterfluere sinimus, qui in nos iniqui simus, si quos nihili facimus, eorum maledicta ad nos pertinere putemus. Non ita obliti sumus nostri. eoque majore cum fiducia ad hæc nos obfirmamus, quod hos labores nostros tuo nomini, vir summe & amplissime, JAC. AUG. THUANE, dicamus, qui si tibi, & illis probantur, quibus eximiæ virtutes tuæ æque perspectæ sunt, ac mihi, non est, quod eorum judicia reformidem, quorum contumelias jandudum despexi. Satis præsidii mihi in dignitate tua, & in amore, quo nos hactenus prosecutus es, repositum esse sentio. Nam cui justius hoc opus dicare potui, quam tibi, cujus si dotes animi, vitæ integritas, mores leniissimi, singularis moderatio mihi ex aliquo usu, qui inter nos olim intercessit, nota non essent, tamen cogerer scire, quod publica fama ignorari non sinit. Eo enim loco positus es, ubi istæ præstantissimæ dotes latere in tenebris, atque abditæ esse non possunt. Nam de eruditione tua neminem fugere potest, nisi qui literas nescit: & qui eas nescit, tamen ab iis, qui sciunt, id intelligere potuit. Quum autem multæ causæ sint, quæ homines lucubrationes suas ad insignes viros mittere inducunt, & nullæ earum non aliquo justo argumento nitantur, nullum tamen justius esse judico, quam quo aliquis persuadetur, id dicare, cujus intelligentem sciat esse eum, cui dicatur. Qui enim librum accipit, quem non intelligit, animo offerentis, non libro, obligatur. Doctus vero, & peritus earum rerum, quæ offeruntur, non minus dono, quam donantis animo, capitur. Et quidem plerunque accidere potest, ut cujus statim obliviscaretur, ejus meminisse cogatur, quum ejus librum legerit; aut impensius amare, quem antea diligebat. Eo justius propositum nostrum est: quod sciam non solum quam amico, sed etiam quam erudito viro hoc opus mitto: non utique quod ex ejus lectione ad amorem nostri plus accedere posse sperem, aut optem: sed quia quemadmodum homines judicio deligere, ita libros legere soles, spes est hunc librum commendationem apud eruditos meriturum, magnam quidem quod nomine tuo divulgatus sit, majorem vero, quod dignum eum censueris, quem legeres. Lecturum autem ex eo spero, quod historia ejus præci-

 puum

puum argumentum est, cujus te tam peritum esse, ut ejus pater merito dici possis, nemo est, qui negare possit, qui quidem illud tuum historiarum luculentissimum volumen legerit, cujus scripti tanta est apud bonos gratia, tanta apud eruditos commendatio, ut, quia duas res hodiernis historiarum conditoribus raras, nitorem sermonis cum veritate, conjunxisti, quarum alterutra satis per se potens est, ut amatores habere possit, vix est, ut ulla scriptio in eo genere plures lectores nacta sit, præsertim quum πλαυγὲς προσώπε κεφαλὰ posueris, divinum dico illud proœmium, tanquam vestibulum æterni sacrarii, quod qui legerit, facere non poterit, quin ad totum opus contento spiritu sese conferat, in quo lector neque in Senatore dignitatem, neque in historico fidem, neque in scriptore elegantiam desideret. Et quia scitum est illud, orationem, quales sumus, indicio esse, quod tamen in Sallustio falsum deprehenditur, quem vixisse aliter ac scripsisse, veteres perhibent, non minor laus tuo operi à fide & integritate tua, quam tibi ab ejus nitore & elegantia, contigit. Tanta vero est lectorum aviditas, ut libros, quos jam emisisti, non justum opus, sed aliorum vades & sponsores esse existiment. Itaque non jam lectores habes, sed flagitatores, qui à se sperare audeant, quod jure exigere posse arbitrantur. Quia non is ego sum, qui illorum fervori frigidam suffundere velim, ut qui non minore desiderio, quam illi, caleam, mitto tibi hunc librum, tanquam metatorem tuorum : in quo non solam historiam, cujus & amantissimus & peritissimus es, sed animam historiæ damus. Ita enim Chronologiam appellare soleo, sine qua historia non spirat : quæ quanto multis scriptis, tanto Chronologia illi præstat, ut corpori anima. Quod si aliquid ponderis tum vetustas rerum, tum auctoris meritum commendationi addere potest, præstantiorem Eusebio in hoc genere dare, digniorem vero, ad quem illum mitterem, quam te eligere non potui. VALE. Lugduni Batavorum. Kal. Junii. ↀIↃ. IↃ. ↀVI.

ILLUSTRI VIRO

JOSEPHO SCALIGERO

JULII CÆS. A BURDEN F.

INgens laude virûm, meritis ingentior heros,
Quem super eximium generis decus inclyta clarat
Gloria nobilium ſtudiorum, & pectoris alti
Munera, quæ populos latè diffuſa per omnes
Admirans colit orbis, & inſtar numinis horret.
Sola odiis inſurgit atrox, tragicoque tumultu
Gens ſuperis inviſa fremit, gens impia quâ non
Tetrior ulla lues, nec deteſtatius unquam
Prodigii genus horrendis erupit ab Orci
Faucibus, & miſeras afflixit ſidere gentes.
Illa tuum fumo ac nebulis involvere nomen
Perfurit, atque humili divos afflare veneno
Geſtit, & è plauſtris ſine more opprobria jactat.
Sed quid in adverſi radios ac lumina Phœbi
Bubonum ſata nocte cohors, Stygiæque volucres,
Turbaque fœda canum latratu poſſet inermi?
Virtus fixa ſuis altè radicibus hæret,
Clareſcitque malo, vireſque à vulnere ſumit.
Arbor ut intonſi quæ vertice conſita montis
Spernit inulta minas flabrorum, ac turbinis atri.
Quippe ſolo, moliſque ſuæ ſtat viribus ingens.
Sic tua laus, generoſe Heros, nec laudibus ullis
Creſcere jam potis eſt, nec vim furiaſque procacis
Invidiæ metuit. viget æternumque vigebit
Scaligerum ſublimis honos, nec pulſa recedet
Fama loco, dum ſancta fides, dum pectora tanget
Laudis amor. quod ſi tibi fata Deuſque dediſſent
Indecores proavos, & priſcæ lucis egeres
Tuque parenſque tuus, duo maxima lumina ſecli:
Dignus uterque foret, genus à quo principe ducant
Magnanimi proceres, & ſanguinis author Alanus,
Et quicunque viros virtutibus æſtimat æquis,
Tales optet avos, nec regum auguſtius ullum
Nomen in orbe viget, quàm Iulius ille ter-ingens,
Iuliadeſque patris tanti nil degener hæres.
Nam veteres titulos, & notis condita faſtis
Nomina priſca ducum, longaque ab origine ductas
Majorum effigies etiam gens indiga laudum,
Et veræ virtutis inops, & ſordida probris
Oſtentare poteſt. nemo, niſi vel bonus acri
Militia, vel honore togæ ſibi nobile fecit
Nominis auſpicium, claraeque exordia gentis,
Ac fortunatos meruit fundare penates.
Hic labor, hoc virtutis opus, præpandere lumen

Poſtge-

Posigenitis, facilesque vias ostendere honorum.
Nasci quippe bonis, & fulgere luce parentum
Non est arbitrii, verùm indulgentia sortis
Has largitur opes, quæ celsi stemmatis ortu
Sæpe malos dignatur, & alta ad culmina tollit.
Nec non imperii curis sublimibus aptas
Progenerant animas obscura mapalia plebis,
Ignotique lares florem eduxere Quiritum.
Nulli etenim propriam se mancipat ardua virtus
Propter avos, & quæ fortunæ munera votis
Optat hians, ac prima putat bona futile vulgus.
Nec tamen est temnenda viris quæ gloria surgit
A splendore domus, si nobilitatis honorem
Æmula posteritas virtutum insignibus ornet.
Verùm ubi luxuries subit, & pertæsa laborum
Desidia, obscœnique invadunt pectora mores:
Vertitur opprobrio sobolis quæsita paratu
Fama patrum. pudor est ignominiosaque labes
Egregium jactare genus, stirpisque vetustæ
Lumina, degeneres fœdant benè nata nepotes.
At tibi magnanimoque patri quum priscus abundet
Sanguis, & augustos procerum complexa penates
Nobilitas, nullique genus vel honore secundum,
Vel spacio, & longi volvendis cursibus ævi:
Vix tamen hæc rerum series, & adorea vestris
Laudibus inscritur, tanta se luce propagat
Majestas operum, genüique uberrima dona,
Divitiæque animi, queis ære perennius omni
Vestra per immensas diduntur nomina gentes,
Æqua polo, supraque hominum mortalia fata.
Quæ non ignis edax, non invidiosa vetustas
Diruere, ac tristi possit consumere casu.
Dum decus ingeniis, & præmia digna manebunt,
Vivet in ore virûm, memoriquè sacrabitur ævo
Iulius, indigetem sibi quem nunc regia cœli
Vindicat, & tanta solus de gente superstes,
Iuliade, nullis tua laus abolebitur annis.
Quanquam te regnis fera sors orbavit avitis,
Et lare dejecit patrio, tamen indole mentis,
Excelsisque bonis fœcundi pectoris omnem
Fortunam exsuperas quæ regum cunque superbas
Cœlo exæquat opes, fluxoque attollit honore.
Tu modò, si qua piis adspirant numina votis,
Et justas audire preces dignatur ab alto
Ritè vocata Themis, longùm pater optime vivas,
Serus & astra petas, quanquam te maxima tellus
Non capit, & pridem mortalibus invidet ægris
Nobile depositum regio flammantis Olympi,
Quæ tibi certa domus, primæque gentis origo.
Non etenim mortale genus tam splendida terris

Dona dedit, ſuperûm favor, & clementia cœli
Iure ſuo tanti laudem ſibi poſtulat ortus,
Flos hominum ſeclique jubar, quo ſoſpite nunquam
Horrida barbaries labem inferet undique caſtis
Moribus, exilioque artes damnabit honeſtas.
Ne veterum repetam præclara exorſa laborum,
Quos ſacrat immortale decus, quos nulla ſilebit
Poſteritas, memoreſque ferent in ſecula faſti:
Ecce recens prodit monumentum in luminis oras,
Magnæ molis opus, fœcundaque laudis & artis
Materies complexa ſinu memorabile quidquid
Obtigit à prima naſcentis origine mundi.
Tempora quæ tacito lapſu volvuntur in orbem,
Eventuſque vehunt varios, æterna Dei mens
Temperat, & fati non eluctabilis ordo.
Mens æterna Dei, non fors rationis egena
Condidit ex nihilo terras, maris æquora vaſti,
Cœlorumque orbes. eadem lex ſervat in ævum
Hoc ingens opus, & non enarrabile textum.
Inde fluunt regnorum ortus obituſque, nec uno
Stat fortuna loco, ſervatque infida tenorem.
Sic placitum ſuperis, nimio ne turgida faſtu
Progenies hominum, ſortiſque oblita caducæ
Tolleret ingentes animos, ſi funeris exſors
Manſurum ſine fine bonum ſortita fuiſſet.
Ergo etiam tumidis regum cervicibus inſtat
Parca minax, fatique dies. mors aſpera magnis
Vrbibus imperiiſque venit, dominaſque ſecures
Proruit, & luctu gaudet turbare triumphos.
Quippe ubi per populos vitiorum examina ſerpunt
Abſque modo, & via nulla poteſt ſanare furores,
Suſcitat ultricem Nemeſim dolor iraque læſi
Numinis, hunc diræ clades, hinc horrida gentes
Diluvies abſumpſit, & ima in tartara miſit.
At ſecreta piis ſtatio, fidique receptus
Exitio caruere; dehinc ubi ferrea rurſus
Incubuit terris ſoboles, ſuccrevit habendi
Sacra fames, bellique furor, tum fortibus ardens
Ambitio inceßit, diviſaque terra potentes
Accepit dominos. primi fundamina regnis
Aſſyrii poſuere, hinc Media dives, & acer
Perſarum populus, quos virtus Graia ſubegit
Rege ſub Æmathio. tum, ceu vis morbida, latè
Graſſata eſt ſcelerata lues, tandem urbe Quirini
Conſtitit imperium, & ſedem victoria fixit
Læta ſuam, volucreſque diu ſibi diſcidit alas.
Donec ad imbelles dominos, & inertia corda
Pontificum ſeſe mundi fortuna reflexit.
Quid loquar æternis mandata oracula chartis,
Quæ vates cecinere ſacris præcordia pulſi

Motibus?

Motibus? utque ſuo labentibus ordine luſtris
Sumpſerit humanos moribundi corporis artus
Ipſe Deus, ſalvo quem virginitatis honore
Nulli mixta viro genitrix produxit in auras
Ætheris, infando ſcelus ut mortale piaret
Supplicio, clauſaſque fores reſeraret Olympi?
Talia quæ variis divina potentia ſeclis
Edidit, ac totum ſparſit miracla per orbem,
Tradis, & antiquis annalibus eruta, luci
Reſtituis, tenebraſque errorum ac nubila pellis
Exortum terris jubar, & flos aureus ævi.
Sancte Deus, ſi res humanas adſpicis æquus,
Si mentem pietatis honos & gratia tangit,
Te veneror, votiſque iterum flagrantibus oro:
Tarda ſit illa dies, ſeriſquē nepotibus olim
Cognita, quæ caput hoc natalibus inferet aſtris.
Floreat, & quoniam ſolio eſt exutus avorum,
Fraude mala, magnoque hominum ſeclique pudore,
Princeps ingenii, virtutis & arbiter altæ,
Regna nec inſidiis, nec duræ obnoxia ſorti
Poſſideat rex ipſe ſui, doctæque cohorti
Præſit, & afflictis victor det jurà Camœnis.

D. BAUDIUS.

DANIELIS HEINSII

PANEGYRICUS

IN ILLVSTRISSIMI

JOSEPHI SCALIGERI

JUL. CÆS. A BURDEN F.

Euſebiani Chronici Emendationes: tum Canones quibus ratio temporis demonſtratur.

BEnaci proceres, quos virtus addidit aſtris,
Ejecere ſuis crudelia numina regnis,
Nec patiens res tanta ſui; ſi tempora recte
Ponimus, & longos ſæclorum evolvimus orbes.
Ex quo Romulides Hunnorum terror Alanus
Veronamque ſuam pariter, terramque ſuorum,
Fixit, & hoſtilem Venetos deduxit in urbem
Exitio majore ſui; nihil arma nec enſes,
Nec tantum trabeæ, nec longi inſignia regni
Quam fortuna poteſt: quæ de victoribus una
Ludit, & ereptis melius veſtitur opimis.
Primus ab invictis toties cum certa tuliſſet
Hoſtibus, & fauſto congreſſus prœlia Marte
Cæſar, in adverſam direxit pectora ſortem,
Et regnum Fortuna tuum, totamque parentum
Eripuit ſeriem poſcentibus omnia fatis.

Seu

Seu quia naturæ ſpatium tranſgreſſus, & ævo
Æmulus, anguſto ſubduxit pectora mundo,
Seu nati virtute ſui, qui ſæcula terris
Reddit, & antiquum reſtaurat gentibus ævum;
Antiqui vindexque ſui. Scit Graia vetuſtas,
Jupiter æterno poſtquam ſucceſſit Olympo,
Et terræ profugum Saturnus reddidit aurum,
Ex illo Libyas vicinaque Syrtibus arva,
Et ſi quis dubias Nili ſibi vindicat undas
Nondum certus adhuc: aut qua manifeſtus arenas
Colligit, & raros excuſat fluctibus imbres,
Quæſiviſſe Deum: veteres quæſiſtis Athenæ,
Oraque ſubjecto leviter diſtracta Peloro,
Auſoniis exculta viris, quæ priſca remiſit
Nomina, cum Latiis latuit quæſitus in oris.
Quanvis fatidicæ toties cecinere Sibyllæ,
Et ſacro jacuit toties totieſque ſub antro
Egeriæ conjux: quamvis cum conſule Roma
Viveret, & certum trabeis inſcriberet annum.
Quanvis grata ſuis ventura nepotibus olim
Euſebii donaſſet opus, qui ſæcula cuncta
Conderet, & totum ſervaret gentibus orbem,
Quas diſtinguit humus, quas omnis dividit ætas,
Ignorata ſibi. Nam quanvis ſæpe vetuſtas
Expugnanda fuit, quanvis tot vulnera membris
Duxerit infelix, quoties Theſeïus heros
Pars non una ſui, medio quærendus in agro,
Et rurſum jungendus erat, cum fraude novercæ
Occidit impulſu volucrum diſtractus equorum,
Aut Amphioniis notiſſima fabula Thebis
Infelix juvenis, materni præda furoris.
Plus tamen eſt, quem non populi videre nec urbes
Inveniſſe Deum, totque annum millibus annis
Reddere ſepoſitum, totoque arceſſere cœlo.
Stat Meroe longis qua circumfunditur undis
Accuſata tibi, cœloque intenta Canobus,
Et fruſtra reſono gaviſæ Memnone Thebæ.
Stat Mithræ gens ſacra ſuo: queriturque nec aris
Nec tot cornipedum cæſis reperîſſe ſub extis
Depoſitum Sol magne tuum: ſtat Græcia mater
Temporaque Alpheus Piſæa vinctus oliva,
Victoreſque ſuos, & præmia longa ſuorum
Confeſſus debere tibi, quos cæca vetuſtas
Abſtulerat tenebris, totoque exemerat ævo.
Quanvis vana ſuis indixit tempora faſtis,
Mendax ſæpe ſibi: quanvis annoſque dieſque
Jupiter Eleæ decepit pulvere pugnæ.
Quæ nox, ô ſuperi, cæcæve ignavia mentis,
Hactenus obſeſſos hominum caligine ſenſus,
Involvit, totumque genus? tot ſæcla virorum

Illuſtreſque animas? cur nunquam Delphica rupes,
Aut volucres Dodona tuæ, Clariique vetuſtas
Numinis, Iſmeni vel qui bacchatur ad undas
Reſponſo juvere ſuo? Xanthique beatæ
Explorata fides, ſiccæque habitator arenæ
Et fruſtra genitor Pellæo creditus Ammon?
Cur non ambiguas miſerunt numina ſortes,
Tantaque tam longis jacuit depreſſa tenebris
Relligio? noſtro, ſuperi, cur redditis ævo
Quod mundus neſcivit adhuc? cur ſæcula cuncta
Jam tenebris damnata ſuis, conceditis uni,
Quo nullus virtutis honos? quo tempora deſunt
Artibus, & ſolum faciunt nil ſcire beatum?
Seu te Triptolemi, ſeu te Gangetica vexit
Bellua, ſeu totum Cybele circuntulit orbem,
Aut quo Bellerophon ſapientes prodidit undas
Nixus humo: Phœbuſque ſuas tibi flectere ſoli
Quas male frænarat Phaëton conceſſit habenas,
Endymioneæ ſeu te dementia Lunæ
Cepit, & occulto ſopitum condidit antro;
Hæremus taciti. virtutis maxima noſtræ
Laus anguſta tibi: ſtupor eſt quo magna coluntur
Numina. Sic tædas cum myſtica jactat Eleuſis,
Hæret in ambiguo populi pars una tuentis,
Cunctaque miratur. juvat ignorantia veri,
Et ſatis eſt horrere Deum: pietaſque pavore
Creſcit & ignaris majeſtas mentibus hæret.
Aut ubi quæſitum toties, totieſque repertum
Liniger inſtanti populo demonſtrat Oſirin,
Conditaque inſani deducunt orgia myſtæ;
Plebs credit quod neſcit adhuc: ſtupet inſcia turba,
Et pietas cæcos animis inſtillat honores.
Quæ tibi nam noſtræ perſolvant præmia Muſæ?
Quæ merces ſat magna tibi eſt? quæ carmina curis
Non indigna tuis? aliis diuturna petuntur
Nomina, venturos inter manſura nepotes,
Et longævus honos: quicquid tibi reddere poſſit,
A te tempus habet. tua mundus ſæcula currit,
A te principium venientis ducimus ævi;
Proles vera Deûm. Quicquid mortale tenemus
Eripuit natura tibi. non munus Iacchi,
Non Veneris fregit natam ad cœleſtia mentem,
Submiſitque tibi pavidus ſua tela Cupido,
Indignus virtute tua, niſi Jupiter illic
Eſſet, & ignavis ceſſiſſent fulmina telis,
Quæ ceſſere tibi. non dulcia monſtra puellæ,
Imbelli dubios fregerunt lumine ſenſus,
Et conſanguineæ certiſſima mortis imago
Somnus iners, vitæ pars ignaviſſima noſtræ.
Sic tibi nec torpor, nec deſidioſa voluptas
Propoſitum ſuſpendit opus, nullumque vacavit

Tem-

Tempus, & infirmis ſapientia venit ab annis,
Dum longum ſucceſſit iter. qua cærula Tethys,
Qua nondum Oceanus diverſo nomine dictus
Incipit infuſus medias diſtinguere terras,
Et rurſus geminis Alcidæ finibus exit,
Quos natura ſecat populos, aut dividit aër,
Aut fluviis diverſa ſuis interfluit unda,
Pectore cuncta tenes; linguæ diſcrimina mille,
Et totidem populorum artes, & nomina rerum.
Nec Phœbus veniens, nec cum ſe condit in undis
Conſpexit plus mente tua: non terminus illi eſt,
Quæ male vicinum Boream pars mittit & Auſtrum:
Nec quæ luminibus ſubtertrahit aëra noſtris
Invidus, & latum finitor dividit axem.
Quod centum populis, quod toti ſufficit orbi,
Laudis ſumma tuæ eſt. pereant diſcrimina rerum;
In te mundus erit: toties mirabimur unum,
Quot Veſper populos, populos quot reſpicit Eos.
Sic tua cum noſtras fugiant præconia laudes,
Accedit tacito furtiva calumnia morſu,
Et ſolus populis qui ſis quantuſque fatetur
Livor iners animi: majores ſolvit honores
Æmula gens tibi laude mea: quos tollere Phœbus
Neſcit, & attonitæ nequeunt perferre Camœnæ.
Namque ubi ſupremo rerum ſtetit ordine virtus
Divitiis innixa ſuis: quam tangere neſcit
Impetit infelix, & deſtruit omnia livor.
Sic ubi cedentem Jovis armiger ire per æthram,
E ſumma conatur humo; primum agmine denſo
Infirmæ comitantur aves: dum nubila ſupra
Fertur, & adverſos eludit fulminis ictus.
Pars infra trepidat, pars ſeſe attollere geſtit,
Pars conata manet; pars æthere fertur ab alto,
Et ſolis miſeras explet clangoribus iras.
Invidia plus laudis habes, quam carmine noſtro,
Nec major virtute tua es: quot deſpicis infra,
Tot teſtes hoſteſque tui ſimul aſpicis ire
Nominis, atque ipſum numero metiris honorem.
Nec tua quæ nullis clauſa eſt ſapientia metis,
Sed virtus generis, generiſque invaditur ordo,
Stirpſque invicta Deum. ſic Guillandina papyrus,
Jam toties convicta tibi, Burdonia monſtra
Eruit è tenebris: regnique everſor aviti
Hadria, de tantis queritur ſupereſſe ruinis,
Quod miretur adhuc: & de tot millibus uni
Majorum titulos, totamque incumbere gentem.
Haud aliter (Divis ſi fas componere Divos)
Veronamque tuam primo deducere cœlo,
Iupiter Idæis cum primum miſſus ab oris,
Curetum chorea, verſoque ad pectora ferro,

Et centum cinctus Corybantibus, æthera ſummum
Scanderet, & primos libraret fervidus ignes;
Dictæo genitum Cretes finxere ſub antro,
Et civem fecere ſuum: fixitque ſepulchrum
Livor, & ingentem tumulo fœdavit Olympum.
Sed neque Saturnus genitor ſuprema tonanti
Gloria; nec fortes animi laudeſque tuorum
Laudibus acceſſere tuis: nihil addidit illis
Quicquid demit humus, populique ignava libido.
Omnia tollantur ſæcli monumenta vetuſti,
Si quid Scaligeris aſſcribunt tempora Divis,
Et quicquid fortuna dedit, reddatur inerti
Invidiæ: tantos proavorum tolle triumphos,
Et pulchræ pereant virtutis præmia lauri,
Regaleſque aquilæ, priſcæque inſignia gentis;
Tanto major eris, quanto plus incipis eſſe:
Et minimum eſt in laude tua laudata tuorum
Progenies. à te ſtirpem numeramus avorum,
Et quicquid fuit ante, tuum eſt. tu ſanguinis auctor,
Et finis virtutis eris. tecum occidet illa,
Et generis ſeries à te ducetur in omnes,
Quos olim Verona tulit. nunquam inclyta virtus
Autores proavos, & nomina longa ſuorum
Miſcet laude ſua. Decii forteſque Camilli
Majores generis, ſoloſque habuere parentes
Quos natura dedit (melius ſic incipit ordo)
Et pariter proavos pariter junxere nepotes
Nobilitate ſua. ſtet quolibet ordine virtus,
Incipiet debere ſibi quod quiſque parenti
Imputat, & nullis deducet nomina faſtis.
Ipſa ſui compos titulis ſuccumbere neſcit
Anxia. Sic Peleus minor eſt collatus Achilli,
Nec tantum genitrix, nec tantum Jupiter illi
Quantum Troja fuit. minor eſt Cythereïa mater
Quam pater Æneæ medio ſurreptus ab igne,
Et Thuſco toties ſudantes ſanguine campi.
At vos magnanimi reges regumque parentes,
Hunniadûm ſoboles: quos inter maximus armis
Cæſar, ovans animi, Phœbo caſtæque Minervæ
Aſſidet, & lati miratur limen Olympi:
Quem circum ingentes litui, fractæque ſecures,
Et detracta ſuis dependent hoſtibus arma;
Hoc gaudete die, qui centum vindicat annos
Illuſtri merito, magno gaudete nepote:
Qui modo, non inter galeas enſeſque ſuorum,
In templis Verona tuis, ubi nubibus æqua
Mauſolæa ſuæ teſtantur funera gentis;
Sed de tot ſpolium populis, tot gentibus, ingens
In mundo ſuſpendit opus: cui nulla nocebunt,
Aut nocitura ſuas evertent tempora leges.

IN

EUSEBIUM
JOSEPHI SCALIGERI
HUGONIS GROTII
EPIGRAMMA.

Quem reſpiciunt fugituræ protinus artes,
Subſtitit Aonius quo retinente chorus,
Cujus ad imperium niſi te Fortuna vocaſſet
Non bene Scaligeras deſtituiſſet opes,
Ambigimus merito, tu longius omnia vincas,
Longius an curas ultima cura tuas,
Euſebii lacerum qua tot per ſæcula funus
In lucem Genii reddidit aura tui:
Qualis Tantalides menſæ pars ante paternæ
Adſtitit, ipſe ſuum cum ſtupuiſſet ebur:
Aut qui membra ſolo monſtris disjectus avitis
Acceptum dominæ Virbius eſſe tulit.
Cum vita cenſura venit: ſordentia purgas,
Quod prope plus etiam quam revocaſſe fuit.
Quis non invideat liber hoc? quæ charta beatæ
Non cupiat dextræ promeruiſſe notam?
Si conferre libet, quid tantum Pamphilus illi
Præſtitit? apparet non ſemel ille tuus:
Iure igitur nomen ſumit majoris amici,
Et titulo gaudet nobiliore legi.

ALTERUM.

Quod per ſcripta tuos putamus annos,
Et quod nunc ubi te ſenem repente,
Qualem credidimus diu, videmus,
Nondum priſtina penſa deprecatus,
Libro, Scaliger, explicas in uno
Vnquam quod fuit, & fuit quod uſquam,
Hoc pro munere quid tibi precemur,
Ingens gloria maximi parentis,
Quem Verona ſuum videns nepotem
Iuſtas ſideribus remittit iras?
Vnum difficile eſt, tibi quod opto,
Tandem tempora digna conſequaris,
Et gratos homines, piumque ſæclum.
Quod ni flagitiis fugata noſtris
Totum gratia demigraſſet orbem,
Cantarent populi quibus vetuſtos
Verax digeris ordinator annos
Laudes quiſque ſua tuas loquela,

Sed

Sed quam discere te docente debent.
Te gens totius inquilina Mundi
Iudæi colerent , tibi sacrata
Lævis carmina scriberent figuris :
Nino te pariter Semiramique
Præferret Babylon : Pharos superbas
De te Pyramidas loqui juberet
Non ignobilium notis ferarum :
Te cultor Libani, celerque Medus,
Te tortis niger Æthiops capillis
Æternum celebraret , & beatæ
Frugis messor Arabs : magique Persæ
Cum Mithra tua facta compararent.
Nam quid cum Latio loquar Pelasgos
Quos jam demeritus puer fuisti ?
Sed quamvis fidei bonæ tot ista
Fiant nomina, debitorque Mundus
Quærat solvere quicquid imputasti,
Nunquam non remanebit obligatus,
Tantum posteritas nec ulla reddet
Quin acceperit amplius vetustas.

EUSEBII PAMPHILI

CÆSAREÆ PALÆSTINÆ EPISCOPI

CHRONICORUM CANONUM,

OMNIMODÆ

HISTORIÆ

LIBRI II.

INTERPRETE HIERONYMO.

TESTIMONIA VETERUM

DE

CHRONICIS EUSEBII.

Hieronymus Comment. in Danielem cap. IX.

Quicquid enim in templo poſtea factum eſt, non fuit ſacrificium Dei, ſed cultus Diaboli, cunctis in commune clamantibus, SANGUIS EJUS SUPER NOS ET FILIOS NOSTROS: & hoc, NON HABEMUS REGEM NISI CÆSAREM. Quem locum in Chronica Euſebii, quam ante annos plurimos in Latinam linguam vertimus, diligens lector plenius ediſſertum poterit invenire.

Απδείξ. 250. Δρθείσης γὰρ ἐξ ἐκείνης τῆ δυναμεῖ τῆ ἀληθείᾳ καθαλυθείσης θυσίας, τῆ ἀσυνδέτῳ, αἱ μετὰ ταῦτα νομιζόμεναι αὐτόθι ἐπιτελεῖσθαι θυσίαι, ἀσύνδετοι τῆ ἀνιέρου ἐν βεβήλῳ τόπῳ τῆ ὑπὸ βεβήλων τῆ ἀνιέρων ἐσπελάσθησαν.

Idem proœmio in loca Hebraica.

Euſebius, qui à Beato Pamphilo Martyre cognomentum ſortitus eſt, poſt decem hiſtoriæ Eccleſiaſticæ libros, poſt temporum Canones, quos nos Latina lingua edidimus, &c.

Auguſtinus de Civit. Dei, lib. XVIII, cap. VIII.

Noſtri autem, qui Chronica ſcripſerunt, prius Euſebius, poſt Hieronymus, qui utique precedentes aliquos hiſtoricos in hac opinione ſecuti ſunt; poſt annos amplius, quam trecentos, jam ſecundo Argivorum Phoroneo rege regnante, Ogygii diluvium fuiſſe commemorant.

Eodem, cap. X.

His temporibus, ut Varro ſcripſit, regnante Athenis Cranao ſucceſſore Cecropis, ut autem noſtri, Euſebius & Hieronymus, adhuc eodem Cecrope permanente, diluvium fuit.

Eodem, cap. XXXI.

Tres Prophetæ de minoribus, Abdias, Naum, & Abacuc, nec ſua tempora dicunt ipſi, nec in Chronicis Euſebii & Hieronymi, quando prophetaverint, invenitur, &c.

Item Quæſtionum ſuper Exodum lib. II.

Proinde illa nimirum computatio, quam ſecutus eſt Euſebius in Hiſtoria ſua Chronica, perſpicua veritate ſubnixa eſt. Ab illa enim promiſſione computat quadringentos triginta annos.

Iornandes Gothus Epiſcopus.

Regum ſeriem perſequamur, ſicut Euſebius, & Hieronymus, primum Aſſyriorum, deinde Medorum, &c.

Iſidorus Orig. lib. VI, cap. ultimo.

Dehinc Euſebius Epiſcopus Cæſarienſis, atque ſanctæ memoriæ Hieronymus Presbyter Chronicorum Canonum multiplicem ediderunt hiſtoriam regnis ſimul & temporibus ordinatam.

Nicephorus Calliſtus lib. VI, cap. XXXVII, de Euſebio.

Eſt & aliud ejus volumen, in quo temporum certam accuratamque rationem digeſſit, Chronicorum.

Marcellinus Comes.

Poſt mirandum opus, quod à Mundi fabrica, uſque in Conſtantinum Principem, Euſebius Cæſarienſis hujus ſæculi originem, tempora, annos, regna, virtuteſque mortalium, & variarum artium repertores, omniumque pæne provinciarum monumenta commemorans Græco edidit ſtilo, noſterque Hieronymus tranſtulit in Latinum, & uſque in Valentem Cæſarem, Romano adjecit eloquio. Igitur uterque hujus operis auctor V. M. DLXXXVIII. annorum hunc Mundum tunc fore miro computavit ingenio.

Sidonius epiſtola VI, lib. VIII.

Varronem logiſtoricum, ſicut popoſceras, & Euſebium Chronographum miſi.

PRÆ-

PRÆFATIO
IN
CHRONICA.

EUSEBIUS HIERONYMUS VINCENTIO ET GALLIENO SUIS SALUTEM.

VEtus iſte diſertorum mos fuit, ut exercendi ingenii cauſſa Græcos libros Latino ſermone abſolverent, &, quod plus in ſe difficultatis habet, poëmata illuſtrium virorum addita metri neceſſitate transferrent. Unde & noſter Tullius Platonis integros libros ad verbum interpretatus eſt, & quum Aratum jam Romanum Hexametris verſibus edidiſſet, in Xenophontis Oeconomico luſit. In quo opere ita ſæpe aureum illud flumen eloquentiæ ſcabris & turbulentis obicibus retardatur, ut qui interpretata neſciunt, à Cicerone dicta non credant. Difficile eſt enim alienas lineas inſequentem non alicubi excedere: arduum, ut, quæ in aliena lingua bene dicta ſunt, eundem decorem in tranſlatione conſervent. Significatum eſt aliquid unius verbi proprietate? non habeo meum, quo id efferam: &, dum quæro implere ſententiam longo ambitu, vix brevis viæ ſpatia conſummo. Accedunt hyperbatorum anfractus, diſſimilitudines caſuum, varietates figurarum: ipſum poſtremo ſuum, &, ut ita dicam, vernaculum linguæ genus. Si ad verbum interpretor, abſurde reſonat. Si ob neceſſitatem aliquid in ordine, & in ſermone mutavero; ab interpretis videbor officio receſſiſſe. Itaque, mi Vincenti chariſſime, & tu, Galliene pars animæ meæ, obſecro, ut quicquid hoc tumultuarii operis eſt, amicorum, non judicum animo relegatis: præſertim quum & notario; ut ſcitis, velociſſime dictaverim, & difficultatem rei etjam divinorum voluminum inſtrumenta teſtentur: quæ à Septuaginta interpretibus edita non eundem ſaporem in Græco ſermone cuſtodiunt. Quamobrem Aquila & Symmachus & Teodotion incitati diverſum pene opus in eodem opere prodiderunt, alio nitente verbum de verbo exprimere, alio ſenſum potius ſequi, tertio non multum à veteribus diſcrepare. Quinta autem, & ſexta, & ſeptima editio licet quibus cenſeantur auctoribus ignoretur, tamen ita probabilem ſui diverſitatẽ tenent, ut auctoritatem ſine nominibus meruerint. Inde adeo venit, ut ſacræ literæ minus comptæ & durè ſonantes videantur: quod diſerti homines interpretatas eas de Hebræo neſcientes, dum ſuperficiem, non medullam, inſpiciunt, ante quaſi veſtem orationis ſordidam perhorreſcant, quam pulchrum intrinſecus rerum corpus inveniant. Denique quid Pſalterio canorius, quod in morem noſtri Flacci, & Græci Pindari nunc jambo currit, nunc Alcaico perſonat, nunc Sapphico tumet, nunc ſemipede ingreditur? Quid Deuteronomii & Eſaiæ Cantico pulchrius? Quid Salomone gravius? Quid perfectius Job? Quæ omnia Hexametris & Pentametris verſibus, ut Joſephus & Origenes ſcribunt, apud ſuos compoſita decurrunt. Hæc quum Græce legimus, aliud quiddam ſonant: quum Latine, penitus non hærent. Quod ſi cui non videtur linguæ gratiam interpretatione mutari, Homerum ad verbum exprimat in Latinum. Plus aliquid dicam: Eundem in ſua lingua proſæ verbis interpretetur. Videbit ordinem ridiculum, & poëtam eloquentiſſimum vix loquentem. Quorſum iſta? Videlicet, ut non vobis mirum videatur, ſi alicubi offendimus: ſi tarda oratio aut conſonantibus aſperatur, aut vocalibus hiulca fit,

aut rerum ipſarum brevitate conſtringitur: quum eruditiſſimi homines in eodem opere ſudaverint: & ad communem difficultatem, quam in omni interpretatione cauſſati ſumus, hoc nobis proprium accedat, quod Hiſtoria multiplex eſt, habens barbara nomina, res incognitas Latinis, numeros inextricabiles, virgulas rebus pariter ac numeris intertextas, ut pene difficilius ſit legendi ordinem diſcere, quam ad lectionis notitiam pervenire. Ut autem manifeſto cognoſcatur indicio ad quem numerum hiſtoria quæque pertineat, has diſtinctiones poſitas Lector advertat: ut ſi ad primum numerum regni primitus prænotati hiſtoria referenda eſt primam literam in explanatione hiſtoriæ contempletur: & ſi quidem eam ex minio viderit illi tempori applicandam vel anno ſciat, quem ſuggeſſerit numerus ſimiliter eodem minio figuratus. Si vero numerum non puro minio, ſed mixto nigro notatum eſſe perviderit, ſecundæ lineæ numero debetur hiſtoria. Si autem tertio numerorum ordini applicandum eſt, quod fuerit aſcriptum, medium puro minio numerum, & partem reliquam ex ſolo nigro expreſſam conſpicabitur. Quarto numeri linea nihil habebit ex minio: ſed indicio erit, quod ſibi hiſtoria debeatur cum minio factæ literæ in principio enodationis hiſtoriæ. Nihilominus apparebit, nullo ſuperius memoratorum ſignorum in numeris reſpondente. Sin vero non minio, ſed mixtim nigro rubroque litera fuerit expreſſa: refulgens ex rubro numerus in quintam numerorum lineam poterit adverti. Et ita ſexta linea numeri, ut ſecunda: ſeptima, ut tertia deſignabitur, octava quoque, ut quarta, apparente litera bicolori. Quum vero nec in numeris, nec in explanatione hiſtoriæ ullum illorum, quæ prædiximus, ſignorum fuerit, nona linea, quod annotatum fuerit, vindicabit. Non tamen omnes hujuſmodi requirendæ ſunt neceſſario, quum minor eſt numerus linearum. Unde præmonendum puto, prout quæque ſcripta ſunt, etiam colorum diverſitates ſerventur: ne quis irrationabili æſtimet voluptate oculis tantum rem eſſe quæſitam: &, dum ſcribendi tædium fugit, labyrinthum erroris intexat. Id enim elucubratum eſt, ut regnorum tramites, qui per vicinitatem nimiam pene mixti erant, diſtinctione minii ſepararentur, & eundem locum, quem prior membrana ſignaverat, ex adverſo poſiti numeri ſignarent, vel etiam poſterior ſcriptura ſervaret. Nec ignoro, multos fore, qui ſolita libidine detrahendi omnibus, quod vitare non poteſt, niſi qui omnino nihil ſcribit, huic volumini genuinum dentem infigant. Calumniabuntur tempora, convertent ordinem, res arguent, ſyllabas ventilabunt, &, quod accidere pleriſque ſolet, negligentiam librariorum ad auctores referent. Quos etſi poſſem meo jure repercutere, ut, ſi diſplicet, non legant, malo breviter placatos dimittere, ut & Græcorum fidem ſuo auctori aſſignent, &, quæ nova inſeruimus, de aliis probatiſſimis viris libata cognoſcant. Sciendum etenim me eſſe & interpretis & ſcriptoris ex parte officio uſum, quia & Græca fideliſſime expreſſi, & nonnulla, quæ mihi intermiſſa videbantur, adjeci, in Romana maxime hiſtoria, quam Euſebius hujus conditor libri non tam ignoraſſe utpote eruditiſſimus, quam ut Græce ſcribens parum ſuis neceſſariam perſtrinxiſſe mihi videtur. Itaque à Nino & Abraham, uſque ad Trojæ captivitatem, pura Græca translatio eſt. A Troja, uſque ad vigeſimum Conſtantini annum, nunc addita, nunc mixta ſunt plurima, quæ de Tranquillo, & cæteris illuſtribus hiſtoricis curioſiſſime excerpſimus. A Conſtantini autem ſupradicto anno, uſque ad Conſulatum Auguſtorum Valentis ſexies, & Valentiniani iterum, totum meum eſt. Quo fine contentus reliquum tempus Gratiani & Theodoſii latioris hiſtoriæ ſtilo reſervavi: non quo de viventibus timuerim libere & vere ſcribere (timor enim Dei hominum timorem expellit) ſed quoniam debacchantibus adhuc in terra noſtra Barbaris incerta ſunt omnia.

EUSE-

EUSEBII PAMPHILI

CÆSAREÆ PALÆSTINÆ EPISCOPI

CHRONICORUM CANONUM

LIBER PRIOR,

QUI CHRONOGRAPHIA DICITUR.

ADJVRO te, quicunque hos descripseris libros, per Dominum nostrum Jesum Christum, & ejus glorioſum adventum, in quo veniet judicare vivos & mortuos, ut conferas quod scripseris, & emendes ad exemplaria ea, de quibus scripseris, diligenter: & hoc adjurationis genus transcribas, & transferas in eum codicem, quem descripseris.

* * *

* *

MVLTA DESVNT.

* *

* * *

INCIPIUNT tempora totius sæculi, regesque gentium omnium: quibus locis, quibusque temporibus in suis provinciis, & quantum regnaverunt: vel si quid memoria dignum per generationes, nativitates, & regna, & ducatus, & per omnem actum Judicum, & omnium Regum Juda, & aliorum, qui non ex eadem tribu regnaverunt: & per regna Assyriorum, cæterarumque gentium, & tempora Dictatorum cum Consulibus ordinariis: sed & tempora Imperatorum & Cæsarum, & quibus temporibus historiographi fuisse dixerunt: sed & successiones eorundem. quod per ordinem rerum superius declaratum est. Quorum universa tempora, gesta, sive apud Hebræos, vel apud Græcos, vel apud Romanos, sive apud Barbaros, cæteraque gentes, quæ gesserunt, vel constituerunt, per historias in hoc libro plenissime demonstrantur. Quod & in libro Hygini historiæ singulæ conscriptæ declarant. Deorum generationem vel singulorum progeniem, sive his temporibus ipsis antelatis quæ gesserunt: & tempora Olympiacorum, ex quo primus Agon gymnicus constitutus est: quod Græci appellant Olympias, & quo tempore fuit adventus Salvatoris nostri JESU CHRISTI, sive passio ejus, simulque & nomina Episcoporum Ecclesiarum numero quatuor, hoc est Romanorum, Alexandriæ, Jerosolymorum, & Antiochiæ: qui per easdem civitates Metropoles provinciarum Episcopi: quantum temporis singuli sederunt: vel qui eorum Episcopatus sui tempore martyrio coronatus sit: sive tempora persecutionum, quibus temporibus Ecclesiæ dissipatæ sunt. Sed & tempora Regum Macedonum, Alexandri, & quoto agone Olympiacorum, vel quibus temporibus, seu Consulibus finem Alexander fecerit Judæis, vel Vespasianus insecutionem sive destructionem templi eorum miserit, & tributa eis constituit.

NUMERATIO temporum non solum ante hominum genus, sed etiam ante lumina ipsa atque stellas esse cognoscitur. Nam quum primum fecit Deus cælum & terram cum ipsis quoque elementis, quæ in his elementis condita sunt, id est aqua & spiritus, abyssosque & tenebras nec dum luminibus neque sideribus constitutis, dixit Deus: *Fiat lux: & facta est lux.* Et vidit Deus lucem, quia bona est. Et separavit Deus inter lucem & tenebras. Et vocavit

Deus lucem Diem, & tenebras Noctem. Et factum est vespere, & factum est mane dies unus. Hic dies primus sæculi, non primus dierum omnium: ideoque non primus, sed unus nominatus est. Secundo autem die factum est firmamentum in medio aquarum, quod & divisit inter aquam & aquam. Tertio autem die congregatæ sunt aquæ; quæ sunt sub cælo, in congregationem unam: & apparuit arida, quam Deus Terram nominavit: atque congregationes aquarum appellavit maria. Herbasque produxit Terra & lignum fructiferum cum semine suo. Quarto die igitur facta sunt luminaria duo in firmamento cæli, ut luceant super terram ad inchoationem diei & noctis, & ut dividant inter diem & noctem, & sint in signa, & tempora, & dies, & annos, & sint in splendorem in firmamento cæli, & luceant super terram. Quibus ita perfectis, manifestum est luminibus ipsis antecedere lucem tribus diebus. Unde mihi videntur Ægyptii, cæteræque gentes hoc sequentes decretum, quatuor annis inpletis, diem integrum superfluum adjicere: quod etiam Bissextum solent nominare. Nam quum tres dies istos computare qui sint, atque recogitare voluerimus, unius anni centesimam vicesimamque partem istam esse cognoscemus. Centesima autem & vicesima dies invicem computata ista tertia pars esse anni dignoscitur. Tertia igitur addita parte annuali, quadriennio dies integer completur: atque ad partium partes menses atque anni superflui computantur: quos Hebræi quidem Embolismos vocare solent, Ægyptii autem exaltationes siderum atque stabilitates appellant. Imo Bissextum ob rememorationem lucis atque dierum & noctium, quæ luminibus triduum antecesserunt, celebratur ideo, quod tres dies sine auctore Sole processerunt. Nos igitur tempora conscribimus, non quæ sunt sæculi mundi, neque luminum aut siderum, neque fructuum, aut lignorum, aut piscium: sed generationem hominum, cujus primus factus fuit Adam sexto die. Quinto autem die dixit Deus: *Educant aquæ reptilia animarum vivarum, & volatilia athræ tum cæli.* Et factum est sic. Et fecit Deus beluas & cetos, & omnem animam vivam repentem, quas eduxerunt aquæ secundum suum genus: & omnem volatilem secundum suum genus. Et vidit Deus quia bona sunt, & benedixit ea Deus & dixit: *Crescite, & multiplicamini, & replete aquas, quæ sunt in mari; & volatilia multiplicentur super terram.* Et factum est vespere, & factum est mane dies quintus. Sexto autem die dixit Deus: *Educat terra animam vivam secundum suum genus, quadrupedia, & reptilia, & bestias terræ secundum suum genus.* Et vidit Deus, quia bona sunt, & dixit: *Faciamus hominem ad imaginem & similitudinem nostram: & habeat potestatem piscium maris, & volatilium cæli, & omnium jumentorum & totius terræ, & omnium reptilium, quæ sunt super terram.* Et fecit Deus hominem: secundum imaginem Dei fecit eum: masculum & feminam fecit eos. Et benedixit eos Deus dicens: *Crescite, & multiplicamini, & replete terram, & dominamini ejus, & habete potestatem piscium maris, & volatilium cæli, & omnium reptilium, quæ sunt super terram.* Quomodo autem Deus eum, & unde fecit, post alia dicit: *Et finxit hominem Deus de limo terræ, & insufflavit in faciem ejus spiritum vitæ, & factus est homo in animam vivam.* Et iterum post alia: *Et dixit Dominus Deus: Non est bonum, hominem solum esse. Faciamus ei adjutorium secundum eum.* Est post alia: *Adæ autem non est inventus adjutor similis illi. Et immisit Deus soporem in Adam: & obdormivit. Et apprehendit unam costam de latere ejus; & replevit locum carne ejus. Et ædificavit Dominus Deus costam, quam sumpsit ab Adam, in mulierem: & adduxit eam ad Adam, videre quid eam vocaret.* Et dixit Adam: *Hoc nunc est os ex ossibus meis, & caro de carne mea. Hæc vocabitur mulier, quia de viro suo accepta est.* Ex his duobus omnis hominum multitudo procreata est. Unde etiam nos dinumerationem temporum facientes incipimus.

ADAM. EVA. Adam autem vocavit nomen mulieris suæ EVA, quod interpretatur *Vita:* quia ipsa est mater viventium. Adam autem cognovit Evam uxorem suam. Et concipiens peperit Cain, & dixit: *Acquisivi hominem per Deum.* Et adjecit fratrem ipsius parere Abel. Et factus est Abel pastor ovium. Cain autem erat operans terram. [terra] Et factum est post dies, attulit Cain de fructibus terræ hostiam Deo: & Abel obtulit de primitivis ovium suarum, & de adipibus [suarum] Et respexit Deus in Abel, & super dona ipsius. Super Cain autem & super hostiam ejus non respexit. Et mœstus factus est Cain vehementer, & concidit vultus ejus. Et dixit Deus ad Cain: *Ut quid tristis factus es? &, Ut quid concidit vultus tuus? Nonne si recte offeras, recte autem non dividas, peccasti? Quiesce. Ad te adversio illius, & tu dominaberis.* Et dixit Cain ad Abel fratrem suum: *Transeamus in campum.* Et factum est, quum esset in campo, exsurrexit Cain super Abel fratrem suum, & occidit eum. Terra autem exiit Cain à facie Dei, & moratus est in terra Naid contra Eden. Et cognovit Cain uxorem suam, & concipiens peperit Enoch. Et erat ædificans civitatem, & cognominavit eam in nomine filii sui Enoch. Iste Enoch alter est, non qui transpositus est, ut non moriatur. Ille enim filius est Iareth, septimus ab Adam.

HÆ ſunt ergo generationes CAIN. Cain genuit Enoch, Enoch autem genuit Gaidad, & Gaidad genuit Meehel, & Meehel genuit Matuſalam, & Matuſala genuit Lamech, qui accepit ſibi uxores duas Ada, & Sella. Et peperit Ada Ihobel, qui erat pater inhabitantium in tabernaculis paſtorum jumentorum. Hunc dicunt Silvanum. & nomen erat fratris ejus Jubal. Hic erat, qui oſtendit Pſalterium & Citharam. Hunc dicunt aliqui eſſe Mercurium. Sella autem & ipſa peperit Thobel: & erat malleator æramenti & ferri. Hunc aliqui dicunt eſſe Vulcanum. Soror autem Thobel Noëma, quam & ipſam aliqui dicunt eſſe Minervam. Uſque hoc generatio Cain.

ADAM autem cognovit uxorem ſuam Evam, & concipiens peperit filium, & nominavit nomen ejus Seth, dicens: *Suſcitavit enim mihi Deus ſemen aliud pro Abel, quem occidit Cain.* Ex iſto ſemine genus humanum juxta ſcripturas computatur. Vixit autem Adam annos CCXXX. ſecundum Judæos autem annos CXXX. & genuit ſecundum ſimilitudinem ſuam, & nominavit nomen ejus Seth. Et facti ſunt omnes dies Adæ, quos vixit, anni DCCCCX. & mortuus eſt. Seth, quum eſſet annorum CCV, ſecundum Judæos autem CV, genuit Enos. Et vixit Seth, poſtquam genuit Enos, annos DCCV. & genuit filios & filias. Et facti ſunt omnes dies Seth, quos vixit, anni DCCCCXII. & mortuus eſt. Enos, quum eſſet annorum CXC, ſecundum Judæos autem, annorum XC, genuit Cainan. & vixit Enos, poſtquam genuit Cainan, annos DCCXV: ſecundum Judæos autem annos DCCCXV. & genuit filios & filias. Et facti ſunt omnes dies Enos, quos vixit, anni DCCCCV. & mortuus eſt. Cainan, quum eſſet annorum CLXX, ſecundum Judæos autem LXX, genuit Maleleel. & vixit Cainan, poſtquam genuit Maleleel, annos DCCXL ſecundum Judæos autem, DCCCLX: & genuit filios & filias. Et facti ſunt omnes dies Cainan, quos vixit, anni DCCCX. & mortuus eſt. Maleleel, quum eſſet annorum CLXV, ſecundum Judæos autem LXV, genuit Jareth, & vixit Maleleel, poſtquam genuit Jaret, annos DCCXXX. & genuit filios & filias. Et fuerunt omnes dies Maleleel anni DCCCXCV. & mortuus eſt. Jaret, quum eſſet annorum CLXXII, genuit Enoch. Et vixit Jaret, poſtquam genuit Enoch, annos DCC. & genuit filios & filias. Et facti ſunt omnes dies Jaret, quos vixit, anni DCCCLXII. & mortuus eſt. In hoc nihil diſtat apud Judæos. Enoch, quum eſſet annorum CLXV, ſecundum Judæos autem LXV, genuit Matuſala. Et ſupervixit Enoch, poſtquam genuit Matuſalam, annos CC, ſecundum Judæos autem CCC, & genuit filios & filias. Et facti ſunt omnes dies Enoch CCCLV. Et placuit Enoch Deo, & non inveniebatur, quia tranſtulit illum Deus. Matuſala, quum eſſet annorum CLXVII, ſecundum Judæos autem CLXXXVII, genuit Lamech. Et vixit Matuſala, poſtquam genuit Lamech, annos DCCII, ſecundum Judæos autem DCCLXXXII, & genuit filios & filias. Et facti ſunt omnes dies Matuſala anni DCCCCLXIX, & mortuus eſt. Lamech, quum eſſet annorum CLXXXVII, ſecundum Judæos autem CLXXXII, genuit Noë. Et vixit Lamech, poſtquam genuit Noë, annos DLXV, ſecundum Judæos autem DXCV. & genuit filios & filias. Vixit autem omnes annos vitæ ſuæ DCCLIII. Noë, quum eſſet annorum D, genuit filios tres, Sem, Cham, Japhet. Anno autem DC Noë factum eſt Diluvium. & quo tempore factum eſt, & quemadmodum, divina Scriptura ſic dicit: *Noë autem annorum erat* DC, *& diluvium aquæ factum eſt ſuper terram. Introiit autem Noë, & uxor ejus, & filii ejus, & uxores filiorum ejus cum eo in arcam, propter aquæ diluvium. Et ab volatilibus mundis, & ab omnibus pecoribus mundis, & ab omnibus reptilibus, quæ repunt ſuper terram, bina bina introierunt in arcam ad Noë, maſculus & femina: ſecundum quod præceperat ei Dominus Deus. Et factum eſt poſt ſeptem dies: & aquæ diluvium factum eſt ſuper terram in ſexcenteſimo anno vitæ Noæ, ſecundo menſe viceſima ſeptima die menſis. In hoc die rupti ſunt omnes fontes Abyſſi, & cataractæ cæli apertæ ſunt, & facta eſt pluvia ſuper terram* XL *diebus, &* XL *noctibus.* Et poſt alia: *Et repleta eſt aqua, & levavit arcam, & exaltata eſt à terra, & inualeſcebat aqua, & repleta eſt valde ſuper terram, & ſuperferebatur arca ſuper aquam, & cooperuit omnes montes altos, qui erant ſub cælo, cubitis quindecim. Et exaltata eſt aqua, & cooperuit montes. Et mortua eſt omnis caro, quæ movebatur ſuper terram.* Et iterum: *Relictus eſt ſolus Noë, & qui cum eo erant, in arca. Et exaltata eſt aqua ſuper terra diebus* CL. Quomodo autem ceſſavit, item Scriptura divina ſic dicit: *Et memoratus eſt Deus Noæ, & omnium beſtiarum, & omnium pecorum, & omnium volatilium, quæ erant cum eo in arca. Et induxit Dominus Deus ſpiritum ſuper terram: & ceſſavit aqua, & adoperti ſunt fontes Abyſſi, & cataractæ cæli, & ceſſavit pluvia de loco. Et deficiebat aqua deſcendens à terra: & diminuebatur aqua poſt* CL *diis. Et ſedit Arca in ſeptimo menſe, ſeptima & viceſima die menſis ſuper montes Anth, (iſti montes in Armenia ſuperiore ſunt ſecus Perſas) Aqua autem deminuebatur magis uſque decimum menſem. Decimo autem menſe, primo die menſis, viſa ſunt capita montium. Et factum eſt poſt* CXL *dies, aperuit Noë feneſtram arcæ, quam fecerat: & dimiſit corvum videre ſi ceſſaſſet aqua à facie terræ, & exiens non eſt reverſus ad eum. Et ſuſtinuit, donec ſiccaretur aqua à terra: & dimiſit columbam*

ab se, videre si sicca esset aqua à facie terræ: & non inveniens columba requiem pedibus suis, reversa est ad eum in arca: quia aqua erat super omnem faciem terræ. Extendens autem manum Noë accepit eam, & induxit eam apud se in arcam. Et sustinuit adhuc septem dies alios, & iterum dimisit columbam de arca, & reversa est ad eum columba ad vesperum: & habuit folium olivæ cum surculo in ore suo. Et intellexit Noë, quia cessavit aqua à facie terræ. Et sustinuit Noë adhuc septem dies alios: & dimisit columbam: & non est ausa reverti ad eum. Et postea Noë denudavit arcæ tectum post annum integrum. Et hoc ipsum Scriptura significat dicens: *Et factum est in primo & sexcentesimo anno vitæ Noæ, primo die mensis, quum minuisset aqua à facie terræ, denudavit Noë tectum Arcæ, quod fecerat: & vidit, quod defluxisset aqua à facie terræ. In secundo autem mense, septimo & vicesimo die mensis siccata est terra. Et exiit Noë, & uxor ejus, & filii ejus, & uxores filiorum ejus cum eo: & omnes bestiæ & omnia pecora, & omnia reptilia, quæ moventur super terram secundum genus suum, & omnia volatilia secundum genus eorum exierunt de arca.*

AB ADAM, USQUE AD DILUVIUM, ANNI SUNT MMCCXLII.

SECUNDUM HEBRÆORUM NUMERUM. ANN. MDCLVI.

Et facti sunt omnes dies Noæ anni DCCCCL. & mortuus est.

FILII NOÆ.

SEM.	CHAM.	JAPHETH.
FILII SEM	FILII CHAM.	FILII JAPHETH.
ELAM, unde Elamitæ, ASSUR, unde Assyrii, ARPHAXAT, unde Aradii, LUD, unde Lydii, ARAM, unde Syri. Aramæi autem Syriace dicuntur filii Aram. Gentes barbarorum Us, Eul, Gater, Mosoch: quæ sunt sub Persas.	CHUS, unde Æthiopes, MESTRE, unde Ægyptii, PHUTPHUT, unde Æthiops gens. CHANAAN, Chananæi. Filii autem Chus SABA, unde Sabadii. Ab ista terra Regina venit audire sapientiam Salomonis. EVILATH gens Evilea.	GAMER, & MAGOG, & MADI, & JOVAN, & ELISA, & THOBEL, & MOSOCH, & THIRAS. Filii Gamar ASCHANAZ gentes Gothicæ.

Nationes SEM. Arphaxat genuit Sala. Sala autem genuit Eber. Unde Hebræi. Filii autem Eber, Phalec, & Jectan. Jectan autem genuit Elmodad, & Saleph, & Asarmoth, & Jarach, & Odorra, & Eziel, & Decla, & Abimael, & Saba, & Uphir, & Evila, & Jobab. Hi omnes filii Jectan. Et facta est inhabitatio eorum à Masse, usque dum veniatur in Sephara montem orientis. Hi filii Sem in tribus suas, secundum linguas suas, in regiones suas, & nationes suas.

Nationes CHAM Sabbata & Regma, Sebecata. Filii autem Regma, Saba, & Judadan. Chus autem genuit Nebroth. Hic cœpit esse Gigas super terram venator ante Dominum. Et factum est initium regni ejus Babylon, Oreg, & Calchadar, & Jachar, & Calanna in terra Sennar, ubi Nabuchodonosor statuit statuam suam. Et Mestrem genuit Ludim, & Enimbiin, & Labiin, & Nephthalim, & Patrosoniim, & Caslonoim, unde egressus est Philistin, & Tathorioin. Chanaan autem genuit Sidona primogenitum, & Chettæum, & Evæum, & Aruchæum, & Assemæum, & Aradium, & Samaræum, & Amathi. Hi sunt filii Cham in tribus suas secundum linguam suam, in terris suis, & in gentibus eorum.

Nationes JAPHETH. Riphat, & Togarma. Et filii Asson Elisa, & Tarsis, & Citii, & Rhodii. Ex his dispersæ sunt insulæ gentium in terra eorum, unusquisque secundum linguam suam in tribus suas, & in gentibus suis.

Sem filius Noæ, quum esset annorum c. genuit Arphaxat secundo anno post Diluvium. Et vixit Sem, postquam genuit Arphaxat, ann. D. & genuit filios & filias, & mortuus est.

Arpha-

Arphaxat,quum esset annorum CXXXV,genuit Cainan.Et vixit Arphaxat postquam genuit Cainan,ann. CCCC XXX: & genuit filios & filias,& mortuus est. Sala quum esset ann. CXXX,genuit Eber. Et vixit Sala, postquam genuit Eber, ann. CCC, & genuit filios & filias: & mortuus est. Eber, quum esset annorum CXXXIV, genuit Phalech : Et vixit Eber, postquam genuit Phalech, ann. CCLXX : & genuit filios & filias, & mortuus est. Ragau, quum esset annorum CXXXII, genuit Seruch. Et vixit Ragau,postquam genuit Seruch,ann. CCVII. & genuit filios & filias:& mortuus est. Seruch,quum esset annorum CXXX,genuit Nachor: Et vixit Seruch, postquam genuit Nachor ann. CC. & genuit filios & filias : & mortuus est : Nachor,quum esset annorum LXXIX, genuit Thara. Et vixit Nachor,postquam genuit Thara, ann. CXXIX: & genuit filios & filias,& mortuus est. Thara, quum esset annorum LXX, genuit Abraham, & Nachor, & Arran. Arran autem ante conspectum patris sui mortuus est: reliquitque filium, qui nominabatur Loth, quem secum habuit Abraham. Ab anno Diluvii, usque ad nativitatem Abrahæ, sunt anni M. LXXII. Thara iste post mortem filii sui Arran adduxit omnes suos de sua regione & provincia, id est Assyriorum, ubi nati fuerunt, & Abraham,& Nachor,& Arræ mortui filium : & venit in terram Canaan : & habitavit ibi ann. CCV. & mortuus est in Carra, ubi habitavit in regione Cananeorum. Hujus Tharæ anno XXVIII Assyriorum rex primus Belus mortuus est, quem Assyrii Deum nominaverunt; & alii dicunt Saturnum;atque filio suo regnum tradiderunt. Vocabatur autem Ninus.Hujus Tharæ anno XLVIIII Sicyoniorum in Græcia regnavit Europs,defuncto Ægialeo,qui prius Sicyoniorum regnavit: ex quo territorium Peloponnesiorum Ægialea vocabatur.

NACHOR MARITUS		ABRAHAM MARITUS		
Melcha Uxor	Reuma Concubina	Sara Uxor	Agar Concubina	Cettura Uxor
Filii Melchæ	Filii Reuma	Isaac filius	Ancilla Sarræ	Filii Abraham ex Cettura
Ox	Camam	Filii Isaac	Ex Agar	Filii Cetturæ VI.
Baux	Thabech	Esau,Jacob.	Ismael.	Zembra, Jeczan,
Camuel	Thocos		Filii Ismael	Madat, Mazian,
Cazat	Mocha		Nabeoth,	Iesboch, Essëu.
Pheldas	Nascuntur ergo ex		Cedar,	Filii Ieczan III.
Iedaaph	Nachor &Melcha		Nabdeel,	Saba, Thema,
Batuel.	uxore filii VIII.at-		Massa, Masma,	Dadan.
	que nepos Rebec-		Iduma, Massë,	Nascuntur ergo ex
	ca, quæ fuit uxor		Chodar,	Agar concubina
Iste supra Batuel	Isaac. Et ex Reu-		Theman,	Abrahæ filius Is-
est, ex quo Rebecca. Hæc est	ma concubina nascuntur filii IV.		Iethur,Naphas,	mael, & Ismaëli nascuntur filii
uxor Isaac.	Omnes ergo filii		Cedma.	duodecim.
	Nachor XII.			

Filii Autem Mazian V.	Filii autem Dadan V.
Gephar,	Raguel,
Nephar,	Nabdeel,
Enoch,	Assurim,
Abira,	Latusim,
Ragali.	Lomim.

Abraham primam ætatem apud Chaldæos agebat. Postea autem cum patre suo transmigravit in Carram terram Chaldæorum; ubi visus est illi Deus dicens: *exi de terra tua & de cognatione tua, & de domo patris tui:* & *veni in terram, quam tibi ostendam: & faciam te in gentem magnam*, & reliqua. Qua jussione obaudiens, accepto filio Arran fratris sui, exiit cum eo : & venit in terram Chanaan, usque ad locum Sicem, ad arborem excelsam,ubi visus est illi Deus, atque promissionem seminis atque hereditatis dedit. Erat autem tunc annorum LXXV. omnes autem vixit annos CLXXV. cujus tempora dinumerabimus annis expositis. Sed quia temporibus patris sui. Tharæ insignia regnorum esse cæperunt:jam quidem quo anno fuerunt, expositimus. Modo autem temporibus Abrahæ annum ad annum comparemus, ut sciamus,quid memoria dignum & quibus annis gestum sit sive apud Hebræos,sive apud Græcos, aut Barbaros, cæteraque gentes, quorum Historiographi memorias fecerunt.

* * * * *Desunt*

* * * * *

Deſunt ea, quæ ante Diluvium. Genealogiæ Adam ſecundum ſeptuaginta, Iudæos, & Samaritas.

* * * * *

Deſunt deſcriptiones regnorum in Chaldæa, Arabia, Ægypto.

* * * * *

Deſunt migrationes poſteritatis Noæ in diebus Phaleck.

* * * * *

Deſunt ea, quæ de Diluvio ſecundum ſeptuaginta, Iudæos, & Samaritas. Item eadem ſecundum Beroſum, & alios Græcos ſcriptores.

* * * * *

Deſunt quæ poſt Diluvium.

* * * * *

Deſunt genealogiæ Noæ ſecundum ſeptuaginta, Iudæos, & Samaritas.

* * * * *

Deſunt Dynaſtiæ XXXI *Ægyptiorum, quas Euſebius contraxit in* XXX.

* * * * *

Deſunt quatuor Monarchiæ ex Daniele atque initia earum ex Græcis ſcriptoribus.

* * * * *

Deſunt infinita alia præclara.

* * * * *

Abraham naſcitur in Chaldæa, regnante Nino apud Aſſyrios. Primam ætatem apud Chaldæos terit. quum eſſet LXXV annorum, divino dignus habetur alloquio, & ea repromiſſione, quæ ad eum facta eſt: à quo tempore, uſque ad regreſſum gentis Hebræorum ex Ægypto, ſupputantur anni CCCCXXX: quorum meminit Paulus ita dicens: *Teſtamentum confirmatum à Domino quæ poſt quadringentos & triginta annos facta eſt lex, non infirmat ad evacuandam promiſſionem.* Ipſe quoque in Exodo Moyſes his congruens loquitur: *Habitatio autem filiorum Iſrael, qua habitaverunt in Ægypto & in terra Chanaan ipſi, & patres eorum, anni quadringenti triginta.* Ex Agar ancilla genuit Iſmaëlem annos natus LXXXVIII: à quo Iſmaëlitarum gens, qui poſtea Agareni, deinde Saraceni dicti. Quum centenarius eſſet, genuit ex libera filium Iſaac, cui ſupervixit alios annos LXXV. Primo omnium Prophetarum ei Verbum Dei, quum in figura apparuiſſet humana, vocationem gentium pollicetur, quam in noſtrum tempus ſermo Chriſti deduxit ad finem per Euangelicam in omnes gentes prædicationem.

Apud Hebræos, uſque ad nativitatem Abrahæ, computantur anni mille nongenti quinquaginta. Uſque ad Diluvium enim, ab Adam, habent annos M. DC. LVI. & inde, uſque ad Abraham, CCXCIII. & ideo XL Jobelei à nativitate Abraham computantur. Unus enim Jobeleus quinquaginta anni ſunt. JOBEL enim apud Hebræos quinquagenarius annus vocatur. Itaque juxta illorum ſupputationem, ab Adam, uſque ad LI annum Abraham, fuerunt anni tria millia CCXXXV.

REGES

REGES ASSYRIORUM.

Primus Assyriorum rex NINUS Beli filius regnavit Asiæ, exceptis Indis, annos LII, cujus XLIII imperii anno natus est Abraham.

Assyriis imperavit secunda SEMIRAMIS uxor Nini annos XLII: de qua innumerabilia narrantur, quæ & Asiam tenuit, & propter inundationem aggeres construxit, plurimas Babyloniæ urbes instaurans.

Assyriis regnavit primus NINUS	ann. LII.

Regnante Nino apud Assyrios, novissimo ejus tempore nascitur Abraham.

Assyriis regnavit secunda SEMIRAMIS uxor Nini	ann. XLII.
Assyriis regnavit tertius ZAMEIS, qui & NINYAS, filius Nini & Semiramidis	ann. XXXVIII.
Assyriis regnavit quartus ARIUS	ann. XXX.
Assyriis regnavit quintus ARALIUS	ann. XL.
Assyriis regnavit sextus XERXES, qui & BALEUS,	ann. XXX.

REGES SICYONIORUM.

Castoris Chronographia de Sicyoniorum regno: *Exponemus Sicyoniorum reges ab Ægialeo, usque ad Zeuxippum: qui omnes regnaverunt annis nongentis* LXII: *& Sacerdotes Carnii, qui præfuerunt annis* XXXII: *post quos sacerdos constitutus est Charidemus, qui impensas non sustinens fugit.*

Nino regnante apud Assyrios, primus Sicyoniis imperavit Ægialeus annos LII, à quo Ægialea nuncupata est, quæ nunc Peloponnesus vocatur: post quem secundus EUROPS, qui & prælatus est titulo.

Sicyoniis regnavit secundus EUROPS	ann. XLV.

In Græcia secundo imperio Sicyoniis imperavit Europs, cujus XXII regni anno natus est Abraham.

Sicyoniis tertius regnavit TELCHIN	ann. XX.
Sicyoniis regnavit quartus APIS	ann. XXV.
Sicyoniis regnavit quintus THELXION	ann. LII.
Sicyoniis regnavit sextus AEGYRUS	ann. XXXIV.
Sicyoniis septimus regnavit THURIMACHUS	ann. XLV.

Apud Ægyptios $\overline{\text{XVI}}$ potestas erat, quam vocant Dynastiam. Ab hoc tempore regnaverunt eis Thebæi annos $\overline{\text{CXC}}$.

REGES ARGIVORUM.

Castor Chronographus de Argivorum regno ita loquitur: *Consequenter persequemur reges Argi, ab Inacho, usque in Sthenelantum filium Crotopi: quorum invenitur omne tempus anni* CCC. LXXXIV.

Argivis primus regnavit INACHUS	ann. L.

Ninus condidit civitatem Ninum in regione Assyriorum, quam Hebræi vocant Ninivem. Apud Cretam regnavit Cres primus indigena: à quo Creta appellata: quem ajunt unum Curetarum fuisse, à quibus Jupiter absconditus est, & nutritus. Hi Cnosson civitatem in Creta condiderunt, & Cybeles matris templum. Sodoma & Gomorra succensæ. Inachi filia Io, quam Ægyptii mutato nomine Isidem colunt. A patre Inacho Inachus fluvius apud Argos: à filia Ione Bosporos nuncupatur. Apis in Ægypto primus Deus putatur, quem quidam Serapim vocant.

Sexagenario Isaac nascuntur filii gemini: primus Esau, qui & Edom: à quo gens Idumæorum: secundus Jacob, qui postea Israel: à quo Israëlitæ, qui nunc Judæi.

ASSYRIORUM REGES.

Assyriis regnavit septimus ARMAMITRES	ann. XXXVIII.
Assyriis regnavit octavus BELOCHUS	ann. XXV.
Assyriis regnavit nonus BALEUS	ann. LII.

SICYONIORUM REGES.

Sicyoniis regnavit octavus LEUCIPPUS ann. LIII.
Sicyoniis regnavit nonus MESAPUS ann. XLVII.

ARGIVORUM REGES.

Argivis regnavit secundus PHORONEUS ann. LX.

Horum temporum quasi valde antiquorum Plato in Timæo ita meminit: *Aliquando volens eos provocare in sermones de temporibus antiquis, quæ cuique civitati apud veteres accidissent, de Phoroneo, qui primus hoc nomine appellatus, de Niobe, & his, qui post diluvium fuerunt.*

Argivis regnavit tertius APIS ann. XXXV.

Hunc ajunt esse Serapim. Siquidem quum fratrem Ægialeum regem præfecisset Achajæ, ipse cum populo ad Ægyptum navigavit

Apud Ægyptios per decimamseptimam Dynastiam regnaverunt Pastores annis centum tribus. Reges Ægyptiorum Pastores conjicimus nuncupatos propter Ioseph, & fratres ejus, qui in principio pastores descendisse in Ægyptum comprobantur.

Phoroneus Inachi filius & Niobæ primus leges judiciaque constituit. Quidam hujus filiam Nioben arbitrantur. Niobæ omnium primæ mulierum, ut Græci perhibent, mixtus est Jupiter, de quia nascitur Apis, quem Serapim vocant. Thessalus Græci filius regnavit in Thessalia. Telchines & Caryatæ adversum Phoroneum & Parrhasios instituunt bellum. Ogyges in Attica Eleusinam condidit, quæ antiquitus vocabatur Acta, & alias plurimas civitates: cujus temporibus apud lacum Tritonidem virgo apparuit, quam Græci Minervam nuncupaverunt. In Sicilia Messana, quæ & Mamertina, conditur. Telchines victi Rhodum condiderunt, quæ prius Ophiussa vocabatur. Memphis in Ægypto ab Ape condita. Diluvium Ægypti factum, quod fuit sub Ogyge.

Jacob Mesopotamiam venit, & servit apud Laban annis septem: Liam & Rachel in Mesopotamia ducit uxores: Ruben, Symeonem, Levi, Judam generat. Joseph à fratribus venditur annos agens XVI. Centum octaginta annorum Isaac moritur relinquens filium Jacob annorum CXX. Jacob anno secundo famis introivit in Ægyptum cum filiis suis: qui quum interrogaretur à Pharaone, quotum annum ageret, respondit se esse annorum centum triginta. Joseph dux Ægypti anno octagesimo trigesimo ætatis suæ.

REGES ASSYRIORUM.

Assyriis regnavit decimus ALTADAS ann. XXXII.
Assyriis regnavit XI MAMITHUS ann. XXX.
Assyriis regnavit XII MANCHALEUS ann. XXX.
Assyriis regnavit XIII SPHERUS ann. XX.
Assyriis regnavit XIIII MAMILUS ann. XXX.
Assyriis regnavit XV SPARETUS ann. XL.

REGES SICYONIORUM.

Sicyoniis regnavit decimus PERATUS ann. XLVI.
Sicyoniis regnavit XI PLEMNÆUS ann. XLVIII.
Sicyoniis regnavit XII ORTHOPOLIS ann. LXIII.
Sicyoniis regnavit XIII MARATHUS ann. XXX.

REGES ARGIVORUM.

Argivis regnavit quartus ARGUS ann. LXX.
Argivis regnavit quintus CRIASUS ann. LIIII.
Argivis regnavit sextus PHORBAS ann. XXV.

Ægyptiorum XVIII Dynastia Regum XVI Diospolitanorum.

REGES ÆGYPTIORUM DYNASTIÆ XVIII.

Ægyptiis regnavit primus AMOSIS ann. XXV.

Ægyptiis

Ægyptiis regnavit ſecundus CHEBRON ann. XIII.
Ægyptiis regnavit tertius AMENOPHIS ann. XXI.
Ægyptiis regnavit quartus MEPHRES ann. XII.
Ægyptiis regnavit quintus MISPHRAGMUTHOSIS ann. XXVI.
Ægyptiis regnavit ſextus TUTHMOSIS ann. IX.
Ægyptiis regnavit ſeptimus AMENOPHIS ann. XXXI.

Hic eſt Amenophis, quem quidam Memnonem putant lapidem loquentem.

Ægyptiis regnavit octavus ORUS ann. XXXVIII.

Jacob centeſimo quadrageſimo ſeptimo ætatis ſuæ anno diem obiit, prophetans de Chriſto & de vocatione Gentium. Joſeph centumdecem annorum moritur: poſt cujus interitum Hebræi Ægyptiis ſervierunt annis CXLIV. Fiunt autem omnes anni, quos Hebræi in Ægypto fecerunt, CCXV: qui ab eo tempore computantur, quo Jacob cum filiis ſuis deſcendit in Ægyptum. Amram, quum eſſet annorum LXX, genuit Moyſem. Moyſes Ægyptum derelinquens in eremo philoſophatur.

Sparta condita eſt à Sparto filio Phoronei. His temporibus ſecundum quoſdam Prometheus fuit, à quo homines factos commemorant: &, revera quum ſapiens eſſet, feritatem eorum, & nimiam imperitiam ad humanitatem & ſcientiam transfigurabat. In Argis prima ſacerdotio functa eſt Callithyia Piranthi filia. Atlas frater Promethei præcipuus aſtrologus fuit: qui ob eruditionem diſciplinæ etiam cælum ſuſtinere dictus eſt. Euripides autem montem eſſe altiſſimum affirmat, qui Atlas vocetur. His temporibus Syrus fuiſſe perhibetur indigena, ex cujus vocabulo Syria nomen accepit: Æthiopes ab Indo flumine conſurgentes juxta Ægyptum conſederunt. Epidaurus civitas condita eſt. Quidam ſcribunt Prometheum, & Atlantem fratrem Promethei, & Argum cuncta cernentem, & Io filiam Promethei his fuiſſe temporibus. Alii vero ætate Cecropis. Nonnulli ante Cecropem annis LX, ſive XC. Hoc tempore primus regnavit in Theſſalia Hæmon. Phorbas Rhodum obtinuit. Trochilus primus fertur junxiſſe quadrigam. Xanthus Triopa Leſbon condidit. Hercules primus fertur Antæum luctæ viciſſe certamine.

HEBRÆORUM DUCES, ET JUDICES.

Hebræorum MOSES Dux in deſerto ann. XL.

Triceſimo quinto anno Moyſi Cecrops regnabat in Attica: à quo, uſque ad Trojæ captivitatem, fiunt anni CCCLXXV.

Hebræorum JESUS Dux ann. XXVII.
Hebræorum GOTHONIEL primus Judex ann. XL.

ASSYRIORUM REGES.

Aſſyriis regnavit XVI ASTACADES ann. XL.
Aſſyriis regnavit XVII AMYNTES ann. XLV.
Aſſyriis regnavit XVIII BOLOCHUS ann. XXV.

Hujus filia Atoſſa, quæ & Semiramis, regnavit cum patre annos XII.

REGES ARGIVORUM.

Argivis regnavit ſeptimus TRIOPAS ann. XLVI.
Argivis regnavit octavus CROTOPUS ann. XXI.
Argivis regnavit nonus STHENELUS ann. XI.

Poſt Sthenelum Argis regnavit GELANOR, quem quum Argivi imperio pepuliſſent, regnum Danao tradiderunt. Argos ſibi Danaus vindicavit, expulſo fratre Ægypto, & eandem aquis abundare fecit. Danaus per filias quinquaginta, filios Ægypti fratris interfecit, evadente ſolo Lynceo, qui poſt eum regnavit. Neque vero multitudo eorum filiorum incredibilis videri in Barbaris debet, quum tam innumerabiles habeant concubinas.

Caſtor de Argivorum Principibus: *Quum Sthenelum Danaus expuliſſet, Argos tenuit, minoreſque ejus perſeveraverunt, uſque ad Euryſtheum filium Stheneli, nepotem Perſei. Poſt quem Pelopidæ imperium ſuſceperunt.*

Argivis regnavit decimus DANAUS ann. L.
Argivis regnavit XI LYNCEUS ann. XLI.

SICYONIORUM REGES.

Sicyoniis regnavit XIV MARATHUS	ann. XX.
Sicyoniis regnavit XV ECHYREUS	ann. LV.
Sicyoniis regnavit XVI CORAX	ann. XXX.
Sicyoniis regnavit XVII EPOPEUS	ann. XXXV.

ATHENIENSIUM REGNI PRINCIPIUM.

In Acta, quæ nunc Attica nuncupatur, primus regnavit CECROPS, qui & DIPHYES, ann. L. A Cecrope, usque ad primam Olympiadem, numerantur Reges XVII. Principes vero, quos mors tantum finiebat, XII. sub quibus apud Græcos multa mira narrantur.

Athenienſibus regnavit primus CECROPS ann. L.

Cecrope regnante primum in Arce oliva orta est: & ex Minervæ nomine, quæ Græce Athena dicitur, Athenæ nuncupatæ. Dicebatur autem Diphyes, sive ob longitudinem corporis, sive idcirco, quod, quum esset Ægyptius, utramque linguam sciebat.

Athenienſibus regnavit ſecundus CRANAUS	ann. IX.
Athenienſibus regnavit tertius AMPHICTYON	ann. X.
Athenienſibus regnavit quartus ERECHTHONIUS	ann. L.
Athenienſibus regnavit quintus PANDION	ann. XL.

Hic Pandion filius Erichthonii, cujus filiæ Procne & Philomela.

REGES ÆGYPTIORUM.

Ægyptiis regnavit IX ACHENCHERRES	ann. XII.
Ægyptiis regnavit X ACHORIS	ann. VII.
Ægyptiis regnavit XI CENCHERRES	ann. XVIII.
Ægyptiis regnavit XII ACHERRES	ann. VIII.
Ægyptiis regnavit XIII CHERRES	ann. XV.
Ægyptiis regnavit XIV ARMAIS, qui & DANAUS	ann. V.
Ægyptiis regnavit XV REMESSES	ann. LXVIII.

Moyſes octageſimum agens ætatis annum dux itineris ex Ægypto Hebræorum gentis efficitur legem eis in eremo tradens per annos XL. Frater ejus Aaron primus apud Hebræos Pontifex conſtituitur. Moſes in Sina monte divino fruitur aſpectu. Moyſes in deſerto præeſt genti Judæorum. Apud Hebræos Pontificatum ſuſcepit Eleazar poſt mortem patris Aaron. Moyſes moritur. Huc uſque quinque libri Moyſi continent MMM.DCC.XXX, ſecundum Septuaginta Seniorum interpretationem. JESUS ſucceſſit Moyſi, & terram Philiſtinorum ſorte diſtribuit Judæis, qui dux fuit annis XXVII. Poſt mortem Jeſu ſubjectos tenuerunt Hebræos Alienigenæ annis octo, qui junguntur temporibus Gothoniel: qui Hebræorum primus judex ex tribu Juda fuit. Apud Hebræos Pontificatum ſuſcepit PHINEES.

Primus Cecrops bovem immolans Iovem appellavit: & Cecropia regio ab eo nuncupata eſt. Curetes & Corybantes Cnoſſon condiderunt, & inter ſe concurrentem in armis ſaltationem reperere. Deucalion apud eos regnare orſus, qui circa Parnaſſum morabantur. Deorum judicium Neptuni & Minervæ de contentione regionis apud Cecropem. Io Inachi filiæ Iupiter mixtus eſt: qua in bovem, ut dicitur, verſa, Boſporus appellatus eſt: & ſecundum nonnullos in Ægyptum profecta Iſis nuncupata, quæ nupta poſtea Telegono Epaphum genuit. Cecrops in Euboëa Athenas, quas & Diadas, condidit: quam urbem Euboici Orchomenon appellaverunt. Diluvium, quod ſub Deucalione in Theſſalia, & incendium, quod ſub Phaëthonte factum eſt in Æthiopia, & multæ peſtilentiæ locales, ut Plato memorat, fuerunt. A Deucalione, Hellene, & Pyrra hi, qui prius Græci, Hellenes nuncupati ſunt, & Acta Attica vocata. Chaldæi contra Phœnices dimicant. Muſicus Euctæi & Nymphæ filius agnoſcitur. Corinthus condita eſt, quæ prius Ephyra vocabatur. Apollinis Delii templum ab Eryſichthone filio Cecropis fabricatum eſt. Hercules cognomento Deſanaus in Phœnice clarus habetur. Unde & ad noſtram uſque memoriam à Cappadocibus & Elienſibus Deſanaus adhuc dicitur. Hoc tempore Areopagus nomen judicii conſtitutus. Vitis inventa à Dionyſio, ſed non Semelæ filio. In Ægypto regnavit Telegonus Oris Paſtoris filius ſeptimus ab Inacho. Cranaus indigena: ex cujus filiæ Atthidis nomine

mine Attica vocata. In Creta regnavit Apteras, qui & urbem condidit. Deucalionis filius Dionysius, verum non ille Semelæ filius, quum in Atticam perveniſſet, hoſpitio receptus à Semacho filiæ ejus capreæ pellem largitus eſt. Templum Deli conſtructum ab Eryichthone filio Cecropis. Epaphus filius Ius Memphim condidit, quum in ſecunda Ægypto regnaret. Lacedæmon condita à Lacedæmone Semelæ filio. Erichthonius Vulcani & Minervæ filius, qui ab Homero Erechtheus vocatur, his temporibus fuit. Arcas filius Iovis & Calliſto, Pelaſgis in ditionem redactis, regionem eorum Arcadiam nuncupavit. Ægyptus, quæ prius Aëria dicebatur, ab Ægypto tunc ſibi regnante nomen acepit. Dardanus condidit Dardaniam. Buſiris Neptuni & Libyæ Epaphi filiæ filius apud vicina Nilo loca tyrannidem exercet, tranſeuntes hoſpites crudeli ſcelere interficiens. In Creta regnavit Lapis. His temporibus Tat filius Hermetis Triſmegiſti fuiſſe dignoſcitur. Phœnix & Cadmus de Thebis Ægyptiorum in Syriam profecti apud Tyrum & Sidonem regnaverunt. Templum Delphis à Phlegya incenſum. In Creta regnavit Aſterius. Europæ filiæ Phœnicis mixtus eſt Jupiter, quam poſtea Aſterius Cretenſium rex uxorem accipiens, Minoëm ex ea & Rhadamanthum, & Sarpedonem procreavit. Rhadamanthus & Sarpedon reges Lyciorum. Rapta Europa Cadmus regnavit Thebis: ex cujus filia Semele natus eſt Dionyſius, id eſt Liber Pater, ſub quo & Linus Thebæus muſicus fuit. Melus, & Paphus, & Thaſus, & Calliſte urbes conditæ. Bithynia condita à Phœnice, quæ primum Mariandyna vocabatur. Linus Thebæus, & Zethus, & Amphion in muſica arte clareſcunt. Idæi Dactyli his temporibus erant, qui ferrum repererunt. Amphion & Zethus Thebis regnabant.

HEBRÆORUM JUDICES.

Hebræorum judex AOD ann. LXXX.

ASSYRIORUM REGES.

Aſſyriis regnavit XIX BELLESPARIS ann. XXX.
Aſſyriis regnavit XX LAMPRIDES ann. XXXII.

SICYONIORUM REGES.

Sicyoniis regnavit XVIII LAMEDON ann. XL.

ARGIVORUM REGES.

Argivis regnavit XII ABAS ann. XXIII.

ATHENIENSIVM REGES.

Athenienſibus regnavit VI ERECHTHEUS ann. L.
Hic Pandionis filius fuit, ſub quo cœpere myſteria.

ÆGYPTIORVM REGES.

Ægyptiis regnavit XVI MENOPHES ann. XL.

Poſt Gothoniel Hebræos habuere ſubjectos alienigenæ annis XLVIII, qui copulantur temporibus Aod ſecundum Judæorum traditiones, qui fuit judex ex tribu Ephraim.

Achaia ab Achæo condita. Erechthei filiam Orithyiam Boreas Aſtræi filius Thrax rapuit: quem fabula ventum fuiſſe confingit, & ſub hoc myſteria cœperunt. Fabula Proſerpinæ, quam rapuit Adoneus, id eſt Orcus, rex Moloſſorum: cujus canis ingentis magnitudinis Cerberus nomine Pirithoum devoravit; qui ad raptum uxoris ejus cum Theſeo venerat: quem & ipſum jam in mortis periculo conſtitutum adveniens Hercules liberavit: & ob id quaſi ab inferis receptus dicitur. Scribit Philochorus in Atthidis libro ſecundo. Pelops regnat in Græcia annis LIX: à quo Peloponneſus vocata. Dionyſius, qui Latine liber Pater, ex Semele naſcitur. Ea, quæ de Perſeo dicuntur, tunc geſta fuerunt. Expulſo Cadmo Amphion, & Zethus regnaverunt. Secundum quorundam opinionem hac ætate Phrixus cum Heila ſorore fugiens inſidias novercales viſus eſt per mare vehi ab ariete velleris aurei.

Fuit autem ei navis parata fugienti, cujus insigne Aries erat. Porro Palæphatus affirmat Arietem vocatum nutritorem ejus, per quem liberatus fuit.

HEBRÆORVM JVDICES.

Hebræorum Iudices DEBORA & BARAC ann. XL.
Hebræorum Iudex GEDEON ex tribu Manasse ann. XL.
Hebræorum Iudex ABIMELECH filius Gedeonis ann. III.
Hebræorum Iudex THOLA ann. XXII.
Hebræorum Iudex IAIRUS ex tribu Manasse ann. XXII.
Hebræorum Iudex IEPHTE ann. VI.

Iephte in libro Iudicum ab ætate Moysi, usque ad semetipsum, ait supputari annos CCC.

Hebræorum Iudex ESEBON ann. VII.

Post Esebon in libro Iudæorum fertur Iudex AELON rexisse populum ann. X, qui non habetur apud LXX.

Hebræorum Iudex LABDON ann. VIII.

ASSYRIORVM REGES.

Assyriis regnavit XXI SOSARES ann. XX.
Assyriis regnavit XXII LAMPARES ann. XXX.
Assyriis regnavit XXIII PANYAS ann. XLV.
Assyriis regnavit XXIIII SOSARMUS ann. XIX.
Assyriis regnavit XXV MITREUS ann. XXVII.
Assyriis regnavit XXVI TAUTANES ann. XXXII.

Sub Tautano rege Troja capta est.

SICYONIORVM REGES.

Sicyoniis regnavit XIX SICYON ann. XLV.
Sicyoniis regnavit XX POLYBUS ann. XL.
Sicyoniis regnavit XXI INACHUS ann. XLII.
Sicyoniis regnavit XXII PHAESTUS ann. VIII.
Sicyoniis regnavit XXIII ADRASTUS ann. IIII.
Sicyoniis regnavit XXIV POLYPHIDES ann. XXXI.

ARGIVORVM REGES.

Argivis regnavit XIII PROETUS ann. XVII.
Argivis regnavit XIIII ACRISIUS ann. XXXI.

Argivorum regnum defecit, quod stetit annis quingentis quadraginta quatuor, usque ad Pelopem, qui regnavit annis LVIII.

Perseus Acrisio non sponte interfecto, migravit ab Argis, atque regnavit post Acrisium, in Mycenas imperio translato. Et ibidem reges fuerunt Perseus, Sthenelus, Eurystheus, Atreus, Thyestes, Agamemnon, Ægisthus, Orestes, & Tisamenos, & Penthilus, & Cometes, usque ad Heraclidarum descensum. Rex Sthenelus in Mycenas imperio translato regnavit annis octo.

MYCENARUM REGES.

Mycenis regnavit STHENELUS ann. VIII.
Mycenis regnarunt ATREUS & THYESTES ann. LXV.
Mycenis regnavit AGAMEMNON ann. XV.

ATHENIENSIVM REGES.

Athenienſibus regnavit VII CECROPS alter ann. XL.
Athenienſibus regnavit VIII PANDION alter ann. XXV.

Athe-

Athenienſibus regnavit IX ÆGEUS Pandionis filius ann. XLVII.
Athenienſibus regnavit X THESEUS ann. XXX.
Athenienſibus regnavit XI MENESTHEUS ann. XXIII.

DECIMA NONA ÆGYPTIORVM DYNASTIA.

Ægyptii per nonam decimam Dynaſtiam ſuo imperatore uti cœperunt, quorum primus SETHOS.

Ægyptiis regnavit primus SETHOS ann. LV.
Ægyptiis regnavit ſecundus RAMSES ann. LXVI.
Ægyptiis regnavit tertius AMENOPHTES ann. XL.
Ægyptiis regnavit quartus AMMENEMES ann. XXVI.
Ægyptiis regnavit quintus THUORIS ann. VII.

Thuoris rex Ægypti ab Homero vocatur maritus Alcandræ, cujus meminit in Odyſſea, dicens poſt Trojæ captivitatem Menelaum, & Helenam ad eum divertiſſe repetentes Græciam poſt bellum Trojæ.

Poſt Aod, Hebræos in ditionem redigunt alienigenæ annis XX, qui conjunguntur temporibus Debboræ, & Barach, ſecundum Judæorum traditiones. Poſt Debboram Hebræos in ditionem redigunt alienigenæ annis ſeptem, qui conjuncti ſunt temporibus Gedeon ſecundum Judæorum traditiones. Poſt Jair Hebræos in ditionem redigunt Ammonitæ annos XVIII, qui & temporibus poſteriorum Judicum copulantur, ſecundum Judæorum traditionem.

Bellum, quod ſub Eumolpo dicitur geſtum, hoc tempore fuit. Melampus divinus agnoſcitur. In Dardania regnavit Tros, à quo Trojani nuncupati. Apud Pythium vates prima Phemonoe hexametris verſibus futura ceciniſſe narratur. Phrygas rexit Tantalus, qui prius Mæones vocabantur. Ob raptum Ganymedis Troi patri Ganymedis, & Tantalo bellum exortum eſt, ut ſcribit Phanocles poëta. Fruſtra igitur Jovis fabula, & raptrix aquila confingitur. Tityus convixit Tantalo, & Tityo Latona mater Apollinis, qui cum Hercule ſervivit Admeto. Ea, quæ de Phrixo & Melicerta dicuntur, ſub quo celebrata ſunt Iſthmia, eodem tempore habita ſunt. A Sicyone Sicyonii nuncupati ſunt, qui primum Ægialei vocabantur. Hoc tempore Pelops Hippodamiam duxit uxorem. Et Perſeus adverſus Perſas dimicat, Gorgonæ meretricis capite defecto, quæ propter eximiam pulchritudinem ita ſpectatores ſuos mentis inopes reddebat, ut vertere eos putaretur in lapides. Didymus ſcribit in peregrina Hiſtoria, & perhibet ſcriptorem ejus. Pegaſus equus velociſſimus cujuſdam mulieris fuit, ſive, ut Palæphatus affirmat, Bellerophontis navis fuit. His temporibus Cyrene civitas condita eſt in Libya. Ion vir fortis ex ſuo vocabulo Athenienſes Iones vocavit. Hoc tempore geſta Perſei ſunt. Dionyſius, qui & Liber Pater, adverſus Indos dimicans, juxta Indum fluvium Nyſam urbem condidit. Amphion Thebis regnavit, quem ferunt cantu citharæ ſaxa moviſſe. Fuerunt autem duro corde, &, ut ita dixerim, ſaxei quidam auditores. Secundum quoſdam Thebis regnavit Cadmus. Europa à Cretenſibus rapta eſt navi, cujus inſigne fuit taurus. Pelops Peloponneſiis regnavit, Olympiis quoque præfuit: qui poſtea adverſus Ilium arma corripiens ſuperatur à Dardano. Ea, quæ de Spartis memorantur, quos Palæphatus ſcribit, quum proximarum eſſent regionum, adverſus Cadmum ſubito extitiſſe, & propter repentinos quaſi de terra contractus, & ex omni parte confluctus, SPARTOS vocatos, tunc geſta ſunt. His temporibus Mida regnavit in Phrygia. Ilium ab Ilo condita. Lajus Chryſippum rapuit. Templum in Eleuſina ædificatum. Quidam his temporibus vindicant geſta Liberi Patris, & ea, quæ de Indis, Lycurgo, Actæone, & Pentheo memorantur: quomodo adverſus Perſen conſiſtens occiditur in prælio. Ait Dinarchus poëta, non Rhetor. Qui autē voluerit, poteſt inſpicere ipſius Liberi Patris apud Delphos ſepulchrū juxta Apollinem aureum. Pingitur vero Liber muliebri & delicato corpore, propter mulieres in ſuo exercitu militantes: Nam pariter ad arma viris fœminas allegebat, ut Philochorus loquitur in ſecundo Atthidis libro. Miletus condita. Europa Agenoris filia, ut in quibuſdam legimus, rapitur: quod iis congruit, quæ de Minoë dicuntur. Pandion fugit à Metionidibus paſſus inſidias. Philammon Delphius nobilis habetur, qui primus apud Pythium chorum conſtituit. Eæ, quę de Dædalo fabulæ feruntur, qui viſus eſt ſimulachra feciſſe moventia. Primus enim omnium pedes ſtatuarum à ſe invicem ſeparavit, aliis conjunctim eos fabricantibus. Palæphatus memorat: nec non quomodo cum filio Icaro Minoëm navi fugerit, & propter inveſtigabilem fugam avolaſſe pennis æſtimatus ſit. Cyzicus hoc tempore condita. Argonautæ his temporibus fuerunt. Tyrus condita ante templum Jeroſolymitanum annis CCCXL, ut ſcribit Joſephus in tertia. Atreus & Thyeſtes poſt Pelopem Peloponneſi imperium diviſerunt. Ar-

gonautarum navigatio. Orpheus Thrax clarus habetur, cujus discipulus fuit Musæus filius Eumolpi. Linus magister Herculis omnibus notus efficitur. Ea, quæ de Hipsypyle memorantur in Lemno. Ea, quæ de Sphinga, & Oedipode, & Argonautis dicuntur, in qua fuerunt Hercules, Asclepius, & Pollux. Si ergo inter Argonautas fuerunt Castor & Pollux, quomodo potest eorum soror Helena credi, quæ post multos annos virgo rapitur à Theseo? Sphingam vero scribit Palæphatus uxorem Cadmi propter zelum Harmoniæ à viro recedentem contra Cadmum constitisse. Minos mare obtinuit, & Cretensibus leges dedit, ut Paradius memorat: quod Plato falsum esse convincit. Thamyris Ammonis filius insignis habetur. Hercules consummat certamina: Antæum interficit: Ilium vastat. Dicitur autem Antæus Terræ filius, quia solorum palæstricæ artis certaminum, quæ in terra exercentur, scientissimus erat; & ob id videbatur à Terra matre adjuvari. Hydram autem callidissimam sophistriam fuisse asserit Plato. Bellum Lapitharum & Centaurorum sub hoc tempore. quos scribit Palæphatus libro de incredibilibus nobiles fuisse equites Thessalorum. Priamus regnavit post Laomedontem: ea, quæ de Minotauro dicuntur, hujus sunt temporis. Philochorus in secundo Atthidis libro scribit magistratum Minois fuisse Taurum nomine inhumanum atque crudelem: & quia Minos super morte Androgei agonem statuerat præmii nomine pueros Atticos largiens, ille fortissimus universos in contentione superabat. Tandem factum est, ut à Theseo in palæstrica vinceretur. Ob quod Athenienses pueri tributaria pœna liberati sunt, sicut ipsos quoque Cnossios referre testatur. Medea Colchensis ab Ægeo discedit. Theseus adversum Thebas dimicavit. Septem, qui adversus Thebas, pugnaverunt. Androgeos Athenis dolo interficitur. Theseus Helenam rapuit, quam rursus fratres cæperunt, capta matre Thesei, eo peregrinante. Theseus, quum Athenienses prius per regionem dispersos primus in unam civitatem congregasset, ignominiose ejectus est per signa testarum, eandem legem primus ipse constituens. Minos leges ac jura constituit. Philistus scribit à Zioro & Carthagine hoc tempore Carthaginem conditam. Eosdem autem fuisse Tyrios. Hercules agonem Olympicum constituit: à quo, usque ad primam Olympiadem, supputantur anni ccccxxx. Bellum Amazonum contra Thebas. Apri Calydonii, & Meleagri fabula. Theseus Athenas profugus dereliquit. Minos in Sicilia adversum Dædalum arma capiens à filiabus Cocali occiditur. Atreus Argis regnat. Phædra Hippolytum amat. Hercules in Libya occidit Antæum. Menelaus regnat in Lacedæmone. Interfectorum posteri, qui vocabantur EPIGONI, adversum Thebas bellum movent. Hercules in morbum incidit pestilentem: qui ob remedium doloris se jecit in flammas, & sic morte finitus est, anno ætatis suæ quinquagesimo secundo. Quidam ante triginta annos eum periisse scribunt. Alexander rapuit Helenam: & Trojanum bellum decennale surrexit. Caussa belli, quod trium mulierum de pulchritudine certantium præmium fuit, una earum Helenam pastorali judici pollicente. Memnon & Amazones Priamo tetulere subsidium. Mopsus regnavit in Cilicia, à quo Mopsicrene, & Mopsiistia. Menestheus moritur in Melo regrediens à Troja: post quem Athenis regnavit Demophoon. Troja capitur xv anno Agamemnonis. A captivitate Trojæ, usque ad primam Olympiadem, fiunt anni numero quadringenti sexaginta sex. Colligitur omne tempus à primo anno nativitatis Abrahæ, anni D CCC XXXV.

HEBRÆORUM JUDICES.

Post Labdon, Hebræos in ditionem redigunt alienigenæ annos XL, qui computantur temporibus Judicum posteriorum, secundum Hebræorum traditiones.

Hebræorum judex SAMSON ann. XX.

Hic fortissimus fuit, ita ut à quibusdam facta ejus gestis Herculis comparentur.

Hebræorum judex HELI Sacerdos ann. XL.

In Hebræorum libro inveniuntur XL anni: in LXX autem interpretatione XX. Hebræi hunc tradunt esse Phineem

ASSYRIORUM REGES.

Assyriis regnavit XXVII. TEUTEUS ann. XL.

Assyriis regnavit XXVIII TIMEUS ann. XXX.

SICYONIORUM REGES.

Sicyoniis regnavit XXV PELASGUS. ann. XX.

Sicyoniis

Sicyoniis regnavit XXVI ZEUXIPPUS ann. XXXII.

Quidam ad hujus memoriam conservandam Balneas Byzantinorum multo post tempore appellatas putant.

Reges Sicyoniorum defecerunt, qui regnaverunt annis DCCCCLXII. Post quos Sacerdotes Carnii constituti sunt. Castoris Chronographia de Sicyoniorum regno: *Exponemus Sicyoniorum reges ab Aegialeo, usque ad Zeuxippum; qui omnes regnaverunt annis nongentis* LXII. Post quos Sacerdos constitutus est Charidemus, qui impensas non sustinens fugit.

ATHENIENSIUM REGES.

Athenienſibus regnavit XII DEMOPHON filius Theſei ann. XXXIII.
Athenienſibus regnavit XIII OXYNTES ann. XII.
Athenienſibus regnavit XIIII APHIDAS ann. I.
Athenienſibus regnavit XV THYMOETES ann. VIII.

Erechthidarum imperio deſtructo, Atticorum Principium regnum ad aliud genus translatum eſt, quum Thymoeten provocaſſet Xanthius Bœotius, & Thymoete recuſante, Melanthus Pylienſis Andropompi filius ſuſcepiſſet ſingulare certamen, ac deinde regnaſſet. Hinc & APATURION, id eſt fallaciarum ſolennitas celebratur: quia victoria fraude proceſſerat. Caſtoris de regno Athenienſium: *Exponemus autem & Athenienſium reges cognomento Erechthidas, à Cecrope Diphye, uſque ad Thymoeten: quorum omne tempus invenitur annorum* CCCCXXIX. *Poſt quos ſuſcepit regnum Melanthus Pylienſis Andropompi filius, & filius ejus Codrus: qui imperaverunt ſimul annis quinquaginta octo.*

LATINORUM REGNUM.

Primus rex Latinorum poſt captam Trojam Æneas. Ante eum Janus, Saturnus, Picus, Faunus regnaverunt annis circiter CL.

Latinis, qui poſtea Romani nuncupati ſunt, tertio anno captivitatis Trojæ, ſive, ut quidam volunt, poſt annos VIII, regnavit ÆNEAS ann. III.
Latinis regnavit ſecundus ASCANIUS Æneæ filius ann. XXXVIII.
Latinis regnavit tertius SILVIUS POSTHUMUS ann. XXIX.

Silvius Poſthumus, quia poſt mortem patris editus ruri fuerat educatus, & Silvii & Poſthumi nomen accepit: à quo omnes Albanorum Reges SILVII vocati ſunt.

De tertio tomo Manetho Ægyptii. Ægyptiorum viceſima Dynaſtia Diopolitanorum ann. CLXXVIII.

Poſt Labdon Hebræos in ditionem redigunt alienigenæ ann. XL, qui computantur temporibus Judicum poſteriorum, ſecundum Hebræorum traditiones.

Lydii mare obtinuerunt. Mycenis poſt necem Ægyſthi regnavit Oreſtes ann. XV. Ea, quæ de Ulyſſe fabulæ ferunt, quomodo trieri Tyrrhenorum Scyllam fugerit ſpoliare hoſpites ſolitam. Scribit Palæphatus incredibilium libro primo. Sirenas quoque fuiſſe meretrices, quæ deceperunt navigantes. Pyrrhus Delphis in templo Apollinis ab Oreſte occiditur proditione ſacerdotis Macarei, quo tempore etiam quidam Homerum fuiſſe dicunt. Hectoris filii Ilium receperunt, expulſis Antenoris poſteris, Heleno ſibi ſubſidium ferente. Secundum quoſdam Heraclidarum deſcenſus. Amazones Epheſi templum incenderunt. Agon Lyciorum primus actus.

Aſcanius Æneæ filius Albam urbem condidit. Aſcanius derelicto novercæ ſuæ Laviniæ regno Albam condidit: & Silvium Poſthumum fratrem ſuum Æneæ ex Lavinia filium ſumma pietate educavit. Aſcanius Julium filium procreavit: à quo familia Juliorum orta, & propter ætatem parvuli, quia necdum regendis civibus idoneus erat, Silvium Poſthumum fratrem ſuum regni reliquit heredem.

HEBRÆORUM JUDICES.

Hebræorum Judices SAMUEL & SAUL primus rex ann. XL.

REGES HEBRÆORUM.

Hebræis primus regnavit DAVID ex tribu Juda ann. XL.
Hebræis regnavit ſecundus SALOMON filius David ann. XL.

ASSYRIORUM REGES.

Assyriis regnavit XXIX DERCYLUS ann. XL.
Assyriis regnavit XXX EUPALES ann. XXXVIII.
Assyris regnavit XXXI LAOSTHENES ann. XLV.

ATHENIENSIUM REGES.

Athenienſibus regnavit XVI MELANTHUS ann. XXXVII.
Athenienſibus regnavit XVII CODRUS Melanthi filius ann. XXI.

Codrus juxta reſponſum ſeipſum morti tradens interimitur bello Peloponneſiaco, in quo Erichthidarum deſtructum imperium eſt, quod CCCC LXXXVII annis perſeveraverat. Poſt Codrum, Principes, quos mors finiebat: quorum primus MEDON regnum in finem vitæ obtinuit Athenis: & poſt eum cæteri Reges.

Athenienſibus regnavit primus MEDON ann. XX.
Athenienſibus regnavit ſecundus ACASTUS ann. XXXVI.
Athenienſibus regnavit tertius ARCHIPPUS ann. XIX.

LATINORUM REGES.

Latinis regnavit quartus ÆNEAS SILVIUS ann. XXXI.

In alia Hiſtoria reperimus quartum Latinum Silvium regnaſſe Laviniæ, & Melampodis filium uterinum fratrem Poſthumi, & quintum, qui nunc hic quartus ponitur, Silvium Æneam Poſthumi filium.

Latinis regnavit quintus LATINUS SILVIUS ann. L.
Latinis regnavit ſextus ALBA SILVIUS Silvii Æneæ F. ann. XXXIX.

LACEDÆMONIORUM REGES.

Lacedæmoniis regnavit primus EURYSTHEUS ann. XLII.
Lacedæmoniis regnavit ſecundus AGIS ann. I.
Lacedæmoniis regnavit tertius ECHESTRATUS ann. XXXV.
Lacedæmoniis regnavit quartus LABOTES ann. XXXVII.

CORINTHIORUM REGES.

Corinthiis regnavit primus ALETES ann. XXXV.
Corinthiis regnavit ſecundus IXION ann. XXXVII.
Corinthiis regnavit tertius AGELAUS ann. XXX.

Mortuo Eli Sacerdote Arca teſtamenti ab alienigenis poſſidetur, ac deinde in domo Aminadab facit annos XX. Samuel prophetabat. Hebræorum Pontifex Abiathar clarus habetur. Prophetabant Gad, Nathan, Aſaph. Salomon templum ædificare cœpit in Jeroſolymis, conſummavitque annis octo. Colligitur omne tempus à Moyſe, & egreſſu Iſraëlis ex Ægypto, uſque ad Salomonem, & ædificationem Templi in principiis annorum, CCCC LXXX, ut Regnorum liber tertius teſtimonio eſt. A Diluvio, uſque ad Moyſen, anni M CCCC XLVII. Ab Adam, uſque ad Diluvium, anni MM CC XLII. Fiunt omnes ſimul anni MMMM C LXIX. Hebræorum Sacerdos Sadoc octavus ab Aaron. Prophetavit Sadoc, Achias Silonites, Sameas.

Homerus ſecundum quorundam opinionem his fuiſſe temporibus judicatur. Quanta autem de eo apud veteres diſſonantia fuerit, manifeſtum eſſe poterit ex ſequentibus. Quidam eum, ex quibus Crates, ante deſcenſum Heraclidarum ponunt. Eratoſthenes poſt centum annos Trojanæ captivitatis. Ariſtarchus Ionica migratione, ſive poſt annos centum. Philochorus Ionicæ migrationis tempore ſub Archippo Athenienſium magiſtratu, & poſt captam Trojam anno CLXXX. Apollodorus Athenienſis CCLX anno everſionis Ilii. Extiterunt alii, qui modico ante, quam Olympiades inciperent, id eſt CCCC retro annis à Trojana captivitate eum fuiſſe putant: licet Archilochus vigeſimam tertiam Olympiadem, & quingenteſimum Trojanæ everſionis annum ſupputet. Heraclidarum deſcenſus in Peloponneſum. Euryſtheus & Procles Spartam obtinuerunt. Iones profugi Athenas ſe contulerunt. Peloponnenſes contra Athenas dimicant. Pelaſgi mare obtinuerunt. Magneſia in Aſia condita. Myrina condita. Cyme vel Cumæ in Italia condita. Epheſus condita ab Andro-

Andronico. Carthago condita est, ut quidam volunt, à Carchedone Tyrio: ut vero alii, à Didone filia ejus post Trojanum bellum ann. CXLIII. Ionica emigratio, in qua quidam Homerum fuisse scribunt.

REGNA JUDA ET ISRAEL.

Post mortem Salomonis seditione orta in gente Judæa, & regno bifariam diviso, in Samaria decem Tribubus regnavit JEROBOAM: ROBOAM filius Salomonis regnavit in Jerusalem, duabus Tribubus sibi subjectis, quæ vocabantur Juda, ob reges Judæorum, qui ex stirpe Iudæ descenderant, unde & universa gens Iudææ nomen sortita est.

REGES JUDA.

Hebræorum Iuda rex tertius ROBOAM filius Salomonis	ann. XVII.
Hebræorum Iuda rex quartus ABIA	ann. III.
Hebræorum Iuda rex quintus ASA	ann. XLI.

REGES ISRAEL.

Hebræorum Israel rex primus IEROBOAM in Samaria	ann. XXII.
Hebræorum Israel rex secundus NADAB	ann. II.
Hebræorum Israel rex tertius BAASA	ann. XXIV.

ASSYRIORUM REGES.

Assyriis regnavit XXXII PYRITIADES	ann. XXX.

ATHENIENSIUM REGES.

Athenienſibus regnavit quartus THERSIPPUS	ann. XLI.
Athenienſibus regnavit quintus PHORBAS	ann. XXXI.

LATINORUM REGES.

Latinis regnavit septimus AEGIPUS, sive ATTIUS SILVIUS Albæ superioris Regis filius.	ann. XXIV.
Latinus regnavit octavus CAPYS SILVIUS Attii superioris filius	ann. XXVIII.

LACEDÆMONIORUM REGES.

Lacedæmoniis regnavit quintus DORYSSUS	ann. XXIX.
Lacedæmoniis regnavit sextus AGESILAUS	ann. XLIV.

CORINTHIORUM REGES.

Corinthiis regnavit quartus PRYMNIS	ann. XXXV.
Corinthiis regnavit quintus BACCHIS, unde Bacchidæ cognominati,	ann. XXXV.

ÆGYPTIORUM XXI DYNASTIA REGUM TANITANORUM. VII.

Ægyptiis regnavit primus SEMENDIS	ann. XXVI.
Ægyptiis regnavit secundus PSEUSENNES	ann. XLI.

Susakim rex Ægypti contra Judæos dimicans Templum spoliavit. Hebræorum Pontifex Maximus Abimelech illustris habetur. Prophetabant Achias, Sameas, & is, qui fuerat apud altare Samariæ, Ieu, Ioed. Azarias, qui & Addo, Ananias.

Tertio mare obtinuerunt Thraces annos decem & novem. Samus condita, & Smyrna in urbis modum ampliata. Thraces Bebryciam, quæ nunc Bithynia vocatur, à Strymone transeuntes occupaverunt.

REGES

REGES JUDA.

Hebræorum Juda rex ſextus IOSAPHAT juſtus	ann. XXV.
Hebræorum Juda rex ſeptimus IORAM	ann. VIII.
Hebræorum Juda rex octavus OCHOZIAS	ann. I.
Hebræorum Juda nonus GOTHOLIA mater Oziæ	ann. VII.
Hebræorum Juda decimus IOAS	ann. XL.

REGES ISRAEL.

Hebræorum Iſrael quartus ELA	ann. II.
Hebræorum Iſrael rex quintus AMRI	ann. XII.
Hebræorum Iſrael rex ſextus ACHAB	ann. XXII.
Hebræorum Iſrael rex ſeptimus OCHOZIAS	ann. II.
Hebræorum Iſrael octavus IORAM	ann. XII.
Hebræorum Iſrael nonus IEU	ann. XXVIII.

ASSYRIORUM REGES.

Aſſyriis regnavit XXXIII OPHRACTEUS	ann. XX.
Aſſyriis regnavit XXXIV OPHRATANES	ann. L.
Aſſyriis regnavit XXXV OCRAZAPES	ann. XLII.

ATHENIENSIUM REGES.

Athenienſibus regnavit ſextus MEGACLES	ann. XXX.
Athenienſibus regnavit ſeptimus DIOGENETUS	ann. XXVIII.

LATINORUM REGES.

Latinis regnavit IX CALPETUS SILVIUS ſuperioris Regis Capys F.	ann. XII
Latinis regnavit X TIBERINUS SILVIUS Calpeti filius, à quo fluvius appellatus eſt Tiberis, qui prius Albula vocabatur,	ann. VIII.
Latinis regnavit XI AGRIPPA SILVIUS Tiberini filius	ann. XL.
Latinis regnavit XII AREMULUS SILVIUS Agrippæ ſuperioris F.	ann. XIX.

LACEDÆMONIORUM REGES.

Lacedæmoniis regnavit ſeptimus ARCHELAUS	ann. LX.

CORINTHIORUM REGES.

Corinthiis regnavit ſextus AGELAS	ann. XXX.
Corinthiis regnavit ſeptimus EUDEMUS	ann. XXV.

ÆGYPTIORUM REGES.

Ægyptiis regnavit tertius NEPHERCHENES	ann. IV.
Ægyptiis regnavit quartus AMENOPHTHIS	ann. IX.
Ægyptiis regnavit quintus OSOCHOR	ann. VI.
Ægyptiis regnavit ſextus SPINACHES	ann. IX.
Ægyptiis regnavit ſeptimus PSUSENNES	ann. XXXV.

Apud Hebræos prophetabant Abdias, Ieu, Ozias, Micheas. Pſeudoprophetæ vero erant Sedechias, Eliezer. Prophetabant Elias, & Eliſæus. Elias rapitur. Ionadab filius Rechab clarus habetur. Iojadas apud Hebræos inſigniſſimus erat Pontifex, qui ſolus poſt Moyſem vixit annos CXXX. Hebræorum propheta Zacharias occiditur.

Quarto mare obtinuerunt Rhodii ann. XXIII. Quinto mare obtinuerunt Phryges ann. XXV. Lycurgus inſignis habetur.

In Latina Hiſtoria ad verbum hæc ſcripta reperimus: *Agrippa apud Latinos regnante, Homerus poëta in Græcia claruit, ut teſtatur Apollodorus Grammaticus, & Euphorbus hiſtoricus, ante urbem conditam ann.* CXXIV, *&, ut ait Cornelius Nepos, ante Olympiadem primam annis* c. Silvius Aremulus Agrippæ Regis filius præſidium Albanorum inter montes, ubi nunc Roma eſt, poſuit: qui ob impietatem fulminatus interiit. Hujus fuit Julius proavus Julii Proculi, qui cum Romulo Romam commigrans fundavit Juliam gentem.

REGES JUDA.

Hebræorum Juda rex XI AMASIAS ann. XXIX.

REGES ISRAEL.

Hebræorum Iſrael XI JOAS ann. XVI.
Hebræorum Iſrael XII JEROBOAM ann. XLI.

ASSYRIORUM REGES.

Aſſyriis regnavit XXXVI TONOS CONCOLEROS, qui vocatur Græce SARDANAPALUS ann. XX.

ATHENIENSIUM REGES.

Athenienſibus regnavit VIII PHERECLUS ann. XIX.
Athenienſibus regnavit IX ARIPHRON ann. XX.

Sub Ariphrone Aſſyriorum regnum deſtructum, & Sardanapalus, ut nonnulli ſcriptitant.

LATINORUM REGES.

Latinis regnavit XIII AVENTINUS SILVIUS ann. XXXVII.

LACEDÆMONIORUM REGES.

Lacedæmoniis regnavit octavus TELECLUS ann. XL.

CORINTHIORUM REGES.

Corinthiis regnavit octavus ARISTODEMUS ann. XXV.
Corinthiis regnavit nonus AGEMON ann. XVI.

ÆGYPTIORUM XXII DYNASTIA BUBASTITARUM REGUM III.

Ægyptiis regnavit primus SESONCHOSIS ann. XXI.
Ægyptiis regnavit ſecundus OSORTHON ann. XV.
Ægyptiis regnavit tertius TACELLOTHIS ann. XIII.

Hebræorum Propheta Zacharias occiditur. Eliſæus propheta moritur. Zacharias propheta interficitur à Rege Joas.

Lycurgus inſignis habetur. Carthaginem quidam hac ætate conditam putant. Alii ut ſupra memoravimus. Sardanapalus eodem tempore Tarſum, atque Anchialem condidit, & in prælio victus ab Arbace Medo ſemet incendio concremavit.

Aventinus Aremuli ſuperioris Regis filius in eo monte, qui nunc pars Urbis eſt, mortuus ac ſepultus æternum loco vocabulum dedit.

REGES JUDA.

Hebræorum Juda rex XII AZARIAS, qui & OZIAS ann. LII.

REGES ISRAEL.

Hebræorum Iſrael XIII ZACHARIAS menſes VI. poſt quem XIII SELLUM dies III.
Hic annos conſumitur per diverſos.
Hebræorum Iſrael XV rex MANAHEM ann. X.
Hebræorum Iſrael XVI rex PHACEAS ann. X.

REGNUM MEDORUM.

Uſque ad id tempus fuiſſe reges Aſſyriorum Hiſtoria refert. Et fiunt ſimul anni MCXCVII. Omnes autem anni regni Aſſyriorum à primo anno Nini, ſupputantur MCCXL. Arbaces Medus, Aſſyriorum imperio deſtructo, regnum in Medos tranſtulit: & interim ſine Principibus res agebatur, uſque ad Deiocem regem Medorum. In medio autem tempore Chaldæi proprie prævalebant: quorum ſeparatæ quædam Regum ſucceſſiones feruntur. Reliquæ autem gentes propriis Regibus utebantur.

Medis primus regnavit ARBACES ann. XXVIII.
Medis regnavit ſecundus SOSARMUS ann. XXX.

REGES ATHENIENSIUM.

Athenienſibus regnavit decimus THESPIEUS ann. XXVII.
Athenienſibus regnavit XI AGAMESTOR ann. XX.

LATINORUM REGES.

Latinis regnavit XIV PROCAS SILVIUS Aventini ſuperioris fil. ann. XXIII.
Latinis regnavit XV AMULIUS SILVIUS ann. XLIV.

LACEDÆMONIORUM REGES.

Lacedæmoniis regnavit nonus ALCAMENES ann. XXVII.

MACEDONUM REGES.

Macedonibus regnavit primus CORANUS ann. XXVIII.
Macedonibus regnavit ſecundus COENUS ann. XII.

CORINTHIORUM REGES.

Corinthiis regnavit decimus ALEXANDER ann. XXV.
Corinthiis regnavit XI TELESTES ann. XII.
Corinthiis regnavit XII AUTOMENES ann. I.

Corinthiorum reges defecerunt. Poſt hos conſtituti ſunt in Corintho annui Prytanis.

ÆGYPTIORUM DYNASTIA XXIII TANITARUM. REGUM III.

Ægyptiis regnavit primus PETUBASTES ann. XXV.
Ægyptiis regnavit ſecundus OSORTHON, quem Herculem Ægyptii cognominarunt, ann. IX.
Ægyptiis regnavit tertius PSAMMUS ann. X.

Prophetabant apud Hebræos Oſee, Amos, Iſaias, Jonas.

Septimo Phœnices mare obtinuerunt. Lycurgus Lacedæmoniis jura componit. Lycurgi leges à Lacedæmone juxta ſententiam Apollodori hac ætate ſuſceptæ. Trieres prima navigat in Corinthum. Ægyptii poſt Phœnices mare obtinuerunt. Phidon Argivus menſuras, & pondera primus inſtituit.

Numitor Procæ ſuperioris Regis filius major à fratre Amulio regno pulſus in agro ſuo vixit. Filia ejus adimendi partus gratia Virgo Veſtalis electa: quæ quum ſeptimo patrui anno geminos

minos edidisset infantes, juxta legem in terra viva defossa est. Verum parvulos juxta ripam Tiberis expositos Faustulus regii pastor armenti ad Accam Laurentiam uxorem suam detulit; quæ propter pulchritudinem, & rapacitatem corporis quæstuosi Lupa à vicinis appellabatur. Vnde ad nostram memoriam meretricum cellulæ Lupanaria dicuntur. Pueri, quum adolevissent, collecta pastorum & latronum manu, interfecto apud Albam Amulio, avum Numitorem in regnum restituunt.

REGES JVDA.

Hebræorum Iuda rex XIII IOATHAM ann. XVI.
Hebræorum Iuda rex XIV ACHAZ ann. XVI.

REGES ISRAEL.

Hebræorum Israel rex XVII PHACEE ann. XX.

Sub hoc Teglath Phalassar Rex Assyrius magnam partem populi Iudæorum in Assyrios transtulit.

Hebræorum XVIII rex OSÉE ann. IX.

REGES MEDORUM.

Medis regnavit tertius MEDIDUS ann. XL.

ATHENIENSIUM REGES.

Athenienſibus regnavit XII AESCHYLUS ann. XXIII.
Athenienſibus regnavit XIII ALCMAEON ann. II.

Athenis Principes, qui usque ad mortem suam reipublicæ præerant, desierunt, & in decem annos magistratuum consuetudo conversa est: regnavitq; primus CHAROPS ann. X.

ATHENIENSIUM PRINCIPES DECENNALES.

Athenienſibus regnavit XIV CHAROPS ann. X.

MACEDONUM REGES.

Macedonibus regnavit tertius TYRIMMAS ann. XXXVIII.

LYDORUM REGNUM.

Lydis regnavit primus ARDYSUS ann. XXXVI.

ÆGYPTIORUM DYNASTIA XXIV.

Ægyptiis regnavit BOCCHORIS Saites ann. XLVI.

Prophetabat Osee, Joël, Isaias, Oded.

Bocchoris Ægyptiis jura constituit, sub quo & agnus locutus est. Constituitur Olympias prima secundo anno Æschyli Athenienſium Judicis: in qua Corœbus Elienſis extitit victor. Hanc Africanus temporibus Joatham regis Hebræorum fuisse scribit. Nostra quoque supputatio iisdem temporibus eam exhibuit. Scribit autem Africanus, ut verba ejus ponam, ad hunc modum: *Æschylus Agamestoris filius apud Athenienses obtinuit principatum annis viginti tribus, qua ætate Ioatham regnabat in Ierusalem.* Elii quinquennale certamen agunt, quatuor annis in medio expletis, in quibus Principes annui constituuntur: quam Olympiadem Iphitus filius Praxonidis filii Aemonis primus constituit. Ab hoc tempore Græca de temporibus historia vera creditur. Nam ante hæc, ut cuique visum est, diversas sententias protulerunt. A captivitate Trojæ, usque ad primam Olympiadem, anni CCCCVI. Lacedæmoniorum reges defecerunt. Hoc tempore Teglath Phalassar rex Assyriorum magnam partem Iudæorum populi in Assyrios transtulit, Rege Phacee: quo tempore Arctinus Milesius versificator prope omni metro & opere clarus habetur. Remus & Romulus

generantur à Marte & Ilia. Heſiodus ſecundum quoſdam clarus habetur. Athenis primum Trieres navigavit, Aminocleo primum curſum dirigente. Eumelus Poëta, qui Bugoniam, & Europiam: & Arctinus, qui Æthiopidam compoſuit, & Ilii Perſin, agnoſcuntur. In Lacedæmone primus Ephoros, quod magiſtratus nomen eſt, conſtituitur. Fuit autem ſub Regibus Lacedæmoniorum ann. CCCL. Cinæthon Lacedæmonius Poëta, qui Telegoniam ſcripſit, agnoſcitur. Theræi Cyrenem condiderunt, oraculo ſic jubente. Conditor urbis Battus, cujus proprium nomen Ariſtoteles. Aradus inſula condita. Mare obtinent Mileſii. Nonnulli Romanorum ſcriptores Romam conditam ferunt.

REGES JUDA.

Hebræorum Juda rex XV EZECHIAS	ann. XXIX.
Hebræorum Juda rex XVI MANASSE	ann. LV.

REGES MEDORUM.

Medis regnavit quartus CARDICEAS	ann. XIII.
Medis regnavit quintus DEIOCES	ann. LIV.

REGES ATHENIENSIUM.

Athenienſibus regnavit XV ÆSIMEDES	ann. X.
Athenienſibus regnavit XVI CLIDICUS	ann. X.
Athenienſibus regnavit XVII HIPPOMENES	ann. X.
Athenienſibus regnavit XVIII LEOCRATES	ann. X.
Athenienſibus regnavit XIX APSANDER	ann. X.
Athenienſibus regnavit XX ERYXIAS	ann. X.

ROMANORUM REGES.

Romanis primus regnavit ROMULUS	ann. XXXVIII.

Interregnum anni unius.

Romanis ſecundus regnavit NUMA, qui & POMPILIUS	ann. XL.

MACEDONUM REGES.

Macedonibus regnavit quartus PERDICCA	ann. LI.

LYDORUM REGNUM.

Lydis regnavit ſecundus ALYATTES	ann. XIV.
Lydis regnavit tertius MELES	ann. XII.
Lydis regnavit quartus CANDAULES	ann. XVII.
Lydis regnavit quintus GYGES	ann. XXXVI.

ÆGYPTIORUM DYNASTIA XXV. ÆTHIOPUM, REGUM III.

Ægyptiis regnavit primus SABACON	ann. XII.
Ægyptiis regnavit ſecundus SEVICHUS	ann. XII.
Ægyptiis regnavit tertius TARACOS	ann. XX.

Decem Tribus, quæ vocabantur Iſrael, & erant in parte Samariæ, victæ à Sennacherib, qui & Salmanaſſar, rege Chaldæorum, tranſlatæ ſunt inter montes Medorum: regnatumque eſt in Samaria ann. CCL. Sennacherib rex Chaldæorum ad cuſtodiendam regionem Judæam accolas miſit Aſſyrios, qui æmulatores legis Judææ facti Samaritæ nuncupati ſunt: quod Latina lingua exprimitur cuſtodes.

Thales Mileſius Phyſicus Philoſophus agnoſcitur. Cyzicus condita. Lacedæmonii contra Meſſenios vicennale bellum habebant. Eumelus Corinthius verſificator agnoſcitur, & Sibylla Erythræa. Mida regnavit in Phrygia. Naxus condita in Sicilia. Syracuſæ in Sicilia condi-

conditæ. Mare obtinent Cares. Catina in Sicilia condita. Meſſena à Lacedæmoniis capitur. Bellum, quod in Thyrea inter Lacedæmonios & Argivos geſtum eſt, hoc tempore fuit. In Sicilia Cherſoneſus condita. Sibylla, quæ & Herophila, in Samo inſignis habetur. Nicomedia condita, quæ prius Aſtacos vocabatur. Deioces Ecbataniam condit. Hi, qui Partheniæ vocabantur, Tarentum condiderunt: tunc & Corinthii Corcyram. Croton, & Parion, & Sybaris conditæ. Mida, quum apud Phrygas regnaret, ſanguine tauri potato extinctus eſt.

Romæ Palilibus, qui nunc dies feſtus eſt, Remus rutro paſtorali à Fabio Romuli duce occiſus eſt ob tranſmiſſum ſaltu vallum. Ob Aſyli impunitatem magna Romulo multitudo conjungitur. Romulus primus milites ſumpſit ex populo, & nobiliſſimos c ſenes ob ætatem Senatores, ob ſimilitudinem curæ Patres appellavit. Circenſibus Conſualibus ludis adornatis Sabinæ raptæ anno ab Urbe condita tertio: & una virginum pulcherrima cunctarum acclamatione rapientum Talaſio duci Romuli decernitur. Unde in nuptiarum ſolennitatibus TALASIO vulgo clamitant: quod ſcilicet talis nupta ſit, quæ Talaſium habere mereatur. Ceninenſes, Antennates, Cruſtumenii, Fidenates, Veientes, qui ob raptum Sabinarum bellum moverant, vincuntur à Romulo. Tarpeia clipeis Sabinorum obruta. Unde mons Tarpejus, in quo nunc Capitolium. Romani, Tatio Sabinorum rege regnante cum Romulo, à Curibus QUIRITES appellantur. Romulus apud Capreæ paludem nuſquam comparuit: & ſuadente Julio Proculo, QUIRINI nomine conſecratus eſt. Mortuo Romulo, per quinos dies Senatores Rempublicam rexerunt: atque ita unus annus expletus eſt: quod tempus Interregnum appellatum eſt. Numa Pompilius ſecundus Romæ regnat: nullum cum finitimis bellum geſſit: duos menſes anno addidit Januarium & Februarium, quum antehac decem tantum menſes apud Romanos fuiſſent. Capitolium quoque à fundamentis ædificavit: & congiarium dedit aſſes ligneos, & ſcorteos.

REGES JUDA.

Hebræorum Juda XVII AMON	ann. XII.

Amon ſecundum LXX Seniorum interpretationem XII annis regnavit: ſecundum Hebræos annis duobus.

Hebræorum Juda XVIII Rex JOSIAS	ann. XXXII.

MEDORUM REGES.

Medis regnavit ſextus PHRAORTES	ann. XXIV.
Medis regnavit ſeptimus CYAXARES	ann. XXXII.

ROMANORUM REGES.

Romanis regnavit tertius TULLUS HOSTILIUS	ann. XXXII.
Romanis regnavit quartus ANCUS MARTIUS	ann. XXIII.
Romanis regnavit quintus TARQVINIUS PRISCUS	ann. XXXVII.

MACEDONUM REGES.

Macedonibus regnavit quintus ARGAEUS	ann. XXXVIII.
Macedonibns regnavit ſextus PHILIPPUS	ann. XXXVIII.

LYDORUM REGES.

Lydis regnavit ſextus ARDYS	ann. XXXVII.
Lydis regnavit ſeptimus SADYATTES	ann. XV.

ÆGYPTIORVM DYNASTIA XXVI SAITARVM. REGVM IX.

Ægyptiis regnavit primus AMMERRES Æthiops	ann. XII.
Ægyptiis regnavit ſecundus STEPHINATIS	ann. VII.
Ægyptiis regnavit tertius NECHEPSOS	ann. VI.

Ægyptiis regnavit quartus NECHAO ann. VIII.
Ægyptiis regnavit quintus PSAMMITICHUS ann. XLIV.

Hebræorum Pontifex Maximus Helcias habetur. Jeremias prophetare orsus est hoc tempore. Apud Hebræos prophetabat Olda mulier. Prophetabant Sophonias & Hieremias. Josias rex Judæorum cum Nechaone rege Ægyptiorum congressus occiditur. At mihi miraculo est, quomodo ad unum tempus uterque convenerit, quum Scriptura divina hunc Pharaonem Nechaonem appellet.

Hipponax notissimus redditur. Athenis annui Principes constituti sunt, cessantibus Regibus. Novem Principes ex nobilibus urbis electi præfuerunt annuo imperio Reipublicæ. Cyzicus condita & Locri in Italia. Glaucus Chius primus ferri inter se glutinum excogitavit & junxit. In Sicilia Gela, in Pamphylia Phaselis conditæ. Post Caras mare obtinuerunt Lesbii ann. LXIX. Chalcedon condita. Nudipedalia primum acta in Lacedæmone. Sibylla, quæ & Herophila, in Samo nobilis habetur. Archilochus, & Simonides, & Aristoxenus insignes habentur. Zaleucus legum lator apud Locros frequentibus præconiis celebratur. Cypselus in Corintho tyrannidem exercuit annis XXII. Byzantium condita. Alcmæon clarus habetur, & Lesches Lesbius, qui parvam fecit Iliadem. Acanthus condita, & Stagira. Istrus civitas in Ponto condita, & Abdera. In Ponto Borysthenes condita est. Phalaris apud Agrigentinos tyrannidem exercuit. Lampsacus condita & Abdera. Terpander insignis habetur. Oraculo Dodonæo primum Græcia usa est. Thales Milesius Examii filius primus Physicus philosophus agnoscitur: quem ajunt vixisse usque ad quinquagesimam octavam Olympiadem. Myrthæus Athenienſis poëta agnoscitur. Sinope condita. Lipara condita. Battus condidit Cyrenem. Scythæ usque ad Palæstinam penetraverunt. Prusias condita. Apud Corinthios tyrannidem exercuit Periander. Epidaurus condita, quæ postea vocata Dyrrachium. Phalaris tyrannis destructa. Draco legumlator, ut quibusdam videtur, agnoscitur. Cyaxares adversus Assyrios dimicans, Ninum capit. Arion Methymnæus clarus habetur, qui à Delphino in Tænarum dicitur transportatus. Panætius in Sicilia primus arripuit tyrannidem.

Tullus Hostilius primus Regum Romanorum purpura & fascibus usus est: ac deinde cum sua doma fulmine conflagravit. Idem Tullus Hostilius post longam pacem bella reparavit. Albanos, Vejentes, Fidenates vicit: & adjecto monte Cœlio Urbem valli ambitu ampliavit. Ancus Martius Numæ ex filia nepos Aventinum montem & Janiculum Vrbi addidit: & supra mare tertiodecimo ab Vrbe miliario Ostiam condidit civitatem. Ad extremum morbo periit. Tarquinius Priscus Capitolium construxit, & Jovi dedicavit: Circum Romæ ædificavit, numerum Senatorum auxit: Romanos ludos instituit: muros & cloacas ædificavit. Ad extremum ab Anci filiis occisus est Regis ejus, cui ipse successerat.

REGES JUDA.

Hebræorum Juda XIX JOACHAZ menses III.
Hebræorum Juda XX rex ELIAKIM, qui & JOAKIM, ann. XI.
Hebræorum Juda XXI rex JOACHIM mens. III.
Hebræorum Juda XXII SEDECHIAS ann. XXII.

MEDORUM REGES.

Medis regnavit octavus ASTYAGES ann. XXXVIII.

IMPERIUM PERSARUM.

Cyrus Medorum destruxit imperium, & regnavit Persis, subverso rege Medorum Astyage.
Persis regnavit primus CYRUS ann. XXX.
Persis regnavit secundus CAMBYSES ann. VIII.

Cambysen ajunt secundum Nabuchodonosor vocari, sub quo Judith historia conscribitur.

ROMANORUM REGES.

Romanis regnavit sextus SERVIUS ann. XXXIV.
Romanis regnavit septimus TARQVINIUS SUPERBUS ann. XXXV.

REGES

REGES MACEDONUM.

Macedonibus regnavit ſeptimus AEROPAS ann. XXVI.
Macedonibus regnavit octavus ALCETAS ann. XXIX.
Macedonibus regnavit nonus AMYNTAS ann. L.

REGES LYDORUM.

Lydis regnavit octavus ALYATES ann. XLIX.
Lydis regnavit nonus CROESUS ann. XV.
Crœſus à Cyro captus eſt: & Lydorum regnum deſtructum eſt, quod ſtetit ann. CCXXX.

REGES ÆGYPTIORUM.

Ægyptiis regnavit VI NECHAO ſecundus ann. VI.
Ægyptiis regnavit VII PSAMMITICHUS alter, qui & PSAMMUS, ann. XII.
Ægyptiis regnavit VIII VAPHRES ann. XXX.
Hujus quoque Vaphris Jeremias Propheta meminit.
Ægyptiis regnavit IX AMASIS ann. XLII.

Anno tertio Eliakim Nabuchodonoſor rex Babyloniæ Judæam capit: & in ditionem ſuam redactis plurimis Judæorum, quum etiam partem vaſorum Templi invaſiſſet, tributario Eliakim facto, victor ad ſuos rediit. In Babylone Daniel, Ananias, Azarias, Miſaël clari habentur. Joachim rex Babylonius captum ſecum pertrahit ſecundo veniens ad Judæam. Prophetabant Jeremias & Baruch. In Babylone prophetabant Daniel & Ezechiel. Hebræorum captivitas, & exterminium Templi, quod fuit in Jeruſalem, annis LXX, qui ſupputantur uſque in ſecundum annum Darii. Nabuchodonoſor rex Chaldæorum, Jeroſolymis captis, Templum incendit, quod ab initio ædificationis ſuæ permanſerat annis CCCCXLII. Sententiæ autem noſtræ etiam Clemens congruit in primo Stromate, XLVII Olympiade captivitatem Iudæorum factam eſſe conteſtans, regnante apud Ægyptios Vaphre, apud Athenas Phænippo: & ſupputari LXX annos deſolationis Templi, uſque ad ſecundum annum Darii. Capta Ieroſolyma ab Aſſyriis, ad Vaphrem regem Ægypti Iudæorum reliqui transfugerunt. Mortuo Nabuchodonoſor rege Chaldæorum, ſuſcepit imperium Evilmerodach: cui ſucceſſit frater ejus Baltaſar, cui Daniel eam ſcripturam, quæ in pariete apparuerat, interpretatus eſt ſignificantem imperium Chaldæorum in Medos & Perſas transferendum. In Babylone prophetabant Daniel & Ezechiel. Cyrus Hebræorum captivitate laxata quinquaginta fere hominum millia regredi fecit in Iudæam: qui conſtructo altari, Templi fundamenta jecerunt. Sed quum à vicinis gentibus fabricatio impediretur, imperfectum opus uſque ad Darium permanſit, ſolo tantum altari conſiſtente. Colligitur omne tempus captivitatis Iudæorum anni LXX, qui ſecundum quoſdam à tertio anno Eliakim uſque ad viceſimum annum Cyri regis Perſarum computantur. Porro ſecundum alios, à Ioſiæ Iudæorum anno XIII, ſub quo Ieremias prophetare cœpit, uſque ad primum annum ſupradicti Regis, deſolationis vero templi ſub Dario rege, complentur anni LXX. Prophetabant Aggæus & Zacharias. Eo tempore Ieſus filius Ioſedech, & Zerobabel regii generis filius Salathiel clari habentur, qui & principes fuerunt eorum, qui regreſſi ſunt in Iudæam.

Steſichorus Poëta clarus habetur. Alcman, ut quibuſdam videtur, clarus habetur. Cyaxares Medus ſubvertit Ninum. Pittacus Mitylenæus, qui de ſeptem Sapientibus fuit, cum Phrynone Athenienſi Olympionice congreſſus, eundem interfecit. Camerina urbs condita. Sappho & Alcæus Poëtæ clari habentur. Perinthus condita. Maſſilia condita. Solon Draconis legibus antiquatis, extra eas, quæ ad ſanguinem pertinebant, nova genti, cui præerat, jura conſtituit. Epimenides Athenas emundavit. His temporibus, certantibus in agone Trages, id eſt hircus, in præmio dabatur: unde ajunt Tragœdos nuncupatos. Corinthiorum monarchia deſtructa eſt. Solis facta defectio, quum futuram eam Thales ante dixiſſet. Alyates & Aſtyages dimicaverunt. Hoc tempore ſeptem Sapientes appellati. Iſthmia poſt Melicertem, & Pythia primum acta. Aſtyages contra Lydos pugnat. Anaximander Mileſius Phyſicus agnoſcitur. Agon Nemeacus primum ab Argivis actus poſt eum, qui ſub Archemoro fuit. Phalaris tyrannidem exercuit ann. XVI. Æſopus interimitur à Delphis. Abaris de Scythia venit in Græciam. Eugammon Cyrenæus, qui Telegoniam

goniam ſcripſit, agnoſcitur. Steſichorus moritur. Anaximenes Phyſicus Philoſophus agnoſcitur. Simonides clarus habetur. Piſiſtratus Athenienſium tyrannus in Italiam transgreditur. Chilo, qui de ſeptem Sapientibus fuit, Ephorus Lacedæmone conſtituitur diſpoſitione communis gentis. Xenophanes Colophonius clarus habetur. Ea, quæ de Crœſo memorantur, quomodo tentaret oracula, his fuere temporibus. Crœſus adverſum Cyrum bellum init. Cyrus Sardes capit. Templum Apollinis ſecunda vice incenderunt. Thales moritur. Harpagus, qui apud Cyrum primi loci habebatur, adverſus Ioniam dimicat. Crœſus à Cyro captus eſt. Piſiſtratus ſecunda vice Athenis regnat. Theognis Poëta clarus habetur. Hippicus carminum ſcriptor agnoſcitur. Pherecydes hiſtoricus clarus habetur. Simonides Lyricus, & Phocylides clari habentur, & Xenophanes Phyſicus ſcriptor Tragœdiarum. Anacreon Lyricus poëta cognoſcitur. Tomyris regina Maſſagetarum Cyrum interfecit. Apud Samum tyrannidem exercent tres fratres, Polycrates, Syloſon, & Pantagnotus. Servius ancillæ, ſed nobilis captivæ, filius tres montes Urbi addidit, Quirinalem, Viminalem, Eſquilinum. Foſſas circum muros duxit: cenſum Romanorum civium primus inſtituit: & ad extremum Tarquinii Superbi generi ſui ſuperioris regis filii ſcelere occiſus eſt. Tarquinius Superbus ſocero Servio occiſo arripuit imperium: Volſcos, Gabios, Vejos, Sueſſam Pometiam ſubegit: &, quum oppugnaret Ardeam, cauſſa Tarquinii junioris filii ſui, qui Lucretiam corruperat, regno excluſus eſt. Tarquinius Superbus excogitavit vincula, taureas, fuſtes, lautumias, carceres, exilia, metalla, compedes, & catenas.

PERSARUM REGES.

Ægypti XXVII Dynaſtia, Perſarum. Obtinuit quippe Ægyptum Cambyſes in anno quinto regni ſui, uſque ad Darium filium Xerxis, ann. CXI. Poſt Cambyſen duo fratres Magi regnaverunt menſibus VII. Poſt quos Darius annos XXXVI.

Perſis regnavit tertius DARIUS filius Hyſtaſpis	ann. XXXVI.
Perſis regnavit quartus XERXES filius Darii	ann. XX.

MACEDONUM REGES.

Macedonibus regnavit decimus ALEXANDER	ann. XLIII.

INITIUM CONSULUM ROMANOR.

Romanorum reges ſeptem à Romulo, uſque ad Tarquinium Superbum, imperaverunt ann. CCXL, ſive, ut quibuſdam placet, CCXLIII.

Romæ poſt exactos reges primum Conſules à Bruto eſſe cœperunt: deinde Tribuni plebis, ac Dictatores: & rurſum Conſules Rempublicam obtinuerunt per annos ferme CCCCXLIV. uſque ad Julium Cæſarem, qui primus ſingulare arripuit imperium Olympiade CLXXXIII.

CONSULES ROMANORUM.

BRUTUS primus Conſul.
LUCIUS Conſul.
LARGIUS Dictator primus.
TITUS.
PUBLIUS.
MARCUS.
CNEJUS.

Prophetabant apud Hebræos noviſſimi Aggæus, Zacharias, & Malachias. Secundo anno Darii Regis Perſarum Templum in Jeroſolymis extruitur ab Zorobabele: conſummaturque opus anno quarto. Remiſſio quidem captivitatis Judæorum, & venia Templi ædificandi ſub Cyro exordium habuit: ſed conſummatur Templum ſub Dario: quia vicinæ gentes aſſiduis incurſionibus ædificationem Templi impedierunt. Clemens quoque congruit in primo Stromate ita ſcribens: *Et perſeveravit captivitas annis ſeptuaginta, uſque ad ſecundum annum Darii filii Hyſtaſpis, qui Perſis, Aſſyriis, & Ægypto regnavit: ſub quo Aggæus, & Zacharias, & unus ex duodecim, qui vocatur Angelus, prophetaverunt: ſacerdotióque functus eſt Ieſus filius Ioſedech.* Hæc ſupradictus vir. Quod autem ſeptuageſimus annus deſolationis Templi

pli altero anno Darii fuerit expletus, domesticus est testis Zacharias Propheta secundo anno Darii ita dicens: *Domine omnipotens, quousque misereberis Ierusalem, & civitatibus Iuda, quas despexisti hic septuagesimus annus est?* Templum Jerosolymis consummatur, prophetantibus apud Judæos Aggæo, & Zacharia.

Olympias LXV, in qua Persarum regis Darii filii Hystaspis fuit annus secundus. Pythagoras Physicus Philosophus clarus habetur. Hipparchus & Hippias Athenis tyrannidem exercent. Harmodius & Aristogiton Hipparchum tyrannum interfecerunt: & Leæna meretrix amica eorum, quum tormentis cogeretur, ut socios proderet, linguam suam mordicus amputavit. Mare obtinuerunt Æginetæ ann. xx, usque ad transitum Xerxis. Hellanicus historiographus, & Democritus philosophus, & Heraclitus cognomento Tenebrosus, & Anaxagoras Physici clari habentur. Pythagoras philosophus moritur. Æschylus Tragœdiarum scriptor agnoscitur. Bellum, quod in Marathone gestum est, & ea, quæ de Miltiade scribuntur, & Aristide, qui cognominabatur Justus. Panyasis Poëta habetur illustris. Ægyptus recessit à Dario. Gelo obtinuit Syracusas. Pindarus & Simonides Lyrici Poëtæ insignes habentur. Xerxes Ægyptum capit. Aristides cum ignominia ejicitur. Choerilus & Phrynichus illustres habentur. Diagoras agnoscitur, & sectatores ejus Physici Philosophi. Xerxes, quum Athenas veniset, incendit urbem sub Principe Callia. Bellum, quod in Thermopylis gestum est, & apud Salamina navale certamen. Athenienses Piræum muro vallant. Hieron Syracusis regnat. Æschylus Tragœdiarum scriptor agnoscitur. Bellum in Platæis & in Mycale. Hieron post Gelonem Syracusis tyrannidem exercet. Pindarus clarus habetur. Themistocles in Persas fugit. Sophocles Tragœdiarum scriptor primum ingenii sui opera publicavit. Sophocles & Euripides clari habentur. Herodotus historiarum scriptor agnoscitur. Bacchylides & Diagoras Atheus plurimo sermone celebrantur. Zeuxis præclarus pictor agnoscitur, ex cujus nonnullis imaginibus, quas plurimas apud diversas civitates fecerat, lavacrum Byzantinorum, arbitramur appellatum. Themistocles hausto tauri sanguine moritur. Socrates nascitur.

Pulsis ad Urbe Regibus, vix usque ad XV lapidem Roma tenebat imperium. Valerius Bruti collega adeo pauper mortuus est, ut sumptu publico sepeliretur. Censu Romæ agitato, inventa sunt hominum CXX millia. Nono anno post exactos Reges nova dignitas est creata, Dictatura scilicet, & Magister Equitum, qui Dictatori obsequeretur. Dictator primus LARGIUS: Magister Equitum SPURIUS CASSIUS fuit. Volsci Coriolos perdiderunt. Latini contra Romanos rebellaverunt. Romæ populus à Patribus facta seditione discedit. Marcius, qui Coriolos ceperat, interventu matris Veturiæ & uxoris Tolumniæ ab oppugnatione urbis removit exercitum. CCC Nobiles Fabiæ familiæ à Vejentibus cæsi. Quum in Algido monte Romani milites obsiderentur, à Dictatore Quintio Cincinnato liberati sunt. Romæ virgo Pompilia deprehensa in stupro viva defossa est. Romæ virgo Sunia deprehensa in stupro viva defossa est.

PERSARUM REGES.

Persis regnavit sextus ARTABANUS mens. VII, qui menses in ordine annorum reputantur.

Persis regnavit septimus ARTAXERXES, qui LONGIMANUS cognominabatur, ann. XL.

Persis regnavit octavus XERXES secundus menses II. post quem SOGDIANUS nonus menses VII.

Persis regnavit decimus DARIUS cognomento NOTHUS ann. XIX.

MACEDONUM REGES.

Macedonibus regnavit XI PERDICCA ann. XXVIII.

Macedonibus regnavit XII ARCHELAUS ann. XXIV.

ROMANORUM.

TRIBUNI.

DECEMVIRI.

Ea, quæ de Esther & Mardochæo scripta sunt, quidam affirmant sub Artaxerxe gesta: quod ego non puto. nunquam enim Esdras de Esther siluisset: qui scripsit hoc tempore Esram,

& Nehemiam reverſos ex Babylone, & ea deinceps conſecuta, quæ ab his geſta referuntur. Eſdras Sacerdos apud Hebræos inſignis cognoſcitur: cujus ætate Pontifex Maximus habitus eſt Eliaſib filius Joachin filii Jeſu filii Joſedech. Fuit autem Eſdras eruditiſſimus legis divinæ, & clarus omnium Judæorum magiſter, qui de captivitate regreſſi fuerant in Judæam. Nehemias Hebræus miniſter vinarius Artaxerxis Regis, concedente ſibi Domino ſuo, viceſimo ejus anno de Babylone venit in Judæam: & triceſimo ſecundo anno muros urbemque reſtituit. Scribit Eſdras ſub Pontifice Iojade filio Ioaſib, cui ſucceſſit Joannes filius ſuus, qui tempore Alexandri Macedonis fuit, opus fuiſſe completum. Nehemiam, qui muros Jeruſalem conſtruxerat, conſummaſſe opus triceſimo anno Artaxerxis regis Perſarum Eſdras memorat. Si quis autem ab hoc tempore LXX hebdomadas à Daniele ſcriptas numeret, quæ faciunt anns ccccxc, reperiet eas in regno Neronis expletas: ſub quo obſideri Ieruſalem cæpta ſecundo poſtea Veſpaſiani anno capitur. Huc uſque divinæ ſcripturæ Hebræorum annalia tempora continent. Ea vero, quæ poſt hæc apud eos geſta ſunt, exhibeo de libro Maccabæorum, & Ioſephi, & Africani ſcriptis: qui deinceps univerſam hiſtoriam uſque ad Romana tempora perſecuti ſunt.

Lapis in Ægis fluvio de cœlo ruit. Sicilia à populo regebatur. Cimon juxta Eurymedontem Perſas navali pedeſtrique certamine ſuperat: & Medicum bellum conquieſcit. Solis facta defectio. Anaxagoras moritur. Heraclitus clarus habetur. Empedocles & Parmenides Phyſici Philoſophi notiſſimi habentur. Zeno & Heraclitus Tenebroſus agnoſcitur. Pherecydes ſecundus hiſtoriarum ſcriptor agnoſcitur. Cratinus & Plato Comœdiarum ſcriptores clari habentur. Ariſtarchus Tragœdiographus agnoſcitur. Crates Comicus, & Teleſilla, ac Bacchylides Lyricus clari habentur. Praxilla quoque & Cleobulina ſunt celebres. Templum Iunonis, quod in Argis fuerat, incenſum. Abaris Hyperboranus hariolus agnoſcitur: Athenienſes & Lacedæmonii fœdus triginta annorum ineunt. Herodotus, quum Athenis libros ſuos in conſilio legiſſet, honoratus eſt. Meliſſus Phyſicus agnoſcitur. Euripides Tragœdiarum ſcriptor clarus habetur, & Protagoras Sophiſta, cujus libros decreto publico Athenienſes combuſſerunt. Phidias eburneam Minervam facit. Theætetus Mathematicus cognoſcitur. Ariſtophanes clarus habetur, & Sophocles poëta Tragicus. Democritus Abderites, & Empedocles, & Hippocrates medicus, Gorgias, Hippiaſque & Prodicus, & Zeno, & Parmenides Philoſophi inſignes habentur. Socrates plurimo ſermone celebratur. Initium belli Peloponneſiaci. Bacchylides carminum ſcriptor agnoſcitur. Athenienſes peſtilentia laborant. Thucydides agnoſcitur. Pericles moritur. Eupolis & Ariſtophanes ſcriptores Comœdiarum agnoſcuntur. Ex Ætna monte ignis erumpit. Terra motu apud Locros ſciſſa, Atalante facta eſt inſula. Plato naſcitur. Lacedæmonii & Athenienſes fœdus percutiunt. Eudoxus Cnidius clarus habetur. Lacedæmonii ver ſacrum Heracliam deſtinantes urbem condunt. Clades, quæ Athenienſibus accidit in Sicilia. Alcibiades profugus abiit ad Tiſaphernem. Ægyptus à Perſis diſceſſit.

Romæ Clariorum agon centenarius primus actus. Trecenteſimo anno ab Urbe condita x viri creati, & poſt annum ejecti ſunt propter Appium Claudium, qui Virginii cujuſdam filiam contra Latinos in Algido militantis voluit abducere. Romani per legatos ab Athenienſibus jura petiverunt: ex quibus duodecim Tabulæ conſcriptæ. Tribuni plebis & Ædiles Romæ facti, Conſulibus ejectis. Romæ rurſum Conſules creati. Fidenates contra Romanos rebellant. Gens Campanorum in Italia conſtituta.

PERSARUM REGES.

Perſis regnavit XI ARTAXERXES, qui nominatus eſt MNEMON,	ann. XL.
Perſis regnavit XII ARTAXERXES, qui & OCHUS,	ann. XXVI.

MACEDONUM REGES.

Macedonibus regnavit XIII ORESTES	ann. III.
Macedonibus regnavit XIV ARCHELAUS	ann. IV.
Macedonibus regnavit XV AMYNTAS	ann. I.
Macedonibus regnavit XVI PAUSANIAS	ann. I.
Macedonibus regnavit XVII AMYNTAS	ann. VI.
Macedonibus regnavit XVIII ARGAEUS	ann. II.
Macedonibus regnavit XIX AMYNTAS	ann. XVIII.

Mace-

Macedonibus regnavit XX ALEXANDER ann. I.
Macedonibus regnavit XXI PTOLEMÆUS ALORITES ann. IV.
Macedonibus regnavit XXII PERDICCA ann. VI.

Rursus Ægyptiorum renascitur XXVIII Dynastia.

ÆGYPTIORVM DYNASTIA XXVIII.

Ægyptiis regnavit AMYRTÆUS SAITES ann. VI.

ÆGYPTIORVM DYNASTIA XXIX MENDESIORVM. REGVM IV.

Ægyptiis regnavit primus NEPHERITES ann. VI.
Ægyptiis regnavit secundus ACHORIS ann. XII.
Ægyptiis regnavit tertius PSAMMUTHIS ann. I.
Ægyptiis regnavit quartus NEPHERITES menses IV.

ÆGYPTIORVM DYNASTIA XXX SEBENNITARVM. REGVM III.

Ægyptiis regnavit primus NECTANEBIS ann. XVIII.
Ægyptiis regnavit secundus TEOS ann. II.
Ægyptiis regnavit tertius NECTANEBOS ann. XVIII.

ROMANORVM.

CAMILLUS Dictator.
TITUS QUINTIUS Dictator.

Sub Artaxerxe mihi videtur historia, quæ in Ester libro continetur, expleta. Ipse quippe est, qui ab Hebræis Assuerus, à Septuaginta interpretibus Artaxerxes cognominatur.

Eubœa à societate Athenienſium discedit. Dionysius Syracusis tyrannidem exercet. Athenienses sustinent tyrannidem. Isocrates rhetor agnoscitur. Democritus moritur. Alcibiadem Pharnabazes interficit. Cyri regis ascensus, de quo scribit Xenophon. Tyranni Athenis oppressi. Athenienses XXIV literis uti cœperunt, quum ante XVI tantum literas haberent. Xenophon filius Grylli, & Ctesias clari habentur. Socrates venenum bibit. Templum rursum Ephesi incensum. Socratici clari habentur. Diogenes Cynicus agnoscitur. Speusippus insignis habetur. Dionysius in tyrannide perseverat. Eudoxus astrologus agnoscitur. Plato Philosophus agnoscitur. Evagoras in furorem versus, quum regnaret Cypri. Magno terræmotu facto, Elica & Bura Peloponnenses urbes absorptæ sunt. Athenienses Principes Græciæ facti. Isocrates rhetor agnoscitur. Plato, & Xenophon, nec non & alii Socratici clari habentur. Dionysius rex Siciliæ decimo nono anno moritur: post quem junior Dionysius regnum invadit. Theo rex Ægypti fugit in Arabiam. Aristoteles XVIII ætatis annum gerens Platonis auditor est. Alexander Pheræus agnoscitur.

Carthaginienſium bellum famosum. Galli Senones Romam invaserunt, excepto Capitolio. Tribuni militares pro Consulibus esse cœperunt. Prænestini à Romanis victi per Quintium Cincinatum apud flumen Alliam. Camillus Gallos, qui Romanis bellum intulerant, superat.

PERSARVM REGES.

Persis regnavit XIII ARSES Ochi fil. ann. IV.
Persis regnavit XIV DARIUS Arsami fil. ann. VI.

MACEDONVM REGES.

Macedonibus regnavit XXIII PHILIPPUS ann. XXVI.
Macedonibus regnavit XXXIV ALEXANDER Philippi Fil. ann. XII. mens. VII.
Macedonibus regnavit XXV PHILIPPUS ARIDÆUS Alexandri frater ann. VII.
Macedonibus regnavit XXVI CASSANDER ann. XXX.
Macedonibus regnavit XXVII ANTIGONUS & ALEXANDER ann. IV.

Mace-

Macedonibus regnavit XXVIII DEMETRIUS ann. VI.
Macedonibus regnavit XXIX PYRRHUS menſ. VII.
Macedonibus regnavit XXX LYSIMACHUS ann. VI.

ALEXANDRINORUM REGNI INITIUM.

Alexandriæ & Ægypto regnavit primus PTOLEMÆUS Lagi F. ann. XL.

ASIÆ REGNUM.

Aſiæ regnavit primus ANTIGONUS ann. XVIII.
Aſiæ regnavit ſecundus DEMETRIUS, qui & POLIORCETES, ann. XVII.

REGNUM SYRIÆ, BABYLONIS, ET SUPERIORUM LOCORUM.

Syriæ regnavit primus SELEUCUS NICANOR ann. XXXI.

ROMANORUM CONSULES.

CAMILLUS Dictator.
TITUS QVINTIUS Dictator.
CAJUS MARCIUS.
MARCUS VALERIUS.
MANLIUS.
DECIUS.
PAPIRIUS.
FABIUS QVINTUS.
DECIUS Conſul.
DOLABELLA.
DOMITIUS.
AIMILIUS Conſul.

Ochus Apodaſmo Judæorum capta in Hyrcaniam accolas tranſlatos juxta mare Caſpium collocavit. Judæorum Pontifex maximus Iaddus clarus habetur. Manaſſes frater Iaddi Pontificis Judæorum templum in monte Garizim conſtruxit. Alexander capta Tyro Judæam invadit, à qua favorabiliter exceptus Deo victimas immolavit, Pontificem Templi honoribus plurimis proſequitur, Andromacho locorum cuſtode dimiſſo, quem poſtea Samaritani interficiunt: ob quæ ab Ægypto reverſus Alexander magnis eos ſuppliciis afficit, & urbem eorum captam Macedonibus ad inhabitandum tradidit. Ptolemæus Lagi filius, Ieroſolymis & Judæa in ditionem ſuam dolo redactis, plurimos captivorum in Ægyptum tranſtulit. Judæorum Pontifex Maximus Onias Iaddi filius clarus habetur. Judæorum Pontifex Maximus Simon Oniæ filius clarus habetur, cui cognomentum fuit Juſto propter ſolicitam in Deum religionem, & in cives ſuos pronam clementiam. Judæorum Pontifex Eleazarus frater Simonis ſuſcipit Templi miniſterium, filio Simonis Onia parvo admodum derelicto.

Demoſthenes orator agnoſcitur. Dionyſius Sicilia pellitur. Alexander Philippi & Olympiados filius naſcitur. Dion Syracuſis interimitur. Hipparinus Dionyſii filius Syracuſis tyrannidem exercet. Erinna Poëtria agnoſcitur. Ægyptiorum regnum deſtructum. Ochus Ægyptum tenuit, Nectanebo in Æthiopiam pulſo, in quo Ægyptiorum regnum deſtructum eſt. Huc uſque Manethos. Ochus Sidonem ſubvertit, & Ægyptum ſuo ſubjunxit imperio. Demoſthenes orator omnium ore celebratur. Dionyſius Corinthum ſub fœdere navigavit. Plato moritur. Poſt quem Academiam Speuſippus tenuit. Dionyſius Corintho expulſus. Speuſippus moritur: cui ſuccedit Xenocrates. Alexander adverſum Illyrios & Thraces feliciter dimicans, ſubverſis Thebis, in Perſas arma corripuit, & apud Granicum flumen regiis ducibus oppreſſis, urbem Sardis capit. Alexandria in Ægypto condita VII anno regis Alexandri: quo tempore etiam Latini à Romanis perdomiti ſunt. Perſarum regnum concidit. Alexander obtinuit Babylonem interfecto Dario: in quo regnum Perſarum deſtructum eſt. Alexander regnavit Aſiæ ab anno regni ſui ſeptimo, uſque in duodecimum: & tenet omnia. Alexander Hyrcanos & Medos capit: revertenſque in Ammone condidit Parætonium. Alexander Aornim Petram capit, & Indum amnem tranſgreditur. Bellum Alexandri in India

adverſum

adversum Porum & Taxilem. Harpalus fugit in Asiam. Anaximenes & Epicurus clari habentur. Alexander XXXII ætatis suæ anno moritur apud Babylonem. Post quem translato in multos imperio, diversi regnaverunt. Hinc Alexandrinorum nascitur regnum, quod est Ægypti: & per diversas gentes, quas Alexander tenuerat, diversi regnaverunt. Lydiam & Thraciam, & Hellespontum Lysimachus tenuit. Macedonum duces in seditionem versi. Agathocles Syracusis tyrannidem exercet. Lamiacum motum bellum. Perdicca adversus Ægyptios dimicat. Menander primam fabulam cognomento ὀργὴν docens superat. Theophrastus Philosophus agnoscitur, qui à divinitate loquendi, ut ait Cicero, nomen accepit. Theodorus Atheos agnoscitur. Demetrius Phalereus habetur illustris. Asiæ regnum nascitur, & mox Syriæ. Menedemus & Speusippus Philosophi insignes habentur. Regnum Syriæ & Babylonis, & superiorum locorum nascitur: à quo loco Edessèni sua tempora computant. Maccabæorum historia hinc Græcorum supputat regnum. Verum hi libri inter divinas scripturas non recipiuntur. Demetrius Phalereus ad Ptolemæum veniens impetravit, ut Athenienfibus democratia redderetur. Seleucus Antiochiam, Laodiciam, Seleuciam, Apamiam, Edessam, Beroëam, & Pellam urbes condidit: quarum Antiochiam XII anno regni sui extruxit. Seleucus Babylonem obtinuit. Demetrius rex Asiæ cognomento Polyorcetes Samaritarum urbem vastat, quam Perdicca ante construxerat. Menander Comicus moritur. Seleucus in eas urbes, quas extruxerat, Judæos transfert, jus eis civium, municipalem ordinem cum Græcis æquali honore concedens. Demetrius semetipsum Seleuco tradidit. Seleucus in Cilicia capto Demetrio, Syriæ & Asiæ simul imperavit, & ex utroque regno unum fecit imperium. Serapis ingressus est Alexandriam.

Romani Gallos superant. Romani quum Samnitas duobus præliis cecidissent, universos confines, qui à sua societate discesserant, in ditionem pristinam redigunt. Romanorum Consul Manlius Torquatus filium suum, quod contra imperium in hostes pugnaverat, virgis cæsum securi percussit. Appius Claudius Cæcus Romæ clarus habetur, qui aquam Claudiam induxit, & viam Appiam stravit. Romani Samnites diutissime contra se præliantes ad extremam servitutem sui redigunt. Romani Marsos, & Umbros, & Pelignos superant. Romani colonias deducunt. Censu Romæ agitato, inventa sunt civium Romanorum CCLXX millia. Legati Alexandrini à Ptolemæo primum Romam missi amicitias impetraverunt. Romani Gallos Tyrrhenosque superant: & Sabinorum terra sorte dividitur. Conditæ à Romanis Ariminum, & Beneventum.

MACEDONUM REGES.

Macedonibus regnavit XXXI PTOLEMÆUS CERAUNOS menses IX. post quem XXXII MELEAGRUS mens. II. post quem XXXIII ANTIPATER dieb. XLV.
Macedonibus regnavit XXXIV SOSTHENES ann. II.
Macedonibus regnavit XXXV ANTIGONUS GONATAS ann. XXXVI.
Macedonibus regnavit XXXVI DEMETRIUS ann. X.
Macedonibus regnavit XXXVII ANTIGONUS ann. XV.
Macedonibus regnavit XXXVIII PHILIPPUS ann. XLII.
Macedonibus regnavit XXXIX PERSES ann. X.

REGES ALEXANDRINI.

Alexandriæ & Ægypto regnavit secundus PTOLEMÆUS PHILADELPHUS ann. XXXVIII.
Alexandriæ & Ægypto regnavit III PTOLEMÆUS EVERGETES ann. XXVI.
Alexandriæ & Ægypto regnavit IV PTOLEMÆUS PHILOPATOR ann. XVII.
Ea, quæ in tertio Maccabæorum libro scripta sunt, sub hoc principe gesta sunt.
Alexandriæ & Ægypto regnavit V PTOLEMÆUS EPIPHANES ann. XXIV.
Alexandriæ & Ægypto regnavit VI PTOLEMÆUS PHILOMETOR ann. XXXV.

SYRIÆ REGES.

Syriæ & Asiæ regnavit secundus ANTIOCHUS SOTER ann. XIX.
Syriæ & Asiæ regnavit tertius ANTIOCHUS THEOS ann. XV.
Syriæ & Asiæ regnavit quartus SELEUCUS CALLINICUS ann. XX.

Syriæ

Syriæ & Asiæ regnavit quintus SELEUCUS CERAUNOS ann. III.
Syriæ & Asiæ regnavit sextus ANTIOCHUS MAGNUS ann. XXXVI.
Syriæ & Asiæ regnavit septimus SELEUCUS PHILOPATOR ann. XII.
Secundus liber Maccabæorum apud Judæos hujus temporis gesta continet.
Syriæ & Asiæ regnavit octavus ANTIOCHUS EPIPHANES ann. XI.

ROMANORUM CONSULES.

MARCUS CURIUS Consul.
GENUCIUS Consul.
APPIUS CLAUDIUS.
CNEIUS.
CAJUS.
ATILIUS REGULUS.
MANLIUS.
FABIUS.
LUTATIUS Consul.
SEMPRONIUS.
VALERIUS.
FULVIUS.
LUCIUS.
CAJUS.
SCIPIO.
FLAMINIUS.
PAULUS.
TERENTIUS.
SCIPIO AFRICANUS.
QUINTUS FLAMINIUS.
MARCUS CATO.
TIBERIUS GRACCHUS.
POPILIUS.
LICINIUS.
LONGINUS.
LUCIUS PAULUS ÆMILIUS.
LICINIUS.

Judæorum Pontificatum post Eleazarum avunculus ejus Manasses accepit. Judæorum Pontifex Onias Simonis Justi filius clarus habetur: qui consueta Ptolemæo Regi tributa non reddens ad iram eum impulit. Verum Josephus vir inter suos nobilis legatus à Judæis ad Ptolemæum missus, quum familiaritatem Regis ob plurima in eum meruisset obsequia, dux Judææ, & regionum finitimarum constituitur. Judæorum Pontifex Maximus Simon Oniæ filius clarus habetur: sub quo Jesus filius Sirach Sapientiæ librum componens, quem vocant Panareton, etiam Symeonis in eo fecit mentionem. Victi Judæi: & LX millia armatorum ex numero eorum cæsa. Judæorum Pontifex Maximus Onias filius Simonis insignis habetur: ad quem Lacedæmoniorum rex Arius legatos misit. Antiochus Judæorum erga se cognita voluntate magnis eos muneribus donat, & per epistolas crebris laudibus prosequitur. Simon præpositus templi Jerosolymarum ad Apollonium Phœnices ducem confugiens, multis ei muneribus repromissis, sacerdotium sibi vindicare cœpit: quo Seleucus audito Heliodorum mittit ad negotium pervidendum, qui quum in Judæam venisset, & inique judicasset, multa perperam gerens, divinis adversum se signis deterretur, & ad Seleucum revertitur. Onias autem Sacerdos curaverat, ut Simon profugus fieret. Hyrcanus Josephi Judææ ducis filius, quum ad Ptolemæum perrexisset, honorifice ab eo susceptus est. Verum fratres ejus, seditione contra eum mota, magnarum calamitatum Judææ genti caussa extiterunt. Aristobulus natione Judæus Peripateticus Philosophus cognoscitur: qui ad Philometorem Ptolemæum Explanationum in Moysen commentarios scripsit. Antiochus Epiphanes quum de regione Ptolemæorum, quam subito invaserat, Senatus præcepto recessisset, Judæam venit, ibique Jesu (qui & Iason) fratri Oniæ Pontificatum tradidit. Quo expulso deinde Oniam cognomento Menelaum successorem ei dedit. Itaque ob sacerdotii dignitatem orta seditione inter Principes ingentium

miſeriarum ſemina pullularunt. Antiochus Iudæorum legem impugnat. Ac primum quidem omnem eorum provinciam ad idololatriam compellens, qui parere noluerat, necat. Poſtea vero Jeroſolymam aſcendens Templum & vaſa Dei, quæ in miniſterio fuerant conſecrata, vaſtat, & in Templo Jovis Olympii ſimulachrum ponit: in Samaria ſuper verticem montis Garizim Jovis Peregrini delubrum ædificavit, ipſis Samaritanis, ut hoc faceret, precantibus. Verum hoc in tempore Mattathias quidam ex Sacerdotibus filius Aſamonæi, ex vico Moddim adverſum Antiochi duces arma corripiens, fultus etiam auxilio filiorum leges patrias vindicavit, Olympiade CLIII.

Soſtratus Cnidius Pharum in Alexandria conſtruxit. Ptolemæus Philadelphus Judæos, qui in Ægypto erant, liberos eſſe permiſit, & vaſa Eleazaro Pontifici Ieroſolyma votiva tranſmittens divinas ſcripturas in Græcam vocem ex Hebræa lingua per LXX interpretes transferre curavit: quas in Alexandriæ Bibliotheca habuit, quam ſibi ex omni genere literaturæ comparaverat. Antigonus cognomento Gonatas Lacedæmonem obtinuit. Aratus cognoſcitur. Polemo Philoſophus moritur: poſt quem Arceſilas & Crates clari habentur. Zeno Stoicus moritur: poſt quem Cleanthes. Nicomedes rex Bithyniæ Aſtacum urbem amplians Nicomediam nuncupavit. Eraſiſtratus medicus agnoſcitur. Antigonus Athenienſibus reddidit libertatem. Parthis à Macedonum imperio recedentibus, primus regnavit Arſaces: unde Arſacidæ dicti. Caria & Rhodos ita terræ motu concuſſæ ſunt, ut Coloſſus magnus ruerit. Eratoſthenes agnoſcitur. Antiochus rex Syriæ victo Philopatore Ptolemæo Judæam ſibi ſociat. Ptolemæus Epiphanes, Scopa principe militiæ deſtinato, Judæam capit, & plurimas Syriæ civitates. Juxta Theram apparuit Inſula, quæ vocatur Hiera. Antiochus Scopam ſuperavit, Syriæ urbes recepit, & Judæis voluntate conjungitur. Antiochus in amicitiam Ptolemæi regreſſus pacem cum eo facit, & Cleopatra filia ſua uxore ei tradita, dotis nomine Syriam, Phœnicen, Samariam, Judæamque concedit. Eumenes frater Regis Attali, qui Eumeniam in Phrygia condidit, clarus habetur.

Una virginum Romanarum in corruptione deprehenſa percutitur. Milo Romanis Tarentum tradidit. Romani Calabriam Meſſanamque tenuerunt. Argenteus nummus primum in urbe figuratur. Romani Colonias deduxerunt, multæque urbes in Sicilia ei junctæ. Romæ virgo Veſtalis in ſtupro detecta laqueo vitam explet. Romani Syracuſas capiunt. Romani Carthaginienſes navali certamine ſuperant, & centum Libyæ urbes capiunt. Carthaginienſes XC Romanorum naves in Sicilia capiunt, Metello Conſule verſo in fugam. Cenſu Romæ agitato, inventa ſunt hominum CCLX millia. Romæ templum Veſtæ incenſum. Q. Ennius Poëta Tarenti naſcitur: qui à Catone Quæſtore Romam tranſlatus habitavit in monte Aventino parco admodum ſumptu contentus, & unius ancillæ miniſterio. Virgo Veſtalis Romæ à ſervo corrupta propria ſe manu interemit. XL. ferme millia Gallorum à Romanis cæſa. Romæ virgines Veſtæ ob ſtupri reatum terra obrutæ ſunt. Romani Marcello Conſule Syracuſas capiunt. Romani ſubigunt Capuam & Siciliam. Lævinus cum rege Aſiæ Attalo amicitiam facit. Scipio Iberiæ multas urbes recipit. Nævius Comicus Uticæ moritur pulſus Roma factione nobilium, ac præcipue Metelli. Plautus ex Umbria Sarſinas Romæ moritur, qui propter annonæ difficultatem ad molas manuarias piſtorem ſe locaverat, ibi, quoties ab opere vacaſſet, ſcribere fabulas ſolitus, ac vendere. Romani Græcos liberos eſſe juſſerunt, & univerſa Iberia imperia fecit. Poſt prælium, quo in Thermopylis victus Antiochus, hoc inter Romanos & eum convenit, ut mille talenta per annos ſingulos vectigalis nomine eis ſolveret. Titus Livius Tragœdiarum ſcriptor clarus habetur: qui ob ingenii meritum à Livio Salinatore, cujus liberos erudiebat, libertate donatus eſt. Quum ab Antiocho per legatos Annibal repoſceretur, cui ſe à Scipione victus ſociaverat, ad Pruſiam regem Bithyniæ transfugit: quem quum rurſus per Flaminium etiam ab eo Senatus repeteret, quum tradendus eſſet, venenum bibit, & apud Libyſſam Bithyniæ ſepultus eſt. Statius Cæcilius Comœdiarum ſcriptor clarus habetur, natione Inſuber Gallus, & Ennii primum contubernalis. Quidam Mediolanenſem ferunt. Mortuus eſt anno poſt mortem Ennii, & juxta Janiculum ſepultus. Ennius Poëta ſeptuagenario major articulari morbo periit: ſepultuſque in Scipionis monumento via Appia, intra primum ab Urbe milliarium. Quidam oſſa ejus Rudiam ex Janiculo tranſlata affirmant. Romani interfecto Perſe, Macedonas, Illyricos, & Galatas liberos eſſe juſſerunt.

ALEXANDRINI REGES.

Alexandriæ & Ægypto regnavit ſeptimus PTOLEMÆUS EVERGETES ſecundus ann. XXIX.

Alexandriæ & Ægypto regnavit octavus PTOLEMÆUS PHYSCON, qui & SOTER, ann. XVII.
Alexandriæ & Ægypto regnavit nonus PTOLEMÆUS ALEXANDER ann. X.

SYRIÆ REGES.

Syriæ & Asiæ regnavit nonus ANTIOCHUS EUPATOR ann. II.
Syriæ & Asiæ regnavit decimus DEMETRIUS SOTER ann. XII.
Syriæ & Asiæ regnavit XI ALEXANDER ann. X.
Syriæ & Asiæ regnavit XII DEMETRIUS ann. III.
Syriæ & Asiæ regnavit XIII ANTIOCHUS SIDETES ann. IX.
Primus liber Maccabæorum hujus temporis historiam continet.
Syriæ & Asiæ regnavit XIV DEMETRIUS ann. IV.
Syriæ & Asiæ regnavit XV ANTIOCHUS GRYPUS ann. XII.
Syriæ & Asiæ regnavit XVI ANTIOCHUS CYZICENUS ann. XVIII.
Syriæ & Asiæ regnavit XVII PHILIPPUS ann. II.
Huc usque Syria possessa per Reges in Romanorum ditionem cessit.

JUDÆORUM DUCES.

Iudæorum IUDAS MACCABÆUS ann. III.
Iudæorum IONATHAS ann. XIX.
Iudæorum SIMON ann. VIII.
Iudæorum IOHANNES HYRCANUS ann. XXVI.
Iudæorum ARISTOBULUS Rex ann. I.
Iudæorum IANNÆUS ALEXANDER Rex ann. XXVII.

ROMANORUM CONSULES.

LUCIUS CENSORINUS MARCIUS.
SERVIUS FLACCUS FULVIUS.
QUINTUS.
LUCIUS CÆCILIUS METELLUS.
QUINTUS MUCIUS.
FABIUS QVINTUS.
PUBLIUS.
LUCIUS CALPURNIUS.
CAJUS.
QUINTUS CAEPIO.
MANLIUS.
IULIUS.
LUCIUS MARCIUS.

Iudæorum dux Iuda, qui & Maccabæus, filius Mattathiæ Antiochi duces ab Iudæa expellens, & Templum ab idolorum imaginibus emundans patrias leges post triennium suis civibus reddidit Olympiade CLIV. Menelao Pontifice Iudæorum à juniore Antiocho occiso, qui prius Iudæam Epiphani Antiocho prodiderat, Alcimus alienus à genere sacerdotali ambitione pontificatum invadit. Ob quod Onias filius Pontificis Oniæ Ægyptum transmigrans in Heliopolitano pago civitatem nominis sui condidit, templo ad similitudinem patrii Templi constructo. Alcimus vero adversum Iudam Maccabæum inimitias gerens, post non multum temporis Dei ira percussus interiit. Ac sic cum omnium Iudæorum favore Iudæ Maccabæo sacerdotium decernitur: qui dignitate susceptа legatos Romam dirigit. Decrevitq; Senatus Iudæos amicos & auxiliatores Romanorum habendos. Iuda adversum Demetrii duces inito prælio occiditur, tribus annis pontificatu gesto. Iudæorum dux Ionatha frater Iudæ, Bacchide duce Demetrii Iudæa expulso, pontificatum susceptit. Alexander Antiochi, qui Epiphanes cognominatus est, filius, Syriæ & Asiæ imperans Ionatham corona & multis insignibus donis prosequitur. Samaritani & Iudæi Alexandriæ, Ptolemæo judicante, contendunt de honoribus ex utraq; parte Templo suo deferendis. Et superant Iudæi. Ionatha

tha dux Judæorum pariter & Pontifex cum Romanis & Spartiatis amicitias facit. Tryphon Jonatham Pontificem Judæorum interfecit, & in sacerdotium frater Jonathæ Simon assumitur. Simoni Judæorum Pontifici pariter & Principi Romani, & Spartiatæ, legatione ejus libenter excepta, amicalia misere scripta. Antiochus Sidetes rex Syriæ adversum Judæã arma corripiens, & Jerosolymam vallo circundans; quum ad conditiones Pontificem Simonem compulisset, recedit Olympiade CLXII. Simon Judæorum Pontifex interficitur, cui succedit filius suus Johannes Hyrcanus. Iohannes dux Iudæorum & Pontifex adversum Hyrcanos bellum gerens Hyrcani nomen accepit, & à Romanis jus amicitiæ postulans decreto Senatus inter amicos relatus est. Hyrcanus Pontifex Iudæorum Samariam, quæ nostro tempore *Sebaste* vocatur, obsidione captam solo coæquavit, quam postea Herodes restaurans Sebasten in honorem Augusti vocari voluit. Ionatha gloriose apud Iudæos principatum gerit. Aristobulus filius Ionathæ Rex pariter & Pontifex primus apud Iudæos diadematis sumpsit insigne post CCCCLXXXIV annos Babylonicæ captivitatis. Post quem regnavit Iannæus cognomẽto Alexander, qui Pontificatũ quoque administrans crudelissime civibus præfuit. Aristarchus Grammaticus agnoscitur. Pseudophilippus regnat in Macedonia anno uno. Alexandro filio Balæ Regis Syriæ Ptolemæus filiam suam tradidit uxorem. Trypho Antiochum occidit Alexandri filium. Ptolemæus Demetrio filiam suam tradidit uxorem cum regno, quod abstulerat Alexandro. Tryphon Syriæ regnum conatus invadere Antiocho filio Alexandri interfecto, ad extremum & ipse supermoritur. Post Demetrium regnavit universæ Syriæ frater ejus Antiochus, qui cognominatus est Sidetes. Arsaces Parthus Antiochum interfecit. Juxta Aeoli insulas, igne ex flatu suscitato, apparuit Insula, quæ nunc Hiera vocatur. Antiochus Cyzicenus Grypo ejecto Syriam obtinuit, ac rursum Grypus superato Cyziceno eandem recepit. Ita ex successione regnabant adversum se invicem dimicantes. Rhodo terræmotu concussa, Colossus ruit. Expulso de regno Physcone Ptolemæo per matrem Cleopatram & in Cyprum secedente, Ptolemæus, qui & Alexander, succedit. Seleucus ab Antiocho filio Cyziceni vivus exuritur. Antiochus in Parthos fugiens Pompejo se deinceps tradidit. Post quem Philippus captus est à Gabinio.

Publius Terentius Carthaginiensis Comœdiarum scriptor ob ingenium & formam libertate donatus in Arcadia moritur: qui primam Andriam, antequam Ædilibus venderet, Cæcilio multum se miranti legit. Pacuvius Brundusinus Tragœdiarum scriptor clarus habetur: vixitque Romæ quoad picturam exercuit, ac fabulas vendidit. Deinde Tarentum transgressus prope nonagenarius diem obiit. Romani interfecto Pseudophilippo Macedonas tributarios faciunt. Lucilius poëta nascitur. Descriptione Romæ facta, inventa sunt hominum CCCXXII millia. Oppius Gallos capit, & Carthago in ditionem Romanam per Scipionem redigitur, habens à conditione sui annos DCLXVIII: ut vero alii affirmant, DCCLVIII. Scipio Numantinos subvertit. Brutus Iberiam usque ad Oceanum subegit. Lucius Accius Tragœdiarum scriptor clarus habetur, natus Mancino & Serrano Consulibus, parentibus libertinis: & seni jam Pacuvio Tarenti sua scripta recitavit: à quo & fundus Accianus juxta Pisaurum dicitur, quia illuc inter colonos fuerat ex Urbe deductus. Bellum servile ortum in Sicilia. Attalus moriens regni sui populum Romanum instituit heredem. Servi, qui in Sicilia rebellabant, obsidionis necessitate compulsi ad sua invicem cadavera devoranda conversi sunt. Arverni nobilissima Galliarum urbs capta, & Rex Vituitus. Narbonam coloniæ deductæ. M. Terentius Varro Philosophus & Poëta nascitur. Jugurtha contra Romanos dimicans capitur. Cicero Arpini nascitur matre Helvia, patre equestris ordinis & regio Volscorum genere. Turpilius Comicus senex admodum Sinuessæ moritur. C. Lucilius Satyrarum scriptor Neapoli moritur, ac publico funere effertur, anno ætatis XLVI. M. Furius Poëta cognomento Bibaculus Cremonæ nascitur. CC millia Cimborum cæsa. LXXX millia capta per Marium cum duce Teutomodo. C. Marius quinquies Consul juxta Eridanum Cimbros superat, & de his cum Catulo triumphat. Thraces à Romanis victi. Rursum in Sicilia bellum civile consurgit. Aquilius in Sicilia bellum servile compescuit. Ptolemæus rex Cyrenæ moriens Romanos testamento dimisit heredes. T. Lucretius Poëta nascitur: qui postea amatorio poculo in furorem versus, quũ aliquot libros per intervalla insaniæ conscripsisset, quos postea Cicero emendavit, propria se manu interfecit anno ætatis XLIV.

ALEXANDRINORUM REGES.

Alexandriæ & Ægypto regnavit X	PTOLEMÆUS Cleopatræ filius	ann. VIII.
Alexandriæ & Ægypto regnavit XI	PTOLEMÆUS DIONYSUS	ann. XXX.
Alexandriæ & Ægypto regnavit XII	CLEOPATRA	ann. XXII.

JVDÆORVM REGES.

Judæis regnavit ALEXANDRA, quæ & SALINA, ann. IX.
Judæis regnavit HYRCANUS Pontifex ann. XXXIV.

ROMANORVM CONSVLES.

SULLA.
MARIUS, CAJUS.
POMPEJUS.
MARCELLUS.

Ex hoc loco continua Romanis naſcuntur imperia in diem vitæ Principalis: & regnat apud Romanos primus omnium Cajus Julius Cæſar : qui primus apud Romanos ſingulare arripuit imperium. à quo Cæſares Romanorum Principes appellati.

Jannæus plurimas civitates capit. Alexandra, quæ & Salina, uxor Alexandri Jeroſolymis regnavit: ex cujus ætate Judæos rerum confuſio & variæ clades oppreſſerunt. Judæi Romanorum per Pompejum vectigales facti : & Pontificatum apud eos ſuſcepit Hyrcanus annis XXXIV. Ariſtobulus & Hyrcanus filii Alexandræ contra ſe de imperio dimicantes occaſionem præbuere Romanis, ut Judæam invaderent. Itaque Pompejus Ieroſolymam veniens, capta urbe & Templo reſerato, uſque ad Sancta Sanctorum accedit: Ariſtobulum vinctum ſecum abducit: Pontificatum confirmat Hyrcano: deinde Antipatrum Herodis Aſcalonitæ filium procuratorem Palæſtinæ facit. Pompejus captis Ieroſolymis tributarios Iudæos facit.

Ptolemæus, qui à matre fuit ejectus, regreſſus de fuga regnum obtinuit, quia Alexandrum, qui ante eum fuerat, ob interfectionem matris cives pepulerant. Templum tertio apud Delphos à Thracibus incenſum, & Romæ Capitolium. Apollodorus Pergamenus Græcus orator, præceptor Callidii & Auguſti clarus habetur. Simulacrum Olympii Iovis tactum fulmine. Diodorus Siculus Græcæ ſcriptor hiſtoriæ clarus habetur.

Bellum adverſum Romanos Picentes, Marſi, Pelignique moverunt. L. Pomponius Bononienſis Atellanarum ſcriptor clarus habetur. Plotius Gallus primus, Romæ Latinam Rhetoricam docuit : de quo Cicero ſic refert : *Memoria teneo pueris nobis primum Latine docere cœpiſſe Plotium quendam.* C. Valerius Catullus ſcriptor Lyricus Veronæ naſcitur. Salluſtius Criſpus ſcriptor hiſtoricus in Sabinis Amiterni naſcitur. Sulla Athenienſes vaſtat. Deſcriptione Romæ facta, inventa ſunt hominum CCCCLXIII millia. P. Terentius Varro vico Atace in provincia Narbonenſi naſcitur : qui poſtea XXXV annum agens Græcas literas cum ſummo ſtudio didicit. Vultacilius Plotus Latinus Rhetor CN. Pompei libertus & doctor ſcholam Romæ aperuit. Viceſimo ſexto anno ætatis Cicero Quintium defendit. Sulla Romam obtinuit, & poſt biennium moritur. Roſcio contra Chryſogonum defenſo, Cicero Athenas ſecedit, & inde poſt triennium Romam regreditur. Pompejus glorioſiſſime triumphat. Lepidus publicus hoſtis judicatur. Titus Quintius Atta ſcriptor Togatarum Romæ moritur: ſepultuſque via Prænestina ad miliarium ſecundum. Bellum gladiatorium in Campania. L. Lucullus primus impetator appellatus eſt victa Armenia, Meſopotamia, & Neſibi cum fratre Regis capta. Pompejus univerſam Iberiam ſubjugavit. M. Lucullus de Beſſis triumphavit, capta Cabyle, & Tomis, & cæteris vicinis urbibus. Craſſus triumphavit. Virgilius Maro in pago, qui Andes dicitur, haud procul à Mantua naſcitur, Pompejo & Craſſo Conſulibus. M. Porcius Cato Stoicus Philoſophus agnoſcitur. Antiochia Syriæ capta à Romanis. Creticum bellum motum: unde Metellus Creticus. Lucus Daphnenſium juxta Antiochiam à Pompejo Appollini conſecratur. Libya per teſtamentum Apionis Regis Romanis relicta. Horatius Flaccus Satyricus & Lyricus Poëta libertino patre Venuſi naſcitur. Ea quæ de Catilina, Cethego, Lentulo, & Conſule Cicerone Salluſtius ſcribit, & Livius, hoc geſta ſunt tempore. Cicero in exilio annum fecit honorifice ſuſceptus à Plancio. Pompejus imperator appellatus. Cæſar Luſitaniam, & quaſdam inſulas in Oceano capit. Meſſala Corvinus orator naſcitur, & Titus Livius Patavinus ſcriptor hiſtoricus. Virgilius Cremonæ ſtudiis eruditur. Catullus triceſimo ætatis anno Romæ moritur. M. Callidius orator clarus habetur : qui bello poſtea civili Cæſarianas partes ſecutus, quum Togatam Galliam regeret, Placentiæ obiit. Cæſar Rhenum tranſiens Germanos vaſtat. Craſſus Conſul cum filio ſuo apud Carras captus. Ventidius primus Romanorum Parthos ſuperat. Curio promptus & popularis orator Romæ habetur inſignis, qui deinceps in Africa pudore amiſſi exercitus mori maluit, quam evadere. Virgilius ſumpta virili toga Mediolanum

tranſ-

transgreditur, & post breve tempus Romam pergit. Cæsar Germanos & Gallos capit. Principium belli civilis Cæsaris, & Pompeji. Diodorus Siculus Græcæ scriptor historiæ clarus habetur. Pompejus prælio victus & fugiens à spadonibus Alexandrini regis occiditur. M. Cælius prætor & T. Annius Milo exules oppressi sunt, res novas in Thuriano Brutioque agro simul molientes.

ROMANORUM MONARCHIA.

Romanis regnavit primus C. JULIUS CÆSAR ann. IV. mens. VII.

Ab hoc loco Antiocheni sua tempora computant.

Romanis regnavit secundus OCTAVIANUS CÆSAR ann. LVI. mens. VI.
à quo AUGUSTI Reges Romanorum.

JUDÆORUM REGES ALIENIGENÆ.

Deficiente Pontificum principatu Judæis regnavit Herodes alienigena.

Judæis regnavit primus HERODES Antipatri Ascalonitæ Fil. ann. XXXVII.

Judæis regnavit secundus ARCHELAUS Herodis Fil. ann. IX.

Decretum Senatus & Athenienſium ad Judæos mittitur, qui per legationem amicitiam postularant. Cassius capta Judæa Templum spoliat. Antigonus contra Judæos dimicans tandem occiditur: à quo, usque in præsens tempus, Jerosolymarum regnum destructum est. Si quidem Herodes post eum à Romanis constitutus est Princeps alienigena, & nihil omnino pertinens ad Judæam. Herodes Antipatri Ascalonitæ, & matris Cypridis Arabissæ filius à Romanis Judæorum susceptit principatum : cujus tempore Christi nativitate vicina, Regnum & Sacerdotium Judææ, quod prius per successiones minorum tenebatur, destructum est, completa prophetia, quæ ita per Moysen loquitur: *Non deficiet Princeps ex Iuda, neque dux de femoribus ejus, donec veniat cui repositum est. & ipse est expectatio gentium.* In hoc etiam loco Christus, quem Danielis scriptura significat, accepit finem. Nam usque ad Herodem, Christi, id est Sacerdotes, erant reges Judæorum : qui imperare cœperunt à sexagesima quinta Olympiade, & ab instauratione Templi sub Dario, usque ad Hyrcanum, & centesimam sextam Olympiadem, annis CCCCLXXXIII in medio transactis : quos Daniel quoque significat dicens : *Et scies & intelliges : Ab initio sermonis restaurandi, & ædificandi Ierusalem, usque ad Christi principatum, hebdomades septem, & hebdomades sexaginta duæ :* quæ Hebdomades LXIX faciunt annos CCCCLXXXIII : in quibus Christi, id est Sacerdotes per unctionem consecrati regnaverunt, usque ad Hyrcanum : quo extremo omnium à Parthis capto, Herodes Antipatri filius nihil ad se pertinentem Iudæam ab Augusto & Senatu accepit : filiique ejus post eum regnaverunt usque ad novissimam Ierosolymarum captivitatem, nequicquam ex successione sacerdotalis generis Pontificibus constitutis, neque perpetuitate vitæ secundum legem Moysi servientibus Deo. Ignobiles vero quidam, & alio tempore alii, & nonnulli unius anni, sive modico amplius à Romanis Imperatoribus Sacerdotium emebant. Quæ omnia etiam Propheta Daniel vaticinatur dicens : *Et post hebdomadas* VII, *&* LXII *interibit Christus, & judicium non erit in eo : & Templum & Sanctum corrumpet populus duce veniente : & cædentur in cataclysmo belli.* Et in consequentibus : *Et super Templum*, inquit, *abominatio desolationum : & usque ad consummationem temporum consummatio dabitur super desolationem.* Herodes Ananielum quendam Babylonia accitum Pontificem Judæorum constituit : & post exiguum temporis Aristobulum fratrem uxoris suæ, nepotem Hyrcani successorem ei dedit : quo post annum interfecto, rursum Ananiëlo reddidit sacerdotium. Herodes apud Jerosolymam multas & magnas ædes construit. Herodes Samariam olim jam in cineribus sedentem à fundamentis suscitans, in honorem Augusti Augustam, id est Sebasten appellavit: & in Pancade hoc templum, quod vocavit Panion, extruxit. Herodes Cæsaream in nomine Cæsaris condidit, quæ prius Turris Stratonis vocabatur. Herodes Anthedonam condidit : & Antipatridam atque Herodion in honorem patris Antipatri & suum extruxit. Innumerabilia quoque opera in singulis Syriarum urbibus, quas regebat, solertissime ædificavit. Herodes Hyrcanum, qui olim sacerdos Judæorum fuerat, de captivitate Parthica regressum, & filium ejus, qui sacerdotio patris successerat, interficit. Sororem quoque ejus uxorem suam cum duobus propriis filiis jam adolescentibus, & matrem uxoris occisæ socrum suam crudelissime necat. Herodes ad ea, quæ supra crudelissime gesserat, etjam hoc addidit. Virum sororis suæ Salomæ interfecit: & quum eam alii tradidisset uxorem, etiam hunc necat. Scribas quoque & interpretes divinæ leges simili scelere occidit Quirinus

nus ex consilio Senatus in Iudæam missus censum domuum possessionumque describit. Iesus Christus filius Dei in Bethleem Juda nascitur. Tertullianus in eo libro, quem contra Iudæos scripsit, affirmat Christum quadragesimo anno Augusti natum, & quintodecimo Tiberii esse passum. Colliguntur omnes ab Abraham, usque ad nativitatem Christi, anni duo millia quindecim. Iudas Galilæus ad rebellandum Iudæos cohortatur. Herodes, quum Christi nativitatem Magorum indicio cognovisset, universos in Bethleem pueros jussit interfici. Herodes morbo intercutis aquæ, scatentibus toto corpore vermibus, miserabiliter & digne moritur. In Herodis locum Archelaus ab Augusto substituitur: & Tetrarchæ fiunt quatuor fratres ejus, Herodes, Antipater, Lysias, & Philippus. Archelaus nono anno regni sui in Viennam urbem Galliæ relegatur.

Ptolemæi cadaver cum lorica aurea in Nilo inventum. Cæsar in Ægypto regnum Cleopatræ confirmat ob stupri gratiam. Romæ basilica Iulia dedicata. Prohibitæ lecticis margaritisque uti quæ nec viros, nec liberos haberent, & minores essent annis quinquaginta quinque. Nigidius Figulus Pythagoricus & Magus in exilio moritur. Antonius decernit Quintilem mensem Iulium debere dici, quia in eo fuisset natus Iulius. Cassius Iudæa capta templum spoliat. Idibus Martiis C. Iulius Cæsar in curia occiditur: & fasces statim susceptit P. Dolabella. C. Cæsaris corpus in Rostris ob honorem concrematum. Servius Sulpitius Iurisconsultus, & P. Servilius Isauricus publico funere elati. Romæ tres simul Soles exorti paulatim in eundem orbem coaluerunt. Inter cætera portenta, quæ toto orbe facta sunt, bos in suburbano Romæ ad arantem locutus est, *Frustra se urgeri. Non enim frumenta, sed homines brevi defuturos.* Antonius adversum Cæsarem Augustum bellum movet. Laberius Mimorum scriptor decimo mense post C. Cæsaris interitum Puteolis moritur. Publius Mimographus natione Syrus Romæ scenam tenet. Cicero in Formiano suo ab Herennio & Popilio occiditur LXIV ætatis suæ anno; cujus caput cum manu dextra pro Rostris positum: juxtaque coronata imago Popilii militis, qui eum occidirat. Ovidius Naso nascitur in Pelignis. C. Falcidius Tribunus plebis legem tulit, ne quis plus testamento legaret, quam ut quarta pars hæredibus superesset. Curtius Salassus in insula Arada cum quatuor cohortibus vivus combustus est, quod tributa gravius exigeret. Vibium Maximum designatum Quæstorem agnovit dominus suus, & abduxit. E taberna meritoria trans Tiberim oleum terra erupit, fluxitque toto die sine intermissione, significans Christi gratiam ex gentibus. Antonium superat Augustus, & interveniente Senatu in amicitiam cum eo regreditur. Cornificius poëta à militibus destitutus interiit, quos sæpe fugientes *galeatos lepores* appellaverat. Hujus soror Cornificia, cujus extant insignia epigrammata. Templa Rhodiorum depopulatus est Cassius. Secunda secessio Augusti & Antonii. Cornelius Nepos scriptor historicus clarus habetur. Furnii, pater & filius, clari oratores habentur: quorum filius Consularis ante patrem moritur. Sallustius diem obiit quadriennio ante Actiacum bellum. M. Bavius poëta, quem Virgilius in Bucolicis notat, in Cappadocia moritur. Antonii, & Augusti fœdus. Colonias deduxere Romani. Augustus triumphavit pedestris certaminis triumpho. Antonius Cleopatræ Arabiam tradidit. Augusti & Antonii tertiæ dissensionis exordium: quod repudiata sorore Cæsaris Cleopatram duxisset uxorem. Nicetes, & Hybreas, & Theodorus, & Plutio nobilissimi artis rhetoricæ Græci præceptores habentur. Cleopatra & Antonius semet interficiunt, & Ægyptus fit Romana provincia: quam primum tenuit Cornelius Gallus, de quo Virgilius scribit in Bucolicis. Usque ad Cleopatram, qui vocabantur Lagidæ in Ægypto, regnaverunt annis ducentis nonaginta quinque. Hinc quidam primum annum Augusti monarchiæ supputant. Artorius medicus Augusti post Actiacam victoriam naufragio periit. Cæsar Augustus appellatus: à quo Sextilis mensis Augusti nomen accepit. Cum ingenti triumphorum pompa Augustus Romam ingressus: & Cleopatræ liberi Sol & Luna ante currum ejus ducti. Nicopolis juxta Actiacum condita, & *Agon Actiacus* constitutis. Augustus Romanis plurimas leges statuit. Censu Romæ agitato inventa sunt civium Romanorum centena & LXIV millia. Anaxilaus Larissæus Pythagoricus & Magus ab Augusto urbe Italiaque pellitur. M. Terentius Varro Philosophus prope nonagenarius moritur. Thebæ Ægypti usque ad solum dirutæ. Cornelius Gallus Forojulienſis, poëta, à quo primum Ægyptum rectam supra diximus, quadragesimo ætatis suæ anno propria se manu interfecit. Tralles terræ motu consederunt. Indi ab Augusto per legatos amicitiam postularunt. Messala Corvinus primus præfectus Urbis factus sexto die magistratu se abdicavit incivilem potestatem esse contestans. Augustus Calabriam & Gallos vectigales facit. Munacius Plancius Ciceronis discipulus, orator, habetur insignis:

gnis : qui quum Galliam comatam regeret, Lugdunum condidit. M. Lollius Galatiam Romanam provinciam facit. Augustus, quum ei monarchia deferretur, renuit. Quintilius Cremonensis Virgilii & Horatii familiaris moritur. Augustus Cyzicenos libertate privavit. Pylades Cilix Pantomimus, quum veteres ipsi canerent & saltarent, primus Romæ chorum & fistulam sibi præcinere fecit. Tiberius ab Augusto missus occupavit Armeniam. Atratinus, qui septemdecim natus annos Cœlium accusaverat, clarus inter oratores habetur : & ad extremum morborum tædio in balneo voluntate exanimatus heredem dereliquit Augustum. Cantabri res novas molientes opprimuntur. Virgilius Brundusii moritur Sentio Augurino & Lucretio Cinna Coss. Ossa ejus Neapolim translata in secundo ab urbe miliario sepeliuntur, titulo istiusmodi supra scripto, quem moriens ipse dictaverat :

MANTUA ME GENUIT. CALABRI RAPUERE. TENET NUNC
PARTHENOPE. CECINI PASCUA, RURA, DUCES.

Germanos in arma versos M. Lollius superat. Varius & Tucca Virgilii & Horatii contubernales, Poëtæ, habentur illustres : qui Æneidum postea libros emendarunt sub ea lege, ut nihil adderent. Augustus Cajum Agrippam adoptavit in filium. Æmilius Macer Veronensis Poëta in Asia moritur. Tiberius Vindelicos, & eos, qui Thraciarum confines erant, Romanas provincias fecit. Bosphorum Agrippa capit. Augustus à Senatu Pontifex Maximus appellatur. Tiberius Cæsar de captis Pannoniis triumphat. Horatius quinquagesimo ætatis suæ anno Romæ moritur. Passienus pater declamator insignis diem obiit. Tiberius vastata Germania imperator appellatur. Tiberius de Retis, Vindelicis, Armeniis & Pannoniis triumphavit. Albucius Silo Novariensis clarus rhetor agnoscitur. Augustus filiam suam Juliam in adulterio deprehensam damnat exilio. M. Tullius Tiro Ciceronis libertus, qui primus notas commentus est, in Puteolano prædio, usque ad centesimum annum consenescit. Augustus gladiatorum ludum & navale certamen exhibuit. M. Melissus Spoletinus Grammaticus agnoscitur. M. Porcius Latro Latinus declamator tædio duplicis quartanæ semet interficit. C. Cæsar amicitiam cum Parthis facit. Augustus Tiberium & Agrippam in filios adoptavit. Asinius Pollio orator & Consularis, qui de Dalmatiis triumpharat, LXXX ætatis suæ anno in villa Tusculana moritur. Fames Romæ ita ingens facta, ut quinque modii venderentur denariis XXVII semis. Tiberius Cæsar Dalmatas Sarmatasque in Romanam redigit potestatem. Messala Corvinus orator ante biennium, quam moreretur, ita memoriam ac sensum amisit, ut vix pauca verba conjungeret : & ad extremum ulcere sibi circa sacram spinam nato, inedia se confecit anno ætatis LXXII. Augustus cum Tiberio filio suo censum Romæ agitans invenit hominum nonagesies tercentena & septuaginta millia. Defectio Solis facta : & Augustus LXXVII ætatis suæ anno Atellæ in Campania moritur, sepeliturque Romæ in Campo Martio.

TIBERIUS CÆSAR tertius Romanorum imperator regnavit ann. XXIII. Hic multos reges ad se per blanditias evocatos nunquam remisit : in quibus & Archelaum Cappadocem : cujus regno in provinciam verso, Mazacam nobilissimam civitatem Cæsaream appellari jussit. Drusum consortem regni facit : qui veneno periit. XV ejus anno JOHANNES filius Zachariæ in deserto juxta Jordanem fluvium prædicat, & hinc ipse quoque Dominus JESUS CHRISTUS in populo salutarem viam annunciat. XVIII anno ejus JESUS CHRISTUS secundum prophetias ad passionem venit. XIX anno Ecclesiæ Jerosolymitanæ primus Episcopus ab Apostolis ordinatur JACOBUS frater. Ex quo loco considerandum, quantæ deinceps calamitates Judæorum gentem oppresserint. Sejanus Præfectus Tiberii, qui apud eum plurimum poterat, instantissime cohortatur, ut gentem Judæorum deleat. Philo meminit in libro legationis secundo. Pilato de Christianorum dogmate ad Tiberium referente, Tiberius retulit ad Senatum, ut inter cætera sacra reciperetur. Verum quum ex consulto Patrum Christianos eliminari Urbe placuisset, Tiberius per edictum accusatoribus Christianorum comminatus est mortem. Philippus Tetrarcha Paneadem, in qua plurimas ædes extruxerat, Cæsaream Philippi vocavit, & Iuliadem civitatem aliam. Tiberius in Campania moritur.

CAJUS CÆSAR cognomento CALIGULA quartus Romanorum imperator regnavit ann. III. mens. X. Hic semetipsum in Deos retulit. Memmii Reguli uxorem duxit, impellens eum, ut uxoris suæ patrem esse se scriberet. Petronio præfecto Syriæ præcepit, ut in Ierosolymis statuam suam sub nomine Iovis Optimi Maximi poneret. Itaque toto orbe Romano, sicuti Philo scribit, & Iosephus, in Synagogis Iudæorum statuæ, & imagines, & aræ Cajo Cæsari consecratæ. Plurimi nobilium ab eo interfecti. Sorores suas, quibus stuprum intulerat,

insularum exilio condemnat. Omnes exules jubet interfici. A protectoribus suis occiditur in Palatio, anno ætatis suæ vicesimo nono.

CLAUDIUS Romanorum quintus imperator regnavit ann. XIII. mens. IX. dieb. XXVIII. Iste est Claudius patruus Drusi, qui apud Moguntiacum monumentum habet. Hujus anno secundo PETRUS Apostolus, quum primus Antiochenam Ecclesiam fundasset, Romam mittitur, ubi Euangelium prædicans XXV annis ejusdem Urbis Episcopus perseverat: & primus Antiochiæ Episcopus ordinatur EVODIUS. MARCUS autem Euangelista interpres Petri in Ægypto & Alexandriæ Christum annunciat. Claudius de Britannis triumphavit: Orcadas insulas Romano adjecit imperio. Sub eodem descriptione Romæ facta, inventa sunt civium Romanorum LXVIII centena XLIV millia: & Thracia huc usque regnata in provinciam redigitur. Hujus anno IX fames facta in Græcia. Modius sex drachmis venumdatus est. Moritur Claudius in Palatio anno ætatis LXIV.

NERO Romanorum sextus imperator regnavit ann. XIII. mens. VII. dies XXVIII. Hujus avunculus fuit Cajus Caligula. Hic Agrippinam matrem suam, & sororem patris interficit. Tantę luxurię fuit, ut frigidis & calidis lavaretur unguentis: retibusq; aureis piscaretur, quę purpureis funibus extrahebat. Thermas ædificat, quas Neronianas appellavit. Romæ in citharistarum agone contendens omnes superat. In Olympiade coronatur Cerycas, citharistas, Tragœdos, aurigas vario certamine superans. Rursus Isthmia, Pythia, Actia celebrans inter cerycas, Tragœdos, & citharistas coronatur. Huic in expensas centies centena milia decreto Senatus annua subministrantur. Ut similitudinem Trojæ ardentis inspiceret, plurimâ parte Romanæ urbis incendit. Multi nobilium Romæ ab eo interfecti. Cum cæteris viris insignibus & Octaviam uxorem suam interfecit: Cornutumq; Philosophum præceptorem Persii; in exilium fugat. Supra omnia scelera sua persecutionem in Christianos facit: in qua PETRUS & PAULUS gloriose Romæ occubuerunt. Quum à Senatu quæreretur ad poenam, è Palatio fugiens ad quartum Urbis miliarium in suburbano liberti sui, inter Salariam & Nomentanâ viam semet interficit, anno ætatis XXXII. Atq; in eo omnis Augusti familia consumpta est.

Post Neronem GALBA in Iberia, VITELLIUS in Germania, OTHO Romæ imperium arripuerunt. Galba septimo mense imperii sui in medio Romanæ urbis foro capite truncatur. Otho tertio regni sui mense apud Vebriacum propria manu occubuit. Vitellius à Vespasiani ducibus occisus in Tiberim projicitur.

VESPASIANUS Romanorum septimus imperator regnavit ann. IX. mens. IX. dieb. XXII. Hic apud Judæam imperator ab exercitu appellatus, bellum Tito filio commendans Romam per Alexandriam proficiscitur. Hujus anno secundo Titus Judæa capta, & Jerosolymis subversis DC virorum milia interfecit. Vespasianus Capitolium incensum ædificare orsus est. Achajam, Lyciam, Rhodum, Byzantium, Samum, Thraciam, Ciliciam, Commagenam, quæ liberæ antea, & sub Regibus amicis erant, in provinciam redegit. Colonias deduxit: & mortuus est profluvio ventris in villa propria circa Sabinos, anno ætatis LXIV.

TITUS octavus Romanorum imperator regnavit ann. II. mens. II. Hic filius Vespasiani in utraque lingua disertissimus fuit, & tantæ bonitatis, ut, quum quadam die recordatus fuisset in cœna, nihil se in illo die cuiquam præstitisse, dixerit: AMICI, HODIE DIEM PERDIDI. Amphitheatrum Romæ ædificavit: & in dedicatione ejus quinque milia ferarum occidit. Morbo periit in ea villa, in qua pater ejus, anno ætatis XLII.

DOMITIANUS nonus Romanorum imperator regnavit ann. XV. mens. V. Hic Titi frater junior eunuchos fieri prohibuit: plurimos Senatorum in exilium misit: multos nobilium perdidit: eos, qui de genere David erant, interfici præcepit, ut nullus Judæorum regni reliquus foret. Et scribit Bruttius plurimos Christianorum sub hoc fecisse martyrium: inter quos & Flaviam Domitillam Flavii Clementis Consulis ex sorore neptem in insulam Pontiam relegatam, quia se Christianam testata sit. Tantæ superbiæ fuit, ut aureas & argenteas statuas sibi in Capitolio poni jusserit. Primus Dominum se & Deum appellari jussit. Duos menses aliter appellavit, Septembrem Germanicum, & Octobrem Domitianum. De Dacis & Germanis triumphavit. Multa opera Romæ fecit. Templum sine lignorum admixtione constituxit. Vites in urbibus seri prohibuit. Philosophos & Mathematicos Roma per edictum extrudit. Secundus post Neronem Christianos persequitur. Et sub eo Johannes Apostolus in Pathmum relegatus Apocalypsim vidit, quam Irenæus interpretatur. Domitianus occiditur in Palatio, & per vespilliones ignobiliter exportatur anno ætatis XXXV.

NERVA Romanorum decimus imperator regnavit anno uno, mens. IV. Senatus decrevit, ut omnia, quæ Domitianus statuerat, in irritum deducerentur. Itaque multi, quos injuste ejecerat, de exilio reversi. Nonnulli propria bona receperunt. Ajunt & Apostolum Johannem

nem hoc tempore exilio ſolutum Epheſum ſeceſſiſſe: in qua urbe & hoſpitiolum & amicos amantiſſimos ſui habebat. Nerva morbo periit in hortis Salluſtianis anno ætatis LXXII, quum jam Trajanum adoptaſſet in filium. Decreto Senatus in Deos relatus eſt.

TRAJANUS undecimus Romanorum imperator regnavit ann. XIX. menſ. VI. Hic natus Italicæ in Hiſpania Agrippinæ in Galliis imperator factus eſt. De Dacis & Scythis triumphavit. Victo Decebalo Rege Daciam fecit provinciam: Iberos, Sauromatas, Oſroenos, Arabas, Boſporanos, Colchos in fidem accipit. Seleuciam, Cteſiphontem, Babylonem occupavit, & tenuit. in mari rubro claſſem inſtituit, ut per eam Indiæ fines vaſtaret. Tertiam perſecutionem in Chriſtianos movet. Armeniam, Aſſyriam, Meſopotamiam fecit provincias. Judæis Meſopotamiæ rebellantibus præcepit Lyſiæ Quieto, ut eos provincia exterminaret. Adverſum quos Quietus aciem inſtruens infinita milia eorum interfecit: & ob hoc procurator Judææ ab imperatore decernitur. Morbo in Selinunte periit, ſive, ut alibi ſcriptum reperimus, apud Seleuciam Iſauriæ profluvio ventris extinctus eſt, anno ætatis LXIII, menſe nono, die quarto. Oſſa ejus in urnam auream conlata, & in foro ſub columna poſita. Soluſque omnium intra Urbem in foro ſepultus. Senatus eum in Deos retulit.

HADRIANUS duodecimus Romanorum imperator regnavit ann. XXI. Hic Italicæ in Hiſpania natus conſobrinæ Trajani filius, eruditiſſimus in utraque lingua, ſed in puerorum amore parum continens fuit. Alexandriam à Romanis ſubverſam publicis inſtauravit impenſis. Trajani invidens gloriæ de Aſſyria & Meſopotamia, & Armenia, quas ille provincias fecerat, revocavit exercitum. Judæos capit ſecundo contra Romanos rebellantes. Reliqua tributorum Urbis relaxavit, chartis publice incenſis. Plurimos etiam ipſis tributis liberos præſtitit. Ad Nicomediæ, & vicinarum urbium inſtaurationem, quæ terræ motu facto everſæ ſunt, de publico eſt largitus inpenſas. In Lybiam, quæ à Judæis vaſtata fuerat, colonias deducit. Athenienſibus leges petentibus ex Draconis, & Solonis reliquorumque libris jura componit. Cephiſum fluvium, qui Eleuſinam inundavit, ponte conjungens Athenis hiemem exegit, & ſacris Eleuſinæ initiatus Athenienſibus multa dona largitur: & quum Athenis inſignes & plurimas ædes feciſſet, Agonem edidit: bibliothecamq; miri operis extruxit. Huic Quadratus diſcipulus Apoſtolorum, & Ariſtides Athenienſis noſter Philoſophus libros pro Chriſtiana religione dedere compoſitos. Et Serenus Grannius legatus vir apprime nobilis literas ad eum miſit, iniquum eſſe dicens clamoribus vulgi innocentum hominum ſanguinem concedi, & ſine ullo crimine nominis tantum & ſectæ reos fieri. Quibus commotus Hadrianus Minutio Fundano Proconſuli Aſiæ ſcribit, non ſine objectu criminum Chriſtianos condemnandos. Cujus Epiſtolæ uſq; ad noſtram memoriam durat exemplum. Judæis in arma verſis, & Palæſtinam depopulantibus Tenio Rufo provinciam tenenti ad opprimendos rebelles miſit exercitum. Antinoum puerum eximiæ pulchritudinis in Ægypto mortuum vehementer deperiens in Deos refert: ex cujus nomine etiam urbs appellata eſt. Rebus Judæorum penitus oppreſſis AELIA condita, & in fronte ejus portæ, qua à Bethleheem egredimur, Sus ſcalptus in marmore prominens, ſignificans Romanæ poteſtati ſubjacere Judæos. Hadrianus morbo intercutis aquæ apud Bajas moritur major LX annis.

ANTONINUS Pius tertius decimus Romanorum imperator regnavit ann. XXII. menſes III. Huic Juſtinus Philoſophus noſtri dogmatis librum pro noſtra religione conſcriptum reddidit, cui Creſcens Cynicus, quia ſeguloſum & prævaricatorem Philoſophiæ coarguebat, perſecutionem ſuſcitavit: in qua ille glorioſe pro Chriſto ſanguinem fudit. Antonius autem apud Lorium villam ſuam duodecimo ab urbe miliario moritur, ann. Vitæ ſuæ LXXVII.

MARCUS ANTONINUS Romanorum quartus decimus imperator regnavit ann. XIX. menſe uno. Iſte & Lucius AURELIUS COMMODUS primiæ quo jure imperium adminiſtraverunt: quum uſque ad hoc tempus ſinguli Auguſti fuiſſent. Lucius cum fratre de Parthis triumphavit, & anno regni nono, ſive, ut alii putant, undecimo, inter Concordiam & Altinum apoplexi à extinctus eſt ſedens cum fratre in vehiculo. Perſecutione orta, in Aſia Polycarpus & Pionius fecere martyrium: quorum ſcript æquoq; paſſiones feruntur. Plurimi vero in Gallia glorioſe ob nomen interfecti: quorum uſque in præſentem diem condita libris certamina perſeverant. Unde Antonino Imperatori Melito Aſianus Sardienſis Epiſcopus Apologeticum pro Chriſtianis tradidit. Imperator autē Antonnius multis adverſum ſe naſcentibus bellis ipſis intererat. Sæpe duces nobiliſſimos deſtinabat, in quibus ſemel, Pertinaci, & exercitui, qui cum eo in Quadorum regione pugnabat, ſiti oppreſſo, pluvia divinitus miſſa eſt: quum è contrario Germanos & Sarmatas fulmina perſequerentur, & plurimos eorum interficerent. Extant literę M. Aurelii graviſſimi Imperatoris, quibus illam Germanicam ſitim Chriſtianorum forte militum precationibus imperato imbri diſcuſſam conteſtatur. Antonius

ninus Commodum filium ſuum conſortem regni fecit,& cum eo de hoſtibus triumphavit, quos per triennium,apud Carnuntum habens ſtativa caſtra,vexaverat. Ambo imperatores multis multa largiti ſunt:& pecuniam,quæ fiſco debebatur, provinciis concedẽtes,tabulas debitorũ in medio Romanæ urbis foro incendi fecerunt. Ac ne quid bonitati deeſſet, duras quaſq; leges novis cõſtitutionibus tẽperarunt. Antoninus vero poſt victoriã adeo in editione munerũ magnificus fuit, ut centum ſimul leones exhibuerit. In Pannonia morbo periit.

COMMODUS Romanorum quintus decimus imperator regnavit ann. XIII. Hic de Germanis triumphavit : Thermas Commodianas Romæ fecit : Septembrem menſem nomine ſuo appellavit. Coloſſi capite ſublato,ſuæ imaginis caput juſſit ei imponi : multos nobilium interfecit,& ſpectacula populo Romano præbuit inſignia. Strangulatur in domo Veſtiliani.

HELVIUS PERTINAX Romanorum decimus ſextus imperator imperavit menſ. VI. Hic ſeptuagenario major, quum Præfecturam urbis ageret,ex Senatuſconſulto imperare juſſus eſt. Obſecrante Senatu, ut ſororem ſuam Auguſtam, & filium ſuum Cæſarem appellaret,contradixit,ſufficere teſtatus, quod ipſe regnaret invitus. Occiditur in Palatio Juliani juriſperiti ſcelere, quem poſtea Severus apud Mulvium pontem interfecit.

SEVERUS ſeptimus decimus Romanorum imperator regnavit ann. XVIII. Hic provincia Tripolitana, oppido Lepti ſolus ex Africa, uſque in præſentem diem, Romanus imperator fuit : & in honorem Pertinacis,quem Iulianus occiderat,Pertinacem ſe cognominari juſſit. Parthos & Adiabenos ſuperavit, Arabaſq; interiores ita cecidit,ut regiones eorum Romanam provinciam fecerit. Ob quæ PARTHICUS & ARABICUS ADIABENICUS cognominatus eſt. Clodio Albino,qui ſe in Gallia Cæſarem fecerat,interfecto apud Lugdunum,in Britannos bellum transfert,ubi,ut receptas provincias ab incurſione barbarica faceret ſecuriores, vallum per CXXXII paſſuum milia à mari ad mare duxit. Moritur Eboraci in Britannia.

ANTONINUS cognomento CARACALLA Severi filius decimus octavus Romanorum imperator regnavit ann. VI. ita vocatus propter genus veſtis, quod Romæ erogaverat : & è contrario Caracallæ ex hujus nomine Antoninianæ dictæ. Romæ Thermas ſui nominis ædificavit. Tam impatiens libidinis fuit, ut novercam ſuam Iuliam uxorem duxerit. Interficitur inter Edeſſam, & Carras anno ætatis XLIII.

MACRINUS decimus nonus Romanorum imperator regnavit annum unum. Hic præfecturam Prætorii gerens imperator factus. Occiditur in Archelaide.

AURELIUS ANTONINUS ELIOGABALUS Romanorum viceſimus imperator regnavit ann. IV. Hic Antonini Caracallæ, ut putabatur, filius, & ſacerdos Eliogabali templi adeo impudice in imperio ſuo vixit, ut nullum genus obſcœnitatis omiſerit. Romæ occiditur tumultu militari cum matre Symiaſera.

ALEXANDER MAMAEAE Romanorum viceſimus primus imperator regnavit ann. XIII. Hic Xerxem Regem Perſarum glorioſiſſime vicit, & diſciplinæ militaris tam ſeverus corrector fuit,ut quaſdam tumultuantes legiones integras exauctoraverit. Thermas Alexandrinas Romæ ædificavit. In matrem Mamæam unice pius fuit : & ob id omnibus amabilis. Occiditur Mogontiaci tumultu militari.

MAXIMINUS viceſimus ſecundus Romanorum imperator regnavit ann. III. Hic primus ex corpore militari ſine Senatus auctoritate ab exercitu imperator electus eſt. Adverſus Eccleſiarum ſacerdotes perſecutionem facit. Aquilejæ à Pupieno occiditur.

GORDIANUS Romanorum viceſimus tertius imperator regnavit ann. VI. Hoc Romam ingreſſo, Pupienus & Albinus, qui imperium arripuerant, in Palatio occiſi. Ipſe vero adhuc admodum adoleſcens, Parthorum natione ſuperata, quum victor reverteretur in patriam, fraude Philippi præfecti prætorio haud longe à Romano ſolo interfectus eſt. Cui milites tumulum ædificant, qui Euphrati imminet, oſſibus ejus Romam revectis.

PHILIPPUS viceſimus quartus Romanorum imperator regnavit ann. VII. Hic Philippum filium ſuum conſortem regni fecit : primuſq; omnium ex Romanis imperatoribus Chriſtianus fuit. Hoc regnante cum filio milleſimus annus Romanæ urbis expletus eſt : ob quam ſolennitatem innumerabiles beſtiæ in Circo magno interfectæ : ludique in Campo Martio theatrales tribus diebus, & tribus noctibus populo pervigilante celebrati. Atlas mons natali Romanæ urbis cucurrit : & Agon mille annorum actus. Philippus ſenior Veronæ, Romæ junior occiditur.

DECIUS viceſimus quintus Romanorum imperator regnavit ann. I. menſ. III. Hic è Pannonia inferiore Budaliæ natus fuit. Quum Philippos patrem & filium interfeciſſet, ob odium eorum,in Chriſtianos perſecutionem movet,qua Laurentius Diaconus Romæ martyrium dixit. Cum filio in Abritto occiditur.

GALLUS

GALLUS viceſimus ſextus Romanorum imperator cum VOLUSIANO filio regnavit ann. II. menſ. IV. Sub hoc peſtilens morbus multas totius orbis provincias occupavit, maximéque Alexandriam & Ægyptum, ut ſcribit Dionyſius, & Cypriani de mortalitate teſtis eſt liber. Gallus & Voluſianus, quum adverſum Æmilianum, qui in Mœſia res novas moliebatur, ex urbe profecti eſſent, in foro Flaminii, ſive, ut alii putant, Interamnæ interfecti ſunt. Æmilianus autem tertio menſe invaſæ tyrannidis extinctus eſt.

VALERIANUS viceſimus ſeptimus Romanorum imperator cum GALLIENO imperavit ann. XV. Valerianus in Rhetia ab exercitu Auguſtus, Gallienus Romæ à Senatu Cæſar appellatus. Sed Valerianus, in Chriſtianos perſecutione commota, ſtatim à Sapore Perſarum rege capitur: ibique ſervitute miſerabili conſeneſcit. Quo in Perſas abducto, Gallienus noſtris pacem reddidit. Gallieno autem in omnem laſciviam diſſoluto, Germani Ravennam uſque venerunt: Alamanni vaſtatis Galliis in Italiam tranſiere. Græcia, Macedonia, Pontus, Aſiæ depopulatæ per Gothos. Quadi & Sarmatæ Pannonias occupaverunt. Germanis Hiſpanias obtinentibus Tarracon expugnata eſt: Parthi Meſopotamiam tenentes Syriam incurſaverunt, Odenathus Decurio Palmyrenus collecta agreſtium manu ita Perſas cecîdit, ut ad Cteſiphontem caſtra poneret. Galliæ verò per Poſthumum & Victorinum & Tetricum receptæ. Gallienus Mediolani occiditur.

CLAUDIUS viceſimus octavus Romanorum imperator regnavit ann. I. menſ. IX. Sub hoc Alexandriæ Bruchium, quod per multos annos fuerat obſeſſum, tandem deſtruitur. Claudius Gothos Illyricum, & Macedoniam vaſtantes ſuperat. Ob quæ in Curia Clipeus illi aureus, & in Capitolio ſtatua aurea collocata eſt. Moritur Sirmii. QUINTILLUS Claudii frater à Senatu Auguſtus appellatus decimo ſeptimo imperii die Aquilejæ occiditur.

AURELIANUS viceſimus nonus Romanorum imperator regnavit ann. V. menſ. VI. Hic Tetrico apud Catalaunos prodente exercitum ſuum Gallias recepit. Zenobiam apud Timas haud longe ab Antiochia vincit: quæ, occiſo Odenatho marito, Orientis tenebat imperium. Romæ trimphantem Tetricus & Zenobia præceſſerunt. E quibus Tetricus Corrector poſtea Lucaniæ fuit: & Zenobia in urbe ſummo honore conſenuit: à qua hodieque Romæ Zenobia nuncupatur familia. Aurelianus Templum Soli ædificat, & primum Agonem Solis inſtituit: Romam firmioribus muris vallat. Quum adverſum nos perſecutionem moviſſet, fulmen juxta eum, comiteſque ejus ruit. Ac non multo poſt inter Conſtantinopolim, & Heracliam in Cænophrurio viæ veteris occiditur.

TACITUS Romanorum triceſimus imperator regnavit menſ. VI. quo apud Pontum occiſo, obtinuit FLORIANUS imperium diebus LXXXIX. Hoc quoque apud Tarſum interfecto.

PROBUS Romanorum triceſimus primus imperator regnavit ann. VI. menſ. III. Hic Gallias à Barbaris occupatas ingenti virtute reſtituit: Gallos, & Pannonios vineas habere permiſit, Almamque & Aureum montem militari manu conſitos Provincialibus colendos dedit. Tumultu militari apud Sirmium in turre, quæ dicitur Ferrata, occiditur.

CARUS Romanorum triceſimus ſecundus imperator cum filiis NUMERIANO & CARINO regnavit ann. II. Hic Narbonenſis, quum omni Parthorum regione vaſtata Cochen & Cteſiphontem nobiliſſimas hoſtium urbes cepiſſet, ſuper Tigridem caſtra ponens fulmine ictus interiit. Numerianus, quum ob oculorum dolorem lecticula veheretur, inſidiis Apri ſoceri ſui occiſus eſt, vix fœtore cadaveris poſt aliquot dies ſcelere comperto. Carinus prælio victus apud Margum occiditur.

DIOCLETIANUS Romanorum triceſimus tertius imperator regnavit ann. XX. Hic Dalmata Scribæ filius imperator electus ſtatim Aprum in militum concione percuſſit, jurans ſine ſuo ſcelere Numerianum interfectum. Primus adorari ſe ut Deum, & gemmas veſtibus calceamentiſque inferi juſſit: quum ante eum omnes imperatores in modum judicum ſalutarentur, chlamydem purpuream à privato habitu plus haberent. In conſortium regni ſui Herculium Maximianum aſſumit: qui ruſticorum multitudine oppreſſa, quæ factioni ſuæ BACAUDARUM nomen indiderat, pacem Gallis reddidit. Tunc Carauſius ſumpta purpura Britannias occupavit. Narſeus Orienti bellum intulit, Quinquegentiani Africam infeſtaverunt: ob quæ Conſtantius & Galerius Maximianus Cæſares aſſumuntur in regnum. Quorum Conſtantius Claudii ex filia nepos fuit: Galerius in Dacia haud longe à Serdica natus. Atque ut eos Diocletianus etiam affinitate conjungeret, Conſtantius privignam Herculii Theodoram accepit: ex qua poſtea ſex liberos Conſtantini fratres habuit. Galerius filiam Diocletiani duxit Valeriam. Ambo uxores, quas habuerant, repudiare compulſi. Ægyptum Achilleus obtinuit. Buſiris & Coptos contrà Romanos rebellantes ad ſolum uſque ſubverſæ ſunt. Carporum & Baſternarum gentes in Romanum ſolum tranſlatæ. Alexandria

xandria cum omni Ægypto per Achilleum ducem à Romana poteſtate deſciſcens octavo obſidionis menſe à Diocletiano capta eſt. Itaque plurimi per totam Ægyptum gravibus proſcriptionibus exiliiſque vexati, interfectis his, qui auctores perduellionis extiterant. Poſt decem annos per Aſclepiodotum præfectum prætorio Britanniæ receptæ. Galerius Maximianus ſuperato Narſeo, & uxoribus ac liberis, ſororibuſque ejus captis à Diocletiano ingenti honore ſuſcipitur. Diocletianus & Maximianus Auguſti inſigni pompa Romæ triumpharunt, antecedentibus currum eorum Narſei conjuge, ſororibus, liberis, & omni præda, qua Parthos ſpoliaverant. Decimo nono anno Diocletiani, menſe Martio, in diebus Paſchæ, Eccleſiæ ſubverſæ ſunt. Viceſimo autem anno, qui erat ſecundus perſecutionis, Diocletianus Nicomediæ, Maximianus Mediolani purpuram depoſuerunt.

Galerius triceſimus quartus Romanorum imperator regnavit ſolus biennio. Hic cum Constantio regnavit ann. xvi. qui ſextodecimo imperii anno obiit in Britannia Eboraci.

Constantinus Romanorum triceſimus quintus imperator regnavit annos xxx. menſ. x. Hic Conſtantii filius ex concubina Helena procreatus regnum invadit, quarto perſecutionis anno regnare orſus. Ab hoc Maxentius juxta pontem Mulvium ſuperatus occiditur. Criſpum, & Conſtantinum filios, & Licinium adoleſcentem Licinii Auguſti filium Conſtantini ex ſorore nepotem Cæſares appellat. Pacem noſtris reddit. Eo tempore Arius Presbyter de Eccleſia dejectus multos ſuæ impietati ſociat. Ad quorum perfidiam coarguendam Synodus cccxviii Epiſcoporum in Nicæam urbem Bithyniæ congregata omnes Hæreticorum machinas homousi oppoſitione dejecit. Viceſimo anno Vicennalia Conſtantini Nicomediæ facta, & ſequenti anno Romæ edita.

HUC USQUE HISTORIAM SCRIBIT EUSEBIUS PAMPHILI, CUI HIERONYMUS PRESBYTER ISTA SUBJECIT.

DRepanum Bithyniæ civitatem in honorem martyris Luciani ibi conditi Conſtantinus inſtaurans ex vocabulo matris ſuæ Helenopolim nuncupavit. Conſtantinus uxoreni ſuam Fauſtam interfecit. Conſtantinopolim dedicat pene omnium urbium nuditate. Edicto ejus gentilium templa everſa ſunt. Conſtantium filium provehit ad regnum. Tricennalibus ſuis Dalmatium Cæſarem appellat. Extremo vitæ ſuæ tempore ab Euſebio Nicomedienſi Epiſcopo baptizatus in Arrianum dogma declinat: à quo, uſque in præſens tempus, Eccleſiarum rapinæ, & totius orbis eſt ſecuta diſcordia. Quum bellum pararet in Perſas, in Achyrone villa publica juxta Nicomediam moritur, anno ætatis lxvi: poſt quem liberi ejus tres ex Cæſaribus Auguſti appellantur.

Constantius triceſimus ſextus Romanorum imperator cum Constantio & Constantino fratribus regnavit ann. xxiv. menſ. v. dieb. xii. Sub hoc Sapor rex Perſarum, Meſopotamia vaſtata, duobus ferme menſibus Niſibin obſedit. Dalmatius Cæſar, quem patruus Conſtantinus conſortem regni reliquerat filiis, factione Conſtantii patruelis, & tumultu militari, anno imperii ſui tertio interimitur. Conſtantinus bellum fratri inferens juxta Aquilejam Alſæ occiditur. Vario autem eventu adverſum Francos à Conſtante pugnatur: à quo perdomiti: & pax cum eis facta. Bello Perſico nocturno apud Singaram haud dubiam victoriam militum ſtoliditate perdidimus. Neque vero ullum Conſtantio ex novem graviſſimis præliis contra Perſas gravius bellum fuit. Nam, ut alia omittam, Niſibin obſeſſa, Biſabdæ & Amida captæ ſunt. Magnentio apud Auguſtodunum arripiente imperium, Conſtans haud longe ab Hiſpania, anno ætatis ſuæ triceſimo, imperii ſui tertiodecimo, in caſtro, cui Helene nomen eſt, interficitur. Quamobrem turbata Republica Vetranio Murſæ, Nepotianus Romæ imperatores facti. Gallus Cæſar ſolicitatus à Conſtantio patrueli, cui in ſuſpitionem ob regiam indolem venerat, Iſtriæ occiditur. Julianus autem frater Galli Mediolani Cæſar appellatur: à quo magnæ Alamannorum copiæ apud Argentoratum oppidum Galliarum oppreſſæ. Et Conſtantius Mopſocrenis inter Ciliciam Cappadociamque moritur anno ætatis ſuæ xlv.

Julianus Romanorum triceſimus ſeptimus imperator regnavit anno uno, menſibus octo. Hoc ad idolorum cultum converſo, blanda perſecutio fuit, illiciens magis, quam impellens ad ſacrificandum: in qua multi ex noſtris voluntate propria corruerunt. In Perſas profectus noſtrum poſt victoriam Diis ſanguinem voverat: ubi à quodam ſimulato perfuga ad deſerta perductus, quum fame & ſiti Apoſtata perdidiſſet exercitum & inconſultius à ſuorum erraret agminibus, ab obvio forte hoſtium equite conto ilia perfoſſus interiit anno ætatis ſuæ xxxii.

Jovianus

JOVIANUS Romanorum triceſimus octavus imperator regnavit menſibus octo. Hic ex primicerio Domeſticorum imperator factus eſt : & rerum neceſſitate compulſus Niſibin, & magnam Meſopotamiæ partem Sapori Perſarum regi tradidit. Cruditate, ſive odore prunarum, quas nimias adoleri juſſerat, Dadaſtanæ moritur, anno ætatis XXXIII].

VALENTINIANUS Romanorum triceſimus nonus imperator regnavit annis XIII, menſibus quinque. Hic Tribunus Scutariorum è Pannonia Cibalenſis apud Nicæam Auguſtus appellatus fratrem Valentem Conſtantinopoli in communionem regni aſſumit, egregius aliàs Imperator, & Aureliano moribus ſimilis, niſi quod ſeveritatem ejus nimiam, & parcitatem quidam crudelitatem & avaritiam interpretabantur. Subita ſanguinis eruptione, quod Græce APOPLEXIS vocatur, Brigitione moritur. Poſt quem GRATIANUS aſſumpto in imperium VALENTINIANO fratre cum patruo Valente regnat. Valens autem ab Eudoxio Arrianorum Epiſcopo baptizatus noſtros perſequitur : legemque dedit, ut Monachi militarent. De Antiochia exire compulſus ſera pœnitentia noſtros de exiliis revocat. Lacrymabili bello in Thracia, deſerente equitum præſidio, Romanæ legiones à Gothis cinctæ uſque ad internecionem cæſæ ſunt. Ipſe autem imperator Valens, quum ſagitta ſaucius fugeret, & ob dolorem nimium ſæpe equo laberetur, ad cujuſdam viduæ caſam deportatus eſt : quo perſequentibus Barbaris, & incenſa domo, ſepultura quoq; caruit.

HUC USQUE HIERONYMUS PRESBYTER ORDINEM PRÆCEDENTIUM DIGESSIT ANNORUM. QUÆ SEQUUNTUR PROSPER DIGESSIT.

GRATIANUS. Igitur Valente à Gothis in Thracia concremato, Gratianus cum fratre Valentiniano regnat annis ſex.

I. Gratianus parvulum fratrem habens, regni conſortem probatæ ætatis virum Theodoſium in ſocietatem regni adſciſcit.

Gratianus valde religioni fávens Eccleſiis per omnia promptus fuit.

Martinus Turonenſium Epiſcopus Apoſtolicis virtutibus inſignis habetur.

II. Theodoſius in Orientis partibus laſſam Rempublicam reparavit.

III. Maximus Tyrannus in Britannia à militibus imperator conſtituitur.

IV. Incurſantes Pictos & Scotos Maximus ſtrenue ſuperavit.

Priamus quidam regnat in Francia, quantum altius colligere potuimus.

V. Ambroſius libros contra Arrianorum perfidiam luculentiſſimos ad Gratianum Auguſtum ſcribit.

VI. Maximus in Gallias transfretavit : & conflictu contra Gratianum habito, eundem fugitantem Lugduni interfecit.

THEODOSIUS annis undecim.

I. Maximus timens Oriẽtalis imperii principem Theodoſium cum Valentiniano fœdus iniit.

Apud Treveros Manichæi deprehenſi ſummo Maximi ſtudio exterminati.

II. Juſtina mater Valentiniani Arrianis favens in Ambroſium & omnem Mediolanenſem Eccleſiam diverſa injuriarum genera congerit.

Reliquiæ Gervaſii & Protaſii Martyrum ab Ambroſio primum Mediolani repertæ.

Hymni Ambroſii compoſiti, qui nunquam ante in Eccleſiis Latinis modulis canebantur.

III. Maximus indignum ducens contra Eccleſiæ ſtatum agi, locum irrumpendi quod cum Valentiniano junxerat fœdus, invenit. Valentinianus veritus imminentem jam cervicibus ſuis Tyrannum, ad Theodoſium confugit.

HONORIUS & ARCADIUS XXX. II. CCCC.

THEODOSIUS & JOHANNES. XXV. & XX. III.

VALENTINIANUS & MARTIANUS. III. CCCC. XXV.

Auguſtinus Mediolani Rhetoricam apprime docens, omiſſis ſcholis ad fidem rectam convertitur, quum ante Manichæus fuiſſet.

IV. Theodoſius cum exercitu ad Italiam tranſgrediens, Maximum interfecit, & Valentinianum proprio regno reddidit.

Juſtina, quæ Eccleſias vexaverat, ne regnum cum filio reciperet, morte præventa eſt.

Immane Theſſalonicæ geſtum facinus extincti populi egregio pœnitentiæ exemplo Imperator religioſus eluit.

V. Hæreſis Apollinariſtarum ab Apollinare cæpta.

Arriani, qui totum pæne Orientem atque Occidentem commaculaverant, edicto glorioſi Principis Eccleſiis ſpoliantur, quæ Catholicis deputatæ ſunt.

VI. Iohannes Ægyptius Monachus, qui ob vitæ puritatem prophetiæ gratiam à Domino meruit, inſignis habetur.

VII. Poſt Damaſum Romanæ Eccleſiæ regimen triceſimus ſextus Syricius ſuſcepit.

Apud Alexandriam defuncto Petro, Timotheus, & poſt hunc Theophilus Epiſcopi conſtituuntur.

Ieroſolymis poſt Cyrillum Iohannes Eccleſiam recipit.

Apud Antiochiam defuncto Meletio ſubſtituitur Flavianus.

Ingens inter noſtros contentio oborta: quod ſcilicet Epiſcopi, qui ab Hæreticis depulſi fuerant, nollent his ab Imperatore dejectis, alios, quam ſe, ſubſtitui Sacerdotes.

Terribile in cœlo ſignum columnæ per omnia ſimile apparuit.

VIII. Apud Alexandriam templa deſtructa: in quibus Serapis antiquiſſimum & notiſſimum templum, quod quaſi quædam columna ruentem ſuſtinebat idololatriam.

IX. Valentinianus Viennæ ab Arbogaſte Comite ſuo extinguitur: in cujus locum tyrannidem Eugenius invadit.

X. Ad vindicandum Valentiniani interitum, & opprimendam Eugenii tyrannidem Theodoſius in Italiam tranſgreditur, aperto Dei favore conſpirantibus in id elementis.

XI. Eugenio ſuperato Theodoſius undecimo regni ſui anno diem obiit.

ARCADIUS & HONORIUS annos XXXII.

I. Conſtantinopolis eminentem Dei iram, igne ſuper nubem terribiliter fulgente, formidans toto ad pœnitentiam animo converſa ſubterfugit.

Rufinus Boſporitanus, quum ad ſummam militiæ perveniſſet, præferri ſibi Stiliconem non ferens ab eodem interficitur, Hunnorum, quo fulciebatur, præſidio ſuperato.

II. Claudianus Poëta admiratione dignus habetur.

Gildo Africanus in rebellione commota, conſueta Romanis ſtipendia ſubtraxit.

Prudentius Lyricus Poëta noſter, Hiſpanus genere, illuſtre ingenii ſui robur exeruit.

III. Stilico Magiſter militiæ Gildonē Mauritaniæ interfecit, Africa ad priſtinum jus radacta.

Romanæ Eccleſiæ Cathedram triceſimus ſeptimus Innocentius tenet.

IV. Toto orbe Romano antiquæ ſuperſtitionis templa deſtructa.

Paulinus, Nolanus poſtmodum Epiſcopus, admirabili exemplo venditis omnibus, quum eſſet dominus innumerabilium prædiorum, religionem expeditus elegit.

V. Johannes Conſtantinopolites Epiſcopus dictis factiſque clareſcit.

Martinus poſt egregie actam vitam corpore exuitur.

VI. Pelagius veſanus doctrina execrabili Eccleſias commaculare conatur.

VII. Contentio ex doctrina Origenis ſynodum apud Alexandriam movit, cujus extitit ſententia, ut extra Eccleſiam fieret quicunque ſupradicti viri opera probaviſſet.

VIII. Solis facta defectio.

Auguſtinus plurima libris innumerabilibus differit.

IX. Severus ex diſciplina Sancti Martini ejus vitam tribus explicat libris.

X. Sæva Italiæ barbarici motus tempeſtas incubuit. Siquidem Radagajus Rex Gotorum Italiæ limitem vaſtaturus tranſgreditur. Ex hoc Arriani, qui Romano procul fuerant orbe fugati, Barbararum nationum, ad quas ſe contulere, præſidio erigi cœpere.

XI. Multis ante vaſtatis urbibus, Radagajus occubuit: cujus in tres partes per diverſos Principes diviſus exercitus aliquam repugnandi Romanis aperuit facultatem. Inſigni triumpho exercitum tertiæ partis hoſtium, circumactis Hunnorum auxiliaribus, Stilico uſque ad internecionem delevit.

XII. Arcadius Orientis imperium gubernans vitam explet, parvum admodum Theodoſium filium Imperii ſucceſſorem relinquens.

Cæleſtinus triceſimus octavus Romanam Eccleſiam gubernavit.

XIII. Diverſarum gentium rabies Gallias dilacerare exorſa, immiſſu quam maxime Stiliconis indigne ferentis filio ſuo regnum negatum.

XIV. Uticæ in foro Trajani terra diebus ſeptem mugitum dedit.

Inter alia multum Reipublicæ Stiliconis morte conſultum eſt, qui ſaluti Imperatoris tendebat inſidias.

Neſtorius Conſtantinopolites Epiſcopus ad hæreſim, quæ in Chriſto Deum ab homine ſeparat, vertitur.

XV. Johannes Comes Africæ occiſus eſt à populo.

Proculus

Proculus Massilienſis Epiſcopus clarus habetur, quo annuente, magna de ſuſpecto adulterio Remedii Epiſcopi quæſtio agitatur.

XVI. Hac tempeſtate præ valetudine Romanorum vires funditus attenuatæ Britanniæ. Saxonum incurſione devaſtatam Galliarum partem Vandali atque Alani vaſtavere. Quod reliquum fuerat; Conſtantius Tyrannus obſidebat.

Hiſpaniæ partem maximam Suevi occupavere. Ipſa denique orbis caput Roma deprædationi Gothorum fœdiſſime patuit.

XVII. Conſtantinus Tyrannus occiditur.

XVIII. Rurſum alia prædatio Galliarum, Gothis, qui Alarico duce Romam ceperant, Alpes tranſgredientibus.

XIX. Jovinus tyrannidem poſt Conſtantinum invadit. Induſtria viri ſtrenui, qui ſolus tyranno non ceſſit, Dardani, Atavulfus, qui poſt Alaricum Gothis imperitabat, à ſocietate Jovini avertitur. Salluſtius quoque & Sebaſtianus occiſi.

Valentia nobiliſſima Galliarum civitas à Gothis effringitur, ad quam fugiens ſe Jovinus contulerat.

XX. Ingens in Gallia fames.

Aquitania Gothis tradita.

Patroclus Arelatenſis Epiſcopus infami mercatu ſacerdotia venditare auſus.

Heraclius Comes Africæ, qui in Romanæ Urbis reparationem ſtrenuum exhibuerat miniſterium, nova quædam molitus interimitur.

XXI. Placidia ſoror Imperatoris diu captiva, poſtea etiam Regis uxor, Rege fraude ſublato, Conſtantis connubio copulatur.

XXII. Gothi, quum ſe iterum, Atavulfo perempto, moviſſent, Conſtantis repelluntur occurſu.

XXIII. Prædeſtinatorum hæreſis, quæ ab Auguſtini libris male intellectis accepiſſe dicitur initium, his temporibus ſerpere exorſa.

XXIV. Triceſimus nonus Xyſtus Romanam Eccleſiam regit.

XXV. Faramundus regnat in Francia.

XXVI. Solis facta defectio hoc anno.

XXVII. Signum in cælo mirabile apparuit.

Maximus Tyrannus Hiſpaniarum dominatum vi obtinet.

XXVIII. Honoratus, Minervius, Caſtor, Jovianus ſingulorum monaſteriorum Patres in Galliis florent.

XXIX. Conſtantio dignitas imperii ab Honorio ſponte delata, qua vix octo menſibus uſus interiit, Valentiniano octo annorum filio derelicto.

XXX. Maximus Tyrannus de regno dejicitur, ac Ravennam perductus ſublimem ſpectaculorum pompam tricennalibus Honorii præbuit.

XXXI. Placidia, quum inſidias fratri tenderet, deprehenſa eſt, & Romam exilio relegata.

XXXII. Honorius Ravennæ defunctus eſt.

Nullo jure debitum Johannes ex Primicerio Notariorum regnum ſumit: qui vulneratum multis cladibus reliquit imperium.

Theodosius annos xxvii.

I. Placidia ad Theodoſium auxilia precatum mittit.

Sigiſvuldus ad Africam contra Bonifacium properavit.

II. In Galliis Exuperantius Præfectus à militibus interficitur.

Muro Carthago circundata, quæ ex tempore, quo vetus illa deſtructa eſt, ſanctione Romanorum, ne rebellioni eſſet, munimento murorum non eſt permiſſa vallari.

Johanne ab exercitu Orientis victo & perempto, Ravenna deprædatione vaſtata eſt.

Aëtius Gaudentii Comitis in Galliis à militibus occiſi filius cum Chunnis Johanni opem laturus Italiam ingreditur.

III. Valentinianus Romæ imperator factus.

IV. Arelas à Gothis per Aëtium liberatur.

V. Placidia tandem optato illata regno.

Chlodius regnat in Francia.

VI. Caſſianus compertas in Ægypto vitas Patrum doctrinaſque & regulas libris ad plurimos datis exponit.

VII. Aëtius Ihutungorum gentem delere intendit.

VIII. Viginti ferme milia militum in Hiſpaniis contra Vandalos pugnantium cæſa.

Vandali in Africa transfretantes ingentem, lacerata omni provincia, Romanis cladem dedere.

IX. Consulatu Aëtius dedito, Bonifacium, qui ab Regina accitus ex Africa fuerat, declinans ad munitiora conscendit.

Asperitas nimii frigoris etiam saluti plurimorum pernicies extitit.

Bonifacius certamine contra Aëtium habito percussus, victor quidem, sed moriturus abscedit.

X. Quum ad Chunnorum gentem, cui tunc Rugula præerat, post prælium se Aëtius contulisset, impetrato auxilio ad Romanum solum regreditur.

Gothi ad ferendum auxilium à Romanis acciti.

Germanus Episcopus Autisiodori virtutibus & vitæ districtione claresçit.

XI. Aëtius in gratiam receptus.

Rugula rex Chunnorum, cum quo pax firmata, moritur: cui Bleda succedit.

XII. Gallia ulterior Tibatonem principem rebellionis secuta à Romana societate discessit: à quo tracto initio, omnia pene Galliarum servitia in Bagaudam conspiravere.

XIII. Bellum contra Burgundionem gentem memorabile exarsit, quo universa pene gens cum Rege Peretio deleta.

XIV. Capto Tibatone & cæteris seditionis partim principibus vinctis, partim necatis, Bagaudarum commotio conquiescit.

XV. Theodosianus liber omnium legum legitimorum Principum in unum collatarum hoc primum anno editus.

Silvius turbatæ admodum mentis, post militiæ in Palatio exactæ munera, aliqua de religione conscribit.

XVI. Ecclesiæ Romanæ quadragesimus Leo suscepit principatum.

XVII. Pacatis motibus Galliarum Aëtius ad Italiam egreditur.

Deserta Valentinæ urbis rura, Alanis, quibus Sambida præerat, partienda traduntur.

XVIII. Britanniæ usque ad hoc tempus variis cladibus, eventibusque latæ in ditionem Saxonum rediguntur.

XIX. Alani, quibus terræ Galliæ ulterioris cũ incolis dividendæ à Patricio Aëtio traditæ fuerant, resistentes armis subigunt: & expulsis dominis terræ possessionem vi adipiscuntur.

XX. Sabaudia Burgundionum reliquiis datur cum indigenis dividenda.

XXI. Carthago à Vandalis cum omni simul Africa lachrymabili clade & damno imperii Romani potentiam dejecit. ex hoc quippe à Vandalis possidetur.

XXII. Thracia Chunnorum incursione concutitur.

XXIII. Bleda Chunnorum Rex Attilæ fratris fraude percutitur, cui ipse succedit.

XXIV. Nova iterum Orienti consurgit ruina, qua septuaginta non minus civitates Chunnorum deprædatione vastatæ, quum nulla ab Occidentalibus ferrentur auxilia.

XXV. Meroveus regnat in Francia.

Eudoxius arte medicus, pravi sed exercitati ingenii, in Bagauda id temporis mota delatus, ad Chunnos confugit.

XXVI. Eucherius Lugdunensis Episcopus & Hilarius Arelatensis egregiam vitam morte consummant.

XXVII. Hæresis nefaria à quodam Archimandrita commota, cui favorem præbens Theodosius obiit, septem super viginti annis in imperio exactis. Cui Martianus substituitur.

Placidia quoque post irreprehensibilem conversationem hoc anno vitam explevit, filio vicesimum quintum annum in ipso consummante.

VALENTINIANUS ET MARTIANUS.

I. Hac tempestate valde miserabilis Reipublicæ status apparuit, quum ne una quidem sit absque barbaro cultore Provincia: & infanda Arrianorum hæresis, quæ se nationibus barbaris miscuit, catholicæ nomen fidei toto orbe diffusa præsumat.

Attila Gallias ingressus quasi jure debitam poscit uxorem: ubi gravi clade inflicta & accepta, ad propria recedit.

II. Plurima hoc anno signa apparuerunt.

Insperata in Galliis clade accepta furiatus Attila Italiam petit, quem incolæ metu solo territi præsidio nudavere.

III. Synodus Chalcedonẽsis. ubi Eutyche Dioscoroq; dãnatis, omnes, qui se ab eis retraxerunt, in communionẽ recepti, confirmata universaliter fide, quæ de incarnatione Verbi secundum Euangelicam, & Apostolicam doctrinã per sanctum Papam Leonẽ prædicabatur.

Attila

Attila in ſedibus ſuis mortuo, magna primum inter filios ipſius certamina de obtinendo regno exorta ſunt. Deinde aliquot gentium, quæ Hunnis parebant, defectus ſecuti cauſſas & occaſiones bellis dederunt, quibus ferociſſimi populi mutuis incurſibus contererentur.

IV. Inter Valentinianum Auguſtum & Aetium Patricium poſt promiſſæ invicem fidei ſacramenta, poſt pactum de conjunctione filiorum, diræ inimicitiæ convaluerunt: & unde fuit gratia charitatis augenda, inde exarſit fomes odiorum, incentore, ut credium eſt, Heraclio Spadone: qui ita ſibi imperatoris animum inſincero famulatu adſtrinxerat, ut eum facile in quæ vellet, impelleret. Quum ergo Aetius placita inſtantius repetit, & cauſſam *Filocomonus agit, imperatoris manu & circunſtantium gladiis crudeliter confectus eſt, Boetio præfecto prætorii ſimul perépto, qui ei multa amicitia copulatus erat. Mortem Aetii mors Valentiniani non longo poſt tempore conſecuta eſt. Tam imprudenter enim declinata, ut interfecti Aetii amicos armigeroſque ejus ſibimet ſociaret, qui concepti facinoris opportunitatem diſſimulanter aucupantes egreſſum extra Urbem Principem, & ludo geſtationis intentum inopinatis ictibus confoderunt, Heraclio ſimul, ut erat proximus, interempto, & nullo ex multitudine regia ad ultionem tanti ſceleris accenſo. Ut autem hoc parricidium perpetratum eſt, Maximus vir gemini Conſulatus & Patritiæ dignitatis ſumpſit imperium. Qui quum periclitanti Reipublicæ profuturus per omnia crederetur, non ſero documento quid animi haberet probavit: ſic quidem, ut interfectores Valentiniani non ſolum non plecteret, ſed etiam in amicitiam reciperet: uxoremque ejus Auguſti amiſſionem viri lugere prohibitam intra pauciſſimos dies in conjugium ſuum tranſire cogeret. Sed hac incontinentia non diu potitus eſt. Nam poſt alterum menſem nunciato ex Africa Genſerici Regis adventu, multiſque nobilibus, ac popularibus ex urbe fugientibus, quum ipſe quoque, data cunctis abeundi licentia, trepide vellet abſcedere, à famulis Reginæ dilaniatus & membratim dejectus in Tiberim ſepultura quoque caruit. Poſt hunc Maximi exitum confeſtim ſecuta eſt multis digna lacrimis Romana captivitas, & Urbem omni præſidio vacuam Genſericus obtinuit, occurrente ſibi extra portas ſancto Leone Epiſcopo: cujus ſupplicatio ita eum, Deo agente, lenivit, ut, quum omnia in poteſtate ejus eſſent, tradita ſibi civitate, ab igne tamen, & cæde, atque ſuppliciis abſtineret. Per quatuordecim igitur dies ſecura & libera ſcrutatione omnibus opibus ſuis Roma vacuata eſt: multaque milia captivorum, prout quique aut ætate, aut arte placuerunt, cum Regina & filiabus ejus Carthaginem abducti ſunt.

FINIS.

DE

PROSPERI CHRONICO

TESTIMONIA.

Caſſiodorus De Divinis Lectionibus cap. XVII.

Sanctus quoque Proſper Chronica ab Adam ad Genſerici tempora & Urbis deprædationem uſque perduxit.

Gennadius in Catalogo Illuſtr. Vitor.

Proſper homo Aquitanicæ regionis, ſermone ſcholaſticus, & aſſertionibus nervoſus, multa compoſuiſſe dicitur: ex quibus ego Chronica nominis illius prætitulata legi continentia à primi hominis conditione juxta divinarum ſcripturarum fidem, uſque ad obitum Valentiniani Auguſti & captivitatem Urbis Romæ à Genſerico Wandalorum rege factam.

In Conſilio Vaſionenſi:

Proſper Aquitanicus Epiſcopus ſubſcripſi.

Regio Lepidi in æde Carmelitarum:

Hic ſitus eſt Proſper, quo ſancto præſule gaudet
Regium, & hic cineres oſſaque ſacra jacent.
Marmoreo Monachi condunt pia buſta ſepulchro.
Namque vetus turris fregerat alta cadens.

EUSEBII PAMPHILI

CÆSAREÆ PALÆSTINÆ EPISCOPI

CHRONICORUM CANONUM

LIBER POSTERIOR,

QVI CHRONICVS CANON DICITVR.

PROOEMIUM.

MOYSEM gentis Hebrææ, qui primus omnium Prophetarum ante adventum Domini Salvatoris divinas leges ſacris literis explicavit, Inachi fuiſſe temporibus eruditiſſimi viri tradiderunt, ex noſtris Clemens, & Africanus, & Tatianus: ex Judæis Joſephus & Juſtus veteris hiſtoriæ monumenta replicantes. Porro Inachus quingentis annis Trojanum bellum antecedit. Ex Ethnicis vero impius ille Porphyrius in quarto Operis ſui libro, quod adverſum nos caſſo labore contexuit, poſt Moyſem Semiramim fuiſſe adfirmat: quæ apud Aſſyrios CL ante Inachum regnavit annos. Itaque juxta eum DCCC pene & L annis Trojano bello Moyſes ſenior invenitur. Quum hæc ita ſe habeant, neceſſarium duxi veritatem diligentius perſequi. Et ob id in priori libello quaſi quandam materiam futuro operi omnium Regum mihi tempora prænotavi, Chaldæorum, Aſſyriorum, Medorum, Perſarum, Lydorum, Hebræorum, Ægyptiorum, Athenienſium, Argivorum, Sicyoniorum, Lacedæmoniorum, Corinthiorum, Theſſalorum, Macedonum, Latinorum, qui poſtea Romani nuncupati ſunt. In præſenti autem ſtilo eadem tempora contra ſe invicem ponens, & ſingularum gentium annos dinumerans, ut quid cuique coætaneum fuit, ita curioſo ordine coaptavi. Neque me fugit, in Hebræis codicibus diſſonantes ætatum annos inveniri, pluſque vel minus, prout interpretibus viſum eſt, lectitari: ſequendumque illud potius, quod exemplariorum multitudo in fidem traxit. Verum utcunque quis volet, computet, & reperiet Inachi temporibus, quem primum Argis regnaſſe ajunt, Patriarcham Hebræorum fuiſſe Iſraëlem: à quo duodecim Judæorum tribus Iſraëlis vocabulum ſortitæ ſunt. Semiramim autem & Abraham contemporales fuiſſe manifeſtum eſt. Namque Moyſes, junior licet ſupradictis ſit, ab omnibus tamen, quos Græci antiquiſſimos putant, ſenior deprehenditur, Homero ſcilicet, & Heſiodo, Trojanoque bello, ac multo ſuperius Hercule, Muſæo, Lino, Chirone, Orpheo, Caſtore, Polluce, Æſculapio, Libero, Mercurio, Apolline, cæteriſque Diis gentium, ſacriſque, vel vatibus, ipſius quoque Iovis geſtis, quem Græcia in arce divinitatis collocavit. Hos, inquam, omnes, quos enumeravimus, etiam poſt Cecropem Diphyem primum Atticæ Regem fuiſſe convincimus. Cecropem autem præſens Hiſtoria Moyſi coætaneum oſtendet, & antecedere Trojanum bellum annis trecentis quinquaginta. Quod ne cui dubium videatur, ſequens ratio ſic probabit. Quadrageſimo ſecundo anno imperii Auguſti CHRISTUS natus, quintodecimo Tiberii prædicare orſus eſt. Si quis igitur retrorſum annorum ſupputans numerum alterum Darii regis Perſarum quærat annum, ſub quo templum Ieroſolymarum, quod à Babyloniis deſtructum fuerat, inſtauratum eſt, reperiet à Tiberio, uſque ad Darium, annos quingentos quadraginta octo. Darii quippe ſecundus annus ſexageſimæ quintæ Olympiadis anno primo fuit: & Tiberii quintuſdecimus in ducenteſimam priman Olympiadem incurrit. Fiunt ergo inter Darium & Tiberium Olympiades centum triginta ſeptem: anni DXLVIII, quadriennio in una Olympiade ſupputato. Deinde ſecundo Darii anno, LXX deſolationis templi annus expletur. à quo, uſque ad primam Olympiadem, retrorſum numerantur Olympiades LXIIII,

anni

anni ducenti, quinquaginta ſex : qui ſimiliter ſupputantur à ſupradicto deſolationis templi anno, uſque ad quinquageſimum annum Oziæ Regis Iudæorum : ſub quo Eſaias, & Oſee fuerunt. Itaque prima Olympias in Eſaiæ & reliquorum incurrit ætatem, qui cum eo prophetaverunt. Rurſum ſi à prima Olympiade, ad ſuperiora tempora, & uſque ad captivitatem Trojæ proveharis, invenies annos CCCCVI. quos & nos in priore opuſculo digeſſimus, & curioſiſſima Græcorum Hiſtoria conſcribit. Item apud Hebræos à ſupradicto Oziæ anno, & temporibus Eſaiæ prophetæ, uſque ad Samſon, & tertium annum Labdon Iudicis, ſupputabis annos CCCCVI. Samſon autem eſt, quem in corporis robore Herculi ſimilem ferunt poſteri Iudæorum : & mihi videntur non multum inter ſe diſtare tempore. Siquidem ambo circa Trojæ captivitatem fuerunt. Poſt hoc iterum ad priora convertere. Et quum CCC tibi & XXIX annos pes retroactus impleverit, Græcorum Cecropem Diphyem, & Moyſem invenies Hebræorum. Nam à XLV Cecropis anno, uſque ad captivitatem Trojæ, & ab LXXX ætatis Moyſi anno, in quo populum Iſraëliticum de Ægypto eduxit, uſque ad Labdon & Samſon Judices, computantur anni CCCXXIX. Itaque ſine ulla ambiguitate Moyſes & Cecrops, qui primus Athenienſium rex fuit, iiſdem fuere temporibus. Porro iſte eſt Cecrops Diphyes indigena, ſub quo primum in arce oliva orta eſt, & Athenienſium urbs ex Minervæ appellatione ſortita nomen. Hic primus omnium Jovem appellavit; ſimulacra reperit; aram ſtatuit; victimas immolavit, nequaquam iſtiuſmodi rebus in Græcia uſquam viſis. Cætera quoque, quæ apud Græcos mira tractantur, poſteriora Cecropis annis deprehenduntur. Si autem Cecropis, conſequenter & Moyſi, qui cum Cecrope fuit. Poſt hunc enim ſcribitur diluvium ſub Deucalione, incendium ſub Phaëthonte, Erichthonius Vulcani & Terræ filius, Dardanus, qui Dardaniam condidit: de quo Homerus:

Quem primum genuit cæleſti Iupiter arce.

Liberæ quoque raptus, & Europæ : ſacra Cereris atque Iſidis : delubrum in Eleuſina : frumenta Triptolemi : regnum Trois :

Cujus Dii natum Ganymedem ad ſidera raptum:
Vina Iovis magni voluerunt fundere menſis.

Quo tempore quoque Tantalus & Tityus fuerunt, & Apollo natus eſt. Nam Latona Jovis conjux tempore Tityi fuit.

Latonæ autem & Jovis Apollo filius. Poſt quos Cadmus Thebas venit:

Qui Semelem genuit, de qua pulcherrima proles
Liber condignam partu tulit edita frugem.

Porro Liber, & reliqui, quos mox inferemus, poſt centeſimum annum Cecropis fuerunt: Linus ſcilicet, Zethus, & Amphion, Muſæus, & Orpheus, Minos, Perſeus, Æſculapius, gemini Caſtor & Pollux, Hercules, cum quo Apollo ſervivit Admeto : poſt quos facta eſt Trojanæ urbis everſio : quam Homerus longo ſequitur intervallo. Homerus autem Solone, & Thalete Mileſio, ceteriſque, qui cum his ſeptem Sapientes appellati ſunt, multo prior reperitur. Deinde Pythagoras extitit, qui ſe non Sapientem, ut priores, ſed Philoſophum, id eſt amatorem ſapientiæ dici voluit. Quem ſecutus Socrates Platonem erudivit: à quo famoſa in partes Philoſophia diviſa eſt. Horum ſingulos juxta ordinem ſequentis hiſtoriæ ſuis locis inferemus. Igitur Moyſes cunctos, quos ſupra memoravimus, antecedit: quia ætate Cecropis fuiſſe monſtratus eſt. Ab octageſimo autem anno Moyſi, & egreſſu Iſraël ab Ægypto, rurſus ad ſuperiora converſus, uſque ad primum annum Abrahæ reperies annos DV. quos ſimiliter à quadrageſimo quinto anno Cecropis, uſque ad Ninum & Semiramim Aſſyriorum principes, ſupputabis. Primus quippe omni Aſiæ, exceptis Indis, Ninus Beli filius regnavit. Itaque manifeſtum eſt, Abraham Nini ætate generatum, juxta eum tamen numerum, quem contractiorem editione vulgata ſermo præbet Hebræus. Verum in curioſitate ne ceſſes: & quum divinam ſcripturam diligenter evolveris, à nativitate Abrahæ, uſque ad totius orbis Diluvium, invenies retrorſum annos DCCCCXLII. Item à Diluvio, uſque ad Adam, MM.CC.XLII. in quibus nulla penitus nec Græca, nec Barbara, &, ut loquar in commune, gentilis reperitur hiſtoria. Quamobrem præſens opuſculum ab Abraham omnino, uſque ad noſtram ætatem, inferiota tempora perſequetur : & ſtatim in principio ſui Hebræorum Abraham : Aſſyriorum Ninum & Semiramim proponet : quia neque Athenarum adhuc urbs, neque Argivorum regnum nomen acceperat, ſolis Sicyoniis in Græcia florentibus, apud quos temporibus Abrahæ & Nini, Europem ſecundem regnaſſe ferunt. Quod cur etiam nos putemus, ex ſequentibus demonſtrabitur. Si enim diligenter enumeres ab ultima ætate Nini, uſque ad Trojæ captivitatem, invenies annos DCCCXXXIV.

Item in Sicyone à viceſimo ſecundo anno regis Europis, uſque ad ſupradictum tempus, eoſdem annos invenies DCCCXXXIV. Apud Hebræos quoque à nativitate Abraham, uſque ad Labdon & Samſon, Iudices Hebræorum, qui Trojanis temporibus populo præfuerunt, æque ſupputabis annos DCCCXXXIV. Item apud Ægyptios ab ætate Nini & Semiramidis, quo tempore jam ſextadecima Dynaſtia Thebæi Ægyptiis imperabant, uſque ad viceſimam Dynaſtiam, & regem Ægypti Thuorin, qui ab Homero Polybus vocatur, ſub quo Troja capta eſt, colliguntur etiam ſupradicti anni DCCCXXXIV. Igitur conſequenter in libelli fronte ponimus uno eodemque tempore Abraham, Ninum, Semiramim, Europem, Ægyptiorum Thebæos. Et hæc quidem ita ſe habere, ut præfati ſumus, poſterior textus oſtendet. Nunc illud in cura eſt, ut etiam Hebræorum annos in quatuor tempora dividamus: ab Abraham, uſque ad Moyſem: à Moyſe, uſque ad primam ædificationem templi: à prima ædificatione templi, uſque ad ſecundam inſtaurationem ejus: ab inſtauratione ejus, uſque ad adventum Domini. A nativitate quippe Abrahæ, uſque ad Moyſem, & egreſſu Iſraël ex Ægypto, computantur anni DV. A Moyſe, uſque ad Salomonem, & primam ædificationem templi, anni CCCCLXXIX, ſecundum minorem tamen numerum, quem tertius liber Regnorum continet. Nam juxta volumen Iudicum ſupputantur anni DC. A Salomone vero, uſque ad inſtaurationem templi, quæ ſub Dario Perſarum rege facta eſt, colliguntur anni DXII. Porro à Dario, uſque ad prædicationem Domini noſtri JESU CHRISTI, & uſque ad quintumdecimum annum Tiberii principis Romanorum, explentur anni DXLVIII. Itaque ſimul fiunt ab Abraham, uſque ad quintum decimum Tiberii annum, anni MM.XLIV. Similiter à Nino & Semiramide, uſque ad Moyſem & Ceropem, anni DV. A Cecrope, uſque ad captivitatem Trojæ, anni CCCXXIX. A captivitate Trojæ, uſque ad primam Olympiadem, anni CCCCVI. A prima Olympiade, uſque ad ſecundum Darii annum & inſtaurationem templi, anni CCLVI. A ſecundo Darii anno, & inſtauratione templi, uſque ad XV annum Tiberii Cæſaris, anni DXLVIII. Fiunt ſimul à Nino & Semiramide, uſque ad XV Tiberii annum, anni MM.XLIV: quos & ab Abraham, uſque ad Tiberium oſtendimus ſupputatos. A Tiberii autem XV anno, uſque ad XIV annum Valentis, quo interiit, numerantur anni CCCLI. Itaque fiunt anni iſtius hiſtoriæ MM.CCC.XCV. Et ne longus ordo numerorum aliquid forte turbationis afferat, omnem annorum congeriem in Decadas decidimus: quas ex ſingularum gentium hiſtoriis congregantes ſibi invicem fecimus eſſe contrarias, ut facilis præbeatur inventio cujus Græci ætate vel Barbari, Prophetæ, & Reges, & Sacerdotes fuerunt Hebræorum: item qui diverſarum gentium falſo crediti Dii: qui Heroës: quæ, quando urbs condita: qui de illuſtribus viris Philoſophi, Poëtæ, Principes, ſcriptoreſque variorum operum extiterunt: & ſi qua alia digna memoriâ putavit Antiquitas. Quæ univerſa in ſuis locis cum ſumma brevitate ponemus.

EUSE-

EUSEBII PAMPHILI

CÆSAREÆ PALÆSTINÆ EPISCOPI

CHRONICORVM CANONVM

LIBER POSTERIOR,

QUI CHRONICUS CANON DICITUR.

PRimus Assyriorum rex NINUS Beli filius regnavit omni Asiæ, exceptis Indis, annos LII: cujus XLIII imperii anno natus est Abraham. In Græcia verò secundo imperio Sicyoniis imperavit EVROPS annis XLV: cujus XXII regni anno natus est Abraham. Porrò apud Ægyptios XVI potestas erat, quam vocant Dynastiam. Ab hoc tempore regnabant eis Thebæi annos CXC.

HEBR.	*ASSYR.*	*SICYON.*	*ÆGYPT.*
ABRAHAM.	NINVS.	EVROPS	THEBÆI.
I.	XLIII.	XXII.	I.

Ninus condidit civitatem Ninum in regione Assyriorum, quam Hebræi vocant Niniven. Nino regnante apud Assyrios, primus Sicyoniis imperavit Aegialeus annos LII, à quo Aegialea nuncupata est, quæ nunc Peloponnesus vocatur. Post quem secundus EVROPS, qui & prælatus est titulo. Nino regnante apud Assyrios, Ægyptiis THEBÆI imperabant.

II.	XLIV.	XXIII.	II.
III.	XLV.	XXIV.	III.
IV.	XLVI.	XXV.	IV.
V.	XLVII.	XXVI.	V.
VI.	XLVIII.	XXVII.	VI.
VII.	XLIX.	XXVIII.	VII.

Regnante Nino apud Assyrios, novissimo ejus tempore nascitur Abraham. Abraham natione Chaldæus primam ætatem apud Chaldæos terit.

Apud Hebræos, usque ad nativitatem Abrahæ, computantur anni mille nongenti quinquaginta. Vsque ad Diluvium enim, ab Adam, habent annos M. DC. LVI. & inde usque ad Abraham, CC. XC. III. Et ideo XL Jobelei à nativitate Abraham computantur. Vnus enim Jobeleus quinquaginta anni sunt.

Zoroastres magus rex Bactrianorum clarus habetur: adversum quem Ninus dimicavit.

VIII.	L.	XXIX.	VIII.
IX.	LI.	XXX.	IX.
X.	LII.	XXXI.	X.

HEBR. *ASSYR.* *SICYON.* *ÆGYPT.*

SEMIRAMIS uxor Nini Assyriis imperavit annos XLII.: de qua innumerabilia narrantur: quæ & Asiam tenuit, & propter inundationem aggeres construxit, plurimas Babyloniæ urbes instaurans.

	SEMIRAMIS.			Assyriorum secunda SEMIRAMIS ann. XLII.
XI.	I.	XXXII.	XI.	
XII.	II.	XXXIII.	XII.	
XIII.	III.	XXXIV.	XIII.	
XIV.	IV.	XXXV.	XIV.	
XV.	V.	XXXVI.	XV.	
XVI.	VI.	XXXVII.	XVI.	
XVII.	VII.	XXXVIII.	XVII.	
XVIII.	VIII.	XXXIX.	XVIII.	
XIX.	IX.	XL.	XIX.	
XX.	X.	XLI.	XX.	
XXI.	XI.	XLII.	XXI.	
XXII.	XII.	XLIII.	XXII.	
XXIII.	XIII.	XLIV.	XXIII.	
XXIV.	XIV.	XLV.	XXIV.	
		TELCHINUS.		Sicyoniis tertius imperavit TELCHINUS ann. XX.
XXV.	XV.	I.	XXV.	
XXVI.	XVI.	II.	XXVI.	
XXVII.	XVII.	III.	XXVII.	
XXVIII.	XVIII.	IV.	XXVIII.	
XXIX.	XIX.	V.	XXIX.	
XXX.	XX.	VI.	XXX.	
XXXI.	XXI.	VII.	XXXI.	
XXXII.	XXII.	VIII.	XXXII.	
XXXIII.	XXIII.	IX.	XXXIII.	
XXXIV.	XXIV.	X.	XXXIV.	
XXXV.	XXV.	XI.	XXXV.	
XXXVI.	XXVI.	XII.	XXXVI.	
XXXVII.	XXVII.	XIII.	XXXVII.	
XXXVIII.	XXVIII.	XIV.	XXXVIII.	

HEBR.	*ASSYR.*	*SICYON.*	*ÆGYPT.*	
XXXIX.	XXIX.	XV.	XXXIX.	
XL.	XXX.	XVI.	XL.	
XLI.	XXXI.	XVII.	XLI.	
XLII.	XXXII.	XVIII.	XLII.	
XLIII.	XXXIII.	XIX.	XLIII.	
XLIV.	XXXIV.	XX.	XLIV.	
		APIS.		Sicyoniorum quartus APIS ann. XXV. A quo Apia, nunc Peloponnesus, prius Ægialea nuncupata.
XLV.	XXXV.	I.	XLV.	
XLVI.	XXXVI.	II.	XLVI.	
XLVII.	XXXVII.	III.	XLVII.	
XLVIII.	XXXVIII.	IV.	XLVIII.	
XLIX.	XXXIX.	V.	XLIX.	
L.	XL.	VI.	L.	
LI.	XLI.	VII.	LI.	

Principium XLI Jobelei secundum Hebræos. JOBEL autem apud Hebræos quinquagenarius annus vocatur. Itaque juxta supputationem illorum, ab Adam, usque ad annum præsentem, fuerunt anni duo millia.

LII.	XLII.	VIII.	LII.	
	ZAMEIS.			Assyriorum tertius ZAMEIS, qui & NINYAS, filius Nini & Semiramidis ann. XXXVIII.
LIII.	I.	IX.	LIII.	
LIV.	II.	X.	LIV.	
LV.	III.	XI.	LV.	
LVI.	IV.	XII.	LVI.	Apud Cretam regnavit primus CRES indigena: à quo CRETA appellata: quem ajunt unum Curetarum fuisse, à quibus Jupiter absconditus est, & nutritus. Hi Cnossòn civitatem in Creta condiderunt, & Cybeles Matris templum.
LVII.	V.	XIII.	LVII.	
LVIII.	VI.	XIV.	LVIII.	
LIX.	VII.	XV.	LIX.	
LX.	VIII.	XVI.	LX.	
LXI.	IX.	XVII.	LXI.	
LXII.	X.	XVIII.	LXII.	
LXIII.	XI.	XIX.	LXIII.	
LXIV.	XII.	XX.	LXIV.	
LXV.	XIII.	XXI.	LXV.	
LXVI.	XIV.	XXII.	LXVI.	

	HEBR.	*ASSYR.*	*SICYON.*	*ÆGYPT.*	
	LXVII.	XV.	XXIII.	LXVII.	
	LXVIII.	XVI.	XXIV.	LXVIII.	
	LXIX.	XVII.	XXV.	LXIX.	
			THEL-XION.		Sicyoniorum quintus THELXION ann. LII.
LXX.	LXX.	XVIII.	I.	LXX.	
	LXXI.	XIX.	II.	LXXI.	
	LXXII.	XX.	III.	LXXII.	
	LXXIII.	XXI.	IV.	LXXIII.	
	LXXIV.	XXII.	V.	LXXIV.	
	LXXV.	XXIII.	VI.	LXXV.	PRIMUS ANNUS REPROMISSIONIS DEI AD ABRAHAM.

Abraham, quum LXXV esset annorum, divino dignus habetur alloquio, & ea repromissione, quod ad eum facta est.

Primus annus repromissionis Dei ad Abraham: à quo, usque ad Moysen, & egressum gentis Hebræorum ex Ægypto, supputantur anni CCCCXXX: quorum meminit Paulus ita dicens: *Testamentum confirmatum à Domino, quæ post quadringintos & trigenta annos facta est lex, non infirmat ad evacuandam promissionem.* Ipse quoque in Exodo Moyses his congruens loquitur: *Habitatio autem filiorum Israel, qua habitaverunt in Ægypto, & in terra Chanaan, ipsi & patres eorum, anni quadringenti triginta.*

	LXXVI.	XXIV.	VII.	LXXVI.	
	LXXVII.	XXV.	VIII.	LXXVII.	
	LXXVIII.	XXVI.	IX.	LXXVIII.	
	LXXIX.	XXVII.	X.	LXXIX.	
LXXX.	LXXX.	XXVIII.	XI.	LXXX.	
	LXXXI.	XXIX.	XII.	LXXXI.	
	LXXXII.	XXX.	XIII.	LXXXII.	
	LXXXIII.	XXXI.	XIV.	LXXXIII.	
	LXXXIV.	XXXII.	XV.	LXXXIV.	
	LXXXV.	XXXIII.	XVI.	LXXXV.	DECIMUS ANNUS REPROMISSIONIS.
	LXXXVI.	XXXIV.	XVII.	LXXXVI.	
	LXXXVII.	XXXV.	XVIII.	LXXXVII.	
	LXXXVIII.	XXXVI.	XIX.	LXXXVIII.	ABRAHAM ex ancilla Agar genuit Ismaelem: à quo Ismaelitarum gens, qui postea Agareni, deinde Sarraceni dicti.
	LXXXIX.	XXXVII.	XX.	LXXXIX.	
XC.	XC.	XXXVIII.	XXI.	XC.	
		ARIUS.			Assyriorum quartus ARIUS ann. XXX.
	XCI.	I.	XXII.	XCI.	

HEBR.

HEBR.	ASSYR.	SICYON.	ÆGYPT.	
XCII.	II.	XXIII.	XCII.	
XCIII.	III.	XXIV.	XCIII.	
XCIV.	IV.	XXV.	XCIV.	
XCV.	V.	XXVI.	XCV.	VICESIMUS ANNUS REPROMISSIONIS.
XCVI.	VI.	XXVII.	XCVI.	
XCVII.	VII.	XXVIII.	XCVII.	
XCVIII.	VIII.	XXIX.	XCVIII.	
XCIX.	XI.	XXX.	XCIX.	Sodoma & Gomorra ſuccenſæ.
C.	X.	XXXI.	C.	

Abraham, quum centenarius eſſet, genuit ex libera filium Iſaac : cui ſupervixit alios annos LXXXV. Primo omnium Prophetarum Abrahæ verbum Dei quum in figura apparuiſſet humana, vocationem gentium pollicetur, quam in noſtrum tempus ſermo Chriſti deduxit ad finem per euangelicam in omnes gentes prædicationem.

ISAAC FIL. ABRAHAM.				
I.	XI.	XXXII.	CI.	INITIUM QUADRAGESIMI SECUNDI JOBELEI SECUNDUM JUDÆOS.
II.	XII.	XXXIII.	CII.	
III.	XIII.	XXXIV.	CIII.	
IV.	XIV.	XXXV.	CIV.	
V.	XV.	XXXVI.	CV.	TRICESIMUS ANNUS REPROMISSIONIS.
VI.	XVI.	XXXVII.	CVI.	
VII.	XVII.	XXXVIII.	CVII.	
VIII.	XVIII.	XXXIX.	CVIII.	
IX.	XIX.	XL.	CIX.	
X.	XX.	XLI.	CX.	CENTESIMUS DECIMUS ANNUS ABRAHÆ.
XI.	XXI.	XLII.	CXI.	
XII.	XXII.	XLIII.	CXII.	
XIII.	XXIII.	XLIV.	CXIII.	
XIV.	XXIV.	XLV.	CXIV.	
XV.	XXV.	XLVI.	XV.	QUADRAGESIMUS ANNUS REPROMISSIONIS.
XVI.	XXVI.	XLVII.	CXVI.	
XVII.	XXVII.	XLVIII.	CXVII.	
XVIII.	XXVIII.	XLIX.	CXVIII.	
XIX.	XXIX.	L.	CXIX.	

	HEBR.	ASSYR.	SICYON.	ÆGYPT.	
CXX.	XX.	XXX.	LI.	CXX.	CENTESIMUS VICESIMUS ANNUS ABRAHÆ.
		ARALIUS.			Assyriorum quintus ARALIUS ann. XL.
	XXI.	I.	LII.	CXXI.	
			AEGYDRUS.		Sicyoniis sextus AEGYDRUS ann. XXXIV.
	XXII.	II.	I.	CXXII.	
	XXIII.	III.	II.	CXXIII.	
	XXIV.	IV.	III.	CXXIV.	
	XXV.	V.	IV.	CXXV.	QUINQUAGESIMUS ANNUS REPROMISSIONIS.
	XXVI.	VI.	V.	CXXVI.	
	XXVII.	VII.	VI.	CXXVII.	
	XXVIII.	VIII.	VII.	CXXVIII.	In Creta regnavit primus CRES indigena. Alii vero supraſcriptum tempus vindicant.
	XXIX.	IX.	VIII.	CXXIX.	
CXXX.	XXX.	X.	IX.	CXXX.	CENTESIMUS TRICESIMUS ANNUS ABRAHÆ.
	XXXI.	XI.	X.	CXXXI.	
	XXXII.	XII.	XI.	CXXXII.	
	XXXIII.	XIII.	XII.	CXXXIII.	
	XXXIV.	XIV.	XIII.	CXXXIV.	
	XXXV.	XV.	XIV.	CXXXV.	SEXAGESIMUS ANNUS REPROMISSIONIS.
	XXXVI.	XVI.	XV.	CXXXVI.	
	XXXVII.	XVII.	XVI.	CXXXVII.	
	XXXVIII.	XVIII.	XVII.	CXXXVIII.	
	XXXIX.	XIX.	XVIII.	CXXXIX.	
CLX.	XL.	XX.	XIX.	CXL.	CENTESIMUS QUADRAGESIMUS ANNUS ABRAHÆ.
	XLI.	XXI.	XX.	CXLI.	
	XLII.	XXII.	XXI.	CXLII.	
	XLIII.	XXIII.	XXII.	CXLIII.	
	XLIV.	XXIV.	XXIII.	CXLIV.	
	XLV.	XXV.	XXIV.	CXLV.	SEPTUAGESIMUS ANNUS REPROMISSIONIS.
	XLVI.	XXVI.	XXV.	CXLVI.	
	XLVII.	XXVII.	XXVI.	CXLVII.	
	XLVIII.	XXVIII.	XXVII.	CXLVIII.	
	XLIX.	XXIX.	XXVIII.	CXLIX.	

	HEBR.	*ASSYR.*	*SICYON.*	*ÆGYPT.*	
CL.	L.	XXX.	XXIX.	CL.	CENTESIMUS QUINQUAGESIMUS ANNUS ABRAHAM.
	LI.	XXXI.	XXX.	CLI.	PRINCIPIUM JOBELEI QUADRAGESIMI TERTII.
	LII.	XXXII.	XXXI.	CLII.	
	LIII.	XXXIII.	XXXII.	CLIII.	
	LIV.	XXXIV.	XXXIII.	CLIV.	
	LV.	XXXV.	XXXIV.	CLV.	OCTUAGESIMUS ANNUS REPROMISSIONIS.
			THURIMACHUS.		Apud Sicyonios ſeptimus THURIMACHUS ann. XLV.
	LVI.	XXXVI.	I.	CLVI.	
	LVII.	XXXVII.	II.	CLVII.	
	LVIII.	XXXVIII.	III.	CLVIII.	
	LIX.	XXXIX.	IV.	CLIX.	
CLX.	LX.	XL.	V.	CLX.	

Sexagenario Iſaac naſcuntur filii gemini: primus ESAU, qui & EDOM: à quo gens Idumæorum. Secundus JACOB, qui poſtea Iſrael, à quo Iſraelitæ, qui nunc Iudæi. Initium etiam regni Argivorum his temporibus.

Apud Hebræos JACOB filius Iſaac, qui prænotatur, uſque ad JOSEPH, ann. CXXI.

Apud Aſſyrios ſextus XERXES, qui & BALEUS, ann. XXX.

Apud Argos primus regnavit INACHUS ann. L.

Inachi filia Io, quam Ægyptii mutato nomine Iſidem colunt. A patre Inacho Inachus fluvius apud Argos. A filia Ione Boſporus nuncupatur.

HEBR.	*ASSYR.*	*SICYON.*	*ARGIV.*	*ÆGYPT.*	
IACOB.	XERXES		INACHUS.		Caſtor Chronographus de Argivorum regno ita loquitur: *Conſequentur perſequemur reges Argi ab Inacho, uſque in Sthenelantum filium Crotopi: quorum inventur omne tempus anni* CCC.LXXXIV.
I.	I.	VI.	I.	CLXI.	
II.	II.	VII.	II.	CLXII.	
III.	III.	VIII.	III.	CLXIII.	
IV.	IV.	IX.	IV.	CLXIV.	
V.	V.	X.	V.	CLXV.	NONAGESIMUS ANNUS REPROMISSIONIS.
VI.	VI.	XI.	VI.	CLXVI.	
VII.	VII.	XII.	VII.	CLXVII.	
VIII.	VIII.	XIII.	VIII.	CLXVIII.	
IX.	IX.	XIV.	IX.	CLXIX.	
CLXX. X.	X.	XV.	X.	CLXX.	CENTESIMUS SEPTUAGESIMUS ANNUS ABRAHÆ ET ISAAC SEPTUAGESIMUS.
XI.	XI.	XVI.	XI.	CLXXI.	
XII.	XII.	XVII.	XII.	CLXXII.	
XIII.	XIII.	XVIII.	XIII.	CLXIII.	

	HEBR.	*ASSYR.*	*SICYON.*	*ARGIV.*	*ÆGYPT.*	
	XIV.	XIV.	XIX.	XIV.	CLXXIV.	
	XV.	XV.	XX.	XV.	CLXXV.	CENTESIMUS ANNUS REPROMISSIONIS, IN QUO MORITUR ABRAHAM ANNORUM CLXXV.
	XVI.	XVI.	XXI.	XVI.	CLXXVI.	
	XVII.	XVII.	XXII.	XVII.	CLXXVII.	
	XVIII.	XVIII.	XXIII.	XVIII.	CLXXVIII.	
	XIX.	XIX.	XXIV.	XIX.	CLXXIX.	
CLXXX.	XX.	XX.	XXV.	XX.	CLXXX.	OCTAGESIMUS ANNUS ISAAC.
	XXI.	XXI.	XXVI.	XXI.	CLXXXI.	
	XXII.	XXII.	XXVII.	XXII.	CLXXXII.	
	XXIII.	XXIII.	XXVIII.	XXIII.	CLXXXIII.	Apis in Ægypto primus Deus putatur, quem quidam Serapim vocant.
	XXIV.	XXIV.	XXIX.	XXIV.	CLXXXIV.	
	XXV.	XXV.	XXX.	XXV.	CLXXXV.	CENTESIMUS DECIMUS ANNUS REPROMISSIONIS.
	XXVI.	XXVI.	XXXI.	XXVI.	CLXXXVI.	
	XXVII.	XXVII.	XXXII.	XXVII.	CLXXXVII.	
	XXVIII.	XXVIII.	XXXIII.	XXVIII.	CLXXXVIII.	
	XXIX.	XXIX.	XXXIV.	XXIX.	CLXXXIX.	
CXC.	XXX.	XXX.	XXXV.	XXX.	CXC.	NONAGESIMUS ANNUS ISAAC.
		ARMAMITRES.			PASTORES.	Apud Assyrios septimus ARMAMITRES ann. XXXVIII.

Ægypti septima decima Dynastia. Apud Ægyptios per septimam decimam Dynastiam regnaverunt PASTORES annis centum tribus. Reges Ægyptiorum Pastores conjicimus nuncupatos propter Joseph & fratres ejus, qui in principio pastores descendisse in Ægyptum comprobantur.

XXXI.	XXXI.	XXXVI.	XXXI.	I.	
XXXII.	XXXII.	XXXVII.	XXXII.	II.	
XXXIII.	XXXIII.	XXXVIII.	XXXIII.	III.	
XXXIV.	XXXIV.	XXXIX.	XXXIV.	IV.	
XXXV.	XXXV.	XL.	XXXV.	V.	CENTESIMUS VICESIMUS ANNUS REPROMISSIONIS
XXXVI.	XXXVI.	XLI.	XXXVI.	VI.	
XXXVII.	XXXVII.	XLII.	XXXVII.	VII.	
XXXVIII.	XXXVIII.	XLIII.	XXXVIII.	VIII.	
XXXIX.	XXXIX.	XLIV.	XXXIX.	IX.	
CC.	XL.	XL.	XLV.	XL.	X.	CENTESIMUS ANNUS ISAAC.

HEBR.

	HEBR.	ASSYR.	SICYON.	ARGIV.	ÆGYPT.	
			LEUCIPPUS.			Sicyoniorum octavus LEUCIPPUS ann. LIII.
	XLI.	XI.	I.	XLI.	XI.	PRINCIPIUM JOBELEI QUADRAGESIMI QUARTI JUXTA JUDÆORUM TRADITIONEM.
	XLII.	XII.	II.	XLII.	XII.	
	XLIII.	XIII.	III.	XLIII.	XIII.	
	XLIV.	XIV.	IV.	XLIV.	XIV.	
	XLV.	XV.	V.	XLV.	XV.	CENTESIMUS TRIGESIMUS ANNUS REPROMISSIONIS.
	XLVI.	XVI.	VI.	XLVI.	XVI.	
	XLVII.	XVII.	VII.	XLVII.	XVII.	
	XLVIII.	XVIII.	VIII.	XLVIII.	XVIII.	
	XLIX.	XIX.	IX.	XLIX.	XIX.	
CCX.	L.	XX.	X.	L.	XX.	
				PHORONEUS.		Apud Argos secundus PHORONEVS ann. LX.

Phoroneus Inachi filius & Niobæ primus leges judiciaque constituit. Quidam hujus filiam Nioben arbitrantur.

LI.	XXI.	XI.	I.	XXI.	

Horum temporum quasi valde antiquorum Plato in Timæo ita meminit: *Aliquando volens eos provocare in sermones de temporibus antiquis, quæ cuique civitati apud veteres accidissent: de Phoroneo, qui primus hoc nomine appellatus, de Niobe, & his, qui post diluvium fuerunt.*

LII.	XXII.	XII.	II.	XXII.	Niobæ omnium primæ mulieri, ut Græci perhibent, mixtus est Jupiter: de qua nascitur Apis, quem Serapim vocant.
LIII.	XXIII.	XIII.	III.	XXIII.	
LIV.	XXIV.	XIV.	IV.	XXIV.	
LV.	XXV.	XV.	V.	XXV.	CENTESIMUS QUADRAGESIMUS ANNUS REPROMISSIONIS.
LVI.	XXVI.	XVI.	VI.	XXVI.	
LVII.	XXVII.	XVII.	VII.	XXVII.	
LVIII.	XXVIII.	XVIII.	VIII.	XXVIII.	
LIX.	XXIX.	XIX.	IX.	XXIX.	
CCXX. LX.	XXX.	XX.	X.	XXX.	CENTESIMUS VICESIMUS ANNUS ISAAC.
LXI.	XXXI.	XXI.	XI.	XXXI.	
LXII.	XXXII.	XXII.	XII.	XXXII.	
LXIII.	XXXIII.	XXIII.	XIII.	XXXIII.	
LXIV.	XXXIV.	XXIV.	XIV.	XXXIV.	
LXV.	XXXV.	XXV.	XV.	XXXV.	CENTESIMUS QUINQUAGESIMUS ANNUS REPROMISSIONIS.

	HEBR.	*ASSYR.*	*SICYON.*	*ARGIV.*	*ÆGYPT.*	
	LXVI.	XXXVI.	XXVI.	XVI.	XXXVI.	Theſſalus Græci filius regnavit in Theſſalia.
	LXVII.	XXXVII.	XXVII.	XVII.	XXXVII.	
	LXVIII.	XXXVIII.	XXVIII.	XVIII.	XXXVIII.	
		BELOCHUS.				Apud Aſſyrios octavus BELOCHUS ann. XXXV.
	LXIX.	I.	XXIX.	XIX.	XXXIX.	Telchines & Caryatæ adverſum Phoroneum & Parrhaſios inſtituunt bellum.
CCXXX.	LXX.	II.	XXX.	XX.	XL.	CENTESIMUS TRICESIMUS ANNUS ISAAC.
	LXXI.	III.	XXXI.	XXI.	XLI.	
	LXXII.	IV.	XXXII.	XXII.	XLII.	Jacob Meſopotamiam venit, & ſervit apud Laban ann. VII.
	LXXIII.	V.	XXXIII.	XXIII.	XLIII.	
	LXXIV.	VI.	XXXIV.	XXIV.	XLIV.	
	LXXV.	VII.	XXXV.	XXV.	XLV.	CENTESIMUS SEXAGESIMUS ANNUS REPROMISSIONIS.
	LXXVI.	VIII.	XXXVI.	XXVI.	XLVI.	

Ogyges in Attica Eleuſinam condidit, qui antiquitus vocabatur Acta, & alias plurimas civitates : cujus temporibus apud lacum Trionidem virgo apparuit, quam Græci Minervam nuncuparunt.

	LXXVII.	IX.	XXXVII.	XXVII.	XLVII.	
	LXXVIII.	X.	XXXVIII.	XXVIII.	XLVIII.	Iacob Liam & Rachel in Meſopotamia duxit uxores.
	LXXIX.	XI.	XXXIX.	XXIX.	XLIX.	
CCXL.	LXXX.	XII.	XL.	XXX.	L.	CENTESIMUS QVADRAGESIMUS ANNUS ISAAC.
	LXXXI.	XIII.	XLI.	XXXI.	LI.	
	LXXXII.	XIV.	XLII.	XXXII.	LII.	
	LXXXIII.	XV.	XLIII.	XXXIII.	LIII.	
	LXXXIV.	XVI.	XLIV.	XXXIV.	LIV.	CENTESIMUS SEPTUAGESIMUS ANNUS REPROMISSIONIS.
	LXXXV.	XVII.	XLV.	XXXV.	LV.	
	LXXXVI.	XVIII.	XLVI.	XXXVI.	LVI.	Ruben natus. Simeon natus.
	LXXXVII.	XIX.	XLVII.	XXXVII.	LVII.	Iacob genuit Levi.
	LXXXVIII.	XX.	XLVIII.	XXXVIII.	LVIII.	Iudas natus, à quo Iudæi appellati.
	LXXXIX.	XXI.	XLIX.	XXXIX.	LIX.	
CCL.	XC.	XXII.	L.	XL.	LX.	
	XCI.	XXIII.	LI.	XLI.	LXI.	CENTESIMUS QVINQVAGESIMUS ANNUS ISAAC.
	XCII.	XXIV.	LII.	XLII.	LXII.	INITIUM QVADRAGESIMI QVINTI JOBELEI.
	XCIII.	XXV.	LIII.	XLIII.	LXIII.	Iacob generat Ioſeph.

	HEBR.	ASSYR.	SICYON.	ARGIV.	ÆGYPT.	
			MESAPUS.			Apud Sicyonios nonus MESAPUS ann. XLVII.
	XCIV.	XXVI.	I.	XLIV.	LXIV.	
	XCV.	XXVII.	II.	XLV.	LXV.	CENTESIMUS OCTAGESIMUS ANNUS REPROMISSIONIS.
	XCVI.	XXVIII.	III.	XLVI.	LXVI.	Hoc tempore in Sicilia Meſſana, quæ & Mamertina, conditur.
	XCVII.	XXIX.	IV.	XLVII.	LXVII.	
	XCVIII.	XXX.	V.	XLVIII.	LXVIII.	
	XCIX.	XXXI.	VI.	XLIX.	LXIX.	
CCLX.	C.	XXXII.	VII.	L.	LXX.	CENTESIMUS SEXAGESIMUS ANNUS ISAAC, IACOB CENTESIMUS.
	CI.	XXXIII.	VIII.	LI.	LXXI.	
	CII.	XXXIV.	IX.	LII.	LXXII.	Diluvium Ægypti hoc tempore fuit, quod factum eſt ſub Ogyge.
	CIII.	XXXV.	X.	LIII.	LXXIII.	
		BALEVS.				Apud Aſſyrios nonus BALEUS ann. LII.
	CIV.	I.	XI.	LIV.	LXXIV.	
	CV.	II.	XII.	LV.	LXXV.	CENTESIMUS NONAGESIMUS ANNUS REPROMISSIONIS.
	CVI.	III.	XIII.	LVI.	LXXVI.	Joſeph venditur à fratribus annos agens XVI.
	CVII.	IV.	XIV.	LVII.	LXXVII.	
	CVIII.	V.	XV.	LVIII.	LXXVIII.	
	CIX.	VI.	XVI.	LIX.	LXXIX.	
CCLXX.	CX.	VII.	XVII.	LX.	LXXX.	
				APIS.		Apud Argivos tertius APIS ann. XXXV. Hunc ajunt eſſe Serapim. Siquidem quum fratrem Aegialeum regem præfeciſſet Achaiæ, ipſe cum populo ad Ægyptum navigavit.
	CXI.	VIII.	XVIII.	I.	LXXXI.	
	CXII.	IX.	XIX.	II.	LXXXII.	
	CXIII.	X.	XX.	III.	LXXXIII.	
	CXIV.	XI.	XXI.	IV.	LXXXIV.	
	CXV.	XII.	XXII.	V.	LXXXV.	DUCENTESIMUS ANNUS REPROMISSIONIS.
	CXVI.	XIII.	XXIII.	VI.	LXXXVI.	Telchines victi Rhodum condiderunt, quæ prius Ophiuſſa vocabatur.
	CXVII.	XIV.	XXIV.	VII.	LXXXVII.	
	CXVIII.	XV.	XXV.	VIII.	LXXXVIII.	
	CXIX.	XVI.	XXVI.	IX.	LXXXIX.	Memphis in Ægypto ab Ape condita.
CCLXXX.	CXX.	XVII.	XXVII.	X.	XC.	
	CXXI.	XVIII.	XXVIII.	XI.	XCI.	

Centum octaginta annorum Iſaac moritur relinquens filium Jacob annorum CXX.

	HEBR.	*ASSYR.*	*SICYON.*	*ARGIV.*	*ÆGYPT.*	
	IOSEPH.					IOSEPH ex Hebræis dux Ægypti ann. LXXX. tricesimo ætatis suæ anno.
	I.	XIX.	XXIX.	XII.	XCII.	
	II.	XX.	XXX.	XIII.	XCIII.	
	III.	XXI.	XXXI.	XIV.	XCIV.	
	IV.	XXII.	XXXII.	XV.	XCV.	DUCENTESIMUS DECIMUS ANNUS REPROMISSIONIS.
	V.	XXIII.	XXXIII.	XVI.	XCVI.	
	VI.	XXIV.	XXXIV.	XVII.	XCVII.	
	VII.	XXV.	XXXV.	XVIII.	XCVIII.	
	VIII.	XXVI.	XXXVI.	XIX.	XCIX.	
CCXC.	IX.	XXVII.	XXXVII.	XX.	C.	CENTESIMUS TRICESIMUS ANNUS JACOB.
	X.	XXVIII.	XXXVIII.	XXI.	CI.	

Hoc anno, qui secundus famis fuit, introivit Ægyptum cum filiis suis Iacob : qui cum interrogaretur à Pharaone, quotum annum ageret, respondit se esse annorum centum triginta.

	XI.	XXIX.	XXXIX.	XXII.	CII.	
	XII.	XXX.	XL.	XXIII.	CIII.	
					AMOSIS.	Apud Ægyptios per XVIII. Diopolitanorum Dynastiam primus AMOSIS ann. XXV.
	XIII.	XXXI.	XLI.	XXIV.	I.	
	XIV.	XXXII.	XLII.	XXV.	II.	DUCENTESIMUS VICESIMUS ANNUS REPROMISSIONIS.
	XV.	XXXIII.	XLIII.	XXVI.	III.	
	XVI.	XXXIV.	XLIV.	XXVII.	IV.	
	XVII.	XXXV.	XLV.	XXVIII.	V.	
	XVIII.	XXXVI.	XLVI.	XXIX.	VI.	
CCC.	XIX.	XXXVII.	XLVII.	XXX.	VII.	CENTESIMUS QVADRAGESIMUS ANNUS JACOB.

Sparta condita est à Sparto filio Phoronei.

		ERATVS			Apud Sicyonios decimus ERATUS ann. XLVI.
XX.	XXXVIII.	I.	XXXI.	VIII.	
XXI.	XXXIX.	II.	XXXII.	IX.	QVINQVAGESIMUS ANNUS JOSEPH. INITIUM QVADRAGESIMI SEXTI JOBELEI.
XXII.	XL.	III.	XXXIII.	X.	
XXIII.	XLI.	IV.	XXXIV.	XI.	
XXIV.	XLII.	V.	XXXV.	XII.	DUCENTESIMUS TRICESIMUS ANNUS REPROMISSIONIS.
			ARGUS.		Apud Argivos quartus ARGUS ann. LXX.
XXV.	XLIII.	VI.	XXXVI.	XIII.	
XXVI.	XLIV.	VII.	XXXVII.	XIV.	

Iacob centesimo quadragesimo septimo ætatis suæ anno diem obiit prophetans de Christo, & de vocatione gentium.

HEBR.

	HEBR.	*ASSYR.*	*SICYON.*	*ARGIV.*	*ÆGYPT.*	
	XXVII.	XLV.	VIII.	III.	XV.	
	XXVIII.	XLVI.	IX.	IV.	XVI.	
cccx.	XXIX.	XLVII.	X.	V.	XVII.	
	XXX.	XLVIII.	XI.	VI.	XVIII.	SEXAGESIMUS ANNUS JOSEPH.
	XXXI.	XLIX.	XII.	VII.	XIX.	
	XXXII.	L.	XIII.	VIII.	XX.	
	XXXIII.	LI.	XIV.	IX.	XXI.	
	XXXIV.	LII.	XV.	X.	XXII.	DUCENTESIMUS QUADRAGESIMUS ANNUS REPROMISSIONIS.
		ALTADAS.				Assyriorum decimus ALTADAS ann. XXXII.
	XXXV.	I.	XVI.	XI.	XXIII.	
	XXXVI.	II.	XVII.	XII.	XXIV.	
	XXXVII.	III.	XVIII.	XIII.	XXV.	
					CHEBRON.	Ægypti secundus CHEBRON ann. XIII.
	XXXVIII.	IV.	XIX.	XIV.	I.	
cccxx.	XXXIX.	V.	XX.	XV.	II.	
	XL.	VI.	XXI.	XVI.	III.	SEPTUAGESIMUS ANNUS JOSEPH.
	XLI.	VII.	XXII.	XVII.	IV.	
	XLII.	VIII.	XXIII.	XVIII.	V.	
	XLIII.	IX.	XXIV.	XIX.	VI.	
	XLIV.	X.	XXV.	XX.	VII.	DUCENTESIMUS QUINQUAGESIMUS ANNUS REPROMISSIONIS.
	XLV.	XI.	XXVI.	XXI.	VIII.	
	XLVI.	XII.	XXVII.	XXII.	IX.	
	XLVII.	XIII.	XXVIII.	XXIII.	X.	
	XLVIII.	XIV.	XXIX.	XXIV.	XI.	
cccxxx.	XLIX.	XV.	XXX.	XXV.	XII.	OCTAGESIMUS ANNUS JOSEPH.
	L.	XVI.	XXXI.	XXVI.	XIII.	
					AMENOPHES.	Ægyptiorum tertius AMENOPHES ann. XXI.

His temporibus secundum quorundam opinionem Prometheus fuit, à quo homines factos commemorant: & re vera, quum sapiens esset, feritatem eorum & nimiam imperitiam ad humanitatem & scientiam transfigurabat.

LI.	XVII.	XXXII.	XXVII.	I.

	HEBR.	*ASSYR.*	*SICYON.*	*ARGIV.*	*ÆGYPT.*	
	LII.	XVIII.	XXXIII.	XXVIII.	II.	
	LIII.	XIX.	XXXIV.	XXIX.	III.	
	LIV.	XX.	XXXV.	XXX.	IV.	DUCENTESIMUS QUINQUAGESIMUS ANNUS REPROMISSIONIS.
	LV.	XXI.	XXXVI.	XXXI.	V.	
	LVI.	XXII.	XXXVII.	XXXII.	VI.	
	LVII.	XXIII.	XXXVIII.	XXXIII.	VII.	
	LVIII.	XXIV.	XXXIX.	XXXIV.	VIII.	
CCCXL.	LIX.	XXV.	XL.	XXXV.	IX.	
	LX.	XXVI.	XLI.	XXXVI.	X.	NONAGESIMUS ANNUS JOSEPH.
	LXI.	XXVII.	XLII.	XXXVII.	XI.	
	LXII.	XXVIII.	XLIII.	XXXVIII.	XII.	
	LXIII.	XXIX.	XLIV.	XXXIX.	XIII.	
	LXIV.	XXX.	XLV.	XL.	XIV.	DUCENTESIMUS SEPTUAGESIMUS ANNUS REPROMISSIONIS.
	LXV.	XXXI.	XLVI.	XLI.	XV.	
			PLEUNÆUS.			Sicyoniorum undecimus PLEMNÆUS ann. XLVIII.
	LXVI.	XXXII.	I.	XLII.	XVI.	
		MAMITUS.				Assyriorum undecimus MAMITUS ann. XXX.
	LXVII.	I.	II.	XLIII.	XVII.	
	LXVIII.	II.	III.	XLIV.	XVIII.	
CCCL.	LXIX.	III.	IV.	XLV.	XIX.	CENTESIMUS ANNUS JOSEPH.
	LXX.	IV.	V.	XLVI.	XX.	PRINCIPIUM QUADRAGESIMI SEPTIMI JOBELEI.
	LXXI.	V.	VI.	XLVII.	XXI.	
					MEPHRES.	Ægyptiorum quartus MEPHRES ann. XII.
	LXXII.	VI.	VII.	XLVIII.	I.	
	LXXIII.	VII.	VIII.	XLIX.	II.	
	LXXIV.	VIII.	IX.	L.	III.	DUCENTESIMUS OCTOGESIMUS ANNUS REPROMISSIONIS.
	LXXV.	IX.	X.	LI.	IV.	
	LXXVI.	X.	XI.	LII.	V.	
	LXXVII.	XI.	XII.	LIII.	VI.	
	LXXVIII.	XII.	XIII.	LIV.	VII.	
CCCLX.	LXXIX.	XIII.	XIV.	LV.	VIII.	

HEBR.	*ASSYR.*	*SICYON.*	*ARGIV.*	*ÆGYPT.*
LXXX.	XIV.	XV.	LVI.	IX.

Centum decem annorum Ioseph moritur: post cujus interitum Hebræi Ægyptiis servierunt annis CXLIV. Fiunt autem omnes anni, quos Hebræi in Ægypto fecerunt, CCXV. qui ab eo tempore computantur, quo Iacob cum filiis suis descendit in Ægyptum.

I.	XV.	XVI.	LVII.	X.	HEBRÆORUM SERVITUS IN ÆGYPTO ANNI CXLIV.
II.	XVI.	XVII.	LVIII.	XI.	
III.	XVII.	XVIII.	LIX.	XII.	
				MISPHARMUTOSIS.	Ægyptiorum quintus MISPHARMUTOSIS ann. XXVI.
IV.	XVIII.	XIX.	LX.	I.	DUCENTESIMUS NONAGESIMUS ANNUS REPROMISSIONIS.
V.	XIX.	XX.	LXI.	II.	
VI.	XX.	XXI.	LXII.	III.	
VII.	XXI.	XXII.	LXIII.	IV.	
VIII.	XXII.	XXIII.	LXIV.	V.	
CCCLXX. IX.	XXIII.	XXIV.	LXV.	VI.	
X.	XXIV.	XXV.	LXVI.	VII.	
XI.	XXV.	XXVI.	LXVII.	VIII.	
XII.	XXVI.	XXVII.	LXVIII.	IX.	
XIII.	XXVII.	XXVIII.	LXIX.	X.	
XIV.	XXVIII.	XXIX.	LXX.	XI.	TRECENTESIMUS ANNUS REPROMISSIONIS.
			CRIASUS.		Argis quintus CRIASUS annis LIV.
XV.	XXIX.	XXX.	I.	XII.	
XVI.	XXX.	XXXI.	II.	XIII.	In Argis prima sacerdotio functa est CALLITHYJA Piranthi filia.
	MANCHALEUS				Assyriorum duodecimus MANCHALEVS ann. XXX.
XVII.	I.	XXXII.	III.	XIV.	
XVIII.	II.	XXXIII.	IV.	XV.	

Atlas frater Promethei præcipuus astrologus fuit: qui ob eruditionem disciplinæ etiam cælum sustinere dictus est. Euripides autem montem esse altissimum affirmat, qui & Atlas vocetur.

CCCLXXX. XIX.	III.	XXXIV.	V.	XVI.
XX.	IV.	XXXV.	VI.	XVII.
XXI.	V.	XXXVI.	VII.	XVIII.
XXII.	VI.	XXXVII.	VIII.	XIX.

	HEBR.	ASSYR.	SICYON.	ARGIV.	ÆGYPT.	
	XXIII.	VII.	XXXVIII.	IX.	XX.	
	XXIV.	VIII.	XXXIX.	X.	XXI.	TRECENTESIMUS DECIMUS ANNUS REPROMISSIONIS.
	XXV.	IX.	XL.	XI.	XXII.	
	XXVI.	X.	XLI.	XII.	XXIII.	
	XXVII.	XI.	XLII.	XIII.	XXIV.	
	XXVIII.	XII.	XLIII.	XIV.	XXV.	
cccxc.	XXIX.	XIII.	XLIV.	XV.	XXVI.	
					THOMOSIS.	Ægyptiorum sextus THOMOSIS ann. IX.
	XXX.	XIV.	XLV.	XVI.	I.	
	XXXI.	XV.	XLVI.	XVII.	II.	
	XXXII.	XVI.	XLVII.	XVIII.	III.	
	XXXIII.	XVII.	XLVIII.	XIX.	IV.	
			ORTHOPOLIS.			Sicyoniorum duodecimus ORTHOPOLIS ann. LXII.
	XXXIV.	XVIII.	I.	XX.	V.	
	XXXV.	XIX.	II.	XXI.	VI.	TRECENTESIMUS VICECIMUS ANNUS REPROMISSIONIS.
	XXXVI.	XX.	III.	XXII.	VII.	
	XXXVII.	XXI.	IV.	XXIII.	VIII.	
	XXXVIII.	XXII.	V.	XXIV.	IX.	

His regnantibus SYRUS fuisse perhibetur indigena, ex cujus vocabulo Syria nomen accepit.

					AMENOPHIS.	Ægyptiorum AMENOPHIS ann. XXXI. Hic est Amenophis, quem quidam Memnonem putant lapidem loquentem.
cccc.	XXXIX.	XXIII.	VI.	XXV.	I.	
	XL.	XXIV.	VII.	XXVI.	II.	PRINCIPIUM QUADRAGESIMI OCTAVI JOBELEI.
	XLI.	XXV.	VIII.	XXVII.	III.	Æthiopes ab Indo flumine consurgentes juxta Ægyptum confederunt.
	XLII.	XXVI.	IX.	XXVIII.	IV.	
	XLIII.	XXVII.	X.	XXIX.	V.	TRECENTESIMUS TRICESIMUS ANNUS REPROMISSIONIS.
	XLIV.	XXVIII.	XI.	XXX.	VI.	
	XLV.	XXIX.	XII.	XXXI.	VII.	
	XLVI.	XXX.	XIII.	XXXII.	VIII.	
		SPHERUS.				Assyriorum rex tertiusdecimus SPHERUS ann. XX.
	XLVII.	I.	XIV.	XXXIII.	IX.	

	HEBR.	*ASSYR.*	*SICYON.*	*ARGIV.*	*ÆGYPT.*	
	XLVIII.	II.	XV.	XXXIV.	X.	
cccc.	XLIX.	III.	XVI.	XXXV.	XI.	
	L.	IV.	XVII.	XXXVI.	XII.	
	LI.	V.	XVIII.	XXXVII.	XIII.	
	LII.	VI.	XIX.	XXXVIII.	XIV.	TRECENTESIMUS QUADRAGESIMUS ANNUS REPROMISSIONIS.
	LIII.	VII.	XX.	XXXIX.	XV.	
	LIV.	VIII.	XXI.	XL.	XVI.	
	LV.	IX.	XXII.	XLI.	XVII.	
	LVI.	X.	XXIII.	XLII.	XVIII.	
	LVII.	XI.	XXIV.	XLIII.	XIX.	
	LVIII.	XII.	XXV.	XLIV.	XX.	
cccc*x*.	LIX.	XIII.	XXVI.	XLV.	XXI.	
	LX.	XIV.	XXVII.	XLVI.	XXII.	
	LXI.	XV.	XXVIII.	XLVII.	XXIII.	
	LXII.	XVI.	XXIX.	XLVIII.	XXIV.	
	LXIII.	XVII.	XXX.	XLIX.	XXV.	
	LXIV.	XVIII.	XXXI.	L.	XXVI.	TRECENTESIMUS QUINQUAGESIMUS ANNUS REPROMISSIONIS.
	LXV.	XIX.	XXXII.	LI.	XXVII.	Hoc anno natus Moyſes. Amram genuit Moyſem, quum eſſet annorum LXX.
	LXVI.	XX.	XXXIII.	LII.	XXVIII.	
		MAMITUS.				Aſſyriorum quartuſdecimus MAMITUS ann. XXX.
	LXVII.	I.	XXXIV.	LIII.	XXIX.	
	LXVIII.	II.	XXXV.	LIV.	XXX.	Epidaurus civitas condita eſt.
				PHORBAS.		Argis ſextus PHORBAS ann. XXXV.
cccc*xxx*.	LXIX.	III.	XXXVI.	I.	XXXI.	
					HORUS.	Ægyptiorum octavus HORUS ann. XXXVIII.
	LXX.	IV.	XXXVII.	II.	I.	

Quidam ſcribunt Prometheum, & Epimetheum, & Atlantem fratrem Promethei, & Argum cuncta cernentem, & Io filiam Promethei his fuiſſe temporibus. Alii vero ætate Cecropis. Nonnulli ante Cecropem annis LX. ſive XC.

LXXI.	V.	XXXVIII.	III.	II.
LXXII.	VI.	XXXIX.	IV.	III.
LXXIII.	VII.	XL.	V.	IV.

	HEBR.	ASSYR.	SICYON.	ARGIV.	ÆGYPT.	
	LXXIV.	VIII.	XLI.	VI.	V.	TRECENTESIMUS SEXAGESIMUS ANNUS REPROMISSIONIS.
	LXXV.	IX.	XLII.	VII.	VI.	
	LXXVI.	X.	XLIII.	VIII.	VII.	MOYSI DECIMUS.
	LXXVII.	XI.	XLIV.	IX.	VIII.	Hoc tempore primus regnavit in Theſſalia HAEMON.
	LXXVIII.	XII.	XLV.	X.	IX.	
CCCCXL.	LXXIX.	XIII.	XLVI.	XI.	X.	Hoc tempore Phorbas Rhodum obtinuit.
	LXXX.	XIV.	XLVII.	XII.	XI.	PRINCIPIUM XLVIII. JOBELEI.
	LXXXI.	XV.	XLVIII.	XIII.	XII.	Hercules primus fertur Antæum luctæ viciſſe certamine.
	LXXXII.	XVI.	XLIX.	XIV.	XIII.	
	LXXXIII.	XVII.	L.	XV.	XIV.	
	LXXXIV.	XVIII.	LI.	XVI.	XV.	TRECENTESIMUS SEPTUAGESIMUS ANNUS REPROMISSIONIS.
	LXXXV.	XIX.	LII.	XVII.	XVI.	
	LXXXVI.	XX.	LIII.	XVIII.	XVII.	VICESIMUS MOYSI. Trochilus primus fertur junxiſſe quadrigam.
	LXXXVII.	XXI.	LIV.	XIX.	XVIII.	
	LXXXVIII.	XXII.	LV.	XX.	XIX.	Hoc tempore Xanthus Triopa Lesbon condidit.
CCCCL.	LXXXIX.	XXIII.	LVI.	XXI.	XX.	
	XC.	XXIV.	LVII.	XXII.	XXI.	Hoc tempore CYDON regnat in Creta.
	XCI.	XXV.	LVIII.	XXIII.	XXII.	PRINCIPIUM XLIX. JOBELEI.
	XCII.	XXVI.	LIX.	XXIV.	XXIII.	
	XCIII.	XXVII.	LX.	XXV.	XXIV.	
	XCIV.	XXVIII.	LXI.	XXVI.	XXV.	TRECENTESIMUS OCTAGESIMUS ANNUS REPROMISSIONIS.
	XCV.	XXIX.	LXII.	XXVII.	XXVI.	
	XCVI.	XXX.	LXIII.	XXVIII.	XXVII.	TRICESIMUS MOYSI.
		SPARETUS.	MARATHUS.			Aſſyriorum quintuſdecimus SPARETUS ann. XL. Sicyoniorum tertiuſdecimus MARATHUS ann. XXX.
	XCVII.	I.	I.	XXIX.	XXVIII.	
	XCVIII.	II.	II.	XXX.	XXIX.	
CCCCLX.	XCIX.	III.	III.	XXXI.	XXX.	

Triceſimo quinto anno Moyſi Cecrops regnabat in Attica: à quo, uſque ad Trojæ captivitatem, fiunt anni CCCLXXV. His temporibus in Acta, quæ nunc Attica nuncupatur, primus regnavit CECROPS, qui & DIPHYES, ann. L.

ATHENIENSIUM REGNI PRINCIPIUM.

A Cecrope, uſque ad primam Olympiadem, numerantur Reges XVII. Principes vero, quos mors tantum finiebat, XII. ſub quibus apud Græcos multa mira narrantur.

HEBR.

HEBR.	ASSYR.	SICYON.	ARGIV.	ATHEN.	ÆGYPT.	
				CECROPS DIPHYES.		Athenienſium primus rex CECROPS ann. L.

Cecrope regnante primum in arce oliva orta eſt: & ex Minervæ nomine, quæ Græce ATHENA dicitur, Athenæ nuncupatæ. Dicebatur autem DIPHYES, ſive ob longitudinem corporis, ſive idcirco, quod, quum eſſet Ægyptius, utramque linguam ſciebat.

C.	IV.	IV.	XXXII.	I.	XXXI.	
CI.	V.	V.	XXXIII.	II.	XXXII.	Primus Cecrops bovem immolans Iovem appellavit: & Cecropia regio ab eo nuncupata eſt.
CII.	VI.	VI.	XXXIV.	III.	XXXIII.	
CIII.	VII.	VII.	XXXV.	IV.	XXXIV.	
			TRIOPAS.			Argivorum ſeptimus TRIOPAS ann. XLVI. TRECENTESIMUS NONAGESIMUS ANNUS REPROMISSIONIS. MOYSI QUADRAGESIMUS.
CIV.	VIII.	VIII.	I.	V.	XXXV.	
CV.	IX.	IX.	II.	VI.	XXXVI.	
CVI.	X.	X.	III.	VII.	XXXVII.	Moyſes Ægyptum derelinquens in eremo philoſophatur.
CVII.	XI.	XI.	IV.	VIII.	XXXVIII.	
					ACENCERES.	Ægyptiorum nonus ACENCERES an. XII.
CVIII.	XII.	XII.	V.	IX.	I.	
CCCCLIX. CIX.	XIII.	XIII.	VI.	X.	II.	
CX.	XIV.	XIV.	VII.	XI.	III.	

Curetes & Corybantes Cnoſſon condiderunt, qui modulatam & inter ſe concinentem in armis ſaltationem repperere.

CXI.	XV.	XV.	VIII.	XII.	IV.	Chaldæi contra Phœnices dimicant.
CXII.	XVI.	XVI.	IX.	XIII.	V.	Muſicus Euctæi & Nymphæ filius agnoſcitur.
CXIII.	XVII.	XVII.	X.	XIV.	VI.	
CXIV.	XVIII.	XVIII.	XI.	XV.	VII.	QUADRINGENTESIMUS ANNUS REPROMISSIONIS. QUINQUAGESIMUS MOYSI.
CXV.	XIX.	XIX.	XII.	XVI.	VIII.	Deucalion apud eos regnare orſus, qui circa Parnaſſum morabantur.
CXVI.	XX.	XX.	XIII.	XVII.	IX.	
CXVII.	XXI.	XXI.	XIV.	XVIII.	X.	Deorum judicium Neptuni & Minervæ de contentione regionis apud Cecropem fuiſſe confingitur.
CXVIII.	XXII.	XXII.	XV.	XIX.	XI.	
CCCCLXXX. CXIX.	XXIII.	XXIII.	XVI.	XX.	XII.	
					ACHORIS.	Ægyptiorum ACHORIS ann. VII.
CXX.	XXIV.	XXIV.	XVII.	XXI.	I.	

Io Iaſi filiæ Iupiter mixtus eſt: qua in bovem, ut dicitur, verſa, Boſporus appellatus eſt: & ſecundum nonnullos in Ægyptum profecta Iſis nuncupata, quæ nupta poſtea Telegono Epaphum genuit.

HEBR.	*ASSYR.*	*SICYON.*	*ARGIV.*	*ATHEN.*	*ÆGYPT.*	
CXXI.	XXV.	XXV.	XVIII.	XXII.	II.	
CXXII.	XXVI.	XXVI.	XIX.	XXIII.	III.	
CXXIII.	XXVII.	XXVII.	XX.	XXIV.	IV.	
CXXIV.	XXVIII.	XXVIII.	XXI.	XXV.	V.	QUADRINGENTESIMUS DECIMUS ANNUS REPROMISSIONIS.
CXXV.	XXIX.	XXIX.	XXII.	XXVI.	VI.	SEXAGESIMUS MOYSI.

Cecrops in Eubœa Athenas, quas & Diadas, condidit: quam urbem Euboici Orchomenon appellaverunt.

CXXVI.	XXX.	XXX.	XXIII.	XXVII.	VII.	
		MARATHUS.			CENCHRES.	Sicyoniorum quartus decimus MARATHUS ann. XX.
CXXVII.	XXXI.	I.	XXIV.	XXVIII.	I.	Ægyptiorum CENCHRES ann. XVIII.
CXXVIII.	XXXII.	II.	XXV.	XXIX.	II.	
CCCCXC. CXXIX.	XXXIII.	III.	XXVI.	XXX.	III.	Diluvium, quod sub Deucalione in Theſſalia, & incendium, quod sub Phaëthonte factum eſt in Æthiopia: & multæ peſtilentiæ locales, ut Plato memorat, fuerunt.
CXXX.	XXXIV.	IV.	XXVII.	XXXI.	IV.	
CXXXI.	XXXV.	V.	XXVIII.	XXXII.	V.	
CXXXII.	XXXVI.	VI.	XXIX.	XXXIII.	VI.	
CXXXIII.	XXXVII.	VII.	XXX.	XXXIV.	VII.	
CXXXIV.	XXXVIII.	VIII.	XXXI.	XXXV.	VIII.	QUADRINGENTESIMUS VICESIMUS ANNUS REPROMISSIONIS.
CXXXV.	XXXIX.	IX.	XXXII.	XXXVI.	IX.	SEPTUAGESIMUS MOYSI.
CXXXVI.	XL.	X.	XXXIII.	XXXVII.	X.	

A Deucalionis Hellene, & Pyrrhæ hi, qui prius Græci, Hellenes nuncupati ſunt, & Acta Attica vocata. Corinthus condita eſt, quæ prius Ephyra vocabatur.
Apollinis Delii templum ab Eryſichthone filio Cecropis fabricatum eſt.

	ASTACADIS.					Aſſyriorum ſextus decimus ASTACADIS ann. XL.
CXXXVII.	I.	XI.	XXXIV.	XXXVIII.	XI.	

Hercules cognomento Deſanaus in Phœnice clarus habetur. Unde & ad noſtram uſque memoriam à Cappadocibus, & Elienſibus Deſanaus adhuc dicitur.

CXXXVIII.	II.	XII.	XXXV.	XXXIX.	XII.	Hoc tempore Areopagus nomen judicii conſtitutus.
CXXXIX.	III.	XIII.	XXXVI.	XL.	XIII.	
CXL.	IV.	XIV.	XXXVII.	XLI.	XIV.	PRINCIPIVM QVINQVAGESIMI JOBELEI.
LXLI.	V.	XV.	XXXVIII.	XLII.	XV	
CXLII.	VI.	XVI.	XXXIX.	XLIII.	XVI.	Moyſes in Sina monte divino fruitur aſpectu.
XLIII.	VII.	XVII.	XL.	XLIV.	XVII.	

HEBR.	*ASSYR.*	*SICYON.*	*ARGIV.*	*ATHEN.*	*ÆGYPT.*	
CXLIV.	VIII.	XVIII.	XLI.	XLV.	XVIII.	QUADRINGENTESIMUS TRICESIMUS ANNUS REPROMISSIONIS.

Vitis inventa à Dionyſio ſed non Semelæ filio.

Moyſes octageſimum agens annum & dux itineris ex Ægypto Hebræorum gentis efficitur, legem eis in eremo tradens per annos XL.

MOYSES Dux Hebræorum					ACHERRES.	Ægyptiorũ ACHERRES ann. VIII.
I.	IX.	XIX.	XLII.	XLVI.	I.	Ab hoc loco, uſque ad Salomonem & ædificationem Templi, numerantur anni CCCCLXXX.
II.	X.	XX.	XLIII.	XLVII.	II.	

Primus apud Hebræos Pontifex conſtitutus eſt Aaron frater Moyſi.

		ECHYREUS.				Sicyoniorum quintusdecimus ECHYREUS ann. LV.
III.	XI.	I.	XLIV.	XLVIII.	III.	
IV.	XII.	II.	XLV.	XLIX.	IV.	
DX. V.	XIII.	III.	XLVI.	L.	V.	
			CROTOPUS.	CRANAUS.		Argis octavus CROTOPVS ann. XXI. Athenienſium ſecundus CRANAUS ann. IX.

Cranaus indigna: ex cujus filiæ Atthidis nomine vocata Attica.

VI.	XIV.	IV.	I.	I.	VI.	In Ægypto regnavit Telegonus Oris Paſtoris filius ſeptimus ab Inacho.
VII.	XV.	V.	II.	II.	VII.	
VIII.	XVI.	VI.	III.	III.	VIII.	

Hoc tempore in Creta regnavit Apteras, qui & urbem condidit.

					CHERRES.	Ægyptiorum CHERRES ann. XV.
IX.	XVII.	VII.	IV.	IV.	I.	
X.	XVIII.	VIII.	V.	V.	II.	
XI.	XIX.	IX.	VI.	VI.	III.	
XII.	XX.	X.	VII.	VII.	IV.	
XIII.	XXI.	XI.	VIII.	VIII.	V.	
XIV.	XXII.	XII.	IX.	IX.	VI.	
				AMPHICTYON.		Athenienſium tertius AMPHICTYON ann. X.
DXX. XV.	XXIII.	XIII.	X.	I.	VII.	

Deucalionis filius Dionyſius, verum non ille Semelæ filius, quum in Atticam perveniſſet, hoſpitio receptus à Semacho filiæ ejus capreæ pellem largitus eſt.

XVI.	XXIV.	XIV.	XI.	II.	VIII.	Moyſes in deſerto præeſt genti Judæorum.

HEBR.	*ASSYR.*	*SICYON.*	*ARGIV.*	*ATHEN.*	*ÆGYPT.*	
XVII.	XXV.	XV.	XII.	III.	IX.	
XVIII.	XXVI.	XVI.	XIII.	IV.	X.	Templum Deli conſtructum ab Eryſichthone filio Cecropis.
XIX.	XXVII.	XVII.	XIV.	V.	XI.	
XX.	XXVIII.	XVIII.	XV.	VI.	XII.	Epaphus filius Ionis Memphim condidit, quum in ſecunda Ægypto regnaret.
XXI.	XXIX.	XIX.	XVI.	VII.	XIII.	
XXII.	XXX.	XX.	XVII.	VIII.	XIV.	
XXIII.	XXXI.	XXI.	XVIII.	IX.	XV.	
					ARMAIS.	Ægyptiorum ARMAIS qui & DANAUS ann. V.
XXIV.	XXXII.	XXII.	XIX.	X.	I.	

Lacedæmon condita à Lacedæmone Semelæ filio.

				ERICHTHONIUS.		Athenienſium quartus ERICHTHONIUS ann. L.
DXXX. XXV.	XXXIII.	XXIII.	XX.	I.	II.	

Erichthonius Vulcani & Minervæ filius, qui ab Homero Erechtheus vocatur, his regnantibus fuit.

XXVI.	XXXIV.	XXIV.	XXI.	II.	III.	
			STHENELUS.			Argis nonus STHENELUS ann. XI.
XXVII.	XXXV.	XXV.	I.	III.	IV.	Arcas filius Jovis &

Calliſto, Pelaſgis in ditionem redactis, regionem eorum Arcadiam nuncupavit.

XXVIII.	XXXVI.	XXVI.	II.	IV.	V.	
					REMESSES.	Ægyptiorum REMESES, qui & ÆGYPTVS, an. LXVIII.
XXIX.	XXXVII.	XXVII.	III.	V.	I.	
XXX.	XXXVIII.	XXVIII.	IV.	VI.	II.	Ægyptus, quæ prius Aëria dicebatur, ab Ægypto tunc regnante nomen accepit.
XXXI.	XXXIX.	XXIX.	V.	VII.	III.	
XXXII.	XL.	XXX.	VI.	VIII.	IV.	
	AMINTES.					Aſſyriorum decimus ſeptimus AMINTES ann. XLV.
XXXIII.	I.	XXXI.	VII.	IX.	V.	
XXXIV.	II.	XXXII.	VIII.	X.	VI.	Dardanus condidit Dardaniam.
DXL. XXXV.	III.	XXXIII.	IX.	XI.	VII.	
XXXVI.	IV.	XXXIV.	X.	XII.	VIII.	
XXXVII.	V.	XXXV.	XI.	XIII.	IX.	

HEBR.	ASSYR.	SICYON.	ARGIV.	ATHEN.	ÆGYPT.	

Post Sthenelum Argis regnavit GELANOR, quem quum Argivi imperio pepulissent, regnum Danao tradiderunt. Argos sibi Danaus vindicavit, expulsus Ægypto, & eandem aquis abundare fecit. Danaus per filias quinquaginta filios Ægypti fratris interfecit, evadente solo Lynceo, qui post eum regnavit. Neque vero multitudo filiorum incredibilis videri in barbaris debet, quum tam innumerabiles habeant concubinas.

Castor de Argivorum Principibus: *Quum Sthenelum Danaus expulisset, Argos tenuit, minoresque ejus perseveraverunt, usque ad Eurystheum filium Stheneli, nepotem Persei. Post quem Pelopidæ imperium susceperunt.*

			DANAUS.			Argis decimus DANAUS ann. L.
XXXVIII.	VI.	XXXVI.	I.	XIV.	X.	Erichthonius primus quadrigam junxit in Græcia. Erat quippe apud alias nationes.
XXXIX.	VII.	XXXVII.	II.	XV.	XI.	
XL.	VIII.	XXXVIII.	III.	XVI.	XII.	

Mors Moysi. Hoc tempore apud Hebræos pontificatum suscepit Eleazar post mortem patris Aaron.

Huc usque quinque libri Moysi continent annos MMM CC XXX. secundum LXX Seniorum interpretationem.

JESVS successit Moysi, & terram Philistinorum sorte distribuit Judæis: qui dux fuit ann. XXVII.

JESUS.						
I.	IX.	XXXIX.	IV.	XVII.	XIII.	Busiris Neptuni & Libyæ Epaphi filiæ filius apud vicina Nilo loca tyrannidem exercet, transeuntes hospites crudeli scelere interficiens.
II.	X.	XL.	V.	XVIII.	XIV.	
III.	XI.	XLI.	VI.	XIX.	XV.	
IV.	XII.	XLII.	VII.	XX.	XVI.	
DL. V.	XIII.	XLIII.	VIII.	XXI.	XVII.	PRINCIPIUM QUINQUAGESIMI PRIMI JOBELEI.
VI.	XIV.	XLIV.	IX.	XXII.	XVIII.	
VII.	XV.	XLV.	X.	XXIII.	XIX.	
VIII.	XVI.	XLVI.	XI.	XXIV.	XX.	
IX.	XVII.	XLVII.	XII.	XXV.	XXI.	In Creta regnavit Lapis.
X.	XVIII.	XLVIII.	XIII.	XXVI.	XXII.	
XI.	XIX.	XLIX.	XIV.	XXVII.	XXIII.	His temporibus Tat filius Hermetis Trismegisti fuisse dignoscitur.
XII.	XX.	L.	XV.	XXVIII.	XXIV.	
XIII.	XXI.	LI.	XVI.	XXIX.	XXV.	
XIV.	XXII.	LII.	XVII.	XXX.	XXVI.	
DLX. XV.	XXIII.	LIII.	XVIII.	XXXI.	XXVII.	
XVI.	XXIV.	LIV.	XIX.	XXXII.	XXVIII.	
XVII.	XXV.	LV.	XX.	XXXIII.	XXIX.	Phœnix & Cadmus de Thebis Ægyptiorum in Syriam profecti apud Tyrum & Sidonem regnaverunt.

	HEBR.	ASSYR.	SICYON.	ARGIV.	ATHEN.	ÆGYPT.	
			CORAX.				Sicyoniorum sextus-decimus CORAX ann. XXX.
	XVIII.	XXVI.	I.	XXI.	XXXIV.	XXX.	
	XIX.	XXVII.	II.	XXII.	XXXV.	XXXI.	
	XX.	XXVIII.	III.	XXIII.	XXXVI.	XXXII.	
	XXI.	XXIX.	IV.	XXIV.	XXXVII.	XXXIII.	Templum Delphis à Phlegya incensum.
	XXII.	XXX.	V.	XXV.	XXXVIII.	XXXIV.	
	XXIII.	XXXI.	VI.	XXVI.	XXXIX.	XXXV.	
	XXIV.	XXXII.	VII.	XXVII.	XL.	XXXVI.	In Creta regnavit Asterius.
DLXX.	XXV.	XXXIII.	VIII.	XXVIII.	XLI.	XXXVII.	
	XXVI.	XXXIV.	IX.	XXIX.	XLII.	XXXVIII.	
	XXVII.	XXXV.	X.	XXX.	XLIII.	XXXIX.	

Europæ filiæ Phœnicis mixtus est Jupiter, quam postea Asterius Cretensium rex uxorem accipiens Minoëm ex ea & Rhadamanthem, & Sarpedonem procreavit.

Post mortum Jesu subjectos tenuerunt Hebræos alienigenæ annis octo, qui junguntur temporibus Gothoniel: qui Hebræorum primus judex ex tribu Juda fuit.

	GOTHONIEL.						Primus Iudex GOTHONIEL an. XL.
	I.	XXXVI.	XI.	XXXI.	XLIV.	XL.	
	II.	XXXVII.	XII.	XXXII.	XLV.	XLI.	
	III.	XXXVIII.	XIII.	XXXIII.	XLVI.	XLII.	
	IV.	XXXIX.	XIV.	XXXIV.	XLVII.	XLIII.	
	V.	XL.	XV.	XXXV.	XLVIII.	XLIV.	
	VI.	XLI.	XVI.	XXXVI.	XLIX.	XLV.	
	VII.	XLII.	XVII.	XXXVII.	L.	XLVI.	Athenienſium quintus PANDION ann. XL. Hic Pandion filius Erichthonii, cujus filiæ Procne, & Philomela.
					PANDION.		

Rhadamanthus, & Sarpedon reges Lyciorum.

DLXXX.	VIII.	XLIII.	XVIII.	XXXVIII.	I.	XLVII.	

Apud Hebræos Pontificatum susceptit PHINEES.

	IX.	XLIV.	XIX.	XXXIX.	II.	XLVIII.	Apud Argos sacerdotio functa est Hypermnestra Danai filia.
	X.	XLV.	XX.	XL.	III.	XLIX.	Assyriorum octavus-decimus BOLOCHUS an. XXV. cujus filia Atossa, quæ & Semiramis, regnavit cũ patre ann. XII.
		BOLOCHUS.					
	XI.	I.	XXI.	XLI.	IV.	L.	

HEBR.

HEBR.	ASSYR.	SICYON.	ARGIV.	ATHEN.	ÆGYPT.	
XII.	II.	XXII.	XLII.	V.	LI.	
XIII.	III.	XXIII.	XLIII.	VI.	LII.	
XIV.	IV.	XXIV.	XLIV.	VII.	LIII.	
XV.	V.	XXV.	XLV.	VIII.	LIV.	

Hoc tempore rapta Europa. Cadmus regnavit Thebis: ex cujus filia Semele natus est Dionysius, id est Liber pater; sub quo & Linus Thebæus musicus fuit.

XVI.	VI.	XXVI.	XLVI.	IX.	LV.	
XVII.	VII.	XXVII.	XLVII.	X.	LVI.	Melus, & Paphus, & Thasus & Callista urbes conditæ.
DXC. XVIII.	VIII.	XXVIII.	XLVIII.	XI.	LVII.	
XIX.	IX.	XXIX.	XLIX.	XII.	LVIII.	
XX.	X.	XXX.	L.	XIII.	LIX.	
		EPOPEUS.	LYNCEUS.			Sicyoniorum decimus septimus EPOPEUS ann. XXXV.
XXI.	XI.	I.	I.	XIV.	LX.	Argivorũ undecimus LYNCEUS an. XLI.
XXII.	XII.	II.	II.	XV.	LXI.	Bithynia condita à Phœnice, quæ primum Mariandyna vocabantur.
XXIII.	XIII.	III.	III.	XVI.	LXII.	
XXIV.	XIV.	IV.	IV.	XVII.	LXIII.	Linus Thebæus, & Zethus, & Amphion in musica arte clarescũt.
XXV.	XV.	V.	V.	XVIII.	LXIV.	
XXVI.	XVI.	VI.	VI.	XIX.	LXV.	Idæi Dactyli his temporibus erant, qui ferrum repererunt.
XXVII.	XVII.	VII.	VII.	XX.	LXVI.	
DC. XXVIII.	XVIII.	VIII.	VIII.	XXI.	LXVII.	Amphion & Zethus Thebis regnabant.
XXIX.	XIX.	IX.	IX.	XXII.	LXVIII.	PRINCIPIUM QUINQUAGESIMI SECUNDI JOBELEI.
					MENOPHES.	Ægyptiorum MENOPHES ann. XL.
XXX.	XX.	X.	X.	XXIII.	I.	
XXXI.	XXI.	XI.	XI.	XXIV.	II.	In Dardania regnavit Eriebthonius filius Dardani.
XXXII.	XXII.	XII.	XII.	XXV.	III.	
XXXIII.	XXIII.	XIII.	XIII.	XXVI.	IV.	Ea, quæ de Demetra, quam Isidem esse ajunt, & Danaë, ex qua Perseus nascitur, dicuntur, his fuere gesta temporibus.
XXXIV.	XXIV.	XIV.	XIV.	XXVII.	V.	
XXXV.	XXV.	XV.	XV.	XXVIII.	VI.	
	BELLEPARES.					Assyriorum decimus nonus BELLEPARES ann. XXX.
XXXVI.	I.	XVI.	XVI.	XXIX.	VII.	Ephyra, quæ nunc Corinthus, à Sisypho condita.

	HEBR.	*ASSYR.*	*SICYON.*	*ARGIV.*	*ATHEN.*	*ÆGYPT.*	
	XXXVII.	II.	XVII.	XVII.	XXX.	VIII.	
DCX.	XXXVIII.	III.	XVIII.	XVIII.	XXXI.	IX.	Harmonia rapta à Cadmo.
	XXXIX.	IV.	XIX.	XIX.	XXXII.	X.	Minos filius Europæ regnat in Creta.

Cadmea condita est, & Side in Cilicia.

Eleusine Celeus regnavit coævus Triptolemo, quem Philochorus ait longa navi ad urbes accedentem distribuisse frumenta, & ob id dedisse suspiciones, quod navis ejus serpens pennatus fuerit. Est figura, quæ possit recipi.

XL.	V.	XX.	XX.	XXXIII.	XI.	

Post Gothoniel Hebræos habuere subjectos alienigenæ annis XLVIII, qui copulantur temporibus Aod secundum Judæorum traditiones, qui fuit Judex ex tribu Ephraim.

AOD.						Hebræorum AOD ann. LXXX.
I.	VI.	XXI.	XXI.	XXXIV.	XII.	
II.	VII.	XXII.	XXII.	XXXV.	XIII.	
III.	VIII.	XXIII.	XXIII.	XXXVI.	XIV.	
IV.	IX.	XXIV.	XXIV.	XXXVII.	XV.	
V.	X.	XXV.	XXV.	XXXVIII.	XVI.	
VI.	XI.	XXVI.	XXVI.	XXXIX.	XVII.	
VII.	XII.	XXVII.	XXVII.	XL.	XVIII.	Achaia ab Achæo condita.

Erechthei filiam Orithyiam Boreas Astrei filius Thrax rapuit : quem fabula ventum fuisse confingit : & sub hoc Mysteria cœperunt.

				ERECHTHEUS.		Athenienſium ſextus ERECHTHEUS ann. L.
DCXX.	VIII.	XIII.	XXVIII.	XXVIII.	I.	XIX.	Hic Pandionis filius fuit, ſub quo cœpere Mysteria.

Fabula Proserpinæ, quam rapuit Aidoneus, id est Orcus, rex Molossorum : cujus canis ingentis magnitudinis Cerberus nomine Pirithoum devoravit, qui ad raptum uxoris ejus cum Theseo venerat : quem & ipsum jam in mortis periculo constitutum adveniens Hercules liberavit : & ob id quasi ab inferis receptus scribitur. Scribit Philochorus in Atthidis libro secundo.

IX.	XIV.	XXIX.	XXIX.	II.	XX.	
X.	XV.	XXX.	XXX.	III.	XXI.	Pelops regnat in Græcia annis LIX : à quo Peloponnesus vocata.
XI.	XVI.	XXXI.	XXXI.	IV.	XXII.	
XII.	XVII.	XXXII.	XXXII.	V.	XXIII.	
XIII.	XVIII.	XXXIII.	XXXIII.	VI.	XXIV.	
XIV.	XIX.	XXXIV.	XXXIV.	VII.	XXV.	
XV.	XX.	XXXV.	XXXV.	VIII.	XXVI.	

	HEBR.	*ASSYR.*	*SICYON.*	*ARGIV.*	*ATHEN.*	*ÆGYPT.*	
			LAOMEDON.				Sicyoniorum decimus octavus LAOMEDON ann. XL.
	XVI.	XXI.	I.	XXXVI.	IX.	XXVII.	
	XVII.	XXII.	II.	XXXVII.	X.	XXVIII.	Dionyſius, qui Latine Liber Pater, ex Semele naſcitur.
DCXXX.	XVIII.	XXIII.	III.	XXXVIII.	XI.	XXIX.	
	XIX.	XXIV.	IV.	XXXIX.	XII.	XXX.	Ea, quæ de Perſeo dicuntur, tunc geſta fuerunt.
	XX.	XXV.	V.	XL.	XIII.	XXXI.	Expulſo Cadmo, AMPHION, & ZETHUS regnaverunt.
	XXI.	XXVI.	VI.	XLI.	XIV.	XXXII.	
				ABAS.			
	XXII.	XXVII.	VII.	I.	XV.	XXXIII.	Argivorum duodecimus ABAS ann. XXIII.

Secundum quorundam opinionem, hac ætate Phryxus cum Hella ſorore fugiens inſidias novercales viſus eſt per mare vehi ab ariete velleris aurei. Fuit autem ei navis parata fugienti, cujus inſigne aries erat. Porro Palæphatus affirmat, Arietem vocatum nutritorem ejus, per quem liberatus fuit.

	XXIII.	XXVIII.	VIII.	II.	XVI.	XXXIV.	
	XXIV.	XXIX.	IX.	III.	XVII.	XXXV.	
	XXV.	XXX.	X.	IV.	XVIII.	XXXVI.	
		LAMPRIDES.					Aſſyriorum viceſimus LAMPRIDES ann. XXXII.
	XXVI.	I.	XI.	V.	XIX.	XXXVII.	
	XXVII.	II.	XII.	VI.	XX.	XXXVIII.	
DCXL.	XXVIII.	III.	XIII.	VII.	XXI.	XXXIX.	Ea, quæ de Procne & Philomela dicuntur, tunc geſta ſunt.
	XXIX.	IV.	XIV.	VIII.	XXII.	XL.	
						SETHVS.	Ægyptii per nonamdecimam Dynaſtiam ſuo imperatore uti cœperunt, quorum primus SETHUS ann. LV.
	XXX.	V.	XV.	IX.	XXIII.	I.	
	XXXI.	VI.	XVI.	X.	XXIV.	II.	
	XXXII.	VII.	XVII.	XI.	XXV.	III.	
	XXXIII.	VIII.	XVIII.	XII.	XXVI.	IV.	
	XXXIV.	IX.	XIX.	XIII.	XXVII.	V.	Bellum, quod ſub Eumolpo dicitur geſtum, hoc tempore fuit.
	XXXV.	X.	XX.	XIV.	XXVIII.	VI.	
	XXXVI.	XI.	XXI.	XV.	XXIX.	VII.	Melampus divinus agnoſcitur.
	XXXVII.	XII.	XXII.	XVI.	XXX.	VIII.	
DCL.	XXXVIII.	XIII.	XXIII.	XVII.	XXXI.	IX.	In Dardania regnavit Tros: à quo Trojani nuncupati.

Apud Pythium vates prima Phemonoe hexametris verſibus futura ceciniſſe narratur.

	HEBR.	*ASSYR.*	*SICYON.*	*ARGIV.*	*ATHEN.*	*ÆGYPT.*	
	XXXIX.	XIV.	XXIV.	XVIII.	XXXII.	X.	
	XL.	XV.	XXV.	XIX.	XXXIII.	XI.	Phrygas rexit Tantalus, qui prius Mæones vocabantur.
	XLI.	XVI.	XXVI.	XX.	XXXIV.	XII.	
	XLII.	XVII.	XXVII.	XXI.	XXXV.	XIII.	

Ob raptum Ganymedis Troi patri Ganymedis & Tantalo bellum exortum est, ut scribit Phanocles poëta. Frustra igitur Jovis fabula, & raptrix aquila confingitur. Tityus convixit Tantalo, & Tityo Latona mater Apollinis, qui cum Hercule servivit Admeto.

	XLIII.	XVIII.	XXVIII.	XXII.	XXXVI.	XIV.	
	XLIV.	XIX.	XXIX.	XXIII.	XXXVII.	XV.	
				PROETUS.			Argivorum tertiusdecimus PROETUS ann. XVII.
	XLV.	XX.	XXX.	I.	XXXVIII.	XVI.	
	XLVI.	XXI.	XXXI.	II.	XXXIX.	XVII.	
	XLVII.	XXII.	XXXII.	III.	XL.	XVIII.	
DCLX.	XLVIII.	XXIII.	XXXIII.	IV.	XLI.	XIX.	Ea, quæ de Phryxo & Melicerta dicuntur, sub quo celebrata sunt Isthmia, eodem tempore habita sunt.
	XLIX.	XXIV.	XXXIV.	V.	XLII.	XX.	
	L.	XXV.	XXXV.	VI.	XLIII.	XXI.	
	LI.	XXVI.	XXXVI.	VII.	XLIV.	XXII.	
	LII.	XXVII.	XXXVII.	VIII.	XLV.	XXIII.	
	LIII.	XXVIII.	XXXVIII.	IX.	XLVI.	XXIV.	
	LIV.	XXIX.	XXXIX.	X.	XLVII.	XXV.	
	LV.	XXX.	XL.	XI.	XLVIII.	XXVI.	
			SICYON				Sicyoniis decimus nonus SICYON ann. XLV. à quo Sicyonii nuncupati sunt, qui primum Aegialei vocabantur.
	LVI.	XXXI.	I.	XII.	XLIX.	XXVII.	

Hoc tempore Pelops Hippodamiam duxit uxorem.

	LVII.	XXXII.	II.	XIII.	L.	XXVIII.	
		SOSARES.			CECROPS.		Assyriorum vicesimus primus SOSARES ann. XX.
DCLXX.	LVIII.	I.	III.	XIV.	I.	XXIX.	Athenienſium septimus CECROPS secundus Erechthei frater ann. XL.
	LIX.	II.	IV.	XV.	II.	XXX.	

Perseus adversus Persas dimicat, Gorgonæ meretricis capite defecto, quæ propter eximiam pulchritudinem ita spectatores suos mentis inopes reddebat, ut vertere eos putaretur in lapides. Didymus scribit in peregrina historia, & perhibet scriptorem ejus.

LX.	III.	V.	XVI.	III.	XXXI.	

HEBR.

	HEBR.	ASSYR.	SICYON.	ARGIV.	ATHEN.	ÆGYPT.	
	LXI.	IV.	VI.	XVII.	IV.	XXXII.	
				ACRISIUS.			Argis quartusdecimus ACRISIUS ann. XXXI.
	LXII.	V.	VII.	I.	V.	XXXIII.	
	LXIII.	VI.	VIII.	II.	VI.	XXXIV.	Pegasus equus velocissimus cujusdam mulieris fuit, sive, ut Palæphatus affirmat, Bellerophontis navis fuit.
	LXIV.	VII.	IX.	III.	VII.	XXXV.	
	LXV.	VIII.	X.	IV.	VIII.	XXXVI.	
	LXVI.	IX.	XI.	V.	IX.	XXXVII.	
	LXVII.	X.	XII.	VI.	X.	XXXVIII.	His temporibus Cyrene civitas condita est in Lybia.
DCLXXX.	LXVIII.	XI.	XIII.	VII.	XI.	XXXIX.	
	LXIX.	XII.	XIV.	VIII.	XII.	XL.	
	LXX.	XIII.	XV.	IX.	XIII.	XLI.	Ion vir fortis ex suo vocabulo Athenienses Iones vocavit.
	LXXI.	XIV.	XVI.	X.	XIV.	XLII.	
	LXXII.	XV.	XVII.	XI.	XV.	XLIII.	
	LXXIII.	XVI.	XVIII.	XII.	XVI.	XLIV.	Hoc tempore gesta Persei sunt.
	LXXIV.	XVII.	XIX.	XIII.	XVII.	XLV.	Dionysius, qui & Liber Pater, adversus Indos dimicans juxta Indum fluvium Nysam urbem condidit.
	LXXV.	XVIII.	XX.	XIV.	XVIII.	XLVI.	
	LXXVI.	XIX.	XXI.	XV.	XIX.	XLVII.	
	LXXVII.	XX.	XXII.	XVI.	XX.	XLVIII.	

Amphion Thebis regnavit, quem ferunt cantu citharæ saxa movisse. Fuerunt autem duro corde, &, ut ita dixerim, saxei quidam auditores.

		LAMPARES.					Assyriorum vicesimus secundus LAMPARES ann. XXX.
DCXC.	LXXVIII.	I.	XXIII.	XVII.	XXI.	XLIX.	
	LXXIX.	II.	XXIV.	XVIII.	XXII.	L.	
	LXXX.	III.	XXV.	XIX.	XXIII.	LI.	

Post Aod Hebræos in ditionem redigunt alienigenæ annis XX, qui conjunguntur temporibus Debboræ & Barach, secundum Judæorum traditiones.
Debbora ex Tribu Ephraim, Barach ex Tribu Nephthalim.

DEBBORA BARACH.						DEBBORA cum BARACH ann. XL.
I.	IV.	XXVI.	XX.	XXIV.	LII.	Secundum quosdam Thebis regnavit Cadmus.
II.	V.	XXVII.	XXI.	XXV.	LIII.	Europa à Cretensibus rapta est navi, cujus in signe fuit taurus.
III.	VI.	XXVIII.	XXII.	XXVI.	LIV.	

HEBR.	*ASSYR.*	*SICYON.*	*ARGIV.*	*ATHEN.*	*ÆGYPT.*
IV.	VII.	XXIX.	XXIII.	XXVII.	LV.

Pelops Peloponneſiis regnavit: Olympiis quoque præfuit: qui poſtea adverſus Ilium arma corripiens ſuperatur à Dardano.

					RAMSES.	Ægyptiorum RAMSES ann. LXVI.
V.	VIII.	XXX.	XXIV.	XXVIII.	I.	

Ea, quæ de Spartis memorantur, quos Palæphatus ſcribit, quum proximarum eſſent regionum, adverſus Cadmum ſubito extitiſſe, & propter repentinos quaſi de terra contractus, & ex omni parte confluctus, SPARTOS vocatos, tunc geſta ſunt.
His temporibus Mida regnavit in Phrygia.

VI.	IX.	XXXI.	XXV.	XXIX.	II.	Ilium ab Ilo condita.
VII.	X.	XXXII.	XXVI.	XXX.	III.	
DCC. VIII.	XI.	XXXIII.	XXVII.	XXXI.	IV.	
IX.	XII.	XXXIV.	XXVIII.	XXXII.	V.	
X.	XIII.	XXXV.	XXIX.	XXXIII.	VI.	
XI.	XIV.	XXXVI.	XXX.	XXXIV.	VII.	
XII.	XV.	XXXVII.	XXXI.	XXXV.	VIII.	

Argivorum regnum deficit, quod ſtetit annis quingentis quadraginta quatuor, uſque ad Pelopem, qui regnavit annis LVIII.

HEBR.	*ASSYR.*	*SICYON.*	*MYCEN.*	*ATHEN.*	*ÆGYPT.*
			STHENELUS.		
XIII.	XVI.	XXXVIII.	I.	XXXVI.	IX.

Perſeus Acriſio non ſponte interfecto, migravit ab Argis, atque regnavit poſt Acriſium, in Mycenas imperio tranſlato. Et ibidem reges fuerunt Perſeus, Sthenelus, Euryſtheus, Atreus, Thyeſtes, Agamemnon, Ægiſthus, Oreſtes, & Tiſamenos, & Penthilus, & Cometes, uſque ad Heraclidarum deſcenſum. Rex STHENELUS in Mycenas imperio tranſlato regnavit ann. VIII.

XIV.	XVII.	XXXIX.	II.	XXXVII.	X.	
XV.	XVIII.	XL.	III.	XXXVIII.	XI.	
XVI.	XIX.	XLI.	IV.	XXXIX.	XII.	
XVII.	XX.	XLII.	V.	XL.	XIII.	
				PANDION.		Athenienſium octavus PANDION ann. XXV.
DCCX. XVIII.	XXI.	XLIII.	VI.	I.	XIV.	
XIX.	XXII.	XLIV.	VII.	II.	XV.	
XX.	XXIII.	XLV.	VIII.	III.	XVI.	

HEBR.	*ASSYR.*	*SICYON.*	*MYCEN.*	*ATHEN.*	*ÆGYPT.*	
		POLY-BVS.	EURIS-THEUS.			Sicyoniorum viceſimus POLYBUS ann. XL.
XXI.	XXIV.	I.	I.	IV.	XVII.	
XXII.	XXV.	II.	II.	V.	XVIII.	Mycenarum EURISTHEUS ann. XLII.
XXIII.	XXVI.	III.	III.	VI.	XIX.	Laius Chryſippum rapuit.
XXIV.	XXVII.	IV.	IV.	VII.	XX.	Templum in Eleuſina ædificatum.
XXV.	XXVIII.	V.	V.	VIII.	XXI.	
XXVI.	XXIX.	VI.	VI.	IX.	XXII.	
XXVII.	XXX.	VII.	VII.	X.	XXIII.	
	PANY-AS.					Aſſyriorum viceſimus tertius PANYAS ann. XLV.
DCCXX. XXVIII.	I.	VIII.	VIII.	XI.	XXIV.	

Quidam his temporibus vindicant geſta Liberi patris, & ea, quæ de Indis, Lycurgo, Actæone, & Pentheo memorantur: quomodo adverſus Perſen conſiſtens occiditur in prælio, ait Dinarchus poëta, non Rhetor. Qui autem voluerit, poteſt inſpicere ipſius Liberi patris apud Delphos ſepulchrum juxta Apollinem aureum. Pingitur vero Liber muliebri & delicato corpore, propter mulieres in ſuo exercitu militantes: Nam pariter ad arma viris feminas allegebat, ut Philochorus loquitur in ſecundo Atthidis libro.

XXIX.	II.	IX.	X.	XII.	XXV.	
XXX.	III.	X.	X.	XIII.	XXVI.	
XXXI.	IV.	XI.	XI.	XIV.	XXVII.	
XXXII.	V.	XII.	XII.	XV.	XXVIII.	
XXXIII.	VI.	XIII.	XIII.	XVI.	XXIX.	
XXXIV.	VII.	XIV.	XIV.	XVII.	XXX.	
XXXV.	VIII.	XV.	XV.	XVIII.	XXXI.	
XXXVI.	IX.	XVI.	XVI.	XIX.	XXXII.	
XXXVII.	X.	XVII.	XVII.	XX.	XXXIII.	
DCCXXX. XXXVIII.	XI.	XVIII.	XVIII.	XXI.	XXXIV.	Miletus condita.
XXXIX.	XII.	XIX.	XIX.	XXII.	XXXV.	
XL.	XIII.	XX.	XX.	XXIII.	XXXVI.	

Europa Agenoris filia, ut in quibuſdam legimus, rapitur: quod iis congruit, quæ de Minoe dicuntur.

Poſt Debboram Hebræos in ditionem redigunt alienigenæ annis ſeptem, qui conjuncti ſunt temporibus Gideon ſecundum Judæorum traditiones.

GEDE-ON.						GEDEON Iudex ex tribu Manaſſe an. XL.
I.	XIV.	XXI.	XXI.	XXIV.	XXXVII.	

HEBR.	ASSYR.	SICYON.	MYCEN.	ATHEN.	ÆGYPT.	
II.	XV.	XXII.	XXII.	XXV.	XXXVIII.	
				ÆGEUS.		Athenienſium nonus ÆGEUS Pandionis filius ann. XLVII.

Hic Pandion fugit à Metionidibus paſſus inſidias.

III.	XVI.	XXIII.	XXIII.	I.	XXXIX.	Philammon Delphius nobilis habetur, qui primus apud Pythium chorum conſtituit.
IV.	XVII.	XXIV.	XXIV.	II.	XL.	
V.	XVIII.	XXV.	XXV.	III.	XLI.	

Eæ, quæ de Dædalo fabulæ feruntur, qui viſus eſt ſimulachra feciſſe moventia. Primus enim omnium pedes ſtatuarum à ſe invicem ſeparavit, aliis conjunctim eos fabricantibus. Palæphatus memorat. Nec non quomodo cum filio Icaro Minoem navi fugerit, & propter inveſtigabilem fugam avolaſſe pennis æſtimatus ſit.

VI.	XIX.	XXVI.	XXVI.	IV.	XLII.	
VII.	XX.	XXVII.	XXVII.	V.	XLIII.	
DCCXL. VIII.	XXI.	XXVIII.	XXVIII.	VI.	XLIV.	
IX.	XXII.	XXIX.	XXIX.	VII.	XLV.	
X.	XXIII.	XXX.	XXX.	VIII.	XLVI.	
XI.	XXIV.	XXXI.	XXXI.	IX.	XLVII.	Cyzicus hoc tempore condita.
XII.	XXV.	XXXII.	XXXII.	X.	XLVIII.	

Argonautæ his temporibus fuerunt.
Tyrus condita ante Templum Ieroſolymarum annis CCXL, ut ſcribit Joſephus in tertia.

XIII.	XXVI.	XXXIII.	XXXIII.	XI.	XLIX.	

Atreus & Thyeſtes poſt Pelopem Peloponneſi imperium diviſerunt.

XIV.	XXVII.	XXXIV.	XXXIV.	XII.	L.	Argonautarum navigatio.
XV.	XXVIII.	XXXV.	XXXV.	XIII.	LI.	Orpheus Thrax clarus habetur, cujus diſcipulus fuit Muſæus filius Eumolpi.
XVI.	XXIX.	XXXVI.	XXXVI.	XIV.	LII.	
XVII.	XXX.	XXXVII.	XXXVII.	XV.	LIII.	
DCCL. XVIII.	XXXI.	XXXVIII.	XXXVIII.	XVI.	LIV.	
XIX.	XXXII.	XXXIX.	XXXIX.	XVII.	LV.	
XX.	XXXIII.	XL.	XL.	XVIII.	LVI.	Linus magiſter Herculis omnibus notus efficitur.
		INACHUS.				
XXI.	XXXIV.	I.	XLI.	XIX.	LVII.	Sicyoniorum viceſimus primus INACHUS ann. XLII.
XXII.	XXXV.	II.	XLII.	XX.	LVIII.	Ea, quæ de Hypſipyle memorantur in Lemno.

HEBR.

HEBR.	*ASSYR.*	*SICYON.*	*MYCEN.*	*ATHEN.*	*ÆGYPT.*	
XXIII.	XXXVI.	III.	XLIII.	XXI.	LIX.	
			ATREVS ET THYESTES.			Mycenarum ATREUS & THYESTES ann. LXV.
XXIV.	XXXVII.	IV.	I.	XXII.	LX.	

Ea, quæ de Sphinga & Oedipode, & Argonautis dicuntur, in quibus fuerunt Hercules, Asclepius, Castor, & Pollux. Si ergo inter Argonautas fuerunt Castor & Pollux, quomodo potest eorum soror Helena credi, quæ post multos annos virgo rapitur à Theseo? Sphingam verò scribit Palæphatus uxorem Cadmi propter zelum Harmoniæ à viro recedentem contra Cadmum constitisse.

XXV.	XXXVIII.	V.	II.	XXIII.	LXI.	
XXVI.	XXXIX.	VI.	III.	XXIV.	LXII.	
XXVII.	XL.	VII.	IV.	XXV.	LXIII.	
DCCLX. XXVIII.	XLI.	VIII.	V.	XXVI.	LXIV.	
XXIX.	XLII.	IX.	VI.	XXVII.	LXV.	
XXX.	XLIII.	X.	VII.	XXVIII.	LXVI.	
					AMENOPHES.	Ægyptiorum AMENOPHES ann. XL.
XXXI.	XLIV.	XI.	VIII.	XXIX.	I.	
XXXII.	XLV.	XII.	IX.	XXX.	II.	
	SOSARMUS.					Assyriorum vicesimus quartus SOSARMUS ann. XIX.
XXXIII.	I.	XIII.	X.	XXXI.	III.	

Minos mare obtinuit, & Cretensibus leges dedit, ut Paradius memorat: quod Plato falsum esse convincit.

XXXIV.	II.	XIV.	XI.	XXXII.	IV.	
XXXV.	III.	XV.	XII.	XXXIII.	V.	Thamyris Ammonis filius insignis habetur.
XXXVI.	IV.	XVI.	XIII.	XXXIV.	VI.	

Hercules consummat certamina: Antæum interficit: Ilium vastat. Dicitur autem Antæus Terræ filius, quia sororum palæstricæ artis certaminum, quæ in terra exercentur, scientissimus erat: & ob id videbatur à Terra matre adjuvari. Hydram autem callidissimam sophistriam fuisse asserit Plato.

XXXVII.	V.	XVII.	XIV.	XXXV.	VII.	
DCCLXX. XXXVIII.	VI.	XVIII.	XV.	XXXVI.	VIII.	
XXXIX.	VII.	XIX.	XVI.	XXXVII.	IX.	
XL.	VIII.	XX.	XVII.	XXXVIII.	X.	

	HEBR.	*ASSYR.*	*SICYON.*	*MYCEN.*	*ATHEN.*	*ÆGYPT.*	
	Bellum Lapitharum & Centaurorum ſub hoc tempore: quod ſcribit Palæphatus libro De incredibilibus nobiles fuiſſe equites Theſſalorum.						
	ABIMELECH.						
	I.	IX.	XXI.	XVIII.	XXXIX.	XI.	Hebræorum ABIMELECH filius Gedeonis ann. III.
	II.	X.	XXII.	XIX.	XL.	XII.	
	III.	XI.	XXIII.	XX.	XLI.	XIII.	His temporibus Priamus regnavit poſt Laomedontem.
	THOLA.						
	I.	XII.	XXIV.	XXI.	XLII.	XIV.	Hebræorum THOLA ann. XXII.
	Ea, quæ de Minotauro dicuntur, hujus ſunt temporis. Philochorus in ſecundo Atthidis libro ſcribit magiſtratum Minois fuiſſe Taurum nomine inhumanum, atque crudelem. Et quia Minos ſuper morte Androgei agonem ſtatuerat, præmii nomine pueros Atticos largiens, ille fortiſſimus univerſos in contentione ſuperabat. Tandem factum eſt, ut à Theſeo in pelæſtrica vinceretur. Ob quod Athenienſes pueri tributaria pœna liberati ſunt, ſicut ipſos quoque Gnoſſios referre teſtatur.						
	II.	XIII.	XXV.	XXII.	XLIII.	XV.	
	III.	XIV.	XXVI.	XXIII.	XLIV.	XVI.	
	IV.	XV.	XXVII.	XXIV.	XLV.	XVII.	
DCCLXXX.	V.	XVI.	XXVIII.	XXV.	XLVI.	XVIII.	
	VI.	XVII.	XXIX.	XXVI.	XLVII.	XIX.	
	VII.	XVIII.	XXX.	XXVII.	XLVIII.	XX.	Medea Colchenſis ab Ægeo diſcedit.
					THESEUS.		Athenienſium decimus THESEUS an. XXX. qui adverſum Thebas dimicavit.
	VIII.	XIX.	XXXI.	XXVIII.	I.	XXI.	
		MITREUS.					Aſſyriorum viceſimus quintus MITREUS ann. XXVII.
	IX.	I.	XXXII.	XXIX.	II.	XXII.	Septem, qui adverſus Thebas pugnaverunt.
	X.	II.	XXXIII.	XXX.	III.	XXIII.	Androgeos Athenis dolo interficitur.
	XI.	III.	XXXIV.	XXXI.	IV.	XXIV.	Theſeus Helenam rapuit, quam rurſus fratres ceperunt, capta matre Theſei, eo peregrinante.
	XII.	IV.	XXXV.	XXXII.	V.	XXV.	
	XIII.	V.	XXXVI.	XXXIII.	VI.	XXVI.	
	XIV.	VI.	XXXVII.	XXXIV.	VII.	XXVII.	
	Theſeus, quum Athenienſes prius per regionem diſperſos primus in unam civitatem congregaſſet, ignominioſe ejectus eſt per ſigna teſtarum, eandem legem prius ipſe conſtituens.						
DCCXC.	XV.	VII.	XXXVIII.	XXXV.	VIII.	XXVIII.	
	XVI.	VIII.	XXXIX.	XXXVI.	IX.	XXIX.	

HEBR.

	HEBR.	*ASSYR.*	*SICYON.*	*MYCEN.*	*ATHEN.*	*ÆGYPT.*	
	XVII.	IX.	XL.	XXXVII.	X.	XXX.	
	XVIII.	X.	XLI.	XXXVIII.	XI.	XXXI.	
	XIX.	XI.	XLII.	XXXIX.	XII.	XXXII.	
			PHAESTVS.				Sicyoniorũ viceſimus ſecundus PHAESTUS ann. VIII.
	XX.	XII.	I.	XL.	XIII.	XXXIII.	
	XXI.	XIII.	II.	LXI.	XIV.	XXXIV.	
	XXII.	XIV.	III.	XLII.	XV.	XXXV.	
	IAIRVS.						Hebræorum IAIR ex tribu Manaſſe ann. XXII.
	I.	XV.	IV.	XLIII.	XVI.	XXXVI.	
	II.	XVI.	V.	XLIV.	XVII.	XXXVII.	
DCCC.	III.	XVII.	VI.	XLV.	XVIII.	XXXVIII.	
	IV.	XVIII.	VII.	XLVI.	XIX.	XXXIX.	Minos leges ac jura conſtituit.
	V.	XIX.	VIII.	XLVII.	XX.	XL.	
			ADRASTVS.			AMMENEMES.	Sicyoniorum viceſimus tertius ADRASTUS ann. IV.
	VI.	XX.	I.	XLVIII.	XXI.	I.	Ægyptiorum AMMENEMES ann. XXVI.
	VII.	XXI.	II.	XLIX.	XXII.	II.	
	VIII.	XXII.	III.	L.	XXIII.	III.	Philiſtus ſcribit à Zoro, & Carthagine hoc tempore Carthaginem conditam: eoſdem autem fuiſſe Tyrios.
	IX.	XXIII.	IV.	LI.	XXIV.	IV.	
			POLYPHIDES.				
	X.	XXIV.	I.	LII.	XXV.	V.	Sicyoniorum viceſimus quartus POLYPHIDES ann. XXXI.
	XI.	XXV.	II.	LIII.	XXVI.	VI.	
	XII.	XXVI.	III.	LIV.	XXVII.	VII.	
DCCCX.	XIII.	XXVII.	IV.	LV.	XXVIII.	VIII.	
		TAVTANES.					Aſſyriorum viceſimus ſextus TAVTANES ann. XXXII.
	XIV.	I.	V.	LVI.	XXIX.	IX.	Bellum Amazonum contra Thebas.

Hercules agonem Olympicum conſtituit: à quo, uſque ad primam Olympiadem, ſupputantur anni CCCCXXX.

Apri Calydonii & Meleagri fabula.

	XV.	II.	VI.	LVII.	XXX.	X.	

Sub Tautane rege Aſſyriorum Troia capta eſt.
Theſeus Athenas profugus dereliquit.

HEBR.	ASSYR.	SICYON.	MYCEN.	ATHEN.	ÆGYPT.	
				MENESTHEUS PETEO.		Athenienſium undecimus MENESTHEUS ann. XXIII.
XVI.	III.	VII.	LVIII.	I.	XI.	Minos in Sicilia adverſum Dædalum arma capiens à filiabus Cocali occiditur.
XVII.	IV.	VIII.	LIX.	II.	XII.	
XVIII.	V.	IX.	LX.	III.	XIII.	
XIX.	VI.	X.	LXI.	IV.	XIV.	Atreus Argis regnat.
XX.	VII.	XI.	LXII.	V.	XV.	Phædra Hippolytum amat.
XXI.	VIII.	XII.	LXIII.	VI.	XVI.	Hercules in Lybia occidit Antæum.
XXII.	IX.	XIII.	LXIV.	VI.	XVII.	

Poſt Iair Hebræos in ditionem redigunt Ammonitæ ann. XVIII, qui & temporibus poſteriorum Iudicum copulantur ſecundum Iudæorum traditionem.

	IEPHTE.					Hebræorum IEPHTE ann. VI.
DCCCXX.	I.	X.	XIV.	LXV.	VIII.	XVIII.

Iephte in libro Judicum ab ætate Moyſi, uſque ad ſemetipſum, ait ſupputari ann. CCC.

			AGAMEMNON.			Mycenis imperat AGAMEMNON ann. XV, cujus regni anno XV Troiæ capitur.
II.	XI.	XV.	I.	IX.	XIX.	
III.	XII.	XVI.	II.	X.	XX.	Menelaus regnat in Lacedæmone.
IV.	XIII.	XVII.	III.	XI.	XXI.	Interfectorum poſteri, qui vocabantur EPIGONI, adverſum Thebas bellum movent.
V.	XIV.	XVIII.	IV.	XII.	XXII.	
VI.	XV.	XIX.	V.	XIII.	XXIII.	

Hercules in morbum incidit peſtilentem, qui ob remedium doloris ſe jecit in flammas, & ſic morte finitus eſt, anno ætatis ſuæ quinquageſimo ſecundo. Quidam ante triginta annos eum periiſſe ſcribunt.

	ESEBON					Hebræorũ ESEBON ann. VII.
I.	XVI.	XX.	VI.	XIV.	XXIV.	Alexander rapuit Helenam: & Troianum bellum decennale ſurrexit. Cauſſa belli, quod trium mulierum de pulchritudine certantium præmium fuit, una earum Helenam paſtorali judici pollicente.
II.	XVII.	XXI.	VII.	XV.	XXV.	
III.	XVIII.	XXII.	VIII.	XVI.	XXVI.	
					THUORES.	Ægyptiorũ THUORES ann. VII.
IV.	XIX.	XXIII.	IX.	XVII.	I.	

HEBR.

HEBR.	ASSYR.	SICYON.	MYCEN.	ATHEN.	ÆGYPT.	
DCCCXXX. V.	XX.	XXIV.	X.	XVIII.	II.	
VI.	XXI.	XXV.	XI.	XIX.	III.	
VII.	XXII.	XXVI.	XII.	XX.	IV.	Post Esebon in libro Judæorum fertur Iudex AELON rexisse populum ann. X, qui non habetur apud LXX.
LABDON.						Hebræorum LABDON ann. VII.
I.	XXIII.	XXVII.	XIII.	XXI.	V.	Memnon & Amazones Priamo tetulere subsidium.
II.	XXIV.	XXVIII.	XIV.	XXII.	VI.	Mopsus regnavit in Cilicia, & quo Mopsicrenæ, & Mopsustia.
III.	XXV.	XXIX.	XV.	XXIII.	VII.	

TROIA CAPTA.

Thuoris rex Ægypti ab Homero Polybus vocatur, maritus Alcandræ, cujus meminit in Odyssea, dicens post Troiæ captivitatem Menelaum & Helenam ad eum divertisse repetentes Græciam post bellum Troiæ.

Menestheus moritur in Melo regrediens à Troia: post quem Athenis regnavit DEMOPHON.

Colligitur omne tempus secundum Assyrios, usque in præsentem diem, à quadragesimo tertio anno Regis Nini, anni octingenti triginta quinque. Secundum Hebræos, à primo anno nativitatis Abrahæ, anni DCCCXXXV. Secundum Sicyonios, à vicesimo secundo anno Europis, anni DCCCXXXV. A nativitate verò Moysi, anni CCCCX. A primo anno Cecropis, qui primus apud Atticam regnavit, usque ad captivitatem Troiæ, & usque ad vicesimum annum Menesthei, cujus Homerus meminit, anni CCCLXXV. Similiter à XXXV anno ætatis Moysi, fiunt anni CCCLXXXV.

A captivitate Troiæ, usque ad primam Olympiadem fiunt anni numero quadringenti sex.

TROIA CAPTA.

HEBR.	ASSYR.	SICYON.	ATHEN.	ÆGYPT.	
			DEMOPHON.		Athenienſium duodecimus DEMOPHON filius Theſei ann. XXXIII.
IV.	XXVI.	XXX.	I.	I.	De tertio tomo Manetho Ægyptii.
V.	XXVII.	XXXI.	II.	II.	Ægyptiorum viceſima Dynaſtia Diopolitanorum ann. CLXXVIII.
		PELASGUS.			Sicyoniorum viceſimus quintus PELASGUS ann. XX.
VI.	XXVIII.	I.	III.	III.	

Primus rex Latinorum post captam Troiam ÆNEAS. Ante eum Ianus, Saturnus, Picus, Faunus regnaverunt annis circiter CL.

Latinis, qui postea Romani nuncupati sunt, tertio anno captivitatis Troiæ, sive, ut quidam volunt, post annos VIII, regnavit ÆNEAS ann. III.

HEBR.	ASSYR.	SICYON.	ATHEN.	LATIN.	ÆGYPT.	
				ÆNEAS.		
VII.	XXIX.	II.	IV.	I.	IV.	
DCCCXL. VIII.	XXX.	III.	V.	II.	V.	Lydii mare obtinuerant.

Post Labdon Hebræos in ditionem redigunt alienigenæ ann. XL, qui computantur temporibus Iudicum posteriorum, secundum Hebræorum traditiones.

HEBR.	ASSYR.	SICYON.	ATHEN.	LATIN.	ÆGYPT.	
SAMSON.						Hebræorum SAMSON ann. XX.

Hic fortiſſimus fuit, ita ut à quibuſdam facta ejus geſtis Herculis comparentur.

I.	XXXI.	IV.	VI.	III. ASCANIUS.	VI.	Mycenis poſt necem Ægiſthi regnavit Oreſtes ann. XV. Latinorum ſecundus ASCANIUS ann. XXXVIII.
II.	XXXII. TEUTEUS.	V.	VII.	I.	VII.	Aſſyriorum viceſimus ſeptimus TEUTEUS ann. XL.
III.	I.	VI.	VIII.	II.	VIII.	Aſcanius Æneæ filius Albam urbem condidit.
IV.	II.	VII.	IX.	III.	IX.	
V.	III.	VIII.	X.	IV.	X.	Ea, quæ de Ulyſſe fabulæ ferunt, quomodo trieri Tyrrhenorum Scyllam fugerit ſpoliare hoſpites ſolitam. Scribit Palæphatus incredibilium libro primo. Sirenas quoque fuiſſe meretrices, quę deceperunt navigantes.
VI.	IV.	IX.	XI.	V.	XI.	
VII.	V.	X.	XII.	VI.	XII.	
VIII.	VI.	XI.	XIII.	VII.	XIII.	
IX.	VII.	XII.	XIV.	VIII.	XIV.	
DCCCL. X.	VIII.	XIII.	XV.	IX.	XV.	
XI.	IX.	XIV.	XVI.	X.	XVI.	
XII.	X.	XV.	XVII.	XI.	XVII.	
XIII.	XI.	XVI.	XVIII.	XII.	XVIII.	

Aſcanius derelicto novercæ ſuæ Laviniæ regno Albam condidit: & Silvium Poſthumum fratrem ſuum Æneæ ex Lavinia filium ſumma pietate educavit.

XIV.	XII.	XVII.	XIX.	XIII.	XIX.

Pyrrhus Delphis in templo Apollinis ab Oreſte occiditur proditione Sacerdotis Macarei: quo tempore etiam quidam Homerum fuiſſe dicunt.

XV.	XIII.	XVIII.	XX.	XIV.	XX.	
XVI.	XIV.	XIX.	XXI.	XV.	XXI.	
XVII.	XV.	XX. ZEUXIPPUS.	XXII.	XVI.	XXII.	Mycenis regnavit Tiſamenos filius Oreſtis. Sicyoniorum viceſimus ſextus ZEUXIPPUS ann. XXXII.

Quidam ad hujus memoriam conſervandam balneas Byzantinorum multo pòſt tempore appellatas putant.

XVIII.	XVI.	I.	XXIII.	XVII.	XXIII.
XIX.	XVII.	II.	XXIV.	XVIII.	XXIV.

HEBR.

	HEBR.	*ASSYR.*	*SICYON.*	*ATHEN.*	*LATIN.*	*ÆGYPT.*	
DCCCIX.	XX.	XVIII.	III.	XXV.	XIX.	XXV.	
	HELI Sacerdos						Hebræorum HELI Sacerdos ann. XL.

In Hebræorum libro inveniuntur XL anni. In LXX autem interpretatione XX. Hebræi hunc tradunt esse Phineem.

I.	XIX.	IV.	XXVI.	XX.	XXVI.	
II.	XX.	V.	XXVII.	XXI.	XXVII.	Hectoris filii Ilium receperunt, expulsis Antenoris posteris, Heleno sibi subsidium ferente.
III.	XXI.	VI.	XXVIII.	XXII.	XXVIII.	
IV.	XXII.	VII.	XXIX.	XXIII.	XXIX.	
V.	XXIII.	VIII.	XXX.	XXIV.	XXX.	
VI.	XXIV.	IX.	XXXI.	XXV.	XXXI.	Secundum quosdam Heraclidarum descensus.
VII.	XXV.	X.	XXXII.	XXVI.	XXXII.	

Ascanius Iulium filium procreavit: à quo familia Iuliorum orta. Et propter ætatem parvuli, quia necdum regendis civibus idoneus erat, Silvium Posthumum fratrem suum regni reliquit heredem.

VIII.	XXVI.	XI.	XXXIII.	XXVII.	XXXIII.	
			OXYNTES.			Athenienſium tertius decimus OXYNTES ann. XII.
IX.	XXVII.	XII.	I.	XXVIII.	XXXIV.	
DCCCLXX. X.	XXVIII.	XIII.	II.	XXIX.	XXXV.	Amazones Ephesi templum incenderunt.
XI.	XXIX.	XIV.	III.	XXX.	XXXVI.	
XII.	XXX.	XV.	IV.	XXXI.	XXXVII.	
XIII.	XXXI.	XVI.	V.	XXXII.	XXXVIII.	
XIV.	XXXII.	XVII.	VI.	XXXIII.	XXIX.	
XV.	XXXIII.	XVIII.	VII.	XXXIV.	XL.	
XVI.	XXXIV.	XIX.	VIII.	XXXV.	XLI.	Agon Lyciorum primus actus.
XVII.	XXXV.	XX.	IX.	XXXVI.	XLII.	
XVIII.	XXXVI.	XXI.	X.	XXXVII.	XLIII.	
XIX.	XXXVII.	XXII.	XI.	XXXVIII.	XLIV.	
				SILVIUS POSTHVMVS.		Latinorũ tertius SILVIUS POSTHUMUS ann. XXIX.

Silvius Posthumus, quia post mortem patris editus ruri fuerat educatus, & Silvii & Posthumi nomen accepit: à quo omnes Albanorum Reges Silvii vocati sunt.

DCCCLXXX.	XX.	XXXVIII.	XXIII.	XII.	I.	XLV.

HEBR.	*ASSYR.*	*SICYON.*	*ATHEN.*	*LATIN.*	*ÆGYPT.*	
			APHIDAS.			Athenienſium quartus decimus APHIDAS anno uno.
XXI.	XXXIX.	XXIV.	I.	II.	XLVI.	Poſt quem quintus decimus THYMOETES annis octo.
			THYMOETES			
XXII.	XL.	XXV.	I.	III.	XLVII.	
	THINEUS.					Aſſyriorum viceſimus octavus THINEUS ann. XXX.
XXIII.	I.	XXVI.	II.	IV.	XLVIII.	
XXIV.	II.	XXVII.	III.	V.	XLIX.	
XXV.	III.	XXVIII.	IV.	VI.	L.	
XXVI.	IV.	XXIX.	V.	VII.	LI.	
XXVII.	V.	XXX.	VI.	VIII.	LII.	
XXVIII.	VI.	XXXI.	VII.	IX.	LIII.	
XXIX.	VII.	XXXII.	VIII.	X.	LIV.	

Reges Sicyonii defecerunt, qui regnaverunt annis DCCCCLXXII. Poſt quos Sacerdotes Carnii conſtituti ſunt.

Caſtoris Chronographia de Sicyoniorum regno: *Exponemus Sicyoniorum reges ab Aegialeo, uſque ad Zeuxippum; qui omnes regnaverunt ann. nongentis* LXII. *& Sacerdotes Carnii, qui præfuerunt annis* XXXIII. *Poſt quos Sacerdos conſtitutus eſt Charidemus, qui impenſas non ſuſtinens fugit.*

Erechthidarum imperio deſtructo, Atticorum Principum regnum ad aliud genus tranſlatum eſt, quum Thymœten provocaſſet Xanthius Bœotius, & Thymœte recuſante, Melanthus Pylienſis Andropompi filius ſuſcepiſſet ſingulare certamen, ac deinde regnaſſet. Hinc & APATURION, id eſt fallaciarum ſolennitas celebratur: quia victoria fraude proceſſerat.

Caſtoris de regno Athenienſium: *Exponemus autem & Athenienſium reges cognomento Erechthidas à Cecrope Diphye, uſque ad Thymœten: quorum omne tempus invenitur annorum* CCCCXXIX. *Poſt quos ſuſcepit regnum Melanthus Pylienſis Andropompi filius, & filius hujus Codrus: qui imperaverunt ſimul annis quinquaginta octo.*

HEBR.	*ASSYR.*	*ATHEN.*	*LATIN.*	*ÆGYPT.*	
		MELANTHUS.			Athenienſium ſextus decimus MELANTHUS ann. XXXVII.
DCCCXC. XXX.	VIII.	I.	XI.	LV.	
XXXI.	IX.	II.	XII.	LVI.	
XXXII.	X.	III.	XIII.	LVII.	
XXXIII.	XI.	IV.	XIV.	LVIII.	
XXXIV.	XII.	V.	XV.	LIX.	
XXXV.	XIII.	VI.	XVI.	LX.	
XXXVI.	XIV.	VII.	XVII.	LXI.	

HEBR.	ASSYR.	ATHEN.	LATIN.	ÆGYPT.	
XXXVII.	XV.	VIII.	XVIII.	LXII.	
XXXVIII.	XVI.	IX.	XIX.	LXIII.	
XXXIX.	XVII.	X.	XX.	LXIV.	
DCCCC. XL.	XVIII.	XI.	XXI.	LXV.	

Mortuo HELI Sacerdote, Arca Teſtamenti ab alienigenis poſſidetur, ac deinde in domo Aminadab facit annos $\overline{XX}$.

Hebræorum primus Rex SAUL ex tribu Benjamin.

SAMUEL.					Hebræorum SAMUEL & SAUL ann. $\overline{XL}$.
I.	XIX.	XII.	XXII.	LXVI.	
II.	XX.	XIII.	XXIII.	LXVII.	
III.	XXI.	XIV.	XXIV.	LXVIII.	
IV.	XXII.	XV.	XXV.	LXIX.	
V.	XXIII.	XVI.	XXVI.	LXX.	
VI.	XXIV.	XVII.	XXVII.	LXXI.	
VII.	XXV.	XVIII.	XXVIII.	LXXII.	
VIII.	XXVI.	XIX.	XXIX.	LXXIII.	

HOMERVS ſecundum quorundam opinionem his fuiſſe temporibus judicatur. Quanta autem de eo apud veteres diſſonantia fuerit, manifeſtum eſſe poterit ex ſequentibus. Quidam eum, ex quibus Crates, ante deſcenſum Heraclidarum ponunt. Eratoſthenes poſt centeſimum annum Troianæ captivitatis. Ariſtarchus Ionica migratione, ſive poſt annos centum. Philochorus migrationis Ionicæ tempore, ſub Archippo Athenienſium magiſtratu, & poſt captam Troiam anno $\overline{CLXXX}$. Apollodorus Athenienſis $\overline{CCLX}$ anno everſionis Ilii. Extiterunt alii, qui modico ante, quam Olympiades inciperent, id eſt $\overline{CCCC}$ retrò annis à Troiana captivitate, eum fuiſſe putant, licet Archilochus viceſimam tertiam Olympiadem, & quingenteſimum Troianæ everſionis annum ſupputet.

Latinorum quartus ÆNEAS SILVIVS annis $\overline{XXXI}$. In alia hiſtoria reperimus quartum LATINVM SILVIVM regnaſſe Laviniæ & Melampodis filium uterinum fratrem Poſthumi: & quintum, qui nunc hic quartus ponitur, ÆNEAM SILVIVM Poſthumi filium.

			ÆNEAS SILVIVS.		
IX.	XXVII.	XX.	I.	LXXIV.	
DCCCCX. X.	XXVIII.	XXI.	II.	LXXV.	Samuel prophetabat.
XI.	XXIX.	XXII.	III.	LXXVI.	
XII.	XXX.	XXIII.	IV.	LXXVII.	
	DERCILVS.				Aſſyriorum viceſimus nonus DERCILVS ann. $\overline{XL}$.
XIII.	I.	XXIV.	V.	LXXVIII.	

	HEBR.	*ASSYR.*	*ATHEN.*	*LATIN.*	*ÆGYPT.*			
	XIV.	II.	XXV.	VI.	LXXIX.			
	XV.	III.	XXVI.	VII.	LXXX.			
	HEBR.	*ASS.*	*ATH.*	*LAT.*	*LAC.*	*COR.*	*ÆG.*	
					EVRIS-THEVS	A L E-TES.		Lacedæmoniorum primus EVRYS-THEVS ann. XLII.
	XVI.	IV.	XXVII.	VIII.	I.	I.	LXXXI.	
	XVII.	V.	XXVIII.	IX.	II.	II.	LXXXII.	Corinthorum primus ALETES an. XXXV.
	XVIII.	VI.	XXIX.	X.	III.	III.	LXXXIII.	Heraclidarum descensus in Peloponnesum.
DCCCCXX.	XIX.	VII.	XXX.	XI.	IV.	IV.	LXXXIV.	
	XX.	VIII.	XXXI.	XII.	V.	V.	LXXXV.	
	XXI.	IX.	XXXII.	XIII.	VI.	VI.	LXXXVI.	
	XXII.	X.	XXXIII.	XIV.	VII.	VII.	XXXVII.	
	XXIII.	XI.	XXXIV.	XV.	VIII.	VIII.	LXXXVIII.	Eurysthenes & Procles Spartam obtinuerunt.
	XXIV.	XII.	XXXV.	XVI.	IX.	IX.	LXXXIX.	
	XXV.	XIII.	XXXVI.	XVII.	X.	X.	XC.	
	XXVI.	XIV.	XXXVII.	XVIII.	XI.	XI.	XCI.	
			C O-DRVS.					Athenienſium decimus ſeptimus CODRVS Melanthi filius ann. XXI.
	XXVII.	XV.	I.	XIX.	XII.	XII.	XCII.	
	XXVIII.	XVI.	II.	XX.	XIII.	XIII.	XCIII.	
	XXIX.	XVII.	III.	XXI.	XIV.	XIV.	XCIV.	
DCCCCXXX.	XXX.	XVIII.	IV.	XXII.	XV.	XV.	XCV.	Iones profugi Athenas ſe contulerunt.
	XXXI.	XIX.	V.	XXIII.	XVI.	XVI.	XCVI.	
	XXXII.	XX.	VI.	XXIV.	XVII.	XVII.	XCVII.	
	XXXIII.	XXI.	VII.	XXV.	XVIII.	XVIII.	XCVIII.	
	XXXIV.	XXII.	VIII.	XXVI.	XIX.	XIX.	XCIX.	
	XXXV.	XXIII.	IX.	XXVII.	XX.	XX.	C.	
	XXXVI.	XXIV.	X.	XXVIII.	XXI.	XXI.	CI.	
	XXXVII.	XXV.	XI.	XXIX.	XXII.	XXII.	CII.	
	XXXVIII.	XXVI.	XII.	XXX.	XXIII.	XXIII.	CIII.	
				Incurſus in Aſiam Amazonum pariter & Cimmeriorum.				
	XXXIX.	XXVII.	XIII.	XXXI.	XXVI.	XXIV.	CIV.	

	HEBR.	ASS.	ATH.	LAT.	LAC.	COR.	ÆG.	
				LATINVS SILVIVS.				Latinorum quintus LATINUS SILVIUS ann. L.
DCCCCXL.	XL.	XXVIII.	XIV.	I.	XXV.	XXV.	CV.	
	DAVID.							DAVID primus ex tribu Iuda regnavit apud Hebræos ann. XL.
	I.	XXIX.	XV.	II.	XXVI.	XXVI.	CVI.	
	II.	XXX.	XVI.	III.	XXVII.	XXVII.	CVII.	
	III.	XXXI.	XVII.	IV.	XXVIII.	XXVIII.	CVIII.	
	IV.	XXXII.	XVIII.	V.	XXIX.	XXIX.	CIX.	
	V.	XXXIII.	XIX.	VI.	XXX.	XXX.	CX.	
	VI.	XXXIV.	XX.	VII.	XXXI.	XXXI.	CXI.	Peloponnenſes contra Athenas dimicant.
	VII.	XXXV.	XXI.	VIII.	XXXII.	XXXII.	CXII.	Hebræorum Pontifex Abiathar clarus habetur.

Prophetabant Gad, Nathan, Aſaph.

Codrus juxta reſponſum ſeipſum morti tradens interimitur bello Peloponneſiaco, in quo Erechthidarum deſtructum imperium eſt, quod DCCCLXXXVII annis perſeveraverat.

Poſt Codrum Principes, quod mors finiebat: quorum primus MEDON regnum in finem vitæ obtinuit Athenis: & poſt eum cæteri Reges.

			MEDON.					Athenienſium primus MEDON ann. XX.
	VIII.	XXXVI.	I.	IX.	XXXIII.	XXXIII.	CXIII.	
	IX.	XXXVII.	II.	X.	XXXIV.	XXXIV.	CXIV.	
DCCCCL.	X.	XXXVIII.	III.	XI.	XXXV.	XXXV.	CXV.	
						IXION.		Corinthiorum ſecundus IXION ann. XXXVII.
	XI.	XXXIX.	IV.	XII.	XXXVI.	I.	CXVI.	
	XII.	XL.	V.	XIII.	XXXVII.	II.	CXVII.	
		EUPALES.						Aſſyriorum triceſimus EVPALES ann. XXXVIII.
	XIII.	I.	VI.	XIV.	XXXVIII.	III.	CXVIII.	
	XIV.	II.	VII.	XV.	XXXIX.	IV.	CXIX.	
	XV.	III.	VIII.	XVI.	XL.	V.	CXX.	
	XVI.	IV.	IX.	XVII.	XLI.	VI.	CXXI.	
	XVII.	V.	X.	XVIII.	XLII.	VII.	CXXII.	
					AGIS.			Lacedæmoniorum ſecundus AGIS anno uno.
	XVIII.	VI.	XI.	XIX.	I.	VIII.	CXXIII.	

	HEBR.	ASS.	ATH.	LAT.	LAC.	COR.	ÆG.	
					ECHESTRATVS.			Lacedæmoniorũ tertius, ECHESTRATUS ann. XXXV.
	XIX.	VII.	XII.	XX.	I.	IX.	CXXIV.	Pelasgi mare obtinuerunt.
DCCCCLX.	XX.	VIII.	XIII.	XXI.	II.	X.	CXXV.	
	XXI.	IX.	XIV.	XXII.	III.	XI.	CXXVI.	Magnesia in Asia condita.
	XXII.	X.	XV.	XXIII.	IV.	XII.	CXXVII.	
	XXIII.	XI.	XVI.	XXIV.	V.	XIII.	CXXVIII.	
	XXIV.	XII.	XVII.	XXV.	VI.	XIV.	CXXIX.	Myrina condita.
	XXV.	XIII.	XVIII.	XXVI.	VII.	XV.	CXXX.	
	XXVI.	XIV.	XIX.	XXVII.	VIII.	XVI.	CXXXI.	Cyme in Italia condita, vel Cumæ.
	XXVII.	XV.	XX.	XXVIII.	IX.	XVII.	CXXXII.	
			ACASTVS.					Athenienſium ſecundus ACASTUS ann. XXXVI.
	XXVIII.	XVI.	I.	XXIX.	X.	XVIII.	CXXXIII.	
	XXIX.	XVII.	II.	XXX.	XI.	XIX.	CXXXIV.	Epheſus condita ab Androclo.
DCCCCLXX.	XXX.	XVIII.	III.	XXXI.	XII.	XX.	CXXXV.	
	XXXI.	XIX.	IV.	XXXII.	XIII.	XXI.	CXXXVI.	

Carthago condita eſt, ut quidam volunt, à Carchedone Tyrio: ut verò alii, à Didone filia ejus, poſt Trojanum bellum ann. CXLIII.

	XXXII.	XX.	V.	XXXIII.	XIV.	XXII.	CXXXVII.	
	XXXIII.	XXI.	VI.	XXXIV.	XV.	XXIII.	CXXXVIII.	
	XXXIV.	XXII.	VII.	XXXV.	XVI.	XXIV.	CXXXIX.	
	XXXV.	XXIII.	VIII.	XXXVI.	XVII.	XXV.	CXL.	Ionica emigratio, in qua quidam Homerum fuiſſe ſcribunt.
	XXXVI.	XXIV.	IX.	XXXVII.	XVIII.	XXVI.	CXLI.	
	XXXVII.	XXV.	X.	XXXVIII.	XIX.	XXVII.	CXLII.	
	XXXVIII.	XXVI.	XI.	XXXIX.	XX.	XXVIII.	CXLIII.	
	XXXIX.	XXVII.	XII.	XL.	XXI.	XXIX.	CXLIV.	
DCCCCLXXX.	XL.	XXVIII.	XIII.	XLI.	XXII.	XXX.	CXLV.	
	SALOMON.							SALOMON filius David ann. XL.
	I.	XXIX.	XIV.	XLII.	XXIII.	XXXI.	CXLVI.	
	II.	XXX.	XV.	XLIII.	XXIV.	XXXII.	CXLVII.	
	III.	XXXI.	XVI.	XLIV.	XXV.	XXXIII.	CXLVIII.	

HEBR.	ASS.	ATH.	LAT.	LAC.	COR.	ÆG.
IV.	XXXII.	XVII.	XLV.	XXVI.	XXXIV.	CXLIX.

Salomon Templum ædificare cœpit in Ieroſolymis, conſummavitque annis octo.
Colligitur omne tempus à Moyſe & egreſſu Iſraëlis ex Ægypto, uſque ad Salomonem, & ædificationem Templi in principiis annorum, CCCCLXXX, ut Regnorum liber tertius teſtimonio eſt.
A Diluvio, uſque ad Moyſen, anni MCCCCXLVII.
Ab Adam, uſque ad Diluvium, anni MMCCXLII.
Fiunt omnes ſimul anni MMMMCLXIX.

V.	XXXIII.	XVIII.	XLVI.	XXVII.	XXXV.	CL.	Hebræorum Sacerdos Sadoc octavus ab Aaron.
VI.	XXXIV.	XIX.	XLVII.	XXVIII.	XXXVI.	CLI.	
VII.	XXXV.	XX.	XLVIII.	XXIX.	XXXVII.	CLII.	
					AGELAVS.		Corinthiorum tertius AGELAVS ann. XXXVII.
VIII.	XXXVI.	XXI.	XLIX.	XXX.	I.	CLIII.	
IX.	XXXVII.	XXII.	L.	XXXI.	II.	CLIV.	
			ALBA SILVIVS.				Latinorum ſextus ALBA SILVIVS Æneæ Silvii filius ann. XXXIX.
DCCCCXC. X.	XXXVIII.	XXIII.	I.	XXXII.	III.	CLV.	
	LAOSTHENES.						Aſſyriorum triceſimus primus LAOSTHENES ann. XLV.
XI.	I.	XXIV.	II.	XXXIII.	IV.	CLVI.	
XII.	II.	XXV.	III.	XXXIV.	V.	CLVII.	
XIII.	III.	XXVI.	IV.	XXXV.	VI.	CLVIII.	
				LABOTES.			Lacedæmoniorum quintus LABOTES ann. XXXVII.
XIV.	IV.	XXVII.	V.	I.	VII.	CLIX.	
XV.	V.	XXVIII.	VI.	II.	VIII.	CLX.	
XVI.	VI.	XXIX.	VII.	III.	IX.	CLXI.	Quidam Homerum & Heſiodum his temporibus fuiſſe ſcribunt.
XVII.	VII.	XXX.	VIII.	IV.	X.	CLXII.	
XVIII.	VIII.	XXXI.	IX.	V.	XI.	CLXIII.	
XIX.	IX.	XXXII.	X.	VI.	XII.	CLXIV.	Prophetavit Sadoch, Achias Silonites, Sameas.
M. XX.	X.	XXXIII.	XI.	VII.	XIII.	CLXV.	
XXI.	XI.	XXXIV.	XII.	VIII.	XIV.	CLXVI.	Carthago ſecundum nonnullos condita à Didone. Alii ſupraſcriptum tempus vindicant.
XXII.	XII.	XXXV.	XIII.	IX.	XV.	CLXVII.	
XXIII.	XIII.	XXXVI.	XIV.	X.	XVI.	CLXVIII.	

HEBR.	ASS.	ATH.	LAT.	LAC.	COR.	ÆG.	
		ARCHIPPUS.					Athenienſium tertius ARCHIPPUS ann. XIX.
XXIV.	XIV.	I.	XV.	XI.	XVII.	CLXIX.	
XXV.	XV.	II.	XVI.	XII.	XVIII.	CLXX.	
XXVI.	XVI.	III.	XVII.	XIII.	XIX.	CLXXI.	
XXVII.	XVII.	IV.	XVIII.	XIV.	XX.	CLXXII.	
XXVIII.	XVIII.	V.	XIX.	XV.	XXI.	CLXXIII.	
XXIX.	XIX.	VI.	XX.	XVI.	XXII.	CLXXIV.	
MR. XXX.	XX.	VII.	XXI.	XVII.	XXIII.	CLXXV.	
XXXI.	XXI.	VIII.	XXII.	XVIII.	XXIV.	CLXXVI.	
XXXII.	XXII.	IX.	XXIII.	XIX.	XXV.	CLXXVII.	
XXXIII.	XXIII.	X.	XXIV.	XX.	XXVI.	CLXXVIII.	
						SEMENDIS.	In Ægypti viceſima prima Dynaſtia regnavit SEMENDIS ann. XIX.
XXXIV.	XXIV.	XI.	XXV.	XXI.	XXVII.	I.	
XXXV.	XXV.	XII.	XXVI.	XXII.	XXVIII.	II.	Tertio mare obtinuerunt Thraces annos decem & novem.
XXXVI.	XXVI.	XIII.	XXVII.	XXIII.	XXIX.	III.	
XXXVII.	XXVII.	XIV.	XXVIII.	XXIV.	XXX.	IV.	
XXXVIII.	XXVIII.	XV.	XXIX.	XXV.	XXXI.	V.	
XXXIX.	XXIX.	XVI.	XXX.	XXVI.	XXXII.	VI.	
MXX. XL.	XXX.	XVII.	XXXI.	XXVII.	XXXIII.	VII.	

Poſt mortem Salomonis ſeditione orta in gente Iudæa, & regno bifariam diviſo, in Samaria decem tribubus regnavit IEROBOAM. ROBOAM filius Salomonis regnavit in Ieruſalem, duabus tribubus ſibi ſubjectis, quæ vocabantur IUDÆ, ob Reges Iudæorum, qui ex Iudæ ſtirpe deſcenderunt. Unde & univerſa gens nomen Iudææ ſortita eſt.

IVD.	ISR.	ASS.	ATH.	LAT.	LAC.	COR.	ÆG.	
ROBOAM.	IEROBOAM.							Hebræorum Judę tertius ROBOAM ann. XVII.
I.	I.	XXXI.	XVIII.	XXXII.	XXVIII.	XXXIV.	VIII.	Apud Hebręos, qui in Samaria erant & vocabantur ISRAEL primus regnavit IEROBOAM an. XXII.
II.	II.	XXXII.	XIX.	XXXIII.	XXIX.	XXXV.	IX.	
			THERSIPPUS.					
III.	III.	XXXIII.	I.	XXXIV.	XXX.	XXXVI.	X.	

Athenienſium quartus THERSIPPUS ann. XLI.

IVD.

	IVD.	ISR.	ASS.	ATH.	LAT.	LAC.	COR.	ÆG.	
	IV.	IV.	XXXIV.	II.	XXXV.	XXXI.	XXXVII.	XI.	Corinthiorũ quartus PRVMNIS ann. XXXV
							PRVMNIS.		
	V.	V.	XXXV.	III.	XXXVI.	XXXII.	I.	XII.	Susakim rex Ægypti contra Iudæos dimicans Templum spoliavit.
	VI.	VI.	XXXVI.	IV.	XXXVII.	XXXIII.	II.	XIII.	
	VII.	VII.	XXXVII.	V.	XXXVIII.	XXXIV.	III.	XIV.	
	VIII.	VIII.	XXXVIII.	VI.	XXXIX.	XXXV.	IV.	XV.	
					ÆGIPUS SILVIUS.				Latinorum septimus SILVIUS ATTIUS, sive ÆGIPVS Albæ superioris fil. an. XXIV.
	IX.	IX.	XXXIX.	VII.	I.	XXXVI.	V.	XVI.	
MXXX.	X.	X.	XL.	VIII.	II.	XXXVII.	VI.	XVII.	
						DORYSSVS.			Lacedæmoniorum quintus DORYSSVS ann. XXIX.
	XI.	XI.	XLI.	IX.	III.	I.	VII.	XVIII.	
	XII.	XII.	XLII.	X.	IV.	II.	VIII.	XIX.	
	XIII.	XIII.	XLIII.	XI.	V.	III.	IX.	XX.	Samus condita, & Smyrna in urbis modum ampliata.
	XIV.	XIV.	XLIV.	XII.	VI.	IV.	X.	XXI.	
	XV.	XV.	XLV.	XIII.	VII.	V.	XI.	XXII.	
			PYRITIADES.						Assyriorum triceſimus ſecundus PYRITIADES ann. XXX.
	XVI.	XVI.	I.	XIV.	VIII.	VI.	XII.	XXIII.	
	XVII.	XVII.	II.	XV.	IX.	VII.	XIII.	XXIV.	
	ABIA.								Hebræorũ Iudæ ABIA ann. III.
	I.	XVIII.	III.	XVI.	X.	VIII.	XIV.	XXV.	
	II.	XIX.	IV.	XVII.	XI.	IX.	XV.	XXVI.	
							PSEVSENNES.		Ægyptiorũ PSEVSENNES ann. XLI.
MXL.	III.	XX.	V.	XVIII.	XII.	X.	XVI.	I.	
	ASA.								Hebræorũ IudæASA Iustus ann. XLI.
	I.	XXI.	VI.	XIX.	XIII.	XI.	XVII.	II.	
	II.	XXII.	VII.	XX.	XIV.	XII.	XVIII.	III.	

IVD.	ISR.	ASS.	ATH.	LAT.	LAC.	COR.	ÆG.	
	NADAB							Hebræorũ
III.	I.	VIII.	XXI.	XV.	XIII.	XIX.	IV.	Iſrael ſecundus NADAB an. II.
IV.	II.	IX.	XXII.	XVI.	XIV.	XX.	V.	

Hebræorum Pontifex Maximus Abimelech illuſtris habetur.
Prophetabant Achias, Sameas, & is, qui fuerat apud altare Samariæ, Ieu, Ioed, Azarias, qui & Addo, Ananias.

	BAASA.		Hebræorum Iſrael tertius BAASA ann. XXIV.					
V.	I.	X.	XXIII.	XVII.	XV.	XXI.	VI.	Thraces Bebryciam, quæ nunc Bithynia vocatur, à Strymone tranſeuntes occuparunt.
VI.	II.	XI.	XXIV.	XVIII.	XVI.	XXII.	VII.	
VII.	III.	XII.	XXV.	XIX.	XVII.	XXIII.	VIII.	
VIII.	IV.	XIII.	XXVI.	XX.	XVIII.	XXIV.	IX.	
IX.	V.	XIV.	XXVII.	XXI.	XIX.	XXV.	X.	
MI. X.	VI.	XV.	XXVIII.	XXII.	XX.	XXVI.	XI.	
XI.	VII.	XVI.	XXIX.	XXIII.	XXI.	XXVII.	XII.	
XII.	VIII.	XVII.	XXX.	XXIV.	XXII.	XXVIII.	XIII.	
				CAPIS.				Latinorum octavus CAPIS SILVIUS Attii ſuperioris Regis filius ann. XXVIII.
XIII.	IX.	XVIII.	XXXI.	I.	XXIII.	XXIX.	XIV.	
XIV.	X.	XIX.	XXXII.	II.	XXIV.	XXX.	XV.	
XV.	XI.	XX.	XXXIII.	III.	XXV.	XXXI.	XVI.	
XVI.	XII.	XXI.	XXXIV.	IV.	XXVI.	XXXII.	XVII.	
XVII.	XIII.	XXII.	XXXV.	V.	XXVII.	XXXIII.	XVIII.	
XVIII.	XIV.	XXIII.	XXXVI.	VI.	XXVIII.	XXXIV.	XIX.	
XIX.	XV.	XXIV.	XXXVII.	VII.	XXIX.	XXXV.	XX.	Lacedæmoniorũ ſextus AGESILAVS ann. XLIV.
					AGESILAUS.	BACCHIS.		
MLX. XX.	XVI.	XXV.	XXXVIII.	VIII.	I.	I.	XXI.	Corinthiorum quintus BACCHIS an. XXXV. à quo Reges BACCHIADÆ cognominati.
XXI.	XVII.	XXVI.	XXXIX.	IX.	II.	II.	XXII.	
XXII.	XVIII.	XXVII.	XL.	X.	III.	III.	XXIII.	
XXIII.	XIX.	XXVIII.	XLI.	XI.	IV.	IV.	XXIV.	
			PHORBAS.					
XXIV.	XX.	XXIX.	I.	XII.	V.	V.	XXV.	Athenienſium quintus PHORBAS ann. XXXI.

	IVD.	ISR.	ASS.	ATH.	LAT.	LAC.	COR.	ÆG.	
	XXV.	XXI.	XXX.	II.	XIII.	VI.	VI.	XXVI.	
			OPHRATEUS.						Assyriorum tricesimus tertius OPHRATEUS ann. XX.
	XXVI.	XXII.	I.	III.	XIV.	VII.	VII.	XXVII.	
	XXVII.	XXIII.	II.	IV.	XV.	VIII.	VIII.	XXVIII.	
	XXVIII.	XXIV.	III.	V.	XVI.	IX.	IX.	XXIX.	
		ELA.							Hebræorũ Israel ELA ann. II.
	XXIX.	I.	IV.	VI.	XVII.	X.	X.	XXX.	
MLXX.	XXX.	II.	V.	VII.	XVIII.	XI.	XI.	XXXI.	
		AMRI.							Hebræorũ Israel quintus AMRI ann. XII.
	XXXI.	I.	VI.	VIII.	XIX.	XII.	XII.	XXXII.	
	XXXII.	II.	VII.	IX.	XX.	XIII.	XIII.	XXXIII.	
	XXXIII.	III.	VIII.	X.	XXI.	XIV.	XIV.	XXXIV.	
	XXXIV.	IV.	IX.	XI.	XXII.	XV.	XV.	XXXV.	
	XXXV.	V.	X.	XII.	XXIII.	XVI.	XVI.	XXXVI.	
	XXXVI.	VI.	XI.	XIII.	XXIV.	XVII.	XVII.	XXXVII.	
	XXXVII.	VII.	XII.	XIV.	XXV.	XVIII.	XVIII.	XXXVIII.	
	XXXVIII.	VIII.	XIII.	XV.	XXVI.	XIX.	XIX.	XXXIX.	Latinorum IX CARPENTVS SILVIUS superioris Regis CAPIS fil. ann. XIII.
	XXXIX.	IX.	XIV.	XVI.	XXVII.	XX.	XX.	XL.	
MLXXX.	XL.	X.	XV.	XVII.	XXVIII.	XXI.	XXI.	XLI.	
					CARPENTUS SILVIUS.			NEPHERCHERES.	Ægyptiorũ NEPHERCHERES ann. IV.
	XLI.	XI.	XVI.	XVIII.	I.	XXII.	XXII.	I.	
	IOSAPHAT.								Hebræorũ Iuda sextus IOSAPHAT Iustus ann. XXV.
	I.	XII.	XVII.	XIX.	II.	XXIII.	XXIII.	II.	
		ACHAB.							Hebræorũ Israel sextus ACHAB ann. XXII.
	II.	I.	XVIII.	XX.	III.	XXIV.	XXIV.	III.	
	III.	II.	XIX.	XXI.	IV.	XXV.	XXV.	IV.	
								AMENOPHIS.	Ægyptiorũ AMENOPHIS ann. IX.
	IV.	III.	XX.	XXII.	V.	XXVI.	XXVI.	I.	

	IVD.	ISR.	ASS.	ATH.	LAT.	LAC.	COR.	ÆG.	
			OPHRATENES.						Assyriorum tricesimus quartus OPHRATENES ann. L.
	V.	IV.	I.	XXIII.	VI.	XXVII.	XXVII.	II.	
	VI.	V.	II.	XXIV.	VII.	XXVIII.	XXVIII.	III.	
	VII.	VI.	III.	XXV.	VIII.	XXIX.	XXIX.	IV.	Apud Hebræos prophetabant Abdias,
	VIII.	VII.	IV.	XXVI.	IX.	XXX.	XXX.	V.	
MXC.	IX.	VIII.	V.	XXVII.	X.	XXXI.	XXXI.	VI.	Ieu, Ozias, Micheas:
	X.	IX.	VI.	XXVIII.	XI.	XXXII.	XXXII.	VII.	Pseudoprophetæ vero erant
	XI.	X.	VII.	XXIX.	XII.	XXXIII.	XXXIII.	VIII.	
	XII.	XI.	VIII.	XXX.	XIII.	XXXIV.	XXXIV.	IX.	Sedechias, Eliezer.

Latinorum decimus TIBERINUS SILVIUS Carpenti filius, ann. VIII. à quo fluvius appellatus est TIBERIS, qui prius ALBULA vocabarur.

				TIBERINVS.			OSOCHOR.		Ægyptiorũ OSOCHOR ann. VI.
	XIII.	XII.	IX.	XXXI.	I.	XXXV.	XXXV.	I.	
				MEGACLES.			AGELAS.		Athenienſium ſextus MEGACLES ann. XXX.
	XIV.	XIII.	X.	I.	II.	XXXVI.	I.	II.	
	XV.	XIV.	XI.	II.	III.	XXXVII.	II.	III.	
	XVI.	XV.	XII.	III.	IV.	XXXVIII.	III.	IV.	Corinthiorum ſextus AGELAS ann. XXX.
	XVII.	XVI.	XIII.	IV.	V.	XXXIX.	IV.	V.	
	XVIII.	XVII.	XIV.	V.	VI.	XL.	V.	VI.	
								PSINACES.	Ægyptiorũ PSINACES an. IX.
MC.	XIX.	XVIII.	XV.	VI.	VII.	XLI.	VI.	I.	
	XX.	XIX.	XVI.	VII.	VIII.	XLII.	VII.	II.	Quarto mare obtinuerunt Rhodii ann. XXIII.

Latinorum undecimus AGRIPPA SILVIVS Agrippæ Tiberini filius ann. XL. In Latina Hiſtoria ad verbum hæc ſcripta reperimus : *Agrippa apud Latinos regnante, Homerus Poeta in Græcia claruit, ut teſtatur Apollodorus Grammaticus, & Euphorbus Hiſtoricus, ante Vrbem conditam annis* CXXIV, *&, ut ait Cornelius Nepos, ante Olympiadem primam annis* C.

					AGRIPPA.				Latinorum undecimus AGRIPPA ann. XL.
	XXI.	XX.	XVII.	VIII.	I.	XLIII.	VIII.	III.	
	XXII.	XXI.	XVIII.	XI.	II.	XLIV.	IX.	IV.	

	IVD.	ISR.	ASS.	ATH.	LAT.	LAC.	COR.	ÆG.	
						ARCHE-LAUS.			Lacedæmoniorũ ſeptimus ARCHELAVS an. LX.
	XXIII.	XXII.	XIX.	X.	III.	I.	X.	V.	
		OCHOZIAS.							
	XXIV.	I.	XX.	XI.	IV.	II.	XI.	VI.	Hebræorũ Iſrael ſeptimus OCHOZIAS ann. duob.
	XXV.	II.	XXI.	XII.	V.	III.	XII.	VII.	
	IORAM.	IORAM.							
	I.	I.	XXII.	XIII.	VI.	IV.	XIII.	VIII.	Hebræorũ Iuda ſeptimus IORAM an. VIII.
	II.	II.	XXIII.	XIV.	VII.	V.	XIV.	IX.	
								PSVSENNES.	Hebræorũ Iſraël octavus IORAM an. XII.
	III.	III.	XXIV.	XV.	VIII.	VI.	XV.	I.	
MCX.	IV.	IV.	XXV.	XVI.	IX.	VII.	XVI.	II.	Ægyptiorũ PSVSENNES ann. XXXV.
	V.	V.	XXVI.	XVII.	X.	VIII.	XVII.	III.	
	VI.	VI.	XXVII.	XVIII.	XI.	IX.	XVIII.	IV.	Prophetabant Elias & Eliſæus.
	VII.	VII.	XXVIII.	XIX.	XII.	X.	XIX.	V.	
	VIII.	VIII.	XXIX.	XX.	XIII.	XI.	XX.	VI.	Elias rapitur.
	OCHOZIAS.								Hebræorũ Iuda OCHOZIAS ann. I.
	I.	IX.	XXX.	XXI.	XIV.	XII.	XXI.	VII.	
	GOTHOLIA.								Poſt quem GOTHOLIA mater ann. VII.
	I.	X.	XXXI.	XXII.	XV.	XIII.	XXII.	VIII.	
	II.	XI.	XXXII.	XXIII.	XVI.	XIV.	XXIII.	IX.	Ionadab filius Rechab clarus habetur.
	III.	XII.	XXXIII.	XXIV.	XVII.	XV.	XXIV.	X.	
		IEV.							
	IV.	I.	XXXIV.	XXV.	XVIII.	XVI.	XXV.	XI.	Hebræorũ Iſrael IEV an. XXVIII.
MCXX.	V.	II.	XXXV.	XXVI.	XIX.	XVII.	XXVI.	XII.	
	VI.	III.	XXXVI.	XXVII.	XX.	XVIII.	XXVII.	XIII.	
	VII.	IV.	XXXVII.	XXVIII.	XXI.	XIX.	XXVIII.	XIV.	

Hebræorum Iuda decimus IOAS. ann. XL. Ioiadas apud Hebræos inſigniſſimus erat Pontifex, qui ſolus poſt Moyſen vixit ann. CXXX.

	IVD.	*ISR.*	*ASS.*	*ATH.*	*LAT.*	*LAC.*	*COR.*	*ÆG.*	
	IOAS.								
	I.	V.	XXXVIII.	XXIX.	XXII.	XX.	XXIX.	XV.	Athenien-sium ſepti-mus DIO-GENE-TUS ann. XXVIII.
	II.	VI.	XXXIX.	XXX.	XXIII.	XXI.	XXX.	XVI.	
				DIOGE-NETUS			EUDE-MUS.		
	III.	VII.	XL.	I.	XXIV.	XXII.	I.	XVII.	Corinthio-rum ſepti-mus EU-DEMUS ann. XXV.
	IV.	VIII.	LXI.	II.	XXV.	XXIII.	II.	XVIII.	
	V.	IX.	XLII.	III.	XXVI.	XXIV.	III.	XIX.	
	VI.	X.	XLIII.	IV.	XXVII.	XXV.	IV.	XX.	Quinto ma-re obtinue-runt Phry-ges ann. XXV.
	VII.	XI.	XLIV.	V.	XXVIII.	XXVI.	V.	XXI.	
MCXXX.	VIII.	XII.	XLV.	VI.	XXIX.	XXVII.	VI.	XXII.	Hebræorũ Propheta Zacharias occiditur.
	IX.	XIII.	XLVI.	VII.	XXX.	XXVIII.	VII.	XXIII.	
	X.	XIV.	XLVII.	VIII.	XXXI.	XXIX.	VIII.	XXIV.	
	XI.	XV.	XLVIII.	IX.	XXXII.	XXX.	IX.	XXV.	Lycurgus inſignis ha-betur.
	XII.	XVI.	XLIX.	X.	XXXIII.	XXXI.	X.	XXVI.	
	XIII.	XVII.	L.	XI.	XXXIV.	XXXII.	XI.	XXVII.	
			OCRA-ZAPES.		XXXV.				Aſſyriorum triceſimus ſextus O-CRAZA-PES ann. XLII.
	XIV.	XVIII.	I.	XII.		XXXIII.	XII.	XXVIII.	
	XV.	XIX.	II.	XIII.	XXXVI.	XXXIV.	XIII.	XXIX.	
	XVI.	XX.	III.	XIV.	XXXVII.	XXXV.	XIV.	XXX.	
	XVII.	XXI.	IV.	XV.	XXXVIII.	XXXVI.	XV.	XXXI.	
MCXL.	XVIII.	XXII.	V.	XVI.	XXXIX.	XXXVII.	XVI.	XXXII.	
	XIX.	XXIII.	VI.	XVII.	XL.	XXXVIII.	XVII.	XXXIII.	

ARAMVLVS SILVIVS Agrippæ ſuperioris Regis filius præſidium Albanorum inter montes, ubi nunc Roma eſt, poſuit: qui ob impietatem fulminatus interiit. Hujus filius fuit IVLIVS proavus IVLI PROCVLI, qui cum Romulo Romam commigrans fundavit Iuliam gentem.

				ARE-MVLVS SILVI-VS.				Latinorum duodeci-mus ARE-MVLVS SILVIUS ann. XIX.
XX.	XXIV.	VII.	XVIII.	I.	XXXIX.	XVIII.	XXXIV.	
XXI.	XXV.	VIII.	XIX.	II.	XL.	XIX.	XXXV.	Ægipti vice-ſima ſecun-da Dynaſtia SYSON-CHOSIS ann. XXI.
							SYSON-CHO-SIS.	
XXII.	XXVI.	IX.	XX.	III.	XLI.	XX.	I.	

IVD.

	IVD.	*ISR.*	*ASS.*	*ATH.*	*LAT.*	*LAC.*	*COR.*	*ÆG.*	
	XXIII.	XXVII.	X.	XXI.	IV.	XLII.	XXI.	II.	
	XXIV.	XXVIII.	XI.	XXII.	V.	XLIII.	XXII.	III.	
		IOACHAB.							Hebræorũ Iſrael decimus IOACHAB ann. XVII.
	XXV.	I.	XII.	XXIII.	VI.	XLIV.	XXIII.	IV.	
	XXVI.	II.	XIII.	XXIV.	VII.	XLV.	XXIV.	V.	
	XXVII.	III.	XIV.	XXV.	VIII.	XLVI.	XXV.	VI.	
							ARISTODEMUS.		Corinthiorũm octavus ARISTODEMVS ann. XXXV.
MCL.	XXVIII.	IV.	XV.	XXVI.	IX.	XLVII.	I.	VII.	
	XXIX.	V.	XVI.	XXVII.	X.	XLVIII.	II.	VIII.	
	XXX.	VI.	XVII.	XXVIII.	XI.	XLIX.	III.	IX.	
				PHERECLUS.					Athenienſium octavus PHERECLVS ann. IX.
	XXXI.	VII.	XVIII.	I.	XII.	L.	IV.	X.	
	XXXII.	VIII.	XIX.	II.	XIII.	LI.	V.	XI.	
	XXXIII.	IX.	XX.	III.	XIV.	LII.	VI.	XII.	Eliſæus Propheta moritur.
	XXXIV.	X.	XXI.	IV.	XV.	LIII.	VII.	XIII.	
	XXXV.	XI.	XXII.	V.	XVI.	LIV.	VIII.	XIV.	
	XXXVI.	XII.	XXIII.	VI.	XVII.	LV.	IX.	XV.	Zacharias Propheta interficitur à Rege Ioas.
	XXXVII.	XIII.	XXIV.	VII.	XVIII.	LVI.	X.	XVI.	
MCLX.	XXXVIII.	XIV.	XXV.	VIII.	XIX.	LVII.	XI.	XVII.	

AVENTINVS Aremuli ſuperioris Regis filius in eo monte, qui nunc pars urbis eſt, mortuus ac ſepultus, æternum loco vocabulum dedit.

					AVENTINVS SILVIUS.				Latinorum tertiusdecimus AVENTINVS SILVIVS an. XXXVII.
	XXXIX.	XV.	XXVI.	IX.	I.	LVIII.	XII.	XVIII.	
	XL.	XVI.	XXVII.	X.	II.	LIX.	XIII.	XIX.	
	AMASIAS.								Hebræorũ Iuda XI AMASIAS ann. XXX.
	I.	XVII.	XXVIII.	XI.	III.	LX.	XIV.	XX.	
		IOAS.				TELECLVS.			Hebræorũ Iſrael XI IOAS an. XVI.
	II.	I.	XXIX.	XII.	IV.	I.	XV.	XXI.	

Lacedæmoniorum octavus TELECLVS ann. XI.

	IVD.	ISR.	ASS.	ATH.	LAT.	LAC.	COR.	ÆG.	
								OSOR-THON.	Ægyptiorũ OSOR-THON ann. XV.
	III.	II.	XXX.	XIII.	V.	II.	XVI.	I.	
	IV.	III.	XXXI.	XIV.	VI.	III.	XVII.	II.	
	V.	IV.	XXXII.	XV.	VII.	IV.	XVIII.	III.	Carthaginem hac ætate quidam conditã putant.
	VI.	V.	XXXIII.	XVI.	VIII.	V.	XIX.	IV.	
	VII.	VI.	XXXIV.	XVII.	IX.	VI.	XX.	V.	
MCLXX.	VIII.	VII.	XXXV.	XVIII.	X.	VII.	XXI.	VI.	Alii, ut ſupra memoravimus.
	IX.	VIII.	XXXVI.	XIX.	XI.	VIII.	XXII.	VII.	
				ARI-PHRON.					Athenienſium IX ARI-PHRON ann. XX.
	X.	IX.	XXXVII.	I.	XII.	IX.	XXIII.	VIII.	
	XI.	X.	XXXVIII.	II.	XIII.	X.	XXIV.	IX.	Sub Ariphrone Aſſyriorum regnũ deſtructum, & Sardanapallus, ut nonnulli ſcriptitant.
	XII.	XI.	XXXIX.	III.	XIV.	XI.	XXV.	X.	
	XIII.	XII.	XL.	IV.	XV.	XII.	XXVI.	XI.	
	XIV.	XIII.	XLI.	V.	XVI.	XIII.	XXVII.	XII.	
	XV.	XIV.	XLII.	VI.	XVII.	XIV.	XXVIII.	XIII.	
			TONOS-CONCO-LEROS.						Aſſyriorum triceſimus ſextus TONOS-CONCO-LEROS ann. XX. qui vocatur Græce SARDA-NAPAL-LUS.
	XVI.	XV.	I.	VII.	XVIII.	XV.	XXIX.	XIV.	
	XVII.	XVI.	II.	VIII.	XIX.	XVI.	XXX.	XV.	
		IERO-BOAM.						TACE-LO-THES.	
MCLXXX.	XVIII.	I.	III.	IX.	XX.	XVII.	XXXI.	I.	
	XIX.	II.	IV.	X.	XXI.	XVIII.	XXXII.	II.	Hebræorũ Iſrael duodecimus IEROBOAM ann. XLII.
	XX.	III.	V.	XI.	XXII.	XIX.	XXXIII.	III.	
	XXI.	IV.	VI.	XII.	XXIII.	XX.	XXXIV.	IV.	
	XXII.	V.	VII.	XIII.	XXIV.	XXI.	XXXV.	V.	

Ægyptiorum TACELOTHES ann. XIII.

Sardanapalus eodem tempore Tarſum atque Anchialen condidit, & in prælio victus ab Arbace Medo ſemet incendio concremavit.

							AGE-MON.		Corinthiorum nonus AGEMON an. XVI.
	XXIII.	VI.	VIII.	XIV.	XXV.	XXII.	I.	VI.	
	XXIV.	VII.	IX.	XV.	XXVI.	XXIII.	II.	VII.	

	IVD.	ISR.	ASS.	ATH.	LAT.	LAC.	COR.	ÆG.	
	XXV.	VIII.	X.	XVI.	XXVII.	XXIV.	III.	VIII.	
	XXVI.	IX.	XI.	XVII.	XXVIII.	XXV.	IV.	IX.	Hebræorũ Iuda XII.
	XXVII.	X.	XII.	XVIII.	XXIX.	XXVI.	V.	X.	AZARIAS, qui &
MCXC.	XXVIII.	XI.	XIII.	XIX.	XXX.	XXVII.	VI.	XI.	OZIAS,
	XXIX.	XII.	XIV.	XX.	XXXI.	XXVIII.	VII.	XII.	ann. LII.
	AZARIAS.			THESPIEUS.					Athenien-sium X. THESPIEUS
	I.	XIII.	XV.	I.	XXXII.	XXIX.	VIII.	XIII.	ann. XXVII.
	Septimo Phœnices mare obtinuerunt.							PETVBASTES.	Ægypti vicesima tertia Dynastia PETVBASTES ann. XXXV.
	II.	XIV.	XVI.	II.	XXXIII.	XXX.	IX.	I.	
	III.	XV.	XVII.	III.	XXXIV.	XXXI.	X.	II.	
	IV.	XVI.	XVIII.	IV.	XXXV.	XXXII.	XI.	III.	Lycurgus
	V.	XVII.	XIX.	V.	XXXVI.	XXXIII.	XII.	IV.	Lacedæmoniis jura
	VI.	XVIII.	XX.	VI.	XXXVII.	XXXIV.	XIII.	V.	componit.

Usque ad id tempus fuisse Reges Assyriorum Historia refert. Et fiunt simul anni MCXCVII. Omnes autem Regni Assyriorum à primo anno Nini supputantur MCCXL.

ARBACES Medus, Assyriorum imperio destructo, regnum in Medos transtulit: & interim sine Principibus res agebatur, usque ad Deiocem regem Medorum. In medio autem tempore Chaldæi proprie prævalebant: quorum separatæ quædam Regum successiones feruntur. Reliquæ autem gentes propriis Regibus utebantur.

	IVD.	ISR.	MED.	ATH.	LAT.	LAC.	COR.	ÆG.	
			ARBACES.		PROCAS SILVIUS.				Medorum primus rex ARBACES ann. XXVIII.
	VII.	XIX.	I.	VII.	I.	XXXV.	XIV.	VI.	Latinorum XIV. PROCAS SILVIVS Aventini superioris filius ann. XXIII.
	VIII.	XX.	II.	VIII.	II.	XXXVI.	XV.	VII.	
MCC.	IX.	XXI.	III.	IX.	III.	XXXVII.	XVI.	VIII.	
							ALEXANDER.		
	X.	XXII.	IV.	X.	IV.	XXXVIII.	I.	IX.	Corinthiorum X. ALEXANDER ann. XXV.
	XI.	XXIII.	V.	XI.	V.	XXXIX.	II.	X.	
	XII.	XXIV.	VI.	XII.	VI.	XL.	III.	XI.	

IVD.	ISR.	MED.	ATH.	LAT.	LAC.	MAC.	COR.	ÆG.
	Lacedæmoniorum nonus MENES ann. XXXVII.			ALCA-	ALCA-	CARA-	Macedonum primus Rex CARANUS ann. XXVIII.	
XIII.	XXV.	VII.	XIII.	VII.	I.	I.	IV.	XII.

	IVD.	*ISR.*	*MED.*	*ATH.*	*LAT.*	*LAC.*	*MAC.*	*COR.*	*ÆG.*
	XIV.	XXVI.	VIII.	XIV.	VIII.	II.	II.	V.	XIII.
	XV.	XXVII.	IX.	XV.	IX.	III.	III.	VI.	XIV.
	XVI.	XXVIII.	X.	XVI.	X.	IV.	IV.	VII.	XV.
	XVII.	XXIX.	XI.	XVII.	XI.	V.	V.	VIII.	XVI.
	XVIII.	XXX.	XII.	XVIII.	XII.	VI.	VI.	IX.	XVII.
MCCX.	XIX.	XXXI.	XIII.	XIX.	XIII.	VII.	VII.	X.	XVIII.

Heſiodus inſignis habetur, ut vult Porphyrius.

XX.	XXXII.	XIV.	XX.	XIV.	VIII.	VIII.	XI.	XIX.
XXI.	XXXIII.	XV.	XXI.	XV.	IX.	IX.	XII.	XX.
XXII.	XXXIV.	XVI.	XXII.	XVI.	X.	X.	XIII.	XXI.

Prophetabant apud Hebræos Oſee, Amos, Iſaias, Ionas

XXIII.	XXXV.	XVII.	XXIII.	XVII.	XI.	XI.	XV.	XXII.
XXIV.	XXXVI.	XVIII.	XXIV.	XVIII.	XII.	XII.	XVI.	XXIII.
XXV.	XXXVII.	XIX.	XXV.	XIX.	XIII.	XIII.	XVI.	XXIV.
XXVI.	XXXVIII	XX.	XXVI.	XX.	XIV.	XIV.	XVII.	XXV.

Phidon Argivus menſuras & pondera primus inſtituit.

Ægyptiorum OSORTHON ann. IX. Hunc Ægyptii Herculem cognominaverunt. — OSORTHON.

XXVII.	XXXIX.	XXI.	XXVII.	XXI.	XV.	XV.	XVIII.	I.

Lycurgi leges à Lacedæmone juxta ſententiam Apollodori hac ætate ſuſceptæ.

			AGAMESTOR.	Athenienſium undecimus AGAMESTOR ann. XX.				
XXVIII.	XL.	XXII.	I.	XXII.	XVI.	XVI.	XIX.	II.
MCCXX. XXIX.	XLI.	XXIII.	II.	XXIII.	XVII.	XVII.	XX.	III.

Hebræorum Iſrael ZACHARIAS menſes ſex. Poſt quem SELLUM dies tres. Hic annus conſumitur per diverſos.

NUMITOR Procæ ſuperioris Regis filius major à fratre Amulio regno pulſus in agro ſuo vixit. Filia ejus adimendi partus gratia Virgo Veſtalis electa: quæ quum ſeptimo patrui anno geminos edidiſſet infantes, juxta legem in terra viva defoſſa eſt. Verum parvulos juxta ripam Tiberis expoſitos Fauſtulus regii paſtor armenti ad Accam Laurentiam uxorem ſuam detulit, quæ propter pulchritudinem & rapacitatem corporis quæſtuoſi LUPA à vicinis appellabatur. Unde ad noſtram memoriam meretricum cellulæ LUPANARIA dicuntur. Pueri quum adoleviſſent, collecta paſtorum & latronum manu, interfecto apud Albam Amulio, avum Numitorem in regnum reſtituunt.

IVD.	ISR.	MED.	ATH.	LAT.	LAC.	MAC.	COR.	ÆG.
				AMVLIUS SILVIUS.	Latinorum quintus decimus AMULIUS SILVIUS ann. XLIV.			
XXX.	XLII.	XXIV.	III.	I.	XVIII.	XVIII.	XXI.	IV.
	MANAEM.	Hebræorum Iſrael quintus decimus MANAEM ann. X.						
XXXI.	I.	XXV.	IV.	II.	XIX.	XIX.	XXII.	V.
XXXII.	II.	XXVI.	V.	III.	XX.	XX.	XXIII.	VI.
XXXIII.	III.	XXVII.	VI.	IV.	XXI.	XXI.	XXIV.	VII.
XXXIV.	IV.	XXVIII.	VII.	V.	XXII.	XXII.	XXV.	VIII.
Medorum ſecundus SOSARMVS an. XXX.		SOSARMUS.		Corinthiorum undecimus TELESTES ann. XII.			TELESTES.	
XXXV.	V.	I.	VIII.	VI.	XXIII.	XXIII.	I.	IX.
					Ægyptiorum PSAMMIS ann. X.			PSAMMIS.
XXXVI.	VI.	II.	IX.	VII.	XXIV.	XXIV.	II.	I.
XXXVII.	VII.	III.	X.	VIII.	XXV.	XXV.	III.	II.
XXXVIII.	VIII.	IV.	XI.	IX.	XXVI.	XXVI.	IV.	III.
MCCXXX. XXXIX.	IX.	V.	XII.	X.	XXVII.	XXVII.	V.	IV.
Trieres prima navigat in Corinthum.								
Ægyptii poſt Phœnices mare obtinuerunt.								
XL.	X.	VI.	XIII.	XI.	XXVIII.	XXVIII.	VI.	V.
	PHACEAS.	Hebræorum Iſrael ſextus decimus PHACEAS ann. X.				COENVS.	Macedonum ſecundus COENVS ann. XII.	
XLI.	I.	VII.	XIV.	XII.	XXIX.	I.	VII.	VI.
XLII.	II.	VIII.	XV.	XIII.	XXX.	II.	VIII.	VII.
XLIII.	III.	IX.	XVI.	XIV.	XXXI.	III.	IX.	VIII.
XLIV.	IV.	X.	XVII.	XV.	XXXII.	IV.	X.	IX.
XLV.	V.	XI.	XVIII.	XVI.	XXXIII.	V.	XI.	X.
					Ægyptiorum XIV Dynaſtiæ BOCCHORIS ann. XLIII.			BOCCHORIS.
Bocchoris Ægyptiis jura conſtituit, ſub quo & agnus locutus eſt.								
XLVI.	VI.	XII.	XIX.	XVII.	XXXIV.	VI.	XII.	I.

IVD.	ISR.	MED.	ATH.	LAT.	LAC.	MAC.	COR.	ÆG.
			Corinthiorum duodecimus AUTOMENES anno uno.				AUTOMENES.	
XLVII.	VII.	XIII.	XX.	XVIII.	XXXV.	VII.	I.	II.

Corinthiorum reges defecerunt. Post hos in Corintho constituti sunt annui PRYTANIS.

IVD.	ISR.	MED.	ATH.	LAT.	LAC.	MAC.	LYD.	ÆG.
		Athenienſium duodecimus ÆSCHYLUS ann. XXIII.	Æ SCHYLVS.	Lydorum primus ARDYSVS ann. XXXVI.			ARDYSUS.	
XLVIII.	VIII.	XIV.	I.	XIX.	XXXVI.	VIII.	I.	III.
MCCXL. XLIX.	IX.	XV.	II.	XX.	XXXVII.	IX.	II.	IV.

OLYMPIAS PRIMA.

Hic conſtituitur OLYMPIAS prima ſecundo anno Æſchyli Athenienſium Iudicis: in qua Coræbus Elienſis extitit victor. Hanc Africanus temporibus Ioatham Regis Hebræorum fuiſſe ſcribit. Noſtra quoque ſupputatio iiſdem temporibus eam exhibuit. Scribit autem Africanus, ut verba ejus ponam, ad hunc modum: *Æſchylus Agameſtoris filius apud Athenienſes obtinuit principatum annis viginti tribus, qua ætate Ioatham regnabat in Ieruſalem.*

Hoc tempore TEGLATH PHALASSAR Rex Aſſyriorum magnam partem Iudæorum populi in Aſſyrios tranſtulit, Rege Phacee: quo tempore Arctinus Mileſius verſificator prope omni metro & opere clarus habetur.

Elii quinquennale certamen agunt, quatuor annis in medio expletis: in quibus Principes annui conſtituuntur: quam Olympiadem IPHITVS filius Praxonidis filii Æmonis primus conſtituit. Ab hoc tempore Græca de temporibus hiſtoria vera creditur. Nam ante hæc, ut cuique viſum eſt, diverſas ſententias protulerunt. Porro & nos in prima Olympiade Ioatham poſuimus.

A captivitate Trojæ, uſque ad primam Olympiadem, anni CCCCVI.

Lacedæmoniorum reges defecerunt.

HINC DECEDENTIBVS ET SVCCEDENTIBVS REGNIS NOVUS ORDO CONSVRGIT.

IVD.	ISR.	MED.	ATH.	LAT.	MAC.	LYD.	ÆG.

HINC OLYMPIAS PRIMA.

OLYMP. I. L.	X.	XVI.	III.	XXI.	X.	III.	V.	
	PHACEE.	Hebræorum Iſrael decimus ſeptimus PHACEE ann. XX.						

Sub hoc Teglath Phalaſſar Rex Aſſyrius magnam partem populi Iudæorum in Aſſyrios tranſtulit.

LI.	I.	XVII.	IV.	XXII.	XI.	IV.	VI.	
Arctinus Mileſius verſificator florentiſſimus habetur.								
LII.	II.	XVIII.	V.	XXIII.	XII.	V.	VII.	
IOATHAM.	Hebræorum Iuda tertius decimus IOATHAM ann. XVI.				TVRIMAS.			Macedonũ tertius TVRIMAS an. XXXVIII.
I.	III.	XIX.	VI.	XXIV.	I.	VI.	VIII.	

Remus & Romulus generantur à Marte & Ilia.

	IVD.	ISR.	MED.	ATH.	LAT.	MAC.	LYD.	ÆG.	
OLYMP. II.	II.	IV.	XX.	VII.	XXV.	II.	VII.	IX.	
	III.	V.	XXI.	VIII.	XXVI.	III.	VIII.	X.	
	IV.	VI.	XXII.	IX.	XXVII.	IV.	IX.	XI.	
	V.	VII.	XXIII.	X.	XXVIII.	V.	X.	XII.	
OL. III.	VI.	VIII.	XXIV.	XI.	XXIX.	VI.	XI.	XIII.	Prophetabant qui &
MCCL.	VII.	IX.	XXV.	XII.	XXX.	VII.	XII.	XIV.	supra.

Eumelus Poëta, qui Bugoniam & Europiam, & Arctinus, qui Æthiopidam composuit & Ilii Persin, agnoscuntur.

	VIII.	X.	XXVI.	XIII.	XXXI.	VIII.	XIII.	XV.	
	IX.	XI.	XXVII.	XIV.	XXXII.	IX.	XIV.	XVI.	
OL. IV.	X.	XII.	XXVIII.	XV.	XXXIII.	X.	XV.	XVII.	Prophetabant Osee,
	XI.	XIII.	XXIX.	XVI.	XXXIV.	XI.	XVI.	XVIII.	Ioël, Isaias,
	XII.	XIV.	XXX.	XVII.	XXXV.	XII.	XVII.	XIX.	Obed.

Hesiodus secundum quosdam clarus habetur.
Athenis primum Trieres navigavit, Aminocleo cursum dirigente.

			MEDIDVS.						Medorum III MEDIDUS ann. XL.
	XIII.	XV.	I.	XVIII.	XXXVI.	XIII.	XVIII.	XX.	
OL. V.	XIV.	XVI.	II.	XIX.	XXXVII.	XIV.	XIX.	XXI.	In Lacedæmone primus Ἔφορος,
	XV.	XVII.	III.	XX.	XXXVIII.	XV.	XX.	XXII.	
	XVI.	XVIII.	IV.	XXI.	XXXIX.	XVI.	XXI.	XXIII.	

quod magistratus nomen est, constituitur. Fuit autem sub Regibus Lacedæmoniorum ann. CCCL.

Cinæthon Lacedæmonius Poëta, qui Telegoniam scripsit, agnoscitur.
Theræi Cyrenem condiderunt, oraculo sic jubente. Conditor urbis Battus, cujus proprium nomen Aristoteles.

	ACHAZ.								Hebræorũ
MCCLX.	I.	XIX.	V.	XXII.	XL.	XVII.	XXII.	XXIV.	Iuda quartus decimus A-
OL. VI.	II.	XX.	VI.	XXIII.	XLI.	XVIII.	XXIII.	XXV.	CHAZ ann. XVI.
		OSEE.		ALC-MAE-ON.					Hebræorũ
	III.	I.	VII.	I.	XLII.	XIX.	XXIV.	XXVI.	Israel decimus octavus OSEE
	IV.	II.	VIII.	II.	XLIII.	XX.	XXV.	XXVII.	ann. IX.

Athenien-sium tertius decimus ALCMAEON ann. II.

Athenis Principes, qui usque ad mortem suam Reipublicæ præerant, desierunt, & in decem annos magistratuum consuetudo conversa est: regnavitque primus CHAROPS filius Æschyli ann. X.

	IVD.	ISR.	MED.	ATH.	LAT.	MAC.	LYD.	ÆG.	
				CHAROPS.					Athenienſium quartus decimus CHAROPS ann. x.
	V.	III.	IX.	I.	XLIV.	XXI.	XXVI.	XXVIII.	

Mare obtinent Mileſii, conſtruxeruntque urbem in Ægypto Naucratim.
Nonnulli Romanorum ſcriptores Romam conditam ferunt.

	IVD.	ISR.	MED.	ATH.	ROM.	MAC.	LYD.	ÆG.	
					ROMVLVS.				Romanorum primus ROMULUS ann. xxxviii.
OL. VII.	VI.	IV.	X.	II.	I.	XXII.	XXVII.	XXIX.	

Romæ Palilibus, qui nunc dies feſtus eſt, Remus rutro paſtorali à Fabio Romuli duce occiſus eſt ob tranſmiſſum ſaltu vallum.
Ob Aſyli impunitatem magna Romulo multitudo conjungitur.
Romulus primus milites ſumpſit ex populo, & nobiliſſimos c ſenes ob ætatem Senatores, ob ſimilitudinem curæ Patres appellavit.

	VII.	V.	XI.	III.	II.	XXIII.	XXVIII.	XXX.	Thales Mileſius Phyſicus Philoſophus agnoſcitur.
	VIII.	VI.	XII.	IV.	III.	XXIV.	XXIX.	XXXI.	

Aradus inſula condita. Cyzicus condita.
Circenſibus Conſualibus ludis adornatis Sabinæ raptæ anno ab Urbe condita tertio : & una virginum pulcherrima cunctorum acclamatione rapientum Talaſio duci Romuli decernitur. Unde in nuptiarum ſolennitatibus TALASIO vulgo clamitant : quod ſcilicet talis nupta ſit, quæ Talaſium habere mereatur.

	IX.	VII.	XIII.	V.	IV.	XXV.	XXX.	XXXII.
OL. VIII.	X.	VIII.	XIV.	VI.	V.	XXVI.	XXXI.	XXXIII.
MCCLXX.	XI.	IX.	XV.	VII.	VI.	XXVII.	XXXII.	XXXIV.

PRIMA CAPTIVITAS ISRAEL.

Decem Tribus, quæ vocabantur ISRAEL, & erant in parte Samariæ, victæ à Sennacherib, qui & Salmanaſſar, rege Chaldæorum, tranſlatæ ſunt inter montes Medorum. Regnatumque eſt in Samaria ann. CCL.
Sennacherib rex Chaldæorum ad cuſtodiendam regionem Iudæam accolas miſit Aſſyrios, qui æmulatores legis Iudææ facti SAMARITÆ nuncupati ſunt : quod Latina lingua exprimitur cuſtodes.
Ceninenſes, Antemnates, Cruſtumeni, Fidenates, Veientes, qui ob raptum Sabinarum bellum moverant, vincuntur à Romulo.
Tarpeia clipeis Sabinorum obruta : unde mons Tarpeius, in quo nunc Capitolium.
Romani, Tatio Sabinorum rege regnante cum Romulo, à Curibus QUIRITES appelllantur.

	IVD.	MED.	ATH.	ROM.	MAC.	LYD.	ÆG.
	XII.	XVI.	VIII.	VII.	XXVIII.	XXXIII.	XXXV.
	XIII.	XVII.	IX.	VIII.	XXIX.	XXXIV.	XXXVI.
OL. IX.	XIV.	XVIII.	X.	IX.	XXX.	XXXV.	XXXVII.

Lacedæmonii contra Meſſenios vicennale bellum habebant.

	IVD.	MED.	ATH.	ROM.	MAC.	LYD.	ÆG.	
			ÆSIMEDES					Athenienſium quintus decimus ÆSIMEDES ann. x.
	XV.	XIX.	I.	X.	XXXI.	XXXVI.	XXXVIII.	
						ALYATTES.		Lydorum ſecundus ALYATTES ann. xiv.
	XVI.	XX.	II.	XI.	XXXII.	I.	XXXIX.	
	EZECHIAS.							Hebræorum Iuda quintus decimus EZECHIAS ann. xxix.
	I.	XXI.	III.	XII.	XXXIII.	II.	XL.	
ol. x.	II.	XXII.	IV.	XIII.	XXXIV.	III.	XLI.	Eumelus Corinthius verſificator agnoſcitur, & Sibylla Erythræa.
	III.	XXIII.	V.	XIV.	XXXV.	IV.	XLII.	
	IV.	XXIV.	VI.	XV.	XXXVI.	V.	XLIII.	
mcclxxx.	V.	XXV.	VII.	XVI.	XXXVII.	VI.	XLIV.	Mida regnavit in Phrygia.
							SABACON.	Ægypti xxv. Dynaſtia. SABACON Æthiops ann. xii.
ol. xi.	VI.	XXVI.	VIII.	XVII.	XXXVIII.	VII.	I.	Naxus condita in Sicilia.
					PERDICCA			Macedonum quartus PERDICCA ann. li.
	VII.	XXVII.	IX.	XVIII.	I.	VIII.	II.	
	VIII.	XXVIII.	X.	XIX.	II.	IX.	III.	
			CLIDICUS.					Athenienſium ſextus decimus CLIDICUS ann. x.
	IX.	XXIX.	I.	XX.	III.	X.	IV.	Syracuſæ in Sicilia conditæ.
		Catina in Sicilia condita.						Mare obtinent Cares.
ol. xii.	X.	XXX.	II.	XXI.	IV.	XI.	V.	Meſſena à Lacedæmoniis capitur.
	XI.	XXXI.	III.	XXII.	V.	XII.	VI.	
	XII.	XXXII.	IV.	XXIII.	VI.	XIII.	VII.	
	XIII.	XXXIII.	V.	XXIV.	VII.	XIV.	VIII.	
						MELES.		Lydorum tertius MELES ann. xii.
ol. xiii.	XIV.	XXXIV.	VI.	XXV.	VIII.	I.	IX.	
mccxc.	XV.	XXXV.	VII.	XXVI.	IX.	II.	X.	
	XVI.	XXXVI.	VIII.	XXVII.	X.	III.	XI.	
	XVII.	XXXVII.	IX.	XXVIII.	XI.	IV.	XII.	

	IVD.	MED.	ATH.	ROM.	MAC.	LYD.	ÆG.	
							SEBICHUS.	Ægyptiorum SEBICHUS ann. XII.
OL. XIV.	XVIII.	XXXVIII.	X.	XXIX.	XII.	V.	I.	
			HIPPOMENES					Athenienſium decimus ſeptimus HIPPOMENES ann. X.
	XIX.	XXXIX.	I.	XXX.	XIII.	VI.	II.	
	XX.	XL.	II.	XXXI.	XIV.	VII.	III.	
		CARDICEAS.						Medorum quartus CARDICEAS ann. XIII.
	XXI.	I.	III.	XXXII.	XV.	VIII.	IV.	Bellum, quod in Thyrea inter Lacedæmonios & Argivos geſtum eſt, hoc tempore fuit.
OL. XV.	XXII.	II.	IV.	XXXIII.	XVI.	IX.	V.	
	XXIII.	III.	V.	XXXIV.	XVII.	X.	VI.	
	XXIV.	IV.	VI.	XXXV.	XVIII.	XI.	VII.	
MCCC.	XXV.	V.	VII.	XXXVI.	XIX.	XII.	VIII.	
						CANDAULES.		Lydorum quartus CANDAULES ann. XVII.
OL. XVI.	XXVI.	VI.	VIII.	XXXVII.	XX.	I.	IX.	In Sicilia Cherſoneſus condita.
	XXVII.	VII.	IX.	XXXVIII.	XXI.	II.	X.	

Romulus apud Capreæ paludem nuſquam comparuit: & ſuadente Iulio Proculo QUIRINI nomine conſecratus eſt.

Mortuo Romulo per quinos dies Senatores Rempublicam rexerunt: atque ita unus annus expletus eſt: quod tempus INTERREGNUM appellatum eſt.

				SENATORES				SENATORES anno uno.
	XXVIII.	VIII.	X.	I.	XXII.	III.	XI.	Athenienſium decimus octavus LEOCRATES ann. X.
			LEOCRATES.	NVMA.				Romanorum ſecundus NUMA, qui & POMPILIUS, ann. XL.
	XXIX.	IX.	I.	I.	XXIII.	IV.	XII.	
	MANASSE.						TARACHUS.	Hebræorum Iuda decimus ſextus MANASSE ann. LV.
OL. XVII.	I.	X.	II.	II.	XXIV.	V.	I.	Ægyptiorũ TARACHUS Æthiops ann. XX.

Sibylla, quæ & Herophila, in Samo inſignis habetur.

Numa Pompilius nullum cum finitimis bellum geſſit.

II.	XI.	III.	III.	XXV.	VI.	II.	

Numa Pompilius duos menſes anno addidit Januarium, & Februarium, quum antehac decem tantum menſes apud Romanos fuiſſent. Capitolium quoque à fundamentis ædificavit, & congiarium dedit aſſes ligneos, & ſcorteos.

	IVD.	*MED.*	*ATH.*	*ROM.*	*MAC.*	*LYD.*	*ÆG.*	
	III.	XII.	IV.	IV.	XXVI.	VII.	III.	Nicomedia condita, quæ prius Astacus vocabatur.
	IV.	XIII.	V.	V.	XXVII.	VIII.	IV.	
		DEIOCES.						Medorum quintus DEIOCES an. LIV.
OL. XVIII	V.	I.	VI.	VI.	XXVIII.	IX.	V.	Deioces Ecbatanam condit.

Hi, qui Partheniæ vocabantur, Tarentum condiderunt: & Corinthii Corcyram.

MCCCX.	VI.	II.	VII.	VII.	XXIX.	X.	VI.	
	VII.	III.	VIII.	VIII.	XXX.	XI.	VII.	
	VIII.	IV.	IX.	IX.	XXXI.	XII.	VIII.	
OL. XIX.	IX.	V.	X.	X.	XXXII.	XIII.	IX.	
			APSANDER.					Athenienſium decimus nonus APSANDER ann. X.
	X.	VI.	I.	XI.	XXXIII.	XIV.	X.	Croton, & Parion, & Sybaris conditæ.
	XI.	VII.	II.	XII.	XXXIV.	XV.	XI.	
	XII.	VIII.	III.	XIII.	XXXV.	XVI.	XII.	
OL. XX.	XIII.	IX.	IV.	XIV.	XXXVI.	XVII.	XIII.	
						GYGES.		Lydorum quintus GYGES ann. XXXVI.
	XIV.	X.	V.	XV.	XXXVII.	I.	XIV.	
	XV.	XI.	VI.	XVI.	XXXVIII.	II.	XV.	
MCCCXX.	XVI.	XII.	VII.	XVII.	XXXIX.	III.	XVI.	Mida, quum apud Phrygas regnaret, ſanguine tauri potato extinctus eſt.
OL. XXI.	XVII.	XIII.	VIII.	XVIII.	XL.	IV.	XVII.	
	XVIII.	XIV.	IX.	XIX.	XLI.	V.	XVIII.	
	XIX.	XV.	X.	XX.	XLII.	VI.	XIX.	
			ERYXIAS.					Athenienſium viceſimus ERYXIAS ann. X.
	XX.	XVI.	I.	XXI.	XLIII.	VII.	XX.	
							MERRES.	Ægyptiorum XXVI. Dynaſtiæ MERRES ann. XII.
OL. XXII.	XXI.	XVII.	II.	XXII.	XLIV.	VIII.	I.	
	XXII.	XVIII.	III.	XXIII.	XLV.	IX.	II.	
	XXIII.	XIX.	IV.	XXIV.	XLVI.	X.	III.	
	XXIV.	XX.	V.	XXV.	XLVII.	XI.	IV.	
OL. XXIII.	XXV.	XXI.	VI.	XXVI.	XLVIII.	XII.	V.	Hipponax notiſſimus redditur.

	IVD.	MED.	ATH.	ROM.	MAC.	LYD.	ÆG.	
MCCCXXX.	XXVI.	XXII.	VII.	XXVII.	XLIX.	XIII.	VI.	
	XXVII.	XXIII.	VIII.	XXVIII.	L.	XIV.	VII.	
	XXVIII.	XXIV.	IX.	XXIX.	LI.	XV.	VIII.	
					ARGEUS.			Macedonum quintus ARGEUS ann. XXXVIII.
OL. XXIV.	XXIX.	XXV.	X.	XXX.	I.	XVI.	IX.	

Athenis annui Principes constituti sunt, cessantibus Regibus. Novem Principes ex nobilibus urbis electi præfuerunt annuo imperio Reipublicæ.

	IVD.	MED.	ROM.	MAC.	LYD.	ÆG.	
	XXX.	XXVI.	XXXI.	II.	XVII.	X.	Cyzicus condita est, & Locri in Italia.
	XXXI.	XXVII.	XXXII.	III.	XVIII.	XI.	
	XXXII.	XXVIII.	XXXIII.	IV.	XIX.	XII.	
						STEPHINATIS.	Ægyptiorum STEPHINATIS ann. VII.
OL. XXV.	XXXIII.	XXIX.	XXXIV.	V.	XX.	I.	
	XXXIV.	XXX.	XXXV.	VI.	XXI.	II.	
	XXXV.	XXXI.	XXXVI.	VII.	XXII.	III.	
MCCCXL.	XXXVI.	XXXII.	XXXVII.	VIII.	XXIII.	IV.	

Glaucus Chius primus ferri inter se glutinum excogitavit, & junxit.
In Sicilia Gela, in Pamphilia Phaselis conditæ.

OL. XXVI.	XXXVII.	XXXIII.	XXXVIII.	IX.	XXIV.	V.	Post Caras mare obtinuerunt Lesbii ann. LXIX.
	XXXVIII.	XXXIV.	XXXIX.	X.	XXV.	VI.	Chalcedon condita.
	XXXIX.	XXXV.	XL.	XI.	XXVI.	VII.	

TVLLVS HOSTILIVS primus Regum Romanorum purpura & fascibus usus est : ac deinde cum sua domo fulmine conflagravit. Item Tullus Hostilius post longam pacem bella reparavit : Albanos, Veientes, Fidenates vicit : & adjecto monte Cælio Urbem valliambitu ampliavit.

			TVLLVS HOSTILIVS.			NECHEPSOS.	Romanorum tertius TULLUS HOSTILIUS ann. XXXII.
	XL.	XXXVI.	I.	XII.	XXVII.	I.	Ægyptiorum NECHEPSOS ann. VI.
OL. XXVII.	XLI.	XXXVII.	II.	XIII.	XXVIII.	II.	
	XLII.	XXXVIII.	III.	XIV.	XXIX.	III.	
	XLIII.	XXXIX.	IV.	XV.	XXX.	IV.	Nudipedalia primum acta in Lacedæmone.
	XLIV.	XL.	V.	XVI.	XXXI.	V.	

	IVD.	*MED.*	*ROM.*	*MAC.*	*LYD.*	*ÆG.*	
OL.XXVIII.	XLV.	XLI.	VI.	XVII.	XXXII.	VI.	Sibylla, quæ & Herophila, in Samo nobilis habetur.
						NECHAO.	Ægyptiorum NECHAO ann. VIII.
MCCCL.	XLVI.	XLII.	VII.	XVIII.	XXXIII.	I.	
	XLVII.	XLIII.	VIII.	XIX.	XXXIV.	II.	
	XLVIII.	XLIV.	IX.	XX.	XXXV.	III.	
OL.XXIX.	XLIX.	XLV.	X.	XXI.	XXXVI.	IV.	
					ARDYS.		Lydorum sextus ARDYS ann. XXXVII.
	L.	XLVI.	XI.	XXII.	I.	V.	Archilochus, & Simonides, & Aristoxenus insignes habentur.
	LI.	XLVII.	XII.	XXIII.	II.	VI.	
	LII.	XLVIII.	XIII.	XXIV.	III.	VII.	Zaleucus legum lator apud Locros frequentibus præconiis celebratur.
OL. XXX.	LIII.	XLIX.	XIV.	XXV.	IV.	VIII.	
						PSAMMETICHUS.	Cypselus in Corintho tyrannidem exercuit ann. XXVIII. Ægyptiorum PSAMMETICHUS ann. XLIV.
	LIV.	L.	XV.	XXVI.	V.	I.	
	LV.	LI.	XVI.	XXVII.	VI.	II.	Byzantium condita.

AMON secundum LXX. Seniorum interpretationem XII. annis regnavit: secundum Hebræos annis duobus.

	AMON.						Hebræorum Juda decimus septimus AMON ann. XII.
MCCCLX.	I.	LII.	XVII.	XXVIII.	VII.	III.	Alcmæon clarus habetur, & Lesches Lesbius, qui parvam fecit Iliadem.
OL. XXXI.	II.	LIII.	XVIII.	XXIX.	VIII.	IV.	
	III.	LIV.	XIX.	XXX.	IX.	V.	Acanthus condita, & Stagira.
							Istrus in Ponto condita.
							Lampsacus condita, & Abdera.
							In Ponto Borysthenes condita est.
		PHRAORTES.					Medorum sextus PHRAORTES ann. XXIV.
	IV.	I.	XX.	XXXI.	X.	VI.	
	V.	II.	XXI.	XXXII.	XI.	VII.	
OL.XXXII.	VI.	III.	XXII.	XXXIII.	XII.	VIII.	
	VII.	IV.	XXIII.	XXXIV.	XIII.	IX.	
	VIII.	V.	XXIV.	XXXV.	XIV.	X.	
	IX.	VI.	XXV.	XXXVI.	XV.	XI.	
OL. XXXIII.	X.	VII.	XXVI.	XXXVII.	XVI.	XII.	

	IVD.	*MED.*	*ROM.*	*MAC.*	*LYD.*	*ÆG.*	
MCCCLXX.	XI.	VIII.	XXVII.	XXXVIII.	XVII.	XIII.	Terpander insignis.

Hebræorum Pontifex maximus Helcias habetur.

Oraculo Dodonæo primum Græcia usa est.

				PHILIPPUS.			Macedonum sextus PHILIPPUS ann. XXXVIII.
	XII.	IX.	XXVIII.	I.	XVIII.	XIV.	
	IOSIAS.						Hebræorum Juda decimus octavus JOSIAS JUSTUS ann. XXXII.
	I.	X.	XXIX.	II.	XIX.	XV.	
OL. XXXIV.	II.	XI.	XXX.	III.	XX.	XVI.	
	III.	XII.	XXXI.	IV.	XXI.	XVII.	
	IV.	XIII.	XXXII.	V.	XXII.	XVIII.	

ANCUS MARCIUS Numæ ex filia nepos Aventinum montem & Janiculum Urbi addidit : & supra mare sextodecimo ab Urbe miliario Ostiam condidit civitatem. Ad extremum morbo periit.

			ANCVS MARCIUS.				Romanorum quartus ANCUS MARCIUS ann. XXIII.
	V.	XIV.	I.	VI.	XXIII.	XIX.	
OL. XXXV.	VI.	XV.	II.	VII.	XXIV.	XX.	

Thales Milesius Examii filius primus Physicus Philosophus agnoscitur: quem aiunt vixisse usque ad quinquagesimam octavam Olympiadem.

	VII.	XVI.	III.	VIII.	XXV.	XXI.	
	VIII.	XVII.	IV.	IX.	XXVI.	XXII.	Messena à Lacedæmoniorum societate discedit.
MCCCLXXX.	IX.	XVIII.	V.	X.	XXVII.	XXIII.	
OL. XXXVI.	X.	XIX.	VI.	XI.	XXVIII.	XXIV.	
	XI.	XX.	VII.	XII.	XXIX.	XXV.	
	XII.	XXI.	VIII.	XIII.	XXX.	XXVI.	Myrthæus Athenienſis Poëta agnoscitur.
	XIII.	XXII.	IX.	XIV.	XXXI.	XXVII.	Jeremias prophetare orsus est hoc tempore.
	XIV.	XXIII.	X.	XV.	XXXII.	XXVIII.	
OL. XXXVII.	XV.	XXIV.	XI.	XVI.	XXXIII.	XXIX.	Sinope condita. Lipara condita.

Apud Hebræos prophetabat Olda mulier.

		CYAXARES					Medorum septimus CYAXARES ann. XXXII.
	XVI.	I.	XII.	XVII.	XXXIV.	XXX.	Battus condidit Cyrenem. Scythæ usque ad Palæstinam penetraverunt.

	IVD.	*MED.*	*ROM.*	*MAC.*	*LYD.*	*ÆG.*	
	XVII.	II.	XIII.	XVIII.	XXXV.	XXXI.	Prusias condita.
OL. XXXVIII.	XVIII.	III.	XIV.	XIX.	XXXVI.	XXXII.	Apud Corinthios tyrannidem exercuit Periander.
MCCCXC.	XIX.	IV.	XV.	XX.	XXXVII.	XXXIII.	Prophetabant Sophonias & Ieremias.

Epidammus condita, quæ postea vocata Dyrrachium. Phalaridis tyrannis destructa.

					SADYATTES		Lydorum septimus SADYATTES ann. XV.
	XX.	V.	XVI.	XXI.	I.	XXXIV.	
	XXI.	VI.	XVII.	XXII.	II.	XXXV.	
OL. XXXIX.	XXII.	VII.	XVIII.	XXIII.	III.	XXXVI.	Draco legumlator, ut quibusdam videtur, agnoscitur.
	XXIII.	VIII.	XIX.	XXIV.	IV.	XXXVII.	
	XXIV.	IX.	XX.	XXV.	V.	XXXVIII.	
	XXV.	X.	XXI.	XXVI.	VI.	XXXIX.	
OL. XL.	XXVI.	XI.	XXII.	XXVII.	VII.	XL.	
	XXVII.	XII.	XXIII.	XXVIII.	VIII.	XLI.	Cyaxares adversus Assyrios dimicans Ninum capit.

Arion Methymnæus clarus habetur, qui à delphino in Tænarum dicitur transportatus.

			TARQVINIVS PRISCVS.				Romanorum qnintus TARQVINIVS PRISCVS ann. XXXVII.
	XXVIII.	XIII.	I.	XXIX.	IX.	XLII.	Tarquinius Priscus Capitolium construxit, & Jovi dedicavit.
MCCCC.	XXIX.	XIV.	II.	XXX.	X.	XLIII.	

Tarquinius Priscus Circum Romæ ædificavit, numerum Senatorum auxit, Romanos ludos instituit, muros & cloacas ædificavit. Ad extremum ab Anci filiis occisus est Regis ejus, cui ipse successerat.

OL. XLI.	XXX.	XV.	III.	XXXI.	XI.	XLIV.	
						NECHAO II.	Ægyptiorum NECHAO secundus, qui & NECEPSOS, ann. VI.
	XXXI.	XVI.	IV.	XXXII.	XII.	I.	
	XXXII.	XVII.	V.	XXXIII.	XIII.	II.	Panætius in Sicilia primus arripuit tyrannidem.

Josias rex Judæorum cum Nechaone rege Ægyptiorum congressus occiditur. At mihi miraculo est, quomodo ad unum tempus uterque convenerit, quum Scriptura divina hunc Pharaonem Nechaonem appellet.

ELIAKIM.	Hebræorum Juda decimus nonus IOACHAZ menses tres. Post quem ELIAKIM, qui & IOAKIM, ann. XI.						
	I.	XVIII.	VI.	XXXIV.	XIV.	III.	
OL. XLII.	II.	XIX.	VII.	XXXV.	XV.	IV.	Stesichorus Poëta clarus habetur.

	IVD.	*MED.*	*ROM.*	*MAC.*	*LYD.*	*ÆG.*	
					ALYATTES		Lydorum octavus ALYATTES ann. XLIX.
	III.	XX.	VIII.	XXXVI.	I.	V.	

Anno tertio Eliakim Nabuchodonosor rex Babyloniæ Judæam capit: & in ditionem suam redactis plurimis Judæorum, quum etiam partem vasorum Templi invasisset, tributario Eliakim facto, victor ad suos rediit.

	IV.	XXI.	IX.	XXXVII.	II.	VI.	
						PSAMMETICHUS.	Ægyptiorum PSAMMITES, qui & PSAMMETICHUS, XII.
	V.	XXII.	X.	XXXVIII.	III.	I.	In Babylonia Daniel, Ananias, Azarias, Misael, clari habentur.

Alcman, ut quibusdam videtur, clarus habetur.

				ÆROPAS.			Macedonum septimus ÆROPAS ann. XXVI.
OL. XLIII.	VI.	XXIII.	XI.	I.	IV.	II.	
MCCCCX.	VII.	XXIV.	XII.	II.	V.	III.	Cyaxares Medus subvertit Ninum.

Pittacus Mitylenæus, qui de septem Sapientibus fuit, cum Phrynone Athenienſi Olympionice congressus eundem interfecit.

	VIII.	XXV.	XIII.	III.	VI.	IV.	
	IX.	XXVI.	XIV.	IV.	VII.	V.	
OL. XLIV.	X.	XXVII.	XV.	V.	VIII.	VI.	
	XI.	XXVIII.	XVI.	VI.	IX.	VII.	Sappho & Alcæus Poëtæ clari habentur.
	JOACHIM.	Hebræorum Juda vicesimus primus JOACHIM, qui & JECHONIAS, menses tres, Hunc JOACHIM rex Babylonius captum secum pertrahit secundo veniens ad Judæam.					
	I.	XXIX.	XVII.	VII.	X.	VIII.	HIC ANNUS PER DIVERSOS IMPLETUR.
	SEDECHIAS.						Hebræorum Juda vicesimus secundus SEDECHIAS ann. XI.
	I.	XXX.	XVIII.	VIII.	XI.	IX.	
OL. XLV.	II.	XXXI.	XIX.	IX.	XII.	X.	Perinthus condita. Camarina condita.
	III.	XXXII.	XX.	X.	XIII.	XI.	Massilia condita. Prophetabant Ieremias & Baruch.
		ASTYAGES.					
	IV.	I.	XXI.	XI.	XIV.	XII.	Medorum octavus ASTYAGES ann. XXXVIII.
						VAPHRES.	Ægyptiorum VAPHRES ann. XXX.
MCCCCXX.	V.	II.	XXII.	XII.	XV.	I.	

	IVD.	*MED.*	*ROM.*	*MAC.*	*LYD.*	*ÆG.*	
OL. XLVI.	VI.	III.	XXIII.	XIII.	XVI.	II.	In Babylone prophetabant Daniel, & Ezechiel.
	VII.	IV.	XXIV.	XIV.	XVII.	III.	Solon, Draconis legibus antiquatis; extra eas, quæ ad sanguinem pertinebant, sua jura constituit.
	VIII.	V.	XXV.	XV.	XVIII.	IV.	
	IX.	VI.	XXVI.	XVI.	XIX.	V.	
OL. XLVII.	X.	VII.	XXVII.	XVII.	XX.	VI.	
	XI.	VIII.	XXVIII.	XVIII.	XXI.	VII.	Epimenides Athenas emundavit.

His temporibus certantibus in agone Tragos, id est hircus, in præmio dabatur. Unde aiunt Tragœdos nuncupatos.

Hebræorum captivitas, & exterminium Templi, quod fuit in Jerusalem, annis $\overline{\text{LXX}}$, qui supputantur usque in secundum annum Darii.

Nabuchodonosor rex Chaldæorum, Ierosolymis captis, Templum incendit, quod ab initio ædificationis suæ permanserat ann. $\overline{\text{CCCCXLII}}$. Sententiæ autem nostræ etiam Clemens congruit in primo Stromate, XLVIII Olympiade captivitatem Judæorum factam esse contestans, regnante apud Ægyptios Vaphre, apud Athenas Phænippo: & supputari $\overline{\text{LXX}}$ annos desolationis Templi, usque ad secundum annum Darii.

Capta Ierosolyma ab Assyriis, ad Vaphrem Regem Ægypti Judæorum reliqui transfugerunt. Hujus Vaphris Jeremias quoque propheta certo loco meminit.

PRIMUS ANNUS CAPTIVITATIS IERUSALEM.

	I.	IX.	XXIX.	XIX.	XXII.	VIII.	JUDÆA GENS CAPITUR.
	II.	X.	XXX.	XX.	XXIII.	IX.	
OL. XLVIII.	III.	XI.	XXXI.	XXI.	XXIV.	X.	Corinthiorum monarchia destructa est.
MCCCCXXX.	IV.	XII.	XXXII.	XXII.	XXV.	XI.	Solis facta defectio, quum futuram eam Thales prædixisset.

In Babylone prophetabant Daniel, & Iezechiel.

	V.	XIII.	XXXIII.	XXIII.	XXVI.	XII.	Alyatttes, & Astyages dimicaverunt.
	VI.	XIV.	XXXIV.	XXIV.	XXVII.	XIII.	
OL. XLIX.	VII.	XV.	XXXV.	XXV.	XXVIII.	XIV.	
	VIII.	XVI.	XXXVI.	XXVI.	XXIX.	XV.	
				ALCETAS.			Macedonum octavus ALCETAS ann. $\overline{\text{XXIX}}$.
	IX.	XVII.	XXXVII.	I.	XXX.	XVI.	Hoc tempore septem Sapientes appellati.

Isthmia post Melicerten, & Pythia primum acta.

			SERVIVS.				Romanorum sextus SERVIUS ann. XXXIV.
	X.	XVIII.	I.	II.	XXXI.	XVII.	

Servius ancillæ, sed nobilis, captivæ filius tres montes Vrbi addidit, Quitinalem, Viminalem, Esquilinum: fossas circum muros duxit: censum Romanorum civium primus instituit: & ad extremum Tarquinii Superbi generi sui superioris Regis filii scelere occisus est.

	IVD.	MED.	ROM.	MAC.	LYD.	ÆG.	
OL. L.	XI.	XIX.	II.	III.	XXXII.	XVIII.	
	XII.	XX.	III.	IV.	XXXIII.	XIX.	
	XIII.	XXI.	IV.	V.	XXXIV.	XX.	
MCCCCXL.	XIV.	XXII.	V.	VI.	XXXV.	XXI.	Aſtyages contra Lydos pugnat.
OL. LI.	XV.	XXIII.	VI.	VII.	XXXVI.	XXII.	
	XVI.	XXIV.	VII.	VIII.	XXXVII.	XXIII.	Anaximander Mileſius Phyſicus agnoſcitur.
	XVII.	XXV.	VIII.	IX.	XXXVIII.	XXIV.	
	XVIII.	XXVI.	IX.	X.	XXXIX.	XXV.	

Mortuo Nabuchodonoſor rege Chaldæorum, ſuſcepit imperium EVILMERODACH, cui ſucceſſit frater ejus BALTAZAR, cui Daniel eam ſcripturam, quæ in pariete apparuerat, interpretatus eſt ſignificantem imperium Chaldæorum in Medos & Perſas transferendum.

OL. LII.	XIX.	XXVII.	X.	XI.	XL.	XXVI.	
	XX.	XXVIII.	XI.	XII.	XLI.	XXVII.	
	XXI.	XXIX.	XII.	XIII.	XLII.	XXVIII.	
	XXII.	XXX.	XIII.	XIV.	XLIII.	XXIX.	
OL. LIII.	XXIII.	XXXI.	XIV.	XV.	XLIV.	XXX.	Agon Nemeacus primum ab Argivis actus poſt eum, qui ſub Archemoro fuit.
						AMASIS.	Ægyptiorum AMASIS ann. XLII.
MCCCCL.	XXIV.	XXXII.	XV.	XVI.	XLV.	I.	
	XXV.	XXXIII.	XVI.	XVII.	XLVI.	II.	

Eugamon Cyrenæus, qui Telegoniam ſcripſit, agnoſcitur.
Agon Gymnicus, quem Panathæon vocant, actus.

	XXVI.	XXXIV.	XVII.	XVIII.	XLVII.	III.	Phalaris tyrannidem exercuit ann. XVI.
OL. LIV.	XXVII.	XXXV.	XVIII.	XIX.	XLVIII.	IV.	Æſopus interimitur à Delphis.
	XXVIII.	XXXVI.	XIX.	XX.	XLIX.	V.	Abaris de Scythia venit in Græciam.
					CROESUS.		Lydorum nonus CROESUS ann. XV.
	XXIX.	XXXVII.	XX.	XXI.	I.	VI.	

Piſiſtratus Athenienſium tyrannus in Italiam tranſgreditur.

XXX.	XXXVIII.	XXI.	XXII.	II.	VII.

Cyrus Medorum deſtruxit imperium, & regnavit Perſis, ſubverſo Rege Medorum Aſtyage.
Cyrus Hebræorum captivitate laxata quinquaginta fere hominum millia regredi fecit in Iudæam: qui deſtructo altari, Templi fundamenta jecerunt. Sed quum à vicinis gentibus fabricatio impediretur, imperfectum opus uſque ad Darium permanſit, ſolo tantum altari conſiſtente.

	IVD.	*PERS.*	*ROM.*	*MAC.*	*LYD.*	*ÆG.*	
		CYRUS					Primus Perſis regnavit CYRVS ann. xxx.
OL. LV.	XXXI.	I.	XXII.	XXIII.	III.	VIII.	Steſichorus moritur.
	XXXII.	II.	XXIII.	XXIV.	IV.	IX.	Simonides clarus habetur.
	XXXIII.	III.	XXIV.	XXV.	V.	X.	Chilo, qui de ſeptem Sapientibus fuit, Ephorus Lacedæmone conſtituitur, diſpoſitione communis gentis.
MCCCCLX.	XXXIV.	IV.	XXV.	XXVI.	VI.	XI.	
OL. LVI.	XXXV.	V.	XXVI.	XXVII.	VII.	XII.	Prophetabant Aggæus & Zacharias.
	XXXVI.	VI.	XXVII.	XXIII.	VIII.	XIII.	Anaximenes Phyſicus Philoſophus agnoſcitur.
	XXXVII.	VII.	XXVIII.	XXIX.	IX.	XIV.	
				AMYNTAS.			Macedonum nonus AMYNTAS ann. L.
	XXXVIII	VIII.	XXIX.	I.	X.	XV.	Xenophanes Colophonius clarus habetur.
OL. LVII.	XXXIX.	IX.	XXX.	II.	XI.	XVI.	Ea, quæ de Crœſo memorantur, quomodo tentaret oracula, his fuere temporibus.
	XL.	X.	XXXI.	III.	XII.	XVII.	
	Crœſus adverſus Cyrum bellum init.						
	XLI.	XI.	XXXII.	IV.	XIII.	XVIII.	Thales moritur.

Eo tempore JESUS filius Joſedech, & ZEROBABEL regii generis, filius Salathiel clari habentur, qui & principes fuerunt eorum, qui regreſſi ſunt in Judæam.

	XLII.	XII.	XXXIII.	V.	XIV.	XIX.	Templum Apollinis Delphici ſecunda vice incenderunt.
OL. LVIII.	XLIII.	XIII.	XXXIV.	VI.	XV.	XX.	

Crœſus à Cyro captus eſt, & Lydorum regnum deſtructum eſt, quod ſtetit ann. CCXXX.
Piſiſtratus ſecunda vice Athenis regnat.

IVD. | *PERS.* | *ROM.* | *MAC.* | *ÆG.*

Tarquinius Superbus ſocero Servio occiſo arripuit imperium: Volſcos, Gabios, Vejos, Sueſſam Pometiam ſubegit: &, quum oppugnaret Ardeam, cauſſa Tarquinii junioris filii ſui, qui Lucretiam corruperat, regno excluſus eſt.

Tarquinius Superbus excogitavit vincula, taureas, fuſtes, lautumias, carceres, exilia, metalla, compedes, & catenas.

			TARQUINIUS SUPERBUS.			Romanorum ſeptimus TARQVINIVS SVPERBVS ann. xxxv.
MCCCCLXX.	XLIV.	XIV.	I.	VII.	XXI.	Theognis Poëta clarus habetur.
	XLV.	XV.	II.	VIII.	XXII.	Cyrus Sardes capit.
	XLVI.	XVI.	III.	IX.	XXIII.	
OL. LIX.	XLVII.	XVII.	IV.	X.	XXIV.	

	IVD.	*PERS.*	*ROM.*	*MAC.*	*ÆG.*	
	XLVIII.	XVIII.	V.	XI.	XXV.	Harpagus, qui apud Cyrum primi loci habebatur, adverſus Joniam dimicat.
	XLIX.	XIX.	VI.	XII.	XXVI.	
	L.	XX.	VII.	XIII.	XXVII.	

Colligitur omne tempus captivitatis Judæorum anni $\overline{\text{LXX}}$, qui ſecundum quoſdam à tertio anno Eliakim, uſque ad viceſimum annum Cyri Regis Perſarum, computantur: porro ſecundum alios, à Joſiæ Judæorum anno $\overline{\text{XIII}}$, ſub quo Jeremias prophetare cœpit, uſque ad primum annum ſupradicti Regis. Deſolationis vero Templi ſub Dario Rege complentur anni $\overline{\text{LXX}}$.

OL. LX.	LI.	XXI.	VIII.	XIV.	XXVIII.	Hippicus carminum ſcriptor agnoſcitur.
	LII.	XXII.	IX.	XV.	XXIX.	Pherecydes Hiſtoricus clarus habetur.
	LIII.	XXIII.	X.	XVI.	XXX.	
MCCCCLXXX.	LIV.	XXIV.	XI.	XVII.	XXXI.	Simonides Lyricus & Phocylides clari habentur, & Xenophanes Phyſicus ſcriptor Tragœdiarum.
OL. LXI.	LV.	XXV.	XII.	XVIII.	XXXII.	
	LVI.	XXVI.	XIII.	XIX.	XXXIII.	
	LVII.	XXVII.	XIV.	XX.	XXXIV.	
	LVIII.	XXVIII.	XV.	XXI.	XXXV.	
OL. LXII.	LIX.	XXIX.	XVI.	XXII.	XXXVI.	Anacreon Lyricus Poëta cognoſcitur.
	LX.	XXX.	XVII.	XXIII.	XXXVII.	Tomyris Regina Maſſagetarum Cyrum interfecit.
		CAMBYSES.				Perſarum ſecundus CAMBYSES ann. $\overline{\text{VIII}}$.
	LXI.	I.	XIX.	XXIV.	XXXVIII.	

CAMBYSEN aiunt ab Hebræis ſecundum Nabuchodonoſor vocari: ſub quo Judith hiſtoria conſcribitur.

Apud Hebræos Pontifex Maximus Jeſus filius Joſedech, & princeps gentis Zorobabel clari habentur.

	LXII.	II.	XIX.	XXV.	XXXIX.	
OL. LXIII.	LXIII.	III.	XX.	XXVI.	XL.	
MCCCCXC.	LXIV.	IV.	XXI.	XXVII.	XLI.	Apud Samum tyrannidem exercent tres fratres, Polycrates, Syloſon, & Pantagnotus.
	LXV.	V.	XXII.	XXVIII.	XLII.	

Ægypti $\overline{\text{XXVII}}$ Dynaſtia Perſarum. Obtinuit quippe Ægyptum Cambyſes in anno quinto regni ſui, uſque ad Darium filium Xerxis annis $\overline{\text{CXI}}$.

	LXVI.	VI.	XXII.	XXIX.	
OL. LXIV.	LXVII.	VII.	XXIII.	XXX.	
	LXVIII.	VIII.	XXIV.	XXXI.	Poſt Cambyſen duo fratres Magi regnaverunt menſibus $\overline{\text{VII}}$.
	LXIX.	IX.	XXV.	XXXII.	

	IVD.	*PERS.*	*ROM.*	*MAC.*	
		DARIUS.			Post quos DARIUS ann. XXXVI.
	LXX.	I.	XXVII.	XXXIII.	Samii Dicæarchiam condiderunt, quam nunc Puteolos vocant.
		PERS.	*ROM.*	*MAC.*	
OL. LXV.		II.	XXVIII.	XXXIV.	

OLYMPIAS LXV, in qua Persarum regis Darii filii Hystaspis fuit annus secundus.
Pythagoras Physicus Philosophus clarus habetur.
Hipparchus & Hippias Athenis tyrannidem exercent.
Prophetabant apud Hebræos novissimi Aggæus, Zacharias, & Malachias.
Secundo anno Darii Regis Persarum Templum in Ierosolymis exstruitur ab Zorobabele: consummaturque opus anno quarto. Remissio quidem captivitatis Judæorum & venia templi ædificandi sub Cyro exordium habuit: sed consummatur templum sub Dario: quia vicinæ gentes assiduis incursionibus ædificationem templi impedierunt. Clemens quoque congruit in primo Stromate ita scribens: *Et perseveravit captivitas annis septuaginta, usque ad secundum annum Darii filii Hystaspis, qui Persis, Assyriis, & Ægypto regnavit: sub quo Aggæus & Zacharias, & unus ex duodecim, qui vocatur Angelus, prophetaverunt, sacerdotioque functus est Iesus filius Iosedech.* Hæc supradictus vir. Quod autem septuagesimus annus desolationis templi altero anno Darii fuerit expletus, domesticus est testis Zacharias propheta secundo anno Darii ita dicens: *Domine Omnipotens, quosque miserereberis Ierusalem, & civitatibus Iuda, quas despexisti? hic septuagesimus annus est.*

	III.	XXIX.	XXXV.	Harmodius & Aristogiton Hipparchum tyrannum interfecerunt: & Leæna meretrix amica eorum, quum tormentis cogeretur, ut socios proderet, linguam suam mordicus amputavit.
	IV.	XXX.	XXXVI.	
MD.	V.	XXXI.	XXXVII.	
OL. LXVI.	VI.	XXXII.	XXXVIII.	Templum Ierosolymis consummatur prophetantibus apud Judæos Aggæo & Zacharia.
	VII.	XXXIII.	XXXIX.	
	VIII.	XXXIV.	XL.	
	IX.	XXXV.	XLI.	

INITIUM CONSULUM.

Pulsis ab Urbe Regibus vix usque ad XV lapidem Roma tenebat imperium.
Romanorum Reges septem à Romulo, usque ad Tarquinium Superbum, imperaverunt ann. CXCL, sive, ut quibusdam placet, CCXLIII.

	PERSAR.	*MACED.*	CONSULUM.
OL. LXVII.	X.	XLII.	
	XI.	XLIII.	Romæ post exactos Reges primum Consules à Bruto esse cœperunt: deinde Tribuni plebis ac Dictatores: & rursum Consules Rempublicam obtinuerunt per annos ferme CCCCLXIV, usque ad Julium Cæsarem, qui primus singulare arripuit imperium Olympiade CLXXXIII.
	XII.	XLIV.	
	XIII.	XLV.	
OL. LXVIII.	XIV.	XLVI.	Mare obtinuerunt Æginetæ ann. XX, usque ad transitum Xerxis.
MDX.	XV.	XLVII.	Valerius Bruti collega adeo pauper mortuus est, ut sumptu publico sepeliretur.
	XVI.	XLVIII.	

PER-

	PERSAR.	MACED.	CONSULUM.
	XVII.	XLIX.	
OL. LXIX.	XVIII.	L.	Censu Romæ agitato, inventa sunt hominum CXX milia.
		ALEXANDER.	Nono anno post exactos Reges nova dignitas est creata, Dictatura scilicet, & Magister equitum, qui Dictatori obsequeretur. Dictator primus LARGIVS. Magister equitum SPVRIVS CASSIVS fuit. Macedonum decimus ALEXANDER ann. XLIII.
	XIX.	I.	
	XX.	II.	
	XXI.	III.	
OL. LXX.	XXII.	IV.	Hellanicus Historiographus, & Democritus Philosophus, & Heraclitus cognomento Tenebrosus, & Anaxagoras Physici clari habentur.
	XXIII.	V.	
	XXIV.	VI.	
MDXX.	XXV.	VII.	Pythagoras Philosophus moritur.
OL. LXXI.	XXVI.	VIII.	Volsci Coriolos perdiderunt. Æschylus Tragœdiarum scriptor agnoscitur.
	XXVII.	IX.	Latini contra Romanos rebellaverunt.
	XXVIII.	X.	Romæ Populus à Patribus facta seditione discedit.
	XXIX.	XI.	Marcius, qui Coriolos cœperat, interventu matris Veturiæ, & uxoris Tolumniæ ab oppugnatione Vrbis removit exercitum.
OL. LXXII.	XXX.	XII.	Bellum, quod in Marathone gestum est, & ea, quæ de Miltiade scribuntur, & Aristide, qui cognominabatur Justus.
	XXXI.	XIII.	
	XXXII.	XIV.	
	XXXIII.	XV.	Panyasis Poëta habetur illustris. CCC Nobilis Fabiæ familiæ à Veientibus cæsi. Quum in Algido monte Romani milites obsiderentur, à Dictatore Quintio Cincinnato liberati sunt.
OL. LXXIII.	XXXIV.	XVI.	Ægyptus recessit à Dario.
MDXXX.	XXXV.	XVII.	Gelo obtinuit Syracusas.
	XXXVI.	XVIII.	Pindarus & Simonides Lyrici Poëtæ insignes habentur.
	XERXES.		Persarum quintus XERXES filius Darii ann. XX.
	I.	XIX.	Romæ virgo Pompilia deprehensa in stupro viva defossa est.
OL. LXXIV.	II.	XX.	Xerxes Ægyptum capit.
	III.	XXI.	Aristides cum ignominia ejicitur. Chœrilus & Phrynichus illustres habentur.
	IV.	XXII.	Diagoras agnoscitur, & sectatores ejus Physici Philosophi.
	V.	XXIII.	Xerxes, quum Athenas veniset, incendit urbem sub Principe Callia.
OL. LXXV.	VI.	XXIV.	Bellum, quod in Thermopylis gestum est, & apud Salamina navale certamen.

	PERSAR.	*MACED.*	CONSULUM.
	VII.	XXV.	Athenienſes Piræum muro vallant.
	VIII.	XXVI.	Hieron Syracuſis regnat. Æſchylus Tragœdiarum ſcriptor agnoſcitur.
MDXL.	IX.	XXVII.	
OL. LXXVI.	X.	XXVIII.	Bellum in Platæis & in Mycale.
	XI.	XXIX.	Hieron poſt Gelonem Syracuſis tyrannidem exercet.
	XII.	XXX.	
	XIII.	XXXI.	Pindarus clarus habetur.
OL. LXXVII.	XIV.	XXXII.	Themiſtocles in Perſas fugit. Sophocles Tragœdiarum ſcriptor primum ingenii ſui opera publicavit.
	XV.	XXXIII.	Romæ Virgo Sunia deprehenſa in ſtupro viva defoſſa eſt.
	XVI.	XXXIV.	Sophocles & Euripides clari habentur.
	XVII.	XXXV.	Herodotus hiſtoriarum ſcriptor agnoſcitur.
OL. LXXVIII.	XVIII.	XXXVI.	Bacchylides & Diagoras Atheus plurimo ſermone celebrantur. Zeuxis præclarus pictor agnoſcitur, ex cujus nonnullis imaginibus, quas plurimas apud diverſas civitates fecerat, lavacrum Byzantinorum arbitrantur appellatum.
MDL.	XIX.	XXXVII.	Themiſtocles hauſto tauri ſanguine moritur.
	XX.	XXXVIII.	Socrates naſcitur.
	ARTABANUS.		Perſarum ſextus ARTABANUS menſibus VII : qui menſes in ordine annorum reputantur.
	I.	XXXIX.	Lapis in Ægis fluvio de cælo ruit.
	ARTAXERXES.		Perſarum ſeptimus ARTAXERXES, qui LONGIMANUS cognominabatur, ann. XL.
OL. LXXIX.	I.	XL.	Ea, quæ de Eſther, & Mordochæo ſcripta ſunt, quidam affirmant ſub hoc Rege geſta : quod ego non puto. Nunquam enim Eſdras de Eſther ſiluiſſet : qui ſcripſit hoc tempore Ezram & Nehemiam reverſos ex Babylone, & ea deinceps conſecuta, quæ ab his geſta referuntur.
	II.	XLI.	
	III.	XLII.	Sicilia à populo regebatur.
	IV.	XLIII.	Cimon juxta Eurymedontem Perſas navali pedeſtrique certamine ſuperat : & Medicum bellum conquieſcit.
			Solis factis defectio.
		PERDICCA.	Anaxagoras moritur.
			Macedonum undecimus PERDICCA ann. XXVIII.
OL. LXXX.	V.	I.	Heraclitus clarus habetur.
	VI.	II.	Eſdras Sacerdos apud Hebræos inſignis cognoſcitur : cujus ætate Pontifex Maximus habitus eſt Eliaſib filius Joachim filii Jeſu filii Joſedeh. Fuit autem Eſdras eruditiſſimus legis divinæ, & clarus omnium Judæorum magiſter ; qui de captivitate egreſſi fuerant in Judæam.
	VII.	III.	
MDLX.	VIII.	IV.	Empedocles & Parmenides Phyſici Philoſophi notiſſimi habentur.
OL. LXXXI.	IX.	V.	Zeno & Heraclitus tenebroſus agnoſcitur. Pherecydes ſecundus hiſtoriarum ſcriptor agnoſcitur.
	X.	VI.	Cratinus & Plato Comœdiarum ſcriptores clari habentur.

	PERSAR.	MACED.	CONSULUM.
	XI.	VII.	Ariſtarchus Tragœdiographus agnoſcitur.
	XII.	VIII.	Romæ Clarior. agon centenarius primus actus. Trecenteſimo anno ab urbe condita Decemviri creati, & poſt annum ejecti ſunt propter Appium Claudium, qui Virginii cujuſdam filiam contra Latinos in Algido militantis voluit abducere.
OL. LXXXII.	XIII.	IX.	Romani per legatos ab Athenienſibus jura petiverunt : ex quibus Duodecim Tabulæ conſcriptæ.
	XIV.	X.	Crates Comicus, & Teleſilla, ac Bacchylides Lyricus clari habentur.
	XV.	XI.	Praxilla quoque & Cleobulina ſunt celebres. Templum Iunonis, quod in Argis fuerat, incenſum.
	XVI.	XII.	Abaris Hyperboranus hariolus agnoſcitur.
OL. LXXXIII.	XVII.	XIII.	Tribuni plebis & Ædiles Romæ facti, conſulibus ejectis.
MDLXX.	XVIII.	XIV.	
	XIX.	XV.	
	XX.	XVI.	Athenienſes & Lacedæmonii fœdus triginta annorum ineunt.
OL. LXXXIV.	XXI.	XVII.	Herodotus, quum Athenis libros ſuos in concilio legiſſet, honoratus eſt.
	XXII.	XVIII.	Meliſſus Phyſicus agnoſcitur.
	XXIII.	XIX.	Euripides Tragœdiarum ſcriptor clarus habetur, & Protagoras Sophiſta, cujus libros decreto publico Athenienſes conbuſſerunt.
	XXIV.	XX.	
OL. LXXXV.	XXV.	XXI.	Romæ rurſum Conſules creati.
	XXVI.	XXII.	Phidias eburneam Minervam facit. Fidenates contra Romanos rebellant. Theætetus Mathematicus cognoſcitur.
	XXVII.	XXIII.	
MDLXXX.	XXVIII.	XXIV.	Ariſtophanes clarus habetur, & Sophocles Poëta Tragicus. Gens Campanorum in Italia conſtituta.
OL. LXXXVI.	XXIX.	XXV.	Democritus Abderites, & Empedocles, & Hipocrates medicus, Gorgias, Hippiaſque, & Prodicus, & Zeno, & Parmenides Philoſophi inſignes habentur.
	XXX.	XXVI.	Socrates plurimo ſermone celebratur.
	XXXI.	XXVII.	
	XXXII.	XXVIII.	

Nehemias Hebræus miniſter vinarius Artaxerxis Regis Perſarum, concedente ſibi domino ſuo, viceſimo ejus anno de Babylone venit in Iudæam : & triceſimo ſecundo anno muros urbemque reſtituit. Scribit Eſdras ſub Pontifice Ioiade filio Ioaſib, cui ſucceſſit Iohannes filius ſuus, qui tempore Alexandri Macedonis fuit, opus fuiſſe completum.

Nehemiam, qui muros Ieruſalem conſtruxerat, conſummaſſe opus triceſimo anno Artaxerxis Regis Eſdras memorat. Si quis autem ab hoc tempore LXX hebdomadas à Daniele ſcriptas numeret, quæ faciunt annos CCCCXC, reperiet eas in regno Neronis expletas : ſub quo obſideri Ieruſalem cæpta ſecundo poſtea Veſpaſiani anno capitur.

Huc uſque divinæ ſcripturæ Hebræorum annales temporum continent. Ea vero, quæ poſt hæc apud eos geſta ſunt, exhibeo de libro Macabæorum, & Joſephi, & Africani ſcriptis: qui deinceps univerſam hiſtoriam uſque ad Romana tempora proſecuti ſunt.

	PERSAR.	*MACED.*		CONSULUM.
		ARCHE-LAUS.		Macedonum duodecimus ARCHELAUS ann. XXIV.
OL. LXXXVII	XXXIII.	I.		Initium belli Peloponneſiaci.
	XXXIV.	II.		Bacchylides carminum ſcriptor agnoſcitur.
	XXXV.	III.		Athenienſes peſtilentia laborant.
	XXXVI.	IV.		Thucydides agnoſcitur. Pericles moritur.
OL. LXXXVIII	XXXVII.	V.		Eupolis & Ariſtophanes ſcriptores Comœdiarum agnoſcuntur.
MDXC.	XXXVIII.	VI.		Ex Ætna monte ignis erupit.
	XXXIX.	VII.		Terra motu apud Locros ſciſſa, Atlante facta eſt inſula.
	XL.	VIII.		Plato naſcitur.
	DARIUS NOTHUS.			Perſarum octavus XERXES ſecundus menſes II. Poſt quem nonus SOGDIANUS menſes VII. Cui ſuccedit decimus DARIUS cognomento NOTHUS ann. XIX.
OL. LXXXIX.	I.	IX.		Lacedæmonii & Athenienſes fœdus percutiunt.
	II.	X.		
	III.	XI.		Eudoxus Cnidius clarus habetur.
	IV.	XII.		Lacedæmonii ver ſacrum Heracliam deſtinantes urbem condunt.
OL. XC.	V.	XIII.		
	VI.	XIV.		Clades, quæ Athenienſibus accidit in Sicilia.
	VII.	XV.		
MDC.	VIII.	XVI.		
OL. XCI.	IX.	XVII.		
	X.	XVIII.		Alcibiades profugus abiit ad Tiſaphernem.
	XI.	XIX.		Ægyptus à Perſis diſceſſit.

Rurſus Ægyptiorum renaſcitur Dynaſtia XXVIII, & regnavit AMYRTÆUS Saites ann. VI.

	PERSAR.	*MACED.*	*ÆGYPT.*	CONSULUM.
	XII.	XX.	I.	
OL. XCII.	XIII.	XXI.	II.	Euboea ſocietate Athenienſium diſcedit.
	XIV.	XXII.	III.	
	XV.	XXIII.	IV.	
	XVI.	XXIV.	V.	
		ORESTES.		Macedonum tertiuſdecimus ORESTES ann. III.
OL. XCIII.	XVII.	I.	VI.	Euripides apud Archelaum, & Sophocles Athenis moritur. Dionyſius in Sicilia tyrannidem exercet.

	PERSAR.	MAC.	ÆG.	CONSULUM.
			NEPHERITES.	Ægypti XXVIII Dynastiæ NEPHERITES ann. VI.
MDCX	XVIII.	II.	I.	
	XIX.	III.	II.	
	ARTAXERXES MNEMON.	ARCHELAUS.		Persarum undecimus ARTAXERXES, qui cognominatus est MNEMON, Darii & Paryſatidis filius ann. XL. Macedonum quartusdecimus ARCHELAUS ann. IV.

Sub hoc Rege mihi videtur hiſtoria, quæ in Eſter libro continetur, expleta. Ipſe quippe eſt, qui ab Hebræis Aſſuerus, à Septuaginta interpretibus Artaxerxes cognominatur.

	I.	I.	III.	
OL. XCIV.	II.	II.	IV.	
	III.	III.	V.	
	IV.	IV.	VI.	Dionyſius Syracuſis tyrannidem exercet.
		AMYNTAS.	ACHORIS.	Athenienſes ſuſtinent tyrannidem. Macedonum quintus decimus AMYNTAS anno uno. Ægyptii XXIX Dynastiæ Mendeſiorum ACHORIS ann. XII.
				Iſocrates rhetor agnoſcitur. Democritus moritur.
	V.	I.	I.	Alcibiadem Pharnabazus interficit.
		PAVSANIAS.		Cyri regis aſcenſus, de quo ſcribit Xenophon. Macedonum ſextus decimus PAUSANIAS anno uno. Tyranni Athenis oppreſſi.
OL. XCV.	VI.	I.	II.	Athenienſes XXIV litteris uti cœperunt, quum ante XVI tantum litteras haberent.
		AMYNTAS.		Xenophon filius Grylli & Cteſias clari habentur. Macedonum decimus ſeptimus AMYNTAS ann. VI.
	VII.	I.	III.	Socrates venenum bibit.
	VIII.	II.	IV.	Templum rurſum Epheſi incenſum.
MDCXX.	IX.	III.	V.	Socratici clari habentur.
OL. XCVI.	X.	IV.	VI.	Diogenes Cynicus agnoſcitur.
	XI.	V.	VII.	Speuſippus inſignis habetur.
	XII.	VI.	VIII.	Dionyſius in tyrannide perſeverat.
		ARGEUS.		Carthaginenſium bellum famoſum. Macedonum decimus octavus ARGEUS ann. II.
	XIII.	I.	IX.	
OL. XCVII.	XIV.	II.	X.	Eudoxus Aſtrologus agnoſcitur.
		AMYNTAS.		Galli Senones Romam invaſerunt, excepto Capitolio. Macedonum decimus nonus AMYNTAS ann. XVIII.
	XV.	I.	XI.	

	PERS.	MAC.	ÆG.	CONSULUM.
	XVI.	II.	XII.	
			PSAMMITES.	Ægyptiorum PSAMMITES anno uno. Post quem NEPHERITES menses IV.
	XVII.	III.	I.	Plato Philosophus agnoscitur. Tribuni militares pro Consulibus esse cœperunt.
OL. XCVIII.	XVIII.	IV.		
			NECTENEBIS.	Ægyptiorum XXX Dynastiæ Sebennitarum NECTENEBIS ann. XVIII.
MDCCXXX.	XIX.	V.	I.	Evagoras in furorem versus, quum regnaret Cypri.
	XX.	VI.	II.	
	XXI.	VII.	III.	
OL. XCIX.	XXII.	VIII.	IV.	
	XXIII.	IX.	V.	
	XXIV.	X.	VI.	
	XXV.	XI.	VII.	
OL. C.	XXVI.	XII.	VIII.	Magno terræmotu facto Elica & Bura Peloponenses urbes absorptæ sunt.
	XXVII.	XIII.	IX.	
	XXVIII.	XIV.	X.	
MDCXL.	XXIX.	XV.	XI.	Prænestini à Romanis victi per Quintium Cincinnatum apud flumen Alliam. Athenienses Principes Græciæ facti.
OL. CI.	XXX.	XVI.	XII.	Isocrates Rhetor agnoscitur.
	XXXI.	XVII.	XIII.	
	XXXII.	XVIII.	XIV.	Plato & Xenophon, nec non & alii Socratici clari habentur.
		ALEXANDER.		Macedonum vicesimus ALEXANDER anno uno.
	XXXIII.	I.	XV.	
		PTOLEMÆVS ALORITES.		Macedonum vicesimus primus PTOLEMÆVS ALORITES ann. IV.
OL. CII.	XXXIV.	I.	XVI.	
	XXXV.	II.	XVII.	
	XXXVI.	III.	XVIII.	
			THEO.	Ægypti THEO annis duobus.
	XXXVII.	IV.	I.	Theo rex Ægypti fugit in Arabiam.

	PERS.	MAC.	ÆG.	CONSULUM.
		PERDICCA.		Macedonum viceſimus ſecundus PERDICCA ann. VI.
OL. CIII.	XXXVIII.	I.	II.	Dionyſius rex Siciliæ decimo octavo anno moritur : poſt quem junior Dionyſius regnum invadit.
			NECTANEBUS.	Ægyptiorum XXXI. Dynaſtiæ NECTANEBUS ann. XVIII.
MDCL.	XXXIX.	II.	I.	Ariſtoteles XVIII ætatis annum gerens Platonis auditor eſt.
	XL.	III.	II.	
	ARTAXERXES OCHUS.			Perſarum ARTAXERXES, qui & OCHUS, ann. XXVI.
	I.	IV.	III.	
OL. CIV.	II.	V.	IV.	Alexander Pheræus agnoſcitur.
	III.	VI.	V.	Camillus Gallos, qui bellum Romanis intulerant, ſuperat.
		PHILIPPUS.		Macedonum viceſimus tertius PHILIPPUS ann. XXVI.
	IV.	I.	VI.	
	V.	II.	VII.	
OL. CV.	VI.	III.	VIII.	Demoſthenes orator agnoſcitur.
	VII.	IV.	IX.	Ochus Apodaſmo Judæorum capta in Hyrcaniam accolas tranſlatos juxta mare Caſpium collocavit.
	VIII.	V.	X.	
MDCLX.	IX.	VI.	XI.	
OL. CVI.	X.	VII.	XII.	Dionyſius Sicilia pellitur.
	XI.	VIII.	XIII.	Alexander Philippi & Olympiados filius naſcitur.
	XII.	IX.	XIV.	Dion Syracuſis interimitur.
	XIII.	X.	XV.	Hipparinus Dionyſii filius Syracuſis tyrannidem exercet. Erynna poëtria agnoſcitur.
OL. CVII.	XIV.	XI.	XVI.	
	XV.	XII.	XVII.	
	XVI.	XIII.	XVIII.	ÆGYPTIORUM REGNUM DESTRUCTUM.

Ochus Ægyptum tenuit, Nectanebo in Æthiopiam pulſo: in quo Ægyptiorum regnum deſtructum eſt.

HUC USQUE MANETHOS.

	XVII.	XIV.	
OL. CVIII.	XVIII.	XV.	Ochus Sidonem ſubvertit, & Ægyptum ſuo junxit imperio.

PERS.

	PERS.	MAC.	CONSULUM.
MDCLXX.	XIX.	XVI.	Demosthenes orator omnium ore celebratur.
	XX.	XVII.	Romani Gallos superant.
	XXI.	XVIII.	Dionysius Corinthum sub fœdere navigavit.
OL. CIX.	XXII.	XIX.	Plato moritur. Post quem Academiam Speusippus tenuit. Romani, quum Samnitas duobus præliis cecidissent, universos confines, qui à sua societate discesserant, in ditionem pristinam redigunt.
	XXIII.	XX.	
	XXIV.	XXI.	
	XXV.	XXII.	Dionysius Corintho expulsus.
OL. CX.	XXVI.	XXIII.	
	ARSES.		Persarum tertius decimus ARSES Ochi filius ann. IV.
	I.	XXIV.	Descriptione facta Romæ inventa sunt civium centum sexaginta millia. Judæorum Pontifex Maximus Iaddus clarus habetur.
	II.	XXV.	Speusippus moritur: cui succedit Xenocrates.
MDCLXXX.	III.	XXVI.	
		ALEXANDER.	Macedonum vicesimus quartus ALEXANDER Philippi filius ann. XII. menses VII.
OL. CXI.	IV.	I.	Manasses frater Iaddu Pontificis Iudæorum templum in monte Garizim construxit.
	DARIVS.		Persarum quartus decimus DARIVS Arsami filius ann. VI.
	I.	II.	
	II.	III.	Alexander adversum Illyrios & Thraces feliciter dimicans, subversis Thebis, in Persas arma corripuit, & apud Granicum flumen regiis ducibus oppressis urbem Sardis capit.
	III.	IV.	Romanorum Consul Manlius Torquatus filium suum, quod contra imperium in hostes pugnaverat, virgis cæsum securi percussit.
OL. CXII.	IV.	V.	Alexander capta Tyro Iudæam invadit, à quo favorabiliter exceptus Deo victimas immolavit, Pontificem Templi honoribus plurimis
	V.	VI.	prosequitur, Andromacho locorum custode dimisso, quem postea Samaritani interficiunt: ob quæ ab Ægypto reversus Alexander magnis eos suppliciis afficit, & urbem eorum captam Macedonibus ad inhabitandum tradit.
	VI.	VII.	Alexandria in Ægypto condita VII anno Regis Alexandri: quo tempore etiam Latini à Romanis perdomiti sunt.

PERSARUM REGNUM CONCIDIT.

Alexander obtinuit Babylonem interfecto Dario: in quo regnum Persarum destructum est.
Alexander regnavit Asiæ ab anno regni sui septimo, usque ad duodecimum: & tenuit omnia.

	MAC.	
	VIII.	Alexander Hyrcanos & Mardos capit: revertensque in Ammone condidit Parætonium.
OL. CXIII.	IX.	Alexander Aornin Petram capit, & Indum amnem transgreditur.
MDCXC.	X.	Bellum Alexandri in India adversum Porum & Taxilem. Harpalus fugit in Asiam.
	XI.	Romani Samnitas subigunt, & colonias deducunt.

MAC. CONSULUM.

XII. Anaximenes & Epicurus clari habentur.

Alexander XXXII ætatis ſuæ anno moritur apud Babylonem. Poſt quem tranſlato in multos imperio, diverſi regnaverunt. Hinc Alexandrinorum naſcitur Regnum, quod eſt Ægypti: & per diverſas gentes, quas Alexander tenuerat, diverſi regnaverunt.

REGES GENTIUM.

ALEX.	*MAC.*	CONSULUM.
PTOLEMÆVS LAGI.	PHILIPPUS ARIDÆVS.	Ægypto primus regnavit PTOLEMÆVS Lagi filius ann. XL.
OL. CXIV. I.	I.	Macedonum viceſimus quintus PHILIPPPVS, qui & ARIDÆVS, frater Alexandri ann. VII.
		Appius Claudius Cæcus Romæ clarus habetur, qui aquam Claudiam induxit, & viam Appiam ſtravit.
		Lydiam, & Thraciam, & Helleſpontum Lyſimachus tenuit.
		Macedonum duces in ſeditionem verſi.
II.	II.	Agathocles Syracuſis tyrannidem exercet.
		Lamiacum motum bellum.
		Perdicca adverſus Ægyptios dimicat.
III.	III.	Ptolemæus Lagi filius Jeroſolymis & Judæa in deditionem ſuam dolo redactis plurimos captivorum in Ægyptum tranſtulit.
		Judæorum Pontifex magnus Onias Jaddi filius clarus habetur.
IV.	IV.	Menander primam fabulam cognomento [illegible] docens ſuperat.
		Theophraſtus Philoſophus agnoſcitur, qui à divinitate loquendi, ut ait Cicero, nomen accepit.
OL. CXV. V.	V.	Theodorus Atheos agnoſcitur.
		Demetrius Phalereus habetur illuſtris.
		Romani Samnites diutiſſime contra ſe præliantes ad extremam ſervitutem ſui redigunt.

HINC ASIÆ REGNUM NASCITUR. ET MOX SYRIÆ.

ALEX.	*MAC.*	*ASIÆ.*	
		ANTIGONVS	Aſiæ primus ANTIGONVS ann. XVIII.
VI.	VI.	I.	
VII.	VII.	II.	
	CASSANDER.		Macedonum viceſimus ſextus CASSANDER ann. XIX.
MDCC. VIII.	I.	III.	
OL. CXVI. IX.	II.	IV.	Menedemus & Speuſippus Philoſophi inſignes habentur.
X.	III.	V.	
XI.	IV.	VI.	
XII.	V.	VII.	

ALEX.

ALEX.	*SYR.*	*MAC.*	*ASIÆ.*	CONSULUM.

REGNUM SYRIÆ ET BABYLONIS ET SUPERIORUM LOCORUM NASCITUR.

		SELEVCVS.		Syriæ primus SELEVCVS NICANOR ann. XXXII.
				Romani Marsos & Vmbros & Pelignos superant.
				AB HOC LOCO EDESSENI SUA TEMPORA COMPUTANT.
OL. CXVII.	XIII.	I.	VI. VIII.	Maccabæorum Hebræa historia hinc Græcorum supputat Regnum. Verum hi libri inter divinas scripturas non recipiuntur.
	XIV.	II.	VII. IX.	
	XV.	III.	VIII. X.	Romani colonias deducunt.
				Lysimachia in Thracia condita.
	XVI.	IV.	IX. XI.	Cyprum Ptolemæus invasit.
				Theodorum Atheos agnoscitur.
OL. CXVIII.	XVII.	V.	X. XII.	Demetrius Phalereus ad Ptolemæum veniens, impetravit, ut Athenienſibus democratia redderetur.
MDCCX.	XVIII.	VI.	XI. XIII.	
	XIX.	VII.	XII. XIV.	
	XX.	VIII.	XIII. XV.	
OL. CXIX.	XXI.	IX.	XIV. XVI.	Seleucus Antiochiam, Laodiciam, Seleuciam, Apamiam, Edessam, Beroeam, & Pellam urbes condidit: quarum Antiochiam XII anno regni extruxit.
	XXII.	X.	XV. XVII.	
	XXIII.	XI.	XVI. XVIII.	Seleucus Babylonem obtinuit.
			DEMETRIVS.	Asiæ secundus DEMETRIVS, qui & POLIORCETES, ann. XVII.
	XXIV.	XII.	XVII. I.	
OL. CXX.	XXV.	XIII.	XVIII. II.	Judæorum Pontifex Maximus Simon Oniæ filius clarus habetur, cui cognomentum fuit Justo propter solicitam in Deum religionem, & in cives suos pronam clementiam.
	XXVI.	XIV.	XIX. III.	
			ANTIGONVS ET ALEXANDER.	Macedonum vicesimus septimus ANTIGONVS & ALEXANDER Cassandri filii ann. IV.
	XXVII.	XV.	I. IV.	
MDCCXX.	XXVIII.	XVI.	II. V.	
OL. CXXI.	XXIX.	XVII.	III. VI.	Demetrius rex Asiæ cognomento Poliorcetes Samaritarum urbem vastat, quam Perdicca ante construxerat.
	XXX.	XVIII.	IV. VII.	
			DEMETRIVS.	Macedonum vicesimus octavus DEMETRIVS ann. VI.
	XXXI.	XIX.	I. VIII.	Censu Romæ agitato, inventa sunt civium Romanorum CCLXX milia.
	XXXII.	XX.	II. IX.	Legati Alexandrini à Ptolemæo primum Romam missi amicitias impetraverunt.
				Menander Comicus moritur.
OL. CXXII.	XXXIII.	XXI.	III. IX.	Romani Gallos Tyrrhenosque superant, & Sabinorum terra sorte dividitur.

	ALEX.	SYR.	MAC.	ASIÆ.	CONSULUM.
	XXXIV.	XXII.	IV.	XI.	Seleucus in eas urbes, quas extruxerat, Judæos transfert, jus eis civium & municipalem ordinem cum Græcis æquali honore concedens.
	XXXV.	XXIII.	V.	XII.	
	XXXVI.	XXIV.	VI.	XIII.	
			PYRRHUS.		Macedonum viceſimus nonus PYRRHUS menſes VII.
OL. CXXIII.	XXXVII.	XXV.		XIV.	Judæorum Pontifex Eleazarus frater Simonis ſuſcipit templi miniſterium, filio Simonis Onia paruo admodum derelicto.
			LYSIMACHUS.		Macedonum poſt PYRRHVM LYSIMACHVS ann. V.
MDCCXXX.	XXXVIII.	XXVI.	I.	XV.	Serapis ingreſſus eſt Alexandriam. Conditæ à Romanis Ariminum, & Beneventum.
	XXXIX.	XXVII.	II.	XVI.	Demetrius ſemetipſum Seleuco tradidit.
	XL.	XXVIII.	III.	XVII.	Seleucus in Cicilia capto Demetrio, Syriæ & Aſiæ pariter imperavit: & ex utroque regno unum fecit imperium.
	PTOLEMÆVS PHILADELPHUS.				Ægypti ſecundus PTOLEMÆVS PHILADELPHVS ann. XXXVIII.
OL. CXXIV.	I.	XXIX.	IV.		Soſtratus Cnidius Pharum in Alexandria conſtruxit.
	II.	XXX.	V.		Romani Crotonem capiunt. Ptolemæus Philadelphus Judæos, qui in Ægypto erant, liberos eſſe permiſit, & vaſa Eleazaro Pontifici Jeroſolymarum votiva tranſmittens divinas ſcripturas in Græcam vocem ex Hebræa lingua per LXX interpretes transferre curavit: quas in Alexandrina Bibliotheca habuit, quam ſibi ex omni genere literaturæ comparaverat.
			PTOLEMÆVS CERAVNOS.		Macedonum triceſimus primus PTOLEMÆVS, qui & CERAVNOS, menſes IX. Poſt quem triceſimus ſecundus MELEARGVS menſes duos. ANTIPATER dieb. XLV.
	III.	XXXI.	I.		
			SOSTHENES.		Macedonum triceſimus quartus SOSTHENES ann. II.
	IV.	XXXII.	I.		
		ANTIOCHVS SOTER.			Poſt Seleucum in Syria & Aſia regnavit ANTIOCHVS, qui & SOTER, ann. XIX.
OL. CXXV.	V.	I.	II.		
			ANTIGONVS GONATAS.		Macedonum triceſimus quintus ANTIGONVS GONATAS ann. XXXVI.
	VI.	II.	I.		Antigonus cognomento Gonatas Lacedæmonem obtinuit.
	VII.	III.	II.		

	ALEX.	*SYR.*	*MAC.*	CONSULUM.
MDCCXL.	VIII.	IV.	III.	
OL. CXXVI.	IX.	V.	IV.	Vna Virginum Romanarum in corruptione deprehenſa percutitur.
	X.	VI.	V.	Milo Romanis Tarentum tradidit.
	XI.	VII.	VI.	Romani Calabriam Meſſanamque tenuerunt.
	XII.	VIII.	VII.	
OL. CXXVII.	XIII.	IX.	VIII.	Aratus cognoſcitur.
	XIV.	X.	IX.	Argenteus nummus primum in Vrbe figuratur.
	XV.	XI.	X.	Polemo Philoſophus moritur: poſt quem Arceſilas & Crates clari habentur.
	XVI.	XII.	XI.	
OL. CXXVIII.	XVII.	XIII.	XII.	Romani colonias deduxerunt, multæque urbes in Sicilia eis junctæ.
MDCCL.	XVIII.	XIV.	XIII.	
	XIX.	XV.	XIV.	Romæ Virgo Veſtalis in ſtupro detecta laqueo vitam explet.
	XX.	XVI.	XV.	
OL. CXXIX.	XXI.	XVII.	XVI.	Zeno Stoicus moritur: poſt quem Cleanthes.
	XXII.	XVIII.	XVII.	Romani Syracuſas capiunt.
	XXIII.	XIX.	XVIII.	Nicomedes rex Bithymiæ Aſtacum urbem amplians Nicomediam nuncupavit.
		ANTIOCHUS THEOS		Syriæ tertius ANTIOCHVS, qui vocabatur THEOS, ann. XV.
	XXIV.	I.	XIX.	Romani Carthaginienſes navali certamine ſuperant, & centum Libyæ urbes capiunt.
OL. CXXX.	XXV.	II.	XX.	
	XXVI.	III.	XXI.	
	XXVII.	IV.	XXII.	Eraſiſtratus medicus agnoſcitur.
MDCCLX.	XXVIII.	V.	XXIII.	
OL. CXXXI.	XXIX.	VI.	XXIV.	Antigonus Athenienſibus reddidit libertatem.
	XXX.	VII.	XXV.	Judæorum Pontificatum poſt Eleazarum avunculus ejus Manaſſes accepit.
	XXXI.	VIII.	XXVI.	
	XXXII.	IX.	XXVII.	
OL. CXXXII.	XXXIII.	X.	XXVIII.	Carthaginienſes XC Romanorum naves in Sicilia capiunt Metello Conſule verſo in fugam.
	XXXIV.	XI.	XXIX.	
	XXXV.	XII.	XXX.	
	XXXVI.	XIII.	XXXI.	
OL. CXXXIII.	XXXVII.	XIV.	XXXII.	Parthis à Macedonum imperio recedentibus, primus regnavit ARSACES, unde ARSACIDÆ dicti.

ALEX.	*SYR.*	*MAC.*	CONSULUM.
MDCCLXX. XXXVIII.	XV.	XXXIII.	
PTOLEMÆVS EVERGETES.	SELEVCVS CALLINICUS.		Ægypti tertius PTOLEMÆVS EVERGETES ann. XXVI. Syriæ SELEVCVS CALLINICVS ann. XX.
I.	I.	XXXIV.	

Judæorum Pontifex Onias Simonis Justi filius clarus habetur, qui consueta Ptolemæo Regi tributa non reddens ad iram eum impulit. Verum Josephus vir inter suos nobilis legatus à Judæis ad Ptolemæum missus, quum familiaritatem Regis ob plurima in eum meruisset obsequia, dux Judææ & regionum finitimarum constituitur.

II.	II.	XXXV.	
OL.CXXXIV. III.	III.	XXXVI.	Censu Romæ agitato inventa sunt hominum CCLX milia.
		DEMETRIVS.	Macedonum tricesimus sextus DEMETRIVS ann. X.
IV.	IV.	I.	
V.	V.	II.	Romæ templum Vestæ incensum.
VI.	VI.	III.	
OL. CXXXV. VII.	VII.	IV.	
VIII.	VIII.	V.	Quintus Ennius Poëta Tarenti nascitur : qui à Catone Quæstore Romam translatus habitavit in monte Aventino, parco admodum sumptu contentus, & unius ancillæ ministerio.
IX.	IX.	VI.	
MDCCLXXX. X.	X.	VII.	
OL.CXXXVI. XI.	XI.	VIII.	Virgo Vestalis Romæ à servo corrupta propriâ se manu interimit.
XII.	XII.	IX.	
XIII.	XIII.	X.	
		ANTIGONVS.	Macedonum tricesimus septimus ANTIGONVS ann. XV.
XIV.	XIV.	I.	
OL.CXXXVII XV.	XV.	II.	Judæorum Pontifex Maximus Simon Oniæ filius clarus habetur : sub quo Jesus filius Syrach Sapientiæ librum componens, quem vocant PANARETON, etiam Symeonis in eo fecit mentionem.
XVI.	XVI.	III.	
XVII.	XVII.	IV.	
XVIII.	XVIII.	V.	
OL.CXXXVIII XIX.	XIX.	VI.	XL ferme millia Gallorum à Romanis cæsa.
MDCCXC. XX.	XX.	VII.	
	SELEVCVS CERAVNOS.		Syriæ SELEVCVS CERAVNOS ann. III.
XXI.	I.	VIII.	

	ALEX.	SYR.	MAC.	CONSULUM.
	XXII.	II.	IX.	
OL. CXXXIX	XXIII.	III.	X.	
		ANTIOCHVS MAGNVS.		Syriæ ANTIOCHVS MAGNVS ann. XXXVI.
	XXIV.	I.	XI.	Caria & Rhodus ita terræ motu concussæ sunt, ut Colossus magnus ruerit.
	XXV.	II.	XII.	
	XXVI.	III.	XIII.	
	PTOLEMÆVS PHILOPATOR			Ægypti quartus PTOLEMÆVS PHILOPATOR ann. XVII. Ea, quæ in tertio Maccabæorum libro scripta, sunt, sub hoc Principe gesta sunt.
OL. CXL.	I.	IV.	XIV.	
	II.	V.	XV.	
		PHILIPPVS.		Macedonum tricesimus octavus PHILIPPVS ann. XLII.
	III.	VI.	I.	
MDCCC.	IV.	VII.	II.	
OL. CXLI.	V.	VIII.	III.	Victi Judæi: & LX millia armatorum ex numero eorum cæsa.
	VI.	IX.	IV.	Romæ Virgines Vestæ ob stupri reatum terra obrutæ sunt.
	VII.	X.	V.	Eratosthenes agnoscitur.
	VIII.	XI.	VI.	Romani Marcello consule Syracusas capiunt.
OL. CXLII.	IX.	XII.	VII.	Romani subigunt Capuam & Siciliam.
	X.	XIII.	VIII.	Antiochus rex Syriæ victo Philopatore Ptolemæo Judæam sibi sociat.
	XI.	XIV.	IX.	
	XII.	XV.	X.	Levinus cum rege Asiæ Attalo amicitiam facit.
OL. CXLIII.	XIII.	XVI.	XI.	Judæorum Pontifex Maximus Onias filius Simonis insignis habetur : ad quem Lacedæmoniorum rex Arius legatos misit.
MDCCCX.	XIV.	XVII.	XII.	
	XV.	XVIII.	XIII.	
	XVI.	XIX.	XIV.	
OL. CXLIV.	XVII.	XX.	XV.	Scipio Iberiæ multas urbes recipit.
	PTOLEMÆVS EPIPHANES.			Ægypti quintus PTOLEMÆVS EPIPHANES ann. XXIV.
	I.	XXI.	XVI.	Ptolemæus Epiphanes Scopa principe militiæ destinato, Judæam capit, & plurimas Syriæ civitates.

	ALEX.	*SYR.*	*MAC.*	CONSULUM.
	II.	XXII.	XVII.	Nævius Comicus Uticæ moritur pulsus Roma factione nobilium, ac præcipue Metelli.
	III.	XXIII.	XVIII.	
OL. CXLV.	IV.	XXIV.	XIX.	Plautus ex Vmbria Sarsinas Romæ moritur, qui propter annonæ difficultatem ad molas manuaris pistorem se locaverat, ibi, quoties ab opere vacasset, scribere fabulas solitus, ac vendere.
	V.	XXV.	XX.	
	VI.	XXVI.	XXI.	Juxta Theram apparuit insula, quæ vocatur Hiera.
MDCCCXX.	VII.	XXVII.	XXII.	Antiochus Scopam superavit, Syriæ urbes recepit, & Judæis voluntate conjungitur.
OL. CXLVI.	VIII.	XXVIII.	XXIII.	Romani Græcos liberos esse jusserunt : & universa Iberia imperata fecit.
	IX.	XXIX.	XXIV.	
	X.	XXX.	XXV.	Antiochus Iudæorum erga se cognita voluntate magnis eos muneribus donat, & per epistolas crebris laudibus prosequitur.
	XI.	XXXI.	XXVI.	
OL. CXLVII.	XII.	XXXII.	XXVII.	Post prælium, quo in Thermopylis victus Antiochus, hoc inter Romanos & eum convenit, ut mille talenta per annos singulos vectigalis nomine eis solveret.
	XIII.	XXXIII.	XXVIII.	Romani multas colonias deduxerunt.
	XIV.	XXXIV.	XXIX.	Antiochus in Amicitiam Ptolemæi egressus pacem cum eo facit ; & Cleopatra filia sua uxore ei tradita, dotis nomine Syriam, Phœnicen, Samariam, Iudæamque concedit.
	XV.	XXXV.	XXX.	Eumenes frater Regis Attali, qui Eumeniam in Phrygia condidit, clarus habetur.
OL. CXLVIII.	XVI.	XXXVI.	XXXI.	Secundus liber Maccabæorum apud Iudæos hujus temporis gesta continet.
		SELEVCHVS. PHILOPATOR		Syriæ SELEUCUS PHILOPATOR ann. XII.
MDCCCXXX.	XVII.	I.	XXXII.	

Titus Livius Tragœdiarum scriptor clarus habetur, qui ob ingenii meritum à Livio Salinatore, cujus liberos erudiebat, libertate donatus est.

XVIII.	II.	XXXIII.	Quum ab Antiocho per legatos Annibal reposceretur, cui se à Scipione victus sociaverat, ad Prusiam regem Bithyniæ transfugit : quem quum rursus per Flaminium etiam ab eo Senatus repeteret, quum tradendus esset, venenum bibit, & apud Libyssam Bithyniæ sepultus est.
XIX.	III.	XXXIV.	
OL. CXLIX. XX.	IV.	XXXV.	

Simon præpositus Templi Ierosolymarum ad Apollonium Phœnices ducem confugiens multis ei muenribus promissis sacerdotium sibi vindicare cœpit ; quo Seleucus audito Heliodorum mittit ad negotium pervidendum. Qui quum in Iudæam veniset, inique judicans, & multa perperam gerens divinis adversum se signis deterretur, & ad Seleucum revertitur. Onias autem Sacerdos curaverat, ut Simon profugus fieret.

XXI.	V.	XXXVI.
XXII.	VI.	XXXVII.
XXIII.	VII.	XXXVIII.

ALEX. | *SYR.* | *MAC.* CONSULUM.

Hyrcanus Ioſephi Iudææ ducis filius, quum ad Ptolemæum perrexiſſet, honorifice ab eo ſuſceptus eſt. Verum fratres ejus, ſeditione contra eum mota, magnarum calamitatum Iudææ genti cauſſa extiterunt.

OL. CL.	XXIV.	VIII.	XXXIX.	
	PTOLEMÆVS PHILOMETOR.			Ægypti ſextus PTOLEMÆVS PHILOMETOR ann. XXXV.
	I.	IX.	XL.	Statius Cæcilius Comœdiarum ſcriptor clarus habetur, natione Inſuber Gallus, & Ennii primum contubernalis. Quidam Mediolanenſem ferunt. Mortuus eſt anno poſt mortem Ennii, & juxta Ianiculum ſepultus.
	II.	X.	XLI.	
MDCCCXL.	III.	XI.	XLII.	
				PERSES Macedonum triceſimus nonus PERSES ann. V.
OL. CLI.	IV.	XII.	I.	Ariſtobulus natione Iudæus Peripateticus Philoſophus cognoſcitur, qui ad Philometorem Ptolemæum Explanationum in Moyſen commentarios ſcripſit.
		ANTIOCHVS EPIPHANES.		Syriæ ANTIOCHVS EPIPHANES ann. XI.
	V.	I.	II.	
	VI.	II.	III.	
	VII.	III.	IV.	
OL. CLII.	VIII.	IV.	V.	Antiochus Epiphanes, quum de regione Ptolemæorum, quam ſubito invaſerat, Senatus præcepto receſſiſſet, Iudæam venit, ibique Ieſu, qui & Iaſon, fratri Oniæ Pontificatum tradidit. Quo expulſo deinde Oniam cognomento Menelaum ſucceſſorem ei dedit. Itaque ob ſacerdotii dignitatem orta ſeditione inter Principes ingentium miſeriarum ſemina pullularunt.
	IX.	V.	VI.	
	X.	VI.	VII.	
	XI.	VII.	VIII.	
OL. CLIII.	XII.	VIII.	IX.	

Antiochus Iudæorum legem impugnat: ac primum quidem omnem eorum provinciam ad idololatriam compellens, qui parere noluerat, necat. Poſtea vero Ieroſolymam aſcendens, templum & vaſa Dei, quæ in miniſterio fuerant conſecrata, vaſtat, & in templo Iovis Olympii ſimulachrum ponit: in Samaria ſuper verticem montis Garizim Iovis Peregrini delubrum ædificavit, ipſis Samaritanis, ut hoc faceret, precantibus. Verum hoc in tempore Matathias quidam ex Sacerdotibus filius Aſamonei ex vico Moddim adverſum Antiochi duces arma corripiens, fultus etiam auxilio filiorum, leges patrias vindicavit Olympiade CLIII.

Ennius Poëta ſeptuagenario major articulari morbo periit: ſepultuſque in Scipionis monumento, via Appia, intra primum ab Vrbe miliarium. Quidam oſſa ejus Rudiam ex Ianiculo tranſlata affirmant.

MDCCCL.	XIII.	IX.	X.
	ALEX.	*SYR.*	CONSVLVM.
			MACEDONVM REGNVM DEFECIT.
	XIV.	X.	

	ALEX.	SYR.	CONSULUM.
	XV.	IX.	Romani interfecto Perſe, Macedonas, Illyricos, & Galatas liberos eſſe juſſerunt.
		ANTIOCHUS EUPATOR.	Syriæ & Aſiæ ANTIOCHUS EUPATOR ann. XI.
OL. CLIV.	XVI.	I.	Judæorum dux Juda, qui & Maccabæus, filius Mattathiæ Antiochi duces de Judæa expellens, & Templum ab Idolorum imaginibus emundans patrias leges poſt triennium ſuis civibus reddidit Olympiade CLIV.
	XVII.	II.	
		DEMETRIVS SOTER	Syriæ & Aſiæ DEMETRIUS SOTER ann. XII.
	XVIII.	I.	
	XIX.	II.	

Menelao Pontifice Judæorum à juniore Antiocho occiſo, qui prius Judæam Epiphani Antiocho prodiderat, Alcimus alienus à genere ſacerdotali ambitione pontificatum invadit. Ob quod Onias filius Pontificis Oniæ Ægyptum tranſmigrans in Heliopolitano pago civitatem nominis ſui condidit, templo ad ſimilitudinem templi patrii conſtructo. Alcimus vero adverſum Judam Maccabæum inimicitias gerens poſt non multum temporis Dei ira percuſſus interiit. Ac ſic cum omnium Judæorum favore Judæ Maccabæo ſacerdotium decernitur. Qui dignitate ſuſcepta legatos Romam dirigit. Decrevitque Senatus Judæos amicos & auxiliatores Romanorum habendos.

	ALEX.	SYR.	IVD.	CONSULUM.
			IUDA.	Judæorum dux JUDA ann. III.
OL. CLV.	XX.	III.	I.	
	XXI.	IV.	II.	
	XXII.	V.	III.	

Publius Terentius Carthaginienſis Comœdiarum ſcriptor ob ingenium & formam libertate donatus in Arcadia moritur, qui primam Andriam, antequam Ædilibus venderet, Cæcilio multum ſe miranti legit.

			IONATHAS.	Juda adverſum Demetrii duces inito prælio occiditur, tribus annis pontificatu geſto.
MDCCCLX.	XXIII.	VI.	I.	Judæorum dux JONATHAS ann. XIX.
OL. CLVI.	XXIV.	VII.	II.	Ariſtarchus Grammaticus agnoſcitur.
	XXV.	VIII.	III.	Judæorum dux Jonatha frater Judæ, Bacchide duce Demetrii Judæa expulſo, Pontificatum ſuſcepit.
	XXVI.	IX.	VI.	

Pacuvius Brunduſinus Tragœdiarum ſcriptor clarus habetur : vixitque Romæ quoad picturam exercuit, ac fabulas vendidit. Deinde Tarentum tranſgreſſus, prope nonagenarius diem obiit.

	XXVII.	X.	V.	
OL. CLVII.	XXVIII.	XI.	VI.	Pſeudo-Philippus regnat in Macedonia anno uno.
	XXIX.	XII.	VII.	Romani interfecto Pſeudo-Philippo Macedonas tributarios faciunt.

ALEX.

	ALEX.	SYR.	IVD.	CONSULUM.
		ALEXANDER.		Asiæ & Syriæ ALEXANDER ann. X. mens. VII.
	XXX.	I.	VIII.	Alexander Antiochi, qui Epiphanes cognominatus est, filius Syriæ & Asiæ imperans Ionatham corona & multis insignibus donis prosequitur.
	XXXI.	II.	IX.	
OL. CLVIII.	XXXII.	III.	X.	Samaritani & Judæi Alexandriæ, Ptolemæo judicante, contendunt de honoribus ex utraque parte templo suo deferendis. Et superant Judæi.
				Lucilius Poeta nascitur.
MDCCCLXX.	XXXIII.	IV.	XI.	Descriptione Romæ facta, inventa sunt hominum CCCXXII milia.
	XXXIV.	V.	XII.	Oppius Gallos capit: & Carthago in ditionem Romanam per Scipionem redigitur habens à conditione sui ann. DCLXVIII. ut vero alii affirmant, DCCXLVIII.
	XXXV.	VI.	XIII.	
		PTOLEMÆVS EVERGETES.		Ægypti septimus PTOLEMÆUS EVERGETES ann. XXIX.
OL. CLIX.	I.	VII.	XIV.	Jonatha dux Judæorum pariter & Pontifex cum Romanis & Spartiatis amicitias facit.
	II.	VIII.	XV.	Alexandro filio Balæ Regis Syriæ Ptolemæus filiam suam tradidit uxorem.
	III.	IX.	XVI.	Scipio Numantinos subvertit.
	IV.	X.	XVII.	Brutus Iberiam usque ad Oceanum subegit.
				Trypho Antiochum occidit Alexandri filium.
		DEMETRIVS.		Syriæ & Asiæ DEMETRIUS ann. III.
OL. CLX.	V.	I.	XVIII.	Ptolemæus Demetrio filiam suam tradidit uxorem cum regno, quod abstulerat Alexandro.
	VI.	II.	XIX.	

Lucius Accius Tragœdiarum scriptor clarus habetur natus Mancino & Serrano Consulibus parentibus libertinis: & seni jam Pacuvio Tarenti sua scripta recitavit; à quo & fundus Accianus juxta Pisaurum dicitur, quia illuc inter colonos fuerat ex Urbe deductus.

Tryphon Jonatham Pontificem Judæorum interfecit, & in sacerdotium frater Jonathæ Simon assumitur.

			SIMON	Judæorum dux SIMON ann. VIII.
	VII.	III.	I.	Tryphon Syriæ regnum conatus invadere, Antiocho filio Alexandri interfecto, ad extremum & ipse supermoritur.
		ANTIOCHVS SIDETES.		Post Demetrium regnavit universæ Syriæ frater ejus ANTIOCHVS, qui cognominatus est SIDETES, ann. IX.
MDCCCLXXX.	VIII.	I.	II.	
OL. CLXI.	IX.	II.	III.	Simoni Iudæorum Pontifici pariter & Principi Romani & Spartiatæ, legatione ejus libenter excepta, amicalia misere scripta.
	X.	III.	IV.	
	XI.	IV.	V.	Bellum servile ortum in Sicilia.

	ALEX.	*SYR.*	*IVD.*	CONSULUM.
	XII.	V.	VI.	Primus liber Macchabæorum hujus temporis hiſtoriam continet.
OL. CLXII.	XIII.	VI.	VII.	

Antiochus Sidetes rex Syriæ adverſum Judæam arma corripiens & Jeroſolymam circundans, quum ad conditiones Pontificem Simonem compuliſſet, recedit Olympiade CLXII.

	XIV.	VII.	VIII.	Attalus moriens regni ſui populum Romanum inſtituit heredem.

Simon Judæorum Pontifex interficitur. Cui ſuccedit filius ſuus JOHANNES.

			HYRCANVS JOHANNES.	Judæorum rex HYRCANVS, qui & JOHANNES ann. XXVI.
	XV.	VIII.	I.	
	XVI.	IX.	II.	
		DEMETRIUS.		Arſaces Parthus Antiochum interfecit. Poſt quem DEMETRIVS ann. IV.
OL. CLXIII.	XVII.	I.	III.	Servi, qui in Sicilia rebellabant, obſidionis neceſſitate compulſi ad ſua invicem cadavera devoranda converſi ſunt.
MDCCCXC.	XVIII.	II.	IV.	Arverni nobiliſſima Galliarum urbs capta, & Rex Vituitus.
	XIX.	III.	V.	Juxta Æoli inſulas igne ex flatu ſuſcitato, apparuit inſula, quæ nunc HIERA vocatur.
	XX.	IV.	VI.	Johannes dux Judæorum & Pontifex adverſum Hyrcanos bellum gerens Hyrcani nomen accepit, & à Romanis jus amicitiæ poſtulans decreto Senatus inter amicos relatus eſt.
		ANTIOCHVS GRYPVS.		Syriæ & Aſiæ ANTIOCHVS GRYPVS ann. XII.
OL. CLXIV.	XXI.	I.	VII.	
	XXII.	II.	VIII.	
	XXIII.	III.	IX.	
	XXIV.	IV.	X.	Narbonam coloniæ deductæ.
OL. CLXV.	XXV.	V.	XI.	Hyrcanus Pontifex Judæorum Samariam, quæ noſtro tempore Sebaſte vocatur, obſidione captam ſolo coæquavit: quam poſtea Herodes reſtaurans SEBASTEN in honorem Auguſti vocari voluit.
	XXVI.	VI.	XII.	
	XXVII.	VII.	XIII.	
MDCCCC.	XXVIII.	VIII.	XIV.	
OL. CLXVI.	XXIX.	IX.	XV.	Marcus Terentius Varro Philoſophus & Poëta naſcitur.
	PTOLEMÆVS PHYSCON.			Ægypti octavus PTOLEMÆVS PHYSCON, qui & SOTER, ann. XVII.
	I.	X.	XVI.	Antiochus Cyzicenus Grypo ejecto Syriam obtinuit: ac rurſum Grypus ſuperato Cyziceno eandem recepit. Ita ex ſucceſſione regnabant adverſum ſe invicem dimicantes.

ALEX.	*SYR.*	*IVD.*	CONSULUM.
II.	XI.	XVII.	
III.	XII.	XVIII.	
	ANTIOCHVS CYZICENVS.		Syriæ & Asiæ ANTIOCHVS CYZICENVS ann. XVIII.
OL.CLXVII. IV.	I.	XIX.	
V.	II.	XX.	
VI.	III.	XXI.	
VII.	IV.	XXII.	
OL.CLXVIII VIII.	V.	XXIII.	Jugurtha contra Romanos dimicans capitur.
MDCCCCX. IX.	VI.	XXIV.	Rhodo terræmotu concussa, Colossus ruit.
X.	VII.	XXV.	Jonatha glorioſe apud Judæos principatum gerit. Cicero Arpini nascitur, matre Helvia, patre equestris ordinis ex regio Volscorum genere.
XI.	VIII.	XXVI.	Cn. Pompejus Magnus oritur.
		ARISTOBVLVS.	Judæorum ARISTOBVLVS anno uno.
OL. CLXIX. XII.	IX.	I.	

Aristobulus filius Jonathæ Rex pariter & Pontifex primus apud Judæos diadematis sumpsit insigne post CCCCLXXXIV annos Babylonicæ captivitatis. Post quem regnavit IANNÆVS cognomento ALEXANDER, qui pontificatum quoque administrans crudelissime civibus præfuit.

		IANNÆVS.	Iudæorum IANNÆVS, qui ALEXANDER, ann. XXVII.
XIII.	X.	I.	Turpilius Comicus senex admodum Sinuessæ moritur. Cajus Lucillus Satyrarum scriptor Neapoli moritur, ac publico funere effertur, anno ætatis XLVI.
XIV.	XI.	II.	M. Furius Poëta cognomento Bibaculus Cremonæ nascitur.
XV.	XII.	III.	C milia Cimbrorum cæsa: LXXX milia capta per Marium cum duce Teutomodo.
OL. CLXX. XVI.	XIII.	IV.	C. Marius quinquies Consul juxta Eridanum Cimbros superat, & de his cum Catulo triumphat.
XVII.	XIV.	V.	Thraces à Romanis victi. Rursum in Sicilia bellum servile consurgit.
	PTOLEMÆVS ALEXANDER.		Expulso de regno Physcone Ptolemæo per matrem Cleopatram & in Cyprum secedente, PTOLEMÆVS, qui & ALEXANDER, succedit. Ægypti nonus PTOLEMÆVS ALEXANDER ann. X.
I.	XV.	VI.	
MDCCCCXX II.	XVI.	VII.	Aquilius in Sicilia bellum servile compescuit.
OL. CLXXI. III.	XVII.	VIII.	

ALEX.	SYR.	IVD.	CONSULUM.
			Ptolemæus rex Cyrenæ moriens Romanos teſtamento dimiſit heredes.
IV.	XVIII.	IX.	Seleucus ab Antiocho filio Cyziceni vivus exuritur.
			Titus Lucretius Poëta naſcitur : qui poſtea amatorio poculo in furorem verſus, quum aliquot libros per intervalla inſaniæ conſcripſiſſet, quos poſtea Cicero emendavit, propria ſe manu interfecit anno ætatis quadrageſimo quarto.
	PHILIPPVS.		
V.	I.	X.	Syriæ & Aſiæ PHILIPPVS ann. II.
VI.	II.	XI.	Antiochus in Parthos fugiens Pompejo ſe deinceps tradidit: poſt quem Philippus captus eſt à Gabinio.

HUC USQUE SYRIA POSSESSA PER REGES IN ROMANAM DITIONEM CESSIT.

	ALEX.	IVD.	CONSULUM.
OL. CLXXII.	VII.	XII.	Bellum adverſum Romanos Picentes, Marſi, Pelignique moverunt.
	VIII.	XIII.	L. Pomponius Bononienſis Attellanarum ſcriptor clarus habetur.
	IX.	XIV.	Ptolemæus, qui à matre fuerat ejectus, regreſſus de fuga regnum obtinuit, quia Alexandrum, qui ante eum fuerat, ob interfectionem matris cives pepulerant.
	X.	XV.	
	PTOLEMÆVS CLEOPATRÆ FILIVS.		Ægypti decimus PTOLEMÆVS Cleopatræ filius ann. VIII.
OL. CLXXIII.	I.	XVI.	

Plotius Gallus primus Romæ Latinam Rhetoricam docuit : de quo Cicero ſic refert : *Memoria teneo pueris nobis primum Latine docere cœpiſſe Plotium quendam.*

MDCCCCXXX.	II.	XVII.	C. Valerius Catullus ſcriptor Lyricus Veronæ naſcitur.
	III.	XVIII.	Salluſtius Criſpus ſcriptor hiſtoricus in Sabinis Amiterni naſcitur.
	IV.	XIX.	Sulla Athenienſes vaſtat.
			Deſcriptione Romæ facta, inventa ſunt hominum CCCCLXIII milia.
OL. CLXXIV.	V.	XX.	Templum tertio apud Delphos à Thracibus incenſum, & Romæ Capitolium.
	VI.	XXI.	Jannæus plurimas civitates capit.
	VII.	XXII.	P. Terentius Varro vico Atace in Provincia Narbonenſi naſcitur: qui poſtea XXXV annum agens Græcas literas cum ſummo ſtudio didicit.
	VIII.	XXIII.	Vultacilius Plotus Latinus Rhetor, Cn. Pompei libertus & doctor ſcholam Romæ aperuit.
	PTOLEMÆVS DIONYSIVS.		Viceſimo ſexto annis ætatis Cicero Quintium defendit.
			Ægypti undecimus PTOLEMÆUS DIONYSIVS ann. XXX.
OL. CLXXV.	I.	XXIV.	Sulla Romam obtinuit, & poſt biennium moritur.
			Roſcio contra Chryſogonum defenſo, Cicero Athenas ſecedit, & inde poſt triennium Romam regreditur.
	II.	XXV.	Pompejus glorioſiſſime triumphat.
			Lepidus publicus hoſtis judicatur.
	III.	XXVI.	Titus Quintius Atta ſcriptor Togatarum Romæ moritur : ſepultuſque via Prænestina ad miliarium ſecundum.

ALEX.

	ALEX.	*IVD.*	CONSULUM.
MDCCCCXL.	IV.	XXVII.	

ALEXANDRA, quæ & SALINA, uxor Alexandri Jerosolymis regnavit: ex cujus ætate Judæos rerum confusio, & variæ clades oppresserunt.

		ALEXANDRA.	Judæorum ALEXANDRA, quæ & SALINA, ann. IX.
OL. CLXXVI.	V.	I.	Bellum gladiatorium in Campania.
	VI.	II.	
	VII.	III.	L. Lucullus primus imperator appellatus est victa Armenia, Mesopotamia, & Nesibi cum fratre Regis capta.
	VIII.	IV.	Pompejus universam Iberiam subjugavit.
OL. CLXXVII	IX.	V.	M. Lucullus de Bessis triumphavit, capta Cabyle, & Tomis, & cæteris vicinis urbibus.
	X.	VI.	Crassus triumphavit.
	XI.	VII.	Virgilius Maro in pago, qui Andes dicitur, haud procul à Mantua nascitur, Pompejo & Crasso Consulibus.
	XII.	VIII.	M. Porcius Cato Stoicus Philosophus agnoscitur.
OL. CLXXVIII	XIII.	IX.	Antiochia Syriæ capta à Romanis. Creticum bellum motum. Unde Metellus Creticus. Lucus Daphnensium juxta Antiochiam à Pompejo Apollini consecratur.

Judæi Romanorum per Pompejum vectigales facti, & Pontificatum apud eos suscepit HYRCANVS annis XXXIV.

		HYRCANVS	
MDCCCCL.	XIV.	I.	

Aristobulus & Hyrcanus filii Alexandræ contra se de imperio dimicantes occasionem præbuere Romanis, ut Judæam invaderent. Itaque Pompejus Jerosolymam veniens, capta urbe & Templo reserato, usque ad sancta sanctorum accedit: Aristobulum vinctum secum abducit: Pontificatum confirmat Hyrcano. Deinde Herodis Ascalonitæ filium procuratorem Palæstinæ facit.

	XV.	II.	
	XVI.	III.	Libya per testamentum Apionis Regis Romanorum relicta.
OL. CLXXIX	XVII.	IV.	Horatius Flaccus Satyricus, & Lyricus Poëta libertino patre Venusi nascitur.
	XVIII.	V.	Apollodorus Pergamenus Græcus orator præceptor Callidii & Augusti clarus habetur.
	XIX.	VI.	Pompejus captis Jerosolymis tributarios Judæos facit.
	XX.	VII.	Ea, quæ de Catilina, Cethego, Lentulo, & Consule Cicerone Sallustius scribit, & Livius, hoc gesta sunt tempore. Cicero in exilio annum fecit, honorifice susceptus à Plancio.
OL. CLXXX.	XXI.	VIII.	Pompejus Imperator appellatus.
	XXII.	IX.	Cæsar Lusitaniam & quasdam insulas in Oceano capit.
	XXIII.	X.	Messala Corvinus orator nascitur, & Titus Livius Patavinus scriptor Historicus. Virgilius Cremonæ studiis eruditur.
MDCCCCLX.	XXIV.	XI.	Catullus tricesimo ætatis anno Romæ moritur.

M. Callidius orator clarus habetur: qui bello postea civili Cæsarianas partes secutus, quum togatam Galliam regeret, Placentiæ obiit.

	ALEX.	IVD.	CONSULUM.
OL.CLXXXI	XXV.	XII.	Cæsar Rhenum transiens Germanos vastat.
	XXVI.	XIII.	Crassus Consul cum filio suo apud Carras captus.
	XXVII.	XIV.	Ventidius primus Romanorum Parthos superat.
	XXVIII.	XV.	

Curio promptus & popularis orator Romæ habetur insignis, qui deinceps in Africa pudore amissi exercitus mori maluit, quam evadere.
Virgilius sumpta toga Mediolanum transgreditur: & post breve tempus Romam pergit.

OL.CLXXXII	XXIX.	XVI.	Simulacrum Olympii Jovis tactum fulmine.
	XXX.	XVII.	Cæsar Germanos & Gallos capit.
	CLEOPATRA		Ægypti duodecima CLEOPATRA ann. XXII.
	I.	XVIII.	Principium belli civilis Cæsaris & Pompeii.
	II.	XIX.	Diodorus Siculus Græcæ scriptor historiæ clarus habetur.

CAIVS IVLIVS CÆSAR primus apud Romanos singulare arripuit imperium: à quo CÆSARES Romanorum Principes appellati.

	ROM	ALEX.	IVD.	
	CAIVS CÆSAR.			Romanorum primus regnavit C. IVLIVS CÆSAR ann. IV. mens. VII.
OL.CLXXXIII	I.	III.	XX.	Pompejus prælio victus & fugiens à spadonibus Alexandrini Regis occiditur.

AB HOC LOCO ANTIOCHENI SUA TEMPORA COMPUTANT.

				M. Cœlius Prætor, & T. Annius Milo exules oppressi sunt, res novas in Thuriano Brutioque agro simul molientes.
MDCCCLXX.	II.	IV.	XXI.	Ptolemæi cadaver cum lorica aurea in Nilo inventum.
	III.	V.	XXII.	Cæsar in Ægypto regnum Cleopatræ confirmat ob stupri gratiam.
				Romæ Basilica Iulia dedicata.

Decretum Senatus & Athenienſium ad Iudæos mittitur: qui per legationem amicitiam postularant.

IV.	VI.	XXIII.	Cleopatra regio comitatu Urbem ingressa.

Prohibitæ lectícis margaritisque uti, quæ nec viros nec liberos haberent, & minores essent annis quinquaginta quinque.
Nigidius Figulus Pythagoricus & Magus in exilio moritur.

OL.CLXXXIV	V.	VII.	XXIV.

Antonius decernit Quintilem mensem Iulium debere dici, quia in eo fuisset natus Iulius.
Cassius Iudæa capta Templum spoliat.
Idibus Martiis C. Julius Cæsar in curia occiditur: & fasces statim susceptit P. Dolabella.
C. Cæsaris corpus in Rostris ob honorem concrematum.
Servius Sulpicius Iurisconsultus, & P. Servilius Isauricus publico funere elati.
Romæ tres simul Soles exorti paulatim in eundem orbem coaluerunt.
Inter cætera portenta, quæ toto orbe facta sunt, bos in suburbano Romæ ad arantem locutus est; *Frustra se urgeri. Non enim frumenta, sed homines brevi defuturos.*

ROM.	ALEX.	IVD.	CONSULUM.
OCTAVIANVS CÆSAR.			Romanorum ſecundus regnavit OCTAVIANUS CÆSAR ann. LVI. menſ. VI. A quo AUGUSTI Reges Romanorum.
I.	VIII.	XXV.	Antonius adverſum Cæſarem Auguſtum bellum movet.

Laberius Mimorum ſcriptor decimo menſe poſt C. Julii Cæſaris interitum Puteolis moritur.
Publius Mimographus natione Syrus Romæ ſcenam tenet.
Cicero in Formiano ſuo ab Herennio & Popilio occiditur LXIV ætatis ſuæ anno.
Ciceronis caput cum manu dextra pro Roſtris poſitum: juxtaque coronata imago Popilii militis, qui eum occiderat.

II.	IX.	XXVI.	Ovidius Naſo naſcitur in Pelignis.
III.	X.	XXVII.	C. Falcidius Tribunus plebis legem tulit, ne quis plus teſtamento legaret, quam ut quarta pars heredibus ſupereſſet.

Curtius Salaſſus in inſula Arado cum quatuor cohortibus vivus combuſtus eſt, quod tributa gravius exigeret.
Vibium Maximum deſignatum Quæſtorem agnovit dominus ſuus, & abduxit.
E taberna meritoria trans Tiberim oleum terra erupit, fluxitque toto die ſine intermiſſione, ſignificans Chriſti gratiam ex gentibus.
Cicero, ut quibuſdam placet, in Cajetis interficitur.
Antonium ſuperat Auguſtus: & interveniente Senatu in amicitiam cum eo regreditur.
Cornificius Poëta à militibus deſtitutus interiit, quos sæpe fugientes *galeatos lepores* appellaverat. Hujus ſoror Cornificia, cujus extant inſignia epigrammata.
Templa Rhodiorum depopulatus eſt Caſſius.
Secunda ſeceſſio Auguſti & Antonii.

OL.CLXXXV	IV.	XI.	XXVIII.	Cornelius Nepos ſcriptor hiſtoricus clarus habetur.
	V.	XII.	XXXIX.	Antigonus contra Judæos dimicans tandem occiditur: à quo uſque in præſens tempus Ieroſolymarum regnum deſtructum eſt. Siquidem Herodes poſt eum à Romanis conſtituitus eſt Princeps alienigena, & nihil omnino pertinens ad Iudæam.
	VI.	XIII.	XXX.	
MDCCCCLXXX	VII.	XIV.	XXXI.	
OL.CLXXXIX	VIII.	XV.	XXXII.	Furnii Pater & Filius clari Oratores habentur: quorum filius Conſularis ante Patrem moritur.
	IX.	XVI.	XXXIII.	Salluſtius diem obiit quadriennio ante Actiacum bellum.
	X.	XVII.	XXXIV.	M. Bavius Poëta, quem Virgilius Bucolicis notat, in Cappadocia moritur.

HERODES Antipatri Aſcalonitæ & matris Cypridis Arabicæ filius à Romanis Judæorum ſuſcepit principatum: cujus tempore Chriſti nativitate vicina, Regnum & Sacerdotium Judææ, quod prius per ſucceſſiones minorum tenebatur, deſtructum eſt, completa prophetia, quæ ita per Moyſen loquitur: *Non deficiet Princeps ex Iuda, neque dux de femoribus ejus, donec veniat cui repoſitum eſt. Et ipſe eſt exſpectatio gentium.* In hoc etiam loco Chriſtus, quem Danielis ſcriptura ſignificat, accepit finem. Nam uſque ad Herodem, Chriſti, id eſt Sacerdotes, erant reges Iudæorum: qui imperare cœperunt à ſexageſima quinta Olympiade. & ab inſtauratione Templi ſub Dario, uſque ad Hyrcanum & centeſimam octageſimam ſextam Olympiadem, annis CCCCLXXXIII in medio tranſactis: quos Daniel quoque ſignificat dicens: *Et ſcies & intelliges ab initio ſermonis reſtaurandi & ædificandi Ieruſalem, uſque ad Chriſti principatum, hebdomades ſeptem, & hebdomades ſexaginta duæ.* quæ hebdomades LXIX faciunt

ROM. | ALEX. | IVD. CONSULUM.

annos CCCCLXXXIII : in quibus Christi, id est Sacerdotes, per unctionem consecrati regnaverunt usque ad Hyrcanum : quo extremo omnium à Parthis capto, Herodes Antipatri filius nihil ad se pertinentem Judæam ab Augusto & Senatu accepit: filiique ejus post eum regnaverunt, usque ad novissimam Ierosolymarum captivitatem, necquicquam ex successione sacerdotalis generis Pontificibus constitutis, neque perpetuitate vitæ secundum legem Moysi servientibus Deo. Ignobiles vero quidam, & alio tempore alii, & nonnulli unius anni, sive modico amplius à Romanis Imperatoribus Sacerdotium emebant. Quæ omnia etiam Propheta Daniel vaticinatur dicens. *Et post Hebdomades* VII, *&* LXII, *interibit Chrisma, & judicium non erit in eo: & templum & sanctum corrumpet populus duce veniente: & cædentur in cataclysmo belli.* Et in consequentibus: *Et super Templum*, inquit, *abominatio desolationum: & usque ad consummationem temporum consummatio dabitur super desolationem.*

Lunæ secundum Romanos cursus inventus.

		HERO- Deficiente Pontificum principatu sub Romanis regnat HE-
		DES. RODES ex alienigenis ann. XXXVII.
IX.	XVIII.	I.

Herodes Ananielum quendam Babylonia accitum Pontificem Judæorum constituit: & post exiguum temporis, Aristobulum fratrem uxoris suæ, nepotem Hyrcani, successorem ei dedit: quo post annum interfecto, rursum Ananielo reddit Sacerdotium.

Antonii & Augusti fœdus. Colonias deduxere Romani.

Augustus triumphavit pedestris certaminis triumpho.

OL.CLXXXVII XII.	XIX.	II.	Antonius Clopatræ Arabiam tradidit.
XIII.	XX.	III.	Augusti & Antonii tertiæ dissensionis exordium: quod repudiata sorore Cæsaris Cleopatram duxisset uxorem. Nicetes & Hybreas & Theodorus, & Plutio nobilissimi artis Rhetoricæ Græci præceptores habentur.
XIV.	XXI.	IV.	Cleopatra & Antonius semet interficiunt, & Ægyptus fit Romana Provincia: quam primum tenuit Cornelius Gallus, de quo Virgilius scribit in Bucolicis.
XV.	XXII.	V.	Usque ad Cleopatram, qui vocabantur Lagidæ in Ægypto, regnaverunt ann. ducentis nonaginta quinque.

Artorius medicus Augusti post Actiacam victoriam naufragio periit.

Quidam ab hoc loco primum annum Augusti monarchiæ supputant.

Cæsar AUGUSTUS appellatus: à quo Sextilis mensis Augusti nomen accepit.

Cum ingenti triumphorum pompa Augustus Romam ingressus: & Cleopatræ liberi Sol & Luna ante currum ejus ducti.

Nicopolis juxta Actium condita, & AGON ACTIACUS constitutus.

Augustus Romanis plurimas leges statuit.

ÆGYPTI REGNUM, QUOD FUIT IN ALEXANDRIA, DESTRUCTUM EST.

ROM. | IVD. CONSULUM.

OL.CLXXXVIII XVI.	VI.		Censu Romæ agitato, inventa sunt civium Romanorum XLI, centena & LXIV milia.

Anaxilaus Larissæus Pythagoricus & magus ab Augusto urbe Italiaque pellitur.

M. Terentius Varro Philosophus prope nonagenarius moritur.

Thebæ Ægypti usque ad solum dirutæ

MDCCCCXC XVII.	VII.		Cornelius Gallus Forojulienſis Poëta, à quo primum Ægyptum rectam supra diximus, quadragesimo ætatis suæ anno propria se manu interfecit.

Tralles terræ motu consederunt.

XVIII.	VIII.		Indi ab Augusto legatos amicitiam postularunt.

	ROM.	IVD.	CONSULUM.

Meſſala Corvinus primus Præfectis Vrbis factus ſexto die magiſtratu ſe abdicavit, incivilem poteſtatem eſſe conteſtans.

XIX. | IX. Auguſtus Calabriam & Gallos vectigales facit.

Munacius Plancus Ciceronis diſcipulus, Orator, habetur inſignis: qui quum Galliam Comatam regeret, Lugdunum condidit.
M. Lollius Galatiam Romanam provinciam facit.
Auguſtus, quum ei monarchia deferretur, renuit.

OL. CLXXXIX. XX. | X. Quintilius Cremonenſis Virgilii & Horatii familiaris moritur.

XXI. | XI.

XXII. | XII. Auguſtus Cyzicenos libertate privavit.

Pylades Cilix Pantomimus, quum veteres ipſi canerent & ſaltarent, primus Romæ chorum & fiſtulam ſibi præcinere fecit.

XXIII. | XIII. Tiberius ab Auguſto miſſus occupavit Armeniam.

Atratinus, qui ſeptemdecim natus annos Cœlium accuſaverat, Clarus inter Oratores habetur: & ad extremum morborum tædio in balneo voluntate exanimatus heredem dereliquit Auguſtum.
Cantabri res novas molientes opprimuntur.

OL. CXC. XXIV. | XIV. Herodes apud Jeroſolymam multas & magnas ædes conſtruit.

XXV. | XV.

Virgilius Brunduſii moritur, Sentio Saturnino, & Lucretio Cinna Conſulibus. Oſſa ejus Neapolim tranſlata in ſecundo ab Urbe miliario ſepeliuntur, titulo iſtiuſmodi ſupraſcripto, quem moriens ipſe dictaverat.

MANTUA ME GENUIT. CALABRI RAPUERE. TENET NUNC PAHTHENOPE. CECINI PASCUA, RURA, DUCES.

XXVI. | XVI.

Herodes Samariam olim jam in cineribus ſedentem à fundamentis ſuſcitans, in honore Auguſti Auguſtam, id eſt SEBASTEN appellavit: & in Paneade, id, quod vocatur Panion, exſtruxit.
Auguſtus Samiis libertatem dedit.

MM. XXVII. | XVII. In Cypro plurimæ civitatum parte terræmotu conciderunt.
Germanos in arma verſos M. Lollius ſuperat.

Varius & Tucca Virgilii & Horatii contubernales Poëtæ habentur illuſtres: qui Æneidum poſtea libros emendarunt ſub ea lege, ut nihil adderent.
Auguſtus Cajum Agrippam adoptavit in filium.

OL. CXCI. XXVIII. | XVIII. Æmilius Macer Veronenſis Poëta in Aſia moritur.

XXIX. | XIX. Tiberius Vindelicos, & eos, qui Thraciarum confines erant, Romanas provincias facit.

XXX. | XX. Coloniæ Berytum & Patras deductæ.
Boſphorum Agrippa capit.

XXXI. | XXI. Ceſtius Smyrnæus Rhetor Latine Romæ docuit.

Auguſtus à Senatu Pontifex Maximus appellatur.
Herodes Cæſaream in nomine Cæſaris condidit, quæ prius Turris Stratonis vocabatur.

OL. CXCII. XXXII. | XXII. Herodes Anthedonam condidit, & Antipatridam atque Herodion in honorem patris Antipatri & ſuum extruxit. Innumerabilia quoque opera in ſingulis Syriarum urbibus, quas regebat, ſolertiſſime ædificavit.

ROM.	IVD.	CONSULUM
XXXIII.	XXIII.	Tiberius Cæsar de captis Pannoniis triumphavit.
		Horatius quinquagesimo ætatis suæ anno Romæ moritur.
XXXIV.	XXIV.	Passienus pater Declamator insignis diem obiit.
XXXV.	XXV.	C. Julius Hyginus cognomento Polyhistor insignis Grammaticus habebetur illustris.
		Tiberius vastata Germania imperator appellatur.
OL. CXCIII. XXXVI.	XXVI.	Herodes Hyrcanum, qui olim Sacerdos Judæorum fuerat, de captivitate Parthica regressum, & filium ejus, qui sacerdotio patris successerat, interficit. Sororem quoque ejus uxorem suam cum duobus propriis filiis jam adolescentibus, & matrem uxoris occisæ socrum suam crudelissime necat.
MMX. XXXVII.	XXVII.	
XXXVIII.	XXVIII.	

Tiberius de Rhetis, Vindelicis, Armeniis, & Pannoniis triumphavit.
Albucius Silo Novariensis clarus Rhetor agnoscitur.
In insula Coo terræmotu plurima conciderunt.

XXXIX.	XXIX.	Augustus filiam suam Juliam in adulterio deprehensam damnat exilio.
		M. Tullius Tiro Ciceronis libertus, qui primus notas commentus est, in Puteolano prædio usque ad centesimum annum consenescit.
OL. CXCIV. XL.	XXX.	Augustus gladiatorum ludum & navale certamen exhibuit.
		M. Melissus Spoletinus Grammaticus agnoscitur.
		M. Porcius Latro Latinus Declamator tædio duplicis quartanæ semet interficit.
XLI.	XXXI.	

Herodes ad ea, quæ supra crudeliter gesserat, etiam hoc addidit: Virum sororis suæ Salomæ interfecit: & quum eam alii tradidisset, uxorem, etiam hunc necat. Scribas quoque & interpretes divinæ legis simili scelere occidit.
Tertullianus in eo libro, quem contra Judæos scripsit, affirmat Christum quadragesimo primo anno Augusti natum, & quintodecimo Tiberii esse passum.

XLII.	XXXII.

IESUS CHRISTUS FILIUS DEI IN BETHLEEM IUDA NASCITUR.

Colliguntur omnes ab Abraham, usque ad nativitatem Christi, anni duo milia quindecim.
Quirinus ex consilio Senatus in Iudæam missus censum hominum possessionumque describit.

ROM.	IVD.	DOMIN.	
XLIII.	XXXIII.	I.	C. Cæsar amicitiam cum Parthis facit.
			Sextus Philosophus Pythagoricus agnoscitur.
OL. CXCV. XLIV.	XXXIV.	II.	Augustus Tiberium & Agrippam in filios adoptavit.
			Judas Galilæus ad rebellandum Judæos cohortatur.
XLV.	XXXV.	III.	Herodes, quum Christi nativitatem Magorum indicio cognovisset, universos in Bethleem pueros jussit interfici.
			Herodes morbo intercutis aquæ, scatentibus toto corpore vermibus, miserabiliter & digne moritur.
XLVI.	XXXVI.	IV.	
			Asinius Pollio Orator & Consularis, qui de Dalmatiis triumpharat, LXXX ætatis suæ anno in villa Tusculana moritur.
MMXX. XLVII.	XXXVII.	V.	
	ARCHELAVS.		Judæorum ARCHELAVS ann. IX.
			In Herodis locum Archelaus ab Augusto substituitur, & Tetrarchæ fiunt IV fratres ejus, Herodes, Antipater, Lysias, & Philippus.
OL. CXCVI. XLVIII.	I.	VI.	
			Fames Romæ ita ingens facta, ut quinque modii venderentur denariis XXVII semis.
XLIX.	II.	VII	

ROM.	IVD.	DOMIN.	CONSULUM.
L.	III.	VIII.	Philiſtio Mimographus natione Magneſianus Romæ clarus habetur.
LI.	IV.	IX.	Tiberius Cæſar Dalmatas Sarmataſque redigit in Romanam poteſtatem.
OL. CXCVII LII.	V.	X.	Athenodorus Tarſenſis Stoicus Philoſophus, & M. Verrius Flaccus Grammaticus inſignes habentur.
LIII.	VI.	XI.	Athenienſes res novas contra Romanos molientes opprimuntur, auctoribus ſeditionis occiſis.
LIV.	VII.	XII.	Meſſala Corvinus Orator ante biennium, quam moreretur, ita memoriam ac ſenſum amiſit, ut vix pauca verba conjungeret, & ad extremum ulcere ſibi circa ſacram ſpinam nato, inedia ſe confecit, anno ætatis LXXII.
LV.	VIII.	XIII.	

Auguſtus cum Tiberio filio ſuo cenſum Romæ agitans invenit hominum nonageſies ter centena milia.
Sotio Philoſophus Alexandrinus præceptor Senecæ clarus habetur.

OL. CXCVIII LVI.	IX.	XIV.	

Archelaus nono anno regni ſui in Viennam urbem Galliæ relegatur.
Defectio Solis facta: & Auguſtus LXXVII ætatis ſuæ anno Atellæ in Campania moritur, ſepeliturque Romæ in Campo Martio.

TIBERIVS.	HERODES TETRARCHA.		
			Romanorum tertius regnavit TIBERIVS ann. XXIII.
			Judæorum Tetrarcha HERODES ann. XXIV.
MMXXX. I	I.	XV.	Cajus Aſinius Gallus Orator Aſinii Pollionis filius, cujus etiam Virgilius meminit, diris à Tiberio ſuppliciis enecatur.
II.	II.	XVI.	
III.	III.	XVII.	
OL. CXCIX. IV.	IV.	XVIII.	Livius Hiſtoricus Patavii moritur.
			Ovidius Poëta in exilio diem obiit, & juxta oppidum Tomos ſepelitur.
			Germanicus Cæſar de Parthis triumphavit.
V.	V.	XIX.	

Tredecim urbes terræmotu ceciderunt, Epheſus, Magneſia, Sardis, Moſthene, Ægæ, Hierocæſarea, Philadelphia, Tmolus, Temnus, Cyme, Myrina, Apollonia, Dia, Hyrcania.

VI.	VI.	XX.	Feneſtella hiſtoriarum ſcriptor & carminum ſeptuagenarius moritur, ſepeliturque Cumis.
VII.	VII.	XXI.	

Tiberius multos Reges ad ſe per blanditias evocatos nunquam remiſit: in quibus & Archelaum Cappadocem: cujus regno in Provinciam verſo, Mazacam nobiliſſimam civitatem Cæſaream appellari juſſit.

OL. CC. VIII.	VIII.	XXII.	Pompei Theatrum incenſum.
IX.	IX.	XXIII.	Tiberius Druſum conſortem regni facit.
X.	X.	XXIV.	Druſus Cæſar veneno periit.
MMXL. XI.	XI.	XXV.	

Q. Haterius promptus & popularis Orator uſque ad nonageſimum prope annum in ſummo honore conſeneſcit. Sevius Plautus corrupti filii reus in judicio ſemet interficit.

	ROM.	IVD.	DOM.	CONSULUM.
OL. CCI.	XII.	XII.	XXVI.	

Philippus Tetrarcha Paneadem, in qua plurimas ædes conſtruxerat, Cæſaream Philippi vocavit, & Juliadem aliam civitatem.

XIII.	XIII.	XXVII.	Pilatus procurator Judææ à Tiberio mittitur.
XIV.	XIV.	XXVIII.	Votienus Montanus Narbonenſis Orator in Balearibus moritur illuc à Tiberio relegatus.
V.	XV.	XXIX.	Herodes Tiberiadem condidit, & Liviadem.

Johannes filius Zachariæ in deſerto juxta Jordanem fluvium prædicans Chriſtum filium Dei in medio eorum adeſſe teſtatur. Ipſe quoque Dominus JESVS CHRISTVS hinc populo ſalutarem viam annunciat, ſignis atque virtutibus vera comprobans eſſe, quæ diceret.

COMPUTANTUR IN PRÆSENTEM ANNUM, ID EST QUINTUM DECIMUM TIBERII CÆSARIS.

A ſecundo anno inſtaurationis Templi, quæ facta eſt ſub altero anno Darii Regis Perſarum, anni DXLVIII.
A Salomone autem, & ædificatione Templi, anni mille LX.
A Moyſe & egreſſu Iſraelis ex Ægypto, anni MDXXXVIII.
Ab Abraham & Regno Nini & Semiramidis, anni MMXLIV.
A Diluvio, uſque ad Abraham, anni DCCCCXLII.
Ab Adam, uſque ad Diluvium, anni MMCCXLII.

OL. CCII.	XVI.	XVI.	XXX.	JESVS CHRISTVS FILIVS DEI ſalutarem cunctis prædicans viam, miracula, quæ in Euangeliis ſcripta ſunt, facit.
	XVII.	XVII.	XXXI.	JESVS CHRISTVS Filius Dei diſcipulos ſuos divinis imbuens ſacramentis, ut univerſis gentibus converſionem ad Deum nuncient, imperat.
	XVIII.	XVIII.	XXXII.	PRINCIPIUM LXXXI JOBELEI SECUNDUM HEBRÆOS.

JESVS CHRISTVS ſecundum Prophetias, quæ de eo fuerant prolocutæ, ad paſſionem venit anno Tiberii XVIII: quo tempore etiam in aliis Ethnicorum commentariis hæc ad verbum ſcripta reperimus: *Solis facta defectio: Bithynia terræmotu concuſſa, & in urbe Nicæa ædes plurimæ corruerunt.* Quæ omnia his congruunt, quæ in paſſione Salvatoris acciderant. Scribit vero ſuper his & Phlego, qui Olympiadarum egregius ſupputator eſt, in tertiodecimo libro ita dicens: *Quarto autem anno* CCII *Olympiadis magna & excellens inter omnes, quæ ante eam acciderant, defectio Solis facta: dies hora ſexta in tenebroſam noctem verſus, ut ſtellæ in cælo viſæ ſint, terræque motus in Bithynia Nicææ urbis multas ædes ſubverterit.* Hæc ſupradictus vir.

Argumentum autem hujus rei, quod Salvator iſto anno paſſus ſit, Euangelium præbet Johannis: in quo ſcribitur, poſt XV annum Tiberii tribus annis Dominum prædicaſſe. Joſephus etiam vernaculus Judæorum ſcriptor circa hæc tempora die Pentecoſtes Sacerdotes primum commotiones locorum & quoſdam ſonitus ſenſiſſe teſtatur: deinde ex adyto Templi repentinam ſubito erupiſſe vocem dicentium, TRANSMIGREMUS EX HIS SEDIBUS. Scribit autem ſupradictus vir, quod eodem anno Pilatus Præſes ſecreto noctis imagines Cæſaris in templo ſtatuerit. Hæc prima ſeditionis & turbarum Judæis cauſa extitit.

XIX.	XIX.	XXXIII.	

Eccleſiæ Jeroſolymitanæ primus Epiſcopus ab Apoſtolis ordinatur JACOBVS frater Domini.
Ex hoc loco conſiderandum, quantæ deinceps calamitates Judæorum gentem oppreſſerint.
Caſſius Severus Orator egregius, qui Quintianum illud proverbium luſerat, XXV exilii ſui anno in ſumma inopia moritur vix panno verenda contectus.

	ROM.	IVD.	DOM.	CONSULUM.
OL. CCIII.	XX.	XX.	XXXIV.	

Pilatus post supradictam seditionem, quæ ob Cæsaris imagines fuerat concitata, sacrum thesaurum, quem Corban Judæi vocant, in aquæ ductum Ierosolymarum expendens secundæ seditionis præbuit semina.

MML.	XXI.	XXI.	XXXV.	

Sejanus Præfectus Tiberii, qui apud eum plurimum poterat, instantissime cohortatur, ut gentem Iudæorum deleat. Philo meminit in libro legationis secundo.
Persius Flaccus Satyricus Poëta Volaterris nascitur.

	XXII.	XXII.	XXXVI.	

Agrippa filius Herodis Regis accusator Herodis Tetrarchæ Romam profectus à Tiberio in vincula conjicitur.
Pilato de Christianorum dogmate ad Tiberium referente, Tiberius retulit ad Senatum, ut inter cætera sacra reciperetur. Verum quum ex consulto patrum Christianos eliminari Urbe placuisset, Tiberius per edictum accusatoribus Christianorum comminatus est mortem.

	XXIII.	XXIII.	XXXVII.	Tiberius in Campania moritur.
	CAJUS CALIGULA.			Romanorum quartus regnavit CAJUS ann. III. mens. X.
OL. CCIV.	I.	XXIV.	XXXVIII.	C. Cæsar cognomento Caligula Agrippam vinculis liberatum regem Iudææ facit.

Cajus semetipsum in Deos refert.
Flaccus Avilius Præfectus Ægypti multis Iudæos calamitatibus premit, consentiente Alexandriæ populo, & crebris adversum eos clamoribus personante. Synagogas quoque eorum imaginibus, statuis, aris, & victimis polluit. Refert Philo in eo libro, qui Flaccus inscribitur, hæc omnia se præsente gesta: ob quæ etiam legationem ad Cajum Cæsarem ipse susceperit.

		AGRIPPA.		Iudæorum AGRIPPA ann. VII.
	II.	I.	XXXIX.	Passienus filius fraude heredis suæ necatur.
	III.	II.	XL.	

Cajus Memmii Reguli uxorem duxit impellens eum, ut uxoris suæ patrem esse se scriberet.
Pontius Pilatus incidens in multas calamitates propria se manu interfecit. Scribunt Romanorum Historici.
Cajus Petronio præfecto Syriæ præcepit, ut in Ierosolymis statuam suam sub nomine Iovis Optimi Maximi poneret.
Toto orbe Romano, sicuti Philo scribit, & Iosephus, in Synagogis Iudæorum statuæ & imagines & aræ C. Cæsari consecratæ.
Plurimi nobilium à Cajo interfecti.
Cajus sorores suas, quibus stuprum intulerat, insularum exilio condemnat.

	IV.	III.	XLI.	Cajus omnes exules jussit interfici.

Cajus à protectoribus suis occiditur in Palatio, anno ætatis suæ vigesimo nono.

	CLAVDIVS.			Romanorum quintus regnavit CLAVDIVS ann. XIII. mens. IX. dies XXVIII.
OL. CCV.	I.	IV.	XLII.	Iste est Claudius patruus Drusi, qui apud Magontiacum monumentum habet.

ROM.	IVD.	DOMIN.	CONSULUM.
II.	V.	XLIII.	

PETRUS Apoſtolus, quum primus Antiochenam Eccleſiam fundaſſet, Romam mittitur ubi Euangelium prædicans XXV annis ejuſdem Urbis epiſcopus perſeverat.
MARCUS Euangeliſta interpres Petri in Ægypto & Alexandriæ Chriſtum annunciat.

	III.	VI.	XLIV.	Primus Antiochiæ Epiſcopns ordinatur EVODIVS.
MMLX.	IV.	VII.	XLV.	

Agrippa Rex Judæorum annos ſeptem imperans moritur. Poſt quem filius ſuus Agrippa ſubſtituitur à Claudio in regnum.
Prophetia Agabi, quæ in Actibus Apoſtolorum famem in toto orbe futuram dixerat, ſub Claudio expletur.
Claudius de Britanniis triumphavit, & Orcadas inſulas Romano adjecit imperio.
Domitius Afer Nemauſenſis clarus Orator habetur, qui poſtea Nerone regnante ex cibi redundantia in cœna moritur.
Clodius Quirinalis Rhetor Arelatenſis Romæ inſigniſſime docet.
Inter Theram & Theraſiam exorta eſt inſula habens ſtadia XXX.

		AGRIPPA.		Judæorum AGRIPPA ſuperioris Agrippæ filius ann. XXVI.
OL. CCVI.	V.	I.	XLVI.	Deſcriptione Romæ facta ſub Claudio, inventa ſunt civium Romanorum LXVIII centena XLIV milia.
	VI.	II.	XLVII.	Thracia huc uſque regnata in provinciam redigitur.
	VII.	III.	XLVIII.	

Sub Procuratore Judææ Cumano in diebus Azymorum tanta eſt Jeroſolymis orta ſeditio, ut in portarum exitu populo corruente triginta milia Judæorum perierint.

VIII.	IV.	XLIX.	

M. Antonius Liberalis Latinus Rhetor graviſſimas inimicitias cum Palæmone exercet.
Palæmon Vicetinus inſignis Grammaticus Romæ habetur: qui quondam interrogatus, quid inter ſtillam & guttam intereſſet, *Gutta*, inquit, *ſtat: Stilla cadit.*

OL. CCVII.	IX.	V.	L.	Fames facta in Græcia. Modius ſex drachmis venundatus eſt.
	X.	VI.	LI.	Magna fames Romæ.
	XI.	VII.	LII.	Claudius Felicem procuratorem Iudææ mittit, apud quem Paulus Apoſtolus accuſatus in defenſionem ſui perorat.
	XII.	VIII.	LIII.	
OL. CCVIII	XIII.	IX.	LIV.	

Sub Felice procuratore Iudææ extitere multi, qui populum ſua perſuaſione deciperent: in quibus & Ægyptius quidam Pſeudoprophetes fuit: qui plurimos ſibi aſſocians in ipſo magnarum rerum conatu per exercitum Felicis opprimitur. Scribit Ioſephus conſentanee Apoſtolorum Actibus, in quibus Paulo dicitur: *Nonne tu es Ægyptius, qui ante hos dies concitaſti & eduxiſti in deſertum quatuor milia virorum?*

MMLXV.	IV.	X.	LV.	Claudius moritur in Palatio anno ætatis LXIV.
	NERO.			Romanorum ſextus regnavit NERO ann. XIII, menſ. VII, dies XXVIII. Hujus avunculus fuit Cajus Caligula.
	I.	XI.	LVI.	Felice regente Iudæam ſeditio in Cæſarea Palæſtina orta magnam Iudæorum multitudinem perdidit.

ROM.

ROM.	IVD.	DOM.	CONSULUM.
II.	XII.	LV.	

Feſtus ſuccedit Felici, apud quem, præſente Agrippa rege, Paulus Apoſtolus religionis ſuæ rationem exponens vinctus Romam mittitur.
Probus Berytius eruditiſſimus Grammaticorum Romæ agnoſcitur.

OL. CCIX.	III.	XIII.	LVIII.	Statius Surculus Toloſenſis in Galliis celeberrime Rhetoricam docet.
	IV.	XIV.	LIX.	Terræ motus Romæ, & Solis defectio.
	V.	XV.	LX.	Nero Agrippinam matrem ſuam, & ſororem patris interficit.
	VI.	XVI.	LXI.	

Nero tantæ luxuriæ fuit, ut frigidis & calidis lavaretur unguentis, retibuſque aureis piſcaretur, quæ pupureis funibus extrahebat.

Nero Romæ cithara contendens ſuperat.

Feſto magiſtratui Judææ ſuccedit Albinus.

OL. CCX.	VII.	XVII.	LXII.	

JACOBUS frater Domini, quem omnes Juſtum appellabant, à Judæis lapidibus opprimitur, in cujus thronum SYMEON, qui & SIMON, ſecundus aſſumitur.

	VIII.	XVIII.	LXIII.	Ante menſam Neronis fulmen cecidit.

Poſt Marcum euangeliſtam primus Alexandrinæ Eccleſiæ ordinatur Epiſcopus ANNIANUS, qui præfuit annis XXII.
Perſius moritur anno ætatis ſuæ XXIX.
Thermæ à Nerone ædificatæ, quas Neronianas appellavit.

	IX.	XIX.	LXIV.	Nero Romæ in citharistarum agone contendens omnes ſuperat.
MMLXXX.	X.	XX.	LXV.	

M. Annæus Lucanus Cordubenſis Poëta in Piſoniana conjuratione deprehenſus, brachium ad ſecandas venas medico præbuit.
Nero, ut ſimilitudinem Troje ardentis inſpiceret, plurimam partem Romanæ urbis incendit.
In Aſia tres urbes terræ motu conciderunt, Laodicea, Hierapolis, Coloſſæ.
Albino Florus ſuccedit: ſub quo Judæi contra Romanos rebellaverunt.
Junius Gallio, frater Senecæ, egregius Declamator propria ſe manu interficit.

OL. CCXI.	XI.	XXI.	LXVI.	Non eſt actu, Nerone in ſuam præſentiam differente.

Duæ tantum provinciæ ſub Nerone factæ, Pontus Polemoniacus, & Alpes Cottiæ, Cottio Rege defuncto.
Multi nobilium Romæ à Nerone interfecti.
Nero in Olympiade coronatur cerycas, citharistas, Tragœdos, aurigas vario certamine ſuperans.
L. Annæus Seneca Cordubenſis præceptor Neronis, & patruus Lucani poëtæ, inciſione venarum, & veneno hauſto periit.

XII.	XXII.	LXVII.	

Rurſum Nero Iſthmia, Pythia, Actia celebrans inter cerycas, Tragœdos, & citharistas coronatur.
Neroni in expenſas centies centena milia decreto Senatus annua ſubminiſtrantur.

ROM.	IVD.	DOMIN.	CONSULUM.
XIII.	XXIII.	LXVIII	

Nero cum cæteris viris insignibus & Octaviam uxorem suam interfecit, Cornutumque Philosophum præceptorem Persii in exilium fugat.

XIV. XXIV. LXIX. Musonius & Plutarchus Philosophi insignes habentur.

L. Annæus Melas Senecæ frater & Gallionis bona Lucani Poëtæ filii sui à Nerone prometur.

Primus Nero super omnia scelera sua etiam persecutionem inter Christianos facit, in qua PETRVS & PAVLVS glorioſe Romæ occubuerunt.

PRIMA PERSECUTIO.

Contra Judæos, qui Cesti Flori avaritiam non ferentes rebellabant, Vespasianus magister militiæ à Nerone transmittitur.

Vespasianus plurimas urbes Judææ capit.

Flavius Josephus scriptor Historicus dux belli Judæorum, quum à Romanis interficiendus esset, Vespasiano pronunciat de morte Neronis, & ejus imperio.

Post Petrum primus Romanam ecclesiam tenuit LINVS ann. XI.

Nero, quum à Senatu quæreretur ad pœnam, è Palatio fugiens, ad quartum Urbis miliarium in suburbano liberti sui inter Salariam & Nomentanam viam semet interficit, anno ætatis XXXII. atque in eo omnis Augusti familia consumpta est.

Post Neronem Galba in Iberia, Vitellius in Germania, Otho Romæ imperium arripuerunt.

Marcus Fabius Quintilianus Romam à Galba perducitur.

GALBA septimo menſe imperii sui in medio Romanæ urbis foro capite truncatur.

Vespasianus duobus præliis superatos Judæos ad muros compulit.

OTHO tertio regni sui menſe apud Vetriacum propria manu occubuit.

Antiochiæ secundus episcopus ordinatur IGNATIVS.

VITELLLIVS à Vespasiani ducibus occisus in Tiberim projicitur.

VESPASIANVS.			Romanorum septimus regnavit VESPASIANVS ann. IX. mens. XI, dieb. XXII.
OL. CCXII. I.		XXV.	LXX.

Vespasianus apud Iudæam imperator ab exercitu appellatus: & bellum Tito filio commendans Romam per Alexandriam proficiscitur.

II. XXVI. LXXI. Capitolium Romæ incensum.

REGNUM IUDÆORUM DEFICIT.

TITVS Iudæa capta, & Ierosolymis subversis, DC milia virorum interfecit. Iosephus vero scribit undecies centena milia fame & gladio periisse, & alia centum milia captivorum publice venundata. Ut autem tanta multitudo Ierosolymis reperiretur, causam Azymorum fuisse refert: ob quam ex omni genere Iudæi ad Templum confluentes urbe quasi carcere sunt recluſi. Oportuit enim in iisdem diebus eos interfici, in quibus Salvatorem crucifixerunt.

Colligitur omne tempus in secundum annum Vespasiani, & noviſſimam Ierosolymarum eversionem, à quinto decimo anno Tiberii Cæsaris, & ab exordio euangelicæ prædicationis, anni XLII: à captivitate autem; quam ab Antiocho perpeſſi sunt, anni CCXXXIX. Porro à Darii secundo anno, sub quo rursum Templum ædificatum est, anni DXC. A prima autem ædificatione Templi sub Salamone, usque ad noviſſimam ejus ruinam, quæ sub Vespasiano facta est, anni MCII.

ROM.	DOM.	CONSULUM.
III.	LXXII.	
IV.	LXXIII.	Veſpaſianus Capitolium ædificare orſus.
		In Alexandria facta ſeditio.
OL. CCXIII. V.	LXXIV.	Achaja, Lycia, Rhodus, Byzantium, Samus, Thrachea Cilicia, Commagene, quæ liberæ antea, & ſub Regibus amicis erant, in provinciam redactæ.
MMXC. VI.	LXXV.	
VII.	LXXVI.	Coloſſus erectus habens altitudinis pedes CVII.

Q. Aſconius Pedianus ſcriptor hiſtoricus clarus habetur: qui LXXIII ætatis ſuæ anno captus luminibus XII poſtea annis in ſummo omnium honore conſeneſcit.

VIII.	LXXVII.	Gabinianus celeberrimi nominis Rhetor in Gallia docuit.
OL. CCXIV. IX.	LXXVIII.	Tres civitates Cypri terræ motu ceciderunt.

Lues ingens Romæ facta: ut per multos dies in Ephemeridem decem milia ferme mortuorum hominum referrentur.

X.	LXXIX.	Veſpaſianus colonias deduxit, & mortuus eſt profluvio ventris in villa propria circa Sabinos, anno ætatis LXIX.
TITVS.		Romanorum octavus regnavit TITVS ann. II, menſ. II.
I.	LXXX.	

Titus filius Veſpaſiani in utraque lingua diſertiſſimus fuit, & tantæ bonitatis, ut, quum quadam die recordatus fuiſſet in cœna, nihil ſe in illo die cuiquam præſtitiſſe, dixerit, AMICI, HODIE DIEM PERDIDI.

Mons Veſuvius ruptus in vertice tantum ex ſe jecit incendii, ut regiones vicinas, & urbes cum hominibus exureret.

II.	LXXXI.	Titus Muſonium Rufum Philoſophum de exilio revocat.

Titus Amphitheatrum Romæ ædificavit: & in dedicatione ejus quinque milia ferarum occidit.
Romanæ Eccleſiæ ſecundus conſtituitur ANACLETVS.
Romæ plurimæ ædes incendio concremantur.
Titus morbo periit in ea villa, qua pater ejus, anno ætatis XLII.

DOMITIANVS.		Romanorum nonus regnavit DOMITIANVS Titi frater junior ann. XV, menſ. V.
OL. CCXV. I.	LXXXII.	
II.	LXXXIII.	Domitiani uxor Auguſta appellatur.
		Decreto Senatus Titus inter Deos refertur.
III.	LXXXIV.	Domitianus eunuchos fieri prohibuit.
		Tres Virgines Veſtæ ob ſtuprum damnatæ.
AMC. IV.	LXXXV.	Plurimos Senatorum Domitianus in exilium mittit.

Secundus Alexandrinæ Eccleſiæ conſtituitur Epiſcopus ABILIVS, qui præfuit annis XIII.

OL. CCXVI. V.	LXXXVI.	Domitianus templum ſine lignorum admixtione conſtruxit.
VI.	LXXXVII.	Primus Domitianus *Dominum* ſe & *Deum* appellari juſſit.
VII.	LXXXVIII.	Naſomontes & Daci dimicantes adverſum Romanos victi.

Duo menſes aliter appellati, September Germanicus, & October Domitianus.

ROM.	DOM.	CONSULUM
VIII.	LXXXIX.	Quintilianus ex Hiſpania Calagorritanus primus Romæ publicam ſcholam: & ſalarium è fiſco accepit & claruit.

Domitianus plurimos nobilium in exilium mittit, atque occidit.
Domitianus Mathematicos & Philoſophos Romana urbe pepulit.

OL.CCXVII.	IX.	XC.	Multa opera Romæ facta, in quibus Capitolium, Forum tranſitorium, Divorum porticus, Iſium, ac Sarapium, Stadium, Horrea piperataria, Veſpaſiani templum, Minerva Chalcidica; Odium, Forum Trajani, Thermæ Trajanæ, & Titianæ, Senatus, Ludus matutinus, Mica aurea, Meta ſudans, & Pantheum.
	X.	XCI.	
	XI.	XCII.	Domitianus de Dacis & Germanis triumphavit.

Domitianus tantæ ſuperbiæ fuit, ut aureas & argenteas ſtatuas ſibi in Capitolio poni juſſerit.
Maxima Virginum Veſtalium Cornelia convicta ſtupri juxta legem viva defoſſa eſt.

	XII.	XCIII.	Domitianus prohibuit vites in urbibus ſeri.
OL.CCXVIII	XIII.	XCIV.	Tertius Romanæ Eccleſiæ Epiſcopus præfuit CLEMENS ann. VIII. Flavius Joſephus viceſimum librum antiquitatum hujus temporis ſcribit.
MMCX.	XIV.	XCV.	Domitianus multos nobilium perdidit: quoſdam etiam in exilium miſit.

Secundus poſt Neronem Domitianus Chriſtianos perſequitur: & ſub eo Apoſtolus Johannes in Patmum inſulam relegatus Apocalypſim vidit, quam Irenæus interpretatur.

SECUNDA PERSECUTIO.

	XV.	XCVI.	Domitianus rurſum Philoſophos & Mathematicos Roma per edictum extrudit. Apollonius Tyaneus & Euphrates inſignes Philoſophi habentur.
	XVI.	XCVII.	

Domitianus eos, qui de genere David erant, interfici præcepit, ut nullus Judæorum regni reliquus foret: & ſcribit Brutius plurimos Chriſtianorum ſub Domitiano feciſſe martyrium: inter quos & Flaviam Domitillam Flavii Clementis Conſulis ex ſorore neptem in inſulam Pontiam relegatam, quia ſe Chriſtianam teſtata ſit.

Multa ſigna atque portenta Romæ & toto orbe facta.

Domitianus occiſus in Palatio, & per veſpilliones ignobiliter exportatus anno ætatis XXXV.

	NERVA.		Romanorum decimus regnavit NERVA anno uno, menſ. IV.
OL. CCXIX.	I.	XCVIII.	Alexandrinæ Eccleſiæ tertius Epiſcopus præfuit CERDO ann. XI.

Senatus decrevit, ut omnia, quæ Domitianus ſtatuerat, in irritum deducerentur. Itaque multi, quos injuſte ejecerat, de exilio reverſi. nonnulli bona propria receperunt. Ajunt Apoſtolum Johannem hoc tempore exilio ſolutum Epheſum feceſſiſſe: in qua urbe & hoſpitiolum & amicos amantiſſimo ſui habebat.

Juſtus à Tiberiade Judæorum ſcriptor agnoſcitur.

Nerva morbo periit in hortis Salluſtianis anno ætatis LXXII, quum jam Trajanum adoptaſſet in filium.
Trajanus Agrippinæ in Galliis imperator factus natus Italicæ in Hiſpania.

ROM.	DOM.	CONSULUM.
TRAJANVS.		Romanorum undecimus regnavit TRAJANUS ann. xix. mens. ix.
I.	XCIX.	Decreto Senatus Nerva in Deos relatus est.
II.	C.	Romanæ Ecclesiæ episcopatum quartus suscepit EVARISTVS ann. ix.
III.	CI.	Johannem Apostolum, usque ad Trajani tempora Irenæus Episcopus permansisse scribit: post quem auditores ejus insignes fuerunt Papias Hierapolitanus episcopus, & Polycarpus Zmyrnæus, & Ignatius Antiochenus.
OL. CCXX. IV.	CII.	
V.	CIII.	Trajanus de Dacis & Scythis triumphavit.

Trajanus victo Rege Decebalo Daciam fecit Provinciam: Iberos, Sauromatas, Osroenos, Arabas, Bosporanos, Colchos in fidem accepit: Seleuciam, Ctesiphontem, Babylonem occupavit, & tenuit. In mari rubro classem instituit, ut per eam Indiæ fines vastaret.

VI.	CIV.	
MMCXX. VII.	CV.	Romæ aurea domus incensio conflagravit.
OL. CCXXI. VIII.	CVI.	Terræ motu quatuor urbes Asiæ subversæ, Elea, Myrina, Pitane, Cyme: & Græciæ duæ, Opuntiorum, & Oritorum.
IX.	CVII.	Alexandrinæ Ecclesiæ quartus Episcopus ordinatur nomine PRIMVS
X.	CVIII.	ann. xii.

TERTIA PERSECUTIO.

Trajano adversus Christianos persecutionem movente, Simon filius Cleopæ, qui in Jerosolymis Episcopatum tenebat, crucifigitur, cui succedit JUSTUS. Ignatius quoque Antiochenæ Ecclesiæ episcopus Romam perductus bestiis traditur. Post quem tertius constituitur episcopus HERO.

Plinius secundus, quum quandam provinciam regeret, & in magistratu suo plurimos Christianorum interfeciisset, multitudine eorum perterritus quæsivit de Trajano quid facto opus esset, nuncians ei, præter obstinationem non sacrificandi, & antelucanos cœtus ad canendum cuidam Christo ut Deo, nihil apud eos reperiri. præterea ad confœderandam disciplinam vetari ab his homicidia, furta, adulteria, latrocinia, & his similia. Ad quæ commotus Trajanus rescripsit, hoc genus quidem inquirendos non esse, oblatos vero puniri oportere. Tertullianus refert in Apologetico.

Quintus Romanæ Ecclesiæ episcopatum tenet ALEXANDER ann. x.

XI.	CIX.	
L. CCXXII. XII.	CX.	Plinius secundus Novocomensis Orator & Historicus insignis habetur, cujus plurima ingenii monumenta extant. [*Periit, dum invisit Vesuvium.*]
XIII.	CXI.	Tres Galatiæ civitates terræ motu dirutæ.
XIV.	CXII.	Pantheum Romæ fulmine concrematum. Post Justum, Ecclesiæ Jerosolymitanæ episcopatum quartum suscepit ZACCHÆUS. Post quem quintus TOBIAS. Cui succedit sextus BENJAMIN: ac deinde septimus JOHANNES. Octavus MATTHIAS. in cujus locum nonus constituitur PHILIPPUS.
XV.	CXIII.	Trajanus Armeniam, Assyriam, Mesopotamiam fecit provincias.
..CCXXIII XVI.	CXIV.	Terræmotus in Antiochia pene totam subruit civitatem.
MCXXX. XVII.	CXV.	Judæi, qui in Libya erant, adversum cohabitatores suos alienigenas dimicant. Similiter im Ægypto & Alexandria. Apud Cyrenem quoque & in Thebaide magna seditione contendunt. Verum gentilium pars superat in Alexandria.

ROM.	DOM.	
XVIII.	CXVI.	
XIX.	CXVII.	

Judæis Meſopotamiæ rebellantibus, præcepit imperator Trajanus Lyſiæ Quieto, ut eos provincia exterminaret. Adverſum quos Quietus aciem inſtruens infinita milia eorum interfecit: & ab hoc procurator Judææ ab imperatore decernitur.
Salaminam Cypri, interfectis in ea gentilibus, ſubvertere Judæi.
Trajanus morbo in Selinunte periit, ſive, ut alibi ſcriptum reperimus, apud Seleuciam Iſauriæ, profluvio ventris extinctus eſt anno ætatis LXIII, menſe nono, die quarto. Oſſa ejus in urnam auream conlata, & in foro ſub columna poſita. Soluſque omnium intra Urbem in foro ſepultus.

HADRIANUS.		Romanorum duodecimus regnavit HADRIANUS ann. XXI.
OL. CCXXIV. I.	CXVIII.	Hadrianus Italicæ in Hiſpania natus conſobrinæ Trajani filius fuit.

Hadrianus Alexandriam à Romanis ſubverſam publicis inſtauravit impenſis.
Hadrianus Trajani invidens gloriæ de Aſſyria, Meſopotamia, & Armenia, quas ille Provincias fecerat, revocavit exercitum.

II.	CXIX.	Hadrianus Judæos capit ſecundo contra Romanos rebellantes.

Senatus Trajanum in Deos refert.
Hadrianus eruditiſſimus in utraque lingua: ſed in puerorum amore parum continens fuit.
Hadrianus reliqua tributorum Urbis relaxavit, chartis publice incenſis. Plurimos etiam ipſis tributis liberos præſtitit.

III.	CXX.	

Plutarchus Chæroneus, & Sextus, & Agathobulus, & Oenomaus Philoſophus inſignes habentur.
Romanæ Eccleſiæ ſextus Epiſcopatum tenet XYSTUS ann. X.
Bellum contra Sauromatas geſtum.

IV.	CXXI.	

Terræmotu facto Nicomedia ruit: & vicinæ urbes plurimæ everſæ ſunt. Ad quarum inſtaurationem Hadrianus de publico eſt largitus impenſas.

OL. CCXXV. V.	CXXII.	Euphrates Stoicus Philoſophus moritur.

Hadrianus in Lybiam, quæ à Judæis vaſtata fuerat, Colonias deducit.

VI.	CXXIII.	

Hadrianus Athenienſibus leges petentibus ex Draconis & Solonis reliquorumque libris jura compoſuit.

VII.	CXXIV.	

Cephiſus fluvius Eleuſinam inundavit: quem Hadrianus ponte conjungens, Athenis hiemem exegit.

MMCXL. VIII.	CXXV.	

Jeroſolymis decimus poſt Philippum conſtituitur Epiſcopus SENECA. Poſt quem undecimus JUSTUS: cui ſuccedit duodecimus LEVI. Poſt quem tertiuſdecimus EPHRES. Quartuſdecimus JOSES. Quintuſdecimus JUDAS. Hi omnes, uſque ad everſionem, quam ab Hadriano perpeſſa eſt Jeruſalem, ex circumciſione Epiſcopi præfuerunt.

ROM.	DOM.	CONSULUM.
OL.CCXXVI. IX.	CXXVI.	Hadrianus ſacris Eleuſinæ initiatus multa Athenienſibus dona largitur.
X.	CXXVII.	

Quadratus diſcipulus Apoſtolorum & Ariſtides Athenienſis noſter Philoſophus libros pro Chriſtiana religione Hadriano dedere compoſitos. & Serenus Grannius legatus vir apprime nobilis literas ad Imperatorem miſit, iniquum eſſe dicens clamoribus vulgi innocentium hominum ſanguinem concedi, & ſine ullo crimine, nominis tantum & ſectæ reos fieri. Quibus commotus Hadrianus Minutio Fundano Proconſuli Aſiæ ſcribit, non ſine objectu criminum Chriſtianos condemnandos. cujus epiſtolæ uſque ad noſtram memoriam durat exemplum.

Imperator Hadrianus *Pater Patriæ* appellatur, & uxor ejus *Auguſta*.

XI.	CXXVIII.	
XII.	CXXIX.	Romanæ Eccleſiæ epiſcopatum ſuſcepit ſeptimus TELESPHORUS ann. XI.
		Antiochiæ conſtituitur quartus Epiſcopus CORNELIVS.
OL.CCXXVII XIII.	CXXX.	Nicopolis & Cæſarea terræmotu conciderunt.

Antinous puer regius eximiæ pulchritudinis in Ægypto moritur : quem Hadrianus vehementer deperiens (nam in delitiis habuerat) in Deos refert: ex cujus nomine etiam urbs appellata eſt.

XIV.	CXXXI.	Alexandrinæ Eccleſiæ ſextus Epiſcopus præfuit HYMENÆVS an. XIII.

Templum Romæ & Veneris in Urbe factum.

XV.	CXXXII.	Salvius Julianus perpetuum compoſuit Edictum.

Hadrianus Athenis hiemem exigens Eleuſinam inviſit.

XVI.	CXXXIII.	

Hadrianus cum inſignes plurimas ædes Athenis feciſſet, Agonem edidit, Bibliothecamque miri operis exſtruxit.

Judæi in arma verſi Palæſtinam depopulati ſunt, tenente Provinciam Tenio Rufo, cui ad opprimendos rebelles Hadrianus miſit exercitum.

Phavorinus & Polemo Rhetor illuſtres habentur.

OL. CCXXVIII XVII.	CXXXIV.	Baſilides Hæreſiarches in Alexandria commoratur : à quo GNOTSICI.

COCHEBAS dux Iudaicæ factionis nolentes ſibi Chriſtianos adverſum Romanum militem ferre ſubſidium omnimodis cruciatibus necat.

MMCL. XVIII.	CXXXV.	

Bellum Iudaicum, quod in Palæſtina gerebatur, finem accipit, rebus Judæorum penitus oppreſſis : ex quo tempore etiam introeundi eis Jeroſolymam licentia ablata, primum Dei nutu, ſicut Prophetæ vaticinati ſunt, deinde Romanis interdictionibus.

XIX.	CXXXVI.	

Jeroſolymæ primus ex gentibus conſtituitur MARCUS, ceſſantibus his, qui fuerant ex Iudæis.

XX.	CXXXVII.	

ROM. | DOM. CONSULUM.

ÆLIA ab Ælio Hadriano condita: & in fronte ejus portæ, qua Bethleheem egredimur, Sus ſcalptus in marmore prominens, ſignificans Romanæ poteſtati ſubjacere Judæos. Judæorumque nonnulli à Tito Ælio filio Veſpaſiani extructam arbitrantur.

OL. CCXXIX. XXI. | CXXXVIII. Hadrianus morbo intercutis aquæ apud Bajas moritur major LX annis.

ANTONINVS PIVS. Romanorum tertiuſdecimus regnavit Titus ANTONINVS cognomento PIVS cum liberis ſuis AVRELIO & LVCIO ann. XXII, menſ. III.

I. CXXXIX.

II. CXL. RomanæEccleſiæ epiſcopatum octavus ſuſcepit HYGINVS an. VIII.

Antoninus Pater Patriæ appellatur.

III. | CXLI.

Sub Hygino Romanæ Urbis Epiſcopo Valentinus Hereſiarches & Cerdo magiſter Marcionis Romam venerunt.

OL. CCXXX. IV. CXLII. Juſtinus Philoſophus librum pro noſtra religione conſcriptum Antonino reddidit.

V. CXLIII. Romæ nonus Epiſcopus ordinatur PIVS ann. XV.

Antiochiæ quintus conſtituitur Epiſcopus HEROS ann. XXIV.

VI. | CXLIV. Alexandriæ ſeptimus epiſcopatum ſuſcepit MARCVS ann. X.

Valentinus Hæreticus agnoſcitur: & permanet uſque ad Anicetum.

MMCLX. VII. CXLV. Meſomedes Cretenſis citharicorum carminum Muſicus Poëta agnoſcitur,

OL. CCXXXI. VIII. CXLVI. Taurus Berytius Platonicæ ſectæ Philoſophus clarus habetur.

IX. CXLVII.

Arrianus Philoſophus Nicomedienſis agnoſcitur, & Maximus Tyrius.
Apollonius Stoicus natione Chalcidicus & Baſilides Scythopolitanus Philoſophi illuſtres habentur: qui Veriſſimi quoque Cæſaris præceptores fuerunt.

X. CXLVIII.

XI. CXLIX.

OL. CCXXXII. XII. CL. Alexandrinæ Eccleſiæ octavus Epiſcopus præfuit CELADION ann. XIV.

XIII. CLI. Creſcens Cynicus agnoſcitur: qui Juſtino noſtri dogmatis Philoſopho, quia ſe guloſum, & prævaricatorem Philoſophiæ coarguebat, perſecutionem ſuſcitavit, in qua ille glorioſe pro Chriſto ſanguinem fudit.

XIV. CLII.

XV. CLIII.

OL. CCXXXIII. XVI. CLIV. Romanæ Eccleſiæ Epiſcopatum tenet ANICETVS ann. XI: Sub quo Polycarpus Romam veniens multos ab hæretico errore correxit.

MMCLXX. XVII. CLV.

XVIII. CLVI.

XIX. CLVII.

ROM. | DOM. CONSULUM.

Jeroſolymæ Epiſcopatum poſt Marcum ſeptimuſdecimus ſuſcepit CASSIANVS. Poſt quem octavuſdecimus PVBLIVS. Cui ſuccedit nonuſdecimus MAXIMVS. Viceſimus JVLIANVS. Viceſimus primus GAJANVS. Viceſimus ſecundus SYMMACHVS. Viceſimus tertius GAJVS. Viceſimus quartus JVLIANVS. Viceſimus quintus CAPITO.

OL.CCXXXIV. XX. | CLVIII.

XXI. | CLIX.

XXII. | CLX.

XXIII. | CLXI. Antoninus Pius apud Lorium villam ſuam duodecimo ab urbe miliario moritur anno ætatis ſuæ LXXVII.

MAR-C V SAVRE-ANTO-NINVS. | LVCIVS LIVS COMMODVS. Romanorum quartuſdecimus regnavit MARCVS ANTONINVS, qui & VERVS, & LVCIVS AVRELIVS COMMODVS ann. XIX. menſe uno. Hi primum æquo jure imperium adminiſtraverunt: quum uſque ad hoc tempus ſinguli Auguſti fuerint.

OL. CCXXXV. I. | CLXII. Lucio Cæſars Athenis ſacrificanti ignis de cælo ab oriente in occidentem ferri viſus.

II. | CLXIII. Vologeſius Rex Parthorum vicinas ſibi Romanas Provincias depopulatus eſt.

III. | CLXIV.

Fronte Orator inſignis habetur, qui Marcum Antoninum Verum Latinis literis erudivit.

MMCLXXX. IV. | CLXV. Seleucia Aſſyriæ urbs cum trecentis milibus hominum à Romanis capta.

OL.CCXXXVI. V. | CLXVI. Lucius Cæſar de Parthis cum fratre triumphavit.

VI. | CLXVII. Apud Piſas Peregrinus Philoſophus rogo, quem ex lignis compoſuerat, incenſo, ſemetipſum ſuperinjecit.

Alexandrinæ Eccleſiæ nonus Epiſcopus præfuit AGRIPPINVS ann. XII.

VII. | CLXVIII.

Perſecutione orta in Aſia, Polycarpus & Pionius fecere martyrium: quorum ſcriptæ quoque paſſiones feruntur.

QUARTA PERSECUTIO.

Plurimi in Gallia glorioſe ob nomen interfecti: quorum uſque in præſentem diem condita libris certamina perſeverant.

VIII. | CLXIX. Lues multas provincias occupavit, Roma ex parte vexata.

Romani contra Germanos, Marcomannos, Quados, Sarmatas, Dacos dimicant.
Romanæ Eccleſiæ Epiſcopatum ſuſcepit undecimus SOTER ann. VII.
Antiochiæ ſextus Epiſcopus ordinatur THEOPHILVS: cujus plurima ingenii opera extant.

OL.CCXXXVII IX. | CLXX.

Lucius Imperator anno Regni nono, ſive, ut quidam putant, undecimo, inter Concordiam, & Altinum apoplexi extinctus eſt ſedens cum fratre in vehiculo.

X. | CLXXI. Antonino Imperatori Melito Aſianus Sardienſis Epiſcopus Apologeticum pro Chriſtianis tradidit.

XI. | CLXXII. Apollinaris Aſianus Hieropolitanus Epiſcopus inſignis habetur.

ROM.	DOM.	CONSULUM.

Dionyſius Epiſcopus Corinthiorum clarus habetur, & Pinytus Cretenſis vir eloquentiſſimus.

Pſeudoprophetia, quæ CATAPHRYGAS nominatur, accepit exordium auctore Montano, & Priſcilla, Maximillaque inſanis vatibus.

XII. CLXXIII. Tatianus hæreticus agnoſcitur: à quo ENCRATITÆ.

Bardeſanes alterius hæreſeos princeps notus efficitur.

Oppianus Cilix Poëta cognoſcitur, qui Halieutica miro ſplendore conſcripſit.

Tanta per totam urbem peſtilentia fuit, ut pene uſque ad internecionem Romanus exercitus deletus ſit.

OL. CCXXXVIII. XIII. CLXXIV.

Imperator Antoninus multis adverſum ſe naſcentibus bellis ſæpe ipſe intererat, ſæpe duces nobiliſſimos deſtinabat, in quibus ſemel Pertinaci, & exercitui, qui cum eo in Quadorum regione pugnabat, ſiti oppreſſo, pluvia divinitus miſſa eſt: quum è contrario Germanos & Sarmatas fulmina perſequerentur, & plurimos eorum interficerent. Extant literæ M. Aurelii graviſſimi Imperatoris, quibus illam Germanicam ſitim Chriſtianorum forte militum precationibus impetrato imbri diſcuſſam conteſtatur.

MMCXC. XIV. CLXXV.

XV. CLXXVI.

XVI. CLXXVII. Atticus Platonicæ ſectæ Philoſophus agnoſcitur.
Romanæ Eccleſiæ duodecimus Epiſcopatum ſuſcepit ELEVTHERUS ann. XV.

OL. CCXXXIX. XVII. CLXXVIII. Antiochiæ ſeptimus Epiſcopus conſtituitur MAXIMINUS.

ANTONINUS COMMODUM FILIUM SUUM CONSORTEM REGNI FACIT.

XVIII. CLXXIX. Antoninus cum filio de hoſtibus triumphavit, quos per triennium apud Carnuntum habens ſtativa caſtra, vexaverat.

Imperatores multis multa largiti ſunt: & pecuniam, quæ fiſco debebatur, provinciis concedentes tabulas debitorum in medio Romanæ urbis foro incendi fecerunt: ac quid bonitati deeſſet, duras quaſque leges novis conſtitutionibus temperarunt.

XIX. CLXXX.

Antoninus poſt victoriam adeo in editione munerum magnificus fuit, ut centum ſimul leones exhibuerit.

Commodus à Senatu Auguſtus appellatus.

Smyrna urbs Aſiæ terræ motu ruit: ad cujus inſtaurationem decem annis tributorum immunitas data eſt.

Antoninus in Pannonia morbo periit.

Alexandrinæ Eccleſiæ decimus epiſcopatum ſortitur JULIANUS ann. X.

COMMODUS. Romanorum quintusdecimus regnavit COMMODUS ann. XII.

I. CLXXXI. Commodus de Germanis triumphavit.

OL. CCXL. II. CLXXXII. Templum Serapidis Alexandriæ incenſum.

III. CLXXXIII. Irenæus Epiſcopus Lugdunenſis inſignis habetur.

IV. CLXXXIV. Thermæ Commodianæ Romæ factæ.

MMCC. V. CLXXXV. Commodus Septembrem menſem nomine ſuo appellavit.

ROM.	DOM.	CONSULUM.
OL. CCXLI. VI.	CLXXXVI.	

Jeroſolymis viceſimus ſextus ordinatur Epiſcopus MAXIMUS. Poſt quem viceſimus ſeptimus ANTONINUS. Viceſimus octavus VALENS. Viceſimus nonus DOLICHIANUS. Triceſimus NARCISSUS. Triceſimus primus DIUS. Triceſimus ſecundus GERMANIO. Triceſimus tertius GORDIUS. Triceſimus quartus rurſum NARCISSUS. Tantis apud Jeroſolymam conſtitutis Epiſcopis, non potuimus diſcernere tempora ſingulorum, eo quod in præſentem diem Epiſcopatus eorum anni minime ſervarentur.

VII.	CLXXXVII.	
VIII.	CLXXXVIII.	
IX.	CLXXXIX.	In Capitolio fulmen ruit, & magna inflammatione facta, Bibliothecæ & vicinæ quoque ædes concrematæ.
OL. CCXLII. X.	CXC.	Alexandriæ undecimus conſtituitur Epiſcopus DEMETRIVS ann. XLIII.

Commodus imperator Coloſſi capite ſublato, ſuæ imaginis caput ei juſſit imponi. SERAPIO octavus Antiochiæ Epiſcopus ordinatur.

XI.	CXCI.	Commodus multos nobilium interfecit, & ſpectacula Populo Romano præbuit inſignia.
XII.	CXCII.	Incendio Romæ facto, Palatium & ædes Veſtæ, plurimaque Vrbis pars ſolo coæquatur.
XIII.	CXCIII.	Commodus ſtrangulatur in domo Veſtiliani.
PERTINAX.		Romanorum ſextusdecimus regnavit HELVIVS PERTINAX menſ. VI.

PERTINAX ſeptuagenario major, quum Præfecturam Urbis ageret, ex Senatuſconſulto imperare juſſus eſt.

Romæ Epiſcopatum ſuſcepit tertius decimus VICTOR ann. X. cujus mediocria de religione extant volumina.

Pertinax obſecrante Senatu, ut uxorem ſuam Auguſtam, & filium ſuum Cæſarem appellaret; contradixit, ſufficere teſtatus, quod ipſe regnaret invictus.

Pertinax occiditur in Palatio Juliani juriſperiti ſcelere, quem poſtea Severus apud Mulvium pontem interfecit.

SEVERVS.		Romanorum decimus ſeptimus regnavit SEVERVS ann. XVIII.
OL. CCXLIII. I.	CXCIV.	

Severus provincia Tripolitana, oppido Lepti ſolus ex Africa, uſque in præſentem diem, Romanus imperator fuit: & in honorem Pertinacis, quem Julianus occiderat, Pertinacem ſe cognominari juſſit.

MMCCX. II.	CXCV.	

Clemens Alexandrinæ Eccleſiæ presbyter, & Pantænus Stoicus Philoſophus in diſputatione dogmatis noſtri diſertiſſimi habentur.

III.	CXCVI.	

Narciſſus Jeroſolymarum Epiſcopus & Theophilus Cæſarienſis, Polycrates quoque, & Bacchylus Aſianæ provinciæ Epiſcopi inſignes habentur.

IV.	CXCVII.	

ROM. | *DOM.* CONSULUM.

Quæſtione orta in Aſia inter Epiſcopos, an ſecundum legem Moyſi quartadecima die menſis Paſcha obſervandum eſſet, Victor Romanæ Vrbis Epiſcopus, & Narciſſus Jeroſolymarum, Polycrates quoque, & Irenæus, & Bacchylus plurimique Eccleſiarum paſtores, quod eis probabile viſum fuerat, literis ediderunt: quarum memoria ad nos uſque perdurat.

OL. CCXLIV. V. | CXCVIII. Judaicum & Samariticum bellum motum.

VI. | CXCIX.

VII. | CC.

Severus Parthos, & Adiabenos ſuperavit, Arabaſque interiores ita cecidit, ut regiones eorum Romanam provinciam fecerit. Ob quæ Parthicus & Arabicus, & Adiabenicus cognominatus eſt.

VIII. | CCI. Severo imperante, Thermæ Severianæ apud Antiochiam & Romæ factæ, & Septizonium extructum.

OL. CCXLV. IX. | CCII. Romanæ Eccleſiæ quartusdecimus epiſcopatum ſuſcepit ZEPHYRINVS.

X. | CCIII. Perſecutione inter Chriſtianos facta Leonides Origenis pater gloriosa martyrii morte transfertur.

QUINTA PERSECUTIO.

XI. | CCIV.

MMCCXX. XII. | CCV. Alexander ob confeſſionem Dominici nominis inſignis habetur.

Clemens multa & varia conſcripſit.
Muſanus noſtræ Philoſophiæ ſcriptor agnoſcitur.

IN HOC ANNO JOBELEVM A MAJORIBVS INVENIMVS OBSERVATVM, ID EST DVODECIMO ANNO SEVERI, ET CCLII ANTIOCHENÆ VRBIS.

OL. CCXLVI. XIII. | CCVI.

XIV. | CCVII.

Clodio Albino, qui ſe in Gallia Cæſarem fecerat, interfecto apud Lugdunum, Severus in Britannos bellum transfert, ubi, ut receptas Provincias ab incurſione barbarica faceret ſecuriores, vallum per CXXXII paſſuum milia à mari ad mare duxit.

XV. | CCVIII. Tertullianus Afer Centurionis Proconſularis filius omnium eccleſiarum ſermone celebratur.

XVI. | CCIX. Origenes Alexandriæ ſtudiis eruditur.

OL. CCXLVII XVII. | CCX.

XVIII. | CCXI. Severus moritur Eburaci in Britannia.

CARACALLA | Romanorum decimus octavus regnavit ANTONINVS cognomento CARACALLA Severi filius ann. VI.

I. | CCXII. Antiochiæ nonus Epiſcopus conſtituitur ASCLEPIADES.

II. | CCXIII. ALEXANDER triceſimus quintus Jeroſolymarum Epiſcopus ordinatur adhuc vivente Narciſſo, & cum eo pariter Eccleſiam regit.

OL. CCXLVIII III. | CCXIV.

Antoninus CARACALLA cognominatus propter genus veſtis, quod Romæ erogaverat: & è contrario Caracallæ ex hujus nomine Antoninianæ dictæ.

ROM.

ROM.	DOM.	CONSULUM.
MMCCXXX. IV.	CCXV.	
V.	CCXVI.	Antoninus Romæ Thermas ſui nominis ædificavit.
VI.	CCXVII.	

Antoninus tam impatiens libidinis fuit, ut novercam ſuam Juliam uxorem duxerit.
Antoninus interficitur inter Edeſſam & Carras anno ætatis XLIII.

MACRINVS.		Romanorum decimus nonus regnavit MACRINVS anno uno.
OL. CCXLIX. I.	CCXVIII.	Macrinus Præfecturam prætorio gerens Imperator factus.

Antiochiæ Epiſcopus decimus conſtituitur PHILETVS.
Circenſibus Vulcanaliorum Romæ Amphitheatrum incenſum.
Abgarus vir ſanctus regnavit Edeſſæ, ut vult Africanus.
Macrinus occiditur in Archelaide.

AVRELIVS ANTONINVS ELIOGABALVS.		Romanorum viceſimus regnavit MARCVS AVRELIVS ANTONINVS ann. IV.
I.	CCXIX.	

Marcus Aurelius Antoninus Antonini Caracallæ, ut putabatur, filius, & ſacerdos ELIOGABALI templi adeo impudice in imperio ſuo vixit, ut nullum genus obſcœnitatis omiſerit.

II.	CCXX.	Romanæ Eccleſiæ epiſcopatum ſuſcepit quintusdecimus CALLISTVS ann. V.
III.	CCXXI.	Eliogabalum Templum Romæ ædificatum.
OL. CCL. IV.	CCXXII.	

In Palæſtina Nicopolis, quæ prius Emmaus vocabatur, urbs condita eſt, legationis induſtriam pro ea ſuſcipiente Julio Africano ſcriptore temporum.
Antoninus Romæ occiditur tumultu militari cum matre Symiaſera.

ALEXANDER MAMÆÆ.		Romanorum viceſimus primus regnavit ALEXANDER MAMÆÆ filius ann. XIII.
I.	CCXXIII.	Alexander Xerxem Regem Perſarum glorioſiſſime vicit, & diſciplinæ militaris tam ſeverus corrector fuit, ut quaſdam tumultuantes legiones integras exauctoraverit.
II.	CCXXIV.	
MMCCXL. III.	CCXXV.	Romanæ Eccleſiæ ſextusdecimus ordinatur Epiſcopus VRBANVS ann. IX.
OL. CCLI. IV.	CCXXVI.	Ulpianus Juriſconſultus aſſeſſor Alexandri inſignisſimus habetur.
V.	CCXXVII.	Thermæ Alexandrinæ Romæ ædificatæ.
VI.	CCXXVIII.	Geminianus Presbyter Antiochenus, & Hippolytus, & Beryllus epiſcopus Arabiæ Boſtrenus clari ſcriptores habentur.
VII.	CCXXIX.	Antiochiæ undecimus ordinatur epiſcopus ZEBENNVS.
OL. CCLII. VIII.	CCXXX.	Origenes Alexandriæ clarus habetur.

ROM.	DOM.	CONSULUM.
IX.	CCXXXI.	Alexandrinæ Ecclesiæ duodecimus Episcopus ordinatur HERACLAS ann. XVI.
X.	CCXXXII.	Alexander in matrem Mamæam unicè pius fuit, & ob id omnibus amabilis.
XI.	CCXXXIII.	Origenes de Alexandria ad Cæsaream Palæstinæ transit.
CL. CCLIII. XII.	CCXXXIV.	Romanæ Ecclesiæ decimusseptimus Episcopatum susscipit PONTIANVS ann. V.
MMCCL. XIII.	CCXXXV.	Alexander occiditur Mogontiaci tumultu militari.
MAXIMINVS.		Romanorum vicesimus secundus regnavit MAXIMINVS ann. III.
I.	CCXXXVI.	Maximinus primus ex corpore militari sine Senatus auctoritate ab exercitu impetator electus est.
II.	CCXXXVII.	Maximinus adversum Ecclesiarum sacerdotes persecutionem facit.

SEXTA PERSECUTIO.

OL. CCLIV. III.	CCXXXVIII.	Maximinus Aquileiæ à Pupieno occiditur.
GORDIANVS.		Romanorum vicesimus tertius GORDIANVS ann. VI.
I.	CCXXXIX.	Romæ octavus decimus ordinatur Episcopus ANTEROS mense uno. Post quem decimus nonus FABIANVS ann. XIII.
II.	CCXL.	Gordiano Romam ingresso Pupienus & Albinus, qui imperium arripuerunt, in Palatio occisi.
III.	CCXLI.	
OL. CCLV. IV.	CCXLII.	
V.	CCXLIII.	
VI.	CCXLIV.	

Gordianus admodum adolescens, Parthorum natione superata, quum victor reverteretur in patriam, fraude Philippi præfecti prætorio haud longe à Romano solo interfectus est. Gordiano milites tumulum ædificant, qui Euphrati imminet, ossibus ejus Romam revectis.

PHILIPPVS.		Romanorum vicesimus quartus PHILIPPVS ann. VII.
MMCCLX. I.	CCXLVI.	

Philippus Philippum filium suum consortem regni fecit: primusque omnium ex Romanis imperatoribus Christianus fuit.

OL. CCLVI. II.	CCXLVI.	

Regnantibus Philippis millesimus annus Romanæ Urbis expletus est: ob quam solennitatem innumerabiles bestiæ in Circo magno interfectæ: ludique in campo Martio theatrales tribus diebus & tribus noctibus populo pervigilante celebrati.
Theatrum Pompei incensum, & Hecatostylon.

III.	CCXLVII.	Atlas mons Natali Romanæ Urbis cucurrit: & Agon mille annorum actus.
IV.	CCXLVIII.	Philippus urbem nominis sui in Thracia construxit.
V.	CCXLIX.	Alexandrinam Ecclesiam tertius decimus Episcopus tenuit DIONYSIVS ann. XVII.
OL. CCLVII. VI.	CCL.	

ROM.	DOM.	CONSULUM.
VII.	CCLI.	Philippus ſenior Veronæ, Romæ junior occiditur.
DECIVS.		Romanorum viceſimus quintus regnavit DECIVS anno uno menſ. III.
I.	CCLII.	Decius è Pannonia inferiore Budaliæ natus fuit.

Decius quum Philippum Patrem & filium interfeciſſet, ob odium eorum in Chriſtianos perſecutionem movet, qua Laurentius Diaconus Romæ martyrium dixit.

SEPTIMA PERSECUTIO.

Antonius monachus in Ægypto naſcitur.
Romæ Amphitheatrum incenſum.
Alexandro Jeroſolymarum Epiſcopo apud Cæſaream Palæſtinæ ob martyrium interfecto, & Antiochiæ Babyla, MAZABANVS & FABIVS Epiſcopi conſtituuntur.
Decius cum filio in Abritto occiditur.

GALLVS ET VOLVSIANVS.		Romanorum viceſimus ſextus regnavit GALLVS & VOLVSIANVS Galli filius ann. II. menſ. IV.

Romanæ Eccleſiæ epiſcopatum poſt Fabiani glorioſam mortem viceſimus ſuſcipit CORNELIVS ann. II. qui & ipſe martyrio coronatus eſt. Extant ad eum Cypriani octo Epiſtolæ.

I.	CCLIII.

Peſtilens morbus multas totius orbis provincias occupavit, maximeque Alexandriam & Ægyptum, ut ſcribit Dionyſius, & Cypriani de Mortalitate teſtis eſt liber.
Novatus Presbyter Cypriani Romam veniens Novatianum & cæteros Confeſſores ſibi ſociat, eo quod Cornelius pœnitentes Apoſtatas recepiſſet.
Antiochiæ quartusdecimus conſtituitur epiſcopus DEMETRIANVS.

JOBELEUS JUXTA MAJORES NOSTROS.

OL.CCLVIII	II.	CCLIV.

Romanæ Eccleſiæ epiſcopatum tenet viceſimus primus LVCIVS menſes VIII. Poſt quem viceſimus ſecundus STEPHANVS annos II. Extant ad utrumque Cypriani Epiſtolæ.
Gallus & Voluſianus, quum adverſum Æmilianum, qui in Mœſia res novas moliebatur, ex Urbe profecti eſſent, in foro Flaminii, ſive, ut alii putant, Interamnæ interfecti ſunt. Æmilianus tertio menſe invaſæ tyrannidis extinctus eſt.

VALERIANVS ET GALLIENVS.		Romanorum viceſimus ſeptimus regnavit VALERIANVS & GALLIENVS ann. XV.
MMCCLXX.	I.	CCLV.

Valerianus in Rhetia ab exercitu Auguſtus, Gallienus Romæ à Senatu Cæſar appellatus.

	II.	CCLVI.
	III.	CCLVII.

Romanæ Eccleſiæ Epiſcopatum tenet viceſimus tertius XYSTVS ann. VIII.

Cyprianus primum Rhetor, deinde Presbyter, ad extremum Carthaginienſis Epiſcopus martyrio coronatur.

ROM. DOM. CONSULUM.

OCTAVA PERSECUTIO.

Ol. CCLIX.	IV.	CCLVIII.	

Valerianus in Christianos persecutione commota statim à Sapore Persarum Rege capitur, ibique servitute miserabili consenescit.

V.	CCLIX.	Sapor Rex Persarum Syriam, Ciliciam, Cappadociam depopulatur.
VI.	CCLX.	Valeriano in Persas ducto, Gallienus nostris pacem reddidit.
VII.	CCLXI.	Antiochiæ quintusdecimus constituitur Episcopus PAVLVS SAMOSATENVS.

Gallieno in omnem lasciviam dissoluto, Germani Ravennam usque venerunt.

Ol. CCLX.	VIII.	CCLXII.	Alamanni vastatis Galliis in Italiam transiere Græcia, Macedonia, Pontus, Asiæ depopulatæ per Gothos.
	IX.	CCLXIII.	Quadi & Sarmatæ Pannonias occupaverunt.
	X.	CCLXIV.	Germanis Hispanias obtinentibus Tarracon expugnata est. Parthi Mesopotamiam tenentes Syriam incursaverunt.
MMCCLXXX	XI.	CCLXV.	Alexandrinæ Ecclesiæ quartusdecimus Episcopus ordinatur MAXIMVS ann. XVIII.
Ol. CCLXI.	XII.	CCLXVI.	Romanæ Ecclesiæ vicesimus quartus Episcopus constituitur DIONYSIUS ann. XII.

Odenathus Decurio Palmyrenus collecta agrestium manu ita Persas cecidit, ut ad Ctesiphontem castra poneret.

XIII.	CCLXVII.	Jerosolymarum episcopatum tenet HYMENÆVS.

Paulus Samosatenus à cunctorum prædicatione desciscens Artemonis hæresim suscitavit. In cujus locum Antiochenæ Ecclesiæ sextusdecimus ordinatur Episcopus DOMNVS.

	XIV.	CCLXVIII.	Galliæ per Postumum & Victorinum & Tetricum receptæ.
	XV.	CCLXIX.	Gallienus Mediolani occiditur.
CLAUDIUS.			Romanorum vicesimus octavus regnavit CLAUDIUS ann. uno mens. IX.
Ol. CCLXII.	I.	CCLXX.	Alexandriæ Bruchium, quod per multos annos fuerat obsessum, tandem destruitur.
	II.	CCLXXI.	

Claudius Gothos, Illyricum, & Macedoniam vastantes superat. Ob quæ in curia clypeus ei aureus, & in Capitolio statua aurea collocata est.

Claudius Sirmii moritur.

QUINTILIUS Claudii frater à Senatu Augustus appellatus decimoseptimo imperii die Aquilejæ occiditur.

AURELIANUS.		Romanorum vicesimus nonus AURELIANUS ann. V. mens. VI.
I.	CCLXXII.	Antiochenæ Ecclesiæ decimus septimus ordinatur Episcopus TIMÆVS.

Aurelianus, Tetrico apud Catalaunos prodente exercitum suum, Gallias recepit.

II.	CCLXXIII.

ROM.

ROM. | DOM. CONSULUM.

Zenobia apud Timas haud longe ab Antiochia vincitur: quæ occiso Odenatho marito Orientis tenebat imperium: in qua pugna strenuissime adversum eam dimicavit Pompejanus dux cognomento Francus, cujus familia hodieque apud Antiochiam perseverat. ex cujus Euagrius Presbyter carissimus nobis stirpe descendit.
Eusebius Laodicenus insignis habetur.

OL.CCLXIII III. |CCLXXIV.

Aurelianum Romæ triumphantem TETRICVS & ZENOBIA præcesserunt. E quibus Tetricus Corrector postea Lucaniæ fuit: & Zenobia in Urbe summo honore consenuit: à quo hodieque Romæ Zenobia nuncupatur familia.

MMCCXC. IV. |CCLXXV.

Aurelianus Templum Soli ædificat, & Romam firmioribus muris vallat.
Primus Agon Solis ab Aureliano institutus.

NONA PERSECUTIO.

V. |CCLXXVI.

Aurelianus quum adversum nos persecutionem movisset, fulmen juxta eum comitesque ejus ruit: ac non multo post inter Constantinopolim, & Heracliam in Cænophrurio viæ veteris occiditur.
Romanorum tricesimus regnavit TACITVS mens. VI. quo apud Pontum occiso, obtinuit FLORIANVS imperium diebus LXXXIX. Hoc quoque apud Tarsum interfecto.

PROBVS. Romanorum tricesimus primus regnavit PROBVS an. VI, mens. III.

I. CCLXXVII. Romanæ Ecclesiæ Episcopatum vicesimus quintus suscipit FELIX. ann. V.

OL.CCLXIV. II. CCLXXVIII. Probus Gallias à Barbaris occupatas ingenti virtute restituit.

Secundo anno PROBI, juxta Antiochenos CCCXXV anno, juxta Tyrios CCCCII, juxta Laodicenos CCCXXIV, juxta Edessenos DLXXXVIII, juxta Ascalonitas CCCLXXX, insana Manichæorum hæresis in commune humani generis malum exorta.

III. CCLXXIX. Anatolius Laodicenus Episcopus Philosophorum disciplinis eruditus plurimo sermone celebratur.

IV. CCLXXX.

Probus Gallos & Pannonios vineas habere permisit, Almamque & Aureum montem militari manu consitos Provincialibus colendos dedit.
Antiochiæ decimus octavus constituitur Episcopus CYRILLVS.
Saturninus magister exercitus novam civitatem Antiochiæ exorsus est condere: qui postea imperium molitus invadere Apamiæ occiditur.

V. |CCLXXXI.

Romanæ Ecclesiæ episcopatum suscepit vicesimus sextus EVTYCHIANVS mens. VIII. Post quem vicesimus septimus GAJANVS ann. XV.

OL. CCLXV. VI. |CCLXXXII.

Probus tumultu militari apud Sirmium in turre, quæ dicitur Ferrata, occiditur.
Alexandrinæ Ecclesiæ quintusdecimus Episcopus præfuit THEONAS ann. XIX.

ROM.	DOM.	CONSULUM.
CARVS CARINVS. NVMERIANVS.		Romanorum triceſimus ſecundus regnavit CARVS cum filiis CARINO & NVMERIANO ann. duobus.
I.	CCLXXXIII.	

CARVS Narbonenſis, quum omni Parthorum regione vaſtata Conchen & Cteſiphontem nobiliſſimas hoſtium urbes cepiſſet, ſuper Tigridem caſtra ponens fulmine ictus interiit.

II.	CCLXXXIV.	

NVMERIANVS, quum ob oculorum dolorem lecticula veheretur, inſidiis Apri ſoceri ſui occiſus eſt, vix fœtore cadaveris poſt aliquot dies ſcelere comperto.

MMCCC.	III.	CCLXXXV.	CARINVS prælio victus apud Margum occiditur.
	DIOCLETIANVS.		Romanorum triceſimus tertius DIOCLETIANVS regnavit ann. XX.
OL. CCLXVI.	I.	CCLXXXVI.	

Diocletianus Dalmata Scribæ filius imperator electus ſtatim Aprum in militum concione percuſſit, jurans ſine ſuo ſcelere Numerianum interfectum.

II.	CCLXXXVII.	
III.	CCLXXXVIII.	

Diocletianus in conſortem regni Herculium Maximianum aſſumit: qui ruſticorum multitudine oppreſſa, quæ factioni ſuæ BACAUDARUM nomen indiderat, pacem Gallis reddidit.
CARAUSIUS ſumpta purpura Britannias occupavit.
Narſeus Orienti bellum intulit.

IV.	CCLXXXIX.	Quinquegentiani Africam infeſtaverunt.	

Ægyptum Achilleus obtinuit. Ob quæ CONSTANTIUS & GALERIUS MAXIMIANUS Cæſares aſſumuntur in regnum. Quorum Conſtantius Claudii ex filia nepos fuit: Galerius in Dacia haud longe à Serdica natus. Atque ut eos Diocletianus etiam affinitate conjungeret, Conſtantius privignam Herculii Theodoram accepit: ex qua poſtea ſex liberos Conſtantini fratres habuit. Galerius filiam Diocletiani duxit Valeriam. Ambo uxores, quas habuerant, repudiare compulſi.

OL. CCLXVII	V.	CCXC.	
	VI.	CCXCI.	
	VII.	CCXCII.	
	VIII.	CCXCIII.	Buſiris & Coptos contra Romanos rebellantes ad ſolum uſque ſubverſæ ſunt.
OL. CCLXVIII	IX.	CCXCIV.	Carporum & Baſternarum gentes in Romanum ſolum tranſlatæ.
MMCCCX.	X.	CCXCV.	

Primus Diocletianus adorari ſe ut Deum, & gemmas veſtibus calceamentiſque inſeri juſſit: quum ante eum omnes Imperatores in modum Judicum ſalutarentur, & chlamydem purpuream à privato habitu plus haberent.

ROM.

ROM.	DOM.	CONSULUM.
XI.	CCXCVI.	
XII.	CCXCVII.	Romanæ Eccleſiæ viceſimus octavus Epiſcopatum ſuſcipit MARCELLINUS ann. IX.
L.CCLXIX. XIII.	CCXCVIII.	

Alexandria cum omni Ægypto per Achilleum ducem à Romana poteſtate deſciſcens octavo obſidionis menſe à Diocletiano capta eſt. Itaque plurimi per totam Ægyptum gravibus proſcriptionibus exiliiſque vexati, interfectis his, qui auctores perduellionis extiterant.

XIV.	CCXCIX.	Eccleſiæ Jeroſolymarum viceſimus ſeptimus ordinatur Epiſcopus ZABDAS.
XV.	CCC.	Poſt decem annos per Aſclepiodotum præfectum Prætorio Britanniæ receptæ.
XVI.	CCCI.	Juxta Lingonas à Conſtantio Cæſare LX milia Alamanorum cæſa.

Galerius Maximianus victus à Narſeo ante carpentum Diocletiani purpuratus cucurrit.

L. CCLXX. XVII.	CCCII.	

Veturius magiſter militiæ Chriſtianos milites perſequitur, paulatim ex illo jam tempore perſecutione adverſum nos incipiente.

XVIII.	CCCIII.

Galerius Maximianus, ſuperato Narſeo, & uxoribus ac liberis, ſororibuſque ejus captis, à Diocletiano ingenti honore ſuſcipitur.
Thermæ Romæ Diocletianæ factæ, & Maximianæ Carthagini.
Eccleſiæ Jeroſolymarum viceſimus octavus præfuit HERMON.
Antiochiæ decimus nonus conſtituitur Epiſcopus TYRANNUS.

JOBELEUS SECUNDUM MAJORES.

Alexandrinæ Eccleſiæ ſextuſdecimus poſt Theonam Epiſcopus ordinatur PETRVS, qui poſtea nono perſecutionis anno glorioſe martyrium perpetravit.
Diocletianus & Maximianus Auguſti inſigni pompa Romæ triumpharunt, antecedentibus currum eorum Narſei conjuge, ſororibus, liberis, & omni præda, qua Parthos ſpoliaverant.
Terræmotu horribili apud Tyrum & Sidonem multa opera conciderunt: & populus innumerabilis oppreſſus.

DECIMA PERSECUTIO.

XIX.	CCCIV.

DECIMO NONO ANNO DIOCLETIANI, MENSE MARTIO IN DIEBVS PASCHÆ ECCLESIÆ SVBVERSÆ SVNT. SECVNDVM ANTIOCHENOS ANNVS CCCLI.

MMCCCXX.	XX.	CCCV.

Secundo anno perſecutionis Diocletianus Nicomediæ, Maximianus Mediolani purpuram depoſuerunt.
Romæ viceſimus nonus Epiſcopus conſtituitur EVSEBIVS menſ. VII. Poſt quem triceſimus Eccleſiam tenet MILTIADES ann. III.

GALERIVS.		GALERIVS ſolus biennio Auguſtus imperium tenuit.
OL. CCLXXI.	I. CCCVI.	MAXIMINVS & SEVERVS à Galerio Maximiano Cæſares facti.

ROM.	*DOMIN.*	CONSULUM.
II.	CCCVII.	

CONSTANTINVS sextodecimo imperii anno diem obiit in Britannia Eboraci. Post quem filius ejus CONSTANTINVS ex concubina Helena procreatus regnum invadit. Quarto persecutionis anno CONSTANTINVS regnare orsus.

CONSTANTINVS.		Romanorum tricesimus quartus regnavit CONSTANTINVS ann. $\overline{\text{XXX}}$, mens. $\overline{\text{X}}$.
I.	CCCVIII.	MAXENTIUS Herculii Maximiani filius à Prætorianis militibus Romæ Augustus appellatur.
II.	CCCIX.	

Severus Cæsar à Galerio Maximiano contra Maxentium missus Ravennæ secundo anno imperii sui interficitur.

LICINIVS à Galerio Carnunti Imperator factus.

OL.CCLXXII III.	CCCX.	

Herculius Maximianus à filia Fausta detectus, quod dolum Constantino viro suo pararet, Massiliæ fugiens occiditur.

Quirinus Episcopus Siscianus pro Christo glorioſe interficitur. Nam manuali mola ad collum ligata è ponte præcipitatus in fluvium diutissime supernatavit, & cum spectantibus collocutus, ne suo terrerentur exemplo, vix, orans ut mergeretur, obtinuit.

IV.	CCCXI.	Galerius Maximianus vicesimo ptimo imperii sui anno moritur.
V.	CCCXII.	Romanæ Ecclesiæ SILVESTER tricesimus primus ann. $\overline{\text{XXIII}}$.

Maximinus persecutione in Christianos facta, quum jam à Licinio puniendus esset, apud Tarsum moritur.

Alexandrinæ Ecclesiæ decimus septimus ordinatur Episcopus ACHILLAS.

IV.	CCCXIII.	Maxentius juxta pontem Mulvium à Constantino superatus occiditur.

PAX NOSTRIS A CONSTANTINO REDDITA.

OL.CCLXXIII VII.	CCCXIV.	Bellum Cibalense adversus Licinius.
MMCCCXXX. VIII.	CCCXV.	Jerosolymarum trigesimus nonus constituitur Episcopus Macarius.
IX.	CCCXVI.	
X.	CCCXVII.	

Diocletianus haud procul à Salonis in villa sua Spalato moritur, & solus omnium privatus inter Deos refertur.

OL.CCLXXIV IX.	CCCXVIII.	

CRISPVS & CONSTANTINVS filii Constantini, & LICINIVS adolescens Licinii Augusti filius, Constantini ex sorore nepos, Cæsares appellantur. Quorum Crispum Lactantius Latinis literis erudivit, vir omnium suo tempore eruditissimus, sed adeo in hac vita pauper, ut plerunque etiam necessariis indiguerit.

XII.	CCCXIX.	
XIII.	CCCXX.	
XIV.	CCCXX.	Licinius Christianos de Palatio suo pellit.

ROM. | DOM. CONSULUM.

Basileus Amasiæ Ponticæ Episcopus sub Licinio martyrio coronatur.

OL.CCLXXV. XV. | CCCXXII.

Alexandriæ decimus octavus Episcopus ordinatur ALEXANDER, à quo ARRIUS Presbyter de Ecclesia dejectus multos suæ impietati sociat: ad quorum perfidiam coarguendam Synodus trecentorum decemocto Episcoporum in Nicæam urbem Bithyniæ congregata omnes Hæreticorum machinas HOMOUSII oppositione dejecit.

XVI. | CCCXXIII.

XVII. | CCCXXIV. CONSTANTIUS filius Constantini Cæsar factus.

Licinius Thessalonicæ contra jus sacramenti privatus occiditur.

MMCCCXL. XVIII. | CCCXXV. Nazarius Rhetor insignis habetur.

OL.CCLXXVI XIX. | CCCXXVI.

Crispus filius Constantini, & Licinius junior Constantiæ Constantini sororis & Licinii filius crudelissime interficiuntur anno imperii sui nono.

XX. | CCCXXVII. Vicennalia Constantini Nicomediæ facta, & sequenti anno Romæ edita.

HUC USQUE HISTORIAM SCRIBIT EUSEBIUS PAMPHILI MARTYRIS CONTUBERNALIS. CUI NOS ISTA SUBJECIMUS.

ARNOBIUS Rhetor clarus in Africa habetur: qui quum in civitate Siccæ ad declamandum juvenes erudiret, & adhuc Ethnicus ad credulitatem somniis compelleretur, neque ab Episcopo impetraret fidem, quam semper impugnaverat, elucubravit adversus pristinam religionem luculentissimos libros: & tandem velut quibusdam obsidibus pietatis fœdus impetravit.

XXI. | CCCXXVIII. Drepanum Bithyniæ civitatem in honorem martyris Lucani ibi conditi Constantinus instaurans ex vocabulo matris suæ Helenopolim nuncupavit.

XXII. CCCXXIX. In Antiochia Dominicum, quod vocatur Aureum, ædificari cœptum.

Constantinus uxorem suam Faustam interfecit.

Donatus agnoscitur: à quo per Africam DONATIANI.

Antiochiæ post Tyrannum vicesimus ordinatur Episcopus VITALIS. Post quem vicesimus primus PHILOGONVS. Cui succedit vicesimus secundus PAVLINVS. Post quem vicesimus tertius EVSTATHIVS. Quo in exilium ob fidem truso, usque in præsentem diem, Arriani Ecclesiam occupaverunt, id est, Eulalius, Eusebius, Euphronius, Placillus, Stephanus, Leontius, Eudoxius, Meletius, Euzojus, Dorotheus: rursum Meletius. Quorum iccirco tempora non digessi, quod eos hostes potius, quam Episcopos Christi, judicavi.

OL.CCLXXVII XXIII. CCCXXX. Juvencus Presbyter natione Hispanus Euangelia heroïcis versibus explicat.

Pophyrius misso ad Constantinum insigni volumine exilio liberatur.

XXIV. | CCCXXXI. Alexandrinæ Ecclesiæ nonus decimus ordinatur Episcopus ATHANASIVS.

Constantinopolis dedicatur pene omnium urbium nuditate.

Metrodorus Philosopus agnoscitur.

Romæ triceſimus secundus ordinatur Episcopus MARCVS menses octo. Post quem triceſimus tertius ordinatus est JVLIVS annos sedecim, menses quatuor.

XXV. | CCCXXXII. Edicto Constantini gentilium templa eversa sunt

Romani Gothos in Sarmatarum regione vicerunt.

CONSULUM.

ROM.	DOM.	
XXVI.	CCCXXXIII.	
OL.CCLXXVIII XXVII.	CCCXXXIV.	CONSTANTIVS filius Constantini provehitur ad regnum.

Pestilentia & fame innumerabilis multitudo in Syria Ciliciaque periit.

MMCCCL. XXVIII.	CCCXXXV.	

Sarmatæ Limigantes dominos suos, qui nunc ARCARAGANTES vocantur, facta manu, in Romanum solum expulerunt.

XXIX.	CCCXXXVI.	Calocærus in Cypro res novas molitus opprimitur.
XXX.	CCCXXXVII.	Constantinus cum liberis suis honorificas ad Antonium literas mittit.

Tricennalibus Constantini Dalmatius Cæsar appellatur.
Patera Rhetor Romæ glorioſissime docet.
Nazarii Rhetoris filia in eloquentia patri coæquatur.
Tiberianus vir disertus præfectus prætorio Gallias regit.
Eustathius Constantinopolitanus presbyter agnoscitur: cujus industria in Jerosolymis Martyrium constructum est.

OL.CCLXXIX XXXI.	CCCXXXVIII.	

Constantinus extremo vitæ suæ tempore ab Eusebio Nicomediensi Episcopo baptizatus, in Arrianum dogma declinat: à quo, usque in præsens tempus, Ecclesiarum rapinæ, & totius orbis est secuta discordia.
Constantinus, quum bellum pararet in Persas, in Achyrone villa publica juxta Nicomediam moritur, anno ætatis LXVI: post quem liberi ejus tres ex Cæsaribus Augusti appellantur.

CONSTANTIVS, CONSTANTINVS, CONSTANS.		Romanorum tricesimus quintus regnavit CONSTANTIVS, CONSTANTINVS & CONSTANS ann. XXIV. mens. V, dieb. XII.
I.	CCCXXXIX.	Ablabius præfectus prætorio, & multi nobilium occisi.

Sapor rex Persarum, Mesopotamia vastata, duobus ferme mensibus Nisibin obsedit.
Dalmatius Cæsar, quem patruus Constantinus consortem regni reliquerat filiis, factione Constantii patruelis & tumultu militari, anno imperii sui tertio interimitur.
Jacob Nisibenus agnoscitur: ad cujus preces sæpe urbs discrimine liberata est.

II.	CCCXL.	

Ex hoc loco impietas Arriana Constantii imperatoris fulta præsidio exiliis, carceribus, & variis afflictionum modis primum Athanasium, deinde omnes non suæ partis Episcopos persecuta est.

III.	CCCXLI.	Constantinus bellum fratri inferens juxta Aquilejam Alsæ occiditur.
OL.CCLXXX IV.	CCCXLII.	Vario eventu adversum Francos à Constante pugnatur. Multæ Orientis urbes terræ motu horribili conciderunt.

Audæus in Syria clarus habetur. à quo hæresis AUDIANA.
Franci à Constante perdomiti; & pax cum eis facta.
Hermogenes magister militiæ Constantinopoli tractus à populo ob Episcopum Paulum: quem Regis imperio & Arrianorum factione pellebat.

V.	CCCXLIII.	Antiochiæ Dominicum aureum dedicatur.

ROM.

ROM. | DOM. CONSULUM.

Macedonius artis plumariæ in locum Pauli ab Arrianis Episcopis subrogatur: à quo nunc hæresis MACEDONIANA.
Paulus crudelitate Præfecti Philippi (nam fautor Macedonii partium erat) & Arrianorum insidiis strangulatur.

VI. | CCCXLIV.

Maximinus Treverorum Episcopus clarus habetur: à quo Athanasius Alexandriæ Episcopus, quum à Constantio quæreretur ad pœnam, honorifice susceptus est.

MMCCCLX. VII. | CCCXLV. Sapor Rex Persarum Christianos persequitur.

Neocæsaria in Ponto subversa, excepta Ecclesia, & Episcopo, cæteriscque, qui ibi reperti sunt.

OL.CCLXXXI. VIII. | CCCXLVI.

Titianus vir eloquens Præfecturam prætorio apud Gallias administrat.
Athanasius ad Constantis literas Alexandriam regreditur.
Dyrrachium corruit terræmotu: & tribus noctibus ac diebus Roma nutavit: plurimæque Campaniæ urbes vexatæ.

IX. | CCCXLVII. Magnis Reipublicæ expensis in Seleucia Syriæ portus effectus.

X. | CCCXLVIII. Rursus Sapor tribus mensibus obsedit Nisibin.

Eusebius Episcopus Emisenus Arrianæ signifer factionis multa & varia describit.
Solis facta defectio.

XI. | CCCXLIX.

Bellum Persicum nocturnum apud Singaram, in quo haud dubiam victoriam militum stoliditate perdidimus. Neque vero ullum Constantio ex novem gravissimis præliis contra Persas gravius bellum fuit. Nam, ut alia omittam, Nisibin obsessa, Bizabdæ, & Amida captæ sunt.
Quadragesimus MAXIMUS post Macarium Jerosolymarum Episcopus moritur. Post quem Ecclesiam Arriani invadunt: id est Cyrillus, Eutychius: rursum Cyrillus, Irenæus: tertio Cyrillus, Hilarius: quarto Cyrillus. quorum Cyrillus, quum à Maximo fuisset presbyter ordinatus, & post mortem ejus ita ei ab Acacio Episcopo Cæsariensi, & cæteris episcopis Arrianis episcopatus permitteretur, si ordinationem Maximi repudiasset, Diaconus in Ecclesia administravit: ob quam impietatem sacerdotii mercede pensatus Heraclium, quem moriens Maximus in suum locum substituerat, varia fraude solicitatus, de Episcopo in Presbyterum regradavit.

OL.CCLXXXII XII. | CCCL.

Romanæ Ecclesiæ tricesimus quartus ordinatur LIBERIUS. quo in exilium ob fidem truso, omnes Clerici juraverunt, ut nullum alium susciperent. Verum quum FELIX ab Arrianis fuisset in sacerdotium substitutus, plurimi pejeraverunt: & post annum cum Felice ejecti sunt; quia Liberius tædio victus exilii, & in hæretica pravitate subscribens Romam quasi victor intraverat.

JOBELEUS SECUNDUM HEBRÆOS.

XIII. CCCLI.

MAGNENTIO apud Augustodunum arripiente imperium, Constans haud longe ab Hispania, anno ætatis suæ tricesimo, imperii sui tertiodecimo, in castro, cui Helene nomen est, interficitur. Quamobrem turbata Republica VETRANIO Mursæ, NEPOTIANUS Romæ Imperatores facti.
Romæ populus adversus Magnentianos rebellans ab Heraclida Senatore proditur.

ROM. | DOM. CONSULUM.

Nepotiani caput pilo per Urbem circumlatum, multæque proscriptiones nobilium & cædes factæ.
Vetranioni apud Naissum à Constantio regium insigne detractum.
Magnentius Mursæ victus : in quo prælio Romanæ vires conciderunt.
GALLUS Constantii patruelis Cæsar factus.

XIV. | CCCLII.

XV. | CCCLIII.

Gallus Judæos, qui interfectis per noctum militibus arma ad rebellandum invaserant ; oppressit, cæsis multis hominum milibus, usque ad innoxiam ætatem : & civitates eorum Diocæsaream, Tiberiadem, & Diospolim, plurimaque oppida igni tradidit.
Nonnulli nobilium Antiochiæ à Gallo interfecti.

OL.CCLXXXIII XVI. | CCCLIV.

Magnentius Lugduni in Palatio propria se manu interfecit : & DECENTIUS frater ejus, quem ad tuendas Gallias Cæsarem miserat, apud Senonas laqueo vitam explet.
Gennadius forensis Orator Romæ insignis habetur.
Minervius Burdigalensis Rhetor Romæ insignissime docet.

MMCCCLXX. XVII. | CCCLV.

Gallus Cæsar solicitatus à Constantio patrueli, cui in suspicionem ob regiam indolem venerat, Istriæ occiditur.
SILVANUS in Gallia res novas molitus vicesimo octavo extinctus est die.
Victorinus Rhetor & Donatus Grammaticus meus Romæ insignes habentur : è quibus Victorinus etiam statuam in foro Trajani meruit.

XVIII. | CCCLVI. Paulinus & Rhodanus Galliarum Episcopi in exilium ob fidem trusi.

Alcimus & Delphidius Rhetores in Aquitania florentissime docent.
Petrus Cæsaraugustæ Orator insignis docet.
Donatus, à quo supra Donatianos dici memoravimus, Carthagine pellitur. Quidam sectatores ejus etiam MONTENSES vocant, eo quod ecclesiam Romæ primum in monte habere cœperunt.
Eusebius Vercellensis Episcopus, & Lucifer, & Dionysius Caralitanæ, & Mediolunensis Ecclesiæ Episcopi : Pancratius quoque Romanus Presbyter, & Hilarius Diaconus distantibus inter se ab Arrianis & à Constantio damnantur exiliis.

XIX. | CCCLVII.

Antonius monachus centesimo & quinto ætatis anno in eremo moritur, solitus multis ad se venientibus de Paulo quodam Thebæo miræ beatitudinis viro referre complura : cujus exitum brevi libello explicavimus.
Hilarius Episcopus Pictaviensis factione Saturnini Arelatensis Episcopi, reliquorumque, qui cum eo erant, Arrianorum, ante triennium in Phrygiam pulsus libros de nostra religione componit.
Reliquiæ Apostoli Timothei Constantinopolim invectæ.
Sarmata, Amathas, & Macarius discipuli Antonii insignes habentur.
Liberius Episcopus Romanus in exilium mittitur.

OL.CCLXXXIV XX. | CCCLVIII. Magnæ Alamanorum copiæ apud Argentoratum oppidum Galliarum à Cæsare Juliano oppressæ.

Sarraceni in monasterium beati Antonii irruentes Sarmatam interfecerunt.

ROM.

ROM. | DOM. CONSULUM.

XXI. |CCCLIX.

Constantio Romam ingresso, ossa Andreæ Apostoli, & Lucæ Euangelistæ à Constantinopolitanis miro favore susceptа.
Nicomedia terræ motu funditus eversa, vicinis urbibus ex parte vexatis.
Paulinus Trevirorum Episcopus in Phrygia exulans moritur.

XXII. |CCCLX. GRATIANVS, qui nunc Imperator est, nascitur.

Euanthius eruditissimus Grammaticorum Constantinopoli diem obiit: in cujus locum ex Africa Chrestus adducitur.
Synodus apud Ariminum & Seleuciam Isauriæ facta: in qua antiqua Patrum fides, decem primum legatorum, dehinc omnium proditione damnata est.
Honoratus ex Præfecto Prætorii Galliarum primus Constantinopoli præfectus Vrbis factus.

XXIII. |CCCLXI.

Hilarius, quum apud Constantinopolim librum ipse Constantio porrexisset, ad Gallias rediit.
Macedonius Constantinopoli pellitur.
Omnes toto orbe pene Ecclesiæ sub nomine pacis & Regis Arrianorum consortio polluuntur.
Constantinopoli Ecclesiarum maxima dedicatur.
Meletius Sebastiæ Armeniorum Episcopus ab Acacio, & Georgio Arrianis Episcopis Antiochiam transfertur: & post non grande temporis intervallum, quum Presbyteros, qui ab Eudoxio antecessore suo depositi fuerant, suscepisset, exilii justissimam causam subita fidei demutatione delusit.
Gallia per Hilarium Arminiensis perfidiæ dolos damnat.

OL.CCLXXXV XXIV. |CCCXLII. Constantius Mopsocrenis inter Ciliciam Cappadociamque moritur, anno ætatis suæ XLV.

JVLIANVS. Romanorum tricesimus sextus regnavit JVLIANVS anno uno, mensibus octo.

I. |CCCLXIII.

Juliano ad idolorum cultum converso, blanda persecutio fuit illiciens magis, quam impellens ad sacrificandum: in qua multi ex nostris voluntate propria corruerunt.
Georgio per seditionem populi incenso, qui in loco Athanasii ab Arrianis fuerat ordinatus, Athanasius Alexandriam rediit.
Eusebius & Lucifer de exilio revertuntur: è quibus Lucifer adscitis aliis duobus Confessoribus, Paulinum Eustathii Episcopi Presbyterum, qui se nunquam hæreticorum communione polluerat, in parte Catholica Antiochiæ Episcopum facit.
Proæresius Sophista Atheniensis, lege data, ne Christiani liberalium artium doctores essent, & sibi specialiter Julianus concederet, ut Christianos doceret, scholam sponte deseruit.
Æmilianus ob ararum subversionem Dorostori à vicario incenditur.

II. CCCLXIV.

Ecclesia secundo Antiochiæ clausa, & gravissima imminentis persecutionis procella Dei voluntate sopita est. Nam Iulianus in Persas profectus nostrum post victoriam Diis sanguinem voverat: ubi à quodam simulato perfuga ad deserta perductus, quum fame & siti Apostata perdidisset exercitum, & inconsultius à suorum erraret agminibus, ab obvio forte hostium equite conto ilia perfossus interiit, anno ætatis XXXII.

IOVIANVS. Romanorum tricesimus septimus regnavit IOVIANVS mens. octo.
Iovianus ex primicerio Domesticorum Imperator factus est.
Iovianus rerum necessitate compulsus Nisibin & magnam Mesopotamiæ partem Sapori Persarum Regi tradidit. MMCCCLXXV]. CCCLXV

ROM. | DOM. CONSULUM.

Synodus Antiochiæ à Meletio & ſuis facta, in qua HOMOUSIO ANOMOEOQUE rejecto, medium inter hæc HOMOEOUSION Macedonianum dogma vindicaverunt.

Jovianus cruditate, ſive odore prunarum, quas nimias adoleri jusſerat, Dadaſtanæ moritur, anno ætatis XXXIV. Poſt quem VALENTINIANUS Tribunus Scutariorum è Pannonia Cibalenſis apud Nicæam Auguſtus appellatus fratrem VALENTEM Conſtantinopoli in communionem regni aſſumit.

VALENTINIANUS, ET VALENS

OL.CCLXXXVI I. | CCCLXVI. Romanorum triceſimus octavus regnat VALENTINIANUS, & VALENS annis XIII, menſibus quinque.

Valentinianus egregius alias Imperator & Aureliano moribus ſimilis, niſi quod ſeveritatem ejus nimiam, & parcitatem quidam crudelitatem & avaritiam interpretabantur.

II. | CCCLXVII. Apollinaris Laodicenus Epiſcopus multimoda religionis noſtræ ſcripta componit.

Terræ motu per totum orbem facto, mare litus egreditur, & Siciliæ multarumque urbium innumerabiles populos oppreſſere.

PROCOPIUS, qui apud Conſtantinopolim tyrannidem invaſerat, apud Phrygiam Salutarem extinctus eſt: & plurimi Procopianæ partis cæſi atque proſcripti.

Romanæ Eccleſiæ triceſimus quintus ordinatur Epiſcopus DAMASUS. Et non poſt multum temporis intervallum URSINUS à quibuſdam Epiſcopus conſtitutus Sicinnium cum ſuis invadit: quo Damaſianæ partis populo confluente, crudeliſſimæ interfectiones diverſi ſexus perpetratæ.

III. | CCCLXVIII. Valens ab Eudoxio Arrianorum Epiſcopo baptizatus noſtros perſequitur.

GRATIANUS Valentiniani filius Ambianis Imperator factus.

Tanta Conſtantinopoli eſt orta tempeſtas, ut miræ magnitudinis decidens grando nonnullos hominum interfecerit.

Apud Atrebatas lana è cælo pluviæ mixta defluxit.

Hilarius Epiſcopus Pictaviis moritur.

IV. | CCCLXIX. Nicæa, quæ ſæpe corruerat, terræ motu funditus everſa. Libanius Antiochenus Rhetor inſignis habetur.

Agon Conſtantinopoli è Valente redditus.

OL.CCLXXXVII V. | CCCLXX.

Atanaricus Rex Gothorum in Chriſtianos perſecutione commota plurimos interfecit: & de propriis ſedibus in Romanum ſolum expulit.

VI. | CCCLXXI. Euſebius Vercellenſis Epiſcopus moritur. Conſtantinopoli Apoſtolorum Martyrium dedicatur.

Magna fames in Phrygia.

Lucifer Caralitanus Epiſcopus moritur, qui cum Gregorio Epiſcopo Hiſpaniarum, & Philone Libyæ nunquam ſe Arrianæ miſcuit pravitati.

Maximus Præfectus annonæ maleficos ab Imperatore inveſtigare juſſus plurimos Romæ nobilium occidit.

VII. | CCCLXXII. Valentinianus in Britannia, antequam tyrannidem invaderet, oppreſſus.

ROM. | DOM. CONSULUM.

Presbyter Sirmii nequissime decollatur, quod Octavianum ex proconsule apud se latitantem prodere noluisset.

VIII. |CCCLXXIII.

Didymus Alexandrinus multa de nostro dogmate per Notarios commentatur : qui post quintum nativitatis suæ annum luminibus orbatus elementorum quoque ignarus fuit.
Equitius Comes Illyrici iniquissimis tributorum exactionibus ante provincias, quas regebat, quam à Barbaris vastarentur, erasit.
Eunomius discipulus Aëtii Constantinopolitani agnoscitur. à quo Hæresis EUNOMIANA.

OL.CCLXXX III IX. |CCCLXXIV. Saxones cæsi Deusone in regione Francorum.

Burgundionum octaginta ferme milia, quod nunquam ante, ad Rhenum descenderunt.
Clearchus Præfectus Urbis Constantinopolis agnoscitur : à quo necessaria & diu expectata votis aqua inducitur civitati.
Alexandriæ ordinatur Episcopus PETRUS : qui post Valentis interitum tam affabilis in recipiendis hæreticis fuit, ut nonnullis suspicionem acceptæ pecuniæ intulerit.

MMCCCXC. X. |CCCLXXV.

Melania nobilissima mulierum Romanarum & Marcelli quondam Consulis filia, unico Prætore tunc urbano filio derelicto, Jerosolymam navigavit : ubi tanto virtutum præcipueque humilitatis miraculo fuit, ut Teclæ nomen acceperit.

XI. |CCCLXXVI.

Post Auxentii feram mortem, Mediolani Ambrosio Episcopo constituto, omnis ad fidem rectam Italia convertitur.
Aquilejenses Clerici, quasi chorus beatorum habentur.
Theodulus miserabilis Presbyter, dum adversus conscientiam furoris sui sacrificia Deo offerre audet, in mediis precibus eliditur.

QUIA SUPERIORI ANNO SARMATÆ PANNONIAS VASTAVERANT IIDEM CONSULES PERMANSERE.

Valentinianus subita sanguinis eruptione, quod Græce APOPLEXIS vocatur, Brigitione moritur. GRATIANUS assumpto in imperium VALENTINIANO fratre, cum patruo Valente regnat.
Multi Monachorum Nitriæ per Tribunos & milites cæsi.
Valens legem dedit, ut Monachi militarent.

XII. |CCCLXXVII. Theodosius Theodosii postea imperatoris pater, & plurimi nobilium occisi.

Photinus in Galatia moritur : à quo PHOTINIANORUM Dogma inductum.
Basilius Cæsariensis Episcopus Cappadociæ clarus habetur.

OL. CCLXXXIX. XIII. |CCCLXXVIII. Alamanorum triginta circiter milia apud Argentariam oppidum Galliarum ab exercitu Gratiani strata.

Florentinus & Bonosus, & Rufinus insignes Monachi habentur : è quibus Florentinus tam misericors in egenos fuit, ut vulgo pater pauperum nominatus sit.
Gens Hunorum Gothos vastat : qui à Romanis sine depositione armorum susceptis per avaritiam Maximi ducis ad rebellandum fame coacti sunt.

XIV. |CCCLXXIX. Superatis in congressione Romanis Gothi funduntur in Thraciam.

ROM. | DOM. CONSULUM.

Valens de Antiochia exire compulsus sera pœnitentia nostros de exiliis revocat.
Lacrimabile bellum in Thracia: in quo, deserente equitum præsidio Romanæ legiones à Gothis cinctæ usque ad internecionem cæsæ sunt. Ipse imperator Valens, quum sagitta saucius fugeret, & ob dolorem nimium sæpe equo laberetur, ad cujusdam villulæ casam deportatus est. Quo persequentibus Barbaris, & incensa domo, sepultura quoque caruit.

AB URBE CONDITA, USQUE AD EXTREMUM HUJUS OPERIS ANNUM, FIUNT ANNI MCXXXI: hoc modo,

Sub Regibus anni CCXL.
Sub Consulibus CCCCLXIV.
Sub Augustis & Cæsaribus anni CCCCXXIV.

PROSPER AQUITANUS:
HUC USQUE HIERONYMUS PRESBYTER ORDINEM PRÆCEDENTIUM DIGESSIT ANNORUM.
NOS QUÆ CONSEQUUTA SUNT, ADJICERE CURAVIMUS.

Igitur Valente à Gothis in Thracia concremato GRATIANVS cum fratre VALENTINIANO quadragesimus primus regnavit ann. VI.

I. |CCCLXXX. AUSONIO & OLIBRIO.

Gratianus post mortem patrui Theodosium Theodosii filium in consortium adsumit imperii, eique regnum tradidit Orientis.
Theodosius summa felicitate multis atque ingentibus præliis Gothos superat, & è Thracia pellit.
Longobardi ab extremis Germaniæ finibus, Oceanique protinus litore, Scandiaque insula magna egressi, & novarum sedium avidi, Iborea & Ajone ducibus, Vandalos primum vicerunt.
Sempronius vir apprime eruditus agnoscitur.
Ea tempestate Priscillianus Episcopus de Gallæcia ex Manichæorum & Gnosticorum dogmate hæresim nominis sui condidit.

II. |CCCLXXXI. GRATIANO V, & THEODOSIO.

Pro Catholica fide multa sublimiter Ambrosius Episcopus scripsit.
Theodosius, quum Thessalonicæ ægrotaret, à Basilio ejusdem civitatis Episcopo baptisma suscepit.
Procurante Gratiano, eo quod Theodosius ægrotaret, pax firmatur cum Gothis.
Synodus Patrum CLXXX apud Constantinopolim celebrata est contra Macedonium, Spiritum sanctum Deum esse negantem.

CL. CCXC. III. |CCCLXXXII. SYAGRIO, & EUCHERIO.

Martinus Episcopus Turonorum Galliæ civitatis multis clarus habetur.
Gregorius Nazianzenus vir sua ætate eloquentissimus & Hieronymi præceptor obiit.

IV. |CCCLXXXIII. ANTONINO, & SYAGRIO.

Ahitanaricus rex Gothorum apud Constantinopolim, quintodecimo die, quam fuerat susceptus, occiditur.

V. |CCCLXXXIV. MEROBAUDE II, & SATURNINO.

Arcadius Theodosii imperatoris filius Augustus appellatur.
Petronius Bononiensis Episcopus, vir studiis & sanctitate clarus moritur.

MMCCCC. VI. |CCCLXXXV. RECIMERE, & CLEARCHO.

HONORIVS Theodosii filius nascitur.
Romanæ Ecclesiæ post Damasum triceſimus sextus SERICVS præfuit ann. XVI.

ROM.

ROM. | DOM. CONSULUM.

In Britannia per seditionem militum MAXIMUS imperator est factus: quo mox ad Gallias transfretante Gratianus Parisiis Merobaudis Magistri militum proditione superatus effugiens Lugduni captus atque occisus est.
Maximus VICTOREM filium suum consortem regni facit.

VALENTINIANUS. Romanorum quadragesimus secundus VALENTINIANUS regnavit cum Theodosio ann. VII.

OL. CCXCI. VII. CCCLXXXVI. ARCADIO & BAUTONE.

Hoc tempore Hieronymus presbyter in Bethleem toto jam mundo clarus habitabat, egregio ingenio & studio universali Ecclesiæ serviens.
Priscillianus in Synodo Burdigalensi damnandum se intelligens ad Imp. Maximum provocavit: auditusque Triveris ab Evodio præfecto prætorio, à Maximo gladio addictus est cum Euchrotia Delphidii Rhetoris conjuge, & Latroniano aliisque erroris consortibus.
Burdegalæ quædam Priscilliani discipula nomine Urbica ob impietatis pertinaciam per seditionem vulgi lapidibus extincta est.

VIII. CCCLXXXVII. HONORIO N. P. & EVODIO.

IX. CCCLXXXVIII VALENTINIANO III, & EUTROPIO.

X. CCCLXXXIX. THODOSIO II, & CYNEGIO.

Maximus Tyrannus à Valentiniano & Theodosio imperatoribus in tertio ab Aquileja lapide spoliatus indumentis regiis sistitur, & capite damnatur. Cujus filius Victor eodem anno ab Arbogaste est interfectus in Gallia.

OL. CCXCII. XI. CCCXC. TIMASIO, & PROMOTO.

Ithacius & Ursacius Episcopi ob necem Priscilliani, cujus accusatores fuerant, Ecclesiæ communione privantur.
Longobardi eorum ducibus defunctis, primum sibi regem creaverunt AGELMUNDUM Ajonis filium, qui regnavit ann. XXXIII.

XII. CCCXCI. VALENTINIANO IV, & NEOTERIO.

Signum in cælo quasi columna pendens ardensque per dies XXX apparuit.
Theodosius venerabile Johannis Baptistæ caput ex vico Cossai Constantinopolim deportans, septimo ab urbe lapide, in Basilica, quam magno sumptu in ejus honorem erexerat, recondit.

XIII. CCCXCII. TITIANO, & SYMMACHO.

EUGENIUS favore Arbogastis confisus imperium sibimet usurpavit.

XIV. CCCXCIII. ARCADIO II, & RUFINO.

Valentinianus ad vitæ fastidium nimia Arbogastis Magistri militum austeritate perductus laqueo apud Viennam periit.
Arbogastes Magister exercitus, mortuo Valentiniano, cujus exitu gravabatur, Eugenium in Galliis imperare facit.

THEODOSIUS. Romanorum quadragesimus tertius THEODOSIUS, quum jam per XIV regnaret annos, regnat cum ARCADIO & HONORIO filiis ann. III.

OL. CCXCIII. XV. CCCXCIV. TEODOSIO III, & ABUNDANTIO.

ROM. | DOM. CONSULUM.

Honorium pater ſuus Theodoſius in eodem loco, quo fratrem ejus Arcadium Cæſarem fecerat, Principem conſtituit, XVII ab Urbe miliario, quum hora diei tertia tenebræ factæ ſunt.

MMCCCCX. XVI. | CCCXCV. ARCADIO III, & HONORIO II.

Johannes monachus Anachoreta clarus habetur, qui ornatus Prophetiæ gratia Theodoſium conſulentem de eventu belli, quod adverſum Eugenium movebat, victorem futurum prædixit.

XVII. | CCCXCVI. OLIBRIO & PROBINO.

Theodoſius Eugenium tyrannum vincit & perimit.
Auguſtinus beati Ambroſii diſcipulus multa facundia doctrinaque excellens Hippone Regio in Africa Epiſcopus ordinatur.
Hoc tempore Claudianus Poëta inſignis moritur.
Theodoſius imperator Mediolani moritur.

ARCADIUS, HONORIUS. | Romanorum quadrageſimus quartus ARCADIUS, quum jam regnaſſet annis XII, regnat cum fratre HONORIO ann. XIII.

XVIII. | CCCXCVII. ARCADIO IV, & HONORIO III.

Terræmotus per dies plurimos fuit, cælumque ardere viſum eſt.
Oroſius Hiſpanus Presbyter vir eloquens & hiſtoriarum conditor claret.

OL.CCXCIV. XIX. | CCCXCVIII. CÆSARIO & ATTICO.

His Conſulibus FLACCILLA nata eſt Arcadio filia.
Euagrius incredibilis abſtinentiæ monachus, & in ſacris literis eruditus apud Ægyptios habetur inſignis.

XX. | CCCXCIX. HONORIO IV, & EYTYCHIANO.

Romanæ Eccleſiæ Epiſcopatum triceſimus ſeptimus tenet ANASTASIUS ann. IV, dieb. XXII.

XXI. | CCCC. MANLIO & THEODORO V. C. CONS. Cum hoc Conſulatum inierat EUTROPIUS Eunuchus, qui mox & honore & vita exutus eſt.

XXII. | CCCCI. STILICONE & AURELIANO.
Gothi Italiam Alarico & Radagaiſo ducibus ingreſſi.

OL.CCXCV. XXIII. | CCCCII. VINCENTIO & FRAVITA.

Johannes Conſtantinopolitanus & Theophilus Alexandrinus illuſtres Epiſcopi habentur. Sed utrumque obſcuravit diſcordia, quæ eo uſque proceſſit, ut Johannes à Theophilo oppreſſus Pontum in exilium pergere cogeretur, quum tamen communionem ejus maxima pars Epiſcoporum Romani Pontificis exemplum ſecuta ſervaverit.

XXIV. | CCCCIII. ARCADIO V, & HONORIO V.

Adverſum Gothos vehementer utriuſque partis clade Pollentiæ pugnatum.
Romanæ Eccleſiæ triceſimus octavus præeſt Epiſcopus INNOCENTIUS ann. XV, menſibus duobus, diebus XXI.

XXV. | CCCCIV. THEODOSIO AUGUSTO I, & RUMORIDO.
Eudoxiæ Arcadii uxoris ſtatua ſuper Porphyreticam columnam poſita eſt.

MMCCCCXX XXVI. | CCCCV. HONORIO VI, & ARISTÆNETO.

Eudoxia uxor Arcadii diem clauſit.

ROM.	DOM.	CONSULUM.
DL. CCXCVI. XXVII.	CCCCVI.	STILICONE II, & ANTHEMIO.

Radagaiſus in Tuſcia multis Gothorum milibus cæſis, ducente exercitum Stilicone, ſuperatus & captus eſt.

XXVIII.	CCCCVII.	ARCADIO VI, & PROBO.

Vandali & Alani Gallias trajecto Rheno prid. Kal. Jan. ingreſſi.

XXIX.	CCCCVIII.	HONORIO VII, & THEODOSIO II.

CONSTANTINUS ex infima militia ob ſolam ſpeciem nominis in Britannia tyrannus exoritur, & ad Gallias tranſit.

XXX.	CCCCIX.	BASSO & PHILIPPO.

Arcadius imperator Conſtantinopoli moritur.

HONORIVS. THEODOSIVS. HONO-RIVS cum THEO-DOSIO fratris filio regnavit ann. XV.

DL. CCXCVII. XXXI.	CCCCX.	HONORIO VIII, & THODOSIO III.

Vandali Hiſpanias occupaverunt.
ATTALUS Romæ Imperator factus, qui mox privatus regno Gothis cohæſit.

XXXII.	CCCCXI.	FLAVIO VARANE V. C. CONS.

Roma orbis quondam victrix à Gothis Alarico duce capta: & ob hoc ſolus fuit orientalium partium Conſul. quod & ſequenti anno obſervatum eſt.

XXXIII.	CCCCXII.	THEODOSIO AUGUSTO IV CONSULATU SUO.

Conſtantinus per Honorii duces Conſtantium, & Ulfulam apud Arelatenſe oppidum victus, & captus eſt: cujus filium Conſtantem in Hiſpania regnare orſum Gerontius Comes in Maximum quendam tyrannidem transferens interemerat.

XXXIV.	CCCCXIII.	HONORIO IX, & THEODOSIO V.

Maximo in Hiſpania, regno ablato, vita conceſſa, eo quod modeſtia humilitaſque hominis affectati imperii invidiam non merebatur.
Gothi, Rege Athaulfo, Gallias ingreſſi.
Eodem tempore Heros vir ſanctus, & beati Martini diſcipulus, quum Arelatenſi oppido Epiſcopus præſideret, à populo ejuſdem civitatis inſons & nullis inſimulationibus noxius pulſus eſt: inque ejus locum Patroclus ordinatur amicus & familiaris Conſtantii Magiſtri militum, cujus per ipſum gratia quærebatur: eaque res inter Epiſcopos regionis illius magnarum diſcordiarum materia fuit.

DL. CCXCVIII XXXV.	CCCCXIV.	

LUCIANO VIRO CLARISSIMO CONS. Hujus collega in Conſulatu HERACLIANUS fuit, qui novarum in Africa rerum reus & honorem amiſit & vitam.

Burgundiones partem Galliæ propinquantem Rheno obtinuerunt.

JOVINVS & SEBASTIANVS fratres in Galliis regno abrepto perempti.

Hac tempeſtate PELAGIVS Brito dogma nominis ſui contra gratiam Chriſti, Cæleſtio & Juliano adjutoribus exerit, multoſque in ſuum errorem trahit; prædicans unumquemque ad juſtitiam voluntate propria regi, tantumque accipere gratiæ, quantum meruerit, quia Adæ peccatum ipſum ſolum læſerit, non etiam poſteros ejus obſtrinxerit; unde & volentibus poſſibile ſit omni carere peccato, omnesque tam inſontes naſci, quam primus

ROM. | DOM. CONSULUM.

homo ante prævaricationem fuit: nec ideo baptizandos, ut peccato exuantur, sed ut sacramento adoptionis honorentur.

M MCCCCXXX XXXVI. |CCCCXV. CONSTANTIO V. C. CONS.

ATTALUS Gothorum consilio & præsidio tyrannidem resumit in Galliis.

XXXVII. |CCCCXVI. HONORIO X, & THEODOSIO VI.

Attalus à Gothis ad Hispanias migrantibus neglectus, & præsidio carens capitur, & Constantio Patricio vivus offertur.

Athaulfus à quodam suorum vulneratus interiit: regnumque ejus Vallia, peremptis, qui idem cupere intelligebantur, invasit.

XXXVIII. |CCCCXVII. THEODOSIO VII, & PALLADIO.

Placidiam Theodosii Imperatoris filiam, quam Romæ Gothi cœperunt, quamque Athaulfus conjugem habuerat, Vallia pacem Honorii expetens reddidit, ejusque nuptias Constantius promeretur.

Romanæ Ecclesiæ Episcopatum tricesimus nonus suscipit ZOSIMUS anno uno, mensibus novem, diebus novem. quo tempore Pelagius jam à Papa Innocentio prædamnatus Aforum vigore & maxime Augustini Episcopi scientia resistebatur.

OL. CCXCIX XXXIX. |CCCCXVIII. HONORIO XI, & CONSTANTIO II.

Honorius Romam triumphans ingreditur præeunte currum ejus Attalo, quem Liparæ vivere jussit.

XL. |CCCCXIX. HONORIO XII, & THEODOSIO VIII.

Hoc tempore Constantius servus Christi exvicario Romæ habitans, & pro gratia Dei devotissime Pelagianis resistens, factione eorundem multa pertulit, quæ illum sanctis Confessoribus sociaverunt.

Concilio apud Carthaginem habito CCXIV Episcoporum, ad Papam Zosimum synodalia decreta perlata: quibus probatis per totum mundum, hæresis Pelagiana damnata est.

VALENTINIANUS Constantii & Placidiæ filius nascitur VI Nonas Julias.

XLI. |CCCCXX. MAXIMO & PLINTA.

Romæ quadragesimus Episcopatum agit BONIFACIUS ann. III, mens. VIII, diebus VI.

Constantius pacem firmat cum Vallia, data eidem ad habitandum secunda Aquitanica, & quibusdam civitatibus confinium Provinciarum.

XLII. |CCCCXXI. THEODOSIO IX, & CONSTANTIO III.

Constantius ab Honorio in consortium regni assumitur.

HIERONYMUS PRESBYTER moritur anno ætatis suæ XCI. prid. Kal. Octob.

OL. CCC. XLIII. |CCCCXXII. AGRICOLA & EUSTATHIO.

Constantius Imperator moritur.

XLIV. |CCCCXXIII. HONORIO XIII, & THEODOSIO X.

Hoc tempore exercitus ad Hispanias contra Vandalos missus est, cui Castinus dux fuit; qui Bonifacium virum bellicis artibus præclarum inepto & injurioso imperio ab expeditionis suæ societate avertit. Nam ille periculosum sibi atque indignum ratus eum sequi, quem

ROM

ROM. | DOM. CONSULUM.

discordem superbientemque expertus esset, celeriter se ad portum Urbis, atque inde ad Africam proripuit: idque Reipublicæ multorum laborum initium fuit.

XLV. |CCCCXXIV. MARINIANO, & ASCLEPIODOTO.

Placidia Augusta à fratre Honorio pulsa ad Orientem cum Honorio & Valentiniano filiis proficiscitur.
Romanæ Ecclesiæ quadragesimus primus præsidet Episcopus CÆLESTINVS ann. IX, mens.. X, dieb. XVII.
Longobardorum secundus regnavit Lamissus meretricis filius ann. III.

Honorius moritur: & regnum ejus JOHANNES occupat, conveniente, ut putabatur, Castino, qui exercitui Magister militum præerat.

THEODOSIVS. Romanorum quadragesimus sextus THEODOSIVS imperium tenet ann. XXX.

CCCCXL. XLVI. |CCCCXXV. CASTINO, & VICTORE.

Theodosius VALENTINIANUM amitæ suæ filium Cæsarem facit, & cum Augusta matre ad recipiendum occidentale emittit imperium. Quo tempore Johannes, dum Africam, quam Bonifacius obtinebat, bello reposcit, ad defensionem sui, infirmior factus est.

CCCI. XLVII. |CCCCXXVI. THEODOSIO IX, & VALENTINIANO.

Placidia Augusta & Valentinianus Cæsar mira felicitate Johannem Tyrannum opprimunt: & regnum victores recipiunt data venia Aetio, quod Hunni, quos per ipsum Johannes exciverat, ejusdem studio ad propria reversi sunt. Castinus autem in exilium actus est: quia videbatur Johannes sine conniventia ipsius regnum non potuisse præsumere.
Valentinianus decreto Theodosii Augustus appellatur.
Arelas nobile oppidum Galliarum à Gothis multa vi oppugnatum est, donec imminente Aetio non impuniti abscederent.

XLVIII. |CCCCXXVII. THEODOSIO XII, & VALENTINIANO II AUGG.

Patroclus Arelatensis Episcopus à Tribuno quodam Barnabo multis vulneribus laniatus occiditur: quod facinus ad occultam jussionem Felicis Magistri militum referebatur: cujus impulsu, ut creditum est, etiam Titus Diaconus vir sanctus Romæ pecunias pauperibus distribuens interficitur.

XLIX. |CCCCXXVIII. HIERIO, & ARDABURE.

Bonifacio, cujus intra Africam potentia gloriaque augebatur, bellum ad arbitrium Felicis, qui ad Italiam venire abnuerat, publico nomine illatum est, ducibus Mavortio, & Galbione, & Sinœce, cujus proditione Mavortius & Galbio, dum Bonifacium obsident, interempti sunt: moxque ipse à Bonifacio dolo detectus occisus est. Exinde gentibus, quæ uti navibus nesciebant, dum à concertantibus in auxilium vocantur, mare pervium factum est: bellique contra Bonifacium cœpti in Sigisvultum Comitem cura translata est.

GENS VANDALORUM AB HISPANIIS AD AFRICAM TRANSIT.

L. |CCCCXXIX. FELICE, & TAURO.

Nestorius Constantinopolitanus Episcopus novum Ecclesiis molitur errorem inducere, prædicans Christum ex Maria hominem tantum, non etiam Deum natum, eique divinitatem collatam esse pro merito. Huic impietati præcipua Cyrilli Alexandrini Episcopi industria, & Papæ Cœlestini repugnabat auctoritas.

ROM. | DOM. CONSULUM.

Pars Galliarum propinqua Rheno, quam Franci possidendam occupaverant, Aetii Comitis armis recepta.

OL. CCCII. LI. |CCCCXXX. FLORENTIO, & DIONYSIO.

Felice ad patritiam dignitatem provecto, Aetius Magister militum factus est ex agricola.
Pelagianus Severiani Episcopi Pelagiani filius ecclesias Britanniæ dogmatis sui insinuatione corrupit. Sed adactione Palladii Diaconi Papa Cælestinus Germanum Autissiodorensem Episcopum vice sua mittit, ut deturbatis hæreticis Britannos ad Catholicam fidem dirigat.

LII. |CCCCXXXI. THEODOSIO XIII, & VALENTINIANO III.

Aetius Felicem cum uxore sua Paduſia, & Grunnitum Diaconum, eos insidiari sibi quum præsensisset, interimit.

AVGVSTINVS EPISCOPVS per omnia excellentissimus moritur V Kal. Septemb. libris Juliani inter impetus obsidentium Vandalorum in ipso dierum suorum fine respondens, & glorioſe in defensione Christianæ gratiæ perseverans.

LIII. |CCCCXXXII. BASSO, & ANTIOCHO.

Congregata apud Ephesum plus ducentorum Synodo Sacerdotum, Nestorius cum hæresi nominis sui, & cum multis Pelagianis, qui cognatum sibi juvabant dogma, damnatur.
Ad Scotos in Christum credentes ordinatur à Papa Cælestino Palladius: & primus Episcopus mittitur.

LIV. |CCCCXXXIII. AETIO, & VALERIO.

Romanæ Ecclesiæ quadragesimus secundus præficitur Episcopus XYSTVS ann. VIII, dieb. XIX.
Totius orbis pace & consensione mirabili Bonifacius ab Africa ad Italiam per urbem venit, accepta Magistri militum dignitate: qui quum resistentem sibi Aetium prælio superavisset, paucos post dies morbo extinctus est. Aetius vero, quum depositа potestate in agro suo degeret, ibique cum quidam inimicus ejus repentino incursu opprimere tentasset, profugus ad urbem, atque illinc ad Dalmatiam, deinde Pannonias ad Hunnos pervenit: quorum amicitia auxilioque usus pacem principum & jus interpellatæ potestatis obtinuit.

OL. CCCIII. LV. |CCCCXXXIV. THEODOSIO XIV, & MAXIMO.

Maxima regiæ urbis pars Septentrionalis per tres dies continuos incensa collapsaque est mense Augusto.
Johannes Monachus cognomento Cassianus Massiliæ insignis & facundus scriptor habetur.

MMCCCCL. LVI. |CCCCXXXV. ASPARE, & ARIOBINDA.

LVII. |CCCCXXXVI. THEODOSIO XV, & VALENTINIANO IV.

PAX FACTA cum Vandalis, data eis ad habitandum per Trigetium in loco Africæ Hippone, III Id. Febr.
Eodem tempore Gundicarium Burgundionum regem intra Gallias habitantem Aetius bello obtrivit, pacemque ei supplicanti dedit: qua non diu potitus est. Siquidem illum Hunni cum populo suo ac stirpe deleverunt.

LVIII. |CCCCXXXVII. ISIDORE, & SENATORE.

Gothi pacis placita perturbant, & pleraque municipia vicina sedibus suis occupant, Narbonensi oppido maxime infesti: quod quum diu obsidione & fame laboraret, per Litorium Comitem ab utroque periculo liberatum est. Siquidem per singulos equites binis tritici modiis advectis, strenuissime & hostes in fugam vertit, & civitatem annona implevit.

ROM.

ROM. | DOM. CONSULUM.

OL. CCCIV. LIX. |CCCCXXXVIII. AETIO II, & SIGISVULTO.

Bellum adversum Gothos Hunnis auxiliantibus geritur.
IN AFRICA Geisericus Rex Vandalorum intra habitationis suæ limites volens catholicam fidem Arriana impietate subvertere, quosdam nostrorum Episcoporum eatenus persecutus est, ut eos privatos jure Basilicarum suarum etiam civitatibus pelleret, quum ipsorum constantia nullius superbissimi Regis terroribus cederet.
Valentinianus Augustus ad Theodosium Principem Constantinopolim proficiscitur, filiamque ejus in matrimonium accipit.
Eodem anno Piraticam Barbari Fœderatorum desertores exercuerunt.

Per idem tempus quatuor Hispani viri, Arcadius, Probus, Paschasius, & Eutychius dudum apud Geisiricum merito sapientiæ & fidelis obsequii clari habebantur: quos Rex ut copulatiores sibi faceret, in Arrianam sectam transire præcepit. At illi hoc facinus constantissime respuentes, excitato in rabidissimam iram Barbaro, primum proscripti, deinde in exilium acti, tum atrociissimis suppliciis excruciati, ad postremum diversis mortibus interempti illustri martyrio mirabiliter occubuerunt. Puer autem Paulillus nomine frater Paschasii, & Eutychii pro elegantia formæ atque ingenii admodum Regi acceptus, quum à professione Catholicæ fidei nullis minis deturbari posset, diu fustibus cæsus, & ad infamem servitutem damnatus est, ideo, ut apparet, non interfectus, ne superata sævitia impii Regis ætas illa gloriaretur.

LX. |CCCCXXXIX. THEODOSIO XVII, & FAUSTO.

Hoc quoque anno iidem Piratæ multas insulas, sed præcipue Siciliam, vastavere.
Adversum Gothos in Gallia quædam prospere gesta.

LXI. |CCCCXL. THEODOSIO XVIII, & FESTO.

Littorius, qui secunda ab Aëtio Patricio potestate Hunnis auxiliaribus præerat, dum Aëtii gloriam superare appetit, dumque Aruspicum responsis, & Dæmonum significationibus fidit, pugnam cum Gothis imprudenter conseruit, fecitque intelligi, quantum illa, quæ cum eodem periit, manus prodesse potuerit, si potioribus consiliis, quam sua temeritate, uti maluisset: quando tantam ipse hostibus cladem intulit, ut, nisi in consideranter prælians in captivitatem incidisset, dubitandum foret cui potuis parti victoria adscriberetur.

Hac tempestate Julianus Heclanensis jactantissimus Pelagiani erroris adsertor, quem dudum amissi Episcopatus intemperans cupido exagitabat, multimoda arte fallendi correctionis speciem præferens, molitus est in communionem Ecclesiæ irrepere. Sed his insidiis Xystus Papa, Diaconi Leonis hortatu, vigilanter occurrens nullum aditum pestiferis conatibus patere permisit. Et ita omnes Catholicos dejectione fallacis bestiæ gaudere fecit: quasi tunc primum superbissimam hæresim Apostolicus gladius detruncavisset.
Per idem tempus Vitricus Reipublicæ nostræ fidelis & multis documentis bellicis clarus habebatur.

Pax cum Gothis facta, quum eam post ancipitis pugnæ lacrimabile experimentum humilius, quam antea, popposcissent.

Aëtio rebus, quæ in Galliis componebantur, intento, Geisericus, de cujus amicitia nihil metuebatur, XIV Kal. Novemb. Carthaginem dolo pacis invadit: omnesque opes ejus, excruciatis diverso tormentorum genere civibus, in jus suum vertit, nec ab Ecclesiarum despoliatione abstinens, quas & sacris vasis exinanitas, & Sacerdotum administratione privatas non jam divini cultus loca, sed suorum esse jussit habitacula, in universum captivi populi ordinem sævus, sed præcipue nobilitati & religioni infensus: ut non discerneretur, hominibus magis, an Deo bellum intulisset.

CARTHAGO à Vandalis capta anno, postquam Romana esse cœperat, DLXXXV.

ROM. | DOM. CONSULUM.

LXII. | CCCCXLI. VALENTINIANO AUGVSTO V, & ANATOLIO.

Defuncto Xysto Episcopo, XL amplius diebus Romana Ecclesia sine Antistite fuit, mirabili pace atque patientia præsentiam Diaconi Leonis expectans : quem tunc inter Aetium & Albinum amicitiæ redintegrandæ Galliæ detinebant : quasi ideo longius esset abductus, ut electi meritum, & eligentium judicium probaretur. Ideo Leo Diaconus legatione publica accitus, & gaudenti patriæ præsentatus quadragesimus tertius Romanæ Ecclesiæ Episcopus ordinatur.

Geisiricus Siciliam graviter affligens, accepto nuncio de Sebastiano, ab Hispania ad Africam transit : tum celeriter Carthaginem rediit, ratus periculosum sibi ac suis fore, si vir bellandi peritus recipiendæ Carthagini incubuisset. Verum ille amicum se magis, quam hostem videri volens diversa omnia apud barbarum animum, quam præsumpserat, reperit : eaque spes causa illi maximæ calamitatis & infelicissimæ mortis fuit.

OL. CCCV. LXIII. | CCCCXLII. CYRO C. V. CONSULE.

Theodosius imperator bellum contra Vandalos movet, Ariobindo, & Ansila, atque Germano ducibus cum magna classe directis, qui longis cunctationibus negotium differentes Siciliæ magis oneri, quam præsidio fuere.

LXIV. | CCCCXLIII. DIOSCORO, & EUDOXIO CONSS.

Hunnis Thracias & Illyricum sæva populatione vastantibus, exercitus, qui in Sicilia morabatur, ad defensionem orientalium provinciarum revertit. Cum Geisirico autem ab Augusto Valentiniano pax confirmata, & certis spatiis Africa inter utrumque divisa est.

In Geisericum de successu rerum etiam apud suos superbientem quidam optimates ipsius conspiraverunt. Sed molitione detecta, multis ab eo suppliciis excruciati atque extincti sunt. Quumque idem audendum etiam ab aliis videretur, tam multis Regis suspicio exitio fuit, ut hac sui cura plus virium perderet, quam si bello superaretur.

LXV. | CCCCXLIV. MAXIMO II, & PATERIO CONSS.

Hoc tempore plurimos Manichæos intra urbem latere diligentia Papæ Leonis innotuit : qui eos de secretis suis erutos & oculis totius Ecclesiæ publicatos omnes dogmatis sui turpitudines & damnare fecit, & prodere, incensis eorundem codicibus : quorum magnæ moles fuerant interceptæ. Quæ cura viro sancto divinitus, ut apparuit, inspirata non solum Romanæ urbi, sed etiam universo orbi plurimum profuit. Siquidem confessionibus in urbe captorum, qui Doctores eorum, qui Episcopi, quive Presbyteri, in quibus provinciis vel civitatibus degerent, patefactum sit. Multique Orientalium partium Sacerdotes industriam Apostolici Rectoris imitati sunt.

MMCCCCLX. LXVI. | CCCCXLV. THEODOSIO XVIII, & ALBINO CONSS.

Attila Rex Hunnorum Blebam fratrem & consortem suum perimit, ejusque populos sibi parere compellit.

OL. CCCVI. LXVII. | CCCCXLVI. VALENTINIANO VI, & NONIO CONSS.

AB URBE CONDITA, USQUE AD EXTREMUM HUJUS OPERIS, FIUNT ANNI NUMERO MCXCVII, hoc modo.

Sub Regibus, anni CCXL.
Sub Consulibus, anni CCCCLXIV.
Sub Augustis & Cæsaribus, anni CCCCXCIII.

ROM. | *DOM.* CONSULUM.

COLLIGVNTVR OMNES ANNI VSQVE IN CONSVLATVM THEODOSII JVNIORIS $\overline{\text{XVIII}}$, ET VALENTINIANI JVNIORIS PLACIDIÆ FILII SEXIES AVGVSTORVM. $\overline{\text{MCXCVII}}$.

A $\overline{\text{XV}}$ Tiberii anno & prædicatione Domini noſtri JESV CHRISTI, anni CCCCXVII.
A Secundo anno Darii Regis Perſarum, quo tempore Templum Jeroſolymis inſtauratum eſt, anni DCCCXCIX.
Ab Olympiade prima, qua ætate apud Hebræos Eſaias prophetabat, anni MCLV.
A Salomone & prima ædificatione Templi, anni *CCCCXV.
A Captivitate Trojæ, quo tempore Samſon apud Hebræos erat, anni MDLX.
A Moyſe & Cecrope primo Rege Atticæ, anni *CCCXXX.

CONTINET OMNIS CANON AB ABRAHAM, VSQVE AD TEMPVS SVPRA SCRIPTVM, anni MMCCCXCV.

A Diluvio, uſque ad Abraham, ſupputantur, anni DCCCCXLI.
Et ab Adam, uſque ad Diluvium, anni MMCCXLII.
Fiunt ab Adam, uſque in Conſulatum Theodoſii junioris $\overline{\text{XVIII}}$, & Valentiniani Placidiæ filii junioris ſexies.

OMNES ANNI NUMERO $\overline{\text{V}}$ MILIA $\overline{\text{DCXLV}}$.

A $\overline{\text{XVIII}}$ Conſulatu Theodoſii junioris, VICTOR EPISCOPVS TVNNVNENSIS Eccleſiæ Africæ hiſtoriam perſequitur, ubi Proſper reliquit.
Poſt Victorem Tunnunenſem hiſtoriam ducit venerabilis Pater noſter IOHANNES ABBAS monaſterii BICLARIENSIS fundator.

CHRONICORVM CANONVM FINIS.

INDEX

INDEX

IN POSTERIOREM LIBRUM

CHRONICORUM CANONUM

EUSEBII PAMPHILI,

AD NUMERUM EUSEBIANUM.

A.

Aaron Hebræorum primus Pontifex. DVII.
Abaris Hyperboreus. MCCCCLIV. MDLXVIII.
Abas Argivorum Rex. DCXXXIV.
Abdera oppidum conditur. MCCCLXII.
Abdias Propheta. MLXXXVI.
Abgarus Edeſſæ Rex. MMCCXXXIII.
Abia Rex Juda. MXXXVII.
Abiathar Hebræorum ſummus Sacerdos. DCCCCXLV.
Abilius Alexandr. Epiſcop. MMC.
Abimelech fil. Gedeonis. DCCLXXII
Abimelech Hebræorum Pontif. Max. MXLIII.
Ablabius præfect. præt. occiſus. MMCCCLIII.
Abraham naſcitur. X.
Apud Chaldæos ætatem terit. VII.
Repromiſſio ad eum facta. LXXV
Ei apparet Deus. C.
Moritur. CLXXV.
Abundantius Conſul. MMCCCCIX.
Acacius Arrianus. MMCCCLXXVI.
Acanthus condita. MCCCLX.
Acaſtus Athenarum Archon. DCCCCLXVII.
Accius Tragœdiarum ſcriptor. MDCCCLXXVII.
Acencheres Ægypt. Rex. CCCCLXXVII.
Achab Rex Iſrael. MLXXXII.
Achaja ab Achæo condita. DCXIX.
Achaz Rex Juda. MCCLIX.
Acherres Rex Ægypt. DXIII.
Achias Silonites Proph. DCCCCXCVII. MXLIV.
Achillas Alexandrin. Epiſcopus. MMCCCXXIX.
Achilleus Ægyptum obtinet. MMCCCIV.
Achoris Ægypt. Rex. CCCCXC.
Achoris alius. MDCXV.
Acriſius Argiv. Rex. DCLXXIII.
A Perſeo interficitur. DCCV.
Acta, Attica. CCXXXVI. CCCCXCVI.
Adraſtus Sicyoniorum Rex. DCCCII.
Ædiles Romæ facti. MDLXVIII.
Ægeus Rex Athenarum. DCCXXXIV.
Ægialei Sicyonii. DCLXVIII.
Ægialeus Rex Sicyoniorum. I.
Ægialeus frater Apidis à fratre conſtituitur Rex Achajæ. CCLXX
Æginetæ mare obtinent. MDVIII.
Ægis fluvius. MDLI.
Ægiſthus Rex Mycenarum. DCCV.
Ægyptii mare obtinent. MCCXXX.
Ægyptus receſſit à Diocletiano per Achilleum. MMCCCIII.
Recipitur à Dioclet. MMCCCXIII.
Recedit à Dario Hyſtaſpis. MDXXIX.
Recipitur à Xerxe. MDXXXIV.
Receſſit à Dario Notho. MDCII.
Recipitur ab Ocho. MDCLXVII.
Provincia facta. MDCCCCLXXXVII
Ægyptus Latinor. Rex. MXXVIII.
Ægyptus Sicyoniorum Rex. CXXI.
Ælia Jeruſalem nova Hadriani. MMCLII.
Aëlon Judex Hebræor. DCCCXXXII.
Æmilianus tyrannus. MMCCLXIX.
Æmilianus ob ararum everſionem à Vicario incenditur. MMCCCLXXVIII.
Æmilius Macer Poëta. MMI.
Æneas primus Rex Latinorum. DCCCXXXVIII.
Æneas Silvius Rex Latinorum. DCCCCVIII.
Æropas Rex Maced. MCCCCVIII.
Aëria Ægyptus. DXXXIV.
Æſchylus Tragœdiarum ſcriptor. MDXXI. MDXXXIX.
Æſchylus Athenienſium Rex. MCCXXXIX.
Æſimedes Athenienſium Rex. MCCLXXIII.
Æſopus interimitur à Delphis. MCCCCLIII.
Æthiopum migratio in Ægyptum CCCCII.
Aëtius ex Agricola Magiſter militum. MMCCCCXLV.
Conſul. MMCCCCXLVIII. MMCCCCLIII.
Depoſita poteſtate vivit privatus. MMCCCCXLVIII.
Profugit ad Hunnos. Ibid.
Ætna. MDXC.
Agabus Propheta. MMLX.
Agamemnon Rex Mycenarum. DCCCXX.
Agameſtor Athenienſium Rex. MCCXIX.
Agar ancilla Saræ. LXXXVIII.
Agareni. LXXXVIII.
Agathobulus Philoſoph. MMCXXXV.
Agathocles Syracuſarum tyrannus. MDCXCIV.
Agelaus Corinthiorum Rex. DCCCCLXXXVII.
Agelmundus Longobardor. Rex. MMCCCCV.
Ageſilaus Rex Lacedæmonum. MLIX.
Aggæus Propheta. MCCCCLX. MCCCCXCVII.
Agis Lacedæmonior. Rex. DCCCCLVII.
Agnus locutus ſub Bocchori. MCCXXXVI.
Agon Gymnicus Panathenæus. MCCCCLII.
Lyciorum primus. DCCCLXXVI.
Nemeacus. MCCCCXLIX.
Centenarius Romæ. MDLXIV.
Actiacus. MDCCCCLXXXVIII.
Hadrianalis. MMCXLVIII.
Solis inſtitutus ab Aureliano. MMCCXC.
Agon Conſtantinopoli à Valente redditus. MMCCCLXXXIV.
Agrippa Silvius Rex Latinorum. MCI.
Agrippa Herodis nepos Rex. MMLI. MMLIV.
Moritur. MMLX.
Agrippa minor Rex. MMLX.
Agrippina Neronis mater. MMLXXV.
Agrippinus Alexandr. Epiſcopus. MMCLXXXII.
Aidoneus rapit Proſerpinam. DCXX.
Ajo Longobardorum Rex. MMCCCXCV.
Alamanni vaſtatis Galliis in Italiam tranſiere. MMCCLXXVII.
Alamannorum $\overline{XL}$ milia cæſa. MMCCCXVI.
Alamannorum multæ copiæ apud Argentoratum cæſæ. MMCCCLXXIII.
Alamannorum $\overline{XXX}$ milia cæſa. MMCCCXCIII.
Alani Gallias ingrediuntur. MMCCCCXXII.
Alaricus Gothorum dux. MMCCCCXVI.
Alba ab Aſcanio condita. DCCCLIII.
Alba Silvius rex Latinorum. DCCCCLXXXIX.

Albinus

Albinus Imp. contra Severum. MMCCXXI.

Albinus Imp. cum Pupieno interficitur. MMCCLV.

Albinus Conſul. MMCCCCLX.

Albinus procurator Judææ. MMLXXVI.

Albucius Silo Rhetor. MMXI.

Albula Tiberis. MXCIII.

Alcamenes Rex Lacedæmon. MCCIV.

Alcæus Poëta. MCCCCXIV.

Alcandra uxor Polybi regis Ægyptii. DCCCLXXV.

Alcetas Macedonum Rex. MCCCCXXXIV.

Alcibiades fugit ad Tiſaphernem. MDCII.

Interficitur à Pharnabazo. MDCXVI.

Alcimus Rhetor. MMCCCLXXI.

Alcimus Jeroſolymis Pontificatum invadit. MDCCCLVI.

Alcmæon Rex Athenarum. MCCLX.

Alcmæon. MCCCLX.

Alcman Poëta. MCCCCVIII.

Aletes primus Rex Corinthiorum. DCCCCXV.

Alexander Helenam rapit. DCCCXXVI.

Alexander Corinthior. Rex. MCC.

Alexander $\overline{X}$ Macedonum Rex. MDXIII.

Alexander $\overline{XX}$ Macedonum Rex. MDCXLIII.

Alexander Magnus naſcitur. MDCLXII.

Regnat poſt patrem. MDLXXX.

Darii duces vincit. MDCLXXXIII.

Sardes capit. Ibid.

Tyrum capit. MDLXXXV.

A Pontifice Judæorum excipitur. Ibid.

Moritur. MDCXCII.

Alexander Aſiæ & Syriæ Rex. MDCCCLXVI.

Alexander Chriſti Martyr. MMCCXX.

Alexander $\overline{XXVII}$ Macedonum Rex. MDCCXVIII.

Alexander Jeroſolymarum Rex. MDCCCCXIII.

Alexander Mamææ Imp. MMCCXXXVII.

Occiditur. MMCCL.

Alexander Phæreus. MDCLIII.

Alexander Romæ Epiſcopus. MMCXXIV.

Alexandra Judæorum Regina. MDCCCCXL.

Alexandria ab Alexandro condita. MDCLXXXVII.

Ab Hadriano inſtaurata. MMCXXXIII.

Alexandrini regni in Ægypto initium. MDCXCIII.

Finis. MDCCCCLXXXVIII.

Algidus mons. MDXXVII.

Allia flumen. MDCXL.

Alma mons Pannoniæ. MMCCXCV.

Altades Aſſyriorum Rex. CCCXV.

Alyattes Lydorum Rex. MCCLXXIV. MCCCCV.

Amaſias Rex Juda. MCLXII.

Amaſis Rex Ægypti. MCCCCLII.

Amathas Eremita diſcipulus Antonii. MMCCCLXXII.

Amazones Epheſi templum incendunt. DCCCLXX.

Amazones contra Thebas. DCCCX.

Amazones Priamo tulere auxilium. DCCCXXXIII.

Ambri Rex Iſrael. MLXX.

Ambroſius Epiſc. Mediolanenſis. MMCCCXCI. MMCCCXCVI.

Amenophis Ægyptiorum Rex. CCCXXXI.

Amenophis. CCCXCIX.

Amenophis. DCCLX.

Amenophis. MLXXXIV.

Amida civitas. MMCCCLIV.

Aminocles. MCCLV.

Amintes Rex Aſſyriorum. DXXXVII.

Ammenemes Rex Ægypti. DCCCIII.

Ammonitæ Hebræos ſubigunt. DCCCXIX.

Ammon Rex Juda. MCCCLIX.

Amos Propheta. MCCXIII.

Amuſis Rex Ægypti. CCXCIII.

Amphyction Rex Athenarum. DXIX.

Amphion ſaxa movet. DCLXXXVIII

Amphion & Zethus. DC. DCXXXI.

Amphitheatrum Titi. MMXCVI.

Amphitheatrum Romæ incenſum. MMCCXXXIII. MMCCLXVII.

Amram pater Moſis. CCCCXXVI.

Amri. vide *Ambri*.

Amulius Silvius. MCCXX.

Amyntas $\overline{IX}$ Macedoniæ Rex. MCCCCLIII.

Amyntas $\overline{XV}$ Macedoniæ Rex. MDCXV.

Amyntas $\overline{XVII}$ Macedoniæ Rex. MDCXVII.

Amyntas $\overline{XIX}$ Macedoniæ Rex. MDCXXV.

Anacletus Epiſcop. Urbis Romæ. MMXCVI.

Anacreon Poëta Lyricus. MCCCCLXXV.

Ananias ſocius Danielis. MCCCCLVIII.

Ananias Propheta. MXLIV.

Ananiel Babylonius ab Herode Pontifex Maximus conſtitutus. MDCCCCLXXXIV.

Anaſtaſius urbis Romæ Epiſcopus. MMCCCCXIV.

Anatolius Laodicenus Epiſcopus. MMCCXCIV.

Anatolius Conſul. MMCCCCLVI.

Anaxagoras Philoſophus. MDVII. Moritur. MDLV.

Anaxilaus Lariſſæus. MDCCCCLXXXIX.

Anaximander Mileſius. MCCCCXLII.

Anaximenes Phyſicus. MCCCCLX. MDCXCII.

Anchiale à Sardanapalo condita. MCLXXXIV.

Ancus Martius Rex Rom. MCCCLXXVI.

Andreæ Apoſtoli oſſa. MMCCCLXXIV.

Androclus Epheſi conditor. DCCCCLXVIII.

Androgei mors. DCCLXXVI. DCCLXXXIV.

Andromachus ab *Alexandro* Magno Judææ præfectus à Samaritis occiditur. MDCLXXXV.

Anianus urbis *Alexandrinæ* Epiſcopus. MMLXXIX.

Anicetus urbis Romæ Epiſcopus. MMCLXIX.

Annæus Cornutus Philoſophus. MMLXXXIII.

M. *Annæus* Lucanus. MMLXXX.

L. *Annæus* Mela. MMLXXXIV.

L. *Annæus* Seneca inciſione venarum perit. MMLXXXI.

Annus Repromiſſionis. LXXV.

Annibalis mors. MDCCCXXXI.

T. *Annius* Milo. MDCCCCLXIX.

Anomœon. MMCCCLXXX.

Anſila dux. MMCCCCLVII.

Antæum Hercules vincit. CCCCXLII. DCCLXVIII. DCCCXVII.

Antæus Terræ filius cur. DCCLXVIII.

Antemnates à Romulo victi. MCCLXX.

Anteros Urbis Romæ Epiſcopus. MMCCLIV.

Anthedon urbs ab Herode inſtaurata. MMV.

Anthemius Conſul. MMCCCCXXI.

Antigonus $\overline{XXVII}$ Macedon. Rex. MDCCXVIII.

Antigonus Aſiæ Rex. MDCXCVIII.

Antigonus Gonatas Rex Macedonum. MDCCXXXVII.

Antigonus $\overline{XXXVII}$ Macedon. Rex. MDCCLXXXIII.

Antigonus Rex Judæor. occiditur. MDCCCCLXXVIII.

Antinous puer regius. MMCXLV. ejus urbs cognominis. Ibid.

Antiochus Eupator. MDCCCLII.

Antiochus Magnus Syriæ Rex. MDCCXCIII.

Judæos favore proſequitur. MDCCCXXIII.

Romanis tributum pendit. MDCCCXXV.

Cum Ptolemæo reconciliatur. MDCCCXXVII.

Antiochus Theos. MDCCLV.

Antiochus Grypus. MDCCCXCII.

Antiochus Soter. MDCCXXXVI.

Antiochus Epiphanes. MDCCCXLI.

Judæos ad idololatriam compellit. MDCCCXLIX.

Antiochus Cyzicenus. MDCCCCIV.

Antiochus Sidetes. MDCCCLXXIX.

Antiochus Conſul. MMCCCCXLVII.

Antiochia à Seleuco condita. MDCCXIII.

A Romanis capta. MDCCCCXLIX.

Antiochenorum æra. MDCCCCLXIX. MMCCXX. MMCCXCIII. MMCCCXVIII.

Antipater $\overline{\text{XXXII}}$ Macedonum Rex. MCCXXXIV.
Antipater Herodis Aſcalonitæ F. procurator Palæſtinæ à Pompejo conſtitutus. MDCCCCL.
Antipatris urbs ab Herode conditur. MMV.
Antoninus Pius Imp. MMCLIII.
Antoninus Caracalla Imp. MMCCXXIX.
Antoninus Epiſcopus Jeroſolymitanus. MMCCI.
Antonius adverſus Cæſarem dimicat. MDCCCCLXXIV.
Vincitur. MDCCCLXXVI.
Secundo ſecedit ab Auguſto. MDCCCCLXXXVI.
Arabima Cleopatræ tradit. MDCCCCLXXXV.
Semet occidit. MDCCCCLXXXVII.
Antonius Monachus naſcitur. MMCCLXVII.
Moritur. MMCCCLXXII.
Antonius Conſul. MMCCCXCVIII.
Aod Hebræorum Judex. DCXIII.
Aornis Petra. MDCLXXXIX.
Apamia à Seleuco condita. MDCCXIII.
Apaturia feſtum. DCCCLXXXIX.
Aper ſocer Numeriani. MMCCCI.
Aper Calydonius. DCCCX.
Aphidas Rex Athenarum. DCCCLXXX.
Apion Rex Libyam teſtamento Romanis relinquit. MDCCCCLII.
Apis Sicyoniorum Rex. XLIV.
Apis Argivorum Rex. CCLXX.
Apis, qui & Serapis. CLXXXII.
Apis Ægialeum fratrem Achajæ Regem conſtituit. CCLXX.
Apodaſmus Judæorum. MDCLVIII.
Apollinaris Laodicenus. MMCCCLXXXII.
Hæreſim ſui cognominem ſuſcitat. MMCCCXCI.
Apollinaris Hieropolitanus Epiſcopus. MMCLXXXVII.
Apollodorus Pergamenus. MDCCCCLIII.
Apollonius Chalcidius Stoicus Philoſophus. MMCLXII.
Apollonius Tyaneus. MMCXI.
Appius Claudius Decemvir. MDLXV.
Appius Claudius Cæcus. MDCXCIII.
Apſander Archon Athen. MCCCXIII.
Apteras Rex Cretæ. DXIV.
Aquila raptrix Gadymedis. DCLIV.
Aquilejenſes Clerici. MMCCCXCI.
Aquilius bellum ſervile compeſcit. MDCCCCXX.
Aquitanica ſecunda Valliæ conceſſa. MMCCCCXXXV.
Aradus inſula condita. MCCLXVII.
Aralius Aſſyriorum Rex. CXX.
Aratus. MDCCXLV.
Arbaces Medus. MCXCVII.
Arca Teſtamenti ab alienigenis poſſidetur. DCCCC.
Arcadia ab Arcade dicta. DXXXII.
Arcadius Imp. MMCCCCXI.
Moritur. MMCCCCXXIV.
Arcadius martyr ſub Geiſerico. MMCCCCLIII.
Arcaragantes. MMCCCL.
Arceſilas. MDCCXLVII.
Archelaus Laced. Rex. MCIII.
Archelaus Macedonum $\overline{\text{XII}}$ Rex. MDLXXXIV.
Archelaus Maced. $\overline{\text{XIV}}$ Rex. MDCXII.
Archelaus Rex Judæorum. MMXX.
Archelaus Rex Cappadocum à Tiberio interfectus. MMXXXVI.
Archilla oppidum Gallirrum. MMCCCCXLI.
Archilochus. DCCCCVIII. MCCCLIII.
Archippus Archon. DCCCCVIII. MIV.
Arctinus Mileſius Poëta. MCCXL. MCCLI.
Æthiopidos ſcriptor. MCCL.
Ardabures Conſul. MMCCCCXLIII.
Ardea oppugnatur. MCCCCLXIX.
Ardys Lydorum Rex. MCCXXXIX. MCCCLIII.
Aremulus Silvius Rex Latinorum. MCXLI.
Areopagus. DI.
Argenteus nummus primum in Urbe figuratus. MDCCXLVI.
Argeus $\overline{\text{V}}$ Maced. Rex. MCCCXXXII.
Argeus $\overline{\text{XVIII}}$ Macedonum Rex. MDCXXIII.
Argivorum regni initium. CLX.
Finis. DCCIV.
Argonautæ. DCCXLIV. DCCXLVI. DCCLVI.
Argos aquis abundans, fecit Danaus. DXLII.
Argus Rex Argivorum. CCCV.
Argus cuncta cernens. CCCCXXXI.
Aries nutritor Phrixi. DCXXXIV.
Ariobindus Conſul. MMCCCCL.
Dux contra Vandalos. MMCCCCLVIII.
Arion Methymnæus. MCCCXCVIII
Ariphron Athenienſium Archon. MCLXXI.
Ariſtænetus Conſul. MMCCCCXX.
Ariſtarchus Grammaticus. MDCCCLXI.
Ariſtides Juſtus Athenienſis. MDXXV.
Ignominioſe ejicitur. MDXXXIII.
Ariſtides Athenienſis Philoſophus Chriſtianus. MMCXLII.
Ariſtobulus Judæus Peripateticus. MDCCCXL.
Ariſtobulus primus Rex Judæor. MDCCCCXIII.
Ariſtobulus affinis Herodis ab Herode Pont. Max. factus, mox ab eodem necatur. MDCCCCLXXXIV.
Ariſtobulus Alexandræ Judæorum Reginæ filius de regni jure cum fratre Hyrcano contendit. MDCCCCL.
Victus Romam mittitur. Ibid.
Ariſtodemus Rex Corinthi. MCXLIX.
Ariſtogiton. MCCCCXCVIII.
Ariſtophanes. MDLXXX. MDLXXXVIII.
Ariſtoteles Platonis auditor. MDCL.
Ariſtoteles Battus Cyrenarum conditor. MCCLIX.
Ariſtoxenes Muſicus. MCCCLIII.
Armais Rex Ægypti. DXXVIII.
Armais Lanus. Ibid.
Armamitres Aſſyriorum Rex. CXC.
Armenia provincia à Trajano facta. MMCXXVIII.
Arnobius Siccenſis Rhetor. MMCCCXLII.
Arrianus Philoſophus. MMCLXII.
Arrius Presbyter, à quo Arriani. MMCCCXXXV.
Arſaces Parthus. MDCCLXIX.
Arſaces Parthus Antiochum ultimum Regem Syriæ interfecit. MDCCCLXXXVIII.
Arſacidæ Parthi. MDCCLXIX.
Arſes Ochi filius. MDCLXXVII.
Artabanus Rex Perſarum. MDLI.
Artaxerxes Macrochir. MDLI.
Artaxerxes Mnemon. MDCXI.
Artaxerxes Ochus. MDCLI.
Artemonis hæreſis. MMCCLXXXI.
Artorius medicus Auguſti. MDCCCCLXXXVIII.
Arverni capti. MDCCCXC.
Aſa Juſtus Rex Juda. MXL.
Aſaph Propheta. DCCCCXLVII.
Aſcalonitarum æra. MMCCCXCII.
Aſcanius Latinorum Rex. DCCCXLI.
Aſclepiades Antiochiæ Epiſcopus. MMCCXXVII.
Aſclepiadotus Britannias recipit. MMCCCXV.
Aſclepiadotus Conſul. MMCCCCXXXIX.
Q. Aſconius Pædianus. MMXCI.
Aſiæ regni exordium. MDCXCVIII.
Finis. MDCCCCXXIV.
C. Aſinius Gallus Orator. MMXXX.
Aſinius Pollio Orator. MMXIX.
Aſpar Conſul. MMCCCCL.
Aſſes lignei & ſcortei. MCCCVI.
Aſſyria provincia à Trajano facta. MMCXXVIII.
Aſſyriorum regni finis. MCXCVII.
Aſtacades Aſſyriorum Rex. CCCCXCVI.
Aſtacus, poſt Nicomedia. MCCCVII. MDCCLV.
Aſterius Rex Cretæ. DLXIX.
Europam uxorem ducit. DLXXII.
Aſtyages Rex Medorum. MCCCCXVIII.
Regno evertitur à Cyro. MCCCCLVI.
Aſylus. MCCLXV.
Atalanta inſula nova. MDXCI.
Athanaricus Chriſtianos perſequitur. MMCCCLXXXV.
Moritur. MMCCCXCVIII.
Athanaſius Alexandriæ Epiſcopus. MMCCCXLVI.
Ad Maximum Trevirenſem Epiſcopum confugiens honorifice excipitur. MMCCCLIX.
Alexandriam regreditur. MMCCCLXI.
Iterum Alex. regreditur, Georgio Arriano Epiſcopo cremato. MMCCCLXXVIII.

Athaulfus Rex Gothorum. MMCCCCXXVIII.
Interficitur. MMCCCCXXXI.
Athenæ à Minerva nuncupatæ. CCCCLXI.
Athenæ Diades à Cecrope conditæ. CCCCLXXXVI.
Athenienſium regni exordium. CCCCLX.
Finis. MCCCXXXIII.
Athenienſes peſtilentia laborant. MDLXXXVII.
Tyrannidem ſuſtinent. MDCXVII.
Piræeum vallant. MDXXXVIII.
Eorum clades in Sicilia. MDXCVIII.
Tyrannos opprimunt. MDCXVI.
XXIV literis uti incipiunt. MDCXVII.
Principes Græciæ facti. MDCXL.
Illis libertas ab Antigono reſtituitur. MDCCLXI.
Res novas molientes contra Romanos oppreſſi. MMXXV.
Athenodorus Tarſenſis. MMXXIV.
Atlas frater Promethei. CCCLXXIX. CCCCXXXI.
Atlas mons natali Urbis cucurrit. MMCCLXII.
Atoſſa, quæ & Semiramis. DLXXXIII
Atratinus Orator. MDCCCCXCVI.
Atræus Mycenarum Rex. DCCV.
Atreus & Thyeſtes Mycenarum Reges. DCCLV.
Peloponneſum dividunt. DCCXLV
Atreus Argis regnat. DCCCXVI.
Attalus Rex Pop. Rom. regni ſui reliquit heredem. MDCCCLXXXVI
Attalus invadit imperium. MMCCCCXXV.
Reſumit tyrannidem. MMCCCCXXX.
Victus & triumphatus Liparæ vivere permittitur. MMCCCCXXXIII.
Attica prius Acta. CCXXXVI.
Atticus Philoſophus Platonicæ ſectæ. MMCXCII.
Atticus Conſul. MMCCCCXIII.
Attila Hunnorum Rex Blebam fratrem interficit. MMCCCCLX.
Atticus Silvius Rex Lat. MXXVIII.
Audæus hæreſiarcha, à quo hæreſis Audiani. MMCCCLVII.
Aventinus Silvius Rex Latinorum. MCLX.
Aventinus mons Urbi adjectus. MCCCLXXV.
Averni. MDCCCCXC.
Auguſtinus Ambroſii diſcipulus Epiſcopus ordinatur. MMCCCCXI.
Moritur. MMCCCXLVI.
Auguſtus Cæſar. MDCCCCLXXIII.
Triumphat pedeſtri triumpho. MDCCCCLXXXIV.
Leges fert. MDCCCCLXXXVIII.
Pontifex Max. MMIV.
Moritur. MMXXIX.
Avilius Flaccus. MMLIII.
Aurea domus Romæ incenſa. MMCXX.
Aurelianus conſul. MMCCCCXVI.
Aurelianus Imp. MMCCLXXXV.
Occiditur. MMCCXCI.
M. Aurelius Antoninus Imperat. MMCLXXVI.
Eis literæ teſtes pluviæ precibus Chriſtianorum impetratæ. MMCLXXXIX.
Moritur. MMCXCIV.
Aurel. Commodus Im. MMCLXXVI
Moritur. MMCLXXXV.
M. Aurelius Antoninus Eliogabalus. MMCCXXXIV.
Occiditur. MMXXXVII.
Aureus Mons Pannoniæ. MMCCXCV.
Auſonius Conſul. MMCCCXCV.
Automenes Corinthiorum Rex. MCCXXXVII.
Auxentius Epiſcopus Mediolanenſis moritur. MMCCCXCI.
Azarias Rex Juda. MCXCI.
Azarias Propheta. MXLIV.

B.

Baaſa Rex Iſrael. MXLIV.
Babylas Antiochenus Epiſcopus. MMCCLXVII.
Bacauda. MMCCCIII.
Bacchiadæ Reges Corinthi. MLXI.
Bacchis Corinthiorum Rex. MLIX.
Bacchylides. MDXLIX. MDLXVI. MDLXXXV.
Bacchylus Epiſcopus. MMCCXI.
Baleus Aſſyriorum Rex. CCLXIII.
Balneæ Byzantinorum. DCCCCLVII.
Baltazar Rex Babylonis. MCCCCXXXV. MDXLIX.
Baruch Hebræorum judex. DCXCI.
Bardeſanes hæreſiarcha. MMCLXXXVII.
Baruch Propheta. MCCCCXVIII.
Baſilica Julia dedicata. MDCCCCLXXI.
Baſilides Hæreſiarches. MMCXLIX.
Baſilides Philoſophus Scythopolitanus. MMCLXII.
Baſilius Cæſareæ Cappadocum Epiſcopus. MMCCCXCII.
Baſilius Amaſiæ Ponti Epiſc. martyrio coronatur. MMCCCXXXIV.
Baſſus Conſul. MMCCCCXXIV.
MMCCCCXLVII.
Baſternarum gentes in Romanum ſolum tranſlatæ. MMCCCVIII.
Battus Ariſtoteles Cyrenarum conditor. MCCCLXXXVI. MCCLIX.
M. Bavius Poëta. MDCCCCLXXXII.
Bauto Conſul. MMCCCCI.
Bebrycia, quæ poſtea Bithynia. MXLV.
Belleparis Rex Aſſyriorum. DCVII.
Bellum ſub Eumolpo. DCXLVI.
Bellum Trois. DCLIV.
Bellum Lapitharum, & Centaurorum. DCCLXXI.
Bellum Amazonum contra Thebas. DCCCX.
Bellum Trojanum. DCCCXXVI.
Bellum Peloponnenſe incipit. MDLXXXV.
Bellum Picentium, Marſorum, Pelignorum adverſus Romanos. MDCCCCXXV.
Bellum contra Sauromatas. MMCXXXV.
Bellum Quadorum, Germanorum, Sarmatarum, Marcomannorum, Dacorum. MMCLXXXIV.
Bellum in Thermopylis. MDXXXVIII.
Bellum in Platæis, & in Mycale. MDXLI.
Belli Medici finis. MDLV.
Bellum Tullii Hoſtilj. MCCCXLIII
Bellum Crœſi. MCCCCLXVI.
Bellum in Marathone. MDXXV.
Bellum Xerxis. MDXXXVI.
Bellum Fidenatum. MDLXXVIII.
Bellum Carthaginienſ. MDCXXIII.
Bellum Britannicum Severi. MMCCXXI.
Bellum Servile. MDCCCLXXXIX. MDCCCCXVIII.
Bellum Jugurthinum. MDCCCCIX.
Bellum gladiatorium in Campania. MDCCCCXLI.
Bellum Creticum. MDCCCCXLIX.
Bellum Cæſaris & Pompei. MDCCCCLXVII.
Bellum Antonii & Auguſti Cæſaris. MDCCCCLXXIV.
Bellum Actiacum. MDCCCCLXXXVI.
Bellum Telchinum, & Caryatium adverſus Phoroneum. CCXXVIII.
Bellum Phœnicum & Chaldæorum CCCCLXXXI.
Bellum inter Romulum & vicinos. MCCLXX.
Bellum Judaicum in Palæſtina ſub Hadriano finem accepit. MMCL
Bellum Judaicum & Samariticum. MMCCXIII.
Bellum Civalenſe adverſus Licinium. MMCCCXXIX.
Bellum Perſicum nocturnum. MMCCCLXIV.
Bellum Narſei Regis Perſarum. MMCCCIII.
Bellum lacrimabile in Thracia. MMCCCXCIV.
Bellum Gothicum. MMCCCCLIII.
Bellum Burgundionicum in Gallia. MMCCCCLXI.
Bellum Vandalis indictum. MMCCCCLVII.
Belochus Aſſyriorum Rex. CCXVIII.
Belus Rex Aſſyriorum. I.
Beneventum conditur à Romanis. MDCCXXXI.
Benjamin Jeroſolymarum Epiſcopus. MMCXXVII.
Berœa à Seleuco condita. MDCCXIII.
Beryllus Epiſcopus. MMCCXLIII.
Berytus colonia. MMIII.
Beſſi triumphati. MDCCCCXLIV.
Bibliotheca Philadelphi Alexandrina. MDCCXXXIV.
Hadriani Athenis. MMCXLVIII.
Bithynia primum Mariandyna. DXCIV.
Eadem Bebrycia. MXLV.

Bizabda urbs. MMcccLXIV.
Bocchoris Ægyptiorum Rex. MCCXXXVI.
Bolochus Assyriorum Rex. DLXXXV.
Bonifacius Urbis Romæ Episcopus. MMCCCCXXXV.
Bonifacius obtinet Africam. MMCCCCXL.
Bello indicto obsidetur. MMCCCXLIII.
Venit in Italiam, & magistri militum dignitatem accipit. MMCCCCXLVIII.
Aëtio victo moritur. Ibid.
Bonosus monachus. MMCCCXCIII.
Boreas Thrax. DCXIX.
Borysthenes oppidum. MCCCLXII.
Bos loquitur. MDCCCLXXIII.
Bosporus ab Io Inachi filia dictus. CLX. CCCCLXXXI.
Capitur ab Agrippa. MMIII.
Bregetio oppidum. MMCCCXCI.
Bruchium Alexandriæ. MMCCLXXXIV.
Brutus Iberiam subigit. MDCCCLXXV.
Bugonia Eumeli. MCCL.
Bura terræ motu absorpta. MDCXXXVII.
Burgundionum CLXXX milia ad Rhenum. MMCCCCLXXXIX.
Burgundiones Galliæ partem Rheno propinquam occupant. MMCCCCXXIX.
Busiris filius Neptuni hospites mactat. DXLVI.
Busiris urbs contra Romanos rebellat. MMCCCVIII.
Byzantium urbs condita. MCCCLIX.

C.

Cadmea condita. DCXI.
Cadmus cum Phœnice in Syriam proficiscitur. DLXI.
Thebis regnat. DCXCIII.
Cælestinus Episcopus Urbis Romæ. MMCCCCXXXIX.
Cælestius adjutor Pelagii. MMCCCCXXIX.
Cælum ardere visum. MMCCCCXII.
Cænophrurium. MMCCXCI.
Cæsarea ab Herode condita. MMIV.
Cæsarea Philippi. MMXLI.
Cæsarius Consul. MMCCCCXIII.
Cajus Agrippa nepos Augusti missus ad Parthos. MMXV.
Adoptatur ab Augusto. MM.
Cajus Caligula Imp. MMLII.
Arippam Regem Judæorum vinculis liberat. MMLIII.
Se Deum facit. Ibid.
Sorores à se constupratas relegat. MMLIV.
Interficitur. Ibid.
Calabria Messanaque à Romanis tenetur. MDCCXLIII.
M. Callidius Orator. MDCCCCLX.
Callista condita. DLXXXIX.
Callistus Episcopus Urbis Romæ. MMCCXXXV.
Callithyia Piranthi filia prima sacerdos Junonis Argivæ. CCCLXXVI.
Calocærus res novas in Cypro molitur. MMCCCLI.
Camarina urbs condita. MCCCCXVII.
Cambyses. MCCCCLXXXVI.
Camillus Gallos superat. MDCLIV.
Campanorum gens. MDLXXX.
Candaules Lydorum Rex. MCCCI.
Cantabri res novas molientes opprimuntur. MDCCCCXCVI.
Capys Silvius. MLII.
Capito Jerosolymarum Episcopus. MMCLXXII.
Capitolium Romæ incensum. MMLXXXV.
Instauratur à Vespasiano. MMLXXXVIII.
Cappado ita in provinciam versa. MMXXXVI.
Captivitas Israel. MCCLXX.
Captivitas Juda unde supputanda. MCCCCLXXVI.
Caranus primus Rex Macedonum. MCCIII.
Carausius invadit imperium. MMCCCIII.
Cardiceas Rex Medorum. MMCCXCV.
Cares mare obtinent. MCCLXXXIV.
Caria terræmotu concussa. MDCCXCIV.
Carinus Romanorum Imp. MMCCXCVII.
Occiditur. MMCCC.
Carnii Sicyoniorum sacerdotes. DCCCLXXXIX.
Carnuntum urbs. MMCXCIV.
Carpathii. CCXXVIII.
Carpentus Silvius Rex Albæ. MLXXXI.
Carporum gens translata in Rosolum. MMCCCIX.
Carthago condita. MCLXVII.
A Zioro. DCCCIV.
A Carchedone. DCCCCLXXI MXI.
A Scipione in Rom. ditionem redacta. MDCCCLXXI.
A Geiserico dolo capta. MMCCCCLV.
Carthaginienses XC naves Rom. capiunt. MDCCLXV.
Carus Imp. Rom. MMCCXCVII.
Fulmine ictus perit. MMCCXCVIII
Cassander XXVI Macedonum Rex. MDCXCIX.
Cassianus Jerosolymar. Episcopus. MMCLXXII.
Cassius Templum Jerosolymarum spoliat. MDCCCCLXXIII.
Item templum Rhodiorum. MDCCCCLXXVI.
Cassius Severus Orator. MMXLVIII.
Castinus dux. MMCCCCXXXVIII.
Consul. MMCCCCXL.
In exilium actus. MMCCCCXLI.
Cataphrygas hæretici MMCLXXXVII
Catana urbs condita. MCCLXXXIV.
Catilina. MDCCCCLV.
Cecrops Diphyes primus Athenienſium Rex. CCCCLX.
Primus bovem mactavit, & Jovem appellavit. CCCCLXII.
Cecropia Attica ab eo. Ibid.
Cecrops secundus. DCLXX.
Celadion Alexandrinæ urbis Episcopus. MMCLXV.
Celeus Eleusinus Rex. DCXI.
Cencherus Rex Ægypt. CCCCXCVII.
Ceninenses à Romulo victi. MCCLXX.
Census à Servio Rege institutus. MCCCCXXXV.
Census Romæ CXX milium. MDXIII.
CCLXX milium. MDCCXXIII.
CCLX milium. MDCCLXXIII.
CCCXII milium. MDCCCLXX.
CCCCLXIII milium. MDCCCCXXXII.
CXLI centenum, & LXIV milium. MDCCCCLXXXIX.
Nonagies tercentenum & septuaginta milium. MMXXVIII.
Sexagies octies centenum XLIII milium. MMLXI.
Centauri & Lapithæ. DCCLXXI.
Cephisus fluvius. MMCXXXIX.
Cerberi fabula. DCXX.
Cerdo Alexandrinæ urbis Episcopus. MMCXII.
Cerdo hæreticus Marcionis magister. MMCLVI.
Cestius Florus procurator Judææ. MMLXXXIV.
Cestius Smyrnæus Rhetor. MMIV.
Chalcedon condita. MCCCXLII.
Chaldæi contra Phœnices dimicant. CCCCLXXXI.
Charidemus Sacerdos Carnius Sicyoniorum. DCCCLXXXIX.
Charops primus Princeps decennalis Athenis. MCCLIII.
Chebron Rex Ægypti. CCCXVIII.
Chersonesus in Sicilia condita. MCCCI.
Chilon unus VII Sapientum primus Ephorus Lacedæmone. MCCCCLXIII.
Chochebas dux Judæorum. MMCXLIX.
Choërilus. MDXXXIV.
Chrestus Grammaticus. MMCCCLXXV.
Christiani decreto Senatus ex Urbe pulsi. MMLI.
Christianorum precibus pluvia impetrata. MMCLXXXIX.
Chrysippum Lajus rapit. DCCXIV.
Cicero nascitur. MDCCCCXI.
Versus Lucretii corrigit. MDCCCCXXI.
XXVI ætatis suæ anno Quintium defendit. MDCCCCXXXVI.
Athenas secedit. MDCCCCXXXVII.
In exilio annum facit. MDCCCCLVI.
Occiditur. MDCCCCLXXIV.
Caput ejus cum dextra manu in Rostris positum. Ibid.
Cimbri cæsi à Mario. MDCCCCXVI. MDCCCCXVII.
Cimmeriorum & Amazonum incursus in Asiam. DCCCCXXXIX.
Cimon Athenienses Persas vincit. MDLV.

Cinæthon Poëta. MCCLIX.
Claſſis in mari rubro inſtituta à Trajano. MMCXVII.
Claudius Poëta. MMCCCCXI.
Claudius V Rom. Imp. MMLV.
De Britannis triumphat. MMLX.
Moritur. MMCCLXXXV.
Claudius XXVIII Romanor. Imp. MMCCLXXXIV.
Moritur. MMCCLXXXV.
Cleanthes Zenoni ſuccedit. MDCCLIII.
Clearchus Præfectus Urbis Conſtantinopolitanæ. MMCCCLXXXIX.
Conſul. MMCCCC.
Clemens Urbis Romæ Epiſcopus. MMCVIII.
Clemens Alexandrinus Presbyter. MMCCX.
Cleobulina. MDLXVI.
Cleopatra Antiochi Magni filia. MDCCCXXVII.
Cleopatra Ptolemæi filia nubit Demetrio. MDCCCLXXVI.
Cleopatra à filio Ptolemæo Alexandro interficitur. MDCCCCXXVII.
Cleopatra Ptolemæi Auletæ filia, Regina Ægypti. MDCCCCLXVI.
Se interficit. MDCCCCLXXXVII.
Clerici Aquilejenſes. MMCCCXCI.
Clidicus Archon Athenis. MCCLXXXIII.
Clipeus aureus Claudio Imperatori decretus. MMCCLXXXV.
Clodius Albinus uſurpator imperii interficitur. MMCCXXI.
Clodius Quirinalis Rhetor. MMLX.
Cnoſſos urbs in Creta à Curetibus condita. LVI. CCCCLXXX.
Cochebas. vide Chochebas.
Codrus Athenienſium Rex. DCCCCXXVI.
Interficitur. DCCCCXLVII.
Cœlius mons Romæ à Tullo Hoſtilio incluſus. MCCCXLIII.
M. Cœlius Prætor res novas moliens oppreſſus. MDCCCCLXIX.
Cœnus Macedonum Rex. MCCXXXI.
Coloſſæ terræmotu ruunt. MMLXXX
Coloniæ à Romanis multæ deductæ. MDCCVI. MDCCXLIX. MDCCCXXVI. MDCCCCLXXXIV. MMXCIV. MMCXXXVII.
Coloſſus Rhodius terræmotu ruit. MDCCXCIV. MDCCCCX.
Coloſſus habens altitudinem pedum CVIII MMXCI.
Ejus capite amputato ſtatuę Commodi caput imponitur. MMCCV.
Cometes Rex Mycenarum. DCCV.
Commodus Ro. Imp. MMCXCV.
Strangulatur MMCCVIII.
Conſtans Conſtantini Magni filius Ro. Imperator. MMCCCLII.
Adverſum Francos varia fortuna pugnat. MMCCCLVI.
Moritur. MMCCCLXVI.
Conſtans Conſtantini tyranni F. occiditur. MMCCCCXXVII.
Conſtantia Conſtantini Magni ſoror. MMCCCXLI.
Conſtantinus Magnus Imperator. MMCCCXXII.
Extremo vitæ tempore ab Epiſcopo Arriano baptizatus in Arrianum dogma declinavit. MMCCCLII.
Moritur. Ibid.
Conſtantinus alius Imperator Occidentis. MMCCCCXXII.
Victus capitur. MMCCCCXXVII.
Conſtantinus Conſtantini F. Imperator Ro. MMCCCLIII.
Bellum fratri inferens juxta Aquilejam. MMCCCLV.
Cæſar appellatus. MMCCCXXX.
Occiditur. MMCCCLV.
Conſtantius Conſtantini Magni pater Cæſar appellatur. MMXXXIV.
Theodoram filiam Herculii in uxorem ducit. Ibid.
Moritur. MMCCCXXII.
Conſtantius Conſul. MMCCCCXXXVI. MMCCCCXL. MMCCCCXLIII.
Ad conſortium imperii ab Honorio aſſumitur. MMCCCCXXXVI.
Moritur. MMCCCCXXXVII.
Conſtantius Conſtantini Magni F. Imp. Ro. MMCCCLII.
Orthodoxos perſequitur. MMCCCLV.
Moritur. MMCCCCLXXVII.
Conſtantius ſervus Dei Pelagianis reſiſtit. MMCCCCXXXIII.
Conſtantinopolis urbs omnium urbium nuditate dedicatur. MMCCCXLVII.
Conſtantinopoli aqua inducta. MMCCCLXXXIX.
Conſules primi Romæ. MDIV.
Rurſum creati. MDLXXVII.
Coptus urbs Ægypti in Romanos rebellat. MMCCCVIII.
Corax Sicyoniorum Rex. DLXII.
Corcyra a Corinthiis condita. MCCCIX.
Corinthiorum regni initium. DCCCCXV.
Finis. MCCXXXVIII. MCCCCXXIX.
Corinthus urbs condita. CCCCXCVI.
Cornelia Maxima Veſtalis viva defoſſa. MMCVII.
Cornelius Gallus Poëta primus Ægypti præfectus. MDCCCCLXXXVI.
Mortem ſibi conſciſcit. MDCCCCXC.
Cornelius Nepos. MDCCCCLXXVII.
Cornelius Epiſcopus urbis Romæ. MMCCLXVII.
Cornelius Antiochenæ urbis Epiſcopus. MMCXLIV.
Cornificia Cornificii Poëtæ filia Poëtria. MDCCCCLXXVI.
Cornificius Poëta. Ibid.
Cornutus Philoſophus à Nerone in exilium pulſus. MMLXXXIII.
Coræbus Elienſis victor primæ Olympiadis. MCCXLI.
Corybantes. LVI.
Coſſai vicus. MMCCCCVI.
Cottiæ Alpes in provinciam redactæ. MMLXXXI.
Cranaus Rex Atticæ. DX.
Craſſus triumphat. MDCCCCXLV.
Interficitur apud Carras. MDCCCCLXII.
Crates Comicus. MDLXVI.
Cratinus Comœdiarum ſcriptor. MDLXII.
Cres indigena Rex Cretenſium. LVI. CXXIX.
Creſcens Cynicus. MMCLXVI.
Criaſus Argivorum Rex. CCCLXXV.
Criſpus Conſtantini F. Cæſar appellatur. MMCCCXXX.
Crudeliſſime interficitur. MMCCCXLI.
Crœſus Lydorum Rex. MCCCCLIII.
A Cyro capitur. MCCCCLXVII.
Croton capitur à Romanis. MDCCXXXIII.
Crotopus Rex Argivorum. DX.
Cruſtumenii victi à Romulo. MCCLXX.
Cteſias. MDCXVII.
Cumæ urbs Italiæ conditæ. DCCCCLXVI.
Cumanus procurator Judææ. MMLXIII.
Cures urbs, à qua Quirites. MCCLXX
Curetes. LVI.
Cnoſſon condiderunt. LVI. CCCCLXXX.
Curio Orator. MDCCCCLXIV.
Curtius Salaſſus. MDCCCCLXXVI.
Cyaxares Medorum Rex. MCCCLXXXVI.
Ninum capit. MCCCXCVIII. MCCCCX
Cybeles templum in Creta conditum à Curetibus. LVI.
Cyme in Italia condita. DCCCCLXVI
Cynegius Conſul. MMCCCCIV.
Cyprianus martyrio coronatur. MMCCLXXII.
Epiſtolæ ejus ad Cornelium urbis Romæ Epiſcopum. MMCCLXVII.
Ad Lucium & Stephanum ejuſdem urbis Ro. Epiſcopos. MMCCLXIX.
Liber ejus de mortalitate. MMCCLXVIII.
Cyprum Ptolemæus invaſit. MDCCVII.
Cypſelus tyrannus Corinthi. MCCCLVII.
Cyrene urbs condita. DCLXXIX. MCCLIX.
Cyrenarum regnum po. Ro. relictum eſt teſtamento. MDCCCCXX.
Cyrillus contra Neſtorium. MMCCCCXLIV.
Cyrillus Antiochenæ urbis Epiſcopus. MMCCXCV.
Cyrus Perſis regnat. MCCCCLVI.
Judæorum captivitatem relaxat. Ibid.

Cyri minoris anabaſis. MDCXVI.
Cyrus v. c. Conſul. MMCCCCLVII.
Cyzicus condita. DCCXLIII. MCCCXXXIV.
Cyziceni libertate mulctantur ab Auguſto. MDCCCCXCV.

D.

Dacia facta provincia. MMCXVII.
Dadaſtana. MMCCCLXXX.
Dædalus. DCCXXXVI.
Fugit Icaro filio. Ibid.
Dalmatius Cæſar. MMCCCLII.
Interimitur. MMCCCLIII.
Damaſus Urbis Romæ Epiſcopus. MMCCCLXXXII.
Danaë mater Perſei. DCV.
Danaus Rex Argivorum. DXLII.
Generorum per filias ſuas mortem procurat. Ibid.
Danaus Armais Ægyptiorum Rex. DXXVIII.
Daniel propheta. MCCCCVIII. MCCCCXXI.
Dardanus Dardaniam condit. DXXXVIII. DCII.
Darius Hyſtaſpis. MCCCCXCV.
Darius Nothus. MDXCII.
Darius Arſami F. MDCLXXXI.
Debbora. DCXCI.
Decebalus Rex Dacorum vincitur. MMCXVII.
Decemviri Romæ creati. MDLXV.
Decretum Senatus Athenienſium ad Judæos. MDCCCCLXXI.
Decius Ro. Imperator. MMCCLXVI.
Chriſtianos perſequitur. Ibid.
Occiditur. MMCCLXVII.
Decentius invaſor imperii laqueo vitam finit. MMCCCLXIX.
Decem tribus deportatæ à Sennacherib. MCCLXX.
Dejoces Medorum Rex. MCCCVIII.
Ecbatanam condit. Ibid.
Delphidius Rhetor. MMCCCLXXI.
Demetra Iſis. DCV.
Demetrianus Antiochiæ Epiſcopus. MMCCLXVIII.
Demetrius Soter Rex Syriæ. MDCCCLIV. MDCCCLXXV.
Demetrius Phalereus. MDCXCVII. MDCCIX.
Demetrius Alexandriæ Epiſcopus. MMCCV.
Demetrius Poliorcetes Rex Aſiæ. MDCCXV.
Capitur à Seleuco. MDCCXXXII.
Samaritarum urbem à Perdicca conſtructam vaſtat. MDCCXXI.
Demetrius XXVIII Macedonum Rex. MDCCXXII.
Demetrius XXXVI Macedonum Rex. MDCCLXXVII.
Ducit Cleopatram filiam Ptolemæi. Ibid.
Democritus Abderites Philoſophus. MDXVII. MDLXXXI.
Moritur. MDCXVI.
Demophoon Rex Athenienſium. DCCCXXXV.
Demoſthenes Orator. MDCLVII. MDCLXX.
Dercyllus Aſſyriorũ Rex. DCCCCXII.
Deucalion. CCCCLXXVI. CCCCXC. CCCCXCVI.
Diagoras Philoſophus. MDXXXV. MDXLIX.
Dicæarchia à Samiis condita. MCCCCXCVI.
Dictator primus. MDXIV.
Didymus Alexandrinus cæcus. MMCCCLXXXVIII.
Diluviũ Ægypti ſub Ogyge. CCLXI.
Sub Deucalione. CCCCXC.
Diocæſarea Palæſtinæ incenſa. MMCCCLXVIII.
Diocletianus Ro. Imp. MMCCC.
Aprum interficit. MMCCCI.
Adorari vult. MMCCCX.
Deponit purpuram. MMCCCXIX.
Moritur. MMCCCXXIX.
Solus Imperatorum privatus inter Deos refertur. Ibid.
Diodorus Siculus. MDCCCCLXVII.
Diogenes Cynicus. MDCXXI.
Diogenetus Athenienſium Archon. MCXXIV.
Dionyſius Liber pater. Semelæ F. DLXXXVII. DCXXVIII.
Bellum Indis infert. DCLXXXVI.
Nyſam urbem condit. Ibid.
Dionyſius Deucalionis F. DXX.
Dionyſius Conſul. MMCCCCXLV.
Dionyſius Alexandriæ Epiſcopus. MMCCLXIV.
Dionyſius Urbis Ro. Epiſcopus. MMCCLXXXI.
Dionyſius Siciliæ Tyrannus. MDIX. MDCXV. MDCXXIII.
Moritur. MDCXLIX.
Dionyſius minor Siciliæ tyrannus. MDCXLIX.
E Sicilia pellitur. MDCLXI.
Corinthum proficiſcitur. MDCLXXII.
Corintho pellitur. MDCLXXVI.
Dionyſius Corinthi Epiſcopus. MMCLXXXVII.
Dionyſius Mediolanenſis Epiſcopus. MMCCCLXXI.
Dioſcorus Conſul. MMCCCCLVIII.
Dioſpolis Judææ incenſa. MMCCCLXVIII.
Diphyes Cecrops quare. CCCCLXI.
Dodonæum Oraculum. MCCCLXX.
Dolichianus Jeroſolym. Epiſcopus. MMCCI.
Domitianus Ro. Imp. MMXCVI.
Dominus vult appellari. MMCII.
De Dacis triumphat. MMCVI.
Eos, qui de genere David erant, occidi jubet. MMCXII.
Occiditur. Ibid.
Domitius Afer Nemauſenſis Orator. MMLX.
Dominicum aureum in Antiochia. MMCCCXLIV.
Dedicatur. MMCCCLVII.
Domnus Antiochiæ Epiſcopus. MMCCLXXXI.
Donatiani. MMCCCXLIV.
Donatus Grammaticus præceptor Hieronymi. MMCCCLXX.
Donatus hæreticus. MMCCCXCIV.
Pellitur Carthagine. MMCCCLXXI.
Doryſſus Lacedæmoniorum Rex. MXXX.
Draco legum lator. MCCCXCIII.
Drepanum inſtaurat Conſtantinus, & de nomine matris Helenæ nuncupat Helenopolim. MMCCCXLIII.
Druſus Cæſar conſors regni à Tiberio factus. MMXXXVIII.
Veneno perit. MMXXXIX.
Duodecim Tabulæ legum. MDLXV.
Dynaſtia Ægyptiorum XVI. I.
XVII. CXC.
XVIII. CCXCIV.
XIX. DCXLI.
XX. DCCCCXXXV.
XXI. MXIII.
XXII. MCXLIII.
XXIII. MCXCII.
XXIV. MCCXXVI.
XXV. MCCLXXXII.
XXVI. MCCCXXVI.
XXVII. MCCCCXCVII.
XXVIII. MDCIV.
XXIX. Mendeſiorum. MDCXV.
XXX. Sebennitarum. MDCXXIX.
XXXI. MDCXLIX.
Dyrrachium corruit terræmotu. MMCCCLXI.

E.

Ecbatana à Dejoce condita. MCCCVIII.
Eccleſia maxima Conſtantinopoli dedicatur. MMCCCLXXVI.
Echeſtratus Lacedæmoniorum Rex. DCCCCLIX.
Echyreus Sicyoniorum Rex. DVII.
Edeſſa à Seleuco condita. MDCCXIII.
Edeſſenorum æra. MDCCVII. MMCCXCIII.
Editio munerum Auguſti. MMXII.
Titi Veſpaſiani. MMXCVI.
M. Aureli Antonini. MMCXCV.
Philipporum Imp. MMCCLXI.
Ela Rex Iſrael. MLXVIII.
Eleazar filius Aaron Hebr. Pont. Max. DXLV.
Eleazar frater Simonis Pont. Max. MDCCXXIX.
Eleuſina condita ab Ogyge. CCXXXVI
Eleuſinæ templum. DCCXIV.
Eleuſinæ ſacris initiatur Hadrianus. MMCXL.
Eleutherius Urbis Rom. Epiſcopus. MMCXCIII.
Eliakim Rex Juda. MCCCCIV.
Tributarius Nabuchodonoſori. MCCCCVI.

Elias propheta. MCX.
Rapitur. MCXII.
Eliasib. Hebr. Pont. Max. MDLVIII.
Eliezer Pseudopropheta. MLXXXVII.
Eliogabalum templum. MMCCXXXIV. MMCCXXXIV.
Eliorum quinquennale certamen Olympicum. MCCXL.
Elisæus propheta. MCX.
Emaus Nicopolis. MMCCXXXVII.
Empedocles. MDLX. MDLXXXI.
Q. Ennius poëta nascitur. MDCCLXXVII.
Moritur. MDCCCL.
Epaphus Jus, & Telegoni fil. CCCCLXXXI.
Memphim condit. DXXIV.
Ephesus condita. DCCCCLXVIII.
Ephorus primus Lacedæmone. MCCLVII. MCCCCLXIII.
Ephres Jerosolym. Episcopus. MMCXL.
Ephyra Corinthus. CCCCXCVI.
A Sisypho condita. DCVIII.
Epicurus. MDCXCII.
Epidamnus postea Dyrrachium dicta conditur. MCCCXCII.
Epidaurus condita. CCCCXXIX.
Epigoni. DCCCXXII.
Epimenides Athenas emundat. MCCCCXXVI.
Epopeus Sicyoniorum Rex. DXCII.
Equitius Comes Illyrici. MMCCCLXXXVIII.
Erasistratus medicus. MDCCLIX.
Eratosthenes. MDCCCIII.
Eratus Sicyoniorum Rex. CCC.
Erechthidarum regni finis. DCCCCXLVII.
Erichthonius Athenienſum Rex. DXXIX.
Erechtheus Homero. DXXX.
Erichthonius primus in Græcia quadrigam jungit. DXLIII.
Erichthonius Rex Dardaniorum. DCIII.
Erinna poëtria. MDCLXIV.
Erysichthon Apollinis Delii templum ædificat. CCCCXCVII.
Eryxias Archon Athenienſium. MCCCXXIII.
Esaias. vide Isaias.
Esau filius Isaac. CLX.
Esdras. MDLVI.
Esebon judex Hebr. DCCCXXV.
Esquilinus collis adjectus Urbi à Servio Rege. MCCCCXXXV.
Esther. MDLII. MDCXI.
Euagoras Rex Cypri. MDCXXX.
Euboea à societate Athenienſium recedit. MDCV.
Eucherius Consul. MMCCCXCVII.
Euchrotia Delphidii Rhetoris conjux damnatur. MMCCCCI.
Eudemus Corinthiorum Rex. MCXXIV.
Eudoxiæ uxoris Arcadii statua. MMCCCCXIX.
Eudoxia moritur. MMCCCCXX.
Eudoxius Consul. MMCCCCLVIII.
Eudoxus Cnidius. MDXCV. MDCXXV.
Eugamon Cyrenæus Telegoniæ scriptor. MCCCCLII.
Eugenius imperium usurpat. MMCCCCVII. MMCCCCVIII.
Victus occiditur. MMCCCCXI.
Evilmerodac Nabuchodonosori filius. MCCCCXXXV.
Eumelus Corinthius. MCCL. MCCLXXV.
Eumenes frater Attali Regis. MDCCCXXVIII.
Eumenia urbs. Ibid.
Eumolpi bellum. DCXLVI.
Eunomius hæreticus. MMCCCLXXXVIII.
Evodius primus Antiochiæ Episcopus. MMLIX.
Evodius Consul. MMCCCCII.
Eupales Assyriorum Rex. DCCCCLI.
Euphrates philosophus. MMCXI.
Moritur. MMCXXXVII.
Eupolis Comicus. MDLXXXVIII.
Euripides. MDXLVII. MDLIV.
Moritur. MDCIX.
Europs Sicyoniorum Rex secundus. I.
Europa rapta. DLXXXVII. DCXCIV. DCCXXXII.
Europia opus Eumeli. MCCL.
Eurystheus Lacedæmoniorum Rex. DCCCCXV. DCCCCXXII.
Eurystheus Mycenarum Rex. DCCXII.
Eusebius Emisenus Episcopus Arrianus. MCCCLXIII.
Eusebius Nicomedienſis Episcopus Arrianus Constantinum Magnum baptizat. MMCCCLIII.
Eusebius Laodicenus Episcopus. MMCCLXXXVII.
Eusebius urbis Ro. Episcopus. MMCCCXX.
Eusebius Episcopus Vercellenſis. MMCCCLXXI.
De exilio revertitur. MMCCCLXXVIII.
Moritur. MMCCCLXXXVI.
Eustathius presbyter Constantinopolitanus Martyrium Jerosolymis construit. MMCCCLII.
Eustathius Consul. MMCCCCXXXVII.
Eustathius Episcopus Antiochenus. MMCCCXLIV.
Eutropius Consul. MMCCCCIII.
Eutropius Eunuchus Consul. MMCCCCXV.
Eutychianus urbis Ro. Episcopus. MMCCXCV.
Eutychianus Consul. MMCCCCXIV.
Eutychius martyr sub Geiserico. MMCCCCLIII.
Ezechias Rex Judæ. MCCLXXV.
Ezechiel propheta. MCCCCXXI.
Ezras. vide Esdras.

F.

Fabianus urbis Ro. Episcopus. MMCCLIV.
Fabius Romuli dux Remum interficit. MCCLXV.
M. Fabius Quintilianus. MMLXXXIV. MMCIV.
Fabius urbis Antiochenæ Episcopus. MMCCLXVII.
Falcidii lex. MDCCCCLXXVI.
Fames Romæ. MMXXII.
Fames sub Claudio Aug. prædicta ab Agabo. MMLX.
Fames in Græcia. MMLXV.
In Cilicia, & Syria. MMCCCXLIX.
In Phrygia. MMCCCLXXXVI.
Faunus Italiæ Rex. DCCCXXXVIII.
Favorinus Rhetor. MMCXLVIII.
Fausta uxor Constantini Magni à viro necatur. MMCCCXLIV.
Faustulus pastor. MCCXX.
Faustus Consul. MMCCCCLIV.
Felix procurator Judææ. MMLXV.
Felix Episcopus urbis Rom. MMCCXCII.
Felix Romæ in locum Liberii ab Arrianis substitutus. MMCCCLXV.
Felix Consul. MMCCCCXLIV.
Ad Patriciam dignitatem provectus. MMCCCCXLV.
Interficitur cum uxore Paduſia. MMCCCCXLVI.
Fenestella. MMXXXV.
Ferri glutinum Glaucus Chius excogitavit. MCCCXL.
Festus procurator Judææ. MMLXXII
Festus Consul. MMCCCCLV.
Fidenates contra Rom. rebellant. MDLXXVIII.
Victi à Romulo. MCCLXX.
Flaccus Avilius præfectus Ægypti sævit in Judæos. MMLIII.
Flavia Domitilla propter Christianiſmum relegata. MMCXII.
Flavius Varanes Consul. MMCCCCXXVI.
Flavius Josephus. vide Josephus.
Florentinus Monachus pater pauperum. MMCCCXCIII.
Florentius Consul. MMCCCCXLV.
Florianus Imperator. MMCCXCI.
Florus procurator Judææ. MMLXXX.
Fœderati Gothi. MMCCCLIII.
Fœdus inter Athenienſes & Lacedæmonios. MDXCIII.
Inter Lævinum & Attalum. MDCCCVIII.
Inter Romanos, & Judam Machabæum. MDCCCLVI.
Inter Jonathan Judæorum Ethnarcham, Romanos, & Spartiatas. MDCCCLXXIII.
Inter Roman. & Simonem Judæorum Ethnarcham. MDCCCLXXXI.
Inter Romanos & Hyrcanum Judæorum Ethnarcham. MDCCCXCII.

Inter Antiochum Sidetem, & Simonem Ethnarcham. MDCCCLXXXV.

Inter Antonium & Augustum. MDCCCCLXXXIV.

Inter Augustum & Parthos. MMXIV.

Forum Trajani. MMCV.

Forum transitorium. Ibid.

Franci superantur à Constante. MMCCCLVII.

Francis pars Galliarum Rheno propinqua adimitur. MMCCCCXLIV.

Fravita Consul. MMCCCCXVII.

Fronto Orator. MMCLXXIX.

Fulmen ante mensam Neronis cadit. MMLXXVIII.

In Capitolium. MMCCIV.

Juxta Aurelianum. MMCCXCI.

M. Furius Bibaculus Poëta nascitur. MDCCCCXV.

Furnii Oratores pater & filius. MDCCCCLXXX.

G.

Gabii à Tarquinio Superbo victi. MCCCCLXIX.

Gabinianus Rhetor. MMXCII.

Gad Propheta. DCCCCXLVII.

Gajanus urbis Ro. Episcopus. MMCCXCV.

Gajanus Jerosolymarum Episcopus. MMCLXXII.

Gajus Jerosolym. Episcop. Ibid.

Galatia Provincia facta. MDCCCCXCII.

Galba imperator. MMLXXIV.

Galbio dux. MMCCCCXLIII.

Galerius Maximianus Cæsar appellatur. MMCCCIV.

Valeriam Diocletiani filiam ducit Uxorem. MMXXXIV.

Imperator. MMCCCXX.

Moritur. MMCCCXXVI.

Galliæ per Posthumum, & Tetricum receptæ. MMCCLXXXII.

Rursus per Probum. MMCCXCII.

Gallienus Imp. Ro. MMCCLXIX.

Occiditur. MMCCLXXXIII.

Galli Senones Romam invadunt. MDCXXV.

Gallus Imperator. MMCCLXVII.

Gallus Constantii patruelis Cæsar appellatur. MMCCCLXVI.

Judæos opprimit. MMCCCLXVIII.

Interficitur. MMCCCLXX.

Ganymedis raptus. DCLIV.

Garizim. MDCLXXXI. MDCCCL.

Gedeon Judex. DCCXXXII.

Geisericus Rex Vandalorum Orthodoxos persequitur. MMCCCCLIII.

Carthaginem dolo invadit. MMCCCCLV.

Gela condita. MCCCXL.

Gelanor Rex Argivorum. DXLII.

Gelo obtinuit Syracusas. MDXXX.

Geminanus presbyter Antiochenus. MMCCXLIII.

Gemmas primus omnium Imperatorum vestibus indidit Diocletianus. MMCCCX.

Gennadius orator. MMCCCLXIX.

Georgius Arrianus. MMCCCLXXVI.

Germani populabundi Ravennam usque veniunt. MMCCLXXVI.

Superantur à M. Lollio. MM.

Hispanias obtinent. MMCCLXXIX.

Germanicus Cæsar de Parthis triumphat. MMXXXIII.

Germanio Episcopus Jerosolymitanus. MMCCI.

Germanus Autissiodorensis Episcopus. MMCCCCXLV.

Gerontius Comes. MMCCCCXXVII.

Gladiatorius ludus ab Augusto exhibitus. MMXII.

Glaucus Chius ferri glutinum excogitavit. MCCCXL.

Gnostici. MMCXLIX.

Gordianus Imp. Ro. MMCCLIII.

Gordius Jerosolymarum Episcopus. MMCCI.

Gorgias. MDLXXXI.

Gorgona meretrix. DCLXXI.

Gothi superatis Romanis in Thracias sese effundunt. MMCCCXCIV.

Vincuntur à Romanis in Sarmatarum regione. MMCCCXLVIII.

Multas provincias vastant. MMCCLXXVII.

Italiam ingrediuntur. MMCCCCXVI.

Gallias occupant. MMCCCCXXVIII.

Gotholia regnat in Jerus. MCXVI.

Gothoniel primus Hebræorum Judex. DLXXII.

Græcorum regni initium. MDCCIV.

Græcus pater Thessali. CCXXVI.

Grando miræ magnitudinis Constantinopoli. MMCCCLXXXIII.

Gratianus nascitur. MMCCCLXXVI.

Imperator. MMCCCLXXXIII. MMCCCXCV.

Occiditur. MMCCCC.

Gregorius Episcopus Hispaniarum. MMCCCLXXXVI.

Gregorius Nazianzenus Hieronymi præceptor moritur. MMCCCXCVII.

Grunnitus Diaconis interfectus ab Aetio. MMCCCCXLVI.

Gundicarius Burgundionum Rex. MMCCCCLXI.

Gyges Lydorum Rex. MCCCXVII.

H.

Hadrianus Romanorum Imperator. MMCXXXII.

Trajani invidet gloriæ. MMCXXXIII.

Reliqua tributorum relaxat. MMCXXXIV.

Iura componit Athenienfibus ex Solonis & Draconis legibus. MMCXXXVIII.

Moritur. MMCLIII.

Hæmon. CCCCXXXVIII.

Hæresis Valentini. MMCLVI. MMCLIX.

Cerdonis. MMCLVI.

Marcionis. Ibid.

Basilidis. MMCXLIX.

Gnosticorum. Ibid.

Cata Phrygas. MMCLXXXVII.

Montensium Donatianorum. MMCCCLXXI.

Montani. MMCLXXXVII.

Priscilliani. MMCCCXCV.

Nestorii. MMCCCCXLIV.

Pauli Samosateni. MMCCLXXXI.

Artemonis. Ibid.

Eunomii. MMCCCLXXXVIII.

Manichæorum. MMCCXCIII.

Harmodius & Aristogiton tyrannicidæ. MCCCCXCVIII.

Harmonia rapta à Cadmo. DCX.

Harpagus dux Cyri. MCCCCLXVII.

Harpalus in Asiam fugit. MDCXCI.

Q. Haterius Orator. MMXL.

Hebdomades Danielis unde incipiendæ. MDLXXXIV.

Hecatostylon Romæ. MMCCLXI.

Hectoris filii Ilium receperunt. DCCCLXII.

Helcias Pontifex Maximus. MCCCLXX.

Helena vicus. MMCCCLXVI.

Helena Constantini mater, concubina Constantii. MMCCCXXII. MMCCCXLIII.

Helena rapitur à Theseo. DCCLXXXVI.

Ab Alexandro. DCCCXXVI.

Heli Sacerdos & Judex. DCCCLX.

Moritur. DCCCC.

Helica civitas terræmotu absorpta. MDCXXXVII.

Heliodorus dux Seleuci templum Jerosolymarum spoliatus percutitur à Deo. MDCCCXXXIII.

Hellanicus Historiographus. MDXVII.

Hellen. CCCCXCVI.

Hellenes Græci. Ibid.

Helvia mater Ciceronis. MDCCCCXI.

Helvius Pertinax MMCCVIII.

Heraclas Alexandriæ Episcopus. MMCCXLVI.

Heraclea Lacedæmoniorum conditur. MDXCVI.

Heraclianus Consul interficitur. MMCCCCXXIX.

Heraclidarum descensus. DCCCLXVI. DCCCCVIII.

Heraclidas Senator. MMCCCXLVI.

Heraclitus Philosophus. MDXVII. MDLVI. MDLX.

Hercules consummat certamina. DCCLXVIII.

In morbum pestilentem incidens se cremat. DCCCXXV.

Antæum vincit. DCCCVII. DCCLXVIII. CCCCXLII.

Olympi-

Olympicum agonem instituit. DCCCVII.
Theseum liberat. DCXX.
Hercules Desanaus. CCCCXCVIII.
Herculius Maximianus Ro. Imp. MMCCCIII.
Deponit purpuram. MMCCCCXIX.
Occiditur Massiliæ. MMCCCXXV.
Hermogenes magister militiæ à populo raptatus. MMCCCLVII.
Hermon Jerosolymarum Episcop. MMCCCXVIII.
Hero Episcopus Antiochiæ. MMCXXIV.
Herodes Antipatri filius Rex Judæorum. MDCCCCLXXXII.
Multas ædes Jerosolymis construit. MDCCCCXCVII.
Hyrcanum uxoris fratrem, sororem ejus, & uxorem denique occidit. MMIX.
Aliæ crudelitates ejus. MMXIII.
Pueros in Bethlehem interfici jubet. MMXVII.
Ejus horrendus obitus. MMXVIII.
Herodes Tetrarcha. MMXXIX.
Tiberiadem & Liviadem condit. MMXLIII.
Herodion ab Herode conditum. MMV.
Herodotus historicus. MDXLVIII.
Athenis honoratur. MDLXXII.
Herophila Sibylla Samia. MCCCV.
MCCCXLIX.
Heros Episcopus Antiochenus. MMCLVIII.
Heros Episcopus Arelatensis. MMCCCCXXVIII.
Hesiodus. DCCCCXCVI. MCCXIII.
MCCLV.
Hiera insula enata. MDCCCXVIII.
MDCCCXCI.
Hierapolis terræ motu collapsa. MMLXXX.
Hierius consul. MMCCCCXLIII.
Hiero Syracusis regnat. MDXXXVIII.
MDXLII.
Hieronymus in Bethlehem. MMCCCCI.
Moritur. MMCCCCXXXVI.
Ejus præceptor Donatus. MMCCCVII.
Hilarius Episc. Pictaviensis scribit in exilio Phrygiæ in Arrianos. MMCCCLXXII.
Revertitur in Gallias. MMCCCLXXXVI.
Moritur. MMCCCLXXXIII.
Hipparchus Athenienſ. tyrannus. MCCCCXCVII.
Hipparinus Syracusarum tyrannus. MDCLXIV.
Hippias tyrannus Athenis. MCCCCXCVII.
Hippias Philosophus. MDLXXXI.
Hippicus carminum scriptor. MCCCCLXXVII.
Hippocrates medicus. MDLXXXI.
Hippolytus Episcopus. MMCCXLIII.
Hippomenes Rex Athenienſ. MCCXCIII.
Hipponax. MCCCXXIX.
Homerus. DCCCCVIII. DCCCCXCVI.
Homœusion. MMCCCLXXX.
Homousion. MMCCCXXXVII. MMCCCLXXX.
Honoratus primus præfectus Constantinopoleos. MMCCCLXXV.
Honorius Theodosii fil. nascitur. MMCCCC.
Cæsar appellatur. MMCCCCIX.
Imperator. MMCCCCXXIV.
Moritur. MMCCCCXXXIX.
Q. Horatius Poëta nascitur. MDCCCCLII.
Moritur. MMVII.
Horrea piperataria. MMCV.
Horus Ægypti Rex. CCCCXXX.
Hunni Gothos vastant. MMCCCXCIII.
Thraciam & Illyricum vastant. MMCCCCLVIII.
Hybreas Rhetor. MDCCCCLXXXVI.
Hydra Sophistria. DCCLXVIII.
Hyginus Episcopus Romæ. MMCLI
Hymenæus Alexandriæ Episcop. MMCXLVI.
Hypermnestra sacerdos Argiva. DLXXXII.
Hypsipylæ gesta in Lemno. DCCLIV.
Hyrcanus Josephi filius. MDCCCXXXVI.
Hyrcanus Alexandræ reginæ F. Rex & Pont. Max. MDCCCCL.
Hyrcanus Johannes Pont. Maxim. MDCCCLXXXVI.
Unde illi cognomen Hyrcano. MDCCCXCII.
Samariam solo æquat. MDCCCXCVI.
Hyrcanus Alexandræ reginæ F. Pont. Max. MDCCCCL.

I.

Iacob filius Isaac nascitur. CLX.
In Mesopotamiam venit. CCXXXII.
Liam & Rachel uxorem ducit. CCXXXVII.
Descendit in Ægyptum. CCXCI.
Moritur. CCCVII.
Jacobus frater Domini primus Episcopus Jerosolymarum. MMXLVIII.
Iacobus Iustus. MMLXXVII.
Iacobus Nisibenus Episcopus. MMCCCLIV.
Iaddus Pontifex Maximus. MDCLXXVIII.
Iair Iudex Hebræorum. DCCXCVII.
Ianiculus mons Urbi additus ab Anco Martio. MCCCLXXV.
Ianiscus Rex Sicyoniorum. DCCLII.
Iannæus Alexander Rex Jerosol. MDCCCCXIII.
Ianus rex Latinorum. DCCCXXXVIII.
Iason frater Oniæ Pontificis. MDCCCXLV.
Iborea Longobardorum Dux. MMCCCXCV.
Idæi Dactyli ferri repertores. DXCIX.
Iechonias Rex Iuda. MCCCCXIV.
Iephte Iudex Hebræorum. DCCCXIX.
Ieremias Propheta. MCCCLXXXIV. MCCCXC. MCCCCXVIII.
Ieroboam primus Rex Israel. MXX.
Ieroboam secundus Rex in Israel. MCLXXIX.
Ierosolyma subversa à Nabuchodonosoro. MMLXXXV.
A Vespasiano. MMLXXXVI.
Iesus dux Hebræor. succedit Mosi. DXLV.
Iesus frater Oniæ Pontificis. MDCCCXLV.
Iesus filius Iosedech. MCCCCLXVII. MCCCCLXXXVII.
Iesus filius Sirach. MDCCLXXXV.
Iesus Christus filius Dei nascitur. MMXV.
Prædicat salutarem viam. MMXLIV.
Ad passionem venit. MMXLVII.
Ieu propheta. MLXXXVII. MXLIV.
Ieu Rex Israel. MCXV.
Ignatius Antiochiæ Episcopus. MMLXXXIV. MMCXVI.
Bestiis objicitur. MMCXXIII.
Ignis è cælo Athenis. MMCLXXVIII.
Ignis ex Ætna monte. MDXC.
Iliadis parvæ auctor Lesches Lesbius. MCCCLX.
Ilii Persis Arctini. MCCL.
Ilium ab Ilo conditur. DCXCVIII.
Inachus primus Rex Argivorum. CLXI.
Inachus fluvius. CLX.
Incendium sub Phaëthonte. CCCCXC.
In monte Vesuvio. MMXCVI.
Romæ. MMXCVII. MMCXX. MMCCIV. MMCCVII. MMCCXXXIII. MMCCLXI.
Constantinopoli. MMCCCCXLIX.
Indi ab Augusto amicitiam postulant. MDCCCCXCI.
Innocentius urbis Rom. Episcop. MMCCCCXVIII.
Insula nata inter Theram & Therasiam. MMLX.
Interregnum. MCCCII.
Io Inachi filia, quæ Isis. CLX. CCCCLXXXI.
Epaphi mater. CCCCLXXXI.
Filia Promethei. CCCCXXXI.

Ioachab

Ioachab Rex Iſrael. MCXLVI.
Ioachaz Rex Juda. MCCCCIII.
Ioachim Rex Juda. MCCCCXIV.
Ioas Rex Juda. MCXXII.
Ioas Rex Iſrael. MCLXIII.
Ioatham Rex Juda. MCCXLIII.
Iobel quid. LI.
Iobelæum à majoribus obſervatum. MMCCXX. MMCCLXVIII.
Ioël propheta. MCCLIV.
Iohannes Baptiſta. MMXLIV.
Ejus caput. MMCCCCVI.
Iohannes Euangeliſta de exilio revocatus Epheſum ſecedit. MMCXIII.
Iohannes Jeroſolym. Epiſcopus. MMCXXVII.
Iohannes Monachus. MMCCCCX.
Iohannes Monachus Caſſianus: MMCCCCXLIX.
Iohannes Conſtantinopolitanus Epiſcopus. MMCCCCXVII.
Iohannes Imperium invadit. MMCCCCXXXIX.
Opprimitur. MMCCCCXLI.
Iojadas Pontifex moritur annorum CXXX. MCXXIII.
Ion, à quo Iones. DCLXXXII.
Ionadab filius Rechab. MCXVI.
Ionas Propheta. MCCXIII.
Ionathas Mathatiæ filius Judæorum dux. MDCCCLIX.
Pont. Max. MDCCCLXII.
Iones Athenienſes ab Ione. DCLXXXII.
Iones profugi Athenas ſe conferunt. DCCCCXXX.
Ionica emigratio. DCCCCLXXV.
Ioram Rex Juda. MCVII.
Ioram Rex Iſrael. Ibid.
Ioſaphat Rex Juda. MLXXXI.
Fl. Ioſephus à Veſpaſiano capitur. MMLXXXIV.
Viceſimum librum Antiquitatum abſolvit. MMCVIII.
Ioſeph Tobiæ filius. MDCCLXXI.
Ioſeph filius Jacob naſcitur. CCLI.
A fratribus venditur. CCLXVI.
Dux Ægypti. CCLXXXI.
Moritur. CCCLXI.
Ioſeph. Epiſc. Jeroſolym. MMCXL.
Ioſias Rex Juda. MCCCLXXI.
Occiditur. MCCCCIII.
Iovianus Ro. Imp. MMCCCLXXIX.
Pacem ignominioſam cum Sapore facit. MMCCCLXXX.
Moritur. Ibid.
Iovinus imperium invadens occiditur. MMCCCCXXIX.
Iovis Olympii ſimulacrum in templo Jeroſolym. poſitum ab Antiocho Epiphane. MDCCCXLIX.
Iovis Peregrini ſimulacrum in monte Garizim ab Antiocho poſitum. MDCCCXLIX.
Iphitus Praxonidis filius primam Olympiadem inſtituit. MCCXLI.
Irenæus Epiſcop. Lugdunenſis. MMCXCVIII.
Iſaac filius Abraham naſcitur. C.
Moritur. CCLXXXIX. CCCLXI.
Iſaias propheta. MCCXIII. MCCLIV.
Iſidorus Conſul. MMCCCCLII.
Iſis Io. CLX. CCCCXCI.
Iſis Demetra. DCV.
Iſium conſtructum Romæ. MMCV.
Iſmael. LXXXVIII.
Iſmaëlitæ. Ibid.
Iſocrates Rhetor. MDCXVI. MDCXLI.
Iſthmia ſub Melicerta. DCLXI.
Iſthmia & Pythia primum acta. MCCCCXXXV.
Iſtrus civitas condita. MCCCLXII.
Itacius Epiſcopus à communione privatur. MMCCCCV.
Iubileus quid. VII. LI.
Iuda filius Iacob. CCXLI.
Iudæi ad internecionem cæſi. MMCCCLXVIII.
Duobus prælüs à Veſpaſiano victi in muros compelluntur. MMLXXXIV.
Iudæi, qui in Lybia, adverſus cohabitatores dimicant. MMCXXX.
Iudæi Meſopotamitæ ex provincia exterminantur. MMCXXXII.
Palæſtinam depopulantur. MMCXLVIII.
Iudæi à Iuda dicti. CCXLI.
A Pompejo Romanis tributarii facti. MDCCCCXLIX. MDCCCCLIV.
Victi, & LX milia ex illis cæſa. MDCCCI.
Ab Antiocho Magno in amicitiam recipiuntur. MDCCCXXIII.
Contra Romanos rebellant. MMLXXX.
Iudæorum captivitas ſub Nabuchodonoſor. MCCCCXXVI.
Sub Veſpaſiano. MMLXXXV.
Iudas Maccabæus. MDCCCLIII.
Pontifex Maximus. Ibid.
Occiditur. MDCCCLIX.
Iudas Galilæus ſignifer ſeditionis. MMXVI.
Iudas Epiſcopus Jeroſolymarum. MMCXL.
Iudith. MCCCCLXXXVII.
Iugurtha capitur. MDCCCCIX.
Iulia Auguſti filia exilio damnata. MMXII.
Iulia Caracallæ noverca poſtea uxor. MMCCXXXII.
Iulianus adjutor Pelagii. MMCCCCXXIX.
Iulianus Ieroſolymarum Epiſcop. MMCLXXII.
Iulianus alius Ieroſol. Epiſcopus. Ibid.
Iulianus Cæſar appellatur. MMCCCCLXXI.
Imperator. MMCCCLXXVII.
Occiditur. MMCCCLXXIX.
Iulianus Iuriſconſultus occidit Pertinacem. MMCCVIII.
Iulianus Epiſcop. Alexandriæ. MMCXCV.
Iulianus Heclanienſis Pelagianus. MMCCCCLV.
Iulias urbs MMXLI.
Iuliorum familia. DCCCLXVII.
Iulius Africanus ſcriptor temporum MMCCXXXVII.
C. Iulius Cæſar Luſitaniam capit. MDCCCCLVII.
Rhenum tranſit. MDCCCCLXI.
Gallos & Germanos capit. MDCCCCLXVI.
Primus invadit imperium. MDCCCCLXVIII.
Cleopatræ regnum confirmat. MDCCCCLXX.
Interficitur. MDCCCCLXXIII.
C. Iulius Hyginus Grammaticus. MMVIII.
Iunius Gallio. MMLXXX.
Iuſtinus Philoſophus Chriſtianum librum pro defenſione fidei noſtræ conſcribit. MMCLVII.
Iuſtus Eccleſiæ Ieroſol. Epiſcop. MMCXXIII.
Iuſtus alius Ieroſolym. Epiſcopus. MMCXL.
Iuſtus Tiberiadenſis. MMCXIII.
Iuvencus Presbyter. MMCCCXLV.

L.

Laban ſocer Iacob. CCXXXII.
Labdon Hebræorum Iudex. DCCCXXXII.
Laberius Mimorum ſcriptor. MDCCCCLXXIV.
Labotes Rex Lacedæmoniorum. DCCCCXCIV.
Lacedæmon Semelæ filius. DXXIX.
Lacedæmoniorum regni initium. DCCCCXV.
Lacedæmon capitur ab Antigono Gonata. MDCCXXXVIII.
Lactantius Rhetor Criſpum Conſtantini F. erudivit. MMCCCXXX.
Lævinus cum Rege Attalo amicitiam facit. MDCCCVIII.
Lagidarum regni initium. MDCXCIII.
Finis. MDCCCCLXXXVIII.
Lajus Chryſippum rapit. DCCXIV.
Lamiacum bellum. MDCXCIV.
Lamiſſus Longobardorum Rex. MMCCCCXXXIX.
Lampares Aſſyriorum Rex. DCLXXXVIII.
Lamprides Aſſyriorum Rex. DCXXXVII.
Laodicenorum æra. MMCCXCIII.
Laodicea à Seleuco condita. MDCCXIII.
Terræmotu collapſa. MMLXXX.
Laomedon Rex Sicyon. DCXXVII.
Laoſthenes Aſſyrior. Rex. DCCCCXC.
Lapis in Creta regnat. DLIV.
Lapis è cælo ruit. MDLI.
Lapithæ & Centauri. DCCLXXII.
Lapitharum bellum. Ibid.
Latini contra Rom. rebellaverunt. MDXXII.
Latinorum regni initium. DCCCXXXVIII.
Latinus Silvius. DCCCCXXXIX.
Latona mater Apollinis. DCLIV.

Latronianus damnatur. MMCCCCI.
Lavacrum Byzantinorum. MDXLIX.
Laurentius Diaconus martyr. MMCCLXVII.
Leæna meretrix. MCCCCXCVIII.
Lecticarum usus quibus interdictus. MDCCCCLXXII.
Legati Alexandrini Romam. MDCCXXIV.
Leo Diaconus. MMCCCCLV.
Fit Romæ Episcopus. MMCCCCLVI.
Manichæos de latibulis eruit. MMCCCCLIX.
Leonides Origenis pater martyrio afficitur. MMCCXVIII.
Lepidus publicus hostis judicatur. MDCCCCXXXIX.
Lesbii mare obtinent. MCCCXLI.
Lesches Lesbius. MCCCLX.
Levi Episcop. Jerosolym. MMCXL.
Leucippus Sicyoniorum Rex. CC.
Levi nascitur. CCXL.
Libanius Rhetor Antiochenus. MMCCCLXXXIV.
Liber pater. DCCXX.
Gesta ejus. Ibid.
Sepulchrum. Ibid.
Liberius Urbis Roman. Episcop. MMCCCLXV.
Pellitur ab Arrianis. Ibid.
Tædio exilii Arrianæ impietati suscribit. Ibid.
Rursus in exilium mittitur. MMCCCLXXII.
Libyssa locus in Bithynia, ubi Annibal obiit. MDCCCXXXI.
Licinius Imperator fit à Galerio. MMCCCXXIV.
Christianos de Palatio suo pellit. MMCCCXXXIII.
Occiditur contra jus. MMCCCXL.
Licinius Licinii Aug. F. Cæsar appellatur. MMCCCXXX.
Occiditur crudelissime. MMCCCXLI
Lingones. MMCCCXVI.
Linus Thebæus. DLXXXVII. DXCVII. DCCLII.
Linus Urbis Romæ Episcopus. MMLXXXIV.
Lipara condita. MCCCLXXXVI.
Literarum XXIV usus apud Athen. MDCXVII.
Litorius Comes. MMCCCCLVI.
Commisso inconsiderate cum Gothis prælio capitur. MMCCCCLV.
Livias condita ab Herode Tetrarcha. MMXLIII.
T. Livius Tragœdiarum scriptor. MDCCCXXX.
T. Livius Historicus nascitur. MDCCCCLVIII.
Moritur. MMXXXIII.
Locri conditi in Italia. MCCCXXXIV.
M. Lollius. MDCCCCXCII.
Germanos superat. MM.
Longobardi Vandalos vincunt. MMCCCXCV.
Lorium villa. MMCLXXVI.
Lucianus v. c. Consul. MMCCCXXIX.
Lucanus poëta. MMLXXX.
Lucanus martyr. MMCCCXLIII.
C. Lucilius poëta Satyrarum scriptor nascitur. MDCCCLXIX.
Moritur. MDCCCCXIV.
Lucius Urbis Romæ Episcopus. MMCCLXIX.
Lucifer Caralitanæ Eccles. Episc. MMCCCLXXI.
De exilio revertitur. MMCCCLXXVIII.
Moritur. MMCCCLXXXVI.
Lucretia à Sexto Tarquinio corrupta. MCCCCLXIX.
T. Lucretius poëta nascitur. MDCCCCXXI.
Quando moritur. Ibid.
L. Lucullus primus Imper. appellatus. MDCCCCXLIII.
M. Lucullus de Bessis triumphat. MDCCCCXLV.
Lucus Daphnensium. MDCCCCXLIX.
Ludus Matutinus. MMCV.
Lugdunum conditur. MDCCCCXCII.
Luna filia Cleopatræ in triumpho ducta. MDCCCCLXXXVIII.
Lunæ cursus inventus. MDCCCCLXXXIII.
Lupæ Meretrices dictæ. MCCXX.
Lupanaria. Ibid.
Lycæorum agon primus. DCCCLXXVI.
Lycurgus. MCXXXIII. MCXCVII. MCCXVIII.
Lydi mare obtinent. DCCCXL.
Lydorum regni initium. MCCXXXVIII.
Finis. MCCCCLXIX.
Lynceus Rex Argivorum. DXCII.
Lysias Quietus. MMCXXXII.
Lysimacha urbs. MDCCVI.
Lysimachus Lydiam, Thraciam, & Hellespontum tenuit. MDCXCIII.

M.

Macareus Sacerdos Apollinis. DCCCLIV.
Macarius Jerosolymorum Episc. MMCCCXXIX.
Macarius discipulus Antonii Monachi. MMCCCLXXII.
Maccabæorum libri inter sacras scripturas non recipiuntur. MDCCIV.
Macedonius Episcopus hæreticus. MMCCCLVIII.
Constantinopoli pellitur. MMCCCLXXVI.
Macedonum regni initium. MCCIII.
Finis. MDCCCL.
Macer Poëta. vide Æmilius.
Macrinus Rom. Imp. MMCCXXXII.
Mæones Phryges. DCLII.
Magi succedunt Cambysi. MCCCCXCIV.
Magister equitum primus. MDXIII.
Magnentius arripit imperium. MMCCCLXVI.
Vincitur. Ibid.
Propria se manu interficit. MMCCCLXIX.
Magnesia in Asia condita. DCCCCLXI.
Malachias propheta. MCCCCXCVII.
Vocatur Angelus. Ibid.
Mamertina Messana. CCLVI.
Mamilus Assyriorum Rex. CCCCXXVII.
Mamilus Assyriorum Rex. CCCXLVII.
Manahem Rex in Israel. MCCXXI.
Manasses Rex Juda. MCCCIV.
Manasses filius Iaduæ Pontificis templum in monte Garizim construit. MDCLXXXI.
Manasses Eleazari Pontificis avunculus. MDCCLXII.
Manchaleus Assyriorum Rex. CCCLXXVII.
Manichæorum sectæ initium. MMCCXCIII.
Manlius Torquatus filium securi percutit. MDCLXXXIV.
Manlius Theodorus Consul. MMCCCCXV.
Marathonia pugna. MDXXV.
Marathus XIII Rex Sicyoniorum. CCCCLVII.
Marathus XIV Rex Sicyoniorum. CCCCXCVII.
Marcellinus Urbis Rom. Episcop. MMCCCCXII.
Marcion hæreticus. MMCLVI.
Marcius Coriolanus. MDXXIV.
Marcus Euangelista in Ægypt. Christum annunciat. MMLIX.
Marcus Urbis Rom. Episcopus. MMCCCXLVII.
Marcus primus ex incircumcisis Jerosolymar. Episcop. MMCLI.
Marcus Alexandriæ Episcopus. MMCLVIII.
Mardochæus. MDLII.
Mare obtinent Æginetæ. MDVIII.
Ægyptii, MCCXXX.
Cares. MCCLXXXIV.
Lesbii. MCCCXLI.
Lydii. DCCCXL.
Milesii. MCCLXIV.
Minos. DCCLXV.
Pelasgi. DCCCCLIX.
Phœnices. MCXCII.
Phryges. MCXXVII.
Rhodii. MC.
Thraces. MXIV.
Marianus Consul. MMCCCCXXXIX.
Mariandyni Bithyni. DXCIV.
Marsi cum Rom. bellum gerunt. MDCCV.
Martyres Galliarum plurimi. MMCLXXXIII.
Martyrium Apostolor. Constantinopoli dedicatur. MMCCCLXXXVI.
Massilia condita. MCCCCXVII.
Matathias sacerdos arma pro libertate & religione corripit. MDCCCXLIX.
Mathematici Urbe pulsi à Domitiano. MMCIV. MMCXI.
Matthias Jerof. Episc. MMCXXVII.

Mavor-

Mavortius Dux. MMCCCCXLIII.
Maxentius Herculii F. Romæ à militibus Auguſtus appellatur. MMCCCXXIII.
A Conſtantino victus occiditur. MMCCCXXIX.
Maximianus Herculius Imp. MMCCCIII.
Deponit purpuram. MMCCCXIX.
Occiditur Maſſiliæ. MMCCCXXV.
Maximila auctor ſectæ Cata Phrygas. MMCLXXXVII.
Maximinus Antiochiæ Epiſcopus. MMCXCIII.
Maximinus Alexandriæ Epiſcop. MMCCLXXX.
Maximinus Imp. Ro. MMCCL.
Chriſtianos perſequitur. MMCCLIII.
Occiditur. MMCCLIII.
Maximinus Cæſar fit à Galerio Maximiano. MMCCCXXI.
Chriſtianos perſequitur. MMCCCXXVII.
Moritur. Ibid.
Maximinus Treverorum Epiſcop. MMCCCLIX.
Maximus Alexandriæ Epiſcopus. MMCCLXXX.
Maximus Jeroſolymarum Epiſcop. MMCLXXII.
Alius. MMCCI.
Maximus Imperator. MMCCCC.
Capite damnatur. MMCCCCIV.
Maximus Tyrius Philoſophus. MMCLXII.
Maximus Conſul. MMCCCCXLIX.
MMCCCCLIX. MMCCCCXXXV.
Maximus præfectus annonæ plurimos nobilium Romæ interficit. MMCCCLXXXVI.
Maximus tyrannus in Hiſpania. MMCCCCXXVII.
Imperio exuitur, vita conceſſa. MMCCCCXXVIII.
Mazabanus Epiſcop. Antiochenus. MMCCLXVII.
Mazaca Cæſarea. MMXXXVI.
Medea Colchenſis. DCCLXXXII.
Medidus Rex Medorum. MCCLV.
Medon Codri filius. DCCCCXLVII.
Medorum regni exordium. MCXCVII.
Finis. MCCCCLVI.
Megacles Rex Athenienſium. MXCIV.
Melampus divinus. DCXLVIII.
Melania nobiliſſima matrona propter pietatem Thecla vocata. MMCCCXC.
Melanthus Rex Athenienſium. DCCCLXXXIX.
Meleager. DCCCX.
Meleager Rex Macedonum. MDCCXXXIV.
Meles Lydorum Rex. MCCLXXXVIII.
Meletius Armeniorum Epiſcopus. MCCCLXXVII.
Melicertæ Iſthmia. DCLXI.
M. Meliſſus Spoletinus Grammaticus. MMXIII.
Meliſſus Phyſicus. MDLXXIII.
Melito Sardianus Epiſcopus Apologeticum Chriſtianæ religionis ſcribit. MMCLXXXVI.
Melus urbs condita. DLXXXIX.
Memmii Reguli uxor Cajo Caligulæ nubit. MMLV.
Memnon lapis loquens. CCCC.
Memnon tulit ſuppetias Priamo. DCCCXXXIII.
Memphis in Ægypto ab Ape condita. CCLXXIX.
Memphis ab Epapho condita. DXXIV.
Menander Comicus. MDCXCVI.
Moritur. MDCCXXIV.
Menedemus Philoſophus. MDCCI.
Menelaus Lacedæmoniorum Rex. DCCCXXI.
Menelaus Judæorum Pontifex. MDCCCXLV. MDCCCLVI.
Meneſtheus Athenienſium Rex. DCCCXII.
Moritur. DCCCXXXV.
Menophis Ægyptiorum Rex. DCI.
Menſes October & September aliter à Domitiano vocati. MMCIII.
Mephres Ægyptiorum Rex. CCCLIII.
Merobaudes Conſul. MMCCCXCIX.
Merres Ægyptior. Rex. MCCCXXVI.
Meſapus Sicyoniorum Rex. CCLIII.
Meſomedes citharædicorum carminum Poëta. MMCLX.
Meſſalla Corvinus naſcitur. MDCCCCLVIII.
Primus Urbis præfectus factus. MDCCCCXCI.
Obliviosus factus inedia ſeſe confecit. MMXXVII.
Meſſana urbs Mamertina. CCLVI.
Meſſana à Lacedæmoniorum ſocietate diſcedit. MCCCLXXIX.
Meſſena capitur à Lacedæmoniis. MCCLXXXIV.
Meſſeniacum bellum vicennale. MCCLXXIII.
Meta ſudans. MMCV.
Metrodorus Philoſ. MMCCCXLVII.
Mica aurea. MMCV.
Micheas Propheta. MLXXXVII.
Midas Rex Phrygiæ. DCXCVI. MCCLXXX.
Moritur. MCCCXX.
Mileſii mare obtinent. MCCLXIV.
Miletus condita. DCCXXX.
Milleſimus annus Ro. celebratus. MMCCLXI.
Milo Roman. Tarentum prodidit. MDCCXLII.
Miltiades pax Athenienſ. MDXXV.
Miltiades Urbis Ro. Epiſ. MMCCCXX.
Minerva Chalcidica. MMCV.
Minervius Burdigalenſis Rhetor. MMCCCLXIX.
Minos Europæ filius. DLXXII.
Regnat in Creta, DCXI.
Mare obtinet. DCCLXV.
Leges inſtituit. DCCCI.
Interficitur à filiabus Cocali. DCCCXIII.
*Mi*notauri fabula. DCCLXXVI.
*Mi*nutius Fundanus Proconſul Aſiæ. MMCXLII.
*Mi*ſael ſocius Daniel. MCCCCVIII.
*Mi*ſpharmuthoſis Ægyptior. Rex. CCCLXIV.
*Mi*treus Aſſyr. Rex. DCCLXXXIII.
*Mo*nachi Nitriæ per Tribunos cæſi. MMCCCXCI.
*Mo*nachos militare cogit Valens Imp. MMCCCXCI.
*Mo*ns Garizim. MDCLXXXI. MDCCCXLIX.
*Mo*ntanus auctor ſectæ Cata Phrygas. MMCLXXXVII.
*Mo*ntenſes Donatiſtæ. MMCCCLXXI.
*Mo*pſicrena. DCCXXXV.
*Mo*pſiiſtia. Ibid.
*Mo*pſus Rex Ciliciæ. Ibid.
*Mo*ſes naſcitur. CCCCXXVI.
Eremum petit. CCCCLXXV.
Iſrael educit ex Ægypto. DV.
*Mo*ritur. DXLV.
*Mu*nacius Plancus Lugdunum coloniam deducit. MDCCCCXCII.
*Mu*ſæus Eumolpi filius. DCCXLVII.
*Mu*ſanus *P*hiloſoph. Chriſtianus. MMCCXX.
*Mu*ſicus Euctæi filius. CCCCLXXII
*Mu*ſonius *P*hiloſophus. MMLXXXIV.
*Mu*ſonius Rufus de exilio revocatur. MMXCVI.
*My*cenarum regni initium. DCCV.
*My*rina condita. DCCCCLXIV.
*My*rtæus Poëta. MCCCLXXXIII.
*My*ſteria ſub Erechtheo inſtituta. DCXIX.

N.

Nabuchodonoſor Rex Babyloniæ. MCCCCVI.
Nadab Rex Iſrael. MXLII.
Nævius *P*oëta Uticæ moritur. MDCCCXV.
Narbona colonia. MDCCCXCVI.
Per Comitem Litorium ab obſidione Gothorum liberatur. MMCCCCLII.
Narciſſus Jeroſolym. Epiſcopus. MDCCI. MMCCXI.
Narſeus Rex *P*erſarum bellum in Ro. movet. MMCCCXVI.
Vincitur. MMCCCXVI.
Naſamones victi. MMCI.
Nathan Propheta. DCCCCXLVII.
Navale certamen ab Auguſto exhibitum. MMXII.
Naucratis urbs in Ægyp. condita. MCCLXIV.
Naxus urbs in Sicilia condita. MCCLXXXI.
Nazarius Rhetor. MMCCCXLI.
Ejus fil. eloquentiſſima. MMCCCLII.

Nechao Ægyptiorum Rex. MCCCLI.
Nechao alius. MCCCCIII.
Nechepsos Rex Ægypti. MCCCXLV.
Nectanebus Ægyptiorum Rex. MDCXLIX.
Nectenebis Ægyptiorum Rex. a DCXXIX.
Nehemias. MDLXXXIV.
Nemeacus agon primus. MCCCCXLIX.
Neocæsaria in Ponto submersa. MMCCCLX.
Neoterius Consul. MMCCCCVI.
Nepherites Ægypti Rex. MDCIX.
Nepherites alius. MDCXXVII.
Nepotianus Imperator factus. MMCCCLXVI.
Interficitur. Ibid.
Neptuni & Minervæ contentio. CCCCLXXXIX.
Nero Ro. Imperator. MMLXX.
Matrem interficit. MMLXXV.
Luxus ejus. MMLXXVI.
Cithara Romæ contendit. Ibid.
In Olympiade coronatur. MMLXXXI. MMLXXXII.
Persecutionem in Christianos movet. MMLXXXIV.
Romam incedit. MMLXXX.
Semet interficit. Ibid.
Uxorem interficit. MMLXXXIII.
Nerva Imp. Ro. MMCXII.
Moritur. MMCXIII.
Refertur inter Deos. MMCXIV.
Nestorius Constantinopolitanus Episcopus hæresiarches. MMCCCCXLIV.
Damnatur. MMCCCCXLVII.
Nicæa terræmotu corruit. MMXLVII.
Funditus eversa ex alio terræmotu. MMCCCLXXXIV.
Nicetes Rhetor. MDCCCCLXXXVI.
Nicomedes Nicomediam condit. MDCCLV.
Nicomedia condita prius Astacos dicta. MCCCVI. MDCCLV.
Terræmotu corruit cum vicinis urbibus. MMCXXXVI. MMCCCLXXIV.
Nicopolis juxta Actium condita. MDCCCCLXXXVIII.
Nicopolis prius Emaus dicta. MMCCXXXVII.
Nigidius Figulus Pythagoricus. MDCCCCLXXII.
Ninive condita à Nino. I.
Ninus urbs ab Hebræis Ninive. Ibid.
Capitur à Cyaxare Medo. MCCCXCVIII. MCCCCX.
Ninus Rex Assyriorum. I.
Niobe Phoronei filia. CCX.
Ei mulierum primæ miscetur Jupiter. CCXI.
Nisibis urbs obsessa à Sapore. MMCCCLIV. MMCCCLXII.
Traditur Sapori ab Imperatore Joviano. MMCCC.
Nonius Consul. MMCCCCLXI.
Novatianus Presbyter. MMCCLXVIII.
Novatus Presbyter. Ibid.
Novem Principes annui Athenis. MCCCXXXIII.
Nudipedalia in Lacedæmone primum instituta. MCCCXLVII.
Numa Pompilius Rex. MCCCIII. Mensium numerum auget, Capitolii fundamenta jacit. MCCCVI.
Numantia urbs à Scipione subversa. MDCCCLXXV.
Numerianus Imp. occiditur. MMCCXCIX.
Numitor ab Amulio fratre regno pellitur. MCCXX.
Nysa urbs à Dionysio condita. DCLXXXVI.

O.

Ochozias Rex Juda. MCXV.
Ochozias Rex Israël. MCIV.
Ochus Rex Persarum. MDCLI. Ægyptum tenuit pulso Nectanebo. MDCLXVII. Judæos accolas ad mare Hyrcanum collocat. MDCLVIII. Sidonem subvertit. MDCLXIX.
Ocrazapes Assyrior. Rex. MCXXXV.
Octavianus Cæsar. MDCCCCLXXIII. Augustus appellatur. MDCCCCLXXXVIII. Moritur. MMXXIX.
Odenathus Palmyrenus. MMCCLXXXI.
Odeum constructur Romæ. MMCV.
Ogyges Eleusinam condit. CCXXXVI. Diluvium sub eo. CCLXI.
Olda prophetissa. MCCCLXXXVI.
Oleum Romæ è terra manat. MDCCCCLXXVI.
Oliva Athenis in arce nata. CCCCLX.
Olibrius Consul. MMCCCXCV. MMCCCCXI.
Olympia à Pelope instituta. DCXCVI. Ab Hercule. DCCCX.
Olympias prima. MCCXLI.
Onias Jaddi filius Pont. Max. MDCXCV.
Onias Oniæ Pont. filius templum construit in pago Ægypti Heliopolitano. MDCCCLVI.
Onias Simonis Justi F. Pon Max. MDCCLXXI.
Onias Simonis F. Oniæ nepos Pont. Max. MDCCCIX.
Onias Menelaus. MDCCCXLV.
Ophiussa Rhodos. CCLXXVI.
Ophrateus Assyriorum Rex. MLXV.
Ophratenes Assyr. Rex. MLXXXV.
Oppianus Cilex Poëta. MMCLXXXVIII.
Oppius Gallos capit. MDCCCLXXI.
Oraculum Dodonæum. MCCCLXX.
Orcades insulæ Ro. imperio adjectæ. MMLX.
Orchomenos urbs. CCCCLXXXVI.
Orestes Mycenarum Rex. DCCCXLI. Pyrrhum occidit. DCCCLIV.
Orestes Macedonum Rex. MDCVIII.
Orge Comœdia Menandri. MDCXCVI.
Origenes. MMCCXLV. MMCCXLVIII.
Orithiya à Borea Thrace rapta. DCXIX.
Orosius Presbyter Hispanus. MMCCCCXII.
Orpheus. DCCXLVII.
Orthopolis Rex Sicyoniorum. CCCXCIV.
Orus Ægyptiorum Rex. CCCCXXX.
Ossa Andreæ Apostoli. MMCCCLXXIV.
Osee Propheta. MCCXIII. MCCLIV.
Osee ultimus Rex Israël. MCCLXI.
Osochor Rex Ægypt. MXCIII.
Osorthon Ægypt. Rex. MCLXIV.
Osorthon alius. MCCXVII.
Ostia urbs ab Anco Mart. condita. MCCCLXXV.
Otho Imp. sese interficit. MMLXXXIV.
P. Ovidius Naso nascitur. MDCCCCLXXV. Moritur in exilio. MMXXXIII.
Oxyntes Rex Athiensis. DCCCLXVIII.
Ozias Propheta. MLXXXVII.
Ozias, qui & Azarias, Rex Juda. MDCXCI.

P.

Pacuvius Poëta. MDCCCLXIX.
Paduisia uxor Felicis occiditur cum viro. MMCCCCXLVI.
Palæmon Grammaticus. MMLIV.
Palilia Romæ. MCCLXV.
Palladius Consul. MMCCCCXXII.
Palladius Scotorum Apostolus. MMCCCCXLVII.
Penætius tyrannus. MCCCCIII.
Panaretus liber Jesu Syrach. MDCCLXXXV.
Panathenæa acta. MCCCCLI.
Pancratius Ro. Presbyter. MMCCCLXXI.
Pandion primus Athienensum Rex Procnes & Philomelæ pater. DLXXIX.
Pandion secundus. DCCIX.
Paneas Cæsarea Philippi. MMXLI.
Pamon ab Herode conditum. MDCCCCXCIX.
Pannonii à Tiberio triumphati. MMVI.
Pantagnotus tyrannus Sami. MCCCCXC.
Pantheum ædificatum. MMCV. Concrematum. MMCXXVI.
Panyas Rex Assyriorum. DCCXX.
Panyasis Poëta. MDXXVIII.
Paphus condita. DLXXXIX.
Papias Hierapolitanus Episcopus Johan. Euangelistæ auditor. MMCXVI.
Parætonium ab Alexandro Magno conditum. MDCLXXXVIII.
Parion urbs condita. MCCCXIV.

Parmenides.

Parmenides. MDLX. MDLXXXI.
Pantagnotus Sami tyrannus. MCCCCXC.
Partheniæ. MCCCIX.
Parthi Arſacidæ. MDCCLXIX.
Parthi Meſopotamiam tenentes Syriam incurſant. MMCCLXXIX.
Parthorum regni initium. MDCCLXIX.
Paryſatis Regina Perſarum. MDCXI.
Paſchaſius martyr ſub Geiſerico. MMCCCCLIII.
Paſſienus declamator. MMVII.
Paſſienus fraude heredis ſuæ necatur. MMLIV.
Patera Rhetor. MMCCCLII.
Paterius Conſul. MMCCCCLIX.
Patræ Colonia. MMIII.
Patroclus Epiſcopus Arelatenſis. MMCCCCXXVIII.
Interficitur. MMCCCCXLII.
Paulillus Puer conſtantiſſimus Confeſſor ſub Geiſerico. MMCCCCLIII.
Paulinus Antiochenus Epiſcopus. MMCCCXLIV.
Paulinus Galliarum Epiſcopus. MMCCCLXXI.
Paulinus Treverorum Epiſcopus. MMCCCLIX.
Moritur exul in Phrygia. MMCCCLXXIV.
Paulinus Euſtathii Epiſcopi Presbyter Epiſcopus Antiochenus ordinatur à Caralitano Epiſcopo Lucifero. MMCCCLXXVIII.
Paulus Apoſtolus martyrio afficitur. MMLXXXIV.
Paulus Samoſatenus Antiochenus Epiſcopus hæreſim Artemonis ſuſcitat. MMCCLXXXI.
Paulus Thebæus eremita. MMCCCLXXII.
Pauſanias Rex Macedonum. MDCXVI.
Pax inter Theodoſium & Gothos. MMCCCXCVI.
Inter Theodoſium & Vandalos. MMCCCCLI.
Cum Gothis. MMCCCCLV.
Pegaſus equus velociſſ. DCLXXV.
Pelagius Brito Hæreſiarches. MMCCCCXXIX.
Ejus dogma damnatur. MMCCCCXXXIII.
Pelaſgi mare obtinent. DCCCCLIX.
Pelaſgus Sicyoniorum Rex. DCCCXXXVII.
Peligni cum Romanis bellum gerunt. MDCCV.
Pella à Seleuco condita. MDCCXIII.
Peloponneſii contra Athenas dimicant. DCCCCXLVI.
Peloponneſus Ægialia. I.
Pelops Rex Græciæ Peloponneſo nomen dedit. DCXXII. DCXCVIII.
Superatur à Dardano. Ibid.
Hippodamiam ducit uxorem. DCLXIX.
Olympiis præfuit. DCXCVI.
Penthilus Rex. DCCV.
Perdicca adverſus Ægyptios dimicat. MDCXCIV.
Perdicca IV Macedonum Rex. MCCLXXXI.
Perdicca XII Macedonum Rex. MDLV.
Perdicca XXII Macedonum Rex. MDCXLVIII.
Peregrinus Philoſophus ſe apud Piſas concremat. MMCLXXXI.
Periander tyrannus. MCCCLXXXIX.
Pericles moritur. MDLXXXVIII.
Perinthus condita. MCCCCXVI.
Perſarum regni exordium. MCCCCLVI.
Finis. MDCLXXXVII.
Perſei geſta. DCXXX. DCLXXXV.
Perſeus Erechthei frater. DCLXXI.
Perſes ultimus Macedon. Rex. MDCCCXL.
Perſius Satyricus naſcitur. MML.
Moritur. MMLXXIX.
Perſecutio Chriſtianorum.
Prima. MMLXXXIV.
Secunda. MMCX.
Tertia. MMCXXIII.
Quarta. MMCLXXXIII.
Quinta. MMCCXVIII.
Sexta. MMCCLII.
Septima. MMCCLXVII.
Octava. MMCCLXXIII.
Nona. MMCCXCI.
Decima. MMCCCXVIII.
Peſtilentia in Æthiopia. CCCCXC.
In Syria & Cilicia. MMCCCXLIX.
Athenis. MDLXXXVII.
Romæ. MMXCIII. MMCLXXXIV.
Undique terrarum. MMCLXXXVIII. MMCCLXVIII.
Petronius Præfectus Syriæ. MMLIV.
Petronius Epiſcopus Bononienſis. MMCCCXCIX.
Petrus Apoſtolus primum Antiochiæ Epiſcopus, deinde Romam mittitur. MMLVIII.
Martyrio coronatur. MMLXXX.
Petrus Cæſarauguſtanus Orator. MMCCCLXXI.
Petrus Alexandriæ Epiſcopus. MMCCCXVIII.
Petrus alius Alexandriæ Epiſcop. MMCCCLXXXIX.
Petubaſtes Ægyptiorum Rex. MCXCII.
Phaceas Rex Iſrael. MCCXXXI.
Phacee Rex Iſrael. MCCXLI.
Phædra Hippolytum amat. DCCCXVI
Phænippus Archon. MCCCCXXVI.
Phæſtus Sicyoniorum Rex. DCCXCIV.
Phaëton. XXIX.
Incendium ſub eo. CCCCXC.
Phalaris Tyrannus. MCCCLXII.
Phalaris Tyrannis deſtructa. MCCCXC.
Pharnabazus Alcibiaden interficit. MDCXVI.
Pharus à Soſtrato condita. MDCCXXXIII.
Phaſelis in Pamphylia condita. MCCCXL.
Phemonoë vates. DCL.
Phereclus Rex Athen. MCLII.
Pherecydes Hiſtoricus. MCCCCLXXVIII.
Pherecydes alius Hiſtoricus. MDLXI
Phidias Minervam eburneam facit MDLXXVIII.
Phidon Argivus. MCCXVII.
Philammo. DCCXXXIV.
Philetus Antiochiæ Epiſcopus. MMCCXXXIII.
Philippi Imp. Rom. MMCCLX.
Interficiuntur. MMCCLXVI.
Philippopolis urbs ab Imp. Rom. Philippo condita. MMCCLXIII.
Philippus præfectus Conſtantinopoleos. MMCCCLVIII.
Philippus VI Maced. Rex. MCCCLXX.
Philippus XXII Maced. Rex. MDCLIV.
Philippus Ardæus Rex Macedon. MDCXCIII.
Philippus XXXVIII Macedon. Rex. MDCCXCVIII.
Philippus ultimus Rex Syriæ. MDCCCCXXII.
Capitur à Gabinio. MDCCCCXXIII.
Philippus Tetrarcha. MMXLI.
Philippus Ro. Imp. primus Imperatorum Chriſtianus. MMCCLIX.
Philiſtion Mimographus. MMXXII.
Philo Judæus legatus ad Cajum Caligulam. MMLIII.
Philo Lybiæ Epiſc. MMCCCLXXXVI.
Philogonus Antiochenus Epiſcop. MMCCCXLIV.
Phines Pontifex. DLXXV.
Phlegyas templum Apollinis Delphici incendit. DLXVI.
Phocylides. MCCCCLXXX.
Phœnices mare obtinuerunt. MCXCII.
Phœnix & Cadmus in Syriam proficiſcuntur. DLXI.
Phorbas Athenienſium Rex. MLXIII.
Phorbas Argivo. Rex. CCCCXXIX.
Rhodum obtinet. CCCCXL.
Phoroneus Rex Argivorum. CCX.
Phraortes Rex Medor. MCCCLXII.
Phrixus & Helle. DCXXXIV.
Photinus hæreſiarches moritur. MMCCCXCII.
Phrynichus. MDXXXIV.
Phryges Mæones. DCLVI.
Phryges mare obtinent. MCXXVII.
Phrygia Salutaris. MMCCCLXXXII.
Pilatus procurator Judææ. MMXLII.
Imagines Cæſaris in templum infert. MMXLVII.
Sacrum theſaurum in aquæductum impendit. MMXLIX.
Seipſum interficit. MMLV.
Pindarus Lyricus. MDXXXI. MDXLIV.
Pinytus Cretenſis Epiſcopus. MMCLXXXVII.
Pionius martyrio coronatur. MMCLXXXIII.

Piræeus muro vallatur. MDXXXVIII.
Piratæ. MMCCCCLIII. MMCCCCLIV.
Pirithous à Cerbero devoratus. DCXX.
Pisistratus in Italiam transgreditur. MCCCCLV.
Iterum Athenis regnat. MCCCCLXIX.
Pittacus cum Phrynone Atheniensi congressus vincit. MCCCCX.
Pius urbis Ro. Episcopus. MMCLVIII.
Placidia Theodosii Imp. Fil. prius Athaulfo nupta postea Constantio nubit. MMCCCCXXXII.
Pulsa ab Honorio fratre in Orientem proficiscitur. MMCCCCXXXIX.
Johanne tyranno oppresso regnum recuperat. MMCCCCXLI.
Plato Comœdiarum scriptor. MDLXII.
Plato Philosophus nascitur. MDXCII
Claret. MDCXXVIII. MDCXLIII.
Moritur. MDCLXXII.
Plautus Comitus moritur. MDCCCXVII.
Plemnæus Rex Sicyon. CCCXLVI.
Plinius Secundus quid de Christianis Trajano scribit. MMCXXIII.
Plinius Secundus perit, dum invisit incendium Vesuvii. MMCXXV.
Plinta Consul. MMCCCCXXXV.
Plotius Gallus Rhetor. MDCCCCXXIX
Plutio Rhetor. MDCCCCLXXXVI.
Plutarchus Philosophus. MMLXXXIV. MMCXXXV.
Polemo Philosophus moritur. MDCCXLVII.
Polemo Rhetor. MMCXLVIII.
Pollentia oppidum, ad quod cum Gothis pugnatum. MMCCCCXVIII.
Polybus Sicyoniorum Rex. DCCXII.
Polybus Thuores Rex Ægypt. DCCCXXXV.
Polycarpus Smyrnæ Episc. MMCXVI
Romam venit. MMCLXX.
Martyrio coronatur. MMCLXXXIII
Polycrates Sami tyrannus. MCCCCXC.
Polyphides Rex Sicyon. DCCCVI.
Cn. Pompejus Magnus nascitur. MDCCCCXII.
Glorioſissime triumphat. MDCCCCXXXVII.
Universam Iberiam subjugat. MDCCCCXLIV.
Judæos Romanis tributarios facit. MDCCCCLIV.
Imperator appellatur. MDCCCCLVI.
Victus interficitur in Ægypto. MDCCCCLXIX.
Pompejanus Francus. MMCLXXXVII.
Pompilia virgo viva defossa Romæ. MDXXXI.
L. Pomponius Attellanarum scriptor. MDCCCCXXVI.
Pontus Polemoniacus in Provinciam redigitur. MMLXXXI.
Populus Romæ à Patribus secedit. MDXXIII.
M. Porcius Cato Stoicus. MDCCCCXLVIII.
Porphyrius exilio liberatur. MMCCCXLV.
Portus in Seleucia Syriæ. MMCCCLXII.
Porus Rex Indiæ. MDCXC.
Posthumus. MMCCLXXXIII.
Posthumus Silvius Latin. Rex. DCCCLXXIX.
Præfectus primus urbis Constantinopolitanæ. MMCCCLXXV.
Prænestini à Ro. debellati. MDCXL.
Praxilla. MDLXVI.
Presbyter quidam Sirmii decollatur. MMCCCLXXXVIII.
Priamus. DCCLXXV.
Primus Alexandriæ Episcopus quartus numero. MMCXXII.
Principes Athenis, quos mors finiebat. DCCCCXLVII.
Principes Athenienſium decennales. MCCLXIII.
Principes annui Athenis. MCCCXXXIII.
Priscilla auctor sectæ Cata Phrygas. MMCLXXXVII.
Priscillianus Episcopus Gnosticus. MMCCCXCV.
Gladio addicitur. MMCCCCI.
Probinus Consul. MMCCCCXI.
Probus martyr sub Geiserico. MMCCCCLIII.
Probus Berytius Grammaticus. MMLXXII.
Probus Consul. MMCCCCXXII.
Probus Imperator. MMCCXCI.
Occiditur. MMCCXCVII.
Procas Silvius Rex Lat. MCXCVII.
Procles Heraclida. DCCCCXXII.
Procne filia Pandionis. DLXXIX.
Procnes fabula. DCXL.
Procopius Tyrannus. MMCCCLXXXII.
Prodicus Philosophus. MDLXXXI.
Prœtus Rex Argivorum. DCLVI.
Prohæresius Sophista Christianus. MMCCCLXXVIII.
Prometheus. CCCCXXXI.
Promotus Consul. MMCCCCV.
Proserpinæ fabula. DCXX.
Protagoræ Sophistæ libri publico decreto deusti. MDLXXIV.
Prusias urbs condita. MCCCLXXXVIII
Prumnis Corinth. Rex. MXXIV.
Prytanes annui in Corintho creati. MCCXL.
Psammetichus Rex Ægyptiorum. MCCCLIX.
Psammis Ægypt. Rex. MCCXXVI.
Psammites Ægypt Rex. MCCCCIX.
Psammites alius. MDCXXVII.
Pseudophilippus regnat in Macedonia. MDCCCLXV.
Occiditur. MDCCCLXVI.
Pseusennes Ægypt. Rex. MXXXIX.
Psinaces Rex Ægypti. MC.
Pseusennes Ægypt. Rex. MCVIII.
Ptolemæi cadaver cum lorica aurea in Nilo inventum. MDCCCCLXX.
Ptolemæus Alorites XXI Macedonum Rex. MDCXLIV.
Ptolemæus Ceraunos XXX Macedonum Rex. MDCCXXXIV.
Ptolemæus Rex Cyrenarum Po. Ro. heredem reliquit. MDCCCCXX.
Ptol. Lagi F. MDCXCIII.
Jerosolymis captis multa milia Iudæorum in Ægyptum transportat. MDCXCV.
Ptol. Philadelphus. MDCCXXXII.
Libros legis divinæ vertendos curat. MDCCXXXIV.
Ptol. Evergetes prior. MDCCLXX.
Ptol. Philopator. MDCCXCVI.
Ptol. Epiphanes. MDCCCXIII.
Ptol. Philometor. MDCCCXXXVII.
Ptol. Evergetes posterior. MDCCCLXXII.
Ptol. Physcon. MDCCCCI.
Pellitur de regno. MDCCCCXVIII
Restituitur. MDCCCCXXVII.
Ptol. Alexander. MDCCCCXVIII.
Ptol. Dionysius. MDCCCCXXXVI.
Publius Mimographus. MDCCCCLXXIV.
Publius Jeros. Episcop. MMCLXXII.
Pupienus Maximinum interficit. MMCCLIII.
Interficitur. MMCCLV.
Puteoli Dicæarchia. MCCCCXCV.
Pylades Cilix Pantomimus. MDCCCCXCV.
Pyritades Assyr. Rex. MXXXV.
Pyrrha. CCCCXCVI.
Pyrrhus occiditur ab Oreste. DCCCLIV.
Pyrrhus XXIX Macedonum Rex. MDCCXXIX.
Pythagoras Philosophus. MCCCCXCVII.
Moritur. MDXX.
Pythiorum initium. MCCCCXXXV.

Q.

Quadi Pannonias occupant. MMCCLXXVIII.
Quadratus Apostolorum discipulus MMCXLII.
Quadrigam qui primi junxerunt. CCCCXLVII. DXLIII.
Quæstio de Pascha. MMCCXI.
Quinquegentiani in Africa. MMCCCIV.
Quintilianus. MMCIII.
Quintilis mensis Julius dictus. MDCCCCLXXIII.
Quintilius Cremonensis. MDCCCCXCIII.
Quintilius Imperator Romanus. MMCCLXXXV.
Quintius Atta. MDCCCCXXXIX.
Quintius Cincinnatus Dictator. MDXXVIII. MDCXL.
Quirinalis collis adjectus Urbi à Servio Rege. MCCCCXXXV.
Quirinius in Judæam mittitur. MMXIV.
Quirinus Romulus. MCCCII.
Quirinus Episcopus Siscianus martyr. MMCCCXXV.
Quirites. MCCLXX.

R.

Ragaisus Gothor. dux. MMCCCCXVI.
Victus à Stilicone capitur. MMCCCCXXI.

Ramſes Ægyptior. Rex. DCXCIV.
Recimer Conſul. MMCCCC.
Remeſſes, qui Ægyptus. DLXXXIII.
Remus & Romulus ex ilia naſcuntur. MCCXLVI.
Remus interficitur. MCCLXV.
Repromiſſionis annus. LXXV.
Retibus aureis Nero piſcatur. MMLXXVI.
Rhadamanthus Rex Lyciorum. DLXXIX.
Europæ filius. DLXXII.
Rhodanus Epiſcopus. MMCCCLXXI.
Rhodii mare obtinent. MC.
Rhodus, prius Ophiuſſa. CCLXXVI.
Rhodus terræmotu concuſſa. MDCCXCIV. MDCCCCXC.
Roma condita. MCCLXIV.
A Gallis capta MDCXXV.
A Gothis. MMCCCCXXVI.
Romæ muri inſtaurati. MMCCXC.
Romani ludi à Tarquinio Priſco inſtituti. MCCCC.
Gallos ſuperant. MDCLXXI.
Marſos, Umbros, Pelignos vincunt. MDCCV.
Samnites duobus præliis ſubigunt. MDCLXXIII. MDCXCVII.
Gallos & Tyrrhenos vincunt. MDCCXXV.
Crotonem capiunt. MDCCXXXUI.
Carthaginienſes ſuperant. MDCCLVI.
Capuam & Siciliam capiunt. MDCCCV.
Græcos liberant. MDCCCXXI.
XL milia Gallorum cædunt. MDCCLXXXIX.
Syracuſas Marcello Conſule capiunt. MDCCCIV.
Macedonas, Illyricos, & Galatas liberos eſſe jubent. MDCCCLII.
Gothos in Sarmatarum regione vincunt. MMCCCXLVIII.
Calabriam, Meſſanamque tenent. MDCCXLIII.
Syracuſas capiunt. MDCCLIV.
Leges petunt. MDLXV.
Colonias mittunt. MDCCVI. MDCCXLIX. MDCCCXXVI. MDCCCCXXXIV. MMXCIV. MMCCXXXVII.
Romu[illegible] Senatores inſtituit. MCCLXV.
Cennenſes, Antemnates, Cruſtumenos, Fidenates, Veientes vincit. MCCLXX.
Ad Capreæ paludem nuſquam comparuit. MCCCII.
Quirinus vocatur. Ibid.
Ruben naſcitur. CCXXXVIII.
Rufinus monachus. MMCCCXCIII.
Rufinus Conſul. MMCCCCVIII.
Rumoridus Conſul. MMCCCCXIX.

S.

Sabachon Rex Ægypti. MCCLXXXII.
Sabinæ raptæ. MCCLXVII.
Sabinorum terra ſorte dividitur. MDCCXXV.
Sadoch Hebr. ſacerdos. DCCCCLXXXV.
Sadoch propheta. DCCCCXCVII.
Sadyattes Rex Lydorum. MCCCXC.
Salamin Cypri à Judæis ſubverſa. MMCXXXII.
Salluſtius Criſpus naſcitur. MDCCCCXXXI.
Moritur. MDCCCCLXXXI.
Salomon. DCCCCLXXXI.
Salvius Julianus perpetuum edictum componit. MMCXLVI.
Salmanaſſar. MCCLXX.
Samaria ab Herode inſtaurata vocatur Sebaſte. MDCCCCXCIX.
Samaritæ unde dicti. MCCLXX.
Samaritas variis ſuppliciis afficit Alexander Magnus. MDCLXXXV.
Eorum urbs à Perdicca inſtaurata. MDCCXXI.
A Joh. Hyrcano deleta. MDCCCXCVI.
Samaritarum & Judæorum contentio de eorum templis. MDCCCLXVIII.
Sameas propheta. MXLIV.
Samiis libertas reſtituitur. MDCCCCXCIX.
Samnites duobus præliis à Romanis ſuperantur. MDCLXXIII.
Sampſon fortiſſimus. DCXL. DCCCXLI.
Samuel Hebræos regit. DCCCC.
Samus urbs condita. MXXX.
Sapor Rex Perſarum Valerianum Imp. capit. MMCCLXXIII.
Ciliciam, Cappadociam, Syriam depopulatur. MMCCLXXIV.
Sapor alius à ſuperiore Niſibin obſidet. MMCCCLIV. MMCCCLXIII.
Chriſtianos perſequitur. MMCCCLX.
Sappho poëtria. MCCCCXIV.
Sarapium. MMCV.
Sardes à Cyro captæ. MCCCCLXXI.
Sardanapalus Rex Aſſyr. MCLXXVII
Interitus ejus. MCXCVII.
Sarmata monachus Antonii diſcipulus. MMCCCLXXII.
A Sarracenis interficitur. MMCCCLXXIII.
Sarmatæ Acaragantas expellunt. MMCCCL.
Pannonias vaſtant. MMCCLXXVIII
Sarpedon Europæ filius. DLXXII.
Sarraceni, qui & Agareni. LXXXVIII.
Saturninus imperium invadens occiditur. MMCCXCV.
Saturninus Arelatenſis Epiſcopus Arrianus. MMCCCLXXII.
Saturninus Conſul. MMCCCXCIX.
Saturnus Rex Latinorum. DCCCXXXVIII.
Saul Rex Hebræorum. DCCCC.
Sauromatæ debellati. MMCXXXV.
Saxones cæſi. MMCCCLXXXIX.
Scandia inſula. MMCCCXCV.
Scipio multas Iberiæ urbes recipit. MDCCCXIII.
Scipio Numantiam ſubvertit. MDCCCLXXV.
Scopa Judæam capit. MDCCCXIV.
Superatur ab Antiocho. MDCCCXIX
Scoti ad fidem per Palladium converſi. MMCCCCXLVII.
Scylla Tyrrhenorum. DCCCXLIII.
Scythæ in Palæſtinam excurrunt. MCCCLXXXVII.
Sebaſtianus in Gallia imperio arrepto opprimitur. MMCCCCXXIX.
Sebichus Ægypt. Rex. MCCXCIV.
Sedechias Pſeudopropheta. MLXXXVII.
Sedechias Rex Juda. MCCCCXV.
Seditio Romæ. MDXXIII.
Alexandriæ. MMLXXXIX.
Cæſareæ Palæſtinæ. MMLXXI.
In Gallia ruſticorum Bacaudæ nomine. MMCCCIII.
In Judæa. MXX. MMLXIII.
Inter duces Macedones. MDCXCIII.
Inter Judæos. MMXLVII. MMXLIX. MMLXIII.
Judæorum univerſalis. MMCXXX
Sejanus Judaicæ gentis interitum procurat. MML.
Seleucia à Seleuco condita. MDCCXIII.
Capitur à Ro. cum CCC milibus hominum. MMCLXXIX.
Seleucia Iſauriæ. MMCXXXII.
Seleucus Nicanor. MDCCIV.
Babylonem obtinuit. MDCCXV.
Ex duobus regnis Aſiæ & Syriæ unum facit, capto Demetrio. MDCCXXXII.
Seleucus Callinicus. MDCCLXX.
Seleucus Ceraunos. MDCCXC.
Seleucus Philopator. MDCCCXXIX.
Seleucus ab Antiocho filio Cyziceni vivus exuritur. MDCCCCXXI.
Selinus urbs. MCCCLXII.
Selinus alia. MMCXXXII.
Sellum Rex Iſrael. MCCXX.
Semachus Dionyſium Deucalionis filium hoſpitio excipit. DXX.
Semendis Rex Ægypt. MXIII.
Semiramis uxor Nini. I. Aſſyriorum Regina. X.
Sempronius vir eruditus. MMCCCXCV
Senator Conſul. MMCCCCLII.
Senatores multi à Domitiano in exilium miſſi. MMC.
Seneca. vide Annæus.
Seneca Jeroſol. Epiſcop. MMCXL.
Sennacherib Rex Aſſyr. MCCLXX.
Septem adverſus Thebas. DCCLXXXIII.
Septem Sapientes. MCCCCXXXIV.
September Commodi nomine tranſnominatus. MMCC.
Septizodium. MMCCXVI.
Serapio Antiochiæ Epiſc. MMCCV.
Serapis, qui & Apis. CXXXII. CCXI.
Serapis ingreſſus Alexandriam. MDCCXXX.
Serapium. vide Sarapium.
Serenus Granius. MMCXLII.
Sericus urbis Romæ Epiſcopus. MMCCCC.

Servile bellum. MDCCCLXXXIX.
P. Servilius Isauricus. MDCCCCLXXIII.
Servius Plautus. MMXL.
Servius Tullius Rex Romæ. MCCCCXXXV.
Servius Sulpitius. MDCCCCLXXIII.
Sethos Rex Ægypti. DCXLI.
Severianus Episcopus Pelagianus. MMCCCCXLV.
Severns Imperator. MMCCVIII.
Moritur. MMCCXXV.
Severus Cæsar fit à Galerio. MMCCCXXI.
Occiditur. MMCCCXXII.
Sextilis mensis. MDCCCCLXXXVIII.
Sextus Pythagoricus. MMXV.
Sextus Philosophus. MMCXXXV.
Sibylla Erythræa. MCCLXXV.
Sibylla Samia Herophila. MCCCV. MCCCXLIX.
Sicca patria Arnobii. MMCCCXLII.
Sicilia terræ motu vastata. MMCCCLXXXII.
Sicinnium locus Romæ. MMCCCLXXXII.
Sicyon Rex Sicyonior. DCLXVII.
Sicyonii prius Ægialei. DCLXVII.
Sicyonii regni finis. DCCCLXXXIX.
Side condita. DCXI.
Sigisvultus Consul. MMCCCLIII.
Signum in cælo quasi columna pendens. MMCCCCVI.
Silvanus res novas moliens extinguitur. MMCCCLXXX.
Silvester urbis Romæ Episcopus. MMCCCXXVII.
Silvii omnes Latinorum reges vocati. DCCCLXXIX.
Simeon nascitur Jacobo. CCXXXIX.
Simon Oniæ filius Justus Pont. Maximus. MDCCXVII.
Simon præpositus templi Jerosolymarum. MDCCCXXXIII.
Simon Oniæ fil. Simonis Justi nepos. MDCCLXXXV.
Simon Judæ Maccabæi frater. MDCCCLXXVIII.
Interficitur. MDCCCLXXXVI.
Simon Cleopæ, qui & Symeon, II Episcopus Jerosolymarum. MMLXXVII.
Crucifigitur. MMCXXIII.
Simonides Poëta. MCCCLIII. MCCCCLX. MCCCCLXXX. MDXXXI.
Simulachra Dædali. DCCXXXVI.
Simulacrum Jovis Olympii tactum fulmine. MDCCCCLXV.
Singara urbs. MMCCCLIV.
Sinope condita. MCCCLXXXVI.
Sirenes. MCCCXLIII.
Smyrna urbs Asiæ in urbis modum ampliata. MXXX.
Terræmotu ruit. MMCXCV.
Socrates nascitur. MDLI.
Claret. MDLXXXII.
Venenum bibit. MDCXVIII.
Sodoma, & Gomorrha succensa. XCIX.
Sol filius Cleopatræ. MDCCCCLXXXVIII.
Soles tres Romæ visi. MDCCCCLXXIII.
Solis defectio. MCCCCXXX. MDLV. MMXXIX. MMLXXIV. MMCCCLXIII. Passione Christi. MMXLVII.
Solon leges Draconis antiquat. MCCCCXXII.
Sophocles Tragicus. MDXLV. MDXLVII. MDLXXX.
Moritur. MDCIX.
Sophonias Propheta. MCCCXC.
Sosares Assyriorum Rex. DCLXIX.
Sosarmus Assyriorum Rex. DCCLXIV.
Sosarmus Medorum Rex. MCCXXV.
Soter urbis Rom. Episcop. MMCLXXXIV.
Sosthenes Rex Maced. MDCCXXXIV.
Sostratus Cnidius Pharon condit. MDCCXXXIII.
Sparetus Assyr. Rex. CCCCLVII.
Sparta à Sparto Phoronei F. CCC.
Sparti Thebanorum. DCXCV.
Speusippus. MDCXXII.
Academiam tenet post Platonem. MDCLXXII. MDCCI.
Moritur. MDCLXXIX.
Spherus Rex Assyr. CCCCVII.
Sphinx. DCCLVI.
Spurius Cassius primus Magister Equitum. MDXV.
Stadium locus Romæ. MMCV.
Stagira conditur. MCCCLX.
Statius Cæcilius Comœdiarum scriptor. MDCCCXXXVIII.
Statius Surculus Rhetor. MMLXXIII
Statuæ aureæ & argenteæ Domitiani. MMCVII.
Statua Eudoxiæ Aug. MMCCCCXIX.
Stephanus urbis Rom. Episcopus. MMCCLXIX.
Stephinates Ægyptiorum Rex. MCCCXXXVIII.
Stesichorus. MCCCCV.
Moritur. MCCCCLX.
Sthenelus Argivor. Rex. DXXXI.
Sthenelus Rex Mycenar. DCCV.
Stilico Consul. MMCCCCXVI.
MMCCCCXXI.
Stilla & gutta quid differunt. MMLXIV.
Suessa Pometia à Tarquinio Superbo capta. MCCCCLXIX.
Sulla Athenienses vastat. MDCCCCXXXII.
Moritur. MDCCCCXXXVII.
Sunia virgo viva defossa MDXLVI.
Sus scalptus in porta Æliæ. MMCLII.
Susakim Rex Ægyptiorum. MXXV.
Syagrius Consul. MMCCCXCVII. MMCCCXCVIII.
Sybaris condita. MCCCXIV.
Syloson tyrannus Sami. MCCCCXC.
Symeon. vide Simeon.
Symiasera mater Eliogabali. MMCCXXXVII.
Symmachus Jerosolym. Episcop. MMCLXXII.
Symmachus Cons. MMCCCCVII.
Synodus Antiochiæ à Meletio convocata. MMCCCLXXX.
Constantinopol. MMCCCXCVI.
Carthagin. MMCCCCXXXIII.
Ephesina. MMCCCCXLVII.
Nicena. MMCCCXXV.
Syracusæ conditæ. MMCCLXXXIV.
Captæ à Rom. MDCCLIV.
Iterum Marcello Cos. MDCCIV.
Syriæ regni exordium. MDCCIV.
Finis. MDCCCCXXIV.
Syria à Syro. CCCXCIX.
Syrus Rex Ægypti. MCXLIII.

T.

Tabulæ duodecim legum. MDLXV.
Tabulæ debitorum crematæ. MMCXXXIV. MMCXCIV.
Tachelotes Rex Ægypti. MCLXXIX.
Tacitus Ro. Imp. MMCCXCI.
Talasio acclamatio in nuptiis. MCCLXVII.
Tantalus Phrygum Rex. DCLII.
Tarachus Æthiops Rex Ægypti. MCCCVI.
Tarentum à Partheniis conditum. MCCCIX.
A Milone Romanis proditur. MDCCXLII.
Tarpeja clipeis obruta. MCCLXX.
Tarpejus mons à Tarpeja. Ibid.
Tarquinius Priscus. MCCCXCIX.
Tarquinius Superbus. MCCCCLXIX.
Tarraco à Germanis expugnata. MMCCLXXIX.
Tarsus condita à Sardanapalo. MCLXXXIV.
Tat filius Hermetis. DLVI.
Tatius Sabinorum Rex. MCCLXX.
Taurus Berytius Philosophus. MMCLXI.
Taurus Consul. MCCCCXLIV.
Taurus insigne navis. DCXCIII.
Taurus Magister Minois. DCCLXXVI.
Tautanus Assyr. Rex. DCCCX.
Taxiles Rex Indiæ. MDCXC.
Telchin Sicyoniorum Rex. XXIV.
Telchines & Caryatæ bellum adversus Phoroneum movent. CCXXVIII.
Telchines Rhodum condiderunt. CCLXXVI.
Teleclus Rex Lacedæm. MCLXIII.
Telegonia Poësis Cinæthonis. MCCLIX.
Telegonus Ægyptius. CCCCLXXXI. DXI.
Telesilla. MDLXVI.
Telesphorus urbis Rom. Episcop. MMCXLIV.
Telestes Corinthius. MCCXXV.
Templa Gentilim Constantini edicto eversa. MMCCCXLVIII.

Templum

Templum Apollinis Delii ab Erysichthone fabricatum. ccccxcvi. DXXIII.
Templum à Salomone conſtruitur. DCCCCLXXXIIII.
Evertitur à Nabuchodonoſoro. MCCCCXXVI.
Templum Delphis à Phlegya incenſum. DLXVI.
Iterum incenſum. MCCCCLXVIII.
Tertio à Thracibus incenſum. MDCCCCXXXIII.
Templum in Eleuſina conditur. DCCXIV.
Templum ab Onia in Heliopolitano pago conſtructum. MDCCCLVI.
Templum conſtruitur à Zorobabel Jeroſolymis. MCCCCXCVII. MDXI.
Evertitur à Veſpaſiano. MMLXXXVI.
Templum in monte Garizim conſtruitur. MDCLXXXI.
Templum Rhodiorum depopulatur Caſſius. MDCCCCLXXVI.
Templum Romæ & Veneris ædificatum. MMCXLVI.
Templum Serapidis incenſum. MMCXCVII.
Templum Soli ab Aureliano conſtructum. MMCCXC.
Templum Junonis Argivæ incenſum. MDLXVII.
Templum Epheſi incenſum. DCCCLXX. MDCXIX.
Templum Veſtæ incenſum. MDCCLXXV.
Iterum. MMCCVI.
Templum Veſpaſiani. MMCV.
Templum ſine lignorum admixtione à Domitiano conſtructum. MMCI.
Templum Heliogabali. MMCCXXXIV. MMCCXXXVI.
Tenebræ medio die. MMXLVII. MMCCCCIX.
Tenius Rufus Rræfectus Palæſtinæ. MMCXLVIII.
P. Terentius Comicus. MDCCCLIX.
P. Terentius Varro Atacinus naſcitur. MDCCCCXXXV.
M. Terentius Varro naſcitur. MDCCCCI.
Moritur. MDCCCCLXXXIX.
Terpander Muſicus. MCCCLXX.
Terræmotus in Peloponneſo. MDCXXXVII.
In Caria & Rhodo. MDCCXCIV. MDCCCCX.
In Thebis Ægyptiis. MDCCCCLXXXIX.
In Cypro. MM.
In Co inſula. MMX.
Trallibus. MDCCCCXC.
In tredecim urbibus. MMXXXIV.
Romæ. MMLXXIV. MMCCCLXI.
In tribus civitatibus. MMLXXX.
In ſex urbibus MMCXXI.
In trib. civitatib. Cypri. MMXCII.
In Nicena urbe, paſſione Dom. MMXLVII. MMCCCLXXXIV.
Colaſſis. MMLXXX.
Nicomediæ, & in vicinis urbibus. MMCXXXVI. MMCCCLXXIV.
In tribus Galatiæ civitatibus. MMCXXV.
Antiochiæ. MMCXXIX.
Nicopoleos, & Cæſareæ. MMCXLIV.
Smyrnæ. MMCXCV.
In Campaniæ urbibus. MMCCCLXI.
Neocæſariæ Ponti. MMCCCLX.
Dyrrachii. MMCCCLXI.
Multarum urbium in Oriente. MMCCCLVII.
Tyri & Sidonis. MMCCCXVIII.
Per univerſum orbem. MMCCCLXXXII.
Per dies plurimos. MMCCCCXII.
Tertullianus Afer. MMCCXXIII.
Tetricus. MMCCLXXXII.
Prodit exercitum ſuum. MMCCLXXXVI.
In triumpho ductus. MMCCLXXXVIII.
Corrector Lucaniæ fit. Ibid.
Teuteus Aſſyrior. Rex. DCCCXLII.
Thales Mileſius. MCCLXV.
MCCCLXXVII.
Defectionem Solis prædicit. MCCCCXXX.
Moritur. MCCCCLXVI.
Thamyris Ammonis filius. DCCLXVII.
Thaſus condita. DLXXXIX.
Theætetus Mathematicus. MDLXXVIII.
Theatrum Pompei incenſum. MMXXXVII. MMCCLXI.
Thebæ Ægyptiæ diruuntur. MDCCCCLXXXIX.
Thebæorum Dynaſtia. I.
Thelxion Sicyoniorum Rex. LXIX.
Themiſtocles in Perſas fugit. MDXLIV.
Moritur. MDL.
Theo Ægyptiorum Rex. XVI.
Theo alius. MDCXLVIII.
Theodora Herculii filia Conſtantii uxor. MMCCCIV.
Theodorus Atheos. MDCXCVII. MDCCVIII.
Theodorus Rhetor. MDCCCCLXXXVI
Theodoſius Theodoſii Imp. pater occiditur. MMCCXCII.
Theodoſius ſenior Imp. MMCCCXCV
Baptizatur. MMCCCXCVI.
Moritur. MMCCCCXI.
Theodoſius junior Imp. MMCCCCXXIV.
Theodulus Presbyter. MMCCCXCI.
Theognis poeta. MCCCCLXX.
Theonas Alexandriæ Epiſcopus. MMCCXCVII.
Theophilus Antiochiæ Epiſcop. MMCLXXXIV.
Theophilus Cæſareæ Epiſcop. MMCCXI.
Theophilus Alexandriæ Epiſcop. MMCCCCXVII.
Theophraſtus. MDCXCVI.
Theræi Cyrenas condunt. MCCLIX
Thermæ Neronianæ. MMLXXIX.
Trajanæ. MMCV.
Titianæ. Ibid.
Commodianæ. MMCXCIX.
Severianæ. MMCCXVI.
Antoninianæ. MMCCXXXI.
Alexandrinæ. MMCCXLII.
Maximianæ Carthagine. MMCCCXVIII.
Diocletianæ. Ibid.
Therſippus Athenienſium Rex. MXXII.
Theſeus Rex Athenienſ. DCCLXXXII.
Helenam rapit. DCCLXXXVI.
Ejicitur ignominioſe. DCCLXXXIX. DCCCXII.
Theſſalus Græci filius, Rex Theſſaliæ. CCXXVI.
Thineus Aſſyr. Rex. DCCCLXXXIII.
Thola judex Hebræor. DCCLXXV.
Thomoſis Rex Ægypti. CCCXC.
Thraces mare obtinent. MXIV.
Bithyniam occupant. MXLV.
A Romanis vincuntur. MDCCCCXVIII.
Thracia in provinciam redacta. MMLXII.
Thucydides. MDLXXXVII.
Thuoris Rex Ægypti. DCCCXXVIII.
Idem Polybus Homero. DCCCXXXV.
Thurimachus Sicyon. Rex. CLV.
Thurimas Rex Macedoniæ. MCCXLIII.
Thyeſtes Rex Peloponneſi. DCCXLV.
Thymœtes Athenien. Rex. DCCCLXXX.
Thyreaticum bellum. MCCXCV.
Tiberianus præf. præt. Galliarum. MMCCCLII.
Tiberias ab Herode Tetrarcha condita. MMXLIII.
Incenſa. MMCCCLXVIII.
Tiberinus Silvius. MXCIII.
Tiberius occupat Armeniam. MDCCCCXCVI.
Vindelicos Ro. provinc. facit. MMII.
De Pannoniis triumphat. MMVI.
Vaſtata Germania Imperator appellatur. MMVIII.
De Rhetis, Vindelicis, Pannoniis triumphat. MMXI.
Adoptatur ab Aug. MMXVI.
Sarmatas, Dalmatas in Ro. poteſtatem redigit. MMXXIII.
Imperator Ro. MMXXIX.
Chriſtum colendum decernit. MMLI.
Moritur. MMLII.
Timæus Antiochiæ Epiſcopus. MMCCLXXXVI.
Timaſius Conſul. MMCCCCV.
Timothei Apoſtoli reliquiæ. MMCCCLXXII.

Tisamenos filius Orestis Rex Mycenarum. DCCCLVI.
Titianus præfect. præt. Galliarum. MMCCCLXI.
Titianus Consul. MMCCCCVII.
Titus Diaconus. MMCCCCXLII.
Titus Livius. vide Livius.
Titus Vespasianus Romanor. Imp. MMXCIV.
Moritur MMXCVI.
Inter Deos refertur. MMXCVIII.
Tityus convixit Tantalo. DCLIV.
Tobias Jerof. Episcopus. MMCXXVII.
Tola. vide Thola.
Tolumnia uxor Marcii Coriolani. MDXXIV.
Tomyris Massagetarum Regina. MCCCCLXXXVI.
Tonos concoleros Sardanapalus Rex Assyriorum ultimus. MCLXXVII.
Tragœdi unde dicti. MCCCCXXVI.
Trajanus Imp. MMCXIII.
Obit. MMCXXXII.
In Deos relatus. MMCXXXIV.
Trecenti Fabii cæsi. MDXXVIII.
Tribuni plebis creantur. MDLXVIII.
Tribuni militum creantur. MDCXXIX.
Tricennalia Constantini. MMCCCLII.
Trieris primæ navigatio. MCCXXX. MCCLV.
Triopas Rex Argiv. CCCCLXIV.
Triptolemus Rex Athenienfium. DCXI.
Tritonis lacus. CCXXXVI.
Triumphus Crassi. MDCCCCXLV.
Pompei. MDCCCCXXXVIII.
M. Luculli de Bessis. MDCCCCXLIV.
Augusti pedestris. MDCCCCLXXXIV.
Ejusdem de Cleopatra. MDCCCCLXXXVIII.
Tiberii de Pannoniis. MMVI.
Ejusdem de Rhetis, Vindelicis, Armeniis. MMXI.
Cæsaris Germanici. MMXXXIII.
Claudi Aug. de Britannis. MMLX.
Domitiani de Dacis. MMCVII.
Trajani de Dacis. MMCXVII.
L. Veri, & M. Aur. Antonini de Parthis. MMCLXXXII.
M. Aur. Antonini & Commodi. MMCXCIV.
Commodi de Germanis. MMCXCVI.
Aureliani de Galliis & Oriente. MMCCLXXXIX.
Diocletiani & Maximiani de Narseo & Parthis. MMCCCXVIII.
Honorii de Attalo tyranno. MMCCCCXXXIII.
Trochilus primus quadrigas jungit. CCCCXLVII.
Troja capta. DCCCXXXV.
Tros Rex Dardaniorum. DCXLIX.
Trypho Antiochum occidit. MDCCCLXXVI.
Jonatham Pontificem. MDCCCLXXVIII.
Occiditur. MDCCCLXXIX.
M. Tullius Tiro Ciceronis libertus. MMXII.
Tullus Hostilius Rex Ro. MCCCXLIII
Urbem ampliavit. Ibid.
Turpilius Comicus moritur. MDCCCXIV.
Turris ferrata Sirmii. MMCCXCVII
Turris Straton. Cæsarea appellata. MMIV.
Tyranni apud Samum. MCCCCXC.
Tyranni Athenis opprimuntur. MDCXVI.
Tyrannus Episcopus Antiochenus. MMCCCXVIII.
Tyriorum æra. MMCCXCIII.
Tyrum condita. DCCXLIV.

V.

Valens Imp. Arrianus orthodoxos persequitur. MMCCCLXXXIII.
Sera pœnitentia orthodoxos de exiliis revocat. MMCCCXCIV.
Occiditur. Ibid.
Valens Episcop. Jerosolym. MMCCI.
Valentinianus Tyrannus in Britannia. MMCCCLXXXVII.
Valentinianus senior imperator Ro. MMCCCLXXX.
Moritur. MMCCCXCI.
Valentinianus senioris F. Ro. Imp. MMCCCC.
Strangulatur. MMCCCCVII.
Valentinianus Placidiæ & Constantii F. nascitur. MMCCCCXXXV.
Cæsar appellatur. MMCCCCXL.
Augustus MMCCCCXLI.
Regnum Occidentis recuperat, cæso Johanne tyranno. Ibid.
Filiam Theodosii junioris uxorem ducit. MMCCCCLIII.
Valentinus Hæresiarches. MMCLVI. MMCLIX.
Valeria Diocletiani filia Galerii uxor. MMCCCIV.
Valerianus Imp. Ro. MMCCLXIX
Capitur à Sapore Persarum Rege. MMCCLXXIII.
Valerius Bruti collega moritur. MDX.
C. Valerius Catullus nascitur. MDCCCCXXX.
Moritur. MDCCCCLX.
Vallia Rex Gothorum. MMCCCCXXXI.
Vallum Severi in Britannia. MMCCXXI.
Vandali Gallias ingrediuntur. MMCCCCXXII.
Hispanias occupant. MMCCCCXXV.
Africam petunt. MMCCCCXLIII.
Vaphres Ægyptiorum Rex. MCCCCXXI. MCCCCXXVI.
Varius Poëta agnoscitur. MM.
Vei à Tarquinio Superbo debellati. MCCCCLXIX.
Vejentes à Ro. victi. MCCLXX.
Ventidius primus Ro. Parthos superat. MDCCCCLXIII.
M. Verrius Flaccus. MMXXIV.
Vespasianus magister militiæ sub Nerone. MMLXXXIV.
Plurimas urbes Judææ capit: Ibid.
Imperator Romanus. Ibid.
Romam per Alexandriam proficiscitur. MMLXXXV.
Capitolium instaurat. MMLXXXVIII.
Colonias deducit. MMXCIV.
Moritur. Ibid.
Vestiliani domus. MMCCVIII.
Vesuvii montis incendium. MMXCV.
Vetranio Imperator factus. MMCCCLXVI.
Vetriacus. MMLXXXIV.
Veturia Marcii Coriolani mater. MDXXIV.
Veturius magister militiæ Christianos milites persequitur. MMCCCXVII.
Vibius Maximus Quæstor à domino agnitus in servitutem asseritur. MDCCCCLXXVI.
Vicennalia Constantini. MMCCCXLII.
Victor Augustus Maximi Aug. F. MMCCCC.
Interficitur. MMCCCCIV.
Victor Consul. MMCCCCXL.
Victor urbis Ro. Episcop. MCCVIII.
Victorinus Rhetor in foro Trajani statuam meruit. MMCCCVII.
Viminalis collis Urbi adjectus à Servio Rege. MCCCCXXXV.
Vincentius Consul. MMCCCCXVII.
Vineas habere Gallis & Pannoniis permittit Probus Imperator. MMCCXCV.
P. Virgilius Maro nascitur. MDCCCCXLVI.
Sumpta virili toga Mediolanum petit. MDCCCCLXIV.
Moritur. MDCCCCXCVII.
Virgines Vestæ ob stuprum vivæ defossæ. MDCCCII. MMCIX.
Virgo Vestalis Pompilia viva defossa. MDXXXII.
Sunia. MDXLVI.
Virgo Vestalis laqueo vitam explet. MDCCLI.
Alia percutitur. MDCCXLI.
Virgo Vestalis Maxima Cornelia viva defossa. MMCVII.
Vitalis Episcopus Antiochenus. MMCCCXLIV.
Vitellius Imperator Romanus. MMLXXXIV.
Vites in Urbe seri prohibet Domitianus. MMCVIII.
Vitis à Dionysio inventa. DV.
Vlfula dux Honorii Imperatoris. MMCCCCXXVII.
Vlpianus Jurisconsultus. MMCCXLI.
Vologæsus Rex Parth. Ro. Prov. depopulatur. MMCLXXIX.
Volsci à Tarquinio Superbo victi MCCCCLXIX.
Volusianus

Volusianus Imp. MMCCLXVII.
Votienus Montanus Orator. MMXLIII.
Vrbanus Ro. Episcopus. MMCCXL.
Vrbica Priscilliani discipula lapidibus à plebe obruta. MMCCCCI.
Vrsacius Episcopus à communione Ecclesiæ privatur. MMCCCCV.
Vrsinus urbis Rom. Episcopus. MMCCCLXXXII.
Voltacilius Plotus Rhetor. MDCCCCXXXVI.

X.

Xanthus Triopa Lesbon condit. CCCCXLIX.
Xenocrates successor Speusippi. MDCLXXIX.
Xenophanes Colophonius Physicus. MCCCCLXV. MCCCCLXXX.
Xenophon. MDCXVII. MDCXLIII.
Xerxes Darii F. MDXXXI.
Ægyptum capit. MDXXXIII.
Athenas incendit. MDXXXVI.
Xerxes II Persarum Rex. MDXCII.
Xerxes Persar. Rex ab Alexandro. Mammææ victus. MMCCXXXVIII.
Xerxes Assyrior. Rex. CLX.
Xystus urbis Ro. Episc. MMCXXXV.
Xystus alius. MMCCLXXI.
Xystus alius. MMCCCCXLVIII.

Z.

Zabdas Jerosolymarum Episcop. MMCCCXIV.
Zachæus Jerosolymarum Episc. MMCXXVII.
Zacharias Rex Israel. MCCXX.
Zacharias Propheta occiditur à Rege Joas. MCXXX. MCLVIII.
Zacharias Propheta. MCCCCLX. MCCCCXCVII.
Zaleucus Locrorum legislator. MCCCLIV.
Zameis Assyriorum Rex. LII.
Zebennus Antiochenus Episcop. MMCCXLIV.
Zeno. MDLX. MDLXXXI.
Moritur. MDCCLIII.
Zenobia Odenati Palmyreni uxor vincitur ab Aureliano. MMCCLXXXVII.
Triumphata. MMCCLXXXVIII.
Zenobia familia Romæ. MMCCLXXXVIII.
Zephyrinus urbis Romæ Episcop. MMCCXVII.
Zetus & Amphion. DXCVII.
Thebis regnant. DC. DCXXXI.
Zeuxippus Rex Sicyoniorum. DCCCLVII.
Zeuxis pictor. MDXLIX.
Zorobabel Hebræorum dux. MCCCCLXVII. MCCCCLXXXVII.
Zoroastes Bactrianus. VII.
Zosimus urbis Rom. Episcopus. MMCCCCXXXII.

NOMENCLATOR AUCTORUM,

QUORUM SCRIPTA ADDUCUNTUR IN HIS CHRONICIS.

Africanus. MCCXL. MDLXXXIV. MMCCXXX.
Apollodorus Atheniensis. DCCCCVIII. MCI. MCCXVIII.
Archilochus. DCCCCVIII.
Aristarchus. DCCCCVIII.
Bruttius. MMCXII.
Castor *de Regno Argivorum*. CLXI. DXLII.
De Regno Assyriorum. DCCCLXXXIX.
De Regno Athenienſium. DCCCLXXXIX.
Cicero. MDCXCVI. MDCCCCXXIX.
Clemens Alexandrinus *in primo Stromate*. MCCCCXXVI. MCCCCXCVIII.
Cornelius Nepos. MCI.
Crates. DCCCCVIII.
Cyprianus *de mortalitate*. MMCCLXVIII.
Daniel Propheta. MDCCCCLXXXIII. & Ibid.
Didymus *in peregrina hiſtoria*. DCLXXI.
Dinarchus Poëta. DCCXX.
Dionyſius Episcopus *de peſtilentia*. MMCCLXVIII.
Eratosthenes. DCCCCVIII.
Esdras. MDLXXXIV.
Ethnicorum commentarii. MMXLVII.
Euphorbius. MCI.
Euripides. CCCLXXIX.
Flavius Josephus Hebræus. DCCXLIV. MDLXXXIV. MMXLVII. MMLIV. MMLXIX. MMLXXXV.
Viceſimo libro Antiquitatum. MMCVIII.
Homerus. DCCCXXXV.
Ieremias. MCCCCXXVI.
Ieſus Fil. Sirach *in Panareto*. MDCCLXXV.
Iohannes Euangeliſta. MMXLVII.
Irenæus Episcopus Lugdunenſis. MMCXVI.
Latina Hiſtoria. MCI.
Lucas *in Actis Apoſtolicis*. MMLXIX.
Macchabæorum liber. MDLXXXIV.
Primus liber. MDCCIV. MDCCCLXXXIV.
Secundus liber. MDCCCXXIX.
Tertius liber. MDCCXCVI.
Manetho Ægyptius. DCCCXXXV. MDCLXVII.
Moſes in Geneſi. MDCCCCLXXXIII.
In Exodo. LXXV.
Palæphatus *libro de incredibilibus*. DCXXXIV. DCLXXV. DCXCV. DCCXXXVI. DCCLVI. DCCLXXII. DCCCXLIII.
Paradius. DCCCLXV.
Paulus Apoſtolus *ad Galatas*. LXXV.
Phanocles Poëta. DCLIV.
Phlego Olympiadarum ſupputator. MMXLVII.
Philiſtus. DCCCIV.
Philo Judæus *libro legationis ſecundo*. MML.
Libro, qui Flaccus *inſcribitur*: MMLIII. MMLIV.
Philochorus. DCXI. DCXX. DCCCCVIII.
Secundo Atthidos libro. DCCXX. DCCLXXVI.
Plato. CCCCXC. DCCLXV. DCCLXVIII.
In Timæo. CCXII.
Plinius Secundus. MMCXXIII.
Porphyrius. MCCX.
Tertullianus *contra Judæos*. MMXIV.
Apologetico. MMCXXIII.
Virgilius *in Bucolicis*. MDCCCCLXXXII. MDCCCCLXXXVII. MMXXX.
In Epithaphio ſuo. MDCCCCXCVII.
Xenophon *in Anabaſi*. MDCXVI.
Zacharias Propheta. MCCCCXCVII.

INDICIS ET NOMENCLATORIS FINIS.

VICTORIS

EPISCOPI TUNUNENSIS

CHRONICON

CONTINUANS

UBI PROSPER DESINIT.

Isidorus de viris illustribus cap. XXXVIII.

Victor Tununensis Ecclesiæ Africanæ Episcopus. Hic à principio Mundi, usque ad primum Justini junioris imperium, brevem per Consules annuos bellicarum, ecclesiasticarumque rerum nobilissimam promulgavit historiam laude, & notatione illustrem, ac memoria dignissimam. Hic pro defensione trium Capitulorum à Justiniano Aug. exilio in Ægyptum transportatur. Inde rursus Constantinopolim vocatus, dum Justiniano Imperatori, & Eutychio Constantinopolitanæ Urbis Episcopo obtrectatoribus eorundem trium Capitulorum resisteret, rursus in monasterio ejusdem civitatis custodiendus mittitur, atque in eadem damnatione, ut dicunt, permanens moritur.

Idem Originum lib. V. *cap. ultimo.*

Dehinc Eusebius Episcopus Cæsariensis atque sanctæ memoriæ Hieronymus Presbyter Chronicorum Canonum multiplicem ediderunt historiam regnis simul & temporibus ordinatam : dehinc alii, atque alii : inter quos præcipue Victor Tununensis Ecclesiæ Episcopus recensitis priorum historiis, gesta sequentium ætatum usque ad Consulatum Justini junioris Imperatoris explevit.

Meminerunt etiam Victoris hujus Ado Viennensis in principio Chronici, & Otho Frisingensis lib. V. *Historiæ cap.* IV.

Descripsimus ex Chirographo una cum Joanne Abbate Biclarensi, triennio ante editionem Ingolstadiensem.

AXVIII Consulatu Theodosii junioris, Victor Episc. Tununensis Ecclesiæ Africæ historiam prosequitur, ubi Prosper reliquit.

Igitur THEODOSIO XVIII & ALBINO Coss. Antiochenæ Ecclesiæ episcopatum post Johannem Diaconus suscepit.

AETIO III, & SYMMACHO Coss.

CALIPPIO & ARDABURE Coss. Eutyches Presbyter & Archimandrita cujusdam monasterii Constantinopolitani apparuit : qui sui nominis hæresim condidit. Hic etenim Dominum nostrum Jesum Christum sic asserebat natum ex Maria semper virgine matre, ut nihil in eo confiteretur humanæ naturæ. qui synodali invitatus colloquio Constantinopoli congregato, cui sanctus præfuit Flavianus ejusdem urbis Episcopus, dum nollet Christum in duabus confiteri naturis post nativitatem ex Virgine, & nobis secundum carnem * substantialem esse, damnationem cum proprio errore suscepit : quam sanctus Romanus antistes Apostolica auctoritate firmavit : Pro quo, imperatore Theodosio patrocinante, Leone Romano, Dioscoro Alexandrino, Diacono Antiocheno, Juvenale Jerosolymitano, & Flaviano Constantinopolitano præsulibus sedium.

POSTHUMIANO & ZENONE Coss. Synodus generalis II congregatur in Epheso, in qua Dioscorus Alexandrinus sibi principatum usurpans imperiali favore Eutychen post legitimam damnationem absolvit, & ejus obtrectatores duarum in Christo naturarum doctores, Flavianum Constantinopolitanum, Eusebium Dorylei, Theodoretum Cyri, Ibam Edessenum Antistites cæteroſque alios impia auctoritate, contradicentibus etiam legatis sedis apostolicæ, condemnavit, totamque Synodum sibi favore Monachorum, seditione, militariq; violentia inclinavit.

ASTURIO, & PROTOGENE Coss. Attila Rex Hunnorum, postquam est Valentiniani Augusti ducis prælio superatus, & in fugam conversus, vires recepit, & ad Italiam importabiliter pergit, cujus mala Romana Respublica pacis fœdere sopiit. Qui Attilæ Leonis Papæ legatione suscepta non solum à Reip. vastatione quievit, sed & trans Danubium pace data recessit.

His diebus Gothæ cum Hunis dimicant in campis Catalaunicis, in quo prælio Theodoredus rex occubuit, & Gothæ victores extiterunt, dimicante Thurismundo Rege. Attila rex Hunorum nusquam comparuit.

VALENTINIANO VII, & * ATTIENO Coss. Theodosius Imperator anno vitæ suæ LXII Constantinopoli moritur. Chrysaphius Præpositus, Imperatoris, amicitiis Eutychetis male usus occiditur : & Martianus totius Reip. consensu Imp. efficitur.

* AVIENO.

ROMANORUM XLVII regnat annis V, mensibus

sibus VI. qui in ipso regni sui exordio Ecclesiarum paci prospiciens Chalcedone fieri synodum imperiali auctoritate denunciat.

Constantinopolitanæ Ecclesiæ præsulatum post Flavianum Anatolius suscepit.

Post Theodoredum Turismundus filius ejus Gothorum Regiam regit ann. X.

CONSULATU MARTIANI Augusti VIII Cal. Octobris, Leone Romano, Dioscoro Alexandrino, Maximo Antiocheno, Iuvenale Hierosolymitano, & Anatolio Constantinopolitano Præsulibus, Synodus generalis Chalcedone colligitur Episcoporum DCXXXII. ubi Ephesina II nec dicenda Synodus abdicatur. Eutyches cum Dioscoro patrono suo Alexandrino Episcopo, atq; Nestorio condemnatur: Antistitesque catholici injuste damnati ab eodem Dioscoro in Synodo præfata Ephesina II solvuntur, fidesque sanctorum Patrum, qui in Nicena, Constantinopolitana, & Ephesina prima convenerunt, sanctis Synodis explanatur. His itaq; diffinitis, & subscriptionibus totius Synodi roboratis, Eusebio Doriclei, Theodoreto Cyri, & Iba Edessено propriis restitutis ecclesiis, iis, quos pro eis Dioscorus hæreticus substituerat, pulsis, omnia, quæ ad statum Ecclesiæ pertinent, disposita sunt, ratumque terminum susceperunt.

OPILIONE & VINCOMALO COSS. Dioscoro Gangra exilio relegato, Proterius Alexandrinæ Ecclesiæ suscepit præsulatum.

Eo tempore Attila moritur: de cujus regno dum filii dimicant, Huni vastantur, ac deinde minorantur.

AETIO & STUDIO Coss. Aëtius Patritius Valentiniani Augusti manu intra Palatium primo percussus circumstantium gladiis crudeli morte extinguitur. Boëthiusque Præfectus nihilominus occiditur.

VALENTINIANO VIII, & ANTHEMIO Coss. Valentinianus Imper. Romæ in Campo Martio dolis Maximi Patritii, & Heraclii Præpositi perimitur: idemque Maximus ex consule & Patritio ejus sumit imperium diebus LXVII. Hic itaque malum, quod latebat, apparuit. Mox relictam Valentiniani Augustam viri exitum sui lugere non permittens in matrimonio sumit. Sed his malis pejora succedunt, dum adventum Genserici Vandalorum Regis formidat: & cunctis volentibus Urbe recedere licentiam tribuit, priusquam fugam, quam cogitabat, assumeret, occisus, membratimque concisus in Tiberium fluvium projectus est.

AETIO & STUDIO Coss. & Præfectis, tertia die postquam maximus occiditur, Genserico Vandalorũ rex Romanam urbem ingreditur, & per XIV dies cunctis opibus nudat, secumque inde Valentiniani filias, & uxorem, ac captivorum multa milia tollit. Ut autem ab incendio, tormentis, & gladio abstineret, Papæ Leonis intercessio facit. Hujus quoque captivitatis LXXV die * Anitius vir totius simplicitatis in Galliis imperium sumit. * Avitus.

JOHANNE & VARANE Coss. Ricimirus Patritius Avitum superat, cujus innocentiæ parcens Placentiæ civitatis episcopum facit.

CONSTANTINO & RUFO Coss. Martianus Imperator Orientis Constantinopoli moritur, & pro eo Leo imperator efficitur Romanorum XLVIII. Leo regnat annis XVI.

His temporibus Theodoricus frater Thurismundi Gothos regit ann. IX.

Alexandria & Ægyptus errore Dioscori languens decreta Chalcedonensis Synodi non recepit. Proterium Antistitem Dioscori successorem, & Synodi Chalcedonensis decretorum custodem populus Dioscoritanus, seditione facta Timotheo auctore cognomento * Herulo, interfecit * VI Kal. Aprilis, VI feria, ultimæ jejuniorum Hebdomadæ, die, qua noster Salvator & Dominus à Iudæis est crucifixus. Tunc enim Pascha Domini * cum quarto est Kal. April. celebratum. Proterio itaque interempto, Timothæus præfatus cognomento * Herulus Chalcedonensis Synodi obtrectator ejus episcopatum ecclesiamque pervadit.

alias Ælure leg. VI. anno CCCCLVII.

* IV.

* Ælurus.

His diebus Gothi contra Suevos dimicant in campo Paramo juxta flumen Orbicum, in quo prælio Gothi extitere victores.

LEONE AUG. Coss. Majoranus Romæ Imperium sumit. Timotheus Alexandrinæ Ecclesiæ incubator defensores Synodi Chalcedonensis insequitur.

PATRICIO & RICIMERO Coss. Juvenalis Hierosolymarum Episcopus literis Leonis Romani Antistitis adversus errorem Eutychis Dioscorique armatur.

His diebus Majoranus Imp. Cæsar Augustam venit.

MAGNO & APOLLONIO Coss. Timotheus Episcopus interfector Proterii Episcopi, Leonis Principes præcepto, vi à sede Alexandrinæ raptus Ecclesiæ Chersona exilio relegatur: & post menses V eidem Alexandrinæ Ecclesiæ alius pro eo Timotheus cognomento * Salafratatus Synodi Chalcedonensis defensor Episcopus ordinatur.

* Salafaciarim.

*GADALAIFO & SEVERINO. *DAGALAIFO.

*LEONE AVG. II, VIVIANO V.C. Coss. Carthaginiensis Ecclesiæ post Capreolum, quod vult Deus Eugenius Episcopus ordinatur. *LEONE AUG. II. & SEVERO. AUG. Coss.

OLYBRIO & RVSTICO Coss. Genserico BASILIO & VIVIANO. Coss.

His Conſſ. Majoranus Imper. à Ricimerō interfectus eſt. *Hunericus

ſericus Vandalorum Rex poſt multarum provinciarum clades & Chriſtiani apud Africam populi ſpolia atque neces; moritur anno regni XL. Poſt quem * Ugnericus filius ejus regnat annos VII, menſes V. Huic Ugnerico Pater Genſericus Valentiniani filiam, quam ex Roma captivam abduxèrat, in conjugium tradidit.

*HERMINERICHO.

*HERMIA & BASILISCO COSS. Antiochenæ Eccleſiæ epiſcopatum poſt Maximum cœpit Alexander. Hieroſolymitanæ vero Eccleſiæ poſt Iuvenalem præeſt Anaſtaſius.

His diebus Theodoricus Rex Gothorum a ſuis gladio interfectus eſt: & Eutricus frater ejus Gothorum Rex efficitur. Regnat annos XVI.

LEONE AVG. III Coss. Ugnericus Vandalorum Rex Arriano ſuſcitatus furore Catholicos per Africam plus patre perſequitur: Chriſtianorum Eccleſias tollit, & Catholicos Sacerdotes exilio mittit.

BUSEO & JOHANNE COSS. Signum in cælo ex nube velut contum apparuit per dies X. *Antherius Romæ Imperium ſumpſit.

*Anthemius.

LEONE IV & ANTHEMIO II Coss. Leo Aug. ſupplicationibus Ægyptiorum permotus, ut Synodus fieret, quæ de geſtis Synodi Chalcedonenſis judicum ferret, ad cognoſcendam ſingulorum fidem, Eccleſiarum præſulibus unicuique ſeorsim ſcripſit: ſingulis epiſtolas tanquam ex una collatione conſonas ſuſcepit, id fieri nullatenus poſſe: ſed magis ac magis in ſua perpetuitate Synodi geſta Chalcedonenſis manere. Extant quæ ἐγκύκλια Græco eloquio vocitantur.

ZENONE & MARTIANO COSS. Romanæ Eccleſiæ epiſcopatum poſt Leonem Hilarius ſuſcepit.

*JORDANE His Coss. Arelatum & Maſſilia à Gothis occupata ſunt.

*IOHANNE & SEVERO COSS. Leo Aug. Patritium Aſparis filium Cæſarem facit.

LEONE AVG. V & PROBINO COSS. Aſpar & duo filii ejus Patritius Cæſar, & Ardaburius Conſtantinopoli, præcepto Leonis Aug. occiduntur.

LEONE VI & PROBINO COSS. Leo Aug. Leonem nepotem ſuum Zenonis & uxoris ſuæ filiæ filium Cæſarem facit: & imperat ann II. Romanæ Eccleſiæ Epiſcopus poſt Hilarium Simplicius ordinatur, & poſt Simplicium Felix.

Conſtantinopolitanæ Eccleſiæ Gennadius Anatolio ſuccedit in epiſcopatu, & Gennadio Acatius.

Antiochenæ Eccleſiæ poſt Alexandrum Martyrius, & poſt Martyrium Julianus ordinatur Epiſcopus. Hieroſolymitanæ vero Eccleſiæ Martyrius poſt Anaſtaſium Epiſcopus ordinatur. His Coss. Olybrius Romam venit, & imperium factione Ricimeri Patritii, regnante Anthemio, ſumit. Quo agnito Anthemius in fugam converſus occiſus eſt, & poſt certos dies Herculanus Oreſtis filius arripiens imperium cum patre ſuo occiditur: & ejus regnum nepos aſſumit.

LEONE MINORE AVG. Coss. Leo major Aug. Conſtantinopoli moritur. Zenon à Leone Aug. F. in Septimo contra conſuetudinem coronatur.

ROMANORUM XLIX ZENON regnat annis XVII. Poſt Conſulatum Leonis junioris Aug. Zenon Imp. quærens Leonem Aug. proprium filium ſuum occidere, & ejus imperium pervadere, alium pro eo ejus uxor Ariadne Auguſta ſimilem puerum ad mortem obtulit, & Leonem eundem Auguſtum occulte totondit, eumque clericum unius Eccleſiæ Conſtantinopolitanæ fecit. Qui Leo uſque ad Juſtiniani tempora Principis vixit.

Eodem Conſulatu Baſiliſcus cum filio Marco imperium quam tyrannice Conſtantinopoli ſumit.

Zenon Aug. in Iſauriam, unde exortus fuerat, fugit: & cum Ariadne Auguſta ſub hiemis diſcrimine navali itinere ſubſecuta.

His Coss. Baſiliſcus Tyrannus lege data Chalcedonenſem Synodum damnari, & Epheſinam II præcepit abſolvi & ſuſcipi.

Timotheus Epiſcopus cognomento * Hellurus Proterii ſucceſſor pariter & peremptor ab exilio Cherſona rediit: & fugato alio Epiſcopo Timotheo Salafatiatio cognomento defenſore Synodi Chalcedonenſis, Alexandrinam. Eccleſiam etiam pervadit.

* Ælurus.

BASILISCO TYRANNO & * ARMATO Coss. Zenon Aug. viceſimo menſe, donato ſibi exercitu, Conſtantinopolim ab Iſauria redit: imperium reſumit, & Baſiliſcum cum filiis & uxore exilio in Saſemis Cappadociæ mittit: finemque vitæ ibi miſère facit.

*HARMATIO.

Inter hæc, quæ geſta ſunt, quia nullus Cos. acceſſit, & Baſiliſcus Tyrannus à Conſulatu receſſit, * Armatus præſenti anno Conſul remanſit.

*Harmatius

Poſt Conſulatum * Armati v. c. Timotheus. * Hellurus Chalcedonenſis Synodi obtrectator, & Proterii Epiſcopi interfector moritur: & Alexandrinæ Eccleſiæ præſulatum alius Timotheus Salafatiatius Chalcedonenſis Synodi defenſor reſumit. Hieroſolymitanæ itaque Eccleſiæ Salluſtius Martyrio ſuccedit

* Harmatii. * Ælurus.

Episcopus: Antiochenæ vero Petrus cognomento Fullo post Julianum, qui Martyrio successerat, ordinatur Episcopus.

ZENONE AUG. Cos. Hunericus Vandalorum Rex persecutioni per totam Africam nimis insistens, Tubunnis, Macri Nippis, aliisque Eremi partibus Catholicos jam non solum Sacerdotes & cuncti ordinis Clericos, sed & Monachos, atque Laicos quatuor circiter millia exiliis durioribus relegat, & Confessores ac Martyres facit, Confessoribusque linguas abscidit. Quos Confessores, quod linguis abscissis perfecte finem adusque locuti sunt, Urbs Regia adtestatur, vbi eorum corpora jacent. Tunc Lætus Neptensis Ecclesiæ Episcopus martyrio coronatur IIX Kal. Octob. & Eugenius Episcopus Carthaginensis Ecclesiæ, post dira Eremi exilia plurimis afflictionibus, pœnisque clarus habetur. Hic itaque Hunericus inter innumerabiles suarum impietatum strages, quas in Catholicos exercebat, octavo regni sui anno interioribus cunctis effusis, ut Arrius pater ejus, misere vitam finivit: cui succedit Guntamundus: regnat annis XII: qui nostros protinus de exilio revocavit.

Post Consulatum Zenonis III. Timotheus cognomento Salafatiatius Synodi Chalcedonensis defensor moritur: & pro eo Alexandrinæ Ecclesiæ Johannes Tabennesiota Presbyter & Oeconomus, Synodi Chalcedonensis defensor Episc. ordinatur. Quem Zenonis præcepto Principis, Petrus, qui superstite Timotheo Salafatiatio Episcopo ab hæreticis fuerat ordinatus, ejiciens Alexandrinam Eccles. pervadit. Qui confestim favore Zenonis Principis Synodum Chalcedonensem de pulpito coram populis damnat: nomina Proterii & Salafatiatii de Ecclesiasticis Diptychis tollit, & Dioscori, & Helluri, qui Proterium interfecit, scribit: corpusq; præfati T. Salafatiatii de Ecclesia ejiciens in loco deserto foris civitatem projecit.

TRICUNDIO v. c. Cos. Zenon Imperator Eutychiani poculo erroris sopitus Acatium Constantinopolit. Episcopum damnatoribus Synodi Chalcedonensis Petro Alexandrino, & Petro Antiocheno Episcopis per Henoticum à se prolatum socians eorum communione polluitur, & cum eis à Catholica fide recedit.

Post Consulatum Tricundii v. c. Leontius Tyrannus Hylli Patritii factione imperium in Isauria cum tyrannide sumit.

THEODORITO v. c. Cos. Felix Romanæ Ecclesiæ Præsul Monachis & Clericis per Orientem, Ægyptum, & Bithyniam commorantibus scribit, ut Petrum Alexandrinum Episcopum Chalcedonensis Synodi obtrectatorem & ejus communicatores tanquam Hæreticos vitent.

Post Consulatum Theodoreti v. c. Orientes Episcopi, præter paucos, per Henoticum Zenonis communione atque consensu polluti, Petri Alexandrini, Petri Antiocheni, & Acatii Constantinopolitani Episcoporum Synodo Chalcedonensi renunciant.

His dieb. Euricus Rex moritur, & Alaricus filius ejus pro eo Rex efficitur. Regnat annis XXIII.

LONGINO v. c. Coss. Acatius Constantinopolitanus Episcopus literis Felicis Romanæ Ecclesiæ Præsulis admonitus, ut à damnatorum Synodi Chalcedonensis communione atque societate abstineat, legatos ejus custodiæ mancipat.

Post Consulatum Longini v. c. Acatius Constantinopolitanus, Petrus Alexandrinus, Petrus Antiochenus Episcopi Chalcedonensis Synodi inimici à Felice R. E. Præsule & Synodo in Italia facta damnantur: & ipsa damnatio Acatio Constantinopolim legatis missis per Monachos monasteriorum Achimitentium Basiani atque Dii ingeritur.

Post Consulatum II Longini v. c. Corpus Sancti Barnabæ Apostoli in Cypro, & Euangelium secundum Matthæum ejus manu scriptum, ipso eodem revelante, inventum est, Leontius tyrannus & Patritius proditione castelli capti morte turpissima pereunt. Petrus Antiochenus sub damnatione moritur: & in ejus loco Calendionem ordinat. Orientales autem Episcopi tanquam nescientes Johannem cognomento Codonatum eidem Antiochenæ Ecclesiæ consecrant Episcopum: cui Petrus successit hæreticus.

EUSEBIO v. c. Coss. Acatius Constantinopolitanus Episcopus sub damnatione moritur: & pro eo Flavianus Episcopus ordinatur: cui tertio promotionis suæ mense mortuo Euphemius Synodi Chalcedonensis decretorum custos in Episcopatu succedit.

Post Consulatum III Longini v. c. Petrus Alexandrinæ incubator Eccl. sub damnatione moritur: cujus episcopatum simul & errorem suscepit Anastasius. Calendio Antiochenus Episc. reliquias prædecessoris sui Eustochii Episcopi & Confessoris ex * Philippis populi Macedoniæ colligit, & Antiochiam summo cum honore producit. Hoc tempore Annianus super Euphratem fluvium oratione podagros curat.

* Philippopoli.

curat. Auxentius dæmones fugat. Daniel & Anastasius, Vindemiolus, Manasse, Severus, & cæteri alii per diversa Eremi loca virtutibus variis, ac præscientia claruerunt.

OLYBRIO V. C. COSS. Zenon Imperator Constantinopoli moritur anno vitæ suæ XLII. Ariadne Augusta Zenonis relicta Anastasium Silentiarium Illyricianum, Patre Dyrrhacheno, Matre Arriana, Imperatorem designat. Anastasii autem fide, imo perfidia, procul jam * patre nota, coactus est Euphemio Constantinopolitano Episcopo insistente, scripto promittere, nihil sinistrum contra Apostolicam fidem, & Synodum Chalcedonensem agere. Chirographum Euphemius Episcopus suscipit, & in Archivo Ecclesiæ reponit.

ROMANORUM L regnat Anastasius annis XXVII : qui imperium sumens violenter Chirographum suum ab Euphemio Episcopo recolligit, & adversus Synodi Chalcedonensis defensores Episcopos atrociter sævit : inter quos mortuo Petro Antiocheno Episcopo, qui Calendione Synodi Chalcedonensis defensore superstite fuerat ab hæreticis Zenonis temporibus Principis ordinatus, sententiam mutat in pejus, ut Calendio quidem de malis ad pejora ducatur, & pro eo Palladius ordinetur.

ANASTASIO & RUFO COSS. Romanæ Ecclesiæ Felici succedit Gelasius, & Gelasio Anastasius. Alexandrinæ verò Athanasius præerat hæreticus. Antiochenæ etiam Ecclesiæ Palladius Calendione superstite factus, & Hierosolymorum Sallustius. Euphemius Constantinopoleos Episcopus Anastasii Imperatoris calliditate prævisa Synodum congregat : Synodi Chalcedonensis decreta confirmat.

His COSS. Saci in Hispanias ingressi.

ASTERIO & PRÆSIDIO COSS. Johannes Episcopus Alexandrinus à Romana Ecclesia veniens Anastasio Imperatori supplicat, ut eum throno suo pro antiqua amicitia reddat. Sed hoc pro defensione Chalcedonensis Synodi dum non impetrat, Romam furtim, unde venerat, remeavit.

VICTORE V. C. COSS. Bellum Isauricum cum exardescit. Athenodorus & Longinus tyranni occiduntur. Athanasio Alexandrino mortuo, Johannes cognomento Hemula succedit : quo occumbente, post paucos dies ei Iohannes alius cognomento Niceta succedit Episcopus.

PAULO V. C. COSS. Anastasius Imperator Hæreticorum Synodum faciens Henoticum Zenonis confirmat, & Euphemium Episcopum Constantinopolitanum Chalcedonensis Synodi defensorem deponit, quem Euchaida in exilium mittens pro eo Macedonium facit.

His COSS. Burdimelus in Hispania tyrannidem assumit.

ANASTASIO AUG. COSS. Macedonius Constantinopolitanus Episcopus, Synodo facta, condemnat eos, qui Chalcedonensis decreta Synodi suscipiunt, & eos, qui Nestoris & Eutychis defendunt. Anastasio Romano Episcopo mortuo succedit Symmachus, & ex alia parte Laurentius ordinatur, qui dum Nuceriæ civitatis * episcopus nollet esse contentus, Synodo Romæ facta, à coetu est sacerdotali projectus. Palladius Antiochenus moritur : & pro eo Flavianus ordinatur Episcopus. Alexandrinæ Ecclesiæ Johannes cognomento Niceta adhuc præsidebat. Hierosolymæ verò post Sallustium Elias suscepit præsulatum.

His COSS. Gothi intra Hispanias sedes acceperunt, & Burdinelus à suis traditus, & Toloſam directus, in Tauro æneo impolitus igne crematus est.

* Episcopatu.

Gunthamundo Vandalorum rege Carthagine mortuo, Thrasamundus regnat ann. XXVII, menses IV. Et hic Arriana insania plenus Catholicos infectatur. Catholicorum Ecclesias claudit : & in Sardiniam exilio ex omni Africana Ecclesia CXX Episcopos mittit. Eo tempore Fulgentius Ruspensis civitatis Episcopus in nostro dogmate claruit.

JOHANNES SCYTHA & PAULO COSS. Olympius quidam Arrianus in balneis, quæ Helianæ vocantur, ad Regiam Vrbem, sanctam & consubstantialem Trinitatem blasphemans, tribus * ignis siclis, Angelo ministrante, invisibiliter in piscina frigidæ aquæ perfusus vitam impie simulque prodigiose finivit.

GIBBO V. C. COSS. Anastasius Imperator Flaviano Antiocheno, & Philoxeno Hieropolitano præsulibus Constantinopolim Synodum congregat : & contra Diodorum Tarsensem, Theodorum Mopsuestenum cum scriptis, Theodoritum Cyri, Ibam Edessenum, Andream, Eucherium, Quirum, & Iohannem Episcopos, cæterosque alios, qui in Christo duas prædicabant naturas, duasque formas, & qui non confitentur unum de Trinitate crucifixum, una cum Leone Episcopo Romano, & ejus Tomo, atque Chalcedonensi Synodo inferre anathema persuasit.

PATRITIO & HYPATIO COSS. Barbas quidam Arriani erroris Episcopus, dum præsumit contra Regulam supra baptizandum

zandum dicere, Baptizat te Barbas in nomine Patris per Filium in Spiritu ſancto: protenus aqua, ex qua futurus erat baptizare hominem, nuſquam comparuit: vas vero ipſum, in quo aqua erat, confractum eſt. Quod conſiderans qui baptizandus erat, protinus ad Catholicum currit, & baptiſmum regulariter ſumit.

ABIENO & POMPEJO Coss. Anaſtaſius Imperator Macedonium Conſtantinopolitanum Epiſcopum cum quibuſdam Clericis nolentem Synodi Chalcedonenſis decreta damnare ab Eccleſia rapit, & in exilium mittit: atque pro eo Timotheum presbyterum Epiſcopum facit: qui continuo damnatores Synodi Chalcedonenſis in communionem ſuſcepit.

ABIENO JUNIORE Coss. Ingens terræmotus cum coruſcationibus magnis atque grandine, & totius cæli ac terræ commotione factus.

CETHEGO v. c. Coss. Flavianus Antiochenus Epiſcopus ſera pœnitentia Anaſtaſium Imperatorem deſerit, & in poſſeſſione Platani vocabulo, relicto throno ſuo, ſecedit. Huic Anaſtaſius Imperator Severum Chalcedonenſis Synodi inimicum ſubrogat: Eccleſiæ Orientis ſcandala magna ſubminiſtrat.

His Coss. Cæſaraugustæ Circus expectatus est.

THEODORO v. c. Coss. Eugenius Carthaginenſis Epiſcopus Confeſſor moritur. Julianus Boſtrenus & Iohannes Paltenſis Epiſcopi ab Eccleſiis propriis ultro recedunt. & alii eis ſubrogantur.

His Coss. Dertola à Gothis ingreſſa est. Petyranius interfectus est: & caput ejus Cæſaraugustam deportatum est.

MESSALLA v. c. Coss. Conſtantinopoli, jubente Anaſtaſio Imperatore, ſancta Euangelia tanquam ab idiotis Euangeliſtis compoſita reprehenduntur, & emendantur.

His diebus pugna Gothorum & Francorum Boglodoreta. Alaricus Rex in prælio à Francis interfectus est. Regnum Toloſanum deſtructum est.

VENANTIO & CELERE Coss. Populos Alexandrinos & totius Ægypti ſimul puſillos, & magnos, liberos ac ſervos, clericos, atque monachos, præter peregrinos, immundi ſpiritus occupant: & humana locutione privati latrare cunctis diebus ac noctibus, ut canes, cæperunt, ita ut vinculis ferreis vincti ad Eccleſias poſtea, ut ſanitatem perciperent, traherentur. Comedebant enim ſuas manus, ſimulque & brachia pariter omnes. His evenientibus Angelus in viri ſpecie quibuſdam ex populo apparuit, dicens hoc eis pro eo, quod anathema Synodo Chalcedonenſi dederint, eveniſſe, comminatus deinceps nihil eos tale aliquid præſumere.

VENANTIO JUNIORE v. c. Coss. Cawades rex Perſarum Zumdaber caſtellum plurimis theſauris ab initio ſuæ conditionis plenum & Dæmonum leonibus mancipatum cuſtodiaque munitum, ubi nullus unquam ingredi potuit, Chriſtianorum orationibus capit: & ingreſſus univerſos ex eo theſauros tulit.

IMPORTUNO JUNIORE v. c. Coss. Helias Epiſcopus Hieroſolymitanus Synodi Chalcedonenſis defenſor nolens Severum Antiochenum Apoſtolicæ fidei inimicum in communionem præcipiente Anaſtaſio Imperatore ſuſcipere, exilio Paraxenenſi Caſtello truditur: & pro eo Joannes crucis cuſtos Epiſcopus ordinatur. qui confeſtim & Severum Antiochenum in communionem ſuſcepit, & Synodum Chalcedonenſem damnavit.

BOETIO v. c. Coss. Vitalianus Patritioli F. fidei Catholicæ ſubverſionem, & Synodi Chalcedonenſis damnationem, remotioneſque Orthodoxorum Epiſcoporum, atque ſucceſſiones hæreticorum cognoſcens virorum fortium validam manum congregat, & Anaſtaſii imperio rebellat.

His Coss. Geſalicus Hœricum Barcinone in Palatio interfecit: quo anno idem Geſalicus ab Helbane Theodorici Italiæ Regis duce ab Hiſpania fugatus Africam petit. Comes vero Veilici Barcinone occiditur.

FELICE v. c. Coss. Vitalianus Comes in Patritium nepotem Anaſtaſii Principis, magiſtrum Romanæ militiæ, congreſſione facta, LXVII viris ex militia Romana peremptis, vivum capit, & vinculis æreis vinctum in cuſtodiam caveæ ferreæ tradit, & poſtea diſtrahit.

PAULO & MUSCHIANO Coss. Alamundarus Saracenorum rexa defenſoribus Synodi Chalcedonenſis baptizatus, Theopaſchitas Epiſcopos à Severo Antiocheno Epiſcopo ad ſe cum literis miſſos, barbaram mirabiliter propoſitionem concludens atque ſuperans Deum immortalem oſtendit.

PROBO v. c. Coss. Anaſtaſii Imperatoris præcepto Plato civitatis præfectus & Maximus pulpitum Eccleſiæ ſancti Theodori aſcendentes, & hymno, quem Græci Triſagion dicunt, τὸ σταυρωθὲν δι ἡμᾶς noviter apponentes, dum per forum Conſtantini id pſallentes ad majorem Eccleſiam pergunt, nubes ex improviſo cinerem ſuper eos pro pluvia emiſerũt, totãq; civitatem atq; Provinciam contexerunt: pro qua novitate Canſtantinopolitanæ multa mala obvenerunt civitati, multiq; ſunt male interempti. Praſinorum ſiquidem, ſimulque & Venetorum turbæ adverſus Anaſtaſim Imper. unitæ inter mille injurias atque mala incendium in urbem

Post Alaricum Theodoricus Italiæ Rex Gothorum regit in Hiſpania, ann. XV. Amalarici parvuli tutelam gerens.

urbem miſerunt combuſtaque eſt Civitas ἀπὸ τοῦ ΧΑΛΚΗC, uſque ad Conſtantini forum ſupra longitudinem plateæ columnarum XCIV.

SENATORE V. C. Coss. Vitalianus Comes cum manu valida barbarorum Conſtantinopolim veniens in Soſthene ſedit: qui non aliter poſtulatus pacem Anaſtaſio Imperatori promittit, niſi prius defenſores Synodi Chalcedonenſis relegatos exilio ſedibus propriis reddat, & Romanæ Eccleſiæ cunctas Orientis Eccleſias uniat.

FLORENTIO V. C. Coss. Ugni Armeniam, Cappadociam, & Galatiam, Pontumque atrociter vexavere. Eo tempore Euphemius Conſtantinopolitanus Epiſcopus apud Ancyram Galatiæ, & Ariadne Auguſta in regia Urbe de hac vita tranſiere.

PETRO V. C. Coss. Univerſi Archimandritę & monachi Eremi trans Palęſtinam & Iordanem fluvium Anaſtaſio Imperatori ſcribunt pro ſtatu Chalcedonenſis Synodi, & adverſum impietates Severi Antiocheni Epiſcopi.

AGAPITO V. C. Coss. Ioannes Alexandrinus Epiſcopus moritur: & pro eo Dioſcorus ordinatur. Timotheus Conſtantinopolitanus Epiſcopus obtrectator Synodi Chalcedonenſis V die menſis Aprilis occubuit, & Ioannes Cappadox in cella propria, atque Preſbytero epiſcopatum tradidit. Hunc Anaſtaſius ante ordinationem ſuam, ut Synodum Chalcedonenſem prædamnaret, coegit.

AGAPITO II & MAGNO Coss. Anaſtaſius Imperator intra Palatium ſuum tonitruorum terrore fugatus & coruſcationis jaculo percuſſus, in cubiculo, quo abſconſus fuerat, moritur: & cum ignominia abſque conſuetis exequiis ad tumulum ducitur anno vitæ ſuæ XXCIIX.

ROMANORUM LI JUSTINUS regnat an. IIX. menſ. IX.

Illyricianus Catholicus Synodi Chalcedonenſis amator ſimulque defenſor, cujus conjunx Lupicina nomine dicebatur, quam Conſtantinopolitani Euphemiam poſtea vocaverunt, cui nepos Juſtinianus vocabulo fuit Candidati militia functus. * * * *

JUSTINO AVG. & HERACLIO Coss. Amantius Præpoſitus ſeditiones in populo ſuſcitans Imperator alius poſtulatur: qui Juſtini præcepto Principis una cum Andrea cubiculario occiditur, & in rheuma jactatur.

RUSTITIONE V. C. Coss. Ioannes, qui ante Iuſtinum ad Imperium erat electus, Heraclię Thracię Epiſcopus ordinatur. & Iuſtinianus nepos Iuſtini Aug. ex candidato Magiſter militū ordinarius conſtituitur.

VALERIO & IUSTINIANO Coss. Alexandrinæ Eccleſ. Dioſcoro Epiſcopo mortuo Timotheus ſuccedit. Antiochenæ vero Eccleſiæ Severus Princeps heres fit, & Hieroſolymitanæ Eccleſiæ Ioannes.

Juſtinus Imperator orientales, præter parvos Pontifices, Acatium quondam Conſtantinopolitanum, Petrum Antiochenum, & Petrum Alexandrinum Epiſcopos priſtino errore implicitos occidentalibus Antiſtitibus ſub digna ſatisfactione conjungit, redivivaque facit Synodi Chalcedonenſis decreta Zenonis & Anaſtaſii Principum temporibus abdicata.

SYMMACHO & BOETIO Coss. Vitalianus ſacramento ſuſcepto Conſtantinopolim redit: quem Juſtinus Aug. grate ſuſcipiens Magiſtrum militum facit, & Conſulatum dari permittit.

MAXIMO V. C. Coss. Traſamundus Vandalorum Rex Carthagine moritur: cujus uxor Amalafrida fugiens ad Barbaros, congreſſione facta, Capſæ juxta Eremum capitur, & in cuſtodia privata moritur.

Hilderic, qui ex Valentiniani Imp. filia à Giſerico captivata & Ugnerico juncta natus eſt, regnavit annis VII, menſ. III. Hic ergo ſacramento à deceſſore ſuo Traſamundo obſtrictus, ne Catholicis in regno ſuo aut Eccleſias aperiret, aut privilegia reſtitueret, priuſquam regnaret, ne ſacramenti terminos præteriret, præcepit & Sacerdotes Catholicos ab exilio redire, & Eccleſias aperire, & Bonifacium cum dogmatibus divinis ſatis ſtrenuum ad poſtulationem totius urbis Carthaginienſis Eccleſiæ Epiſcopum conſecravit.

Vitalianus Conſtantinopoli intra Palatium, loco, quem Delphicum Græco vocabulo dicunt, Iuſtiniani Patritii factione dicitur interfectus fuiſſe.

IUSTINO AVG. & APIONE Coss. Romanæ Eccleſiæ in Epiſcopatu, mortuo Symmacho, ſuccedit Hormiſda. Alexandrinæ Eccleſiæ adhuc Timotheus ſuperfuit. Antiochenæ Eccleſiæ Severus Chalcedonenſis Synodi obtrectator, quum à Iuſtino Imperatore quæreretur ad pœnas, fugit: & in ejus loco ſubſtituitur Paulus. Hieroſolymitanæ Eccleſiæ Ioannes præfuit. Conſtantinopolitanæ vero Eccleſiæ Ioanni Epiphanius ſuccedit Epiſcopus.

Post Consulatum II Justini, & Apionis, Justinus Augustus Justinianum nepotem suum ad Senatorum supplicationem invitus Cæsarem facit.

PHILOXENO & PROBO Coss.

MARBOTIO Cos. Justinus Imp. moritur.

ROMANORUM LII JUSTINIANUS regnat annis XXXIX mens. VII. Huic erat uxor vocabulo Theodora.

JUSTINIANO Aug. Cos. Orientales Ecclesiæ ejusdem Principis jussione IV Synodos, Constantinopolitanam, Ephesinam I, & Chalcedonensem, atque Sanctorum CL Patrum fidem præsentibus sacrificiis, publica voce suscipiunt.

His diebus Stephanus præfectus Hispaniarum efficitur: qui tertio anno præfecturæ suæ in civitate Gerundensi in consilio discinctus est.

DECIO v. c. Cos. Theodoræ Augustæ factione unum de Trinitate passum non asserens secundum quid, sed absolute suscipiendum cunctis generali lege imponit: & à Clericis atque Monachis subscriptiones violenter exegit. Qua de causa plurimi se ab Ecclesia subtraxerunt, & Monachi à propriis monasteriis recesserunt, asserentes sibi sufficere fidem eorum, qui in præfatas sanctas IV Synodos convenerunt.

* Hypatius.

LAMPADIO & ORESTE Coss. *Epatius Anastasii Principis nepos tyrannidem Constantinopoli assumens, multis hominum millibus in Circensi spectaculo militari gladio cæsis, capitur, & nocte cum Pompejo occiditur, atque in rheuma jactatur.

His Coss. Amalaricus rex cum Zidiberto Francorum rege in Gallia superatus Narbonensi in prælio Barcinonem fugiens venit, ibique à Franco angone percussus interiit.

Post Consulatum Lampadii & Orestis Geilimer apud Africam regnum cum tyrannide sumit, & Carthaginem ingressus Hildericum regno privat, & cum filiis custodiæ mancipat, atque Oamerdigum, multosque nobilium perimit.

* superatum.

Post Consulatum Lampadii & Orestis anno tertio. Belisarius magister Romanæ militiæ duobus *superatis prælis Tracium mirabiliter Persicum prælio superavit.

JUSTINIANO Aug. III Cos. Geilimer Tyrannus multos nobilium Africæ provinciæ crudeliter extinguit, multorumque substantias per Bonifacium tollit.

JUSTINIANO IV Cos. Justinianus Imp. visitatione Læti Episcopi ab Hunerico Vandalorum rege martyre facto exercitum in Africam, Belisario Magistro militum duce, contra Vandalos mittit: quos idem Belisarius prælio superans, Gunthimer, & Gebamundum Gadinges Regis fratres perimit, ipsoque Gelimer Rege in fugam converso, Africam capit, nonagesimo septimo Vandalorum ingressionis anno. In ipso etiam Belisarii ingressu, priusquam congressio fieret, Geilimer Tyrannus Hildericum Regem cum quibusdam generis ejus affinib. occidit. Belisarius Magister militum ac Patritius Geilimer Tyrannum capit, & eum cum divitiis ex rapinis Africæ conquisitis Constantinopolim Justiniano Imperatori adducit.

BELISARIO v. c. Cos. Reparatus Carthaginiensis Ecclesiæ episcopatum post Bonifacium suscipit. Hierosolymitanæ vero Ecclesiæ præsulatum Petrus Joanni mortuo succedit.

Post Consulatum Belisarii anno secundo. Justinianus Imperator libros de incarnatione Dominica edidit, & Illyricianos Episcopos ad subscribendum coëgit.

Post Consulatum Belisarii anno III. Epiphanio Episcopo Constantinopolitanæ Ecclesiæ mortuo, qui Joanni successerat, Anthemius Episcopus *Eutychia Justa Trapezontensis, factione Theodoræ Augustæ, Constantinopolitanam pervadit Ecclesiam.

JOANNE v. c. Cos. Romanæ Ecclesiæ post Ormisdam Joannes, post Joannem Felix, post Felicem Bonifacius, post Bonifacium alius Joannes, & post Joannem Agapitus Episcopus ordinantur. Alexandrinæ Ecclesiæ Timotheo mortuo, qui Dioscoro minori successerat, duo, populi electione, perversi ordinantur uno die Episcopi, Theodosius scilicet & Gaianus. Quibus ordinatis Alexandria in utrisque est Christi inimicis divisa. A Theodosio enim Theodosiani, & à Gajano Gajanitæ voluerunt appellari: quanvis æqualiter Synodum Chalcedonensem non suscipiant, & erroris Eutychetis & Dioscori proprios faciant.

APIONE v. c. Cos. Severus Antiochenus hæresis princeps, à quo Severiani vocantur, & Julianus Halicarnassensis Episcopi, Apostolicæ fidei, & Chalcedonensis Synodi impugnatores exilio Alexandriã Iustiniani jussione mittuntur, ubi adversus sequaces Chalcedonensis Synodi scribentes ex duabus unam in Christo naturam esse dixerunt, quam dudum Severus corruptam, & Iulianus adstruit incorruptam. Alexandria, Ægyptus, & Libya in utrisque est Christi inimicis divisa. Theodosiani enim Severum, & Gajanitæ Iulianum secuti sunt. Sed à Theodosianis aliæ duæ hæreses exierunt: una Agnoitarum, & altera Tritheitarum. Agnoitæ siquidem perversitati, à qua exierunt, id adjiciunt,

adjiciunt, quod Christi divinitas ignoret futura, quæ sunt scripta de die, & hora novissima. Tritheitæ vero sicut tres personas in Trinitate, ita quoque tres adstruunt Deos esse contra illud, quod scriptum est: Audi Israel: Dominus Deus tuus unus est. Et rursum: Nullus Deus, nisi unus: &, Ego sum Deus, & non est alius præter me.

JUSTINO V. C. COS. Agapitus Archiepiscopus Romanus Constantinopolim venit, & Anthemium Episcopum Constantinopolitanum Ecclesiæ perversorem, Chalcedonensis Synodi inimicum deponit, Theodoram Augustam ejus patronam communione privat, & Menam protinus Constantinopolitanæ Ecclesiæ Episcopum facit.

Theodosius & Gaianus Alexandrini Episcopi cum suo errore damnati exilio transportantur. Sed Theodosius Constantinopoli Sycas relegatus totum pene Palatium, & maximam regiæ urbis partem sua perfidia maculavit. Quæ occasio cunctis pene hæresibus licentiam tribuit: ita ut non solum Theodosianitæ, sed & Gaianitæ monasteria atq; oratoria apud urbem regiam construxissent. Vixit enim Theodosius præfatus hæreticus usque ad primum Justini junioris Augusti Consulatum. Eo anno, Paulo Antiocheno Episcopo superstite, subrogatur Euphrasius.

BASILIO V. C. COS. Agapito Archiepiscopo Romano Constantinopoli mortuo, Silverius pro eo Episcopus ordinatur: Alexandrinæ vero Ecclesiæ Theodosio atq; Gajano exulatis, * Paulus prior pro eis Zabinnensiotarum Dioscori hæretici prædecessoris sui depositionem celebrans Palæstino concilio deponitur: & pro illo Zoilus ordinatur Episcopus.

Consulatu præfato Stuzas apud Africam regnum in Eremi partibus cum Tyrannide assumit.

Post Consulatum Basilii v. c. anno secundo. Theodoræ factione Augustæ, quæ occulta esse Synodi Chalcedonensis nunquam destitit inimica, ex quo regnare cœpit, proscriptionum insidiæ præparantur. Silverius Romanus Episcopus exilio mittitur, & pro eo Vigilius ordinatur: à quo Theodora memorata Augusta, priusquam ordinaretur, occulto chirographo elicuit, ut Papa effectus in proscriptione Synodi Chalcedonensis tria capitula condemnaret, id est Epistolam Ibæ Edesseni ad Murim Persam, quæ judicio Synodi Chalcedonensis approbata, & orthodoxa judicata est, & gestis Synodalibus sociata. Theodorum dein Mopsuestanum Episcopum synodaliter similiter gestis apud Antiochian sub Ioanne Episcopo ejusdem Ecclesiæ, & Chalcedone laudatum: & Theodoreti Cyri Episcopi dicta cum eodem Theodoreto Synodi Chalcedonensis vocibus collaudata. Hic itaque Papa effectus ab Antonia Patritia Belisarii uxore compellitur, ut Theodosio Alexandrino, Anthemio Constantinopolitano, & Severo Antiocheno jampridem ab Apostolica sede damnatis, tanquam Catholicis scriberet: & ita de fide, quemadmodum & illi, sentiret. Cujus epistolæ illius tenor ita se habere probatur: DOMINIS, *& in Christi Dei Salvatoris nostri charitate conjunctis fratribus, Theodosio, Anthemio, & Severo Episcopis Vigilius Episcopus: Scio quidem quæ ad sanctitatem vestram antefidei meæ credulitas, Deo juvante, pervenit. Sed quia modo gloriosa Domina & filia mea Patritia Christianissima desideria mea facit impleri, ut fraternitati vestræ præsentia scripta transmitterem: salutans ego gratia, qua nos in Christo D. N. Salvatore conjungimur, eam fidem, quam tenetis, Deo jubente, & tenuisse me & tenere significo: scientes illud inter nos, quod prædicamus, & legimus, quia anima una, & cor nobis sit unum in Deo, profectus mei, qui est vester, Deo juvante, nunciare vobis gaudia maturavi, ex meo animo fraternitatem vestram, quæ optat, libenter amplectitur. Oportet ergo, ut hæc, quæ vobis scribo, agnoscat: sed magis tanquam suspectum me sapientia vestra ante alios æstimet se habere, ut facilius possit Deus, quæ cœpit operari, perficere. Et subscriptio:* ORATE PRO ME DOMINI MEI FRATRES IN CHRISTI DOMINI NOSTRI SERVATORIS CHARITATE CONNEXI.

Horum exordia malorum generalis orbis terrarum mortalitas sequitur, & inguinum percussione major pars populorum necatur. Tiudi mortuo Thiudisolus Gothos regit ann. V. mens. VII.

Post Consulatum Basilii v. c. anno III, Stuzas Tyrannus gentium multitudine ordinata Solomoni Magistro militiæ & Patritio Africæ Æduciq; Romanæ militiæ ducibus Cilio occurrit: ubi congressione facta, peccatis Africæ, Romanæ Reipub. militia superatur, Solomon utriusque.

. . . . . .

Post Consulatum Basilii v. c. anno IV. Iustinianus Imperator Acephalorum subreptionibus instigatus Vigilium Roma-

* Paulus prætor pro eis Tabennensiotarum monachorum a defensoribus Synodi Chalced. ordinatur Episcopus, qui Dioscori.

Hoc anno Francorum Reges & per Pampalonam Hispanias ingressi Cæsaraugustam venerunt; quam obsessam per tres dies omnem seu Tarraconensem Provinciam depopulatione triverunt. His diebus inguinalis plaga totam pene contrivit Hispaniam.

num Episcopum subtiliter compellit, ut ad urbem Regiam properaret, & sub specie congregationis eorum, qui ab Ecclesiæ sunt societate divisi, tria Capitula condemnaret.

Tudiso mortuo Agila Gothos regit, ann. v. mens. vi.

Hierosolymitanæ Ecclesiæ præsulatum post Petrum Macarius suscipit.

Post Consulatum Basilii v. c. anno v. Stuza Tyrannus apud Africam, portu Taceæ congressione facta, Ioannis Romanæ militiæ ducis jaculo percussus est: pariq; vice & Ioannes Stuzæ: qui confestim alterutro utrique gladio ceciderunt: & Dominico die, quo pugna facta est, moriuntur.

Post Consulatum Basilii v. c. anno vi. Ferrandus Charthaginis Ecclesiæ Diaconus clarus habetur. Guntarith Magister militum Ariobindam Patritium Principemq; Romanæ apud Africam militiæ eo tempore ab Imp. missum Charthagine intra Palatium nocte perimit, & regnum cum tyrannide assumit. Hunc Charthaginis dux Artabanus trigesimo sexto regni sui die prandentem interfecit.

Post Consulatum Basilii v. c. anno viii. Iustinianus Imp. per diversas Provincias in regni sui finibus constitutas instantissime scribit: & Antistites cunctos præfata iii capitula damnare compellit. Euphemio Antiocheno Episcopo succedit Donninus.

Post Consulatum Basilii v. c. anno ix. Illyriciana Synodus in defensione iii Capitum Iustiniano Aug. scribit: & Benenatum primæ Iustinianæ Civitatis Episcopum obtrectatorem eorundem iii Capitum condemnat.

Theodora Augusta Chalcedonensis Synodi inimica canceris plaga corpore toto perfusa vitam prodigiose finivit.

Post Consulatum Basilii v. c. anno x. Africani Antistites Vigilium Romanum Episcopum damnatorem iii Capitulorum synodaliter à Catholica communione, reservato ei pœnitentiæ loco, recludunt, & pro defensione memoratorum trium Capitulorum literas satis idoneas Iustiniano Principi per Olympium Magistranum mittunt. Eo tempore vii Facundi Hermianensis Ecclesiæ Episcopi refulsere: quibus evidentissime declaravit tria sæpefata Capitula in præscriptione fidei Catholicæ & Apostolicæ Chalcedonensis Concilii fuisse damnata.

Post Consulatum Basilii v. c. anno xi. Reparatus Archiepiscopus Carthaginensis Ecclesiæ, Firmus Numidarum Episcoporum Primates, & Primasius, & Verecundus Concilii * Binzanteni Episcopi pro fidei caussa ad urbem Regiam ejusdem præcepto Principis evocantur. Apollinarius Zoilo iii memorata capitula damnare nolenti Episcopus Alexandrinæ Ecclesiæ subrogatur.

* Byzaceni.

Post Consulatum Basilii v. c. anno xii. Reparatus Archiepiscopus plurimis calumniis impetitus pro eo, quod damnationi trium capitulorum memoratorum assensum non præbuit, officio sumptibusque privatus, Eucayda exilio relegatur: & Primasius Diaconus Apocrisiarius eius, postquam damnavit quæ sunt synodaliter atque universaliter defensata, eo superstite contra vota Cleri simulque & populi Episcopus Carthaginensis Ecclesiæ ordinatur.

Firmus Concilii Numidiæ primas donis Principis corruptus damnationi eorundem capitulorum assensum præbuit. Sed ad propria remeans in navi morte turpissima periit. Primasius quoque Aquimetensis monasterio relegatus. Sed Boëtio Primate Byzanceni concilii morte prævento, ut ei succederet, memoratæ damnationi protinus assensit, reversusque ad sua, quæ prius defendebat, validissimis persecutionibus impugnavit, fidelibusq; calumnias generando, eorumq; substantias auferendo. Sed in quibus peccavit, latere non potuit. Siquidem postquam à Catholicis sui Concilii Antistitibus pro suis prævaricationibus condemnatus infelici morte exstinguitur: & quæ conquisierat fraude, fideliter à Iudicibus auferuntur Verecundus vero Ecclesiæ Nicensis Episcopus in defensione memoratorum perdurans Capitulorum Chalcedone urbe, ubi refugium fecerat, in diversorio glorioſæ matris Euphemiæ de hac vita migravit ad Dominum. Macarius Hierosolymitanus Episcopus ejicitur, & eo superstite Eustochius ordinatur.

Post Consulatum Basilii v. c. an. xiii. Constantinopolim Synodus Iustiniani Principis præcepto colligitur: cui præsules sedium aderant. Vigilius Romanus Episcopus, superstite Silverio, ordinatur: Apollinarius Alexandrinus, Zoilo vivente: Promotus Antiochenus * Dominus: * Eustochius, Macario remoto Hierosolymitano Episcopo, Episcopus factus: & * Eutychius Constantinopolitanus, qui Menæ fuerat subrogatus. Ibi tria sæpefata Capitula cum defendentibus ea damnationi subjiciunt, sibique ipsis pœnitentiæ regres-

* Domnus alias Dominus.

* Eutocius

regreſſum pœnaliter intercludunt, tali ſe perpetuo anathemate obſtringentes, ſi aliquando abſolvere tentaverint, quæ damnationis ſententiæ ſubdiderunt. Quorum decretis Ruſticus Romanæ Eccleſiæ Diaconus, & Felix Guillenſis Monaſterii Provinciæ Africanæ Hegumenos contradicentes ſcripto Thebaida in exilium cum ſuis ſociis tranſmittuntur. His itaq; geſtis terræmotus Vrbem Regiam à fundamentis concutiens ædificia plurima porticuſque dejecit, & Baſilicis conſiſtentibus altaria pene cuncta proſtravit.

Poſt Conſulatum Baſilii v. c. annor. XIV. Frontinus Epiſcopus ad Vrbem Regiam evocatus pro defenſione trium eorundem Capitulorum *Antiochenſi primæ Thebaidæ Civitatis exilio deputatur: & pro eo ab hæreticis Petrus Salonenſi Eccleſiæ ordinatur.

* Antinoenſi.

Proconſularis concilii Provinciæ Africanæ ſacerdotes Rufini & Vini Epiſcoporum Reparati Archiepiſcopi obtrectatorum arte deluſi tanquam defenſoribus fidei occurrunt, & Primaſii Prævaricatoris Carthaginis Eccleſiæ communione, præter pauciſſimos, polluunt.

Dacius Mediolanenſis Epiſcopus Conſtantinopolim venit, & damnationi eorundem trium Capitulorum conſentiens eo die percuſſus occubuit.

Narſes Eunuchus ex Præpoſito Patritius Totilam Gothorum regem prælio apud Italiam mirabiliter ſuperat, ac perimit, & omnes ejus divitias tollit.

Poſt Conſulatum Baſilii v. c. anno XV. Concilii Numidiæ Epiſcopi ad inſtar Proconſularium Sacerdotum collecti Cartaginem veniunt, & Primaſii ejuſdem Eccleſiæ incubatoris communione polluti, prævaricatoreſque effecti ad propria redeunt.

Victor Tununenſis Eccleſiæ Epiſcopus hujus auctor operis poſt cuſtodias ſimulque & plagas, quas Sala & Valericis perpeſſus, nec non in Monaſterio de Mandra primo ac ſecundo exilio Egi Mauritaniæ inſulæ, tertio Alexandrinæ una cum Theodoro Cebarſuſitanæ Eccleſiæ Epiſcopo pro præfatorum trium Capitulorum defenſione exilio mittitur: & carceri Caſtelli Diocleſiani poſt prætorianum carcerem truditur. Antiochenæ Anaſtaſius Domnino ſuccedit Epiſcopus.

Poſt Conſulatum Baſilii v. c. anno XVI. Primoſus Carthaginenſis incubator Eccleſiæ ſibi nolentes aſſenſum præbere nunc fuſtibus, nunc cuſtodiis, nunc quoque exiliis affligit.

Victor & Theodoſius antefati Epiſcopi Africani de carcere ejiciuntur: & poſt diſputationes in Prætorio continuas dierum XV, ad aliam cuſtodiam Monaſterii Tabenenſiotarum, quod eſt apud Canopum XII millibus ab urbe Alexandrina, mittuntur.

Poſt Conſulatum Baſilii v. c. anno XVII. Vigilius Romanus in inſula Sicilia moritur. Eo tempore Felix Hegumenus Monaſterii Gallitani exilio apud Sinopen de hac vita migravit ad Dominum.

Poſt Conſulatum Baſilii v. c. anno XIIX. Pelagius Romanus Archidiaconus trium præfatorum defenſor Capitulorum Iuſtiniani Principis perſuaſione de exilio redit: & condemnans ea, quæ dudum conſtantiſſime defendebat, Romanæ Eccleſiæ Epiſcopus à prævaricatoribus ordinatur: qui fuit annis V.

Poſt Conſulatum Baſilii v. c. anno XIX. Illyriciani Epiſcopi, præter parva monaſteria paruoſque fideles perſecutiones paſſi conſentiunt priſtinam fidem in irritum deducentes. Eo tempore Ugni Armeniam graviſſime vexaverunt.

Poſt Conſulatum Baſilii v. c. anno XX. Bulgares Thraciam invadunt, & uſque ad Sucas Conſtantinopolim veniunt. Sergium Patritium, qui dudum Africanæ fuerat dux militiæ, capiunt: ſimulque diſtrahunt. Sed patritii Beliſarii armis fortiter debellati, pariterque fugati Danubium tranſierunt.

Poſt Conſulatum Baſilii v. c. anno XXI. corpus Sancti Antonii Eremitæ repertum cum maximo honore Alexandriam perducitur, & in Baſilica Sancti Ioannis Baptiſtæ honorifice collocatur.

Poſt Conſulatum Baſilii v. c. anno XXII. Frontinianus Salonenſis Epiſcop. de exilio Antinoenſi Ancyram Galatiæ tranſmutatur. Petrus ejus incubator Eccleſiæ moritur: & pro eo Prodinus ſubſtituitur.

Poſt Conſulatum Baſilii v. c. anno XXIII. Reparatus Archiepiſcopus Carthaginenſis Eccleſiæ exilio apud Euchaidam glorioſa confeſſione tranſit ad Dominum die VII Idus Ianuarii.

Eo anno Iuſtinianus Princeps legatos gentis *Abarorum, unde venerant facit *.

* Avarum.

Anno XXXVII imperii præfati Principis Juſtiniani, Pelagius Romanus Epiſcopus ordinatur: præfuit ann. XI.

Euſtochius Hieroſolymitanus Epiſcopus, qui fuerat Macario ſuperſtite ordinatus, ejicitur: & rurſum Macarius reformatur.

Anno

Anno XXXVIII Imperatoris ejuſdem Muſicus, Brumaſius, Donatus, & Chryſonius Epiſcopi de Africa, & Victor, ac Theodorus Epiſcopus ſimiliter ex Ægypto ad Vrbem Regiam imperiali præcepto evocantur. Qui dum eidem Iuſtiniano Principi præſentes præſenti, & poſtea Eutychio Regiæ Vrbis Epiſcopo altercanti novæ ſuperſtitioni reſiſtunt, abinuicem ſegregati per monaſteria ejuſdem Vrbis cuſtodiæ mittuntur.

Anno XXXIX Imperii ſui Juſtinianus Eutychium Conſtantinopolitanum Epiſcopum damnatorem trium Capitulorum, & Euagrii Eremitæ Diaconi, ac Didymi Monachi & Confeſſoris Alexandrini, quorum laudes ſupra illuſtrium virorum ex auctoritate protulimus, exilio dirigit, & pro eo Iohannem ejuſdem erroris conſimilem Epiſcopum facit.

Eo anno Praſini apud Regiam Vrbem civile bellum faciunt, multoſque Reip. viros gladio frequenti congreſſione proſternunt. Sed eorum atroces plurimi poſtea à Juliano Præfecto extincti ſunt.

XL Imperii ſui anno Juſtinianus vitæ ſuſcepit finem indictione XV.

Theodorus Cabarſuſſitanus Epiſcopus defenſor trium Capitulorum exilio ad Vrbem Regiam eo menſe & die, quo Iuſtinianus, moritur: & juxta Confeſſores, quibus Vgnericus Vandalorum Rex linguas abſciderat, ſepelitur.

Iuſtinus junior Vigilantiæ ſororis Iuſtiniani Auguſti filius, patre Dulciſſimo natus cum tranquillitate populi magna Imperii ſumit ſceptra. Hujus conjunx Sophia Theodoræ Auguſtæ neptis aſſeritur.

Colliguntur omnes anni ab Adam primo homine, uſque ad navititatem D. N. Ieſu Chriſti ſecundum carnem, quæ facta eſt VMCXCIX. A navitate vero D. N. Ieſu Chriſti, quæ facta eſt XLIII Auguſti Octaviani Cæſaris imperii anno, uſque in annum Iuſtini primum Principis Rom. qui Iuſtiniano imperio ſucceſſit, anni DXXVII. Fiunt ſimul ab Adam, uſque in annum primum memorati Principis Rom. anni VMDCCLXVI.

HACTENUS VICTOR TUNUNENSIS
AB HINC HISTORIAM DUCIT VENERABILIS
PATER NOSTER

IOANNES ABBAS

MONASTERII BICLARIENSIS FUNDATOR.

Iſidorus de Viris illuſtribus cap. XLIV.

Joannes Gerundinenſis Eccleſiæ Epiſcopus nativitate Gothus, Provinciæ Luſitaniæ Scalabi natus. Hic quum eſſet adoleſcens, Conſtantinopolim perrexit, ibique Græca & Latina eruditione munitus, poſt decem & ſeptem annos in Hiſpaniam reverſus eſt eodem tempore, quo, incitante Leovigildo Rege, Arriana fervebat inſania. Hunc ſupradictus Rex, quum ad nefandæ hæreſis crudelitatem compelleret, & hic omnino reſiſteret, exilio truſus, & Barcinonem relegatus, per decem annos multas inſidias, & perſecutiones ab Arrianis perpeſſus eſt. Qui poſtea condidit Monaſterium, quod nomine BICLARO dicitur: ubi congregata Monachorum ſocietate ſcripſit regulam ipſi Monaſterio profuturam, ſed & cunctis Deum timentibus ſatis neceſſariam. Addidit in libro Chronicorum ab anno primo Juſtini junioris principatus, uſque in annum octavum Mauricii Principis Romanorum, & quartum Reccaredi regis annum hiſtorico, compoſitoque ſermone valde utilem hiſtoriam: & multa alia ſcribere dicitur, quæ ad noſtram notitiam non pervenerunt.

POST Euſebium Cæſarienſis Eccleſiæ Epiſcopum, Hieronymum toto orbe notum Presbyterũ, nec non & Proſperum virum religioſum, atq; Victorem Tununenſis Eccleſiæ Africanæ Epiſcopum, qui hiſtoriam omnium pene gentium ſumma brevitate & diligentia contexere viſi ſunt, & uſq; ad noſtram ætatem congeriem perduxerunt annorũ, & quæ acta ſunt in mundo, ad agnitionem noſtram tranſmiſerunt: nos ergo in adjutorio D. N. Ieſu Chriſti, quæ temporibus noſtris acta ſunt, ex parte quod oculata fide pervidimus, & ex parte quæ ex relatu fidelium didicimus, ſtuduimus ad poſteros noteſcenda brevi ſtilo tranſmittere.

Quintadecima ergo Indictione, ut dictũ eſt, Iuſtiniano mortuo, Iuſtinus junior nepos ejus Romanorum efficitur imperator.

ROMA-

ROMANORUM IIII regnat Justinus junior annis XI, qui Justinus anno primo regni sui ea, quæ contra Synodum Chalcedonensem fuerant commentata, destruxit, symbolumque sanctorum CL Patrum Constantinopoli congregatorum, & in Synodo Chalcedonensi laudabiliter receptum, in omni Catholica Ecclesia à populo concinendum intromisit, priusquam Dominica dicatur oratio.

Armeniorum gens, & Iberorum, qui à prædicatione Apostolorum Christi susceperunt fidem, dum à Cosdra Persarum Imperatore ad culturam idolorum compellerentur, renuentes tam impiam jussionem, Romanis se cum provinciis suis tradiderunt: quæ res inter Romanos & Persas pacis fœdera rupit.

Anno II memorati Principis, in Regia Urbe Ætherius & Additus Patritii, dum Justino mortem vellent veneno potius, quam ferro per medicos inferre, detecti capitali sententia puniri jussi, prior à feris devoratus, secundus incendiis crematus interiit. Justinus filius Germani Patritii, consobrinus Justini Imperatoris, factione Sophiæ Augustæ in Alexandria occiditur. His temporibus Athanaildus rex Gothorum in Hispania vitæ finem susceptit: & Luiba pro eo in regnum provehitur.

Anno III Justini Imp. Garamantes per legatos paci R. P. & fidei Christianæ sociari desiderantes poscunt: qui statim utrunque impetrant. Theodorus præfectus Africæ à Mauris interfectus est. Mauritarum gens his temporibus fidem recipit. Hujus imperii anno III Leovigildus germanus Luibani Regis, superstite fratre, in regnum citerioris Hispaniæ constituitur: Gosuintham relictam Athanaildi in conjugium accipit: & provinciam Gothorum, quæ jam pro rebellione diversorum fuerat diminuta, mirabiliter ad pristinos revocat terminos.

Anno IV Justini Imp. qui est Leovegildi Regis secundus annus, Theoctistus Magister militum provinciæ Africanæ à Mauris bello superatus interiit.

Leovegildus Rex loca Bastanię & Malacitanæ urbis, repulsis militibus, vastat: & victor solio redit. Justinus Imper. per Tiberium excubitorum comitem in Thracia bellum genti Barbarorum ingerit, & victor Tiberius Constantinopolim redit, In provincia Gallæciæ, Miro post Theodomirum Suevorum Rex efficitur.

Anno V Justini Imp. qui est III Leovegildi Regis annus, Justinus Imperator Armeniam & Iberiam, repulsis Persis, Romanas provincias facit: & bellum Persarum Imp. per duces * parcit. Amabilis Magister militiæ Africanæ à Mauris occiditur. Leovegildus Rex Asinodam fortissimam civitatem proditione cujusdam Frainidanei nocte occupat: & militibus interfectis memoratam urbem ad Gothorum revocat jura. Donatus Abbas monasterii Pernitani mirabilium operator clarus habetur.

* Peragit.

Anno VI Justini Imp. qui est Leovegildi Regis IV annus, Gepidarum regnum finem accepit, qui à Longobardis prælio superati, Cunicmundus Rex campo occubuit: & thesauri ejus per Trasaricum Arrianæ sectæ Episcopum, & Reptilanem Cunicmundi nepotem Justino Imp. Constantinopolim ad integrum perducti sunt. Leovegildus Rex Cordubam civitatem diu Gothis rebellem nocte occupat, & cæsis hostibus propriam facit: multasque urbes & castella, interfecta rusticorum multitudine, in Gothorum dominium revocat. Miro Suevorum Rex bellum contra Aragones movet. Domnus Helenensis Ecclesiæ Episcopus clarus habetur.

Anno VII Justini Imp. qui est Leovegildi V annus, Alboinus Longobardorum Rex factione conjugis suæ à suis nocte interficitur. Thesauri vero ejus cum ipsa Regina in Reip. Romanæ ditionem obveniunt: & Longobardi sine Rege & thesauro remansere. His diebus Luiba Rex vitæ finem accepit: & Hispania omnis in regno & potestate Leovegildi Regis Galliaque Narbonensis concurrit. Justinus Imperator gravi infirmitate concutitur: quæ infirmitas ab aliis quidem cerebri motio, ab aliis Dæmonum vexatio putabatur. In Regia Urbe mortalitas inguinalis plagæ exardescit: in qua multa millia hominum vidimus defuisse. Leovegildus Rex Sabariam ingressus Sapos vastat, & provinciam ipsam in suam redigit ditionem: duosque filios suos ex amissa conjuge Ermenegildum & Recaredum consortes regni facit. Legati gentis Macuritarum Constantinopolim veniunt: dentes elephantinos, & camelopardalim Justino Principi munera afferentes sibi cum Romanis amicitias collocant. Post Johannem Romanæ Ecclesiæ Benedictus ordinatur Episcopus. Præfuit annis IV. Mausona Emeritensis Ecclesiæ Episc. in nostro dogmate clarus habetur.

Anno

Anno IIX Justini, qui est Leovegildi VI annus, Persæ cum Romanis pacis fœdera rumpunt: & congressione facta Daras civitatem fortissimam bello superant, & cæsa multitudine Romanorum memoratam urbem ingressi depopulati sunt.

His diebus Leovigildus Rex Cantabriam ingressus provinciæ pervasores interfecit: Amaya occupat: opes eorum pervadit, & provinciam in suam revocat ditionem.

Justinus Imp. Tiberium, quem superius Excubitorum Comitem diximus, Cæsarem facit, & non multo post imperiali fastigio provehit, & Reip. principem designat. Hujus Tiberii Cæsaris die prima in Regia Urbe inguinalis plaga sedata est.

Anno IX Justini Imperatoris, qui est Leovevildi Regis VII annus, Cosdroes Persarum Imperator cum nimia multitudine exercitus ad vastandos Romanorum terminos promovet: cui Justinianus Dux Romanæ militiæ, & Magister militum Orientis à Tiberio destinatus bellum parat: & in campos, qui inter Daras & *Nezinios ponuntur, forti pugna congressus, habens secum gentes fortissimas, quæ barbaro sermone Hermam nuncupantur, memoratum Imperatorem bello superat. Quo cum suo exercitu in fugam verso, castra ejus pervadit: & provinciæ Persidæ fines victor Iustinianus vastat, exuviasque eorum pro triumpho Constantinopolim dirigit, XXIV Elephantos inter cætera, qui magnum spectaculum Romanis in Urbe Regia exhibuerunt. Prædam vero de manubiis Romanorum . . . . . Persarum multitudo ob nimiam vilitatem nummo publico venundata sunt. Leovegildus Rex * Aregenses * montibus ingreditur. Aspidium loci Seniorem cum uxore & filiis captivos ducit, opesque ejus ac loca in suam redegit potestatem. Aramundarus Saracenorum Rex Constantinopolim venit, & cum stemate suo, & donis Barbariæ Tiberio Principi occurrit. Qui à Tiberio benigne exceptus, & donis opimis exornatus ad patriam abire permissus est.

* Neziuios.

*Aragonenses.
*montes.

Anno X Iustini Imp. qui est Leovegildi Regis VIII annus, Bandarius gener Justini Principis à Longobardis prælio vincitur: & non multò post vitæ finem accipit. Romanus filius Anagasti Patritii, Magister militiæ genti Suevorum Regem vivum cœpit: quem cum suo thesauro, uxore, & filiis Constantinopolim adducit, & provinciam ejus in Romanorum dominium redigit. Leovegildus Rex in Gallæcia Suevorum fines conturbat. & à Rege Mirone per legatos rogatus pacem eis pro parvo tempore tribuit. Sclavini in Thracia multas urbes Romanorum pervadunt: quas depopulatas vacuas reliquere. Abares litora maris captiose obsident, & navibus litora Thraciæ navigantibus satis infesti sunt. Post Benedictum Romanæ Ecclesiæ Pelagius junior ordinatur Episcopus. Præest ann. XI.

Anno XI regni sui Justinus diem clausit extremum, & Tiberius singulare obtinuit imperium.

ROMANORUM LIV Tiberius regnat annis VI.

Anno ergo primo imperii Tiberii, qui est Leovigildi annus IX, Abares Thracias vastant, & Regiam urbem à muro longe obsident. Leovigildus Rex Orospedam ingreditur, & civitates atque castella ejusdem provinciæ occupat, & suam provinciam facit: & non multo post inibi Rustici rebellantes à Gothis opprimuntur: & post hæc integra à Gothis possidetur Orospeda.

Anno II Tiberii Imperatoris, qui est Leovigildi annus X, Gennadius Magister militum in Africa Mauros vastat: Gasmulem fortissimum Regem, qui jam tres Duces superius nominatos Romani exercitus interfecerat, bello superat, & ipsum Regem gladio interficit. Tiberius Mauricium Excubitorum Comitem Magistrum militiæ Orientis instituit, & ad repugnandum Persis direxit. Romani contra Longobardos in Italia lacrymabile bellum gerunt.

Leovegildus Rex extinctis undique tyrannis, & pervasoribus Hispaniæ superatis fortitus requiem propria cum plebe resedit, & civitatem in Celtiberia ex nomine filii condidit, quæ Recopolis nuncupatur: quam miro opere, & mœnibus, & suburbanis adornans privilegia populo novæ urbis instituit. Joannes Presbyter Ecclesiæ Emeritensis clarus habetur.

Anno III Tiberii Imp. qui est Leovigildi XI annus, Abares a finibus Thraciæ pelluntur, & partes Græciæ, atque Pannonis occupant. Leovegildus Rex Hermengildo filio suo filiam Siliberti Regis Francorum in matrimonium tradit: & provinciæ partem ad regnandum tribuit. Leovigildo ergo quieta pace regnante adversariorum domestica rixa conturbat. Nam eodem anno filius ejus Hermenegildus factione Gosuinthæ Reginæ tyrannidem assumens in Hispali civitate rebellione facta

facta recluditur, & alias civitates atque caſtella ſecum contra patrem rebellare facit. Quæ cauſſa in provincia Hiſpaniæ tam Gothis, quam Romanis majoris exitii, quam adverſariorum infeſtatio fuit. Novellus Complutenſis Epiſcopus clarus habetur.

Anno IV Tiberii, qui eſt Leovegildi XII annus, Mauricius Magiſter militum Orientis contra Perſas bellum movet, & repulſa Perſarum multitudine in Oriente hiemavit. Leovigildus Rex in urbem Toletanam Synodum Epiſcoporum Sectæ Arrianæ congregat, & antiquam hæreſim novello errore emendat dicens de Romana religione ad noſtram Catholicam fidem venientes non debere baptizari, ſed tantummodo per manus impoſitionem, & communionis præceptionem * pollui & gloriam Patri per Filium in Spiritu ſancto * dare. Per hanc ergo ſeductionem plurimi noſtrorum cupiditate potius impulſi in Arrianum dogma declinant.

* ablui
* dari.

Anno V Tiberii, qui eſt Leovegildi XIII annus, Longobardi in Italia Regem ſibi ex ſuo genere eligunt vocabulo Antarich, cujus tempore & milites Romani omnino ſunt cæſi: & terminos Italiæ Longobardi ſibi occupant. Sclavinorum gens Illyricum, & Thracias vaſtant.

Leovegildus Rex partem Vaſconiæ occupat, & civitatem, quæ Victoriacum nuncupatur, condidit. Tiberius Imperator Magiſtro militum Orientis filiam ſuam in conjugium tradit.

Anno VI Tiberii, qui eſt Leovegildi XIV annus, Tiberius vitæ terminum dedit, & Mauricius pro eo Romanorum Imperator efficitur.

ROMANORUM XV MAURICIUS regnat annos XX Leovegildus Rex exercitum ad expugnandum tyrannum filium colligit.

Anno ergo primo Mauricii Imperatoris, qui eſt Leovegildi Regis XV annus, Leovegildus Rex civitatem Hiſpalenſem congregato exercitu obſidet, & rebellem filium gravi obſidione concludit: in cujus ſolatio Miro Suevorum Rex ad expugnandam Hiſpalim devenit, ibique diem clauſit extremum: cui Eburicius filius in provincia Gallæciæ in regnum ſuccedit. Interea Leovegildus Rex ſupradictam civitatem nunc fame, nunc ferro, nunc Bætis concluſione omnino conturbat.

Anno II Mauricii Imperatoris, qui eſt Leovegildi XVI annus, Leovegildus muros Italicæ antiquæ civitatis reſtaurat: quæ res maximum impedimentum Hiſpalenſi populo exhibuit. His diebus Andeca in Gallæcia Suevorum regnum cum tyrannide aſſumit: & Siſeguntiam relictam Mironis Regis in conjugium accepit: Eboricum regno privat, & Monaſterii monachum facit. Leovegildus Rex filio Hermenegildo ad Rempubl. commigrante, Hiſpalim pugnando ingreditur: Civitates, & Caſtella, quas filius occupaverat, cepit, & non multo poſt memoratum filium in Cordubenſi urbe comprehendit, & regno privatum in exilium Valentiam mittit.

Mauricius Imperator contra Longobardos, Francos per conductelã movet: quæ res utrique genti non parva contulit damna.

Eutropius Abba Monaſterii Servitani diſcipulus ſancti Donati clarus habetur.

Anno III Mauricii, qui eſt Leovegildi XVII annus, Mauricius per Duces bellum infert. Leovegildus Rex Gallæcias vaſtat. Andecanim Regem comprehenſum regno privat. Suevorum gentem, theſaurum, & patriam ſuam in poteſtatem redigit, & Gothorum provinciam facit. Hermenegildus in urbe Tarraconenſi à Sisberto interficitur.

Franci Galliam Narbonenſem occupare cupientes cum exercitu ingreſſi: in quorum congreſſionem Leovegildus Recaredum filium obviam mittens: & Francorum eſt ab eo exercitus repulſus, & provincia * Gallæciæ ab eorum infeſtatione eſt liberata. Caſtra vero duo quum nimia hominum multitudine unum pace, alterum bello occupat. Caſtrum vero, qui Hodierno vocatur, tutiſſimum valde in ripa Rodani fluminis ponitur: quod Recaredus Rex fortiſſima pugna aggreſſus obtinuit: & victor ad patrem patriamque redit. Andeca vero regno privatus tondetur, & honore Presbyteri poſt regnum honoratur. Non dubium quod in Eiborico Regis filio rege ſuo fecerat, patitur: & exilio Pacenſi urbe relegatur. Malaricus in Gallæcia tyrannidem aſſumens quaſi regnare vult: qui ſtatim à Ducibus Leovegildi oppreſſus comprehenditur, & Leovegildo vinctus præſentatur. Leander Hiſpalenſis Eccleſ Epiſc. clarus habetur.

* Galliæ

Anno IV Mauricii Imperatoris, qui eſt Leovegildi Regis XVIII annus, Anthane Longobardorum Rex cum Romanis congreſſione facta ſuperat, & cæſa multitudine militum Romanorum Italiæ fines occupat.

Hoc anno Leovegildus Rex diem clauſit extremum: & filius ejus Recaredus cum tranquillitate regni ejus ſumit ſceptra.

Anno v Mauricii Imperatoris Romanorum, qui est Recaredi Regis primus feliciter annus, Mauricius Theodosum filium suum ex filia Tiberii Imp. natum Cæsarem facit. Pelagio juniore mortuo, Romanæ Ecclesiæ Gregorius in Episcopatum succedit. Præest annis xv. Romani per Francorum adjutorium Longobardos vastant, & provinciæ Italiæ partem in suam redigunt potestatem. Sisbertus interfector Hermegildi morte turpissima perimitur. Recaredus primo regni sui anno, mense x, Catholicus, Deo juvante, efficitur, & sacerdotes Sectæ Arrianæ sapienti colloquio aggressus ratione potius, quam imperio converti ad Catholicam fidem facit: gentemque omnium Gothorum & Suevorum ad unitatem & pacem revocat Christianæ Ecclesiæ. Sectæ Arrianæ, gratiâ divina, in dogmate veniunt Christiano.

Desiderius Francorum Dux Gothus satis infestus à Ducibus Recaredi Regis superatur: & cæsa Francorum multitudine in campo moritur.

Recaredus Rex aliena à prædecessoribus directa & fisco sociata placabiliter restituit. Ecclesiarum & Monasteriorum conditor & ditator efficitur.

Anno vi Mauricii, qui est Recaredi ii annus, quidam ex Arrianis Sunna Episcopus, & Seggo cum quibusdam tyrannidem assumere cupientes deteguntur. Convicti Sunna exilio truditur, & Seggo manibus amputatis in Gallæciam exulans mittitur. Mauricius Theodosium filium, quem supra Cæsarem diximus, Romanorum Imperatorem facit.

Anno vii Mauricii, qui est Recaredi Regis iii annus, Uldila Episcopus cum Gosuintha Regina insidiantes Recaredo manifestantur: & fidei Catholicæ communionem, quam sub specie Christiana quasi sumentes projiciunt, publicantur. Quod malum in cognitionem hominum deductum, Uldila exilio condemnatur: Gosuintha vero Catholicis semper infesta vitæ tunc terminum dedit. Francorum exercitus à Gonterano Rege transmissus, Bosone Duce, in Galliam Narbonensem obveniunt, & juxta Carcassonensem urbem castra metati sunt. Cui Claudius Lusitaniæ Dux à Recaredo Rege directus obviam inibi occurrit: cum quo congressione facta, Franci in fugam vertuntur: & direpta castra Francorum: & exercitus à Gothis cæditur. In hoc ergo certamine gratia divina, & fides catholica, quam Recaredus Rex in Gothis fideliter adeptus est, esse noscitur operata: quoniam non est difficile Deo nostro, * si in paucis una in * multis detur victoria. Nam Claudius Dux cum ccc viris lx millia ferme Francorum noscitur infugasse, & maximam eorum partem gladio trucidasse. Non immerito Deus laudatur temporibus nostris in hoc prælio esse operatus, qui similiter ante multa temporum spatia per manum Ducis Gedeoni mccc viris multa millia Madianitarum Dei populo infestantium noscitur extinxisse.

* si paucis
* multos

Anno ix Mauricii Imperatoris, qui est Recaredi iv annus, sancta Synodus Episcoporum totius Hispaniæ, Galliæ, & Gallæciæ in urbe Toletana, præcepto Principis Recaredi congregatur Episcoporum numero lxxii. in qua Synodo intererat memoratus Christianissimus Recaredus ordinem conversionis suæ & omnium Sacerdotum, vel gentis Gothicæ confessionem tomo scriptam manu sua Episcopis porrigens, & omnia, quæ ad professionem fidei Orthodoxæ pertinent, innotescens cujus tomi ordinem decrevit sancta Episcoporum Synodus Canonicis applicare monumentis. Summa tamen Synodalis negotii penes sanctum Leandrum Hispalensis Ecclesiæ Episcopum, & beatissimum Eutropium Monasterii Servitani Abbatem fuit. Memoratus vero Recaredus Rex, ut diximus, sancto intererat Concilio renovans temporibus nostris antiquum Principem Constantinum Magnum sanctam Synodum Nicenam sua illustrasse præsentia: nec non & Martianum Christianissimum Imperatorem, cujus instantia Chalcedonensis Synodi decreta formata sunt. Siquidem & in Nicena urbe hæresis Arriana & initium sumpsit, & damnationem meruit, radicibus non amputatis Chalcedone vero Nestorius & Eutychius una cum Dioscoro ipsorum patrono, & hæresibus propriis condemnati sunt. In hac vero sancta Toletana Synodo Arrii perfidia post longas Catholicorum neces atque innocentium strages ita radicitus amputata est, insistente Principe memorato Recaredo Rege, ut ulterius non pullulet, Catholica ubique pace data Ecclesiis. Hæc ergo nefanda hæresis, secundum quod scriptum est, *De domo Domini exiet tentatio ab Alexandria, &c.* detegente sancto Alexandro ejusdem urbis Episcopo, per Arrium Presbyterum inolevit: qui in Nicena Synodo cccxiix Episcoporum judicio, vigesimo imperii Constan-

ſtantini ſenioris anno ſynodaliter damnationem cum proprio errore ſuſcepit. Quæ poſt hæc non ſolum Orientis, & Occidentis partem maculavit, ſed & Meridianam & Septentrionis plagam, & ipſas inſulas ſua perfidia irretivit. A vigeſimo ergo Conſtantini Principis anno, quo tempore Hæreſis Arriana initium ſumpſit, uſque in octavum annum Mauricii Principis Romanorum, qui eſt Recaredi quartus regni annus, anni ſunt CCLXVI, quibus Eccleſia Catholica hujus Hæreſis infeſtatione laboravit. ſed favente Deo vicit, quoniam fundata eſt ſuper petram. In his ergo temporibus, quibus omnipotens Deus, proſtrato veternoſæ Hæreſis veneno, pacem ſuæ reſtituit Eccleſiæ, Imperator Perſarum Chriſti ſuſcepit fidem, & pacem cum Mauricio Imperatore firmavit. Recaredo ergo Orthodoxo quieta pace regnante, domeſticæ inſidiæ prætenduntur. Nam quidam ex cubiculo ejus etiam Provinciæ Dux, nomine Argimundus, adverſus Recaredum Regem tyrannidem aſſumere cupiens, ita ut, ſi poſſet, eum & regno privaret & vita. Sed nefandi ejus conſilii detecta machinatione, comprehenſus, & in vinculis ferreis redactus, habita diſcuſſione, ſocii ejus impiam machinationem confeſſi condigna ſunt ultione interfecti. Ipſe autem Argimundus, qui regnum aſſumere cupiebat, primum verberibus interrogatus, deinde turpiter decalvatus, poſt hæc dextra amputata, exemplum omnibus in Toletana urbe Aſino ſedens pompizando dedit, & docuit famulos dominii non eſſe ſuperbos.

CHRONICI IOAN. ABBATIS BICLAR. FINIS.

IDATII EPISCOPI CHRONICON ET FASTI CONSULARES.

Ex editione IAC. SIRMONDI

Lutetiæ Pariſ. MDC XIX.

LECTORI.

De Chronico & Faſtis Idatii.

IDATII Chronicon, cujus excerpta tantum quædam ab Henrico Caniſio primùm, deinde à Joſepho Scaligero edita fuerant, integrum nunc demum indidem prodit, unde nuper Romæ vulgari cœptum eſt. ex antiquo videlicet codice noſtro, quem qui Romanam editionem curavit, quia Pariſiis eſſe audiverat, Pariſienſem appellavit: nos Metenſem potius dicturi eramus quòd Metis olim exſcriptum arbitremur; inde certè ad nos ex Monaſterio non ignobili nec obſcuro pervenerit. Quanti autem meritò eſſe debeat hic libellus, tute, Lector, ſtatim agnoſces. Intelliges enim, non ſolùm ab hoc fonte hauſta ea eſſe, quæ de Gothorum, Suevorum, aliarumque gentium rebus in Hiſpania Galliáque per ea tempora geſtis, apud Iſidorum, & alios ſcriptores, non aliis fermè quàm Chronici hujus verbis contexta leguntur: ſed alia præterea tum ad ſacram, tum ad civilem hiſtoriam plurima hic doceri, quæ ut ceteris omnibus intacta qui extant, ipſi nos etiam, niſi ab Idatio prodita eſſent, ignorare cogeremur. Facile ergo judicabis, publici uſus fuiſſe, ut non diutius hoc beneficio careremus. Nec verò minor, ut ſpero, erit gratia Faſto-

rum Consularium, quos Chronico adjecimus, Idatianósque jam alibi nominavimus: non tam quòd in eodem codice Idatii Chronico subjiciebantur; quàm quòd rerum & verborum in utroque opere affinitas & cognatio, epocharúmque & temporum par observatio, totius denique scriptionis color idem ac genius eundem utriusque auctorem fuisse satis ostendant, tametsi auctoris nomen nullum præferat Inscriptio, quæ his verbis ibi concepta est, DECLARATIO CONSULUM EX QUO PRIMUM ORDINATI SUNT. Etsi porrò in exemplari nostro procedebant hi Fasti ad secundum usque Anthemii Consulatum, hoc est ad ea tempora, in quibus Idatii Chronicon desinit, atque à primis orsi Consulibus, omnia exinde ad eum usque annum paria Consulum percensebant: nobis tamen, dum aliud consilium dies proferat, satius in præsens visum est, eam duntaxat partem edi, quæ & ab antiquariis minùs fuerat depravata, & memorabilium rerum varietate, atque fructu tibi acceptior, jucundiórque fore videbatur. Fruere itaque, Lector, & vale.

DE NUMERORUM NOTIS, QUÆ CHRONICI ET FASTORUM marginibus affixæ sunt.

IN Chronico Idatii, præter Olympiadas, & singulorum Imperatorum annos, qui ordine digeruntur, duo præcipuè numeri adnotantur. Unus major, cujus initium ducitur ab Abrahamo, hoc est ab exordio Chronici Eusebiani. Nam cùm Eusebii Chronicon continuaret Idatius, consequens erat, ut illius etiam epochas sectaretur. Hic igitur prior numerus est Eusebianus. Alter est æræ Hispanicæ, quam in Fastis quoque, ut Hispanis usitatam & familiarem adjecit. Hæc verò Christi natalem XXXVIII. *tantùm annis antecedit, cùm numerus Eusebianus præcedat annis* II. XV. *Quare si adsignata æra, Christi annum indagari placet, deducendi ab æra sunt anni* XXXVIII. *Verbi gratia, Barbarorum in Hispanias ingressum in Chronico pag.* 10. *& in Fastis pag.* 63. *contigisse notat æra* CCCCXLVII. *deduc annos octo & triginta, reliqui fiunt* CCCCIX. *Is ergo Christi annus fuit, cùm Barbari in Hispanias penetrarunt. Quod sanè confirmant reliqui etiam characteres, qui unà ibidem comparantur. Olympias enim* CCXCVII. *& Consules Honorius* VIII. *Theodosius* III. *& feria tertia quarto Calendas Octobris, omnia congruunt anno Christi* CCCCIX. *Rursus pag.* 40. *prodigia quædam in Gallæcia* VI. *Nonas Martias visa, eámque feriam sextam fuisse narrat in Chronico, æra quingentesima. Si de quingentis tollantur* XXXVIII. *restant* CCCCLXII. *Annus ergo Christi fuit* CCCCLXII. *in quem & feria item illa quadrat, & Severi Aug. qui Majoriano successit, annus secundus, cui hæc adscripta sunt. Atque in hunc modum ratiocinari in ceteris licebit, nisi si quando numeri suis locis antiquariorum culpa moti scrutantium industriam & conatum eludent.*

VETERVM DE IDATIO TESTIMONIA.

Leo Magnus sub finem epistolæ XCI. *ad Turibium Episcopum Asturicensem.*

SI autem aliquid, quod absit, obstiterit, quo minus possit celebrari generale Concilium, Gallæciæ saltem in unum convenient Sacerdotes. quibus congregatis fratres nostri HYDATIUS & Ceponius imminebunt, conjuncta cum eis instantia tua, quo citius vel provinciali conventu remedium tantis vulneribus adferatur. *Neque enim mihi dubium, quin hic noster sit Hydatius, Episcopus Gallæciæ, qui unà cum Turibio, ut Chronici pagina* 24. *declarat, adversus hæreticos laborabat. Hydatium autem,* Ὑδάτιον, *origine Græca dictum fuisse verisimile est, cùm ita quoque scribatur in eodem exemplari nostro, & apud Sigebertum, & alios.*

Ex Libello de XII. *Scriptoribus Eccleſiaſticis, qui Iſidoro & Ildefonſo ſubjici ſolet.*

IDATIUS provinciæ Gallæciæ Epiſcopus, ſecutus Chronicam Euſebii Cæſarienſis Epiſcopi, ſeu Hieronymi preſbyteri, quæ uſque hodie in Valentis Auguſti imperium edita declaratur, dehinc ab anno primo Theodoſii Auguſti, uſque in annum imperii Leonis VIII. ſubjunctam ſequitur hiſtoriam: in qua magis barbararum gentium bella crudelia narrat, quæ premebant Hiſpaniam. Deceſſit ſub Leone principe, ultima jam penè ſenectute, ſicut etiam præfationis ſuæ demonſtrat initio.

Sigebertus de viris Illuſtribus, cap. XVIII.

IDATIUS Lemicæ Hiſpaniarum urbis Epiſcopus Chronicam initiatam à primo Theodoſii Imperatoris Conſulatu compoſuit. *In vulgari Chronico Sigeberti Idatius Chronicon ſuum perduxiſſe dicitur ad Chriſti uſque annum* CCCCXC. *Zenonis Auguſti* XVII. *quod falſum eſt, cum viginti antè minimùm annis ſub Leone Auguſto ſcribendi vivendique finem fecerit, ut ſuperiora declarant.*

PRÆFATIO.

IDATIUS ſervus D. N. JESU Chriſti univerſis fidelibus in Domino noſtro JESU Chriſto, & ſervientibus ei in veritate ſalutem.

PROBATISSIMORUM *in omnibus virorum ſtudia, quos præcipuè in fide Catholica, & converſatione perfecta teſtes veritatis divini cultus docet adſertio, ut ornantur decore dictorum, ita & commendantur honore meritorum, ut miram in omni opere ſuo obtineant firmitatem. Verùm* IDATIUS *provinciæ Gallæciæ natus in Lemica civitate, mage divino munere, quàm proprio merito, ſummi præſul creatus officii, ut extremus plagæ, ita extremus & vitæ, perexiguum informatus ſtudio ſeculari, multo minus docilis ſanctæ lectionis volumine ſalutari; ſanctorum & eruditiſſimorum patrum in præcedenti opere ſuo, pro capacitate proprii ſenſus aut verbi, oſtenſum ab his ſecutus exemplar. Quorum primus Euſebius Cæſarienſis Epiſcopus, qui Eccleſiaſticas ſui numeri libris ſcripſit hiſtorias, ab initio Nini regnantis Aſſyriis, & ſancti Abrahæ Patriarchæ Hebræis, & reliquorum contemporales his annos regum, in viceſimum Conſtantini Auguſti quo imperabat annum, Græci ſermonis Chronographiæ concludit hiſtoria. Poſt hunc ſucceſſor ſyngrapheus perfectus univerſis factorum dictorúmque monimentis, Hieronymus presbyter, idem Euſebius cognomento, de Græco in Latinum ſcripturæ hujus interpres, à viceſimo anno ſupradicti Imperatoris in quartum decimum Valentis Auguſti annum ſubditam texit hiſtoriam. Eſto ut in ſanctis quibus deguit Hieroſolymorum locis, à memorato Valentis anno in tempus, quo in præſenti vita duravit, fortè quamplurima de his quæ ſunt inſecuta ſubjecerit: quia haud unquam, dum valuit, à diverſo ſtyli opere ceſſavit. Quem quodam tempore propriæ peregrinationis in ſupradictis regionibus adhuc infantulus vidiſſe me certus ſum. Qui poſt aliquot annos beato ut erat manſit in corpore. Si tunc proprio operi quod ſubdidit aliqua ſubjunxerit, apud eos, ad quos ſcriptorum ejus omne opus vel ſumma pervenit, certa & plena cognitio eſt. Sed quoniam in cujuſdam ſtudii ſui ſcriptura dixiſſe eum conſtat, debacchantibus jam in Romano ſolo barbaris omnia haberi permixta, atque confuſa, opinamur ex hujus indicio ſermonis, in hoc per ſe annorum volumine ſubdito de ſucceſſione temporum ab ipſo nihil adjectum. Tamen quia ad noſtri temporis curſum, ut ſuperior lectio docet, deſcriptio defluxit annorum, cùm membrana hujus hiſtoriæ curam contigiſſet expertis, mentem monuit imperiti, ut de cognitis, etſi in omnibus impari greſſu, vel veſtigiis ſe ſubſterneret præceſſorum. Quæ fideli ſuſcipiens cordis intuitu, partim ex ſtudio ſcriptorum, partim ex certo aliquantorum relatu, partim ex cognitione quam jam lacrymabile propriæ vitæ tempus oſtendit, quæ ſubſequuntur adjecimus. Quorum continentiam geſtorum & temporum, qui legis ita diſcernes. Ab anno primo Theodoſii Auguſti in annum tertium Valentiniani Auguſti, Placidiæ reginæ filii, ex ſupradicto à nobis conſcripta ſunt ſtudio, vel ex ſcriptorum ſtylo, vel ex relationibus indicantium. Exin immerito adlectus ad Epiſcopatus officium, non ignarus omnium miſerabilis temporis ærumnarum, & concluſi in anguſtias imperii Romani metas ſubdidimus ruituras, & quod eſt luctuoſius, intra extremam univerſi orbis Gallæciam deformem Eccleſiaſtici ordinis ſtatum, creationibus indiſcretis honeſtæ libertatis interitum, & univerſæ propemodum in divina diſciplina religionis occaſum ex furentium dominantem permixta iniquarum perturbatione nationum. Hæc jam quidem inſerta; ſed poſteris in temporibus quibus offenderint, reliquimus conſummanda.*

IDATII EPISCOPI CHRONICON.

ROMANORUM XXXIX. Theodosius per Gratianum in consortium regni adsumptus, cum ipso, & Valentiniano juniore regnat annis XVII.

1 Theodosius natione Hispanus, de provincia Gallæcia, civitate Cauca, à Gratiano Augustus appellatur.

Inter Romanos, & Gothos multa certamina conseruntur.

2 Theodosius Constantinopolim ingreditur in primo consulatu suo, quem cum Gratiano agebat Augusto.

OLYMP. CCXC. Alexandriæ XXI. habetur episcopus Theophilus vir eruditissimus, insignis, qui à primo consulatu Theodosii Augusti Laterculum per centum annos digestum de Paschæ observatione conscripsit.

3 Athanaricus rex Gotthorum apud Constantinopolim decimo quinto die ex quo à Theodosio fuerat susceptus, interiit.

CCCCXX. VII. Jobeleus ex quo Dominus ascendit. 4 Gothi infida Romanis pace se tradunt.

Ambrosius in Italia Mediolani episcopus, Martinus in Galliis Turonis episcopus, & vitæ meritis, & patratis miraculis virtutum habentur insignes.

5 Theodosius Arcadium filium suum Augustum appellans regni facit sibi esse consortem.

II. CCCC. 6 Honorius nascitur filius Theodosii.

Legati Persarum ad Theodosium Constantinopolim veniunt.

OLYMP. CCXCI. 7 Greothingorum gens à Theodosio superatur.

Priscillianus declinans in hæresim Gnosticorum, per episcopos, quos sibi in eadem pravitate collegerat, Abulæ episcopus ordinatur. qui aliquot Episcoporum conciliis auditus, Italiam petit, & Romam. Ubi ne ad conspectum quidem sanctorum episcoporum Damasi, & Ambrosii receptus, cum his cum quibus iverat, redit ad Gallias. Inibi similiter, à sancto Martino episcopo, & ab aliis episcopos hæreticus judicatus, appellat ad Cæsarem; quia in Galliis his diebus potestatem tyrannus Maximus obtinebat imperii.

8 Arcadii quinquennalia celebrantur.

Romanæ ecclesiæ XXXVI. habetur episcopus Siricius.

9 Priscillianus propter supradictam hæresim ab episcopatu depulsus, & cum ipso Latronianus laicus, aliquantique sectatores ejus apud Trevirim sub tyranno Maximo cæduntur. Exin in Gallæciam Priscilliani-starum hæresis invasit.

10 Maximus tyrannus occiditur per Theodosium tertio lapide ab Aquileia quinto Kalendas Augustas: & eodem tempore, vel ipso anno in Galliis per Arbogastem Comitem filius Maximi nomine Victor extinctus est.

Cynegius Theodosii præfectus habetur illustris, qui factis insignibus præditus, & usque ad Ægyptum penetrans gentium simulacra subvertit.

11 Theodosius cum Honorio filio suo Romam ingressus est. OLYMP. CCXCII.

12

13

14 Valentinianus junior apud Viennam scelere Comitis Arbogasti occiditur, & Eugenius tyrannus efficitur. CCCCXXX.

15 OLYMP. CCXCIII.

16 Eugenius à Theodosio Augusto superatus occiditur. II. CCCCX.

17 Theodosius invaletudine hydropis apud Mediolanum defunctus est anno regni sui XVII. Et iste annus, qui Theodosii XVII. ipse Arcadii. & Honorii in initio regni eorum primus est. quod ideo indicatur, ne Olympiadem quinque annorum turbet adjectio, in hoc loco tantum propter regnantum inserta principum.

1 ROMANORUM XL. Arcadius, & Honorius Theodosii filii defuncto patre regnant annis XXX.

2

3 [Romanæ Ecclesiæ XXXVII. habetur episcopus Anastasius.] OLYMP. CCXCIV.

4

5 In provincia Carthaginiensi in civitate Toleto synodus episcoporum contrahitur, in qua quod gestis continetur, Symphosius, & Dictinius, & alii cum his Gallæciæ provinciæ episcopi, Priscilliani sectatores hæresim ejus blasphemissimam cum adsertore eodem professionis suæ subscriptione condemnant. Statuuntur quædam etiam observanda de ecclesiæ disciplina, communicante in eodem concilio. Ortigio episcopo, qui Cælenis fuerat ordinatus, sed agentibus

tibus Priscillianistis pro fide catholica pulsus factionibus exulabat.

6

Olymp. ccxcv. 7

8 Solis facta defectio tertio Idus Novembris feria secunda.

Romanæ ecclesiæ xxxviii. habetur episcopus Innocentius.

9 Theodosius Arcadii filius nascitur.

Il. ccccxx. 10 Constantinopoli Joannes episcopus prædicatur insignis, qui ob fidem catholicam Eudoxiam Arcadii uxorem infestissimam patitur Arrianam.

Olymp. ccxcvi. 11

12 Hierosolymis Joannes, Cæsarea Eulogius, Cypro Epiphanius, Alexandria Theophilus qui supra, episcopi habentur insignes.

Hieronymus presbyterio præditus, in Bethleem Judæ vicinia consistens, præcipuus habetur in cunctis.

13 Post suprascriptos sanè Arrianos qui Hierosolymis ante Joannem episcopi fuerint, Idatius, qui hæc scribit, scire non potuit. Hunc verò sanctum cum sanctis Eulogio, Theophilo, & Hieronymo vidit, & infantulus, & pupillus.

14

Olymp. ccxcvii. 15 Alani, & Wandali, & Suevi Hispanias ingressi æra cccclxvii. alii quarto Kalendas, alii tertio Idus Octobris memorant die, tertia feria, Honorio viii. & Theodosio Arcadii filio iii. Consulibus.

Alaricus rex Gothorum Romam ingressus. cùm intra, & extra Urbem cædes agerentur, omnibus indultum est, qui ad sanctorum limina confugerunt.

Placidia Theodosii filia, Honorii Imperatoris soror, à Gothis in Urbe capta.

Alaricus moritur, cui Ataulfus succedit in regno.

Barbari, qui in Hispanias ingressi fuerant, cæde deprædantur hostili. Pestilentia suas partes non segnius operatur.

16 Debacchantibus per Hispanias barbaris, & sæviente nihilominus pestilentiæ malo, opes & conditam in urbibus substantiam tyrannicus exactor diripit, & miles exhaurit: fames dira grassatur, adeo ut humanæ carnes ab humano genere vi famis fuerint devoratæ: matres quoque necatis, vel coctis per se natorum suorum sint pastæ corporibus. Bestiæ occisorum gladio, fame, pestilentia, cadaveribus adsuetæ, quósque hominum fortiores interimunt, eorúmque carnibus pastæ passim in humani generis efferantur interitum. Et ita quatuor plagis, ferri, famis, pestilentiæ, bestiarum, ubique in toto Orbe sævientibus, prædictæ à Domino per prophetas suos adnuntiationes implentur.

17 Subversis memorata plagarum grassatione Hispaniæ provinciis, barbari ad pacem ineundam, Domino miserante conversi, sorte ad habitandum sibi provinciarum dividunt regiones. Gallæciam Wandali occupant & Suevi, sitam in extremitate Oceani maris occidua. Alani Lusitaniam, & Carthaginiensem provincias: & Wandali cognomine Silingi Bæticam sortiuntur. Hispani per civitates, & castella residui à plagis, barbarorum per provincias dominantium se subjiciunt servituti.

Constantinus post triennium invasæ tyrannidis ab Honorii duce Constantio intra Gallias occiditur.

18 Jovinus, & Sebastianus fratres intra Galliam, & in Africa Heraclianus pari tyrannidis inflantur insania.

Augustinus Hipponensis episcopus habetur insignis, inter cujus studia magnifica, Donatistas ab eo Dei adjutorio superatos, probata fides demonstrat auctorum. Olymp. ccxcviii.

19 Jovinus, & Sebastianus oppressi ab Honorii ducibus Narbona interfecti sunt.

Gothi Narbonam ingressi vindemiæ tempore.

Heraclianus movens exercitum de Africa adversus Honorium, Utriculo in Italia in conflictu superatus effugit in Africam, cæsis in loco supradicto l. millibus armatorum. Ipse post Carthagine in æde Memoriæ per Honorium percussoribus missis occiditur.

20 Ataulfus apud Narbonam Placidiam duxit uxorem: in quo prophetia Danielis putatur impleta, qui ait filiam regis Austri sociandam regi Aquilonis: nullo tamen ejus ex ea semine subsistente. Il. ccccxxx.

21 Hierosolymis Joanne de quo supra episcopo præsidente, sanctus & primus post Christum Dominum martyr Stephanus revelatur.

[Hieronymus, qui supra, præcipuus in omnibus, elementorum quoque peritissimus Hebræorum, in lege Domini, quod scriptum est, diurna, nocturnáque meditatione continuus, studia operis sui reliquit innumera. Ad ultimum Pelagianorum sectam cum ejusdem auctore adamantino veritatis malleo contrivit. Adversus hos, & alios hæreticos extant ejus probatissima monimenta.

22 Ataulfus à Patritio Constantio pulsa-

tus ut, relicta Narbona Hispanias peteret, per quendam Gothum apud Barcinonam inter familiares fabulas jugulatur. Cui succedens Wallia in regno, cum Patricio Constantio pace mox facta, Alanis, & Wandalis Silingis, in Lusitania, & Bætica sedentibus adversatur.

OLYMP. CCXCIX. Alexandrinæ ecclesiæ post Theophilum quis præsederit, ignoravi hæc scribens.

Constantius Placidiam accepit uxorem.

[Fredibalum regem gentis Wandalorum sine ullo certamine ingeniosè captum ad Imperatorem Honorium destinat.]

23 Wallia rex Gothorum Romani nominis causa intra Hispanias cædes magnas efficit barbarorum.

24 Solis facta defectio die decimo quarto Kal. Augusti, qui fuit quinta feria.

Romanæ Ecclesiæ XXXIX. præsidet Episcopus Zosimus.

Durante Episcopo quo supra, gravissimo terræmotu sancta in Hierosolymis loca quassantur, & cætera, de quibus in gestis ejusdem Episcopi scripta declarant.

Wandali Silingi in Bætica per Walliam regem omnes exstincti.

Alani, qui Wandalis, & Suevis potentabantur, adeo cæsi sunt à Gothis, ut extincto Atace rege ipsorum, pauci, qui superfuerant, abolito regni nomine, de Gunderici regis Wandalorum, qui in Gallæcia resederat, se patrocinio subjugarent.

Gothi intermisso certamine, quod agebant, per Constantium ad Gallias revocati, sedes in Aquitanica à Tolosa usque ad Oceanum acceperunt.

Wallia eorum rege defuncto Theodores succedit in regno.

25 Inter Gundericum Wandalorum, & Hermericum Suevorum reges certamine orto, Suevi in Nervasis montibus obsidentur à Wandalis.

Valentinianus Constantii, & Placidiæ filius nascitur.

In Gallicana regione in civitate Biterris multa signa effecta terrifica, Paulini epistola ejusdem civitatis episcopi enarrat ubique directa.

26 Wandali Suevorum obsidione dimissa, instante Asterio Hispaniarum Comite, & sub Vicario Maurocello, aliquantis Bracaræ in exitu suo occisis, relicta Gallæcia ad Bæticam transierunt.

[Romanæ Ecclesiæ XL. præsidet Episcopus Bonifacius.]

Honorius apud Ravennam Constantium consortem sibi facit in regno.

27 Constantius Imperator Ravennæ moritur in suo tertio consulatu. OLYMP. CCC.

28 Castinus Magister militum cum magna manu, & auxiliis Gothorum, bellum in Bætica Wandalis infert. quos cùm ad inopiam vi obsidionis arctaret, adeo ut se tradere jam pararent, inconsultè publico certamine confligens, auxiliorum fraude deceptus, ad Tarraconam victus effugit.

Bonifacius palatium deserens Africam invadit.

29

30 Honorius actis tricennalibus suis Ravennæ obiit. II. CCCCXL.

Paulinus nobilissimus, & eloquentissimus, dudum conversione ad Deum nobilior factus, vir Apostolicus, Nola Campaniæ episcopus habetur insignis: cui Therasia de conjuge facta soror, testimonio vitæ beatæ æquatur, & merito. Extant operis ipsius egregii studia prædicanda. OLYMP. CCCI.

ROMANORUM XLI. Theodosius Arcadii filius ante aliquot annos regnans in partibus Orientis, defuncto patre, post obitum Honorii patrui, monarchiam tenet imperii, cùm esset annorum viginti sex.

Joannes arripit tyrannidem.

1 Theodosius Valentinianum, amitæ suæ Placidiæ filium, Constantinopoli Cæsarem facit, & contra Joannem mittit. sub quo à ducibus, qui cum eo per Theodosium missi fuerant, apud Ravennam primo anno invasæ tyrannidis occiditur, & Felix Patricius ordinatur ex Magistro militum.

Valentinianus, qui erat Cæsar, Romæ Augustus appellatur.

Wandali Balearicas insulas deprædantur: deinde Carthagine Spartaria, & Hispali eversa, & Hispaniis deprædatis, Mauritaniam invadunt.

2 Romanæ ecclesiæ XLI. præsidet episcopus Cælestinus.

3

4 Gundericus rex Wandalorum capta Hispali, cùm impiè elatus, manus in ecclesiam civitatis ipsius extendisset, mox Dei judicio dæmone correptus interiit. Cui Gaisericus frater succedit in regno. Qui ut aliquorum relatio habet, effectus apostata de fide Catholica in Arianam dictus est transisse perfidiam.

5 Gaisericus rex de Bæticæ provinciæ litore cum Wandalis omnibus, eorúmque familiis, mense Majo ad Mauritaniam, & Africam relictis transit Hispaniis. Qui priusquàm pertransiret, admonitus Hermigarium Suevum vicinas in transitu suo provincias deprædari, recursu cum aliquantis suis OLYMP. CCCII.

facto,

facto, prædantem in Lusitatania consequitur. Qui haud procul de Emerita, quam cum S. martyris Eulaliæ injuria spreverat, multis per Gaisericum cæsis, ex his quos secum habebat, arrepto, ut putavit, Euro velocius fugæ subsidio, in flumine Ana divino brachio præcipitatus interiit. Quo ita extincto, mox quò cœperat Gaisericus enavigavit.

6 Suevi sub Hermerico rege medias partes Gallæciæ deprædantes, per plebem, quæ castella tutiora retinebat, acta suorum partim cæde, partim captivitate, pacem, quam ruperant, familiarum, quæ tenebantur, rehibitione instaurant.

Per Aëtium Comitem non procul de Arelate quædam Gothorum manus extinguitur, Anaolfo optimate eorum capto. Juthungi per eum similiter debellantur, & Nori.

Felix qui dicebatur Patricius Ravennæ tumultu occiditur militari.

7 Aëtius Dux utriúsque militiæ Noros edomat rebellantes. Rursum Suevi initam cum Gallæcis pacem libata sibi occasione conturbant. Ob quorum deprædationem Idatius episcopus ad Aëtium ducem, qui expeditionem agebat in Galliis, suscipit legationem. Vetto, qui de Gothis dolosè ad Gallæciam venerat, sine aliquo effectu redit ad Gothos.

8 Superatis per Aëtium in certamine Francis, & in pace susceptis, Censorius Comes legatus mittitur ad Suevos, supradicto secum Idatio redeunte.

OLYMP. CCCIII. Bonifacius in æmulationem Aëtii de Africa per Placidiam evocatus in Italiam ad palatium redit. Qui depulso Aëtio in locum ejus succedens, paucis pòst mensibus, inito adversum Aëtium conflictu, de vulnere, quo fuerat percussus interiit. Cui Sebastianus gener substitutus per Aëtium de palatio superatus expellitur.

9 Regresso Censorio ad palatium, Hermericus pacem cum Gallæcis, quos prædabatur assiduè sub interventu episcopali datis sibi reformat obsidibus.

Symphosius episcopus per eum ad comitatum legatus missus, rebus in cassum frustratur arreptis.

In conventu Lucensi contra voluntatem Agrestii Lucensis episcopi, Pastor & Syagrius episcopi ordinantur.

Aëtius Dux utriusque militiæ Patricius appellatur.

CCCI. 10 Sebastianus exul & profugus effectus, navigat ad palatium Orientis.

Romanæ ecclesiæ XLII. habetur episcopus Xystus.

11 Hierosolymis Juvenalem episcopum præsidere, Germani presbyteri Arabicæ regionis exinde ad Gallæciam venientis, & aliorum Græcorum relatione comperimus, adjicientibus Constantinopolim eum cum aliis, & Palæstinæ provinciæ & Orientis episcopis evocatum, sub præsentia Theodosii Augusti, contracto episcoporum interfuisse concilio ad destruendam Hebionitarum hæresim, quam Nestorius ejusdem urbis episcopus pravo stultissimæ sectæ resuscitabat ingenio.

Quo verò tempore sancti Joannes, Hieronymus, & alii, quos supra diximus, obierint, vel quis Joanni ante Juvenalem successerit, sicut & fecisse cognitum est in brevi seniorem quendam, referentum sermo non edidit.

12 Narbona obsideri cœpta per Gothos.

Burgundiones, qui rebellaverant, à Romanis duce Aëtio debellantur.

Uno, eodémque tempore Alexandriæ Cyrillum episcopum præsidere, & Constantinopoli Nestorium hæreticum Hebionæum, Cyrilli ipsius ad eundem epistola, & hæresim destruentis, & regulam fidei exponentis ostendit. Hæc cum aliis habentur allata. OLYMP. CCCIV.

13 Narbona obsidione liberatur Aëtio Duce, & Magistro militum. Burgundionum cæsa viginti millia.

Rursus Censorius, & Fretimundus legati mittuntur ad Suevos.

14 Gothorum cæsa octo millia sub Aëtio duce.

Suevi cum parte plebis Gallæciæ, cui adversabantur, pacis jura confirmant.

Hermericus rex morbo oppressus Rechilam filium suum substituit in regnum: qui Andevotum cum sua, quam habebat, manu ad Singilionem Bæticæ fluvium aperto Marte prostravit, magnis ejus auri & argenti opibus occupatis.

15 Carthagine fraude decepta decimo quarto Kal. Novemb. omnem Africam rex Gaisericus invadit.

Bello Gothico sub Theodore rege apud Tolosam, Litorius Romanus dux, inconsultius cum auxiliari manu irruens, cæsis his, ipse vulneratus capitur, & post dies paucos occiditur.

Inter Romanos & Gothos pax efficitur.

Gaisericus elatus impiè Episcopum, clerúmque Carthaginis depellit ex ea, & juxta prophetiam Danielis, demutatis ministeriis sanctorum, ecclesias catholicas tradit Arrianis.

Rechila rex Suevorum Emeritam ingreditur.

16 Gai-

16 Gaiſericus Siciliam deprædatus Panormum diu obſedit: qui damnati à catholicis epiſcopis Maximini, apud Siciliam Arrianorum ducis, adverſum catholicos præcipitatur inſtinctu, ut eos quoquo pacto in impietatem cogeret Arrianam. Nonnullis declinantibus, aliquanti durantes in catholica fide conſummavere martyrium.

Cenſorius Comes, qui legatus miſſus fuerat ad Suevos, reſidens Mirtyli, obſeſſus à Rechila in pace ſe tradidit.

Olymp. cccv. 17. Rex Suevorum diuturno per annos ſeptem morbo adflictus moritur Hermericus.

Rex Rechila Hiſpali obtenta, Bæticam, & Carthaginienſem provincias in ſuam redigit poteſtatem.

[Romanæ eccleſiæ XLIII. præſidet epiſcopus Leo.]

Sabino epiſcopo de Hiſpali factione depulſo, in locum ejus Epiphanius ordinatur fraude, non jure.

Aſturius Dux utriuſque militiæ ad Hiſpanias miſſus Tarraconenſium cædit multitudinem Bacaudarum.

18 Cometæ ſidus apparere incipit menſe Decembri: quod per menſes aliquot viſum, ſubſequentis in peſtilentia plagæ, quæ fere in toto orbe diffuſa eſt, præmiſit oſtentum.

Conſtantinopolitanæ eccleſiæ depulſo Neſtorio præſidet epiſcopus Flavianus.

19 Aſturio Magiſtro utriuſque militiæ gener ipſius ſucceſſor ipſi mittitur Merobaudis, natu nobilis, & eloquentiæ merito, vel maximè in poëmatis ſtudio veteribus comparandus, teſtimonio etiam provehitur ſtatuarum. Brevi tempore poteſtatis ſuæ Aracellitanorum frangit inſolentiam Bacaudarum. Mox nonnullorum invidia perurgente, ad urbem Romam ſacra præceptione revocatur.

II. CCCCLX. 20 Sebaſtianus illic, quò confugerat, deprehenſus ſibi adverſa moliri, è Conſtantinopoli fugit admonitus, & ad Theodorem regem Gothorum veniens, conquæſitam ſibi qua potuit, Barcinonam hoſtis ingreditur.

Olymp. cccvi. 21 In Aſturicenſi urbe Gallæciæ, quidam ante aliquot annos latentes Manichæi geſtis epiſcopalibus detenguntur, quæ ab Idatio, & Turibio epiſcopis, qui eos audierant, ad Antoninum Emeritenſem epiſcopum directa ſunt.

Wandali navibus Turonio in litore Gallæciæ repente advecti, familias capiunt plurimorum.

Sebaſtianus de Barcinona fugatus migrat ad Wandalos.

Per epiſcopum Romæ tunc præſidentem geſta de Manichæis per provincias dirigiuntur.

22 Vitus Magiſter utriuſque militiæ factus ad Hiſpanias miſſus, non exiguæ manus fultus auxilio, cùm Carthaginienſes vexaret, & Bæticos, ſuccedentibus cum rege ſuo illic Suevis, ſuperatis etiam in congreſſione, qui ei ad deprædandum in adjutorium venerant, Gothis, territus miſerabili timore diffugit. Suevi exin illas provincias magna deprædatione ſubvertunt.

23 Romanæ eccleſiæ XLIII. præſidet epiſcopus Leo. hujus ſcripta per epiſcopi Turibii diaconem Pervincum contra Priſcilianiſtas ad Hiſpanienſes epiſcopos deferuntur. Inter quæ ad epiſcopum Turibium de obſervatione catholicæ fidei, & de hæreſum blaſphemiis, diſputatio pleno dirigitur, quæ ab aliquibus Gallæcis ſubdolo probatur arbitrio.

Solis facta defectio die nono Kal. Januarias, qui fuit tertia feria.

24 Rechila rex Suevorum Emeritæ gentilis moritur menſe Auguſto: cui mox filius ſuus catholicus Rechiarius ſuccedit in regnum, nonnullis quidem ſibi de gente ſua æmulis, ſed latenter. obtento tamen regno, ſine mora ulteriores regiones invadit ad prædam.

Paſcentium quendam urbis Romæ, qui de Aſturica diffugerat, Manichæum Antoninus epiſcopus Emeritæ comprehendit, auditúmque etiam de provincia Luſitania facit expelli.

Per Ajulfum Hiſpali Cenſorius jugulatur.

25 Rechiarius accepta in conjugium Theodoris regis filia, auſpicatur initium regni Vaſconias deprædatur menſe Februario. Olymp. cccvii.

Baſilius ob teſtimonium egregii auſus ſui congregatis Bacaudis in eccleſia Tyriaſſone fœderatos occidit. ubi & Leo ejuſdem eccleſiæ epiſcopus, ab eiſdem qui cum Baſilio aderant, in eo loco obiit vulneratus.

Rechiarius menſe Julio ad Theodorem ſocerum profectus, Cæſarauguſtanam regionem cum Baſilio in reditu deprædatur. Irrupta per dolum Ilerdenſi urbe acta eſt non parva captivitas.

26 Aſturius vir illuſtris ad honorem provehitur conſulatus.

Sebaſtianus exul factus pernicioſam ſibi, ſicut poſt exitus docuit, Gaiſerici confugit poteſtatem: parvò pòſt tempore quàm venerat per eum jubetur occidi.

De Galliis epiſtolæ deferuntur Flaviani epiſcopi ad Leonem epiſcopum miſſæ, cum ſcriptis Cyrilli epiſcopi Alexandrini ad

ad Neſtorium Conſtantinopolitanum de Eutychete Hebionita hæretico, & Leonis epiſcopi ad eundem reſponſa: quæ cum aliorum epiſcoporum & geſtis, & ſcriptis, per eccleſias diriguntur.

27 Theodoſius Imperator moritur Conſtantinopoli anno ætatis ſuæ quadrageſimo octavo.

Poſt quem XLIII. ſtatim apud Conſtantinopolim Marcianus à militibus, & ab exercitu, inſtante etiam ſorore Theodoſii Pulcheria regina, efficitur Imperator. Qua ſibi in conjugium adſumpta, regnat in partibus Orientis.

28 Valentiniani Imperatoris mater Placidia moritur apud Romam.

LYMP. CVIII. In Gallæcia terræmotus aſſidui, ſigna in cælo plurima oſtenduntur. Nam pridie nonas Aprilis tertia feria, poſt Solis occaſum, ab Aquilonis plaga cælum rubens ſicut ignis, aut ſanguis, efficitur, intermixtis per igneum ruborem lineis clarioribus in ſpeciem haſtarum rutilantium deformatis. à die clauſo uſque in horam noctis ferè tertiam ſigni durat oſtenſio, quæ mox ingenti exitu perdocetur.

Gens Hunnorum pace rupta deprædatur provincias Galliarum. plurimæ civitates effractæ: in campis Catalaunicis, haud longè de civitate, quam effregerant, Mettis, Aëtio duci, & regi Theodori, quibus erat in pace ſocietas, aperto Marte confligens, divino cæſa ſuperatur auxilio: bellum nox intempeſta diremit Rex illic Theodores proſtratus occubuit: CCC. fermè millia hominum in eo certamine cecidiſſe memorantur.

Multa anno ſigna procedunt. Quinto Kalen. Octobris à parte Orientis Luna fuſcatur. In diebus ſequentis paſchæ viſa quædam in cælo regionibus Galliarum, epiſtola de his Eufronii Auguſtodunenſis epiſcopi ad Agrippinum Comitem facta evidenter oſtendit. Stella cometes à decimo quarto Kal. Julias apparere incipit, quæ III. Kal. diluculo ab Oriente viſa, poſt occaſum Solis ab occidua parte mox cernitur. Kalendis Auguſti à parte Occidentis apparet.

Occiſo Theodore Thoriſmo filius ejus ſuccedit in regno.

Hunni cum rege ſuo Attila relictis Galliis poſt certamen Italiam petunt.

29 Secundo regni anno principis Marciani Hunni, qui Italiam prædabantur, aliquantis etiam civitatibus irruptis, divinitus partim fame partim morbo quodam plagis cæleſtibus feruntur: miſſis etiam per Marcianum principem Aëtio duce cæduntur auxiliis; pariterque in ſedibus ſuis, & cæleſtibus plagis, & per Marciani ſubiguntur exercitum. & ita ſubacti, pace facta cum Romanis, proprias univerſis repetunt ſedes, ad quas rex eorum Attila mox reverſus interiit.

Ad Suevos Manſuetus Comes Hiſpaniarum, & Fronto ſimiliter Comes, legati pro pace mittuntur, & obtinent conditiones injunctas.

Thoriſmo rex Gothorum ſpirans hoſtilia à Theudorico & Frederico fratribus jugulatur: cui Theudoricus ſuccedit in regno.

30 Tertio regni anno principis Marciani regina moritur Pulcheria menſe Julio. CCCCLXX.

Per Fredericum Theudorici regis fratrem Bacaudæ Tarraconenſes cæduntur ex auctoritate Romana.

In Gallæcia terræmotus, & in Sole ſignum in ortu, quaſi altero ſecum concertante monſtratur.

Aëtius Dux, & Patricius fraudulenter ſingularis accitus intra palatium manu ipſius Valentiniani Imperatoris occiditur. Et cum ipſo per ſpatarium ejus aliqui ſingulariter intromiſſi jugulantur honorati.

His geſtis legatos Valentinianus mittit ad gentes, ex quibus ad Suevos venit Juſtinianus.

31 Quarto regni anno principis Marciani, per duos barbaros Aëtii familiares Valentinianus Romæ Imperator occiditur in campo, exercitu circunſtante, anno ætatis ſuæ XXXVI. & regni XXXI. Poſt quem mox Maximus ex conſulibus XLIII. Romæ Auguſtus appellatur. qui cùm Imperator factus relictam Valentiniani ſibi duxiſſet uxorem, & filio ſuo ex priore conjuge Palladio, quem Cæſarem fecerat, Valentiniani filiam in conjugium tradidiſſet, magnorum motuum, quos verebatur, perturbatione diſtortus, & quia in occiſorum per Valentinianum, & in ipſius interitum Valentiniani, ambitu regni conſilia ſceleſta patrata contulerat, cùm imperium deſerere vellet, & Romam, vix quatuor regni ſui menſibus expletis, in ipſa urbe tumultu populi, & ſeditione occiditur militari.

Ipſo anno in Galliis Avitus Gallus civis ab exercitu Gallicano, & ab honoratis, primùm Toloſæ, dehinc apud Arelatum Auguſtus appellatus, Romam pergit, & ſuſcipitur.

Uſque ad Valentinianum Theodoſii generatio tenuit principatum.

1 ROMANORUM XLIII. Marcianus quarto jam regni ſui anno obtinet monarchiam.

Per Avitum, qui à Romanis, & evocatus & ſuſceptus fuerat Imperator, legati ad Mar-

Marcianum pro unanimitate mittuntur imperii.

Gaisericus sollicitatus à relicta Valentiniani, vt malum fama dispergit, priusquàm Avitus Augustus fieret, Romam ingreditur, direptisque opibus Romanorum Carthaginem redit, relictam Valentiniani, & filias duas, & Aëtii filium Gaudentium nomine, secum ducens.

Suevi Carthaginenses regiones, quas Romanis reddiderant, deprædantur.

OLYMP. CCCIX. V. annus Martiani. Marcianus, & Avitus concordes principatu Romani utuntur imperii.

Per Augustum Avitum Fronto Comes legatus mittitur ad Suevos. Similiter & à rege Gothorum Theudorico; quia fidus Romano esset imperio, legati ad eosdem mittuntur, ut tam secum, quàm cum Romano imperio, quia uno essent pacis fœdere copulati, jurati fœderis promissa servarent. Remissis legatis utriúsque partis, atque omni juris ratione violata, Suevi Tarraconensem provinciam, quæ Romano imperio deserviebat, invadunt.

De Erulorum gente septem navibus in Lucensi litore aliquanti advecti, viri fermè cccc. expediti, superventu multitudinis congregatæ duobus tantùm ex suo numero effugantur occisis. qui ad sedes proprias redeuntes, Cantabriarum, & Varduliarum loca maritima crudelissimè deprædati sunt.

Legati Gothorum rursum veniunt ad Suevos. post quorum adventum rex Suevorum Rechiarius cum magna suorum multitudine regiones provinciæ Tarraconensis invadit, acta illic deprædatione & grandi ad Gallæciam captivitate deducta.

Mox Hispanias rex Gothorum Theudoricus cum ingenti exercitu suo, & cum voluntate, & ordinatione Aviti Imperatoris ingreditur. Cui cum multitudine Suevorum rex Rechiarius occurrens duodecimo de Asturicensi ube milliario, ad fluvium nomine Urbicum, tertio nonas Octobris die sexta feria inito mox certamine superatur. cæsis suorum agminibus, aliquantis captis, plurimisque fugatis, ipse ad extremas sedes Gallæciæ plagatus vix evadit, ac profugus.

Theudorico rege cum exercitu ad Bracaram extremam civitatem Gallæciæ pertendente, quinto Kal. Novemb. die Dominico, & si incruenta, fit tamen satis mœsta, & lacrymabilis ejusdem direptio civitatis. Romanorum magna agitur captivitas captivorum, Sanctorum basilicæ effractæ, altaria sublata atque confracta, virgines Dei exin quidem abductæ, sed integritate servata, clerus usque ad nuditatem pudoris exutus, promiscui sexus cum parvulis, de locis refugii sanctis, populus omnis abstractus, jumentorum, pecorum, camelorúmque horrore locus sacer impletus, scripta super Hierusalem ex parte cælestis iræ revocavit exempla.

2 Rechiarius ad locum, qui Portucale appellatur, profugus regi Theudorico captivus adducitur. quo in custodiam redacto, cæteris, qui de priore certamine superfuerant, tradentibus se Suevis, aliquantis nihilominus interfectis, regnum destructum, & finitum est Suevorum.

Hisdem diebus Rechimeris Comitis circúmventione magna multitudo Wandalorum, quæ se de Carthagine cum LX. navibus ad Gallias, vel ad Italiam moverat, regi Theudorico nunciatur occisa per Avitum.

Hesychius Tribunus legatus ad Theodoricum cum sacris muneribus missus ad Gallæciam venit, nuncians ei id quod supra, in Corsica cæsam multitudinem Wandalorum, & Avitum de Italia ad Gallias Arelate successisse. Orientalium naves Hispalim venientes per Marciani exercitum cæsas nunciat.

Occiso Rechiario mense Decembri, rex Theudoricus de Gallæcia ad Lusitaniam succedit.

In conventus parte Bracarensis latrocinantum deprædatio perpetratur.

Ajulfus deserens Gothos in Gallæcia residet.

Suevi, qui remanserant in extrema parte Gallæciæ, Massiliæ filium nomine Maldram sibi regem constituunt.

Theudoricus Emeritam deprædari volens beatæ Eulaliæ martyris terretur ostentis.

3 Avitus tertio anno posteaquam à Gallis, & à Gotthis factus fuerat Imperator caret imperio, Gothorum promisso destitutus auxilio, caret & vita.

In Orientis partibus septimo anno imperii sui moritur Marcianus.

ROMANORUM XLIV. Majorianus in Italia, & Constantinopoli Leo Augusti appellantur.

1 Theudoricus adversis sibi nunciis territus, mox post dies Paschæ, quod fuit quinto Kal. Aprilis, de Emerita egreditur, & Gallias repetens, partem ex ea quam habebat multitudine variæ nationis, cum ducibus suis ad campos Gallæciæ dirigit. qui dolis, & perjuriis instructi, sicut eis fuerat imperatum, Asturicam, quam jam prædones ipsius sub specie Romanæ ordinationis intraverant, mentientes ad Suevos, qui remanserant, jussam sibi expeditionem, ingrediuntur pace fucata solita arte perfidiæ. Nec

mora

mora promiſcui generis reperta illic cæditur multitudo, ſanctæ effringuntur eccleſiæ, altarib. direptis, & demolitis, ſacer omnis ornatus, & uſus aufertur. Duo illic epiſcopi inventi cum omni clero abducuntur in captivitatem: invalidior promiſcui ſexus agitur miſeranda captivitas; reſiduis, & vacuis civitatis domibus datis incendio, camporum loca vaſtantur. Palentina civitas ſimili, quo Aſturica, per Gothos perit exitio. Unum Coviacenſe caſtrum triceſimo de Aſturica milliario à Gothis diutino certamine fatigatum, auxilio Dei, hoſtibus & obſiſtit, & prævalet: quàm plurimis ex eorum manu interfectis, reliqui revertuntur ad Gallias.

Ajulfus dum regnum Suevorum ſpirat, Portucale moritur menſe Iunio.

Suevi in partes diviſi pacem ambiunt Gallæciarum: è quibus pars Frantanem, pars Maldram regem appellat. Solito more perfidiæ Luſitaniam deprædatur pars Suevorum Maldram ſequens. acta illic Romanorum cæde, prædiſque contractis, civitas Ulyxippona ſub ſpecie pacis intratur.

Frantanes moritur per Paſcha, & Pentecoſtem. Iubente Maldra Suevi in ſolitam perfidiam verſi, regionem Gallæciæ adhærentem flumini Durio deprædantur. Quinto idus Iunias, die quarta feria, ab hora quarta in horam ſextam, ad ſpeciem Lunæ quintæ, vel ſextæ, Sol de lumine orbis ſui minoratus apparuit.

2 Gothicus exercitus duce ſuo Cyrila à Theudorico rege ad Hiſpanias miſſus menſe Iulio ſuccedit ad Bæticam. Legati Gothorum, & Wandalorum pariter ad Suevos veniunt, & revertuntur.

OLYMP. CCX.

3 Theudoricus cum duce ſuo Sunierico exercitus ſui aliquantam ad Bæticam dirigit manum: Cyrila revocatur ad Gallias. Suevi nihilominus Luſitaniæ partes cum Maldra, alii cum Remiſmundo Gallæciam deprædantur.

Eruli maritima conventus Lucenſis loca nonnulla crudeliſſimè invadunt ad Bæticam pertendentes.

Maldras germanum ſuum fratrem interficit, & Portucale caſtrum idem hoſtis invadit.

Inter Suevos, & Gallæcos interfectis aliquantis honeſtis natu, malum hoſtile miſcetur.

Legati à Nepotiano Magiſtro militiæ, & à Sunierico Comite miſſi veniunt ad Gallæcos, nunciantes Majorianum Auguſtum, & Theudoricum regem firmiſſima inter ſe pacis jura ſanxiſſe, Gothis in quodam certamine ſuperatis.

4 Maldras in fine menſis Februarii jugulatus merito perit interitu.

Per Suevos Luco habitantes, in diebus Paſchæ, Romani aliquanti cum rectore ſuo honeſto natu repentino ſecuri de reverentia dierum occidunrur incurſu.

Menſe Majo Majorianus Hiſpanias ingreditur Imperator: quo Carthaginenſem provinciam pertendente, aliquantas naves, quas ſibi ad tranſitum adverſum Wandalos præparabat, de litore Carthaginienſi commoniti Wandali per proditores abripiunt. Majorianus ita à ſua ordinatione fruſtratus ad Italiam revertitur.

Pars Gothici exercitus à Sunierico & Nepotiano Comitibus ad Gallæciam directa, Suevos apud Lucum deprædantur, quæ Dictinio, Spinione & Aſcanio delatoribus, ſpargentibúſque ad terrorem propriæ venena perfidiæ, indicata recurrit ad ſuos. ac mox iiſdem delatoribus, quibus ſupra, Frumarius cum manu Suevorum, quam habebat impulſus, capto Idatio epiſcopo ſeptimo Kalen. Auguſti in Aquæflavienſi eccleſia, eundem conventum grandi evertit excidio.

Remiſmundus vicina pariter Auregenſium loca, & Lucenſis conventus maritima populatur.

Inter Frumarium, & Remiſmundum oritur de regni poteſtate diſſenſio.

Gallæcorum & Suevorum pacis quædam umbra conſeritur.

A Theudorico legati ad Suevos veniunt, & recurrunt.

Sunericus Scalabim, cui adverſabatur, obtinet civitatem.

Idatius, qui ſupra, tribus menſibus captivitatis impletis, menſe Novembri miſerantis Dei gratia, contra votum, & ordinationem ſupradictorum delatorum, redit ad Flavias.

De rege Theudorico legati gentis perfidæ revertuntur.

Gaiſericus rex à Majoriano Imperatore per legatos poſtulat pacem.

5. 1 Majorianum de Galliis Romam redeuntem, & Romano imperio vel nomini res neceſſarias ordinantem, Rechimer livore percitus, & invidorum conſilio fultus, fraude interficit circumventum.

ROMANORUM XLV. Severus à Senatu Romæ Auguſtus appellatur anno imperii Leonis quinto. II. CCCC. LXXX.

6. 2 Sunericus redit ad Gallias. Nepotianus Theudorico ordinante Arborium accipit ſucceſſorem.

In provincia Gallæcia prodigiorum videntur ſigna diverſa. Aëra D. VI. Nonas Martias pullorum cantu, ab occaſu Solis Luna

in ſanguinem plena convertitur. Idem dies ſexta feria fuit.

Antiochia major * Iſauriæ inobediens monitis ſalutaribus, terra dehiſcente demergitur, tantùm ipſius civitatis aliquantis, qui eum obaudientes timori Domini ſunt ſecuti, de interitu liberatis, turrium etiam ſolis cacuminibus extantibus ſuper terram.

Gaiſericus Valentiniani relictam Conſtantinopol. remittit. Filiæ ipſius una Gentoni Gaiſerici filio, alia Olybrio ſenatori urbis Romæ jure matrimonii copulantur.

OLYMP. CCCXI. Agrippinus Gallus & Comes, & civis, Ægidio Comiti viro inſigni inimicus, ut Gothorum mereretur auxilia, Narbonam tradidit Theudorico.

Adverſus Ægidium Comitem utriuſque militiæ, virum, ut fama commendat, Deo bonis operibus complacentem, in Armoricana provincia Fretiricus frater Theuderici regis inſurgens, cum his cum quibus fuerat, ſuperatus occiditur.

Cum Palegorio viro nobili Galæciæ, qui ad ſupradictum fuerat regem Cyrila legatus ad Gallæciam veniens, euntes ad eundem regem legatos obviat Remiſmundi. qui regreſſi in celeri, revertentem Cyrilam in Lucenſi urbe ſuſcipiunt. Poſt cujus mox egreſſum de Gallæcia, Suevi promiſſionum ſuarum ut ſemper fallaces & perfidi, diverſa loca infelicis Gallæciæ ſolito deprædantur.

Per Theudoricum ad Suevos Remiſmundus, & Cyrila cum aliquantis Gothis, qui prius venerant, remittuntur. Cyrila in Gallæcia remanente, Remiſmundo mox recurrente ad regem, inter Gallæcos, & Suevos indiſciplinata perturbatio dominatur.

Romanæ eccleſiæ XLIV. præſidet epiſcopus Hilarus.

7. 3 Nepotianus recedit è corpore.

Frumario mortuo, Remiſmundus omnibus Suevis in ſuam ditionem regali jure revocatis, pacem reformat elapſam.

Menſe Majo ſupradicti viri Ægidii legati per Oceanum ad Wandalos tranſeunt, qui eodem curſu Septembri menſe revertuntur ad ſuos.

Decimotertio Kalend. Auguſti die ſecunda feria, in ſpeciem Lunæ quintæ Sol de lumine ſuo ab hora tertia in horam ſextam cernitur minoratus.

Legatos Remiſmundus mittit ad Theudoricum; qui ſimiliter ſuos ad Remiſmundum remittit, cum armorum adjectione, vel munerum, directa & conjuge, quam haberet.

Wandali per Marcellinum in Sicilia cæſi effugantur ex ea.

Aëgidius moritur, alii dicunt inſidiis, alii veneno deceptus. Quo deſiſtente, mox Gothi regiones invadunt, quas Romano nomini tuebatur.

Suevi Conimbricam doloſè ingreſſi, familiam nobilem Cantabri ſpoliant, & captivam abducunt matrem cum filiis.

Legati eodem anno duabus vicibus à rege Suevorum mittuntur ad regem Theudoricum, ad quem & Arborius proficiſcitur evocatus.

8. 4 Reverſi legati Suevorum obiiſſe nunciant Severum imperii ſui anno quarto. qui ſupra remittuntur ad Conimbricam.

Ajax natione Galata, effectus apoſtata, & ſenior Arrianus, inter Suevos regis ſui auxilio hoſtis Catholicæ fidei, & divinæ Trinitatis emergit. de Gallicana Gothorum habitatione hoc peſtiferum inimici hominis virus advectum.

Suevi adverſum Aunonenſem ſæviunt plebem. qua de cauſa legati à Theudorico ad Remiſmundum mittuntur in caſſum, ſpretique ab eo mox redeunt.

De Conſtantinopoli à Leone Auguſto Anthemius frater Procopii cum Marcellino, aliiſque comitibus viris electis, & cum ingenti multitudine exercitus copioſi, ad Italiam, Deo ordinante, directus aſcendit.

ROMANORUM XLVI. Anthemius octavo milliario de Roma Auguſtus appellatur, anno Leonis imperii octavo, menſe Auguſto.

9. 1 Expeditio ad Africam adverſus Wandalos ordinata metabolarum commutatione, & navigationis inopportunitate revocatur.

Per Theudericum Salla legatus mittitur ad Remiſmundum regem Suevorum, qui reverſus ad Gallias eum à fratre ſuo Eurico reperit interfectum.

Euricus pari ſcelere quo frater, ſuccedit in regnum: qui honore provectus, & crimine, legatos ad regem dirigit Suevorum. quibus ſine mora à Remiſmundo remiſſis, ejuſdem regis legati ad Imperatorem, alii ad Wandalos, alii diriguntur ad Gothos.

De Aunonenſi plebe, cui Suevorum adverſabatur hoſtilitas, Opilio cum viris ſecum à rege profectis, & cum aliquantis, qui cum ipſo miſſi fuerant, revertitur.

Gothi, qui ad Wandalos miſſi fuerant, ſupradictæ expeditionis rumore Perterriti revertuntur in celeri: pariter & Suevi, qui poſt legatos, more ſolito, per diverſa loca in prædam diſperſi fuerant, revocantur: ſed paucis poſt menſibus ipſe rex Suevorum ad Luſitaniam tranſit.

2 Conimbrica in pace decepta diripitur: domus

domus deſtruuntur cum aliqua parte murorum, habitatoribúſque captis atque diſperſis, & regio deſolatur, & civitas.

OLYMP. CCCXII. Legati de Gothico reverſi portenta in Galliis viſa aliquanta, in conſpectu . . . . . ſimilem ipſi de continuo paruiſſe Solem alium viſum . . . . . Solis occaſu. Congregatis etiam quodam die concilii ſui Gothis tela, quæ habebant in manibus, à parte ferri, vel acie, alia viridi, alia roſeo, alia croceo, alia nigro colore naturalem ferri ſpeciem aliquandiu non habuiſſe mutata. Medio Toloſæ civitatis hiſdem diebus è terra ſanguinem erupiſſe, totóque diei fluxiſſe curriculo.

3 Legatorum Suevorum reditum aliquanta Gothorum manus inſequens Emeritam petit.

Ulixippona à Suevis occupatur, cive ſuo, qui illic præerat, tradente Luſidio. Hac re cognita Gothi, qui venerant, invadunt, & Suevos deprædantur, pariter & Romanos ipſis in Luſitaniæ regionibus ſervientes.

Legati, qui ad Imperatorem miſſi fuerant, redeunt, nuntiantes ſub præſentia ſui magnum valde exercitum cum tribus ducibus lectis adverſum Wandalos à Leone Imperatore deſcendiſſe, directo Marcellino pariter cum manu magna eidem per Imperatorem Anthemium ſociata. Rechimerum generum Anthemii Imperatoris, & Patricium factum: Aſparem degradatum ad privatam vitam, filium ejus occiſum, adverſum Romanum imperium, ſicut detectique ſunt, Wandalis conſulentes.

Hilaro defuncto ſex ſacerdotii ſui annis expletis, XLV. Romanæ eccleſiæ Simplicius epiſcopus ordinatur.

Aunonenſes pacem cum rege faciunt Suevorum, qui & Luſitaniæ, & conventus Aſturicenſis quædam loca prædantes invadunt.

Gothi circa eundem conventum pari hoſtilitate deſæviunt, partes etiam Luſitaniæ deprædantur.

Luſidius per Remiſmundum cum ſuis hominibus Suevis ad Imperatorem in legatione dirigitur.

Duriſſimus extra ſolitum hoc eodem tempore annus hiberni, veris, æſtatis, autumni in aëris, & omnium fructuum permutatione diffunditur.

Signa etiam aliquanta, & prodigia in locis Gallæciæ pervidentur. In flumine Minio, de municipio Lais milliario ferme quinto, capiuntur piſces quatuor novi viſu, & ſpecie, ſiut retulere, qui cœperant Chriſtiani, & religioſi, Hebræis, & Græcis litteris, Latinis autem ærarum numeris inſigniti, ita CCCLXV. anni circulum continentes, pari menſium intervallo. Haud procul de ſupradicto municipio in ſpeciem lenticulæ viridiſſimorum ut herba quædam forma granorum plena amaritudine defluxit è cælo. & multa alia oſtenta, quæ memorare prolixum eſt.

IDATII EPISCOPI FASTORUM CONSULARIUM PARS,

ab exordio Aureliani Aug. ad obitum Honorii.

ANTIOCHIANO & Orfito.
His Conſulibus levatus Aurelianus Imperator.
Aureliano & Baſſo.
His Conſſ. muri urbis cœpti fieri.
CCCV. Quieto & Voldumiano.
Tacito & Placidiano.
Aureliano II. & Capitolino.
Aureliano III. & Marcellino.
His Conſſ. occiſus eſt Aurelianus Imper. Cænofrurio, & levatus eſt Tacitus Romæ.
Tacito II. & Æmiliano.
Probo & Paulino.
His Conſſ. occiſus eſt Tacitus Tyanæ.
Probo II. & Lupo.
Probo III. & Paterno.
Meſſala & Grato.
Probo IV. & Tiberiano.
Probo V. & Victorino.
Caro II. & Carino.
His Conſſ. occiſus eſt Probus Sirmio.
Carino II. & Numeriano.
His Conſſ. magna fames fuit.
Diocletiano II. & Ariſtobulo.
His Conſſ. occiſus eſt Carinus Margo, [& levatus eſt Diocletianus Imperator,] qui ipſo anno cum Ariſtobulo Conſul proceſſerat.
Maximo II. & Aquilino.

His Conſſ. levatus eſt Maximianus Imperator ſenior die Kal. April.

Diocletiano III. & Maximiano.

Maximiano II. & Ianuario.

Baſſo & Quintiano.

Diocletiano IV. & Maximiano III.

Tiberiano & Dione.

His Conſſ. tenebræ fuerunt inter diem. & eo anno levati ſunt Conſtantius & Maximianus Cæſares die Kal. Mart.

CCCXXX. Annibaliano & Aſclepiodoto.

Diocletiano V. & Maximiano IV.

Conſtantio & Maximiano.

His Conſſ. caſtra facta in Sarmatia contra Acinco & Bononia.

Tuſco & Annulino.

His Conſſ. Carporum gens univerſa in Romania ſe tradidit.

Diocletiano VI. & Conſtantio II.

Maximiano V. & Maximiano II.

His Conſſ. victi Perſæ.

Fauſto II. & Gallo.

Diocletiano VII. & Maximiano VI.

His Conſſ. victi Marcomanni.

Conſtantio III. & Maximiano III.

Titiano II. & Nepotiano.

CCCXL. Conſtantio IV. & Maximiano IV.

His Conſulib. vilitatem juſſerunt Imperatores eſſe.

Diocletiano VIII. & Maximiano VII.

His Conſſ. perſecutio Chriſtianorum.

Diocletiano IX. & Maximiano VIII.

His Conſſ. depoſuerunt purpuram privati effecti Diocletianus & Maximianus, & veſtierunt Severum & Maximinum. Nam Conſtantius & Maximianus, qui Cæſares fuerunt, eadem hora Auguſti nuncupati ſunt die Kal. April.

Conſtantio V. & Maximiano V.

Conſtantio VI. & Maximiano VI.

His Conſſ. diem functus Conſtantius, & poſtea levatus eſt Conſtantinus VIII. *Kal. Aug.*

Novies & Conſtantino.

His Conſſ. quod eſt poſt ſextum Conſulatum, occiſus Severus Romæ.

Item Decies & Maximiano VII.

His Conſſ. quod eſt Maxentio & Romulo, levatus Licinius Carnunto III. *Id. Nov.*

Poſt Conſulatum Decimum & Septimum.

His Conſſ. quod eſt Maxentio II. *& Romulo* II.

Anno II. poſt Conſulatum Decimum & Septimum.

His Conſs. quod eſt Maxentio III. *ſolo, diem functus Maximianus ſenior.*

Maximiano VIII. Conſule.

His Conſſ. quod eſt Rufino & Voluſiano, diem functus Maximianus junior.

Conſtantino II. & Licinio II. CCCI.

His Conſſ. quod eſt Maxentio IV. *ſolo, victus & occiſus Maxentius Romæ ad pontem Mulvium.*

Conſtantino III. & Licinio III.

Voluſiano II. & Anniano.

His Conſſ. bellum Cibalenſe fuit die VIII. *Idus Octobr.*

Conſtantino IV. & Licinio IV.

Sabino & Rufino.

His Conſſ. diem functus Diocletianus Salona die III. *Non. Decemb.*

Gallicano & Baſſo.

His Conſſ. levati tres Cæſares, Criſpus, Licinius & Conſtantinus die Kal. Mart.

Licinio V. & Criſpo Cæſare.

His Conſſ. tenebræ fuerunt inter diem hor. IX.

Conſtantino V. & Licinio Cæſare.

Conſtantino VI. & Conſtantino Cæſare.

Criſpo II. & Conſtantino II.

Probiano & Iuliano. CCCLX.

Severo & Rufino.

Criſpo III. & Conſtantino III.

His Conſſ. bellum Hadrianopolitanum die V. *Non. Iulias, & bellum Calchedonenſe* XIV. *Kal. Octob. & levatus eſt Conſtantius Cæſar* VI. *Idus Novemb.*

Paulino & Iuliano.

His Conſſ. occiſus Licinius.

Conſtantino VII. & Conſtantio Cæſare.

His Conſſ. occiſus eſt Criſpus, & edidit vicennalia Conſtantinus Auguſtus Romæ.

Conſtantino & Maximo.

Ianuario & Iuſto.

Conſtantino VIII. & Conſtantino IV.

Gallicano & Symmacho.

His Conſſ. dedicata eſt Conſtantinopolis die V. *Idus Maias.*

Baſſo & Ablabio.

Pacatiano & Hilariano. CCCLXX.

His Conſſ. victi Gothi ab exercitu Romano in terris Sarmatarum die XII. *Kal. Maji.*

Dalmatio & Xenophilo.

His Conſſ. levatus eſt Conſtans die VIII. *Kal. Ianuar.*

Optato & Paulino.

His Conſs. Sarmatæ ſervi univerſa gens dominos ſuos in Romaniam expulerunt.

Conſtantio & Albino.

His Conſs. tricennalia edidit Conſtantinus Aug. die VIII. *Kal. Aug. & levatus eſt Dalmatius Cæſar* XIV. *Kal. Octob.*

Nepotiano & Facundo.

Feliciano & Titiano.

His Conſſ. Conſtantinus Aug. ad cæleſtia regna ablatus eſt XI. *Kal. Iunias. & ipſo anno nuncupati ſunt tres Auguſti Conſtantinus, & Conſtantius, & Conſtans* V. *Idus Septemb.*

Urſo

Urſo & Polemio.
Conſtantio II. & Conſtante.
Acyndino & Proculo.
His Conſſ. occiſus eſt Conſtantinus junior.
Marcellino & Probino.
His Conſſ. pugna facta eſt cum gente Francorum à Conſtante Aug. in Galliis. & ipſo anno terræmotus fuit ad Orientem per totum annum præter Antiochiam.
CCCLXXX. Conſtantio III. & Conſtante II.
His Conſſ. victi Franci à Conſtante Aug. ſeu pacati. tractus Hermogenes.
Placido & Romulo.
Leontio & Saluſtio.
Amantio & Albino.
Conſtantio IV. & Conſtante III.
Rufino & Euſebio.
Philippo & Salia.
His Conſſ. bellum Perſicum fuit nocturnum.
Limenio & Catullino.
Sergio & Nigriniano.
His Conſſ. Conſtans occiſus eſt in Galliis à Magnentio. & levatus eſt Magnentius die XV. *Kal. Februar. & Vetranio apud Sirmium Kal. Mai. eo anno. & Nepotianus Romæ* III. *Non. Iunias. & pugna magna fuit cum Romanis & Magnentianis.*
Poſt Conſſ. Sergii & Nigriniani.
His Conſſ. bellum Magnentii fuit Morſa die IV. *Kal. Octob. & eo anno depoſitus Vetranio* VIII. *Kal. Ianuar. & levatus eſt Conſtantius Cæſar Id. Mart. & apparuit in Oriente ſignum Salvatoris die* III. *Kal. Februar. Luna* XXVIII.
CCCVC. Conſtantio V. & Conſtantio Cæſ.
Conſtantio VI. & Conſtantio II.
His Conſſ. Magnentius ſe interfecit in Galliis apud Lugdunum die III. *Idus Aug. & Decentius frater Magnentii laqueo ſe ſuſpendit* XV. *Kal. Septemb.*
Conſtantio VII. & Conſtantio III.
His Conſſ. occiſus eſt Conſtantius Cæſar in inſula Flanona.
Arbetione & Lolliano.
His Conſſ. levatus eſt Iulianus Cæſar die VIII. *Idus Novembres.*
Conſtantio VIII. & Iuliano Cæſare.
His Conſſ. introierunt Conſtantinopolim reliquiæ Apoſtoli Timothei die Kal. Iun.
Conſtantio IX. & Juliano Cæſ. II.
His Conſſ. introierunt Conſtantinopolim reliquiæ SS. Apoſtolorum Andreæ & Lucæ die V. *Non. Mart. & introivit Conſtantius Aug. Romam* IV. *Kal Majas, & edidit* XXXV.
Datiano & Cæreale.
His Conſſ. introierunt Conſtantinopolim legati Perſarum die VII. *Kal. Mart. Ipſo anno terræmotus factus, ita ut civitas Nicomedenſium funditus verſaretur die* IX. *Kal. Septemb. aliæ verò* CL. *civitates partibus vexatæ ſunt.*
Euſebio & Hypatio.
His Conſſ. natus eſt Gratianus filius Auguſti Valentiniani die XIV. *Kalend. Majas. & ipſo anno primum proceſſit Conſtantinopolim Præfectus urbis, nomine Honoratus, die* III *Idus Decemb.*
Conſtantio X. & Juliano III.
His Conſſ. dedicatum eſt Conſtantinopoli Dominicum die XV. *Kal. Martias.*
Tauro & Florentio.
His Conſſ. diem functus Conſtantius Aug. Mopſucrinas in finib. Ciliciæ Phœniciæ provinciæ III. *Non. Novemb. & introivit Iulianus Aug. Conſtantinopolim die* III. *Idus Decemb.*
Mamertino & Nevitta. CCCC.
Juliano Aug. IV. & Saluſtio.
His Conſſ. occiſus eſt Iulianus Aug. in bello Perſico die VI. *Kal. Iulias. & quia apoſtata à Deo factus eſt Chriſtianorum etiam perſecutor, occiſus eſt, & levatus eſt Chriſtianiſſimus Iovianus Aug.* V. *Kal. Iulias.*
Jóviano Aug. & Varroniano.
His Conſſ. receſſit Iovianus Aug. Dadaſtana die XI. *Kal. Mart. & levatus eſt Valentinianus Aug. apud Nicæam die* V. *Kal. Mart. Ipſo anno levatus eſt Valens Aug. Conſtantinopoli in miliario* VII. *in tribunali à fratre ſuo Valentiniano die* IV. *Kal. April.*
Valentiniano & Valente Aug.
His Conſſ. mare ulta terminos ſuos egreſſum eſt die XII. *Kal. Aug. & ipſo anno latro nocturnus hoſtiſque publicus intra urbem Conſtantinopolim apparuit die* IV. *Kal. Octob.*
Gratiano nob. & Dagalaifo.
His Conſſ. natus eſt Valentinianus Iunior filius Auguſti Valentiniani die XV. *Kal. Febr. & ipſo anno idem hoſtis publicus & prædo intra Phrygiam ſalutarem, & in Nacolienſium campis ab Auguſto Valente oppreſſus atque extinctus eſt die* VI. *Kal. Iunias. Ipſo anno Auguſtus Valentinianus gentem Alamannicam pervicit.*
Lupicino & Iovino.
His Conſſ. in civitate Conſtantinopoli, Deus grandinem pluit in modum petrarum die IV. *Nonas Iulias. Et ipſo anno levatus eſt Gratianus Aug. in Galliis apud Ambianos in tribunali à patre ſuo Auguſto Valentiniano die* IX. *Kal. Sept.*
Valentiniano II. & Valente II.
His Conſſ. terræmotus factus, ita ut civitas Nicænorum terræ funditus proſterneretur die V. *Idus Octob.*
Valentiniano nob. & Victore.
His Conſſ. opus magnificum ciſternæ Conſtantinopol. completum eſt à Domitio Modeſto V. C.

iterum Præfecto urbis. quod in prima inchoaverat Præfectura. Agon post an. XVII. *restitutus est ab Aug. Valente.*

Valentiniano III. & Valente III.

His Conss. magna fames fuit in partibus Phrygiæ; & dedicata est sancta Ecclesia, ubi beati Apostoli positi sunt, V. *Idus April.*

Gratiano Aug. II. & Probo.

CCCCX. Modesto & Arintheo.

Valentiniano IV. & Valente IV.

Gratiano III. & Equitio.

Post Conss. Gratiani III. & Equitii.

His Conss. thermæ Carosianæ dedicatæ sunt agente Præfecto V. C. *Vindalonio Magno. Et ipso anno diem functus Valentinianus senior* XV. *Kal. Decemb. in castello Virgitione. & levatus est Valentinianus junior Aug. filius Aug. Valentiniani ab exercitu in tribunali die* X. *Kal. Decemb. in civitate Acinco.*

Valente Aug. V. & Valentin. jun. Aug.

His Conss. victi & expulsi sunt Gothi à gente Hunorum, & susceptí sunt in Romania pro misericordia jussione Aug. Valentis. Et ipso anno introivit corpus Augusti Valentiniani Constantinopolim, V. *Kal. Ian.*

Gratiano IV. & Merobaude.

His Conss. gens Gothorum, qui pro misericordia susceptí sunt, rebellaverunt adversus Romanos. ad quos expugnandos sunt missi Comites cum militibus, & pugnaverunt cum Gothis.

CCCCXVI. Valente VI. & Valentiniano II.

His Conss. ingressus est Valens Aug. ab Oriente Constantinopolim die III. *Kal. Iun. Et ipso anno profectus est Valens Aug. ex urbe ad fossatum die* III. *Idus Iunias. & pugna magna fuit cum Romanis & Gothis miliario* XII. *ab Hadrianopoli, die* V. *Id. Aug. Ex ea die Valens Aug. nusquam apparuit. & toto anno per diœcesim Thraciarum, & Scythiæ, & Mœsiæ, Gothi habitaverunt simul, & eas prædaverunt. deinde usque ad portas urbis Constantinopolitanæ venerunt.*

Ausonio & Olybrio.

His Conss. levatus est Theodosius Aug. ab Augusto Gratiano die XIV. *Kal. Februar. in civitate Sirmio. Ipso anno multa bella Romani cum Gothis commiserunt. Deinde victoriæ nuntiatæ sunt adversus Gothos, Alanos, atque Hunos die* XV. *Kal. Decemb.*

Gratiano Aug. V. & Theodosio Aug.

His Conss. victoriæ nuntiatæ sunt amborum Augustorum. Et ipso anno ingressus est Theodosius Aug. Constantinopolim die XVIII. *Kal. Decemb.*

Syagrio & Eucherio.

His Conss. ingressus est Athanaricus rex Gothorum Constantinopolim die III. *Idus Ianuar. Eodem mense diem functus idem Athanaricus* VIII. *Kal. Februar.*

Antonio & Syagrio. CCCCXX.

His Conss. Theodosius Aug. corpus Augusti Valentiniani in sarcophago deposuit die IX. *Kal. Mart. Ipso anno universa gens Gothorum cum rege suo in Romaniam se tradiderunt die* V. *Non. Octob.*

Merobaude II. & Saturnino.

His Consulibus levatus est Arcadius Aug. Constantinopoli in miliario VII. *in tribunali à Theodosio Aug. patre suo die* XVII. *Kal. Febr. Et ipso anno ingressum est Constantinopolim corpus Constantiæ filiæ Augusti Constantini die* II. *Idus Septemb.*

Ricomere & Clearcho.

His Conss. introierunt Constantinopolim legati Persarum. Ipso anno natus est Honorius nob. in purpuris die V. *Id. Sept.*

Arcadio Aug. & Bautone.

Honorio nob. & Evodio.

His Conss. victi atque expugnati, & in Romania captivi adducti gens Greothingorum à nostris. Theodosio & Arcadio. deinde cum victoria & triumpho ingressi sunt Constantinopolim die IV. *Idus Octob.*

Valentiniano III. & Eutropio.

His Conss. Quinquennalia Arcadius Aug. propria cum Theodosio Aug. patre suo editionibus ludisque celebravit XVII. *Kal. Feb.*

Theodosio Aug. II. & Cynegio.

Defunctus est Cynegius Præfectus Orientis in Consulatu suo Constantinopoli.

Hic universas provincias longi temporis tabe deceptas in statum pristinum revocavit. & usque ad Ægyptum penetravit, & simulacra gentium evertit. Unde cum magno fletu totius populi civitatis deductum est corpus ejus ad Apostolos die XIV. *Kal. April. Et post annum transtulit cum matrona ejus Achantia ad Hispanias pedestre. Et ipso anno occiditur hostis publicus Maximus tyrannus à Theodosio Aug. in miliario* III. *de Aquileja* V. *Kal. Aug. Sed & filius ejus Victor occiditur post paucos dies in Galliis à Comite Theodosii.*

Timasio & Promoto.

His Conss. introivit Theodosius Aug. in urbem Romam cum Honorio filio suo die Iduum Iuniarum, & dedit congiarium Romanis.

Valentiniano IV. & Neuterio.

Tatiano & Symmacho.

Arcadio Aug. II. & Rufino. CCCCXXX.

Valentinianus junior apud Viennam est interfectus. & levavit se Eugenius tyrannus. postmodum Theodosius Aug. occidit Eugenium.

Theodosio Aug. III. & Abundantio.

Arcadio Aug. III. & Honorio Aug. II.

Olybrio & Probino.

His

His Conſulibus receſſit apud Mediolanum Theodoſius Aug.

Arcadio Aug. IV. & Honorio Aug. III.

Attico & Cæſario.

Honorio Aug. IV. & Eutychiano.

His Conſſ. Gildo occiſus.

Manilio & Theodoro.

His Conſſ. templa gentilium demolita ſunt, Iouiniano & Gaudentio Comitibus.

Stilicone V. C. Conſule.

Vincentio & Fravito.

CCCCXL. Arcadio V. & Honorio V.

His Conſſ. Solis facta defectio III. *Id. Nov.*

Theodoſio & Rumorido.

Honorio IV. & Ariſtæneto.

His Conſſ. bellum civile fuit ex III. *Kal. Sept.*

Stilicone II. & Anthemio.

His Conſſ. inter Catholicos & Donatiſtas unitas facta.

Arcadio VI. & Probo.

Honorio VII. & Theodoſio Aug. II.

Baſſo & Philippo.

CCCCXLVII. Honorio VIII. & Theodoſio III.

His Conſſ. barbari Hiſpanias ingreſſi.

Honorio IX. & Varani, quod fuit Tertullo.

Theodoſio Aug. IV.

His Conſſ. Conſtantini tyranni in conto caput adlatum eſt XIV. *Kal Octob.*

Honorio IX. & Theodoſio V. CCCCL

P. C. Honor. IX. & Theod. V. Lucio Coſ.

His Conſſ. occiſi ſunt Iouinus, Sebaſtianus, Saluſtius. & Heraclianus abolitus eſt.

Conſtantio V. C.

Honorio X. & Theodoſio VI.

His Conſſ. S. Stephanus primus martyr revelatur S. Presbytero Luciano die VI. *feria, quæ fuit tunc* III. *Non. Decemb. in Hieroſolymis S. Ioanne Epiſcopo præſidente. & extant ex his geſtis epiſtolæ ſupradicti presbyteri, & S. Aviti presbyteri Bracarenſis, qui tunc in Hieroſolymis degebant.*

Theodoſio VII. & Palladio.

Honorio XI. & Conſtantio II.

Honorio XII. & Theodoſio VIII.

Monaxio & Plenta.

His Conſſ. S. Ioannes Hieroſolymorum Epiſcopus qui ſupra, epiſtolam dirigit per Eccleſias orbis terrarum, quæ habetur, de ſignis terroribuſque divinitus perpetratis.

Theodoſio IX. & Conſtantio III.

Agricola & Euſtatio.

Honorio XIII. & Theodoſio X.

Mariniano & Aſclepiodoto.

His Conſſ. Honorius Aug. receſſit Ravennæ.

MARCELLINI V. C. COMITIS ILLYRICIANI CHRONICON.

Ex editione IAC. SIRMONDI

Lutetiæ Pariſ. MDC XIX.

LECTORI.

DE Chronici hujus auctore neceſſariò monendus es, Lector, non omnia Marcellini eſſe, quæ in illo continentur. Teſtatur enim præfatione ſua Marcellinus ſe opus ſuum ab initio principis Theodoſii, ad Magni uſque Conſulatum, per annos CXL. perduxiſſe: tum deinde alios tantùm XVI. annos adjeciſſe, à primo Juſtini ad quartum uſque Juſtiniani Aug. Conſulatum, hoc eſt ad annum Chriſti DXXXIV. Ultra hunc annum igitur non proceſſerat Marcellinus: nec plura ſanè his fuerant in editione Ant. Sconhovii, qui Chronicon hoc in lucem primus dedit. Quæ deinceps ſequuntur ad finem uſque principis Juſtiniani, ab alio poſtea quopiam adjecta ſunt, & à Panuinio primùm, deinde ab aliis nullo diſcrimine pro Marcellinianis edita. Nos ex vetuſtiſſimo Tilianæ bibliothecæ Codice, tum Marcellini omnia multò quàm hactenus emendatiora, tum Appendicem, quæ & ipſa perantiqui eſt ſcriptoris, multis partibus auctiorem damus: integram daturi, niſi nos lacerum exemplar in ſeptimo poſt Baſilii Conſulatum anno deſtituiſſet. Quo factum, ut in reliquis ad finem uſque Panuinianam editionem ſequi neceſſe fuerit, demptis annorum ad calcem epilogiſmis, quos idcirco prætermittendos cenſuimus, quia nihil illos neque ad Marcellini Chronicon, neque ad ejus Appendicem pertinere conſtabat.

Cassiodorus Institutionis divinarum Scripturarum cap. XVII.

MARCELLINUS etiam quatuor libros de temporum qualitatibus, & positionibus locorum pulcherrima proprietate conficiens, itineris sui tramitem laudabiliter percurrit: quem vobis pariter dereliqui. Chronica verò, quæ sunt imagines historiarum, brevissimæque temporum commemorationes, scripsit Græcè Eusebius, quem transtulit Hieronymus in Latinum, & usque ad tempora sua deduxit eximiè. Hunc subsecutus est suprascriptus Marcellinus Illyricianus, qui adhuc patricii Justiniani fertur egisse cancellos: sed meliore dictione devotus, à tempore Theodosii principis, usque ad fores imperii triumphalis Augusti Justiniani opus suum, Domino juvante, perduxit: ut qui antè fuit in obsequio susceptо gratus, postea ipsius imperio copiosè amantissimus appareret.

PRÆFATIO.

POST mirandum opus, quod à mundi fabrica usque in Constantinum principem Eusebius Cæsariensis, hujus sæculi originem, tempora, annos, regna, virtutésque mortalium, & variarum artium repertores, omniumque penè provinciarum monumenta commemorans, Græco edidit stylo, noster Hieronymus cuncta transtulit in Latinum, & usque in Valentem Cæsarem Romano adjecit eloquio. Igitur uterque hujus operis auctor V. *&* DLXXIX. *annorum hunc mundum tunc fore miro computavit ingenio. Ego verò simplici duntaxat computatione Orientale tantùm secutus imperium, per indictiones, perque Consules infrà scriptos, centum &* XL. *annos, à septima videlicet indictione, & à Consulatu Ausonii & Olybrii (quibus etiam Consulibus Theodosius Magnus creatus est Imperator) enumerans, & usque in Consulatum Magni indictionis undecimæ colligens, eorumdem auctorum operi subrogavi: itémque alios* XVI. *annos, à consulatu Iustini Augusti primo, usque in consulatum Iustiniani Augusti* IV. *suffeci: id sunt simul anni* CLVI. *& meum rusticum opus supposui.*

INDICTIONE VII.

Ausonio & Olybrio Coss.

THEODOSIUS Hispanus Italicæ divi Trajani civitatis, à Gratiano Augusto apud Sirmium XXXIX. post Valentis interitum imperator creatus est, XIV. Kalendas Februarias, Orientalem duntaxat Remp. recturus, vir admodum religiosus, & catholicæ ecclesiæ propagator, omnibusque Orientalibus principibus præponendus, nisi quod Marcianum tertium post se principem imitatorem habuerit. Alanos, Hunos, Gothos, gentes Scythicas magnis multisque præliis vicit.

INDICTIONE VIII.

Gratiano Aug. V. *& Theodosio Aug. Coss.*

Gregorius Nazianzenus facundissimus Christi sacerdos, & Hieronymi nostri præceptor, ecclesia nostra apud Byzantium capta ab Arrianis, plebem catholicam in beatæ Anastasiæ oratorio catholica quotidie allocutione continuit. Sæpe namque pravorum convitiis infectatus est: sed gratia Christi præditus, usque ad id tempus, quo eadem ecclesia sui præsentia nostris est reddita, perfidus obstitit Arrianis. Nam his Coss. Theodosius Magnus postquam de Scythicis gentibus triumphavit, expulsis continuò ab Orthodoxorum ecclesia Arrianis, qui eam per XL. fermè annos sub Arrianis Imperatoribus tenuerant, nostris Catholicis Orthodoxus restituit Imperator mense Decembri.

INDICTIONE IX.

Eucherio & Euagrio Coss.

Sanctis CL. patribus urbe Augusta congregatis adversus Macedonium in Spiritum Sanctum naufragantem, ab iisdem episcopis sancta Synodus confirmata est: Damaso videlicet sedem beati Petri tenente, Constantinopoli verò per Timotheum Alexandrinum, perque Meletium Antiochenum & Cyrillum Hierosolymitanum episcopos, Nectario ex pagano protinus baptizato, & in præfata Synodo pontifice ordinato. Athanaricus rex Gothorum, cum quo Theodosius Imp. fœdus pepigerat, Constantinopolim mense Januario venit, eodemque mense morbo periit.

INDICTIONE X.

Antonio & Syagrio Coss.

Divi Valentiniani magni cadaver Theodosius princeps ab Italia reportatum, apud Comitatum regio in sepulchro recondidit. Eodem anno universa gens Gothorum,

rum, Athanarico rege suo defuncto, Romano sese imperio dedit. Mense Octobri Damasus Romanæ ecclesiæ, exceptis Liberio & Felice, xxxv. episcopus, anno pontificatus sui XVIII. in Domino requievit.

INDICTIONE. XI.

Merobaude II. *& Saturnino Coss.*

Romanæ ecclesiæ Siricius XXXVI. antistes factus, vixit annos XV. Archadius à patre suo Theodosio Aug. consors imperii septimo ab urbe milliario coronatus est. Gratianus imp. Maximi tyranni dolo apud Lugdunum occisus est VIII. Cal. Septembris.

INDICTIONE XII.

Richomere & Clearcho Coss.

Legati Persarum Constantinopolim advenerunt pacem à Theodosio principe postulantes. Eodem tempore Honorius alter Theodosio natus est filius mense Septembri.

INDICTIONE XIII.

Archadio & Bautone Coss.

Theodosius Imp. aliquantas Eoas nationes per legatos suo ut pote imperio subdidit.

INDICTIONE XIV.

Honorio Cæsare & Euodio Coss.

Invasam princeps Theodosius ab hostibus Thraciam vindicavit, victorque cum Archadio filio suo urbem ingressus est. Galla Theodosii regis altera uxor his consulibus Constantinopolim venit.

INDICTIONE XV.

Valentiniano III. *& Eutropio Coss.*

Archadius Cæsar cum patre suo Theodosio sua quinquennalia celebravit. Theodosius Magnus Italiam contra Maximum tyrannum pugnaturus accessit.

INDICTIONE I.

Theodosio Aug. II. *& Cynegio Coss.*

Valentinianus Gratiani frater & Theodosius Imp. Maximum tyrannum & Victorem filium ejus apud Aquileiam rebellantem vicerunt. Andragathius Comes morte Maximi cognita præcipitem sese è navi in undas dedit ac suffocatus est.

INDICTIONE. II.

Timasio & Promoto Coss.

Theodosius Imp. cum Honorio filio suo Romam mense Junio introivit, congiarium Romano populo tribuit, urbeque egressus est Cal. Septembris. Per idem tempus grando crepitans per biduum continuum pro pluvia cecidit, pecorum arborúmque pernicies. Stella à Septentrione gallicinio surgens, & in modum Luciferi ardens potius quàm splendens apparuit, vicesimo sexto die esse desivit. Templum Serapidis apud Alexandriam Theodosii imp. edicto solutum est.

INDICITONE III.

Valentiniano Aug. IV. *& Neoterio Coss.*

Signum in cœlo quasi columna pendens ardensque per dies XXX. apparuit. Galla Theodosii uxor ab Archadio privigno suo ejecta est. Obeliscus in circo positus est. columna haud longè ab ecclesia constituta est, quæ argenteam Theodosii Magni statuam ferens hactenus contemplatur.

INDICTIONE IV.

Tatiano & Symmacho Coss.

Theodosius Imp. Italia decedens Constantinopolim remeavit. Valentinianus Imp. apud Viennam dolo Arbogastis strangulatus interiit Idib. Martiis. Eugenius Arbogastis favore confisus imperium sibimet usurpavit.

INDICTIONE V.

Archadio II. *& Rufino Coss.*

Arbogastes Valentiniano Imp. extincto, & Eugenio Cæsare facto, innumeras invictasque copias undique in Gallias contraxit, Occidentale imperium utpote sibi vindicaturus, vir barbarus animo, consilio, manu, audacia, potentiáque nimius. Contraxit autem undique innumeras copias, vel Romanorum præsidiis, vel Barbarorum auxiliis, alibi potestate, alibi cognatione subnixus. Usque hunc XIIII. Theodosii imperii annum, beatus Hieronymus post ascensionem D. N. Jesu Christi, à Petro Apostolo incipiens, & in semetipsum desinens, CXXXV. virorum illustrium ecclesiastica volumina descripsit, apud Bethleem oppidum

degens, ubi & monaſterium ſibi condidit, & alia multa eccleſiaſtica literis quoque Hebraicis edoctus ſcripſit, finémque vitæ ſuæ admodum ſenex fecit, ibique ſepultus eſt, Catholicis quidem inexpugnabilis eccleſiæ turris, hæreticis autem omnibus infatigabilis hoſtis, tam propoſito vitæ ſuæ, quàm librorum à ſe editorum aſſertionibus depugnans.

INDICTIONE VI.

Theodoſio III. *& Abundantio Coſſ.*

Honorium pater ſuus Theodoſius in eodem loco quo fratrem ejus Archadium Cæſarem fecit, id eſt ſeptimo ab urbe regia milliario. Tunc quippe hora diei tertia tenebræ factæ ſunt.

INDICTIONE VII.

Archadio III. *& Honorio* II. *Coſſ.*

Theodoſius Auguſtus aſſumpto Honorio Cæſare, eodémque filio, contra Arbogaſtem, qui Eugenium tyrannum Imperatorem facere auſus eſt, iterum properavit. bello commiſſo Eugenius victus atque captus interfectus eſt, Arbogaſtes ſua ſe manu perculit. Terræmotu à menſe Septembrio in Novembrium continuo imminente, aliquantæ Europæ regiones quaſſatæ ſunt. Thermæ Archadianæ ex conditoris ſui nomine nomen acceperunt.

INDICTIONE VIII.

Olybrio & Probino Coſſ.

Theodoſius Magnus apud Mediolanum vita deceſſit. Imperavit annos XVII. Corpus ejus eodem anno Conſtantinopolim allatum, atque ſepultum. Archadius & Honorius germani, utrumque imperium diviſis tantùm ſedibus tenere cœperunt. Rufinus patricius Archadio principi inſidias tendens, Alaricum Gothorum regem, miſſis ei clàm pecuniis, infeſtum Reip. fecit, & in Græciam miſit. Porrò detecto dolo ſuo Rufinus ab Italicis militibus, olim cum Gaina Comite Archadio miſſis, ante portas ubis meritò trucidatus eſt. Caput ejus manuſque dextra per totam Conſtantinopolim demonſtrata.

INDICTIONE IX.

Archadio IV. *& Honorio* III. *Coſſ.*

Rufini uxor & filia exulant. Eutropius ſacri palatii cubicularius omnes opes abripuit, avaritiamque tranſgreſſus eſt. Terræmotus per dies plurimos fuit, cælúmque ardere viſum eſt.

INDICTIONE X.

Cæſario & Attico Coſſ.

His conſulibus Flaccilla Archadio nata eſt filia.

INDICTIONE XI.

Honorio IV. *& Eutychiano Coſſ.*

Romanæ eccleſiæ Anaſtaſius XXXVII. epiſcopus ordinatus vixit annos quatuor. Ambroſius Mediolanenſis, virtutum epiſcopus, arx fidei, orator Catholicus, ad Chriſtum Dominum commigravit. Joannes Antiochiæ natus, ibíque à Meletio ejuſdem civitatis epiſcopo, eodemque confeſſore, lector eccleſiæ ordinatus, per ſingulos officii gradus aſcendit. Ubi per quinquennium continuum Diaconus multos divinoſque edidit libros: Presbyter quoque factus per XII. annos plures confecit. Tanta dehinc opinione ubique meritò propagatus, Conſtantinopoli in locum Nectarii pontifex ſuffectus eſt. ubi plurima dulciáque divinarum ſcripturarum volumina ſuo operi catholico addidit, hoſque epiſcopos habuit inimicos, Theophilum Alexandrinum, Epiphanium Cyprium, Acacium Beroënſem, Antiochum Ptolomenſem, Severianum Gabalenſem, & Severum Calchedonenſem. Gildo Comes, idémque paganus, qui mortuo Theodoſio principe Africæ præerat, dum Archadio & Honorio adhuc pueris regnantibus invidet, Africámque nititur obtinere, frater ejus Maſcezel cognita ejus veſania, relictiſque duobus apud Africam filiis, in Italiam remeat: Gildo utrumque fratris filium dolo trucidat. Maſcezel fratris ſcelere cognito, cum quinque millibus ſuorum contra Gildonem cum LXX. millibus armatorum ſibimet obviantem infeſtus accedit, Gildonémque parricidam jejuniis & orationibus ſuis, immò beati Ambroſii in ſomnis admonitu, auxiliantibus fugavit. Gildo fugiens propria ſe manu ſtrangulavit: ſicque Maſcezel ſine bello victoriam meruit, ac ſine cæde vindictam.

INDICTIONE XII.

Theodoro & Eutropio eunucho Coſſ.

Hic Eutropius omnium ſpadonum primus

mus atque ultimus consul fuit: de quo Claudianus poëta ait,

Omnia cesserunt Eunucho consule monstra.

Pulcheria Archadio altera filia nata est, Gaina Comes apud Constantinopolim ad præparandum civile bellum barbaros suos occultè admonet; ipse valetudinem simulans urbe digreditur. cœpto adversus Byzantios prælio plurimi hostium cadunt, cæteri fugientes ecclesiæ nostræ succedunt, ibique retecto ecclesiæ culmine, jactisque desuper lapidibus obruuntur.

INDICTIONE XIII.

Stilichone & Aureliano Coss.

Bellum navale contra Gainam tyrannum inter Cherronesum & Hellespontum gestum est: multa millia Gothorum cæsa, vel demersa sunt. Gaina Comes de hoc bello fugiens evasit. ipso tamen anno occisus est mense Februario.

INDICTIONE XIV.

Vincentio & Fravita Coss.

Caput Gainæ hastili præfixum Constantinopolim allatum est. Maris Pontici superficies ita gelu frænata est, ut per triginta dies soluta tandem glacies instar montium per Propontidem supernè portata decurreret. Theodosius junior patre Archadio natus est III. Idus Apriles.

INDICTIONE XV.

Archadio V. *& Honorio* V. *Coss.*

Romanæ ecclesiæ Innocentius XXXVIII. creatus antistes, vixit annos XV. Theodosius junior in loco quo pater, patruúsque suus, Cæsar creatus est. Constantinopoli ingens terræ motus fuit.

INDICTIONE I.

Theodosio juniore & Rumorido Coss.

Marina patre Archadio nata III. Idus Febr. Eudoxiæ Archadii uxori super porphyreticam columnam argentea statua juxta ecclesiam posita hactenus sistit. Joannem Constantinopolitanæ civitatis episcopum, cui supradicti sex antistites in cassum æmuli fuere, aliósque triginta subimet episcopos consecivere, nolente Archadio principe, in Cucusum Armeniæ oppidum exulem miserunt, eumque post annum unum in villam, quæ Comana in regione Pontica dicitur, de exilio in exilium relegarunt. Hunc ibidem mortuum religiosa Orthodoxorum plebs in atrio Basilisci episcopi sancti, idemque martyris, ab eodem Matyre in somnis admonita, in novum moxque repertum sepulchrum condidit.

INDICTIONE. II.

Honorio VI. *& Aristæneto Coss.*

Ecclesiam Constantinopolitanam flamma ignis, quæ de beati Joannis throno quondam episcopi nata fuit, subitò conflagravit, vicinamque ecclesiæ urbis faciem serpens nihilominus exussit. Eudoxia uxor Archadii diem obiit.

INDICTIONE III.

Stilichone II. *& Anthemio Coss.*

Isauri per montem Tauri discursantes ingens dispendium Reip. importarunt: quibus Narbazaicus legatus majus continuò rependit incommodum.

INDICTIONE. IV.

Archadio VI. *& Probo Coss.*

Theodosius junior quinquennalia dedit. Radagaisus paganus & Scytha cum ducentis millibus suorum totam Italiam inundavit. Huldin & Sarus Hunnorum Gothorúmque reges Radagaisum continuò devicerunt, ipsius capite amputato, captivos ejus singulis aureis distrahentes.

INDICTIONE. V.

Honorio VII. *& Theodosio juniore* II. *Coss.*

Cisterna maxima juxta porphyreticã Constantini Imperatoris columnam in foro ejus sub plateæ transitum constructa est.

INDICTIONE. VI.

Bassæ & Philippo Coss.

Stilicho Comes, cujus duæ filiæ Matia & Thermantia singulæ uxores Honorii principis fuere, utraque tamen virgo defuncta, spreto Honorio, regnumque ejus inhians, Alanorum, Suevorum, Wandalorumque gentes donis pecuniisque illectas contra regnum Honorii excitavit, Eucherium filium suum paganum & adversum Christianos insidias molientem cupiens Cæsarem ordinare. qui cum eodem Eucherio dolo suo detecto occisus est. Romæ in foro pacis per dies septem terra mugitum dedit. Archadius Imp.

vitæ finem fecit. regnavit post obitum patris sui Theodosii annos XIII.

INDICTIONE VII.

Honorio VIII. *& Theodosio juniore* III. *Coss.*

Apud Constantinopolim magna exarsit populi seditio, panis scilicet penuria sibimet ingruente.

INDICTIONE VIII.

Varane solo Coss.

Alaricus trepidam urbem Romam invasit, partemque ejus cremavit incendio, sextóque die quam ingressus fuerat depræda urbe egressus est, Placidia Honorii principis sorore abducta, quam postea Ataulfo propinquo suo tradidit uxorem.

INDICTIONE IX.

Honorio IX. *& Theodosio* IV. *Coss.*

Theodosius junior decennalia, Honorius Romæ vicennalia dedit. Constantinus apud Gallias invasit imperium, filiumque suum ex monacho Cæsarem fecit : ipse apud Arelatum civitatem occiditur, Constans filius apud Viennam capite plectitur.

INDICTIONE X.

Theodosio Imp. V. *solo Coss.*

Iovinus ac Sebastianus in Galliis tyrannidem molientes occisi sunt. Attalus in mari captus, atque Honorio exhibitus, truncata manu vitæ relictus est.

INDICTIONE XI.

Lucio solo Coss.

Heraclianus Africæ Comes cum septingentis navibus & tribus militum millibus ad urbem tendens, mox ad urbem Romam egressus est, occursu Marini Comitis territus & in fugam versus, arrepta nave solus Carthaginem rediit, ibique illicò interfectus est.

INDICTIONE XII.

Constantio & Constante Coss.

Pulcheria Theodosii soror Augusta appellata est. Valia res Gothorum facta cum Honorio principe pace, Placidiam sororem ejus eidem viduam reddidit.

INDICTIONE XIII.

Honorio X. *& Theodosio* VI. *Coss.*

Ecclesia Constantinopolitana dudum igni cremata, his Coss. restaurata dedicataque est, Attico episcopo eandem regente ecclesiam. Lucianus presbyter vir sanctus, cui revelavit Deus his Consulibus locum sepulcri & reliquiarum corporis sancti Stephani primi Martyris, scripsit ipsam revelationem Græco sermone ad omnium ecclesiarum personas.

INDICTIONE XIIII.

Theodosio VII. *& Palladio Coss.*

Orosius presbyter Hispanici generis septem libros historiarum descripsit. Missus ab Augustino episcopo idem Orosius pro discenda animæ ratione ad Hieronymum Presbyterum, reliquias beati Stephani tunc nuper inventas rediens primus intulit Occidenti. Atticus Constantinopolitanus episcopus scripsit ad reginas, Archadii Imp. filias, de fide & virginitate librum valde egregium, in quo præveniens Nestorianum dogma impugnat.

INDICTIONE XV.

Honorio XI. *& Constantio* II. *Coss.*

Tenebræ in die factæ sunt. Cybera Asiæ civitas, aliquantaque prædia terræ motu demersa. Romanæ ecclesiæ Zosimus XXXVIII. episcopus ordinatus vixit annis III.

INDICTIONE I.

Honorio XII. *& Theodosio* VIII. *Coss.*

Plinta Comes, idemque rebellio, apud Palæstinam provinciam deletus est. Solis defectio facta est. Stella ab Oriente per septem menses surgens ardensq; apparuit.

INDICTIONE II.

Monaxio & Plinta Coss.

Valentinianus junior apud Ravennam patre Constantio, & Placidia matre, V. Nonas Julias natus est. Multæ Palæstinæ civitates villæque terræmotu collapsæ. Dominus noster Jesus Christus semper ubique præsens, & super montem Oliveti Hierosolymæ vicinum sese de nube manifestavit. Multæ tunc utriusque sexus vicinarum gentium nationes, tam visu quàm auditu perterritæ, atq; credulæ, sacro Christi fon-

sti fonte ablutæ sunt, omniumque baptizatorum in tunicis crux Christi salvatoris, divinitatis nutu, extemplò impressa refulsit.

INDICTIONE III.

Theodosio IX. *& Constantio* III. *Coss.*

Romanæ ecclesiæ Bonifacius XL. episcopus ordinatus vixit annis tribus. In Oriente tumultum milites excitarunt, ductoremque suum Maximinum nomine exstinxerunt. In Persida in Christianos persecutio desævit.

INDICTIONE IV.

Eustathio & Agricola Coss.

Theodosius Imp. Eudociam Achinam duxit uxorem. Archadio patri suo in foro ejus, super immanem columnam, ingentem statuam idem Theodosius dedicavit. Cisterna Aëtii constructa est. Romani cum Persis conflixere.

INDICTIONE V.

Honorio XIII. *& Theodosio* X. *Coss.*

Theodosius Imp. Eudoxiam filiam genuit. In tricennalia Honorii, Maximus tyrannus & Jovinus ferro victi, adducti de Hispanis atque interfecti sunt. Hunni Thraciam vastaverunt. Persæ cum Romanis pacem pepigere.

INDICTIONE VI.

Asclepiodoto & Mariniano Coss.

Cælestinus Romanæ ecclesiæ XLI. Antistes creatus est, vixit annos IX. Evagrius scripsit altercationem Judæi Simonis & Theophili Christiani, quæ penè omnibus nota est. Terræmotus multis in locis fuit, & frugum inedia subsecuta. Philippus & Salustius philosophi morbo perierunt. stella sæpe ardente crinita Honorius Imp. fatale munus implevit.

INDICTIONE VII.

Victore & Castino Coss.

Placidia mater Valentiniani Augusta nuncupata est. Valentinianus Cæsar creatus Theodosii Imp. Eudoxiam filiam sibimet desponsavit, Joannes regnum Occidentale Honorio defuncto invasit.

INDICTIONE VIII.

Theodosio IX. *& Valentiniano Cæsare Coss.*

Suprafatus Joannes dolo potius Ardaburis & Asparis, quàm virtute occiditur. Valentinianus junior apud Ravennam factus est Imperator.

INDICTIONE IX.

Theodosio XIII. *& Valentiniano* II. *Coss.*

Sisinnius vir sanctæ simplicitatis, & simplicis sanctitatis, Constantinopolitanus episcopus factus est.

INDICTIONE X.

Hierio & Ardabure Coss.

Pannoniæ quæ per quinquaginta annos ab Hunnis retinebantur, à Romanis receptæ sunt. Thermæ Theodosianæ dedicatæ.

INDICTIONE XI.

Felice & Tauro Coss.

Nestorius Antiochia natus, vir satis quidem eloquentiæ, sapientiæ verò parum habens, Constantinopolitanis admodum adnitentibus, ex presbytero episcopus ordinatus est. Beatissimi Joannis episcopi, dudum malorum episcoporum invidia exulati, apud Comitatum cœpit memoria celebrari mense Septembrio die XXVI.

INDICTIONE XII.

Florentio & Dionysio Coss.

Orthodoxi nostri Macedonianorum ecclesiam extra muros urbis positam abstulerunt, quoniam iidem Macedoniani Antoninum Germis Catholicum episcopum interfecerunt. Beatissimus Augustinus Hipponensis ecclesiæ elegantissimus Christi sacerdos, doctórque præcipuus, morte placida quievit.

INDICTIONE XIII.

Theodosio XIII. *& Valentiniano* III. *Coss.*

Theodosius Imp. tricennalia gessit. Felix apud Ravennam occiditur. Cælestinus Romanæ arcis pontifex, Nestorio pravitatis episcopo per epistolam suam, datis eidem x. dierum induciis, vel pœnitenti veniam, vel dissentienti damnationem denunciat. Idem Nestorius ecclesiæ Constantinopolitanæ perfidus Antistes, à quo & Nestoriana perfidia pullulavit, apud Ephesum ducentorũ sanctorum patrum sententia in Synodo condemnatus est, Cælestino Cyrillum Alexandrinæ civitatis episcopum pro tempore vicarium denunciante: in locum Nestorii Maximianus episcopus est subrogatus.

INDICTIONE XIV.

Antiocho & Basso Coss.

Flacilla Theodosii Augusti filia extremum spiritum fudit. Barbari urbe Augusta enutriti ad ecclesiam nostram hostili ritu confluunt: ignem in ecclesiam ad comburendum altare dum infesti jaciunt, invicem sese, resistente Deo, trucidant. Hoc tempore dum ad horrea publica Theodosius processum celebrat, tritici in plebe ingruente penuria Imperator ab esuriente populo lapidibus impetitur.

INDICTIONE XV.

Valerio & Aetio Coss.

Romanæ ecclesiæ Xystus XLII. episcopus ordinatus vixit annis VIII. Placidiæ matris Valentiniani Imp. instinctu, ingens bellum inter Bonifacium & Aetium patricios gestum est. Aëtius longiore Bonifacii telo pridie sibimet præparato, Bonifacium congredientem vulneravit illæsus: tertióque mense Bonifacius vulnere, quo sauciatus fuerat, emoritur: Pelagiam uxorem suam valde locupletem, nulli alteri nisi Aëtio ut nuberet, exhortans.

INDICTIONE I.

Theodosio XIV. *& Maximo Coss.*

Maxima urbis regiæ pars Septentrionalis per tres dies continuos incensa, collapsáque est mense Augusto.

INDICTIONE II.

Ariobinda & Aspare Coss.

Honoria Valentiniani Imp. soror ab Eugenio procuratore suo stuprata concepit, palatióque expulsa, Theodosio principi de Italia transmissa, Attilanem contra Occidentalem remp. concitabat.

INDICTIONE III.

Theodosio XV. *& Valentiniano* IV. *Coss.*

Forum Theodosii imp. in loco qui Helianę dicitur, ædificatum est, Sebastianus Bonifacii quondam patricii gener urbe Augusta fugit, atque in Africa interemptus est.

INDICTIONE IV.

Isidoro & Senatore Coss.

Theodosius Imp. Cyzicum civitatẽ navibus petit, multáq; eidem civitati munificentia præstita, urbem Augustam renavigavit.

INDICTIONE V.

Aëtio II. *& Sigisvuldo Coss.*

Valentinianus Imp. Roma digressus, ad copulandam sibi in matrimonium Eudoxiam Theodosii principis filiam, quam dudum desponsaverat, Constantinopolim advenit, eáque sibi nupta apud Thessalonicam, Italiam repetens hyemavit.

INDICTIONE VI.

Theodosio XVI. *& Fausto Coss.*

Cotradis prædo cum piratis suisque comitibus captus, interfectúsque est. Reliquiæ beatissimi Joannis Augustæ urbis quondam episcopi, eidem redditæ civitati, ibique sepultæ, mense Januario, die XXVIII. Valentinianus Imp. cum Eudoxia uxore Ravennam ingressus est.

INDICTIONE VII.

Theodosio XVII. *& Festo. Coss.*

Theodosius Imp. octava quinquennalia edidit. Eudocia uxor Theodosii principis ab Hierosolymis urbem Regiam remeavit, beatissimi Stephani primi martyris reliquias, quæ in Basilica S. Laurentii positæ venerantur, secum deferens. Hoc tempore Gensericus rex Wandalorum Africæ civitates, Carthaginémque metropolim cum suis satellitibus occupavit x. Cal. Novembris.

INDICTIONE VIII.

Valentiniano V. *& Anatolio Coss.*

Paulinus magister officiorum in Cæsarea Cappadociæ, jubente Theodosio Principe, interemptus est. Romanæ Ecclesiæ Leo XLIII. papa creatus vixit annos XXI.

INDICTIONE IX.

Cyro solo Cos.

Persæ, Sarraceni, Zanni, Isauri, Hunni finibus suis egressi Romanorum sola vastarunt. Missi sunt contra hos Anatolius & Aspar magistri militiæ, pacémque cum eis unius anni fecerunt. Joannes natione Wandalus, magistérque militiæ, Arnegiseli fraude in Thracia interemptus est. Hunnorum reges numerosis suorum cum millibus in Illyricum irruerunt: Naisum, Singidunum, aliásque civitates, oppidáque Illyrici plurima exciderunt.

INDICTIONE X.

Eudoxio & Dioscoro Coss.

Stella quæ crinita dicitur per plurimum tempus

tempus ardens apparuit. Bleda & Attila fratres, multarúmque gentium reges, Illyricum, Thraciámque depopulati sunt.

INDICTIONE XI.

Maximo II. *& Paterio Coss.*

His consulibus tanta nix cecidit, ut per sex menses vix liquescere potuerit: multa hominum & animalium millia frigoris rigore confecta perierunt. Theodosius Imp. ex Asiana expeditione in urbem redit. Thermarum quæ Achilleæ dicuntur, encæniæ factæ.

INDICTIONE XII.

Theodosio XVIII. *& Albino Coss.*

Theodosius princeps nona quinquennalia dedit: Archadia soror Theodosii vivendi finem fecit. Aliquanta Bithyniæ oppida atque prædia continuarum vi longa pluviarum, & fluviorum inundatione crescentium, sublapsa dissolutaque perierunt. Severum presbyterum & Joannem Diaconum Eudociæ reginæ apud Æliam urbem ministrantes, missus ab Imp. Theodosio Saturninus Comes domesticorum occidit. Eudocia nescio quo excita dolore Saturninum protinus obtruncavit: statimque mariti Imp. nutu, regiis spoliata ministris, apud Æliam civitatem moritura remansit.

INDICTIONE XIII.

Valentiniano VI. *& Nomo Coss.*

Bleda rex Hunnorum Attilæ fratris sui insidiis interimitur. Apud Byzantium populari orta in Circo seditione multi sese invicem occiderunt, multáque intrinsecus hominum pecudúmque morbo corpora perierunt.

INDICTIONE XIV.

Ætio III. *& Symmacho Coss.*

His consulibus magna fames Constantinopolim invasit, pestisque ilicò subsecuta. Templum Regiæ civitatis igne crematũ.

INDICTIONE XV.

Ardabure & Callepio Coss.

Ingenti terræ motu per loca varia imminente plurimi urbis Augustæ muri recenti adhuc reædificatione constructi, cum LVII. turribus corruerunt. Saxa quoque ingentia in foro Tauri dudum super sese in ædificio posita, statuæque plurimæ sine ullius videlicet læsione collapsæ sunt, plurimis nihilominus civitatibus collapsis: fames, & aërum pestifer odor multa millia hominum jumentorúmq; delevit. Ingens bellum & priore majus per Attilam regem nostris inflictum, penè totam Europam, excisis invasisque civitatibus, atque castellis, conrasit. Eodem anno, urbis Augustæ muri olim terræmotu collapsi, intra tres menses, Constantino Præfecto prætorio operam dante, reædificati sunt. Attila rex usque ad Thermopolim infestus advenit. Arnegiscius magister militiæ in ripense Dacia, juxta Utum amnem, ab Attila rege, viriliter pugnans, plurimis hostium interemptis, occisus est.

INDICTIONE I.

Zenone & Postumiano Coss.

Provincia India Theodosio principi Tigrim domitam pro munere misit. Utramque porticum Troadensem, turresque portarum utrasque ignis subitus exussit: quarum ruina continuò repurgata, Antiochus Præfectus prætorio in pristinam erexit speciem: legatis Attilæ à Theodosio despectas olim pecunias flagitantibus.

INDICTIONE II.

Protogene & Asturio Coss.

Marina Theodosii regis soror fati munus implevit. Flavianus episcopus in secunda apud Ephesum Synodo, vi Dioscori Alexandrini episc. & Saturnini spadonis in Epipam exulatus est. Areobinda & Taurus patricii communi vita defuncti sunt.

INDICTIONE III.

Valentiniano VII. *& Abieno Coss.*

Theodosius Imp. vivendi finem fecit: regnavit post mortem Archadii patris sui annos XLII. Loco ejus Marcianus imperium adeptus est. Crysaphius eunuchus, Pulcheriæ Theodosii sororis nutu, sua cum avaritia interemptus est.

INDICTIONE IV.

Marciano Aug. & Adelfio Coss.

Leone pontifice sedem B. Petri regente, DCXXX. patrum sancta & universalis synodus contra Eutychetem nefandissimorum præsulem monachorum apud Calchedonam in basilica sanctæ Eufemiæ firmata est: solus Dioscorus Alexandrinæ ecclesiæ episcopus dissensit, statimque ab iisdem catholicis patribus sacerdotio abdicatus est.

Indictione V.

Sporacio & Herculano Coss.

Marcianus Aug. suis statuit decretis, ut hi, qui consules fieri cupiebant, nihil æris in populum spargerent, sed statutam pecuniam ad reparandum urbis aquæductum penderent. Hoc tempore tres magni lapides è cœlo in Thracia ceciderunt. Aquileia civitas ab Attila Hunnorum rege excisa est.

Indictione VI.

Vincomalo & Opilione Coss.

Joannes præcursor Domini & Baptista, caput suum, quod olim Herodias impia nefandáque postulatione ab humeris amputatum & in disco positum accepit, proculque à truncato ejus corpore sepelivit, duobus Orientalibus monachis ob adorandam apud Hierosolymam Christi Domini resurrectionem introeuntibus revelavit, ut ad Herodis quondam regis habitaculum accedentes admoniti requirerent, fidelitérque humo extollerent. Hoc ergo caput fide repertum, suáque hispida in mantica conditum, dum ad propria remeantes habitacula pervehunt, quidam Emisenæ figulus civitatis, diutinam imminentémque sibi fugiens paupertatem, sese his exhibuit comitem: quique dum nescius peram sibi creditam cum sacro capite portat, ab eo cujus caput vehebat, noctu admonitus, utrumque comitem fugiens dereliquit, statimque Emisenam urbem cum sancto levique onere introgressus est. Ibique dum advixit præcursoris Christi veneratus est caput, morienſque sorori suæ rerum nesciæ signatum in vasculo tradidit recolendum. Illa verò successori suo repositum, signatúmque ut erat dereliquit. Porrò Eustochius quidam occultus Arrianæ perfidiæ presbyter, talem tantúmque thesaurum indignus obtinuit, gratiámque quam Christus Dominus per Joannem Baptistam infirmo populo tribuebat, is eam, ac si suam duntaxat, in vulgo disseminabat. Hinc pravitate sua detecta Emisena civitate expulsus est. Hoc inde antrum, in quo beatissimi Joannis caput in urnam missum, sub terraque reconditum erat, quidam monachi pro habitaculo habere cœperunt. Marcellus demum presbyter, totiusque monasterii præsul, dum in eodem specu vita irreprehensibili habitat, idem B. Joannes Christique præcursor sese eidem suumque ostendit caput, ibidémque sepultum multis præfulgens virtutibus patefecit. Hoc igitur venerabile caput sub Uranio memoratæ episcopo civitatis, per præfatum Marcellum presbyterum constat inventum Vincomalo & Opilione coss. mense Februario, die XXIV. media jejuniorum paschalium septimana, Imperatoribus vero Valentiniano & Marciano regnantibus. Pulcheria Augusta Marciani principis uxor, B. Laurentii atrium inimitabili opere consummavit, beatúmque vivendi finem fecit.

Indictione VII.

Aëtio & Studio Coss.

Attila rex Hunnorum Europæ orbator provinciæ noctu mulieris manu cultróque confoditur. Quidam verò sanguinis rejectione necatum perhibent. Aëtius patricius magna Occidentalis Reip. salus, & regis Attilæ terror, à Valentiniano Imp. cum Boëtio amico in palatio trucidatur, atque cum ipso Hesperium cecidit regnum, nec hactenus valuit relevari.

Indictione VIII.

Valentiniano VIII. *& Anthemio Coss.*

Valentinianus princeps dolo Maximi patricii, cujus etiam fraude Aëtius perierat, in campo Martio per Optilam & Thraustilam Aëtii satellites, jam percusso Heraclio spadone, truncatus est. Idem Maximus invasit imperium, tertióque tyrannidis suæ mense, membratim Romæ à Romanis tractus discerptúsque est. Genericus rex Wandalorum, ab Eudoxia Valentiniani uxore epistolis invitatus ex Africa Romam ingressus est, eáque urbe rebus omnibus spoliata, eandem Eudoxiam cum duabus filiabus secum rediens abduxit.

Indictione IX.

Varano & Ioanne Coss.

His consulibus innumera locustarum agmina fructum Phrygiæ vastaverunt. Eucherius Lugdunensis Ecclesiæ pontifex multa scripsit tam ecclesiasticis, quàm monasticis studiis necessaria.

Indictione X.

Constantino & Rufo Coss.

Marcianus Imp. bonis principibus comparandus vitæ spiritum amisit. imperavit annos VI. menses VI. Leo eidem defuncto successit, cujus voluntate Majorianus apud Ravennam Cæsar est ordinatus.

In-

INDICTIONE XI.

Leone Aug. & Majoriano Coss.

Leo Imp. pro tomo Chalcedonensi per universum orbem singulis orthodoxorum episcopis, singulas consonantésque misit epistolas, quo sibi quid de eodem tomo sentirent cuncti suis rescriptionibus indicarent. Horum omnium episcoporum ita conspirantes suscepit epistolas, ut eas putares uno tempore unius viri eloquio fuisse dictatas.

INDICTIONE XII.

Patricio & Ricimere Coss.

Isaac Antiochenæ ecclesiæ presbyter scripsit Syro sermone multa, præcipuéque adversus Nestorianos & Eutychianos. Ruinam etiam Antiochiæ elego carmine planxit, quemadmodum Ephrem diaconus Nicomediæ lapsum.

INDICTIONE XIII.

Apollonio & Magno Coss.

Cyzicus civitas terræmotu concussa, murorúmque suorum ambitu interrupto, sese suósque diu deplanxit.

INDICTIONE XIV.

Dagalaiso & Severino Coss.

Romanæ ecclesiæ Hilarus XLIV. pontifex factus, vixit annos VI. Majorianus Cæsar apud Dertonam, juxta fluvium qui Hyra dicitur, interemptus est. Locum ejus Severus invasit.

INDICTIONE XV.

Leone Aug. II. solo Cos.

Jacobus natione Achivus, religione paganus, medicinæ artis peritia, tam ingenio quàm literatura perclaruit. Hic ob medendum Leonem Aug. febre defatigatum, sacrum palatii cubiculum vocatus intravit, statimque in sella juxta thorum imperialem posita, sine ullo Augusti nutu consedit, sicque medicas adhibuit manus. Porrò meridie ad eundem sacrum pulvinar reversus, sublatum sui propter solium, in quo matutinus resederat, protinus intellexit, spondamque thori regiam intrepidus supersedit, veterúmque studii sui repertorum præceptionibus monitum id sese gessisse, non temerè præsumpsisse, ægrotantem docuit principem.

INDICTIONE

Viviano & Felice Coss.

Prosper homo Aquitanicæ regionis, sermone scholasticus, & assertionibus nervosus, multa composuisse dicitur. Epistolæ quoque Papæ Leonis adversus Eutychem de vera Christi incarnatione datæ, ab isto dictatæ creduntur.

INDICTIONE II.

Rustico & Olybrio Coss.

Beorgor rex Alanorum à Ricimere rege occiditur.

INDICTIONE III.

Basilisco & Hermenerico Coss.

Constantinopolis magno invasa incendio, faciéque fœdata deplanxit. Severus, qui Occidentis arripuit principatum, Romæ interiit.

INDICTIONE IV.

Leone Aug III. solo Cos.

Theodoritus episcopus Cyri civitatis, scripsit de incarnatione Domini adversus Eutychem presbyterum, & Dioscorum Alexandrinæ ecclesiæ episcopum, qui humanam in Christo carnem fuisse denegant.

INDICTIONE V.

Pusco & Ioanne Coss.

Leo Imp. Anthemium patricium Romam misit, Imperatorémque constituit. Romanæ ecclesiæ Simplicius XLV. Pontifex creatus vixit annos XV. Ravennam civitatem terræmotus deterruit.

INDICTIONE VI.

Anthemio Aug. II. solo Cos.

Marcellinus Occidentis patricius, idemque paganus, dum Romanis contra Wandalos apud Carthaginem pugnantibus opem auxiliumque fert, ab iisdem dolo confoditur, pro quibus palam venerat pugnaturus.

INDICTIONE VII.

Zenone & Marciano Coss.

His consulibus caput Denzicis Hunnorum regis Attilæ filii Constantinopolim allatum est.

INDICTIONE VIII.

Iordane & Severo Coss.

Gennadius Constantinopolitanæ ecclesiæ pontifex Danielem prophetam ex integro ad verbum commentatus est, & Homilias multas composuit, & Pauli epistolas omnes exposuit.

INDICTIONE IX.

Leone Aug. III. *& Probiano Coss.*

Aspar primus patriciorum cum Ardabure & Patriciolo filiis, illo quidem olim patricio, hoc autem Cæsare, generoque Leonis principis appellato, Arrianus cum Arriana prole spadonum ensibus in palatio vulneratus interiit.

INDICTIONE X.

Marciano & Festo Coss.

Vesuvius mons Campaniæ torridus intestinis ignibus æstuans exusta evomuit viscera, nocturnisque in die tenebris incumbentibus, omnem Europæ faciem minuto contexit pulvere. Hujus metuendi memoriam cinerisByzantii annuè celebrant VIII. Idus Novemb. Anthemius Imp. Romæ à Ricimere genero suo occiditur. Loco ejus Olybrius substitutus, septimo mense imperii sui vita defunctus est. In Asia aliquantæ civitates vel oppida terræmotu collapsa sunt.

INDICTIONE XI.

Leone Aug. V. *solo Cos.*

Glycerius apud Ravennã plus præsumptione quàm electione Cæsar factus est. Constantinopoli seditione in Circo orta, multi Isaurorum à populo interempti sunt.

INDICTIONE XII.

Leone juniore solo Cos.

Leo senior Imp. Leone juniore à se jam Cæsare constituto, morbo periit, tam sui imperii annis, quàm hujus Leonis regni mensibus computatis, anno XVII. mense VI. Zenonem Leo junior, idémq; filius Imperator principem regni constituit. Glycerius Cæsar Romæ imperium tenens, à Nepote, Marcellini quondam patricii sororis filio, imperio expulsus, in portu urbis Romæ ex Cæsare episcopus ordinatus est, & obiit.

INDICTIONE XIII.

Zenone Aug. II. *solo Cos.*

Zeno Imp. Verinæ socrus suæ, & Basilisci fratris ejus insidiis circumventus, cum Ariadne uxore sua profugus in Isauriam tendit. Regnum Zenonis Basiliscus tyrannus invasit. Nepos, qui Glycerium regno pepulerat, Romæ elevatus est Imperator. Nepote Orestes protinus effugato, Augustulum filium suum in imperium collocavit.

INDICTIONE XIIII.

Basilisco & Armato Coss.

Basiliscus tyrannus Marco filio suo Cæsare facto, dum contra fidem Catholicam Nestoriana perfidia intumescens conatur assurgere, antè inflatus crepuit, quàm pœnitens stare potuerit. Basiliscus cum filio, & cum Zenonida uxore sua, jam Zenone pristinum ad imperium remeante, in exilium missus est, atque in oppidulum, quod Leminis in provincia Cappadociæ dicitur, trusus fame extabuit. Odoacer rex Gothorum Romam obtinuit, Orestem Odoacer ilicò trucidavit, Augustulum filium Orestis Odoacer in Lucullano Campaniæ castello exilii pœna damnavit. Hesperium Romanæ gentis imperium, quod septingentesimo nono urbis conditæ anno primus Augustorum Octavianus Augustus tenere cœpit, cum hoc Augustulo periit, anno decessorum regni Imperatorum DXXII. Gothorum dehinc regibus Romam tenentibus.

INDICTIONE XV.

Sine consulibus.

Bracilam Comitem Odoacer rex apud Ravennam occidit.

INDICTIONE I.

Illo solo Cos.

Theodulus presbyter in Cœlesyria multa conscripsit, claruſque habetur.

INDICTIONE II.

Zenone Aug. III. *solo Cos.*

Sabinianus magnus Illyricianæ utriusque militiæ ductor creatus, curiam fragilem, conlapsúmque justum Reipublicæ censum, vel præventem fovit, vel dependentem tutatus est. Disciplinæ præterea militaris ita optimus institutor coërcitórque fuit, ut priscis Romanorum ductoribus comparetur. Theodoricum idem Sabinianus regem apud Græciam debacchantem ingenio magis quàm virtute deterruit.

INDICTIONE III.

Basilio solo Cos.

Urbs regia per XL. continuos dies assiduo terræ motu quassata magnoperè sese afflicta deplanxit. Ambæ Troadenses porticus corruerunt, aliquantæ ecclesiæ vel scissæ sunt, vel collapsæ. Statua Theodosii magni in foro Tauri super cochlidem columnam posita corruit, duobus fornicibus ejusdem collapsis. Hunc formidolosum diem Byzantii celebrant VIII. Cal. Octobris. His Coss. Nepos, quem dudum Orestes imperio abdicaverat, Viatoris & Ovidæ comitum suorum insidiis, haud longè à Salonis, sua in villa occisus est.

INDICTIONE IV.

Placido solo Cos.

Theodoricus Triarii filius rex Gothorum adscitis suis usque ad Anaplum, quarto urbis milliario advenit: nulli tamen Romanorum noxius continuò reversus est. Porrò in Illyricum properans, dum inter suorum moventia plaustra progreditur, jacentis super carpentum teli acumine, & pavescentis equi sui impulsione, fixus transverberatúsque interiit. Sabinianum magnum mors, quæ huic peccanti mundo meritò imminet, antè eum ademit, quàm integrum defatigatæ reip. subsidium foret.

INDICTIONE V.

Trocondo & Severino Coss.

Romanæ ecclesiæ Felix XLVI. episcopus ordinatus vixit annis XII. Theodoricus cognomento Valamer utramque Macedoniam, Thessaliámque depopulatus est, Larissam quoque metropolim deprædatus.

INDICTIONE VI.

Fausto solo Cos.

Idem Theodoricus rex Gothorum Zenonis Aug. munificentiis penè pacatus, Magisterque præsentis militiæ factus, Consul quoque designatus, creditam sibi ripensis Daciæ partem, Mœsiæque inferioris, cum suis satellitibus pro tempore tenuit.

INDICTIONE VII.

Theodorico & Venantio Coss.

Illus natione Isaurus, dignitate Magister officiorum, amputata apud Comitatum auricula, Orientem Zenoni infestus invasit. Porrò cum Leontio tyrannidem arripuit. Totam namque per Africam crudelis Hunerici Wandalorum regis in nostros Catholicos persecutio importata est. Nam exulatis, diffugatisque plusquam CCCXXXIV. orthodoxorum Episcopis, ecclesiisque eorum clausis, plebs fidelium variis subacta suppliciis, beatum consummavit agonem. Nempe tunc idem rex Hunericus, unius Catholici adolescentis, vitam à nativitate sua sine ullo sermone ducentis, linguam præcepit excidi, idemque mutus quod sine humano auditu Christo credens fide didicerat, mox præcisa sibi lingua locutus est, gloriamque Deo in primo vocis suæ exordio dedit. Denique ex hoc fidelium contubernio aliquantos ego religiosissimos viros præcisis linguis, manibus truncatis, apud Byzantium integra voce conspexi loquentes. Hæc Arrianorum crudelitas in religiosos Christi cultores suprascriptis Coss. mense Februario cœpit infligi.

INDICTIONE VIII.

Symmacho solo Cos.

Longinus Zenonis frater Augusti, post decennalem custodiam, quam eidem Illus apud Isauriam inflixerat, ad germanum suum Constantinopolim advenit.

INDICTIONE IX.

Longino solo Cos.

Joannes Antiochenæ parœciæ ex grammatico presbyter, scripsit adversum eos, qui in una tantùm substantia adorandum asserunt Christum, nec adquiescunt duas in Christo confitendas esse naturas.

INDICTIONE X.

Bætio solo Coss.

Theodoricus rex Gothorum Zenonis Augusti nunquam beneficiis satiatus, magna suorum manu, usque ad regiam civitatem & Melentiadam oppidum infestus accessit, plurimisque locis igne crematis, ad Novensem Mœsiæ civitatem, unde advenerat, remeavit.

INDICTIONE XI.

Dinamio & Sifidio Cos.

Leontius interea rex, & Illus tyrannus, in

Papyrio Isauriæ castello capti, decollatique sunt. Capita eorum Constantinopolim allata præfixa hastilibus tabuere. Eodem anno Theodoricus rex omnium suorum multitudine assumpta Gothorum, in Italiam tendit.

INDICTIONE XII.

Eusebio & Probino Coss.

Idem Theodoricus rex Gothorum optatam occupavit Italiam: Odoacer itidem rex Gothorum metu Theodorici perterritus, Ravennam ingressus est. porrò ab eodem Theodorico perjuriis illectus, interfectúsque est.

INDICTIONE XIII.

Longino II. *& Fausto Coss.*

Zeno Imp. Pelagii gulam in insula quæ Panormum dicitur, laqueo frangi præcepit.

INDICTIONE XIV.

Olybrio solo Cos.

Zeno Augustus vita decessit, tam sui imperii annis, quàm Basilisci tyrannidis mensibus computatis, anno XVII. mense VI. Anastasius ex silentiario imperator creatus est. Bellum plebejum inter Byzantios ortum, parsque urbis plurima atque Circi igne combusta.

INDICTIONE XV.

Anastasio Aug. & Rufo Coss.

Dum bellum paratur Isauricum, dumque Isauri imperium sibi vindicare nituntur, in Phrygia juxta Cotiæum civitatem undique confluunt, ibique Lilingis, segnis quidem pedes, sed eques in bello acerrimus, à Romanis primus in prælio trucidatur, omnesque simul Isauri fugæ dediti, per montana asperaque loca Isauriam repetunt. Hoc bellum Isauricum per sex annos tractum est.

INDICTIONE I.

Eusebio II. *& Albino Coss.*

Bella civilia adversus Anastasii regnum apud Constantinopolim gesta sunt: statuæ regis reginæque funibus ligatæ atque per urbem tractæ. Julianus Magister militiæ nocturno prælio pugnans, Scythico ferro in Thracia confossus interiit.

INDICTIONE II.

Asterio & Præsidio Coss.

Anastasius Imp. contra Orthodoxorum fidei majestatem intestina cœpit prœlia commovere, piaculi sui perfidiam prius in Eusemium urbis episcopum, sibi pro orthodoxorum fide viriliter resultantem, profano manifestavit ingenio. Laodicea, Hierapolis, & Tripolis, atque Agathicũ, uno tempore unoque terræmotu collapsæ sunt. Romanæ ecclesiæ XLVII. Gelasius episcopus ordinatus vixit annos IV.

INDICTIONE III.

Viatore solo Cos.

Eusemius Augustæ civitatis antistes, de quo superius fecimus mentionem, falso ab Anastasio principe accusatus atque damnatus, in exilium ductus est. Locum Eusemii Macedonius tenuit.

INDICTIONE IV.

Paulo solo Cos.

Augustatico suo dudum Anastasius militibus præstito, donativum quoque hoc fratre Consule tribuit. India Anastasio principi elephantem, quem Plautus poëta noster Lucabum nomine dicit, duásque Camelopardalas pro munere misit.

INDICTIONE V.

Anastasio Aug. solo Cos.

Solis defectus apparuit. bellúmque Isauricum hoc sexto anno sedatum. Athenodorus Isaurorum primus in Isauria captus decollatúsque est. Caput ejus Tarsum civitatem allatum pro portis hastili fixum extabuit.

INDICTIONE VI.

Ioanne Scytha & Paulino Coss.

Romanæ ecclesiæ XLVIII. Anastasius pontifex ordinatus vixit annos II. Longinus Isaurus cognomento Selinunteus, apud Antiochiam Isauriæ civitatem à Prisco Comite captus, Constantinopolim missus est, catenatusque per Agentem circumductus. Anastasio principi, & populo ingens spectaculum fuit, variisque deinde cruciatibus apud Nicæam Bithyniæ civitatem expensus est. Nummis, quos Romani Terentianos vocant, Græci follares, Anastasius princeps suo nomine figuratis, placabilem plebi commutationem distraxit.

INDICTIONE VII.

Ioanne Gibbo solo Cos.

Aristus Illyricianæ ductor militiæ cum XV. millibus armatorum, & cum DXX. plaustris armis ad prœliandum necessariis oneratis, contra Bulgares Thraciam devastantes profectus est. Bellum juxta Zurtam fluvium consertum, ubi plus quàm IV. millia nostrorum, aut in fuga, aut in præcipitio ripæ fluminis interempta sunt. Ibique Illyriciana virtus militum periit, Nicostrato, Innocentio, & Aquilino Comitibus interfectis. Hoc anno ingens terræmotus Ponticam concussit provinciam.

INDICTIONE VIII.

Patricio & Hypatio Coss.

Romanæ ecclesiæ XLIX. Symmachus episcopus factus, vixit annos XV. Anastasius Imp. donativum Illyricianis militibus, per Paulum tribunum Notariorum erogandum misit.

INDICTIONE IX.

Pompejo & Avieno Coss.

Constantio Præfecto urbis ludos theatrales meridiano tempore spectante, pars in eodem spectaculo Cerealis parti diversę cæruleæ occultas præparavit insidias. Nam enses saxaque in vasis inclusa fictilibus, eadémque arma diversis pomis desuper cumulata, sub Theatri porticu ritu vendentium statuit. Dum residente Constantio ex more civium concrepant voces, antè visa quàm audita arma excutiuntur, saxáque in incautos cives instar imbrium jaciuntur ensesque vibrantes in amicorum, inque vicinorum sanguine obliti, suis cum percussoribus debacchantur: nutat & congemiscit Theatri cavea, & refugientium huc atque illuc suorum pedibus conculcata, occisorúmque fœdata cruore deplangit. Plus enim quàm tria millia civium saxis, gladiisque, compressionibus, & aquis proscenis amissos urbs Augusta deflevit.

INDICTIONE X.

Probo & Avieno Coss.

Consueta gens Bulgarorum deprædatam sæpe Thraciam, nullo Romanorum milite resistente, iterum devastavit. Amidam opulentissimam civitatem, monachorum ejus astu proditam, Choadis rex Persarum, quinto mense quàm expugnare eam cœperat, irrupit, proditorésque ejus monachos obtruncavit.

INDICTIONE XI.

Dexicrate & Volusiano Coss.

Tres Romanorum Ductores, Patricius, Hypatius, & Areobinda, qui cum XV. millibus armatorum olim in Persas missi fuerant, pugnaturi, juxta Syficum castellum cum iisdem Persis sine audacia conflixerunt, multis tunc militum ductoribus de prælio fugientibus cæsis. Immenso dehinc auri pondere hostibus dato, captam rebúsque vacuam Amidam civitatem, iidem nostri redemere ductores, Celere magistro officiorum sibi cum duobus millibus bellatorum in subsidium destinato.

INDICTIONE XII.

Cethego solo Cos.

Interea Celer Magister officiorum per Callinicum Mesopotamiæ civitatem armatum ducens militem, ad devastanda Persarum rura discurrit, plurimos agrestes rusticis intentos laboribus more pecudum trucidat, pastores diversorum pecorum cum numerosis jumentis abducit, castella latere lutóque constructa invadit, usque ad pontem ferreum, sic nomine dictum cuncta vastando progreditur, omnique præda potitus ad communia castra ditato milite remeat, aliquanta dehinc ob percutiendum fœdus cum Persis deliberat, misso ad se pro pepigendo fœdere Armonio à secretis.

INDICTIONE XIII.

Sabiniano & Theodoro Coss.

Idem Sabinianus Sabiniani magni filius, ductórque militiæ, delegatus contra Mundonem Getam arma constituit, x. millia armatorum sibimet adscitorum, plaustráque armis atque commeatibus onerata secum trahens, pugnaturus accessit. commissóque ad Horreo Margo prælio, multis suorum militibus in hoc conflictu perditis, & in Margo flumine enecatis, amissis præterea plaustris, in castellum quod Nato dicitur, cum paucis fugit. tanta in hoc lamentabili bello spes militum cecidit, ut quantum apud mortales nequaquam potuerit reparari.

INDICTIONE XIV.

Ariobinda & Messala Coss.

His Coss. Anastasii principis statua, in eodem

dem loco quo dudum Theodosii magni steterat, super immanem columnam in foro Tauri statuta est.

INDICTIONE XV.

Anastasio Aug. III. *Cos.*

Seditio popularis in Circo facta est, miles & armatus obstitit. Gradus Circi septentrionalis sua cum fornice incensi collapsique sunt, Anastasio Cæsare in processibus commorante.

INDICTIONE I.

Celere & Venantio Coss.

Romanus Comes Domesticorum & Rusticus Comes Scholariorum, cum centum armatis navibus, totidémque dromonibus, octo millia militum armatorum secum ferentibus, ad devastanda Italiæ littora processerunt, & usque ad Tarentum antiquissimam civitatem aggressi sunt, remensóque mari inhonestam victoriam, quam piratico ausu Romani ex Romanis rapuerunt, Anastasio Cæsari reportarunt.

INDICTIONE II.

Opportuno solo Cos.

Orto Augusta urbe incendio utramque porticum à foro Constantini usque ad Perdicæ tenuissimam statuam ignis in pulverem redegit. Portus Juliani undis suis rotalibus machinis prius exhaustus, cœnóque effosso, purgatus est.

INDICTIONE III.

Boëtio solo Cos.

Simulacrum æneum in foro Strategii super fornicem residens, & cornu copiæ fortunæ retinens incendio proflammatum est, combustúmque amisit brachium, quod tamen statuarii continuò solidarunt. Appius Patricius exulatus est. Constantinus olim Magister militiæ episcopus Laodiceæ ordinatus.

INDICTIONE IV.

Secundino & Felice Coss.

Macedonius Augustæ urbis episcopus, licet olim Anastasii Imperatoris dolis fallaciisque circumventus, pravorum testimoniis eidem accusatus, quoniam tomum sanctorum Patrum apud Calchedonam sancta dudum subscriptione roboratum, eidem principi dare distulit, ab eodem Euchaita in exilium deputatus est. Locum Macedonii Timotheus meridiano tempore ab Anastasio Cæsare episcopus ordinatus invasit.

INDICTIONE V.

Paulo & Musciano Coss.

Sæpe cælum à septentrionali plaga ardere visum est. Die dominico, dum jubente Anastasio Cæsare, per Marinum, pérque Platonem in ecclesiæ pulpito consistentes, in hymnum Trinitatis Deipassianorum quaternitas additur, multi Orthodoxorum pristina voce psallentes, perfidósque præcones clamoribus objurgantes, in ejusdem ecclesiæ gremio cæsi sunt, ductique in carcere perierunt: altera nihilominus die in atrio sancti Theodori majori cæde Catholici pro fide unica perculsi sunt. Quapropter commota Orthodoxorum agmina die sequenti, id est VIII. Idus Novemb. (in quo die memoria cineris dudum totam Europam tegentis apud Byzantios celebratur) in forum Constantini undique confluunt: quorum alii quidem, cæteris die noctúque hymnum Trinitatis Christo Deo psallentibus, totam peragrant civitatem, & Anastasii Cæsaris monastico habitu adsentatores ferro flammisque interimunt: alii claves portarum, omniáque signa militaria ad forum, quo religionis castra metati fuerant, deferunt; ibique Anastasio Cæsare in processibus degente, Areobindam sibi imperatorem fieri clamitant. Imaginibus deinde, statuisque Anastasii in terram dejectis, Celerem & Patricium Senatores, ad se supplicandi sibi vel satisfaciendi gratia missos, jactis pluviæ instar lapidibus repulerunt. domibus Marini & Pompei succensis. In Circum ad Anastasium venientes, & ante suum solium consistentes, hymnum Trinitatis juxta morem Catholicorum concinentes, coruscánsque Euangelium, crucémque Christi ferentes, è foro plurimi convenerunt, Marinum, Platonemque pravitatis ejus autores feris subjici conclamantes. Hos cives idem Anastasius Cæsar solitis perjuriis, simulatisque vocibus, sese facturum cuncta promittens, tertio die quàm in forum advenerant, sine ullo rerum effectu ad sua fecit habitacula repedare. Porrò redintegrata Anastasius pravitate, infamem & irridendam synodum apud Sidonem civitatem, cujus de nomine in ridiculis nomina præ-

præponuntur, LXXX. fermè perfidorum episcopis congregatis, adversum Orthodoxorum episcopum, fieri imperavit. Flavianus Anthiochiæ Catholicus Patriarcha, & Joannes Paltensium oppidi pontifex, quoniam hunc cœtum sacrilegum refellerant, in castellum quod Petra dicitur, exules missi sunt. Ibi Flavianus confessor Christi in Domino requievit: Joannem Justinus Aug. mox Imperator factus est, revocavit. Iisdem fermè temporibus solis defectus contigit. Gens Erulorum in terras atque civitates Romanorum jussu Anastasii Cæsaris introducta.

INDICTIONE VI.

Clementino & Probo Coss.

SeverusEutychetis perfidiæ cultor, Anastasio Cæsare volente, sedem Flaviani antistitis ex monacho factus episcopus occupavit. Dorotheus Ancyræ civitatis venerandus antistes, Anastasio principi propter unicam Orthodoxorum fidem jugiter adversarius, finem vivendi, quem sibimet misso contra se à Cæsare Magistriano ipse prædixerat, in dicto tempore fecit.

INDICTIONE VII.

Senatore solo Cos.

Vitalianus Scytha assumptis Romanorum equitumpeditúmque plusquam LX. millibus armatorum in tri- suo congregatorum auxilio in locum qui Septimus dicitur, advenit, ibique castra metatus est; dispositisque à mari in mare suorum ordinibus, ipse ad usque portam, quæ aurea dicitur, sine ullius accessit dispendio; scilicet pro Orthodoxorum se fide, proque Macedonio urbis episcopo, in cassum ab Anastasio principe exulato, Constantinopolim accessisse asserens. Porrò Anastasii simulationibus atque perjuriis per Theodorum internuncium illectus atque illusus, octavo die quàm urbem accesserat, remeavit. Hinc Odyssum Mœsiæ civitatem Vitalianus pernoctans astu ingressus est. Cyrillum lenocinantem magis, quàm strenuum militiæ ductorem, inter duas pellices Vitalianus reperit dormientem, eumque abstractum mox cultro Getico jugulavit, hostémque se Anastasio Cæsari palam apertéque exhibuit.

INDICTIONE VIII.

Anthemio & Florentio Coss.

Romanæ ecclesiæ L. Hormisda episcopus ordinatus vixit annos IX. Idem Vitalianus eidem Anastasio Imp. immanior factus est inimicus, præmissis quippe suorum equitibus, armatisque naviculis sinistro sibi littore decurrentibus, ipse peditum armis stipatus Systhenense prædium ingressus est, totiúsque loci palatium habuit mansionem. Missi sunt ad Vitalianum à Cæsare Senatores, qui pacis cum eo leges componerent, nonaginta auri pondo, exceptis regalibus muneribus, pro pretio tunc accepit Hypatii, jam mille centum auri libris cum Uranio captivo sibi à suis in Sozopoli oblatis. Magister militum Vitalianus per Thraciam factus, Hypatium, quem captivum catenatúmque apud Acres castellum tenebat, reversus suo remisit avunculo. Ea tempestate Hunni Armenia transmissa totam Cappadociam devastantes, usque Lycaoniam perrexerunt: Ariadne Augusta LX. annis in palatio exactis vita decessit.

INDICTIONE IX.

Petro solo Cos.

Mutata fide Anastasius Imp. Vitaliano succedit, eidemque Rufinum destinat successorem. Helias Hierosolymitanæ urbis episcopus in villa, quæ Haila dicitur, ab eodem principe relegatus emoritur. Laurentium præterea Lychnidensem, Domnionem Serdicensem, Alcissum Neopolitanum, Gajanum Naisitanum, & Euangelum Pautalensem, Catholicos Illyrici sacerdotes, suis Anastasius præsentari jussit obtutibus. Alcissus, & Gajanus episcopi apud Byzantium vita defuncti sunt, unoque sepulchro reconditi. Domnione & Euangelo ad sedes proprias, ob metum Illyriciani Catholici militis, extemplo remissis, solus Laurentius Anastasium Imp. in palatio pro fide Catholica sæpe convincens, apud Comitatum, ac si in exilio relegatus, retentus est, mobiliórque deinde corpore quàm Constantinopolim advenerat, effectus. Nam septimo infirmitatis suæ anno idem Laurentius fide sua, sed Christi gratia, in atrio Cosmæ & Damiani sanatus est, pedibúsque sistere propriis, gressibúsque meruit confirmari, suæque dein patriæ incolumis reddi, ubi major octogenario requiescit.

INDICTIONE X.

Anastasio & Agapito Coss.

Olla illa quæ in Hieremia vate ab Aquilone adver-

adversum nos nostráque delicta sæpe succenditur, tela ignita fabricavit, maximámque partem Illyrici iisdem jaculis vulneravit. Duæ tunc Macedoniæ, Thessaliáque vastata est, & usque Thermopylas, veterémque Epirum, Getæ equites deprædati sunt. Mille tunc librarum auri denarios per Paulum Anastasius Imperator pro redimendis Romanorum captivis, Joanni Præfecto Illyrici misit. deficiente pretio, vel inclusi suis cum domunculis captivi Romani tenti sunt, vel pro muris clausarum urbium trucidati.

INDICTIONE XI.

Magno solo Cos.

In provincia Dardania assiduò terræmotu XXIV. castella uno momento collapsa sunt. Quorum duo suis cum habitatoribus demersa, quatuor dimidia ædificiorum suorum hominumque amissa parte destructa, undecim tertia domorum, totidémque populi clade dejecta, septem quarta tectorum suorum, tantáque plebis parte depressa, vicina verò metu ruinarum despecta sunt. Scupus namque metropolis, licet sine civium suorum hostem fugientium clade, funditus tamen corruit. Uno in castello regionis Canisæ, quod Sarnunto dicitur, ruptis tunc terra venis, & ad instar torridæ fornacis exæstuans, diutinum altrinsecus ferventemque imbrem evomuit. Plurimi totius provinciæ montes hoc terræmotu sciſſi sunt, saxáque suis evulsa compagibus, devolutáque arborum crepido per XXX. passuum millia patens, & in XII. pedum latitudinem dehiscens, profundam aliquantis voraginem civibus, castellorum saxorumque ruinas, vel adhuc hostium incursiones fugientibus, jussa paravit. Anastasius Imp. subita morte præventus major octogenario periit: regnavit annos XXVII. menses II. dies XXIX.

INDICTIONE XII.

Justino Aug. & Eutharico Cos.

Justinus à Senatu electus Imperator continuò ordinatus est. Amantius palatii Præpositus, Andreas, Misael & Ardabur cubicularii, Manichæorum fautores, & Justini Augusti deprehensi sunt proditores. Quorum duo, Amantius & Andreas, ferro trucidati sunt: Misael & Ardabur Serdicam in exilium missi. Theocritus Amantii satelles, quem idem Amantius Præpositus ad regnandum clam præparaverat, comprehensus, & in carcere saxis contusus ingentibus periit, salsóque in gurgite jacuit, sepultura quoque cum imperio cui inhiarat caruit. Vitalianus Scytha Justini principis pietate ad rempublicam revocatus, Constantinopolim ingressus est, septimóque receptionis suæ die Magister militiæ ordinatus.

INDICTIONE XIII.

Vitaliano & Rustico Cos.

Vitalianus Consul VII. mense consulatus sui XVI. vulneribus confossus, in palatio cum Celeriano & Paulo satellitibus suis interemptus est.

INDICTIONE XIV.

Justiniano & Valerio Cos.

Famosissimum hunc Consulatum Justinianus Consul omnium Orientalium Consulatu profecto munificentior his liberalitatibus edidit. Nam CCLXXXVIII. millia solidorum in populum, inque spectacula sive in spectaculorum machinam distributa, XX. leones, XXX. pardos, exceptis aliis feris, in amphitheatro simul exhibuit. Numerosos præterea phaleratósque in Circo caballos jam donatis quoque impertivit aurigis, una duntaxat ultimaque mappa insanienti populo denegata.

INDICTIONE XV.

Symmacho & Boetio Cos.

INDICTIONE I.

Maximo solo Cos.

Plerique lapidatorum, percussorum, urbisque depopulatorum, sua ob scelera deprehensi, ferro, igni, suspendióque expensi sunt, gratum bonis civibus spectaculum exhibentes.

INDICTIONE II.

Justino Aug. II. & Opilione Cos.

His Consulibus inopia olei magnam penuriam in populum importavit.

INDICTIONE III.

Filoxeno & Probo Cos.

Joannes Romanæ ecclesiæ Papa LI. anno à Petro Apostolorum Pontificumque præsule CCCCLXXV. sessionis ejus, Theodorico rege pro Arrianorum suorum cæremoniis reparandis laborante, solus duntaxat

taxat Romanorum ſibi deceſſorum, urbe digreſſus Conſtantinopolim venit, miro honore ſuſceptus eſt. Dexter dextrum eccleſiæ inſedit ſolium, diemque Domini noſtri reſurrectionis plena voce Romanis precibus celebravit.

INDICTIONE IV.

Olybrio ſolo Coſ.

Totam Antiochiam Syriæ civitatem repens inter prandendum terræmotus invaſit. alioquin occiduam urbis magnamque ejus partem, ſiniſtris mox ventis undique flantibus, flammaſque coquinarum pro tempore æſtuantes ruentia in ædificia miſcentibus, duplex torridúmque exitium importavit. Eufraſium quoque totius urbis epiſcopum adempto ejus capite, combuſto ſimul obruit ſepulchro, obeliſco Circi inverſo, & humi defoſſo.

INDICTIONE V.

Mabortio ſolo Coſ.

Anno regiæ urbis conditæ CXCVIII. Juſtinus imperator Juſtinianum ex ſorore ſua nepotem, jamdudum à ſe nobiliſſimum deſignatum, participem quoque regni ſui, ſucceſſoremque creavit Cal. Aprilis. ipſe verò quarto ab hoc menſe vita deceſſit, anno imperii IX. menſe II.

INDICTIONE VI.

Juſtiniano Aug. ſolo Coſ.

Anno regiæ urbis conditæ CXCVIII. regium veſtibulum, priſcúmque in eo ſolium, ob aſpicienda probandaque in Circo certamina ſtructum, victor Juſtinianus princeps, eminentius clariuſque quàm fuerat, & vtramque Senatorum ex more ſpectantium porticum ſolita magnanimitate redintegravit, bonis quidem agitatoribus præmium, ignavis autem ſeveritatem innuens.

INDICTIONE VII.

Decio ſolo Coſ.

Parthis bella moventibus arma Romanus paravit exercitus, finéſque ſuos rebellans tutatus eſt. Hæc expeditio noſtrorum pene per quinquennium tenuit, digreſſaque Oriente Africam petit, contra Wandalos feliciter dimicatura.

INDICTIONE VIII.

Lampadio & Oreſte Coſſ.

Mundo Illyricianæ utriuſque militiæ ductor, dudum Getis Illyricum diſcurſantibus primus omnium Romanorum ducum incubuit, eoſque haud paucis ipſorum interemptis fugavit. His autem deinde Coſſ. idem dux audaciæ ſuæ ſecundus in Thraciam quoque advolans, prædantes eam Bulgares feliciore pugna cecîdit, quingentis eorum in prælio trucidatis.

INDICTIONE IX.

P C. Lampadii & Oreſtis Coſſ.

His Coſſ. Codex Juſtinianus orbi promulgatus eſt.

INDICTIONE X.

item P C. Lampadii & Oreſtis Coſſ.

Hypatius, Pompeius, & Probus genere conſobrini, Divique Anaſtaſii nepotes, imperium quod ſibi ſinguli indigna ambitione exoptabant, Idibus Januariis, jam pleriſque nobilium conjuratis, omnique ſeditioſorum turba armis doniſque miniſtratis illecta, dolis invadere tentaverunt, atque per quinque continuos dies urbem regiam rapinis, ferro, ignéque per ſceleratos cives, ſine certo interrege diſcurſantes; hoſtili impietate, ipſe ſe fideles reipublicæ in palatio diſſimulantes, depopulati ſunt. Quinta verò hujus infandi ſceleris die, dum de foro Hypatius ſceleratorum comitum manibus torque redimitus aureo, & Pompejus comes ejus ſua ſub veſte loricatus, ad invadendum conſcendunt palatium; uterque eorum ante fores palatii captus eſt, ſtatimque piiſſimi principis noſtri nutu catenatus, trucidatúſque pœnas luit, & antè imperium perdidit, quàm haberet, innumeris paſſim in Circo populis trucidatis, & tyrannorum ſociis continuò proſcriptis. Eccleſia tunc incenſa mox cæpit ab eodem Auguſto renovari.

INDICTIONE XI.

Juſtiniano Aug. III. Coſ.

Poſt diuturnum immanémque laborem contra Medos Romanis geſtum ſudoribus, tandem per Rufinum patricium, perque Hermogenem Magiſtrum officiorum, utrumque legatum à principe noſtro miſſum, pax cum Parthis depacta eſt. Sponſionem percuſſi fœderis ab utroque

Imperatore invicem sibi munera in concordiam missa secuta sunt.

Indictione XII.

Iustiniano Aug. IV. *& Paulino Coss.*

Provincia Africa, quæ in divisione orbis terrarum à plerisque in parte tertia posita est, volente Deo vindicata est. Carthago quoque civitas ejus anno excidionis suæ XCVI. pulsis devictisque Wandalis, & Gelimero rege eorum capto, & Constantinopolim misso, quarto Justiniani principis Consulatu ipsius moderatione recepta est, sua cum patria firmiùs, quàm dudum fuerat, redintegrata. Quo tempore Theodahadus rex Gothorum Amalasuentham reginam creatricem suam de regno pulsam in Insula laci Bulsinienſis occidit. Cujus mortem Imperator Justinianus ut doluit, sic & ultus est.

Indictione XIII.

Belisario solo Cos.

Postquam Carthago Libyaque suo cum rege Gelimero per Belisarium est subjugata, de Roma Italiaque deliberat Imperator. iterúmque expeditio, iterúmque classis paratur, idémque ductor qui Consul eligitur, rectóque navigio Siciliam properat, Catanam & Syracusas sine mora, immo omnem pervadit Trinacriam. Ibique comperiens quod in Africa civile bellum exoritur, & miles in proprium ducem insurgit, cum paucis ad Africam tendit, Solomoni qui præerat, subvenit: exercitum verò partim blandiendo, partim ulciscendo, inimicum tyrannum effugando, reipublicæ consulit utilitati, remensóque navigio Trinacriam redit. Agapitus Romanæ urbis episcopus à Theodato rege Gothorum in legationem directus Constantinopolim venit. Tzitta Patricius in Mysia cum hoste Bulgarum congrediens ad Jatrum superior invenitur. Epiphanius episcopus regiæ Urbis ante adventum Romani præsulis moritur. cujus episcopatum contra canones Anthimus Trapezuntena ecclesia relicta invadit.

Indictione XIV.

Post Consulatum Belisarii,

Ebremud Theodati gener relicto exercitu regio in Brutiis, ad Belisarium in Siciliam convolavit. In Africa verò, Solomone itidem cum exercitu diffidente, Germanus succedit Solomonem remittens ad Principem. Belisarius Campaniam transiens Neapolim vastat. Gothorum exercitus Theodahadum regem habens suspectum, Vitigem in regnum adsciscit. qui mox in campo barbarico regnum pervasit. Expeditione soluta Romam ingreditur, ubi jam Agapito Constantinopoli defuncto, Theodahadus rex Silverium episcopatui subrogarat. ibique residens dirigit Ravennam, Theodatum occidit, in loco qui dicitur Quintus, juxta fluvium Santernum: & ipse subsequitur per Tusciam, omnes opes Theodati diripiens, quas in Insula, vel in Urbevetus congregaverat. Ravennámque ingressus Matesuentham neptem Theodorici sibi sociam in regno plus vi copulat, quàm amore. Belisarius favente Domino Romam ingreditur. Germanus in Africa feliciter administrat. Agapitus Constantinopolim, ut diximus, de Roma adveniens, Anthimum mox ecclesia pellit, dicens eum juxta ecclesiasticam regulam adulterum, qui sua ecclesia dimissa ambierat alienam. in cujus locum Mennam presbyterum episcopum ordinavit: & ipse extremum diem obiit in Domino. in nullo tamen, sicut ei à Principe objiciebatur, sentiens contra fidem. Ipso namque anno ob nimiam siccitatem pastura in Persida denegata, circiter quindecim millia Saracenorum ab Alamundaro cum Chabo & Hezido phylarchis limites Enphratesię ingressa sunt. Ubi Batzas dux eos partim blanditiis, partim distractione pacifica fovit, & inhiantes bellare repressit.

Indictione XV.

Iterum P C. Belisarii.

Vitiges Tyrannus exercitu aggregato Romam obsidet. cui tunc faventem Papam Silverium Belisarius ab episcopatu summovit, & loco ejus Vigilium Diaconum ordinavit. Temporéque longo Romam obsidente Vitige, Belisarius intus inedia vigiliisque laborans, auxilium ab Imperatore deposcit. Cui directi sunt Martinus & Valerianus, uterque Magister militiæ. nec sic tamen Vitiges obsidionem reliquit. In Africa Germanus rebelliones milites cum Stotza Tyranno inter Maurorum deserta bellando effugat. In Oriente quoque Joannes Cottistis arripiens tyrannidem, antequam adversi quicquam tentaret, Daras exstinctus est. Ecclesia major Constantinopoli ab Imperatore Justiniano singulariter in mundo

do conſtructa dedicatur die VI. Kalend. Ianuarias.

INDICTIONE I.

Ioanne ſolo Coſ.

Adhuc Vitige in obſidione Romæ morante, Joannes Magiſter militum cum Batza, Conone, Paulo, Remaque illuſtribus, magnóque exercitu apparato, ad Italiam properant, caſtráque ad portum Romanum collocant, laboranti Romæ ſubveniunt. Quorum adventum Vitiges cernens, trium menſium temporis cum Beliſario pacta confirmat, ſuóſque legatos ad Imperatorem tranſmittit. In qua pace Beliſarius Campaniam redit, annonæ copiam Romæ illaturus. reverſuſque Campania contrarium ſibi de medio aufert Conſtantinum Patricium. Joannes verò in portu quæ poſuerat, caſtra deſerens, Samnitum regionem ingreſſus eſt, Aternóque oppido expugnato, Tremonem Gothorum ducem cum ſuis proſternit: Ortonam quoque ſimiliter invadit, Picenum deprædans Ariminum occupat. Quo audito Vitiges ab obſidione Urbis, in qua adhuc poſt turbatam pacem conſiſtebat, relicta Roma, per Clodiæ aggerem, & annonariam Tuſciam tranſit Apenninum; & in Rubiconis fluminis ripa caſtrametatus, Ariminum obſidet. Unde proturbatus à Narſete de Conſtantinopoli, & à Beliſario de Roma venientibus, fugit Ravennam. Cujus nepos Orajo Mediolanũ longa inedia deterit, Mundilam, Paulúmq; duces ibi poſitos cum ſuo milite obſidens. Narſete verò Arimino reſidente Beliſarius accedens Romam ad exhyemandum, deditione ſuſcipit Urbinum, & Urbem vetus, & Inſulam laci Bulſinenſis.

INDICTIONE II.

Appione ſolo Coſ.

Narſes revertitur Conſtantinopolim. Beliſarius obſidens Auximum ſeptimo menſe ingreditur, ſimilitérque & Feſulam. Gothi Mediolanum ingreſſi muros diruunt, prædamque potiti omnes Romanos interficiunt. Mundilam, Paulúmque duces abducunt Ravennam. Theudibertus Francorum Rex cum magno exercitu adveniens, Liguriam, totámque deprædat Æmiliam. Genuam oppidum in littore Tyrreni maris ſitum evertit ac prædat. Exercitu dehinc ſuo morbo laborante, ut ſubveniat, paciſcens cum Beliſario, ad Gallos revertitur. Germanus de Africa Conſtantinopolim evocatur. Solomon ibi rurſus dirigitur. Calluc Magiſter militum cum Gepidis primùm feliciter dimicans, ſecundo infeliciter ruit.

INDICTIONE III.

Iuſtino jun. ſolo Coſ.

Parthi in Syriam ingreſſi multas urbes ſubvertunt. contra quos Germanus arma arripiens, Juſtinum filium, eundémque Conſulem, in ipſis faſcibus ſecum ducit. Antiochia magna deprædata demolitur à Perſis. Beliſarius Ravennam ingreditur, regem Vitigem, & reginam, cunctáſque opes, Gothóſque nobiliores tollens ſecum, ad Imperatorem revertitur, evocante ſe Marcello Comite. Solomon in Africa feliciter dimicans rebelliones proturbat. Gothi trans Padum reſidentes, Orajo Vitigis nepote & Heldebado ductantibus, Vitigem regem cum regina, opibúſque Palatii, necnon & Gothos audientes ſedibus propriis pulſos, Orientémq; per Beliſarium abductos, rebellare diſponunt, regem ſibi ſtatuentes Heldebadum. contra quem debellaturus Beſſa Patricius Placentiam à Ravenna conſcendit Conſtantino Ravennam de Dalmatiis, ut præeſſet exercitui, ab Imperatore directo.

INDICTIONE IV.

Baſilio ſolo Coſ.

Parthis perſiſtentibus inimicis, Beliſarius Orientis ſuſcepit expeditionem, Germano regreſſo ad urbem regiam. Gothi Heldibado occiſo Erarium ſibi ordinant regem. Solomon in Africa interficitur, Sergius loco ejus dux ſucceſſit belli, moderatorque provinciæ.

INDICTIONE V.

Poſt Conſulatum Baſilii.

Milites clam Veronam ingreſſi, dum avaritia inhiante de præda concertant, à Gothis egredientibus de latebris cum ſuo dedecore civitate pelluntur. Gothi Erario rege occiſo Totilam in regnum manciparunt. Qui malo Italiæ mox Padum tranſit, & ad Faventiam Æmiliæ civitatem Romanorum exercitum ſuperat, duces effugat, Cæſenam & Urbinum, Montem Feretris, & Petrapertuſa occupat, huc illucque diſcurrens devaſtat Italiam. Rurſus in annonaria Tuſcia ad Mucellos per Ruderit, & Viliarid, Bledamque duces ſuos Romanum exercitum ſuperat. Quo prælio Beſſa patricius vulneratus evadit: cæteri verò fugientes per quaqua ſalvati ſunt.

INDICTIONE VI.

Poſt Conſulatum Baſilii anno II.

Totila devaſtat Campaniam, urbéſque muratas

ratas evertes, per ſuos Tiburim obſidet. Mortalitas magna Italiæ ſolum devaſtat, Oriente jam & Illyrico peræq; attritis. In oriente Perſis adhuc tenentib. conflictum cum noſtris, Sergius in Africa inquietatur à rebellionibus cum Stotza & Mauris.

INDICTIONE VII.

P. C. Baſilii anno III.

Totila obſidet Firmum & Aſculum, invaſámque Neapolim deſolat, & Tibur. Roma verò obſidetur à longe, in qua præerat Joann. Magiſter militum. In Oriente Beliſario conſtituto, exulatur Ioann. ex Conſule ordinario, Patricius, atq. Præfectus prætorio, & domus ejus datur Beliſario.

INDICTIONE VIII.

P. C. Baſilii anno IV.

Totila Firmum & Aſculum ſub juramento ingreſſus eſt: milite Romano cum rebus ſuis dimiſſo, crudelitatem ſuam in Romanos exercuit, eóſque omnes nudat & necat. In Africa Joannes inruens ſuper tyrannum Stotzam, interimit eum, & ipſe ab ejus occiditur armigero. In qua tyrannide Joannes quidam electus Stotzas junior vocitatur. Beliſarius de Oriente evocatus, in offenſam periculúmque incurrens grave, & invidiæ ſubjacens, rurſus remittitur ad Italiam. Qui veniens, Romam dirigit Beſſam, Joannem mittit ad Imperatorem. Totilas vaſtato Piceno, pugnánſque ad Auximum vincit. Indéque diſcurrens per Tuſciam, Spoletium deſtruit, & Aſiſium, Cluſiúmque oppida tenuit, & obſidet Peruſiam.

INDICTIONE IX.

P. C. Baſilii anno V.

Vigilius Papa LIX. ab Apoſtolo Petro evocatus ab Imperatore Roma egreditur, & in Siciliam venit. Totila occupata Lucania & Brutiis Neapolim ſubvertit, Romam obſidet. De Africa Sergius evocatur, & Areobindas nepte Imperatoris accepta, ibi judex dirigitur. In Oriente cum Parthis fœdus initur per Conſtantianum Magiſtrum militiæ, & exercitus revertitur Conſtantinopolim.

INDICTIONE X.

P. C. Baſilii VI.

Gothi legationem mittunt ad Imperatorem per epiſcopum civitatis Aſiſinatium, nomine Aventium. Joannes Magiſter militum ad Italiam properat. Beliſarius à Ravenna egreſſus venit Dyrrachium. indéque directo Joanne Calabria, ipſe per Siciliam Romam perrexit. Papa Vigilius ingreſſus eſt Conſtantinopolim VIII. Kal. Febr. Totila dolo Iſaurorum ingreditur Romam die XVI. Kal. Januarias, ac evertit muros, domos aliquantas igni comburens, ac omnes Romanorum res in prædam accepit. hos ipſos Romanos in Campaniam captivos abduxit. Poſt quam devaſtationem, XL. aut amplius dies Roma fuit ita deſolata, ut nemo ibi hominum, niſi beſtiæ morarentur. Hinc veniens Beliſarius murorum partem reſtaurat, venientéque Totila ad pugnam reſiſtit. Eodemque anno de Africa neptis Imperatoris revertitur vidua, occiſo Areobinda à Gunthario Tyranno, qui cum Stotza juniore tractans eum occiderat. Sed Artabanes utroſque comprehenſos Gunthari um occidit, Joannem idem Stotzam juniorem vinctum tranſmittit ad principem. Poſt aliquantos dies mittitur in Africa Joannes, & Artabanes evocatus præſentale accepit Magiſterium.

INDICTIONE XI.

P. C. Baſilii VII.

Joannes Magiſter militum in Campania prædans Gothos, nonnullos liberat Senatores. qui poſtea patitur nocturnum Totilæ ſuperventum Bulgarum ſuorum proditione. * * *

IND. XII. *P. C. Baſilii* VIII.

IND. XIII. *P. C. Baſilii* IX.

IND. XIV. *P. C. Baſilii* X.

His temporibus in Africa Mauri per Joannem Patricium domiti ſunt.

INDICTIONE XV.

P. C. Baſilii XI.

Hoc tempore Juſtinianus Auguſtus Narſem Eunuchum Chartularium & Cubicularium ſuum Principem militiæ fecit, & in Italiam miſit. Qui commiſſa pugna, Dei gratia, victor Totilam occidit, & gentem Gothorum, auxiliantibus etiam Longobardis in Italia exterminavit. Per hęc tempora cum Buccelinus Comes cum ſociis à Theodeberto Rege Francorum dudum miſſus per annos aliquot Italiam Siciliamque infeſtaret, & Romanum ſæpe exercitum ſuperaret, tandem exercitus ejus profluvio ventris attritus à Narſe pugna victus & profligatus, ipſe Dux occiſus eſt. nec multo poſt ſocius ejus Omnirugus Dux cum reliquis Gothorum, quibus ſe junxit, peremptus eſt.

INDICTIONE I.

P. C. Bſilii V. C. XII.

Theodebaldus Francorum ex moritur, & re-

regnum ejus uxoremq; Vanderadam Hlotarius rex patris ejus Theodeberti patruus accepit, qui jam XLIV. annis regnabat. Quo ipso anno Hlotarius ipse Saxones rebellantes juxta Wiseram fluvium magna cæde domuit, & Thuringiam pervasam devastavit.

INDICTIONE II.

P. C. Basilii V. C. XIII.

Vigilius Papa tandem ab Imperatoribus Romanis, & à Narse de exilio relaxatus, cum Romam redire cœpisset, in Sicilia morbo calculi tactus decessit: móxque Romam perlatus apud S. Marcellum in via Salaria sepultus est. Pro quo ordinatus Pelagius Papa LXII. sedit annis XI. mensibus X. Qui à populo Romano factionis contra Vigilium incusatus, celebratis una cum Narse litaniis, apud S. Petrum ambone ascenso, Euangelióque super caput suum posito, juramento se crimine purgavit.

INDICTIONE III.

P. C. Basilii V. C. XIV.

Hoc tempore Saxones iterum Hlotario rebellantes, cum ab eo peterentur hostiliter, eique pro satisfactione dimidium rerum suarum offerrent, idque exercitus Francorũ refutans eo invito pugnasset, magna ab eis cæde protritus fugæ præsidium petiit.

INDICTIONE IV.

P. C. Basilii V. C. XV.

His diebus Hramnus patri suo Hlotario, annuente patruo Hildeberto rebellans, regnum Francorum seditione perturbat. Saxones factione Hildeberti in Francia prædas egerunt. Hildebertus Remensem Campaniam populatur.

INDICTIONE V.

P. C. Basilii V. C. XVI.

In Britannia Bridus rex Pictorum efficitur. Hildebertus rex Francorum circa hæc tempora moritur, & Parisius in Basilica S. Vincentii à se constructa sepelitur, regnumque ejus frater Hlotarius assumẽs, totam paterni regni monarchiam obtinuit.

INDICTIONE VI.

P. C. Basilii V. C. XVII.

Hramnus patrem Hlotarium, quem multis malis offenderat, hoc tempore in Britanniam fugiens, insequente eo ibidem cum Conoboro rege pugna victus & captus, cum uxore & filiabus vivus incensus est. Quo etiam tempore Turonis basilica S. Martini rebellibus ad eam fugientibus igne crematur.

IND. VII. *P. C. Basilii V. C.* XVIII.
IND. VIII. *P. C. Basilii V. C.* XIX.
IND. IX. *P. C. Basilii V. C.* XX.
IND. X. *P. C. Basilii V. C.* XXI.
IND. XI. *P. C. Basilii V. C.* XXII.
IND. XII. *P. C. Basilii V. C.* XXIII.
IND. XIII. *P. C. Basilii V. C.* XXIV.
IND. XIV. *P. C. Basilii V. C.* XXV.

COLLECTIO OMNIUM ANNORUM ISTIUS CHRONICI.

Colliguntur omnes anni, usque ad Consulatum Valentis VI, & Valentiniani junioris Augg. primum à XV. anno Tiberii, & prædicatione Domini nostri JESU CHRISTI, anni CCCLI.

Ab anno Darii Regis Persarum, quo tempore templum Hierosolymis instauratum est, anni DCCCCXCIX.

Ab Olympiade prima, qua ætate apud Hebræos Esaias prophetabat, anni MCLV.

A Solomone & prima ædificatione Templi, anni MCCCCXI.

A Captivitate Trojæ, quo tempore Sanson apud Hebræos erat, anni MDLXI.

A Moyse & Cecrope primo rege Atticæ, anni MDCCXC.

Ab Abraham & regno Nini & Semiramidis, anni MMCCCXCV.

A Diluvio, usque Abraham, supputantur anni DCCCCXLII.

Ab Adam, usque ad Diluvium, anni MMCCXLII.

Fiunt igitur ab Adam, usque ad XIV. Valentis annum, id est usque ad Consulatum ejus VI, & Valentiniani junioris, omnes anni MMMMMDLXXIX.

A Valente VI, & Valentiniano juniore, usque ad Consulatum Eudocii, colliguntur LXIV. anni & per hoc à XV. Tiberii anno, quo Dominus prædicare cæpit, ad Consulatum Eudocii, & Dioscori, sunt anni CCCCXI.

A Trojæ excidio, usque ad primam Olympiadem anni sunt CCCCVI.

Item à Trojæ excidio, usque ad constructionem urbis Romæ, anni CCCCXXXVI. quæ condita est CCCCXXXII. à Romulo, VII. Olympiadis anno secundo: qui XVII. ab Æneа regnavit.

Ab urbe Roma condita, usque ad adventum Domini, anni DCCLII: & ab eadem conditione usque ad passionem Domini, anni DCCLXXI. Et à passione, usque ad Consulatum Eustochii, anni CCCXCII.

Simul ab Urbe condita, usque ad prædictum Consulatum, colliguntur anni MCLXXV. Usque ad Consulatum D. Theodosii XV, anni MCLXXXIX.

A morte Cæsaris, usque ad Consulatum Theodosii XV, fiunt anni CCCCXXXVI.

Passus est Dominus noster JESUS CHRISTUS à constitutione Mundi post annos MMMMMCCXXIX. Eusebius ponit MMMMMCXXX. si numeri non sunt transpositi.

Ab Abraham autem, usque ad passionem Domini, anni sunt MMXLIV. Idem Eusebius libro temporum, ubi agit de passione Domini.

A passione Domini usque ad Consulatum Eustochii, anni sunt CCCXCIV. Et usque ad Consulatum D. N. Theodosii Aug. XV, anni sunt CCCCIX.

EXPLICIT CHRONICON MARCELLINI COMITIS V. C.

EXCERPTA UTILISSIMA EX PRIORE LIBRO CHRONOLOGICO EUSEBII, ET AFRICANO, ET ALIIS LATINE CONVERSA AB HOMINE BARBARO, INEPTO, HELLENISMI ET LATINITATIS IMPERITISSIMO.

Non parva autem pars consarcinata est ex deliriis Breviatoris, aut Interpretis, qui commenta sua in scripta aliena insulsit.

PRimus homo factus est à Deo, cui nomen Adam. Uxor autem ejus Eva. Ab Adam, usque ad diluvium Noe, generationes decem: anni autem duo millia ducenti quadraginta duo.

Adam factus est annorum ducentorum triginta: & sic genuere Seth. Mortuus est autem novem annorum noningentorum trecenta.

Seth autem vixit annos centum quinque. Fiunt simul anni quadringenti triginta quinque: & genuere Enos. Mortuus est autem Seth annorum noningentorum duodecim.

Enos autem vixit annos centum nonaginta. Fiunt simul anni sexcenti quinquaginta quinque: & genuere Cainan. Mortuus est autem Enos noningentorum quinque.

Cainan autem vixit annos centum septuaginta. Fiunt simul anni septingenti nonaginta quinque: & genuere Maleleel. Mortuus est autem Cainan annorum noningentorum undecim.

Maleleel autem vixit annos centum sexaginta quinque. Fiunt simul anni noningenti sexaginta: & genuere Jared. Mortuus est autem Maleleel annorum octingentorum nonaginta.

Jared autem vixit annos centum sexaginta duos. Fiunt simul anni mille centum viginti duo: & genuere Enoch. Mortuus est autem Jared annorum noningentorum Sexaginta duorum.

Enoch autem vixit annos centum sexaginta quinque. Fiunt simul anni mille ducenti octuaginta septem: & genuit Mathusalam. Placuit autem Enoch Deo factus annorum tricentorum sexaginta quinque: & translatus est.

Mathusalam autem vixit annos centum sexaginta septem. Fiunt simul anni mille quadringenti quinquaginta quatuor: & genuit Lamech. Mortuus est autem Mathusalam annorum noningentorum sexaginta novem.

Lamech autem vixit annos centum octuaginta octo. Fiunt simul anni mille sexcenti quadraginta duo: & genuit Noë. Mortuus est autem Lamech annorum septingentorum.

Factus est autem Noë annorum quingentorum. Fiunt simul anni duo millia centum quadraginta duo: & genuit Noë tres filios, Sem, Cham, & Japheth.

Et factum est, quum homines multiplicarentur super terram, & filias procreassent, videntes autem Angeli Dei filias hominum, quod essent pulchræ, acceperunt sibi uxores ex omnibus, quas elegerunt. Et dixit Dominus Deus: Non permanebit spiritus meus in hominibus istis in æternum, quia caro sunt: eruntque dies eorum annorum centum viginti. Gigantes autem erant super terram in diebus illis, & ultra. Quumque introissent Angeli Dei ad filias hominum, illæ, quæ genuerunt, illæ fuerunt Gigantes à sæculo homines nominati. Corrupta

rupta est autem terra coram Deo: & repleta est terra iniquitate. Et vidit Dominus Deus terram, quia corrupta erat. Omnis quippe caro corruperat viam suam super terram. Et dixit Dominus Deus ad Noë: Tempus omnium rerum venit coram me. Et quia repleta est terra iniquitate eorum, & ecce corrumpam eos, & terram. Fac autem tibi Arcam de lignis quadratis: & linies eam intrinsecus & extrinsecus asphaltou bitumini. Et quod sequitur. Et fecit Noë omnia, quæ præceperat illi Dominus Deus. Et erat Noe annorum sexcentorum. Fiunt autem simul anni duo millia ducenti quadraginta duo. Et Diluvium aquarum factum est supra terram quadraginta diebus, & quadraginta noctibus: & mortua est omnis caro: quique habuit spiritum vitæ in semetipso super teram, ab homine, usque ad pecus, & reptile, & ferarum, & omnium, quod erat super terram habens spiritum vitæ in semetipso.

Post hæc autem in sexcentesimo primo anno exiit Noe, & omnes, qui cum eo erant, de Arca. Fiunt autem simul ab Adam, usque ad Diluviũm Noe, anni duo millia ducenti quadraginta duo. Et à Diluvio Noe, usque ad Turris ædificationem, & confusionem linguarum, generationes sex: anni autem quingenti quinquaginta octo.

Hi autem sunt filii Noe, Sem, Cham, & Japhet post Diluvium, sic:

Sem factus est annorum centum unius. Fiunt simul anni duo millia trecenti quadraginta tres: & genuit Arfaxad.

Arfaxad autem vixit annos centum triginta quinque. Fiunt simul anni duo millia quadringenti septuaginta octo: & genuit Cainan.

Cainan autem vixit annos centum triginta. Fiunt simul anni duo millia sexcenti octo: & genuit Salam.

Salam autem vixit annos centum triginta. Fiunt simul anni duo millia septingenti triginta octo: & genuit Eber.

Eber autem vixit annos centum triginta quatuor. Fiunt simul anni duo millia octingenti duodecim: & genuit Phaleg, & Ragau fratrem ejus. Sub ipso factum est dispersio, & fuit omnis terra labia & vox una omnibus. Et factum est, dum moverent ab Oriente, invenerunt Paneum, quod est terra fructifera, in tera Sennaar: & habitaverunt ibi. Et dixit homo ad proximum suum: Venite faciamus nobis lateres, & coquamus eos igne. Et facta est eis ipsa latera quasi lapis, & bitumen erat eis lutus. Et dixerunt: Venite, ædificemus nobis civitatem, & turrem, cujus caput sit usque ad cælum: & faciamus nobis nomen antequam dispersi fuerimus super omnem faciem terræ. Et descendit Dominus Deus videre civitatem, & turrim, quam ædificaverunt filii hominum. Et dixit Dominus: Ecce labia & vox omnibus una: & hoc initiarunt facere: & nunc non minuitur ex ipsis omnia quæcunque proposuerunt facere. Venite, descendentes dispersas faciamus ibi eorum linguas, ut non obaudiat unusquisque vocem proximi sui. Et dispersit illos Dominus Deus inde super faciem omnis terræ: & cessaverunt ædificantes civitatem & turrem. Propter hoc vocatum est nomen ejus confusio: quia ibi confudit Dominus labia omnis terræ. Et exinde dispersit eos Dominus Deus super omnem faciem terræ. Fiunt autem simul ab Adam, usque ad Turris ædificationem, & dispersionem terræ, Generationes quindecim, anni duo millia octingenti septuaginta octo.

TERRÆ DIVISIONES TRES FILIOS NOE POST DILUVIO FACTUM EST. SIC:

Σὴμ τῷ πρωτοτόκῳ αὐτῶ ἐδωκεν ὁ θεὸς Περσίδα καὶ Βακτρων, ἑως.

Sem & Cham & Japhet trium fratrum, secundum *tribum partiti sunt * κατὰ φῦλον non κατὰ φυλήν. super terram.

ᵐ Et Sem primogenito à Persida & Bactriam usque in India longitudo. Latitudo autem ab India usque Rinocoruram.

Cham

Ινδικῆς μέχρι, πολλοῖς ὑ, ἀπὸ Ινδικῆς, ἕως Ριτοκαρχέων τ Αιγύπλε. Cedren. 10. 17.

Cham autem secundo ab Rinocoruram [x] usque Garirum.

x μέχρι Γαδείρων sed irrepsit ex sequenti.

Japhet autem tertio [n] à Midia usque Garirum, ad Aquilonem.

Habet autem Japheth fluvium Tigrem, qui dividit Midiam, & Babyloniam in terra Syriorum.

n ἀπὸ Μηδίας πρὸς ἄρκτον ἡ θάλασσα ἕως Γαδείρων. Cedren 10. 31.

Cham autem [o] habet fluvium Geon, qui vocatur Nilus, Sem autem Euphratem.

o ποταμὸν διορίζοντα τὸν Νεῖλον, ὃς καὶ Γεὼν καὶ Χρυσορρόας καλεῖται. Cedren. 10. 30.

Confusæ sunt autem linguæ super terram post Diluvium. [a] Fuerunt autem, quæ confusæ sunt linguæ, septuaginta duo. Qui autem turrem ædificabant, fuerunt gentes septuaginta, quæ in linguis super faciem terræ divisæ sunt. Nebrod autem Gigas filius Chus Ethiopu .... iste pro cibaria eorum venando porrigebat feras.

a ἦσαν ὁ πρώτη τῶν οἰκοδομούντων ἔθνη, ἑβδομήκοντα. Φωνὴ ὁ αὐτῆς πᾶσιν ὑπῆρχε μία. Νεβρὼδ ὁ αὐτῆς ὁ Γίγας ὁ τῶ Αιθίοπος Χοῦς ὑφ᾽ εἰς βρῶσιν ἀγρίων ἐχορήγει ζῶα. Cedren. 9. 25.

NOMINA AUTEM SEPTUAGINTA SUNT HÆC:

Filii Japheth filio Noë tertio juniori, Gamer, à quo Cappadoci: & Magog, à quo Chaldæi & Galates: & Made, à quo Midi: & * Vojas, à quo Græci & Hiones: & Thobali, à quo Tettali: & Mosoch, à quo Illyrici: & Tyrach, à quo Thraci: & Chattaim, à quo Macedoni.

Et filii Gamer filio Japheth tertio filio Noe, Aschanath, à quo Sarmati: & Erisphan, à quo Rhodii: & Thorgaman, à quo Armenii.

Et filii filiorum Japhet filio Noe, Elisa, à quo Siculi: & Chæreis, à quo Iberi, qui & Tyrannii: & Etici, à quo Romei, qui & Latini. Omnes isti filii Japheth tertio filio Noë. Ex istis dispersæ sunt insulæ gentium.

Sunt autem & Cyprii ex Citteis ex filiorum Jareth simul gentes quindecim. Invenimus autem qui ab Aquilone sunt ex ipsis ex tribu Citteis. Est autem de Elladii gente omnes ex ipso, excepto his, qui habitaverunt in postero ibi Essaitei, qui habitaverunt circa mare honorabilem civitatem, quæ vocatur Athenas, simul autem & Thibas, qui Sidonii sunt accolæ de Cathmo Aginoru. Chalcedonii autem tyranni peregrini fuerunt, & alii simili modo, qui post hac in Ellada migraverunt.

Hæc sunt autem gentes Japeth tertio filio Noë. A Midia, usque ad Speriam, à parte Oceani adtendens ad Aquilonem sic: Midii, Albani, Gargani, Errei, Armenii, Amazonii, Coli, Corzini, Dennaci, Cappadoci, Paphlagoni, Mariandini, Tabarini, Challyri, Mossonici, Sarmati, Saurobati, Meoti, Scythi, Taurini, Thraci, Bastarni, Illyrici, Macedoni, Græci, Ligyrii, Istrii, Alunni, Dauni, Iapycii, Colabri, Oppici, Latini, qui & Romei, Tyranni, Calli, qui & Latini, Ligistini, Celtibirii, Ibirii, Galli, Aquitanii, Illyrici, Basantii, Cyrtanii, Lysitani, * Hu ac cai .... Cynii, Britanni, qui in insulis habitant. [y] Qui autem sapiunt ex istis literis, hi sunt: Ibirii, Latini, [b] qui utuntur Romei, Spani, Græci, Midi, Armenii. Sunt autem termina eorum à Midia * usque Garirum, quod ad Aquilonem. Lateræ autem à fluvio, & fluvium usque Masslusias contra Solem. Provinciæ autem eorum sunt hæc: Media, Albania, Amazonia, Armenia parva & magna, Cappadocia, Paphlagonia, Galatia, Colchus, Ludia, Achaja, Bosporina, Meotia, Derris, Sarmatia, Tauriania: Bastarnia, Scythia, Thracia, Macedonia, Dennalia, Molchia, Tettalia, Lucria, Byotia, Etolia, Attica, Achaia, Pelepponissus, Acarnia, Ipirotia, Illyria lucidissima, Adracia, à quo Adriaticum pelagus, Gallia, Tuscinia, Lysitania, Midia, Messalia, Italia, Celtica. Spanogallia, Ibiria, Spania magna. Simul provinciæ Japeth quadraginta: usque ad Britaniacas insulas, quæ ad Aquilonem respiciunt. Sunt autem eis & insulæ. commune autem Sicilia, Eubya, Rodus, Chius, Lesbus, Cythira, Zacynthus, Cephalina, Ithaci, Corcyra, & qui in circuitu sunt, parte Asiæ, quæ vocatur Ionia. Fluvius autem est iis Tigris dividens Midiam & Babyloniam. Hæc sunt termini tertio filio Noë.

y οἱ ὁ τούτων σοφὸς τὰ γράμματα.

b οἱ χρημαλιζόμενοι ρωμαῖοι.

* ἕως Γαδείρων.

Filii autem Cham secundo filio Noë, Chus primogenitus, ex quo Æthio-

Ethiopi: & Meſtreim, ex quo Ægyptii: & Fud, ex quo Troglodyti: & Chanaan, ex quo Afri, & Funici.

Filii autem Chus Ethiopu filio Cham ſecundo filio Noe, Sabat, & Eugilat, & Sabaſcatha, & Regma, & Seſathath.

Et filii Regma filio Chus, filio Cham ſecundo filio Noe Sabat, & Judadad. Et Chus genuit Nebrod Ethiopem & venatorem & Gigantem, & Egyptiorum patrias cum Meſtreim patre eorum octo. Dicit autem ſic: Et Meſtreim genuit [a] Illuſlydiim, ex quo facti ſunt Lydii: & Illuſenemigim, ex quo Pamphyli: & [b] Illuſlabiim, ex quo Libii: & illuſnephthabiim, ex quo Fygabii: & Illuſpatroſoniim, ex quo Licii: & Illuſcathforiim, ex quo Cilicii.

[a] Illos Lydiim. τοὺς Λυδιείμ.
[b] Illos Labiim. τοὺς Λαβιείμ.

Chananeorum autem patrias cum Chanaan patre eorum ſunt duodecim. Dicit enim ſic: Et Chanaan genuit Sidona primogenitum, & Chetteum, & Amorreum, & Gergeſeum, & Æggeum, & Aruceum, ex quo Tripolitani, & Aſethneum, ex quo Orthoſiaſti, & Arudiam, ex quo Aridii, & Samareum, & Ferezeum, & Amathium, Eſt autem habitatio eorum ab [c] Rinocorurum, uſque Garirum aſpiciente uſque ad Septentrionem longitudo.

[c] ἀπὸ Ρινοκολούρων ἕως Γαδείρων.

QUÆ AUTEM EX IPSIS NATÆ SUNT GENTES:

Æthiopi, Troglodyti, Aggei, Gugarini, Iſabini, [d] Piſceſcomeduli, Ellaini, Ægyptii, Finici, Libyi, Marmaridii, Carii, Pſylliti, Myſſi, Moſoſini, Fygadii, Mæonii, Bithynii, Nomadii, Lycii, Mariandini, Pamphyli, Moſoſini, Piſſidii, Antulei, Cilicii, Mauriſii, Criti, Magartei, Numidii, Macarii, Naſamonii. Hi poſſident ab Ægypto, uſque ad Septentrionalem Oceanum, gentes xxxii. Qui autem ex iis ſciunt literas, ſunt hæc: Phynici, Ægyptii, Pamphili, Phrygii. Eſt autem terminum ab Rinocorurum, qui extendit Aſſyria, & Æthiopia, uſque Garitum. Nomina autem Provinciarum ſunt hæc:

[d] ἰχθυοφάγων.

Ægyptus cum omnibus, qui in circuitu ejus ſunt. Æthiopia, quæ adſpicit ad Indos, & alia Æthiopia, unde creditur Æthioporum fluvius Geon, qui vocatur Nilus. Rubra, qui adſpicit ad Orientem. Thebaida, tota Libya, quæ extendit uſque Corcyna, Marmaria, & omnia, quæ in circuitu ejus ſunt, Syrta habens gentes tres, Naſamona, Macas, Tautameus: Libya alia, qui reſpicit & extendit uſque ad minorem Syrticum. Numeda. Maſſyris. Mauritania, qui extendit uſque Eracleoticum terminum contra Gararitum habet, qui aſpicit ad Aquilonem, qui circa mare ſunt, Ciliciam, Pamphyliam, Piſſidiam, Myſſiam, Mygdoniam, Phrygiam, Camiliam, Lyciam, Caryam, Lydiam, Troadam, Eoliam, Bithyniam antiquam, quæ vocatur Phrygia. Simul Provincias xiii.

Sunt autem eis & inſulæ communes: Corſula, Lapanduſa, Gaulu, Melicia, Cercina, Minna, Taurana, Sardava, Salata, Gorſuna, Crita, Gauloroda, Thira, Gariatha, Aſta vetera, Chius, Lesbos, Teneda, Lambra, Jaſa, Samus, Cous, Cnidus, Niſyra, Magna Cyprus. Simul inſulas xxv.

Habet enim & fluvium Geon, qui vocatur Nilus, qui circuit Ægyptum, & Æthiopiam, dividet inter Cham, & Japeth ab ore occidui maris.

Hæc eſt Genealogia Cham ſecundo filio Noe.

De Sem autem primogenito filio Noe ſunt tribus viginti quinque. Hi contra Orientem habitaverunt.

Elam, unde Elimei, Aſur, unde Aſſyrii, & Arfarad, unde Chaldei, & Lud, unde Elayonii, Futh, unde Perſi, & Aram, unde Vantii. Et filius Aram filii Sem filio Noe, qui & Hul, ex quo naſcuntur Lydii: & Gather, unde Goſphinii, & Moſoch, unde Moſynii. Et Arfaxad genuit Cainan, unde fiunt qui ab Oriente Samaritæ. Cainan autem genuit Salathee, unde fiunt Salathii. Et Salathee genuit Eber unde

fiunt

fiunt Ebrei. Eber autem nati sunt ei filii duo. Falec, unde ascendit generatio Abrahæ, & Ectam fratrem ejus. Ectam autem genuit Ermodad, unde nascuntur Ludii: & Saleph, unde nascuntur Bactrianii: & Arani, unde & Arabii: & Idūram, unde & Milii: & Ethil, unde Arrianii: & Abimeil, unde Yrcanii: & Declam, unde Cedrysii: & Gebal, unde Scythii: & Sabal, unde Adamosynii: & Huir unde Armenii: & Eugee, unde Nudi Sapientes. Hi omnes de Sem primogenito Noe. Omnium filiorum Sem est habitatio à Bachione usque Rinocororum, qui pertinet usque ad Syriam & Ægyptum, & mare rubrum, & ab oræ, quæ est Arsinoita India.

HÆC AUTEM, QUÆ EX IPSIS FACTÆ SUNT, GENTES:

Hebræi, qui & Judæi, Persi, Midi, Peoni, Ariani, Assyrii, Yrcani, Indii, Magardi, Parthi, Germani, Elymei, Cossei, Arabi antiqui, Cedrusii, Arabi primi, Nudi Sapientes.

Extendit autem habitatio eorum usque Rinocororum, & usque Cilicia. Qui autem noverunt ex ipsis literas, sunt; Ebrei, qui & Iudæi, Persi, Midi, Chaldæi, Indii, Assyrii.

Est autem habitatio filiorum Sem primogenito filio Noë. In longitudine autem India usque Rinocururum. Latitudo autem à Persida, & Bactrium usque inferiorem Indiam.

NOMINA AUTEM PROVINCIARUM FILIORUM SEM SUNT HÆC:

Persida cum omnibus subjacentibus gentibus, Bactriana, Hyrcania, Babylonia, * Cordylia, Assyria, Mesopotamia, Arabia antiqua, Elymea, India, Arabia famosa, Cylisyria, Commagenia, & Funice, quæ est filiorum Sem. * al. Cordyns.

Omnes isti ex trium filiorum Noe tribus LXXII.

Gentes autem, quas disperšit Dominus Deus super faciem omnis terras, secundum linguas earum in diebus Falec & Ectam fratrem ejus in Turris ædificatione, quando confusas sunt linguas eorum, sunt autem hæc:

I	Ebrei, qui & Judæi.	II	Assyrii.	III	Chaldæi.
IV	Midi,	V	Persi.	VI	Arabi primi & secundi.
VII	Madiani primi & secūdi.	VIII	Adiabini.	IX	Tajani.
X	Salomossini.	XI	Sarracini.	XII	Magi.
XIII	Caspiani.	XIV	Albani.	XV	Indi primi & secundi.
XVI	Etiopi primi & secundi.	XVII	Egypti & Thibei.	XVIII	Libyi.
XIX	Chottæi.	XX	Chananæi.	XXI	Ferezei.
XXII	Eugei.	XXIII	Amorrei.	XXIV	Gergesei.
XXV	Jebusei.	XXVI	Idomei.	XXVII	Samarei.
XXVIII	Fynici	XXIX	Euri.	XXX	Cilicii, qui & Tharsi.
XXXI	Cappadoci	XXXII	Armenii.	XXXIII	Ibiri.

XXXIV	Bibrani.	XXXV	Scythi.	XXXVI	Colchi,
XXXVII	Sanni.	XXXVIII	Boſporani.	XXXIX	Aſiani.
XL	Iſaurii.	XLI	Lycaonii.	XLII	Piſſidii.
XLIII	Galatas.	XLIV	Pamphlagoni.	XLV	Phlygii.
XLVI	Græci, qui & Achæi.	XLVII	Theſſali.	XLVIII	Macedonii.
XLIX	Thraci.	L	Myſſi.	LI	Beſſi.
LII	Dardani.	LIII	Sarmati.	LIV	Germani.
LV	Pannonii.	LVI	Norici.	LVII	Delmatii.
LVIII	Romei, qui & Cittei.	LIX	Lygii.	LX	Galli, qui & Celtei.
LXI	Aquitanii.	LXII	Brittani.	LXIII	Spani, qui & Tyranni.
LXIV	Mauri.	LXV	Macuaci.	LXVI	Getuli.
LXVII	Afri.	LXVIII	Mazici.	LXIX	Tarantii exteriores.
LXX	Boradii.	LXXI	Celtionii.	LXXII	Taramantii exteriores, qui uſque in Æthiopia extendunt.

Fiunt ſimul Tribus LXXII.

a φῦλα nationes, non φύλας.

Iſtas gentes diſperſit Dominus Deus ſuper faciem omnis terræ ſecundum linguas eorum.

Et hæc ſtudui ſignificare tibi quales ſunt & accolæ, ignotas gentes, & interpretationes eorum, & fines, & habitationes eorum. Initiamus ſcribere ab Oriente, uſque in Occidentem ſecundum ordinem.

Perſæ & Midi accolæ facti ſunt, Parthi & quæ in circuitu gentes pacis uſque media Syria. Arabi autem accolæ facti ſunt Arabi famoſi. Iſthoc autem nomine nominatur Arabia ab omnibus famoſa. Chaldei autem accolæ facti ſunt Meſopotamitæ. Madianitæ accolæ facti ſunt Cinedocolpitas & Troglodytas, & Piſceſcomeduli.

Græcorum autem gentes & nomina eorum ſunt quinque: Hionii, Arcadii, Byotii, Eolii, Laconii. Iſtorum autem accolæ facti ſunt Pontici & Bithynii, Troji, & Aſiani, Carii, & Lycii, Pamphylii, Cyrinei: & inſulæ multæ, quæ vocantur Cyclades undecim, qui Myrtium pelagum habent. Sunt autem hæc: Andrus, Tinus, Tio, Naxus, Ceus, Curus, Dilus, Sifnus, Nirea, Cyrnus, Marathum, Andrus. Inſulas Elladicas, quæ vocantur Cycladas.

Sunt & alias inſulas magnas duodecim, qui etiam & civitates plures habent, quæ vocantur Eſphoradas, in quas habitaverunt Græci. Sunt autem hæc: Eubia, Crita, Sicilia, Cyprus, Cous, Tamus, Rodus, Chius, Thaſſus, Leſbus, Samothraci. Inſulas Elladicas, quæ vocantur Eſporadas.

Eſt autem ab Biotes Eubia, ſicut ab Hiones Hionidis civitates ſedecim nominatas. Sunt autem hæc: Clazomena, Mitilina, Focea, Priina, Erythra, Samus, Teus, Colofu, Chius, Efeſus, Smyrna, Perinthus, Byzantius, Chalcedona, Pontus, Arniſſus, Eleuthra.

Romanorum autem, qui & Cittei, gentes & accolæ ſunt ſeptem, Tuſcii, Emilliſui, Sicinii, Campani, Apuliſii, Calabrii, Lucani.

Afrorum autem gentes & accolæ ſunt quinque, Nebdini, Cnithi, Numidii,

midii, Sii, Naſamonii. Sunt autem eis & inſulas v̄ civitates habentes: Sardinia, Corſica, Girba, Cercinia, Galata. Inſulas Africæ famoſas & magnas.

Maurorum autem gentes & accolæ ſunt tres: Moſulami, Tigzitanii, & Sarinei.

Spanorum autem, qui & [a] Tyrinniorum. vocantur (autem) Paraconniſii gentes, & accolæ ſunt quinque Lyſitanii, Betycii aut Rigoni, Waſcones, Callaici, qui & Aſpores vocantur. Gentes & accolæ ſunt quatuor.

[a] Τυρίλωνι,

[b] Ναρβωνήσιοι.

* Galloi.

* Tallorum autem, qui & [b] Narbudiſii vocantur, gentes & accolæ ſunt quatuor: Lugdunii, Bilici, Sicanii, Ednii.

Germanorum autem gentes & accolæ ſunt quinque: Marcomallii, Bardunii, Cuadrii, Berdilii, Ermunduli.

Sarmatarum autem gentes, & accolæ ſunt duo: Amaxobii, & Græcoſarmates.

Iſtas gentes & peregrinationes eorum, ſicut diſperſæ ſunt ſuper terram. Et hoc ſtudium fuit ſignificare tibi de ignotas gentes, & oppidos eorum, & nominatos montes, & illos principales fluvios, ac ne de hoc immemor ſis.

Initiemus autem dicere de illas ignotas gentes, ab Oriente uſque ad occiduum Solis, quomodo habitant. Illi Adiabinii habitant ultra Arabia interiore. Tainaii autem ultra illos. Alamoſyni autem ultra Arabes in inferiore Arabia. Saccini autem ultra Taones. Albani autem ultra Caſpianorum portus: Madynii fortiores, qui expugnati ſunt à Moyſe in rubro maris. Illa autem modica Madian eſt ultra de illa rubra mare, ubi regnavit Raguel, & Jothor ſocer Moyſi. Et ultra Cappadocia in dextra Armenii, & Birri, & Birrani: in læva autem Schythi & Colchi, & Boſporani. Sanni autem, qui dicuntur Sanniggii, qui & uſque Pontum extendunt, ubi eſt congregatio Aſpari, & Sebaſtopolis, & Cauſolimin, & Phaſis fluvius, uſque ad Trapezuntum extendunt iſtas gentes. In læva autem parte Naulchi, & Labooti. Montes autem ſunt nominati duodecim in terra excepto illum Deoſpiratum montem Sina. Sic Libanus in Syria inter Biblo & Birytho. Caucaſus in Scythia. Taurus in Cilicia & Cappadocia. Atlas in Libya. Parnaſſus in Focide. Cytherus in Byotia. Elicus in Teumiſo. Parthenius in Eubia. Niſſeus in Arabia. Lycabantus in Italia & Gallia. Pinnius in Chio, qui & Mimas. Olympus autem in Macedonia. [a] Significantes autem nomina montium terræ neceſſe eſt de illos principales fluvios nunciare tibi. Fluvii autem ſunt nominati quadraginta. Indus, qui vocatur Fiſon: & Nilus, qui vocatur Geon: Tigris, & Euphrates, Jordanis, Ciphiſſus, Taneus, Iſminius, Erymanthus, Alyus, Aſſopus, Thermodus, Eraſinus, Rius, Boryſthenus, Alfius, Taurus, Eurotus, Meandrus, Axius, Pyramus, Orentus, Danubius, Ebrus, Saggarius, Achelmus, Pinnius, Euginus, Sperchius, Cauſtrus, Semojus, Scamandrus, Styramus, Parthenius, Iſtrus, Rinus, Betus, Rodanus, Eridanus, Beus, Thubiris, qui nunc vocatur Thubiris. Fiunt ſimul fluvii currentes XL.

[a] σημειωσάμενοι δ.

Maria & fluvia conveniẽtes in ſemetipſis dant voces. Significantes autem his omnibus tempus advenit ad textũ Chronicæ currere annos, ſicut prius demonſtravimus, dicentes: Ab Adam, uſq; ad Diluvium Noe, generationes quindecim: anni duomillia ducenti quadraginta duo. Et à Diluvio Noe, uſque ad Turris ædificationem, & confuſionem diviſarũ linguarum, generationes quidem ſex, anni autem quingenti quinquaginta octo. Fiunt ſimul anni duo millia octingenti. Et à diviſione terrarum, uſque dum genuit Abraham Iſaac generationes quidem ſex, anni autem ſexcentitres. Sic poſt diviſionem terrarum Falec factus eſt annorum centum. Fiunt ſimul anni duo millia noningenti, & genuit Ragau. Sub iſto diviſio facta eſt. Falec enim interpretatur diviſio. Vixit autem Ragau annos centum triginta duos. Fiunt ſimul anni tria millia triginta duo: & genuit Seruch. Vixit autem

autem annos centum triginta duos. Fiunt ſimul anni tria millia CLXIV: & genuit Nachor. Vixit autem Nachor annos ſeptuaginta novem. Fiunt ſimul anni tria millia CCCLXXXVIII, quando præcepit illi Deus exire de domo patris ſui, & venire in terram Chanaan. Habitavit autem Abraham in terra Chanaan alios annos XXV. Fiunt anni centum. & ſic genuit Iſaac. Fiunt ſimul ab Adam, uſque quod genuit Abraham Iſaac, omnes anni tria millia, quadringenti XIII.

Inclusa virgulis abundant.

Temporibus vero Abrahæ, [quando genuit Iſaac] Syrorum primus regnavit Bilus ann. LXII. Sicyoniorum autem regnavit Egialeus. In Ægyptios regnavit Arouth Pharao. Fiunt ſimul ab Adam, uſque dum genuit Abraham Iſaac, generationes XXI, anni tria millia quadringenti XIII. & ab Abraham, uſque ad exitum filiorum Iſraël per Moyſen, generationes quidem ſex, anni autem quadringenti quadraginta tres.

Abraham autem erat annorum centum, quando genuit Iſaac. Fiunt ſimul ab Adam, anni tria millia, quadringenti XIII. Vixit autem Iſaac annos. Fiunt anni tria millia quadringenti ſeptuaginta tres: & genuit Jacob. Vixit autem Jacob annos octuaginta tres. Fiunt ſimul anni tria millia quingenti, quinquaginta ſex. & genuit Levi, & fratres ejus. Vixit autem Levi annos XLV. Fiunt ſimul anni tria millia DCI: & ſic genuit Caath. Vixit autem Caath annos XL. Fiunt ſimul anni tria millia DCLXI, & genuit Ambram. Vixit autem Ambram annos LXXV. Fiunt ſimul anni tria millia ſeptingenti XXXVI: & genuit Moyſen, & Aaron, & Mariam ſororem eorum. Factus eſt autem Moyſes annorum LXXX. Fiunt ſimul anni tria millia octingenti XVI, quando intravit ad Pharonem regem Ægypti. Et fecit Dominus Deus ſigna, & prodigia per manum Moyſi, mittens decem plagas in Ægypto. Et eduxit filios Iſrael de Ægypto in manu forti: & tranſierunt mare rubrum pedibus, ſicut per aridam. Fecerunt autem & in herimo Sinai filii Iſrael comedentes manna annos XL. Fiunt ſimul anni tria millia octingenti LVI. Fiunt ab Adam, uſque ad mortem Moyſi, anni tria millia octingenti LVI. [y] In diebus autem Moyſis [a] Phoroneus Argeon regnavit cum Inachum. Leucippus autem regnavit Sicceis. Erectheus Athineis regnavit. Hilochus autem Aſſyriis regnavit. Peteſſontius autem Pharao in Ægypto. Occiduum enim ſine regno erat. Fiunt ſimul ab Adam, uſque ad mortem Moyſi, generationes quidem XXVI, anni autem tria millia octingenti LVI. & à morte Moyſi, uſque ad mortem Hieſu Nave, & Phinees Sacerdotis, anni LIII, ſic: Poſt mortem autem Moyſi, & Aaron, ſuſcitavit Dominus Deus ſpiritum ſuum ſuper Hieſu filium Nave, & tranſmeavit populum filiorum Iſrael Jordanis fluvium: & ceciderunt muri Hiericho: & exterminavit à facie filiorum Iſrahel Chananeum & Chetteum, & Eugeum, & Pherezeum, & Amorreum, & Gergeſeum, & Hiebuſeum: & fecit in terram, quam invaſit, annos XXXI. Sic pugnando fecit annos ſex: & poſſidens alios viginti quinque annos terram illam. Fiunt ſimul anni XXXI. Fiunt ſimul ab Adam anni tria millia octingenta, octuaginta ſeptem. Et poſt obitum Hieſu filii Nave præfuit populo Phinees Sacerdos annos XXIII. Fiunt anni LIV. Fiunt ſimul ab Adam, uſque ad obitum Hieſu filii Nave, & Phinees Sacerdotis, omnes anni tria millia noningenti decem.

[a] Φορωνεὺς τῶν Ἀργείων μὲν Ἰναχὸν ἐβασίλευσε. *Cedren.* 66. 15.

ἐν τοῖς χρόνοις δὲ τοῦ Μωσέως ἐβασίλευσεν Ἀσσυρίων Βῆλος, Ἀθηναίων δὲ Ἐρεχθεύς, Αἰγυπτίων δὲ ἐβασίλευσε Πετεσσώς. ὁ καὶ Φαραώ. *Cedren.* 37. 40.

POPULUS HEBRÆORUM TRANSEUNTES JORDANEM.

Et ab obitu Hieſu & Phinees uſque ad initium Heli Sacerdotis, finis autem Judicum filiorum Iſrael, anni ſunt quadragenti XXX. Sic poſt obitum Hieſu & Phinees peccavit populus filiorum Iſrahel ad Deum, & tradidit illos Deus Chuſalteri Regi Meſopotamiæ: & ſervierunt illi annos novem. Fiunt ſimul anni tria millia noningenti

xix. Et clamaverunt ad Dominum: & ſuſcitavit illis Dominus Deus Principem Gotonial fratrem Chaleb juvenem de Tribu Juda. Iſte pugnavit cum Chuſater in bello, & interfecit eum. Et judicavit Gothoniel populum annos xxxiv. Fiunt ſimul anni tria millia noningenti liii. Et iterum peccavit populus ad Deum: & traditi ſunt à Domino Eglom Regi Moab: & ſervierunt illi filii Iſraël an. xviii. Fiunt ſimul anni tria millia noningenti lxxi. Convertentes autem iterum ad Deum, ſuſcitavit illis Principem Naoth., virum de tribu Ephraim, & interfecit Eglom: & præfuit populo annos lv. Fiunt ſimul anni quatuor millia li.

In diebus Naoth & Semega filium ejus Judicum ſcribuntur in iis fuiſſe Prometheus, Epimitheus & Atlas, & Providens Algus, item Deucalios, & poſt eos Diluvius ſub Græcorum memoratur: [c] Prometheus plaſmare homines ſicut Phitoniſſæ. non autem ſic: ſed quia ſapiens fuit valde, imperitos homines [b] quaſi parvulos plaſmabat. [d] Atlas autem Promethei frater [g] amabilis aſtrologus fulgebat per diſciplinam ejus, & cœlum fertur deponi. Euripides autem poëta ſuper nubes dixit Atlatum eſſe. [f] Epimetheus autem dicitur inventor lyræ, & omne organa muſica. Et poſt obitum Naoth & Semega Judicum, iterum peccavit populus coram Domino Deo: & tradidit illos Dominus Deus Jabi regi Aſſyriorum: & ſervierunt annos xx. Fiunt ſimul anni quatuor millia lxxi. Sub iſto prophetavit Deborra uxor Lafiu, & per ipſam tenuit principatum filiorum Iſraël Barach annos xl. Fiunt ſimul anni quatuor millia cxi. In diebus autem Deborra & Barach omnes * de dena ſcribuntur eſſe [h] Athineorum autem tunc regnavit Cecrops, qui vocabatur Dipſyis, annos l. Dipſyis autem vocabatur, quia ſtatura procerus erat.

Poſt mortem autem Deborra & Barach iterum peccavit populus coram Deo. & tradidit illos Dominus Deus Orib Madianitis: & ſervierunt eis ann. vii. Fiunt ſimul anni quatuor millia cxviii. Poſt hæc ſuſcitavit Deus Gedeon habentem trecentos viros: & interfecit Orib, & Zeb, & duodecim millia Allophylorum. Et judicavit Gedeon Iſraël ann. xl. Fiunt ſimul anni quatuor millia clviii. In diebus autem Gedeoni Principis Zethus & Aphius filii [m] Zini ſcribuntur: & [n] illa Ganymidis, & Perſea & Dyoniſu. Amphius autem Cadmu nepos Thibeis regnavit, & condidit muros Thibeæ.

Et poſt Gedeon præfuit filius Abimelech: & ipſe judicavit Iſrael ann. iii. Fiunt ſimul anni quatuor millia clxi. Et poſt iſtum iterum rexit filios Iſrael ann. xxiii. Fiunt ſimul anni quatuor millia clxxxiv. In diebus autem his [p] illas de Lycurgum & Æleum & Pelopum ſcribuntur. Et poſt mortem Tholæ filii Fila ſurrexit Jaher ille Galodita de tribu Manaſſe. Et ipſe judicavit Iſrael annos xxi. Fiunt ſimul anni iv. millia ccii. Et poſt mortem Jaher Principis, iterum peccaverunt filii Iſrael coram Deo: & traditi ſunt Amanitis: & ſervierunt ipſis annos xviii. Fiunt ſimul anni iv. millia ccxxiv. Et clamaverunt iterum ad Deum, & ſuſcitavit eis Principem Jephte illum Galaditen de tribu Manaſſe: & liberavit eos: & præfuit populo an. vi. Fiunt ſimul anni iv. millia ccxxx. Et poſt judicavit Eglom ille Zabulonita annos x. Fiunt ſimul iv. millia ccxl. Et poſt illum judicavit Eſbal ille Bethlemita de tribu Juda: & ipſe judicavit Iſrael annos vii. Fiunt ſimul anni iv. millia ccxlvii. Et poſt illum præfuit populo Abdon filius Ella ille Pharatonita de tribu Ephraim: & ipſe judicavit Iſrael annos viii. Fiunt ſimul anni quatuor millia ducenti lv. Et poſt illum iterum peccavit pop. coram Domino: & tradidit illos Deus Philiſtæis, & alienigenis: & ſervierunt illis ann. xl. Fiunt ſimul anni quatuor millia ducenti xcv. [q] In diebus autem illis [x] Solis ædificatus eſt, & mura Dardani ſcribuntur eſſe ædificata, in quo regnavit * Darius, & poſt eum Laomedus, & Sarpidus, & * Siamus Scolaſticus Rex.

Poſt-

a ὁ Προμηθεὺς καὶ Ἐπιμηθεὺς, Ἄτλας τε καὶ ὁ πανόπτης Ἄργος.

b ὡς νηπίους, id eſt ἰδιώτας.

c Cedren. 67. 5.

d Ἄτλας ὁ Ἀδελφὸς ἄστρολόγος διέλαμπεν ὃς ἐπιστήμης ἕνεκεν τὸν οὐρανὸν αὐτὸν φέρειν πεφήμισται. Εὐριπίδης δὲ τὸν Ἄτλαντα ὑπὲρ νεφέλας εἶναί φησιν ὑπερμεγέθη. Euſeb. T Θ.

e Ἄτλας pro ἄστρολόγος.

f Ἐπιμηθεὺς δὲ τὴν μουσικὴν ἐξεῦρε. Cedr. 67. 7.

g Ἀγρεὺς pro ἄστρολόγος.

h ὁ Κέκροψ ὁ διφυὴς ἀνομάσθη ἢ ἀφ' ἑνὸς μόνου σώματος &c. ἦν δὲ ὁ Ἀθηναίων ἑξακτάδων ἀγών. v. Cedren. 67. 9.

m Ζηνός.

n τὰ περὶ Γανυμήδους, καὶ Περσέως καὶ Διονύσου.

p τὰ περὶ Λυκούργου, καὶ Ἠλείων & Πέλοπος.

q καὶ τοῦτο τὸ χρόνῳ Ἴλιον ἀνῳκοδομήθη. Cedren. 68. 25.

x *Ita ſemper vertit* Ἥλιον *non* Ἴλιον.

* Dardanus.

* Priamus.

Postquam autem reversi sunt filii Israel ad Dominum, suscitavit illis Deus Sampson filium Manoe de Tribu Dan. Iste expugnavit Allophylos, & judicavit Israel annos xx. Fiunt simul anni quatuor millia cccxv. In diebus autem Sampson Judicis illa qui Dedela * erat Rea, & Theyesten scribuntur: item autem Orpheus & Musæus cognoscebantur. & [y] qui ad Eraclem pertinent, & opus illorum, de quo * Apollonius historiographus scripsit.

* & Atrea.

y τὰ περὶ Ἡρακλέα, καὶ τὰ ἔργα αὐτοῦ.

* Apollodorus.

Et post obitum Sampson sine principem . . . . . & pacem per ann. xl. Fiunt simul anni quatuor millia cccxv. Et post hæc Heli Sacerdos judicavit Israel [r] ille Solis confixus est ab Achæis, & Dardana mura confracta sunt. Huc usque Judices Israel constaverunt. Judices enim Israel secundum propriας eorum generationes finierunt. [t] De illis autem, qui sine Geneologia, manifestatio hæc est. Temporibus vero Judicum recensuimus dicendo. [f] In istis fuerunt qui ecdiu depinguntur: unde [s] Picus ille Cronu pronepos partibus occasu ipsis temporibus imperavit. Cronus quidem propater ejus in divisione terræ fuit occidentales partes tenens, sicut sine urbes sine reges essent, [g] de quo multus est sermo, & sine interpretatione sunt. [k] Post Cronis autem perditionem secundum successiones annorum Picus pronepos ejus per tempora regnavit in Italia primus: quem & Serapin quidam interpretati sunt: alii autem Dia Olympium: Cæteri autem Plutea Aidonium: & alii Chthonium Posidona. Istorum autem nominum ei pertinuit pro eo quod ille multa potuisset super omnes. Iste autem in Assyrios in juventute regnans Ninus ibi vocabatur: & condidit Ninivem civitatem Assyriorum. [a] Uxor autem ejus Semiramis mulier fuit maligna, & præsumens, & impudica, quam Ream vocaverunt: alii autem Iram Zygiam: & alii Nemesin multiformem: cæteri autem Ecatim Chthonicam propter innumeram ejus atrocitatem. Iste quidem relinquens uxori imperium, occidentis partibus veniens imperavit. Erant enim partes illæ sine urbibus, & sine rege, secundum quod narrat historia. In illis autem temporibus Picus Croni pronepos [b] inveniens terram illam spatiosam manentem imperavit in illâ an. lxxx, [c] patrias possidens, & illas nobilissimas feminas per magicas & ingenia maligna convertens, & abortivos faciebat: & sic mulieres, quæ ab ipso deludebantur, domos & sedes præparabant ei, & sculptilia multa illi conficiebant sicut placebat eis, [d] & quasi Deo eas commiscuisset, & in Deum eum esse gloriabantur. [e] Post istius autem perditionem Faunus filius ejus regnavit in Italia an. xxxv. Hic factus est vir impius & strenuus valde tunc descendit in Ægyptũ, & ibidem demoratus est, imperialem vestem indutus: & * sapiens videbatur apud Ægyptios, quos per magicas & maleficia decipiebat; & suspiciones & divinationes illos decipiebat. Avium narrationes, & opupas denuntiationes, & equorum hinnos discebat, & mortuorũ divinationes, & alia plura mala. Et dum [f] computatorem illum cernerent, & valde loquacem sapiẽtes Ægyptiorũ, [g] Hermem terbeatissimum illum glorificabant, pro eo quod linguas eorum bene noviset ubiq;: simul autem & polyolbium, & multo ditatum, & Deorum illum ministrum suspicabantur. Regnavit autem ibi an. xxxv. Fiunt autem ab Adam, usq; ad initium Pici, qui interpretatur Serapidis pronepos Croni, ann. iv millia c. Tunc Eraolius ab Spanorum partibus rediens arma sua posuit in Roma in Boarium forum in templo clausit. [k] Dicunt enim Eraclium in Latothibis fuisse, Ecdius & Alcminius, & fugiens Erysthea regem Thybeosium cum omnia sua navigavit, & navigavit Occidentis partibus: unde imagines auro vestitas sibi composuit in novissimis occidentis partibus, quî & usque hodie stant: pro quo & Euripedes ille memoravit . . . . . Fecit autem & filium ex illa Neocorum Alea filia Telephonum, & Latinum eum vocavit. Regnavit autem Eraclius annos xxxviii Post mortem autem Eraclii Telephus filius ejus, qui & Latinus vocatus est, regnavit in ipsa provincia annos xviii:

r τὸ Ἴλιον ἥλω ὑπὸ Ἀχαιῶν. non ἥλιος ἡλώθη.

t αὕτη ἡ τῶν ἀγενεαλογήτων αὕτη ἡ δήλωσις.

f οὐ τούτοις ἦσαν οἱ ὡς θεὸς ἀμφεραφόμενοι.

s τὰ ἑσπερικὰ τῆς τὰ κατὰ Ἰταλίαν μέρη ὑπὸ τῶν ἡῶν Πίκης ἐτοπαρχῶν Cedren. 66. 49.

g περὶ ὧν πολὺς λόγος ἐστὶ καὶ ἀδιεξήγητος ἐστι.

k μετὰ τὸν Κρόνου τελευτὴν κατὰ διαδοχὰς ἐτῶν Πῖκος, &c.

a ὅστις ἔχει γυναῖκα ὁμοπάτριον τὴν αὐτῆς φυλῆς κεκλημένην Σεμίραμιν. Ταύτην τινὲς Ῥέαν ὠνόμασαν, ὡς ὁμωνύμως καὶ ἐξουσίαν καὶ ὑπερφυῶς πονηρὰ φύσει τῶν ἀνθρώπων ἀρχούσαν. Cedren. 12. 36.

b εὑρὼν γὰρ ἐκείνην εὐρεῖαν μὲν οὖσαν, non μένουσαν.

c Totam historiam aliis verbis pete ex Cedreno 13. 45.

d καὶ ταῖς πολλῶν αὐτῶν μετὰ φαντασιῶν ἀρρήτων καὶ μυσικῶν σωμασκευμένην θεὸν ἡμιζεσθαι αὐτόν, καὶ ἀνακηρύττεσθαι τοῖς πολλοῖς ἀνέπειθεν. Cedren. 14. 4.

c μετὰ δὲ τὸν τοῦ Διὸς τελευτὴν Φαῦνος ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἐβασίλευσεν. Cedren. 13. 1.

c ὃ καὶ μετὰ τὸν Διὸς τελευτὴν ἐβασίλευσε τῆς Ἰταλίας ἔτη τριάκοντα πέντε. ἦν δὲ πανοῦργος ἀνὴρ, καὶ μαγικαῖς, καὶ λογικωτάτοις. &c. εἰς Αἴγυπτον ἦλθε. Cedren. 14 27.

* φιλοσοφ. Cedr. 5. 16.

f λογιστὴν καὶ λογικώτατον.

g ἀλλὰ τὸν Φαῶνα ἐπ' ὀνόματι τοῦ πολιούχου αὐτῶν ἐκάλεσεν Ἑρμῆν. Cedren. 14. 27.

c ἀνεχώρησεν εἰς Αἴγυπτον, ὡς καὶ διέτριβεν ἐκεῖ ὑπερφρονῶν πάνυ καὶ φορῶν χρυσοῦν τάλαντον ἐφιλοσοφεῖ παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις λέγων αὐτοῖς μαντείας. λογικὸς γὰρ ἦν φύσει, καὶ πεφυσκύλευκα αὐτὸν Ἑρμῆν ὡς λέγοντα τὰ μέλλοντα καὶ ἀναγινώσκοντα αὐτοῖς τὰ τῶν μελλόντων ἐκ τοῦ θεοῦ δῆθεν λόγια, ἃ περιέχουσι αὐτοῖς χρήματα. ὃν καὶ πλειστάκις ἐκάλουν, ὡς τὸν χρυστὸν θεὸν νομίζοντες. Cedren. 15. 13.

h ἐπὶ λθ' ἔτη Αἰγύπτου βασιλεύσ. Cedr. 14. 40.

k ὧν ὁ Ἡρακλῆς μνησθεὶς ἐν τοῖς ἀνωτέρω ἀναγεγραμμένοις χρόνοις ἐν τῇ Λατοθ τῆς Θηβαΐδος ἐκ τῆς Ἰβηρίας τῆς Ἀλκμήνης ὑπάρχων, καὶ τὸν Πῖκα Διὸς, ὃς ἀνιστόρηται ἐν τῇ Ἰταλικῇ χρόνῳ, καὶ ἀνδριὰς χρυσοῦς ὧν τούτου ἐπὶ τῶν ἐσχάτων τῆς Ἰταλίας φυγὼν, καὶ ἐβασίλευσε τῆς αὐτῆς ἔτη ΛΗ. οὗτος ἐλαύει γυ-

Τὴν δὲ Ἰταλίας ἐβασίλευσεν ὁ υἱὸς αὐτῆς λεγόμενος Αὔγης Τήλεφος, καὶ μετ'

νεῦκα τῷ Λιβύλῃ τῷ Αλκίλῃ βασιλέως θυγατέρα, ὅθεν ἐς τήλας αὐτὴ χευσοφυεχθεῖς ἀνέστησαν οἱ Ιβηλοὶ βασιλεῖς, εἰσὶ οὗ Ρῆγες ἐκ τῆ χθονὸς αὐτῆ, οἵτινες τῆλαι μέχρι τῶ παρόντος. ἴσανται. Cedren. 115. 21.

* μὴ τῷ Ιλίῳ πόρθησιν. non ἡλίῳ.

o μεθ' αὐτὸν ὁ Ασκάνιος ὁ Αινείᾳ καὶ Κρεούσης Τρωάδος τῆ πρώτης αὐτῦ γυναικὸς ἔτη λε. ὃς κτίσας Λαβινίαν κτίσας. &c. Cedren. 112. 13.

XVIII : & de ejus nomine Romeos, & Cittei vocantur, Latinos nominavit, qui & usque hodiernum diem Latini vocantur. m Temporibus illis Phrygius Æneas Anchises & Aphrodite filius venit de Lybia, & cum Latino se conjunxit, & fecit pugnam cum Rutulis: & in ipsa pugna Latinus occisus est: & imperium ejus sumpsit Æneas, & condidit Libyniam civitatem in nomine Dido ille Libyssa. Regnavit autem Æneas * post Solis desolationem annos XIX à Solis vastatione: & vixit in regno an. XXXVIII. o Post autem Æneæ mortem Ascanius filius ejus regnavit ibi annos XXXV: & condidit Albaniam, & regnum Albanii imposuit. p Post autem Ascanii mortem regnavit Albas Posthumius ille Æneæ nepos annos XXXVI, , & condidit Silvem . . . . . ab istoque postea Reges Silvani vocati sunt. Reges autem, qui regnaverunt ab Alba in occiduum, sunt isti:

αὐτὸν ἡ Λατῖνος ἔτη ιη. ὃς τοὺς Κιτιεῖς ἐπωνόμασε Λατίνους. Cedren. 115. 13.

m Αινείας πρῶτος τῶν τοπαρχούντων Ιταλιῶν Λατῖνον ἐφοβήθη. καὶ κτίσας τὴν Ρωτίλαν σὺν αὐτῷ συστρατεύει. ἐν ᾧ πολεμῷ Λατῖνος ὁ Τηλεφοῦς υἱὸς ἀναιρεῖται, αὐτὸς μὴν Λατῖνος ἐβασιλεύσας πελάτας. 112. 3.

n Cedren. vocat Albaniam. Ibid..

p Λαβινίας ἧς ἦρξεν Αλβᾶς ὁ υἱὸς Ασκανίου τοῦ Αἰνείου τοῦ ἐκ Κρεούσης τῆς Τρωάδος, ὃς κτίζει τὴν πόλιν Σίλβαν, ἐξ οὗ καὶ βασιλεῖς Σίλβιοι ἐκαλοῦντο. Cedr. 112. 16.

Albas Silvius Æneæ nepos regnavit annos XXXVI.
Titus Silvius regnavit annos XXXVIII.
Francus Silvius regnavit annos LIII.
Latinus Silvius regnavit annos LVI.
Procuas Silvius regnavit annos XLVI.
Tarquinius Silvius regnavit annos XVIII.
Cidenus Silvius regnavit annos XXXV.
Abjulinus Silvius regnavit annos XXI.
Rimus Silvius regnavit annos XXIX.

Post istos regnavit Romulus in Roma, & condidit Romam, & leges Romanis imposuit, & causas edocuit. Fiunt vero simul ab Adam, usque ad initium regni Romuli, qui & Romam condidit, anni IV millia, octingenti XX. q Primus quidem regnavit in Roma Romulus: a quo Romani dicti sunt, qui & Romam condidit, & regnavit Olympias [annos] IX & dimidium. Fiunt simul anni IV millia octingenti LVIII. Post istum regnavit Numma Pompilius annos XLI. Fiunt anni IV millia octingenti XCIX. r Iste primum nummum advenit: pro quo usque hodie nummus dicitur ille Denarius. Post istum regnavit in Roma Tullius Servilius annos XXXII. Fiunt simul anni IV millia noningenti XXXI. Post istum regnavit in Roma Lucius Tarquinius annos XXXIII. Fiunt simul anni IV millia noningenti LIV. Post istum regnavit in Roma Titus Superbus annos XXXVIII. Fiunt anni IV millia noningenti XCII. Post hunc regnavit in Roma Julius Servius annos XLIV. Fiunt simul anni V millia XXXVI. Post hunc regnavit in Roma Quintus Tarquinius annos XXXV. Fiunt anni V millia LXXI. Simul Reges Romanorum à Romulo VII permanserunt ann. CCLV. Et ab initio Latini, qui fuit filius Eraclii, anni DCLXXX. Isti reges, qui regnaverunt in Romam, & in omnem occidentalis parte terram. Fiunt simul ab Adam, usque ad initium Romuli, qui & Romam condidit, anni IV millia octingenti XX. Et ab initio Romuli usque Q. Tarquinio, anni CCL.

q ἔστ' ὢν μετωνόμασε τὴν πόλιν, καὶ τὸ ἔθνος τὸ ἰδίῳ ὀνόματι Ρωμαίους ἀφ' ἑαυτοῦ λεγομένους Λατίνους. Cedr. 121. 19.

r Cedren. 122. 18. ἅπερ ἐκ τοῦ ἰδίου ὀνόματος νεμμία ἐκάλεσε.

Ecce nunc manifestavimus quidem ædificationes Romanorum, & quomodo quot annos regnaverit. Necesse est enim ad historiam currere Chronographum annos per Ebreorum regna, quis & clarior manifestior temporis singillatim, & annos secundum ordinem, sicut prius manifestavimus. Ab Adam, usque ad finem Judicum Israël, ab initio Heli Sacerdotis, fiunt anni IV millia CCCLXXV. Et tradidit Dominus Deus Arcam in manus alienigenarum. s In diebus autem Heli Sacerdotis * Solis exterminatio facta est ab Acheis, in quibus memorantur Agamemnus, & Menelaus, & Achilleus, & t quanti alii Danei: de quibus historiam posuit Omirus literator & * scriba. Post mortem autem Heli Sacerdotis judicavit Samuel propheta filios Israel, & reduxit Arcam Domini, & introduxit eam in domo Aminadab: & mansit ibi annos XX. Fiunt simul IV millia CCCXCV. Post hæc unxit Samuel Saulem filium Cis regem super Israel. Iste primus regnavit in Juda annos XX. Fiunt simul anni ab Adam IV millia CCCCXV.

a Cedren. 99. 11.

* Ιλίῳ ἀκπόρθησις.

b καὶ ὅσοι ἄλλοι.

* συγγραφεύς.

Post

Post mortem autem Saul Regis regnavit David filius Iesse de tribu Juda annos XL, & menses sex, sic: In Chebron annos septem & dimidium: & in Hierusalem annos XXXIII. Fiunt anni XL, & dimidium. Simul anni IV. millia quadringenti, LV, & menses sex. Iste reduxit Arcam Domini à domo Aminadab: & dum duceret eam, declinavit vitulus, & oppressit Oram: & mortuus est. & timuit David & introduxit eam in domo Abdede Chettei & fecit ibi menses V. Prophetaverunt autem sub David Caath & Nathan. Fuit autem archistratigus David Moab filius Sarvæ. sororis David. Iste dinumeravit tribus Israel: & invenit millia CLXX. Levi autem & Benjamin non dinumeravit. Numerum autem de his, qui ceciderunt in Israel, millia LXX. pro quod dinumerati sunt: & probare voluerunt Dominum. Post David autem Regem regnavit Salomon filius ejus annos XL. Fiunt simul anni IV. millia quadringenti XLV. Iste ædificavit in Hierosolymis Templum duodecimo anno regni sui. Et prophetaverunt sub Salomone Natan & Achias ille Salonita, & Sameus, & Abdæus. Princeps autem Sacerdotum fuit super eos Sadoc. Post Salomon autem regnavit Roboam filius ejus annos septem, & dimidium. Fiunt simul anni IV. millia quingenti XVIII. Sub isto divisum est regnum. Et regnavit Hieroboam servus Salomonis de tribu Ephraim in Samaria. Iste fecit scandalum in Israel, duas dammulas aureas. Prophetavit autem & Hieroboam & Achias ille Silonita, & Sammeus filius Ellamei. Post istum regnavit Abia filius ejus annos tres. Fiunt simul anni IV. millia quingenti XV, & dimidium. Prophetaverunt autem ipsi prophetæ. Post hunc regnavit Asa filius Abia annos XLI. Fiunt simul anni IV millia quingenti IVI, & dimidium. Iste in senectute sua podalgivus factus est. Prophetavit autem sub ipso Ananias. Post hunc regnavit Josaphat filius ejus ann. XXV. Fiunt simul anni IV millia quingenti LXXXI, & dimidium. Sub ipso prophetavit Helias ille Thesbita, & Micheas filius Embla, & Abdeus filius Ananei. Sub Michea autem fuit Pseudopropheta Sedechias ille de Chanaa. Post istum regnavit filius ejus Joram annos VIII. Fiunt simul anni IV millia quingenti LXXXIX, & dimidium. Et sub ipso prophetavit Helias. Post quem Helisæus. Sub istum autem & filium Ochoziam, populus in Samaria stercora columborum comederunt, quando oravit Helias, ut non plueret super terram, & non pluit cælum per ann. tres, & mens. sex. Post istum regnavit filius ejus Ochozias annum vnum, & dimidium. Fiunt simul an. IV millia quingenti XCI. Et sub isto prophetavit Helisæus, & Abdoneus. Post hunc prophetavit Godolia mater Ochoziæ, uxor Joram an. VII. Fiunt simul an. IV millia DXCVIII. Hæc surgens interfecit filios filiorum suorum, quia erat de genere Achab Regis Samariæ uxor Ochoziæ filii ejus. Soror autem Ochoziæ filii Josabe dum esset uxor Jodæ principis Sacerdotum, rapuit Joham filium Ochoziæ, & hunc imposuit Joda in regnum. Prophetavit enim & sub Godolia Elisseus, & Abdias, & Hiju. Post hæc autem regnavit Johas filius Ochoziæ an. XL. Fiunt simul anni IV millia sexcenti XXXVIII. Iste occidit Zachariam filium Jodæ Sacerdotis inter Templum, & altare. Post Joas autem regnavit filius ejus Amasias an: XXVIII. Fiunt simul anni IV millia DCCLXVI. Post Amasiam autem regnavit filius ejus Osias ann. LII. Fiunt simul anni IV millia DCCXVIII. Hic fuit leprosus usque dum mortuus est. Iudicabat pro eo Ioatham filius ejus, quem non sinebat sedere in solium regni. Prophetaverunt autem sub Ozia Amos & Esaias filius ejus, & Osee Hebræi, & Ionas Amathei de Gomor. Post Osiam autem regnavit Ioatham filius ejus annos XVI. Fiunt simul anni IV millia DCCXXXIV. Et sub isto similiter prophetaverunt Esaias & Osee, & Micheas ille Morathita, & Iohel Bathueli. Et post istum regnavit Achas filius ejus annos XVI. Fiunt simul anni IV millia septingenti L. Et sub isto similiter prophetaverunt Esaias & Micheas. Fuit autem princeps

a ἐπὶ τούτῳ καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ.

Sacerdotum ſuper eos Hurias. Sub iſtius regno, anno vndecimo illa prima Olympiada venit ad Græci. Fiunt vero ſimul, ab Adam uſque initium Olympiadæ, omnes anni IV millia ſeptingenti XLV. Eſt autem Olympiada anni IV. Sub iſtius regno, anno XVI ſurrexit Salbanaſar Rex Aſſyriorum, & venit in Judæam, & tranſmigravit qui in Samaria erant in Midia, & in Babylonia. Duo ſolummodo tribus remanſerunt in Hieruſalem qui fuerunt ex genere David regnaturi. Poſt Achas autem regnavit Ezechias filius ejus annos XXIX. Fiunt ſimul anni IV millia ſeptingenti LXXV. Et ſub iſtum iterum prophetaverunt & Oſeas & Micheas. Sub iſtius regno Romulus, qui Romam condidit, regnavit Olympiadas IX, & dimidiam. Fiunt ann. XXXVIII. Poſt iſtum Ezechiam regnavit Manaſſes filius annos LV. Fiunt anni IV millia octingenti XXXI, ſic. Iſte interfecit Eſaiam prophetam. Serrans eum diviſit in duas partes eo quod arguebat eum propter ſacrificia idolorum. Poſt regnum autem Manaſſe regnavit filius ejus Amos annos II. Fiunt ſimul anni IV millia octingenti XXXIII. Poſt Amos autem regnavit Joſias filius ejus annos XXXI. Fiunt ſimul anni IV millia octingenti LXIII. Iſte eſt Joſias, qui ſuppoſuit membra hominum ſub membra idolorum, ſicut ſcriptum eſt. Sub iſto & Paſcha inventa eſt in Iſrahel anno XVIII regni Ioſiæ. A quo enim obiit Hieſu Nave, non ſervata eſt Paſcha ſic, niſi tunc. Helcheus Sacerdos invenit in Templo illum librum legis abſconditum octavo decimo anno Ioſiæ. Prophetaverunt autem & ſub Ioſia Elibaſillim, qui fuit veſterarius Sacerdotum, & Sophonias, & Hieremias, & Oldad, & Baruch. Fuit autem Pſeudopropheta Ananias lurdus. Poſt Ioſiam autem regnavit Ioacham filius ejus ann. IV & menſ. III. Fiunt anni IV millia octingenti LXVII. Iſtum ligavit * Sennachaoch Rex Ægyptiorum ferreis vinculis, & duxit in Ægyptum: fratrem autem ejus Eliachim ordinavit pro eo: & ſub iſtum iterum prophetaverunt Hieremias & Buzzi, & Baruch, & Hurias filius Samiæ de Cariathiarim. Sub iſto regnavit Eleachim pro Ioacham fratre ſuo annos XI. Fiunt ſimul anni IV millia octingenti LXXVIII. Sub iſtius regno ſurrexit Nabuchodonoſor Rex Aſſyriorum & tranſlatavit qui in Samaria erant, in Midia, & in Babylonia. Et Eleachim regem ligans æreis ligaminis duxit in Babylonia. Prophetaverunt autem Hieremias & Baruch, & Hurias. Poſt hunc regnavit pro Eliachim patre ſuo Ioachim filius ejus annos III. Fiunt ſimul anni IV millia octingenti LXXXI. Et hunc iterum abduxit Nabuchodonoſor Rex Babylonis ad ſe ligatum cathenis, & multitudinem populi filiorum Iſraël: in quibus & Danielem, & qui cum eo erant, Ananiam, & Hiezechielem captivos duxit in Babylonia. Et ordinavit Nabuchodonoſor in loco Ioachim Sedechiam, quem & Iechoniam, fratrem Ioachim juvenem. Regnavit autem Sedechias in Iſrael annos XI. Fiunt ſimul omnes anni IV millia octingenti XCII. In duodecimo autem anno duxit & ipſum Nabuchodonoſor in Babylonia, & cæcavit eum, & multitudinem populi filiorum Iſrael duxit in Babylonia, niſi pauci, qui & in Ægyptum deſcenderunt. Tunc & Templum in Hieroſolymis * venundatum eſt, permanens per annos quadringentos XXV. Prophetabant autem in ipſa * deprecatione Hezechiel & Naum, & Daniel, & Hieremias in Ægypto, & Habacuc in Hoſtracina. In quinto autem anno regni Nabuchodonoſor in Babylonia initiaverunt prophetare Hiezechiel & Naum & Malachias juvenis, & tunc Aggæus & Zacharias. Uſque Sedechiam & Iechoniam tenuit regnum Iudæorum: & ultra Rex in Iſrael non eſt factus uſque in hodiernum diem. Fiunt vero anni IV millia octingenti XLV. Illi vero reges, qui in Iſrael & in Iudæa, & in Samaria finierunt. Et tunc tradidit Dominus Deus regnum terræ in manus Aſſyriorum & Chaldæorum, & Perſarum, & Midorum, & tributaria facta eſt eis omnis terra. Vixit vero Nabuchodonoſor judicans omnem terram à Caſpianis portis, uſque

a τ μέγαν Ησαίαν πρίσαις ξυλίνῳ πρίονι. Cedren. 91. 5.

* Nechao.

* ἐπρήθη, non ἐπράθη. ἐνεπρήθη.

* μεθικισία, non μιθικεσία.

uſque in Eracliæ finibus, & Ægyptum, & omnem Judæam, ſubjectos faciens ſibi Pontum, & totam Aſiam, & omnem terram Romanorum annos. XIX. Fiunt ſimul ab Adam anni quatuor millia noningenti XII. Poſt iſtum autem regnavit Balthaſar filius ejus menſes IX, & dimidium. Fiunt ſimul anni quatuor millia noningenti XII. Prophetabant autem in his diebus Hiezechiel, & Daniel & Baruch in Babylonia. Poſt hunc autem regnavit in Babylonia Darius ille primus annos IX. Fiunt ſimul anni quatuor millia noningenti XXI. In quinto autem anno Darii Regis vidit Daniel viſionem de illas hebdomadas: & prophetavit, dicens: * Ædificabitur Hieruſalem lata & magna. Sexto autem anno Dario filio Aſueri, quo regnavit in regno Chaldæorum, Zorobabel Ebræorum primus aſcendit in Hieroſolima, & cæpit ædificare Hieruſalem. Poſt iſtum autem regnavit Cyrus Perſes annos XXX. Fiunt ſimul anni IV. millia noningenti. In ſecundo autem anno Cyrus regnans juſſit populo filiorum Iſrael, ut aſcenderet in Hieroſolyma. Tunc Templum ædificatur ſub quinquageſima quinta Olympiade, Cyro Rege regnante. Simul Zorobabel Hebræi aſcendentes de Babylona in Judæa ædificare cæperunt Templum. Prophetaverunt autem ſub Cyro Rege Hiezechiel, Daniel, & Haggæus, & Habacus, & Zacharias, Baruch. In ipſis autem temporibus Pythagoras & * Princeps Agoras famoſi Philoſophi cognoſcebantur. In ipſis autem temporibus Cyrus interfecit Crœſum Regem Ludias. & Ludiorum regnum diſſipatum eſt ſub quinquageſima quinta Olympiada, Poſt Cyrum autem regnavit filius ejus Cambyſus annos VIII. Fiunt ſimul anni quatuor millia noningenti LIX. Et ſub iſtum iterum prophetaverunt Daniel & Aggæus, & Zacharias & Abucuc. Poſt Cambyſum autem regnavit Darius ſtultus frater Cyri annos XXXIII. Fiunt anni IV millia noningenti XCII. Et ſub iſtum iterum prophetaverunt Daniel & Aggæus, & Zacharias, & Abacuc. Sub iſtum autem miſſus eſt Daniel in laccum leonum. Poſt Darium autem ſtultum regnavit Xerxes Perſus annos XI. Fiunt ſimul anni V millia III. Iſte eſt Xerxes, qui expugnavit univerſa, & in Athinas veniens combuſſit eas, & ſuſpirioſus factus in Babylonia reverſus eſt. Poſt Xerxem autem regnavit Artaxerxes * filius Achilei de genere David, qui factus eſt & pincerna Artaxarxis Regis. vigeſimo quarto anno regni ejus petiit Regi Artaxerxi, & juſſus ab eo ædificavit Hieruſalem: & adſcendens in Judæa ædificabat Hieruſalem, & finem dedit ædificationis Templi. Mura autem civitatis erexit, & plateas in ipſa compoſuit ſecundum Danielis prophetiam, qui dicit ſic: * *Et ædificabitur Hieruſalem, & circummurabitur.* Sub iſtum & illa adverſus Mardochæum & Heſter, Aman autem ſuſpenſus eſt eo tempore. Heſdras aſcendens in Hieruſalem legem docebat, Princeps autem Sacerdotum erat Hieſus filius Joſedec. Poſt hæc & Africanus dinumerans ipſam prophetiam ſeptem hebdomadarum, & ſeptuageſimum numerum extendens ad Chriſti adventum, Poſt Artaxerxem autem regnavit Xerxes filius ejus menſes quinque, & occiſus eſt. Et poſt hunc regnavit Ogdianus menſes VII. Fiunt ſimul anni V millia XXXVII. Poſt iſtos regnavit Darius juvenus, qui vocatur Memoratus, annos XIX. Fiunt anni V millia LVI. Fuit autem ſub iſtos in Hieruſalem, Princeps ſacerdotum Joachim. [a] Philoſophi autem cognoſcebantur illi circa Agoram. Poſt Darium autem regnavit filius ejus Artaxerxes ſecundus, qui vocatur Memoratus, annos XLII. Fiunt ſimul anni V millia XCVIII. Fuit autem ſub iſtum princeps Sacerdotum in Hieruſalem Heliaſibus. [a] Philoſophi autem cognoſcebantur tempore Artaxerxis Sophoclus & Eraclitus & Anaxagorus, & Hirodotus, & Meliſſus, & Euripidus canto compoſitor, & Protagorus, & Socrator Ritor, & Phideas ſtatuas compoſitor, & Theetitus artifex, & Dimocritus Abderitus, & Ippocratis medicus, & Thucididus Ritor, & Empedoclus, & Gorgias, & Zinon, & Parmeni-

* ἑπτὰ ἑβδομάδες ἡ πλατεῖα καὶ τὸ τεῖχος.

* Πρωταγόρας.

* *Deeſt*: ſub hoc fuit Nehemias

* ἑπτὰ ἑβδομάδες ἱερουσαλὴμ ἡ πλατεῖα καὶ τὸ τεῖχος.

a Φιλόσοφοι ἐγνωρίζοντο τότε περὶ Διαγόραν.

a Τότε τὸ Δημόκριτος Ἀβδηρίτης, Ὑποκράτης Φιλόσοφος ἰατρός, καὶ Ἐμπεδοκλῆς ὁ Ἀκραγαντῖνος, Ζήνων τε καὶ Παρμενίδης οἱ Φιλόσοφοι, καὶ Ἱπποκράτης Κῷος ἰατρός. Ἰκτῖνος ὁ Λυσίας καὶ Ἰσοκράτης,

a *Euſeb.* MDLXX *uſque ad* MDLXXX.

τῷ Ανπιφάνης ὠνομάζοντο, Αριστοφάνης τε ὁ Κωμικὸς, & Ευριπίδης ποιητὴς, & Ηρακλειδ. φυσικὸς φιλόσοφ. &c. *Euseb. apud Georgium Monachum.*

menides, & Socrates Athineus, & Periclus, & Eupolus & Aristophanus * architector. Hi omnes cognoscebantur. Vnde & Africanus sub Artaxarxe Rege dinumerat Philosophos. Post Artaxerxem autem Memoratum regnavit filius ejus Ochus in Babylonia annos XXI. Fiunt simul anni V millia CXIX. Fuit autem in Hierusalem princeps Sacerdotum Jodæ. [In Asia autem regnavit Philippus ille Alexandri.] In his temporibus Ochus Rex Persarum & Midorum præliavit in Ægyptum. * novissimus Pharao regni Ægypti: & cognoscens quia cessavit fortitudo Ægyptiorum, caput suum radens & mutans vestimenta sua alio specie fugiit per Pilusçum, & relinquens proprium regnum in Macedonia moratus ibidem astrologica arte didicebatur. [a] Philosophi autem in Athinas Phideas statuas compositor, & Theetitus magister ludum, & Euripidus poëta, & Dicritus Abdirus, & Ippocratis medicus, & Dimosthenus Ritor cognoscebantur. ceteri autem mortui sunt. Post hunc autem regnavit in Babylonia Alsus Ochi filius annos IV. Fiunt anni V milla CXXIII Fuit autem in Hierusalem princeps Sacerdotum Jodæ. Post hunc autem regnavit in Babyloniam Darius Midus ille Alsami annos VI. Fiunt simul anni V millia CXXIX. Istum [a] deposuit Alexander Macedo, & conditor, postquam legem poneret in Ellada, & omnem Romanorum terram, Syriam quoque & Ægyptum, & partes Lybiæ. Tunc venit in partes Orientales & * expugnatus omnes civitates & oppida gentium, obsedit Regem Persarum Darium: tradidit Dominus Deus in manus ejus Darium: & omnem fortitudinem ejus disperdit, & omnem domum ejus scrutavit. Et dominavit Alexander Macedo, [d] & conditor omnem terram Chaldæorum: [c] & introivit in omnem fortitudinem Darii, & legem posuit in omnes civitates ejus. & tributarii facti sunt ei, sicut proprio Regi. ut enim condidit Alexander Alexandriam [g] contra Ægyptum, veniens in Hierosolyma Domino Deo adoravit dicens: Gloria tibi Deus solus omnia tenens, qui vivis in sæcula. Fuit autem tunc in Hierusalem filius Sacerdotum Jaddus. Philosophi autem in Athinas sub Alexandro conditore Dimosthenus Ritor, & Æschinus, & Dimas, & Plato, & Lysias, & Dimocritus alius cognoscebantur. Regnavit autem Alexander Macedo & * conditor, postquam superavit Darium Regem Persarum, & Porum Regem Indorum, & omnes gentes subjugavit à Caspiacas portas, quæ sunt in ortu Solis, usque ad exteriores terminos Eraclii, qui jacent in exteriores Occidentis partibus contra * Garirum. Veniens ad mortem Alexander testamentum scripsit, ut unusquisque Principum Alexandri regnarent singuli in proprias eorum provincias, sicut imperavit eis Alexander sic: * Macedonia quidem Arideum, quem & philippum, præcepit regnare. Ponton autem Leona dixit regnare. Paphlagonia autem in Cappadocia Eumenium [d] scriba memoratum præordinavit regnare. Phrygiam autem & illam magnam Cæsaria Deasandro tradidit. Cilicia autem & Isauria, & omnia circuita ejus Philone ordinavit. Syriam autem usque Mesopotamiam dedit Tapithone ut regnaret. Syriam vero Cylem vocatam, Phynicen autem interpretatam, Meleagro ordinavit dominare. Babylonia autem Seleucum præcepit regnare. Ægyptum autem, & quæ circa eum, usque superiorem Lybiam Philippo, qui vocabatur Ptolomeus, donavit. Quæ autem de superiore Babylone, usque Caspiacas portas, Principes quidem in ea & Satrapes, archistratigum autem eorum Perdicum ordinavit. India autem, quæ extendit circa Hydaspem fluvium, Taxio dedit regnare. India autem, quæ dicitur sub Indo, & usque Hydaspem fluvium extendens, Pythonæ dominare præcepit. Super Parapanisodum autem Oxydarcum ordinavit regnare. Aracusia autem & Cedrusia Sybartum ordinavit regnare. Arabiam autem totam Stasanoro donavit, & Togdianiam Philippo minori dedit dominare. Illam autem, qui circuit contra Aquilonis partes, & illam, qui habet

* *Deest*: Nectenabo.

a *Euseb. lib.* I.

a καθεῖλε.

b καὶ πᾶν κράτ. αὐτῆς διέφθειρε.

d κτίσης. *ita semper Eusebio & Africano.*

* Αλέξανδρ. ὁ κτίσης.

* Γαδείρων.

d ὁ συγγραφεύς.

* δημοπὸς pro κωμῳδοποιὸς *ut infra de Menandro.*

* Νεκτενεβὼ μὴ φέρων τὴν ἔφοδον τῆς Αρταξέρξε πρὸς Αἴγυπτον, καὶ σκάψας τὸν τάφον, ἐν τῷ ἔθαψε τὸ βασιλείας ἀμείψας κατέλαβε τὸν Περσῶν πάλιν Μακεδονίας ἐγγὺς Θεσσαλονίκης κειμένων, φαντασίας τινὰς & μαγείας Αἰγυπτιακὰς ἐνδεικνύμ. καὶ προαγορεύων & μέλλοντα. &c. Cedren. 124. 14.

* ἐκπορθήσας.

c καὶ ὑπέδυ πᾶν κράτ. Δαρείου.

g κατὰ τὴν Αἴγυπτον.

* *Hæc longe aliter Cedreno.* 128. 21

habet Ircaniam, Antigono donavit regnare. * Germaniam autem totam Tripolemo donavit. Persidam autem totam Perco donavit. [a] Spaniam autem usque Alyo fluvio & Eracleoticum terminum, Antipatum ordinavit regnare. Sic vero statuit & donavit Alexander suis Principibus: & unusquisque eorum sic regnaverunt, sicut ipse disposuerat. Vixit autem Alexander annos xxxvi. Regnavit quidem annos xvii. sic: Pugnavit enim annos ix. usque dum factus est annorum xxviii. Illos autem alios viii. annos vixit in pace & securitate. Subjugavit autem gentes barbaras xxvi, & Græcorum tribus xiii. * Condidit autem Alexander civitates xii, quæ usque nunc inhabitantur, Alexandriam, quæ in Pentapolim, Alexandriam, quæ in Ægyptum, Alexandriam, quæ ad Arpam, Alexandriam, quæ Cabiosum, Alexandriam Scythiam in Ægæis, Alexandriam, quæ super Cypridum fluvium. Alexandriam, quæ in Troada. Alexandriam, quæ in Babylonia, Alexandriam, quæ in Metasgiges, Alexandriam, quæ in Persida, Alexandriam fortissimam: & mortuus est. Fiunt vero ab Adam, usque ad finem Alexandri conditoris, simul anni v millia, cxxxvii Et ab obitu Alexandri, usque ad Cleopatram illam Ægyptiam, anni ducenti xciv, sic. Post autem mortem Alexandri, ut dictum est, regnavit in Ægypto Philippus Ptolomeus, qui fuit consiliarius Alexandri, annos vii. Fiunt simul anni v millia cxliv. Fuit autem princeps Sacerdotum Janneus. In his temporibus Menander [a] ædificator videbatur. Post philippum autem regnavit Alexander Ptolomæus, quem & ipse consiliarius Alexandri, annos xii. Fiunt simul anni v millia clvi. Princeps autem Sacerdotum fuit in Hierusalem ipse Janneus. Iisdem temporibus illi septuaginti Hebræi Sapientes illam legem interpretaverunt Græco sermone. Post hunc regnavit in Ægypto Lagaus Ptolomeus annos xx. Fiunt simul anni v millia clxxvi Fuit autem in Hierusalem princeps Sacerdotum Iaddus. Temporibus istis Jesus filius Sirach cognoscebatur, qui illam à Deo spiratam Sapientiam Ebræis edocuit. Post hunc autem regnavit in Ægypto Philadelphus Ptolomeus annos xxxviii. Fiunt simul anni v millia ccxiv. Fuit autem princeps Sacerdos Onias. Post Philadelphum autem regnavit in Ægypto Euergetus Ptolomæus annos xxv. Fiunt simul anni v millia ccxxxix. Fuit autem in Hierusalem princeps Sacerdotum Simon, & post hunc Onias alius. Post Euergetum autem regnavit in Ægypto filius ejus Philopator Ptolomeus annos xvii Fiunt simul anni v millia cclvi. Fuit autem in Hierusalem Princeps Sacerdotum Manasses. Post Epiphanium autem Ptolomeum regnavit filius ejus in Ægypto Philomitor Ptolomeus annos xxxv. Fiunt simul anni v millia cccxv. Fuit autem in Hierusalem princeps Sacerdotum Simon. Hisdem temporibus illa in Maccabei finiebantur in Hierusalem sub Antiocho rege Syriæ. Post Pilomitorem autem Ptolomeum regnavit filius ejus Euergetus alius in Ægypto annos xxix. Fiunt simul anni v millia cccliv. Fuit autem in Hierusalem princeps Sacerdotum Onias alius. Post hunc autem regnavit in Ægypto Soter vocatus Ptolomeus annos xxxvi. Fiunt simul anni v millia cccLxxx. Princeps autem Sacerdotum fuit in Hierusalem Hiesus annos vi, & Onias alius annos vii, & Tianneus annos xv. Post hunc regnavit in Ægypto novus Dionysius annos xxix. Fiunt simul anni v millia ccccviii. Fuit autem in Hierusalem princeps Sacerdotum Simon annos viii. & Johannis annos xx. Hisdem temporibus Sosates cognoscebatur ille Ebraicus Onias in Alexandria. Post autem * novum Dionysium novissimum illum, & novissimorum Ptolomæorum regnavit in Ægypto Beronice Cleopatra annos xxii. Fiunt simul anni v millia ccccxxxi. Quod sunt omnes anni Ptolomeorum regna à morte Alexandri, usque ad mortem Cleopatræ quæ & in Alexandriam Pharum condidit. Simul anni ducenti xciv. Fiunt simul ab Adam, usque ad mortem Cleopatræ, anni v millia quadringenti

ti

* Carm.

ερῦλα non φυλάς. ita semper.

πάντες.

[a] Ἰβηρίαν. Iberiam.

* Longe aliter Stephanus qui & xviii numerat.

[a] δημηπὶ & pro κωμηδοποιός.

ti XXXI. Et deinceps tradidit Dominus Deus regnum Ægyptiorum in manus Romanorum usque hodie : & ultra rex non est in Ægypto factus usque in hodiernum diem. Et quia minus sunt in Christianorum & Ebræorum libris, istos, qui foris sunt gentium scripta temporum necessitate compulsus prævidi exquirere singillatim antiquorum Regum, qui regnaverunt & eorundem tempora de primo & secundo Tomo Manethonis, & conjungere qui apud nos sunt, & quos in Chronica Deos & Herois vocatos reges, & quæ ab eis historialiter acta sunt, tradere . . . . his in divino verbo, incipiens à diebus protopatoris Abraham & Isaac & prophetarum singillatim regna recensere cunctatim, ac nobis, ut nobis per omnium scripturarum eorum unitum sit regnum.

Hæc sequentia plane sunt ab Aphricano & Eusebio, & Castore.

ASSYRIORUM REGNA ET TEMPORA.

Assyriorum primum regem scribunt Bilum, quem & ab Assyriis & Phœnices & Persi Deum vocaverunt. Hunc [a] Dium Græco nomine interpretaverunt. Bilus vero primus in Assyrios regnavit annos LXII, & partem Asiæ. Post hæc regnavit Ninus annos LII. Iste condidit Ninevem civitatem Assyriorum, & veniens in Asia vocatus est Picus. post quem Semiramis uxor ejus annos XLII. [b] Hanc Ream vocaverunt propter ejus multam atrocitatem. Post hunc Zinas regnavit annos XXXVIII. Post hunc Arius annos XXX. Post hunc Aranus annos XL. Post hunc Xerxes, qui & Balleus, annos XXX. Post hunc Mamithrus annos XXXVII. Post hunc Bilochus annos XXXV. Post hunc Balleus annos LII. Post hunc Altallus annos XXXV. Post hunc Mamithus annos XXX. [c] Itasferus annos XX. Mamythus annos XXXV. Spareus annos XL. Ascatagus annos XL. Amintus annos [1] L. Actosai & Semiramis femina annos XXIII. Bilochus annos XXV. Belleroparus annos XXXIV. Lampridus annos XXXII. Posarus annos XX. Lamparus annos XXX. Pannius & Zeus annos XLV. Sosarmus ann. XX. Mithreus annos XXXV. Tautelus annos XXXII. [a] Anno isto tricesimo secundo confixus est Sol ab Acheis. Euteus annos XI. Thineus an. XXIX. Cercillus annos XL. Eupalus annos XXXVI. Lausthenus annos XLV. Peritiadus annos XXX. Ophrateus annos XX. Ophratanus ann. L. Acrapazus annos XL. Tonos Conceleros, qui vocatur Græce Sardanapalus, annos XXX. Ninus annos XIX. Simul Reges XXXIX. antiqui Assyriorum perseverantes annos mille quadringentos triginta. Ab istis autem in prima Olympiada, annos LXVII. Assyriorum regnum.

Ægyptiorum regnum invenimus vetustissimum omnium regnorum : cujus initium * sub Manethono dicitur memoramus scribere. [a] Primum Deorum, qui ab ipsis scribuntur faciam regna sic : If estum dicunt quidam Deum regnare in Ægypto annos sexcentos LXXX. Post hunc Solem Ifesti annos LXXVII. Post istum * Osinosirim annos CCCCXX. Post hunc Oron Stoliarchum annos XXVIII. Post hunc Typhona annos XLV. Colliguntur Deorum regna anni mille DL.

Deinceps * Mitheorum regna sic : * Prota Anubes Amusim, qui etiam Ægyptiorum scripturas composuit, annos LXXXIII. [a] Post hunc Apion Grammaticus, qui [b] secundum Inachum interpretabatur . . . . . annos LXXVII. quem sub Argios initio regnaverunt. Post hæc [c] Ecyniorum reges interpretavit Imitheus vocans & ipsos, annos duo millia c, fortissimos vocans. Hæc finis de primo Tomo Manethoni habens tempora annorum duo millia c. Mineus & pronepotes ipsius septem regnaverunt annos CCLIII. Regnaverunt & aliorum octo annos CCCII. Necherocheus, & aliorum octo ann. CCXIV. Similiter aliorum septendecim annos CCXIV. Similiter aliorum viginti unus annos CCLVIII. Othoi, & aliorum septem annos CCIII. Similiter & aliorum quatuordecim annos CXL. Similiter & aliorum viginti annos CCCCIX. Similiter & aliorum septem annos

CCIIII.

Δία.

[a] Δία τὸν Βῆλον Ἕλληνες ἑρμήνευσαν.

[b] πρώτην δὲ Ῥέαν ὠνόμασαν ὡς ἐν δυνάμει καὶ ἐξουσίᾳ καὶ ὑπερβάλλουσαν φόβῳ τὴν ἀνθρωπίνην ἀγριότητα Ced, 12. 42.

[c] Ἀσταφαῖος καὶ Ἀστοσαὶ ἡ καὶ Σεμίραμις.

[a] τελευταῖος ἐπὶ λ βήλῳ Ἰλιεὺς ὑπὸ Ἀχαιῶν.

* ὑπὸ Μανεθῶνος. a Manethone.

* Sosin, Osiris.

* ἡμιθέων.

[a] μετὰ δὲ τοῦτον Ἀπίων ὁ γραμματικὸς. &c.

* πρώτης Ἀνούβις.

[b] κατὰ Ἴναχον.

[c] νεκύων.

[a] πρώτην Θεῶν τὴν αἰτίας ἀναφερομένων πίστιν βασιλείας. ἕνιοι Ἥφαιστον φασι. &c.

CCIV. Potestas Diopolitanorum ann. IX. Potestas Bubastanorum ann. CLIII. Potestas Tanitorum ann. CLXXXIV. Potestas Sebennitorum an. CCXXIV. Potestas Memphitorum ann. CCCXVIII. Potestas Iliopolitorum an. CCXXI. Potestas Ermupolitorum ann. CCLX. Usque ad septimam decimam Potestatem secundum scribitur totum, ut docet, numerum habentem annos mille quingentos XX. Hæc sunt Potestates Ægyptiorum. De regna autem, quæ in cæteris gentibus facta sunt, & paulatim creverunt, proferamus temporibus regni Argivorum.

f διὸ πρὸ ἰερεφθατόμου.

* πρῶτος ὁ Ἀργεί. g εἴτε VII.

*Primus in Argus Inachus regnavit an. L. quo tempore Moyses natus est. Post hunc Phoroneus regnavit ann. LX. [g] quo anno quinquagesimo quinto ex Ægypto egressio Judæorum per Moysen facta est. Post hunc [g] Argius regnavit ann. LXX. Post hunc Criassus regnavit an. LVI Post hunc Phorbas regnavit ann. XXXV. Post hunc Triopas regnavit ann. LXVI. Post hunc Crotopus regnavit an. XXXI. Post hunc Stenelus regnavit ann. XI. Post hunc Danaus regnavit, qui illas filias .... annos L. Post hunc Lyggeus Ægyptius XLI. *à quo Cadmus Aginorus ascendit Biotia Europissa ad exquirendum. Post hunc Abas regnavit an. XXIII. Post hunc Pritus regnavit ann. XXVII. Post hunc Acrisius regnavit ann. XXXI. Post hunc Pelops regnavit cum *Nomaum, à quo Peloponnesus vocatur, ann. XXXVIII. Post hunc Atreus & Thyestes an. XLV. Post hos *Agamemnus Atreus an. XXXIII. Colliguntur nunc ab Inacho Rege, usque *ad desolationem Solis, [g] quod est octavodecimo Agamemnonis, anni septingenti XVIII. *A Solis devastatione, usque ad primam Olympiadam, anni CCCCVII. Et Porphyrius autem in historia Philosophiæ sic dixit: Post autem Solis devastationem Agamemnonus reliquos annos XV. Post hunc Egestus regnavit ann. VII. Post hunc Orestus regnavit annos XXVIII. Post hunc Penthilus regnavit ann. XXII. Et Argivorum regnum *dissipatum est [k] Colliguntur vero Argivorum regna simul anni septingenti XC. Proferamus iterum & Sicyoniorum, qui nunc Elladii vocantur. Disponamus regna, à quibus initiati sunt temporibus, & in quibus diffinierunt, manifestemus. Africanus quidem dixit sic [m] tenere eis omnes annos mille VII, à minuitate autem eorum, in primam Olympiadam, anni CCCXXIX. Sicut numeratur ab initio Sicyoniorum regna in primam Olympiadam, omnes anni mille CCCXXXVI. Vicesimo nono autem anno Patriarchæ Jacob illum Sicyoniorum initiavit regnum sic:*

g Ἀργεῖος. Tatianus.

* Oenomao.

* ἐφ' ᾧ, non ἀφ' ᾧ.

* ἰως ἐρημώσεως Ἡλίου.

* ἀπὸ Ἡλίου ἐκπορθήσεως.

g οὗ καὶ τὸ ὀκτωκαιδέκατον ἔτος βασιλείας Ἰλιονέως. Tatianus.

* Ἀγαμέμνων ὁ Ἀτρέως.

* κατελύθη.

k ἡ βασιλεία τῶν Ἀργείων ἐπὶ μεθέτη διηρκίσθαι εἰς Σικυωνίους τοὺς Ἑλλαδικοὺς μετωνομασμένους. Cedren. 66. 22.

m κατέχειν.

I	Egialeus	ann. LII.	anni autem Jacob XXVIII.
II	Europs	ann. XLV.	anni Isaac LXXXVIII.
III	Telchus	ann. XX.	anni Abraham CXIV.
IV	Amphus	ann. XXV.	initiaverunt regna.
V	Thelxius	ann. LII.	
VI	Egydrus	ann. XXXIV.	
VII	Thurimachus	ann. XLV.	
VIII	Leucippus	ann. LIII.	Anno quadragesimo tertio Leucippi egressio Judæorum ex Ægypto.
IX	Mesapsus	ann. XLVII.	
X	Eratus	ann. *XVI.	
XI	Plammeus	ann. XLVIII.	Ellada.

* XLVI.

XII Orthopolus ann. XLV. Marathus ann. XXX. Echirus ann. LV. Corax ann. XX. Epopeus ann. XXXV. Laomedus ann. XLIII. Inachus ann. XLV. Festus ann. L. Adrastus ann. IV. Polifidus ann. XXXI. Pelasgus ann. XX. Xeuxippus ann. XXXV. Polybus ann. XLV. usque Xeusippum tenuit Sicyoniorum regnum permanens annos quingentos LXXXI. Post Xeuxippum autem reges quidem non fuerunt: sed [y] præibant eis Secerdotes Carnii an. XXVIII. *quem primus Sacerdos Archelaus annum I. Post hunc Automidus ann. I. Post hunc *Methudutus ann. I. Post hunc Euneus anni I. Post hunc Theonomus annos I. Post hunc Amphycius ann. IX. Post hunc [z] Charidus ann. I.

* ὧν, non ὃν.

y σῳσαντο, σῳζησαν.

z Charidemus.

y ὃς ἐχ ὑποστὰς, ὡς γραφὴ φέρει.

[y] Osuch sustinens cibaria fugiit: à quo, in prima Olympiada, [y] ut fertur scriptura, anni cccxxvii. Fiunt vero omnes Sicyoniorum regna ab Ægialeo, usque in prima Olympiada, anni mille cccxxxvi.

* Nondum multo transacto tempore Athineorum regnum, ab Ægypto populi egressio. Anno enim ducentesimo octavo egressionis primus in Athenis regnavit Cecrops [z] procerus, & qui post eum: sicut manifestatur sic:

* ἔτι πολλοῦ διελθόντος χρόνου τῆς Ἀθηναίων βασιλείας, ἢ ἐξ Αἰγύπτου λαοῦ ἔξοδος (συμβη.)

z διφυὴς.

i	Cecrops procerus ann. l.	Anno trecesimo quinto Cecropis Promitheus & Epimitheus & Atlas scribuntur, [b] qui & Diu scribuntur.
ii	Amphitrius ann. xl.	
iii	Erychthonius ann. x.	
iv	Pandius ann. l.	
v	Erechtheus ann. xl.	
vi	Cecrops Erichtheus ann. liii.	

b οἱ τοῦ διὸς γραφόμενοι.

vii Pandius Cecropus ann. xliii. Temporibus Pandii Cecropi Cadmus Aginori [c] literarum versos primus duxit ad Græcos. Ereus Pandionus an. xlviii. Thiseus Erei ann. xxxi. Menestheus ann. xix. Dimophus ann. xxxv. Oxyntus ann. xiv. Aphydus annos i. Thymytus ann. ix. Melanthus ann. xxxvii. Codrus ann. xxi. A Cecropo procero, usque Codrum, anni quadringenti xcii. Post Codrum autem fuerunt, [d] sicut vixerunt, Principes. [k] Difyis autem vocatus est Cecrops, quoniam proceræ staturæ fuit præ omnibus. [e] Post Codrum autem primus filius ejus Diabeus. Medrus Codri an. xx. Acastus ann. xxxviv. Archippus ann. xl. Phorbus ann. xxxiii. Megaclus ann. xxviii. Diognitus ann. xxv[iu]. Phereclus ann. xv. Ariphus ann. xxx. Thispius ann. xl. Agamistor ann. xxvi. Therssippus ann. xxiii. Æschylus ann. . . . . Æschylo anno secundo prima Olympiada adducta est à Græcis. Colliguntur vero ab initio regni Ceropi in prima Olympiada, anni octingenti xiv. Post Æschylum autem illi xiii. Almeus ann. x. Corops ann. x. Esimidus ann. x. Celdicus ann. x. Ippomenus ann. x. Leocratis ann. x. Apsandrus ann. x. Erygias ann. x.

c γραμμάτων στοιχεῖα, non στοιχεῖς.

d ἕως ἐζήσαν.

k ὁ Κέκροψ διφυὴς ἀπεκλήθη διὰ μέγεθος ἁπάντων. Cedren. 67. y.

e μετὰ Κόδρον ὁ πρῶτος υἱὸς αὐτοῦ Διαβεὺς ἐβασίλευσε τῆς ἀρχῆς Ἀθηναίων, non Διακοσίῳ.

Et cessavit regnum Athineorum in Olympiada vicesima quarta. [a] Fiunt vero omnem Athineorum fortitudinem à Cecropo usque * Oxurium, anni noningenti septem.

* Eruxiam.

a γέγονε δὲ ὅλης Ἀθηναίων κράτους ἀπὸ Κέκροπος, ἕως Ἐρυξίου, ἔτη ἐνιαύσια ἐπτώ.

a Λατίνων δὲ τε καὶ Ῥωμαίων βασιλείαν ἰσχυροτέραν τε Ἀσσυρίων καὶ Ἀργείων, ἢ Σικυωνίων, τε καὶ Ἑλλήνων, καὶ Ἀθηναίων ἐν ἱστορίᾳ εὑρόντες μνημονεύοντα. καὶ ἡμεῖς μὲν ἀκολουθοῦντες καθὼς πόδα Ῥωμαίων τε καὶ Λατίνων χρόνους στοιχειοῦμεν.

[a] Latinorum autem, qui & Romanorum, regnum fortiorem Assyriorum & Ægyptiorum, & Argiorum, seu & Sicyoniorum, quem & Græcorum, & Athineorum in historia invenimus memorantem: & nos quidem sequi pedes Romanorum . . . . . quem & Latinorum, tempora disponimus.

b Λατίνων δὲ βασιλέα ἀπὸ Ἡρακλέους μὲν καὶ Τηλέφου τοῦ καὶ Λατίνου καλουμένου ἐπιχειροῦμεν, οἷς ἐπεχειρήσαμεν συλλέγοντες.

[b] Latinorum autem regnum ab Eraclio quidem & Telepho, qui & Latinus vocatur, conamur, in quibus præscripsimus dicendo, cum quibus regnavit ille Æneas ille Phrygius Anchisæ & Aphroditis filius nono & decimo post vastationem Solis, in diebus Heli Sacerdotis & Samuelis Prophetæ secundum Ebræam historiam. Obtinuit autem Romanorum imperium usque annos sexcentos liii, sic:

Æneas Silvius ann. xxxviii. Ascanius Silvius ann. xxxv. Albas Silvius ann. xxxvi. Titus Silvius ann. xxxviii. Francus Silvius ann. liii. Latinus Silvius an. lvi. Procuax Silvius ann. xlvi. Tarquinius Silvius ann. xviii. Cidensus Silvius ann. xxxii. Abintinus Silvius ann. xxi. Rimus Silvius ann. xxix. Usque Rimum Silvium Latinorum regnum diffamabatur, permanens usque ad annos ccciii.

c διεφημιζόμεθα, διεφημίσθη.

Post hæc autem regnavit Romulus, qui & condidit Romam, à quo Romani vocati sunt. Romulus regnavit ann. xxxviii. Nummas Pompius ann. xli. Tullius Servilius ann. xxxii. Lucius Tarquinius ann. xxiii. Titus Superbus ann. xxxviii. Tullius Servius annos xli. Quintus Tarquinius ann. xxxv. Colliguntur autem & à Romulo anni ducenti li. Fiunt vero simul Latinorum, qui & Romanorum, an. * sexcenti liii. Defexit autem regnum in Olympiada sexagesima sexta: & tunc [f] Principes ordinati sunt, usque dum regnaret C. Iulius Cæsar.

* dliii.

f ὕπατοι.

TEM-

TEMPORA REGNI LACEDÆMONIORUM.

Regnaverunt Lacedæmonii per annos CCCXXV, & defecerunt in prima Olympiada, quæ facta est sub Achas regem Judæ in diebus Esaiæ Prophetæ, sicut scribunt eorum initium ab Erystheo, initiatum. Anno vicesimo Saul. initiaverunt Lacedæmoniorum Reges,& defecerunt in anno primo Achas regi Judæ. in quo tempore prima Olympiada à Græcis adducta est. Illa autem sigillatim regnorum hæc. Erystheus ann. XLII. Egeus ann. II. Echestratus ann. XXXIV. Labotus ann. XXXVII. Dorysſus ann. XXIX. Agesilaus ann. XXX. *Cemenelaus ann. XLIV. Archelaus ann. LX. Celeclus ann. XL. Alcamanus ann. XXVII. Automedus ann. XXV. Simul Reges Lacedæmoniorum permanserunt in regno annos CCCL. Et Lacedæmoniorum regnum dissipatum est.

πίπτ ἡ Εὐρυσθεὺς ἐκφέρεται τῶν Λακεδαιμονίων ἔτη μ.ϛ. καὶ ἄλλοι μετ' αὐτὸν ὀκτώ. τὸ δὲ πάντα ἔτη κατέχειν τὴν αὐτῶν ἀρχὴν τκϛ. Cedren. 101. 20.

* καὶ Μενέλαος.

CORINTHIORUM REGES ET TEMPORA.

Corinthiorum regnum stabilitum est secundo anno Erysthei regis Lacedæmoniorum. Permansit autem CCCXIII. Eodem vero tempore Lacedæmonii congregantes commutaverunt illos trecentos XXIII annos,quos obtinuerunt Corinthiorum Reges,Eurysthco regnante Lacedæmoniorum anno secundo. Regnavit autem Corinthiorum primus Alitus, & qui sequuntur post hæc, sic regnarunt. Alitus ann. XXXV. Exius ann. XXXVII. Achelaus ann. XXXIII. Prymnus ann. XXXV. Bacchus ann. XXXV. Agelas ann. XXXIV. Eumidus ann. XXV. Aristomidus ann. XXXV. Igemonius ann. XVI. Alexander ann. XXV. Telestus ann. IX. Automenus ann. IV. Hi Corinthiorum Reges sub anno tricesimo primo Saulis regi Judæ initiaverunt,& defecerunt anno quintodecimo regni Jonathan filii Oziæ, patri autem Achas regis Judæ.

MACEDONIORUM REGES ET TEMPORA.

Macedoniorum autem regnum non silendum est. Et[a] enim Romeis obtinentibus fortitudinem nondum longinquo tempore sub Ozia rege Judæorum,anno tricentesimo tertio novimus eam sustentare:& regnavit per annos DCXLVII. Cessavit autem annos *unusquisque in quinquagesima tertia Olympiade. Regnavit autem Ozias in Hierusalem & in Juda annos LII. Sub tricesimo autem tertio anno Oziæ horum regnum ordinatum est. Cranaus primus in Macedonia regnans, sicut numerus manifestat sic : Cranaus annos XXVIII. Cynus ann. XII. Tyrimnus ann. XXXVIII. Perdicas ann. LI. Argeus annos XXXVIII. Philippus XXVI. Æropus ann. XXXVIII. Alcetus ann. XXIX. Amyntus ann. L. Alexander ann. XLIII. Perdicus ann. XXVIII. Arcelaus ann. XXIV. Orestus ann. III. Arcelaus alius ann. unum, & dimidium. Amyntus ann. III. Paulanius ann. I, & dimidium. Argeus ann. III. Amyntus alius ann. XVIII. Alexander alius ann. II. Ptolomeus ann. III. Perdicus alius ann. VI. Philippus ann. XXVI. Amyntus alius ann. VI. Alexander alius ann. XIII. Alexander omnia regna tenens Macedonorum regno conjunxit. Post Alexandrum autem conditorem in Principes ejus regna venerunt. Et Macedonum principato successit Philippus frater ann. VII. Cassandrus ann. XIX. [b]Pedes Cassandrus ann. IV. Dimitrius ann. V. Pyrrhus menses VI. Lysimachus annos V. Ptolemæus Ceraunus annos II. Meleagrus menses VII. Antipatrus menses II. Sosthenus annos II. Antigonus Gonata annos XXXV. Dimitrius annos X. Antigonus annos XV. Philippus alius annos V. Perseus annos X. Hæc Macedonum regna, regnantes ab anno Oziæ regis Judæ tricentesimo tertio, obtinuerunt per annos DCXLVII. & cessaverunt in Olympiada centesima LIII.

[a] τῶν Ῥωμαίων ἔπω κρατούντων ἐχόντων ἰσχυρὰν αὐτὴν ὑφίστασθαι.

[b] usque in C quinquagesima tertia.

παῖδες Κασσάνδρου.

LYDORUM REGNA ET TEMPORA.

Et Lydorum regnum tenuit per annos CCXXXII, incipiens ab Ardyo primum Regem Lydorum ſub Crœſum illum à Cyro Perſarum * diſſipatum. Finiit in Olympiada quinquageſima octava. Initium vero primæ Olympiadæ invenitur exordium regni Lydorum in anno primo Achas. Regnavit quidem & Lydorum principatus per annos CCXXXII, ſic: Ardyrus ann. XXXVI. Alyatus ann. XIV. Midus ann. XII. Caudalus XVII. Gygus ann. XXXVI. Ardyſſus ann. XXXVIII. Salyatus ann. XV. Alyatus alius annos XLIX. Cryſſus ann. XV. Hæc Lydorum regnum. Incipit à principio primæ Olympiadæ in primo anno Achas regis Judæ: & ceſſavit in Olympiada quinquageſima octava. Fiunt anni CCXXXII.

* κατελυθέν.

MIDORUM REGNA ET TEMPORA.

Midorum autem regnum obtinuit per annos CCLXIX. & hæc Cyrus Perſus deſtruens regnum eorum in Perſida duxit in principio quinquageſimæ quintæ Olympiadæ in ipſa nunc quinquageſima quinta Olympiada. Fiunt CCXVI, ſicut pridem. Trium annorum primæ Olympiadæ Midorum initium invenimus eſſe regnum, quod eſt quinto decimo anno Oziæ regis Judæ. Quod vero CCLXIX annorum Midorum obtinuerunt tempora, ſic: à principio Abbaci, qui primus regnavit in Midia, uſque Alyatum, quem Cyrus exterminans in Perſida regnum migravit. Abracus ann. XXVIII. Soſarmus ann. IV. Mamythus ann. XL. Cardiceus ann. XXIII. Diycus ann. LIV. Fraortus ann. XXIV. Cyaxarus ann. XXXII. Aſtyacus ann. XXXVIII. Hæc Midorum regna permanſerunt per annos CCLXIX. à quintodecimo anno Oziæ regis Judæ, hoc eſt, * LIII annorum primæ Olympiadæ. Finiit autem quinquageſima quarta Olympiada anno trecenteſimo octavo regnante Aſtyago, quem exterminavit Cyrus Perſus. in quinquageſima quarta Olympiada. Et Lydorum, & Midorum regna diſſipata ſunt ſub Cyro Perſarum.

* νῆσι τῷ α Ολυμπιάδ.

REGNI PERSARUM TEMPORA.

Cyrus Perſarum rex * diſſipans regna Lydorum, & Midorum regnavit Olympiadas VII, & dimidiam. In anno autem primo regni ipſius, * in quo contigit conſummari ſeptuaginti annos * deprædicationi genti Iudæorum, relaxavit multitudinem filiorum Iſrael remeari ad propriam habitationem: in quo anno fuit initium quinquageſimæ quintæ Olympiadæ. Tenuit autem Perſarum regnum uſq; Darium, quem * Alexander Macedo & conditor occidit, annos CCXXX, ſic:
Cyrus Perſus ann. XXX Cambyſus ann. IX Serdius . . . . . VII. Darius juvenis . . . . . VI. Xerxes major ann. XX. Artabanus . . . . VII. Artaxerxes minor ann XL. Xerxes junior menſes II. Sogdianus menſes VII. Darius [a] ſtultus annos . . . IX. Artaxerxes memoratus ann. XLII. Ochus filius Artaxerxis annos XXII. Alſus filius Ochi ann. IV. Alexander Macedo & conditor exterminans Perſarum regnum traduxit in Macedonium regnum * permanens annos CCXXX. ſub Olympiada centeſima duodecima.

* κατελύσας.

* deprecationi. μετανοίας, non μεθικεσίας.

* Αλέξανδρος Μακεδὼν κτίστης.

a νόθος tanquam νοθής.

* διεμείνασαν.

* τούτῳ τῷ πρώτῳ ἐνιαυτῷ ἐτελεύτησε τὸ μετοικεσίας συμπλήρωμα. Cedren. 118. 17.

MACEDONUM REGNA ET SYRIÆ.

Alexander Philippi cœpit regnare Macedon. in Olymp. centeſima undecima omnia ſimul regna comprehendens, & ſub Macedonorũ jura redigens per an. XII. & dimidium obiit in anno . . . relinquens principes poſt ſe quatuor, Philippum fratrem ſuũ Macedoniæ regnũ Antigonũ autem Aſiæ reliquit regnare. Philippũ vocatum Ptolomeũ omnem Ægyptũ præcepit regnare. Seleucũ autem, quem & Nicanorẽ, Syriam

Syriam omnem jussit regnare. Qui autem regnaverunt in Syria per tempora, sunt ita: Seleucus, qui & Nicanor, ann. XXXII. Antiochus Soter annos XIX. Antiochus Theoidus ann. XV. Seleucus Callinicus ann. XXI. Seleucus Ceraunos ann. II. Antiochus Megaclus ann. XXXVI. Antiochus Philomitor ann. XII. Antiochus Epiphanius ann. XI. Iste est qui in Judæis iniquitatem imposuit, cujus historia est in Maccabeis. Antiochus Eupator ann. II. Dimitrius Soter ann. XII. Alexander Grypus ann. X. Dimitrius Grypus ann. III. Antiochus Situs ann. IX. Dimitrius juvenis ann. IV. Antiochus * ille Grypi ann. XII. Antiochus Cyzicinus ann. XVIII. Philip. II. Sub Philippo novissimo Syrorum regnum * dissipatum est. Macedonorum principatum venit in Romanos Gajo Julio Romanorum Cæsare migrans eam, & permanens per annos CCXXI.

κρίλυδη. * ὁ Γρυπός.

ÆGYPTIORUM REGNA ET TEMPORA.

Ægypti autem reges, qui & Ptolomei nuncupati sunt, regnaverunt post Alexandri discessum annos CCXCIV, sic: Philippus Ptolomæus ann. VII. Philadelphus Alexander annos XII. Lagous Ptolomæus ann. XX. Evergetus Ptolomæus annos XXXVIII. Philopator Ptolomæus ann. XVII. Epiphanius Ptolomæus ann. XXIII. Philomitor Ptolomæus ann. XXXV. Evergetus Fauscus Ptolom. ann. XXIX. Soter Ptolom. ann. XXXVI. Philadelphus Ptolom. ann. XXV. Novus Dionysius Ptolom. ann. XXIX. Cleopatra ann. XII. Dissipatus est Ptolomæorum principatus sub Octaviano Augusto Romanorum imperatore, sub imperium ejus anno XIV, permanens annos CCXXIV.

Primus factus est Princeps Sacerdotum Hiesus filius Josedech. simul Zorobabel. Post hunc Jachimus filius Hiesu. Post hunc Eliasibus filius Jachimi. Post hunc Jodae filius Eliasibi. Post hunc Joan. filius Jodae. Post hunc Jaddus filius Johannis. quo tempore Alexander Macedo & conditor Alexandriam condidit, & veniens in Hierusalem Domino Deo adoravit dicens: Gloria tibi Deus, qui vivis in sæcula solus princeps. Post hunc Onias filius Jaddi. Post hunc Eleazarus filius Oniæ: quo tempore illi Septuaginta Ebræorum Sapientes in Alexandria legem interpretaverunt Græco eloquio. Post hunc Onias filius Simoni frater Eleazari. Post hunc Simon filius Jaddi: quo tempore Hiesus filius Syrach, qui & magnam Ebræis scripsit sapientiam, agnoscebatur. Post hunc Onias filius Simoni: quo tempore Antiochus Syrorum rex Judæos expugnans * Græca locutione cogebat. Post hunc Iudas Maccabæus filius Oniæ. Post hunc Ionathas frater Judæ. Post hunc Simon frater Ionathæ. Post hunc Ioannes filius Ionathæ, qui dicebatur Urcanus. Post hunc Aristobulus filius Ioannis, qui primus imposuit diadema regni principatum Sacerdotii. Post hunc Ianneus, qui & Alexander, rex simul & princeps Sacerdotum. Usque ad istum illi, qui à Curo uncti præfuerunt permanentes per an. CCCCLXXXIII: quæ sunt Ebdomadæ annorum LXVIII, quæ & à Daniele, quemadmodum definierunt. Post Ianneum autem, quem & Alexandrum, principem Sacerdotum, & regem, in quo finierunt qui secundum ritum Principes Sacerdotum uncti nominabantur. Post hos regnavit Salina & Alexandra uxor ejus. Post hunc tumultum inter se ejus pueri facientes Pompejus Romanorum archistratigus expugnavit Hierusalem tenens usque ad progressionem Templi apertionis. Tunc gens illa Iudæorum tributaria facta est Romanis. Principatum quidem Sacerdotum Urcano tradidit. Antipatrum autem Ascalona. Palæstinæ procuratorem faciens. quo tempore Romanorum primus Monarchus C. Iul. Cæsar. Regnavit autem an. XVIII. Post hunc Augustus regnavit an. LVI. & qui post eos sequentes. Romanorum autem regnavit Monarchus primus C. Iul. Cæsar in Olympiada centesima octuagesima tertia. Iste est C. Iul. Cæsar, qui bissextum & Solis cursum adinvenit. Post istum regnavit Octavianus, qui & Augustus, & qui sequuntur Consules, sic:

* ἰκλωίζειν γὰρ μάχαιρα.

Auguſtus regnavit ann. LVI. Dedit Conſulatus XIII. Tiberius regnavit ann. XXIII. Coſſ. V. Cajus regnavit annos X. Coſſ. IV. Claudius regnavit annos XV. Coſſ. V. Nero regnavit annos XIV. Coſſ. IV. Galba, *Stultus, Vitellio annos I, & dimidium. Titus regnavit annos III. Coſſ. VIII. Domitianus regnavit annos XVI. Coſſ. VII. Nerva regnavit annos II. Coſſ. IV. Trajanus regnavit annos XX. Coſſ. VI. Hadrianus regnavit annos XII. Coſſ. III. Antoninus regnavit ann. XIII. Coſſ. IV. Marcus Byrrus regnavit ann. XX. Coſſ. XXIV. Commodus regnavit an. XIII. Coſſ. VII. Veſpaſianus regnavit an. IX. Coſſ. X. Pertinax Didius an. Coſſ. IV. Severus regnavit menſes III. Conſules . . . . Getas Caracallas regnavit ann. Conſules XXV. Macrinus Ilogabalus regnavit an. V. Conſulem I. Alexander Mameas regnavit ann. XIII. Coſſ. III. Maximus regnavit ann. III. Coſſ. II. Balbinus, & Publianus, & Cordus ann. I. Gordianus regnavit ann. VI. Coſſ. II. Philippus regnavit ann. VI. Coſſ. III. Decius regnavit ann. II. Conſulem I. Gallus & Voluſianus regnavit annos III. dederunt Conſulatus VII. Æmilianus, & Valerianus, & Galerianus, hi tres ſimul annos XV. Coſſ. VII. Gallianus cum Claudio ann. I. Conſulem I. Quintillus & Aurelianus regnaverunt ann. VI. dederunt Conſul. III. Tacitus & Florianus ann. I. Conſulem I. Probus regnavit annos VI. Coſſ. V. Carus & Carinus & Numerianus ſimul hi tres ann. II, & dimidium. Dederunt Conſulatus unuſquiſque II. Dioclitianus & Maximianus regnaverunt ann. XXI. Regnaverunt & Conſtantinus & Maximus cum eis annos XII. Conſtantius & Conſtantinus Magnus cum Gonſtantio filio ejus ann. XXXI. Conſtantius & Conſtans & Conſtantinus junior ſimul ann. XXIV. Julianus regnavit annos II. Conſules II. Jovianus regnavit menſes VIII. Valentinus & Valens, & filii eorum Gratianus & Valentinianus annos XXII. Theodoſius Magnus cum Arcadio & Honorio filios ejus ſimul annos XXXVI. Theodoſius cum Valentiniano annos II. Valentinus cum Marciano annos V. Martianus ſolus annos VII. Leo cum Anithimo annos XVIV. Leo junior cum Zinone annos II. Baſiliſcus & Marcus menſ. XX. Zino ſolus annos . . . . . Anaſtaſius ſolus annos . . . . Et equidem manifeſtavimus omnium poteſtatem Regum. Volumus percurrere quod ad Romanum pertinet imperium. Uſque Cleopatra enim facta eſt omnis Ægyptiorum Ptolemæorum poteſtas permanens annos CCXCIV. & poſt Cleopatram ultra non regnaverunt Ptolomæi in Ægypto uſque in hodiernum diem. In diebus, quibus regnaverunt Ptolomæi in Ægypto & fecerunt Romani prælium cum Spanis, & levaverunt imperatorem julium, quem & Cæſarem vocaverunt. Iſte eſt, qui Julius Cæſar, qui & biſſextum, & Solis curſum adinvenit. Hic & Conſulatum unumquenque annum fieri inſtituit. Regnavit autem C. Julius Cæſar annos XVIII. & poſt hunc Octavianus, qui & Auguſtus. Gajo Julio Cæſare ſecundo, Marco clariſſimo. Gratiano & Antonino clariſſimorum. C. Iulio Cæſare ſecundo, & Flavio Marco clariſſimo. Iurbo & Paneo virorum illuſtrium. Burto & Cortilano clariſſimorum. Cajo Iulio Cæſare tertio, & Lepido illuſtrium. Munatio & Plachano illuſtrium. Emelio & Cæſario illuſtrium. Antonino & Serviliano clariſſimorum. Chryſaſorico & Criſpo clariſſimorum. Octavio & Pollione clariſſ. Cenſorio & Savino clariſſ. Pulco & Enobaudo clariſſ. Gallo & Agrippino clariſſimorum. Octaviano & Neru. filio clariſſimorum. Pompejo & Cornelio clariſſimorum. Libono & Antonino clariſſimorum. Cicerone & Publi. Catonem illuſtrium. Hiſdem Conſulibus Julius Cæſar occiſus eſt: & ſumpſit imperium Octavianus, qui & Auguſtus, annos LVI. & dedit Conſulatus XIII. Fiunt vero ab Adam, uſque initium imperii Auguſti, anni V millia, CCCCLXVII. Auguſto primo & Tullio. II. Auguſto ſecundo & Socio. III. Auguſto tertio, & Craſſo. IV. Auguſto quarto. & Meſſallo. V Thenebaudo V, & Scipione. VI Auguſto ſexto, & Apulia. VII Auguſto

*ὄθων. tanquam, τοῦ

guſto ſeptimo & Agrippa. Hiſdem Conſulibus Carthago renovata eſt, Idus Julias, Epifi XVIII. VIII Auguſto octavo & Sylvano. IX Aug. nono & Tauro. X Aug. decimo & Sullio. XI Auguſto undecimo & Piſone. XIII Saturnio & Cinno. XVIII Lentulo & Silvano. In his temporibus adnunciavit Elizabeth Angelus de Joanne, in eodem conſulatu Lentuli & Silvani VIII Kal. Aprilis. XIX Lentulo ſecundo & Lepido. XX Rufino & Piſone. XXI Meſſalla & Seriniano. XXII Maximo & Tuberone. XXIII Africano & Maximo. XXV Aruntio & Priſco. XXVI Cenſorino & Gallione. XXVII Nerone & Plaudo. XXVIII Balbino & Bereto. Eodem tempore miſſus eſt Angelus Gabriel ad Mariam Virginem ſub Auguſto tertio decimo, octavo Kalendarum Aprilium. XXIX Felecio & Suilio. XXX Lentulo & Auxonio. XXXI Cæſario & Auſtorino. XXVII Sylvano & Paullino. In ſexto autem menſe abiit Maria ad cognatam ſuam Elizabeth, & ſalutavit eam. Et dixit ei Elizabeth. Unde hoc mei, ut mater Domini mei veniat ad me? Ecce enim qui eſt in me exultavit infans, & benedixit te. XXXIII Priſco & Romano. XXXIV Juetore & Protarcho. XXXV Senecione & Bardone. XXXVI Timageno & Nigriano. XXXVII Syriano & Peregrino. XXXVIII Xiridio & Marcello. In his temporibus ſub Auguſto natus eſt Joannes præcurſor Zachariæ filius VIII Cal. Julias XXXIX. Fruro & Antorino. XL Auguſto & Sacerdote. XLI Pompejano & Plutone. XLII Auguſto & Silvano. XLIII Antulo & Julio. XLIV Auguſto & Silvano. Hiſdem Conſulibus Dominus noſter Jeſus Chriſtus natus eſt ſub Auguſto VIII Kal. Januarius. In deſerto natus eſt, cujuſdam nomine Puuſdu: quod eſt Euſebii. In ipſa enim die, in qua natus eſt, Paſtores viderunt ſtellam Chuac XXVIII. Fiunt vero ab Adam, uſque ad nativitatem Domini noſtri Jeſu Chriſti, anni V millia quingenti. XLV Vincio & Birro. XLVI Cæſario & Servilio. XLVII Macrino & Saturnio. XLVIII Sacerdo & Bolenſo. XLIX Lepido & Arruntio. In his diebus ſub Auguſto Kal. Januarias Magi obtulerunt ei munera, & adoraverunt eum. Magi autem vocabantur Bithiſarea, Melchior, Gathaſpar. Audiens autem Herodes à Magis, quoniam rex natus eſſet, conturbatus eſt, & omnis Hieroſolyma cum eo. Et videns quia inluſus eſſet à Magis, miſit homicidas ſuos dicens eis: Interficite omnes pueros à bimatu & infra. Herodes autem quærebat Ioannem: & miſit miniſtros ante altare ad Zachariam dicens illi: Ubi abſcondis tu filium tuum? an ignoras, quia poteſtatem habeo te occidendi, & ſanguis tuus in manibus meis eſt? Et dixit Zacharias: Ego teſtis ſum Dei viventis. Tu effundis ſanguinem meum. Spiritum autem meum Deus recipiet. Et ſub aurora occiſus eſt Zacharias. LI Critico & Nerva. LII Camerino & Birillo. LII Dolomallo & Sophiano. LIII Quintiliano & Carbilio. Elizabeth autem cognoſcens; quia quærebatur Ioannes, apprehendit eum aſcendens in montana, & aſpiciebat ubi eum abſconderet: & non erat locus abſcondendi. Tunc ſuſpirans Elizabeth exclamavit dicens: Mons Dei ſuſcipe me matrem cum filio. & ſtatim ſciſſus eſt mons, & ſuſcepit eos. LIV Germano & Caſpio. LV Aſuſtorio & Silvano. LVI Plachno & Avito. LVII Pompiano & Flacco. His Conſulibus Auguſtus obiit, & regnavit Tiberius ann. XXII. Dedit Conſulatus VII. LVIII Tiberio Auguſto & Germano. LIX Flavio & Rupino. LX Druſollo & Sorano. In his diebus planxerunt Zachariam & fleverunt eum tribus diebus noctibus. Et ſuſcitavit eis Dominus Deus in loco Zachariæ Simonem. Ille acceperat reſponſum ab Angelo, non viſurum ſe mortem, niſi vidiſſet Chriſtum Domini in carne. Et videns eum dixit: Nunc dimittis ſervum tuum, Domine, in pace: quia viderunt oculi mei ſalutarem tuum, quod paraſti ante faciem omnium populorum, lumen ad revelationem gentium, & gloria plebis tuæ Iſrael. LXI Tauro & Libone. LXII Silvano & Gerontio. LXIII Meſſalico & Baldino. LXIV Tiberio Auguſto ſecundo & Cotta. V Agrippa & Druſo. Tunc reſponſum accepit Ioſeph, ut recipiens

Jesum ac Mariam fugiit in Ægyptum, & fuit ibi menses XII. de quo nunc sileam. LVI. Nerone & Lentulo. LVII Celetho & Pisone. LIX Getulo & Barro. Et veniens Jesus faciebat mirabilia sub Consulatu Asiatici & Silvani, in quibus & aquam vinum fecit VI Kal. Novemb. Crasso Tiberio Seriniano secundo. Baptizatus est autem sub Consulatu Meura VIII Kal. Januarias. LXIX Tiberio quarto & Antonino. Transfiguratus est autem in monte sub Consulatu Rubellionis XIV Kal. April. Quando autem mysterium agebat cum discipulis suis sub Consulatu Rubellionis IX Kal. Aprilis. LXX Tiberio quinto, & Prisco. LXXI Bicino & Arruntio. Eodem tempore Natalitium factum est Herodis. Saltavit filia Herodiadis in medio, & petiit caput Johannis, & adductum est caput Johannis in disco VII Kal. Junii, Pauni II. Traditus est autem Dominus noster Jesus Christus à Iuda sub Consulatu Rubellionis VIII. Kal. Aprilis. Videns autem hostiaria Petrum agnovit eum, & ait illi: Vere & tu ex illis es. Nam & loquela tua manifestum te fecit. Et ille negavit dicens: Non sum. Et confestim Gallus cantavit. Nomen autem hostiariæ Balla dicebatur: quod interpretatur Quærens.

LXXII Tiberio Augusto sexto & Silo. Eodem anno Dominus noster Jesus crucifixus est sub Consulatu Rebellionis VIII Kal. Aprilis: quod est Famenoth. XXIX.

Miles autem vocabatur Hieremias, id est Atlas crucem custodiens. Centurio vocabatur Apronianus. Alius. illi autem duo Angeli, qui in sepulchro, vocabantur unus Azabel, quod est Justus Deo, alius autem Caldu, quod est fortis. Judas autem abiens suspendit se in arbore nomine Tramarice. Surrexit autem Dominus noster Iesus Christus sub Consulatu Rubellionis VI Kal. Aprilis. Ascendit autem Dominus noster III Non. Majas.

Missus est autem Spiritus Sanctus Idus Majas. Paulus autem Apostolus post ascensionem Domini, & post passionem Stephani dierum, in Apostolatum ordinatur VI Idus Ianuarias in Consulatu Rubellionis, post ascensionis Salvatoris nostri menses VIII. post dies XI passionis Stephani, pridie Epiphaniæ.

LXXII. Scipio & Sulano. LXXIII Persico & Bitellio. LXXIV Tiberio Augusto & Druso. Hisdem Consulibus Tiberius obiit: & regnavit pro eo Cajus ille Callus annos III. Dedit Consulatus IV. LXXV Cajo Gallo Aug. tertio & Sulla. LXXVI Cajo Augusto quarto & Apollione. LXXVII Venusto & Saturnino. Scurdo & Clemente. His Coss. Gajus Gallus obiit: & regnavit pro eo Claudius ann. IV. Dedit Consulatus.

LXXVIII Claudio & Cornelio Tauro. LXXIX Crispino & Silvano. LXXX Asiatico & Bereto. LXXXI Bincomallo & Publio. LXXXII Claudio secundo & Gallione. LXXXIII Bitellio & Antonino. LXXXIV Claudio tertio & Sylvio. LXXXV Bereto & Orphito. LXXXVI Claudio quarto & Crispino. LXXXVI Silvano & Agiolao. LXXXVII Marcellino & Bereto. LXXXVIII Nerone filio Claudio & Nerva. LXXXIX Claudio Augusto quinto & Scipione. XC Saturnino & . . . Hisdem Consulibus Claudius obiit: & imperium sumpsit filius ejus Nero annos IV. Dedit Consulatus XIV. XCII Nerone Augusto secundo & Rupo. XCIII Saturnino & Publio. XCIV Nerone Augusto tertio & Posone. Hisdem Consulibus passus est beatus Apostolus crucifixus in Roma, capite deorsum, sub Nerone. Similiter & sanctus Paulus Apostolus capite truncatus. Martirizaverunt III Kal. Iulias: quod est Epipi V.

XCV Marcellino & Calliano. XCVI Nerone & Comipilo. XCVII Rigolo & Bassiano. XCVIII Sylvano & Crispino. XCIX Cæleſtino & Salluſtio. C Capitone & Flavio. CI Romillo & Lucio. CII Secundo & Maronio. CIII Longino & Apulio. CIV Iulio & Paullino. Hisdem Consulibus Nero imperio labefactus est: & imperium ejus Galba suscepit . . . . mens. IV, & occisus est. Et regnavit Otho mens. VII,

VII, & occisus est. Et regnavit Bitellio mens. V, & occisus est. Et imperium sumpsit Vespasianus annos X. Dedit Consulatus IX. Post Consulatum Galbæ Italico CV Vespasiano Augusto & Tito filio ejus primo. CVI Vespasiano Augusto secundo & Tito Cæsare. CVII Vespasiano tertio & Tito Cæsare. CVIII Vespasiano quarto & Tito quinto. Hisdem Consulibus victi sunt Judæi, sub Vespasiano & Tito imperatoribus, & Iudæa depopulata est. CIX Vespasiano & Tito sexto. CX Vespasiano septimo & Nerva. CXI Vespasiano octavo & Commodo. CXII Vespasiano nono & Tito. Hisdem Consulibus Vespasianus obiit: & imperium Titus invasit annos II. Dedit Consulatus II. CXIII Tito Augusto octavo & Birro. CXIV Silvano & Commodo. Hisdem temporibus Titus obiit: & imperium ejus sumpsit Domitianus annos . . . . . Dedit Consulatus IX. CXV Domitiano Augusto primo & Messalino & Rufo. CXVI Domitiano secundo & Sabiniano. CXVII Domitiano tertio & Cerilao. CXVIII. Domitiano quarto & Domomallo. CXIX Domitiano quinto & Sabino. CXX. Flavio & Crispo illustrium. CXXI Glabrione & Nerva. CXXII Domitiano sexto & Rufino. CXXIII Domitiano septimo & Nigriano. CXXIV Asperiato & Papisio. CXXV Sinatore & Longino. CXXVI Modesto & Bustio. CXXVII Domitiano & Prisco. CXXVIII Senecione & Palmato CXXIX Crispo & Sorano.

* * * * * * * *

Desiderantur valde multa.

* * * * * * * *

XII Dioclitiano Augusto quinto & Maximo Cæsare secundo. XIII Maximino Cæsare quinto & Maximino Cæsare quinto. XIV Fausto & Tatiano clarissimorum. Constantino & Maximino clariss. Dioclitiano & Maximiano clariss. Tatiano & Nepotiano clariss. Constantio & Maximo novorum Cæsarum quarto. Hisdem Consulibus venit Dioclitianus in Alexandria, & Ecclesias exterminavit, & multi martyrizaverunt, in quibus & beatus Petrus Episcopus Alexandrinus capite truncatus est. Martyrizavit VII Kal. Decemb. In eodem anno Castritius in Alexandria donatus est, & Dioclitiano balneum ædificatum est. Dioclitiano & Maximo nobilium Augustorum septimo. Dioclitiano & Maximo octavo. Hisdem Consulibus persecutio Christianorum facta est in occiduum, & multi martyrizaverunt, in quibus & Timotheus Episcopus in Carthagine gloriose martyrizavit.

Dioclitiano nono & Constantio quinto nobilium Augg. Dioclitiano decimo & Maximiano octavo invictissimorum. Constantio Cæsare & Maximiano Nobili quinto. Hisdem Coss. Dioclitianus à regno recessit, & Constantius abiens sedit in Bizantio. Licinio & Constantino primo novorum Augustorum. Licinio & Constantio secundo. Hisdem Coss. filius Dioclitiani Maximus obiit: & imperium tenuit Constantius cum filio suo. Constantino & Constantio clarissimor. Rufo & Sabino clariss. Constantio Augusto quarto & Licinio Cæsare tertio. Volusiano & Annania clariss. Licinio & Crispo Cæsaris. Hisdem Consulibus Constantius obiit: & imperium obtinuit Constantinus cum quinque filiis suis Constantio, & Licinio, & Crispo, & Constantino, & condidit Constantinopolim. Constantino Augusto quinto & Constantio novo Cæsare. Constantio Augusto sexto & Licinio minimo primo. Eodem anno manifestatum est honorabile lignum crux Domini & Salvatoris nostri Iesu Christi in Hierosolyma per beatam Helenam imperatricem & matrem Constantini * VIII Kal. * Decemb. quod est Thoth XVII. Crispo & Constantio nobilissimos Cæsares filios Augusti secundo. Severo & Rufino clariss. Crispo & Constantio secundo Cæsare. Probino & Iuliano clariss. Eodem anno congregata Synodus in Nicæa tricentorum decem & octo Episcoporum sub Alexandro Archiepiscopo Alexandriæ: in qua est Symbolum sanctæ Trinitatis manifestatum, & Arrii fero-

* XVIII. Kal. Octob.

ferocitas atque hæresis diminuta est. Constantino Augusto quarto & Constante Aug. tertio. Constantino Aug. quinto, & Constante Aug. invictissimorum Aug. Licinio & Crispino & Crispino novorum Cæsarum. Eodem anno in Alexandria Episcopus Alexander obiit Farmuthi XXII: & successit ei in sacerdotio Athanasius an. XLVI Constantio Augusto septimo & Constantio sexto. Crispino & Licinio secundo. Constante septimo & Constante tertio Augustorum. Lolliano & Justo clarissimor. Constantino Magno octavo & Constante Augg. quarto. Galliano & Symmacho clariss. Basso & Albino clariss. Pacatiano & Hilariano clariss. Dematio & Zinophilo clariss. Optato & Paulino clarissimorum. Constantino novo Augusto primo & Savino. Nepotiano & Facundo clariss. Hisdem Consulibus translati sunt in Constantinopolim sanctus Andreas Apostolus, & Lucas Euangelista X Kal. Julias. Feliciano & Tatiano clariss. Urso & Polemio clarissimor. Constantio Augusto secundo & Constante novo Cæsare quinto. Acindino & Proclo clariss. Constantio tertio & Constante secundo Augg. nobilium. Marcellino & Probino clariss. Placidiano & Romulo clariss. Leontio & Sallustio clariss. Amantio & Saviniano clariss. Eodem anno Constantinus major Imperator obiit VI Kal. Decembris & susceperunt imperium V filii ejus. Constantio quarto & Constante tertio. Constantio quinto & Constante quarto invictissimorum Augg. Rufino & Eusebio clarissimorum. Limenio & Tolino clariss. Sergio & Nigriano clariss. Constantio sexto & Constantio novorum Augg. Hisdem Consulibus Arriani invaserunt Ecclesias: & expulsus est beatus Episcopus Alexandriæ Athanasius. Constantio septimo & Constantio novo secundo Augustorum. Arbetione & Iuliano clariss. Constantio octavo & Constantio tertio Augustorum. Constantio nono & Lolliano. Datiano & Cerilao clariss. Constantio Aug. decimo & Iuliano Cæsare secundo. Eusebio & Ypatio clarissimorum. Constantio Aug. undecimo & Juliano Cæsare tertio. Hisdem Coss. Constantius imperat. obiit: & regnavit pro eo Iulianus annos V, & dimidium. Eodem anno completi sunt decem cycli sæculares, ab anno quingentesimo trecentesimo secundo. Fiunt vero ab Adam, usque ad Consulatum hujus anni omnis quinque millia octingenti LIV Juliano Augusto quarto & Sallustio clarissimo. Eo anno *maris ascendit, & iterum recessit. X Kal. Augustas, Epiphi XXVII. Barroniano & Juliano & Iobiniano clariss. Eodem anno Julianus Imp. obiit VI Kal. Majas: & regnavit Jovianus menses VII, & occisus est: & regnaverunt pro eo duo fratres Valentinianus annos XI, & dimidium: similiter & frater ejus Valens annos XIII. Dedit autem Valentinianus Consulatus IV. & Valens Consulatus VI. Valentiniano & Valente Augustorum. Paulo & Florentio clariss. Valentiniano & Valente Augg. Gratiano filio Valentiniani Cæsare & Galaiso. Lupiciano & Jobino clariss. Eo anno introivit Tatianus in Alexandria primus Augustalius VI Kal. Februarias. Valentiniano & Valente Augg. tertio sub Tatiano Augustalio. Valentiniano & Valente Augustorũ quarto, sub eodem Tatiano Augustalio. Gratiano * Augustalio secundo clarissimo, sub eodem Tatiano Eodem anno martyrizavit beatus Dorotheus in Alexandria VII Idus Octobris: quod est Faofi duodecimo, ferarũ esca traditus est, sub Tatiano Præside, pro quo tunc erant hæretici. Modesto & Arintheo clariss. sub Publio Augustalio, Valentiniano & Valente V, sub eodem Publio Augustalio. Hisdem Consulibus armati omnem Spaniam desolaverunt: & eo anno Valentinianus in bello mortuus est VII Idus Octob. Gratiano Augusto tertio & Equitio clarissimo, sub Tatiano Præside. Gratiano Augusto quarto Merobaudo: sub eodem Tatiano Augustalio secundo. Hic condidit in Alexandria fluvium, qui vocatur Tatianus, & portas fecit auro *persusas quę nunc dicuntur Petrinas. Valentiniano Augusto quinto & Valente filio ejus Augustorum, sub eodem Tatiano Augustalio.

* Augusto.

* χρυσοφυγηλατους.

Eo

Eo anno Athanaſius Epiſcopus obiit in Alexandria Pachon VII: & ſedit pro eo Petrus Archipresbyter annos VII. Valentiniano novo Auguſto quinto & Merobaudo clariſſimo ſub Palladio Auguſtalio. Valente ſexto & Valentiniano Auguſtorum, ſub Tatiano Auguſtalio præſide. Hiſdem Conſulibus Valens obiit: & imperium obtinuerunt Gratianus & Valentinianus novus. Auſonio & Olybrio clariſſimorum, ſub Adriano. Auguſtalio. Euſebio & Olybrio clariſſimorum, ſub Adriano, Gratiano Auguſtalio quarto & Gadalaiſo clariſſimorum. Luppiciano & Eutropio clariſſimorum. Antonino & Eutropio clariſſ. ſub Paullino Auguſtalio. Eo anno Petrus Alexandrinus obiit in Alexandria: & ſedit pro eo frater ejus Timotheus annos V, Mechir vicenſimo. Auſonio & Olybrio ſecundo clariſſimorum, ſub Baſſiano Præſide. Eo anno Theodoſius elevatus eſt in imperio, ſub Gratiano Imperatore in Sirmio XIV Kal. Februarias: & regnavit annos XVI. Dedit Conſulatus III Gratiano quinto & Theodoſio primo nobilium Auguſtorum, ſub Hypatio Auguſtalio. Suagrio & Eucerio clariſſimor. ſub Antonino Auguſtalio. Eo anno occiſus eſt Gratianus Imperator ſub Maximo Tyranno in Leududa VIII Kal. Septembris. Et eodem anno coronatus eſt in imperio Arcadius in Conſtantinopolim V Idus Septembris Richomedo & Clearco clariſſimor. ſub eodem Antonino. Eo anno Timotheus Epiſcopus Alexandrus obiit Epifi XXVI. & ſedit pro eo Theophilus Archidiaconus annos XXVIII: & illos ſacrilegos exterminavit. Arcadio Auguſto filio Theodoſii & Baudone clariſſimor. ſub Florentio Auguſtalio. Eo anno natus eſt Honorius in Conſtantinopolim, V Idus Septembris, Valentiniano Auguſto III, & Eutropio clariſſimorum.

EXCERPTORUM CHRONOLOGICORUM

FINIS.

ΤΩΝ

ΧΡΟΝΙΚΩΝ ΚΑΝΟΝΩΝ

ΠΑΝΤΟΔΑΠΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΕΥΣΕΒΙΟΥ ΤΟΥ ΠΑΜΦΙΛΟΥ

ΤΑ ΣΩΖΟΜΕΝΑ.

ΕΚ ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΠΕΡΙ ΤΩΝ

ΧΡΟΝΙΚΩΝ ΕΥΣΕΒΙΟΥ.

Ευσέβι@ ἐν τῷ πρ@οιμίῳ τ̃ ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας.

Πόθη μὲν ἔν τούτων ἢ πρότερον ἐν οἷς διεξυπωσάμεθα χρονικοῖς ὑπομνήμασι καλεσησάμεθα. πληρεστάτῃ δ' ἔν ὅμως αὐτῶν ὑπὸ τ̃ παρόντ@ ὡρμήθημεν τὴν ἀφήγησιν ποιήσασθαι.

Τ̃ αὐτ̃ ἐκ τ̃ δεκάτ@ λόγ@ διαγελικῆς προπαρασκευῆς.

Ταῦτ@ μὲν ἔν ἀποδεικτικῶς ἐν τοῖς πεπραγμένοις ἡμῖν χρονικοῖς κανόσιν ἄντως ἔχοντα σωίεση.

Επιφάνι@ λόγῳ ἀγκυρωτῷ.

Κεφάλαιον. Τ̃ τὸ μέτρον ὀφεῖν ἐν χρονογραφίαις Ευσεβίᾳ, καὶ τ̃ ἄλλων χρονογράφων, ὧν ἕκας@ τ̃ τότε βασιλέων καὶ φιλοτιμίαν τῷ δήμῳ Ρωμαίων πρὸς θεωρίαν ἐκαείζοντο.

Εκ τῶν Γεωργίου τ̃ Κεδρινοῦ.

Ο' πάνυ πολυμαθὴς καὶ πολύϊστωρ Ευσέβι@ ἐν τοῖς χρονικοῖς κανόσι περὶ τ̃ Ανιόχων, καὶ Σελευκέων, καὶ Πτολεμαίων, καὶ τ̃ μετὰ τὴν ἐκ τ̃ Βαβυλῶν@ ἐπάνοδον καθηγησαμένων ἀρχιερέων διεξιὼν ἐν ὀλίγοις. καὶ τὰ λοιπά.

Εκ τ̃ αὐτ̃.

Ο' ὅτι ἐκ τ̃ Αβραὰμ καὶ τ̃ Χετθούρας γίνεται Ιεξάν. ἐκ τούτου Δαδάν, ἐκ τούτου Ραγουὴλ, καὶ Ιοθὸρ ὁ καὶ Ιοβάβ. ἐκ δὲ Ιοθὸρ Σεπφόρα, ἣν ἔγημε Μωϋσῆς, καθὼς ἱστορεῖ Δημήτριος, ὡς φάσκει δὲ Ευσέβι@ ἐν τῷ χρονικῷ.

Τ̃ αὐτ̃.

Εν δὲ τοῖς ἀνωτέρω προγεγραμμένοις χρόνοις ἐκ τ̃ φυλῆς τ̃ Ιαφὲθ ἐγένηθη Σερὲχ, ὅστις πρῶτ@ ἤρξατο τ̃ ἑλληνισμοῦ καὶ τ̃ δόγματ@ τ̃ εἰδωλολατρείας, καθὼς Ευσέβι@ ὁ Παμφίλου συγγράψατο.

Τ̃ αὐτ̃.

Επὶ τούτου τ̃ Αυγούστου, ὥς φησιν Ευσέβι@ τ̃ Παμφίλου, ἀρχὴν ἡ τεσσαρτη λαμβάνει βασιλεία, ἣν ὁ Δανιὴλ ἐν τῇ τ̃ τεσσάρων θηρίων ὀπτασίᾳ τέταρτον θηρίον φοβερὸν ὀνομάζει.

Τ̃ αὐτ̃.

Αναγκαῖον δὲ ζητῆσαι περὶ τ̃ τ̃ Ασσυρίων βασιλείας, πῶς ταύτης περὶ ἧς ἐτῶν καθαιρεθείσης ὑπὸ Αρβάκου τ̃ Μήδου τ̃ τοῦτον εἰς Μήδους μεπενέγκαντ@, ἡ γραφὴ τ̃ Σαλμανασὰρ βασιλέα Ασσυρίων καλεῖ. καὶ φησιν [Ευσέβι@] ὅτι Μήδων μὲν ἦρξ@ κ̃ Φαδοχῖος ἀπὸ Αρβάκου ἐβασίλευσεν. καὶ τὰ ἑξῆς.

ΤΩΝ ΧΡΟΝΙΚΩΝ ΠΑΝΤΟΔΑΠΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΕΥΣΕΒΙΟΥ ΤΟΥ ΠΑΜΦΙΛΟΥ

ΤΑ ΣΩΖΟΜΕΝΑ.

Ῥαίζω σὲ τ μεζηρᾳψόμψον τὸ βιβλίον τᾶρ κ̄ῦ ἡ̄ῶν Ιη̄ζ̄ Χρ̄ῑσ̄ καὶ κ̄ῦ τ̄ ἐνδέιξιν παρσίας αὐτ̄, ἡς ἔρχετ̄ κερίναι ζῶντας ⁊ νεκρούς, ἵνα ἀληθάληι ὁμέ ἐζεάψω, καὶ καὶ ερθώσης πεὺς τὸ ἀληζαφεν τᾶρ, ὅθεν μελεζεάψω, ὑπιμελᾶς, ⁊ τ ὅρκον τᾶτον ὁμοίως μεζηρεάψης, καὶ ἡίζης ἐν τῷ ἀληζάφῳ.

ΕΚ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΛΟΓΟΥ ΤΗΣ ΠΑΝΤΟΔΑΠΗΣ ΤΩΝ ΧΡΟΝΙΚΩΝ ΚΑΝΟΝΩΝ ΙΣΤΟΡΙΑΣ.

* * * * * * * *

ΛΕΙΠΕΙ ΠΟΛΛΑ.

* * * * * * * *

ΠΡΟ ΤΟΥ ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΥ.

ϖϑϱὰ τ̄ ὁ ἑρμιωδιῶν.

Ιδωμὲν ἂν πρῶτον, ἡ τ̄ ὁ ἑρμιωεία τὴν ἀπὸ Αδὰμ μέχρι τ̄ δ̄ Λαρὼν ἡλικίσεως χρονεχραφίαν παρείληφα.
Πρῶτ⊙ ἀνθρώπων Αδὰμ ἐγενόμεν⊙ ἐτῶν σλ̄ ἐγεννᾷ τὸν Σὴθ. καὶ ἐπέζησεν ἔτη ψ̄, μέχρι ρλε̄ Μαλαλεὴλ.
Σὴθ ἐγενόμεν⊙ ἐτῶν σ̄ε ἐγεννᾷ τ̄ Ενώς. ⊂ ἐπέζησεν ἔτη ψ̄ζ̄, μέχρι Κ ἔτ̄ς Ενώχ.
Ενὼς γενόμεν⊙ ἐτῶν ρϙ̄ γεννᾷ τὸν Καϊνᾶν. καὶ ἐπέζησεν ἔτη ψ̄ιε μέχρι νγ̄ ἔτ̄ς Μαθ̄σάλα.
Καϊνᾶν γενόμεν⊙ ἐτῶν ρ̄ο γεννᾷ τ̄ Μαλαλεὴλ. ⊂ ἐπέζησεν ἔτη ψ̄μ̄ μέχρι ϖ̄α ἔτ̄ς Λάμεχ.
Μαλαλεὴλ γενόμεν⊙ ἐτῶν ρξ̄ε̄ γεννᾷ τ̄ Ιαρεδ. καὶ ἐπέζησεν ἔτη ψ̄λ, μέχρι μ̄ὴ ἔτ̄ς Νῶε.
Ιαρεδ γενόμεν⊙ ἐτῶν ρ̄ξ̄ϐ̄ γεννᾷ τ̄ Ενώχ. καὶ ἐπέζησεν ἔτη ϖ̄ μέχρι σ̄ϖ̄ ἔτ̄ς Νῶε.
Ενὼχ γενόμεν⊙ ἐτῶν ρ̄ξ̄ε γεννᾷ τ̄ Μαθ̄σάλα. καὶ ἐπέζησεν ἔτη σ̄, ⊂ μετετέθη ἐν ἔτ̄ι λ̄γ̄ δ̄ Λάμεχ.
Μαθ̄σάλα γενόμεν⊙ ἐτῶν ρ̄ξ̄ζ̄ γεννᾷ τ̄ Λάμεχ. καὶ ἐπέζησεν ἔτη ϖ̄ϐ̄.
Λάμεχ γενόμεν⊙ ἐτῶν ρ̄ϖ̄η̄ γεννᾷ τ̄ Νῶε. καὶ ἐπέζησεν ἔτη φ̄λε̄. πρῶτ⊙ Λάμεχ ϖϑὸ δ̄ ἰδίᾳ παῖρὸς πελάᾳ δ̄ Μαθ̄σάλα. ἐπέζησε ἢ μέχρι φ̄λε̄ ἔτ̄ς Νῶε. Ταῦτα μὲν κ̄ῦ τ̄ὼ τ̄ ὁ ἑρμιωείαν.

ϖϑϱὰ δ̄ ϖϑϱὰ Ιϐδαίοις Εϐρ̄αϊκ̄ς.

Κατὰ δὲ τὸ ϖϑϱὰ Ιϐδαίοις Εϐρ̄αϊκόν.
Αδὰμ γενόμεν⊙ ἐτῶν ρλ̄ γεννᾷ τ̄ Σὴθ. καὶ ἐπέζησεν ἔτη ϖ̄, ἕως ν̄σ̄ ἔτ̄ς Λάμεχ.
Σὴθ γενόμεν⊙ ἐτῶν ρ̄ε γεννᾷ τ̄ Ενώχ. καὶ ἐπέζησεν ἔτη ϖ̄ψ̄ζ̄, μέχρι ρ̄ξ̄η ἔτ̄ς Λάμεχ.
Ενὼς γενόμεν⊙ ἐτῶν ϙ̄ γεννᾷ τ̄ Καϊνᾶν. ⊂ ἐπέζησεν ἔτη ϖ̄ιε, μέχρι ϖ̄δ̄ ἔτ̄ς Νῶε.
Καϊνᾶν γενόμεν⊙ ἐτῶν ο γεννᾷ τ̄ Μαλαλεὴλ. καὶ ἐπέζησεν ἔτη ϖ̄μ, μέχρι ρ̄ο ἔτ̄ς Νῶε.
Μαλαλεὴλ γενόμεν⊙ ἐτῶν ξ̄ε γεννᾷ τὸν Ιαρεδ. καὶ ἐπέζησεν ἔτη ϖ̄λ μέχρι σ̄λδ̄ ἔτ̄ς Νῶε.
Ιαρεδ γενόμεν⊙ ἐτῶν ρ̄ξ̄ϐ̄ γεννᾷ τ̄ Ενώχ. καὶ ἐπέζησεν ἔτη ϖ̄, μέχρι τ̄ξ̄η ἔτ̄ς Νῶε.
Ενὼχ γενόμεν⊙ ἐτῶν ξ̄ε γεννᾷ τὸν Μαθ̄σάλα, καὶ ἐπέζησεν ἔτη τ̄. καὶ μετετέθη ἐν ἔτ̄ι ρῑγ̄ Λάμεχ.
Μαθ̄σάλα γενόμεν⊙ ἐτῶν ρ̄π̄ζ̄ γεννᾷ τὸν Λάμεχ. καὶ ἐπέζησεν ἔτη ψ̄ϖ̄ϐ̄, ἕως αὐτ̄ τ̄ κατακλυσμοῦ.
Λάμεχ. * * * *

ϖϑϱὰ τ̄ ϖϑϱὰ Σαμαρείτας Εϐρ̄αϊκ̄ς.

Κατὰ ἢ τὸ ϖϑϱὰ Σαμαρείτας Εϐρ̄αϊκόν.
Αδὰμ γενόμεν⊙ ἐτῶν ρλ̄ γεννᾷ τὸν Σὴθ. καὶ ἐπέζησεν ἔτη ϖ̄ μέχρι σ̄χ̄γ̄ ἔτ̄ς Νῶε.
Σὴθ γενόμεν⊙ ἐτῶν ρ̄ε γεννᾷ τὸν Ενὼς. καὶ ἐπέζησεν ἔτη ϖ̄ζ̄, ἕως τλ̄ε ἔτ̄ς Νῶε.
Ενὼς γενόμεν⊙ ἐτῶν ϙ̄ γεννᾷ τὸν Καϊναῖ. καὶ ἐπέζησεν ἔτη ϖ̄ιε μέχρι ῡλ̄γ̄ ἔτ̄ς Νῶε.

Καϊνᾶν γενόμ. ἐτῶν ο γεννᾷ τὸν Μαλαλεήλ. καὶ ἐπέζησεν ἔτη ωμ, μέχρι φκα ἔτους Νῶε.
Μαλαλεὴλ γενόμ. ἐτῶν ξε γεννᾷ τὸν Ιάρεδ. καὶ ἐπέζησεν ἔτη ωλ, μέχρι φωε ἔτους Νῶε.
Ιάρεδ γενόμ. ξβ γεννᾷ τὸν Ενὼχ. καὶ ἐπέζησεν ἔτη ψπε, μέχρις αὐτοῦ δ καθακλυσμοῦ.
Ενὼχ γενόμ. ἐτῶν ξ γεννᾷ τὸν Μαθουσάλα. καὶ ἐπέζησεν ἔτη τ. Μετετέθη ἐν ἐτ φπ δ Νῶε.
Μαθουσάλα γενόμ. ἐτῶν ξζ γεννᾷ τ Λάμεχ. καὶ ἐπέζησεν ἔτη χνγ, ἕως δ καθακλυσμοῦ.
Λάμεχ γενόμεν. ἐτῶν ιγ γεννᾷ τ Νῶε. καὶ ἐπέζησεν ἔτη χ, μέχρις αὐτοῦ δ καθακλυσμοῦ.

* * * * * * *

Μαθουσάλα. ἔτ. μακροβιώτατ. πάντων τῶν πρὸ αὐτοῦ ἀποθανόντων γέγονεν. ἔτ. κ τὰς παλαιὰς βίβλους ὑπερέβη τὸν κατακλυσμὸν ἔτεσιν ιε. ὡς ἄπορον εἶναι πῶς διεσώθη ἐν τῷ κατακλυσμῷ. Τινὰ γ τ ἀπογράφων ἔχει, ὅτι ψπε ἔτη ἐπέζησεν μ τὸ γεννῆσαι αὐτόν. ὡς γίνεσθαι τὸν πάντα τῆς ζωῆς αὐτοῦ χρόνον ἔτη ᾳμθ.

Α' φελκανᾶ.

Αδαμ ἡμ. ἐτῶν σλ γεννᾷ τὸν Σὴθ. καὶ τάπις ὀπιζήσας ἔτη ψ ἀπέθανεν, ἤτοι τὸν δεύτερον θάνατον.
Σὴθ γενόμ. ἐτῶν σνε ἐγέννησε τὸν Ενώς.
Ἀπὸ Αδαμ πίνω, μέχρι τ ἡμίσεως Ενὼς, ἔτη τὰ σύμπαντα υλε.
Ενὼς ὑπάρχων ἐτῶν ϙε γεννᾷ τὸν Καϊναν.
Καϊναν ἢ ἐτῶν ρο γεννᾷ τὸν Μαλαλεήλ.
Μαλαλεὴλ ἢ ἐτῶν ρξε γεννᾷ τὸν Ιάρεδ.
Ιάρεδ δὲ ἐτῶν ρξδ γεννᾷ τὸν Ενώχ.
Ενὼχ ἢ ὑπάρχων ἐτῶν ρξε γεννᾷ τὸν Μαθουσάλα, καὶ εὐαρεστήσας τῷ θεῷ, ὀπιζήσας ἔτη σ, οὐχ εὑρίσκετο.
Μαθουσαλα γενόμ. ρπε ἐγέννησε τ Λάμεχ.
Λάμεχ ὑπάρχων ἐτῶν ρπη γεννᾷ τὸν Νῶε.

* * * * * * *

Μαθουσάλα. ἔτ. ἀπαίτων πλείονα χρόνον βιοῖ τ τε πρὸ αὐτοῦ καὶ ἐξῆς εἰς ἡμᾶς, εἰς ἔτη τὰ σύμπαντα ᾳξθ.
Εἰσὶ τρεῖς ὁμωνυμίαι τ ἀπὸ Καϊν τοῖς ἀπὸ Σὴθ, ὡς Ενὼχ, καὶ Μαθουσάλα, καὶ Λάμεχ.

Ἐκ Τιμοθέου δ χρονογράφου πρὸ κοσμοποιΐας.

Ἐν τοῖς χρόνοις δ Γεδεὼν λῶ Ορφεὺς ὁ Θρᾴξ ὁ λυρικὸς Οδρύσ. ὁ σοφώτ. καὶ πρεσβύτ. ποιητὴς, ὅσις ἐξέθετο θεογονίας καὶ κόσμου κλίσιν, καὶ ἀνθρώπων πλαστουργίαν, ἐρηκὼς ἐν τῇ ἀρχῇ τὰ σωτάγμ. αὐτοῦ, ὅθι ἐξ ἰδίας ἐνθυμήσεως οὐκ ἐξέθετο τὰ πρὸ θεοῦ, ἢ δ κοσμικῆς κλίσεως, ἀλλὰ αἰτησαμένου αὐτοῦ μαθεῖν παρὰ δ Φοίβου Τιτᾶν. Ηλίου τὴν θεογονίαν, καὶ τὴν δ κόσμου κλίσιν, καὶ τίς ἐποίησεν αὐτήν. ἐνέφερεν γὰρ ἐν τῇ αὐτοῦ ἐνθέσει διὰ ποιητικῶν στίχων ἔτως·

ὦ ναξ Λητοῦς ἠ ἑκατηβόλε, Φοῖβε κραταιέ,
παυδερκὲς, ἀνηλοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάσσων,
ἅλιε χρυσείαισιν ἀειρόμενε πτερύγεσσι,
δωδεκάτην δὴ τήνδε πυρισάοσιν ἔκλυον ὀμφὴν
σεῦ φαεσφόρου. σὲ δ' αὐτὸν, ἑκηβόλε, μάρτυρα θείην.

καὶ ἄλλους ἢ πολλοὺς περὶ τούτων εἶπε στίχους. ἔφρασε ἢ ἐν τ προειρημένων στίχων, ὅτι ὡς ἐν τ ὑγρᾶς ἀκάτου πρὸ θεογονίας καὶ κλίσεως κόσμου συνεγράψατο. παρείθησαν ἢ διὰ τὸ πολῆθος. λέγει δὲ πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ τοῦτο, ὅτι ἐξ ἀρχῆς ἀνεδείχθη τῷ κόσμῳ ὁ αἰθὴρ ὑπὸ δ θεοῦ δημιουργηθείς. ἐντεῦθεν ἢ κἀκεῖθεν δ αἰθέρ. λῶ χάος καὶ νὺξ ζοφερὰ, πάντα ἢ ἐκάλυπτε τὰ ὑπὸ τὸν αἰθέρα, σημαίνων τὴν νύκτα πρωτεύουσαν, ἐρηκὼς ἐν τῇ αὐτοῦ ἐνθέσει ἀκατάληπτον τινα καὶ πάντων ὑπέρτατον εἶναι, προηγησάμενόν τε καὶ δημιουργὸν ἁπάντων. καὶ αὐτὸν δ αἰθέρ., καὶ πάντων τ ὑπ' αὐτὸν τὸν αἰθέρα. τὴν ἢ γῆν εἶπεν ὑπὸ δ σκότους ἀόρατον ὄσαν. ἔφρασε δὲ, ὅτι τὸ φῶς ῥῆξαν τ αἰθέρα, ἐφώτισε πᾶσαν τ κτίσιν, εἰπὼν ἐκεῖνο εἶναι τὸ φῶς τὸ ῥῆξαν τ αἰθέρα τὸ προηρημένον, τὸ ὑπέρτατον πάντων. ὃ ὄνομα ὁ αὐτὸς Ορφεὺς ἀκούσας ἐκ τ μανθείας ἐξέθετο, ΜΗΤΙΣ, (ὅπερ ἑρμηνεύεται) βουλὴ) ΦΩΣ, ΖΩΟΔΟΤΗΡ. εἶπεν ἐν τῇ αὐτοῦ ἐνθέσει τούτους τοὺς τρεῖς θείους τ ὀνομάτων δυνάμεις εἶναι δυνάμιν, καὶ ἐν κράτ. τούτων θεὸν, ὃν ὐδεὶς ὁρᾷ. ἧς ἑνὸς δυνάμεως ὐδεὶς δυνατ. γνῶναι ἰδέαν ἢ φύσιν. ἐξ αὐτῆς ἢ τ δυνάμεως τὰ πάντα γεγονῆναι, ὑλας ἀσωμάτους, ἥλιον καὶ σελήνην καὶ ἐξουσίαν, καὶ ἄστρα πάντα, γῆν, καὶ θάλασσαν, καὶ τὰ ὁρώμενα ἐν αὐτοῖς πάντα, καὶ τὰ ἀόρατα. Τὸ δὲ τ ἀνθρώπων γένος εἶπεν ὑπ' αὐτοῦ δ θείας πλασθὲν ἐκ γῆς, καὶ ψυχὴν ὑπ' αὐτοῦ λαβεῖν λογικήν, καθὼς Μωσῆς ἐξέθετο. ὁ δὲ αὐτὸς Ορφεὺς ἐν τῇ αὐτοῦ βίβλῳ σωτάξεν, ὅτι διὰ τ αὐτῶν τριῶν ὀνομάτων μιᾶς θεότητ. τὰ πάντα ἐγένετο, καὶ αὐτὸς ὄντι τὰ πάντα. Περὶ δὲ τοῦ παλαιπώρου γένους τ ἀνθρώπων ὁ αὐτὸς Ορφεὺς ἐξέθετο πολλοὺς στίχους πολλούς. ἀφ' ὧν εἰσὶν ὅτι·

θῆρες τ'

ϑῆρες τ' οἰωνοί τε, βροτῶν τ' ἀλιῶσια φῦλα,
ἀχθεα γῆς, εἴδωλα τετυγμένα, μήτέ τι ἐσθλὸν
εἰδότες, ἤτε κακεῖο μεθερχομένοιο νοῆσαι
φραδμονες, ἤτ' ἐπὶν μάλ' ὑποτρέψαι κακότητα,
ἤτ' ἀγαθὸν παρεόντα ὑπιτρέψαι τε καὶ ἔρξαι
ἰδριες, ἀλλὰ μάτην ἀδαήμονες, ἀφρονέοντες. καὶ ἄλλως ἢ πολὺς ἐστὶ ξ ἀνθρωπίνη γένεσις

ἐξέθετο τίχας ὁ αὐτὸς σοφώτατος Ορφεύς. Ταῦτα Τιμόθεος συνεγράψατο ὁ χρονογράφος λέγων τὸν Ορφέα μετὰ τοσούτων χρόνων εἰπόντα, Τελείαν ὁμόσσιον δημιουργῆσαι τὰ πάντα.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΡΟ ΤΟΥ ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΥ ΕΝ ΤΑΙΣ ΕΞΩ ΙΣΤΟΡΙΑΙΣ ΕΜΦΕΡΟΜΕΝΩΝ.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΤΩΝ ΧΑΛΔΑΙΩΝ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ

Ἐκ τῶν Ἀβιδήνου.

„Χαλδαίων μὲν τὰ σοφίης πέρι τοσαῦτα. Βασιλεῦσαι δὲ τῆς χώρας πρῶτον λέγεται Αλωρον, τὸν δὲ ὑπὲρ ἑωυτοῦ λόγον ποιεῦσθαι, ὅτι μιν ξ λεὼ ποιμένα ὁ θεὸς ἀποδείξαι. Βασιλεῦσαι δὲ Σάρους ι. Σάρος δὲ „ἔτεσι χ καὶ Γ ἔπια. Νῆρος δὲ χ. Σῶσος δὲ ξ. μεθ' ὃν Ἀμίλλαρος „ἐκ πόλεως Παυλιβίβλου ἐβασίλευσε σάρους ιγ. ἐφ' οὗ δεύτερον Αννήδοτον τὴν θάλασσαν ἀναδῦναι „θῆλα πλήσιον Ωάννη τὴν ἰδέαν ἡμιδαίμονα. μεθ' ὃν Ἀμμένων ἐκ Παυλιβίβλων ἦρξε σάρους ιβ. μέθ' ὃν Με„γάλαρος ἐκ Παυσιβίβλων ἦρξε σάρους ιη. εἶτα Δαὼς ποιμὴν ἐκ Παυλιβίβλων ἐβασίλευσε σάρους ι. ἐφ' „οὗ δὲ διφυὴς ἐκ γῆς ἐκ θαλάσσης ἀνέδυσαν. ὧν τὰ ὀνόματα ταῦτα, Εὐέδωκος, Εἰθύχαρμος, Ενάβηλος, Ανή„μεντος. ὑπὸ δὲ ξ μῆ ταῦτα Αεδωρέαχος Ανώδαφος. μεθ' ὃν ἄλλοι τε ἦρξαν, καὶ Σίσυθρος ὑπὸ τού„τοις. ὡς τὰς πάντας εἶναι βασιλέας ι. ὧν ὁ χρόνος τῆς βασιλείας σωῆξε σάρους ρκ.

Ἐκ τῶν Ἀπολλοδώρου.

„Ταῦτα μὲν ὁ Βηρωσσὸς ἱστόρησε. πρῶτον γενέσθαι βασιλέα Αλωρον ἐκ Βαβυλῶνος Χαλδαῖον. βασιλεῦσαι δὲ „σάρους ι. καὶ καθεξῆς Αλάπαρον καὶ Αμήλωνα τὸν ἐκ Παυπιβίβλων. εἶτα Αμμένωνα τὸν Χαλδαῖον, ἐφ' οὗ „φησὶ φανῆναι τὸν μυσαρὸν Ωάννην τὸν Αννήδοτον ἐκ τῆς Ερυθρᾶς. ὅπερ Αλέξανδρος μεθηλαδὼν εἴρηκε φα„νῆναι τῷ πρώτῳ ἔτει. ἤτος δὲ μῆ σάρους μ. ὁ δὲ Αβιδινὸς τὸν δεύτερον Αννήδοτον μῆ σάρους κξ. εἶτα Μεγάλα„ρον ἐκ Παυπιβίβλων πόλεως. Βασιλεῦσαι δὲ αὐτὸν σάρους ιη. καὶ μῆ τέτον Δάωνον ποιμένα ἐκ Παυλιβί„βλων βασιλεῦσαι σάρους ι. κατὰ τέτον πάλιν φησὶ φανῆναι ἐκ τῆς Ερυθρᾶς Αννήδοτον δ τὴν αὐτὴν τοῖς ἄνω „ἔχον μάθησιν, καὶ τὴν ἰχθυόεσσαν πρὸς ἀνθρώπους μίξιν. εἶτα ἦρξεν Αεδώραχος ἐκ Παυλιβίβλων, ᾗ βασι„λεῦσαι σάρους ιη. ὑπὸ τέτε φησὶν ἄλλο φανῆναι ἐκ τῆς Ερυθρᾶς θαλάσσης ὅμοιον κατὰ τὴν ἰχθυόεσσαν πρὸς ἄν„θρωπον μίξιν, ᾧ ὄνομα Ωδάκων. Τέτες δὲ φησὶ πάντας τὰ ὑπὸ Ωάννε κεφαλαιωδῶς ῥηθέντα κατὰ μέ„ρος ἐξηγήσασθαι. πρὸ τέτων Αβυδινὸς δὲν εἶπεν. εἶτα ἄρξαι Αμέμψινον Χαλδαῖον ἐκ Λαραγχων. Βασιλεῦσαι „ἢ σάρους ιη. ὑπὸ τέτε τὸν μέγαν καταϰλυσμὸν φησι γενέσθαι. ὡς γίνεσθαι ὁμοῦ πάντας βασιλέας ι, σάρους ρκ.

Κανόνιον τῶν πρώτων Χαλδαίων βασιλέων.

Χαλδαίων α	ἐβασίλευσεν	Αλωρος σάρους ι.
Χαλδαίων β	ἐβασίλευσεν	Αλάπαρος σάρους γ.
Χαλδαίων γ	ἐβασίλευσεν	Αμηλὼν σάρους ιγ.
Χαλδαίων δ	ἐβασίλευσεν	Αμενὼν σάρους ιβ.
Χαλδαίων ε	ἐβασίλευσεν	Μεγάλαρος σάρους ιη.
Χαλδαίων ϛ	ἐβασίλευσεν	Δάωρος σάρους ι.
Χαλδαίων ζ	ἐβασίλευσεν	Αεδώραχος σάρους ιη.
Χαλδαίων η	ἐβασίλευσεν	Αμφὶς σάρους ί.
Χαλδαίων θ	ἐβασίλευσεν	Οὐδάρτης σάρους η.
Χαλδαίων ι	ἐβασίλευσεν	Ξίξυθρος σάρους ιη.

Ἀλέξανδρος Πολυΐστωρ ἐκ τῆς πρώτης Βηρωσσοῦ Χαλδαϊκῆς ἱστορίας.

„Βηρωσσὸς ἐν τῇ πρώτῃ τῶν Βαβυλωνιακῶν φησὶ γενέσθαι αὐτὸν κατ' Αλέξανδρον τὸν Φιλίππου τὴν ἡλικίαν, „ἀναγραφὰς δὲ πολλὰς ἐν Βαβυλῶνι φυλάσσεσθαι μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας ἀπὸ ἐτῶν πλειόνων μυριάδων ιε „περιεχούσας χρόνον. περιέχειν δὲ τὰς ἀναγραφὰς ἱστορίας περὶ τε οὐρανοῦ, καὶ θαλάσσης, ϲ πρωτογονίας, καὶ

„ βασιλέων καὶ τ κατ' αὐτὰς πράξεων. Καὶ πρῶτον μὲν τῶν Βαβυλωνίων γλῶ φησὶ κεῖσθαι ὅτι τὸ Τίγρι-
„ δ@ καὶ Εὐφράτ πλησιόμεσον. φύεσι δὲ αὐτῶν πυρὸς ἀγρίας καὶ κριθὰς, καὶ ὄχερον, καὶ σήσαμον, καὶ τὰς ἐν
„ τοῖς ἕλεσι φυομένας ῥίζας ἐδώδιμας. ὀνομάζεσθαι αὐτὰς γόγλας. ἰσοδυναμεῖν δὲ τὰς ῥίζας ταύτας κριθαῖς. γίνε-
„ σθαι δὲ φοίνικας, καὶ μῆλα, καὶ τὰ λοιπὰ ἀκρόδρυα, καὶ ἰχθύας, καὶ ὄρνεα χερσαῖά τε καὶ λιμναῖα. εἶναι δὲ αὐτῆς τὰ
„ μὲν κατὰ τὴν Ἀραβίαν μέρη ἄνυδρά τε καὶ ἄκαρπα. τὰ δὲ ἀνθρωπόμορφα τῆ Ἀραβίᾳ ὀρεινὰ καὶ ἄφορα. ἐν δὲ τῆ Βα-
„ βυλῶνι πολὺ πλῆθος ἀνθρώπων γενέσθαι ἀλλεθνῶν κατοικησάντων τὴν Χαλδαίαν. ζῆν δὲ αὐτὰς ἀτάκτως,
„ ὥσπερ τὰ θηρία. ἐν δὲ τῷ πρώτῳ ἐνιαυτῷ φανῆναι ἐκ τ Ἐρυθρᾶς θαλάσσης κατὰ τ ὁμορδοῦσαν τόπον τῆ Βα-
„ βυλωνίᾳ ζῷον ἄφρενον ὀνόματι Ὡάννην, καθὼς Ἀπολλόδωρ@ ἱστόρησεν, τὸ μὲν ἄλλο σῶμα ἔχον ἰχθύ@,
„ ὑπὸ δὲ τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τὴν φυκῆαν ἄλλην κεφαλὴν ὑποκάτω τ ἰχθύ@ κεφαλῆς, καὶ πόδας ὁμοίως
„ ἀνθρώπ@, ὑπὸ τὴν φυκῆαν δὲ ἐκ τ ἀρτηρίας τοῦ ἰχθύ@, εἶναι δὲ αὐτῷ φωνὴν ἀνθρώπ@. τὴν δὲ εἰκόνα αὐτοῦ ἐπ 10
„ καὶ νῦν διαφυλάσσεσθαι. τοῦτο δέ φησι τὸ ζῷον τὴν μὲν ἡμέραν διατρίβειν μετ' ἀνθρώπων ἀδεμίαν τροφὴν
„ προσφερόμενον, ὑπὸ δὲ διδόναι τε τοῖς ἀνθρώποις γραμμάτων καὶ μαθημάτων καὶ τεχνῶν παντοδαπῶν ἐμπειρίαν. καὶ
„ πόλεων συνοικισμοὺς, καὶ ἱερῶν ἱδρύσεις, καὶ νόμων εἰσηγήσεις, καὶ γεωμετρίαν διδάσκειν, καὶ σπέρματα, καὶ καρπῶν συναγω-
„ γὰς ὑποδεικνύναι. Καὶ σωόλως πάντα τὰ πρὸς ἡμερότητα συντείνοντα διδόναι τοις ἀνθρώποις. ἀπὸ δὲ
„ τοῦ χρόνου ἐκείνου μηδὲν ἄλλο θεῖον εὑρεθῆναι. δ@ ἡλίου δυσάντ@, τὸ ζῷον τοῦτον πάλιν εἰς τὴν θά-
„ λασσαν, καὶ τὰς νύκτας ἐν τῷ πελάγει διατρίβειν. εἶναι γὰρ αὐτὸ ἀμφίβιον. ὕστερον δὲ φανῆναι καὶ ἕτερα ζῷα ὅμοια
„ τούτῳ, περὶ ὧν ἐν τῇ τ Βασιλέων ἀναγραφῇ φησὶ δηλώσειν. τὸν δὲ Ὡάννην περὶ γενέσεως καὶ πολιτείας γράψαι, καὶ
„ παραδοῦναι τόνδε τὸν λόγον τοῖς ἀνθρώποις. Γενέσθαι φησὶ χρόνον, ἐν ᾧ τὸ πᾶν σκότ@ καὶ ὕδωρ εἶναι, καὶ ἐν τούτοις
„ ζῷα περατωθῆ, καὶ διφυεῖς τὰς ἰδέας ἔχοντα ζωογονεῖσθαι. ἀνθρώπους γὰρ διπτέρους γεννηθῆναι, ἐνίους δὲ καὶ τε-
„ τραπτέρους, καὶ διπροσώπους, καὶ σῶμα μὲν ἓν ἔχοντας ἐν, κεφαλὰς δὲ δύο, ἀνδρείαν τε καὶ γυναικείαν. καὶ αἰδοῖα τε 20
„ διττὰ, ἄρρεν καὶ θῆλυ, καὶ ἑτέρους ἀνθρώπους τοὺς μὲν αἰγῶν σκέλη καὶ κέρατα ἔχοντας, τοὺς δὲ ἱππόποδας. τοὺς
„ δὲ τὰ ὀπίσω μὲν μέρη ἵππων, τὰ δὲ ἔμπροσθεν ἀνθρώπων, ὡς ἱππόκενταύρους τὴν ἰδέαν εἶναι. ζωογονηθῆναι δὲ
„ καὶ ταύρους ἀνθρώπων κεφαλὰς ἔχοντας, καὶ κυνὸς τετραζωμάτους, ὑρὰς ἰχθύ@ ἐκ τ ὁπόθεν μερῶν ἔχοντας,
„ καὶ ἵππους κυνοκεφάλους, καὶ ἀνθρώπους καὶ ἕτερα ζῷα κεφαλὰς μὲν καὶ σώματα ἵππων ἔχοντα, ὑρὰς δὲ
„ ἰχθύων, καὶ ἄλλα ζῷα παντοδαπῶν θηρίων μορφὴν ἔχοντα. πρὸς δὲ τούτοις ἰχθύας καὶ ἑρπετὰ, καὶ ὄφεις καὶ
„ ἄλλα ζῷα πλείονα θαυμαστὰ, καὶ παρηλλαγμένα τὰς ὄψεις ἀλλήλων ἔχοντα, ὧν καὶ τὰς εἰκόνας ἐν τῷ τῶ
„ Βήλου ἀνακεῖσθαι. ἄρχειν δὲ τούτων πάντων γυναῖκα, ᾗ ὄνομα Ὁμόρκα. εἶναι δὲ τοῦτο χαλδαϊστὶ μὲν Θα-
„ λάττ, ἑλληνιστὶ δὲ μεθερμηνευόμενον θάλασσα, κατὰ δὲ ἰσόψηφον σελήνην. ἔτη δὲ τῶν ὅλων συνεχῶν, ἐπανελ- 30
„ θόντα Βήλου αὖθις τὴν γυναῖκα μέσον, καὶ τὸ μὲν ἥμισυ αὐτῆς ποιῆσαι γῆν, τὸ δὲ ἄλλο ἥμισυ οὐρανὸν, καὶ
„ τὰ ἐν αὐτῇ ζῷα ἀφανίσαι. ἀλληγορικῶς δέ φησι τοῦτ' ἐκφυσιολογεῖσθαι. ὑγροῦ γὰρ ὄντος τοῦ παντὸς, καὶ ζώων
„ ἐν αὐτῷ γεγενημένων, τούτων τὸν θεὸν ἀφελεῖν τὴν ἑαυτοῦ κεφαλὴν, καὶ τὸ ῥυὲν αἷμα τοὺς ἄλλους θεοὺς φυρά-
„ σαι τῇ γῇ, καὶ διαπλάσαι τοὺς ἀνθρώπους. διὸ νοερούς τε εἶναι, καὶ φρονήσεως θείας μετέχειν. τὸν δὲ Βῆλον, ὃν
„ Δία μεθερμηνεύουσι, μέσον τεμόντα τὸ σκότος, χωρίσαι γῆν καὶ οὐρανὸν ἀπ' ἀλλήλων, καὶ διατάξαι τὸν κόσ-
„ μον. Τὰ δὲ ζῷα οὐκ ἐνεγκόντα τὴν τοῦ φωτὸς δύναμιν φθαρῆναι. ἰδόντα δὲ τὸν Βῆλον χώραν ἔρημον καὶ καρ-
„ ποφόρον κελεῦσαι ἐκ τ θεῶν τὴν κεφαλὴν ἀφελόντι ἑαυτοῦ τῷ ὑπορρυέντι αἵματι φυράσαι τὴν γῆν, καὶ διαπλάσαι ἀνθρώπους καὶ θηρία δυνατὰ τ ἀέρα φέρειν. ὑποπλέσαι δὲ τὸν Βῆλον καὶ ἅρπα ☾ ἥλιον καὶ σελήνην, καὶ τοὺς πέντε πλανήτας. Ταῦτα Βηρωσσὸς ἐν τῇ πρώτῃ φάσκει. ἐν ᾗ τῇ δευτέρᾳ τοὺς ι Βασιλεῖς τ Χαλ-
„ δαίων, καὶ τ χρόνον τ Βασιλείας αὐτῶν σάρους ρχ, ἔτη ἐτῶν μυριάδας μγ καὶ βφ, ἕως δ καταλυσμοῦ.

Περὶ τ τῶν Αἰγυπτίων βασιλείας.

Αἰγύπτιοι δὲ θεῶν καὶ ἡμιθέων καὶ ὑδρὸς τούτους νεκύων καὶ θηνῶν ἑτέρων βασιλέων πολλὴν καὶ φλύαρον συνάρπ 40
μυθολογίαν. οἱ γὰρ παρ' αὐτοῖς παλαιόβιοι σεληναίους ἔφασκον εἶναι τοὺς [τ ψ μιλιαίους τοὺς] ἐνιαυτοὺς ἐξ
ἡμερῶν λ συνεσωτῶς. οἱ δὲ μετὰ τούτους ἡμίθεοι ὥρους ἐκάλουν τοὺς ἐνιαυτοὺς τοὺς ψ τριμιλιαίους.

Ἐκ τῶν Μανεθὼ τοῦ Σεβεννύτου, ὃς ὕστερον Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου ἐφιερεὺς τ ἐν Αἰγύπτῳ ἐθνῶν χρηματί-
σας ἐκ τ ἐν τῇ Σηλεβδικῇ γῇ κειμένων στηλῶν ἱερᾶς, φησὶ, διαλέκτῳ καὶ ἱερογραφικοῖς γράμμασι κεχαραγμέ-
νων ὑπὸ Θωὺθ δ πρώτου Ἑρμοῦ καὶ ἑρμηνευθείσῃ μετὰ τὸν κατακλυσμὸν ἐκ τ ἱερᾶς διαλέκτου εἰς τὴν ἑλλη-
νίδα φωνὴν γράμμασιν ἱερογλυφικοῖς, καὶ ἀποτεθείσῶν ἐν βίβλοις ὑπὸ δ Ἀγαθοδαίμονος τοῦ δευτέρου Ἑρ-
μοῦ, παιδὸς δὲ δ Τὰτ ἐν τοῖς ἀδύτοις τ ἱερῶν Αἰγυπτίων. ἃ προσεφώνησε τῷ αὐτῷ φιλαδέλφῳ βασιλεῖ δευ-
τέρῳ Πτολεμαίῳ ἐν τῇ βίβλῳ τ Σώθεως, γράφων ὕτως·

„ Βασιλεῖ μεγάλῳ Πτολεμαίῳ φιλαδέλφῳ σεβαστῷ Μανεθὼς ἀρχιερεὺς καὶ γραμματεὺς τ κατ' Αἴγυπτον ἱε-
„ ρῶν ἀδύτων γένει Σεβεννύτης ὑπάρχων Ηλιοπολίτης τῷ δεσπότῃ μοῦ Πτολεμαίῳ χαίρειν. ἡμᾶς δεῖ λογί- 50
„ ζεσθαι, μέγιστε βασιλεῦ, περὶ πάντων, ὧν βούλῃ ἡμᾶς ἐξετάσαι πραγμάτων. Ἐπιζητοῦντί σοι περὶ τ μελλόντων τῷ
„ κόσμῳ γίνεσθαι καθὼς ἐκέλευσάς μοι, ἐφανέρωσα ἃ ἔμαθον ἱερὰ βιβλία γραφέντα ὑπὸ τοῦ προπάππ@
„ τοῦ σοῦ μεγίστου Ἑρμοῦ. ἔρρωσό μοι διέπουσα μετὰ βασιλεῦ.

Θεῶν βασιλεία καὶ τὸ παλαιὸν χρονικὸν ἐκ τῶν Μανεθῶ.

„ Ηφαίστου χρόν@ οὐκ ἔστιν, διὰ τὸ νυκτὸς καὶ ἡμέρας αὐτὸν φαίνειν. ἔπεσθαι Κρόν@, καὶ οἱ λοιποὶ πάντες θεοὶ ιβ
ἐβασί-

,, ἐβασίλευσαν ἔτη Γ Λ π̄δ̄. ἔπειτα ἡμίθεοι βασιλεῖς ῑ ἔτη σῑζ̄. Καὶ μετ' αὐτοὺς ψμεαὶ ιε̄ κωικῆ κύκλῳ αὐτογρά-
,, φησαν ἐν ἔτεσι ῡμ̄γ̄. εἶτα Τανιτῶν ις̄ δυναστεία γενεῶν ἡ, ἐτῶν ρ̄θ̄. ᾗ ὃς οἷς ῑζ̄ δυναστεία Μεμφιτῶν, γενεῶν ιδ̄, ἐτῶν
,, τμη̄. ἔπειτα ῑθ̄ δυναστεία Διοσπολιτῶν, γενεῶν ε̄, ἐτῶν ρ̄ϛ̄. εἶτα κ̄ δυναστεία Διοσπολιτῶν, γενεῶν η̄, ἐτῶν σ̄κη̄,
,, ἔπειτα κ̄α δυναστεία Τανιτῶν, γενεῶν ις̄, ἐτῶν ρ̄κ̄α. εἶτα κ̄β δυναστεία Τανιτῶν. γενεῶν τ̄, ἐτῶν μ̄ν̄. ἔπειτα κ̄γ̄ δυ-
,, ναστεία Διοσπολιτῶν, γενεῶν β̄, ἐτῶν ῑθ̄. εἶτα κ̄δ̄ δυναστεία Σαϊ. ὧν, γενεῶν κ̄γ̄, ἐτῶν μ̄δ̄. μεθ' ὃς κ̄ε̄ δυναστεία
,, Μεμφιτῶν, γενεῶν ζ̄, ἐτῶν ρο̄ζ̄. καὶ μετ' αὐτοὺς κ̄ζ̄ δυναστεία Πεσσῶν, γενεῶν ε̄, ἐτῶν ρ̄κ̄δ̄. κη̄. δυναστεία .... ἔπειτα
,, κ̄θ̄ δυναστεία Τανιτῶν, γενεῶν ..... ἐτῶν λ̄θ̄. καὶ ὅλη πάσης Λ̄ δυναστεία Τανίτης ἐνὸς ἔτη ιη̄. τὰ πάντα ὁμοῦ
,, τ̄ Λ̄ δυναστειῶν ἔτη Λ̄γ̄, καὶ ,ϛφκε̄. Ταῦτα ἀναλύσιμα ἦτοι μεριζόμενα ᾧδε αὐξα ἔτη εἰκοζιπενταέκις τὼ
,, παρ' Αἰγυπτίοις καὶ Ἕλλησιν ἀποκαθίστασιν τ̄ ζωδιακῶν μυθολογουμένω δηλοῖ, τοῦτ' ἔστι τὼ ἀπὸ ϛ̄ αὐτοῦ σημείου
,, ἐπὶ τὸ αὐτὸ σημεῖον, ὅ ὅτιν ἐν λεπτοῖ τ̄ πρώτης μοίρας ϛ̄ ἰσημερινοῦ ζωδίου Κριοῦ λεγομένου παρ' αὐτοῖς, ὥσπερ καὶ
,, ἐν ταῖς Γενικαῖς ϛ̄ Ἑρμοῦ, καὶ ἐν ταῖς Κυφαννίσι βίβλοις εἴρηται.

Πρώτη δυναστεία.

Αἰγυπτίων ᾱ ἐβασίλευσεν	Ηφαιϛος	ἔτη ,ϡχδ̄. δ̄.
Αἰγυπτίων β̄ ἐβασίλευσεν	Ηλιος Ηφαίϛου	ἔτη ϡ̄ϛ̄.
Αἰγυπτίων γ̄ ἐβασίλευσεν	Αγαθοδαίμων	ἔτη νϛ̄. ιᾱ.
Αἰγυπτίων δ̄ ἐβασίλευσεν	Κρόνος	ἔτη μ̄.
Αἰγυπτίων ε̄ ἐβασίλευσεν	Οσιρις καὶ Ισις	ἔτη λε̄.
Αἰγυπτίων ϛ̄ ἐβασίλευσεν	.....	ἔτη ....
Αἰγυπτίων ζ̄ ἐβασίλευσεν	Τύφων	ἔτη κ̄θ̄.
Αἰγυπτίων η̄ ἐβασίλευσεν	Ωρος ἡμίθεος	ἔτη κε̄.
Αἰγυπτίων θ̄ ἐβασίλευσεν	Αρης ἡμίθεος	ἔτη κ̄γ̄.
Αἰγυπτίων ῑ ἐβασίλευσεν	Ανοβις ἡμίθεος	ἔτη ιζ̄.
Αἰγυπτίων ιᾱ ἐβασίλευσεν	Ηρακλῆς ἡμίθεος	ἔτη ιε̄.
Αἰγυπτίων ιβ̄ ἐβασίλευσεν	Απολλῶ ἡμίθεος	ἔτη κε̄.
Αἰγυπτίων ιγ̄ ἐβασίλευσεν	Αμμῶν ἡμίθεος	ἔτη Λ̄.
Αἰγυπτίων ιδ̄ ἐβασίλευσεν	Τιθόης ἡμίθεος	ἔτη κ̄ζ̄.
Αἰγυπτίων ιε̄ ἐβασίλευσεν	Σῶσος ἡμίθεος	ἔτη λβ̄.
Αἰγυπτίων ις̄ ἐβασίλευσεν	Ζοὺς ἡμίθεος	ἔτη κ̄.

Ἐκ τῶν τ̄ αὐτῶν βασιλέων Αἰγύπτου.

Μετὰ δὲ τὸν Ἑρμοῦ πολύτιμον ὁ Ηφαιϛος ἐπὶ τέσσαρα ἥμισυ ἔτη τ̄ Αἰγύπτου ἐβασίλευσεν. ὧν δέ, φασι, πολεμιοῦς, οὐ συμπεσόντα τῷ ἵππῳ πληγῶσαι τ̄ πόδα, ϛ̄ χωλεύοντα ἄχρι τέλους διαρκέσαι. Ἀπεθεώθη δὲ ὁ Ηφαιϛος ὑπὸ Αἰγυπτίων, διὰ τὸ νομοθετῆσαι μοναρχεῖν, καὶ σωφρόνως βιῶν τὰς γυναῖκας τ̄ Αἰγυπτίων, πρὸς δὲ μοιχευομένας τιμωρεῖσθαι. ἀλλὰ μὴν καὶ, ὡς ὁ Πλάτων, πολεμικῶν καὶ γεωργικῶν ἐργαλείων τὼ ἐκ σιδήρου κατασκευὼ αὐτοῖς ὑποδείξαντα. λίθοις γὰρ καὶ ῥοπάλοις ἐπολέμουν πρὸ αὐτοῦ. τ̄ τὸν δὲ φασι διὰ μυστικῆς δ̄ χῆς τὼ ὀξυλάβδιον δεξάμενον ἐκ ϛ̄ ἀέρος ἅτω τὼ χαλκοδικαιῶ Αἰγυπτίοις θαυμαστῶναι.

Μετὰ δὲ Ηφαιϛον, ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ηλιος καλούμενος ἐπὶ ἔτεσι καὶ ἥμισυ ἔτη τ̄ Αἰγύπτου ἐβασίλευσε. Καὶ μετ' αὐτὸν Σῶσις. Εἶτα Οσιρις. μεθ' ὃν Ωρος. Καὶ μετ' αὐτὸν Θόλις, ὃς καὶ ἕως ϛ̄ ὠκεανοῦ πᾶσαν τὼ γῆν παρέλαφεν. ἐπὶ δὲ τὼ Αφρικὼ ὑποφρέφων εἰς τὸ μανδεῖον, ἐπωτάνετο, τίς μετ' αὐτόν, καὶ τίς μετ' αὐτὸν ἅτω δωνήσει; ἀκοῦσαι δὲ χρησμοῦ ἅτως·

Πρῶτα θεὸς, μετέπειτα λόγος, καὶ Πνεῦμα σὺν αὐτοῖς.
Σύμφυτα δ' ἅπαντα πάντα, κρατεῖ δὲ ὧν αἰώνιον ἔδεν.
Ὠκέσι, θνητὲ, βάδιζε πόσιν βηλοῦ διὰ νηῶν.

Τοῦτον δὲ θεὸς ϛ̄ μανδείου θελητὸν ὑπάρχοντα οἱ ἴδιοι ἐν αὐλῇ τῇ Αφρικῇ καλέσαντες. Μετὰ δὲ τοῦτον Σέσωσις τ̄ Αἰγυπτίων ἐπὶ ἔτη ἑβασίλευσεν. ὅτε δὲ Ασσυρίας καὶ Χαλδαίας, καὶ Πέρσας, ἕως Βαβυλῶνος, ὑπέταξε, καὶ τὼ Ασίαν, Εὐρώπην, καὶ Μυσίαν, καὶ Σκυθίαν. Τ' ὑπερέφων δὲ δεκαπέντε χιλιάδας ἀνδρῶν νεανίσκων Σκυθῶν μαχιμωτάτων ἐπιλέκτων ἐν τῇ Περσικῇ γῇ καλῶκιζεν. Ἀνέστη δὲ μετ' αὐτὸν ἐπ' Αἰγύπτου Φαραὼ, ὁ καὶ Νεκαὼ καλούμενος κρατήσας ἔτη, ὡς φασι, πεντήκοντα. Ἐκ τούτου οἱ ἀπὸ ϛ̄ γένους αὐτοῦ καταγόμενοι βασιλεῖς Φαραὼ ὠνομάσθησαν, ἕως ὧδε αἱ τ̄ Αἰγυπτίων βασιλεῖαι.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΥ.

Ἀπὸ Ἀδὰμ, ἐπὶ τ̄ κατακλυσμὸν, ἔτη ,βσ̄ μβ̄.

Ἀλεξάν-

Αλεξάνδρε ἓ πολυΐστορ ἐκ τ δευτέρας τῶν Βηρωσσ Χαλδαϊκῶν.

„ Ἀρδάτης ἡ τελευτήσαντ , τ υἱὸν αὐτ Σίσθρον Βασιλεύσαι φησ ιη. ὃπὶ τούτ μέγαν κατακλυσμὸν γενέ-
„ σθαι. ἀναγεγράφθαι ἡ τ λόγον ὅτως· τ Κρόνου αὐτῷ κ τ ὕπνον ὑπισχνεῖσθαι Φάναι, μικρὸς Δαιζίθ ιε τὰς
„ ἀνθρώπους διὰ κατακλυσμ φθαρήσεσθ. κελεῦσαι ὖν αὐτ γραμμάτων πάντων ἀρχὰς καὶ μέσα καὶ τε-
„ λευτὰς ἐρύξαντα θεῖναι ἐν πόλ Ηλίου Σιππάροις , κ ναυπηγησάμενον σκάφ ἐμβῆναι μ τ συγγενῶν καὶ
„ ἀναγκαίων φίλων. ἐνθέσθ ἡ βρώματα καὶ πόματ. ἐμβαλεῖν ἡ καὶ ζῶα πτηνὰ , καὶ τετράποδα. καὶ πάντα
„ δι τρεπιζάμενον πλεῖν. ἐρωτώμενον ἡ π πλεῖ Φάναι πρὸς τοὺς θεούς δ ξόμενον ἀνθρώποις ἀγαθὰ γενέ-
„ σθαι. Τὸν ἡ ὑπακούσαντα ναυπηγήσαντα σκάφ τὸ μὲν μῆκος σταδίων πέντε , τὸ ἡ πλάτ σταδίων δύο.
„ τὰ ἡ συναχθέντα πάντα συνθέσθαι , καὶ γυναῖκα , καὶ τέκνα , κ τοὺς ἀναγκαίους φίλους ἐμβιβάσαι. γενο-
„ μένου δ ἓ κατακλυσμ , καὶ αὐθέως λήξαι πάλ , τ ὀρνέων τινὰ τὸν Σίσιθρον ἀφιέναι. τὰ δ ὐ εὑρόντα 10
„ αὖρόντα , ὅτε πάλιν ἔπεμψε, πάλιν ἐλθεῖν εἰς τὸ πλοῖον. τὸν δ Σίσιθρον πάλιν μεθ ἡμέρας ἀφιέ-
„ ναι τὰ ὄρνεα. Τὰ δ πάλιν εἰς τὴν ναῦν ἐλθεῖν τοὺς πόδας πεπηλωμένους ἔχοντα. τὸ δ τρίτον ἀφεθέντα
„ ἐκεῖ ἐλθεῖν εἰς τὸ πλοῖον. Τὸν ἡ Σίσιθρον ἐννοηθῆναι γλ ἀναπεφηνέναι. διελόντα τε τ τὰ πλοίου ῥαφῶν
„ μέρ τι κ ἰδόντα προσπεῖλαι τὸ πλοῖον ὀρθ πρὸς γῆν ἐκβῆναι μ τ γυναικὸς , κ τ θυγατρὸς κ τ κυβερνήτου
„ προσκυνήσαντα τὴν γῆν. καὶ βωμὸν ἱδρυσάμενον , θυσιάσαντα τοῖς θεοῖς, γενέσθ μ τ ἐκβάντων τ πλοίου
„ ὀφανῆ. τοὺς δ ὑπομείναντας ἐν τῷ πλοίῳ , μὴ ἀκουσάντων τ Σίσιθρον , αὐτὸν μὲν αὐτοῖς ἐκεῖ
„ ὀφθῆναι , φωνὴν δ ἐκ τ ἀέρ γενέσθ κελεῦσαι , ὡς δέον αὐτὸς εἶναι θεοσεβεῖς , κ πάρ αὐτοῦ Δι
„ τὴν ἀσέβειαν παρεῖσθ μ τ θεῶν οἰκήσεως. τ δ αὐτῆς τιμῆς τὴν γυναῖκα αὐτ , κ τὴν θυγατέρα , κ
„ τὸν κυβερνήτην μετερχηκέναι. εἰπ τε αὐτοῖς , ὅτι πάλιν ἐλθύζοντ εἰς Βαβυλῶνα, κ ὡς ἔμαρ αὐτοῖς ἐκ
„ Σιππάρων ἀνελομένοις τὰ γράμματα διαδοῦναι τοῖς ἀνθρώποις , τὴν ὅτι ὅπ εἰσὶν , ἡ χώρα Ἀρμενίας ὀνόμ. τοὺς
„ δ ἀκούσαντας ταῦτα θῦσαι τοῖς θεοῖς , κ πεζ πορεύεσθαι εἰς Βαβυλῶνα. Τ δ πλοίου τούτ κατακλιθέν- 20
„ τ τὴν Ἀρμενίαν μέρ . . . . . ἐν τοῖς Κορκυραίοις ὄρεσι τ Ἀρμενίας διαμένον , καὶ τινας ἀπὸ τ
„ πλοίου κομίζειν ἀποζωσμένους ἀσφαλτον. χρᾶσθ ἡ αὐτοῖς πρὸς τοὺς ἀποτροπιασμούς. ἐλθόντας δ ἐν τούτοις εἰς
„ Βαβυλῶνα, τότε ἐκ Σιππάρων γράμματα ἀνορύξαι, κ πόλεις πολλὰς κτίσαντας, καὶ ἱερὰ ἀνιδρυσαμένους
„ πάλιν ἐποικῆσαι τὴν Βαβυλῶνα.

Ἀειδινοῦ ἐκ τῶν Βηρωσσοῦ.

„ Μετὰ Ευεδώρεχον ἄλλοι τινὲς ἦρξαν, καὶ Σίσιθρος, τῷ δὴ Κρόνος προσημαίνει ἔσεσθαι πλῆθος ὄμβρων Δαισίου
„ ιε. κελεύει δὲ αὐτὸν ὁ , τ γραμμάτων τὴν ἐχόμενον , ἐν Ηλίου πόλ τῇ ἐν Σιππάροις ἀποκρύψαι. Σίσιθρος δὲ
„ ταῦτα ὑπακούσας ταῦτα ποιήσας αὐθέως ἐπ' Ἀρμενίης ἀνέπλωε , καὶ παραχρῆμα μὲν κατελάμβανε τὰ ἐκ τοῦ θεοῦ.
„ τῇ δ ἡμέρῃ ἐπείτε ὗον ἐκόπασε, μέτεισι τ ὀρνίθων , πείρων πιθανὸν εἴπας τὴν γῆν ἰδοιεν τὸ ὕδατος ἐκδῦ- 30
„ σαν. αἱ ἡ , ἐκδεχομένου σφέας πελάγους ἀμφιχανόντος ἀπορέουσαν ὅκῃ καταρμήσουν) , πάλιν Σίσιθρον ὀπίζω
„ κομίζον), καὶ ὑπὸ αὐτῆσι ἕτερα. ὡς δὲ τῆσι τρίτῃσι ἐπετύχεεν (ἀπικέατο γὰρ δὴ πλέ καταπλέοι τὰς πα-
„ σας) θεοί μιν ἐξ ἀνθρώπων ἀφανίζουσι. τὸ δὲ πλοῖον ἐν Αρμενίῃ ξύλα τρέκαμπτε ἀλεξιφάρμακα καὶ τοῖσι
„ ὑπιχωρίοισι παρέσχεν.

ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΝ.

Ἀφρικανοῦ περὶ τ τῶν Αἰγυπτίων καὶ Χαλδαίων μυθώδους χρονολογίας.

Αἰγύπτιοι μὲν ὖν ὑπὸ τὸ κομπωδέστερον χρόνων περιπλᾶς περιόδους καὶ μυριάδας ἐτῶν κ θέζιν λιπὰ τ πάρ αὐτοῖς ἀστρολογουμένων ἐξέθεντο , ὡς τινες τ παῖδα ἀκριβῶν δοξάντων συσκέλλοντες σελιδαίους εἶπον ἐνιαυτούς, ὀλίγον ἔλαττον ὑπὲ τὸ μυθῶδες ὑποπεσόντες πυμπίπτουσι τοῖς ὀκτὼ καὶ ἐννέα χιλιάσιν ἐτῶν, ὡς Αἰγυπτίων οἱ παρὰ Πλάτωνι ἱερεῖς εἰς Σόλωνα καταριθμούμενοι οὐκ ἀληθεύουσι ..... τὰ γὰρ φοινίκων τριςμύρια 40
ἔτη, καὶ τ τ Χαλδαίων μύθων λῆρον τ τ μυριάδων τί δεῖ λέγειν; Ἐκ τούτων γὰρ Ιουδαῖοι τὸ αὐτόχθον γεγενῆσθαι ὑπὸ Αβραὰμ δεξάμενοι, ἀτυφότερόν τε καὶ ἀνθρωπίνως μ ἓ ἀληθῶς Δι ἓ Μωσέως παιδευθέντες, ἔκ τε τ Εβραϊκῶν ἱερειῶν ἀριθμὸν ἐτῶν , ἐφ' οἷς τὴν ὑπεροχὴν ἓ σωτηρίας λόγου τὴν ὑπ' τ μοναρχίας τ Καισάρων κηρυσσομένην παραδεδώκασι.

* * * * *

Κατὰ τὴν τ ō ἑρμηνείαν.

Νῶε γενόμενος ἐτῶν φ γεννᾷ τ Σημ , τὸν Χαμ , τὸν Ιάφεθ. καὶ ἐπέζησε μέχρι τοῦ κατακλυσμοῦ ἔτη ρ.

Ετος

Ετους χ Νῶε ὁ κατακλυσμὸς ἐγένετο. καὶ ἐπέζησε Νῶε μ̄ τ̄ κατακλυσμὸν ἔτη τν̄, μέχρι π̄γ Εβερ. ὁμοῦ τὰ πάντα ,ϛ σμ̄β. Ταῦτα μὲν κζ̄ τῶι τ̄ ὁ ἑρμωνείαν.

κατὰ δὲ τὸ ϖδ̄ὸ Ιουδαίοις Εβραϊκόν.

Νῶε γιόμενος ἐτῶν φ̄ γενᾶ τ̄ Σῆμ, τ̄ Χὰμ, τ̄ Ιάφεθ. καὶ ἐπέζησεν ἔτη ἑκατὸν, μέχρι τοῦ κατακλυσμοῦ.
ὃν ἔτει χ̄ τοῦ Νῶε ὁ κατακλυσμὸς ἐγένετο. καὶ ἐπέζησε Νῶε μ̄ τ̄ κατακλυσμὸν ἔτη τν̄, μέχρι νη̄ ἔτους Αβραάμ. ὁμοῦ τὰ πάντα ἔτη ,α χνε̄.

κατὰ τὸ ϖδ̄ὸ Σαμαρείτας Εβραϊκόν.

Νῶε γιόμενος ἐτῶν φ̄ γενᾶ τ̄ Σῆμ. καὶ ἐπέζησεν ἔτη ρ̄, μέχρι τοῦ κατακλυσμοῦ.
ὃν ἔτει τοῦ Νῶε χ̄ ὁ κατακλυσμὸς ἐγένετο. καὶ ἐπέζησεν Νῶε μ̄ τ̄ κατακλυσμὸν ἔτη τν̄, μέχρι ,αττ̄ ἔτους Εβερ. ὁμοῦ τὰ πάντα ἔτη ,α τ̄ζ̄.

* * * * *

Γενεαλογία τοῦ Αβραὰμ

Κατὰ τὸν Αφρικανόν.

Μετὰ δὲ τ̄ κατακλυσμὸν Σὴμ ἐγέννησε τ̄ Αρφαξάδ.
Αρφαξὰδ δὲ γιόμενος ἐτῶν ρλε̄ γενᾶ τ̄ Σαλά. ,β τ̄ϛ̄ ζ̄.
Σαλᾶ γιόμενος ἐτῶν ρλ γενᾶ τ̄ Εβερ. β φ̄ κ̄ ζ̄.
Εβερ γιόμενος ἐτῶν ρλδ γενᾶ τὸν Φάλεκ ἅτινος διᾳκληθέντα διὰ τὸ ἐν ἡμέραις αὐτοῦ μερισθῆναι τὴν γῆν. ,χ ᾱ ξ̄ β.
Φάλεκ ἐτῶν ρ̄ λ̄ ἐγέννησε τὸν Ραγάμ. καὶ διέζησεν ἔτη σ̄θ̄ ἐτελεύτησεν.
Ἀπὸ Ἀδὰμ, διὰ τελευτὴν Φάλεκ, ἔτη ,τ.
Ραγὰμ ἐτῶν ρλβ̄ γενόμενος ἐγέννησε τὸν Σερούχ.
Σερούχ ρλ̄ ἐτῶν τὸν Ναχώρ.
Ναχὼρ ο̄θ̄ ἐτῶν τὸν Θάρρα.
Θάρρα ο̄ ἐτῶν τὸν Αβραὰμ, καὶ Ἀρράν. Σωάγει πίνω εἰς τὴν διάβασιν τ̄ κατεπηγελμένης γῆς Αβραὰμ, ἀπὸ μὲν τ̄ κατακλυσμοῦ καὶ Νῶε γενεῶν δεκα, ἔτη ,ᾱ ī̄ε̄.
ἀπὸ Ἀδαμ γενεῶν Κ̄, ἔτη ,γ σ̄ ō̄ ζ̄.
Ἐνθεν ἄρχεται τ̄ Εβραίων ἡ θεολογουμένη. Εβραῖοι γὰρ οἱ Περάται ἑρμηνεύονται, διαπεραιωθέντος Ευφράτου Αβραὰμ, καὶ ἀφ᾽, ὡς εἴρηται τινες, ἀπὸ Εβερ τοῦ θεοφορηθέντος.

κατὰ τὴν τ̄ ο̄ ἑρμηνείαν.

Μετὰ τ̄ κατακλυσμὸν ἔτους β̄ Σὴμ υἱὸς Νῶε γενᾶ τὸν Αρφαξάδ. καὶ ἐπέζησεν ἔτη ρ̄, μέχρις ρ̄ᾱ ἔτους Φάλεκ.
Αρφαξὰδ γενόμενος ἐτῶν ρλε̄ γενᾶ τ̄ Σαλᾶ. ἐπεζήσεν ἔτη ῡγ̄, μέχρι ϛ̄ ἔτους Ραγάμ.
Σαλᾶ γενόμενος ἐτῶν ρλ γενᾶ τ̄ Εβερ. ἐπέζησεν ἔτη ῡσ̄, μέχρι ξ̄ ἔτους Σερούχ.
Εβερ γενόμενος ἐτῶν ρλδ̄ γενᾶ τὸν Φάλεκ. καὶ ἐπέζησεν ἔτη ρλε̄, μέχρι λ̄ῆ Ναχώρ.
Φάλεκ γενόμενος ἐτῶν ρ̄λ̄ γενᾶ τὸν Ραγάμ. καὶ ἐπέζησεν ἔτη σ̄θ̄, μέχρι ο̄ε̄, ἔτους Σερούχ. Ἐν ταῖς ἡμέραις Φάλεκ . . . . . τῇ Ἑβραίων φωνῇ μερισμός. καὶ ἔτος ϖῷ ϐ̄ πυρὸς πλοῦτος. Καπὶ τούτου ἡ πυργοποιία συνέβη. καὶ ἀπὸ μιᾶς τ̄ πάλαι διαλέκτου πολυφωνία γέγονεν, καὶ ἡ καθ᾽ ἕκαστον ἔθνος τ̄ γλωσσῶν διαφορά.
Μετὰ δὲ τὸν Φάλεκ Ραγὰμ γενόμενος ἐτῶν ρλε̄ [ρλ̄β̄] γενᾶ τὸν Σερούχ. καὶ ἐπέζησεν ἔτη σ̄ξ̄, μέχρι ο̄ ζ̄, ἔτους Ναχώρ.
Σερούχ γενόμενος ἐτῶν ρ̄λ̄ γενᾶ τὸν Ναχώρ. καὶ ἐπέζησεν ἔτη σ̄, μέχρι ν̄ᾱ ἔτους Αβραάμ. ὅτος πρῶτος ἤρξατο τοῦ ἑλληνισμοῦ, καὶ τοῦ δόγματος τ̄ εἰδωλολατρείας.
Ναχὼρ γενόμενος ἐτῶν ο̄θ̄ γενᾶ τὸν Θάρρα. καὶ ἐπέζησεν ἔτη ρ̄ιθ̄, μέχρι ο̄ζ̄ ἔτους Αβραάμ.
Θάρρα γενόμενος ἐτῶν ο̄ γενᾶ τὸν Αβραάμ. καὶ ἐπέζησεν ἔτη ρλε̄ μέχρι λε̄ ἔτους Ισαάκ.
Αβραὰμ ἔτους ā. ὅτος ϖῶ ὁ τοῦ Ἰουδαίων ἔθνους ϖατήρ. κζ̄ τὸν, Ασσυρίων καὶ τ̄ Ασσυρίας πάσης ἐβασίλευσεν, καὶ Σεμίραμις. Ομοῦ ἀπὸ τοῦ κατακλυσμοῦ, διὰ τὸ πρῶτον ἔτος Αβραάμ, ἔτη ,αϡβ̄. ἂν δὲ τὰ ἀπὸ τοῦ Ἀδαμ, διὰ τ̄ κατακλυσμὸν, ἔτη ,ϛ σ̄μ̄β̄. Τὰ πάντα σωάγεται ἔτη ,γ ρ̄ π̄δ̄.

κατὰ τὸ ϖδ̄ὸ Ιουδαίοις Εβραϊκόν.

Ετους β̄ μ̄ τὸν κατακλυσμὸν Σὴμ υἱὸς Νῶε γενᾶ τὸν Αρφαξάδ. ἐπέζησεν ἔτη φ̄, μέχρι νε̄ ἔτους Ισαάκ.

Αρφαξὰδ γενόμενος ἐτῶν λε γεννᾷ τὸν Σαλᾶ. καὶ ἐπέζησεν ἔτη υγ, μέχρι μη ἔτους Ισαάκ.
Σαλᾶ γενόμενος ἐτῶν λ γεννᾷ τὸν Εβερ. καὶ ἐπέζησεν ἔτη υγ, μέχρι μη ἔτους Ιακώβ.
Εβερ γενόμενος ἐτῶν λδ γεννᾷ τὸν Φάλεκ. καὶ ἐπέζησεν ἔτη υλ, μέχρις ϐ ἔτους Ιακώβ.
Φάλεκ γενόμενος ἐτῶν λ γεννᾷ τὸν Ραγαῦ. καὶ ἐπέζησεν ἔτη σθ, μέχρι μη ἔτους Αβραάμ.
Ραγαῦ γενόμενος ἐτῶν λϐ γεννᾷ τὸν Σερέχ. καὶ ἐπέζησεν ἔτη σζ, μέχρι οη Αβραάμ.
Σερὲχ γενόμενος ἐτῶν λ γεννᾷ τὸν Ναχώρ. καὶ ἐπέζησεν ἔτη σ, μέχρι πρώτου ἔτους Ισαάκ.
Ναχὼρ γενόμενος ἐτῶν κθ γεννᾷ τὸν Θάρρα. καὶ ἐπέζησεν ἔτη ριθ, μέχρι μθ ἔτους Αβραάμ.
Θάρρα γενόμενος ἐτῶν ο γεννᾷ τὸν Αβραάμ. καὶ ἐπέζησεν ἔτη ρλε, μέχρι σλε ἔτους Ισαάκ.
Αβραὰμ ἐτῶν α. Ομοῦ τὰ ἀπὸ τοῦ καταϰλυσμοῦ, ἐπὶ τὸ πρῶτον ἔτος Αβραάμ, ἔτη σϑξ. Τὰ δὲ πάντα ἀπὸ Αδὰμ ἔτη ͵ϛ Λμη.

ϰζ ἢ τὸ Σαμαρειτῶν Εβραϊκόν. 10

Ετους ϐ μζ τοῦ καταϰλυσμοῦ. Σὴμ υἱὸς Νῶε γεννᾷ τὸν Αρφαξάδ. καὶ ἐπέζησεν ἔτη ρ, μέχρι ρα ἔτους Φάλεκ.
Αρφαξὰδ γενόμενος ἐτῶν ρλ γεννᾷ τὸν Σαλᾶ. καὶ ἐπέζησεν ἔτη τγ, μέχρι λθ ἔτους Φάλεκ.
Σαλᾶ γενόμενος ἐτῶν ρλ γεννᾷ τὸν Εβερ. καὶ ἐπέζησεν ἔτη τγ, μέχρι λθ ἔτους Ραγαῦ.
Εβερ γενόμενος ἐτῶν ρλδ γεννᾷ τὸν Φάλεκ. καὶ ἐπέζησεν ἔτη σο, μέχρι ρμ ἔτους Ραγαῦ.
Φάλεκ γενόμενος ἐτῶν ρλ γεννᾷ τὸν Ραγαῦ. καὶ ἐπέζησεν μέχρι ρθ, ἔτους Ραγαῦ.
Ραγαῦ γενόμενος ἐτῶν ρλϐ γεννᾷ τὸν Σερέχ. καὶ ἐπέζησεν ἔτη σζ, μέχρι οζ, ἔτους Ναχώρ.
Σερὲχ γενόμενος ἐτῶν ρλ γεννᾷ τὸν Ναχώρ. καὶ ἐπέζησεν ἔτη ρ, μέχρι κα Αβραάμ.
Ναχὼρ γενόμενος ἐτῶν οθ γεννᾷ τὸν Θάρρα. καὶ ἐπέζησεν ἔτη ξθ, μέχρι ξθ ἔτους Θάρρα.
Θάρρα γενόμενος ἐτῶν ο γεννᾷ τὸν Αβραάμ. καὶ ἐπέζησεν ἔτη οε, μέχρις οε ἔτους Αβραάμ.
Αβραὰμ ἐτῶν α. Ομοῦ ἀπὸ ϐ καταϰλυσμοῦ, ὅπου τὸ α ἔτος Αβραάμ, ἔτη Λμϐ, ὁπόσοι ἰῶ καὶ ϰζ τῶν τοῦ ο ἑρμηνείαν.

* * * * *

Η ΔΙΑΣΠΟΡΑ ΕΝ ΤΑΙΣ ΗΜΕΡΑΙΣ ΤΟΥ ΦΑΛΕΚ.

* * * * * * * *

ΜΕΡΙΣΜΟΣ ΓΗΣ.

Τῷ ,ϐφοϐ ἐπὶ ͵ϛ κόσμῳ, ἀναϰισθησομένῳ τριαϰοσιοστῷ ἐπὶ τοῦ Νῶε, ϰζ θεῖον δηλονότι χρησμὸν, ἐμέρισε Νῶε τοῖς τρισὶν υἱοῖς αὐτοῦ τῷ γλώσσῃ ὅτῳ.

Σὴμ τῷ πρωτοτόκῳ αὐτοῦ υἱῷ ἀγονῒ ἔτους τετρακοσιοστὸν τριαϰοστὸν πρῶτον ἔδωκεν ἀπὸ Περσίδος ϰὴ Βάκτρων, ἕως Ινδικῆς, μήκους. πλάτους δὲ, ἀπὸ Ινδικῆς, ἕως Ρινοϰορούρων τῆς Αιγύπτου, ἤτοι τὰ ἀπὸ ἀναλογῆς, ἕως μέρους τῆς μεσημβρίας, τῷ τε Συρίαν, ἣ ϰὴ Ιουδαία λέγεται (ἣν ϰὴ οἱ πλαυοὶ Σύρας οὖν Παλαιστίνας ὠνόμαζον) ϰὴ Μηδίαν, ϰὴ ποταμὸν διορίζοντα αὐτῆς τὰ ὅρια τοῦ Ευφράτου.

Χὰμ δὲ τῷ δευτέρῳ αὐτοῦ υἱῷ ἀγονῒ ἔτους υϰζ ἔδωκε τὴν πρὸς νότου ϰὴ Λίβα, ϰὴ μέρους τῆς δύσεως ἀπὸ Ρινοϰορούρων τῆς Αιγύπτου, Αιθιοπίαν, ἣ Αιγυπτον, ἣ Λιβύην, Αφρικὴν, ἣ Μαυριτανίαν, ἕως Ηραϰλείων στηλῶν, ἤτοι ἕως τοῦ δυϊκοῦ, ϰὴ Λιβυϰοῦ ὠϰεανοῦ, ποταμὸν δὲ διορίζοντα τὴν Νεῖλον, ὃς ϰὴ Γεὼν ϰὴ Χρυσορρόας λέγεται.

Ιάφεθ δὲ τῷ τρίτῳ αὐτοῦ υἱῷ ἀγονῒ ἔτους υϰε, ἀπὸ Μηδίας τὰ πρὸς ἄρϰτον δυσμὰς, ἕως Γαδείρων, ϰὴ Βρεταννιϰῶν νήσων, Αρμενίαν, Ιβηρίαν, Πόντον, Κόλχους, ϰὴ τὰς ϰατόπιν χώρας ϰὴ νήσους, ἕως Ιταλίας, ϰὴ Γαλλιῶν, Ισπανίας τε, ϰὴ Κελτιβηρίας, ϰὴ Λυσιτανῶν.

Οὕτω μερίζας ϰὴ ἐγγράφως διαθέμενος, ὥς φασιν, ἐπαναγϰές τε αὐτοῖς τὴν Διαθήϰην αὐτοῦ ἐσφραγίζατο ϖδῷ ἑαυτῷ ϰαταλιπών, ἕως τοῦ ϐφϑϐ ἔτους ἀπὸ Αδὰμ, ἐν ᾧ ϰὴ ἐϰοιμήθη. μέλλων δὲ τελευτᾶν ἐνετείλατο τοῖς υἱοῖς αὐτοῦ, μηδένα ἐπελθεῖν τοῖς τοῦ ἀδελφοῦ ὁρίοις, ἣ ἀτάϰτως ἐνεχθῆναι πρὸς τὸ ἕτερον, ὡς τότε γενησομένης αἰτίας ϛάσεως αὐτοῖς ϰὴ πολέμων τοῦ πρὸς ἀλλήλους. τὴν δὲ διαθήϰην αὐτοῦ δεδωϰε τῷ Σὴμ ὡς πρωτοτόϰῳ υἱῷ ϰὴ θεοφιλεστέρῳ. ὃς ϰὴ τὴν ἡγεμονίαν διεδέξατο μετ' αὐτὸν, ϰὴ τὰς εὐχαριστίας τοῦ παρ' αὐτοῦ λόγιων ἐϰληρώσατο, ὡς ϰὴ ἐν τῇ γενεσιϖ φέρεται.

Εν ᾗ τῷ ϐϟϛα ἐτῇ ͵ϛ κόσμῳ, ἤτοι μζ διαϰοσιοστῷ ἔτει τοῦ πελαγίτου Νῶε, νεωτερίσας ὁ τοῦ Χὰμ υἱὸς Χαναὰν ἐπέβη τοῖς ὁρίοις τοῦ Σὴμ, ϰὴ ϰατῴϰησεν ἐϰεῖ ϖδῳϐὰς τὴν ἐντολὴν Νῶε, σὺν τοῖς ἀπ' αὐτοῦ γενομένοις ἔθνεσιν ἐπὶ, Αμορραίοις, Φερεζαίοις, Ευαίοις, Γεργεσαίοις, Ιεβυσαίοις, ϰὴ Χαναναίοις, ἃς Διὰ Μωσέως ϰὴ Ιησοῦ τοῦ Ναυῆ ἀναλοθρεύσεν ὁ θεὸς, ϰὴ ϰαθ' ὕνας ϰαιροὺς Διὰ τῶν Κριτῶν ἀπέδωϰε τοῖς υἱοῖς Ισραὴλ τὴν πατρῴαν γῆν, δίϰαιος ϰὴ ἐν τούτῳ φανεὶς ὁ Θεὸς, ὡς ἐϰ τοῦ Σὴμ ϰαταγομένοις Διὰ γενεῶν λη, ἐτῶν χιλίων ἑξαϰοσίων ὀγδοήϰοντα ἑπτὰ, ὁ δὲ ἐφθασεν εἰς τὸ τετραϰισχιλιοστὸν ἑβδομηϰοστὸν ὄγδοον ἔτος, ἤτοι τῷ ϰγ τῆς Βασιλείας Σαλομῶνος; ϰαθ' ὃν ἐνεϰαίνισεν τὸν ὑπ' αὐτοῦ ϰιθέντα πολυτελῆ ναὸν, θύσας τῷ πατρῴῳ θεῷ λαμπρῶς. θεὶς ὧν ἐν τοῖς ἰδίοις

τόποις

πίπις ἑκάστης τ̃ αὐτ̃ν λ̄η̄ γενεῶν κ̃ξ̄ τὸ ἐγχωρ̃ν στοιχ̃ώδες ὑπ̃ομν̃ημ̃ασιν ἡ̃γ̃ησ̃ε). Νιν̃ῆ ἐπανελθ̃ὼν πάλιν ἐπὶ τὴν πυργοποίαν, κ̃ὴ τὴν σύγχυσιν τ̃ ο̄β̄ ἐθνῶν, κ̃ὴ γλωσσ̃ῶν, αἳ συνεχύθησαν. κ̃ὴ καθ̃ὼς ἀ̃π̃ὸ τ̃ῆς πολλοῖς τ̃ῖσ̃τορουμ̃ένης ἡ̃γ̃ησ̃ομ̃ένης), πόσα κ̃ὴ πόσ̃α ἔθνη ἑκάσ̃τ̃ω τ̃ γ ἡ̃ῶν ὧ̃ Νῶε ἔλαχεν ἐκ τ̃ Δ̃ιαμ̃ερισ̃μ̃οῦ τ̃ῶν ἐθ̃νῶν. χρὴ δὲ ἀναμνησθ̃ῆναι τ̃ῶν προλεχθέν̃των ἀνωτέρω, ὁπ̃ηνίκα ἀ̃ρ̃ξ̃άμενοι τ̃ῶν καθολικ̃ῶν χ̃ρ̃ό̃νων ἐπ̃ῆλθ̃ομ̃εν τ̃ὸν χρ̃όνον, ὁπ̃ερ̃ὼ̃ τ̃ ζ̄ωῆς τ̃ὸν Σ̃ὴμ ἐ̃τ̃ῶν ϛ̄ϡ̄ξ̄, τ̃ῶ δὲ ἡ̃ῷ Ἀρφαξ̃ὰδ ὑ̃ῷ γ̄, κ̃ὴ τ̃ῷ ἡ̃ῷ τ̃ότε Καϊνὰν τ̃ὸν, κ̃ὴ τ̃ὸν Σαλὰ ὃ̃ν κ̃ὴ ὧ̃ Ἔβερ ϡ̄θ̄, ἔμ̃φυτον οἰκοδομ̃ήσ̃ασ̃ι ἐπ̃ὶ ἔτη μ̄, ἕως ὧ̃ κοσμικ̃ὸς χ̃ρ̃ό̃νος. ἐν τ̃ότ̃ῳ γὰρ τ̃ῷ ἐτ̃ῇ διεσπάρησαν ἅπ̃αντ̃ες ὧ̃ θεῶ̃ εἰς πᾶσαν τ̃ὴν οἰκουμ̃έν̃ην ἔτ̃ους.

Ἐκ τ̃ῆς Σ̃ὴμ τ̃ῆς πρ̃ωτ̃ότ̃οκ̃ος Νῶε ἔθνη ῑε̄ ἔτ̃ους.

ᾱ Ἀρφαξάδ.	ἀφ' ὧ̃ Χαλδαῖοι.	β̄ Ἀλ̃ὰμ.	ἀφ' ὧ̃ Ἐλυμαῖοι.
γ̄ Ἀσ̃ὴρ.	ἀφ' ὧ̃ Ἀσσύριοι.	δ̄ Λυδ̃.	ἀφ' ὧ̃ Λυδοί.
ε̄ Ἀρ̃ὰμ.	ἀφ' ὧ̃ Σύροι		

ὑ̃οὶ Ἀρ̃ὰμ.

ϛ̄ Ὠς.	ἀφ' ὧ̃ Τρ̃αχ̃ωνες.	ζ̄ Οὐλ.	ἀφ' ὧ̃ Μαγ̃αρδοί.
η̄ Γάθερ.	ἀφ' ὧ̃ Ἀρμένιοι.	θ̄ Μεσ̃όχ.	ἀφ' ὧ̃ Μεσ̃ήνιοι.

ὑ̃οὶ Ἀρφαξάδ.

ῑ Καϊνᾶν.	ἀφ' ὧ̃ Γασφηνοί.	ῑᾱ Σασ̃ὰν.	ἀφ' ὧ̃ Κοσαῖοι.
ῑβ̄ Ἔβερ.	ἀφ' ὧ̃ Ἑβ̃ραῖοι.	ῑγ̄ Φάλεκ.	ἀφ' ὧ̃ Βάκτ̃ροι.
ῑδ̄ Ἐλμωδ̃ὰμ.	ἀφ' ὧ̃ Ἰνδοί.	ῑε̄ Ἰεκτ̃ὰν.	ἀφ' ὧ̃ Μαδ̃ιν̃αῖοι.
ῑϛ̄ Ἀρ̃αβὼθ.	ἀφ' ὧ̃ Ἄρ̃αβ̃ες.	ῑζ̄ Ἰωβ̃ὰβ̃.	ἀφ' ὧ̃ Καμ̃ήλιοι.
ῑη̄ Δ̃έρ̃α.	ἀφ' ὧ̃ Μ̃ῆδοι.	ῑθ̄ Ἰεζιὰ.	ἀφ' ὧ̃ Ἀρ̃αδ̃νοί.
κ̄ Δεκλ̃ὰμ.	ἀφ' ὧ̃ Κεδρ̃ήζ̃ιοι.	κ̄ᾱ Γεβ̃ὴλ.	ἀφ' ὧ̃ Σκύθ̃αι.
κ̄β̄ Λβιμεὴλ.	ἀφ' ὧ̃ Τ̃ρκανοί.	κ̄γ̄ Σαβ̃ὰτ.	ἀφ' ὧ̃ Ἄρ̃αβ̃ες Ἰνδ̃ῶν.
κ̄δ̄ Οὐ̃ὴρ.	ἀφ' ὧ̃ Οὐαργ̃αῖοι.	κ̄ε̄ Ἐυ̃ὴν.	ἀφ' ὧ̃ Γυμνοσ̃οφισ̃ταί.

Οὗτοι πάν̃τ̃ες ἐκ τ̃ῆς Σ̃ὴμ καθ̃ήκ̃ον̃τ̃ες), ὧ̃ν ἡ κ̃αθοικία ἐ̃σ̃τὶν κ̃ὴ μ̃ήκ̃ει ἀ̃π̃ὸ Βάκτ̃ρων κ̃ὴ Ἰνδικ̃ῆς, ἕως Ῥινοκ̃ο̃ύρων τ̃ῆς ἐρ̃υθ̃ρ̃ᾶς Συρ̃ίας, κ̃ὴ Αἰγ̃ύπ̃τ̃ου, ἐ̃π̃ὶ τ̃ὴν Ἐρυθρ̃ὰν θ̃ά̃λ̃ασσαν, ἀ̃π̃ὸ στ̃όμ̃ατ̃ος τ̃ῆς κατ' Ἀρσινόην τ̃ῆς Ἰνδικ̃ῆς. κ̃ὴ δὲ πλάτ̃ει ἀ̃π̃ὸ Περσ̃ίδ̃ος κ̃ὴ Βάκτ̃ρων, ἕως Ἰνδικ̃ῆς. Τὰ δ̃ὲ ὀνόμ̃α̃τ̃α τ̃ῶν χωρ̃ῶν ταῦ̃τ̃α.

Περσὶς, κ̃ὴ τὰ ἐν αὐ̃τ̃ῇ ἔθνη. Βακτριανή. Τρκανία. Βαβυλωνία. Κεδρυαλία. Ἀσσυρία. Μεσοπ̃ο̃τ̃αμία. Εὐδαίμων Ἀρ̃αβ̃ία. Κοίλη Συρ̃ία. Κομμαγενή. κ̃ὴ ἡ Φυσ̃ικ̃ὴ Περσ̃ίς. τὰ δὲ ἀ̃π̃ὸ αὐ̃τ̃ῶν γενόμ̃ενα ἔθνη ταῦ̃τ̃α. Ἑβ̃ραῖοι. Ἰουδ̃αῖοι. Πέρσ̃αι. Μ̃ῆδοι. Μαγ̃αρδοί. Πάρ̃θοι. Γερμανοί. Ἐλυμαῖοι. Ἄρ̃αβ̃ες ἀρχ̃αῖοι. Κεδρ̃ήζ̃ιοι. Σκύθ̃αι. Γυμνοσοφισ̃ταί. οἱ δὲ ὑ̃π̃ο̃γ̃ράμ̃μ̃ασ̃ι αὐ̃τ̃ῶν χ̃ρ̃ά̃μ̃μ̃α̃τ̃α. Ἰουδ̃αῖοι. Πέρσ̃αι. Μ̃ῆδοι. Χαλδαῖοι. Ἰνδοί. Ἀσσύριοι. Ταῦ̃τ̃α τὰ ῑϛ̄ ἔθνη ἐκ τ̃ῆς Σ̃ὴμ σώ̃ζ̃ει τ̃ὰς χ̃ώρ̃ας, κ̃αὶ ὁρ̃ίοις αὐ̃τ̃ῶν.

Ἐκ τ̃ῆς Χ̃ὰμ τ̃ῆς β̄ ἡ̃ῷ Νῶε ἔθνη λ̄β̄ ἔτ̃ους.

ᾱ Χ̃ὼς.	ἀφ' ὧ̃ Αἰθ̃ίοπ̃ες.	β̄ Μεσ̃ρ̃αὶμ.	ἀφ' ὧ̃ Αἰγ̃ύπ̃τ̃ιοι.
γ̄ Φ̃ούδ.	ἀφ' ὧ̃ Τρωγλοδ̃ύτ̃αι.	δ̄ Χαναὰν.	ἀφ' ὧ̃ Χαναναῖοι.

Οὗτοι ἐφυγον ἀ̃π̃ὸ προζ̃ώπ̃ου τ̃ῶν ἡ̃ῶν Ἰσρ̃αὴλ. κ̃αὶ κατ̃ώκησαν Τρ̃ίπολιν τ̃ῆς Ἀφρικ̃ῆς ὡς ὅ̃σ̃αν ἐν τ̃ῷ κλήρῳ τ̃ῆς Χ̃ὰμ.

ὑ̃οὶ Χ̃ὼς τ̃ῆς Αἰθ̃ιοπ̃ὸς τ̃ῆς πρ̃ώτ̃ης ἡ̃ῷ Χ̃ὰμ.

ε̄ Σαβ̃ὰτ.	ἀφ' ὧ̃ Σαβ̃ὰτ.	ϛ̄ Ευιλ̃ὰτ.	ἀφ' ὧ̃ Γαγ̃ινοί.
ζ̄ Σεβ̃ὰ.	ἀφ' ὧ̃ Σαβ̃ῖνοι.	η̄ Ρεγμα.	ἀφ' ὧ̃ ἰχθυοφάγοι.
θ̄ Σεβακ̃ὰ.	ἀφ' ὧ̃		

ὑ̃οὶ Ρ̃έγμα.

ῑ Σαβ̃ά.	ἀφ' ὧ̃ Μαρμαρ̃ῖται.	ῑᾱ Ἰσδαδ̃ὰν.	ἀφ' ὧ̃ Φοίνικες.
ῑβ̄ Νεβρ̃ὼθ.	ἀφ' ὧ̃ Γιγαντ̃ες.	ῑγ̄ Λαδιείμ.	ἀφ' ὧ̃ .....
ῑδ̄ Νεμεσιείμ.	ἀφ' ὧ̃ν	ῑε̄ Λαβιείμ.	ἀφ' ὧ̃ν .....
ῑϛ̄ Νεφθαβιείμ.	ἀφ' ὧ̃ν	ῑζ̄ Πατρωσ̃ονιείμ.	ἀφ' ὧ̃ν .....
ῑη̄ Χασλονιείμ.	ἀφ' ὧ̃ν	ῑθ̄ Φιλισ̃τιείμ.	ἀφ' ὧ̃ν ....,
κ̄ Χαφθονιείμ	ἀφ' ὧ̃ν		

υἱοὶ Χαναὰν, ὧν πρωτότοκος Σιδών.

κα Σιδών.	ἀφ' ἧς Σιδώνιοι.	κϛ Χαλναῖος.	ἀφ' ἧς .....
κγ Ιεβουσαῖος.	ἀφ' ἧς Ιεβουσαῖοι.	κδ Αμορραῖος.	ἀφ' ἧς Αμορραῖοι.
κε Γεργεσαῖος.	ἀφ' ἧς Γεργεσαῖοι.	κϛ Ευαῖος.	ἀφ' ἧς Ευαῖοι.
κζ Αρκαῖος.	ἀφ' ἧς ...	κη Ασενναῖος.	ἀφ' ἧς ....
κθ Αραδαῖος.	ἀφ' ἧς Αραδίοι.	λ Σαμαραῖος.	ἀφ' ἧς Ορθοσιῆται.
λα Αμαθεῖος.	ἀφ' ἧς Αμαθήσιοι.		

Οἱ πάντες σὺν τῷ Χὰμ λβ. Τούτων ἡ κατοικία ἀπὸ Ρινοκορούρων, ἕως Γαδείρων τὰ πρὸς νότον. Τὰ δὲ ἀφ' ἑαυτῶν γενεαλογούμενα ἔθνη, Αιθίοπες. Τρωγλοδύται. Λιβαῖοι. Γαιτουλοί. Σαβῖνοι. Ιχθυοφάγοι. Ελαιῖνοι. Αιγύπτιοι. Φοίνικες. Λίβυες. Μαρμαρίται. Κᾶρες. Ψυλλῖται. Μυσοί. Μοσύλλιοι. Φρύγες. Μάκωνες. Βιθυνοί. Νομάδες. Λύκιοι. Μαριανδυνοί. Παμφυλοι. Μοσσυνοί. Πισσυνοί. Αυγαλαῖοι. Κίλικες. Μαυρούσιοι. Κρῆτες. Μαγάρται. Νέμιδες. Μάκωνες. Ἐκ Ναβαμώνες. ἔστι Μακαρίβιν ἀπὸ Αἰγύπτου, ἕως ἧς δυϊκὴ πρὸς λίβα καὶ νότον ὠκεανῆ. οἱ ἢ ὑπερκάθυροι αὐτῶν γράμματα, Φοίνικες. Αιγύπτιοι. Πάμφυλοι Φρύγες. αἱ δὲ χῶραι αὐτῶν, Αιγύπτου. Αιθιοπία ἡ βλέπουσα κατ' Ινδὰς πρὸς μεσόγειον. ἄλλη Αιθιοπία πρὸς νότον, ὅθεν ἐκπορεύεται ὁ Νεῖλος πολυάμιος. Ερυθρᾶ ἡ βλέπουσα κατ' ἀνατολάς. Θηβαΐς. Λιβύη ἡ παρεκτείνουσα μέχρι Κορκυρήνης. Μαρμαρικὴ, καὶ τὰ πρὸς αὐτὴν πάντα. Σύρτις ἔχουσα ἔθνη γ, Νασαμῶνας, Μάκωνας, Ταυζαμαίους. Λιβύη ἀπὸ Λέπτεως παρεκτείνουσα μέχρι μικρᾶς Σύρτεως. Νομιδία. Μαυσωνίς. Μαυρεταννία ἡ καὶ Αφρικὴ παρεκτείνουσα μέχρι Ηρακλειωτικῶν στηλῶν κατέναντι Γαδείρων. ἔχει δὲ ἐν τοῖς κατ' Βορρᾶν τὰ πρὸς θάλασσαν, Κιλικίαν, Παμφυλίαν, Πισιδίαν, Λυκαονίαν, Φρυγίαν, Καππαδοκίαν, Λυκίαν, Λυδίαν, Καρίαν, Τρωάδα, Αιολίαν, Βιθυνίαν, τὴν ἀρχαίαν Φρυγίαν. ἔχει δὲ νήσους ὀπτὼ μόνας γ, Σαρδὼ, Κρήτην, Κύπρον. ὀπτὼ νοῖ δὲ Κόρσικαν, Λαμπαδοῦσαν, Γαῦδον, Μελίτην, Κερκύραν, Μίνω, Γαλάτην, Γοργώνα, Κρήτην, Γαυλοκίδα, Θήραν, Κάρπαθον, Ασυπάλαιαν, Χίον, Λέσβον, Τένεδον, Ιμβρον, Θάσον, Σάμον, Κνίδον, Κῶν, * Νίσυρον. πολὺ μὲν δὲ Γειὼν τῆς Νείλου, ὃς ἐκ κυκλοῖ Αἴγυπτον, καὶ Αιθιοπίαν. καὶ διορίζει μεταξὺ τὸν Χὰμ ἐκ Ιάφεθ τὸ σῶμα ἐπ' εὐθείας θαλάσσης. τὰ ἐπίνεμα τοῦ Χὰμ καὶ τοῦ Ιάφεθ.

*In V. Νήσαρον.

ἐκ τοῦ Ιάφεθ τοῦ γ υἱοῦ Νῶε ἔθνη ιε ὅτως.

υἱοὶ Ιάφεθ τοῦ γ υἱοῦ Νῶε.

α Γόμερ.	ἀφ' οὗ Καππαδόκες.	β Μαγώγ.	ἀφ' οὗ Κέλτοι οἱ καὶ Γαλάται.
γ Μαδαΐ.	ἀφ' οὗ Μῆδοι.	δ Ιωυάν.	ἀφ' οὗ Ελληνες οἱ καὶ Ιωνες.
ε Θωβέλ.	ἀφ' οὗ Θεσσαλοί.	ς Μοσόχ.	ἀφ' οὗ Ιλλυριοί.
ζ Θηρᾶς.	ἀφ' οὗ Θρᾷκες.	η Χεθιείν.	ἀφ' οὗ Μακεδόνες.

οἱ υἱοὶ Γόμερ τοῦ υἱοῦ Ιάφεθ.

θ Ασχανάζ.	ἀφ' οὗ Ρηγῖνες.	ι Ριφάθ.	ἀφ' οὗ Σαυρομάται.
ια Θοργαμά.	ἀφ' οὗ Αρμένιοι.		

οἱ υἱοὶ Ιωυάν.

ιβ Ελισά.	ἀφ' οὗ Σικελοί.	ιγ Θαρσεῖς.	ἀφ' οὗ Ιβηρες.
ιδ Κίτιοι.	ἀφ' οὗ Λατῖνοι, οἱ καὶ Ρωμαῖοι.	ιε Ρόδιος.	ἀφ' οὗ Ρόδιοι.

Ἐκ τούτων ἀφορίσθησαν νῆσοι τε ἐθνῶν ἐν τῇ γῇ αὐτῶν ἕκαστος κζ γλώσσαν αὐτῶν, ἐν τε φυλαῖς αὐτῶν, καὶ ἐν τοῖς ἔθνεσιν αὐτῶν, ὡς φησιν ἡ γραφή. Ομοῦ ἔθνη οβ. Εἰσὶ δὲ καὶ οἱ Κύπριοι ἐκ τῶν Κιλικίων, καὶ οἱ ἐν τῷ Βορρᾷ ὁμόφυλοι τῶν αὐτῶν Κιλικίων, καὶ τῶν Ρωμαίων, καὶ τὰ ἔθνη τῆς Ελλάδος, πολὺν τὸν μεταναστάντων ὕστερον ἐκεῖ Σαιτῶν καὶ κατοικησάντων τὴν τῆς Ελλάδος μητρόπολιν Αθήνας καὶ τὰς Θήβας. Σιδωνίων γὰρ ἔστι ἄποικοι ἐκ Κάδμου τοῦ Αγήνορος, οἱ δὲ Χαλδαῖοι Τυρίων εἰσὶν ἄποικοι, καὶ εἰλήνες ἄλλοι εἰς Ελλάδα μεταβήσαν. Τὰ δὲ τοῦ Ιάφεθ ἔθνη ἀπὸ Μηδίας, ἕως τῆς ἑσπερίου ὠκεανοῦ κατέσπαρται βλέποντα πρὸς Βορρᾶν ἄτως. Μῆδοι. Αλβανοί. Γαργαρνοί. Ἑβραῖοι. Αρμένιοι. Αμαζόνες. * Κολλοί. Κορζηνοί. Δενναγινοί. Καππαδόκες. Παφλαγόνες. Ταβιεννοί. Χάλυβες. Σάσμαται. Θρᾷκες. Μοσσυνοί. Βασρανοί. Σαυρομάται. Ιλλυριοί. Μαιῶται. Σκύθαι. Ταῦροι. Μακεδόνες. Ελληνες. Ισριοι. Δαυνεῖς. Ουερνοί. Ιάπυγες. Καλαβροί. Οπικοί. Λατῖνοι, οἱ καὶ Ρωμαῖοι. Γάλλοι, οἱ καὶ Κελτοῖοι. Λυγιῆνοι. Κελτίβηρες. Ιβηρες. Γάλλοι Ακυιτανοί. Ιλλυρικοί. Βάσκονες. Κυρηναῖοι. Λυσιτανοί. * Οὐάκαι καὶ οἱ Βρεταννικοί. οἱ δὲ ἐν τοῖς νήσοις οἰκοῦντες ἀφ' αὐτῶν εἰδότες γράμματα εἰσὶν ἔθνη, Ιβηρες, Λατῖνοι, οἱ καὶ Ρωμαῖοι, Σπάνοι, Ελληνες, Μῆδοι, Αρμένιοι. ἔτι δὲ κατ' μῆκος τὰ ὅρια αὐτῶν, ἀπὸ Μηδίας, ἕως δυϊκὴ ὠκεανοῦ, τὰ πρὸς Βορρᾶν,

*Κόλχοι.

*Ουακκαιοι.

Βορρᾶν, εὐρῶ ἡ ἀπὸ Ταναΐδ῾ πολαμοῦ, ἕως Μαιωτίας τ῾ κζ ἥλιον. αἱ χῶραι δὲ αὐτῶν, Μηδία, Αλβανία, Αρμενία μικρὰ & μεγάλη, Αμαζόνις, Παφλαγονία, Καππαδοκία, Γαλατία, Κολχὶς, Βοσπορινὴ, Μαιῶτις, Δέρρις, Σαρματία, Ταυρικὴ Βασρανὴ, Σκυθία, Θρᾴκη, Μακεδονία, Ελλὰς, Θεσσαλὴ, Βοιωτὶς, Λοκρία, Αἰωλία, Αχαΐα, Πελοπόννησ῾, Ακαρνανία, Ηπρῶτις, Ιλλυρὶς, Λυχνῖτις, Αδριακὴ, ἀφ᾽ ἧς τὸ Αδριακὸν πέλαγ῾ ἐκλῆθη, Καλαβρία, Ιταλία, Γαλλία, Θυρσικὴ, Λυσιτανία, Κελτικὴ, Μασσαλλία, Κελτογαλλία, Σπανοσαλλία, Ιβηρία, Σπανία ἡ μεγάλη. Ἐνταῦθα καθήκει τὰ ὅρια τ῾ Ιάφεθ, ἕως Βρεττανικῶν νήσων τὰ πρὸς βορρᾶν βλέποντα. ἔχει δὲ νήσους Βρεττανίαν, Σικελίαν, Εὔβοιαν, Ρόδον, Χίον, Λέσβον, Κύπρον, Ζάκυνθον, Κεφαλληνίαν, Ιθάκην, καὶ τὰς Κυκλάδας, καὶ μέρ῾ τι τ῾ Ασίας, τὴν Ιωνίαν καλουμένην, πο-
„ταμὸν δὲ Τίγριν διορίζοντα μεταξὺ Μηδίας καὶ Βαβυλωνίας. Ἐν τούτοις ἦν πληρῶται τὰ τ῾ Ιάφεθ ὅρια Δι᾽
10 „τὸ εἰρηκέναι τὴν γραφὴν, Πλατύναι ὁ θεὸς Ιάφεθ, πλεῖστα ὄντα. Τὴν πᾶσαν γὰρ Ευρώπην, & μέρ῾ τ῾
„κρον τ῾ μεγάλης Ασίας ἀπηνέγκατο. Διὸ & εἴρηται, Καὶ κατασκηνώσαι ἐν τοῖς σκηνώμασι τ῾ Σήμ. ὑμόνον δὲ, ἀλλὰ καὶ τ῾ ἀναγωγικὸν τρόπον. ὅτι πᾶσαι αἱ μερὶς τ῾ Ιάφεθ ᾠκείωτο τῷ Βαπτίσματι καὶ τῇ εἰς Χριστὸν τ῾ ἀληθινὸν θεὸν ἡμῶν πίστει μετετέθη, ἀλλὰ δὴ τὰ σκηνώματα τ῾ Ισραὴλ, ἐπεὶ καὶ ἀπ᾽ αὐτ῾ ὁ Αβραὰμ, καὶ οἱ πατριάρχαι, ἀπ᾽ ὧν καὶ αἱ λοιπαὶ γενεαρχίαι ἕως Χριστοῦ ἠκριβώθησαν φανερῶς γενεαλογοῦνται. Τ῾ δὲ Χὰμ πλεῖστα μέχρι καὶ νῦν ἔθνη ἀπὸν ἐν ἀποστασίᾳ κατά τε τὰς Ινδίας & Αιθιοπίας καὶ Μαυριτανίας, ἐν οἷς Αραβία, καὶ Ιδουμαία καὶ θεοῦ καὶ τ῾ ἁγίων αὐτ῾ θρασυόντων τῇ τ῾ Χὰμ & Χαναὰν κατάρᾳ καθυποβεβληκότες. διὸ καὶ παιδα οἰκέτην τ῾ Χὰμ τοῦ Σὴμ καὶ τ῾ Ιάφεθ ἡ γραφὴ ἀπεφήναλο διὰ τ῾ Χαναὰν τ῾ υἱὸν αὐτ῾ καὶ αὐτὸν σημαίνουσα.

ἐκ τῶν Αβυδηνῶν Ασσυριακῶν.

„Ενιοι οἱ λεγόμενοι πρῶτοι ἐκ γῆς ἀναχθέντες ῥώμῃ τε καὶ μεγέθει χαυνωθέντες, καὶ δὴ θεῶν καταφρονήσαν-
20 „τες ἀμείνονας εἶναι πύργον τύπτειν ἠλίβατον ἀρξάμενοι, ἵνα νικῶ Βαβυλὼν ἐστιν, ἤδη τε ἄσσον εἶναι τ῾ οὐρανοῦ. καὶ σὺν
„ἀνέμοις θεοῖς βαθέσιν ἀνατρέψαι πρὸς αὐτοῖς τὸ μηχάνημα, & δῆτα ἐρέπτα λέγεσθαι Βαβυλῶνα. τέως δ᾽
„ὄντας ὁμογλώσσους ἐκ θεῶν πολύφωνον φωνὴν ἐνεικάσθαι. Μετὰ δὲ Κρόνῳ καὶ Τιτᾶσι συστῆναι πόλεμον. ὁ δὲ
„τόπ῾ ἐν ᾧ πύργον ᾠκοδόμησαν, νῦν Βαβυλὼν καλεῖται, διὰ τὴν σύγχυσιν & τοῦ τὴν διάλεκτον πρώτην
„ἐναργῆς. Εβραῖοι δὲ τὴν συγχύσιν Βαβελ καλοῦσι.

ἐκ τῶν Ισαΐου Μιλησίου.

„Τῶν δὲ ἱερέων σὺν Δεκαλίτῃ τὰ τ῾ Ευαλίου Διὸς ἱερώματα λαβόντας εἰς Σεναὰρ τ῾ Βαβυλωνίας ἐλθεῖν-
„σιδήναι πα δὴ τὸ λοιπὸν ἐντεῦθεν σὺν τ῾ ὁμογλωσσίας τὰς συνοικίας ποιησάμενοι παντα χῆ. καὶ γὴν ἕκαστοι κα-
„τελάμβανον τὴν ἐντυχοῦσαν.

* * * * * *

30 Ἐκ τ῾ Φυλῆς τ῾ Ιάφεθ ἐγεννήθη Σερὰχ, ὅστις πρῶτ῾ ἤρξατο & ἑλληνισμοῦ, & & δόγματ῾ τ῾ εἰδωλολατρείας. αὐτὸς γὰρ, καὶ οἱ σὺν αὐτῷ σὺν πάλαι γνωρίμους ἢ πολεμικοὺς, ἢ ἡγεμόνας, καὶ ἃ πράξαντας ἀνδρείας ἢ ἀρετῆς ἄξιον ἐν τῷ βίῳ & μνημονεύεσθαι, καὶ ὡς ὄντας αὐτῶν προπάτορας ἀνδριάσι ξηλοῖς ἐτίμησαν, καὶ ὡς θεὸς προσεκύνουν αὐτὸς, καὶ ἐθυσίαζον. οἱ δὲ μὴ ταῦτα ἄνθρωποι ἀγνοοῦντες τὴν τ῾ προγόνων γνώμην, ὅτι ὡς προπάτορας καὶ ἀγαθῶν θύρετὰς ἐτίμησαν μνήμης μόναις, ὡς θεὸς ἐπουρανίους ἐτίμων, καὶ ἐθυσίαζον αὐτοῖς. ἦν δὲ τὸ τ῾ ἀποθεώσεως σχῆμα τοιῶτον. Εν τ῾ ἱερατικαῖς αὐτῶν βίβλοις ἐτάσσοντο τὰ ὀνόματα αὐτῶν μὴ τελευτήσαντων, καὶ κατ᾽ ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ἐορτὴν αὐτοῖς ἐπετέλουν, λέγοντες τὰς αὐτῶν ψυχὰς εἰς τὰς τ῾ μακάρων νήσους ἰέναι, καὶ μηκέτι κρίνεσθαι ἢ καίεσθαι πυρί. καὶ διέμενον ἕως τ῾ χρόνων Θαῤῥᾶ & πατρὸς Αβραὰμ ταῦτα. ἀλλὰ καὶ ὁ σοφώτατ῾ Σοφοκλῆς ᾄδει περὶ ταῦτα.

εἷς τ῾ ἀληθείᾳ ζῶν εἷς ὄντως θεὸς,
40 ὃς οὐρανὸν τέτευχε καὶ γαῖαν μακρὰν,
πόντου τε χαροπὸν οἶδμα, καὶ νέμων βίας.
θνητοὶ δὲ πολλοὶ καρδίᾳ πλανώμενοι
ἱδρυσάμεθα πημάτων ὕδωρ ψυχῆν
θεῶν ἀγάλματ᾽ ἐκ λίθων τε καὶ ξύλων,
ἢ χρυσοτεύκτων ἢ ἐλεφαντίνων τύπους.
θυσίας τε τούτοις, καὶ καλὰς πανηγύρεις
τεύχοντες ἡμεῖς ὀρθῶς εἰσεβεῖν νομίζομεν.

Μοναρχίαν δὲ ἔδοξε δοξάζειν ὁ αὐτὸς Σοφοκλῆς. Ιωνες δὲ οἱ ἐκ τ῾ Ιᾶς τ῾ Ελλήνων ἀρχηγοὶ γεγονότες τοῖς ξοάνοις προσεκύνουν, εἰς ὃν μεμφεῖ Χαιρωνήτης ὁ Πλάταρχ῾ ὡς πλάνην ἀγαλμάτων ὕλην εἰσάγουσι σὺν κατ᾽ ἀέρα φωσῆρας θεοπειθεῖς, τ῾ ἥλιον καὶ τὴν σελήνην, ὡς ἡ τ῾ Αιγυπτίων Θεογονία περιέχει. αὐτὸς γὰρ λέγει τ῾ σύμπαντα κόσμον διοικεῖν καὶ τρέφειν αὐξάνοντας τὰ πάντα τῇ τριμερεῖ κινήσει τ῾ πέντε πλανήτων, καὶ τ῾ λοιπῆς ἀστροθεσίας καὶ γνώσεις καὶ αἰτίας.

οἱ Χαλδαῖοι πρῶτοι ἀνηγόρευσαν ἑαυτῶν βασιλέα ὧν πρῶτος Εὐήχιος ὁ παρ' ἡμῖν Νεβρὼδ ἐβασίλευσεν.

Βασιλεῖς Χαλδαίων.

Χαλδαίων ἐβασίλευσεν	α	Εὐήχιος	ἔτη ς.
Χαλδαίων ἐβασίλευσεν	β	Χομάσκολος	ἔτη ξ.
Χαλδαίων ἐβασίλευσεν	γ	Πῶρος	ἔτη λε.
Χαλδαίων ἐβασίλευσεν	δ	Νεχώβης	ἔτη ωγ.
Χαλδαίων ἐβασίλευσεν	ε	Ἄβις	ἔτη μη.
Χαλδαίων ἐβασίλευσεν	ς	Ονίβαλος	ἔτη μ.
Χαλδαίων ἐβασίλευσεν	ζ	Ζίνζιρος	ἔτη με.

Διεδέξαντο δὲ Χαλδαίων βασιλείαν Ἀραβες ἔτη σιε βασιλεῖς ς. ὧν ὁ χρόνος ὑποτέτακται.

Ἀράβων βασιλεῖς οἱ μετὰ τοὺς τῶν Χαλδαίων.

Ἀράβων ἐβασίλευσεν	α	Μαρδοκέντης	ἔτη με.
Ἀράβων ἐβασίλευσεν	β	Σισιμάδακος	ἔτη κη.
Ἀράβων ἐβασίλευσεν	γ	Γάβις	ἔτη λζ.
Ἀράβων ἐβασίλευσεν	δ	Πάραννος	ἔτη μ.
Ἀράβων ἐβασίλευσεν	ε	Ναβόνναβος	ἔτη κε.
Ἀράβων ἐβασίλευσεν	ς	. . . . .	ἔτη μα.

Ἡ τῶν Ἀράβων βασιλεία διαδεξαμένη τὴν τῶν Χαλδαίων ὧδε ἐλήξεν. τούτῳ Ἀζουρείων μα διεδέξαντο βασιλεῖς ἀπὸ β πρῶτος αὐτῶν Βήλης, ἕως β μα Μακεσκολέρης β καὶ Σαρδαναπάλης, ὡς συμφωνεῖσι πολλοὶ τῶν ἀπὸ σημείων ἱστορικῶν Πολύβιος, καὶ Διόδωρος, Κεφαλλίων τε, καὶ Κάστωρ, καὶ Θάλλος, καὶ ἕτεροι.

Περὶ τῆς καταβολῆς Αἰγύπτου δυναστῶν.

Πρώτη δυναστεία βασιλέων η.

Μετὰ νέκυας καὶ τὰς ἡμιθέους πρώτην δυναστείαν καταριθμοῦσι βασιλέων η.

Ἀ ὧν πρῶτος γέγονε Μήνης, ὃς διὰ σημείων αὐτῶν ἠγήσατο. ἀφ' ὃ τὸς δὲ ἑκάστε γένους βασιλεῦσαντας ἀναγραψαμένων ἡ διαδοχὴ τὸν ἑξῆς τρόπον. Μήνης Θεινίτης, καὶ οἱ τούτων ἀπόγονοι ιζ (ἐν ἄλλῳ δὲ ζ) ὃν Ἡρόδοτος Μῆνα ὠνόμαζεν, ἐβασίλευζεν ἔτεσιν ξ. ὅστις ὑστερόγειον στρατείαν ἐποιήσατο, καὶ ἔνδοξος ἐκείθη. ὑπὸ δὲ Ἱπποπτάμε ἠρπάσθη.

Β Ἀθωθις ὁ τούτε υἱὸς ἦρξεν ἔτεσι κζ, καὶ τὰ ἐν Μέμφει βασίλεια ᾠκοδόμησεν. ἰατρικὰ τε ἐξήσκησεν, καὶ βίβλους ἀνατομικὰς συνέγραψεν.

Γ Κερκένης ὁ τούτε υἱὸς ἔτη λθ.

Δ Ουενέφρης ἔτη μβ. ἐφ' ὃ λιμὸς κατέσχε τὴν χώραν, ὃς καὶ τὰς Πυραμίδας τὰς πρὸς Κοχώνῃ ἤγειρεν.

Ε Ουσιφαὴς ἔτη ε.

ς Νιεβὴς ἔτη κς.

Ζ Σεμέμψης ἔτη ιη. ἐφ' ὃ πολλὰ συμφόρημα ἐγένετο, καὶ μεγίστη φθορά.

Η Ουδιέντης ἔτη κς.

οἱ πάντες ἐβασίλευσαν ἔτη σιβ.

Δευτέρα δυναστεία βασιλέων ς.

Πρώτης Βώχης. ἐφ' ὃ χάσμα κζ Βύβασιν ἐγένετο, καὶ πολλοὶ ἀπώλοντο. μεθ' ὃν καὶ Β Χοὸς, ὅτε Ἆπις, καὶ ὁ Μνεῦις, ἀλλὰ καὶ ὁ Μενδήσιος τράγος θεοὶ ἐνομίσθησαν. Γ Βιόφις. ἐφ' ὃ ἐκρίθη καὶ τὰς γυναῖκας γέρας βασιλείας ἔχειν. καὶ μετὰ τούτους ἄλλοι τρεῖς, ἐφ' ὧν ἀδὴν συμφόρημον ἐγένετο. Ἐπὶ δὲ ἑβδόμε μυθεύεται Νεῖλον μέλιτι κεκραμένον ἡμέραις ια ῥυῆναι.

Η Σεζωχρις ἔτη μη. ὃς ὕψος εἶχε πηχῶν ε, πλάτος γ.

Θ Χενέρης ἔτη λ. ὁμοῦ ἔτη τβ. Ὁμοῦ πρώτης καὶ δευτέρας δυναστείας μετὰ τὸν κατακλυσμὸν, ἔτη φνε.

Τρίτη δυναστεία Μεμφιτῶν, βασιλέων η.

Ἀ Νεχέρωχις. ἐφ' ὃ λίβυες ἀπέστησαν Αἰγυπτίων, καὶ τὸ σελήνης συμβὰν λόγου αὐξηθείσης, διὰ δὲ ἑαυτῶν παρέδοσαν. Μεθ' ὃν Σέσωρθος, ὃς Ἀσκληπιὸς πάρ' Αἰγυπτίοις ἐκλήθη διὰ τὴν ἰατρικήν. Οὗτος καὶ τὴν διὰ ξεστῶν λίθων οἰκοδομὴν εὗρεν. ἀλλὰ γραφῆς ἐπεμελήθη. οἱ δὲ λοιποὶ ἐξ ὧν ἀξιομνημόνευτον ἔπραξαν, οἱ καὶ ἐβασίλευσαν ἔτεσι ρϑη.

Τετάρτη δυναστεία βασιλέων ιζ Μεμφιτῶν συγγενείας ἑτέρας.

Ὧν τρίτος Σῶφις ὁ τὴν μεγίστην Πυραμίδα ἐγείρας, ἣν φησιν Ἡρόδοτος ὑπὸ Χέοπος γεγονέναι ὃς καὶ ὑστερόπλης

ρόπης εἰς θεὸς γένοιτο, ὡς μεταγενήσαντα αὐτὸν τὴν ἱερὰν συγγράψαι βίβλον, ἣν ὡς μέγα χρῆμα Αἰγύπτιοι περιέπουσι. Τῶν δὲ λοιπῶν ἀδὲν ἀξιομνημόνευτον ἀνεγράφη. οἱ καὶ ἐβασίλευσαν ἔτεσι ῡμ̄η̄. ὁμοῦ τὰ δ̄ δυναστῶν μ̄ξ̄ τὰ καταικλυσμὸν ἔτη ᾱ ρ̄θ̄ε̄.

Πέμπτη δυναστεία βασιλέων τριάκοντα ἑνὸς ἀπ' Ἐλεφαντίνης.

Ὧν πρῶτος Θώης. ἔτος ὑπὸ τῶν δορυφόρων ἀνηρέθη. ὁ δὲ δ̄ Ἀφίωψ ἐξάετης ἀρξάμενος ἐβασίλευσε μέχρις ἐτῶν ρ̄. γίνονται δὲ σὺν τοῖς παρειλημμένοις ᾱ ρ̄θ̄ε̄ ἔτεσι τὰ δ̄ δυναστῶν ᾱ σ̄θ̄ε̄.

Ἕκτη δυναστεία.

Γωὴ Νίτωκρις ἐβασίλευσε τῶν κατ' αὐτὴν γυνικωτάτη, καὶ εὐμορφοτάτη, ξανθήτε τὴν χρόαν ὑπάρξασα, ἣ καὶ λέγεται τὴν τρίτην πυραμίδα ᾠκοδομηκέναι. οἱ καὶ ἐβασίλευσαν ἔτη σ̄ γ̄. γίνονται δὲ σὺν τοῖς παρειλημμένοις ᾱ σ̄θ̄ε̄ τὰ ε̄ δυναστῶν ἔτη ᾱ ῡθ̄η̄.

Ἑβδόμη δυναστεία.

Ἑβδόμη δυναστεία Μεμφιτῶν βασιλέων πέντε. οἱ ἐβασίλευσαν ἡμέρας ο̄ε̄.

Ὀγδόη δυναστεία.

Ὀγδόη δυναστεία Μεμφιτῶν βασιλέων ῑθ̄. οἱ ἐβασίλευσαν ἔτη ρ̄. γίνονται σὺν τοῖς παρειλημμένοις, ἔτη ᾱ φ̄θ̄η̄ τὰ ὀκτὼ δυναστῶν.

Ἐνάτη δυναστεία.

Ἐνάτη δυναστεία Ἡρακλεοπολιτῶν βασιλέων δ̄, οἱ ἐβασίλευσαν ἔτη ρ̄, ὧν πρῶτος Ἀχθοης ὁμοίως τοῖς πρὸ αὐτοῦ ἡνώμησε τοῖς ἐν πάσῃ Αἰγύπτῳ κακὰ ἱεροσυλήσας. ὕστερον μανίᾳ περιέπεσεν, καὶ ὑπὸ κροκοδείλου διεφθάρη.

Δεκάτη δυναστεία.

Δεκάτη δυναστεία Ἡρακλεοπολιτῶν, βασιλέων ῑθ̄. οἱ ἐβασίλευσαν ἔτη ρ̄π̄ε̄.

Ἑνδεκάτη δυναστεία.

Ἑνδεκάτη δυναστεία Διοσπολιτῶν, βασιλέων ῑς̄. οἱ ἐβασίλευσαν ἔτη μ̄γ̄. μεθ' οὓς Ἀμμενέμης ἔτη ῑς̄. μεθ' ὃν τάδε τὰ πρῶτα τόμου κατεγήοχεν ὁ Μανεθῶ. ὁμοῦ βασιλεῖς ρ̄μ̄β̄, ἔτη ,β̄τ̄, ἡμέραι ο̄θ̄.

ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΤΟΜΟΥ ΜΑΝΕΘΩ. Δωδεκάτη δυναστεία.

Δωδεκάτη δυναστεία Διοσπολιτῶν, βασιλέων ξ̄, ὧν πρῶτος Σεσόγχωρις Ἀμμενέμου υἱὸς ἔτη μ̄ς̄.
Β̄ Ἀμμενέμης ἔτη λ̄η̄. ὃς ὑπὸ τῶν ἰδίων εὐνούχων ἀνηρέθη.
Γ̄ Σεσώστρις ἔτη μ̄η̄. ὃς λέγεται γεγονέναι πηχῶν δ̄, παλαιστῶν γ̄, δακτύλων β̄. ὃς πᾶσαν ἐχειρώσατο τὴν Ἀσίαν ἐν ἑπταετέσιν ἐνέαις, καὶ τὴν Εὐρώπης τὲ μέχρι θαλάσσης πᾶσαν ἐχόσε μνημόσυνα ἐγείρας τῶν ἐθνῶν καταχέσεως, ὅπῃ μὲν τοῖς γενναίοις ἀνδρῶν, ὅπῃ δὲ τοῖς ἀγεννέσι γυναικῶν μόρια τῶν σκήλαις ἐγχαράσσων, ὡς καὶ ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων μὴ Ὄσιριν νομισθῆναι.
Δ̄ Μεθ' ὃν Λάβαρις ἔτη κ̄. ὃς τὴν ἐν Ἀρσενοΐτῃ λαβύρινθον ἑαυτῷ τάφον κατεσκεύασεν.
οἱ δὲ τούτου διάδοχοι ὁμοῦ ἔτη μ̄β̄. οἱ πάντες ἐβασίλευσαν ἔτη σ̄μ̄ε̄.

Τρισκαιδεκάτη δυναστεία.

Τρισκαιδεκάτη δυναστεία Διοσπολιτῶν, βασιλέων ξ̄. οἱ ἐβασίλευσαν ἔτη ῡν̄γ̄.

Τεσσαρεσκαιδεκάτη δυναστεία.

Τεσσαρεσκαιδεκάτη δυναστεία Ξοϊτῶν, βασιλέων ο̄ς̄. οἱ ἐβασίλευσαν ἔτη ρ̄π̄δ̄.

πεντεκαιδεκάτη δυναστεία.

Πεντεκαιδεκάτη δυναστεία Διοσπολιτῶν βασιλέων, οἱ ἐβασίλευσαν ἔτη σ̄ν̄.

ἑξκαιδεκάτη δυναστεία.

Ἑξκαιδεκάτη δυναστεία Θηβαίων βασιλέων πέντε, οἱ καὶ ἐβασίλευσαν ἔτη ,ϛ.

ἑπτακαι-

ἐπτακαιδεκάτη δυναστεία.

Ἑπτακαιδεκάτη δυναστεία ποιμένες ἦσαν Φοίνικες ξένοι βασιλεῖς, οἱ καὶ Μέμφιν εἷλον.
Ā ὧν πρῶτος Σαΐτης ἐβασίλευσεν ἔτη ιθ. ἀφ' οὗ καὶ ὁ Σαΐτης νόμος ὠνομάσθη, ὅτι καὶ ἐν τῷ Σεθροΐτῃ νόμῳ πόλιν ἔκτισαν, ἀφ' ἧς ὁρμώμενοι Αἰγυπτίους ἐχειρώσαντο.
B Ἀνὼν ἔτη μ̄γ̄.
Γ̄ Ἀφωφις ἔτη ῑδ̄.
Δ̄ Μεθ' ὃν Ἀνχλῆς ἔτη λ̄. ὁμοῦ ἔτη ρ̄γ̄. καὶ τούτους Αἰγυπτίων βασιλεῖς Ἰωσὴφ δείκνυσιν.

ὀκτωκαιδεκάτη δυναστεία Διοσπολιτῶν, βασιλέων ῑς̄.

ā ὧν πρῶτος Ἀμωσις ἔτη κ̄ε̄.
β̄ Χεβρὼν δεύτερος ἔτη ῑγ̄.
γ̄ Ἀμένωφις ἔτη κ̄ᾱ.
δ̄ Μιφρὶς ἔτη ῑβ̄.
ε̄ Μισφραγμούθωσις ἔτη κ̄ς̄. ὁμοῦ ἀπὸ Ἀμώσιος τοῦ πρώτου τῆς ὀκταμήνου ιη̄ δυναστείας, ἕως Μισφραγμουθώσεως ἀρχῆς, ἔτη γίνονται ō ā. βασιλεῖς ε̄.
ς̄ Τύθμωσις ἔτη θ̄.
ζ̄ Ἀμένωφις ἔτη λ̄ᾱ. ὅτος ὁ Μέμνων εἶναι νομιζόμενος καὶ φθεγγόμενος λίθος,
η̄ Ὧρος ἔτη λ̄ς̄ (ἐν ἄλλῳ λ̄η̄.)
θ̄ Ἀχενχέρσης ἔτη ῑβ̄.
ῑ Ἀθωρμὶς ἔτη λ̄θ̄. (θ̄.)
ιᾱ Χενχέρης ἔτη ῑς̄. καὶ τοῦτον Μωϋσῆς τοῦ ἀπὸ Αἰγύπτου πρείας τοὺς Ἰουδαίους ἠγήσατο.
ιβ̄ Ἀχέρρης ἔτη η̄.
ιγ̄ Χερρῆς, ἔτη ῑε̄.
ιδ̄ Ἁρμαΐς, ὁ δὲ Δαναὸς, ἔτη ε̄. μεθ' ἃ ἔτη δ̄ Αἰγύπτου ἐκπεσών, καὶ φεύγων τὸν ἀδελφὸν Αἴγυπτον, εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀφικνεῖται, κρατήσας τε τοῦ Ἄργους βασιλεύει Ἀργείων.
ῑε̄ Ἀμμενοῆς, ὁ καὶ Αἰγυπτίου, ἔτη ξ̄η̄.
ῑς̄ Μέφρις ἔτη μ̄. ὁμοῦ τμη̄. (σϙζ̄.)

Ἐννεακαιδεκάτη δυναστεία βασιλέων ē Διοσπολιτῶν.

ᾱ Σέθως ἔτη ν̄ε̄.
β̄ Ῥάψης ἔτη ξ̄ς̄.
γ̄ Ἀμένωφθις ἔτη μ̄.
δ̄ Ἀμμενέμμης ἔτη κ̄ς̄.
ε̄ Θώρις ὁ καὶ Ὁμήρῳ καλούμενος Πολύβος Ἀλκάνδρας ἀνὴρ, ἐφ' οὗ τὸ Ἴλιον ἑάλω, ἔτη ζ̄. ὁμοῦ ἔτη ρ̄ϙ̄δ̄.
Ἀπὸ τοῦ τέλους αὐτοῦ βʹ τόμος Μανεθῶ βασιλέων ω̄ν̄, ἐτῶν ᾱ ρ̄ κ̄ᾱ.

ΤΡΙΤΟΥ ΤΟΜΟΥ ΜΑΝΕΘΩ.

ἐικοστὴ δυναστεία βασιλέων Διοσπολιτῶν ῑβ̄ οἱ ἐβασίλευσαν ἔτη ρ̄ϙ̄η̄.

ᾱ Σμένδης ἔτη κ̄ς̄.
β̄ Ψουσέννης ἔτη μ̄ᾱ.
γ̄ Νεφερχέρης ἔτη δ̄.
δ̄ Ἀμένωφθις ἔτη θ̄.
ε̄ Οὐσόχωρ ἔτη ς̄.
ς̄ Ψινάχης ἔτη θ̄.
ζ̄ Ψουσέννης ἔτη λ̄ε̄. ὁμοῦ ἔτη ρ̄λ̄.

ἐικοστὴ δευτέρα δυναστεία Βουβαστιτῶν, βασιλέων γ̄.

ᾱ Σεσόγχωσις ἔτη κ̄ᾱ.
β̄ Οὐόρθων ἔτη ῑε̄.
γ̄ Τακελλώθης ἔτη ῑγ̄. ὁμοῦ ἔτη μ̄θ̄.

ἐικοστὴ τρίτη δυναστεία Τανιτῶν βασιλέων γ̄.

ᾱ Πετουβάστης ἔτη κ̄ᾱ. μεθ' ὃν
β̄ Οὐόρθων ἔτη θ̄, ὃν Ἡρακλέα Αἰγύπτιοι ἐκάλεσαν.
γ̄ Ψαμμοῦς ἔτη ῑ. ὁμοῦ ἔτη μ̄δ̄.

ἐικοστὴ

ἐκθεσὶ τετάρτη δυναστεία.

Βόκχωρις Σαΐτης ἔτη μ̄δ̄. ἐφ' οὗ ἀρνίον ἐφθέγξατο. ὁμοῦ ἔτη μ̄δ̄.

ἐκθεσὶ πέμπτη δυναστεία Αἰθιόπων, βασιλέων γ̄.

ᾱ̄ Σαββακῶν. ὃς αἰχμάλωτον Βόκχωριν ἑλὼν ἔκαυσε ζῶντα, καὶ ἐβασίλευσεν ἔτη ιβ̄.
β̄ Σεύηχος ἔτη ιβ̄.
γ̄ Ταρακὸς ἔτη κ̄. ὁμοῦ ἔτη μ̄δ̄.

κς̄ δυναστεία Σαϊτῶν, βασιλέων θ̄.

ᾱ̄ Ἀμμερὴς Αἰθίοψ ἔτη ιβ̄.
β̄ Στεφανάθις ἔτη ζ̄.
γ̄ Νεχεψῶς ἔτη ε̄.
δ̄ Νεχαὼ ἔτη κ̄.
ε̄ Ψαμμίτιχος ἔτη μ̄ε̄.
ς̄ Νεχαὼ δεύτερος ἔτη ς̄. οὗτος ἦλε τὼι Ἱερουσαλὴμ, καὶ Ἰωαχὰζ τὸν βασιλέα αἰχμάλωτον εἰς Αἴγυπτον ἀπήγαγεν.
ζ̄ Ψάμμαθις ἕτερος, ὁ καὶ Ψαμμίτιχος, ἔτη ῑζ̄.
η̄ Οὐαφρῆς ἔτη κε̄. ὧ ἐπεστράτευσαν, ἀλόντος ὑπὸ Ἀσσυρίων Ἱερουσαλὴμ, οἱ τῶν Ἰουδαίων ὑπόλοιποι.
θ̄ Ἀμωσις ἔτη μ̄β̄. ὁμοῦ ἔτη ρ̄ξ̄γ̄ [ρ̄ξ̄η̄.]

ἐκθεσὶ ἑβδόμη δυναστεία Περσῶν, βαζιλέων η̄.

ᾱ̄ Καμβύσης ἔτει πέμπτῳ τοῦ αὐτοῦ βαζιλείας ἐβασίλευσεν Αἰγύπτου ἔτη γ̄.
β̄ Μάγοι μῆνας ζ̄.
γ̄ Δαρεῖος ἔτη λ̄ς̄.
δ̄ Ξέρξης ὁ Δαρείου ἔτη κ̄ᾱ.
ε̄ Ἀρταξέρξης ὁ μακρόχειρ ἔτη μ̄.
ς̄ Ξέρξης ὁ δεύτερος μῆνας β̄.
ζ̄ Σογδιανὸς μῆνας ζ̄.
η̄ Δαρεῖος ὁ Ξέρξου ἔτη ιθ̄. ὁμοῦ ἔτη ρ̄κ̄. μῆνες δ̄.

ἐκθεσὶ ὀγδόη δυναστεία.

Ἀμυρταῖος Σαΐτης ἔτη ε̄.

ἐκθεσὶ ἐνάτη δυναστεία Μενδήζιοι, βαζιλεῖς δ̄.

ᾱ̄ Νεφερίτης ἔτη ς̄.
β̄ Ἀχωρις ἔτη ῑγ̄.
γ̄ Ψάμμουθις ἔτη ᾱ̄.
δ̄ Νεφερίτης μῆνας δ̄.
ε̄ Μοῦθις ἔτος ᾱ̄. ὁμοῦ ἔτη κ̄ᾱ, καὶ μῆνες δ̄.

τριακοσὶ δυναστεία Σεβεννυτῶν, βαζιλέων γ̄.

ᾱ̄ Νεκτάνεβις ἔτη ῑ.
β̄ Τέως ἔτη β̄.
γ̄ Νεκτανεβὸς ἔτη η̄. Ὁμοῦ ἔτη κ̄.

τριακοσὶ πρώτη δυναστεία Περσῶν βασιλέων γ̄.

ᾱ̄ Ὠχος ἐπὶ ἔτει τοῦ αὐτοῦ Περσῶν βασιλείας κρατεῖ Αἰγύπτου ἔτη ε̄.
β̄ μεθ' ὃν Ἄρσης Ὠχου ἔτη δ̄.
γ̄ μεθ' ὃν Δαρεῖος ἔτη ἑξ. ὃν Ἀλέξανδρος καθεῖλεν.
πάντα δὲ τρίτα τόμου Μανεθῶ.

Αἰγυπτίων βασιλεῖς.

ὁ πρῶτος οἰκήσας τὼι Μεσραίαν χώραν, ἤτοι Αἴγυπτον, Μεσραὶμ ἐβασίλευσεν ἐν αὐτῇ τῇ Μεσραίᾳ.

Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν ᾱ̄ Μεσραὶμ ὁ καὶ Μίνης ἔτη λ̄ε̄.

Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν	β	Κάθρυς	ξγ.
Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν	γ	Αρίστερχος	λδ.
Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν	δ	Σπάνις	λς.
Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν	ε	ἀνεπίγραφος	οβ.
Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν	ς	ἀνεπίγραφος	....
Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν	ζ	Σέραπις	χγ.
Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν	η	Σεσόγχωσις	μθ.
Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν	θ	Αμενεμῆς	χθ.

Απολλόδωρος χρονικὸς ἄλλως Αιγυπτίων τ̃ Θηβαίων λεγομένων βασιλείαν ἀνεγράψατο βασιλέων λη, ἐτῶν ,αλος. ὧν τὸν γνῶσιν, φησὶν, ὁ Ερατοσθένης λαβὼν Αιγυπτιακοῖς ὑπομνήμασι, καὶ ὀνόμασι καὶ πρόσαξιν βασιλικὴν τῇ Ελλάδι φωνῇ παρέφρασεν ἕτως.

Θηβαίων Αιγυπτίων βασιλεῖς.

Θηβαίων βασιλεῖς τ̃ μ̃ α ρκδ̃ ἔτη ,δ Διοσπορεῖς λα̃ βασιλεῦσαν πρῶτος ἐβασίλευσεν Μήνης Θηβαῖος, ὃς ἑρμηνεύε) Διόνυσος, ἔτη ξβ̃.
Θηβαίων ἐβασίλευσεν δεύτερος Αθώθης υἱὸς Μίνεως ἔτη νθ̃. ἔτος ἑρμηνεύεται Ερμογένης.
Θηβαίων Αιγυπτίων ἐβασίλευσε τρίτος Αθώθης ὁμώνυμος ἔτη λβ̃.

Αιγυπτίων βασιλεῖς.

Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν	ι̃	Αμωσις	ἔτη	β̃
Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν	ια̃	Αχεσέφθρης		ιγ̃
Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν	ιβ̃	Αχωρεὺς		θ̃
Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν	ιγ̃	Αμιῦσῆς		δ̃
Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν	ιδ̃	Χαμοΐς		χς.
Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν	ιε̃	Αμεσίσης		εξ.
Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν	ις̃	. . . .		
Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν	ιζ̃	Ουσῆ		ν̃.
Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν	ιη̃	Ραμεσῆς		χθ.

Θηβαίων Αιγυπτίων βασιλεῖς.

Θηβαίων Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν	δ̃	Διαβιῆς υἱὸς Αθώθεως, ὃς ἑρμηνεύεται Φιλετᾶρος,	ἔτη ιθ̃.
Θηβαίων Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν	ε̃	Πεμφῶς υἱὸς Αθώθ, ὅ ἐστιν Ηρακλείδης,	ἔτη ιη̃.
Θηβαίων Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν	ς̃	Τοιγάραμος ἄμαχος χειρὶ Μεμφίτης, ὃ ἑρμηνεύεται Τίτανος Ἥλιος,	ἔτη οθ̃.
Θηβαίων Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν	ζ̃	Στοῖχος υἱὸς αὐλοῦ, ὅ ἐστιν Αρης αὐλαίαθηλος,	ἔτη ς̃.
Θηβαίων Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν	η̃	Γοσορμίης, ὅ ἐστιν αἴτησις παντός,	ἔτη λ̃.
Θηβαίων Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν	θ̃	Μάρης υἱὸς ὠτοῦ, ὅ ἐστιν Ηλιόδωρος,	ἔτη χς̃.

Πάρ' Αιγυπτίοις ἐτύγχανεν ις̃ δυναστεία, κάθ' ἣν ἐβασίλευσαν Θηβαῖοι ἔτη ρξ̃. ἔν τισι δὲ ἀντιγράφοις ρ̃ϛ̃.
Τὸν τ̃ Αράβων βασιλείαν τὸν μ̃ τὸν Χαλδαίων διεδέξαντο Ασσυρίων βασιλεῖς Διαρκέσαντες ἀπὸ ὧν πρώτος αὐτῶν Βήλος ἕως ὧν Θώνος Κονκολήρου καὶ Σαρδαναπάλου.

Ασσυρίων βασιλεῖς.

Ασσυρίων ἐβασίλευσεν	α̃	Βῆλος	ἔτη	ν̃ε.
Ασσυρίων ἐβασίλευσεν	β̃	Νῖνος	ἔτη	ν̃β.
Ασσυρίων ἐβασίλευσεν	γ̃	Σεμίραμις	ἔτη	μ̃β.
Ασσυρίων ἐβασίλευσεν	δ̃	Νινύας, ὁ καὶ Ζάμης, υἱὸς Νίνου καὶ Σεμιράμεως,	ἔτη	λη.

Νίνος Ασσυρίων βασιλεύσας Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν ιε̃ Μιάμουν ἔτη ι̃δ̃.
Νίνου δὲ βασιλέως Ασσυρίων τελευτήσαντος τρίτον ἄγοντος ἔτος τ̃ βασιλείας, γυνὴ) Αβραάμ. κ̃ζ̃ ἦν τὰς αὐτὰς χρόνους πάρ' Αιγυπτίοις ἐκκαιδεκάτη δυναστεία, κάθ' ἣν ἐβασίλευον Θηβαῖοι.

Σικυωνίων βασιλεῖς πῶς καὶ πόθεν ἤρξαντο.

Αἱ πάρ' Ελλησιν ἐξαισιολογίαι πᾶσαι μὲν ἀσύμφωνοι φέρονται πρὸς τοῖς ἄλλοις ἀμώμοις αὐτὰς ἰσοελκῶς διαιρέ-

τως

των ἢ οἱ περὶ τ̃ πρώτης Ολυμπάδ&. Τότω πρώτη καὶ πασῶν παλαιοτάτη ἀνεγράφη Σικυωνίων ἀρχὴ, ἧς πρῶτ& ἡγήσατο Αἰγιαλεύς. ἀφ' ἧ̃ς Αἰγιάλεια, ἡ νῦν Πελοπόννησος, τὸ πρὶν ἐκαλεῖτο.

Σικυωνίων βασιλεία ἔτη ΛξΞ, καὶ ἱερεῖς ϛ.

Τῷ Γ σλθ ἔτει τ̃ κόσμου, οὗ τ̃ Ναχὼρ, ἡ Σικυωνίων βασιλεία ἤρξατο, ἀπὸ πρώτου βασιλέως Αἰγιαλέως, ἕως τ̃ βασιλέως Ζεύξιππου, ὅπερ ἔτη διαρκέσαντα ΛξΞ. μεθ' ὃν ἄρχοντες ἱερεῖς ϛ ἔτη λγ. ὅλα δὲ τὰ πάντα τ̃ Σικυωνίων ἀρχῆς ἔτη ͵ϡ, ὡς Απολλόδωρ& καὶ ἕτεροι ἐγραψαν.

ΚΑΣΤΟΡΟΣ περὶ τ̃ βασιλείας τ̃ Σικυωνίων.

„ Παρεπίδημα ἢ καὶ τὰς Σικυῶν& βασιλεύσαντας ἀρχομένους μὲν ἀπὸ Αἰγιαλέως τ̃ πρώτου βασιλεύσαν&, „ λήγοντας ἢ ὅπερ Ζεύξιππον. οἱ μὲν οὖν βασιλεῖς κατέσχον ἐτῶν χρόνον ΛνΘ. Μετὰ ἢ τὰς βασιλεῖας κατεσκευάσαντο ἱερεῖς τ̃ Καρνείου. Οὗτοι ἢ ἱερατεύσαντες ἔτη λγ. μεθ' ὃς κατεστάθη ἱερεὺς Χαρίδημ&, ὃς καὶ ἀχρι τ̃ δεῦρο „ νας τῶν δαπάνων ἔφυγεν.

Σικυώνιοι ἐλέγοντο ἀπὸ Σικυῶν&.

Παντων μὲν Ελλήνων παλαιότατοι τοῖς χρόνοις ἀναγράφονται Σικυώνιοι βασιλεῖς, οἱ Σικυῶν& ἡγησάμενοι. ὧν πρῶτ& ἦρξεν Αἰγιαλεὺς ͵ϛ Βῆλον καὶ Νίνον γεγονὼς τὰς πρώτας Ασσυρίων βασιλεύσας, καὶ τ̃ Ασίας μνημονευομένας, ἀφ' ἧ̃ς Αἰγιάλεια τὸ πρὶν, ἡ νῦν Πελοπόννησ&, ἐκαλεῖτο.

Περὶ τ̃ Σικυῶν& βασιλέων ἐν ἐπιτόμῳ.

Εἰσὶν οἱ Σικυῶν& βασιλεῖς κατὰ τῶν τ̃ χρονογράφων Κάστορ& ἔκθεσιν ὧδε.

Πρῶτ& Αἰγιαλεὺς ἔτη νβ. ἅπερ λέγεται βασιλεῦσαι Σικυῶν& κατὰ τὸ ιε ἔτ& Βήλου τ̃ πρώτου τ̃ Ασσυρίων ἀρχῆς ἡγησαμένου, ὃν Ποσειδῶν& υἱὸν εἶναι, καὶ Λιβύης μυθεύουσι.

δεύτερ& Εὔρωψ	ἔτη με.
τρίτ&	ἔτη ....
τέταρτος Πέλοψ	ἔτη κε.
Ἡ Πελοπόννησος ἐκλήθη.	
πέμπτος Θελξίων	ἔτη νβ.
ἕκτος .... γυδρος	ἔτη λδ.
ἕβδομος Θυρίμαχος	ἔτη με.
Κατὰ τοῦτον Αργείων πρῶτος βασιλεύει Ιναχος.	
ὄγδο& Λεύκιππος	ἔτη νγ.
ἔνατος Μέσσαπ&.	ἔτη μζ.
Κατὰ τοῦτον σωίζεται ἀρχὰς τῆς Αἰγύπτ& Ιωσὴφ, ὁ παρ' Εβραίοις μνημονευόμενος.	
δέκατος Ερατ&	ἔτη μς.
ἑνδέκατος Πιλημναῖος	ἔτη μη.
δωδέκατος Ορθόπολις	ἔτη ξγ.
τρισκαιδέκατος Μαραθώνιος	ἔτη λ.
Κατὰ τοῦτον πρῶτος τ̃ Αττικῆς ἐβασίλευσε Κέκροψ ὁ διφυής.	
πεντεσκαιδέκατος Μάραλος	ἔτη η.
Κατὰ τοῦτον σωίζεται τ̃ ἀπ' Αἰγύπτ& πρεσβείας τ̃ Εβραίων ἡγησάμενος Μωϋσῆς, ὡς κατὰ καιρὸν δειχθήσεται.	
πεντεκαιδέκατος Εχυρεὺς	ἔτη νε.
Κατὰ τοῦτον Αργείων βασιλεύει Δαναός.	
ἑκκαιδέκατος Κόραξ	ἔτη λ.
ἑπτακαιδέκατος * Επωπεὺς	ἔτη λε.
ὀκτωκαιδέκατος Λαομέδων	ἔτη μ.
ἐννεακαιδέκατος Σικυὼν	ἔτη με.
Κατὰ τοῦτον οἱ Αργείων βασιλεῖς ἐπαύσαντο διαρκέσαντες ἔτεσι φμ.	
εἰκοστὸς Πόλυβ&	ἔτη μ.
εἰκοστὸς πρῶτος Ιναχ&	ἔτη μ.
εἰκοστὸς δεύτερος Φαίσος	ἔτη η.
εἰκοστὸς τρίτος Λάβαρος (Ἄδρασος)	ἔτη δ.
εἰκοστὸς τέταρτος Πολυφειδης	ἔτη λα.
Κατὰ τοῦτον Ιλιον ἥλω.	
εἰκοστὸς πέμπτος Πελασγὸν (Πελασγὸς)	ἔτη η.
Κατὰ τοῦτον Αινείας Λατίνων ἐβασίλευσεν.	
εἰκοστὸς ἕκτος Ζεύξιππος	ἔτη λα.
Οὗτοι γίνονται Σικυῶνος βασιλεῖς οἱ πάντες κϛ. βασιλεύσαντες ἢ χρόνον ἐτῶν ͵ϡνθ.	
Μετὰ Ζεύξιππον βασιλεῖς μὲν οὐκέτι, ἱερεῖς ἢ τ̃ Καρνείου.	
ὧν πρῶτος ἱεράσατο Αρχέλαος	ἔτος α.
δεύτερος Λυτομέδων	ἔτος α.
τρίτος Θεόκλυτος	ἔτη δ.

τέλος τοῦ Εὐνεῶ ἔτη ϛ.
πέμπτου Θεόνοῦ ἔτη θ.
ἕκτου Ἀμφικτύονος ἔτη ιϛ.
ἕβδομου Χαρίδημου τελευταίου ἔτου α.
ἔτους ἐφ' οὗ ἐπὶ πρώτου Ὀλυμπιάδα, ἔτη τνα.
ὁμοῦ Σικυωνίων βασιλέων τε καὶ ἱερέων ἔτη ϡθ,

Ἀπὸ Ἀδὰμ, ἕως τῆς γενέσεως Ἀβραὰμ, ἔτη ,Γρωδ.

Ἀβραὰμ Χαλδαίου ὢν τὸ γένος τῷ πρώτῳ ἡλικίαν ὠφελὰ Χαλδαίοις ἐσράφη, καὶ τὰ παρ' αὐτοῖς ἀστρολογίας καὶ λοιπῆς μετέσχε σοφίας, θεοφιλὴς ἦν, καὶ τοῖς κλίσμασι τὸν νοῦν ἑαυτοῦ μὴ καταδεξάμενος ἐᾶσαι ἐν Διατρίβαις, ἀλλὰ ἐπὶ τὸν γνωστικὸν ἐκ τῶν κλισμάτων ἀναχθεὶς καλλονῆς, θείας ἐλάμψεως ἠξιώθη ἔλθι Διατρίβων ἐν τῇ πατρίδι.

Ἀρχὴ τοῦ μα Ἰωβηλαίου παρ' Ἑβραίοις. Ἰωβὴλ ἢ παρ' αὐτοῖς ἡ πεντηκονταετηρίς. ὡς ἔναγκ ἦν αὐτὸς ἐπὶ με ἔτεσιν Ἀβραὰμ, ἔτη ,Ϛν.

Κατὰ τὸν ο. Τὰ μὲν ἀπὸ τοῦ Ἀδὰμ, ἐπὶ τὸν κατακλυσμὸν, ἔτη ,Ϛσμβ. Τὰ δὲ ἀπὸ τοῦ κατακλυσμοῦ, ἐπὶ τὸ α ἔτος Ἀβραὰμ, ἔτη ΑΜβ. Τὰ πάντα ἔτη ,Γρπδ.

Κατὰ δὲ τὸ ὠφελὰ Ἰουδαίους Ἑβραϊκόν. ἀπὸ Ἀδὰμ, ἐπὶ τὸν κατακλυσμὸν, ἔτη ,αχνϛ, ἀπὸ δὲ τοῦ κατακλυσμοῦ, ἐπὶ τὸ α ἔτος Ἀβραὰμ, ἔτη σϛβ. Τὰ πάντα ἔτη ,αΜμχ.

Κατὰ δὲ τὸ ὠφελὰ Σαμαρίταις Ἑβραϊκόν. ἀπὸ Ἀδὰμ, ἐπὶ τὸν κατακλυσμὸν, ἔτη ,ατζ. ἀπὸ δὲ τοῦ κατακλυσμοῦ, ἐπὶ τὸ α ἔτος Ἀβραὰμ, ἔτη ΑΜβ. ὁμοῦ τὰ πάντα ἔτη ,Ϛσμθ.

Ἀβραὰμ ὢν ἐτῶν πέντε καὶ ἑβδομήκοντα, ὅτε θείας χρησμοῦ καταξιωθεὶς κατὰ τὸν πρὸς αὐτὸν γνωμοθέτην ἐπαγγελίαν. ἀπὸ δὲ ο ἐτῶν αὐτοῦ Ἀβραὰμ, ἐπὶ Μωϋσέα (ἡγοῦμαι πάντως τὸν ἐκείνου ἡλικίας κατὰ τὸν ἐξ Αἰγύπτου πορείαν τοῦ Ἑβραίων ἔθνους) ἔτη τυγχάνει υλ, ὧν μέμνηται Παῦλος Γαλάταις ἐπιστέλλων. Διαθήκην πεκεκηρυγμένον φησὶ τοῦ θεοῦ εἰς Χριστὸν ὁ μὴ ἔτη υλ γεγονὼς νόμος οὐκ ἀκυροῖ. καὶ Μωϋσῆς δὲ ἐν Ἐξόδῳ σαφῶς λέγων. ἡ δὲ κατοίκησις τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ, ἣν κατῴκησαν ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ ἐν γῇ Χαναὰν, αὐτοὶ, καὶ πατέρες αὐτῶν, ἔτη υλ.

Τῷ πε ἔτει Ἀβραὰμ ἔτεκεν αὐτῷ Ἀγὰρ ἡ παιδίσκη τὸν Ἰσμαὴλ, ἀφ' οὗ τὸ τῶν Ἰσμαηλιτῶν γένος. οἱ δὲ αὐτοὶ εἰσιν Ἀγαρηνοὶ, οἱ καὶ Σαρακηνοὶ καλούμενοι.

Ὡδὴ τῆς καταστροφῆς τῶν πέντε πόλεων.

Πῦρ κατὰ τῶν Πενταπόλεως ὑετιζέτω θεὸς, καὶ ἀναλίσκεται μὲν ἐξ αὐτῆς ἅπαν τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων, διαφθείρεται δὲ καὶ αὐτὸ τὸ ἀνάσημα τῆς γῆς, καὶ τὸ περικείμενον θαλάσσης νεκρὸν τὰ ὕδατα.

Ἀφελκανὸν ὠδὴ ἐξ αὐτοῦ.

„Λιμὸς καταλάβοι τὸν γλυκὺν τὸν Χαναναίδα, κατῆλθεν εἰς Αἴγυπτον Ἀβραὰμ. δεδιὼς ἦν, μὴ διὰ τὸ κάλλος γυναικὸς ἀναιρεθῇ, ἀδελφὸς εἶναι σκήπτεται. ἐπαινεθεῖσαν ἦν ἠγάγετο Φαραώ. οὕτω γὰρ Αἰγύπτιοι τοὺς βασιλεῖς „ἐρμηνεύουσι. καὶ ὁ μὲν δίκας ἔτισε τῷ θεῷ. ὁ ἦν ἅμα τοῖς ἰδίοις Ἀβραὰμ ἤδη πλουτῶν ἀπηλλάττετο. Ἐν Χαναὰν „διεπλήκιζοντο ποιμένες τότε Ἀβραὰμ, καὶ ἐξ Λώτ. Ὃ δόξαν αὐτοῖς, ἐχωρίσθησαν, ἐλομένου Λὼτ ἐν Σο„δόμοις οἰκεῖν δι' ἀρετὴν καὶ κάλλος τῆς γῆς ἐχούσης πέντε πόλεις, Σόδομα, Γόμορρα, Ἀδαμα, Σεβωείμ, Σηγὼρ, „καὶ τοσούτους βασιλεῖς. τούτοις οἱ πλησιόχωροι τέσσαρες βασιλεῖς Σύρων ἐπολέμησαν, ὧν ἡγεῖτο Χοδολλαγόμορ „βασιλεὺς Αἰλάμ. σωὲ βαλλόντων ἦν ὠφελὰ τὴν θάλασσαν τὴν ἁλυκὴν, ἣ καλεῖται νῦν θάλασσα νεκρά. ἐν τού„τῃ πλεῖστα τῆς γωμασίων πεθέαται. ζώων τε γὰρ ἀδὲν ἐκεῖνο τὸ ὕδωρ φέρει. καὶ νεκροὶ μὲν ἐπιβρύχιοι φέ„ρονται. ζῶντες δὲ ἀδ' αὖ ῥαδίως βαπτίσαιντο. Λύγχνοι μὲν καὶ ὀμφροὶ καὶ ἐπιφέρονται, σθεννύμενοι ἦ καταδύσιν. Ἐνταῦθα δέ εἰσιν αἱ ἀσφάλτου πηγαί. Φέρει ἦ συμπρίαπα καὶ ἄλα ὀλίγον τι τῶν ἄλλων διαφέροντα. πικρά τε „γάρ ἐστι καὶ διαυγῆ. ἔνθα δ' αὖ καρπὸς εὑρεθῇ, καπνὸς πλέον ἀδὲν εὑρίσκεται θολερώτατος. τὸ ἦ ὕδωρ ἰᾶται τοὺς „χρωμένους αὐτῷ. λήγει ἦ παντὶ ὕδατι πάχος ἐναντίον. εἰ δὲ μὴ Ἰορδάνιον εἶχε τὸ ποταμὸν ὡς πορφύραν διατρέ„χοντα καὶ ἐπὶ πολὺ ἀντέχοντα, ἔληξεν ἂν ἧττον, ἢ φαίνεται. ἐστι ἦ παρ' αὐτῇ πάμπολυ δὲ βαλσάμου φυτόν. „ὑπονοεῖται δὲ ἀνατετραφθαι ὑπὸ θεοῦ διὰ τὸ τῶν ἐνοικούντων ἀσέβειαν.

Αἰγυπτίων βασιλεῖς.

Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν ιθ	Ραμεσσομενῆς	ἔτη ιε.
Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν κ	Οὐσιμάρης	λα.
Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν κα	Ραμεσσέσεως	κγ.
Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν κβ	Ραμεσσαμενῶς	ιθ.

Οὗτος πρῶτος Φαραὼ ἐν τῇ ἱερᾷ γραφῇ μνημονεύεται. Ἐπὶ τούτου ὁ πατριάρχης Ἀβραὰμ κατῆλθεν εἰς Αἴγυπτον.

Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν κγ Ραμεσσῆ Ἰββασσῆ ἔτη λθ.

Θηβαί-

Θηβαίων Αιγυπτίων βασιλεῖς.

Θηβαίων Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν ῑ	Ανωϋφις, ὅ ἐστιν ὑὸς ἐπίκωιν,	ἔτη ῑθ.
Θηβαίων Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν ια	Σίροϊς, ὅ ἐστιν ὑὸς Κόρρης, ὡς δὲ ἕτεροι, ἀβάσκαν	ἔτη ιη.
Θηβαίων Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν ιβ	Χνοῦβος Χνεῦρος, ὅ ἐστι Χρύσης Χρύσου ὑὸς,	ἔτη κζ.
Θηβαίων Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν ιγ	Ραύωσις, ὅ ἐστιν ἀρχικράτωρ,	ἔτη ιγ.
Θηβαίων Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν ιδ	Αἰύρης,	ἔτη ι.
Θηβαίων Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν ιε	Σαῶφις κωμασὴς, κατὰ δὲ ἑτέρους χρηματισὴς,	ἔτη κθ

Σικυωνίων βασιλεῖς.

Σικυωνίων ἐβασίλευσεν β	Ευρωψ.	ἔτη με.

κατὰ τὸ κ ἔτος Ευρωπος τότε τῆς β βασιλέως Σικυωνίων, ἤτοι Πελοποννησίων, γυνᾶτο ὁ πάρ' Εβραίοις Αβραάμ. ἐκ τότε φασί τινες τὴν Ευρώπην προσαγορευθῆναι πᾶσαν Ηπειρον ἐνι ὀνόματι, καὶ ἕως νῦν ὀνομάζεσθαι. τοῦτ' ἔστι τὴν ανατολικωτάτην τῆ μεγάλη Ασίᾳ γῆν.

Σικυωνίων ἐβασίλευσεν γ	Τελχὶν	ἔτη κθ.
Σικυωνίων ἐβασίλευσεν δ	Απις	ἔτη με.
Σικυωνίων ἐβασίλευσεν ε	Θελξίων	ἔτη νβ.

Ασσυρίων βασιλεῖς.

Ασσυρίων ἐβασίλευσεν ε	Αρῆς	ἔτη λ
Ασσυρίων ἐβασίλευσεν ς	Αραήλι	ἔτη μ.
Ασσυρίων ἐβασίλευσεν ζ	Ξέρξης	ἔτη λ.
Ασσυρίων ἐβασίλευσεν η	Αρμαμίθρης	ἔτη λη.

ἔτος ρ Αβραὰμ. πρώτῳ προφητῶν ὄνλι τῷ Αβραὰμ ὁ θεὸς λόγος φανεὶς ἐν ἀνθρώπου σχήματι τὴν τῶν ἐθνῶν κλῆσιν ἐμαντίζετο. ἣν καθ' ἡμᾶς ὁ Χριστὸς λόγος εἰς πέρας ἤγαγεν. ἀφ' ὧν εἰς πάντα τὰ ἔθνη διὰ ἀγγελικῆς διδασκαλίας. Τῷ Αβραὰμ παῖς γήσιος γυνᾶ).

Σάρρα ἐτῶν ρκξ ἐτελεύτησε, καὶ ἐτάφη ἐν Χεβρῶν, ἣ νῦν Ελευθερόπολις καλεῖται, ἐν τῷ σπηλαίῳ, ὃ ὠνήσατο Αβραὰμ. Ισαὰκ ἔλαβε γυναῖκα Ρεβέκκαν θυγατέρα Φαθουήλ.

Αιγυπτίων βασιλεῖς.

Αιγυπτίων ἐβασίλευσε κδ	Ραμεσσηέαφρης	ἔτη κθ.
Αιγυπτίων ἐβασίλευσε κε	Κόγχαρις	ἔτη ε.

Τούτῳ τῷ ἔτει καὶ εἰκοστῷ πέμπτῳ βασιλεύσαντος Κογχάρεως τῶν Αιγύπτου διὰ τῶν ιζ δωδεκαετηρίδων τὸ κυκλικὸν γενεθλιακὸν κύκλον ἔστησε τῷ Μανεθῷ ἀπὸ τοῦ πρώτου βασιλέως καὶ οἰκιστοῦ Μεσρὲμ τῶν Αιγύπτου, πληροῦται ἔτη ψ βασιλέων κε. καὶ διεδέξαντο Τανῖται βασιλῆς δ, οἱ καὶ ἐβασίλευσαν Αιγύπτου διὰ τῶν ιζ δωδεκαετηρίδων ἔτη σνδ.

Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν κς	Σιλίτης	ἐτη ιθ.

πρῶτος τῶν ς ιζ δωδεκαετηρίδων ἔστησε Μανεθῷ.

Θηβαίων αιγυπτίων βασιλεῖς.

Θηβαίων αιγυπτίων ἐβασίλευσεν ις	Σεναῶφις δεύτερος	ἔτη κζ.
Θηβαίων αιγυπτίων ἐβασίλευσεν ιζ	Μόσχερις ἡλιόδοτος	ἔτη λα.
Θηβαίων αιγυπτίων ἐβασίλευσεν ιη	Μῶσις	ἔτη λγ.
Θηβαίων αιγυπτίων ἐβασίλευσεν ιθ	Πάμυλος ἀρχόνδης	ἔτη ιγ.
Θηβαίων αιγυπτίων ἐβασίλευσεν κ	Απαπος μέγις	ἔτη ϛ.

οὗτος, ὡς φασι, παρὰ ὥραν μίαν ἐβασίλευσεν ἔτη ϛ.

Θηβαίων Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν κα	Εχεσκος ὁ Κάρας	ἔτος α.
Θηβαίων αιγυπτίων ἐβασίλευσεν κβ	Νίτωκρις γυνὴ αὐτὶ ἀνδρὸς, ὅ ἐστιν Αθηνᾶ νικηφόρος	ἔτη ϛ.
Θηβαίων Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν κγ	Μυρταῖος αμμωνόδοτος	ἔτη κβ.

Σικυωνίων βασιλεῖς.

Σικυωνίων ἐβασίλευσεν ϛ̄	Αἰγυσθ(ος)	ἔτη λδ̄.
Σικυωνίων ἐβασίλευσεν ζ̄	Θυρίμαχ(ος)	ἔτη με̄.
Σικυωνίων ἐβασίλευσεν η̄	Λεύκιππ(ος)	ἔτη νγ̄.
Σικυωνίων ἐβασίλευσεν θ̄	Μέσσω(ν)	ἔτη μζ̄.
Σικυωνίων ἐβασίλευσεν ῑ	Ἔρασος	ἔτη μς̄.

ἐξηκοστῷ ἔτει τοῦ Ἰσαὰκ γίνονται δύο παῖδες δίδυμοι ἐκ τῆς Ῥεβέκκας. πρῶτος Ἡσαῦ ὁ καὶ Ἐδώμ. ἀφ' οὗ τὸ Ἰδουμαίων ἔθνος. δεύτερος Ἰακὼβ ὁ μετονομασθεὶς Ἰσραήλ. ἀφ' οὗ Ἰσραηλῖται, οἱ καὶ Ἰουδαῖοι.
ϑξ Ἑβραίων Ἰακὼβ μέχρι τοῦ ξ παιδὸς ἀρχῆς τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ ἔζησεν ἔτη ρλξ̄. καὶ μετὰ ταῦτα ἔτερα ιζ̄.

Ἀφρικανοῦ.

Ἡ πατριαρχικὴ σκηνὴ τοῦ Ἰακὼβ ἐν Ἐδέσσῃ σωζομένη κατὰ τοὺς χρόνους Ἀντωνίνου βασιλέως Ῥώμης διεφθάρη κεραυνῷ.

Ἀφρικανοῦ.

οζ' ἐτῶν λέγεται ἐλθεῖν τὸν Ἰακὼβ εἰς Μεσοποταμίαν, ὡς ἐκ τῆς γραφῆς.

Ἀφρικανοῦ.

Τῷ ϖζ̄ ἔτει τοῦ Ἰακὼβ ἐγεννήθη Λεύι.
Τινὲς τῶν αὐτόχθονα Κρῆτα πρῶτον Κρήτης βασιλεῦσαι φασὶ κατὰ τὸν χρόνον, ὃν ἀνωτέρω ἱστορήσαμεν. Κάτ' ἄλλους δὲ Νινύα ἀπεσήμειωσάμενος, ὅτι τε εἷς ὢν τῶν λεγομένων Κυρήτων. καὶ ὅτι Ζεὺς παρ' αὐτῷ κρυβεὶς ἐτράφη. καὶ ὅτι νῆσος Κρήτη πρῶτον ὑπ' αὐτοῦ προσηγορεύθη.

Ἀφρικανοῦ.

Ἰακὼβ ἀπαρεθεὶς τοῖς ὑπὸ Συμεὼν καὶ Λευὶ πραχθεῖσιν ἐν Σικίμοις, ἅμα τῷ τοῦ ἀδελφοῦ φθορὰν εἰς τοὺς ἀπιχωρίους, ἀράψας ἐν Σικίμοις ὡς ἐφέρετο θεὸς ὤφθη τῷ πέτρᾳ ὑπὸ τὴν δωρεὰν περίνθον, ἥτις μέχρι νῦν εἰς τιμὴν τῶν πατριαρχῶν ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων τιμᾶται, μετῆρεν εἰς Βεθήλ. Ταύτης ὤφθη τὸ πρέμνον τοῦ περίνθου βωμὸς ἰδού, ἐφ' ὃν τοὺς * ἐκ πενίας ἀνέφερον ἐν ταῖς πανηγύρεσιν τῆς χώρας ἔνοικοι.

Ἀφρικανοῦ.

Ἀπὸ Ἀδὰμ τοῦνυν, ἕως τοῦ πλοῦ τοῦ Ἰωσὴφ, καὶ τῆσδε βίβλου, γενεαὶ μὲν κγ̄, ἔτη δὲ ,Γφξγ̄.

Ἀσσυρίων βασιλεῖς.

Ἀσσυρίων ἐβασίλευσεν θ̄	Βήλωχ(ος)	ἔτη λε.
Ἀσσυρίων ἐβασίλευσεν ῑ	Βαλαῖ(ος)	ἔτη νβ̄.
Ἀσζυρίων ἐβασίλευσεν ιᾱ	Σέθως	ἔτη λβ̄.
Ἀσζυρίων ἐβασίλευσεν ιβ̄	Μάμυθος	ἔτη λ̄.

Αἰγυπτίων βασιλεῖς.

Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν κζ̄	Βαιὼν	ἔτη λθ̄.
Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν κη̄	Ἀπαχνᾶς	ἔτη λς̄.
Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν κθ̄	Ἀφωφις	ἔτη ξᾱ.

Τοῦτον λέγουσί τινες κληθῆναι Φαραώ, καὶ τῷ δ ἔτει τῆς βασιλείας αὐτοῦ τὸν Ἰωσὴφ ἐλθεῖν εἰς Αἴγυπτον δῆλον. ὅτι κατέστησε τὸν Ἰωσὴφ κύριον Αἰγύπτου πάσης τῆς βασιλείας αὐτοῦ. ἡ γὰρ θεία γραφὴ καὶ τὸν ὑπὸ τοῦ Ἑβραίων βασιλέα Αἰγύπτου Φαραὼ καλεῖ.

Θηβαίων Αἰγυπτίων βασιλεῖς.

Θηβαίων Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν κδ̄	Θυωσιμάρης κρατιὸς, ὅ ἐστιν ἥλι(ος),	ἔτη ιβ̄.
Θηβαίων Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν κε̄	Θύρελλ(ος), ὅ ἐστιν αὐξήσας τὸ πάτριον κράτ(ος),	ἔτη η̄.
Θηβαίων Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν κϛ̄	Σεμφρακράτης, ὅ ἐστιν Ἡρακλῆς Ἀρποκράτης,	ἔτη ιϛ̄.
Θηβαίων Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν κζ̄	Χεθὴρ Ταῦρος τύραννος	ἔτη ζ̄,

Θηβαί-

Θηβαίων Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν κη Μερῆς φιλόσοφος ἔτη ιβ.
Θηβαίων Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν κθ Χομοεφθᾶ κόσμος φιλεύπις ἔτη ια.
Θηβαίων Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν λ Σκυνιόσοχος τύραννος ἔτη ξ.

Σικυωνίων βασιλεῖς.

Σικυωνίων ἐβασίλευσεν ια Πλημανῖος ἔτη ν. ΧΞ ὑπ' ἄλλων με.
Σικυωνίων ἐβασίλευσεν ιβ Ορθόπολις ἔτη ξγ.
Σικυωνίων ἐβασίλευσεν ιγ Εχυρβὺς ἔτη νε.

Τῷ β ἔτει δ' λιμὸς κατῆλθον οἱ ἀδελφοὶ δ' μὲν Ιωσὴφ λθ ἔτος, δ' ὑ Ιακὼβ ρκθ.
Ἀπὸ Ἀδὰμ, ἕως πρώτου Ἀβραὰμ ἔτους, ͵Γρπδ ἔτη. καὶ ἀπὸ δ' πρώτου ἔτους Ἀβραὰμ, ἕως τέλους Ιωσὴφ, ἐν ᾧ κα-
10 ταλήγει χρόνῳ τ' γενέσεως ἡ βίβλος, ἡγοῦ τῷ ρι ἔτει τ' ζωῆς Ιωσὴφ, ἔτη τξα. γίνονται οὖν ἀπὸ Ἀδὰμ, ἕως τελευτῆς Ιωσὴφ, ἔτη ͵Γφμε.

* * * * *

ἡ τ' υλ ἀπαρίθμησις τ' ἐν γῇ Χαναὰν παροικίας τ' Ισραὴλ καὶ ἐν Αἰγύπτῳ κατὰ τὴν τοῦ Ἀβραὰμ τ' θεσ' πρόρρησιν κζ πάντως σὺν ἑρμηνευόντως καὶ ἰσραηλικὸς ἀπὸ τ' ε καὶ ο ἔτους ἀριθμεῖται.

* * * * * * * *

Ασσυρίων βασιλεῖς.

Ασσυρίων ἐβασίλευσεν ιγ Αραήλιος ἔτη κη.
Ασσυρίων ἐβασίλευσεν ιδ Σφαῖρος ἔτη κβ.
20 Ασσυρίων ἐβασίλευσεν ιε Μάμυλος ἔτη λ.
Ασσυρίων ἐβασίλευσεν ις Σπαρθέως ἔτη λ.

Αιγυπτίων βασιλεῖς.

Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν λ Σέθως ἔτη ν.
Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν λα Κηρτὸς ἔτη κθ. κατὰ Ἰώσηππον, κατὰ δ' τ' Μανεθῶ ἔτη μδ.
Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν λβ Ασὴθ ἔτη κ.
οὗτος ἐπεστράτευσε τῷ ἐναυλῳ τὰς ἐπαγομένας, ᾗ ἐπ' αὐτὸ, ὥς φασιν, ἐχρημάτισε τξε ἡμερῶν ὁ Αιγυπτιακὸς ἐνιαυτὸς τξ μόνον ἡμερῶν ἐπὶ τέτρασι μετρούμενος. Επὶ αὐτοῦ ὁ μόσχος θεοποιηθεὶς Απις ἐκλήθη.

Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν λγ Αμωσις, ὁ καὶ Τέθμωσις, ἔτη κβ.

Θηβαίων Αιγυπτίων βασιλεῖς.

30 Θηβαίων Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν λα Πεντεαθυρὶς ἔτη ις.
Θηβαίων Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν λβ Σθαμενεμῆς ἔτη κγ.
Θηβαίων Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν λγ Σισοσιχερμῆς Ηρακλῆς κραταιὸς ἔτη νε.
Θηβαίων Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν λδ Μάρις ἔτη μγ.
Θηβαίων Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν λε Σιφώαος, ὁ καὶ Ερμῆς ὑὸς Ηφαίστου ἔτη ε.

Σικυωνίων βασιλεῖς.

Σικυωνίων ἐβασίλευσεν ιδ Μαραθώνιος ἔτη λ.
Σικυωνίων ἐβασίλευσεν ιε Μαράθιος ἔτη κ.
Σικυωνίων ἐβασίλευσεν ις Κόραξ ἔτη λ.
40 Σικυωνίων ἐβασίλευσεν ιζ Επωπεὺς ἔτη λβ.
Σικυωνίων ἐβασίλευσεν ιη Λαομέδων ἔτη μγ.

Αργείων βασιλεῖς.

Δευτέρᾳ μ' τὴν Σικυωνίων βασιλείαν κζ τὴν Ευρώπην λέγει γηέως καὶ αὐτὴ ἀρχαιοτάτη ἡ τ' Αργείων χρόνοις ὕστερον ὀνομαζομένων ἀπὸ τινος Αργου βασιλεύσαντος. Ταύτης πρῶτος Ιναχος ἐβασίλευσεν ἔτη η. ἀφ' οὗ ἡ χώρα πρῶτον Ιναχία ἐλέγετο, ἕως Αργου. ὁ δὲ χρόνος αὐτοῦ βασιλείας ἀσυμφώνως φέρεται παρ' Ελλησι

2ᾳ

διὰ τὴν ἀρχαιότητα καθάπερ τῶν λοιπῶν. ἔστι δὴ κῆ τὰς πολλὰς ἀπὸ μὲν τοῦ πρώτου Ἰνάχου, ἕως τοῦ ϝ Σθενέλου, ἐτῶν ϡιγ. Τὸν δὲ Σθένελον Δαναὸς ἐκβαλὼν ἐκράτησε τοῦ Ἄργους, ὡς μαρτυροῦσι πάντες ἱστορικοὶ σὺν τοῖς ἀπογόνοις ἔτη ρξβ. ὁμοῦ ἔτη ϡοε ἀπὸ Ἰνάχου, ὅτε Ἀκρίσιον πέμπτον ἀπὸ Δαναοῦ βασιλέως. Μετὰ δὲ Ἀκρίσιον ἔσχατον τῶν Δαναΐδων εἰς Μυκήνας μετέπεσε ἡ βασιλεία τῶν Ἀργείων κῆ Εὐρυσθέα τὸν Σθενέλου τοῦ Περσέως. κῆ διεδέξαντο τὴν βασιλείαν οἱ Πελοπίδαι. ὧν πρῶτος ἐβασίλευσε Πέλοψ. ἀφ' οὗ καὶ ἡ χώρα Πελοπόννησος. Οὗτος Ὀλυμπίων πρόεσχε. Βασιλεύσῃ δὲ ἔτη νγ. ἐν δὲ τοῖς αὐτοῖς ἔτεσι Διμοφῶν ἔτη κζ. κῆ Οἰνόμαον ἴσως ὑπονοήσομεν, μεταπεθέντα τῆς ἀρχῆς εἰς Μυκήνας μῆ Ἀκρίσιον ὅτε Εὐρυσθέως. ὧν οἱ μὲν αὐτοῦ Πέλοπος ἔτη φασὶ βασιλεῦσαι πγ. Οἱ δὲ μῆ Πέλοπα ἔτη με. εἶτα Πέλοπίδαν μῆ Πέλοπα, Ἀτρέως καὶ Θυέστης ἔτη ξε. Μεθ' ὃν Ἀγαμέμνων Ἀτρέως θεοῖ σὺν ἀδελφῷ Μενελάῳ, κῆ μὲν τινας λγ, κῆ δὲ ἄλλους λ, ἢ κῆ κη. Αἴγισθος ξ, ἢ ιζ. Ὀρέστης Ἀγαμέμνονος υἱός, κῆ Πενθίλος, καὶ Κομήτης ἔτη νη, Ἡρακλειδῶν κάθοδος, οἱ Πελοπόννησον λαβόντες ἐκράτησαν. Μετ' αὐτοὺς Πελοπίδαι ἔτη νη. ἀφ' ἧς ὅτε τὴν Ἰώνων ἀποικίαν, ἔτη ξ. ἀπὸ δὲ τῆς Ἰώνων ἀποικίας, ὅτε πρώτην Ὀλυμπιάδα, ἔτη ἀναγράφεται σξζ.

Ἀρχὴ βασιλείας Ἀργείων. ὧν ὁ πρῶτος βασιλεὺς Ἴναχος ἔτη νς ἐβασίλευσεν. Φορωνεὺς ἔτη ξ. Φορωνέως παῖς Ἰνάχου καὶ Νιόβης πρῶτος λέγεται νόμους, καὶ κριτήρια παρ' Ἕλλησι θεῖναι. Φασὶ δέ τινες Νιόβην Φορωνέως εἶναι θυγατέρα. ὅπερ οὐκ ἀληθές.

Περὶ τῶν Ἀργείων βασιλέων ὡς ἐν ὀλίγοις.

Μετὰ τοῦτον Σικυῶνος ἡγησαμένους, οὓς ἂν ἔχοι καὶ τούτων Ἀργείων βασιλεῖς ἐν ὀλίγοις διελθεῖν, καθὼς τὰ ἀκριβῆ τῶν παλαιῶν ἱστορικῶν ἀθροίζει. Μνημονεύσῃ δὲ καὶ τούτων ὁ Κάσωρ ὧδέ πως γράφων.

Πρῶτος Ἴναχος, ἀφ' οὗ Ἰναχία χώρα ἐκαλεῖτο, ἔτη ν.
Βασιλεύσῃ δὲ πρῶτος Ἴναχος Ἀργείων κατὰ Θερίμαχον, ὃς ἕβδομος ἦν τῶν Σικυωνίων ἀρχῆς.
δεύτερος Φορωνεὺς ἔτη ξ.
Κατὰ τοῦτον Ὠγυγος Ἐλευσῖνα ἔκλυσε.
τρίτος Ἄπις ἔτη λε.
τέταρτος Ἄργος ὁ Διὸς καὶ Νιόβης. ἀφ' οὗ ἡ χώρα μετωνομάσθη Ἀργεία ἔτη ο.
πέμπτος Κέκροψ ἔτη νδ.
ἕκτος Φόρβας ἔτη λε.
ἕβδομος Τριόπας ἔτη μς.
ὄγδοος Κροτωπὸς ἔτη κα.
ἔνατος Σθένελος ἔτη ια.
Τοῦτον δὲ Δαναὸς ἐκβαλὼν ἐκράτησεν Ἄργους, καὶ οἱ τοῦτου ἀπόγονοι.
δέκατος Δαναός ἔτη ν.
ἑνδέκατος Λυγκεὺς ἔτη μα.
δωδέκατος Ἅβας ἔτη κγ.
τρισκαιδέκατος Προῖτος ἔτη ιζ.
τεσσαρεσκαιδέκατος Ἀκρίσιος ἔτη λα.
ὁμοῦ τὰ πάντα τῶν Ἀργείων ἀρχῆς ἔτη φμε.

Μέχρι τούτων οἱ Δαναΐδαι. Μετὰ δὲ Ἀκρίσιον, εἰς Μυκήνας μεταπεθέντος τῶν Ἀργείων ἀρχῆς κατὰ Εὐρυσθέα τοῦ Σθενέλου, οἱ Πελοπίδαι διεδέξαντο. Βασιλεύσῃ δὲ πρῶτος Πελοποννήσου Πέλοψ. Πέλοψ Ὀλυμπίων πρόεσχε.

εἰς Μυκήνας μεταπεθέντος τῶν Ἀργείων ἀρχῆς, μῆ Ἀκρίσιον ἐβασίλευσεν Εὐρυ-
σθεὺς ἔτη με.
ἔπειτα οἱ Πελοπίδαι Ἀτρεὺς καὶ Θυέστης, ἔτη ξε.
Ἀγαμέμνων μεθ' ὅτους ἔτη λ.
Αἴγισθος ἔτη ιζ. (ς.)
Ὀρέστης καὶ Τισαμενὸς, καὶ Πένθιος, καὶ Κομήτης ἔτη νη.
Μέχρις Ἡρακλειδῶν καθόδου ὅτε Πελοπόννησον εἷλον, ὅτε τὴν Ἰώνων ἀποικίαν ἔτη ξ.
ἀπὸ δὲ τῆς Ἰώνων ἀποικίας, ὅτε Ὀλυμπάδα πρώτην, ἔτη σξζ.

ΣΠΟΡΑΔΗΝ. Κατὰ τούτους δὲ χρόνους ἐβασίλευσε Κρὴς τις αὐτόχθων, ὃν ἕνα λέγουσι τῶν Κρητῶν, παρ' οἷς Ζεὺς κρυφθεὶς ἀνετράφη, καὶ Κρῆτης ἐτυράννευσεν. ἀφ' αὐτοῦ δὲ Κρητὸς ἡ νῆσος ὠνομάσθη Κρήτη. δὲ αὐτοὺς φασι Κέρητας κτίσαι πόλιν Γνωσσὸν ἐν Κρήτῃ κῆ ἱερὸν Κυβέλης. Ἄργος κῆ Σικυὼν πόλεις. [Πελοπόννησος.] ἡ θυγάτηρ Ἰνάχου Ἰὼ εἰς Αἴγυπτον ἐλθοῦσα Ἶσις ὠνομάσθη, ἣν Αἰγύπτιοι σέβουσιν, Ἶσιν Φαρίαν καλοῦντες, ἀφ' τὸ πρώτους ἐν Φάρῳ τῇ νήσῳ θεσμοθετῆσαι. Φασὶ δὲ αὐτὴν τινες γεμαμμένην τελεγόνῳ τὸν Ἔπαφον γεννῆσαι. Ἀπὸ Ἰνάχου πόλεως Ἴναχος ἐν Ἀργολίδι ὠνομάσθη. καὶ ὁ Βόσπορος ἐπώνυμος τοῦ Ἰοῦς. Κάσος καὶ Βῆλος Ἰνάχου παῖδες ἔσχον τὸ Ὀρόντην πολέμιον τὴν νῦν Ἀντιόχειαν καὶ Ἀσσυρίας πόλιν ἔκτισαν. Νιόβῃ γαμετῇ Ἰνάχου, μητρὶ δὲ Φορωνέως πρώτῃ γυναικῶν ἐμίγη Ζεύς, ἀφ' ἧς ἔσχεν Ἄπιν ὃν τὸν Σάραπιν. Κατὰ δὲ αὐτοὺς χρόνους μυθεύουσιν Ἕλληνες μιγῆναι τὸν αἰσχρότατον Δία Ἰοῖ τῇ θυγατρὶ Ἰνάχου, ἣν καὶ βοῦν ἐποίησεν. ἀφ' ἧς ὁ Βόσπορος ἐκλήθη. Γᾶσαι παρ' Ἕλλησι θαυμαζομένη πρᾶξις ἀπὸ τῶν Ἰνάχου χρόνων, ὃν Φορωνέως εἰς τὰ μετέπειτα φέρει. διὸ καὶ Γλάτων ἐν Τιμαίῳ τῷ Διαλόγῳ τοῦ Φορωνέως ὑπομέμνηται χρόνων ὡς πάνυ παλαιῶν, καὶ Νιόβης, καὶ τοῦ κατ' Ὠγυγον

Ωγυγον ἀρχαιοπάτρα κατακλυσμῶ, ὡς λέγε). κατὰ ὃ Φορωνέα Απδα γλώσσ. ΘΕΣΣΑΛΙΑ. Καθ' τούτους τοὺς χρόνους πρῶτος ἐβασίλευσε Θεσσαλίας ὁ Γραικὸς παῖς Θεσσαλός. ἀφ' ἑαυτοῦ ἡ χώρα, ἕως νῦν, ὠνόμασται. Ωγυγος πρῶτος βασιλεὺς Ακτῆς τῆ νῦν Αττικῆς τότοις τοῖς χρόνοις ἐγνωρίζετο. Ωγυγος ἐν Ακτῆ. ..... Τελωνίδι λίμνη Αθηνᾶ πάρ' Ελλησιν ὠνομάσθη. Τελχῖνες καὶ Καρδοιάται ὡς Φορωνέα, καὶ Γαρράσιος ἐπολέμησαν.

Μωσῆς .... ἐκ δὲ Αβραὰμ καὶ τῆς Χετθούρας γυναικὸς Ιεξαί. ἐκ τούτου Δαδαί. ἐκ τούτου Ραγουὴλ, καὶ Ιοθὸρ, ὁ καὶ Ιοβάβ. ἐκ δὲ Ιοθὸρ Σεπφόρα, ἣν ἔγημε Μωσῆς, καθὼς ἱστορεῖ Δημήτριος.

Ασυρίων βασιλεῖς.

Ασυρίων ἐβασίλευσεν	ιξ̄	Ασκαλάδης	ἔτη λ̄η.
Ασυρίων ἐβασίλευσεν	ῑη	Αμιώτης	ἔτη μ̄ε.
Ασυρίων ἐβασίλευσεν	ῑθ	Βήλοχος	ἔτη κ̄ε.
Ασυρίων ἐβασίλευσεν	κ̄.	Βαλάτορος	ἔτη λ̄.
Ασυρίων ἐβασίλευσεν	κ̄α	Λαμπρίδης	ἔτη λ̄.
Ασυρίων ἐβασίλευσεν	κ̄β	Σωσάρης	ἔτη κ̄.

Αιγυπτίων βασιλεῖς.

Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν	λ̄δ	Χεβρὼν	ἐτη ῑγ.
Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν	λ̄ε	Αμεφῆς	ἔτη ῑς.
Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν	λ̄ς	Αμενσῆς	ἔτη ῑα.
Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν	λ̄ζ	Μισφραγμύθωσις	ἔτη ῑς.
Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν	λ̄η	Μισφρῆς	ἔτη κ̄γ.
Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν	λ̄θ	Τύθμωσις	ἔτη γ̄θ.

Θηβαίων Αιγυπτίων βασιλεῖς.

Θηβαίων Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν	λ̄ζ	Φρύρων, ἤτοι Νεῖλος,	ἔτη ε̄.
Θηβαίων Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν	λ̄η	Αμυρταῖος	ἔτη ξ̄γ.

Η' τῶν λ̄η βασιλέων τῶν κατ' Αιγυπτον λεγομένων Θηβαίων, ὧν τὰ ὀνόματα Ἐρατοσθένης λαβὼν ἐκ τῶν ἐν Διοσπόλει ἱερογραμματείων παρέφρασεν ὑς Αιγυπτίας εἰς Ελλάδα φωνὴν ἐνταῦθα ἔληξεν ἀρχὴ Δμαρκέζασι α̣ ος ἔτη. Τῶν δὲ τότοις ἐφεξῆς ἄλλων νῆ Θηβαίων Βασιλέων ὑπὸ τῶ αὐτῶ Απολλοδώρω ωδὴ δεδομένων τὰς ωθοπηγορείας ωθεῖπον ἡγούμεθα ἐνταῦθα ὡς μηδὲν συμβαλλομένας ωδὴ θέσθαι.

Σικυωνίων βασιλεῖς.

Σικυωνίων ἐβασίλευσεν	ῑθ	Σικυὼν	ἔτη μ̄β.
Σικυωνίων ἐβασίλευσεν	κ̄	Πολύβιος	ἔτη μ̄γ.
Σικυωνίων ἐβασίλευσεν	κ̄α	Ιναχος	ἔτη μ̄ε.
Σικυωνίων ἐβασίλευσεν	κ̄β	Φᾶις	ἔτη ῑ.
Σικυωνίων ἐβασίλευσεν	κ̄γ	Αδρας	ἔτη ξ̄.
Σικυωνίων ἐβασίλευσεν	κ̄δ	Πολυφείδης	ἔτη λ̄α.
Σικυωνίων ἐβασίλευσεν	κ̄ε	Γελασὸς	ἔτη κ̄.

Αργείων βασιλεῖς.

Αργείων ἐβασίλευσεν	γ̄	Απις	ἔτη λ̄ε.

Ο' ὅπ' Ωγύγε παλαιόταλος παρ' Ελλησιν ἱστορούμενος ἐν Ακτῆ τῆ νῦν Αττικῆ καθακλυσμὸς τότοις γέγονε τοῖς χρόνοις. Δμαφόρως γὰρ ἱστορεῖται, τὸ μὲν ὅπ' Φορωνέως, τὸ δὲ ὅπ' Απδος λεγόντων. ὁμοίως δὲ καὶ ἡ ἀπ' Αιγύπτε πορεία τοῖς ἱστορικοῖς ἄτω φέρεται Δμαφόρως κατὰ τὰς αὐτὰς χρόνους τῷ ὅπ' Ωγύγε καθακλυσμῷ. συμφωνοῦσι δὲ τότοις ἐν τότῳ καὶ Ιώσηπος καὶ Ιῶσος Ιουδαῖοι ἱστορικοὶ, καὶ τῶ καθ' ἡμᾶς λόγε Κλήμης ὁ Στρωματεύς, καὶ Αφρικανὸς, ὃ καὶ χρῆσιν ἐφεξῆς ωδὴ θήσομεν.

„ Αφρικανὸς ἐν τρίτῳ λόγῳ φησίν. Φαμὲν τοίνυν ἔκγε τοῦδε τοῦ σωτάγματος, Ωγυγον, ὃς τῶ πρώτε κατα-
„ κλυσμῶ γέγονεν ἐπώνυμος, πολλῶν Δμαφθαρέντων Δμασωθεὶς, μὴ τῶν ἀπ' Αιγύπτε τοῦ λαοῦ μὴ Μωσέως
„ ἔξοδον, γεγωνῆσθαι. Ε μετ' ὀλίγα. Μετὰ δὲ Ωγυγον Δμὰ τῶν ὑπὸ τῶ καθακλυσμῶ πολλὴν φθορὰν, ἀνασί-
„ λωτος ἔμεινεν ἡ νῦν Αττικὴ, μέχρι Κέκροπος, ἔτη ρπ̄θ. τὸν μὲν γὰρ Ωγυγον Ακταῖον, ἢ τὰ πλαστόμενα τῶ
„ ὀνομάτων ὠδὲ γλώσσ φησὶν ὁ Φιλόχορος. καὶ μέθ' ἕτερα. Απὸ Ωγύγε τοίνυν, ὅπ' Κῦρον, ὅπως ὑπὸ
„ Μωσέως ὅπ' τὸν αὐτὸν χρόνον, ἔτη ᾳ̣σλ̄ε. ἀλλὰ καὶ Ελλήνων δέ τινες ἱστοροῦσι κατὰ τοὺς αὐτοὺς χρόνους

„ γενέσθαι Μωσέα, Πολέμων μὲν ἐν πρώτῃ τ̄ Ἑλληνικῶν ἱστοριῶν λέγων, Ἐπὶ Ἄπιδος δ̄ Φορωνέως μοῖρα δ̄ Αι-
„ γυπτίων στρατὸν ἐξέπεσεν Αἰγύπτου, οἱ ἐν τῇ Παλαιστίνῃ καλουμένῃ Συρίᾳ ὑπὲρ τὸ πρῶτον Ἀραβίας ᾤκησαν. Ἀπίων δὲ
„ Ποσειδωνίου φιλιερογλύφος γραμματικῶν ἐν τῇ κατὰ Ἰουδαίων βίβλῳ, καὶ ἐν δ̄ τ̄ ἱστοριῶν φησὶ, κατὰ Ἴναχον
„ Ἄργους βασιλέα, Ἀμώσιος Αἰγύπτου βασιλεύοντος, ἀποστῆναι Ἰουδαίους, ὧν ἡγεῖτο Μωσέα. Μέμνηται δὲ καὶ Ἡρό-
„ δοτος τ̄ ἀποστασίας ταύτης, καὶ Ἀμώσιος ἐν τῇ δευτέρᾳ, τρόπῳ δέ τινι καὶ Ἰουδαίων ἐν τοῖς φιλτεμομφοῦσι αὐτὸν
„ καταγελῶν.

* * * * * *

Τὸν τ̄ Ἄπιν φασὶ πρῶτον Αἰγυπτίοις νομισθῆναι θεὸν, καὶ Σάραπιν κληθῆναι. ὕστερος τ̄ ἀδελφὸν Αἰγιαλέα τ̄ Ἀχαΐας, ὥς φασι, κατέσπασε βασιλέα. αὐτὸς εἰς Αἴγυπτον ἐξάλλη σὺν ὄχλῳ. Τελχῖνες ὑπεσόντες Πε-
λοποννήσου Ῥόδον ᾤκισαν νῆσον τῇ καλουμένην ὈΦιᾶσαν. Τότε Μέμφις ἐν Αἰγύπτῳ κατὰ τούτους ἐκτίσθη τοὺς χρόνους. Σπάρτη ἐκτίσθη ὑπὸ δ̄ Σπάρτου παιδὸς Φορωνέως.

Ἀργείων βασιλεῖς.

Ἀργείων ἐβασίλευσεν δ̄	Ἄργος	ἔτη ο̄.
Ἀργείων ἐβασίλευσεν ε̄	Κρίασος	ἔτη νε̄.

Τούτοις τοῖς χρόνοις, ὥς φασι, Προμηθεὺς ὁ Ἰαπετοῦ, ὃς ἐμυθεύετο πλάσαι ἀνθρώπους, διὰ ἀπαιδευσίαν καὶ ἀλογίαν εἰς παίδευσιν μετάγων, ὥς φησιν ὁ τοῦ παλαιοῦ Κωμῳδίαν ..... ἐν Σοφιστῇ. Προμηθεὺς γάρ ἐστιν ἀνθρώπους ὁ νέος. ἐρμηνεύεσι δὲ οἱ Ἀναξαγόρειοι οὐ μυθώδης θεὸς νοῦς μὲν τ̄ Δία, τοῦ δὲ Ἀθηνᾶν τέχνην. „ ὅθεν ☾ τό; Χειρῶν ὀλλυμένων ἔρριγε πολύμητις Ἀθήνη.

Ἀφρικανοῦ.

„ ΣΠΟΡΑΔΗΝ. Καλλίθυια Σπιρεανὸς ἐν Ἀρχῇ πρώτων ἱεράτευσε τ̄ Ἥρας. τούτοις χρόνοις Ἄτλας ὁ Προ-
μηθέως ἀδελφὸς ἄρτι ☾ ἀστρολόγος διέλαμπεν, ὃς ὑπισήμης ἕνεκεν τ̄ οὐρανὸν αὐτὸν φέρειν πεφήμισται. Εὐριπίδης δὲ τ̄ Ἄτλαντα ὄρος εἶναί φησιν ὑπερνεφές. οὗτος δ̄ οὖν χρόνοις Γοδονιὴλ ἤκμαζεν, ὡς μαρ-
„ τυροῦσι πάντες οἱ ἐκ̄ κάθ' ἡμᾶς λόγιοι ἱστορικοί. ἐν οἷς καὶ Ἀφρικανὸς φησιν. οἱ ἀπὸ τ̄ Κρητείας τ̄ νῦν
„ Ἀκαρνανίας Κέρητες καὶ Κορύβαντες γνωσθὲν ὤκισαν, οἱ τοῦ ἐν ὄπλοις ἔνρυθμον κίνησιν θιάσοντες. Τούτοις τοῖς χρόνοις Σύρου ἱστορεῖται γενόμενος γηγενὴς, ἀφ' ἑπώνυμος ἡ Συρία, ἄλλοι δὲ πρότερον ἔτεσι ρ̄. καὶ περὶ Προμη-
θέως δὲ ☾ Ἐπιμηθέως τὸ αὐτὸ διαφόρως ἱστοροῦσι; καὶ Ἄτλαντος, Ἄργου τε, καὶ Ἰοῦς τ̄ Προμηθέως, καὶ Πανόπου. οἱ μὲν γὰρ ὅτι κατὰ Κέκροπα τὸν δίφυῆ γενόμενον. οἱ δὲ ὅτι πρότερον ἔτεσι ξ̄. ἄλλοι δὲ ἐνενήκοντα. Ἐπιμηθοῦς δὲ τοῦ μαζικοῦ ἀφεῦρε. ☾ Δευκαλίωνα τὰ περὶ φ̄ καταικλυσμοῦ τ̄ Ἀττικῆς ἀνεπέξατο.

Ἀσσυρίων βασιλεῖς.

Ἀσσυρίων ἐβασίλευσεν κγ̄	Λαμπρανὴς	ἔτη λ̄.
Ἀσσυρίων ἐβασίλευσεν κδ̄	Πανύας	ἔτη μ̄.
Ἀσσυρίων ἐβασίλευσεν κε̄	Σώσαρμος	ἔτη κβ̄.
Ἀσσυρίων ἐβασίλευσεν κ̄ς	Μιθραῖος	ἔτη κ̄ζ.
Ἀσσυρίων ἐβασίλευσεν κ̄ζ	Τεύταμος, ὁ καὶ Τευτάνης ὑφ' ᾧ πόλει λεγόμενος. ὅπου τότε Ἴλιον ἐάλω.	ἔτη λ̄β.
Ἀσσυρίων ἐβασίλευσεν κ̄η	Τευταῖος	ἔτη μ̄δ.

Αἰγυπτίων βασιλεῖς.

Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν μ̄	Ἀμενῶφθις	ἔτη λ̄δ.

Οὗτος Ἀμενῶφθις ἐστὶν ὁ Μέμνων εἶναι νομιζόμενος, καὶ φθεγγόμενος λίθος, ὃν λίθον χρόνοις ὕστερον Καμβύσης ὁ Περσῶν τύραννος, νομίζων εἶναι γοητείαν ἐν αὐτῷ, ὡς Πολύαινος ὁ Ἀθηναῖος ἱστορεῖ.

Περὶ Αἰθιόπων, πόθεν ἦσαν.

Αἰθίοπες ἀπὸ Ἰνδοῦ ποταμοῦ ἀναστάντες ἐπὶ τὴν Αἰγύπτου ᾤκησαν.

Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν μ̄α	Ἐσλωρος	ἔτη μ̄η.
Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν μ̄β	Ἀχερχερῆς	ἔτη κ̄ε.
Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν μ̄γ	Ἀθυρὶς	ἔτη κ̄θ.
Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν μ̄δ	Χενχερὴς	ἔτη κ̄ς.

Σικυωνίων βασιλεῖς.

Σικυωνίων ἐβασίλευσεν κ̄ε	Ζεύξιππος	ἔτη λ̄.

Ἑως τότε ἡ τ̃ Σικυωνίων, ἥτις Πελοποννησίων λεγομένων, βασιλεία διήρκεζεν ἐν ἡμέραις μβ̄, ἥτις βασιλεῦσι, χ̄ς̄, ἔτεσι ϡ̄ Λ ξβ̄. μεθ' ἃς χ̄ς̄ βασιλεῖς, ὥς φασιν, ἡγοῦντο αὐτῶν οἱ ἱερεῖς τ̃ Καρνείᾳ ἔτη λ̄γ̄. ὁμοῦ τὰ πάντα τ̃ Σικυωνίων ἀρχῆς ἔτη ᾳ̣.

Ἀργείων βασιλεῖς.

Ἀργείων ἐβασίλευσεν γ̄ Φόρβας ἔτη κ̄ε̄.

Οὗτος Ῥόδῳ ἐπολέμησε.

Ἀργείων ἐβασίλευσεν ζ̄ Τριόπας ἔτη λ̄ς̄.

Ἀργείων ἐβασίλευσεν η̄ Κροτωπὸς ἔτη κ̄ε̄.

Φασί τινες, ὅτι μ̃ Σθένελον Ἄργους ἐβασίλευσε Γελάνωρ, ὃν Ἀργεῖοι τ̃ ἀρχῆς παύσαντες Δαναὸν Ἄργους ἐβασίλευσαν, ὃς ἐκπεζῶν Αἰγύπτιος, καὶ κρατήσας τ̃ Ἄργους ἔνυδρον αὐτὸ ἐποίησε διὰ τ̃ λεγομένων Δαναΐδων. αὗται ἦσαν αὐτῷ θυγατέρες ν̄, αἱ σὺν ν̄ υἱοῖς τ̃ ἀδελφοῦ αὐτ̃ Αἰγύπτου διεχρήσαντο, χωρὶς ἑνὸς τ̃ Λυγκέως, ὃς καὶ ἐβασίλευσε μετ' αὐτόν. οὐκ ἄπιστον ἦν ἐν βαρβάροις ἡ πολυτεκνία διὰ τὸ πλῆθος τ̃ παλλακῶν.

ΣΠΟΡΑΔΗΝ. Ἰὼ ἡ δευτέρα εἰς Αἴγυπτον ἐλθοῦσα κ̃ῖ τινας, ἣ καὶ Ἶσις ὠνομασμένη Φαείη. καὶ γημαμένη Τηλεγόνῳ Ἔπαφον ἐγέννησεν. Ἔπαφος Ἰὼς τ̃ δευτέρας ἐβασίλευσεν Αἰγύπτου, καὶ Μέμφιν ἔκτισεν. Κόρινθος ἡ πάλαι Ἐφύρα καλουμένη ἐκτίσθη. Φοῖνιξ καὶ Κάδμος ἀπὸ Θηβῶν τ̃ Αἰγυπτίων ἀπελθόντες εἰς τὴν Συρίαν Τύρον καὶ Σιδῶνα ἐβασίλευσαν. Βύσηρις Ποσειδῶνος καὶ Λιβύης τ̃ Ἐπάφου παῖς τ̃ κ̃ῖ τ̃ Νεῖλον τόπων ἐτυράννει, καὶ σὺν παροδεύουσιν κατέθυεν ξένοις. Τὸ ἐν Δελφοῖς ἱερὸν ἐνεπρήσθη ὑπὸ Φλεγύου. Κρηταῖων ἐβασίλευσεν Ἀστερίων Κρηταῖος μυθεύεται Ζηνὸς μιγῆναι. ὁ δὲ Ἰὼ τεθνεὼς ἐν Κρήτῃ, ὡς μαρτυρεῖ αὐτ̃ ὁ τάφος. αὐτὴ δὲ Ἰὼ Ἀστερίῳ τ̃ Κρηταῖων Βασιλεῖ γαμετὴ. ἧς ἦσαν τρεῖς υἱοί, Μίνως, καὶ Ῥαδάμανθυς, καὶ Σαρπηδών, οἱ καὶ Διὸς ἐμυθεύοντο παῖδες εἶναι.

Περὶ τ̃ Ἀθηναίων βασιλέων ὡς ἐν ἐπιτομῇ.

ἐξῆς δ' ἂν εἴη τούτοις καὶ τὰ τ̃ Ἀθήνησι βασιλευσάντων καταλογον σωάψαι.

Πρῶτος πάρ' Ἀθηναίοις μνημονεύεται Ὠγυγος, καθ' ὃν πάρ' Ἕλλησιν ὁ μέγας καὶ παλαιὸς ἰσρεῖται καταικλυσμός. τοῦτῳ λέγεται συγχρονίσαι Φορωνεὺς ὁ Ἰνάχου Ἀργείων βασιλεύς. Γίνεται δὲ Ὠγυγος κ̃ῖ Μεσαπτον ἔννατον Σικυῶνος βασιλέα, ὃς μ̃ Βήλοχον Ἀσσυρίων ὄγδοον βασιλέα. Μετὰ δὲ Ὠγυγον Διὰ τὴν ἀπὸ ξ̃ καταικλυζομένην πολλὴν φθορὰν φασιν ἀβασίλευτον Διαμεῖναι τὴν νῦν Ἀττικήν, μέχρι Κέκροπος, ἔτη ρ̄θ̄. Ταῦτα δὲ Διαριθμεῖται τὰ ἔτη ϡ̄ ἀπὸ τ̃ Ἀργείων βασιλείας ἕως Ὠγύγου ἐξαμήνου. ἀπὸ δὲ τ̃ τελευταίων Φορωνέως Ἀργείων βασιλέων, κἀθ' ὃν μνημονεύεται ὁ ἐπὶ Ὠγύγου καταικλυσμός, ἐπὶ Φόρβαντα, ἐφ' ὃν τ̃ νῦν Ἀττικῆς πρώτος ἐβασίλευσε Κέκροψ ὁ διφυὴς, σωάγεται ἔτη ρ̄. ἀπὸ δὲ Κέκροπος, ἐπὶ τὴν πρώτην Ὀλυμπιάδα, καταριθμοῦνται βασιλεῖς μὲν ἑπτακαίδεκα, ἄρχοντες δὲ Διὰ βίου δώδεκα, ἐφ' ὧν λέγεται γεγονέναι τὰ ἐν Ἕλλησι θαυμάσια μυθολογήματα. οἱ δ' οὗ κ̃ῖ τ̃ Ὠγυγον καὶ τ̃ καταικλυσμὸν Ἀθηναίων βασιλεῖς ἐστιν ὅδε.

πρῶτος Κέκροψ ὁ διφυὴς κ̃ῖ Μαραθώνιον βασιλεύσας, ὃς ἦρξε Σικυῶνος τρισκαιδέκατος, ἔτη ν̄.

Κατὰ δὲ τοῦτον καὶ Μωϋσῆς πάρ' Ἑβραίοις ἐγνωρίζετο, ὡς κατὰ καιρὸν ἐπιδείξομαι, ἐφ' ὃ ὁ ἐπὶ Δευκαλίωνος καταικλυσμὸς ἐν Θεσσαλίᾳ, ἥτις ἐπὶ Φαέθοντος ἐκπύρωσις ἐν Αἰθιοπίᾳ.

δεύτερος Κραναὸς αὐτόχθων ἔτη θ̄.

τρίτος Ἀμφικτύων Δευκαλίωνος ἔτη ῑ.

τέταρτος Ἐριχθόνιος Ἡφαίστου, ὁ πάρ' Ὁμήρῳ Ἐρεχθεύς, ἐφ' ὃ Ἰδαῖοι Δάκτυλοι ἔτη ν̄.

πέμπτος Πανδίων Ἐρεχθονίδης, ἐφ' ὃ Κόρης ἁρπαγὴ, καὶ τὰ περὶ Τριπτόλεμον, ἔτη μ̄.

ἕκτος Ἐρεχθεὺς Πανδίονος, ἐφ' ὃ τὰ περὶ Περσέα, ἔτη ν̄.

ἕβδομος Κέκροψ ἀδελφὸς Ἐρεχθέως, ἐφ' ὃ τὰ περὶ Διόνυσον, ἔτη μ̄.

ὄγδοος Πανδίων Ἐρεχθέως ἔτη κ̄ε̄.

ὃς φεύγων ἐν Μεγάροις ἐβασίλευσεν. ἐφ' ὃ Εὐρώπη, Κάδμος, καὶ τὰ περὶ Σπάρτους.

ἔνατος Αἰγεὺς Πανδίονος ἔτη μ̄η̄.

ἐν ᾧ τὰ περὶ σὺν Ἀργοναύταις καὶ Κενταύροις, Ἡρακλῆς τε σὺν ἄθλοις ἐτέλει.

δέκατος Θησεὺς Αἰγέως ἔτη Λ̄.

ἐφ' ὃ Μίνως ἐνομοθέτει.

ἑνδέκατος Μενεσθεὺς Πετεῶ ξ̃ Ἐρεχθέως, ἐφ' ὃ Ἴλιον ἑάλω, ἔτη κ̄γ̄.

δωδέκατος Δημοφῶν Θησέως ἔτη λ̄γ̄.

ἐφ' ὃ τὰ περὶ Ὀδυσσέα, καὶ Ὀρέστου. Ἐ Αἰνείας ἐβασίλευσε Λαβινίου.

τρισκαιδέκατος Ὀξύντης Δημοφῶντος ἔτη ιβ̄.

ἐφ' ὃ τ̃ ἐν Ἐφέσῳ ναὸν ἐνέπρησαν Ἀμαζόνες.

τεσσαρεσκαιδέκατος Ἀφείδας Ὀξύντου ἔτη ᾱ.

πεντεκαιδέκατος Θυμοίτης Ἀφείδαντος ἀδελφὸς, ἔτη η̄.

ἐκκαιδέκατος Μέλανθος Ανδροπόμπου Γύλις ἔτη λ ζ.
ἐφ' οὗ Ηρακλειδῶν κάθοδος, καὶ κρίτησις Πελοποννήσου.
ἑπτακαιδέκατος Κόδρος Μελάνθου ἔτη κ α.
ἐφ' οὗ Ιωνες ἀπὸ Αχαΐας ἐκπεσόντες εἰς Αθήνας κατέφυγον.
ὀκτωκαιδέκατος Κόδρου Μέδων ἔτη η.
ἐνεακαιδέκατος Ακαστος Μέδοντος ἔτη λς.
ἐφ' οὗ Ιώνων ἀποικία, ἐν οἷς Ομηρον ἱστοροῦσι.
Κατὰ τοῦτον παρ' Εβραίοις Σολομὼν τὸν ἐν Ιεροσολύμοις ᾠκοδόμησε ναόν, ὡς κατὰ καιρὸν ἐπιδείξομεν.
εἰκοστὸς Αρχιππος Ακάστου ἔτη ιθ.
εἰκοστὸς πρῶτος Θέρσιππος Αρχίππου ἔτη μα.
εἰκοστὸς δεύτερος Φόρβας Θερσίππου ἔτη ....
εἰκοστὸς τρίτος Μεγακλῆς Φόρβαντος ἔτη ....
εἰκοστὸς τέταρτος Διόγνητος Μεγακλέους ἔτη ....
ἐφ' οὗ Λυκοῦργος ἐνομοθέτησε Λακεδαιμονίοις.
εἰκοστὸς πέμπτος Φερεκλῆς Διογνήτου ἔτη ιθ.
εἰκοστὸς ἕκτος Αρίφρων Φερεκλέους ἔτη κ.
ἐφ' οὗ ἡ Ασσυρίων ἀρχὴ κατελύθη, καὶ Σαρδανάπαλος ἀνηρέθη.
εἰκοστὸς ἕβδομος Θεσπιεὺς Αρίφρονος ἔτη κζ.
ἐφ' οὗ Λυκοῦργος ἐνομοθέτησε Λακεδαιμονίοις.
εἰκοστὸς ὄγδοος Αγαμήστωρ Θεσπιέως ἔτη ιζ.
εἰκοστὸς ἔνατος Αἰσχύλος Αγαμήστορος ἔτη κγ.
ἐφ' οὗ ἔτει δωδεκάτῳ πρώτη Ολυμπιὰς ἤχθη, ἐν ᾗ ἐνίκα Κόρυβος Ηλεῖος στάδιον.
ὁμοῦ συνάγει ἀπὸ τοῦ πρώτου Ολυμπιάδος, ἀπὸ μὲν Κέκροπος ἐπὶ Διφυοῦς, ἔτη ψη. ἀπὸ δὲ Ωγύγου ἔτη .ν. ο.
ἐντεῦθεν δὲ καθ' ἑκάστην Ολυμπιάδας ἀριθμητέον τοὺς χρόνους.
τριακοστὸς ἕβδομος Αἰσχύλου Αθηναίων βασιλεύοντος Αλκμαίων ἔτη ιβ.
Μετὰ τοῦτον ἔδοξεν εἶναι τὰς ἀρχὰς δεκαετεῖς.
Χάροψ ἔτη ι.
Αἰσιμήδης ἔτη ι.
Κλείδικος ἔτη ι.
Ιππομένης ἔτη ι.
Λεωκράτης ἔτη ι.
Αλέξανδρος ἔτη ι.
Ερυξίας ἔτη ι.

ἔδοξεν αἱρεῖσθαι ἄρχοντα κατ' ἐνιαυτόν. καὶ πρῶτος ἡγήσατο ἐνιαυσίου ἄρχων Κρέων ἀπὸ τῆς εἰκοστῆς πετάρτης Ολυμπιάδος. μεθ' ὃν καὶ ἕκαστον ἔτος εἷς τις παρ' αὐτοῖς ἦρχεν, ἐν οἷς καὶ ἀναγκαῖον νῦν τὰ ὀνόματα ὑποτίθεσθαι.

Οὗτοι οἱ τῆς Αθηναίων ἀρχαιότητος ἐν ἐπιτομῇ μνημονεύομενοι χρόνοι, καθ' ὧν ἐν ταῖς παλαιαῖς καὶ μᾶλλον ἀκριβεστέραις ἱστορίαις ἀναφέρονται. Τὰς μὲν οὖν ἔμπροσθεν χρόνους τῆς Ιλίου ἁλώσεως καὶ τὰς ἐν τούτοις πραχθείσας ἱστορίας οὐκ ἀκριβεῖς ἀναγραφὰς ἐχούσας, ὡς οἱόντε ἦν οὐκ ἐκ τῶν Διαφόρου μνημονευομένων ἐπετεμόμεθα. Τὰ δὲ ἀπὸ τῆς Ιλίου ἁλώσεως, μέχρι τῆς πρώτης Ολυμπιάδος ἃ δ' αὐτὰ μὲν ἠξιώθη μνήμης ἐντελοῦς. ὅμως δὲ ὁ Πορφύριος ἐν τῷ πρώτῳ τῆς Φιλοσόφου ἱστορίας, ὧδέ πως ἐπεμνήσθη περὶ τοῦ λέξιν.

Πορφυρίου.

Ἀπὸ τῆς ἁλώσεως Ιλίου, ἀπὸ τῆς τῶν Ηρακλειδῶν καθόδου, ἔτη π φησὶν εἶναι ὁ Απολλόδωρος. ἀπὸ δὲ τῆς καθόδου, εἰς τὴν Ιωνίας κτίσιν, ἔτη ς. ἐντεῦθεν Λυκοῦργον ἔτη θ, καὶ ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα. ἀπὸ δὲ Λυκούργου εἰς τὸν πρώτον Ολυμπιάδα, ὀκτὼ καὶ ἑκατόν. Τὰ δὲ πάντα ἀπὸ τῆς ἁλώσεως Ιλίου, ἀπὸ τοῦ πρώτου Ολυμπιάδος, ἔτη ἑπτὰ καὶ υ.

Αθηναίων ἐβασίλευσεν α Αιγεὺς Πανδίονος. ἔτη ν.

Κέκροψ ὁ Διφυὴς τὸ τε Ακτῆς, νῦν δὲ Αττικῆς, ἐβασίλευσεν ἔτη ν, ἀφ' οὗ μῆκος σώματος ἄνω καλούμενος, ὡς φησιν ὁ φιλόχορος. ἦ ὅτι Αιγύπτιος ὢν τὰς δύο γλώσσας ἠπίστατο. ἔτος ἀπὸ τῆς Αθηνᾶς τὴν πόλιν Αθήνας ὠνόμαζεν. ἀπὸ αὐτοῦ ἡ ἐν τῇ ἀκροπόλει ἐλαία πρώτως ἐφύη. ἀπ' αὐτοῦ ἡ Κεκροπία ἡ χώρα ἐκλήθη. ἔτος πρῶτος βοῦν ἔθυσεν, καὶ Ζῆνα πρεσβύτερον ἐνόμισεν, ὡς τινες. ἀπ' αὐτοῦ, ἀπὸ πρώτου Ολυμπιάδος, βασιλεῖς ιε, ἄρχοντες δὲ ἀφ' οὗ βίοι ια ἔτη ψ. ἐξ τούτων τὰ παρ' Ελλησι θαυμασθέντα δοκοῦντα μυθολογεῖται.

ΣΠΟΡΑΔΗΝ. ἡ τῶν θεῶν κρίσις Ποσειδῶνος καὶ Αθηνᾶς ἐπὶ Κέκροπος μυθεύεται Ελλησι περὶ τῆς χώρας. τὸ ἐν Δήλῳ ἱερὸν Απόλλωνος Δηλίου ἀπὸ Ερυσίχθονος υἱοῦ Κέκροπος ἱδρύθη. Χαλδαῖοι κατὰ φοινίκων ἐστράτευσαν. Μασικὼς ὁ Ευκλαίους καὶ Νύμφης ἤκμαζεν. Δευκαλίων βασιλεύων τῶν κατὰ Παρνασσὸν ἤρξατο. Κέκροψ Αθήνας τὰς Διάδας ἐν Εὐβοίᾳ ἔκτισεν. Εὐβοεῖς ἀπὸ τούτου Ορχομενὸν μειωνόμασαν. Ελλην υἱὸς Δευκαλίωνος ἐγνωρίζετο, ἀφ' οὗ Ελληνες οἱ Γραικοὶ μετεκλήθησαν. Αμπελουργία ὑπὸ Διονύσου ἐγνωρίσθη ἀπὸ τοῦ ἐκ Σεμέλης. Αρεως πάγος ἐκλή-

ἐκλήθη, καὶ δικαιήμερον κατέση. Ἡρακλέα τινὲς φασιν ἐν φοινίκῃ γνωρίζεσθαι Διωδῶν ὀπιλεγόμενον, ὡς καὶ μέχρι νῦν ὑπὸ Καππαδόκων καὶ Ἰλίων κεκλῆσθαι.

Κατὰ Κέκροπα τ̃ Διφυῆ πρῶτον Ἀθήνησι βασιλέα, μ̃ Ωγυγον καὶ τ̃ ἐπ' αὐτοῦ κατακλυσμὸν ἐγένετο Μωσῆς.

Τῷ μεθ' ἑτ̃ Κέκροπος δ̃ Διφυοῦς πρώτου βασιλέως Ἀθηναίων ἡ δὲ Αἰγύπτου πορεία καὶ Ἰσραὴλ ἀφ' Μωσέως ἐγένετο.

Ἀσσυρίων βασιλεῖς.

Ἀσσυρίων ἐβασίλευσεν	$\bar{\text{κθ}}$	Θινεὺς	ἔτη $\bar{\text{λ}}$.
Ἀσσυρίων ἐβασίλευσεν	$\bar{\text{λ}}$	Δέρκυλος	ἔτη $\bar{\text{μ}}$.

Αἰγυπτίων βασιλεῖς.

Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν	$\bar{\text{με}}$	Ἀχερὴς	ἔτη $\bar{\text{κ}}$.
Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν	$\bar{\text{μς}}$	Ἀρμαῖς ὁ καὶ Δαναὸς	ἔτη $\bar{\text{θ}}$.

Ἀρμαῖς, ὁ καὶ Δαναὸς, φεύγων τὸν ἀδελφὸν Ραμεσσῆν, τὸν καὶ Αἴγυπτον, ἐκπίπτ̃ κατ' Αἰγύπτου βασιλείας αὐτ̃, εἰς Ἑλλάδα τε ἀφικνεῖται. Ραμεσσῆς δὲ ὁ ἀδελφὸς αὐτ̃ ὁ Αἰγύπτιος καλούμενος ἐβασίλευσεν Αἰγύπτου ἔτη ξ̄η̄. Μετωνόμασεν τ̃ χώραν Αἴγυπτον τῷ ἰδίῳ ὀνόματι, ἣ πρότερον Μεσραία, παρ' Ἕλλησι δὲ Ἀερία, ἐλέγετο. Δαναὸς δὲ ὁ καὶ Ἀρμαῖς κρατήσας δ̃ Ἄργους, καὶ ἐκβαλὼν Σθένελον τὸν Κροπιδῶν, Ἀργείων ἐβασίλευσεν, καὶ οἱ ἀπόγονοι αὐτ̃ μέτ' αὐτὸν Δαναΐδαι καλούμενοι, ἐπ' Εὐρυσθέα τὸν Σθενέλου τ̃ Περσέως μεθ' ὃν οἱ Πελοπίδαι ἀπὸ Πέλοπος τοῦ Ταντάλου ἔσχον τὴν ἀρχήν. ὧν πρῶτος Ἀτρεύς.

Ἀργείων βασιλεῖς.

Ἀργείων ἐβασίλευσεν	$\bar{\text{ι}}$	Δαναὸς	ἔτη $\bar{\text{νη}}$.
Ἀργείων ἐβασίλευσεν	$\bar{\text{ια}}$	Λυγκεύς	ἔτη $\bar{\text{λε}}$.
Ἀργείων ἐβασίλευσεν	$\bar{\text{ιβ}}$	Ἅβας	ἔτη $\bar{\text{ς}}$.
Ἀργείων ἐβασίλευσεν	$\bar{\text{ιγ}}$	Προῖτος	ἔτη $\bar{\text{ιζ}}$.
Ἀργείων ἐβασίλευσεν	$\bar{\text{ιδ}}$	Ἀκρίσιος	ἔτη $\bar{\text{λα}}$.

Μετὰ Ἀκρίσιον, ὥς φασι, τ̃ ἀρχῆς τ̃ Ἀργείων εἰς Μυκήνας μεταθεισης διεγένοντο βασιλεῖς οἵδε. Περσεὺς, ὃς ἀπέκτεινε ἀκουσίως τὸν Ἀκρίσιον, Σθένελος, Εὐρυσθεὺς, Πέλοψ, Ἀτρεὺς, Θυέστης, Ἀγαμέμνων, Αἴγισθος, Ὀρέστης, Τισαμενὸς, Πενθίλος, καὶ Κομήτης. μεθ' ὃν Ἡρακλειδῶν κάθοδος. Γίνονται τ̃ Ἀργείων βασιλείας ἔτη φν̄α̃, ἐν γενεαῖς ῑδ̄, ἤτοι βασιλεύσιν, ὧν θ̄ μὲν κυρίως Ἀργεῖοι λεγονται. μ̃ ἦ τότε ἐβασίλευσε δ̃ Ἄργους Πέλοψ παρ' Ὁμήρῳ τῷ ποιητῇ λεγόμενος [πολήξιππος] ἐν τῇ Ἰλιάδι τὸ σκῆπτρον τ̃ βασιλείας παρ' αὐτ̃ Διὸς εἰληφέναι. οὗτος Ἀτρεῖ παιδὶ κατέλιπε τ̃ βασιλείαν. μεθ' ὃν Θυέστης, εἶτα Ἀγαμέμνων, καὶ Μενέλαος υἱοὶ Ἀτρέως, οἱ καὶ κ̃ τ̃ Τροίας ἀφ' ἑ̃ Ἑλένης κλοπὴν ὑπεστρατεύσαντες σὺν Ἀχιλλεῖ καὶ Ὀδυσσεῖ καὶ Αἴαντι, καὶ τοῖς λοιποῖς τ̃ Εὐρώπης καὶ τ̃ νήσων βασιλεῦσι, καὶ ναυσὶ, καὶ στρατεύμασι. μεθ' ὃν Αἴγισθος, εἶτα Ὀρέστης, καὶ οἱ λοιποὶ Πελοπίδαι Ἀργείων, καὶ αὐτοὶ βασιλεῖς ἀναγορδόμενοι κ̃ τ̃ Ὁμήρου ποίησιν, κ̃ δὲ πάντες τ̃ ἱστορικῶν, Μυκηναίων, διὰ τὸ κυριεύειν ἄμφω τ̃ χωρῶν. Τινὲς διαφέρονται, λέγοντες μ̃ Ἀκρίσιον, εἰς Μυκήνας μεταθεισης τ̃ ἀρχῆς, τ̃ Ἀργείων βασιλεῦσαι Περσέα, Σθένελον, Εὐρυσθέα πρὸ δ̃ Ἀτρέως.

Ἅβας ἔτη κ̄γ̄ ἐβασίλευσε. Προῖτος δὲ μετ' αὐτὸν ἔτη ῑζ̄. μ̃ ἦ Προῖτου ὁ δεύτερος Ἀκρίσιος ἐβασίλευσεν ἔτη λα. μεθ' ὃν Πέλοψ ἔτη λβ. μ̃ Πέλοπα ἐβασίλευσεν Ἀτρεὺς ἔτη κ. εἶτα Θυέστης ἔτη δώδεκα. μεθ' ὃν Ἀγαμέμνων ἔτη ῑη̄. εἶτα Αἴγισθος ἔτη ἑπτά. Κατέσχεν οὖν ἡ βασιλεία Ἑλλήνων, ἤτοι Πελοποννησίων, ἔτη ἑκατὸν ἑξήκοντα πέντε.

ΣΠΟΡΑΔΗΝ. Ἀμφίων Θηβῶν ἐβασίλευσεν, ὡς ἄλλοι. οὗτος ἐμυθεύετο κιθαρίζων θέλγειν σὺν λίθοις, ἃς ἀλόγως ὑπολαμβάνειν ἠλιθίους τινὰς ἀνθρώπους. Ζῆθος δὲ καὶ Ἀμφίων ἀδελφοὶ ἦσαν πιμπλῖνες λυρικοὶ καλούμενοι ἀφ' τὸ κιθαρίζειν πιμπλικῶς. Ὀρφεὺς Θρᾷξ ἐγνωρίζετο. Τότε μαθητὴς Μουσαίου ὁ Εὐμόλπου ὑός. Τὰ κ̃ Ὑψιπύλῃ ἐν Λήμνῳ ἢ Σφίγγα. Γαλαίφαλος Κάδμῳ γυναῖκα φησι γενομένην, ἀφ' ἧς υἱὸν Ἁρμονίας ὀνομαζόμενον, Καδμείοις πολεμεῖν. Τάπε πρὸς Οἰδίποδα, ὡς εἶπεν αὐτῇ. Καὶ τὰ κατὰ τ̃ Ἀργώ, καὶ σὺν Ἀργοναύταις, ἐν οἷς ἦσαν Ἡρακλῆς, καὶ Διόσκοροι, καὶ Ἀσκληπιός. εἰ δὲ τότοις οἱ Διόσκοροι σωήκμαζον, πῶς δυνατὸν τούτων ἀδελφὴν Ἑλένην εἶναι, εἰ μήπω μ̃ πολλὰ ἔτη παρθένον ἁρπάζεται ὑπὸ Θησέως; ἐν Ἄργει ἱεράτευσεν Ὑπερμνήστρα Δαναοῦ. Ζῆθος καὶ Ἀμφίων Κάδμον ἐκβαλόντες Θηβῶν ἐβασίλευσαν. Κρήτης ἐβασίλευσε Λάπης. Κρήτης ἐβασίλευσεν Ἀπέρας, καὶ τὴν πόλιν ἔκτισεν.

Ἀθηναίων βασιλεῖς.

Ἀθηναίων ἐβασίλευσεν	$\bar{\text{β}}$	Κραναὸς αὐτόχθων.	ἔτη $\bar{\text{θ}}$.

Κραναοῦ τέτταρα θυγατέρες βασιλέως τ̃ Ἀττικῆς θυγάτηρ ἑνὸς Ἀτθὶς, κάθ' ἑνὸ Ἀττικὴ ἡ χώρα ἀνεμάσθη πρότερον Ἀκτὴ λεγομένη. Κατὰ τοῦτον τ̃ Κραναὸν ὁ ὑπὸ Δευκαλίωνος κατακλυσμὸς ἐν Θετταλίᾳ, καὶ ὁ ὑπὸ Φαέθοντος ἐμ πυ-

ἐμπυρισμὸς ἐν Αἰθιοπίᾳ. πολλαὶ δὲ καὶ ἄλλαι γεγόνασιν Ἕλλησι τοπικαὶ φθοραὶ, ὡς Πλάτων ἐν Τιμαίῳ.

Ἀθηναίων ἐβασίλευσεν γ Ἀμφικτύων, ὃς Δευκαλίωνος, γαμβρὸς Κραναοῦ ἔτη ι.

Κατὰ Ἀμφικτύονα τὸν Δευκαλίωνος φόν τινες φασι Διόνυσον εἰς τὴν Ἀττικὴν ἐλθόντα ξενωθῆναι Σημάχῳ, καὶ τῇ θυγατρὶ αὐτοῦ νεβρίδα δωρήσασθαι. ἕτερος δέ φησιν ὁ Ἰὼ δ' ἐκ Σεμέλης ἔστιν.

Ἀθηναίων ἐβασίλευσεν δ Ἐρεχθέως. ἔτη ν.

Οὗτος Ἐρεχθέως Ἡφαίστου ὁ παρ' Ὁμήρῳ Ἐρεχθεύς ἐστιν. Ἐρεχθέως ἅρμα πρῶτος Ἑλλήνων ἐφεύρεν. ἦν δὲ καὶ θεὸς βαρβάρων.

Ἀθηναίων ἐβασίλευσεν ε Πανδίων. ἔτη μ.

Τούτου θυγατέρες Πρόκνη, καὶ Φιλομήλα καὶ Πανδίονος.

ΣΠΟΡΑΔΗΝ. Λακεδαιμονία ἐκτίσθη ὑπὸ Λακεδαίμονος καὶ ἐκ Μεσσήνης. Ἐπαφος Ἰοῦς δ δευτέρας καὶ Διὸς υἱὸς Μέμφιν ἔκτισεν ἐν Αἰγύπτῳ. Ἀρκὰς ὁ Καλλιστοῦς, καὶ Διὸς υἱὸς Πελασγῶν κρατήσας Ἀρκαδίαν τὴν χώραν μετωνόμασεν. Κάδμος Θηβαίων ἐβασίλευσεν, ἐκ θυγατρὸς Σεμέλης υἱὸς ὁ Διόνυσος ἐκ μοιχείας, ὃν Ἕλληνες Διὸς φασι μυθικῶς. Καπὶ τούτοις Λίνος, Ἀμφίων, καὶ Ζῆθος λυρικοὶ Θηβαῖοι, καὶ μουσαργοὶ ἐγνωρίζοντο, ὥς τινες. ἄλλοι δὲ μετὰ ταῦτα. Φοίνιξ Τυρίοις ἐβασίλευσεν. Μίνως Κρήτης ἐβασίλευσεν ὁ Εὐρώπης. Ραδάμανθυς καὶ Σαρπηδὼν Λυκίων ἦρχον. Ἀμφίων καὶ Ζῆθος Θηβῶν ἐπαπύλων ἐβασίλευσαν. Δαρδανίας Ἐρεχθέως Δαρδανὸς ἐβασίλευσεν. Εὐρώπης ἁρπαγή. Ἁρμονίας ἁρπαγὴ ὑπὸ Κάδμου. Οἱ Ἰδαῖοι Δάκτυλοι λεγόμενοι οἱ σίδηρον ὀρύττοντες καὶ τέτταρες ἦσαν. Μῆλος, Θάσος, καὶ Ἀλκίθη ἐκτίσθησαν, καὶ Πάφος. Βιθυνία ἐκτίσθη ὑπὸ Φοίνικος ἢ πρὶν Μαριανδυνὴ καλουμένη Ἐφύρα ἡ νῦν Κόρινθος ὑπὸ Σισύφου ᾠκίσθη. Κόρης ἁρπαγὴ Περσεφόνης ὑπὸ Ἀϊδωνέως τοῦ Μολοσσῶν βασιλέως, ὃς εἶχε κύνα παμμεγέθη ὃν λεγόμενον Κέρβερον, ὃν Ἡρακλῆς ἐρρύσατο μέλλοντα συναφθείρεσθαι τῷ Πειρίθῳ. Διὸ καὶ τὸ τοῦ κινδύνου πρᾶγμα οὐκ ἄδοξον νομίζεται Θησεῖ ἀνειληλυθέναι, ὡς φιλόχορος ἱστορεῖ ἐν Ἀτθίδος δευτέρῳ. Ἐλευσῖνος πόλεως Κελεὸς ἐβασίλευσεν, κἀφ' οὗ Τριπτόλεμος λέγεται, ὃν φησιν ὁ φιλόχορος μακρῷ πλοίῳ περιπλέοντα τὰς πόλεις τὸ σῖτον διδόναι. ὑπονοεῖσθαι δὲ πτερωτὸν ὄφιν εἶναι τὴν ναῦν, ἔχειν δέ τι καὶ ἐκ ἁρπαγῆς. Ἀχαΐα ὑπὸ Ἀχαιοῦ ἐκτίσθη. Καδμεία ἐκτίσθη, καὶ Σίδη ἐν Κιλικίᾳ. Διονύσου γένεσις ἐκ Σεμέλης.

Ἀσσυρίων βασιλεῖς.

Ἀσσυρίων ἐβασίλευσεν λα	Εὐπάκμης	ἔτη λη.
Ἀσσυρίων ἐβασίλευσεν λβ	Λαοσθένης	ἔτη με.
Ἀσσυρίων ἐβασίλευσεν λγ	Γυρπάδης	ἔτη λ
Ἀσσυρίων ἐβασίλευσεν λδ	Ὀφραταῖος	ἔτη κα.
Ἀσσυρίων ἐβασίλευσεν λε	Ἐφαχερῆς	ἔτη νβ.
Ἀσσυρίων ἐβασίλευσεν λς	Ἀκραγάνης	ἔτη μβ.

Αἰγυπτίων βασιλεῖς.

Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν μζ	Ραμεσσῆς ὁ καὶ Αἰγύπτιος	ἔτη ξη.
Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν μη	Ἀμένωφις	ἔτη η.
Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν μθ	Θόαρις	ἔτη ιζ.
Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν ν	Νεχεψῶς	ἔτη ιθ.
Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν να	Ψάμμυθις	ἔτη ιγ.
Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν νβ	. . . . .	ἔτη ιε.
Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν νγ	Κῆρτος	ἔτη ιβ.
Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν νδ	Ράμψις	ἔτη με.
Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν νε	Ἀμμενοὺς ὁ καὶ Ἀμμενέμης	ἔτη κς.

Μυκηνῶν Ἀργείων βασιλεῖς.

Μυκηνῶν Ἀργείων ἐβασίλευσεν ις	Πέλοψ	ἔτη λε.

Τὸν Πέλοπα τινὲς ὁ μόνον Ἀργείων καὶ Μυκηνῶν ἱστοροῦσι βασιλεῦσαι, ἀλλὰ καὶ πάσης τῆς Πελοποννήσου. ἔτος Ὀλυμπίων προέστη, καὶ στρατεύσας κατὰ Ἰλίου ἡττήθη ὑπὸ Δαρδανέως. ἀπ' αὐτοῦ Πελοπόννησος ὠνόμασται. ἔτος Ἱπποδάμειαν ἔγημεν. Τινὲς δὲ νγ ἔτη, ἄλλοι ξγ λέγουσιν αὐτὸν βασιλεῦσαι. καὶ ἕτεροι λε.

Μυκηνῶν Ἀργείων βασιλεῖς.

Μυκηνῶν Ἀργείων ἐβασίλευσεν ις	Ἀτρεὺς καὶ Θυέστης	ἔτη λγ.
	κατὰ δὲ ἄλλους,	ἔτη ξε.

Μετὰ

Μετὰ τὴν Πέλοπ⟨ος⟩ τελευτὴν ἐμερίσαντο τὴν ἀρχὴν Ατρέως καὶ Θυέστης τ̃ Μυκηνῶν κ̃ ὧν αὐτὸς χρόνος. ὧν θανόντων Αγαμέμνων διεδέξατο τὴν ἀρχὴν Μυκηνῶν καὶ Αργείων. Μενέλα⟨ος⟩ ὁ Αγαμέμνον⟨ος⟩ ἀδελφὸς Λακεδαιμονίων ἐβασίλευσεν μ̃ τ̃ Ατρέως θάνατον, ὡς ἐξῆς σύγκ⟨ειται⟩.

Αθηναίων βασιλεῖς.

Αθηναίων ἐβασίλευσεν ε̄ Ερεχθεὺς ἔτη ν̄.

Ερεχθέως τέτε θυγατέρα Βορέας υἱὸς Ασραίε Θρᾴξ ἥρπασεν Ωρείθυιαν. ὁ δὲ μῦθ⟨ος⟩ τ̃ ἄνεμον, ὡς Φιλόχορ⟨ος⟩ ἐν δευτέρῳ φησίν. ὅτι τέτε ὁ κ̃ τὰ λεγόμενα μυσήρια ἦρξαντο.

Αθηναίων ἐβασίλευσεν ζ̄ Κέκροψ δεύτερ⟨ος⟩ Ερεχθέως ἀδελφὸς ἔτη μ̄.
Αθηναίων ἐβασίλευσεν η̄ Πανδίων Ερεχθέως ἔτη κε.
Αθηναίων ἐβασίλευσεν θ̄ Αιγεὺς Πανδίον⟨ος⟩ ἔτη μ̄ η̄.

Κατὰ τέτες Φείξ⟨ος⟩ ἔδοξέ πισιν ὀχεῖος ὅτι χρυσομάλλῳ κριῷ ἅμα τῇ ἀδελφῇ Ελλῃ φεύγων τὴν μητρυιὰν ὑπεξελεύσοιτο. καὶ ἐτύγχησεν πλοίῳ, ᾧ τ̃ πρόσημον κριὸς ἦν. Παλαίφατ⟨ος⟩ ὁ κριὸν φησι καλεῖσθαι τὸν διασώσαντα αὐτὸς τροφέα. ὁ κατ' Ευμολπον πόλεμ⟨ος⟩. ἀφ' ὃ οἱ Ευμολπίδαι Αθήνησι. Τὰ κ̃ Πρόκνην καὶ Φιλομήλαν θυγατέρας Πανδίον⟨ος⟩. Πυθοῖ Φημονόη χρησμῳδὸς πρώτη δ' ἑξαμέτροις ἱστορεῖ προφητεύσαι. τ̃ Δαρδανίας ἐβασίλευσεν Τρὼς κ̃ Ιλ⟨ος⟩, ἀφ' ὃ Τρῶες κ̃ Τρωὰς ἡ πόλις καὶ Ιλιον, κάθ' ὃς Τάνταλ⟨ος⟩ ἐβασίλευε τ̃ Φρυγίας, ἥτις Μαιονίας, ἀφ' ἧς κ̃ Μαίονες. Τιτυὸς σωεχρόνισε Ταντάλῳ. Κατὰ δὲ Τιτυὸν Λητώ. ἀφ' ἧς Απόλλων, ὃς καὶ σωὶ Ηρακλεῖ τῷ Αδμήτῳ ἐβασίλευσεν.

ΣΠΟΡΑΔΗΝ. Γανυμήδη Τάνταλ⟨ος⟩ ἁρπάσας υἱὸν δ̃ Τρωὸς ὑπ' αὐτὸ κατεπολεμεῖτο Τρωὸς, ὡς ἱστορεῖ Δίδυμ⟨ος⟩ ἐν ἱστορίᾳ ξένῃ, κ̃ Φανοκλῆς. Μάτιν ἅρμα δ̃ Διὸς, ὡς αὐτὸς, τὸ τὸν ἁρπάσαντ⟨α⟩ ὁ μῦθος καταψεύδε⟨ται⟩. Ιλιον ὑπὸ Ιλ⟨ου⟩ ἐκτίσθη. Μελάμπους μάντις ἐγνωρίζετο. τὰ κ̃ Φρίξου κ̃ Μελικέρτου, ἐφ' ὃ τὰ Ισθμια. Τὰ κ̃ Δήμητραν, ἣν τινες Ισιν Φασί. κ̃ τὰ περὶ Δαναὸν, ἀφ' ἧς ὁ Περσεὺς πὰς στρατείας ἐπετέλ⟨εσε⟩, καὶ ὅτι Πέρσας ἐστράτευσε. τὴν ὁ Γοργόνα ἐκκοπτόμενον ἑταίραν εὔμορφον Δι' κάλλ⟨ος⟩ ἀξιωσαν τ̃ θεᾶς, ὡς δοκεῖν ἀπολιθῶσαι δοκεῖν. Δίδυμ⟨ος⟩ φησὶν ἐν ἱστορίᾳ ξένῃ, κ̃ πλάτιθε⟨ται⟩ τ̃ ξυγγραφέα ταύτης. Γήρας⟨ος⟩ τάχα τὶς ἵππ⟨ος⟩ ὀξὺς κτῆμα τ̃ γυναικός. ὡς ὁ Παλαίφαλος, Βελλεροφόντ⟨ου⟩ πλοῖον ἦν ὁ Γήρας. Τὰ περὶ Μελέαγρον κ̃ Οινέα ἐν Αιτωλίᾳ. Κυρήνη ἐκτίσθη ἐν Λιβύῃ. Ιων πολέμαρχος γεγονὼς Ιωνας τὸς Αθηναίους ἀφ' ἑαυτ̃ ὠνόμαζεν. Διόνυσος ὅτι Ινδὸς ἐστράτευσεν, κ̃ Νύσαν πόλιν ἔκτισεν περὶ τῷ Ινδῷ ποταμῷ. Μίδας Φρυγῶν ἐβασίλευσεν. Λάϊος Χρύσιππον ἥρπαζεν. Μίλητ⟨ος⟩ ἐκτίσθη πόλις. ὁ ἐν Ελευσῖνι νεὼς ἐκτίσθη. Ευρώπη Αγήνορ⟨ος⟩ ὑπὸ Κρητῶν ἁρπαγὴ ἐμπόρων, ὡς φησιν Ηρόδοτος. δ̃ ὁ πλοῖα πρόσημον ἦν Ταῦρος. ταύτης ὅτι ζήτησιν Κάδμος ἐξελθὼν κτίζει τὴν Καδμείαν, καὶ Θηβῶν ἐβασίλευσεν. τὸς δὲ πλησιοχώρους αἰφνιδίως ἐπελθόντας αὐτῷ Δι' τὸ πανταχόθεν ὡς ἀπὸ γῆς συρρεῖν κάτ' αὐτό, Σπάρτας ὠνόμασεν, ὡς Παλαίφατος ἐν πρώτῳ φησί. Διονύσε πράξεις καὶ τὰ περὶ Ινδὸς, Λυκόργον τε κ̃ Ακταίωνα, Ꞓ Πενθέα, ὅπως τε Πέρση τυσὰς εἰς μάχην ἀναιρεῖται, ὡς φησι Δείναρχος ὁ πιπτὴς, ἀφ' ὁ Ρήτωρ. τῷ δὲ Βελλεροφόντ⟨ῃ⟩ πάρεσιν ἰδεῖν αὐτὸ τὴν ταφὴν ἐν Δελφοῖς ὡς πρὸ τ̃ Απόλλωνα τ̃ χρυσοῦν ἔνθα κ̃ τὸ ὄφλον ἀνάκειται Αυγούσε Καίσαρος, κ̃ Νέρωνος ἡ κιθάρα. Βάθρον δεῖπι νομίζε⟨ται⟩ τοῖς ἀγνοοῦσιν ὁ Διονύσε τάφος. κ̃ ἕτω γράφε⟨ται⟩. Ηλύμορφος Δι' πολλὰς αἰσχρὰς αἰτίας, κ̃ Δι' τὸ μιξόηλυν στρατόν. ὠφέλιζε γὰρ σωὶ τοῖς ἀρρεσι κ̃ τὰς ηλείας, ὡς φησιν ὁ φιλόχορ⟨ος⟩ ἐν δευτέρῳ. Λίν⟨ος⟩ διδάσκαλος Ηρακλέες ἐγνωρίζετο. Ανδρόγεως ἐδολοφονήθη ἐν Αθήναις. Φιλάμμων ὁ Δέλφειος ἤκμαζεν ὁ πρῶτος σήσας Πυθοῖ χορόν. τὰ κατὰ Δαίδαλον, ὃς ἔδοξεν ἀγάλματα ζωὰ ποιεῖν. πρῶτος γὰρ διέσησε τὰ τ̃ ἀγαλμάτων πόδας, ὡς ὁ Παλαίφατος ἱστορεῖ, τ̃ περὶ κύτε πάντων συμπεφυκότας αὐτοῖς πλατυπόδων. ἔτος ἀποπλῆναι μυθεύεται σωὶ Ικάρῳ τῷ υἱῷ αὐτό, πλοίῳ λαβόμεν⟨ον⟩, καὶ διαφυγὼν τ̃ Μίνωα, Δι' τὸ ἀνδρεῖον γνώσεσθαι τῷ διώκοντι. Θάμυρις ὁ Φιλάμμωνος ἤκμαζε. Μίνως ἐθαλασσοκράτ⟨ησε⟩, κ̃ Κρησὶ πρῶτος Διὸς ἐνομοθέτ⟨ησε⟩, νομίζων τὰς νόμους ὑπ' αὐτε δ̃ ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐννεαετηρίδι, ὅπερ ὁ Πλάτων ἐν τοῖς νόμοις ἐλέγχει. Ηρακλῆς τὰς ἄθλας ἐτέλ⟨εσε⟩, κ̃ Ανταῖον ἐν τῇ Λιβύῃ καταπαλαίσας ἀναιρεῖ τ̃ λεγόμενον γηγενῆ, Δι' τὸ ὅτι σήμονα εἶναι τὸν λεγόμενον ὑπὸ τοῖς παλαισταῖς τρόπον χαμαὶ, ὡς ὑπὸ τ̃ μητρὸς γῆς βοηθεῖσθαι δοκεῖν. ὃν Ηρακλῆς ἰσχυρὸς ὢν μὴ περισδεηθεὶς, ζώσας τὸν Ανταῖον τοῖς ἄμμασι, καὶ μετεωρίσας διεχειρίσατο. τὴν ὑδραν τὸ μυθολόμενον ζῶον ὁ Πλάτων σοφίσμαν λέγει, δι' ὃ ὁ αὐτὸς Ηρακλῆς τὸ Ιλιον ἐπόρθησεν. Μήδεια Κολχὶς ἀνεχώρησεν Αιγέως Πόλεμος Κενταύρων καὶ Λαπιθῶν. Κένταυροι ὁ Θεσσαλῶν ἦσαν ἱππεῖς ἄριστοι, ὡς φησι Παλαίφατος ἐν πρώτῃ ἀπίσων. Οἱ ἐπὶ τὰ ὅτι Θήβας ἐστράτευσαν. Τὰ περὶ τὸν Μινώταυρον, ὡς μὲν ὁ μῦθος, ὅτι δὴ ἐκ Ταύρε δ̃ ζώε κ̃ Πασιφάης μιξόηρ ἐγένετο, κ̃ τὸν πάρ' Αθηναίων βασμὸν κομιζόμενος ἐθοινᾶτο τὰς παῖδας. αὐτοὶ δὲ οἱ Γνώσιοι λέγεσιν εἶναι δ̃ Μίνωος στρατηγὸν, ὃς ὠνομάζετο μὲν Ταῦρος, τὴν δὲ φύσιν ὠμὸς κ̃ ἀνήμερος ἦν. Επεὶ δὲ Μίνως ἀγῶνα ἐπ' Ανδρόγεῳ ἐτίθε⟨το⟩, ὃν ἀπέκτειναν Αθηναῖοι, τὰς δὲ Αττικὰς παῖδας ἔπαθλον ἐδίδε, ἰσχυρὸς ὢν ὁ Ταῦρος πάντων ἐκράτ⟨ει⟩. ὡς δὲ Ꞓ τῷ Θησεῖ δ̃ ἀγῶνος μετεδόθη, κ̃ τὸν Ταῦρον κατεπάλαισε, σωέβη καὶ τὰς παῖδας Δι' σωθῆναι, καὶ τ̃ πόλιν ἀφαιρεθῶσι δασμῷ, ὡς Φιλόχορος ἱστόρησεν ἐν δευτέρᾳ Ατθίδος. Οἱ ἐπίγονοι τ̃ ἐπὶ Θήβας ὅτι ἐστράτευσαν. Φαίδρα Ιππολύτ⟨ον⟩ ἠράσθη. Μίνως ὅτι Σικελίαν στρατεύσας Δι' Δαίδαλον, ἀναιρεῖται ὑπὸ τ̃ Κωκάλε θυγατέρων. Κατὰ τέτες τὸς χρόνους ὁ Σαμψὼν ἦν ὁ πάρ' Ελλησι βωμολοχος Ηρακλῆς, ὃς μ̃ τὸς ἄθλας, κ̃ τ̃ Ανταῖον ἀναίρεσιν τ̃ γηγενῆς ἐν Λιβύῃ, Ꞓ τὸν ἐν Ολυμπίᾳ ἀγῶνα, κ̃ τ̃ πρώτην ὑπ' αὐτε ἅλωσιν Τροίας ὅτι Λαομέδοντος πατρὸς Πριάμε βασιλέως Τροίας λοιμώδη νόσῳ περιπεσὼν εἰς πῦρ ἐνήλατο. Ꞓ ἔτως δὲ ἀνθρώπων ἐγήρετο, βιώσας τὰ πάντα ἔτη νβ̄. πλείονες δὲ περὶ τέτε μικρὸν ἱστορῆσι γηρᾶναι Ηρακλῆν. ἄλλοι τε πλείονα ἔτη ζῆσαι αὐτόν.

Αυδὼν

Αυδὼν κρατῆς ἔκρινε τ̃ Ισραὴλ ἔτη η̄, μ̃ ᾗ τ̃ τότε πολιτῶν ἀλλόφυλοι φιλισταῖοι ἐκράτησαν ᾧ Ισραὴλ ἔτη μ̄. ἃ τοῖς ᾧ Σαμψῶν ϛ συναριθμεῖται ἐτεσι κατά τινα Εβραίων παράδοσιν.

Ασυρίων βασιλεῖς.

Ασυρίων ἐβασίλευσεν λ̄ζ̄ Θῶν ὁ λεγόμενος Κονκόλερος ἑλληνιστὶ Σαρδανάπαλλος ἔτη κ̄.

Σαρδανάπαλλος Ταρσὸν ᾠκισεν καὶ Αγχιάλην τὰς πόλεις ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ. ἐπὶ τούτου ἡ τ̃ Ασυρίων βασιλεία κατελύθη τῷ κ̄ ἔτει Σαρδαναπάλου, ὃς πέρ τινι Θῶν Κονκόλερος ὠνομάζετο. περὶ οὗ καὶ Διόδωρος λέγε-
„σιν αὐτῆς ἅτινα γράφει. Σαρδανάπαλλος ᾗ τριακοστὸς μὲν καὶ πέμπτος ἀπὸ Νίνου ᾧ συνεστηκότος τῇ ἡγεμο-
„νίᾳ, ἔσχατος ᾗ γενόμενος βασιλεὺς Ασυρίων ὑπερῆρεν ἅπαντας τρυφῇ καὶ ῥᾳθυμίᾳ. καὶ
„μετ' ὀλίγα. καὶ τοιοῦτος ὢν τ̃ τρόπον οὐ μόνον αὐτὸς αἰσχρῶς κατέτρεψε τ̃ βίον, ἀλλὰ καὶ τὴν Ασυρίων ἡγε-
„μονίαν ἄρδην ἀνέτρεψε πολυχρονιωτάτην γενομένην τ̃ μνημονευομένων. Αρβάκης γάρ τις Μῆδος μὲν τὸ
„γένος, ἀνδρεῖος ᾗ καὶ ψυχῆς λαμπρότητι διαφέρων ἐστρατήγει Μήδων τ̃ κατ' ἐνιαυτὸν ἐκπεμπομένων
„εἰς τὸν Νίνον. κ̄ᾧ ᾗ τὴν στρατηγίαν γνόμενος σωήθης τῷ στρατηγῷ τ̃ Βαβυλωνίων ὑπ' ἐκείνου παρεκλήθη
„καταλῦσαι τὴν τ̃ Ασυρίων βασιλείαν. Ταῦτα Διόδωρος περὶ τ̃ Σαρδαναπάλου καταστροφῆς ἐχάτου τ̃ Ασ-
„συρίων βασιλέων ἀπὸ Νίνου γεγονότος, ὃν πρῶτον εἶναι βασιλέα τ̃ ἁπάντων Ασυρίων πολλαχοῦ ἀνωτέρω φη-
„σὶν ἔτος. τὸ παλαιὸν κ̄ᾧ τὴν Ασίαν ὑπῆρχον ἐγχώριοι βασιλεῖς, ὧν ἔστι πράξεις ἐπίσημοι, ἔστι ὀνόματα
„μνημονεύεται. πρῶτον ᾗ τ̃ ἱστορίας κ̣ μνήμην ποιησάμενοι Νίνου ὁ βασιλεὺς τ̃ Ασσυρίων μεγάλας πράξεις
„ἐπετελέσατο. Καὶ μέτ' ἄλλα. Μετὰ ᾗ ταῦτα γήμας Σεμιράμιδα τὴν Νινύου ἐτελεύτησεν, τὴν γυναῖκα
„λιπὼν βασιλίσσαν. τὴν ᾗ Νίνου ἡ Σεμίραμις ἔθαψεν ἐν τοῖς βασιλείοις. κ̣ ἐπάγει. αὕτη μὲν οὖν βασι-
„λεύσασα τ̃ Ασίας ἁπάσης, πλὴν Ινδῶν, ἐτελεύτησε τὸν προειρημένον τρόπον, βιώσασα μὲν ἔτη ξβ̄, βασιλεύ-
„σασα ᾗ β̄ πρὸς τοῖς μ̄. καὶ μέτ' ἄλλα. Διαδεξαμένου δὲ κ̣ οἱ λοιποὶ βασιλεῖς παῖδες πρὸς πατρὸς Διαδεχό-
„μενοι τὴν ἀρχὴν ἐβασίλευσαν ἕως Ἀστυάγους τ̃ Μήδου. ἐπὶ τούτου γὰρ ἡ τ̃ Αζουρίων ἡγεμονία με-
„τέπεσεν εἰς Μήδους ἔτη διαμείναντα πλείω τ̃ α̣ τ̄, καθάπερ φησὶ Κτησίας ὁ Κνίδιος ἐν τῇ δ̄ βίβλῳ. Τὰ
„δὲ ὀνόματα τ̃ βασιλέων, κ̣ τὸ πλῆθος τ̃ ἐτῶν ἃ κατεπείγει γράφειν, διὰ τὸ μηδὲν ὑπ' αὐτῶν πεπράχθαι
„μνήμης ἄξιον. μόνη γὰρ τετύχηκεν ἀναγραφῆς ἡ πεμφθεῖσα συμμαχία τοῖς Τρωσὶν ὑπὸ Αζουριῶν, ἧς ἐστρατή-
„γει Μέμνων ὁ Τιθωνοῦ. Ταυτάνης γὰρ βασιλεύων, ὃς ἦν κ̄ς̄ ἀπὸ Νίνου ᾧ Σεμιράμιδος, φασὶ σὺν μ̃
„Αγαμέμνονος Ελληνας ἐπὶ Τροίαν στρατεῦσαι, τὴν ἡγεμονίαν ἐχόντων τ̃ Ασίας Αζουρίων ἔτη πλείω
„τ̃ χιλίων.

Οὐ ᾗ ἀσυμφώνως οἱ τ̃ Ελλήνων ἱστορικοὶ γεγράφασι περὶ τ̃ χρόνων καὶ βασιλέων τούτων, παρέσω Κεφαλίωνα ἐπίσημος εἶναι ὁ τυχὼν ὧδε φάσκων.

„Ἐκ τ̃ Κεφαλαίωνος. Ἄρχομαι γράφειν ἀφ' ὧν ἄλλοι τε ἐμνημόνευσαν, ϲ τὰ πρῶτα Ελλανικός τε ὁ Λέσβιος
„καὶ Κτησίας ὁ Κνίδιος, ἔπειτα Ηρόδοτος ὁ Αλικαρνασσεύς. τὸ παλαιὸν τ̃ Ασίας ἐβασίλευσαν Αζούριοι, τ̃
„ᾗ ὁ Βήλου Νίνος. εἶτα ἐπάγει γνῆσιν Σεμιράμεως, καὶ Ζωροάστρου μάγου ἔτει νβ̄ τ̃ Νίνου βασιλείας. μεθ' ὃν Βα-
„βυλῶνά, φησιν, ἡ Σεμίραμις ἐτείχισε, πρῶτον, ὡς πολλοῖς λέλεκται, Κτησίᾳ, Ζήνωνι, Ηροδότῳ, καὶ τοῖς μετ'
„αὐτὸν, στρατείαν τε αὐτῆς κ̣ τ̃ Ινδῶν, καὶ ἣν ἔπραξαν, ϲ ὅτι τὸν ἴδιον αὐτὴν ἔκτεινεν υἱὸν, ϲ ὑπὸ Νίνου τ̃ παίδων ἑνὸς ἀνη-
„ρέθη ᾧ Διαδεξαμένου τὴν ἀρχήν. καὶ μέτ' ἄλλα. καὶ τ̃ λοιπῶν εἰς χίλια ἐτῶν ἀριθμὸν ἦρχον πᾶς ᾧ διὰ πατρὸς
„ἐκδεχόμενος τὴν ἀρχήν. καὶ ἔσχαν ἦσαν ἀδεὴς αὐτῶν ἐτελεύτησεν τ̃ γ̄ ϲ κ̄. τὸ γὰρ ἀπόλεμον τε καὶ ἀφιλο-
„κίνδυνον γυναικώδες αὐτοῖς ἐπὶ ἀσφαλές. ἔνδον γὰρ ἔμενον, ἀδέ τι αὐτοῖς ὧν ἔργον ἐπέσκοπτο. ἀδὲ εὔωρα τὴς
„αὐλῆς, πλὴν αἴτε παλλακίδες, καὶ τ̃ ἀνδρῶν οἱ γυναικώδεις. τὰς ᾗ βασιλεῖας τάσδε εἶπεν ἐδῆσαι βάλετα, Κτη-
„σίας ἐστὶν ὁ λέγων τὰ ὀνόματα αὐτῶν, κ̄ οἴνῳ, καὶ γ̄. ἐμοὶ ᾗ ἡ γραφὴ τί περπνὸν, ἢ τί χαρίεν ἔμελλεν ἕξειν ὀνο-
„μακλήδην ἄνευ πράξεων βαρβάρων φωνέοντι τυραννίδας, δεσπότας, καὶ μαλακὰς βαρβάρους; πρὸς οἷς καὶ ἐπάγει
„τὰ περὶ τ̃ ἐτῶν αὐτῶν. ἐτέων ᾗ ὄντων ἀπὸ Νίνου πεντακοσιοστῷ πρώτῳ καὶ Χ̄, βέλιμος ἐβασίλευσεν Ασυρίων, καὶ
„ἀφικνεῖται Περσεὺς ὁ Δανάης εἰς τὴν χώραν αὐτῶν ναῦς ἄγων ρ̄. ἔφευγε ᾗ Περσεὺς Διόνυσον τ̃ Σεμέλης υἱέα.
„καὶ μετέπεσε. ὑστερῃ ᾗ γενεᾷ κ̣ Ταυτάνου ἄρχοντα ὁ τ̃ Αργοναυτῶν στόλος ἔπλευσε φασίν, καὶ Μεδείαν τὴν Κολχίδα
„καὶ Ηρακλέα πλανηθέντα ἀπὸ τ̃ νεὼς Διὰ τ̃ ἔρωτα ᾧ Υ̓λα λέγουσι περὶ τὰς Καππαδόκας ἁλῆναι. καὶ
„αὖθις. Χιλίων ᾗ ἐτῶν ἀπὸ Σεμιράμεως, εἰς Μηδαῖον βασιλέα, ὃν ἀριθμοῦσι, περὶ πλειόνων, Μήδεια Κολ-
„χὶς ἀνεχώρησεν Αἰγέως. ἧς ὑὸς Μῆδος. ἀφ' ᾧ Μῆδοι. καὶ ἡ χώρα ἐκλήθη Μηδία. εἶτα φησι. Μηδαίου ᾗ τὴν
„ἀρχὴν Διαδεξαμένου Ταύταν ζ̄ καὶ κ̄ αὐτὸς κ̣ ἔθη τὰ Αζουρίων ϲ νόμους. καὶ ἄλλο μὲν οὐδὲν ἐγένετο οὐδὲ ἐπὶ
„τούτου καινὸν ἔργον. Αγαμέμνονα δὲ καὶ Μενέλαον οἱ Μυκηναῖοι ἐστρατεύσαντο σὺν Αργείοις κ̣ τοῖς ἄλλοις
„Αχαιοῖς εἰς Ιλιον πόλιν τ̃ Πριάμου ᾧ Φρυγὸς στρατηγήσαντος.

Αιγυπτίων βασιλεῖς.

Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν ν̄ς̄	Ὀχυρεὺς	ἔτη ιδ̄.
Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν ν̄ζ̄	Ἄμεδις	ἔτη κ̣ζ̄.
Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν ν̄η̄	Θέωρις	ἔτη ν̄.

Οὗτός ἐστιν ὁ παρ' Ομήρῳ Πολύβους Αλκάνδρας ἀνὴρ ἐν Οδυσσείᾳ Φερόμενος παρ' ᾧ φησὶ Μενέλαον σὺν τῇ Ελένῃ μ̃ τὴν ἄλωσιν Τροίας κατηχθαι πλανώμενον.

Αιγυπτίων

Αιγυπτίων ἐβασίλευζεν νθ Αθωθις, ὁ καὶ Φάσαρος, ἐφ' οὗ σεσμοὶ κζ τῶν Αιγυπτίων ἐγένοντο μηδέπω γεγονότες ἐν αὐλῇ πρὸ τούτου, ἔτη κη.
Αιγυπτίων ἐβασίλευζεν ξ Κενκένης ἔτη λθ.
Αιγυπτίων ἐβασίλευζεν ξα Ουεννέφης ἔτη γθ.

Μυκηνῶν Αργείων βασιλεῖς.

Μυκηνῶν Αργείων ἐβασίλευσεν ιζ Αγαμέμνων ἔτη ιη. κζ δ' ἄλλος λε.

Τῷ ιηἔτει Αγαμέμνονος ὁ κζ τοῦ Τροίας ἤρξατο πόλεμος διὰ τὴν Ελένης ὑπὸ Αλεξάνδρου τοῦ Πάριδος κλοπὴν ὑὸς Πριάμου βασιλέως Ιλίου. καὶ διήρκεσεν ἔτη ι, ἕως ἁλώσεως Ιλίου, ἤτοι τῷ ὑποκειμένῳ ιζ ἔτει Αγαμέμνονος γέγονεν.

Αγαμέμνονος Αργείων καὶ Μυκηνῶν βασιλεύοντος, Μενελάου δὲ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Λακεδαιμονίων, Πέλοπος ὑὸς Λαομέδοντος τοῦ Τροίας καὶ Ιλίου ἐβασίλευσεν.

Τότε ὁ Παλαμήδης εὗρε τοῖς γράμμασι δ' ἀλφαβήτου, α β γ δ ε ι κ λ μ ν ο π ρ σ τ υ. προσέθηκε δὲ αὐτοῖς Κάδμος ὁ Μιλήσιος ἕτερα γράμματα τρία θ φ χ. διὸ καὶ πολλῷ τῷ χρόνῳ τοῖς ιθ ἐχρῶντο. ὅθεν οἱ ἀρχαῖοι μὴ ἔχοντες τὸ ψ, τὴν ψαλίδα ποτὲ μὲν ἔλεγον καὶ ἔγραφον, καὶ ἄλλα πολλὰ ῥήματα ἄλλως διεφώνουν, καὶ ἔλεγον, καὶ ἔγραφον. πρὸς τούτοις Σιμωνίδης ὁ Κεῖος προσέθηκε δύο, η, καὶ ω. Επίχαρμος δὲ ὁ Συρακούσιος τρία καὶ ζ ξ ψ. ὕστερον ἐπληρώθησαν τὰ κδ στοιχεῖα.

Μυκηνῶν Αργείων ἐβασίλευσεν ιη Αιγισθος ἔτη ε.
Μυκηνῶν Αργείων ἐβασίλευσεν ιθ Ορέστης ἔτη κγ.

Ορέστης Πύρρον τὸν Αχιλλέως ἀναιρεῖ ἐν Δελφοῖς εἰς τὸ δ' Απόλλωνος ἱερὸν προδοθέντα ὑπὸ Μαχαιρέως δ' ἱερέως. καὶ οἱ Εκτορος παῖδες τὸ Ιλιον ἀνεκτήσαντο, ὧν Αντηνορίδας ἐκβαλόμενοι Ελένης γνώμῃ, μ' τὴν ἅλωσιν Τροίας.

Λατίνων βασιλεῖς.

Γρῶπον φασὶ Πεῖκον υἱὸν Κρόνου βασιλεῦσαι χώρας Λαυρέντου λζ ἔτη. εἶναι δὲ τὴν χώραν, ἕως τοῦ νῦν Ρώμης πόλεως. μεθ' ὃν Φαῦνον τὸν υἱὸν αὐτοῦ Πείκου ἔτη μδ. ἔπειτα Λατῖνος ἔτη λς. τούτου κζ τὸ λγ ἔτος Αινείας δεξάμενος Ιλίου παραγενόμενος σὺν τοῖς μετ' αὐτοῦ ὅπλοις καὶ πλούτῳ παρεσκευασμένος, συμμαχήσας τε αὐτῷ Λατίνῳ κατὰ Ρουτύλων, καὶ Τύρνον ἀνελὼν, Λαβινίαν θυγατέρα δ' βασιλέως, καὶ βασιλεύσας τῆς χώρας μ' τοῦ Λατίνου ἔτη γ, κτίσας πόλιν ἐπ' ὀνόματι τῆς γυναικὸς Λαβινίαν, ἐν ᾗ καὶ ἐβασίλευσεν. Τινὲς ἔτη μ' φασὶ τὸν Αινείαν βασιλεῦσαι ἀπὸ δ' θ ἔτους μ' τὴν αὐτοῦ ἅλωσιν, ὥστε αὐτὸν κατὰ τὸ ιβ ἔτος αὐτῆς ἀποθανεῖν.

Αινείας μ' τὴν ἅλωσιν Τροίας Λατίνων ἐβασίλευσεν ἔτη κγ.

ΣΠΟΡΑΔΗΝ. Καρχηδόνα φησὶ Φίλιστος κτισθῆναι ὑπὸ Εζώρου καὶ Καρχηδόνος τοῦ Τυρίων. κζ τῶν χρόνον Ηρακλῆς τὸν ἐν Ολυμπίᾳ ἀγῶνα ἔθηκεν, ἀφ' οὗ ὀπὶ πρώτῃ Ολυμπιάδα, υο ἔτη. κατὰ δ' ἄλλους υλ. Αδαμάντα θυγάτηρ Ευρυσθέως ἐν Αργει ἱεράτευσεν ἔτη λη. αἱ δ' ἀπὸ ταύτης τῆς ἱερωσύνης Δρακοντίδαι καλοῦντο. Πελοπος υἱὸς Λαομέδοντος μετὰ τὸν πατέρα, Τροίας καὶ Ιλίου ἐβασίλευσεν. Τούτου παῖς Αλέξανδρος, ὁ καὶ Πάρις. Αμαζόνες κατὰ Αθηναίων ἐστράτευσαν. Κάπυς Καλυδωνίας θήρᾳ διὰ Μελεάγρου. Μενέλαος Λακεδαίμονος ἐβασίλευσεν. Αμαζόνες Πελοπι συνεμάχησαν. Ιλιον ἅλω τῷ Φθιωτῶν βασιλεῖ ιζ ἡμερῶν τοῦ [χειμερινοῦ] τροπῆς. Λυδοὶ, οἱ καὶ Μαίονες, ἐθαλασσοκράτησαν ἔτη ϙβ.

Αθηναίων βασιλεῖς.

Αθηναίων ἐβασίλευσεν ι Θησεὺς Αιγέως ἔτη λα.

Θησεὺς Ελένῃ ἥρπαζεν, ἣν αὖθις ἀπέλαβον οἱ ἀδελφοὶ αὐτῆς Κάστωρ, καὶ Πολυδεύκης τὴν μητέρα Θησέως αἰχμαλωτίσαντες, ἀποδημοῦντος δ' Θησέως. Θησεὺς Αθηναίους κατὰ χώραν ἐπαρμόσας εἰς ἓν συναγαγὼν, ἤτοι εἰς μίαν πόλιν πρῶτος ἐζωσφράκισθη, αὐτὸς πρῶτος θεὶς τὸν νόμον. Θησεὺς ἔφυγεν ὑπὸ Αθηναίων.

Αθηναίων ἐβασίλευσεν ια Μενεσθεὺς Πετεῶ δ' Ορνέως δ' Ορεχθέως ἔτη λγ.

Ἐπὶ τούτου ὁ Τρωϊκὸς πόλεμος συνέβη ἕνεκα μίλτου χρυσοῦ, ὃ κάλλους ἔπαθλον ἓν γυναικῶν τριῶν ὑπὸ μιᾶς αὐτῶν προτιθέσης Ελένης τῷ κριτῇ. Βακχύλος δὲ ὕστερος ἓν Ιλιεὺς, [ὡς ἡ κωμῳδία.] Μενεσθεύς. ὕστερος Ελλησι κατὰ τῶν Τρώων συνεμάχησεν. Τούτου τῷ λγ ἔτει Ιλιον ἅλω. ἐπανιὼν δὲ ἀπὸ Τροίας ἐν Μήλῳ τῇ νήσῳ τελευτᾷ.

Αθηναίων ἐβασίλευσεν ιβ̄ Δημοφῶν Οηπέως ἔτη κγ̄.

Ἐπὶ τούτου τὰ περὶ Οδυσσέα καὶ Ορέστην. Αινείας ἐβασίλευσε Λαβινίου. Τὰ κζ̄ Οδυσσέα καὶ Σκύλλαν, καὶ Χάρυβδιν, καὶ Σειρῆνας.

Αθηναίων ἐβασίλευσεν ιγ̄ Οξυόντης Δημοφῶντος ἔτη ῑ.
Αθηναίων ἐβασίλευσεν ιδ̄ Αφείδας ἔτος ά.

Ησίοδος ἐγνωρίζετο, ὃν Ἔφορος ἀνειρίων καὶ σύγχρονον Ομήρου φησί. Σαμίων ἔκρινε τὴν Ισραὴλ ἔτη κ̄.
Τὰ μὲν Ησοῦ τοῦ Ναυῆ, καὶ τῶν μετ' αὐτὸν πρεσβυτέρων ἡ γραφὴ παρεζιώπησεν. ἡ δὲ ἄγραφος σωτηρία τοῦ μὲν Ησοῦ κζ̄, τῶν δὲ πρεσβυτέρων ιη̄ παρέδωκεν. ὁ δὲ Αφρικανὸς ἔτη λ̄ αὐτοῖς ἀπένειμεν, μεγάλα ἁμαρτών, καὶ τολμηροτάτῳ πράγματι ἐπικεχρημκώς, ὡς τούτοις ἄλλα ὁ̄ ἔτη τε, μ̄ τὰ τῆς ἀναρχίας, λ̄ δὲ τὰ τῆς εἰρωνίας ὅθεν παρεμβάλλων, τὰ ὅλα ρ̄. Τὰ δὲ ὡροσκὸς τῷ ἀποστόλῳ ἐν τῇ πράξεσι τῶν Κριτῶν ἔτη ῡν, τὰ μὲν Μωσέως τελευτῶν ἄλλως κεῖται μέχρι Σολομῶνος, ἐν τῷ δὲ ἱερὸν ἐπισκοπῆς ἐν τῷ γ̄ τῆς βασιλείας. λέγει γάρ· καὶ ἐγένετο ἐν τῷ ῡμ̄ ἔτει τῆς ἐξόδου τῶν υἱῶν Ισραὴλ ἤρξατο οἰκοδομεῖν Σολομὼν τὸν ναόν. τὸ δὲ Εβραϊκὸν, καὶ ἐγένετο ἐν τῷ ῡς̄ π̄ ἔτει. Ταῦτα δὲ οἱ τῶν Ιουδαίων διδάσκαλοι ἀκριβῶς σωζόμενα ἔλεγον, μόνης τῆς ἐξ Ισραὴλ κρίσεως χρονοκρατίας ἀριθμουμένης, καὶ μὴ λογιζομένης ἰδίως τῆς τῶν ἀλλοφύλων, ἀλλὰ τῆς τῶν Κριτῶν συνουσμένης. ὁ δὲ ἱερὸς Απόστολος τὰ υν̄ ἔτη τῶν Κριτῶν οὐκ ἀκριβολογούμενος εἶπεν, ἀλλὰ ἐνδοχῇ κοινοτέρᾳ.
Απὸ τῆς ἐξόδου, ἕως τοῦ ναῦ κατασκευῆς, ἔτη υο̄θ̄.
Απὸ Αδὰμ, ἕως τέλους τῶν Κριτῶν, καὶ ἀρχῆς Ηλεὶ τοῦ ἱερέως, ἔτη ,Δ̄μδ.
Ηλεὶ ἱερεὺς ἡγήσατο τοῦ Ισραὴλ ἔτη κ̄ κατὰ τοὺς ο̄, κζ̄ δὲ τὸ Εβραϊκὸν, ἔτη μ̄, καθ' ὃν ἡ πρώτη τῶν βασιλειῶν ὡρολόγητο τοῖς Εβραίοις καὶ Χριστιανοῖς ἱστορεῖται.
Κατὰ τούτους τοὺς χρόνους ορφεὺς ὁ Θρᾷξ ὁ λυρικὸς καὶ ποιητῶν ἀπάντων ἐπισημότατος παρ' Ελλησιν ἐγνωρίζετο, ὃς ἐν ποιητικοῖς στίχοις ὡδὶ στοιχείων ποιήσεως, καὶ ἀνθρώπου γενέσεως, καὶ φωτὸς ἐξ ἀέρος ἔλαμψιν φιλοσόφων ἀρχάς τε ἀζωμάτους καὶ ἀβύσσους, ἥλιον, σελήνην, καὶ ἄστρα πάντα, γῆν, καὶ θάλασσαν, καὶ τὰ ἐν αὐτοῖς ὁρατά τε καὶ ἀόρατα πάντα ὑπὸ τοῦ δημιουργοῦ τῶν ὅλων γενέσθαι, καὶ τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος ὑπ' αὐτοῦ θεοῦ πλασθῆναι ἐκ γῆς, καὶ ψυχὴν ὑπ' αὐτοῦ λογικὴν λαβεῖν. εἰς μίαν δὲ δύναμιν, καὶ ἓν κράτος θεότητος ἀνάγεσθαι τὰ πάντα θεολογεῖ. ὅς ἐστιν ὁ ὢν θεὸς, ὃν οὐδεὶς ὁρᾷ. Τρία δέ φησιν ὀνόματα, βασιλῆ, φῶς, ζωὴν ἐν αὐτῷ, ὀλίγα δεῖν συμφώνως τῇ ἀληθείᾳ τῇ κατ' ἡμᾶς περὶ τε θεοῦ καὶ ἀνθρώπων ὁ σοφώτατος ἀποφθεγξόμενος ορφεύς.
Κατὰ τούτους τοὺς χρόνους καὶ Μαρσύαν Φιλόσοφον λέγουσι γενέσθαι, ὃς εὗρε μὲν μουσικῆς αὐλοὺς ἀπὸ καλάμων, καὶ ἀπενοεῖτο ἀποθεῶν ἑαυτὸν, καὶ λέγων ἀνθρώποις εὑρηκέναι μὲν τοὺς γόους τῶν καλάμων τρυφῶν. τοσοῦτον δὲ ἀφροσύνης ἔλεγεν ῥίψαι ἑαυτὸν εἰς τὸν ποταμόν. ὅθεν καὶ ὁ ποταμὸς Μαρσύας ἀνομάσθη. ἀπὸ Κολχίδος δὲ ὄντος ὥρμητο.

Αιγυπτίων βασιλεῖς.

Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν ξ̄β̄ Σουσακεὶμ ἔτη λδ̄.
Σουσακεὶμ Λίβυας καὶ Αιθίοπας, καὶ Τρωγλοδύτας παρέλαβεν ὑπὸ τῆς Ιερουσαλήμ.
Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν ξ̄γ̄ Σενεψέρος ἔτη κε̄.
Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν ξδ̄ Αμμενῶφις ἔτη θ̄.
Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν ξε̄ Νεφερχέρης ἔτη ς̄.
Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν ξ̄ς̄ Σαΐτης ἔτη ιε̄.
Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν ξ̄ζ̄ Υινάχης ἔτη θ̄.
Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν ξ̄η̄ Πετουβάστης ἔτη μ̄δ̄.
Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν ξθ̄ Οσόρθων ἔτη θ̄.
Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν ο̄ Ψάμμος ἔτη ῑ.
Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν ο̄ᾱ Κόγχαρις ἔτη κᾱ.

Λατίνων βασιλεῖς.

Λατίνων ἐβασίλευσεν β̄ Ασκάνιος ἔτη λ̄ζ̄.
Ασκάνιος υἱὸς Αινείου, ὃς ἔκτισεν Αλβων. ἐφ' οὗ τὰ κατὰ Ορέστην, καὶ τὸν Αιγίσθου φόνον ὑπ' αὐτοῦ, καὶ τῆς μητρὸς Κλυταιμνήστρας.
Λατίνων ἐβασίλευσεν γ̄ Σίλβιος Αινείου ἔτη κθ̄.
Λατίνων ἐβασίλευσεν δ̄ Σίλβιος Ιούλιος ἔτη λᾱ.
Λατίνων ἐβασίλευσεν ε̄ Αινείας Σίλβιος ἔτη ν̄.
Λατίνων ἐβασίλευσεν ς̄ Σίλβιος ἔτη λ̄.

ΣΠΟΡΑΔΗΝ. ὁ τῶν Λυκίων ἀγὼν πρῶτος ἐτέθη Ηρακλειδῶν κάθοδος, Υλλου τοῦ πρεσβυτέρου παιδὸς Ηρακλέους ἡγεμόνος τῆς κατὰ Πελοποννησίων μάχης, ἣ τις ἐπεκράτησεν ἱκανοὺς ἔτεσι μεταξὺ Πελοποννησίων καὶ Ηρακλειδῶν. Τότε Ρόδος ἡ νῆσος οἰκίζεται ὑπὸ Λακεδαιμονίων, ὡς Ζεύξιππος ἱστορεῖ, μετοικησάντων ἐκ Πελο-

Πελοποννήσῳ διὰ τὴν τ Ηρακλειδῶν ἐπάθειαν. Τότε καὶ ἡ τ Μυκηναίων ἀρχὴ κατελύθη διαμείνασα χρόνους σ κατά τινας, κζ δὲ ἄλλους ἧττον. Ἀμαζόνες τῇ Ἀσίᾳ ἐπῆλθον ἅμα Κιμμερίοις. αὗται καὶ τὸ ἐν Ἐφέσῳ ἱερὸν προσενέπρησαν.

Ἀθηναίων Βασιλεῖς.

Ἀθηναίων ἐβασίλευσεν ιε Θυμοίτης Ἀφιδάντου ἀδελφὸς ἔτη θ.

Ἐπὶ τούτου ἡ τ Ἐρεχθειδῶν Βασιλεία κατελύθη παρ' Ἀθηναίοις Ἀθηναίων λεγομένη, καὶ μετῆλθεν εἰς ἕτερον γένος. Θυμοίτου γὰρ παρακαλεσαμένου Ξανθὸν τὸν Βοιωτὸν, ἵνα μὴ ὑπακούσωσι τοῦ Θυμοίτου, Μέλανθος Ἀνδροπόμπου Γύλιος ἀναδεξάμενος ἐμονομάχησεν, καὶ νικήσας ἐβασίλευσεν, ἔνθεν Ἀθήνῃσιν ἡ τ Ἀπατουρίων ἑορτὴ ἄγεται, διὰ τὸ σὺν ἀπάτῃ γενέσθαι τὴν νίκην.

Ἀθηναίων ἐβασίλευσεν ις Ἀνδροπόμπου Γύλιος ἔτη λξ.
Ἀθηναίων ἐβασίλευσεν ιζ Κόδρος Μελάνθου ἔτη κα.

Ἐπὶ τούτου ἡ τ Ηρακλειδῶν κάθοδος εἰς Πελοπόννησον γέγονεν, Ἰωνες τε εἰς Ἀθήνας κατέφυγον ἐκπεσόντες ὑπ' Ἀχαιίας. Πελοποννήσιοι ἐστράτευσαν ἐπ' Ἀθήνας, οἷς ἑαυτὸν ὑπέθηκε διὰ χρησμὸν Κόδρος Μελάνθου. Καὶ ἀκέτι Βασιλεῖς, ἄρχοντες δὲ διὰ βίου τοῖς Ἀθηναίοις καθίσταντο.

Ἀθηναίων ἐβασίλευσεν ιη Μελόδων ἔτη κ.

Οὗτος πρῶτος ἔσχε τ διὰ βίου γενομένων Ἀρχόντων παρ' Ἀθηναίοις.

Ἀθηναίων ἐβασίλευσεν ιθ Ἀκάστου Μελόδου Ἄρχων πρῶτος ἔτη λε.

Ἐπὶ Ἀκάστου Ἰώνων ἀποικία, καὶ Ὁμηρος ἱστορεῖται γεγονὼς παρ' Ἕλλησιν, ὥς τινες. οἱ δὲ ὀλίγον πρότερον, καὶ ἄλλοι ὕστερον.

Λακεδαιμονίων Βασιλεῖς.

Τότε καὶ Εὐρυσθένης κρατεῖ τ Λακεδαιμονίων ἔτη μβ, καὶ ἄλλοι μέτ' αὐτὸν ὀκτώ. Τὰ δὲ πάντα ἔτη κατέσχεν ἡ αὐτῶν ἀρχὴ τκε.

Λακεδαιμονίων ἐβασίλευσεν α Εὐρυσθένης ἔτη μβ.

Εὐρυσθένης καὶ Προκλῆς Σπάρτης ἐπεκράτησαν.

Λακεδαιμονίων ἐβασίλευσεν β Ἄγις ἔτου α.
Λακεδαιμονίων ἐβασίλευσεν γ Ἐχέστρατος ἔτη λε.
Λακεδαιμονίων ἐβασίλευσεν δ Λαβώτης ἔτη λξ.
Λακεδαιμονίων ἐβασίλευσεν ε Δόρυσσος ἔτη κθ.

Ἐν τοῖς χρόνοις Σαὺλ πρῶτον ἀγῶνα οἱ Πισαῖοι ἐν Ὀλυμπίᾳ κατεβάλοντο, καὶ Διὶ Ὀλυμπίῳ κοσμικῷ πρώτῳ ἐπετέλεσαν ἑορτήν. ἐντεῦθεν κζ τέσσαρα ἔτη τ ἀγῶνα καὶ τὴν ἑορτὴν διετέλουν Ὀλυμπάδας τὰς τετραετηρίδας καθεξῆς ἠριθμοῦν. ἐν οἷς χρόνοις καὶ Κορίνθιοι μζ ὄντες Λακεδαιμονίοις τοπαρχοῦντες Ἑλλήνων, ἐβασίλευσαν τὰ πάντα ἔτη τιη.

Κορινθίων Βασιλεῖς.

„ Ἐκ τ Διοδώρου ὧδε τ τ Κορινθίων ἀρχῶν. Τέτων ἡμῖν διευκρινημένων λείπεται ὧδε τ Κορινθίας καὶ Σικυω-
„ νίας εἰπεῖν, ὃν τρόπον ὑπὸ Δωριέων κατῳκίσθησαν. Τὰ γὰρ κζ τῆς Πελοποννήσου ἔθνη σχεδὸν πάντα, πλὴν
„ Ἀρκάδων, ἀνάστατα συνέβη γενέσθαι κατὰ τὴν κάθοδον Ηρακλειδῶν. οἱ τοίνυν Ηρακλεῖδαι κατὰ τὴν Δωρίε-
„ σιν ἀφαίρετον ποιησάμενοι τὴν Κορινθίαν, καὶ τὴν ταύτης παλαιόχωρον, διεπέμψαντο πρὸς τ Ἀλήτην ἀφη-
„ γησόμενον αὐτοῖς τὴν προειρημένην χώραν. Ὀφάνης δὲ ἀνὴρ γενόμενος, καὶ τὴν Κόρινθον αὐξήσας ἐβασίλευ-
„ σεν ἔτη λη. μζ δὲ τὸν τότε τελευτῆσαι ὁ πρεσβύτατος ἀεὶ τ ἐκγόνων ἐβασίλευσε μέχρι τ Κυψέλλου τυραννίδος,
„ ἥτις τ καθόδου Ηρακλειδῶν ὑστερεῖ ἔτεσι υμζ. καὶ πρῶτος παρ' αὐτοῖς διεδέξατο τὴν βασιλείαν Ἰξίων ἔτη λη.
„ μεθ' ὃν ἦρξεν Ἀγέλας ἔτη λζ. μζ δὲ τούτους Πρυτάνης ἔτη λε. καὶ Βάκχις ὁμοίως τ ἴσον χρόνον γενόμενος ὄφε-
„ λέστατος τ σφῷ αὐτῷ. Διὸ καὶ συνέβη οὐ μόνον ταῦτα βασιλεύσαντας ἐκεῖνα Ηρακλείδας, ἀλλὰ Βακχίδας σφισ-
„ αγορεύεσθαι. Μετὰ τοῦτον Ἀγέλας μὲν ἔτη λ. Εὐδαμος δὲ ἔτη κε. Ἀριστομήδης ε καὶ λ. οὗτος δὲ τελευτήσας
„ ἀπέλιπεν ὑὸν Τελέστην παῖδα τὴν ἡλικίαν, ὃ τὴν κατὰ γένος βασιλείαν ἀφείλατο θεὸς ὢν ὁ Ἀπόλλω-
„ νος Ἀγήμων, ὃς ἦρξεν ἔτη ις. Μετὰ τοῦτον κατέσχεν Ἀλέξανδρος ἔτη κε. Τοῦτον διαδεξαμένου Τελέστης ὁ τρίτος
„ πατρῴας ἀρχῆς ἦρξεν ἔτη ιβ. τοῦτο δὲ ὑπὸ τ συγγενῶν ἀναιρεθέντος, Αὐτομένης μὲν ἦρξεν ἐνιαυτόν. οἱ δὲ ἀπὸ
„ Ηρακλέους Βακχίδαι πλείονες ὄντες διακοσίων κατέσχον τὴν ἀρχήν, καὶ κοινῇ μὲν προεστήκεσαν τ πόλεως
„ ἅπαντες. ὑφ' αὑτῶν δὲ ἕνα κατ' ἐνιαυτὸν ἐπρύτανιν, ὃς τὴν τ Βασιλέως εἶχε τάξιν ἐπὶ ἔτη θ, μέχρι τ
„ Κυψέλου τυραννίδος, ὑφ' ἧς κατελύθησαν. εἰσὶν οὖν οἱ Βασιλεῖς Κορινθίων οἵδε.

Κορινθίων Βασιλεῖς.

α Βάκχις ἔτη λα ρπε. β Ἀλήτης ἔτη λη .....

γ Ιξίων	ἔτη λη ος.	δ Αγέλας	ἔτη λζ ριγ.
ε Γρύμνης	ἔτη λε ρκη.	ς Αγελάσης	ἔτη λ σιγ.
ζ Ευδημος	ἔτη κε σλη.	η Αρισομήδης	ἔτη λε σογ
θ Αγήμων	ἔτη ις σπη.	ι Αλέξανδρ☉	ἔτη κε τιδ.
ια Τελέσης	ἔτη ι β τκς.	ιβ Αυτομέδης	ἔτ☉ α ....

μεθ' ὃς ἐνιαύσιοι πεντάνεις ἔτη θ. ὁμοῦ υι ζ.

Διασολογία τῶν αὐτῶν βασιλέων.

Κορινθίων ἐβασίλευσεν α	Αλήτης	ἔτη λη.
Κορινθίων ἐβασίλευσεν β	Ιξίων	ἔτη λη.
Κορινθίων ἐβασίλευσεν γ	Αγέλας	ἔτη λε.
Κορινθίων ἐβασίλευσεν δ	Γρόμνης	ἔτη λε.
Κορινθίων ἐβασίλευσεν ε	Βάκχις	ἔτη λε.

ἀφ' οὗ μὴ τῶν βασιλέων ἐκλήθησαν Βακχίδαι.

Κορινθίων ἐβασίλευσεν ς	Αγέλας☉	ἔτη λ.

ΣΠΟΡΑΔΗΝ. Πελασγοὶ δεύτερον ἐθαλασσοκράτησαν ἔτη πε. Νειλεὺς Πελοποννησίων καὶ Αθηναίων ἡγούμενος εἰς Ασίαν ἐλθὼν τὴν Ιωνίας ᾤκισε πόλεις, ἐκβαλὼν τοὺς Κᾶρας. Ομηρον ποιητὴν οἱ μὲν περὶ τὸν Ηρακλειδῶν καθοδὸν φασὶ γεγονέναι, ὥσπερ ὁ Κρᾶτης. οἱ δὲ περὶ Ερατοσθένην μετ' ἔτη ρ τὴν Τρωϊκῶν. οἱ δὲ περὶ Αρίσαρχον καὶ τὸν Ιωνικὸν ἀποικίαν μετ' ἔτη ρ. οἱ δὲ περὶ Φιλόχορον ὀγδοῇ τῆς Ιωνικῆς ἀποικίας κατ' ἕνα τῶν Δηβῶν ἀρχόντων Αθήνησιν Αἴρχιππον μετὰ τὰ Τρωϊκὰ ἔτεσι ρπ. οἱ δὲ περὶ Απολλόδωρον τὸν Αθηναῖον ὑστερον τῶν Ιλιακῶν ἔτη σμ. ἄλλοι μικρὸν πρὸ τῆς Ολυμπιάδων, ἔτεσι υ· ἐγγὺς μὲν Ιλίου ἄλωσιν· καὶ ἕτεροι κατὰ Αρχίλοχον περὶ κγ Ολυμπιάδα, μετ' ἔτη φ πρὸ τῆς ἁλώσεως Τροίας. καὶ ἁπλῶς ἐπεῖν ὁ περὶ αὐτοῦ χρόνος πάντη τοῖς παλαιοῖς ἀσύμφωνος. Μυρίνα ἡ πρώτη ἴσα Σμύρνα λεγομένη ἐκτίσθη ἐν Ασίᾳ. Εφεσος ἐκτίσθη ἐν Ασίᾳ ὑπὸ Ανδρονίκης. Κύμη ἐκτίσθη ἐν Αἰολίᾳ. Καρχηδὼν ἐπεκτίσθη ὑπὸ Καρχηδόνος. Τυρίᾳ, ὡς ἡ ἄλλοι, ὑπὸ Διδοῦς τῆς ἐκείνης θυγατρὸς μετὰ τὰ Τρωϊκὰ ἔτεσι ρλγ. ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον Ογυγία. Τρῖποι ἐθαλασσοκράτησαν Θρᾷκες ἔτη οθ. Θρᾷκες ὑπὸ Στρυμόνος Δηβαΐτης ἐπέσχον τὴν νῦν Βιθυνίαν τότε δὲ Βεβρυκίαν καλουμένην. Θρᾷκες ἐθαλασσοκράτησαν. Τέσσαρσι ἐθαλασσοκράτησαν Ρόδιοι, ἃς δέ τινας πέμπτοι, ἔτη κγ. Κατὰ δέ τινας Ομηρος ἤκμαζε. Φρύγες πέμπτοι ἐθαλασσοκράτησαν ἔτη κε. κατὰ δέ τινας ς.

Σαλομῶν υἱὸς Δαβὶδ ἐβασίλευσε Ισραὴλ ἔτη μ. οὗτος τὸν ἐν Ιερουσαλὴμ πρῶτον ναὸν ᾠκοδόμησεν. ἐπ' αὐτοῦ προεφήτευον Νάθαν καὶ Αχίας ὁ Σιλωνίτης, Σαμμαίας τε καὶ Αδδῶ, καὶ Σαδώκ. εἰσὶν οὖν ἀπὸ Αδὰμ, ἕως τοῦ αὐτοῦ, ἔτη ,Δ ρο. Εβραίων ἀρχιερεὺς ἦν ἀπὸ Ααρὼν Σαδὼκ ἐγνωρίζετο. ὁ Τυρίων βασιλεὺς ἀπέστειλεν Σολομῶντι πρὸς βοήθειαν τῆς οἰκοδομῆς τοῦ ναοῦ μυριάδας αἰθρῶν η. Ειρώμου τοῦ Τυρίων βασιλέως θυγατέρα ἔσχεν ὁ Σολομῶν, ὡς Ταπανὸς ἱστορεῖ. Τελευτήσαντος Σολομῶνος ἐσχίσθη ἡ βασιλεία τοῦ υἱοῦ Ισραὴλ εἰς δύο. καὶ ἐβασίλευσεν Ροβοὰμ υἱὸς αὐτοῦ ἐν Ιερουσαλὴμ τῶν δύο Φυλῶν, τοῦ τε Ιούδα καὶ τοῦ Βενιαμίν. αἱ δὲ ἄλλαι δέκα Φυλαὶ τοῦ Ισραὴλ ἐβασίλευσαν ἑαυτῶν ἐν Σαμαρείᾳ τῶν Ιεροβοὰμ δοῦλον Σολομῶνος. καὶ ἔμειναν ἕως τούτου διῃρημέναι αἱ δύο βασιλεῖαι ἕως τῆς Χαλδαίων αἰχμαλωσίας.

Ουαφρῆς βασιλεὺς τῆς Αιγύπτου ἀπέστειλε Σολομῶνι εἰς βοήθειαν τῆς οἰκοδομῆς τοῦ ἱεροῦ τοῦ ἐν Ιεροσολύμοις μυριάδας η, καθὼς ἱστορεῖ Ευπόλεμος.

Αιγυπτίων βασιλεῖς.

Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν οβ	Οσόρθων	ἔτη ιε.
Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν ογ	Τακελῶθις	ἔτη ιγ.
Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν οδ	Βόχωρις	ἔτη μδ.

Βόχωρις Αιγυπτίοις νομοθέτησε. ἐφ' οὗ λόγος, ὅτι ἀρνίον ἐφθέγξατο.

Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν οε	Σαβάκων Αιθίοψ	ἔτη ιβ.

ἔτος τοῦ Βόχωριν αἰχμάλωτον λαβὼν ζῶντα ἔκαυσε.

Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν ος	Σεβήχων.	ἔτη ιβ.

Λατίνων βασιλεῖς.

Λατίνων ἐβασίλευσεν ζ	Αγχίσης Σιλβίου	ἔτη ι.
Λατίνων ἐβασίλευσεν η	Αιγύπι☉ Σίλβι☉	ἔτη κ.
Λατίνων ἐβασίλευσεν θ	Κάπυς Σιλβίου	ἔτη λδ.
Λατίνων ἐβασίλευσεν ι	Τιβέρι☉	ἔτη η.

ἀφ' οὗ ὁ ποταμὸς Τιβερις προσηγορεύθη ὁ πρὶν Αλβουλα καλούμενος.

Λατίνων ἐβασίλευσεν ια	Αρέμυλ☉ Σίλβι☉	ἔτη ιθ.

ἔτος ἐπεραυνώθη Δηβὶ πολλὴν ἀσέβειαν.

Αθη-

Αθηναίων βασιλῆς.

Αθηναίων ἐβασίλευσεν $\bar{κ}$ Αρχιππος Ακάτου ἔτη $\bar{ιθ}$.
Αθηναίων ἐβασίλευσεν $\bar{κ\,α}$ Θέρσιππος Αρχίππου ἔτη $\bar{ιθ}$.
Αθηναίων ἐβασίλευσεν $\bar{κ\,β}$ Φόρβας Θερσίππου ἔτη $\bar{λ}$.
Αθηναίων ἐβασίλευσεν $\bar{κ\,γ}$ Μεγακλῆς Φορβαντος ἔτη $\bar{κ\,η}$.
Αθηναίων ἐβασίλευσεν $\bar{κδ}$ Διόγνητος Μεγακλέους ἔτη $\bar{κε}$.
Αθηναίων ἐβασίλευσεν $\bar{κε}$ Φερεκλῆς Διογνήτου ἔτη $\bar{ιθ}$.
Αθηναίων ἐβασίλευσεν $\bar{κς}$ Αρίφρων Φερεκλέους ἔτη $\bar{κ}$.
Κατὰ δὲ Αφρικανὸν ἔτη $\bar{λ\,α}$.

Κατὰ τοῦτον Αρίφρονα ἡ τῶν Αζσυρίων κατάλυσις ἀρχὴ, ὡς πάντες συμφωνοῦσι.

Λακεδαιμονίων βασιλῆς.

Λακεδαιμονίων ἐβασίλευσεν $\bar{ς}$ Αγησίλαος ἔτη $\bar{μ\,α}$.
Λακεδαιμονίων ἐβασίλευσεν $\bar{ζ}$ Αρχέλαος ἔτη $\bar{ξ}$.
Λακεδαιμονίων ἐβασίλευσεν $\bar{η}$ Τήλεκλος ἔτη $\bar{μ}$.
Λακεδαιμονίων ἐβασίλευσεν $\bar{θ}$ Αλκαμένης ἔτη $\bar{λζ}$.

Οὗτος τελευτῶν ὅτι τὸν πρώτης οἰκίας. τὸν δευτέρας οἰκίας κατὰ τοῦτ' αὐτὸς χρόνους ἐβασίλευσαν ἐξ βασιλῆς. Απολλόδωρος. Λυκούργου νόμιμα ἐν τῷ $\bar{η}$ Αλκαμένους. Εν Λακεδαιμονίᾳ πρῶτος Εφορος καλεσθῆ.

Κορινθίων βαζιλῆς.

Κορινθίων ἐβασίλευσεν $\bar{ζ}$ Ευδημος ἔτη $\bar{κ\,α}$.
Κορινθίων ἐβασίλευσεν $\bar{η}$ Αριστομήδης ἔτη $\bar{λα}$.
Κορινθίων ἐβασίλευσεν $\bar{θ}$ Αγήμων ἔτη $\bar{ις}$.
Κορινθίων ἐβασίλευσεν $\bar{ι}$ Αλέξανδρος ἔτη $\bar{κε}$.
Κορινθίων ἐβασίλευσεν $\bar{ια}$ Ιξίων ἔτη $\bar{ιβ}$.

Οἱ Λακεδαιμονίων βαζιλῆς, καὶ οἱ Κορινθίων, ἕως τοῦδε ἔτους χρόνοι διήρκεσαν ἔτεσι $\bar{τν}$. Μεθ' οὓς ἐνιαύσιοι Πρυτάνεις, ὡς μέν τινες ἀπὸ Αιχύλου ἄρχοντος, καὶ τῆς πρώτης Ολυμπάδος, ὡς δὲ ἕτεροι, μετὰ ταῦτα, ὡς προκειται.

Βαζιλῆς Ιούδα καὶ Βενϊαμίν.

Τοῦ Ιούδα ἐβασίλευσεν $\bar{α}$ Ροβοὰμ υἱὸς Σολομῶνος ἔτη $\bar{ιζ}$.

Ἀπὸ τούτου ἀνέβη Σουσακεὶμ βασιλεὺς Αιγύπτου ἀπὸ Ιερουσαλὴμ, καὶ ἔλαβε πάντας τοὺς θησαυροὺς οἴκου τοῦ βαζιλέως, καὶ πάντα ὅσα τὰ χρυσᾶ.

Τοῦ Ιούδα ἐβασίλευσεν $\bar{β}$ Αβιὰ υἱὸς Ροβοὰμ ἔτη $\bar{γ}$.
Τοῦ Ιούδα ἐβασίλευσεν $\bar{γ}$ Ασὰ υἱὸς Αβιὰ ἔτη $\bar{μ\,α}$.

Οὗτος ἀποστὰς ἀπὸ πατρικῆς ἀσεβείας τὰ εἴδωλα καθεῖλεν, καὶ τὰ ἄλση ἐξέκοψεν, τῷ ἑαυτοῦ τε μητέρα ἐξέπαυσε τοῦ εἰδωλομανεῖν.

Οὗτος Ζοραῖον τὸν Αθίοπα κατὰ τοῦ Ιούδαίας στρατεύσαντα μετὰ πολλῆς Λιβύων ἐν μυριάζιν $\bar{ρ}$ ἐπελθόντα ἐτροπώσατο. Εβραίων ἱερεὺς Αζιμέλεχ ἐγνωρίζετο. Προφήτευον δὲ Αχιὰ, Σαμαίας, καὶ ὁ ἀπὸ τοῦ ἐν Σαμαραίᾳ θυσιαστηρίου. Ιηέ. Ιωήλ. Αζαρίας. ὁ δὲ Αδδοῦ. καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ζαχαρίας, ὁ δὲ Ιωδῆ. Ανανία, καὶ Ιωπᾶς.

Τοῦ Ιούδα ἐβασίλευσεν $\bar{δ}$ Ιωσάφατ υἱὸς Ασὰ ἔτη $\bar{κε}$.

Προεφήτευον παρ' Εβραίοις Ηλίας, Ιηὲ, Αβδιὲ, Οζιὴλ, Μιχαίας, Ψευδοπροφήτης δὲ Σεδεκίας, Ελιέζερ. καὶ ἕτεροι.

Τοῦ Ιούδα ἐβασίλευσεν $\bar{ε}$ Ιωράμ υἱὸς Ιωσάφατ εὐζεβοῦς ἔτη $\bar{η}$.

Τούτου τῷ $\bar{ζ}$ ἔτει Ηλίας ὁ Θεσβίτης ἀνελήφθη. προεφήτευον Αμμὼς καὶ Ελισσαῖος.

Τοῦ Ιούδα ἐβασίλευσεν $\bar{ς}$ Οχοζίας υἱὸς Ιωράμ ἔτος ἕν.
Τοῦ Ιούδα ἐβασίλευσεν $\bar{ζ}$ Γοθολία μήτηρ Οχοζία, θυγάτηρ Αχαὰβ, ἣν λιθοβόλησεν ὁ λαὸς κατὰ προσταξιν Ιωδαὲ τοῦ ἀρχιερέως, ἔτη $\bar{η}$.
Τοῦ Ιούδα ἐβασίλευσεν $\bar{η}$ Ιωὰς ἔτη $\bar{μ}$.

Ιωδαὲ θεοφιλὴς ἀρχιερεὺς ἐγνωρίζετο βιώσας ἔτη $\bar{ρλ}$ μόνος ἀπὸ τῶν χρόνων Μωσέως. Ζαχαρίας ὁ προφήτης ἀναιρεῖται ὑπὸ Ιωᾶς τοῦ βασιλέως. ἐν ἄλλῳ δὲ Αζαρίας. Ελισσαῖος ὁ προφήτης ἐπλεύτησεν ἔτει $\bar{λζ}$ τοῦ Ιωᾶς.

Βασιλῆς Ισραὴλ δεκαεπτὰ προ ἐν Σαμαρείᾳ.

Τοῦ Ισραὴλ ἐβασίλευσεν $\bar{α}$ Ιεροβοὰμ δοῦλος Σολομῶνος ἔτη $\bar{κβ}$.

Προεφήτευον ὁ οἰκῶν ἐν Βαθὴλ, καὶ ὁ ἀπὸ τοῦ θυσιαστηρίου.

Τῷ Ισραὴλ ἐβασίλευσεν β̄ Ναδὰβ. ἔτη β̄.
Τῷ Ισραὴλ ἐβασίλευσεν γ̄ Βαασὰ ὑὸς Αχιὰ ἔτη κδ.
Ἰηοὺ ὑὸς Ανανίου προεφήτευσεν.
Τῷ Ισραὴλ ἐβασίλευσεν δ̄ Ηλὰ ἔτη β̄.
Τῷ Ισραὴλ ἐβασίλευσεν ε̄ Ζαμβρὶ ἡμέρας ζ̄.
Τῷ Ισραὴλ ἐβασίλευσεν ς̄ Αμβρὶ ἔτη ιβ̄.
Οὗτος κτίζει τὴν Σαμαρείων πόλιν τῷ νῷ καλουμένῳ Σεβαστῷ, καὶ ἐπωνόμαζεν αὐτὴν Ζεμμὴρ εἰς ὄνομα Σομὼρ τοῦ κυρίου τοῦ ὄρους.
Τῷ Ισραὴλ ἐβασίλευσεν ζ̄ Αχαὰβ ὑὸς Αμβρὶ ἔτη κ̄η.
Τῷ Ισραὴλ ἐβασίλευσεν η̄ Οχοζίας ὑὸς Αχαὰβ ἔτη β̄.
Τῷ Ισραὴλ ἐβασίλευσεν θ̄ Ιωρὰμ ἀδελφὸς Οχοζίου ἔτη ιβ̄.
Ἐλισαὲ μὴ Ηλίου θαυματουργὸς καὶ προφήτης ἐγνωρίζετο.
Τῷ Ισραὴλ ἐβασίλευσεν ῑ Ιηοὺ ἔτη κβ.
Ἐπὶ τούτου λιμὸς καὶ σεισμὸς μέγας κατὰ τὴν Ιουδαίαν ἐγένετο.

Αἰγυπτίων Βασιλέων.

Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν ο̄ζ̄ Ταράκης ἔτη κ.
Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν ο̄η̄ Αρμαΐς ἔτη λ̄η.
Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν ο̄θ̄ Σπεφινάθης ἔτη κ̄ζ.
Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν π̄ Νεχεψὼς ἔτη ῑγ.

Λατίνων Βασιλέων.

Λατίνων ἐβασίλευσεν ιβ̄ Κάρμεντος ἔτη ῑς.
Λατίνων ἐβασίλευσεν ῑγ Σίλβιος ἔτη ῑη.
Λατίνων ἐβασίλευσεν ιδ̄ Προκᾶς Σίλβιος ἔτη λ̄β.
Κατὰ τοῦτον ἡ πρώτη Ολυμπάς.
Λατίνων ἐβασίλευσεν ῑε Αμύλιος Σίλβιος ἔτη κ̄γ.
Καὶ Νωμήτωρ, ὡς τινὲς δοκεῖ, ἔτη β̄ μὴ Αμύλιον ἰδίως. Τινὲς δὲ σὺν αὐτῷ φασί.
Ῥωμος καὶ Ρωμύλος ἐφυνήθησαν Λρφ καὶ Ιλίᾳ τῇ ε̄ * μετὰ κ̄ζ̄ δὲ τινας πρὸ ἐτῶν ῑ Ρωμύλον φασὶ κ̄ζ̄ τὸ πόλος τοῦ ζ̄ Ολυμπάδος βασιλεῦσαι τῶν Λατίνων ἀπὸ Αινείου, Ρώμῃ τε κτίσαι, καὶ μετονομάσαι τὴν πόλιν καὶ τὸ ἔθνος τῷ ἰδίῳ ὀνόματι Ρωμαίους δὴ πρότερον καλουμένους Λατίνους. ἄλλοι δὲ κ̄ζ̄ τὸν ἕκτον Ολυμπάδα. καὶ ἕτεροι κατὰ τὴν η̄ φασί. καὶ ἁπλῶς εἰπεῖν πολὺ γέγονε διαφωνία περί τε τοῦ χρόνου τῆς κτίσεως αὐτῆς, καὶ τῶν οἰκητόρων.

Ρωμαίων Βασιλέων.

Ρωμαίων ἐβασίλευσεν ᾱ Ρωμύλος ἀπὸ Αινείου ἔτη λ̄η.
Ἀπὸ Ρωμύλου οἱ πρότερον καλούμενοι Λατῖνοι Ρωμαῖοι προσηγορεύθησαν.
Οὗτος ὁ Ρωμύλος ἀνελὼν Ρέμον τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ βασιλεύει μόνος, καὶ κτίζει, καὶ τειχίζει Ρώμῃ κατὰ τὸν ζ̄ Ολυμπάδα, ἡ, ὡς τινες, κατὰ τὸν ὀγδόου, ἥτις τοῖς χρόνοις Λχὰζ συντρέχει. Ἀπὸ Ιλίου ἁλώσεως, ἕως κτίσεως Ρώμης, γίνονται ἔτη ῡμδ.

Αθηναίων Βασιλέων.

Αθηναίων ἐβασίλευσεν κ̄ζ̄ Θεσπιεὺς Αρίφρονος ἔτη κ̄ζ. κατὰ δὲ ἄλλους ἔτη μ̄.
Αθηναίων ἐβασίλευσεν κ̄η Αγαμήστωρ ἔτη ῑζ. κατὰ δὲ ἄλλους ἔτη μ̄.
Αθηναίων ἐβασίλευσεν κ̄θ Αισχύλος ἔτη ῑδ.

Αισχύλου τοῦ ε̄ ἔτει πληρωθέντος, τοῦ τρίτου αὐτοῦ ἔτους, ὃς ἦν κ̄θ Βασιλεὺς Αθηναίων ἀπὸ δὲ πρώτου αὐτῶν Κέκροπος τοῦ διφυοῦς. ιβ̄ δὲ τῶν διὰ βίου ἀρχόντων, ἡ πρώτη Ολυμπὰς ἦχθη. τὸν πρώτον Ολυμπάδα ὁ Αφρικανὸς κατὰ Ιωσαφὰτ Εβραίων τοῦ Ιούδα βασιλέα σωάγει. ὁ ἡμέτερος δὲ κανὼν κατὰ τὸν αὐτὸν παρίστησι. γράφει δὲ ὁ Αφρικανὸς ὧδε περὶ λέξιν. Αισχύλος ὁ Αγαμήστορος ἦρξεν Αθηναίων διὰ βίου ἔτη κ̄γ, ἐφ' οὗ Ιωσαφὰτ ἐβασίλευσεν ἐν Ιερουσαλήμ. καὶ ὁ ἡμέτερος δὲ κανὼν (λέγει) ἀπὸ τῆς πρώτης Ολυμπάδος τοῦ Ιωσαφὰτ βασιλέως Ιούδα σωαίνει.
Ἐνταῦθα μοι δοκεῖ καλῶς ἔχειν καὶ τὰς παρ' Ελλησιν ἀναγραφομένας Ολυμπάδας ἐπισυνάψαι τῷ λόγῳ. ἀπὸ γὰρ τούτων τὰ τῶν Ελλήνων χρονογραφίας ἀκριβοῦς ἀναγραφῆς πλεύσεται δοκεῖ, ἅτε παρ' αὐτῶν, ὡς ἑκάστῳ φίλον ἦν, ἀπεφήναντο.

Περὶ

Περὶ τ̃ θέσεως τ̃ ἀγῶνος τ̃ Ολυμπίων.

Ολίγα ἢ ἀναγκαῖον ϖερὶ τ̃ ἀγῶνος εἰπεῖν, ὡς οἱ μὲν πρῶτα τοῖς χρόνοις τὸν θεὸν αὐτὸν ϖροάγοντες ϖερὶ Ηρακλέους αὐτὸν τεθῆναί φασιν ὑπὸ ἑνὸς τ̃ Ιδαίων Δακτύλων, εἶτα ὑπὸ Αεθλίδα ὕστερα τ̃ αὐτ̃ παίδων, ἀφ' ὧν καὶ οἱ ἀγωνισταὶ Αθληταὶ ϗκλήθησαν. μέθ' ὃν τ̃ ἴδιον αὐτ̃ Επτόν. εἶτα Ενδυμίωνα. ἐξῆς ἢ Αλεξίνεον. εἶτα Οινόμαον ϖερσῆναι τ̃ θυσίας. μέθ' ὃν Πέλοπα ἐκ τιμῶ τ̃ ϖατρίῳ Διὶ ἀγαγεῖν. εἶτα Ηρακλέα τὸν Αλκμήνης καὶ Διὸς, ἀφ' ὧν ἡμεῖς δέκα τυγχάνομεν. οἱ ἢ τὰς τελείας τρεῖς φασιν, ὕστερον Ιφίτου τ̃ ἀναιρεσιμήσαντα τ̃ ἀγῶνα. Τ̃τον γὰρ Ηλεῖον ὄντα, καὶ ϖερινοσήσαντα τ̃ Ελλάδα, βουλόμενόν π ϖαῦσαι ϖολέμων τὰς ϖόλεις ἐν Πελοποννήσῳ ϖάσης σπείσαι θεωρὸς τὰς ϖολυσπλήθους ϖερὶ ἀπαλλαγῆς τ̃ κατεχόντων ϖολέμων. τ̃ ἢ θεὸν τοῖς Πελοποννησίοις χρῆσαι τάδε.

ὦ Πελοποννήσιε νάεται, ϖρὸς βωμὸν ἰόντες
θύετε, κ πεύθεσθε τί κεν μάντεις ἐνέπωσιν
Ηλεῖοι ϖρόπολοι, ϖατέρων νόμον ἰθυόντες.

Τοῖς ἢ Ηλείοις τάδε ϖροαγορεῦσαι·

τὸν αὐτῶν ῥύεσθε ϖάτραν, ϖολέμου δ' ἀπέχεσθε,
Κοινοδίκου φιλίας ἠγέμονοι Ελλήνεσσι,
εὖτ' ἂν ϖενταετὴς ἔλθῃ φιλόφρων ἐνιαυτός.

Τότε χάριν Ιφίτου ἀπήγγειλε τὸν ἐκεχειρίαν, καὶ τ̃ ἀγῶνα ἐπετέλεσε σὺν Λυκούργῳ τ̃ Λακεδαιμονίῳ συγγνοῦς τυγχάνοντι. ἀμφότεροι γὰρ ἀφ' Ηρακλέους. καὶ τότε μόνον ἐν σταδίῳ ὁ ἀγών. ὕστερον ἢ τὰ ἄλλα ἆθλα καὶ μέρος ϖροσετέθη. ἱστοροῦσι ἢ οἱ ϖερὶ Αριστόδημον τ̃ Ηλεῖον, ὡς ἀπὸ εἰκοστῆς καὶ ἑβδόμης Ολυμπιάδος ἤρξαντο οἱ ἀθληταὶ ἀναγράφεσθαι, οἱ δηλαδὴ νικηφόροι. ϖρότερ γὰρ ἀδεὶς ἀνεγράφη, ἀμελησάντων τ̃ ϖροτέρων. τῇ ἢ εἰκοστῇ ὀγδόῃ τὸ στάδιον νικῶν Κόροιβος Ηλεὺς ἀνεγράφη πρῶτος. καὶ ἡ Ολυμπὰς αὕτη πρώτη ἐτάχθη, ἀφ' ἧς Ελλήνες ἀριθμοῦσι τοὺς χρόνους. Τὰ δὲ αὐτὰ τῷ Αριστοδήμῳ καὶ Πολύβιος ἱστορεῖ. Καλλίμαχος δὲ δέκα τρεῖς Ολυμπιάδας ἀπὸ Ιφίτου παρεῖναι φησι μὲν ἀναγραφείσας, τ̃ δὲ τεσσαρεσκαιδεκάτης Κόροιβον νικᾶν. Πολλοὶ δὲ λέγουσιν, ὑπὸ τ̃ αὐτὸν Ηρακλέους τ̃ Αλκμήνης τ̃ ἀγῶνος θέσεως ὑπὸ τὴν πρώτην ἀριθμυμένην Ολυμπιάδα, γενέσθαι ἔτη υνθ. Αγουσι δὲ Ηλεῖοι ϖενταετηρικὸν τ̃ ἀγῶνα, τεσσάρων ἐτῶν μεταξὺ σωτελουμένων.

Ελλήνων Ολυμπιάδες ἀπὸ τ̃ πρώτης, ὑπὸ τὴν σμζ, κάθ' ὃν Ρωμαίων
* * ἐβασίλευσεν Αντωνῖνος ὁ Σεβήρου.

Πρώτη Ολυμπὰς, ἐν ᾗ ἐνίκα Κόροιβος Ηλεὺς στάδιον. τ̃το γὰρ ἠγωνίζοντο μόνον ὑπὸ Ολυμπιακῶν ἀγώνων.

Δευτέρα. Αντίμαχος Ηλεὺς στάδιον.
Ρῶμος καὶ Ρωμύλος ἐγενήθησαν.
Τρίτη. Ανδροκλος Μεσσήνιος στάδιον.
Τετάρτη. Πολυχάρης Μεσσηνίος στάδιον.
Πέμπτη. Αιχίνης Ηλεῖος στάδιον.
Ἑκτη. Οιβώλας Δυμαῖος στάδιον.
Ἑβδόμη. Διοκλῆς Μεσσήνιος στάδιον.
Ρωμύλος Ρώμῃ ἔκτισε.
Ογδόη. Αντικλῆς Μεσσηνίος στάδιον.
Ἐννάτη. Ξενοκλῆς Μεσσήνιος στάδιον.
Δεκάτη. Δωτάδης Μεσσήνιος στάδιον.
Ἑνδεκάτη. Λεωχάρης Μεσσήνιος στάδιον.
Δωδεκάτη. Οξύθεμις Κορωναῖος στάδιον.
Τρισκαιδεκάτη. Διοκλῆς Κορίνθιος στάδιον.
Τεσσαρεσκαιδεκάτη. Δέσμων Κορίνθιος στάδιον.
Προσετέθη καὶ δίαυλον. καὶ ἐνίκα Υπηνίος Ηλεῖος.
Πεντεκαιδεκάτη. Ορσιππος Μεγαρεὺς στάδιον.
Προσετέθη δολιχός. καὶ γυμνοὶ ἔδραμον, ἐνίκα Ακανθος Λάκων.
Ἑκκαιδεκάτη. Ρυθαγόρας Λάκων. στάδιον.
Ἑπτακαιδεκάτη. Πῶλος Επιδαύριος στάδιον.
Ὀκτωκαιδεκάτη. Τέλλις Σικυώνιος στάδιον.
Προσετέθη πάλη. καὶ ἐνίκα Ευρύβατος Λάκων.
Προσετέθη καὶ πένταθλος, καὶ ἐνίκα Λαμπίας Λάκων.
Ἐννεακαιδεκάτη. * Μένος (Μένων) Μεγαρεὺς στάδιον.
Εἰκοστή. Αθηράδας Λάκων στάδιον.
Εἰκοστὴ πρώτη. Παυσανίας Αθηναῖος στάδιον.
Εἰκοστὴ δευτέρα. ὁ αὐτὸς τὸ δεύτερον.
Εἰκοστὴ τρίτη. Ικάριος Υπηρεσιεὺς στάδιον.

Προσε-

Προσετέθη πυγμὴ, καὶ ὀνόματος Σμυρναῖος ἐνίκα, ὁ καὶ τῇ πυγμῇ νόμιμος.
Ἑκτῃ τετάρτη. Κλεοπόλεμος Λάκων στάδιον.
Ἑκτῃ πέμπτη. Θάλπις Λάκων στάδιον.
Προσετέθη πάλαισμα, καὶ ἐνίκα Πάτων Θηβαῖος.
Ἑκτῃ ἕκτη. Καλλιφένης Λάκων στάδιον.
Φιλόμβροτος ἦν Λάκων πένταθλος τρισὶν Ὀλυμπιάσιν ἐνίκησε. Κάρνια ἐτέθη πρῶτον ἐν Λακεδαίμονι κιθαρῳδῶν ἀγών.
Ἑκτῃ ἑβδόμη. * Εὐρυβος Ἀθηναῖος στάδιον.
Ἑκτῃ ὀγδόη. Χάρμις Λάκων στάδιον.
Ὃς σὺν ἑνὶ ξηρὸς ἥκμαζε. Ταύτην ἦξαν Γιναῖοι, Ἠλείων ἀφορμὴν ἀνῃρημένων, διὰ τὸν πρὸς Δυμαίους πόλεμον.
Ἑκτῃ ἐνάτη. Χίονις Λάκων στάδιον.
Οὗ τὸ ἅλμα πόδας ἦν νβ.
Τεσσαρακοστή. Ὁ αὐτὸς τὸ δεύτερον.
Γιναῖοι Ἠλείων ἅπαντες ταύτην τε ἦξαν, καὶ τὰς ἑξῆς κβ.
Τεσσαρακοστῇ πρώτῃ. Χίονις Λάκων τὸ τρίτον στάδιον.
Τεσσαρακοστῇ δευτέρᾳ. Κρατῖνος Μεγαρεὺς στάδιον.
Ὅτε καὶ Κομαῖος τρίτος ἀδελφῶν ἀγωνισάμενος ἐνίκα.
Τεσσαρακοστῇ τρίτῃ. Γύγις Λάκων στάδιον.
Προσετέθη παγκράτιον. καὶ ἐνίκα Λύγδαμις Συρακόσιος ὑπερμεγέθης, ὃς στάδιον διεμέτρησε τοῖς ἑαυτοῦ ποσὶ, μόνας ἑξακοσίας ὀγδοήκοντα ποιησάμενος.
Προσετέθη καὶ ..... ᾧ ἐνίκα Γρατίλλας Θεσσαλός.
Τεσσαρακοστῇ τετάρτη. * Στόμας Ἀθηναῖος στάδιον.
Τεσσαρακοστῇ πέμπτη. Σφαῖρος Λάκων στάδιον.
Καὶ Αὔλον Κύλων ὁ Ἀθηναῖος ὁ Ἀπηλέως τυραννίδι.
Τεσσαρακοστῇ ἕκτῃ. Φρυῶν Ἀθηναῖος, ὃς Γιναικῶν μονομαχῶν αἱρεθῇ.
Τεσσαρακοστῇ ἑβδόμῃ. Εὐρυκλείδας Λάκων στάδιον.
Προσετέθη στάδιον παίδων. ᾧ ἐνίκα Πολυνείκης Ηλεῖος.
Προσετέθη καὶ παίδων πάλη. ᾧ ἐνίκα Ἱπποσθένης Λάκων, ὃς Ἀμφιπολῶν μίαν τὰς ἑξῆς πέντε Ὀλυμπιάδας ἀνδρῶν πάλῃ ἐνίκησε.
Τεσσαρακοστῇ ὀγδόη. Ὁλυθεὺς Λάκων στάδιον.
Προσετέθη παίδων πένταθλος, ᾧ ἠγωνίσαντο τότε μόνον. ἐνίκα Δεινελίδας Λάκων.
Τριακοστῇ ἐνάτῃ. Ῥίψολις Λάκων στάδιον.
Τεσσαρακοστή. Ὁλυθεὺς Λάκων τὸ δεύτερον στάδιον.
Τεσσαρακοστῇ πρώτῃ. Κλεώνδας Θηβαῖος στάδιον.
Προσετέθη παίδων πυγμή. ᾧ ἐνίκα Φιλώτας * συκαείτης.
Τεσσαρακοστῇ δευτέρᾳ. Λυκώπας Λάκων στάδιον.
Τεσσαρακοστῇ τρίτῃ. Κλέων Ἐπιδαύριος στάδιον.
Τεσσαρακοστῇ τετάρτῃ. Γέλων Λάκων στάδιον.
Τεσσαρακοστῇ πέμπτῃ. Ἀντικράτης Ἐπιδαύριος στάδιον.
Τεσσαρακοστῇ ἕκτῃ. Χρυσάμαξος Λάκων στάδιον.
Καὶ Πολυμνήστῳ Μιλήσιος παίδων στάδιον, ὃς αἰτωλῶν λαγὼν κατέλαβε.
Τεσσαρακοστῇ ἑβδόμῃ. Εὐρυκλῆς Λάκων στάδιον.
Τεσσαρακοστῇ ὀγδόῃ. Γλύκων Κροτωνιάτης στάδιον.
Πυθαγόρας Σάμιος ἐκκριθεὶς παίδων πυγμῇ. καὶ ὡς ἦλυς χλιαζόμενος, πεσὼν εἰς ὀδὺν ἄνδρας, ἅπαντας ἑξῆς ἐνίκησε.
Τεσσαρακοστῇ ἐνάτῃ. Λυκῖνος Κροτωνιάτης στάδιον.
Πεντηκοστή. Ἐπιτελίδας Λάκων στάδιον.
Οἱ ἔπη σοφοὶ ὠνομάσθησαν.
Πεντηκοστῇ πρώτῃ. Ἐρατοσθένης Κροτωνιάτης στάδιον.
Πεντηκοστῇ δευτέρᾳ. Ἀγ[illegible]ηλεῖος στάδιον.
Πεντηκοστῇ τρίτῃ. Ἄγνων Πεπαρήθιος στάδιον.
Πεντηκοστῇ τετάρτῃ. Ἱπποστρατος Κροτωνιάτης στάδιον.
Ἀριχίων Φυγαλεὺς τὸ τρίτον νικῶν παγκράτιον ψιλωθεὶς ἀπέθανε, καὶ νεκρὸς ἐξέφθη, φθάσαντος ἀπειπάσθαι ἀγωνίσασθαι, κλωμένου αὐτῷ τοῦ ποδὸς ὑπ' ἐκείνου.
Πεντηκοστῇ πέμπτῃ. Ἱπποστρατος ὁ αὐτὸς τὸ δεύτερον, ὅτε Κῦρος ἐβασίλευε Περσῶν.
Πεντηκοστῇ ἕκτῃ. Φανόδικος Φαρσάλιος στάδιον.
Πεντηκοστῇ ἑβδόμῃ. Λαδρόμος Λάκων στάδιον.
Πεντηκοστῇ ὀγδόῃ. Διόγνητος Κροτωνιάτης στάδιον.
Πεντηκοστῇ ἐνάτῃ. Ἀρχίλοχος Κερκυραῖος στάδιον.
Ἑξηκοστή. Ἀπελλαῖος Ηλεῖος στάδιον.

Ἑξηκοστῇ

Εξηκοστὴ πρώτη. Αγάθαρχος Κερκυραῖος στάδιον.
Εξηκοστὴ δευτέρα. Ερυξίας Χαλκιδεύς στάδιον.
Μίλων Κροτωνιάτης πάλιν, ὃς νικᾷ Ολύμπια ἑξάκις, Πύθια ἑξάκις, Ισθμια δεκάπις, Νέμεα ἐννάκις.
Εξηκοστὴ τρίτη. Παρμενίδης Καμαρναῖος στάδιον.
Εξηκοστὴ τετάρτη. Ευανδρος Θεσσαλὸς στάδιον.
Εξηκοστὴ πέμπτη. Ακτχᾶς Ταραντῖνος στάδιον.
Προσετέθη ὁπλίτης, καὶ ἐνίκα Δαμάζητος Ηρακλείδης.
Εξηκοστὴ ἕκτη. Ιχυρος Ιμεραῖος στάδιον.
Εξηκοστὴ ἑβδόμη. Φανᾶς Πελλαιεύς. στάδιον.
Πρῶτος ἐτρίσσωσεν δίαυλον, ὅπλον.
Εξηκοστὴ ὀγδόη. Ιχόμαχος Κροτωνιάτης στάδιον.
Εξηκοστὴ ἐννάτη. ὁ αὐτὸς τὸ δεύτερον.
Εβδομηκοστή. Νικαίας Οπούντιος στάδιον.
Εβδομηκοστὴ πρώτη. Τισικράτης Κροτωνιάτης στάδιον.
Εβδομηκοστὴ δευτέρα. ὁ αὐτὸς τὸ δεύτερον.
Εβδομηκοστὴ τρίτη. Ασύλος Κροτωνιάτης στάδιον.
Εβδομηκοστὴ τετάρτη. ὁ αὐτὸς τὸ δεύτερον.
Εβδομηκοστὴ πέμπτη. ὁ αὐτὸς τρίτον.
Εβδομηκοστὴ ἕκτη. Σκαμάνδρος Μιτυληναῖος στάδιον.
Εβδομηκοστὴ ἑβδόμη. Δαύδης Αργεῖος στάδιον.
Εβδομηκοστὴ ὀγδόη. Παρμενίδης Ποσειδωνιάτης στάδιον.
Εβδομηκοστὴ ἐννάτη. Ξενοφῶν Κορίνθιος στάδιον.
Ογδοηκοστή. Τυρύμμας Θεσσαλὸς στάδιον.
πάλιν Αμησινᾶς Βαρκαῖος, ὃς βουκολῶν πώρῳ ἐγυμνάζετο, ὃν καὶ εἰς Πίσαν ἀγαγὼν στεφανωμάσθη.
Ογδοηκοστὴ πρώτη. Πολύμνας Κυρηναῖος στάδιον.
Ογδοηκοστὴ δευτέρα. Λύκος Λακεδαιμόνιος. στάδιον.
Ογδοηκοστὴ τρίτη. Κρίσων Ιμεραῖος στάδιον.
Ογδοηκοστὴ τετάρτη. ὁ αὐτὸς τὸ δεύτερον,
Ογδοηκοστὴ πέμπτη. ὁ αὐτὸς τὸ τρίτον στάδιον.
Ογδοηκοστὴ ἕκτη. Θέοπομπος Θεσσαλὸς στάδιον.
Ογδοηκοστὴ ἑβδόμη. Σώφρων Αμβρακιώτης σταδιον.
Εν ᾧ ὁ Πελοποννησιακὸς πόλεμος συνεκροτήθη.
Ογδοηκοστὴ ὀγδόη. Σύμμαχος Μεσσηνίος στάδιον.
Ογδοηκοστὴ ἐννάτη. ὁ αὐτὸς τὸ δεύτερον.
Ενενηκοστὴ. Υπέρβιος Συρακόσιος στάδιον.
Ενενηκοστὴ πρώτη. Εξάγητος Ακραγαντῖνος στάδιον.
Ενενηκοστὴ δευτέρα. αὐτὸς τὸ δεύτερον στάδιον.
Ενενηκοστὴ τρίτη. Ευκαλος Κυρηναῖος στάδιον.
Παγκράτιον Πολύδαμας Σκοτουσσαῖος Θεσσαλὸς, ὃς ἐν Ολυμπίᾳ τῷ Διὶ Ωχῳ γυμνὸς λέοντας ἀνῄρει, καὶ ὠπλισμένους γυμνὸς κατηγωνίσατο. ἵστη δὲ καὶ ἅρμα ἐλαυνόμενα καὶ κράτος.
Προσετέθη σταδιον, καὶ ἐνίκα Ευαγόρας Ηλεῖος.
Ενενηκοστὴ τετάρτη. Κροκίνας Λακεδαιμόνιος στάδιον.
Ενενηκοστὴ πέμπτη. Μένων Αθηναῖος στάδιον.
Ενενηκοστὴ ἕκτη. Ευπόλεμος Ηλεῖος στάδιον.
Προσετέθη παλαιστής. καὶ ἐνίκα Τίμαιος Ηλεῖος.
Προσετέθη καὶ κῆρυξ. καὶ ἐνίκα Κρᾶτης Ηλεῖος.
Ενενηκοστὴ ἑβδόμη. Τερψιάδης Ηλεῖος στάδιον.
Ενενηκοστὴ ὀγδόη. Σώσιππος ὁ Δελφὸς στάδιον.
Αρισόδημος Ηλεῖος πάλιν, ὃ μέσον τὸ δεῖς ἔλαβεν.
Ενενηκοστὴ ἐννάτη. Δίκων Συρακόσιος στάδιον.
Προσετέθη τέθριππον πωλικόν. καὶ ἐνίκα Ευρυβιάτας Λάκων στάδιον.
Εκατοστή. Διονυσόδωρος Ταραντῖνος στάδιον.
Εκατοστὴ πρώτη. Δάμων Θούριος στάδιον.
Εκατοστὴ δευτέρα. ὁ αὐτὸς τὸ δεύτερον στάδιον.
Εκατοστὴ τρίτη. Πυθόστρατος Εφέσιος σταδιον.
Εκατοστὴ τετάρτη. Φωκίδης Αθηναῖος πάλη.
αὕτη τοῦ Πιζαίων ἐτέθη.
Εκατοστὴ πέμπτη. Παῦρος Κυρηναῖος στάδιον.
Εκατοστὴ ἕκτη. ὁ αὐτὸς τὸ δεύτερον.

Ἑκατοστὴ ἑβδόμη. Μικρίνας Ταραντῖν☞ στάδιον.
Ἑκατοστὴ ὀγδόη. Γολυκλῆς Κυρλωαῖ☞ στάδιον.
Ἑκατοστὴ ἐνάτη. Ἀριστόλοχ☞ Ἀθλωαῖ☞ στάδιον.
Ἑκατοστὴ δεκάτη .....
Ἑκατοστὴ ἑνδεκάτη. Κλεόμαντις Κλειτόρι☞ στάδιον.
Ἑκατοστὴ δωδεκάτη. Εὐρύλας Χαλκιδεὺς στάδιον.
Ἀλέξανδρ☞ Βαβυλῶνα κατέσχε Δαρεῖον καθελών.
Ἑκατοστὴ τρισκαιδεκάτη. Κλίτων Μακεδὼν στάδιον.
Ἀργεῖος Ἀργεῖ☞ δολιχὸν, ὃς ἐν Ἀργεῖ τῷ ἑαυτοῦ νίκῃ αὐθημερὸν ἀνήγγελεν.
Ἑκατοστὴ τεσσαρεσκαιδεκάτη. Μικίνας Ῥόδι☞ στάδιον.
Ἀλέξανδρ☞ ἐτελεύτησε. μέθ' ὃν εἰς πολλὰς διαιρεθείσης τὰς ἀρχῆς, Αἰγύπτου καὶ Ἀλεξανδρείας ἐβασίλευσε Πτολεμαῖ☞.
Ἑκατοστὴ πεντεκαιδεκάτη. Δαμασίας Ἀμφιπολίτης στάδιον.
Ἑκατοστὴ ἑκκαιδεκάτη. Δημοσθένης Λάκων στάδιον.
Ἑκατοστὴ ἑπτακαιδεκάτη. Γαρμυρίδης Μιτυληναῖ☞ στάδιον.
Ἑκατοστὴ ὀκτωκαιδεκάτη. Ἀνδρομένης Κορίνθι☞ στάδιον.
Ἀντήνωρ Ἀθλωαῖ☞, ἢ Μιλήσι☞ παγκράτιον, ἀνώντιον, περιοδονίκης, ἄληπτος ἐν ταῖς τρισὶν ἡλικίαις.
Ἑκατοστὴ ἐνεακαιδεκάτη. Ἀνδρομένης Κορίνθιος στάδιον.
Ἑκατοστὴ εἰκοστή. Πυθαγόρας Μάγνης στάδιον.
Γάλλῳ Κερᾶς Ἀργεῖ☞, ὃς χηλὰς ἀπέπτα βοός.
Ἑκατοστὴ εἰκοστὴ πρώτη. Πυθαγόρας τὸ δεύτερον.
Ἑκατοστὴ εἰκοστὴ δευτέρα. Ἀντίγονος Μακεδὼν στάδιον.
Ἑκατοστὴ εἰκοστὴ τρίτη. ὁ αὐτὸς τὸ δεύτερον.
Ἑκατοστὴ εἰκοστὴ τετάρτη. Φιλόμηλος Φαρσάλιος στάδιον.
Ἑκατοστὴ εἰκοστὴ πέμπτη. Λάδας Αἰγεὺς στάδιον.
Ἑκατοστὴ εἰκοστὴ ἕκτη. Ἰδαῖος, ἢ Νικάτωρ, Κυρλωαῖος στάδιον.
Ἑκατοστὴ εἰκοστὴ ἑβδόμη. Γερμύνης Ἀλεξανδρεὺς στάδιον.
Ἑκατοστὴ εἰκοστὴ ὀγδόη. Σέλευκος Μακεδὼν στάδιον.
Ἑκατοστὴ εἰκοστὴ ἐνάτη. Φιλῖνος Κῶος στάδιον.
Ἑκατοστὴ τριακοστή. ὁ αὐτὸς τὸ δεύτερον.
Ἑκατοστὴ τριακοστὴ πρώτη. Ἀμμώνιος Ἀλεξανδρεὺς στάδιον.
Ἑκατοστὴ τριακοστὴ δευτέρα. Ξενοφάνης Αἰτωλὸς στάδιον.
Ἑκατοστὴ τριακοστὴ τρίτη. Σιμύλος Νεαπολίτης στάδιον.
Πάρθοι Μακεδόνων ἀπέστησαν. καὶ πρῶτος ἐβασίλευσεν Ἀρσάκης. ὅθεν Ἀρσακίδαι.
Ἑκατοστὴ τριακοστὴ τετάρτη. Ἀλκίδας Λάκων στάδιον.
Ἑκατοστὴ τριακοστὴ πέμπτη. Ἐρᾶτων Αἰτωλὸς στάδιον.
Γυμνῷ Κλεόξενος Ἀλεξανδρεὺς, περιοδονίκης ἀτραυμάτισος.
Ἑκατοστὴ τεσσαρακοστὴ ἕκτη. Πυθοκλῆς Σικυώνιος στάδιον.
Ἑκατοστὴ τεσσαρακοστὴ ἑβδόμη. Μενεσθεὺς Βαρκυλίτης στάδιον.
Ἑκατοστὴ τεσσαρακοστὴ ὀγδόη. Δημήτριος Ἀλεξανδρεὺς στάδιον.
Ἑκατοστὴ τεσσαρακοστὴ ἐννάτη. Ἰωλαΐδας Ἀργεῖος, στάδιον.
Ἑκατοστὴ πεντηκοστή. Ζώπυρος Συρακούσιος στάδιον.
Ἑκατοστὴ πρωτοστὴ πρώτη. Δωρόθεος Ῥόδιος στάδιον.
Ἑκατοστὴ πρωτοστὴ δευτέρα. Κράτης Ἀλεξανδρεὺς στάδιον.
Κάρος Ἠλεῖος καὶ πάλιν, καὶ παγκράτιον ἐνίκα μὴ Ἡρακλέα. καὶ ἀναιρεθεὶς δεύτερος ἀφ' Ἡρακλέους.
Ἑκατοστὴ πρωτοστὴ τρίτη. Ἡράκλειτος Σάμιος στάδιον.
Ἑκατοστὴ πρωτοστὴ τετάρτη. Ἡρακλείδης Σαλαμίνιος στάδιον.
Ἑκατοστὴ πρωτοστὴ πέμπτη. Ῥυρίας Αἰτωλὸς στάδιον.
Παίδων πυγμῇ Μόχ☞ Κολοφωνι☞. Μόν☞ παιδικῷ περίοδον.
Προσετέθη παίδων παγκράτιον, καὶ ἐνίκα Φαίδιμ☞ Ἀλεξανδρεύς.
Ἑκατοστὴ πρωτοστὴ ἕκτη. Μικίων Βοιώτι☞ στάδιον.
Ἑκατοστὴ πρωτοστὴ ἑβδόμη. Ἀγέμαχ☞ Κυζικηνὸς στάδιον.
Γάλλῳ Κλεόστρα[τ]☞ [Κλεῖτ☞] Ῥόδι☞, ὃς τραχηλίζων ἀπελάμβανεν.
Ἑκατοστὴ πρωτοστὴ ὀγδόη. Ἀκεσίλα☞ Μεγαλοπολίτης στάδιον.
Ἑκατοστὴ πρωτοστὴ ἐνάτη. Ἱππόστρατ☞ Σελευκεὺς στάδιον.
Ἑκατοστὴ πεντηκοστή. Ὀνησίστρατ☞ Σαλαμίνι☞ στάδιον.
Ἑκατοστὴ πεντηκοστὴ πρώτη. Θύμηλ☞ Ἀσπένδιος στάδιον.
Ἑκατοστὴ πεντηκοστὴ δευτέρα. Δημόκριτος Μεγαρεὺς στάδιον.
Ἑκατοστὴ πεντηκοστὴ τρίτη. Ἀλέξανδρ☞ Λέσβιος στάδιον.

Ἑκα-

Ἑκατοσὴ πεντηκοσὴ τετάρτη. Λεωνίδας Ῥόδι☉ τρίασης σάδιον.
Ἑκατοσὴ πεντηκοσὴ πέμπτη. ὁ αὐτὸς τὸ δεύτερον.
Ἑκατοσὴ πεντηκοσὴ ἕκτη. ὁ αὐτὸς τὸ τρίτον, Ῥόδι☉, τρίτ☉ ἀφ' Ἡρακλέους πάλιν ὁμῶ καὶ παγκρά-τιον.
Ἑκατοσὴ πεντηκοσὴ ἑβδόμη. Λεωνίδας τὸ τέταρτον σάδιον.
Μόν☉ δὲ, καὶ πρῶτ☉, ὅτι τέσσαρας Ὀλυμπιάδας στεφάνους Ὀλυμπικοὺς ἔχει δώ-δεκα.
Ἑκατοσὴ πεντηκοσὴ ὀγδόη. Ὀρθων Συρακόσι☉ σάδιον.
Ἑκατοσὴ πεντηκοσὴ ἐννάτη. Ἀλκιμ☉ Κυζικηνὸς σάδιον.
Ἑκατοσὴ ἑξηκοσή. Ἀνώδοκ☉ Κυζικηνὸς σάδιον.
Ἑκατοσὴ ἑξηκοσὴ πρώτη. Ἀντίπατρ☉ Ἠπιρώτης σάδιον.
Ἑκατοσὴ ἑξηκοσὴ δευτέρα. Δάμων Δελφὸς σάδιον.
Ἑκατοσὴ ἑξηκοσὴ τρίτη. Τιμόξε☉ Τραλλιανὸς σάδιον.
Ἑκατοσὴ ἑξηκοσὴ τετάρτη. Βοιωτὸς Σικυώνι☉ σάδιον.
Ἑκατοσὴ ἑξηκοσὴ πέμπτη. Ἀχαΐσλα☉ Κυρηναῖ☉. σάδιον.
Ἑκατοσὴ ἑξηκοσὴ ἕκτη. Χρυσόγον☉ Νικαεὺς σάδιον.
Ἑκατοσὴ ἑξηκοσὴ ἑβδόμη. ὁ αὐτὸς τὸ δεύτερον.
Ἑκατοσὴ ἑξηκοσὴ ὀγδόη. Νικόμαχ☉ Φιλαδελφεὺς σάδιον.
Ἑκατοσὴ ἑξηκοσὴ ἐννάτη. Νικόδημ☉ Λακεδαιμόνι☉ σάδιον.
Ἑκατοσὴ ἑβδομηκοσή. Σιμμίας Σελευκεὺς ἀπὸ Τίγρι☉ σάδιον.
Ἑκατοσὴ ἑβδομηκοσὴ πρώτη. Παρμενίσκ☉ Κερκυραῖ☉ σάδιον.
Ἑκατοσὴ ἑβδομηκοσὴ δευτέρα. Εὐδαμ☉ Κῶ☉ σάδιον.
Πρωτοφάνης Μάγνης πάλιν, καὶ παγκράτιον, τέταρτ☉ ἀφ' Ἡρακλέους.
Ἑκατοσὴ ἑβδομηκοσὴ τρίτη. Παρμενίσκ☉ Κερκυραῖ☉ τὸ β σάδιον.
Ἑκατοσὴ ἑβδομηκοσὴ τετάρτη .....
Ἑκατοσὴ ἑβδομηκοσὴ πέμπτη. Ἐπαίνετ☉ Ἀργεῖ☉ σάδιον παίδων.
Ἀνδρες γὰρ οὐκ ἠγωνίσαντο, Σύλλα πάντας εἰς Ῥώμην μεταπεμψαμένου.
Ἑκατοσὴ ἑβδομηκοσὴ ἕκτη. Δίων Κυπαρισσεὺς σάδιον.
Ἑκατοσὴ ἑβδομηκοσὴ ἑβδόμη. Ἑκατόμνως Ἠλεῖ☉ σάδιον.
Ἑκατοσὴ ἑβδομηκοσὴ ὀγδόη. Δισκλῆς Ὑπαιπηνὸς σάδιον.
Στρατόνικος Κοράγου Ἀλεξανδρεὺς πάλιν καὶ παγκράτιον πέμπτ☉ ἀφ' Ἡρακλέους. ὃς Νε-μέᾳ τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ παίδων καὶ ἀγενείων τέσσαρας στεφάνους ἔχεν.
Ἑκατοσὴ ἑβδομηκοσὴ ἐννάτη. Ἀνδρέας Λακεδαιμόνι☉ σάδιον.
Ἑκατοσὴ ὀγδοηκοσὴ Ἀνδρόμαχ☉ Ἀμβρακιώτης σάδιον.
Ἑκατοσὴ ὀγδοηκοσὴ πρώτη. Λάμαχ☉ Ταυρομενίτης σάδιον.
Ἑκατοσὴ ὀγδοηκοσὴ δευτέρα. Αὐτεσίων Ἀργεῖ☉ σάδιον.
Μαρμῶν Μαρμῳ☉ Ἀλεξανδρεὺς πάλιν καὶ παγκράτιον ἕκτ☉ ἀφ' Ἡρακλέους.
Ἑκατοσὴ ὀγδοηκοσὴ τρίτη. Θεόδωρ☉ Μεσσηνί☉ σάδιον.
Ἰούλι☉ Καῖσαρ ἐμονάρχησε Ρωμαίων.
Ἑκατοσὴ ὀγδοηκοσὴ τετάρτη. ὁ αὐτὸς τὸ δεύτερον.
Αὔγουστος Ρωμαίων ἐβασίλευε.
Ἑκατοσὴ ὀγδοηκοσὴ πέμπτη. Ἀρίστων Θέρμ☉ σάδιον.
Ἑκατοσὴ ὀγδοηκοσὴ ἕκτη. Σκάμανδρ☉ Ἀλεξανδρεὺς σάδιον.
Ἑκατοσὴ ὀγδοηκοσὴ ἑβδόμη. Σώπατρ☉ Ἀργεῖ☉ σάδιον.
Ἑκατοσὴ ὀγδοηκοσὴ ὀγδόη .....
Ἑκατοσὴ ὀγδοηκοσὴ ἐννάτη. Ἀσκληπιάδης Σιδώνι☉ σάδιον.
Ἑκατοσὴ ἐννενηκοσὴ. Αὐφίδι☉ Γαδρεὺς σάδιον.
Ἑκατοσὴ ἐννενηκοσὴ πρώτη. Διόδοτ☉ Τυανεὺς σάδιον.
Ἑκατοσὴ ἐννενηκοσὴ δευτέρα. Διοφάνης Αἰολεὺς σάδιον.
Ἑκατοσὴ ἐννενηκοσὴ τρίτη. Ἀρτεμίδωρ☉ Θυατειρηνὸς σάδιον.
Ἑκατοσὴ ἐννενηκοσὴ τετάρτη. Δημάραλος Ἐφέσιος σάδιον.
Ἑκατοσὴ ἐννενηκοσὴ πέμπτη. ὁ αὐτὸς τὸ δεύτερον.
Ἑκατοσὴ ἐννενηκοσὴ ἕκτη. Γαμφθὴς Μάγνης ἀπὸ Μαιάνδρ☉ σάδιονε.
Ἑκατοσὴ ἐννενηκοσὴ ἑβδόμη. Ἀσιατικὸς Ἁλικαρνασσεὺς σάδιον.
Ἑκατοσὴ ἐννενηκοσὴ ὀγδόη. Διοφάνης Γρανικεὺς, σάδιον.
Ἀριστέας Στρατονικεὺς, ἢ Μαιάνδρι☉ πάλιν καὶ παγκράτιον ἕβδομ☉ ἀφ' Ἡρακλέους.
Τιβέριο☉ Ρωμαίων ἐβασίλευεν.
Ἑκατοσὴ ἐννενηκοσὴ ἐννάτη. Ἀριχίνης Μιλήσιος ὁ Γλαυκίας σάδιον.
Ἀπεδόθη τῶν ἵππων ὁ δρόμος πάλαι κωλυθεὶς, καὶ ἐνίκα Τιβερίου Καίσαρος πέμπ-τον.
Διακοσιοσή. Πολέμων Γετραῆς σάδιον.

Διακοσιοστὴ πρώτη. Δαμασίας Κυδωνιάτης στάδιον.
Διακοσιοστὴ δευτέρα. Ἑρμογένης Περγαμηνὸς στάδιον.
Διακοσιοστὴ τρίτη. Ἀπολλώνιος Ἐπιδαύριος στάδιον.
Διακοσιοστὴ τετάρτη. Σαραπίων Ἀλεξανδρεὺς στάδιον.
Στρατὸς (Στρατὶς) Ἀργεάτης πάλιν καὶ παγκράτιον ὄγδοος ἀφ' Ἡρακλέους, ἐν ᾧ συναγωνισάμενος τῶν Ἡλείων τοῦ δυναμένους.
Διακοσιοστὴ πέμπτη. Εὐβουλίδας Λαοδικεὺς στάδιον.
Κλαύδιος Ρωμαίων ἐβασίλευε.
Διακοσιοστὴ ἕκτη. Ουαλέριος Μιτυληναῖος στάδιον.
Διακοσιοστὴ ἑβδόμη. Ἀθηνόδωρος Αἰγιεὺς στάδιον.
Διακοσιοστὴ ὀγδόη. ὁ αὐτὸς τὸ δεύτερον. στάδιον.
Νέρων Ρωμαίων ἐβασίλευε.
Διακοσιοστὴ ἐνάτη. Καλλικλῆς Σιδώνιος στάδιον.
Διακοσιοστὴ δεκάτη. Ἀθηνόδωρος Αἰγιεὺς τὸ δεύτερον [τρίτον] στάδιον.
Διακοσιοστὴ ἑνδεκάτη. οὐκ ἤχθη, Νέρωνος ἀναβαλομένου εἰς τὴν ἑαυτοῦ ἐπιδημίαν. Μετὰ δὲ ἔτη δύο ἀχθείσης αὐτῆς, στάδιον μὲν Τρύφων Φιλαδελφεὺς ἐνίκα, Νέρων δὲ κηρύκων ἀγῶνα ἐπεφανήκει, τραγῳδὸς, κιθαρῳδὸς, ἅρμα πωλικὸν, καὶ τὸ πάλειον, καὶ τὸ δικάπωλον.
Διακοσιοστὴ δωδεκάτη. Γολίτης Κεραμίτης στάδιον.
Οὐεσπασιανὸς Ρωμαίων ἐβασίλευε.
Διακοσιοστὴ τρισκαιδεκάτη. Ῥόδων Κυμαῖος, ἢ Θεόδοτος στάδιον.
Διακοσιοστὴ τεσσαρεσκαιδεκάτη. Στρατὼν Ἀλεξανδρεὺς στάδιον.
Τίτος Ρωμαίων ἐβασίλευε.
Διακοσιοστὴ πεντεκαιδεκάτη. Ἑρμογένης Ξανθὶος στάδιον.
Δομετιανὸς Ρωμαίων ἐβασίλευε.
Διακοσιοστὴ ἑκκαιδεκάτη. Ἀπολλοφάνης, ὁ καὶ Γάπος, Ταρσεὺς στάδιον.
Διακοσιοστὴ ἑπτακαιδεκάτη. Ἑρμογένης Ξανθὶος τὸ δεύτερον στάδιον.
Διακοσιοστὴ ὀκτωκαιδεκάτη. Ἀπολλώνιος Ἀλεξανδρεὺς, ἢ Ἡλιόδωρος, στάδιον.
Διακοσιοστὴ ἐνεακαιδεκάτη. Στέφανος Καππαδόξ στάδιον.
Νερούας Ρωμαίων ἐβασίλευε. Μεθ' ὃν [Τραϊανός.]
Διακοσιοστὴ εἰκοστή. Ἀχιλλεὺς Ἀλεξανδρεὺς στάδιον.
Διακοσιοστὴ εἰκοστὴ πρώτη. Θεωνᾶς, ὁ καὶ Σμάραγδος, Ἀλεξανδρεὺς στάδιον.
Διακοσιοστὴ δευτέρα. Κάλλις Σιδήτης στάδιον.
Διακοσιοστὴ εἰκοστὴ τρίτη. Εὔξολος Σιδήτης στάδιον.
Διακοσιοστὴ εἰκοστὴ τετάρτη. Ἰσαρχίων [Ἰλαείων] Ἀλεξανδρεὺς, στάδιον.
Ἀδριανὸς Ρωμαίων ἐβασίλευε.
Διακοσιοστὴ εἰκοστὴ πέμπτη. Ἀρισταίας Μιλήσιος στάδιον.
Διακοσιοστὴ εἰκοστὴ ἕκτη. Διονύσιος Ὁσιμευμὺς Ἀλεξανδρεὺς στάδιον.
Διακοσιοστὴ εἰκοστὴ ἑβδόμη. ὁ αὐτὸς τὸ δεύτερον.
Διακοσιοστὴ εἰκοστὴ ὀγδόη. Λύκας Ἀλεξανδρεὺς στάδιον.
Διακοσιοστὴ εἰκοστὴ ἐνάτη. Ἐπίδαυρος, ὁ καὶ Ἀμμώνιος, Ἀλεξανδρεὺς, στάδιον.
Ἀντωνῖνος Εὐσεβὴς Ρωμαίων ἐβασίλευε.
Διακοσιοστὴ τριακοστή. Δίδυμος Ἀλεξανδρεὺς στάδιον.
Διακοσιοστὴ τριακοστὴ πρώτη. Κραναὸς Σικυώνιος στάδιον.
Διακοσιοστὴ τριακοστὴ δευτέρα. Ἀπίκιος Σαρδιανὸς στάδιον.
Σωκράτης πάλιν καὶ παγκράτιον ἀπογραψάμενος ὑπὸ Ἡλείων, παρεβραβεύθη ὑπὸ Διονυσίου Σελευκέως.
Διακοσιοστὴ τριακοστὴ τρίτη. Δημήτριος Χῖος στάδιον.
Διακοσιοστὴ τριακοστὴ τετάρτη. Ἡρᾶς Χῖος στάδιον.
Διακοσιοστὴ τριακοστὴ πέμπτη. Μνασίβουλος * Ἐρατεὺς στάδιον.
Ἀντωνῖνος Μάρκος Γίος, καὶ Λούκιος Βῆρος Ρωμαίων ἐβασίλευον.
Διακοσιοστὴ τριακοστὴ ἕκτη. Ἀριθμᾶς Ἀλεξανδρεὺς στάδιον.
Διακοσιοστὴ τριακοστὴ ἑβδόμη. Εὐδαίμων Ἀλεξανδρεὺς στάδιον.
Διακοσιοστὴ τριακοστὴ ὀγδόη. Ἀγαθόπους Ἀπινίτης [Αἰγινήτης] στάδιον.
Διακοσιοστὴ τριακοστὴ ἐνάτη. ὁ αὐτὸς τὸ δεύτερον.
Κόμοδος Ρωμαίων ἐβασίλευε.
Διακοσιοστὴ τεσσαρακοστή. Ἀνυβὶς, ὁ καὶ Φιδὰς, Ἀλεξανδρεὺς. στάδιον.
Διακοσιοστὴ τεσσαρακοστὴ πρώτη. Ἥρων Ἀλεξανδρεὺς στάδιον.
Διακοσιοστὴ τεσσαρακοστὴ δευτέρα. Μάγνης Κυρηναῖος στάδιον.
Διακοσιοστὴ τεσσαρακοστὴ τρίτη. Ἰσίδωρος Ἀλεξανδρεὺς στάδιον.
Περτίναξ, εἶτα Σεβῆρος, Ρωμαίων ἐβασίλευσαν.

Δια-

Διακοσιοστὴ τεσσαρακοστὴ τετάρτη. ὁ αὐτὸς τὸ δεύτερον.
Διακοσιοστὴ τεσσαρακοστὴ πέμπτη. Αλέξανδρος Αλεξανδρεὺς στάδιον.
Διακοσιοστὴ τεσσαρακοστὴ ἕκτη. Ἐπινίκιος Κυζικηνὸς, ὁ καὶ Κωνᾶς, στάδιον.
Διακοσιοστὴ τεσσαρακοστὴ ἑβδόμη. Σατορνίλ. Κρὴς Γορτυνίου στάδιον.
Αντωνῖνος, ὁ καὶ Καρακαλλος, Ρωμαίων ἐβασίλευε.
Διακοσιοστὴ τεσσαρακοστὴ ὀγδόη. Ηλιόδωρος, ὁ καὶ Τρωσιδάμας, Αλεξανδρεὺς στάδιον.
Διακοσιοστὴ τεσσαρακοστὴ ἐννάτη. ὁ αὐτὸς τὸ δεύτερον.
Μέχρι τότε τῆς τῶν Ολυμπάδων ἀναγραφῆς εὔρομεν.

10

Αφρικανοῦ.

„Οὐκ ἄμεσον δ' αὖ εἴη καὶ τὴν παρ' Αιγυπτίοις ἐπὶ τῶν τετραετηρικῶν Ολυμπάδων ἔννοιαν πρὸς ἄλλοις τισὶ τοῖς
„Αθηναίοις ἐοῦσαν ἐν ἀρχῇ δηλῶσαι τοῖς ἀγνοοῦσιν. ἡ γὰρ σελήνη παρ' Αιγυπτίοις κυρίως Ολυμπιὰς καλεῖται διὰ
„τὸ κατὰ μῆνα ἐπιτελεῖν τὸν ζωδιακὸν κύκλον, ὃν παλαιοὶ αὐτῶν Ολυμπον ἐκάλουν. αὕτη γὰρ ἀπὸ Καρκίνου τοῦ
„ἰδίου οἴκου, ἡ ἀπὸ κέντρου ἐπερχομένη τὰ ιβ καταπλάττει ζῳδία ἐν νυχθημέροις κθ, καὶ λεπτοῖς λγ. γ τῷ ἑνὶ
„αὐλῷ ὅλῳ δωδεκάκις αὐτὰ ἐπιτελοῦσα πληροῖ νυχθήμερα τνδ, καὶ ὥρας η. λεπτὰ μ. ὁ ἥλιος ἐν νυχθημέ-
„ροις τξε. δ ἐπιτελεῖ τὸν αὐτὸν Ολυμπον. ὡς λείπεσθαι τὸν σεληνιακὸν ἐνιαυτὸν τοῦ ἡλιακοῦ νυχθήμερα ι. ὥρας κα.
„λεπτὰ ε. πληροῖ οὖν ὁ ἥλιος ἐν Ολυμπάδι μιᾷ τετραετηρικῇ ἡμέρας αυξα. ἡ δὲ σελήνη νυχθήμερα αυιζ.
„ὥρας ια. λεπτὰ κθ. σεληνίου α. ἐν δὲ Ολυμπάσι β γίνου σεληνία ϙθ, νυχθήμερα δὲ α Λ κδ. ἃ ϵ ὁ ἥλιος ἐν τοῖς
„κ ἔτεσι. * καὶ παύτη μὲν ἡ τῶν Αιγυπτίων δόξα περὶ Ολυμπάδων. τὸν δὲ τοῖς Αθηναίοις Ολυμπάδων ἀνε-
20 „γράφησαν σταδιονῖκαι σμη, μόνοις ἐτῶν Λ πθ.

Μήδων βασιλῆς.

Μήδων ἐβασίλευσεν α Αρβάκης ὁ καταλύσας τὴν τῶν Ασυρίων ἀρχὴν ἔτη κη.
Μήδων ἐβασίλευσεν β Μανδαύκης ἔτη κ.
Μήδων ἐβασίλευσεν γ Σώσαρμος ἔτη λ.
Μήδων ἐβασίλευσεν δ Αρτύκας ἔτη λ.
Μήδων ἐβασίλευσεν ε Δηϊόκης ἔτη λδ.
Δηϊόκης ὁ Μήδων βασιλεὺς ἔκτισεν Ἐκβατανα τὴν πόλιν μεγάλην καὶ θαυμαστήν.

30

περὶ τῶν Μακεδόνων ἀρχῆς πόθεν ἤρξατο.

Κάρανος ὁ Αργεῖος Φείδωνος ἀδελφὸς τοῦ τότε βασιλέως Αργους ἰδίαν κτησάμενος χώραν πρεύδων, δυνάμιν λα-
βὼν παρὰ Φείδωνος τοῦ ἀδελφοῦ ἦκτε Αργους καὶ τῶν ἄλλης Πελοποννήσου, οὗτος καὶ Μακεδονίαν τόπους ἐπῆλθεν.
συμμαχήσας δὲ καὶ τῷ τῶν Ορεσῶν βασιλεῖ καὶ τῶν πλησιοχώρων Παιόνων λεγομένων, τὴν κατακτηθεῖσαν χώραν
τὸ ἥμισυ μεθ' Ελλήνων διὰ τὴν συμμαχίαν, παρέλαβε τὴν Μακεδονίαν. ϵ ἔκτισε πόλιν ἐν αὐτῇ κατὰ χρησ-
μὸν ἀφ' ἧς ὁρμώμενος σωσῆσαι τὴν Μακεδονικὴν βασιλείαν, ἣν καθεξῆς οἱ ἀπ' αὐτοῦ διεδέχοντο. ἣν δὲ ὁ
Κάρανος ἑνδέκατος ἀπὸ Ηρακλέους, ἕβδομος δὲ ἀπὸ Τημένου τοῦ μετὰ τῶν ἄλλων Ηρακλειδῶν κατελθόντος
εἰς Πελοπόννησον.

Μακεδόνων ἐβασίλευσεν α Κάρανος ἔτη λ.

40 περὶ τὰ α Ολυμπιάδος ἔτεσιν ιη ἀπὸ Καράνου τοῦ βασιλέως Μακεδόνων, Φείδων Αργους κρατῶν ἀδελφὸς
Καράνου τοῦ πρώτου βασιλέως Μακεδόνων μέτρα καὶ σάθμια πρῶτος ἐφεῦρεν, ὥς τινες. ἦσαν δὲ καὶ περὶ
τούτου.

Μακεδόνων ἐβασίλευσεν β Κοῖνος ἔτη κη.

Βασιλῆς Ιούδα.

Τοῦ Ιούδα ἐβασίλευσεν θ Αμασίας υἱὸς Ιωὰς ἔτη κθ.
Τοῦ Ιούδα ἐβασίλευσεν ι. Αζαρίας, ὁ καὶ Οζίας, υἱὸς Αμασίου ἔτη νβ.
Τοῦ Ιούδα ἐβασίλευσεν ια Ιωαθὰμ υἱὸς Οζίου ἔτη ις.
Πρώτη Ολυμπάς. Προεφήτευσεν Ωσηὲ, Ιωὴλ, Ησαΐας, Ωδηδ, Μιχαίας.
Τοῦ Ιούδα ἐβασίλευσεν ιβ Αχὰζ υἱὸς Ιωαθὰμ ἔτη ις.

50 ἐπὶ προεφήτευον Ησαΐας, Ωσηὲ, Μιχαίας.
Τοῦ Ιούδα ἐβασίλευσεν ιγ Εζεκίας υἱὸς Αχὰζ ἔτη κθ.

Βασιλῆς Ισραὴλ.

Τοῦ Ισραὴλ ἐβασίλευσεν ια Ιωαχὰς υἱὸς Ιηοῦ ἔτη ιζ.

Τῦ Ισραὴλ ἐβασίλευσεν ιβ Ιωᾶς ἔτη ις.

Τότοις τοῖς χρόνοις προεφήτευζαν Ωσηὲ, Αμῶς, Ιωνᾶς, Ναούμ.

Τῦ Ισραὴλ ἐβασίλευσεν ιγ Ιεροβοὰμ ὑὸς Ιωᾶς ἔτη μα.

Τῦ Ισραὴλ ἐβασίλευζεν ιδ Ζαχαρίας μὼν ς.

Τῦ Ισραὴλ ἐβασίλευζεν ιε Σιλλὲμ ἡμέρας λ.

Τῦ Ισραὴλ ἐβασίλευζεν ις Μαναὶμ ἔτη ι.

Τῦ Ισραὴλ ἐβασίλευζεν ιζ Φακεαίας ὑὸς Μαναὶμ ἔτη β.

Τῦ Ισραὴλ ἐβασίλευζεν ιη Φακεὲ ὑὸς Ρωμελίου ἔτη κ.

Τῦ Ισραὴλ ἐβασίλευζεν ιθ Ωσηὲ ὁ Ηλὰ ἔτη θ.

Ἐπὶ τούτου πρώτη αἰχμαλωσία γέγονε Ισραὴλ τ δέκα φυλῶν βασιλευομένων μὲν ἐν Σαμαρείᾳ, νυνὶ δὲ μετοικισθέντων εἰς ὄρη Μήδων, καὶ Χαλδαίων, ὑπερατεύσαντος αὐτῶν Σαλμανασὰρ ὁ τ Χαλδαίων βασιλέως. ἐβασίλευζαν δὲ ἐν Σαμαρείᾳ ἔτεσι διακοσίοις πεντήκοντα.

Αναγκαῖον δὲ οἶμαι τῇ παρούσῃ αἰχμαλωσίᾳ ζητῆσαι, πῶς τ τῶν Ασυρίων βασιλείας πρὸ ης ἐτῶν καθαιρεθείσης ὑπὸ Αρβάκου ὁ Μήδου ὁ πρώτου εἰς Μήδους μετενέγκαντος, ἡ γραφὴ τ Σαλμανασὰρ βαζιλέα Ασυρίων καλεῖ, καὶ τὴν ἀποικίαν εἰς Αζσυρίους φησὶ τ ι φυλῶν. εἶτα τὴν τοπικὴν θέσιν τ κατοικίας αὐτῶν ἐν Χαλχὰλ, καὶ ἐν Αβὼρ παραμοῖς Γοζᾶν, ὄρεζι Μήδων, διὰ τὸ ὄψιμον τ ἀγυσίας καὶ τὴν χώραν Μηδίαν λεγομένην. Σαλμανασὰρ δὲ καλῶς ἂν, οἶμαι, νοηθείη αὐτὸς ἔτος ὁ ὑπὸ Αρβάκου βαζιλέως Αζσυρίων καὶ Μήδων, ὃς ἦν τ Αζσυρίων μὲν ἀρχηγὸς, ὑπὸ δὲ τὴν ἡγεμονίαν ἄρτι καταπεσὼν. ἔτω γάρ φαζιν οἱ τὰ Βαβυλώνια καταγεγράψαντες, ὅτι Αρβάκης τὴν βασιλείας μετοικησίαν, καὶ τ πλῆτον εἰς Μήδους μετήγαγεν, Αζσυρίων δὲ βασιλέα κατέσησε Βέλεσιν ὑφ' αὐτὸν δηλονότι. καὶ ἔτω λοιπὸν ἦζαν κατ' ἀναδοχὴν ὑπὸ Μήδοις τεταγμένοι, ὡς πᾶζι δοκεῖ. ἕως δὲ ἡ βασιλέως Αζσυρίων καὶ Μήδων Δαρείου ὁ καὶ Ασυάγους, ὃν Κῦρος καθελὼν εἰς Περζας τὴν βασιλείαν μετήνεγκεν, ὡς πᾶζιν ἔδοξεν. ἕτεροι φασὶ μὴ Σαρδανάπαλον κρατῆσαι τ Αζσυρίων ἀρχῆς Νίνου. ὡς „ πρὸ καὶ Κάρως ὢν τῷ κανόνι αὐτὸ φησὶν ὧδε· Γρώτως μὲν εἶναι τῶν Αζσυρίων βασιλέως κατεπάχαμεν τὴν μὲν „ ἀρχὴν ἀπὸ Βήλου πεποιημένως. τῷ δὲ τὰ τ βασιλείας αὐτῶν ἔτη μὴ προσδεδόσθαι σαφῶς, ὁ μὲν ὀνόματος „ μνημονεύομεν, τὴν δὲ ἀρχὴν τ χρονογραφίας ἀπὸ Νίνου πεποιήκαμεν, καὶ κατηγάγομεν ἕως Νίνου τ διαδεξάμενον τὴν βασιλείαν τοῦ Σαρδαναπάλου.

* * * * * *

Τὰ ἀπὸ Ναβονασὰρ ἔτη ὁ καὶ Σαλμανασὰρ βασιλέως Χαλδαίων, ἕως Αλεξάνδρου τῦ πλείστου τελουτῆς κ τ ἀστρονομικὸν κανόνα.

α	Ναβονασὰρ	ιδ	ιδ.	β	Ναβίου	β	ις.
γ	Χινζήρου, καὶ Πώρου	ε	κα.	δ	Ιλουλαίου	ε	κς.
ε	Μαρδοκεμπάδου	ιβ	λη.	ς	Αρκεανοῦ	ε	μγ.
ζ	Αβασιλεύτου	β	με.	η	Βηλίβου	γ	μη.
θ	Απρονάδιος	ς	νδ.	ι	Ηρηγεβήλου	α	νε.
ια	Νεσνιμορδάκου	δ	νθ.	ιβ	Αβασιλεύτου ἄλλου	η	ξζ.
ιγ	Ιεαρηδίνου	ιγ	π.	ιδ	Σαοσδουχῖνος	θ	πθ.
ιε	Κινιλαδάλου	ιδ	ργ.	ις	Ναβαπαλαζσάρου πατρὸς Ναβουχοδονόσορ κα	ρκδ.	κζ ἢ ἄλλως κε. γμ ρξζ.
ιζ	Ναβουπολασάρου τοῦ Ναβουχοδονόσορ	γ	ρ.				
ιη	Ιλλοαροδάμου	λδ	σθ.	ιθ	Νηριγασολασάρου	ε	ρος.
κ	Ναβοναδίου	η	σκς.	κα	Κύρου	θ	σιη.
κβ	Καμβύσου	κα	σπγ.	κγ	Δαρείου	λς	σξβ.
κδ	Ξέρξου	μα	τκδ.	κε	Αρταξέρξου πρώτου	μς	τπθ.
κς	Δαρείου δευτέρου τοῦ Νόθου	ιθ	τμγ.	κζ	Αρταξέρξου δευτέρου	μς	υιβ.
κη	Ωχου	κα	υι.	κθ	Αρσου	β	υιβ.
λ	Δαρείου τρίτου τοῦ καὶ Αρσάμου	ς	υιη.	λα	Αλεξάνδρου τοῦ μεγάλου	ς	υκδ.

ΝΑΒΟΠΑΛΑΣΑΡΟΣ. Τοῦτον ὁ Γολυίσωρ Αλέξανδρος Σαρδανάπαλον καλεῖ πέμψαντα πρὸς Ασυάγην Σαλεράπου Μηδείας, καὶ τ θυγατέρα αὐτοῦ Αμυΐτιν λαβόντα νύμφην εἰς τ ἰδίου αὐτοῦ Ναβουχοδονόσορ. ἔτος βασιλεύς ὑπὸ Σάρακος τοῦ Χαλδαίων βασιλέως σελὶς, κατὰ τοῦ αὐτοῦ Σάρακος εἰς Νίνον ὑπερασπεύσ. ἐπὶ τὴν ἔφοδον πληθεὶς ὁ Σάρακος ἑαυτὸν συν τοῖς βασιλείοις ἐνέπρησεν. καὶ τὴν ἀρχὴν Χαλδαίων παρέλαβεν ὁ αὐτὸς Ναβοπολάσαρος ὁ τοῦ Ναβουχοδονόσορος πατήρ.

Αιγυπτίων βασιλεῖς.

Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν πα	Νεχαὼ	ἔτη η.	
Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν πβ	Ψαμμίτιχος	ἔτη ιδ.	

Αιγυπλίων ἐβασίλευσεν $\overline{πγ}$ Νεχαὰβ δεύτερ⟨ος⟩ Φαραὼ ἔτη $\overline{θ}$.
Αιγυπλίων ἐβασίλευσεν $\overline{πδ}$ Ψαμμήθης ἕτερ⟨ος⟩ ὁ καὶ Ψαμμίτιχ⟨ος⟩ ἔτη $\overline{ιζ}$.
Αιγυπλίων ἐβασίλευσεν $\overline{πε}$ Ουάφρης ἔτη $\overline{λδ}$.
Αιγυπλίων ἐβασίλευσεν $\overline{πς}$ Αμασις ἔτη $\overline{ν}$.

Ἕως τούτου ἡ τῶν Αιγυπλίων Βασιλεία διαρκέσασα ἐνδωδεκέτεσι $\overline{ι}$, Βασιλευούσης $\overline{πς}$, Βασιλεύσαντ⟨ος⟩ τοῦ Μεσραΐας, ἤτοι Αιγύπτου χώρας, Αμώσεως ἀπὸ τοῦ πρώτου Μεσρὲμ τοῦ καὶ Μνεύεως. ἐλήλυθε τοίνυν ἀπὸ μὲν τοῦ $\overline{κζ}$ τῶν ἀρχῆς τῆς Αιγύπτου ὅπλοις καὶ μάχαις κρατηραῖς ὑποχείριος Καμβύσου. ἔνθα καὶ Πυθαγόραν φύρων ὑπῆξε νωθέντα διὰ φιλοσοφίαν σὺν τοῖς αἰχμαλώτοις εἰς Πέρσας * τελεῖ. ἡνίκα φασὶν αὐτὸν εἰς Χαλδαίους ἐλθεῖν, ⟨καὶ⟩ τὰ παρ' ἐκείνοις σοφίαν μεταλθεῖν. καὶ πάλιν ἐκεῖθεν ἀναζεύξαντα εἰς Ιταλίαν χωρῆσαι φυγόντα τὴν πατρίδα Σάμον διὰ Πολυκράτην τὸν τύραννον, καὶ διαζῆσαι τὴν Ιταλικὴν διατριβὴν συσησάμενον. ἔμεινε δὲ ἡ Αιγυπ⟨τος⟩ ὑπὸ Πέρσας, ἕως Δαρείου τοῦ Ξέρξου. Εἰσὶν οὖν κζ δωδεκέτεις, καθ' ἃς Πέρσαι ἐκράτησαν, ἀπὸ ε ἔτους Καμβύσου.

Ρωμαίων Βασιλῆς.

Ρωμαίων ἐβασίλευσεν $\overline{β}$ Νομᾶς Πομπίλι⟨ος⟩ ἔτη $\overline{μα}$.

Νομᾶς μὲν Ρωμύλου Βασιλεύσας Ρώμης πρῶτ⟨ος⟩ Ρωμαίων νόμους εἰσήγαγεν, ὁ αὐτὸς τὸ Καπετώλιον ἐκ θεμελίων ᾠκοδόμησεν. ὁ αὐτὸς τῷ ἐνιαυτῷ δύο μῆνας προσέθηκε, τόν τε Ιανουάριον, καὶ Φεβρουάριον, δεκαμηνιαίου τοῦ ἐνιαυτοῦ πρὸ τούτου χρηματίζοντ⟨ος⟩, ὁ αὐτὸς καὶ κογχυλιάριον ἔδωκεν, ἀζυμάρια ξύλινα, καὶ σκύτινα, καὶ ὀστράκινα. πόλεμον δὲ οὐδένα πώποτε διῳκήσατο.

Ρωμαίων ἐβασίλευσεν $\overline{γ}$ Τύλλ⟨ος⟩ Οστίλι⟨ος⟩ ἔτη $\overline{λβ}$.

Οὗτ⟨ος⟩ πρῶτ⟨ος⟩ πυρφύραν περιβάλλεται καὶ ῥάβδον κατέσχεν.

Τοῦτον φασὶ πρῶτον περιβαλέσθαι πορφύραν ἐν Βασιλεύσι Ρώμης, καὶ ῥάβδον κατασχεῖν. ἔτ⟨ος⟩ τὸ τῆς Ρώμης πόλισμα δεύτερον καταστασιάζεται. ἔτ⟨ος⟩ τῆς οἰκίας αὐτοῦ καταφλεγείσης σκηπτῷ συγκαυθεὶς τελευτᾷ.

Αθηναίων Βασιλεῖς.

Αθηναίων ἐβασίλευσεν $\overline{λ}$ Αλκμαίων ἔτη $\overline{β}$.

Ἐπὶ τούτου Αθήνησιν ἡ διὰ βίου κατελύθη ἀρχή. Μετὰ Αλκμαίωνα τὸν $\overline{λ}$ Βασιλέα Αθηναίων κατεστάθησαν ἄρχοντες δεκαετεῖς $\overline{ζ}$.

Αθηναίων ἐβασίλευσεν $\overline{λα}$ Χάροψ ὁ ἄρχων δεκαετὴς ἔτη $\overline{ι}$.
Αθηναίων ἐβασίλευσεν $\overline{λβ}$ Αισιμήδης ἔτη $\overline{ι}$.
Αθηναίων ἐβασίλευσεν $\overline{λγ}$ Κλεόδικος ἔτη $\overline{ι}$.
Αθηναίων ἐβασίλευσεν $\overline{λδ}$ Ιππομένης ἔτη $\overline{ι}$.
Αθηναίων ἐβασίλευσεν $\overline{λε}$ Λεωκράτης ἔτη $\overline{ι}$.
Αθηναίων ἐβασίλευσεν $\overline{λς}$ Αψανδρ⟨ος⟩ ἔτη $\overline{ι}$.
Αθηναίων ἐβασίλευσεν $\overline{λζ}$ Ευρυξίας ἔτη $\overline{ι}$.

Αφρικανοῦ.

Εως τοῦδε οἱ Αθηναῖοι βασιλεῖς πρῶτοι $\overline{ιζ}$, καὶ μετ' αὐτοὺς οἱ διὰ βίου λεγόμενοι ἄρχοντες $\overline{ιγ}$, ἔπειτα δεκαετεῖς $\overline{ζ}$, ὁμοῦ πάντες $\overline{λζ}$ κρατήσαντες τῆς Αθηναίων ἀρχῆς ἐπαύσαντο διαρκέσαντες ὅλα ἔτη $\overline{ωνς}$. Μετὰ τούτους ἄρχοντες Αθήνησιν ἀρχὴ κατεστάθη. ἡ δὲ τῶν ἐνιαυσίων ἦρξε, Κρέοντος πρώτου ἄρχοντος ἡγησαμένου ὅλα τὴν $\overline{ιθ}$ Ολυμπάδος. οἱ δὲ ὅλα $\overline{κε}$. ἀφ' ὧν ὅλα σὺν Ολυμπάδα ἄρχοντες $\overline{Λγ}$, μέχρι Φιλίνου. κάθ' ὃν ὑπατεύθη Γράτος Σαβινιανὸς Ρωμαίων, καὶ Σέλευκος ἀπὸ τῶν ὠνὶ Βρέτον μὴ οὖν Βασιλεῖς ὑπατευσάντων ἦκε καταριθμούμενοι, ὅλα τὰ ἔτη $\overline{ζγ}$ κόσμου καὶ τοῦ Αφρικανοῦ. ὅπερ ὧν Αντωνίνου καὶ Αυρηλίου ἔτους $\overline{γ}$.

ΣΠΟΡΑΔΗΝ. Αρκτῖνος Μιλήσιος πρὶν πολὺ ἤκμαζεν. ἐν Ιταλίᾳ Παυδοσία καὶ Μεζαπόντιον πόλεις ἐκτίσθησαν. Αθήνῃσι πρώτη ἐναυπηγήθη τριήρης ὑπὸ Μενοκλέους. Θηραίοις Κυρηναῖον ᾤκισαν κζ χρησμόν. οἰκιστὴς δὲ αὐτῆς Βάττος, ὁ καὶ Αρκεσιλεύς. ἐν Γόντῳ Τραπεζοῦς ἐκτίσθη. ἐν Σικελίᾳ Νάξος ἐκτίσθη. ἐν Σικελίᾳ Χερρόνησος ἐκτίσθη.

Μήδων Βασιλεῖς.

Μήδων ἐβασίλευσεν $\overline{ς}$ Φραόρτης ἔτη $\overline{να}$.
Μήδων ἐβασίλευσεν $\overline{ζ}$ Κυαξάρης ἔτη $\overline{λβ}$.

Μακεδόνων Βασιλεῖς.

Μακεδόνων ἐβασίλευσεν $\overline{γ}$ Τύρμας ἔτη $\overline{με}$.

Μακε-

Μακεδόνων ἐβασίλευσεν ϛ̄ Περδίκκας ἔτη μ̄η.
Μακεδόνων ἐβασίλευσεν ϛ̄ Ἀργαῖος ἔτη λ̄β.
Οὗτος ὁ Ἀργαῖος πρῶτος ἐν Μακεδονίᾳ τείχη ἤγειρεν.

ΣΠΟΡΑΔΗΝ. Ἀρχίλοχος καὶ Σιμωνίδης καὶ Ἀλκαῖος ἐγνωρίζοντο. Γυμνὴ παιδεία πρῶτον ἐν Λακεδαίμονι ἤχθη. Ἐπὶ Σίβυλλα Σαμία χρησμῳδός, ἡ καὶ Ἡροφίλα, ἐγνωρίζετο. ἡ γὰρ Κυμαία κζ̄ ὑπὸ Τροϊκοὺς χρόνους ἤκμαζεν. Κύζικος ᾠκίσθη. Ζάλευκος ὁ νομοθέτης Λοκροῖς ἤκμαζεν. Κυψελος Κορίνθῳ ἐτυράννησεν ἔτη κ̄η. Λέσχης Λέσβιος ὁ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα ποιήσας, καὶ Ἀλκμὰν ἤκμαζεν. Ἐν Γόνναις πόλις Ἱερὸς ἐκτίσθη. Ἀκανθος καὶ Στάγειρα ἐν Ἑλλάδι ἐκτίσθησαν. Λάμψακος καὶ Ἀβδηρα ἐκτίσθησαν. Τέρπανδρος μουσικὸς ἐγνωρίζετο. ἐν Σικελίᾳ Σελινοῦς ἐκτίσθη. Δωδώνης τῷ μαντείῳ κατὰ τούτους Ἕλληνες τοὺς χρόνους ἐχρήσαντο. Φάλαρις Ἀκραγαντίνων ἐτυράννησε. Θαλῆς Ἐξαμίου Μιλήσιος φιλόσοφος εἷς τῶν ἑπτὰ σοφῶν ἐγνωρίζετο. λέγεται ζῆσαι ὑπὲρ τὰ ρ̄ ἔτη. ἐν Γόνναις Βορυσθένης ἐκτίσθη. Σινώπη ἐκτίσθη. Μυρτάλος Ἀθηναῖος ποιητὴς ἐγνωρίζετο. ἐπὶ Τέρπανδρος μελοποιὸς, ὃς τὴν ἐπάτησεν ἁρμονίαν λύραν λέγει, ἤκμαζεν. Βάτος Κυρηναίῳ ἐπέκλυσεν. Κορινθίων Περίανδρος ὁ Κυψέλλου ἐτυράννησεν. Λιπάρα ἐκτίσθη. Φάλαρις τυραννῶν κατελύθη. Δρακόντος κατὰ τινας ἐνομοθέτει. Ἀρίων ἐγνωρίζετο Μηθυμναῖος. ἔπος ὑπὸ Δελφοῖς εἰς Ταίναρον διεσώθη. Ἀλκμὰν κατά τινας ἐγνωρίζετο.

Βασιλεὺς Ἰούδα.

Τοῦ Ἰούδα ἐβασίλευσεν ῑδ̄ Μανασσῆς υἱὸς Ἐζεκίου ἔτη ν̄ε.
προεφήτευον Ἰωὴλ Ἀβδίου. Ἰωνᾶς. Ναοὺμ. Ἀμβακοὺμ. Ολδὰ γυνὴ προφῆτις Ἑβραίοις προεφήτευεν.
Τοῦ Ἰούδα ἐβασίλευσεν ῑε̄ Ἀμὼς υἱὸς Μανασσῆ ἔτη ιβ̄.
Τοῦ Ἰούδα ἐβασίλευσεν ῑϛ̄ Ἰωσίας υἱὸς Ἀμὼς ἔτη λ̄β.
Τῷ ῑγ̄ ἔτει Ἰωσίου ἤρξατο προφητεύειν Ἱερεμίας.
Σκύθαι τὴν Παλαιστίνην κατέδραμον, καὶ τὴν Βασὰν κατέσχον τὴν ἀπ' αὐτῶν κληθεῖσαν Σκυθόπολιν. Χελκίας ἀρχιερεὺς ἱεράτευσεν. Σοφονίας προεφήτευσεν.
Τοῦ Ἰούδα ἐβασίλευσε ῑζ̄ Ἰωαχὰζ μιοῦς γ̄.
Τοῦ Ἰούδα ἐβασίλευσε ῑη̄ Ἐλιακείμ, ὁ καὶ Ἰακείμ, ἔτη ῑα̣.

Τὸ δ̄ ἔτος Ἰωακείμ υἱοῦ Ἰωσίου βασιλέως Ἰούδα, καὶ πρῶτον ἔτος βασιλέως Βαβυλῶνος Ναβοχοδονόσορ, Ἱερεμίας τόδε αὐτοῦ κγ̄ ἔτος τῆς ἑαυτοῦ προφητείας πρὸς τὸν λαὸν Ἰούδα ἀριθμεῖ ἀπὸ δὲ ῑγ̄ ἔτους Ἰωσίου βασιλέως ἀρχόμενον, ἀφ' οὗ ὁ ἑβδομηκονταετηρικὸς τῆς αἰχμαλωσίας χρόνος μετρεῖται, ἕως ιδ̄ α̣ ἔτους Κύρου γινόμενος ἐτῶν ο̄. κατὰ δεύτερον τρόπον ὁ αὐτὸς ἑβδομηκονταετὴς χρόνος σωζεται ἀπὸ δ̄ ἐνεστῶτος δ̄ ἔτους Ἰωακείμ, ἀφ' οὗ καὶ ὁ θεὸς Δι' τοῦ προφήτου ἐγκαλεῖ τῷ λαῷ τοῦ Ἰούδα ὡς τῆς ἀπιθείας, ὅτι τὸ α̣ ἔτος τοῦ αὐτοῦ Κύρου. Κατὰ τρίτον, ὃ τελευταῖον, ἀπὸ τοῦ ῑα̣ ἔτους Σεδεκίου, ἕως τοῦ β̄ ἔτους Δαρείου. Τισὶ δὲ ἀκριβέστερον δοκεῖ ἀπὸ τοῦ ε̄ ἔτους τῆς προφητείας Ἱερεμίου τὸ ὅτι τὸ α̣ ἔτος Κύρου ἀριθμεῖν. ἀλλ' ὅδ' ὅτως ἀκριβῶς σώζεται.
Τοῦ Ἰούδα ἐβασίλευσεν ῑθ̄ Ἰωαχὶμ, ὁ καὶ Ἰεχονίας, μῆνας γ̄.
Τοῦ Ἰούδα ἐβασίλευσεν κ̄ Σεδεκίας ἔτη ῑα̣.

ΝΑΒΟΥΧΟΔΟΝΟΣΟΡ βασιλεὺς Χαλδαίων.

ἐκ τῆς τρίτης τῶν Χαλδαϊκῶν Βηρωσοῦ Βαβυλωνίου ἱερέως Βήλου.

„Ἀκούσας ὁ πατὴρ αὐτοῦ Ναβοπολλάσαρος, ὅτι ὁ ταγμοῦχος Σατράπης ἔν τε Αἰγύπτῳ καὶ τοῖς περὶ Συρίαν τὴν „κοίλην καὶ τὴν Φοινίκην πᾶσιν ἀποστάτης γέγονεν, ἀδυνάμου ἔτι κακοπαθεῖν, συναίρας τῷ υἱῷ Ναβοχοδονο„σόρῳ ὄντι ἔτι ἐν ἡλικίᾳ μέρη τινὰ τῆς δυνάμεως, ἀπέπεμψεν ἐπ' αὐτόν. συμμίξας δὲ Ναβοχοδονόσορος τῷ „ἀποστάτῃ, καὶ νικήσας ἀνδρείᾳ, αὐτός τε ἐκυρίευσε, καὶ τὴν χώραν ἀπ' ἀρχῆς ὑπὸ τὴν αὐτοῦ βασιλείαν ἐποίη„σε. τότε πατρὶ αὐτοῦ σωθέντι Ναβοπολλασάρῳ κζ̄ τοῦτον τὸν καιρὸν ἀρξαντι ἐν τῇ Βαβυλωνίων πόλει μεγαλ„λάξαι τὸν βίον ἔτη βεβασιλευκότι εἴκοσι ἐννέα. αἰσθόμενος δὲ μετ' ὀλίγον τὸν τοῦ πατρὸς τελευτὴν Ναβο„χοδονόσορος καταστήσας τὰ κατὰ τὴν Αἴγυπτον πράγματα, καὶ τὴν λοιπὴν χώραν, καὶ δὴ αἰχμαλώτους Ἰου„δαίων τε, καὶ Φοινίκων, καὶ Σύρων, καὶ τῶν καλῶν τὴν Αἴγυπτον ἐθνῶν συντάξας σὺν τῇ τῶν φίλων καὶ δυνάμεως, καὶ τοῦ λοι„πῆς ὠφελείας ἀναλαβόμενος εἰς τὴν Βαβυλωνίαν, αὐτὸς ὀλίγους παρεγένετο διὰ τῆς ἐρήμου εἰς Βαβυ„λῶνα, καταλαβὼν τὰ πράγματα διοικούμενα ὑπὸ Χαλδαίων καὶ διατηρούμενον τὴν βασιλείαν ὑπὸ δὲ „Βελτίστου αὐτῶν, κυριεύσας δὲ ὁλοκλήρου τῆς πατρικῆς ἀρχῆς, τοῖς μὲν αἰχμαλώταις ὡς ἀγενομένοις σωτέ„ρους αὐτοῖς ἀποικίας ἐν τοῖς ὀπτιμοτάτοις τοῦ Βαβυλωνίου τόποις ἀποδεῖξαι. αὐτὸς δὲ ἀπὸ τοῦ ἑκκαιδεκάτου πολέμου „λαφύρων τό τε Βήλου ἱερὸν, καὶ τὰ λοιπὰ κοσμήσας φιλοτίμως, τὴν ὑπάρχουσαν δὲ ἀρχῆς πόλιν καὶ ἐπι„φανῆ ἔξωθεν περισκαπτερησάμενος καὶ ἀναγκάσας πρὸς τὸ μηκέτι δύνασθαι οὕτω πολιορκεῖσθαι τὸν βαθμὸν ἀνα„τρέψας ὑπὸ τὴν πόλιν καταβασκευάζειν, πύλας μὲν τοῦ ἔνδον πόλεως ἐπιβόλους, τοῦ δὲ ἔξω „τούτων, οὕτω μὲν δὴ ὑπῆρξε πόλιν θεῖναι καὶ ἀσφάλταις, οὕτω δὲ αὐτὴν πόλιν θεῖναι. καὶ τειχίσας ἀξιολόγως τὴν „πόλιν, καὶ τὰς πύλας κοσμήσας ἱεροπρεπῶς περισκαπασκεύακε τοῖς πατρικοῖς βασιλείοις ἕτερα „βασίλεια ἐχόμενα ἐκείνων. ὑπὲρ ὧν τὸ μὲν ἀνάθημα καὶ τὴν πολλὴν πολυτέλειαν μικρὸν ἴσως ἔργον ἑαυτὸν ἐξηγήσαμαι.

„ γῆτω. πλὴν ὄντως ὑπερβολὴν ὡς μεγάλα καὶ ὑπερήφανα συνετελέσθη ἡμέρας δεκαπέντε· ἐν ᾗ πᾶς βα-
„ σιλείοις τόποις καὶ ἀλλήμασι λίθινα ὑψηλὰ οἰκοδομήσας καὶ τὸ ὄψιν ἀποδοὺς ὁμοιοπαθῶς τοῖς ὄρεσι, κα-
„ ταφυτεύσας δὲ ὄρεσι παντοδαποῖς ἐξειργάσατο. καὶ καθασκεύασας τὸ καλούμενον κρεμαστὸν παράδεισον, διὰ τὸ
„ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ ἐπιθυμεῖν τῆς ὀρείας διαθέσεως ὡς τεθραμμένην ἐν τοῖς κατὰ Μηδίαν τόποις, μετὰ τὸ ἄρξα-
„ σθαι δὲ περιτειχίσματος τείχος, ἐμπεζὸν εἰς ἀρρωστίαν μετενήλλαξεν τὸν βίον βεβασιλευκὼς ἔτη πεντακαίδεκα
„ τρία. τὴν δὲ βασιλείας κυβερνᾶν ἐγείνετο ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ευιλμαραδὰχ. οὗτος περὶ τῶν πραγμάτων ἀνόμως
„ καὶ ἀσελγῶς, ἐπιβουλευθεὶς ὑπὸ δὲ τοῦ ἀδελφοῦ ἔχοντος αὐτὸν Νηριγλισσορόρ, αὐτὸς βασιλεύσας
„ ἔτη δύο. μετὰ δὲ τὸ αὐτὸν ἀναιρεθῆναι τοῦτον, διαδεξαμένου τοῦ ἀρχὴν ὁ ἐπιβουλεύσας αὐτῷ Νηριγλισσόρου
„ ἐβασίλευσεν ἔτη τέσσαρα. τούτου υἱὸς Λαβοροσσάρχοδος ἐκυβέρνησε μὲν τὴν βασιλείας παῖς ὢν μικρὸς ἡνίκα,
„ ἐπιβουλευθείς, διὰ τὸ πολλὰ ἐμφαίνειν κακοήθη, ὑπὸ τῶν φίλων ἀπεστομώθη· ἀπολομένου δὲ τούτου,
„ συνελθόντες οἱ ἐπιβουλεύσαντες αὐτῷ κοινῇ τοῦ βασιλέως ἐβεβήκασι Ναβονιήδου πρὸς τὴν ἐκ Βαβυλῶνος οἴκη-
„ σιν τῆς αὐτῆς ἐπισυστάσεως. ἐπὶ τούτου τὰ περὶ τὸ πλινθεῖον τείχη τῆς Βαβυλωνίων πόλεως ἐξ ὑπάρχης πλίνθου καὶ
„ ἀσφάλτου κατεσκευάσθη. ἔσης δὲ τῆς βασιλείας αὐτοῦ ἐν τῷ ἑπτακαιδεκάτῳ ἔτει, περιελθόντος Κύρου
„ ἐκ τῆς Περσίδος μετὰ δυνάμεως πολλῆς, καὶ καταστρεψάμενον τοὺς λοιποὺς Ασίαν πᾶσαν, ὥρμησεν ἐπὶ τὴν Βα-
„ βυλωνίας. αἰσθόμενος δὲ Ναβόννηδος τὴν ἔφοδον αὐτοῦ, ἀπαντήσας μετὰ τῆς δυνάμεως καὶ παραταξάμενος,
„ ἡττηθεὶς τῇ μάχῃ καὶ φυγὼν ὀλιγοστὸς, συνεκλείσθη εἰς τὴν Βορσιππηνῶν πόλιν. Κῦρος δὲ Βαβυλῶνα κα-
„ ταλαβόμενος, καὶ σωτάξας τὰ ἔξω τῆς πόλεως τείχη καθασκάψαι, διὰ τὸ λαὸν αὐτοῦ πραγματικὸν, καὶ
„ δυσάλωτον φανῆναι τὴν πόλιν, ἀνέζευξεν ἐπὶ Βόρσιππον, ἐκ πολιορκήσων τὸν Ναβόννηδον. Τὸν δὲ Ναβοννηδὸν
„ ἐχ ὑπομείναντος τὴν πολιορκίαν, ἀλλὰ ἐγχειρήσαντος αὐτὸν πρότερον, χρηματίσας Κῦρος φιλαν-
„ θρώπως, καὶ δὸς οἰκητήριον αὐτῷ Καρμανίαν, ἐξέπεμψεν ἐκ τῆς Βαβυλωνίας. Ναβοννηδὸς μὲν οὖν τὸ λοι-
„ πὸν ἐν χρόνῳ διαγενόμενος ἐν ἐκείνῃ τῇ χώρᾳ κατέτριψε τὸν βίον.

ἐκ τῆς Αβυδηνῆς τῶν Ασσυρίων γραφῆς.

„ Μεγασθένης δέ φησι ἐν τῇ πεμπτῃ τῶν Ινδικῶν Ναβακοδρόσορον Ηρακλέους ἀλκιμώτερον γενόμενον ἐπὶ τε Λιβύῃ
„ καὶ Ιβηρίᾳ στρατεῦσαι. ταύτας δὲ χειρωσάμενον, ἀποδασμὸν αὐτῶν εἰς τὸ δεξιὰ τοῦ Πόντου κατοικίσαι. Μετὰ
„ δὲ λέγει πρὸς Χαλδαίων, ὡς ἀναβὰς ἐπὶ τὰ βασιλήια καταχεθεὶς θεῷ ὧπερ δή. Φθεγξάμενος δὲ εἶπε
„ τάδε· Ἐγὼ Ναβακοδρόσορος, ὦ Βαβυλώνιοι, τὴν μέλλουσαν ὑμῖν προαγγέλλω συμφορὰν, τὴν ἔτε βῆλος
„ ἐμὸς πρόγονος, ἔτε Βασιλεια Βῆλτις δυστρέψαι μοίρας πεῖσαι σθένεσι. ἥξει Πέρσης ἡμῖν τοῖσι ὑμετέροισι
„ δαίμοσι χρεώμενος συμμάχοισι, ἐπάξει δὲ δολοσοφίαν. ἃ δὴ σοφὰ λέγων ἔφη Μήδης τὸ Ασσύριον αὐχήμα.
„ ὡς εἰπὲ μὲν πρόσθεν, ἢ δοῦναι δοῦ πολίτας, Χαρυβδιν τινὰ, ἢ θάλασσαν εἰσδεξαμένην αἰσχύνην πρὸ-
„ ριζον, ἢ μὴν ἄλλως ὁδὸς ἀφάνεια φέρεσθαι διὰ τὴν ἐρημίαν, ἵνα ἔτε ἄστεα, ἔτε πάτος ἀνθρώπων, θῆρες δὲ
„ νόμον ἔχουσι, καὶ ὄρνιθες πολλοί), ἔντε πτερύγεσι καὶ χαραδρήσι μέγιστον ἀλώμενον, ἐμέ τε, πρὶν ἐνόσον βα-
„ λεῖσθαι ταῦτα, τελέσαι ἀμείνονα κυρήσαι. ὁ μὲν θεσπίσας τοιάδε μάντευμα ἐφάνισε. ὁ δὲ οἱ παῖς Ευιλμα-
„ ράδαχος ἐβασίλευσε τὸν δὲ ὁ κηδεμὼν ἀποκλείσας Νηριγλισσάρης λείπει παῖδα Λαβασσοάρασκον. τούτου δὲ
„ ἀποθανόντος βιαίῳ μόρῳ, Ναβανίδοχον ἀποδεικνῦσι βασιλέα πρεσβύτατοί οἱ ἐόντες. τῷ δὲ Κῦρος, ἑλὼν Βα-
„ βυλῶνα, Καρμανίης ἡγεμονίαν δωρεῖται).

Πρῶτον ἔτος αἰχμαλωσίας δὲ Ιουδαίων ἔθνους, καθ' ὃν ὁ τῶν Χαλδαίων βασιλεὺς Ναβαχοδονόσορ πολιορκήσας τὰ
Ιεροσόλυμα τῶν νεῶν πυρπολεῖ. διήρκεσεν τε ὁ νεὼς ἀπὸ πρώτης κατασκαφῆς ἔτεσι θμβ. σωιόδε ἡμῖν καὶ Κλή-
μης ἐν τῷ πρώτῳ στρωματεῖ Φάσκων ἐπὶ τοῦ ὀγδόης καὶ πεντηκοστῆς Ολυμπιάδος τὴν εἰς Βαβυλῶνα αἰχ-
μαλωσίαν δὲ Ιουδαίων λαοῦ γεγονέναι, βασιλεύοντος μὲν Αιγυπτίων Ουαφρὶ, ἄρχοντος δὲ Αθήνησι Φιλίπ-
που. Σωάγετον τὰ πάντα ὁ ἔτη τῆς ἐρημίας δὲ πάντα εἰς τὸ Βασιλέως Δαρείου Εβραίων αἰχμαλωσίας, καὶ ἀφανι-
σμὸν δὲ ἐν Ιεροσολύμοις ναοῦ. Ουαφρὶ τῷ Αιγυπτίων βασιλεῖ προσέφυγον, ἀλλόσε ὑπὸ Ασσυρίων τὸν Ιερουσαλήμ,
οἱ τῶν Ιουδαίων ὑπόλοιποι. μέμνηται δὲ δὲ Ουαφρὶ καὶ Ιερεμίας ὁ προφήτης.

Ἐν Βαβυλῶνι προεφήτευον Δανιὴλ, Ιεζεκιὴλ. οἱ τρεῖς οὗτοι ἐγνωρίζοντο.
Ἐν Αιγύπτῳ Ιερεμίας ἐλιθάσθη. ἐν τῇ Ιουδαίᾳ Αμβακὺμ προεφήτευεν.
Ἐν Βαβυλῶνι ψευδοπροφῆται Αχίας, Σεδεκίας, Σαμαίας.

Περσῶν Βασιλεῖς.

Περσῶν ἐβασίλευσεν ᾱ Κῦρος ἔτη λᾱ.

Οὗτος τὸν Ασυάγην καθελὼν τὴν Μήδων καθεῖλε βασιλείαν γενόμενος ἐν ἔτεσιν σνθ.
Κῦρος ἀνῆκε τὴν αἰχμαλωσίαν δὲ Ιουδαίων γῆς, καθ' ὃν ἐπανελθόντες ἀπὸ τῆς Βαβυλωνίας ἀμφὶ τὰς ᾱ μυριάδας
Ιουδαίων τὸ θυσιαστήριον ἤγειραν, καὶ θεμελίας κατεβάλοντο τοῦ ἱεροῦ. τῶν δὲ περιοίκων ἐθνῶν ἐπιχώντων,
διέμενε τὸ ἔργον ἀτελὲς, μέχρι Δαρείου τοῦ Υστάσπου, μονὰ θυσιαστήρια σωθέντα· σωάγετος δὲ ὁ πᾶς χρόνος
τῆς αἰχμαλωσίας τοῦ Ιουδαίων ἔθνους ἔτη ο ἀριθμούμενα καὶ μὴν τινας ἀπὸ γ ἔτους Ιωακεὶμ, ἐπὶ ι ἔτους Κύρου τοῦ
Περσῶν Βασιλέως. κατὰ δὲ ἑτέρας, ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς προφητείας Ιερεμίου, ἣ γεγονὸς κατὰ τὸ ιγ ἔτος Ιωσίου Βα-
σιλέως Ιουδαίων, ἐπὶ τὸ λς Ασυάγους. ἀπὸ δὲ ε ἔτους τῆς προφητείας Ιερεμίου, ἐπὶ τὸ ᾱ ἔτος Κύρου, ἔτη ο γίνε),
ὅπερ δοκεῖ πιθανὸν εἶναι. τὸ δὲ ἀληθὲς, τῆς ἐρημίας τοῦ ἱεροῦ ἡ ἑβδομηκοντούτηρις ἀποπερανθεῖσα κατὰ τὸ δεύτερον
ἔτος Δαρείου τοῦ Περσῶν Βασιλέως, ἀπὸ θ καὶ ι ἔτους Ναβυχοδονόσορ ἀοχομένη.
Κῦρος στρατεύσας ἐπὶ Μασσαγέτας ὑπὸ Τομύριδος γυναικὸς βασιλίδος ἀπράκτου διεφθάρη.

Βαζιλῆς Ρωμαίων.

Ρωμαίων ἐβασίλευζεν δ	Αγκος Μάρκιος	ἔτη κγ.
Ρωμαίων ἐβασίλευζεν ε	Ταρκυίνιος Γρίσκος	ἔτη λζ.
Ρωμαίων ἐβασίλευζεν ς	Σέρβιος Τῶλλος ὁ ἐκ δούλης	ἔτη λδ.
Ρωμαίων ἐβασίλευζεν ζ	Ταρκυίνιος Σόπερβος	ἔτη λε.

Οὗ βαζιλῆς Ρωμαίων ζ. μέθ' ὃς λοιπὸν ὕπατοι ἀρξάμενοι ἀπὸ Κολλατίνου, καὶ Βρούτου. εἶτα δήμαρχοι, καὶ δικτάτωρες. μέθ' ὃς πάλιν ὕπατοι διεγένοντο ἔτεσι υογ, ἕως Ἰουλίου Καίσαρος πρώτου μοναρχήσαντος.

ΣΠΟΡΑΔΙΝ. Πρῶτοι ὕπατοι Ρωμαίων Κολλατῖνος καὶ Βροῦτος. Σάμου τύραννοι Πολυκράτης, ὁ Συλοσῶντος, καὶ Παντάγνωτος ἀδελφοὶ γεγόνασι. Θαλῆς ἠνήσατο. Κῦρος Σάρδεις εἷλεν. Ἅρπαγος δοκίμων ἐθνῶν Κύρῳ κζ τὴν Ἰωνίαν ἐχειρώσατο. Θεόγνις ποιητὴς ἐγνωρίζετο. Πυθαγόρου διδάσκαλος. Σιμωνίδης μελοποιὸς ἐγνωρίζετο. Φωκυλίδης ὁ Ξενοφάνης Φυσικὸς Τραγῳδοποιὸς ἐγνωρίζετο. Πολυκράτης Σαμίων τυράννων ἀνεσταυρώθη. Ἁρμόδιος ὁ Αἰσχείτων ἀνεῖλον Ἵππαρχον τύραννον. κἀθ' ὃς Λέαινα ἑταίρα ὑπ' αὐτῶν ἐβασανίσθη κατέπεσεν τὰς συνωμοσίας τῷ ἑαυτῆς ἀπέτρεξε γλῶσσαν. Λέαιναν μόνῳ ἑταίρᾳ εἰκόνι Ἀθηναῖοι ἐτίμησαν ἐν ἀκροπόλει. ἄγλωττον ἢ Λέαιναν πολίτιν παρεζωγράφησαν, ὡς τι ἀπέγραφῆς τὸ πάθος δηλοῦντες. Τιμήσεως ἐν Ῥώμῃ γυμνίης ἀρέθησαν μυελάδες ιβ. Δημόκριτος Ἀβδηρίτης Φυσικὸς Φιλόσοφος, καὶ Ἡράκλειτος ὁ σκοτεινὸς λεγόμενος, καὶ Ἀναξαγόρας Φυσικοὶ ἠκμαζον. Ἑλλάνικος ἱστορικὸς ἐγνωρίζετο.

Μακεδόνων Βασιλεῖς.

Μακεδόνων ἐβασίλευσεν ε	Φίλιππος	ἔτη λε.
Μακεδόνων ἐβασίλευσεν ζ	Αερόπας	ἔτη μγ.
Μακεδόνων ἐβασίλευζεν η	Αλκέτας	ἔτη κη.

ΣΠΟΡΑΔΗΝ. Τῆς Αἰγύπτου σφομένης πάρ' ἔθος, οἱ Χαλδαῖοι δεδιότες ἀνέζωξαν. ἐπολιόρκει ὢν αὐτὴν ..... Καμαρίνα πόλις ἐκτίσθη. Ἡρακλεία ἐκτίσθη. Πέλινθος ἐκτίσθη. ἡ τῶν Κορινθίων κατελύθη μοναρχία. Κατὰ τάτους τοὺς χρόνους τοῖς ἀγωνιζομένοις πάρ' Ἕλλησι τράγος ἐδίδοτο. ἀφ' οὗ καὶ Τραγικοὶ ἐκλήθησαν. Θαλῆς Μιλήσιος ἔκλειψιν ἡλίου συμβᾶσαν προεῖπε. Ἰσθμια ὁ Πύθια πρῶτον ἦχθη μῆ Μελικέρτου. οἱ ἑπτὰ σοφοὶ ὠνομάσθησαν. Ἀσυάγης Λυδὸς κατεπολέμησε. Ἀναξίμανδρος Μιλήσιος Φυσικὸς Φιλόσοφος ἐγνωρίζετο. Ἄβαρις ἦλθεν ἐκ Σκυθίας εἰς Ἑλλάδα. καὶ τότους τοὺς χρόνους παρ' Ἕλλησι ζ Φιλόσοφοι ἀκμάσαι λόγος, ὧν τὰ ὀνόματα, Σόλων Ἀθηναῖος, Θαλῆς Μιλήσιος, Πιττακὸς Λέσβιος, Χείλων Λακεδαιμόνιος, Βίας Πριηνεύς, Ἀνάχαρσις ὁ Σκύθης ἀχρήσματος, Κλεόβουλος Λίνδιος. ιβ Φωκαεῖς ἐθαλασσοκράτησαν ἔτη μδ. Νέμεα πρῶτον ἤχθη ἀγὼν ὑπ' Ἀργείων, ὡς τ' ἐπ' Ἀρχεμόρῳ. Αἴσωπος μυθοποιὸς ἐγνωρίζετο, ὃς ὑπὸ Δελφῶν ἀπώλετο. ὁ τῶν Παναθηναίων γυμνικὸς ἀγὼν ἦχθη. Εὐχάρμων Κυρηναῖος ὁ τὴν Τηλεγονίαν ποιήσας ἐγνωρίζετο. Πυθαγόρας ὁ Σάμιος * Ολυμπιαδήσειν ἐκρίθη παίδων πυγμῇ, ὃς ἀπαλὸς προβὰς τοὺς ἄνδρας ἐνίκα κζ τὴν να Ολυμπιάδα. Ἀρχίων Φιγαλεὺς τὸ τρίτον νικῶν παγκράτιον χιλιοστὸς * ἀπέθανεν, νεκρός τε ἐσέφθη, φθάσαντος ἀπείπασθαι ἀγῶνος Κλεομήδης * πολὺς ὑπ' αὐτοῦ. Πεισίστρατος Ἀθηναίων ἐτυράννησεν, καὶ εἰς Ἰταλίαν παρῆλθεν. Ἀναξιμένης Φυσικὸς ἐγνωρίζετο. Στησίχορος τέθνηκε. Σιμωνίδης ἠκμαζε. Χείλων εἷς τῶν ζ Φιλοσόφων Λακεδαιμονίων ἔφορος γέγονεν. Η Λυδῶν Βαζιλεία ιθ ἔτη κατελύθη ὑπὸ Κύρου.

Λυδῶν Βασιλεῖς.

Λυδῶν ἐβασίλευσεν α	Αρδυσος Αλυάτου	ἔτη λς.
Λυδῶν ἐβασίλευσεν β	Αλυάτης	ἔτη ιδ.
Λυδῶν ἐβασίλευσεν γ	Μέλης	ἔτη ιβ.
Λυδῶν ἐβασίλευσεν δ	Κανδαύλης	ἔτη ιζ.
Λυδῶν ἐβασίλευσεν ε	Γύγης	ἔτη λς.
Λυδῶν ἐβασίλευσεν ς	Αρδυσος	ἔτη λη.
Λυδῶν ἐβασίλευσεν ζ	Σαδυάτης	ἔτη ιε.
Λυδῶν ἐβασίλευσεν η	Αλυάτης	ἔτη μθ.
Λυδῶν ἐβασίλευσεν θ	Κροῖσος	ἔτη ιε.

Κροῖσος κζ Κύρου στρατεύσας ἦλω σὺν τῇ Λυδῶν Βασιλείᾳ Ὀλυμπιάδι ἔτη οιβ, ἐν βασιλεῦσιν θ. ὅτος ἔνατος βασιλεὺς Λυδῶν γεγονὼς ἔτη ιε ἐβασίλευσεν, ἕως οὗ ιδ ἔτους Κύρου. Οὗτος ὁ Κροῖσος πυθόμενος ἦλθε τῷ Ἀπόλλωνι εἴληφε μαντεῖον χρησμὸν τοιοῦτον. Κροῖσος Αλυου διαβὰς μεγάλην δυνάμιν καταλύσει. καὶ ὁ νόησας ἠπάτη. Ἐν τῇ Βαβυλωνίᾳ προεφήτευσε Δανιήλ, καὶ Ἰεζεκιήλ, ἐν δὲ τῇ Ἰουδαίᾳ Ἀμβακούμ. ἐν ᾗ τῇ ἀνακλήσει τῆς αἰχμαλωσίας Ἀγγαῖος, καὶ Ζαχαρίας προεφήτευον. Ζοροβάβελ υἱὸς Σαλαθιὴλ υἱοῦ Ἰεχονίου βασιλέως ἡγεῖτο, καὶ Ἰησοῦς ὁ τοῦ Ἰωσεδὲκ ἱεράτευεν. προεφήτευον δ' ὕστατοι προφητῶν Ἀγγαῖος, Ζαχαρίας ὁ τοῦ Ἀδδοῦ, καὶ Μαλαχίας.

Ἰουδαίων ἀρχαιογνία, καὶ τ' κρατησάντων ἐν αὐτοῖς ἀπαρίθμησις, μέχρι τῆς Ρωμαϊκῆς δυναστείας, ἀπὸ τοῦ Ἀβραὰμ ἀρχομένη ὡς ἐν Ἐπιτόμῳ.

Ἀβραὰμ

Αβραὰμ μ῍ θάνατον ℔ πατρὸς ἔτη ρ.
Ισαὰκ ἔτη ξ.
Ιακὼβ ἔτη ρκα.
Ιωσὴφ, ἐν οἷς ἀρχὴ Αιγύπτῳ ἔτη π.
Εβραῖοι δουλεύσιν Αιγυπτίοις ἔτη ρμ.
Μωϋσῆς ἐν τῇ ἐρήμῳ ἔτη μ.
Ιησοῦς ἔτη κζ.

Οἱ Κριταί.

Οθονιὴλ ἔτη μ.
Αὼδ ἔτη π.
Δεβόρρα καὶ Βαρὰκ ἔτη μ.
Γεδεὼν ἔτη μ.
Αβιμέλεχ ἔτη μ.
Θωλᾶ ἔτη κβ.
Ιάειρ ἔτη κβ.
Ιεφθάε ἔτη ς.
Εσεβὼν ἔτη ζ.
Αελδὼν ἔτη η.

Ἐπὶ τούτῳ Ιλιον ἑάλω.

Σαμψὼν ἔτη κ.
Ελεὶ ἱερεὺς ἔτη μ.

Ομοῦ ἔτη ..... Μεθ' ὃς κατέσχον βασιλεῖς ἀπὸ τ῀ Ιούδα φυλῆς. ὧν πρῶτος
Δαβὶδ ἔτη μ.
Σολομὼν ἔτη μ.

Τῆς βασιλείας διαιρεθείσης, δύο φυλῶν μόνων ἡ κ῀ Ιεροσόλυμα γέγονε βασιλέα. ἡ δὲ τ῀ ἑτέρων δέκα φυλῶν κ῀ Σαμάρειαν ἀπεκλήθη. καὶ ἐλέγοντο οἱ μὲν ἐν Ιεροσολύμοις, τοῦ Ιούδα βασιλεῖς. οἱ δὲ κ῀ Σαμάρειαν, τοῦ Ισραήλ. Ρητέον δὲ πρῶτον τοὺς ἀπὸ τ῀ Ιούδα, ἅπερ καὶ ἀπὸ τῆς βασιλικῆς γῆθεν καταγομένους. ὁ πρῶτος Σαμαρείας, εἶτ' οὖν τ῀ Ισραὴλ, βασιλεὺς ὁ Ιεροβοὰμ, ἄλλος ὢν καὶ ἀποστάτης τ῀ Ροβοαμ τ῀ υἱ῀ Σολομῶνος.

Ροβοὰμ ἔτη ιζ.
Αβιὰ ἔτη γ.
Ασὰ ἔτη μα.
Ιωσάφατ ἔτη κε.
Ιωρὰμ ἔτη η.
Οχοσίας ἔτη α.
Γοθολία μήτηρ ἔτη ζ.
Ιωὰς ἔτη μ.
Αμεσσίας ἔτη κθ.
Αζαρίας, ὁ καὶ Οζίας ἔτη νβ.
Ιωάθαν ἔτη ις.
Αχάζ ἔτη ις.

ἐφ' οὗ ὁ Ισραὴλ αἰχμάλωτος ἀπήχθη.

Εζεκίας ἔτη κθ.
Μανασσῆς ἔτη νε.
Αμὼν ἔτη ιβ.
Ιωσίας ἔτη λα.
Ιωαχὰζ μεῖς γ.
Ελιακεὶμ, ὁ καὶ Ιωακεὶμ, ἔτη ιβ.
Ιεχονίας, ὁ καὶ Ιωακεὶμ, μεῖς γ.
Σεδεκίας ἔτη ια.

ἐφ' ὁ Ιούδας αἰχμάλωτος ἀπήχθη. καὶ ὁ ναὸς πυρπολεῖται ὑπὸ Ναβαχοδονόσορ τ῀ Ασσυρίων βασιλέως Ολυμπιάδι πεντακοσιοστῇ ἑβδόμῃ.

Ομοῦ ἔτη υπε, μεῖς γ. Διέμεναν τε δὴ ἐκεῖνα τὰ χρόνα Ιουδαῖοι, καθὼς ἤδη προεῖρηται, ἀβασίλευτοι, ὅσα δὴ ἰδίοις βασιλεῦσιν, ἄρχουσι μὲν καὶ ἡγεμόσι χρώμενοι τοῖς οἰκείοις ἀρχιερεῦσι, τοῖς δὲ Ασσυρίων βασιλεῦσι τὸ πρῶτον, ἢ τοῖς Περσῶν, ὑπακούοντες, καὶ μετ' ἐκείνους, τοῖς μετ' Αλέξανδρον ἄρξασι Μακεδόσι, μέχρις Αντίοχου Επιφανοῦς, ὃς δὴ Συρίας βασιλεύσας ἐλληνίζειν ἠνάγκασε τὸ Ιουδαίων ἔθνος. Κατὰ δὲ Αντίοχον τοῦτον Ματταθίας Ασαμωναίου παῖς ζῆλον ὑπὲρ τ῀ πατρίου θρησκείας ἀναλαβὼν τῷ Ιουδαίων ἀρχιερατείῳ ἀνεκτήσατο, καὶ ἡγήσατο τοῦ λαοῦ. Μεθ' ὃν ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ιούδας ὁ ἐπικληθεὶς Μακκαβαῖος. Ιωνάθης μὲν τοῦτον. Σίμων τελευτᾷ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Ιωάννης δέχεται. εἰς τοῦτον ἡ βίβλος τ῀ Μακκαβαίων περαιοῦται· ἔθεντο χρόνον ἐτῶν πεντακοσιοστῶν μέχρι τέλους ρξα Ολυμπιάδος.

Μετὰ ἣν Σίμωνα Ιξδαίων ἡγεῖτο, καθὼς Αφρικανὸς, καὶ Ἰώσηπος ἱστορεῖ,
Ιωνάθης, ὁ καὶ Υρκανὸς, ἔτη κς.
Μεθ' ὃν Αριστόβουλος ἔτη α.
Οὗτος πρῶτος διάδημα περιέθετο, ὁμοῦ καὶ βασιλεὺς καὶ ἀρχιερεὺς γεγονὼς τῶν Ιξδαίων ἔθνους μὴ ἔτη ὑπὸ τοὺς Βαβυλῶνα αἰχμαλωσίας.
Μεθ' ὃν Αλέξανδρος, ὁ καὶ Ιανναῖος. ἔτη κβ.
Μεθ' ὃν Αλεξάνδρα, ἡ καὶ Σαλίνα, γυνὴ αὐτοῦ, ἔτη θ.
Μεθ' οὓς Αριστόβουλος, καὶ Υρκανός. καθ' ὃς Γομπηίου Ρωμαίων στρατηγὸς ὑποφόρους Ρωμαίοις ἐποίησε τοὺς Ιξδαίους, Υρκανὸν μὲν ἀπιστήσαντα αὐτῶν βασιλέα, τὸν δὲ Αριστόβουλον δέσμιον εἰς Ρώμην ἀγαγών. Κατὰ τοῦτον τὸν Υρκανὸν, Ρωμαίων βασιλεύοντος ἀπὸ Ρωμύλου (ρπγ) Ολυμπάδος ρξ ἔτει Καισαρ ἔτη γ, μησὶν ζ. Μεθ' ὃν Αὔγουστος, ὁ καὶ Σεβαστὸς, ἔτη νς, μησὶν ε. καθ' ὃν Ηρώδης πρῶτος ἀλλόφυλος ἀρχὴν περιποιησαται αὐτῷ τῶν Ιξδαίων βασιλείαν ὑπὸ Ρωμαίων χειρίζεται, γένος ὢν Ασκαλωνίτης. ἐν τούτῳ καὶ ὁ Χριστὸς ὁ υἱὸς τοῦ θεοῦ ἐν Βηθλεὲμ γεννᾶται τῶν Ιξδαίων.
Μετὰ δὲ Αυγουστον Ρωμαίων ἐβασίλευσε Τιβέριος. Τούτου ἔτος μὲν πεντεκαιδέκατον, ἐν ᾧ σωτὴρ, καὶ κύριος ἡμῶν Ιησοῦς Χριστὸς ὁ θεὸς ἀνεφάνη ἐν τῷ τῶν ἀνθρώπων βίῳ.
μὲν οὖν τὰ ἀπὸ Αδὰμ, ἕως δευτέρου ἔτους Δαρείου, ἔτη ,δ χο.
Ἃ τὰ ἀπὸ τοῦ δευτέρου ἔτους Δαρείου, ἕως τοῦ τε Τιβερίου, ἔτη φμη.
Ομοῦ τὰ πάντα ἀπὸ Αδὰμ, ἕως τοῦ πεντεκαιδεκάτου ἔτους Τιβερίου, ἔτη * σιε.
Απὸ δὲ πεντεκαιδεκάτου ἔτους Τιβερίου, ἕως τοῦ ἀνεσταυρωμένου Κωνσταντίνου τοῦ νικητοῦ Σεβαστοῦ, ἔτη τ.
σωάγη δὲ ὁ πᾶς χρόνος εἰς ἔτη * ,εφιη (,εφκη) κζ τοῦ τ' ἑβδομήκοντα ἑρμηνείαν.
Επδραμέμαι δὲ καὶ τοῦ τ' Ισραὴλ βασιλεῖς.

Ισραὴλ βασιλεῖς.

Ιεροβοὰμ ἔτη κβ.
Ναδὰβ ἔτη β.
Βαασὰ ἔτη κδ.
Ελα ἔτη β.
Ζαμβεὶ ἡμέρας ο.
Αμβεὶ ἔτη ιβ.
Αχαὰβ ἔτη κβ.
Οχοζίας ἔτη β.
Ιωρὰμ ἔτη ιβ.
Ηὺ ἔτη κβ.
Ιωάχαζ ἔτη ιξ.
Ιωὰς ἔτη ις.
Ιεροβοὰμ ἔτη μα.
Ζαχαρίας μησὶν ς, ἡμέρας ς.
Σελλὴμ μησὶν α, ἡμέρας ιε.
Μαναὴμ ἔτη ι.
ἐφ' οὗ ἐβασίλευσεν Ασυρίων * φυᾶ.
..... ἔτη ....
Φακείας ἔτη ....
Φακεὲ ἔτη κ.
Ωσηὲ ἔτη θ.
ἐφ' οὗ αἰχμάλωτος ληφθεὶς ὁ Ισραὴλ ὑπὸ Σαλμαναπὰρ τοῦ Ασυρίων βασιλέως κατέπαυσεν ὀγδόῃ Ολυμπάδι.
ὁμοῦ ἔτη σμθ, μησὶν ζ, ἡμέρας κη.

Περσῶν βασιλεῖς.

Περσῶν ἐβασίλευσεν β Καμβύσης ὁ Κύρου ἔτη η.
Καμβύσης διαστρατεύσας κζ τὸν β ἀδελφῶν Μάγων ἐφ' ἵππου τρωθεὶς τελευτᾷ. Τοῦτόν τινες φασὶ εἶναι Ναβουχοδονόσορ δεύτερον τὸν κζ Ολοφέρνου καὶ τῆς Ιουδὶθ, ὃν περ Αφρικανός. ὅπερ ἀδύνατον.
Περσῶν ἐβασίλευσεν γ Μάγοι ἀδελφοὶ β μησὶν ζ.
Περσῶν ἐβασίλευσεν δ Δαρεῖος Υστάσπου ἔτη λς.
Οὗτος τοὺς μυθευομένους κζ ἐν Ελλάδος μυριάδας μὲν Δαλίδος, Δατίς, καὶ Σαφέρνης τοῦ στρατηγοῦ ἐξέπεμψε πεισθεὶς τοῖς τυραννοις Ιππίᾳ τῷ Αθηναίῳ καὶ Δημαράτῳ Λακεδαιμονίῳ διωχθῆναι οἴκοθεν, λοιπὸν δὲ καὶ διὰ τὴν Σάρδεων ἅλωσιν ὑπὸ τῶν Αθηναίων, καὶ Φερόντων τοὺς κζ τὴν Ασίαν τῶν Περσῶν ἀνάγκῃ. ὅτε δὲ κακῶς πράττουσιν

τησιν ἐν Μαραθῶνι Πέρσαι, Μιλτιάδου καὶ Ἀριστείδου, καὶ Καλλιμάχου καλῶς ἐπολεμησάντων. ἐν οἷς καὶ ὁ τύραννος Ἱππίας πίπτει μετὰ τῶν βαρβάρων Ἀθηναίοις μαχόμενος. αὐτὸς δὲ Δαρεῖος ὀκτὼ ἐνιαυτοὺς τὸ πάθος, ἀπὸ ἀθυμίας ἀπέλυτα.

Μακεδόνων Βασιλεῖς.

Μακεδόνων ἐβασίλευσεν η̄	Ἀμύντας	ἔτη μ̄η̄.
Μακεδόνων ἐβασίλευσεν θ̄	Ἀλέξανδρος	ἔτη μ̄δ.

Κατὰ τοῦτον ἡ Ξέρξου Ἀφάβασις. οὗτος δὲ ἔδωκε τοῖς Πέρσαις ὕδωρ καὶ γῆν.

Μακεδόνων ἐβασίλευσεν ιᾱ	Περδίκκας	ἔτη κ̄γ.

ΣΠΟΡΑΔΗΝ. Νάξιοι ἐθαλασσοκράτησαν ῑε̄ ἔτη ῑ. καὶ μετ' αὐτοὺς Ἐρετριεῖς ῑε̄ ἔτη ζ̄. Γέλων Συρακουσίων ἐκράτησεν ἔτη ῑξ̄. ἐθαλασσοκράτησαν Αἰγινῆται ἔτη ῑ. Πυθαγόρας ὁ φιλόσοφος τέθνηκεν ἐτῶν ϙ̄ε̄. οἱ δὲ ο̄ε̄. Αἰσχύλος τραγῳδοποιὸς ἐγνωρίζετο. ὁ Πειραιεὺς ἐτέχισθη ὑπὸ Θεμιστοκλέους. Λατῖνοι Ρωμαίων ἀπέστησαν. Ἐν Ρώμῃ ὁ δῆμος ἀπέστη τῆς συγκλήτου. Ἀριστείδης ὀστρακίσθη. Ἀθηναῖοι τὴν Πειραιᾶ ἐτείχισαν. Ζεῦξις ζωγράφος ἐγνωρίζετο. Κίμων ἐπ' Εὐρυμέδοντι Πέρσας ἐνίκα ναυμαχίᾳ, καὶ πεζομαχίᾳ. καὶ ὁ Μηδικὸς πόλεμος πέπαυτο Διὸς Φιδαλείου ἰχάδας συσὰς Πέρσαις καὶ Ἀθηναίοις καὶ πᾶσιν Ἕλλησιν ἀπ' αὐτοῦ. Φιδαλεὺς ὁ δῆμος τῆς Ἀττικῆς. Κρατῖνος καὶ Πλάτων οἱ κωμικοὶ ἤκμαζον. ἐν Ρώμῃ Κλαρίων ἀγὼν ἑκατοστὸς ἔτης ἤχθη. Κράτης ὁ Κωμικὸς, καὶ Τελέσιλλα, καὶ Πραξίλλα, καὶ Κλεοβουλίνα ἐγνωρίζοντο. Βακχυλίδης ὁ μελοποιὸς ἤκμαζεν. ὁ τῆς Ἥρας νεὼς ἐνεπρήσθη. Ἀθηναῖοι καὶ Λακεδαιμόνιοι σπονδὰς ἐποιήσαντο πρὸς ἀλλήλους τριακονταέτεις. Ἡρόδοτος ἱστορικὸς ἐπιμήθη πρῶτος τῆς Ἀθηναίων βυβλῆς ἐπαναγνὺς αὐτοῖς τὰς βίβλους. Εὐριπίδης τραγῳδοποιὸς ἐγνωρίζετο. Πρωταγόρας ὁ σοφιστὴς ἤκμαζεν. Τότε Ἀθηναῖοι τὰς βίβλους ἐψηφίσαντο καῦσαι. Ἐν Ρώμῃ πάλιν ὕπατοι. Ἀβαρις ὑπερβόρειος χρησμολόγος ἐγνωρίζετο. Φειδίας πλάστης καὶ ἀγαλματοποιὸς ἐγνωρίζετο, ὃς τὴν ἐλεφαντίνην Ἀθηνᾶν ἐποίησεν. Θεαίτητος μαθηματικὸς ἦν θ̄. Ἐν Ἰταλίᾳ Καμπανῶν ἔθνος συνέστη. Δημόκριτος Ἀβδηρίτης φυσικὸς φιλόσοφος ἤκμαζεν [ἐν Αἰγύπτῳ μυηθεὶς ὑπὸ Ὀσείνου τοῦ Μήδου σελήνης ἐν Αἰγύπτῳ πρῶτος τὴν τηνικαῦτα βασιλέων Περσῶν ἄρχειν τῆς ἐν Αἰγύπτῳ ἱερῶν ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Μέμφεως σὺν ἄλλοις ἱερεῦσι καὶ φιλοσόφοις. ἐν οἷς ἦν καὶ Μαρία τις Ἑβραία σοφὴ, ἣ Γαμμήνης συνέγραψε θεῖα χρυσᾶ καὶ ἐγχύρα, καὶ λίθων, καὶ πορφύρας λοιπῶν. ὁμοίως ἦν καὶ Μαρία ἐπηνέθησαν παρ' Ὀσάνου, ὡς πολλοῖς καὶ σαφέσιν αἰνίγμασι κρύψαντες τὴν τέχνην. Γαμμένης δὲ κατέγνωσαν ἀφθόνως γράψαντος.] Ἱπποκράτης Κῶος ἰητρῶν ἄριστος ἐγνωρίζετο. Ἀσκληπιάδης τὸ ἦθος. Δικαίαρχος ἐν Ρώμῃ πρῶτος κατεσκάφη. Ῥάφος Λάρκιος. Γαυάζις ποιητὴς ἐγνωρίζετο. Ἀριστείδης ὁ λεγόμενος δίκαιος ὠστρακίσθη μετὰ πολλοὺς πόνους ὑπὸ Ἀθηναίων. Ἰωακεὶμ υἱὸς Ἰησοῦ β̄ ἱεράτευσεν ἔτη λ̄ς̄.

Ἐλιάσιβος γ̄ ἱεράτευσεν ἔτη λ̄δ̄ ἐπὶ καιδεκάτου ἀπὸ Ἀαρὼν τοῦ πρώτου ἱερέως.

Ἔσδρας ἱερεὺς ὠνομάζετο Ἰουδαίοις ἐγνωρίζετο. κατ' ὃν ἀρχιερεὺς ἦν Ἐλιασὶβ υἱὸς Ἰωακεὶμ τοῦ υἱοῦ Ἰησοῦ τοῦ Ἰωσεδὲκ. ὃν ἦ Ἔσδρας γραμματεὺς νόμων ἱερῶν διδάσκαλος ὀπφανὴς τῶν ἀπὸ Βαβυλῶνος ὀπὶ τὴν Ἰουδαίαν ἐπανελθόντων. Τὰ κ̄ξ̄ τὴν Ἐσθὴρ καὶ Μαρδαχαῖον φασί τινες. ἐγὼ δὲ ὁ πείθομαι. ὁ γὰρ ἐσώψησε τὰς κατ' αὐτὴν πράξεις ἡ τοῦ Ἔσδρα γραφή. Τὰ κ̄ξ̄ Νεεμίαν. Νεεμίας ἐκ Φυλῆς Ἰούδα οἰνοχόος Ἀρταξέρξου εἴκοσιν ἔτη τοῦ αὐτοῦ Ἀρταξέρξου αἰτήσας τὴν βασιλέα ἄφεσιν εἰς Ἱερουσαλὴμ ἐκ Βαβυλῶνος, τὴν πόλιν τε αὐτοῖς τείχεσιν ἤγειρεν. ἡ δὲ ὠκοδομήθη πλατεῖα καὶ περίτειχος κατὰ τὴν προφητείαν Δανιὴλ τοῦ προφήτου, εἴκοσιν ἔτη Ἀρταξέρξου τοῦ Μακρόχειρος ἀρξαμένου τοῦ ἔργου, καὶ τελειωθέντος κατὰ τὸ λβ̄ ἔτος αὐτοῦ, ὡς ἱστορεῖ ἡ τοῦ Ἔσδρα γραφὴ, ἐπεὶ ἀρχιεράτευσεν ἔτη . . . . . Μετὰ δὲ Ἰώαννην ὁ κ̄ζ̄ Ἀλέξανδρον γενόμενον ὕστερον τὸν Μακεδόνα.

Ἕως μὲν οὖν Ἔσδρα καὶ Νεεμίου αἱ ἐνδιάθετοι Ἑβραϊκαὶ γραφαὶ ἐκπληρωθεῖσαι παρεδόθησαν ὑπὸ τῶν μακαρίων Ἀποστόλων καὶ Μαθητῶν τοῦ κυρίου θεοῦ καὶ σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ τῶν ἁγίων πατέρων καὶ διδασκάλων ἡμῶν. Τὰ δὲ μετὰ ταῦτα συμβάντα, ἢ πραχθέντα, ἕως τῆς θείας σαρκώσεως τοῦ Ἰουδαίου Ἰωσηπος ἐν τοῖς Μακκαβαϊκοῖς ἱστορεῖ καὶ Ἀφερκανὸς μετ' αὐτὸν ἐν ὀπτόμῳ. Τὰς μὲν οὖν ὁ ἑβδομάδας ὠνόμασε τῷ Δανιὴλ, ἕως Χριστοῦ ἠγεμόνος, ἐντεῦθεν εἴπερ ἀριθμήσεν, αἱ γίνονται ἔτη υο̄, ὅροι αἱ αὐταὶ ὀπὸ Νέρωνα Ρωμαίων αὐτοκράτορα περιγεγόνασι, κατ' ὃν πολιορκηθεὶς ἑξαμηνίαν ἡ πόλις μετὰ Νέρωνα, ἔτει β̄ Οὐεσπασιανοῦ τῷ ἑκάστῳ ἄλωσιν ὑπομένει.

Περσῶν Βασιλεῖς.

Τῶν Περσῶν ἐβασίλευσεν ε̄	Ξέρξης	ἔτη κ̄.

Ξέρξης Αἰγυπτίους παρελάβεν. Ξέρξης εἰς Ἀθήνας ἐλθὼν ἐνέπρησεν αὐτὰς ὀπὶ Καλλιάδου Ἀθηναίων ἄρχοντος. Οὗτος καὶ τὴν Αἰγυπτίων τυραννήσασαν ὀπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Δαρείου καθυπέταξε, καὶ τὰς Ἀθήνας ἐνέπρησε σὺν πολλαῖς μυριάσι καὶ ναυτικῷ μεγίστῳ στόλῳ ἐπὶ Ἑλλάδα, ὃς εἰσελθὼν τὰς Θερμοπύλας καὶ καταλθὼν εἰς Πειραιᾶ τὴν στρατηγίαν Θεμιστοκλέους ἐν Ἀρτεμισίῳ καὶ Σαλαμῖνι δεινῶς πράξας μόλις ἐπανῆλθεν εἰς τὰ οἰκεῖα, Μαρδόνιον καὶ Μασίστιον στρατηγοὺς καταλείψας σὺν μυριάσιν ἐν Πλαταιαῖς καὶ Μυκάλῃ πολέμῳ κρατηθέντας, κἀκεῖσε ἀποφανέντας πολλά τε βουληθέντας Ἀθηναίοις ἐπισκαφῆ, καὶ μὴ δυνηθέντας. Τότε δὲ Φειδίας ὁ πλάστης καὶ Ἡρόδοτος ἱστορικὸς ἤκμαζον. κατὰ τοῦτον φασι πρῶτον γενέσθαι Δικαίαρχον Ρωμαίοις Τιβερίου Μάρκιον, καὶ Μιλτιάδου τοῦ στρατηγοῦ τοῦ ἐν Μαραθῶνι κατὰ Περσῶν νίκην ἀδίκως ὑπὸ Ἀθηναίων μέχρι θανάτου δεθῆναι, καὶ μηδὲ ταφῆς ἀξιωθῆναι, ἕως Κίμων ἑαυτὸν εἰς τὸ δεσμὸν ὑπὲρ τοῦ πατρὸς ἔδωκε, μόλις ἐπὶ τε

ἕπτα λυθεὶς δι' Ελπινίκης ἰδίας ἀδελφῆς αὐδὶ πλησίῳ συναφθείσης Διὰ τὴν ὥραν δι' ἣν καὶ τ. ἀδελφὸν ἔλυσε Κίμωνα.

Τῶν Περσῶν ἐβασίλευσεν ε̄ Αρτάβανος ὁ Ξέρξου μῆνας ζ.
Τῶν Περσῶν ἐβασίλευσεν ζ̄ Αρταξέρξης Ξέρξου ὁ λεγόμενος Μακρόχειρ ἔτη μᾱ.

Ἐπὶ Αρταξέρξου τούτου δ' Μακρόχειρος ἐπολέμησαν οἱ Αθηναῖοι τ. λεγόμενον ἱερὸν πόλεμον. Τότε καὶ Κάμιλλος ὁ Ρωμαίοις ὑπατεύσας ἄριστος στρατηγὸς ἀλόγως διωχθεὶς ὑπὸ συκοφαντίας, ὃς ὀ καταρήσας ὁρῶν πολιορκούμενον ὑπὸ Γαλατῶν τὴν Ρώμην, δυνάμιν συλλεξάμενος ἠλευθέρωσε τ. πολιορκίας τὴν πόλιν ἐπελθὼν ἔξωθεν καὶ διαφθείρων τὰς πολεμίους. Τότε δ' Θουκυδίδης ὁ συγγραφεὺς παρ' Αθηναίοις ἠκμαζεν. Τότε καὶ ὁ Πελοποννησιακὸς σωνέστη πόλεμος Διὰ τὸ γενόμενον ὑπὸ Περικλέους ψήφισμα, μὴ κοινωνεῖν Μεγαρεῦσι τὰς Αθηναίους ὡς ὑβρίσαντας Ασπασίαν τὴν γαμετὴν αὐτοῦ, καὶ Διὰ τὴν τοιαύτην αἰτίαν προσθεμένων τ. Μεγαρέων τοῖς Λακεδαιμονίοις. Τότε καὶ Κίμων στρατηγὸς ἀκμάζας ἀχαριστηθεὶς μέτ' ὀ πολὺ διωρίσθη χρόνον ὑπ' Αθηναίων τ. καὶ Αριστείδου διορισάντων, δ' τὸς Θεμιστοκλέους πόνους ἀγνωμονησάντων ἔτος, ὡς φάρμακον αὐτὸν ἐλέσθαι καὶ καταλῦσαι τ. βίον. Τότε καὶ Δημόκριτος Αβδηρίτης Φυσικὸς φιλόσοφος ἐγνωρίζετο, καὶ Εμπεδοκλῆς ὁ Ακραγαντῖνος, Ζήνων τε, καὶ Παρμενίδης οἱ φιλόσοφοι, καὶ Ιπποκράτης Κῷος ὁ ἰητρός. ῥήτορες ἦ καὶ Λυσίας τε, καὶ Ισαῖος, καὶ Αντισθένης ὠνομάζοντο, Αριστοφάνης τε ὁ Κωμικὸς, καὶ Ευριπίδης ποιητὴς, καὶ Ηράκλειτος Φυσικὸς φιλόσοφος, κάθ' ὃς φασι καὶ Σωκράτει φιλόσοφον τεχθῆναι.

Μακεδόνων Βασιλεῖς.

Μακεδόνων ἐβασίλευσεν ῑβ Αρχέλαος ἔτη ῑδ.
Μακεδόνων ἐβασίλευσεν ῑγ Ορέστης ἔτη γ̄.

ΣΠΟΡΑΔΗΝ. Εν Ρώμῃ Σουσνία παρθένος φθορεῖσα κατωρύγη ζῶσα. λίθος ὁκ ἦρανθ' ἕπεσεν ἐν πολεμοῖς Αιγὸς Σωκράτης ἐγνώθη. Πίνδαρος καὶ Σιμωνίδης μελοποιοὶ ἐγνωρίζοντο. ἡ ἐν Θερμοπύλαις μάχη, καὶ ἡ ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχία. Εν Ρώμῃ Γοργία τις παρθένος ὑπὸ Διαφθορᾶς καταγνωσθεῖσα ζῶσα κατωρύγη. Χοιρίλος καὶ Ρρένικος ἐγνωρίζοντο. οἱ περὶ Διαγόραν Φυσικοὶ φιλόσοφοι ἠκμαζον. Ιέρων Συρακουσίων ἐτυράννησε, καὶ ὅλης Σικελίας. Σοφοκλῆς τραγῳδοποιὸς πρῶτον ἐπεδείξατο. Θεμιστοκλῆς εἰς Πέρσας φθύγει Διὰ τὴν Αθηναίων ἄνοιαν, ὃς αἷμα ταύρου πιὼν τελευτᾷ. Σικελίας Δημοκρατία. Ηλίου ἔκλειψις. Αναξαγόρας θνήσκει. Κίμων ἐπ' Ευρυμέδοντι ναυμαχίᾳ Πέρσας νικᾷ καὶ πεζομαχίᾳ. Ευπολις ἐλεγείας ποιητὴς ἐγνωρίζετο. Εμπεδοκλῆς, καὶ Παρμενίδης Φυσικοὶ φιλόσοφοι ἐγνωρίζοντο. Ζήνων καὶ Ηράκλειτος ὁ σκοτεινὸς ἠκμαζον. Δήμαρχοι ἐν Ρώμῃ, καὶ ἀγορανόμοι ἤρεθησαν μηκέτι ὄντων ὑπάτων. νόμους ὁκτὼ Ελλάδος Ρωμαῖοι μετεσείλαντο, ἀφ' ὧν πὶς δώδεκα δέλτος συνέθηκαν.

Αρχιερεῖς.

Ιουδαίων ἀρχιερεὺς ε̄ Ιωάννης ἔτη λ̄β.
Ιουδαίων ἀρχιερεὺς ς̄ Ιαδδοῦς ἔτη κ̄.
Μανασσῆς ἀδελφὸς Ιαδδοῦ ἀρχιερέως ᾠκοδόμησε τὸ ἐν Γαριζὶν ἱερὸν Σαμαρείταις.

Περσῶν βασιλεῖς.

Τῶν Περσῶν ἐβασίλευσεν η̄ Ξέρξης υἱὸς Αρταξέρξου μιῶας β̄.
Τῶν Περσῶν ἐβασίλευσεν θ̄ Σογδιανὸς μιῶας ζ.
Τῶν Περσῶν ἐβασίλευσεν ῑ Δαρεῖος ὁ νόθος ἀνελὼν Σογδιανὸν ἔτη ιθ̄.

Κατὰ τοῦτον ἐπικληθέντα Δαρεῖον νόθον ἡ Αθηναίων συμφορὰ γέγονεν ἐν Σικελίᾳ, καὶ Αιγυπτος ἀπέστη Περσῶν. Τότε δὴ καὶ Πολυδάμας Σκοτουσαῖος παγκράλιον νικήσας παρ' Ωχῳ τῷ Περσῶν βασιλεῖ γέγονε μ̄ χρόνον λέων Διαχρώμενος, καὶ ὠμοτερμόνοις γυμνὸς πολεμῶν, πυμμεγέθης ὑπάρχων, καὶ ἀλκιμώτατος.

Τῶν Περσῶν ἐβασίλευσεν ιᾱ Αρταξέρξης υἱὸς Δαρείου νόθου, ὁ καὶ Μνήμων, ἔτη μ̄.

Κατὰ τοῦτον μοι δοκεῖ ἡ κ̄ζ̄ τῶν Εσθηρ ἱστορία, ἐν δὴ αὐτὸς ἐστιν ὁ παρὰ μὲν Εβραίοις Ασσύηρος, παρὰ δὲ τοῖς ο̄ ἑρμηνευταῖς Αρταξέρξης. Τῷ λβ̄ ἔτει Αρταξέρξου υἱοῦ Δαρείου νόθου Αλεξανδρος ὁ Φιλίππου Μακεδόνων βασιλεὺς ἐξ Ολυμπιάδος ἐβασίλευσε. Διὰ δὲ Αρταξέρξου τοῦ Μνήμονος, Κῦρος ἀδελφὸς αὐτοῦ, Δαρείου τοῦ νόθου παῖς καὶ Παρυσάτιδος οἰκῶν ἐν τῇ Ασίᾳ ἐπεστράτευσε κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ περὶ τ. βασιλείας.

Τῶν Περσῶν ἐβασίλευσε ιβ̄ Ωχος Αρταξέρξου παῖς ἔτη ε̄.
κ̄ζ̄ δὲ ἔτη κ̄.

Ωχος Αρταξέρξου παῖς εἰς Αιγυπτον στρατεύων μεγάλῃ αἰχμαλωσίαν εἶλεν Ιουδαίων, ὧν οὓς μὲν ἐν Υρκανίᾳ κατῴκισε πρὸς τῇ Κασπίᾳ θαλάσσῃ, τοὺς δὲ καὶ ἐν Βαβυλῶνι, οἳ καὶ μέχρι νῦν εἰσὶν αὐτόθι, ὡς πολλοὶ τ. Ελλήνων ἱστορ-

ἰσορᾶσιν. ἔτ☉ ὁ Ωχ☉ κρατήσας Αιγύπ☉ β̄ ἔτη ἀναιρᾶται ὑπὸ Βαγώ☉ τινὸς Πέρσ☉ τ̄ ἐν τέλ☉. ὁ αὐτὸς καὶ Σιδῶνα κατέσκαψεν. Εως Ωχ☉ καὶ Νεκ☉ανεβῶ ὁ Μανεθῶς τὰς λ̄α̅ δυναστείας Αιγύπ☉ ὠδιέγραψεν περιεχομένας ἔτεσι ᾳν̄. Τὰ δὲ μ̄ᾳ πρῶτα ἀπ̄ Ελληνικῶν συγγραφέων. ἔτ☉ ὁ Ωχ☉ εἰς Αιγυπτον ὑπερβαλόντος ἐπιζῶντος ἔ̄ πατρὸς Αρ☉αξέρξ☉ (ὡς καὶ ἄλλοι) μ̄ᾳ πρῶτα ἐκράτησεν Αιγύπ☉, Φυγόν☉ Νεκ☉ανεβῶ, ὥς τινες, εἰς Αιθιοπίαν, ὡς δ' ἕτεροι, εἰς Μακεδονίαν, ἡνίκα καὶ Ολυμπάδι μιχθεὶς Διὰ γοητείας ὃν ἔσχεν Αλεξάνδρου Ἄμμων☉ εἶναι καὶ θεὸν ἐνομίζοντο.

Τῶν Περσῶν ἐβασίλευσεν ῑγ̄ Ωχ☉ ἔτη δ̄.
Τῶν Περσῶν ἐβασίλευσεν ῑδ̄ Δαρεῖ☉ Αρμοσάμ☉ ἔτη ε̄.

Οὗτος ὁ Δαρεῖ☉ ὁ Αρμοσάμ☉ συμβαλὼν Αλεξάνδρῳ ἐν Ισσῷ πεζομάχᾳ τ̄ Κιλικίας ἡττᾶτ'. Δαρεῖ☉ Αρσάμ☉, ὃν Αλέξανδρ☉ καθεῖλεν, Σανεβαλάτῃ τινὰ Χαλδαῖον Σατράπην ἔπεμψεν ἐν τῇ Ιουδαίᾳ. τότε γαμβρὸς ὢν θυγατρὶ γέγονε Νικασοῖ ὁ δ̄ τ̄ιωκαιδεκάτ☉ ἀρχιερέως Ιαδδοῦ ἀδελφὸς, ὁ καὶ Μαναζσῆς, ὃν μὴ δυνηθεὶς Σανεβαλέτης εἰς Ιερουσαλὴμ καταγαγεῖν ἀρχιερέα κ̄ίζ̄ᾳ ναὸν ἐν τῷ ὄρ̄ᾳ Γαριζεὶ δεηθεὶς πρῶτον μὲν Δαρείου, ἔπειτα δὲ καὶ Αλεξάνδρου δ̄ μεγάλ☉. καὶ καθιερῶσαι αὐτὸν ἀρχιερέα ἐν τῷ αὐλῷ ναῷ τῷ ὑπὸ Σαμαρειτῶν νῦν προσκυνουμένῳ.

ΑΙΓΥΠΤΙΩΝ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑΙ.

Αιγυπ☉ ἀπέρχεται Περσῶν δευτέρῳ ἔτ̄ῃ νόθῳ Δαρείῳ.

Αιγυπτίων κ̄η̄ δυναστεία.

Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν Αμυρταῖ☉ Σαΐτης ἔτη ε̄.

Αιγυπτίων κ̄θ̄ δυναστεία.

Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν ᾱ Νεφερίτης ἔτη ε̄.
Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν β̄ Αχωρις ἔτη ῑγ̄.
Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν γ̄ Ψάμμυθις ἔτη β̄.
Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν δ̄ Μνᾶς ἔτη δ̄.

Αιγυπτίων λ̄ δυναστεία Σεβεννυτῶν.

Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν Νεκτανέβης ἔτη η̄.

Αιγυπτίων λ̄α̅ δυναστεία.

Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν Τέως ἔτη β̄.

ΣΠΟΡΑΔΗΝ. Πλάτων πρὸς Σωκράτην ἐφοίτα. Σιμμίας, καὶ Κέβης, καὶ οἱ λοιποὶ Σωκρατικοί. κ̄ᾳ Ολυμπιὰς πζ̄. ὁ Πελοποννησίων & Αθηναίων πόλεμ☉ ἐπτακαιεικοσαετὴς, ὃν Θουκυδίδης συνέγραψεν, δι' Ασπασίαν πόρνην Β * καὶ σείλας μ̄ᾳ Μεγαρέων ἀσυγκτόνων Αθηναίοις συνέξη. Ολυμπιὰς π̄η̄. Βακχυλίδης μελοποιὸς ἐγνωρίζετο. Αθηναίοις ἐπέσεν ὁ λιμός. Σωκράτης Φιλόσοφ☉ καθαρτικὸς ἠκμ̄. Ευπολις καὶ Αριστοφάνης κωμικοὶ, Σοφοκλῆς τε ὁ τραγῳδοποιὸς ἐγνωρίζετο. Γοργίας καὶ Ιπποίας, καὶ Πρόδικος, ὡς δέ τινες, καὶ Ζήνων, καὶ Παρμενίδης κ̄ᾳ τότε ἠκμαζον. Πῦρ ἐκ τ̄ Αιτνης ἐν τοῖς κ̄ᾳ Σικελίαν τόποις ἐρράγη. Σεισμῶν γεγονότων, ἡ πρὸς Λοκροῖς Αταλάντην χιλιᾶσα νῆσ☉ ἐγένετο. Λακεδαιμόνιοι πρὸς Αθηναίους ἐσπείσαντο. Εὔδοξ☉ ὁ Κνίδι☉ ἐγνωρίζετο. Λακεδαιμόνιοι ἀπώκισαν Ηράκλειαν. Αθηναίων συμφορὰ ἐν Σικελίᾳ. Αθηναῖοι ἐτυραννήθησαν. Αλκιβιάδου ἀνῆλεν Φαρνάβαζ☉. Κύρ☉ Πέρσ☉ ἀνάβασις, ἣν ἱστορεῖ Ξενοφῶν ὁ Γρύλλ☉. Ισοκράτης ῥήτωρ. Κτησίας. Διόδωρ☉ ἐγνωρίζετο. Αθηναῖοι τὰ κ̄δ̄ ἑλληνικὰ γράμματα κ̄ᾳ τότε οὐ χρόνος ἐχρήσαντο, ῑᾳ μόνα ὄντα πρότερον. οἱ ἐν Αθήναις τύραννοι κατελύθησαν. Αθηναῖοι ἡττηθέντες ὑπὸ Λυσάνδρ☉ ἐν Αιγὸς ποταμοῖς παρέδοσαν ἑαυτὰς Λακεδαιμονίοις. ἔτ̄ῃ ρν̄ζ̄ Ρόδιοι ἐκ τ̄ Τριπόλεως εἰς μίαν συνῆλθον πόλιν. & Κῦρ☉ ὑπὲρ τ̄ ἀδελφὸν Αρταξέρξ☉ ὑπὸ τ̄ Ελλάδ☉ ἀνελθὼν αἱρεῖται, ὡς ἱστορεῖ Ξενοφῶν * τὴν ἀνάβασιν, ὃς ἡγήσατο τ̄ μυριάδων ἐν τῇ καθόδῳ. οἱ δὲν Αθήναις κατελύθησαν τύραννοι. Σαλπιγκτῶν καὶ κηρύκων ἀγὼν πρωτοστατήθη ἐν Ολυμπίᾳ. Ελίκη καὶ Βοῦρα πόλεις ἐν Αχαΐᾳ, ἤτοι Πελοποννήσῳ, κατεποθησαν μεγάλῳ σεισμῷ. ὧν ἔτι κατὰ θάλασσαν ἴχνη φαίνε☉ τοῖς πλέουσιν ὑπὸ Πατρῶν ὑπὲρ Κόρινθον εἰς δεξιά. Εὔδοξος ἀστρολόγ☉ ἐγνωρίζετο. Καρχηδονίων ὁ ἱερὸς πόλεμ☉. Σκηπίων Αφρικανὸς Ρωμαίων δικτάτωρ πορθήσας Καρχηδόνα Αφρικὴν τὴν χώραν μετωνόμαζεν. Σωκράτης δὲ ἀνοίας Αθηναίων ὑποθυήσκει κατακριθεὶς πεῖν τὸ κώνειον. ὁ ἐν Ἐφέσῳ ναὸς αὖθις ἐνεπρήσθη. Διογένης Κυνικὸς Φιλόσοφ☉ ἐγνωρίζετο. Διονύσι☉ Σικελίας ἐτυράννει. Πλάτων καὶ ἄλλοι Σωκρατικοὶ Φιλόσοφοι ἤνθουν. Γαλάται καὶ Κέλται Ρώμης ἐκράτησαν πλὴν δ̄ Καπετωλίου. Ευαγόρας Βασιλεὺς τ̄ Κύπρ☉ ἀξέσης. Γραικοὶ Σινῶν ἐνίκησαν Ρωμαῖοι. Ισοκράτης σοφιστὴς ἠκμαζεν. Διονύσι☉ Σικελίας τύραννο☉ ἀπέθανεν κρατήσας ἔτη ῑη̄. μεθ' ὃν ὁ δεύτερ☉ υἱὸς αὐτοῦ Διονύσι☉ ὁ

νεώ-

νεώτερος, καθ' ὃν ὁ Πλάτων ἐν Σικελίᾳ γεγονὼς τὸ δεύτερον. Ἀριστέλης Πλάτωνι ἐμαθήτευσεν ἀπὸ ιξ ἔτους τῆς ζωῆς αὐτοῦ. τότε, φασὶ, καὶ Σωκράτης δι' ἀνοίας τῶν Ἀθηναίων τὸ κώνειον πιὼν ἐτέλεσε τὸν βίον. ἐπ' αὐτοῦ Διονύσιος ἐτυράννησε τῆς Σικελίας. καθ' ὃν ὁ Πλάτων ἀποδημήσας ἱστορίας ἕνεκα τῶν λεγομένων Αἰτναίων τὸ πυρὸς κρατήρων, ὥς φασιν οἱ κατ' αὐτὸν Φιλόσοφοι, ὡς δὲ Ἀριστείδης ὁ Ῥήτωρ κατὰ Πλάτωνος γράψας, Σικελικῆς χάριν, τραπέζης τοῖς τυράννοις γινώσκει. Διὰ τὴν Διονυσίου γυναῖκα ἀδελφὸν τοῦ Διονυσίου ἀνδρὸς πεπαιδευμένου φιλοσοφίᾳ. ὡς δή ἐπηρώτησε Διονύσιος Πλάτωνα τίς ὠφελίμων ἐν ἀνθρώποις, ἐλπίζων ἀκούσεσθαι τὸν Φιλόσοφον, ὅτι σὺ, ὁ δὲ κολακεύων τὸν τύραννον, ἀλλ' εἶπεν, ὅτι Σωκράτης ἁπάντων, καὶ οἱ κατ' ἐκεῖνον ζῶντες Φιλόσοφοι. αὖθις ἠρωτήθη, τί ἔργον πολιτικόν. καὶ ἀπεκρίνατο τῷ αὐτῷ τυράννῳ τὸ καλὸς καὶ ἀγαθὸς ποιεῖν τοὺς πολίτας. ἀκούσεν παθὼν τι ὑπὸ Πλάτωνος, ὅτι τὸ ὀρθῶς δικάζειν. (κύριος γὰρ ὑπὸ τούτου Διονύσιος.) εἶτα, φησὶ, τὸ ὀρθῶς δικάζειν ἢ τίνος ἔργον σοὶ δοκεῖ; ὡς ὃν ὁ Πλάτων, μόριον τι μικρὸν πολιτικοῦ τὸ δικάζειν ὀρθῶς. ἀκεσοῦς γὰρ ἐοίκασι τοῖς τὰ διερρωγότα ἱμάτια αὐυφαίνουσι. Τρίτον αὐτὸν ἐπανήρετο, τὸ τύραννον εἶναι, φὰς, πλάσμα σοι φαίνεσθαι; ὡς δὲ αὐτόφη Πλάτων, σφόδρα δεινὸν, ὅπερ καὶ τοὺς κυρωτικοὺς μαχαίρας φοβεῖται, μὴ ὑπ' αὐτῶν ἀναιρεθῇ. ὡς τοῦτό φησιν ὁ Πλατωνικὸς Πλάτων ὑπερφιλοτιμούμενος διδασκαλεῖν τοὺς κγ΄ Ἀριστείδ. Διονύσιος ὁ Σικελίας τύραννος χαλεπήνας διὰ τὸν Φιλοσόφου μηδ' ὅλως αὐτὸν κολακεύσαντα Πλάτωνα ἀπέφηνατο Πλάτωνα ἄριστον ἡλίου ὑπὲρ γῆν ὄντα, καὶ ἐπείσατο αὐτὸν Ἀννίκηρις τὸν δὲ Αἰγίνης, ἓξ χάριν ὁ λόγος ἦν τοῖς Πλατωνικοῖς μέχρι νῦν ἐπικρατήσας, καὶ ἀδεὴς Ἀννίκηρις ἐγίνωσκεν, εἰ μὴ Πλάτωνα ἐπρίατο. ἔπρισε δ' ἴσως, ὅτι Πόλιδι τινὶ πάρ' αἰτίαν τινὰ ἦν δοκοῦντι τὴν Σικελίαν παρεῖδες ὁ τύραννος σκάλλειν τὴν νῆσον, ὃς τὸν Φιλόσοφον ἐν Δακεδαίμονι Αἰγινήτης ὄντα Ἀθηναίοις οὐκ ἐβουλήθησε παρορμίσαι ἀποδόσθαι τὸν Πλάτωνα, τοῦτο κελεύσαντος αὐτῷ λάθρᾳ Διονυσίου. αὐτὸς δὲ Πλάτων, ἓξ πεπραμένος μεταπεμφθεὶς αὐτὸν, εἰς Ἀθήνας ἀφανεῖ. Διονυσίου δὲ τελευτήσαντος ιη΄ ἔτει τῆς τυραννίδος, κρατεῖ Διονύσιος ὁ παῖς αὐτοῦ μετ' αὐτὸν τῆς Σικελίας τυραννίδος, Πλάτωνά τε μεταπαλεῖται τῷ Δίωνι χαλεπαίνων, καὶ σφόδρα τιμᾷ γενόμενον Διὰ τὸν Δίωνα παρεσκεύαζε, ἐλπίδι ἓξ μεταβάλλειν εἰς ἀριστοκρατίαν τὴν τυραννίδα. Δίωνος δὲ συνεφαντίᾳ παρόσσης ἐκδιωχθέντος ὑπὸ τοῦ τυράννου, φεύγει, καὶ ἀθροίσαντος εἰς Ἀθήνας ἐκπέμπει δὲ καὶ Πλάτων ἐν νηΐ. μεταμεληθεὶς ὁ τύραννος μεταπαλεῖται Πλάτωνα ὑποχόμενος ἐπαναγαγεῖν καὶ Δίωνα δι' αὐτόν. καὶ ἀφίκετο Πλάτων. Διονυσίῳ δὲ ψυσαμένῳ, μετ' ὀλίγον ἀπαίρει. ὁ δὲ Δίων ἐπαναστὰς μετ' Ἑλληνικῆς δυνάμεως ἐκβάλλει Διονύσιον τῆς ἀρχῆς, αὐτός τε μετ' ὀλίγον ἀναιρεῖται ὑπό τινων οἰκείων. καὶ Διονύσιος πάλιν κρατεῖ. ὃς ὑπὸ Κορινθίων καὶ Τιμολέοντος στρατηγοῦ ἀχθεὶς ἐν Κορίνθῳ ἀχήμων ἐκεῖ τελευτᾷ ἐν πενίᾳ καταγηράσας.

ΣΠΟΡΑΔΗΝ. Πλάτων τελευτῶν κγ΄ τῇ ρζ Ὀλυμπιάδα Σπεύσιππον ἀδελφιδοῦν Διάδοχον τῆς Πλατωνικῆς Διατριβῆς κατέστησατο. Ἀριστέλης ὁ Νικομάχου Σταγειρίτης μαθητὴς Πλάτωνος ἦν. Τούτου μαθητὴς γνησιώτατος Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου πᾶσαν λογικὴν καὶ σωματικὴν ἀσκηθεὶς ὑπ' αὐτοῦ. ὧν σοφίᾳ καὶ λόγοις δογματικοῖς ἤνθουν Ξενοκράτης Διάδοχος Σπεύσιππου, Κράτης καὶ Διογένης Κυνικοὶ, καὶ Ἱππαρχία Κράτητος γυνὴ Φιλόσοφος. Δημοσθένης ῥήτωρ. Ἡρίννα ποιήτρια. Διονύσιος ὁ τύραννος ἐξέπεσε Σικελίας.

Μακεδόνων Βασιλεῖς.

Μακεδόνων ἐβασίλευσεν ιδ	Ἀρχέλαος	ἔτη δ.
Μακεδόνων ἐβασίλευσεν ιε	Ἀμυντᾶς	ἔτη α.
Μακεδόνων ἐβασίλευσεν ις	Παυσανίας	ἔτη α.
Μακεδόνων ἐβασίλευσεν ιζ	Ἀμυντᾶς	ἔτη ε.
Μακεδόνων ἐβασίλευσεν ιη	Ἀργαῖος	ἔτη β.
Μακεδόνων ἐβασίλευσεν ιθ	Ἀμυντᾶς	ἔτη ιβ.
Μακεδόνων ἐβασίλευσεν κ	Ἀλέξανδρος	ἔτη α.
Μακεδόνων ἐβασίλευσεν κα	Πτολεμαῖος	ἔτη γ.
Μακεδόνων ἐβασίλευσεν κβ	Περδίκκας	ἔτη ς
Μακεδόνων ἐβασίλευσεν κγ	Φίλιππος	ἔτη κγ.

Οὗτος δοθεὶς ὁμήρειαν εἰς Θήβας ἐπαιωνοδότῳ κατὰ τὰς Θήβας ἀκμάζοντι στρατηγικῷ ἀνδρὶ τότε ζηλωτὴς γέγονε τῆς αὐτοῦ ἀρετῆς. βασιλεὺς δὲ ὄντως μείζων καὶ τοῖς πράγμασιν. ὅθεν καὶ τῶν Μακεδόνων ἀρχὴν μεγάλως ηὔξησεν. τότε δὲ ἀναιρεθέντος ὑπὸ Παυσανίου, Ἀλέξανδρος παῖς αὐτοῦ ἐβασίλευσεν ὁ Πέρσας καταπολεμήσας.

Μακεδόνων ἐβασίλευσεν κδ	Ἀλέξανδρος Φιλίππου καὶ Ὀλυμπιάδος	
	παῖς	ἔτη ιβ.

Ἀπὸ Ναβονασσάρου α΄ ἔτους, εἰς τὸν Ἀλέξανδρον, ἔτη υιβ.

„ ὑπὸ τὸν Δεξίππου. Ἀλέξανδρος Ἰλλυριοὺς καὶ Θρᾷκας εἷλε. Θήβας κατέσκαψε. ὃν Δαρεῖος στρατηγὸς ὅτι Γρανίκῳ πολέμῳ Λυδῶν ἐνίκησε. Σάρδεις εἷλε. Τύρον ἐπολιόρκησεν. Ἰουδαίαν προσελάβετο, καὶ τὸν ἀρχιερέα Ἰαδδοῦν ἐτίμησε θύσας τῷ θεῷ, ὡς πάρ' αὐτοῦ τῷ ὀνόματι ὁμολογῶν παρειληφέναι. ἧς καὶ ἐπιμελητὴν μετὰ τοὺς λοιποὺς τόπων Ἀνδρόμαχον κατέστησεν, ὃν ἀνελόντες οἱ τὴν Σαμάρειαν οἰκοῦντες δίκας ἔτισαν, „ ἐπανελθόντος Ἀλεξάνδρου ἐκ Αἰγύπτου. τὴν Σαμάρειαν πάλιν ἐλὼν Ἀλέξανδρος Μακεδόνας ἐν αὐτῇ κα- „ τῴκισεν.

Ἀλε-

Αλεξάνδρεια ἡ κατ' Αιγύπτον ζ ἔτ῾ Αλεξάνδρ῾ ἐκτίσθη. τῷ αὐτῷ ἔτ῾ ὑπ῾ ἐν Σαμαρείᾳ ἀπὸ τ῾ Ανδρομάχης Φόνον ἐπανιὼν Αλεξανδρ῾ ὑπ῾ Αιγύπτ῾ ἐπιμωρήσατο, Μακεδόνας ἐγκαθοικίσας τῇ πόλ῾ αὐτῶν. Τῷ αὐτῷ ἔτ῾ ἡ ἐν Αρβήλοις τ῾ Μηδικῆς ἦχθη μάχη, καθ' ἣν Δαρε῀ῖ῾ μὲν ὑπὸ τ῾ ὑπ῾ Βῆσσον αὐηρέθη τ῾ Βακτριανῶν. Αλέξανδρ῾ τὴν Περσικὴν Βασιλείαν σὺν Βαβυλῶνι καὶ Σουσιανῇ ὑποχείριον ἀπὸ Κύρ῾, ἕως Δαρείου, ἔτη σλ. ὁ αὐτὸς Υρκανίας καὶ Μάρδους ἐκράτησατο. Βῆσσ῾ συνελήφθη. Αλέξανδρ῾ Σογδιανὴν κατεπέρασατο. ὁ αὐτὸς τ῾ Αορνιν πέτρας ἐκρατήσατο, καὶ Βαρναβσοῦ πόλεμον Ινδῶν. ὑφ' ὃν Ἄμβαμιν διεδέξ῾ Βραχμανών.

ὑπὲ τ῾ Μακεδόνων Βασιλέων ἐκ τ῾ Δεξίππου.

10

„ Μετὰ τὴν ἅλωσιν Τροίας ἔτ῾ π Ηρακλεί῀δαι κατέσχον τὴν Πελοπόννησον, ἀφ' ὧν αἱ τ῾ Κορινθίων καὶ Λακεδαι-
„ μονίων Βασιλεῖαι πρῶται συνέστησαν. χρόνοις ὑ ὕστερον ὑπὲ τὰ πάλαι τούτων ἡ τ῾ Μακεδόνων βασιλεία ἤρξατο
„ ἔτως· Κάρανος Αργεῖος ἀδελφὸς ὢν Φείδωνος ἐνὸς τ῾ ἀφ' Ηρακλέους καταγόντων τὸ γέν῾ καὶ τ῾ Αργείας
„ βασιλεύσ῾, στενοχωρούμενος ἐκείνῳ χώραν κατακτήσασθαι δυνάμιν ἤθροιζεν ὥρᾳ ἔαρος, ἐκ τ῾ ὅλης Πελο-
„ πονήσου. μεθ' ἧς τοὺς ὑπὲρ Μακεδονίαν τόπους διεπεραλθόντας συμμαχήσας ἅμα καὶ ἐνὶ τ῾ Ορεστῶν λεγομένων
„ δυνάστῃ ὑπὲ τ῾ χώραν κρ῾ τ῾ πλησιοχώρων βαρβάρων, τὴν ἡμίσειαν ἔλαβε χώραν, καὶ πόλιν ἤγειρε κρ῾ χρησ-
„ μὸν, καὶ Βασιλείαν ἐν αὐτῇ συνεστήσατο, ἣν οἱ κρ῾ γέν῾ ὑφ' αὐτὸν, καὶ μέχ' αὐτῶν διεδέχοντο. ὅτ῾ ὁ Κάρανος
„ ἀπὸ μὲν Ηρακλέους ἐνδέκατος ἦν, ἀπὸ δὲ Τημένους ὃ μέχ' τ῾ ἄλλων Ηρακλειδῶν κατελθόντος εἰς Πελοπόννησον
„ ἕβδομος. Γενεαλογοῦσι δὲ αὐτὸν ὅτως, ὡς Φησὶν ὁ Διόδωρος, καὶ οἱ πολλοὶ τ῾ συγγραφέων, ὧν εἷς ἐ Θεόπομ-
„ πος. Κάρανος Φείδωνος τοῦ Αριστοδαμίδα, τοῦ Θεστίου, τοῦ Κισσίου, τοῦ Τημένου, τοῦ Αριστομάχου, τοῦ Κλεο-
20 „ δάτους, τοῦ Υλλου, τοῦ Ηρακλέους. ἔνιοι δὲ ἄλλως, φησὶ, γενεαλογοῦσι, φάσκοντες εἶναι Γείανος τοῦ Κρεόντ῾,
„ τοῦ Κλεοδαίου τοῦ Ευρυβιάδα, τοῦ Δεβάλλου τοῦ Λαχάρους, τοῦ Τημένου, ὃς καὶ κατῆλθεν εἰς Πελοπόννησον. ὅτ῾
„ ὁ Κάρανος λ ἔτη ἐβασίλευσεν. μεθ' ὃν Κοῖνος παῖς ἐτῶν κη. μεθ' ὃν ὁ υἱὸς Τυρίμμας ἐτῶν με. καὶ τὴν λοι-
„ πὴν τ῾ Μακεδονίας περιελάβετο χώραν. ἐ καθόλου τὴν Βασιλείαν ηὔξησεν. εἶτα Αργαῖος παῖς Τυρίμμα
„ ἔτη λδ. μεθ' ὃν Φίλιππος υἱὸς Αργαίου ἔτη λε. ὑφ' οὗς Αεροπᾶς ὁ Φιλίππου υἱὸς ἔτη κγ. Αλκέτας ἔτη κη. εἶτα
„ Αμύντας υἱὸς Αλκέτου ἔτη μβ. ἐξῆς Αλέξανδρος Αμύντου υἱὸς ἔτη μδ. ὅτος κρ῾ τὴν Ξέρξου Διάβασιν Πέρσαις
„ ἔδωκεν ὕδωρ, καὶ γῆν. ὅτος ἔσχε β υἱὰς, Περδίκκαν καὶ Αμύνταν. ὧν Περδίκκας μὲν ἐβασίλευσεν ἔτη κγ. Αμύ-
„ ντας ὁ πάντα τ῾ βίον ἰδιωτικῶς ζήσας κατέλιπεν υἱὸν Αλκέταν, ὃ παῖς γέγονεν Αμύντου ἕτερος ὁμώνυμος τῷ
„ πάππῳ. ὑφ' ὃ ἐξῆς λεχθήσεται, πῶς ὕστ῾ τὴν βασιλείαν παρῆλθεν. μέχ' γὰρ Περδίκκαν Αρχέλαος ὁ υἱὸς
„ αὐτοῦ ἐβασίλευσεν ἔτη ιδ. ὑφ' ὃν καὶ Ευριπίδης τραγῳδοποιὸς ὠφελημένος πάντα τ῾ χρόνον διῆξεν πρώ-
30 „ μος πάρ' αὐτῷ. Αρχελάου δ' ἀναιρεθέντος, διεδέξατο τὴν βασιλείαν Ορέστης υἱὸς αὐτοῦ ἔτη δ. μεθ' ὃν Αμύ-
„ ντου ἔτος α βασιλεύσαντος ὑπὸ Μακεδόνων ἐξεβλήθη. κρ῾ Αμύντας ὁ συγγενὴς καθείρχθη υἱὸς μὲν Αλκέτου τοῦ
„ υἱοῦ Αμύντου τοῦ Αλεξάνδρου, καθ' ὃν, ὡς συνείρηται, γέγονεν ἡ Ξέρξου Διάβασις ὑπὸ τὴν Ελλάδα. Αμύντου
„ τοίνυν τούτου βασιλεύσαντος ἔτη ιβ, διεδέξατο τὴν ἀρχὴν Αλέξανδρος υἱὸς αὐτοῦ πρῶτος ἔτος α. Μετὰ δὲ τοῦ-
„ τον Πτολεμαῖος ἦρξεν ὁ λεγόμενος Αλωρίτης ἀλλότριος τοῦ γένους ἔτη γ. Τοῦτον ἀνεῖλεν Περδίκκας υἱὸς καὶ
„ αὐτὸς Αμύντου.

„ ἔτη κγ κρατήσας τ῾ Βασιλείας Μακεδόνων, δεόντως τε ἅπαντα πράξας κρ῾ κατὰ τάξιν, μεγίστῳ παισὶν τ῾
„ κατὰ τὴν Ευρώπην ἀναδάξας τὴν Μακεδόνων ἀρχήν. ὅτος οὖν ὑπὲ τὴν χώραν ἅπασαν ἐβουλήθη πο-
„ λεμίοις βληθεὶς ὑ αὐτὸς Ελληνας ὑπὸ χεῖρα ποιήσασθαι, μεγάλῃ κτησάμενος δυνάμιν, ὑ Τριβαλλοὺς
„ ὑποτάξας ἐπ' αὐτοῦ μὲν πλείστα πλοῦτα καταγράσας. Αριστοτέλης δὲ ὁ Σταγειρίτης Νικομάχου παῖς ἦν,
„ ὃν κρ῾ ἀκροατὴς γέγονεν Αλέξανδρ῾ ὁ Φιλίππου τούτου παῖς ἀφ' Ολυμπιάδ῾ γαμετῆς, ἣν Ελληνες φασὶν ἀφ'
40 „ Αχιλλέως ὃ ὑπ῾ Θέτιδ῾ φέρειν τὸ γέν῾. Φίλιππος ὅτ῾ ὑφ' ὑπὸ μικρὸν χρόνον τ῾ πλούτης τὸ Βυζάντιον ἐπολιόρκη-
„ σε. Συμμαχόντων γ Βυζαντίοις Αθηναίων διὰ Χάρητ῾ στρατηγοῦ, ἀποτυχὼν ὁ Φιλίππ῾, ὑπὸ Χερρόνη-
„ σον χωρεῖ. κρ῾ ταύτην λαβὼν ἐπανῆλθεν. Τότε καὶ Αθηναίοις ἀπέδοτ῾ Βασιλεύσας, ὡς προείρηκεν, ἔτη κγ,
„ κρ῾ ἀναιρεθεὶς ὑπὸ Παυσανίου κρ῾ τὴν ρι Ολυμπιάδα ἄρχοντος. καθ' ὃν Αλέξανδρ῾ παῖς ἐβασίλευσε
„ τ῾ Μακεδόνων. μέχ' γὰρ τὸν πατέρα Φίλιππον ἀναδέδεικται κρ῾ τὸ πρῶτον ἔτ῾ Δαρείου Αρσάμου Περσῶν βασι-
„ λέως, μέχ' Κύρου γεγονότος μέχρι ὃ νῦν. Τῆς δ' ἀρχῆς Αλεξάνδρου γίνεται χρόνος ἀπὸ μὲν α Ολυμπιάδος κρ῾ αὐτῆς
„ ἀρχομένης, ἔτη υκ. ἀπὸ δ' Τροίας ἁλώσεως, ἔτη ω. Αλέξανδρ῾ δ' ἐν ἑκτὸν ἄγων ἔτ῾ πᾶσιν ἄσκησιν ἠσκη-
„ μέν῾ σωματικὴν, αὐτός τε γνησιώτατ῾ Αριστοτέλους γεγονὼς ὃ δαιμονιώτατος φοιτητὴς ὑπὸ τὴν πα-
„ τρῴαν παρῆλθε βασιλείαν. κρ῾ πρῶτον μὲν Θρᾴκης κρ῾ Ελλάδ῾ ἁπάσης, πλὴν Λακεδαιμον῾ μόνης, κρατή-
„ σας, εἰς τὴν μεγάλην Ασίαν διὰ τ῾ Περσικὸν περάσας πόλεμον, ἐν Γρανικῷ τε ποταμῷ πρότερον καταγωνισά-
„ μεν῾ τ῾ Περσικῶν στρατευμάτων, ἐπῆλθ῾ καὶ ἐν Ισσῷ τ῾ Κιλικίας ποταμῷ πολεμεῖ Δαρεῖον. κρ῾ πλουτοῦσαν εἴσω
„ χωρεῖ τ῾ Ασσυρίας. καταλαβὼν δὲ Δαρεῖον ὑπὸ Βῆσσα λύσ῾ τ῾ ἀρχόντων ἀναιρεθέντα δόλῳ μεγαλοπρεπῶς
„ ἔχων ἤδη τὴν αὐτ῾ χάριν τὴν ἀπὸ τ῾ ἐν Ισσῷ μάχης σὺν τῇ μητρὶ τε κρ῾ τοῖς παισίν. Βασιλεύσ῾ δὲ Βαβυλῶνος
50 „ Περσικὴν ἅμα τῇ Βαρβάρῳ Διάδοχ῾. γενόμεν῾ δὲ ἐν Καυκάσῳ κρατεῖ τ῾ αὐτόθι βαρβάρων μέχρι Μαιώτιδ῾
„ λίμνης ἐλθών. κρ῾ ἀκαίθην μεθαρμόσας ὕστ῾ οὖν Ινδὸς, παντὸς τε κρατήσας ἔθνους Ινδικοῦ μέχρι ποταμοῦ Γάγδ
„ πάλιν ἀναζεύγνυσιν Διὰ τοῦ Ινδοῦ ποταμοῦ μέχρι τ῾ Ινδικῆς θαλάσσης κρ῾ ὅτως εἰς τὴν Ασσυρίαν ἐπάνοδον βα-
„ βυλῶνα, πᾶσαν ἔχων Ευρώπην ὑπὸ χεῖρα κρ῾ τὴν Ασίαν. πλουτοῦσα δὲ τ῾ βίον ἐκεῖ νόσῳ καμών. θάπτε῀ ὑ μὲν
„ βραχὺ τὸ σῶμα εἰς τὴν κατ' Αιγυπτον Αλεξάνδρειαν. ὧν μὲν τὴν ἐν Ισσῷ μάχην αὐτὸς ᾠκοδομήσατο, Τύρον, κρ῾
„ Γάζαν, καὶ τὰς λοιπὰς πόλεις ὠφελησόμεν῾, πλὴν Ιεροσολύμων Διὰ τὴν ἐξῆς ὠφελησομένην αἰτίαν,
„ ἐκ Παλαιστίνης εἰς Αιγυπτον ἐλθών. θαπτέσ῾ δ' ἐν τὸ σῶμα σπεύσει εἰς Αλεξάνδρειαν ὑπὸ Αριδαίου ἀδελφοῦ
„ αὐτοῦ ὡς παιδὸς ὄντος μέχ' Αλέξανδρον ἦρξε Μακεδόνων μετονομασθεὶς ὑπ' αὐλῶν Φίλιππος σὺν Αλεξάνδρῳ

,, ὁκ Ρωξάνης τ̃ Δαρείε παιδὸς κ̃ μεγάλε Αλεξάνδρε, ἐγγὺς ἔτη ζ̄. [ἀπὸ δ̃ ἀρχῆς ἂν τότε οἱ χρόνοι τ̃ πρὸ-
,, χειρα κανόνων κ̃ Πτολεμαῖον ληφθέντες, καὶ κ̃ ἀποκαθίσχειν Αιγυπτιακ̃ ἔτας ψηφίζον.] ὅσα μὲν
,, ἐν ἐχρῆν πρὸ τ̃ Αλεξάνδρε βασιλείας περὶ τῆς Μακεδόνων ἀρχῆς ἀκριβέστ σωματικῶς, ἤδη πρόπε-
,, πται μέχρις αὐτ̃. λοιπὸν ἦ καὶ οὗτ μετ' αὐτὸν Διαδεξάμενος τὴν ἡγεμονίαν Μακεδόνων μὲν, ὡς ἤδη λέ-
,, λεκ̃, Αριδαῖ̃ ἀδελφὸς αὐτ̃ πρὸς πατρὸς ὁκ Φιλίννης τῆς Θεσσαλῆς ὁ ἐπικληθεὶς Φίλιππ̃ πάθῳ τ̃
,, Μακεδόνων τῷ πρὸς τ̃ πατέρα Φίλιππον, καὶ Αλέξανδρ̃ παῖς ὁκ Ρωξάνης τῆς Οξυάρτ. εἶτα καὶ οἱ λοι-
,, ποὶ κατ' ἐαυτὸς ἕκαστος, ὧν οἱ πρόσχοντες ἦσαν Πτολεμαῖ̃ ὁ Λάγε κληρωσάμεν̃ τὴν Αιγύπτ βασι-
,, λείαν. Σέλευκ̃ ὁ Νικάτωρ Συρίας καὶ Κιλικίας μέχρι Βαβυλῶν̃. Περδίκκας ὁ λαβὼν πάρ' Αλεξάνδρ
,, τ̃ δακτύλιον ὑπὸ τῆς μεγάλης τάξεως Φρυγίας. Λυσίμαχ̃ τὴν ἐπὶ δεξιὰ τῆς πλέσης τ̃ Πόντον ἡγεμονίαν
,, διαλαμβάνε. Αντίγον̃ Φρυγίας τῆς μικρᾶς, καὶ Παμφυλίας, καὶ Λυκίας ἀρχέ. Ευμένης Παφλαγονίας, 10
,, καὶ Καππαδοκίας κληρῶται. Κάσανδρ̃ Αντιπάτρε σὺν τῷ πατρὶ τὴν Αριδαίε καὶ Αλεξάνδρ διοικεῖ βασι-
,, λείαν ἐν Μακεδόσι, καὶ τῆς Ελλάδ̃ κρατεῖ. Ταῦτα πάντα συνέχε κ̃ τὴν ρ̄ιε Ολυμπάδα, κάθ' ἣν δρο-
,, χομῶν, πρινὴ ἄξασθαι Αριδαῖον, Ολυμπὰς κλείεται ἡ Αλεξάνδρε μήτηρ, ἡ ἐκ Διάκης γεγαῖσα τ̃ βα-
,, σιλέως Ηπείρε, ἡ τ̃τον φυγᾶσα, καὶ πρὸς Μακεδόνας ἐλθᾶσα. διαβᾶς γὰρ ἰσορρᾶπα. τ̃τον μὲν ἔν ἀνελᾶσα
,, σὺν τῇ γαμετῇ ζ̄ ἔτε τῆς μ̃ Αλέξανδρου Βασιλείας αὐτ̃, καὶ αὐτὴ μ̃ Βαχχὼ χρόνον ἀναιρᾶται ὑπὸ Κασάν-
,, δρε τ̃ Αντιπάτρε. Βασιλεύ̃ ἦ Μακεδόνων δεξαμένη σὺν δύο παισὶ τῷ τε ὁκ Φαρσάλης τῆς Φαρναβάζε Ηρα-
,, κλεῖ καλυμένῳ, καὶ Αλεξάνδρῳ τῷ προρρηθέντι ὁκ Ρωξάνης τ̃ γυναικὸς Οξυάρτ Βάκτρων βασιλέως ὄσης.
,, καὶ αὐτὸς ὁ Κάσανδρ̃ ἀνελὼν τὴν δε Ολυμπιάδα, καὶ ἄταφον ἐκρίψας, ἑαυτὸν Μακεδόσι βασιλέα ἀνηγό-
,, ρευσεν γήμας τὴν Φιλίππε κ̃ Βασιλέως γαμετὴν Θεσσαλονίκην, καὶ βασιλεύσας ἔτη ῑε, φθισάμ̃ τε νόσῳ
,, διαλυθεὶς ὑπὸ τρισὶν υἱοῖς Φιλίππῳ, Αλεξάνδρῳ, καὶ Αντιπάτρῳ. ὧν Φίλιππ̃ ᾱ ἦρξε μ̃ Κάσανδρον τ̃
,, πατέρα, Μακεδόνων, ἐν Ελάτρᾳ βασιλ. Αντιπατρ̃ ἦ Θεσσαλονίκην ἀνελὼν τὴν ἰδίαν μητέρα συμπεάθε- 20
,, σιν Αλεξάνδρῳ, τ̃ ἀδελφῶν περὶ βασιλείας ἐπόντων, φεύγᾳ πρὸς Λυσίμαχον, καὶ ἀναιρᾶται ὑπ' αὐτ̃,
,, καθάπερ γήμας θυγατέρα αὐτ̃. Αλέξανδρ̃ ἦ Λυσάνδραν τὴν Πτολεμαίε γαμετὴν, ἣν δὲ Δημητρίε ἦ ἀναιρᾶ̃
,, κ̃ πολιορκητ̃ συμμαχήσιν κ̃ Αντιπάτρε κ̃ νεωτέρε ἀδελφ̃ τ̃τον προσκαλεσαμένε. καὶ ἀρχὴ Μακεδόνων
,, Δημήτρι̃ ὁ Αντιγόνε μὲν παῖς ἔτ̃ τ̃ τὴν μικρὰν κληρωσαμένε Φρυγίαν, ὡς ἀνωτέρω προείρηται, φο-
,, βερώτατος δὲ τ̃τότε κ̃ τὴν Ασίαν βασιλέων, ὃς καὶ ἐν Φρυγίᾳ θνήσκ, πάντων αὐτῷ Διαφόρων ὑπαπθέντων
,, δωρεῶν, ἔτη ῑη τ̃ Βασιλείας κρατήσας, πολιορκητὴς δὲ ἐπικληθεὶς, διὰ τὸ μ̃ δύνασθαι Αντιγόνε τὸ πάτρος
,, ἐν Εφέσῳ Διαζωσθῆναι φυγὰς, ἡνίκα τ̃ ὅλης Ασίας ἀσφαλεῖς ὤφθη δεινοπα̃ ἐν τῇ πολιορκίᾳ Βασιλέ-
,, σας ἁπάντων τ̃ τηνικαῦτα. Οὗτος τ̃ μὲν Ασίας τ̃ μικρᾶς ἔτη ῑζ, Μακεδόνων δὲ ε̄ ἐβασίλευσεν ἔτη μόνα μ̃ τὸ
,, ἀνελᾶν Αλέξανδρον τ̃ Κασάνδρε. καὶ ἐκβάλλεται τῆς ἀρχῆς ὑπὸ Πύρρε Βασιλέως τῆς Ηπείρε ἥδ μὲν Αιακῆ
,, Ηφαιστίε δωδεκάτε Διαδεξαμένε τὴν Ηφαιστίωνος ἀρχὴν ἀπ' αὐτ̃, ἐνάτε δὲ καὶ τρίτε ἀπὸ Αχιλλέως τ̃ Θέ-
,, τιδ̃, καὶ Πηλέως, ἀνδρὸς καὶ χαλκῆ δωματῆ ἐ̃ δόξαλία στρατηγικ̃. ὃς Πύρρ̃ ἐκβαλὼν Δημήτριον, ὡς 30
,, προεκκέσις αὐτῷ τῆς Μακεδόνων ἀρχῆς μ̃ τὸ γέν̃ Φιλίππε δι' Ολυμπιάδα τὴν Αλεξάνδρε τ̃ κτίσε μη-
,, τέρα Θεσσαν ὁκ Πύρρε κ̃ καὶ Νεοπτολέμε παιδὸς Αχιλλέως τὸ γέν̃, ἐκράτησε τ̃ Μακεδόνων ἀρχῆς μῆνας
,, ζ̄. Λυσίμαχος ἦ ὁ ἐπάλος Αγαθοκλέες παῖς εἷς τ̃ Αλεξάνδρε δορυφόρων στρατήγης τε ἐ̃ Χερρονήσε, τ̃ λοιπῆς
,, τε Βασιλείε ὁμόρε χώρας τῷ Πόντῳ κ̃ τῇ Μακεδονίᾳ, πάντη ὑπερθρασῶν ὡς γείτονι Πύρρῳ μὲν διεδέξατο, αὐ-
,, τὸς ἦ ἐβασίλευσε Μακεδόνων ἔτη ε̄, ἐ̃ μῆνας ε̄. ὃς ἡττηθεὶς ἐν τῇ πρὸς Σέλευκον τ̃ Νικάτορα μάχῃ Βα-
,, σιλέα Συρίας κ̃ Ασίας αἰχμάλωτον ἑλόντα κ̃ πολιορκητὴν τὸν Δημήτριον, ἐκπίπτ̃ τ̃ ἀρχῆς. Φανερὰ δὴ ὄντος
,, κ̃ τρόπε, κάθ' ὃν Αντίγον̃ τε ὁ τ̃ μικρᾶς Φρυγίας θυὸς μ̃ Αλέξανδρον Βασιλεύσας τέθνηκε. καὶ ὅπως ὁ
,, τότε παῖς Δημήτρι̃ δόλῳ κρατήσας Μακεδόνων ὑπὸ Πύρρε ἐξελήλυθε, αἰχμαλωτός τε ἁλὰς ὑπὸ Σε-
,, λεύκε ἐν Κιλικίᾳ τηρούμεν̃ βασιλικῶς θνήσκ, καὶ αὖθις ὁ Λυσίμαχ̃ Πύρρον ἐκβαλὼν Μακεδόνων 40
,, ἐβασίλευσεν. ὑπὸ Σελεύκε κ̃ Νικάτορ̃ καταπολεμηθεὶς ἐκπέπωκε τ̃ ἀρχῆς. ὑπολείπετ δεῖξαι καὶ Σέ-
,, λευκον, ὅπως τῆς Βασιλείας ἔτυχεν. Πτολεμαῖ̃ ὁ Λάγε πρῶτος τῆς Αιγύπτ μ̃ Αλέξανδρον βατιλεύσας
,, ἔτη μ̄ ἐλθὼν εἰς Γαλάτας σωὰπτ̃ μάχῃ Δημητρίῳ τῷ Αντιγόνε. καὶ νικήσας ἀναδείκνυσι Σέλευκον
,, Βασιλέα Συρίας, καὶ τ̃ ἄνω τόπων. Σέλευκ̃ ἦ ἀναβὰς μέχρι Βαβυλῶν̃, καὶ κρατήσας τ̃ βαρβάρων
,, βασιλεύ̃ ἔτη λβ̄. διὸ κ̃ Νικάνωρ ἐπεκλήθη. τῷ γὰρ λβ̄ ἔτε τῆς Βασιλείας αὐτ̃, ἐ̃ τῆς ὅλης ζωῆς, Λυσίμα-
,, χον ἐκβαλὼν τῆς Μακεδονικῆς ἀρχῆς, ἐπαρθεὶς ἦ ὑπὸ τῇ νίκῃ καὶ αὐτὸς ἀναιρᾶται ὑπὸ Πτολεμαίε τ̃ Λά-
,, γε τ̃ κεραυν̃ λεγομένε, μέλλων ἦ Μακεδόνων ἄρχειν. κ̃ κρατεῖ Μακεδόνων Πτολεμαῖ̃ ἔτ̃ ὁ Λάγε
,, κ̃ Ευρυδίκης παῖς τ̃ Αντιπάτρε Σέλευκον ἀνελὼν δύεργέτιν πόντε ἑαυτ̃ κ̃ ὁκ φυγῆς ὑποδεξάμενον ἔτ̃
,, α̣, καὶ μῆνας ε̄, ἀναιρᾶται κ̃ αὐτὸς Γαλάταις πολεμῶν καταπεὶς μ̃ τῆς δυνάμεως, κ̃ τῶν ἐλεφάντων.
,, Κατὰ δὲ τοὺς χρόνους Ζ̄ξ [Ολυμπάδ̃] τῶν Γαλατῶν ἐπικειμένων τῇ Μακεδονίᾳ, κ̃ λεηλατούντων
,, αὐτὴν, * Διὰ τὸ πολλὰς ἐπεμβαίνοντας τῇ Βασιλείᾳ πρὸς Βαχχὺ κρατεῖν, ἐ̃ ἐκπίπτειν αὐτῆς. ὧν εἷς ἐ̃
,, Μελέαχ̃ ἀδελφὸς Πτολεμαίε κ̃ Λάγε πρὸς ὀλίγας ἡμέρας δυναστεύσας καὶ ἐκπεσών. ὡσαύτως καὶ
,, Αντίπατ̃ ἡμέρας μ̄. μεθ' ὃν Σωσθένης. ἔπι δὲ Πτολεμαῖ̃. πρὸς δὲ τούτοις Αλέξανδρ̃, καὶ Πύρρ̃
,, Ηπειρώτης, οἱ πάντες ἔτη γ̄ κατὰ Διόδωρον. Αντίγον̃ ὁ Γονάτας ἐπικληθεὶς, διὰ τὸ ἐν Γόνοις τῆς Θεσσα- 50
,, λίας τραφῆναι, υἱὸς Δημητρίε τ̃ πολιορκητ̃ βασιλεύ̃ Μακεδόνων ἔτη κδ̄, πρεβασιλεύσας ἔτη ιβ̄ τῆς
,, Ελλάδ̃, κ̃ μετὰ ταῦτα τῆς Μακεδονικῆς ἀρχῆς σὺν τῇ Ελλαδικῇ ἀντιποιησάμεν̃ ἐν κράτ̃.
,, Μετὰ τοῦτον ὁ υἱὸς Δημητρίε ἔτη ῑ βασιλεύσας πλευτᾷ καταλιπὼν Φίλιππον υἱὸν νήπιον. τότε ἐπί-
,, τροπ̃ Αντίγον̃ καταστὰς ὁ Δημητρίε κρατεῖ Μακεδόνων ἔτη ῑβ, κατὰ δὲ τὸν Διόδωρον
,, ἔτη θ̄, μεθ' ὃν ὁ Φίλιππ̃ αὐξηθεὶς ἀπέλαβε τὴν πατρῴαν ἀρχὴν, κ̃ ἦρξεν ἔτη μ̄β̄. τότε τε-
,, λευτήσαντ̃, διεδέξατο τὴν ἀρχὴν Περσεὺς ἔτη ῑ. [ὅθεν] κατὰ πινας ὕστατ̃ Βασιλεύσας Μα-
,, κεδόνων, γεγονὼς ὑποχείρι̃ τ̃ Ρωμαίοις, ἐ̃ τ̃ βίον εἰκτῶς καταστρέψας [κ̃ οὗτ χρόνους τ̃ Μακ-
,, καβαίων]

καθαίων) τ μὲν οὖν πρὸς Ρωμαίους δυσχερῆς μάχης φίλιππ@ προκατῆρξεν ὁ Περσέως πατήρ. Τῷ δὲ αἰχίστῳ τέλει Περσεὺς ἀπήλασεν σὺν τοῖς ὑπ' αὐτὸν Μακεδόσι, καὶ τοῖς συμμαχήσασιν Ιλλυριοῖς καὶ Παιῤῥαίταις, καὶ Μολοσσοῖς. Αιμίλι@ γὰρ Μάρκος Ρωμαίων ὕπατος καὶ ἄρχων στρατηγὸς Περσέα λαβὼν αἰχμάλωτον, τὸν μὲν ἀδικον πρὸς Ρωμαίους ἀγαγόντα πρῶτα τὰς συμβήκας πόλεμον εἰς ἐλευθέραν ἀπῆγετο φυλακήν. Τὰς δὲ πόλεις Μακεδόνων καὶ Ιλλυριῶν ἁλίσκας παρ' ἐλπίδα πάσας ἐλευθέρας ἀφῆκε καὶ περιμεγάλους κινδύνους ὑπομεινάντων Ρωμαίων πολλάκις ἐν τοῖς πρὸς Περσέα πολέμοις, καὶ πρόγε τούτου κρατησάντων πολέμῳ φιλίππου δ πατρὸς αὐτοῦ, καὶ Ανίοχα μεγάλου, καὶ τοσοῦτον ἐπ' αὐτοῖς φιλανθρωπευσαμένων, ὡς μὴ μόνον τὰς Βασιλείας αὐτῶν ἔχειν, ἀλλὰ καὶ φίλους αὐτοὺς εἶναι συγχωρησάντων. ἐφ' οἷς [ἑαυτοὺς] Μακεδόνες ἀγνωμονήσαντες ἀναξίως δόκησιν παντὸς ἑλεύθερος χειρωθέντες Ρωμαίοις σὺν τῷ Περσῇ. ἀλλ' ἡ σύγκλη@ ἀμνησικάκως καὶ μεγαλοψύχως αὐτοῖς προσηνέχθη, τὴν ἐλευθερίαν ἀντὶ δουλείας χαρισαμένη. ὁμοίως δὴ καὶ τοῖς Ιλλυριοῖς. Καὶ τούτων γὰρ τ Βασιλέα Γαυτίωνα αἰχμάλωτον ἔλαβεν σὺν τῷ Περσῇ. Ευημῶν δὲ δωρατῆς Ρωμαῖοι τὴν ἐλευθερίαν χαρισάμενοι τὸ ἥμισυ δίδοναι τ τελῶν προσέταξαν ὧν πρότερον ἐτέλουν τοῖς ἰδίοις βασιλεῦσιν. ἐξέπεμψαν τε δέκα μὲν πρεσβευτὰς ἐπ δ σωτηρίᾳ εἰς Μακεδονίαν, πέντε δὲ εἰς Ιλλυρίας, οἳ καὶ πρὸς Αιμίλιον Μάρκον ἐλθόντες σωτῆδον τὰ τείχη Δημητριάδ@ πόλεως Μακεδόνων καθελεῖν, Αμφίλοχίας δὲ τ Αιτωλῶν ἀποζεῦξαι, καὶ οὕτ' ἀπιφανεῖς ἄνδρας τ Μακεδόνων εἰς ἐν συναγαγεῖν. ἔνθα ἐλεύθερος καὶ ἀφρουρήτους αὐτὸς ἀφῆκαν. κατέλυσαν δὲ καὶ τὰς ἐπ τ μετάλλων ἀργύρου Ε χρυσοῦ προσόδους, ἀφ' ὧν τὸ συνοικοῦντων ἀνεπηρέασαν, καί πως μή τινες μὴ πῶσι νεωτερίζωσι ἀφ' τ χρημάτων αὐαπτώμενοι τὴν Μακεδόνων ἀρχήν. τὴν δὲ χώραν ὅλην διῄλον εἰς δ μέρη. ὧν πρῶτον τὸ μεταξὺ Νέσου, Ερύμου, καὶ τὰ πρὸς Αβδηρα, καὶ Μαρώνειαν, Ε Αἶνον πόλεις, πρὸς δυσμὰς δὲ ζ Στρυμόν@ Βισαλτία πᾶσα μετὰ τ ἐν τῇ σικελικῇ Ηρακλείας. δεύτερον μέρ@, ὅπερ ἀπὸ μὲν ἀνατολῆς ὁρίζῃ ὁ Στρυμὼν ποταμός, ἀπὸ δὲ δυσμῶν ὁ καλούμενος Αξι@ ποταμός, καὶ οἱ ὑπ' αὐτῷ τόποι. τρίτον, ὃ μεσόγειά κατὰ δυσμὰς μὲν ὁ Πηνειὸς ποταμός. καὶ δὲ ἄρκτον, τὸ λεγόμενον Βέρνον ὄρ@, προσεθέντων καὶ πινων τόπων τῆς Παιονίας, ἐν οἷς Ε πόλεις ἀξιόλογοι Εδεσσα καὶ Βέροια. τέταρτον καὶ τελευταῖον, ὅπερ ὑπὲρ τὸ Βέρνον ὄρ@ συνάπτῃ τῇ Ηπείρῳ, καὶ τοῖς κατὰ τὴν Ιλλυρίδα τόποις. ἡγεῖτο δὲ Ε πόλεις δ τ αὐτῶν δ μερῶν, ζ μὲν πρώτης Αμφίπολις ζ β Θεσσαλονίκη, ζ τρίτης Πέλλα. καὶ ζ τεταρτης Πελαγονία. ἐν ταύτοις ἀρχηγοὶ δ κατεστάθησαν, καὶ οἱ φόροι ἠθροίζοντο. ἐν ᾗ τοῖς ἑκάστοις τ Μακεδονίας τόποις, διὰ τὰς τ ὑφ' ἑαυτῶν ἐθνῶν ὑπερβολὰς κατέστησαν φρουρίους. ὑπὸ τούτοις ὁ Αιμίλι@ ἀγῶνας καὶ πότους μεγαλοπρεπεῖς τῷ πληθϊ στρατείας, τὰ δόρατα εἰς τὴν Ρώμην ἀπέστειλεν. καλαλαβὼν ἡ καὶ αὐτὸς θριάμβου καταγαγεῖν ἅμα τοῖς σὺν αὐτῷ στρατηγοῖς κελεύει ὑφ' τ συγκλήτ. καὶ πρῶτος μὲν Ανίκιος καὶ Οκτάβιος ὁ τ ναυτικῆς δυνάμεως ἡγησάμενος ἀνὰ μίαν ἡμέραν ἑκάτερος ἐθριάμβευσεν. ὁ δὲ σοφώτατος Αιμίλιος ὑπὸ τρεῖς. καὶ τῇ μὲν πρώτῃ ἅμαξαι χίλιαι διακόσιαι προῆλθον φέρουσαι λαβὰς καὶ ταχείας ἀσπίδας. Ε ἄλλαι α σ πλήρεις ἀσπίδων χαλκῶν. καὶ ἕτεραι τ λόγχας, καὶ σαρίσσας, καὶ τόξα, καὶ ἀκόντια μέσσαι. προηγοῦντο δὲ αὐτῶν, ὡς ἐν πολέμῳ, σαλπιγκταί. ἦσαν δὲ Ε ἄλλαι πόλεις ἀσπίδα φέρουσαι ὅπλων. κάμακες ω καθωπλισμένοι. χρυσίᾳ τάλαντα α. ἀργύρου τάλαντα βσ. σκευωμάτων πλῆθ@. ἀγαλμάτων καὶ ἀνδριάντων ποικίλων ἅμαξαι φ, ἀσπίδες τε χρυσαῖ. Ε πίνακες ἀναθεματικοὶ πάμπολλοι. τῇ τρίτῃ προηγοῦντο λευκοὶ βόες εὐπρεπεῖς ρκ. Χρυσᾶ τάλαντα ἐν φορήμασι σκ. φιάλη ῑ παλαίτων χρυσᾶ. διαλιθ@. χρυσωμάτων παντοίαι κατασκευαὶ παλαίτων ῑ. ἐλεφάντων ὀδόντες διχίλιοι τριακόσιαι. ἅρμα ἐλεφάντινον σὺν χρυσῷ, καὶ λίθων. ἵππ@ φαλάροις διαλιθ@, καὶ τῇ λοιπῇ κατασκευῇ διαχρύσῳ πολεμικῶς κεκοσμημέν@. κλίνη χρυσῆ στρωμναῖς πολυανθέσι κατεστρωμένη. φορεῖον χρυσοῦν περιπεπλασμένον πορφύραν. ἐφ' οἷς Περσεὺς ὁ δυσχερὴς Βασιλεὺς Μακεδόνων ἅμα δυσὶν υἱοῖς, καὶ θυγατρὶ μιᾷ, καὶ τοῖς ἡγεμόσι CN. στέφανοι ῡ δοθέντες σὺν τ πόλεων Ε τ Βασιλέων. καὶ ὑπὸ πάσιν Αιμιλί@ ἐφ' ἅρματ@ ἐλεφαντίνῳ καταπλήκτ.

Ρητὸν οὖν μὴ Αλέξανδρον Βασιλεύσαντας Αιγύπτου τε καὶ Συρίας, καὶ Μακεδονίας. τὸν γὰρ Αιγυπτιακὸν μυθολογίαν, καὶ σὺν πρὸς τ σελήνης κύκλον ἀριθμημένους ἑαυτούς, καὶ τὰ Αιγυπτιακὰ τ σὺν αὐτοῖς βεβασιλευκότων ὀνόματα, καὶ σὺν λήρους ἔδοξε μοι ἀναγράφειν.

Οἱ μετὰ Αλέξανδρον τ Μακεδόνα Αιγύπτου
καὶ Αλεξανδρείας βασιλεύσαντες
ἀπὸ τ Πορφυρίου γραφῆς.

Τελευτᾷ μὲν Αλεξανδρ@ ὁ Μακεδὼν ἐπὶ τῆς ἑκατοστῆς πεντηκοστῆς ὀλυμπιάδ@ ἄρξας ἔτη τὰ σύμπαντα δώδεκα. Διαδέχε) δὲ τὴν βασιλείαν Αριδαῖ@ ὁ μετονομασθεὶς Φιλιππ@, ἀδελφὸς ὢν Αλεξάνδρου ἐκ ὁμομητρί@. γένοιτο γὰρ ἂν Φιλίννης τῆς Λαρισσαίας τῷ Φιλίππῳ. βασιλεύσ) δὲ ἐπὶ ἔτη ζ. καὶ ἀναιρεῖται ἐν τῇ Μακεδονίᾳ διὰ Πολυπερχοντ@ τὸν Αντιπάτρου ὑόν. Πτολεμαῖ@ δὲ ὁ Αρσινόης καὶ Λάγου υἱὸς μετ' ὀνειδῶν, καὶ διὰ τῆς εἰς Φίλιππον ἀναγεγραμμένης ἡγεμονίας Σατράπης εἰς Αιγυπτον πέμπε). καὶ σατραπεύσ μὲν τὰ πρῶτα ἔτη ζ, καὶ δέκα, βασιλεύσ δὲ ἔτη τρία καὶ εἴκοσι. ὥστε πάντα ῡ λογίζεσθαι αὐτῷ, ἄχρι τῆς τελευτῆς. ἐπεὶ δὲ ζῶν ἐπὶ τῆς ἀρχῆς παρεχώρησε τῷ υἱῷ Πτολεμαίῳ τῷ παιδὶ τὴν ἀρχὴν Διαδεξαμένῳ, σὺν ἐκείνῃ δὴ τεσσαράκοντα, τριάκοντα δὲ, καὶ ὀκτὼ τὰ τ πρώτα Πτολεμαίου, ὃν Σωτῆρα ἐπεκάλουν, λογίζον).

Τοῦτον Διαδέχε) Πτολεμαῖ@ ὁ υἱὸς ὁ ἐπικληθεὶς, ὡς ἔφαμεν, Φιλάδελφ@. καὶ ζῶντ@ μὲν ἐπ τοῦ πατρὸς δύο πληροῖ τῆς βασιλείας ἔτη, ἀποθανόντ@ δὲ, ὀκτὼ καὶ τριάκοντα. ὡς Ε τούτῳ ὀκτὼ καὶ τριάκοντα σὺν τῆς βασιλείας συναγὸς ἴσας τοῖς τοῦ πατρὸς ἀποδιδόασι.

Τοῦτον Διαδέχεται τρίτον Πτολεμαῖος ὁ ἐπικληθεὶς Ευεργέτης, καὶ βασιλεύσ ἔτη πέντε καὶ εἴκοσι.

οὗ ὁ πρῶτος διαδέχεται Πτολεμαῖος ὁ κληθεὶς Φιλοπάτωρ καὶ βασιλεύσας ἔτεσιν ὅλοις ἑπτὰ καὶ δέκα.
ὃν ἐκ μέτ' αὐτὸν πέμπτος Πτολεμαῖος Ἐπιφανὴς μὲν ἐπεκλήθη. βασιλεύσας δὲ τεσσαρσὶ καὶ εἴκοσι ἔτεσι.
Τούτῳ παῖδες δύο Πτολεμαῖοι μέτ' αὐτὸν τὴν ἀρχὴν διαδεξάμενοι, ὅ, τε πρεσβύτερος ὁ κατ' ἐπίκλησιν Φιλομήτωρ, καὶ ὁ νεώτερος ὁ ἐπικαλούμενος Εὐεργέτης δεύτερος. ἀμφοῖν δὲ ἔτη τεσσαρακαὶ ἑξήκοντα λογίζονται. ὑφ' ἓν γὰρ τὸ ἀριθμὸν αὐτῶν ἐτάξαμεν, ὅτι διαστασιαζόντων πρὸς ἀλλήλους, καὶ ἐναλλὰξ βασιλευόντων σύγχυσις ὡσεὶ οὐ χρόνος γέγονεν. ἄρχεται μὲν γὰρ ὁ φιλομήτωρ πρότερος ἔτεσιν ἑνδεκα μόνοις. ἀνταρχὴ δ' ἐπιστρατεύσαντος Αἰγύπτῳ, καὶ ὡσελόντος αὐτὸ τὸ διάδημα, οἱ Ἀλεξανδρεῖς τῷ νεωτέρῳ ἐπέτρεψαν τὰ πράγματα, καὶ διώξαντες Ἀντίοχον ἐρρύσαντο τὸ Φιλομήτορος, καὶ ἐχρημάτισεν αὐτοῖς Φιλομήτωρ ιε, Εὐεργέτης δὲ ἓν. Ὁμονοῆσι δὲ ἄχρι τοῦ ἑπτακαιδεκάτου. ἀπὸ δὲ τοῦ ὀκτωκαιδεκάτου μόνος χρηματίζει τοῦ Φιλομήτορος. Ἀφαιρεθέντος γὰρ τῆς ἀρχῆς τὸ πρεσβύτερον ὑπὸ τῶν νεωτέρων κατάγουσι Ῥωμαῖοι. καὶ ἄρχει μὲν αὐτὸς τῆς Αἰγύπτου, τῷ δὲ ἀδελφῷ τῆς Λιβύης τὴν ἀρχὴν ἐγχειρίζει. ἔτη μόνος ἄρχει δεκαοκτώ. Ἀποθανόντος δὲ ἐν Συρίᾳ (καὶ γὰρ καὶ ἐκείνων ἐγκρατὴς ἐγένετο τόπων) μεταπεμφθεὶς ὑπὸ Κυρηναίων ὁ Εὐεργέτης, καὶ βασιλεὺς ἀναγορευθεὶς τὰ ἴσα αὐτοῦ ἀναγράφει, ἀφ' οὗ πρῶτον βασιλεὺς ἐνομίσθη, ὡς δοκεῖν μὴ τὴν τοῦ ἀδελφοῦ τελευτὴν ἄρχειν αὐτὸν ἔτεσιν εἴκοσι πέντε ἀναπτύσσειν ἑαυτῷ τεσσαρακαὶ καὶ πεντήκοντα. τὸ γὰρ τρίακοντον ἔκτον Φιλομήτορος, δέον προσαγορεύειν τῆς τούτου βασιλείας, πρῶτος αὐτὸς εἰκῇ εἶπεν πέμπτον ὡσεσήμαχε γράφειν. ἔτος ἀμφοτέρων μὲν ἑξήκοντα τεσσαρα, τοῦ μὲν Φιλομήτορος λε, τὰ δ' ὑπολειπόμενα τοῦ Εὐεργέτου. ἡ δὲ ὑποδιαίρεσις ἐν τοῖς κῆ μέρος ποιεῖ πλάνης. Πτολεμαῖος δὲ τοῦ δευτέρου Εὐεργέτου ἐκ Κλεοπατρας γίνονται υἱοὶ δύο Πτολεμαῖοι καλούμενοι. ὧν ὁ μὲν πρεσβύτερος Σωτὴρ ἐπεκαλεῖτο, ὁ δὲ νεώτερος ὁ πρεσβύτερος ὑπὸ τῆς μητρὸς ἀναδεχθείς. δοκῶν δὲ αὐτῇ εἶναι παιδίον, ἄχρι μέν τινος ἠγαπᾶτο. ἐπεὶ δὲ κῆ τὸ δέκατον ἔτος τῆς ἀρχῆς οὐ φίλως τοῖς γονέων ἀπέσφαξεν, ὑπὸ τῆς μητρός, διὰ τὴν ὠμότητα, τῆς ἀρχῆς καθηρέθη. καὶ εἰς Κύπρον ἐφυγαδεύθη. τὸ δὲ νεώτερον ἡ μήτηρ ἐκ Φηλησίας μεταπεμψαμένη βασιλέα ἀπέδειξε σὺν ἑαυτῇ. συνεβασίλευεν οὖν ὁ νεώτερος τῇ μητρὶ, τὰ χρηματισμῶν ἀναφερομένων εἰς ἀμφοτέρους. καὶ ἐνδέκατον μὲν Κλεοπάτρας ἀνηγορεύθη, ὄγδοον δὲ Πτολεμαίου Ἀλεξάνδρου. συνανέλαβε γὰρ ἀπὸ τοῦ τετάρτου ἔτους τῆς τοῦ ἀδελφοῦ βασιλείας εἰς ἑαυτὸν οὐ χρόνους, ἀφ' οὗ τὸ Κυπρου ἐβασίλευσε. καὶ τοῦτο τὸ ζώσης Κλεοπάτρας τὸ ἔτος περιῆν, εἰς μόνον ἦρξατο μεταπίπτειν τὰ Ἀλεξάνδρου μετὰ τὸν ἐκείνης θάνατον τὰ συμβόλαια. ὀκτωκαίδεκα οὖν πάντας αὐτὰ λαβόμενος τῶν σκήπτρων ἐνιαυτοὺς, ἀφ' οὗ κατῆλθεν εἰς Ἀλεξάνδρειαν, ἓξ καὶ εἴκοσι βεβασιλευκὼς ἐχρημάτισε. τῷ δ' ἑνεακαιδεκάτῳ τοῖς στρατιώταις ὀργισθεὶς ὀξέως ἐπέλεξεν ἐπ' αὐτοὺς δυνάμιν εἰς Αἴγυπτον. οἱ δ' ἐπιδιώξαντες, ἡγεμόνα Τύρρα συγγενῆ τοῦ Βασιλέων, κατεναυμαχήσαν αὐτὸν, καὶ φεύγειν ἠνάγκασαν μετὰ γυναικὸς καὶ θυγατρὸς, εἰς Λυκίας εἰς πόλιν Μύρας. ὅθεν εἰς Κύπρον μεταπεμφθεὶς, καὶ καταπολεμηθεὶς ὑπὸ ναυάρχου Χαιρέου, θνήσκει. Μετὰ δὲ τοῦτον φυγὼν, τὸν τε πρεσβύτερον Πτολεμαῖον τὸν Σωτῆρα οἱ Ἀλεξανδρεῖς πρεσβευσάμενοι ἐδέοντο πάλιν τοῦ Βασιλείου αὐτῷ ἐκ Κύπρου καταπλεύσαντι. Διαγενομένων δὲ ἄλλων ἐτῶν ἑπτὰ πρὸς μησὶν ἓξ (τοσαῦτα γὰρ ἐπέζησε μετὰ τὴν κάθοδον) ὁ πᾶς χρόνος ὁ μετὰ τὸ τοῦ πατρὸς ἀμφοτέρων θάνατον εἰς τοῦτον ἀναφέρεται, τὸν μὲν ἀριθμὸν σώζων λε ἐνιαυτῶν πρὸς μησὶν ἓξ, διωκημένου δὲ κατὰ τὴν ἀλήθειαν εἰς μὲν τὸν Σωτῆρα Πτολεμαῖον κατὰ διαφόρους χρόνους δεκαεπτὰ ἔτη καὶ μῆνας ἓξ, εἰς δὲ τὸν δεύτερον, τὸν καὶ Ἀλέξανδρον, σὺν μέσοις, ὧν ἦρξεν ὁ πρεσβύτερος, ἐνιαυτοὺς δεκαοκτώ, ὃς καίτοι μὴ δωκηθέντος ἐκ τῆς ἀναγραφῆς ἀφανίσαι, τὸ ὅσον ἐφ' ἑαυτοῖς ἀπαλείφουσι. Προσέκρουσε γὰρ αὐτοῖς διά πινας Ἰουδαϊκὰς ὑπακοάς. Οὐ γὰρ ἀριθμοῦσι τούτους οὐ χρόνους, οὐ δὲ πάντας τοὺς ἓξ καὶ τριάκοντα ἔτη τῷ πρεσβυτέρῳ ὡσυνήμασι, πάλιν οὐ τοὺς ἓξ μῆνας τοὺς μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πρεσβυτέρου, εἰ σωτηρίου τὰ τριάκοντα ἓξ ἔτη, μὴ ἀποδόντες Κλεοπάτρᾳ τῇ θυγατρὶ μὲν τοῦ πρεσβυτέρου, γυναικὶ δὲ τοῦ νεωτέρου, ἥτις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτεπλάβετο τῶν πραγμάτων. ἀδελφῷ γὰρ Ἀλεξάνδρῳ τῷ μετ' αὐτὴν ἡμέρας ἄρξαντι ιθ, τὰς ιθ ἡμέρας ἀποδιδόασιν. ἔτος δὲ ἓν ἦρος μὲν τοῦ νεωτέρου Πτολεμαίου, τοῦ καὶ Ἀλεξάνδρου, πρώτου δὲ Κλεοπάτρας, καταμηνῶν δὲ ἐν Ῥώμῃ, τῆς ἐν Αἰγύπτῳ δυναστείας ἀνδρῶν ἐρήμου γενομένης, μεταπέμπτου ἦλθεν εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, καὶ γήμας τὴν προειρημένην Κλεοπάτραν, καταλαβών τε παρ' ἐκείνης τὴν ἐξουσίαν, ἑνεακαίδεκα διαγενομένων ἡμερῶν ἀνεῖλεν αὐτὴν, καὶ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ ὑπολοίπου ἐν τῷ γυμνασίῳ διὰ τὴν μιαιφονίαν συνεχόμενος ἀπώλετο.
Τοῦτον τὸν Ἀλέξανδρον διαδέχεται Πτολεμαῖος ὁ ἐπικληθεὶς νέος Διόνυσος, υἱὸς μὲν ὢν Πτολεμαίου τοῦ Σωτῆρος, ἀδελφὸς δὲ τῆς ἐρημένης Κλεοπάτρας, ἔτη τῆς ἀρχῆς ἔτη κθ λογίζονται.
Τούτου θυγατὴρ Κλεοπάτρα ὑστάτη τῆς Λαγιδῶν γενεᾶς, ἧς ἔτη ἀριθμεῖται τῆς ἀρχῆς δύο καὶ εἴκοσι. ἀδ' αὐτὴ αἴδε αἱ βασιλεῖαι τὸν ἑρμὸν τῶν χρόνων ἀπ' ἀρχῆς, ἄχρι τέλους, οὗ τὸ ἐξῆς ἀναγραφόμενον ἔχον, ἀλλ' ἐγένετό τις αὐτῶν ἐν ἑκατέρῳ διὰ μέσου παρένθεσις εἰς ἄλλας ὅπου γὰρ τοῦ νεκ Διονύσου εἰς τὰς αὐτοῦ θυγατέρας, Κλεοπάτραν, τήν καὶ Τρύφαιναν, καὶ Βερενίκην, τριετὴς ὡς βεβασιλευκυίας ἀνεγράφη χρόνος, ἐς μὲν ἀμφοτέρας ἐνιαυσίους εἰς, ἡ δ' ἐξῆς μετὰ τὸν Κλεοπάτρας, τῆς καὶ Τρυφαίνης, θάνατον διετία εἰς μόνην Βερενίκην, ἕνεκα τοῦ τὸν μὲν Πτολεμαῖον εἰς Ῥώμην ἀπηρκέναι, καὶ τοῦτον ἐκεῖ διατετριφέναι τὸν χρόνον, τὰς δὲ θυγατέρας, ὡς ἐκεῖ ἐπανήξοντος τοῦ πατρὸς, αὐτεπλήφθαι τῶν πραγμάτων, συνεπασωμένης ἑαυτῇ καὶ [τούτους] χρόνους τῆς Βερενίκης ἄνδρας πινὰς συγγενεῖς τοὺς σωαίρξαντας μέχρι ὅτου ἐβασιλεύθη ὁ Πτολεμαῖος ὑπὸ Ῥώμης τὸν μὲν περὶ τὴν θυγατέρα διαθέσεως ἐπελάθετο, συγήσας δ' αὐτὴν διὰ τὰ πραχθέντα τοῦ ζῆν ἐστέρησεν. ἐπεὶ γε τὴν Κλεοπάτρας τὰ πρῶτα τὴν δυναστείας ἔτη εἰς ἐκείνην τε καὶ τὸν πρεσβύτερον αὐτῆς ἀδελφὸν ἀνενέχθη Πτολεμαῖον, τὰ δ' ἑξῆς εἰς ἑτέρας, διὰ τοιαύτην αἰτίαν τελεῖται ὁ νέος Διόνυσος ὑπὸ παισὶ τέτρασι, Πτολεμαίοις δυσὶ, καὶ Κλεοπάτρᾳ, καὶ Ἀρσινόῃ, διέλαβε τοῖς προγενεστέροις αὐτοῦ παισὶ Πτολεμαίῳ καὶ Κλεοπάτρᾳ τὴν ἀρχήν. ὧν συμβασιλευόντων τετραετὴς διεγένετο χρόνος. καὶ τοῦτο διέμεινεν ἄχρι ἐν τοῖς ἑξῆς τὸ ἓν, ἃ μὴ Πτολεμαῖον παραβάντα τοὺς τοῦ πάππου ἐντολὰς καὶ μόνον τὴν ἡγεμονίας αὐτοποιεῖσθαι βουλόμενον

μέρον ἡ μοῖρα τῆ ζωῆ μετέσησεν ἐν Αιγύπτῳ καζαναυμαχηθέντα ὑπὸ Ιωλίε Καίσαρος Κλεοπάτρᾳ σύλλαμβανομένε. Μετὰ δὲ τὴν ἀπώλειαν Πτολεμαίε, ὁ νεώτερος ἀδελφὸς Κλεοπάτρας συνεθρονίσθη τῆ ἀδελφῆ Πτολεμαΐδι καλεμένῃ, γνώμῃ Καίσαρος, ἐχρημάτισε τὸ πέμπτον ἔτ. Κλεοπάτρας τὸ καὶ πρῶτον Πτολεμαίε, τὰ τότοις ἑπόμενα, μέχρι τ ἀναιρέσεως αὐτῆ, ἄλλα δύο. Τελευτήσαν. ἧ κ τότε παῖς Κλεοπάτρας ἀπάσης τῷ τετάρτῳ μὴν αὐτῆ, τ δὲ Κλεοπάτρας ὀγδόῳ, ὁ μεταγενέσερ. εἰς μόνην Κλεοπάτραν ανεχάφη χρόν., ἕως ἐτῶν πεντεκαίδεκα. τὸ δ' ἑκκαιδέκατον ὠνομάσθη τὸ κ πρῶτον, ἐπὶ δὲ τελευτήσαν. Λυσιμάχε τ ἐν Συρίᾳ Χαλκίδ. Βασιλέως, Μάρκος Αντώνι. ὁ αὐτοκράτωρ τότε Χαλκίδα, κ τὰς ἄλλας αὐτόθι τόπας παρέδωκε τῆ Κλεοπάτρᾳ. Ἐ ἀπὸ τότε δὲ κ τὰ τότων ἕτερα ἔτη μέχρι ἐ εἰκοσῆ δευτέρε, ὃ καὶ τελευταῖον ἐγένετο Κλεοπάτρας, κ τὸν αὐτὸν τρόπον ἀριθμῆ ἐ ἐρέφετο, ὡς γνωσθῆναι τὸ δεύτερον κ εἰκοστὸν αὐτῆς τὸ χ ἔδομον.

Ἀπὸ δὲ Κλεοπάτρας Οκτάβι. Καῖσαρ, ὁ κ Αὔγεσος, τὴν ἀρχὴν Ἀμαδέχε. κρατήσας Αιγύπτε τῇ ἐπ' Ακτίῳ μάχῃ, κ τὴν ἑκατοσὴν ὀγδοηκοσὴν τετάρτην ὀλυμπάδα, ἐν ἔτει δευτέρῳ.

Ἀπὸ τῆς ἑκατοσῆς ἐνδεκάτης ὀλυμπάδος ἔτες πρώτε, ἀφ' ἧ Αρριδαῖος, ὁ Ἐ Φίλιππος [Αλέξανδρος] ὁ Φιλίππε διεδέξατο τὴν ἀρχὴν, ἀπὸ τὴν ἑκατοσὴν ὀγδοηκοσὴν τετάρτην ὀλυμπάδα, κ τὸ πέμπτον ἔτ. δεύτερον, ὀλυμπάδες γίνον. ἑβδομήκονθα τρεῖς, καὶ ἐνιαυτός. Τότων ἐτῶν σϑγ. Τοσαῦτα ἧ καὶ ἀριθμεῖται τὰ ἔτη τ ἐν Αλεξανδρείᾳ βασιλευσάντων, ἀπὸ τ Κλεοπάτρας πλέτε.

Οἱ Πτολεμαίων χρόνοι τ μ Αλέξανδρον βασιλευσάντων Αιγύπτε.

Αλέξανδρ. ὁ Μακεδὼν κ τὸ πρῶτον ἔτ. τ ἑκατοσῆς ἐνδεκάτης ὀλυμπάδ. βασιλεύσ, κτίσ τε τὴν Αλεξάνδρειαν τὴν πρὸς Αιγύπτῳ. ὁ ἧ τ ἀρχῆς αὐτῆ χρόν. ἔτη ιβ, μεῖς ζ.

Πτολεμαῖ. ὁ Λάγε	ἔτη μ.
Πτολεμαῖ. ὁ Φιλάδελφ.	ἔτη λϰ.
Πτολεμαῖ. ὁ Ευεργέτης	ἔτη κδ.
Πτολεμαῖ. ὁ Φιλοπάτωρ	ἔτη κα.
Πτολεμαῖ. ὁ Επιφανὴς	ἔτη κδ.
Πτολεμαῖ. ὁ Φιλομήτωρ	ἔτη λα.
Πτολεμαῖ. ὁ νεώτερος Ευεργέτης	ἔτη κθ.
Πτολεμαῖ. ὁ Φύσκων, ὁ καὶ Σωτὴρ,	ἔτη ις, μεῖς ε.
Πτολεμαῖ. ὁ κ Αλέξανδρ., ἀχωθέντος μὲν ἐ πρὸ αὐτῆ	.....
Πτολεμαῖ. ὁ φιλάδελφ. κατελθὼν ἀπὸ τ φυγῆς, ἀχωθέντος ἐ Αλεξάνδρε,	ἔτη ϰ.
Πτολεμαῖ. ὁ Διόνυζ.	ἔτη λ.
Πτολεμαὶς θυγάτηρ Κλεοπάτρα	ἔτη κβ.

Κατὰ τούτε Γάϊος Ιόλιος Καῖσαρ πρῶτος ἐμονάρχησε Ρωμαίων. μεθ' ὃν Καῖσαρ Σεβαςὸς Οκτάβιος, ὁ κ Αὔγεσος, Κλεοπάτραν ἑλὼν καθεῖλε τὴν τ Πτολεμαίων ἀρχὴν, οἱ ἐβασίλευσαν ἔτη σϑγ. Ταῦτα κ τὰ πάρ' Αιγυπτίοις.

Ασίας Ἐ Συρίας βασιλεῖς οἱ μ τ μέγαν Αλέξανδρον.

Φιλίππε ἧ Αριδαίε ἕκτον ἔτος καζαγόντος (ἄγοντος) τὴν βασιλείαν [τ βασιλείας] ἀπὸ τ ἑκατοσῆς πεντεκαιδεκάτης ὀλυμπάδος ἔτ. τρίτῳ, Αντίγονος ὁ πρῶτος ἐβασίλευσε τῆς Ασίας κ ἦρξε μὲν ἔτεσιν ἑκτωκαίδεκα τὰ πάντα βιώσας ἐξ κ ὀγδοήκοντα. Φοβερώτατος ἧ τ τότε βασιλέων γέγονε, κ θνήσκ. περὶ τὴν φυγίαν, πάντων αὐτῷ Δι. Φόβον τ δυναςῶν ἀπηρμένων, τετάρτῳ ἔτ. τῆς ἑκατοσῆς ἐννεακαιδεκάτης ὀλυμπάδος. ὁ δ' υἱὸς αὐτῆ Δημήτριος Φυγὰς εἰς τὴν Εφεσον διεζώθη, κ τῆς Ασίας ἁπάσης ἀποσφαλεὶς πάντων δεινότατος βασιλέως ἔδοξεν εἶναι ἐν τῇ πολιορκίᾳ. ἀφ' ἧ δὴ καὶ πολιορκητὴς ἐπεκλήθη. Βασιλεύσ ἧ κ αὐτὸς ἔτη ιζ.

Λείπ. πολλά.

* * * *

..κῆσαι αἰχμάλωτον βασιλικῶς ἐφύλαξεν, ἣν Αντίοχ. κ τὸ Σελεύκε τότε νεώτερος υἱὸς ὁ Αντίοχος ὁ ἐν Κυζίκῳ τῷ δὴ Κεραυνῷ τῷ δύνεχα τρεφόμενος Δι. διὸς ἧ Δημητρίε, ὃς Δι. τότε Κυζικηνὸς ἐπεκλήθη. ὁ τοίνυν Δημήτριος ἀπολυθεὶς ὑπὸ ἧ Αρσάκε. ὡς εἴρη), κ κατελθὼν, Βασιλεύσ. Πτολεμαῖος δὲ ἀγανακτήσας, ὅτι τῷ Γηλεσίῳ πρεσβεύσαντι ὁ Δημήτριος, ἅτε τ κατ' Αιγυπτον πραγμάτων ἐχόμενος, πέμπ. Βασιλέα τῆς Ασίας Αλέξανδρον, ὡς υἱὸν Αλεξάνδρε, ὃς Δι. τὸ ὡς ἀληθῶς εἶναι νενομίσθαι ἧ Πτολεμαίε, Ζαβινᾶς ἐπεκλήθη πρὸς τ Σύρων. συμβολῆς δὲ περὶ Δαμασκὸν γενομένης, ἡττηθεὶς ὁ Δημήτριος φεύγει εἰς Τύρον, κἀκεῖ κωλυόμενος εἰσελθεῖν, πλοίῳ ἐπιβὰς κατενέπη, Βασιλεύσας πρὸ μὲν τῆς αἰχμαλωσίας ἔτη τρία, μ ἧ τὴν κάθοδον, ἔτη δ. Δαμασκηνὸς ἧ τ Δημήτριον Σέλευκος ὁ υἱός. καὶ εὐθὺς ὑπ Δαμβολῆς τ μηρὸς ἀπεθνήσκ. Αντίοχος δὲ ὁ ἀδελφὸς αὐτῆ ὁ νεώτερος ὑποδεχόμενος τὰ πράγματα τῆς ἑκατοσῆς ἐξηκοσῆς τετάρτης ὀλυμπάδος ἔτ. δευτέρῳ, κ τρίτῳ ἔτ. νικᾷ τὸν Ζαβινᾶν. ὁ δὲ τὴν ἥτταν μὴ ἐνέγκας φαρμάκῳ ἑαυτὸν διεχρήσατο.

βασιλδύσῃ ἔτη ια, ἄχρι ἧς πεμπτῳ ἔτει τ ἑκαλοσῆς ἐξηκοστῆς ἕκτης Ολυμπάδ. συναριθμεῖται γὰρ ὁ ἅ ἀδελφὸς αὐτῷ Σελεύκῳ ἐνιαυτὸς τ ἀρχῆς εἰς τοῦτον. καλεῖτο δὲ Γρυπὸς καὶ Φιλομήτωρ. καλιόντι δὲ τῷ ὁμομητρίῳ ἀδελφῷ * ἀγλεφίχω, καὶ ἀνεψιῷ τὰ ἐκ πατρὸς τῷ ἐπικληθέντι Κυζικηνῷ, ὡσεὶ ἅ ὡσὲ ὀλίγῳ ἐφήκαμεν, ἐκχωρεῖ τ ἀρχῆς ἀπελθὼν εἰς τὴν Ασπενδον, ὅθεν καὶ Ασπένδι ἐκλήθη ὁ αὐτὸς, καὶ Γρυπὸς, καὶ Φιλομήτωρ ἐπικαλέμενος. Τῷ πίνυν Ανλιόχῳ εἰς τὴν Ασπενδον ἐκχωρήσαντι ἄρχει ἀπὸ τ ρξζ Ολυμπάδος ἔτους ἕ πρώτῳ ὁ Κυζικηνὸς Αντίοχος. τῷ δὲ δευτέρῳ τ αὐτῆς Ολυμπάδ κατέστη πάλιν ἀπὸ τ Ασπένδου ὁ Ανλιοχ. καὶ κρατεῖ μὲν αὐτὸς τῆς Συρίας, ὁ δὲ Κυζικηνὸς τῆς κοίλης. Διαιρεθείσης δὲ τ ἀρχῆς, ὁ μὲν Γρυπὸς παραλαμβάνει ἄχρι τ ἑκατοστῆς ἑβδομηκοστῆς Ολυμπάδ τὸ πέμπτον ἔτος, ἔτη κζ τὴν κάθοδον ἐπιζήσας δεκαπέντε, ὡς ἀρξάμενα πάντα εἰκοσι ἓξ, ἔνδεκα μὲν κάθ' ἑαυτὸν, πενταικαίδεκα δὲ τ ἀρχῆς διηρημένης. ὁ δὲ Κυζικηνὸς κρατήσας ἀπὸ τῆς ρξζ ἔτους πρώτῳ πέμπτῳ ἔτει ρϙα Ολυμπάδ, βασιλεύσας μὲν ἔτη ιη, βιὰς δὲ πάντα ἔτη ν. Τελευτᾷ δὲ τοῦτον τρόπον. ἀποθανόντ γὰρ ἅ Γρυπὸς Αντιόχου κζ τ εἰρημένον χρόνον, Σέλευκος ὁ τούτου παῖς ἐπελθὼν μετὰ δυνάμεως πολλὰς πόλεις προσηγάγετο. Ανλιοχ δὲ ὁ Κυζικηνὸς προσαγαγὼν ἐκ τ Ανλιοχείας τὴν δύναμιν, καὶ παρατάξαμενος, ἐνικήθη δεξενεχθεὶς δὲ ὑπὸ ἅ ἵππου αὐτῆς πρὸς ὃν πολεμίως, καὶ μέλλων συλλαμβάνεσθαι, ἑαυτὸν ἀπέζραξεν. τῆς δὲ βασιλείας ὁ Σέλευκος ἐγκρατὴς γενόμενος παρέλαβε τὴν Ανλιόχειαν. πρὸς δὲ τοῦτον ἐπολέμει τῷ Κυζικηνῷ υἱὸς γνήσιος Ανλιοχος. γενομένης δὲ μάχης ἐν τῇ Κιλικίᾳ πρὸς πολιν τὴν ὀνομαζομένην Μοψεστίαν, ἐνίκησεν ὁ Αντίοχος. Σέλευκος δὲ φυγὼν εἰς τὴν πολιν, καὶ πυθόμενος τὸν ἐγχώριον, ὅτι διεγνώκασιν αὐτὸν ζῶντα καταικαῦσαι, φθάσας ἑαυτὸν ἀπέσφαξεν. οἱ δὲ ἀδελφοὶ αὐτῷ οἱ κληθέντες δίδυμοι, Ανλιοχος τε, καὶ Φίλιππος, ὀπιφανέντες μὴ δυνάμεως, καὶ τὴν πολιν βίᾳ χειρωσάμενοι μεμήλθον τὴν ἀπώλειαν τῷ ἀδελφῷ, κατασκάψαντες τὴν πόλιν. Επελθὼν δὲ ὁ τ Κυζικηνῷ υἱὸς μάχῃ αὐτοὺς νικᾷ. καὶ τούτων Αντίοχος μὲν ὁ τ Σελεύκου ἀδελφὸς ἀπὸ τῆς μάχης ἐλαύνων τ ἵππον, ⁊ καταφυγὼν εἰς τ Ορόντην, ὑπὸ ἅ ῥείθρου κατεφθάρη. Λοιπῶν ἅ ὄντων τ ἀμφισβητούντων περὶ τ βασιλείας, Φιλίππου, καὶ τ Σελεύκου μὲν ἀδελφῷ, υἱᾷ δὲ τ Γρυπ Αντιόχου, Αντιόχου τε τ παιδὸς τ Κυζικηνῷ, ἀπὸ τρίτου ἔτους τ ρϙα Ολυμπάδ δεξάμενοι, καὶ δυνάμεις ἀξιολόγους ἔχοντες, καὶ μέρους τῆς Συρίας ἐπικρατοῦντες διεπολέμουν πρὸς ἀλλήλους περὶ τῆς Συρίας. καὶ ἡττηθεὶς Αντίοχος εἰς Γάβας ἀπέφυγε, καὶ ὕστερον Γομπηίῳ ἑαυτὸν ἐνεχείρισεν, ὡς ὑπ' αὐτ καταχθησόμενος εἰς τὴν Συρίαν. ὁ δὲ λαβὼν παρ' Αντιοχέων χρήματα, τ μὲν οὐκ ἐφρόντισεν, αὐτόνομον δὲ τὴν πόλιν εἴασε. Γεμψάντων δ' ἐπ' αὐτὸν Μενέλαον, καὶ Λάμπωνα, ⁊ Καλλίμανδρον Αλεξανδρέων, ὅπως Πτολεμαὶς τ Διονύσ τῆς Αλεξανδρείκης ἐκπέμπῃς, αὐτὸς ἐλθὼν τῆς Αιγύπτ βασιλδύσῃ μὴ τ θυγατέρων τ Πτολεμαΐδ, νέσῳ συοχεθεὶς ἐτελεύτησε. Καταλύει δὲ καὶ Φιλιππ ὁ τ Γρυπ καὶ Τρυφαίνης τῆς Πτολεμαΐδ ὁ γδοος υἱὸς ὁ προειρημένος. καὶ καπέναν θέλοντα αὐτὸν εἰς τὴν Αιγυπτον (μεμεπέμψαντο γὰρ ⁊ τ τοτε οἱ Αλεξανδρεῖς ἐπὶ τὴν ἀρχὴν) Γαβίνι ὁ τ Συρίας ἄρχων Ρωμαῖ ἔπαρχ ὢν τ Γομπηίᾳ ἐπέσχε· καὶ ἔτως ἡ βασιλικὴ διαδοχὴ ἡ κζ Συρίαν ἄχρι τούτων φθάσασα κατέλυθη.

Εἰσὶν δὲ ἐφεξῆς Ασίας καὶ Συρίας βασιλεῖς οἵδε.

Αντίγον ἐβασίλευσε τ Ασίας	ἔτη ιϗ.
Δημήτρι ὁ πολιορκητὴς τ τε ἄνω τόπων, καὶ Συρίας,	ἔτη ιζ.
Σέλευκος ὁ Νικάτωρ	ἔτη λβ.
Αντίοχ ὁ Σωτὴρ	ἔτη ιθ.
Αντίοχ ὁ θεὸς	ἔτη ιε.
Σέλευκος ὁ Καλλίνικ	ἔτη κα.
Σέλευκος ὁ Κεραυνὸς	ἔτη γ.
Αντίοχος ὁ Μέγας	ἔτη λς.
Σέλευκ ὁ φιλοπάτωρ	ἔτη ιβ.
Αντίοχος ὁ Επιφανὴς	ἔτη ια.
Ανλιοχος ὁ Ευπάτωρ	ἔτος α. μῆνας ϛ.
Δημήτριος ὁ Σωτὴρ	ἔτη ιβ.
Αλέξανδρος	ἔτη ιε.
Δημήτριος Δημητρίου	ἔτη γ.
Ανλιοχος ὁ Σιδήτης	ἔτη θ.
Δημήτριος αὖθις	ἔτη δ.
Ανλιοχος ὁ Γρυπὸς	ἔτη κϛ.
Ανλιοχος ὁ Κυζικηνὸς	ἔτη ιϗ.
Φίλιππ ὁ τ Γρυπὸς	ἔτη β.

Εφ' ὃ ἡ κζ Συρίαν ἀρχὴ κατέλυθη.

Σωάγε οὖν ὁ τ βασιλείας τ ὑπὸ Μακεδόνων χρόνος, ἀπὸ μὲν τ Αντιγόνου, εἰς ἔτη ϡοδ, ἀπὸ δὲ Σελεύκου τ Νικάτορος, ἔτη ϡλθ.

Η Μακεδονικὴ βασιλεία ἀπὸ τ Πορφυρίου τ καθ' ἡμῶν Φιλοσόφου.

Μετὰ δὲ Αλέξανδρον τ Φιλίππου, Μακεδόνων ἐβασίλευσαν οἵδε τ Μακεδονίας, καὶ Ελλάδος.
Η τ Μακεδόνων ἀρχὴ, ἄχρι τ ὑπὸ Ρωμαίων καταλύσεως, τὸν τρόπον.
Αρριδαῖος ὁ Φιλίππου καὶ Φιλίννης τ Θετταλῆς, ὃν οἱ Μακεδόνες πόθῳ τ Φιλίππου υἱὸς Φίλιππον προσαγορεύσαντες

σαντες βαζιλέα ἀνέδειξαν μέτ' Αλέξανδρον, καίπερ ὂς ἑταίρας γεγονώς, ἢ ἄφρονα σωφρόνως εἶναι, Δημαδέχε) τῷ ἄρχοντι, ὥσπερ ἔφαμεν, Ολυμπιάδ@ τ@ β΄ καὶ δ΄ ἔτ@ ὀγδοήκοστον. λογίζε) ἢ αὐτῷ ἔτη ξ΄. ἐπέζησε γὰρ ἄχρι ἑκατοστῆς πεντηκοστοδεκάτης Ολυμπιάδ@ ἔτους τετάρτου. Καταλιπὼν ὁ Αλέξανδρ@ παῖδας, Ηρακλέα τε ἐκ Μαρσίνης τ@ Φαρναβάζ@, Αλέξανδρόν τε ἐκ Ρωξάνης τῆς Οξυάντ@ τ@ Βακτρων βασιλέως. Αριδαῖον μὲν ὂν Ολυμπιὰς ἔκτεινεν ἡ μήτηρ Αλεξάνδρ@. αὐτὼ δὲ, καὶ σὺν δυο παῖδας Αλεξάνδρ@ Κάσσανδρ@ ὁ Αντιπάτρ@ ἀναιρεῖ, τ@ μὲν αὐτὸς φονεύσας, τ@ δ' ἢ Μαρσίνης Πολυπέρχοντα πείσας, Ολυμπιάδα δ' καὶ ἄπαφιν ἐκπέμψας ἀνεῖπεν ἑαυτὸν Μακεδόνων βαζιλέα. καὶ ἀπὸ τῶνδε ἐ τ@ ἄλλων Σατραπῶν ἕκαστος ἐβασίλευε, τῆς Αλεξάνδρ@ ψυχῆς ἀφαμιλλώμενος. Γήμας δὲ Θεσσαλονίκην τὴν Φιλίππ@, βασιλεύων ἐπ' ἔτη ιθ΄, καὶ Φθιάδι νόσῳ ἁλοὺς ἐτελεύτησε. Τῶν Δημαδέχου) οἱ παῖδες, Φίλιππ@, καὶ Αντίπατρ@, εἶπον ἔτη τρία, καὶ μῆνας ς΄ ἐβασίλευσαν μ@ τ@ πατέρα, πρῶτος μὲν Φίλιππ@ καὶ ἐν Ελατείᾳ ἀποθνήσκ. Αντίπατρ@ δὲ Αλεξάνδρῳ τῷ παιδὶ συμπράξαντα ἀνελὼν τὴν μητέρα Θεσσαλονίκην εἰς Λυσίμαχον ἔφυγε, καὶ τ@ ἑαυτοῦ θυγατέρων γήμας τινὰ ὁμοίως ἀνῃρέθη ὑπὸς αὐτῶ Λυσιμάχ@. Αλέξανδρ@ ἢ γαμεῖ μὲν Λυσάνδραν τὴν τ@ Πτολεμαίᾳ, πρὸς τ@ νεώτερον Πτολεμαῖον ἀδελφὸν εἰς συμμαχίαν παρακαλεῖ) Δημήτριον τ@ Αντιγόν@, ὅτῳ πολιορκητὴς ἦν ἐπώνυμον, ἀναιρεῖται τε ὑπ' αὐτ@. καὶ Μακεδόσιν αὐτὸς ἄρχει Δημήτρι@. τ@ δὲ παίδων Κασάνδρ@ τῆς ἀρχῆς ἔτη λογίζον) ἀπὸ τ@ πατέρ@ ἔτους τῆς ἑκατοστῆς ..... [ἄχρι] τ@ τρίτου ἑκατοστῆς εἰκοστῆς πρώτης Ολυμπιάδ@. Δημήτριον ἢ ἐξ ἔτη βασιλεύσαντα Μακεδονίας Πύρρ@ ἐκβάλλ@ τῆς Ηπείρ@ βαζιλεὺς, τρίτ@ καὶ εἰκοστὸς ἀπ' Αχιλλέως τ@ Θέτιδ@ ὢν, ὡς ἂν αὖτω σωφρονίσῃ τῆς ἀρχῆς μ@ τὸ φιλίππ@ ἦθ@ δι' Ολυμπιάδα τὴν Αλεξάνδρ@ μητέρα κἀκείνῳ ἐκ Πύρρ@ τ@ Νεοπτολέμ@ γνησίων. ἐπὶ ἢ μῆνας ἄρχει Μακεδόνων. τῷ δὲ ὀγδοῳ τ@τον Λυσίμαχ@ Δημαδέχε) ὁ Αγαθοκλέους Θετταλὸς ὢν ἐκ Κραννῶν@, καὶ Αλεξάνδρ@ γεγονὼς δορυφόρ@, Θρᾴκης ἢ τότε καὶ Χερρονήσ@ βασιλεύων, εἰς γάτονα καὶ ὅμορον τὴν Μακεδονίαν ἐπιθέμενον, διεδέξατο. Οὗτ@ Αρσινόην παθὼν τὴν γυναῖκα, Αγαθοκλέα τ@ υἱὸν ἐν τ@ ζῆν ἤρε. Βασιλεύει δὲ Μακεδονίας ἔτη ε΄, ἐ μῆνας ε΄. ἡττᾶτ@ δὲ ἐν τῇ πρὸς Κόρ@ πεδίον μάχῃ τῇ πρὸς Σέλευκον τ@ τῆς Ασίας βαζιλέα, ὅτ@ καὶ Νικάτωρ ἐπίκλησις ἦν, ὅτε καὶ τ@ ζῆν ἀπαλλάττεται. Εὐθὺς δ' ἐπὶ τῇ νίκῃ Σέλευκον Πτολεμαῖος ὁ τ@ Λάγ@ καὶ Ευρυδίκης πατὴς τῆς Αντιπάτρ@, ᾧ Κεραυνὸς ἐπίκλησις ἦν, εὐεργέτην τε ὄντα ἑαυτ@, καὶ ἐκ φυγῆς ὑποδεξάμενον ἀνελὼν, ἦρξεν αὐτὸς Μακεδόσιν. ὥσπερ Γαλάτας πολεμῶν ἀνῃρέθη, βασιλεύσας ἐνιαυτὸν καὶ μῆνας ε΄. Τὸν δὲ Πτολεμαῖον Μελέαγρ@ ὁ ἀδελφὸς διεδέξατο. Μακεδόνες δ' αὐτὸν τῆς ἀρχῆς αὖθις ἐκβάλλουσιν ἄρξαντα δύο μῆνας ὡς ἀνάξιον φανέντα. καὶ ἀντ' αὐτ@ πέμπουσι βασιλέα Αντίπατρον ἀδελφιδῆν μὲν ὄντα Κασάνδρ@, υἱὸν δὲ Φιλίππ@ κατ' ἀποφάσεις γένους βασιλικῆς. πέντε δ' αὐτὸν καὶ πεντεκαίδεκα ἡμέρας ἄρχοντα Σωσθένης τις τ@ δημοτικῶν ἀξιολογώτ@ ὡς ἀδύνατον στρατηγεῖν. Βρέννου τ@ Γαλάτ@ ἐπιόντος τοτέ τ@ πολεμίου. Καὶ αὐτὸν οἱ Μακεδόνες Ετησίαν ἐκάλεσαν, ὅτι χρόνῳ τοσῷδε οἱ ἐτησίαι πνέουσι. Σωσθένης ἢ Βρέννον ἀξιολόγως, καὶ ὅλων δύο ἐτῶν πρὸς τ@ πραγμάτων ἀποθνήσκ. καὶ γίνε) ἀναρχία Μακεδόσι, ἀφ' ὃ τὸ σὺν πρὶ Αντίπατρον, καὶ Πτολεμαῖον, καὶ Αριδαῖον ἀνεπιτηδείως μὲν τ@ πραγμάτων, ὁλοσχερῶς ἢ μηδένα προσῆναι, ἀπὸ δὴ δ΄ Πτολεμαίου, ἀπ' τὸ τέλ@ τ@ ἀναρχίας, τοῦτ' ἔστιν, ἀπὸ ρκδ Ολυμπιάδος ἔτους τετάρτου, ἄχρι τ@ ρκε΄, Πτολεμαίου μὲν δ΄ Κεραυνὸς ἐνιαυτὸν καὶ μῆνας ε΄ ἄρξαντ@, Μελεάγρου ἢ μῆνας β΄, Αντιπάτρου ἢ ἡμέρας μ΄ε΄, Σωσθένους δ' ἔτη β΄, καὶ τὸ λοιπὸν χρόνον εἰς ἀναρχίαν λογισθέντ@. Τὸ δ' Αντιπάτρου τοῖς πράγμασιν ἐπιβαλλόντ@, Ανλιγόν@ ὁ Δημητρίου τ@ πολιορκητ@, καὶ Φίλας τ@ Αντιπάτρου θυγατρὸς υἱὸς μεγαλοπρεπέστατ@ τ@ ἀρχῆς, ὃς ἐν Γόνοις τῆς Θετταλίας γνώμενός τε καὶ τραφεὶς Γονάτας ἐπεκαλεῖτο. Λογίζε) δ' αὐτῷ τὰ πάντα ἔτη τ@ βασιλείας πεντεκαίδεκα. ἦν γὰρ βασιλεὺς καὶ πρὶν τῆς Μακεδονίας κρατῆσαι, ὅλοις ἔτεσι δέκα πρότερον. Οὗτός ἐστιν ὁ τὴν Ελλάδα ἀνακρατῶς χειρωζάμενος. καὶ βιοὶ μὲν τὰ πάντα ἔτη τρία καὶ ὀγδοήκοντα. τελευτᾷ δὲ τῆς ρλε΄ Ολυμπιάδ@ ἔτ' πρώτῳ. ὃν Δημαδέχεται υἱὸς Δημήτριος, ὃς καὶ πᾶσαν τὴν Λιβύην ἔλαβε, Κυρηνῆς τε ἐκράτησε, καὶ κατέσχεν ἐτῶν δέκα. Γήμας δὲ πνα τ@ αἰχμαλώτων, καὶ Χρυσηίδα προσφατῶν, Φίλιππον ἐξ αὐτῆς ἔσχεν τ@ πρῶτον πολεμήσαντα Ρωμαίοις, καὶ κακῶν αἴτιον Μακεδόσι γνώμενον. Φίλιππον μὲν ὃν ὀρφανιζόμενον ἐπετρόπευεν Αντίγον@ ἔτερ@ ἐκ γ΄ βαζιλείας γένους, ᾧ φᾶσκ@ ἐπώνυμον εἶν. δίκαιον δὲ φᾶσκον εἰς τ@ πατροπάτορα ὁρῶντες οἱ Μακεδόνες ἐτήσαντο βαζιλεύειν, καὶ τ@ Χρυσηίδα αὐτῷ ἥρμοσαν. ὁ δὲ παίδων γνωμένων ἐκ τῆς Χρυσηίδ@, σὺν ἀνεθρέψατο, τὴν ἀρχὴν τῷ Φιλίππῳ παρασώζων, ᾧ δὴ καὶ παρέδωκεν ἀποθνήσκων, ἐπιτροπεύσας μὲν ἐπ' ἔτη ιβ΄, ζήσας δὲ πάντα ἔτη μβ΄. ὁ δὲ δ΄ Δημητρίου υἱὸς, ὃν οἱ Μακεδόνες καλὸν ἐπωνόμαζον, χωρὶς δ΄ ἐπιτρόπου ἀπὸ τῆς ρμ Ολυμπιάδ@ ἀρχειν ἤρξατο. καὶ ἐβασίλευσεν ἔτεσιν ὅλοις δύο καὶ μ. τελευτᾷ δὲ δευτέρῳ ἔτ' τῆς ρνθ Ολυμπιάδος, νη τὰ ὅλα βιὺς ἔτη. Περσεὺς δὲ υἱὸς δ΄ Φιλίππ@ Δημητρίου τ@ ἀδελφὸν τ@ πρὸς τ@ πατέρα αὖτ@ Δημοκλείας βασιλεύσ@ ἔτεσι δέκα καὶ μησὶν ὀκτώ. ἐπὶ γὰρ τῆς ρνβ Ολυμπιάδ@ δ΄ τεταρτα ἔτας Λεύκιος Αιμίλιος πρὸς σὺν Μακεδόνας * πρὶ τὴν Πύδναν εἶλε κ΄ κράτος. Περσεὺς δὲ εἰς τὴν Σαμοθρᾴκην ἔφυγεν. εἶτα ἐκσίους παρέδωκεν ἑαυτὸν δέσμιον τοῖς πολεμίοις, κἀκεῖθεν εἰς Αλβαν μεταπεθεὶς καὶ τηρόμενος μ@ πέντε ἔτη τελευτᾷ. Τὰ δὴ τ@ Μακεδόνων ἐπὶ τότε κατελύθη. Καὶ αὐτὸς Ρωμαῖοι τότε αὐτονόμους ἀφῆκαν αἰδόμενοι δόξαν ἀγαθὴν, καὶ μέγεθος ἀρχῆς τῆς Μακεδόνων.

Ετῇ δὲ ἑνὸς καὶ δεκάτῳ ἐπὶ τῆς ρνζ Ολυμπιάδος, εἰς ἔτος τρίτον, Ανδρίσκος τις υἱὸν ἑαυτὸν ψευσάμενος εἶναι Περσέως, καὶ Φίλιππον ἑαυτὸν μετονομάσας, παρ' ὃ ἐ Ψευδοφίλιππος ἐκαλεῖτο, κρατεῖ Μακεδονίας, Θρᾴκας λαβὼν συμμάχους. ἐνιαυτὸν δὲ κρατήσας, ἐκ Θεσσαλίας μὲν [ἡττηθεὶς] φεύγει εἰς σὺν Θρᾴκας, ἐκδοτος δὲ παρ' ἐκείνων δοθεὶς ἀναπέμπεται δέσμιος εἰς τὴν Ρώμην. Ρωμαῖοι δὲ Μακεδόνας ἀχαρίστως γνωμένους, ἀφ' τὸ συλλαβεῖν τῷ Ψευδοφιλίππῳ, ὑποφόρους ἐποίησαν, ἔτ' τετάρτῳ τῆς ρνζ Ολυμπιάδος. Γίνονται δὲ μ@ Αλέξανδρον τ@ μέγαν, ἀπὸ τῆς ριδ Ολυμπιάδος ἔτους δευτέρου, ἄχρι τῆς ρνζ τετάρτου ἔτους, ἐν ᾧ κατεδουλώθησαν Μακεδόνες, τὰ πάντα ἔτη ροδ΄, ἔτους τῆς Μακεδονικῆς βασιλείας ροδ΄.

Αεμ-

Αρριδαῖος, ὁ καὶ Φίλιππος, ἔτη ϛ.
Κάσσανδρος ἔτη ιθ.
Κασσάνδρου παῖδες ἔτη γ, μησὶ ϛ.
Δημήτριος ὁ πολιορκητὴς ἔτη ϛ.
Πύρρος μησὶ ϛ.
Λυσίμαχος ἔτη ε, μησὶ ε.
Πτολεμαῖος ὁ Κεραυνὸς ἔτος α, μησὶ ε.
Μελέαγρος ἔτος α, μησὶ β.
Ἀντίπατος Λυσιμάχου ἔτος α, ἡμέρας με.
Σωσθένης ἔτη β.
Ἀναρχίας ἔτος α, μησὶ β.
Ἀντίγονος ὁ Γονατᾶς ἔτη λδ.
Δημήτριος ὁ καλὸς ἔτη ι.
Ἀντίγονος ὁ Φῶσις ἔτη ιβ.
Φίλιππος ἔτη μβ.
Περσεὺς ἔτη ι, μησὶ η.
Ἀυτονομίας ἔτη ιθ.
Ψευδοφίλιππος ἔτος α.

Μακεδόνων βασιλεῖς.

Μακεδόνων ἐβασίλευσεν κε Ἀρριδαῖος ἔτη ϛ.
Μακεδόνων ἐβασίλευσεν κϛ Κάσσανδρος ἔτη ιθ.

Ἰουδαίων ἀρχιερεῖς.

Ἰουδαίων ἀρχιεράτευσεν ϛ Ὀνίας υἱὸς Ἰαδδοῦ ἀρχιερέως ἔτη κα.
Ἰουδαίων ἀρχιεράτευσεν η Σίμων υἱὸς Ονίου ἔτη θ.

Σίμων Ἰουδαίων ἀρχιερεὺς υἱὸς Ονίου ἐγνωρίζετο, ὃς δὶ εὐσέβειαν πρὸς θεὸν δικαίως ἐκλήθη, καὶ τοῦ θεοῦ ὁμοφύλους εὔνοιαν.

Ἰουδαίων ἀρχιεράτευσεν θ Ἐλεάζαρ Σίμωνος ἀδελφὸς ἀντ' Ονίου παῖδος Σίμωνος νηπίου ἀποληφθέντος, ἐφ' οὗ αἱ γραφαὶ ἑρμηνεύονται, ἔτη λβ.
Ἰουδαίων ἀρχιεράτευσεν ι Μανασσῆς ὁ θεῖος οὗ Ονίου μετ' Ἐλεαζάρου ἔτη κϛ.
Ἰουδαίων ἀρχιεράτευσεν ια Ονίας ὁ προρρηθεὶς νήπιος υἱὸς Σίμωνος οὗ δικαίου κληθέντος ἔτη ιδ.

Οὗτος Πτολεμαῖον παρελογίσατο τὸ σωθὲν φόρον μὴ τελῶν. Ἰώσηπος δέ πις ἀφανὴς Ἰουδαῖος θεὸν Πτολεμαῖον ἐξήλαμψεν, ὃν δὴθεν τοῦ ὀργοῦ θεραπεύσας ἑρατηγὸς ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ὅλης Ἰουδαίας καθίσατο.

Μακεδόνων βασιλεῖς μετ' Ἀλέξανδρον.

Μακεδόνων ἐβασίλευσεν κε Φίλιππος ὁ Ἀρριδαῖος ἔτη ϛ.
Πολυσπέρχης υἱὸς Ἀντιπάτρου αἰτεῖται τὸν Ἀρριδαῖον.
Μακεδόνων ἐβασίλευσεν κϛ Κάσσανδρος ἔτη ιθ.
Μακεδόνων ἐβασίλευσεν κζ τρεῖς παῖδες Κασσάνδρου Φίλιππος, καὶ Ἀλέξανδρος, καὶ Ἀντίπατρος ἔτη γ.
Μακεδόνων ἐβασίλευσεν κη Δημήτριος ὁ Ἀντιγόνου πολιορκητὴς, ὁ τῆς Ἀσίας, ἔτη ϛ.
Μακεδόνων ἐβασίλευσεν κθ Λυσίμαχος ἔτη γ.
Μακεδόνων ἐβασίλευσεν λ Πτολεμαῖος ὁ Λάγου ἔτος α.
Μακεδόνων ἐβασίλευσεν λα Πτολεμαῖος Μελεάγρου ἀδελφὸς Πτολεμαίου τοῦ Λάγου μῆνας β.

Τῶν Μακεδόνων ἀρχὴν Μελέαγρος παραλαμβάνει μετὰ τὴν ἀναίρεσιν Πτολεμαίου τοῦ Λάγου ἀδελφοῦ αὐτοῦ. ὃν δὴθεν ἐκβάλλουσι Μακεδόνες μετὰ μησὶ β ὡς ἀνάξιον φανέντα. καὶ ἀντ' αὐτοῦ βασιλεύουσιν Ἀντίπατρον ἀδελφιδοῦν μὲν Κασάνδρου, υἱὸν δὲ Φιλίππου δ' ἀπορείαν υἱὸς βασιλικοῦ. ὃν μετ' ἡμέρας Σωσθένης δημοτικὸς ἀξήλασεν ὡς ἀδυνατοῦντα στρατηγεῖν, Βέρνου τοῦ Γαλάτου ἀπιόντος αὐτοῖς, ὃν Σωσθένης ἐκδιώξας κρατεῖ καὶ αὐτὸς ἔτη δύο τῶν Μακεδόνων. Τότε βασιλεύει ἀναρχία γέγονεν. τῶν δὲ πραγμάτων προίσταντο οἱ δύο Ἀντίπατρος καὶ Πτολεμαῖος, καὶ Ἀρριδαῖος. οὗ δὲ Ἀντίπατρος ζῶντος καὶ τοῖς πράγμασιν ἐπιβεβηκότος, Ἀντίγονος υἱὸς Δημητρίου τοῦ πολιορκητοῦ, καὶ Κεφίλλης τοῦ γαμβροῦ Ἀντιπάτρου μεταπεμπέται τῶν Μακεδόνων ἀρχὴν ἔτη μδ, ὃς ἐν Γόναις τραφεὶς τῆς Θετταλίας Γονατᾶς ἐπεκλήθη. ἦν δὲ καὶ πρὸ τοῦ βασιλεύσας Μακεδόνων ἔτη ιβ, βασιλεύσας ἅπας τῆς πάσης Ἑλλάδος ἐγκρατῶς διετέλεσεν ζήσας ἔτη μγ.

Μακε-

Μακεδόνων ἐβασίλευσεν λβ Αντίπατρος ἡμέρας με.
Μακεδόνων ἐβασίλευσεν λγ Σωσθένης ἔτη β.
Ἀναρχία ἔτη β.
Μακεδόνων ἐβασίλευσεν λδ Αντίγονος ὁ Γονάτας ἔτη μδ.

Μίλων Ρωμαίοις παρέδωκε Τάραντα.

Πύρρος Ηπειρώτης, ὁ τῶν Μακεδόνων βασιλεύσας, πολεμῶ Ρωμαίοις περιγενόμενος ὑπὸ Ταραντίνων καὶ κρατεῖ κατ' ἀρχὰς μὲν δὴ πολέμου πρὸς αὐτὴν ἀρέσκον γεγονὼς τῇ Ρώμῃ. τραπεὶς ἢ ὕστερον φεύγει, τραπηγᾶτος Κορνηλίου Τερπίλλου δὴ τοῦ ὑπάτου ἔχοντος ἀρχήν. τὸ ἢ πλεῖστον δυσβαλοῦς τὸ δυνάμεως, ὅς τε εἶχεν ἐλέφαντας οὐκ ἄλλοτι Ρωμαίοις ὀφθέντας πρὸ τούτου, Δαιδράπτῃ Δημᾶτος Θαλάττης εἰς Ἤπειρον ἐλθών. Γύρρος ὁ Ηπειρώτης μὲν τῶν πρὸς Ρωμαίους μάχῳ, καὶ τῶν ἐκεῖθεν φυγῶν τῇ Πελοποννησίων ὑπεραλθόντας ἀναιρέται κεραμίῳ πληγεὶς τὴν κεφαλὴν ὑπὸ γυναικὸς Αργολίδος ἀπὸ στέγης Δημᾶτος πολίτου ἀσθενῶν τῇ πόλει, καὶ βίᾳ τὸ Αργος ἑλών.

Μακεδόνων ἐβασίλευσεν λε Δημήτριος ὁ τοῦ Αντιγόνου ἔτη ι.

Οὗτος Λιβύης πάσης τὴν Κυρηναίων ἐκράτησεν, τῶν παρόντων τε ἀρχὴν ἀνεκτήσατο.

Περὶ τῶν Αντιόχων, καὶ Σελεύκων, καὶ Πτολεμαίων, καὶ τῶν μετὰ τῶν ἐπὶ τοῦ Βαβυλῶνος ἐπάνοδον καθηγησαμένων ἀρχιερέων.

Ὁ μὲν Αλέξανδρος ὁ τῶν Μακεδόνων βασιλεὺς ἔκτον ἔτος ἄγων τῆς βασιλείας Δαρεῖον τὸν Αρσάμου χειρωσάμενος καθεῖλε τὴν Περσῶν δυναστείαν Δμφικύωνος ἀπὸ Κύρου, μέχρι Δαρείου, ἔτη σλ, τῆς δὲ τῶν Μακεδόνων βασιλείας καταρξάσης ἀπὸ Καρανοῦ, ἕως Αλεξάνδρου, ἔτη ϡιβ. καὶ τούτου τελευτήσαντος ἐν Βαβυλῶνι, Δμφέχουσι τὴν ἀρχὴν τῆς μὲν Μακεδονίας Φίλιππος, τῆς δὲ Ασίας Αντίγονος, τῆς δὲ Αιγύπτου Πτολεμαῖος ὁ Λάγου, τῆς δὲ Συρίας Σέλευκος ὁ Νικάνωρ. ὃς καὶ πόλεις δύο ἔκτισεν εἰς τὰ μέρη Κιλικίας, καὶ ἑτέραν εἰς Συρίαν. καὶ τὴν μὲν Σελεύκειαν ἐκάλεσεν εἰς τὸ αὐτοῦ ὄνομα, τὴν δὲ Αντιόχειαν εἰς τὸ τοῦ ὑιέος αὐτοῦ, τὴν δὲ Λαοδίκειαν εἰς τὸ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ. Καὶ οἱ μὲν τῆς Συρίας βασιλεύσαντες μετὰ Αλέξανδρον εἰσὶν ὅδε· Σέλευκος ὁ Νικάνωρ, Αντίοχος ὁ ἐπικληθεὶς Σωτὴρ, Αντίοχος ὁ Θεός, Σέλευκος ὁ Καλλίνικος, Αλέξανδρος Αντίοχος, Σέλευκος ὁ Φιλοπάτωρ, Αντίοχος ὁ Επιφανής, ὃς οὗτος τὸν ἀρχιερέα τῶν Ιουδαίων παύσας τὴν ἱερωσύνης ὠμότητι μεταδοῦναι τὸ πᾶν ἔθνος τῆς πατρῴας θρησκείας, καὶ τὸ μὲν ἱερὸν μιάνας Ολυμπίου Διὸς ναὸν προσηγόρευσε, τῷ δὲ ἔθνει κολάσεις ἀνηκέστους ἐπάγων ἑλληνίζειν ἠνάγκαζεν. ἐφ' ᾧ καὶ οἱ Μακκαβαῖοι ἐμαρτύρησαν. τὸ δὲ ἱερὸν ἔτεσι τρισὶν ἐρημωθὲν Ιούδας ὁ ἐπικληθεὶς Μακκαβαῖος καθήρας τὸν ἀπεδῶν, τὴν χώραν ἀνενεώσατο. εἶτα ἐβασίλευσεν Αντίοχος ὁ Εὐπάτωρ, Δημήτριος Σέλευκος, Αλέξανδρος ὁ ἐπὶ Βαλῆ, Δημήτριος ὁ Νικάνωρ, Αντίοχος ὁ Τρύφων, Πτολεμαῖος, Ἀντίοχος ὁ Σιδήτης, Δημήτριος, Αντίοχος ὁ Γρυπὸς, Αντίοχος ὁ Κυζικηνὸς, Σέλευκος ὁ ἐπὶ Γρυπὸς. ἐφ' ὃν Ανιόχου ὑπὸ Ρωμαίων ἦλω, καὶ Συρίας, ἀρχὴ κατελύθη διαρκέσασα ἔτη σν.

Οἱ δὲ τῆς Αιγύπτου βασιλεύσαντες μετὰ Αλέξανδρον, εἰσὶν οἵδε· Πτολεμαῖος ὁ Λάγου, ἐφ' οὗ Μένανδρος ὁ Κωμῳδοποιὸς ἐγνωρίζετο, καὶ Θεόφραστος ὁ Φιλόσοφος. Πτολεμαῖος ὁ φιλάδελφος, ἐφ' οὗ οἱ Εβραίων σοφοὶ τὸν νόμον ἡρμήνευσαν. Πτολεμαῖος ὁ Ευεργέτης, ἐφ' οὗ τὴν πανάρετον σοφίαν σωτῆρος Εβραίοις Ιησοῦς ὁ τοῦ Σιρὰχ ἐγνωρίζετο. Πτολεμαῖος ὁ Φιλοπάτωρ, ἐφ' οὗ τῶν Εβραίων λαὸς αἰχμάλωτος ἀχθεὶς ἐν Αιγύπτῳ τοιοῦτον πέπονθε. πεισθέντα γὰρ αὐτὸν τοῖς αὐτοῦ ὑπασπισταῖς ἐλέφαντας, ὧν θυρεπίσας, καὶ τούτους μεθύσας οἴνῳ λιβανωτῷ, ἵνα ἀποκτείνωσι τοὺς Ιουδαίους. τῶν Ιουδαίων δὲ θυραμφόων, οἱ ἐλέφαντες εἰς τοὺς ἑαυτῶν τραπόντες τε καὶ δήμους διορμήσαντες πολὺν αὐτῶν ὄχλον ἐν τῇ πεδιεχούσῃ μανίᾳ διέφθειραν. Καὶ οὕτω πραδοξως οἱ Ιουδαῖοι πρὸς σωθέντες ἀβλαβεῖς ἀπελύθησαν εἰς τὰ ἴδια τῷ εὐεργέτῃ θεῷ εὐχαριστήσαντες. εἶτα βασιλεύει Πτολεμαῖος ὁ ἐπικληθεὶς Σωτὴρ, Πτολεμαῖος ὁ Αλέξανδρος, Πτολεμαῖος ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ, Πτολεμαῖος ὁ Διονύσου, Κλεοπάτρα ἡ τούτου θυγάτηρ, ἣν Αυγουστος ἀνελὼν ἐν τῷ ἰδίῳ ἔτει τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἐκράτησε τῆς Αιγύπτου καθελὼν τὴν βασιλείαν τῶν Πτολεμαίων Δμφότεραν ἐν ἔτεσι Δμφοτέροις ἐνενήκοντα. Οἱ δὲ μετὰ τὸν ἐκ Βαβυλῶνος ἐπάνοδον καθηγησάμενοι ἀρχιερεῖς εἰσὶν ὅδε. Ιησοῦς ὁ τοῦ Ιωσεδὲκ ἅμα Ζοροβάβελ. Ιάκιμος ὑὸς Ιησοῦ. Ελιάσβος Ιακίμου. Ιωδαὲ Ιωσιήδου. Ιωάννης ὁ τοῦ Ιωδαέ. Ιαδδοῦς ἐφ' οὗ Αλέξανδρος ἐν Ιερουσαλὴμ τῷ θεῷ προσεκύνησε. καταπαλαιὰς γὰρ ὑπὸ τῆς ξένης θεᾶς τοῦ σολῆς τοῦ ἀρχιερέως, ἀπὸ τοῦ ἅρματος καταβὰς μόνος προσεκύνησε τὸ θεῖον ὄνομα, καὶ τὸν ἀρχιερέα ἠσπάσατο. ὃν πάντες Ιουδαῖοι μιᾷ φωνῇ σὺν τῷ ἀρχιερεῖ γνησίως ἀντησπάσαντο. Τῶν δὲ τῆς Συρίας βασιλέων, καὶ τῶν λοιπῶν καταπαλαιοτέρων, ὁ διεφθάρθαι τὴν Δμάνειαν Αλεξάνδρου ὑπαγλη φότων, καὶ Παρμενίωνος τοῦ στρατηγοῦ μᾶλλον θαυμάσαντος, διότι καθάπερ τις τῶν ὑπηκόων πρὸς προσεκύνησεν, εἶπεν Αλέξανδρος, ὁ τὸν ἀρχιερέα προσεκύνησα, ἀλλὰ τὸν αὐτοῦ πεμφθέντα θεόν, καὶ ἅμα τὸν βοηθὸν καὶ τὸν ἐναντίων ὑποχείμενον. ἡνίκα γὰρ τὴν Περσῶν διενοεῖτο στρατείαν, καὶ ἐδεδίει τὸ μέγεθος τῆς δυναστείας αὐτῶν, ἀφθῆ μοι κατ' ὄναρ καὶ τὸ σχῆμα τοῦδε ἀρχιερέως ὁ θεὸς, καὶ παρεκελεύσατο καὶ τὴν προθυμίαν προσδοῦναι ἔχειν, λέγων. εἰς σὲ γὰρ καταλήξω τὴν Περσῶν δυναστείαν. Διὸ τοῦτον θαρσοῦντα ἐν τοιαύτῃ σολῇ, καὶ τὴν κατ' οὐρανὸν ὑπεροχὴν ὄψεως εἰκότως προσεκύνησα. ταῦτα εἰπὼν, καὶ τὸν ἀρχιερέα δεξιωσάμενος, τῶν ἱερέων παρεπομένων, εἰς τὴν πόλιν Ιερουσαλὴμ παραγίνεται. οἱ δὲ γραμματεῖς τὴν βίβλον τοῦ Δανιὴλ προσκομίσαντες, τὴν προφητείαν αὐτῷ διηρμήνευσεν, ὡς δεῖ τινα τῶν Μακεδόνων τὴν βασιλείαν Περσῶν καθαιρῆσαι. ὃς δὴ τότε μᾶλλον ἡσθεὶς καὶ προθυμηθεὶς, καὶ δὴ τὸ ἱερὸν ἀνελθὼν θυσὶ μὲν τῷ θεῷ καὶ τὴν τοῦ ἀρχιερέως ὑφήγησιν, αὐτὸν τε τὸν ἀρχιερέα καὶ πάντας οὓς ἱερεῖς ἀξιοπρεπῶς τιμήσας, καὶ λαμπροῖς καὶ μεγίστοις ἀναθήμασι τὸν ναὸν Δμφεσμήσας καὶ τὴν Περσῶν ἐχώρησε. Μετὰ δὲ Ιαδδοῦν Ονίας Ιαοῦ, Ελεάζαρος, Ονίας, Σίμων, Ιούδας ὁ καὶ Μακκαβαῖος, Ιωναθᾶς, Σίμων, Ιωάννης, ὁ καὶ Υρκανὸς, Αριστόβουλος, ὃς καὶ πρῶτος ἐπε-

,, ἐπέθετ Δι᾽ὄθημα βασιλικὸν πρὸς τῇ ἀρχιερωσύνῃ. Ιανέας ὁ καὶ Αλέξανδρ⊙ βασιλεὺς ἅμα καὶ ἀρχιερεύς.
,, Μέχρι τότε οἱ ἀπὸ Κύρε Χριστοῦ ἡγούμενοι, διαρκέσαντες ἔτη ὑπγ, ἃ εἰσιν ἑβδομάδες ἐτῶν ξθ, καθὼς ἔφη καὶ
,, Δανιὴλ, τὸ μὲν γνῶσι, καὶ σωτῆρος ἀπὸ λόγου λόγων ξ᾽ ἀποκριθῆναι, ⊂ ξ᾽ οἰκοδομῆσαι Ιερουσαλὴμ, ἕως Χριστοῦ
,, ἡγουμένε, ἑβδομάδες επτὰ, ⊂ ἑβδομάδες ξβ, ἅπινα εἰσὶν ετη ὑπγ. Απὸ δὲ Κύρε ἕως Αντιόχου τ᾽ Επιφανῆ, ⊂
τ᾽ αἰχμαλωσίαν ἐκείνην, ἔτη εἰσὶ τ⊂δ. Αριθμεῖν δὲ δεῖ οὐκ ἀπὸ τ᾽ ἡμέρας τ᾽ ἐπανόδε, ἀλλὰ ἀπὸ λόγου λόγων
ἀποκριθῆναι, καὶ τοῦ οἰκοδομῆσαι Ιερουσαλήμ. οὐκ ἕως Κύρε δὲ ὡκοδομήθη, ἀλλὰ ἕως τοῦ Μακρόχειρος Αρταξέρξε.
Μετὰ δὲ κάλοδον ἐβασίλευσε Καμβύσης, εἶτα οἱ Μάγοι, καὶ μετ᾽ ἐκείνους Δαρεῖ⊙ ὁ Υστάσπε. μεθ᾽ ὃν Ξέρξης ὁ
Δαρείε, καὶ Αρταβάνης. εἶτα Αρταξέρξης ὁ Μακρόχειρ ἐβασίλευσε τ᾽ Περσίδος. ἐν ᾗ τῷ ἑκτῷ ἔτει τ᾽ βασιλείας
αὐτοῦ, Νεεμίας ἀνελθὼν τὴν πόλιν ἀνέκτισε, καθὼς Εσδρας διηγήσατο. ἐντεῦθεν ὑπγ ἔτη γεγόνασιν, ἕως τ᾽
καταστροφῆς τ᾽ πόλεως, καθὼς Ιώσηπ⊙ ὁ Εβραῖ⊙ μαρτυρεῖ.

Αλεξανδρείας καὶ Αιγύπτε βασιλεῖς μέτ᾽ Αλέξανδρον.

Αλεξανδρείας καὶ Αιγύπτε ἐβασίλευσεν ᾱ Πτολεμαῖ⊙ ὁ Λάγε ἔτη μ.

Πτολεμαῖ⊙ ὁ Λάγε δόλῳ τὴν Ιερουσαλὴμ καὶ ἀπάτῃ, πολλοὺς ὄντ᾽ Ιουδαίους μετοίκιζεν εἰς Αιγυπτον,
οἷς μέτ᾽ αὐτὸν ὁ Φιλάδελφ⊙ Πτολεμαῖ⊙ ἠλευθέρωσεν.

Αλεξανδρείας καὶ Αιγύπτε ἐβασίλευσεν β̄ Πτολεμαῖ⊙ ὁ Φιλάδελφ⊙ παῖς αὐτοῦ ἔτη λε.

Πτολεμαίε δ᾽ Λάγε δ᾽ καὶ Κεραυνοῦ τεθνεῶτος, ὡς προέλεκται, ἐν τῇ κζ τ᾽ Γαλατῶν μάχῃ, τὴν μὲν Αιγυπτ βασιλείαν
κληρωσάμενος μετ᾽ αὐτὸν Πτολεμαῖ⊙ ὁ Φιλάδελφ⊙, παῖς αὐτοῦ, ἀνὴρ τὰ πάντα σοφὸς καὶ Φιλοπάτωρ⊙, ὃς
πάσας Ελλήνων τε καὶ Χαλδαίων, Αιγυπτίων, καὶ Ρωμαίων, τὰς βίβλους συλλέξας⊙, καὶ μεταφράσας τὰς
ἀλλογλώσσους εἰς τὴν ἑλλάδα γλῶτταν, μυριάδας βίβλων ῑ ἀπέθετο κατὰ τ᾽ Αλεξάνδρειαν ἐν τ᾽ ὑπ᾽ αὐτοῦ
συχάσας βιβλιοθήκαις. ἔτος τ᾽ φάρον Αλεξανδρείας μεγαλοπρεπῶς ἀνέστησεν Δι᾽ Σωστράτε Δεξιοφάνες
Κνιδίε, ὃ καὶ τὸ ὄνομα ἐπιγέγραπται ἐν τῷ ὑψηλοτάτῳ πύργῳ τ᾽ φάρε ὕστως· ΣΩΣΤΡΑΤΟΣ ΔΕΞΙΟΦΑ-
ΝΟΥΣ ΚΝΙΔΙΟΣ ΣΩΤΗΡΣΙ ΘΕΟΙΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΛΩΙΖΟΜΕΝΩΝ. Πτολεμαῖ⊙ ἐν Αλεξανδρείᾳ βι-
βλιοθήκην καθίδρυσεν βλβ ολυμπιάδι. ἧς πληρουμένης ῑ μυριάδες βίβλων ἦσαν, ὥς τινες φασίν. ὁ δὲ θεὸς κατ᾽
Αιγυπτον αἰχμαλώτους Ιουδαίους ὑπὸ Πτολεμαίε δ᾽ πατρὸς αὐτοῦ γνομένους ἐλευθέρους ἀνῆκεν, ἀναθέματά τε
βασιλικὰ ἐν Ιεροσολύμοις Ονίᾳ Σίμωνι τῷ ἀρχιερεῖ ἀδελφῷ Ελεαζάρε διαπεμψάμενος τὰς Ιουδαίων γρα-
φὰς ὅτι τ᾽ Εβραίων φωνῆς εἰς τ᾽ ἑλλάδα μεταβληθῆναι ἐπέτρεψε Δι᾽ τ᾽ ἑβδομήκοντα δύο παρ᾽ Εβραίοις σοφῶν
ἐν φάρῳ τῇ νήσῳ Ρωτείς ἐν ῡβ οἴκοις ἀποκλείσας. καὶ ἐν τ᾽ κατὰ τ᾽ Αλεξάνδρειαν καταστραθείσαις αὖτῳ βιβλιο-
θήκαις ἀπέθετο μὴ καὶ ἄλλων πλείων, ἀπὸ ἑκάστης πόλεως φορολογήσας, βιβλίων.

Αλεξανδρείας καὶ Αιγύπτε ἐβασίλευσεν γ̄ Πτολεμαῖ⊙ Ευεργέτης ἔτη κδ.

Ασίας βασιλεῖς μέτ᾽ Αλέξανδρον.

Ασίας ἐβασίλευσεν ᾱ Αντίγον⊙ ἔτη ιη.

Η᾽ τ᾽ Μακκαβαίων ἱστορικὴ γραφὴ τοὺς Ελλήνων βασιλεῖς ἀπὸ Αντιόχε ἀριθμεῖ. Αντίγον⊙ Αντιγονίαν τὴν πρὸς
τῷ Ορόντῃ ποταμῷ ἔκτισεν, ὃν Σέλευκος ὁ πικτίας Αντιόχειαν ὠνόμαζεν.

Ασίας ἐβασίλευσεν β̄ Δημήτριος ὁ Αντιγόνε Πολιορκητὴς ἔτη ῑ.

Δημήτριον τ᾽ πολιορκητὴν ὁ Σέλευκος λαβὼν ἐν Κιλικίᾳ βασιλικῶς τηρεῖσθαι προσέταξεν ἕως θανάτε, ὑπὸ χεῖρα
τ᾽ τ᾽ Ασίας ἀρχὴν κτησάμενος. ἐκβαλὼν δὲ καὶ Λυσίμαχον τ᾽ Μακεδόνων ἀρχῆς ἀναιρεῖται τάχιστα ὑπὸ δ᾽ Λάγε Πτολεμαίε δ᾽ καὶ Κεραυνοῦ. καὶ κρατεῖ Μακεδόνων ὁ αὐτὸς Πτολεμαῖ⊙ ἔτος ᾱ, μῆνας ε. καὶ ἀναιρεῖται κατὰ τ᾽
Γαλατικὸν πόλεμον. Δημήτριος ὁ πολιορκητὴς τὴν πόλιν Σαμαρείων ἐπόρθησεν. ἡ τ᾽ Ασίας βασιλεία κη ἔτη
διαρκέσασα ὑπὸ Σέλευκον γέγονεν.

Συρίας καὶ Βαβυλωνίας βασιλεῖς.

Συρίας καὶ Βαβυλωνίας καὶ τ᾽ ἄλλων τόπων πρῶτον Σέλευκ⊙ Νικάνωρ ἐβασίλευσεν ἔτη λγ, ⊂ Αντιγονίαν ἐπέκτι-
σεν ιβ ἔτει τ᾽ βασιλείας αὐτοῦ, ὁ αὐτὸς Λαοδίκειαν, Σελεύκειαν, Απάμειαν, Εδεσσαν, Βέροιαν, Πέλλαν. Σέλευ-
κος Βαβυλῶνα παρεσκεύασε. Σέλευκος ἐν ταῖς νέαις πόλεσιν Ιουδαίους συνῴκισεν Ελλησιν. Ρωξάνην συν Αλε-
ξάνδρῳ παιδὶ πεμφθεῖσαν εἰς Αμφίπολιν Σέλευκος Νικάνωρ ἀφανίζει, Κασσάνδρε κελεύσαντος, ὡς φασι. Τότε
Κάλιππ⊙ Κυζικηνὸς ἐγνωρίζετο, καὶ Διονύσι⊙ ὁ πάσας πόλεις γράψας. Ερασίστρα⊙ Δι᾽ Φανίας ἰατρὸς
ὑπὸ Σελεύκε ἐγνωρίζετο, ὃς Δι᾽ μανίας Αντίοχον Σελεύκε παῖδα δεινῶς νοσοῦντα δι᾽ ἔρωτα τ᾽ πρὸς τὴν Σελεύκε
δ᾽ πατρὸς γαμετὴν θυγατέρα Δημητρίαν ἐθαυμασώθη. ὅθεν καὶ Σέλευκος τῷ παθεῖ βεβαιοῦσθαι βουλόμενος παρεχώρει τῷ
παιδὶ Αντιόχῳ τ᾽ γαμετῆς.

Ασίας, Συρίας, Βαβυλωνίας βασιλεῖς.

Ασίας καὶ Συρίας ἐβασίλευσεν β̄ Αντίοχ⊙ ὁ Σωτὴρ ἔτη ιθ.

Οὗτ⊙ Αντίοχος ὁ Σωτὴρ λεγόμεν⊙ ἔσχεν ἐκ τ᾽ θυγατρὸς Δημητρίε γαμετῆς ἣν Σελεύκε δ᾽ πατρὸς αὐτοῦ Στρατο-
νίκης ἀρσενα υἱὸν Αντίοχον τ᾽ ἐπικληθέντα Θεὸν, ὃς καὶ ἐβασίλευσεν μετ᾽ αὐτὸν Ασίας καὶ Συρίας.

Ασίας καὶ Συρίας ἐβασίλευσεν γ̄ Αντίοχ⊙ ὁ Θεὸς ἔτη ιε.

ΣΥΡΑΔΗΝ. Ασυάναξ ὁ Μιλήσι⊙ παγκράτιον νικᾷ τὸ τρίτον. ἔτος ἓν τ᾽ ἀνδρῶν στάδια κατήθλησεν. Δημήτριος ὁ Φα-
ληρεὺς ἐγνωρίζετο γ̄ νομοθέτης Αθήνησι. ἔτος Αθηναίοις ἀποδὸς τὴν δημοκρατίαν ἦλθεν εἰς Αιγυπτον. Μενέδη-
μος καὶ Σπεύσιππος φιλόσοφοι ἐγνωρίζοντο. Ρωμαῖοι Κελτοὺς καὶ Τυρρηνοὺς ἐνίκησαν, καὶ τὴν Σαβίνων γῆν ἐπλη-
ρώσαντο. οἱ Μακεδόνων ἡγεμόνες ἐστάσιασαν. Περδίκκας εἰς Αιγυπτον ἐστράτευσεν. Πολυσπέρχης υἱὸς Αντιπάτρε

ἀνῄρε

ἀνεῖλε τ' Αρμδαῖον. Λυσιμαχία ἐν Θρᾴκῃ ἐκτίσθη. Αγαθοκλῆς ἐν Συρακούσαις ἐτυράννησεν. Ρωμαῖοι Μαρσοὺς, καὶ Ιμβρους, καὶ Γαλλίνους παρεσήσαντο. Ρωμαῖοι ἀποικίας ἔπεμψαν. Κύπρε Πτολεμαῖος ἐκράτησεν. ὁ Λαμιακὸς πόλεμος ἐκινήθη. Αναξιμένης καὶ Επίκουρος ἐγνωρίζετο. ἐν Ρώμῃ παρθένος Φλωρεῖα ἀνηρέθη. Ευέδωρος ἄθεος ἐγνωρίζετο. Ρωμαῖοι Σαυνιτῶν * Αρράβων πλείους ἐκράτησαν. Μένανδρος ὁ Κωμικὸς ποιητὴς πρῶτον δρᾶμα διδάξας Οργὴν ἐνίκα. Ευέφορος Φιλόσοφος ἐγνωρίζετο. Δημήτριος ὁ πολυρκητὴς τὴν πόλιν Σαμαρείων ἐπόρθησεν. Μένανδρος ὁ Κωμικὸς ἐτελεύτησεν. ὁ Σάραπις, ἢ ὁ Σόραπις, ἢ ὁ Σέραπις κατά τινας ἐν Αλεξανδρείᾳ ἱδρύθη. μία τ' ἐν Ρώμῃ παρθένων ἀνηρέθη Φλωρεῖα. Ρωμαῖοι Κρότωνα ἔλαβον. ἐν Ρώμῃ πρῶτον ἀργυροῦν ἐκόπη νόμισμα. Ρωμαῖοι Καλαβρίαν ἔλαβον καὶ ὑπέταξαν, καὶ Μεσσηνίους. Αρατος ποιητὴς ἐγνωρίζετο, ὃς ἔγραψε τὰ Φαινόμενα. οἱ Βασιλεῖς Ποντίων δέκα κατὰ τούτους ἦρξαν ἔτη χρόνους Διαρκέσαντες ἔτη σιη, ἀφ' ὧν Απολλόδωρος καὶ Διονύσιος ἱστοροῦσι. Καππαδόκων Βασιλεῖς ἐπὶ χρόνους ρξ Διαρκεσαντες καὶ τούτους ἦρξαν οὗτοι χρόνους, ὡς Διόδωρος γράφει. Καρχηδόνιοι Ρωμαίων Γναῖος ἔλαβον ἐν Σικελίᾳ τρίψαντες, καὶ τ' ὕπαιθρον Μέτελλον. Ρωμαῖοι ἀποικίας ἐξέλιπον. ἐν Ρώμῃ παρθένος καταγνωσθεῖσα τὸ ἱερὸν τῆς Εστίας ἑαυτῇ αἰτεῖλεν. Νικομήδειαν ἐπ' ὀνόματι αὐτοῦ ἔκτισε Νικομήδης Βασιλεὺς Βιθυνῶν. Ρωμαῖοι Καρχηδονίους ναυμαχίᾳ νικήσαντες ρ πόλεις τ' Λιβύης ἔλαβον. καὶ τούτους οὗτοι χρόνους Ιέρων τύραννος Σικελίας κρατεῖ Συρακουσῶν, καὶ κατὰ Ρωμαίων Καρχηδονίοις συμμαχεῖ, ἡνίκα πρῶτος πόλεμος Ρωμαίοις πρὸς Καρχηδονίους κινηθεὶς ἔτη κρατεῖ κγ. Δεύτερος μὴν Απίωνα Ουαλέριος ὑπάτευεν πάσης σχεδὸν τῆς Σικελίας Καρχηδονίους. τάς τε ἐν αὐτοῖς πόλεις ὑπὸ Ρωμαίους ποιεῖται, πλὴν Συρακουσῶν πόλεως, ᾗ εἶχεν Ιέρων σὺν τοῖς Αφροις βφηθείς. Τότε Λιβύης ρ πόλεις εἷλον Ρωμαῖοι. Ρωμαῖοι Καρχηδονίους ἐνίκησαν, ἡνίκα καὶ τ' Σαλλουστιος [Δεκίμιος] ὕπατος μὴν πόλεμον κγ ἐνιαυτῶν κρατεῖ Καρχηδονίων, ὑπὸ Ρωμαίους αὐτὴν καὶ τὴν χώραν ποιεῖ, λαβὼν καὶ Συρακούσας καὶ Ιέρωνα τύραννον ἐκδόντα ἑαυτὸν καὶ τὴν ρκη Ολυμπιάδα ἐπὶ Φιλαδέλφου τ' Πτολεμαίου. ἐφ' οὗ στρατηγὸς Απιος Κλαύδιος ὑπατεύων πεμφθεὶς πολλὴν Σικελίας Καρχηδονίους εἱρχάσατο φλωρεῖν. Αθηναίοις Απίωνος τὴν ἐλευθερίαν ἀπέδωκεν. ἐν Ρώμῃ ἱερὸν ἐνεπρήσθη τ' Εστίας. Εν Ρώμῃ ὑπὸ δούλου Διονυσοθείσα παρθένος ἑαυτὴν διεχειρίσατο. Ρωμαῖοι Γαλλῶν μυριάδας δ πρὸς τοῖς τριακοσίοις ἀνεῖλον. τὰς δ' αἰχμαλώτους αὐτῶν κατεδουλώσαντο, Γαλατίαν καλοῦντες αὐτάς. Εν Ρώμῃ παρθένοι ἀλοῦσαι φθορᾶς ζῶσαι καλωρύγησαν. Σκηπίων Αφρικανὸς Καρχηδονείας πολέμῳ πόλις πολλὰς Ρωμαίοις ὑπηγάγετο. Ζήνωνα Στωϊκὸν Διονύσιος Κλεάνθης μαθητὴς διεδέξατο. Επίκουρος αὐτοματίτης θνήσκει. Πολέμων θνήσκει ὁ Φιλόσοφος. μεθ' ὃν Αλκέτας καὶ Κράτης γνωρίζονται. Τιμαίου ἐν Ρώμῃ γενομένου εὑρέθησαν μυριάδες κε. Καρία καὶ Ρόδος ἐσείσθησαν, ὡς καὶ τὸν μέγαν κολοσσὸν καταπεσεῖν. Ρωμαῖοι Διαφόρους παροικίας ἐξέπεμψαν. οἱ Βιθυνῶν Βασιλεῖς ἡ κζ Διόνυσον ἔνθεν ἦρξαντο, Διαρκέσαντες ἔτη σιγ.

Ιουδαίων ἀρχιερεῖς.

Ιουδαίων ἀρχιερᾴτευσεν ιβ Σίμων υἱὸς Ονίου ἔτη κ.

Ιουδαίων ἀρχιερᾴτευσεν ις Ιησοῦς ὁ τοῦ Σιρὰχ, ὁ τὴν σοφίαν γράψας τὴν καλουμένην Παναρετον, ἐν ᾗ μέμνηται καὶ τοῦ Ονίου καὶ αὐτοῦ, ἔτη ς.

Ιουδαίων ἀρχιερᾴτευσεν ιγ Ονίας ἔτη . . .

Ἀπὸ τ' Αλεξάνδρου καὶ κπς χρόνων ὑποδύτες Ιουδαῖοι τῇ Μακεδόνων ἀρχῇ ποτὲ μὲν Πτολεμαίοις, ποτὲ δὲ τοῖς Αντιόχοις ἐπῆλθον ὑποφόροι, ἕως Ονίου καὶ ἀρχιερέως, αὐτὶ βασιλέων ὑπὸ τ' ἀρχιερέων διεπόμενοι τὰ πολλὰ μὴ ἀρίστης. Επὶ δὲ καὶ Ονίου τοῦδε Σίμων τις θεοσεβὴς τοῦ ἐν Ιεροσολύμοις ναοῦ θεοσεβοῦντος Απολλωνίῳ στρατηγῷ Φοινίκης, τὴν ἀρχιερωσύνην ἑαυτῷ θεοπιστούμενος, καὶ τὰ τοῦ ἱεροῦ χρήματα θεοδίδοναι ὑπισχνούμενος. ἅπινα μαθὼν ὁ Σέλευκος Δία τὸν Απολλωνίου πέμπει Ηλιόδωρον τ' ἐπὶ τ' πραγμάτων, ὃς θείαις μάστιξι παιδευθεὶς κενὸς ἐπανῆλθεν. Ονίας δὲ ὁ ἀρχιερεὺς Διαπράττεται φυγαδευθῆναι τ' Σίμωνα. καὶ ἐν τούτοις θνήσκει Σέλευκος, ὁ καὶ φιλοπάτωρ, βασιλεύσας ἔτη ιβ. Μεθ' ὃν Ανιοχος ὁ Επιφανὴς ἀδελφὸς τοῦ αὐτοῦ Σελεύκου, υἱὸς δὲ Αντιόχου τοῦ μεγάλου, ὃς καὶ ἐν ὁμηρείοις ἐν Ρώμῃ.

Μακεδόνων Βασιλεῖς.

Μακεδόνων ἐβασίλευσεν λς Αντίγονος ὁ Φύσκος ἔτη ιβ.

Μακεδόνων ἐβασίλευσεν λζ Φίλιππος υἱὸς Δημητρίου ἐκ Χρυσηίδος τῆς αἰχμαλώτου ἔτη μβ, καθ' ἑαυτόν.

Ἐπὶ τούτου τοῦ Φιλίππου Τίτος ὁ Ρωμαίων στρατηγὸς εἰς Μακεδονίαν ἐλθὼν κρατεῖ μιᾷ χειρὶ Μακεδόνων, καὶ ὑπὸ Ρωμαίους τίθησι συμμαχῶν Αννίβα καὶ Καρχηδονίοις κατὰ Ρωμαίων σωθεμένους. ὅμηρον τε λαμβάνει Δημήτριον τὸν αὐτοῦ παῖδα, ὑπαγόμενος καὶ Λακεδαιμονίους, καὶ σὺν λοιποῖς Ελληνας Φιλανθρωπίᾳ καὶ πραότητι καὶ σωφροσύνῃ τὴν ἐλευθερίαν παρέχει. Τότε Ερατοσθένης ἐγνωρίζετο.

Μακεδόνων ἐβασίλευσεν λη Περσεὺς ἔτη ἡ μῆνας θ.

Ἐπὶ τούτου τοῦ Περσέως τὰ Μακεδόνων καταλέλυται σὺν τὴν Γύδναν κατὰ κράτος ὑπὸ Ρωμαίων ἡττηθέντων.

Μακεδόνων ἐβασίλευσεν λθ Ψευδοφίλιππος ἔτη β.

Αιγύπτου καὶ Αλεξανδρείας Βασιλεῖς.

Αιγύπτου καὶ Αλεξανδρείας ἐβασίλευσεν δ Πτολεμαῖος ὁ φιλοπάτωρ ἔτη ιζ.

Αντίοχος ὁ μέγας, Πτολεμαίῳ τῷ Ιωδαίαν κρατοῦντος φιλοπάτορος, πολέμῳ νικήσας αὐτὸν, τὴν χώραν ἀφείλετο. ἡ τρίτη τῶν Μακκαβαίων βίβλος περὶ φιλοπάτορος τούτου Πτολεμαίου ἱστορεῖ οὐκ οἶδ' ὅπως ἀντιστρόφῳ τάξει.

Αιγύπτου καὶ Αλεξανδρείας ἐβασίλευσεν ε Πτολεμαῖος ὁ Επιφανὴς ἔτη κδ.

Αντίοχος ὁ Μέγας Πτολεμαίῳ τῷ Επιφανεῖ φιλωθεὶς Κλεοπάτραν ἔγημεν θυγατέρα αὐτοῦ, καὶ λόγῳ Φερνῆς αὐτῆς Συρίαν, Φοινίκην, Σαμάρειαν τε καὶ Ιωδαίαν ἔλαβε παρ' αὐτοῦ, ἣν πρὸ μικροῦ λαβὼν ὑπὸ Δημητρίου σφετερισαμένου ὁ Πτολεμαῖος ὁ Επιφανὴς. Τὴν δὲ Ιωδαίαν καὶ τὰς ἄλλας πόλεις τῆς Συρίας πέμψας ἐχειρώσατο Δημητρίου σφετεριστοῦ. πρὸς ὃν Αντίοχος ὁ Μέγας αὐθις πολεμήσας τοῦτον ἐχειρώσατο, συμμαχόντων αὐτῷ καὶ Ιωδαίων, οἷς δι' ὑπερβολῶν πολλὰ μαρτυρήσας δωρεαῖς μεγίσταις ἐτίμησεν. Υρκανὸς Ιωσίππου παῖς στρατηγὸς τῶν Ιωδαίων πρὸς Πτολεμαῖον ἐλθὼν καλῶς ὑπεδέχθη. οἱ δὲ ἀδελφοὶ αὐτοῦ πρὸς αὐτὸν στασιάσαντες μεγίστης πρόφασιν αἰτίαι γεγόνασιν Ιωδαίοις.

Πτολεμαίου δὲ Επιφανοῦς ἀποθανόντος κδ τῆς βασιλείας αὐτοῦ, δύο παῖδες αὐτοῦ Πτολεμαῖοι τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ διεδέξαντο, ὧν ὁ πρεσβύτης Φιλομήτωρ ἐπεκέκλητο, ὁ δὲ νεώτερος Ευεργέτης. πρὸς ἀλλήλους δὲ στασιάζοντες ἐν Αλεξανδρείᾳ ἐβασίλευσαν. διὸ σύγχυσις γέγονε περὶ τοὺς χρόνους αὐτῶν. Πρῶτος γὰρ ὁ Φιλομήτωρ μόνος ια ἔτη ἐβασίλευσεν, εἶτα ὑπὸ Αντίοχου ἡττηθεὶς ὑπερατεύσαντος κατ' αὐτοῦ εἰς Αἴγυπτον, καὶ ἀφελόντος αὐτοῦ τὸ διάδημα, κρατεῖ τῶν πραγμάτων Πτολεμαῖος ὁ Ευεργέτης ὁ νεώτερος ἀδελφὸς τοῦ Φιλομήτορος γνώμῃ τῆς Αλεξανδρέων. Διώκει δὲ καὶ Αντίοχος, λυτρωθέντος καὶ τοῦ Φιλομήτορος. καὶ βασιλεύουσιν οἱ δύο. Απὸ τοῦ ιβ ἔτους, ἕως τοῦ ιζ ἔτους, ἐχρημάτισαν εἶναι φασὶ Αλεξανδρεῦσι. Τῷ δεκάτῳ δὲ Φιλομήτορος ἔτει πρῶτον ἔτος τοῦ Ευεργέτου. καὶ ἐβασίλευον οἱ δύο ἐν ὁμονοίᾳ ἀπὸ τούτου δὲ ιβ ἔτους δὲ Φιλομήτορος, ἕως δὲ ιζ ἔτους αὐτοῦ, ἕκτου δὲ τοῦ Ευεργέτου. καὶ πάλιν στασιάζουσι κατ' ἀλλήλων. καὶ χρηματίζει ἀπὸ τοῦ ιη ἔτους μόνου τοῦ Φιλομήτορος ἡ κατ' Αἴγυπτον ἀρχή, φασὶ χωρήσαντος τῷ ἀδελφῷ τὴν Λιβύης καὶ Κυρήνης ἀρχὴν, μὴ τὴν ἐν Κύπρῳ μάχιμον, κἀκεῖ ὑπὸ τοῦ νεώτερος Πτολεμαίου ἀβλαβὴς ἔμεινε, φιλανθρώπως αὐτῷ χρησαμένου τοῦ πρεσβυτέρου, καὶ μὴ μόνον τὴν ἐρημωθεῖσαν αὐτῷ συγχωρήσαντος χώραν, ἀλλὰ καὶ σίτου πλῆθος λαμβάνειν κατ' ἐνιαυτὸν, τοῦτο μὲν διὰ χρηστότητα καὶ συγγένειαν φυσικὴν, τοῦτο δὲ, ὡς φασι, διὰ τὸ ἀπὸ τῶν Ρωμαίων φόβον ὑπερφυῶς ἀπειλουμένων αὐτοῦ. κρατεῖ γὰρ ὁ αὐτὸς Φιλομήτωρ μὴ τὸ ιζ ἔτος, ἀλλὰ ἔτη ιη. δὲ καὶ τὴν Συρίαν ἀποθανόντος (ἐγκρατὴς γὰρ καὶ τῆς ἐκείσε γέγονε τόπου) μεταπεμφθεὶς ἐκ Κυρήνης ὁ Ευεργέτης λεγόμενος δεύτερον κρατεῖ τῆς Αιγύπτου λοιπὰ ἔτη κθ, μόνος μὴ τὸ θῆλυ τοῦ πρεσβυτέρου ἀδελφοῦ. ὡς γίνεσθαι τὸ ἅπαν χρόνον τῶν ἑκατέρων ἀδελφῶν λε ϵ κθ, ἤτοι ἔτη ξδ. Διόδωρος δέ φησιν, ὅτι ιε ἔτη ὁ νεώτερος Πτολεμαῖος ἐβασίλευσε μὴ τὸ πρεσβύτερον ἀδελφὸν, πολλάς τε ἀδικίας διεπράξατο, τήν τε ἰδίαν ἀδελφὴν Κλεοπάτραν γήμας, καὶ πολλὰς ἀβουλίας ψευδῶς ὡς ὑπεβουλευόντας αὐτῷ, καὶ τοὺς μὲν ἀναιρῶν, τοὺς δὲ συκοφαντίαις φυγαδεύσας, καὶ τὰς οὐσίας αὐτῶν ἀφαιρούμενος.

Συρίας καὶ Ασίας βασιλεῖς.

Συρίας καὶ Ασίας ἐβασίλευσεν δ Αντίοχος υἱὸς Αντιόχου τοῦ Θεοῦ ὁ ὑπικληθεὶς Καλλίνικος, ὁ αὐτὸς καὶ Σέλευκος, ἔτη κα.

Επὶ τούτου τοῦ Αντιόχου Πέρσαι τῶν Μακεδόνων καὶ Αντιόχων ἀρχῆς ἀπέστησαν ὑπ' αὐτοὺς πελάντες ἀπὸ Αλεξάνδρου τοῦ κλέους, διὰ τοιαύτην αἰτίαν. Αρσάκης τις καὶ Τηλεδάτης ἀδελφοὶ τὸ γένος ἕλκοντες ἀπὸ τοῦ Περσῶν Αρταξέρξου ἐσατράπευον Βακτρίων ὑπὸ Αγαθοκλέους Μακεδόνος ἐπάρχου τῶν Περσικῶν, ὃς Αγαθοκλῆς ἐραθεὶς Τηλεδάτου, ὡς Αρριανός φησιν, ἑνὸς τῶν ἀδελφῶν, καὶ τὸ νεανίσκου στασιάζων ὑπεβουλεύθη, διαμαρτήσας ἀνῃρέθη παρ' αὐτοῦ καὶ Αρσάκης τοῦ ἀδελφοῦ. καὶ βασιλεύει Περσῶν Αρσάκης (ἀφ' οὗ οἱ Περσῶν βασιλεῖς Αρσακίδαι ἐχρημάτισαν) ἔτη β, ϵ ἀναιρεῖται. καὶ μετ' αὐτὸν Τηλεδάτης ἀδελφὸς ἔτη λζ.

Συρίας καὶ Ασίας ἐβασίλευσεν ε Σέλευκος ὁ καὶ Αλέξανδρος Σελεύκου, ὃς Καλλινίκου, ὁ Κεραυνὸς ὑπεκλίθη, ἔτη μ.

Συρίας καὶ Ασίας ἐβασίλευσεν ε Αντίοχος ἀδελφὸς αὐτοῦ ὁ ὑπικληθεὶς μέγας ἔτη λς.

Οὗτος ὁ κληθεὶς μέγας Αντίοχος καὶ μιᾶς τινας ἀδελφὰς ἔσχε Σελεύκου δὲ τοῦ αὐτοῦ βασιλεύσαντος Κραννοῦ, καὶ ἕτερος υἱὸς αὐτοῦ. ἀρχὴν δὲ ἔλαβεν ἡ αὐτοῦ βασιλεία κατὰ τὴν ρλθ ολυμπιάδα. Κατὰ δὲ αὐτοὺς χρόνους Αντίοχος Ρωμαίοις πολεμῶν ὁ μέγας ἤρξατο, Αννίβα κατὰ τὰς Σπανίας καὶ τὴν Καρχηδόνα στρατηγοῦντος, καὶ ὑπὸ Ρωμαίων καταπολεμηθέντος καὶ πολεμοῦντος πρὸ τῆς εἰς Βιθυνίαν φυγῆς πρὸς Προυσίαν. καὶ πρῶτον μὲν ἐν Θερμοπύλαις τῆς Ελλάδος Ρωμαίοις συμβαλὼν ὁ αὐτὸς μέγας Αντίοχος ἡττᾶται. ἔπειτα δὲ συλλέξας στρατόπεδα, καὶ Αννίβαν τὸν Καρχηδόνιον ἐκ Βιθυνίας προσλαβόμενος, πρὸ Θυατείρων πόλεως τῆς Λυδίας αὖθις Ρωμαίοις πολεμεῖ, Σκηπίωνος Αφρικανοῦ σὺν ἀδελφῷ Σκηπίωνι στρατηγοῦντος. καὶ ἥττους ἡττᾶται, ὥστε αὐτὸν ὑποσπονδον γενέσθαι Ρωμαίοις πελάντα ἀπάλαντα, καὶ τριήρεις πολλὰς δοῦναι, καὶ τὴν δαπάνην τοῦ πολέμου. Αννίβας δὲ πρὸς Προυσίαν ἀναφυγὼν αὖθις ὑπὸ Θυατείρων φαρμάκῳ πελάτης τὸν βίον τῷ φόβῳ Ρωμαίων. ὑπὸ τούτου ἐπράχθη τὰ κατὰ τὴν πρώτην τῶν Μακκαβαίων βίβλον φασὶ Ιωδαίοις ἱστορούμενα. ἔτι δὲ καὶ ὁ πρὸς Καρχηδονίους δεύτερος πόλεμος κινεῖται κρατησάς καὶ αὐτὸς ἔτη ιθ Ρωμαίους. Αννίβας γὰρ Καρχηδονίων στρατηγὸς νέος τῷ φρονήματι καὶ τῇ ἡλικίᾳ Σπανίαν κατέσχεν ὑπὸ Ρωμαίους, καὶ τῇ Ιταλίᾳ αὐτὴν ἐπῆλθεν, συμμαχικὸν

μαχέντων αὐτῷ Γάλλων, καὶ ἄλλων πολλῶν βαρβάρων. πρῶτοι ἦν αὐτῷ Κορνήλιος Σκηπίων, καὶ Σεμπρώνιος Γράκχος ὑπατοι πολεμοῦσιν. οἱ καὶ φυγόντες μόλις διασώζονται ἐς κινδυνος. μεθ' ὃς Λύκιος Φλαμίνιος πολεμήσας αὐτῷ μὴ τ δυνάμεως διέφθαρη. τρίτος πρὸς αὐτὸν ἀγωνίζεται Φάβιος Μάξιμος ἀνὴρ στρατηγικὸς ὑπατεύων, καὶ τρίτῳ τ Αννίβαν στρατηγίᾳ μᾶλλον, ἢ δυνάμει κρατήσας. Τότε καὶ Αρχιμήδης γεωμέτρης τοῖς μηχανήμασι Ρωμαίους ἀπώσατο πολλάκις πολιορκοῦντας Συρακούσας, καὶ ἁιρεῖται ὑπὸ τινος στρατιώτου, τ πόλεως ἄφνω ληφθείσης, ἐοργαζόντων Συρακουσίων, ὧδε γνώμῃ Μαρκέλλου στρατηγοῦ Ρωμαίων. ὃς ὑπὸ Ρωμαίους αὖθις τὴν Σικελίαν θεὶς ὑπατικὸν πομπὴν ἐθριάμβευσεν.

Πολλῶν δ' ἄλλων Ρωμαίων στρατηγῶν μὴ τοῦτα πολεμησάντων Αννίβᾳ κρατοῦντι Καρχηδόνος καὶ Σπανίας, καὶ μὴ καταχυσάντων αὐτοῦ, τέλος Σκηπίων Αφρικανὸς τρέψας τὴν Αννίβα δύναμιν ἐν Ιταλίᾳ ἐς τὴν ρμε Ολυμπιάδα, ὑπατεύσας τε καὶ κατ' ἀξίαν λαβὼν, καὶ διοικῶν τὴν ὅλην Ιταλίαν, ὑπὸ Καρχηδόνα διέπλευσε μεγάλῳ, καὶ τῷ ἅπασαν πορθεῖ πρὸς τῇ Λιβύῃ χώραν Καρχηδονίων, ὥστε σὺν ἐν τέλει Καρχηδονίοις μεταστείλασθαι τὸν Αννίβαν ἀπ' Ιταλίας. ᾧ πρὶν Σκηπίων συγκρούσας ἐπανιόντι πρὸς τῇ Καρχηδόνι κρατεῖ τῆς μάχης τοσοῦτον, ὥστε φυγεῖν τὸν Αννίβαν, καὶ πρὸς τ Βιθυνίας ἐλθεῖν βασιλέα Προυσίαν αἰδοῦμενον Καρχηδονίους.

Συρίας καὶ Ασίας ἐβασίλευσεν ζ ἔτ. Φιλοπάτωρ ἐλέγετο.	Σέλευκος υἱὸς αὐτοῦ	ἔτη ιβ.
Συρίας καὶ Ασίας ἐβασίλευσεν η	Αντίοχος Επιφανὴς	ἔτη ια.
Συρίας καὶ Ασίας ἐβασίλευσεν θ	Αντίοχος Ευπάτωρ υἱὸς αὐτοῦ	ἔτ. α. μῆνας ε.

Αντίοχος ὁ Επιφανὴς Συρίας βασιλεύων πρῶτον μὲν Πτολεμαίῳ τῷ Φιλομήτορι ὑπετάγη καὶ τὴν Αἴγυπτον καὶ Αιγύπτιε βασιλείας ἐκβάλλει πρὸς βραχύ. Κωλυθεὶς δὲ ὑπὸ Ρωμαίων, καὶ ὑπὸ τ Αλεξανδρέων διωχθεὶς τὴν Ιερουσαλὴμ ἐπορθεῖ, καὶ τ ναὸν βεβηλοῖ Διὸς Ολυμπίου βδέλυγμα ἀναστηλώσας ἐν αὐτῷ καὶ τὴν προφητείαν Δανιὴλ ἐς μεγάλα. τότε ἱερὰ συβὴν ἀφαιρεῖται, καὶ ἑλληνίζειν ἀναγκάζει σὺν Ιουδαίοις. ἐφ' οἷς Ματθίας ὁ ἱερεὺς ζηλώσας σὺν τοῖς υἱοῖς Ἰούδᾳ καὶ Ιωνάθῃ τοῖς Μακκαβαίοις, Σίμωνί τε καὶ Ιωάννῃ, κατηγωνίζατο ἐς τυραννα τοῖς αὐτοῦ στρατηγοῖς ὑπηρέτην, καὶ καταπολεμήσας αὐτὸς τῇ τ ἰδίων παίδων αὐτομαχίᾳ τῶν καὶ ἀφ' τούτου Μακκαβαίων κληθέντων ἅμα τοῖς τότε ζήλῳ τῶν πατρίων νόμων ὑπερεθλησάντων. ἐν οἷς καὶ οἱ ζ νέοι σφόδρα γυναίως σὺν τῇ μητρὶ καὶ τῷ διδασκάλῳ Ελεαζάρῳ πολλῶν καὶ πικρῶν βασάνων ὑπερφρονήσαντες νομίμως τ βίον κατέλυσαν θανάτῳ μαρτυρικῷ τελειωθέντες. Ασαμωναῖοι λέγονται οἱ ἐκ Ματθίου, διὰ ὅτι ὁ πατὴρ αὐτῶν Ασαμωναῖος ἐλέγετο. ὥκει δ' ἐν κώμῃ Μωδεείμ. Ταρσεῖς καὶ Μαλλῶται καὶ Ανιόχεις ἐσασίασαν ὡς δωρεᾶ διδόμενοι τῇ παλλακῇ αὐτοῦ Ανιοχίδι. πρὸς ὃς ἦκεν Αντίοχος Ανδρόνικον καταλείψας ἐν Δάφνῃ ὅπλ τ πραγμάτων. ὃς ἀνελὼν Ονίαν τ ἱερέα δόλῳ ἐς Μενελάου ἐκ αὐτὸς ἀναιρεῖται ὑπὸ ἐς Ανιόχου, ὡς φονεύς.

Αντίοχος Ευπάτωρ παταίξας Αιγυπτον, καὶ πρὸς τ Φιλομήτορα Πτολεμαῖον πολεμήσας εἰς τὴν Ιουδαίαν ἐπανῆλθεν, τὴν ἀρχιερωσύνην τε Ιησοῦ, τῷ ἐκ Ιάσονι, ἐνεχείρισεν ἀδελφῷ Ονίου, ἐκ πάλιν ἐκκαλῶν αὐτὸν, ἀδελφῷ τε καὶ Μενελάῳ δέδωκεν. οἱ γὰρ στασιάσαντες πρὸς ἀλλήλους κακῶν μεγάλων αἴτιοι γεγόνασιν Ιουδαίοις.

Ιουδαίων ἀρχιερεῖς.

Ιουδαίων ἀρχιερατεύσεν ις οἱ γὰρ ἔτη ς.	Ιούδας υἱὸς Ματθίου	ἔτη γ.
Τινὲς ἱστοροῦσι Ματθίου ἔτη γ τ ἀρχιερωσύνης καὶ Ιούδα ἔτη ς.		
Ιουδαίων ἀρχιερατεύσεν ιζ	Ιωνάθης ἀδελφὸς Ιούδα τοῦ Μακκαβαίου	ἔτη ιθ.

Οἱ φίλοι τοῦ Ιούδα τ Ιωνάθου ἀδελφὸν αὐτοῦ παρεσήσαντο ἄρχειν αὐτῶν. ἔτος Βακχίδης συμβαλὼν εἰς πόλεμον διέφθειρε τελχιλίους τ σὺν αὐτῷ. μὴ γὰρ παῦται παραδιδόντος αὐτὸν τινος τ Ιουδαίων τῷ Βακχίδῃ, αἰθόμενος ἀνεῖλεν αὐτούς. καὶ διῆλθε εἰς πόλιν ἐν τῇ ἐρήμῳ κειμένῳ Βηθφασῆ. Ταύτην ἐπολιόρκησεν Βακχίδης. Ιωνάθης δ' ὑπεξελθὼν καὶ πολλοὺς διαφθείρας ἀπελαύνει αὐτόν. Αλκιμος ὁ ἀνὴρ καθελὼν τὸ τεῖχος τῆς αὐλῆς τῶν ἁγίων δίκας ἔδωκεν πικρᾶς θανών. Βακχίδης φοβηθεὶς Ιωνάθου φιλοῦσι αὐτῷ, κ' ἀκ τότε παύεται δ' λαοῦ Ιωνάθης.

Συρίας καὶ Ασίας βασιλεῖς.

Συρίας καὶ Ασίας ἐβασίλευσεν ι	Δημήτριος ὁ Σελεύκου, ὁ καὶ Σωτὴρ,	ἔτη ιβ.
Συρίας καὶ Ασίας ἐβασίλευσεν ια Σελεύκου καθελὼν	Αλέξανδρος ὁ τοῦ Βαλᾶ υἱὸς Αντιόχου τοῦ Επιφανοῦς Δημήτριον τὸν	ἔτη ε.
οἱ γὰρ ἔτη ϐ.		

Οὗτος ἐν Πτολεμαΐδι φιλωθεὶς Ιωνάθῃ δώροις καὶ στεφάνοις ἐτίμησεν.

Ιουδαίων ἀρχιερεῖς.

Ιουδαίων ἀρχιερᾶτευσεν ιη Σίμων ἔτη η.

Σίμων δὲ Ιουδαίοις δημοτικῶς πεσσφυγόντες εἰρήνευσαν. ἀφ' οὗ δὴ Σίμων ἀρχιεράτευσεν, γάζαν τε πολέμῳ εἷλεν, τῆς τε ἐν τῇ ἄκρᾳ τ' Ιερουσαλήμ. Μετὰ δημήτριον Ανλίοχος ὁ Σιδήτης Σίμωνι φιλοτιμεῖται. Αντίοχος ὁ Σιδήτης Ιώπτην, καὶ ἀργυρίᾳ πάλαι ζημιωθεὶς ἀπῄτει Ιουδαίους. τῶν δὲ μὴ ὑπακούντων Κενδεβαῖον ἐπέζαξε πολεμεῖν αὐτοῖς, ὃν Ιωνάθης υἱὸς Σίμωνος ἐτροπώσατο. Σίμων Ιουδαίων ἀρχιερεὺς ἀδελφὸς Ιούδα καὶ Ιωνάθου τῶν Μακκαβαίων ἀναιρεῖται ὑπὸ Πτολεμαίου πενθερὸς Ιουδαίου στρατηγήσαντος Ιεριχῶ γαμβρὸς αὐτῶ δόλῳ. Οὗτος ὁ Σίμων μῆ ρ ἔτη τοὺς Ιουδαίους ἠλευθέρωσεν τ' φόρων. ἐτέλουν γὰρ ἀπὸ τ' α Σελεύκου.

περὶ τ' Μακκαβαίων ὡς ἐν ἐπιτομῇ.

Ἀφ' οὗ χρόνου Πτολεμαῖος ὁ φιλοπάτωρ ἤρξατο πολεμεῖν πρὸς Αντίοχον τ' μέγαν, ἡ τ' Μακκαβαίων γραφὴ ἱστορεῖ. ὁ δὲ χρόνος αὐτῶν ἀπὸ Αντιόχου Επιφανοῦς ἀριθμεῖται, ἕως δ' θανάτου Σίμωνος. ὁ γὰρ φιλοπάτωρ πολεμήσας Ανλιόχῳ τῷ μεγάλῳ τοῦ Ιουδαίους ἀφῆκεν ἀπολύσας ἐλευθέρους. Ιουδαῖοι δὲ τῷ Επιφανεῖ Αντιόχῳ ὑφ' ᾧ μεγάλου Αντιόχου σωιέζεντο. ὁ δὲ αὐτὸς Επιφανὴς τ' ναὸν ἐσύλησε, καὶ Ιουδαίους ἐλληνίζειν ἠνάγκασε. τότε Μαθθίας ἀνεῖς σὺν τοῖς παισὶ, ζήλῳ θεοῦ πολεμῶν αὐτῷ. ὃς πλουτήσας, Ιούδας δ' ἔθνους ἡγήσατο. ὅπου τότοις Αντιόχου μὲν οἰκείως ἐθήκατο. ὁ δὲ υἱὸς αὐτοῦ Ευπάτωρ Αντιόχου Λυσίαν γράφει εἰρήνης Ιουδαίων. εἶτα Ιούδας οἰκονομεῖ καὶ ἐγκαινίζει τὸ θυσιαστήριον, Ρωμαίοις τε σπένδει φιλωθεὶς, καὶ πρὸς γεωργίαν Ιουδαίους τρέπει. Εν τούτοις δὲ Δημητρίου ὁ Σελεύκου καταπλεύσας ἐκ Ρώμης τόν τε Ευπάτορα Αντίοχον ἀναιρεῖ καὶ Λυσίαν. πρὸς δὲ Ιούδαν εἰς τὴν Ιουδαίαν ἐλθόντα πραγωθεὶς ὑπ' αὐτοῦ Δημητρίου ἀνῃρέθη ἀνδρείως πολεμῶν. Ιωνάθης μὲν Ιούδαν ἡγεῖται Ιουδαίων. Αλκιμος δὲ ὁ πρότερον καθεῖλε τὸ τείχος τ' ἐνδοτέρω αὐλῆς τοῦ ἱεροῦ, ἡνίκα Αλέξανδρος υἱὸς Αντιόχου τοῦ Ευπάτορος Δημητρίου τὸν λεγόμενον Σωτῆρα ἀπελῶν Ιωνάθην πορφύραν ἐνέδυσεν βασιλέα τοῦ ἔθνους Ιουδαίων ἀνεπιτρόπων. Τότε Δημητρίου Δημητρίῳ ἀπὸ Κρήτης ἐπανῆλθεν, καὶ Αλεξάνδρῳ συμβαλὼν εἰς μάχην, ἐλαύνει τ' ἀρχῆς. Πτολεμαίου δὲ ὁ φιλομήτωρ πενθερὸς συμμαχῶν καὶ Αλεξάνδρῳ τὴν κεφαλὴν προσφυγόντος αὐτῷ Ζαβηνᾶ δωδεκάτης Αρβήλων Πτολεμαΐδι ψυχορραγοῦντι πέμψας παρεμυθήσατο. Ιωνάθης δὲ τοῦ Δημητρίου ὑπὲρ τὴν ἄπραν ἐστράτευσεν. ἀλλὰ Τρύφων, ὁ δὲ Διόδοτος, ἀναιρεῖ τὸν Ιωνάθην ἐν Πτολεμαΐδι δόλῳ ἑαυτῷ τὴν βασιλείαν Ανλιόχου τοῦ υἱοῦ Αλεξάνδρου προποιούμενος. Σίμων ἀδελφὸς Ιωνάθου μετ' αὐτὸν ἡγήσατο κάλλιστα τοῦ ἔθνους προστατεύων. [ἡγεμόνων τ' δωδεκάτων Ιωνάθου ὃν αὐτὸς καὶ Ρωμαῖοι ἀπεδείξαντο] τοῦτον ἀναιρεῖ Πτολεμαῖος ὁ Αβούβου γαμβρὸς οἰκεῖος καὶ στρατηγὸς Ιεριχῶ. Εως τούτου τὰ Μακκαβαίων.

Ιουδαίων ἀρχιεράτευσεν ιθ Ιωάννης ὁ Υρκανὸς ἔτη λ.

Ιωάννης ὁ τ' Ιουδαίων στρατηγὸς Υρκανὸς νικήσας Υρκανὸς ὠνομάσθη. ὁ αὐτὸς πρὸς Ρωμαίους δόγματι συγκλήτου φιλίαν ἀπένδει. Ιωάννης, ὁ καὶ Υρκανὸς, Ιουδαίων ἀρχιερεὺς τὴν πόλιν Σαμάρειαν πολιορκήσας ἠφάνισεν. Ταύτην Ηρώδης ἀνοικοδομήσας Σεβαστὴν εἰς ὄνομα τοῦ Καίσαρος ἐκάλεσεν. ἐφ' οὗ Ιωάννης Υρκανὸς διαπρεπῶς ἡγήσατο πάντων τοῦ γένους Ιουδαίων. ἡ δὲ πρώτη τ' Μακκαβαϊκῶν βίβλος ἕως αὐτοῦ λήγει.

Ιωάννης, ὁ καὶ Υρκανὸς, Ιουδαίων ἀρχιερεύς, υἱὸς Σίμωνος, σφόδρα διαπρεπῶς ἡγησάμενος τοῦ ἔθνους Ιουδαίων ἐν ἱεροσύνῃ καὶ πολέμοις καὶ πλούτῳ τρισμυρίων παλαιτῶν ἐκ τ' πατρῴων καὶ Σολομῶνος πάντων ἀνελόμενος ἄλλοις τε πολλοῖς κατορθώμασι καὶ προπαίοις καὶ τ' πλησιοχώρων καὶ Σαμαρέων δόξαν ἐμποιήσας ἐν τῷ θορύβῳ τ' δύο βασιλέων Αντίοχον πρὸς ἀλλήλους τοῦ Γρυποῦ καὶ τοῦ Κυζικηνοῦ, ἀναιρεθεὶς τελευτᾷ ἀρχιεραθύσας ἔτη κε.

Αιγύπτου καὶ Αλεξανδρείας βασιλεῖς.

Αιγύπτου καὶ Αλεξανδρείας ἐβασίλευσεν ε Πτολεμαῖος ὁ φιλομήτωρ ἔτη λε.

Πτολεμαῖος ὁ φιλομήτωρ πρῶτον Αλεξάνδρῳ τὴν θυγατέρα Κλεοπάτραν δοὺς πρὸς γάμον, ἐφ' ᾧ διὰ τὴν Αμμωνίου τοῦ στρατηγοῦ αὐτοῦ ἀπιθείαν συμμαχεῖ Δημητρίῳ κατ' αὐτοῦ. καὶ ὁ μὲν κατὰ τὴν μάχην ἐκπεσὼν τοῦ ἵππου πτερώσκει, Αλεξάνδρου δὲ τὴν κεφαλὴν ἐκκοπεῖσαν ψυχορραγοῦντι δέχεται.

Αιγύπτου καὶ Αλεξανδρείας ἐβασίλευσεν ζ Πτολεμαῖος ὁ Ευεργέτης δεύτερος ἔτη κη.

Αιγύπτου καὶ Αλεξανδρείας ἐβασίλευσεν η Πτολεμαῖος ὁ Φύσκων ἔτη ιη.

Οὗτος Σωτὴρ ἐκαλεῖτο, υἱὸς δὲ ἦν τοῦ Ευεργέτου Πτολεμαίου καὶ Κλεοπάτρας προσβύτης. Τοῦτον ἡ μήτηρ τῷ ι ἔτει τ' βασιλείας ἀπέλασεν. ὁ δὲ ὑπατεύων ἐν Κύπρῳ. τ' δὲ νεώτερον ὄντα αὐτῆς καὶ ἀδελφὸν τότε Αλέξανδρον ἀνέδειξε βασιλέα σὺν αὐτῇ. ὃς καὶ ἐβασίλευσεν Αλεξανδρείας ἔτη ιε. καὶ διωχθεὶς ὑπὸ στρατευμάτων εἰς Λυκίας πόλιν Μύρα φεύγει μὴ γυναικὸς καὶ θυγατρὸς, κἀκεῖθεν εἰς Κύπρον μὴ παῖδα. καὶ ἀναιρεῖται ὑπὸ ναυάρχου Χαιρέου πολεμούμενος. μεθ' ὃν πάλιν τῷ ἀδελφῷ παραδόντος Πτολεμαίου Σωτῆρος καὶ Φύσκωνι δι' ὄγκον τοῦ σώματος κληθέντι τὴν βασιλείαν ἀνέδειξαν τ' δύο βασιλέων Αλεξανδρεῖς ἔτι ἄλλα ἔτη. Ομοῦ ἔτη λγ. ἅπινα μὴ τὴν ἀναίρεσιν ὄντα Αλεξάνδρου τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ ὧδε σωτάπτον).

Συρίας

Συρίας καὶ Ασίας βασιλεῖς.

Συρίας καὶ Ασίας ἐβασίλευσεν ῑ Δημήτριος ὁ Σελεύκου, ὁ ἐπικληθεὶς Σωτὴρ, ἔτη ιβ̄.

οὗτος ὁ Δημήτριος υἱὸς Σελεύκου δ̄ πατρὸς αὐτοῦ δοθεὶς ὅμηρος εἰς Ρώμην φυγὼν εἰς Τρίπολιν Φοινίκης ἐν ἡμέραις ..... παρεγένετο. καὶ ἐπελθὼν Λυσίαν τε ἐπίτροπον Αντιόχου δ̄ παιδὸς ἀναιρεῖ, καὶ αὐτὸν Αντίοχον ᾠδὴ δόξως ἐν ταῖς ὅλαις ἡμέραις ..... τοσούτῳ κατακτησάμενος ἀρχήν. ἐφ̄ τούτοις Πτολεμαῖος π συμμαχεῖ Αλεξάνδρῳ ἀφ' ὑποφόρων ξένων. καὶ Αττάλου ὁ Περγάμου βασιλεὺς ὁ καὶ κατάγων αὐτόν. ᾧ ὃν ἀνέλαβε τρόπον ὁ Δημήτριος τελευτᾷ ιβ̄ ἔτει τ̄ βασιλείας αὐτοῦ. καὶ κρατεῖ τ̄ Συρίας Αλέξανδρος ὁ Σωτὴρ Παγμένης ἔτη ε̄, καὶ ἀναιρεῖται πολεμῶν τῷ Πτολεμαίῳ φ̄ τῶν Αντιοχέων κατάγοντι Δημήτριον δ̄ Δημητρίου ἀπὸ τὴν βασιλείαν Συρίας. συμπίπτει δὲ καὶ ὁ Πτολεμαῖος καὶ μετ' ὀλίγον χρόνον θνήσκει.

Συρίας καὶ Ασίας ἐβασίλευσεν ιᾱ Αλέξανδρος ἔτη ῑ.

οὗτος υἱὸς ὢν Αντιόχου δ̄ Επιφανοῦς. ὅτε Πτολεμαίῳ φιλωθεὶς Κλεοπάτραν ἔγημε θυγατέρα αὐτοῦ. καὶ ἐν Πτολεμαΐδι ἐπάρχουσιν αὐτοῖς Ιωνάθης ἐλθὼν ἐφιλώθη. Τρύφων, ὁ καὶ Διόδοτος, ᾠδὴ δ̄ Αλεξάνδρου δ̄ Βαλᾶ τὸν τ̄ πραγμάτων ἐγχειρισθεὶς διοίκησιν Αντίοχον τ̄ Αλεξάνδρου ᾠδὴ * Ευχαλκῆν τὸν Αραβα τρεφόμενον ὑπολαβὼν ἐπολέμησε τῷ Δημητρίῳ φιλωθεὶς Ιωνάθη. ἡνίκα πολλῶν Ιωνάθης κρατήσας τὴν πρὸς Ρωμαίους φιλίαν τε ἀδελφοῦ ἀνεκτήσατο. ὁ δὴ Τρύφων Ιωνάθῃ δεδοικὼς ὑποκλέψαι παῖδα Αντίοχον. καὶ ἑαυτὸν ἀνεῖπεν βασιλέα.

Συρίας καὶ Ασίας ἐβασίλευσεν ιβ̄ Δημήτριος Δημητρίου, ὁ καὶ τὸ πρῶτον * Σιδητης, ἔτη γ̄.

οὗτος Τρύφωνα τὸν ἀπελόντα Ιωνάθῃ καὶ Αντίοχον υἱὸν Αλεξάνδρου καὶ ἑαυτὸν βασιλέα Συρίας ἀνειπόντα ἐκ Σίδης ἐλθὼν πολιορκεῖ εἰς Δῶρα καταφυγόντα, κἀκεῖθεν εἰς Ορθωσίαν. ἀφ' ἧς διωχθεὶς εἰς πᾶν ἀναλόμενος θνήσκει.

Συρίας καὶ Ασίας ἐβασίλευσεν ῑγ Αντίοχος ὁ Σιδήτης ἔτη θ̄.
Συρίας καὶ Ασίας ἐβασίλευσεν ιδ̄ Δημήτριος τὸ β̄. ἔτη δ̄.
Συρίας καὶ Ασίας ἐβασίλευσεν ῑε Αντίοχος ὁ Γρυπὸς ἔτη κ̄ς.

Χρὴ γινώσκειν, ὅτι τὰ κ̄ς ἔτη οὐκ εἰσὶ μόνον τοῦ Γρυποῦ Αντιόχου, ἀλλὰ καὶ τοῦ Κυζικίου. Πρῶτον γὰρ ὁ Γρυπὸς βασιλεύσας ἐτῶν δ̄ ἀφελήθη ὑπὸ τοῦ Κυζικίου. καὶ ἐβασίλευσεν ὁ Κυζικιος ἔτη ιη̄. καὶ πάλιν ὁ Γρυπὸς ἐκβαλὼν τ̄ Κυζίκιον ἐβασίλευσε τὰ λοιπὰ ἔτη δ̄. Ἓξ ἔτως ἐκ διαδοχῆς ἐπολέμουν ἀλλήλοις. Αντίοχος ἅμα Υρκανῷ ὁ Γρυπὸς Σίνδαν τινὰ στρατηγὸν νικήσας τρόπαιον ἔστησεν ᾠδὴ τῷ Λύκῳ ποταμῷ. Κατὰ Σικελίαν ὁ δουλικὸς πόλεμος. Οἱ ἐν Σικελίᾳ δοῦλοι πολιορκούμενοι εἰς ἀλληλοφαγίαν ἐτράπησαν. Σέλευκος υἱὸς Αντιόχου τοῦ Γρυποῦ τ̄ Κυζίκιον ἐκβαλὼν ἐκράτησε βραχύ. Σέλευκον ζῶντα κατέκαυσεν ὁ Κυζίκιος Αντίοχος. Ἀντίοχος ὁ Κυζίκιος φυγὼν εἰς Πάρθους Πομπηίῳ παρέδωκεν ἑαυτόν.

Ἰστέον ὅτι καὶ ἔτος ὁ ἀζωθεὶς λέγεται ὑπὸ τ̄ μητρὸς, καὶ ὁ μετ' αὐτὸν ὑπὸ τ̄ στρατευμάτων διωχθεὶς Αλέξανδρος ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ ὁ ἀζωθεὶς ὀνομάζεται. Τοῦ Αλεξάνδρου τότε τοῦ προρρήτου υἱοῦ Αντιόχου τοῦ Επιφανοῦς πεσόντος ἐν τῇ πρὸς Πτολεμαΐον μάχῃ, μερίζεται ἡ τ̄ Συρίας ἀρχὴ εἴς τε Δημήτριον τ̄ Δημητρίου υἱοῦ ὁρμώμενον ἐκ τ̄ Σελευκείας, καὶ εἰς τὸν υἱὸν Αλεξάνδρου ὁρμώμενον ἐκ Συρίας καὶ Αντιοχείας Αντίοχον. ἀλλὰ τοῦτον ὁ Δημητρίου Δημήτριος τάχιστα νικήσας χειρωσάμενος τὴν ἀρχὴν ἔτη γ̄. ὅθεν καὶ Νικάνωρ ἐκλήθη. στρατεύσας ἐπ' Αρσάκιον εἰς Βαβυλῶνα αἰχμάλωτος γίνεται ὑπὸ Αρσάκου, καὶ εἰς τὴν Παρθικὴν ἀναχθεὶς ἐφρουρεῖτο σιδηρωθεὶς, ὅθεν καὶ σιδηρίτης ἐλέγετο ὕστερον. Οὗτος πρὸ τῆς εἰς Παρθικὴν φρουρᾶς ἐκ Κρήτης ἐπανελθὼν, καὶ Συρίας κρατήσας, Απολλώνιον ἔταξεν Ιουδαίοις πολεμεῖν. Ιωνάθης δὲ ἅμα μυρίοις ἐπιλέκτοις Ιώππην κατέσχεν κτείνας τὴν σὺν τῷ Απολλωνίῳ. ὁ αὐτὸς Λάζωτον ἐμπρήσας τὸ παρ' αὐτοῖς εἴδωλον Δαγῶνα ἀφαιρεῖται. Τῷ αὐτῷ Δημητρίῳ Δημητρίου Σωτῆρι ἐπιλεγομένῳ καὶ Νικάνορι Πτολεμαῖος δίδωσιν ἀφελόμενος Αλεξάνδρου τοῦ θυγατέρα Κλεοπάτραν ὁμοῦ καὶ τ̄ Συρίας ἀρχήν. Απίστησαν δὲ αἱ δυνάμεις τοῦ Δημητρίου. καὶ ἐδεήθη Ιωνάθου πέμψαι στράτευμα πρὸς συμμαχίαν αὐτῷ εἰς Αντιόχειαν, ὑπαχθέντος καθαιρεῖται τὰς πόλεις Ιούδα τ̄ ἐθνικῶν στρατευμάτων, ἐνίκησεν. Ιωνάθης ἀπέστειλεν αὐτῷ τρισχιλίους, οἱ καὶ διέφθειραν εἰς Αντιόχειαν Ελλήνων μυριάδας ῑ τ̄ ἐπαναστάντων κ̄ Δημητρίου πολιτῶν. καὶ τὴν πόλιν ἐνέπρησαν. Δημήτριος δὲ νικήσας πάντα διεψεύσατο τὰ πρὸς Ιωνάθην. Εν τούτοις δὲ ἀναιρεῖται Ιωνάθης δόλῳ ὑπὸ Τρύφωνος, καὶ κρατεῖ μετ' αὐτὸν Σίμων υἱὸς αὐτοῦ ἔτη η̄. Οπως Κελτὸς ἐχειρώσατο. Κατὰ τούτους δὴ χρόνους ἑάλω Καρχηδὼν τὸ ἔσχατον ὑπὸ Σκιπίωνος Αφρικανοῦ τέταρτον, ἔχουσα ἔτη χμ̄ ἀπὸ κτίσεως, κ̄ ἦν ἄλωσις ὕμη̄. Αντίοχον τ̄ Σιδήτην Αρσάκιος Πάρθος ἀνεῖλεν Πτολεμαῖος ὁ Αβόβου μὲν τὸ ἀνελεῖν Σίμωνα τ̄ οἰκείου πενθερὸν δόλῳ ᾠδὴ πότου, τῷ Αντιόχῳ ἐδήλωσεν ὑποσεῖλαι δυνάμιν αὐτῷ πρὸς τὸ ᾠδὴν αὐτῷ τὴν Ιουδαίαν. Ιωάννης δὲ ὁ Σίμωνος υἱὸς μαθὼν τὰ συμβάντα τῷ πατρὶ καὶ τοῖς ἀδελφοῖς ὑπὸ Πτολεμαίου, σὺν μυρίοις ἐλθόντας πρὸς αὐτὸν ἐν Γαζαρηνοῖς

ρησις ἀναιρεῖ, τῷ ἢ Αντιόχῳ φιλωθεὶς, ἡ ωδὲ ἔ πλήθος τὴν ἀρχὴν λαβὼν τ αὐτὸν ἀναιρεῖ Πτολεμαῖον, καὶ τῷ Αντιόχῳ συμμαχεῖ ἡ Υρκανῶν. ἐνθα μεγάλως δοκιμήσας Ιωάννης Υρκανὸς ὠνομάσθη ἀρίστους πολέμου. ὃς ἐκράτησεν Ιουδαίων ἔτη κ στρατηγῶν καὶ ἀρχιερατεύων. Εως τότε ωδείχθη πρώτη τ Μακκαβαίων. ἡ ἢ δευτέρα τὰ κατὰ Σέλευκον, ἐ Αντίοχον τὸν Επιφανῆ, καὶ Αντίοχον τὸν Ευπάτορα, καὶ Δημήτριον τὸν Σωτῆρα, ἡ Ιούδαν τὸν Μακκαβαῖον. ἡ ἢ τρίτη τὰ κατὰ τὸν φιλοπάτορα Πτολεμαῖον ἱστορεῖ, ὅπως τὸ ἔθνος τ Ιουδαίων ἐβασιλεύσατο ἀφανίσαι ωδὲ τ Αντίοχε τ Επιφανοῦς βασιλείας ἔτη λ, αὕτη ἢ ἐ πρώτη τῷ χρόνῳ ἐστίν. ἡ δὲ δ ἀγαίρεται ωδεῖ ἔ αὐτοδέσποτον εἶναι τ παθῶν εὐσεβῆ λογισμὸν, ἡ ωδεῖ τ τ ζ σὺν τῇ μητρὶ ἀθλήσεως κατὰ σὺν Ιωνάθαν ἔ Μακκαβαίους χρόνους, ἐ Σίμωνος τ ἀδελφὸν αὐτ.

Αιγύπτου μὲν Πτολεμαῖος ὁ Ευεργέτης, Συρίας δὲ ἐ τῆς μητρὸς Ασίας Αλέξανδρος ὁ τ Βαλλᾶ λεγόμενος, ὃς Αντίοχον τ Επιφανῆ, Ρωμαίων δὲ ἄρχοντες ἐκράτουν, ἡ ἄλλοι μὲν στρατηγοὶ, πάντων δὲ μᾶλλον Σκηπίων ὁ νέος ἔκγονος τ Σκηπίωνος Αφρικανοῦ, ὃς Καρχηδονίοις τοῖς κατὰ Λιβύην τὸν τρίτον διαπολεμήσας ἡ τελευτῶν πόλεμον γναίως τοῖς ὅλοις ἐκράτησε μῆ ἔτη, κάθ' ἑτέρας δὲ ϝμη, τῆς οἰκουμένης τὴν Καρχηδόνα καταστρεψάμενος. Τότε δύο στρατηγοὶ Ρωμαίων ἠπατήθησαν εἰς μὲν ἀνῃρέθη, διάστρος δὲ ζωγρηθεὶς εἰς Ρώμην ἐπέμφθη σὺν αἰχμαλώτοις, πολλοῖς, αὐτός τε ἀνέζωξε Σκηπίων.

Μικίψας Νομιδίας βασιλεὺς ἡ Ρωμαίων σύμμαχος πεθνήκει. ἐ νόθος ωδὴς Ιουγόρθας λεγόμενος δόλῳ σὺν ἐκείνῳ γνησίως ἀνελὼν παῖδας χειρὸς τὴν ἀρχήν. ἐφ' ᾧ Ρωμαῖοι δεινοπαθήσαντες Αὖλ Μαρίᾳ πρῶτον ὑπάτῳ στρατεύσαντι ἰσχυρῶς μάχῃ κρατήσαντος. τὸν δὲ Ιουγόρθαν φεύγοντος ἑπτὰ Αὖλ Μετέλλᾳ ἐ τότε ὑπατικῷ γναίως εὐδοκιμήσαντος, τελευτῶν δὲ Αὖλ Σύλλα τὸ ἡ . . . . . αὐτὸν Ιουγόρθαν ζῶντα χθρωσαμένου ἐ θριαμβεύσαντος ἐπ' αὐτῷ ωδὲ τὸ ἅρματος ἐν Ρώμῃ κατὰ τὴν αὐτὸ ὑπατείαν ἀγομένῳ δεσμίῳ, ἥτις ἦν Ολυμπιὰς ρξε.

Συρίας καὶ Ασίας βασιλῆς.

Συρίας ἡ Ασίας ἐβασίλευσεν ις Αντίοχος ὁ Κυζικηνὸς ἔτη ιε.

Ιουδαίων ἀρχιερεῖς.

Ιουδαίων ἀρχιερατεύσεν κ Αριστόβουλος ἔτος ἕν.
Ιουδαίων ἀρχιερατεύσεν κα Ιαννᾶος, ὁ ἐ Αλέξανδρος, ἔτη λ.

Ιαννᾶος σὺν λοιπὸς ἀδελφὸς ἡ συγγενεῖς ἀνεῖλεν, μηδένα ἔ γῆς ὑπολειψάμενος. Αὖλ τούτου καὶ πᾶσαι αἱ πόλεις Ιουδαίων ἀπέστησαν ἀπ' αὐτοῦ, ἃς Αὖλ Κλεοπάτρας μητρὸς Αλεξάνδρου ἐπέρεψεν, συμμαχούντων Αιγυπτίων αὐτῷ. Ιαννᾶος ὀξὺς ἡ ὑβριστὴς καὶ ἀγριώτατος ὢν σφόδρα. τοῦτον οἱ κολακεύοντες Αλέξανδρον ἔλεγον, Αὖλ τὸ τ γνώμης ὀξὺ ἡ ἀνεμπόδιστον, οἱ ἢ μισοῦντες Θρακιδᾶν, ὡς ἀδικώτατον. Κατὰ τούτους σὺν χρόνους Κλεοπάτρα Σελήνη σὺν παῖδας ἀποβαλοῦσα κάθ' ἑαυτὴν ἔδοξε βασιλεύειν, διότι πρὸς ἔχουσα δύο τ Ιουδαίων, Ανανίαν, καὶ Χαλκίαν πάντα τὰ κατ' αὐτὴν διοικοῦντας, δι' ὧν Ιαννᾶος φιλωθεὶς αὐτῇ συμμάχους Αιγυπτίους ἔσχε ἡ Γαλαυσίνης. καὶ τ ἀποστησαμένων Ιουδαίων τὰς πόλεις ἀφανίζων, καὶ τοὺς ὁμογενεῖς ἀφειδῶς ἀποσφάττων μέχρι γυναικῶν ἡ παίδων, ἐξάμηνος ἀπὸ τ πέραν Ιορδάνου πόλιν, ἡ Εσεβὼν τὴν καταλαβόμενος, Αμμωνίτην τε καὶ Μωαβίτην ἐπελθὼν, Δῶραν τὴν πρὸς τοῖς θερμοῖς ὕδασιν, Αβιλλαν, Ιππον, Λίαν, Φιλεπιφείαν Μακεδόνων ἀποικίας, ἡ Βασὰν τὴν νῦν Σκυθόπολιν, Μαλλῶτιν, Σαμάρειαν, Θαβὼρ ὄρος καὶ Γαδάρ. Ιαννᾶος, ὁ ἡ Αλέξανδρος, πόλεμον ἀγάγων πρὸς Αντίοχον τ παῖδα ἔ Γρυπὸν τ καὶ Διονύσιον, ἐνίκησεν. Οὗτος τὴν Τυρίων γῆν ἐπελθὼν ἐπολιόρκει τὴν νῆσον. ἐπαναστάσεως δὲ περιφθεὶς Ναβαταίων ἐ Ιτουραίων Δίγαιον στρατηγὸν ἔπεμψεν Γαλιλαῖον ἡ Ναβαταίων. αὐτὸς δὲ κατὰ τ Ιτουραίων εἰς πόλεμον ἐπιμαζόμενος θνήσκει βασιλεύσας ἔτη λ, Σαλίνῃ τῇ γαμετῇ τὴν ἀρχὴν ἐγχειρίσας, ὄντων αὐτῇ δύο παίδων ἐξ αὐτοῦ, Υρκανοῦ, ἡ Αριστοβούλου. Εντεῦθεν τὰ τ Ιουδαίων συγκέχωται.

Ιουδαίων ἐβασίλευσεν Σαλίνα, ἡ καὶ Αλεξάνδρα, ἔτη θ.

Αλεξάνδρα, ἡ ἡ Σαλίνα, πάντη τ ὠμότητος ἀποδέσθαι ἔ αὐθρὸς Ιαννᾶος τὸ ἡ καὶ Αλεξάνδρα τὸ Ιουδαίων ἔθνος ταῖς χρησταῖς ἐννοίαις κερδήσασα Αὖλ δόξαν εὐσεβείας, καὶ τὴν πρὸς τὸ θεῖον ὀρθὴν πίστιν, καὶ ωδεῖ σὺν πατρίοις νόμοις ἀκεῖνα θυσιῶν βασιλεύσασα ἔτη θ. Ταύτην τὸ φαρισαϊκὸν ἡγεμονεύσημα, ὡς τ ἄλλων δύο, Σαδδουκαίων ἐ Εσσηνῶν, δυσεβέστερον εἶναι δοκοῦν. ἡ τούτοις τὴν τ πραγμάτων ἐγχειρεῖ διοικησιν ὡς θεοφιλής. ἡ ὧν ἡ μὲν ἀπόλαυσις τῆς ἀρχῆς τ φαρισαίων δεσμούντων ἡ λυόντων, ὡς ἤθελον, αἱ ἢ δυσχέρεια τ γυναικὸς καίπερ ὄσης δεισιδαίμονος ἡ φοβερᾶς τοῖς ἔξω. πλὴν ἦρχε τ πολλῶν, ἡ ἦρχετο ὑπ' αὐτῶν. δύο ἢ παίδων Αριστοβούλου ἡ Υρκανοῦ πρώτην ἐσχόντων, αὖθις τὴν βασιλείαν Υρκανῷ τῷ πρεσβυτέρῳ ἐπέτρεπε ωδεῖ τ θνάτου, Αριστοβούλῳ ἢ τῷ νεωτέρῳ τὴν ἀρχιερωσύνην. ἀλλ' ὅτε ἀσθενούσης τῆς μητρὸς ἀρπάσας τ καιρὸν μὴ πολλῶν οἰκετῶν κρατεῖ τ ἐρυμάτων, ἡ μισθοφόρους ἐκ τούτων αἰθροίσας τοῖς χρήμασιν ἀνᾶπτεν ἑαυτὸν βασιλέα. τ ἢ Υρκανὸν οἰκτείρασα Σαλίνα πανδήμιον, τὴν Αριστοβούλου γαμετὴν σὺν τέκνοις καθεῖρξεν ωδὸς τῷ Βορείῳ κλίματι τ ναῶ ἐς Βάρμν τὸ Φρούριον. ἡ ἐν τούτοις πλούτῳ πρὶν Αριστόβουλον πιωρήσασθαι τῆς κατ' Υρκανὸν ἐπαναστάσεως, διοικήσασα, ὡσπερ εἴρηται, τὴν ἀρχὴν ἔτη θ.

Αιγύπτιον

* * * * * *

Αιγύπτ κὴ Αλεξανδρείας βασιλεῖς.

Αιγύπτ κὴ Αλεξανδρείας ἐβασίλευσεν θ̄	Αλέξανδρ	ἔτη ῑ.
Αιγύπτ κὴ Αλεξανδρείας ἐβασίλευσεν ῑ	Πτολεμαῖ Κλεοπάτρας υἱὸς	ἔτη ῑ.
Αιγύπτ κὴ Αλεξανδρείας ἐβασίλευσεν ια	Πτολεμαῖ ὁ Διονύσ	ἔτη λ̄.

Γομπῄῖ πολιορκία λαβὼν τὰ Ιεροσόλυμα Αριστόβολον μὲν δέσμιον σὺν τοῖς παισὶν Αλεξάνδρῳ καὶ Ἀντιγόνῳ καλεῖχεν εἰς Ρώμην ἀπὼν θριαμβεύσων, κ̀ ἄλλων ἐθνῶν βασιλεῖς κ̀ ἡγεμόνας. Υρκανῷ δὲ τῷ τότε ἀδελφῷ τὴν ἀρχιερωσύνην ἐγχωρίους ὑποφόρους ἔπεξε Ρωμαίοις Ιουδαίους. καὶ Κικέρων ὁ ῥήτωρ, κ̀ συγκλητικὸς ὢν Ρωμαίοις ἤκμαζεν. ὃς καθεῖλεν Καταλίναν, καὶ Κέθηγον, κ̀ Λέντλον σωφρονιστὴν κ̀ τ̀ συγκλήτου. Γομπήϊος ἐλθὼν εἰς Ρώμην κ̀ θριαμβεύσας δὶς νίκας πολλὰς αὐτοκράτωρ ἀνηγορεύθη, κ̀ ἐνέπα Φιλίᾳ Γαΐῳ Ιουλίῳ Καίσαρι, καὶ γαμβρὸς δὶς γυναικὶ Ιουλίᾳ γέγονε. ὁ δὲ Γαΐ χειροτονηθεὶς κατὰ Γαλατῶν κ̀ Βρεττανῶν στρατηγὸς ἐκπέμπε, μεγάλαις μάχαις ἐν ἔτεσι ῑ Γάλλας, Ε Βρεττανοὺς Ρωμαίοις ὑποτελεῖς κατεστήσας. * * *

ΣΠΟΡΑΔΗΝ. Γομπήϊος Υρκανῷ τῷ ἀρχιερωσύνην ἐκύρωσεν. ὁ αὐτὸς Ιουδαίους Ρωμαίοις ὑποφόρους ἔθηκεν. ὁ αὐτὸς Αντίπατρον ἀλλόφυλον Ηρώδου τὸν κ̀ πατέρα τ̀ Παλαιστίνης ἐπίτροπον κατέστησεν. Γαΐ Ιουλ Λυσιτανίαν, Γάλλους, Βρεττανούς, καὶ τινας πρὸ τοῦ ὠκεανοῦ νήσους κατεστρέψατο. ὁ αὐτὸς τὸν Ρῆνον ποταμὸν διαβὰς Γερμανοὺς, κ̀ Γάλλους, ἐχειρώσατο. Τὸ ἐν Ολυμπίᾳ ἄγαλμα ἐκεραυνώθη. Γαΐ Καῖσαρ πρὸς Γομπήϊον ἐπολέμησεν. Γαΐ Ιουλ εἰς Αιγυπτον ἐλθὼν κατὰ δ̀ Γομπήϊος σὺν τοῖς στρατιώταις ἀναιρεῖ μὲν τ̀ Πτολεμαῖον διὰ τὸν Γομπήϊος φόνον, βεβαιοῖ δ̀ τῇ Κλεοπάτρᾳ μόνῃ τὴν ἀρχὴν Αιγύπτ διὰ τ̀ πρὸς αὐτὴν, ὡς φασιν, ἔρωτα.

Αιγύπτ κ̀ Αλεξανδρείας βασιλεῖς.

Αιγύπτ κ̀ Αλεξανδρείας ἐβασίλευσεν ιβ̄	Κλεοπάτρα θυγάτηρ Πτολεμαίου δ̀ κ̀ Διονυσίου ἡ τελευταία τ̀ Λαγιδῶν.	ἔτη κβ̄.

Αντωνίῳ Αραβίαν Κλεοπάτρᾳ παρέδωκεν. Υρκανὸς τὰ Ιεροσολύμων ἀνέσησε τείχη ὑπὸ Γομπήϊος καθαιρεθέντα. Ηρώδου Καίσαρι κοίλης Συρίας στρατηγὸν ἐν Δαμασκῷ προεχειρίσατο.

Ρωμαίων Μοναρχία.

Ρωμαίων ἐμοναρχησεν ᾱ	Γαΐ Ιούλ Καῖσαρ	ἔτη ε̄.

Ολυμπὰς ρπγ̄. Ανθωνίῳ τὸν ζ̄ ἀφ' ὃ Ρωμαίοις μῆνα Κωτίλλιον καλούμενον Ιούλιον μετονομασθῆναι ἐψηφίσατο, διὰ τὸ αὐτὸν γενηθῆναι ἐν αὐτῷ.

Ρωμαίων ἐβασίλευσεν γ̄	Οκταβιος Αυγουστος	ἔτη νε̄.

ΣΠΟΡΑΔΗΝ. Ιουδαίοις πρεσβευταμένοις δόγμα συγκλήτου καὶ Αθηναίων ψήφισμα πρὸς Φιλίας ἐπέμφθη, Κικέρωνος ὁ ῥήτωρ καὶ συγκλητικὸς ἐν Γαίταις ἀνηρέθη τ̀ Ιταλίας. οἱ δέ φασιν, ὅτι φαρμάκῳ διέφθειρεν ἑαυτόν. ἡ τῶν ἐν Περγάμῳ βασιλευσάντων ἐπαύσατο ξ̀ βασιλέων ἀρχὴ διαρκέσασα ἔτη ρλδ̄.

Απὸ Γαΐου Ιούλιος Καίσαρος οἱ μετέπειτα Ρωμαίων βασιλεῖς Καίσαρες ὠνομάσθησαν, ἀπὸ δὲ Αὐγούστου Αὔγουστοι. Αντώνιον κ̀ Λέπιδον νικήσας Αὔγουστος πρὸς φιλίαν προσδέχε, πρεσβευσαμένης τ̀ συγκλήτου. Αὔγουστος πεζὸν ἐθριάμβευσε θρίαμβον. ἡ τ̀ Ηπρωτῶν ἐξ βασιλέων ἀρχὴ ἐπαύσατο διαρκέσασα ἔτη ϛ̄.

Ιωσήππου ἐκ τ̀ ιδ̄ λόγου τῆς ἀρχαιολογίας περὶ τ̀ Ηρώδου ἀσημότητος.

„ Τοῦτο τὸ πάθος συνέβη τῇ Ιεροσολυμιτῶν πόλει, ἁλόντος ἐν Ρώμῃ Μάρκου Αγρίππα, καὶ Κανιδίου Γάλλου δὶς τ̀ ὑπατεύοντος τὸ δεύτερον, τρίτῳ μὲν, τ̀ ἑορτῆς τ̀ νηστείας, ὡς ἐκ περιτροπῆς τ̀ γνωμένης ὅτε Γομπήϊος „ τοῖς Ιουδαίοις συμφορᾶς. κ̀ γὰρ ὑπὸ ἐκείνῃ τῇ αὐτῇ ἑάλωσαν ἡμέρᾳ, μ̄ ἔτει κ̄ζ̄. Σόσιος δὲ χρυσοῦν ἀνέθηκε „ μὲν τῷ θεῷ στέφανον ἀνέζωξεν ἀπὸ Ιεροσολύμων, Αντίγονον ἄγων δεσμώτην Αντωνίῳ. δεισας δὲ Ηρώδης, „ μὴ φυλαχθεὶς Αντίγονος ὑπὸ Αντωνίου, κ̀ κεμισθεὶς εἰς Ρώμην δικαιολογήσηται πρὸς σύγκλητον, ἀποδείκ- „ νυς αὐτὸν μὲν ἐκ βασιλέων, Ηρώδην δὲ ἰδιώτην, ἢ ὅτι προσῆκεν αὐτῷ βασιλεύειν σὺν παῖδας, ἐπὶ αὐτὸς εἰς „ Ρωμαίους ἐζήμαρτεν. πᾶσα φοβέμενος πολλοῖς χρήμασι πείθῃ τ̀ Αντώνιον ἀνελεῖν τ̀ Αντίγονον. ὃ γνωμένου, „ τῷ δέους μὲν Ηρώδης ἀπαλλάττε, πανέ δὲ ἔτους ἡ τ̀ Ασιμωναίων ἀρχὴ μ̄ ἔτη ρκ̄ς̄, οἶκος λαμπρὸς ἔτ „ ἦν, καὶ διάσημος γένος τε ἕνεκα κ̀ τῆς ἱερατικῆς τιμῆς, ὧν τε ὑπὲρ δ̀ ἔθνους οἱ γονεῖς αὐτῷ διεπράξαντο. „ ἀλλὰ ἔτι μὲν διὰ τὸν πρὸς ἀλλήλους φασὶν τὴν ἀρχὴν ἀπέβαλον, μετέπεσε δὲ εἰς Ηρώδου τὸν Αντιπάτρου „ οἰκίας ὄντα δημοτικῆς, καὶ γένους ἰδιωτικοῦ, Ε ὑπανεστηκότος τοῖς βασιλεῦσι. καὶ τοῦτο μὲν τὸ πλ̀ τ̀ Ασιμωναίων γένεας παρειλήφαμεν.

Ἀφελκανῦ περὶ τ̃ Υρκανῶ καὶ Ἀντιγόνῳ συμβάντων, καὶ περὶ Ἡρῴδ καὶ Σεβαστ̃ καὶ Ἀντωνίᾳ καὶ Κλεοπάτρας ὡς ἐν ἐπιτόμῳ.

„ Ὀκτάβιος ὁ Σεβαστὸς, ὃν Αὔγουστον καλ̃σι, θετὸς ὑὸς ὢν αὐτ̃ (Γαΐᾳ) ἀπὸ Ἀπολλωνιάδ τ̃ Ἡπείρ, ἔνθα „ ἐπαιδεύετο, εἰς Ῥώμ ἐπανελθὼν, τ̃ ἐν τέλ τ̃ ἡγεμονίας εἶχετο. Ἀντωνί ὕστερον τὴν τ̃ Ἀσίας καὶ ἐπίκεινα „ ἀρχὴν ἔλαχεν. Ἐπὶ τούτ, Ἡρῴδ κατηγόρουν Ἰδαῖοι. ὁ δὲ σὺν πείσεις ἀποπλείνας Ἡρῴδ ἐπὶ τὴν αὐτ̃ „ κατ̃ξεν ἀρχήν. ὕστερον δ᾽ ἅμα Υρκανῷ καὶ Φασαήλῳ τ̃ ἀδελφῷ ἀγεώθη, καὶ προσφυγὼν Ἀντωνίᾳ κατ̃λ- „ θεν. μὴ δεχομένων δ᾽ αὐτὸν Ἰδαίων, μάχη γίνεται καρτερά. μετ᾽ ὀλὺ δ᾽ καὶ Ἀντίγονος καὶ ὁνδιώκῃ „ μάχῃ. Ἀντίγονος δ᾽ προσφυγὼν Ἡρῴδῃ τ̃ τῶν Πάρθων βασιλεῖ Ἀφὰ Γακόρ δ᾽ ὑὸς κατ̃λθεν ἐπὶ χρυσ̃ τα- „ λάντοις χιλίοις. καὶ ὁ μὲν φεύγ, Φασαήλ δ᾽ ἐν τ̃ μάχῃ αὐαιρεῖ). Υρκανὸς δ᾽ Ἀντιγόνῳ παρεδόθη ζῶν ὁ 10
„ δὲ Πάρθοις ἔδωκεν ἄγειν, ἀποτεμὼν αὐτ̃ τὰ ὦτα, ὡς μηκέτι ἱερ̃το. ἠδέσθη γὰρ αὐτὸν, ὡς οἰκεῖον, ἀποκτεῖ- „ ναι. Ἡρῴδης δὲ ἐκπεσὼν τὸ μὲν πρῶτον Μαλίχῳ τ̃ τ̃ Ἀράβων βασιλεῖ προσφεύγ. ὡς δὲ ἀπροσήκατο αὐτὸν „ φόβῳ τ̃ Πάρθων, εἰς Ἀλεξάνδρειαν ᾤχετο Κλεοπάτραν ἀπ̃λθεν. ἰ̃ Ὀλυμπιὰς ρπε. Κλεοπάτρα τ̃ συμβα- „ σιλεύσαντα αὐτ̃ ἀδελφὸν ἀπεκτόνατα πρὸς ἀπολογίαν ἵστ Ἀντωνίᾳ εἰς Κιλικίαν μεταπεμφθεῖσα τὴν τ̃ „ ἀρχ̃ς ἐπιμέλειαν ἐπέτρεψεν Ἡρῴδῃ. ἐ ὡς ἀδὲν ἠξίᾳ πιστεύσ, ἐ̃ς ἂν καθαιρεθῇ εἰς τὴν ἑαυτ̃ ἀρχὴν ἔχο- „ σι αὐτὸν ἦλθε πρὸς Ἀντώνιον. ὁ δὲ ἀλόκλ τ̃ γυναικὸς ἔρωτι. τὸν Ἡρῴδην ἀπέστειλεν εἰς Ῥώμ κατὰ τὸν „ Σεβαστὸν Ὀκτάβιον, ὃς Ἀφά τε Αντίπατρον τὸν Ἡρῴδ πατέρα, καὶ δι᾽ αὐτὸν Ἡρῴδην, Ἀφά τε τὸ „ ὑπὸ Πάρθων κατεσ̃σθαι Αντίγονον βασιλέα, ἐπέστειλε τοῖς ἐν Παλαιστίνῃ, καὶ Συρίᾳ στρατηγοῖς κατάγειν „ αὐτὸν ἐπὶ τὴν ἀρχήν. καὶ ἅμα Σωσίῳ διεπολέμει πρὸς τ̃ Αντίγονον χρόνῳ πολλῷ, καὶ παντοίαις μάχαις. Τότε ἐ „ Ἰώσηπος ἀδελφὸς Ἡρῴδ ἀπεθνήσκει στρατηγῶν. Ἡρῴδ δὲ πρὸς Αντώνιον ἐλθόντ, τρία ἔτη τ̃ Αντίγο- 20
„ νον ἀπεπολιόρκησεν, καὶ ζῶντα ἀπεκόμισαν Αντωνίᾳ. Αντώνι δὲ Ἡρῴδην μὲν καὶ αὐτὸς ἀνηγόρευσεν Βασιλέα. „ προσέθηκε δὲ αὐτῷ πόλεις Ἰππον, Γάδαρα, Γάζαν, Ἰόππην, Ἀνθηδόνα, καὶ τ̃ Ἀραβίας τὸν τε Τραχωνα, καὶ τὴν Αυ- „ ρανῖτιν, καὶ Σακίαν, καὶ Γαυλανίτην, πρὸς δὲ, καὶ τ̃ Συρίας ἐπιτροπὴν Ἡρῴδης ὑπὸ τ̃ συγκλήτ ἐ Ὀκταβίᾳ τ̃ Σε- „ βαστ̃ βασιλεὺς Ἰουδαίων ἀνηγορεύθη. καὶ ἐβασίλευσεν ἔτη λδ. Αντώνιος ἐπὶ Πάρθας στρατεύειν μέλλων Αντίγονον τ̃ „ Ἰουδαίων ἀπέκτεινε βασιλέα, καὶ Ἀραβίαν Κλεοπάτρᾳ παρέδωκε. Ἀφαβὰς τε ἐπὶ Πάρθας ἔπαισε μεγάλως τὸ „ πλεῖστον ἀποβαλὼν τ̃ στρατ̃. ἰ̃ Ὀλυμπιὰς ρπε. ὁ Σεβαστὸς Ὀκταβίᾳ τὴν δὲ Ἰταλίας ἐ πάσης ἑαυτ̃ „ δυνάμιν ἐπ᾽ Αντώνιον ἦγεν. Ἀνωνίᾳ δ᾽ ἐ βουλόμν ἐς Ῥώμ ἐπανελθεῖν δέει τ̃ ἐν Πάρθοις ἐπαισμένων, „ καὶ Κλεοπάτρας ἔρωτι, ὥστε τὴν ἐκ τ̃ Ἀσίας ἔχων δυνάμιν ὑπανεπόδιζεν. ὁ δὲ Ἡρῴδης, οἷα θεὸς, καὶ τ̃ ἰσχύν- „ των θεραπόντων τὰς διπλᾶς δι̃ἐπεμψεν ἐπικουρίας, καὶ νηὶ τ̃ στρατὸν, ἐντειλάμν τοῖς ἡγεμόνοις καραδοκεῖν τὰ „ ἀποβησόμενα. ὡς δὲ ἐκράθη τε ἡ νίκη, καὶ δυσὶ ναυμαχίαις ἡττηθεὶς ὁ Αντώνι ἔφυγεν εἰς Αἴγυπτον ἅμα τ̃ „ Κλεοπάτρᾳ, οἱ κομίζοντες ἀπέδοσαν τὰς πρὸς τ̃ Σεβαστὸν ἐπικουρίας, ἃς πρὸς Αντώνιον εἶχον ἀποκρύψαντες. „ Κλεοπάτρα ἐν τῷ Μακεδονικῷ ἑαυτὴν διεχείρισατο ἄσπιδι τῷ θηλεῖ κατ᾽ ἑαυτ̃ ὅπλῳ χρησαμένη. Τότε τε 30
„ Κλεοπάτρας ὑὸς Ἥλιον, ἐ Σελήνην ἐπὶ ἐνδαΐδι φθόγγους σωτηρίους ἔλαβεν ὁ Σεβαστός. Νικόπολις ἡ κατ᾽ Ακτιον „ ἐκτίσθη, καὶ Ἀκτια ὁ ἀγὼν ἐτ̃θη. Ἀλεξανδρείας ἑλημμένης πρ̃τ ἡγεμὼν Αἰγύπτ πέμπεται Γάλλ Κορ- „ νήλιος, ὃς τ̃ ἀποφαύντων Αἰγυπτίων καθεῖλε τὰς πόλεις. Μέχρι τ̃δε οἱ Λαγίδαι, καὶ σύμπας ὁ τ̃ Μακεδονικ̃ς ἡγε- „ μονίας χρόνος μ̃ ἔτη τ̃ τ̃ Περσῶν καθαιρέσεως δυοῖν δέουσα. σωάγον) τοίνυν οἱ χρόνοι ἀπὸ μὲν τ̃ Μακεδόνων ἀρ- „ χ̃ς ἐ καθαλύσεως κ̃ Πτολεμαίας, καὶ τὴν πολυτιμίαν Κλεοπάτραν, ὃ γίνεται τ̃ Ρωμαίων μοναρχικ̃ς ἡγεμο- „ νίας ἔτ ι̃δ, Ὀλυμπιάδ ὁ ρπ̃ζ ἔτος δ, τὰ σύμπαντα ἔτη ἀπὸ Ἀδὰμ ,ευοβ. μ̃ Ἀλεξανδρείας ἁλοὺσιν Ὀλυμ- „ πιὰς ἦχθη ρπη. Ἡρῴδης δὲ πικτίσας τὴν Γαβινίων πόλιν τὴν ποτε Σαμάρειαν, Σεβαστὴν αὐτὴν προσηγόρευσεν. „ τὸ δὲ ἐπίνειον αὐτ̃ Στράτων πύργον πολίσας, ἀπὸ δ αὐτ̃ Καισάρειαν ἐκάλεσεν, ἐφ᾽ ἑκατέρᾳ ναὸν ἐγεί- „ ρας Ὀκταβίᾳ. ὕστερον δ᾽ καὶ Ἀνιπατρίδα κτίζ ἐν τῷ Λυδ̃ πεδίῳ ἀπὸ δ ἑαυτ̃ πατρὸς, καὶ σὺν περὶ τὴν Σε- 40
„ βαστὴν οἰκοδομ̃ας, ὧν ἀφείλατο τὴν γ̃ν, ἐγκαλ̃κισεν ἐν αὐτ̃. ἔκλισε δὲ καὶ ἑτέρας πόλεις. ἐ τοῖς μὲν Ἰσ- „ δαίοις βαρὺς ἦ, τοῖς δὲ ἄλλοις ἔθνεσι δεξιὸς πάλ. ἰ̃ Ὀλυμπιὰς ρπθ, ἥτις πρὸ τ̃ καλανδ̃ν Μαρτίων κ̃ Αν- „ τιοχεῖς * κδ ἦχθη, δι᾽ ἧς ἐπὶ τ̃ ἰδίων ὁρίων ἔξη ὁ ἐναυλός.

Ταῦτά μοι προπαρεσκεύασται καὶ ἁπλ̃ς, ἀλλὰ δεῖξαι βουλομένῳ πῶς ἐγλιζόσης τ̃ μονογεν̃ς ὑὸς ἐ λόγ δ̃ θε̃ καὶ σωτ̃ρ ἡμ̃ν Ἰησ̃ Χριστ̃ θείας σαρκώσεως, ἀπέλιπεν ἄρχων ἀπ̃ Ἰούδα, καὶ ἡγεμὼν ἐκ τῶν μηρῶν αὐτ̃ κ̃ τὴν προρρήσιν δ̃ παλαιάρχης Ἰακώβ.

Περὶ Ἀνιγόνου καὶ πέλους τ̃ Ἰουδαίων Βασιλείας, προρρήσεως τε τ̃ προφήτου Δανιὴλ περὶ τ̃ ο̃ ἑβδομάδων, καὶ Ἡρῴδου ἀλλοφύλου.

Ἀντίγονος τ̃ Ἰουδαίων βασιλείᾳ ἐπανασὰς, ἐ πολλὰ διαμαχησάμν ἀναιρεῖ). καὶ ἐνταῦθα καταλήγ τὸ τῶν Ἰουδαίων Βασίλειον. Ἡρῴδης δὲ αὐτῶν μετὰ ταῦτα ἡγεῖται ἀπὸν τῷ προσήκοσαν τὴν Ἰουδαίων βασιλείαν „ παρὰ Ῥωμαίων ὑπανδεξάμν. ἐνταῦθα δὲ καὶ ὁ προφητεύόμνος παρὰ τ̃ Δανιὴλ Χριστὸς ἡγούμν πό- 50
λος λαμβάν μέχρι γὰρ Ἡρῴδου Χριστοὶ ἡγούμνοι. ἔτι δέ εἰσιν οἱ ἀρχιερεῖς οἵ πινες πρωτεύσκεσαν τ̃ Ἰουδαίων ἔθνους, ἀρξάμνοι μὲν ἀπὸ τ̃ς κατὰ Δαρεῖον ἀνανεώσεως τ̃ ἱερ̃ κατὰ τὴν ξ καὶ ε, λήξαντες ἐπὶ Υρκανὸν, ἐπὶ τ̃ς ρπε Ὀλυμπιάδ. τὰ δὲ μεταξὺ τούτων χρόνου τοσ̃τόν ἐστ, ὁπόσα καὶ ἡ τ̃ Δανιὴλ προφητεία

ἀπαρίζ

„ θεσπίζῃ λέγουσα, Καὶ γνώσῃ, ἢ σωτηρία ἀπὸ ἀρχόντων ἔσεσθαι μοι, καὶ ἔσῃ εἰσερχομένη Ιερουσαλὴμ,
„ ἕως χρόνος ἑβδομάδες ζ, καὶ ἑβδομάδες ξβ. αὖται δὲ αἱ ϟ καὶ ξ ἑβδομάδες συμπληροῦσι χρόνον
ἐτῶν ͵ϡπγ, ἀφ' οὗ καὶ ἐτυγχάνῃ τὴν ἀρχὴν τῶν Χρηστῶν ἡγεμόνων, ὧν πεμπτῷ Υρκανῷ ὑπὸ Γαΐου Ιουλίου Καίσαρος ἀρχιερατεύοντος, Ηρώδης Ανιπάτρου μηδὲν προσήκοντα αὐτῷ τὴν τῶν Ιουδαίων βασιλείαν ἀπὸ Αυγούστου, καὶ τὸν συγκλητικὸν ὄνομα λαμβάνῃ. κἀκεῖνοι τάττα παῖδες μέχρι τῆς ὑπατείας Ιεροσολύμων πολιορκίας, ἀκέφαλοι οἱ ἐκ Μακκαβαίων καὶ Ἀσαμωναίων ἱερατικοῦ γένους, ἱερῶντο τῷ θεῷ, ἀδιάβατον τὸν Μωϋσέως νόμον, ἀσκοῦντες δέ τινες ἀλλοτρίως ἔχοντες. καὶ οἱ μὲν ἐναύσιοι, οἱ ἢ ἔτη ὀλίγῳ πλέον ͵ϡρλ τῶν ἡγεμόνων Ρωμαϊκῶν τὴν ἀρχιερωσύνην ἀγωνίζοντο. Ηρώδης Ανιπάτρου τοῦ Ασκαλωνίτου παῖς, καὶ μητέρος Κύπριδος Αραβίσσης ἀδὲν αὐτῷ προσήκοντα τὴν Ιουδαίων βασιλείαν ὑπὸ Ρωμαίων ἐγχειρίζεται, κατ' ὃν τῆς τοῦ Χριστοῦ γεννήσεως πληρουμένης ἢ ἐκ προφητῶν Διαδοχὴ,
ἀρχιερωσύνητε, καὶ ἀρχὴ τῶν Ιουδαίων κατελύθη συμπληρωμένης τῆς ͵ϡδφ Μωϋσῆ λεγούσης προφητείας,
„ οὐκ ἐκλείψει ἄρχων ἀφ' Ιούδα, ἀ ἢ ἡγέμων ἐκ τῶν μηρῶν αὐτοῦ, ἕως ἂν ἔλθῃ ᾧ ἀπόκειται, καὶ αὐτὸς προσ-
„ δοκία ἐθνῶν. ἐξῆς ἢ προφητεύει ὁ Δανιὴλ, λέγων, Καὶ μετὰ τὰς ξ καὶ ξβ ἑβδομάδας ἀπολοῦνται χρίσμα,
„ καὶ κῆρυμα ἔσται ἐν αὐτῷ. Καὶ τὸ ἱερὸν, καὶ τὸ ἅγιον Διαφθερεῖ λαὸς ἡγεμόνος ἐρχομένου, καὶ κατακύσουσιν ἐν
„ κατακλυσμῷ πόλεμος. καὶ ἐξῆς φησι, Καὶ ἀπὸ τῶν ἱερῶν βδελυγμάτων ἐρημώσεως, καὶ ἕως συντελείας καιροῦ
„ συντέλειας δοθήσεται ἐπὶ τὴν ἐρήμωσιν.

Ως ἔν τισι Ρωμαϊκοῖς ἐκδόσεσιν ἐμφέρεται ἐν ἀπαρίθμῳ τοῦ τῶν ἀπὸ
Αλεξάνδρου, ἕως Αυγούστου χρόνων, καὶ ἔτι τῶν ἀπὸ κτίσεως
Ρώμης, καὶ ἀπὸ Τροίας ἁλώσεως, καὶ ἕως τοῦ
αὐτοῦ Αυγούστου Καίσαρος.

„ Διαγεγόνασι ἢ ἀπὸ τῆς Αλεξάνδρου τοῦ Φιλίππου τελευτῆς, ἥτις γέγονε κατὰ τὸ ροζ τῆς τῶν ὑπάτων ἀρχῆς, μέχρι
„ τοῦ Αυγούστου, ἔτη Αντωνίας βασιλείας, Ολυμπάδες ιε, ἔτη δὲ σύνεγγυς τ. ἀπὸ δὲ κτίσεως Ρώμης, εἰς τὸν Αυγούστου
„ βασιλείαν, ἔτη ψκ, ἀφ' ὧν τὸ γ, καὶ μ, καὶ σ ἐνιαυτοὶ ἀπὸ Ρωμύλου, μέχρι τῆς τῶν ὑπάτων ἀρχῆς, διαγεγονέναι
„ καταστάσεως ἔτη υοζ. ἀπὸ δὲ ἁλώσεως Τροίας, εἰς τὸν αὐτοῦ Αυγούστου Καίσαρος ἀρχὴν, ἔτη α, μγ, ἀφ' ὧν τὸ
„ υλγ ἐνιαυτοὶ ἀπὸ ἁλώσεως Τροίας, μέχρι τῆς Ρωμαίων βασιλείας εἶναι.

Ἐπὶ τούτου τοῦ Αυγούστου ἄρχῃ ἡ τετάρτη λαμβάνει Βασιλεία, ἐν ᾗ ὁ Δανιὴλ ἐν τῇ τῶν τεσσάρων θηρίων ὀπτασίᾳ τέταρτον θηρίον Φοβερὸν ὀνομάζει. τότε πρῶτον ἀπὸ τῆς τετάρτης βασιλείας ἐμοναρχήσεν Αυγουστος, ὅτε ὁ κύριος ἡμῶν Ιησοῦς Χριστὸς τὴν ἐκ γυναικὸς ἀειπαρθένου γέννησιν δι' ἡμᾶς κατεδέξατο. Οὗτος ὁ Αυγουστος ἀπελθὼν εἰς Δελφοὺς ἠρώτησε τίς μετ' αὐτὸν βασιλεύσει; Τοῦ δὲ Πυθίου μηδὲν ἀποκρινομένου, καὶ τοῦ Αυγούστου πάλιν
ἐρωτήσαντος, Διὰ τί σιγᾷ τὸ μαντεῖον, ἔφη ἡ Πυθία ταῦτα,

Ἑβραῖοι κέλευσόν με θεὸς μακάρεσσιν ἀνάσσων
Τόνδε δόμον προλιπεῖν, καὶ ὁδὸν πάλιν αὖθις ἰκέσθαι.

ἄπιθι λοιπὸν ἐκ δόμων ἡμετέρων.

Τῆς δὲ ρπη Ολυμπιάδος τελευτώσης, Αντώνιος κρατοῦσι μὲν ἔτι Πέρσας, Ηρώδης τοῦ Περσῶν Βασιλέως Φραάρτου τὸν μετ' αὐτὸν βασιλεύσαντος. σωματοῦσι δὲ Κλεοπάτρα τοῖς τῆ Κιλίκων Ταρσῷ, καὶ τῷ κάλλει ταύτης ἀλοὺς ἀδὲν ἀξιόλογον πράττει κατὰ Περσῶν. ὑπὸ γὰρ τοῦ πρὸς αὐτὴν πάθους πρῶτον εἰς Αρμενίαν, ἔπειτα δὲ εἰς Αλεξάνδρειαν ὀφείλων δι' αὐτὴν ἐπανέρχεται) καταλιγώρησας Οκταβίας τῆς γνησίας αὐτοῦ γαμετῆς, ἀδελφῆς Αυγούστου Καίσαρος. τῇ δὲ ρπη Ολυμπιάδι ὁ Αντώνιος τὴν μὲν γαμετὴν ἀπολύει διεσίῳ μετὰ τέκνων ἀγαγών, καὶ Κλεοπάτραν εἰσοικίζεται. κἀκτότε τοῖς αὐτὸν ἀνίσταται πόλεμος Αυγούστῳ, κατ' ὃν μετὰ πολλὰς ναυμαχίας, καὶ ἄλλους πλείστους πολέμους φεύγει Αντώνιος μετὰ Κλεοπάτρας εἰς Αἴγυπτον. ἀναχωροῦντα δὲ ἑαυτὸν μαθόντες κἀκεῖ Αὔγουστον ἀναγκάσαι ὅσον τάχος. ὃς εὑρὼν ἐλθὼν βιοθανατήσαντας. οὗτος δὲ Κλεοπάτρας παῖδας φόβου ζωῆς λαβὼν Ηλιον καὶ Σελήνην κατῆξεν εἰς Ρώμην, θρίαμβον ἐπ' αὐτοῖς ἤδιστον Ρωμαίοις ἐνδειξάμενος. Τότε καὶ Πέρσαι Ρωμαίοις σπείσασθαι παρεκάλεσαν, ὁμήρους Αυγούστῳ πέμψαντες. τὸν γὰρ Αυγούστου Καίσαρος ἔκγονον Κλαύδιον τέκνωμα μαθόντες εἰς Ασίαν ὑπ' αὐτοῦ σταλέντα δόλῳ σφαγῆναι παρεσκεύασαν ὑπὸ σταλιώτας τινὰς Πέρσας δείξειν ἐπαγγελλομένους χρημάτων ἡσσωρύς. διὸ μάλιστα περὶ τὰ εἰρήνης πρεσβεύσαντι τῷ ἀρχιμάγῳ ὑπεσχέθη ὁμονοήσειν. Τότε καὶ Γανδίων ὁ τῶν Ινδῶν βασιλεὺς ἐπεκηρυκεύσατο φίλος Αυγούστου γενέσθαι, καὶ σύμμαχος.

Οἱ ἐν Αλεξανδρείᾳ ἀπὸ τοῦ ἰδ ἔτους ἀριθμοῦσι τοὺς Αυγούστου χρόνους. Γανδίων ὁ τῶν Ινδῶν Βασιλεὺς φίλος Αυγούστου καὶ σύμμαχος εἶναι πρεσβεύεται. Οκτάβιος Αὔγουστος προσηγορεύθη. καὶ ὁ Σεξτίλιος μὴν ὀγδοὸς ἀπὸ Ρωμαίοις ὁμοίως ὡς τὸς Σεβαστὸς ἀνηγορεύθη.

Ιουδαίων Βασιλεῖς ἀλλόφυλοι.

Ιουδαίων ἀλλόφυλος ἐβασίλευσεν α Ηρώδης ὁ υἱὸς Ανιπάτρου ἔτη λζ.

Ἀνάνηλον ἀνεῖται τὸν ἐν Βαβυλῶνι Ιουδαίων ἱερέα μεγαλαυχοῦντος Ηρώδης εἰς Ιερουσαλὴμ, ἀρχιερέα κατέστησεν. Καὶ τὸν ἐκβαλὼν μετὰ βραχὺ καθίστησιν Αριστόβουλον ἀρχιερέα τὸν ἀδελφὸν τῆς αὐτοῦ γυναικὸς, ἡνίκα ἢ Υρκανὸς ἐν Παρθικῇ . . . . . καὶ τὸν ἀνέλων, πάλιν Ανάνηλον προσῆξε μετὰ ἐνιαυτόν.

ΣΠΟΡΑΔΗΝ. Αὔγυστος Ρωμαίοις ἐνομοθέτησεν. Λόλλι῾ Μάρκ῾ Ρωμαίοις Γαλατίαν ἐπεκτήσατο. Αὔγυστος μοναρχίαν ἐγχειρίζομένην ἀπῶσατο. Αὔγυστ῾ Γαλάταις Φόρυς ἔθετ῾. Τιβέρι῾ Αρμηνίαν Αυγυστῳ παρεστήσατο. Αὔγυστ῾ Κυζικηνῶν ἐλευθερίαν ἀφείλατο. Αὔγυστ῾ Σαμίοις ἐλευθερίαν παρέσχεν. Κάνπωροι σεσεισμένοις διεφθάρησαν. Σεισμὸς Κύπρ῾ πολλὰ μέρη κατέπεσε. Τιμήσεως γενομένης ἐν Ρώμῃ ἀπεγράφησαν Ρωμαίων μυριάδες ϋις, καὶ δ, ἡ τ῀ Βιθυνῶν ἡ βασιλέων ἀρχὴ ἐπαύσατο ὑπὸ Αὔγυστον χρηματίσαντα, ὧν τὰ ὀνόματα δηλωθήσε῀. ὁμοίως δὲ ☾ ἡ τ῀ Ποντικῶν ῑ βασιλέων. Τιβέριος Καῖσαρ ἀνηγορεύθη. Αὔγυστος Γαΐου Αγρίππαν ὑοθετήσατο. Αὔγυστος μοιχεύσασαν Ιυλίαν θυγατέρα αὐτ῀ ἠφάνισεν. Τιβέριος Καισαρ Ουινδίκιος, καὶ τὸν λοιπὸν παρακμὴν τῇ Θρᾴκῃ ὑπέταξεν. ἀποικίας εἰς Πάτρας ☾ Βηρυτὸν Ρωμαῖοι ἀπεστειλαν. Τιβέριος Καῖσαρ καταπολεμήσας Γερμανὸς αὐτοκράτωρ ἀνηγορεύθη. Τιβέριος ἐπὶ νίκῃ Παννονίων ἐθριάμβευσεν. ὁ αὐτὸς ἐπὶ νίκῃ Ραιτῶν, Αρμηνίων, καὶ Ουινδικίων καὶ Παννονίων ἐθριάμβευσεν. Αὔγυστος παρέσχε ναυμαχίαν καὶ μονομαχίαν. Γερμανὸς καταστρέψατο Λόλλιος Μάρκος νεωτερίσαντας. Αγείππας Βόσπορον ἐχρήσατο. Αὔγυστος μέγας ἀρχιερεὺς ἐψηφίσθη. ΤΑ ΛΟΙΠΑ ΤΟΥ ΗΡΩΔΟΥ. Υρκανὸν ἐκ Παρθικῆς ἐλθόντα γηραιὸν φόβῳ τ῀ δυγενείας Ηρώδης ἀνεῖλεν, ὁμοίως καὶ Αριστόβουλον υἱὸν αὐτ῀ ἀρχιερέα. ὁ αὐτὸς ☾ Μαριάμμην ἰδίαν γαμετὴν Ιυγατέρα Υρκανοῦ σὺν δύο παισὶν αὐτ῀ ἐξ αὐτῆς αὐθρωθέισιν ἤδη φονεύσ, καὶ τὴν Μαριάμμης μητέρα, οἰκείαν ἢ πενθερὸν ὁ μιαιφόνος. Κατὰ τὴν Ιουδαίαν μέγας ἐγένετο σεισμός. Ηρώδης πολλὰ ☾ μεγάλα ἔκτισεν ἐν Ιερουσαλήμ. Ηρώδης τὴν πάλαι Σαμάρειαν ἔρημον οὖσαν ἐκ θεμελίων ἤγειρεν, Σεβαστὴν εἰς τιμὴν ᾧ Καίσαρος ὀνομάσας. Λιμὸς μέγας κ῀ τὴν Ιουδαίαν καὶ ὅλην Συρίαν ἐγένετο. Ηρώδης τ῀ Ιεροσολύμων ναὸν διπλοῦν αὖθις ᾠκοδόμησεν. Ηρώδης τ῀ πάλαι Στράτωνος πύργον Καισάρειαν εἰς τιμὴν ᾧ Καίσαρος ἐπικτίσας ὠνόμασεν. καὶ ἄλλην εἰς οἰκεῖον ἐκάλεσεν ὄνομα πόλιν ἐγείρας Ηρώδειον τὴν ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ Γαμάλ. Καὶ καταστάσις πόλις Συρίας, καὶ Γαλαυσίνης ἀνέκτισεν. ὁ αὐτὸς πρὸς τ῀ πολλαῖς μιαιφονίαις τ῀ ἄνδρα Σαλώμης οἰκείας ἀδελφῆς ἀνεῖλεν. Καὶ πάλιν ἕτερον αὐτῆς ἄνδρα δεύτερον ... ἔδωκεν. ὁ αὐτὸς σὺν Ιουδαίων νομοθετεῖς καὶ τ῀ πατρίων ζηλωτὰς ἀπέκτεινεν. ὁ αὐτὸς τὰς ἀναγραφὰς Ιουδαίων γνησιολογίας ἐνέπρησεν θυμαρτύρως ἑαυτῷ κακείνοις πραγματευόμενος εὐνοΐαν. Ὑπὸ τ῀ συγκλήτ῀ Βολῆς Κυρίου ἐπιμελητὴς ἐπεμπτεύθη ὑσιῶν καὶ οἰκητόρων ἀναγραφὰς ποιούμενος. Σέξτος Ρυβελλιὸς ἡγεμόνευεν. Ιούδας τὶς Γαλιλαῖος καὶ Ρωμαίων ἀποστατὴν Ιουδαίοις προέτρεπεν Δια῀ τ῀ ἀπογραφὴν ὁ ἐκ Γαμάλων. φησὶ δ᾽ ὁ Γαμαλιὴλ ἐν τ῀ Πράξεσι τ῀ ἀποστόλων εἶπεν.

Ἐν τῷ λγ῀ ἔτ῀ Ηρώδ῀ Κυρηνίου ὑπὸ τ῀ συγκλήτ῀ Βολῆς ἀπεγραμμένου εἰς τὴν Ιουδαίαν ἀπογραφὰς ἐποιήσατο τ῀ ὑσιῶν καὶ τ῀ οἰκητόρων. ἐν τῷ αὐτῷ Ιησοῦς Χριστὸς ὁ θεὸς ἡμῶν ἐν Βηθλεὲμ τ῀ Ιούδα γεγέννηται. ἐμοῦ σωμάτ῀ ἀπὸ Αβραὰμ, ἀπὸ τὴν Χριστοῦ γένεσιν, ἔτη βφ ιε.

Ηρώδης ὑδέρῳ σληρῷ παθεὶς σκώληκας ἐκβεβράσας ἀπὸ ᾧ σώματ῀, καὶ σαπεὶς ὅλος καταφθείρ῀ τ῀ βίον. ἐβασίλευσε ἐν τῇ Ιουδαίᾳ ἀντ᾽ αὐτοῦ Αρχέλαος ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἔτη θ.

Αὔγυστος δὲ μετ῀ θάνατον Ηρώδου Αρχέλαον μὲν τ῀ ἥμισυ Ηρώδου Ιουδαίων ἐθνάρχου κατέσησε θέλοντα τὰ περὶ Ιεροσόλυμα ὅρια, καὶ Σαμαρέων τὸ ἔθνος, καὶ Σεβαστὴν, καὶ Καισάρειαν, καὶ Ιόππην, καὶ Ανθηδονα, καὶ Λύδδαν, καὶ τ῀ πεδίον. Φιλίππου δὲ τὰ περὶ τὴν Γαυλανίτιν, καὶ Βάτανα, καὶ Τράχωνα, καὶ τὴν Ακραβαττίνην, καὶ Γαυλανῖτιν, καὶ Γάλαδα, ἔνθα ἦν Γάμαλα πόλις. Ηρώδη δὲ τὴν Γαλιλαίαν, καὶ τὸ ὑπὸ τὴν Πάνειαν πεδίον, καὶ Νάρβαθον, καὶ τὴν Περαίαν. ὅς ἔκτισε Τιβεριάδα. Τῷ δὲ Λυσανίᾳ τ῀ Ιτουραίας, καὶ Ζηνοδωρῷ, καὶ τὰ τούτης χωρία, καὶ Αβιληνῶν.

Ιουδαίων ἀλλόφυλος ἐβασίλευσεν β Αρχέλαος υἱὸς Ηρώδου ἔτη θ.

Οὗτος μεθ᾽ θ τ῀ ἀρχῆς ἔτη εἰς Βίεννα πόλιν Γαλλίας ὑπὸ Ρωμαίων ἐξορίζε῀.

Τὰ ὑπόλοιπα τ῀ Ρωμαίων, Καίσαρος Οκταβίου ᾧ καὶ Αυγούστου.

Ἐπὶ Καίσαρος Αυγούστου φιλόσοφοι ἤκμαζον ἐπίσημοι ὅτοι, Βιργίλιος, Σαλλούστιος, Λίβιος, Ορπήνιος, Τερέντιος, Οράτιος, Αθηνόδωρος Ταρσεὺς, καὶ Σωτίων Αλεξανδρεύς. Αθηναῖοι σαζιάζειν δεξάμενοι κολασθέντες ἐπαύσαντο. Αὔγυστος σὺν οἰκήτορας Ρώμης κ῀ πρόσωπον ἀριθμήσας εὗρεν οἰκοῦντας αὐτῷ ἀνδρῶν μυριάδας ιγ, καὶ α, λζ.

Ιουδαίων ἀλλόφυλος ἐβασίλευσεν γ Ηρώδης υἱὸς Ηρώδου ἀδελφὸς Αρχελάου ἔτη χδ.
Ρωμαίων ἐβασίλευσεν γ Τιβέριος ἔτη χβ.

Τῆς μικρᾶς Ασίας σεισμῷ ιγ πόλεις κατεπόθησαν, Εφεσος, Μαγνησία, Σάρδεις, Μοσίνη, Αιγαὶ, Ιεροκαισάρεια, Φιλαδέλφεια, Τμῶλος, Τῖμος, Μυρίνα, Κύμη, Απολλωνία, Δία, Υρκανία. Τιβέριος Δρούσον τ῀ ἀρχῆς κοινωνὸν προσλαβόμενος κ῀ μικρὸν φαρμάκῳ ἀνεῖλεν. Γομφεῖς θέατρον ἐπρήσθη. Τιβέριος Πόντιον Γιλᾶτον ἡγεμόνα τ῀ Ιουδαίας ἐξέπεμψεν. Φίλιππος τετράρχης Γαυλανίτιδα ἀνακτίσας Καισάρειαν Φιλίππου προσωνόμασεν. ὁ αὐτὸς πόλις Ιούδα ἔκτισεν. Ηρώδης ἔκτισε Τιβεριάδα εἰς ὄνομα Τιβερίου Καίσαρος. ὁ αὐτὸς Λιβιάδα.

Τῷ ιε ἔτ῀ Τιβερίου βαπτίζε῀ ὁ Κύριος ἡμῶν Ιησοῦς Χριστὸς, καὶ ἐν τῷ ιη τ῀ σωτήριον ὑπέστη πάθος.

Ιησοῦς

Ιησοῦς ὁ Χριστὸς ὁ υἱὸς ϗ Θεοῦ ὁ Κύριος ἡμῶν κατὰ τὰς περὶ αὐτοῦ προφητείας ὑπὲρ τοῦ παθους προήει, ἔτους ιθ̄ τῆς Τιβερίου βασιλείας, καθ' ὃν καιρὸν καὶ ἐν ἄλλοις μὲν ἑλληνικοῖς ὑπομνήμασιν εὕρομεν ἰσορόμενα καὶ λέξιν ταῦτα, Οἰλιος ἐξέλιπεν. Βιθυνία ἐσείσθη. Νικαίας τὰ πολλὰ ἔπεσεν. ἃ καὶ σωαδῆ τοῖς περὶ τὸ πάθος τοῦ σωτῆρος ἡμῶν συμβεβηκέναι. γράφει γὰρ λέγων ὁ τὰς Ολυμπιάδας ..... περὶ τούτων ἐν τῷ ιγ̄, ῥήμασιν αὐτοῖς τάδε. τῷ δ' ἔτει τῆς ΣΒ̄ Ολυμπιάδος ἐγένετο ἔκλειψις ἡλίου μεγίστη τῶν ἐγνωρισμένων πρότερον, καὶ νὺξ ὥρας ε̄ τὴν ἡμέρας ἐποίησε, ὥστε καὶ ἀστέρας ἐν οὐρανῷ φανῆναι. σεισμός τε μέγας κατὰ Βιθυνίαν γενόμενος τὰ πολλὰ Νικαίας καταστρέψας. Καὶ ταῦτα μὲν ὁ ἡηλωθεὶς ἀνήρ. πικμήριον δ' ἂν γένοιτο καὶ τόδε τὸ ἔπος πεπυσθέναι τὸν σωτῆρα ἡ [ϗ κυρίου] ἐν τῷ κατὰ Ιωάννην εὐαγγελίῳ μαρτυρία, ἥτις μὴ τὸ ιε̄ ἔτος Τιβερίου τριετῆ χρόνον τοῦ διδασκαλίας αὐτοῦ διαγεγράφθαι μαρτυρεῖ. Κατὰ οὖν αὐτὸς δὲ χρόνος καὶ Ιώσηπος ἱστορεῖ ἐν ἡμέρᾳ πεντηκοστῆς κινήσεως ἐκ κλύσεως ἱερέας ἀναλαμβάνεσθαι πρῶτον, ἔπειτα φωνῆς ἀθρόας ἔνδοθεν ἀκοῦσαι ὅτι τοῦ ϗ ἐσωτάτου ἱεροῦ αὐτοῖς ῥήμασιν εἰσιόντος. ΜΕΤΑΒΑΙΝΩΜΕΝ ΕΝΤΕΥΘΕΝ. Καὶ ἄλλοθι ὁ αὐτὸς ἀναγράφει Ιώσηπος, ὡς Πιλᾶτος ϗ ἡγεμόνος κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον Καίσαρος τὰς εἰκόνας νύκτωρ εἰς τὸ ἱερὸν, ἅπερ δὴ καὶ λῶ θέμις, ἀναθέντος, μεγίστου τε θορύβου καὶ στάσεως ἀρχὴν ἐμβεβληκότος τοῖς Ιουδαίοις. ἔνθεν ὑπισχνοῦμαι πόσην τὸ Ιουδαίων ἔθνος διεδέξατο συμφοράν.

Αφρικανοῦ περὶ τοῦ κατὰ τὸ σωτήριον πάθος καὶ τὴν ζωοποιὸν ἀνάστασιν. ΚΕΦ. ϗ πέμπτη λόγος.

„ Τὸ δὲ κάθ' ἕκαστον τῶν πράξεων αὐτοῦ καὶ θεραπειῶν σωμάτων καὶ ψυχῶν καὶ τῆς νεκύων ἀναστάσεως τε τοῦ ἐκ νεκρῶν αὐταρκεστάτως περὶ ἡμῶν μαθητῶν τε καὶ ἀποστόλοις αὐτοῦ διεθήλωται. Κάθ' „ ὅλου δὲ κόσμου σκότος ἐπηγάσατο φοβερώτατον. σεισμῷ γὰρ αἱ πέτραι διερρήγνυντο. καὶ τὰ πολλὰ Ιουδαίας καὶ „ τὴν λοιπῆς γῆς κατερρίφη. τοῦτο τὸ σκότος ἔκλειψιν ἡλίου θάλλος ἀποκαλεῖ ἐν τρίτῃ τῶν ἱστοριῶν, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, ἀλόγως. Εβραῖοι γὰρ ἄγουσι τὸ πάσχα κατὰ σελήνης δ̄. περὶ γὰρ μιᾶς ϗ πάσχα τὰ περὶ τὸ Σωτῆρα συμβαίνει. ἔκλειψις γὰρ ἡλίου, σελήνης ὑπερελθούσης τὸν ἥλιον, γίνεται. ἀδύνατον δὲ ἐν ἄλλῳ χρόνῳ, πλὴν ἐν τῷ „ μεταξὺ μιᾶς, καὶ τοῦ περὶ αὐτῆς κατὰ τὴν σύνοδον αὐτῶν ἀποβῆναι. πῶς ἂν ἔκλειψις νομισθείη κατὰ διάμετρον ἀεδὸν ὑπαρχούσης τοῦ σελήνης ἡλίου; ἔσω δή. σωαρπαζέτω τὸς πολλὸς τὸ γεγραμμένον, καὶ τὸ κοσμικὸν πέρας ἡλίου, ἔκλειψιν ἡλίου γεγονέναι τελείαν ἀπὸ ὥρας ε̄, μέχρις ᾱ, ἥλιον ὡς πώτιν τίς δὲ ἡ „ κοινωνία σεσημῶσθαι καὶ σκλείψει; πέτρας ῥηγνυμένας, καὶ ἀναστάσει νεκρῶν; τοσαύτη τε κινήσει κοσμικῇ; ἐν γὰρ „ τῷ μακρῷ χρόνῳ τοιοῦτό τι συμβὰν ἀμνημονεύεται. ἀλλ' ἦν σκότος θεοπρεπέστερον, διότι τὸν Κύριον σωέβη πα- „ θεῖν. Καὶ λόγος αἱρεῖ, ὅτι ὁ ἑβδομάδες εἰς τοῦτον σωαιρῶν τὸν χρόνον ἐν τῷ Δανιήλ. Καὶ μέθ' ἕτερα, „ Από δὲ Αρταξέρξου ὁ ἑβδομάδες εἰς τὸν ὑπὸ Χριστοῦ σωτελεῖν χρόνον καὶ τὰς Ιουδαίων ἀριθμούς. ἀπὸ γὰρ „ Νεεμίου, ὃς ὑπὸ Αρταξέρξου τοῦ Ιερουσαλὴμ ἐνοικίσων ἐπέμφθη, ὑπὸ τῷ ιε̄ καὶ ρ̄ τοῦ Περσῶν βασιλείας, „ αὐτοῦ δὲ Αρταξέρξου ϗ ἔτη, Ολυμπιάδος πγ̄ ἔτει δ̄, ὑπὸ τοῦτον τὸν χρόνον, ὃς ἦν Ολυμπιάδος ΣΒ̄ ἔτους „ δεύτερον, Τιβερίου γὰρ Καίσαρος ἡγεμονίας ἔτους ις̄, ἔτη σωάγει νοε̄, ἅπερ Εβραϊκὰ υϘ ἔτη γίνεται κατὰ „ τὸν σεληνιαῖον μῆνα σὺν ἐνιαυτοῖς ἐκείνων ἐξαριθμουμένων, ὡς ἐστὶ περίεργον εἰπεῖν, ἡμερῶν χθ̄, ϗ κυκλικοῦ „ ἐνιαυτοῦ ϗ καθ' ἥλιον ὑπαρχούσης ἡμερῶν τξε̄. δ̄, τὸν κατὰ σελήνην σῳδεκάμηνον ϖδαλλάσσοντος ἡμέ- „ ρας ιᾱ καὶ δ̄. Διὰ τοῦτο οἱ Ελληνες, καὶ Ιουδαῖοι τρεῖς μῆνας ἐμβολίμους ἔτεσιν ἢ παρεμβάλλουσιν. ὀκτάκις „ γὰρ τὰ ιᾱ δ ποιεῖ τριάκοντα. τὰ τέσσαρα νοε̄ ἔτη ὀκταετίαν μὲν γίνονται νθ̄, καὶ μῆνες τρεῖς, ὡς τριμήνου ἐμ- „ βολίμου τῇ ὀκταετίᾳ γινομένης, ἔτη σωάγεται ιε̄. Ταῦτά τε περὶ τοὺς νοε̄ ἔτεσιν, ὁ ἑβδομάδες. Μὴ δή „ τις ἡμᾶς τῆς κϛ̄ ἀστρονομίαν ἀριθμῶν ἀπείρως εἶναι νομίζετω τξε̄ ἡμερῶν. καὶ δ̄ προτεθείκεναι αὐτῷ. ὑδὲ „ γὰρ ἀγνοίᾳ τἀληθὲς, Διὰ δὲ τὴν λεπτολογίαν τὸ ψηφιζόμενον σωετέμομεν. Τοῖς γὰρ ἐπ' ἀκριβὲς πάντα „ πεφρασμένοις ἐξετάζειν καὶ τοῦτο ὡς ἐν χαρᾷ ϖδεκτέον. τὸ μὲν ἔτος ὑπέταται ἕκαστον ἐστὶν ἡμερῶν τξε̄. „ καὶ ἡμέρας ϗ νυκτὸς εἰς ἐννεακαιδέκατον διαιρεθείσης, μέρη τούτων τὰ ε̄. μεταξὺ δὲ τοῦ λεγθέντος τοῦ ἐνιαυτοῦ „ ἡμερῶν τξε̄ ϗ τοῦ ἀπὸ ιθ̄ τοῦ νυχθημέρου μερῶν εἰς τὰ νοε̄ * ἡμέραι τὸ ϖδάλληλον εἰσὶ ϛ̄ καὶ δ̄. ἔτι γε μὴν „ τοῦ τοῦ σελήνης μῆνα ϗ τὴν ἀκριβῆ λεπτολογίαν ὁρίσασθαι χθ̄ ἡμερῶν, καὶ νυκτὸς διαιρεθείσης εἰς μέρη „ ΣΞ̄, τούτων τὰ ο̄, ἃ γίνεται ἑνενηκοστὰ τέταρτα τρία. καὶ ταῦτα πάρ' ὀλίγον χρόνον γίνεται. συμβαίνει „ δὲ τῶν ἀπὸ Αρταξέρξου βασιλείας ἔτους κ̄, (ὡς ἐν τῷ Εσδρα πάρ' Εβραίοις) ὅπερ κάθ' Ελληνας ἦν „ Ολυμπιάδος ὀγδοηκοστῆς τετάρτου ἔτους, μέχρι ϛ καὶ ῑ Τιβερίου Καίσαρος, ὅπερ ἦν Ολυμπιάδος „ ΣΒ̄, ἔτους Β̄, ὑπισχνεῖται τὰ περιηρημένα νοε̄, ἃ γίνεται ϗ Εβραίων ἔτη υϘ, ὡς περιῆται. τοῦτ' „ ἔστιν ἑβδομάδες ο̄, κάθ' ἃ ἐπροφητεύθη τῷ Δανιὴλ ὑπὸ τοῦ Γαβριὴλ ἡ Χριστοῦ παρουσία. εἰ δέ τῳ „ δοκεῖ, τὰ ιε̄ ἔτη τὰ Εβραϊκὰ πλάνῳ ἐνηλλάχθαι, μετ' ἐκεῖνα εἰς ἡμᾶς ἔτη ῑ ἐγγὺς (καὶ ὑδὲν ἐν μέσῳ „ ϖδιάδοχον) δηλώσαιτ ἂν καὶ ἡ μία ϗ ἡμίσεια ἑβδομὰς, ἣν ὑπὲρ σωτελείας περιλαμβάνεσθαι δεῖν ὑπο- „ νοεῖν, παρηγορεῖν τὸν ὑπιζητέμενον τῶν ιε̄ ἐτῶν ϗ καφίζειν χρόνον. ὅπερ ἀμφιβολικώτερον αἱ προφη- „ τεῖαι δεδηλωμέναι τυγχάνουσι, δῆλον. ὁπόζον δ' ἐφ' ἡμῖν, ὀρθῶς, οἶμαι, τοῦτ' γραφὲν ἐδεξάμεθα, „ ἐπεὶ ἐσωαιρεῖσθαί πως τὸ ὑπάρξασθαι περιττὸν δοκεῖ, ἧς ἡ ἀρχὴ, Εν ἔτει τρίτῳ τῆς Βασιλείας Βαλ- „ τάζαρ, ἔνθα περὶ τῆς καθαιρέσεως τῶν Περσῶν ἀρχῆς ὑφ' Ελλήνων προδηλοῖ, ἣν Διὰ ϗ κριοῦ ϗ τοῦ τράγου „ προδηλοῖ. ἡ θυσία, φησὶν, ἡ ἀρθεῖσα, ϗ τὰ ἅγια ἐρημωθήσεται εἰς καθαπάτημα ἅπερ Β̄, τ̄ ἡμέρας „ περι-

„ περιγεγράφησεται. εἰ γὰρ εἰς μίαν τὴν ἡμέραν λογισαίμεθα, ὡς ἀλλαχοῦ καθ' προφητείαν εἰς ἐνιαυτὸς αἱ „ ἡμέραι, ωδ' γίνεται, καὶ ἄλλως ἀλλαχόθι ἀναλύσαντες ὁμοίως τοῖς πρὸ τούτου εἰς μίαν σὺν Ε- „ βραϊκὰς, εὑρομεν ἀπὸ τ κ τ Ἀρταξέρξου Βασιλείας ἀπὸ τ ἀνάβασεως Ιερουσαλὴμ συντελούμενον τ χρόνον. ἔτη „ γὰρ συνάγονται ρξε, καὶ ἐνιαυτὸς εἷς, ἐν ᾧ τὴν πόλιν ἐτείχισε Νεεμίας. σὺν ἓν ρπ ἐνιαυτὸς μῆνας δύ- „ εἰσκομεν Β, τ Εβραϊκὰς τ ὀκταετίας ἀκολουθως σὺν πρὸς τούτοις ἐμβολίμους τρεῖς μῆνας προσλαμβανούσης. „ ἀπὸ δὲ Ἀρταξέρξου, ὅθεν ὁ λόγος ἐξῆλθεν οἰκοδομηθῆναι Ιερουσαλὴμ, ο ἑβδομάδες συνελθὸν). ἰδία ἡ πρὸ „ τούτων, ἡ ἀπερβέστερον ἐν τοῖς πρὸ ἑβδομάδων ἡ τῇδε τ προφητείας ἀπεδείξαμεν. Θαυμάζω ἢ Ιουδαίων „ μήπω φασκόντων ἐληλυθέναι τ Κύριον, τὰς ἀπὸ Μαρκίωνος ὑπὸ τ προφητῶν μὴ προηγορῆσθαι, ὅτω „ γυμνῶς ὑπ' ὄψιν τ γεγραφῶν δεικνυμένων. Καὶ μετ' ὀλίγα. Σωάγουσι) τοίνυν οἱ χρόνοι ἀπὸ τῆς ζ Κυρίου „ παρουσίαν, ἀπὸ Ἀδὰμ ἡ τ ἀναστάσεως, ἔτη Ε, φλα. ἀφ' ἓ χρόνου, ἀπὸ Ολυμπάδα ϹΝ, ἔτη ϜϠΒ, ὡς ἐν „ τοῖς πρόσθεν ἡμῖν ἀποδέδεικται.

* * *

* Γάϊος τὰ ἀπὸ Ἀδὰμ μέχρι σωτηρίας πάθους ἡ τ ζωοποιοῦ ἀναστάσεως, ἔτη Ε ϹΛΒ.

Τῷ αὐτῷ ἔτει Πιλάτος μὴ τὴν ζωὴν Ιουδαίων Διὰ τὰς Καίσαρος εἰκόνας, τὸν λεγόμενον Κορβωνᾶν, ἥτοι ἱερὸν θησαυρὸν, εἰς ὑδάτων καταγωγὴν ἐδαπάνησεν, καὶ αὐθις σασάλευεν ἠνάγκασεν. ὁ ἢ αὐτὸς Πίλατος Τιβερίῳ τὰ ϰζ τ Σωτῆρος ἀναγαγὼν καὶ ἓ Χριστιανῶν δόγματος, ἐκίνησεν εἰς ἔρωτα πίστεως. Τιβέριός τε πρὸς τὴν σύγκλητον ἐκοινολογήσατο περὶ τ εἰς Χριστὸν πίστεως. ἡ ἢ μὴ πεῖσθεῖσα, ἀλλὰ μᾶλλον ἠγωνίσθη τὸ κήρυγμα ἐνεργεῖν, ὁ αὐτὸς θάνατον ἐψηφίσατο καθὰ τ ἀλιτηρίων τ Χριστιανῶν, ὡς Τερτυλλιανὸς ἱστορεῖ.

Φλάκκος Αβίλιος τ Αλεξανδρείας Ϲ Αιγύπτου ἐπίτροπος ὑπὸ Τιβερίου ἐκπέμπεται. πολλὰ ἢ ἓ Ιουδαίων ἔθνος καλεπωτέρα ἔλαβεν.

Σηιανὸς ἔπαρχος Τιβερίου Καίσαρος περὶ τελείας ἀπωλείας ἓ ἔθνος τ Ιουδαίων πολλὰ συνεβάλλετο τῷ Καίσαρι, ὡς Φίλων Ιουδαῖος ἐν Αλεξανδρείᾳ Διώγων ἱστορεῖ ἐν τῇ Β τ παρ' αὐτῶν πρεσβείας.

Ρωμαίων ἐβασίλευσεν δ Γάϊος Καλιγύλας ἔτη γ, μῆνας ι.

Γάϊος Πιλάτος ὑπὸ Γαΐου Καίσαρος ποικίλας περιπετειῶν συμφορᾶς, ὡς φασιν οἱ τὰ Ρωμαίων συγγραψάμενοι, αὐτοφονεύτης ἑαυτοῦ ἐγένετο. Γαΐος Καλιγύλας ἔκγονος Τιβερίου πολλὰς ἀναιδείας τ γερουσίας ἀνελὼν ὁ αὐτὸς τὰς ἰδίας ἀδελφὰς καθὰ νήσους ἐφυγάδευσεν. ὁ αὐτὸς σὺν ἐν ἀγορᾷ ἀνελὼν ὕστερον ὑπὸ τ ἐν στρατείᾳ ὑπασπιστῶν ἀνῃρέθη. ὅτος ἡ τ Ἰάλιον Κᾶνον ἕνα τ Στωϊκῶν φιλοσόφων ἀνεῖλεν. περὶ ἓ ὧδε ἔδοξεν Ελλησιν, ὡς λοκῶ, πέπλασθαι· ἀπαγόμενος γὰρ ποτὲ τὸ θανεῖν ἀπαράσχως λέγεται λιπεῖν τ ἑταίρων Αντιόχῳ τὸν παῖδα Σελευκεῖ συνεπομένῳ ποτὲ ἐπιτρέψειν, ὡς ἐντυχεῖν αὐτῷ καθὰ τὴν αὐτὴν νύκτα μὴ τ ἔξοδον, ἡ Διάπορος μήπω τ παιδὸς ἀξίων. ἡ ὅτι μὴ τρεῖς ἡμέρας Ρέκλος εἰς τ ἑταίρων ὑπὸ Γαΐου φονευθήσεται. ἃ ἡ γέγονεν, τὸν μὲν ἀναιρεθέντος τριταίῳ, τὸν ἢ Ανιόχου τὴν ἐπιφοίαν εἰπόντος τ νυκτὸς, ὅτι Φανεὶς Ἰάλιος Κᾶνος τὸν ποτὲ Δαμονῆς τῆς ψυχῆς καὶ καθαρωτέρᾳ φωτὸς μὴ τὴν ἔξοδον ἡγήσατο. Ταῦτα Πλούταρχος ὁ Χαιρωνεύς ἱστορεῖ.

Ιουδαίων ἀλλόφυλος ἐβασίλευσεν Αγρίππας Ηρώδου παῖς ἔτη ζ.

Αγρίππας Ηρώδου παῖς ὑπὸ Τιβερίου Καίσαρος φρυαχθεὶς διὰ τὰς καθ' ἓ ἰδίας πατρῴας κατηγορίας, ἡ ἀνεθεὶς τ δεσμῶν ὑπὸ Γαΐου Καίσαρος βασιλεὺς Ιουδαίων ἐκοσμήθη. Ηρώδης ἢ ὁ τούτου πατὴρ ἐν Λουγδούνῳ τ Γαλλίας ἐξοριωθεὶς ἐν ἐρήμῃ πενίᾳ σὺν Ηρωδιάδι τῇ μοιχαλίδι θνήσκει

Φλάκκος Αβίλιος Αιγυπτίων ἔπαρχος ποικίλοις συμφοραῖς τὸ Ιουδαίων ἔθνος καθυπέβαλεν. Γαΐος αὐθριάνθη ἑαυτὸν Διὸς Επιφανῆ καλεσθῆναι ἐν τοῖς Ιεροζολύμοις ἀναθεῖναι Πετρωνίῳ τῷ Συρίας ἐπάρχῳ προστάξας. Φίλων ἱστορεῖ ἐν τῷ ὑπομνηματισθέντι λόγῳ Φλάκκου, ὅτι πρεσβείαν ὑπὲρ Ιουδαίων πρὸς Γαΐον ἐποιήσατο. ὑπὲρ ὧν Φλάκκος Ιουδαίοις ὑποβεβλῶσιν, ἐκόντων, ἡ αὐθριάντων, Ϲ βωμῶν ἀναθέσεσι τὰς συναγωγὰς ἐμίανεν. Τότε ἡ ὁ τ Αλεξανδρέων δῆμος σωτηθέντος ποικίλως Ιουδαίους ἐκόλαζεν. Ιώσηπος ἡ Φίλων ἱστοροῦσιν ἐν τ ἀπαντήσει συναγωγὰς Ιουδαίων ἀνδριάντας καὶ ἐκείνας Γαΐῳ ἱερωμένας ἀναπεῖναι. Τούτοις τοῖς χρόνοις Σίμων μάγος Σαμαρεὺς ἐκ κώμης Γηθὼ τ Σαμαρείας ἀναφανεὶς πολλὰς ἐξηπάτα σημείοις ἡ τέρασι ψευδέσι.

Τῆς θείας σαρκώσεως ἔτος μ Πέτρος ὁ κορυφαῖος τὴν ἐν Ανιοχείᾳ πρώτην θεμελιώσας ἐκκλησίαν ἐις Ρώμην ἄπεισι, κηρύττων τ Διαγγέλιον. ὁ δὲ αὐτὸς μὴ τ ἐν Ανιοχείᾳ ἐκκλησίας, ἡ τ ἐν Ρώμῃ πρῶτος ποιέσηται, ἕως ἡ τελειώσεως αὐτῷ. Πέτρος τὴν πρώτην καθολικὴν ὑποστολὴν ὑπὸ Ρώμης ἀπέστειλεν, ἐπόμενον ἔχων Ϲ Μάρκον τ Διαγγελιστήν.

Μάρκος ὁ Διαγγελιστὴς Αιγύπτῳ ἡ Αλεξανδρείᾳ τ σωτήριον λόγον ἐνηγγελίζετο. τ Ανιοχέων ἐκκλησίας πρῶτος ἐπίσκοπος Εὐόδιος ἐχειροτονήθη ἔτη κη.

Ρωμαίων ἐβασίλευσεν ε Κλαύδιος ἔτη ιγ.

Ἡ ἐν ταῖς πράξεσιν Αγάβου προφητεία πεπέρασται, λιμοῦ μεγάλου καθεχόντος τὴν οἰκουμένην ὑπὸ Κλαυδίου.

Κλαύ-

Κλαύδιος ϗ Βρεττανῶν ἐθεράπευσεν. Κλαύδιος οὖν πολίτας Ρώμης ἀποχειροτόνησεν μυριάδας δύσεν χῶδ΄, καὶ α΄. Κλαύδιος φίλικα τὰ Ιουδαίας ἡγεμόνα ἀπέπεμψεν. Ιουδαίων ἐβασίλευσεν ἀλλόφυλος, Αγρίππας, ὁ καὶ Ηρώδης, ἔτη κ΄. Αγρίππα τοῦ Βασιλέως Ιουδαίων παλαιοτήσαντος, Αγρίππας ὁ υἱὸς αὐτοῦ ὑπὸ Κλαυδίου τὴν ἀρχὴν ἐγχειρίζεται Ιουδαίων. ἔτος ὁ Αγρίππας, ὁ καὶ Ηρώδης ἐν τῇ πράξει καλούμενος, ὁ τὴν ἀργυρᾶν ἐσθῆτα περιθέμενος, καὶ ἐν τῷ θεάτρῳ Καίσαρος καθεζόμενος ὡς θεὸς ὑφημεῖτο, ὑπ' ἀγγέλου πληγεὶς σκωληκόβρωτος ἀποθνήσκει. Αγρίππας ἡμίελια πηχάμορος τρίτος τείχος τῶν Ιεροσολύμων, καὶ φοβηθεὶς Κλαύδιον Καίσαρα, ἔργον ἐπαύσατο. Θερμὰ δὲ τοῦδε τοῦ χρόνου ἐπαρχία ἐχρημάτισε, Βασιλεύσαι πρίν. Νῆσος μεταξὺ Θήρας καὶ Θηρασίας σταδίων λ΄ ἐφάνη. Ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ ἀζύμων σίτου γενομένης ἐν Ιερουσαλὴμ, συμπατηθέντες ὑπὸ τὰς τῶν πυλῶν ὁδοὺς Ιουδαῖοι ὤλοντο ὑπὸ τὰς τρεῖς μυριάδας, Κυμανοῦ Ρωμαίων στρατηγοῦντος, καὶ τῆς ὅλης Ιουδαίας ἡγεμονεύοντος. Λιμὸς κατὰ τὴν Ελλάδα γενόμενος μέγας, ὁ δὲ σίτος μόδιος ἐξ ὁλοδράχμων ἐπράθη. Ἐν τούτοις τοῖς χρόνοις ἐφάνη τὸ ὄρνεον ὁ Φοῖνιξ, καθὼς ἱστοροῦσιν Αἰγύπτιοι, ἔτεσι κγ΄ ἐτῶν φανείς, ὡς Δέξιππος συμφωνεῖ. Τότε καὶ Λαοδίκεια, καὶ Ιεράπολις τῆς Ασίας καὶ ἄλλαι, πόλεις, Αυλιόχεια τε κατεσείσθησαν. Ἐπ' αὐτοῦ Φήλιξ Ιουδαίας ἡγεμονεύων ἐσάλευε πολλῶν καὶ ἄλλων Ιουδαίων ἐθνῶν ἀπατώντων, ἐν οἷς ἦν Αἰγύπτιος ψευδοπροφήτης ἅμα τρισμυρίοις, μείζοσιν ὅπλοις χειρῶν πράγμασιν τῇ Φήλικος κατελύθη στρατιᾷ. συμφωνεῖ Ιώσηπος ἐν τούτῳ ταῖς πράξεσι τῶν ἀποστόλων. ἔνθα τῷ θείῳ
„ Παύλῳ ὑπὸ χιλιάρχου λελεκται, οὐκ ἄρα σὺ εἶ ὁ Αἰγύπτιος ὁ πρὸ τούτων τῶν ἡμερῶν ἀναστάτωσας, καὶ ἀγαγὼν εἰς τὴν ἔρημον οὖν τετρακισχιλίους ἄνδρας; Ἐπ' αὐτοῦ Παῦλος ὑπὸ τῶν Ιουδαίων κατηγορηθεὶς τῆς ἀπολογίας πεπείρα. Ἐπ' αὐτοῦ στάσις Ιουδαίων γέγονεν ἐν Καισαρείᾳ Στρατῶνος. καὶ πολλοὶ διεφθάρησαν. Αυλιοχείας ἐπίσκοπος Εὐόδιος ἔτη κθ.

Κλαύδιος Ρωμαίων ἔτη ιγ΄ μῆ. Γαΐου ἐβασίλευσεν, Φοινικὸς ἀνήρ, θεὸς δὲ αὐτὸς Γαΐος, ὃς Κελτοὺς καὶ Βρεττανοὺς ὅπλοις ἀνδρείως ὑπηγάγετο. ὁμοίως καὶ Θρᾴκας, ἀναιρεθέντος αὐτοῦ τοῦ Βασιλέως Ρυμιτάλκας ὑπὸ τῆς ἰδίας γυναικός. ἔτος ἐραστὴς ἀδελφιδὴς οἰκείας ἐνομοθέτησεν πρῶτος, ὡς φασι, συγκλίνειν ἀδελφῇ ἀγαθῇ. Επὶ τούτου πολλοὶ τῶν ἐν παιδεύσει λόγων Ελληνικῶν ἤκμαζον, ὧν ἦν καὶ Απολλώνιος ὁ ἐκ Τυάνων. Ἐπ' αὐτοῦ ὁ κατ' Αγαβον λιμὸς τῆς οἰκουμένης, καὶ ὁ τὴν Ιουδαίαν ἔπαθε ἰδίως καταλαβών. καθ' ὃν Ελένη τοῦ Αδιαβηνῶν ἔθνους βασίλισσα σῖτον πολλῶν χρημάτων ἀγοράσασα ἐκ τῆς Αἰγύπτου ὠνησαμένη τοῖς ἀπορουσι διένεμεν, ἧς αἱ σῆλαι Δαφανεῖς καὶ τόποις καὶ θεωρήσεσι φέρονται, ὡς Ιώσηπος.

Ρωμαίων ἐβασίλευσεν ε΄ Νέρων ἔτη ιγ΄.

Νέρων ἀνεῖλεν τὴν ἑαυτοῦ μητέρα Αγριππίναν, καὶ τὴν τοῦ πατρὸς ἀδελφήν. Ἐν Ρώμῃ σεισμὸς μέγας ἐγένετο. Νέρων δὲ Ρώμης κιθαρίζων ἐνίκησε. Κατὰ τῆς Νέρωνος τραπέζης κεραυνὸς ἔπεσεν. ἐμπρησμοὶ γεγόνασι πολλοὶ ἐν Ρώμῃ, πόλεις τε τῆς Ασίας καλέπεσον τρεῖς, Λαοδίκεια, Ιεράπολις, καὶ Κολοσσαί. Φῆστος Δῴδοχος Φήλικος ὑπὸ Νέρωνος ἐπέμφθη. ἐφ' οὗ ὁ θεῖος Παῦλος, παρόντος καὶ Αγρίππα τοῦ Βασιλέως, Ιουδαίοις ἀπολογησάμενος δέσμιος εἰς Ρώμην ἐκπέμπεται. Αλβῖνον Κέστιος Φλῶρος διεδέξατο. Ιουδαῖοι Ρωμαίων ἀπέστησαν ὅπλοις Κεστίου Φλώρου Δῴ πλεονεξίαν αὐτοῦ ἄμετρον. ἐφ' οὗ ὁ Νέρων Ουεσπασιανὸν ἐξέπεμψε στρατοπεδάρχην πολλὰ τῆς Ιουδαίας ἀνακτησάμενον. Νέρων οὖν θείας ἀποστόλου Πέτρου καὶ Παύλου ἀνελών, πολλούς τε Χριστιανῶν Δαφθείρας, καὶ πλείονας διώξας, ὅπλοις κιθαρῳδίαις καὶ τραγῳδίαις κατά τε Ρώμην καὶ τὴν Ελλάδα πομπεύων Ισθμιονίκης, καὶ Πυθίοις, καὶ Ιλίοις, καὶ Ακτίοις ἐσφενδόνησε κήρυξιν ἅρματι πωλικῷ, ἐν τῷ πλείῳ, καὶ δεκαπώλῳ, μεταθέμενος ἐν τὴν Ολυμπάδα καὶ σκηνῆς αἰσχρῶς ἑαυτὸν ὑποδείκνυ. Τότε καὶ τὸν Ισθμιονίκην διορύξαι πρὸς τὸ γενέσθαι νῆσον τὴν Πελοπόννησον. ὅπου πᾶσιν ἀδικήμασιν αὐτοῦ καὶ τὸν πρῶτον καὶ Χριστιανῶν ἐνεδείξατο διωγμόν, ἡνίκα Πέτρος καὶ Παῦλος οἱ θεόπαλοι Αποστολοι τῷ ὑπὲρ Χριστοῦ μαρτυρήσαντες καπεσέφθησαν ἀγῶνι.

Τῆς Ρωμαίων ἐκκλησίας α΄ ἐπίσκοπος μῆ Πέτρον τὸν κορυφαῖον Λῖνος ἔτη ιη.

Νέρωνος τὸν βίον αἰσχρῶς καταλύσαντος, Ουεσπασιανὸς ὑπὸ τῶν στρατευμάτων κατὰ τὴν Ιουδαίαν βασιλεὺς Ρωμαίων ἀνηγορεύθη. Μετὰ Νέρωνα Γάλβας ἐβασίλευσεν ἐν Ιβηρίᾳ, Ουιτέλλιος ἐν Γερμανίᾳ, Οθων δὲ Ρώμης. ἕκαστος αὐτῶν ἰδίᾳ ἐπέβη τῆς ἀρχῆς. Γάλβας ἐβασίλευσεν μῆνας ζ, καὶ ἐν μέσῃ τῇ Ρωμαίων ἀγορᾷ τὴν κεφαλὴν ἀπεμήνθη. Ουιτέλλιος βασιλεύσας μῆνας ι΄ ἐσφάγη ἐν τῷ Γαλατίῳ Ρώμης. Οθων βασιλεύσας μῆνας γ΄ ἑαυτὸν διεχείρισατο.

Ρωμαίων ἐβασίλευσεν ζ΄ Ουεσπασιανὸς ἔτη ι΄.

Τίτος Ιουδαίους πολιορκήσας, καὶ τὰ Ιεροσόλυμα καταστρέψας ξ΄ μυριάδας ἀνδρῶν ἐφόνευσε. Φησὶ καὶ Ιώσηπος λιμῷ καὶ μαχαίρᾳ μ΄ μυριάδας ἀπολέσθαι, καὶ ἄλλας τρεῖς μυριάδας Δαφθαρῆναι αἰχμαλώτων, αἴτιον δὲ τοσοῦτον πλῆθος καὶ τὴν πάλιν εὑρῆσαι Φησὶ τὴν τοῦ πάσχα ἑορτὴν, ἐν ᾗ πάντες οἱ τοῦ ἔθνους συνελήλυθότες ὡς ἐν εἱρκτῇ συνεκλείσθησαν. ἐδόκει οὖν ἡμέρας τοῦ πάσχα ὅπλα βεβληκότας τῷ σωτῆρι ἡμῶν * παθεῖν.

Ουεσπασιανὸς μῆ τὴν τῶν Ιεροσολύμων ἅλωσιν πάντας οὖν ἀπὸ γένους Δαβὶδ ἀναζητεῖσθαι προσέταξε, ὡς μὴ βασιλεφθῆναί τινα ποθὲν Ιουδαίοις τὸν ἀπὸ τῆς βασιλικῆς φυλῆς. καὶ ὡς ἐκ τούτου μέγιστον Ιουδαίοις συμβῆναι διωγμὸν

πάλιν.

Τίτ⟨ος⟩ ὁ ὑὸς Οὐεσπασιανοῦ τὴν Ἰερουσαλὴμ, πᾶσαν ἐνέτρεσε, καὶ ἠφάνισε, καθὼς εἴρηται, καὶ τὸν ναὸν
,, ἐνέπρησε καὶ τὸν ἅγιον Κυρίου παραχρῆμα. Εἰσὶν γὰρ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ οἱ ἱερεῖς, ὅτι λίθοις κακοῖς καὶ
,, ἀναθήμασι κεκοσμημένοι, ἔφη, πᾶσι πάντως ὑμῖν θεωρεῖται ἐλεύσονται ἡμέραι, ἐν αἷς οὐκ ἀφεθήσεται λίθος
,, ἐπὶ λίθον, ὃς οὐ καταλυθήσεται. Ὅταν δὲ ἴδητε κυκλούμενα τὰ Ἱερουσαλὴμ ὑπὸ στρατοπέδων, τότε γνῶτε, ὅτι
,, ἤγγικεν ἡ ἐρημωσις αὐτῆς. Καὶ δὲ ταῖς ἐν γαστρὶ ἐχούσαις καὶ τιθηνούσαις ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις. ἔσται
,, γὰρ ἀνάγκη μεγάλη τῇ ὀργῇ τῷ λαῷ τούτῳ. καὶ πεσοῦνται ἐν στόματι ῥομφαίας, καὶ αἰχμαλωτισθήσονται εἰς
,, πάντα τὰ ἔθνη. καὶ Ἱερουσαλὴμ ἔσται πατουμένη ὑπὸ ἐθνῶν, ἄχρι πληρωθῶσι καιροὶ ἐθνῶν. καὶ ἔσται θλῖψις
,, τοιαύτη, οἵα οὐ γέγονε πώποτε, οὐδ' οὐ μὴ ἔσται. Ταῦτα δὲ πάντα πεπόνθασιν οἱ ἐχθροὶ τῆς ζωῆς αὐτῶν Ἰουδαῖοι
κυκλούμενοι ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων, ὡς ἀποστάμενοι Χριστὸν τὸν βασιλέα τῶν πάντων, καὶ τὴν τῶν Ῥωμαίων βασιλείαν
δυνατεῶς ὑπομισοῦντες, πραγόντες, Οὐκ ἔχομεν βασιλέα, εἰ μὴ Καίσαρα, καὶ, Τὸ αἷμα αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς, 10
καὶ ἐπὶ τὰ τέκνα ἡμῶν. διὸ καὶ μέχρι τῆς συντελείας τῶν εἰς τὰ ἔθνη πάντα διασπορᾶν καὶ ταλαιπωρίαν
ἔχουσιν αὐτῶν τὰ τέκνα, καθάπερ τινὲς δραπέται μισηθέντες, μηδὲν τῶν νομίμων ὑπὲρ τελεῖν δυνάμενοι. Ὑπο-
φόρους γὰρ ἔχοντες αὐτοὺς Ῥωμαῖοι σὺν ἐῶσι τοῖς ἰδίοις κεχρῆσθαι νόμοις, ἐπειδήπερ ἑκατέρωθεν ἐσφετερίσαντο
,, τῶν Ἰουδαίων αἰτίας, οὐκ ἔχομεν βασιλέα, εἰ μὴ Καίσαρα. Καὶ, Ἐὰν μὴ ἀποκλείσωμεν τὸν Χριστὸν, πάν-
,, τες εἰς αὐτὸν πιστεύσουσι. καὶ, Ἐλεύσονται οἱ Ῥωμαῖοι, καὶ ἀροῦσι ἡμῶν τὸν τόπον καὶ τὸ ἔθνος. οἱ γε καὶ ἄκοντες ἐπεσφέρθησαν. Καὶ γὰρ ἐπίστευσαν εἰς αὐτὸν τὰ ἔθνη, καὶ αὐτοὶ τῶν ξενίαν ὑπὸ Ῥωμαίων ἀφῃρέθησαν, καὶ τῶν λατρείαν. κεκωλυμένοι δὲ εἰσὶ καὶ ἀναῤῥῆν εἰς ἅλωσι, καὶ ζῆν ὅτι βούλονται. διὸ καὶ ὑπο-
καθεζόμενοι εἰσὶ, μὴ δυνάμενοι ποιεῖν τὰ διατεταγμένα. ὑπακαθεζόμενος γάρ, φησι, πᾶς, ὃς οὐκ ἐμμένοι πᾶσι
τοῖς γεγραμμένοις ἐν τῷ βιβλίῳ τοῦ νόμου, τοῦ ποιῆσαι αὐτά. ἀδύνατον δέ ἐστιν ἐν διασπορᾷ μεταξὺ ἔθνους ὄντας
πάντα ὑπομένειν αὐτοὺς τὰ τοῦ νόμου καὶ τὴν λατρείαν ἐν ἑνὶ τόπῳ πεπιεσγραμμένῳ, ὡς ἐν λόγῳ Κυρίου Μω- 20
σῆς διετάξατο.

Μετὰ τὴν τῶν Ἱερουσαλὴμ ἅλωσιν, Συμεὼν ὁ τοῦ Κλεόπα τὸν θρόνον Ἱεροσολύμων διαδέχεται. Οὐεσπασιανὸς τὸ
Καπετώλιον ἐμπρησθὲν ἀνῳκοδόμησεν. ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ζάτις. ὁ Κολοσσὸς ἀνεστάθη μὴκ⟨ος⟩ ποδῶν ρκς ὑπὸ
χαλκοῦ. λοιμὸς καὶ τὴν Ῥώμην μέγας, ὡς καθ' ἡμέραν ὑπερ μυρίους θνήσκειν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας. Ἐν
Κύπρῳ τρεῖς πόλεις σεισμῷ καταποθῆναι. Οὐεσπασιανὸς ἀποικίας πέμψας πλοῦτον νόσῳ.

Ἀγριππᾶ ἐπισκοπ⟨ος⟩ Ἰγνατ⟨ιος⟩ ὁ θεοφόρ⟨ος⟩ ἔτη λ. Τὰ ὑπόλοιπα Ἀγρίππα τοῦ Ἰουδαίων βασιλέως. Ἕως τοῦ
μικροῦ τούτου Ἀγρίππα ἡ ὑπὸ ἀλλοφύλων βασιλεία τῶν Ἰουδαίων καθηργήθη διαρκέσασα ἔτη ὕτως. Ἡρῴδης
πρῶτος ὁ τὰ νήπια ἀνελὼν ἐν Βηθλεὲμ ἔτη λζ. Ἀρχέλα⟨ος⟩ ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἔτη θ. Ἡρῳδης ἀδελφὸς αὐτοῦ ἔτη κδ.
Ἀγρίππας ὁ υἱὸς Ἡρῴδου ὁ σκωληκόβρωτ⟨ος⟩ ἔτη ζ. Ἀγρίππας ὁ υἱὸς αὐτοῦ, ὁ μικρὸς λεγόμεν⟨ος⟩ ἔτη κγ.
Ὁμοῦ ἔτη ϙ.

Ῥωμαίων ἐβασίλευσεν η Τίτ⟨ος⟩ υἱὸς Οὐεσπασιανοῦ ἔτη β. 30

Τῆς συγλήτου πρεσβευσαμένης, ὥς τινες, Τίτ⟨ον⟩ θεὸν ἀνηγορεύθη δυσπόρῳ τῆς βασιλείας αὐτοῦ ἔτῃ. καὶ ὠφθεῖσα
ζῆμα θνήσκει θεηλάτου. οἷς ἢ Ἕλλησιν ἰσορρῶσιν, φαρμάκῳ Δομετιανὸς αὐτὸν ἀνεῖλεν ὁ ἀδελφὸς ἐρασθεὶς
τῆς μοναρχίας Ἐπ' αὐτοῦ ὁ μέγας καὶ τῷ Ῥώμῃ ἐμπρησμός. ἐπ' αὐτοῦ καὶ τὸ Βέσβιον ὄρ⟨ος⟩ καὶ Κατανοφῆς ῥαγὲν πῦρ ἀνέβλυσε τοσοῦτον, ὡς καταφλέξαι τὴν πεπεισμένῃ χώραν σὺν τῇ πόλεσιν.

Ῥωμαίων ἐβασίλευσεν θ Δομετιανὸς Τίτου ἀδελφὸς ἔτη ιε.

Δομετιανὸς δυπατείας πολλὰς μετέσησε Ῥώμης. τότε καὶ ἄξυλον ναὸν ᾠκοδόμησε, καὶ βυνακίζειν ἄνδρας ἐκώ-
λυσεν. Σεβαστὸν ἀνηγόρευσεν τὸν ἰδίαν ἀδελφὸν [γυναῖκα] τοῦ μαθηματικὸν δεύτερον ἀπήλασεν καὶ φι-
λοσόφους τῆς Ῥώμης. Τῆς Ἑστίας τρεῖς παρθένοι ἱερεῖαι κατεδικάσθησαν ἀλόσει φθορᾶς. Καὶ αὐθις Κορνηλία 40
ἡ πρώτη τῶν τῆς Ἑστίας παρθένων ἱερεῖα ζῶσα καθωρύγη, φθορᾷ προεπισπασθεῖσα. ὑπὸ αὐτοῦ Δάκες, καὶ Νασαμῶνες
ἐπαναστάντες Ῥωμαίοις διεφθάρησαν. Δομετιανὸς ἐθριάμβευσεν κατὰ τῶν Δακῶν, καὶ Γερμανῶν. ὁ αὐτὸς ἐν
πάσῃ πόλεσιν ἀμπελον φυτεύεσθαι κωλύεσθαι, πολλούς τε τῶν εὐπατριδῶν ἀνεῖλεν. Δομετιανὸς τὰς ἀπὸ γένους
Δαβὶδ ἀναιρεθῆναι προσέταξεν, ἵνα μή τις Ἰουδαίων βασιλικὸς γένους ἀπολειφθῇ. ἐπ⟨ὶ⟩ μὲν Νέρωνα δευτέ-
ρ⟨ου⟩ Χριστιανὸς ἐδίωξεν, καὶ Ἰωάννην τὸν θεολόγον ἀπόστολον ἐν Πάτμῳ τῇ νήσῳ ἀπεώρισεν, ἔνθα τὴν ἀποκά-
λυψιν ἑώρακεν, ὡς ὁ ἅγι⟨ος⟩ Εἰρηναῖος φησι. πολλοὶ δὲ Χριστιανῶν ἐμαρτύρησαν κατὰ Δομετιανὸν, ὡς ὁ
Βρέττι⟨ος⟩ ἱστορεῖ, ἐν οἷς καὶ Φλαυία Δομετίλλα θυγατρὸς Κλήμεντ⟨ος⟩ Φλαυίας ὑπατικῆς ὡς Χριστιανὴ εἰς νῆ-
σον Ποντίαν φυγαδεύεται. Τῆς Ῥωμαίων ἐκκλησίας ἐπίσκοπ⟨ος⟩ γ γέγονεν μετὰ Πέτρον τὸν κορυφαῖον Ανέ-
κλητος ἔτη β. Τῆς Ῥωμαίων ἐκκλησίας δ Κλήμης ἔτη θ. Ῥώμης ε ἐπίσκοπ⟨ος⟩ Εὐάρες⟨τος⟩. Ἐν Ῥώμῃ
θεσπιεσίαι πολλαὶ, καθ' ὅλης τῆς οἰκουμένης γενόμεναι. Ἀλεξανδρείας ἐπίσκοπ⟨ος⟩ Ἀβίλι⟨ος⟩ ἔτη ιβ. Ἱεροσο-
λύμων γ ἐπίσκοπ⟨ος⟩ Ἰούδας ἔτη ζ. Ἀπολλώνιος ὁ Τυανεὺς καὶ Εὐφράτης ὁ φιλόσοφος ἤκμαζον. Δομιτιανοῦ
αἱ τιμαὶ καθῃρέθησαν ὑπὸ τῆς συγκλήτου, καὶ οἱ ἀδίκως ἀπελαθέντες ἐπανῆλθον. ἔνιοι δὲ καὶ ἀπέλαβον τὰς 50
οὐσίας.

Ῥωμαίων ἐβασίλευσεν ι Νερουᾶς ἔτ⟨ος⟩ α.

Νερουᾶς

Νερῶας πρᾶος καὶ σοφῶς βασιλεύσας νόσῳ τελευτᾷ ἐν κήποις Σαλλουστιανοῖς.

Ρωμαίων ἐβασίλευσεν ια Τραϊανὸς ἔτη ιθ.

Ἰδς Τιβερμὸς Ἰουδαῖος συγγραφεὺς ἐγνωρίζετο. Τερτυλλιανὸς ἱστορεῖ Πλίνιον Σεκοῦνδον ἡγεμόνευσαντα ἐπαρχίας πολλὴν Χριστιανῶν καλακεῖναι θανάτῳ, ὅτι ὧν ἀπορῶν τι πράξει, κοινωθεὶς Τραϊανῷ, μηδὲν ἄξιον θανάτου πράττειν αὐτούς, πλὴν εἰ μὴ θύειν εἰδώλοις, καὶ ὅτι Χριστὸν, ὡς θεὸν ἕωθεν ὑμνοῦσιν ἀλιτήριοι, πάντων κακῶν ἀπεχόμενοι. πρὸς ὃν ἀντιγράψε Τραϊανὸς μὴ ἐκζητεῖσθαι Χριστιανούς. Τραϊανὸς Δᾶκας καὶ Σκύθας ὑποτάξας καὶ τούτων ἐθελάρχησεν ἐπαρχίαν πᾶσαν τὴν Δακίαν. Ἐν Ῥώμῃ ἐπεφάνη ἡ χρυσῆ εἰκών. Ἀσίας ὁ πόλεις κατεπόντωσαν, Ἐλαία, Μυρίνα, Καΐνη, καὶ Κύμη, Ἑλλάδος ἡ Θετταλία καὶ Ὀρίτου. τὸ Παίθεον ὑπὸ κεραυνοῦ διεφθάρη. Γαλατείας γ πόλεις σεισμῷ κατεπόντωσαν. Ῥώμης ἐπίσκοπος ε Λέξανδρος ἔτη ιβ.
Ἀντιοχείας ἐπίσκοπος β Ἰγνάτιος ὁ θεοφόρος ὅτι Τραϊανοῦ τοῦ ὑστέρου Χριστὸν κατεσφάγη μαρτυρίῳ. Ἀλεξανδρείας δ ἐπίσκοπος Κέρδων ἔτη ι. ἕκτος ἀπὸ Τραϊανοῦ ἐμαρτύρησεν ἐν τῷ κατ' αὐτὸν διωγμῷ. Ἱεροσολύμων ἐπίσκοπος γ Ἰοῦστος ἔτη ε. Ἰωάννου τοῦ θεολόγου Εἰρηναῖος καὶ ἄλλοι ἱστοροῦσι συγγεγενῆναι τῷ βίῳ ἕως τῶν χρόνων Τραϊανοῦ. μεθ' οὓς Παπίας Ἱεροπολίτης, καὶ Πολύκαρπος Σμύρνης ἐπίσκοπος ἀκμὴ αὐτοῦ ἐγνωρίζοντο. Ἱεροσολύμων ε ἐπίσκοπος Τωβίας ἔτη δ. Ἰουδαῖοι κατὰ Λιβύην, καὶ Κυρήνην, Αἴγυπτον, καὶ Ἀλεξάνδρειαν, καὶ Θηβαΐδα πολεμήσαντες πρὸς οὓς σωσικῆνσις Ἕλληνας διεφθάρησαν. Ἀντιόχεια κατεπόντωθη παρόντος Τραϊανοῦ, Τραϊανὸς Λυσίᾳ Κυήτῳ τῆς Μεσοποταμίας ἄρχοντι οὓς σπασθεὶς ἐκέλευσεν. ὁ δὲ πολλὰς μυριάδας Ἰουδαίων ἀνελὼν ἡγεμὼν τῆς Ἰουδαίας ἀφ' οὗ καθίστη. Τοὺς ἐν Σαλαμῖνι τῆς Κύπρου Ἕλληνας Ἰουδαῖοι ἀνελόντες τὴν πόλιν κατέσκαψαν. Τραϊανὸς νόσῳ τελευτᾷ ἐν Σελινοῦντι, καὶ δὲ ἄλλος ἐν Σελευκίᾳ τῆς Ἰσαυρίας, δυσεντερίᾳ. Τραϊανὸν ἡ σύγκλητος θεὸν ἐψηφίσατο. Ῥώμης ἐπίσκοπος ζ γέγονε Ξύστος ἔτη θ. Ἀλεξανδρείας ε ἐπίσκοπος Πρῖμος ἔτη ιβ. Ἱεροσολύμων ε ἐπίσκοπος Βενιαμὶν ἔτη β. Ἱεροσολύμων ἐπίσκοπος ζ Ἰωάννης ἔτη β. Ἱεροσολύμων ἐπίσκοπος ἡ Ματθαῖος ἔτη β.

Ρωμαίων ἐβασίλευσεν ιβ Ἀδριανὸς Αἴλιος ἔτη κα.

Κοδρᾶτος ὁ ἱερὸς τῶν ἀποστόλων ἀκμὴς Αἰλίῳ Ἀδριανῷ τῷ αὐτοκράτορι λόγῳ ἀπολογίας ὑπὲρ Χριστιανῶν ἐπεδωκεν. τούτῳ καὶ Ἀριστείδης Ἀθηναῖος Φιλόσοφος ὑπὲρ Χριστιανῶν ἀκόλουθα τῷ αὐτοκράτορι προσεφώνησεν Ἀδριανῷ. ἅπερ δεξάμενος ὁ Καῖσαρ σὺν τοῖς ἀφ' ἑαυτοῦ Σερενίᾳ λαμπροτάτῃ ἡγεμόνι, ὡς ἄδικον εἶη κλέπτειν γεγραμμένα Χριστιανὸς ἀκρίτως ὅτι μηδενὶ τῶν ἐγκλημάτων, γράφει Μινυκίῳ Φουνδανῷ ἀνθυπάτῳ τῆς Ἀσίας μηδένα κλέπτειν ἄνευ ἐγκλημάτων καὶ κατηγορίας. Ἀδριανὸς Ἰουδαίους τῆς Ἀλεξανδρέων ξυμπαίζοντας ἐκώλασεν. Ἀδριανὸς χρεῶν ὀφειλὰς τῶν ὑπ' αὐτὸν πόλεων ἀνήκασας τῷ δημοσίῳ λόγῳ περιέκοψε, καύσας οὓς χάρτας. ὁ αὐτὸς Ῥωμαίοις φόρους πολλοὺς ἐχαρίσατο. ὁ αὐτὸς Νικομήδειαν σεισμῷ καταπεσοῦσαν καὶ Νίκαιαν πόλεις Βιθυνίας χρήμασιν ἀνεκτίσατο. ὁ αὐτὸς Ἀθηναίοις ἀξιώσασιν ἐκ τοῦ Δράκοντος καὶ Σόλωνος νόμους ἐποιήσατο, χειμάσας εἰς Ἀθήνας, καὶ μυηθεὶς τὰ Ἐλευσίνια, καὶ μεφυρώσας Ἐλευσῖνα καταπλυσθεῖσαν ὑπὸ Κηφισοῦ ποταμοῦ. Πλούταρχος Χαιρωνεὺς Φιλόσοφος ἐπιτροπεύει Ἑλλάδος ὑπὸ δ αὐτοκράτορος κατασταθεὶς χρηματίς. Σέξτος Φιλόσοφος καὶ Ἀγαθόβουλος καὶ Οἰνόμαος ἐγνωρίζετο. Σαυρομάται κατεπολεμήθησαν. Ἰουδαῖοι καὶ Λιβύην καὶ Αἴγυπτον διεφθάρησαν πολέμῳ. Ἀποικίαν εἰς Λιβύην ἐρημωθεῖσαν Ἀδριανὸς ἔπεμψεν. Ἀδριανὸς πατὴρ πατρίδος ἐκ γυνὴ αὐτοῦ Σεβαστὴ ἀνηγορεύθησαν. Ῥώμης ἐπίσκοπος η Τελέσφορος ἔτη ι. Ἀντιοχείας ἐπίσκοπος δ Κορνήλιος ἔτη ιγ. Ἀλεξανδρείας ε ἐπίσκοπος Ἰοῦστος ἔτη ι Νικόπολις καὶ Καισάρεια σεισμῷ κατεπόντωσαν. Ἱεροσολύμων ια ἐπίσκοπος Ἰοῦστος ἔτη δ. Ἱεροσολύμων ιβ ἐπίσκοπος Λευις ἔτη δ. Ἀδριανὸς θαυμασιμάζων ἐν Ἀθήναις μυεῖται τὰ Ἐλευσίνια, ἔνθα καὶ ἦξεν ἀγῶνα, ὅπισθεν ἀσκήσας πολλὰ τῷ τόπῳ, καὶ βιβλιοθήκας συνεστήσατο. Ἀδριανὸς Ἰουδαίων ἀποστάντων στρατεύμα ἀξιέπεμψεν καταδραμόντων τὴν Ἰουδαίαν ἀπὸ Αἰγύπτου καὶ Λιβύης μετὰ πολλὰς πολέμους. ἡγεῖτο ἦν τότε Τίννιος Ῥοῦφος ὁ καὶ πολεμήσας Ἰουδαίους. τῆς Ἰουδαίων ἀποστάσεως Χοχεβᾶς τὶς ὁμογενὴς ἡγεῖτο, ὃς ἐρμηνεύεται ἀστήρ. ἔτος Χριστιανὸς ποικίλως εἰλικρίνησαν μὴ βουλομένους κατὰ Ῥωμαίων συμμαχεῖν. Ἰουδαῖοι κακῶς ἀπήλλαξαν. καὶ ὁ πρὸς αὐτοὺς πόλεμος πέρας ἔσχεν, ἁλόντων Ἱεροσολύμων τὸ ἔσχατον, ὡς μήτε λίθον ἐπὶ λίθον ἀφεθῆναι κατὰ τὴν θείαν φάσιν. ἔνθεν δὲ ἐργον ἡ πανοῦ τῆς πόλεως ἐπιμένειν πρὸς ἄξιν θεᾶς, καὶ Ῥωμαίων κράτει, ἀφανισθέντος καθ' ἅπαντος ἔθνος. Ἀδριανὸς ὕδρωπι τελευτᾷ ἐν Βαΐαις τῆς Ἰταλίας.
Ῥώμης ἐπίσκοπος θ Υγινὸς ἔτη δ. Ἀντιοχείας ε ἐπίσκοπος Ἐρως ἔτη κς. Ἀλεξανδρείας ζ ἐπίσκοπος Εὐμένης ἔτη ιγ. Ἱεροσολύμων ιγ ἐπίσκοπος Ἐφραῖμ ἔτη β.
Φαβωρῖνος καὶ Πολέμων ὁ Ῥήτωρ ἐγνωρίζετο. Ἡρώδης ῥήτωρ Ἀθηναῖος. Μάρκος ῥήτωρ Βυζάντιος.
Ἱεροζυλύμων ιε ἐπίσκοπος Ἰούδας ἔτη β. κἀθ' ὃν ἐπὶ Ἀδριανοῦ τελεία καὶ ἐσχάτη γέγονεν τῆς πόλεως, καὶ τὰ ἔθνος Ἰουδαίων ἅλωσις. λοιπὸν πᾶσιν ἀφ' ἑθνῶν ἐπίσκοπος Ἱεροσολύμων Μάρκος ἔτη η. Ἱεροσολύμων ις ἐπίσκοπος Μάρκος.

Ρωμαίων ἐβασίλευσεν ιγ Τίτος Αντωνῖνος ὁ ἐπικληθεὶς Εὐσεβὴς σὺν τοῖς παισὶν Αὐρηλίῳ καὶ Λουκίῳ ἔτη κγ.

Αντωνί(ν) πεπὶ παρεί(ν) ἀπομνημονεύθη. Ἰσσῖν(ος) Φιλόσοφ(ος) ἐγνωρίζετο, ὃς ὑπὲρ τ καθ' ἡμᾶς λόγου βίβλον ἀπολογίας Ἀντωνίνῳ ἐπέδωκεν. Ῥώμης ἐπίσκοπ(ος) Πί(ος) ἔτη ιε Κατὰ τοῦτ χρόνους Ὑγῖνός τε τῶν ἐπισκόπων Ῥώμης, ἕως Ἀνικήτ, Οὐαλεντινιανὸς καὶ Κέρδων διεχηνὶ τ Μαρκίων(ος) αἱρέσεως ἦπι Ῥώμης ἐγνωρίζοντο. Μεσομήδης Κρὴς ποιητὴς νόμων κιθαρῳδικῶν ἐγνωρίζετο. Καὶ Ταῦρ(ος) Πλατωνικὸς Βηρύτ(ιος). Ἀρριανὸς Φιλόσοφ(ος) Νικομηδεὺς στρατηγὸς ἐγνωρίζετο, Ἐπίκητ(ος), καὶ Εὐφράτης, καὶ Περεγρῖν(ος) ὁ ἑαυτὸν ἐμπρήσας κτ μίμησιν Καλανοῦ Βραχμᾶν(ος) τ κατ' Ἀλέξανδρον Μακεδόνα γυμνοσοφιστ, Μάξιμ(ος) Τύρ(ιος), Ἀπολλώνι(ος) Στωϊκὸς Χαλκηδόνι(ος), Βασιλείδης Σκυθοπολίτης. ἔτι καὶ διδάσκαλοι Οὐηρησίμου Καίσαρ(ος) γεγόνασι Κρίσκης Κυνικὸς φιλόσοφ(ος) Ἰουστίνου τῷ καθ' ἡμᾶς θείῳ φιλοσόφῳ τ μαρτυρικὸν συγγεγραφότι λόγον, ἐλεγχόμεν(ος) ὑπ' αὐτ λιχνότητος κωμικοῦ.

Ἀλεξανδρείας ζ ἐπίσκοπος Εὐμένης ἔτη .... Ἀλεξανδρείας η ἐπίσκοπος Μαρκιανὸς ἔτη ι. Ἱεροσολύμων ις Μάρκος ἔτη η. Ἱεροσολύμων ιζ ἐπίσκοπ(ος) Κασσιανὸς ἔτη ε. Ῥώμης ἐπίσκοπ(ος) ια Ἀνίκητος ἔτη ια. ἐπὶ τούτου Πολύκαρπ(ος) ἐν Ῥώμῃ πολλὰς ἀφ' αἱρέσεων μετήγαγεν. Ἀλεξανδρείας ιβ ἐπίσκοπος Κελαδίων ἔτη ιδ. Ἱεροσολύμων ιη ἐπίσκοπ(ος) Γάϊος(ος) ἔτη ε. Ἱεροσολύμων ιθ ἐπίσκοπος Μάξιμος ἔτη δ. Ἱεροσολύμων κ ἐπίσκοπος Ἰουλιανὸς ἔτη β.

Ῥωμαίων ἐβασίλευσεν ιδ Μάρκος Αὐρήλιος, ὁ καὶ Οὐῆρος, Λούκιός τε Αὐρήλιος, ὁ κ Κόμοδ(ος) ἔτη ιθ.

Λούκι(ος) Καῖσαρ ἱερογῶν ἐν Ἀθήναις εἶδεν πῦρ ἀπὸ δυσμῶν εἰς ἀνατολὴν κατ' ἀέρα φαινόμενον. Λούκιος Καῖσαρ Γάρθας ὑποτάξας κατ' αὐτῶν ἐθριάμβευσεν. Οὐολόγεσ(ος) Γάρθων βασιλεὺς τὴν Ῥωμαίων χώραν κατέδραμεν. Περεγρῖν(ος) ὁ Φιλόσοφ(ος) ἐν Παννονίᾳ πυρὶ αὐτὸν ἐνέπρησεν μιμούμενος Καλανὸν Βραχμανὸν κατ' Ἀλέξανδρον γυμνοσοφιστήν. Πολύκαρπος ὁ ἱερώτατος Σμύρνης ἐπίσκοπος τῷ ὑπὲρ Χριστ μαρτυρίῳ ἐτελειώθη, διωγμῶ κατὰ τὴν Ἀσίαν γενομένου. πολλοὶ δὲ κατὰ τας Γαλλίας νομίμως ὑπὲρ Χριστ ἠθλησαν, ὧν τὰ μαρτύρια ἀναγέγραπ(ται) εἰς μνήμην τῶν μετέπειτα. Ῥωμαῖοι Γερμανοὺς, καὶ Σαυρομάτας, καὶ Δᾶκας, καὶ Κασσίους καλέσαντες ἐπολέμησαν. λοιμώδης τε νόσος ἐπεκράτησεν μέχρι Ῥώμης ἔφθασεν. Λούκιος αὐτοκράτωρ ἐνιαυτῷ τ βασιλείας αὐτ ἔτει ἐτελεύτησεν. Ἀπολλινάριος ἐπίσκοπος Ἱεραπόλεως τ ἐν Ἀσίᾳ ἱερὸς ἀνὴρ ἤκμασεν, καὶ Μελίτων Σαρδιανῶν ἐπίσκοπ(ος) τ Λυδίας, ὃς καὶ βίβλον ἀπολογίας Ἀντωνίνῳ ὑπὲρ Χριστιανῶν ἐπέδωκεν. Διονύσιος ἐπίσκοπος Κορίνθου ἱερὸς ἀνὴρ ἐγνωρίζετο. Ὀππιανὸς ἁλιευτικῶν ποιητὴς ἤκμαζεν Κιλιξ τῇ γῇ· Ταῖς Χριστιανῶν εὐχαῖς ὁ Ῥωμαίων στρατὸς δίψῃ διαφθείρεσθαι μέλλων ἐν Κασσίοις ἐσώζετ, ὅτε ὕσασ(α), ἅ σὺν πολεμίᾳ Γερμανοὺς καὶ Σαυρομάτας σκηπτῷ διαφθείρασ(α), ὡς καὶ αὐτὸς Ἀντωνῖνος ἐπιστέλλων μαρτυρεῖ. Περίνασ ἡγεῖτ τ στρατ. ἐφ' οὗ Πολύκαρπος ἐν Ῥώμῃ.

Ῥώμης ἐπίσκοπος ιβ Σωτήριχος ἔτη θ. Ἀντιοχείας ε ἐπίσκοπος Θεόφιλος ἔτη ιγ. Θεοφίλου τότε συγγράμματα εἰσὶ καὶ φέρον(ται). Ἀλεξανδρείας ἐπίσκοπος ι Ἀγριππῖνος ἔτη ιβ. Ἱεροσολύμων ἐπίσκοπος κγ Γάϊος ἔτη γ. Ἱεροσολύμων κδ ἐπίσκοπος Ἰουλιανὸς ἔτη δ. ἡ καθ' Φρύγας σωϊζομένη ψευδοπροφητεία. Ἡρωδιανὸς γραμματικὸς ἄρτιος ἤκμαζεν. Γαληνὸς ἰατρὸς ἄριστος ἤκμασεν τῇ γῇ Περγαμηνὸς δ Αὐρήλιος Ἀντωνῖνος ὃ δ Οὐῆρος. Ἰουλιανὸς νομοθέτης ἐν Ῥώμῃ, καὶ Φρόντων ὁ Ῥήτωρ. Ἀριστείδης Σμυρναῖος σοφιστής. Νικόστρατος Νικαεύς. Ὀππιανὸς Κιλιξ ποιητὴς ἁλιευτικῶν. Σέξτος ἀδελφιδοῦς Πλουτάρχου τ Χαιρωνέως φιλοσόφου. Ἀττικὸς Πλατωνικὸς Φιλόσοφος. Ἀντωνῖνος κοινωνὸν τ Βασιλείας Κόμοδον ἴδιον παῖδα ἀνέδειξεν. ὁ αὐτὸς καθ' ὃν πολεμῶν σὺν αὐτῷ ἐθριάμβευσεν. Ἀντωνῖν(ος) καὶ Κόμοδ(ος) οἱ αὐτοκράτορες Διανομὰς καὶ θείας παντοίας παρέσχον, πάτε δημόσια τέλη ἀνήκοντα ὃ σὺν τ χρεῶν χάριτος ἀπὸ τ Ρωμαναισίας ἀγορᾶς κατέφλεξαν. νόμους καὶ διατάξεις εὖ σωφρόνως ἀνενεώσαντο. Ἀντωνῖν(ος) ἐν Παννονίαις, ὡς δέ τινες ἄλλοι, ἐν Σπανίαις, νόσῳ τελευτᾷ.

Ῥώμης ιγ ἐπίσκοπος Ἐλεύθερος ἔτη ε. Ἀντιοχείας ε ἐπίσκοπος Μάξιμος ἔτη ιγ. Ἱεροσολύμων νε ἐπίσκοπος Ἠλίας ἔτη δ. Ἱεροσολύμων νς ἐπίσκοπος Ἀσσίων, οἱ δὲ Καττίτων, ἔτη δ.

Σμύρνα πόλις τ Ἀσίας σεισμῷ κατεπίπτη. ὃ πρὸς ἀνοικοδομὴν αὐτῆς τ Φέρων ἔτη ι.

Ῥωμαίων ἐβασίλευσεν ιε Κόμοδ(ος) ἔτη ιγ.

Κόμοδ(ος) ὑπὸ τ συγκλήτ Σεβαστὸς ἀνερρήθη. ὁ αὐτὸς κατὰ Γερμανῶν ἐθριάμβευσεν. Εἰρηναῖ(ος) ἐπίσκοπος Λουγδούνων πόλεως Γαλλίας θείοις λόγοις καὶ πράξεσι διελαμπεν. τὸ Σεραπεῖον ἐν Ἀλεξανδρείᾳ κατεφλέχθη. Τὰς ἐν τῷ Καπετωλίῳ βιβλιοθήκας καὶ ἄλλα τότε μέρη σκηπτὸς κατέφλεξεν. τῷ ἡλιακῷ Κολοσσῷ τὴν κεφαλὴν ἀφελὼν Κόμοδ(ος) τ ἑαυτῆ ἔσχεν. Ἐμπρησμὸς μέγας τὸ Παλάτιον Ῥώμης, καὶ τὴν οἰκίαν τ Παρθένων, καὶ ἄλλα πολλὰ ἐνέπρησεν. Κόμοδος τὰς ἐν χερσὶ τιμίας ἀνελὼν, ἐν οἷς καὶ Ἰουλιανὸν νομοθέτην, καὶ Ἀντώνιον ἴδιον ἀδελφιδοῦν, ὑπὸ Ναρκίσσ πινὸς ἱπποδάμας τ βασιλέως διαφθείρεται ἐν τοῖς βασιλείοις.

Ῥώμης ἐπίσκοπος ιδ Βίκτωρ ἔτη ιβ.
Ἀντιοχείας ἐπίσκοπος ζ Μάξιμος ἔτη ....

Ἀντιο-

Ανλιοχείας ἐπίσκοπος ϙ Σεραπίων ἔτη κε.
Αλεξανδρείας ἐπίσκοπος ϙ Αγριππῖνος ἔτη ιβ.
Αλεξανδρείας ἐπίσκοπος ϙ Ιούλιανὸς ἔτη ι.
Αλεξανδρείας ἐπίσκοπος ϙ Δημήτριος ἔτη μγ.
Ιεροζολύμων ἐπίσκοπος ϙ Μάξιμος ἔτη δ.
Ιεροσολύμων ἐπίσκοπος ϙ Ανθωνίνος ἔτη ε.
Ιεροσολύμων ἐπίσκοπος ϙ Ουάλης ἔτη γ.
Ιεροσολύμων ἐπίσκοπος ϙ Νάρκισσος ἔτη δ.

Ρωμαίων ἐβασίλευσεν ις Ελεί ϙ Περτίναξ μῆνας ϛ.

Περτίναξ ὑπὸ τ συγκλήτε ..... Καὶ ἄρξας ἀνὴρ σφόδρα τ στρατιωτικῶν πραγμάτων ὑπὸ στρατιωτῶν ἀναιρεῖται διὰ τοῦτο, βασιλεύσας μῆνας ϛ, ᾗ δὲ ἄλλως ἡμέρας ὅλας. Μεθ' ὃν βασιλεύσας Ιούλιανὸς ὁ κληθεὶς Δίδιος [διὰ τὸ χρήμασι τὴν βασιλείαν ὠνήσασθαι] καθαιρεῖται τ ἀρχῆς μῆ ἐνιαυτοὺς ὑπὸ τ φίλων Σεβήρε.

Ρωμαίων ἐβασίλευσεν ιζ Σεύηρος ἔτη ιη.

Σεύηρος βασιλεύσας εὐθὺς τὸν Περτίνακος φονεύσαντας ἀνεῖλεν. Κλήμης ὁ στρωματεὺς πρεσβύτερος Αλεξανδρείας ἄρξας διδάσκαλος ἐν τῇ κζ χρόνῳ φιλοσοφίᾳ σωτηρίων διελαμπεν. Πάνταινος φιλόσοφος ὑπὸ Στοϊκῶν ἐν τῷ θείῳ λόγῳ διέτριβεν. Αφρικανὸς ἱστορικὸς Χριστιανὸς ἤκμαζεν. Λεωνίδης Ωριγένους πατὴρ ἐμαρτύρησεν. Διωγμὸς γεγονὸς ἐν Αλεξανδρείᾳ Μασσιανὸς σκληρότατος συγγραφεὺς ἐγωνίζετο. Ωριγένης ἐγνωρίζετο. Νίγερα στρατηγὸν ἐπανάστασιν τοῖς πράγμασιν, καὶ τὸ Βυζάντιον χρωσάμενον ..... Νικαίας μητροπόλεως Βιθυνίας Περσικὸν δύναμιν ἀθροίσαντα, καὶ Βαλόγασον τ Περσῶν βασιλέα, καὶ ἄλλας βαρβάρους ὁ Σεύηρος ἀναιρεῖ διὰ τ ἑαυτοῦ στρατηγῶν. τό, τε Βυζάντιον ἀναλαμβάνει πολιορκίᾳ, διαφθείρας οὖν Νίγερος σωφρόνως. Σεύηρος πρὸς Ουολόγασον καὶ Πέρσας πολεμήσας φυγάδα τὸν τρεψάμενος κατέσησε. τῷ τε Νισιβιν ἀναλαμβάνει πάλιν προσθοῦσαν Πέρσας.

Ρώμης ἐπίσκοπος ϙ ιε Ζεφυρῖνος ἔτη ιβ.
Ανλιοχείας ἐπίσκοπος ϙ θ Σεραπίων ἔτη ....
Ιεροσολύμων ἐπίσκοπος ϙ Νάρκισσος ϙ ἔτη δ.
Ιεροσολύμων ἐπίσκοπος ϙ λα Δολιχιανὸς ἔτη ιβ.

Σεύηρος ϙ Ουολογάσου Περσῶν βασιλέως φυγόντος τὸν Νισιβιν καὶ ἄλλας πόλεις Πέρσας προσθοθείσας. Ρωμαίοις ἦ πρότερον ἀνηκέστως παρεσήσαν. Σεύηρος Αδιαβηνοὺς καὶ Αραβας συμμαχήσαντας τῷ Νίγερι καθυπέταξεν. ὁ αὐτὸς Κολχικοὺς παρεσήσατο. Σεύηρος εἰς Ρώμην ἐλθὼν Αλβῖνον τυραννήσαντα καὶ Λυγδούνων πόλιν ἀνεῖλεν. Σεύηρος εἰς Βρεττανίαν ἐλθὼν νόσῳ πολεμίᾳ τελευτᾷ, ἡγεῖτο διπληψία. Ρώμης ἐπίσκοπος ις Ζεφυρῖνος ἔτη ιβ. Ανλιοχείας ἐπίσκοπος Σεραπίων ἔτη ... Αλεξανδρείας ἐπίσκοπος ιβ Δημήτριος ἔτη ... Ιεροσολύμων ἐπίσκοπος λα Δολιχιανός. Ιεροσολύμων ἐπίσκοπος λα Δῖος ἔτη η.

Ρωμαίων ἐβασίλευσεν ιη Ανωνῖνος ὁ ἐπικληθεὶς Καρακαλλος ὑὸς Σεουήρε ἔτη ζ.

Σὺν ἀδελφῷ Γέτᾳ, ὃν καὶ ἀνεῖλεν Φουρικώτερος γεγονὼς Κομόδε, καὶ πολλὰς ἀνελὼν ἀδίκως. ἔτος ἐλθὼν εἰς Αλεξάνδρειαν τὸ ταύτης ἐθαίσημον σὺν πόλλῳ πλήθει διέφθειρεν διὰ ξάσιν δημοσικὴν, ἀνδρες ὧν αἱμάτων. ὁ ᾗ αὐτὸς Αρζαβάνην τῷ Περσῶν βασιλεῖ πολεμῶν δοκιμάσας ἀναιρεῖται δόλῳ πρὸς Καρίας καὶ Εδέσσης. πόλις ᾗ αὕτη τ Οσροηνῆς.

Ρωμαίων ἐβασίλευσεν ιθ Μακρῖνος ἔτος α.

Ως ἄλλοι μῆνας ϛ. ἐσφάγη ἐν Αρχελαΐδι. Κιρκησίοις Ηφαιστείοις ἐκάη τὸ ἀμφιθέατρον ἐν Ρώμῃ. Ανλιοχείας ἐπίσκοπος ϙ ιθ Ασκληπιάδης ἔτη θ. Ιεροσολύμων ιγ ἐπίσκοπος ϙ Γερμανίων ἔτη δ.

Ρωμαίων ἐβασίλευσεν κ Ανωνῖνος Αυρήλιος Εδεσσηνὸς ἔτη δ.

Ρωμαίων ἐβασίλευσεν κα Αλέξανδρος ὁ Μαμμαίας ὑὸς, ἀδελφιδοῦς αὐτοῦ ἐν Αρκαῖς γῆς ἀφάλε τυχθεὶς φοινίκης, ὑπαγόμενος Ουλπιανῷ ῥήτορι σφόδρα τ στρατιωτικῆς ἀπαξίας ἀντεχομένῳ. Διὸ καὶ

ἀνηρέθη, τῦ βασιλέως ὁρῶντος, ὑπὸ τραλιωτῶν. Ουράνιος δέ ἐν Εδέσσῃ τ Οσροωνῆς αὐλοκράτωρ ἀναγορευθείς, καὶ κ Αλεξανδρα περμνήσιος Διαφθείρει ὑπ' αὐτῦ, νικᾷ κ Περσῶν καταδραμόντας Καππαδοκίαν καὶ Νίσιβιν πολιορκοῦντας Αλεξανδρος ὀχάθησεν. Αλλὰ [εἰς Ρώμην] ἐπανελθὼν ἀναιρεῖται σὺν τῇ μητρὶ ὑπὸ τραλιωτικῦ θορύβυ.

Ρώμης ἐπίσκοπος ις Κόνων ἔτη η. Αντιοχείας ἐπίσκοπος θ Ασκληπιάδης ἔτη θ. Ιεροσολύμων ἐπίσκοπος λδ Σαρδιανὸς ἔτη ε.

Ιππόλυτος ἱερὸς φιλόσοφος ἐπίσκοπος Πόρτυ ξ κ τῶν Ρώμλυ σφόδρα Διαφερόντως ἤνθησεν ἐν τῇ κ Χριστὸν φιλοσοφίᾳ πλεῖστα ψυχωφελῆ συνταξάμενος ὑπομνήματα. Αλέξανδρος ὁ Μαμμαίας υἱὸς μ τῶν ἀναίρεζιν Ουρανίυ τῦ τυράννυ καὶ τῶν κ Περσῶν δόξοκίμησιν ἐπανελθὼν [ἐν Ρώμῃ] ἀναιρεῖται σὺν μητρὶ Μαμμαίᾳ ἐν Μογοντιακῷ, τραλιωτικῇ ἐπαναστάσι.

Ρώμης ἐπίσκοπος ιζ Ουρβανὸς ἔτη ζ. Αντιοχείας ἐπίσκοπος ι Φίλιξος, ἢ Φίλιππος, ἔτη η. Αντιοχείας ἐπίσκοπος ια Ζέβεννος ἔτη ς. Ιεροζολύμων ἐπίσκοπος λε πάλιν Νάρκισσος ἔτη ι.

Εμμαοῦς ἡ ἐν Γαλαιτίνῃ κώμη, ὡς ἧς Φέρει ἐν τοῖς ἱεροῖς εὐαγγελίοις, Νικόπολις ἐπμήθη καλεῖσθ ὑπὸ Αλεξάνδρυ τ αὐλοκράτορος, Αφρικανῦ πρεσβυσαμένυ τ τῆς ἱστορίας ἐν πενταβίβλῳ συγγραψαμένυ. Αφρικανὸς τῶν ἐννεάβιβλον τ Κεστῶν ὀνομαζομένυ πραγματείαν ἰατρικῶν κ Φυζικῶν, Ε γεωργικῶν, καὶ χυμικῶν ὠνόμασεν ἀλυσίδας Αλεξάνδρῳ τότῳ προσφωνεῖ. Αφρικανὸς Αυγαρον Φησὶν ἱερὸν ἄνδρα τ πρώλω Αυγάρυ ὁμώνυμον βασιλέως Εδέσσης.

Ρωμαίων ἐβασίλευσεν κβ Μαξιμῖνος ἔτη γ.

Μαξιμῖνος κ Χριστιανῶν διωγμὸν ἐκίνησεν. ὅτ τύραννός τις καὶ ἀγελώτης ἦν, ὡς κ τῶν ἰδίαν χαμετῶν ἀνελεῖν. ὅτ ἀνηρέθη κακῶς ἐν τῇ Ακυληίᾳ ὑπὸ τ στρατυμάτων. Θεμιστοκλῆς φιλόσοφος ἤκμασεν, ᾧ τ Ρύθιον Ελλῆνες μαρτυρῆσι μυθεύον) τόδε ἔπος ἀνεπόνθα,

Ε ὐθλὸς ἀνὴρ μακάρεσσι τελεμύτος ὀλβιοδαίμων.

Πλωτῖνος φιλόσοφος ὁ τὰς ἐννεάδας γράψας ἤκμαζεν. Περσῶν ἐβασίλευσε Σαπώρης ἔτη λα.

Ρώμης ἐπίσκοπος ιη Αντέρως μῆνα α. Ρωμαίοις ἐπίσκοπος ιθ. Γονλιανὸς ἔτη γ. Τινὲς Γονλιανὸν μετὰ ξ Αντέρωλος φασὶν ἐπίσκοπῆσαι Ρώμης. Ανλιοχέων ἐπίσκοπος ια Ζέβεννος ἔτη ς. Αλεξανδρείας ἐπίσκοπος ιγ Ηρακλᾶς ἔτη ιζ. Ιεροζολύμων ἐπίσκοπος λε τὸ δεύτερον Νάρκισσος ἔτη ι. Ιεροζολύμων ἐπίσκοπος λς Αλεξανδρος ὁ μάρτυς ἔτη ιε.

Ωριγένης ἀπὸ Αλεξανδρείας εἰς Καισάρειαν Παλαιστίνης μετῆλθε.

Ρωμαίων ἐβασίλευσεν κγ Γορδιανὸς ἔτη ς.

Οὗτος ἐξ Ιταλίας εἰς Πάρθους ἐλθὼν, καὶ Σαπώρλω τ Αρταξέρξυ υἱὸν Περσῶν βασιλέα πολεμήσας ἐτρέψατο, καὶ Νίσιβιν κ Καρρὰς αἱρεθείσας ὑπὸ Περσῶν ἐπὶ Μαξιμίνυ τῦ Μυσῦ Ρωμαίοις ὑπέταξεν. ἀλλὰ πρὸς Κτησιφῶντα γενόμενος ἀναιρεῖται ὑπὸ τ οἰκείων τραλιωτῶν ὑπάρχυ Φιλίππυ γνώμῃ.

Ρωμαίων ἐβασίλευσεν κδ Φίλιππος ἔτη ζ.

Ρώμης ἐπίσκοπος κ Φλαβιανὸς μάρτυς ἔτη ιγ. Ανλιοχείας ἐπίσκοπος ιβ Βαβυλᾶς μάρτυς ἔτη ιγ. Αλεξανδρείας ἐπίσκοπος ιγ Ηρακλᾶς ἔτη ις. Ιεροσολύμων ἐπίσκοπος λς Αλέξανδρος μάρτυς ἔτη ιε. Πλωτῖνος φιλόσοφος τ Πλατωνικῆς Διαδοχῆς καθηγήσατο. Τότε Πορφύριος ἠκροάσατο. Θεόπομπος φιλόσοφος ἐν Χαιρωνείᾳ ἤκμαζεν. Νικάτωρ ὁ σοφιστὴς Αθήνησιν ἤκμαζεν. Τότε κ Ωριγένης ἐξηκοστὸν ἄγων ἔτος Διαλέξεις ἐποιεῖτο τῷ πλήθι τα χυγράφοις ἐνλαμβανομένας, ἐπέσελλε δ κ Φιλίππῳ τῷ βασιλεῖ κ Σαβίρᾳ τῇ τότε γυναικὶ βασιλίδι.

Ρωμαίων ἐβασίλευσεν κε Δέκιος ἔτη β.

Οὗτος Διὰ τὸ πρὸς Φίλιππον ἔχθος πικρὸν ἤγειρεν κατὰ Χριστιανῶν διωγμὸν, ἐν ᾧ Φαβιανὸς ἐπὶ τ Ρώμης ὁ ταύτης ἐπίσκοπος τ μαρτυρικὸν ἀνεδήσατο στέφανον. Βαβυλᾶς τε κατὰ τὴν Ανλιόχειαν ἐπισκοπῶν, καὶ Ιεροζολύμων Αλέξανδρος ἱερὸς τὸ δεύτερον πρᾶξας ἡγεμονικοῖς βήμασιν ἐπὶ τ ἑρκτῆς πελθυτᾶ. Τότε καὶ Κυπριανὸς Διαπρέπων ἔργοις κ λόγοις θεοσεβείας ὁ μέγας Καρθαγένης ἐπίσκοπος τῷ ὑπὲρ Χριστῦ μαρτυρίῳ πλεῖστα.

Ανλιοχείας ἐπίσκοπος ιβ Βαβυλᾶς μάρτυρ ἔτη ιγ. Αλεξανδρείας ἐπίσκοπος ιγ Ηρακλᾶς ἔτη ις. Ιεροζολύμων ἐπίσκοπος λς Αλέξανδρος, ὁ καὶ μάρτυρ, ἔτη ιε.

Ρώμης

Ρώμης ἐπίσκοπος κα̅ Κορνήλιος ἔτη γ̅. Ἀντιοχείας ἐπίσκοπος ι̅γ̅ Φλαβιανὸς ἔτη ϛ̅. Ἀλεξανδρείας ἐπίσκοπος ιδ Διονύσιος ἔτη ι̅ζ. Ἱεροσολύμων ἐπίσκοπος Μαζαβάνης ἔτη κα̅. Ρώμης κ̅β̅ ἐπίσκοπος Λύκιος ἔτη β̅.

Ναβᾶτος αἱρεσιάρχης πρεσβύτερος Ρώμης ἐγνωρίζετο.

Σκύθαι οἱ λεγόμενοι Γόθοι περαιωθέντες τὸν Ἴστρον ποταμὸν πολίσιοις, τοῖς Ρωμαίων ὑπηκράτησαν κατενέμοντο. ἔστι δὲ Μυσῶν φεύγοντας εἰς Νικόπολιν περιέχον. Δέκιος ὁ ἐπελθὼν αὐτοῖς, ὡς δεξιπποις ἴσχυεν, καὶ τρισμυρίας κλείνας ἐλαύνων κατὰ τοῖς μάχαις, ὡς καὶ τὴν Φιλιππόπολιν ὑπολείπειν ἠναγκάσθησαν ὑπ' αὐτῶν, καὶ θρᾴκας πολλοὺς ἀναιρεθῆναι. ἐπανιόντι δὲ Σκύθαις ὀπίσω τὰ σφέτερα ὁ αὐτὸς Δέκιος ἐπιθέμενος ἀναιρεῖται ἐν Ἀβύρτῳ τῷ λεγομένῳ Φόρῳ Θεμβρωνίῳ, σὺν τῷ παιδὶ Ἀβρυκτός. ὕστερα Σκύθαι μὴ πολίσιον αἰχμαλώτων καὶ λαφύρων ἐπανέρχονται. Καὶ τὰ στρατόπεδα βασιλέα πάλαι τινὰ γενόμενον ὕπατον Γάλλον ἀναγορεύουσιν ἅμα Βολουσιανῷ τῷ παιδί. οἱ δὲ βασιλεύσαντες κατὰ Δέξιππον μὲν ἐν πράξαντες οὐδὲν ἀξιόλογον. κατὰ δὲ ἄλλας πηγάς, ἔτη γ̅, καθ' ἑτέρας ἔτη β̅. ἐσφάγησαν τε παραδοθέντες ὑπὸ τῆς ἰδίας δυνάμεως ἐν Φόρῳ Φλαμινίῳ.

Ρωμαίων ἐβασίλευσεν κ̅α̅	Γάλλος δὲ Βολουσιανὸς	ἔτη β̅.
Ρωμαίων ἐβασίλευσεν κ̅ϛ̅	Βαλεριανὸς καὶ Γαλιηνὸς	ἔτη ι̅ε.

Περσῶν γ̅ ἐβασίλευσεν Ορμίσδας ἔτος α̅. Περσῶν δ̅ ἐβασίλευσεν Οὐαραράνης ἔτη γ̅.

Ρώμης ἐπίσκοπος κ̅δ Στέφανος ἔτη β̅. Ρώμης ἐπίσκοπος κ̅ε Ξύστος ἔτη β̅. Ρώμης ἐπίσκοπος κ̅ϛ̅ Διονύσιος ἔτη η̅. Ἀντιοχείας ἐπίσκοπος ιδ Δημητριανὸς ἔτη δ̅. Ἀντιοχείας ἐπίσκοπος ι̅ε Παῦλος ὁ Σαμοσατεὺς ἔτη η̅. οὗτος ἀξιώθη θείας ψήφου καὶ κρίσεως πατέρων ἁγίων τῶν Ἀρτέμωνος αἱρεσιν. Ἀντιοχείας ἐπίσκοπος ι̅ϛ̅ Δομνῖνος ἔτη γ̅. Ἀλεξανδρείας ἐπίσκοπος ιδ Διονύσιος ἔτη ι̅ζ. Ἀλεξανδρείας ἐπίσκοπος ι̅ε Μάξιμος ἔτη η̅. Ἱεροσολύμων ἐπίσκοπος λ̅ζ Μαζαβάνης ἔτη κα̅. Ἐπὶ Βαλεριανοῦ καὶ Γαλιηνοῦ πάλιν οἱ Σκύθαι ἀναβάντες τὸν Ἴστρον ποταμὸν τῶν τε Θρᾳκῶν ἐληΐσαν, καὶ Θεσσαλονίκην ἐπολιόρκησαν τὴν Ιλλυρίδα πόλιν, ἀδὲν ἄρεσον ἐπ' αὐτῇ δράσαντες τῇ τῶν Φυλάκων ἀνδρεία. Ἀφ' οὗ παραχθέντες Ελληνες τὰς Θερμοπύλας ἐφρούρησαν, τό, τε τεῖχος Αθηναίων ἀνῳκοδόμησαν καθαιρεθὲν ὑπὸ Σύλλα χρόνων. Πελοποννήσιοι δὲ ἀπὸ θαλάσσης εἰς θάλασσαν τὸν Ισθμὸν διετείχισαν. οἱ δὲ Σκύθαι μὴ πολλῶν λαφύρων εἰς τὰ ἴδια ἦλθον. ἐπὶ τούτοις καὶ Σαπώρης ὁ τῶν Περσῶν βασιλεὺς καταδραμὼν Συρίαν ἦλθεν εἰς Ανιόχειαν, καὶ πᾶσαν Καππαδοκίαν ἐδήωσεν· ὃ δὲ Ρωμαϊκὸς στρατὸς λιμώττων ἐν Εδέσσῃ, καὶ ἀφ' οὗ παραχθέντος, Ουαλεριανὸς παρηθεὶς, καὶ σχηματισάμενος ἐπὶ διαλύσεσιν ἐαυτὸν μάχαις παρέδωκεν τῷ Περσῶν βασιλεῖ Σαπώρῃ σωθέντων καὶ τῶν αὐτοῦ στρατείαν παραδώσειν. ὧν αἰθόμενοι Ρωμαῖοι μόλις διέφυγον, ὀλίγων ἀναιρεθέντων. ἐς καταδιώκων ὁ Περσῶν βασιλεὺς Σαπώρης τήν τε μεγάλην Ανιόχειαν αἱρεῖ, καὶ τὴν Κιλίκων Ταρσὸν, καὶ τὴν Καππαδόκων Καισάρειαν. Τότε Γέρμανοι διαπερᾶσαντες ὑπὸ πλεονεξίας ἄλλοι ἀλλαχῇ πορθοῦντες ἀναιροῦνται πολῖται, Καλλίστου τότοις ἐπελθόντος ἀδοκήτως ναυσὶ μὴ δυνάμεως δ' Ρωμαίων στρατηγοῦ, ὃν φυγόντες παρεσκεύασαν αὐτοῖς, ὅτος δὲ τὰς Σαπώρου παλλακίδας σὺν πολλῷ πλούτῳ λαβὼν εἰς Σεβαστὸν καὶ Κώρυκον μετέπεσεν σὺν τῷ σόλῳ, ἔνθα τρισχιλίους Περσῶν ἀνεῖλεν. Τότοις Σαπώρης παιδαγήσας μὴ παρὰ δῆς ἀναστρέφει, καὶ φόβος. καὶ Ουαλεριανὸς μὲν παρὰ Πέρσαις, ἕως τέλους ζωῆς. Ωδέναθος ὁ Παλμυρηνὸς ἀνὴρ στρατηγικὸς συμμαχῶν Ρωμαίοις πολλὰς διέφθειρεν Περσῶν ἀναστρέφοντας κατὰ τὴν Ευφρατησίαν ἐπιθυμοῦντα χώραν, ὃς καὶ στρατηγὸς τῆς ἑῴας ὑπὸ Γαλιηνοῦ ἀφ' οὗ τότου τετίμηται, ἀφθείρας καὶ τινας τῶν ἐπαναστάντων αὐτῷ Ρωμαίων κατὰ Φοινίκην. Τότε πάλιν οἱ Σκύθαι, οἱ δὲ Γόθοι λεγόμενοι ἐπιχώριοι, ἀφ' οὗ Γοτθικῆς θαλάσσης ἐλθόντες εἰς Βιθυνίαν, καὶ πᾶσαν Ασίαν, καὶ Λυδίαν χωρήσαντες τήν τε Νικομήδειαν.

* * *

ΛΕΙΠΕΙ ΓΟΛΛΑ.

* * *

Γαλιηνὸς υἱὸς Βαλεριανοῦ ἐσφάγη ὑπὸ στρατιωτῶν πλησίον Μεδιολάνων.

Ρωμαίων ἐβασίλευσεν Κλαύδιος ἔτη β̅.

Κωτίλιος ἀδελφὸς Κλαυδίου ἐβασίλευσεν ἡμέρας ....

Ρωμαίων ἐβασίλευσεν Αυρηλιανὸς ἔτη ϛ.

Ανῃρέθη ὑπὸ στρατιωτῶν μεταξὺ Ηρακλείας, καὶ Βυζαντίου ἐν τῷ καλουμένῳ Καινῷ Φρουρίῳ. Ὅπου τότε Μάνης αἱρεσιάρχης ἀνεφύη.

Ρωμαίων ἐβασίλευσεν Τάκιτος μῆνας ἕξ.
Ρωμαίων ἐβασιλεύσατο Πρόβος ἔτη ϛ.

Τῷ ϛ ἔτει Πρόβου Σαπρινῖνος στρατοπεδάρχης τὴν καινὴν Ανιόχειαν ἤρξατο κτίζειν, ὃς ὕστερον ἐπανάστας τῇ Ρωμαίων ἀρχῇ ἐσφάγη ..... ἐν Σερμίῳ.

Ρωμαίων ἐβασίλευσεν Κᾶρος σὺν τοῖς παισὶ Καρίνῳ καὶ Νουμεριανῷ. Κᾶρος ἀνὴρ Γαλάτης αὐθρῆος ὑπάρχων ἐχρώσατο Σαρμάταις ἐπαναστᾶσι. πολεμήσας ἢ καὶ Πέρσας παρέλαβε Κτησιφῶντα. ὃς ἤδη πλησμῶ Τίγριδι διαστρατοπεδεύομενος, κεραυνῷ καταισκήψαντος αὐθρόως, ἅμα τῇ σκηνῇ διεφθάρη. Μεθ' ὃν ὁ Νουμεριανὸς υἱὸς αὐτοῦ βασιλεύει μῆνας ἡμέρας. ἐπανιὼν γὰρ ἐκ Περσῶν, καὶ ὀφθαλμιάσας ὑπὸ ἴδιος πενθερᾶ φονεύεται τὴν μὲν θεσπιγοείαν Απερος, ἄρχοντος ὄντος, καὶ βασιλεῦσαι παραδόσιμος.

Ρώμης ἐπίσκοπος κζ Φῆλιξ ἔτη ε. μεθ' ὃν Φήλικα Εὐτυχιανὸς μῆνας η. μεθ' ὃν κη Γάϊος ἔτη ιε. Ανιοχείας ἐπίσκοπος ιδ Κύριλλος ἔτη ιε. Αλεξανδρείας ἐπίσκοπος ιε ἔτη ιη. Αλεξανδρείας ις ἐπίσκοπος Θεωνᾶς ἔτη ιθ. Ιεροσολύμων ἐπίσκοπος λη Υμηναῖος ιβ.

Ρωμαίων ἐβασίλευσε Διοκλητιανὸς ἔτη ι.

Διοκλητιανὸς ἤδη λαβὼν τὴν ἀρχὴν τὸν ὕπαρχον Απερα τὸν Νουμεριανοῦ σφαγέα ἤδη ἀρχῆμα φονεύει.

ΤΕΛΟΣ.

ΕΥΣΕ-

ΕΥΣΕΒΙΟΥ ΤΟΥ ΠΑΜΦΙΛΟΥ

ΧΡΟΝΙΚΟΣ ΚΑΝΩΝ.

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ.

ΩΥσέα μὲν τῶν Ἑβραίων πρεσφητῶν ἁπάντων πρῶτον ἀμφὶ τοῦ σωτῆρος ἡμῶν, λέγω δὲ τοῦ Χριστοῦ, ἀμφί τε τῆς τῶν ἐθνῶν δι' αὐτὸν θεογνωσίας χρησμοὺς καὶ λόγια θεῖα γραφῇ παραδεδωκότα τοῖς χρόνοις ἀκμάσαι καθ' Ἰναχον εἰρήκασιν ἄνδρες ἐν παιδεύσει γνώριμοι, Κλήμης, Ἀφρικανὸς, Ταλιανὸς τὰ κάθ' ἡμᾶς λόγα, τῆς τε ὁσημέρας ἱστορίας ἰδίως ἑκάστου τὴν ἀπόδειξιν ἐκ παλαιᾶς ὑποχύσεως ἰσορίας. Ἰσαχον μὲν τῶν Ἰλιακῶν ἐσῆσαν ἐπακοσίοις πρεσβεύειν. Ἑλληνικῶν δὲ φιλοσόφων, ὅς τις πολὺ ἦν ἐκείνος ἀνὴρ ὁ τὴν καθ' ἡμᾶς συσκευὴν θεοβεβλημένος, ἐν τῇ δ τῶν εἰς μάτην αὐχῆ πονηθείσης κάθ' ἡμῶν ὑποθέσεως περὶ τῆς Σεμιράμεως χρόνων τὸν Μωσέα γεγενέναι φησίν. Βασιλεύσαι δὲ Ἀσσυρίων ἡ Σεμίραμις πρόσθεν ἔτεσιν ρ. ὥστε εἶναι καθ' ὃν τῶν Τροϊκῶν Μωσέα πρεσβύτερον ν καὶ ὀκτακοσίοις ἔτεσιν. ἐγὼ δὲ πρὸς πολλῶν τὴν ἀληθῆ λόγον πεμόμενος, καὶ τὸ ἀκριβὲς ἀνιχνεῦσαι μᾶλλον ἀσθενῶς προθέμενος. ἔνθεν ὁρμηθεὶς ἐν μέρει τῇ περὶ τούτης συντάξει ὕλας σκοπίζων ἐμαυτῷ, χρόνου ἀναγραφὰς συνελεξάμην παντοίας βασιλείας τῶν Χαλδαίων, Ἀσσυρίων, Μήδων, Περσῶν, Λυδῶν, Ἑβραίων, Αἰγυπτίων, Ἀθηναίων, Ἀργείων, Σικυωνίων, Λακεδαιμονίων, Κορινθίων, Θετταλῶν, Μακεδονίων, Λατίνων, οἷς ὕστερον γέγονεν ἐπίκλην ὄνομα Ρωμαῖοι. ὁμοῦ γένοντο πε. ἐν δὲ τῷ παρόντι ὅπου τὸ αὐτὸ σῶν χρόνους συναγαγὼν, καὶ ἀθροισθεὶς ὁκ παλλήλων τὸν παρ' ἑκάστῳ ἔθνει τῶν ἐτῶν ἀριθμὸν, χρονικὸν Κανόνος σύνταξιν ἐποιησάμην. δύρων τε παρ' Ἑβραίοις διαφέρους τῶν χρόνων ἀποδόσεις, τὴν μὲν πλεονάζουσαν, τὴν δ' ἐνδέουσαν, ταύτην μεταλλθον. πλὴν ἀλλὰ καὶ ἅπας καθ' μὲν Ἰναχον, ὃν πρῶτον Ἕλληνες Ἄργους βασιλεῦσαί φασι, τὸν Ἑβραίων πρωτόπορα Ἰσραὴλ γνώμονα εὗρον, ἐξ οὗ τὸ δωδεκάφυλον τῶν Ἰουδαίων ἔθνος τὸ τοῦ Ἰσραὴλ ἐπωνυμίας ἠξιώθη. Καθ' δὲ Σεμίραμιν τὸν Ἀβραὰμ Χαλδαῖον μὲν τὸ γένος, ἄλλως γε ἄνδρα θεοφιλῆ καὶ πρῶτον τῶν πάρ' Ἑβραίοις πρεσφητῶν εἶναι πεπισμένων. Μωσέα δὲ, φιλαλήθως ἐπεῖν, τούτων μὲν νεώτερον, τῶν δὲ πάρ' Ἕλλησιν ἀρχαιολογουμένων πρεσβύτερον, Ὁμήρου λέγω, καὶ Ἡσιόδου, καὶ αὐτῶν τῶν Τρωϊκῶν, καὶ ἔτι Διοσκούρων, Ἀσκληπιοῦ, Διονύσου, ἡρώων τε πάντων, Ἑρμοῦ τε καὶ Ἀπόλλωνος, τῶν τε λοιπῶν πάρ' Ἕλλησι θεῶν, μυστηρίων τε καὶ τελετῶν, Διός τε αὐτοῦ πράξεων τῶν πάρ' Ἕλλησι μνημονευομένων. Τούτων γὰρ ἁπάντων τὴν ἱστορίαν νεωτέραν τοῦ Κέκροπος ἡλικίας παῖδες Ἑλλήνων ἀποδεδώκασι. Μωϋσέα γὰρ ἡ παράδοσις ἀξίπωσις τῶν χρόνων ἡγεμόνος καθ' Κέκροπα τὸν διφυῆ, ὃν πρῶτον φασι τῆς Ἀττικῆς βασιλεῦσαι, σωιζηση περὶ τῶν Ἰλιακῶν ἀμφὶ τὴν ἑτη.

* *

Σωτηριχόντων ὁμολογουμένως τῶν χρόνων Αὐγούστου Ρωμαίων αὐτοκράτορος, καὶ τοῦ σωτῆρος ἡμῶν ἡγεμόνος, ἀρχήν τε τῆς διαγελικῆς διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ ποιησαμένης καθ' τὸ πενταικαιδέκατον ἔτος Τιβερίου Καίσαρος, εἴπις ἀπὸ τούτου συναγαγεῖν ἐθέλοι τῶν τῶν ἐτῶν ἀριθμὸν, περιῶν ὅπου σῶν ἀνωτέρω χρόνους σῶν μέχρι Δαρείου τοῦ Περσῶν βασιλέως, καὶ τοῦ κατ' αὐτὸν ἀνανεώσεως τοῦ ἐν Ἱεροσολύμοις νεῶ, ἢ γέγονε καθ' τὸ ἀπὸ Βαβυλῶνος ἐπάνοδον τοῦ Ἰουδαίων ἔθνους, δύροι ἂν ἀπὸ Τιβερίου, ὅπου τὸ δεύτερον ἔτος Δαρείου, ἔτη φμη. Δαρείου μὲν γὰρ τὸ δεύτερον καθ' τὸ πρῶτον ἔτος τῆς ξε Ὀλυμπιάδος καταλῆξαι, Τιβερίου δὲ τὸ πενταικαιδέκατον τῆς Ρωμαίων βασιλείας καθ' τὸ τέταρτον τῆς σα Ὀλυμπιάδος συμπίπτει. Γίνονται τοίνυν αἱ μεταξὺ Δαρείου τοῦ Πέρσου, καὶ Τιβερίου τοῦ Ρωμαίων βασιλέως, Ὀλυμπιάδες ρλζ, αἳ συνάγουσι χρόνον ἐτῶν φμη, τετραετείας τῇ Ὀλυμπιάδι λογιζομένης. Ἐπεὶ δὲ καθ' τὸ δεύτερον ἔτος Δαρείου τὸ ἑβδομηκοστὸν ὑπῆρχε τῆς ἐρημίας τοῦ ἐν Ἱεροσολύμοις νεῶ, καὶντεῦθεν πάλιν ἀναστρεχόντων, ἀπὸ μὲν τοῦ δευτέρου ἔτους Δαρείου, ὅπου τὴν πρώτην Ὀλυμπιάδα, ἔτη συνάγοιτο ἂν σνς, Ὀλυμπιάδες ξδ. Τοσαῦτα δὲ δύροις ἂν πὲ ἀπὸ τοῦ ὑστάτου ἔτους τῆς ἐρημίας τῆς δηλωθέντος ἱερᾶς, ὅπου τὸ ν ἔτος Ὀζίου τοῦ τῶν Ἰουδαίων βασιλέως ἀνιῶν, κάθ' ὃν ἐπροφήτευον Ἡσαΐας καὶ Ὡσηέ. ὥστε εἶναι τὴν πρώτην κάθ' Ἕλλησι Ὀλυμπιάδα σύμφορον τῷ προφήτῃ Ἡσαΐᾳ, καὶ τοῖς τούτου συγχρόνοις. Πάλιν δὲ ἀπὸ τῆς πρώτης Ὀλυμπιάδος, ὅπου σῶν ἔμπροσθεν ἀνιῶν χρόνους, μέχρι τῆς Ἰλίου ἁλώσεως, εὑρήσεις ἔτη συγκεφαλαιούμενα υη. Καὶ κάθ' Ἑβραίους ἀπὸ πεντηκοστοῦ ἔτους Ὀζίου τοῦ Ἰουδαίων βασιλέως ἀνιῶν ὅπου τὸ τρίτον ἔτος Λαβδὼν τοῦ πάρ' Ἑβραίοις ἡγουμένου κριτοῦ, καὶ τοῦ Σαμψών, τὸ ἴσον σωάξεις ἀριθμὸν ἐτῶν υη. ὃν κῆ τῷ τοῦ σώματος ἀλκὴν ἀνυπόστατον ἡγεῖσθαί φασιν ἐοικότα τῷ βουμένῳ πάρ' Ἕλλησιν Ἡρακλεῖ .....

* *

Καὶ ἐντεῦθεν ὅπου σῶν ἀνωτέρω βαδίζων ἐκ ταυτοῦ τε σωαγαγὼν ἀριθμὸν ἐτῶν τχθ, εὑρεῖς αὖ κῆ μὲν Ἑβραίους Μωσέα, καθ' δὲ Ἕλλησι Κέκροπα τὸ γηγενῆ

Οὗτος ἐστιν Κέκροψ ὁ διφυὴς γηγενὴς, ἐφ' οὗ ἡ ἐν τῇ ἀκροπόλει ἐλαία πρῶτως ἐφύη. ἔτος δὲ ἀπὸ τῆς Ἀθηνᾶς τὴν πόλιν Ἀθήνας ὠνόμασεν. ὃς πρῶτος λέγεται Ζῆνα κεκληκέναι θεὸν μὴ πρότερον ἅτω παρ' ἀνθρώποις ὠνομασμένον, ἔπειτα βωμὸν παρ' Ἀθηναίοις ἱδρῦσαι, βουῶ θῦσαι, πρῶτος Ἀθηνᾶς ἄγαλμα συσήσασθαι, ὡς δὲ τούτων ἐκ παλαιῶν ὑπάρχοντων. Κατώτερος δὲ τοῦ Κέκροπος ἰσορρέπει χρόνον τὰ παρ' Ἕλλησι θαυμαζόμενα.

* *

γίνεται γὰρ μετὰ Κέκροπα ὁ μὲν Δευκαλίωνα καλούμενος κατακλυσμὸς, καὶ ἡ ὑπὸ Φαέθοντος ἐκπύρωσις, Ἐριχθονίου τε γένεσις, καὶ ἡ ὑπὸ Δαρδάνου τοῦ Δαρδανίας κλίσις, ὃν πρῶτον, φησὶν Ὅμηρος, —— τέκεν νεφεληγερέτα Ζεύς. Κόρης τε ἁρπαγὴ, καὶ Δήμητρος μυσταγωγία, καὶ ἡ ἐν Ἐλευσῖνι τελετῶν καθίδρυσις, Τριπτολέμου γεωργία. Τρωός τε βασιλεία, ὃς ἦν

—— ἀνηρείψατο θεοὶ Διῒ οἰνοχοεύειν
Κάλλεος εἵνεκα οἷο, ἵν' ἀθανάτοισι μετείη.

Τιτυὸς ὑπὸ σωφρονίσαι Ταντάλῳ. ναὶ μὴν καὶ Λητοῦς καὶ Τάνταλον. καὶ Ἀπόλλωνος γένεσις.

Λητὼ γὰρ ἤλκυσε Διὸς κυδρὴν παράκοιτιν.

Κάδμος τε ὁ Σεμέλης πατὴρ εἰς Θήβας ἔρχεται.

Καδμείη ἦ ἄρα Σεμέλη τέκε φαίδιμον υἱὸν
Μιχθεῖσ' ἐν φιλότητι Διόνυσον πολυγηθῆ.

* * *

Τούτων δὲ ἁπάντων πρεσβύτερος γεγονὼς σωίσασθαι Μωσῆς, ὡς ἂν καθ' Κέκροπα τὴν ἡλικίαν ἀκμάσας. Ἀπὸ δὲ μὲν Μωσέως πάλιν ἀνιὼν ὑπὸ τὸ πρῶτον ἔτος ζωῆς Ἀβραὰμ, ὑρήσεις ἔτη φε, τοσοῦτα ἀπὸ δὲ σληλωθέναι ἔτος τοῦ Κέκροπος Βασιλείας τὸν ἀνωτέρω χρόνον ἀπαριθμήσαντος, ὑπὸ Νίνον ἥξεις τὸν Ασσύριον, ὃν πρῶτόν φασιν ἁπάσης τῆς Ασίας, πλὴν Ινδῶν, κεκρατηκέναι ὥστε εἶναι τὸν Ἀβραὰμ καθ' τοῦτον. * *

Εν οἷς ἐδὲν ὑπόσημον γεγονὸς ἰσορρέπει παρ' Ἕλλησι. * *

Οὕτω τότε Ἀθηναίων ὅτε τὴν πόλιν, ὅτε τὴν θεοσηγόειαν. * *

* * *

* *

ΕΥΣΕ-

ΕΥΣΕΒΙΟΥ ΤΟΥ ΠΑΜΦΙΛΟΥ

ΧΡΟΝΙΚΟΣ ΚΑΝΩΝ.

ΝΙΝΟΣ νβ̄ ἔτη τ̄ Ασυρίων ἐβασίλευσεν. Τοῦτον πρώτον φασιν ἁπάσης τῆς Ασίας, πλὴν Ινδῶν, κεκρατηκέναι.

Νίνῳ δ̄ βασιλέως Ασυρίων τεσσαρακοστὸν τέταρτον ἄγοντος ἔτος δ̄ βασιλείας γίνεται Αβραάμ. Σικυωνίων δὲ ἐβασίλευσεν δεύτερος Εὔρωψ ἔτη μ̄ε. κ̄ζ̄ τὸ κ̄β̄ Εὔρωπος τέτ. δ̄ β̄ βασιλέως Σικυωνίων, ἤτοι Γελοπονησίων, γίνεται ὁ παρ' Εβραίοις Αβραάμ. Κατὰ δὲ τοὺς αὐτοὺς χρόνους παρ' Αιγυπτίοις ἐκκαιδεκάτη δυναστεία, καθ' ἣν ἐβασίλευον Θηβαῖοι ἔτη ρ̄ϛ̄.

ΕΒΡΑΙΩΝ.	ΑΣΣΥΡ.	ΣΙΚΥΩΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.
ΑΒΡΑΑΜ.	ΝΙΝΟΣ.	ΕΥΡΩΨ.	
Α.	ΜΓ.	ΚΒ.	Α.

Κατὰ τὸ πρῶτον Ιουδαίοις Εβραϊκὸν, ἀπὸ Αδὰμ, ἕτη ε̄χν̄ϛ. Ἀπὸ δὲ καταικλυσμοῦ, ἕτη ᾱχν̄ϛ. Ἀπὸ δὲ τοῦ καταικλυσμοῦ, ἕτη σ̄ϙβ̄. Τὰ πάντα ἔτη, ͵α μ̄η̄. Ἀρχὴ δὲ ͵α Ιωβηλαίου παρ' Εβραίοις. ΙΩΒΗΛ ὃ πάρ' αὐτοῖς ἡ πεντηκονταετηρίς.

Αβραὰμ Χαλδαίων τὸ γένος τῶν πρώτων ἡλικίαν πρὸς Χαλδαίοις ποιεῖται.

Νίνος ἐπώνυμος ἡ Νίνου πόλις, ἣ Νινευὶ παρ' Εβραίοις ὠνόμασται.

Σικυωνίων πρῶτος ἦρξεν Αἰγιαλεὺς κ̄ζ̄ Βῆλον καὶ Νίνον γεγονὼς σὺν πρώτοις Ασυρίων βασιλεῦσαι καὶ τῆς Ασίας μνημονευόμενος. ἀφ' οὗ Αἰγιάλεια τὸ πρὶν, ἡνίκα Γελοπόννησος ἐκαλεῖτο.

Παρ' Αιγυπτίοις ἐκκαιδεκάτη δυναστεία Θηβαῖοι βασιλεῖς πέντε, οἱ καὶ ἐβασίλευσαν ἔτη ρ̄ϛ̄.

Κατὰ Νίνον Ζωροάστρης ὁ Μάγος Βακτρίων ἐβασίλευσε.

Β.	ΜΔ.	ΚΓ.	Β.
Γ.	ΜΕ.	ΚΔ.	Γ.
Δ.	ΜϚ.	ΚΕ.	Δ.
Ε.	ΜΖ.	ΚϚ.	Ε.
ϛ.	ΜΗ.	ΚΖ.	ϛ.
Ζ.	ΜΘ.	ΚΗ.	Ζ.
Η.	Ν.	ΚΘ.	Η.
Θ.	ΝΑ.	Λ.	Θ.
Ι. Ι.	ΝΒ.	ΛΑ.	Ι.

ΣΕΜΙΡΑΜΙΣ.

Ασυρίων γ̄. ἐβασίλευσεν ΣΕΜΙΡΑΜΙΣ ἔτη μ̄β̄.

Σεμίραμις ἡ περιβόητος, ἣ πολλαχοῦ τῆς γῆς ἦρξε κώμας διὰ τὰς καταικλυσμούς.

ΙΑ.	Α.	ΛΒ.	ΙΑ.
ΙΒ.	Β.	ΛΓ.	ΙΒ.
ΙΓ.	Γ.	ΛΔ.	ΙΓ.
ΙΔ.	Δ.	ΛΕ.	ΙΔ.

ΕΒΡ.	ΑΣΣΥΡ.	ΣΙΚΥΩΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.
ΙΕ.	Ε.	ΛϚ.	ΙΕ.
ΙϚ.	Ϛ.	ΛΖ.	ΙϚ.
ΙΖ.	Ζ.	ΛΗ.	ΙΖ.
ΙΗ.	Η.	ΛΘ.	ΙΗ.
ΙΘ.	Θ.	Μ.	ΙΘ.
Κ. Κ.	Ι.	ΜΑ.	Κ.
ΚΑ.	ΙΑ.	ΜΒ.	ΚΑ.
ΚΒ.	ΙΒ.	ΜΓ.	ΚΒ.
ΚΓ.	ΙΓ.	ΜΔ.	ΚΓ.
ΚΔ.	ΙΔ.	ΜΕ.	ΚΔ.
	ΤΕΛΧΙΝ.		Σικυωνίων γ̄ ἐβασίλευσεν ΤΕΛΧΙΝ ἔτη κ̄.
ΚΕ.	ΙΕ.	Α.	ΚΕ.
ΚϚ.	ΙϚ.	Β.	ΚϚ.
ΚΖ.	ΙΖ.	Γ.	ΚΖ.
ΚΗ.	ΙΗ.	Δ.	ΚΗ.
ΚΘ.	ΙΘ.	Ε.	ΚΘ.
Λ. Λ.	Κ.	Ϛ.	Λ.
ΛΑ.	ΚΑ.	Ζ.	ΛΑ.
ΛΒ.	ΚΒ.	Η.	ΛΒ.
ΛΓ.	ΚΓ.	Θ.	ΛΓ.
ΛΔ.	ΚΔ.	Ι.	ΛΔ.
ΛΕ.	ΚΕ.	ΙΑ.	ΛΕ.
ΛϚ.	ΚϚ.	ΙΒ.	ΛϚ.
ΛΖ.	ΚΖ.	ΙΓ.	ΛΖ.
ΛΗ.	ΚΗ.	ΙΔ.	ΛΗ.
ΛΘ.	ΚΘ.	ΙΕ.	ΛΘ.
Μ. Μ.	Λ.	ΙϚ.	Μ.
ΜΑ.	ΛΑ.	ΙΖ.	ΜΑ.

ΜΒ.

ΕΒΡ.	ΑΣΣΥΡ.	ΣΙΚΥΩΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
ΜΒ.	ΛΒ.	ΙΗ.	ΜΒ.	
ΜΓ.	ΛΓ.	Ιθ.	ΜΓ.	
ΜΔ.	ΛΔ.	Κ.	ΜΔ.	
		ΑΠΙΣ.		Σικυωνίων δ ΑΠΙΣ ἐβασίλευσεν ἔτη κε. ὑφ' ὃ Ἀπία ἡ Πελοπόννησος ἐκλήθη.
ΜΕ.	ΛΕ.	Α.	ΜΕ.	
ΜϚ.	ΛϚ.	Β.	ΜϚ.	
ΜΖ.	ΛΖ.	Γ.	ΜΖ.	
ΜΗ.	ΛΗ.	Δ.	ΜΗ.	
ΜΘ.	ΛΘ.	Ε.	ΜΘ.	
Ν.	Μ.	ϛ.	Ν.	
ΝΑ.	ΜΑ.	Ζ.	ΝΑ.	ΑΡΧΗ ΤΟΥ ΜΑ ΙΩΒΕΛΑΙΟΥ ΠΑΡ' ΕΒΡΑΙΟΙΣ.
ΝΒ.	ΜΒ.	Η.	ΝΒ.	ΙΩΒΗΛ δὲ πάρ' αὐτοῖς ἡ πεντηκονταετηρίς. ὡς εἶναι ἀπὸ Ἀδὰμ κατ' αὐτὸς, ἀπὸ μὲ ἔτους Ἀβραὰμ, ἔτη ϚϞ.
	ΖΑΜΗΣ.			Ἀσσυρίων δ ἐβασίλευσεν ΖΑΜΗΣ ὁ καὶ ΝΙΝΥΑΣ ἔτη λϞ.
ΝΓ.	Α.	Θ.	ΝΓ.	
ΝΔ.	Β.	Ι.	ΝΔ.	
ΝΕ.	Γ.	ΙΑ.	ΝΕ.	
ΝϚ.	Δ.	ΙΒ.	ΝϚ.	Κατὰ τούτους δὴ χρόνους ἐβασίλευσε Κρὴς ἰὸς αὐτόχθων, ὃν ἕνα λέγουσι τῶν Κρήτων, παρ' οἷς τοὺς κρυφθεὶς ἀνετράφη, καὶ Κρήτης ἐτυράννησεν. ἀφ' αὐτοῦ δὴ Κρητὸς ἡ νῆσος ὠνομάσθη Κρήτη. τοῦτος αὐτὸς φασι Κάρηβας κτίσαι πόλιν Γνωσὸν ἐν Κρήτῃ, καὶ ἱερὸν Κυβέλης.
ΝΖ.	Ε.	ΙΓ.	ΝΖ.	
ΝΗ.	ϛ.	ΙΔ.	ΝΗ.	
ΝΘ.	Ζ.	ΙΕ.	ΝΘ.	
Ξ.	Η.	Ιϛ.	Ξ.	
ΞΑ.	Θ.	ΙΖ.	ΞΑ.	
ΞΒ.	Ι.	ΙΗ.	ΞΒ.	
ΞΓ.	ΙΑ.	Ιθ.	ΞΓ.	
ΞΔ.	ΙΒ.	Κ.	ΞΔ.	
ΞΕ.	ΙΓ.	ΚΑ.	ΞΕ.	
Ξϛ.	ΙΔ.	ΚΒ.	Ξϛ.	
ΞΖ.	ΙΕ.	ΚΓ.	ΞΖ.	

	ΕΒΡ.	ΑΣΣΥΡ.	ΣΙΚΥΩΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
	ΞΗ.	Ις.	ΚΔ.	ΞΗ.	
	ΞΘ.	ΙΖ.	ΚΕ.	ΞΘ.	
	ΘΕΛΞΙΩΝ.				Σικυωνίων τ̄ ἐβατίλευσεν ΘΕΛΞΙΩΝ ἔτη τ̄β.
Ο	Ο.	ΙΗ.	Ι.	Ο.	
	ΟΑ.	ΙΘ.	Β.	ΟΑ.	
	ΟΒ.	Κ.	Γ.	ΟΒ.	
	ΟΓ.	ΚΑ.	Δ.	ΟΓ.	
	ΟΔ.	ΚΒ.	Ε.	ΟΔ.	
	ΟΕ.	ΚΓ.	ς.	ΟΕ.	ΓΡΩΤΟΝ ΕΤΟΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ ΤΗΣ ΠΡΟΣ ΑΒΡΑΑΜ.

Αβραὰμ ἰω̃ ἐτῶν πέντε καὶ ἑβδομήκοντα, ὅτε θείᾳ χρησμῷ καθαξιοῦται, καὶ τ̄ πρὸς αὐτὸν γενομένης ἐπαγγελίας.

Πρῶτον ἔτος τ̄ θ̄ θεῖ πρὸς τ̄ Αβραὰμ ἐπαγγελίας. ἀπὸ δὲ οὗ αὐτὸς Αβραὰμ, ἀπὸ Μωϋσέως, (ἡγοῦμαι πᾱ ἔτος τ̄ ἐκείνου ἡλικίας κ̄ζ̄ τῶν ὀζ̄ Αἰγύπτιον πρείαν τ̃ Ἑβραίων ἔθνος) ἔτη τυγχανε ῡλ. ὧν μέμνηται Παῦλος Γαλάτας ἀπιστέλλων. Διαθήκην πεπικυρωμένην ὑπὸ τ̃ θεοῦ εἰς Χριστὸν ὁ μ̄ ἔτη ῡλ γεγονὼς νόμος οὐκ ἀκυροῖ. Καὶ Μωϋσῆς δὲ ἐν Ἐξόδῳ σωφρόνως λέγων. ἡ δὲ κατοίκησις τ̃ υἱῶν Ἰσραὴλ, ἣν κατῴκησαν ἐν Αἰγύπτῳ καὶ ἐν γῇ Χαναὰν αὐτοὶ καὶ οἱ πατέρες αὐτῶν, ἔτη ῡλ.

	ΟΣ.	ΚΔ.	Ζ.	ΟΣ.
	ΟΖ.	ΚΕ.	Η.	ΟΖ.
	ΟΗ.	Κς.	Θ.	ΟΗ.
	ΟΘ.	ΚΖ.	Ι.	ΟΘ.
Γ	Γ.	ΚΗ.	ΙΑ.	Γ.
	ΓΑ.	ΚΘ.	ΙΒ.	ΓΑ.
	ΓΒ.	Λ.	ΙΓ.	ΓΒ.
	ΓΓ.	ΛΑ.	ΙΔ.	ΓΓ.
	ΓΔ.	ΛΒ.	ΙΕ.	ΓΔ.
	ΓΕ.	ΛΓ.	Ις.	ΓΕ.	Ī ΕΤΟΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.
	Γς.	ΛΔ.	ΙΖ.	Γς.	Τούτῳ τῷ ἔτει τ̃ Αβραὰμ ἔτεκεν αὐτῷ Ἁγὰρ ἡ παιδίσκη τ̃ Ισμαήλ. ἀφ' οὗ τὸ τ̃ Ισμαηλιτῶν γένος. οἱ δὲ αὐτοὶ εἶεν Ἀγαρηνοὶ, οἱ καὶ Σαρακηνοὶ καλούμενοι.
	ΓΖ.	ΛΕ.	ΙΗ.	ΓΖ.	
	ΓΗ.	Λς.	Ιϴ.	ΓΗ.	
	ΓΘ.	ΛΖ.	Κ.	ΓΘ.	

	ΕΒΡ.	ΑΣΣΥΡ.	ΣΙΚΥΩΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
ϛ	ϛ.	ΛΗ.	ΚΑ.	ϛ.	
		ΑΡΕΙ-ΟΣ.			Ασυρίων ᾱ ἐβασίλευσεν ΑΡΕΙΟΣ ἔτη λ̄.
	ϛΑ.	Α.	ΚΒ.	ϛΑ.	
	ϛΒ.	Β.	ΚΓ.	ϛΒ.	
	ϛΓ.	Γ.	ΚΔ.	ϛΓ.	
	ϛΔ.	Δ.	ΚΕ.	ϛΔ.	
	ϛΕ.	Ε.	Κϛ.	ϛΕ.	Κ̄ΕΤΟΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.
	ϛϛ.	ϛ.	ΚΖ.	ϛϛ.	
	ϛΖ.	Ζ.	ΚΗ.	ϛΖ.	
	ϛΗ.	Η.	ΚΘ.	ϛΗ.	
	ϛΘ.	Θ.	Λ.	ϛΘ.	
Ρ̲	Ρ.	Ι.	ΛΑ.	Ρ.	Τούτῳ τῷ ἑκατοστῷ ἔτει τοῦ Αβρααμ γίνεται αὐτῷ παῖς γνήσιος, ᾧ ἐπέζησεν ἔτη ο̄ϛ̄.
	ΙΣΑΑΚ.				
	Α.	ΙΑ.	ΛΒ.	ΡΑ.	ΑΡΧΗ ΤΟΥ M̄B̄ ΙΩΒΗΛΑΙΟΥ ΚΑΤΑ ΙΟΥΔΑΙΟΥΣ.
	Β.	ΙΒ.	ΛΓ.	ΡΒ.	Πρώτῳ προφητῶν ὄντι τῷ Αβραὰμ ὁ θ̄ς̄ λόγος φανεὶς ἐν ἀνθρώπου σχήματι τῶν τ̄ ἐθνῶν κλῆσιν ἐποιήσατο, ὡς καθ' ἡμᾶς ὁ τοῦ χρ̄ῡ λόγος εἰς πέρας ἤγαγεν ἀφ' οὗ εἰς πάντα τὰ ἔθνη εὐαγγελικῆς διδασκαλίας.
	Γ.	ΙΓ.	ΛΔ.	ΡΓ.	
	Δ.	ΙΔ.	ΛΕ.	ΡΔ.	
	Ε.	ΙΕ.	Λϛ.	ΡΕ.	Λ̄ΕΤΟΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.
	ϛ.	Ιϛ.	ΛΖ.	Ρϛ.	
	Ζ.	ΙΖ.	ΛΗ.	ΡΖ.	
	Η.	ΙΗ.	ΛΘ.	ΡΗ.	
	Θ.	ΙΘ.	Μ.	ΡΘ.	
ΡΙ̲	Ι.	Κ.	ΜΑ.	ΡΙ.	
	ΙΑ.	ΚΑ.	ΜΒ.	ΡΙΑ.	
	ΙΒ.	ΚΒ.	ΜΓ.	ΡΙΒ.	
	ΙΓ.	ΚΓ.	ΜΔ.	ΡΙΓ.	
	ΙΔ.	ΚΔ.	ΜΕ.	ΡΙΔ.	

ΕΒΡ.	ΑΣΣΥΡ.	ΣΙΚΥΩΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
ΙΕ.	ΚΕ.	Μϛ.	ΡΙΕ.	Μ ΕΤΟΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.
Ιϛ.	Κϛ.	ΜΖ.	ΡΙϛ.	
ΙΖ.	ΚΖ.	ΜΗ.	ΡΙΖ.	
ΙΗ.	ΚΗ.	ΜΘ.	ΡΙΗ.	
ΙΘ.	ΚΘ.	Ν.	ΡΙΘ.	
ΡΚ Κ.	Λ.	ΝΑ.	ΡΚ.	ΡΚ ΕΤΟΣ ΑΒΡΑΑΜ.
	ΑΡΑΛΙΟΣ.			Ασυρίων ε βασίλευσεν ΑΡΑΛΙΟΣ ἔτη μ.
ΚΑ.	Α.	ΝΒ.	ΡΚΑ.	
		ΑΙΓΥΔΡΟΣ.		Σικυωνίων ε ἐβασίλευσεν ΑΙΓΥΔΡΟΣ ἔτη λδ.
ΚΒ.	Β.	Α.	ΡΚΒ.	
ΚΓ.	Γ.	Β.	ΡΚΓ.	
ΚΔ.	Δ.	Γ.	ΡΚΔ.	
ΚΕ.	Ε.	Δ.	ΡΚΕ.	Ν ΕΤΟΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.
Κϛ.	ϛ.	Ε.	ΡΚϛ.	
ΚΖ.	Ζ.	ϛ.	ΡΚΖ.	
ΚΗ.	Η.	Ζ.	ΡΚΗ.	
ΚΘ.	Θ.	Η.	ΡΚΘ.	Τινὲς τ αὐτόχθονα Κρῆτα πρῶτον Κρήτης βασιλεῦσαί φασι. Κατ' ἄλλους ξ τὸν χρόνον, ὃν αὖ ὑστέρω ἱστορήσαμεν, ὅτε Νινύα, ὅτε σημειωσαμένους ὅτε τε εἰς δεῖ τ λεγομένων Κυρήτων, καὶ ὅτι Ζεὺς παρ' αὐτῷ κρυβεὶς ἐτράφη, καὶ ὅτι ἡ νῆσος Κρήτη πρῶτον ὑπ αὐτοῦ προσηγορεύθη.
ΡΛ Λ.	Ι.	Θ.	ΡΛ.	
ΛΑ.	ΙΑ.	Ι.	ΡΛΑ.	
ΛΒ.	ΙΒ.	ΙΑ.	ΡΛΒ.	
ΛΓ.	ΙΓ.	ΙΒ.	ΡΛΓ.	
ΛΔ.	ΙΔ.	ΙΓ.	ΡΛΔ.	
ΛΕ.	ΙΕ.	ΙΔ.	ΡΛΕ.	Ξ ΕΤΟΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.
Λϛ.	Ιϛ.	ΙΕ.	ΡΛϛ.	
ΛΖ.	ΙΖ.	Ιϛ.	ΡΛΖ.	
ΛΗ.	ΙΗ.	ΙΖ.	ΡΛΗ.	
ΛΘ.	ΙΘ.	ΙΗ.	ΡΛΘ.	

ΕΒΡ.	ΑΣΣΥΡ.	ΣΙΚΥΩΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
ΡΜ Μ.	Κ.	ΙΘ.	ΡΜ.	
ΜΑ.	ΚΑ.	Κ.	ΡΜΑ.	
ΜΒ.	ΚΒ.	ΚΑ.	ΡΜΒ.	
ΜΓ.	ΚΓ.	ΚΒ.	ΡΜΓ.	
ΜΔ.	ΚΔ.	ΚΓ.	ΡΜΔ.	
ΜΕ.	ΚΕ.	ΚΔ.	ΡΜΕ.	Ο ΕΤΟΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.
ΜϚ.	ΚϚ.	ΚΕ.	ΡΜϚ.	
ΜΖ.	ΚΖ.	ΚϚ.	ΡΜΖ.	
ΜΗ.	ΚΗ.	ΚΖ.	ΡΜΗ.	
ΜΘ.	ΚΘ.	ΚΗ.	ΡΜΘ.	
ΡΝ Ν.	Λ.	ΚΘ.	ΡΝ.	
ΝΑ.	ΛΑ.	Λ.	ΡΝΑ.	ΑΡΧΗ Μ̄Γ̄ ΙΩΒΗΛΑΙΟΥ.
ΝΒ.	ΛΒ.	ΛΑ.	ΡΝΒ.	
ΝΓ.	ΛΓ.	ΛΒ.	ΡΝΓ.	
ΝΔ.	ΛΔ.	ΛΓ.	ΡΝΔ.	
ΝΕ.	ΛΕ.	ΛΔ.	ΡΝΕ.	Γ̄ ΕΤΟΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.
		ΘΟΥΡΙ-ΜΑΧΟΣ.		Σικυωνίων Ζ̄ ἐβασίλδυσεν ΘΟΥΡΙΜΑΧΟΣ ἔτη μ̄ε.
ΝϚ.	ΛϚ.	Λ.	ΡΝϚ.	
ΝΖ.	ΛΖ.	Β.	ΡΝΖ.	
ΝΗ.	ΛΗ.	Γ.	ΡΝΗ.	
ΝΘ.	ΛΘ.	Δ.	ΡΝΘ.	
ΡΞ Ξ.	Μ.	Ε.	ΡΞ.	

Ἐξηκοστῷ ἔτει Ἰσαὰκ γίνονται δύο παῖδες δίδυμοι ἐκ τῆς Ρεβέκκας. πρῶτος Ἡσαῦ, ὁ καὶ Ἐδώμ. ἀφ' οὗ τὸ Ἰδουμαίων ἔθνος. δεύτερος Ἰακὼβ ὁ μετονομασθεὶς Ἰσραήλ. ἀφ' οὗ Ἰσραηλῖται, οἱ καὶ Ἰουδαῖοι.

Ἀρχὴ τῆς Ἀργείων βασιλείας.

Ἐξ Ἑβραίων Ἰακὼβ μέχρι τῆς δ̄ παιδὸς ἀρχῆς τῆς ἐν Αἰγύπτῳ ἔζησεν ἔτη ρλ̄ζ̄. καὶ μετὰ ταῦτα ἕτερα ἔτη ιζ̄.

Ἀσσυρίων ἐβασίλευσεν ε̄ ΞΕΡΞΗΣ ἔτη κ̄.
Ἀργείων πρῶτος ἐβασίλευσεν ΙΝΑΧΟΣ ἔτη ν̄.

ΕΒΡ.	ΑΣΣΥΡ.	ΣΙΚΥΩΝ.	ΑΡΓΕΙΩΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
ΙΑΚΩΒ.	ΞΕΡΞΗΣ.		ΙΝΑΧΟΣ.		
Α.	Α.	ς.	Α.	ΡΞΑ.	Ιὼ θυγάτηρ Ινάχου, ἣν Ισιν Αιγύπτιοι μετονομάσαντες σέβεσι.
Β.	Β.	Ζ.	Β.	ΡΞΒ.	Ἀπὸ Ινάχου πρώτου Ιναχος ὁ Αργους ὠνομάσθη, καὶ ὁ βάσιλεως ἐπώνυμος ἦν Ιᾶς.
Γ.	Γ.	Η.	Γ.	ΡΞΓ.	
Δ.	Δ.	Θ.	Δ.	ΡΞΔ.	
Ε.	Ε.	Ι.	Ε.	ΡΞΕ.	Ϛ̄ ΕΤΟΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.
ς.	ς.	ΙΑ.	ς.	ΡΞς.	
Ζ.	Ζ.	ΙΒ.	Ζ.	ΡΞΖ.	
Η.	Η.	ΙΓ.	Η.	ΡΞΗ.	
Θ.	Θ.	ΙΔ.	Θ.	ΡΞΘ.	
ΡΟ Ι.	Ι.	ΙΕ.	Ι.	ΡΟ.	ΡΟ̄ ΕΤΟΣ ΑΒΡΑΑΜ ΚΑΙ Ο̄ ΙΣΑΑΚ. Ἀβραὰμ ἀπέθανεν ζήσας τὰ πάντα ἔτη ρο̄ε̄.
ΙΑ.	ΙΑ.	Ις.	ΙΑ.	ΡΟΑ.	
ΙΒ.	ΙΒ.	ΙΖ.	ΙΒ.	ΡΟΒ.	
ΙΓ.	ΙΓ.	ΙΗ.	ΙΓ.	ΡΟΓ.	
ΙΔ.	ΙΔ.	ΙΘ.	ΙΔ.	ΡΟΔ.	
ΙΕ.	ΙΕ.	Κ.	ΙΕ.	ΡΟΕ.	Ρ̄ ΕΤΟΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.
Ις.	Ις.	ΚΑ.	Ις.	ΡΟς.	
ΙΖ.	ΙΖ.	ΚΒ.	ΙΖ.	ΡΟΖ.	
ΙΗ.	ΙΗ.	ΚΓ.	ΙΗ.	ΡΟΗ.	
ΙΘ.	ΙΘ.	ΚΔ.	ΙΘ.	ΡΟΘ.	
ΡΓ Κ.	Κ.	ΚΕ.	Κ.	ΡΓ.	Γ̄ ΕΤΟΣ ΙΣΑΑΚ.
ΚΑ.	ΚΑ.	Κς.	ΚΑ.	ΡΓΑ.	Τὸν Απιν φασὶ πρώτον Αιγυπτίοις νομισθῆναι θεὸν, καὶ Σάραπιν κληθῆναι.
ΚΒ.	ΚΒ.	ΚΖ.	ΚΒ.	ΡΓΒ.	
ΚΓ.	ΚΓ.	ΚΗ.	ΚΓ.	ΡΓΓ.	
ΚΔ.	ΚΔ.	ΚΘ.	ΚΔ.	ΡΓΔ.	
ΚΕ.	ΚΕ.	Λ.	ΚΕ.	ΡΓΕ.	Δ̄ ΕΤΟΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.
Κς.	Κς.	ΛΑ.	Κς.	ΡΠς.	
ΚΖ.	ΚΖ.	ΛΒ.	ΚΖ.	ΡΓΖ.	

	ΕΒΡ.	ΑΣΣΥΡ.	ΣΙΚΥΩΝ.	ΑΡΓΕΙΩΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
	ΚΗ.	ΚΗ.	ΛΓ.	ΚΗ.	ΡΓΗ.	
	ΚΘ.	ΚΘ.	ΛΔ.	ΚΘ.	ΡΓΘ.	
ΡϚ	Λ.	Λ.	ΛΕ.	Λ.	ΡϚ.	Ϛ ΕΤΟΣ ΙΣΑΑΚ.
		ΑΡΜΑΜΙΘΡΗΣ			ΠΟΙΜΕΝΕΣ.	Ασυρίων ζ βασιλεύει ΑΡΜΑΜΙΘΡΗΣ ἔτη λη.
	Αιγυπτίων ἑπτακαιδεκάτη δυναστεία ἔτη ργ. Κατὰ τούτους Αιγυπτίων βασιλέας Ιωσὴφ ὠνήθη.					
	ΛΑ.	Α.	ΛϚ.	ΛΑ.	Α.	
	ΛΒ.	Β.	ΛΖ.	ΛΒ.	Β.	
	ΛΓ.	Γ.	ΛΗ.	ΛΓ.	Γ.	
	ΛΔ.	Δ.	ΛΘ.	ΛΔ.	Δ.	
	ΛΕ.	Ε.	Μ.	ΛΕ.	Ε.	ΡΚ ΕΤΟΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑΣ.
	ΛϚ.	Ϛ.	ΜΑ.	ΛϚ.	Ϛ.	
	ΛΖ.	Ζ.	ΜΒ.	ΛΖ.	Ζ.	
	ΛΗ.	Η.	ΜΓ.	ΛΗ.	Η.	
	ΛΘ.	Θ.	ΜΔ	ΛΘ.	Θ.	
Σ	Μ.	Ι.	ΜΕ.	Μ.	Ι.	Ρ ΕΤΟΣ ΙΣΑΑΚ.
			ΛΕΥΚΙΠΠΟΣ.			Σικυωνίων ἐβασίλευσεν ἡ ΛΕΥΚΙΠΠΟΣ ἔτη νγ.
	ΜΑ.	ΙΑ.	Α.	ΜΑ.	ΙΑ.	ΑΡΧΗ ΤΟΥ ΜΔ ΙΩΒΗΛΑΙΟΥ.
	ΜΒ.	ΙΒ.	Β.	ΜΒ.	ΙΒ.	
	ΜΓ.	ΙΓ.	Γ.	ΜΓ.	ΙΓ.	
	ΜΔ.	ΙΔ.	Δ.	ΜΔ.	ΙΔ.	
	ΜΕ.	ΙΕ.	Ε.	ΜΕ.	ΙΕ.	ΡΙ ΕΤΟΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑΣ.
	ΜϚ.	ΙϚ.	Ϛ.	ΜϚ.	ΙϚ.	
	ΜΖ.	ΙΖ.	Ζ.	ΜΖ.	ΙΖ.	
	ΜΗ.	ΙΗ.	Η.	ΜΗ.	ΙΗ.	
	ΜΘ.	ΙΘ.	Θ.	ΜΘ.	ΙΘ.	
ΣΙ	Ν.	Κ.	Ι.	Ν.	Κ.	ΡΙ ΕΤΟΣ ΙΣΑΑΚ.

ΕΒΡ. ΑΣΣΥΡ. ΣΙΚΥΩΝ. ΑΡΓΕΙΩΝ. ΑΙΓΥΠΤ.

ΦΟΡΩΝΕΥΣ.

Αργείων ἐβασίλευσεν β̄ ΦΟΡΩΝΕΥΣ ἔτη ξ̄. ὅς τ῾ Ινάχε καὶ Νιόβης παῖς. ὃς πρῶτος νόμους, καὶ κριτήρια ὥρισε. τινὲς καὶ αὐτὸν Φορωνέως τοῦ Νιόβης θυγατέρα φασίν. ἀφ᾽ ἧς ποιεῖ τὴν παῖδα Απιν τὸν καὶ Σέραπιν.

ΝΑ. ΚΑ. ΙΑ. Α. ΚΑ.

Τούτων δ᾽ Φορωνέως χρόνων Πλάτων ἐν Τιμαίῳ τῷ Διαλόγῳ μνημονεύει ὡς πάνυ παλαιῶν, λέγων, Καί ποτε „ παραγαγεῖν βουληθεὶς αὐτὸς ἐπὶ τὸ ἀρχαίων εἰς λόγους τὸν τῆδε τὴν πόλιν, τὰ ἀρχαιότατα λέγειν ἐπιχειρεῖ ἐπὶ „ Φορωνέως τοῦ πρώτου λεχθέντος, καὶ τὰ μετ᾽ αὐτὸν καθεκλυσμόν.

ΝΒ. ΚΒ. ΙΒ. Β. ΚΒ.

ΝΓ. ΚΓ. ΙΓ. Γ. ΚΓ.

ΝΔ. ΚΔ. ΙΔ. Δ. ΚΔ.

ΝΕ. ΚΕ. ΙΕ. Ε. ΚΕ. ϷΜ ΕΤΟΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.

ΝϚ. ΚϚ. ΙϚ. Ϛ. ΚϚ.

ΝΖ. ΚΖ. ΙΖ. Ζ. ΚΖ.

ΝΗ. ΚΗ. ΙΗ. Η. ΚΗ.

ΝΘ. ΚΘ. ΙΘ. Θ. ΚΘ.

ΣΚ Ξ. Λ. Κ. Ι. Λ. ϷΚ ΕΤΟΣ ΙΣΑΑΚ.

ΞΑ. ΛΑ. ΚΑ. ΙΑ. ΛΑ.

ΞΒ. ΛΒ. ΚΒ. ΙΒ. ΛΒ.

ΞΓ. ΛΓ. ΚΓ. ΙΓ. ΛΓ.

ΞΔ. ΛΔ. ΚΔ. ΙΔ. ΛΔ.

ΞΕ. ΛΕ. ΚΕ. ΙΕ. ΛΕ. ϷΝ ΕΤΟΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.

ΞϚ. ΛϚ. ΚϚ. ΙϚ. ΛϚ. Κατὰ τούτους δὴ τοὺς χρόνους πρῶτος ἐβασίλευσε Θεσσαλίας ὁ Γραικὸς παῖς Θεσσαλός. ἀφ᾽ οὗ καὶ ἡ χώρα Θεσσαλία νῦν ὠνόμασται.

ΞΖ. ΛΖ. ΚΖ. ΙΖ. ΛΖ.

ΞΗ. ΛΗ. ΚΗ. ΙΗ. ΛΗ.

Ασσυρίων ἐβασίλευσεν ἡ ΒΗΛΟΧΟΣ ἔτη λε̄.

ΒΗΛΟΧΟΣ.

Τελχῖνες καὶ Καρσιάπη τοὺς Φορωνέα καὶ Παρράσιος ἐπολέμησαν.

ΞΘ. Α. ΚΘ. ΙΘ. ΛΘ.

ΣΛ Ο. Β. Λ. Κ. Μ. ϷΛ ΕΤΟΣ ΙΣΑΑΚ.

ΟΑ. Γ. ΛΑ. ΚΑ. ΜΑ.

ΟΒ.

ΕΒΡ.	ΑΣΣΥΡ.	ΣΙΚΥΩΝ.	ΑΡΓΕΙΩΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
ΟΒ.	Δ.	ΛΒ.	ΚΒ.	ΜΒ.	Ιακὼβ κάτοικος ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ παρὰ Λάβαν τὸν ἀδελφὸν τῆς μητρὸς αὐτοῦ, καὶ διελθὼν παρ' αὐτῷ ἔτη ιδ χάριν Λείας καὶ Ραχήλ.
ΟΓ.	Ε.	ΛΓ.	ΚΓ.	ΜΓ.	
ΟΔ.	ς.	ΛΔ.	ΚΔ.	ΜΔ.	
ΟΕ.	Ζ.	ΛΕ.	ΚΕ.	ΜΕ.	ϘΝ ΕΤΟΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.
Ος.	Η.	Λς.	Κς.	Μς.	

Ωγυγος ἐν Ακτῇ τῇ νῦν Αττικῇ ἐβασίλευσεν, ὅτε παρθένος φανεῖσα ᾠδὴ τὴν Τελτωνίδι λίμνῃ Αθηνᾶ παρ' Ελλησιν ὠνομάσθη.

ΟΖ.	Θ.	ΛΖ.	ΚΖ.	ΜΖ.	
ΟΗ.	Ι.	ΛΗ.	ΚΗ.	ΜΗ.	
ΟΘ.	ΙΑ.	ΛΘ.	ΚΘ.	ΜΘ.	
ΣΜ Γ.	ΙΒ.	Μ.	Λ.	Ν.	ϙΜ ΕΤΟΣ ΙΣΑΑΚ.
ΓΑ.	ΙΓ.	ΜΑ.	ΛΑ.	ΝΑ.	
ΓΒ.	ΙΔ.	ΜΒ.	ΛΒ.	ΝΒ.	
ΠΓ.	ΙΕ.	ΜΓ.	ΛΓ.	Νγ.	
ΓΔ.	Ις.	ΜΔ.	ΛΔ.	ΝΔ.	
ΓΕ.	ΙΖ.	ΜΕ.	ΛΕ.	ΝΕ.	ϘΟ ΕΤΟΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ. Τότῳ τῷ ἔτει Ιακὼβ γεννᾷ τὸν Ρουβείν.
Γς.	ΙΗ.	Μς.	Λς.	Νς.	Τότῳ τῷ ἔτει Ιακὼβ γεννᾷ τὸν Συμεών.
ΓΖ.	ΙΘ.	ΜΖ.	ΛΖ.	ΝΖ.	Τότῳ τῷ ἔτει Ιακὼβ γεννᾷ τὸν Λευὶ ϙξ ἔτη δ αὐτοῦ ἡλικίας.
ΓΗ.	Κ.	ΜΗ.	ΛΗ.	ΝΗ.	
ΓΘ.	ΚΑ.	ΜΘ.	ΛΘ.	ΝΘ.	
ΣΝ Ϛ.	ΚΒ.	Ν.	Μ.	Ξ.	ϘΝ ΕΤΟΣ ΙΣΑΑΚ.
Ϛ Α.	ΚΓ.	ΝΑ.	ΜΑ.	ΞΑ.	ΑΡΧΗ ΜΕ ΙΩΒΗΛΑΙΟΥ.
Ϛ Β.	ΚΔ.	ΝΒ.	ΜΒ.	ΞΒ.	
Ϛ Γ.	ΚΕ.	Νγ.	Μγ.	Ξγ.	
	ΜΕΣΑΠΟΣ.				Σικυωνίων ἐβασίλευσεν ϑ ΜΕΣΑΠΟΣ ἔτη ϰζ.
Ϛ Δ.	Κς.	Α.	ΜΔ.	ΞΔ.	
Ϛ Ε.	ΚΖ.	Β.	ΜΕ.	ΞΕ.	ϘΗ ΕΤΟΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.

	ΕΒΡ.	ΑΣΣΥΡ.	ΣΙΚΥΩΝ.	ΑΡΓΕΙΩΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
	ϛ.	ΚΗ.	Γ.	Μϛ.	Ξϛ.	
	ζ.	ΚΘ.	Δ.	Μζ.	Ξζ.	
	η.	Λ.	Ε.	Μη.	Ξη.	
	θ.	ΛΑ.	ϛ.	Μθ.	Ξθ.	
ΣΞ	Ρ.	ΛΒ.	Ζ.	Ν.	Ο.	ΡΞ ΕΤΟΣ ΙΣΑΑΚ.
	ΡΑ.	ΛΓ.	Η.	ΝΑ.	ΟΑ.	Ο ὑπὸ Ωγύγε παλαιότατ@ πάρ' Ἕλλησιν ἱστορούμεν@ ἐν Ἀκτῇ τῇ νῦν Ἀττικῇ κατακλυσμὸς τότοις γέγονε τοῖς χρόνοις.
	ΡΒ.	ΛΔ.	Θ.	ΝΒ.	ΟΒ.	
	ΡΓ.	ΛΕ.	Ι.	ΝΓ.	ΟΓ.	
		ΒΑΛΑΙΟΣ.				Ασυρίων ἐβασίλευσεν ΒΑΛΑΙΟΣ ἔτη νβ.
	ΡΔ.	Α.	ΙΑ.	ΝΔ.	ΟΔ.	
	ΡΕ.	Β.	ΙΒ.	ΝΕ.	ΟΕ.	ΡΖ ΕΤΟΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.
	ΡϚ.	Γ.	ΙΓ.	Νϛ.	Οϛ.	Ιωσὴφ πιπράσκεται ὑπὸ τ῀ ἀδελφῶν ἔτ@ ἀγων ιζ.
	ΡΖ.	Δ.	ΙΔ.	ΝΖ.	ΟΖ.	
	ΡΗ.	Ε.	ΙΕ.	ΝΗ.	ΟΗ.	
	ΡΘ.	ϛ.	Ιϛ.	ΝΘ.	ΟΘ.	
ΣΟ	ΡΙ.	Ζ.	ΙΖ.	Ξ.	Γ.	ΡΟ ΕΤΟΣ ΙΣΑΑΚ.
				ΑΡΙΣ.		Αργείων ἐβασίλευσεν Ἄ ΑΡΙΣ ἔτη λε. Τὸν τ῀ Απιν φασὶ πρῶτον Αἰγυπτίοις νομισθῆναι θεὸν, καὶ Σάραπιν κληθῆναι. ἔτ@ τ῀ ἀδελφὸν Αἰγιαλέα τ῀ Αχαίας, ὡς φασι, κατέσχε βασιλέα· αὐτὸς εἰς Αἴγυπτον ἐστάλη σὺν ὄχλῳ.
	ΡΙΑ.	Η.	ΙΗ.	Α.	ΓΑ.	
	ΡΙΒ.	Θ.	Ιθ.	Β.	ΓΒ.	
	ΡΙΓ.	Ι.	Κ.	Γ.	ΓΓ.	
	ΡΙΔ.	ΙΑ.	ΚΑ.	Δ.	ΓΔ.	
	ΡΙΕ.	ΙΒ.	ΚΒ.	Ε.	ΠΕ.	Ξ ΕΤΟΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.
	ΡΙϚ.	ΙΓ.	ΚΓ.	ϛ.	Γϛ.	Τελχῖνες ἐκπεσόντες Πελοποννήσ@ Ρόδον ᾤκισαν νῆσον τὴν καλουμένην Οφιοῦσαν.
	ΡΙΖ.	ΙΔ.	ΚΔ.	Ζ.	ΓΖ.	
	ΡΙΗ.	ΙΕ.	ΚΕ.	Η.	ΓΗ.	
	ΡΙΘ.	Ιϛ.	Κϛ.	Θ.	ΓΘ.	Μέμφις ἐν Αἰγύπτῳ κ῀ τότε ἐκτίσθη τὰς χρόνους.
ΣΠ	ΡΚ.	ΙΖ.	ΚΖ.	Ι.	Δ.	

ΕΒΡ.	ΑΣΣΥΡ.	ΣΙΚΥΩΝ.	ΑΡΓΕΙΩΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
ΡΚΑ.	ΙΗ.	ΚΗ.	ΙΑ.	ϚΑ.	
ΙΩΣΗΦ.					Ιωσὴφ Αἰγυπτίων ἡγεῖται ἔτη π̄ γενόμενος ἐτῶν λ̄α̅.
Α.	ΙΘ.	ΚΘ.	ΙΒ.	ϚΒ.	
Β.	Κ.	Λ.	ΙΓ.	Ϛϒ.	
Γ.	ΚΑ.	ΛΑ.	ΙΔ.	ϚΔ.	
Δ.	ΚΒ.	ΛΒ.	ΙΕ.	ϚΕ.	Σ̄Ι ΕΤΟΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑΣ.
Ε.	ΚΓ.	ΛΓ.	Ις.	Ϛϛ.	
ϛ.	ΚΔ.	ΛΔ.	ΙΖ.	ϚΖ.	
Ζ.	ΚΕ.	ΛΕ.	ΙΗ.	ϚΗ.	
Η.	Κϛ.	Λϛ.	ΙΘ.	ϚΘ.	
ΣϚ Θ.	ΚΖ.	ΛΖ.	Κ.	Ρ.	
Ι.	ΚΗ.	ΛΗ.	ΚΑ.	ΡΑ.	Ρ̄Α̅ ΕΤΟΣ ΙΑΚΩΒ.

Τούτῳ τῷ ἔτει δευτέρῳ ϛ̄ λιμὸς, καὶ ἐνάτῳ τῆς ἡγεμονίας Ιωσὴφ κατέσπευσε Ιακὼβ εἰς Αἴγυπτον, ϛ̄ ἔσχε συντέλειαν Φαρεσῶ. εἶπε δὲ Φαρεσῶ τῷ Ιακὼβ, πόσα ἔτη τῶν ἡμερῶν τῆς ζωῆς σου; Καὶ εἶπεν Ιακὼβ τῷ Φαρεσῶ, ἡμέραι τῶν ἐτῶν τῆς ζωῆς μου, ἃς παροικῶ, ρλ̄ ἔτη.

ΙΑ.	ΚΘ.	ΛΘ.	ΚΒ.	ΡΒ.	
ΙΒ.	Λ.	Μ.	ΚΓ.	ΡΓ.	

Αἰγυπτίων ῑη δυναστεία Διοσπολιτῶν, Βασιλέων ῑϛ̄. ὧν πρῶτος Βασιλεὺς ΑΜΩΣΙΣ ἔτη κε̄.

ΑΜΩΣΙΣ.

ΙΓ.	ΛΑ.	ΜΑ.	ΚΔ.	Α.	
ΙΔ.	ΛΒ.	ΜΒ.	ΚΕ.	Β.	Σ̄Κ̄ ΕΤΟΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑΣ.
ΙΕ.	ΛΓ.	ΜΓ.	Κϛ.	Γ.	
Ις.	ΛΔ.	ΜΔ.	ΚΖ.	Δ.	
ΙΖ.	ΛΕ.	ΜΕ.	ΚΗ.	Ε.	
ΙΗ.	Λϛ.	Μϛ.	ΚΘ.	ϛ.	
Τ. ΙΘ.	ΛΖ.	Μ7.	Λ.	Ζ.	Ρ̄Μ̄ ΕΤΟΣ ΙΑΚΩΒ. Σπάρτη ἐκτίσθη ὑπὸ τοῦ Σπάρτα παιδὸς Φωρωνέως.
		ΕΡΑΤΟΣ.			Σικυωνίων ἐβασίλευσεν ὁ ΕΡΑΤΟΣ ἔτη μ̄ϛ̄.
Κ.	ΛΗ.	Α.	ΛΑ.	Η.	Ν̄ ΕΤΟΣ ΙΩΣΗΦ. ΑΡΧΗ Μ̄ϛ̄ ΙΩΒΗΛΑΙΟΥ.
ΚΑ.	ΛΘ.	Β.	ΛΒ.	Θ.	

ΕΒΡ.	ΑΣΣΥΡ.	ΣΙΚΥΩΝ.	ΑΡΓΕΙΩΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
ΚΒ.	Μ.	Γ.	ΛΓ.	Ι.	
ΚΓ.	ΜΑ.	Δ.	ΛΔ.	ΙΑ.	
ΚΔ.	ΜΒ.	Ε.	ΛΕ.	ΙΒ.	ΣΛ ΕΤΟΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.
			ΑΡΓΟΣ.		Αργείων ἐβασίλευσεν Δ ΑΡΓΟΣ ἔτη ο.
ΚΕ.	ΜΓ.	ς.	Α.	ΙΓ.	
Κς.	ΜΔ.	Ζ.	Β.	ΙΔ.	Τούτῳ τῷ ἔτει ἑκατοστὸν πεντηκοστὸν ἕβδομον ἔτος ἄγων Ιακὼβ προφητεύει περὶ τῆς Κυρίου, καὶ περὶ τῶν τῶν ἐθνῶν κλήσεως διὰ Χριστοῦ. καὶ ἀποθνήσκει.
ΚΖ.	ΜΕ.	Η.	Γ.	ΙΕ.	
ΚΗ.	Μς.	Θ.	Δ.	Ις.	
ΤΙ ΚΘ.	ΜΖ.	Ι.	Ε.	ΙΖ.	
Λ.	ΜΗ.	ΙΑ.	ς.	ΙΗ.	ΞΕ ΕΤΟΣ ΙΩΣΗΦ.
ΛΑ.	ΜΘ.	ΙΒ.	Ζ.	ΙΘ.	
ΛΒ.	Ν.	ΙΓ.	Η.	Κ.	
ΛΓ.	ΝΑ.	ΙΔ.	Θ.	ΚΑ.	
ΛΔ.	ΝΒ.	ΙΕ.	Ι.	ΚΒ.	ΞΜ ΕΤΟΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.
	ΑΛΤΑΔΑΣ.				Ασσυρίων ἐβασίλευσεν ΑΛΤΑΔΑΣ ἔτη λβ.
ΛΕ.	Α.	Ις.	ΙΑ.	ΚΓ.	
Λς.	Β.	ΙΖ.	ΙΒ.	ΚΔ.	
ΛΖ.	Γ.	ΙΗ.	ΙΓ.	ΚΕ.	
				ΧΕΒΡΩΝ.	Αἰγυπτίων β ἐβασίλευσεν ΧΕΒΡΩΝ ἔτη γ.
ΛΗ.	Δ.	ΙΘ.	ΙΔ.	Α.	
ΤΚ ΛΘ.	Ε.	Κ.	ΙΕ.	Β.	
Μ.	ς.	ΚΑ.	Ις.	Γ.	Ο ΕΤΟΣ ΙΩΣΗΦ.
ΜΑ.	Ζ.	ΚΒ.	ΙΖ.	Δ.	
ΜΒ.	Η.	ΚΓ.	ΙΗ.	Ε.	
ΜΓ.	Θ.	ΚΔ.	ΙΘ.	ς.	
ΜΔ.	Ι.	ΚΕ.	Κ.	Ζ.	ΣΟ ΕΤΟΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.
ΜΕ.	ΙΑ.	Κς.	ΚΑ.	Η.	

ΕΒΡ.	ΑΣΣΥΡ.	ΣΙΚΥΩΝ.	ΑΡΓΕΙΩΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
ΜϚ.	ΙΒ.	ΚΖ.	ΚΒ.	Θ.	
ΜΖ.	ΙΓ.	ΚΗ.	ΚΓ.	Ι.	
ΜΗ.	ΙΔ.	ΚΘ.	ΚΔ.	ΙΑ.	
ΤΛ ΜΘ.	ΙΕ.	Λ.	ΚΕ.	ΙΒ.	
Ν.	ΙϚ.	ΛΑ.	ΚϚ.	ΙΓ.	Π ΕΤΟΣ ΙΩΣΗΦ.
				ΑΜΕΝΟΥ-ΦΟΣ.	Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν ΑΜΕΝΟΥΦΟΣ ἔτη κα.
ΝΑ.	ΙΖ.	ΛΒ.	ΚΖ.	Α.	

Τότε τοῖς χρόνοις, ὥς φασι, Προμηθεὺς ἦν, ὃς πλάσαι ἀνθρώπους ἐμυθεύετο. σοφὸς γὰρ ὢν εἰς παιδείαν αὐτὸς ἀπὸ τῆς ἄγαν ἰδιωτείας μετέπλασεν.

ΝΒ.	ΙΗ.	ΛΓ.	ΚΗ.	Β.	
ΝΓ.	Ιϴ.	ΛΔ.	Κϴ.	Γ.	
ΝΔ.	Κ.	ΛΕ.	Λ.	Δ.	ΞΞ ΕΤΟΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.
ΝΕ.	ΚΑ.	ΛϚ.	ΛΑ.	Ε.	
ΝϚ.	ΚΒ.	ΛΖ.	ΛΒ.	ϛ.	
ΝΖ.	ΚΓ.	ΛΗ.	ΛΓ.	Ζ.	
ΝΗ.	ΚΔ.	Λϴ.	ΛΔ.	Η.	
ΤΜ ΝΘ.	ΚΕ.	Μ.	ΛΕ.	Θ.	
Ξ.	ΚϚ.	ΜΑ.	ΛϚ.	Ι.	ϘΖ ΕΤΟΣ ΙΩΣΗΦ. ΑΡΧΗ ΜΖ ΙΩΒΗΛΑΙΟΥ.
ΞΑ.	ΚΖ.	ΜΒ.	ΛΖ.	ΙΑ.	
ΞΒ.	ΚΗ.	ΜΓ.	ΛΗ.	ΙΒ.	
ΞΓ.	Κϴ.	ΜΔ.	Λϴ.	ΙΓ.	
ΞΔ.	Λ.	ΜΕ.	Μ.	ΙΔ.	ΣΟ ΕΤΟΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.
ΞΕ.	ΛΑ.	ΜϚ.	ΜΑ.	ΙΕ.	
		ΠΛΗΜ-ΝΑΙΟΣ.			Σικυωνίων ἐβασίλευσεν ΙΑ ΠΛΗΜΝΑΙΟΣ ἔτη μη.
ΞϚ.	ΛΒ.	Α.	ΜΒ.	ΙϚ.	
	ΜΑΜΥ-ΘΟΣ.				Ασυρίων ἐβασίλευσε τὰ ΜΑΜΥΘΟΣ ἔτη λ.
ΞΖ.	Α.	Β.	ΜΓ	ΙΖ.	

ΞΗ.

ΕΒΡ.	ΑΣΣΥΡ.	ΣΙΚΥΩΝ.	ΑΡΓΕΙΩΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
ΞΗ.	Β.	Γ.	ΜΔ.	ΙΗ.	
ΤΝ ΞΘ.	Γ.	Δ.	ΜΕ.	Ι Θ.	
Ο.	Δ.	Ε.	Μϛ.	Κ.	Ρ̄ ΕΤΟΣ ΙΩΣΗΦ. ΑΡΧΗ Μ̄Ζ ΙΩΒΗΛΑΙΟΥ.
ΟΑ.	Ε.	ϛ.	ΜΖ.	ΚΑ.	
				ΜΙΦΡΙΣ.	Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν ὁ Μ̄ ΜΙΦΡΙΣ ἔτη ῑβ.
ΟΒ.	ϛ.	Ζ.	ΜΗ.	Α.	
ΟΓ.	Ζ.	Η.	ΜΘ.	Β.	
ΟΔ.	Η.	Θ.	Ν.	Γ.	Σ̄Π̄ ΕΤΟΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑΣ.
ΟΕ.	Θ.	Ι.	ΝΑ.	Δ.	
Οϛ.	Ι.	ΙΑ.	ΝΒ.	Ε.	
ΟΖ.	ΙΑ.	ΙΒ.	ΝΓ.	ϛ.	
ΟΗ.	ΙΒ.	ΙΓ.	ΝΔ.	Ζ.	
ΤΞ ΟΘ.	ΙΓ.	ΙΔ.	ΝΕ.	Η.	
Γ.	ΙΔ.	ΙΕ.	Νϛ.	Θ.	

Τότῳ τῷ ἔτει π̄ᾱ ἔτους ἄγων τῆς ἡγεμονίας Ἰωσὴφ, ϗ ρῑᾱ τῆς αὐτοῦ ἡλικίας πληροῖ τὸν βίον. Μετὰ θάνατον Ἰωσὴφ διαλεύσαντι Ἑβραῖοι τοῖς Αἰγυπτίοις ἔτερα ἔτη ρμδ. Τὰ δὲ πάντα τῆς ἐν Αἰγύπτῳ διατριβῆς τῶν Ἑβραίων ἔτη συγχαν̄ σῑε̄, ἀριθμούμενα ἀπὸ τῆς καθόδου Ἰακὼβ, ϗη τῶν τότε παίδων εἰς Αἴγυπτον.

Α.	ΙΕ.	Ις.	ΝΖ.	Ι.	ΔΟΥΛΕΙΑΣ ΕΒΡΑΙΩΝ ΕΝ ΑΙΓΥΠΤΩ ΕΤΗ Ρ̄Μ̄Δ.
Β.	Ις.	ΙΖ.	ΝΗ.	ΙΑ.	
Γ.	ΙΖ.	ΙΗ.	ΝΘ.	ΙΒ.	
				ΜΙΣΦΡΑΓΜΟΥΘΩΣΙΣ.	Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν ὁ ΜΙΣΦΡΑΓΜΟΥΘΩΣΙΣ ἔτη κ̄ϛ̄.
Δ.	ΙΗ.	Ι Θ.	Ξ.	Α.	Σ̄ϛ̄ ΕΤΟΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑΣ.
Ε.	Ι Θ.	Κ.	ΞΑ.	Β.	
ϛ.	Κ.	ΚΑ.	ΞΒ.	Γ.	
Ζ.	ΚΑ.	ΚΒ.	ΞΓ.	Δ.	
Η.	ΚΒ.	ΚΓ.	ΞΔ.	Ε.	
ΤΟ Θ.	ΚΓ.	ΚΔ.	ΞΕ.	ϛ.	
Ι.	ΚΔ.	ΚΕ.	Ξϛ.	Ζ.	

ΕΒΡ.	ΑΣΣΥΡ.	ΣΙΚΥΩΝ.	ΑΡΓΕΙΩΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
ΙΑ.	ΚΕ.	Κς.	ΞΖ.	Η.	
ΙΒ.	Κς.	ΚΖ.	ΞΗ.	Θ.	
ΙΓ.	ΚΖ.	ΚΗ.	ΞΘ.	Ι.	
ΙΔ.	ΚΗ.	ΚΘ.	Ο.	ΙΑ.	Τ ΕΤΟΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.
			ΚΡΙΑΣΟΣ.		Αργέων ἐβασίλευζεν ε ΚΡΙΑΣΟΣ ἔτη νδ.
ΙΕ.	ΚΘ.	Λ.	Α.	ΙΒ.	Καλλίθυια Σωσίεαντος ἐν Αργεῖ πρῶτον ἱεράτευσεν ἧ Ηρας.
Ις.	Λ.	ΛΑ.	Β.	ΙΓ.	
		ΑΣΧΑΛΙΟΣ.			Ασυρίων ἐβασίλευσεν ιβ ΑΣΧΑΛΙΟΣ ἔτη λ.
ΙΖ.	Α.	ΛΒ.	Γ.	ΙΔ.	
ΙΗ.	Β.	ΛΓ.	Δ.	ΙΕ.	

Τότοις τοῖς χρόνοις Ατλας ὁ Προμηθέως ἀδελφὸς ἄρξας ἀστρολόγος ἐλέλαμπεν, ὃς ὑπισήμης ἔνεκεν τ ὠκεανὸν αὐτὸν φέρειν πεφήμισαι. Ευριπίδης δὲ τὸν Ατλαντα ὄρος εἶναί φησιν ὑπερνεφές.

ΤΠ					
	ΙΘ.	Γ.	ΛΔ.	Ε.	Ις.
	Κ.	Δ.	ΛΕ.	ς.	ΙΖ.
	ΚΑ.	Ε.	Λς.	Ζ.	ΙΗ.
	ΚΒ.	ς.	ΛΖ.	Η.	ΙΘ.
	ΚΓ.	Ζ.	ΛΗ.	Θ.	Κ.
	ΚΔ.	Η.	ΛΘ.	Ι.	ΚΑ. ΕΤΟΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.
	ΚΕ.	Θ.	Μ.	ΙΑ.	ΚΒ.
	Κς.	Ι.	ΜΑ.	ΙΒ.	ΚΓ.
	ΚΖ.	ΙΑ.	ΜΒ.	ΙΓ.	ΚΔ.
	ΚΗ.	ΙΒ.	ΜΓ.	ΙΔ.	ΚΕ.
ΤΖ	ΚΘ.	ΙΓ.	ΜΔ.	ΙΕ.	Κς.
				ΤΟΥΘΜΩΣΙΣ.	Αιγυπτίων ε ἐβασίλευσεν ΤΟΥΘΜΩΣΙΣ ἔτη θ.
	Λ.	ΙΔ.	ΜΕ.	Ις.	Α.
	ΛΑ.	ΙΕ.	Μς.	ΙΖ.	Β.
	ΛΒ.	Ις.	ΜΖ.	ΙΗ.	Γ.

ΕΒΡ.	ΑΣΣΥΡ.	ΣΙΚΥΩΝ.	ΑΡΓΕΙΩΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
ΛΓ.	ΙΖ.	ΜΗ.	ΙΘ.	Δ.	
		ΟΡΘΟ-ΠΟΛΙΣ.			Σικυωνίων ιβ ἐβασίλευσεν ΟΡΘΟΠΟΛΙΣ ἔτη ξγ.
ΛΔ.	ΙΗ.	Α.	Κ.	Ε.	ΤΚ ΕΤΟΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.
ΛΕ.	ΙΘ.	Β.	ΚΑ.	ς.	
Λς.	Κ.	Γ.	ΚΒ.	Ζ.	
ΛΖ.	ΚΑ.	Δ.	ΚΓ.	Η.	
ΛΗ.	ΚΒ.	Ε.	ΚΔ.	Θ.	

Τότοις τοῖς χρόνοις Σύρων ἱστορεῖται γεγονέναι γηγενὴς, ᾧ ἐπωνύμων ἡ Συρία. ἄλλοι δὲ πρότερον ἔτεσιν ρ.

				ΑΜΕΝΩΦΙΣ.	Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν ξ ΑΜΕΝΩΦΙΣ ἔτη λα. οὗτος ὁ Μέμνων εἶναι νομίζόμενος, κατὰ φθεγόμενος λίθος.
Υ.	ΛΘ.	ΚΓ.	ς.	ΚΕ.	Α.	
	Μ.	ΚΔ.	Ζ.	Κς.	Β.	ΑΡΧΗ ΜΗ ΙΩΒΗΛΑΙΟΥ.
	ΜΑ.	ΚΕ.	Η.	ΚΖ.	Γ.	
	ΜΒ.	Κς.	Θ.	ΚΗ.	Δ.	
	ΜΓ.	ΚΖ.	Ι.	ΚΘ.	Ε.	
	ΜΔ.	ΚΗ.	ΙΑ.	Λ.	ς.	ΤΛ ΕΤΟΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.
	ΜΕ.	ΚΘ.	ΙΒ.	ΛΑ.	Ζ.	
	Μς.	Λ.	ΙΓ.	ΛΒ.	Η.	
			ΣΦΑΙΡΟΣ.			Αργείων ἐβασίλευσεν ιγ ΣΦΑΙΡΟΣ ἔτη κ.
	ΜΖ.	Α.	ΙΔ.	ΛΓ.	Θ.	
	ΜΗ.	Β.	ΙΕ.	ΛΔ.	Ι.	
ΥΙ.	ΜΘ.	Γ.	Ις.	ΛΕ.	ΙΑ.	
	Ν.	Δ.	ΙΖ.	Λς.	ΙΒ.	
	ΝΑ.	Ε.	ΙΗ.	ΛΖ.	Ιγ.	
	ΝΒ.	ς.	ΙΘ.	ΛΗ.	ΙΔ.	
	ΝΓ.	Ζ.	Κ.	ΛΘ.	ΙΕ.	
	ΝΔ.	Η.	ΚΑ.	Μ.	Ις.	ΤΜ ΕΤΟΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.
	ΝΕ.	Θ.	ΚΒ.	ΜΑ.	ΙΖ.	

	ΕΒΡ.	ΑΣΣΥΡ.	ΣΙΚΥΩΝ.	ΑΡΓΕΙΩΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
	ΝϚ.	Ι.	ΚΓ.	ΜΒ.	ΙΗ.	
	ΝΖ.	ΙΑ.	ΚΔ.	ΜΓ.	Ιϴ.	
	ΝΗ.	ΙΒ.	ΚΕ.	ΜΔ.	Κ.	
ΤΚ.	Νϴ.	ΙΓ.	ΚϚ.	ΜΕ.	ΚΑ.	
	Ξ.	ΙΔ.	ΚΖ.	ΜϚ.	ΚΒ.	
	ΞΑ.	ΙΕ.	ΚΗ.	ΜΖ.	ΚΓ.	
	ΞΒ.	ΙϚ.	Κϴ.	ΜΗ.	ΚΔ.	
	ΞΓ.	ΙΖ.	Λ.	Μϴ.	ΚΕ.	
	ΞΔ.	ΙΗ.	ΛΑ.	Ν.	ΚϚ.	ΤΝ ΕΤΟΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑΣ.
	ΞΕ.	Ιϴ.	ΛΒ.	ΝΑ.	ΚΖ.	Τότῳ τῷ ἔτει ϐ τ ἑαυτ ἡλικίας Αμβερίμ γυνὴ τ Μωϋσῆν ἐκ τ Ιωχαβέδ.
	ΞϚ.	Κ.	ΛΓ.	ΝΒ.	ΚΗ.	
		ΜΑΜΥ-ΛΟΣ.				Ασυρίων ἐβασίλευζεν ιδ ΜΑΜΥΛΟΣ ἔτη λ.
	ΞΖ.	Α.	ΛΔ.	ΜΓ.	Κϴ.	
	ΞΗ.	Β.	ΛΕ.	ΜΔ.	Λ.	
			ΦΟΡΒΑΣ.			Αργείων ἐβασίλευσεν ε ΦΟΡΒΑΣ ἔτη λε.
ΤΛ.	Ξϴ.	Γ.	ΛϚ.	Α.	ΛΑ.	
					ΩΡΟΣ	Αιγυπτίων ἐβασίλευζεν η ΩΡΟΣ ἔτη λα. ὁ Προμηθεὺς, καὶ Επιμηθεὺς, Ατλας τε, καὶ ὁ πανόπτης Αργος ἐγνωρίζοντο.
	Ο.	Δ.	ΛΖ.	Β.	Α.	
	ΟΑ.	Ε.	ΛΗ.	Γ.	Β.	
	ΟΒ.	Ϛ.	Λϴ.	Δ.	Γ.	
	ΟΓ.	Ζ.	Μ.	Ε.	Δ.	
	ΟΔ.	Η.	ΜΑ.	Ϛ.	Ε.	ΤΞ ΕΤΟΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑΣ. Ι. ΜΩΥΣΕΩΣ.
	ΟΕ.	Θ.	ΜΒ.	Ζ.	Ϛ.	
	ΟϚ.	Ι.	ΜΓ.	Η.	Ζ.	
	ΟΖ.	ΙΑ.	ΜΔ.	Θ.	Η.	
	ΟΗ.	ΙΒ.	ΜΕ.	Ι.	Θ.	
ΤΜ.	Οϴ.	ΙΓ.	ΜϚ.	ΙΑ.	Ι.	

ΕΒΡ.	ΑΣΣΥΡ.	ΣΙΚΥΩΝ.	ΑΡΓΕΙΩΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
Γ.	ΙΔ.	ΜΖ.	ΙΒ.	ΙΑ.	
ΓΑ.	ΙΕ.	ΜΗ.	ΙΓ.	ΙΒ.	
ΓΒ.	Ις.	ΜΘ.	ΙΔ.	ΙΓ.	
ΓΓ.	ΙΖ.	Ν.	ΙΕ.	ΙΔ.	
ΓΔ.	ΙΗ.	ΝΑ.	Ις.	ΙΕ.	ΤΜ ΕΤΟΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑΣ. Κ ΜΩΥΣΕΩΣ.
ΓΕ.	ΙΘ.	ΝΒ.	ΙΖ.	Ις.	
ΓΣ.	Κ.	ΝΓ.	ΙΗ.	ΙΖ.	
ΓΖ.	ΚΑ.	ΝΔ.	ΙΘ.	ΙΗ.	
ΓΗ.	ΚΒ.	ΝΕ.	Κ.	ΙΘ.	
ΥΝ ΓΘ.	ΚΓ.	ΝΣ.	ΚΑ.	Κ.	
Δ.	ΚΔ.	ΝΖ.	ΚΒ.	ΚΑ.	ΑΡΧΗ Μ Θ ΙΩΒΗΛΑΙΟΥ.
ΔΑ.	ΚΕ.	ΝΗ.	ΚΓ.	ΚΒ.	
ΔΒ.	ΚΣ.	ΝΘ.	ΚΔ.	ΚΓ.	
ΔΓ.	ΚΖ.	Ξ.	ΚΕ.	ΚΔ.	
ΔΔ.	ΚΗ.	ΞΑ.	ΚΣ.	ΚΕ.	ΤΚ ΕΤΟΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑΣ. Λ ΜΩΥΣΕΩΣ.
ΔΕ.	ΚΘ.	ΞΒ.	ΚΖ.	ΚΣ.	
Δς.	Λ.	ΞΓ.	ΚΗ.	ΚΖ.	
	ΣΠΑΡΕΘΟΣ.	ΜΑΡΑΘΟΣ.			Ασυρίων ἐβασίλευσεν ΙΕ ΣΠΑΡΕΘΟΣ ἔτη Μ. Σικυωνίων ΙΓ ἐβασίλευσεν ΜΑΡΑΘΟΣ ἔτη Λ.
ΔΖ.	Α.	Α.	ΚΘ.	ΚΗ.	
ΔΗ.	Β.	Β.	Λ.	ΚΘ.	
ΥΞ ΔΘ.	Γ.	Γ.	ΛΑ.	Λ.	

Κέκροψ ὁ διφυὴς ὁ πρῶτος Ακτῆς, νῦν Αττικῆς, ἐβασίλευσεν ἔτη Ν. Αρχὴ τῶν Αθηναίων βασιλείας.

ΕΒΡ.	ΑΣΣΥΡ.	ΣΙΚΥΩΝ.	ΑΡΓΕΙΩΝ.	ΑΘΗΝΑΙΩΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.
Ρ.	Δ.	Δ.	ΛΒ.	Α.	ΛΑ.
ΡΑ.	Ε.	Ε.	ΛΓ.	Β.	ΛΒ.
ΡΒ.	ς.	ς.	ΛΔ.	Γ.	ΛΓ.

Ἐπὶ Κέκροπος ἡ ἐν τῇ ἀκροπόλει ἐλαία πρώτως ἐφύη. οὗτος ὑπὸ τῶν Αθηνᾶς τὴν πόλιν Αθήνας ὠνόμασε, Διφυὴς καλούμενος διὰ μῆκος σώματος, ἢ ὅτι Αιγύπτιος ὢν τὰς δύο γλώσσας ἐπίστατο.

Κέκροψ

ΕΒΡ. ΑΣΣΥΡ. ΣΙΚΥΩΝ. ΑΡΓΕΙΩΝ. ΑΘΗΝ. ΑΙΓΥΠΤ.

Κέκροψ πρῶτος βᾶν ἔθυσε κὴ Ζῆνα προσηγόρευσεν, ὥς τινες. ἀπ' αὐτοῦ ἡ Κεκροπία ἡ χώρα ἐκλήθη. ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ, ὅπῃ τῶν πρώτων Ὀλυμπάδα, βασιλεις ἐν ἄρχοντες Ἀθήνησι. ἔτη ϡ. Κατὰ τοῦτος τὰ παρ' Ἕλλησι θαυμασιὰ δοκοῦντα μυθολογεῖται.

ΡΓ.	Ζ.	Ζ.	ΛΕ.	Δ.	ΛΔ.	
			ΤΡΙΟ-ΠΑΣ.			Ἀργείων ἐβασίλευσεν ϛ ΤΡΙΟΠΑΣ ἔτη μϛ.
ΡΔ.	Η.	Η.	Α.	Ε.	ΛΕ.	Ϡ ΕΤΟΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ. Μ ΜΩΥΣΕΩΣ.

Τούτῳ τῷ ἔτει Μωϋσῆς τὰς ἐν Αἰγύπτῳ καταλιπὼν διατριβὰς κὴ τὸν ἔρημον ἐφιλοσόφει.

ΡΕ.	Θ.	Θ.	Β.	ϛ.	Λϛ.	
Ρϛ.	Ι.	Ι.	Γ.	Ζ.	ΛΖ.	
ΡΖ.	ΙΑ.	ΙΑ.	Δ.	Η.	ΛΗ.	
			ΑΧΕΝ-ΧΕΡΣΗΣ.			Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν Ϡ ΑΧΕΝΧΕΡΣΗΣ ἔτη ιβ.
ΡΗ.	ΙΒ.	ΙΒ.	Ε.	Θ.	Α.	
ΤΟ ΡΘ.	ΙΓ.	ΙΓ.	ϛ.	Ι.	Β.	
ΡΙ.	ΙΔ.	ΙΔ.	Ζ.	ΙΑ.	Γ.	

Οἱ ἀπὸ τῆς Κρητείας νῦν Ἀκαρνανίας Κέρητες κὴ Κορύβαντες Γνωσσὸν ᾤκισαν οἱ τὴν ἐν ὅπλοις ἔνρυθμον κίνησιν εὑρόντες.

ΡΙΑ.	ΙΕ.	ΙΕ.	Η.	ΙΒ.	Δ.	Χαλδαῖοι κατὰ Φοινίκων ἐστράτευσαν.
ΡΙΒ.	Ιϛ.	Ιϛ.	Θ.	ΙΓ.	Ε.	Μασικὼς ὁ Ἐυλαίκ κὴ Νύμφης ἤκμασεν.
ΡΙΓ.	ΙΖ.	ΙΖ.	Ι.	ΙΔ.	ϛ.	
ΡΙΔ.	ΙΗ.	ΙΗ.	ΙΑ.	ΙΕ.	Ζ.	Ϋ ΕΤΟΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ. Ν ΜΩΥΣΕΩΣ.
ΡΙΕ.	ΙΘ.	ΙΘ.	ΙΒ.	Ιϛ.	Η.	Δευκαλίων βασιλεύει τῆς κατὰ Γαργαασὸν ἤρξατο.
ΡΙϛ.	Κ.	Κ.	ΙΓ.	ΙΖ.	Θ.	
ΡΙΖ.	ΚΑ.	ΚΑ.	ΙΔ.	ΙΗ.	Ι.	
ΡΙΗ.	ΚΒ.	ΚΒ.	ΙΕ.	ΙΘ.	ΙΑ.	Η τῶν θεῶν κρίσις Ποσειδᾶνος κὴ Ἀθήνας ἐπὶ Κέκροπος μυθεύεται περὶ τῆς χώρας.
ΥΓ ΡΙΘ.	ΚΓ.	ΚΓ.	Ιϛ.	Κ.	ΙΒ.	
				ΑΧΩΡΙΣ.		Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν ΑΧΩΡΙΣ ἔτη ζ.
ΡΚ.	ΚΔ.	ΚΔ.	ΙΖ.	ΚΑ.	Α.	

Ζεὺς ἐμίγη Ἰοῖ τῇ Ἰνάχου, ὃν καὶ βοῦν ἐποίησεν, ἀφ' ἧς ὁ Βόσπορος ἐκλήθη. ἡ καὶ εἰς Αἴγυπτον ἐλθοῦσα Ἶσις ὠνομάσθη, ὃν Αἰγύπτιοι σέβονται. φασὶ δ' αὐτὸν ὕπνον μηκαμῶνι τελεσθῆναι τὸν Ἔπαφον γεννῆσαι.

	ΕΒΡ.	ΑΣΣΥΡ.	ΣΙΚΥΩΝ.	ΑΡΓΕΙΩΝ.	ΑΘΗΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
	ΡΚΑ.	ΚΕ.	ΚΕ.	ΙΗ.	ΚΒ.	Β.	
	ΡΚΒ.	Κϛ.	Κϛ.	ΙΘ.	ΚΓ.	Γ.	
	ΡΚΓ.	ΚΖ.	ΚΖ.	Κ.	ΚΔ.	Δ.	
	ΡΚΔ.	ΚΗ.	ΚΗ.	ΚΑ.	ΚΕ.	Ε.	ϒΙ ἔτος ἐπαγγελιας. Ξ μωυσεως.
	ΡΚΕ.	ΚΘ.	ΚΘ.	ΚΒ.	Κϛ.	ϛ.	Κέκροψ Αθήνας τὰς κὴ Διάδας ἐν Εὐβοίᾳ ἔκλισεν. Εὐβοεῖς δὲ τοῦτον Ορχομήνιον καλωνόμασαν.
	ΡΚϛ.	Λ.	Λ.	ΚΓ.	ΚΖ.	Ζ.	

Σικυωνίων ϊδ ἐβασίλευσεν ΜΑΡΑΘΟΣ ἔτη ϗ.
Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν ϊα ΧΕΝΧΕΡΗΣ ἔτη ις.

		ΜΑΡΑΘΟΣ.		ΧΕΝΧΕΡΗΣ.		
	ΡΚΖ.	ΛΑ.	Α.	ΚΔ.	ΚΗ.	Α.	
	ΡΚΗ.	ΛΒ.	Β.	ΚΕ.	ΚΘ.	Β.	
ϒϚ	ΡΚΘ.	ΛΓ.	Γ.	Κϛ.	Λ.	Γ.	
	ΡΛ.	ΛΔ.	Δ.	ΚΖ.	ΛΑ.	Δ.	Ο ἐπὶ Δευκαλίωνος κατακλυσμὸς ἐν Θεσσαλίᾳ, κὴ ὁ ἐπὶ Φαέθοντος ἐμπυρισμὸς ἐν Λιβυστίᾳ. πολλαὶ δὲ κὴ ἄλλαι γεγόνασιν Ελλησι τοπικαὶ φθοραὶ, ὡς Πλάτων ἐν Τιμαίῳ.
	ΡΛΑ.	ΛΕ.	Ε.	ΚΗ.	ΛΒ.	Ε.	
	ΡΛΒ.	Λϛ.	ϛ.	ΚΘ.	ΛΓ.	ϛ.	
	ΡΛΓ.	ΛΖ.	Ζ.	Λ.	ΛΔ.	Ζ.	
	ΡΛΔ.	ΛΗ.	Η.	ΛΑ.	ΛΕ.	Η.	ϒΚ ἔτος ἐπαγγελιας. Ο μωυσεως.
	ΡΛΕ.	ΛΘ.	Θ.	ΛΒ.	Λϛ.	Θ.	Ελλὴν υἱὸς Δευκαλίωνος ἐγνωρίζετο, ἀφ' οὗ Ελληνες οἱ Γραικοὶ μετεκλήθησαν.
	ΡΛϛ.	Μ.	Ι.	ΛΓ.	ΛΖ.	Ι.	

Κόρινθος ἡ πάλαι Εφύρα καλουμένη ἐκλίθη.
Τὸ ἐν Δήλῳ ἱερὸν Απόλλωνος Δηλίου ὑπὸ Ερυσίχθονος τοῦ Κέκροπος ἱδρύθη.

		ΑΣΚΑΤΑ-ΔΗΣ.					Ασυρίων ἐβασίλευσεν ις ΑΣΚΑΤΑΔΗΣ ἔτη μ.
	ΡΛΖ.	Α.	ΙΑ.	ΛΔ.	ΛΗ.	ΙΑ.	

Ηρακλέα τινές φασιν ἐν Φοινίκῃ γνωρίζεσθαι Διωδᾶν τὸν Τριλεχόμιον, ὡς καὶ μέχρι νῦν ὑπὸ Καππαδόκων καὶ Ιλιέων ἅτιμα κεκλῆσθαι.

	ΡΛΗ.	Β.	ΙΒ.	ΛΕ.	ΛΘ.	ΙΒ.	
Φ.	ΡΛΘ.	Γ.	ΙΓ.	Λϛ.	Μ.	ΙΓ.	
	ΡΜ.	Δ.	ΙΔ.	ΛΖ.	ΜΑ.	ΙΔ.	Αρει πάγος ἐκλήθη, καὶ δικαστήριον κατέστη. ΑΡΧΗ Ν ΙΩΒΗΛΑΙΟΥ.

ΕΒΡ.	ΑΣΣΥΡ.	ΣΙΚΥΩΝ.	ΑΡΓΕΙΩΝ.	ΑΘΗΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
ΡΜΑ.	Ε.	ΙΕ.	ΛΗ.	ΜΒ.	ΙΕ.	
ΡΜΒ.	ϛ.	Ιϛ.	ΛΘ.	ΜΓ.	Ιϛ.	Μωϋσῆς θεοφανείας ἐπὶ τῷ Σιναίῳ ὄρους ἠξιώθη.
ΡΜΓ.	Ζ.	ΙΖ.	Μ.	ΜΔ.	ΙΖ.	
ΡΜΔ.	Η.	ΙΗ.	ΜΑ.	ΜΕ.	ΙΗ.	ΥΛ ΕΤΟΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ. Π ΜΩΣΕΩΣ.

Ἀμπελουργίας ἀρχὴ Διονύσῳ ἐγνωρίσθη τῷ ἐκ Σεμέλης.
Τῷ μεϛῇ Κέκροπος τοῦ διφυοῦς πρώτου βασιλέως Ἀθηναίων ἡ ἐξ Αἰγύπτου πορεία τοῦ Ἰσραὴλ διὰ Μωσέως ἐγένετο.
Μωϋσῆς ἐν ἐρήμῳ.
Καθηγεῖται τοῦ λαοῦ Μωϋσῆς ἐπὶ τ᾽ ἐρήμου ἔτη μ.

ΜΩΣΗΣ.					ΑΧΕΡΡΗΣ.	Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν ιβ ΑΧΕΡΡΗΣ ἔτη η.
Α.	Θ.	Ιϴ.	ΜΒ.	Μϛ.	Α.	
Β.	Ι.	Κ.	ΜΓ.	ΜΖ.	Β.	
		ΕΧΥΡΕΥΣ.				Σικυωνίων ἐβασίλευσεν ιε ΕΧΥΡΕΥΣ ἔτη νε.
Γ.	ΙΑ.	Α.	ΜΔ.	ΜΗ.	Γ.	
Δ.	ΙΒ.	Β.	ΜΕ.	ΜΘ.	Δ.	Ααρὼν ἀδελφὸς Μωϋσέως πρῶτος Ἑβραίων ἀρχιερεὺς καλέϊται.
ΦΙ. Ε.	ΙΓ.	Γ.	Μϛ.	Ν.	Ε.	

Ἀργείων ἐβασίλευσεν η ΚΡΟΤΩΓΟΣ ἔτη κα.
Ἀθηναίων ἐβασίλευσεν β ΚΡΑΝΑΟΣ ἔτη θ.

			ΚΡΟΤΩΓΟΣ.	ΚΡΑΝΑΟΣ.		Κραναοῦ τοῦτο δὲ θυγάτηρ ἐβασιλεύσατο τῆς Ἀττικῆς θυγάτηρ ἐπὶ Ἀτθίς, ἀφ᾽ ἧς Ἀττικὴ ἡ χώρα ὠνομάσθη, πρότερον Ἀκτὴ λεγομένη.
ϛ.	ΙΔ.	Δ.	Α.	Α.	ϛ.	
Ζ.	ΙΕ.	Ε.	Β.	Β.	Ζ.	
Η.	Ιϛ.	ϛ.	Γ.	Γ.	Η.	

Κρήτης ἐβασίλευσεν Ἀτθίδος, ἧς τ᾽ πόλιν ἔκτισεν.

					ΧΕΡΡΗΣ.	Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν ιγ ΧΕΡΡΗΣ ἔτη ιε.
Θ.	ΙΖ.	Ζ.	Δ.	Δ.	Α.	
Ι.	ΙΗ	Η.	Ε.	Ε.	Β.	
ΙΑ.	Ιϴ.	Θ.	ϛ.	ϛ.	Γ.	
ΙΒ.	Κ.	Ι.	Ζ.	Ζ.	Δ.	
ΙΓ.	ΚΑ.	ΙΑ.	Η.	Η.	Ε.	

ΕΒΡ.	ΑΣΣΥΡ.	ΣΙΚΥΩΝ.	ΑΡΓΕΙΩΝ.	ΑΘΗΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
ΙΔ.	ΚΒ.	ΙΒ.	Θ.	Θ.	ς.	
				ΑΜΦΙΚΤΥΩΝ.		Αθηναίων ἐβασίλευσεν γ̄ ΑΜΦΙΚΤΥΩΝ ἔτη ι.
ΦΚ ΙΕ.	ΚΓ.	ΙΓ.	Ι.	Α.	Ζ.	

Κατὰ Αμφικτύονα τ̃ Δευκαλίωνος ὑὸν, πνές φασι Διόνυσον εἰς τὴν Αττικὴν ἐλθόντα ξενωθῆναι Σημάχῳ, καὶ τῇ θυγατρὶ αὐτ̃ νεβρίδα δωρήσασθαι. ἔπρος δ' ἣν τ̃ ὑὸς τ̃ ἐκ Σεμέλης ἔτος.

Ις.	ΚΔ.	ΙΔ.	ΙΑ.	Β.	Η.	Καθηγεῖται τ̃ λαο̃ Μωϋσῆς διὰ τ̃ ἐρήμου.
ΙΖ.	ΚΕ.	ΙΕ.	ΙΒ.	Γ.	Θ.	
ΙΗ.	Κς.	Ις.	ΙΓ.	Δ.	Ι.	
ΙΘ.	ΚΖ.	ΙΖ.	ΙΔ.	Ε.	ΙΑ.	Ἐπαφος ὁ δευτέρας ἐβασίλευσεν Αἰγύπτου, καὶ Μέμφιν ἔκτισεν.
Κ.	ΚΗ.	ΙΗ.	ΙΕ.	ς.	ΙΒ.	
ΚΑ.	ΚΘ.	Ιθ.	Ις.	Ζ.	ΙΓ.	
ΚΒ.	Λ.	Κ.	ΙΖ.	Η.	ΙΔ.	
ΚΓ.	ΛΑ.	ΚΑ.	ΙΗ.	Θ.	ΙΕ.	
					ΑΡΜΑΙΣ.	Ασυρίων ἐβασίλευσεν ὁ ΑΡΜΑΙΣ ὁ ΔΑΝΑΟΣ ἔτη ε̄.
ΚΔ.	ΛΒ.	ΚΒ.	Ιθ.	Ι.	Α.	
				ΕΡΙΧΘΟΝΙΟΣ.		Αθηναίων ἐβασίλευσεν ὁ ΕΡΙΧΘΟΝΙΟΣ ἔτη ν̄.
ΦΛ ΚΕ.	ΛΓ.	ΚΓ.	Κ.	Α.	Β.	Οὗτος Ερεχθόνιος Ηφαίστου ὁ παρ' Ομήρῳ Ερεχθεύς.
Κς.	ΛΔ.	ΚΔ.	ΚΑ.	Β.	Γ.	Λακεδαιμονία ἐκλήθη ἀπὸ Λακεδαίμονος τ̃ ἐκ Μεσσήνης.
			ΣΘΕΝΕΛΟΣ.			Αργείων ἐβασίλευσεν θ̄ ΣΘΕΝΕΛΟΣ ἔτη ιᾱ.
ΚΖ.	ΛΕ.	ΚΕ.	Α.	Γ.	Δ.	Αρκὰς ὁ Καλλισοῦς καὶ Διὸς ὑὸς Πελασγῶν κρατήσας Αρκαδίαν τὴν χώραν μετωνόμασεν.
ΚΗ.	Λς.	Κς.	Β.	Δ.	Ε.	
					ΡΑΜΕΣΗΣ.	Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν ιε̄ ΡΑΜΕΣΗΣ ἔτη ξ̄η.
ΚΘ.	ΛΖ.	ΚΖ.	Γ.	Ε.	Α.	

Ραμεσσῆς ὁ καὶ Αἰγύπτιος καλούμενος, βασιλεύσας Αἰγύπτου ἔτη ξ̄η, μεταβάλλεται τὴν χώραν Αἴγυπτον τῷ ἰδίῳ ὀνόματι, ἣ πρότερον πάρ' Ελλησιν Αερία ἐλέγετο.

Λ.	ΛΗ.	ΚΗ.	Δ.	ς.	Β.	
ΛΑ.	ΛΘ	ΚΘ	Ε.	Ζ.	Γ.	

ΕΒΡ.	ΑΣΣΥΡ.	ΣΙΚΥΩΝ.	ΑΡΓΕΙΩΝ.	ΑΘΗΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
ΛΒ.	Μ.	Λ.	ς.	Η.	Δ.	
	ΑΜΥΝ-ΤΗΣ.					Ασυρίων ἐβασίλευσεν ΙΒ ΑΜΥΝΤΗΣ ἔτη με.
ΛΓ.	Α.	ΛΑ.	Ζ.	Θ.	Ε.	Δάρδανος ἔκτισε Δαρδανίαν.
ΛΔ.	Β.	ΛΒ.	Η.	Ι.	ς.	
ΦΜ ΛΕ.	Γ.	ΛΓ.	Θ.	ΙΑ.	Ζ.	
Λς.	Δ.	ΛΔ.	Ι.	ΙΒ.	Η.	
ΛΖ.	Ε.	ΛΕ.	ΙΑ.	ΙΓ.	Θ.	

Φασί τινες, ὅτι μὴ Σθένελον Αργος ἐβασίλευσε Γελάνωρ, ὃν Αργεῖοι τ᾽ ἀρχῆς παύσαντες, Δαναὸν ἐβασίλευσαν, ὃς ἐκπεσὼν Αιγύπτου, καὶ κρατήσας τοῦ Αργους ἔνυδρον αὐτὸ ἐποίησε διὰ τ᾽ λεγομένων Δαναΐδων. αὗται δὲ αὐτῷ ἦσαν θυγατέρες ν, αἱ σὺν νἱοῖς τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Αιγύπτου διεχρήσαντο, χωρὶς ἑνὸς τοῦ Λυγκέως, ὃς καὶ ἐβασίλευσε μετ᾽ αὐτόν. σὺν ἄπασιν δὲ ἐν βαρβάροις ἡ πολυλεκνία, διὰ τὸ πληθος παλλακῶν.

,,ΚΑΣΤΟΡΟΣ δὲ Αργείων βασιλέων. Δαναὸς κρατήσας τοῦ Αργους, καὶ ἐκβαλὼν Σθένελον τὸν Κροτώπου, Αρ-
,,γείων ἐβασίλευσεν, ᾧ οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ μετ᾽ αὐτὸν Δαναΐδαι καλούμενοι, ἕως Ευρυσθέα τὸν Σθενέλου τοῦ Περ-
,,σέως. Μεθ᾽ οὓς οἱ Πελοπίδαι ἀπὸ Πέλοπος τοῦ Ταντάλου τὴν ἀρχήν. ὧν πρῶτος Ατρεύς.

			ΔΑΝΑ-ΟΣ.			Αργείων ἐβασίλευσεν Ι ΔΑΝΑΟΣ ἔτη ν.
ΛΗ.	ς.	Λς.	Α.	ΙΔ.	Ι.	Ερεχθόνιος ἅρμα πρῶτος Ελλήνων ἐφεῦρεν. ἦν γὰρ ὑβριστὴς βαρβάρων.
ΛΘ.	Ζ.	ΛΖ.	Β.	ΙΕ.	ΙΑ.	
Μ.	Η.	ΛΗ.	Γ.	Ις.	ΙΒ.	

Εβραίων τὴν ἀρχιερωσύνην δεύτερος διεδέξατο Ελεάζαρος ὁ υἱὸς Ααρών.
Ιησοῦς Ναυῆ τὴν Γαλαισίνην γῆν τῷ Ισραηλιτῶν ἔθνει διανεμεῖ κατὰ κλῆρον καὶ φυλήν.

ΙΕΣΟΥΣ ΝΑΥΗ.						Εβραίων ἡγεμόνευσεν ΙΗΣΟΥΣ Ναυῆ ἔτη κζ.
Α.	Θ.	ΛΘ.	Δ.	ΙΖ.	Ιγ.	Βόσθρος Ποσειδῶνος καὶ Λιβύης τ᾽ Επάφου παῖς τ᾽ καὶ τὴν Νεῖλον τῶν ἐτησίων ἐυρών, καὶ σὺν παροδεύουσας κατίδρυε ξένους.
Β.	Ι.	Μ.	Ε.	ΙΗ.	ΙΔ.	
Γ.	ΙΑ.	ΜΑ.	ς.	ΙΘ.	ΙΕ.	
Δ.	ΙΒ.	ΜΒ.	Ζ.	Κ.	Ις.	
ΦΝ Ε.	ΙΓ.	ΜΓ.	Η.	ΚΑ.	ΙΖ.	
ς.	ΙΔ.	ΜΔ.	Θ.	ΚΒ.	ΙΗ.	
Ζ.	ΙΕ.	ΜΕ.	Ι.	ΚΓ.	ΙΘ.	
Η.	Ις.	ΜΖ.	ΙΑ.	ΚΔ.	Κ.	

ΕΒΡ.	ΑΣΣΥΡ.	ΣΙΚΥΩΝ.	ΑΡΓΕΙΩΝ.	ΑΘΗΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
Θ.	ΙΖ.	ΜΖ.	ΙΒ.	ΚΕ.	ΚΑ.	Κρήτης ἐβασίλευσεν Λάπης.
Ι.	ΙΗ.	ΜΗ.	ΙΓ.	Κϛ.	ΚΒ.	
ΙΑ.	ΙΘ.	ΜΘ.	ΙΔ.	ΚΖ.	ΚΓ.	
ΙΒ.	Κ.	Ν.	ΙΕ.	ΚΗ.	ΚΔ.	
ΙΓ.	ΚΑ.	ΝΑ.	Ιϛ.	ΚΘ.	ΚΕ.	
ΙΔ.	ΚΒ.	ΝΒ.	ΙΖ.	Λ.	Κϛ.	
ΦΞ ΙΕ.	ΚΓ.	ΝΓ.	ΙΗ.	ΛΑ.	ΚΖ.	
Ιϛ.	ΚΔ.	ΝΔ.	ΙΘ.	ΛΒ.	ΚΗ.	
ΙΖ.	ΚΕ.	ΝΕ.	Κ.	ΛΓ.	ΚΘ.	

Φοῖνιξ, καὶ Κάδμος ἀπὸ Θηβῶν τῶν Αἰγυπτίων ἐξελθόντες εἰς τὴν Συρίαν Τύρῳ καὶ Σιδῶνι ἐβασίλευσαν.

	ΚΟΡΑΞ.					Σικυωνίων ἐβασίλευσεν ἔτη ΚΟΡΑΞ ἔτη Λ.
ΙΗ.	Κϛ.	Α.	ΚΑ.	ΛΑ.	Λ.	
ΙΘ.	ΚΖ.	Β.	ΚΒ.	ΛΕ.	ΛΑ.	
Κ.	ΚΗ.	Γ.	ΚΓ.	Λϛ.	ΛΒ.	
ΚΑ.	ΚΘ.	Δ.	ΚΔ.	ΛΖ.	ΛΓ.	Τὸ ἐν Δελφοῖς ἱερὸν ἐνεπρήσθη ὑπὸ Φλεγύου.
ΚΒ.	Λ.	Ε.	ΚΕ.	ΛΗ.	ΛΔ.	
ΚΓ.	ΛΑ.	ϛ.	Κϛ.	ΛΘ.	ΛΕ.	
ΚΔ.	ΛΒ.	Ζ.	ΚΖ.	Μ.	Λϛ.	Κρητῶν ἐβασίλευσεν Ἀστέριος.
ΦΟ ΚΕ.	ΛΓ.	Η.	ΚΗ.	ΜΑ.	ΛΖ.	
Κϛ.	ΛΔ.	Θ.	ΚΘ.	ΜΒ.	ΛΗ.	
ΚΖ.	ΛΕ.	Ι.	Λ.	ΜΓ.	ΛΘ.	

Εὐρώπην τὴν Φοίνικος Ζεὺς ἐμίγη. αὕτη δὲ ὑὸν Ἀστερίῳ τῷ Κρητῶν βασιλέως γαμετὴ, ἀφ' ἧς ἔσχε τρεῖς υἱοὺς, Μίνωα, καὶ Ραδάμανθυν, καὶ Σαρπηδόνα, οἳ καὶ Διὸς ἐμυθεύοντο παῖδες εἶναι.

Μετὰ τελευτὴν Ἰησοῦ κρατοῦσιν Ἑβραίων ἀλλόφυλοι ἔτη η, ἀφ' ὧν σωσάπης τοὺς ΓΟΘΟΝΙΗΛ ἐκ φυλῆς Ἰούδα καὶ τοὺς Ἰουδαίων ἄρχοντας.

ΓΟΘΟΝΙΗΛ.						Πρῶτος ἦρξεν ΓΟΘΟΝΙΗΛ κρίνων τὸν λαὸν ἔτη ΛΒ.
Α.	Λϛ.	ΙΑ.	ΛΑ.	ΜΔ.	Μ.	
Β.	ΛΖ.	ΙΒ.	ΛΒ.	ΜΕ.	ΜΑ.	
Γ.	ΛΗ.	ΙΓ.	ΛΓ.	Μϛ.	ΜΒ.	

ΕΒΡ.	ΑΣΣΥΡ.	ΣΙΚΥΩΝ.	ΑΡΓΕΙΩΝ.	ΑΘΗΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
Δ.	ΛΘ.	ΙΔ.	ΛΔ.	ΜΖ.	ΜΓ.	
Ε.	Μ.	ΙΕ.	ΛΕ.	ΜΗ.	ΜΔ.	
ς.	ΜΑ.	Ις.	Λς.	ΜΘ.	ΜΕ.	
Ζ.	ΜΒ.	ΙΖ.	ΛΖ.	Ν.	Μς.	
			ΓΑΝΔΙΩΝ.			Αθηναίων ἐβασίλευσεν Γ̄ ΓΑΝΔΙΩΝ ἔτη μ̄. Τότε δ̔ Γανδίων ὁ θυγατέρες Πρόκνη καὶ Φιλομήλα.
	Ραδάμανθυς καὶ Σαρπηδὼν Λυκίων ἦρχον.					
ΦΓ Η.	ΜΓ.	ΙΗ.	ΑΗ.	Α.	ΜΖ.	
Θ.	ΜΔ.	ΙΘ.	ΛΘ.	Β.	ΜΗ.	
Ι.	ΜΕ.	Κ.	Μ.	Γ.	ΜΘ.	Εν Αργει ἱεράτευεν Υπερμνήστρα Δαναΐδ.
	ΒΗΛΟΧΟΣ.					Ασσυρίων ἐβασίλευσεν ιη̄ ΒΗΛΟΧΟΣ ἔτη κε.
ΙΑ.	Α.	ΚΑ.	ΜΑ.	Δ.	Ν.	
ΙΒ.	Β.	ΚΒ.	ΜΒ.	Ε.	ΝΑ.	
ΙΓ.	Γ.	ΚΓ.	ΜΓ.	ς.	ΝΒ.	
ΙΔ.	Δ.	ΚΔ.	ΜΔ.	Ζ.	ΝΓ.	
ΙΕ.	Ε.	ΚΕ.	ΜΕ.	Η.	ΝΔ.	Ευρώπης ἁρπαγή.
Κάδμος Θηβαίων ἐβασίλευσεν, ὃ τῆς θυγατρὸς Σεμέλης υἱὸς ὁ Διόνυσος.						
Ις.	ς.	Κς.	Μς.	Θ.	ΝΕ.	
ΙΖ.	Ζ.	ΚΖ.	ΜΖ.	Ι.	Νς.	Μῆλος, καὶ Θάσος, καὶ Αλκίθη ἐκτίσθησαν, καὶ Πάφος.
ΦΖ ΙΗ.	Η.	ΚΗ.	ΜΗ.	ΙΑ.	ΝΖ.	
ΙΘ.	Θ.	ΚΘ.	ΜΘ.	ΙΒ.	ΝΗ.	
Κ.	Ι.	Λ.	Ν.	ΙΓ.	ΝΘ.	
	Σικυωνίων ἐβασίλευσεν ιζ̄ ΕΠΩΠΕΥΣ ἔτη λε̄. Αργείων ἐβασίλευσεν ιᾱ ΛΥΓΚΕΥΣ ἔτη μᾱ.					
		ΕΠΩ-ΠΕΥΣ.	ΛΥΓ-ΚΕΥΣ.			
ΚΑ.	ΙΑ.	Α.	Α.	ΙΔ.	Ξ.	
ΚΒ.	ΙΒ.	Β.	Β.	ΙΕ.	ΞΑ.	Βιθυνία ἐκλήθη ἀπὸ Φοίνικος ἢ τὸ πρὶν Μαριανδυνὴ καλουμένη.
ΚΓ.	ΙΓ.	Γ.	Γ.	Ις.	ΞΒ.	

ΕΒΡ.	ΑΣΣΥΡ.	ΣΙΚΥΩΝ.	ΑΡΓΕΙΩΝ.	ΑΘΗΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
ΚΔ.	ΙΔ.	Δ.	Δ.	ΙΖ.	ΞΓ.	
ΚΕ.	ΙΕ.	Ε.	Ε.	ΙΗ.	ΞΔ.	Λίνος, ὁ Ἀμφίων, καὶ Ζῆθος λυρικοὶ ἐνδοξοι, καὶ μουσικοὶ ἐγνωρίζοντο, ὥς τινες. ἄλλοι δὲ μυθικά.
Κς.	Ις.	ς.	ς.	Ιθ.	ΞΕ.	
Χ. ΚΖ.	ΙΖ.	Ζ.	Ζ.	Κ.	Ξς.	Οἱ Ἰδαῖοι Δάκτυλοι λεγόμενοι οἱ σίδηρον εὑρόντες καὶ τέτταρες ἦσαν.
ΚΗ.	ΙΗ.	Η.	Η.	ΚΑ.	ΞΖ.	Ἀμφίων, καὶ Ζῆθος Θηβῶν ἐπαπόλων ἐβασίλευσαν.
ΚΘ.	Ιθ.	Θ.	Θ.	ΚΒ.	ΞΗ.	
				ΜΕΝΩΦΙΣ.		Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν ις̄ ΜΕΝΩΦΙΣ ἔτη μ̄.
Λ.	Κ.	Ι.	Ι.	ΚΓ.	Α.	
ΛΑ.	ΚΑ.	ΙΑ.	ΙΑ.	ΚΔ.	Β.	Δαρδανίας Ἐλεκτρύωνος Δαρδάνος ἐβασίλευσεν.
ΛΒ.	ΚΒ.	ΙΒ.	ΙΒ.	ΚΕ.	Γ.	
ΛΓ.	ΚΓ.	ΙΓ.	ΙΓ.	Κς.	Δ.	Τὰ κατὰ Δήμητραν, ὡς τινες ἱστοροῦσιν. καὶ τὰ περὶ Δαναήν, ἧς ἦν ὁ Περσεύς.
ΛΔ.	ΚΔ.	ΙΔ.	ΙΔ.	ΚΖ.	Ε.	
ΛΕ.	ΚΕ.	ΙΕ.	ΙΕ.	ΚΗ.	ς.	
	ΒΑΛΑΤΟΡΗΣ.					Ἀσσυρίων ἐβασίλευσεν ιθ̄ ΒΑΛΑΤΟΡΗΣ ἔτη Λ̄.
Λς.	Α.	Ις.	Ις.	ΚΘ.	Ζ.	Ἐφύτευσε ἡ νῆσος Κόρινθος ὑπὸ Σισύφου φκίσθη.
ΛΖ.	Β.	ΙΖ.	ΙΖ.	Λ.	Η.	
ΧΙ ΛΗ.	Γ.	ΙΗ.	ΙΗ.	ΛΑ.	Θ.	Ἁρμονία ἁρπάγη ὑπὸ Κάδμου.
ΛΘ.	Δ.	Ιθ.	Ιθ.	ΛΒ.	Ι.	Μίνως Κρήτης ἐβασίλευσεν ὁ Εὐρώπης.

Καδμεία ἐκτίσθη, καὶ Σίδη ἐν Κιλικίᾳ.

Ἐλευσῖνος πόλεως Κελεὸς ἐβασίλευσεν, κάθ' ὃν Τριπτόλεμος ὑπὸ Δήμητρος, ἣν φησιν ὁ φιλόχορος μακρῷ πλοίῳ περιβαλόντα ταῖς πόλεσι τὸ σῖτον ἀποδοῦναι. ὑπονοεῖται δὲ πέρατον ὄφιν εἶναι τῷ ναῷ, ἔχειν δὲ καὶ δράκοντος σχῆματος.

Μ.	Ε.	Κ.	Κ.	ΛΓ.	ΙΑ.	
ΑΩΔ.						Ἑβραίων ἡγεμὼν ΑΩΔ ἀνὴρ ἐκ φυλῆς Ἰούδα.
Α.	ς.	ΚΑ.	ΚΑ.	ΛΔ.	ΙΒ.	
Β.	Ζ.	ΚΒ.	ΚΒ.	ΛΕ.	ΙΓ.	
Γ.	Η.	ΚΓ.	ΚΓ.	Λς.	ΙΔ.	

	ΕΒΡ.	ΑΣΣΥΡ.	ΣΙΚΥΩΝ.	ΑΡΓΕΙΩΝ.	ΑΘΗΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
	Δ.	Θ.	ΚΔ.	ΚΔ.	ΛΖ.	ΙΕ.	
	Ε.	Ι.	ΚΕ.	ΚΕ.	ΛΗ.	Ις.	
	ς.	ΙΑ.	Κς.	Κς.	ΛΘ.	ΙΖ.	
	Ζ.	ΙΒ.	ΚΖ.	ΚΖ.	Μ.	ΙΗ.	Αχαιία ἀπὸ Αχαιοῦ ἐκτίσθη.

Ερεχθέως δυνατέρα Βορέας ὑὸς Αρισταίου θρᾴξ ἥρπαζεν Ωρείθυιαν. ὁ δὲ μῦθος τὸν ἄνεμον, ὡς Φιλόχορος ἐν δευτέρῳ φησίν. Εἰσὶ τότε δὲ οἱ τὰ λεγόμενα μυρίαρχοι.

			ΕΡΕΧ-ΘΕΥΣ.				Αθηναίων ἐβασίλευσεν ϛ ΕΡΕΧΘΕΥΣ ἔτη ν.
ΧΚ	Η.	ΙΓ.	ΚΗ.	ΚΗ.	Α.	ΙΘ.	

Κόρης ἁρπαγὴ Περσεφόνης ὑπὸ Αιδωνέως ἐκ Μολοσσῶν βασιλέως, ὃς εἶχε κύνα πεμμεγέθη τὸν λεγόμενον Κέρβερον, ὃν ἐπὶ Πειρίθου ὕστερον διεκρήσατο ἀναγομένων ἐφ' ἁρπαγῇ τῆς γυναικὸς ἅμα ἑαυτῷ. Θησεὺς δὲ ἀναψυχῶν Ηρακλῆς ἐρύσατο μέλλοντα συναφθείρεσθαι τῷ Πειρίθῳ. Διὰ δὲ τὸ ἐκ κινδύνου πεζῇ μόνον ἀξιοῦσθαι νομίζειν Θησεὺς ἀνελήλυθέναι, ὡς Φιλόχορος ἱστορεῖ ἐν Αττίδι δευτέρῳ.

Θ.	ΙΔ.	ΚΘ.	ΚΘ.	Β.	Κ.	
Ι.	ΙΕ.	Α.	Α.	Γ.	ΚΑ.	Πέλοψ ἐβασίλευσεν ἔτη νγ, ἀφ' οὗ ἡ χώρα Πελοπόννησος.
ΙΑ.	Ις.	ΛΑ.	ΛΑ.	Δ.	ΚΒ.	
ΙΒ.	ΙΖ.	ΛΒ.	ΛΒ.	Ε.	ΚΓ.	
ΙΓ.	ΙΗ.	ΛΓ.	ΛΓ.	ς.	ΚΔ.	
ΙΔ.	ΙΘ.	ΛΔ.	ΛΔ.	Ζ.	ΚΕ.	
ΙΕ.	Κ.	ΛΕ.	ΛΕ.	Η.	Κς.	
		ΛΑΟΜΕ-ΔΩΝ.				Σικυωνίων ἐβασίλευσεν ιη ΛΑΟΜΕΔΩΝ ἔτη μ. Διονύσου γένεσις ἐκ Σεμέλης.
Ις.	ΚΑ.	Α.	Λς.	Θ.	ΚΖ.	
ΙΖ.	ΚΒ.	Β.	ΛΖ.	Ι.	ΚΗ.	
ΧΛ ΙΗ.	ΚΓ.	Γ.	ΛΗ.	ΙΑ.	ΚΘ.	
ΙΘ.	ΚΔ.	Δ.	ΛΘ.	ΙΒ.	Λ.	Ζῆθος, καὶ Αμφίων Κάδμου ἐκβαλόντες Θηβῶν ἐβασίλευσαν.
Κ.	ΚΕ.	Ε.	Μ.	ΙΓ.	ΛΑ.	
ΚΑ.	Κς.	ς.	ΜΑ.	ΙΔ.	ΛΒ.	
			ΑΒΑΣ.			Αργείων ἐβασίλευσεν ιβ ΑΒΑΣ ἔτη ϰ.
ΚΒ.	ΚΖ.	Ζ.	Α.	ΙΕ.	ΛΓ.	

Καθ' ὅτους φρίξος ἔδρᾳξε πρὸς ὀχεῖσθαι ὅπλ χρυσομάλλῳ κριῷ ἅμα τῇ ἀδελφῇ Ελλῃ φεύγων μητρυιὰν ὅπ-

ΕΒΡ. ΑΣΣΥΡ. ΣΙΚΥΩΝ. ΑΡΓΕΙΩΝ. ΑΘΗΝ. ΑΙΓΥΠΤ.

Βυλεύσαν, καὶ ἐτύχησε πλοίᾳ, ᾧ τὸ πρῶτον κριὸς ἦν. Παλαίφατος δ' Κρόνον φησὶ καλεῖσθαι τὸν Δημιούργου αὐτὸς τροφέα.

ΚΓ.	ΚΗ.	Η.	Β.	Ις.	ΛΔ.
ΚΔ.	ΚΘ.	Θ.	Γ.	ΙΖ.	ΛΕ.
ΚΕ.	Λ.	Ι.	Δ.	ΙΗ.	ΛΣ.

ΛΑΜΠΡΙΔΗΣ.

Ασυρίων ἐβασίλευσεν ϗ ΛΑΜΠΡΙΔΗΣ ἔτη λϐ.

ΚΣ.	Α.	ΙΑ.	Ε.	ΙΘ.	ΛΖ.
ΚΖ.	Β.	ΙΒ.	Σ.	Κ.	ΛΗ.
ΧΜ ΚΗ.	Γ.	ΙΓ.	Ζ.	ΚΑ.	ΛΘ.
ΚΘ.	Δ.	ΙΔ.	Η.	ΚΒ.	Μ.

Τὰ κζ Πρόκνιλῳ καὶ Φιλομήλαν θυγατέρας Πανδίονος.

Αἰγυπτίων ἐνενηκονδεκάτη δυναστεία βασιλέων ϵ Διοσπολιτῶν, οἱ ἐβασίλευσαν ἔτη ϛϡδ.

ΣΕΘΩΣ. Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν ᾱ ΣΕΘΩΣ ἔτη νε.

Λ.	Ε.	ΙΕ.	Θ.	ΚΓ.	Α.
ΛΑ.	Σ.	ΙΣ.	Ι.	ΚΔ.	Β.
ΛΒ.	Ζ.	ΙΖ.	ΙΑ.	ΚΕ.	Γ.
ΛΓ.	Η.	ΙΗ.	ΙΒ.	ΚΣ.	Δ.
ΛΔ.	Θ.	ΙΘ.	ΙΓ.	ΚΖ.	Ε.
ΛΕ.	Ι.	Κ.	ΙΔ.	ΚΗ.	Σ.
ΛΣ.	ΙΑ.	ΚΑ.	ΙΕ.	ΚΘ.	Ζ.
ΛΖ.	ΙΒ.	ΚΒ.	Ις.	Λ.	Η.
ΧΝ ΛΗ.	ΙΓ.	ΚΓ.	ΙΖ.	ΛΑ.	Θ.

Ὁ κάθ' Εὐμολπων πόλεμος. ἀφ' οὗ οἱ Εὐμολπίδαι Ἀθήνῃζι.

Μελάμπους μάντις ἐγνωρίζετο.

Τῆς Δαρδανίας ἐβασίλευσαν Τρώς, Ἴλος. ἀφ' οὗ Τρῶες, Τρωάς, καὶ ἡ πόλις Ἴλιον.

Πυθοῖ Φημονόη χρησμῳδὸς πρώτη δι' ἑξαμέτρων ἱστορεῖται προθεσπίσαι.

ΛΘ.	ΙΔ.	ΚΔ.	ΙΗ.	ΛΒ.	Ι.
Μ.	ΙΕ.	ΚΕ.	ΙΘ.	ΛΓ.	ΙΑ.
ΜΑ.	Ις.	Κς.	Κ.	ΛΔ.	ΙΒ.
ΜΒ.	ΚΖ.	ΚΖ.	ΚΑ.	ΛΕ.	ΙΓ.

Κατὰ τάτους Τάνταλος ἐβασίλευσε τῆς Φρυγίας, ἥτις Μαιονία. ἀφ' ἧς καὶ Μαίονες.

Γανυμήδου Τάνταλος ἁρπάσας φὼν ϗ Τρωὸς ὑπ' αὐτοῦ κατεπολεμήθη Τρωός, ὡς ἱστορεῖ Δίδυμος· ἐν ἱστορίᾳ ξένῃ, καὶ Φανοκλῆς. Μάτην ἄρα ϗ Διὸς, ὡς αἰτῶ, τὸν ἁρπάζαντος ὁ μῦθος καταψεύδεται.

Τιτυὸς συνεχρόνισε Ταντάλῳ. Κατὰ δὴ Τιτυὸν Λητώ. ἀφ' ἧς Ἀπόλλων, ὃς καὶ σὺν Ἡρακλεῖ Ἀδμήτῳ ἐδούλευσεν.

ΜΓ.

ΕΒΡ.	ΑΣΣΥΡ.	ΣΙΚΥΩΝ.	ΑΡΓΕΙΩΝ.	ΑΘΗΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
ΜΓ.	ΙΗ.	ΚΗ.	ΚΒ.	ΛϚ.	ΙΔ.	
ΜΔ.	Ιϴ.	Κϴ.	Κϒ.	ΛΖ.	ΙΕ.	
		ΓΡΟΙΤΟΣ.				Αργείων ἐβασίλευσεν ῑγ ΠΡΟΙΤΟΣ ἔτη ιζ.
ΜΕ.	Κ.	Λ.	Α.	ΛΗ.	Ιϛ.	
Μϛ.	ΚΑ.	ΛΑ.	Β.	Λϴ.	ΙΖ.	
ΜΖ.	ΚΒ.	ΛΒ.	Γ.	Μ.	ΙΗ.	
ΧΞ ΜΗ.	ΚΓ.	ΛΓ.	Δ.	ΜΑ.	Ιϴ.	
Μϴ.	ΚΔ.	ΛΔ.	Ε.	ΜΒ.	Κ.	Τὰ κατὰ Φερέξον, ϗ Μελικέρτῳ, ἐφ' ᾧ Ἰσθμια.
Ν.	ΚΕ.	ΛΕ.	ϛ.	ΜΓ.	ΚΑ.	
ΝΑ.	Κϛ.	Λϛ.	Ζ.	ΜΔ.	ΚΒ.	
ΝΒ.	ΚΖ.	ΛΖ.	Η.	ΜΕ.	ΚΓ.	
ΝΓ.	ΚΗ.	ΛΗ.	Θ.	Μϛ.	ΚΔ.	
ΝΔ.	Κϴ.	Λϴ.	Ι.	ΜΖ.	ΚΕ.	
ΝΕ.	Λ.	Μ.	ΙΑ.	ΜΗ.	Κϛ.	
		ΣΙΚΥΩΝ.				Σικυωνίων ἐβασίλευσεν ῑϴ ΣΙΚΥΩΝ ἔτη μ̄ε̄. Γέλοψ Ἱπποδάμειαν ἔγημε.
Νϛ.	ΛΑ.	Α.	ΙΒ.	Μϴ.	ΚΖ.	
ΝΖ.	ΛΒ.	Β.	ΙΓ.	Ν.	ΚΗ.	
	Ασσυρίων ἐβασίλευσεν κ̄α̅ ΣΩΣΑΡΗΣ ἔτη κ̄.					
	ΣΟΣΑΡΗΣ.			ΚΕΚΡΟΨ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.		Αθηναίων ἐβασίλευσεν ζ̄ ΚΕΚΡΟΨ δεύτερος ἔτη μ̄.
ΧΟ ΝΗ.	Α.	Γ.	ΙΔ.	Α.	Κϴ.	
Νϴ.	Β.	Δ.	ΙΕ.	Β.	Λ.	

Ο Περσεὺς τὰς γραίας ἐπετέλεσε ϗ ἐπὶ Πέρσας ἐστράτευσε, πρὶν ἢ Γοργόνα σκαρατόμησεν ἑπτέραν ἄμορφον μᾶλλον ἰδεῖν ὑπαρχούσαν σὺν θεαῖς, ὡς ἀπολιθοῦσθαι δοκεῖν. Δίδυμος φησὶν ἐν ἱστορίᾳ ξένῃ, ὃ ὠφελητέον τὴν συγγραφέα τούτῳ.

Ξ.	Γ.	Ε.	Ιϛ.	Γ.	ΛΑ.
ΞΑ.	Δ.	ϛ.	ΙΖ.	Δ.	ΛΒ.
		ΑΚΡΙΣΙΟΣ.			Αργείων ἐβασίλευσεν ῑδ̄ ΑΚΡΙΣΙΟΣ ἔτη λ̄α̅.
ΞΒ.	Ε.	Ζ.	Α.	Ε.	ΛΓ.

Ξγ.

ΕΒΡ.	ΑΣΣΥΡ.	ΣΙΚΥΩΝ.	ΑΡΓΕΙΩΝ.	ΑΘΗΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
ΞΓ.	ϛ.	Η.	Β.	ϛ.	ΛΔ.	
ΞΔ.	Ζ.	Θ.	Γ.	Ζ.	ΛΕ.	
ΞΕ.	Η.	Ι.	Δ.	Η.	Λϛ.	
Ξϛ.	Θ.	ΙΑ.	Ε.	Θ.	ΛΖ.	
ΞΖ.	Ι.	ΙΒ.	ϛ.	Ι.	ΛΗ.	
ΧΓ ΞΗ.	ΙΑ.	ΙΓ.	Ζ.	ΙΑ.	ΛΘ.	
ΞΘ.	ΙΒ.	ΙΔ.	Η.	ΙΒ.	ΛΜ.	
Ο.	ΙΓ.	ΙΕ.	Θ.	ΙΓ.	ΜΑ.	Ιων πολέμαρχος γενόμενος Ιωνας τους Αθηναίους ἀφ' ἑαυτοῦ ὠνόμαζεν.
ΟΑ.	ΙΔ.	Ιϛ.	Ι.	ΙΔ.	ΜΒ.	
ΟΒ.	ΙΕ.	ΙΖ.	ΙΑ.	ΙΕ.	ΜΓ.	
ΟΓ.	Ιϛ.	ΙΗ.	ΙΒ.	Ιϛ.	ΜΔ.	
ΟΔ.	ΙΖ.	ΙΘ.	ΙΓ.	ΙΖ.	ΜΕ.	
ΟΕ.	ΙΗ.	Κ.	ΙΔ.	ΙΗ.	Μϛ.	
Οϛ.	ΙΘ.	ΚΑ.	ΙΕ.	ΙΘ.	ΜΖ.	
ΟΖ.	Κ.	ΚΒ.	Ιϛ.	Κ.	ΜΗ.	

Αμφίων Θηβῶν ἐβασίλευσεν, ὡς ἄλλοι. ἔτος ἐμυθεύετο κιθαρίζων ἑλκύσαι τοὺς λίθους. ὃς εὐλόγως ἐπολιτεύσατο ἡλίθιους ὄντας ἀνθρώπους.

	ΛΑΜΠΡΑΗΣ.					Ασσυρίων ἐβασίλευσεν κβ ΛΑΜΠΡΑΗΣ ἔτη λ.
ΧΘ ΟΗ.	Α.	ΚΓ.	ΙΖ.	ΚΑ.	ΜΘ.	
ΟΘ.	Β.	ΚΔ.	ΙΗ.	ΚΒ.	ΜΝ.	
Π.	Γ.	ΚΕ.	ΙΘ.	ΚΓ.	ΝΑ.	
ΔΕΒΒΟΡΑ. ΒΑΡΑΚ.						Εβραίων ΔΕΒΒΟΡΑ, καὶ ΒΑΡΑΚ ἔτη μ.
Α.	Δ.	Κϛ.	Κ.	ΚΔ.	ΝΒ.	
Β.	Ε.	ΚΖ.	ΚΑ.	ΚΕ.	ΝΓ.	Κάδμος Θηβαίων ἐβασίλευσεν. Ευρώπη Αγήνορος τοῦ Κρητῶν ἁρπαγὴ ἐμπόρων, ὡς φησιν Ηρόδοτος. ἔστι δὲ πλοίου σύμβολον ὁ Ταῦρος.
Γ.	ϛ.	ΚΗ.	ΚΒ.	Κϛ.	ΝΔ.	
Δ.	Ζ.	ΚΘ.	ΚΓ.	ΚΖ.	ΝΕ.	

Πέλοπα τινὲς μὲν Αργείων καὶ Μυκηνῶν ἐπιβεβληκέναι βασιλεῦσαι, ἀλλὰ καὶ πάσης τῆς Πελοποννήσου. ἔτος Ολυμπίων τεθέαται, καὶ στρατεύσας κατὰ Ιλίου ἡττήθη ὑπὸ Δαρδάνου. ἀπ' αὐτοῦ Πελοπόννησος ὠνόμασται.

Ε.

ΕΒΡ. ΑΣΣΥΡ. ΣΙΚΥΩΝ. ΑΡΓΕΙΩΝ. ΑΘΗΝ. ΑΙΓΥΠΤ.

ΡΑΜΥΗΣ. Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν Ρ Α Μ Ψ Η Σ ἔτη ξ.

Ε. Η. Λ. ΚΔ. ΚΗ. Α.

Εὐρώπης ἐπὶ ζήτησιν Κάδμος ἀδελφῶν κλίζῃ τῶν Καδμείαν, ἣ Θηβῶν ἐβασίλευσεν. οὗτος ἡ πληθοχώρησε αἰφνιδίως ἐπληθύνθησαν αὐτῷ, ἀφ' οὗ τὸ πανδεχὲς ὡς ἀπὸ γῆς συρίσαι κάτ' αὐτό, Σπαρτὸς ὠνόμασεν, ὡς Παλαίφατος ἐν πρώτῳ φησί.
Μίδας φρυγῶν ἐβασίλευσεν.

Ϛ. Θ. ΛΑ. ΚΕ. ΚΘ. Β. Ιλιον ὑπὸ Ιλου ἐκτίσθη. καὶ Ασκληπιὸς τῶν ἰατρικῶν ἐπιτήδευμα μετήλθ.

Ζ. Ι. ΛΒ. ΚϚ. Λ. Γ.

Ψ Η. ΙΑ. ΛΓ. ΚΖ. ΛΑ. Δ.

Θ. ΙΒ. ΛΔ. ΚΗ. ΛΒ. Ε.

Ι. ΙΓ. ΛΕ. ΚΘ. ΛΓ. Ϛ.

ΙΑ. ΙΔ. ΛϚ. Λ. ΛΔ. Ζ.

ΙΒ. ΙΕ. ΛΖ. ΛΑ. ΛΕ. Η.

Μετὰ Ακρίσιον, ὥς φασι, τὴν ἀρχὴν τῶν Αργείων εἰς Μυκηνὰς μεταθέσης διεγένοντο βασιλεῖς οἵδε· Περσεὺς ἀνελὼν ἀκουσίως τὸν Ακρίσιον, Σθένελος, Ευρυσθεὺς, Ατρεὺς, Θυέστης, Αγαμέμνων, Αἴγισθος, Θυέστης, Τισαμενὸς, Πενθίλος, Θ Κομήτης. μεθ' ὃς Ηρακλειδῶν κάθοδος.
Ηρξε Μυκηνῶν βασιλεία ἔτη * τλβ.

ΕΒΡ. ΑΣΣΥΡ. ΣΙΚΥΩΝ ΜΥΚΗΝΩΝ. ΑΘΗΝ. ΑΙΓΥΠΤ.

ΣΘΕΝΕΛΟΣ. Μυκηνῶν ἐβασίλευσεν α̅ ΣΘΕΝΕΛΟΣ ἔτη κ̅.

ΙΓ. Ιϛ. ΛΗ. Α. Λϛ. Θ.

ΙΔ. ΙΖ. ΛΘ. Β. ΛΖ. Ι.

ΙΕ. ΙΗ. Μ. Γ. ΛΗ ΙΑ.

Ιϛ. ΙΘ. ΜΑ. Δ. ΛΘ. ΙΒ.

ΙΖ. Κ. ΜΒ. Ε. Μ. ΙΓ.

ΠΑΝΔΙΩΝ. Αθηναίων ἐβασίλευσεν η̅ ΠΑΝΔΙΩΝ ἔτη κε̅.

ΨΙ ΙΗ. ΚΑ. Μγ. ϛ. Α. ΙΔ.

ΙΘ. ΚΒ. ΜΔ. Ζ. Β. ΙΕ.

Κ. ΚΓ. ΜΕ. Η. Γ. Ιϛ.

Σικυωνίων ἐβασίλευσεν κ̅ ΠΟΛΥΒΟΣ ἔτη μ̅.

ΠΟΛΥΒΟΣ. ΕΥΡΥΣΘΕΥΣ. Μυκηνῶν ἐβασίλευσεν ΕΥΡΥΣΘΕΥΣ ἔτη μ̅γ̅.

ΚΑ. ΚΔ. Α. Α. Δ. ΙΖ.

ΕΒΡ.	ΑΣΣΥΡ.	ΣΙΚΥΩΝ.	ΜΥΚΗΝ.	ΑΘΗΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
ΚΒ.	ΚΕ.	Β.	Β.	Ε.	ΙΗ.	Λαΐης Χρύζιππον ἥρπασεν, ὁ ἐν Ἐλευσῖνι νεὼς ἐκτίσθη.
ΚΓ.	Κϛ.	Γ.	Γ.	ϛ.	ΙΘ.	
ΚΔ.	ΚΖ.	Δ.	Δ.	Ζ.	Κ.	
ΚΕ.	ΚΗ.	Ε.	Ε.	Η.	ΚΑ.	
Κϛ.	ΚΘ.	ϛ.	ϛ.	Θ.	ΚΒ.	
ΚΖ.	Λ.	Ζ.	Ζ.	Ι.	ΚΓ.	
	ΠΑΝΥ-ΑΣ.					Ασυρίων ἐβασίλευσεν κγ ΠΑΝΥΑΣ ἔτη με.
ΥΚ ΚΗ.	Α.	Η.	Η.	ΙΑ.	ΚΔ.	

Διονύσου πράξεις, καὶ τὰ ὠδεῖα ἆθλα, Λυκοῦργόν τε, καὶ Ἀκταίωνα, καὶ Πενθέα, ὅπως τε Πέρσῃ συγὰς εἰς μάχην αὐαιρεῖται, ὡς φησι Δείναρχος ὁ πολιτὴς, ἐκ ὀρθῶς. τῷ γὰρ βουλομένῳ πάρεστιν ἰδεῖν αὐτοῦ τὸν τάφον ἐν Δελφοῖς ὠδὴ ἐστὶ Ἀπόλλωνα τὸν χρυσοῦν. καὶ ὅτω γράφεται, ψευδόμορτυς ἀφ' ἑκάστου ἀδίκους αἰτίας, καὶ ἀφ' ὧν μιξόλυδιστὶ ᾄδειν ὁσονοῦν. ὠφελοῦσι γὰρ σὺν τοῖς ἄρρεσι καὶ τὰς θηλείας, ὡς φησιν ὁ φιλόχορος ἐν τῷ δευτέρῳ.

ΚΘ.	Β.	Θ.	Θ.	ΙΒ.	ΚΕ.	
Λ.	Γ.	Ι.	Ι.	ΙΓ.	Κϛ.	
ΛΑ.	Δ.	ΙΑ.	ΙΑ.	ΙΔ.	ΚΖ.	
ΛΒ.	Ε.	ΙΒ.	ΙΒ.	ΙΕ.	ΚΗ.	
ΛΓ.	ϛ.	ΙΓ.	ΙΓ.	Ιϛ.	ΚΘ.	
ΛΔ.	Ζ.	ΙΔ.	ΙΔ.	ΙΖ.	Λ.	
ΛΕ.	Η.	ΙΕ.	ΙΕ.	ΙΗ.	ΛΑ.	
Λϛ.	Θ.	Ιϛ.	Ιϛ.	ΙΘ.	ΛΒ.	
ΛΖ.	Ι.	ΙΖ.	ΙΖ.	Κ.	ΛΓ.	
ΥΛ ΛΗ.	ΙΑ.	ΙΗ.	ΙΗ.	ΚΑ.	ΛΔ.	Μίλητος ἐκτίσθη πόλις.
ΛΘ.	ΙΒ.	ΙΘ.	ΙΘ.	ΚΒ.	ΛΕ.	
Μ.	ΙΓ.	Κ.	Κ.	ΚΓ.	Λϛ.	Εὐρώπης Ἀγήνορος ἁρπαγή.
	ΓΕΔΕΩΝ.					Ἑβραίων ΓΕΔΕΩΝ ἔτη μ.
Α.	ΙΔ.	ΚΑ.	ΚΑ.	ΚΔ.	ΛΖ.	
Β.	ΙΕ.	ΚΒ.	ΚΒ.	ΚΕ.	ΛΗ.	
				ΑΙΓΕΥΣ.		Ἀθηναίων ἐβασίλευσεν θ ΑΙΓΕΥΣ ὁ Πανδίονος ἔτη μζ.
Γ.	Ιϛ.	ΚΓ.	ΚΓ.	Α.	ΛΘ.	

ΕΒΡ.	ΑΣΣΥΡ.	ΣΙΚΥΩΝ.	ΜΥΚΗΝ.	ΑΘΗΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
Δ.	ΙΖ.	ΚΔ.	ΚΔ.	Β.	Μ.	Φιλάμμων ὁ Δέλφιος ἤκμαζεν ὁ πρῶτος ᾄσας Πυθοῖ χορόν.
Ε.	ΙΗ.	ΚΕ.	ΚΕ.	Γ.	ΜΑ.	

Τὰ κατὰ Δαίδαλον, ὃς ἔδοξεν ἀγάλματα κινούμενα ποιεῖν. πρῶτος γὰρ διέστησε τοὺς τῶν ἀγαλμάτων πόδας, ὡς ὁ Παλαίφατος ἱστορεῖ, τῷ περὶ αὐτοῦ πάντων συμπεφυκότας αὐτὸς πλανᾶσθαι. ἔτος ἀποπλῆναι μυθεύεται σὺν Ἰκάρῳ τῷ υἱῷ αὐτοῦ, πλοίῳ λαβόμενος, καὶ διαφυγὼν τὴν Μίνωα, διὰ τὸ αὐδύρετον γενέσθαι τῷ διώκοντι.

ς.	ΙΘ.	Κς.	Κς.	Δ.	ΜΒ.	
Ζ.	Κ.	ΚΖ.	ΚΖ.	Ε.	ΜΓ.	
ΨΜ Η.	ΚΑ.	ΚΗ.	ΚΗ.	ς.	ΜΔ.	Τύρος ἐκτίσθη πρὸ ἓξ ἐνιαυτῶν Ἱεροσολύμοις νεωτέρα ἔτεσι τριακοσίοις πεντήκοντα καὶ ἑπτά.
Θ.	ΚΒ.	ΚΘ.	ΚΘ.	Ζ.	ΜΕ.	Κύζικος Ἑλλησπόντου καὶ Ἀσίας μητρόπολις ὑπὸ Κυζίκου ἐκτίσθη μὴ λδ' ἔτη ἓξ τὸ Ἴλιον κλυσθῆναι.
Ι.	ΚΓ.	Λ.	Λ.	Η.	Μς.	
ΙΑ.	ΚΔ.	ΛΑ.	ΛΑ.	Θ.	ΜΖ.	
ΙΒ.	ΚΕ.	ΛΒ.	ΛΒ.	Ι.	ΜΗ.	
ΙΓ.	Κς.	ΛΓ.	ΛΓ.	ΙΑ.	ΜΘ.	
ΙΔ.	ΚΖ.	ΛΔ.	ΛΔ.	ΙΒ.	Ν.	
ΙΕ.	ΚΗ.	ΛΕ.	ΛΕ.	ΙΓ.	ΝΑ.	Ὀρφεὺς θεολόγος ἐγνωρίζετο. Τούτου μαθητὴς Μουσαῖος ὁ Εὐμολπου υἱός.
Ις.	ΚΘ.	Λς.	Λς.	ΙΔ.	ΝΒ.	
ΙΖ.	Λ.	ΛΖ.	ΛΖ.	ΙΕ.	ΝΓ.	
ΨΝ ΙΗ.	ΛΑ.	ΛΗ.	ΛΗ.	Ις.	ΝΔ.	
Ιθ.	ΛΒ.	Λθ.	Λθ.	ΙΖ.	ΝΕ.	Λίνος διδάσκαλος Ἡρακλέους ἐγνωρίζετο.
Κ.	ΛΓ.	Μ.	Μ.	ΙΗ.	Νς.	
		ΙΝΑΧΟΣ.				Σικυωνίων ἐβασίλευσεν κα' ΙΝΑΧΟΣ ἔτη μβ'.
ΚΑ.	ΛΔ.	Α.	ΜΑ.	Ιθ.	ΝΖ.	
ΚΒ.	ΛΕ.	Β.	ΜΒ.	Κ.	ΝΗ.	Τὰ καλὰ Γψιπύλῃ ἐν Λήμνῳ.
ΚΓ.	Λς.	Γ.	Μγ.	ΚΑ.	Νθ.	
		ΑΤΡΕΥΣ, ΘΥΕΣ-ΤΗΣ.				Μυκηνῶν ἐβασίλευσεν ΑΤΡΕΥΣ, καὶ ΘΥΕΣΤΗΣ ἔτη ξε'.
ΚΔ.	ΛΖ.	Δ.	Α.	ΚΒ.	Ξ.	

Τὰ κατὰ Σφίγγα, τάτε περὶ Οἰδίποδος, ὡς εἶλεν αὐτὴν, τάτε κατὰ τὴν Ἀργὼ, καὶ σὺν Ἀργοναύταις, ἐν οἷς ἦσαν Ἡρακλῆς, Ἀσκληπιὸς, καὶ οἱ Διόσκοροι. εἰ δὲ τότε οἱ Διόσκοροι συνήκμαζον, πῶς δυνατὸν τούτων ἀδελφὴν Ἑλένην πρεσβεύειν, ἢ μήπω μὴ πολλὰ ἔτη παρθένος ἁρπάζειν ὑπὸ Θησέως; Παλαίφατος Σφίγγα Κάδμου γυναῖκά φησι γενομένην διὰ ζῆλον Ἁρμονίας ἀποστατοῦσαν Καδμείοις πολεμεῖν.

ΕΒΡ.	ΑΣΣΥΡ.	ΣΙΚΥΩΝ.	ΜΥΚΗΝ.	ΑΘΗΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
ΚΕ.	ΛΗ.	Ε.	Β.	ΚΓ.	ΞΑ.	
Κϛ.	ΛΘ.	ϛ.	Γ.	ΚΔ.	ΞΒ.	
ΚΖ.	Μ.	Ζ.	Δ.	ΚΕ.	ΞΓ.	
ΨΞ ΚΗ.	ΜΑ.	Η.	Ε.	Κϛ.	ΞΔ.	
ΚΘ.	ΜΒ.	Θ.	ϛ.	ΚΖ.	ΞΕ.	
Λ.	ΜΓ.	Ι.	Ζ.	ΚΗ.	Ξϛ.	
				ΑΜΕΝΩΦΘΙΣ.		Αιγυπίων ἐβασίλευσεν γ̄ ΑΜΕΝΩΦΘΙΣ ἔτη μ̄.
ΛΑ.	ΜΔ.	ΙΑ.	Η.	ΚΘ.	Α.	
ΛΒ.	ΜΕ.	ΙΒ.	Θ.	Λ.	Β.	
	ΣΩΣΑΡΜΟΣ.					Ασσυρίων ἐβασίλευσεν κδ̄ ΣΩΣΑΡΜΟΣ ἔτη ιθ̄.
ΛΓ.	Α.	ΙΓ.	Ι.	ΛΑ.	Γ.	

Μίνως ἐθαλασσοκράτει, ὃς Κρησὶν ὡδοθέτει νομίζων τοῦ νόμους ὀξ αὖτος ξ̄ ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐννεαετηρίδι, ὅπερ ὁ Πλάτων ἐν τοῖς νόμοις ἐλέγχει.

ΛΔ.	Β.	ΙΔ.	ΙΑ.	ΛΒ.	Δ.	
ΛΕ.	Γ.	ΙΕ.	ΙΒ.	ΛΓ.	Ε.	Θάμυρις ὁ Φιλάμμονος ἤκμαζε.
Λϛ.	Δ.	Ιϛ.	ΙΓ.	ΛΔ.	ϛ.	

Ηρακλῆς τοῦ Ἄθλας ἐπλεῖ, καὶ Ἀνταῖον ἐν τῇ Λιβύῃ καταπαλαίσας αἱρεῖ τὴν λεγόμενον γηγενῆ, διὰ τὸ θηρίωνα εἶναι τὸν λεγόμενον ὡδὲ τοῖς παλαισταῖς τρόπον ΧΑΜΑΙ, ὡς ἀπὸ μητρὸς γῆς βοηθεῖσθαι δοκεῖν, ὃν Ηρακλῆς ἰσχυρὸς ὢν * μὴ ὑποσδεηθεὶς ζώσας τὸν Ἀνταῖον τοῖς ἄμμασι, καὶ μετεωρίζας διεχρίζατο. τοῦτο δὲ τὸν μυθευόμενον ζῶον ὁ Πλάτων σοφίσμα λέγει, δι' οὗ ὁ αὐτὸς Ηρακλῆς Ιλιον ἐπόρθησεν.

ΛΖ.	Ε.	ΙΖ.	ΙΔ.	ΛΕ.	Ζ.	
ΨΟ ΛΗ.	ϛ.	ΙΗ.	ΙΕ.	Λϛ.	Η.	
ΛΘ.	Ζ.	Ιθ.	Ιϛ.	ΛΖ.	Θ.	
Μ.	Η.	Κ.	ΙΖ.	ΛΗ.	Ι.	

Πόλεμος Κενταύρων καὶ Λαπιθῶν. Κένταυροι δὲ Θεσσαλῶν ἦσαν ἱππεῖς ἄριστοι, ὡς φησι Παλαίφατος ἐν πρώτῃ ἀπίστων.

ΑΒΙΜΕΛΕΧ.						Ἐχεμίων ἐβασίλευσεν ΑΒΙΜΕΛΕΧ ὃς Γεδεὼν ἔτη γ̄.
Α.	Θ.	ΚΑ.	ΙΗ.	Λθ.	ΙΑ.	
Β.	Ι.	ΚΒ.	Ιθ.	Μ.	ΙΒ.	

ΕΒΡ.	ΑΣΣΥΡ.	ΣΙΚΥΩΝ.	ΜΥΚΗΝ.	ΑΘΗΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
Γ.	ΙΑ.	ΚΓ.	Κ.	ΜΑ.	Ιγ.	

Πρίαμος ὁ Λαομέδοντος μετὰ τὸν πατέρα Τροίας καὶ Ιλίου ἐβασίλευσεν. Τέτταρας παῖδας Ἀλέξανδρος, ὁ καὶ Πάρις.

ΘΩΛΑ.						ΕΒραίων ΘΩΛΑ ἔτη β.
Α.	ΙΒ.	ΚΔ.	ΚΑ.	ΜΒ.	ΙΔ.	

Τὰ περὶ τὸν Μινώταυρον, ὡς μὲν ὁ μῦθος, ὅτι δὴ ἐκ ταύρου καὶ ζώου καὶ Πασιφάης μιχθεῖσα ἐγένετο, καὶ τὸν παρ' Ἀθηναίων σφαγιασμὸν νομιζόμενος ἐποιήσατο τοὺς παῖδας. αὐτοὶ δὲ οἱ γνώσιοι λέγουσιν εἶναι τοῦ Μινωος σφαγήν, ὃς ὠνομάζετο μὲν Ταῦρος, τῇ δὲ φύσιν ὠμὸς καὶ ἀνήμερος ἦν. Ἐπεὶ δὲ Μίνως ἀγῶνα ἔθετ' Ἀνδρόγεῳ ἐπὶ, ὃν ἀπέκτειναν Ἀθηναῖοι, τοὺς δὲ Ἀττικοὺς παῖδας ἔπαθλον ἐδίδου, ἰσχυρὸς ὢν ὁ Ταῦρος πάντων καὶ κρατῶν. ὡς δὲ τῷ Θησεῖ τοῦ ἀγῶνος μελεδόμενος καὶ τὸν Ταῦρον καταπάλαισε, σωθῆναι καὶ τοὺς παῖδας ἀφ' ὁσωθῆναι, καὶ τὴν πόλιν ἀφαιρεθῆναι τοῦ σφαγιασμοῦ, ὡς Φιλόχορος ἱστόρηκεν ἐν δευτέρᾳ Ἀτθίδος.

Β.	Ιγ.	ΚΕ.	ΚΒ.	Μγ.	ΙΕ.	
Γ.	ΙΔ.	Κς.	ΚΓ.	ΜΔ.	Ις.	
Δ.	ΙΕ.	ΚΖ.	ΚΔ.	ΜΕ.	ΙΖ.	
ΨΠ Ε.	Ις.	ΚΗ.	ΚΕ.	Μς.	ΙΗ.	
ς.	ΙΖ.	ΚΘ.	Κς.	ΜΖ.	ΙΘ.	
Ζ.	ΙΗ.	Λ.	ΚΖ.	ΜΗ.	Κ.	Μήδεια Κολχὶς ἀνεχώρησεν Αἰγέως.
			ΘΗΣΕΥΣ.			Ἀθηναίων ἐβασίλευσεν ΘΗΣΕΥΣ ἔτη λ.
Η.	ΙΘ.	ΛΑ.	ΚΗ.	Α.	ΚΑ.	
	ΜΙΘΡΑΙΟΣ.					Ἀσυρίων ἐβασίλευσεν κε ΜΙΘΡΑΙΟΣ ἔτη κζ.
Θ.	Α.	ΛΒ.	ΚΘ.	Β.	ΚΒ.	Οἱ ἐπὶ Θήβας ἐστράτευσαν.
Ι.	Β.	ΛΓ.	Λ.	Γ.	ΚΓ.	Ἀνδρόγεως ἐδολοφονήθη ἐν Ἀθήναις.
ΙΑ.	Γ.	ΛΔ.	ΛΑ.	Δ.	ΚΔ.	Θησεὺς Ἑλένην ἥρπασεν, ἣν αὖθις ἀπέλαβον οἱ ἀδελφοὶ αὐτῆς Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης, τὴν μητέρα Θησέως αἰχμαλωτίσαντες, ἀποδημοῦντος τοῦ Θησέως.
ΙΒ.	Δ.	ΛΕ.	ΛΒ.	Ε.	ΚΕ.	Θησεὺς Ἀθηναίους κατὰ χώραν ἐσπαρμένους εἰς ἓν συνάγων, ἤτοι εἰς μίαν πόλιν, πρῶτος ἐζωγράκισθη αὐτὸς πρῶτος θεὶς τὸν νόμον.
ΙΓ.	Ε.	Λς.	ΛΓ.	ς.	Κς.	
ΙΔ.	ς.	ΛΖ.	ΛΔ.	Ζ.	ΚΖ.	
ΨΓ ΙΕ.	Ζ.	ΛΗ.	ΛΕ.	Η.	ΚΗ.	
Ις.	Η.	ΛΘ.	Λς.	Θ.	ΚΘ.	
ΙΖ.	Θ.	Μ.	ΛΖ.	Ι.	Λ.	
ΙΗ.	Ι.	ΜΑ.	ΛΗ.	ΙΑ.	ΛΑ.	

ΕΒΡ.	ΑΣΣΥΡ.	ΣΙΚΥΩΝ.	ΜΥΚΗΝ.	ΑΘΗΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
ΙΘ.	ΙΑ.	ΜΒ.	ΛΘ.	ΙΒ.	ΛΒ.	
		ΦΑΙΣΤΟΣ				Σικυωνίων ἐβασίλευσεν $\bar{\text{κγ}}$ ΦΑΙΣΤΟΣ ἔτη η.
Κ.	ΙΒ.	Α.	Μ.	ΙΓ.	ΛΓ.	
ΚΑ.	ΙΓ.	Β.	ΜΑ.	ΙΔ.	ΛΔ.	
ΚΒ.	ΙΔ.	Γ.	ΜΒ.	ΙΕ.	ΛΕ.	
ΙΑΙΡΟΣ.						Ἑβραίων ΙΑΙΡΟΣ ἐκ φυλῆς Μανασσῆ ἔτη $\bar{\text{κβ}}$.
Α.	ΙΕ.	Δ.	ΜΓ.	Ις.	ΛΣ.	
Β.	Ις.	Ε.	ΜΔ.	ΙΖ.	ΛΖ.	
Ω. Γ.	ΙΖ.	Ϛ.	ΜΕ.	ΙΗ.	ΛΗ.	
Δ.	ΙΗ.	Ζ.	ΜΣ.	ΙΘ.	ΛΘ.	Μίνως ἐνομοθέτ.
Ε.	ΙΘ.	Η.	ΜΖ.	Κ.	Μ.	
		ΑΔΡΑΣΤΟΣ.			ΑΜΜΕΝΕΜΜΗΣ.	Σικυωνίων ἐβασίλευσεν $\bar{\text{κγ}}$ ΑΔΡΑΣΤΟΣ ἔτη δ.
Ϛ.	Κ.	Α.	ΜΗ.	ΚΑ.	Α.	Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν $\bar{\text{ιγ}}$ ΑΜΜΕΝΕΜΜΗΣ $\bar{\text{κϛ}}$.
Ζ.	ΚΑ.	Β.	ΜΘ.	ΚΒ.	Β.	Καρχηδόνα φησὶ φίλις χιλιοστῷ ὑπὸ Ἐζώρου ἀπὸ Καρχηδόνος τῆς Τυρίων.
Η.	ΚΒ.	Γ.	Ν.	ΚΓ.	Γ.	
Θ.	ΚΓ.	Δ.	ΝΑ.	ΚΔ.	Δ.	
		ΠΟΛΥΦΕΙΔΗΣ.				Σικυωνίων ἐβασίλευσεν $\bar{\text{κδ}}$ ΠΟΛΥΦΕΙΔΗΣ ἔτη $\bar{\text{λα}}$.
Ι.	ΚΔ.	Α.	ΝΒ.	ΚΕ.	Ε.	
ΙΑ.	ΚΕ.	Β.	ΝΓ.	Κϛ.	ϛ.	
ΙΒ.	Κϛ.	Γ.	ΝΔ.	ΚΖ.	Ζ.	
Ω Ι. ΙΓ.	ΚΖ.	Δ.	ΝΕ.	ΚΗ.	Η.	

Καθ' ὃν τὸν χρόνον Ηρακλῆς τὰ ἐν Ολυμπίᾳ ἀγῶνα ἔθηκεν. ἀφ' οὗ, ὅπερ τῶν πρώτων Ολυμπιάδα, $\bar{\text{υο}}$ ἔτη, $\bar{\text{κϛ}}$ ἢ ἄλλως $\bar{\text{υλ}}$.

		ΤΕΥΤΑΝΗΣ.				Ασυρίων ἐβασίλευσεν $\bar{\text{κϛ}}$ ΤΕΥΤΑΜΟΣ, ὁ καὶ ΤΕΥΤΑΝΗΣ, ἔτη $\bar{\text{λα}}$. Ἐπὶ τούτου Ἴλιον ἑάλω.
ΙΔ.	Α.	Ε.	Νϛ.	ΚΘ.	Θ.	
ΙΕ.	Β.	ϛ.	ΝΖ.	Λ.	Ι.	

Ἀμαζόνες κατ' Ἀθηναίων ἐστράτευσαν. Κάπυος Καλυδωνίου ἥρως ἀπὸ Μελεάγρου. Θησεὺς ἔφυγεν ἀπὸ Ἀθηνῶν.

ΜΕΝΕ-

ΕΒΡ. ΑΣΣΥΡ. ΣΙΚΥΩΝ. ΜΥΚΗΝ. ΑΘΗΝ. ΑΙΓΥΠΤ.

ΜΕΝΕΣ-
ΘΕΥΣ
ΠΕΤΕΩ.

Αθήναίων ἐβασίλευσεν ΜΕΝΕΣΘΕΥΣ ΠΕΤΕΩ ὃ ορνεως ὃ ορεχθέως ἔτη κγ.

ΙϚ. Γ. Ζ. ΝΗ. Α. ΙΑ.

Μίνως ὃν Σικελίαν στρατεύσας ἀφ' Δαίδαλον ἀναιρεῖται ὑπὸ τ Κωκάλε βασιλέως.

ΙΖ. Δ. Η. ΝΘ. Β. ΙΒ.

ΙΗ. Ε. Θ. Ξ. Γ. ΙΓ.

ΙΘ. ϛ. Ι. ΞΑ. Δ. ΙΔ. Μετὰ τὴν Πέλοπος τελευτὴν ἐμερίσαντο τὴν ἀρχὴν Αργείων Ατρεὺς π καὶ Θυέστης.

Κ. Ζ. ΙΑ. ΞΒ. Ε. ΙΕ.

ΚΑ. Η. ΙΒ. ΞΓ. ϛ. Ιϛ. Φαίδρα Ιππολύτε ἠράσθη.

ΚΒ. Θ. ΙΓ. ΞΔ. Ζ. ΙΖ.

Μετὰ Ιάειρον ἐβασίλευσεν ὁ λαὸς πάλιν ἐναυλίων Κυείτ ὃ θεῦ. καὶ παρέδωκεν αὐτὸς Κύριος ὁ θεὸς τοῖς Αμμωνίταις, καὶ ἐβάλλοσαν αὐτοὺς ἔτη ιη.

ΙΕΦΘΑΕ

ΙΕΦΘΑΕ ἔκρινε τὸν Ισραὴλ ἔτη ϛ.

Ο Ιεφθαὲ τὰ ἀπὸ Μωσέως, ἕως αὐτοῦ, τ λέγε εἶναι ἔτη ἐν τῇ βίβλῳ τ Κριτῶν.

Κ Α. Ι. ΙΔ. ΞΕ. Η. ΙΗ.

Αγαμέμνων διεδέξατο τ ἀρχὴν Μυκηνῶν. Μενέλαος ὁ Αγαμέμνονος ἀδελφὸς Λακεδαιμονίων ἐβασίλευσεν.

ΑΓΑΜΕ-
ΜΝΩΝ.

Μυκηνῶν ἐβασίλευσεν ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ ἔτη ιε. Μενελαος Λακεδαίμονος ἐβασίλευσεν.

Β. ΙΑ. ΙΕ. Α. Θ. ΙΘ.

Γ. ΙΒ. Ιϛ. Β. Ι. Κ. Οἱ Ρωμύλου τ ἐπὶ Θήβας ἐστράτευσαν.

Δ. ΙΓ. ΙΖ. Γ. ΙΑ. ΚΑ.

Ε. ΙΔ. ΙΗ. Δ. ΙΒ. ΚΒ.

Ηρακλῆς νόσῳ λοιμώδει πεπιεσὼν, καὶ μανεὶς, εἰς πῦρ ἑαυτὸν ῥίψας τελευτᾷ, βιώσας τὰ πάντα ἔτη νβ. ἄλλοι δὲ πλείονα ἔτη ζῆσαι αὐτόν.

ϛ. ΙΕ. ΙΘ. Ε. ΙΓ. ΚΓ.

Εβραίων ΕΖΕΒΩΝ ἔτη ζ.

ΕΖΕ-
ΒΩΝ.

Α. Ιϛ. Κ. ϛ. ΙΔ. ΚΔ.

Ο Τρωϊκὸς πόλεμος συνέστη ἕνεκα μήλου χρυσοῦ, ὃ κάλλους ἆθλον ἦν γυναικῶν τριῶν, ὑπὸ μιᾶς αὐτῶν πεισθείσης Ελένης τῷ κρίνῃ. Βασιλεὺς δὲ ἦν Ιλιου.

ΕΒΡ. ΑΣΣΥΡ. ΣΙΚΥΩΝ. ΑΡΓΕΙΩΝ. ΑΘΗΝ. ΑΙΓΥΠΤ.

Β.	ΙΖ.	ΚΑ.	Ζ.	ΙΕ.	ΚΕ.
Γ.	ΙΗ.	ΚΒ.	Η.	Ις.	Κς.
			ΘΟΥΩΡΙΣ.		Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν $\bar{\text{ε}}$ ΘΟΥΩΡΙΣ ἔτη $\bar{\text{ζ}}$.
Δ.	ΙΘ.	ΚΓ.	Θ.	ΙΖ.	Α.
ΩΛ Ε.	Κ.	ΚΔ.	Ι.	ΙΗ.	Β.
ς.	ΚΑ.	ΚΕ.	ΙΑ.	Ιϴ.	Γ.
Ζ.	ΚΒ.	Κς.	ΙΒ.	Κ.	Δ.
ΛΑΒΔΩΝ.					Ἑβραίων ΛΑΒΔΩΝ ἔτη $\bar{\text{κ}}$.
Α.	ΚΓ.	ΚΖ.	ΙΓ.	ΚΑ.	Ε.
Β.	ΚΔ.	ΚΗ.	ΙΔ.	ΚΒ.	ς.
Γ.	ΚΕ.	ΚΘ.	ΙΕ.	ΚΓ.	Ζ.

Ἀμαζόνες Γελάμῳ συνεμάχησαν.

Ἡ $\bar{\text{τ}}$ Μυκηνῶν ἀρχὴ κατελύθη Ἀμαρτέσαζα ἔτη $\bar{\text{σ}}$, κ$\bar{\text{ζ}}$ ὑπ' Ἀλκμήνης ἡττηθεῖσα.

ΤΡΟΙΑΣ ΑΛΩΣΙΣ.

Θέωνος, ὁ παρ' Ὁμήρῳ καλούμενος Πολύβος, Ἀλκάνδρας ἀνὴρ ἐν Ὀδυσσείᾳ φερόμενος, πάρ' ᾧ φησὶ Μενέλαον σὺν τῇ Ἑλένῃ μ$\bar{\text{ζ}}$ τῶν Ἄλωσιν Τροίας κατηχθαι πλανώμενον.
Μενεσθεὺς ἐπανιὼν ἀπὸ Τροίας ἐν Μήλῳ τῇ νήσῳ τελευτᾷ.

ΕΒΡ. ΑΣΣΥΡ. ΣΙΚΥΩΝ. ΑΘΗΝ. ΑΙΓΥΠΤ.

			ΔΗΜΟΦΩΝ.		Ἀθηναίων ἐβασίλευσεν ιβ ΔΗΜΟΦΩΝ ἔτη λγ.
Δ.	Κς.	Λ.	Α.	Α.	Αἰγυπτίων ἑκτὴ δυναστεία Βασιλέων Διοσπολιτῶν ιβ, οἱ ἐβασίλευσαν ἔτη $\bar{\text{ρο}}$η. Τελοῦσι ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ β τῷ μς Μανεθω, Βασιλέων ὧν, ἐτῶν α ρκα.
Ε.	ΚΖ.	ΛΑ.	Β.	Β.	
			ΠΕΛΑΣΓΟΣ.		Σικυωνίων ἐβασίλευσεν $\bar{\text{κε}}$ ΠΕΛΑΣΓΟΣ ἔτη $\bar{\text{κ}}$.
ς.	ΚΗ.	Α.	Γ.	Γ.	

Αἰνείας βασιλεύσας χώρας μ$\bar{\text{ζ}}$ τ$\bar{\text{ὸ}}$ Λατῖνον ἔτη $\bar{\text{γ}}$.
Τινὲς ἔτη $\bar{\text{κ}}$ φασι τ$\bar{\text{ὸ}}$ Αἰνείαν βασιλεῦσαι Λατίνων μ$\bar{\text{ζ}}$ τῶν Ἄλωσιν Τροίας· ἕτεροι δὲ τελαμῶνα βασιλεῦσαι ὑπὸ ξ$\bar{\text{β}}$ ἔτους μ$\bar{\text{ζ}}$ τῶν αὐτῶν Ἁλώσιν.

ΕΒΡ. ΑΣΣΥΡ. ΣΙΚΥΩΝ. ΑΘΗΝ. ΛΑΤΙΝ. ΑΙΓΥΠΤ.

			ΑΙΝΕΙΑΣ.			Λατίνων ἐβασίλευσεν $\bar{\text{α}}$ ΑΙΝΕΙΑΣ ἔτη $\bar{\text{γ}}$.
Ζ.	ΚΟ.	Β.	Δ.	Α.	Δ.	Μυκηνῶν ἐβασίλευσεν Αἰγισθος.
ΩΜ Η.	Λ.	Γ.	Ε.	Β.	Ε.	Λυδοὶ, οἱ καὶ Μαίονες, ἐθαλασσοκράτησαν ἔτη $\bar{\text{Gβ}}$.

Μετὰ

ΕΒΡ. ΑΣΣΥΡ. ΣΙΚΥΩΝ. ΑΘΗΝ. ΛΑΤΙΝ. ΑΙΓΥΠΤ.

Μετὰ τὴν τ̃ Λαβδὼν πλοῦτον ἀλλόφυλοι φιλιστιεῖοι ἐκράτησαν τ̃ Ἰσραὴλ ἔτη ῡ, ἀ τοῖς τ̃ Σαμψὼν καὶ τ̃ μετ' αὐτὸν Κριτῶν σωαριθμεῖται κζ' ἵνα Ἑβραίων ᾠδὴ δόσιν.

ΣΑΜΨΩΝ.

Α.	ΛΑ.	Δ.	ϛ.	Γ.	ϛ.

Ἑβραίων ΣΑΜΨΩΝ ἔτη ῑ. Τὸν ἰσχὺν διάσημον γενόμενα φασὶ τ̃ πολεμήσαντα ἀλλοφύλοις, καὶ ᾠδαί περὶ τ̃ πράξεις αὐτ̃ ᾠδαδάλλειν τ̃ς Ἡρακλέους φασί.

ΑΣΚΑΝΙΟΣ.

Λατίνων ἐβασίλευσεν Β ΑΣΚΑΝΙΟΣ ἔτη λ̄η. Ἀσκάνιον Ἄλβαν ἔκτισε πόλιν.

Β.	ΛΒ.	Ε.	Ζ.	Α.	Ζ.

ΤΕΥΤΑΙΟΣ.

Ἀσσυρίων ἐβασίλευσεν κζ ΤΕΥΤΑΙΟΣ ἔτη μ̄.

Γ.	Α.	ϛ.	Η.	Β.	Η.
Δ.	Β.	Ζ.	Θ.	Γ.	Θ.
Ε.	Γ.	Η.	Ι.	Δ.	Ι.
ϛ.	Δ.	Θ.	ΙΑ.	Ε.	ΙΑ.
Ζ.	Ε.	Ι.	ΙΒ.	ϛ.	ΙΒ.
Η.	ϛ.	ΙΑ.	ΙΓ.	Ζ.	ΙΓ.
Θ.	Ζ.	ΙΒ.	ΙΔ.	Η.	ΙΔ.
ΩΝ Ι.	Η.	ΙΓ.	ΙΕ.	Θ.	ΙΕ.
ΙΑ.	Θ.	ΙΔ.	Ις.	Ι.	Ις.
ΙΒ.	Ι.	ΙΕ.	ΙΖ.	ΙΑ.	ΙΖ.
ΙΓ.	ΙΑ.	Ις.	ΙΗ.	ΙΒ.	ΙΗ.
ΙΔ.	ΙΒ.	ΙΖ.	ΙΘ.	ΙΓ.	ΙΘ.
ΙΕ.	ΙΓ.	ΙΗ.	Κ.	ΙΔ.	Κ.
Ις.	ΙΔ.	ΙΘ.	ΚΑ.	ΙΕ.	ΚΑ.
ΙΖ.	ΙΕ.	Κ.	ΚΒ.	Ις.	ΚΒ.

Τὰ περὶ Ὀδυσσέα Σκύλλαν, καὶ Χάρυβδιν, καὶ Σειρῆνας.

Ὀρέστης Πύρρον τ̃ Ἀχιλλέως ἀναιρεῖ ἐν Δελφοῖς εἰς τὸ τ̃ Ἀπόλλωνος ἱερὸν παραδοθέντα ὑπὸ τ̃ Μαχαιρέως τ̃ ἱερέως.

ΖΕΥΞΙΠΠΟΣ.

Σικυωνίων ἐβασίλευσεν κ̄ς ΖΕΥΞΙΠΠΟΣ ἔτη λ̄β̄.

„ ΚΑΣΤΟΡΟΣ περὶ τ̃ βασιλείας τ̃ Σικυωνίων. Παρατίθεται δὲ καὶ τ̃ Σικυωνίων βασιλεύσαντας ὁ χρόνους
„ μὲν ἀπὸ Αἰγιαλέως τ̃ πρώτου βασιλεύσαντος, λήγοντας δὲ ἐπὶ Ζεύξιππον. οἱ μὲν ὖν βασιλεῖς κατέ-
„ σχον ἐτῶν χρόνον ᾿Α͵ψϟθ. Μετὰ ἦν τ̃ βασιλεῖς καλεσάμενοι ἱερεῖς τ̃ Καρνείου. ἔτη ἦ ἱερώσυνον ἔτη λγ.
„ Μεθ' ὃς καλεσάμενοι ἱερεὺς Χαλίδημος, ὃς καὶ ὑπ' ὑπομενόντων τὴν δαπάνην ἔφυγε.

ΙΗ.	Ις.	Α.	ΚΓ.	ΙΖ.	ΚΓ.

ΙΘ.

	ΕΒΡ.	ΑΣΣΥΡ.	ΣΙΚΥΩΝ.	ΑΘΗΝ.	ΛΑΤΙΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
	ΙΘ.	ΙΖ.	Β.	ΚΔ.	ΙΗ.	ΚΔ.	
ΩΞ	Κ.	ΙΗ.	Γ.	ΚΕ.	ΙΘ.	ΚΕ.	

Ἑβραίων ΗΛΕΙ ἔτη μ̄.

ΗΛΕΙ.

Ηλεὶ ἱερεὺς ἡγήσατο τ̄ῦ Ισραὴλ ἔτη χ̄ καὶ τ̄ῦ τ̄ὸ ο̄. Καλεῖται δὲ τὸ Ηβραϊκὸν, ἔτη μ̄.
Ἀπὸ Ἀδὰμ, ἕως τέλους τ̄ῶν Κριτῶν, καὶ ἀρχῆς Ηλεὶ τ̄ῦ ἱερέως, σωζόμενα ἔτη ,δμ̄δ̄.

	Α.	ΙΘ.	Δ.	ΚϚ.	Κ.	ΚϚ.	
	Β.	Κ.	Ε.	ΚΖ.	ΚΑ.	ΚΖ.	Οἱ Ἑκτορος παῖδες τὸ Ἰλιον ἀνεκτήσαντο τ̄ῦ Ἀθηνοράδας ἐκβαλόμενοι Ἑλένης γνώμῃ μ̄ῆ τῇ ἀλώσει Τροίας.
	Γ.	ΚΑ.	ϛ.	ΚΗ.	ΚΒ.	ΚΗ.	
	Δ.	ΚΒ.	Ζ.	ΚΘ.	ΚΓ.	ΚΘ.	
	Ε.	ΚΓ.	Η.	Λ.	ΚΔ.	Λ.	
	ϛ.	ΚΔ.	Θ.	ΛΑ.	ΚΕ.	ΛΑ.	Καὶ Ἴλιας Ἡρακλεῶν κάθοδος.
	Ζ.	ΚΕ.	Ι.	ΛΒ.	Κϛ.	ΛΒ.	
	Η.	Κϛ.	ΙΑ.	ΛΓ.	ΚΖ.	ΛΓ.	
			ΘΞΥΝΤΗΣ				Ἀθηναίων ἐβασίλευσεν ῑ̄γ ΟΞΥΝΤΗΣ ἔτη ῑ̄β̄.
	Θ.	ΚΖ.	ΙΒ.	Α.	ΚΗ.	ΛΔ.	
ΩΟ	Ι.	ΚΗ.	ΙΓ.	Β.	ΚΘ.	ΛΕ.	Ἀμαζόνες τὸ ἐν Ηφέσῳ ἱερὸν ἐνέπρησαν.
	ΙΑ.	ΚΘ.	ΙΔ.	Γ.	Λ.	Λϛ.	
	ΙΒ.	Λ.	ΙΕ.	Δ.	ΛΑ.	ΛΖ.	
	ΙΓ.	ΛΑ.	Ιϛ.	Ε.	ΛΒ.	ΛΗ.	
	ΙΔ.	ΛΒ.	ΙΖ.	ϛ.	ΛΓ.	ΛΘ.	
	ΙΕ.	ΛΓ.	ΙΗ.	Ζ.	ΛΔ.	Μ.	
	Ιϛ.	ΛΔ.	ΙΟ.	Η.	ΛΕ.	ΜΑ.	Ο τ̄ῶν Λυκίων ἀγὼν πρῶτος ἐτέθη.
	ΙΖ.	ΛΕ.	Κ.	Θ.	Λϛ.	ΜΒ.	
	ΙΗ.	Λϛ.	ΚΑ.	Ι.	ΛΖ.	ΜΓ.	
	ΙΘ.	ΛΖ.	ΚΒ.	ΙΑ.	ΛΗ.	ΜΔ.	
				ΣΙΛΟΥΙ-ΟΣ.			Λαλινων ἐβασίλευσεν ΣΙΛΟΥΙΟΣ ΓΟΣΤΟΥΜΟΣ ἔτη κ̄θ̄.
ΩΠ	Κ.	ΛΗ.	ΚΓ.	ΙΒ.	Α.	ΜΕ.	
				ΑΦΕΙΔΑΣ.			
	ΚΑ.	ΛΘ.	ΚΔ.	Α.	Β.	Μϛ.	Ἀθηναίων ἐβασίλευσεν ιδ̄ ΑΦΕΙΔΑΣ ἔτος ἀ.

ΕΒΡ.	ΑΣΣΥΡ.	ΣΙΚΥΩΝ.	ΑΘΗΝ.	ΛΑΤΙΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
		ΘΥΜΟΙΤΗΣ.				Αθηναίων ἐβασίλευσεν ῑε ΘΥΜΟΙΤΗΣ ἔτη η̄.
ΚΒ.	Μ.	ΚΕ.	Α.	Γ.	ΜΖ.	
	ΘΙΝΑΙΟΣ.					Ασσυρίων ἐβασίλευσεν χ̄ η̄ ΘΙΝΑΙΟΣ ἔτη λ̄.
ΚΓ.	Α.	ΚϚ.	Β.	Δ.	ΜΗ.	
ΚΔ.	Β.	ΚΖ.	Γ.	Ε.	ΜΘ.	
ΚΕ.	Γ.	ΚΗ.	Δ.	ϛ.	Ν.	
ΚϚ.	Δ.	ΚΘ.	Ε.	Ζ.	ΝΑ.	
ΚΖ.	Ε.	Λ.	ϛ.	Η.	ΝΒ.	
ΚΗ.	ϛ.	ΛΑ.	Ζ.	Θ.	ΝΓ.	
ΚΘ.	Ζ.	ΛΒ.	Η.	Ι.	ΝΔ.	

Εως τότε Σικυωνίων, ἤτοι Πελοποννησίων, λεγομένη βασιλεία διαμένουσα ἐν γενεαῖς, ἤτοι βασιλεῦσι, χ̄ς̄, καταπαύθη ἐν τῷ ἔτει. Μεθ' ὃς, ὡς φασιν, ἡγήσαντο αὐτῶν οἱ ἱερεῖς τοῦ Καρνείου ἔτη λ̄γ̄. Ομοῦ τὰ πάντα τῶν Σικυωνίων ἀρχῆς ἔτη ΛΦ̄Γ̄.

Η' τῶν Ερεχθειδῶν βασιλεία καταλύθη πάρ' Αθηναίοις Αττικῶν λεγομένη, καὶ μετῆλθεν εἰς ἕτερον γένος. Θυμοίτου γὰρ στασιαζομένου πρὸς Βοιωτούς, καὶ μὴ βουλομένου τοῦ Θυμοίτου, Μέλανθος Ανδροπόμπου Γυλίου ἀναδεξάμενος ἐμονομάχησεν, καὶ νικήσας ἐβασίλευσεν. ἔνθεν Αθήνησιν ἡ τῶν Απατουρίων ἑορτὴ ἄγεται, διὰ τὸ σοῦ ἀπάτη γενέσθαι τὴν νίκην.

ΕΒΡ.	ΑΣΣΥΡ.	ΑΘΗΝ.	ΛΑΤΙΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
		ΜΕΛΑΝΘΟΣ.			Αθηναίων ἐβασίλευσεν ῑϛ ΜΕΛΑΝΘΟΣ ἔτη λ̄ζ̄.
ΩϚ	Λ.	Η.	Α.	ΙΑ.	ΝΕ.
	ΛΑ.	Θ.	Β.	ΙΒ.	ΝϚ.
	ΛΒ.	Ι.	Γ.	ΙΓ.	ΝΖ.
	ΛΓ.	ΙΑ.	Δ.	ΙΔ.	ΝΗ.
	ΛΔ.	ΙΒ.	Ε.	ΙΕ.	ΝΘ.
	ΛΕ.	ΙΓ.	ϛ.	Ιϛ.	Ξ.
	Λϛ.	ΙΔ.	Ζ.	ΙΖ.	ΞΑ.
	ΛΖ.	ΙΕ.	Η.	ΙΗ.	ΞΒ.
	ΛΗ.	Ιϛ.	Θ.	ΙΘ.	ΞΓ.
	ΛΘ.	ΙΖ.	Ι.	Κ.	ΞΔ.

ΕΒΡ. ΑΣΣΥΡ. ΑΘΗΝ. ΛΑΤΙΝ. ΑΙΓΥΠΤ.

Μ. ΙΗ. ΙΑ. ΚΑ.' ΞΕ.

Μετὰ πλουτῶν ηλὲι ὁ ἱερέως ἡ κιβωτὸς Δεβόρας ἀς οἴκων Αμινάδαβ πιᾶ ἔτη κ.

ΣΑΜΟΥΗΛ. — Ἑβραίων ΣΑΜΟΥΗΛ ἔτη μ.

Α. ΙΘ. ΙΒ. ΚΒ. ΞΣ. — Πρῶτος ἐβασίλευσεν ἐν τῇ Ιουδαίᾳ Σαὰλ ὑὸς Κις φυλῆς Βενϊαμίν.

Β. Κ. ΙΓ. ΚΓ. ΞΖ.

Γ. ΚΑ. ΙΔ. ΚΔ. ΞΗ.

Δ. ΚΒ. ΙΕ. ΚΕ. ΞΘ.

Ε. ΚΓ. Ις. ΚΣ. Ο.

Σ. ΚΔ. ΙΖ. ΚΖ. ΟΑ.

Ζ. ΚΕ. ΙΗ. ΚΗ. ΟΒ.

Η. ΚΣ. ΙΘ. ΚΘ. ΟΓ. — Ομηρος κζ' ἴλιας ἐγνωρίζετο.

Ομηρον οἱ μὲν πρὸ τῶν Ηρακλειδῶν καθόδου φασὶ γενέσθαι, ὡς οἱ περὶ Κράτητα. οἱ δὲ περὶ Ερατοσθένη μζ ἔτη πρὸ Τροικῶν. οἱ δὲ περὶ Αρίσταρχον κζ τῆς Ιωνικῆς ἀποικίας μζ ἔτη ρ. οἱ δὲ περὶ Φιλόχορον ὀλίγῳ πρὸ τῆς Ιωνικῆς ἀποικίας. Καθ' ἕνα τῶν Δελφῶν βίκα χρόνων Αθλώνην Αρχιππον μζ τὰ Τρωϊκὰ ἔτεσι ρπ. οἱ δὲ περὶ Απολλόδωρον τὸν Αθηναῖον ὑστερῆσαι τῶν Ιλιακῶν ἔτη σμ. ἄλλοι μικρὸν πρὸ τῆς Ολυμπιάδων, ἔτεσι υ ἐγγὺς μζ. Ιλίου ἅλωσιν. Καὶ ἕτεροι κζ Αρχίλοχον περὶ κγ Ολυμπιάδα, ἀπὸ ἔτους φπδ τῆς ἁλώσεως Τροίας. Καὶ ἁπλῶς εἰπεῖν ὁ περὶ αὐτοῦ χρόνος πάντῃ τοῖς παλαιοῖς ἀσύμφωνος.

ΣΙΛΟΥΙΟΣ ΑΙΝΕΙΑΣ. — Λατίνων ἐβασίλευσεν ὁ ΣΙΛΟΥΙΟΣ ΑΙΝΕΙΑΣ ἔτη λα.

Θ. ΚΖ. Κ. Α. ΟΔ.

ΙΑ. I. ΚΗ. ΚΑ. Β. ΟΕ. — Σαμουὴλ ἐτελεύτησεν.

ΙΑ. ΚΘ. ΚΒ. Γ. ΟΣ.

ΙΒ. Λ. ΚΓ. Δ. ΟΖ.

ΔΕΡΚΥΛΟΣ. — Ασσυρίων ἐβασίλευσεν κδ ΔΕΡΚΥΛΟΣ ἔτη μ.

ΙΓ. Α. ΚΔ. Ε. ΟΗ.

ΙΔ. Β. ΚΕ. Σ. ΟΘ.

ΙΕ. Γ. ΚΣ. Ζ. Π.

ΕΒΡ. ΑΣΣΥΡ. ΑΘΗΝ. ΛΑΤΙΝ. ΛΑΚΕΔ. ΚΟΡΙΝΘ. ΑΙΓΥΠΤ.

Λακεδαιμονίων πρῶτος ἐβασίλευσεν ΕΥΡΥΣΘΕΥΣ ἔτη μβ.

ΕΥΡΥΣΘΕΥΣ. ΑΛΗΤΗΣ. — Κορινθίων ἐβασίλευσεν ΑΛΗΤΗΣ ἔτη λε.

Ις. Δ. ΚΖ. Η. Α. Α. ΓΑ.

ΙΖ.

ΕΒΡ.	ΑΣΣΥΡ.	ΑΘΗΝ.	ΛΑΤΙΝ.	ΛΑΚΕΔ.	ΚΟΡΙΝΘ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
ΙΖ.	Ε.	ΚΗ.	Θ.	Β.	Β.	ΓΒ.	
ΙΗ.	ϛ.	ΚΘ.	Ι.	Γ.	Γ.	ΓΓ.	Ηρακλειδῶν κάθοδος εἰς Πελοπόννησον.
ΙΘ.	Ζ.	Λ.	ΙΑ.	Δ.	Δ.	ΓΔ.	
ΚΚ.	Η.	ΛΑ.	ΙΒ	Ε.	Ε.	ΓΕ.	
ΚΑ.	Θ.	ΛΒ.	ΙΓ.	ϛ.	ϛ.	Γϛ.	
ΚΒ.	Ι.	ΛΓ.	ΙΔ.	Ζ.	Ζ.	ΓΖ.	
ΚΓ.	ΙΑ.	ΛΔ.	ΙΕ.	Η.	Η.	ΓΗ.	
ΚΔ.	ΙΒ.	ΛΕ.	Ιϛ.	Θ.	Θ.	ΓΘ.	
ΚΕ.	ΙΓ.	Λϛ.	ΙΖ.	Ι.	Ι.	Δ.	
Κϛ.	ΙΔ.	ΛΖ.	ΙΗ.	ΙΑ.	ΙΑ.	ΔΑ.	
		ΚΟΔΡΟΣ.					Αθηναίων ἐβασίλευσεν ἐξ ΚΟΔΡΟΣ Μελανθὸς ἔτη κα.
ΚΖ.	ΙΕ.	Α.	ΙΘ.	ΙΒ.	ΙΒ.	ΔΒ.	
ΚΗ.	Ιϛ.	Β.	Κ.	ΙΓ.	ΙΓ.	ΔΓ.	
ΚΘ.	ΙΖ.	Γ.	ΚΑ.	ΙΔ.	ΙΔ.	ΔΔ.	
ΛΛ.	ΙΗ.	Δ.	ΚΒ.	ΙΕ.	ΙΕ.	ΔΕ.	Ιωνες ἐς Αθήνας καὶ ἔφυγον ἐκπεσόντες ἐξ Αχαΐας.
ΛΑ.	ΙΘ.	Ε.	ΚΓ.	Ιϛ.	Ιϛ.	Δϛ.	
ΛΒ.	Κ.	ϛ.	ΚΔ.	ΙΖ.	ΙΖ.	ΔΖ.	
ΛΓ.	ΚΑ.	Ζ.	ΚΕ.	ΙΗ.	ΙΗ.	ΔΗ.	
ΛΔ.	ΚΒ.	Η.	Κϛ.	ΙΘ.	ΙΘ.	ΔΘ.	
ΛΕ.	ΚΓ.	Θ.	ΚΖ.	Κ.	Κ.	Ρ.	
Λϛ.	ΚΔ.	Ι.	ΚΗ.	ΚΑ.	ΚΑ.	ΡΑ.	
ΛΖ.	ΚΕ.	ΙΑ.	ΚΘ.	ΚΒ.	ΚΒ.	ΡΒ.	Πελοποννήσιοι ἐστράτευσαν ἐπ' Αθήνας.
ΛΗ.	Κϛ.	ΙΒ.	Λ.	ΚΓ.	ΚΓ.	ΡΓ.	
ΛΘ.	ΚΖ.	ΙΓ.	ΛΑ.	ΚΔ.	ΚΔ.	ΡΔ.	Αμαζόνες τὴν Ασίαν ἐπῆλθον ἅμα τοῖς Κιμμερίοις.
		Λατίνων ἐβασίλευσεν Ε ΛΑΤΙΝΟΣ ΣΙΛΟΥΙΟΣ ἔτη ν.					
			ΛΑΤΙΝΟΣ ΣΙΛΟΥΙΟΣ.				
ΛΜ.	ΚΗ.	ΙΔ.	Α.	ΚΕ.	ΚΕ.	ΡΕ.	

ΕΒΡ.	ΑΣΣΥΡ.	ΑΘΗΝ.	ΛΑΤΙΝ.	ΛΑΚΕΔ.	ΚΟΡΙΝΘ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
ΔΑΒΙΔ.							Ἑβραίων βασιλεὺς πρῶτος ἐκ φυλῆς Ἰούδα ΔΑΒΙΔ ἔτη μ.
Α.	ΚΘ.	ΙΕ.	Β.	Κϛ.	Κϛ.	Ρϛ.	
Β.	Λ.	Ιϛ.	Γ.	ΚΖ.	ΚΖ.	ΡΖ.	
Γ.	ΛΑ.	ΙΖ.	Δ.	ΚΗ.	ΚΗ.	ΡΗ.	
Δ.	ΛΒ.	ΙΗ.	Ε.	ΚΘ.	ΚΘ.	ΡΘ.	Πελοποννήσιοι ἐστράτευσαν ἐπ' Ἀθήνας.
Ε.	ΛΓ.	Ι.	ϛ.	Λ.	Λ.	ΡΙ.	
ϛ.	ΛΔ.	Κ.	Ζ.	ΛΑ.	ΛΑ.	ΡΙΑ.	
Ζ.	ΛΕ.	ΚΑ.	Η.	ΛΒ.	ΛΒ.	ΡΙΒ.	Ἑβραίων ἄρχειν ὁ Ἀβιάθαρ ἐγνωρίζετο.

Προεφήτευον Γὰδ, καὶ Ναθὰν, καὶ Ἀσάφ.
Τοῖς Πελοποννησίοις ἑαυτὸν ἔδεδωκε Κόδρος Μελανθοῦ. καὶ ἐκεῖνι βασιλεῖς, ἄρχοντες δὲ διὰ βίου τοῖς Ἀθηναίοις καθίσαντο.

		ΜΕΔΩΝ.					Ἀθηναίων πρῶτος τῶν διὰ βίου ΜΕΔΩΝ ἔτη κ.
Η.	Λϛ.	Α.	Θ.	ΛΓ.	ΛΓ.	ΡΙΓ.	
Θ.	ΛΖ.	Β.	Ι.	ΛΔ.	ΛΔ.	ΡΙΔ.	
ΛΝΙ.	ΛΗ.	Γ.	ΙΑ.	ΛΕ.	ΛΕ.	ΡΙΕ.	
					ΙΞΙΩΝ.		Κορινθίων ἐβασίλευσεν ΙΞΙΩΝ ἔτη λζ.
ΙΑ.	ΛΘ.	Δ.	ΙΒ.	Λϛ.	Α.	ΡΙϛ.	
ΙΒ.	Μ.	Ε.	ΙΓ.	ΛΖ.	Β.	ΡΙΖ.	
		ΕΥΠΑΛΗΣ.					Ἀσσυρίων ἐβασίλευσεν ΛΗ ΕΥΠΑΛΗΣ ἔτη λη.
ΙΓ.	Α.	ϛ.	ΙΔ.	ΛΗ.	Γ.	ΡΙΗ.	
ΙΔ.	Β.	Ζ.	ΙΕ.	ΛΘ.	Δ.	ΡΙΘ.	
ΙΕ.	Γ.	Η.	Ιϛ.	Μ.	Ε.	ΡΚ.	
Ιϛ.	Δ.	Θ.	ΙΖ.	ΜΑ.	ϛ.	ΡΚΑ.	
ΙΖ.	Ε.	Ι.	ΙΗ.	ΜΒ.	Ζ.	ΡΚΒ.	
				ΑΓΙΣ.			Λακεδαιμονίων ἐβασίλευσεν Β ΑΓΙΣ ἔτος α.
ΙΗ.	ϛ	ΙΑ.	Ιϑ.	Α.	Η.	ΡΚΓ.	
				ΕΧΕΣΤΡΑΤΟΣ.			Λακεδαιμονίων ἐβασίλευσεν Γ ΕΧΕΣΤΡΑΤΟΣ ἔτη λε.
Ιϑ.	Ζ.	ΙΒ.	Κ.	Α.	Θ.	ΡΚΔ.	

ΕΒΡ.	ΑΣΣΥΡ.	ΑΘΗΝ.	ΛΑΤΙΝ.	ΛΑΚΕΔ.	ΚΟΡΙΝΘ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
ΛΞ Κ.	Η.	ΙΓ.	ΚΑ.	Β.	Ι.	ΡΚΕ.	Πελασγοὶ ἐθαλασσοκράτησαν ἔτη ω.
ΚΑ.	Θ.	ΙΔ.	ΚΒ.	Γ.	ΙΑ.	ΡΚϛ.	
ΚΒ.	Ι.	ΙΕ.	ΚΓ.	Δ.	ΙΒ.	ΡΚΖ.	
ΚΓ.	ΙΑ.	Ις.	ΚΔ.	Ε.	Ιγ.	ΡΚΗ.	
ΚΔ.	ΙΒ.	ΙΖ.	ΚΕ.	ϛ.	ΙΔ.	ΡΚΘ.	Μυρίνα, ἡ ὡραία λιμὴν Σμύρνα λεγομένη, ἐκτίσθη ἐν Ασίᾳ.
ΚΕ.	Ιγ.	ΙΗ.	Κϛ.	Ζ.	ΙΕ.	ΡΛ.	
Κϛ.	ΙΔ.	ΙΘ.	ΚΖ.	Η.	Ις.	ΡΛΑ.	Κύμη ἐκτίσθη ἐν Ἰταλίᾳ.
ΚΖ.	ΙΕ.	Κ.	ΚΗ.	Θ.	ΙΖ.	ΡΛΒ.	
		ΑΚΑΣ-ΤΟΣ.					Αθηναίων ἐβασίλευσεν Β ΑΚΑΣΤΟΣ ἔτη λϛ.
ΚΗ.	Ις.	Α.	ΚΘ.	Ι.	ΙΗ.	ΡΛΓ.	Ἔφεσος ἐκτίσθη ἐν Ασίᾳ ὑπὸ Ανδρονίκης.
ΚΘ.	ΙΖ.	Β.	Λ.	ΙΑ.	ΙΘ	ΡΛΔ.	
ΛΟ Λ.	ΙΗ.	Γ.	ΛΑ.	ΙΒ.	Κ.	ΡΛΕ.	
ΛΑ.	ΙΘ.	Δ.	ΛΒ.	Ιγ.	ΚΑ.	ΡΛϛ.	Καρχηδὼν ἐκτίσθη ὑπὸ Καρχηδόνος ϛ̄ τυρίου. ὡς δέ τινες, ὑπὸ Διδοῦς· ἣ ἐκείνης θυγατρὸς μ̄ϛ̄ πρὸ Τρωϊκοῦ ἔτεσι ϛλγ.
ΛΒ.	Κ.	Ε.	ΛΓ.	ΙΔ.	ΚΒ.	ΡΛΖ.	
ΛΓ.	ΚΑ.	ϛ.	ΛΔ.	ΙΕ.	Κγ.	ΡΛΗ.	
ΛΔ.	ΚΒ.	Ζ.	ΛΕ.	Ις.	ΚΔ.	ΡΛΘ.	
ΛΕ.	Κγ.	Η.	Λϛ.	ΙΖ.	ΚΕ.	ΡΜ.	Ιωνικὴ ἀποικία.
Λϛ.	ΚΔ.	Θ.	ΛΖ.	ΙΗ.	Κϛ.	ΡΜΑ.	Ἐτῶι Ακάστου Ἰώνων ἀποικία, ᾗ Ομηρος ἱστορεῖται γεγονὼς παρ' Ἕλλησιν, ὡς ἕνες. οἱ δὲ ὀλίγον πρότερον, ἢ ἄλλοι ὕστερον.
ΛΖ.	ΚΕ.	Ι.	ΛΗ.	ΙΘ.	ΚΖ.	ΡΜΒ.	
ΛΗ.	Κϛ.	ΙΑ.	ΛΘ.	Κ.	ΚΗ.	ΡΜΓ.	
ΛΘ.	ΚΖ.	ΙΒ.	Μ.	ΚΑ.	ΚΘ.	ΡΜΔ.	
ΛΠ Μ.	ΚΗ.	Ιγ.	ΜΑ.	ΚΒ.	Λ.	ΡΜΕ.	
		ΣΟΛΟ-ΜΩΝ.					Δεύτερος Εβραίων ἐβασίλευσε ΣΟΛΟΜΩΝ ἔτη μ.
Α.	ΚΘ.	ΙΔ.	ΜΒ.	Κγ.	ΛΑ.	ΡΜϛ.	
Β.	Λ.	ΙΕ.	ΜΓ.	ΚΔ.	ΛΒ.	ΡΜΖ.	
Γ.	ΛΑ.	Ις.	ΜΔ.	ΚΕ.	Λγ.	ΡΜΗ.	

ΕΒΡ.	ΑΣΣΥΡ.	ΑΘΗΝ.	ΛΑΤΙΝ.	ΛΑΚΕΔ.	ΚΟΡΙΝΘ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
Δ.	ΛΒ.	ΙΖ.	ΜΕ.	Κϛ.	ΛΔ.	ΡΜΘ.	

Σολομὼν τ̃ ἐν Ιεροσολύμοις νεὼν οἰκοδομεῖν ἤρξατο, ὃν κ̀ συνετέλεσεν ἔτη ὀκτ̃ώ. Ἑβραίων δ̀ ἀρχιερεὺς ὀγδόῳ ἀπὸ Ααρὼν Σαδὼκ ἐγνωρίζετο.

Ε.	ΛΓ.	ΙΗ.	Μϛ.	ΚΖ.	ΛΕ.	ΡΝ.	
ϛ.	ΛΔ.	Ιθ.	ΜΖ.	ΚΗ.	Λϛ.	ΡΝΑ.	
Ζ.	ΛΕ.	Κ.	ΜΗ.	Κθ.	ΛΖ.	ΡΝΒ.	
					ΑΓΕΛΑΟΣ.		Κορινθίων ἐβασίλευσεν γ̄ ΑΓΕΛΑΟΣ ἔτη λ̄ζ̄.
Η.	Λϛ.	ΚΑ.	Μθ.	Λ.	Α.	ΡΝΓ.	
Θ.	ΛΖ.	ΚΒ.	Ν.	ΛΑ.	Β.	ΡΝΔ.	
			ΑΛΒΑΣ ΣΙΛΟΥΙΟΣ.				Λατίνων ἐβασίλευζεν ε̄ ΑΛΒΑΣ ΣΙΛΟΥΙΟΣ ἔτη λ̄θ̄.
ΑϚ Ι.	ΛΗ.	ΚΓ.	Α.	ΛΒ.	Γ.	ΡΝΕ.	
	ΛΑΟΣΘΕΝΗΣ.						Ασυρίων ἐβασίλευσεν λ̄α ΛΑΟΣΘΕΝΗΣ ἔτη λ̄ζ̄.
ΙΑ.	Α.	ΚΔ.	Β.	ΛΓ.	Δ.	ΡΝϛ.	
ΙΒ.	Β.	ΚΕ.	Γ.	ΛΔ.	Ε.	ΡΝΖ.	
ΙΓ.	Γ.	Κϛ.	Δ.	ΛΕ.	ϛ.	ΡΝΗ.	
				ΛΑΒΩΤΗΣ.			Λακεδαιμονίων ἐβασίλευσεν γ̄ ΛΑΒΩΤΗΣ ἔτη λ̄ζ̄.
ΙΔ.	Δ.	ΚΖ.	Ε.	Α.	Ζ.	ΡΝΘ.	
ΙΕ.	Ε.	ΚΗ.	ϛ.	Β.	Η.	ΡΞ.	
Ιϛ.	ϛ.	Κθ.	Ζ.	Γ.	Θ.	ΡΞΑ.	Κατά τινας ὁμηρ@ ἤκμαζε.
ΙΖ.	Ζ.	Λ.	Η.	Δ.	Ι.	ΡΞΒ.	
ΙΗ.	Η.	ΛΑ.	Θ.	Ε.	ΙΑ.	ΡΞΓ.	Ἐπροφήτευον Ναθὰν, κ̀ Αχίας ὁ Σιλωνίτης, Σαμμίας τε, κ̀ Αδδὼ, κὰι Σαδώκ.
Ιθ.	Θ.	ΛΒ.	Ι.	ϛ.	ΙΒ.	ΡΞΔ.	
Α. Κ.	Ι.	ΛΓ.	ΙΑ.	Ζ.	ΙΓ.	ΡΞΕ.	
ΚΑ.	ΙΑ.	ΛΔ.	ΙΒ.	Η.	ΙΔ.	ΡΞϛ.	
ΚΒ.	ΙΒ.	ΛΕ.	ΙΓ.	Θ.	ΙΕ.	ΡΞΖ.	
ΚΓ.	ΙΓ.	Λϛ.	ΙΔ.	Ι.	Ιϛ.	ΡΞΗ.	

ΑΓΡΙΠ-

ΙΟΥΔΑ	ΑΣΣΥΡ.	ΑΘΗΝ.	ΛΑΤΙΝ.	ΛΑΚΕΔ.	ΚΟΡΙΝΘ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
		ΑΡΧΙΠ-ΠΟΣ.					Αθηναίων ἐβασίλευζεν γ̄ ΑΡΧΙΠΠΟΣ ἔτη ιθ.
ΚΔ.	ΙΔ.	Α.	ΙΕ.	ΙΑ.	ΙΖ.	ΡΞΘ.	
ΚΕ.	ΙΕ.	Β.	Ις.	ΙΒ.	ΙΗ.	ΡΟ.	
Κς.	Ις.	Γ.	ΙΖ.	ΙΓ.	ΙΘ.	ΡΟΑ.	
ΚΖ.	ΙΖ.	Δ.	ΙΗ.	ΙΔ.	Κ.	ΡΟΒ.	
ΚΗ.	ΙΗ.	Ε.	ΙΘ.	ΙΕ.	ΚΑ.	ΡΟΓ.	
ΚΘ.	ΙΘ.	ς.	Κ.	Ις.	ΚΒ.	ΡΟΔ.	
ΑΙ. Λ.	Κ.	Ζ.	ΚΑ.	ΙΖ.	ΚΓ.	ΡΟΕ.	
ΛΑ.	ΚΑ.	Η.	ΚΒ.	ΙΗ.	ΚΔ.	ΡΟς.	
ΛΒ.	ΚΒ.	Θ.	ΚΓ.	ΙΘ.	ΚΕ.	ΡΟΖ.	
ΛΓ.	ΚΓ.	Ι.	ΚΔ.	Κ.	Κς.	ΡΟΗ.	

Εἰκοστὴ πρώτη δυναστεία Αιγυπτίων, βασιλέων Τανιτῶν ζ̄.

						ΣΕΜΕΝ-ΔΙΣ.	Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν ā ΣΕΜΕΝΔΙΣ ἔτη κς.
ΛΔ.	ΚΔ.	ΙΑ.	ΚΕ.	ΚΑ.	ΚΖ.	Α.	
ΛΕ.	ΚΕ.	ΙΒ.	Κς.	ΚΒ.	ΚΗ.	Β.	
Λς.	Κς.	ΙΓ.	ΚΖ.	ΚΓ.	ΚΘ.	Γ.	
ΛΖ.	ΚΖ.	ΙΔ.	ΚΗ.	ΚΔ.	Λ.	Δ.	Τέλοι ἐθαλασσοκράτησαν Θρᾷκες ἔτη ος̄.
ΛΗ.	ΚΗ.	ΙΕ.	ΚΘ.	ΚΕ.	ΛΑ.	Ε.	
ΛΘ.	ΚΘ.	Ις.	Λ.	Κς.	ΛΒ.	ς.	
ΑΚ. Μ.	Λ.	ΙΖ.	ΛΑ.	ΚΖ.	ΛΓ.	Ζ.	

Μετὰ τελευτὴν Σολομῶνος, σχισθέντος τοῦ Ιουδαίων ἔθνους, καὶ τῆς βασιλείας αὐτῶν διαιρεθείσης, ἐν Σαμαρείᾳ δέκα φυλῶν ἡγεῖται τοῦ Ισραὴλ Ιεροβοὰμ υἱὸς Ναβὰθ, ἀπὸ μὲν Σολομῶνος, ἐκ φυλῆς Εφραιμ, ἔτη κβ̄. Ιούδα δὲ καὶ Βενιαμὶν ἐν Ιερουσαλὴμ βασιλεύει Ροβοὰμ υἱὸς Σολομῶνος, οἵτινες ἐπώνυμοι Ιουδαῖοι, ἀφ' οὗ τὸ ἐκ φυλῆς Ιούδα κρατοῦν τοῦ βασιλέως. ὅθεν καὶ τὸ παν ἔθνος τῶν Ιουδαίων εἴληφεν ἐπωνυμίαν.

ΙΟΥΔΑ.	ΙΣΡΑΗΛ.	ΑΣΣΥΡ.	ΑΘΗΝ.	ΛΑΤΙΝ.	ΛΑΚΕΔ.	ΚΟΡΙΝΘ.	ΑΙΓΥΠΤ.
ΡΟΒΟΑΜ.	ΙΕΡΟΒΟΑΜ.						

ΡΟΒΟΑΜ υἱὸς Σολομῶνος ἐκ φυλῆς Ιούδα βασιλεύει τρίτος τοῦ Ιούδα ἔτη ιζ̄.

ΙΕΡΟΒΟΑΜ πρῶτος ἐβασίλευσεν ἀπὸ Ισραὴλ ἔτη κβ̄.

Α.	Α.	ΛΑ.	ΙΗ.	ΛΒ.	ΚΗ.	ΛΔ.	Η.

ΙΟΥΔΑ.	ΙΣΡΑΗΛ.	ΑΣΣΥΡ.	ΑΘΗΝ.	ΛΑΤΙΝ.	ΛΑΚΕΔ.	ΚΟΡΙΝΘ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
Β.	Β.	ΛΒ.	ΙΘ.	ΛΓ.	ΚΘ.	ΛΕ.	Θ.	

Αθηναίων ἐβασίλευσεν ϛ̄ ΘΕΡΣΙΠΠΟΣ ἔτη μ̄α̅.

ΘΕΡΣΙΠΠΟΣ.

Γ.	Γ.	ΛΓ.	Α.	ΛΔ.	Λ.	Λϛ.	Ι.	
Δ.	Δ.	ΛΔ.	Β.	ΛΕ.	ΛΑ.	ΛΖ.	ΙΑ.	

Κορινθίων ἐβασίλευσεν ϛ̄ ΠΡΟΥΜΝΙΣ λ̄ε̅.

ΠΡΟΥΜΝΙΣ.

Ε.	Ε.	ΛΕ.	Γ.	Λϛ.	ΛΒ.	Α.	ΙΒ.	

Τότε τῷ ἔτει Ιεροβοὰμ βασιλέως Ισδα Σουσακεὶμ βασιλεὺς Αιγύπτου ἐξελαθὼν Λίβυας, καὶ Αιθίοπας, καὶ Τρωγλοδύτας, ἀναβὰς εἰς Ιερουσαλὴμ ἐτύλησε τὸν ναόν.

ϛ.	ϛ.	Λϛ.	Δ.	ΛΖ.	ΛΓ.	Β.	ΙΓ.	
Ζ.	Ζ.	ΛΖ.	Ε.	ΛΗ.	ΛΔ.	Γ.	ΙΔ.	
Η.	Η.	ΛΗ.	ϛ.	ΛΘ.	ΛΕ.	Δ.	ΙΕ.	

ΑΙΓΙ-ΓΟΣ.

Λατίνων ἐβασίλευσεν ζ̄ ΑΤΥΣ, ἤτοι ΑΙΓΙΓΟΣ ἔτη κδ̄.

Θ.	Θ.	ΛΘ.	Ζ.	Α.	Λϛ.	Ε.	Ιϛ.	
ΑΛ. Ι.	Ι.	Μ.	Η.	Β.	ΛΖ.	ϛ.	ΙΖ.	

ΔΟΡΥΣ-ΣΟΣ.

Λακεδαιμονίων ἐβασίλευσεν ε̄ ΔΟΡΥΣΣΟΣ ἔτη κθ̄.

ΙΑ.	ΙΑ.	ΜΑ.	Θ.	Γ.	Α.	Ζ.	ΙΗ.	
ΙΒ.	ΙΒ.	ΜΒ.	Ι.	Δ.	Β.	Η.	ΙΘ.	
ΙΓ.	ΙΓ.	ΜΓ.	ΙΑ.	Ε.	Γ.	Θ.	Κ.	
ΙΔ.	ΙΔ.	ΜΔ.	ΙΒ.	ϛ.	Δ.	Ι.	ΚΑ.	
ΙΕ.	ΙΕ.	ΜΕ.	ΙΓ.	Ζ.	Ε.	ΙΑ.	ΚΒ.	

ΠΥΡΙΤΙ-ΑΔΗΣ.

Ασσυρίων ἐβασίλευσεν λ̄β̅ ΠΥΡΙΤΙΑΔΗΣ ἔτη λ̄.

Ιϛ.	Ιϛ.	Α.	ΙΔ.	Η.	ϛ.	ΙΒ.	ΚΓ.	
ΙΖ.	ΙΖ.	Β.	ΙΕ.	Θ.	Ζ.	ΙΓ.	ΚΔ.	

ΑΒΙΑ. Μετὰ Ροβοὰμ ἐβασίλευσεν ϛ̄ Ισδα δ̄ ΑΒΙΑ ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἔτη γ̄.

Α.	ΙΗ.	Γ.	Ιϛ.	Ι.	Η.	ΙΔ.	ΚΕ.	

ΙΟΥΔΑ.	ΙΣΡΑΗΛ.	ΑΣΣΥΡ.	ΑΘΗΝ.	ΛΑΤΙΝ.	ΛΑΚΕΔ.	ΚΟΡΙΝΘ.	ΑΙΓΥΠΤ.
Β.	ΙΘ.	Δ.	ΙΖ.	ΙΑ.	Θ.	ΙΕ.	Κϛ.

Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν β̄ ΨΕΥΣΕΝΝΗΣ ἔτη μ̄ᾱ. ΨΕΥΣΕΝΝΗΣ.

ΑΜ. Γ.	Κ.	Ε.	ΙΗ.	ΙΒ.	Ι.	Ιϛ.	Α.

ΑΣΑ. Ἑβραίων Ἰούδα ἐβασίλευσεν γ̄ ΑΣΑ ἔτη μ̄ᾱ.

Α.	ΚΑ.	ϛ.	ΙΘ.	ΙΓ.	ΙΑ.	ΙΖ.	Β.
Β.	ΚΒ.	Ζ.	Κ.	ΙΔ.	ΙΒ.	ΙΗ.	Γ.

ΝΑΔΑΒ. Ἑβραίων Ἰσραὴλ ἐβασίλευσεν β̄ ΝΑΔΑΒ ἔτη β̄.

Γ.	Α.	Η.	ΚΑ.	ΙΕ.	ΙΓ.	ΙΘ.	Δ.
Δ.	Β.	Θ.	ΚΒ.	Ιϛ.	ΙΔ.	Κ.	Ε.

Προεφήτευον Αχιὰ, Σαμμαίας, ὁ ἀπὸ Θ̄ ἐν Σαμαρείᾳ ὑποσημείωσαι, Ιὲ, Ἰωὴλ, Ἐζραὲ, ὁ Ἀδδὼ, ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ζαχαρίας ὁ ἐν Ἰωδῆ, Ἀνανία, ὁ Ἰωπᾶς.

ΒΑΑΣΑ. Ἑβραίων Ἰσραὴλ ἐβασίλευσεν γ̄ ΒΑΑΣΑ ἔτη κδ̄.

Ε.	Α.	Ι.	ΚΓ.	ΙΖ.	ΙΕ.	ΚΑ.	ϛ.

Θρᾷκες ἀπὸ Στρυμόνος. Δαιδάλτης ἐπέχον τὴν νῦν Βιθυνίαν, τότε δὲ Βεβρυκίαν καλουμένην.

ϛ.	Β.	ΙΑ.	ΚΔ.	ΙΗ.	Ιϛ.	ΚΒ.	Ζ.
Ζ.	Γ.	ΙΒ.	ΚΕ.	ΙΘ.	ΙΖ.	ΚΓ.	Η.
Η.	Δ.	ΙΓ.	Κϛ.	Κ.	ΙΗ.	ΚΔ.	Θ.
Θ.	Ε.	ΙΔ.	ΚΖ.	ΚΑ.	ΙΘ.	ΚΕ.	Ι.
ΑΝ. Ι.	ϛ.	ΙΕ.	ΚΗ.	ΚΒ.	Κ.	Κϛ.	ΙΑ.
ΙΑ.	Ζ.	Ιϛ.	ΚΘ.	ΚΓ.	ΚΑ.	ΚΖ.	ΙΒ.
ΙΒ.	Η.	ΙΖ.	Λ.	ΚΔ.	ΚΒ.	ΚΗ.	ΙΓ.

ΚΑΠΥΣ.

Λατίνων ἐβασίλευσεν ἡ ΚΑΠΥΣ ἔτη κ̄ῆ̄.

ΙΓ.	Θ.	ΙΗ.	ΛΑ.	Α.	ΚΓ.	ΚΘ.	ΙΔ.
ΙΔ.	Ι.	ΙΘ.	ΛΒ.	Β.	ΚΔ.	Λ.	ΙΕ.
ΙΕ.	ΙΑ.	Κ.	ΛΓ.	Γ.	ΚΕ.	ΛΑ.	Ιϛ.
Ιϛ.	ΙΒ.	ΚΑ.	ΛΔ.	Δ.	Κϛ.	ΛΒ.	ΙΖ.
ΙΖ.	ΙΓ.	ΚΒ.	ΛΕ.	Ε.	ΚΖ.	ΛΓ.	ΙΗ.
ΙΗ.	ΙΔ.	ΚΓ.	Λϛ.	ϛ.	ΚΗ.	ΛΔ.	Ιϴ.

ΙΟΥΔΑ.	ΙΣΡΑΗΛ.	ΑΣΣΥΡ.	ΑΘΗΝ.	ΛΑΤΙΝ.	ΛΑΚΕΔ.	ΚΟΡΙΝΘ.	ΑΙΓΥΠΤ.
ΙΘ.	ΙΕ.	ΚΔ.	ΛΖ.	Ζ.	ΚΘ.	ΛΕ.	Κ.
	Λακεδαιμονίων ἐβασιλευσεν $\bar{\varsigma}$ ΑΓΗΣΙΛΑΟΣ ἔτη $\bar{\mu\delta}$.				ΛΑΓΗΣΙ-ΛΑΟΣ.	ΒΑΚΧΙΣ.	
ΑΞΚ.	Ις.	ΚΕ.	ΛΗ.	Η.	Α.	Α.	ΚΑ.
ΚΑ.	ΙΖ.	Κς.	ΛΘ.	Θ.	Β.	Β.	ΚΒ.
ΚΒ.	ΙΗ.	ΚΖ.	Μ.	Ι.	Γ.	Γ.	ΚΓ.
ΚΓ.	ΙΘ.	ΚΗ.	ΜΑ.	ΙΑ.	Δ.	Δ.	ΚΔ.

Κορινθίων ἐβασίλευσεν $\bar{\varepsilon}$ ΒΑΚΧΙΣ, ἀφ' οὗ οἱ μετὰ τοῦτον βασιλεῖς ἐκλήθησαν Βακχίδαι.

ΦΟΡΒΑΣ.

Ἀθηναίων ἐβασίλευσεν $\bar{\varepsilon}$ ΦΟΡΒΑΣ ἔτη $\bar{\lambda\alpha}$.

ΚΔ.	Κ.	ΚΘ.	Α.	ΙΒ.	Ε.	Ε.	ΚΕ.
ΚΕ.	ΚΑ.	Λ.	Β.	Ιγ.	ς.	ς.	Κς.

ΟΦΡΑΤΑΙΟΣ. Ἀσσυρίων ἐβασίλευσεν $\bar{\lambda\gamma}$ ΟΦΡΑΤΑΙΟΣ ἔτη $\bar{\kappa}$.

Κς.	ΚΒ.	Α.	Γ.	ΙΔ.	Ζ.	Ζ.	ΚΖ.
ΚΖ.	Κγ.	Β.	Δ.	ΙΕ.	Η.	Η.	ΚΗ.
ΚΗ.	ΚΔ.	Γ.	Ε.	Ις.	Θ.	Θ.	ΚΘ.

ΗΛΑ. Ἑβραίων Ισραὴλ $\bar{\delta}$ ἐβασίλευσεν ΗΛΑ ἔτη $\bar{\beta}$.

ΚΘ.	Α.	Δ.	ς.	ΙΖ.	Ι.	Ι.	Λ.
ΛΟ Λ.	Β.	Ε.	Ζ.	ΙΗ.	ΙΑ.	ΙΑ.	ΛΑ.

ΑΜΡΙ. Ἑβραίων Ισραὴλ ἐβασίλευσεν ε ΑΜΡΙ ἔτη $\bar{\iota\beta}$.

ΛΑ.	Α.	ς.	Η.	ΙΘ.	ΙΒ.	ΙΒ.	ΛΒ.
ΛΒ.	Β.	Ζ.	Θ.	Κ.	Ιγ.	Ιγ.	Λγ.
Λγ.	Γ.	Η.	Ι.	ΚΑ.	ΙΔ.	ΙΔ.	ΛΔ.
ΛΔ.	Δ.	Θ.	ΙΑ.	ΚΒ.	ΙΕ.	ΙΕ.	ΛΕ.
ΛΕ.	Ε.	Ι.	ΙΒ.	Κγ.	Ις.	Ις.	Λς.
Λς.	ς.	ΙΑ.	Ιγ.	ΚΔ.	ΙΖ.	ΙΖ.	ΛΖ.
ΛΖ.	Ζ.	ΙΒ.	ΙΔ.	ΚΕ.	ΙΗ.	ΙΗ.	ΛΗ.
ΛΗ.	Η.	Ιγ.	ΙΕ.	Κς.	ΙΘ.	ΙΘ.	ΛΘ.
ΛΘ.	Θ.	ΙΔ.	Ις.	ΚΖ.	Κ.	Κ.	Μ.

	ΙΟΥΔΑ.	ΙΣΡΑΗΛ.	ΑΣΣΥΡ.	ΑΘΗΝ.	ΛΑΤΙΝ.	ΛΑΚΕΔ.	ΚΟΡΙΝΘ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
ΑΠ	Μ.	Ι.	ΙΕ.	ΙΖ.	ΚΗ.	ΚΑ.	ΚΑ.	ΜΑ.	

ΚΑΛΠΕΤΟΣ. ΝΕΦΕΡΧΕΝΗΣ.

Λαλίναν ἐβασίλευσεν $\bar{θ}$ ΚΑΛΠΕΤΟΣ ἔτη $\bar{ιγ}$.
Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν $\bar{γ}$ ΝΕΦΕΡΧΕΝΗΣ ἔτη $\bar{δ}$.

ΜΑ.	ΙΑ.	Ις.	ΙΗ.	Α.	ΚΒ.	ΚΒ.	Α.

ΙΩΣΑΦΑΤ. Ἑβραίων Ιούδα ἐβασίλευσεν $\bar{ε}$ ΙΩΣΑΦΑΤ δ' σεβὴς ἔτη $\bar{κε}$.

Α.	ΙΒ.	ΙΖ.	ΙΘ.	Β.	ΚΓ.	ΚΓ.	Β.

ΑΧΑΒ. Ἑβραίων Ισραὴλ ἐβασίλευσεν $\bar{ζ}$ ΑΧΑΒ ἔτη $\bar{κβ}$.

Β.	Α.	ΙΗ.	Κ.	Γ.	ΚΔ.	ΚΔ.	Γ.
Γ.	Β.	ΙΘ.	ΚΑ.	Δ.	ΚΕ.	ΚΕ.	Δ.

Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν $\bar{δ}$ ΑΜΕΝΩΦΘΙΣ ἔτη $\bar{ιθ}$. ΑΜΕΝΩΦΘΙΣ.

Δ.	Γ.	Κ.	ΚΒ.	Ε.	Κς.	Κς.	Α.

ΟΦΡΑΚΤΕΝΗΣ. Ασσυρίων ἐβασίλευσεν $\bar{λδ}$ ΟΦΡΑΚΤΕΝΗΣ ἔτη $\bar{ι}$.

Ε.	Δ.	Α.	ΚΓ.	ς.	ΚΖ.	ΚΖ.	Β.	Προεφήτευον πάρ' Ἑβραίοις Ηλίας,
ς.	Ε.	Β.	ΚΔ.	Ζ.	ΚΗ.	ΚΗ.	Γ.	Ιησ, Αυδία, Οζη̃λ, Μιχαίας.
Ζ.	ς.	Γ.	ΚΕ.	Η.	ΚΘ.	ΚΘ.	Δ.	Ψευδοπροφήτης δ' Σεδεκίας, Ελιέζερ, & ἕτεροι.
Η.	Ζ.	Δ.	Κς.	Θ.	Λ.	Λ.	Ε.	
ΑΓ Θ.	Η.	Ε.	ΚΖ.	Ι.	ΛΑ.	ΛΑ.	ς.	
Ι.	Θ.	ς.	ΚΗ	ΙΑ.	ΛΒ.	ΛΒ.	Ζ.	
ΙΑ.	Ι.	Ζ.	ΚΘ.	ΙΒ.	ΛΓ.	ΛΓ.	Η.	
ΙΒ.	ΙΑ.	Η.	Λ.	ΙΓ.	ΛΔ.	ΛΔ.	Θ.	

ΤΙΒΕΡΙΟΣ. ΟΣΟΧΩΡ. Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν $\bar{ε}$ ΟΣΟΧΩΡ ἔτη $\bar{ς}$.

Λατίνων ἐβασίλευσεν $\bar{ι}$ ΤΙΒΕΡΙΟΣ ΣΙΛΟΥΙΟΣ ἔτη $\bar{κ}$, ἀφ' οὗ & ὁ πρῶτος Τιβέριος ἐσωσηρόθη, ὁ πρὶν Αλβόλα καλούμενος.

ΙΓ.	ΙΒ.	Θ.	ΛΑ.	Α.	ΛΕ.	ΛΕ.	Α.

Αθηναίων ἐβασίλευσεν $\bar{ς}$ ΜΕΓΑΚΛΗΣ ἔτη $\bar{λ}$.

ΜΕΓΑΚΛΗΣ. ΑΓΕΛΑΣ. Κορινθίων ἐβασίλευσεν $\bar{ς}$ ΑΓΕΛΑΣ ἔτη $\bar{λ}$.

ΙΔ.	ΙΓ.	Ι.	Α.	Β.	ΛΣ.	Α.	Β.
ΙΕ.	ΙΔ.	ΙΑ.	Β.	Γ.	ΛΖ.	Β.	Γ.

ΙΟΥΔΑ.	ΙΣΡΑΗΛ.	ΑΣΣΥΡ.	ΑΘΗΝ.	ΛΑΤΙΝ.	ΛΑΚΕΔ.	ΚΟΡΙΝΘ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
Ις.	ΙΕ.	ΙΒ.	Γ.	Δ.	ΛΗ.	Γ.	Δ.	
ΙΖ.	Ις.	ΙΓ.	Δ.	Ε.	ΛΘ.	Δ.	Ε.	
ΙΗ.	ΙΖ.	ΙΔ.	Ε.	ς.	Μ.	Ε.	ς.	
						Ψ Ι Ν Α- Χ Η Σ.		Αιγυπτίων ἐβασίλευζεν $\bar{ς}$ ΨΙΝΑΧΗΣ ἔτη $\bar{θ}$.
ΑΡ. ΙΘ.	ΙΗ.	ΙΕ.	ς.	Ζ.	ΜΑ.	ς.	Α.	
Κ.	ΙΘ.	Ις.	Ζ.	Η.	ΜΒ.	Ζ.	Β.	

Τέταρτοι ἐθαλασσοκράτησαν Ρόδιοι, $\bar{ξγ}$ ὀλυμπιάδας πέμπτοι, ἔτη $\bar{χγ}$. Καθ' ὃλυμπιάδας Ομηρος ἤκμαζε.

				ΑΓΡΙΠ- ΠΑΣ.				Λατίνων ἐβασίλευσεν $\bar{ια}$ ΑΓΡΙΠΠΑΣ ΣΙΛΟΥΙΟΣ ἔτη $\bar{μ}$.
ΚΑ.	Κ.	ΙΖ.	Η.	Α.	ΜΓ.	Η.	Γ.	
ΚΒ.	ΚΑ.	ΙΗ.	Θ.	Β.	ΜΔ.	Θ.	Δ.	
					ΑΡΧΕΛΑ- ΟΣ.			Λακεδαιμονίων $\bar{ζ}$ ἐβασίλευσεν ΑΡΧΕΛΑΟΣ ἔτη $\bar{ξ}$.
ΚΓ.	ΚΒ.	Ιθ.	Ι.	Γ.	Α.	Ι.	Ε.	
	ΟΧΟΖΙ- ΑΣ.							Ἑβραίων Ισραὴλ $\bar{η}$ ἐβασίλευσεν ΟΧΟΖΙΑΣ ἔτη $\bar{β}$.
ΚΔ.	Α.	Κ.	ΙΑ.	Δ.	Β.	ΙΑ.	ς.	
ΚΕ.	Β.	ΚΑ.	ΙΒ.	Ε.	Γ.	ΙΒ.	Ζ.	
ΙΩΡΑΜ.	ΙΩΡΑΜ.	Ἑβραίων Ἰούδα ἐβασίλευζεν $\bar{ζ}$ ΙΩΡΑΜ ἔτη $\bar{η}$. Ἑβραίων Ισραὴλ ἐβασίλευσεν $\bar{β}$ ΙΩΡΑΜ ἔτη $\bar{ιβ}$.						
Α.	Α.	ΚΒ.	ΙΓ.	ς.	Δ.	ΙΓ.	Η.	
Β.	Β.	ΚΓ.	ΙΔ.	Ζ.	Ε.	ΙΔ.	Θ.	
							ΨΟΥΣΕΝ- ΝΗΣ.	Αἰγυπτίων ἐβασίλευζεν $\bar{ζ}$. ΨΟΥΣΕΝ- ΝΗΣ ἔτη $\bar{λε}$.
Γ.	Γ.	ΚΔ.	ΙΕ.	Η.	ς.	ΙΕ.	Α.	
ΑΡΙ. Δ.	Δ.	ΚΕ.	Ις.	Θ.	Ζ.	Ις.	Β.	
Ε.	Ε.	Κς.	ΙΖ.	Ι.	Η.	ΙΖ.	Γ.	
ς.	ς.	ΚΖ.	ΙΗ.	ΙΑ.	Θ.	ΙΗ.	Δ.	Τότῳ τῷ ἔτει Ηλίας ὁ Θεσβίτης ἀνελήφθη.
Ζ.	Ζ.	ΚΗ.	Ιθ.	ΙΒ.	Ι.	Ιθ.	Ε.	
Η.	Η.	Κθ.	Κ.	ΙΓ.	ΙΑ.	Κ.	ς.	

ΙΟΥΔΑ. ΙΣΡΑΗΛ. ΑΣΣΥΡ. ΑΘΗΝ. ΛΑΤΙΝ. ΛΑΚΕΔ. ΚΟΡΙΝΘ. ΑΙΓΥΠΤ.

ΟΧΟΖΙΑΣ. Ἑβραίων Ἰούδα $\bar{\iota}$ ΟΧΟΖΙΑΣ ἔτ$\bar{\eta}$ $\bar{\alpha}$.

Α.	Θ.	Λ.	ΚΑ.	ΙΔ.	ΙΒ.	ΚΑ.	Ζ.

ΓΟΘΟΛΙΑ. Ἑβραίων Ἰούδα ἐβασίλευσεν $\bar{\eta}$ ΓΟΘΟΛΙΑ μήτηρ Ὀχοζίου ἔτη $\bar{\zeta}$.

Α.	Ι.	ΛΑ.	ΚΒ	ΙΕ.	ΙΓ.	ΚΒ.	Η.
Β.	ΙΑ.	ΛΒ.	ΚΓ.	Ις.	ΙΔ.	ΚΓ.	Θ.
Γ.	ΙΒ.	ΛΓ.	ΚΔ.	ΙΖ.	ΙΕ.	ΚΔ.	Ι.

Ἰωναδὰβ ὁ ὑὸς Ῥηχαὰβ ἐγνωρίζετο.

ΙΗΟΥ.

Δ.	Α.	ΛΔ.	ΚΕ.	ΙΗ.	Ις.	ΚΕ.	ΙΑ.
ΑΡΚ. Ε.	Β.	ΛΕ.	Κς.	Ιθ.	ΙΖ.	Κς.	ΙΒ.
ς.	Γ.	Λς.	ΚΖ.	Κ.	ΙΗ.	ΚΖ.	ΙΓ.
Ζ.	Δ.	ΛΖ.	ΚΗ.	ΚΑ.	Ιθ.	ΚΗ.	ΙΔ.

Ἑβραίων Ἰσραὴλ ἐβασίλευσεν $\bar{\iota}$ ΙΗΟΥ ἔτη $\bar{\kappa\eta}$.

ΙΩΑΣ. Ἑβραίων Ἰούδα ἐβασίλευσεν $\bar{\iota}$ ΙΩΑΣ ἔτη $\bar{\mu}$. Ἰωδαὲ πρὸ Ἑβραίοις ἀρχιερεὺς ἐγνωρίζετο μόνῳ μ$\bar{\eta}$ Μωσέα βιώσας ἔτη ρ$\bar{\lambda}$.

Α.	Ε.	ΛΗ.	ΚΘ.	ΚΒ.	Κ.	ΚΘ.	ΙΕ.
Β.	ς.	ΛΘ.	Λ.	ΚΓ.	ΚΑ.	Λ.	Ις.

Ἀθηναίων ἐβασίλευσεν $\bar{\zeta}$ ΔΙΟΓΝΗΤΟΣ ἔτη $\bar{\kappa\eta}$.

ΔΙΟΓΝΗΤΟΣ.

ΕΥΔΗΜΟΣ.

Κεκροπίων ἐβασίλευσεν $\bar{\zeta}$ ΕΥΔΗΜΟΣ ἔτη κε.

Γ.	Ζ.	Μ.	Α.	ΚΔ.	ΚΒ.	Α.	ΙΖ.
Δ.	Η.	ΜΑ.	Β.	ΚΕ.	ΚΓ.	Β.	ΙΗ.
Ε.	Θ.	ΜΒ.	Γ.	Κς.	ΚΔ.	Γ.	Ιθ.
ς.	Ι.	ΜΓ.	Δ.	ΚΖ.	ΚΕ.	Δ.	Κ.
Ζ.	ΙΑ.	ΜΔ.	Ε.	ΚΗ.	Κς.	Ε.	ΚΑ.
ΑΡΛ. Η.	ΙΒ.	ΜΕ.	ς.	Κθ.	ΚΖ.	ς.	ΚΒ.
Θ.	ΙΓ.	Μς.	Ζ.	Λ.	ΚΗ.	Ζ.	ΚΓ.
Ι.	ΙΔ.	ΜΖ.	Η.	ΛΑ.	Κθ.	Η.	ΚΔ.
ΙΑ.	ΙΕ.	ΜΗ.	Θ.	ΛΒ.	Λ.	Θ.	ΚΕ.
ΙΒ.	Ις.	Μθ.	Ι.	ΛΓ.	ΛΑ.	Ι.	Κς.
ΙΓ.	ΙΖ.	Ν.	ΙΑ.	ΛΔ.	ΛΒ.	ΙΑ.	ΚΖ.

Φούγας πέμπτος ἐβασίλευσεν ἔτη κε. κ$\bar{\zeta}$ δὲ ἔτη $\bar{\varsigma}$. Ζαχαρίας ὁ προφήτης ὑὸς Ἰωδαὲ τοῦ ἀρχιερέως ἀνηρέθη.

Λυκοῦργος ἐγνωρίζετο.

ΟΡΚΑ-

ΙΟΥΔΑ. ΙΣΡΑΗΛ. ΑΣΣΥΡ. ΑΘΗΝ. ΛΑΤΙΝ. ΛΑΚΕΔ. ΚΟΡΙΝΘ. ΑΙΓΥΠΤ.

ΟΚΡΑ-
ΖΑΠΗΣ.

Ασσυρίων ἐβασίλευσεν λε̄ ΟΚΡΑΖΑ-
ΓΗΣ ἔτη μ̄ϛ̄.

ΙΔ.	ΙΗ.	Α.	ΙΒ.	ΛΕ.	ΛΓ.	ΙΒ.	ΚΗ.
ΙΕ.	ΙΘ.	Β.	ΙΓ.	Λϛ.	ΛΔ.	ΙΓ.	ΚΘ.
Ιϛ.	Κ.	Γ.	ΙΔ.	ΛΖ.	ΛΕ.	ΙΔ.	Λ.
ΙΖ.	ΚΑ.	Δ.	ΙΕ.	ΛΗ.	Λϛ.	ΙΕ.	ΛΑ.
ΑΡΜ. ΙΗ.	ΚΒ.	Ε.	Ιϛ.	ΛΘ.	ΛΖ.	Ιϛ.	ΛΒ.
ΙΘ.	ΚΓ.	ϛ.	ΙΖ.	Μ.	ΛΗ.	ΙΖ.	ΛΓ.

ΑΡΕΜΟΥΛΟΣ.

Λατίνων ἐβασίλευσεν β̄ ΑΡΕΜΟΥΛΟΣ ΣΙΛΟΥΙΟΣ ἔτη ῑθ̄. οὗτος ὑπερωρώθη ὑπὸ πλήθους ἀσέβειαν.

Κ.	ΚΔ.	Ζ.	ΙΗ.	Α.	ΛΘ.	ΙΗ.	ΛΔ.
ΚΑ.	ΚΕ.	Η.	ΙΘ.	Β.	Μ.	Ιϴ.	ΛΕ.

Αἰγυπτίων ἑκτὴ δωδεκάτη δυναστεία Βασιλέων, βασιλέων ζ̄, ὧν πρῶτος ΣΕΣΕΓΧΩΣΙΣ ἐβασίλευσεν ἔτη κ̄α̣.

ΣΕΣΕΓΧΩΣΙΣ.

ΚΒ.	Κϛ.	Θ.	Κ.	Γ.	ΜΑ.	Κ.	Α.
ΚΓ.	ΚΖ.	Ι.	ΚΑ.	Δ.	ΜΒ.	ΚΑ.	Β.
ΚΔ.	ΚΗ.	ΙΑ.	ΚΒ.	Ε.	ΜΓ.	ΚΒ.	Γ.

ΙΩΑΧΑΒ.

Ἑβραίων Ἰσραὴλ ἐβασίλευσεν ῑα̣ ΙΩΑΧΑΒ ἔτη ιϛ̄.

ΚΕ.	Α.	ΙΒ.	ΚΓ.	ϛ.	ΜΔ.	ΚΓ.	Δ.
Κϛ.	Β.	ΙΓ.	ΚΔ.	Ζ.	ΜΕ.	ΚΔ.	Ε.
ΚΖ.	Γ.	ΙΔ.	ΚΕ.	Η.	Μϛ.	ΚΕ.	ϛ.

ΑΡΙΣΤΟ-
ΔΗΜΟΣ.

Κορινθίων ἐβασίλευσεν η̄ ΑΡΙΣΤΟΔΗ-
ΜΟΣ ἔτη λ̄ε̄.

ΑΡΝ. ΚΗ.	Δ.	ΙΕ.	Κϛ.	Θ.	ΜΖ.	Α.	Ζ.
ΚΘ.	Ε.	Ιϛ.	ΚΖ.	Ι.	ΜΗ.	Β.	Η.
Λ.	ϛ.	ΙΖ.	ΚΗ.	ΙΑ.	ΜΘ.	Γ.	Θ.

ΦΕΡΕ-
ΚΛΟΣ.

Ἀθηναίων ἐβασίλευσεν η̄ ΦΕΡΕΚΛΟΣ ἔτη ῑθ̄.

ΛΑ.	Ζ.	ΙΗ.	Α.	ΙΒ.	Ν.	Δ.	Ι.

	ΙΟΥΔΑ.	ΙΣΡΑΗΛ.	ΑΣΣΥΡ.	ΑΘΗΝ.	ΛΑΤΙΝ.	ΛΑΚΕΔ.	ΚΟΡΙΝΘ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
	ΛΒ.	Η.	ΙΘ.	Β.	ΙΓ.	ΝΑ.	Ε.	ΙΑ.	Ελισαῖος ὁ προφήτης μετήλλαξε τὸν βίον προφητεύσας ἔτη μ.
	ΛΓ.	Θ.	Κ.	Γ.	ΙΔ.	ΝΒ.	ϛ.	ΙΒ.	
	ΛΔ.	Ι.	ΚΑ.	Δ.	ΙΕ.	ΝΓ.	Ζ.	ΙΓ.	
	ΛΕ.	ΙΑ.	ΚΒ.	Ε.	Ις.	ΝΔ.	Η.	ΙΔ.	
	Λϛ.	ΙΒ.	ΚΓ.	ϛ.	ΙΖ.	ΝΕ.	Θ.	ΙΕ.	
	ΛΖ.	ΙΓ.	ΚΔ.	Ζ.	ΙΗ.	Νϛ.	Ι.	Ις.	
ΑΡΞ.	ΛΗ.	ΙΔ.	ΚΕ.	Η.	ΙΘ.	ΝΖ.	ΙΑ.	ΙΖ.	
					ΑΒΕΝΤΙΝΟΣ.				Λαλίνων ἐβασίλευσεν ἰγ ΑΒΕΝΤΙΝΟΣ ΣΙΛΟΥΙΟΣ ἔτη λζ.
	ΛΘ.	ΙΕ.	Κϛ.	Θ.	Α.	ΝΗ.	ΙΒ.	ΙΗ.	
	Μ.	Ις.	ΚΖ.	Ι.	Β.	ΝΘ.	ΙΓ.	ΙΘ.	
	ΑΜΑΣΙΑΣ.								Ἐβραίων ιδ ἔτη ἐβασίλευσεν ΑΜΑΣΙΑΣ χθ.
	Α.	ΙΖ.	ΚΗ.	ΙΑ.	Γ.	Ξ.	ΙΔ.	Κ.	

Ἐβραίων Ισραὴλ ἐβασίλευσεν ιβ ΙΩΑΣ ἔτη ις.

		ΙΩΑΣ.				ΤΕΛΕΚΛΟΣ.			Λακεδαιμονίων ἡ ἐβασίλευσεν ΤΕΛΕΚΛΟΣ ἔτη μ.
	Β.	Α.	ΚΘ.	ΙΒ.	Δ.	Α.	ΙΕ.	ΚΑ.	
								ΟΣΟΡΘΩΝ.	Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν β ΟΣΟΡΘΩΝ ἔτη ιε.
	Γ.	Β.	Λ.	ΙΓ.	Ε.	Β.	Ις.	Α.	
	Δ.	Γ.	ΛΑ.	ΙΔ.	ϛ.	Γ.	ΙΖ.	Β.	
	Ε.	Δ.	ΛΒ.	ΙΕ.	Σ.	Δ.	ΙΗ.	Γ.	
	ϛ.	Ε.	ΛΓ.	Ις.	Η.	Ε.	ΙΘ.	Δ.	
	Ζ.	ϛ.	ΛΔ.	ΙΖ.	Θ.	ϛ.	Κ.	Ε.	
ΑΡΟ.	Η.	Ζ.	ΛΕ.	ΙΗ.	Ι.	Ζ.	ΚΑ.	ϛ.	
	Θ.	Η.	Λϛ.	ΙΘ.	ΙΑ.	Η.	ΚΒ.	Ζ.	

ΑΡΙΦΡΩΝ. Αθηναίων ἐβασίλευσεν θ ΑΡΙΦΡΩΝ ἔτη χ.

Καὶ ἀπὸ τοῦτον Αἰφρενὴ τὴν Ασυριῶν καλουμένην ἀρχὴν, ὃν Σαρδανάπαλον ἀνηρέθη ὡς πάντες συμφωνοῦσι.

Ι.	Θ.	ΛΖ.	Α.	ΙΒ.	Θ.	ΚΓ.	Η.	

ΙΟΥΔΑ.	ΙΣΡΑΗΛ.	ΑΣΣΥΡ.	ΑΘΗΝ.	ΛΑΤΙΝ.	ΛΑΚΕΔ.	ΚΟΡΙΝΘ.	ΑΙΓΥΠΤ.
ΙΑ.	Ι.	ΛΗ.	Β.	ΙΓ.	Ι.	ΚΔ.	Θ.
ΙΒ.	ΙΑ.	ΛΘ.	Γ.	ΙΔ.	ΙΑ.	ΚΕ.	Ι.
ΙΓ.	ΙΒ.	Μ.	Δ.	ΙΕ.	ΙΒ.	ΚϚ.	ΙΑ.
ΙΔ.	ΙΓ.	ΜΑ.	Ε.	ΙϚ.	ΙΓ.	ΚΖ.	ΙΒ.
ΙΕ.	ΙΔ.	ΜΒ.	ϛ.	ΙΖ.	ΙΔ.	ΚΗ.	ΙΓ.

ΘΩΝΟΣ ΚΟΝΚΟΛΕΡΟΣ. Ασσυρίων ἐβασίλευσεν $\bar{\text{λϛ}}$ ΘΩΝΟΣ ΚΟΝΚΟΛΕΡΟΣ ἑλληνιστὶ ΣΑΡΔΑΝΑΠΑΛΟΣ, ἔτη $\bar{\text{κ}}$.

ΙϚ.	ΙΕ.	Α.	Ζ.	ΙΗ.	ΙΕ.	ΚΘ.	ΙΔ
ΙΖ.	ΙϚ.	Β.	Η.	ΙΘ.	ΙϚ.	Λ.	ΙΕ.

ΙΕΡΟΒΟΑΜ. ΤΑΚΕΛΛΩΘΙΣ. Αἰγυπτίων $\bar{\gamma}$ ἐβασίλευσεν ΤΑΚΕΛΛΩΘΙΣ ἔτη $\bar{\text{ιϛ}}$.

Ἑβραίων Ισραὴλ ἐβασίλευσεν $\bar{\text{ιϛ}}$ ΙΕΡΟΒΟΑΜ ἔτη $\bar{\text{μβ}}$.

ΑΡΠ.	ΙΙΙ.	Α.	Γ.	Θ.	Κ.	ΙΖ.	ΛΑ.	Α.
	ΙΘ.	Β.	Δ.	Ι.	ΚΑ.	ΙΗ.	ΛΒ.	Β.
	Κ.	Γ.	Ε.	ΙΑ.	ΚΒ.	ΙΘ.	ΛΓ.	Γ.
	ΚΑ.	Δ.	ϛ.	ΙΒ.	ΚΓ.	Κ.	ΛΔ.	Δ.
	ΚΒ.	Ε.	Ζ.	ΙΓ.	ΚΔ.	ΚΑ.	ΛΕ.	Ε.

Σαρδανάπαλος Ταρσὸν ᾠκισε, καὶ Αρχιάλῳ τὰς πόλεις ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ.

						ΑΓΗΜΩΝ		Κορινθίων ἐβασίλευσεν $\bar{\text{θ}}$ ΑΓΗΜΩΝ ἔτη $\bar{\text{ιϛ}}$.
	ΚΓ.	ϛ.	Η.	ΙΔ.	ΚΕ.	ΚΒ.	Α.	ϛ.	
	ΚΔ.	Ζ.	Θ.	ΙΕ.	ΚϚ.	ΚΓ.	Β.	Ζ.	
	ΚΕ.	Η.	Ι.	ΙϚ.	ΚΖ.	ΚΔ.	Γ.	Η.	Προεφήτευον Αμὼς, Ωσηὲ, Ησαΐας.
	ΚϚ.	Θ.	ΙΑ.	ΙΖ.	ΚΗ.	ΚΕ.	Δ.	Θ.	
	ΚΖ.	Ι.	ΙΒ.	ΙΗ.	ΚΘ.	ΚϚ.	Ε.	Ι.	
ΑΡϚ.	ΚΗ.	ΙΑ.	ΙΓ.	ΙΘ.	Λ.	ΚΖ.	ϛ.	ΙΑ.	
	ΚΘ.	ΙΒ.	ΙΔ.	Κ.	ΛΑ.	ΚΗ.	Ζ.	ΙΒ.	

ΑΣΑΡΙΑΣ. ΘΕΣΠΙΕΥΣ. Αθηναίων ἐβασίλευσεν $\bar{\text{ι}}$ ΘΕΣΠΙΕΥΣ ἔτη $\bar{\text{κζ}}$.

Ἑβραίων Ιούδα ἐβασίλευσεν $\bar{\text{ιζ}}$ ΑΣΑΡΙΑΣ, ὁ καὶ ΟΧΟΣΙΑΣ, ἔτη $\bar{\text{νβ}}$.

Α.	ΙΓ.	ΙΕ.	Α.	ΛΒ.	ΚΘ.	Η.	ΙΓ.

Αἰγυ-

ΙΟΥΔΑ. ΙΣΡΑΗΛ. ΑΣΣΥΡ. ΑΘΗΝ. ΛΑΤΙΝ. ΛΑΚΕΔ. ΚΟΡΙΝΘ. ΑΙΓΥΠΤ.

Αιγυπτίων ἐκτη τρίτη δυναστεία, Τανιτῶν, βασιλέων τριῶν, οἱ ἐβασίλευσαν ἔτη μδ.
ὧν πρῶτος ἐβασίλευσεν ΠΕΤΟΥΒΑΣΤΗΣ ἔτη κε. ΠΕΤΟΥΒΑΣΤΗΣ.

Β.	ΙΔ.	Ις.	Β.	ΛΓ.	Λ.	Θ.	Α.
Γ.	ΙΕ.	ΙΖ.	Γ.	ΛΔ.	ΛΑ.	Ι.	Β.
Δ.	Ις.	ΙΗ.	Δ.	ΛΕ.	ΛΒ.	ΙΑ.	Γ.
Ε.	ΙΖ.	ΙΘ.	Ε.	Λς.	ΛΓ.	ΙΒ.	Δ.
ς.	ΙΗ.	Κ.	ς.	ΛΖ.	ΛΔ.	ΙΓ.	Ε.

Λυκοῦργος Λακεδαιμονίοις ἐνομοθέτησε.
Ἀρβάκης ὁ Μῆδος τὴν Ἀσσυρίων βασιλείαν καθεῖλεν, ἣ εἰς Μήδους μετῳκίσθη.

ΙΟΥΔΑ. ΙΣΡΑΗΛ. ΜΗΔΩΝ. ΑΘΗΝ. ΛΑΤΙΝ. ΛΑΚΕΔ. ΚΟΡΙΝΘ. ΑΙΓΥΠΤ.

Μήδων ἐβασίλευσεν α ΑΡΒΑΚΗΣ, ὁ καταλύσας τὴν Ἀσσυρίων ἀρχήν, ἔτη κη.

ΑΡΒΑΚΗΣ. ΠΡΟΚΑΣ ΣΙΛΟΥΙΟΣ. Λατίνων ἐβασίλευσεν ια ΠΡΟΚΑΣ ΣΙΛΟΥΙΟΣ ἔτη κγ.

Ζ.	ΙΘ.	Α.	Ζ.	Α.	ΛΕ.	ΙΔ.	ς.
Η.	Κ.	Β.	Η.	Β.	Λς.	ΙΕ.	Ζ.
ΑΣ. Θ.	ΚΑ.	Γ.	Θ.	Γ.	ΛΖ.	Ις.	Η.

Κορινθίων ἐβασίλευσεν ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ἔτη κε. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ.

Ι.	ΚΒ.	Δ.	Ι.	Δ.	ΛΗ.	Α.	Θ.
ΙΑ.	ΚΓ.	Ε.	ΙΑ.	Ε.	ΛΘ.	Β.	Ι.
ΙΒ.	ΚΔ.	ς.	ΙΒ.	ς.	Μ.	Γ.	ΙΑ.

ΙΟΥΔΑ. ΙΣΡΑΗΛ. ΜΗΔΩΝ. ΑΘΗΝ. ΛΑΤΙΝ. ΛΑΚΕΔ. ΜΑΚΕΔ. ΚΟΡΙΝΘ. ΑΙΓΥΠΤ.

Λακεδαιμονίων ἐβασίλευσεν ϛ ΑΛΚΑΜΕΝΗΣ ἔτη λζ. ΑΛΚΑΜΕΝΗΣ. ΚΑΡΑΝΟΣ. Μακεδόνων ἐβασίλευσεν α ΚΑΡΑΝΟΣ ἔτη κη.

ΙΓ.	ΚΕ.	Ζ.	ΙΓ.	Ζ.	Λ.	Α.	Δ.	ΙΒ.
ΙΔ.	Κς.	Η.	ΙΔ.	Η.	Β.	Β.	Ε.	ΙΓ.
ΙΕ.	ΚΖ.	Θ.	ΙΕ.	Θ.	Γ.	Γ.	ς.	ΙΔ.
Ις.	ΚΗ.	Ι.	Ις.	Ι.	Δ.	Δ.	Ζ.	ΙΕ.
ΙΖ.	ΚΘ.	ΙΑ.	ΙΖ.	ΙΑ.	Ε.	Ε.	Η.	Ις.
ΙΗ.	Λ.	ΙΒ.	ΙΗ.	ΙΒ.	ς.	ς.	Θ.	ΙΖ.

	ΙΟΥΔΑ.	ΙΣΡΑΗΛ.	ΜΗΔΩΝ.	ΑΘΗΝ.	ΛΑΤΙΝ.	ΛΑΚΕΔ.	ΜΑΚΕΔ.	ΚΟΡΙΝΘ.	ΑΙΓΥΠΤ.
ΑΣΙ.	ΙΘ.	ΛΑ.	ΙΓ.	ΙΘ.	ΙΓ.	Ζ.	Ζ.	Ι.	ΙΗ.
	Κ.	ΛΒ.	ΙΔ.	Κ.	ΙΔ.	Η.	Η.	ΙΑ.	ΙΘ.
	ΚΑ.	ΛΓ.	ΙΕ.	ΚΑ.	ΙΕ.	Θ.	Θ.	ΙΒ.	Κ.
	ΚΒ.	ΛΔ.	Ις.	ΚΒ.	Ις.	Ι.	Ι.	ΙΓ.	ΚΑ.
	ΚΓ.	ΛΕ.	ΙΖ.	ΚΓ.	ΙΖ.	ΙΑ.	ΙΑ.	ΙΔ.	ΚΒ.
	ΚΔ.	Λς.	ΙΗ.	ΚΔ.	ΙΗ.	ΙΒ.	ΙΒ.	ΙΕ.	ΚΓ.
	ΚΕ.	ΛΖ.	Ι Θ.	ΚΕ.	ΙΘ.	ΙΓ.	ΙΓ.	Ις.	ΚΔ.
	Κς.	ΛΗ.	Κ.	Κς.	Κ.	ΙΔ.	ΙΔ.	ΙΖ.	ΚΕ.

Φάδων Αργὸς κραλῶν μέτρα ℂ σάθμια πρῶτος ἐφεῦρεν.

Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν β̄ ΟΣΟΡΘΩΝ, ὃν Ηρακλέα Αιγύπτιοι ἐκάλεσαν, ἔτη θ̄. ΟΣΟΡΘΩΝ.

ΚΖ.	ΛΘ.	ΚΑ.	ΚΖ.	ΚΑ.	ΙΕ.	ΙΕ.	ΙΗ.	Α.

Τὰ Λικέργε νόμιμα, ὡς Απολλόδωρος.

ΑΓΑΜΗΣΤΩΡ. Αθηναίων ἐβασίλευσεν ιᾱ ΑΓΑΜΗΣΤΩΡ ἔτη κ̄.

ΚΗ.	Μ.	ΚΒ.	Α.	ΚΒ.	Ις.	Ις.	Ιθ.	Β.
ΑΣΚ. ΚΘ.	ΜΑ.	ΚΓ.	Β.	ΚΓ.	ΙΖ.	ΙΖ.	Κ.	Γ.

Λατίνων ἐβασίλευσεν ῑε ΑΜΟΥΛΙΟΣ ΣΙΛΟΥΙΟΣ ἔτη μ̄δ̄.

ΑΜΟΥΛΙΟΣ.

Λ.	ΜΒ.	ΚΔ.	Γ.	Α.	ΙΗ.	ΙΗ.	ΚΑ.	Δ.

Ἑβραίων Ισραὴλ ἐβασίλευσεν ῑδ̄ ΖΑΧΑΡΙΑΣ μῆνας γ̄. Μεθ' ὃν ῑε ΣΕΛΛΟΥΜ ἡμέρας γ̄. Μεθ' ὃν ις ΜΑΝΑΕΜ ἔτη ῑ.

ΜΑΝΑΕΜ.

ΛΑ.	Α.	ΚΕ.	Δ.	Β.	Ιθ.	Ιθ.	ΚΒ.	Ε.
ΛΒ.	Β.	Κς.	Ε.	Γ.	Κ.	Κ.	ΚΓ.	ς.
ΛΓ.	Γ.	ΚΖ.	ς.	Δ.	ΚΑ.	ΚΑ.	ΚΔ.	Ζ.
ΛΔ.	Δ.	ΚΗ.	Ζ.	Ε.	ΚΒ.	ΚΒ.	ΚΕ.	Η.

ΣΩΣΑΡΜΟΣ. ΤΕΛΕΣΤΗΣ.

Μήδων ἐβασίλευσεν β̄ ΣΩΣΑΡΜΟΣ ἔτη λ̄.

Κορινθίων ἐβασίλευσεν ιᾱ ΤΕΛΕΣΤΗΣ ἔτη ῑβ̄.

ΛΕ.	Ε.	Α.	Η.	ς.	ΚΓ.	ΚΓ.	Α.	Θ.

Αιγυπτίων

ΙΟΥΔΑ. ΙΣΡΑΗΛ. ΜΗΔΩΝ. ΑΘΗΝ. ΛΑΤΙΝ. ΛΑΚΕΔ. ΜΑΚΕΔ. ΚΟΡΙΝΘ. ΑΙΓΥΠΤ.

Αιγυπτίων ἀπὸ τῆς τελίτης δυναστείας, Ταν[illegible]ῶν.

Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν ᾱ ΨΑΜΜΙΣ ἔτη ῑ. ΨΑΜΜΙΣ.

	ΛϚ.	ϛ.	Β.	Θ.	Ζ.	ΚΔ.	ΚΔ.	Β.	Α.
	ΛΖ.	Ζ.	Γ.	Ι.	Η.	ΚΕ.	ΚΕ.	Γ.	Β.
	ΛΗ.	Η.	Δ.	ΙΑ.	Θ.	Κϛ.	Κϛ.	Δ.	Γ.
ΑΣΛ.	ΛΘ.	Θ.	Ε.	ΙΒ.	Ι.	ΚΖ.	ΚΖ.	Ε.	Δ.
	Μ.	Ι.	ϛ.	ΙΓ.	ΙΑ.	ΚΗ.	ΚΗ.	ϛ.	Ε.

Ἑβραίων Ισραὴλ ἐβασίλευσεν ῑζ ΦΑΚΕΑΣ ἔτη ῑ.
Μακεδόνων ἐβασίλευσεν β̄ ΚΟΙΝΟΣ ἔτη ῑβ.

	ΦΑΚΕΑΣ.					ΚΟΙΝΟΣ.		
ΜΑ.	Α.	Ζ.	ΙΔ.	ΙΒ.	ΚΘ.	Α.	Ζ.	ϛ.
ΜΒ.	Β.	Η.	ΙΕ.	ΙΓ.	Λ.	Β.	Η.	Ζ.
ΜΓ.	Γ.	Θ.	Ιϛ.	ΙΔ.	ΛΑ.	Γ.	Θ.	Η.
ΜΔ.	Δ.	Ι.	ΙΖ.	ΙΕ.	ΛΒ.	Δ.	Ι.	Θ.
ΜΕ.	Ε.	ΙΑ.	ΙΗ.	Ιϛ.	ΛΓ.	Ε.	ΙΑ.	Ι.

Αἰγυπτίων κδ̄ δυναστεία, Σαϊτῶν

Αἰγυπτίων β̄ ΒΟΚΧΩΡΙΣ ἐβασίλευσεν ἔτη μδ̄. ἐφ' ὃ ἀρνίον ἐφθέγξατο.

ΒΟΚΧΩΡΙΣ.

ΜϚ.	ϛ.	ΙΒ.	ΙΘ.	ΙΖ.	ΛΔ.	ϛ.	ΙΒ.	Α.

Κορινθίων ἐβασίλευσεν ιβ̄ ΑΥΤΟΜΕΝΗΣ ἔτ[illegible] ἕν. ΑΥΤΟΜΕΝΗΣ.

ΜΖ.	Ζ.	ΙΓ.	Κ.	ΙΗ.	ΛΕ.	Ζ.	Α.	Β.

Οἱ Κορινθίων βασιλεῖς ἕως τῆδε ξ̄ χρόνοι. Μεθ' οὓς ἐνιαύσιοι Πρυτάνεις.

Αθηναίων ἐβασίλευσεν ιβ̄ ΑΙΣΧΥΛΟΣ ἔτη κγ̄.
Λυδῶν ἐβασίλευσε ᾱ ΑΡΔΥΣΟΣ Αλυάττου ἔτη λ̄ς.

ΙΟΥΔΑ. ΙΣΡΑΗΛ. ΜΗΔΩΝ. ΑΘΗΝ. ΛΑΤΙΝ. ΛΑΚΕΔ. ΜΑΚΕΔ. ΛΥΔΩΝ. ΑΙΓΥΠΤ.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ. ΑΡΔΥΣΟΣ.

	ΜΗ.	Η.	ΙΔ.	Α.	ΙΘ.	Λϛ.	Η.	Α.	Γ.
ΑΣΜ.	ΜΘ.	Θ.	ΙΕ.	Β.	Κ.	ΛΖ.	Θ.	Β.	Δ.

ΙΟΥΔΑ. ΙΣΡΑΗΛ. ΜΗΔΩΝ. ΑΘΗΝ. ΛΑΤΙΝ. ΛΑΚΕΔ. ΜΑΚΕΔ. ΛΥΔΩΝ. ΑΙΓΥΠΤ.

ΠΡΩΤΗ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Αιχύλῳ τῷ β̄ ἔτει πληρεμβίῳ, τῷ τείτῳ αὐτῷ ἔτει, ὃς ἐν κθ̄ βασιλεῦς Αθηναίων ἀπὸ Θ̄ πρώτου αὐτῶν Κέκροπος Θ̄ διφυέος, ιβ̄ ὢν τ̄ Δῆ βίᾳ ἐρχόντων, ἡ πρώτη ολυμπιὰς ἤχθη, ἐν ᾗ ἐνίκησε Κόροιβος Ηλεῖος.

Τῷ πρώτῳ ολυμπιάδι ὁ Αφρικανὸς κ̄ζ̄ Ιωαθὰμ Εβραίων Θ̄ Ιούδα βασιλέα σωιάγει. Καὶ ὁ ἡμέτερος ὧν κανὼν κατὰ τ̄ αὐτὸν αὐτὴν παρίησι. γράφει δ' ὁ Αφρικανὸς ὧδε πρὸς λέξιν· Αιχύλος ὁ Αγαμήστορος ἦρξεν Αθηναίων Δῆ βίᾳ ἔτη κγ. ἐφ' οὗ Ιωαθὰμ ἐβασίλευσεν ἐν Ιερουσαλὴμ, καὶ ὁ ἡμέτερος ὧν κανὼν, (λέγει) ὅτι τ̄ πρώτης ολυμπιάδος τ̄ Ιωαθὰμ βασιλέα Ιούδα σωείληφεν.

Ἡ πρώτη ολυμπιὰς ἤχθη ἐν Δελφοῖς τοῖς Ηλείοις, ἥτις δὴ πλειστηρὶς, ἐν ᾗ Ιφῖτος ὁ Αιμονος, κατὰ δὲ ἄλλους Πραξωνίδου τινὸς τ̄ ἀπὸ Ηρακλέους Ηλείου ἀνῆγεν. ἐντεῦθεν Ελληνες οὐ χρόνους ἀκριβεῖν ἐνόμισαν, πάντων συγκεχυμένων, καὶ κατὰ μηδὲν αὐτοῖς τ̄ πρὸ τοῦ συμφωνούντων.

Οἱ Λακεδαιμονίων βασιλεῖς ἕως τοῦδε διήρκεσαν.

	ΙΟΥΔΑ.	ΙΣΡΑΗΛ.	ΜΗΔΩΝ.	ΑΘΗΝ.	ΛΑΤΙΝ.	ΜΑΚΕΔ.	ΛΥΔΩΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.
ΟΛΥΜΠΙΑΣ Α.	Ν.	Ι.	Ιϛ.	Γ.	ΚΑ.	Ι.	Γ.	Ε.

ΦΑΚΕΕ. Εβραίων Ισραὴλ ἐβασίλευσεν ἰ̄η̄ ΦΑΚΕΕ Ρωμελίου ἔτη κ̄.

Αρκῆνος Μιλήσιος ἐπὶ πολὺ ἤκμαζεν.

ΝΑ.	Α.	ΙΖ.	Δ.	ΚΒ.	ΙΑ.	Δ.	ϛ.

[Κατά τινας] ν̄α ἔτει Οζίου, τοῦ καὶ Αζαρίου, βασιλέως Ιούδα πρώτη ολυμπιὰς ἐτέθη ὑπὸ Ιφίτου, κάθ' ὃν ἐπεφήτευον Ησαΐας υἱὸς Αμὼς, Ωσὴε ὁ τοῦ Βεηρεὶ, Ιωὴλ ὁ τοῦ Βαθουὴλ, Ωβδιοῦ, καὶ Μιχαίας ὁ Μωρασθίτης.

Ρῶμος καὶ Ρωμύλος ἐγεννήθησαν Αρεῖ καὶ Ιλίᾳ.

ΝΒ.	Β.	ΙΗ.	Ε.	ΚΓ.	ΙΒ.	Ε.	Ζ.

Εβραίων Ιούδα ἐβασίλευσεν ῑγ̄ ΙΩΑΘΑΜ ἔτη ῑϛ̄.
Μακεδόνων ἐβασίλευσεν γ̄ ΤΥΡΙΜΜΑΣ ἔτη λ̄η̄.

	ΙΩΑΘΑΜ.				ΤΥΡΙΜΜΑΣ.			
	Α.	Γ.	ΙΘ.	ϛ.	ΚΔ.	Α.	ϛ.	Η.
ΟΛ. Β̄.	Β.	Δ.	Κ.	Ζ.	ΚΕ.	Β.	Ζ.	Θ.
	Γ.	Ε.	ΚΑ.	Η.	Κϛ.	Γ.	Η.	Ι.
	Δ.	ϛ.	ΚΒ.	Θ.	ΚΖ.	Δ.	Θ.	ΙΑ.
	Ε.	Ζ.	ΚΓ.	Ι.	ΚΗ.	Ε.	Ι.	ΙΒ.
ΟΛ. Γ̄.	ϛ.	Η.	ΚΔ.	ΙΑ.	ΚΘ.	ϛ.	ΙΑ.	ΙΓ.
ΑΣΝ.	Ζ.	Θ.	ΚΕ.	ΙΒ.	Λ.	Ζ.	ΙΒ.	ΙΔ.
	Η.	Ι.	Κϛ.	ΙΓ.	ΛΑ.	Η.	ΙΓ.	ΙΕ.
	Θ.	ΙΑ.	ΚΖ.	ΙΔ.	ΛΒ.	Θ.	ΙΔ.	Ιϛ.
ΟΛ. Δ̄.	Ι.	ΙΒ.	ΚΗ.	ΙΕ.	ΛΓ.	Ι.	ΙΕ.	ΙΖ.
	ΙΑ.	ΙΓ.	ΚΘ.	Ιϛ.	ΛΔ.	ΙΑ.	Ιϛ.	ΙΗ.

	ΙΟΥΔΑ.	ΙΣΡΑΗΛ.	ΜΗΔΩΝ.	ΑΘΗΝ.	ΛΑΤΙΝ.	ΜΑΚΕΔ.	ΛΥΔΩΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
	ΙΒ.	ΙΔ.	Λ.	ΙΖ.	ΛΕ.	ΙΒ.	ΙΖ.	ΙΘ.	

Ἐλι προεφήτευον Ωσηὲ, Ιωὴλ, Ησαΐας, Ωδηδ, Μιχαίας, Ιωαθάμ.
Ἀθήνησι πρώτη ἐνιαυτηγόρησε τεσσαρεσκαιδεκέτης ὑπὸ Μηνοκλέους.

ΜΕΔΙΔΟΣ Μήδων ἐβασίλευσεν ϛ̄ ΜΕΔΙΔΟΣ ἔτη μ̄.

	ΙΓ.	ΙΕ.	Α.	ΙΗ.	ΛϚ.	ΙΓ.	ΙΗ.	Κ.	
ΟΛ. Ε̄.	ΙΔ.	Ις.	Β.	ΙΘ.	ΛΖ.	ΙΔ.	ΙΟ.	ΚΑ.	Ἐν Λακεδαιμονίᾳ πρώτῳ Εὐρυπῶντος κατεστάθη.
	ΙΕ.	ΙΖ.	Γ.	Κ.	ΛΗ.	ΙΕ.	Κ.	ΚΒ.	
	Ις.	ΙΗ.	Δ.	ΚΑ.	ΛΘ.	Ις.	ΚΑ.	ΚΓ.	

Θηραῖοι Κυρηναίων ᾤκισαν κατὰ χρησμόν. οἰκιστὴς ἦν αὐτῶν Βάττος, ὁ καὶ Αριστοτέλης.

ΑΧΑΣ. Ἑβραίων Ιούδα ἐβασίλευσεν ιδ̄ ΑΧΑΣ ἔτη ις̄.

ΑΣΣΕ.	Α.	ΙΘ.	Ε.	ΚΒ.	Μ.	ΙΖ.	ΚΒ.	ΚΔ.
ΟΛ. ϛ̄.	Β.	Κ.	ϛ.	ΚΓ.	ΜΑ.	ΙΗ.	ΚΓ.	ΚΕ.

Ἑβραίων Ισραὴλ ἐβασίλευσεν ῑθ ΩΣΗΕ ἔτη ϑ̄.

ΩΣΗΕ ΑΛΚΜΑΙΩΝ. Ἀθηναίων ἐβασίλευσεν ῑη̄ ΑΛΚΜΑΙΩΝ ἔτη β̄.

	Γ.	Α.	Ζ.	Α.	ΜΒ.	ΙΘ.	ΚΔ.	Κϛ.
	Δ.	Β.	Η.	Β.	ΜΓ.	Κ.	ΚΕ.	ΚΖ.

Ἀθήνησιν ἡ Δρὰ βίος κατελύθη ἀρχή. Μετὰ Αλκμαίωνα τὸν Λ̄ βασιλέα Ἀθηναίων κατεστάθησαν ἄρχοντες δεκαετεῖς ζ̄.

Ἀθηναίων ἐβασίλευσεν ῑδ ὁ ᾱ δεκαέτης ΧΑΡΩΨ ἔτη ῑ.

ΧΑΡΩΨ.

Ε.	Γ.	Θ.	Α.	ΜΔ.	ΚΑ.	Κϛ.	ΚΗ.

ΙΟΥΔΑ.	ΙΣΡΑΗΛ.	ΜΗΔΩΝ.	ΑΘΗΝ.	ΡΩΜΑΙ.	ΜΑΚΕΔ.	ΛΥΔΩΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.

[Ῥώμη κατά τινας ἐκτίσθη.]

ΡΩΜΥΛΟΣ. Ῥώμης πρώτῳ ἐβασίλευσεν ΡΩΜΥΛΟΣ ἔτη λ̄η̄.

ΟΛ. Ζ̄.	ϛ.	Δ.	Ι.	Β.	Α.	ΚΒ.	ΚΖ.	ΚΘ.	
	Ζ.	Ε.	ΙΑ.	Γ.	Β.	ΚΓ.	ΚΗ.	Λ.	
	Η.	ϛ.	ΙΒ.	Δ.	Γ.	ΚΔ.	ΚΘ.	ΛΑ.	Κύζικος ἐκτίσθη.
	Θ.	Ζ.	ΙΓ.	Ε.	Δ.	ΚΕ.	Λ.	ΛΒ.	
ΟΛ. Η̄.	Ι.	Η.	ΙΔ.	ϛ.	Ε.	Κϛ.	ΛΑ.	ΛΓ.	

	ΙΟΥΔΑ.	ΙΣΡΑΗΛ.	ΜΗΔΩΝ.	ΑΘΗΝ.	ΡΟΜΑΙ.	ΜΑΚΕΔ.	ΛΥΔΩΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
ΑΣΟ.	ΙΑ.	Θ.	ΙΕ.	Ζ.	ς.	ΚΖ.	ΛΒ.	ΛΔ.	

Τῶτῳ ἐνάτῳ ἔτει τῆς Βασιλείας Ωσηὲ τοῦ Ηλὰ πρώτη αἰχμαλωσία γέγονε τῶ Ισραὴλ τῶν δέκα Φυλῶν βασιλευομένων μὲν ἐν Σαμαρείᾳ, νυνὶ δὲ μετοικισθέντων εἰς ὄρη Μήδων καὶ Χαλδαίων, ὑπὸ στρατεύσαντος αὐτῆ Σαλμαναασὲρ τοῦ Χαλδαίων βασιλέως. ἐβασίλευσαν δὲ ἐν Σαμαρείᾳ ἔτεσι Δράκοντος πεντήκοντα.

	ΙΟΥΔΑ.	ΜΗΔΩΝ.	ΑΘΗΝ.	ΡΩΜΑΙ.	ΜΑΚΕΔ.	ΛΥΔΩΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
	ΙΒ.	Ις.	Η.	Ζ.	ΚΗ.	ΛΓ.	ΛΕ.	
	ΙΓ.	ΙΖ.	Θ.	Η.	ΚΘ.	ΛΔ.	Λς.	
ΟΛ. Θ.	ΙΔ.	ΙΗ.	Ι.	Θ.	Λ.	ΛΕ.	ΛΖ,	
			ΑΙΣΙΜΗΔΗΣ.					Αθηναίων ιε ἐβασίλευσεν ΑΙΣΙΜΗΔΗΣ ἔτη ι.
	ΙΕ.	ΙΘ.	Α.	Ι.	ΛΑ.	Λς.	ΛΗ.	
						ΑΛΥΑΤΤΗΣ.		Λυδῶν ἐβασίλευσεν β ΑΛΥΑΤΤΗΣ ἔτη ιδ.
	Ις.	Κ.	Β.	ΙΑ.	ΛΒ.	Α.	ΛΘ.	
	ΕΖΕΧΙΑΣ.							Ἑβραίων Ιάδα ἐβασίλευσεν ιε ΕΖΕΚΙΑΣ ἔτη κθ.
	Α.	ΚΑ.	Γ.	ΙΒ.	ΛΓ.	Β.	Μ.	Ἐν τούτῳ τῷ ἔτει Σίβυλλα ἡ Ἐρυθραία ἐγνωρίζετο.
ΟΛ. Ι.	Β.	ΚΒ.	Δ.	ΙΓ.	ΛΔ.	Γ.	ΜΑ.	
	Γ.	ΚΓ.	Ε.	ΙΔ.	ΛΕ.	Δ.	ΜΒ.	
	Δ.	ΚΔ.	ς.	ΙΕ.	Λς.	Ε.	ΜΓ.	
ΑΣΠ.	Ε.	ΚΕ.	Ζ.	Ις.	ΛΖ.	ς.	ΜΔ.	Μίδας Φρυγῶν ἐβασίλευσεν.
							ΣΑΒΑΚΩΝ.	Εἰκοστὴ πέμπτη δυναστεία Αἰγυπτίων, Αἰθιόπων, Βασιλέων γ. ὧν πρῶτος ΣΑΒΑΚΩΝ ἐβασίλευσεν ἔτη ιβ.
ΟΛ. ΙΑ.	ς.	Κς.	Η.	ΙΖ.	ΛΗ.	Ζ.	Α.	Ἐν Σικελίᾳ νάξος ὠκίσθη.
					ΠΕΡΔΙΚΚΑΣ.			Μακεδόνων ἐβασίλευσεν ὁ ΠΕΡΔΙΚΚΑΣ ἔτη να.
	Ζ.	ΚΖ.	Θ.	ΙΗ.	Α.	Η.	Β.	
	Η.	ΚΗ.	Ι.	ΙΘ.	Β.	Θ.	Γ.	
			ΚΛΕΙΔΙΚΟΣ.					Αθηναίων ἐβασίλευσεν ις ΚΛΕΙΔΙΚΟΣ ἔτη ι.
	Θ.	ΚΘ.	Α.	Κ.	Γ.	Ι.	Δ.	

Ρωμύλος πρῶτος ἐκ τοῦ δήμου στρατεύσας ἄνδρας, συγκλητικοὺς τοὺς γέροντας ἐποίησε, καὶ Πατρικίους [οὕτω] ἀξιώσας ἀπ' αὐτῶν ἐκάλεσε. ναοὺς τε καὶ τείχη ἐν Ρώμῃ ᾠκοδόμησε.

	ΙΟΥΔΑ.	ΜΗΔΩΝ.	ΑΘΗΝ.	ΡΩΜΑΙ.	ΜΑΚΕΔ.	ΛΥΔΩΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
ΟΛ. ιβ.	Ι.	Α.	Β.	ΚΑ.	Δ.	ΙΑ.	Ε.	
	ΙΔ.	ΛΑ.	Γ.	ΚΒ.	Ε.	ΙΒ.	ϛ.	
	ΙΒ.	ΛΒ.	Δ.	ΚΓ.	ϛ.	ΙΓ.	Ζ.	
	ΙΓ.	ΛΓ.	Ε.	ΚΔ.	Ζ.	ΙΔ.	Η.	
						ΜΕΛΗΣ.		Λυδῶν ἐβασίλευζεν γ̄ ΜΕΛΗΣ ἔτη ιβ̄.
ΟΛ. ιγ̄.	ΙΔ.	ΛΔ.	ϛ.	ΚΕ.	Η.	Α.	Θ.	
ΑΣϚ.	ΙΕ.	ΛΕ.	Ζ.	ΚϚ.	Θ.	Β.	Ι.	
	Ιϛ.	Λϛ.	Η.	ΚΖ.	Ι.	Γ.	ΙΑ.	
	ΙΖ.	ΛΖ.	Θ.	ΚΗ.	ΙΑ.	Δ.	ΙΒ.	
							ΣΕΥΗ-ΧΟΣ.	Αιγυπτίων ΣΕΥΗΧΟΣ ἐβασίλευσεν ἔτη ιβ̄.
ΘΛ. ιδ̄.	ΙΗ.	ΛΗ.	Ι.	ΚΘ.	ΙΒ.	Ε.	Α.	
			ΙΡΓΟ-ΜΕΝΗΣ.					Αθηναίων ἐβασίλευζεν ῑ̄ζ ΙΡΓΟΜΕΝΗΣ ἔτη ῑ.
	Ιθ.	Αθ.	Α.	Λ.	ΙΓ.	ϛ.	Β.	
	Κ.	Μ.	Β.	ΛΑ.	ΙΔ.	Ζ.	Γ.	
		ΚΑΡΔΙ-ΚΕΑΣ.						Μήδων ἐβασίλευζεν δ̄ ΚΑΡΔΙΚΕΑΣ ἔτη ιγ̄.
	ΚΑ.	Α.	Γ.	ΛΒ.	ΙΕ.	Η.	Δ.	
ΟΛ. ιε̄.	ΚΒ.	Β.	Δ.	ΛΓ.	Ιϛ.	Θ.	Ε.	
	ΚΓ.	Γ.	Ε.	ΛΔ.	ΙΖ.	Ι.	ϛ.	
	ΚΔ.	Δ.	ϛ.	ΛΕ.	ΙΗ.	ΙΑ.	Ζ.	
ΑΤ.	ΚΕ.	Ε.	Ζ.	Λϛ.	Ιθ.	ΙΒ.	Η.	Χερσόνησος ἐν Σικελίᾳ ἐκτίσθη.
						ΚΑΝΔΑΥ-ΛΗΣ.		Λυδῶν ἐβασίλευσεν δ̄ ΚΑΝΔΑΥΛΗΣ ἔτη ιζ̄.
ΟΛ ιϛ.	ΚϚ.	ϛ.	Η.	ΛΖ.	Κ.	Α.	Θ.	
	ΚΖ.	Ζ.	Θ.	ΛΗ.	ΚΑ.	Β.	Ι.	
			ΜΕΣΟΒΑ-ΣΙΛΕΙΑ.					
	ΚΗ.	Η.	Ι.	Α.	ΚΒ.	Γ.	ΙΑ.	

ΙΟΥΔΑ. ΜΗΔΩΝ. ΑΘΗΝ. ΡΩΜΑΙ. ΜΑΚΕΔ. ΛΥΔΩΝ. ΑΙΓΥΠΤ.

Αθηναίων ἐβασίλευσεν ῑη̄ ΛΕΟΚΡΑΤΗΣ ἔτη ῑ.

ΛΕΩΚΡΑ-ΤΗΣ. ΝΟΥΜΑΣ. Ρωμαίων ἐβασίλευσεν β̄ ΝΟΥΜΑΣ ὁ καὶ ΠΟΜΠΙΛΙΟΣ ἔτη μ̄.

ΚΘ. Θ. Α. Α. ΚΓ. Δ. ΙΒ.

Ἑβραίων Ἰούδα ῑς ΜΑΝΑΣΣΗΣ ἐβασίλευσεν ἔτη ν̄ε.

ΜΑΝΑΣΣΗΣ. ΤΑΡΑΚΟΣ. Αἰγυπτίων γ̄ ἐβασίλευσεν ΤΑΡΑΚΟΣ ἔτη κ̄.

ΟΛ. ΙΖ. Α. Ι. Β. Β. ΚΔ. Ε. Α.

Σίβυλλα Σαμία χρησμῳδὸς, ἡ καὶ Ηροφίλη, ἐγνωρίζετο.
Νεμᾶς πόλεμον οὐδένα πώποτε διῳκήσατο.

Β. ΙΑ. Γ. Γ. ΚΕ. ς. Β.

Νεμᾶς ὁ Πομπίλιος τῷ ἐνιαυτῷ δύο μησὶν προσέθηκε, τὸν Ιανουάριον, καὶ τὸν Φεβρουάριον, δεκαμηνιαίῳ ὄντι ἐνιαυτῷ πρὸ τότε χρηματίζοντι.

Γ. ΙΒ. Δ. Δ. Κς. Ζ. Γ.

Δ. ΙΓ. Ε. Ε. ΚΖ. Η. Δ.

Νεμᾶς Πομπίλιος πεμπτῳ ἔτει τῆς βασιλείας αὐτοῦ κτίζει τὸ Καπετώλιον ἐκ θεμελίων. Κορυσίαριον ἔδωκεν ἐν Ρώμῃ οὐσάρια ξύλινα, καὶ σκύτινα, καὶ ὀστράκινα.

ΔΗΙΟΚΗΣ. Μήδων ἐβασίλευσεν ε̄ ΔΗΙΟΚΗΣ ἔτη νδ̄.

ΟΛ. ΙΗ̄. Ε. Α. ς. ς. ΚΗ. Θ. Ε. Δηϊόκης ὁ Μήδων βασιλεὺς ἔκτισεν Ἐκβάτανα τὴν πόλιν μεγάλην καὶ περιβόητον.

ΑΤΙ. ς. Β. Ζ. Ζ. ΚΘ. Ι. ς.

Ζ. Γ. Η. Η. Λ. ΙΑ. Ζ.

Η. Δ. Θ. Θ. ΛΑ. ΙΒ. Η.

ΟΛ. ΙΘ. Θ. Ε. Ι. Ι. ΛΒ. ΙΓ. Θ.

ΑΨΑΝ-ΔΡΟΣ. Αθηναίων ἐβασίλευσεν ῑβ̄ ΑΨΑΝΔΡΟΣ ἔτη ῑ.

Ι. ς. Α. ΙΑ. ΛΓ. ΙΔ. Ι.

ΙΑ. Ζ. Β. ΙΒ. ΛΔ. ΙΕ. ΙΑ.

ΙΒ. Η. Γ. ΙΓ. ΛΕ. Ις. ΙΒ.

ΟΛ. Κ. ΙΓ. Θ. Δ. ΙΔ. ΛΣ. ΙΖ. ΙΓ.

ΓΥΓΗΣ. Λυδῶν ἐβασίλευσεν ε̄ ΓΥΓΗΣ ἔτη λς̄.

ΙΔ. Ι. Ε. ΙΕ. ΛΖ. Α. ΙΔ.

	ΙΟΥΔΑ.	ΜΗΔΩΝ.	ΑΘΗΝ.	ΡΩΜΑΙ.	ΜΑΚΕΔ.	ΛΥΔΩΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
	ΙΕ.	ΙΑ.	ς.	Ις.	ΛΗ.	Β.	ΙΕ.	
ΑΤΚ.	Ις.	ΙΒ.	Ζ.	ΙΖ.	ΛΘ.	Γ.	Ις.	
ΟΛ. ΚΑ.	ΙΖ.	ΙΓ.	Η.	ΙΗ.	Μ.	Δ.	ΙΖ.	Μίδας ὁ Φρυγίας Βασιλεὺς αἷμα ταύρου πιὼν ἐτελεύτησεν.
	ΙΗ.	ΙΔ.	Θ.	ΙΘ.	ΜΑ.	Ε.	ΙΗ.	
	ΙΘ.	ΙΕ.	Ι.	Κ.	ΜΒ.	ς.	ΙΘ.	
			ΕΡΥΞΙΑΣ.					Ἀθηναίων ἐβασίλευζεν ϗ ΕΡΥΞΙΑΣ ἔτη ι.
	Κ.	Ις.	Α.	ΚΑ.	ΜΓ.	Ζ.	Κ.	
							ΑΜΜΕΡΗΣ.	Αἰγυπτίων ϗς δωδεκάτη Σαϊτῶν, Βασιλέων θ. ὧν πρῶτος ἐβασίλευσεν ΑΜΜΕΡΗΣ Αἰθίοψ ἔτη ιβ.
ΟΛ. ΚΒ.	ΚΑ.	ΙΖ.	Β.	ΚΒ.	ΜΔ.	Η.	Α.	
	ΚΒ.	ΙΗ.	Γ.	ΚΓ.	ΜΕ.	Θ.	Β.	
	ΚΓ.	ΙΘ.	Δ.	ΚΔ.	Μς.	Ι.	Γ.	
	ΚΔ.	Κ.	Ε.	ΚΕ.	ΜΖ.	ΙΑ.	Δ.	
ΟΛ. ΚΓ.	ΚΕ.	ΚΑ.	ς.	Κς.	ΜΗ.	ΙΒ.	Ε.	
ΑΤΛ.	Κς.	ΚΒ.	Ζ.	ΚΖ.	ΜΘ.	ΙΓ.	ς.	
	ΚΖ.	ΚΓ.	Η.	ΚΗ.	Ν.	ΙΔ.	Ζ.	
	ΚΗ.	ΚΔ.	Θ.	ΚΘ.	ΝΑ.	ΙΕ.	Η.	
					ΑΡΓΕΙΟΣ.			Μακεδόνων ἐβασίλευζεν ε ΑΡΓΕΙΟΣ ἔτη λη.
ΟΛ. ΚΔ.	ΚΘ.	ΚΕ.	Ι.	Λ.	Α.	Ις	Θ.	

Μετὰ τοῦτον βασιλεῖς ἄρχοντες ἐνιαυσιαῖοι ἠρίθμησαν ἀπ' Εὐπαϊλιδῶν, ἐννέα τε ἀρχόντων Ἀθήνησιν ἀρχὴ καὶ πέρας.

	ΙΟΥΔΑ.	ΜΗΔΩΝ.	ΡΟΜΑΙ.	ΜΑΚΕΔ.	ΛΥΔΩΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
	Α.	Κς.	ΛΑ.	Β.	ΙΖ.	Ι.	Κύζικος ᾠκίσθη.
	ΛΑ.	ΚΖ.	ΛΒ.	Γ.	ΙΗ.	ΙΑ.	
	ΛΒ.	ΚΗ.	ΛΓ.	Δ.	ΙΘ.	ΙΒ.	
					ΣΤΕΦΙΝΑΤΗΣ.		Αἰγυπτίων ΣΤΕΦΙΝΑΤΗΣ ἐβασίλευσεν β ἔτη ζ.
	ΛΓ.	ΚΘ.	ΛΔ.	Ε.	Κ.	Α.	
ΟΛ. ΚΕ.	ΛΔ.	Λ.	ΛΕ.	ς.	ΚΑ.	Β.	

	ΙΟΥΔΑ.	ΜΗΔΩΝ.	ΡΩΜΑΙ.	ΜΑΚΕΔ.	ΛΥΔΩΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
	ΛΕ.	ΛΛ.	ΛϚ.	Ζ.	ΚΒ.	Γ.	
ΑΤΜ.	ΛϚ.	ΛΒ.	ΛΖ.	Η.	ΚΓ.	Δ.	
ΟΛ. Κϛ̄.	ΛΖ.	ΛΓ̄	ΛΗ.	Θ.	ΚΔ.	Ε.	
	ΛΗ.	ΛΔ.	ΛΘ.	Ι.	ΚΕ.	ϛ.	
	ΛΘ.	ΛΕ.	Μ.	ΙΑ.	Κϛ.	Ζ.	

Ρωμαίων ἐβασίλευσεν γ̄ ΤΟΥΛΛΟΣ ΟΣΤΙΛΙΟΣ ἔτη β̄.

Τοῦλλος Ὁστίλιος πρῶτος πορφύραν περιέβαλετο, καὶ ῥάβδους ἐκόμιζεν. ἡ οἰκία αὐτοῦ κεραυνωθεῖσα συγκατεφλέχθη αὐτῇ καὶ ἀπέθανεν. ἔτι δὲ τὸ τῶν Ρώμης πολίτευμα διορθωτέρων κατεσκεύασε.

		ΤΟΥΛΛΟΣ ΟΣΤΙΛΙΟΣ.			ΝΕΧΥΤΟΣ.	Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν γ̄ ΝΕΧΕΨΟΣ ἔτη ϛ̄.	
	Μ.	ΛϚ.	Α.	ΙΒ.	ΚΖ.	Α.	
ΟΛ. Κϡ̄.	ΜΑ.	ΛΖ.	Β.	ΙΓ.	ΚΗ.	Β.	
	ΜΒ.	ΛΗ.	Γ.	ΙΔ.	ΚΘ.	Γ.	
	ΜΓ.	ΛΘ.	Δ.	ΙΕ.	Λ.	Δ.	
	ΜΔ.	Μ.	Ε.	Ιϛ.	ΛΑ.	Ε.	Γυμνὴ παιδεία πρῶτον ἐν Λακεδαιμονι ἤχθη.
ΟΛ. ΚΗ.	ΜΕ.	ΜΑ.	ϛ.	ΙΖ.	ΛΒ.	ϛ.	
					ΝΕΧΑΩ.	Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν δ ΝΕΧΑΩ ἔτη κ.	
ΑΤΝ.	Μϛ.	ΜΒ.	Ζ.	ΙΗ.	ΛΓ.	Α.	Σίβυλλα Σαμία χρησμῳδός, ἡ καὶ Ηροφίλα, ἐγνωρίζετο.
	ΜΖ.	ΜΓ.	Η.	ΙΘ.	ΛΔ.	Β.	
	ΜΗ.	ΜΔ.	Θ.	Κ.	ΛΕ.	Γ.	
ΟΛ. Κϴ̄.	ΜΘ.	ΜΕ.	Ι.	ΚΑ.	Λϛ.	Δ.	
					ΑΡΔΥΣ.		Λυδῶν ἐβασίλευσεν ε̄ ΑΡΔΥΣ ἔτη λ̄ζ̄.
	Ν.	Μϛ.	ΙΑ.	ΚΒ.	Α.	Ε.	Ἀρχίλοχος, καὶ Σιμωνίδης, καὶ Ἀριστόξενος οἱ μουσικοὶ ἐγνωρίζοντο.
	ΝΑ.	ΜΖ.	ΙΒ.	ΚΓ.	Β.	ϛ.	Ζάλευκος ὁ νομοθέτης Λοκρῶν ἤκμαζεν.
	ΝΒ.	ΜΗ.	ΙΓ.	ΚΔ.	Γ.	Ζ.	
ΟΛ Λ.	ΝΓ.	ΜΘ.	ΙΔ.	ΚΕ.	Δ.	Η.	
					ΨΑΜΜΗΤΙΧΟΣ.	Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν ε̄ ΨΑΜΜΗΤΙΧΟΣ ἔτη μ̄δ̄.	
	ΝΔ.	Ν.	ΙΕ.	Κϛ.	Ε.	Α.	
	ΝΕ.	ΝΑ.	Ιϛ.	ΚΖ.	ϛ.	Β.	

Βυζάν-

ΙΟΥΔΑ. ΜΗΔΩΝ. ΡΩΜΑΙ. ΜΑΚΕΔ. ΛΥΔΩΝ. ΑΙΓΥΠΤ.

Βυζάντιον ἐκτίσθη ὑπὸ Βύζα βασιλέως τ᾽ Θρᾴκης, ὡς Ἕλληνες, Μεγαρέων. ἐφ᾽ ὧν ἡ Σίβυλλα Σαμία ἐγνωρίζετ.
Κύμη Αἰολὶς Κυμαίων ἐτειχίσθη.

Ἑβραίων Ἰούδα ἰζ ΑΜΩΝ ἐβασίλευσεν κζ᾽ μὴν οὗ᾽ ο ἔτη β, κζ᾽ ἡ οὗ᾽ Ἑβραίος ἔτη β.

ΑΜΩΝ.

ΑΤΞ. Α. ΝΒ. ΙΖ. ΚΗ. Ζ. Γ.

Λέσχης Λέσβιος ὁ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα ποιήσας, ᾗ Ἀλκμὰν ἤκμαζεν.
Ἀκανθος ἡ Σκιώνη ἐν Ἑλλάδι ἐκτίσθησαν.

ΟΛ. ΛΑ. Β. ΝΓ. ΙΗ. ΚΘ. Η. Δ.

Γ. ΝΔ. ΙΘ. Λ. Θ. Ε. Ἐν Πόντῳ πόλις Ἱερὸς ἐκτίσθη.

Ἐν Πόντῳ Βορυσθένης ἐκτίσθη.
Φάλαρις Ἀκραγαντίνων ἐκράτησε.
Ἐν Σικελίᾳ Σελινοὺς ἐκτίσθη.
Λαμψακὸς ἡ Ἀβδηρα ἐκτίσθησαν.

ΦΡΑΟΡΤΗΣ. Μήδων ἐβασίλευσεν ε ΦΡΑΟΡΤΗΣ ἔτη κδ.

Δ. Α. Κ. ΛΑ. Ι. ς.

Ε. Β. ΚΑ. ΛΒ. ΙΑ. Ζ.

ΟΛ. ΛΒ. ς. Γ. ΚΒ. ΛΓ. ΙΒ. Η.

Ζ. Δ. ΚΓ. ΛΔ. ΙΓ. Θ.

Η. Ε. ΚΔ. ΛΕ. ΙΔ. Ι.

Θ. ς. ΚΕ. Λς. ΙΕ. ΙΑ.

ΟΛ. ΛΓ. Ι. Ζ. Κς. ΛΖ. Ις. ΙΒ.

ΑΤΟ. ΙΑ. Η. ΚΖ. ΛΗ. ΙΖ. ΙΓ. Τέρπανδρος μουσικὸς ἐγνωρίζετ.

Ἑβραίων Χελκίας ἀρχιερεὺς ἐγνωρίζετ.
Δωδώνης τῷ μαντείῳ κζ᾽ τότε Ἕλληνες οὗ᾽ χρήνας ἐχρήσαντο.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ. Μακεδόνων ἐβασίλευσεν ε ΦΙΛΙΠΠΟΣ ἔτη λη.

ΙΒ. Θ. ΚΗ. Α. ΙΗ. ΙΔ.

ΙΩΣΙΑΣ. Ἑβραίων Ἰούδα ἐβασίλευσεν ιη ΙΩΣΙΑΣ ὁ θεοσεβὴς ἔτη λβ.

Α. Ι. ΚΘ. Β. ΙΘ. ΙΕ.

ΟΛ. ΛΔ. Β. ΙΑ. Λ. Γ. Κ. Ις.

Γ. ΙΒ. ΛΑ. Δ. ΚΑ. ΙΖ.

Δ. ΙΓ. ΛΒ. Ε. ΚΒ. ΙΗ.

ΙΟΥΔΑ. ΜΗΔΩΝ. ΡΩΜΑΙ. ΜΑΚΕΔ. ΛΥΔΩΝ. ΑΙΓΥΠΤ.

ΑΓΚΟΣ ΜΑΡΤΙΟΣ. Ρωμαίων ἐβασίλευσεν ὁ ΑΓΚΟΣ ΜΑΡΤΙΟΣ ἔτη $\overline{κγ}$.

Αγκ⟨ος⟩ Μάρτι⟨ος⟩ ἐκ γυναικὸς Νομᾶ Πομπιλίου γεγονὼς τὸ τῆς Ρώμης τεῖχισμα πρὸς τοῖς ἐρημίαις πλαίσιον, ἐπὶ τῷ πολέμου Τίβεριν πρὸς τῇ ἐκβολαῖς τάφρου, ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀκρίας ἀνίσηλος πόλιν, ὧν ὀσίων ἀπὸ τῆς θέσεως προηγόρευεν, ὁ σημαίνει θύραν, ἐκκαίδεκα πρὸς σημείοις ἀπέχουσαν Ρώμης· ἔτ⟨ει⟩ νόσῳ τελευτᾷ.

	Ε.	ΙΔ.	Α.	ς.	ΚΓ.	ΙΘ.
ΟΛ. $\overline{λε}$.	ς.	ΙΕ.	Β.	Ζ.	ΚΔ.	Κ.

Θαλῆς ἑξαμίῳ μιλήσι⟨ος⟩ φιλόσοφ⟨ος⟩ εἷς τῶν ἑπτὰ σοφῶν ἐγνωρίζετο. λέγε⟨ται⟩ ζῆσαι ἔτη ρ.

	Ζ.	Ις.	Γ.	Η.	ΚΕ.	ΚΑ.
	Η.	ΙΖ.	Δ.	Θ.	Κς.	ΚΒ.
ΑΤΠ.	Θ.	ΙΗ.	Ε.	Ι.	ΚΖ.	ΚΓ.
ΟΛ. $\overline{λς}$.	Ι.	ΙΘ.	ς.	ΙΑ.	ΚΗ.	ΚΔ.
	ΙΑ.	Κ.	Ζ.	ΙΒ.	ΚΘ.	ΚΕ.
	ΙΒ.	ΚΑ.	Η.	ΙΓ.	Λ.	Κς.
	ΙΓ.	ΚΒ.	Θ.	ΙΔ.	ΛΑ.	ΚΖ.
ΟΛ. $\overline{λζ}$.	ΙΔ.	ΚΓ.	Ι.	ΙΕ.	ΛΒ.	ΚΗ.
	ΙΕ.	ΚΔ.	ΙΑ.	Ις.	ΛΓ.	ΚΘ.

Μυρτῶ⟨ος⟩ Αθλωαῖ⟨ος⟩ ποιητὴς ἐγνωρίζετο.

Τῷ ιγ ἔτει Ιωσίου ἤρξατο προφητεύειν Ιερεμίας.

Σινώπη ἐκτίσθη.

Λιπάρα ἐκτίσθη.

Ολδὰ γυνὴ παρ' Ἑβραίοις προεφήτευσεν.

ΚΥΑΞΑΡΗΣ. Μήδων ἐβασίλευσεν ζ ΚΥΑΞΑΡΗΣ ἔτη $\overline{κβ}$.

Βάτ⟨ος⟩ Κυρλίου ἐπέκλυσεν. Σκύθαι τὴν Παλαισίνην κατέδραμον.

	Ις.	Α.	ΙΒ.	ΙΖ.	ΛΔ.	Λ.
	ΙΖ.	Β.	ΙΓ.	ΙΗ.	ΛΕ.	ΛΑ.
ΟΛ. $\overline{λη}$.	ΙΗ.	Γ.	ΙΔ.	ΙΘ.	Λς.	ΛΒ.
ΑΤϚ.	ΙΘ.	Δ.	ΙΕ.	Κ.	ΛΖ.	ΛΓ.

ΣΑΛΥΑΤΤΗΣ.

Κορινθίων Πσείανδρ⟨ος⟩ ὁ Κυψέλου ἐπεφάνησεν.

Σοφωνίας προεφήτευσεν.

Φάλαρις τυραννῶν καλεῖται.

Λυδῶν ἐβασίλευσεν ζ ΣΑΛΥΑΤΤΗΣ ἔτη ιϚ.

	Κ.	Ε.	Ις.	ΚΑ.	Α.	ΛΔ.
	ΚΑ.	ς.	ΙΖ.	ΚΒ.	Β.	ΛΕ.
ΟΛ. $\overline{λθ}$.	ΚΒ.	Ζ.	ΙΗ.	ΚΓ.	Γ.	Λς.
	ΚΓ.	Η.	ΙΘ.	ΚΔ.	Δ.	ΛΖ.
	ΚΔ.	Θ.	Κ.	ΚΕ.	Ε.	ΛΗ.

Δράκων κζ' ἵνας ἐνομοθέτησε.

	ΙΟΥΔΑ.	ΜΗΔΩΝ.	ΡΩΜΑΙ.	ΜΑΚΕΔ.	ΛΥΔΩΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.
	ΚΕ.	Ι.	ΚΑ.	Κϛ.	ϛ.	ΛΘ.
ΟΛ. Μ.	Κϛ.	ΙΑ.	ΚΒ.	ΚΖ.	Ζ.	Μ.
	ΚΖ.	ΙΒ.	Κϛ.	ΚΗ.	Η.	ΜΑ.

Αελων ἐγνωρίζετο Μηθυμναίων. οὗτος ὑπὸ ἀδελφῶν εἰς Ταίναρον ἀπεσώθη.

ΤΑΡΚΥΝΙΟΣ ΠΡΙΣΚΟΣ. Ρωμαίων ἐβασίλευσεν ε̄ ΤΑΡΚΥΝΙΟΣ ΠΡΙΣΚΟΣ ἔτη λζ̄.

Ταρκυίνιος Πρίσκος τὴν Ρώμην τείχει μεγάλῳ ἐχύρωσε περιγραφὴν μόνην δ' ποιησάμενος, ἐπὶ τὰς ὑπονόμους ταφρας, δι' ὧν ὑπὸ τὸ ἐν τῷ γενομένων ὕδωρ ἀχεθεῖ), ἔργον ἐς ταμαλίαν τῇ πόλει χρήσιμον, καλεσκεύασεν. οὗτος λθ̄ [λζ̄] ἔτη τὴν ἀρχὴν κρατήσας ὑπὸ τοῦ Μαρκίου παῖδων δ' πρότερον δίωας δούλου τὴν Ρώμης ἀναιρεῖται.

	ΚΗ.	ΙΓ.	Α.	ΚΘ.	Θ.	ΜΒ.
ΑΥ.	Κϑ.	ΙΔ.	Β.	Λ.	Ι.	ΜΓ.
ΟΛ. ΜΑ.	Λ.	ΙΕ.	Γ.	ΛΑ.	ΙΑ.	ΜΔ.
				ΝΕΧΑΩ.		Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν ε̄ ΝΕΧΑΩ δεύτερος, ὁ καὶ ΝΕΧΕΨΟΣ, ἔτη ε̄. οὗτος ἦλθε τὴν Ιερουσαλὴμ, καὶ Ιωαχὰζ τὸν βασιλέα αἰχμάλωτον εἰς Αἴγυπτον ἀπήγαγε.
	ΛΑ.	Ις.	Δ.	ΛΒ.	ΙΒ.	Α.	
	ΛΒ.	ΙΖ.	Ε.	ΛΓ.	ΙΓ.	Β.	

Ιωσίας βασιλεὺς Ιούδα συμβαλὼν Νεχαῶ, τῷ ὁ Νεχεψῶ, ἀναιρεῖται ὑπ' αὐτοῦ. Καί μοι δοκιμάζειν ἔπεσι, πῶς σωέδραμον οἱ χρόνοι κζ̄ τὸν προκείμενον Κανόνα, ὡς ἀνθιστόσωπον [εἶναι] τὸν Ιωσιου τὸν τῶν Αιγυπτίων βασιλέα Νεχαῶ, τὸν καὶ Ψαμμίτιχον, ὃν ὁ θεῖος Ιερεμίας γραφὴ Φαραὼ Νεχαῶ ὀνομάζει.

Ἑβραίων Ιούδα ἐβασίλευσεν ῑθ̄ ΙΩΑΧΑΣ μῆνας γ̄. μεθ' ὃν ΕΛΙΑΚΕΙΜ, ὁ καὶ ΙΩΑΚΕΙΜ, ἔτη ῑα.

ΕΛΙΑΚΕΙΜ.

	Α.	ΙΗ.	ϛ.	ΛΔ.	ΙΔ.	Γ.
ΟΛ. ΜΒ.	Β.	ΙΘ.	Ζ.	ΛΕ.	ΙΕ.	Δ.
				ΑΛΥΑΤΤΗΣ.		Λυδῶν ἐβασίλευσεν η̄ ΑΛΥΑΤΤΗΣ ἔτη μ̄θ.
	Γ.	Κ.	Η.	Λϛ.	Α.	Ε.

Ναβυχοδονόσωρ βασιλεὺς Βαβυλῶνος τὸν Ιουδαίων χώραν μῆνας γ̄ καὶ τοὺς Ιουδαίων αἰχμαλώτους λαοὺς, καὶ τὰ ἱερῶν σκευῶν τὰ ἐν τῷ ναῷ τὰ πολεῖται λαοὺς, φόρον τε τῷ Ελιακεὶμ ὑπετάξας, ἀνεχώρησεν.

	Δ.	ΚΑ.	Θ.	ΛΖ.	Β.	ϛ.
				ΨΑΜΜΙΤΙΧΟΣ		Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν η̄ ΨΑΜΜΙΤΙΧΟΣ ἔτη ῑβ.
	Ε.	ΚΒ.	Ι.	ΛΗ.	Γ.	Α.	Αλκμὰν κζ̄ ἴνας ἐγνωρίζετο.

ΑΕΡΟ-

ΙΟΥΔΑ. ΜΗΔΩΝ. ΡΩΜΑΙ. ΜΑΚΕΔ. ΛΥΔΩΝ. ΑΙΓΥΠΤ.

				ΑΕΡΟ-ΓΑΣ.			Μακεδόνων ἐβασίλευσε ϛ̄ ΑΕΡΟΓΑΣ ἔτη κϛ̄.
ΟΛ. ΜΓ̄.	ϛ.	ΚΓ.	ΙΑ.	Α.	Δ.	Β.	
ΑΥΙ.	Ζ.	ΚΔ.	ΙΒ.	Β.	Ε.	Γ.	
	Η.	ΚΕ.	ΙΓ.	Γ.	ϛ.	Δ.	
	Θ.	Κϛ.	ΙΔ.	Δ.	Ζ.	Ε.	
ΟΛ. ΜΔ̄.	Ι.	ΚΖ.	ΙΕ.	Ε.	Η.	ϛ.	
	ΙΑ.	ΚΗ.	Ιϛ.	ϛ.	Θ.	Ζ.	
	ΙΩΑΧΕΙΜ.		Ἑβραίων Ἰούδα ἐβασίλευσεν κᾱ ΙΩΑΧΕΙΜ, ὁ καὶ ΙΕΧΟΝΙΑΣ, μῆνας γ̄.			
	Α.	ΚΘ.	ΙΖ.	Ζ.	Ι.	Η.	
	ΣΕΔΕΚΙΑΣ.		Ἑβραίων Ἰούδα ἐβασίλευσεν κβ̄ ΣΕΔΕΚΙΑΣ ἔτη ιᾱ.				
	Α.	Λ.	ΙΗ.	Η.	ΙΑ.	Θ.	
ΟΛ. ΜΕ̄.	Β.	ΛΑ.	ΙΘ.	Θ.	ΙΒ.	Ι.	Γέρινθος ἐκτίσθη.
	Γ.	ΛΒ.	Κ.	Ι.	ΙΓ.	ΙΑ.	Καμαιρίνα ἐκτίσθη. Προεφήτευεν Ἐζεκιὴλ ἐν Βαβυλῶνι.
		ΑΣΤΥΑ-ΓΗΣ.					Μήδων ἐβασίλευσεν η̄ ΑΣΤΥΑΓΗΣ ἔτη λ̄η̄.
	Δ.	Α.	ΚΑ.	ΙΑ.	ΙΑ.	ΙΒ.	
						Ο ΥΑ-ΦΡΗΣ.	Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν η̄ ΟΥΑΦΡΗΣ ἔτη λ̄.
ΑΥΚ.	Ε.	Β.	ΚΒ.	ΙΒ.	ΙΕ.	Α.	
ΟΛ. ΜϚ̄.	ϛ.	Γ.	ΚΓ.	ΙΓ.	Ιϛ.	Β.	Ἐν Βαβυλῶνι προεφήτευσεν Δανιὴλ, καὶ Ἐζεκιήλ.
	Ζ.	Δ.	ΚΔ.	ΙΔ.	ΙΖ.	Γ.	Κάτ' Ἀσυάγλω Σόλων Ἀθήνησι τὴν Δράκοντος νόμους ἀνεῖλε, πολιτ τ̄ Φοινικῶν, ἅπαντας ἀφ' ἑ̄ χαλεπότητα καὶ τὸ μέγεθος ἐπιλημίων.
	Η.	Ε.	ΚΕ.	ΙΕ.	ΙΗ.	Δ.	
	Θ.	ϛ.	Κϛ.	Ιϛ.	ΙΘ.	Ε.	
ΟΛ. Μ̄Ζ̄.	Ι.	Ζ.	ΚΖ.	ΙΖ.	Κ.	ϛ.	
	ΙΑ.	Η.	ΚΗ.	ΙΗ.	ΚΑ.	Ζ.	

Καθ' ἑκάστας οὖν χρόνους τοῖς ἀγωνιζομένοις παρ' Ἕλλησι τραγικὸν ἐδίδοτο. ἀφ' οὗ δὲ τραγικοὶ ἐκλήθησαν.
Πρῶτον ἔτος αἰχμαλωσίας τῶν Ἰουδαίων ἔθνους, καθ' ὃν ὁ τῶν Χαλδαίων βασιλεὺς Ναβουχοδονόσωρ πολιορκήσας τὰ Ἱεροσόλυμα τὸν νεὼν πυρπολεῖ. διήρκεσεν τε ὁ νεὼς ἀπὸ πρώτης κατασκευῆς ἔτεσι ῡϡβ̄. σωιάδη δὲ ἦκεν καὶ Κλήμης ἐν τῷ πρώτῳ Στρωματεῖ, φάσκων ἀπὸ τῆς ὀγδόης καὶ τεσσαρακοστῆς ὀλυμπιάδος τὰς αἰχμαλωσίαν τῶν Ἰουδαίων λαὸν γεγονέναι βασιλεύοντος μὲν Αἰγυπτίων ουαφρὶ, ἄρχοντος δὲ Ἀθήνησιν φιλίππου.

Σωιάγε)

ΙΟΥΔΑ. ΜΗΔΩΝ. ΡΩΜΑΙ. ΜΑΚΕΔ. ΛΥΔΩΝ. ΑΙΓΥΠΤ.

Σωάγεται τὰ πάνζα ō ἔτη τ̃ ἐρημίας ℈ τόπε εἰς τὸ β̄ ἔτ℞ Δαρείε Ἑβραίων αἰχμαλωσίας κ̀ ἀφανισμ℈ τ̃ ἐν Ἱεροσολύμοις ναε℈.

Ουαφρὲ τ℈ Αἰγυπτίων βασιλεῖ πεφεύγον, ἀλέσης ὑπὸ Ασυρίων τ̃ Ἱερ℈ζαλὴμ, οἱ τ̃ Ἰσδαίων ὑπόλοιποι. Μέμνηπ℈ τ̃ Ουαφρὶ κ̀ Ἱερεμίας ὁ πεφήτης.

ΠΡΩΤΟΝ ΕΤΟΣ ΑΙΧΜΑΛΩΣΙΑΣ ΤΟΥ ΙΟΥΔΑΙΩΝ ΕΘΝΟΥΣ.

	Α.	Θ.	ΚΘ.	ΙΘ.	ΚΒ.	Η.	
ΟΛ. ΜΗ·	Β.	Ι.	Λ.	Κ.	ΚΓ.	Θ.	
ΑΥΑ.	Γ.	ΙΑ.	ΛΑ.	ΚΑ.	ΚΔ.	Ι.	Η' τ̃ Κερηνθίων κατελύθη μοναρχία.
	Δ.	ΙΒ.	ΛΒ.	ΚΒ.	ΚΕ.	ΙΑ.	Θαλ℈ς Μιλήσι℞ ἔκλειψιν ἡλίε συμβ℈σων πεφεῖπε.
	Ε.	ΙΓ.	ΛΓ.	ΚΓ.	Κ℈.	ΙΒ.	
	℈.	ΙΔ.	ΛΔ.	ΚΔ.	ΚΖ.	ΙΓ.	
ΟΛ. ΜΘ.	Ζ.	ΙΕ.	ΛΕ.	ΚΕ.	ΚΗ.	ΙΔ.	
	Η.	Ι℈.	Λ℈.	Κ℈.	ΚΘ.	ΙΕ.	
			ΑΛΚΕΤΑΣ.				Μακεδόνων ἐβασίλ℈σεν ē ΑΛΚΕΤΑΣ ἔτη κθ.
	Θ.	ΙΖ.	ΛΖ.	Α.	Λ.	Ι℈.	Οἱ ἐπὶ σοφοὶ ὠνομάθησαν.

Μετὰ Ναβ℈χοδονόσωρ διεδέξατο τὴν Χαλδαίων ἀρχὴν ὁ ὑὸς αὐτ℈ Ευιλαδμερωδάχ. Μετὰ Ευιλαδμερωδάχ βασιλεύει ὁ ἀδελφὸς αὐτ℈ Βαλτάσωρ.

Ἰσθμια, κ̀ Πύθια πρῶτον ἤχθη μ℈ Μελικέρτ℈.

ΣΕΡΟΥΙΟΣ. Ρωμαίων ἐβασίλ℈σεν ē ΣΕΡΟΥΙΟΣ ἔτη λδ.

	Ι.	ΙΗ.	Α.	Β.	ΛΑ.	ΙΖ.

Σέρι℞ Τύλλι℞ τεχθεὶς ἐκ γυναικὸς βυγενῆς μὴν, αἰχμαλώτ℈ ἦ κ̀ δήλης κατὰ τὴν συμφορὰν νενομισμένης, ὃς ἔτι πρ℈σεξήκε τῷ μεγέθ℈ τῆς πόλεως, κ̀ τάφρον ὑπερμεγίσ℈ πρὸ τὸ τεῖχ℞ ἤλασε, κ̀ πρῶτος τὸ τ̃ Ρωμαίων πλῆθος ἠρίθμησε, κ̀ Διαφθείρε℈ δολοφονηθεὶς ὑπὸ Ταρκυνίε Σ℈περβ℈.

ΟΛ. Ν̄.	ΙΑ.	Ιθ.	Β.	Γ.	ΛΒ.	ΙΗ.	
	ΙΒ.	Κ.	Γ.	Δ.	ΛΓ.	Ιθ.	
	ΙΓ.	ΚΑ.	Δ.	Ε.	ΛΔ.	Κ.	
ΛΥΜ.	ΙΔ.	ΚΒ.	Ε.	℈.	ΛΕ.	ΚΑ.	Ασυάγης Λυδὸς κατεπολέμ℈.
ΟΛ. ΝΑ·	ΙΕ.	ΚΓ.	℈.	Ζ.	Λ℈.	ΚΒ.	
	Ι℈.	ΚΔ.	Ζ.	Η.	ΛΖ.	ΚΓ.	Ἀναξίμανδρ℞ Μιλήσιος φυσικὸς φιλόσοφ℞ ἐγνωρίζε℈.
	ΙΖ.	ΚΕ.	Η.	Θ.	ΛΗ.	ΚΔ.	
	ΙΗ.	Κ℈.	Θ.	Ι.	ΛΘ.	ΚΕ.	
ΟΛ. ΝΕ.	Ιθ.	ΚΖ.	Ι.	ΙΑ.	Μ.	Κ℈.	

	ΙΟΥΔΑΙ.	ΜΗΔΩΝ.	ΡΩΜΑΙ.	ΜΑΚΕΔ.	ΛΥΔΩΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
	Κ.	ΚΗ.	ΙΑ.	ΙΒ.	ΜΑ.	ΚΖ.	
	ΚΑ.	ΚΘ.	ΙΒ.	ΙΓ.	ΜΒ.	ΚΗ.	
	ΚΒ.	Λ.	ΙΓ.	ΙΔ.	ΜΓ.	ΚΘ.	
ΟΛ. ΝΓ.	ΚΓ.	ΛΑ.	ΙΔ.	ΙΕ.	ΜΔ.	Λ.	Νέμεα πρῶτον ἤχθη ἀγῶν ὑπ' Αργείων μ̄ τ̄ ἐπ' Αρχεμίρῳ.
						ΑΜΑΣΙΣ.	Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν θ̄ ΑΜΑΣΙΣ ἔτη μ̄β.
ΑΥΝ.	ΚΔ.	ΛΒ.	ΙΕ.	ΙϚ.	ΜΕ.	Α.	
	ΚΕ.	ΛΓ.	ΙϚ.	ΙΖ.	ΜϚ.	Β.	

Εὐχάμων Κυρλωνεὺς ὁ τ̄ Πηλεγονίαν πυθόσας ἐνικησε.
Ο τ̄ Παναθηναίων γυμνικὸς ἀγὼν ἤχθη.

	ΚϚ.	ΛΔ.	ΙΖ.	ΙΗ.	ΜΖ.	Γ.	
ΟΛ. ΝΔ.	ΚΖ.	ΛΕ.	ΙΗ.	ΙΘ.	ΜΗ.	Δ.	Αισωπὸς μυθοποιὸς ἐγνωρίζετο, ὃς ὑπὸ Δελφῶν ἀπώλετο.
	ΚΗ.	ΛϚ.	ΙΘ.	Κ.	ΜΘ.	Ε.	Ἀβαρις ἦλθεν ἐκ τῆς Σκυθίας εἰς Ελλαδα.
					ΚΡΟΙΣΟΣ.		Λυδῶν ἐβασίλευσεν θ̄ ΚΡΟΙΣΟΣ ἔτη ῑϚ.
	ΚΘ.	ΛΖ.	Κ.	ΚΑ.	Α.	ϛ.	Πεισίστρατος Αθηναίων ἐτυράννησε, καὶ εἰς Ἑλλάδα παρῆλθε.
	Λ.	ΛΗ.	ΚΑ.	ΚΒ.	Β.	Ζ.	

Κῦρος τ̄ Ασυάγου καθελὼν τὴν Μήδων καθεῖλε βασιλείαν γενομένην ἐν ἔτεσι σν̄θ̄.
Κῦρος ἀνῆκε τὴν αἰχμαλωσίαν τῶν Ιουδαίων ἔθνους παραυτίκα εἰς τὰ Ιεροσόλυμα. Κάθ' ὃν ἐπανελθόντες ὑπὸ Βαβυλῶνος ἀμφὶ τὰς πεντεμυριάδας Ιουδαίων τὸ θυσιαστήριον ἤγειραν, καὶ θεμελίους καθεβάλοντο τοῦ ἱεροῦ. τῶν δὲ πλείστων ἐθνῶν ἀνειχνίων, διέμενε τὸ ἔργον ἀπελὲς μέχρι δευτέρου ἔτους Δαρείου τοῦ Υστάσπου βασιλέως Περσῶν, μεθ' οὗ ἐπεδιώκθη σωτῆρος.

Σωσάγης ὁ πᾶς χρόνος τῆς αἰχμαλωσίας τῶν ō ἐτῶν τοῦ Ιουδαίων ἔθνους ἀριθμούμενος κζ̄ μυριάνας ὑπὸ τρίτου ἔτους τοῦ Βασιλέως Ελιακεὶμ, ὅπερ τὸ ἕναλον καὶ δέκαλον ἔτος Κύρου τοῦ Περσῶν Βασιλέως. Καθὰ δὲ ἕτερος, ἀπὸ ἀρχῆς τοῦ Ιερεμίου προφητείας, ἡ γίγονε κζ̄ τὸ ιγ̄ ἔτος Ιωσίου τοῦ τ̄ Ιουδαίων Βασιλέως, ὅπερ τὸ λς̄ Ασυάγους ἀπὸ ἧς ἔτη προφητείας Ιερεμίου, ὅπερ τὸ πρῶτον ἔτος Κύρου, ἐπὶ γίνεται ō. ὅπερ δοκεῖ πιθανὸν εἶναι. τὸ δὲ ἀληθὲς, τοῦ ἑρμηνέως τοῦ ἱεροῦ ἑβδομηκονταετία ὅπερ τὸ β̄ ἔτος Δαρείου τοῦ Υστάσπου περιόδου ἀπὸ ῑ, καὶ θ̄ ἔτους Ναβουχοδονοσόρ ἀρχομένη.

	ΙΟΥΔΑΙ.	ΠΕΡΣΩΝ.	ΡΩΜΑΙ.	ΜΑΚΕΔ.	ΛΥΔΩΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
		ΚΥΡΟΣ.		Περσῶν ἐβασίλευσεν πρῶτος ΚΥΡΟΣ ἔτη Λ̄.			
ΟΛ. ΝΕ.	ΛΑ.	Α.	ΚΒ.	ΚΓ.	Γ.	Η.	Στησίχορος τέθνηκεν. Σιμωνίδης ἐγνωρίζετο.
	ΛΒ.	Β.	ΚΓ.	ΚΔ.	Δ.	Θ.	Αναξιμανδρίδης Φυσικὸς Φιλόσοφος ἐγνωρίζετο.
	ΛΓ.	Γ.	ΚΔ.	ΚΕ.	Ε.	Ι.	Χείλων ὁ τ̄ ἑπτὰ σοφῶν ἔφορος ἐν Λακεδαιμονίᾳ ἐβίωτο.
ΑΥΞ.	ΛΔ.	Δ.	ΚΕ.	ΚϚ.	ϛ.	ΙΑ.	Προεφήτευσαν Αγγαῖος, καὶ Ζαχαρίας.
ΟΛ. ΝϚ.	ΛΕ.	Ε.	ΚϚ.	ΚΖ.	Ζ.	ΙΒ.	

	ΙΟΥΔΑΙ.	ΠΕΡΣΩΝ.	ΡΩΜΑΙ.	ΜΑΚΕΔ.	ΛΥΔΩΝ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
	ΛϚ.	Ϛ.	ΚΖ.	ΚΗ.	Η.	ΙΓ.	
	ΛΖ.	Ζ.	ΚΗ.	ΚΘ.	Θ.	ΙΔ.	
				ΑΜΥΝΤΑΣ.			Μακεδόνων ἐβασίλευσεν θ̄ ΑΜΥΝΤΑΣ ἔτη ν̄.
	ΑΗ.	Η.	ΚΘ.	Α.	Ι.	ΙΕ.	Ξενοφάνης ὁ Κολοφώνιος ἐγνωρίζετο.
ΟΛ. ΝΖ.	ΛΘ.	Θ.	Λ.	Β.	ΙΑ.	Ις.	
	Μ.	Ι.	ΛΑ.	Γ.	ΙΒ.	ΙΖ.	Κροῖσος ὑπὸ Κῦρον ἐστρατεύετο.
	ΜΑ.	ΙΑ.	ΛΒ.	Δ.	ΙΓ.	ΙΗ.	

Καθ' ἃς τάττει Ἰησοῦς ὁ β̄ Ἰωσεδὲκ ἱερεὺς ἐγνωρίζετο, καὶ Ζοροβάβελ ὁ β̄ Σαλαθιὴλ βασιλικὸς ὢν, εἰ καὶ ἠγήσατο τῶν ἀπὸ Βαβυλῶνος ἐπανιόντων.

	ΜΒ.	ΙΒ.	ΛΓ.	Ε.	ΙΔ.	Ιϴ.	Θαλῆς ὁ Ἐξαμίου Μιλήσιος πρῶτος φυσικὸς φιλόσοφος ἀπέθανεν ζήσας ἔτη ϟα.
ΟΛ. ΝΗ.	ΜΓ.	ΙΓ.	ΛΔ.	ϛ.	ΙΕ.	Κ.	Ψαμμήτιχος Ἀθηναίων τὸ ε̄ ἐβασίλευσεν.

Κροῖσος ὁ Κῦρος ἐπολέμησεν ἥλω σὺν τῇ Λυδῶν βασιλείᾳ Ἁλικαρνασσέων ἔτη σλβ̄.
Ἡ Λυδῶν βασιλεία σλβ̄ ἔτη κατελύθη ὑπὸ Κύρου.

	ΙΟΥΔΑ.	ΠΕΡΣΩΝ.	ΡΩΜΑΙ.	ΜΑΚΕΔ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
			ΤΑΡΚΥΝΙΟΣ Ο ΣΟΥΠΕΡΒΟΣ.			Ρωμαίων ἐβασίλευσεν ζ̄ ΤΑΡΚΥΝΙΟΣ Ο ΣΟΥΠΕΡΒΟΣ ἔτη λε.

Ταρκύνιος ὁ Σούπερβος ηὗρε δεσμὰ, μάστιγας, ξύλα, εἱρκτὰς, φυλακὰς, κλοιοὺς, πέδας, ἀλύσεις, ὀρύγματα, μέταλλα. Ἓν ἔπι ἄλλο κακόν.
Θέογνις ποιητὴς ἐγνωρίζετο.

ΑΥΟ.	ΜΔ.	ΙΔ.	Α.	Ζ.	ΚΑ.		
	ΜΕ.	ΙΕ.	Β.	Η.	ΚΒ.		Κῦρος Σάρδεις εἷλεν.
	Μϛ.	Ις.	Γ.	Θ.	ΚΓ.		
ΟΛ. ΝΘ.	ΜΖ.	ΙΖ.	Δ.	Ι.	ΚΔ.		
	ΜΗ.	ΙΗ.	Ε.	ΙΑ.	ΚΕ.		Ἅρπαγος εὐδοκιμῶν παρὰ Κύρῳ τῶν Ἰωνίας ἐστράτευσεν.
	ΜΘ.	Ιϴ.	ϛ.	ΙΒ.	Κϛ.		
	Ν.	Κ.	Ζ.	ΙΓ.	ΚΖ.		
ΟΛ. Ξ.	ΝΑ.	ΚΑ.	Η.	ΙΔ.	ΚΗ.		
	ΝΒ.	ΚΒ.	Θ.	ΙΕ.	ΚΘ.		Φερεκύδης Ἰσραηλὸς ἐγνωρίζετο Πυθαγόρου διδάσκαλος.
	ΝΓ.	ΚΓ.	Ι.	Ις.	Λ.		
ΑΥΠ.	ΝΔ.	ΚΔ.	ΙΑ.	ΙΖ.	ΛΑ.		Φωκυλίδης καὶ Ξενοφάνης Φυσικὸς τραγῳδοποιὸς ἐγνωρίζετο.

	ΙΟΥΔΑΙ.	ΠΕΡΣΩΝ.	ΡΩΜΑΙ.	ΜΑΚΕΔ.	ΑΙΓΥΠΤ.	
ΟΛ. Ξ̄Α̅.	ΝΕ.	ΚΕ.	ΙΒ.	ΙΗ.	ΛΒ.	
	Νϛ.	Κϛ.	ΙΓ.	ΙΘ.	ΛΓ.	
	ΝΖ.	ΚΖ.	ΙΔ.	Κ.	ΛΔ.	
	ΝΗ.	ΚΗ.	ΙΕ.	ΚΑ.	ΛΕ.	
ΟΛ. Ξ̄Β̅.	ΝΘ.	ΚΘ.	Ιϛ.	ΚΒ.	Λϛ.	
	Ξ.	Λ.	ΙΖ.	ΚΓ.	ΛΖ.	Τόμυρις γυνὴ Μασσαγετῶν βασίλισσα Κῦρον ἀνεῖλεν.
		ΚΑΜΒΥ-ΣΗΣ.				Περσῶν ἐβασίλευσεν β̄ ΚΑΜΒΥΣΗΣ ἔτη η̄.
	ΞΑ.	Α.	ΙΗ.	ΚΔ.	ΛΗ.	

Καμβύσῃ φασὶ πάρ' Ἑβραίοις δεύτερον Ναβοχοδονόσορ καλεῖσθαι, ἐφ' ἧ τῷ κζ̄ Ἰωσίᾳ ἱστορίαν λέγεσι γεγράφθαι.

	ΞΒ.	Β.	ΙΘ.	ΚΕ.	ΛΘ.
ΟΛ. Ξ̄Γ̅.	ΞΓ.	Γ.	Κ.	Κϛ.	Μ.
ΑΥ Ϛ.	ΞΔ.	Δ.	ΚΑ.	ΚΖ.	ΜΑ. Σάμος τύραννοι Πολυκράτης, καὶ Συλοσῶν, ὁ Παυσάνιου ἀδελφοὶ γενόμενοι.
	ΞΕ.	Ε.	ΚΒ.	ΚΗ.	ΜΒ.

Αἰγύπτῳ ἑπτὴ ἑβδόμη δωδεκὰς Περσῶν, βασιλέων η̄. Καμβύσης δὲ ἔτη πέμπτῳ τοῦ αὐτοῦ βασιλείας ἐβασίλευσεν Αἰγύπτου ἔτη γ̄.

	Ξϛ.	ϛ.	ΚΓ.	ΚΘ.	
ΟΛ. Ξ̄Δ̅.	ΞΖ.	Ζ.	ΚΔ.	Λ.	
	ΞΗ.	Η.	ΚΕ.	ΛΑ.	

Περσῶν τρίτοι ἐβασίλευσαν δύο ἀδελφοὶ Μέρδις, καὶ Πατζάτης, μῆνας ζ̄.

	ΞΘ.	Θ.	Κϛ.	ΛΒ.	
		ΔΑΡΕΙ-ΟΣ.			Περσῶν ἐβασίλευσεν ὁ ΔΑΡΕΙΟΣ ὑὸς Ὑστάσπου ἔτη λ̄ϛ.
	Ο.	Α.	ΚΖ.	ΛΓ.	

	ΠΕΡΣΩΝ.	ΡΩΜΑΙ.	ΜΑΚΕΔ.
ΟΛ. Ξ̄Ε̅.	Β.	ΚΗ.	ΛΔ.

Ὀλυμπιὰς ξ̄ε̅, καὶ τὸ β̄ ἔτος Δαρείου Ὑστάσπου.
Πυθαγόρας Φυσικὸς φιλόσοφος ἐγνωρίζετο.
Προεφήτευον ὕστεροι Ἀγγαῖος, ὁ Ζαχαρίας ὁ ἕτερος Ἀδδοῦ, καὶ Μαλαχίας.
Ἔτος β̄ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου. Ἐπληρώθη τὰ ο̄ ἔτη τῆς ἐρημίας τοῦ ἱεροῦ . . . . . καὶ κζ̄ μὲν Κύρου τοῦ πρώτου Περσῶν βασιλεύσαντος Ἰουδαίων ἔθνους ἐλευθερία γίνεται, καὶ ἡ συγχώρησις τοῦ τὸν ἱερὸν οἰκοδομῆσαι. ἐν ἔτει δὲ ὑπερθέσεως ὁ ναὸς κζ̄ τὸ η̄ ἔτει Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, καθ' ὃ ἱεράτευσεν Ἰησοῦς ὁ τοῦ Ἰωσεδὲκ

ἅμα

ΠΕΡΣΩΝ. ΡΩΜΑΙ. ΜΑΚΕΔ.

ἅμα Ζοροβάβελ ϗ Σαλαθιὴλ, τ̃ ϖρωτοίκων ἐν τῷ μεταξὺ χρόνῳ τ̃ων εἰκοσιπέντε ϖροφητ̃ων. Σωσάδη
„ ἣ τότε καὶ ὁ Κλήμης ἐν τῷ ϖρώτῳ στρωματεῖ γράφων φησ̀· Καὶ ἔμφυεν ἡ αἰχμαλωσία ἔτη ο καθ-
„ ηξασα εἰς τὸ β̄ ἐτ⊙ Δαρείου ϗ Υστάσπου τ̃ Περσ̃ων, καὶ Ασυρίων ϗ Αἰγυπτίων γνωμήν βασιλέως.
„ ἐφ' ἧ Αγγαῖ⊙ καὶ Ζαχαρίας, ϗ ὁ σὺν τ̃ῖ β Αγγέλ⊙ ϖροφητεύει. Καὶ ταῦτα μὲν ὁ δηλωθεὶς ἀνήρ.
„ Περὶ ἧ μέχρι δευτέρου ἔτους Δαρείου τὸ ο τ̃ ἐρημίας τὸ ἱερὸν ἐτ⊙ ϖεντεκαιδεκάτῳ, μάρτυς ἐχέγγυ⊙ ὁ
„ ϖροφήτης Ζαχαρίας ἔτους δευτέρου Δαρείου εἰπών, Κύριε παντοκράτωρ, ἕως τίν⊙ οὐ μὴ ἐλεήσεις τὴν
„ Ιερουσαλὴμ, ϗ τὰς πόλεις Ιούδα, ἃς ὠργίσθης τοῦτο ο ἔτ⊙;
Αρμόδι⊙ ϵ̓Αργείων ἀνδ̃λον Ιπποιοχον τυραννον, καθ' ὃς λέαινα ἡ ἑτέρα ὑπ' αὐτ̃ῶν ἐθηριωμένη κατ-
πᾶν σῶν σωμάτων, τὴν ἑαυτ̃ῆς ἀπετεμε γλῶσσαν.

	Γ.	ΚΘ.	ΛΕ.	
	Δ.	Λ.	ΛϚ.	
ΑΦ.	Ε.	ΛΑ.	ΛΖ.	Απ' ἐλεύθεν ἐνιαυτ̃ῶ, ἐν ᾧ ὁ ἐν Ιεροσολύμοις νεὼς τέλεσν ἐπληρώθη, ἕως
ΟΛ. ΞϚ.	Ϛ.	ΛΒ.	ΛΗ.	τελευταίου ἔτους Υρκανοῦ Ιουδαίων ἀρχιερέως ϗ βασιλέως, ὑφ' οὗ γνω-
	Ζ.	ΛΓ.	ΛΘ.	μήν ἐν ἡμέρᾳ ἱερᾷ ἐκ̃ῃ, ἔτη τυγχάνῃ ὑπ̃ῶ, ὁποῖα αἱ ζ ϗ ξβ τ̃ Δανιὴλ
	Η.	ΛΔ.	Μ.	ϖροφητεύόμεναι σωάγουσιν ἑβδομάδες.
	Θ.	ΛΕ.	ΜΑ.	

Ομῶ βασιλεῖς Ρωμαίων ζ. Μέθ' οὓς λοιπὸν ὕπατοι ἀρξάμενοι. ἀπὸ Κολλατίνου ϗ Βρούτου εἶπε δήμαρχοι, ϗ
δικτάτωρες. μεθ' οὓς πάλιν ὕπατοι πάντες διεγένοντο ἕπεσι ϋϞ, ἕως Ιουλίου Καίσαρος πρώτου μοναρχήσαντος.

	ΠΕΡΣΩΝ.	ΜΑΚΕΔ.	ΥΠΑΤΩΝ.
ΟΛ. ΞΖ.	Ι.	ΜΒ.	
	ΙΑ.	ΜΓ.	
	ΙΒ.	ΜΔ.	
	ΙΓ.	ΜΕ.	

Αιγυπτίων ἐθαλασσοκράτησαν ἔτη ῑ.

ΟΛ. ΞΗ.	ΙΔ.	ΜϚ.	Λ. ΙΟΥΝΙΟΣ ΒΡΟΥΤΟΣ. Λ. ΤΑΡΚΥΝΙΟΣ ΚΟΛΛΑΤΙΝΟΣ.	
ΑΦΙ.	ΙΕ.	ΜΖ.	Π. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΠΟΒΛΙΚΟΛΑΣ. Τ. ΛΟΥΚΡΗΤΙΟΣ.	
	ΙϚ.	ΜΗ.	Π. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΠΟΒΛΙΚΟΛΑΣ ΤΟ Γ̄. Μ. ΟΡΑΤΙΟΣ ΤΟ Β̄.	
	ΙΖ.	ΜΘ.	ΣΠ. ΛΑΡΤΙΟΣ. Τ. ΕΡΜΙΝΙΟΣ ΑΚΥΛΙΝΟΣ.	
ΟΛ. ΞΘ.	ΙΗ.	Ν.	Μ. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΟΥΟΛΟΥΣΙΟΣ. Π. ΠΟΣΤΟΥΜΙΟΣ ΤΟΥΒΕΡΤΟΣ.	

Τιμήσεως ἐν Ρώμῃ γνωμήν θυρέθησαν μυριάδες ιβ̄ τ̃ πλήθους.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. Μακεδόνων ἐβασίλευσεν ῑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ἔτη μ̄γ̄.

ΙΘ.	Α.	Π. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΠΟΒΛΙΚΟΛΑΣ ΤΟ Δ̄. Τ. ΛΟΥΚΡΗΤΙΟΣ ΤΟ Β̄.	

Δικτάτωρ ἐν Ρώμῃ πρῶτ⊙ καταστάθη ρϞϚ⊙ Λάρκι⊙.

ΠΕΡΣΩΝ. ΜΑΚΕΔ. ΥΠΑΤΩΝ.

Κ. Β. Γ. ΠΟΣΘΟΥΜΙΟΣ ΤΟΥΒΕΡΤΟΣ ΤΟ Β̄. ΑΓΡΙΠΠΑΣ ΜΕΝΕΝΙΟΣ.

ΚΑ. Γ. ΟΠΙΤΕΡ ΒΕΡΓΙΝΙΟΣ ΤΡΙΚΟΣΤΟΣ. ΣΠ. ΚΑΣΣΙΟΣ ΟΥΙΣΚΕΛΛΙΝΟΣ.

ΟΛ. Ο̄. ΚΒ. Δ. ΠΟΣΤΟΥΜΟΣ ΚΟΜΙΝΙΟΣ ΑΥΡΟΥΓΚΟΣ. Τ. ΛΑΡΤΙΟΣ ΦΛΑΒΟΣ.

Ἑλλάνικος ἱστοριογράφος, καὶ Δημόκριτος φιλόσοφος, καὶ Ἡράκλειτος ὁ Σκοτεινός, καὶ Ἀναξαγόρας φυσικὸς φιλόσοφος ἐγνωρίζοντο.

ΚΓ. Ε. ΣΕΡ. ΣΟΥΛΠΙΤΙΟΣ ΚΑΜΕΡΙΝΟΣ. Μ. ΤΟΥΛΙΟΣ ΛΟΓΓΟΣ.

ΚΔ. ς. Π. ΟΥΕΤΟΥΡΙΟΣ ΓΕΜΙΝΟΣ. Τ. ΑΛΒΟΥΤΙΟΣ ΕΛΟΥΑΝΟΣ.

ΑΦΚ. ΚΕ. Ζ. Τ. ΛΑΡΤΙΟΣ ΦΛΑΒΟΣ ΤΟ Β̄. ΚΟΙΝΤΟΣ ΚΛΟΙΛΙΟΣ.

Πυθαγόρας ὁ φιλόσοφος τέθνηκεν ἐτῶν ϙε̄, οἱ δὲ ϲε̄.

ΟΛ. ΟᾹ. Κϛ. Η. Α. ΣΕΜΠΡΩΝΙΟΣ ΑΤΡΑΤΙΝΟΣ. Μ. ΜΙΝΟΥΚΙΟΣ ΑΥΓΟΥΡΙΝΟΣ.

Αἰσχύλος Τραγῳδοποιὸς ἐγνωρίζετο.

ΚΖ. Θ. Α. ΠΟΣΤΟΥΜΙΟΣ ΑΛΒΟΣ. Τ. ΟΥΙΡΓΙΝΙΟΣ ΤΡΙΚΟΣΤΟΣ.

Λατῖνοι Ρωμαίων ἀπέσχισαν.

ΚΗ. Ι. Μ. ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΣΑΒΙΝΟΣ. Γ. ΣΕΡΟΥΕΙΛΙΟΣ ΓΡΙΣΚΟΣ.

Ἐν Ρώμῃ ὁ δῆμος ἀπέστη τὸ συγκλήτου.

ΚΘ. ΙΑ. Α. ΟΥΕΡΓΙΝΙΟΣ ΤΡΙΚΟΣΤΟΣ. Τ. ΟΥΕΤΟΥΡΙΟΣ ΓΕΜΙΝΟΣ.

Λ. ΙΒ. ΣΠ. ΚΑΣΣΙΟΣ ΟΥΙΣΚΕΛΛΙΝΟΣ ΤΟ Β̄. ΠΟΣΤΟΥΜΙΟΣ ΚΟΜΙΝΙΟΣ ΤΟ Β̄.

ΟΛ. ΟΒ̄. ΛΑ. ΙΓ. Τ. ΓΕΓΑΝΙΟΣ ΜΑΚΕΡΙΝΟΣ. Π. ΜΙΝΟΥΚΙΟΣ ΑΥΓΟΥΡΙΝΟΣ.

ΛΒ. ΙΔ. Α. ΣΕΜΠΡΩΝΙΟΣ ΑΤΡΑΤΙΝΟΣ ΤΟ Β̄. Μ. ΜΙΝΟΥΚΙΟΣ ΑΥΓΟΥΡΙΝΟΣ ΤΟ Β̄.

ΛΓ. ΙΕ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΣΟΥΛΠΙΚΙΟΣ ΚΑΜΕΡΙΝΟΣ. ΣΠ. ΛΑΡΤΙΟΣ ΦΛΑΟΥΟΣ ΤΟ Β̄.

Πανύασις ποιητὴς ἐγνωρίζετο.

ΟΛ. ϹΓ̄. ΛΔ. Ις. Γ. ΙΟΥΛΙΟΣ ΙΟΥΛΟΣ. Π. ΡΙΝΑΡΙΟΣ ΡΟΥΦΟΣ.

ΑΦΛ. ΛΕ. ΙΖ. ΣΠ. ΝΑΥΤΙΟΣ ΡΟΥΤΙΛΟΣ. ΣΕΞ. ΦΟΥΡΙΟΣ. ΜΕΔΟΥΛΛΙΝΟΣ.

Γέλων Συρακουσῶν ἐκράτησεν ἔτη ιζ.

ΛϚ. ΙΗ. Γ. ΑΚΥΛΙΟΣ ΤΟΥΣΚΟΣ. Τ. ΣΙΚΙΝΙΟΣ ΣΑΒΙΝΟΣ.

Πίνδαρος καὶ Σιμωνίδης μελοποιοὶ ἐγνωρίζοντο.

ΞΕΡΞΗΣ. Περσῶν ἐβασίλευσεν Ε̄ ΞΕΡΞΗΣ Δαρείου ἔτη κ̄.

Α. ΙΘ. ΣΠ. ΚΑΣΣΙΟΣ ΟΥΙΣΚΕΛΛΙΝΟΣ ΤΟ Γ̄. ΠΡΟΚΛΟΣ ΟΥΕΡΓΙΝΙΟΣ ΤΡΙΚΟΣΤΟΣ.

ΠΕΡΣΩΝ. ΜΑΚΕΔ. ΥΠΑΤΩΝ.

Ἐν Ῥώμῃ Γομπίλα τὴς παρθένους δῃ Διαφθορᾶ καταγνωσθεῖσα ζῶσα καταρύγη.

ΟΛ. ΟΔ̄ Β. Κ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΦΑΒΙΩΣ ΟΥΙΒΟΥΛΑΝΟΣ. ΣΕΡ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ.

Ξέρξης Αἰγυπτον παρέλαβεν.
Ἀριστείδης ὀστρακίσθη.

Γ. ΚΑ. Λ. ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΜΑΜΕΡΚΙΝΟΣ. Κ. ΦΑΒΙΟΣ ΟΥΙΒΟΥΛΑΝΟΣ.

Χειμὼν καὶ φρυκτοὶ ἐγνωρίζοντο.

Δ. ΚΒ. Μ. ΦΑΒΙΟΣ ΟΥΙΒΟΥΛΑΝΟΣ. Λ. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΠΟΤΙΤΟΣ.

Οἱ περὶ Διαγόραν φυσικοὶ φιλόσοφοι ἤκμαζον.

Ε. ΚΓ. Γ. ΙΟΥΛΙΟΣ ΙΟΥΛΟΣ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΟΥΙΒΟΥΛΑΝΟΣ ΤΟ Β̄.

Ξέρξης εἰς Ἀθήνας ἐλθὼν διέφθειρεν αὐτὰς δῃ Καλλιάδου Ἀθηναίων ἄρχοντος.

ΟΛ. ΟΕ̄. ϛ. ΚΔ. ΚΑΙΣΩΝ ΦΑΒΙΟΣ ΟΥΙΒΟΥΛΑΝΟΣ ΤΟ Β̄. ΣΠ. ΦΟΥΡΙΟΣ ΦΟΥΣΟΣ.

Ἡ ἐν Θερμοπύλαις μάχη, καὶ ἡ ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχία.

Ζ. ΚΕ. ΓΝ. ΜΑΝΛΙΟΣ ΒΟΥΛΣΩΝ. Μ. ΦΑΒΙΟΣ ΟΥΙΒΟΥΛΑΝΟΣ.

Ἀθηναῖοι τὰ Μακρὰ ἐτείχισαν.

Η. Κϛ. ΚΑΙΣΩΝ ΦΑΒΙΟΣ ΟΥΙΒΟΥΛΑΝΟΣ ΤΟ Γ̄. Τ. ΟΥΕΡΓΙΝΙΟΣ ΤΡΙΚΟΣΤΟΣ.

Αἰσχύλος τραγῳδοποιὸς ἐγνωρίζετο.

ΑΦΜ. Θ. ΚΖ. Λ. ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΜΑΜΕΡΚΙΝΟΣ ΤΟ Β̄. Γ. ΣΕΡΟΥΕΙΛΙΟΣ ΣΤΡΟΥΚΤΟΣ.

ΟΛ. ΟΣ̄. Ι. ΚΗ. Γ. ΟΡΑΤΙΟΣ ΠΟΥΛΒΙΛΛΟΣ. Τ. ΜΕΝΕΝΙΟΣ ΛΑΝΑΤΟΣ.

ΙΑ. ΚΘ. Α. ΟΥΙΡΓΙΝΙΟΣ ΤΡΙΚΟΣΤΟΣ. ΣΠ. ΣΕΡΟΥΕΙΛΙΟΣ ΣΤΡΟΥΚΤΟΣ.

Ἱέρων Συρακουσίων ἐτυράννει, καὶ ὅλης Σικελίας.

ΙΒ. Λ. Π. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΠΟΒΛΙΚΟΛΑΣ. Γ. ΝΑΥΤΙΟΣ ΡΟΥΤΙΛΟΣ.

ΙΓ. ΛΑ. Λ. ΦΟΥΡΙΟΣ ΜΕΔΟΥΛΛΙΝΟΣ. Α. ΜΑΝΛΙΟΣ ΒΟΥΛΣΩΝ.

Πίνδαρος ἐγνωρίζετο.

ΟΛ. ΟΖ̄. ΙΔ. ΛΒ. Λ. ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΜΑΜΕΡΚΙΝΟΣ ΤΟ Γ̄. ΟΥΟΠΙΣΚΟΣ ΙΟΥΛΙΟΣ ΙΟΥΛΟΣ.

Θεμιστοκλῆς εἰς Πέρσας φεύγει.

ΙΕ. ΛΓ. Π. ΦΟΥΡΙΟΣ ΜΕΔΟΥΛΛΙΝΟΣ. Λ. ΠΙΝΑΡΙΟΣ ΜΑΜΕΡΚΙΝΟΣ.

Σοφοκλῆς τραγῳδοποιὸς πρῶτον ἐπεδείξατο.

ΠΕΡΣΩΝ. ΜΑΚΕΔ. ΥΠΑΤΩΝ.

ΙΣ. ΛΔ. Τ. ΚΥΝΤΙΟΣ ΒΑΡΒΑΤΟΣ. ΑΡΠΙΟΣ ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΣΑΒΙΝΟΣ.

Ἐν Ῥώμῃ Σανία παρθένος φθαρεῖσα καλωρύγη ζῶσα.

ΙΖ. ΛΕ. Λ. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΠΟΤΙΤΟΣ. ΤΙΒΕΡΙΟΣ ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΜΑΜΕΡΚΙΝΟΣ.

Εὐριπίδης ἐγνωρίζετο.

ΟΛ. ϞΗ. ΙΗ. ΛΣ. Α. ΟΥΕΡΓΙΝΙΟΣ ΤΡΙΚΟΣΤΟΣ. ΝΟΥΜΙΚΙΟΣ ΠΡΙΣΚΟΣ.

Ἡρόδοτος Ἁλικαρνασεὺς ἱστοριογράφος ἐγνωρίζετο.

ΑΦΝ. ΙΘ. ΛΖ. Τ. ΚΥΝΤΙΟΣ ΒΑΡΒΑΤΟΣ ΤΟ Β. ΚΟΙΝΤΟΣ ΣΕΡΟΥΕΙΛΙΟΣ ΠΡΙΣΚΟΣ.

Βακχυλίδης ἤκμαζεν.
Ξεῦξις ζωγράφος ἐγνωρίζετο.

Κ. ΛΗ. ΤΙΒΕΡΙΟΣ ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΜΑΜΕΡΚΙΝΟΣ ΤΟ Β. ΚΟΙΝΤΟΣ ΦΑΒΙΟΣ ΟΥΙΒΟΥΛΑΝΟΣ.

Θεμιστοκλῆς αἷμα ταύρειον πὼν πλαθτᾷ.
Σωκράτης ἐγνωρίζετο.

ΑΡΤΑΒΑΝΟΣ. Περσῶν ἐβασίλευσεν Ε ΑΡΤΑΒΑΝΟΣ μῆνας Ζ.

Α. ΛΘ. ΣΠ. ΠΟΣΤΟΥΜΙΟΣ ΑΛΒΟΣ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΣΕΡΟΥΕΙΛΙΟΣ ΠΡΙΣΚΟΣ ΣΤΡΟΥΚΤΟΣ ΤΟ Β.

Λίθος ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἔπεσεν ἐν ποταμοῖς Αἰγός.

ΑΡΤΑΞΕΡΞΗΣ. Περσῶν ἐβασίλευσεν Ζ ΑΡΤΑΞΕΡΞΗΣ ὁ ἐπικληθεὶς Μακρόχειρ ἔτη Μ.

ΟΛ. ϞΘ. Α. Μ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΦΑΒΙΟΣ ΟΥΙΒΟΥΛΑΝΟΣ ΤΟ Β. ΚΥΝΤΙΟΣ ΒΑΡΒΑΤΟΣ ΤΟ Γ.

Τὰ κθ' τῶν Ἑσθὴρ ἡ Μαρδοχαῖον Φασί τινες ἐν τοῖς χρόνοις τούτοις γεγονέναι. ἐγὼ δὲ οὐ πείθομαι. οὐ γὰρ ἂν ἐσιώπησε τὰς κατ' αὐτὸν πράξεις ἡ δ' Ἑσθὴρ γεγραφὴ, ἥτις κθ' τοῦ Ἀρταξέρξου ἱστορεῖ Ἑσθέραν ἡ Νεεμίαν ἐκ Βαβυλῶνος ἀνεληλυθέναι, καὶ τὰς ἀναφερομένας αὐτῶν πράξεις γεγονέναι.

Β. ΜΑ. Α. ΠΟΣΤΟΥΜΙΟΣ ΑΛΒΟΣ. ΣΠ. ΦΟΥΡΙΟΣ ΜΕΔΟΥΛΛΙΝΟΣ ΦΟΥΣΟΣ.

Γ. ΜΒ. Γ. ΣΕΡΟΥΕΙΛΙΟΣ ΠΡΙΣΚΟΣ. Λ. ΑΙΒΟΥΤΙΟΣ ΕΛΟΥΑΣ.

Δ. ΜΓ. Λ. ΛΟΥΚΡΗΤΙΟΣ. Τ. ΟΥΕΤΟΥΡΙΟΣ ΓΕΜΙΝΟΣ.

Σικελίας δημοκρατία.
Κίμων ἐπ' Εὐρυμέδοντι ποταμῷ Πέρσας ἐνίκα ναυμαχίᾳ καὶ πεζομαχίᾳ. ὁ Μηδικὸς πόλεμος ἐπαύσατο.
Ἡλὶς ἔκλειψις.
Ἀναξαγόρας θνήσκει.

ΠΕΡΔΙΚΚΑΣ. Μακεδόνων ἐβασίλευσεν ΙΑ ΠΕΡΔΙΚΚΑΣ ἔτη ΚΗ.

ΟΛ. Π. Ε. Α. Π. ΟΥΟΛΟΥΜΝΙΟΣ ΑΜΙΝΤΙΝΟΣ. ΣΕΡ. ΣΟΥΛΠΙΤΙΟΣ ΚΑΜΕΡΙΝΟΣ.

Ἑσδρας

ΠΕΡΣ. ΜΑΚΕΔ. ΥΠΑΤΩΝ.

Εσδρας ἱερὸς ϖαρὰ Ἰουδαίοις ἐγνωρίζετο, καθ' ὃν ἀρχιερεὺς ἦν Ελιασὶβ υἱὸς Ιωακεὶμ τοῦ υἱοῦ Ιησοῦ τοῦ Ιωσεδέκ. ἦν δὲ Εσδρας γραμματεὺς νόμων ἱερῶν διδάσκαλος ἐπιφανὴς, τὰ ἀπὸ Βαβυλῶνος ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων ἐπανελθόντων.

5. Β. Γ. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΠΟΒΛΙΚΟΛΑΣ ΤΟ Β. ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΣΑΒΙΝΟΣ.

Ζ. Γ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΦΑΒΙΟΣ ΟΥΙΒΟΥΛΑΝΟΣ ΤΟ Γ. Λ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΚΟΣΣΟΣ.

ΑΦΧ. Η. Δ. Γ. ΝΑΥΤΙΟΣ. ΡΟΥΤΙΛΟΣ ΤΟ Ε. Λ. ΜΙΝΟΥΚΙΟΣ ΑΥΓΟΥΡΙΝΟΣ.

Εμπεδοκλῆς καὶ Παρμενίδης φιλόσοφοι φυσικοὶ ἐγνωρίζοντο.
Ζήνων ὁ Ηρακλείτου ὁ Σκοτεινὸς ἤκμαζον.

ΟΛ. ΠΑ. Θ. Ε. Γ. ΟΡΑΤΙΟΣ ΠΟΥΛΒΙΛΛΟΣ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΜΙΝΟΥΚΙΟΣ ΑΥΓΟΥΡΙΝΟΣ.

Φερεκύδης ὁ δθύτερος ἱστοριογράφος ἐγνωρίζετο.

Ι. 6. Μ. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΜΑΞΙΜΟΣ. ΣΠ. ΟΥΕΡΓΙΝΙΟΣ ΤΡΙΚΟΣΤΟΣ.

Κρατῖνος, καὶ Πλάτων οἱ Κωμικοὶ ἤκμαζον.

ΙΑ. Ζ. Τ. ΡΩΜΙΛΙΟΣ. Π. ΟΥΕΤΟΥΡΙΟΣ ΓΕΜΙΝΟΣ.

ΙΒ. Η. ΣΠ. ΤΑΡΠΗΙΟΣ ΚΑΠΙΤΩΝ. Α. ΑΤΕΡΙΟΣ.

Εν Ρώμῃ Κλαρίων ἀγὼν ἐκαλονζαετὴς ἤχθη.

ΟΛ. ΠΒ. ΙΓ. Θ. ΣΕΞ. ΚΥΝΤΙΛΙΟΣ ΝΕΡΩΣ. Γ. ΟΡΑΤΙΟΣ.

Νόμους ἐκ τῆς Ελλάδος Ρωμαῖοι μετεστείλαντο, ἀφ' ὧν αἱ δώδεκα δέλτοι συνέθηκαν.

ΙΑ. Ι. Γ. ΣΕΣΤΙΟΣ ΚΑΠΙΤΩΛΕΙΝΟΣ. Τ. ΜΕΝΕΝΙΟΣ ΛΑΝΑΤΟΣ.

Κράτης ὁ Κωμικὸς, καὶ Τελέσιλλα, καὶ Πράξιλλα, καὶ Κλεοβουλίνα ἐγνωρίζοντο.

ΙΕ. ΙΑ. Ο τῆς Ηρας νεὼς ἀνεπλήσθη.

Ις. ΙΒ.

Αβαρις Υπερβόρειος χρησμολόγος ἐγνωρίζετο.

ΟΛ. ΠΓ. ΙΖ. ΙΓ.

ΔΦΟ. ΙΗ. ΙΔ. Λ. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΠΟΒΛΙΚΟΛΑΣ ΠΟΤΙΤΟΣ. Μ. ΟΡΑΤΙΟΣ ΒΑΡΒΑΤΟΣ.

ΙΘ. ΙΕ. ΑΑΡΤΙΟΣ ΕΡΜΙΝΙΟΣ ΑΚΥΛΙΝΟΣ. Τ. ΟΥΕΡΓΙΝΙΟΣ ΤΡΙΚΟΣΤΟΣ.

Δήμαρχοι ἐν Ρώμῃ καὶ ἀγορανόμοι ἠρέθησαν, μηκέτι ὄντων ὑπάτων.

Κ. Ις. Μ. ΓΕΓΑΝΙΟΣ ΜΑΚΕΡΙΝΟΣ. Γ. ΙΟΥΛΙΟΣ ΙΟΥΛΟΣ.

Αθηναῖοι καὶ Λακεδαιμόνιοι σπονδὰς ἐποιήσαντο πρὸς ἀλλήλους τελακονταέτεις.
Ηρόδοτος ἐπμήθη πρῶτος τῶν Αθηναίων βιβλῖς ἐπαναγνὺς αὐτοις τὰς βίβλους.

	ΠΕΡΣΩΝ.	ΜΑΚΕΔ.	ΥΠΑΤΩΝ.
ΟΛ. ΠΔ.	ΚΑ.	ΙΖ.	Τ. ΚΥΝΤΙΟΣ ΒΑΡΒΑΤΟΣ ΤΟ Δ. ΑΓΡΙΠΠΑΣ ΦΟΥΒΙΟΣ ΜΕΔΟΥΛΛΙΝΟΣ.
	ΚΒ.	ΙΗ.	Μ ΓΕΝΟΥΚΙΟΣ ΑΥΓΟΥΡΕΙΝΟΣ. Γ. ΚΟΥΤΙΟΣ ΦΙΛΩΝ.

Ευριπίδης τραγῳδοποιὸς ἐγνωρίζετο.
Γραῦς γόρας ὁ σοφιστὴς ἤκμαζεν. Τότε Αθλητὰι τὰς βίβλους ἐψηφίσαντο καῦσαι.

	ΚΓ.	ΙΘ.	Δ. ΣΕΜΠΡΩΝΙΟΣ ΑΤΡΑΤΕΙΝΟΣ. Λ. ΠΑΠΕΙΡΙΟΣ ΜΟΥΓΙΛΛΑΝΟΣ.
	ΚΔ.	Κ.	Μ. ΓΕΓΑΝΙΟΣ ΜΑΚΕΡΙΝΟΣ ΤΟ Β. Τ. ΚΥΝΤΙΟΣ ΒΑΡΒΑΤΟΣ.
ΟΛ. ΠΕ.	ΚΕ.	ΚΑ.	Μ. ΦΑΒΙΟΣ ΟΥΙΒΟΥΛΑΝΟΣ. ΠΟΣΤΟΥΜΟΣ ΑΙΒΟΥΤΙΟΣ ΕΛΟΥΑΣ.

Ἐν Ρώμῃ πάλιν ὕπατοι.

	ΚϚ.	ΚΒ.	Γ. ΦΟΥΡΙΟΣ ΓΑΚΙΛΟΣ. Μ. ΠΑΠΕΙΡΙΟΣ ΚΡΑΣΣΟΣ.

Φιδίας τὴν ἐλεφαντίνην Αθηνᾶν ἐποίησεν.
Σεαίνητος μαθηματικὸς ἦν.

	ΚΖ.	ΚΓ.	ΠΡΟΚΛΟΣ ΓΕΓΑΝΙΟΣ ΜΑΚΕΡΙΝΟΣ. Λ. ΜΕΝΕΝΙΟΣ ΛΑΝΑΤΟΣ.
ΑΦΠ.	ΚΗ.	ΚΔ.	Τ. ΚΥΝΤΙΟΣ ΒΑΡΒΑΤΟΣ. ΑΓΡΙΠΠΑΣ ΜΕΝΕΝΙΟΣ ΛΑΝΑΤΟΣ.

Εὐπολις καὶ Ἀριστοφάνης Κωμικοὶ, Σοφοκλῆς τε ὁ τραγῳδοποιὸς ἐγνωρίζετο.
Ἐν Ἰταλίᾳ Καμπανῶν ἔθνος ἔσωσεν.

ΟΛ. ΠϚ.	ΚΘ.	ΚΕ.	

Δημόκριτος Ἀβδηρίτης Φυσικὸς Φιλόσοφος ἐγνωρίζετο, καὶ Ἐμπεδοκλῆς ὁ Ἀκραγαντῖνος, καὶ Ἱπποκράτης Κῷος ἰητρὸς, Γοργίας, καὶ Πρόδικος. ὡς δὲ λίνες, καὶ Ζηνὼν, καὶ Παρμενίδης καὶ τότε ἤκμαζον.

	Λ.	ΚϚ.	Μ. ΓΕΓΑΝΙΟΣ ΜΑΚΕΡΙΝΟΣ ΤΟ Γ. Λ. ΣΕΡΓΙΟΣ ΦΙΔΗΝΑΣ.

Σωκράτης Φιλόσοφος καθαρικὸς ἐτελεύτησεν.

	ΛΑ.	ΚΖ.	Μ ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ. Λ. ΠΑΠΕΙΡΙΟΣ ΚΡΑΣΣΟΣ.
	ΛΒ.	ΚΗ.	Γ. ΙΟΥΛΙΟΣ ΙΟΥΛΟΣ ΤΟ Γ. Λ. ΟΥΕΡΓΙΝΙΟΣ ΤΡΙΚΟΣΤΟΣ.

Νεεμίας ἐκ φυλῆς Ἰούδα οἰνοχόος Ἀρταξέρξου αἰτήσας τὴν βασιλέα ἄφιν εἰς Ἱερουσαλὴμ ἐκ Βαβυλῶνος, τήν πόλιν τε αὐτοῖς τείχεσιν ἤγειρεν. ἡ δὲ ὠκοδομήθη πολλαῖς καὶ ἀσταχέσι τὴν πόρρησιν Δανιὴλ ὁ προφήτης, ἐπὶ τοῦ Ἀρταξέρξου τοῦ Μακροχείρος ἄρξαντος ἔτη λβ ἔτους ὑπατ, ὡς ἱστορεῖ ἡ ἁγία Ἐσδρα γραφὴ, ὅτι ἀρχιερέως Ἰωδαὲ υἱὸς Ἰακείμ. Μετὰ τὸν Ἰωδαὲ, Ἰωάννης ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἀρχιερατεύσεν ὁ τοῦ Ἀλεξάνδρου γηρόμενος ὕστερον τῶν Μακεδόνα. Τὰς μὲν ὑπὸ τῶν ἑβδομάδας ἀπὸ τοῦ Δανιὴλ, ἕως Χριστοῦ ἠγαμένας, ἐντεῦθεν εἰς ἃς ἀριθμήσεν, αἱ γίνονται ἔτη υϚ, ὅροι ἂν αὐτὰς ὑπὸ Νέρωνα Ρωμαίων αὐτοκράτορα περαιωμένας, κάθ' ὃν πολιορκεῖται ἁλίσκεται ἡ πόλις, μετὰ Νέρωνα, ἔτη β Οὐεσπασιανοῦ, τοῦ ἑκκαιδεκάτου ἀλωσιν ὑποφάσκ.

Ἕως μὲν ἐν Ἐσδρα καὶ Νεεμίᾳ αἱ ἐνδιάθετοι Ἑβραϊκαὶ γραφαί. Τὰ δὲ μετὰ ταῦτα συμβάντα, ἢ πραχθέντα, ἕως τοῦ θείου σαρκώσεως, τοῖς Ἰουδαίοις Ἰώσηπος ἐν τοῖς Μακκαβαϊκοῖς ἱστορεῖ, καὶ Ἀφρικανὸς μετ' αὐτὸν ἐν ὀκτάμῳ.

ΑΡΧΕ-

ΠΕΡΣΩΝ.	ΜΑΚΕΔ.	ΥΡΑΤΩΝ.
	ΑΡΧΕΛΑΟΣ.	Μακεδόνων ἐβασίλευσεν ιβ̄ ΑΡΧΕΛΑΟΣ ἔτη κδ̄.
ὈΛ. πζ̄. ΛΓ.	Α.	Γ. ΙΟΥΛΙΟΣ ΙΟΥΛΟΣ ΤΟ Γ̄. Δ. ΟΥΕΡΓΙΝΙΟΣ ΤΡΙΚΟΣΤΟΣ ΤΟ Ε̄.
	Ο Πελοποννησιακὸς συνέστη πόλεμος.	
	ΛΔ. Β.	Βακχυλίδης μελοποιὸς ἐγνωρίζετο.
	ΛΕ. Γ.	Ἀθηναίους ἔπεσεν ὁ λιμός.
	Θουκυδίδης ὁ συγγραφεὺς παρ' Ἀθηναίοις ἤκμαζεν.	
	Λς̄. Δ.	Τ. ΚΥΝΤΙΟΣ ΠΕΝΝΟΣ. Γ. ΙΟΥΛΙΟΣ ΜΕΝΤΩΝ.
ὈΛ. πη̄.	ΛΖ. Ε.	Λ. ΠΑΠΕΙΡΙΟΣ ΚΡΑΣΣΟΣ ΤΟ Β̄. Λ. ΙΟΥΛΙΟΣ ΙΟΥΛΟΣ.
	Εὔπολις ὁ Ἀριστοφάνης κωμῳδοποιοὶ ἐγνωρίζοντο.	
Α^Ω.	ΛΗ. ς̄.	Λ. ΣΕΡΓΙΟΣ ΦΙΔΗΝΑΣ ΤΟ Β̄. ΟΣΤΟΣ ΛΟΥΚΡΗΤΙΟΣ.
	Ἐρράγη ὑπὸ Σικελίᾳ τὸ Αἰνήσιον ὄρος, καὶ ἐξῆλθε πῦρ.	
	ΛΘ. Ζ.	Τ. ΚΥΝΤΙΟΣ ΠΕΝΝΟΣ. Λ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΚΟΣΣΟΣ.
	Σφενδόναι χρυσαῖ παρὰ τοῖς Λοκροῖς ἀπὸ Γαλαύτη χωσθεῖσα νηὸς ἐφάνη.	
	Μ. Η.	Γ. ΣΕΡΟΥΕΙΛΙΟΣ. Λ. ΠΑΠΕΙΡΙΟΣ ΜΟΥΤΙΛΛΑΝΟΣ ΤΟ Β̄.
	Πλάτων γεννᾶται Περσῶν ἐβασίλευσεν ἡ ΞΕΡΞΗΣ μῆνας β̄.	
	ΔΑΡΕΙΟΣ.	Περσῶν ἐβασίλευσεν θ̄ ΔΑΡΕΙΟΣ, ὁ ἐπικληθεὶς Νόθος, ἔτη ιθ̄.
ὈΛ. πϑ̄.	Α. Θ.	Λακεδαιμόνιοι πρὸς Ἀθηναίους ἐσπείσαντο.
	Β. Ι.	
	Γ. ΙΑ.	Εὔδοξος ὁ Κνίδιος ἐγνωρίζετο.
	Δ. ΙΒ.	Λ. ΣΕΜΠΡΩΝΙΟΣ ΑΤΡΑΤΙΝΟΣ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΦΑΒΙΟΣ ΟΥΙΒΟΥΛΑΝΟΣ.
	Λακεδαιμόνιοι ἀπῴκισαν Ἡράκλειαν.	
ὈΛ. ϙ̄.	Ε. ΙΓ.	
	ς̄. ΙΔ.	Τ. ΚΥΝΤΙΟΣ ΚΑΠΙΤΩΛΙΝΟΣ. ΦΑΒΙΟΣ ΟΥΙΒΟΥΛΑΝΟΣ. Ἀθηναίων συμφορὰ ἐν Σικελίᾳ.
	Ζ. ΙΕ.	
ΑΧ.	Η. Ις̄.	
ὈΛ. ϙ̄Α.	Θ. ΙΖ.	

ΠΕΡΣ. ΜΑΚΕΔ. ΥΠΑΤΩΝ.

I. IH.

IA. IΘ.

Αιγυπτ@ ἀπὸ τῆς Περσῶν.
Πάλιν Αιγυπτίων ὀγδόη ἐκ τῆς δυναστείας.

ΠΕΡΣ. ΜΑΚΕΔ. ΑΙΓΥΠΤ. ΥΠΑΤΩΝ.

ΑΜΥΡΤΑΙΟΣ Σαΐτης ἐβασίλευσεν ἔτη $\bar{ϛ}$.

IB. K. A.

ΟΛ. $\bar{Ϛ}\bar{B}$. IΓ. KA. B.

IΔ. KB. Γ. Μ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΚΟΣΣΟΣ. Λ. ΦΟΥΡΙΟΣ ΜΕΔΟΥΛΛΙΝΟΣ.

IE. KΓ. Δ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΦΑΒΙΟΣ ΑΜΒΟΥΣΤΟΣ. Γ. ΦΟΥΡΙΟΣ ΠΑΚΙΛΟΣ.

Iϛ. KΔ. E. Μ. ΠΑΠΕΙΡΙΟΣ ΜΟΥΤΙΛΛΑΝΟΣ. ΣΠ. ΝΑΥΤΙΟΣ ΡΟΥΤΙΛΟΣ.

ΟΡΕΣΤΗΣ. Μακεδόνων ἐβασίλευσεν $\bar{ιγ}$ ΟΡΕΣΤΗΣ ἔτη $\bar{γ}$.

ΟΛ. $\bar{Ϛ}\bar{Γ}$. IZ. A. ϛ. ΓΝ. ΚΟΡΝΕΛΙΟΣ ΚΟΣΣΟΣ. Λ. ΦΟΥΡΙΟΣ ΜΕΔΟΥΛΛΙΝΟΣ ΤΟ $\bar{Β}$.

Εὐριπίδης πλαθλᾷ, καὶ ..... ὁ Σοφοκλῆς ἐν Αθλώσις.
Αιγυπτίων ἐκτὴ ἐνάτη βασιλεία Μενδήσιοι, βασιλεῖς $\bar{δ}$.

ΝΕΦΕΡΙΤΗΣ. Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν $\bar{α}$ ΝΕΦΕΡΙΤΗΣ ἔτη $\bar{ϛ}$.

ΑΧΙ. IH. B. A.

IΘ. Γ. B.

Περσῶν ἐβασίλευσεν $\bar{ια}$ ΑΡΤΑΞΕΡΞΗΣ ὁ ἐπικληθεὶς Μνήμων, ὁ Δαρείου καὶ Παρυσάτιδ@, ἔτη $\bar{μ}$. Καθ' ὃν Εὐθηρία ἰσχυρά, ἐφ' ἧς αὐτὸς ἐστιν ὁ ᾠδὸς μὲν Εβραίοις Ασαφ@, ᾠδὸς δὲ τοῖς Ἕλλησιν ὁ ἑρμηνευθεὶς Αρταξέρξης.

ΑΡΤΑΞΕΡΞΗΣ. ΑΡΧΕΛΑΟΣ. Μακεδόνων ἐβασίλευσεν $\bar{ιδ}$ ΑΡΧΕΛΑΟΣ ἔτη $\bar{δ}$.

A. A. Γ.

ΟΛ. $\bar{Ϛ}\bar{Δ}$. B. B. Δ.

Γ. Γ. E.

Δ. Δ. ϛ. Διονύσι@ Σικελίας ἐτυράννησεν.

Αθλωσῖοι ἐτυραννήθησαν.

Μακεδόνων ἐβασίλευσεν $\bar{ιε}$ ΑΜΥΝΤΑΣ ἔτ@ $\bar{α}$.

ΑΜΥΝΤΑΣ. ΑΧΩΡΙΣ. Αιγυπτίων ἐβασίλευσεν $\bar{β}$ ΑΧΩΡΙΣ ἔτη $\bar{ιβ}$.

E. A. A. Ισοκράτης ὁ ῥήτωρ ἐγνωρίζετο.

Δημό-

ΠΕΡΣ. ΜΑΚΕΔ. ΑΙΓΥΠΤ. ΥΠΑΤΩΝ.

Δημόκριτ@ πλευ[ᾶ] ζήσας ἔτη ρ̄.
Αλκιβιάδ[ου] ἀνῄρε Φαρνάβαζ@.
Κύρ@ Πέρσ@ ἀνάβασις, ὡ[ς] ἱστορεῖ Ξενοφῶν ὁ Γρύλλ@.
Οἱ ἐν Ἀθήναις τύραννοι κατελύθησαν.
Ἀθηναῖοι ἤρξαντ@ στοιχείοις χδ̄ χρῆσθαι πρότερον ἰ̄ς χρώμενοι.

ΠΑΥΣΑ-ΝΙΑΣ. Μακεδόνων ἐβασίλευσεν ἰ̄ς ΠΑΥΣΑΝΙΑΣ ἔτ@ ᾱ.

ΟΛ. Γε. ς. Α. Β. Ξενοφῶν ὁ Γρύλλ@, καὶ Κτησίας ἐγνωρίζοντ@.

ΑΜΥΝ-ΤΑΣ. Μακεδόνων ἐβασίλευσεν ΑΜΥΝΤΑΣ ἔτη ε̄.

Ζ. Α. Γ. Σωκράτης ὁ φιλόσοφ@ ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ πιὼν τὸ κώνειον ἀπέθανε ζήσας ἔτη ḡ.
Η. Β. Δ. Ὁ ἐν Ἐφέσῳ ναὸς αὖθις ἐνεπρήσθη.

ΑΧΚ. Θ. Γ. Ε. Πλάτων, καὶ ἄλλοι Σωκρατικοὶ ἤνθων.

ΟΛ. Γϛ. Ι. Δ. ς. Διογένης Ικεσίᾳ ὁ κυνικὸς ἐγνωρίζετ@.

ΙΑ. Ε. Ζ.

ΙΒ. ς. Η. Διονύσι@ Σικελίας ἐτυράννησ.

ΑΡΓΕΙ-ΟΣ. Μακεδόνων ἐβασίλευσεν ἰ̄η ΑΡΓΕΙΟΣ ἔτη β̄.

ΙΓ. Α. Θ.

ΟΛ Γζ. ΙΔ. Β. Ι. Λ. ΛΟΥΚΡΕΤΙΟΣ ΦΛΑΟΥΟΣ. ΣΕΡ. ΣΟΥΛΠΙΤΙΟΣ ΚΑΜΕΡΕΙΝΟΣ.

Εὐδοξ@ ἀστρόλογ@ ἐγνωρίζετ@.
Γαλάται, οἱ καὶ Κελτοὶ, Ῥώμης ἐκράτησαν, ὡλίῳ τῇ Καπετωλίᾳ.

ΑΜΥΝ-ΤΑΣ. Μακεδόνων ἐβασίλευσεν ἰ̄θ ΑΜΥΝΤΑΣ ἔτη ἰ̄η.

ΙΕ. Α. ΙΑ. Λ. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΠΟΤΙΤΟΣ. Μ. ΜΑΝΛΙΟΣ ΚΑΠΙΤΩΛΕΙΝΟΣ.

Ις. Β. ΙΒ.

ΨΑΜΜΟΥ-ΘΙΣ. Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν γ̄ ΨΑΜΜΟΥΘΙΣ ἔτ@ ἓν. μεθ' ὃν δ̄ μῆνας δ. ΝΕΦΕΡΙΤΗΣ

ΙΖ. Γ. Α. Πλάτων φιλόσοφ@ ἤκμαζεν.
ΜΟΥΘΙΣ. Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν ε̄ ΜΟΥΘΙΣ ἔτος ᾱ.

ΟΛ Γη. ΙΗ. Δ. Α.

Αἰγυπτίων δυναστεία λ̄ ἑβδομηκοντῶν. ΝΕΚΤΑΝΕΒΙΣ ἔτη ἰ̄η.

ΑΥΛ. Ιθ. Ε. Α. Εὐαγόρας βασιλεὺς τ[ῆ]ς Κύπρ@ ἄρξας.

	ΠΕΡΣΩΝ.	ΜΑΚΕΔ.	ΑΙΓΥΠΤ.	ΥΠΑΤΩΝ.
	Κ.	ς.	Β.	
	ΚΑ.	Ζ.	Γ.	
ΟΛ. ϘΘ.	ΚΒ.	Η.	Δ.	
	ΚΓ.	Θ.	Ε.	
	ΚΔ.	Ι.	ς.	
	ΚΕ.	ΙΑ.	Ζ.	
ΟΛ. Ρ.	Κς.	ΙΒ.	Η.	Σεισμῷ ὠμοιώθη ἐν Ἀχαΐᾳ, Ἑλίκη, καὶ Βάθρα κατεπόθησαν, ἃν κατὰ θάλασσαν ἄχρι νεὼ ἴχνη φαίνονται πολεώνων ἀπὸ Κορίνθου εἰς Πάτρας ὅπη τὰ ἀριστερὰ μέρη.
	ΚΖ.	ΙΓ.	Θ.	
	ΚΗ.	ΙΔ.	Ι.	
ΑΧΜ.	ΚΘ.	ΙΕ.	ΙΑ.	Πραινεστίνης ἐνίκησαν Ρωμαῖοι.
ΟΛ. ΡΑ.	Λ.	Ις.	ΙΒ.	Ἰσοκράτης σοφιστὴς ἤκμαζεν.
	ΛΑ.	ΙΖ.	ΙΓ.	
	ΛΒ.	ΙΗ.	ΙΔ.	Πλάτων, καὶ Ξενοφῶν, καὶ ἄλλοι Σωκρατικοὶ, ἐγνωρίζοντο.
		ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ.		Μακεδόνων ἐβασίλευσεν ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ἔτη ἕν.
	ΛΓ.	Α.	ΙΕ.	
		ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ.		Μακεδόνων ἐβασίλευσεν ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ΑΛΩΡΕΙΤΗΣ ἔτη δ.
ΟΛ. ΡΒ.	ΛΔ.	Α.	Ις.	
	ΛΕ.	Β.	ΙΖ.	
	ΛΣ.	Γ.	ΙΗ.	
		ΤΕΩΣ.		Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν β ΤΕΩΣ ἔτη β.
	ΛΖ.	Δ.	Α.	
		ΠΕΡΔΙΚ-ΚΑΣ.		Μακεδόνων ἐβασίλευσεν κβ ΠΕΡΔΙΚΚΑΣ ἔτη ς.
ΟΛ ΡΓ.	ΛΗ.	Α.	Β.	Διονύσιος Σικελίας τύραννος ἀπέθανε βιώσας ἔτη ιη. Μεθ' ὃν διάδοχος αὐτοῦ Διονύσιος ὁ νεώτερος.
		ΝΕΚΤΑ-ΝΕΒΩΣ.		Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν γ ΝΕΚΤΑΝΕΒΩΣ ἔτη ιη.
ΑΧΝ.	ΛΘ.	Β.	Α.	Ἀριστοτέλης τῷ Πλάτωνι μαθητεύει ἀπὸ δέκα ἐπὶ εἴκοσι χρόνων τὴν ἡλικίας αὐτοῦ.

	ΠΕΡΣΩΝ.	ΜΑΚΕΔ.	ΑΙΓΥΠΤ.	ΥΠΑΤΩΝ.
	Μ.	Γ.	Β.	
	ΑΡΤΑΞΕΡΞΗΣ ΩΧΟΣ.			Περσῶν ἐβασίλευσεν ιβ̄ ΑΡΤΑΞΕΡΞΗΣ, ὁ Ὦχος, ἔτη κϛ̄.
	Α.	Δ.	Γ.	Λ. ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΜΑΜΕΡΚΙΝΟΣ. Λ. ΣΕΞΤΙΟΣ ΣΕΞΤΙΝΟΣ.
ΟΛ. ΡΔ̄.	Β.	Ε.	Δ.	Λ. ΓΕΝΟΥΚΙΟΣ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΣΕΡΟΥΕΙΛΙΟΣ.
	Γ.	ϛ.	Ε.	Γ. ΣΟΥΛΠΙΤΙΟΣ ΡΕΤΙΚΟΣ. Γ. ΛΙΚΙΝΙΟΣ ΚΑΛΟΥΟΣ.
		ΦΙΛΙΠΠΟΣ.		Μακεδόνων ἐβασίλευσεν κγ̄. ΦΙΛΙΠΠΟΣ ἔτη κϛ̄.
	Δ.	Α.	ϛ.	Λ. ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΜΑΜΕΡΚΙΝΟΣ ΤΟ Β̄. ΓΝ. ΓΕΝΟΥΚΙΟΣ.
	Ε.	Β.	Ζ.	ΚΟΙΝΤΟΣ ΣΕΡΟΥΕΙΛΙΟΣ. Λ. ΓΕΝΟΥΚΙΟΣ ΤΟ Β̄.
ΟΛ ΡΕ̄.	ϛ.	Γ.	Η.	Γ. ΛΙΚΙΝΙΟΣ ΚΑΛΟΥΟΣ ΤΟ Β̄. Γ. ΣΟΥΛΠΙΤΙΟΣ ΡΕΤΙΚΟΣ ΤΟ Β̄.
		Δημοσθένης ὁ ῥήτωρ ἐγνωρίζετο.		
	Ζ.	Δ.	Θ.	Μ. ΦΑΒΙΟΣ ΑΜΒΟΥΣΤΟΣ. Γ. ΠΟΙΤΙΛΙΟΣ ΛΕΙΒΩΝ.
		Ὦχος Ἀρταξέρξης εἰς Αἴγυπτον στρατεύων δασμὸν ἔλεν Ἰουδαίων, ὃς ἐν Ὑρκανίᾳ κατῴκισε πρὸς τῇ Κασπίᾳ θαλάσσῃ.		
	Η.	Ε.	Ι.	Μ. ΠΟΠΙΛΛΙΟΣ ΛΗΝΑΣ. ΓΝ. ΜΑΝΛΙΟΣ
ΑΧΞ.	Θ.	ϛ.	ΙΑ.	Γ. ΦΑΒΙΟΣ ΑΜΒΟΥΣΤΟΣ. Γ. ΓΛΑΥΤΙΟΣ ΠΡΟΚΛΟΣ.
ΟΛ. ΡϚ̄.	Ι.	Ζ.	ΙΒ.	Γ. ΜΑΡΚΙΟΣ ΡΟΥΤΙΛΟΣ. ΓΝ. ΜΑΝΛΙΟΣ ΤΟ Β̄.
		Διονύσιος ὁ τύραννος ἤκμασε ἐν Σικελίᾳ.		
	ΙΑ.	Η.	ΙΓ.	Μ. ΦΑΒΙΟΣ ΑΜΒΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Β̄. Μ. ΠΟΠΙΛΛΙΟΣ ΛΗΝΑΣ.
		Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου Μακεδόνων βασιλεύς ἐξ Ὀλυμπιάδος ἐγεννήθη.		
	ΙΒ.	Θ.	ΙΔ.	Γ. ΣΟΥΛΠΙΤΙΟΣ ΡΕΤΙΚΟΣ ΤΟ Γ̄. Μ. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΠΟΒΛΙΚΟΛΑΣ.
		Δίων ἀνῃρέθη.		
	ΙΓ.	Ι.	ΙΕ.	Μ. ΦΑΒΙΟΣ ΑΜΒΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Γ̄. Τ. ΚΥΝΤΙΟΣ ΠΕΝΝΟΣ.
ΟΛ. ΡΖ̄.	ΙΔ.	ΙΑ.	Ις.	Γ. ΣΟΥΛΠΙΤΙΟΣ ΡΕΤΙΚΟΣ ΤΟ Δ̄. Μ ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΠΟΒΛΙΚΟΛΑΣ ΤΟ Β̄.
	ΙΕ.	ΙΒ.	ΙΖ.	Π. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΠΟΤΙΤΟΣ. Γ. ΜΑΡΚΙΟΣ ΡΟΥΤΙΛΟΣ ΤΟ Β̄.
	Ις.	ΙΓ.	ΙΗ.	Γ. ΣΟΥΛΠΙΤΙΟΣ ΡΕΤΙΚΟΣ ΤΟ Ε̄. Τ. ΚΥΝΤΙΟΣ ΠΕΝΝΟΣ.
		Εως Ὦχου, ᾧ Νεκτανεβῶ ὁ Μαιεθῶς τὰς λα δωρεὰς Αἰγύπτῳ ἐπέγραψε.		
	ΙΖ.	ΙΔ.		Λ. ΦΟΥΡΙΟΣ ΚΑΜΙΛΛΟΣ. ΑΡΡΙΟΣ. ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΚΡΑΣΣΟΣ.

ΙΗ.

ΠΕΡΣΩΝ. ΜΑΚΕΔ. ΥΡΑΤΩΝ.

ΟΛ. ΡΗ. ΙΗ. ΙΕ. Λ. ΦΟΥΡΙΟΣ ΚΑΜΙΛΛΟΣ. ΑΡΡΙΟΣ ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΚΡΑΣΣΟΣ.

Ωχ Σιδῶνα κατέσκαψεν, καὶ κρατεῖ Αἰγύπτου.

ΑΧΟ. Ιθ. Ις. Μ. ΡΟΠΙΛΛΙΟΣ ΛΗΝΑΣ ΤΟ Δ. Μ. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΚΟΡΒΟΣ.

Δημοσθένης ὁ ῥήτωρ ἐγνωρίζετο.

Κ. ΙΖ. Γ. ΠΛΑΥΤΙΟΣ ΥΨΑΙΟΣ. Τ. ΜΑΝΛΙΟΣ ΙΜΠΕΡΙΩΣΟΣ.

Πλάτων τελευτᾷ Σπεύσιππον ἀδελφιδῆν Ἀκάδοχον τῆς Πλατωνικῆς Ἀκατεισθῆς διαδεξάμενος.

ΚΑ. ΙΗ. Μ. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΚΟΡΒΟΣ ΤΟ Β Γ. ΡΟΥΤΙΛΛΟΣ ΛΕΙΒΩΝ.

ΟΛ. ΡΘ. ΚΒ. Ιθ. Μ. ΦΑΒΙΟΣ ΔΡΟΥΣΩΝ. ΣΕΡ. ΣΟΥΛΠΙΤΙΟΣ ΚΑΜΕΡΕΙΝΟΣ.

ΚΓ. Κ. Γ. ΜΑΡΚΙΟΣ ΡΟΥΤΙΛΟΣ ΤΟ Γ. Τ. ΜΑΝΛΙΟΣ ΙΜΠΕΡΙΩΣΟΣ ΤΟ Β.

ΚΔ. ΚΑ. Μ. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΚΟΡΒΟΣ ΤΟ Γ. Α. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΚΟΣΣΟΣ.

ΚΕ. ΚΒ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΣΕΡΟΥΕΙΛΙΟΣ. Γ. ΜΑΡΚΙΟΣ ΡΟΥΤΙΛΟΣ ΤΟ Δ.

ΟΛ. ΡΙ. ΚϚ. ΚΓ. Λ. ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΜΑΜΕΡΚΕΙΝΟΣ. Γ. ΠΛΑΥΤΙΟΣ ΥΨΑΙΟΣ ΤΟ Β.

ΑΡΣΗΣ. Περσῶν ἐβασίλευσεν Γ ΑΡΣΗΣ Ϛ Ωχ ἔτη δ.

Α. ΚΔ. Τ. ΜΑΝΛΙΟΣ ΙΜΠΕΡΙΩΣΟΣ ΤΟ Γ. Π. ΔΕΚΙΟΣ ΜΥΣ.

Ιουδαίων Ιαδδοῦς ἀρχιεράτευσεν.

Β. ΚΕ. Τ. ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΜΑΜΕΡΚΙΝΟΣ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΡΟΒΙΛΙΟΣ ΦΙΛΩΝ.

Ξενοκράτης Ἀκάδοχος Σπευσίππου.

ΑΧΡ. Γ. Ϛ. Λ. ΦΟΥΡΙΟΣ ΚΑΜΙΛΛΟΣ. Γ. ΜΑΙΝΙΟΣ ΝΕΡΩΝ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. Μακεδόνων ἐβασίλευσεν ΚΔ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ἔτη ιβ, μηνᾶς ἕξ.

ΟΛ. ΡΙΑ. Δ. Α. Γ. ΣΟΥΛΠΙΤΙΟΣ ΛΟΥΓΟΣ. Π. ΑΙΛΙΟΣ ΓΑΙΤΟΣ.

Μανασσῆς ἀδελφὸς Ιαδδοῦ Ϛ ἀρχιερέως κτίζει ναὸν ἐν τῷ ὄρει Γαριζείμ.

ΔΑΡΕΙΟΣ. Περσῶν ἐβασίλευσε ΙΔ ΔΑΡΕΙΟΣ ὁ Ἀρσάμου ἔτη Ϛ.

Α. Β. Α. ΓΑΡΕΙΡΙΟΣ ΚΡΑΣΣΟΣ. ΚΑΙΣΩΝ. ΔΟΥΙΛΛΙΟΣ ΝΕΡΩΝ.

Β. Γ. Μ. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΚΟΡΒΟΣ ΤΟ Δ. Μ. ΑΤΕΙΛΙΟΣ ΡΗΓΟΥΛΟΣ.

Ἀλέξανδρος Ιλλυριοὺς καὶ Θρᾴκας εἷλε, Θήβας κατέσκαψε, οὗ Δαρείου στρατηγὸς ἐπὶ Γρανικῷ πο-
ταμῷ Λυδῶν ἐνίκησε, Σάρδεις εἷλε.
Μαίλιος ὕπατος τὸ ἴδιον ἦθος ἐπελέκισε τῷ δεῖ γνώμῃ αὐτοῦ συμβαλόντα πόλεμον καὶ νικήσαντα.

Β. Δ. Λ. ΟΥΕΤΟΥΡΙΟΣ ΚΑΛΟΥΕΙΝΟΣ. ΣΠ. ΡΟΣΤΟΥΜΙΟΣ. ΑΛΒΕΙΝΟΣ.

ΠΕΡΣΩΝ. ΜΑΚΕΔ. ΥΠΑΤΩΝ.

ΟΛ. ΠΒ. Δ. Ε. Α. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΚΟΣΣΟΣ. ΓΝ. ΔΟΜΙΤΙΟΣ ΚΑΛΟΥΕΙΝΟΣ.

Αλέξανδρος Τύρον ἅμα Σιδῶνι δηώσας ὀπὴ τὴν Ιουδαίαν ἐλθών, καὶ ταύτην φρουραλεῶν, τὸ ἱερὸν Ιαδδοῦν ἐπέμψε, θύσας τε τῷ θεῷ Ανδρόμαχον τὸν πάντων ἐπιμελητὴν κατέστησεν, ἐν ὑστέρῳ Σαμαρεῖται ἀποκτείναντες δίκας ἔτισαν ἐπανελθόντος Αλεξάνδρου ἐξ Αιγύπτου. τὴν δὲ Σαμάρειαν πόλιν ἐλὼν Μακεδόνας ἐν αὐτῇ κατῴκισεν.

Ε. Ϛ. Γ. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΠΟΤΙΤΟΣ ΦΛΑΚΚΟΣ. Μ. ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ.

Ϛ. Ζ. Λ. ΠΑΠΕΙΡΙΟΣ ΚΡΑΣΣΟΣ ΤΟ Β. Λ. ΠΛΑΥΤΙΟΣ ΕΝΝΩΝ.

Αλεξάνδρεια ἡ κατ' Αιγυπτον ξ ἔτει Αλεξάνδρου ἐκτίσθη.
Κατέσχε Βαβυλῶνα Αλέξανδρος. καὶ ἡ Περσῶν βασιλεία κατελύθη διαμείνασα ἔτεσι σμς, ἀπὸ πρώτου ἔτους Κύρου, ἕως δὲ παρόντος ἔτους Δαρείου ἐξ Αρσάμου.

ΜΑΚΕΔ.

Η. Λ. ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΜΑΜΕΡΚΙΝΟΣ. Γ. ΠΛΑΥΤΙΟΣ ΥΨΑΙΟΣ.

Αλέξανδρος Υρκανοὺς καὶ Μάρδους ἐχειρώσατο.

ΟΛ. ΡΙΓ. Θ. Γ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΣΚΑΠΟΥΛΑΣ. Γ. ΠΛΑΥΤΙΟΣ ΠΡΟΚΛΟΣ.

Αλέξανδρος τὴν Αορνιν ἐχειρώσατο, καὶ Βερναβοῦν πόλεμον Ινδῶν διέβη.

ΑΧϚ. Ι. Λ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΛΕΝΤΛΟΣ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΠΟΒΛΙΟΣ ΦΙΛΩΝ ΤΟ Β.

ΙΑ. Λ. ΠΑΠΕΙΡΟΣ ΜΟΥΓΙΛΛΑΝΟΣ. Γ. ΠΟΙΤΙΛΙΟΣ ΛΕΙΒΩΝ ΤΟ Γ.

ΙΒ. Λ. ΦΟΥΡΙΟΣ ΚΑΜΙΛΛΟΣ ΤΟ Β. Δ. ΙΟΥΝΙΟΣ ΒΡΟΥΤΟΣ.

Επίκυρος ὁ φιλόσοφος ἐγνωρίζετο.
Αλέξανδρος ΙΒ ἔτη ἄγων ἀναιρεθεὶς φαρμάκῳ πολλῷ ἐν Βαβυλῶνι.
Μετὰ τὸν Αλέξανδρον πολὺ τὸν εἰς πολλὰς ἀρχὰς ἡ βασιλεία αὐτοῦ διηρέθη.

ΑΛΕΞΑΝΔ. ΜΑΚΕΔ. ΥΠΑΤΩΝ.

ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ΥΟΣ Α- ΦΙΛΙΠ- ΛΑΓΟΥ. ΡΙΔΑΙΟΣ. Αλεξανδρείας Αιγύπτου πρῶτος ἐβασίλευσε ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ὁ Λάγου καὶ Αρσινόης ἔτη μ.
Μακεδόνων ἐβασίλευσε ΙΕ ΦΙΛΙΠΠΟΣ, ὁ καὶ Αρριδαῖος, ἀδελφὸς Αλεξάνδρου, ἔτη Ζ.

ΟΛ. ΡΙΔ. Α. Α. ΔΙΚΤΑΤΩΡ Λ. ΠΑΠΙΡΙΟΣ ΚΟΥΡΣΩΡ. ΑΝΕΥ ΥΠΑΤΩΝ.

Β. Β. Γ. ΣΟΥΛΠΙΤΙΟΣ ΛΟΥΓΟΣ ΤΟ Β. ΚΟΙΝΤΟΣ ΑΥΛΙΟΣ.

Αγαθοκλῆς ἐν Συρακούσαις ἐτυράννησεν.
Λαμιακὸς πόλεμος ἐκινήθη.
Περδίκκας εἰς Αιγυπτον ἐστράτευσεν.

Γ. Γ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΦΑΒΙΟΣ ΜΑΞΙΜΟΣ. Λ. ΦΟΥΛΒΙΟΣ ΚΟΥΡΒΟΣ.

Πτολεμαῖος ὁ Λάγου δόλῳ φρουραλεῶν τὴν Ιερουσαλὴμ καὶ ἀπάτῃ, πολλοὺς ἐκ τῆς Ιουδαίας μετῴκισεν εἰς Αιγυπτον.
Ιουδαίων ἀρχιερεὺς Ονίας υἱὸς Ιαδδοῦ ἐγνωρίζετο.

ΑΛΕΞ. ΜΑΚΕΔ. ΥΠΑΤΩΝ.

Δ. Δ. Τ. ΟΥΕΤΟΥΡΙΟΣ ΚΑΛΟΥΕΙΝΟΣ ΤΟ Β. ΣΠ. ΠΟΣΘΟΥΜΙΟΣ ΑΛΒΕΙΝΟΣ ΤΟ Β.

Μένανδρ(ος) ὁ κωμικὸς ποιητὴς πρῶτον δρᾶμα διδάξας Ὀργῇ ἐνίκησε.
ΟΛ. ΡΙΕ. Σοφ(ὸς) φιλόσοφ(ος) ἐγνωρίζετο.

Ε. Ε. Λ. ΠΑΠΕΙΡΙΟΣ ΚΟΥΡΣΩΡ ΤΟ Β. ΚΟΙΝΤΟΣ ΠΟΒΛΙΛΙΟΣ ΦΙΛΩΝ ΤΟ Γ.

Θεόδωρ(ος) ὁ ἄθε(ος) ἐγνωρίζετο.
Δημητρι(ος) ὁ Φαληρεὺς ἐγνωρίζετο.
Ρωμαῖοι Σαυνιτῶν πελέως ἐκράτησαν.

ΑΛΕΞ. ΜΑΚΕΔ. ΑΣΙΑΣ.

ΑΝΤΙΓΟΝΟΣ. Ἀσίας πρῶτ(ος) ἐβασίλευσεν ΑΝΤΙΓΟΝΟΣ ἔτη ιη.

ς. ς. Α. Λ. ΠΑΠΕΙΡΙΟΣ ΚΟΥΡΣΩΡ ΤΟ Γ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΑΥΛΙΟΣ ΤΟ Β.

Ζ. Ζ. Β. Λ. ΠΛΑΥΤΙΟΣ ΒΕΝΝΩΝ. Μ. ΦΟΣΣΙΟΣ.

ΚΑΣΣΑΝΔΡΟΣ. Μακεδόνων ἐβασίλευσεν κς ΚΑΣΣΑΝΔΡΟΣ ἔτη ιθ.

ΑΥ. Η. Α. Γ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΒΑΡΒΟΥΛΑΣ. Γ. ΙΟΥΝΙΟΣ ΒΟΥΒΟΥΛΚΟΣ.
ΟΛ. ΡΙς. Θ. Β. Δ. ΣΠ. ΝΑΥΤΙΟΣ ΡΟΥΤΙΛΟΣ. Μ. ΠΟΠΙΛΛΙΟΣ ΛΗΝΑΣ.

Μενέδημ(ος), καὶ Σπεύσιππ(ος) φιλόσοφοι ἐγνωρίζοντο.

Ι. Γ. Ε. Λ. ΠΑΠΕΙΡΙΟΣ ΚΟΥΡΣΩΡ ΤΟ Δ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΠΟΒΛΙΛΙΟΣ ΦΙΛΩΝ ΤΟ Δ.

ΙΑ. Δ. ς. Λ. ΠΟΙΤΙΛΙΟΣ ΛΑΙΒΩΝ. Γ. ΣΟΥΛΠΙΤΙΟΣ ΛΟΥΓΟΣ ΤΟ Γ.

ΙΒ. Ε. Ζ. Λ. ΠΑΠΕΙΡΙΟΣ ΚΟΥΡΣΩΡ ΤΟ Ε. Γ. ΙΟΥΝΙΟΣ ΒΟΥΒΟΥΛΚΟΣ ΤΟ Β.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΣΥΡΙΑΣ, ΒΑΒΥΛΩΝΙΑΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΝΩ ΤΟΠΩΝ.

ΑΛΕΞ. ΣΥΡΙΑΣ. ΜΑΚΕΔ. ΑΣΙΑΣ.

ΣΕΛΕΥΚΟΣ. Συρίας πρῶτ(ος) ἐβασίλευσεν ΣΕΛΕΥΚΟΣ Νικάνωρ ἔτη λβ.

ΟΛ. ΡΙΖ. ΙΓ. Α. ς. Η. Μ. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΜΑΞΙΜΟΣ. Τ. ΔΕΚΙΟΣ ΜΥΣ.

Ἐνταῦθεν τὴν Ἑλλήνων βασιλείαν ἡ Μακκαβαίων ἀρχὴ καθεληλύθασιν ἄρχειν.
Ρωμαῖοι Μαρσοὺς, καὶ Ομβρους, καὶ Γαλιγνοὺς παρεσήσαντο.

ΙΔ. Β. Ζ. Θ. Γ. ΙΟΥΝΙΟΣ ΒΟΥΒΟΥΛΚΟΣ ΤΟ Γ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΒΑΡΒΟΥΛΑΣ ΤΟ Β.

Ρωμαῖοι ἀποικίας ἔπεμψαν.

ΙΕ. Γ. Η. Ι. ΚΟΙΝΤΟΣ ΦΑΒΙΟΣ ΜΑΞΙΜΟΣ. Γ. ΜΑΡΚΙΟΣ ΡΟΥΤΙΛΟΣ.

Λυσιμαχία ἐν Θρᾴκῃ ἐκπίπτει.

	ΠΕΡΣ.	ΣΥΡΙΑΣ.	ΜΑΚΕΔ.	ΑΣΙΑΣ.	ΥΠΑΤΩΝ.
	Ις.	Δ.	Θ.	ΙΑ.	ΑΝΕΥ ΥΠΑΤΩΝ.

Κύπρος Πτολεμαίῳ κρατήσας.
Θεόδωρος ὁ ἄθεος ἐγνωρίζετο.

ΟΛ. ΡΙΗ.	ΙΖ.	Ε.	Ι.	ΙΒ.	Γ. ΔΕΚΙΟΣ ΜΥΣ ΤΟ Β. ΚΟΙΝΤΟΣ ΦΑΒΙΟΣ ΜΑΞΙΜΟΣ ΤΟ Γ.

Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς Ἀθηναίοις δοὺς τὴν δημοκρατίαν ἦλθεν εἰς Αἴγυπτον.

ΑΥΙ.	ΙΗ.	ς.	ΙΑ.	ΙΓ.	ΑΡΠΙΟΣ ΚΛΑΥΔΙΟΣ Ο ΤΥΦΛΟΣ. Λ. ΒΟΛΟΥΜΝΙΟΣ ΦΛΑΜΑ.
	ΙΘ.	Ζ.	ΙΒ.	ΙΔ.	ΚΟΙΝΤΟΣ ΜΑΡΚΙΟΣ ΤΡΕΜΟΥΛΟΣ. Γ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΑΡΒΕΙΝΑΣ.
ΟΛ. ΡΙΘ.	Κ.	Η.	ΙΓ.	ΙΕ.	Λ. ΠΟΣΤΟΥΜΙΟΣ ΜΕΓΕΛΛΟΣ. ΤΙΒΕΡΙΟΣ ΜΙΝΟΥΚΙΟΣ ΛΥΓΟΥΡΕΙΝΟΣ.
	ΚΑ.	Θ.	ΙΔ.	Ις.	Γ. ΣΕΜΠΡΩΝΙΟΣ ΣΟΦΟΣ. Π. ΣΟΥΛΠΙΤΙΟΣ ΣΑΒΕΡΡΙΩΝ.

Ο Σέλευκος τὴν Λαοδίκειαν ἔκτισε, τὴν Σελεύκειαν, Ἀπάμειαν, Ἐδεσσαν, Βέρροιαν, Πέλλαν, Ἀντιγονίαν ἐπέκτισεν ἐν ἔτει δ βασιλείας αὐτοῦ, ἣν Ἀντιόχειαν ὠνόμαζεν.

	ΚΒ.	Ι.	ΙΕ.	ΙΖ.	ΣΕΡ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΛΕΝΤΛΟΣ. Λ. ΓΕΝΟΥΚΙΟΣ.
	ΚΓ.	ΙΑ.	Ις.	ΙΗ.	Μ. ΛΙΟΥΙΟΣ ΔΕΝΤΡΟΣ. Μ. ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΠΑΥΛΟΣ.

Σέλευκος Βαβυλῶνα παρεσήσατο.

		ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ.	Ἀσίας ἐβασίλευσεν β ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, ὁ πολιορκητὴς, ἔτη ιζ.		
	ΚΔ.	ΙΒ.	ΙΖ.	Α.	ΑΝΕΥ ΥΠΑΤΩΝ.
ΟΛ. ΡΚ.	ΚΕ.	ΙΓ.	ΙΗ.	Β.	ΚΟΙΝΤΟΣ ΑΡΡΟΥΛΗΙΟΣ ΓΑΛΛΑΣ. Μ. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΚΟΡΒΟΣ.

Σίμων Ἰουδαίων ἀρχιερεὺς ὑὸς Ὀνίου ἐγνωρίζετο, ὃς διὰ τὴν εὐσέβειαν θεοῦ θεὸν δίκαιον ἐκλήθη, καὶ τὴν πρὸς τοὺς ὁμοφύλους εὔνοιαν.

	Κς.	ΙΔ.	ΙΘ.	Γ.	Μ. ΦΟΥΛΒΙΟΣ ΠΑΙΤΕΙΝΟΣ. Τ. ΜΑΝΛΙΟΣ ΤΟΡΚΟΥΑΤΟΣ.
		ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΑΝΤΙΓΟΝΟΣ.	Μακεδόνων ἐβασίλευσαν κζ ΑΝΤΙΓΟΝΟΣ, ὃ καὶ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Κασσάνδρου υἱοὶ ἔτη δ.		
	ΚΖ.	ΙΕ.	Α.	Δ.	Λ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΣΚΗΠΙΩΝ. ΓΝ. ΦΟΥΛΒΙΟΣ ΜΑΞΙΜΟΣ.
ΑΥΚ.	ΚΗ.	Ις.	Β.	Ε.	ΚΟΙΝΤΟΣ ΦΑΒΙΟΣ ΜΑΞΙΜΟΣ ΤΟ Δ. Γ. ΔΕΚΙΟΣ ΜΥΣ ΤΟ Γ.
ΟΛ. ΡΚΑ.	ΚΘ.	ΙΖ.	Γ.	ς.	ΑΡΠΙΟΣ ΚΛΑΥΔΙΟΣ Ο ΤΥΦΛΟΣ ΤΟ Β. Τ. ΒΟΛΟΥΜΝΙΟΣ ΦΛΑΜΑ ΤΟ Β.

Δημήτριος ὁ Πολιορκητὴς τὴν πόλιν Σαμαρέων ἐπόρθησεν.

	Α.	ΙΗ.	Δ.	Ζ.	ΚΟΙΝΤΟΣ ΦΑΒΙΟΣ ΜΑΞΙΜΟΣ ΤΟ Ε Γ. ΔΕΚΙΟΣ ΜΥΣ ΤΟ Δ.

ΑΛΕΞ. ΣΥΡΙΑΣ. ΜΑΚΕΔ. ΑΣΙΑΣ. ΥΠΑΤΩΝ.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ. Μακεδόνων ἐβασίλευσεν κη̄ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ἔτη ϛ.

ΛΑ. ΙΘ. Α. Η. Λ. ΠΟΣΘΟΥΜΙΟΣ ΜΕΓΕΛΛΟΣ ΤΟ β̄. Μ. ΑΤΕΙΛΙΟΣ ΡΗΓΟΥΛΟΣ.

ΛΒ. Κ. Β. Θ. Λ. ΠΑΠΕΙΡΙΟΣ ΚΟΥΡΣΩΡ. ΣΠ. ΚΑΡΒΙΛΙΟΣ ΜΑΞΙΜΟΣ.

ΟΛ. ΡΚΒ. ΛΓ. ΚΑ. Γ. Ι. ΚΟΙΝΤΟΣ ΦΑΒΙΟΣ ΜΑΞΙΜΟΣ ΓΟΥΡΓΗΣ. Δ. ΙΟΥΝΙΟΣ ΒΡΟΥΤΟΣ.

Μέναι ἀρ᾽ ὁ κωμικὸς πλοῦτος.
Ρωμαῖοι Κελτοὺς καὶ Τυρρηνοὺς ἐνίκησαν ἐν τῷ Σαβίνων γῇ ἐκληρώσαντο.

ΛΔ. ΚΒ. Δ. ΙΑ. Λ. ΠΟΣΘΟΥΜΙΟΣ ΜΕΓΕΛΛΟΣ ΤΟ γ̄. Γ. ΙΟΥΝΙΟΣ ΒΟΥΒΟΥΛΚΟΣ.

Ὁ Σέλευκος ἐν ταῖς νίκαις πόλεσιν Ἰουδαίας σωφρόνισεν Ἕλληνας, καὶ πολιτείας αὐτοὺς ἠξίωσε, καὶ τοῖς ἐνοικισθεῖσιν ἰσοτίμους ἀπέδειξε.

ΛΕ. ΚΓ. Ε. ΙΒ. Π. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΡΟΥΦΕΙΝΟΣ. Μ. ΚΟΥΡΙΟΣ ΔΕΝΤΑΤΟΣ.

Λϛ. ΚΔ. ϛ. ΙΓ. Μ. ΒΑΛΕΡΙΟΣ ΚΟΡΒΙΝΟΣ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΚΑΙΔΙΤΙΟΣ.

ΠΥΡΡΟΣ. Μακεδόνων ἐβασίλευσεν κθ̄ ΠΥΡΡΟΣ μῆνας ζ̄.

ΟΛ. ΡΚΓ. ΛΖ. ΚΕ. Α. ΙΔ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΜΑΡΚΙΟΣ ΤΡΕΜΟΥΛΟΣ ΤΟ β̄. Π. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΑΡΒΕΙΝΑΣ.

Ἰουδαίων ἦρχιεράτευσεν θ̄ Ἐλεάζαρος Σίμωνος ἀδελφὸς ἀντ᾽ Ὠνίου παῖδος Σίμωνος νηπίου καταληφθέντος ἐφ᾽ ᾧ αἱ γραφαὶ ἐρρέθησαν, ἔτη λβ̄.

ΛΥΣΙΜΑΧΟΣ. Μακεδόνων ἐβασίλευσεν λ̄ ΛΥΣΙΜΑΧΟΣ ἔτη ε̄.

ΑΥΛ. ΛΗ. Κϛ. Α. ΙΕ. Μ. ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ. Γ. ΝΑΥΤΙΟΣ ΡΟΥΤΙΛΟΣ.

Ὁ Σάραπις ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἱδρύθη.

ΛΘ. ΚΖ. Β. Ις. Μ. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΠΟΤΕΙΤΟΣ ΜΑΞΙΜΟΣ. Γ. ΑΙΛΙΟΣ ΠΑΙΤΟΣ.

Μ. ΚΗ. Γ. ΙΖ. Γ. ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΚΑΝΙΝΑΣ. Μ. ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΛΕΠΙΔΟΣ.

Δημήτριον τὸν πολιορκητὴν ὁ Σέλευκος λαβὼν ἐν Κιλικίᾳ ὑπὸ χεῖρα, τὴν τῆς Ἀσίας ἀρχὴν ἐκτήσατο. Ἡ τῆς Ἀσίας βασιλεία κη̄. ἔτη διαρκέσασα ὑπὸ Σέλευκον γέγονεν.

ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ Ο ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ. Αἰγύπτῳ καὶ Ἀλεξανδρείας ἐβασίλευσεν β̄ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ὁ ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ ἔτη λη̄.

ΟΛ. ΡΚΔ. Α. ΚΘ. Δ. Γ. ΣΕΡΟΥΕΙΛΙΟΣ ΓΕΜΙΝΟΣ. Λ. ΚΑΙΚΙΛΙΟΣ ΜΕΤΕΛΛΟΣ.

Ρωμαῖοι Κρότωνα ἔλαβον.

Β. Λ. Ε. Π. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΛΟΛΑΒΕΛΛΑΣ. ΓΝ. ΔΟΜΙΤΙΟΣ ΚΑΛΟΥΕΙΝΟΣ.

Πτολε-

ΠΕΡΣΩΝ. ΣΥΡΙΑΣ. ΜΑΚΕΔ. ΑΣΙΑΣ. ΥΓΑΤΩΝ.

Πτολεμαῖος ὁ φιλάδελφος ὃν κατ' ἰδιότητα ἀρχαιολάτης Ιουδαίους ὑπὸ Πτολεμαίου τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἐμπεσόντας ἐλευθέρους ἀνῆκεν, ἀναθήματα βασιλικὰ ἐν Ιεροσολύμοις Ωνίᾳ τῷ ἀρχιερεῖ ἀδελφῷ Ελεαζάρ διαπεμψάμενος, τὰς Ιουδαίων γραφὰς ἐκ τῆς Εβραΐδος φωνῆς εἰς τὴν Ελλάδα μεταβληθῆναι ἐπέδαξε διὰ ἑβδομήκοντα δύο πάρ' Εβραίοις σοφῶν [ἐν νήσῳ τῇ νήσῳ Πρωτέως ἐν οἰκίᾳ αὐτὸς ἀποκλείσας] καὶ ἐν ἑπτὰ καὶ τὴν Αλεξάνδρειαν καταπλησθείσης οὕτω βιβλιοθήκης ἀπέθετο μὴ καὶ ἄλλων πολίσων, ἀπὸ ἑκάστης πόλεως φορολογήσας, βιβλίων.

ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ. Μακεδόνων ἐβασίλευσεν κα ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ, ὁ ΚΕΡΑΥΝΟΣ, μῆνας ϛ. μεθ' ὃν ἐβασίλευσεν κδ ΜΕΛΕΑΓΡΟΣ μῆνας γ. μεθ' ὃν ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΣ λγ ἡμέρας μ.

Γ. ΛΑ. Α. Γ. ΦΑΒΡΙΚΙΟΣ ΛΟΥΣΚΕΙΝΟΣ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΠΑΠΠΟΣ.

ΣΩΣΘΕΝΗΣ. Μακεδόνων ἐβασίλευσεν λδ ΣΩΣΘΕΝΗΣ ἔτη β.

Δ. ΛΒ. Α. Α. ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΒΑΡΒΟΥΛΑΣ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΜΑΡΚΙΟΣ ΦΙΛΙΠΠΟΣ.

ΑΝΤΙΟΧΟΣ ΣΩΤΗΡ. Ασίας καὶ Συρίας ἐβασίλευσεν β ΑΝΤΙΟΧΟΣ, ὁ καὶ ΣΩΤΗΡ, ἔτη ιθ.

ΟΛ. ΡΚΕ. Ε. Α. Β. Π. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΛΑΙΒΕΙΝΟΣ. ΤΙΒΕΡΙΟΣ ΚΟΡΟΥΓΚΑΝΙΟΣ ΝΕΠΩΣ.

ΑΝΤΙΓΟΝΟΣ ΓΟΝΑΘΑΣ. Μακεδόνων ἐβασίλευσεν λε ΑΝΤΙΓΟΝΟΣ ὁ ΓΟΝΑΤΑΣ ἔτη λϛ.

ϛ. Β. Α. Π ΣΟΥΛΠΙΤΙΟΣ ΣΑΒΕΡΡΙΩΝ. Γ. ΔΕΚΙΟΣ ΜΥΣ.

Ζ. Γ. Β. Γ. ΦΑΒΡΙΚΙΟΣ ΛΟΥΣΚΕΙΝΟΣ ΤΟ Β. ΚΟΙΝΤΟΣ ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΠΑΠΠΟΣ.

ΑΨΜ. Η. Δ. Γ. Π. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΤΟ Β. Γ. ΙΟΥΝΙΟΣ ΒΡΟΥΤΟΣ ΒΟΥΒΟΥΛΚΟΣ ΤΟ Β.

ΟΛ. ΡΚϛ. Θ. Ε. Δ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΦΑΒΙΟΣ ΜΑΞΙΜΟΣ ΓΟΥΡΓΗΣ ΤΟ Β. Γ. ΓΕΝΟΥΚΙΟΣ ΚΛΕΨΕΙΝΑΣ.

Εν Ρώμῃ παρθένος φθαρεῖσα ἀνῃρέθη.

Ι. ϛ. Ε. Μ. ΚΟΥΡΙΟΣ ΔΕΝΤΑΤΟΣ ΤΟ Β. Λ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΛΕΝΤΛΟΣ ΚΑΥΔΕΙΝΟΣ.

Μίλων Ρωμαίοις παρέδωκε Τάραντα.

ΙΑ. Ζ. ϛ. ΣΕΡ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΜΕΡΕΝΔΑΣ. Μ. ΚΟΥΡΙΟΣ ΔΕΝΤΑΤΟΣ ΤΟ Γ.

Ρωμαῖοι Καλαβρίαν ἔλαβον, καὶ ὑπέταξαν, ἐς Μεσσήνιον.

ΙΒ. Η. Ζ. Γ. ΦΑΒΙΟΣ ΑΡΟΥΣΣΩΝ. Γ. ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΚΑΝΙΝΑΣ ΤΟ Β.

ΟΛ. ΡΚΖ. ΙΓ. Θ. Η. Λ. ΠΑΠΕΙΡΙΟΣ ΚΟΥΡΣΩΡ ΤΟ Β. ΣΠ. ΚΑΡΒΙΛΙΟΣ ΜΑΞΙΜΟΣ.

ΑΛΕΞ. ΣΥΡΙΑΣ. ΜΑΚΕΔ. ΥΠΑΤΩΝ.

Αρατ⊖ ποιητὴς ἐγνωρίζετο, ὃς ἔγραψε τὰ Φαινόμενα.

ΙΔ. Ι. Θ. Γ. ΚΥΝΤΙΟΣ ΚΛΑΥΔΟΣ. Λ. ΓΕΝΟΥΚΙΟΣ ΚΛΕΨΕΙΝΑΣ.

Ἐν Ρώμῃ πρῶτον ἀργυρᾶν ὀκτώπη νόμισμα.

ΙΕ. ΙΑ. Ι. Γ. ΓΕΝΟΥΚΙΟΣ ΚΛΕΨΕΙΝΑΣ ΤΟ Β. ΓΝ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΒΛΑΣΙΩΝ.

Πολέμων θνήσκει ὁ φιλόσοφ⊖. μέθ' ὃν Αρκεσίλας ἢ Κράτης γνωρίζονται.

Ις. ΙΒ. ΙΑ. Γ. ΦΑΒΙΟΣ ΡΙΚΤΩΡ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΟΓΟΥΛΝΙΟΣ ΓΑΛΛΟΣ.

ΟΛ.ΡΚΗ. ΙΖ. ΙΓ. ΙΒ. Γ. ΣΕΜΠΡΩΝΙΟΣ ΣΟΦΟΣ. ΑΡΡΙΟΣ ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΚΡΑΣΣΟΣ.

Ρωμαῖοι ἀποικίας ἐξέλιπον.

ΑΨΝ. ΙΗ. ΙΔ. ΙΓ. Μ. ΑΤΕΙΛΙΟΣ ΡΗΓΟΥΛΟΣ. Λ. ΙΟΥΛΙΟΣ ΛΕΙΒΩΝ.

Ἐν Ρώμῃ παρθέν⊖ τῷ ἱερῷ τῆς Ἑστίας καταγνωσθεῖσα φθορᾶς ἑαυτὴν ἀνεῖλεν.

ΙΘ. ΙΕ. ΙΔ. Μ. ΦΑΒΙΟΣ ΡΙΚΤΩΡ. Λ. ΙΟΥΝΙΟΣ ΡΗΡΑΣ.

Κ. Ις. ΙΕ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΦΑΒΙΟΣ ΜΑΞΙΜΟΣ ΓΟΥΡΓΗΣ ΤΟ Γ. Λ. ΜΑΝΙΛΙΟΣ ΟΥΙΤΟΥΛΟΣ.

ΟΛ.ΡΚΘ. ΚΑ. ΙΖ. Ις. ΑΡΡΙΟΣ ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΚΑΤΑΞΕ. Μ. ΦΟΥΛΒΙΟΣ ΦΛΑΚΚΟΣ.

Ζήνωνα Στωϊκὸν Ἀθήνησι Κλεάνθης μαθητὴς διεδέξατο.

ΚΒ. ΙΗ. ΙΖ. Μ. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΜΑΞΙΜΟΣ ΜΕΣΣΑΛΑΣ. Μ. ΟΤΑΚΙΛΙΟΣ ΚΡΑΣΣΟΣ.

ΚΓ. ΙΘ. ΙΗ. Λ. ΠΟΣΤΟΥΜΙΟΣ ΜΕΓΕΛΛΟΣ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΜΑΝΙΛΙΟΣ ΟΥΙΤΟΥΛΟΣ.

Νικομήδης Βιθυνῶν βασιλεὺς Ἀσιανὴν Ἑπικλίσεις Νικομήδειαν ὠνόμασε.

ΑΝΤΙΟΧΟΣ ΘΕΟΣ. Ἀσίας ἢ Συρίας ἐβασίλευσε Γ ΑΝΤΙΟΧΟΣ, ὁ Ἐπικληθεὶς ΘΕΟΣ, ἔτη Ιε.

ΚΔ. Α. ΙΘ. Λ. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΦΛΑΚΚΟΣ. Τ. ΟΤΑΚΙΛΙΟΣ ΚΡΑΣΣΟΣ.

Ρωμαῖοι Καρχηδονίους ναυμαχίᾳ νικήσαντες ἐξ πόλεις τῆς Λιβύης ἔλαβον.

ΟΛ. ΡΛ. ΚΕ. Β. Κ. ΓΝ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΣΚΙΠΙΩΝ ΑΣΙΝΑΣ. Γ. ΔΟΥΙΛΙΟΣ ΝΕΠΩΣ.

ΚΣ. Γ. ΚΑ. Λ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΣΚΙΠΙΩΝ. Γ. ΑΚΥΛΙΟΣ ΦΛΩΡΟΣ.

ΚΖ. Δ. ΚΒ. Μ. ΑΤΕΙΛΙΟΣ ΚΑΛΑΤΕΙΝΟΣ. Γ. ΣΟΥΛΠΙΤΙΟΣ ΠΑΤΕΡΚΟΥΛΟΣ.

Ἐρασίστρατ⊖ Αἰγινήτης ἰατρὸς ἐγνωρίζετο.

ΑΨΞ. ΚΗ. Ε. ΚΓ. Γ. ΑΤΕΙΛΙΟΣ ΡΗΓΟΥΛΟΣ. Γ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΒΛΑΣΙΩΝ.

ΟΛ.ΡΛΑ. ΚΘ. ς. ΚΔ. Λ. ΜΑΝΛΙΟΣ ΒΟΥΛΣΩΝ ΛΟΓΓΟΣ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΚΑΙΔΙΚΙΟΣ.

Ἀθλωταῖοις

ΑΛΕΞ. ΣΥΡΙΑΣ. ΜΑΚΕΔ. ΥΡΑΤΩΝ.

Αβδωα΄οις Ανλίγον& τὴν ἐλευθερίαν ἀπέδωκεν.

Λ. Ζ. ΚΕ. ΣΕΡ. ΦΟΥΛΒΙΟΣ ΠΑΙΤΕΙΝΟΣ. Μ. ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΠΑΥΛΟΣ.

Ιεδαίων ἀρχιερᾶτδυσεν μ῍ Ελεάζαρον Μαναασσῆς ὁ θᾶ& ξ῾ονίε.

ΛΑ. Η. ΚϚ. ΓΝ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΣΚΙΠΙΩΝ ΑΣΙΝΑΣ ΤΟ Β̄. Α. ΑΤΕΙΛΙΟΣ ΚΑΛΑΤΕΙΝΟΣ ΤΟ Β̄.

ΛΒ. Θ. ΚΖ. ΓΝ. ΣΕΡΟΥΕΙΛΙΟΣ ΚΑΙΠΙΩΝ. Γ. ΣΕΜΠΡΩΝΙΟΣ ΒΛΑΙΣΟΣ.

ΟΛ. ΡΛΒ̄. ΛΓ. Ι. ΚΗ. ΓΝ. ΑΥΡΗΛΙΟΣ ΚΟΤΤΑΣ. Π. ΣΕΡΟΥΕΙΛΙΟΣ ΓΕΜΙΝΟΣ.

Καρχηδόνιοι Ρωμαίων ζ῍ ναῦς ἔλαβον ἐν Σικελίᾳ τρίψαυλες ϗ῍ τ῍ ὕπαλον Μέτελλον.

ΛΔ. ΙΑ. ΚΘ. Α. ΚΑΙΚΙΛΙΟΣ ΜΕΤΕΛΛΟΣ. Γ. ΦΟΥΡΙΟΣ ΠΑΚΙΛΟΣ.

ΛΕ. ΙΒ. Λ. Γ. ΑΤΕΙΛΙΟΣ ΡΗΓΟΥΛΟΣ. Λ. ΜΑΝΛΙΟΣ ΒΟΛΣΩΝ.

Λϛ. ΙΓ. ΛΑ. Γ. ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΠΟΥΛΧΕΡ. Λ. ΙΟΥΝΙΟΣ ΠΟΥΛΛΟΣ.

ΟΛ. ΡΛΓ̄. ΛΖ. ΙΔ. ΛΒ. Γ. ΑΥΡΗΛΙΟΣ ΚΟΤΤΑΣ. Π. ΣΕΡΟΥΕΙΛΙΟΣ ΓΕΜΙΝΟΣ ΤΟ Β̄.

Πάρθοι τ῍ Μακεδόνων ϗ῍ Ανλιόχων ἀρχῆς ἀπέσησαν. Πρῶτ& βασιλεύ῍ αὐτῶν Αρσάκης. ἀφ᾽ οὗ οἱ Πάρθων βασιλεῖς Αρσακίδαι ἐχρημάτιζαν.

ΑΨΟ. ΛΗ. ΙΕ. ΛΓ. Λ. ΚΑΚΙΛΙΟΣ ΜΕΤΕΛΛΟΣ ΤΟ Β̄. ΝΟΥΜΕΡΙΟΣ ΦΑΒΙΟΣ ΒΟΥΤΕΩΝ.

ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ΕΥΕΡΓΕΤΗΣ. ΣΕΛΕΥΚΟΣ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ. Αιγύπτε ϗ῍ Αλεξανδρείας ἐβασίλευσεν γ̄ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ΕΥΕΡΓΕΤΗΣ ἔτη κϚ̄. Συρίας ϗ῍ Ασίας ἐβασίλευσεν δ῍ ΣΕΛΕΥΚΟΣ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ ἔτη κ̄.

Α. Α. ΛΔ. Μ. ΟΤΑΚΙΛΙΟΣ ΚΡΑΣΣΟΣ ΤΟ Β̄. Μ. ΦΑΒΙΟΣ ΑΙΜΙΝΟΣ.

Ιεδαίων ἀρχιερᾶτδυσεν Ονίας ὑὸς Σίμων& τ῍ Δικαίε κληθέντ&, ὃς Πτολεμαῖον παρελογίσατο τ῍ συνήθη φόρον μὴ τελῶν. Ιώσηπ& δέ φησ ἀφανὴς Ιεδαῖ& τοὺς Πτολεμαῖον ϛφλαμῆ&, ϗ῍ δῆγεν τὴν ὀργὴν θερατεύσας ϛρατηγὸς ὑπ᾽ αὐτ῍ δ῍ ὅλης Ιεδαίας καθίστα῍.

Β. Β. ΛΕ. Μ. ΦΑΒΙΟΣ ΒΟΥΤΕΩΝ. Γ. ΑΤΕΙΛΙΟΣ ΒΟΥΛΒΟΣ.

ΟΛ. ΡΛΔ̄. Γ. Γ. Λϛ. Α. ΜΑΝΛΙΟΣ ΤΟΡΚΟΥΑΤΟΣ ΑΤΤΙΚΟΣ. Γ. ΣΕΜΠΡΩΝΙΟΣ ΒΛΑΙΣΟΣ.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ. Μακεδόνων ἐβασίλευσε λϚ̄ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ἔτη ῑ.

Δ. Δ. Α. Γ. ΦΟΥΝΔΑΝΙΟΣ ΦΟΥΝΔΟΥΛΟΣ. Γ. ΣΟΥΛΠΙΤΙΟΣ ΓΑΛΛΟΣ.

Ε. Ε. Β. Γ. ΛΟΥΤΑΤΙΟΣ ΚΑΤΛΟΣ. Α. ΠΟΣΘΟΥΜΙΟΣ ΑΛΒΕΙΝΟΣ.

Εν Ρώμῃ ἱερὰν ἐνεπρήσθη Εσίας.

ϛ. ϛ. Γ. Α. ΜΑΝΛΙΟΣ ΤΟΡΚΟΥΑΤΟΣ ΑΤΤΙΚΟΣ ΤΟ Β̄. ΚΟΙΝΤΟΣ ΛΟΥΤΑΤΙΟΣ ΚΕΡΔΩΝ.

	ΑΛΕΞ.	ΣΥΡΙΑΣ.	ΜΑΚΕΔ.	ΥΠΑΤΩΝ.
ΟΛ. ΡΛΕ.	Ζ.	Ζ.	Δ.	Γ. ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΚΕΝΤΩΝ. Μ. ΣΕΜΠΡΩΝΙΟΣ ΤΟΥΔΙΤΑΝΟΣ.
	Η.	Η.	Ε.	Γ. ΜΑΜΙΛΙΟΣ ΤΟΥΡΡΕΙΝΟΣ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΦΑΛΤΩΝ.
	Θ.	Θ.	ϛ.	ΤΙΒΕΡΙΟΣ ΣΕΜΠΡΩΝΙΟΣ ΓΡΑΚΧΟΣ. Γ. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΦΑΛΤΩΝ.
ΑΨΠ.	Ι.	Ι.	Ζ.	Λ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΛΕΝΤΛΟΣ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΦΟΥΛΒΙΟΣ ΦΛΑΚΚΟΣ.
ΟΛ. ΡΛϛ.	ΙΑ.	ΙΑ.	Η.	Π. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΛΕΝΤΛΟΣ ΚΑΥΔΕΙΝΟΣ. Γ. ΛΙΚΙΝΙΟΣ ΟΥΑΡΟΣ.
	Εν Ρώμῃ ὑπὸ δήλης Ἀλκιροθθῆσι παρθένῳ ἑαυτὴν διεχρήσατο.			
	ΙΒ.	ΙΒ.	Θ.	Τ. ΜΑΝΛΙΟΣ ΤΟΡΚΟΥΑΤΟΣ. Γ. ΑΤΕΙΛΙΟΣ ΒΟΥΛΒΟΣ.
	ΙΓ.	ΙΓ.	Ι.	Λ. ΠΟΣΘΟΥΜΙΟΣ ΑΛΒΕΙΝΟΣ. ΣΠ. ΚΑΡΒΙΛΙΟΣ ΜΑΞΙΜΟΣ.
		ΑΝΤΙΓΟΝΟΣ.	Μακεδόναν ἐβασίλευσεν λ̄ξ ΑΝΤΙΓΟΝΟΣ ἔτη ῑε.	
	ΙΔ.	ΙΔ.	Α.	ΚΟΙΝΤΟΣ ΦΑΒΙΟΣ ΜΑΞΙΜΟΣ ΒΕΡΡΟΥΚΟΣΣ. Μ. ΠΟΜΠΩΝΙΟΣ ΜΑΘΩΝ.
ΟΛ. ΡΛΖ.	ΙΕ.	ΙΕ.	Β.	Μ. ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΛΕΠΙΔΟΣ. Μ. ΠΟΒΛΙΚΙΟΣ ΜΑΛΛΕΟΛΟΣ.
	Ἀρχιερεὺς ἐν Ἱερουσαλὴμ Σίμων. Καθ' ὃν Ἰησοῦς ὁ τοῦ Σιράχ τὴν καλουμένην Παιδείαν σοφίαν συντάξας αὐτὸν Σίμωνα ἐμνημόνευσεν.			
	Ιϛ.	Ιϛ.	Γ.	Μ. ΠΟΜΠΩΝΙΟΣ ΜΑΘΩΝ. Γ. ΠΑΠΕΙΡΙΟΣ ΜΑΣΩΝ.
	ΙΖ.	ΙΖ.	Δ.	Μ. ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΒΑΡΒΟΥΛΑΣ. Μ. ΙΟΥΝΙΟΣ ΠΗΡΑΣ.
	ΙΗ.	ΙΗ.	Ε.	Α. ΠΟΣΘΟΥΜΙΟΣ ΑΛΒΕΙΝΟΣ. ΓΝ. ΦΟΥΛΒΙΟΣ ΚΕΝΤΟΥΜΑΛΟΣ.
ΟΛ. ΡΛΗ.	ΙΘ.	ΙΘ.	ϛ.	ΣΠ. ΚΑΡΒΙΛΙΟΣ ΜΑΞΙΜΟΣ ΤΟ Β̄. ΚΟΙΝΤΟΣ ΦΑΒΙΟΣ ΜΑΞ. ΒΕΡΡΟΥΚΟΣΣ. ΤΟ Β̄.
	Ρωμαῖοι Γάλλων μυριάδας δ̄ πρὸς τοῖς τετρακοσίοις ἀνεῖλον.			
ΑΨϚ.	Κ.	Κ.	Ζ.	Π. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΦΛΑΚΚΟΣ. Μ. ΑΤΕΙΛΙΟΣ ΡΗΓΟΥΛΟΣ.
		ΣΕΛΕΥΚΟΣ ΚΕΡΑΥΝΟΣ.	Συρίας καὶ Ἀσίας ἐβασίλευσε ε̄ ΣΕΛΕΥΚΟΣ ΚΕΡΑΥΝΟΣ ἔτη γ̄.	
	ΚΑ.	Α.	Η.	Μ. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΜΕΣΣΑΛΑΣ. Λ. ΑΠΟΥΣΤΙΟΣ ΦΟΥΛΩΝ.
	ΚΒ.	Β.	Θ.	Λ. ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΠΑΠΠΟΣ. Γ. ΑΤΕΙΛΙΟΣ ΡΗΓΟΥΛΟΣ.
ΟΛ. ΡΛΘ.	ΚΓ.	Γ.	Ι.	Τ. ΜΑΝΛΙΟΣ ΤΟΡΚΟΥΑΤΟΣ ΤΟ Β̄. ΚΟΙΝΤΟΣ ΦΟΥΛΒΙΟΣ ΦΛΑΚΚΟΣ ΤΟ Β̄.
		ΑΝΤΙΟΧΟΣ ΜΕΓΑΣ.	Ἀσίας καὶ Συρίας ἐβασίλευσεν γ̄ ΑΝΤΙΟΧΟΣ ὁ ΜΕΓΑΣ ἔτη λ̄ϛ.	
	ΚΔ.	Α.	ΙΑ.	Γ. ΦΑΔΜΙΝΙΟΣ ΝΕΠΩΣ. Π. ΦΟΥΡΙΟΣ ΦΙΛΟΣ.

Καρία

ΑΛΕΞ. ΣΥΡΙΑΣ. ΜΑΚΕΔ. ΥΠΑΤΩΝ.

Καρία καὶ Ρόδος ἐσείσθησαν, ὡς καὶ τὸν μέγαν Κολοσσὸν καταπεσεῖν.

ΚΕ.	Β.	ΙΒ.	ΓΝ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΣΚΗΠΙΩΝ ΚΑΛΒΟΣ. Μ. ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ.
Κς.	Γ.	ΙΓ.	Π. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΣΚΗΠΙΩΝ ΑΣΙΝΑΣ. Μ. ΜΙΝΟΥΚΙΟΣ ΡΟΥΦΟΣ.

ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ΦΙΛΟΠΑΤΩΡ. Αἰγύπτ. Ϛ Ἀλεξανδρείας ἐβασίλευσεν ὁ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ΦΙΛΟΠΑΤΩΡ ἔτη ιϛ.

ΟΛ. ΡΜ.	Α.	Δ.	ΙΔ.	Λ. ΟΥΕΤΟΥΡΙΟΣ ΦΙΛΩΝ. Γ. ΛΟΥΤΑΤΙΟΣ ΚΑΤΛΟΣ.

Ἡ τετάρτη τῶν Μακκαβαίων βίβλος· ἐπὶ τοῦ Φιλοπάτορος τούτου Πτολεμαΐς ἱστορεῖ ὧδε οἱ δ' ὅπως ἀμφόφῳ παῖξῃ.

	Β.	Ε.	ΙΕ.	Μ. ΛΙΟΥΙΟΣ ΣΑΛΙΝΑΤΩΡ. Λ. ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΠΑΥΛΟΣ.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ. Μακεδόνων ἐβασίλευσεν λῆ ΦΙΛΙΠΠΟΣ ἔτη μβ.

	Γ.	Ϛ.	Α.	Π. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΣΚΗΠΙΩΝ. ΤΙΒΕΡΙΟΣ ΣΕΜΠΡΩΝΙΟΣ ΛΟΓΓΟΣ.
ΑΩ.	Δ.	Ζ.	Β.	Γ. ΦΛΑΜΙΝΙΟΣ ΤΟ Β. ΓΝ. ΣΕΡΟΥΕΙΛΙΟΣ ΓΕΜΙΝΟΣ.
ΟΛ. ΡΜΑ.	Ε.	Η.	Γ.	Γ. ΤΕΡΕΝΤΙΟΣ ΟΥΑΡΡΩΝ. Λ. ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΠΑΥΛΟΣ ΤΟ Β.

Ιουδαῖοι ληφθέντες, πεντακισχίλιαι χιλιάδες ὁπλιτῶν ἀποβαλόμενοι.

Ϛ.	Θ.	Δ.	Λ. ΠΟΣΘΟΥΜΙΟΣ ΑΛΒΕΙΝΟΣ ΤΟ Γ. ΤΙΒΕΡΙΟΣ ΣΕΜΠΡΩΝΙΟΣ ΓΡΑΚΧΟΣ.

Ἐν Ῥώμῃ παρθένοι ἀλοῦσαι φθορᾶς ζῶσαι καλωρύγησαν.

Ζ.	Ι.	Ε.	ΚΟΙΝΤΟΣ ΦΑΒΙΟΣ ΜΑΧΙΜ. ΒΕΡΡΟΥΚΟΣΣ. ΤΟ Δ. Μ. ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ ΤΟ Δ.

Ἐρραδιούργησε ἐγνωμίζετο.

	Η.	ΙΑ.	Ϛ.	ΚΟΙΝΤΟΣ ΦΑΒΙΟΣ ΜΑΞΙΜΟΣ. ΤΙΒΕΡΙΟΣ ΣΕΜΠΡΩΝΙΟΣ ΓΡΑΚΧΟΣ ΤΟ Β.
ΟΛ ΡΜΒ.	Θ.	ΙΒ.	Ζ.	ΑΡΡΙΟΣ ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΠΟΥΛΧΕΡ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΦΟΥΛΒΙΟΣ ΦΛΑΚΚΟΣ ΤΟ Β.
	Ι.	ΙΓ.	Η.	Π. ΣΟΥΛΠΙΤΙΟΣ ΓΑΛΒΑΣ. ΓΝ. ΦΟΥΛΒΙΟΣ ΚΕΝΤΟΥΜΑΛΟΣ.
	ΙΑ.	ΙΔ.	Θ.	Μ. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΛΑΙΒΕΙΝΟΣ. Μ. ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ ΤΟ Δ.
	ΙΒ.	ΙΕ.	Ι.	ΚΟΙΝΤΟΣ ΦΑΒΙΟΣ ΜΑΞ. ΒΕΡΡΟΥΚ. ΤΟ Ε. ΚΟΙΝΤΟΣ ΦΟΥΛΒΙΟΣ ΦΛΑΚΚΟΣ ΤΟ Δ.
ΟΛ. ΡΜΓ.	ΙΓ.	Ις.	ΙΑ.	Μ. ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ ΤΟ Ε. Τ. ΚΥΝΤΙΟΣ ΚΡΙΣΠΕΙΝΟΣ.
ΑΩΙ.	ΙΔ.	ΙΖ.	ΙΒ.	Γ. ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΝΕΡΩΝ. Μ. ΛΙΟΥΙΟΣ ΣΑΛΙΝΑΤΩΡ ΤΟ Β.
	ΙΕ.	ΙΗ.	ΙΓ.	ΚΟΙΝΤΟΣ ΚΑΙΚΙΛΙΟΣ ΜΕΤΕΛΛΟΣ. Λ. ΟΥΕΤΟΥΡΙΟΣ ΦΙΛΩΝ.
	Ις.	ΙΘ.	ΙΔ.	Γ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΣΚΗΠΙΩΝ. Γ. ΛΙΚΙΝΙΟΣ ΚΡΑΣΣΟΣ.
ΟΛ. ΡΜΔ.	ΙΖ.	Κ.	ΙΕ.	Μ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΚΕΘΗΓΟΣ Γ. ΣΕΜΠΡΩΝΙΟΣ ΤΟΥΔΙΤΑΝΟΣ.

ΑΛΕΞ. ΣΥΡΙΑΣ. ΜΑΚΕΔ. ΥΠΑΤΩΝ.

Σκηπίων Αφρικανὸς πολέμῳ Καρχηδονίας πόλεις πολλὰς Ρωμαίοις ὑπηγάγετο.

ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ΕΠΙΦΑΝΗΣ. Αιγύπτ. καὶ Αλεξανδρείας ἐβασίλευσεν ε̄ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ΕΠΙΦΑΝΗΣ ἔτη κδ̄.

	Α.	ΚΑ.	Ις.	ΓΝ. ΣΕΡΟΥΕΙΛΙΟΣ ΚΑΙΠΙΩΝ. ΓΝ. ΣΕΡΟΥΕΙΛΙΟΣ ΝΕΡΩΣ.
	Β.	ΚΒ.	ΙΖ.	ΤΙΒΕΡΙΟΣ ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΝΕΡΩΝ. Μ. ΣΕΡΟΥΕΙΛΙΟΣ ΓΕΜΙΝΟΣ.
	Γ.	ΚΓ.	ΙΗ.	ΓΝ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΛΕΝΤΛΟΣ. Γ. ΑΛΛΙΟΣ ΠΑΙΤΟΣ.
ΟΛ. ΡΜΕ̄.	Δ.	ΚΔ.	Ιϑ.	Γ. ΣΟΥΛΠΙΤΙΟΣ ΓΑΛΒΑΣ ΤΟ Β̄. Γ. ΑΥΡΗΛΙΟΣ ΚΟΤΤΑΣ.
	Ε.	ΚΕ̄.	Κ.	Α. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΛΕΝΤΛΟΣ. Π. ΒΙΛΛΙΟΣ ΤΑΠΠΟΥΛΟΣ.
	Ϛ.	ΚΣ.	ΚΑ.	Τ. ΚΥΝΤΙΟΣ ΦΛΑΜΙΝΕΙΝΟΣ. ΣΕΞ. ΑΙΛΙΟΣ ΠΑΙΤΟΣ ΚΑΤΟΣ.
ΑΩΚ.	Ζ.	ΚΖ.	ΚΒ.	Γ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΚΕΘΗΓΟΣ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΜΙΝΟΥΚΙΟΣ ΡΟΥΦΟΣ.
ΟΛ. ΡΜΣ̄.	Η.	ΚΗ.	ΚΓ.	Λ. ΦΟΥΡΙΟΣ ΠΟΥΡΠΟΥΡΕΩΝ. Μ. ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ.
	Θ.	ΚΘ.	ΚΔ.	Μ. ΠΟΡΚΙΟΣ ΚΑΤΩΝ. Λ. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΦΛΑΚΚΟΣ.
	Ι.	Λ.	ΚΕ.	Γ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΣΚΗΠΙΩΝ ΑΦΡΙΚΑΝΟΣ ΤΟ Β̄. ΤΙΒΕΡΙΟΣ ΣΕΜΠΡΩΝΙΟΣ ΛΟΓΓΟΣ.

Αντίοχ. ὁ Μέγας Ιουδαίοις δι' ἐπιστολῶν πολλὰ μαρτυρήσας δωρεαῖς μεγάλαις ἐτίμησεν.

	ΙΑ.	ΛΑ.	Κϛ.	Λ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΜΕΡΟΛΑΣ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΜΙΝΟΥΚΙΟΣ ΘΕΡΜΟΣ.
ΟΛ. ΡΜΖ̄.	ΙΒ.	ΛΒ.	ΚΖ.	ΚΥΝΤΙΟΣ ΦΛΑΜΙΝΕΙΝΟΣ. ΓΝ. ΔΟΜΙΤΙΟΣ ΑΗΝΟΒΑΡΒΟΣ.

Αντίοχ. ὁ ἐν Θερμοπύλαις τῆς Ελλάδ. Ρωμαίοις συμβαλὼν ἡττᾶτο, ὥστε αὐτὸν ὑποσπονδον γενέσθ. Ρωμαίοις τελέντα μ. τάλαντα.

	ΙΓ.	ΛΓ.	ΚΗ.	Μ. ΑΚΙΛΙΟΣ ΓΛΑΒΡΙΩΝ. Γ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΣΚΗΠΙΩΝ ΝΑΣΙΚΑΣ.

Ρωμαῖοι Ἀμφότερας Ἀσπιδίας ἀξέπεμψαν.

	ΙΔ.	ΛΔ.	ΚΘ.	Λ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΣΚΗΠΙΩΝ. Λ. ΚΟΙΛΙΟΣ ΝΕΠΩΣ.

Αντίοχ. Βαζιλεὺς Συρίας Φιλωθεὶς Πτολεμαίῳ τῷ Ἐπιφανεῖ σπονδὰς ποιεῖς αὐτὸν ἐποιήσατο, καὶ Κλεοπάτραν τὴν αὑτ. θυγατέρα ἐκδιδωσι τῷ Πτολεμαίῳ εἰς γυναῖκα, ἣν προχωρήσας αὖτῳ Φερνῆς ὀνόματι Συρίαν, καὶ Φοινίκην, καὶ Ιουδαίαν.

	ΙΕ̄.	ΛΕ̄.	Λ.	ΓΝ. ΜΑΝΛΙΟΣ ΒΟΥΛΣΩΝ. Μ. ΦΟΥΛΒΙΟΣ ΝΩΒΙΛΙΩΡ.
ΟΛ. ΡΜΗ̄.	Ις.	ΛΣ.	ΛΑ.	Γ. ΛΙΟΥΙΟΣ ΣΑΛΕΙΝΑΤΩΡ. Μ. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΜΕΣΣΑΛΑΣ.

Η' δευτέρα τ̃ Μακκαβαίων τὰ κϛ' Σέλευκον τ̃ Κεραυνὸν, Ϛ Ἀντίοχον τ̃ Μέγαν, καὶ Σέλευκον τ̃ Φιλοπάτορα, καὶ Αντίοχον τ̃ Ἐπιφανῆ, καὶ Αντίοχον τ̃ νέον, τ̃ Ϛ Ευπάτορα, καὶ ἕως πέμπτ. ἔτους Δημητρίου Ϛ Σωτῆρ., καὶ Ιούδα Ϛ Μακκαβαίου, Μαθαθίου παιδὸς ἀρχιερ.

ΣΕΛΕΥ-

ΑΛΕΞ.	ΣΥΡΙΑΣ. ΜΑΚΕΔ.		ΥΠΑΤΩΝ.
	ΣΕΛΕΥΚΟΣ ΦΙΛΟΠΑΤΩΡ.	Συρίας καὶ Ασίας ἐβασίλευσε ὁ ΣΕΛΕΥΚΟΣ ΦΙΛΟΠΑΤΩΡ ἔτη ιβ.	
ΔΩΛ.	ιΖ.	Α. ΛΒ.	Μ. ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΛΕΠΙΔΟΣ. Γ. ΦΛΑΜΙΝΙΟΣ ΝΕΠΩΣ.
	ιΗ.	Β. ΛΓ.	ΣΕΞ. ΠΟΣΘΟΥΜΙΟΣ ΑΛΒΕΙΝΟΣ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΜΑΡΚΙΟΣ ΦΙΛΙΠΠΟΣ.
	ιΘ.	Γ. ΛΔ.	ΑΡΡΙΟΣ ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΠΟΥΛΧΕΡ. Μ. ΣΕΜΠΡΩΝΙΟΣ ΤΟΥΔΙΤΑΝΟΣ.
ΟΛ. ΡΜΘ.	Κ.	Δ. ΛΕ.	Γ. ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΠΟΥΛΧΕΡ. Λ. ΠΟΡΚΙΟΣ ΛΙΚΙΝΟΣ.

Σίμων τὶς πρωτεύτης ὁ ἐν Ιεροζολύμοις ναῶ πρωτοβώμῳ Απολλωνίῳ στρατηγῷ φοινίκης τὰ ἱερὰ χρήματα πρωδιδέναι ὑπισχνέιτο. ἃ ἵνα μαθὼν ὁ Σελεύκου Δημήτριος, πέμπει Ηλιόδωρον τὸν ἐπὶ τῶν πραγμάτων, ὃς θείαις μάστιξι παιδευθεὶς κενὸς ἐπανῆλθεν. Ονίας δὲ ὁ ἀρχιερεὺς Δημητρίῳ φυγαδευθεὶς τὸν Σίμωνα.

ΚΑ.	Ε.	ΛΣ.	ΚΟΙΝΤΟΣ ΦΑΒΙΟΣ ΛΑΒΕΩΝ. Μ. ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ.
ΚΒ.	ς.	ΛΖ.	Λ. ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΠΑΥΛΟΣ. ΓΝ. ΒΑΙΒΙΟΣ ΤΑΜΦΙΛΟΣ.
ΚΓ.	Ζ.	ΛΗ.	Π. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΚΕΘΗΓΟΣ. Μ. ΒΑΙΒΙΟΣ ΤΑΜΦΙΛΟΣ.

Υρκανὸς Ιωσήπου παῖς στρατηγὸς τῶν Ιουδαίων πρὸς Πτολεμαῖον ἐλθὼν, καλῶς ὑπεδέχθη. οἱ δὲ ἀδελφοὶ αὐτοῦ πρὸς αὐτὸν ἐπιβουλεύσαντες μεγάλης παραχῆς αἴτιοι γεγόνασιν Ιουδαίοις.

ΟΛ. ΡΝ.	ΚΔ.	Η. ΛΘ.	Λ. ΠΟΣΘΟΥΜΙΟΣ ΑΛΒΕΙΝΟΣ. Γ. ΚΑΛΠΟΥΡΝΙΟΣ ΠΕΙΣΩΝ.
	ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ΦΙΛΟΜΗΤΩΡ.	Αιγύπτου καὶ Αλεξανδρείας ἐβασίλευσεν ὁ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ὁ ΦΙΛΟΜΗΤΩΡ ἔτη λε.	
	Α.	Θ. Μ.	Λ. ΜΑΝΛΙΟΣ ΑΚΙΔΕΙΝΟΣ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΦΟΥΛΒΙΟΣ ΦΛΑΚΚΟΣ.
	Β.	Ι. ΜΑ.	Μ. ΙΟΥΝΙΟΣ ΒΡΟΥΤΟΣ. Α. ΜΑΝΛΙΟΣ ΒΟΥΛΣΩΝ.
ΑΩΜ.	Γ.	ιΑ. ΜΒ.	Γ. ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΠΟΥΛΧΕΡ. ΤΙΒΕΡΙΟΣ ΣΕΜΠΡΩΝΙΟΣ ΓΡΑΚΧΟΣ.
	ΠΕΡΣΕΥΣ.	Μακεδόνων ἐβασίλευσεν ΚΗ ΠΕΡΣΕΥΣ ἔτη ι.	

Αριστόβουλος Ιουδαῖος περιπατητικὸς φιλόσοφος ἐγνωρίζετο, ὃς Πτολεμαίῳ τῷ Φιλομήτορι ἐξηγήσεις τῶν Μωϋσέως γραφῶν ἀνέθηκεν.

ΟΛ. ΡΝΑ.	Δ.	ιΒ. Α.	ΓΝ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΣΚΗΠΙΩΝ ΙΣΠΑΛΟΣ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΠΕΤΙΛΙΟΣ ΣΠΟΥΡΕΙΝΟΣ.
	ΑΝΤΙΟΧΟΣ ΕΠΙΦΑΝΗΣ.	Συρίας καὶ Ασίας ἐβασίλευσε ὁ ΑΝΤΙΟΧΟΣ ΕΠΙΦΑΝΗΣ ἔτη ια.	
	Ε.	Α. Β.	Π. ΜΟΥΚΙΟΣ ΣΚΑΙΒΟΛΑΣ. Μ. ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΛΕΠΙΔΟΣ ΤΟ Β.
	ς.	Β. Γ.	ΣΠ. ΠΟΣΘΟΥΜΙΟΣ ΑΛΒΕΙΝΟΣ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΜΟΥΚΙΟΣ ΣΚΑΙΒΟΛΑΣ.
	Ζ.	Γ. Δ.	Λ. ΠΟΣΘΟΥΜΙΟΣ ΑΛΒΕΙΝΟΣ. Μ. ΠΟΠΙΛΛΙΟΣ ΛΑΙΝΑΣ.

ΑΛΕΞ. ΣΥΡΙΑΣ. ΜΑΚΕΔ. ΥΠΑΤΩΝ.

ΟΛ. ϜΝΒ. Η. Δ. Ε. Γ. ΓΟΠΙΛΛΙΟΣ ΛΑΙΝΑΣ. Π. ΑΛΛΙΟΣ ΛΙΓΥΣ.

Αντίοχος ὁ τοῦ Φιλομήτορα Πτολεμαῖον πολεμήσας εἰς τὴν Ιουδαίαν ἐπανῆλθεν, τὴν ἀρχιερωσύνην τε Ἰησοῦ, τοῦ καὶ Ἰάσονι, ἐνεχείρισεν ἀδελφῷ Ονίᾳ. ὁ πάλιν ἐκβαλὼν αὐτὸν, ἀδελφῷ Ονίᾳ, τῷ καὶ Μενελάῳ, δέδωκεν. οἱ δὲ στασιάσαντες πρὸς ἀλλήλους κακῶν μεγάλων αἴτιοι γεγόνασιν Ιουδαίοις.

Θ. Ε. ϛ. Π. ΛΙΚΙΝΙΟΣ ΚΡΑΣΣΟΣ. Γ. ΚΑΣΣΙΟΣ ΛΟΓΓΙΝΟΣ.

Ι. ϛ. Ζ. Α. ΟΣΤΙΛΙΟΣ ΜΑΓΚΕΙΝΟΣ. Α. ΑΤΕΙΛΙΟΣ ΣΕΡΡΑΝΟΣ.

ΙΑ. Ζ. Η. ΚΟΙΝΤΟΣ ΜΑΡΚΙΟΣ ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΤΟ Β. ΓΝ. ΣΕΡΟΥΕΙΛΙΟΣ ΚΑΙΠΙΩΝ.

ΟΛ. ϜΝΓ. ΙΒ. Η. Θ. Λ. ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΠΑΥΛΟΣ ΤΟ Β. Γ. ΛΙΚΙΝΙΟΣ ΚΡΑΣΣΟΣ.

Αντίοχος ὁρμήθη μεταθεῖναι τὸ πᾶν ἔθνος τῆς πατρῴας θρησκείας, καὶ τὸ μὲν ἱερὸν τὸ ἐν Ιεροσολύμοις μιάνας, Ολυμπίου Διὸς ναὸν, τὸ δὲ ἐν Γαριζὶν ὄρει Διὸς Ξενίου, ὅτως ἀξιώντων τῶν Σαμαρέων, ἀποσημήνας. ἐφ' οἷς Ματταθίας ὁ ἱερεὺς ὑὸς Ασαμωναίου σὺν τοῖς ὑοῖς καληγωνίσατο τὸ τυραννικὸν, τοῖς αὐτοῦ θεραπηγοῖς ὑπαθέμενος, καὶ καταπολεμήσας αὐτὸς τῇ τῶν ἰδίων παίδων ἀνδρεία.

ΑΩΝ. ΙΓ. Θ. Ι. ΚΟΙΝΤΟΣ ΑΛΛΙΟΣ ΠΑΙΤΟΣ. Μ. ΙΟΥΝΙΟΣ ΓΕΝΝΟΣ.

Ἡ τῶν Μακεδόνων καταλύθη βασιλεία.

ΙΔ. Ι. Γ. ΣΟΥΛΠΙΤΙΟΣ ΓΑΛΛΟΣ. Μ. ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ.

ΙΕ. ΙΑ. Τ. ΜΑΝΛΙΟΣ ΤΟΡΚΟΥΑΤΟΣ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΚΑΣΣΙΟΣ ΛΟΓΓΙΝΟΣ.

ΑΝΤΙΟΧΟΣ ΕΥΠΑΤΟΡ. Συρίας καὶ Ασίας ἐβασίλευσεν ϛ ΑΝΤΙΟΧΟΣ ΕΥΠΑΤΟΡ ἔτη β.

ΟΛ. ϜΝΔ. Ιϛ. Α. Α. ΜΑΝΛΙΟΣ ΤΟΡΚΟΥΑΤΟΣ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΚΑΣΣΙΟΣ ΛΟΓΓΙΝΟΣ.

Ιούδας, ὁ καὶ Μακκαβαῖος, ὑὸς Ματταθίου τρισὶν ἔτεσι τὴν θρησκείαν πάτριον ἀνεκτήσατο Ολυμπιάδι ρνδ, τὴν χώρας ἀπελάσας ἅπαντας σὺν Ἀντιόχῳ.

ΙΖ. Β. ΤΙΒΕΡΙΟΣ ΣΕΜΠΡΩΝΙΟΣ ΓΡΑΚΧΟΣ. Μ. ΙΟΥΒΕΝΤΙΟΣ ΘΑΛΝΑΣ.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΣΩΤΗΡ. Συρίας καὶ Ασίας ἐβασίλευσεν ϛ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ὁ ΣΩΤΗΡ ἔτη β.

Ιη. Α. Π ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΣΚΙΠΙΩΝ ΝΑΣΙΚΑΣ. Γ. ΜΑΡΚΙΟΣ ΦΙΓΟΥΛΟΣ.

Ιθ. Β. Μ. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΜΕΣΣΑΛΑΣ. Γ. ΦΑΝΝΙΟΣ ΣΤΡΑΒΩΝ.

Ονίας, ὃς καὶ Μενελάς, ἀρχιερέως Ιουδαίων, τοῦ καὶ τὸ ἔθνος προδεδωκότος Ἀντιόχῳ τῷ Επιφανεῖ, ἀναιρεθέντος ὑπὸ Ἀντιόχου τοῦ Εὐπάτορος, Ἀλκίμου δὲ ὄντος ἀγνῶτος ἱεραϊκοῦ τὴν ἱερωσύνην ἐπιδρομὴν ἀφαδεξαμένου, Ονίας ὁ τοῦ Ονίου πρὸς Πτολεμαῖον Λαφυγὼν, καὶ παρ' αὐτοῦ λαβὼν τόπον ἐν τῷ Ηλιουπολίτῃ νόμῳ, πολίχνιον τε τοῖς Ιεροσολύμοις ἀπεικασμένον, καὶ ναὸν ἔκτισεν ὅμοιον.

Ιουδαίων ἡγεῖται πρῶτος Ιούδας, ὁ καὶ Μακκαβαῖος, Ματθίου παῖς τρίτῳ ἔτει ρνδ Ολυμπιάδος, ὃς δὲ Ρωμαίοις ἐπέσπενδε.

ΑΛΕΞ.

	ΑΛΕΞ.	ΣΥΡΙΑΣ.	ΙΟΥΔ.	ΥΠΑΤΩΝ.
			ΙΟΥΔΑΣ.	Ιουδαίων ἡγεῖται ΙΟΥΔΑΣ ἔτη γ̄.
ΟΛ. ΡΝΕ.	Κ.	Γ.	Α.	Λ. ΑΝΙΚΙΟΣ ΓΑΛΛΟΣ. Μ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΚΕΘΗΓΟΣ.
	ΚΑ.	Δ.	Β.	ΓΝ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΔΟΛΟΒΕΛΛΑΣ. Μ. ΦΟΥΛΒΙΟΣ ΝΩΒΙΛΙΩΡ.
	ΚΒ.	Ε.	Γ.	Μ. ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΛΕΠΙΔΟΣ. Γ. ΠΟΠΙΛΛΙΟΣ ΛΑΙΝΑΣ.

Μετὰ Ἰούδαν ἡγεῖται Ἰωνάθης ἀδελφὸς αὐτοῦ.

			ΙΩΝΑΘΗΣ.	Ιουδαίων ἡγεῖται ΙΩΝΑΘΗΣ ἔτη ιθ̄.
ΑΩΞ.	ΚΓ.	ϛ.	Α.	ΣΕΞ. ΙΟΥΛΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡ. Λ. ΑΥΡΗΛΙΟΣ ΟΡΕΣΤΗΣ.
ΟΛ. ΡΝϛ.	ΚΔ.	Ζ.	Β.	Λ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΛΕΝΤΛΟΣ ΛΟΥΠΟΣ. Γ. ΜΑΡΚΙΟΣ ΦΙΓΟΥΛΟΣ ΤΟ Β̄.

Ἀρίσαρχος γραμματικὸς ἤκμαζεν.

	ΚΕ.	Η.	Γ.	Γ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΣΚΗΠΙΩΝ ΝΑΣΙΚΑΣ ΤΟ Β̄. Μ. ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ ΤΟ Β̄.
	Κϛ.	Θ.	Δ.	ΚΟΙΝΤΟΣ ΟΡΕΙΜΙΟΣ ΝΕΠΩΣ. Λ. ΠΟΣΘΟΥΜΙΟΣ ΑΛΒΕΙΝΟΣ.
	ΚΖ.	Ι.	Ε.	ΚΟΙΝΤΟΣ ΦΟΥΛΒΙΟΣ ΝΩΒΙΛΙΩΡ. Τ. ΑΝΝΙΟΣ ΛΟΥΣΚΟΣ.
ΟΛ. ΡΝΖ.	ΚΗ.	ΙΑ.	ϛ.	Μ. ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ ΤΟ Γ̄. Λ. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΦΛΑΚΚΟΣ.

Ψευδοφίλιππος Μακεδόνων ἐβασίλευσεν ἔτος ἕν.

	ΚΘ.	ΙΒ.	Ζ.	Λ. ΛΙΚΙΝΙΟΣ ΛΟΥΚΟΥΛΛΟΣ. Α. ΠΟΣΘΟΥΜΙΟΣ ΑΛΒΕΙΝΟΣ.
		ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ.		Συρίας καὶ Ἀσίας ἐβασίλευσεν ιᾱ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ἔτη ῑ, μῆνας ζ.
	Λ.	Α.	Η.	Τ. ΚΥΝΤΙΟΣ ΦΛΑΜΙΝΕΙΝΟΣ. Μ. ΑΚΕΙΛΙΟΣ ΒΑΛΒΟΣ.

Ὁ δὲ βασιλεὺς Ἀντίοχος ὁ Ἐπιφανὴς Ἀλέξανδρος ἐν Πτολεμαΐδι φιλοθεΐᾳ Ἰωνάθῃ, δώροις καὶ τιμαῖς αὐτὸν ἐτίμησεν.

	ΛΑ.	Β.	Θ.	Λ. ΜΑΡΚΙΟΣ ΚΕΝΣΩΡΕΙΝΟΣ. Μ. ΜΑΝΛΙΟΣ ΝΕΠΩΣ.
ΟΛ. ΡΝΗ.	ΛΒ.	Γ.	Ι.	ΣΠ. ΠΟΣΘΟΥΜΙΟΣ ΑΛΒΕΙΝΟΣ. Λ. ΚΑΛΠΟΥΡΝΙΟΣ ΠΕΙΣΩΝ.

Σαμαρεῖται καὶ Ἰουδαῖοι ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῇδε Πτολεμαίῳ τῷ φιλομήτορι διακρίνονται περὶ τοῦ παρ' ἑκατέρῳ μέρει πρωτείων ἱερῶν, καὶ νικῶσιν Ἰουδαῖοι.

ΑΩΟ.	ΛΓ.	Δ.	ΙΑ.	Π. ΚΟΡΝΗΛ. ΣΚΗΠ. ΑΦΡΙΚ. ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΣ. Γ. ΛΙΟΥΙΟΣ ΔΡΟΥΣΟΣ.
	ΛΔ.	Ε.	ΙΒ.	ΓΝ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΛΕΝΤΛΟΣ. Λ. ΜΟΥΜΜΙΟΣ ΝΕΠΩΣ.

Οπιμιος Κελτοὺς ἐχειρώσατο.

Κατὰ τούτους δὲ χρόνους ἐάλω Καρχηδὼν τὸ ἔγκαιον ὑπὸ Σκηπίωνος Ἀφρικανοῦ τοῦ νέου, ἔτεσι ἑπτὰ καὶ ἑβδομήκοντα μετὰ κτίσεως, κατὰ δὲ ἄλλους ἕνα.

ΑΛΕΞ. ΣΥΡΙΑΣ. ΙΟΥΔ. ΥΠΑΤΩΝ.

ΚΕ. ς. ΙΓ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΦΑΒΙΟΣ ΜΑΞ. ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΣ. Λ. ΟΣΤΙΛΙΟΣ ΜΑΓΚΕΙΝΟΣ.

ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ΕΥΕΡΓΕΤΗΣ. Ἀλεξανδρείας καὶ Αἰγύπτου ἐβασίλευσε ζ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ὁ ΕΥΕΡΓΕΤΗΣ ἔτη κθ.

ΟΛ. ΡΝΘ. Α. Ζ. ΙΔ. ΣΕΡ. ΣΟΥΛΠΙΤΙΟΣ ΓΑΛΒΑΣ. Λ. ΑΥΡΗΛΙΟΣ ΚΟΤΤΑΣ.

Ἰωνάθης πρὸς Ῥωμαίους ἀπέστειλεν ἀνανεώσασθαι βεβαίως τὴν φιλίαν πρὸς αὐτοὺς ἣν πεποιήκεσαν Φιλίσκος τις καὶ αὐτὸς πρεσβευτὴς ἐπέστειλεν ἀπὸ τῆς Ῥώμης ἀναιρέψασι πρὸς σὲ Σπαρτιάτας ἀφικόμενα, καὶ τὴν πάλαι πρὸς αὐτοὺς ὑπομνῆσαι φιλίαν καὶ συγγένειαν.

Β. Η. ΙΕ. ΑΡΡΙΟΣ ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΠΟΥΛΧΕΡ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΚΑΙΚΙΛΙΟΣ ΜΕΤΕΛΛΟΣ.

Ἀλεξάνδρῳ Συρίας καὶ Ἀσίας βασιλεῖ Πτολεμαῖος ὁ νεώτερος [δεύτερος] Εὐεργέτης τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα πρὸς γάμον ἐκδίδωσι.

Γ. Θ. Ις. Λ. ΚΑΙΚΙΛΙΟΣ ΜΕΤΕΛΛΟΣ ΚΑΛΒΟΣ. ΚΟΙΝΤ. ΦΑΒΙΟΣ. ΜΑΞ. ΣΕΡΟΥΕΙΛΙΑΝΟΣ.

Δ. Ι. ΙΖ. ΓΝ. ΣΕΡΟΥΕΙΛΙΟΣ ΚΑΙΠΙΩΝ. ΚΟΙΝΤ. ΠΟΜΠΗΙΟΣ ΡΟΥΦΟΣ.

Τρύφων Ἀντίοχον Ἀλεξάνδρου παῖδα ἀποκτείνει.
Ἀλεξάνδρου βασιλεὺς Συρίας καὶ Ἀσίας ἀνῃρέθη ὑπὸ Πτολεμαίου τοῦ ἰδίου πενθεροῦ.

ΔΗΜΗ. ΤΡΙΟΣ. Συρίας καὶ Ἀσίας ἐβασίλευσε ιβ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ἔτη γ.

ΟΛ. ΡΞ. Ε. Α. ΙΗ. Γ. ΛΑΙΛΙΟΣ ὁ ΣΟΦΟΣ. ΚΟΙΝΤ. ΣΕΡΟΥΕΙΛΙΟΣ ΚΑΙΠΙΩΝ.

Δημητρίῳ τῷ μετ' Ἀλέξανδρον βασιλεύσαντι Συρίας καὶ Ἀσίας Πτολεμαῖος ὁ νεώτερος Εὐεργέτης τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα δίδωσι πρὸς γάμον τὴν καὶ Ἀλεξάνδρᾳ πρώην γεγαμετήν.

ς. Β. ΙΘ. ΓΝ. ΚΑΛΠΟΥΡΝΙΟΣ ΠΕΙΣΩΝ. Μ. ΠΟΠΙΛΛΙΟΣ ΛΑΙΝΑΣ.

Τρύφων, ὁ δὲ Διόδοτος, ἀναιρεῖ τὸν Ἰωνάθην. Σίμων ἀδελφὸς Ἰωνάθου μετ' αὐτὸν ἡγήσατο κάλλιστα τοῦ ἔθνους.

ΣΙΜΩΝ. Ἰουδαίων ἡγήσατο ΣΙΜΩΝ ἔτη η.

Ζ. Γ. Α. Γ. ΚΟΡΝΗΛ. ΣΚΗΠ. ΝΑΣΙΚΑΣ ΣΕΡΑΠΙΩΝ. Δ. ΙΟΥΝΙΟΣ ΒΡΟΥΤΟΣ.

ΑΝΤΙΟΧΟΣ ΣΙΔΗΤΗΣ. Συρίας καὶ Ἀσίας ἐβασίλευσεν ιγ ΑΝΤΙΟΧΟΣ ΣΙΔΗΤΗΣ ἔτη θ.

ΑΩΠ. Η. Α. Β. Μ. ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΛΕΠΙΔΟΣ ΠΟΡΚΙΝΑΣ. Γ. ΟΣΤΙΛΙΟΣ ΜΑΓΚΕΙΝΟΣ.

ΟΛ. ΡΞΑ. Θ. Β. Γ. Γ. ΦΟΥΡΙΟΣ ΦΙΛΟΣ. ΣΕΞ. ΑΤΕΙΛΙΟΣ ΣΕΡΡΑΝΟΣ.

Ι. Γ. Δ. ΣΕΡ. ΦΟΥΛΒΙΟΣ ΦΛΑΚΚΟΣ. ΚΟΙΝΤ. ΚΑΛΠΟΥΡΝΙΟΣ ΠΕΙΣΩΝ.

Κατὰ

ΑΛΕΞ. ΣΥΡΙΑΣ. ΙΟΥΔ. ΥΠΑΤΩΝ.

Κατὰ Σικελίαν ὁ δȣλικὸς πόλεμος.

ΙΑ. Δ. Ε. Γ. ΚΟΡΝ. ΑΦΡΙΚ. ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΣ ΤΟ Β̄ Γ. ΦΟΥΛΒΙΟΣ ΦΛΑΚΚΟΣ.

ΙΒ. Ε. ϛ. Γ. ΜΟΥΚΙΟΣ ΣΚΑΙΒΟΛΑΣ, Λ. ΚΑΛΠΟΥΡΝΙΟΣ ΠΕΙΣΩΝ ΦΡΟΥΓΕΙ.

Ἡ πρώτη τῶν Μακκαβαίων βίβλος ἕως τότε φέρει.

ΟΛ. ΡΞΒ. ΙΓ. ϛ. Ζ. Γ. ΠΟΠΙΛΛΙΟΣ ΛΑΙΝΑΣ. Γ. ΡΟΥΠΙΛΙΟΣ ΝΕΠΩΣ.

Ἀντίοχος ὁ Σιδήτης ἐπελθὼν τοῖς Ἱεροσολύμοις, καὶ κρατήσας ἐκείνων εἰς πολιορκίαν ἐπὶ σωφρόνως τοῖς πρὸς Σίμωνα ἀναχωρεῖ.

ΙΔ. Ζ. Η. Γ. ΛΙΚΙΝΙΟΣ ΚΡΑΣΣΟΣ. Λ. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΦΛΑΚΚΟΣ.

ΥΡΚΑΝΟΣ. Ἰουδαίων ΙΩΑΝΝΗΣ ΥΡΚΑΝΟΣ κϛ.

ΙΕ. Η. Α. Μ. ΓΕΡΓΕΡΝΑΣ ΝΕΠΩΣ. ΑΠΡ. ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΠΟΥΛΧΕΡ.

Ις. Θ. Β. Γ. ΣΕΜΠΡΩΝΙΟΣ ΤΟΥΔΙΤΑΝΟΣ. Μ. ΑΚΙΛΛΙΟΣ ΝΕΠΩΣ.

Ἀντίοχον τὸν Σιδήτην Ἀρσάκης Πάρθος ἀνεῖλεν.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ. Συρίας καὶ Ἀσίας ἐβασίλευσεν ιδ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ἔτη δ.

ΟΛ. ΡΞΓ. ΙΖ. Α. Γ. ΓΝ. ΟΚΤΑΒΙΟΣ ΝΕΠΩΣ. Τ. ΑΝΝΙΟΣ ΛΟΥΣΚΟΣ.

Οἱ ἐν Σικελίᾳ δȣλοι πολιορκȣμενοι εἰς ἀλληλοφαγίαν ἐτράπησαν.

ΑΩϚ. ΙΗ. Β. Δ. Λ. ΚΑΣΣΙΟΣ ΛΟΓΓΕΙΝΟΣ. Λ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΚΙΝΝΑΣ.

ΙΘ. Γ. Ε. ΜΑΜ. ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΛΕΠΙΔΟΣ. Λ. ΑΥΡΗΛΙΟΣ ΟΡΕΣΤΗΣ.

Κ. Δ. ϛ. Μ. ΓΛΑΥΤΙΟΣ ΥΨΑΙΟΣ. Μ. ΦΟΥΛΒΙΟΣ ΦΛΑΚΚΟΣ.

Ἰωάννης ἱερεὺς ὁμῶν καὶ στρατηγὸς κατὰ Υρκανῶν στρατεύσας, Υρκανὸς μετωνομάσθη, ὃς καὶ πρεσβεύσας πρὸς Ρωμαίȣς δόγματι συγκλήτȣ φιλίαν πρὸς αὐτȣς ἀπένδετο.

ΑΝΤΙΟΧΟΣ ΓΡΥΠΟΣ. Συρίας καὶ Ἀσίας ἐβασίλευσεν ιε ΑΝΤΙΟΧΟΣ ΓΡΥΠΟΣ ἔτη ιβ.

ΟΛ. ΡΞΔ. ΚΑ. Α. Ζ. Γ. ΚΑΣΣΙΟΣ ΛΟΓΓΕΙΝΟΣ. Γ. ΣΕΞΤΙΟΣ ΚΑΛΒΕΙΝΟΣ.

ΚΒ. Β. Η. ΚΟΙΝΤ. ΚΑΙΚΙΛΙΟΣ ΜΕΤΕΛΛΟΣ. Τ. ΚΥΝΤΙΟΣ ΦΛΑΜΙΝΕΙΝΟΣ.

ΚΓ. Γ. Θ. ΓΝ. ΔΟΜΙΤΙΟΣ ΑΗΝΟΒΑΡΒΟΣ. Γ. ΦΑΝΝΙΟΣ ΣΤΡΑΒΩΝ.

ΚΔ. Δ. Ι. ΚΟΙΝΤ. ΦΑΒΙΟΣ ΜΑΧΙΜΟΣ. Λ. ΟΡΕΙΜΙΟΣ ΝΕΠΩΣ.

ΟΛ. ΡΞΕ. ΚΕ. Ε. ΙΑ. Γ. ΜΑΝΙΛΙΟΣ ΝΕΠΩΣ, Γ. ΠΑΠΕΙΡΙΟΣ ΚΑΡΒΩΝ.

Ἰωνάθης ὁ Μακκαβαῖος Ἰουδαίων ἀρχιερεὺς τὴν Σαμάρειαν τὴν καθ' ἡμᾶς Σεβαστὴν καλουμένην Σαμαρέων ἔτι πολιορκήσας εἰς ἔδαφος καθεῖλεν. ὧν ὕστερον Ἡρώδης ἀλλόφυλος βασιλεύσας Ἰουδαίων ἀναζήσας Σεβαστὴν ὠνόμασεν.

ΑΛΕΞ.	ΣΥΡΙΑΣ.	ΙΟΥΔ.	ΥΠΑΤΩΝ.
Κϛ.	ϛ.	ΙΒ.	Λ. ΚΑΙΚΙΛΙΟΣ ΜΕΤΕΛΛΟΣ ΚΑΛΒΟΣ. Λ. ΑΥΡΗΛΙΟΣ ΚΟΤΤΑΣ.
ΚΖ.	Ζ.	ΙΓ.	Μ. ΠΟΡΚΙΟΣ ΚΑΤΩΝ. ΚΟΙΝΤ. ΜΑΡΚΙΟΣ ΡΗΞ.
ΑΛ. ΚΗ.	Η.	ΙΔ.	Λ. ΚΑΙΚΙΛΙΟΣ ΜΕΤΕΛΛΟΣ ΔΕΛΜΑΤΙΚΟΣ. ΚΟΙΝΤ. ΜΟΥΚΙΟΣ ΣΚΑΙΒΟΛΑΣ.
ΟΛ. ΡΞϛ. ΚΘ.	Θ.	ΙΕ.	Γ. ΛΙΚΙΝΙΟΣ ΓΕΤΑΣ. ΚΟΙΝΤ. ΦΑΒΙΟΣ ΜΑΞΙΜΟΣ ΕΒΟΥΡΝΟΣ.
ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ΦΥΣΚΩΝ.		Αιγυπτίων Ϛ Αλεξανδρείας ἐβασίλευσεν ἡ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ΦΥΣΚΩΝ, ὁ καὶ ΣΩΤΗΡ, ἔτη ιζ.	
Α.	Ι.	ΙϚ.	Μ. ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΣΚΑΥΡΟΣ. Μ. ΚΑΙΚΙΛΙΟΣ ΜΕΤΕΛΛΟΣ.
		Πρῶτος ὁ Γρυπὸς βασιλεύσας ἔτη δ' ἠξεβλήθη ὑπὸ Κυζικίδος καὶ ἐβασίλευσεν ὁ Κυζικηνὸς ἔτη ιη. καὶ πάλιν ὁ Γρυπὸς ἐκβαλὼν τὸ Κυζικηνὸν ἐβασίλευσεν ἔτη δ. καὶ ἔτως ἐκ διαδοχῆς ἐπολέμουν ἀλλήλοις.	
Β.	ΙΑ.	ΙΖ.	Μ. ΑΚΙΛΙΟΣ ΒΑΛΒΟΣ. Γ. ΠΟΡΚΙΟΣ ΚΑΤΩΝ.
Γ.	ΙΒ.	ΙΗ.	Γ. ΚΑΙΚΙΛΙΟΣ ΜΕΤΕΛΛΟΣ ΚΑΠΡΑΡΙΟΣ. ΓΝ. ΓΑΒΕΙΡΙΟΣ ΚΑΡΒΩΝ.
ΑΝΤΙΟΧΟΣ ΚΥΖΙΚΗΝΟΣ.		Συρίας καὶ Ασίας ἐβασίλευσεν ις ΑΝΤΙΟΧΟΣ ΚΥΖΙΚΗΝΟΣ ἔτη ιη.	
ΟΛ. ΡΞΖ. Δ.	Α.	ΙΘ.	Μ. ΛΙΟΥΙΟΣ ΑΡΟΥΣΟΣ. Λ. ΚΑΛΠΟΥΡΝΙΟΣ ΠΕΙΣΩΝ ΚΑΙΣΩΝΕΙΝΟΣ.
Ε.	Β.	Κ.	Π. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΣΚΗΠ. ΝΑΣΙΚΑΣ. Λ. ΚΑΛΠΟΥΡΝΙΟΣ ΒΕΣΤΙΑ.
ϛ.	Γ.	ΚΑ.	Μ. ΜΙΝΟΥΚΙΟΣ ΡΟΥΦΟΣ. ΣΠ. ΠΟΣΘΟΥΜΙΟΣ ΑΛΒΕΙΝΟΣ.
Ζ.	Δ.	ΚΒ.	ΚΟΙΝΤ. ΚΑΙΚΙΛΙΟΣ ΜΕΤΕΛΛΟΣ. Μ. ΙΟΥΝΙΟΣ ΣΕΙΛΑΝΟΣ.
ΟΛ. ΡΞΗ. Η.	Ε.	ΚΓ.	ΣΕΡ. ΣΟΥΛΠΙΤΙΟΣ ΓΑΛΒΑΣ. Λ. ΟΡΤΕΝΣΙΟΣ ΝΕΠΩΣ.
Σελευκεῖς οἱ πρὸς Ανιόχειαν τ' Συρίας ἀπ' ἐλεύθεν σὺν ἑαυτῶν χρόνους ἀριθμῶσι.			
ΑΛΙ. Θ.	ϛ.	ΚΔ.	Λ. ΚΑΣΣΙΟΣ ΛΟΓΓΙΝΟΣ. Γ. ΜΑΡΙΟΣ ΝΕΠΩΣ.
Ρόδον σεισθεῖσα ὁ Κολοσσὸς κατέπεσεν.			
Ιωνάθης ὁ Μακκαβαῖος Ιουδαίων ἀρχιερεὺς διαπρεπῶς τ' Ιουδαίας ἡγεῖτο.			
Ι.	Ζ.	ΚΕ.	Γ. ΑΤΕΙΛΙΟΣ ΣΕΡΡΑΝΟΣ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΣΕΡΟΥΕΙΛΙΟΣ ΚΑΙΠΙΩΝ.
ΙΑ.	Η.	Κϛ.	Π. ΡΟΥΤΙΛΙΟΣ ΡΟΥΦΟΣ. ΓΝ. ΜΑΝΛΙΟΣ ΜΑΞΙΜΟΣ.
ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ.		Ιουδαίων Αριστόβουλος ἔτος ἕν.	
Οὗτος Αριστόβουλος υἱὸς Ιωνάθου, ὃς καὶ Υρκανὸς, πρὸς τῇ ἀρχιερωσύνῃ διάδημα περιέθετο βασιλικὸν πρῶτος ἔτει ἑνιαυτὸν ἕνα, ἔτη * φκζ ἀπὸ πρώτης ἔτους τ' αἰχμαλασίας. Μεθ' ὃν Ιανναῖος, ὁ καὶ Αλέξανδρος, βασιλεὺς ἅμα καὶ ἀρχιερεὺς ὡμόπαλιν προέστη.			

ΑΛΕΞ.	ΣΥΡΙΑΣ.	ΙΟΥΔ.	ΥΠΑΤΩΝ.
ΟΛ. ΡΞΘ. ΙΒ'	Θ.	Α.	Γ. ΜΑΡΙΟΣ ΝΕΠΩΣ ΤΟ Β. Γ. ΦΛΑΒΙΟΣ ΦΙΜΒΡΙΑΣ.

Ασκαλωνῖται σὺν ἑαυτῶν χρόνους ἐνθεῦθεν ἀριθμοῦσι.

		ΙΑΝΝΑΙΟΣ.	Ιουδαίων ΙΑΝΝΑΙΟΣ ὁ Ϛ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ἔτη κζ.
ΙΓ.	Ι.	Α.	Γ. ΜΑΡΙΟΣ ΝΕΠΩΣ ΤΟ Γ. Λ. ΑΥΡΗΛΙΟΣ ΟΡΕΣΤΗΣ.
ΙΔ.	ΙΑ.	Β.	Γ. ΜΑΡΙΟΣ ΝΕΠΩΣ ΤΟ Δ. ΚΟΙΝΤ. ΛΟΥΤΑΤΙΟΣ ΚΑΤΛΟΣ.
ΙΕ.	ΙΒ.	Γ.	Γ. ΜΑΡΙΟΣ ΝΕΠΩΣ ΤΟ Ε. Μ. ΑΚΥΛΛΙΟΣ ΝΕΠΩΣ.
ΟΛ. ΡΟ. Ις.	ΙΓ.	Δ.	Γ. ΜΑΡΙΟΣ ΝΕΠΩΣ. ΤΟ Ϛ. Λ. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΦΛΑΚΚΟΣ.
ΙΖ.	ΙΔ.	Ε.	Μ. ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΝΕΠΩΣ. Α. ΠΟΣΘΟΥΜΙΟΣ ΑΛΒΕΙΝΟΣ.

Πτολεμαῖον τὸ φύσκωνα ἡ μήτηρ Κλεοπάτρα τῆς βασιλείας ἀπήλασεν, καὶ ὡς βασιλεύων ἐν Κύπρῳ. τὸν δὲ νεώτερον υἱὸν αὐτῆς καὶ ἀδελφὸν τότε Αλέξανδρον ἀνεδήξε βασιλέα σὺν αὐτῇ.

ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ.			Αἰγύπτου καὶ Αλεξανδρείας ἐβασίλευσεν ϑ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ἔτη ι.
Α.	ΙΕ.	Ϛ.	ΚΟΙΝΤ. ΚΑΙΚΙΛΙΟΣ ΜΕΤΕΛΛΟΣ ΝΕΠΩΣ. Τ. ΔΙΔΙΟΣ ΝΕΠΩΣ.
ΑΛΚ. Β.	Ις.	Ζ.	ΓΝ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΛΕΝΤΛΟΣ. Π. ΛΙΚΙΝΙΟΣ ΚΡΑΣΣΟΣ.
ΟΛ. ΡΟΑ. Γ.	ΙΖ.	Η.	ΓΝ. ΔΟΜΙΤΙΟΣ ΑΗΝΟΒΑΡΒΟΣ. Γ. ΚΑΣΣΙΟΣ ΛΟΓΓΙΝΟΣ.

Σέλευκον ζῶντα κατέκαυσεν ὁ Κυζίκι@ αντίοχ@.

Δ.	ΙΗ.	Θ.	Λ. ΛΙΚΙΝΙΟΣ ΚΡΑΣΣΟΣ. ΚΟΙΝΤ. ΜΟΥΚΙΟΣ ΣΚΑΙΒΟΛΑΣ.
	ΦΙΛΙΠΠΟΣ.		Συρίας καὶ Ασίας ἐβασίλευσεν ιζ ΦΙΛΙΠΠΟΣ ἔτη β.
Ε.	Α.	Ι.	Γ. ΚΟΙΛΙΟΣ ΚΑΛΔΟΣ. Λ. ΛΟΜΙΤΙΟΣ ΑΗΝΟΒΑΡΒΟΣ.

Αντίοχ@ ὁ Κυζίκι@ φυγὼν εἰς Πάρθους Γομπήῳ παρέδωκεν ἑαυτόν.

Ϛ.	Β.	ΙΑ.	Γ. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΦΛΑΚΚΟΣ. Μ. ΕΡΕΝΝΙΟΣ ΝΕΠΩΣ.

Ἡ Συρίας ἀρχὴ καταλύθη Σαρκίσσαι ἔτη ον.

ΑΛΕΞ.	ΙΟΥΔ.	ΥΠΑΤΩΝ.
ΟΛ. ΡΟΒ. Ζ.	ΙΒ.	Γ. ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΠΟΥΛΧΕΡ. Μ. ΠΕΡΠΕΡΝΑΣ ΝΕΠΩΣ.
Η.	ΙΓ.	Λ. ΜΑΡΚΙΟΣ. ΦΙΛΙΠΠΟΣ. ΣΕΞ. ΙΟΥΛΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡ.
Θ.	ΙΔ.	Λ. ΙΟΥΛΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡ. Π. ΡΟΥΤΙΛΙΟΣ ΛΟΥΠΟΣ.

ΑΛΕΞ. ΙΟΥΔ. ΥΠΑΤΩΝ.

Ι. ΙΕ. ΓΝ. ΠΟΜΠΗΙΟΣ ΣΤΡΑΒΩΝ. Λ. ΠΟΡΚΙΟΣ ΚΑΤΩΝ.

ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ΦΥΣΚΩΝ. Αιγυπτίων τῆς Αλεξανδρείας ἐβασίλευσεν ῑ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ὁ ΠΟΘΕΙΝΟΣ ὁ αὐτὸς ὢν καὶ ΦΥΣΚΩΝ, καὶ ΣΩΤΗΡ, υἱὸς Κλεοπάτρας, ἔτη η̄.

ΟΛ. ΡΟΓ. Α. Ιϛ. Λ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΣΥΛΛΑΣ. ΚΟΙΝΤ. ΠΟΜΠΗΙΟΣ ΡΟΥΦΟΣ ΣΕΙΛΩΝ

ΑΧΛ. Β. ΙΖ. ΓΝ. ΟΚΤΑΒΙΟΣ ΝΕΠΩΣ. Λ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΚΙΝΝΑΣ.

Γ. ΙΗ. Λ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΚΙΝΝΑΣ ΤΟ Β̄. Γ. ΜΑΡΙΟΣ ΝΕΠΩΣ ΤΟ Ζ̄.

Σαλλύστιος ἐγμνήθη Καλάνδαις Οκτωβρίαις.

Δ. Ιθ. Λ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΚΙΝΝΑΣ ΤΟ Γ̄. ΓΝ. ΠΑΠΕΙΡΙΟΣ ΚΑΡΒΩΝ.

ΟΛ. ΡΟΔ. Ε. Κ. ΓΝ. ΠΑΠΕΙΡΙΟΣ ΚΑΡΒΩΝ ΤΟ Β̄. Λ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΚΙΝΝΑΣ ΤΟ Δ̄.

ϛ. ΚΑ. Λ. ΚΟΡΝ. ΣΚΙΠ. ΑΣΙΑΤΙΚΟΣ. Γ. ΝΟΡΒΑΝΟΣ ΦΛΑΚΚΟΣ.

Ζ. ΚΒ. Γ. ΜΑΡΙΟΣ ΝΕΠΩΣ. ΓΡΑΤΙΔΙΑΝΟΣ. ΓΝ. ΠΑΠΕΙΡΙΟΣ ΚΑΡΒΩΝ ΤΟ Γ̄.

Η. ΚΓ. Μ. ΤΟΥΛΛΙΟΣ ΔΕΚΟΥΛΑΣ. ΓΝ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΔΟΛΑΒΕΛΛΑΣ.

ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ. Αλεξανδρείας καὶ Αιγύπτου ἐβασίλευσεν ιᾱ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ὁ νέος ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΑΥΛΗΤΗΣ Πτολεμαίου Φύσκωνος, ὃς καὶ Σωτῆρος, υἱὸς, ἀδελφὸς δὲ Κλεοπάτρας, ἔτη λ̄.

ΟΛ ΡΟΕ. Α. ΚΔ. Λ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΣΥΛΛΑΣ ΤΟ Β̄. ΚΟΙΝΤ. ΚΑΙΚΙΛΙΟΣ ΜΕΤΕΛΛΟΣ ΠΙΟΣ.

Β. ΚΕ. Γ. ΣΕΡΟΥΕΙΛΙΟΣ ΒΑΤΙΑΣ. ΑΠ. ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΠΟΥΛΧΕΡ.

Γ. ΚϚ. Μ. ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΛΕΠΙΔΟΣ. ΚΟΙΝΤ. ΛΟΥΤΑΤΙΟΣ ΚΑΤΛΟΣ.

ΑΧΜ. Δ. ΚΖ. Δ. ΙΟΥΝΙΟΣ ΒΡΟΥΤΟΣ. ΜΑΜ. ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΛΕΠΙΔΟΣ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ. Ιουδαίων ἐβασίλευσεν ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ, ἡ καὶ ΣΑΛΙΝΑ, ἔτη θ̄.

Ἐντεῦθεν τὰ Ιουδαίων συγκέχυται.

ΟΛ. ΡΟϚ. Ε. Α. ΓΝ. ΟΚΤΑΒΙΟΣ ΝΕΠΩΣ. Γ. ΣΚΡΙΒΩΝΙΟΣ ΚΟΥΡΙΩΝ.

ϛ. Β. Λ. ΟΚΤΑΒΙΟΣ ΝΕΠΩΣ. Γ. ΑΥΡΗΛΙΟΣ ΚΟΤΤΑΣ.

Ζ. Γ. ΛΙΚΙΝΙΟΣ ΛΟΥΚΟΥΛΛΟΣ. Μ. ΑΥΡΗΛΙΟΣ ΚΟΤΤΑΣ.

Η. Δ. Μ. ΤΕΡΕΝΤΙΟΣ ΟΥΑΡΡΩΝ ΛΟΥΚΟΥΛΛΟΣ. Γ. ΚΑΣΣΙΟΣ ΟΥΑΡΟΣ.

ΟΛ. ΡΟΖ. Θ. Ε. Α. ΓΕΛΛΙΟΣ ΠΟΒΛΙΚΟΛΑΣ. ΓΝ. ΚΟΡΝΗΛ. ΛΕΝΤΛΟΣ ΚΛΩΔΙΑΝΟΣ.

Ι. ϛ. ΓΝ. ΑΥΦΙΛΙΟΣ ΟΡΕΣΤΗΣ. Γ. ΚΟΡΝΗΛ. ΛΕΝΤΛΟΣ ΣΟΥΡΑΣ.

ΑΛΕΞ. ΙΟΥΔ. ΥΠΑΤΩΝ.

ΙΑ. Ζ. ΓΝ. ΠΟΜΠΗΙΟΣ ὁ ΜΕΓΑΣ. Μ. ΛΙΚΙΝΙΟΣ ΚΡΑΣΣΟΣ.

ΙΒ. Η. ΚΟΙΝΤ. ΟΡΤΕΝΣΙΟΣ ΝΕΡΩΣ. ΚΟΙΝΤ. ΚΑΙΚΙΛΙΟΣ ΜΕΤΕΛΛΟΣ.

Βιργίλι☉ ἐγεννήθη.

ΟΛ. ΓΟΗ. ΙΓ. Θ. Λ. ΚΑΙΚΙΛΙΟΣ ΜΕΤΕΛΛΟΣ. ΚΟΙΝΤ. ΜΑΡΚΙΟΣ ΡΗΞ.

Γομπ'ηΐ☉ Ιουδαίους Ρωμαίοις ὑποφόρους ἔπεξεν.

ΥΡΚΑΝΟΣ. Ιουδαίων ΥΡΚΑΝΟΣ ἀρχιεράτευζεν ἔτη λδ.

ΑΤΝ. ΙΔ. Α. Γ. ΚΑΛΠΟΥΡΝΙΟΣ ΓΕΙΣΩΝ ΦΡΟΥΓΕΙ. Μ. ΑΚΕΙΛΙΟΣ ΓΛΑΒΡΙΩΝ.

Γομπ'ηΐ☉ δὶς στρατηγὸς Ρωμαίων ἐπελθὼν πολιορκεῖ μὲν τὰ Ιεροσόλυμα, ἕως μέχρι τ῀ ἀδύτων, τοῦτ' ἔστι τ῀ ἁγίων καὶ ἱερῶν, ᾗ [τ῀ ναὸν συλήσας, ἃ πολλὰ πάρ' αὐτοῖς ἀφελόμενο☉] Αριστόβουλον δέσμιον πεῖσι Ρωμαίοις, Υρκανῷ τε τῷ ἀρχιερωσύνῃ τῷ ἑῷ Αλεξάνδρᾳ καὶ Αλεξάνδρας τ῀ Σαλήνας ἐπεκύρωσεν. ὁ αὐτὸς Αντίπατρον ἀλλόφυλον Ηρώδᾳ γόν καὶ πατέρα τ῀ Γαλαιτίνης ὑπήκοον κατέστησεν.

ΙΕ. Β. Μ. ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΛΕΠΙΔΟΣ. Λ. ΟΥΟΛΚΑΤΙΟΣ ΤΟΥΛΛΟΣ.

Ις. Γ. Λ. ΑΥΡΗΛΙΟΣ ΚΟΤΤΑΣ. Λ. ΜΑΝΛΙΟΣ ΤΟΡΚΟΥΑΤΟΣ.

ΟΛ. ΡΟΘ. ΙΖ. Δ. Λ. ΙΟΥΛΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΜΑΡΚΙΟΣ ΦΙΓΟΥΛΟΣ.

ΙΗ. Ε. Μ. ΤΟΥΛΛΙΟΣ ΚΙΚΕΡΩΝ. Γ. ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΝΕΡΩΣ.

Φιλαδελφεῖς ἐνιεῦθεν ἀριθμεῖσι ὧν᾽ ἑαυτῶν χρόνους.

Γομπ'ηΐ☉ ἑλὼν τὰ Ιεροσόλυμα τὸ πᾶν ἔθν☉ Ιουδαίων Ρωμαίοις ὑπήκοον κατεστήσαν.

ΙΘ. Ϛ. Δ. ΙΟΥΝΙΟΣ ΣΙΛΑΝΟΣ. Λ. ΜΟΥΡΗΝΑΣ.

Εντεῦθεν Γαζαῖοι ὧν᾽ ἑαυτῶν χρόνους ἀριθμεῖσι.

Κ. Ζ. Μ. ΠΟΥΠΙΟΣ ΓΕΙΣΩΝ ΚΑΛΠΟΥΡΝΙΟΣ. Μ. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΜΕΣΣΑΛΑΣ.

Κικέρων ὁ ῥήτωρ ὑπὸ ὀξοείας μετεβλήθη ἀφ᾽ ἡμερῶν ις.
Γομπ'ηΐ☉ ὁ μέγας Ρωμαίων στρατηγὸς αὐτοκράτωρ προσηγορεύθη, καὶ θεμέλιοι θεάτρου ὑπ᾽ αὐτοῦ ἐβλήθησαν ἐν Ρώμῃ.

ΟΛ. ΡΠΙ. ΚΑ. Η. ΚΟΙΝΤΟΣ ΚΑΙΚΙΛΙΟΣ ΜΕΤΕΛΛΟΣ ΚΕΛΕΡ. Λ. ΑΦΡΑΝΙΟΣ.

Γ. Ἰούλι☉ Καῖσαρ Λυσιτανίαν, [Γαλλοὺς, Βρεττανοὺς,] καὶ πᾶσαν τὴν ὠκεανὸν νήσους καταστρέψαν.

ΚΒ. Θ. Κ. ΙΟΥΛΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡ. Μ. ΚΑΛΠΟΥΡΝΙΟΣ ΒΙΒΛΟΣ.

ΚΓ. Ι. Λ. ΠΕΙΣΩΝ ΚΑΙΣΩΝΙΑΝΟΣ. Α. ΓΑΒΙΝΙΟΣ.

ΑΤΞ. ΚΔ. ΙΑ. Γ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΛΕΝΤΛΟΣ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΜΕΤΕΛΛΟΣ ΝΕΡΩΣ.

ΟΛ. ΡΠΑ. ΚΕ. ΙΒ. ΓΝ. ΚΟΡΝΗΛ. ΛΕΝΤΛΟΣ ΜΑΡΚΕΛΛΙΝΟΣ. Λ. ΜΑΡΚΙΟΣ ΦΙΛΙΠΠΟΣ.

Γ. Καῖσαρ τ῀ Ρῆνον ποταμὸν ἀφικὼς Γερμανοὺς, καὶ Γάλλους ἐχειρώσαν.

ΑΛΕΞ. ΙΟΥΔ. ΥΠΑΤΩΝ.

ΚΣ. ΙΓ. ΓΝ. ΠΟΜΠΗΙΟΣ ΜΕΓΑΣ ΤΟ Β. Μ. ΛΙΚΙΝΙΟΣ ΚΡΑΣΣΟΣ ΤΟ Β.

Πομπήϊος μίαν τὴν κλιθεῖσαν ἐπ' αὐτῷ θέατρον ἀφιέρωσεν, καὶ θεωρίας ἐλεφάντων παρεσκεύασε, καὶ ἱππέων τ, καὶ πεζῶν ω, καὶ μονομάχων χ ἐλεφαντομαχίας ποιήσας.

ΚΖ. ΙΔ. ΑΠ. ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΠΟΥΛΧΕΡ. Λ. ΔΟΜΙΤΙΟΣ ΑΕΝΟΒΑΡΒΟΣ.

ΚΗ. ΙΕ. ΓΝ. ΔΟΜΙΤΙΟΣ Μ. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΜΕΣΣΑΛΑΣ.

ΟΛ. ΡΠΒ. ΚΘ. Ις. ΓΝ. ΠΟΜΠΗΙΟΣ ΜΕΓΑΣ ΤΟ Γ. Κ. ΜΕΤΕΛΛΟΣ ΣΚΗΠΙΩΝ.

Τὸ ἐν Ολυμπίᾳ ἄγαλμα ἐκεραυνώθη.

Λ. ΙΖ. Μ. ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ. ΣΕΡ. ΣΟΥΛΠΙΤΙΟΣ ΡΟΥΦΟΣ.

Γ. Ἰούλιος Καῖσαρ Γαλάτας εἰς τέλειον νικήσας εἰς Ρώμην ἐπανῆλθεν.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ἀλεξανδρείας καὶ Αἰγύπτου ἐβασίλευσεν ἰβ ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ ἔτη κβ.

Α. ΙΗ. Λ. ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΠΑΥΛΟΣ. Γ. ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ.

Β. ΙΘ. Γ. ΚΟΡΝΗΛ. ΛΕΝΤΛΟΣ ΚΡΟΥΣΚΕΛΛΙΟΣ. Γ. ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ ΤΟ Β.

ΡΩΜΑ. ΑΛΕΞ. ΙΟΥΔ. ΥΠΑΤΩΝ.

ΓΑΙΟΣ. ΙΟΥΛΙΟΣ. ΚΑΙΣΑΡ. Ρωμαίων ἐμοναρχησεν Γ. ΙΟΥΛΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡ ἔτη δ, μῆνας ζ.

ΟΛ. ΡΠΓ. Α. Γ. Κ. Γ. ΙΟΥΛΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡ ΤΟ Β. Γ. ΣΕΡΟΥΕΙΛΙΟΣ ΒΑΤΙΑ ΙΣΑΥΡΙΚΟΣ.

Ἀπὸ πρώτου ἔτους ξ Γαΐου Ἰουλίου Καίσαρος Ἀνδιοχεῖς τοὺς ἑαυτῶν χρόνους ἐνεθμοῦσι.

ΑΤΤΟ Β. Δ. ΚΑ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΦΟΥΦΙΟΣ. Γ. ΒΑΤΙΝΙΟΣ.

Λαοδικεῖς ἐντεῦθεν σὺν ἑαυτῶν χρόνους ἐνεθμοῦσι.

Γ. Ε. ΚΒ. Γ. ΙΟΥΛΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡ ΤΟ Γ. Μ. ΛΕΠΙΔΟΣ.

Καῖσαρ Βεβαιοῖ τῇ Κλεοπάτρᾳ μόνῃ τῶν ἀρχῶν Αἰγύπτου διὰ τὸ πρὸς αὐτὸν, ὡς φασιν, ἔρωτα. Ἰουδαίοις πρεσβευσαμένοις δόγμα συγκλήτου καὶ Ἀθηναίων ψήφισμα ἐξεπέμφθη.

Δ. ς. ΚΓ. Γ. ΙΟΥΛΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡ ΤΟ Δ. ΦΑΒΙΟΣ ΜΑΞΙΜΟΣ.

ΟΛ. ΡΠΔ. Ε. Ζ. ΚΔ. Γ. ΙΟΥΛΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡ ΤΟ Ε. Μ. ΑΝΤΩΝΙΟΣ.

Ἀνδώνιος ὁ Ὕπατος ἐψηφίσατο Ἰούλιον μῆνα λέγεσθαι τὸν Κουΐλιον, διὰ τὸ αὐτὸν ἐν αὐτῷ γεγονέναι.

ΟΚΤΑΟΥΙΑΝΟΣ. Ρωμαίων ἐβασίλευσεν β ΟΚΤΑΟΥΙΑΝΟΣ ΚΑΙΣΑΡ ἔτη νς, μῆνας ς.

Ἀπὸ

ΡΩΜΑ. ΑΛΕΞ. ΙΟΥΔ. ΥΡΑΤΩΝ.

Ἀπὸ τότε Σεβαστὸι καὶ Αυγεσοι οἱ Ρωμαίων βασιλεῖς ἀνηγορεύθησαν,

Α. Η. ΚΕ. Α. ΙΡΤΙΟΣ. Γ. ΠΑΝΣΑΣ.

Β. Θ. Κς. Μ. ΛΕΠΙΔΟΣ. Λ. ΓΛΑΓΚΟΣ.

Ἔκλειψις ἡλίε.

Γ. Ι. ΚΖ. Π. ΣΕΡΟΥΕΙΛΙΟΣ ΤΟ Β. Λ. ΑΝΤΩΝΙΟΣ.

Νόμος ὑπὸ Γ Γαβλίε Φαλκιδίε δημαρχοῦντος ἐτέθη, ὥστε ἵνα τὸ τέταρτον τῶν καταλειφθείσης οἰκίας, ἄνευ πῆ βαρώνηται, λαβόντα, τὸ λοιπὸν ἀφῆναι.

Κικέρων ὁ ῥήτωρ καὶ συγκλητικὸς ἐν Γαίτης ἀνῃρέθη τῆς Ιταλίας. οἱ δέ φασιν, ὅτι Φαρμάκῳ διέφθειρεν ἑαυτόν.

Αντώνιος καὶ Λέπιδον νικήσας Αυγύστῳ εἰς φιλίαν προσδέχεται, πρεσβευσαμένης τῆς συγκλήτε.

ΟΛ. ΡΠΕ. Δ. ΙΑ. ΚΗ. ΓΝ. ΔΟΜΙΤΙΟΣ. Γ. ΑΣΙΝΙΟΣ.

Ε. ΙΒ. ΚΘ. Λ. ΚΕΝΣΩΡΙΝΟΣ. Γ. ΚΑΛΟΥΙΣΙΟΣ.

Ἔκλειψις ἡλίε ἐγένετο. Αντίοχος τῆ Ιουδαίων βασιλεία ἐπανάστας, καὶ πολλὰ διαμαχησάμενος ἀναιρεῖται. Καὶ ἐντεῦθεν καταλήγει τὸ τῶν Ιουδαίων βασίλειον. Ηρώδης δὲ αὐτῶν μὴ ὢν τὰ ἡγεῖται, οὐδὲν αὐτῷ προσήκειν τῶν Ιουδαίων βασιλείων ὑπὸ Ρωμαίων ὑποδέχεται.

Ϛ. ΙΓ. Λ. ΑΠ. ΚΛΑΥΔΙΟΣ. Γ. ΝΟΥΒΑΝΟΣ.

ΑΛΠ. Ζ. ΙΔ. ΛΑ. Μ. ΑΓΡΙΠΠΑΣ. Λ. ΚΑΝΙΝΙΟΣ.

ΟΛ. ΡΠΣ. Η. ΙΕ. ΛΒ. Λ. ΓΕΛΛΙΟΣ. Μ. ΚΟΚΚΗΙΟΣ.

Σαλάσσης ἀπέβαινεν πρὸς πρίων εἰδῶν Μαΐων.

Θ. Ις. ΛΓ. Λ. ΚΟΡΝΙΦΙΚΙΟΣ. ΣΕΞ. ΠΟΜΠΗΙΟΣ.

Ι. ΙΖ. ΛΔ. Λ. ΣΚΡΙΒΩΝΙΟΣ ΛΙΒΩΝ. Λ. ΑΤΡΑΤΙΝΟΣ.

Ηρώδης Αντιπάτερ Γ Ασκαλωνίτης παῖς καὶ μητέρος Κύπρου Αραβίσσης ἔδεν αὐτῷ προσήκουσαν τῶν Ιουδαίων βασιλείαν ὑπὸ Ρωμαίων ἐγχειρίζεται, κάθ' ἣν τ Γ Χριστῦ γεννήσεως πληριάζοσης ἡ ὑπ προφητῶν παράδοχη ἀρχιερωσύνης καὶ ἀρχὴ τ Ιουδαίων καταλύθη, συμπληρωμένης τ ὑπὸ Μωϋσῆ λεγόμενης προφητείας, οὐκ ἐκλείψει ἄρχων ἐξ Ιούδα, καὶ ἡγούμενος ὑπ τ μηρῶν αὐτῦ, ἕως ἂν ἔλθῃ ᾧ ἀπόκειται. καὶ αὐτὸς προσδοκία ἐθνῶν. ἐνταῦθα ἦ καὶ ὁ προφητεύμενος ὑπὸ τῷ Δανιὴλ Χριστὸς ἡγούμενος πάλαι λαμβάνει. Μέχρι μὲν Ηρώδου Χριστοὶ ἡγούμενοι ἦσαν δὲ εἰσιν οἱ ἀρχιερεῖς, οἵτινες προφήτευσαν τὸν Ιουδαίων ἔθνος, ἀρξάμενοι μὲν ἀπὸ τ κῆ Δαρείου ἀνανεώσεως τ ἱερῦ κῆ τῶν ξ καὶ ε Ολυμπιάδων, λήξαντες δὲ ὅτε Υρκανὸν ὅτε τ ρπς Ολυμπιάδος. Τὰ ἦ μεταξὺ τότων γίνεται ἔτη υϟῃ, ὁπόσα καὶ ἡ τ Δανιὴλ προφητεία ἑπτάζ λέγουσα, Καὶ γνώσῃ Ϲ συνήσεις ἀπὸ ἐξόδε λόγε τ ἀποκαταστῆναι, καὶ τ οἰκοδομῆσαι Ιερουσαλὴμ, ἕως Χριστοῦ ἡγεμόνος, ἑβδομάδες ζ, καὶ ἑβδομάδες ξβ, αὗται ἦ αἱ ϟ καὶ ξ ἑβδομάδες συμπληρῶσι χρόνον ἐτῶν υϟῃ, ὁπόσον ἔτη τυγχάνει τὰ τ ἀρχῆς τ Χριστῶν ἡγεμόνων. ὧν πλοῦτος Υρκανὸς ὑπὸ Πάρθων αἰχμαλώτος ληφθεὶς, Ηρώδης Αντιπατρὸς μηδὲν προσήκουσαν αὐτῷ τὴν τ Ιουδαίων βασιλείαν ἀπὸ Αυγύστε, καὶ τ συγκλήτε λαμβάνει, κάπειτα οἱ τότε παῖδες, μίαν τ ὑπάτης Ιεροσολύμων πολιορκίας. ἐνθεν μὲν οἱ ἐκ Διαδοχῆς τὸ ἱεραλικὸν γένος ἱερᾶν τῷ θεῷ, ὑδὲ Διὸς βίᾳ κῆ τ Μωϋσέως νόμου, ἄτεκνοι σχεδὸν ἅπαντες ἄλλοι ἄλλοι, Ϲ οἱ μὲν ἐναίσιμοι, οἱ δὲ ἔτι ὀλίγῳ πλέον προσῆκον τ ἡγεμόνων Ρωμαϊκῶν τὴν ἀρχιερωσύνην ἠγωνίσατο. Διὸ καὶ Δανιὴλ προφητεύει λέγων, Μεταξὺ τὰς ἑπτὰ καὶ ἑξήκοντα δύο ἑβδομάδας ἀποκατασταθήσεται χρῖσμα. καὶ κλῆμα ἐκ αὐτῷ, καὶ τὸ ἱερὸν καὶ τὸ ἅγιον διαφθερεῖ λαὸς ἡγεμόνος ἐρχομένε, καὶ κατέσονται ἐν καταγκλυσμῷ

ΡΩΜΑ. ΑΛΕΞ. ΙΟΥΔ. ΥΠΑΤΩΝ.

,, κλυσμὸς πολέμ. καὶ ἔξης φησί. Καὶ ὅτι τὸ ἱερὸν βδέλυγμα τ̃ ἐρημώσεως, καὶ ἕως συντελείας καιρ̃, ,, συντελεια σημήνεται τοῦ τῶν ἐρήμωσιν.

ΗΡΩΔΗΣ. Ιουδαίων ἐβασίλευσεν πρῶτος τ̃ ἀλλοφύλων ΗΡΩΔΗΣ ἔτη λ̄ζ̄.

ΙΑ. ΙΗ. Α. Γ. ΚΑΙΣΑΡ ΟΚΤΑΟΥΙΑΝΟΣ ΤΟ Β̄. Λ. ΒΟΛΚΑΤΙΟΣ.

Ηρώδης Ανανήλου τινὰ μεταπεμψάμενος ἀπὸ Βαβυλῶνος Ιουδαίων ἀρχιερέα καθίστησι. Μέτ' ὀλίγον δὲ τῶν παύσας, Αριστόβουλον τ̃ ἀδελφὸν τ̃ ἑαυτ̃ γυναικὸς, ἧς νεν δὲ Υρκανῦ, ἀπὸ τοῦ τιμιωτάτου ἐπιφαίνει. ἐπαυσε δὲ Ἀριστόβουλον, πάλιν τῷ Ανανήλῳ ἀποδιδωσι τὴν λειτουργίαν, τ̃ Αριστόβουλον ἀνελών.

Αυγυστος πέζην ἐθριάμβευσε θριαμβον.

ΟΛ. ΡΙΓ̄. ΙΒ. Ιθ. Β. ΓΝ. ΔΟΜΙΤΙΟΣ ΑΕΝΟΒΑΡΒΟΣ. Γ. ΣΟΣΙΟΣ.

Αντώνιος Αρμενίαν Κλεοπάτρᾳ παρέδωκε.

ΙΓ. Κ. Γ. Γ. ΚΑΙΣΑΡ ΟΚΤΑΟΥΙΑΝΟΣ ΤΟ Γ̄. Μ. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΜΕΣΣΑΛΑΣ.

ΙΔ. ΚΑ. Δ. Γ. ΚΑΙΣΑΡ ΟΚΤΑΟΥΙΑΝΟΣ ΤΟ Δ̄. Μ. ΛΙΚΙΝΙΟΣ ΚΡΑΣΣΟΣ.

Κλεοπάτρα ἑαυτὴν διεχρήσατο.
Αλεξανδρείας ἑαλημμένης πρωτος ἡμερῶν Αιγύπτου πέμπτῃ Γ. Κορνήλιος.

ΙΕ. ΚΒ. Ε. Γ. ΚΑΙΣΑΡ ΟΚΤΑΟΥΙΑΝΟΣ ΤΟ Ε̄. ΣΕΞ. ΑΠΟΥΛΗΙΟΣ.

Οκταβιος Αυγυστος προσηγορεύθη. Καὶ ὁ Σεξτίλιος μὴν ὀγδοος ἀπὸ Ρωμαίοις ὁμοίως Αυγυστος προσηγορεύθη. Μεχρι τῶδε οἱ Λαγίδαι.
Εντεῦθεν ἵνες ἀριθμοῦσι τὸ πρῶτον ἔτος Αυγούστου μοναρχίας.
Ηλιος καὶ Σελήνη τὰ τέκνα Κλεοπάτρας συσχεθέντα προσήχθησαν τῷ θριάμβῳ Ρώμης.
Νικόπολις ἡ πρὸς Ακτίῳ ἐκτίσθη, καὶ Ακτια ὁ ἀγὼν ἐτεθη.
Αυγυστος Ρωμαίοις ὁμοσθέντες.

ΡΩΜΑ. ΙΟΥΔ.

ΟΛ. ΡΙΗ̄. Ιϛ. ϛ. Γ. ΚΑΙΣΑΡ ΟΚΤΑΟΥΙΑΝΟΣ ϛ̄. Μ. ΑΓΡΙΠΠΑΣ ΤΟ Β̄.

Τιμήσεως γενομένης ἐν Ρώμῃ ἀπεγράφησαν Ρωμαίων μυριάδες υἱς, καὶ ϛ̄.

ΑΧϟ. Ιζ. Ζ. Γ. ΚΑΙΣΑΡ ΟΚΤΑΟΥΙΑΝΟΣ ΤΟ Ζ̄. Μ. ΟΥΙΨΑΝΙΟΣ ΑΓΡΙΠΠΑΣ ΤΟ Γ̄.

Ιη. Η. Γ. ΟΚΤΑΟΥΙΑΝΟΣ ΚΑΙΣΑΡ ΤΟ Η̄. Τ. ΣΤΑΤΙΛΙΟΣ.

Ιθ. Θ. Γ. ΚΑΙΣΑΡ ΟΚΤΑΟΥΙΑΝΟΣ ΤΟ Θ̄. Μ. ΙΟΥΝΙΟΣ ΣΙΛΑΝΟΣ.

Αυγυστος Καῖσαρ Καλαβρίαν καὶ Γαλάτας ὑποφόρους ἐποίησεν.
Λολλιος Μάρκος Ρωμαίοις Γαλατίαν ἐπεκήρυξε.
Αυγυστος μοναρχίαν ἐγχειριζομένην ἀπώσατο.
Θέατρον Μαρκέλλου ἐν Ρώμῃ ἐκαύθη.

ΟΛ. ΡΙΘ̄. Κ. Ι. Γ. ΚΑΙΣΑΡ ΟΚΤΑΟΥΙΑΝΟΣ ΤΟ Ῑ. Γ. ΝΟΡΒΑΝΟΣ.

ΚΑ. ΙΑ. Γ. ΚΑΙΣΑΡ ΟΚΤΑΟΥΙΑΝΟΣ ΤΟ ΙᾹ. ΓΝ. ΠΙΣΩΝ.

ΚΒ. ΙΒ. Μ. ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ. Λ. ΑΡΡΟΥΝΤΙΟΣ.

ΚΓ. ΙΓ. Μ. ΛΟΛΛΙΟΣ Π. ΛΕΠΙΔΟΣ.

Τιβέ-

ΡΩΜΑ. ΙΟΥΔ. ΥΠΑΤΩΝ.

Τιβέριος Αρμενίαν παρεσήσατο.
Καππάδοκες σατράπαις διεφθάρησαν.

ΟΛ. ϘΓ. ΚΔ. ΙΔ. Μ. ΑΠΟΥΛΗΙΟΣ. Γ. ΣΙΛΙΟΣ ΝΕΡΟΥΑΣ.

Ηρώδης ἐν Ιεροσολύμοις τελεῖται καὶ μεγάλα ἔκλισεν.

ΚΕ. ΙΕ. Γ. ΣΕΝΤΙΟΣ ΣΑΤΟΥΡΝΙΝΟΣ. ΣΠ. ΛΟΥΚΡΗΤΙΟΣ ΚΙΝΝΑΣ.

Κϛ. Ιϛ. ΓΝ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΛΕΝΤΛΟΣ. Γ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΛΕΝΤΛΟΣ.

Ηρώδης τὴν πάλαι Σαμάρειαν καὶ ἐρειπωμένην ἐκ θεμελίων ἐγείρας εἰς πόλιν τὴν Σεβαστὴν Αὐγούστου Σεβαστῶν ὠνόμασεν. Ἐν Πανεάδι δὲ τὸ Πάνιον καὶ ἐσκόδασεν.
Αὔγουστος Σαμίοις ἐλευθερίαν παρέσχεν.

Β. ΚΖ. ΙΖ. Τ. ΦΟΥΡΝΙΟΣ. Γ. ΙΟΥΝΙΟΣ ΣΙΛΑΝΟΣ.

Σεισμὸς Κύπρου πολλὰ μέρη κατέπεσε.
Γερμανοὶ καὶ ἐπρέσβευσαν Λόλλιον νεωτερίσαντας.
Αὔγουστος Γάϊον Ἀγρίππαν ὑοθετήσατο.

ΟΛ. ϘΓΑ. ΚΗ. ΙΗ. Λ. ΔΟΜΙΤΙΟΣ ΑΕΝΟΒΑΡΒΟΣ. Π. ΣΚΗΠΙΩΝ.

ΚΘ. Ιθ. Μ. ΔΡΟΥΣΟΣ ΛΙΒΩΝ. Λ. ΚΑΛΠΟΥΡΝΙΟΣ ΠΙΣΩΝ.

Τιβέριος Καῖσαρ Ουινδίκιος, ὁ τοῦ λοιποῦ βασιλεύσας τῇ Θράκῃ ὑπέταξεν.

Λ. Κ. Μ. ΚΟΡΝΗΛ. ΛΕΝΤΛΟΣ ΑΥΓΟΥΡ. Μ. ΛΙΚΙΝΙΟΣ ΚΡΑΣΣΟΣ.

Ἀποικίας εἰς Πάτρας καὶ Βηρυτὸν Ρωμαῖοι ἐξέπεμψαν.
Ἀγρίππας Βόσπορον ἐχειρώσατο.

ΛΑ. ΚΑ. ΤΙΒΕΡΙΟΣ ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΝΕΡΩΝ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΚΥΝΤΙΛΙΟΣ ΟΥΑΡΟΣ.

Αὔγουστος μέγας ἀρχιερεὺς ἐψηφίσθη.
Ηρώδης Καισάρειαν εἰς ὄνομα Καίσαρος Αὐγούστου ἔκλισεν Στράτωνος πύργον τὸ πρὶν καλούμενον.

ΟΛ. ϘΓΒ. ΛΒ. ΚΒ. Μ. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΜΕΣΣΑΛΑΣ ΤΟ Β. Γ. ΣΟΥΛΠΙΤΙΟΣ ΚΥΡΙΝΟΣ.

Ηρώδης Ανθηδόνα Θρᾳκίσσης Ἀγρίππειον ἐκάλεσεν. ἔπι δὲ τῇ Περσικίνῃ εἰς ὄνομα Ἀντιπάτρου τοῦ πατρὸς αὐτοῦ. τῇ ἄλλῃ εἰς εἰκεῖον ἐκάλεσεν ὄνομα Ηρώδειον τὴν ἐν Γαλιλαίᾳ Γαμαλ. τῇ κϛ πάσας πόλεις Συρίας καὶ Γαλατίνης ..... ἐπεκόσμησεν.

ΛΓ. ΚΓ. Π. ΦΑΒΙΟΣ ΜΑΞΙΜΟΣ. ΚΟΙΝΤΟΣ ΑΙΛΙΟΣ ΤΟΥΒΕΡΩΝ.

Τιβέριος ἐπὶ νίκῃ Παννονίων ἐθριάμβευσεν.

ΛΔ. ΚΔ. ΙΟΥΛΙΟΣ ΑΝΤΩΝΕΙΝΟΣ. ΦΑΒΙΟΣ ΑΦΡΙΚΑΝΟΣ.

ΛΕ. ΚΕ. ΔΡΟΥΣΟΣ ΝΕΡΩΝ. Λ. ΚΥΝΤΙΟΣ ΚΡΙΣΠΙΝΟΣ.

Τιβέριος Καῖσαρ καταπολεμήσας Γερμανοὺς αὐτοκράτωρ ἀνηγορεύθη.

ΟΛ. ϘΓΓ. ΛϚ. ΚϚ. Γ. ΑΣΙΝΙΟΣ ΓΑΛΛΟΣ. Γ. ΜΑΡΚΙΟΣ ΚΕΝΣΩΡΕΙΝΟΣ.

Ηρώδης

ΡΩΜΑ. ΙΟΥΔ. ΥΠΑΤΩΝ.

Ηρώδης Υρκανὸν τ̃ πάλαι ἀρχιερέα ὂν Παρθικῆς ἐλθόντα ἀνεῖλεν. ἐμείωσε καὶ Ἀριστόβουλον ὑὸν αὐτοῦ ἀρχιερέα, καὶ τὴν τότε ἀδελφήν, ἰδίαν δὲ γαμετὴν σὺν δυσὶ παισὶν αὐτ̃ ἃ ἀρωβὲ ἔσπη ἤδη φονεύσῃ, ἔ τὴν μητέρα Μαριάμμης, ἰδίαν δὲ πενθερᾶν.

Βι. ΛΖ. ΚΖ. ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΤΙΒΕΡΙΟΣ ΝΕΡΩΝ ΤΟ Β̄. ΓΝ. ΚΑΛΠΟΥΡΝΙΟΣ ΠΙΣΩΝ.

ΛΗ. ΚΗ. Δ. ΛΑΙΛΙΟΣ ΒΑΛΒΟΣ. Γ. ΑΝΤΙΣΤΙΟΣ ΟΥΕΤΟΥΣ.

Τιβέριος ὑπὲ νίκη Ραιτῶν, Ἀρμενίων, καὶ Ουινδίκων, ἔ Παννονίων ἐθριάμβευσεν.

ΛΘ. ΚΘ. Γ. ΚΑΙΣΑΡ ΟΚΤΑΟΥΙΑΝΟΣ ΤΟ Ῑ̄Β̄. Λ. ΣΥΛΛΑΣ.

Αὔγουστος Ἰουλίαν τὴν ἑαυτ̃ θυγατέρα ἐφυγάδευσε καταγνοὺς αὐτῆς μοιχείαν.

ΟΛ. ϜΓ̄Δ̄. Μ. Λ. Γ. ΚΑΛΟΥΙΣΙΟΣ ΣΑΒΙΝΟΣ ΤΟ Β̄. Λ. ΠΑΣΣΙΗΝΟΣ ΡΟΥΦΟΣ.

Αὔγουστος παρέσχε ναυμαχίαν καὶ μονομαχίαν.

ΜΑ. ΛΑ. Λ. ΛΕΝΤΛΟΣ ΓΕΤΟΥΛΙΚΟΣ. Μ. ΜΕΣΣΑΛΙΝΟΣ.

Ηρώδης πρὸς τ̃ πολλαῖς τ̃ συγγλωσσῶν φονοκλονίαις ἀναιρεῖ Σαλώμης τ̃ ἰδίας ἀδελφῆς τ̃ ἄνδρα. Γήμαντος δὲ αὐτὴν ἕτερος, ἔ τὸν πρεσβεύσαντα. πρὸς δὲ, καὶ σὺν ὑφηγητὰς τ̃ ἱερῶν νόμων, καὶ σὺν τῶν πατρίων ζηλωτὰς ἀπεκτάνε.

ΜΒ. ΛΒ. Γ. ΚΑΙΣΑΡ ΟΚΤΑΟΥΙΑΝΟΣ ΤΟ Ιϛ. Μ. ΠΛΑΥΤΙΟΣ.

Κυρίνιος ὑπατεύσας τ̃ συγκλήτου βουλῆς ἐκλεγεὶς εἰς τὴν Ιουδαίαν ἀπογραφὰς ἐποιήσατο τ̃ οὐσιῶν καὶ τ̃ οἰκετῶν.

ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐν Βηθλεὲμ τ̃ Ἰούδα γεννᾶται.

Ὁμοῦ σωτῆρα ἀπὸ Ἀβραὰμ, ὑπὲ τὸν Χριστὸν γένησιν, ἔτη ΒΙΕ̄.

ΜΓ. ΛΓ. Α. ΚΟΣΣΟΣ ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΛΕΝΤΛΟΣ. Λ. ΠΙΣΩΝ.

ΟΛ. ϜΓ̄Ε̄. ΜΔ. ΛΔ. Β. Γ. ΚΑΙΣΑΡ. Λ. ΠΑΥΛΟΣ.

Σέξτος Πυθαγορικὸς ἤκμαζεν.

ΜΕ. ΛΕ. Γ. Γ. ΟΥΙΝΙΚΙΟΣ. Γ. ΑΛΦΗΝΙΟΣ ΟΥΑΡΟΣ.

Ἰούδας τὶς Γαλιλαῖος κατ̃ Ρωμαίων ἀποστατεῖν Ιουδαίους πρότρεψεν.

ΜϚ. ΛϚ. Δ. Μ. ΣΕΡΟΥΕΙΛΙΟΣ. Λ. ΛΑΜΙΑΣ.

ΒΚ. ΜΖ. ΛΖ. Ε. ΣΕΞ. ΑΙΛΙΟΣ. Γ. ΣΕΝΤΙΟΣ.

Ηρώδης ὑδέρῳ δεινῷ παθὼν σκώληκας δὲ ἐκπέμψας ἀπὸ τ̃ σώματος, καὶ σαπεὶς ὅλος καταστρέφ τ̃ βίον.

ΑΡΧΕΛΑΟΣ. Ιουδαίων ἐβασίλευσεν Β̄ ΑΡΧΕΛΑΟΣ ἔτη θ̄.

Ἀντὶ Ηρώδου ἐβασίλευσεν ἐν τῇ Ιουδαίᾳ Αρχέλαος ὁ υἱὸς αὐτοῦ.

ΟΛ. ϜΓ̄Ϛ̄. ΜΗ. Α. Ϛ. ΓΝ. ΚΙΝΝΑΣ, Λ. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ.

ΜΘ

ΡΩΜΑ.	ΙΟΥΔ.	ΧΡΙΣΤΟΥ.	ΥΠΑΤΩΝ.
ΜΘ.	Β.	Ζ.	Μ. ΛΕΠΙΔΟΣ. Λ. ΑΡΟΥΝΤΙΟΣ.

Λιμὸς ἐν Ρώμῃ γέγονεν, ὡς πεμθῶαι * μόδιον χρυσίνων κζ. *

Ν.	Γ.	Η.	ΚΟΙΝΤΟΣ ΚΑΙΚΙΛΙΟΣ. Α. ΛΙΚΙΝΙΟΣ.
ΝΑ.	Δ.	Θ.	Μ. ΦΟΥΡΙΟΣ. ΣΕΞ. ΝΩΝΙΟΣ.

Ἀθηνόδωρος Ταρσεὺς φιλόσοφος ἤκμαζεν.

ΟΛ. ΡΓΖ.	ΝΒ.	Ε.	ΙΑ.	ΚΟΙΝΤΟΣ ΣΟΥΛΠΙΤΙΟΣ. Γ. ΓΟΡΓΗΙΟΣ.

Ἀθηναῖοι σασιάζειν ἀξιάμενοι κολασθέντες ἐπαύσαντο.

Νγ.	ς.	ΙΑ.	Γ. ΔΟΛΟΒΕΛΛΑΣ. Γ. ΣΙΛΑΝΟΣ.
ΝΔ.	Ζ.	ΙΒ.	Μ. ΛΕΠΙΔΟΣ. Τ. ΣΤΑΤΙΛΙΟΣ.
ΝΕ.	Η.	ΙΓ.	ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΣ ΚΑΙΣΑΡ. Γ. ΦΟΝΤΗΙΟΣ.

Αὐγοῦστος οὗ οἰκήτορας Ρώμης κξ᾽ ἀφόσωπον ἀριθμήσας εὗρεν οἰκοῦντας αὐτῷ ἀνδρῶν μυριάδας ιγ, χιλ. Σωλίων Ἀλεξάνδρου φιλόσοφος ἤκμαζεν.

ΟΛ. ΡΓΗ.	ΝΣ.	Θ.	ΙΔ.	Λ. ΠΛΑΓΚΟΣ. Γ. ΣΙΛΙΟΣ.

Ὁ Ἀρχέλαος μῆ β ἀρχῆς ἔτη εἰς Βίενναν πόλιν τῆς Γαλλίας ὑπὸ Ρωμαίων ἐξωρίσθη.

	ΗΡΩΔΗΣ.		Ἰουδαίων τετράρχης ΗΡΩΔΗΣ ἔτη κδ.	
ΒΛ.	ΝΖ.	Α.	ΙΕ.	ΣΕΞ. ΠΟΜΠΗΙΟΣ. ΣΕΞ. ΑΠΟΥΛΗΙΟΣ.
	ΤΙΒΕΡΙΟΣ.			Ρωμαίων ἐβασίλευσεν γ ΤΙΒΕΡΙΟΣ ἔτη κγ.
	Α.	Β.	Ις.	ΔΡΟΥΣΟΣ ΚΑΙΣΑΡ. Γ. ΝΟΡΒΑΝΟΣ.
	Β.	Γ.	ΙΖ.	ΣΙΣΕΝΝΑΣ. ΣΤΑΤΙΛΙΟΣ. Λ. ΣΚΡΙΒΩΝΙΟΣ.
ΟΛ ΡΓΘ.	Γ.	Δ.	ΙΗ.	Λ. ΓΟΜΡΩΝΙΟΣ. Γ. ΚΑΙΚΙΛΙΟΣ.
	Δ.	Ε.	ΙΘ.	ΤΙΒΕΡΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡ. ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΣ ΚΑΙΣΑΡ.

Τῆς μικρᾶς Ἀσίας σεισμῷ ιγ πόλεις κατεπόθησαν, Ἔφεσος, Μαγνησία, Σάρδεις, Μοσύνη, Αἰγαί, Ἱεροκαισαρεία, Φιλαδέλφεια, Τμῶλος, Τίμος, Μυρίνα, Κύμη, Ἀπολλωνία, Δία, Υρκανία.

	Ε.	ς.	Κ.	Μ. ΣΙΛΑΝΟΣ. Γ. ΝΟΡΒΑΝΟΣ.
	ς.	Ζ.	ΚΑ.	Μ. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ. Μ. ΑΥΡΗΛΙΟΣ.
ΟΛ. Σ.	Ζ.	Η.	ΚΒ.	ΤΙΒΕΡΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡ ΤΟ Α. ΔΡΟΥΣΟΣ ΚΑΙΣΑΡ ΤΟ Β.

Γομφηὶ θέατρον ἐπεπόθη.

	Η.	Θ.	ΚΓ.	Δ. ΑΤΕΡΙΟΣ. Γ. ΣΟΥΛΠΙΤΙΟΣ.

ΡΩΜΑ. ΙΟΥΔ. ΧΡΙΣΤΟΥ. ΥΠΑΤΩΝ.

Θ. Ι. ΚΔ. Γ. ΑΣΙΝΙΟΣ. Γ. ΑΝΤΙΣΤΙΟΣ.

Τιβέριος Δρῦσον τ᾽ ἀρχῆς κοινωνὸν προσλαβόμενος ϗ μικρὸν φαρμάκῳ ἀνεῖλεν.

ΒΜ. Ι. ΙΑ. ΚΕ. ΣΕΡ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ. Λ. ΟΥΙΣΕΛΛΙΟΣ.

ΟΛ. ΣΝ. ΙΑ. ΙΒ. Κϛ. Μ. ΑΣΙΝΙΟΣ. ΚΟΣΣΟΣ ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ.

Φίλιππος ὁ τετράρχης Πανεάδα ἀνακτίσας Καισάρειαν Φιλίππου προσωνόμασεν, ϗ Ἰουλιάδα.

ΙΒ. ΙΓ. ΚΖ. Γ. ΚΑΛΟΥΙΣΙΟΣ. ΓΝ. ΙΕΤΟΥΛΙΚΟΣ.

Πόντιος Πιλᾶτος ἐπίτροπος τ᾽ Ἰουδαίας ὑπὸ Τιβερίου ἐπεστάλπεται ἰβ ἔτει τ᾽ βασιλείας αὐτοῦ, ὡς ἱστορεῖ Ἰώσηππος.

ΙΓ. ΙΔ. ΚΗ. Λ. ΓΙΣΩΝ. Μ. ΚΡΑΣΣΟΣ.

Ἡρῴδης ἔκτισε Τιβεριάδα εἰς ὄνομα Τιβερίου Καίσαρος. ὁ αὐτὸς Λιβιάδα.

ΙΔ. ΙΕ. ΚΘ. ΑΠ. ΣΙΛΑΝΟΣ. Γ. ΣΙΛΙΟΣ.

ΟΛ. ΣΒ. ΙΕ. Ις. Λ. Γ. ΡΟΥΒΕΛΛΙΟΣ. Γ. ΡΟΥΦΙΟΣ.

Τῷ ιε ἔτει τ᾽ Τιβερίου βαπτίζει ὁ κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός.

Ἦν γὰρ ἀπὸ Ἀδὰμ, ἕως δευτέρου ἔτους Δαρείου, ἔτη ,δφο.

Καὶ ἀπὸ δευτέρου ἔτους Δαρείου, ἕως τοῦ ιε Τιβερίου, ἔτη φμη.

Ὅλως δὲ ἀπὸ Ἀδὰμ, ἕως τοῦ πενταεπταδεκάτου ἔτους Τιβερίου, ἔτη σιε.

Ἀπὸ δὲ πενταεπταδεκάτου ἔτους Τιβερίου, ἕως τοῦ ὀκταετηρίδα Κωνσταντίνου τ᾽ Νικητοῦ Σεβαστοῦ, ϗ τοῦ τ᾽ ἑβδομήκοντα ἑρμηνείαν, ἔτη ,ωιη.

Ις. ΙΖ. ΛΑ. Μ. ΟΥΙΝΙΚΙΟΣ. Λ. ΚΑΣΣΙΟΣ.

ΙΖ. ΙΗ. ΛΒ. ΤΙΒΕΡΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡ. ΤΟ Ε ΜΟΝΟΣ.

ΙΗ. ΙΘ. ΛΓ. ΦΟΥΡΙΟΣ ΚΑΜΙΛΛΟΣ. ΓΝ. ΔΟΜΙΤΙΟΣ.

Ἰησοῦς ὁ Χριστὸς, ὁ υἱὸς τ᾽ θεοῦ, ὁ κύριος ἡμῶν ϗ τὰς περὶ αὐτοῦ προφητείας ἐπὶ τὸ πάθος προήλθε ἔτεσι ιθ τ᾽ Τιβερίου βασιλείας, κατ᾽ ὃν καιρὸν ϗ ἐν ἄλλοις μὲν Ἕλλησιν ὑπομνήμασιν ἱστόρηται ,, ϗ λέξιν ταῦτα, ὁ ἥλιος ἐλιπεν, Βιθυνία ἐσείσθη Νικαίας τὰ πολλὰ ἔπεσεν. ἃ ϗ σωτῆρος ἡμῶν συμβεβηκέναι. Γραφὴ γὰρ ϗ λέγει ὁ τὰς Ὀλυμπιάδας ..... περὶ τῶν ,, αὐτῶν ἐν τῷ ιγ, ῥήμασιν αὐτοῖς τάδε. τῷ δ᾽ ἔτει τ᾽ σβ Ὀλυμπιάδος ἐλιπεν ἔκλειψις ἡλίου μεγίστη τ ,, ἐγνωρισμένων πρότερον. καὶ νὺξ ὥρας ς᾽ τ᾽ ἡμέρας ἐγένετο, ὥστε ἓξ ἀστέρας ἐν οὐρανῷ φανῆναι. σεισμός τε ,, μέγας κατὰ Βιθυνίαν γενόμενος τὰ πολλὰ Νικαίας καταστρέψας, ἃ ταῦτα ὁ δηλωθεὶς ἀνήρ. Τεκμήριον δ᾽ ἂν γένοιτο τοῦ καθ᾽ ὅδε τὸ ἔπος πεπονθέναι Σωτῆρα ἡ τοῦ καθ᾽ Ἰωάννου εὐαγγελίου μαρτυρία, ἥτις μϛ τὸ ιε ἔτος Τιβερίου τριετῆ χρόνον τ᾽ διδασκαλίας αὐτοῦ Σημαίνειν μαρτυρεῖ. Κατὰ τοὺς αὐτοὺς ϗ χρόνους Ἰώσηππος ἱστορεῖ ἐν ἡμέρᾳ πεντηκοστῆς, κινήσεως ϗ κλύσεως ἱερείας ἀνθιλαμβάνεσθαι πρῶτον, ἔπειτα φωνῆς αἰθρίας ἔνδοθεν ἀκοῦσαι ὑπὸ τοῦ ἐσωτάτου ἱεροῦ αὐτοῖς ῥήμασιν ἐπιφοίτοις, Μεταβαίνωμεν ἐντεῦθεν. Καὶ ἄλλοθι ὁ αὐτὸς ἀναγράφει Ἰώσηππος, ὡς Πιλάτου ἡγεμόνος κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον Καίσαρος τὰς εἰκόνας νύκτωρ εἰς τὸ ἱερὸν, ἅπερ σὺν τῷ θέμις, ἀναθεῖναι, μεγίστη τε θορύβου ϗ στάσεως ἀρχὴ ἐμβεβληκότι τοῖς Ἰουδαίοις. ἔνθεν ὑπισχνεῖται πᾶσαν τὴν Ἰουδαίων ἔθνος διεξελθὼν συμφοράς.

ΟΛ. ΣΓ. ΙΘ. Κ. ΛΔ. ΣΕΡ. ΣΟΥΛΠΙΤΙΟΣ ΓΑΛΒΑΣ. Λ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΣΥΛΛΑΣ.

Τῆς

ΡΩΜΑ. ΙΟΥΔ. ΧΡΙΣΤΟΥ. ΥΠΑΤΩΝ.

Τῆς ἐν Ἱεροζολύμοις ἐκκλησίας πρῶτος ἐπίσκοπος ΙΑΚΩΒΟΣ ὁ ἀδελφόθεος.
Τῷ αὐτῷ ἔτει Πιλᾶτος μετ' ὀλίγον Ἰουδαίων ἀφ' ὧν Καίσαρος ἐκπέμπεται λεγόμενον Κορβωνᾶν, ἤτοι θησαυρὸν, εἰς ὑδάτων καταγωγὴν ἐδαπάνησεν, ἐξ αὐθαδείας ἐπαίσιόν τινα ἠναγκάζειν.

ΒΝ. Κ. ΚΑ. ΛΕ. ΠΕΡΣΙΚΟΣ, καὶ ΒΙΤΕΛΛΙΟΣ.

Σηϊανὸς ἔπαρχος Τιβερίου Καίσαρος ἐπὶ τελείᾳ ἀπωλείᾳ τὸ ἔθνος τῶν Ἰουδαίων πολλὰ συνεβάλλετο τῷ Καίσαρι, ὡς φίλων Ἰουδαίοις ἱστορεῖ ἐν τῇ β τοῦ πρὸ αὐτῶν πρεσβείας.

ΚΑ. ΚΒ. ΛΣ. ΓΑΛΛΟΣ, καὶ ΝΩΝΙΑΝΟΣ.

Ἀγρίππας ὁ τοῦ Ἡρῴδου τοῦ βασιλέως κατήγορος Ἡρῴδου τοῦ τετράρχου ἀφικόμενος ἐν Ῥώμῃ δεσμεῖται.

ΚΒ. ΚΓ. ΛΖ. ΠΑΠΙΝΙΟΣ, καὶ ΠΛΑΥΤΙΟΣ.

Πιλάτου Τιβερίῳ τὰ κθ' τοῦ Σωτῆρος ἀναχαίτισις, ἐπὶ τῶν Χριστιανῶν δόγματος, Τιβερίου πρὸς τὴν σύγκλητον ἀποκοινολογήσαντος περὶ τοῦ εἰς Χριστὸν πίστεως. ὃ ὑπὲρ μὴ πεφωμένης, ὁ αὐτὸς θάνατον ἐψηφίσατο κθ' τῶν διωκτῶν τῶν Χριστιανῶν, ὡς Τερτυλλιανὸς ἱστορεῖ ἐν τῇ ὑπὲρ Χριστιανῶν ἀπολογίᾳ.

ΟΛ. ΣΔ. Κϛ. ΚΔ. ΛΗ. ΠΡΟΚΛΟΣ, καὶ ΝΙΓΡΙΝΟΣ.

ΓΑΙΟΣ ΚΑΛΙΓΟΛΑΣ. Ρωμαίων ἐβασίλευσεν ὁ ΓΑΙΟΣ ΚΑΛΙΓΟΛΑΣ ἔτη γ, μῆνας ι.

Α. ΛΘ. ΓΑΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡ ΤΟ Β. Λ. ΚΑΙΣΙΑΝΟΣ.

Γάϊος ἑαυτὸν ἀποθεοῖ.
Φλάκκος Αὐίλιος Αἰγυπτίων ἔπαρχος παντοίαις συμφοραῖς τὸ Ἰουδαίων ἔθνος καθυπέβαλεν. Φίλων ἱστορεῖ ἐν τῷ ἐπιγραμμένῳ λόγῳ Φλάκκου, ὅτι μέχρι ἐκείνου ὑπὲρ Ἰουδαίων πρὸς Γάϊον ἐπιπόνως ὑπὲρ ὧν Φλάκκος Ἰουδαίοις ἐπιβουλεύων εἰκόνων καὶ ἀνδριάντων ἐν βωμοῖς ἀναθέσεσι τὰς συναγωγὰς ἐμίανεν. Τότε καὶ ὁ τῶν Ἀλεξανδρέων δῆμος συνεπλάκη ποικίλως Ἰουδαίοις ἐκολάζετο.
Γάϊος Καῖσαρ Ἀγρίππαν λύσας τῶν δεσμῶν βασιλέα τῶν Ἰουδαίων κατέστησεν.

Β. Α. Μ. ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ, καὶ ΑΣΠΡΗΝΑΣ.

Ἀγρίππας ἀνεθεὶς τῶν δεσμῶν ὑπὸ Γαΐου Καίσαρος βασιλεὺς Ἰουδαίων ἐκπέμπεται.

Γ. Β. ΜΑ. ΓΑΙΟΣ ΚΑΛΙΓΟΛΑΣ ΤΟ Γ. μόνος.

Γάϊος Καλιγόλας τὴν γυναῖκα Μεμμίου Ῥηγύλου λαῶν, πατέρα αὐτῆς τοῦ ἴδιον ἄνδρα Μέμμιον λέγειν εἶναι ἠνάγκαζε.
Πόντιος Πιλᾶτος ποικίλαις ἐπιπόνοις συμφοραῖς αὐτὸν χειρίσας ἑαυτὸν γίνεται, ὡς φασιν οἱ τὰ Ρωμαίων συγγραψάμενοι.
Γάϊος Καλιγόλας ἀνδριάντα ἑαυτοῦ Διὸς Ἐπιφανοῦς καλουμένου ἐν τοῖς Ἱεροσολύμοις ἀναθεῖναι Πετρωνίῳ τῷ Συρίας ἐπάρχῳ προσέταξεν.
Φίλων καὶ Ἰώσηπος ἱστοροῦσιν ἐν ταῖς ἀπανταχοῦ συναγωγαῖς Ἰουδαίων ἀνδριάντας καὶ εἰκόνας Γαΐου ἱερωμένας ἀναπεθῆναι.

ΟΛ. ΣΕ. Δ. Γ. ΜΒ. Γ. ΚΑΙΣΑΡ ΤΟ Δ. ΓΝ. ΣΕΝΤΙΟΣ ΑΥΓΟΥΡΙΝΟΣ.

Γάϊος τὰς ἰδίας ἀδελφὰς διαφθείρας καὶ νήσους ἐφυγάδευσεν.
Γάϊος ὑπ' ἐνόρκιαις ἀπέλυεν.
Γάϊος ὑπὸ τῶν ἐν στρατείαις ὑπασπιστῶν ἀνῃρέθη.

ΡΩΜΑ. ΙΟΥΔ. ΧΡΙΣΤΟΥ. ΥΠΑΤΩΝ.

ΚΛΑΥΔΙΟΣ. Ρωμαίων ἐβασίλευσεν ε̄ ΚΛΑΥΔΙΟΣ ἔτη γ̄, μ̄ῶας β̄, ἡμέρας κ̄η̄.

Α. Δ. ΜΓ. ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡ ΤΟ Β̄. Γ. ΛΑΡΓΟΣ.

Πέτρ☉ ὁ κορυφαῖ☉ τ̄ῶ̄ ἐν Ἀντιοχείᾳ πρώτ̄ῳ ἱεμελιώσας ἐκκλησίαν εἰς Ρώμ̄ην ἅπασι κηρύξῃων τὸ εὐαγγέλιον.

Β. Ε. ΜΔ. ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡ Γ̄. Λ. ΒΙΤΕΛΛΙΟΣ ΤΟ Β̄.

Μάρκ☉ ὁ εὐαγγελιςὴς Αἰγυπτίοις κ̄ὴ Ἀλεξανδρεῦσιν ἀποδημήσας εὐαγγελίζε☉ τ̄ὸ̄ χρις̄ὸ̄ λόγον.
Τ̄ῆς Ἀντιοχέων ἐκκλησίας πρ̄ῶτ☉ ἐπίσκοπ☉ Εὐόδι☉ ἐχρημάτιζεν.

ΒΞ. Γ. ς. ΜΕ. ΚΡΙΣΠΙΝΟΣ ΤΟ Β̄. ΣΤΑΤΙΛΙΟΣ ΤΟ Β̄.

Ἡ ἐν τ̄ῇς Πραξεσιν Ἀγαβ̄ου προφητεία πεπλήρωται, λιμ̄ὸ̄ μεγάλ☉ καθεστηκότ☉ τ̄ῷ̄ οἰκουμένῳ ἐπ̄ὶ̄ Κλαυδίου.

Κλαύδι☉ ἐξ̄ Βρεττανν̄ῶν ἐθριάμβευσεν.

Νῆσ☉ μεταξὺ Σικελίας κ̄ὴ Θηρασίας σταδίων λ̄ ἐφάνη.

ΟΛ. Σ̄ς̄. Δ. Ζ. Μς̄. ΟΥΙΝΟΥΚΙΟΣ ΤΟ Β̄. ΣΤΑΤΙΛΙΟΣ ΚΟΡΒΙΝΟΣ.

Κλαύδι☉ τὰς πολιτὰς Ρώμης ἀπογραψάμεν☉ μυριάδας εὗρεν χϡδ̄, κ̄ὴ μ̄.

ΑΓΡΙΠΠΑΣ. Ἰουδαίων ἐβασίλευσεν ΑΓΡΙΠΠΑΣ Ε̄ πρωτέρ☉ υἱὸς ἔτη κ̄ς̄.

Ε. Α. ΜΖ. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΑΣΙΑΤΙΚΟΣ ΤΟ Β̄. Μ. ΜΕΣΣΑΛΑΣ.

Θρᾴκη ἀπὸ τ̄ῶ̄δε Ε̄ χρόν☉ ἐπαρχία ἐχρημάτισε βασιλεύσασα πρ̄ὶ̄ν.

ς. Β. ΜΗ. ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡ ΤΟ Δ̄. ΒΙΤΕΛΛΙΟΣ ΤΟ Γ̄.

Ἐν τ̄ῇ ἡμέρᾳ τ̄ῆ̄ς ἀζύμων ἑορτ̄ῆ̄ς γιν̄ομένης ἐν Ἱερουσαλὴμ, συμπατηθέντες πρ̄ὸ̄ τ̄ὰς τ̄ῶν πυλ̄ῶν ἐξόδους Ἰουδαῖοι ὡλον̄τ☉ πρ̄ὸ̄ τ̄ὰς τρ̄ῖς μυριάδας, Κουμανὸς Ρωμαίων ς̄τρατηγ̄ὸ̄ς, κ̄ὴ τ̄ὸ̄ ὅλης Ἰουδαίας ἡγεμονεύσ̄η̄☉.

Ζ. Γ. ΜΘ. ΒΙΤΕΛΛΙΟΣ, κ̄ὴ ΠΟΠΛΙΚΟΛΑΣ.

ΟΛ. Σ̄Ζ̄. Η. Δ. Ν. ΚΟΙΝΤΟΣ ΒΕΡΑΝΝΙΟΣ. Γ. ΠΟΜΠΗΙΟΣ ΓΑΛΛΟΣ.

Λιμ̄ὸ̄ κ̄ὴ τ̄ῷ̄ Ἑλλάδα γεγονότ☉ μεγάλ☉, ὁ Ε̄ σίτ☉ μόδι☉ ἐξ̄ δι δραχμ̄ῶν ἐπράθη.

Θ. Ε. ΝΑ. Γ. ΑΝΤΙΣΤΙΟΣ, κ̄ὴ ΡΟΥΦΟΣ ΣΕΡΟΥΙΛΙΑΝΟΣ.

Ι. ς. ΝΒ. ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡ ΤΟ Ε̄. κ̄ὴ ΟΡΦΙΤΟΣ.

Κλαύδι☉ φήλικα τ̄ὸ̄ Ἰουδαίας ἡγεμόν̄α ἀπ̄έπεμψεν. ἐπ̄᾽ αὐτ̄ῷ̄ Παῦλ☉ ὑπ̄ὸ̄ τ̄ῶν Ἰουδαίων καθηγορηθεὶς τ̄ὰς ἀπολογίας ποιεῖτ☉.

ΙΑ. Ζ. Νγ̄. ΣΙΛΑΝΟΣ, Ϛ̄ ΟΘΩΝ.

ΟΛ. Σ̄Η̄. ΙΒ. Η. ΝΔ. ΣΙΛΑΝΟΣ, κ̄ὴ ΑΝΤΩΝΕΙΝΟΣ.

ΒΟ. ΙΓ. Θ. ΝΕ. ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ, κ̄ὴ ΑΒΙΟΛΑΣ.

ΡΩΜΑ. ΙΟΥΔ. ΧΡΙΣΤΟΥ. ΥΡΑΤΩΝ.

Φῆλιξ Ιουδαίας ἡγεμονεύειν ἐπέλη, πολλῶν καὶ ἄλλων Ιουδαίων ἐθνικῶν ἀπολώντων. ἐν οἷς καὶ Αἰγύπτιος ψευδοπροφήτης ἅμα τρισμυρίοις, μείζοσιν ἐπιχειρῶν πράγμασιν τῇ φήλικος καταλυθῇ ῥαπίγιξ. συμφωνεῖ Ἰώσηπος ἐν τούτῳ τοῖς Πράξεσι τῶν Ἀποστόλων. ἔνθα τῷ θείῳ Παύλῳ ὑπὸ χιλιάρχου λέλεκται· οὐκ ἄρα σὺ εἶ ὁ Αἰγύπτιος ὁ πρὸ τούτων τῶν ἡμερῶν ἀναστατώσας καὶ ἐξαγαγὼν εἰς τὴν ἔρημον τοὺς τετρακισχιλίους ἄνδρας;

ΝΕΡΩΝ. Ρωμαίων ἐβασίλευσεν ϛ ΝΕΡΩΝ ἔτη ιγ', μησὶ ϛ, ἡμέραις κη.

Α. Ι. Νϛ. ΝΕΡΩΝ, καὶ ΑΝΤΙΣΤΙΟΣ.

Ἐπὶ φήλικος στάσις Ιουδαίων γέγονεν ἐν Καισαρείᾳ Στρατῶνος, καὶ πολλοὶ διεφθάρησαν.

Β. ΙΑ. ΝΖ. ΒΟΛΟΥΣΙΟΣ, καὶ ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ.

Φῆλιξ Δρούσιλλαν φήλικος ὑπὸ Νέρωνος ἐπέμφθη, ἐφ' ᾗ ὁ θεῖος Παῦλος, παρόντος καὶ Ἀγρίππα βασιλέως, Ιουδαίοις ἀπολογησάμενος δέσμιος εἰς Ρώμην ἐπέμπετο.

ΟΛ. ΣΘ. Γ. ΙΒ. ΝΗ. ΝΕΡΩΝ ΤΟ Β. καὶ ΚΑΛΠΟΥΡΝΙΟΣ ΠΙΣΩΝ.

Δ. ΙΓ. ΝΘ. ΝΕΡΩΝ ΤΟ Γ. καὶ ΜΕΣΑΛΛΑΣ.

Ε. ΙΔ. Ξ. ΟΥΙΝΙΑΝΙΟΣ, καὶ ΚΑΠΙΤΩΝ.

Ἐν Ρώμῃ σεισμὸς μέγας ἐγένετο.
Νέρων ἀνεῖλεν τὴν ἑαυτοῦ μητέρα Ἀγριππίναν, καὶ τὴν ἑαυτοῦ πατρὸς ἀδελφήν.

ϛ. ΙΕ. ΞΑ. ΝΕΡΩΝ ΤΟ Δ. καὶ ΚΟΣΣΟΣ ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ.

ΟΛ. ΣΙ. Ζ. ΙϚ. ΞΒ. ΚΑΙΣΩΝΙΟΣ, καὶ ΡΕΤΡΩΝΙΟΣ.

Ιουδαῖοι τὸν ἀδελφὸν Κυρίου Ιάκωβον κτείνουσι. Συμεὼν ὁ τοῦ Κλεόπα τὸν θρόνον Ιεροσολύμων Δαμβάνει.

Η. ΙΖ. ΞΓ. ΚΕΛΣΟΣ, καὶ ΓΑΛΛΟΣ.

Κατὰ τὸν Νέρωνος τραπέζης κεραυνὸς ἔπεσε.
Πρῶτος ἐπίσκοπος Αλεξανδρείας μετὰ τὸν ἀπόστολον καὶ εὐαγγελιστὴν Μάρκον ΑΝΙΑΝΟΣ γέγονεν ἔτη κβ.

Θ. ΙΗ. ΞΔ. ΜΕΜΜΙΟΣ, καὶ ΟΥΙΡΓΙΝΙΟΣ.

ΒΓ. Ι. ΙΘ. ΞΕ. ΒΑΣΣΟΣ, καὶ ΚΡΑΣΣΟΣ.

Πόλεις τῆς Ασίας κατέπεσον τρεῖς, Λαοδίκεια, Ιεράπολις, καὶ Κολοσσαί.
Αλβῖνον Κέστιος Φλῶρος διεδέξατο, ἐφ' οὗ Ρωμαίων Ιουδαῖοι ἀπέστησαν.

ΟΛ. ΣΙΑ. ΙΑ. Κ. ΞϚ. ΝΕΡΟΥΑΣ, καὶ ΑΤΤΙΚΟΣ.

ΙΒ. ΚΑ. ΞΖ. ΣΟΥΗΤΩΝΙΟΣ, ΓΡΟΝΤΙΟΣ.

Νέρων κιθαρῳδίαις, τραγῳδίαις κατὰ Ρώμην, καὶ τὴν Ελλάδα, πομπεύων Ισθμίοις, Ἰλίοις, καὶ Ακτίοις ἐστεφανίτο κήρυξιν ἅρματι πωλικῷ, καὶ τῷ τελείῳ, καὶ δεκαπώλῳ, μεταθέμενος καὶ τὴν Ολυμπάδα κατὰ σκηνῆς ἑαυτὸν ἐπεδείκνυ.

ΙΓ. ΚΒ. ΞΗ. ΚΑΠΙΤΩΝ, ΡΟΥΦΟΣ.

ΡΩΜΑ. ΙΟΥΔ. ΧΡΙΣΤΟΥ. ΥΠΑΤΩΝ.

ΙΔ. ΚΓ. ΞΟ. ΤΡΑΧΑΛΟΣ, καὶ ΣΙΛΙΟΣ.

Νέρων ὅτι πᾶσι τοῖς αἰῶσιν αὐτὸς τὸ πρῶτον ΚΣ Χριστιανῶν ἐνεδείξατο διωγμὸν, ἡνίκα Πέτρος καὶ Παῦλος οἱ θεῖοι ἀπόστολοι τῷ ὑπὲρ Χριστοῦ μαρτυρήσασι ἐτελείωσαν ἀγῶνι.

ΠΡΩΤΟΣ ΔΙΩΓΜΟΣ.

Ἰουδαῖοι Ρωμαίων ἀπέστησαν ὅτι τὴν Κεστίου Φλώρου Ἀλβανὴν ἐπισκευὴν αὐτοῖς ἄμισθον. ἐφ' οἷς ὁ Νέρων Οὐεσπασιανὸν ἐξεπέμψεν στρατοπεδάρχην πολλὰ τῶν Ἰουδαίων ἀνακτησόμενον.

Γαλάτης Ἰώσηπος συγγραφεὺς στρατηγήσας ὑπὲρ Ἰουδαίων, καὶ μέλλων αἱρεθήναι θεσπίζει Οὐεσπασιανῷ τότε τὸν Νέρωνος πλοῦτον, καὶ τὴν αὐτοῦ Οὐεσπασιανοῦ βασιλείαν.

Μετὰ Νέρωνα ΓΑΛΒΑΣ ἐβασίλευσεν ἐν Ἰβηρίᾳ, ΟΥΙΤΕΛΛΙΟΣ ἐν Γερμανίᾳ, ΟΘΩΝ ὅτι Ρώμης. ἕκαστος αὐτῶν ἰδίᾳ ἐπέβη τῆς ἀρχῆς. Γάλβας ἐβασίλευσε μῆνας ζ, καὶ ἐν μέσῃ τῇ Ρωμαίων ἀγορᾷ τὸν κεφαλὸν ἀπεμάγη. Οὐιτέλλιος βασιλεύσας μῆνας ι ἔσφαγη ἐν τῷ παλατίῳ Ρώμης. Οθων βασιλεύσας μῆνας ε [γ] ἑαυτὸν διεχείρισεν.

Τῆς Ρωμαίων ἐκκλησίας μ Πέτρου πρῶτος κληροῦται τὴν ἐπισκοπὴν ΛΙΝΟΣ.

Τῆς Αντιοχέων ἐκκλησίας δεύτερος ἐπίσκοπος καθίσταται ΙΓΝΑΤΙΟΣ.

ΟΥΕΣΠΑΣΙΑΝΟΣ. Ρωμαίων ἐβασίλευσεν ξ ΟΥΕΣΠΑΣΙΑΝΟΣ ἔτη θ, μῆνας ια, ἡμέρας κβ.

ΟΛ ΣΙΒ. Α. ΚΔ. Ο. ΓΑΛΒΑΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Β. καὶ Τ. ΒΙΝΙΟΣ.

Οὐεσπασιανὸς αὐτοκράτωρ τὸ κγ Ἰουδαίων ἐγχείρισε πόλεμον Τίτῳ αὐτὸς δ' Ἀλεξανδρείας εἰς τὴν Ρωμαίων ἀφίκετο πόλιν.

Β. ΚΕ. ΟΑ. ΦΛ. ΟΥΕΣΠΑΣΙΑΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Β. καὶ ΤΙΤΟΣ.

Τίτος Ἰουδαίους πολιορκήσας, καὶ τὰ Ἱεροσόλυμα καθελὼν σκάψας ξ μυριάδας ἀνδρῶν ἐφόνευσεν. Φησὶ δὲ Ἰώσηπος λιμῷ καὶ μαχαίρᾳ ρι μυριάδας ἀπολέσθαι, καὶ ἄλλας μυριάδας διαπεπρᾶσθαι αἰχμαλώτων. αἴτιον δ' τοσοῦτον πλῆθος κατὰ τὴν πόλιν εὑρῆσθαι φησὶ τὸ πάσχα ἑορτὴν, ἐν ᾗ πάντες οἱ ἔθνους συνεληλυθότες ὡς ἐν εἰρήνῃ συνεκλείσθησαν. ἔδει γὰρ οὕτω ἐν ἡμέραις τὸ πάσχα τῷ σωτῆρι ἐπιβουλευκότας παθεῖν.

Σωσάγετος ὁ πᾶς χρόνος ἐπὶ τὸ δεύτερον ἔτος Οὐεσπασιανοῦ, καὶ τὴν ὑστάτην ἅλωσιν Ἱεροσολύμων, ἀπὸ μὲν πεντεκαιδεκάτου ἔτους Τιβερίου, ἐν τῷ σωτηρίου κηρύγματος, ἔτη πεσαράκοντα δύο. ἀπὸ δὲ ἕκτου ἔτους Δαρείου τοῦ Υστάσπου, κατ' ὃ δευτέρου οἰκοδομῆς ἔτυχεν ὁ ναὸς, ἤγουν ἀπὸ δευτέρου ἔτους ξγ Ολυμπιάδος, ἐπὶ τὸ παρὸν δεύτερον ἔτος Οὐεσπασιανοῦ, ἔτη φζ. ἀπὸ δὲ τῆς κατὰ Αντίοχον πολιορκίας, σλθ. ἀπὸ δὲ τῆς πρώτης ἐπισκευῆς αὐτοῦ τῆς ἐπὶ Σολομῶνος γλυφικῆς, εἰς ἔτη ,αργ.

Γ. ΚΣ. ΟΒ. ΟΥΕΣΠΑΣΙΑΝΟΣ ΤΟ Γ. καὶ ΝΕΡΟΥΑΣ.

Τούτῳ τῷ ἔτει θνήσκει Αγρίππας ὁ βασιλεὺς ὁ τῆς Βερενίκης, βασιλεύσας ἔτη κζ, καὶ λοιπὸν Οὐεσπασιανὸς καθαλύει τὴν βασιλείαν τῶν ἀλλοφύλων Ηρωδιανῶν καὶ Αγρίππα.

Εντεῦθεν Κομαγηνοὶ καὶ Σαμοσατεῖς σὺν ἑαυτοῖς ἀριθμοῦσι χρόνους.

ΡΩΜΑ. ΙΟΥΔ.

Δ. ΟΓ. ΟΥΕΣΠΑΣΙΑΝΟΣ ΤΟ Α. καὶ ΤΙΤΟΣ ΤΟ Β.

Οὐεσπασιανὸς τὸ Καπιτώλιον ἐμπρησθὲν ἀνῳκοδόμησεν.

ΟΛ. ΣΙΓ. Ε. ΟΔ. ΔΟΜΕΤΙΑΝΟΣ ΤΟ Β. καὶ ΜΕΣΣΑΛΙΝΟΣ.

Ἐν Αλεξανδρείᾳ σκότος.

	ΡΩΜΑ.	ΧΡΙΣΤΟΥ.	ΥΠΑΤΩΝ.
Σ G.	ς.	ΟΕ.	ΟΥΕΣΠΑΣΙΑΝΟΣ ΤΟ Ε̄, καὶ ΤΙΤΟΣ ΤΟ Γ̄.
	Ζ.	Ος.	ΟΥΕΣΠΑΣΙΑΝΟΣ ΤΟ ς̄, καὶ ΤΙΤΟΣ ΤΟ Δ̄.
		Ὁ Κολοσσὸς ἀνεγέρθη μῆκος ποδῶν ρκ̄ζ ὁκ χαλκᾶ.	
	Η.	ΟΖ.	ΟΥΕΣΠΑΣΙΑΝΟΣ ΤΟ Ζ̄, καὶ ΤΙΤΟΣ ΤΟ Γ̄.
		Ἐν Κύπρῳ τρεῖς πόλεις σεισμῷ κατεπλώθησαν.	
ΟΛ. ΣΙΔ.	Θ.	ΟΗ.	ΟΥΕΣΠΑΣΙΑΝΟΣ ΤΟ Η̄, καὶ ΔΟΜΕΤΙΑΝΟΣ ΤΟ ς̄.
		Λοιμὸς κατὰ τὴν Ῥώμην μέγας, ὡς καθ' ἡμέραν ὑπὲρ μυρίους θνήσκειν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας.	
	Ι.	ΟΘ.	ΚΟΜΟΔΟΣ, καὶ ΠΡΙΣΚΟΣ.
	ΙΑ.	Π.	ΟΥΕΣΠΑΣΙΑΝΟΣ ΤΟ Θ̄, καὶ ΤΙΤΟΣ ΤΟ ς̄.
		Ουεσπασιανὸς ἀποικίας πέμψας πλοῦτᾳ νόσῳ.	
	ΤΙΤΟΣ.	Ρωμαίων ἐβασίλευσεν ἡ ΤΙΤΟΣ ἔτη β̄, μῆνας β̄.	
	Α.	ΠΑ.	ΤΙΤΟΣ ΤΟ Ζ̄, καὶ ΔΟΜΕΤΙΑΝΟΣ ΤΟ Ζ̄.
		Τὸ Βέσβιον ὄρος κατὰ κορυφῆς ῥαγὲν πῦρ ἀνέβλυσε πόσσον, ὡς καταφλέξαι τὴν πειπαμφίλιον χώραν σὺν πᾶσι πόλεσι.	
ΟΛ. ΣΙΕ.	Β.	ΠΒ.	ΣΙΛΒΑΝΟΣ, καὶ ΠΟΛΛΙΩΝ.
		Ῥώμης ἐπίσκοπος δεύτερος ΑΝΕΓΚΛΗΤΟΣ. Ἐν Ῥώμῃ μέγας ἐμπρησμὸς ἐγένετο.	
	ΔΟΜΕΤΙΑΝΟΣ.	Ρωμαίων ἐβασίλευσεν ὁ ΔΟΜΕΤΙΑΝΟΣ ἔτη ιε̄, μῆνας ε̄.	
	Α.	ΠΓ.	ΔΟΜΕΤΙΑΝΟΣ ΤΟ Η̄, καὶ ΣΑΒΙΝΟΣ.
		Δομετιανὸς Σεβαστὸν ἀνηγόρευσε τὴν ἰδίαν γυναῖκα. Τῆς συγκλήτου ψηφισαμένης Τίτος θεὸς ἀνηγορεύθη.	
	Β.	ΠΔ.	ΔΟΜΕΤΙΑΝΟΣ ΤΟ Θ̄, καὶ ΡΟΥΦΟΣ.
		Δομετιανὸς εὐνοχίζειν ἄνδρας ἐκώλυσεν. Ἑξὶας τρεῖς παρθένοι ἱερὰν κατεδικάσθησαν ἁλῶσαι φθορᾶς.	
ΒΡ.	Γ.	ΠΕ.	ΔΟΜΕΤΙΑΝΟΣ ΤΟ Ῑ, καὶ ΙΟΥΝΙΟΣ.
		Δομετιανὸς εὐπατρίδας πολλοὺς μετέστησε Ῥώμης. Δεύτερος Ἀλεξανδρείας ἐπίσκοπος καθίσταται ΑΒΙΛΙΟΣ ἔτη ῑγ̄.	
ΟΛ. ΣΙς.	Δ.	Πς.	ΔΟΜΕΤΙΑΝΟΣ ΤΟ ΙᾹ, καὶ ΑΥΡΗΛΙΟΣ.
		Δομετιανὸς τὸν ἄξυλον ναὸν ᾠκοδόμησε.	
	Ε.	ΠΖ.	ΔΟΜΕΤΙΑΝΟΣ ΤΟ ΙΒ̄, καὶ ΔΟΛΟΒΕΛΛΑΣ.

ΡΩΜΑ. ΧΡΙΣΤΟΥ. ΥΠΑΤΩΝ.

Ἐπὶ τ̃ πεντεκαιδεκάτου ὑπάτου πεντετηρὶς ἀγῶν ἐν Ρώμῃ.
Δᾶκες καὶ Νασαμῶνες ἐπαναστάντες Ρωμαίοις διεφθάρησαν.

ς. ΓΗ. ΔΟΜΕΤΙΑΝΟΣ ῙΓ, καὶ ΣΑΤΟΥΡΝΙΝΟΣ.

Δύο μῆνες μετωνομάσθησαν, Σεπτέμβριος Γερμανικὸς, καὶ Ὀκτώβριος Δομετιανὸς, διὰ τὸ νίκας ἐν αὐτοῖς κατὰ Γερμανῶν τῇ Ρώμῃ συνενεχθῆναι.

Ζ. ΓΘ. ΔΟΜΕΤΙΑΝΟΣ ΤΟ ΙᾹ, καὶ ΜΙΝΟΥΚΙΟΣ.

Δομετιανὸς πολλὰς τ̃ ὑπατειδῶν ἀνῄλεν.

ΟΛ. ΣΙΖ. Η. Ϛ. ΑΥΡΗΛΙΟΣ ΤΟ Β̄, καὶ ΣΕΜΠΡΩΝΙΟΣ.

Δομετιανὸς σὺν μαθηματικοῖς δεύτερον ἀπήλασε τ̃ φιλοσόφους τῆς Ρώμης.

Θ. ϚΑ. ΔΟΜΕΤΙΑΝΟΣ ΤΟ ῙΕ, καὶ ΝΕΡΟΥΑΣ.

Ι. ϚΒ. ΑΚΙΛΙΟΣ, καὶ ΤΡΑΙΑΝΟΣ.

Δομετιανὸς ἐθριάμβευσεν κατὰ Δακῶν καὶ Γερμανῶν.
Ἡ πρώτη τ̃ τῆς Ἑστίας παρθένων Κορνηλία ἐπὶ φθορᾷ κατηγορήθη, καὶ ζῶσα κατωρύγη μετ̃ τ̃ συνηθῶν αὐτῆς φίλων κατὰ τὸν νόμον.

ΙΑ. ϚΓ. ΔΟΜΕΤΙΑΝΟΣ ΤΟ Ῑς καὶ ΣΑΤΟΥΡΝΙΝΟΣ.

Δομετιανὸς ἐν ταῖς πόλεσιν ἄμπελον φυτεύεσθαι ἐκώλυσεν.

ΟΛ. ΣΙΗ. ΙΒ. ϚΔ. ΓΟΜΠΗΙΟΣ, καὶ ΓΡΙΣΚΟΣ.

Τελεῖ Ρώμης ἐπίσκοπος ΚΛΗΜΗΣ ἔτη θ̄.

ΒΡΙ. ΙΓ. ϚΕ. ΑΣΠΡΗΝΑΣ, τ̃ ΚΛΗΜΗΣ.

ΙΔ. Ϛϛ. ΔΟΜΕΤΙΑΝΟΣ ΤΟ ΙΖ̄, καὶ ΦΛΑΟΥΙΟΣ ΚΛΗΜΗΣ.

Δομετιανὸς μετ̃ Νέρωνα δεύτερος Χριστιανὸς ἐδίωξεν. ἐπὶ αὐτ̃ ἦ τ̃ ὁ Ἀπόστολος Ἰωάννης εἰς Πάτμον ὡρίζετο, ἔνθα τῶν ἀποκάλυψιν ἑώρακεν, ὡς δηλοῖ Εἰρηναῖος.

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΔΙΩΓΜΟΣ.

ΙΕ. Ϛϟ. ΑΝΤΙΣΤΙΟΣ, καὶ ΦΟΥΛΒΙΟΣ.

Ἀπολλώνιος Τυανεὺς, καὶ Εὐφράτης φιλόσοφοι ἤκμαζον.
Δομετιανὸς σὺν ἀπὸ γλώσσης Δαβὶδ ἀναιρεθῆναι προσέταξεν, ἵνα μή τις Ἰουδαίων βασιλικὸς γλώσσης ἀπολάβῃ θῆ.
Πολλοὶ Χριστιανῶν ἐμαρτύρησαν κατὰ Δομετιανὸν, ὡς ὁ Βρέττιος ἱστορεῖ. ἐν οἷς καὶ Φλαβία Δομετίλλα ἀδελφὴ Κλήμεντος Φλαβίᾳ Ὑσπασιανῇ ὡς Χριστιανὴ εἰς νῆσον Ποντίαν φυγαδεύεται.
Ἐν Ρώμῃ διωγμοὶ πολλοὶ, τ̃ κατ' ὅλης τ̃ οἰκουμένης, γεγόνασι.

ΝΕΡΟΥΑΣ. Ρωμαίων ἐβασίλευσεν Ῑ ΝΕΡΟΥΑΣ ἔτος ἕν, μῆνας δ̄.

ΟΛ. ΣΙΘ. Α. ϚΗ. ΝΕΡΟΥΑΣ ΤΟ Γ̄, καὶ ΡΟΥΦΟΣ ΤΟ Β̄.

Τῆς

ΡΩΜΑ. ΧΡΙΣΤΟΥ. ΥΓΑΤΩΝ.

Τῆς Αλεξανδρέων ἐκκλησίας τρίτ⟨ος⟩ ἐπίσκοπ⟨ος⟩ ΚΕΡΔΩΝ ἔτη ια.
Δομετιανῷ πμαὶ καθηρέθησαν ⟨οἱ⟩ τῶν συγκλήτων, καὶ οἱ ἀδίκως ἀπελαθέντες ἐπανῆλθον. ἔνιοι δὲ καὶ ἀπέλαβον τὰς οὐσίας.
Κατὰ τοῦτον τὸν χρόνον ὁ βασιλεὺς Νερουᾶς ἀνεκαλέσατο τὸν ἀπόστολον Ιωάννην ἀπὸ Πάτμου τῆς νήσου. καὶ ἦλθε πάλιν εἰς Εφεσον.
Ἰέσος Τιβερίου Ιουδαῖ⟨ος⟩ συγγραφεὺς ἐγνωρίζετο.
Νερουᾶς πρῶτος Χ̄ν̄ σοφῶς βασιλεύσας πεπαίδευται ἐν κήποις Σαλλουστιανοῖς.

ΤΡΑΙΑΝΟΣ. Ρωμαίων ἐβασίλευσεν ια ΤΡΑΙΑΝΟΣ ιθ, μῆνας ϛ.

Α. ϡθ. ΝΕΡΟΥΑΣ ΤΟ Δ̄, καὶ ΤΡΑΙΑΝΟΣ ΤΟ Β̄.

Β. Ρ. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ, καὶ ΣΟΣΣΙΟΣ ΤΟ Β̄.

Ρωμαίων ἐκκλησίας ἐπίσκοπος Δ̄ ΕΥΑΡΕΣΤΟΣ ἔτη θ̄.

Γ. ΡΑ. ΤΡΑΙΑΝΟΣ ΤΟ Γ̄, καὶ ΦΡΟΝΤΩΝ ΤΟ Γ̄.

Ιωάννην τὸν ἀπόστολον, Χ̄ν̄ εὐαγγελιστὴν μέχρι τῆς Τραϊανοῦ χρόνων διαμεῖναι τῷ βίῳ Ειρηναῖος ἱστορεῖ.

ΟΛ. ΣΚ. Δ. ΡΒ. ΤΡΑΙΑΝΟΣ ΤΟ Δ̄, καὶ ΠΑΙΤΟΣ.

Τραϊανὸς Δᾶκας καὶ Σκύθας ὑποτάξας κζ̄ τούτων ἐθριάμβευσεν.

Ε. ΡΓ. ΣΟΣΣΙΟΣ ΤΟ Γ̄, καὶ ΛΙΚΙΝΙΟΣ ΤΟ Β̄.

Τραϊανὸς ἐπαρχίαν ἐποίησε τὴν Δακίαν.

ϛ. ΡΔ. ΤΡΑΙΑΝΟΣ ΤΟ Ε̄, Χ̄ ΜΑΞΙΜΟΣ ΤΟ Β̄.

ΒΡΚ. Ζ. ΡΕ. ΣΟΥΡΑΣ ΤΟ Β̄, ΝΕΡΑΤΙΟΣ ΤΟ Β̄.

Ἐν Ρώμῃ ἐιεπρήσθη ἡ χρυσῆ οἰκία.

ΟΛ. ΣΚΑ. Η. Ρϛ. ΚΑΝΔΙΔΟΣ ΤΟ Β̄, καὶ ΚΟΥΑΔΡΑΤΟΣ ΤΟ Β̄.

Ασίας δ̄ πόλεις κατεπόντωσεν, Ελαία, Μυρίνα, Πιτανὴ, καὶ Κύμη. Ελλάδος δὲ Οπουντία, καὶ Ωρίτος. Πετραῖοι καὶ Βοσπρηνοὶ ἐντεῦθεν σὺν ἑαυτῶν χρόνοις ἀριθμοῦσι.

Θ. ΡΖ. ΚΟΜΟΔΟΣ, καὶ ΚΕΡΕΑΛΙΣ.

Αλεξανδρέων ἐκκλησίας ἐπίσκοπος καθίσταται ΠΡΙΜΟΣ ἔτη ιβ̄.

Ι. ΡΗ. ΣΟΣΣΙΟΣ ΤΟ Δ̄, καὶ ΣΟΥΡΑΣ ΤΟ Γ̄.

ΤΡΙΤΟΣ ΔΙΩΓΜΟΣ.

Τραϊανοῦ κζ̄ Χριστιανῶν διωγμὸν κινήσαντος Σίμων ὁ ξ̄ Κλεόπα τῆς ἐν Ιεροσολύμοις ἐκκλησίας ἐπίσκοπος ἐμαρτύρησεν ἡμέρας ἐτῶν ρκ̄. Μεθ' ὃν τρίτος Ιεροσολύμων ἐπίσκοπος ΙΟΥΣΤΟΣ ὁ κ̄ θ̄ειτομῆς. Τότε καὶ Ιγνάτιος δεύτερος Αντιοχείας ἐπίσκοπος συλληφθεὶς ὑπὸ Ρώμην ἐπέμφθη δέσμιος ἔνθα θηρίοις παραδοθεὶς διήνυσε τὸ μαρτύριον. Διαδέχεται δὲ τρίτος μετ' αὐτὸν τὴν Αντιοχείας ἐπισκοπὴν ΗΡΩΝ.

Πλίνιος ὁ Σεκοῦνδος ἡγεμὼν τῆς ἐπαρχίας κατακρίνας Χριστιανούς τινας, καὶ τῆς ἀξίας ἐκβαλὼν, παραχθεὶς τῷ πλήθει διηγεῖτο τὰ λοιπὰ αὐτῷ εἰς πρακτέον. Τραϊανὸς δὲν τῷ βουλεῖ ἀνεκινώσατο, λέγων ἐᾶν μὴ βούλεσθαι αὐτοὺς εἰδωλολατρεῖν, οὐδὲν ἀνόσιον ἐν αὐτοῖς εὑρηκέναι. ἐμήνυε δὲ καὶ τάδε, ἀνίστασθαι ἑωθεν σὺν Χριστιανοὺς, καὶ τὸν Χριστὸν θεὸν δίκην ὑμνεῖν, καὶ πρὸς τὸ τῶν ἐπιτηδείων αὐτῶν διαφυλάσσειν, κωλύεσθαι φονεύειν, μοιχεύειν, πλεονεκτεῖν, ἁποστερεῖν, καὶ τὰ τούτοις ὅμοια. Πρὸς ταῦτα ἀνέγραψε Τραϊανὸς, τὸ τῶν Χριστιανῶν φῦλον μὴ ζητεῖσθαι μὲν, ἐμπεσὸν δὲ κολάζεσθαι. Τερτυλλιανὸς ἱστορεῖ ἐν τῇ ἀπολογίᾳ.

ΡΩΜΑ. ΧΡΙΣΤΟΥ. ΥΡΑΤΩΝ.

Τῆς Ρωμαίων ἐκκλησίας πέμπτος τὴν ἐπισκοπὴν διεδέξατο ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ἔτη ῑ.

ΙΑ. ΡΘ. ΤΡΕΒΩΝΙΟΣ, καὶ ΑΤΙΛΙΟΣ

ΟΛ. ΣΚΒ. ΙΒ. ΡΙ. ΓΑΛΜΑΣ ΤΟ Β̄. καὶ ΚΑΛΟΥΙΣΙΟΣ ΤΟ Β̄.

Γαλατίας γ̄ πόλεις σεισμῷ κατεπλάγησαν.

ΙΓ. ΡΙΑ. ΚΡΙΣΠΙΝΟΣ, καὶ ΟΡΦΙΤΟΣ.

Ἐν Ρώμῃ τὸ Πάνθεον κεραυνῷ διεφθάρη.

ΙΔ. ΡΙΒ. ΓΙΣΩΝ, καὶ ΒΩΛΑΝΟΣ.

Τῆς Ἱεροσολύμων ἐκκλησίας ἐπίσκοπος ιε̄ ἔσχεν τέταρτος ΖΑΚΧΑΙΟΣ. Μεθ' ὃν πέμπτος ΤΩΒΙΑΣ. ἕκτος ΒΕΝΙΑΜΙΝ. ἕβδομος ΙΩΑΝΝΗΣ. ὄγδοος ΜΑΤΘΙΑΣ. ἔνατος ΦΙΛΙΠΠΟΣ.

ΙΕ. ΡΙΓ. ΤΡΑΙΑΝΟΣ ΤΟ ς̄, καὶ ΑΦΡΙΚΑΝΟΣ.

ΟΛ. ΣΚΓ. Ις. ΡΙΔ. ΚΕΛΣΟΣ, καὶ ΚΡΙΣΠΙΝΟΣ.

Ἀντιόχεια κατεπλάγη παρόντος Τραϊανοῦ.

ΒΡΑ. ΙΖ. ΡΙΕ. ΜΑΝΙΛΙΟΣ, καὶ ΝΙΝΝΙΟΣ.

Ἰουδαῖοι κατὰ Λιβύην, καὶ Αἴγυπτον, καὶ Ἀλεξάνδρειαν, καὶ Κυπρίους πολεμήσαντες πρὸς τοὺς συνοικοῦντας Ἕλληνας διεφθάρησαν.

ΙΗ. ΡΙς. ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ ΜΕΣΣΑΛΑΣ, καὶ ΠΟΠΙΛΙΟΣ ΚΑΡΟΣ.

Τραϊανὸς Λυσίᾳ Κοιήτῳ υἱῆς Μεσοποταμίας ἀξιώσει σὺν στασιάσαντας τοὺς Ἰουδαίων ἐκέλευσεν. ὁ δὴ πολλὰς μυριάδας αὐτῶν ἀνελὼν ἡγεμὼν τῆς Ἰουδαίας ἀπεδείχθη.

ΙΘ. ΡΙΖ. ΑΙΜΙΛΙΟΣ καὶ ΑΝΤΙΣΤΙΟΣ.

Τοὺς ἐν Σαλαμῖνι τῆς Κύπρου Ἕλληνας Ἰουδαῖοι ἀνελόντες τὴν πόλιν κατέσκαψαν.
Ὁ βασιλεὺς Τραϊανὸς ὑδρωπιάσας ἀπέθανεν ἐν Σελινοῦντι πόλει τῆς Κιλικίας ὢν ἐτῶν ξε̄. Κατὰ δὲ ἄλλους ἐν Σελεύκειᾳ τῇ Ἰσαυρίας.

ΑΔΡΙΑΝΟΣ. Ρωμαίων ἐβασίλευσεν ιβ̄ ΑΔΡΙΑΝΟΣ ἔτη κᾱ.

ΟΛ. ΣΚΔ. Α. ΡΙΗ. ΝΙΓΡΟΣ, καὶ ΑΡΡΩΝΙΑΝΟΣ.

Β. ΡΙΘ. ΑΔΡΙΑΝΟΣ ΤΟ Β̄. καὶ ΣΑΛΙΝΑΤΩΡ.

Τραϊανὸν ἡ σύγκλητος θεὸν ἐψηφίσατο.
Ἀδριανὸς χρεῶν ὀφειλὰς τὰ ὑπ' αὐτὸν πόλεων καὶ πολιτῶν τῷ δημοσίῳ λόγῳ ἀνηκόσας ἀπέκοψε, καύσας τοὺς χάρτας. ὁ αὐτὸς φόρους Ρωμαίοις ἐχαρίσατο.

Γ. ΡΚ. ΑΔΡΙΑΝΟΣ ΤΟ Γ̄. καὶ ΡΟΥΣΤΙΚΟΣ.

Πλάτωνος Χαιρωνεὺς, Σέξτος, καὶ Ἀκαδήμου φιλόσοφοι ἐγνωρίζοντο.
Ρωμαίων ἐκκλησίας ἐπίσκοπος ΞΥΣΤΟΣ ἔτη ῑ.
Σαυρομάται κατεπολεμήθησαν.

ΡΩΜΑ.	ΧΡΙΣΤΟΥ.	ΥΠΑΤΩΝ.
Δ.	ΡΚΑ.	ΣΕΟΥΗΡΟΣ ΤΟ Β̄, καὶ ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ.

Ἀδριανὸς Νικομήδειαν σεισμῷ καταπεπωκυῖαν, καὶ Νίκαιαν πάλιν Βιθυνίας χρήμασιν ἀνεκτήσατο.

ΟΛ. ΣΚΓ.	Ε.	ΡΚΒ.	ΒΗΡΟΣ, καὶ ΑΥΓΟΥΡ.

Ἀποικίαν εἰς Λιβύην ἐρημωθεῖσαν Ἀδριανὸς ἔπεμψεν.

	ϛ.	ΡΚΓ.	ΑΒΙΟΛΑΣ, καὶ ΓΑΝΣΑΣ.

Ἀδριανὸς Ἀθηναίοις ἀξιώσασιν ἐκ τῶν Δράκοντος καὶ Σόλωνος νόμους ὑπεζωγράφησεν.

	Ζ.	ΡΚΔ.	ΓΑΙΤΙΝΟΣ, καὶ ΑΡΡΩΝΙΑΝΟΣ.

Ἀδριανὸς ἐχείμασεν εἰς Ἀθήνας μυηθεὶς τὰ μυστήρια, καὶ γεφυρώσας Ἐλευσῖνα καταπλυθεῖσαν ὑπὸ κηφισοῦ ποταμοῦ.

ΒΡΜ.	Η.	ΡΚΕ.	ΓΛΑΒΡΙΩΝ, καὶ ΤΟΡΚΟΥΑΤΟΣ.

Τῆς Ἱεροσολύμων ἐκκλησίας ῑ̄ ΣΕΝΕΚΑΣ, ἑνδέκατος ΙΟΥΣΤΟΣ ἄλλος. δωδέκατος ΛΕΥΙΣ. τρισκαιδέκατος ΕΦΡΗΣ. τεσσαρεσκαιδέκατος καὶ ΙΩΣΗΣ. πεντεκαιδέκατος ΙΟΥΔΑΣ. πάντων τούτων ἐκ περιτομῆς ὄντων ὁ ἀριθμὸς εἰς πεντεκαίδεκα περιῆλθε, μέχρι τοῦ κατ' Ἀδριανὸν Ἰουδαίων ἀποστάσεως.

ΟΛ. ΣΚϛ.	Θ.	ΡΚϛ.	ΑΣΙΑΤΙΚΟΣ, καὶ ΑΚΥΛΙΝΟΣ.
	Ι.	ΡΚΖ.	ΒΗΡΟΣ ΤΟ Γ̄, ὃ ΒΙΒΟΥΛΟΣ.

Κοδρᾶτος ὁ ἱερὸς τῶν Ἀποστόλων ἀκμὴν Αἰλίῳ Ἀδριανῷ τῷ αὐτοκράτορι λόγους ἀπολογίας ὑπὲρ Χριστιανῶν, καὶ Ἀριστείδης Ἀθηναῖος ὁ Φιλόσοφος ἐπέδωκαν. ἅπερ δεξάμενος ὁ Καῖσαρ σὺν τοῖς σοφοῖς Σερενίῳ Γρανιανῷ λαμπροτάτῳ ἡγεμόνι ὡς ἄδικον εἴη χαίρειν Χριστιανὸς ἀκρίτως ὑπὸ μηδενὸς τῶν ἐγκλημάτων κλέπτειν, γράφει Μινουκίῳ Φουνδανῷ αὐτοκράτορι τῆς Ἀσίας μηδένα κτείνειν ἄνευ ἐγκλημάτων καὶ κατηγορίας.

	ΙΑ.	ΡΚΗ.	ΤΙΤΙΑΝΟΣ, καὶ ΓΑΛΛΙΚΑΝΟΣ.
	ΙΒ.	ΡΚΘ.	ΤΟΡΚΟΥΑΤΟΣ, καὶ ΛΙΒΩΝ-

Ῥωμαίων ἐκκλησίας ζ ἐπίσκοπος ΤΕΛΕΣΦΟΡΟΣ ἔτη ια.
Ἀντιοχέως ὁ ἐπίσκοπος ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ.
Ἀδριανὸς ὁ αὐτοκράτωρ πατρὶς πατρίδος ἀνηγορεύθη, καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ Σεβαστή.

ΟΛ. ΣΓ.	ΙΓ.	ΡΛ.	ΚΕΛΣΟΣ, καὶ ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ.

Σεισμοῦ γενομένου Νικομηδείας καὶ Καισαρείας τῆς Βιθυνίας τὰ πολλὰ κατέπεσε.

	ΙΔ.	ΡΛΑ.	ΚΑΤΥΛΙΝΟΣ, καὶ ΑΡΡΟΣ.

Ἀλεξανδρέων ἐκκλησίας ϛ̄ ἐπέσχε ΥΜΕΝΑΙΟΣ ἔτη ιγ.

	ΙΕ.	ΡΛΒ.	ΓΟΝΤΙΑΝΟΣ, καὶ ΡΟΥΦΙΝΟΣ.

Ἀδριανὸς ὠνομάζειν ἐν Ἀθήναις τὰ Ἐλευσίνια ἐπιθύων.

	Ις.	ΡΛΓ.	ΑΥΓΟΥΡΙΝΟΣ, καὶ ΣΕΒΗΡΙΑΝΟΣ.

ΡΩΜΑ. ΧΡΙΣΤΟΥ. ΥΠΑΤΩΝ.

Αδριανὸς κατὰ Ιουδαίων ἀποστάντων στράτευμα ἐξέπεμψεν καταδραμόντων τὴν Ιουδαίαν. ἡγεῖτο δὲ τούτης Τίνιος Ρούφος ὁ καταπολεμήσας Ἰουδαίους.
Φαβωρῖνος, καὶ Πολέμων ὁ ῥήτωρ ἐγνωρίζοντο.

ΟΛ. ΣΚΗ. ΙΖ. ΡΛΔ. ΙΒΗΡΟΣ, καὶ ΣΙΣΕΝΝΑΣ.

Βαζιλείδης αἱρεσιάρχης Αλεξανδρεὺς, ἀφ' οὗ οἱ γνωσικοί.
Χοχεβᾶς τῆς Ιουδαίων ἀποστάσεως ἡγήσατο. Χριστιανὸς παικίλως ἐμαρτύρησε μὴ βουλομένους κατὰ Ρωμαίων συμμαχεῖν.

ΒΡΝ. ΙΗ. ΡΛΕ. ΣΕΡΒΙΑΝΟΣ, καὶ ΒΗΡΟΣ.

Ιουδαῖοι κακῶς ἀπήλλαξαν, καὶ ὁ πρὸς αὐτοὺς πόλεμος πέρας ἔσχεν. ἔνθεν ἔρημον πάντη τῆς πόλεως ἐπιμεῖναι πρόσταξει θεοῦ καὶ Ρωμαίων κράτη, διασπαρέντας κατὰ πάντας.

ΙΘ. ΡΛς. ΛΟΥΠΕΡΚΟΣ, καὶ ΑΚΙΛΙΑΝΟΣ.

Ιεροσολύμων πρῶτος ἐξ ἐθνῶν ἐπίσκοπος μετὰ τοὺς ἐκ περιτομῆς κατέστη ΜΑΡΚΟΣ.

Κ. ΡΛΖ. ΚΟΜΟΔΟΣ, καὶ ΓΟΜΓΡΙΑΝΟΣ.

ΟΛ. ΣΚΘ. ΚΑ. ΡΛΗ. ΑΙΛΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡ ΤΟ Β̄, καὶ ΒΑΛΒΙΝΟΣ.

Αδριανὸς ὕδρωπι πελευτᾷ ἐν Βαΐαις τῆς Ιταλίας.

ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ ΕΥΣΕΒΗΣ. Ρωμαίων ἐβασίλευσεν ιγ̄ ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ μετὰ τέκνων ΑΥΡΗΛΙΟΥ καὶ ΛΟΥΚΙΟΥ ἔτη κβ̄, μῆνας γ.

Α. ΡΛΘ. ΝΙΓΡΟΣ, καὶ ΚΑΜΕΡΙΝΟΣ.

Β. ΡΜ. ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Β̄. καὶ ΓΡΑΙΣΕΝΤΟΣ.

Ρωμαίων ἐκκλησίας ἐπίσκοπος ὁ η̄ ΥΓΕΙΝΟΣ ἔτη η̄.
Αντωνῖνος πατὴρ πατρίδος προσηγορεύθη.

Γ. ΡΜΑ. ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Γ̄. καὶ Μ. ΑΥΡΗΛΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡ.

Κατὰ ΥΓΕΙΝΟΝ Ρώμης ἐπίσκοπον Ουαλεντῖνος ἰδίας αἱρέσεως εἰσηγητὴς, καὶ Κέρδων ὁ κατὰ Μαρκίωνα πλάνης ἤρχηγὸς ἀμφοτέρων τῆς Ρώμης ἐγνωρίζοντο.

ΟΛ. ΣΛ. Δ. ΡΜΒ. ΡΙΣΚΙΝΟΣ, καὶ ΣΕΒΗΡΟΣ.

Ιουστῖνος φιλόσοφος ὑπὲρ ἡμῶν καὶ καθ' ἡμῶν ὀρθὸν λόγον βίβλον ἀπολογίας Αντωνίνῳ ἐπέδωκεν.

Ε. ΡΜΓ. ΡΟΥΦΙΝΟΣ, καὶ ΚΟΥΑΔΡΑΤΟΣ.

Ρώμης θ̄ ἐπίσκοπος κατέστη ΠΙΟΣ ἔτη ιε̄.
Ανθιοχείας πέμπτος κατέστη ἐπίσκοπος ΕΡΩΣ κδ.

ς. ΡΜΔ. ΤΟΡΚΟΥΑΤΟΣ, καὶ ΗΡΩΔΗΣ.

Αλεξανδρείας τὴν ἐπισκοπὴν παραλαμβάνει ΜΑΡΚΟΣ ἔτη ῑ.

ΒΡΞ. Ζ. ΡΜΕ. ΑΒΙΤΟΣ, καὶ ΜΑΞΙΜΟΣ.

Μεσομήδης Κρὴς ποιητὴς νόμων κιθαρῳδικῶν ἐγνωρίζετο.

	ΡΩΜΑ.	ΧΡΙΣΤΟΥ.	ΥΠΑΤΩΝ.
ΟΛ. ΣΛΑ.	Η.	ΡΜϛ.	ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Δ. Ϲ ΑΥΡΗΛΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡ ΤΟ Β.

Ταῦρ☉ Πλατωνικὸς Βηρύτι☉ ἐγναφίζετ.

	Θ.	ΡΜΖ.	ΚΛΑΡΟΣ ΤΟ Β. ϗ ΣΕΒΗΡΟΣ.

Ἀρριανὸς φιλόσοφ☉ Νικομηδεὺς ἐγνωρίζετ, Μάξιμ☉ Τύρι☉, Ἀπολλώνι☉ Στωϊκὸς Χαλκηδόνιος, Βασιλείδης Σκυθοπολίτης. ὅτοι ϗ διδάσκαλοι ουηρισίμου Καίσαρ☉ γεγόναζι.

	Ι.	ΡΜΗ.	ΛΑΡΓΟΣ, ϗ ΜΕΣΣΑΛΙΝΟΣ.
	ΙΑ.	ΡΜΘ.	ΤΟΡΚΟΥΑΤΟΣ ΤΟ Γ. Ϲ ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ.
ΟΛ. ΣΛΒ.	ΙΒ.	ΡΝ.	ΟΡΦΙΤΟΣ, ϗ ΠΡΙΣΚΟΣ.

Τῆς Αλεξανδρέων ἐκκλησίας ἡ πρεσβεία ΚΕΛΑΔΙΩΝ ἔτη ιδ.

	ΙΓ.	ΡΝΑ.	ΓΑΛΛΙΚΑΝΟΣ, ϗ ΒΕΤΟΥΣ.

Κρίσκης Κυνικὸς φιλόσοφ☉ ἐγνωρίζετ, ὃς Ἰσπίνῳ τῷ κάθ' ἡμᾶς θείῳ φιλοσόφῳ τ μαρτυρικὸν σωτσκάσατ θάναλον ἐλεγχόμν☉ ὑπ' αὐτ' ὡς λίχν☉ ϗ ἀπαλεών.

	ΙΔ.	ΡΝΒ.	ΜΑΞΙΜΟΣ, ϗ ΓΟΡΔΙΑΝΟΣ.
	ΙΕ.	ΡΝΓ.	ΓΑΛΒΡΙΩΝ, ϗ ΒΕΡΙΑΝΟΣ.
ΟΛ. ΣΛΓ.	Ιϛ.	ΡΝΔ.	ΠΡΑΙΣΕΝΣ ΤΟ Β. ϗ ΡΟΥΦΙΝΟΣ.

Ρωμαίων ἐκκλησίας τὴν ἐπισκοπὴν παραλαμβάνϛ ΑΝΙΚΗΤΟΣ ἔτη ια.
Πολύκαρπ☉ γνώμν☉ ἐν Ρώμῃ ὑπὲ Ανικήτ ἐπισκόπ Διὰ ζήτημα περὶ τ Ξ Πάσχα ἑορτῆς πολλὰς τ ὑπὸ Ουαλεντίνν, ϗ Μαρκίων☉ αἱρετικῶν τῷ Ξ χρις ὃ ὑγιεῖ λόγῳ ἐπέστρεψεν.

ΒΡΟ.	ΙΖ.	ΡΝΕ.	ΑΥΡΗΛΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡ, ϗ ΛΑΤΕΡΑΝΟΣ.
	ΙΗ.	ΡΝϛ.	ΣΑΒΙΝΙΑΝΟΣ, ϗ ΣΕΒΗΡΟΣ.
	Ιθ.	ΡΝΖ.	ΣΙΛΒΑΝΟΣ, ϗ ΑΥΓΟΥΡΙΝΟΣ.

Ἱεροσολύμων ἐπισκοπὴν μ' Μάρκον ἵϛ παραλαμβάνϛ ΚΑΣΣΙΑΝΟΣ. μέθ' ὃν ιϗ ΡΟΥΒΛΙΟΣ. ιθ ΜΑΞΙΜΟΣ. κ ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ. κα ΓΑΙΑΝΟΣ. κβ ΣΥΜΜΑΧΟΣ. κγ ΓΑΙΟΣ. κδ ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ. κε ΚΑΡΙΤΩΝ.

ΟΛ. ΣΛΔ.	Κ.	ΡΝΗ.	ΒΑΡΒΑΤΟΣ, ϗ ΡΗΓΟΥΛΟΣ.
	ΚΑ.	ΡΝΘ.	ΤΕΡΤΥΛΛΟΣ, ϗ ΣΑΚΕΡΔΩΣ.
	ΚΒ.	ΡΞ.	ΚΥΝΤΙΛΙΟΣ, ϗ ΠΡΙΣΚΟΣ.
	ΚΓ.	ΡΞΑ.	ΒΑΡΟΣ, ϗ ΒΡΑΔΟΥΑΣ.

ΜΑΡΚΟΣ ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ. Ρωμαίων ἐβασίλευσεν ιδ ΜΑΡΚΟΣ ΑΝΥΩΝΙΝΟΣ, ὁ ϗ ΒΗΡΟΣ: Ϲ ΛΟΥΚΙΟΣ ΑΥΡΗΛΙΟΣ ΚΟΜΟΔΟΣ ἔτη ιθ, μῆνα ā.

Λ. ΑΥΡΗΛΙΟΣ ΚΟΜΟΔΟΣ.

ΡΩΜΑ. ΧΡΙΣΤΟΥ. ΥΠΑΤΩΝ.

ΟΛ. ϚΛΕ. Α. ΡΞΒ. Μ. ΑΥΡΗΛΙΟΣ ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ ΤΟ Β̄, καὶ Λ. ΑΥΡΗΛΙΟΣ ΒΗΡΟΣ ΤΟ Β.

Β. ΡΞΓ. Μ. ΑΥΡΗΛΙΟΣ ΤΟ Γ̄. καὶ Λ. ΑΥΡΗΛΙΟΣ ΒΗΡΟΣ ΤΟ Γ̄.

Λόκι⟨ος⟩ Καῖσαρ ἱερεργῶν ἐν Αθήναις ἀδε πῦρ ἀπὸ δυσμῶν εἰς ἀνατολὴν κάτ' ἀρχὰς φερόμενον.

Γ. ΡΞΔ. ΑΙΛΙΑΝΟΣ, καὶ ΠΑΣΤΩΡ.

Ουολόγαισ⟨ος⟩ Πάρθων βασιλεὺς τὴν Ρωμαίων χώραν καὶ δραμὼν.
φρόδων ῥήτωρ ἐγνωρίζετο.

ΒΡΠ. Δ. ΡΞΕ. ΜΑΡΚΙΝΟΣ, καὶ ΚΕΛΣΟΣ.

Γαλλιῶν ἱερεὺς ⟨ὁ⟩ ἤκμαζεν τῷ γλύ⟨φῳ⟩ Περγαμηνὸς ἐν δ̄ Αὐρηλίου Ἀντωνίνου, καὶ ϛ̄ Ουήρου.

ΟΛ. ϚΛϚ. Ε. ΡΞϛ. ΠΟΥΔΗΣ, Ϲ ΟΡΦΙΤΟΣ.

Περεγρῖν⟨ος⟩ ὁ φιλόσοφ⟨ος⟩ ἐν Πίτῃ πυρὰν ἅψας ἑαυτὸν ἀνέπεζεν.

ϛ. ΡΞΖ. ΠΟΥΔΗΣ ΤΟ Β̄, καὶ ΡΟΛΛΙΩΝ.

Λόκι⟨ος⟩ Καῖσαρ Πάρθους ὑπατώσας κάτ' αὐτῶν ἐθριάμβευσεν.

Ζ. ΓΞΗ. ΟΥΗΡΟΣ ΤΟ Γ̄, καὶ ΚΟΥΑΔΡΑΤΟΣ.

ΤΕΤΑΡΤΟΣ ΔΙΩΓΜΟΣ.

Πολύκαρπ⟨ος⟩ ὁ ἱερώτατ⟨ος⟩ Σμύρνης ἐπίσκοπ⟨ος⟩ τῷ ὑπὲρ Χριστοῦ μαρτυρίῳ ἐτελειώθη, διωγμοῦ κατὰ τὴν Ἀσίαν γενομένου. πολλοὶ δὲ καὶ κατὰ τὰς Γαλλίας νομίμως ὑπὲρ Χριστοῦ ἠθλησαν, ὧν τὰ μαρτύρια ἀναγεγραπται εἰς μνήμην τοῖς ἑπομένοις.

Η. ΡΞΘ. ΑΠΡΩΝΙΑΝΟΣ, καὶ ΓΑΥΛΟΣ.

Λοιμώδης νόσ⟨ος⟩ διεπερατήσατο μέχρι Ρώμης ἔθνεσιν.
Γερμανοὶ Γερμανοὺς καὶ Σαυρομάτας, καὶ Δάκας, Ϲ Κελτοὺς καθεστάλαιζαν.
Ρωμαίων ἐκκλησίας τὴν ἐπισκοπὴν ὑποδεξαμένης Σ ΩΤΗΡ ἔτη ζ̄.
Αἰθιοπίας ἐπίσκοπ⟨ος⟩ καλεῖται ΘΕΟΦΙΛΟΣ, ὃ συγγράμματα καὶ φέρεται.

ΟΛ ϚΛΖ. Θ. ΡΟ. ΠΡΙΣΚΟΣ, καὶ ΑΠΟΛΛΙΝΑΡΙΟΣ.

Λόκι⟨ος⟩ Αὐρήλι⟨ος⟩ Κόμοδ⟨ος⟩ ἀπέθανεν ἐν Αλεμάνοις ἄρξας ἔτη θ̄.

Ι. ΡΟΑ. ΚΛΑΡΟΣ ΤΟ Β̄, καὶ ΚΛΕΘΗΓΟΣ.

Μιλήτων Σαρδιανῶν ἐπίσκοπ⟨ος⟩ ὁ Λυδίας βιβλοι ἀπολογίας Αντωνίνῳ ὑπὲρ Χριστιανῶν ἐπέδωκεν.

ΙΑ. ΡΟΒ. ΣΕΟΥΗΡΟΣ ΤΟ Β̄, καὶ ΕΡΕΝΝΙΑΝΟΣ.

Απολλινάρι⟨ος⟩ ἐπίσκοπ⟨ος⟩ Ιεραπόλεως τῆς ἐν Ασίᾳ ἱερὸς ἀνὴρ ἤκμαζεν.
Διονύσι⟨ος⟩ ἐπίσκοπ⟨ος⟩ Κορίνθου ἱερὸς ἀνὴρ ἐγνωρίζετο.
Η κατ' Φρυγας σὺν τῇ ψευδοπροφήτιδι ὧν προφῆτιδες Μαξιμίλλα, καὶ Πρισκίλλα.

ΙΒ. ΡΟΓ. ΜΑΞΙΜΟΣ, καὶ ΟΡΦΙΤΟΣ.

Η τῶν Γαλατῶν αἵρεσις ταλαιπωρίαν ἤρξατο ἔχειν.
Βαρδεσάνης αἱρετικός.
Οπτιανὸς ἀλιευτικῶν ποιητὴς ἤκμασεν Κίλιξ τῷ γένει.

	ΡΩΜΑ.	ΧΡΙΣΤΟΥ.	ΥΠΑΤΩΝ.
ΟΛ. ΣΛΗ.	ΙΓ.	ΡΟΔ.	ΣΕΟΥΗΡΟΣ ΤΟ Β. καὶ ΠΟΜΠΗΙΑΝΟΣ.

Αντωνῖν῾ος αὐτοκράτωρ πυκνῶς τοῖς πολεμίοις ἐπέκειτο αὐτός τε παρὼν καὶ διʼ πολεμάρχου ἀποστέλλων, ἔν τε Περσίνακι, καὶ τοῖς σὺν αὐτῷ ἐν Κασσίοις ὄψη πεζομαχίοις ὁμόρ῾ος ἐκ θεοῦ ἐγένετο. καὶ τοὺς ἀνιστασομένους Γερμανοὺς, καὶ Σαρμάτας σκηπτὸς ἐπιπεζεν, πολλούς τε αὐτῶν διέφθειρεν. λέγε῾ται καὶ ὡς ὄπισθεν φέρον῾τα Μάρκου τοῦ Βασιλέως, ἐν αἷς μαχόμενα τὸ στρατὸν αὐτοῦ διαφθείρειν τε τοὺς Χριστιανῶν εὐχαῖς διασῶζ.

ΒΡΓ.	ΙΔ.	ΡΟΕ.	ΓΑΛΛΟΣ, καὶ ΦΛΑΚΚΟΣ.
	ΙΕ.	ΡΟϛ.	ΓΙΣΩΝ, ὁ ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ.
	Ις.	ΡΟΖ.	ΓΟΛΛΙΩΝ ΤΟ Β. ΑΠΡΟΣ ΤΟ Β.
ΟΛ ΣΛΘ.	ΙΖ.	ΡΟΗ.	ΚΟΜΟΔΟΣ, ὁ ΚΥΝΤΙΛΛΟΣ.

Ἀθηνὸς Πλατωνικὸς φιλόσοφ῾ος ἐγνωρίζετο.

	ΙΗ.	ΡΟΘ.	ΟΡΦΙΤΟΣ, καὶ ΡΟΥΦΟΣ.

Ρωμαίων ἐκκλησίας τὴν ἐπισκοπὴν ιβ διεδέξατο ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ ἔτη ιε.
Ἀντιοχέων Ἐκκλησίας ἐπίσκοπ῾ος καθίστα῾ται ΜΑΞΙΜΙΝΟΣ.
Αντωνῖν῾ος Κόμοδον τὸν υἱὸν αὐτοῦ κοινωνὸν ἐποιήσατο τῆς αὐτοῦ βασιλείας.
Αντωνῖν῾ος σὺν τῷ υἱῷ τῶν πολεμίων ἐθριάμβευσεν.
Αντωνῖν῾ος καὶ Κόμοδ῾ος οἱ αὐτοκράτορες ἀγῶνας καὶ θέας παντοίας παρέχον, τότε δημόσια τέλη ἀνῆκαν, καὶ τὰς τῶν χρεῶν χάρτας ἐπὶ τῆς Ρωμαίων πόλεως ἀγορᾶς κατέφλεξαν, νόμους τε διατάξεις εὐσεβοῦς ἀνενεώσαντο.

	ΙΘ.	ΡΠ.	ΚΟΜΟΔΟΣ ΤΟ Β, καὶ ΚΑΝΔΙΔΟΣ.

Κόμοδ῾ος ὑπὸ τῶν συγκλήτου Σεβαστὸς ἀνερρήθη.
Σμύρνα πόλις τῆς Ἀσίας σεισμῷ κατεπόθη, καὶ ταχὺς ἀνοικοδομεῖται ἀνείθη.
Αντωνινος ἐν Παννονίας νόσῳ τελευτᾷ.

ΚΟΜΟΔΟΣ.		Ρωμαίων ἐβασίλευσεν ιε ΚΟΜΟΔΟΣ ἔτη ιγ.	
	Α.	ΡΠΑ.	ΠΡΑΙΣΕΝΣ, καὶ ΓΟΡΔΙΑΝΟΣ.

Κόμοδ῾ος κατὰ Γερμανῶν ἐθριάμβευσεν.

ΟΛ. ΣΜ.	Β.	ΡΠΒ.	ΚΟΜΟΔΟΣ ΤΟ Β, καὶ ΒΟΥΡΡΟΣ.

Τὸ Σεραπεῖον ἐν Ἀλεξανδρείᾳ κατεφλέχθη.

	Γ.	ΡΠΓ.	ΜΑΜΕΡΤΙΝΟΣ, καὶ ΡΟΥΦΟΣ.

Εἰρηναῖ῾ος ἐπίσκοπ῾ος Λυγδύνου τῆς Γαλλίας διέπρεπεν.

	Δ.	ΡΠΔ.	ΚΟΜΟΔΟΣ ΤΟ Δ, καὶ ΒΙΚΤΩΡΙΝΟΣ.

Θερμαὶ Κομοδιανοὶ ἐν Ρώμῃ ἀφιερώθησαν.

ΒΣ.	Ε.	ΡΠΕ.	ΜΑΡΟΥΛΛΟΣ, καὶ ΑΙΛΙΑΝΟΣ.

ΡΩΜΑ. ΧΡΙΣΤΟΥ. ΥΠΑΤΩΝ.

ΟΛ. ϚΜΑ. ς. ρπς. ΜΑΤΕΡΝΟΣ, καὶ ΒΡΑΔΟΥΑΣ.

Ιεροζολύμων ϗς καθίστη ἐπίσκοπος ΜΑΞΙΜΟΣ. Μεθ' ὃν ϗζ ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ. ϗη ΟΥΑΛΗΣ. ϗθ ΔΟΛΙΧΙΑΝΟΣ. λ̄ ΝΑΡΚΙΣΣΟΣ. λᾱ ΔΙΟΣ. λβ̄ ΓΕΡΜΑΝΙΩΝ. λγ̄ ΓΟΡΔΙΟΣ. λδ̄ πάλιν ΝΑΡΚΙΣΣΟΣ.

Ζ. ρπζ. ΚΟΜΟΔΟΣ ΤΟ Ε̄, καὶ ΓΛΑΒΡΙΩΝ.

Η. ρπη. ΚΡΙΣΠΙΝΟΣ, καὶ ΑΙΛΙΑΝΟΣ.

Θ. ρπθ. ΦΟΥΣΚΙΑΝΟΣ, ᾗ ΣΙΛΑΝΟΣ.

Τότῳ τῷ ἔτει ἐν τῷ Καπετωλίῳ σκηπὸς ἔπεσεν, ᾗ φοβερὸς ἐμπρησμὸς γέγονεν, καὶ αἱ βιβλιοθήκαι, ἃ ὅλα τὰ μέρη Ρώμης αὐτῆς διέφλεξεν.

ΟΛ. ϚΜΒ. Ι. ρϚ. ΙΟΥΝΙΟΣ, καὶ ΣΕΡΟΥΕΙΛΙΟΣ.

Αλεξανδρέων ιᾱ κατέσχε ἐπίσκοπος ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ἔτη μ̄γ̄.
Τῷ ἡλιακῷ κολοσσῷ τὴν κεφαλὴν ἀπέλων Κόμοδος τὴν ἰδίαν ἔθηκεν.
Ἀντιοχέων ἡ κάτεσις ἐπίσκοπος ΣΕΡΑΠΙΩΝ.

ΙΑ. ρϚα. ΚΟΜΟΔΟΣ ΤΟ ϛ̄, καὶ ΣΕΠΤΙΜΙΑΝΟΣ.

Κόμοδος οὗτος ἐν μεθύσοις τριῶν ἀνεῖλεν.

ΙΒ. ρϚβ. ΑΠΡΩΝΙΑΝΟΣ, καὶ ΒΡΑΔΟΥΑΣ.

Ἐμπρησμὸς μέγας τὸ Γαλάτιον Ρώμης, ᾗ τὴν οἰκίαν τῶν παρθένων, ἃ ἄλλα πολλὰ ἐνέπρησεν.

ΙΓ. ρϚγ. ΚΟΜΟΔΟΣ ΤΟ Ζ̄, ΓΕΡΤΙΝΑΞ ΤΟ Β̄.

Κόμοδος αἰφνίδιον ἐπλάγη ὑπὸ πνιγέως ἐν οἰκίᾳ Βεσπλιανῇ.

ΓΕΡΤΙΝΑΞ. Ρωμαίων ἐβασίλευσεν ιϛ̄ ΕΛΟΥΙΟΣ ΓΕΡΤΙΝΑΞ μῆνας ϛ̄.

Γερτίναξ τῇ συγκλήτῳ Ρωμαίων τὴν γυναῖκα αὐτοῦ Σεβαστὴν ὠνόμασεν, ᾗ τὸν υἱὸν Καίσαρα ἀπέδειξαν
... . αὐτῶν τε, φάσκων ἱκανὸν, ὅτι βεβιασμένῳ πάρεστιν ὑπὲρ τὴν ἀρχήν.
Γερτίναξ ἐσφάγη ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν.
Ρωμαίων βασιλεύει ιη̄ ΒΙΚΤΩΡ ἔτη ῑ.

ΣΕΒΗΡΟΣ. Ρωμαίων ἐβασίλευσεν ιζ̄ ΣΕΒΗΡΟΣ ἔτη ιθ̄.

ΟΛ. ϚΜΓ. Α. ρϚδ. ΦΑΛΚΩΝ, καὶ ΚΛΑΡΟΣ.

ΒΣΙ. Β. ρϚε. ΣΕΒΗΡΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Β̄, καὶ ΚΛΩΔΙΟΣ ΑΛΒΙΝΟΣ ΤΟ Β̄.

Κλήμης ὁ στρωματεὺς πρεσβύτερος Αλεξανδρείας ἄρισος διδάσκαλος ἐν τῇ κζ̄ χρισὸν φιλοσοφίᾳ σωζόμενον διέλαμπεν, καὶ πάνυ φιλόσοφος ἀπὸ Στωϊκῶν ἐν τῷ θείῳ λόγῳ διεπρέπεν.

Γ. ρϚς. ΤΕΡΤΥΛΛΟΣ, ᾗ ΚΛΗΜΗΣ.

Δ. ρϚζ. ΔΕΞΤΡΟΣ, ᾗ ΓΡΙΣΚΟΣ.

ΟΛ. ϚΜΔ. Ε. ρϚη. ΛΑΤΕΡΑΝΟΣ, ᾗ ΡΟΥΦΙΝΟΣ.

ΡΩΜΑ.	ΧΡΙΣΤΟΥ.	ΥΠΑΤΩΝ.
ς.	ρϛθ.	ΣΑΤΟΥΡΝΙΝΟΣ, καὶ ΓΑΛΛΟΣ.
Ζ.	Σ.	ΑΝΟΥΛΙΝΟΣ, καὶ ΦΡΟΝΤΩΝ.

Σεβῆρος Αδιαβηνοὺς καὶ Αραβας συμμαχήσαντας τῷ Νίγερι καθυπέταξεν.

	Η.	ΣΑ.	ΣΕΒΗΡΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Γ̄, καὶ ΒΙΚΤΩΡΙΝΟΣ.
ΟΛ. ΣΜΕ.	Θ.	ΣΒ.	ΦΑΒΙΑΝΟΣ, καὶ ΜΟΥΤΙΑΝΟΣ.
	Ι.	ΣΓ.	ΣΕΒΗΡΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Δ̄, καὶ ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ.

ΠΕΜΠΤΟΣ ΔΙΩΓΜΟΣ.

Λεωνίδης Ωριγένους πατὴρ ἐμαρτύρησεν διωγμοῦ γενομένου ἐν Αλεξανδρείᾳ.

	ΙΑ.	ΣΔ.	ΓΕΤΑΣ, καὶ ΠΛΑΥΤΙΑΝΟΣ.
ΒΣΚ.	ΙΒ.	ΣΕ.	ΚΙΛΩΝ, καὶ ΛΙΒΩΝ.

Μαζαμὼς ἐκκλησιαστικὸς συγγραφεὺς ἐγνωρίζετο.

ΟΛ. ΣΜς.	ΙΓ.	Σς.	ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ ΤΟ Β̄, καὶ ΓΕΤΑΣ ΤΟ Β̄.
	ΙΔ.	ΣΖ.	ΑΛΒΙΝΟΣ, καὶ ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΣ.

Σεβῆρος Αλβῖνον τυραννήσαντα καθεῖλε Λουγδούνων πόλιν ἀνεῖλεν.

Σεβῆρος τὴν ἐν Βρεταννίᾳ νικήσας πόλεμον, ἀπὸ θαλάσσης εἰς θάλασσαν ὠκοδόμησε τὸν νῆσον σταδίοις χιλίοις.

	ΙΕ.	ΣΗ.	ΑΠΡΟΣ, καὶ ΜΑΞΙΜΟΣ.
	Ις.	ΣΘ.	ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ ΤΟ Γ̄, ὁ ΓΕΤΑΣ ΤΟ Γ̄.
ΟΛ. ΣΜΖ.	ΙΖ.	ΣΙ.	ΠΟΜΠΗΙΑΝΟΣ, καὶ ΑΒΙΤΟΣ.
	ΙΗ.	ΣΙΑ.	ΦΑΥΣΤΙΝΟΣ, καὶ ΡΟΥΦΙΝΙΑΝΟΣ.

Σεβῆρος ἐν Βρεταννίᾳ νόσῳ τελευτᾷ.

ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ ΚΑΡΑΚΑΛΛΟΣ.			Ρωμαίων ἐβασίλευσεν ιη̄ ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ, ὁ καὶ ΚΑΡΑΚΑΛΛΟΣ, ἔτη ε̄.
	Α.	ΣΙΒ.	ΓΕΝΤΙΑΝΟΣ, καὶ ΒΑΣΣΟΣ.

Ανθιοχείας θ̄ καθίζει ἐπίσκοπος ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΗΣ.

	Β.	ΣΙΓ.	ΓΟΜΓΗΙΟΣ, καὶ ΑΣΓΡΟΣ.

Ιεροσολύμων λε̄ καθίζει ἐπίσκοπος ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ.

ΟΛ. ΣΜΗ.	Γ.	ΣΙΔ.	ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ ΤΟ Δ̄, καὶ ΒΑΛΒΙΝΟΣ.
ΒΣΛ.	Δ.	ΣΙΕ.	ΜΕΣΣΑΛΑΣ, καὶ ΣΑΒΙΝΟΣ.

ΡΩΜΑ. ΧΡΙΣΤΟΥ. ΥΡΑΤΩΝ.

Ε. ΣΙϛ. ΛΑΙΤΟΣ ΤΟ $\bar{Β}$, καὶ ΚΕΡΕΑΛΙΟΣ.

ϛ. ΣΙΖ. ΣΑΒΙΝΟΣ ΤΟ $\bar{Β}$, καὶ ΑΝΟΥΔΙΝΟΣ.

Αντωνῖν⟨ος⟩ Καρακαλλ⟨ος⟩ καὶ Περσῶν ἀπελθὼν εἰς τ̄ πόλεμον, ἐσφάγη μέσον Ἐδέσσης καὶ Καρρῶν ὢν ἐτῶν $\overline{μγ}$.

ΜΑΚΡΙΝΟΣ. Ρωμαίων ἐβασίλευσεν $\overline{ιθ}$ ΜΑΚΡΙΝΟΣ ἔτ⟨ος⟩ $\bar{α}$.

ΟΛ. ΣΜΘ. Α. ΣΙΗ. ΓΡΑΙΣΕΝΣ, ὁ ΕΞΤΡΙΚΑΤΟΣ.

Ἀνιοχέων ī ἐπίσκοπ⟨ος⟩ καλέσῃ ΦΙΛΗΤΟΣ.
Κιρκησίοις Ἡφαιστίοις ἐκάη τὸ Ἀμφιθέατρον ἐν Ρώμῃ.
Ἀφρικανὸς Αὔγαρον φησὶν ἱερὸν ἄνδρα ἔ πεῶλω Αὐγάρ⟨ου⟩ ὁμώνυμον βασιλέα Ἐδέσσης.
Μακρῖν⟨ος⟩ ἐσφάγη ἐν Ἀρχελαΐδι.

ΑΥΡΗΛΙΟΣ ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ. Ρωμαίων ἐβασίλευσεν $\bar{κ}$, Μ. ΑΥΡΗΛΙΟΣ ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ ἔτη $\bar{δ}$.

Α. ΣΙΘ. ΔΙΑΔΟΥΜΕΝΙΑΝΟΣ ΚΑΙΣΑΡ, καὶ ΑΔΟΥΕΝΤΟΣ.

Β. ΣΚ. ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ $\bar{Β}$, καὶ ΣΑΚΕΡΔΩΣ.

Ρωμαίων ἐκκλησίας τῷ ἐπισκοπ⟨ῳ⟩ ἐπιλαμβάν⟨ει⟩ $\bar{ιε}$ ΚΑΛΛΙΣΤΟΣ ἔτη $\bar{ε}$.

Γ. ΣΚΑ. ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Γ̄, καὶ ΚΩΜΑΖΩΝ ΤΟ $\bar{Β}$.

Παλαισίνης Νικόπολις, ἡ πρότερον Ἐμμαοὺς, ἐκλήθη πόλις, πρεσβύν⟨ερ⟩ ⟨ὑπὲρ⟩ αὐτῆς καὶ προϊσταμένου Ἰουλίου Ἀφρικανοῦ ἔ τὰ χρονικὰ συγγράψαν⟨τος⟩.

ΟΛ. $\overline{ΣΝ}$. Δ. ΣΚΒ. ΓΡΑΤΟΣ, καὶ ΣΕΛΕΥΚΟΣ.

Αντωνῖν⟨ος⟩ ἐσφάγη ἐν Ρώμῃ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΑΜΑΙΑΣ. Ρωμαίων ἐβασίλευσεν $\overline{κα}$ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Μαμαίας υἱὸς ἔτη $\overline{ιγ}$.

Α. ΣΚΓ. ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ $\bar{Δ}$, καὶ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΚΑΙΣΑΡ.

Β. ΣΚΔ. ΜΑΞΙΜΟΣ, καὶ ΑΙΛΙΑΝΟΣ.

Ρωμαίων ἐκκλησίας τῷ ἐπισκοπ⟨ῳ⟩ ἐπιλαμβάν⟨ει⟩ $\bar{ις}$ ΟΥΡΒΑΝΟΣ ἔτη $\bar{ε}$.

ΒΣΜ. Γ. ΣΚΕ. ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ, καὶ ΚΡΙΣΠΙΝΟΣ.

ΟΛ. $\overline{ΣΝΑ}$. Δ. ΣΚϛ. ΡΟΥΦΟΣ, καὶ ΔΕΞΤΡΟΣ.

Ε. ΣΚΖ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ $\bar{Β}$, καὶ ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ.

ϛ. ΣΚΗ. ΒΑΛΒΙΝΟΣ ΤΟ $\bar{Β}$, καὶ ΓΟΥΡΙΗΝΟΣ ΜΑΞΙΜΟΣ.

ΡΩΜΑ. ΧΡΙΣΤΟΥ. ΥΠΑΤΩΝ.

Ηκμαζον κατὰ τὴν πλείας λόγοι καὶ ἐκκλησιαστικοὶ ἄνδρες, Βήρυλλ⊙ ἐπίσκοπ⊙ τῆ κατὰ Βόστραν Ἀραβίων, ὡσαύτως ἢ καὶ Ἱππόλυτ⊙ ἐπίσκοπ⊙ πόλ καὶ αὐτὸς συγγραφέας.

Ζ. ΣΚΘ. ΜΟΔΕΣΤΟΣ, καὶ ΠΡΟΒΟΣ.

Ἀντιοχέων ιδ καθέζη ἐπίσκοπ⊙ ΣΕΒΕΝΝΟΣ.

ΟΛ.ΣΝΒ. Η. ΣΛ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Γ, καὶ ΔΙΩΝ ΤΟ Β.

Θ. ΣΛΑ. ΑΓΡΙΚΟΛΑΣ, Ὁ ΚΛΕΜΕΝΤΙΝΟΣ.

Ἀλεξανδρέων ἐκκλησίας ἐπίσκοπ⊙ καθίζει ΗΡΑΚΛΑΣ ἔτη ις.

Ι. ΣΛΒ. ΠΟΜΠΗΙΑΝΟΣ, καὶ ΦΗΛΙΚΙΑΝΟΣ.

ΙΑ. ΣΛΓ. ΛΟΥΠΟΣ, καὶ ΜΑΞΙΜΟΣ.

Ὠριγένης ἀπὸ Ἀλεξανδρείας εἰς Καισάρειαν Παλαιστίνης μετέρχεται.

ΟΛ.ΣΝΓ. ΙΒ. ΣΛΔ. ΜΑΞΙΜΟΣ ΤΟ Β, καὶ ΓΑΤΕΡΝΟΣ.

Ρωμαίων ἐκκλησίας τὴν ἐπισκοπὴν παραλαμβάνει ΠΟΝΤΙΑΝΟΣ ἔτη ε.

ΒΣΝ. ΙΓ. ΣΛΕ. ΜΑΞΙΜΟΣ ΤΟ Γ, καὶ ΟΥΡΒΑΝΟΣ.

Ἀλέξανδρ⊙ ἀναιρεῖται σὺν μητρὶ Μαμαίᾳ ἐν Μογοντιακῷ στρατιωτικῇ ἐπαναστάσει.

ΜΑΞΙΜΙΝΟΣ. Ρωμαίων ἐβασίλευσεν κβ ΜΑΞΙΜΙΝΟΣ ἔτη γ.

Α. ΣΛς. ΣΕΒΗΡΟΣ, καὶ ΚΥΝΤΙΑΝΟΣ.

Β. ΣΛΖ. ΜΑΞΙΜΙΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ, καὶ ΑΦΡΙΚΑΝΟΣ.

ΕΚΤΟΣ ΔΙΩΓΜΟΣ.

Μαξιμῖν⊙ κζ Χριστιανῶν διωγμὸν ἐκίνησεν.

ΟΛ.ΣΝΔ. Γ. ΣΛΗ. ΠΕΡΠΕΤΟΥΟΣ, καὶ ΚΟΡΙΟΛΑΝΟΣ.

Μαξιμῖν⊙ ἀνῃρέθη ἐν τῇ Ἀκυληίᾳ.

ΓΟΡΔΙΑΝΟΣ. Ρωμαίων ἐβασίλευσεν κγ ΓΟΡΔΙΑΝΟΣ ἔτη ς.

Α. ΣΛΘ. ΟΥΛΠΙΟΣ, καὶ ΠΟΝΤΙΑΝΟΣ.

Ρώμης ιη κατέζη ἐπίσκοπ⊙ ΑΝΤΕΡΩΣ μῆνα α. Μεθ' ὃν ιθ ΦΑΒΙΑΝΟΣ ἔτη ιγ.

Β. ΣΜ. ΓΟΡΔΙΑΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ, καὶ ΑΒΙΟΛΑΣ.

Γ. ΣΜΑ. ΣΑΒΙΝΟΣ ΤΟ Β, καὶ ΒΕΝΟΥΣΤΟΣ.

ΟΛ.ΣΝΕ. Δ. ΣΜΒ. ΓΟΡΔΙΑΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Β, καὶ ΓΟΜΓΗΙΑΝΟΣ.

Ε. ΣΜΓ. ΑΤΤΙΚΟΣ, καὶ ΠΡΑΙΤΕΞΤΑΤΟΣ.

ς. ΣΝΔ. ΑΡΡΙΑΝΟΣ, Ὁ ΠΑΡΘΟΣ.

ΡΩΜΑ. ΧΡΙΣΤΟΥ. ΥΠΑΤΩΝ.

Γορδιανὸς παῖς Κτησιφῶντα γλυόλμῳ ἀναιρεῖται ὑπὸ τῶν ἰδίων στρατιωτῶν ὑπάρχει Φιλίππῳ γνώμῃ.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ. Ρωμαίων ἐβασίλευσεν $\overline{\text{κδ}}$ ΦΙΛΙΠΠΟΣ ἔτη ζ.

ΒΣΞ. Α. ΣΜΕ. ΠΕΡΕΓΡΙΝΟΣ, καὶ ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΣ.

ΟΛ. $\overline{\text{ΣΝς}}$. Β. ΣΜς. ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ, καὶ ΤΙΤΙΑΝΟΣ.

Γ. ΣΜΖ. ΠΡΑΙΣΕΝΣ, καὶ ΑΛΒΙΝΟΣ.

Δ. ΣΜΗ. ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ $\overline{\text{Β}}$. καὶ ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΚΑΙΣΑΡ.

Φίλιππος πόλιν ὠκοδόμησεν ὀνομάσας αὐτὴν Φιλιππόπολιν.

Ε. ΣΜΘ. ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ $\overline{\text{Γ}}$, καὶ ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΚΑΙΣΑΡ ΤΟ $\overline{\text{Β}}$.

ΟΛ. $\overline{\text{ΣΝΖ}}$. ς. ΣΝ. ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΣ, ὁ ΑΚΥΛΙΝΟΣ.

Ζ. ΣΝΑ. ΔΕΚΙΟΣ ΤΟ $\overline{\text{Β}}$, καὶ ΑΝΝΙΟΣ ΓΡΑΤΟΣ.

Φίλιππος ἀνῃρέθη ἅμα τῷ υἱῷ.

ΔΕΚΙΟΣ. Ρωμαίων ἐβασίλευσεν $\overline{\text{κε}}$ ΔΕΚΙΟΣ ἔτος $\overline{\text{α}}$, μῆνας $\overline{\text{δ}}$.

Α. ΣΝΒ. ΔΕΚΙΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ $\overline{\text{Γ}}$, καὶ ΔΕΚΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡ.

Δέκιος διὰ τὸ τοὺς Φίλιππον ἔχθος πικρὸν ἤγειρεν κατὰ Χριστιανῶν διωγμόν.
Ἐξελθὼν ὁ Δέκιος εἰς πόλεμον κατὰ Φράγγων, ὡς ἀνέρχεται, ἐσφάγη μετὰ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ ὑπὸ Γενουήσιον τὸν ἄρχοντα ἐν Αὐρτῷ, ὢν ἐτῶν $\overline{\text{ξ}}$.

ΓΑΛΛΟΣ, καὶ ΒΟΥΛΟΥΣΙΑΝΟΣ. Ρωμαίων ἐβασίλευσαν $\overline{\text{κς}}$ ΓΑΛΛΟΣ, ὁ ΒΟΥΛΟΥΣΙΑΝΟΣ υἱὸς αὐτοῦ ἔτη $\overline{\text{β}}$, μῆνας $\overline{\text{δ}}$.

Α. ΣΝΓ. ΓΑΛΛΟΣ, καὶ ΒΟΥΛΟΥΣΙΑΝΟΣ ΑΥΓΓ.

ΕΒΔΟΜΟΣ ΔΙΩΓΜΟΣ.

Φαβιανὸν ὑπὸ Δεκίου μαρτυρήσαντα, τῷ Ρώμης ὑπισκοπῶν διεδέξατο ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ἔτη $\overline{\text{β}}$.
Λοιμὸς ἐπεκράτησε κινηθεὶς ἀπὸ Αἰθιοπίας μέχρι δύσεως, ὡς τε μηδεμίαν πόλιν μεῖναι τότε ἄμοιρον.
Κατὰ τοῦτο αἱρεσιάρχης πρεσβύτερος Κυπριανὸς ἐγνωρίζετο, ὃς τοὺς ὑπηθυσαμένους ἐν διωγμῷ μετανοοῦντας οὐκ ἐδέχετο.
Ἀντιοχείας ιδ καλέσῃ ἐπίσκοπος ΔΗΜΗΤΡΙΑΝΟΣ.

ΟΛ. $\overline{\text{ΣΝΗ}}$. Β. ΣΝΔ. ΒΟΥΛΟΥΣΙΑΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ $\overline{\text{Β}}$, καὶ ΜΑΞΙΜΟΣ.

Ρωμαίων ἐκκλησίας ἐπίσκοπος $\overline{\text{κα}}$ ΛΟΥΚΙΟΣ μῆνας $\overline{\text{η}}$. Μεθ' ὃν ΣΤΕΦΑΝΟΣ ἔτη $\overline{\text{β}}$.
Γάλλος ὁ Βολουσιανὸς ἐν φόρῳ φλαμινίᾳ ἐσφάγησαν.

ΒΑΛΕΡΙΑΝΟΣ, ὁ ΓΑΛΛΙΗΝΟΣ. Ρωμαίων ἐβασίλευσεν $\overline{\text{κζ}}$ ΟΥΑΛΕΡΙΑΝΟΣ καὶ ΓΑΛΛΙΗΝΟΣ ἔτη $\overline{\text{ιε}}$.

ΒΓΟ. Α. ΣΝΕ. ΒΑΛΕΡΙΑΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ $\overline{\text{Β}}$, καὶ ΓΑΛΛΙΗΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ.

Β. ΣΝς. ΒΑΛΕΡΙΑΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ $\overline{\text{Γ}}$, καὶ ΓΑΛΛΙΗΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ $\overline{\text{Β}}$.

Ρωμαίων ἐκκλησίας ὑπίσκοπος $\overline{\text{κγ}}$ ΞΥΣΤΟΣ ἔτη $\overline{\text{η}}$.

ΡΩΜΑ. ΧΡΙΣΤΟΥ. ΥΠΑΤΩΝ.

Γ. ΣΝΖ. ΜΑΞΙΜΟΣ ΤΟ Β̄, καὶ ΓΑΛΒΡΙΩΝ.

ΟΓΔΟΟΣ ΔΙΩΓΜΟΣ.

Κυπριανὸς Καρθαγ̣ένης ἐπίσκοπ& τῷ ἰδίᾳ χρισῷ μαρτυρίῳ πλειδ̄πμ.

ΟΛ.ΣΝΘ. Δ. ΣΝΗ. ΒΑΛΕΡΙΑΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Δ̄, καὶ ΓΑΛΛΙΗΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Γ̄.

Ε. ΣΝΘ. ΤΟΥΣΚΟΣ, καὶ ΒΑΣΣΟΣ.

Σαπώρης ὁ τῶν Περσῶν βαζιλεὺς καζδραμὼν συρίαν ἦλθεν εἰς Ἀντιόχ̣ειαν, καὶ πᾶσαν Καππαδοκίαν ἐδήωσεν.

Ϛ. ΣΞ. ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΣ, καὶ ΒΑΣΣΟΣ ΤΟ Ε̄.

Ζ. ΣΞΑ. ΣΕΚΟΥΛΑΡΙΣ ΤΟ Ϛ̄, καὶ ΔΩΝΑΤΟΣ.

Ἀντιοχείας ῑε̄ ἐπίσκοπ& ΠΑΥΛΟΣ Σαμοσατεύς.

ΟΛ.ΣΞ. Η. ΣΞΒ. ΓΑΛΛΙΗΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Δ̄, καὶ ΒΟΛΟΥΣΙΑΝΟΣ.

Θ. ΣΞΓ. ΓΑΛΛΙΗΝΟΣ ΤΟ Ε̄, καὶ ΦΑΥΣΤΙΝΟΣ.

Ι. ΣΞΔ. ΑΛΒΙΝΟΣ, καὶ ΔΕΞΤΡΟΣ.

ΒΣΠ. ΙΑ. ΣΞΕ. ΓΑΛΛΙΗΝΟΣ ΤΟ Ϛ̄, καὶ ΣΑΤΟΥΡΝΙΝΟΣ.

Ἀλεξανδρέων ἐκκλησίας ἰδ̄ κατέχη ἐπίσκοπ& ΜΑΞΙΜΟΣ ἔτη ῑϑ̄.

ΟΓ ΣΞΑ. ΙΒ. ΣΞϚ. ΒΑΛΕΡΙΑΝΟΣ ΙΟΥΝΙΩΡ, καὶ ΡΟΥΦΙΝΙΑΝΟΣ.

Ρωμαίων ἐκκλησίας κ̄δ̄ κατέχη ἐπίσκοπος ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ἔτη ῑβ̄.

ΙΓ. ΣΞΖ. ΓΑΛΛΙΗΝΟΣ ΤΟ Ζ̄, καὶ ΣΑΤΟΥΡΝΙΝΟΣ.

Παῦλ& ὁ Σαμοσατ̄ὺς τὴν Ἀρτέμων& αἵρεσιν ἀνενεώσατ̄. Μεθ' ὃν ὁ Ἀντιοχέων ἐκκλησίας κατέχη ῑ̄ ἐπίσκοπ& ΔΟΜΝΟΣ.

ΙΔ. ΣΞΗ. ΓΑΤΕΡΝΟΣ, καὶ ΑΡΚΕΣΙΛΑΟΣ.

ΙΕ. ΣΞΘ. ΓΑΤΕΡΝΟΣ ΤΟ Β̄, καὶ ΜΑΞΙΜΙΑΝΟΣ.

Γαλλιηνὸς ἐσφάγη ὑπὸ στρατιωτῶν τῶν περὶ Μεδιολανίων.

ΚΛΑΥΔΙΟΣ. Ρωμαίων ἐβασίλ̄σεν κ̄ὴ ΚΛΑΥΔΙΟΣ ἔτ̄ς ᾱ, μ̄ῆς θ̄.

ΟΛ.ΣΞΒ. Α. ΣΟ. ΚΛΑΥΔΙΟΣ, καὶ ΓΑΤΕΡΝΟΣ.

Β. ΣΟΑ. ΑΝΤΙΟΧΙΑΝΟΣ, καὶ ΟΡΦΙΤΟΣ.

Ὑπὸ Κλαυδίᾳ ἐκινήθησαν Γότθοι καὶ περέλαβε τὸ Σίρμιον.
Κλαύδιος πλ̄θ̄ῖ ἐν Σιρμίῳ ὢν ἐτῶν ν̄ς̄.

ΑΥΡΗΛΙΑΝΟΣ. Ρωμαίων ἐβασίλ̄σεν ϑ̄ ΑΥΡΗΛΙΑΝΟΣ ἔτ̄ ε̄, μ̄ῆς ϛ̄.

Α. ΣΟΒ. ΑΥΡΗΛΙΑΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ, καὶ ΒΑΣΣΟΣ.

ΡΩΜΑ. ΧΡΙΣΤΟΥ. ΥΠΑΤΩΝ.

Ἀντιοχέων ἐκκλησίας ἰζ ἐπίσκοπος κατέστη ΤΥΡΑΝΝΟΣ.

Β. ΣΟΓ. ΚΟΙΝΤΟΣ, καὶ ΒΟΛΔΟΥΜΙΑΝΟΣ.

ΟΛ. ΣΞΘ. Γ. ΣΟΔ. ΤΑΚΙΤΟΣ, καὶ ΠΛΑΚΙΔΟΣ.

Αὐρηλιανὸς Αὐγυς☉ ἤρξατο τὰ τείχη Ῥώμης ἀνανεᾶν. ἦν γὰρ τῷ χρόνῳ φθαρέντα.

ΒΣΘ. Δ. ΣΟΕ. ΑΥΡΗΛΙΑΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Β̄, καὶ ΚΑΠΙΤΩΛΙΝΟΣ.

Ε. ΣΟϛ. ΑΥΡΗΛΙΑΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Γ̄, ☾ ΜΑΡΚΕΛΛΙΝΟΣ.

ΕΝΝΑΤΟΣ ΔΙΩΓΜΟΣ.

Αὐρηλιανὸς μέλλων διωγμὸν κινεῖν κατὰ Χριστιανῶν θεῷ περαυνῷ βληκωλύε☽. συσκοῦς ἡ ἡμερίνης κάτ' αὐτὸ ἐκ τ̄ κάτ' αὐτὸν, ἐδολοφονήθη μεταξὺ Ἡρακλείας καὶ Βυζαντίου ἐν τῷ καλουμένῳ καμνῷ Φρυγίῳ.

Ῥωμαίων ἐβασίλευσεν Λ̄ ΤΑΚΙΤΟΣ μῆνας ϛ̄. ἡμέρας ϖ̄η. ὃς ἐσφαγέντ☉ ἐν Πόντῳ, Βασιλεύς ΦΛΩΡΙΑΝΟΣ ἡμέρας ϖ̄η. ὃς ἐσφαγέντ☉ ἐν Ταρσῷ Βασιλεύς Πρόβ☉.

ΠΡΟΒΟΣ. Ῥωμαίων ἐβασίλευσεν λ̄α ΠΡΟΒΟΣ ἔτη ϛ̄, μῆνας γ̄. ὁμῶ ἔτη ζ̄.

Α. ΣΟΖ. ΤΑΚΙΤΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Β̄, καὶ ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΣ.

Ῥωμαίων ἐκκλησίας τὴν ἐπισκοπὴν διεδέξατο κ̄ε ΦΗΛΙΞ ἔτη ε̄.

ΟΛ. ΣΞΔ. Β. ΣΟΗ. ΠΡΟΒΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Β̄, ☾ ΛΟΥΠΟΣ.

Γ. ΣΟΘ. ΠΡΟΒΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Γ̄, καὶ ΠΑΤΕΡΝΟΣ ΤΟ Β̄.

Τῷ τρίτῳ ἔτει Πρόβ☉ Ἀνατολι☉ ὁ Λαοδικείας ἐπίσκοπος φιλοσόφοις μαθήμασι διαπρέπων ἐγνωρίζετο.

Δ. ΣΠ. ΜΕΣΣΑΛΑΣ, καὶ ΓΡΑΤΟΣ.

Ἀντιοχείας ῑ̄η κατέστη ἐπίσκοπ☉ ΚΥΡΙΛΛΟΣ.

Σατορνῖν☉ στρατοπεδάρχης τὴν καινὴν Ἀντιόχειαν ἤρξατο κτίζειν. ὃς ὕστερον ἐπαναστὰς τῇ Ῥωμαίων ἀρχῇ ἐσφάγη ἐν Ἀπαμείᾳ ὑπὸ τ̄ ἰδίων.

Ε. ΣΠΑ. ΠΡΟΒΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Δ̄, ☾ ΤΙΒΕΡΙΑΝΟΣ.

ΟΛ. ΣΞΕ. ϛ. ΣΠΒ. ΠΡΟΒΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Ē, καὶ ΒΙΚΤΩΡΙΝΟΣ.

Ῥωμαίων ἐκκλησίας τὴν ἐπισκοπὴν παρεδέξατο κ̄ς ΕΥΤΥΧΙΑΝΟΣ μῆνας η̄. μεθ' ὃν κ̄ζ ΓΑΙΑΝΟΣ ἔτη ῑε.

Πρόβ☉ Αὐγυς☉ ἐσφάγη ἐν Σιρμίῳ.

ΚΑΡΟΣ. ΚΑΡΙΝΟΣ. ΝΟΥΜΕΡΙΑΝΟΣ. Ῥωμαίων ἐβασίλευσεν λ̄β ΚΑΡΟΣ ἅμα τοῖς ἰοῖς αὐτ̄ ΚΑΡΙΝῼ, καὶ ΝΟΥΜΕΡΙΑΝῼ, ἔτη β̄.

Α. ΣΠΓ. ΚΑΡΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ, καὶ ΚΑΡΙΝΟΣ ΚΑΙΣΑΡ.

Κᾶρ☉ Γαλάτης πολεμήσας Πέρσας, παρέλαβε Κτησιφῶντα. ὃς ᾠδὴ πλαμῷ τίγριδι στρατοπεδοπάλιν☉ αὐθρόως ἅμα τῇ σκηνῇ διεφθάρη☽.

Β. ΣΠΔ. ΚΑΡΙΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ, καὶ ΝΟΥΜΕΡΙΑΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ.

Νουμεριανὸς

ΡΩΜΑ.	ΧΡΙΣΤΟΥ.	ΥΡΑΤΩΝ.

Νεμεριανὸς ἐπανιὼν ἐκ Περσῶν καὶ ἐφιλημάσας τοῦ ἑ ἰδίᾳ πενθερᾷ φονεύει τῶν μὲν πραιποσίτων Ἀπερ, ἤρξε δὲ ἐπὶ τὸ στρατόπεδον ὄντος, καὶ βασιλεῦσαι ἐπεβάλετο.

ΒΤ.	Γ.	ΣΡΕ.	ΔΙΟΚΛΗΤΙΑΝΟΣ ΤΟ Ε̄, καὶ ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ.
	ΔΙΟΚΛΗ-ΤΙΑΝΟΣ.		Ρωμαίων ἐβασίλευσεν λ̄γ̄ ΔΙΟΚΛΗΤΙΑΝΟΣ ἔτη κ̄.
ΟΛ ΣΞ̄Ϛ̄.	Α.	ΣΡϚ.	ΜΑΞΙΜΟΣ ΤΟ Β̄, καὶ ΑΚΥΛΙΝΟΣ.

Διοκλητιανὸς ἀφαιρεῖται τὴν ἀρχὴν τὸν ὑπαρχον Ἀπερ τὸν ἑ Νεμεριανοῦ σφαγέα ἀξιοῖ φονεῦσαι.

	Β.	ΣΡΖ.	ΔΙΟΚΛΗΤΙΑΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Γ̄, καὶ ΜΑΞΙΜΙΑΝΟΣ.

Διοκλητιανὸς Μαξιμιανὸν τ' Ἡρκούλιον κοινωνὸν ἀνέδειξε τ' αὐτοῦ βασιλείας.

	Γ.	ΣΡΗ.	ΜΑΞΙΜΙΑΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Β̄, καὶ ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ.

Καραύσιος ἀντῆρε, καὶ Βρεττανίαν κατέσχε.

	Δ.	ΣΡΘ.	ΒΑΣΣΟΣ ΤΟ Β̄, καὶ ΚΥΝΤΙΑΝΟΣ.

Οἱ Πεντεγενταιοὶ τῶν Ἀφρικῶν κατέσχον.

Διοκλητιανὸς καὶ Μαξιμιανὸς ὁ Ἡρκούλιος Καίσαρας ἐποίησαν Κωνσάντιον καὶ Μαξιμιανὸν Γαλέριον, πείσαντες τὰς ἰδίας αὐτῶν καταλιπόντας γαμετὰς, τὰς αὐτῶν εἰληφέναι θυγατέρας. Θεοδώρα ἦν Κωνσαντίου, καὶ Βαλερία ἡ Γαλερίου, ἡ τοῦ Διοκλητιανοῦ θυγάτηρ.

ΟΛ. ΣΞ̄Ζ̄.	Ε.	ΣϚ.	ΔΙΟΚΛΗΤΙΑΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Δ̄, καὶ ΜΑΞΙΜΙΑΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Γ̄.
	ϛ.	ΣϚΑ.	ΤΙΒΕΡΙΑΝΟΣ ΤΟ Β̄, καὶ ΚΑΣΣΙΟΣ.
	Ζ.	ΣϚΒ.	ΑΝΝΙΒΑΛΙΑΝΟΣ, καὶ ΑΣΚΛΗΠΙΟΔΟΤΟΣ.

Διοκλητιανὸς καὶ Μαξιμιανὸς Ἡρκούλιος Βόσπριν καὶ Κόπτον πόλεις ἐν Αἰγύπτῳ εἰς ἔδαφος κατέσκαψαν ἀποστατησάσας τῶν Ρωμαίων ἀρχῆς.

	Η.	ΣϚΓ.	ΔΙΟΚΛΗΤΙΑΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Ε̄, καὶ ΜΑΞΙΜΙΑΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Δ̄.
ΟΛ. ΣΞ̄Η̄.	Θ.	ΣϚΔ.	ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡ, καὶ ΜΑΞΙΜΙΑΝΟΣ ΚΑΙΣΑΡ.

Διοκλητιανὸς προσκυνεῖται ὑπὸ τῶν συγκλητικῶν, καὶ ὁ προσαγορεύεται τὸ πρότερον ἄρχημα ἀπήτησεν. ἐκαλλώπισε δὲ καὶ τὸ ὑπόδημα χρυσίῳ καὶ μαργαρίταις, καὶ λίθοις τιμίοις. οἱ πρώην γὰρ βασιλεῖς τοῦτο ὑπάτους ἐτίμησε, καὶ τ' βασιλείας ἀφαίρημον μόνον εἶχον πορφυρᾶν χλαμύδα.

ΒΤΙ.	Ι.	ΣϚΕ.	ΤΟΥΣΚΟΣ, καὶ ΑΝΟΥΛΙΝΟΣ.
	ΙΑ.	ΣϚϚ.	ΔΙΟΚΛΗΤΙΑΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ ϛ̄, καὶ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡ ΤΟ Β̄.

Ρωμαίων ἐκκλησίας τῶν ἐπισκοπῶν παρεδέξατο ΜΑΡΚΕΛΛΙΝΟΣ ἔτη θ̄.

	ΙΒ.	ΣϚΖ.	ΜΑΞΙΜΙΑΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Ε̄, καὶ ΜΑΞΙΜΙΑΝΟΣ ΚΑΙΣΑΡ ΤΟ Β̄.

Αλεξαν-

ΡΩΜΑ. ΧΡΙΣΤΟΥ. ΥΠΑΤΩΝ.

Αλεξάνδρεια πρὸς τῇ Αἰγύπτῳ εἰς ἀποστασίαν ὑπὸ Ἀχιλλέως ἀχθεῖσα, ὃν ἀντέστη τῇ Ρωμαίων στρατιᾷ πολλῇ, καθ' ἣν πολλοὶ ἀνῃρέθησαν, δίκην δεδωκότων τῆς ἀποστασίας αἰτίων.

ΟΛ. ΣΞΘ. ΙΓ. ΣϚΗ. ΦΑΥΣΤΟΣ ΤΟ Β̄, καὶ ΓΑΛΛΟΣ.

Ἱεροσολύμων ἐκκλησίας κζ̄ κατέσχε ἐπίσκοπος ΖΑΒΔΑΣ.

ΙΔ. ΣϚΘ. ΔΙΟΚΛΗΤΙΑΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Ζ̄, καὶ ΜΑΞΙΜΙΑΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Ϛ̄.

Καρώσιον Βρεττανίαν κατοχηκότα ἐπὶ ἐνιαυτοὺς * γ̄ ὁ ἔπαρχος ἀνεῖλεν Ασκληπιόδοτος.

ΙΕ. Τ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡ ΤΟ Γ̄, καὶ ΜΑΞΙΜΙΑΝΟΣ ΚΑΙΣΑΡ ΤΟ Γ̄.

ΙϚ. ΤΑ. ΤΙΤΙΑΝΟΣ ΤΟ Β̄, καὶ ΝΕΡΩΤΙΑΝΟΣ.

Κωνσάντιος ἐπεξελθὼν τοῖς Αλανοῖς νίκῃ ἔλαμψεν, ὥστε ἑξακισχιλίους σωθῆναι.

ΟΛ. ΣΟ. ΙΖ. ΤΒ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡ ΤΟ Δ̄, καὶ ΜΑΞΙΜΙΑΝΟΣ ΚΑΙΣΑΡ ΤΟ Δ̄.

Ὁ Γαλέριος Μαξιμιανὸς κατὰ Ναρσέως τοῦ τῶν Περσῶν βασιλέως ἐκστρατιὰν τοῦτον μὲν ἐδίωξε, τὴν δὲ γυναῖκα αὐτοῦ ἀφελόμενος, καὶ παῖδα τὰ αὐτοῦ, καὶ σφαγὴν πολλὴν ποιήσας ὑπέστρεψε πρὸς Διοκλητιανόν.

ΙΗ. ΤΓ. ΔΙΟΚΛΗΤΙΑΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Η̄, καὶ ΜΑΞΙΜΙΑΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Ζ̄.

Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων πρόεισι κη̄ ΕΡΜΩΝ.
Ἀντιοχείας ιθ̄ ἐπίσκοπος κατέσχε ΤΥΡΑΝΝΟΣ.
Διοκλητιανὸς, καὶ Μαξιμιανὸς τὸ ἐπὶ τῇ νίκῃ τῶν Περσῶν ἐπανελθόντες ἐν Ρώμῃ κατήγαγον θρίαμβον· ἐν ᾧ τάς τε τοῦ Ναρσοῦ γαμετὰς, καὶ τὰ τέκνα, καὶ τὰς ὁμαίμονας ἐθριάμβευσαν, καὶ ἀρχηγοὺς ἐθνῶν, καὶ τὸν πλοῦτον, ὅσον ἐκ τῶν Περσῶν ἐλήϊσαντο.

ΙΘ. ΤΔ. ΔΙΟΚΛΗΤΙΑΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Θ̄, καὶ ΜΑΞΙΜΙΑΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Η̄.

ΔΙΩΓΜΟΣ ΔΕΚΑΤΟΣ ΚΑΤΑ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ.

Ἐκκλησιῶν καθαιρέσις, ἔτους ιθ̄ Διοκλητιανοῦ, μηνὸς Δύστρου ἐν ἡμέραις τοῦ Πάσχα.

ΒΤΚ. Κ. ΤΕ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Ε̄, καὶ ΜΑΞΙΜΙΑΝΟΣ ΚΑΙΣΑΡ ΤΟ Ε̄.

Τῷ β ἔτει διωγμοῦ Διοκλητιανὸς καὶ Μαξιμιανὸς ἀπέθεντο τὴν ἀρχὴν κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἐκ σωθήματος, ὁ μὲν ἐν Νικομηδείᾳ, ὁ δὲ Μαξιμιανὸς ἐν Μεδιολάνῳ.
Ρώμης κθ̄ κατέσχε ἐπισκοπὴν ΕΥΣΕΒΙΟΣ μῆνας ζ̄. μεθ' ὃν Λ̄ τὴν ἐκκλησίας ἐκράτησε ΜΙΛΤΙΑΔΗΣ ἔτη γ̄.

ΓΑΛΕΡΙΟΣ. Ρωμαίων ἐβασίλευσεν λδ̄ ΓΑΛΕΡΙΟΣ, καὶ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΣ ἔτη β̄.

ΟΛ. ΣΟΑ. Α. ΤϚ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Ϛ̄. ΜΑΞΙΜΙΑΝΟΣ ΚΑΙΣΑΡ ΤΟ Ϛ̄.

Γαλέριος Μαξιμιανὸς βασιλεύων Ρώμης δύο Καίσαρας ἐποίησεν, Μαξιμῖνον μὲν ἐν Ἀνατολῇ, ἐν δὲ Γαλλίᾳ Σεβῆρον.

Β. ΤΖ. ΜΑΞΙΜΙΑΝΟΣ ΕΡΚΟΥΛΙΟΣ ΤΟ Θ̄, καὶ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ.

ΡΩΜΑ. ΧΡΙΣΤΟΥ. ΥΠΑΤΩΝ.

Γ. ΤΗ. ΔΙΟΚΛΗΤΙΑΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Ι, ϗ ΜΑΞΙΜΙΑΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Ζ.

Κελτῶν βασιλεύσας Κωνσάντιος ἐπὶ ἔτη ιγ ἀπέθανεν. ϗ διεδέξατο αὐτὸν ὁ παῖς αὐτοῦ Κωνσταντῖνος ὁ γόηθος ἐξ Ἑλένης αὐτῷ γνήσιος.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ. Ρωμαίων ἐβασίλευσεν λε ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ἔτη λ, μῆνας ι.

Α. ΤΘ. ΑΝΕΥ ΥΠΑΤΩΝ.

Οἱ στρατιῶται πραιτωριανοὶ τὸν υἱὸν Ἐρκουλίου Μαξιμιανοῦ τὸν Μαξέντιον βασιλέα ἐν τῇ Ρώμῃ ἀνέδειξαν.

ΟΛ. ΣΟΒ. Β. ΤΙ. ΑΝΕΥ ΥΠΑΤΩΝ.

Ὁ Γαλέριος Μαξιμιανὸς Σεβῆρον ἀπέστειλε τὸν Καίσαρα, ἵνα Μαξέντιον ἀνέλῃ. ϗ ἀνῃρέθη Σεβῆρος ἐν πολέμῳ.

Λικίνιος ἀνηγορεύθη ἐν Καρνοῦντι.

Γ. ΤΙΑ. ΓΑΛΕΡΙΟΣ ΜΑΞΙΜΙΑΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Η, ϗ ΛΙΚΙΝΙΟΣ.

Ἐρκούλιος Μαξιμιανὸς, ὁ αὐτοκράτωρ ἐπιχειρήσεως κατὰ Φαύστης τῆς θυγατρὸς καταμωμοθείσης, ἀναιρεῖται.

Δ. ΤΙΒ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Ε, ϗ ΛΙΚΙΝΙΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Ε.

Ε. ΤΙΓ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Ϝ, ϗ ΛΙΚΙΝΙΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Ϝ.

ΙΝΔΙΚΤΙΩΝΩΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΝΩΝ ΕΝΤΕΥΘΕΝ ΑΡΧΗ.

Ρωμαίων ἐκκλησίας κα κατέσχε ἐπίσκοπος ΣΙΛΒΕΣΤΡΟΣ ἔτη κβ.

ΟΛ. ΣΟΓ. Ϛ. ΤΙΔ. ΒΟΛΟΥΣΙΑΝΟΣ, ϗ ΑΝΝΙΑΝΟΣ.

Ἀλεξανδρέων ἐκκλησίας ιζ κατέσχε ἐπίσκοπος ΑΧΙΛΛΑΣ.

Μαξέντιος ἐν τῇ γεφύρᾳ γνόμῳ ἐξ Τιβέριδος ποταμοῦ τῇ καλουμένῃ Μιλβίᾳ σὺν τῷ ἵππῳ κατὰ τοῦ ποταμοῦ ἐξωλίσθησε, ϗ ἀπώλετο.

Ἱεροσολύμων λθ κατέσχε ἐπίσκοπος ΜΑΚΑΡΙΟΣ.

ΒΤΛ. Ζ. ΤΙΕ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Δ, ϗ ΛΙΚΙΝΙΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Δ.

Κωνσεντῖνος Αὔγουστος Κωνστάντα, Κωνσάντιον, ϗ Κάϊσσον σὺν ἑαυτοῦ υἱοὺς Καίσαρας ἀνηγόρευσε.

Η. ΤΙϚ. ΣΑΒΙΝΙΟΣ, ϗ ΡΟΥΦΙΝΟΣ.

Θ. ΤΙΖ. ΓΑΛΛΙΚΑΝΟΣ, ϗ ΒΑΣΣΟΣ.

Ὁ πρὸς Χριστιανοὺς χάραξ ἐξ ἔτους πέμπτου πόλεμος.

ΟΛ. ΣΟΔ. Ι. ΤΙΗ. ΛΙΚΙΝΙΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Ϛ, ϗ ΚΡΙΣΠΟΣ ΚΑΙΣΑΡ.

ΙΑ. ΤΙΘ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Ϛ, ϗ ΛΙΚΙΝΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡ.

	ΡΩΜΑ.	ΧΡΙΣΤΟΥ.	ΥΠΑΤΩΝ.
	ΙΒ.	ΤΚ.	ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Ϛ̄, Ὁ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΙΣΑΡ.
	ΙΓ.	ΤΚΑ.	ΚΡΙΣΠΟΣ ΚΑΙΣΑΡ ΤΟ Β̄, καὶ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΙΣΑΡ ΤΟ Β̄.
ΟΛ. ΣΟΕ̄.	ΙΔ.	ΤΚΒ.	ΠΡΟΒΙΑΝΟΣ, Ὁ ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ.
	ΙΕ.	ΤΚΓ.	ΣΕΥΗΡΟΣ, καὶ ΡΟΥΦΙΝΟΣ.
	Ις.	ΤΚΔ.	ΚΡΙΣΠΟΣ ΚΑΙΣΑΡ ΤΟ Γ̄, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΙΣΑΡ ΤΟ Γ̄.
ΒΤΜ.	ΙΖ.	ΤΚΕ.	ΠΑΥΛΙΝΟΣ, καὶ ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ.

Κωνσταντῖν Ⓢ ὁ Αυγ ϐς Ⓢ τὸν ἴδιον υἱὸν Κωνσταντῖνον ἀνηγόρευσε Καίσαρα.
Ἡ ἐν Νικαίᾳ πρώτη ἁγία καὶ οἰκουμενικὴ συνόδ Ⓢ τ̄ τριακοσίων δεκαεπτὰ ἁγίων πατέρων ἐχρημ.

ΟΛ. ΣΟϚ.	ΙΗ.	ΤΚϚ.	ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΟ Ζ̄, καὶ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΙΣΑΡ ΤΟ Δ̄.
	ΙΘ.	ΤΚΖ.	ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΙΣΑΡ ΤΟ Ε̄, καὶ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ.

Εὐσεβετηρὶς Κωνσταντίνου Αυγούστου.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΧΡΟΝΙΚΟΥ ΚΑΝΟΝΟΣ ΕΥΣΕΒΙΟΥ ΤΟΥ ΠΑΜΦΙΛΟΥ.

ΕΠΙΤΟΜΗ ΧΡΟΝΩΝ

ΑΠΟ ΑΔΑΜ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΠΛΑΣΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ, ΕΩΣ Κ̄ ΕΤΟΥΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ ΤΟΥ ΕΥΣΕΒΕΣΤΑΤΟΥ, ΚΑΙ ΜΕΤΑ ΥΠΑΤΕΙΑΝ ΕΤΟΥΣ ΙΘ̄ ΚΑΙ ΙΗ̄ ΕΤΟΥΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ ΝΕΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΤΟΥ ΥΙΟΥ ΑΥΤΟΥ ΙΝΔΙΚΤΙΩΝΟΣ Γ̄.

ΑΔΑΜ πρῶτος ἀνθρώπων πλασθεὶς ἀπὸ τοῦ Θεοῦ ἐγέννησε δύο υἱούς, τὸν Ἄβελ, καὶ τὸν Καΐν. εἶτα μετὰ τούτους ἐγέννησε καὶ τὸν Σήθ, ζήσας, ἕως οὗ τοῦτον ἐγέννησεν, ἔτη σλ.

ΑΔΑΜ ΣΛ.

ἐπέζησεν Ψ̄.

ΣΗΘ Σ̄Ε.

ἐπέζησεν Ψ̄Ζ.

ΕΝΩΣ Γ̄Ϛ.

ἐπέζησεν Ψ̄ΙΕ.

ΚΑΙΝΑΝ Ρ̄Ο.

ἐπέζησεν Ψ̄Μ.

ΜΕΛΕΛΙΗΛ Ρ̄Ξ̄Ε.

ἐπέζησεν Ψ̄Λ.

ΙΕΡΑΔ Ρ̄Ξ̄Β.

ἐπέζησεν Ω̄.

ΕΝΩΧ Ρ̄Ξ̄Ε.

ἐπέζησεν Σ̄.

ΜΑΘΟΥΣΑΛΑ Ρ̄ῙΖ̄.

ἐπέζησεν Ψ̄Ξ̄Β.

ΛΑΜΕΧ Ρ̄Π̄Η̄.

ἐπέζησε ΦΞ̄Ε.

ΝΩΕ Φ̄.

ἐπέζησεν ῩΝ.

ΣΗΜ Ρ̄.

ἐπέζησεν Τ̄ΑΞ̄.

ΑΡΦΑΞΑΔ Ρ̄ΛΕ̄.

ἐπέζησεν Τ̄Λ.

ΚΑΙΝΑΝ ΡΛ.

ἐπέζησεν Τ̄Λ.

ΣΑΛΑ ΡΛ.

ἐπέζησεν Τ̄Ν.

ΑΙΒΕΡ ΡΛΔ.

ἐπέζησε Σ̄Ο.

ΦΑΛΕΚ ΡΛ.

ἐπέζησε Σ̄Θ.

ΡΑΓΑΥ ΡΛΒ̄.

ἐπέζησεν Σ̄Ξ̄.

ΣΕΙΡΟΥΧ ΡΛ.

ἐπέζησεν Σ̄Λ.

ΝΑΧΩΡ Ο̄Θ̄.

ἐπέζησεν Ρ̄Κ̄Θ̄.

ΘΑΡΑ Ο̄.

ἐπέζησεν Σ̄Ε.

ΑΒΡΑΑΜ Ο̄Ε̄.

ὁμῶ ϡΛ.

ὁμῶ ϡΙΒ.

ὁμῶ ϡΙ.

ὁμῶ ϡΙΕ.

ὁμῶ ϡΛ.

ὁμῶ ϡΞΒ

ὁμῶ ΤΞΕ.

ὁμῶ ϡΜΒ.

ὁμῶ ΨΝΓ.

ὁμῶ ϡΝ.

ὁμῶ ΥΛΕ.

ὁμῶ ΥΞΕ.

ὁμῶ ΥΞ.

ὁμῶ ΥΓ.

ὁμῶ ΥΔ.

ὁμῶ ΤΛΘ.

ὁμῶ ΤϚΒ.

ὁμῶ Τ.

ὁμῶ ΣΗ.

ὁμῶ ΣΟΕ.

ὁμῶ ΑΓΚΒ.

ὁμῶ ΑΣΡΖ.

ὁμῶ ΑΥΟΔ.

ὁμῶ ΑΧΞΒ.

ὁμῶ ΒΡΞΒ.

ὁμῶ ΒΣΞΒ.

ὁμῶ ΒΤϚΖ.

ὁμῶ ΒΦΚΖ.

ὁμῶ ΒΧΝΖ.

ὁμῶ ΒΨϚΑ.

ὁμῶ ΒϡΚΑ.

ὁμῶ ΓΝΓ.

ὁμῶ ΓΡΡΓ.

ὁμῶ ΓΣΞΒ.

ὁμῶ ΓΤΛΒ.

ὁμῶ ΓΥΖ.

Αβραὰμ Χαλδαῖ τὸ γέν τῶν πρώτων ἑλληνίαν φιλοσοφίαν Χαλδαίοις παρέσχε.

Α. Β. Γ. Δ. Ε. ς. Ζ. Η. Θ. Ι. ΙΑ. ΙΒ. ΙΓ. ΙΔ. ΙΕ. Ις. ΙΖ. ΙΗ. ΙΘ. Κ. ΚΑ. ΚΒ. ΚΓ. ΚΔ. ΚΕ. Κς. ΚΖ. ΚΗ. ΚΘ. Λ. ΛΑ. ΛΒ. ΛΓ. ΛΔ. ΛΕ. Λς. ΛΖ. ΛΗ. ΛΘ. Μ. ΜΑ. ΜΒ. ΜΓ. ΜΔ. ΜΕ. Μς. ΜΖ. ΜΗ. ΜΘ. Ν. ΝΑ. ΝΒ. ΝΓ. ΝΔ. ΝΕ. Νς. ΝΖ. ΝΗ. ΝΘ. Ξ. ΞΑ. ΞΒ. ΞΓ. ΞΔ. ΞΕ. Ξς. ΞΖ. ΞΗ. ΞΘ. Ο. ΟΑ. ΟΒ. ΟΓ ΟΔ. ΟΕ.

Αβραὰμ ἐτῶν πέντε ἑβδομήκοντα, ὅτε θείᾳ χρησμῷ καλεῖται, καὶ τὴν παρ' αὐτοῦ γενομένης ἐπαγγελίας. καὶ ἐξῆλθεν ἐκ Χαρρὰν εἰς γῆν Χαναάν. Διατρίψας δὲ Αβραὰμ εἰς γῆν Χαναὰν ἔτερα ἔτη κε. ὁμοῦ ,ΓΥΛΒ.

ἐπέζησεν ΟΕ. ὁμοῦ ΡΟΕ.

Ος. Πρῶτον ἔτος τοῦ θείου λόγου πρὸς τὸν Αβραὰμ ἐπαγγελίας. Ἀπὸ Ος ἦ αὐτῷ Αβραὰμ, ὅπου Μωϋσέα, ἠγὲν ἀπὸ ἔτους τῆς ἐκείνου ἡλικίας κξ τῷ δὲ Αἰγύπτιος περίαν ἡ Ἑβραίων ἔθνος, ἔτη τυγχάνει υλ. ὧν μεμνηται Παῦλος Γαλάταις ὅπισθεν. Διαθήκην προκεκυρωμένην ὑπὸ τοῦ θεοῦ εἰς Χριστὸν ὁ μετὰ ἔτη υλ γεγονὼς νόμος οὐκ ἀκυροῖ. καὶ Μωϋσῆς ἦν ἐν Ἐξόδῳ συμβόλῳ λέγων. ἡ μὲν κατοίκησις τῶν ὑῶν Ισραὴλ, ἣν κατῴκησαν ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ ἐν γῇ Χαναὰν, αὐτοὶ, καὶ οἱ πατέρες αὐτῶν, ἔτη υλ.

ΟΖ. ΟΗ. ΟΘ. Π. ΠΑ. ΠΒ. ΠΓ. ΠΔ. ΠΕ. ΔΕΚΑΤΟΝ ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.

Τότῳ αὐτῷ τῷ ἔτει Αβραὰμ, λιμοῦ μεγίστου γενομένου ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Χαναναίων, κατεῖζιν εἰς Αἰγυπτον.

Πς. Τότῳ τῷ ἔτει τοῦ Αβραὰμ ἔτεκεν αὐτῷ Αγαρ ἡ παιδίσκη τὸν Ισμαὴλ, ἀφ' οὗ τὸ τῶν Ισμαηλιτῶν γένος. οἱ ἦ αὐτοὶ εἰσιν Αγαρηνοὶ, οἱ καὶ Σαρακηνοὶ καλούμενοι.

ΠΖ. ΠΗ. ΠΘ. Ϛ. ϚΑ. ϚΒ. ϚΓ. ϚΔ. ϚΕ. Ϛς. ϚΖ. ϚΗ. ϚΘ.

Τότῳ τῷ ἔτει Αβραὰμ, ὤφθη αὐτῷ ὁ θεὸς λόγος πρὸς τῇ δρυῒ τῇ Μαμβρῆ, καὶ δύο ἄγγελοι σὺν αὐτῷ οἱ καὶ ὑποδεχθέντες ἐν τῇ σκηνῇ. καὶ εἶπεν αὐτῷ, Ἐγὼ εἰμὶ ὁ θεὸς σου. ἰγ τὰ λοιπά.

Τότῳ τῷ ϚΘ ἔτει τῆς αὐτοῦ ἡλικίας, Αβραὰμ περιετμήθη τὴν σάρκα τῆς ἀκροβυσίας αὐτοῦ καὶ Ισμαὴλ ὢν ἐτῶν ιδ, ϵ πάντες οἱ οἰκογενεῖς αὐτοῦ, ϵ πάντες οἱ ἀργυρώνητοι, ϵ πᾶν ἄρσεν τῶν ἀνδρῶν τῶν ἐν οἴκῳ Αβραάμ.

Ρ. Τότῳ τῷ ἑκατοστῷ ἔτει τοῦ Αβραὰμ γένεσις αὐτῷ παῖς γνήσιος Ισαὰκ ᾧ ἐπέζησεν ἔτη ΟΕ.

ΤΟ Κ ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.

Πρώτῳ προφητῶν ὄντι τῷ Αβραὰμ ὁ τοῦ θεοῦ λόγος φανεὶς ἐν ἀνθρώπου σχήματι τὴν τῶν ἐθνῶν κλῆσιν θεσπίζει, ἣν καθ' ἡμᾶς τὸ Χριστοῦ λόγος εἰς πέρας ἤγαγεν ἀφ' οὗ τὰ εἰς παντα τὰ ἔθνη θεαγγελικῆς διδασκαλίας.

ΙΣΑΑΚ Ξ. ὁμοῦ ,ΓΧϑΒ..

ἐπέζησεν ΡΚ. ὁμοῦ ΡΠ.

Α. Β. Γ. Δ. Ε ΛΑ ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.

ς. Ζ. Η. Θ. Ι. ΙΑ. ΙΒ. ΙΓ. ΙΔ. ΙΕ. ΜΑ ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.

Ις. ΙΖ. ΙΗ. ΙΘ. Κ. ΚΑ. ΚΒ. ΚΓ. ΚΔ. ΚΕ. ΝΑ ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.

Κς. ΚΖ. ΚΗ. ΚΘ. Λ. ΛΑ. ΛΒ. ΛΓ. ΛΔ. ΛΕ. ΞΑ ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.

Τότῳ τῷ ἔτει τῷ ἑκατοστῷ πέμπτῳ τοῦ Ισαὰκ, καὶ ΡΛΕ τοῦ Αβραὰμ, ἐπείρασε τὸν Αβραὰμ ὁ θεὸς. καὶ εἶπεν αὐτῷ, Αβραάμ. ὁ ἦ εἶπεν, ἰδοὺ ἐγώ. ιγ τὰ λοιπα.

Λς. Τότῳ τῷ ἑκατοστῷ ἕκτῳ ἔτει τῆς Ισαὰκ Σάρρα ἡ γυνὴ Αβραὰμ ἀπέθανε ζήσασα ἔτη ρκζ.

ΛΖ. ΛΗ. ΛΘ. Μ. Τότῳ τῷ ἔτει τῆς αὐτοῦ ἡλικίας ἔλαβε γυναῖκα τὴν Ρεβέκκαν, ὄντος Αβραὰμ τοῦ παρὸς αὐτοῦ ἐτῶν ΡΜ.

ΜΑ. ΜΒ. ΜΓ. ΜΔ. ΜΕ. Ο ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.

Μς. ΜΖ. ΜΗ. ΜΘ. Ν. ΝΑ. ΝΒ. ΝΓ. ΝΔ. ΝΕ. Π ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.

Νς. ΝΖ. ΝΗ. ΝΘ. Ξ.

Τότῳ τῷ ἔτει γίνονται δύο παῖδες δίδυμοι ἐκ τῆς Ρεβέκκας. πρῶτος Ησαῦ, ὁ καὶ Εδὼμ, ἀφ' οὗ τὸ Ιδουμαίων ἔθνος. δεύτερος Ιακὼβ, ὁ μετονομασθεὶς Ισραὴλ, ἀφ' οὗ Ισραηλῖται, οἱ καὶ Ιουδαῖοι.

ΙΑΚΩΒ ΠΓ. ὁμοῦ ,ΓΥΟΕ.

Α. Ἐξ Ἑβραίων Ιακὼβ μέχρι τοῦ παιδὸς ἀρχῆς τῆς ἐν Αἰγύπτῳ ἔζησεν ἔτη ρλζ καὶ μετὰ ταῦτα ἔτερα ἔτη ιζ. ὁμοῦ ΡΝΔ.

Β. Γ. Δ. Ε. Ϝ ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.

ς. Ζ. Η. Θ. Ι. ΙΑ. ΙΒ. ΙΓ. ΙΔ. ΙΕ. Ρ. ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.

Ις. ΙΖ. ΙΗ. ΙΘ. Κ. ΚΑ. ΚΒ. ΚΓ. ΚΔ. ΚΕ. ΡΙ. ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.

Κς ΚΖ. ΚΗ. ΚΘ. Λ. ΛΑ. ΛΒ. ΛΓ. ΛΔ. ΛΕ. ΡΚ ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.

Λς. ΛΖ. ΛΗ. ΛΘ. Μ. Ρ. ΕΤΟΣ ΤΟΥ ΙΣΑΑΚ.

ΜΑ. ΜΒ. ΜΓ. ΜΔ. ΜΕ. ΡΛ. ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.

Μς. ΜΖ. ΜΗ. ΜΘ. Ν. ΝΑ. ΝΒ. ΝΓ. ΝΔ. ΝΕ. ΡΜ. ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.

Νς. ΝΖ. ΝΗ. ΝΘ. Ξ. ΞΑ. ΞΒ. ΞΓ.

Τότῳ τῷ ἔτει τῆς αὐτοῦ ἡλικίας Ιακὼβ κάτεισιν εἰς τὴν Μεσοποταμίαν πρὸς Λάβαν τὸν ἀδελφὸν τῆς μητρὸς

μητρὸς αὐτοῦ. καὶ δουλεύει αὐτῷ ἔτη ι̅δ̅ χάριν Λίας, καὶ Ραχήλ. Ἐ γίνονται αὐτῷ παῖδες ἐκ Λίας τέσσαρες, Ρουβὶμ, Συμεὼν, Λευὶ, καὶ Ἰούδας.

ΞΑ. ΞΕ. ϙ̅ ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.

Ξϛ. ΞΖ. ΞΗ. ΞΘ. Ο̅. ΟΑ. ΟΒ. ΟΓ. ΟΔ. ΟΕ. ϙ̅ ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.

Οϛ. ΟΖ. ΟΗ. ΟΘ. Π̅.

Ιακὼβ ὀγδοηκοστῷ ἔτει τοῦ αὐτοῦ ἡλικίας γυναῖκα τὴν Ρουβήν.

ΠΑ. Τότῳ τῷ ἔτει γυναῖκα Ιακὼβ τὸν Συμεών

ΠΒ. ΠΓ. Τότῳ τῷ ἔτει γυναῖκα Ιακὼβ τὸν Λευί.

ΛΕΥΙ ΜΖ. ὁμοῦ ϛ̅ΧΚΒ.

Α. Β. ϙ̅ ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.

Γ. Τότῳ τῷ τρίτῳ ἔτει τοῦ Λευὶ, καὶ ϖϛ̅ ἔτει τοῦ αὐτοῦ ἡλικίας Ιακὼβ γυναῖκα τὴν Ἰούδαν, ἀφ' οὗ Ἰουδαῖοι.

Δ. Τεσσαρτῷ ἔτει τοῦ Λευὶ καὶ ϖζ̅ τοῦ αὐτοῦ ἡλικίας Ιακὼβ γυναῖκα τὴν Ισσάχαρ, ὅ ἐστι μισθός.

Ε. Πέμπτῳ ἔτει τοῦ Λευὶ καὶ ϖη̅ τοῦ αὐτοῦ ἡλικίας Ιακὼβ γυναῖκα τὸν Ζαβελών.

ϛ. Ζ. Η. Ογδόῳ ἔτει τοῦ Λευὶ, καὶ ϙα̅ ἔτει τοῦ αὐτοῦ ἡλικίας Ιακὼβ τίκτει τὴν Δίναν ἐκ τῆς Λίας.

Θ. Ενάτῳ ἔτει τοῦ Λευὶ, καὶ ϙβ̅ τῆς αὐτοῦ ἡλικίας Ιακὼβ γυναῖκα τὴν Ιωσὴφ ἐκ τῆς Ραχήλ.

Ι. ΙΑ. ΙΒ. ϙ̅ΙΙ ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.

ΙΓ. ΙΔ. ΙΕ. Ις. Τότῳ τῷ ις̅ ἔτει τοῦ Λευὶ, καὶ ϙγ̅ τῆς ἑαυτοῦ ἡλικίας Ιακὼβ ἄπεισιν ἀπὸ τῆς Μεσοποταμίας.

ΙΖ. Τότῳ τῷ ἔτει τοῦ Λευὶ, καὶ ρ̅ τοῦ Ιακὼβ ἦν ἔτος Ισαὰκ ρξ̅.

ΙΗ. Τότῳ τῷ ιη̅ ἔτει, καὶ ρα̅ τῆς αὐτοῦ ἡλικίας Ιακὼβ ϖροεφήτευσεν καὶ εἶπεν, Ἰούδα, σὲ αἰνέσουσιν οἱ ἀδελφοί σου. καὶ τὰ λοιπά.

ΙΘ. Κ. ΚΑ. ΚΒ. ϙ̅Ϛ ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.

ΚΓ. Τότῳ τῷ ἔτει τοῦ Λευὶ, καὶ ρ̅ς τοῦ Ιακὼβ, τὰ ϖρὸς τὴν Δίναν ἐπελθὼν, ἐ βενιαμὶν ἐπέχθη.

ΚΔ. ΚΕ. Τῷ κε̅ ἔτει τοῦ Λευὶ, καὶ ρ̅ν τοῦ Ιακὼβ, Ιωσὴφ πωροικοῦντα ϖαρὰ τοὺς ἀδελφοὺς ἐτῶν ἀγων ιζ̅.

ΚϚ. ΚΖ. ΚΗ. ΚΘ. Λ. ΛΑ. ΛΒ. Σ ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.

ΛΓ. ΛΔ. ΛΕ. ΛϚ. ΛΖ.

ΛΗ. Τότῳ τῷ λη̅ ἔτει τοῦ Λευὶ Ιωσὴφ γηόμῳ ἐτῶν λ̅ λύει τοὺς εὐνούχους Φαραὼ ἐν τῇ εἱρκτῇ τῷ καιρῷ τοῦ δεκάτου πρασμοῦ τοῦ ὀνείρους.

Εως ὧδε τοῦ Ιακὼβ εἰσὶν ἔτη ρκα̅.

ΛΘ. Τότῳ τῷ ἔτει τοῦ Λευὶ, καὶ ρκβ̅ ἔτει τοῦ Ιακὼβ, γενόμενος Ιωσὴφ ἐτῶν λα̅ παρέχει τῷ Φαραὼ ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ ἔκρινεν αὐτῷ τοὺς ὀνείρους αὐτοῦ. καὶ ἐκ τούτου τοῦ χρόνου γέγονεν αὐτὸς Ιωσὴφ ἡγεμὼν τῆς Αἰγύπτου.

Ιωσὴφ Αἰγυπτίων ἡγεῖται ἔτη ϖ̅.

Μ. ΜΑ. ΜΒ. ΣΙ ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.

ΜΓ. ΜΔ. ΜΕ.

ΜϚ. Τότῳ τῷ μϚ ἔτει τοῦ Λευὶ ϖρῶτον ἔτος τοῦ λιμοῦ τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ.

Οἱ παῖδες Ιακὼβ εἰς Αἴγυπτον κάτεισιν ἀποστελλόντων αὐτοὺς διὰ τὸν λίμον.

ΜΖ. Τότῳ τῷ ἔτει τοῦ Λευὶ, καὶ δευτέρῳ τοῦ λιμοῦ, καὶ ἐνάτῳ τῆς ἡγεμονίας Ιωσὴφ, κάτεισιν Ιακὼβ εἰς Αἴγυπτον, καὶ ἔζη ἐνιαυτοὺς ιζ̅ Φαραώ. εἶπε δὲ Φαραὼ τῷ Ιακὼβ, Πόσα ἔτη ἡμερῶν τῆς ζωῆς σου; καὶ εἶπεν Ιακὼβ τῷ Φαραὼ, Ἡμέραι τῶν ἐτῶν τῆς ζωῆς μου, αἷς παροικῶ, ρλ̅ ἔτη. καὶ τὰ λοιπά.

ΚΑΑΘ Ξ. ὁμοῦ ϛ̅ΧΠΖ.

Α. Β. Γ. Δ. Ε. ΣΚ ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.

ϛ. Ζ. Η. Θ. Ι. ΙΑ. ΙΒ. ΙΓ. ΙΔ. ΙΕ. ΣΛ ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.

Ις. ΙΖ. Τότῳ τῷ ἔτει ἑκατοστὸν πεντηκοστὸν ἕβδομον ἔτος ἄγων Ιακὼβ ϖροφητεύει ϖερὶ τοῦ Κυρίου, καὶ ϖερὶ τῆς τῶν ἐθνῶν κλήσεως διὰ Χριστοῦ, ἐσῶν, Οὐκ ἐκλείψει ἄρχων ἀφ' Ἰούδα. καὶ τὰ λοιπά.

ΙΗ. ΙΘ. Κ. ΚΑ. ΚΒ. ΚΓ. ΚΔ. ΚΕ. ΣΜ ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.

ΚϚ. ΚΖ. ΚΗ. ΚΘ. Λ. ΛΑ. ΛΒ. ΛΓ. ΛΔ. ΛΕ. ΣΝ ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.

ΛϚ. ΛΖ. ΛΗ. ΛΘ. Μ. ΜΑ. ΜΒ. ΜΓ. ΜΔ. ΜΕ. ΣΞ ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.

ΜϚ. ΜΖ. ΜΗ. ΜΘ. Ν.

ΝΑ. ΝΒ. ΝΓ. ΝΔ. ΝΕ. ΣΟ ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.

ΝϚ. ΝΖ. ΝΗ. ΝΘ. Ξ.

ΑΜΒΡΑΜ ΟΕ. ὁμοῦ ϛ̅ΥΝΓ.

Α. Β. Γ. Δ. Ε. ΣΠ. ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.

ϛ. Ζ. Η. Θ. Ι. ΙΑ. ΙΒ.

Τότῳ τῷ ἔτει πα̅ ἔτους ἄγων τῆς ἡγεμονίας Ιωσὴφ, καὶ ϙια̅ τῆς αὐτοῦ ἡλικίας πλοῦτος τὸν βίον.

Μεθ' ὃν θάνατον Ιωσὴφ δουλεύουσιν Ἑβραῖοι τοῖς Αἰγυπτίοις ἔτερα ἔτη ϛυδ̅.

Τὰ δὲ πάντα τ̃ ἐν Αἰγύπτῳ Δμητριδῶς τ̃ Ἰσδαίων ἔτη τυγχάνῃ σιε, ἀριθμούμενα ἀπὸ τ̃ καθόδου Ἰακὼβ, ἡ τ̃ τότε παίδων εἰς Αἴγυπτον.

ΙΓ. ΙΔ. ΙΕ. ΣϠ ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.
Ις. ΙΖ. ΙΗ. ΙΘ. Κ ΚΑ. ΚΒ. ΚΓ. ΚΔ. ΚΕ. Τ ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.
Κς. ΚΖ. ΚΗ. ΚΘ. Λ.

Λ Ϡ Αμβρὰν, λδύη ὁ πατὴρ αὐτ̃ ἀπέθανε ζήσας ἔτη ϛλζ.

ΛΑ. ΛΒ. ΛΓ. ΛΔ. ΛΕ. ΤΙ ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.
Λς. ΛΖ. ΛΗ. ΛΘ. Μ. ΜΑ. ΜΒ. ΜΓ. ΜΔ. ΜΕ. ΤΚ ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.
Μς. ΜΖ ΜΗ. ΜΘ. Ν. ΝΑ. ΝΒ. ΝΓ. ΝΔ. ΝΕ. ΤΛ ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.
Νς. ΝΖ. ΝΗ. ΝΘ. Ξ. ΞΑ. ΞΒ. ΞΓ. ΞΔ. ΞΕ. ΤΜ ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.
Ξς. ΞΖ. ΞΗ. ΞΘ. Ο. ΟΑ. ΟΒ.

Τότῳ τῷ ἔτῃ τ̃ ἡλικίας Αμβρὰν γήνῃ τὸν Ααρὼν ἐκ τ̃ Ἰωχαβέθ.

ΟΓ. ΟΔ. ΟΕ.

Τότῳ τῷ αὐτῷ ἔτῃ γήνῃ Αμβρὰν τὸν Μωϋσῆν ἐκ τ̃ αὐτῆς Ἰωχαβέθ' θυγατρὸς ἀδελφ̃ τ̃ πατρὸς αὐτ̃.

ΤΟ ΤΝ ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.

ΜΩΥΣΗΣ ΙΙ. ὁμ̃ ϡΩΛΖ.

Α. Πρῶτον ἔτ☉ ἀνατρεφομένῳ Μωϋσῆ ἐν τῇ Αἰγύπτῳ.

Τότῳ τῷ ἔτῃ Φαραὼ βασιλεὺς Αἰγύπτου ἐκέλευσε τὰ ἄρρενα τ̃ Ἑβραίων βρέφη εἰς τ̃ ποταμὸν ῥίπτεσθ. ἡ πολλῶν βασιλέων ἡγεμόνων Γαλμανωθὴς ἐβασίλευσε τ̃ ὠδὶ ἡλιόπολιν τόπων. ἔτ☉ ἡ μ̃ τ̃ ἄλλων βασιλέων φόβῳ τοῖς Ἑβραίοις ὠφελοφέρετ. ἡ γενομένῃ τότῳ τῷ Γαλμαναάθῃ θυγάτηρ ὀνόματι Μερρὶ, ἣν ὄβεδορ τῷ Χενεφρὼν βασιλεύοντι τ̃ ὑπὲρ Μεμφιν τόπων. αὕτη ἦ ἡ Μερρὶ ϛειρα ἔπα τὸν Μωϋσῆν ῥιφείσα εἰς τὸν ποταμὸν ἀνελομένη ἀνεθρέψατο εἰς υἱόν.

Β. Δευτέρῳ ἔτῃ Μωϋσῆ, ὃς ἔτ☉ τ̃ ἑαυτ̃ ἡλικίας ἄγων Αμβρὰν γήνῃ ἐκ τ̃ Ἰωχαβὲθ Μαριὰμ τὴν πρεσφῆτιν.

Γ. Δ. Ε. ϛ. Ζ. Η. Θ. Ι. ΤΞ ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.
ΙΑ. ΙΒ. ΙΓ. ΙΔ. ΙΕ. Ις. ΙΖ. ΙΗ. ΙΘ. Κ. ΤΟ ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.
ΚΑ. ΚΒ. ΚΓ. ΚΔ. ΚΕ. Κς. ΚΖ. ΚΗ. ΚΘ. Λ. ΤΠ ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.

ΛΑ. Τότῳ τῷ ἔτῃ αὐτ̃ Μωϋσῆς κτίζῃ τὴν Ερμόπολιν. ἡ Αιθίοψιν ἐπολέμησεν ὅπ' ἔτη ι. τ̃ δ' Χενεφρὼ βασιλέως τ̃ ὑπὲρ Μέμφιν τόπων Δμὰ Φθόνου ὅπ' ἐβουλεύσ☉ τῷ Μωϋσῆ, καὶ τ̃ Μυρρίνης τ̃ γυναικὸς αὐτ̃ τ̃ ἀνελομένης τ̃ Μωϋσῆν ἐκ τ̃ ποταμ̃ εἰς υἱὸν τελουτησίους, ἡ παφάσης εἰς τὸν ὑπὲρ Αιγυπτον τόπους ἔκλισε πόλιν Ερμόπολιν Μωϋσῆς, ἣν ἵνα Μέρριν κληθῶσι παρεσκεύασεν. εἶπε γὰρ Μωϋσῆς τῷ δ' Χενεφρὼν ὅπ' ἐβουλῶ φονεύσ☉ χαυηθάθλω τ̃ μέλλοντα ἀναιρεῖν τ̃ Αιγύπτιον. καὶ ἔτω φεύγῃ εἰς Αραβίαν πρὸς Ραγουὴλ τ̃ τ̃ τόπων ἄρχοντα, ἡ ἔλαβε Σεπφώραν τὴν θυγατέρα Ραγουὴλ πρὸς γάμον. Ταῦτα ἱστορεῖ Αρτάβαν☉. Ευπόλεμ☉ δέ φησι Μωϋσῆν πρῶτον σοφὸν γενέσθαι, καὶ γράμματα πρῶτον, φοινικικὰ ὀνομάσαι τοῖς Ἰσδαίοις πρῶτον, φοίνικας δ' ὀνομασθῆναι τοὺς Ἰσδαίων λαβόντας, Ελληνας δ' ὀνομασθῆναι Φοινίκων, νόμους τε πρῶτον Μωϋσέα γράψαι τοῖς Ἰσδαίοις.

ΛΒ. ΛΓ. ΛΔ. ΛΕ. Λς. ΛΖ. ΛΗ. ΛΘ. Μ. ΤϠ ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.

Τότῳ τῷ ἔτῃ Μωϋσῆς τὰς ἐν Αιγύπτῳ καλαλιτῶν Δμητριδὰς κϠ τὴν ἔρημον ἐφιλοσόφ.

ΜΑ. ΜΒ. ΜΓ. ΜΔ. ΜΕ. Μς. ΜΖ. ΜΗ. ΜΘ. Ν. Υ ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.
ΝΑ. ΝΒ. ΝΓ. ΝΔ ΝΕ Νς. ΝΖ. ΝΗ. ΝΘ. Ξ. ΥΙ ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.

ΞΑ. ΞΒ. Τότῳ τῷ ξβ ἔτῃ Μωϋσέως Αμβρὰν ὁ πατὴρ αὐτ̃ πλουτᾷ ζήσας ἔτη ϛοζ.
ΞΓ. ΞΔ. ΞΕ. Ξς. ΞΖ. ΞΗ. ΞΘ. Ο. ΥΚ ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.
ΟΑ. ΟΒ. ΟΓ. ΟΔ. ΟΕ. Ος. ΟΖ.

Μωϋσῆς θεοφανείας ὅπ' ϠΣινᾶ ὄρους ἠξιῶτ.

ΟΗ. ΟΘ. ΙΙ. ΥΛ ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ.

Μωϋσῆς ἐν τῇ ἐρήμῳ, Μ. ὁμ̃ ϡΓΩΟΣ.

Α. Β. Μωϋσῆς Δμαλείγ☉ τῷ Φαραὼ, καὶ μ̃ πὰς πληγὰς ὀξάγῃ τὸν λαόν.

Τότῳ τῷ ΓΩΛΗ ἔτῃ γενήσεως κόσμου ἀρχὼ ἐληφότι ἀπὸ κα Ϡ Μαρῒν μηνὸς, καὶ δευτέρῳ τ̃ ὀξόδου, εἶπεν ὁ Κύρι☉ πρὸς Μωϋσῆν καὶ Ααρὼν ἐν γῇ Αιγύπτῳ λέγων, οὗτ☉ ὁ μὼν ἀρχὴ μηνῶν. καὶ τὰ λοιπά.

Τὸν Μωϋσῆν μ̃ τὸ ἐπαγαγεῖν αὐτὸν πὰς πληγὰς, οἱ Αιγύπτιοι ψομφονφανχθὴ πρεσηγόρευσαν, ὁ ἑρμηνεύ☉, ᾧ ἀπεκαλύφθη τὸ μέλλον.

Γ. Δ. Ε. ϛ. Τῷ ϛ ἔτῃ τ̃ ὀξόδου τ̃ υἱῶν Ισραὴλ, ἐ πρὸς Μωϋσέως, Ααρὼν ὁ ἀδελφὸς αὐτ̃ πρῶτ☉ καθάγων πρῶτ☉ Ἑβραίων ἀρχιερεὺς κατέση.

Ζ. Η. Θ. Ι. ΙΑ. ΙΒ. ΙΓ. ΙΔ. ΙΕ. Ις. ΙΖ. ΙΗ.

Ἑβραίων τὴν ἀρχιεροσύνην δεύτερ☉ διεδέξατ Ελεάζαρ☉ υἱὸς Ααρών.

ΙΘ.

ΙΘ. Κ. ΚΑ. ΚΒ. ΚΓ. ΚΔ. ΚΕ. Κς. ΚΖ. ΚΗ. ΚΘ. Λ. ΛΑ. ΛΒ. ΛΓ. ΛΔ. ΛΕ. Λς. ΛΖ. ΛΗ. ΛΘ. Μ.

ΙΗΣΟΥΣ ΝΑΥΗ ΚΖ. ὁμῶ ,Γ,ΛΔ.

Α. Β. Γ. Δ. Ε. Ην ἀρχιερεὺς Ελεάζαρ.

ς. Ζ. Τότῳ τῷ ἔτϊ τῆς ἑαυτοῦ ἡγεμονίας Διαιρῶν Ιησοῦς ὑὸς Ναυῆ τὸς ὑὲς Ισραὴλ εἰς τὴν γῆν Χαναὰν δεκάτῃ τοῦ πρώτου μηνὸς Διὰ μέσου τοῦ Ιορδάνου, σήσας τὸς δύο φωσφόρας θεοῦ βαλήσι, πρώτην τε πόλιν τὴν Ιεριχὼ, τὸ τειχέων αὐτῆς πεσόντων αὐτομάτως ἄνευ ἀνθρωπίνης καυχήσεως, τὴν Παλαισίνων γῆν τῷ Ισδαίων ἔθνϊ Διανεμεῖ πρὸς κλῆρον κϛ' Φυλήν, καταγκάψας ἐπαρχίας ἑπτὰ, καὶ ἐρημώσας βασιλέας κη ἐν ἓξ ἔτεσιν. ὧν εἷς καὶ ὁ τῶν Φοινίκων γῆς ἐπεκράτησεν.

Η. Θ. Ι. ΙΑ. ΙΒ. ΙΓ. ΙΔ. ΙΕ. Ις. ΙΖ. ΙΗ. ΙΘ. Κ. ΚΑ. ΚΒ. ΚΓ. ΚΔ. ΚΕ. Κς. ΚΖ.

ΔΟΥΛΕΙΑ ΠΡΩΤΗ.

Μετὰ τελευτὴν Ιησοῦ ἠθέμαρτην ὁ λαὸς τῶν υἱῶν Ισραὴλ πρὸς τὸν θεὸν, καὶ παρέδωκεν αὐτὸς κύριος ὁ θεὸς τῷ Χουσαρσαθέμ βασιλεῖ Μεσοποταμίας, καὶ ἐδούλωσαν αὐτῷ ἔτη η.

ΧΟΥΣΑΡΣΑΘΕΜ Η. ὁμοῦ ,Γ,ΛΙΒ.

Α. Β. Γ. Δ. Ε. ς. Ζ. Η.

Εβραίων τὴν ἱερωσύνην τελοῦσιν ἀρχιερεῖς Φινεές.

Καὶ τότε τὰς χρόνους Προμηθεὺς μυθεύεται σοφὸς ὢν ἐν παιδείᾳ, ἐν ᾗ τὸς ἀνθρώπους ἀπὸ ἰδιωτείας μετέπλασεν.

Μετὰ τελευτὴν τοῦ Χουσαρσαθὲμ κρατοῦσιν ἀλλόφυλοι ἔτη η. ἃ συνέπεσε τοῖς τοῦ Γοθονιὴλ κϛ' πρὸς Ισδαίων παραδόσις. καὶ κραξάντων τῶν λαῶν τὸν θεὸν, ἀνέσησεν αὐτοῖς Κύριος ὁ θεὸς ἡγεμόνα τὸν Γοθονιὴλ ἀδελφὸν Χαλὲβ τὸν νεώτερον ἐκ φυλῆς Ισδα. οὗτος παρετάξατο τῷ Χουσαρσαθὲμ βασιλεῖ τῆς Μεσοποταμίας εἰς πόλεμον, καὶ ἐκόλασεν, καὶ τὸν λαὸν αὐτοῦ ἐφεστόμωσεν.

Καὶ ἦρξεν Γοθονιὴλ κρίνων τὸν λαὸν ἔτη λϐ. ὁμοῦ ,Γ,ΛΜΔ.

Α. Β. Γ. Δ. Ε. ς. Ζ. Η. Θ. Ι. ΙΑ. ΙΒ. ΙΓ. ΙΔ. ΙΕ. Ις. ΙΖ. ΙΗ. ΙΘ. Κ. ΚΑ. ΚΒ. ΚΓ. ΚΔ. ΚΕ. Κς. ΚΖ. ΚΗ. ΚΘ. Λ. ΛΑ. ΛΒ.

ΔΟΥΛΕΙΑ ΔΕΥΤΕΡΑ.

Καὶ πάλιν ἠθέμαρτεν ὁ λαὸς τῶν υἱῶν Ισραὴλ πρὸς τὸν θεὸν, καὶ παρέδωκεν αὐτὸς Κύριος ὁ θεὸς τῷ Εγλὼμ βασιλεῖ Μωαβιτῶν. καὶ ἐδούλευσεν αὐτῷ Ισραὴλ ἔτη ιη. ὁμοῦ ,Γ,ΛΞΒ.

Α. Β. Γ. Δ. Ε. ς. Ζ. Η. Θ. Ι. ΙΑ. ΙΒ. ΙΓ. ΙΔ. ΙΕ. Ις. ΙΖ. ΙΗ.

Επιστρεψάντων τῶν υἱῶν Ισραὴλ πρὸς τὸν θεὸν, ἀνέσησεν αὐτοῖς Κύριος ὁ θεὸς ἡγεμόνα τὸν Αωὸδ ἐκ φυλῆς Εφραὶμ. καὶ ἐδούλευσαν αὐτῷ ἔτη νς.

ΑΩΔ Νς. ὁμοῦ ,ΔΙΗ.

Α. Β. Γ. Δ. Ε. ς. Ζ. Η. Θ.

Τῷ ἐννάτῳ ἔτϊ τοῦ Αωὸδ ἦρξεν ἡ Μυκηναίων βασιλεία ἔτη ΤΛϐ. Πρῶτος Περσεύς.

Ι. ΙΑ. ΙΒ. ΙΓ. ΙΔ. ΙΕ. Ις. ΙΖ. ΙΗ. ΙΘ. Κ. ΚΑ. ΚΒ. ΚΓ. ΚΔ. ΚΕ. Κς. ΚΖ. ΚΗ. ΚΘ. Λ. ΛΑ. ΛΒ. ΛΓ. ΛΔ. ΛΕ. ΛΣ. ΛΖ. ΛΗ. ΛΘ. Μ. ΜΑ. ΜΒ. ΜΓ. ΜΔ. ΜΕ. Μς. ΜΖ. ΜΗ. ΜΘ. Ν. ΝΑ. ΝΒ. ΝΓ. ΝΔ. ΝΕ. Νς.

Ην ἀρχιερεὺς Αβισύδ.

Μετὰ τελευτὴν Αωὸδ τοῦ κριτοῦ ἔκρινεν ὁ υἱὸς αὐτοῦ Σεμέγαρ τὸν λαὸν τῶν υἱῶν Ισραήλ.

ΣΕΜΕΓΑΡ ΚΔ. ὁμοῦ ,ΔΜΒ.

Μετὰ τὸ ἀποθανεῖν Αωὸδ καὶ Σεμέγαρ ἠθέμαρτεν ὁ λαὸς τῶν υἱῶν Ισραὴλ ἐναντίον Κυρίου τοῦ θεοῦ, καὶ παρεδόθησαν ὑπὸ Κυρίου τοῦ Ιαβὶν βασιλεῖ τῶν Χαναναίων. καὶ ἐδούλωσαν αὐτῷ ἔτη κ.

ΙΑΒΕΙΡ Κ. ὁμοῦ ,ΔΞΒ.

Α. Β. Γ. Δ. Ε. ς. Ζ. Η. Θ. Ι. ΙΑ. ΙΒ. ΙΓ. ΙΔ. ΙΕ. Ις. ΙΖ. ΙΗ. ΙΘ. Κ.

Εν τοῖς χρόνοις τούτοις προεφήτευσεν Δεββώρα γυνὴ Λαφιδὼ ἐκ φυλῆς Εφραὶμ, καὶ δι' αὐτοῦ ἡγήσατο τῆς στρατείας τοῦ λαοῦ Βαράχ ὁ υἱὸς Αμινοὲμ ἐκ φυλῆς Νεφθαλεὶμ, ὃς παραταξάμενος τῷ Σισάρᾳ τῷ ἄρχοντι τῆς στρατιᾶς τοῦ Ιαβὶν ἐνίκησεν αὐτόν. καὶ ἦρξεν αὐτῶν Δεββώρα διακρίνουσα ἔτη μ.

ΔΕΒΒΩΡΑ Μ. ὁμοῦ ,ΔΡΒ.

Α. Β. Γ. Δ. Ε. ς. Ζ. Η. Θ. Ι. ΙΑ. ΙΒ. ΙΓ. ΙΔ. ΙΕ. Ις.

Τότῳ τῷ ἔτϊ τὸ Ιλιον ἑάλω, καὶ Ασκληπιὸς τὴν ἰατρικὴν ὀπισήμου μοίρας.

ΙΖ. ΙΗ. ΙΘ. Κ. ΚΑ. ΚΒ. ΚΓ. ΚΔ. ΚΕ. Κς. ΚΖ. ΚΗ. ΚΘ. Λ. ΛΑ. ΛΒ. ΛΓ. ΛΔ. ΛΕ. ΛΣ. ΛΖ. ΛΗ. ΔΘ.

Μετὰ τὸ ἀποθανεῖν Δεββώραν καὶ Βαράχ ἠθέμαρτε πάλιν ὁ λαὸς ἐναντίον Κυρίου τοῦ θεοῦ, καὶ παρεδόθησαν τῷ Ωρὴθ καὶ Ζηθ τοῖς τῶν Μαδιναίων βασιλεῦσι, καὶ ἐδούλευσαν ἔτη ζ.

ΩΡΗΒ καὶ ΖΗΒ Ζ. ὁμοῦ ,ΔΡΘ.

Α. Β. Γ. Δ. Ε, ς. Ζ.

Ἐπὶ τούτων ἀνέστησεν ὁ θεὸς τὸν Γεδεὼν ἐκ φυλῆς Μανασσῆ ἔχοντα τριακοσίους ἄνδρας, καὶ ἀπώλεσε τὸν Ὠρὴβ καὶ Ζὴβ τοὺς ἄρχοντας τῶν Μαδιηναίων, καὶ δώδεκα μυριάδας τῶν ἀλλοφύλων. Καὶ ἦρξε δὲ λαοῦ τῶν υἱῶν Ισραὴλ Γεδεὼν ὁ ἐκ φυλῆς Μανασσῆ ἔτη μ.

ΓΕΔΕΩΝ Μ. ὁμῶ ΔΡΜΘ.

Α. Β. Γ.

Κύζικος Ἑλλησπόντου καὶ Ασίας μητρόπολις ὑπὸ Κυζίκου ἐκτίσθη μὴ λδ ἔτη τοῦ τὸ Ιλιον κλασθῆναι.

Δ. Ε. ϛ. Ζ. Η.

Τύρος ἐκτίσθη ὑπὸ δὲ ἐν Ιεροζολύμοις νεῶ ἔτεσι τριακοσίοις πεντήκοντα καὶ ἑνί.

Θ. Ι. ΙΑ. ΙΒ. ΙΓ. ΙΔ. ΙΕ. Ις. ΙΖ. ΙΗ. ΙΘ. Κ. ΚΑ. ΚΒ. ΚΓ. ΚΔ. ΚΕ. Κϛ. ΚΖ. ΚΗ. ΚΘ. Λ. ΛΑ

Γεδεὼν καθελὼν τὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ θυσιαστήριον τοῦ Βαὰλ τυγχάνον, πνεύματί τε Κυρίου λαβών, ἐπίσημα σημεῖα τοῦ πυρὸς, ἔχων τετρακοσίους ἄνδρας, ἐξέκλεψε τῶν Μαδιηναίων ἑνδεκαμύριάδας.

ΛΒ. ΛΓ. ΛΔ. ΛΕ. Λϛ. ΛΖ. ΛΗ. ΛΘ. Μ.

Μετὰ πολύτιν Γεδεὼν τοῦ κριτοῦ ἔκρινε τὸν λαὸν τῶν υἱῶν Ισραὴλ Αβιμέλεχ ὁ ἐκ παλλακῆς υἱὸς αὐτοῦ ἔτη τρία.

ΑΒΙΜΕΛΕΧ Γ. ὁμῶ ΔΡΝΒ.

Οὗτος ἐστιν Αβιμέλεχ ὁ φονεύσας τοὺς ἑβδομήκοντα ἀδελφοὺς αὐτοῦ, καὶ τυραννίδι ἑαυτὸν βασιλέα καταστήσας, καὶ τὸν λαὸν εἰς τὸ κατ' ἀλλήλων πόλεμον καταστήσας.

Μετὰ πολύτιν Αβιμέλεχ τοῦ κριτοῦ ἔκρινε τὸν λαὸν Θωλᾶ υἱὸς Φουᾶ τοῦ ἐκ Χαρὰν ἐκ φυλῆς Εφραίμ.

ΘΩΛΑ ΚΓ. ὁμῶ ΔΡΟϛ.

Α. Β. Γ. Δ.

Εβραίων ἀρχιερεὺς Ωζή.

Ε. ϛ. Μέθ' ὃν οἱ ἐκ τοῦ οἴκου Ιθάμαρ διεδέξατο τὴν ἀρχιερωσύνην, πρώτου Φινεὲς ὁ Ἐλεαζάρου υἱὸς Ηλεὶ τοῦ κριτοῦ.

Ζ. Η. Θ. Ι. ΙΑ. ΙΒ. ΙΓ. ΙΔ. ΙΕ. Ις. ΙΖ. ΙΗ. ΙΘ. Κ. ΚΑ. ΚΒ. ΚΓ.

Μετὰ Θωλᾶ πάλιν ἀνέστη Ιαεὶρ ὁ Γαλααδίτης ἐκ φυλῆς Μανασσῆ. Καὶ αὐτὸς ἔκρινε τὸν Ισραὴλ ἔτη κβ.

ΙΑΕΙΡ ΚΒ. ὁμῶ ΔΡϘΖ.

Α. Β. Γ. Δ. Ε ϛ. Ζ. Η. Θ. Ι. ΙΑ. ΙΒ. ΙΓ. ΙΔ. ΙΕ. Ις. ΙΖ. ΙΗ. ΙΘ. Κ. ΚΑ. ΚΒ.

Μετὰ τὸν θάνατον ὁ λαὸς πάλιν ἐναντίον κυρίου τοῦ θεοῦ. καὶ παρέδωκεν αὐτοὺς κύριος ὁ θεὸς τοῖς Αμμανίταις, καὶ ἐθλάσθησαν αὐτοῖς ἔτη ιη. ὁμῶ ΔΣΙΕ.

Α. Β. Γ. Δ. Ε. ϛ. Ζ. Η. Θ. Ι. ΙΑ. ΙΒ. ΙΓ. ΙΔ. ΙΕ. Ις. ΙΖ. ΙΗ.

Καὶ κεκραύξαντος τοῦ λαοῦ πρὸς τὸν θεὸν, ἀνέστησεν αὐτοῖς Κύριος ὁ θεὸς ἡγεμόνα τὸν Γαλααδίτην ἐκ φυλῆς Μανασσῆ, ὃς ἐξεπολέμησε τοὺς ἀλλοφύλους, καὶ ἐρρύσατο αὐτοὺς ἐκ δουλείας τῶν Αμμανιτῶν. καὶ ἔκρινε τὸν λαὸν υἱῶν Ισραὴλ ἔτη ϛ.

ΙΕΦΘΑΕ ϛ. ὁμῶ ΔΣΚΑ.

Α. Οὗτος Ιεφθαὲ καὶ τὸ πρῶτον ἔτος αὐτοῦ μέλλων Αμμανίτας πολεμεῖν ηὔξατο, ἐὰν νικήσῃ, τὸν ἐπαντήσαντα αὐτῷ πρῶτον ἐκ τῆς οἰκίας αὐτοῦ θυσίαν αὐτὸν προσενεγκεῖν τῷ θεῷ. καὶ νικήσαντος αὐτοῦ σωιώτησεν αὐτῷ μονογενὴς αὐτοῦ θυγάτηρ, ἣν ἵνα μὴ δύο μιᾶς πενθήσαιεν τὴν ἑαυτῆς παρθενίαν ἔθυσεν. ἧς τὸν τούτων ἐτησίου ἐνιαυτὸν αἱ τῶν Εβραίων παρθένοι, ὅσαι ἂν ὄρεσθῶσι, κατ' ἐνιαυτὸν πλῆσι θρηνῶσιν.

Β. Γ. Δ. Ε. ϛ.

Μετὰ τὸν πολύτιν Ιεφθαὲ, ἦρξε τῶν υἱῶν Ισραὴλ Εσεβὼν ἐν Βηθλεὲμ ἐκ φυλῆς Ιούδα. καὶ αὐτὸς ἔκρινε τὸν Ισραὴλ ἔτη ἑπτά.

ΕΣΣΕΒΩΝ Ζ. ὁμῶ ΔΣΚΗ.

Α. Β. Γ. Δ. Ε. ϛ. Ζ.

Μετὰ πολύτιν Εσεβὼν ἦρξε τοῦ Ισραὴλ Αιαλὼν ὁ Ζαβυλωνίτης, καὶ αὐτὸς ἔκρινε τὸν Ισραὴλ ἔτη ι.

ΑΙΑΛΩΝ Ι. ὁμῶ ΔΣΛΗ.

Α. Β. Γ. Δ. Ε. ϛ. Ζ. Η.

Μετὰ τὸν πολύτιν Αιαλὼν, ἦρξε τῶν υἱῶν Ισραὴλ Λαβδὼν ὁ υἱὸς Αελὴμ ὁ Φαραθωνίτης ἐκ φυλῆς Εφραΐμ. Καὶ αὐτὸς ἔκρινε τὸν Ισραὴλ ἔτη η.

ΛΑΒΔΩΝ. ὁμῶ ΔΣΜϛ.

Α. Β. Γ. Τρίτῳ ἔτει τοῦ Λαβδὼν τὸ Ιλιον ἥλω.

Δ. Ε. ϛ. Ζ. Η.

Οὗτος ὁ Λαβδὼν ἔσχεν υἱοὺς τριάκοντα, καὶ ἐκγόνους τριάκοντα.

Μετὰ

Μετὰ τελευτὴν Ἐλεαζὰρ. ἐξήμαρτε πάλιν ὁ λαὸς ἐναντίον Κυρίου τοῦ θεοῦ. Καὶ παρέδωκεν αὐτοὺς τοῖς Φυλισταίοις, καὶ ἐδούλευσαν αὐτοῖς ἔτη μ.

ΦΥΛΙΣΤΙΑΙΟΙ ΕΤΗ Μ. ὁμοῦ ,ΔΣΠϚ.

Α. Β. Γ. Δ. Ε. Ϛ. Ζ. Η. Θ. Ι. ΙΑ. ΙΒ. ΙΓ. ΙΔ. ΙΕ. ΙϚ. ΙΖ. ΙΗ. ΙΘ. Κ. ΚΑ. ΚΒ. ΚΓ. ΚΔ. ΚΕ. ΚϚ. ΚΖ. ΚΗ. ΚΘ. Λ. ΛΑ. ΛΒ. ΛΓ. ΛΔ. ΛΕ. ΛϚ. ΛΖ. ΛΗ. ΛΘ. Μ.

Καὶ ἀπεστράφησαν τὸν υἱῶν Ισραηλ ἀπὸ τοῦ θεοῦ, ἀνέστησεν αὐτοῖς ὁ θεὸς ἡγεμόνα τὸν Σαμψὼν υἱὸν Μανωὲ ἐκ φυλῆς Δαάν. ὃς ἀπεπολέμησε σὺν ἀλλοφύλοις ἐν ἰσχύι μεγάλῃ. καὶ αὐτὸς ἔκρινεν τὸν Ισραηλ ἔτη κ.

ΣΑΜΨΣΩΝ Κ. ὁμοῦ ,ΔΤϚ.

Α. Β. Γ. Δ. Ε. Ϛ. Ζ. Η. Θ. Ι. ΙΑ. ΙΒ ΙΓ. ΙΔ. ΙΕ. ΙϚ. ΙΖ ΙΗ. ΙΘ. Κ.

Τὸν Σαμψὼν υἱὸν Μανωὲ ἐκ φυλῆς Δαὰν ἰσχύι διάφορον γεγονέναι φασὶ τῶν πολεμησάντων ἀλλοφύλων, καὶ θαῦμά τινα τὰς πράξεις αὐτοῦ θαυμάζειν τὸν Ηρακλέους φασί.

Μετὰ τὴν τελευτὴν Σαμψὼν, ἀναρχίας καὶ ἐρημίας ἔτη μ.

ὁμοῦ ,ΔΤΜϚ.

Α Β. Γ. Δ. Ε. Ϛ. Ζ. Η. Θ. Ι. ΙΑ. ΙΒ. ΙΓ. ΙΔ. ΙΕ. ΙϚ. ΙΖ. ΙΗ. ΙΘ. Κ. ΚΑ. ΚΒ. ΚΓ. ΚΔ. ΚΕ. ΚϚ. ΚΖ. ΚΗ. ΚΘ. Λ. ΛΑ. ΛΒ. ΛΓ. ΛΔ. ΛΕ. ΛϚ. ΛΖ. ΛΗ. ΛΘ. Μ.

Μετὰ τοῦτο ἔκρινε τὸν Ισραὴλ Ηλεὶ ὁ μέγας ἱερεὺς, κάθ' ὃν ἡ πρώτη τῶν Βασιλέων βίβλος τοῖς Εβραίοις καὶ Χριστιανοῖς ἱστορεῖται.

Μετὰ γὰρ τοῦτον Κριτὰς ἦρξεν Ηλεὶ ὁ ἱερεὺς, καὶ ἔκρινε τὸν Ισραὴλ ἔτη μ.

ΗΛΕΙ Ο ΙΕΡΕΥΣ Μ. ὁμοῦ ,ΔΤΠϚ.

Α. Β. Γ. Δ. Ε. Ϛ. Ζ. Η. Θ. Ι. ΙΑ. ΙΒ. ΙΓ. ΙΔ. ΙΕ. ΙϚ. ΙΖ. ΙΗ. ΙΘ. Κ. ΚΑ. ΚΒ. ΚΓ. ΚΔ. ΚΕ. ΚϚ. ΚΖ. ΚΗ. ΚΘ. Λ. ΛΑ. ΛΒ. ΛΓ. ΛΔ. ΔΕ. ΛϚ. ΛΖ. ΛΗ. ΛΘ. Μ.

Εβραίων πέμπτῳ τοῦ ἀρχιερωσύνου διεδέξατο Ηλεί. οἱ δὲ τότε υἱοὶ Οφνὶ, καὶ Φινεὲς, λοιμοὶ, καὶ σὺν ἐδόπης τὸ κύριον· ἐπὶ γὰρ τῷ θεῷ ἐπεσπεχθῶσι. καὶ τὰ λοιπά.

Μετὰ τελευτὴν Ηλεὶ δὲ ἱερέως ἔκρινε Σαμουὴλ ὁ προφήτης σὺν υἱὸς Ισραὴλ, ἀπερείψας ἀπὸ τῶν ἀλλοφύλων τοῦ κίβωτον Διαθήκης Κυρίου. καὶ εἰσήγαγε αὐτοῦ εἰς οἶκον Αμινάδαβ δὲ Χεπαίου. καὶ ἔμενεν ἐκεῖ ἔτη κ.

ΣΑΜΟΥΗΛ ΙΕΡΕΥΣ Κ. ὁμοῦ ,ΔΥϚ.

Α. Β. Γ. Δ. Ε. Ϛ.

Εβραίων ἀρχιερεὺς Αβιμέλεχ.

Ζ. Η. Θ. Ι. ΙΑ. ΙΒ. ΙΓ. ΙΔ. ΙΕ. ΙϚ. ΙΖ. ΙΗ. ΙΘ. Κ.

Γηραίσαντος Σαμουὴλ, καὶ δὲ λαὸς αἰτήσαντος Βασιλέα, χείρων καὶ θεῖον πρόσταγμα ἀπὸ τοῦ Ισραὴλ καὶ Ιούδαν Σαοὺλ.

Πρῶτος δὴ ἐβασίλευσεν ἐν τῇ Ιουδαίᾳ Σαοὺλ υἱὸς Κὶς, φυλῆς Βενιαμὶν, ἔτη κ.

ΣΑΟΥΛ Κ. ὁμοῦ ,ΔΥΚϚ.

Ἐξ ὧν πεντάετος ἐβασίλευσεν ἔτη δύο. τὰ δὲ λοιπὰ ἐν πολέμοις, καθὼς ἐστι τοῦτο λαβεῖν ἐκ τῶν γεγραμμένων ἐν αὐτῇ τῇ πρώτῃ τῶν βασιλέων.

Α. Β. Γ. Δ. Ε. Ϛ.

Τοῦ ἀρχιερωσύνου διεδέξατο Σαμουὴλ ὁ ἐκ Βηθλεὲμ, υἱὸς Ελκανᾶ καὶ Αννας.

Ζ. Η. Θ. Ι. ΙΑ. ΙΒ. ΙΓ.

Ομηρος καὶ Λίνας ἐγνωρίζετο.

ΙΔ. ΙΕ. ΙϚ. ΙΖ. ΙΗ. ΙΘ Κ.

Τούτῳ αὐτοῦ ἔτι Σαοὺλ τὸν Αβιμέλεχ καὶ ἄλλους τὸν ἱερεῖς ἀνεῖλεν, ἔχων ἀρχιστράτηγον τὸν Αβεννὴρ υἱὸν Νήρ.

Εἶτα ἔχρισε Σαμουὴλ ὁ προφήτης τὸν Δαβὶδ υἱὸν Ιεσσαὶ ἐκ φυλῆς Ιούδα εἰς βασιλέα ἀπὸ Ισραήλ.

Εβραίων βασιλεὺς πρῶτος ἐκ φυλῆς Ιούδα ΔΑΒΙΔ ἔτη Μ. ὁμοῦ ,ΔΥΞϚ.

Α. Β. Γ. Δαβὶδ ἀλαλέψας πόλεις τῶν ἀλλοφύλων πολλὰς, τὴν Ιεβοῦς πόλιν Ιερουσαλὴμ προσηγόρευσε μηχανησάμενος ἐκ τοῦ συμβεβηκότος. ἐν γὰρ τῇ Ιεβοῦς ἐλθὼν ὁ Δαβὶδ ἐν αὐτῇ τῶν ἀλλοφύλων παντελὴς νίκη γεγένηται. ὅθεν καὶ Ιερουσαλὴμ αὐτὴν προσηγόρευσεν, οἰκοδομημένης αὐτῆς ἐν ὄρει ὑψηλῷ. ὄρος γὰρ ἡ τῇ Εβραΐδι φωνῇ Ιεβοῦς προσαγορεύεται. σαλὴμ δὲ ἐρήνη.

Δ. Ε. Ϛ. Ζ.

Ἐν Χεβρὼν ἐβασίλευσε Δαβὶδ ἔτη ζ. τὰ δὲ λοιπὰ τελάκοντα τρία ἐν Ιερουσαλήμ.

Η. Εβραίων ἀρχιερεὺς Αβιάθαρ ἐγνωρίζετο.

Θ. Προφήτευον Γὰδ, Ναθὰν, καὶ Ασὰφ.

Ι. ΙΑ. ΙΒ. ΙΓ. ΙΔ. ΙΕ. ΙϚ. ΙΖ. ΙΗ. ΙΘ. Κ. ΚΑ. ΚΒ. ΚΓ. ΚΔ. ΚΕ. ΚϚ. ΚΖ. ΚΗ. ΚΘ. Λ.

Αβεσσαλὼμ υἱὸς τὸν ἴδιον ἐμπαροινῶν πατέρα, ἀπεκαθήμενον κτλ, καὶ φεύγων, διερχόμενος τὰ διὰ φυλοῦ δένδρου μεγάλου, περιεπλάκη τὸν κόμης τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ τῷ δένδρῳ, καὶ ἐκρεμάσθη.

ΛΑ. ΛΒ. ΛΓ. ΛΔ. ΛΕ. ΛϚ. ΛΖ. ΛΗ. ΛΘ. Μ.

Δεύτερος Ἑβραίων ἐβασίλευσε ΣΟΛΟΜΩΝ ὁ υἱὸς Δαβὶδ ἔτη μ. ὁμοῦ ,ΔΦϚ.

Α. Β. Σολομὼν τὸ ἐν Ἱεροσολύμοις νεὼν οἰκοδομεῖν ἤρξατο ἔχων ἑβδομήκοντα χιλιάδας ἁρμάτων αἰρούντων ἄρσιν, καὶ ὀγδοήκοντα χίλια λατόμων ἐν τῷ ὄρει, ὃν καὶ συνετέλεσεν ἔτεσιν ὀκτώ.

Καὶ συνήγετο ὁ πᾶς χρόνος ἀπὸ τοῦ Μωϋσέως, κατ' ὃ ἡ τῆς Αἰγύπτου ἔξοδος γέγονεν, ἕως Σολομῶντος, καὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἱεροῦ κατασκευῆς, ἔτη ΧΛ.

Γ. Δ. Ε. ϛ. Ζ. Η.

Οὐαφρῆς βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου ἀπέστειλε Σολομῶντι εἰς βοήθειαν τῆς οἰκοδομῆς τοῦ ἱεροῦ τοῦ ἐν Ἱεροσολύμοις μυριάδας ἑπτά, κατὰ ὃ ἱστορεῖ Εὐπόλεμος.

Θ. Ι. Σολομῶν ἐκβαλὼν τὴν Ἀβιάθαρ τῆς ἀρχιερωσύνης καθίστησι τὸν Βαρὰχ ὄντα ἐκ τοῦ γένους Ἐλεάζαρος.

ΙΑ. ΙΒ. ΙΓ. ΙΔ.

Τυρίων ἐβασίλευσε Χείραμος, ὃς τῷ θυγατέρα ἔγημε Σολομῶνος, καθὼς ἱστορεῖ Ταβανός.

ΙΕ. Ιϛ. ΙΖ. ΙΗ. ΙΘ. Κ. ΚΑ. ΚΒ. ΚΓ. ΚΔ. ΚΕ. Κϛ. ΚΖ. ΚΗ. ΚΘ. Λ. ΛΑ. ΛΒ. ΛΓ.

Ἀχίας ὁ Σιλωνίτης προεθέσπισε τῷ Ἱεροβοὰμ δῆλα Σολομῶνος περὶ τοῦ μέλλειν αὐτὸν τὰ δέκα φυλῶν τοῦ Ἰσραὴλ βασιλεύειν.

ΛΔ. ΛΕ. ΛϚ. ΛΖ.

Τούτῳ τῷ ἔτει Σολομῶν ἠθέλησεν ἀνελεῖν τὸν Ἱεροβοάμ. ὁ δὲ γνοὺς ἀπέδραζε πρὸς Σουσακεὶμ βασιλέα Αἰγύπτου. κἀκεῖ, ἕως οὗ ἀπέθανε Σολομών, οὐκ ἔλαβεν Ἱεροβοὰμ τὴν θυγατέρα Σουσακεὶμ ἑαυτῷ γυναῖκα.

ΛΗ. ΛΘ. Μ.

Μετὰ τελευτὴν Σολομῶντος διασπᾶται τὰ Ἰουδαίων ἔθνος, καὶ ἡ βασιλεία αὐτῶν διαιρεθεῖσα Σαμαρείᾳ δέκα φυλῶν ἠγεῖται τοῦ Ἰσραὴλ Ἱεροβοὰμ ὁ υἱὸς Ναβὰθ δῆλον ὡς Σολομῶντος ἐκ φυλῆς Ἐφραὶμ ἔτη κβ. Ἰούδα δὲ καὶ Βενιαμὶν ἐν Ἱεροσολύμοις βασιλεύει Ροβοὰμ ὁ υἱὸς Σολομῶντος, οἷς ἐπωνύμοι Ἰουδαῖοι, διὰ τὸ ἐκ φυλῆς Ἰούδα κρατεῖν βασιλείας. ὅθεν καὶ τὸ πᾶν ἔθνος τῶν Ἰουδαίων εἴληφεν ἐπωνυμίαν.

ΙΕΡΟΒΟΑΜ πρῶτος ἐβασίλευσεν ἐπὶ Ἰσραὴλ ἔτη κβ.

Α. Β. Γ. Δ. Ε. ϛ.

Προφητεύει Ἀχίας ὁ Σιλωνίτης, καὶ Σαμαΐας ὁ υἱὸς Βαλαμεί.

Ζ. Ἱεροβοὰμ ἑβδόμῳ ἔτει τῆς αὐτοῦ βασιλείας παρώργισε τὸν Κύριον ἐπὶ εἰδωλολατρείᾳ, ποιήσας δαμάλεις δύο. καὶ τὰ λοιπά.

Η. Θ. Ι. ΙΑ. ΙΒ. ΙΓ. ΙΔ. ΙΕ. Ιϛ. ΙΖ. ΙΗ. ΙΘ. Κ. ΚΑ. ΚΒ.

Μετὰ Ἱεροβοὰμ δεύτερος ἐβασίλευσε τοῦ Ἰσραὴλ ΝΑΔΑΒ ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἔτη β. ὁμοῦ ΚΔ.

Α. Β. Ναδὰβ ἀναιρεῖται ὑπὸ Ἀσὰ βασιλέως Ἰούδα ἐν Γαβαθὼν τῇ τῶν ἀλλοφύλων βασιλείᾳ.

Μετὰ Ναδὰβ τρίτος ἐβασίλευσεν τοῦ Ἰσραὴλ ΒΑΑΣΑ ὁ υἱὸς Ραχία ἔτη κδ. ὁμοῦ ΜΗ.

Α. Πέμπτῳ ἔτει τοῦ Ἀσὰ βασιλέως Ἰούδα, Βαασὰ ὁ υἱὸς Ἀχία ἐπάταξε τὸν οἶκον Ἱεροβοάμ.

ΡΟΒΟΑΜ υἱὸς Σολομῶντος ἐκ φυλῆς Ἰούδα βασιλεύει τρίτος τοῦ Ἰούδα ἔτη ιζ. ὁμοῦ ,ΔΦΚΓ.

Α. Β. Γ. Δ. προεφήτευσεν Σαμαΐας.

Ε. ϛ. Τούτῳ τῷ ἔτει Ροβοὰμ βασιλέως Ἰούδα, Σουσακεὶμ βασιλεὺς Αἰγύπτου χιλιάδων Λίβυας, καὶ Αἰθίοπας, καὶ Τρωγλοδύτας ἀναβὰς εἰς Ἱερουσαλὴμ ἐσύλησε τὸν ναὸν, λαβὼν οὗτος ἐν αὐτῷ θησαυροὺς Ροβοὰμ, καὶ τὰ δόξαντα τὰ χρυσᾶ, ἃ ἔλαβεν Δαβὶδ ἐκ χειρὸς τῶν παίδων Ἀδραζάαρ βασιλέως Σοβά, καὶ τὰ ὅπλα τὰ χρυσᾶ, ἃ ἐποίησε Σολομών.

Ζ. Η. Θ. Ι. ΙΑ.

Ἐπὶ προεφήτευσεν Ἀχίας ὁ Σιλωνίτης, καὶ Σαμαΐας ὁ υἱὸς Ἐλαμεί.

ΙΒ. ΙΓ. Προεφήτευσεν ὁ ἐν Βαιθὴλ οἰκῶν, καὶ ὁ ἐπὶ τοῦ θυσιαστηρίου ἑξῆς τὸν προφητεύσαντα τῷ Ἱεροβοὰμ δῆλα Σολομῶνος.

ΙΔ. ΙΕ. Ιϛ. ΙΖ.

Ροβοὰμ ἔσχεν υἱοὺς κη, καὶ θυγατέρας ἑξῆ.

Μετὰ Ροβοὰμ ἐβασίλευσε τοῦ Ἰούδα τέταρτος ΑΒΙΟΥΔ ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἔτη κγ. ὁμοῦ ,ΔΦΚϛ.

Α. Οὗτος Ἀβιὺδ εἰδώλοις προσέχων ἀπώλεσε τοῦ λαοῦ μυριάδας ν.

Β. Προεφήτευσεν Ἰαδὼχ, καὶ Ἀνανίας.

Γ. Μετὰ Ἀβιὺδ ἐβασίλευσε πέμπτος τῶν δύο φυλῶν Ἰούδα, καὶ Μαναασῆ, ΑΣΑ ὁ υἱὸς ἔτη μδ. ὁμοῦ ,ΔΦΟ.

Α. Β. Γ. Δ.

Ἀρχιερεὺς ἐννατος Ἀχιμέλεχ ἐγνωρίζετο.

Β. Γ. Δ. Ε. ς. Ζ. Η. Θ. Ι. ΙΑ. ΙΒ. ΙΓ. ΙΔ. ΙΕ. Ις. ΙΖ. ΙΗ. ΙΘ. Κ. ΚΑ. ΚΒ. ΚΓ. ΚΔ.

Α. Μετὰ Βαασὰ πέμπτῳ ἐβασίλευσε τοῦ Ισραὴλ ΗΛΑ ὑὸς αὐτοῦ ἔτη Β. ὁμοῦ Ν.

Β. Τὸν Ηλα ἀνελὼν Ζαμβρὶ ὁ παῖς αὐτοῦ βασιλεύει ἐπὶ Ισραὴλ ἡμέρας ζ.

Ἑβραίων τοῦ Ισραὴλ ἐβασίλευσεν πέμπτῳ ΑΜΒΡΙ ἔτη ιβ. ὁμοῦ ΞΒ.

Α. Β. Γ. Δ. Ε. ς. Ζ. Η. Θ. Ι. ΙΑ. ΙΒ.

Μετὰ Αμβρὶ, ἕκτῳ ὑὸς Αδὰ ΑΧΑΒ ὧν ἐτῶν λα ἐβασίλευσεν τοῦ Ισραὴλ ἔτη κβ. ὁμοῦ ΓΔ.

Ε. Προεφήτευσεν Ιωήλ.

ς. Ζ. Ζαραθ ὁ Αιθίοψ συμπαραλαβὼν λίβυας ἐπολέμησεν ἐν τῇ Ιουδαίᾳ. ὀχεληθὲν δὲ Ασὰ ἐτροπώσατο αὐτὸν ἐν Γεραρεις.

Η. Θ. Προεφήτευσεν Αζαρίας ὑὸς Ιωδὴθ, καὶ Αζαρίας.

Ι. ΙΑ. Προεφήτευσεν Αζαρίας ὑὸς Ιωδὴθ, καὶ Ανανίας, καὶ Ζαχαρίας ὑὸς Ιωδαὲ τοῦ ἱερέως, ὁ τὸ δρέπανον.

ΙΒ. ΙΓ. ΙΔ. ΙΕ. Ις. ΙΖ. ΙΗ.

Ασὰ βασιλεὺς Ιούδα πολεμούμενος ὑπὸ Βαασὰ βασιλέως Ισραὴλ ἐμισθώσατο εἰς βοήθειαν τὸν υἱὸν Αδὲρ βασιλέως Συρίας.

Προεφήτευσεν Ιηού.

ΙΘ. Κ. ΚΑ. ΚΒ. ΚΓ.

Προεφήτευσεν Ιηού.

ΚΔ. ΚΕ. Προεφήτευσεν Ανανίας.

Κς. ΚΖ. ΚΗ ΚΘ. Λ. ΛΑ. ΛΒ. ΛΓ. ΛΔ. ΛΕ. ΛΣ. ΛΖ. ΛΗ. ΛΘ. Μ. ΜΑ. ΜΒ. ΜΓ, ΜΔ.

Μετὰ Ασὰ ἐβασίλευσεν ὁ Ιούδα ἕκτῳ ΙΩΣΑΦΑΤ ὑὸς αὐτοῦ ἔτη κε. ὁμοῦ ΔϛΞ.

Α. Β. Προεφήτευσεν Ηλίας ὁ Θεσβίτης, καὶ Αβδιοῦ Ανανίου.

Ελισσαιεφήτευον Οζιὴλ ὑὸς Ζαχαρίου, Ιὲὴ ὑὸς Ανανίου, Μιχαίας ὑὸς Αμαλή.

Ἐφ' οὗ ψευδοπροφήτης Σεδεκίας ὑὸς Χανααὰ, ὁ ποιήσας ἑαυτῷ κέρατα σιδηρᾶ.

Ελισσαιεφήτευεν Ελιέζερ, καὶ ἄλλοι ὑπὸ ψευδοπροφήτην, καὶ δ' αἰχμὴς ὢν ψευδοπροφήτης τοῦ Βαάλ.

Γ. Δ. Ἑβραίων ἀρχιερεὺς Ιωάννου.

Ε. ς. Προεφήτευον Ηλιοὺ, Αβδιοὺ, Οζιὴλ, Ιὲὴ, Μιχαίας.

Ζ. Η. Θ. Ι. Ψευδοπροφήτης Σεδεκίας, Ελιέζερ, καὶ ἄλλοι τετρακόσιοι.

ΙΑ. ΙΒ. ΙΓ. Ανεμβρία γέγονεν ἐν τῇ Παλαιστίνῃ ἐπὶ ἔτη τρία, καὶ μῆνας ς.

ΙΔ. ΙΕ. Ις. ΙΖ. ΙΗ.

Ἑβραίων ἀρχιερεὺς Αζαρίας ἐγνωρίζετο.

ΙΘ. Κ. ΚΑ.

Προεφήτευεν Εζεκιὴλ ὁ τοῦ Ελιέζερ.

ΚΒ. ΚΓ. ΚΔ.

Ιωσαφὰτ βασιλεὺς τοῦ Ιούδα ἀνεῖλε σὺν ἰδίοις ἀδελφοὺς, καὶ ὅσι τῶν ἀρχόντων τοῦ λαοῦ.

ΚΕ.

Μετὰ Ιωσαφὰτ ἐβασίλευσεν ἕβδομος τῶν δύο Φυλῶν Ιούδα καὶ Μααασὴ ΙΩΡΑΜ ὁ ὑὸς αὐτοῦ ἐν Σαμαρείᾳ ἔτη ι. ὁμοῦ ΔΧΒ.

Α. Ἑβραίων ἀρχιερεὺς Αχιτώβ.

Β. Ιωρὰμ ὑὸς Ιωσαφὰτ εἰδώλοις δουλεύσας οἰκοδόμησε τὰ ὑψηλὰ, καὶ τὰ ἄλση ὁμοίως τῷ πατρὶ αὐτοῦ.

Γ. Δ. Ε. ς.

Ηλίας δὲ ἀνθρώπων ἀπῆλθεν.

Ζ. Η. Ιωρὰμ βασιλεὺς Ιούδα ἐνόσησε δεινῶς, ὥστε τὰ ἔντερα αὐτοῦ φανῆναι.

Ā. Αχαὰβ ᾧ-ῳ ἔλαβε γυναῖκα τὴν θυγατέρα Ιεζαβελ τ̃ Τυρίων κ̀ Σιδονίων βασιλεως, ἣ ὄνομα Ιεζαβελ.

Β. Γ. Δ. Ε. ς. Ζ.

Αχαὰβ ἑβδόμῳ ἔτει τ̃ βασιλείας αὐτ̃ ἀφ' τ̀ γυναῖκα αὐτ̃ Ιεζαβελ ἐδήλωσε τ̣ Βαάλ.

Ηλίας ὁ προφήτης ἐγνωρίζετο.

Η. Θ. Ι. ΙΑ. ΙΒ. ΙΓ. ΙΔ.

Ησαν ψ̀ δὲ προφῆται Εζεκίας, Ελιέζερ, κ̀ ἄλλοι ῡ.

ΙΕ. Τ̃ ἀλλοφύλων συναχθέντων ἐπὶ Ιωσάφατ βασιλέα Ιούδα πολεμῆσαι τ̀ Ιούδαν, ἔνεδρον ἔδακεν ἀφ' αὐτ̀ς ὁ θεός. κ̀ διεσώθη Ιωσάφατ, κ̀ Ιούδας.

Ις. ΙΖ. ΙΗ. ΙΘ. Κ. ΚΑ. ΚΒ.

Αχαὰβ βασιλεὺς Ισραὴλ τ̣ Αδερ βασιλεῖ Συρίας ἐφ' πόλεμον ἐλθὼν ἀναιρεῖται.

Μετὰ Αχαὰβ ἕβδομ-ῳ ἐβασίλευσε ∬ Ισραὴλ ΟΧΟΖΙΑΣ ὁ υἱὸς αὐτ̃ ἔτη β̄.

ὁμ̃ Γς.

Ā. Β̄.

Μετὰ Οχοζίαν ὄγδο-ῳ ἐβασίλευσε ∬ Ισραὴλ ΙΩΡΑΜ ἀδελφὸς αὐτ̃ ἔτη ιβ̄.

ὁμ̃ ϛΗ.

Ā. Β̄. Αζαὴλ ὑπ̃ Αδελ βασιλέως Συρίας πολιορκεῖ-ῳ οὖ- εἰς Σαμάρειαν ἐπὶ Ιωράμ ἀδελφ̃ Οχοζίου βασιλεως Ισραὴλ, λιμὸς βαρὺς γέγονεν ἐπὶ ἔτη ἑπτὰ, ὡς κεφαλὴ ὄνου ν̀ σικλων πεντήκοντα.

Γ̄. Δ̄. Ε̄.

Γεμπθῳ ἔτ̣ ∬ Ιωράμ βασιλέως Ισραὴλ Ηλίας ὁ προφήτης συν̀ τ̣ Ελισσαίῳ ἐπὶ τ̀ Ιορδάνην παρελθὼν τ̣ μηλωτ̣ πλήξας τὸ ὕδωρ διέκρινεν ἔνθεν κ̀ ἔνθεν. κ̀ διῆλθον ἀμφότεροι ἀφ' ξηρᾶς.

ς̄. Προεφήτευσεν Αμὼς, κ̀ Ελισσαῖ-ος.

Ζ̄. Η̄. Θ̄. Ῑ. ΙᾹ. ΙΒ̄.

Μετὰ Ιωράμ ἔννατ-ος ἐβασίλευσε ∬ Ισραὴλ Ιὼ ὁ υἱὸς Ναμεσσεὶ ἔτη κε. ὁμ̃ ΡΚς.

Ā. Β̄. Γ̄ Δ̄. Ε̄. ς̄.

Ελισσαῖος προφήτης χρ̀σίζει τ̣ Ιωάχαζ υἱὸν τ̀ Βασιλείας αὐτ̃, κ̀ κακῶν, ὧν ἐποίει τ̣ Ισραὴλ βασιλεύων.

Ζ̄. Η̄. Θ̄. Ῑ. ΙᾹ.

Ιωδαὲ πάρ' Εβραίοις ἀρχιερεὺς ἐγνωρίζετο.

ΙΒ̄. ΙΓ̄. ΙΔ̄.

Ιὼ ὁ βασιλεὺς Ισραὴλ προσεκύνησε τ̃ δαμάλεις τ̃ χρυσοῦς, οὓς ἐποίησεν Ιεροβοὰμ ὁ υἱὸς Βεθὴλ, κ̀ ὃν Δὰν τ̣ ναῷ λεγομένῃ Γανεάδι.

ΙΕ̄. Ις̄. ΙΖ̄. ΙΗ̄. ΙΘ̄. Κ̄. ΚᾹ.

Αζαὴλ βασιλεὺς Συρίας ἐπόρθησε τ̀ Ισραήλ.

ΚΒ̄. ΚΓ̄. ΚΔ̄. ΚΕ̄. Κς̄. ΚΖ̄. ΚΗ̄.

Θ̄. Προεφήτευσαν Αμὼς κ̀ Ελισσαῖ-ος.

Ῑ. Ιωναδὰβ ὑὸς Ρηχὰβ ἐγνωρίζετο.

Μετὰ Ιωράμ ὀγδο-ῳ ἐβασίλευσε τ̃ δύο φυλῶν Ιούδα καὶ Μανασσῆ ΟΧΟΖΙΑΣ ὑὸς αὐτ̃ ἔτ-ος ἕν. ὁμ̃ ΔΧς.

Ā. Προεφήτευσεν Ελισσαῖ-ος, κ̀ Αβδιού. τὰ ἀνεῖλε τ̀ Ιωράμ, κ̀ τ̀ Οχοζίαν, καὶ υἱὸς Αχαὰβ, κ̀ τὴν Ιεζαβελ.

Μετὰ Οχοζίαν ἐβασίλευσε ∬ Ιούδα καὶ Μανασσῆ ἡ μήτηρ αὐτ̃ ΓΟΘΟΛΙΑ γυνὴ Ιωράμ ἔτη ς̄. ὁμ̃ ΔΧΙΒ.

Ā. Β̄. Γοθολια μήτηρ Οχοζίου, θυγάτηρ Αχαὰβ ἐφόνευσε τὰ τέκνα τ̃ ὑ̃ αὐτ̃ς Οχοζιου.

Γ̄. Γοθολία καθῆλε τ̀ οἶκον τ̃ θε̃ τ̃ ὄν Ιερουσαλὴμ, κ̀ ἐλάτρευσε τοῖς Βαλιείμ.

Δ̄. Ιωναδαὲ υἱὸς Ρηχὰβ ἐγνωρίζετο. κ̀ Ελισσαῖ-ος ἐπροφήτευεν.

Εβραίων δὲ ἀρχιερεὺς Σαδδὶκ.

Ε̄. Ελισσαῖ-ος ἐπροφήτευε, κ̀ Αβδιού, Ὦ Ιηὲ, καὶ Οζιήλ.

ς̄. Ιωσαβεε γυνὴ Ιωδαὲ τ̃ ἀρχιερέως, ἀδελφὴ Οχοζ̀ ἔκλεψεν Ιωὰς τ̀ υἱὸν Οχοζιου τ̃ ἀδελφ̃ αὐτ̃ς, κ̀ τούτῳ προεθήκεν Ιωδαὲ ὁ ἀρχιερεὺς τὸ βασίλειον, ἀνελὼν τὴν Γοθολίαν.

Μετὰ Γοθολίαν ἐβασίλευσε τῶν δύο φυλῶν Ιούδα καὶ Μανασσῆ Ιωὰς υἱὸς Οχοζίου ἔτη μ̄. ὁμ̃ ΔΧΜΒ.

Ιωδαὲ πάρ' Εβραίοις ἀρχιερεὺς ἐγνωρίζετο, μόν-ος ᾧ- Μωσέως βιώσας ἔτη ρλ̄.

Ā. Β̄. Γ̄. Δ̄. Ιωὰς ᾧ-τ-ος ἀνῳκοδόμησε τ̀ οἶκον τ̃ θε̃ Ιερουσαλὴμ ἐρημωθέντα ὑπὸ Γοθολίας.

Ε̄. ς̄. Ελισσαῖ-ος κ̀ Ζαχαρίας υἱὸς Ιωδαὲ τ̃ ἀρχιερέως ὁ τὸ δρέπανον, προφητεύων, κ̀ Οζιὴλ καὶ Ελεάζαρ

Ζ̄. Η̄. Θ̄. Ῑ. ΙᾹ. ΙΒ̄.

Ζαχαρίας ὁ προφήτης υἱὸς Ιωδαὲ τ̃ ἀρχιερέως ἀνῃρέθη ὑπὸ Ιούδα, ἐν ἔτ̣ τ̃ βασιλείας αὐτ̃ μεταξὺ τ̃ θυσιαστηρίου.

ΙΓ̄. ΙΔ̄. ΙΕ̄. Ις̄. ΙΖ̄.

Αζαὴλ βασιλεὺς Συρίας ἐπιστρατεύσας τ̣ Ιωὰς ἀνεῖλε πολὺν ὄχλον τ̃ λαοῦ κ̄ τὸ ῥῆμα Ελισσαὶε τ̃ προφήτου.

ΙΗ̄. ΙΘ̄. Κ̄. ΚᾹ.

Αζαὴλ ἀναβὰς τὴν Ιερουσαλὴμ ἔμελλεν αὐτὴν πολιορκεῖν. Γνοὺς δ' Ιωὰς, ὅτε ἐπολέμησε τ̀ Ισραὴλ, ἔλαβε πάντα τὰ ἅγια, κ̀ τὸ χρυσίον, κ̀ ἀπέστειλε τ̣ Αζαὴλ, κ̀ λαὸν ἀνεχώρησε.

ΚΒ̄.

Μετὰ ἰὸ δέκατ⊙ ἐβασίλευσε ⊽ Ισραὴλ ΙΩΑΧΑΖ ἔτη ιζ. ὁμῶ ,ΡΜΓ.

Ā. B̄. Αζαὴλ Βασιλεὺς Συρίας ἡβουλήθη ὅπερ στρατεῦσαι τῷ Ιωὰς Βασιλεῖ Ιούδα, καὶ ἐπιστρατεύσας τῷ Ιωαχὰζ Βασιλεῖ Ισραὴλ ἐν πρώτοις ἠζεθλιψεν αὐτὸν πάσας τὰς ἡμέρας τ ζωῆς αὐτ.

Γ̄. Δ̄. Ē.

Ελισαῖ⊙ ὁ προφήτης μετήλλαξε τ βίον προφητεύσας ἔτη μ̄.

ς̄. Z̄. Η̄. Θ̄. Ī. ΙᾹ. ΙΒ̄. ΙΓ̄. ΙΔ̄. ΙΕ̄. Ις̄. ΙΖ̄.

Εν τῷ τάφῳ Ελισαὶε ⊽ προφήτ ῥιφεὶς ἐν τοῖς ὀστέοις αὐτ νεκρός τις ἀπὸ τ μονοζώνων τ Μωαβιτῶν ἀνέζησε θεῦ βουλήσει.

Μετὰ Ιωαχὰζ ῑα ἐβασίλευσε ⊽ Ισραὴλ ΙΩΑΣ ὑὸς αὐτ ἔτη ις. ὁμῶ ΡΝΘ.

Ā. B̄. Γ̄. Δ̄. Ē.

Ιωὰς Βασιλεὺς Ισραὴλ ἐστρατεύσατ τ Αμεσίαν Βασιλέα Ιούδα, καὶ καθεῖλε τ τείχος Ιερουσαλὴμ τρεῖς πήχεις, καὶ σκυλεύσας τὸν Ιερουσαλὴμ ἀνεχώρησεν εἰς Σαμάρειαν.

ς̄. Z̄. Η̄. Θ̄. Ī. ΙᾹ. ΙΒ̄. ΙΓ̄. ΙΔ̄. ΙΕ̄. Ις̄.

ΚΒ̄. ΚΓ̄. ΚΔ̄. ΚΕ̄. Κς̄. ΚΖ̄. ΚΗ̄. ΚΘ̄. Λ̄. ΛᾹ. ΛΒ̄. ΛΓ̄. ΛΔ̄. ΛΕ̄. ΛΣ̄. ΛΖ̄. ΛΗ̄. ΛΘ̄. Μ̄.

Μετὰ Ιωὰς ἐβασίλευσε τῆς Ιούδα ΑΜΕΣΙΑΣ ὑὸς αὐτ ἔτη κθ̄.

ὁμῶ ,ΔΧΓΑ.

Ā. Αμεσίας Βασιλεὺς Ιούδα ἐτῶν ὢν ἐτῶν ἐστρατεύσας τὴν ἐξ Ισραὴλ, καὶ τὴν ὑὸς Θεοῦ ἐστροπώσαν αὐτός. καὶ λαβὼν σὺν Θεὸς αὐτῶν ἠγαγε εἰς Ιερουσαλήμ.

B̄. Γ̄. Δ̄. Ē. ς̄.

Αζαὴλ Βασιλεὺς Συρίας ἀπέθανε, καὶ ἀντὶ αὐτ ἐβασίλευσεν ὁ ὑὸς Αδερ.

Z̄. Ιωνᾶς ὁ προφήτης ὑὸς Αμαθὶ ἀπὸ τ κήτους καταποθεὶς, καὶ τρισὶν ἡμέραις ἐν τῇ κοιλίᾳ αὐτ φυλαχθεὶς ἀπεπύῃ θεῦ βουλήσει.

Ισραὴ δὲ Ιώσηπ⊙ ἐν ἐνάτῳ τ Αρχαιολογίας τ Ιωνᾶν καταποθέντα ἀπὸ τ κήτους ἐν τῷ Ευξείνῳ πόντῳ μετὰ τρεῖς ἡμέρας καὶ τρεῖς νύκτας ἀκεραδλῶς ζῶντα.

Η̄. Θ̄. Ī. ΙᾹ. ΙΒ̄. ΙΓ̄.

Ιωὰς Βασιλεὺς Ισραὴλ συμβαλὼν Αμεσίᾳ εἰς πόλεμον αἰχμάλωτον αἱρεῖ τ Αμεσίαν, καὶ τ τείχος Ιερουσαλὴμ καθεῖλεν ὡ πήχεις.

ΙΔ̄. ΙΕ̄. Ις̄. ΙΖ̄. ΙΗ̄.

Προφήτευον Ωσηὲ, Αμὼς, Ιωνᾶς καὶ Ναούμ.

ΙΘ̄. Κ̄. ΚᾹ. ΚΒ̄. ΚΓ̄. ΚΔ̄. ΚΕ̄. Κς̄. ΚΖ̄. ΚΗ̄. ΚΘ̄.

Αμεσίας Βασιλεὺς Ιούδα ἀνῃρέθη ἀπὸ τ ἰδίων εἰς Λαχείς.

Μετὰ Αμεσίαν Βασιλεὺς ιβ̄ τ φύλων Ιούδα Ⓒ Βενιαμὶν ΟΖΙΑΣ, ὁ καὶ ΑΖΑΡΙΑΣ, ὑὸς αὐτ ἔτη νβ̄.

ὁμῶ ,ΔΥΛΓ.

Ā. Οζίας, ὁ καὶ Αζαρίας, ὑὸς Αμεσίου, καὶ Τελεχίας ὢν ἐτῶν ις ἐβασίλευσεν.

B̄. Γ̄. Δ̄. Ē. ς̄. Z̄. Η̄. Θ̄. Ī. ΙᾹ. ΙΒ̄. ΙΓ̄.

Προεφήτευον Ωσηὲ ὑὸς Βεκρὶ, Αμὼς καὶ Ιωνᾶς ὁ τ Αμαθὶ ἐκ Γόθερ.

ΙΔ̄. Οζίας Βασιλεὺς Ιούδα πολεμῶν καθεῖλε τὰ τείχη Γεθ, καὶ Αζώτου, καὶ Ιαμνίας. ἐπολέμησε δὲ καὶ σὺν κατοικοῦντες Πέτραν.

ΙΕ̄. Ις̄. Οζίας, ὁ καὶ Αζαρίας, εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἱερὸν τ Θεῦ θυμιᾶσαι. κωλυθεὶς δὲ ὑπὸ Αζαρίου τ ἱερέως, καὶ μὴ βουλόμενο⊙ ἀναχωρῆσαι ἐλεπρώθη ὀλ⊙ τὸ μέτωπον, ὄντ⊙ ἀρχιερέως Αζαρίου.

ΙΖ̄. ΙΗ̄. ΙΘ̄. Κ̄. ΚᾹ. ΚΒ̄. ΚΓ̄. ΚΔ̄. ΚΕ̄.

Πρῶτ⊙ Αμὼς ὁ προφήτης τῷ περὶ τ Ισραὴλ αἰχμαλωσίας θεσπίζει πρὸ δύο ἐτῶν τ σεισμοῦ.

Κς̄. ΚΖ̄.

ὁ σεισμὸς μέγας γέγονεν ἐν Ιερουσαλὴμ καὶ ὅλῃ τῇ Ιουδαίᾳ, οὗτος δὲ καὶ Αζαρίας βασιλέως εἰσελθόντος εἰς τὸ ἁγίασμα δὲ θυσιαστηρίου, καὶ λεπρωθέντος αὐτοῦ διεκώλυσε μὴ πότης δὲ θυσιαστηρίου, τοῦ σίσμου γνομένου.

ΚΗ. ΚΘ. Λ. ΛΑ. ΛΒ. ΛΓ. ΛΔ. ΛΕ. ΛϚ. ΛΖ. ΛΗ. ΛΘ. Μ. ΜΑ. ΜΒ. ΜΓ. ΜΔ.

Τότῳ τῷ ἔτει Ησαΐας υἱὸς Αμὼς ἤρξατο προφητεύειν, καὶ Ωσηὲ υἱὸς Βεηρεὶ, καὶ Ναούμ.

ΜϚ. ΜΖ. ΜΗ. ΜΘ. Ν. ΝΑ.

Να ἔτει οὗτος τοῦ καὶ Αζαρίας, βασιλέως Ιούδα, πρώτη Ολυμπὰς ἐτήρη ὑπὸ Ιφίτου, κάθ' ἣν προεφήτευον Ησαΐας υἱὸς Αμὼς, Ωσηὲ ὁ τοῦ Βεηρεὶ, Ιωὴλ ὁ τοῦ Βαθουὴλ, Ωβδιὰ, καὶ Μιχαίας ὁ Μωρασθίτης.

Η πρώτη Ολυμπιὰς ἦχθη πρῶτον τοῖς Ελλησιν, ἣν πρῶτον ἔστιν περιαγηρίς.

ΠΡΩΤΗ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΝΒ. καὶ ὁ ὑὸς οὗτος Ιωσίας, ὁ καὶ Αζαρίας, ποιήσας τὸ εὐθὲς ἐνώπιον Κυρίου ἐπολιτεύσατο.

Τῷ πρώτῳ Ολυμπιάδι ὁ Αφρικανὸς καὶ Ιωσήπου Εβραίων δὲ Ιούδα βασιλεῖα σωαγή. καὶ ὁ ἡμέτερος, δὲ καιὸν κατὰ τὸ αὐτὸν παρίστησι. Γεγράφει δὲ ὁ Αφρικανὸς ὧδε πρὸς λέξιν, Αισχύλος ὁ Αθηναίου, ἦρξεν Αθηναίων Δρακοντίδου ἔτη ϚΓ. ἐφ' οὗ Ιωσήπου ἐβασίλευσεν ἐν Ιερουσαλήμ. καὶ ὁ ἡμέτερος δὲ καιὸν ὑπὸ τὸ πρώτης Ολυμπιάδος τὸ Ιωσήπου βασιλεῖα Ιούδα σωείληφε.

Μετὰ Ιωᾶς ιβ ἐβασίλευσε τοῦ Ισραὴλ Ιεροβοὰμ υἱὸς αὐτοῦ ἔτη μα.

ὁμοῦ Σ.

Α. Β. Γ. Δ. Ε. ϚΖ. Η. Θ. Ι. ΙΑ. ΙΒ. ΙΓ. ΙΔ. ΙΕ. ΙϚ. ΙΖ. ΙΗ. ΙΘ. Κ. ΚΑ. ΚΒ. ΚΓ. ΚΔ. ΚΕ. ΚϚ. ΚΖ. ΚΗ. ΚΘ. Λ. ΛΑ. ΛΒ. ΛΓ. ΛΔ. ΛΕ. ΛϚ. ΛΖ. ΛΗ. ΛΘ. Μ. ΜΑ.

Μετὰ Ιεροβόαλ ιβ ἐβασίλευσεν τοῦ Ισραὴλ ΜΑΝΑΗΜ ἔτη ιβ.

ὁμοῦ ΣΙΒ.

Α. Β. Γ. Δ. Ε.

Φοὺλ βασιλεὺς Ασσυρίων ὑπεβάς τὴ Σαμαρείᾳ λαβὼν παρὰ Μαναὴμ τοῦ βασιλέως Ισραὴλ μ τάλαντα ἀργυρίου ἀνεχώρησε.

Μετὰ Μαναὴμ ιδ ἐβασίλευσεν τοῦ Ισραὴλ ὁ υἱὸς αὐτοῦ Φακεείας ἔτη ιβ.

ὁμοῦ ΣΚΔ.

Μετὰ Οζίαν, τὸν καὶ Αζαρίαν, ἐβασίλευσε δύο φυλῶν Ιούδα καὶ Βενιαμὶν ΙΩΑΘΑΜ υἱὸς αὐτοῦ ἔτη ιϚ.

ὁμοῦ ΔΥΜΘ.

Α. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Α. Ησαΐας θείας ὁράσεως ἠξιώθη.

Β. Ην δὲ χιερεὺς Ουρίας.

Προεφήτευον Ησαΐας, Ωσηὲ, Ιωνᾶς, καὶ Μιχαίας ὁ Μωρασθίτης, Ιωὴλ ὁ δὲ Βαθουὴλ, καὶ Ωβδιά.

Γ. Β ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Τότῳ τῷ ἔτει ἐγωνήθησαν Ρῶμος καὶ Ρῆμος οἱ κτίσαντες Ρώμην.

Δ. Ε. ϚΖ. Γ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ζ. Ιωαθὰμ τὰς ἐν τῷ ναῷ στοὰς ἵδρυσεν. ἡ ἀναπλικὴ γὰρ μόνη στοὰ ὑπὸ Σαλομῶντος ἱδρύθη.

Η. Θ. Προεφήτευον Ναούμ. Τὰ δὲ ὑπ' αὐτοῦ προφητευθέντα περὶ τῆς Νινευὶ σωίβη μετὰ ἔτη ρμδ.

Δ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ι. ΙΑ. Ιωαθὰμ πολέμησε ὠκοδόμησεν ἐν Ιερουσαλήμ.

ΙΒ. ΙΓ. ΙΔ. ΙΕ. ΙϚ.

Ε. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Εβραίων δὲ Ισραὴλ ιδ ΖΑΧΑΡΙΑΣ μηνὸς ϚΜεθ' ὃν ιε ΣΕΛΟΥΜ μῆνα Α. Μεθ' ὃν ΦΑΚΕΕΙΑΣ υἱὸς Μαναὴμ ἔτη ιϚ.

** Β. Γ. Δ. Ε. ϚΖ. Η. Θ. Ι. ΙΑ. ΙΒ.

Οὗτος Φακεείας ὑπεβάλευθεὶς ὑπὸ Φακεὲ υἱὸς Ρωμελίου τοῦ τρισσότου αὐτοῦ ἀπέθανεν. καὶ ἐβασίλευσεν ἀντ' αὐτοῦ ΦΑΚΕΕ υἱὸς Ρωμελίου ιε δὲ Ισραὴλ ἔτη Λ.

Α. Β. Γ. Δ. Ε ϚΖ. Η. Θ. Ι. ΙΑ. ΙΒ. ΙΓ. ΙΔ. ΙΕ. ΙϚ. ΙΖ. ΙΗ. ΙΘ. Κ. ΚΑ. ΚΒ. ΚΓ. ΚΔ. ΚΕ. ΚϚ. ΚΖ. ΚΗ. ΚΘ. Λ.

Εν ταῖς ἡμέραις Φακεὲ ἀνέβη Θεγλαθφαναάζαρ βασιλεὺς Ασσυρίων καὶ ἔλαβε τὴν Αἰὼν, καὶ τὴν Βεθμαλχὰ, καὶ τὴν Αἰνὼν, καὶ τὴν Κενὲζ, καὶ τὴν Αδὼρ, καὶ τὴν Γαλααδ, καὶ τὴν Γάδδι, καὶ τὴν Γαλιλαίαν πᾶσαν, καὶ τὴν γῆν Νεφθαλὴμ, καὶ ἀπῴ-

καὶ ἀπῴκισεν αὐτοὺς εἰς Ασυρίας. εἶτα μετὰ ταῦτα πολεμήσας Φακεὲ υἱὸς Ρομελίου ἅμα τῷ Ραασσὼν βασιλεῖ Ασυρίας κατὰ τῶν Ιερουσαλήμ, ἑλάβετο αὐτοῦ

Τὸν Φακεὲ ἐπάταξεν ΩΣΗΕ υἱὸς Δαλή, καὶ ἐβασίλευσεν ἀντ' αὐτοῦ ἐν Σαμαρείᾳ ἔτη θ̄.

ὁμοῦ ΣΞΓ.

Α. Ωσηὲ τὸ πονηρὸν ἐνώπιον Κυρίου πάντας ἔμπροσθεν αὐτοῦ ἐποίησεν, καὶ εἰδώλοις ἐδούλευσεν εἰκοδομῶν
* αὐτοῖς οἴκους. καὶ τὰ τέκνα αὐτῶν διῆγεν ἐν πυρὶ κατὰ τὸ βδέλυγμα τῶν ἐθνῶν. καὶ ἔθυε, καὶ ἐθυμία ἐν τοῖς ὑψηλοῖς, καὶ ἐν τοῖς βουνοῖς, καὶ ὑποκάτω παντὸς ξύλου πυκάζου.

Β̄. Γ̄. Δ̄. Ε̄.

Καὶ ὅτι Ωσηὲ ἀνέβη Σαλμανάσαρ βασιλεὺς Ασυρίων, καὶ ἐδούλευεν αὐτῷ Ωσηὲ δῆλον, τοῦτ' ἔστι σωτηλετής.

ς̄. Ζ̄. Ωσηὲ βασιλεὺς Ισραὴλ ἀπέστειλε πρὸς Αδραμέλεχ τὸν Αιθίοπα εἰς βοήθειαν ἑαυτῷ

Η̄. Θ̄. Τούτῳ τῷ ἐννάτῳ ἔτει τῆς βασιλείας Ωσηὲ υἱοῦ Δαλὴ πρώτη αἰχμαλωσία γέγονε τοῦ Ισραὴλ τῶν δέκα φυλῶν βασιλευομένων μὲν ἐν Σαμαρείᾳ, νῦν δὲ μετοικισθέντων εἰς ὄρη Μήδων, καὶ Χαλδαίων ὑπερατεύσαντος αὐτοῖς Σαλμανάσαρ τοῦ τῶν Χαλδαίων βασιλέως, ὃς καὶ αὐτὸν τὸν Ωσηὲ υἱὸν Δαλὴ βασιλέα τοῦ Ισραὴλ δέσμιον λαβὼν ἀπῆλθεν.

Εβασιλεύθησαν δὲ ἐν Σαμαρείᾳ ἔτη διακοσίοις ἑξήκοντα τρισί. Μεταῳκίσθησαν δὲ αἱ δέκα φυλαὶ τοῦ Ισραὴλ ἐκ τῆς Ισουδαίας ἀφ' ἧς μὴν οἱ πρόγονοι αὐτῶν ἀφῆλθον ἀπ' Αιγύπτου μετ' ἔτη ͵αχλβ. ἀφ' οὗ δὲ τὴν χώραν Σαμαρείας κατεῖχον, στρατηγήσαντος αὐτῶν Ιησοῦ υἱοῦ Ναυῆ, εἰσὶν ὡγβ̄. ἀφ' οὗ ἀποστάντες Ροβοὰμ τοῦ ἐκγόνου Δαβὶδ ἐβασίλευθησαν ὑπὸ Ιεροβοὰμ δούλου γενομένου Σολομῶνος, εἰσὶν ἔτη σχβ̄, καὶ μῆνες ε̄ ἃ πάντα συντελεσθέντα, ἤγουν καθαλήγει, εἰς τὸ τέταρτον ἔτος Εζεκίου βασιλέως Ιούδα, κατ' ὃν καὶ τὸ πάσχα σεσημείωται γενέσθαι λαμπρῶς καὶ φιλοτίμως ὑπὸ Σολομῶνος. οἱ καὶ μετοικισθέντες Χαθαῖοι ἐκλήθησαν, τοῦ τε χώρας, ἐν ᾗ κατῳκίσθησαν, προσηγορίαν λαβόντες, διὰ τὸ τὴν Χάθας ὕστερον καλουμένης χώρας τότε μετονομασθῆναι. Εστι δὲ αὕτη ἡ Χάθας χώρα ἐν τῇ Περσίδι, καὶ πόλεως τοῦτο ἔχων ὄνομα. καὶ μετοικισθέντες εἰς Σαμάρειαν ἔκαστος κατ' ἔθνος ἴδιον εἶχε θεόν. Ὕστερον δὲ Σαμαρεῖς ἐκλήθησαν, τοῦ τε χώρας, ἐν ᾗ καλῳκίσθησαν, προσηγορίαν λαβόντες.

Τούτῳ τῷ ἔτει Σίβυλλα ἡ Ερυθραία ἐν Αιγύπτῳ ἐγνωρίζετο. Γεγόνασι δὲ καὶ ἄλλαι ια Σίβυλλαι, ἡ Εβραία, ἡ Περσὶς, ἡ Δελφὶς, ἡ Αδάη, ἡ Κιμμερία, ἡ Σαμία, ἡ Ροφία, ἡ Κυμαία, ἡ Λιβύη, ἡ Τρωὰς, ἡ Φρυγία, ἡ Τιβερτία. Η Ερυθραία ἡ προεχραυμμένη ἦν ἀπὸ πολίχνης Ερυθρίας καλουμένης ἀντικρὺ Χίου, ἡ καὶ ἐπώνυμος ὅσα. ἧς καὶ σήλη ἐστὶν ἐν τῇ Ερυθρίᾳ ἄχρι τοῦ νῦν, κατὰ τὴν στερεὰν ἀντικρὺ Χίου.

Μετὰ Ιωαθὰμ ἐβασίλευσε τοῦ δυὸ φυλῶν Ιούδα, καὶ Βενιαμὶν ΑΧΑΣ υἱὸς αὐτοῦ, ἔτη ις̄.

ὁμοῦ ΔΨΞΕ.

Ᾱ. Ραασσὼν υἱὸς Αραμ, καὶ Φακεὲ υἱὸς Ρομελίου προεκάθησαν τῆς Ιερουσαλὴμ πρώτῳ ἔτει τοῦ Αχὰζ βασιλέως Ιούδα. καὶ οὐκ ἴσχυσαν αὐτὴν λαβεῖν.

Β̄. Ουρίας ἀρχιερεὺς ἐγνωρίζετο, καὶ Ζαχαρίας υἱὸς Βαραχίου. περὶ ὧν εἶπεν ὁ θεὸς τῷ Ησαΐᾳ, Μάρτυρας μοί. καὶ τὰ λοιπά.

ς̄. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Γ̄. Δ̄. Ε̄. ς̄.

Αχὰζ βασιλεὺς Ιούδα καὶ Βενιαμὶν ἀπέστειλεν ἀγγέλους πρὸς Θιλὰδ Φάλσαρ βασιλέα Ασυρίων, παρεστέπων αὐτὸν, καὶ λέγων, εἰ δοῦλός σου, καὶ υἱός σου ἐγὼ, βοήθησόν μοι, καὶ ἀνάβηθι, καὶ ῥῦσαί με ἐκ χειρὸς Συρίας, καὶ ἐκ χειρὸς βασιλέως Ισραὴλ, ὅτι ἐπανέστησαν κατ' ἐμοῦ.

Ζ̄. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ζ̄. Τούτῳ τῷ ἑβδόμῳ ἔτει τοῦ Αχὰζ οἱ Ιδουμαῖοι συμβαλόντες αὐτῷ, πολλοὺς αἰχμαλώτους ἔλαβον.

Η̄. Θ̄. Ῑ. Τούτῳ τῷ ἔτει ἀνέβη Σαλμανάσαρ εἰς Σαμάρειαν.

Τούτῳ τῷ δεκάτῳ ἔτει τοῦ Αχὰζ, καὶ τεταρτῳ ἔτει ἑβδόμης Ολυμπιάδος εἴκοσιν τέταρτον τῆς οἰκείας ἡλικίας ἄγοντες ἐναυλοῦν Ρωμος καὶ Ρῆμος κτίζουσι τὴν Ρώμην, ὅθεν μετεκλήθησαν οἱ Ρωμαῖοι. οἵτινες καὶ τὰ ἴσα τοῦ Ηρακλέους ἀπέθεντο ἐν τῇ πάρ' αὐτοῖς κληθείσῃ πολῇ Ρώμῃ, (ἥτις πρώην ἐκαλεῖτο κώμη Βαλεντζία.) ἐν τῷ Βοαρίῳ φόρῳ. οἱ δὴ αὐτοὶ δύο ἀδελφοὶ ἀνενεώσαντο τὴν λεγομένην Παλλάντιον τὸν βασιλικὸν οἶκον τοῦ Γάλλου. Εκλισαν δὲ καὶ ναὸν μέγαν τῷ Διΐ, ὃν τινα ἐκάλεσαν Καπετώλιον Ρωμαῖοι, ὅ ἐστιν ἡ κεφαλὴ τῆς πόλεως. ἀγαγόντες δὲ καὶ τὸ Παλλάδιον ξόανον ἀπὸ πόλεως Σίλβης ἀπέθεντο αὐτὸ ἐν τῇ ..... Οἵτινες ἀδελφοὶ ἐν τῷ βασιλεύειν αὐτοὺς, εἰς ἔχθραν ἦλθον πρὸς ἀλλήλους. καὶ ἐφονεύθη ὑπὸ Ρώμου Ρῆμος ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ. καὶ ἐβασίλευσε μόνος Ρῶμος. ὅτε δὲ ἐφόνευσεν τὸν ἴδιον ἀδελφὸν, ἐσείετο πᾶσα ἡ πόλις Ρώμη.

Π̄. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙᾹ. ΙΒ̄. Τούτῳ τῷ ἔτει Ησαΐας τὸν κγ̄ Βαβυλῶνος ὅρασιν εἶδεν.

ΙΓ̄. ΙΔ̄. Αχὰζ ὁ βασιλεὺς Ιούδα ἕτερον θυσιαστήριον προσέταξεν Ουρίᾳ τῷ ἱερεῖ ποιῆσαι ὅμοιον τοῦ ἐν Δαμασκῷ, εἰς τὴν Ιερουσαλήμ.

Θ̄. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΕ̄. Ις̄. Τούτῳ τῷ ις̄ ἔτει τῆς ἑαυτοῦ βασιλείας Αχὰζ καθεῖλε τὴν θάλασσαν τὴν χαλκῆν ἀπὸ τῶν μόσχων, τὴν ὑπὸ

ὑπὸ Σολομῶνϛ γλυμμίλω. καὶ ἀπὸ τότε λῶ ἀρχιερεὺς ὁ λεχθεὶς Ουρίας.

Μετὰ Αχὰζ ἐβασίλευσε τ̃ Ιούδα Εζεκίας ὑὸς αὐτ̃ ἔτη κθ. ὁμῶ ΑΨϚΔ.

Α. Οὗτϛ ὁ Εζεκίας ἐν πάσαις ταῖς ἐπολαῖς τ̃ θεὸ πορευθεὶς, καὶ τὰ ὑψηλὰ καθεῖλεν, καὶ τὰς φήλας συντρ̃ψας, καὶ τ̃ ὄφιν, ὃν ἐκρέμασε Μωϋσῆς, καθεῖλεν. αὐτῷ γὰρ ἐθυτίαζον πολλοί. ἀλλὰ καὶ βιβλίον Σολομῶνϛ, ὡς φασιν Εβραῖοι, ἰαμάτων παντὸς πάθους ἐκκεκολαμμμένον εἰς τοῖχον εὑρὼν τ̃ ναῦ, ἐξεκάψεν.

Ἐπὶ τότε προεφήτευον Ησαΐας, Ωσηὲ, Ιωὴλ, Μιχαίας, Αμὼς, Ιωνᾶς, καὶ Ναοὺμ.

Οὗτϛ ὁ Εζεκίας λατρεύσας τῷ θεῷ ἀνεκτήσατο τὴν Ιερουσαλὴμ, καὶ τ̃ Ιούδαν, καὶ ὠκοδόμησε τὸ καπεσκαμμμένον τεῖχϛ τ̃ Ιερουσαλήμ. καὶ τὴν πηγὴν τ̃ Σιλωὰμ ἀπέστρεψεν ἔσω τ̃ τειχῶν.

Ι ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Β. Γ. Δ. Ἀπὸ Σολομῶνος τ̃ βασιλέως οὐκ ἀχθέντος τ̃ πάσχα νεὼ ἀπὸ Εζεκίου ἐπετελέσθη λαμπρῶς καὶ φιλοτίμως, ὅτι καὶ οἱ ἐξ Ιερουσαλὴμ μέτοικοι γεγόνασι.

Ε. Τότῳ τῷ ἔτι Θαλῆς ὁ Μιλήσιος φιλόσοφος ἐν Τενέδῳ ἀπέθανεν.

ϛ. ΙΑ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ζ. Η. Θ. Ι. ΙΒ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΑ. ΙΒ. ΙΓ. Ἀρχιερεὺς Σοβνᾶς ἐγνωρίζετο, ὃν διεδέξατο Ελιακεὶμ ὁ τ̃ Χελκίου, προδότης Σοβνᾶ τ̃ λαοῦ, καὶ αὐτομολήσαντος πρὸς Σενναχηρεὶμ βασιλέα τ̃ Συρίας.

ΙΔ. Τότῳ τῷ ιδ ἔτει τ̃ βασιλείας Εζεκίου ἀνέβη Σενναχηρεὶμ βασιλεὺς Ασσυρίων ἐπὶ τὰς πόλεις τ̃ Ιούδα τὰς ὀχυρὰς, καὶ ἔλαβεν αὐτάς. ἐπιβαλὼν ᾧ τῷ Εζεκίᾳ δεσμίδι τάλαντα τ, καὶ χρυσίου τάλαντα Λ, καὶ παῦσα λαβὼν πάρ' αὐτ̃ ἔπ προεκάλη συμπάσας ταῖς παρεμβολαῖς αὐτ̃ ταῖς ἐν Ιερουσαλὴμ, βαλόμενϛ καὶ αὐτὴν καὶ πολιορκῆσαι, ὡς τὰς ἄλλας. Ακούσας ᾧ ὁ Σενναχηρεὶμ, ὅτι Θαρθᾶς βασιλεὺς Αιθιόπων ἐξῆλθε πολιορκῆσαι αὐτὸν, ἀπέστειλε πρὸς Εζεκίαν λέγων, Μή σε ἀπατάτω ὁ θεός σ̃, ἐφ ᾧ σὺ πέποιθας λέγων, μὴ παραδοθῇ Ιερουσαλὴμ εἰς χεῖρας βασιλέως Ασσυρίων. οὐκ ἤκουσας ἃ πεποιήκασι βασιλεῖς Ασσυρίων πάσῃ τῇ γῇ, ὡς ἀπώλεσαν αὐτήν; καὶ σὺ ῥυσθείσῃ; Τ̃ ᾧ Εζεκίᾳ γνησίως τ̃ θεὸν ἐπικαλεσαμμένῳ, καὶ τ̃ θεῦ ἐπακούσαντϛ αὐτὸν, ἐξελθὼν ἄγγελϛ Κυρίου ἀνεῖλεν ἐκ τ̃ παρεμβολῆς τ̃ Ασσυρίων ἐν μιᾷ νυκτὶ ρπε χιλιάδας. ἀναστάντες δὲ τὸ πρωὶ εὗρον πάντα τὰ σώματα νεκρά. καὶ ἔτω διεσώθη ὁ, τε λαὸς καὶ Ιερουσαλήμ. καὶ ὑποστρέψας Σενναχηρεὶμ ᾤκησεν ἐν Νινευί. ἐν δὲ τῷ προσκυνεῖν αὐτὸν τὸν πάτραρχον αὐτ̃, Αδραμέλεχ, καὶ Σαρασάρ υἱοὶ αὐτ̃ ἐπάταξαν αὐτὸν ἐν μαχαίραις.

Κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἀρρωστήσαντι τῷ Εζεκίᾳ, καὶ μέλλοντι τελευτᾶν προσδοκᾶται ὁ θεὸς διὰ Ησαΐου τ̃ προφήτου ἔτη ζωῆς ιε δι' ἀναπόδισμὸν φωσφόρϛ ἡμερινῦ δέκα ἀναβαθμοῖς γνομμένου.

ΙΓ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΕ. Ις. ΙΖ. ΙΗ. Προεφήτευον Ησαΐας, Ωσηὲ, καὶ Μιχαίας.

ΙΔ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΘ. Κ. ΚΑ. ΚΒ. ΙΕ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΚΓ. ΚΔ. ΚΕ. Κϛ. Ις ΟΛΥΜΠΙΑΣ. ΚΖ. ΚΗ. ΚΘ.

Μετὰ Εζεκίαν ἐβασίλευσεν ΜΑΝΑΣΣΗΣ ὑὸς αὐτ̃ ἔτη νε. ὁμῶ ΔΩΜΘ.

Α. ΙΖ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Β. Γ. Τότῳ τῷ ἔτι Μανασσῆ, καὶ ιζ Ολυμπιάδϛ, ἀπέθανεν Ρωμῦϛ ἐν τῷ Βουλευτηρίῳ Ρώμης κξ' μέλϛ διαιρεθεὶς, ἄρξας ἔτη λη. Μεθ' ὃν γέγονε δεύτερϛ Βασιλεὺς ἐν Ρώμῃ ΝΟΥΜΑΣ ΠΟΜΠΗΛΙΟΣ ἔτη μγ.

Δ. Ε. ΙΗ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ϛ. Νομμᾶς Πομπήλιϛ τετάρτῳ ἔτι τ̃ αὐτ̃ βασιλείας ἐν Ρώμῃ κτίζει τὸ Καπετώλιον ἐκ θεμελίων.

Ζ. Νομμᾶς Πομπήλιϛ κηγκίαλον ἔδωκεν ἐν Ρώμῃ ἀσπάλα ξύλινα, καὶ ὀστράκινα.

Η. Θ. ΙΘ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ι. ΙΑ. ΙΒ. ΙΓ. Κ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΔ. ΙΕ. Ις. Ἑβραίων ἀρχιερεὺς Σελλήμ.

ΙΖ. ΚΑ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΗ. ΙΘ. Κ. ΚΑ.

Ησαΐας ὁ προφήτης πριθεὶς ὑπὸ Μανασσῆ ἐλεγχομμένος ὑπ' αὐτ̃ ἐπὶ εἰδώλων σεβάσμασι μετήλλαξε τ̃ βίον προφητεύσας ἔτη ϛ. καὶ ἐθαψαν αὐτὸν ὑποκάτω δρυὸς Ρωγήλ.

ΚΒ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΚΒ. Τὸν Μανασσῆ βασιλέα Ιούδα οἱ ἄρχοντες τ̃ δωμάμεως βασιλέως Ασσυρίων αἰχμάλωτον ἔλαβον, καὶ κατήγαγον εἰς Βαβυλῶνα.

ΚΓ. ΚΔ. ΚΕ. ΚΓ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Κϛ. ΚΖ. ΚΗ. ΚΘ. ΚΔ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Λ. ΛΑ. ΛΒ. ΛΓ. ΚΕ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΛΔ. ΛΕ. Λϛ.

Μανασσῆς ἐν τῇ αἰχμαλωσίᾳ ὢν ἐπέστρεψε πρὸς τὸν θεὸν τῶν πατέρων αὐτ̃, καὶ ἀποκατεστάθη εἰς τὴν βασιλείαν αὐτ̃.

ΛΖ.

ΛΖ. ΚϚ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΛΗ. ΛΘ. Μ. ΜΑ. ΜΒ. ΜΓ. ΜΔ. ΚΖ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Τούτῳ τῷ ἔτει Νεμᾶς Γομπίλιος Ρωμαίων βασιλεὺς κατεσήμανε πεντάς. Ἐν Ρώμῃ τρίτος ἐβασίλευσε ΤΟΥΛΛΟΣ, ὁ καὶ ΣΤΗΛΙΟΣ, ἔτη λγ.

ΜΕ. ΚΗ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Μϛ. ΜΖ. ΜΗ ΜΘ. ΚΘ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ν. ΝΑ. ΝΒ. ΝΓ. Λ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΝΔ. ΝΕ.

Μετὰ Μανασσῆν ἐβασίλευσεν Αμὼν υἱὸς αὐτοῦ ἔτη β. ὁμοῦ ΔΩΝΑ.

Α. Β. ΛΑ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Μετὰ Αμὼν ἐβασίλευσεν ΙΩΣΙΑΣ υἱὸς αὐτοῦ ἔτη λα. ὁμοῦ ΔΩΠΒ.

Α. Οὗτος Ιωσίας, πρὶν γένηται αὐτὸν, προεφητεύθη γενέσθαι, ὡς ἐν τῇ τρίτῃ τῶν Βασιλειῶν γέγραπται, ὑπὸ Σαμαίου τοῦ προφήτου ἐν Βασιλείᾳ Ιεροβοὰμ Βασιλέως Ισραήλ.

Οὗτος Ιωσίας ἔσχε τρεῖς υἱούς, Ιωάχας τὸν ὑπὸ τοῦ Ιερεμίου Σελλὴμ προσαγορευόμενον, τὸν Ιωακεὶμ τὸν καὶ Ελιακεὶμ, καὶ τὸν Ματθανίαν, τὸν καὶ Σεδεκίαν.

Σοφωνίας ὁ τοῦ Χουσὶ υἱὸς Γοδολίου ἐν ἡμέραις Ιωσίου υἱοῦ Αμὼς Βασιλέως Ιούδα προεφήτευσε.

Β. Γ. Δ. ΛΒ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ε. ϛ. Ζ. προεφήτευε Σοφωνίας, Αμβακοὺμ, καὶ Ναοὺμ.

Η. ΛΓ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Θ. Ι ΙΑ. ΙΒ. ΙΓ. ΛΔ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ιερεμίας υἱὸς Χελκίου τοῦ ἱερέως κατοικῶν ἐν Αναθὼθ ἐν γῇ Βενιαμὶν ἤρξατο προφητεύειν τρισκαιδεκάτῳ ἔτει βασιλείας Ιωσίου υἱοῦ Αμὼς βασιλέως Ιούδα. ὁ αὐτὸς καὶ ἐν ἡμέραις Αιλιακεὶμ, τοῦ καὶ Ιωακεὶμ, υἱοῦ Ιωσίου βασιλέως Ιούδα, καὶ ἕως συντελείας ια ἔτους Σεδεκίου, τοῦ καὶ Ιεχωνίου βασιλέως Ιούδα, προφητεύει ἔτη μβ. ὁ αὐτὸς καὶ μετὰ τὴν αἰχμαλωσίαν τοῦ λαοῦ, καὶ τὴν ἐρήμωσιν τοῦ ἐν Ιεροσολύμοις νεώ. ἐφ' οὗ ψευδοπροφήτης Ανανίας, ὁ τοῦ Χαναναίου.

ΙΔ. ΙΕ. Ολδὰ γυνὴ Σελὴμ τοῦ ἱμαλιοφύλακος τοῦ ἱερέως, ᾗ Σοφωνίας, καὶ Οδολλάμ.

ΙϚ. Τέταρτον ἔτος προφητείας Ιερεμίου. Ενιαῦθεν δηλοῖ τὸ πρῶτον ἔτος Κύρου τοῦ Περσῶν βασιλέως, ἔτη ἑβδομήκοντα. ΛΕ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΖ. ΙΗ. Τούτῳ τῷ ἔτει τὸ πάσχα νομίμως γέγονεν. ἀφ' οὗ γὰρ Ησσὴς ὁ τοῦ Ναυῆ ἐτελεύτησεν, οὐκ ἐφύλαξεν ὁ λαὸς τὸ πάσχα νομίμως, εἰ μὴ νῦν.

ΙΘ. Κ. ΚΑ. ΛϚ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Τούτῳ τῷ ἔτει Τύλλος, ὁ καὶ Στήλιος, ἐν Ρώμῃ, τὴν οἰκίαν αὐτοῦ κεραυνωθεῖσαν, συγκαταφλέχθη αὐτῇ, καὶ ἀπέθανεν. καὶ ἐβασίλευσεν ἐν Ρώμῃ πέμπτος ΑΓΚΟΣ ΜΑΡΚΟΣ ἔτη κδ.

ΚΒ. ΚΓ. ΚΔ. ΛΖ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΚΕ. Κϛ. ΚΖ. ΚΗ.

Προεφήτευσεν Ελιαβεννὴμ ὁ τοῦ ἱμαλιοφύλακος ἱερέως, καὶ Σοφωνίας, καὶ Ιερεμίας, καὶ Οδολλὰμ, καὶ Βαρούχ. ἦν δὲ ψευδοπροφήτης Ανανίας ὁ λοβόος. (γρ. ὁ κυρτός.)

ΛΗ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΚΘ. Εβραίων ἀρχιερεὺς Αζαρίας.

Λ. ΛΑ. Ιωσίας βασιλεὺς Ιούδα συμβαλὼν Νεχαὼ τῷ καὶ Νεχεφὼ αἱρεῖται ὑπ' αὐτοῦ, καὶ ἐπίησεν ὁ λαὸς βασιλέα ἕνα τῶν υἱῶν αὐτοῦ. Καί μοι θαυμάζειν ἔπεισι πῶς σωρέθραμον οἱ χρόνοι κατὰ τὸ προκείμενον κανόνα, ὡς αἰτιᾶσθαι τὸν Ιωσίαν τὸν τῶν Αιγυπτίων βασιλέα Νεχαὼ τὸν καὶ Ψαμμίτιχον *. ὃν καὶ ἡ θεία γραφὴ τοῦ Ιερεμίου Φαραὼ Νεχαὼ ὀνομάζει.

Μετὰ Ιωσίαν ἐβασίλευσε τοῦ Ιούδα ΙΩΑΧΑΣ, ὁ καὶ ΣΕΛΛΗΜ, υἱὸς αὐτοῦ μηνῶν γ. ὁμοῦ ΔΩΠΒ, μῆνας γ.

ὁ αὐτὸς Φαραὼ Νεχαὼ βασιλεὺς Αιγύπτου τὸν Ιωαχάζ, τὸν καὶ Σελλὴμ, υἱὸν Ιωσίου πατρῴου μικροῦ τοῦ βασιλείας αὐτοῦ αἰχμάλωτον ἔλαβεν δήσας αὐτὸν δεσμοῖς χαλκοῖς. καὶ κατήγαγεν εἰς Αἴγυπτον, καὶ πολὺν πλῆθος τοῦ λαοῦ, ἐν οἷς καὶ Ιερεμίας ὁ προφήτης συγκατέβη μετ' αὐτῶν εἰς Αἴγυπτον. τὸν δὲ ἀδελφὸν αὐτοῦ Αχὰζ τοῦ καὶ Σελλὴμ Ιεχωνίαν, τὸν καὶ Ιωακεὶμ, κατέσησεν ἡγεῖσθαι τῶν ὑπολελειμμένων Ιουδαίων ἐν Ιερουσαλὴμ Φόρον τε ὑπέθηκε αὐτῷ ἀργυρίου τάλαντα ρ ἀνεχώρησε τοῦ Ιουδαίας.

Μετὰ Ιωαχὰζ τὸν καὶ Σελλὴμ ἐβασίλευσε τῆς Ιουδαίας ΙΕΧΩΝΙΑΣ, ὁ καὶ ΙΩΑΚΕΙΜ, ἀδελφὸς αὐτοῦ ἐν Ιερουσαλὴμ ἔτη ιβ. ὁμοῦ ΔΩϚΔ, μῆνας γ.

Α. Ἐν ἀρχῇ τῆς βασιλείας Ιεχωνίου, τοῦ καὶ Ιωακεὶμ, ἐγένετο λόγος Κυρίου πρὸς Ιερεμίαν λέγων ἔτως. ἔσαι Ιερουσαλὴμ, ὡς ἡ Σηλώμ. καὶ τὰ λοιπά.

Προεφήτευον Ουρίας υἱὸς Σαμαίου, Ιερεμίας, καὶ Βαρούχ, καὶ Βαρὰχ ἐν Καρμαθαρεὶμ, καὶ Εζεκιήλ.

ΛΘ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Β. Γ. Ουρίαν τὸν προφήτην Ιεχωνίας ἀνεῖλεν μὴ φέρων αὐτοῦ τὴν παρρησίαν.

Δ. Τότῳ τῷ πέμπτῳ ἔτει Ιεχωνίου τοῦ Ιωσίου Βασιλέως Ιούδα, ἦλθεν Ναβυχοδονόσορ Βασιλεὺς Βαβυλῶνος εἰς Ιερουσαλὴμ, καὶ ἐπολιόρκησεν αὐτήν. καὶ ἔδωκε Κύριος ἐν χειρὶ αὐτοῦ Ιεχωνίαν, τὸν καὶ Ιωακεὶμ, Βασιλέα Ιούδα, καὶ ἀπὸ μέρους τῶν σκευῶν οἴκου τοῦ θεοῦ αὐτοῦ, καὶ τὰ σκεύη ἐσήνεγκεν εἰς τὸν οἶκον θησαυροῦ τοῦ θεοῦ αὐτοῦ. καὶ εἶπεν ὁ Βασιλεὺς Αρφανεὶζ τῷ ἀρχιδυνάχῳ αὐτοῦ, εἰσαγαγεῖν ἀπὸ τῶν υἱῶν τοῦ αἰχμαλωσίας Ισραὴλ. καὶ τὰ λοιπά.

Ε. Ναβυχοδονόσορ Β.

Ιερεμίας ὁ προφήτης ῥήσεις) εἰς λάκκον βορβόρου ὑπὸ Μελχίου υἱοῦ Ιωακεὶμ. Αβδεμέλεχ δὲ ὁ Αιθίοψ εὐνοῦχος τοῦ αὐτοῦ Ιωακεὶμ ἀκούσας τοῦτο ἐλάλησε τῷ Βασιλεῖ, μάτην βεβλῆσθαι τὸν ἱερέα ἐν τῷ λάκκῳ. καὶ ἐπιτραπεὶς ὑπὸ τοῦ Βασιλέως, λαβὼν λ ἄνδρας ἀνήγαγε αὐτὸν ἐκ τοῦ λάκκου τοῦ βορβόρου.

Ἐν τῷ ἔτει τῷ δευτέρῳ τῆς Βασιλείας Ναβυχοδονόσορ, ἐνυπνιάσθη Ναβυχοδονόσορ ἐνύπνιον, καὶ ἐξέστη τὸ πνεῦμα αὐτοῦ. καὶ τὰ λοιπὰ ἐν τῇ προφητείᾳ Δανιήλ.

Μ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ϛ. Ναβυχοδονόσορ Γ.
Ζ. Ναβυχοδονόσορ Δ.
Η. Ναβυχοδονόσορ Ε.
Θ. Ναβυχοδονόσορ ϛ.

ΜΑ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ι. Ναβυχοδονόσορ Ζ.

Τότῳ τῷ δεκάτῳ ἔτει Ιεχωνίου, τοῦ καὶ Ιωακεὶμ, Ναβυχοδονόσορ βασιλεὺς Βαβυλῶνος ἑβδόμῳ ἔτει τοῦ αὐτοῦ Βασιλείας τοὺς Ιουδαίων χειροποιήτους γγ τῶν Ιουδαίων αἰχμαλώτους λαοὺς, καὶ τῶν ἱερῶν σκευῶν τοῦ ναοῦ τὰ πολύτιμα λαοῦ, φόρον τε Ιεχωνίου, τοῦ καὶ Ιωακεὶμ, ἐπιτάξας τελεῖν, ἀργυρίου τάλαντα ϛ, καὶ χρυσίου τάλαντα ι, ἀνεχώρησεν.

Ἀπὸ ις ἐτῶν Φακεὲ υἱοῦ Ρωμελίου Βασιλέως Ισραὴλ, ἤγουν δευτέρου ἔτους τοῦ αὐτοῦ τοῦ Βασιλείας Ιωάθαμ Βασιλέως τοῦ δύο Φυλῶν, Ιούδα καὶ Βενϊαμὶν, ἕως τοῦ παρόν δέκατον ἔτους Ιεχωνίου, τοῦ καὶ Ιωακεὶμ, πληρῶται ἔτη ρι. ὅπερ Εζεκιὴλ ἀφὸ τοῦ τῶν ρν ἡμερῶν ἕως τοῦ πλευροῦ ἀνακλίσεως καὶ κοιμήσεως ὑπὲρ τοῦ Ισραὴλ ὠδανιμίας ἑωρακέναι λέγει). Εχῃ δὲ τὸ ἀκριβὲς τοῦ ψήφου ἡ καπέλιψις ὅτως·

Φακεὲ ἐν Σαμαρείᾳ	ἔτη ιδ.
Οσηὲ ἐν Σαμαρείᾳ.	ἔτη θ.
Εζεκίας	ἔτη κθ.
Μανασσῆς	ἔτη νε.
Αμὼν	ἔτη β.
Ιωσίας	ἔτη λα.
Ιωάχαζ, ὁ καὶ Σελλὴμ	μῆνας γ.
Ιεχωνίας, ὁ καὶ Ιωακεὶμ,	ἔτη ι.

Ἀπὸ δὲ πεντεκαιδεκάτου ἔτους Φακεὲ υἱοῦ Ρωμελίου, ἕως τοῦ παρόν ι ἔτους Ιεχωνίου, τοῦ καὶ Ιωακεὶμ, εἰσὶν ἔτη, ὡς πρόκειται), ρν.

ΙΑ. Ναβυχοδονόσορ Η.
ΙΒ. Ναβυχοδονόσορ Θ.

Τότῳ τῷ ἔτει Ιερεμίας ἐκ προσώπου τοῦ θεοῦ προφητεύων λέγει Ιεχωνίᾳ τῷ καὶ Ιωακεὶμ, παραδοθείσῃ εἰς χεῖρας Ναβυχοδονόσορ Βασιλέως Βαβυλῶνος, οὐ καὶ ἡ μήτηρ σου ἡ τεκοῦσά σε, καὶ ἐκεῖ ἀποθανεῖσθε. ὃ καὶ γέγονεν οὕτω. Ναβυχοδονόσορ γὰρ ἀπὸ Μαρεὼν τοῦ Αιγύπτου ἕως τοῦ ποταμοῦ Ευφράτου, πάντα, ὅσα ὑπὸ Βασιλείας Αιγύπτου, ἀποστάσας, τῇ γῇ Βαβυλωνίων προσκηπώματος, ἐλθὼν πάλιν εἰς Ιερουσαλὴμ, Ιεχωνίαν τὸν καὶ Ιωακεὶμ, τῷ μὴνὶ τῷ τρίτῳ, δωδεκάτου ἔτει τῆς Βασιλείας αὐτοῦ δήσας αὐτὸν [Ναβυχοδονόσορ] ἐν πέδαις χαλκαῖς, ἐννάτῳ ἔτει τῆς ἑαυτοῦ Βασιλείας, αἰχμάλωτον ἔλαβεν, καὶ πολὺν μέρος τοῦ λαοῦ ἀπήγαγεν εἰς Βαβυλῶνα, καὶ, ὡς ἔβούλετο, ἐχρήσατο αὐτοῖς κατὰ τὴν προφητείαν Ιερεμίου. ἐν οἷς καὶ τὸν Δανιὴλ, καὶ σὺν αὐτῷ τρεῖς παῖδας, καὶ τὸν Εζεκιὴλ ἠχμαλώτευσε. πλὴν Βασιλεύσας ἔτη ιβ ὁ αὐτὸς Ιεχωνίας, ὁ καὶ Ιωακεὶμ, ἀπέθανεν. καὶ Βασιλεύει μετ' αὐτὸν ΙΩΑΚΕΙΜ υἱὸς αὐτοῦ ἔκγονος Ιωσίου, ἵνα καὶ ἡ βίβλος τῶν Παραλειπομένων, καὶ τὸ εὐαγγέλιον Ιεχωνίαν ὀνομάζει, ὅτις τρίμηνον ἐβασίλευσεν.

Μετὰ Ιεχωνίαν, τὸν καὶ Ιωακεὶμ, ἐβασίλευσεν ΙΕΧΩΝΙΑΣ ἔκγονος Ιωσίου μῆνας γ.

ὁμοῦ ΔΩϘΔ, μῆνας τρεῖς.

Ἐπὶ τότε πάλιν ἀνέβη Ναβυχοδονόσορ τρίτῳ μὴνὶ τῆς Βασιλείας αὐτοῦ ἐν Ιερουσαλὴμ, καὶ ἦλθεν ἡ πόλις ἐν περιοχῇ. καὶ ἦλθεν Ιεχωνίας, αὐτὸς, καὶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ, καὶ οἱ παῖδες αὐτοῦ πρὸς τὸν Βασιλέα Βαβυλῶνος, καὶ ἔλαβεν αὐτοὺς Ναβυχοδονόσορ τῷ ἐννάτῳ ἔτει τῆς αὐτοῦ Βασιλείας Καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν πόλιν ὁ Βασιλεὺς τῶν Ασσυρίων, καὶ ἐξήνεγκε σὺν θησαυροὺς τοῦ ναοῦ, καὶ τοῦ Βασιλέως. καὶ συνέκοψεν τὰ σκεύη, ἃ ἐποίησεν Σολομών. καὶ ἀπῴκισεν τὴν Ιερουσαλὴμ, καὶ πάντας σὺν ἄρχουσι, καὶ πάντας σὺν δυνατοὺς ἰσχύι, καὶ ὅλον τὸν λαὸν ιζ χιλιάδας αἰχμαλώτους.

Ναβυχοδονόσορ Ι.

Ἐβασί-

Ἐβασίλευσε μετ' αὐτὸν ΣΕΔΕΚΙΑΣ, ὁ καὶ ΜΑΘΑΝΙΑΣ, υἱὸς αὐτοῦ ιη'. ἔτη ΔΛΕ, μῆνας ἕξ.

Ναβυχοδονόσορ ΙΑ.

Ā. ΜΒ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Β̄. Τούτῳ τῷ ἔτει Ἄγκος Μάρκος ἐβασίλευσε τῶν ἐν Ρώμῃ ἑβδόμῃ. καὶ ἐβασίλευσεν ἀντ' αὐτοῦ ΑΓΚΙΟΣ ΤΑΡΚΥΝΙΟΣ, ὁ καὶ ΓΡΙΣΚΟΣ, ἐν αὐτῇ τῇ Ρώμῃ ἔτη λδ'.

Γ̄. Ναβυχοδονόσορ ΙΒ.

Ἐπὶ τοῦ Ἰούδα προεφήτευον Ἱερεμίας, καὶ Βαρούχ.

Δ̄. Ναβυχοδονόσορ ΙΓ.

Τούτῳ τῷ ἔτει Ματθανίας, ὁ καὶ Σεδεκίας, ἀπέστειλε πρὸς Ἱερεμίαν τὸν Φασχὼρ υἱὸν Μελχίου καὶ Σοφονίαν υἱὸν Μαασαίου ἱερέως ἐπερωτῆσαι περὶ Ναβυχοδονόσορ ἐπελθόντος αὐτῷ καὶ τῇ Ἰούδᾳ, εἰ ποιήσῃ Κύριος ἔλεος μετ' αὐτῶν. καὶ εἶπεν αὐτοῖς Ἱερεμίας· οὕτως ἐρεῖτε Κυρίῳ· τὴν πόλιν, καὶ οὐκ κατοικωθήσεται ἐν αὐτῇ ἐν χειρὶ ἐπελθόντων, καὶ ἐν βραχίονι ὑψηλῷ μετ' ὀργῆς, καὶ παροξυσμοῦ μεγάλου. καὶ μετὰ τοῦτο τὸν Ματθανίαν, τὸν καὶ Σεδεκίαν, βασιλέα Ἰούδα, καὶ τοὺς παῖδας αὐτοῦ, καὶ τὸν λαὸν τὸν καταλειφθέντα ἐν τῇ πόλει ἀπὸ τοῦ λοιμοῦ καὶ τῆς μαχαίρας, καὶ ἐκ λιμοῦ παραδόσει ἐν χειρὶ Ναβυχοδονόσορ βασιλέως Βαβυλῶνος, καὶ κατακόψουσιν αὐτοὺς ἐν στόματι μαχαίρας, καὶ οὐ φείσομαι ἐπ' αὐτοῖς, καὶ οὐκ οἰκτιρῶ αὐτούς. καὶ ἀπέστειλε Ματθανίας, ὁ καὶ Σεδεκίας, τοῖς ἐν Βαβυλῶνι ἀπὸ ἐμαθεν ἐκ προφητείας Ἱερεμίου περὶ τοῦ χοιράδος μετὰ τοῦ λοιμοῦ Ἀναίας ὁ ψευδοπροφήτης ἐνισκήπτων τοῦ Ἱερεμίου προφητείας τῷ αὐτῷ τεσσαρακοστῷ ἔτει τελευτᾷ.

Τούτῳ τῷ τεσσαρακοστῷ ἔτει Ματθανίου, ὃς ἐστὶ Σεδεκίου, ὃς πέμπτῳ ἔτει τῆς αἰχμαλωσίας Ἐλιακὶμ τοῦ καὶ Ἰωακὶμ, ἐκαθέσθη ἔνατον ἔτος τυγχάνει, μεθ' ὃ τὸ πάσχα γέγονε νομίμως καὶ τὸ ὀκτωκαιδέκατον ἔτος τοῦ Ἰωσίου.

Τούτῳ τῷ τεσσαρακοστῷ ἔτει Ἐζεκιὴλ ὁ τοῦ Βουζεὶ τοῦ ἱερέως υἱός, τεσσαρακοστῷ μηνὶ, πέμπτῳ τοῦ μηνὸς, ἤρξατο προφητεύειν ἐν Βαβυλῶνι ἀπὸ τοῦ Χοβὰρ μεθ' οὗ ἦσαν προφητεύοντες Ναοὺμ, Μαλαχίας, καὶ Δανιήλ.

Προεφήτευεν Βαρούχ ἐν Αἰγύπτῳ.

Ε̄. Ναβυχοδονόσορ ΙΔ.

Ϛ̄. Ναβυχοδονόσορ ΙΕ.

ΜΓ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Τούτῳ τῷ ἔτει ὁ βασιλεὺς Ματθανίας, ὁ καὶ Σεδεκίας, καὶ οἱ λοιποὶ ἔνδοξοι αὐτοῦ, καὶ οἱ ἱερεῖς ἐμίαναν τὸν οἶκον Κυρίου τοῦ ἐν Ἱερουσαλὴμ ἐν τοῖς εἰδώλοις τῶν ἐθνῶν.

Ζ̄. Ναβυχοδονόσορ Ις.

Ἑβραίων ἀρχιερεὺς Σαραΐας ὁ πατὴρ Ἰωσεδὲκ ἐγνωρίζετο.

Η̄. Ναβυχοδονόσορ ΙΖ.

Θ̄. Ναβυχοδονόσορ ΙΗ.

Τούτῳ τῷ ἐννάτῳ ἔτει Σεδεκίου, τοῦ καὶ Ἰεχωνίου βασιλέως Ἰούδα, ἐν τῷ μηνὶ τῷ δεκάτῳ Ναβυχοδονόσορ μετὰ δυνάμεως πολλῆς ὅσης αὐτοῦ εἰς Ἱερουσαλὴμ παραγίνεται καὶ τῷ ὀγδόῳ καὶ δεκάτῳ ἔτει τῆς βασιλείας αὐτοῦ ἐπολιόρκησεν αὐτὴν, καὶ ἔλαβεν ἐξ αὐτῆς αἰχμαλώτους Ἰουδαίους ωλε, καὶ ἀπήγαγεν εἰς Βαβυλῶνα. ἐν ᾧ καιρῷ καὶ τὴν εἰκόνα τὴν ἑαυτοῦ χρυσῆν ἔστησεν εἰς τὸ ὕψος πάντων ἐκέισε προσκυνεῖσθαι αὐτήν. καὶ ἦν τὸ ὕψος αὐτῆς πηχῶν ἐξήκοντα, εὖρος αὐτῆς πηχῶν ἕξ. καὶ τὰ λοιπά.

Τὰ περὶ Σεδρὰκ, Μισὰκ, Ἀβδεναγὼ τούτῳ τῷ ἔτει εὑρόντα.

ΜΔ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ī. Ναβυχοδονόσορ ΙΘ.

Τούτῳ τῷ δεκάτῳ ἔτει, Ματθανίου τοῦ καὶ Σεδεκίου, ὁ λόγος ὁ γενόμενος πρὸς Ἱερεμίαν παρὰ Κυρίου, ἐν ᾧ καιρῷ ἐφυλάσσετο τῇ αὐλῇ τῆς φυλακῆς τοῦ βασιλέως Ἰούδα, ἣν ἠκατέκλεισεν αὐτὸν Ματθανίας, ὁ καὶ Σεδεκίας, λέγων, Οὕτως εἶπε Κύριος, Ἰδοὺ ἐγὼ δίδωμι τὴν πόλιν ταύτην ἐν χειρὶ βασιλέως Βαβυλῶνος. καὶ τὰ λοιπά.

Ναβυχοδονόσορ Κ.

Τούτῳ τῷ ἔτει, ἐννάτῃ τοῦ τετάρτου μηνὸς, ἐρράγη ἡ πόλις Ἱερουσαλὴμ, καὶ εἰσῆλθον πᾶσαι αἱ ἡγεμόνες Ναβυχοδονόσορ καὶ ἔφυγεν Ματθανίας, ὁ καὶ Σεδεκίας, καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ νυκτὸς εἰς κῆπον αὐτοῦ. καὶ ἠθέλησαν φυγεῖν, καὶ καταδίωκον οἱ Χαλδαῖοι ὀπίσω τοῦ βασιλέως, καὶ κατέλαβον αὐτὸν, καὶ πᾶσα ἡ δυνάμις αὐτοῦ διεσπάρη, καὶ ἔσφαξαν οὐδὲ υἱὸς αὐτοῦ ὁρῶντος αὐτοῦ. καὶ αὐτὸν ἐξετύφλωσαν, καὶ ἀπήγαγεν αὐτὸν εἰς Βαβυλῶνα.

Καὶ ἐν τῷ μηνὶ τῷ πέμπτῳ, ἐννάτῃ τοῦ μηνὸς (ὅτε ἦν ἐνιαυτὸς Ναβυχοδονόσορ) ἦλθεν Ναβουζαρδὰν ὁ ἀρχιμάγειρος αὐτοῦ εἰς Ἱερουσαλὴμ, καὶ ἐνέπρησε τὸν ναὸν Κυρίου καὶ τὸν οἶκον τοῦ βασιλέως Σεδεκίου (τοῦ καὶ Ἰεχωνίου) καὶ αὐτὸν ἐνέπρησεν, καὶ πάσας τὰς οἰκίας τοῦ πόλεως, καὶ τὸ τεῖχος Ἱερουσαλὴμ κύκλῳ καθεῖλε πᾶσα ἡ δυνάμις Χαλδαίων ἡ μετὰ Ναβουζαρδὰν τοῦ ἀρχιμαγείρου. καὶ τὰ λοιπά.

Μέχρι Ματθανίου, τοῦ καὶ Σεδεκίου, καταλήγουσιν οἱ ἐκ τῆς Φυλῆς Ἰούδα βασιλεῖς Δαυϊδικοὶ ὄντες ὅλοις ἔτεσιν υθ'. Τὰ δὲ ἔτη τῆς αἰχμαλωσίας τῶν Ἰουδαίων ὑπὸ προφητευθέντα ὑπὸ Ἱερεμίου τοῦ προφήτου, καθὼς ἡ δευτέρα τῶν Παραλειπομένων καὶ ἡ τοῦ Ἔσδρα διδάσκει γραφή, τὴν ἀρχὴν ἔχει μετὰ τὸ ἀποθανεῖν Ματθανίου, τοῦ καὶ Σεδεκίου. καὶ συμπληροῦνται εἰς τὸ δεύτερον ἔτος Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου βασιλέως Περσῶν.

ΙΟΥΔΑΙΩΝ ΑΙΧΜΑΛΩΣΙΑ.

Α. Ναβυχοδονόσορ ΚΑ.

Πρῶτον ἔτ. τ. ἀρχῆς ἀφανισμὸς τ. νεὼ, κ. αἰχμαλωσίας τ. Ιουδαίων ἔθνους, πλὴν ὀλίγων, οἱ εἰς Αἴγυπτον κατέβησαν φόβῳ Ουαφρῆν βασίλεα Αἰγύπτ. μ. τὰς εἰς αὐτὸς γνωμένας μερικὰς αἰχμαλωσίας, καθ' ἣν ὁ τ. Χαλδαίων κ. Βαβυλωνίων βασιλεὺς Ναβυχοδονόσορ ἐπολιόρκησε τὰ Ιεροσόλυμα, κ. τ. Σεδεκίαν ἐκπολιορκήσας αἰχμάλωτον ἔλαβε. Ναβουζαρδὰν δ' ὁ ἀρχιμάγειρ. μὲν πέμπτῳ. δεκάτῃ μ. μὴν τὸν τε νεὼ πυρπολεῖ Διαρκέσυλλα ἀπὸ πρώτης οἰκοδομῆς Σολομῶν. ἔτεσι ϋμβ. σωιζόμ. δὲ ἡμῖν ὁ Κλήμης κ. αὐτὸς ἐν τῷ πρώτῳ Στρωμάτι Φάσκων. ὅτι τῆς μὲν Ολυμπάδ. πλὴν εἰς Βαβυλῶνα αἰχμαλωσίαν τ. Ιουδαίων λαὸν ἤγαγεν, βασιλεύοντ. μὲν Αἰγυπτίων Ουαφρῆ ἄρχοντ. δ' Αθήνησιν ἐλιπτ. σωιάγοντα τὰ ὁ ἔτη τῆς ἐρημίας τ. τόπ. ὅτι τὸ δεύτερον ἔτ. Δαρείκ τ. Υστάσπ.

Δανιὴλ ἐν Βαβυλῶνι προεφήτευεν, ἐκεῖσέ τε κ. Ανανίας, κ. Αζαρίας, κ. Μισαὴλ ἐγνωρίζετ.

Β. Ναβυχοδόνοσορ ΚΒ.

ΜΓ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Γ. Ναβυχοδονόσορ ΚΓ.

Τότῳ τῷ ΚΓ ἔτ. Ναβυχοδονόσορ, κ. τρίτῳ τ. αἰχμαλωσίας, ἀπῳκίζε Ναβουζαρδὰν πάλιν ἀπὸ Ιερουσαλὴμ Ιουδαίους ψυχ. πάσας ἑβδομ. ψυχαὶ Ιουδαίων ἀπωκίσθησαν ἀπὸ Ιερουσαλὴμ εἰς Βαβυλῶνα Δ κ. Χ.

Μετὰ Ναβυχοδονόσορ ὁ. ἐβδόμ. τὴν Χαλδαίων ἦρχεν ὁ υἱὸς αὐτ. Ευφλαὰδ Μαρωχαὰδ ἔτη ζ. ὁμοῦ Δ ΛΙΕ.

Α. Ευειλ Α.

Τότῳ τῷ ἔτ. ἐβδόμ. ἐβάλεν Ευφλαὰδ Μαροδαχ ὁ υἱὸς Ναβυχοδονόσορ Ιωακεὶμ, τ. κ. Ιεχωνίαν, ἐκ τ. εἰκοστ. τ. Φυλακῆς, ἧς ἐφυλάττετ. κ. ἐλάλησεν αὐτῷ χρηστὰ, κ. ἔδωκεν τὸν θρόνον αὐτ. ὑπάνω τ. θρόνων τ. βασιλέων τ. μετ' αὐτ. ἐν Βαβυλῶνι.

Γ. Ευειλ Β.

Ε. Ευειλ Γ.

Μ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ζ. Ευειλ Δ.

Η. Ευειλ Ε.

Θ. Ευειλ Ϛ.

Ι. Ευειλ Ζ.

ΜΖ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Μετὰ Ευειλαὰδ Μαροδαχ βασιλεύ. Χαλδαίων ὁ ἀδελφὸς αὐτ. Βαλτάσαρ ἔτη δ. ὁμοῦ Δ ΛΙΘ.

ΙΑ. Βαλτάσαρ Α.

ΙΒ. Βαλτάσαρ Β.

ΙΓ. Βαλτάσαρ Γ.

Ετ. κ. προφητείας Ιεζεκιὴλ, κ. λ προφητείας Δανιὴλ ἐν Βαβυλῶνι.

ΙΔ Βαλτάσαρ Δ.

Βαλτάσαρ ὁ βασιλεὺς ἐπόησε δεῖπνον μέγα τοῖς μεγιστᾶσιν αὐτ. ἀνδράσι α κατέναντι τ. χιλίων πίνων Βαλτάσαρ εἶπεν ἐν τῇ γεύσ. τὸ οἶνος ἠζενεγκᾶν τὰ χρυσᾶ κ. τὰ ἀργυρᾶ, ἃ ἠζήνεγκε Ναβυχοδονοσορ ὁ πατὴρ αὐτ. ἐκ τ. ναοῦ τ. ἐν Ιερουσαλὴμ. κ. τὰ λοιπά.

ΜΗ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Μετὰ Βαλτάσαρ βασιλεύ. Χαλδαίων Δαρεῖος ὁ Μῆδος ἔτη γ. ὁμοῦ Δ ΛΚΒ.

ΙΕ. Δαρεῖος Α.

Οὗτος Δαρεῖος κατέσχεν ὅτι τ. βασιλείας αὐτ. Σατράπας ρκ. κ. τούτων ἐπάνω τακτικὰς γ. ὧν εἷς ἐτύγχανε Δανιὴλ ὁ προφήτης. συσκοτ. δ' κ. ἀβολῆ τ. αὐτῶν κ. τακτικῶν πρᾶξις ὁ Δαρεῖος ἔβαλε τὸν Δανιὴλ εἰς λάκκον λεόντων, καὶ οὐκ ἐφάρη, διὰ τὸν εἰς τὸν θεὸν μ. πεποιθήσεως προσκυνῆσιν αὐτ. κ. εἶπεν ἄγγελος Κυρίου τῷ Αμβακὺμ, ἀπένεγκε τὸ ἄριστον κ. τὰ λοιπά

Τῷ αὐτῷ πρώτῳ ἔτ. ὄνυπνον εἶδε Δανιὴλ, ὃς ἐπεκλήθη Βαλθάζαρ τὸ τ. πασάρων θηρίων.

Ις. Δαρεῖος Β.

ΙΖ. Δαρεῖος Γ.

Μετὰ Δαρεῖον τὸν Μῆδον ἐβασίλευσεν Δαρεῖος υἱὸς Ασσυήρου ἀπὸ τ. σπέρματος Μήδων ἔτη ιγ. ὁμοῦ Δ ΛΛΕ.

Τινὲς φασι τοῦτον τὸν Δαρεῖον κ. Ασυάγην ὀνομασθῆναι.

ΙΗ. Δαρεῖος, ὁ καὶ Ασυαγης, Α.

Ζ ἔτος προφητείας Ιερεμίου ἐν τῇ Ιουδαίᾳ.

ΜΘ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΘ. Δαρεῖος, ὁ Ασυάγης, Β.

ΞΑ ἔτος προφητείας Ιερεμίου ἐν τῇ Αἰγύπτῳ.

ΚΓ. Δαρεῖος ὁ Ἀσυάγης Γ.
ΚΔ. Δαρεῖος ὁ Ἀσυάγης Δ.
ΚΕ. Δαρεῖος ὁ Ἀσυάγης Ε.

ΝΑ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΚΣ. Δαρεῖος ὁ Ἀσυάγης Ϛ.
ΚΖ. Δαρεῖος ὁ Ἀσυάγης Ζ.
ΚΗ. Δαρεῖος ὁ Ἀσυάγης Η.
ΚΘ. Δαρεῖος ὁ Ἀσυάγης Θ.

ΝΑ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΚΖ. Δαρεῖος ὁ Ἀσυάγης Ι
ΚΗ. Δαρεῖος ὁ Ἀσυάγης ΙΑ.
ΚΘ. Δαρεῖος ὁ Ἀσυάγης ΙΒ.

Κῦρος τὸν Ἀσυάγλου καθελὼν τῶν Μήδων καθεῖλεν βασιλείαν γενομένην ἐν ἔτεσι ϛνθ.

ΝΒ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Περσῶν ἐβασίλευσεν πρῶτος ΚΥΡΟΣ ὁ Πέρσης ἔτη Λ. ὁμῶ ΔϚΞΕ.

ΛΑ. Κῦρος Α.

Κῦρος ἀνῆκε τῷ Ἀχμαλωσίαν τῶν Ἰουδαίων ἔθνους πορευθῆς εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, κάθ' ὃν ἐπανελθόντες ἀπὸ Βαβυλῶνος ἀμφὶ τὰς πέντε μυριάδας Ἰουδαίων τὸ ψυσικήριον ἤγαγον, καὶ ξεμελίας καταβάλοντο τοῦ ἱεροῦ. τῇ δὲ ἑξῆς ἐθνῶν ὑπαρχόντων διέμενεν τὸ ἔργον ἀτελὲς μέχρι δευτέρου ἔτους Δαρείου τοῦ Υστάσπου βασιλέως Περσῶν, μόνου τοῦ ψυσικηρίου σωθέντος,

Προεφήτευον ἐν Περσίδι Δανιὴλ καὶ Ἰεζεκιήλ, ἐν ᾗ τῇ Ἰουδαίᾳ Ἀμβακούμ, Ἀγγαῖος, καὶ Ζαχαρίας, καθ' οὓς ἐν Περσίδι Ἰησοῦς ὁ τοῦ Ἰωσεδὲκ ἱερεὺς ἐγνωρίζετο, καὶ Ζοροβαβελ, ὁ τοῦ Σαλαθιὴλ, βασιλικῆς γένους ὤν. οἱ καὶ ἠγάγοντο τὸν ἀπὸ Βαβυλῶνος ἐπανόδου.

Τῷ αὐτῷ πρώτῳ ἔτει Κύρου λόγος ἀπεκαλύφθη ἐν ἡμέρᾳ ἑκάστῃ τεσσαρακοστῇ τοῦ πρώτου μηνὸς τῷ Δανιὴλ ὄντι ἐν τῷ Τίγρι ποταμῷ, τὰ ὠφελοῦντα πένητα βασιλέων τὰ ἐπ' ἀναστροφῶν, καὶ τὰ ὠφελοῦντα πενήτων ἐρημώσεως Ἱερουσαλὴμ, καὶ τοῦ θυμιάματος, καὶ τοῦ χρίσματος τοῦ ἐν αὐτῇ, καὶ τὰ ὠφελοῦντα τὰ ἐθνῶν κλήσεως. ἐν ᾧ ἔτει Δανιὴλ ἐκοιμήθη προφητεύσας ἔτη ν.

ΛΒ. Κῦρος Β.
ΛΓ. Κῦρος Γ.
ΛΔ. Κῦρος Δ.

ΝΓ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΛΕ. Κῦρος Ε.
ΛϚ. Κῦρος Ϛ.
ΛΖ. Κῦρος Ζ.

Σιμωνίδης ἐγνωρίζετο.

ΛΗ. Κῦρος Η.

Χείλων ὁ τῶν ἑπτὰ σοφῶν ἔφορος ἐν Λακεδαιμονίᾳ ἐγένετο.

ΝΔ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΛΘ. Κῦρος Θ.

Πυθαγόρας Φυσικὸς φιλόσοφος ἐγνωρίζετο.

Μ. Κῦρος Ι.

Ξενοφάνης ὁ Κολοφώνιος ἐγνωρίζετο.

ΜΑ. Κῦρος ΙΑ.
ΜΒ. Κῦρος ΙΒ.

ΝΕ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΜΓ. Κῦρος ΙΓ.
ΜΔ. Κῦρος ΙΔ.

Κροῖσος ὑπὸ Κύρου ἐσταλεύετο.

ΜΕ. Κῦρος ΙΕ.

Κῦρος τὴν Λυδῶν βασιλείαν καθεῖλεν. καὶ Κροῖσον αἰχμαλώτισεν, ὁ δὲ αὐτὸς καὶ ἄλλας βασιλείας ὑπεβάλετο, Ἀσίας, Καρίας, Λυκίας, Ἰνδῶν πρὸς Βορρᾶν, καὶ Σαβαικῶν, καὶ Σκυθῶν.

ΜϚ. Κῦρος ΙϚ.

Θαλῆς ὁ Ἐξαμίου Μιλήσιος πρῶτος φυσικὸς φιλόσοφος ἀπέθανεν ζήσας ἔτη ϟα.

ΝϚ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΜΖ. Κῦρος ΙΖ.
ΜΗ. Κῦρος ΙΗ.
ΜΘ. Κῦρος ΙΘ.

Σωάγε) ὁ πᾶς χρόν☉ τ᾽ αἰχμαλωσίας τ̄ ο̄ ἐτων ϛ̄ Ιωδαίων ἔθνους ἀριθμέμεν☉ κ̄ζ̄ ωμ̄ ἔτιας ἀπὸ τρίτυ ἔτους τ᾽ βασιλείας Ελιακεὶμ, ϛ̄ τῆ Ιωακεὶμ, ὅπι τὸ θ̄ καὶ δέκαλον ἔτ☉ Κύρυ ϛ̄ Περσῶν βαζιλέως, κ̄ζ̄ ἢ ἑπέρυς, ἀπὸ ἀρχῆς τ᾽ Ιερεμίυ ωροφητείας, ἢ γέγονε κ̄ζ̄ τὸ ῑγ ἔτ☉ Ιωσίυ ϛ̄ τ̄ Ιωδαίων βασιλέως, ὅπι τὸ λ̄ς Ασυάγυς. ἀπὸ ἧ᾽ τ᾽ ωροφητείας Ιερεμίυ, ὅπι τὸ πρῶτον ἔτ☉ Κύρυ, ἔτη γίνε) ο̄. ὅπερ ἀδοκεῖ πιθανὸν εἶναι. τὸ ἧ᾽ ἀληθὲς, τ᾽ ἐρημίας ϛ̄ ἱερᾶ ἡ ἑβδομηκονταετία ὅπι τὸ β̄ ἔτ☉ Δαρείυ τᾶ Υσπάσυ περσιᾶτυ ἀπὸ θ̄ κ̄ ῑ ἔτους Ναβυχοδονόσορ ἀρχομένη.

Ν̄. Κῦρος Κ̄.

Θέογνις ποιητὴς ἐγνωρίζετ.

ΝΖ̄ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΝᾹ. Κῦρος ΚᾹ.

ΝΒ̄. Κῦρος ΚΒ̄.

Φερεκύδης ἱστορικὸς, ἐγνωρίζετο, κ̄ Πυθαγόρας.

ΝΓ̄. Κῦρος ΚΓ̄.

ΝΔ̄. Κῦρος ΚΔ̄.

ΝΗ̄ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΝΕ̄. Κῦρος ΚΕ̄.

ΝϚ̄. Κῦρος ΚϚ̄.

ΝΖ̄. Κῦρος ΚΖ̄.

ΝΗ̄. Κῦρος ΚΗ̄.

ΝΘ̄ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΝΘ̄. Κῦρος ΚΘ̄.

Ξ̄. Κῦρος Λ̄.

Τόμυρις γυνὴ Μασσαγετῶν βασίλισσα Κῦρον ἀνεῖλεν.

Μετὰ Κῦρον Περσῶν ἐβασίλευσεν δεύτερος ΚΑΜΒΥΣΗΣ ὑὸς Κύρυ ἔτη η̄, ὁμᾶ ΔΙΟΓ.

Ξ̄Α. Καμβύσης Ᾱ.

Καμβύσῃ φασὶ πὰρ᾽ Εβραίοις δεύτερον Ναβυχοδονόσορ καλεῖσθ, ἐφ᾽ ᾧ τῆ κ̄ζ̄ Ιωδὶθ ἱστορίαν λέγυσι γεγωνῆσθ.

Ξ̄Β. Καμβύσης Β̄.

Ηλίυ ἔκλειψις γέγονεν.

Ξ̄ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ξ̄Γ. Καμβύσης Γ̄.

Ξ̄Δ. Καμβύσης Δ̄.

Ξ̄Ε. Καμβύσης Ε̄.

Ξ̄Ϛ. Καμβύσης Ϛ̄.

Καμβύσης Αἴγυπτον κατέσχεν. ὁ αὐτὸς κ̄ τ᾽ Αμμενόφιν, ὃς Μέμνων νομιζόμενος εἶναι λίθος κ̄ φθεγξάμενος, πάντ, ὑφορώμενος γνησίαν πνὰ εἶναι αὐτ. ἱστορεῖ Πολύαινος Αθηναῖ☉.

Ξ̄Α ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ξ̄Ζ̄. Καμβύσης Ζ̄.

Ξ̄Η̄. Καμβύσης Η̄.

Περσῶν τρίτοι ἐβασίλευσαν δύο ἀδελφοὶ Μέρδις, κ̄ Ρατζάπης μιῶας ζ̄.

Περσῶν τέταρτος ἐβασίλευσεν ΔΑΡΕΙΟΣ Υσπάσυ ἔτη λ̄ς. ὁμᾶ ΞΘ.

Ξ̄Θ̄. Δαρεῖος Ᾱ. Β̄.

Ο̄. Ετους β̄ Δαρείυ τᾶ Υσπάσυ Περσῶν, κ̄ Ασυρίων, καὶ Αιγυπτίων βασιλέως, ἐφ᾽ ᾧ ἅμα Αγγαῖος, κ̄ Ζαχαρίας, καὶ ὁ ὀκτ̄ ιβ̄ Αγγελος ωροφητεύσιν, ἐπληρώθη τὸ ο̄ ἔτη τ᾽ ἐρημίας τᾶ ἱερᾶ, κ̄ μάρτυς ἐχέγγυος ὁ ωροφήτης Ζαχαρίας ἔτους δεύτερυ Δαρείυ ἐτῶν, Κύριε παντοκράτωρ, ἕως τίνος ὃ μὴ ἐλεήσῃς τὴν Ιερουσαλὴμ, καὶ τὰς πόλεις Ιούδα, ἃς ὠργίσθης τ̄τ̄ ο̄ ἔτος; Καὶ καθ᾽ μὲν Κῦρον ἡ τῆς αἰχμαλωσίας τᾶ Ιωδαίων ἔθνους ἐλευθερία γίνεται, κ̄ ἡ συγχώρησις τ᾽ τᾶ ἱερᾶ οἰκοδομῆς. εἰς ἔργον δὲ χωρεῖ καὶ τελεῖται ὁ ναὸς καθ᾽ τὸ η̄ ἔτος Δαρείυ τᾶ Υσπάσυ. κ̄ ἱεράτευσεν Ιησοῦς ὁ τᾶ Ιωσέδεκ, ἅμα Ζοροβάβελ τᾶ Σαλαθιὴλ, τ̄ ωθισίκων ἐν τῷ μεταξὺ τῆ οἰκοδομῆ ὑπηρόνων. Παρατηρητέον ἧ, ὡς μὴ τῆ ἐπάνοδον τ᾽ αἰχμαλωσίας οὐκέτι βασιλεὺς μνημονεύεται τᾶ λαᾶ, ἐπεὶ ἤγιζεν τᾶ ἐπουρανίυ βασιλέως Ιησοῦ Χριστοῦ ἡ καθ᾽ σάρκα ἀνάδειξις. Σωάδη δὲ τότ☉ κ̄ ὁ Κλήμης ἐν τῷ πρώτῳ στρώματι γεγράφων ἔτως, Καὶ ἔμεινεν ἡ αἰχμαλωσία ἔτη ο̄, καθαληξασα εἰς τὸ β̄ ἔτος Δαρείυ τᾶ Υσπάσυ τ̄ Περσῶν κ̄ Ασυρίων γρομένυ βασιλέως. ἐφ᾽ ᾧ Αγγαῖος κ̄ Ζαχαρίας, κ̄ ὁ ὀκτ̄ ιβ̄ Αγγελος ωροφητεύσι. καθ᾽ ταῦτα μὲν ὁ δηλωθεὶς ἀνήρ. ὡσὶ δὲ τᾶ μέχρι δεύτερυ ἔτους Δαρείυ τὸ ο̄ τ᾽ ἐρημίας τᾶ ἱερᾶ ἔτος ωροτείναι. κ̄ τὰ λοιπά.

ΞΒ̄ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Γ. Ετ☉ Δαρείυ.

Ετους τρίτου Δαρείυ τοῦ Υστάσπου ὁ ἐν Ιεροσολύμοις νεὼς οἰκοδομεῖται ὑπὸ Ζοροβάβελ. πληροῦται δὲ ἐν ϛ ἔτεσιν.

Δ Δαρεῖ☉ φόρους ἔταξεν τοῖς ὑπηκόοις πρῶτ☉.

Ε. ϛ. ΞΓ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ζ. Αρμόδι☉, ὑφ' Αρισγειτων Ιπαρχον, ὑφ' ἱππίαν Αθωναίων τυράννους ἀνῃλον.

Η. Εντεῦθεν ἀπὸ πρώτου ἔτους Κύρου ὁ Τ μς ἐτῶν χρόν☉ συμπληροῦται τὸ οἰκοδομῆς τοῦ ναοῦ τοῦ ἐν Ιερουσαλὴμ, ὃν λινα χρόνον τῷ Σωτῆρι ἔλεγον ἀπιστοῦντες Ιουδαῖοι, μᾶλλον δὲ νοήσαντες τὸ ὑπ' αὐτοῦ εἰρημένον ἐν τῷ κῷ Ιωάννου εὐαγγελίῳ. Τεσσαράκοντα καὶ ἓξ ἔτεσιν οἰκοδομήθη ὁ ναὸς οὗτ☉, καὶ σὺ λέγεις, ἐν τρισὶν ἡμέραις ἐγερῶ αὐτόν;

Μετὰ τὴν ἐκ Βαβυλῶν☉ ἐπάνοδον πρῶτ☉ μ Τ τοῦ ἱεροῦ οἰκοδομεῖν ἐχειρώσατο Ιησοῦς ὁ τῶν Ιωσεδεκ ἅμα Ζοροβάβελ ἔτη λΒ. ἕως τέλ☉ ὑπετέθηκαν τῇ τοῦ ἱεροῦ οἰκοδομῇ.

Απενεῦθεν τοῦ ἐνιαυτοῦ, ἐν ᾧ ὁ ἐν Ιεροσολύμοις νεὼς τέλεον ἐπληρώθη, ἕως τοῦ πλοῦτου ἔτους Υρκανοῦ Ιουδαίων ἐχιερέως, καὶ βασιλέως ὑστέρου γλωμιὸς ἐκ γένους ἱεραϊκοῦ. ἔτη τυγχάνοντα, ὁπόσαι αἱ ζ, καὶ ξΒ, τοῦ Δανιὴλ προφητεύσαντος ἑβδομάδες.

Θ. Ι. ΞΔ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΑ. ΙΒ. ΙΓ. ΙΔ. ΞΕ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΕ. ηλίου ἔκλειψις ἐγένετ☉.

Ις. ΙΖ. ΙΗ. ΞϚ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΘ. Κ. ΚΑ. ΚΒ. ΞΖ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ελλάνικ☉ ἱστοριογράφ☉, καὶ Δημόκριτ☉ φιλόσοφ☉, καὶ Ηράκλιτ☉ ὁ σκοτεινὸς, καὶ Αναξάγορας Φυσικὸς φιλόσοφ☉ ἐγνωρίζοντο.

ΚΓ. ΚΔ. ΚΕ. ΚϚ. ΞΗ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΚΖ. ΚΗ. ΚΘ. Λ. ΞΘ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΛΑ. ΛΒ. ΛΓ. ΛΔ. Ο ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΛΕ. ΛϚ.

Περσῶν πέμπτ☉ ΞΕΡΞΗΣ ὁ μέγας Δαρείου τοῦ Υστάσπου ἔτη ρκε.

Λ. Β. ΟΑ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Γ. Δ. Αρισταῖος ἐδιωξανακίθη.

Δεύτερ☉ ἐχιερεὺς Ιωακίμ☉ ἔτη Λ. ἅμα ΞΒ.

Ε. ϛ. ΟΒ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ζ. Η. Θ. Ι. ΟΓ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΑ. Πίνδαρ☉ ἐγνωρίζετο.

ΙΒ. ΙΓ. Σοφοκλῆς τραγῳδοποιὸς πρῶτον ἐπεδείξατο.

ΙΔ. ΟΔ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΕ. Ευριπίδης ἐγνωρίζετο.

Ις. Εσδρας ἐχιερεὺς ἔτη Ιουδαίοις ἐγνωρίζετο.

ΙΖ. Ηρόδοτος ἱστοριογράφος ἐγνωρίζετο.

ΙΗ. Βακχυλίδης ἤκμαζεν. ΟΕ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΘ. Κ. Σωκράτης ἐγνώσθη.

ΚΑ. ΚΒ. Ος ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΚΓ. ΚΔ. ΚΕ. ΚϚ. ΟΖ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΚΖ. ΚΗ.

Περσῶν ϛ ἐβασίλευσεν ΑΡΤΑΒΑΝΟΣ μῆνας ζ. μεθ' ὃν ΖΑΡΤΑΞΕΡΞΗΣ ὁ ἐπικληθεὶς Μακρόχειρ μα. ἅμα ΕΟΗ.

Λ. Θεμιστοκλῆς αἷμα ταύρου πιὼν ἐτελεύτα.

Μαρδοχαίου Φασὶ τινες ἐν τοῖς χρόνοις τούτοις γεγονέναι ..... ἐ γὰρ αὖ ἐσώσησε τὰς κατ' αὐτὸν

αὐτὸν πράξεις ἡ τ Ἐσδρα γραφή. ἤ τις κζ τ Ἀρταξέρξου ἱερεῦ καὶ Ἔσδραν τ Νεεμίαν ἐκ Βαβυλῶνος ἀνεληλυθέναι, καὶ τὰς ἐμφερομένας πράξεις αὐτῶν γεγονέναι.

β.

ΟΗ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Γ. Δ. Ε. ς. ὁ ἥλιος ἐξέλιπεν.

Τέλος ἀρχιερεὺς Ἐλιάσιβος υἱὸς Ἰακίμου ἔτη μ. ὁμοῦ ρβ.

ΟΘ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ζ. Η. Ἔσδρας γραμματεὺς νόμων ἱερῶν διδάσκαλος ἐγνωρίζετο.

Θ. Ι.

Π ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΑ. Ἡρόδοτος Ἁλικαρνασσεὺς ἱστοριογράφος ἐγνωρίζετο.

ΙΒ. ΙΓ. Ἐμπεδοκλῆς, καὶ Παρμενίδης Φυσικοὶ Φιλόσοφοι ἐγνωρίζοντο.

ΙΔ. ΙΕ. Ις. ΙΖ. Κατὰ τοῦτον τὸν χρόνον Νεεμίας υἱὸς Ἀχελλὶ ἐκ σπέρματος Ἰσραὴλ οἰκοδομεῖ τὴν Ἱερουσαλήμ. ὢν γὰρ ἀρχιοινοχόος τοῦ βασιλέως Ἀρταξέρξου αἰτήσας τὸν βασιλέα οἰκοδομῆσαι τὴν Ἱερουσαλὴμ, ἀπεστάλη πάρ' αὐτοῦ ἄνδρα εἰς τὴν Ἰουδαίαν σὺν δυνάμει πολλῇ. τὸ δὲ τεῖχος τ πόλεως ἀνεγείρει, καὶ πλατείας ἐν αὐτῇ καθασκευάζει κζ τὴν τ Δανιὴλ προφητείαν φάσκουσαν ἕτως, Ἑβδομήκοντα ἑβδομάδες σωτερήθησαν ἐπὶ τὸν λαὸν σου. Καὶ τὰ λοιπά. Ἐντεῦθεν δὴ Ἀφρικανὸς ἀριθμᾷ τὸν ἐν τῇ αὐτῇ προφητείᾳ τ ἑβδομήκοντα ἑβδομάδων ἀριθμὸν σωτείνοντα ἀ μόνον ἐπὶ τὴν τ σωτηρίου κηρύγματος παρουσίαν, ἀλλὰ γὰρ καὶ εἰς ἔτη υϛ.

Αἱ προφητευθεῖσαι τ ο ἔτων ἑβδομάδες τὴν ἀρχὴν ἔλαβον, καὶ συμπληροῦνται εἰς τὸ κβ ἔτος τ ἡγεμονίας Τιβερίου Καίσαρος, ἤγουν ὅ ἐστι σα ὀλυμπιάδος. καὶ τ μὲν ξθ ἑβδομάδων πληρωμὸν εἰς ιδ ἔτος τ ἡγεμονίας Τιβερίου Καίσαρος, καὶ πρῶτον ἔτος σιβ ὀλυμπιάδος, ἐν ᾧ ἡ παρουσία τοῦ σωτηρίου κηρύγματος τοῦ μεγάλου θεοῦ, καὶ σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. τ δὲ λοιπῆς ἑβδομάδος, ἥ τις ἐδωρήσατο Δεσπότῃ πολλοῖς, πληρωμένης, ὡς εἴρηται, κζ κβ ἔτους τ Τιβερίου Καίσαρος μοναρχίας. Τὸ δὲ ἥμισυ τ ἑβδομάδος, ἐν ᾧ φησὶν ὁ προφήτης, ἀρθήσεται θυσία, φθάνει κατὰ τὸ ιθ ἔτος τ Τιβερίου μοναρχίας, ἤγουν τέταρτον ἔτος τ σιβ ὀλυμπιάδος, καθ' ὃ τ ἐκούσιον καὶ ζωοποιὸν ὑπερέμενε σαρκὸν Χριστὸς ὁ ἀληθινὸς θεὸς ἡμῶν.

ΙΗ	ΠΑ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.	*Olymp.* LXIII.
	ΠΒ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.	*Olymp.* LXIV.
ΙΘ. Κ. ΚΑ. ΚΒ.		
	ΠΓ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.	*Olymp.* LXV.
ΚΓ. ΚΔ. ΚΕ. Κς.		
	ΠΔ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.	*Olymp.* LXVI.
ΚΖ. ΚΗ. ΚΘ. Λ.		
	ΠΕ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.	*Olymp.* LXVII.

Ἀπὸ τότε δὲ χρόνοι ἤρξαντο οἱ Ρωμαῖοι ὕπατοι χρηματίζειν, καὶ διοκτὼν τὰ Ρωμαϊκὰ πράγματα ἐπὶ ἔτη τϞδ. τοῦτ' ἔστιν ἕως δευτέρου ἔτους τῆς αὐτῆς ϛογ ὀλυμπιάδος, ὑπατείας λεπίδου τ Πλάγκου. ἤγουν τῆς ἐπὶ τὰ ἑξῆς ἔτους Γαΐου Ἰουλίου, καὶ ἕκτου Κλεοπάτρας.

ΟΝΟΜΑΣΙΑΙ ΤΩΝ ΕΝ ΡΩΜΗ ΥΠΑΤΩΝ.

ΛΑ.	ΥΠΑΤΕΙΑ ΒΡΟΥΤΟΥ, ΚΑΙ ΚΟΛΛΑΤΙΝΟΥ.	Ι. *Olymp.* LXVIII.
ΛΒ.	ΥΠ. ΠΟΒΛΙΚΟΛΑ, καὶ ΛΟΥΚΡΗΤΙΟΥ.	ΙΙ.
ΛΓ.	ΥΠ. ΠΟΒΛΙΚΟΛΑ ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟΝ, καὶ ΠΟΠΛΙΟΥ.	ΙΙΙ.
ΛΔ.	ΥΠ. ΠΟΒΛΙΚΟΛΑ ΤΟ Γ, Κ ΛΟΥΚΡΗΤΙΟΥ ΤΟ Β.	ΙΙ. *Olymp.* LXIX.
	ΠΣ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.	
ΛΕ.	ΥΠ. ΜΕΝΕΝΙΟΥ, καὶ ΠΟΣΤΟΥΜΙΑΝΟΥ.	ΙΙΙ.
Λς.	ΥΠ. ΤΡΙΚΟΣΤΟΥ, καὶ ΒΙΤΕΛΛΙΝΟΥ.	ΙΙΙΙ.
ΛΖ.	ΑΡΟΥΓΚΟΥ, καὶ ΦΛΑΒΟΥ.	Ι. *Olymp.* LXX.
ΛΗ.	ΚΑΜΕΡΙΝΟΥ, καὶ ΛΟΓΓΟΥ.	ΙΙ.
	ΠΖ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.	
ΛΘ.	ΥΠ. ΕΛΟΥΑ, καὶ ΓΕΜΙΝΟΥ.	ΙΙΙ.
Μ.	ΥΠ. ΦΛΑΒΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΣΙΦΟΥΛΟΥ.	ΙΙΙΙ.
ΜΑ.	ΥΠ. ΑΤΡΑΤΙΝΟΥ, καὶ ΑΥΓΟΥΡΙΝΟΥ.	Ι. *Olymp.* LXXI.
	Περσῶν βασιλεὺς ὁ ΔΑΡΕΙΟΣ ὁ Ξέρξου ὁ ἐπικληθεὶς Νόθος ἔτη ιθ. ὁμοῦ ΕϞζ.	
Μ.	ΥΠ. ΑΛΒΟΥ, καὶ ΚΕΛΗΜΟΝΤΑΝΟΥ.	ΙΙ.

ΠΗ.

ΠΗ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Β.	ΥΠ. ΣΑΒΙΝΟΥ, καὶ ΠΡΙΣΚΟΥ	
Γ.	ΥΠ. ΚΕΛΕΜΟΝΤΑΝΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΓΕΜΙΝΟΥ ΤΟ Β.	ΙΙΙ.
Δ.	ΥΠ. ΑΡΟΥΓΚΟΥ, ΤΟ Β, καὶ ΒΙΤΕΛΛΙΝΟΥ ΤΟ Β.	Ι. Ol. LXXI.
Ε.	ΥΠ. ΜΑΚΡΙΝΟΥ, καὶ ΑΥΓΟΥΡΙΝΟΥ ΤΟ Β.	ΙΙ.

Τέταρτος ἀρχιερεὺς Ἰωδαὲ ὑὸς Ἐλιασίβ ἔτη ις. ὁμῶ ϡλγ.

ΠΘ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ς.	ΥΠ. ΑΥΓΟΥΡΙΝΟΥ ΤΟ Γ, Ϛ ΑΤΡΑΤΙΝΟΥ ΤΟ Β.	ΙΙΙ.

Πλάτων ἐγεννήθη.

Ζ.	ΥΠ. ΚΑΜΕΡΙΝΟΥ, καὶ ΦΑΥΟΥ.	ΙΙΙΙ.
Η.	ΥΠ. ΤΟΥΛΛΟΥ, καὶ ΡΟΥΦΟΥ.	Ι. Ol. LXXII.

Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπάτων Ρωμαῖοι ἄρχοντες οὐκ ἦσαν.

Θ.	ΥΠ. ΝΑΥΤΙΤΟΥ, καὶ ΡΟΥΦΟΥ ΤΟ Β.	ΙΙ.

Ϙ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ι.	ΥΠ. ΛΟΥΣΚΟΥ, καὶ ΣΑΒΙΝΟΥ.	ΙΙΙ.

Ἐντεῦθεν Ἀφρικανὸς ἀριθμεῖ κξ΄ τὴν ϗ Δανιὴλ προφητείαν τὸν τ ὁ ἑβδομάδων ἀριθμὸν σωτάνοντα εἰς ἔτη υμγ. καὶ εὗροι τις αὐτὰς περιειλημμένας μϛ΄ τῷ ϗ Χριστῷ ἀναληψιν ὅπῃ τῷ ἀρχῇ Νερωνος Ρωμαίων αὐτοκράτορος, κἀθ' ὃν ἡ πόλις ἑξαμηνίῳ πολιορκεῖσθαι δυτέρῳ ἔτει ϗ μετ' αὐτὸν βασιλεύσαντος Οὐεσπασιανῷ, καὶ ἐλύθησαν οἱ ὀλυμπάδος, τῶν ἐφεξῆς ἀλώσιν, ἤγουν αἰχμαλωσίαν, ὑπέμειναν.

ΙΑ.	ΥΠ. ΡΟΥΤΙΛΙΟΥ, Ϛ ΒΙΤΕΛΛΙΟΥ.	IV.
ΙΒ.	ΥΠ. ΦΑΒΙΟΥ, καὶ ΜΑΛΟΓΕΝΝΗΣΙΟΥ.	Ι. Ol. LXXIV.
ΙΓ.	ΥΠ. ΜΑΜΕΡΚΟΥ, καὶ ΦΑΒΙΟΥ ΤΟ Β.	ΙΙ.

ϘΑ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΔ.	ΥΠ. ΦΑΒΙΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΒΟΛΙΣΙΟΥ.	ΙΙΙ.
ΙΕ.	ΥΠ. ΤΕΡΤΙΛΛΟΥ, καὶ ΦΑΒΙΟΥ ΤΟ Δ.	IV.
ΙϚ.	ΥΠ. ΣΑΒΙΝΟΥ, καὶ ΦΟΥΛΒΟΥ.	Ι. Ol. LXXV.
ΙΖ.	ΥΠ. ΚΗΚΙΝΝΑΤΟΥ, καὶ ΦΑΒΙΟΥ ΤΟ Ε.	ΙΙ.

ϘΒ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΗ.	ΥΠ. ΡΟΥΤΗΛΙΟΥ, καὶ ΦΑΒΙΟΥ ΤΟ ϛ.	ΙΙΙ.
ΙΘ.	ΥΠ. ΑΙΜΙΛΙΟΥ, καὶ ΕΡΚΟΥΛΙΝΟΥ.	IV.

Ξέρξης ἐλθὼν εἰς τὴν Ἑλλάδα διεπολέμησε τοῖς Ἀθλίοις ἐμπρήσας αὐτάς. καὶ τοξοβολίαι πληγεὶς ὑπέστρεψεν εἰς Βαβυλῶνα, καὶ ἀπέθανεν. Ι. Ol. LXXV.

Περσῶν δὲ ἐβασίλευσεν ΣΟΓΔΙΑΝΟΣ ἔτη ζ. ὁμῶ ΔΡΔ.

Α.	ΥΠ. ΛΕΝΑΤΟΥ, καὶ ΠΟΥΒΛΙΚΙΟΥ.	Ι. Ol. LXXVI.
Β.	ΥΠ. ΡΟΥΤΙΛΙΟΥ ΤΟ Β, Ϛ ΣΤΡΟΥΚΤΟΥ.	ΙΙ.

ϘΓ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Γ.	ΥΠ. ΝΑΥΤΙΟΥ, καὶ ΠΟΥΒΛΙΚΟΛΑ.	ΙΙΙ.
Δ.	ΥΠ. ΜΑΛΛΙΟΥ, καὶ ΦΟΥΡΙΟΥ.	IV.
Ε.	ΥΠ. ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΙΟΥΛΙΟΥ.	Ι. Ol. LXXVII.
ς.	ΥΠ. ΠΙΝΑΡΙΟΥ, καὶ ΦΟΥΣΟΥ.	ΙΙ.

ϘΔ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ζ.	ΥΠ. ΣΑΒΙΝΟΥ, Ϛ ΚΑΠΕΤΩΛΙΝΟΥ.	ΙΙΙ.

Περσῶν δεκάτος ἐβασίλευσεν ΑΡΤΑΞΕΡΞΗΣ ὁ Μνήμων ὑὸς Δαρείου καὶ Πυρασπίδος ἔτη μ. ὁλῶ ΔΡΜΔ.

Α.	ΥΠ. ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΤΟ Γ, καὶ ΒΑΛΕΡΙΟΥ.	IV.
Β.	ΥΠ. ΚΕΛΕΜΟΝΤΑΝΟΥ, καὶ ΠΡΙΣΚΟΥ.	Ι. Ol. LXXVIII.

Εὐριπίδης πλοῦτᾳ, καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ἀθλίοις.

Γ.	ΥΠ. ΚΕΛΕΜΟΝΤΑΝΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΠΡΙΣΚΟΥ ΤΟ Β.	ΙΙ.

ϘΕ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Δ.	ΥΠ. ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΤΟ Δ, καὶ ΒΙΒΟΥΛΛΑΝΟΥ.	ΙΙΙ.
Ε.	ΥΠ. ΡΕΓΙΛΛΙΑΝΟΥ, καὶ ΦΟΥΣΚΟΥ.	
ς.	ΥΠ. ΠΡΙΣΚΟΥ, καὶ ΦΛΑΒΟΥ.	IV.
Ζ.	ΥΠ. ΤΡΙΚΕΠΙΤΙΝΟΥ, καὶ ΒΕΤΟΥΡΙΝΟΥ.	IV. Ol. LXXIX.

ϘϚ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Η.	ΥΠ. ΓΑΛΛΟΥ, καὶ ΚΑΜΕΡΙΝΟΥ.	Ι. Ol. LXXX.
Θ.	ΥΠ. ΓΟΒΛΙΚΟΛΑ ΤΟ Β, καὶ ΣΑΒΙΝΟΥ.	ΙΙ.
Ι.	ΥΠ. ΒΙΒΟΥΛΙΝΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΜΑΛΟΓΕΝΝΗΣΙΟΥ.	ΙΙΙ.

Ισοκράτης ὁ ῥήτωρ ἐγνωρίζετο.

ΙΑ. ΝΑΥΤΙΟΥ, καὶ ΑΤΡΑΤΙΝΟΥ. ΙΙΙΙ.

Ἀθλοθέται ἤρξαντο σχοινίοις καὶ χερσὶ πότερον ἰσχύι χρώμενοι.

ΙΒ. ΥΠ. ΡΟΥΒΛΙΛΙΟΥ, καὶ ΙΛΑΡΙΑΝΟΥ. Ι. Ol. LXXXI.

ΙΓ. ΥΠ. ΜΑΞΙΜΟΥ, καὶ ΒΕΡΓΙΝΙΟΥ. ΙΙ.

ΙΔ. ΥΠ. ΡΟΓΟΥ, καὶ ΒΕΤΟΥΡΙΟΥ. ΙΙΙ.

ΙΕ. ΥΠ. ΚΑΠΕΤΩΛΙΝΟΥ, καὶ ΟΥΑΡΟΥ. IV.

Πέμπτος ἀρχιερεὺς Ἰανναῖος ἦς Ἰωδαὲ ἔτη λβ. ὁμοῦ ρνδ.

ΖΗ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΣ. ΥΠ. ΦΗΣΤΟΥ, καὶ ΚΥΝΤΙΛΛΟΥ. Ι. Ol. LXXXII.

ΙΖ. ΥΠ. ΛΕΝΑΤΟΥ, καὶ ΚΑΠΕΤΩΛΙΝΟΥ ΤΟ Β. ΙΙ.

ΙΗ. ΥΠ. ΒΑΡΒΑΤΟΥ, καὶ ΡΟΤΙΤΟΥ. ΙΙ. Ol. LXXXIII.

ΙΘ. ΥΠ. ΑΡΜΕΝΙΟΥ, ὃ ΤΡΙΚΟΣΤΟΥ. ΙΙΙ.

ΖΘ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Κ. ΥΠ. ΜΑΚΡΙΝΟΥ, καὶ ΙΟΥΛΙΟΥ. IV.

ΚΑ. ΥΠ. ΦΟΥΡΙΟΥ, καὶ ΚΑΠΕΤΩΛΙΝΟΥ ΤΟ Γ. Ι. Ol. LXXXIV.

Εὐδοξος ἀστρολόγος ἐγνωρίζετο.

ΚΒ. ΥΠ. ΓΕΝΟΥΚΙΟΥ, καὶ ΚΟΥΡΤΙΟΥ. ΙΙ.

Γαλάται (οἱ) καὶ Κελτοὶ Ῥώμης ἐκράτησαν πλὴν τοῦ Καπιτωλίου.

ΚΓ. ΥΠ. ΜΑΚΡΙΝΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΚΑΠΕΤΩΛΙΝΟΥ ΤΟ Δ. IV.

Πλάτων φιλόσοφος ἤκμαζεν.

Ρ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΚΔ. ΥΠ. ΒΙΒΟΥΛΑΝΟΥ, καὶ ΕΛΟΥΑ. Ι. Ol. LXXXV.

ΚΕ. ΥΠ. ΓΑΚΕΛΛΟΥ, καὶ ΚΡΑΣΣΟΥ. ΙΙ.

ΚΣ. ΥΠ. ΜΑΚΡΙΝΟΥ ΤΟ Γ, καὶ ΛΕΝΑΤΟΥ. ΙΙΙ.

ΚΖ. ΥΠ. ΜΑΛΛΙΟΥ, καὶ ΚΑΠΕΤΩΛΙΝΟΥ ΤΟ Ε. IV.

ΡΑ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΚΗ. ΥΠ. ΜΑΚΡΙΝΟΥ ΤΟ Δ, καὶ ΦΙΔΕΝΑΤΟΥ. ΙΙ. Ol. LXXXVI.

ΚΘ. ΥΠ. ΜΑΛΟΓΕΝΝΗΣΙΟΥ, καὶ ΚΡΑΣΣΟΥ. ΙΙΙ.

Λ. ΥΠ. ΙΟΥΛΙΟΥ ὃ ΒΕΡΓΙΝΙΟΥ. IV.

ΛΑ. ΥΠ. ΚΑΠΕΤΩΛΙΝΟΥ ΤΟ Σ, καὶ ΚΑΜΕΡΙΝΟΥ. Ι. Ol. LXXXVII.

ΡΒ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΛΒ. ΥΠ. ΠΟΙΝΟΥ, καὶ ΜΕΛΙΤΩΝΟΣ. IV.

Καμπανῶν ἔθνος ἐν Ἰταλίᾳ σωίζει. IV. Ol. LXXXV.

ΛΓ. ΥΠ. ΚΡΑΣΣΟΥ, καὶ ΤΟΥΛΛΙΟΥ. Ι. Ol. LXXXVIII.

ΛΔ. ΥΠ. ΤΡΙΚΙΠΙΤΙΝΟΥ, καὶ ΦΙΔΕΝΑΤΟΥ ΤΟ Β. ΙΙ.

ΛΕ. ΥΠ. ΚΟΣΣΟΥ, καὶ ΡΟΙΝΟΥ ΤΟ Β. ΙΙΙ.

Ισοκράτης ὁ Ῥήτωρ ἐγνωρίζετο.

ΡΓ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΛΣ. ΥΠ. ΑΧΙΛΛΑ, καὶ ΜΟΥΤΙΛΑΝΟΥ. IV.

ΛΖ. ΥΠ. ΑΤΡΑΤΙΝΟΥ, καὶ ΒΙΒΟΥΛΑΝΟΥ. IV. Ol. LXXXIX.

Πλάτων καὶ Ξενοφῶν, καὶ ἄλλοι Σωκρατικοὶ ἐγνωρίζοντο.

ΛΗ. ΥΠ. ΚΑΠΕΤΩΛΙΝΟΥ ΤΟ Ζ, ὃ ΒΙΒΟΥΛΑΝΟΥ ΤΟ Β. ΙΙ. Ol XC.

ΛΘ. ΥΠ. ΜΟΥΤΙΛΑΝΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΡΟΥΤΙΛΙΟΥ. IV. Ol. XCII.

ΡΔ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Μ. ΥΠ. ΑΙΜΙΛΙΟΥ, καὶ ΡΟΥΣΤΙΚΟΥ.

Ξενοφῶν Ὁρζυλάου, καὶ Κτησίας ἐγνωρίζοντο. Καὶ Σωκράτης φιλόσοφος ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ πιὼν τὸ κώνειον ἀπέθανεν ζήσας ἔτη Ο.

Περσῶν ἐβασίλευσεν ΑΡΤΑΞΕΡΞΗΣ, ὁ καὶ ΩΧΟΣ, ἔτη κζ. ὁμοῦ ΕΡΟΑ.

Α. ΥΠ. ΚΑΣΣΟΥ, καὶ ΜΟΥΔΙΛΛΙΝΟΥ. Ι. Ol. XCIII.

Β. ΥΠ. ΦΛΑΒΟΥ, ὃ ΚΑΜΕΡΙΝΟΥ.

Γ. ΥΠ. ΡΟΤΙΤΟΥ, καὶ ΚΑΠΕΤΩΛΙΝΟΥ. Ι. Ol. XCVII.

Δημόκριτος τελευτᾷ ζήσας ἔτη ϙ.

ΡΕ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Δ. ΥΠ. ΓΕΝΟΥΚΙΟΥ, καὶ ΚΟΥΒΙΟΥ. Ι. Ol. CIV.

Ε. ΥΠ. ΜΑΜΕΡΤΙΝΟΥ, καὶ ΛΑΤΕΡΑΝΟΥ.

Διογένης Ἰκεσίου ὁ Κυνικὸς ἐγνωρίζετο.

ϛ. ΥΠ. ΠΕΤΙΤΟΥ, καὶ ΓΑΛΒΑ. Π.

Σκιπίων Ἀφρικανὸς Ῥωμαίων Δικτάτωρ προθήσας τὴν Καρχηδόνα Ἀφρίκῃ μετωνόμαζεν.

Ζ. ΥΠ. ΜΑΜΕΡΤΙΝΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΣΥΛΛΑ.

Σφαιρᾶ γυμνάζων ἐν Ἀχαΐᾳ, Ἑλίκη καὶ Βόρᾳ καλεσθησαν. ὧν τὴν θάλασσαν ἀχεῖ νῶν ἴχνη φαίνονται πλεόντων ἀπὸ Κορίνθου εἰς Πάτρας ὅπη τὰ ἀριστερὰ μέρη. Ι. Ol. C.

Εὔδοξος ἀστρολόγος ἐγνωρίζετο. Ἐπὶ ἀρχιερεὺς Ἰαδδοῦς ἔτη ι. ὁμοῦ ΡΓΔ.

ΡϚ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Η. ΥΠ. ΑΛΛΟΥ, καὶ ΓΕΝΟΥΚΙΟΥ. ΙΙΙΙ.

Θ. ΥΠ. ΣΤΡΟΥΩΝΟΣ, καὶ ΡΕΤΙΝΟΥ. Ι. Ol. CV.

Ι. ΥΠ. ΛΙΒΩΝΟΣ, καὶ ΛΕΝΑΤΟΥ. ΙΙ. ΙΙΙ.

ΙΑ. ΥΠ. ΑΜΒΟΥΣΤΟΥ, καὶ ΠΡΟΚΟΥΛΟΥ. ΙΙΙΙ.

Ἰσοκράτης ὁ ῥήτωρ ἐγνωρίζετο.

ΡΖ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΒ. ΥΠ. ΡΟΥΣΤΙΚΙΟΥ, καὶ ΚΑΡΕΤΩΛΙΝΟΥ. Ι. Ol. CVI.

ΙΓ. ΥΠ. ΑΜΒΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΛΕΝΑΤΟΥ. Π.

ΙΔ. ΥΠ. ΠΟΤΙΤΟΥ, Ϲ ΠΟΒΛΙΚΟΛΑ. ΙΙΙ.

ΙΕ. ΥΠ. ΡΟΥΣΤΙΚΙΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΡΟΙΝΟΥ. ΙΙΙ. Ol. CVII.

ΡΗ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙϚ. ΥΠ. ΣΚΙΠΙΩΝΟΣ, καὶ ΛΕΝΑΤΟΥ. ΙΙΙΙ.

ΙΖ. ΥΠ. ΚΑΜΙΛΛΟΥ, καὶ ΚΡΑΣΣΟΥ. Ι. Ol. CVIII.

Δημοσθένης ὁ ῥήτωρ ἐγνωρίζετο.

ΙΗ. ΥΠ. ΚΟΡΒΙΝΟΥ, καὶ ΛΕΝΑΤΟΥ ΤΟ Β. Π.

ΙΘ. ΥΠ. ΒΕΝΩΚΟΣ, καὶ ΤΟΡΚΟΥΑΤΟΥ. ΙΙΙ.

ΡΘ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Κ. ΥΠ. ΚΟΡΒΙΝΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΛΙΒΩΝΟΣ. ΙΙΙΙ.

ΚΑ. ΥΠ. ΒΟΥΛΣΩΝΟΣ, καὶ ΚΑΜΕΡΙΝΟΥ. Ι. Ol. CIX.

ΚΒ. ΥΠ. ΡΟΥΤΙΛΙΟΥ, καὶ ΤΟΡΚΟΥΑΤΟΥ. ΙΙ.

ΚΓ. ΥΠ. ΚΟΡΒΙΝΟΥ, ΤΟ Γ, καὶ ΚΟΣΚΟΥ. ΙΙΙ.

ΡΙ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΚΔ. ΥΠ. ΑΛΛΟΥ, καὶ ΡΟΥΤΙΛΙΟΥ, ΤΟ Β. ΙΙΙΙ.

ΚΕ. ΥΠ. ΒΕΝΩΚΟΣ ΤΟ Β, καὶ ΜΑΜΕΡΤΙΝΟΥ. Ι. Ol. CX.

ΚϚ. ΥΠ. ΤΟΡΚΟΥΑΤΟΥ ΤΟ Γ, Ϲ ΜΟΥΣΣΩΝΟΣ. ΙΙ.

Πλάτων, καὶ Αἰσχύλος, καὶ Ἀριστοφάνης κωμῳδοποιοὶ ἐγνωρίζοντο, καὶ Δημοσθένης.

ΚΖ. ΥΠ. ΜΑΜΕΡΤΙΝΟΥ, καὶ ΣΙΛΩΝΟΣ. ΙΙΙ.

ΡΙΑ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ἀρταξέρξης Βασιλεὺς Περσῶν καλεθὼν εἰς Αἴγυπτον ἐπολιόρκησεν αὐτήν. Τότε καταφοιάμενος ὁ Νεκτάνεβος Βασιλεὺς πλοίοις Αἰγύπτιος φαρὰ κεκλημένος, μαθὼν ὅ τι ἔπαυσεν ὁ θεὸς τὴν δυναστείαν τῶν Αἰγυπτίων, ξυρισάμενος τὸν κόμην τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, καὶ ἀλλοιώσας ἑαυτὸν ἑτέρῳ σχήματι, ἔφυγε διὰ θαλάσσης, καταλιπὼν τὸ ἴδιον βασίλειον, καὶ εἰς τὴν Μέμφιν τῆς Μακεδονίας διέτριβεν, ὅπως ἐπιφάνηται Φίλιππος ὁ Μακεδὼν Βασιλεύς.

Ἑβδομος ἀρχιερεὺς Ονείας υἱὸς Ἰαδδοῦς ἔτη κα. ὁμοῦ ΣΙΕ.

Περσῶν ἐβασίλευσεν ἐν Πέρσαις ΑΡΣΙΟΧΟΣ ἔτη δ. ὁμοῦ ΕΡΟΕ.

Α. ΥΠ. ΚΑΜΙΛΛΟΥ, καὶ ΜΙΝΙΟΥ. ΙΙΙΙ.

Β. ΥΠ. ΦΙΣΤΟΥ, καὶ ΛΟΓΓΟΥ. Ι. Ol. CXI.

Γ. ΥΠ. ΚΡΑΣΣΟΥ, καὶ ΔΟΥΛΙΟΥ. ΙΙ.

Δ. ΥΠ. ΡΙΓΟΥΛΟΥ, καὶ ΚΟΡΒΙΝΟΥ. ΙΙΙ.

ΡΙΒ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ἰγ ἐβασίλευσεν ΔΑΡΕΙΟΣ, ὁ καὶ [Ἀλέξανδρος] ΑΡΣΑΚΗΣ ἔτη ϛ. ὁμοῦ ΕΡΓΑ.

Α. ΥΠ. ΑΛΒΙΝΟΥ, καὶ ΓΑΛΒΙΝΟΥ. ΙΙΙΙ.

Β. ΥΠ. ΑΛΒΙΝΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΚΟΣΣΟΥ. Ι. Ol. CXII.

Γ. ΥΠ. ΡΟΤΙΤΟΥ, καὶ ΜΑΡΚΕΛΛΟΥ. ΙΙ.

Δ. ΥΠ. ΒΡΑΣΣΟΥ, Ϲ ΒΕΝΩΚΟΣ. ΙΙΙ.

ΡΙΓ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ε. ΥΠ. ΜΑΜΕΡΤΙΝΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΔΕΚΙΑΝΟΥ. ΙΙΙΙ.

ϛ. ΥΠ. ΒΕΝΩΚΟΣ ΤΟ Γ, Ϲ ΣΚΙΠΙΩΝΟΣ. Ι. Ol. CXIII.

Κατέσχεν Βαβυλῶνα Ἀλέξανδρος, καὶ ἡ Περσῶν Βασιλεία κατελύθη διαμείναζα ἔτεσι σὺν ἀπὸ πρώτου ἔτους Κύρου, ἕως τοῦ παρόντος ἔθνους Δαρείου καὶ Ἀρσάμου. ΙΙΙ. Ol. CXII.

Αλέξανδρ. ις ἔτ. ἄγων ἀναιρεθεὶς Φαρμάκῳ τελευτᾷ ἐν Βαβυλῶνι. ΙΙΙ. Ol. CXIII.
Αιγυπτ. πρῶτ. ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ Λάγ. ὁ Αρσινόης ἔτη μ. ὁμῦ ΕΣΚΑ.

Ā. ΥΠ. ΛΕΝΤΟΥΛΟΥ, καὶ ΣΙΛΩΝΟΣ. II.
B̄. ΥΠ. ΛΙΒΩΝΟΣ, ὑ ΚΟΥΡΣΩΡΟΣ. III.

ΡΙΔ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Γ̄. ΥΠ. ΚΑΜΙΛΛΟΥ, καὶ ΒΡΟΥΤΟΥ. IIII.

Γαπίν. Κόρσωρ αὐτογραφεὺς κατέγη. Δρᾶσ. στρατηγὸς ἱππέων.
Κάμιλλ. ὕπα]. τ̄ ἴδιον υἱὸν ἐπελέκισεν αὐθ᾽ ὁ γνώμῃ αὐτᾶ συμβαλόντα πόλεμον, ὑ νικήσαντα.

Δ̄. ΥΠ. ΛΟΥΓΟΥ, ὑ ΚΕΡΑΤΑΝΟΥ. II. Ol. CXIIII.
Ē. ΥΠ. ΚΟΥΡΣΩΡΟΣ ΤΟ Β̄, καὶ ΣΥΛΛΟΥ. III.
ς̄. ΥΠ. ΓΑΛΒΙΝΟΥ, ὑ ΒΑΛΒΙΝΟΥ. IIII.

ΡΙΕ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ζ̄. ΥΠ. ΚΟΥΡΣΩΡΟΣ ΤΟ Γ̄, καὶ ΣΙΛΩΝΟΣ. I. Ol. CXV.
Η̄. ΥΠ. ΠΑΠΙΝΙΟΥ, ὑ ΚΕΡΑΤΑΝΟΥ. II.
Θ̄. ΥΠ. ΒΕΝΩΚΟΣ, ὑ ΦΛΑΚΚΟΥ. III.
Ī. ΥΠ. ΒΑΡΒΟΥΛΟΥ, καὶ ΒΟΥΒΟΥΛΚΟΥ. IIII.

ΡΙς ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙᾹ. ΥΠ. ΡΟΥΤΙΛΙΟΥ, ὑ ΛΕΝΑΤΟΥ. I. Ol. CXVI.
Ογδο. ἀρχιερεὺς ἐν Ιερσαλὴμ Ελεάζαρ. ἔτη ιε. ὁμῦ σλ.
ΙΒ̄. ΥΠ. ΚΟΥΡΣΩΡΟΣ ΤΟ Ā, ὑ ΛΕΝΑΤΟΥ ΤΟ Β̄. II.
ΙΓ̄. ΥΠ. ΚΟΥΡΣΩΡΟΣ ΤΟ Ē, καὶ ΒΟΥΒΟΥΛΚΟΥ ΤΟ Ē. IIII.
ΙΔ̄. . . . . .

ΡΙΖ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΕ̄. ΥΠ. ΜΑΞΙΜΟΥ, ὑ ΜΟΥΣΩΝΟΣ. I. Ol. CXVII.
Ις̄. ΥΠ. ΒΟΥΒΟΥΛΚΟΥ ΤΟ Ā, καὶ ΒΑΡΒΟΥΛΟΥ. II.
ΙΖ̄. ΥΠ. ΡΟΥΛΛΟΥ, ὑ ΡΟΥΤΙΛΙΟΥ. III.
Απὸ τότων τ̄ ὑπάτων ψηφίζονται τὰ ἔτη τ̄ Συρομακεδόνων, ἦγον καὶ Απαμέων εἰς τὸ Παχάλιον. I. Ol. CXVII.
Ἐπὶ τ̄ προκειμένων ὑπάτων γέγονε Μάγιστρ. Βάβαλ.
ΙΗ̄. ΥΠ. ΜΟΥΣΩΝΟΣ ΤΟ Β̄, ὑ ΡΟΥΛΛΟΥ ΤΟ Β̄. I. Ol. CXVIII.

ΡΙΗ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΘ̄. ΥΠ. ΑΠΙΟΥ, ὑ ΒΙΟΛΕΝΤΟΣ. II.
Κ̄. ΥΠ. ΡΕΜΟΛΟΥ, ὑ ΑΛΒΙΝΟΥ. III.
ΚᾹ. ΥΠ. ΜΕΤΕΛΛΟΥ, καὶ ΜΙΝΟΥΚΙΟΥ. IIII.
ΚΒ̄. ΥΠ. ΣΕΜΠΡΩΝΙΟΥ, ὑ ΦΑΒΕΡΙΟΥ. I. Ol. CXIX.

ΡΙΘ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΚΓ̄. ΥΠ. ΛΕΝΤΟΥΛΟΥ, ὑ ΑΒΕΝΤΗΣΙΟΥ. II.
ΚΔ̄. ΥΠ. ΔΕΝΤΩΝΙΟΥ, ὑ ΑΙΜΙΛΙΟΥ. III.
ΚΕ̄. ΥΠ. ΚΟΡΒΙΝΟΥ, καὶ ΠΑΝΣΑ. I. Ol. CXX.
Κς̄. ΥΠ. ΠΕΤΙΤΟΥ, ὁ ΤΟΡΚΟΥΑΤΟΥ. II.

ΡΚ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΚΖ̄. ΥΠ. ΣΚΙΠΙΩΝΟΣ, ὑ ΜΑΞΙΜΟΥ. III.
ΚΗ̄. ΥΠ. ΡΟΥΛΛΟΥ, ΤΟ Γ̄, ὑ ΜΟΥΣΩΝΟΣ ΤΟ Γ̄. IIII.
Μένανδρ. ὁ Κωμικὸς τελευτᾷ.
ΚΘ̄. ΥΠ. ΚΛΑΥΔΙΟΥ, ὑ ΒΙΟΛΕΝΤΟΣ. I. Ol. CXXI.
Λ̄. ΥΠ. ΡΟΥΛΛΟΥ ΤΟ Ā, ὑ ΜΟΥΣΩΝΟΣ ΤΟ Ā. II.

ΡΚΑ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΛᾹ. ΥΠ. ΚΛΑΥΔΙΟΥ, καὶ ΒΙΟΛΕΝΤΟΣ ΤΟ Β̄.
ΛΒ̄. ΥΠ. ΡΟΥΛΛΟΥ ΤΟ Ē, ὑ ΜΟΥΣΩΝΟΣ ΤΟ Ē.
ΛΓ̄. ΥΠ. ΜΕΤΕΛΛΟΥ, καὶ ΡΙΓΟΥΛΟΥ. III. Ol. CXXI.
ΛΔ̄. ΥΠ. ΚΟΥΡΣΟΡΟΣ, ὑ ΜΑΞΙΜΟΥ. IIII. Ol. CXXI.

ΡΚΒ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΛΕ̄. ΥΠ. ΜΑΞΙΜΟΥ ΤΟ Ρ̄, καὶ ΙΡΑΚΧΟΥ. I. Ol. CXXII.
Κς̄. ΥΠ. ΜΕΤΕΛΛΟΥ ΤΟ Β̄, ὁ ΒΟΥΛΒΟΥ. II.
ΛΖ̄. ΥΠ. ΜΑΞΙΜΟΥ ΤΟ Β̄, καὶ ΜΟΥΣΩΝΟΣ ΤΟ ς̄.
ΛΗ̄. ΥΠ. ΚΡΕΜΟΛΟΥ, ὁ ΑΛΒΙΝΟΥ. I. Ol. CXXIII.

ΡΚΓ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΛΘ. ΥΠ. ΜΑΡΚΕΛΛΟΥ, καὶ ΡΟΥΤΙΛΙΟΥ. Π.
Μ. ΥΠ. ΠΟΤΙΤΟΥ, καὶ ΠΕΤΙΤΟΥ. ΠΙ.

Δέκατος ἀρχιερεὺς Ονίας Σίμων ἐφ' ἔτη λβ. ὁμῦ σοβ.
Αιγύπτε δεύτερος βασιλεὺς ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ὁ ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ Βερενίκης,
καὶ Πτολεμαίε τοῦ Σωτῆρος ἔτη λη. ὁμῦ ,ΕΣΝΘ.

Α. ΥΠ. ΛΕΠΙΔΟΥ, καὶ ΚΕΚΙΝΝΑ. ΙΥ.
Β. ΥΠ. ΤΑΚΙΤΟΥ, καὶ ΔΕΝΤΟΝΟΣ. Ι. *Ol* ΣΧΧΙΥ.

Πτολεμαῖος ὁ φιλάδελφος τοῦτ' κάτ' Αιγυπτον αἰχμαλώτους Ιουδαίους ὑπὸ Πτολεμαίε τοῦ πατρὸς αὐτοῦ γενομένους ἐλευθέρους ἀνῆκεν, ἀναθέματά τε βασιλικὰ ἐν Ιεροσολύμοις ονίᾳ Σίμωνι τῷ ἀρχιερεῖ ἀδελφῷ Ελεαζάρε Δραπεμψάμενος τὰς Ιουδαίων γραφὰς ἐκ τῶν Εβραίων φωνῆς εἰς Ελλάδα μεταβληθῆναι ἐπέτρεψεν Διὰ τ' ἑβδομήκοντα σὺν πάρ' Εβραίοις σοφῶν ἐν Φάρῳ τῇ νήσῳ Πρωτέως ἐν οἷς εἶχεις αὐτὰς ἀποκλείσας, καὶ ἐν ταῖς κζ τὴν Αλεξανδρέων καταασκευασθείσας αὐτῷ βιβλιοθήκαις ἀπέφηνε μετὰ καὶ ἄλλων πολέων, ἀπὸ ἑκάστης πόλεως φορτολογήσας, παντοίων βιβλίων. Θεασάμενος δὲ τὰ ἀπὸ Ιεροσολύμων κομισθείσας βίβλους χρυσᾷ γράμμασι γεγραμμένας, ἐθαύμαζεν. καὶ μεταγραφῆναι ποιήσας μετέπεμψεν αὖ δῶρα. Ερμηνεύθησαν δὲ αἱ βίβλοι ἐν Φάρῳ τῇ νήσῳ ἐν οβ ἡμέραις. καὶ ἐθαυμάσθη, ὅτι χωρισθέντες ἀλλήλων οἱ οβ, καὶ ἑρμηνεύσαντες τὰς γραφὰς, εἰσελθόντες πρὸς Πτολεμαῖον συνέβαλον, καὶ εὗρον ὡσαύτως ἔχειν. ὁ δὲ θεὸς ἐδοξάσθη, αἱ δὲ γραφαὶ ὄντως θεῖαι ἐγνώσθησαν, τῶν πάντων ὡσαύτως ἑρμηνευσάντων, ὡς καὶ τὰ παρόντα ἔθνη γνῶναι, ὅτι κάτ' ἐπίνοιαν τοῦ θεοῦ εἰσιν ἑρμηνευθεῖσαι αἱ γραφαὶ ἐν οβ ἡμέραις ἐν Φάρῳ τῇ νήσῳ.

ΡΚΔ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Γ. ΥΠ. ΔΟΛΑΒΕΛΛΑ, καὶ ΜΑΞΙΜΟΥ. Π.
Δ. ΥΠ. ΛΟΥΚΙΟΥ, ἐκ ΓΑΡΓΟΥ. ΠΙ.
Ε. ΥΠ. ΒΑΡΒΟΥΛΟΥ, καὶ ΦΙΛΙΠΠΟΥ. ΠΙΠ.
Ϛ. ΥΠ. ΛΕΒΙΤΝΟΥ, καὶ ΚΟΥΡΟΥΓΚΑΝΙΟΥ. Ι. *Ol.* ΣΧΧΥ.

ΡΚΕ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ζ. ΥΠ. ΚΕΒΕΡΙΩΝΟΣ, καὶ ΜΟΥΡΩΝΟΣ. Π.
Η. ΥΠ. ΛΟΥΣΚΙΝΟΥ, καὶ ΓΑΡΓΟΥ ΤΟ Β. ΠΙ.
Θ. ΥΠ. ΡΟΥΦΙΝΟΥ, καὶ ΒΟΥΒΟΥΛΚΟΥ. ΠΙΠ.
Ι. ΥΠ. ΓΟΡΓΙΤΟΥ, καὶ ΚΛΕΡΥΙΝΟΥ. Ι. *Ol.* ΣΧΧΥΙ.

ΡΚϛ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΑ. ΥΠ. ΒΕΝΑΚΟΥ, καὶ ΛΕΝΤΟΥΛΟΥ. Π.
ΙΒ. ΥΠ. ΒΕΝΑΚΟΥ ΤΟ Β, ἐκ ΜΕΡΕΝΔΟΥ. ΠΙ.
ΙΓ. ΥΠ. ΛΙΚΙΝΙΟΥ, καὶ ΚΑΜΒΙΟΥ. ΠΙΠ.

Εωσφόρων τῶν ὑψάτων ἀργυρᾶν νόμισμα πρῶτον ἐν Ρώμῃ ἐκόπη.

ΙΔ. ΥΠ. ΚΟΥΡΣΟΡΟΣ, ἐκ ΜΑΞΙΜΟΥ. Ι. *Ol.* ΣΧΧΥΙΙ.

ΡΚΖ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΕ. ΥΠ. ΚΛΑΥΔΙΟΥ, καὶ ΚΛΕΥΙΝΑΤΟΥ. Π.
Ις. ΥΠ. ΓΑΛΛΟΥ, καὶ ΠΙΚΤΟΡΟΣ. ΠΙΠ.
ΙΖ. ΥΠ. ΣΕΜΠΡΩΝΙΟΥ, καὶ ΡΟΥΦΟΥ. Ι. *Ol.* ΣΧΧΥΙΙΙ.
ΙΗ. ΥΠ. ΡΗΓΟΥΛΟΥ, καὶ ΛΕΙΒΩΝΟΣ. Π.

ΡΚΗ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΘ. ΥΠ. ΦΑΒΙΟΥ ΠΙΚΤΩΡΟΣ, καὶ ΠΕΤΑ. ΠΙ.
Κ. ΥΠ. ΜΑΞΙΜΟΥ, καὶ ΒΙΤΟΥΛΟΥ. ΠΙΠ.
ΚΑ. ΥΠ. ΘΑΥΓΑΤΟΥ, ἐκ ΦΛΑΚΚΟΥ. Ι. *Ol.* ΣΧΧΙΧ.

Νικομήδης Βιθυνῶν βασιλεὺς Ασκίκειαν ἔκτισας Νικομήδειαν ὠνόμασε.

ΚΒ. ΥΠ. ΜΑΞΙΜΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΚΡΑΣΣΟΥ. Π.

ΡΚΘ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΚΓ. ΥΠ. ΑΛΒΙΝΟΥ, καὶ ΒΙΤΟΥΛΛΟΥ, ΠΙ.
ΚΔ. ΥΠ. ΦΛΑΚΚΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΚΡΑΣΣΟΥ ΤΟ Β. ΠΙΠ.
ΚΕ. ΥΠ. ΣΚΙΠΙΩΝΟΣ, καὶ ΔΟΥΛΙΟΥ. Ι. *Olymp.* ΣΧΧΧ.
Κϛ. ΥΠ. ΣΚΙΠΙΩΝΟΣ ΤΟ Β, καὶ ΦΛΟΡΟΥ. Π.

ΡΛ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΚΖ. ΥΠ. ΚΑΤΑΚΕΝΟΥ, καὶ ΠΑΤΕΡΚΥΛΟΥ. ΠΙ.
ΚΗ. ΥΠ. ΡΙΓΟΥΛΟΥ, καὶ ΒΛΕΣΟΥ. ΠΙΠ.
ΚΘ. ΥΠ. ΒΟΥΛΣΩΝΟΣ, καὶ ΔΕΚΙΟΥ. Ι. *Ol.* ΣΧΧΧΙ.
Λ. ΥΠ. ΠΕΤΙΝΟΥ, ἐκ ΠΑΥΛΟΥ. Π.

ΡΛΑ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΛΑ. ΥΠ. ΣΚΙΠΙΩΝΟΣ, ἢ ΚΑΤΑΚΙΩΝΟΣ. ΙΙΙ.
ΛΒ. ΥΠ. ΚΑΠΙΤΩΝΟΣ, ἢ ΒΛΕΣΟΥ ΤΟ Β. ΙΙΙΙ.
Ἰουδαίων ἱα ἀρχιερεὺς Μαναασσῆς ἔτη κς. ὁμῶ σζή.
ΛΓ. ΥΠ. ΚΟΤΤΑ, ἢ ΓΕΜΙΝΟΥ. Ι. Ol. CXXXII.
ΛΔ. ΥΠ. ΜΕΤΕΛΛΟΥ, ἢ ΓΑΡΓΟΥ. ΙΙ.

ΡΛΒ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΛΕ. ΥΠ. ΡΙΓΟΥΛΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΒΟΥΛΣΩΝΟΣ. ΙΙΙ.
ΛϚ. ΥΠ. ΓΟΥΛΧΡΟΥ, ἢ ΓΟΥΛΧΡΟΥ. ΙΙΙΙ.
ΛΖ. ΥΠ. ΚΟΤΤΑ ΤΟ Β, καὶ ΓΕΜΙΝΟΥ ΤΟ Β. Ι. Ol. CXXXIII.
ΛΗ. ΥΠ. ΜΕΤΕΛΛΟΥ ΤΟ Β, ἢ ΒΟΥΤΕΩΝΟΣ. ΙΙ.
Αἰγύπτου τρίτος ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ΕΥΕΡΓΕΤΗΣ, ὁ ἢ ΤΡΥΦΩΝ, ἔτη κϚ. ὁμῶ ΕΣΡΕ.

ΡΛΓ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Μ. ΥΠ. ΚΡΑΣΣΟΥ, ἢ ΛΙΚΙΝΝΙΟΥ. ΙΙΙ.
Β. ΥΠ. ΒΟΥΤΕΩΝΟΣ ΤΟ Β, Ĉ ΒΟΥΛΒΟΥ. ΙV.
Γ. ΥΠ. ΤΟΡΚΟΥΑΤΟΥ, ἢ ΒΛΕΣΟΥ. Ι. Ol. CXXXIV.
Δ. ΥΠ. ΦΟΥΝΔΟΥΛΟΥ, ἢ ΓΑΛΛΟΥ. ΙΙ.

ΡΛΔ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ε. ΥΠ. ΚΑΤΟΥΛΛΟΥ, ἢ ΑΛΒΙΝΟΥ. ΙΙΙ.
Σέλευκος Καλλίνικος ἐν Μεσοποταμίᾳ Καλλινικόπολιν κτίζει.
Ϛ. ΥΠ. ΤΟΡΚΟΥΑΤΟΥ, ἢ ΚΑΤΩΝΟΣ. ΙΙΙΙ.
Ζ. ΥΠ. ΚΕΝΤΩΝΟΣ, Ĉ ΤΟΥΔΙΝΑΤΟΥ. Ι. Ol. CXXXV.
Η. ΥΠ. ΤΟΓΚΙΝΟΥ, ἢ ΦΑΛΚΩΝΟΣ. ΙΙ.

ΡΛΕ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Θ. ΥΠ. ΓΡΑΚΧΟΥ, ἢ ΦΑΑΚΟΥ. ΙΙΙ.
Ι. ΥΠ. ΚΛΑΥΔΙΟΥ, ἢ ΟΥΑΡΟΥ. Ι. Ol. CXXXVI.
ΙΑ. ΥΠ. ΤΟΡΚΟΥΑΤΟΥ ΤΟ Β, ἢ ΒΟΥΛΒΟΥ. ΙΙ.
ΙΒ. ΥΠ. ΑΛΒΙΝΟΥ ΤΟ Β, ἢ ΡΟΓΟΥ. ΙΙΙ.

ΡΛϚ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΓ. ΥΠ. ΜΑΞΙΜΟΥ, ἢ ΜΑΛΧΩΝΟΣ. ΙΙΙΙ.
ΙΔ. ΥΠ. ΛΕΠΙΔΟΥ, ἢ ΒΑΛΒΟΥΛΟΥ. Ι. Ol. CXXXVII.
ΙΕ. ΥΠ. ΜΑΤΩΝΟΣ, Ĉ ΜΑΣΩΝΟΣ. ΙΙ.
ΙϚ. ΥΠ. ΒΑΛΛΙΟΛΟΥ, ἢ ΓΕΡΟΥ. ΙΙΙ.

ΡΛΖ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΖ. ΥΠ ΑΛΒΙΝΟΥ ΤΟ Β, ἢ ΚΕΝΤΟΥΜΑΛΟΥ. IV.
ΙΗ. ΥΠ. ΓΟΥΡΓΑ, ἢ ΜΑΞΙΜΟΥ. Ι. Ol. CXXXVIII.
ΙΘ. ΥΠ. ΦΛΑΚΟΥ, ἢ ΡΙΓΟΥΛΟΥ. ΙΙ.
Κ. ΥΠ. ΜΑΞΙΜΟΥ, ἢ ΑΡΟΥΣΤΙΟΥ. ΙΙΙ.

ΡΛΗ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΚΑ. ΥΠ. ΓΑΡΓΟΥ, καὶ ΡΙΓΟΥΛΟΥ ΤΟ Β. IV.
ΚΒ. ΥΠ. ΤΟΡΚΟΥΑΤΟΥ, ἢ ΠΑΡΓΟΥ ΤΟ Β. Ι. Ol. CXXXIX.
Αἱ παρθένοι ἐν Ρώμῃ [φθορᾶς] ἀλῶσαι κατωρύγησαν.
Καρία, ἢ Ρόδος ἐσείσθη, ὡς τὸν Κολοσσὸν ἐν Ρόδῳ πεσεῖν.
Ἡ δευτέρα τῶν Μακκαβαίων βίβλος ἤρξατο συγγραφεσθαι.
ΚΓ. ΥΠ. ΦΛΑΜΙΝΙΝΟΥ, ἢ ΦΙΛΟΥ. ΙΙ.
Ἐρατοσθένης ἐγνωρίζετο.
ΚΔ. ΥΠ. ΣΚΙΠΙΩΝΟΣ, ἢ ΜΑΡΚΕΛΛΟΥ. ΙΙΙ.

ΡΛΘ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΚΕ. ΥΠ. ΣΚΙΠΙΩΝΟΣ ΤΟ Β, ἢ ΡΟΥΦΟΥ. IV.
Ἀρχιμήδης μηχανικὸς ἐγνωρίζετο.
ΚϚ. ΥΠ. ΚΑΤΟΥΛΛΟΥ, ἢ ΦΙΛΩΝΟΣ. Ι. Ol. CXL.
Αἰγύπτου ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ΦΙΛΟΠΑΤΩΡ, ὁ ἢ ΓΑΛΛΟΣ, Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου, τοῦ ἢ Τρύφωνος υἱὸς ἔτη ιζ. ὁμῶ ΕΥΒ.
Α. ΥΠ. ΓΑΥΛΟΥ, ἢ ΣΑΛΙΝΑΤΩΡΟΣ. ΙΙ.
Ἰουδαίων ληφθέντων ὑπὸ τούτου Πτολεμαίου, καὶ * παραφήνται ὁπλίται ἀπελαυνόμενοι, ἢ αἰχμαλώτων ἀχθέντων ἐν Ἱεροσολύμοις ὑπὸ τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου ἐλέφαντες πεντήκοντα, οἷς εἶχον ὑπὸ τὴν δείρας [ἐν] λιβάνῳ ὑπὲρ τρεῖς ἡμέρας ἐπόησαν, ὅπως ἅπαντας οὕτω Ἰουδαίους κοινῇ μοίρᾳ ἀπολέσωσιν. ἐλθόντος δὲ τῆς τοιαύτης ἡμέρας, καὶ παροξυνομένων αὐτῶν, οἱ ἐλέφαντες εἰς οὕτω ἰδίους ἐνόπλους ὡραϊσμένους τε καὶ δή-

μους

μας ἐμπηδήσαντες ἀπολυτελέστατον αὐλῶν ὄχλον ἐν τῇ παρεμβολῇ αὐτῶν μανίᾳ ἀπώλεσαν. Καὶ ἔτω διασωθέντες οἱ Ἰουδαῖοι μετ' εὐχαριστίας ἐπανῆλθον εἰς τὰ ἴδια.

Β.	ΥΠ. ΣΚΙΠΙΩΝΟΣ ΤΟ Γ, καὶ ΛΟΓΓΟΥ.	ΙΙΙ.
	ΡΜ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.	
Γ.	Υπ. ΓΕΜΙΝΟΥ, καὶ ΦΛΑΜΙΝΙΟΥ.	ΙV.
Δ.	Υπ. ΠΑΥΛΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΒΑΡΩΝΟΣ.	Ι. *Ol.* CxLI.
Ε.	Υπ. ΦΑΒΙΟΥ ΜΑΞΙΜΟΥ, καὶ ΓΡΑΚΧΟΥ.	ΙΙ.
Ϛ.	Υπ. ΦΑΒΙΟΥ ΜΑΞΙΜΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΜΑΡΚΕΛΛΟΥ ΤΟ Β.	ΙΙΙ.
	ΡΜΑ.	
Ζ.	ΥΠ. ΜΑΞΙΜΟΥ, καὶ ΓΡΑΚΧΟΥ ΤΟ Β.	ΙV.
Η.	Υπ. ΠΟΥΛΧΡΟΥ, καὶ ΦΛΑΚΟΥ.	Ι. *Ol.* CxLII.
Θ.	ΥΠ ΓΑΛΒΑ, καὶ ΚΕΝΤΟΥΜΑΛΟΥ.	ΙΙ.
	Εἰδωλον τῆς Ρεας μητρὸς θεῶν ἀπὸ φρυγίας ἐν Ρώμῃ ἀπηνέχθη.	Ι. *Ol.* CxLIV.
Ι.	ΥΠ. ΛΕΒΙΥΝΟΥ, καὶ ΜΑΡΚΕΛΛΟΥ ΤΟ Γ.	ΙΙΙ.
	ΡΜΒ.	
ΙΑ.	ΥΠ. ΦΑΒΙΟΥ, καὶ ΦΛΑΚΟΥ ΤΟ Β.	ΙΙΙΙ.
ΙΒ.	ΥΠ. ΜΑΡΚΕΛΛΟΥ ΤΟ Δ, καὶ ΚΡΙΣΠΙΝΟΥ.	Ι. *Ol.* CLxIII.
ΙΓ.	ΥΠ. ΝΕΡΩΝΟΣ, καὶ ΣΑΛΙΝΑΤΩΡΟΣ.	ΙΙ.
ΙΔ.	ΥΠ. ΜΕΤΕΛΛΟΥ, καὶ ΦΙΛΩΝΟΣ.	ΙΙΙ.
	ΡΜΓ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.	
ΙΕ.	ΥΠ. ΣΚΙΠΙΩΝΟΣ, καὶ ΚΡΑΣΣΟΥ.	ΙV.
Ις.	ΥΠ. ΚΕΘΗΓΟΥ, καὶ ΤΟΥΣΙΝΑΤΟΥ.	Ι. *Ol.* CxLIV.
	Ιγ ἀρχιερεὺς ἐν Ιεροσολύμοις Ονιας ἔτη κδ. ὁμοῦ τμδ.	
ΙΖ.	ΥΠ ΣΚΙΠΙΩΝΟΣ ΤΟ Β, καὶ ΣΕΡΒΙΛΙΟΥ.	ΙΙ.
	Αιγύπτ Ι ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ΕΠΙΦΑΝΗΣ Πτολεμαῖος ὁ φιλοπάτωρ, ὁ καὶ Γάλλε, ἔτη κδ. ὁμοῦ ΑΤΚϛ.	
Α.	ΥΠ. ΝΕΡΩΝΟΣ ΤΟ Β, καὶ ΣΕΡΒΙΛΙΟΥ ΤΟ Β.	ΙΙΙ.
	ΡΜΔ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.	
Β.	ΥΠ. ΛΕΝΤΟΥΛΟΥ, καὶ ΓΕΤΟΥ.	ΙΙΙΙ.
Γ.	ΥΠ. ΓΑΛΒΑ ΤΟ Β, καὶ ΚΟΤΤΑ.	Ι. *Ol.* CLxV.
Δ.	ΥΠ. ΛΕΝΤΟΥΛΟΥ, ΤΟ Β, καὶ ΓΑΡΠΟΥΛΟΥ.	ΙΙ.
Ε.	ΥΠ. ΦΛΑΜΙΝΙΝΟΥ, καὶ ΓΕΤΟΥ ΤΟ Β.	ΙΙΙ.
	ΡΜΕ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.	
Ϛ.	ΥΠ. ΚΕΘΗΓΟΥ ΤΟ Β, Ϲ ΡΟΥΦΟΥ.	ΙV.
Ζ.	ΥΠ. ΠΟΡΦΥΡΙΟΥ, καὶ ΜΑΡΚΕΛΛΟΥ.	Ι. *Ol.* CxLVI.

Αντίοχος βασιλεὺς Συρίας Φιλωθεὶς Πτολεμαίῳ τῷ Επιφανεῖ ἀποδὰς πρὸς αὐτὸν ἐποίησε, καὶ Κλεοπάτραν τὴν αὐτοῦ θυγατέρα ἐκδίδωσι τῷ Πτολεμαίῳ εἰς γυναῖκα παραχωρήσας αὐτῷ Φερνῆς ὀνόματι Συρίαν, καὶ Φοινίκην, καὶ Σαμάρειαν, καὶ Ιουδαίαν.

Η.	ΥΠ. ΦΙΣΤΟΥ, καὶ ΦΛΑΚΚΟΥ.	ΙΙ.
Θ.	ΥΠ. ΣΚΙΠΙΩΝΟΣ ΤΟ Γ, καὶ ΛΟΓΓΟΥ.	ΙΙΙ.
	ΡΜϛ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.	
Ι.	ΥΠ. ΜΕΡΟΥΛΟΥ, Ϲ ΕΡΜΟΥ.	ΙV.
ΙΑ.	ΥΠ. ΦΛΑΜΙΝΙΝΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΛΕΒΩΒΑΡΒΟΥ.	Ι. *Ol.* CxLVII.
ΙΒ.	ΥΠ. ΓΛΑΒΡΙΩΝΟΣ, καὶ ΝΑΣΙΚΟΥ.	ΙΙ.
ΙΓ.	ΥΠ. ΣΚΙΠΙΩΝΟΣ ΤΟ Α, καὶ ΛΕΛΙΟΥ.	ΙΙΙ.
	ΡΜΖ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.	
ΙΔ.	Υπ. ΒΟΥΛΣΩΝΟΣ, καὶ ΝΟΒΙΛΙΟΡΟΥ.	ΙV.
ΙΕ.	Υπ. ΣΑΛΙΝΑΤΟΡΟΣ, καὶ ΜΕΣΑΛΑ.	Ι. *Ol.* CxLVIII.
Ις.	Υπ. ΛΕΠΙΔΙΟΥ, καὶ ΦΛΑΜΙΝΙΝΟΥ.	ΙΙ.
ΙΖ.	Υπ. ΑΛΒΙΝΟΥ, καὶ ΦΙΛΙΠΠΟΥ.	ΙΙΙ.
	ΡΜΗ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.	
ΙΗ.	Υπ. ΠΟΥΛΧΡΟΥ, καὶ ΤΟΥΣΙΝΑΤΟΥ.	ΙV.
ΙΘ.	Υπ. ΠΟΥΛΧΡΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΛΙΚΙΝΝΙΟΥ.	Ι *Ol.* CxLIX.
Κ.	Υπ. ΛΑΒΕΛΛΟΥ, καὶ ΜΑΡΚΕΛΛΟΥ.	ΙΙ.
ΚΑ.	ΥΠ. ΓΑΜΦΙΛΟΥ, Ϲ ΡΟΥΛΟΥ.	ΙΙΙ.

Σίμων τὸς ὁσιώτατος ὁ ἐν Ιεροζολύμοις ἱερεὺς αὐτοκαλλωπίζεται ὀνείᾳ τῷ ἀρχιερεῖ, καὶ ἐξ πάντα τρόπον Δικαιοσύνην

βαλὼν τὸ τ̄ Ιουδαίων ἔθνος τῷ βασιλεῖ Σελεύκῳ τῷ Νικάτορι, καὶ οὐκ ἰσχύσας αὐτὸν κακῶσαι, φυγὰς γενόμενος τὴν πατρίδα αὐτῶν ἐπεδήμησε βασιλεύσαντος. Καὶ ἐλθὼν πρὸς Απολλώνιον τὸν Συρίας, καὶ Φοινίκης, καὶ Κιλικίας στρατηγὸν ὑπισχνεῖται χρήματα. Καὶ τὰ λοιπά.

ΡΜΘ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Κβ.	ΥΠ. ΚΕΘΗΓΟΥ, καὶ ΠΑΜΦΙΛΟΥ ΤΟ Β.	IV. *Ol.* CXLIX.
Κγ.	ΑΛΒΙΝΟΥ, καὶ ΓΙΣΩΝΟΣ.	I. *Ol.* CL.

ἰδ ἀρχιερεὺς Ιησοῦς ἔτη ις. ὁμοῦ τξ.

Κδ.	Υπ. ΑΚΙΝΔΥΝΟΥ, καὶ ΦΛΑΚΚΟΥ.	II.

Αιγύπτου ε βασίλευσεν ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ΦΙΛΟΜΗΤΩΡ Πτολεμαίου τοῦ Επιφανοῦς υἱὸς ἔτη λε. ὁμοῦ ΡΕΤΞΑ.

Α.	ΥΠ. ΒΡΟΥΤΟΥ, καὶ ΒΟΥΛΑΣΩΝΟΣ.	III.

ΡΝ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Β.	ΥΠ. ΠΟΥΛΧΡΟΥ, καὶ ΓΡΑΚΧΟΥ.	IV.
Γ.	ΥΠ. ΣΚΙΠΙΩΝΟΣ, καὶ ΡΕΤΙΝΟΥ.	I. *Ol.* CLI.
Δ.	ΥΠ. ΛΕΠΙΔΟΥ, καὶ ΣΚΕΒΟΛΟΥ.	II.

Αριστόβουλος Ιουδαῖος περιπατητικὸς φιλόσοφος ἐγνωρίζετο, ὃς Πτολεμαίῳ τῷ φιλομήτορι ἐξηγήσατο τὴν Μωϋσέως γραφὴν ἀνέθηκεν.

Ε.	ΥΠ. ΑΛΒΙΝΟΥ, καὶ ΒΕΝΑΤΟΥ.	IV.

ΡΝΑ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ς.	ΥΠ. ΛΕΝΑΤΟΥ, καὶ ΑΙΜΙΛΙΟΥ.	I. *Ol.* CLII.
Ζ.	ΥΠ. ΚΡΑΣΣΟΥ, καὶ ΛΟΓΓΟΥ.	II.
Η.	ΥΠ. ΜΑΚΡΙΝΟΥ, καὶ ΣΕΡΡΑΝΟΥ.	III.
Θ.	ΥΠ. ΦΙΛΙΠΠΟΥ, καὶ ΓΙΣΩΝΟΣ.	IV.

ΡΝΒ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ι.	ΥΠ. ΠΑΥΛΟΥ, Ὁ ΚΡΑΣΣΟΥ.	I. *Ol.* CLIII.
ΙΑ.	ΥΠ. ΡΕΤΟΥ, καὶ ΠΕΝΝΟΥ.	II.
ΙΒ.	ΥΠ. ΓΑΛΛΟΥ, καὶ ΚΛΑΥΔΙΟΥ.	III.
ΙΓ.	ΥΠ. ΤΟΡΚΟΥΑΤΟΥ, Ὁ ΟΚΤΑΒΙΟΥ.	IV.

ΡΝΓ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΔ.	Υπ. ΤΟΡΚΟΥΑΤΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΛΟΓΓΙΝΟΥ.	I. *Ol.* CLIV.
ΙΕ.	Υπ. ΓΡΑΚΧΟΥ, καὶ ΤΑΛΙΝΟΥ.	II.

Αρχιερεὺς ἐν Ιερουσαλὴμ τοῦ Ονείας, ὁ Ὁ Μενέλαος ἔτη ζ. ὁμοῦ τξζ.

Ις.	Υπ. ΣΚΙΠΙΩΝΟΣ ΝΑΣΙΚΑ, καὶ ΦΙΓΟΥΛΟΥ.	III.
ΙΖ.	Υπ. ΜΕΣΣΑΛΑ, Ὁ ΚΑΡΒΩΝΟΣ.	IV.

ΡΝΔ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΗ.	Υπ. ΓΑΛΛΟΥ, καὶ ΚΕΘΗΓΟΥ.	I. *Ol.* CLV.
ΙΘ.	Υπ. ΔΟΛΑΒΕΛΛΑ, καὶ ΦΟΥΛΒΙΟΥ.	II.
Κ.	Υπ. ΑΡΡΙΔΟΥ, καὶ ΛΕΝΑΤΟΥ.	III.

Ιουδαίων ἡγεῖται πρῶτος Ιούδας, ὁ καὶ Μακκαβαῖος, Ματθίου παῖς τρίτῳ ἔτει ρνδ ὀλυμπάδος.

Ονείου, τοῦ καὶ Μενελάου, ἀρχιερέως Ιουδαίων, καὶ τὸ ἔθνος προδεδακότος Αντιόχῳ τῷ Επιφανεῖ ἀναιρεῖται ὑπὸ Αντιόχου τοῦ Ευπάτορος, Αλκιμος οὐκ ὢν ἐκ γένους ἱερατικοῦ τῶν ἱερωσυνῶν ἐκ προδρομῆς ἁμαρτήσας. καὶ τὰ λοιπά.

ΚΑ.	ΥΠ. ΚΑΙΣΑΡΟΣ, καὶ ΟΡΕΣΤΟΥ	IV.

Αντίοχος ὁ νέος Ευπάτωρ ἐλθὼν εἰς Αντιόχειαν εὗρε Φίλιππον βασιλεύοντα, καὶ ἀνεῖλεν αὐτόν. Μετὰ ταῦτα πολεμῶν εἰς Ιεροσόλυμα ἐπῆλθε ὑπὸ Ιούδα τοῦ Μακκαβαίου στρατηγοῦντος Ιουδαίων. ὁ δὲ αὐτὸς Αντίοχος ἅμα Ανδρονίκῳ στρατηγῷ αὐτοῦ Ονείαν, τὸν καὶ Μενέλαον, ἱερέα ἀναιρεῖ. Μεθ' ὃν Αλκιμος οὐκ ὢν ἐκ γένους ἱερατικοῦ ἐγνωρίζετο.

ΡΝΕ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Κβ.	Υπ. ΛΕΝΤΟΥΛΟΥ, καὶ ΡΙΓΟΥΛΟΥ.	I *Ol.* CLVI.

Ις. ἀρχιερεὺς ἐν Ιερουσαλὴμ Ιούδας Μακκαβαῖος ἔτη λ. ὁμοῦ υ.

ἡ δευτέρα τῶν Μακκαβαίων τὰς κδ Σέλευκον τὸν Κεραυνὸν, καὶ Αντίοχον τὸν Μέγαν, καὶ Σέλευκον τὸν Φιλοπάτορα, καὶ Αντίοχον τὸν Επιφανῆ, καὶ Αντίοχον τὸν νέον Ευπάτορα, καὶ ἕως πέμπτου ἔτους Δημητρίου τοῦ Σωτῆρος, καὶ Ιούδα τοῦ Μακκαβαίου Ματθίου παιδὸς περιέχει. Μετὰ Ιούδαν ἡγεῖται Ιωνάθης ἀδελφός.

Κγ.	Υπ. ΝΑΣΙΚΟΥ, καὶ ΜΑΡΚΕΛΛΟΥ.	II.

Αρίσταρχος γραμματικὸς ἤκμαζεν.

Κδ.	Υπ. ΟΡΙΜΙΟΥ, καὶ ΑΛΒΙΝΟΥ.	III.
Κε.	Υπ. ΝΟΒΙΛΙΟΡΟΥ, καὶ ΛΑΥΣΟΥ.	IV.

ρνς ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

κς. Υπ. ΜΑΡΚΕΛΛΟΥ ΤΟ β, καὶ ΦΛΑΚΚΟΥ. ι. *Ol.* clvii.
κζ. Υπ. ΛΟΥΚΟΥΛΛΟΥ, καὶ ΑΛΒΙΝΟΥ. ii.
κη. Υπ. ΦΛΑΜΙΝΙΝΟΥ, καὶ ΒΑΛΒΟΥ. iii.
κθ. Υπ. ΚΕΝΣΩΡΙΝΟΥ, καὶ ΜΑΝΙΛΙΟΥ. iv.

ρνζ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

α. Υπ. ΑΛΒΙΝΟΥ ΤΟ β, καὶ ΓΙΣΩΝΟΣ. ι. *Ol.* clviii.
λα. Υπ. ΣΚΙΠΙΩΝΟΣ, καὶ ΔΡΟΥΣΟΥ. ii.
λβ. Υπ. ΛΕΝΤΟΥΛΟΥ, καὶ ΝΟΥΜΙΚΙΟΥ. iii.

Σαμαρεῖται, καὶ Ιουδαῖοι ἐν Αλεξανδρείᾳ τῷδε Πτολεμαίῳ τῷ Φιλομήτορι Δημητρίου τοῦ Σωτῆρος ἐπὶ τῷ παρ' ἑκατέρῳ μέρει πρωμνῶν ἱερῶν. καὶ νικῶσιν Ιουδαῖοι.

λγ. Υπ. ΜΑΞΙΜΟΥ, καὶ ΜΑΝΙΚΙΟΥ. iv.

ρνη ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

λδ. Υπ. ΓΑΛΒΑ, καὶ ΚΟΤΤΑ. ι. *Ol.* clix.
λε. Υπ. ΚΛΑΥΔΙΟΥ, καὶ ΜΕΤΕΛΛΟΥ. ii.

Αιγύπτιος Πτολεμαῖος ὁ νεώτερος δεύτερος Ευεργέτης ἔτη κθ. ὁμοῦ ετς.

α. Υπ. ΜΕΤΕΛΛΟΥ ΤΟ β, καὶ ΜΑΞΙΜΟΥ.

Αλεξάνδρῳ Συρίας καὶ Ασίας βασιλεῖ Πτολεμαῖος ὁ νεώτερος δεύτερος Ευεργέτης τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα πρὸς γάμον ἐκδίδωσι. iii.

β. Υπ. ΣΚΙΠΙΩΝΟΣ, καὶ ΛΑΕΛΙΟΥ. ι. *Ol.* clx.

ρνθ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

γ. Υπ. ΛΕΝΑΤΟΥ, καὶ ΠΙΣΩΝΟΣ. ii.
δ. Υπ. ΝΑΣΙΚΑ, καὶ ΒΡΟΥΤΤΙΟΥ. iii.

Αλέξανδρος Βασιλεὺς Συρίας καὶ Ασίας ἀνῃρέθη ὑπὸ Πτολεμαίου τοῦ ἰδίου πενθεροῦ.

ε. Υπ. ΛΕΠΙΔΟΥ, καὶ ΦΛΑΜΙΝΙΝΟΥ. iv.

Δημητρίῳ τῷ μετ' Αλέξανδρον βασιλεύσαντι Συρίας καὶ Ασίας Πτολεμαῖος ὁ νεώτερος Ευεργέτης τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα δίδωσι πρὸς γάμον τὴν καὶ Αλεξάνδρᾳ πρώην γαμετήν.

ς. Υπ. ΦΙΛΟΥ, καὶ ΣΕΡΒΙΛΙΟΥ. ι. *Ol.* clxi.

ρξ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ζ. Υπ. ΦΛΑΚΚΟΥ, καὶ ΠΙΣΩΝΟΣ. ii.
η. Υπ. ΣΚΙΠΙΩΝΟΣ, καὶ ΦΛΑΚΚΟΥ ΤΟ β. iii.
θ. Υπ. ΣΚΕΒΟΥΛΟΥ, καὶ ΚΑΛΠΟΥΡΝΙΟΥ. iv.
ι. Υπ. ΛΕΝΑΤΟΥ, ἐπὶ ΡΟΥΤΙΛΙΟΥ. ι. *Ol.* clxii.

ρξα ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ια. Υπ. ΚΡΑΣΣΟΥ, καὶ ΦΛΑΚΟΥ. ii.
ιβ. Υπ. ΛΕΝΤΟΥΛΟΥ, ἐπὶ ΓΕΡΕΡΝΟΥ. iii.
ιγ. Υπ. ΑΥΔΙΝΑΤΟΥ, καὶ ΑΝΟΥΛΛΙΝΟΥ. iv.
ιδ. Υπ. ΟΚΤΑΒΙΟΥ, καὶ ΡΟΥΦΟΥ. ι. *Ol.* clxiii.

ρξβ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ιε. Υπ. ΛΟΓΓΙΝΟΥ, καὶ ΚΕΚΙΝΝΑ. ii.
ις. Υπ. ΛΕΠΙΔΟΥ, καὶ ΟΡΕΣΤΟΥ. iii.
ιζ. Υπ. ΙΥΕΟΥ, καὶ ΦΛΑΚΟΥ. iv.
ιη. Υπ. ΛΟΓΓΙΝΟΥ ΤΟ β, καὶ ΒΟΛΒΙΝΟΥ. ι. *Ol.* clxiv.

ρξγ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ιθ. Υπ. ΜΕΤΕΛΛΟΥ, ἐπὶ ΦΛΑΜΙΝΙΝΟΥ. ii.

Δημήτριος ὁ Σίδης βασιλεὺς Συρίας ἐπελθὼν τοῖς Ιεροσολύμοις, καὶ πολιορκήσας ἐν πολιορκίαν δὴ σωρήκας ταῖς πρὸς Ιόδαν τὸν Μακκαβαῖον [ἀναχωρεῖ.] ἀναιρεῖ ὑπὸ στρατιωτῶν Πτολεμαίου τοῦ δευτέρου Ευεργέτου ἐν συμποσίῳ.

κ. Υπ. ΑΕΝΟΒΑΡΒΟΥ, ἐπὶ ΦΑΙΝΙΟΥ. iii.

Ιουδαίων ἐς ἀρχιερεὺς Ιωνάθης Μακκαβαῖος ἔτη ιζ. ὁμοῦ υιζ.

κα. Υπ. ΟΡΙΝΙΟΥ, καὶ ΜΑΞΙΜΟΥ. iv.
κβ. Υπ. ΜΑΝΙΛΙΟΥ, καὶ ΚΑΡΒΟΥ. ι. *Ol.* clxv.

ρξδ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

κγ. Υπ. ΜΕΤΕΛΛΟΥ ΤΟ β, καὶ ΚΟΤΤΑ ii.
κδ. Υπ. ΚΑΤΩΝΟΣ, ἐπὶ ΜΑΡΚΙΟΥ. iii.
κε. Υπ. ΜΕΤΕΛΛΟΥ ΤΟ γ, καὶ ΜΑΞΙΜΟΥ. iv.
κς. Υπ. ΓΕΤΑ, καὶ ΜΑΞΙΜΟΥ. ι. *Ol.* clxvi.

Ιωνά-

Ιωνάθης ὁ Μακκαβαῖος ἀρχιερεὺς τῶν Σαμάρειαν τὴν κάθ' ἡμᾶς Σεβαστὴν καλουμένην Σαμαρέων ἔσην πολιορκήσας εἰς ἔδαφος καθεῖλεν. ἣν καὶ ὕστερον Ηρώδης ἀλλόφυλος βασιλεύσας Ιουδαίων ἀναζήσας Σεβαστὴν ὠνόμασεν. ὁμῶ ΕΥΕ.

ΡΞΕ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΚΖ.	ΥΠ. ΣΚΑΥΡΟΥ, καὶ ΜΕΤΕΛΛΟΥ.	Β.
ΚΗ.	ΥΠ. ΒΑΛΒΟΥ, καὶ ΚΑΤΩΝΟΣ.	ΙΙΙ.
ΚΘ.	ΥΠ. ΜΕΤΕΛΛΟΥ ΤΟ Α, καὶ ΚΑΡΒΩΝΟΣ.	ΙΥ.

Αιγύπτου ΙΗ ἐβασίλευσεν ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ΦΥΣΚΩΝ, καὶ ΣΩΤΗΡ, Κλεοπάτρας υἱὸς ἔτη ιζ. ὁμῶ ΕΥΖ.

Α.	ΥΠ. ΒΡΟΥΤΤΟΥ, καὶ ΡΕΣΤΟΣ.	Α. Ol. CLXVII.

Ιωνάθης ὁ Μακκαβαῖος [καὶ] Ιουδαίων ἀρχιερεὺς ἀξιοπρεπῶς τ' Ιουδαίας ἡγεῖτο.

ΡΞΣ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Β.	ΥΠ. ΝΑΣΙΚΑΡΠΟΥ, καὶ ΒΕΣΤΙΟΥ.	Β.
Γ.	ΥΠ. ΡΟΥΦΟΥ, καὶ ΑΛΒΙΝΟΥ.	ΙΙΙ.
Δ.	ΥΠ. ΜΕΤΕΛΛΟΥ ΤΟ Ε, & ΣΙΛΑΝΟΥ.	ΙΥ.
Ε.	ΥΠ. ΣΟΥΛΠΙΚΙΟΥ, καὶ ΣΚΑΥΡΟΥ.	Α. Ol. CLXVIII.

ΡΞΖ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ϛ.	ΥΠ. ΛΟΓΓΙΝΟΥ, καὶ ΜΑΡΙΟΥ.	Β.
Ζ.	ΥΠ. ΣΕΡΡΑΝΟΥ, & ΣΚΙΠΙΩΝΟΣ.	ΙΙΙ.
Η.	ΥΠ. ΡΟΥΦΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΜΑΛΛΙΟΥ.	ΙΥ.

ιη ἀρχιερεὺς ἐν Ιερουσαλὴμ Σιμὼν ἀδελφὸς Ιωνάθου & καὶ Μακκαβαίου ἔτη η. ὁμῶ ΥΧΕ.

Θ.	ΥΠ. ΜΑΡΙΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΦΙΜΒΡΙΟΥ.	Α. Ol. CLXIX.

Σελευκεῖς οἱ τοὺς Αντιόχειαν τ' Συρίας ἀπ' ἐντεῦθεν ἀφ' ἑαυτῶν χρόνους ἀριθμοῦσι.

ΡΞΗ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ι.	ΥΠ. ΜΑΞΙΜΟΥ, καὶ ΟΡΕΣΤΟΥ.	Β.
ΙΑ.	ΥΠ. ΜΑΡΙΟΥ ΤΟ Α, καὶ ΚΑΤΟΥΛΛΟΥ.	ΙΙΙ.
ΙΒ.	ΥΠ. ΜΑΡΙΟΥ ΤΟ Ε, καὶ ΑΚΥΛΙΟΥ.	ΙΥ.
ΙΓ.	ΥΠ. ΜΑΡΙΟΥ ΤΟ ϛ, καὶ ΦΛΑΚΟΥ.	Α. Ol. CLXX.

ΡΞΘ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΔ.	ΥΠ. ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ, καὶ ΑΛΒΙΝΟΥ.	Β.

Ασκαλωνῖται ἀφ' ἑαυτῶν χρόνους ἐντεῦθεν ἀριθμοῦσι.

ΙΕ.	ΥΠ. ΜΕΤΕΛΛΟΥ, ΤΟ ϛ. καὶ ΚΙΤΙΔΙΟΥ.	ΙΙΙ.
Ις.	ΥΠ. ΜΕΝΤΟΥΛΛΟΥ, καὶ ΚΡΑΣΣΟΥ.	ΙΥ.

ιθ ἀρχιερεὺς Ιερουσαλὴμ Ιωνάθης κζ. ὁμῶ ΥΝΒ.

ΙΖ.	ΥΠ. ΑΕΝΟΒΑΡΒΟΥ, καὶ ΛΟΓΓΙΝΟΥ.	Α. Ol. CLXXI.

Ιωνάθης ἱερεὺς ὁμῶ καὶ στρατηγὸς κατὰ Υρκανῶν στρατηγήσας Υρκανὸς μετωνομάσθη, ὃς καὶ πρεσβεύσας πρὸς Ρωμαίους δόγματι συγκλήτου φιλίαν πρὸς αὐτοὺς ἀπέδετο.

ΡΟ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Αιγύπτου Θ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ, ὁ καὶ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ, υἱὸς Πτολεμαίου τοῦ δευτέρου Ευεργέτου καὶ Φιλομήτορος ἔτη ι. ὁμῶ ΕΥΝΖ.

Α.	ΥΠ. ΚΡΑΣΣΟΥ, καὶ ΣΚΕΒΟΛΟΥ.	Β.
Β.	ΥΠ. ΒΑΛΒΟΥ, καὶ ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΥ.	ΙΙΙ.
Γ.	ΥΠ. ΦΛΑΚΟΥ, καὶ ΕΡΕΝΝΙΟΥ.	ΙΥ.
Δ.	ΥΠ. ΦΟΥΛΚΟΥ, καὶ ΠΕΡΠΕΡΝΟΥ.	Β. Ol. CLXXII.

ΡΟΑ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ε.	ΥΠ. ΦΙΛΙΠΠΟΥ, καὶ ΚΑΙΣΑΡΟΣ.	Β.
ϛ.	ΥΠ. ΚΑΙΣΑΡΟΣ, καὶ ΛΟΥΡΙΟΥ.	ΙΙΙ.
Ζ.	ΥΠ. ΣΤΡΑΒΩΝΟΣ, καὶ ΚΑΤΩΝΟΣ.	ΙΥ.
Η.	ΥΠ. ΣΥΛΛΟΥ, καὶ ΡΟΥΦΟΥ.	Α. Ol. CLXXIII.

ΡΟΒ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Θ.	ΥΠ. ΟΚΤΑΒΙΟΥ, καὶ ΚΙΝΝΑ.	Α.
Ι.	ΥΠ. ΜΑΡΙΟΥ ΤΟ Ζ, καὶ ΚΙΝΝΑ ΤΟ Β.	ΙΙΙ.

Σαλάσσιος ἐγωνήθη Καλάνδαις Οκτωβρίαις.

Πτολεμαῖος, ὁ Αλέξανδρος, υἱὸς Πτολεμαίου τοῦ δευτέρου Ευεργέτου, καὶ Κόκκης μητρὸς ἀπεβλήθη τ' βασιλείας, καὶ ἐσφάγη ἐν Μύρᾳ τ' Λυκίας.

Αιγύπτου Ι ἐβασίλευσεν ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ὁ ΡΟΘΕΙΝΟΣ, ὁ ἀγωθεὶς, ὁ αὐτὸς ὢν καὶ Φύσκων, καὶ Σωτὴρ, υἱὸς Κλεοπάτρας, ἔτη η. ὁμῶ ΕΥΚΕ.

Ā. ΥΠ. ΚΙΝΝΑ, ΤΟ Β̄, ϗ ΚΑΡΒΩΝΟΣ. IV.
Β̄. ΥΠ. ΚΑΡΒΩΝΟΣ ΤΟ Β̄, κὴ ΣΚΡΙΒΩΝΙΟΥ. I. *Ol.* CLXXIV.

ΡΟΓ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Γ̄. ΥΠ. ΣΚΙΡΙΩΝΟΣ, ϗ ΝΑΡΒΩΝΟΣ. II.
Δ̄. ΥΠ. ΚΑΡΒΩΝΟΣ ΤΟ Γ̄, ϗ ΜΑΡΙΟΥ ΤΟ Β̄. III.
Ē. ΥΠ. ΦΟΥΣΚΟΥΛΟΥ, κὴ ΔΟΛΑΒΕΛΛΑ. IV.
Ϛ̄. ΥΠ. ΣΥΛΛΟΥ, ϗ ΜΕΤΕΛΛΟΥ. I. *Ol.* CLXXV.

ΡΟΔ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ζ̄. ΥΠ. ΒΙΤΙΑ, ϗ ΠΟΥΛΧΡΟΥ. II.
Η̄. ΥΠ. ΚΛΑΥΔΙΟΥ, ϗ ΣΕΡΒΙΛΙΟΥ.

Αιγύπθ ιᾱ βαζιλεὺς ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ὁ ΝΕΟΣ ΔΙΟΝΥΣΟΣ ΑΥΛΗΤΗΣ Πτολεμαὶς Φύσκων ϑ̄ ϗ Σωτὴρ ϑ̄ ὑός, ἀδελφὸς δ̓ Κλεοπάτρας ἔτη λ̄. ὁμῦ ΕΥΝΕ.

Ā. ΥΠ. ΛΕΡΙΔΟΥ, ϗ ΚΑΤΟΥΛΛΟΥ. III.
Β̄. ΥΠ. ΒΡΟΥΤΟΥ, ϗ ΜΑΜΕΡΚΟΥ. IV.

ΡΟΕ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Γ̄. ΥΠ. ΟΚΤΑΒΙΟΥ, ϗ ΚΟΥΡΙΩΝΟΣ. I. *Ol.* CLXXVI.
Δ̄. ΥΠ. ΛΟΥΚΟΥΛΛΟΥ, κὴ ΜΙΚΟΥΤΤΟΥ. III
Ē. ΥΠ. ΜΑΡΚΕΛΛΟΥ, κὴ ΚΑΣΙΟΥ. IV.
Ϛ̄. ΥΠ. ΓΕΝΤΙΛΛΟΥ, Ĉ ΓΕΛΛΙΟΥ. I. *Ol.* CLXXVII.

ΡΟϚ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ζ̄. ΥΠ. ΠΛΕΝΔΟΥΛΟΥ, ϗ ΚΡΑΣΣΟΥ. II.
Η̄. ΥΠ. ΠΟΜΠΗΙΟΥ, ϗ ΚΡΑΣΣΟΥ. III.

Εἰκοστὸς ἀρχιερεὺς ἐν Ιερυζαλὴμ Αριςόβυλ ϑ̄ ἔτ ϑ̄ ᾱ. ὁμῦ ῡνγ.

Οὗτ ϑ̄ Αριςόβυλ ϑ̄ ὑὸς Ιωάνθυ, ϗ ϗ Υρκανῦ πρὸς τῇ ἀρχιερωσύνῃ Διάδημα πεθέθ βαζιλικὸν πρῶτ ϑ̄ ἐπ᾽ ἐνιαυτὸν ἕνα, μετὰ ἔτη φκζ ἀπὸ πρώτυ ἔτυς τῆς αἰχμαλωσίας.

Θ̄. ΥΠ. ΟΡΤΗΣΙΟΥ, ϗ ΜΕΤΕΛΛΟΥ. IV.

Εικοστὸς πρῶτος ἀρχιερεὺς Ιανναῖ ϑ̄, ὁ ϗ Αλέξανδρ ϑ̄, βαζιλεὺς ἅμα ϗ ἀρχιερεὺς ἔτη λ̄. ὁμῦ τῶγ, ὃς ϗ ὠμότατ ϑ̄ πεφέρη. Παρατηρητέον δ᾽ ἐν ἑκάστῳ ὡς διέφθαρτ ϑ̄ λοιπὸν ἡ τ βαζιλείας Ιδέα Διαδοχή. μετὰ γὰρ τελευτὴν Ζοροβάβελ (ὅτ ϑ̄ ἐκ Φυλῆς Ιούδα) ϗ τῶν ἐκ τ αἰχμαλωσίας ἐπάνοδον, ἕως ἀναδείξεως Χριςῦ, οὐκ ἦν ἡ προειρημένη Διαδοχή.

Βιργίλι ϑ̄ ἐγνώρισε.

Ī. ΥΠ. ΜΑΡΚΙΟΥ ΡΗΓΟΥ, ϗ ΜΕΤΕΛΛΟΥ ΤΟ Β̄. I. *Ol.* CLXXVIII.

ΡΟΖ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΑ. ΥΠ. ΠΙΣΩΝΟΣ, ϗ ΓΛΑΒΡΙΩΝΟΣ. II.
ΙΒ. ΥΠ. ΒΟΥΛΚΑΚΙΟΥ, ϗ ΤΟΥΛΛΟΥ. III.
ΙΓ. ΥΠ. ΚΟΤΤΟΥ, ϗ ΤΟΡΚΟΥΑΤΟΥ. IIII.
ΙΔ. ΥΠ. ΛΟΥΚΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ, ϗ ΡΙΓΟΥΛΟΥ. I. *Ol.* CLXXIX.

ΡΟΗ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΕ. ΥΠ. ΚΙΚΕΡΩΝΟΣ, ϗ ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ. II.

Πομπήϊ ϑ̄ δὶς στρατηγὸς Ρωμαίων ἐπελθὼν πολιορκεῖ μὲν τὰ Ιεροσόλυμα μέχρι τ ἀδύτων, τότ᾽ ἔστι τ ἁγίων ϗ ἱερᾶ πρᾴσει. ϗ τ ναὸν συλήσας, ϗ πολλὰ πάρ᾽ αὐτ ϑ̄ ἀφελόμ ϑ̄ [τ Αριςόβυλον] δίσμιον πιεῖ Ρωμαίοις.

ΙϚ. ΥΠ. ΣΙΛΑΝΟΥ, ϗ ΜΟΥΡΗΝΑ. III.
ΙΖ. ΥΠ. ΠΙΣΩΝΟΣ, κὴ ΜΕΣΣΑΛΑ. IIII.

Πομπήϊ ϑ̄ ὁ μέγας ἑλὼν τὰ Ιεροσόλυμα, ϗ τ ναὸν συλήσας, ϗ ἀφελόμ ϑ̄ τὰς ἁγίας γραφὰς, ϗ σὺν καὶ ϑήρας, ϗ χαρακτῆρας χρυσᾶς, ϗ ἄλλα πολλὰ σκεύη, ϗ τῶν ἄμπελον τῶν χρυσῶν, Ĉ τῶν κλίνων Σολομῶν ϑ̄ Υρκανῷ τῷ ὑῷ Αλεξάνδρ ϑ̄ κὴ Αλεξάνδρας τ [ϗ] Σαλίνας ϖδωσίδωσι. ϗ Αντίπατρον πρὸ Ασκάλωνίτ ϑ̄ Παλαιςίνης ἐπιμελητῶν καθις ϑ̄, τό, τε πᾶν ἔθν ϑ̄ Ιουδαίων ὑποφόρου Ρωμαίοις κατας ϑ̄ήσας πολλὰς αὐτῶν αἰχμαλώτυς εἰς Ρώμην ἤγαγεν τῇ συγκλήτῳ.

Υρκανὸς τὰ ὑπὸ Πομπηΐ ϑ̄ καθαιρεθέντα τείχη τ Ιερυζαλὴμ ἀνίςησιν.

ΙΗ. ΥΠ. ΑΦΑΝΙΟΥ, ϗ ΜΕΤΕΛΛΟΥ. I. *Ol.* CLXXX.

ΡΟΘ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ιϑ. ΥΠ. ΔΕΚΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ, Ĉ ΒΙΒΟΥΛΛΑΝΟΥ. II.
Κ. ΥΠ. ΠΙΣΩΝΟΣ, ϗ ΓΑΒΙΝΟΥ. III.

Φιλαδελφεῖς ἐκλεῦθεν ἀριθμοῦσι σὺν ἑαυτῶν χρόνυς.

ΚΑ. ΥΠ. ΛΕΝΤΟΥΛΛΟΥ, ϗ ΜΑΡΚΕΛΛΟΥ. IV.

Πομπήϊ ϑ̄ ὁ Μέγας Ρωμαίων στρατηγὸς αὐτοκράτωρ ϖεσοηγορεύθη. κὴ θεμέλιοι θεάτρυ ὑπ᾽ αὐτ ϑ̄ ἐβλήθησαν ἐν Ρώμῃ.

ΚΒ. ΥΠ. ΜΑΡΚΕΛΛΟΥ ΤΟ Β, ϗ ΦΙΛΙΠΠΟΥ. Ι. *Ol.* CLXXXI.

Ἐντεῦθεν Γαζαῖοι ἀπ' ἐαυτῶν χρόνους ἀριθμοῦσιν.

ΡΠΓ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΚΓ. ΥΠ. ΠΟΜΠΗΙΟΥ, ϗ ΚΡΑΣΣΟΥ. ΙΙ.

ΚΔ. ΥΠ. ΑΕΝΟΒΑΡΒΟΥ, ϗ ΠΟΥΛΧΡΟΥ. ΙΙΙ.

Κικέρων ὁ ῥήτωρ ἀπὸ ὑξορίας μετεβλήθη πρὸς μείωσιν ις.

Πτολεμαῖος ὁ νέος Διόνυσος, ὁ ϗ Αὐλητὴς ἐις Ρώμην ἔφυγεν.

ΚΕ. ΥΠ. ΒΑΛΒΙΝΟΥ, ϗ ΜΕΣΣΑΛΑ. ΙΥ.

Γαΐος Ἰούλιος Καῖσαρ τοὺς Ἕλληνας ἐπολέμει.

ΚϚ. ΥΠ. ΠΟΜΠΗΙΟΥ ΤΟ Β, ϗ ΜΕΤΕΛΛΟΥ. Ι *Ol.* CLXXXII.

Πομπήϊος ὁ μέγας τὸ κατ' ἐν αὐτῷ θέατρον ἀφιέρωσεν, ϗ θεωρίας ἐπετέλεσεν ἐν αὐτῷ δι' ἐλεφάντων παραφήνται, ϗ ἱππέων τ, ϗ πεζῶν ω, ϗ μονομάχων χ, ἐλεφαντομαχίαν ποιήσας.

ΡΠΑ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΚΖ. ΥΠ. ΡΟΥΦΟΥ, ϗ ΜΑΡΚΕΛΛΟΥ. ΙΙ.

ΚΗ. ΥΠ. ΜΑΡΚΕΛΛΟΥ ΤΟ Β, ϗ ΠΑΥΛΟΥ. ΙΙΙ.

ΚΘ. ΥΠ. ΛΕΝΤΟΥΛΟΥ, ϗ ΜΑΡΚΕΛΛΟΥ. ΙΥ.

Λ. ΥΠ. ΓΑΙΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ, ϗ ΣΕΡΒΙΛΙΟΥ. Ι. *Ol.* CLXXXIII.

ΡΠΒ ΟΛΥΜΠΙΑΣ

Αἰγύπτιος δωδεκάτη ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ θυγάτηρ Πτολεμαίου τοῦ νέου Διονύσου, τοῦ ϗ Αὐλητοῦ, ἔτη κβ. ὁμοῦ ἔτος.

Α. ΥΠ. ΚΑΛΙΝΟΥ, ϗ ΒΑΤΙΝΟΥ. ΙΙ.

Γάϊος Ἰούλιος Καῖσαρ Γαλάτας εἰς τέλεον νικήσας εἰς Ρώμην ἐπανῆλθεν.

ΑΡΧΗ ΓΑΙΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ.

Β. ΥΠ. ΓΑΙΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΤΟ Β ΜΟΝΟΥ. ΙΙΙ

Γ. ΥΠ. ΓΑΙΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΤΟ Γ ΜΟΝΟΥ. ΙΥ

Δ. ΥΠ. ΓΑΙΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΤΟ Δ ΜΟΝΟΥ. Ι. *Ol.* CLXXXIV.

ΡΠΓ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ε. ΥΠ. ΓΑΝΣΑ, ϗ ΙΡΤΙΟΥ. ΙΙ. *Ol.* CLXXXIV.

Γάϊος Ἰούλιος πρῶτος Ρωμαίων ἦρξη μοναρχης.

Τὰ Ρωμαϊκὰ ἐδιοκήθη πράγματα ὑπὸ Βρούτου ϗ Κολλατίνου ἔτη ϛϡγ, ἤγουν ξ παρόντος πέμπτου ἔτους Κλεοπάτρας, ϗ ἀπὸ τοῦ πρώτου ἔτους Γαΐου Ἰουλίου Καίσαρος, τῶν προκειμένων ὑπάτων.

Διὰ τί Καῖσαρ λέγεται.

Ἰούλιος Καῖσαρ ὁ Δικτάτωρ οὐκ ἐγυμνήθη, ἀλλὰ τῆς μητρὸς αὐτοῦ τῷ ἐνάτῳ μηνὶ τελευτησάσης, ἀνέκφραν αὐτὸν, ϗ ἀφέβαλον τὸ βρέφος. διὸ ϗ Καῖσαρ λέγεται Ρωμαϊστὶ ἡ ἀνατομή. ἀνατραφεὶς δὲ ὑπ' ἀνδρὸς γυμνασθέντος προεβλήθη τελαμβιράτων μετὰ Πομπηίου ϗ Κράσσου ὑπατευόντων ξ' τὸ πρῶτον ἔτος τῆς προκειμένης ρϡγ ολυμπιάδος. ἀπὸ γὰρ τῶν τριῶν τούτων ἐδιοικεῖτο τὰ Ρωμαϊκὰ πράγματα. ὁ γοῦν Ἰούλιος Καῖσαρ ὁ Δικτάτωρ μετὰ τὸ φονευθῆναι τὸν Κράσσον ἐπολεμήθη ὑπὸ Περσῶν πολέμῳ ἐν τοῖς Περσικοῖς μέρεσιν, ἔμεινεν αὐτὸς πολεμῶν μετὰ τῶν πληθῶν αὐτοῦ ἐν τοῖς μέρεσι τοῦ Νείλου, ϗ διαδεχθεὶς τὴν ὑπατείαν ἤτοι τριαμβιρατορίας καθ' ὁλοκληρίαν δ' κοινῆ τοῦ συγκλήτου Ρώμης ὑπὸ Πομπηίου Μάγνου τοῦ αὐτοῦ πενθεροῦ, ὁ αὐτὸς Ἰούλιος Καῖσαρ λυπηθεὶς ἐπυράννησε Ρωμαίων. ὁ προτερεύων κατὰ Ρωμαίων πολεμίως, ἐπεστράτευσε κατὰ συγκλήτου Ρώμης ϗ Πομπηίου Μάγνου. ϗ γενόμενος ἐν Ρώμῃ, ϗ ἀφαλεσθεὶς αὐτὸν ἀνεῖλεν οὐ συγκλητικὸς αὐτῆς.

Οὗτος Γάϊος Ἰούλιος Δικτάτωρ, ὁ ὃν μοναρχης ἁπάντων, ἐκράτησεν ἐν ὑπερηφανείᾳ ϗ τυραννίδι ἔτη δ, ϗ μῆνας ζ, ἀφ' ὧν Ἰδῶν Μαΐων τὴν πρώτης ἐπινεμήσεως. ϗ προετέθη ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ ἐλευθερίᾳ αὐτῆς, ὅτε ϗ ὑπὸ Ρωμαίους ἐγένετο, τῇ ι τοῦ Ἀρτεμισίου μηνὸς πεμφθέσα ἀφ' ἑαυτοῦ Ἰούλιος Καίσαρ. ϗ ἐκλήθη ὁ αὐτὸς Καῖσαρ Ἰούλιος Δικτάτωρ ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ, γ ϗ ι τοῦ Ἀρτεμισίου μηνός. Χρηματίζει δὲ τῆς μεγάλης Ἀντιοχείας εἰς τιμὴν αὐτῆς.

Ϛ. Ινδ. α. ΥΠ. ΛΕΠΙΔΟΥ, ϗ ΠΛΑΓΚΟΥ. ΙΙΙ.

Α. ἔτος ἀρχῆς Γαΐου Ἰουλίου Καίσαρος.

Ἀπὸ α ἔτους τοῦ Γαΐου Ἰουλίου Καίσαρος, ϗ τῶν προκειμένων ὑπάτων Λεπίδου ϗ Πλάγκου, ἤγουν δωδεκάτης ϗ αὐτῆς ξ Ἀρτεμισίου μηνὸς, Ἀντιοχέων οὐ ἐαυτῶν χρόνους ἀριθμοῦσι. Καὶ οἱ Ινδικτοὶ ἀπ' ἀρχῆς ϗ αὐτῆς ξ Γορπιαίου μηνός.

Ζ. Ινδ. β. ΥΠ. ΑΝΤΩΝΙΟΥ, ϗ ΙΣΑΥΡΙΚΟΥ. ΙΥ.

Β. Γαΐου Ἰουλίου Καίσαρος.

Λαοδικεῖς ἐντεῦθεν οὐ ἐαυτῶν χρόνους ἀριθμοῦσιν.

Αντώνι-

Αντώνι⟨ος⟩ ὁ ὕπατ⟨ος⟩ ἐψηφίσατο Ἰάλιον μιᾶ λέγειν τὸν Κωτήλιον, ἀφ' οὗ τὸν αὐτὸν ἐν αὐτῷ γεγυμνῆσθαι. ὁ δὲ αὐτὸς ἐν τῷ ἐνιαυτῷ πεντεθήκοντα ἡμέρας ια, σκοπήσας τὸν τ⟨οῦ⟩ ἡλίου καὶ σελήνης δρόμον.

Η. Ινδικ. γ. ΥΠ. ΑΛΒΙΝΟΥ, καὶ ΠΟΥΛΛΙΩΝΟΣ. Ι. *Ol.* CLXXXV.

Γ. ΓΑΙΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ.

Γαΐ⟨ος⟩ Ἰούλι⟨ος⟩ Καῖσαρ τρίτῳ ἔτει τ⟨ῆς⟩ βασιλείας αὐτ⟨οῦ⟩ ἐπεσφράγισεν κγ᾽ Σκηπίων⟨ος⟩, καὶ Υρκανὸν τὸν ἀρχιερέως. καὶ φυγαδεύσας αὐτὸν χωρίας ἔδωκεν ἐπὶ ἡμέρας ἑξ.

ΡΠΔ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ινδικτιῶν⟨ος⟩ δ.

Θ. Δ ΓΑΙΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ.

Σαλούστι⟨ος⟩ ἀπέθανεν πρὸ τριῶν Ἰδῶν Μαΐων.

Ι. Ινδ. ε. ΥΠ. ΠΟΥΛΧΡΟΥ, καὶ ΦΛΑΚΟΥ. ΙΙΙ.

Ε ΓΑΙΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ.

Γαΐ⟨ος⟩ Ἰούλι⟨ος⟩ Καῖσαρ ἀπελθὼν ἐν Ρώμῃ ἐστράγη ὑπὸ τ⟨οῦ⟩ δευτέρου Βρούτου, συμπαισάντων μετ᾽ αὐτ⟨οῦ⟩ καὶ ἄλλων τινῶν συγκλητικῶν.

Μετὰ τὸ τελευτῆσαι τὸν Καίσαρα Γαΐον Ἰάλιον ἐπιλέξατο ἡ σύγκλητ⟨ος⟩ Ρωμαίων τὸν Αὔγουστον Ὀκτάβιον τὸν συγγενέα τ⟨οῦ⟩ Καίσαρ⟨ος⟩, καὶ τὸν Αντώνιον τὸν τ⟨οῦ⟩ Αυγούστου γαμβρὸν ἐπὶ ἀδελφῇ, καὶ Λεπιδον. καὶ ἐγένοντο οἱ τρεῖς Τριμβιρεφίτορες, οἱ ἐδιοίκουν τὰ Ρωμαϊκὰ πράγματα ἕως θανάτου αὐτῶν, πρεσβαλλόμενοι ἑαυτούς.

Ρωμαίων δευτέρ⟨ος⟩ ἐβασίλευσεν ΚΑΙΣΑΡ ΣΕΒΑΣΤΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ, ὁ καὶ ΟΚΤΑΒΙΟΣ, ἔτη νς, μιᾶς ς, δώδεκα μηνὶ, ἕως οὗ ἀνῃρέθη Κλεοπάτρα, λ δὲ ἄλλα μετ᾽ ἐκείνης ἀναίρεσιν μοναρχήσας, κρατήσας δὲ καὶ τ⟨ῆς⟩ Αιγύπτου, ἐν οἷς ἐτέχθη κγ᾽ σάρκα ὁ κύριος ἡμῶν Ιησοῦς ὁ Χριστὸς ἐν Βηθλεὲμ τ⟨ῆς⟩ Ιουδαίας, τὰ δὲ λοιπὰ ἐν μετὰ ταῦτα, καθὼς ἐνταῦθα φέρεται. ὁμοῦ ΕΦΚΑ.

Α. Ινδ. ς. ΥΠ. ΑΓΡΙΠΠΑ, καὶ ΓΑΛΛΟΥ. ΙΙΙΙ.

Α ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ.

Δόγματι συγκλήτου πρῶτοι ἄνδρες τ⟨ὸν⟩ κόσμον διεμερίσαντο. α Καῖσαρ Αὔγουστος δυσμὰς σὺν τῇ Ιταλίᾳ. β Αντώνι⟨ος⟩ ἑῴαν σὺν τῇ Ασίᾳ. γ Λέπιδ⟨ος⟩ τὴν Λιβύην. Ἀπὸ τούτου Σεβαστοὶ καὶ Αὔγουστοι οἱ Ρωμαῖοι βασιλεῖς ἀνηγορεύθησαν.

Ἐπὶ τούτων τ⟨οῦ⟩ ὑπάτων Κικέρων ῥήτωρ ἀπέθανεν Καλένδαις Μαΐαις. ΙΙ. *Ol.* CLXXXIV.

Β. Ινδ. ζ. ΥΠ. ΠΟΒΛΙΚΟΛΑ, καὶ ΕΡΒΑ ΚΩΚΙΟΥ. Ι. *Ol.* CLXXXVI.

Ἔκλειψις ἡλίου ἐγένετο.

Ηρώδης Ανάνηλον ἕνα μεταπεμψάμενος ἀπὸ Βαβυλῶνος Ιουδαίων ἀρχιερέα καθίστησι. μετ᾽ ὀλίγον δὲ τοῦτον παύσας Αριστόβουλον τ⟨ὸν⟩ ἀδελφὸν τ⟨ῆς⟩ ἑαυτ⟨οῦ⟩ γυναικὸς, υἱὸν δὲ Υρκανοῦ ἐπὶ τῷ τιμῷ πρεσβυτ. ἑνιαυτῷ δὲ διαγενομένῳ πάλιν τῷ Ανανήλῳ ἀποδίδωσι τὴν λειτουργίαν, τ⟨ὸν⟩ Αριστόβουλον ἀνελών.

ΡΠΕ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Γ. Ινδ. η. ΥΠ. ΚΟΡΝΕΦΗΚΙΟΥ, ⟨καὶ⟩ ΠΟΜΠΗΙΟΥ. ΙΙ.

Γ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ.

Δ. Ινδ. θ. ΥΠ. ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ, καὶ ΛΙΒΩΝΟΣ. ΙΙΙ.

Δ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ.

Ε. Ινδ. ι. ΥΠ. ΟΚΤΑΒΙΑΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ, ⟨καὶ⟩ ΚΙΚΕΡΩΝΟΣ. ΙΙΙ. *Ol.* CLXXXVII.

ΙΕ. ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ.

ς. Ινδ. ια. ΥΠ. ΟΚΤΑΒΙΑΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΚΟΡΒΙΛΙΟΥ. ΙΙ. *Ol.* CLXXXVII.

ς ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ.

Ἔκλειψις ἡλίου ἐγένετο.

ΡΠς ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ζ. Ινδ. ιβ. ΥΠ. ΟΚΤΑΒΙΑΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Γ, καὶ ΚΡΑΣΣΟΥ. ΙΙΙΙ.

Ζ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ.

Η. Ινδ. ιγ. ΥΠ. ΟΚΤΑΒΙΑΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Δ, καὶ ΚΡΑΣΣΟΥ ΤΟ Β.

Η ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ.

Ανίπατ⟨ος⟩ ὁ Ασκαλωνίτης (παῖς ὢν ὅτ⟨ε⟩ ὑπὸ Ηρώδ⟨ου⟩ τοῦ πρὸ τ⟨οῦ⟩ νεὼ τ⟨οῦ⟩ Απόλλων⟨ος⟩ ἱεροδούλων) Υρκανῷ τῷ Ιουδαίων βασιλεῖ τὰ πλεῖστα συμπεραίνων * *

Η ἔτει Αυγούστ⟨ου⟩ Καίσαρ⟨ος⟩ Ηρώδης υἱὸς Ανίπατρος καὶ Κύπριδος τὸ γένος ἀπ᾽ Αραβίας φερέσης ὑπὸ Ρωμαίων τὴν βασιλείαν ἐγχειρίζεται. ὃς τ⟨ὸν⟩ Υρκανὸν ἀνελὼν οὐκέτι τοῖς ἐκ Μακεδονίας, ἀλλὰ πλείοσιν ἀσήμοις τὸν ἀρχιερωσύνην ἀπένεμεν. κατ᾽ ὃν γεννηθέν⟨τος⟩ τ⟨οῦ⟩ Κυρίου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ιησοῦ Χριστοῦ ἡ προφητεία Μωϋσῆ πληρῶται προφητεία ἡ φάσκουσα, οὐκ ἐκλείψει ἄρχων ἀπὸ Ιούδα, οὐδὲ ἡγούμενος ἐκ τ⟨ῶν⟩ μηρῶν αὐτ⟨οῦ⟩, ἕως ἂν ἔλθῃ ᾧ ἀπόκειται. καὶ αὐτὸς ἔσται προσδοκία ἐθνῶν. Βασιλεύσας Ηρώδης Ιουδαίων ἔτη λζ. ἀφ᾽ τ⟨ῆς⟩ Βασιλείας ἔτει λε ΙΗΣΟΥΣ ὁ Χριστὸς ἐν Βηθλεὲμ γεννᾶται τ⟨ῆς⟩ Ιουδαίας. μεθ᾽ ὃν Αρχέλα⟨ος⟩ παῖς αὐτ⟨οῦ⟩ ἔτη θ.

μέθ' ὃν Ηρώδης Αρχελάϛ ἀδελφὸς τετράρχης ἔτη ΚΗ. ὁ κάθ' ὃν πάσχει ὁ Κύριος ἡμῶν ἰὴ Σωτὴρ ὁ Χριϛός.

Θ. Ινδ. ιδ. Υπ. ΑΕΝΟΒΑΡΒΟΥ, καὶ ΣΟΣΣΙΟΥ. Ι. *Ol.* CLXXXVII.

Θ ΑΥΓ. ΚΑΙΣΑΡΟΣ.

Ι. Ινδ. ιε Υπ. ΟΚΤΑΒΙΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Ε, καὶ ΠΟΥΛΛΙΟΥ. ΙΙΙ.

Ι ΑΥΓ. ΚΑΙΣΑΡΟΣ.

ΡΠΖ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Οκτάβιος Αυγϛος Σεβαϛὸς ἀνηγορεύθη, καὶ ὁ Σεξτίλιος μὴν Αυγϛος προσηγορεύθη ἀφ' τὸ ἐν αὐτῷ Σεβαϛὸν ἀναγορευθῆναι.

ΙΑ. Ινδ. α. Υπ. ΟΚΤΑΒΙΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ ϛ, καὶ ΑΓΡΙΠΠΑ. Ι. *Ol.* CLXXXVIII.

ΙΑ ΑΥΓ. ΚΑΙΣΑΡΟΣ.

ΙΒ. Ινδ. β. Υπ. ΟΚΤΑΒΙΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Ζ, καὶ ΑΓΡΙΠΠΑ ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟΝ. ΙΙ.

ΙΒ ΑΥΓ. ΚΑΙΣΑΡΟΣ.

Δωδεκάτῳ ἔτει τῆϛ τριακοντοπορίας Αυγϛου Καίσαρος, τυραννηϛάντων τὴν Αιγυπτίων [τοῦ Αντωνίου] καὶ τῆϛ Κλεοπάτρας τῆϛ κτησάσης ἐν Αλεξανδρείᾳ τῇ μεγάλῃ Φάρον εἰς τὴν νῆσον τὴν λεγομένην Ρωτίνως καὶ ϛᾶσαν κατέναντι Αλεξανδρείας ὡς ἀπὸ μιλίων δ, καὶ προσχωϛάσης γῆν καὶ λίθοις τὴν θάλασσαν ἀπὸ τοσοῦτον ἀφ' ἑαυτῆϛ διάστημα ποιησάσης βαδίζεσθαι ἕως αὐτῆϛ τῆϛ νήσου, καὶ τὴν Φάρον, Αὔγουϛος ἐλθὼν εἰς Αιγυπτον κρατεῖ τῆϛ Αιγύπτου καὶ τῶν Πτολεμαίων καθελὼν βασιλείαν ἀφαιρέσασαν ἔτεσι σνϛ.

ΙΓ ΑΥΓ. ΚΑΙΣΑΡΟΣ.

ΙΓ. Ινδ. γ. Υπ. ΟΚΤΑΒΙΑΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Η, καὶ ΤΑΥΡΟΥ. ΙΙΙ. *Ol.* CLXXXVIII.

Ενλεῦθέν τινες ἀριθμοῦσιν τὸ πρῶτον ἔτος Αυγϛου μοναρχίας. ἣν τινα βασιλείαν Ρωμαίων ἔσαν ἡ ϖροφ. τοῦ Δανιὴλ τῆϛ εικόνοϛ σύγκρισις σιδηρᾶν ὀνομάζει.

ΙΔ. Ινδ. δ. Υπ. ΟΚΤΑΒΙΑΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Θ, καὶ ΣΙΛΑΝΟΥ.

ΡΠΗ ΟΛΥΜΠΙΑΣ

ΙΕ. Ινδ. ε. Υπ. ΟΚΤΑΒΙΑΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Ι, ϹΦ ΦΛΑΚΟΥ. Ι. *Ol.* CLXXXIX.

ΙϚ. Ινδ. ϛ. Υπ. ΟΚΤΑΒΙΑΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ ΙΑ, καὶ ΠΙϹϹΟΝΟϹ. ΙΙ.

ΙΖ. Ινδ. ζ. Υπ. ΟΚΤΑΒΙΑΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ ΙΒ, καὶ ΑΡΟΥΝΤΙΟΥ. ΙΙΙ.

ΙΗ. Ινδ. η. Υπ. ΚΕΛΙΟΥ, καὶ ΤΙΒΕΡΙΟΥ. *

Αυγϛος Καῖσαρ Καλαβείαν καὶ Γαλάτας ϖοφόρους ἐποίησεν.

Θέατρον Μαρκέλλου ἐν Ρώμῃ ἐκαύθη.

ΡΠΘ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΘ. Ινδ. θ. Υπ. ΛΟΛΛΙΟΥ, καὶ ΛΕΠΙΔΟΥ. ΙΙΙ.

Κ. Ινδ. ι. Υπ. ΑΡΟΥΛΗΙΟΥ, ϹΦ ΝΕΡΒΑ. Ι. *Ol.* CXC.

ΚΑ. Ινδ. ια. Υπ. ΣΑΤΟΡΝΙΛΟΥ, καὶ ΛΟΥΚΡΙΤΙΟΥ. ΙΙ.

ΚΒ. Ινδ. ιβ. Υπ. ΛΕΝΤΟΥΛΟΥ, καὶ ΛΕΝΤΟΥΛΟΥ. ΙΙΙ.

ΡϠ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΚΓ. Ινδ. ιγ. Υπ. ΛΕΝΤΟΥΛΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΚΟΡΝΗΛΙΟΥ. *

Ηρώδης ἐν Ιεροσολύμοις ϖολεῖσα καὶ μεγάλα ἔκτισεν. ὁ αὐτὸϛ καὶ τὴν ϖάλαι Σαμάρειαν κατρειϖμένην ἐν θεμεθλίοις ἐγείρας εἰς τιμὴν τοῦ Σεβαϛοῦ Αυγϛου Σεβαϛὴν ὠνόμασεν. ἐν Πανιάδι δὲ τὸ Πάνιον κατεσκεύασεν.

ΚΔ. Ινδ. ιδ. Υπ. ΦΟΡΝΙΚΙΟΥ, καὶ ΣΙΛΑΝΟΥ. ΙΙΙ.

ΚΕ. Ινδ. ιε. Υπ. ΔΟΜΕΤΙΟΥ, καὶ ΑΕΝΟΒΑΡΒΟΥ. Ι. *Ol.* CXCI.

Επὶ τούτων τῶν ὑϖάτων μηνὶ Σεϖτεμβρίῳ, Η, ἡμέρᾳ β, Ινδ. ιε, ἐγεννήθη δέϖοινα ἡμῶν ἡ Θεοτόκοϛ ἀϖὸ Ιωακεὶμ καὶ Αννης.

ΚϚ. Ινδ. α. Υπ. ΛΙΒΩΝΟϹ, Ϲ ΠΙϹΩΝΟϹ. ΙΙ.

Ηρώδης ἐν Ιεροσολύμοις νεῶν λύσας μείζονα οἰκοδόμησε.

ΡϠΑ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΚΖ. Ινδ. β. Υπ. ΚΡΑΣΣΟΥ, καὶ ΛΕΝΤΟΥΛΟΥ. ΙΙΙ.

ΚΗ. Ινδ. γ. Υπ. ΝΕΡΩΝΟϹ, καὶ ΚΛΑΡΟΥ. ΙΙΙ.

ΚΘ. Ινδ. δ. Υπ. ΜΕϹϹΑΛΑΛΑ, καὶ ΚΥΡΙΝΙΟΥ. Ι. *Ol.* CXCII.

Ηρώδης Καισάρειαν εἰς ὄνομα Καίσαρ Αυγϛου ἔκτισεν Στράτων Πύργον τὸ πρὶν καλούμενον. ὁ αὐτὸϛ καὶ Ανθηδόνα ἔϖτικτίσας Αγεμϖτίειαν ἐκάλεσεν. ἐϖὶ δὲ καὶ Περσικίνῳ εἰς ὄνομα Αντιϖάτρου τοῦ ἰδίου ϖατρός.

Λ. Ινδ. ε. Υπ. ΡΟΥΒΕΛΛΙΟΥ, καὶ ΣΑΤΟΡΝΙΝΟΥ. *

ΡϠΒ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΛΑ. Ινδ. ϛ. Υπ. ΜΑΞΙΜΟΥ, καὶ ΤΟΥΒΕΡΩΝΟϹ. ΙΙ.

ΛΒ. Ινδ. ζ. Υπ. ΑΦΡΙΚΑΝΟΥ, καὶ ΜΑΞΙΜΟΥ ΤΟ Β. ΙΙΙ.

ΛΓ. Ινδ. η. Υπ. ΑΡΟΥϹΟΥ, καὶ ΚΡΙϹΠΙΝΟΥ. ΙΙΙ.

ΛΔ. Ινδ. θ. Υπ. ΚΕΝϹΩΡΙΝΟΥ, καὶ ΓΑΛΟΥ. Ι. *Ol.* CXCIII.

ΡϠΓ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΛΕ. Ινδ. ι. ΥΠ. ΝΕΡΩΝΟΣ ΤΟ Β, καὶ ΣΚΙΠΙΩΝΟΣ ΤΟ Β. ΙΙ.

Τιβέριος ἐτελεύτησεν κζ Βρετανῶν καὶ Ἀρμενίων.

ΛΣ. Ινδ. ια. ΥΠ. ΒΑΛΒΟΥ, καὶ ΒΕΤΕΡΟΥ. ΙΙΙ.

ΛΖ. Ινδ. ιβ. ΥΠ. ΟΚΤΑΒΙΑΝΟΥ ΤΟ ΙΓ, καὶ ΣΥΛΛΟΥ. ΙV.

ΛΗ. Ινδ. ιγ. ΥΠ. ΣΑΒΙΝΟΥ, καὶ ΡΟΥΦΙΝΟΥ.

Αὐγουστος Ἰουλίαν τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα ἐφυλάκισεν καταγνὺς αὐτῆς μοιχείας.

ϘΔ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΛΘ. Ινδ. ιδ. ΥΠ. ΟΚΤΑΒΙΑΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ ΙΔ, καὶ ΣΙΛΟΥΑΝΟΥ. ΙΙΙ. *Ol.* CXCIV.

Τούτῳ τῷ ἔτει ἐπὶ ἡγεμόνος κόσμου μὲν τὸ παρελθεῖν τὸ κς ἔτος τοῦ Αὐγούστου Καίσαρος μοναρχίας, κζ μῆνας τέσσαρας, τοῦτ' ἔστιν κζ τὸ λθ ἔτος τοῦ αὐτοῦ Βασιλείας, καὶ τὰ λοιπά.

Μ. Ινδ. ιε. ΥΠ. ΛΕΝΤΟΥΛΟΥ, καὶ ΓΙΣΩΝΟΣ. ΙV.

Ἐπὶ τῶν ἀρχιερωμένων Ἰωσάτου Λεντούλου, καὶ Γίσωνος, τῇ εἰκάδι πέμπτῃ τοῦ Δύστρου μηνὸς, κζ δὲ τοῦ Αἰγυπτίου Ἀθὼρ τετράδι, ὥρᾳ η Καλανδῶν Ἀπριλλίων, ἔτους ΕΦΖ ἡγεμόνος κόσμου, ἐν τῷ πρώτῳ σεληνιακῷ μηνὶ τοῦ Ἀθὼρ, δεκάτῃ τοῦ μηνὸς, ὡς ἀπεμηνύουσιν ἀπὸ τῆς λήψεως καὶ διατηρήσεως τοῦ ἀπόστου, τῇ καθ' ἡμέρα σύλληψιν αὐτοῦ ὁ Κύριος καὶ δεσπότης τῶν ἁπάντων Χριστὸς ὁ ἀληθινὸς θεὸς ἡμῶν ἔτω καὶ ἐπλήρωσεν ὁ καθ' ἁπάντα τέλειος, καὶ πλεισιουργὸς πάσης κτίσεως ἐν τῷ πλήρωμα τῆς συλλήψεως.

ΜΑ. Ινδ. α. ΥΠ. ΓΟΥΓΛΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ, καὶ ΠΑΥΛΟΥ. Ι. *Ol.* CXCV.

ΜΒ. Ινδ. β. ΥΠ. ΤΟΥ ΙΝΔΙΚΙΟΥ, καὶ ΟΥΑΡΟΥ. ΙΙ.

Ἡρῴδης τὴν Χριστοῦ γέννησιν πυθόμενος ἀπὸ τῶν Μάγων τὸν ἀστέρα τὸν Βηθλεὲμ ἀναιρεῖ παιδία ἀπὸ διετοῦς, καὶ καλωτέρω, οἰόμενος καὶ τὸν Χριστὸν τοιούτοις τοῖς ὁμήλιξιν σωματολωσαι συμφορᾶς, ὄντος τοῦ Κυρίου καθὰ τοῦτον τὸν καιρὸν ἐν Αἰγύπτῳ μετὰ Μαρίας τῆς μητρὸς αὐτοῦ.

ϘΕ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΜΓ. Ινδ. γ. ΥΠ. ΛΑΜΙΟΥ, καὶ ΣΕΡΒΙΛΙΟΥ. ΙΙΙ.

ΜΔ. Ινδ. δ. ΥΠ. ΜΑΓΝΟΥ, καὶ ΒΑΛΕΡΙΟΥ. Ι. *Ol.* CXCVI.

Ἡρῴδης ὑδέρῳ δεινῷ παθὼν, σκώληκας ἢ ἐκθερόσους ἀπὸ τοῦ σώματος, καὶ σωτὸς ὅλος καταρρέφει τὸν βίον. Ἐβασίλευσεν ἢ ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ ἀντ' αὐτοῦ Ἀρχέλαος ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἔτη θ.

ΜΕ. Ινδ. ε. ΥΠ. ΛΕΠΙΔΟΥ, Ϲ ΓΛΑΓΚΟΥ. ΙΙ.

Μς. Ινδ. ς. ΥΠ. ΤΙΒΕΡΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ, καὶ ΚΑΠΙΤΩΝΟΣ.

ϘϚ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΜΖ. Ινδ. ζ. ΥΠ. ΚΡΗΤΙΟΥ, καὶ ΝΕΡΒΑ. *

ΜΗ. Ινδ. η. ΥΠ. ΚΑΜΗΛΛΟΥ, καὶ ΚΥΝΤΙΛΙΑΝΟΥ. *

ΜΘ. Ινδ. θ. ΥΠ. ΚΑΜΕΡΙΝΟΥ, καὶ ΣΑΒΙΝΟΥ. Ι. *Ol.* CXCVII.

Ν. Ινδ. ι. ΥΠ. ΔΟΛΑΒΕΛΛΑ, καὶ ΣΙΛΑΝΟΥ. ΙΙ.

ϘΖ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΝΑ. Ινδ. ια. ΥΠ. ΛΕΠΙΔΟΥ, καὶ ΤΑΥΡΟΥ. ΙΙΙ.

ΝΒ. Ινδ. ιβ. ΥΠ. ΤΙΒΕΡΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΤΟ Β, καὶ ΣΚΗΠΙΩΝΟΣ. ΙV.

ΝΓ. Ινδ. ιγ. ΥΠ. ΦΛΑΚΟΥ, καὶ ΣΙΛΑΝΟΥ. Ι. *Ol.* CXCVIII.

Ἀποθνήσκει Ἀρχελάος, βασιλεύσας Ἰουδαίας Ἡρῴδης ὁ τετράρχης ἀδελφὸς αὐτοῦ, ὑὸς δὲ καὶ αὐτὸς Ἡρῴδου τοῦ [τετράρχου καὶ] βασιλέως τῆς Ἰουδαίας τοῦ καὶ ἀνελόντος τὰ νήπια. Βασιλεύει δὲ ἔτος Ἡρῴδης ἔτη κδ.

ΝΔ. Ινδ. ιδ. ΥΠ. ΣΕΚΣΤΟΥ, καὶ ΣΕΚΣΤΟΥ. ΙΙ.

ϘΗ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΝΕ. Ινδ. ιε. ΥΠ. ΠΟΜΠΗΙΟΥ, καὶ ΑΡΟΥΛΙΟΥ. ΙΙ.

Νς. Ινδ. α. ΥΠ. ΒΡΟΥΤΟΥ, καὶ ΦΛΑΚΟΥ ΤΟ Β. ΙΙΙ.

Ρωμαίων ἐμονάρχησεν ΤΙΒΕΡΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡ ἔτη κβ. ἀπὸ ΦΜΓ.

Α. Ινδ. β. ΥΠ. ΤΑΥΡΟΥ, καὶ ΛΙΒΩΝΟΣ. ΙV.

Β. Ινδ. γ. ΥΠ. ΚΡΑΣΣΟΥ, καὶ ΡΟΥΦΟΥ. Ι. *Ol.* CXCIX.

ϘΘ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Γ. Ινδ. δ. ΥΠ. ΤΙΒΕΡΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΤΟ Α, καὶ ΡΟΥΦΟΥ ΤΟ Β. ΙΙ.

Δ. Ινδ. ε. ΥΠ. ΜΕΣΣΑΛΑ, καὶ ΓΡΑΤΟΥ. ΙΙΙ.

Ε. Ινδ. ς. ΥΠ. ΤΙΒΕΡΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΤΟ Α, Ϲ ΔΡΟΥΣΟΥ. Ι. *Ol.* CC.

ς. Ινδ. ζ. ΥΠ. .....

Σ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ζ. Ινδ. η. ΥΠ. ΑΓΡΙΠΠΑ, Ϲ ΓΑΛΒΑ. ΙΙ.

Η. Ινδ. θ. ΥΠ. ΠΟΥΛΛΩΝΟΣ, καὶ ΒΕΤΕΡΟΥ. ΙΙΙ.

Θ. Ινδ. ι. ΥΠ. ΚΕΘΗΓΟΥ, Ϲ ΒΑΡΟΥ. ΙV.

Ι. Ινδ. ια. ΥΠ. ΑΓΡΙΠΠΑ ΤΟ Β, Ϲ ΛΕΝΤΟΥΛΟΥ. Ι. *Ol.* CCI.

ΣΑ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΑ. Ινδ. ιβ. ΥΠ. ΓΕΤΟΥΛΙΚΟΥ, καὶ ΣΑΒΙΝΟΥ. ΓΙ.

ΙΒ. Ινδ. ιγ. ΥΠ. ΚΡΑΣΣΟΥ, καὶ ΓΙΣΩΝΟΣ. ΓΙΙ.

Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπάτων Πόντιος Πιλάτος ἐπίτροπος τῆς Ἰουδαίας ὑπὸ Τιβερίου ἐκπέμπεται ἔτει τῆς βασιλείας αὐτοῦ, ὡς ἱστορεῖ Ἰώσηππος.

ΙΓ. Ινδ. ιδ. ΥΠ. ΣΙΛΑΝΟΥ, καὶ ΝΕΡΟΥΑ. ΓΙV.

ΙΔ. Ινδ. ιε. ΥΠ. ΓΕΜΙΝΟΥ, καὶ ΓΕΜΙΝΟΥ. Α. Ol. CCII.

Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπάτων ἦν ἀρχιερεὺς ἐν Ἱεροσολύμοις Ἄννας.

ΣΒ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΕ. Ινδ. α. ΥΠ. ΡΟΥΦΟΥ, καὶ ΡΟΥΒΕΛΛΙΝΟΥ. ΓΙΙ.

Ἐν ἔτει πεντεκαιδεκάτῳ τῆς ἡγεμονίας Τιβερίου Καίσαρος, ἐπιτροπεύοντος Ποντίου Πιλάτου τῆς Ἰουδαίας, τετραρχοῦντος δὲ τῆς Γαλιλαίας Ἡρῴδου, Φιλίππου δὲ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ τετραρχοῦντος τῆς Ἰτουραίας καὶ Τραχωνίτιδος χώρας, καὶ Λυσανίου τῆς Ἀβιληνῆς τετραρχοῦντος, ἐπὶ ἀρχιερέως Ἄννα καὶ Καϊάφα, ἐγένετο ῥῆμα θεοῦ ἐπὶ Ἰωάννην τὸν Ζαχαρίου υἱὸν ἐν τῇ ἐρήμῳ. καὶ τὰ λοιπὰ Λουκᾶ.

Ἐν τῷ Ε τόμῳ φζ ἔτει γενέσεως κόσμου, καθὼς εἴρηκεν, καὶ παραρχομένῳ τῆς Αὐγούστου Καίσαρος βασιλείας, ἤγουν εἰκοστῷ ὀγδόῳ τῆς αὐτοῦ μοναρχίας ἐγεννήθη κατὰ σάρκα Χριστὸς ὁ ἀληθινὸς θεὸς ἡμῶν. ἐν ᾧ τῷ παρόντι ἔφλς ἔτει ἐβαπτίσθη ἐν τῷ Ἰορδάνῃ ὁ αὐτὸς Κύριος καὶ θεὸς ἡμῶν Ἰησοῦς ὁ Χριστὸς κατὰ τὸ πεντηκοστὸν ἔτος τῆς τριακοσοστῆς πεντηκονταετηρίδος ἀπὸ τῆς κληροδοσίας τῶν ὑῶν Ἰσραὴλ. κατὰ γὰρ πεντηκονταετηρίδα, μετὰ τὸ εἰσελθεῖν εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας οὓς υἱὸς Ἰσραὴλ ἄφεζιν γενέσθαι ὁ θεὸς παρεκελεύσατο νόμῳ. ἦν ἦρξαν ἀριθμεῖν ἀπὸ ὀγδοηκοστοστοῦ ἔτους Μωϋσέως, μεθ' ὃ τὸ πέρας δηλονότι τῶν υλ ἐτῶν τῆς ζωῆς τοῦ Ἀβραὰμ κατὰ τὸ ἑβδομηκοστὸν πέμπτον ἔτος τῆς αὐτοῦ ἡλικίας, ἡνίκα αὐτῷ ἀπὸ τοῦ θεοῦ ἐπαγγελίας τῆς ἐν Αἰγύπτῳ δουλείας ἕνεκα, καὶ τῆς ἐκεῖθεν γενησομένης ἐλευθερίας τῶν ὑῶν Ἰσραήλ.

Ἀπὸ Ἀδὰμ εἰς τὸν Κατακλυσμὸν, ἔτη ,ΒΣΧΒ.

Ἀπὸ τοῦ Κατακλυσμοῦ, ἐπὶ τὴν ἔξοδον, ,ΑΦΟΕ.

Ἀπὸ τῆς διὰ Μωϋσέως ἐξ Αἰγύπτου πρείας, ἐπὶ τὴν πρώτην οἰκοδομὴν τοῦ ναοῦ, ἥτις ἀρχὴν ἔλαβε μετὰ τὸ τρίτον ἔτος Σολομῶνος, ἔτη χιδ.

Ἀπὸ τεταρτου ἔτους Σολομῶνος, ἤγουν τῆς πρώτης ἐπισκευῆς τοῦ ναοῦ, ἐπὶ Κῦρον βασιλέα Περσῶν, ἔτη υϖ, καὶ μῆνες γ.

Ἀπὸ Κύρου βασιλέως Περσῶν, ἐπὶ Ἀλέξανδρον Μακεδόνα, ἔτη ΣΜΗ, καὶ μῆνες θ.

Ἀπὸ Ἀλεξάνδρου Μακεδόνος, ἕως τοῦ παρόντος ιε ἔτους Τιβερίου Καίσαρος, καὶ εἰς τὴν καταρχὴν τοῦ σωτηρίου κηρύγματος, ἢ γέγονεν κατὰ τὸ παρὸν ἔτος ιε, ἔτη ΤΝς.

Ὁμοῦ ἀπὸ Ἀδὰμ, ἕως τοῦ παρόντος ἔτους πεντεκαιδεκάτου Τιβερίου Καίσαρος, ἤγουν τῆς εἰκάδος καὶ αὐτῆς τοῦ Μαρτίου μηνὸς, ἔτη ,ΕΦΛΖ πλήρης.

Μετὰ τὸ βάπτισμα ἐνδιέτριψεν ὁ Κύριος εἰς τὰς ἰδίας ἑπτὰ ἔτη τρία σωναναστρεφόμενος τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ. Καὶ τὰ ὠδὶ τότε λοιπὰς φανερὸν λέγων, ὅτι εἶπεν ὁ Κύριος διὰ Ἡρῴδην, Πορευθέντες εἴπατε τῇ ἀλώπεκι ταύτῃ, Ἰδοὺ ἐκβάλλω δαιμόνια, καὶ ἰάσεις ἐπιτελῶ σήμερον καὶ αὔριον, καὶ τῇ τρίτῃ τελειοῦμαι, διὰ τούτων τὰ τρία ἔτη σημαίνων. Τοῦτο ἦν αὐτὸ καὶ ὁ Ἰωάννης διαγγελισὴς δηλοῖ ἀπὸ πάσχων εἰς πάσχα τρία ἔτη καὶ αὐτὸς ἐν ταῖς ἰάσεσιν αὐτοῦ.

ΙΣ. Ινδ. β. ΥΠ. ΟΥΕΝΝΙΚΙΟΥ, καὶ ΛΟΓΓΙΝΟΥ.

Ἐν τῷ παρόντι ,ΕΦΛΗ ἔτει γενέσεως κόσμου ἀρχὴν εἰληφότι ἀπὸ ΚΑ δὲ τοῦ Ρωμαίων Μαρτίου μηνὸς δεύτερον νομικὸν ἐπετέλεσε πάσχα, μεθ' ὃ τὸ βαπτισθῆναι, ὁ Κύριος. καὶ τὰ λοιπά.

ΙΖ. Ινδ. γ. ΥΠ. ΤΙΒΕΡΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΤΟ Ε ΜΟΝΟΥ. ΓΙΙΙ.

Πάλιν τρίτον νομικὸν πάσχα μεθ' ὃ τὸ βαπτισθῆναι ἑορτάζει ὁ Κύριος. Τούτῳ τῷ ἐνιαυτῷ, μηνὶ Λῴῳ κθ, ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ πρόδρομος καὶ βαπτιστὴς τοῦ κεφαλοῦ ἀποτέμνεται ὑπὸ Ἡρῴδου δὲ βασιλέως τῆς Ἰουδαίας.

ΙΗ. Ινδ. δ. ΥΠ. ΠΕΡΣΙΚΟΥ, καὶ ΒΙΤΕΛΛΙΟΥ. ΙΙ. Ol. CCIII.

Ἰησοῦς ὁ Χριστὸς ὁ δὲ θεοῦ υἱὸς τρεῖς ἐνιαυτοὺς, καὶ ὡς ἡμέρας μεθ' ὃ τὸ βάπτισμα τοῖς ἑαυτοῦ μαθηταῖς τὰ σωτήρια καὶ ἐπουράνια μαθήματα ὡδήγησε, κατὰ τὰς ὠδὶ ἑαυτοῦ θεοφητείας ἐπὶ τὸ πάθος παρών, τῷ ιθ ἔτει τῆς Τιβερίου μοναρχίας.

ΣΓ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΘ. Ινδ. ε. ΥΠ. ΑΡΟΥΝΤΙΟΥ, καὶ ΑΕΝΟΒΑΡΒΟΥ. IV. Ol. CCII.

Κ. Ινδ. ϛ. ΥΠ. ΓΑΛΒΑ, Ϲ ΣΥΛΛΟΥ.

Ἀγρίππας υἱὸς Ἡρῴδου δὲ βασιλέως κατήγορος Ἡρῴδου δὲ τετράρχου ἀφικόμενος ἐν Ρώμῃ δεσμεῖται ὑπὸ Τιβερίου.

ΚΑ. Ινδ. ζ. ΥΠ. ΓΑΛΛΟΥ, καὶ ΝΟΝΝΙΑΝΟΥ. Γ. Ol. CCIII.

Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπάτων Πόντιος Πιλάτος ὠδὶ δὲ Χριστιανῶν λόγματος ἐκοινώσατο Τιβερίῳ Καίσαρι, κἀκεῖνος

καὶ κεῖν⊖ τῇ συγκλήτῳ Ρώμης. τῆς ᾗ μὴ περισεμνύνης, Τιβέρι⊖ θάνατον ἠπείλησεν τοῖς Χριστιανοὺς κατηγόροις, ὡς ἱστορεῖ Τερτυλλιανὸς ὁ Ρωμαῖος.

ΚΒ. Ινδ. η. Υπ. ΛΕΛΙΑΝΟΥ, ϗ ΓΛΑΥΤΟΥ. ΙΝ.

Τετάρτῳ ἔτει τ̃ ἐς ἀρχὰς ἀναλήψεως τ̃ Κυρίε, Πέτρος Ἀπόστολος ἀπὸ Ἱεροσολύμων ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ τὸν λόγον τ̃ θε̃ ἐδίδασκεν.

ΣΔ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ρωμαίων τέταρτος ἐβασίλευσεν ΓΑΙΟΣ * ΓΑΛΛΟΣ * ΚΑΙΣΑΡ ἔτη δ. ὁμῦ ΕΦΜΗ.

Α. Ινδ. θ. Υπ. ΡΡΟΚΟΥΛΟΥ, ϗ ΝΙΠΡΙΝΟΥ. Ι. Ol. CCIV.

Γάϊος Καῖσαρ ἅμα ἐβασίλευσεν, Ηρῴδλιν ἀζωρισεν Δι᾽ Ηρωδιάδα, ὡς Φησιν Ιώσηππος, ϗ Αγρίππαν λύσας τ̃ δεσμῶν βασιλέα τ̃ Ιουδαίων κατέστησεν. οὗτός ἐστιν Ηρῴδης ὁ Ιάκωβον ἀνελὼν, ὁ εἰς τὰς πράξεις λαλούμενος, ὁ σκωληκόβρωτος γεγονώς. ὅστις ἐβασίλευσεν ἔτη ζ, Γαΐ μὲν δ, Κλαυδίε δὲ τ̃ μὴ τὸν Γάϊον ἔτη γ, ὡς ἀναγράφει Ιώσηππος.

Β. Ινδ. ι. Υπ. ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ, ϗ ΑΣΠΡΕΝΑΤΟΥ. ΙΙΙ.

Πόντι⊖ Πιλάτ⊖, ὁ ὑπὸ τ̃ Σωτῆρ⊖, πικίλαις αἰτιαπεσὼν συμφοραῖς αὐτόχειρ ἑαυτ̃ γίνε⊖.

Γ. Ινδ. ια. Υπ. ΚΛΑΥΔΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ, ϗ ΚΕΡΣΙΑΝΟΥ. ΙΙ.

Ἐπὶ τούτων τ̃ ὑπάτων Πέτρ⊖ ὁ ἅγι⊖ Ἀπόστολ⊖ πρῶτ⊖ τὴν ἐκκλησίαν Ἀντιοχείας θεμελιοῖ.

Τῷ αὐτῷ ἔτει Μάρκος ὁ εὐαγγελιστὴς Αἰγυπτίοις ϗ Αλεξανδρεῦσιν ὑπεδημήσας εὐαγγελίζε⊖ τὸν Χρισ̃ λόγον· ἐκκλησίας τε πρῶτ⊖ ἐπ᾽ αὐτῆς Αλεξανδρείας σωτηρίζας, ϗ πρεσβύτερον αὐτῶν ἔτη κβ.

Δ. Ινδ. ιβ. Υπ. ΚΛΑΥΔΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΤΟ Β, ΜΟΝΟΥ.

Γαΐ⊖ Γάλλ⊖ ἐσφάγη ἐν τῷ Παλατίῳ Ρώμης ὑπὸ τ̃ ἰδίων σωματοφυλάκων τ̃ κεντυριωνίων εὐνέχων κατὰ γιώμην τ̃ συγκλήτε ὢν ἐτῶν λθ.

ΣΕ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ρωμαίων πέμπτ⊖ ἐβασίλευσεν ΚΛΑΥΔΙΟΣ ἔτη ιδ. ὁμῦ ΕΦΞΒ.

Α. Ινδ. ιγ. Υπ. ΚΛΑΥΔΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ, ϗ ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ. Ι. Ol. CCV.

Τούτῳ τῷ πρώτῳ ἔτει Κλαυδίε ὁ ἅγι⊖ Στέφαν⊖ μαρτυρεῖ. καὶ ὁ Παῦλ⊖ εὐδοκῶν τῇ ἀναιρέσει αὐτ̃.

Β. Ινδ. ιδ. Υπ. ΚΛΑΥΔΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΤΟ Δ, ϗ ΛΑΡΓΟΥ. ΙΙ.

Τούτῳ τῷ ἔτει Παῦλ⊖ τὴν ἐκκλησίαν διώκων πηρῶται ἐν τῇ ὁδῷ, ϗ ἔρχεται χειραγωγούμενος εἰς Δαμασκόν.

Γ. Ινδ. ιε. Υπ. ΚΛΑΥΔΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΤΟ Ε, ϗ ΒΙΤΕΛΛΙΟΥ. ΙΙΙ.

Δ. Ινδ. α. Υπ. ΚΡΙΣΠΟΥ, ϗ ΤΑΥΡΟΥ.

ΣϚ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ε. Ινδ. β. ΥΠ. ΟΥΕΝΝΙΚΙΟΥ, ϗ ΚΟΡΒΙΝΟΥ. ΙΝ.

ς. Ινδ. γ. Υπ. ΑΣΙΑΤΙΚΟΥ, ϗ ΣΙΛΑΝΟΥ. Ι. Ol. CCVI.

Λείπ⊖ τὰ λοιπὰ τ̃ Κλαυδίε Καίσαρ⊖, ϗ ἡ ἀρχὴ τ̃ Νέρωνος.

Ζ. Η. Θ. Ι. ΙΑ. ΙΒ. ΙΓ. ΙΔ.

ΝΕΡΩΝΟΣ. Α. Β. Γ. Δ. Ε. ς. Ζ. Η. Θ. Ι. ΙΑ. ΙΒ.

ΙΓ. Ινδ. Θ. ΥΠ. ΚΑΠΙΤΩΝΟΣ, ϗ ΡΟΥΦΟΥ. ΙΙΙ. Ol. CCXI.

Φλάβιος Ιώσηππος συγγραφεὺς ἐραστηρίας ὑπὲρ Ιουδαίων, ϗ μέλλων εἰς τὸν πόλεμον ἀναιρεῖσθαι, θεωρίζει Ουεσπασιανῷ περὶ τ̃ Νέρων⊖ τελευτ̃ · ϗ τὸ Ουεσπασιανὸ βασιλέας.

Κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον Λακιανὸς ὁ δὲ Ρωμαίοις μίγας ἰὼ, ϗ ἐπαναστήμων⊖, ὁμοίως ᾗ Μυσωνι⊖, ϗ Γλύφαρχ⊖ φιλόζοφοι ἐγνωρίζοντο.

ΙΔ. Ινδ. Ι. Υπ. ΤΑΛΙΚΟΥ, ϗ ΤΡΑΧΑΝΟΥ. ΙΝ.

Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπάτων ἀφανὴς γέγονε Νέρων, ϗ τελευτ̃ ὑπὸ συσκευ̃ τῶν Ιουδαίων, καθὼ Πιλᾶτον ἀπεκεφάλισεν ὡς εἰς ἐπιδίκησιν τὸ Χρισ̃, ϗ τελευτᾷ ὁ αὐτὸς Νέρων ὢν ἐτῶν ξθ.

Μετὰ Νέρωνα ΓΑΛΒΑΣ ἐβασίλευσεν ἐν Ἰσπανίᾳ, ΟΥΙΤΕΛΛΟΣ ἐν Γερμανίᾳ, ΟΘΩΝ ὑπὸ Ρώμης· ἕκαστος αὐτῶν ἰδίᾳ ἐπέβη τῇ ἀρχῇ.

ΓΑΛΒΑΣ ἐβασίλευσεν μῆνας ϐ, ϗ ἐν μέσῃ τῇ Ρωμαίων ἀγορᾷ ἀπεμήνη.

ΟΥΙΤΕΛΛΙΟΣ Βασιλεύσας μῆνας ι ἑαυτὸν διεχειρίζατο.

ΟΘΩΝ Βασιλεύσας μῆνας ϛ ἐσφάγη ἐν τῷ Παλατίῳ Ρώμης.

ΣΙΒ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ρωμαίων ζ ἐβασίλευσεν ΟΥΕΣΠΑΣΙΑΝΟΣ ἔτη θ, στέψαντος αὐτὸν τ̃ στρατ̃.

ὁμῦ ΕΦΠς

Α. Ινδ. ια. ΥΠ. ΓΑΛΒΑ, ϗ ΤΙΤΟΥ ΡΟΥΦΙΝΟΥ. Ι. Ol. CCXII.

Τῷ αὐτῷ ἔτει ὁ ἅγι⊖ Ιάκωβ⊖ ἀπόστολ⊖, ϗ παλαιάρχης Ιεροσολύμων, ὃν ἐτεθρόνισεν ὁ ἅγι⊖ Πέτρ⊖ εἰς τόπον ἑαυτ̃, ἀνιὼν εἰς τὴν Ρώμην, ἐτελεύτησε. Καὶ παρέλαβε τὸ χήμα τ̃ ἐπισκοπ̃ Ιεροσολύμων Συμεὼν, ὁ ϗ Σιμών. ϗ γέγονε πατριάρχης.

Ἐπὶ τούτων τ̃ ὑπάτων ἀπὸ θεμελίων Νικομήδεια μητρόπολις μεγάλη τ̃ Βιθυνίας .....

Τούτῳ τῷ ἔτει θνήσκει Ἀγρίππας ὁ Βαζιλεὺς, ὁ τ̃ Βερενίκης, βασιλεύσας ἔτη κ̄ϛ̄. Καὶ λοιπὸν Οὐεσπασιανὸς καθαλύει τὴν βασιλείαν τ̃ ἀλλοφύλων ἡρώδε καὶ Ἀγρίππα.

Κατὰ τ̃ αὐτὸν καιρὸν τυραννήσαντες οἱ Ἰουδαῖοι ἀνέλαον τ̃ ἑαυτῶν ἄρχοντα Κυρηνίου.

Οὐεσπασιανὸς αὐτοκράτωρ τ̃ κ̄ζ̄ Ἰουδαίων ἐγχειρίσας πόλεμον Τίτῳ αὐτοῦ διʼ Ἀλεξανδρείας εἰς τὴν Ρωμαίων ἀφίκετο πόλιν.

Ἰωάννης ὁ θεολόγος ἐκβὰς εἰς Ἔφεσον ἐποίησεν ἐκεῖσε ἔτη ἐννέα, καὶ ἐν τῇ ὀρυφὰ αὐτοῦ ἐν Πάτμῳ τῇ νήσῳ ἔτη ιε̄. καὶ ὑποστρέψας πάλιν εἰς Ἔφεσον, καὶ γράψας τὸ Εὐαγγέλιον ἐποίησεν ἕως τῆς κοιμήσεως αὐτοῦ ἔτερα ἔτη κ̄ϛ̄.

Β̄.	Ινδ. ιβ̄ Υπ. ΟΥΕΣΠΑΣΙΑΝΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ ΜΟΝΟΥ.	Π̄.

Τελευτᾷ ἐνιάτῳ ἔτει τ̃ εἰς οὐρανὸς ἀναλήψεως τ̃ Κυρίου, Τίτου υἱὸς Οὐεσπασιανοῦ τὴν Ἰουδαίαν παρέλαβεν, καὶ τὴν Ἱεροσολύμ. παρελθὼν εἰς πᾶσαν τὴν Παλαιστίνην τὸ ἱερὸν τ̃ Ἰουδαίων κατέσρεψεν. ὧν ἡ ἡμέρα τ̃ ἑορτῆς τ̃ πάσχα, ὅτε παρέλαβε τὴν πόλιν Ἱεροσόλυμα, καὶ ἀπώλεσε ψυχῶν μυριάδας ρ̄ι, ξίφεσιν αὐτὸς καθανὼν. καὶ ἄλλας ἡ μυριάδας ιε̄ ἀφανίσας αἰχμαλώτων νεανίσκων καὶ παιδίων ἀρρένων, καὶ παρθένων κοράσιον, καθὼς Ἰώσηππος ὁ σοφώτατος χρονογράφος συνεγράψατο. ὡς γὰρ Εὐσεβὴς ὑπάρχων παρὼν ἐν τῷ πολέμῳ πάσας τὰς ὑπαρχίας τ̃ Ἰουδαίας ἀπώλεσεν ὁ Τίτος. ὁ δὲ σοφώτατος Εὐσέβιος ὁ Παμφίλου συνεγράψατο ὅτως ὅτι ἐν ᾗ ἑορτῇ τ̃ Χριστὸν ἐσταύρωσαν οἱ Ἰουδαῖοι, ἐν τῇ αὐτῇ ἑορτῇ πάντες ἀπώλοντο. Καὶ τότε μάλιστα γέγονεν ἄξιον τ̃ τοσοῦτον πλῆθος εὑρηθῆναι ἐν τῇ πόλει, καθότι ἐν τῇ τ̃ πάσχα ἑορτῇ πάντες συνελθόντες ἐτύγχανον ὥστε ἐν εἱρκτῇ συγκλεισθέντες. Ἐθὴ γὰρ ἐθὴ οὐδὲν ἐν ἡμέρᾳ τὸ πάσχα τῷ Σωτῆρι ἐπιβεβλωκότας μὴ ἄλλοτε τὰ ἐπιχειρήματα ὧν ἐπλήμησαν παθεῖν τὸ Σωτῆρος ἐπιδεδωκότος αὐτός. ὁ δὴ Τίτος μ̃ τὴν νίκην ἀνῆλθεν ἐπὶ τὴν Ρώμην.

Ἀρχομένου λοιπὸν πασαραμενοῦ ἔτους τ̃ εἰς οὐρανὸς ἀναλήψεως τὸ Κυρίου, δευτέρῳ ἔτει Οὐεσπασιανοῦ οἱ Ἰουδαίων ἡγεμόνες τέλεον ἐπαύσαντο, τ̃ ἐσχάτης ἀλώσεως αὐτοὺς καταλαβούσης.

Σωώζεται ὁ πᾶς χρόνος ἀπὸ τ̃ δευτέρου ἔτους Οὐεσπασιανοῦ, καὶ τὴν ὑστάτην ἅλωσιν Ἱεροσολύμων, ἀπὸ μὴ πεντεκαιδεκαετοῦς Ϲ αὐτοῦ Τιβερίου, καὶ τ̃ σωτηρίου κηρύγματος ἀρχῆς, ἔτη πασαράκοντα δύο ἀπὸ ἓξ ἔτους Δαρείου τ̃ Υστάσπους, κατʼ ὃ δευτέρας οἰκοδομῆς ἔτυχεν ὁ ναὸς, ἦγον ἀπὸ δευτέρου ἔτους καὶ αὐτοῦ ξ̄γ̄ Ὀλυμπιάδος, ἀπὸ τ̃ παρὸν δεύτερον ἔτος Οὐεσπασιανοῦ, εἰς ἔτη ϡϛ̄ζ̄. Ἀπὸ δὲ τ̃ πρώτης ἐπισκοπῆς αὐτοῦ τ̃ ἀπὸ Σολομῶνος γενομένης, εἰς ἔτη ,ϡργ̄.

Γ̄.	Ινδ. ιγ̄. ΥΠ. ΟΥΕΣΠΑΣΙΑΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Β̄, καὶ ΝΕΡΟΥΑ.	Ⅲ̄.

Κομμαγηνοὶ καὶ Σαμοσατῆς ἐντεῦθεν οὐδὲν ἑαυτῶν ἀριθμοῦσι χρόνους.

Δ̄.	Ινδ. ιδ̄. Υπ. ΟΥΕΣΠΑΣΙΑΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Γ̄, καὶ ΤΙΤΟΥ.	Ⅳ̄.

ΣΙΓ̄. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ε̄.	Ινδ. ιε̄. Υπ. ΟΥΕΣΠΑΣΙΑΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Δ̄, καὶ * ΤΙΤΟΥ ΤΟ Β̄.	

Οὐεσπασιανὸς μ̃ τὴν τ̃ Ἱεροσολύμων ἅλωσιν πάντας οὐδὲν ἀπὸ ῥίζης Δαβὶδ ἀναζητεῖσθαι πεποίηται, ὡς μὴ πολλοὶ φθονήσαι τινα τῶν ἀπὸ Ἰουδαίους τ̃ ἀπὸ τ̃ βασιλικῆς φυλῆς. ὡς ἐκ τούτου μείζων Ἰουδαίοις συμβῆναι δυσμὸν πάλιν.

ϛ̄.	Ινδ. ᾱ ΥΠ. ΔΟΜΕΤΙΑΝΟΥ, καὶ ΜΕΣΑΛΙΝΟΥ.	Ⅰ. *Ol.* ϹLXIII.
Ζ̄.	Ινδ. β̄ ΥΠ. ΟΥΕΣΠΑΣΙΑΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Ε̄, καὶ ΤΙΤΟΥ ΤΟ Γ̄.	Ⅱ̄.

Ἐπὶ τούτων τ̃ ὑπάτων [ἐν Ρόδῳ] ὁ Κολοσσὸς ἀνεστάθη μῆκος ἔχων πηχῶν ρ̄ζ̄.

Η̄.	Ινδ. Γ̄. ΥΠ. ΟΥΕΣΠΑΣΙΑΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ ϛ̄. καὶ ΤΙΤΟΥ ΤΟ Δ̄.	Ⅲ̄.

ΣΙΔ̄. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Θ̄.	Ινδ. Δ̄. Υπ. ΟΥΕΣΠΑΣΙΑΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Ζ̄, καὶ ΤΙΤΟΥ ΤΟ Ε̄.	ⅢⅢ̄.

Ἀλκίππη γυνὴ ἐν Ρώμῃ ἐλέφαντα ἐγέννησεν, ᾧ καιρῷ φθορὰ ἀνθρώπων ἐγένετο.

Ῑ.	Ινδ. ε̄. Υπ. ΤΙΤΟΥ ΤΟ ϛ̄, καὶ ΔΟΜΕΤΙΑΝΟΥ ΤΟ Β̄.	Ⅰ. *Ol.* ϹϹXIV.

Ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ νόσῳ κλιθεὶς Οὐεσπασιανὸς ὁ βασιλεὺς πάρ᾽ εὐθὺς πλευρᾶς ὢν ἐτῶν ο̄.

Ρωμαίων ἡ ἐβασίλευσεν Τίτος ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἔτη β̄. ὁμοῦ ,ΕΦΓΗ.

Ᾱ.	Ινδ. ϛ̄. Υπ. ΤΙΤΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Ζ̄, καὶ ΔΟΜΕΤΙΑΝΟΥ ΤΟ Γ̄.	Ⅱ̄.
Β̄.	Ινδ. Ζ̄. Υπ. ΓΑΛΒΑ, καὶ ΟΥΙΤΕΛΛΙΩΝΟΣ.	Ⅰ. *Ol.* ϹϹXV.

Ἐως τούτου τοῦ χρόνου διήρκεσαν φίλων καὶ Ἰώσηππος ἱστορήσαντες τὴν ἅλωσιν.

ΣΙΕ̄. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ἐπὶ τῶν προκειμένων ὑπάτων πάθει δεινῷ βληθεὶς Τίτος ἀπέθανεν ὢν ἐτῶν μβ.
Ρωμαίων θ ἐβασίλευσεν Δομετιανὸς ἔτη ις. ὁμῶ ΕΧΔ.

Α. Ινδ. Η. ΥΠ. ΔΟΜΕΤΙΑΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Δ. ΚΑΙ ΣΑ- II.
ΒΙΝΟΥ.

Β. Ινδ. Θ. ΥΠ. ΔΟΜΕΤΙΑΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Ε. ΚΑΙ ΤΙ-
ΤΟΥ ΡΟΥΦΟΥ.

Δομετιανὸς σύνοχίζειν ἄνδρας ἐκώλυσεν.

Γ. Ινδ. Ι. ΥΠ. ΔΟΜΕΤΙΑΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ ς, ΚΑΙ ΣΑΒΙ- III.
ΝΟΥ.

Δ. Ινδ. ια. ΥΠ. ΔΟΜΕΤΙΑΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Ζ, ΚΑΙ ΦΟΥΛ- IV.
ΒΙΟΥ.

ΣΙς ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ε. Ινδ. ιβ. ΥΠ. ΔΟΜΕΤΙΑΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Η, ΚΑΙ ΔΟ- I. *Ol.* CCXVI.
ΛΑΒΕΛΛΑ.

Δομετιανὸς τὸ ἄξυλον ναὸν κατεσκεύασε.
Ἐπὶ τῶν προκειμένων ὑπάτων πενταετηρὶς ἀγῶν ἤχθη ἐν Ρώμῃ.
Δύο μῆνες μετωνομάσθησαν, Σεπτέμβριος Γερμανικὸς, καὶ Οκτώβριος Δομετιανὸς, ἀφ' ὧν νίκας ἐν αὐτοῖς κατὰ Γερμανῶν ἐνεχθείσας τῇ Ρώμῃ.

ς. Ινδ. ιγ. ΥΠ. ΔΟΜΕΤΙΑΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Θ, ΚΑΙ ΣΑ- III.
ΤΟΡΝΙΝΟΥ.

Ζ. Ινδ. ιδ. ΥΠ. ΔΟΜΕΤΙΑΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Ι, ΚΑΙ ΤΙ-
ΤΟΥ ΡΟΥΦΟΥ ΤΟ Β.

Η. Ινδ. ιε. ΥΠ. ΦΟΥΛΒΙΟΥ ΤΟ Β, ΚΑΙ ΑΤΡΑΤΙΝΟΥ. I. *Ol.* CCXVII.
Ἡ πρώτη τῶν τῆς Ἑστίας παρθένων Κορνηλία ὑπὸ φθορᾶς κατηγορήθη. καὶ ζῶσα κατωρύγη μετὰ τῶν συνηθῶν αὐτῇ φίλων κατὰ τὸν νόμον.

ΣΙΖ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Θ. Ινδ. α. ΥΠ. ΔΟΜΕΤΙΑΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ ΙΑ, ΚΑΙ ΝΕ- II.
ΡΟΥΑ.

Δομετιανὸς διετάξατο ἐν ταῖς πόλεσιν ἄμπελον μὴ φυτεύεσθαι.

Ι. Ινδ. β. ΥΠ. ΛΑΒΡΙΩΝΟΣ, ΚΑΙ ΤΡΑΙΑΝΟΥ. III.
Τῆς Ρωμαίων ἐκκλησίας ἡγεῖτο τρίτος Κλήμης ἔτη θ, ὃς καὶ ὑπὸ Παύλου ἐν Ἀποστόλοις ἐν τῇ πρὸς Φιλιππησίους ἐπιστολῇ μνημονεύεται.

ΙΑ. Ινδ. γ. ΥΠ. ΔΟΜΕΤΙΑΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ ΙΒ, ΚΑΙ ΣΑ- IV. *Ol.* CCXVII.
ΤΟΡΝΙΝΟΥ.

ΙΒ. Ινδ. δ. ΥΠ. ΡΟΜΠΗΙΟΥ, ΚΑΙ ΚΡΙΣΠΙΝΟΥ. I. *Ol.* CCXVIII.
Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπάτων Ἀπολλώνιος ὁ Τυανεὺς ἤκμαζεν περιπολεύων πανταχῆ, καὶ ποιῶν τελέσματα εἰς τὰς πόλεις καὶ χώρας.

ΣΙΗ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΓ. Ινδ. ε. ΥΠ. ΔΟΜΕΤΙΑΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ ιγ, ΚΑΙ ΦΛΑ- *
ΒΙΟΥ ΚΛΗΜΕΝΤΟΣ.

Δεύτερος ἀπὸ τοῦ Νέρωνα Δομετιανὸς Χριστιανὸς ἐδίωξεν. Ἐπὶ αὐτοῦ ὁ καὶ ὁ Ἀπόστολος Ἰωάννης εἰς Πάτμον ἀπορίζεται, ἔνθα τῷ Θεῷ ἀποκάλυψιν ἑωρακέναι λέγει, ὡς δηλοῖ Εἰρηναῖος.
Δομετιανὸς οὖν ἀπὸ γένους Δαβὶδ ἀναιρεῖσθαι προσέταξεν, ἵνα μή τις λοιπὸς λοιδόχος τοῦ τῶν Ἰουδαίων βασιλικῆς φυλῆς.

ΙΔ. Ινδ. ς. ΥΠ. ΑΣΠΡΕΝΑΤΟΥ, ΚΑΙ ΛΑΤΕΡΑΝΟΥ. II.
Ἱστορεῖ ὁ Βρεττανὸς πολλοὺς Χριστιανοὺς κατὰ τὸ ιδ' ἔτος Δομετιανοῦ μεμαρτυρηκέναι.

ΙΕ. Ινδ. ζ. ΥΠ. ΔΟΜΕΤΙΑΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ ΙΔ, ΚΑΙ ΚΛΗ- III.
ΜΕΝΤΟΣ ΤΟ Β.

ΙϚ. Ινδ. η. ΥΠ. ΟΥΑΛΕΝΤΟΣ, ΚΑΙ ΟΥΕΤΕΡΟΥ. IV.
Τότῳ τῷ ἔτει ὁ βασιλεὺς Δομετιανὸς ἐφόνευσεν τὸν ἐπίσκοπον Ἀσκλήπιον, ὃς προεῖπεν αὐτῷ, ὑπὸ σφαζόμενος πληγῇ καὶ καταισχυνθεὶς ὑπὸ τῶν συγκλήτου ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Δομετιανὸς, ὡς ἦλθεν ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Διὸς θυσιάσαι, ἀφανὴς γενόμενος πεπλασμένων ἐτῶν με.

ΣΙΘ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ρωμαίων ι ἐβασίλευσεν ΝΕΡΟΥΑΣ ἔτος α. ὁμῶ ΕΝΕ.

Α. Ινδ. θ. ΥΠ. ΝΕΡΟΥΑ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ, ΚΑΙ ΤΙΤΟΥ ΡΟΥΦΟΥ I. *Ol.* CCXIX.
ΤΟ Γ.

Κατὰ τοῦτον τὸν χρόνον ὁ βασιλεὺς Νερουᾶς ἀνεκαλέσατο τὸν ἀπόστολον Ἰωάννην ἀπὸ Πάτμου τῆς νήσου. καὶ ἦλθεν πάλιν εἰς Ἔφεσον.

Επὶ τ̃ βαζιλείας Νερᾶ ἀνεφάνη σλογματίζων Μαύης διδάσκων, ⁊ ὀχλαγωγῶν.

Εν τότῳ τῷ χρόνῳ ἐκωλύθησαν οἱ μονομάχοι, καὶ αἱ θέαι αὐτῶν, καὶ ἀντ' αὐτῶν ὑπενοήθη ἡ τ̃ κυνηγίων θέα.

Νερᾶς νοσήσας ἐπλούτησεν πρὸ ἡ Καλανδῶν Φεβρουαρίων, ἄρξας ἔτ⟨ους⟩ ā.

Ρωμαίων ια ἐβασίλευσε Τραϊανὸς ἔτη ιθ. ὁμῶ ΕΧΚΔ.

Ā.	Ινδ. ῑ. ΥΠ. ΤΡΑΙΑΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΜΟΝΟΥ.	II.
B̄.	Ινδ. ια. ΥΠ. ΓΑΛΜΑ, καὶ ΣΕΝΕΚΙΩΝΟΣ.	III.
Γ̄.	Ινδ. ιβ. ΥΠ. ΤΡΑΙΑΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Ε̄, ⁊ ΠΟΝΤΙΑΝΟΥ.	IV.

ΣΚ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Δ̄.	Ινδ. ιγ. ΥΠ. ΤΡΑΙΑΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Γ̄, καὶ ΓΕΤΟΥ.	Ī. *Ol.* CCXX.

Ιωάννλω τὸν ἀπόστολον εὐαγγελισλὴ μέχρι τ̃ Τραϊανῦ χρόνων διαμεῖναι τῷ βίῳ Ειρηναῖος ἱστορεῖ. Κλήμης ⁊ ὁ Αλεξανδρεὺς καὶ αὐτὸς τὰ αὐτὰ σύμφησι, καὶ πεῖναι αὐτὸν Ασίαν καὶ τὰς πλησιχώρους πατρίδας ἐπισκόπους καθισῶντα καὶ κληρικούς.

Ε̄.	Ινδ. ιδ. ΥΠ. ΣΥΡΙΑΝΟΥ, καὶ ΣΥΡΙΟΥ.	II.
Ϛ̄.	Ινδ. ιε. ΥΠ. ΤΡΑΙΑΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Δ̄, καὶ ΜΑΞΙΜΟΥ.	III.
Ζ̄.	Ινδ. ᾱ. ΥΠ. ΣΥΡΙΑΝΟΥ ΤΟ Β̄, καὶ ΜΑΡΚΕΛΛΟΥ.	IV.

Διήρκεσεν ὁ θεολόγος μ̃ τὴν ἀνάληψιν ⁊ Κυρίε, καὶ θεᾶ ἡμῶν ἔτη οβ̄. Εως ὧ τ̃ προκειμένων ὑπάτων φασὶ τ̃ ἅγιον Ιωάννλν γηρόβοτρυν ἐτῶν ρ̄, καὶ μιῶν ζ̄, κοιμηθῆναι.

Επὶ τότων τ̃ ὑπάτων διωγμὸς Χριστιανῶν ἐγένετ⟨ο⟩. καὶ πολλοὶ ἐνδόξως ἐμαρτύρησαν διὰ τὴν εἰς Χριστὸν ὁμολογίαν.

Εν τότῳ τῷ χρόνῳ Κλήμης ὁ Ρώμης ἐπίσκοπ⟨ος⟩ πελθῆ.

Κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον καὶ Σίμων ὁ Κανανίτης, ὁ ἀπκληθεὶς Ιάδας Ιακώβ⟨ου⟩, ὁ γηρόμεν⟨ος⟩ ἐπίσκοπ⟨ος⟩ μ̃ Ιάκωβον τὸν ἀδελφὸν ⁊ Κυρίε ζήσας ἔτη ρκ̄ ἐμαρτύρηθη.

Επὶ τότε τ̃ Τραϊανῦ καὶ Μάρκ⟨ου⟩ ὁ διάγγελισὴς καὶ ἐπίσκοπ⟨ος⟩ Αλεξανδρείας γηρόμηρ⟨ος⟩ κάλων λαβὼν, καὶ συρὰς ἀπὸ τ̃ λεγομένων Ταβεννηλίων, ἕως τ̃ λεγομένων Αγγέλων, ἐκεῖσε πυρὶ κατακαυθῆ φαρμακθῆ πρώτη. Καὶ ὕτως ἐμαρτύρησεν.

Κρήσκης κηρύξας τὸ εὐαγγέλιον τ̃ Κυρίε ἡμῶν Ιησῦ Χριστῦ ἐν Γαλλίαις ἀπ' Νέρων⟨ος⟩, ἀποθνήσκ⟨ει⟩, καὶ ἐκεῖσε θάπτε⟨ται⟩.

ΣΚΑ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Η̄.	Ινδ. β̄. ΥΠ. ΚΑΝΔΙΛΟΥ, καὶ ΚΟΥΑΔΡΑΤΟΥ.	Ī. *Ol.* CCXXI.

Τραϊανῦ ⁊ Χριστιανῶν διωγμὸν κινήσαν⟨τος⟩, Σίμων ὁ ⁊ Κλεώπα τ̃ ἐν τοῖς Ιεροσολύμοις ἐκκλησίας ἐπίσκοπος γηρόμεν⟨ος⟩ ἐμαρτύρησεν γηρόμεν⟨ος⟩ ἐτῶν ρκ̄.

Εως τῶν προκειμένων ὑπάτων ἡ τῶν Εβιωναίων αἵρεσις ἐγνωρίζετ⟨ο⟩ πλωχὰ πεῖ τὸ Χριστὸν ὁμολογεῖσθαι, μὴ εἶναι λέγεσθαι τὸν Χριστὸν πρὸ αἰώνων, ἀλλ' ἐπ' ἐσχάτων, ἀξίαν τ̃ αἱρέσεως αὐτῶν τὴν ὀνομασίαν εἰληφότες. Εβιωναῖοι γὰρ πλωχοὶ ἐκαλοῦντο.

Πετραῖοι καὶ Βοσρηνοὶ ἐνθεῦθεν ⟨τοῦ⟩ ἑαυτῶν χρόνους ἀριθμοῦσι.

Θ̄.	Ινδ. γ̄. ΥΠ. ΚΟΜΟΔΟΥ, καὶ ΚΕΡΑΤΑΝΟΥ.	II.

Τότοις τοῖς ὑπάτοις πολέμους καλεσῶ ἐπιβάντος τῇ Ρωμανίᾳ ὑπὸ Περσῶν, καὶ Γόθων, καὶ ἑτέρων ἐθνῶν, Τραϊανὸς ἀπερχόμεν⟨ος⟩ εἰς τὸν τότων πόλεμον ἄφεσιν ἐχαρίσατ⟨ο⟩ τῶν χρεῶν, ἄχρις ἂν ἐπιστρέψῃ.

Ī.	Ινδ. δ̄. ΥΠ. ΣΥΡΙΑΝΟΥ, ΤΟ Γ̄, καὶ ΣΕΝΕΚΙΩΝΟΣ ΤΟ Β̄.	III.

Τῆς Ιεροσολύμων ἐκκλησίας τρίτ⟨ος⟩ προέστη Ιῦς⟨τος⟩ ὁ ἐπικληθεὶς Βαρσαββᾶς, ὁ ἐκλεγεὶς ὑπὸ τῶν Αποστόλων ἀντὶ Ιούδα τ̃ προδότου, μέθ' ὃν καὶ Ματθίας ἐψηφίσθη ὑπὸ τῶν αὐτῶν ἁγίων Αποστόλων.

ΙᾹ.	Ινδ. ε̄. ΥΠ. ΓΑΛΛΟΥ, καὶ ΒΡΑΔΟΥΑ.	IV.

ΣΚΒ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΒ̄.	Ινδ. ϛ̄. ΥΠ. ΓΑΛΜΑ, καὶ ΤΟΥΛΛΟΥ.	Ī. *Ol.* CCXXII.

Μέχρι τότων τῶν ὑπάτων οἱ σωθέντες τῶν ἁγίων Αποστόλων ἐπίσκοποι γεγονότες ἐγνωρίζοντο.

ΙΓ̄.	Ινδ. ζ̄. ΥΠ. ΟΡΦΙΤΟΥ, καὶ ΠΡΙΣΚΙΑΝΟΥ.	II.
ΙΔ̄.	Ινδ. η̄. ΥΠ. ΠΙΣΩΝΟΣ, καὶ ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ.	III.
ΙΕ̄.	Ινδ. θ̄. ΥΠ. ΤΡΑΙΑΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Ε̄, ⁊ ΑΦΡΙΚΑΝΟΥ.	IV.

ΣΚΓ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙϚ̄.	Ινδ. ῑ. ΥΠ. ΠΡΙΣΚΙΑΝΟΥ, καὶ ΚΕΛΣΟΥ.	I. *Ol.* CCXXIII.
ΙΖ̄.	Ινδ. ια. ΥΠ. ΜΑΛΣΟΥ, καὶ ΒΟΥΛΚΙΣΚΟΥ	II.
ΙΗ̄.	Ινδ. ιβ. ΥΠ. ΜΕΣΣΑΛΑ, καὶ ΡΟΔΩΝΟΣ.	III.
ΙΘ̄.	Ινδ. ιγ. ΥΠ. ΑΙΛΙΑΝΟΥ, καὶ ΒΕΤΕΡΟΥ.	IV.

ὁ βασι-

Ὁ βασιλεὺς Τραϊανὸς ὑδρωπιάσας ἀπέθανεν ἐν Σελινοῦντι πόλει τῆς Σελευκείας ὢν ἐτῶν ξ̄.

ΡΚΔ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ρωμαίων ιβ̄ ἐβασίλευσεν Αιλιος Αδριανὸς ἔτη κα. ὁμοῦ ΔΧΜΕ.

Ā. Ινδ. ιδ̄. Υπ. ΑΠΡΩΝΙΝΟΥ, καὶ ΝΙΓΡΟΥ. Ī. Ol. CCXXIV.
Β̄. Ινδ. ιε̄. Υπ. ΑΙΛΙΟΥ ΑΔΡΙΑΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ, καὶ ΣΑΛΙΝΑΤΟΡΟΣ. ΙΙ.
Γ̄. Ινδ. ᾱ. Υπ. ΑΙΛΙΟΥ ΑΔΡΙΑΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ, καὶ ΡΟΥΣΤΙΚΙΟΥ. ΙΙΙ.

Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπάτων, Ιουδαίων φασιασάντων ἦλθεν Αδριανὸς εἰς Ιεροσόλυμα, καὶ ἔλαβε σὺν Ιουδαίοις αἰχμαλώτους εἰς τὴν λεγομένην Τερέβινθον, καὶ ἔχησεν πανήγυριν, ἣν πέπομφεν αὐτὸς εἰς ταγὴν ἵππων ἕκασον, καὶ σὺν Ιουλειφήνῃ ἔλαβεν εἰς Γάζαν, καὶ ἐκεῖ ἔχησεν πανήγυριν, καὶ ἐστώλησεν αὐτούς. Καὶ ἕως νῦν ἡ πανήγυρις ἐκείνη λέγεται Αδριανή. Καὶ καθελὼν τὸν ναὸν τῶν Ιουδαίων τὸν ἐν Ιεροσολύμοις ἔκλισε τὰ δύο δημόσια, καὶ τὸ θέατρον, καὶ τὸ τρικάμερον, καὶ τὸ τετράνυμφον, καὶ τὸ ἑλωδεκάπυλον, τὸ πρὶν ὀνομαζόμενον Ἀναβαθμοί, ἐπὶ τὴν Κέδρον. Καὶ ἐμέρισεν τὴν πόλιν εἰς ἑπτὰ ἄμφοδα. καὶ ἔχησεν ἀνθρώπους ἰδίους ἀμφοδάρχας. καὶ ἑκάστῳ ἀμφοδάρχῃ ἀπένειμεν ἄμφοδον. καὶ ἕως τῆς σήμερον εἰς τὸ τῶν ἀμφοδάρχων ὄνομα ἕκαστον ἀμφόδιον χρηματίζει. καὶ ἐπέθηκεν τὸ ὄνομα τῇ πόλει, Αιλίαν αὐτὴν ὀνομάσας, ἐπὶ δὴ Αιλιου Αδριανὸς ἐλέγετο.

Δ̄. Ινδ. β̄. Υπ. ΣΕΥΗΡΟΥ, καὶ ΦΟΥΛΚΟΥ. ΙΙΙΙ.

ΣΚΕ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ε̄. Ινδ. γ̄. Υπ. ΣΕΥΗΡΟΥ ΤΟ Β̄, καὶ ΑΥΓΟΥΡΙΝΟΥ. Ī. Ol. CCXXV.
Ϛ̄. Ινδ. δ̄. Υπ. ΑΒΙΟΛΑ, καὶ ΠΑΝΣΑ. ΙΙ.

Τούτοις τοῖς ὑπάτοις Αδριανὸς εἰς τὴν Αιγυπτον παρεγένετο, καὶ κτίζει τὴν Ανλινόν τοῦ Θηβαΐδος τοῦ γ̄ Καλανδῶν Νοεμβρίων.

Ζ̄. Ινδ. ε̄. Υπ. ΑΠΡΟΝΙΑΝΟΥ ΤΟ Β̄, καὶ ΠΑΜΠΙΝΟΥ. ΙΙΙ.

Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπάτων Απολλώνιος ὁ Τυανεὺς καθαιρεῖ τὸν βίον.

Αδριανὸς ἐν Νικομηδείᾳ καὶ Νικαίᾳ ἀγορὰς ἐποίησεν, καὶ τετραστοὰς, καὶ τὰ τείχεα τὰ πρὸς τῇ Βιθυνίᾳ. ἔτι γεμίσας καὶ ἐν Κυζίκῳ ναὸν ἔκλισεν, καὶ τὴν ἐν αὐτῇ στοὰν ἔστρωσε μαρμάροις. καὶ ἐν πολλαῖς ἄλλαις ἐπισημοτέραις πόλεσι ναοὺς διαφόρους καὶ στοὰς ἀνέστησεν, καὶ ἀγάλματα ποικίλα ἵδρυσεν ἐν αὐτοῖς.

Η̄. Ινδ. ϛ̄. Υπ. ΓΛΑΒΡΙΩΝΟΣ, καὶ ΤΟΡΚΟΥΑΤΟΥ. ΙΙΙΙ.

ΣΚϚ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Θ̄. Ινδ. ζ̄. Υπ. ΑΣΙΑΤΙΚΟΥ, καὶ ΑΚΥΛΙΝΟΥ. Ī. Ol. CCXXVI.
Ī. Ινδ. η̄. Υπ. ΣΕΒΗΡΟΥ ΤΟ Γ̄, καὶ ΑΜΦΙΓΟΥΛΟΥ. ΙΙ.

Αδριανὸς ὁ αὐτοκράτωρ πατὴρ πατρίδος ἀνηγορεύθη, καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ Σεβαστή.

ΙᾹ. Ινδ. θ̄. Υπ. ΤΙΤΙΑΝΟΥ, καὶ ΓΑΛΛΙΚΑΝΟΥ. ΙΙΙ.
ΙΒ̄. Ινδ. ῑ. Υπ. ΤΟΡΚΟΥΑΤΟΥ, καὶ ΛΙΒΩΝΟΣ. ΙΙΙΙ.

Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπάτων σεισμὸς γενόμενος Νικομηδείας καὶ Ασίας τῆς Βιθυνίας τὰ πολλὰ καθεσράφη.

ΣΚΖ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΓ̄. Ινδ. ιᾱ. Υπ. ΜΑΡΚΕΛΛΟΥ, καὶ ΚΕΛΣΟΥ. Ī. Ol. CCXXVII.
ΙΔ̄. Ινδ. ιβ̄. Υπ. ΚΑΤΟΥΛΙΝΟΥ, καὶ ΛΙΒΩΝΟΣ ΤΟ Β̄. ΙΙ.

Ὁ ἐν Ρόδῳ κολοσσὸς ὑπὸ τῆς ἐξ ὑχῆς Αδριανοῦ πεσὼν ἐκινήθη.

ΙΕ̄. Ινδ. ιγ̄. Υπ. ΠΟΝΤΙΑΝΟΥ, καὶ ΡΟΥΦΟΥ. ΙΙΙ.
ΙϚ̄. Ινδ. ιδ̄. Υπ. ΑΥΓΟΥΡΙΝΟΥ, καὶ ΟΥΑΡΟΥ. ΙΙΙΙ.

Ακύλας ἐγνωρίζετο, ὃς ἦν πενθερὸς Αδριανοῦ τοῦ Βασιλέως. ἦν δὲ Ελλην, ὡς Αδριανὸς, ἀπὸ Σινώπης τοῦ Πόντου ὁρμώμενος. ὕστερον δὲ ἐβαπτίσθη πεισθεὶς ὑπὸ τῶν Αποστόλων. ἦν δὲ ἀστρονόμος. καὶ ἐγκαλούμενος περὶ τούτου ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας, καὶ μὴ πειθεὶς μετέπεισε καὶ τοὺς Χριστιανοὺς ἀθετῆσαι προσηλθόν τε Ιουδαίοις, καὶ περιετέμνετο Ιουδαϊκῶς. Καὶ ἐμπόνως μαθὼν τὸν αὐτῶν Δάλεκτον, καὶ τὰ στοιχεῖα, ἑρμηνείαν ἑαυτῷ ἑρμήνευσεν οὐκ ὀρθῷ λογισμῷ, ἀλλ' ὅπως διαστρέψῃ ἵνα τὰ ῥητῶν. Ταῦτα ἱστορεῖ Επιφάνιος ὁ Κύπριος εἰς τὸν λόγον αὐτοῦ τὸν περὶ σεμνῶν καὶ μέτρων.

ΣΚΗ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΖ̄. Ινδ. ιε̄. Υπ. ΤΙΒΕΡΙΟΥ, καὶ ΣΙΣΙΝΝΟΥ. Ī. Ol. CCXXVIII.
ΙΗ̄. Ινδ. ᾱ. Υπ. ΣΕΒΗΡΟΥ, καὶ ΟΥΑΡΟΥ. ΙΙ.

Τούτῳ τῷ ἔτει Απελλῆς καὶ Αρίσων, ὧν μέμνηται Ευσέβιος ὁ Παμφίλου ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ αὐτοῦ ἱστορίᾳ, ἀπεδίδοσαν ἀπολογίας σωζόμενον περὶ τοῦ καθ' ἡμᾶς θεοσεβείας Αδριανῷ τῷ Βασιλεῖ.

Κ̄. Ινδ. β̄. Υπ. ΡΟΝΤΙΑΝΟΥ ΤΟ Β̄, καὶ ΑΚΥΛΙΝΟΥ. ΙΙΙ.
Κ̄Ᾱ. Ινδ. γ̄. Υπ. ΚΟΜΟΔΟΥ, καὶ ΡΟΝΤΙΑΝΟΥ ΤΟ Γ̄. ΙΙΙΙ.

ΣΚΘ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΚᾹ. Ινδ. δ̄. Υπ. ΑΙΛΙΑΝΟΥ, καὶ ΒΑΛΒΙΝΟΥ. Ī. Ol. CCXXIX.

Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπάτων Αιλι☞ Ἀδριανὸς νοσήσας ὀλίγας ἡμέρας ἐτελεύτησεν ὢν ἐτῶν ϙζ.
Ρωμαίων ιγ ἐβασίλευσεν Αιλι☞ Αντωνῖν☞ ὁ Εὐσεβὴς ἔτη κγ. ὁμῶ ΕΧΞΗ.

Ā. Ινδ. ε. Υπ. ΚΑΜΕΡΙΝΟΥ, καὶ ΝΙΓΡΟΥ. ΙΙ.
Β̄. Ινδ. ϛ. Υπ. ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ, καὶ ΠΡΑΙΣΕΝΤΟΣ. ΙΙΙ.

Κέρδων τ κξ Μαρκίωνα πλοίνης ἀρχηγὸς πρὸ μὲν σωῶν τοῖς ἐν Ρώμῃ Χριστιανοῖς, ποτὲ δὲ ψευδοδιδάσκων, καὶ λέγων, ὁ ἄλλ☞ ἐστὶν ὁ ὑπὸ τῶν νόμα κηρυσσόμω☞ θεὸς ὁ μὴ ὢν πατὴρ τοῦ Χριστοῦ, καὶ τὸ μὲν γνωρίζεσθαι, τὸ δὲ ἄγνωστον εἶναι, καὶ τὸν μὲν δίκαιον, τὸν δὲ ἀγαθὸν ὑπάρχειν, ὡς ἀπὸ τ κξ Σίμωνα τὸν Μάγον ἔχων τὰς ἀφορμάς. ὃς ἐν τοῖς ιζ παῦτα διδάσκων ἔσχε Μαρκίωνα Ποντικόν.

Γ̄. Ινδ. ζ. Υπ. ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Β̄, καὶ ΜΑΡΚΟΥ ΑΥΡΗΛΙΑΝΟΥ ΒΙΡΟΥ ΥΙΟΥ ΑΥΤΟΥ. ΙΙΙΙ.

ΣΛ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Δ̄. Ινδ. η. Υπ. ΣΕΒΗΡΟΥ ΤΟ Ā, καὶ ΣΙΛΑΝΟΥ. Ι. *Ol.* CCxxx.
Ε̄. Ινδ. θ. Υπ. ΡΟΥΦΙΝΟΥ, καὶ ΚΟΥΑΔΡΑΤΟΥ. ΙΙ.
Ϛ. Ινδ. ι. Υπ. ΤΟΡΚΟΥΑΤΟΥ, καὶ ΗΡΩΔΟΥ. ΙΙΙ.
Ζ̄. Ινδ. ια. Υπ. ΑΒΙΟΛΑ, καὶ ΜΑΞΙΜΟΥ. ΙΙΙΙ.

ΣΛΑ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Η̄. Ινδ. ιβ. Υπ. ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Γ̄, καὶ ΑΥΡΗΛΙΑΝΟΥ ΤΟ Β̄. Ι. *Ol.* CCXXXI.
Θ̄. Ινδ. ιγ. Υπ. ΣΕΒΗΡΟΥ ΤΟ Ē, καὶ ΒΗΡΙΝΟΥ. ΙΙ.
Ῑ. Ινδ. ιδ. Υπ. ΛΑΡΓΟΥ, καὶ ΜΕΣΑΛΙΝΟΥ. ΙΙΙ.

Τούτοις τοῖς ὑπάτοις ἄφεζις ἐγένετ τ χρεωφειλετῶν τῷ δημοσίῳ Αντωνίνε Εὐσεβοῦς. καὶ οἱ ταμιακοὶ χάρτ δωρεὰν ἐπαυθησαν.

ΙᾹ. Ινδ. ιε. Υπ. ΤΟΡΚΟΥΑΤΟΥ ΤΟ Β̄, καὶ ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ. ΙΙΙΙ.

Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπάτων Αφελκανὸς τελευτᾷ.

ΣΛΒ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΒ̄. Ινδ. α. Υπ. ΟΡΦΙΤΟΥ, καὶ ΠΡΙΣΚΟΥ. Ι. *Ol.* CCXXXII.
ΙΓ̄. Ινδ. β. Υπ. ΓΛΑΒΡΙΩΝΟΣ, καὶ ΒΕΤΕΡΟΥ. ΙΙ.
ΙΔ̄. Ινδ. γ. Υπ. ΚΟΝΔΙΑΝΟΥ, καὶ ΜΑΞΙΜΟΥ. ΙΙΙ.
ΙΕ̄. Ινδ. δ. Υπ. ΓΛΑΒΡΙΩΝΟΣ ΤΟ Β̄, καὶ ΙΟΥΜΙΛΙΟΥ. ΙΙΙΙ.

ΣΛΓ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ϛ̄ Ινδ. ε. Υπ. ΠΡΑΙΣΕΝΤΟΣ, καὶ ΡΟΥΦΙΝΟΥ. Ι. *Ol.* CCXXXIII.
ΙΖ̄. Ινδ. ϛ. Υπ. ΚΟΜΑΤΟΥ, καὶ ΛΑΤΕΡΑΝΟΥ. ΙΙ.
ΙΗ̄. Ινδ. ζ. Υπ. ΣΕΒΗΡΟΥ ΤΟ ϛ, καὶ ΣΑΒΙΝΙΑΝΟΥ. ΙΙΙ.
ΙΘ̄. Ινδ. η. Υπ. ΣΙΛΒΑΝΟΥ, καὶ ΑΥΓΟΥΡΙΝΟΥ. ΙΙΙΙ.

ΣΛΔ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Κ̄. Ινδ. θ. Υπ. ΒΑΡΒΑΡΟΥ, καὶ ΡΙΓΟΥΛΟΥ. Ι. *Ol.* CCXXXIV.
ΚᾹ. Ινδ. ι. Υπ. ΤΕΡΤΥΛΛΟΥ, καὶ ΣΑΚΕΡΔΟΤΟΥ. ΙΙ.

Πολύκαρπ☞ Σμύρνης ἐπίσκοπ☞ ἀνὴρ θαυμάσι☞, καὶ τ Ἀποστόλων ..... ἀκροατής, ἀλλὰ καὶ ὑπ' αὐτῶν ἐπίσκοπος καθισθεὶς, ἔπι πολλοῖς ἐν τῷ βίῳ, ἡμόμν☞ ἐν Ρώμῃ ἐπὶ Ανικήτ ἐπισκόπ Διὰ ζήτημα μικρὸν τ τῶ πάσχα ἑορτῆς πολλὰς τ ἀπὸ Ουαλεντίνε καὶ Μαρκίων☞ αἱρετικῶν τῷ τ Χριστοῦ ὑγιεῖ λόγῳ ἐπέστρεψεν. ὃς καὶ Μαρκίωνι ποτὲ εἰς ὄψιν αὐτοῦ ἐλθόντι, καὶ φήσαντι, Επιγινώσκεις ἡμᾶς; ἀπεκρίθη, ἐπιγινώσκω σε τ πρωτότοκον τοῦ Σαταν, ὡς ἱστορεῖ Ειρωναῖ☞.

ΚΒ̄. Ινδ. ια. Υπ. ΚΥΝΤΙΛΛΟΥ, καὶ ΡΙΣΚΟΥ. ΙΙΙ.
ΚΓ̄. Ινδ. ιβ. Υπ. ΒΡΑΔΟΥΑ καὶ ΟΥΙΡΟΥ. ΙΙΙΙ.

Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπάτων ἐσφάγη Αιλι☞ Αντωνῖν☞ ἐν Προικονήσῳ ὢν ἐτῶν ξζ.
Ρωμαίων ιδ ἐβασίλευσεν ΜΑΡΚΟΣ ΑΥΡΗΛΙΟΣ ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ, ὁ καὶ ΟΥΙΡΟΣ, υἱὸς Αντωνίνε τοῦ Εὐσεβοῦς, καὶ ΛΟΥΚΙΟΣ ΑΥΡΗΛΙΟΣ ΚΟΜΟΔΟΣ ἀδελφὸς αὐτοῦ, ἔτη ιθ. ὁμῶ ΕΧΠΖ.

ΡΛΕ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ā. Ινδ. ιγ. Υπ. ΜΑΡΚΟΥ ΑΥΡΗΛΙΟΥ ΟΥΙΡΟΥ, καὶ ΛΟΥΚΙΟΥ ΚΟΜΟΔΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ. Ι. *Ol.* CCXXXV.
Β̄. Ινδ. ιδ. Υπ. ΜΑΡΚΟΥ ΑΥΡΗΛΙΟΥ ΟΥΙΡΟΥ, καὶ ΛΟΥΚΙΟΥ ΚΟΜΟΔΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Β̄. ΙΙ.
Γ̄. Ινδ. ιε. Υπ. ΡΟΥΣΤΙΚΙΟΥ, καὶ ΑΚΥΛΙΝΟΥ. *
Δ̄. Ινδ. α. Υπ. ΑΙΛΙΑΝΟΥ, καὶ ΠΑΣΤΟΡΟΣ. ΙΙΙ.

Ετος γλγ τ ἐκ γραφῶν ἀναλήψεως Χ Κυρίε μεγίστων τῶν Ασίαν ἀναστατησάντων διωγμῶν, πολλοὶ ἐμαρτύρησαν, ἐν οἷς Πολύκαρπ☞ Σμύρνης ἐπίσκοπ☞, καὶ Χ Ἀποστόλε Ιωάννε μαθητὴς, ὃ ὑπ' αὐτοῦ καθισθεὶς ἐπίσκο-

ἐπίσκοπος, συλληφθεὶς ἐπὶ Ἀνθυπάτου Κοδράτου ὑπὸ Ἡράδου ἐρμαρχοῦντος ἦν· ὁ Νικήτας, καὶ πολλὰ ὑπομείνας διὰ τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν τῇ πρὸ ζ Καλανδῶν Ἀπριλλίων τῷ μεγάλῳ σαββάτῳ, ἄρας ἡ, ἐκ Κεντυρίωνος τὴν ὀπίσω ἀχθέντων Ἰουδαίων καὶ ἐθνικῶν φιλονεικίαν θεασάμενος, τεθεὶς ὑπ' αὐτῶν ἐν μέσῳ σκάφῃ ζῶν ὢν ἐτῶν ϙζ. οὕτω γὰρ καὶ ἀπειλήφθη αὐτῷ, τελειοῦται αὐτὸν ζῶντα καὶ ὁρῶντα. Περὶ δὲ τῶν ἐτῶν αὐτοῦ εἶπε τῷ ἀνθυπάτῳ εἰπόντι αὐτῷ, Βλασφήμησον τὸν Χριστόν· ὁ δὲ εἶπεν, πῶς ἔτη δουλεύω τῷ Χριστῷ, καὶ οὐδέν με ἠδίκησε. καὶ πῶς δύναμαι βλασφημῆσαι τὸν σώσαντά με βασιλέα; Τούτῳ καὶ φωνὴ ἐκ τοῦ ἀέρος ἐδόθη ἐν τῷ στοιχείῳ Σμυρναίων εἰσιόντι, Ἰσχυε Πολύκαρπε, καὶ ἀνδρίζου. καὶ τὸν μὲν εἰπόντα οὐδεὶς τῶν ἄλλων εἶδεν, τὴν δὲ φωνὴν πολλοὶ καὶ τῶν ἡμετέρων ἤκουσαν. Σὺν τῷ ἁγίῳ δὲ Πολυκάρπῳ καὶ ἄλλοι θ ἀπὸ Φιλαδελφίας μαρτυροῦσιν ἐν Σμύρνῃ, καὶ ἐν Περγάμῳ δὲ ἕτεροι ἐν οἷς καὶ Γαΐας, καὶ ἄλλοι πολλοί. ὧν καὶ ἔγγραφα φέροντες τὰ μαρτύρια. πλεῖστοι δὲ καὶ ξ' Γαλλίαν καὶ Γαλατίαν διέπεσεν ἐμαρτύρησαν.

ΡΛς. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ε. Ινδ. β. Υπ. ΜΑΚΡΙΝΟΥ, καὶ ΚΕΛΣΟΥ. ΙΙΙΙ.

Ϛ. Ινδ. γ. Υπ. ΟΡΦΙΤΟΥ, καὶ ΠΟΥΔΕΝΤΟΣ. Ι. Ol. CCXXXVI.

Ἰουστῖνος φιλόσοφος τὸν κατ' ἡμᾶς λόγον δεύτερον ὑπὲρ τῶν κατ' ἡμᾶς δογμάτων βιβλίον ἀνέδωκε Μάρκῳ Αὐρηλίῳ καὶ Ἀντωνίνῳ Βήρῳ τοῖς αὐτοκράτορσι, θείῳ καὶ φιλοσεβεστάτῳ τε μὴν καὶ φιλορωμαίῳ τῷ τὸ μαρτυρίου, Κρίσκεντος αὐτὸν ὑποβάλλοντος.

Ζ. Ινδ. δ. Υπ. ΠΟΥΔΕΝΤΟΣ ΤΟ Β, ΚΑΙ ΠΟΥΛΛΙΩΝΟΣ. ΙΙ.

Η. Ινδ. ε. Υπ. ΜΑΡΚΟΥ ΑΥΡΗΛΙΟΥ ΟΥΗΡΟΥ ΤΟ Γ, καὶ ΚΟΥΑ- ΙΙΙ.
ΔΡΑΤΟΥ.

ΣΛΖ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Θ. Ινδ. ϛ. Υπ. ΑΠΡΩΝΙΑΝΟΥ, καὶ ΓΑΥΛΟΥ. ΙV.

Λύκιος Αὐρήλιος Κόμοδος ἀπέδωκεν ἐν Ἀλτίνῳ ἄρξας ἔτη θ.

Ἐπὶ τῶν προκειμένων ὑπάτων Μάρκος Αὐρήλιος Ἀντωνῖνος Κόμοδον τὸν ἑαυτοῦ υἱὸν κοινωνὸν ἐποιήσατο τῆς αὐτοῦ βασιλείας.

Ι. Ινδ. ζ. Υπ. ΠΡΙΣΚΟΥ, καὶ ΑΠΟΛΙΝΑΡΙΟΥ. Ι. Ol. CCXXXVII.

Μελίτων Ἀσιανὸς τῆς Σάρδεων πόλεως ἐπίσκοπος, καὶ Ἀπολινάριος Ἱεραπόλεως ἐπίσκοπος, καὶ ἄλλοι πολλοὶ τὸν κατ' ἡμᾶς λόγον βιβλίον ἀπολογίας Μάρκῳ Αὐρηλίῳ Ἀντωνίνῳ ἀπέδωκαν Ἰουστῖνος πλειωθέντος, καὶ ἄλλων πολλῶν. ἐντευχθεὶς ὑπὸ καὶ ὑφ' ἑτέρων ὁ αὐτὸς Βασιλεὺς ὅπως τῆς Ἀσίας παντοίας ὕβρεσι χρῆς τῶν ὑπαρχόντων καταπονουμένων τοιαύτης ἠξίωσε τὸ κοινὸν διατάξεως, Αὐτοκράτωρ Καῖσαρ Μάρκος, καὶ τὰ λοιπά.

ΙΑ. Ινδ. η. Υπ. ΚΕΘΗΓΟΥ, καὶ ΚΛΑΡΟΥ. ΙΙ.

ΙΒ. Ινδ. θ. Υπ. ΣΕΒΗΡΟΥ, καὶ ΕΡΕΝΝΙΑΝΟΥ. ΙΙΙ.

ἡ τῶν Κρατιτῶν αἵρεσις ἀνιδρυεῖζα ξένιον καὶ φθοροποιὸν [καὶ] ψευδοδιδασκαλίαν εἰσάγουσα ἐν βίῳ Ταλιανὸν δεχηγὸν ἔσχε. οὗτος ὁ τῶν μαθητῶν Ἰουστίνου γενόμενος, ἕως μὲν ἔζη Ἰουστῖνος, οὐδ' ὅλως ἐτόλμα ἐνδείξασθαι φθορὰν τῆς ὑγιοῦς καὶ Χριστοῦ πίστεως. ἀποθανόντος δὲ αὐτοῦ, ἤρξατο καινοῖς λόγοις καταποθεὶς δογματίζειν ἀκαμίαν, ὡς καὶ οἱ περὶ αὐτὸν Σατορνῖνος καὶ Μαρκίων.

Ἀντωνῖνος αὐτοκράτωρ πυκνῶς τοῖς πολεμίοις ἐπέκειτο, αὐτός τε παρὼν, καὶ διὰ τῶν πολεμάρχων ἀποστέλλων. καὶ Περτίνακι καὶ τοῖς σὺν αὐτῷ δι' ὕψους πεζομάχοις ὄμβρος ἐκ θεοῦ ἐγένετο. καὶ τοῖς ἀλιτηριωμένοις Γερμανικοῖς καὶ Σαρμάταις σκηπτὸς ἐπέπεσεν, πολλούς τε αὐτῶν διέφθειρεν. λέγεται δὲ καὶ ὡς ὑπὸ τοῦ Φέροντος Μάρκου Βασιλέως, ἐν οἷς μαρτυρεῖ μέλλοντα τὸ στράτευμα αὐτοῦ διαφθείρεσθαι διὰ τῶν Χριστιανῶν δύο διὰ τὰς εὐχὰς διασωθῆναι.

ΣΛΗ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΓ. Ινδ. ι. Υπ. ΟΡΦΗΤΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΜΑΞΙΜΟΥ. IV.

ΙΔ. Ινδ. ια. Υπ. ΣΕΒΗΡΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΡΟΜΦΙΑΝΟΥ. Ι. Ol. CCXXXVIII.

Δεύτερος μετὰ τὸν προκείμενον Ταλιανὸν Σεβήρου τοῦ κρατήσαντος τοῦ αὐτοῦ αἱρέσιν Σεβηριανῶν προσηγορίας γέγονεν αὖθις χωρισθέντων τούτων καὶ νόμῳ ἐκ προφήτου καὶ διαγελοίου, ἰδίως ἑρμηνεύοντες τὰ ἱερὰν γραφῶν τὰ νοήματα βλασφημοῦντες Παῦλον τὸν Ἀπόστολον, ἀθετοῦντες αὐτοῦ τὰς ἐπιστολὰς, μὴ δὲ τὰς πράξεις τῶν ἀποστόλων καταδεχόμενοι. ὁ μέντοι γε πρότερος αὐτῶν Ταλιανὸς σωφρονιστὴν ἔνια καὶ σωαγωγὸν ἐκ εἰδ' ὅπως τῶν εὐαγγελίων ποιησάμενος τὸ διὰ πασῶν τῶν προσωνόμασεν. ὁ πρόσθεν ἐστὶ καὶ νῦν φέρεται. Τοῦ δὲ Ἀποστόλου φασὶν αὐτὸν θελῆσαι πινὰς [αὐτῶν] μεταφράσαι φωνὰς, ὡς ἐπιδιορθώσασθαι αὐτοῦ τὴν φύσεως σύνταξιν. καταλέλοιπεν δὲ ἔτος πολύ τι πλῆθος συγγραμμάτων, ὧν μάλιστα πρόσθεν πολλοῖς μνημονεύεται. Διαδόχου αὐτοῦ λέγουσιν οἱ πρὸς Ἕλληνας, ἐν ᾧ καὶ τὴν ἀνέκαθεν χρόνων μνημονεύσας, τῶν παρ' Ἕλλησιν εὐδοκίμων ἁπάντων Μωσέα τε καὶ τοὺς Ἑβραίων προφήτας ἀπέφηνε προγενεστέρους. ὃς δὴ καὶ δοκεῖ τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ πάντων καλλίων τε καὶ ὠφελιμώτερος ὑπάρχειν.

ΙΕ. Ινδ. ιβ. Υπ. ΓΑΛΛΟΥ, καὶ ΦΛΑΚΟΥ. ΙΙ.

Ις. Ινδ. ιγ. Υπ. ΟΡΦΗΤΟΥ ΤΟ Γ, καὶ ΡΟΥΦΟΥ. ΙΙΙ.

Πεθεινὸς ὁ τ Λαγδάνε ἐπίσκοπ@ ὑπὲρ τὰ Ϛ ἔτη τ ἡλικίας γενόμεν@ συρόμεν@ ἐπὶ τὸ βῆμα, ἐν πολλὰ παθὼν ἀνήκεσα τῷ Χ μαρτυρίε ἀρόμῳ ἐτελειώθη. ἀλλὰ καὶ Αζαλος τέκνομα ποιλὰ πολλῷ τῷ χρόνῳ πεπονθὼς ἐν ἀρχῇ τυγχάνων θείας ὑπάσιας ἐννυκτὶ ἀχέθη.

ΣΛΘ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΖ. Ινδ. ιδ. Υπ. ΠΩΛΛΙΩΝΟΣ, καὶ ΑΠΡΟΥ. ΙΥ.

Ἐπὶ τέτων τῶν Υπάτων νόμος ἐτέθη, ὥστε μὴ ἀθλοθέτε κληρονομεῖν τ πατέρα τὰ τέκνα, καὶ τῷ ἀχαρίςῳ δὲ παιδὶ τὸ τετραύγλιον ἐδίδοθαι τ πατρῴας οὐσίας.

ὁ δὲ αὐτὸς Βασιλεὺς ὑπετάξατο ἔθνος Γερμανῶν.

ΙΗ. Ινδ. ιε. Υπ. ΚΟΜΟΔΟΥ, Ϲ ΚΥΝΤΙΛΛΟΥ. Ι. Ol. ΓΧΧΧΙΧ.

ΙΘ. Ινδ. α. Υπ. ΟΡΦΗΤΟΥ ΤΟ Α, καὶ ΡΟΥΦΟΥ ΤΟ Β. ΙΙ.

Σμύρνα τ Ασίας ἀπὸ σεισμῶν κατερρίφη.

Αντωνῖν@, ὁ καὶ Ουῆρ@, νοσήσας ἀπέθανεν ἐν Γαυνίαις περὶ ὀκτὼ Καλανδῶν Απριλλίων, ἄρξας ἔτη ιθ. Ρωμαίων δὲ ἐβασίλευσεν ΚΟΜΟΔΟΣ ἔτη ιβ ὁμῶ ΕΧϚ.

Α. Ινδ. β. Υπ. ΚΟΜΟΔΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Ε, καὶ ΒΗΡΟΥ. ΙΙΙ.

Οὗτ@ ὁ Κόμοδ@ ἐπὶ τ αὐτ πραπήσεως παύϛ τὸν διωγμὸν τ ἐκκλησίας.

Ἐπὶ τέτε Ηγήσιππος τελειότατ περὶ τῶν Αποστόλων μεγάλως συγγράψαμβος, ὡς ἱστορεῖ Ευσέβιος ὁ Παμφίλε.

ΣΜ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Β. Ινδ. γ. Υπ. ΠΡΑΙΣΕΝΤΟΣ, καὶ ΓΟΡΔΙΑΝΟΥ. ΙΥ.

Γ. Ινδ. δ. Υπ. ΚΟΜΟΔΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Γ, καὶ ΒΗΡΟΥ ΤΟ Β. Ι. Ol. ϹϹΧΛ.

Εἰρηναῖος ἐπίσκοπος πόλεως Λαγδάνε τ Γαλλίας διέπρεπεν.

Ἐπὶ τ προκειμένων Υπάτων κτήτωρ τις ἐν Ανθιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ ὀνόματι Αρτέβανος φιλοτίμως ἔρριψεν ἐν τῇ καλαμένῃ Δάφνῃ πῖσι δήμοις καλάμια σκυτομια πολλὰ ἄρτων Δραιωνιζόντων καὶ * ἐκέλευσεν οὖν ἄρτες πολιτικὲς Δρὰ τὸ τῇ ἰδίᾳ πόλϊ τότες δωρήσαϛ. καὶ ἠφόρεσεν ἐκ τῶν ἰδίων αὐτ χωρίων περίσσον ἀναλογεῖσαν εἰς λόγον τ αὐτῶν πολιτικῶν ἄρτων. καὶ ἀνήγαγεν αὐτῷ ϛήλην μαρμαρίνην ἐπιγράψαντες, ΑΡΤΑΒΑΝΕΙ ΑΙΩΝΙΑ Η ΜΝΗΜΗ.

Δ. Ινδ. ε. Υπ. ΜΑΜΕΡΤΙΝΟΥ, καὶ ΡΟΥΦΟΥ, ΤΟ ΤΡΙΤΟΝ. ΙΙ.

Η κζ᾽ Φρύγας ἅγιος ψευδοπροφητεία Μοντανὲ, καὶ τ σὺν αὐτῷ ἐξαπληγῶν γυναικῶν αὐτὲ Περπέτλας, καὶ Μαξιμίλλας σωέρη, ἐπὶ ἧς καὶ Αλκιβιάδε, καὶ Θεοδότε. κάθ᾽ ὧν συνεγράψατο ὁ ἐν ὁσίᾳ τῇ μνήμῃ Απολινάριος Ιεραπόλεως ἐπίσκοπος, καὶ Μιλτιάδης συγγραφεὺς, καὶ ἄλλοι πολλοι, ἐν οἷς καὶ Σαρδιάνων Αντιοχείας ἐπίσκοπ@.

Ε. Ινδ. ϛ. Υπ. ΚΟΜΟΔΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Δ, Ϲ ΒΙΚΤΟ- ΙΙΙ.
ΡΙΝΟΥ.

Τὸ ἐν Νικαίᾳ Απολλώνιον ἔξω τειχῶν ἐχώσετο ἐφισαμένε τὸ ἔργον Βακτεανὲ, καὶ Σεβήρε Βιθυνίας ἡγεμονεύοντος.

ΣΜΑ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ϛ. Ινδ. ζ. ΜΑΡΚΕΛΛΟΥ, καὶ ΑΙΛΙΑΝΟΥ. ΙΥ.

Ἐπὶ τ προκειμένων Υπάτων Θεοδοτίων τις Χ Πόντε ἀπὸ τῆς Δραδοχῆς Μαρκίωνος τῆ αἱρεσιάρχε τῆ ἀπ᾽ αὐτῆς Σινώπης ὁρμωμένε, καὶ αὐτὸς μηνίων τῇ αὐτῇ αἱρέσϊ, καὶ εἰς Ιουδαϊσμὸν ἐκκλίνας, καὶ τὰ αὐτῶν στοιχεῖα καὶ γλῶσαν μαθὼν ἰδίως ϗ αὐτὸς ἐξέδωκεν τὰ πλεῖσα τοῖς ὁβ ἑρμηνεύσι ἀπόδοσα, ὡς καὶ ἱστορεῖ τότε Επιφάνιος ὁ Κύπριος.

Ζ. Ινδ. η. ΥΠ. ΜΑΤΕΡΝΟΥ, καὶ ΒΡΑΔΟΥΑ. Ι. Ol. ϹϹΧΛΙ.

Η. Ινδ. θ. ΥΠ. ΚΟΜΟΔΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ ΕΚΤΟΝ, καὶ ΓΛΑΥ- ΙΙ.
ΡΙΟΝΟΣ.

Θ. Ινδ. ι. Υπ. ΚΡΙΣΠΙΝΟΥ, καὶ ΑΙΛΙΑΝΟΥ. ΙΙΙ.

Τῆ Κολοσσῆ Ρόδε τὴν κεφαλὴν ἀφελὼν Κόμοδος ἰδίαν ἐπέθηκεν εἰκόνα.

Ωριγένης ἐν Αλεξανδρείᾳ ἐγνωρίζη.

Τότῳ τῷ ἔτϊ ἐν τῷ Καπετωλίῳ Ρώμης σκηπὸς ἔπεσεν, καὶ σφοδρὸς ἐμπρησμὸς γέγονεν, καὶ τὰς βιβλιοθήκας, καὶ ὅλα τὰ μέρη Ρώμης αὐτῆς * διέφλεξεν.

Ερμαὶ Κομοδιανοὶ ἐν Ρώμῃ ἀφιερώθησαν.

ΣΜΒ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ι. Ινδ. ια. ΥΠ. ΦΟΥΣΚΑΝΟΥ, καὶ ΣΙΛΑΝΟΥ. ΙΥ.

ΙΑ. Ινδ. ιβ. Υπ. ΚΟΜΟΔΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Ϛ. καὶ ΣΕΠΤΙ- ΙΙ. Ol. ϹϹΧΛΙΙ.
ΜΙΑΝΟΥ.

ΙΒ. Ινδ. ιγ. Υπ. ΚΟΜΟΔΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Ζ, καὶ ΠΕΡΤΙ- ΙΙ.
ΝΑΚΟΣ.

Κόμοδος αὐφνίδιον ἐτελεύτησεν ἀποπνιγεὶς ἐν οἰκίᾳ Βεσιανῆ συγγενὲς αὐτῦ, καὶ Αζαλιανὴς τ ὑπατίας ἐν

Ρώμῃ

Ρώμη πρὸ ᾱ Καλανδῶν Ιανυαρίων ἄρξας ἔτη ιβ.

Ρωμαίων ις ἐβασίλευσεν ΛΟΥΚΙΟΣ ΠΕΡΤΙΝΑΞ μῆνας β. ὁμῦ ἘΧΘ. μῆνες β.

Περτίναξ ὃς .... τῇ συγκλήτῳ Ρωμαίων τὴν γυναῖκα αὐτοῦ Σεβαστὴν ὀνομάσαι, καὶ τὸν υἱὸν Καῖσαρα ἀποδεῖξαι αὐτοῦ πατρὸς, φάσκων ἱκανὸν, ὅτι βεβιασμένῳ καὶ πάρεισιν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς.

Περτίναξ ὁ μὲν * ΛΟΥΚΙΟΣ ἐσφάγη ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν, ὡς * ἀξίαρχος.

Ρωμαίων ἐβασίλευσεν ΔΙΔΙΟΣ ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ, ὁ μὲν ΣΙΛΒΙΟΣ, μῆνας ζ. ὁμῦ ΕΨ.

Ā. Ινδ. ιδ. ΥΠ. ΦΛΑΚΟΥ, καὶ ΚΛΑΡΟΥ. Ī. *Ol.* CCXLIII.

Καὶ ὅτε Διδιος ἐσφάγη ὑπὸ κυβικουλαρίου ἐν τῇ πύλῃ τῇ Γαλατίδι Ρώμης ἔσω, ὡς πεσόντι τοῖς ἰχθύσιν, ὃν συνεδυῆς τὸν μετ' αὐτοῦ, ὢν ἐτῶν ξ.

ΣΜΓ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ρωμαίων ιη ἐβασίλευσεν ΛΕΥΚΙΟΣ ΣΕΠΤΗΜΙΟΣ ΣΕΒΗΡΟΣ ὑπὸ τῆς συγκλήτου Ρώμης ψηφισθεὶς ἔτη ιθ. ὁμῦ ΕΥΙΘ.

Ā. Ινδ. ιε ΥΠ. ΣΕΒΗΡΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ, καὶ ΣΑΒΙΝΟΥ. ΙΙ.

Β̄. Ινδ. ᾱ. ΥΠ. ΤΕΡΤΥΛΛΟΥ, καὶ ΚΛΗΜΕΝΤΟΣ. ΙΙΙ.

Γ̄. Ινδ. β̄. ΥΠ. ΛΑΤΕΡΑΝΟΥ, καὶ ΡΟΥΦΙΝΟΥ. Ī. *Ol.* CCXLIV.

Δ̄. Ινδ. γ̄. ΥΠ. ΔΕΞΤΡΟΥ, καὶ ΠΡΙΣΚΟΥ. Ī. *Ol.* CCXLIII.

Ελθὼν ὑπὸ Ρώμης μὲν χρόνους πολλοὺς ὁ Σεβῆρος τότε τῷ χρόνῳ τῆς Βασιλείας αὐτοῦ ἐπὶ τὸ Βυζάντιον, καὶ ἐωρακὼς τὴν τοποθεσίαν τῆς πόλεως καλὴν, ἀνήγαγε τὴν Βύζαν πόλιν, καὶ ἔκτισεν ἐν αὐτῇ τὸ δημόσιον λουτρὸν τὸ λεγόμενον Ζεύξιππον.

ΣΜΔ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ē. Ινδ. δ̄. ΥΠ. ΣΑΤΟΡΝΙΝΟΥ, καὶ ΓΑΛΛΟΥ. Ī Ī *Ol.* CCXLIV.

Ϛ̄. Ινδ. ε̄. ΥΠ. ΑΝΟΥΛΛΙΟΥ, καὶ ΦΡΟΝΤΩΝΟΣ. ΙΙΙ.

Ζ̄. Ινδ ϛ̄. ΥΠ. ΣΕΒΗΡΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Β̄, καὶ ΒΙΚΤΩΡΙΝΟΥ. ΙΥ.

Η̄. Ινδ. ζ̄. ΥΠ. ΜΩΚΙΑΝΟΥ, καὶ ΦΑΒΙΑΝΟΥ. Ī. *Ol.* CCXLV.

Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπάτων διωγμὸς ἐγένετο τῶν Χριστιανῶν καὶ πολλοὶ ἐμαρτύρησαν.

ΣΜΕ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Θ̄. Ινδ. η̄. ΥΠ. ΣΕΒΗΡΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Γ̄, καὶ ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ. ΙΙ.

Ἐν τοῖς χρόνοις τούτοις Σύμμαχος ὁ Σαμαρείτης τῶν παρ' αὐτοῖς σοφῶν μὴ τιμηθεὶς ὑπὸ τοῦ ἰδίου ἔθνους, νοσήσας φιλαρχίαν, καὶ ἀγανακτήσας καθ' ὁ ἰδίας φυλῆς προσέρχεται Ιουδαίοις, καὶ προσηλυτεύει, καὶ περιτέμνεται δευτέραν περιτομήν. ὅτε τοίνυν πρὸς Διόσκορον τὸν τῶν Σαμαρίτων ἑρμηνεῶν ἑρμηνεύσας, τὴν γ̄ ἐξέδοκεν ἑρμηνείαν. Ταῦτα Ἐπιφάνιος ὁ Κύπριος περὶ τῶν τριῶν ἑρμηνευτῶν, Ακύλα, καὶ Συμμάχου, καὶ Θεοδοτίωνος ἔθηκεν.

Ī. Ινδ. θ̄. ΥΠ. ΠΛΑΥΤΙΑΝΟΥ, καὶ ΓΕΤΑ. ΙΙΙ.

Πλαυτιανὸς ὁ ὕπατος ἐσφάγη πρὸ ια Καλανδῶν Φεβρουαρίων.

Ī Ā. Ινδ. ῑ. ΥΠ. ΧΙΛΩΝΟΣ, καὶ ΛΙΒΩΝΟΣ. ΙΥ

Ī Β̄. Ινδ. ια ΥΠ. ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ ΤΟ Β̄, καὶ ΓΕΤΑ ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟΝ. Ī. *Ol.* CCXLVI.

Τούτοις τοῖς ὑπάτοις Σεβῆρος ἐν Αλεξανδρείᾳ γυμνικὸν διωγμὸν κατὰ Χριστιανῶν ἐποίησεν. καὶ πολλοὶ ἐμαρτύρησαν ὑπὸ Αλεξανδρέων, καὶ Αυγουσταμνικῆς, καὶ ἕως Θηβαΐδος.

Τούτοις τοῖς χρόνοις ἐν Αλεξανδρείᾳ τὸ Σεβηριανὸν ἐκτίσθη γυμνάσιον, καὶ τὸ ἐκεῖσε ἱερὸν μέγα τὸ καλούμενον Πάνθειον.

ΣΜϚ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ī Γ̄. Ινδ. ιβ̄. ΥΠ. ΑΛΒΙΝΟΥ, καὶ ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΥ. ΙΙ.

Ī Δ̄. Ινδ. ιγ̄. ΥΠ. ΑΠΡΟΥ, καὶ ΜΑΞΙΜΟΥ. ΙΙΙ.

Ī Ε̄. Ινδ. ιδ̄. ΥΠ. ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ ΤΟ Γ̄, καὶ ΓΕΤΑ ΤΟ Γ̄. ΙΥ.

Ī Ϛ̄. Ινδ. ιε̄. ΥΠ. ΓΟΜΠΡΙΑΝΟΥ, καὶ ΑΥΤΟΥ. Ī. *Ol.* CCXLVII.

ΣΜΖ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ī Ζ̄. Ινδ. ᾱ. ΥΠ. ΦΑΥΣΤΙΝΟΥ, καὶ ΡΟΥΦΙΝΟΥ. ΙΙ.

Ī Η̄. Ινδ. β̄. ΥΠ. ΓΕΝΤΙΑΝΟΥ, καὶ ΒΑΣΣΟΥ. ΙΙΙ.

Ī Θ̄. Ινδ. γ̄. ΥΠ. ΑΠΡΟΥ ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟΝ, καὶ ΑΠΡΟΥ. ΙΥ.

Τότε τοῖς ὑπάτοις ἐπολύτευσε Σεβῆρος εἰς τὸ βαρβαρικὸν ὢν ἐτῶν ξε.

Ρωμαίων ἐβασίλευσεν ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ ΚΑΡΑΚΑΛΛΟΣ υἱὸς Σεβήρου ἔτη ζ. ὁμῦ ΕΥΚϚ.

Ā. Ινδ. δ̄. ΥΠ. ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Ā, καὶ ΑΛΒΙΝΟΥ. Ī. *Ol.* CCXLVIII.

ΣΜΗ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Β̄. Ινδ. ε̄. ΥΠ. ΜΕΣΣΑΛΑ, καὶ ΚΕΡΕΑΛΙΟΥ. ΙΙΙ.

Γ. Ινδ. ϛ. ΥΠ. ΛΕΝΤΟΥΛΟΥ, καὶ ΚΕΡΕΑΛΙΟΥ. III.
Δ. Ινδ. ζ. Υπ. ΣΑΒΙΝΟΥ, ΤΟ Β, καὶ ΑΝΟΥΛΛΙΝΟΥ. IV.
Ε. Ινδ. η. Υπ. ΠΡΑΙΣΕΝΤΟΣ, Ϲ ΕΞΤΡΙΚΑΤΟΥ. Ι. Ol. CCXLIX.

ΣΜΘ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ϛ. Ινδ. θ. ΥΠ. ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Ε, καὶ ΑΔΟΥΕΝΤΟΣ. II.
Ζ. Ινδ. ι. ΥΠ. ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ ϛ, καὶ ΣΑΚΕΡΔΟΤΟΥ. IV.

Επὶ τούτων τῶν ὑπάτων Αντωνῖν Καράκαλλ κζ' Περζῶν ἀνελθὼν εἰς τὸ πόλεμον ἐσφάγη μέσον Αιδέσης, καὶ Καρρῶν, ὢν ἐτῶν ξ.

Ρωμαίων κ ἐβασίλευζεν ΜΑΚΡΙΝΟΣ ἔτ α. ὁμῦ ,ΕΨΚΖ.
Α. Ινδ. ια. ΥΠ. ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ, καὶ ΚΩΜΑΖΟΝΤΟΣ. IV.

Μακρῖν ἐσφάγη ἐν * Αρχελαισιων ἐτῶν νβ.

Ρωμαίων κα ἐβασίλευζεν ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ ΗΛΙΟΓΑΒΑΛΟΣ ἔτη δ. ὁμῦ ,ΕΨΛΑ.
Α. Ινδ. ιβ. Υπ. ΓΡΑΤΟΥ, καὶ ΣΕΛΕΥΚΟΥ. Ι. Ol. CCL.

ΣΝ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Β. Ινδ. ιγ. Υπ. ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Β, καὶ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ. II.
Γ. Ινδ. ιδ. ΥΠ. ΜΑΞΙΜΟΥ, καὶ ΑΙΛΙΑΝΟΥ. III.

Δημυκτέρωσις ἡμερῶν τριῶν ἐν Ρώμῃ γέγονεν, καὶ σεισμοὶ σφοδροὶ ἐν αὐτῇ ἐγένοντο πρὸ Ε Ἰδῶν Σεπτεμβρίων. καὶ πρὸ Ιϛ Καλανδῶν Οκτωβρίων.

Παλαιστίνης Νικόπολις, ἡ πρότερον Εμμαοῦς, ἐκτίσθη πόλις, πρεσβεύοντος ὑπὲρ αὐτῆς καὶ πρώτου μιλίτ Ιταλίς Αφρικανὸς τὸν τὰ Χρονικὰ συγγράψαντα.

Α. Ινδ. ιε. Υπ. ΦΛΑΒΙΑΝΟΥ, καὶ ΚΡΙΣΠΙΝΟΥ.

Επὶ τούτων τῶν ὑπάτων ἐσφάγη Αντωνῖν Ηλιογάβαλ Αὔγος ἐν Ρώμῃ ὑπὸ ἰδίᾳ αὐτοῦ συγγενοῦς ὢν ἐτῶν Ιϛ.

Ρωμαίων κβ ἐβασίλευζεν ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΑΜΑΙΑΣ ἔτη ιγ. ὁμῦ ,ΕΨΜΔ.
Α. Ινδ. α. ΥΠ. ΦΟΥΣΚΙΑΝΟΥ, καὶ ΔΕΧΤΡΟΥ. Ι. Ol. CCLI.

ΣΝΑ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Β. Ινδ. β. ΥΠ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟΝ, καὶ ΜΑΡΚΕΛΛΟΥ. II.
Γ. Ινδ. γ. ΥΠ. ΑΛΒΙΝΟΥ, καὶ ΜΑΞΙΜΟΥ ΤΟ Β. III.
Δ. Ινδ. δ. Υπ. ΜΟΔΕΣΤΟΥ, Ϲ ΠΡΟΒΟΥ. IV.
Ε. Ινδ. ε. ΥΠ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΤΟ Γ, καὶ ΔΙΩΝΟΣ. Ι. Ol. CCLII.

ΣΝΒ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ϛ. Ινδ. ϛ. ΥΠ. ΑΓΡΕΚΟΛΑ, καὶ ΚΛΗΜΕΝΤΟΣ. II.
Ζ. Ινδ. ζ. Υπ. ΡΟΜΠΗΙΑΝΟΥ, καὶ ΓΕΛΕΓΜΙΑΝΟΥ. III.
Η. Ινδ. η. ΥΠ. ΛΟΥΠΟΥ, καὶ ΜΑΞΙΜΟΥ ΤΟ ΤΡΙΤΟΝ. IV
Θ. Ινδ. θ. Υπ. ΜΑΞΙΜΟΥ ΤΟ Δ, καὶ ΠΑΤΕΡΝΟΥ. Ι. Ol. CCLIII.

ΣΝΓ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ι. Ινδ. ι. Υπ. ΜΑΞΙΜΟΥ ΤΟ Ε, καὶ ΟΥΡΒΑΝΟΥ. II.
ΙΑ. Ινδ. ια. Υπ. ΣΕΒΗΡΟΥ, καὶ ΚΥΝΤΙΑΝΟΥ. III.
ΙΒ. Ινδ. ιβ. Υπ. ΜΑΞΙΜΟΥ ΤΟ ϛ, καὶ ΑΦΡΙΚΑΝΟΥ. IIII.
ΙΓ. Ινδ. ιγ. ΥΠ. ΠΕΡΠΕΤΟΥ, καὶ ΚΟΡΝΗΛΙΟΥ. Ι. Ol. CCLIV.

Ετος σε τὸ εἰς ἀρχοντὰς ἀναλήψεως τοῦ Κυρίου ὁ ἅγι Κυπριανὸς ἐμαρτύρησεν.

Επὶ τῶν προκειμένων ὑπάτων ἐσφάγη ὑπὸ ἰδίου στρατοῦ Αλέξανδρ Αυγος, ὡς ἐστιν ὑπὸ τὸ παπυλεῶνα, ἐν Μογοντιακῷ, ὢν ἐτῶν Λ. τῷ δὲ μητέρα αὐτοῦ Μαμαίαν ὅσον μετ' αὐτοῦ ἔσωιζαν ἐν χοινίῳ εἰς τὸ παπυλιῶνα ἔσω.

Ρωμαίων κγ ἐβασίλευσεν ΜΑΞΙΜΙΝΟΣ Αὔγος ἀναγορευθεὶς ὑπὸ ἰδίου στρατοῦ, ἔτη γ. ὁμῦ ,ΕΨΜΖ.

ΣΝΔ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Α. Ινδ. ιδ. Υπ. ΟΥΛΠΙΚΙΟΥ, καὶ ΠΟΝΤΙΑΝΟΥ. II.
Β. Ινδ. ιε. ΥΠ. ΓΟΡΔΙΑΝΟΥ, καὶ ΑΒΙΟΛΑ. III.
Γ. Ινδ. α. Υπ. ΑΛΒΙΝΟΥ, καὶ ΒΕΝΕΣΤΡΟΥ. IV.

Επὶ τούτων τῶν ὑπάτων ἐπληθύνθησαν οἱ στρατιῶται ἔσφαξαν Μαξιμῖνον Αυγοσον εἰς Ακηλίαν ὄντα ἐτῶν ξε. καὶ ἐβασίλευσε ΒΑΛΒΙΝΟΣ μιλίας γ, καὶ ἐσφάγη. καὶ ἐβασίλευσεν ΠΟΥΠΛΙΟΣ ἡμέρας ἑκατόν. καὶ ἐσφάγη.

Ρωμαίων κδ ἐβασίλευσεν ΓΟΡΔΙΑΝΟΣ Ενίωρ ἔτη ϛ. ὁμῦ ,ΕΨΝΓ.
Α. Ινδ. β. ΥΠ. ΓΟΡΔΙΑΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Β, καὶ ΠΟΜΠΗΙΑΝΟΥ. Ι. Ol. CCLV.

ϚΝΕ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Β. Ινδ. γ. ΥΠ. ΑΤΤΙΚΟΥ, καὶ ΠΡΑΙΣΕΝΤΑΤΟΥ. ΙΙ.
Γ. Ινδ. δ. ΥΠ. ΑΥΡΗΛΙΑΝΟΥ, καὶ ΠΑΠΠΟΥ. ΙΙΙ.

Γορδιανὸς Αὔγος ἐποίησεν ἀριθμὸν τῶν λεγομένων Καυδιδάτων, ἐπάρας αὐτοὺς κατ' ἐκλογὴν ὡς πλείους καὶ εὐσθενεῖς καὶ μεγάλης ὄντας ἰσχύος, ἀπὸ τοῦ πάγματος τῶν λεγομένων Σχολαρίων, καλέσας τῷ σχολῷ τοῦ αὐτοῦ ἀριθμοῦ εἰς τὸ ἴδιον ἐπώνυμον Σενιόρων. ὅτινες εἰσὶν οἱ ἕκτης σχολῆς.

Δ. Ινδ. ε. ΥΠ. ΠΕΡΕΓΡΙΝΟΥ, καὶ ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΥ. IV.
Ε. Ινδ. ϛ. ΥΠ. ΦΙΛΙΠΠΟΥ, καὶ ΤΑΤΙΑΝΟΥ. I. Ol. CCLVI.

ϚΝϚ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ϛ. Ινδ. ζ. ΥΠ. ΠΡΑΙΣΕΝΤΟΥ, καὶ ΑΛΒΙΝΟΥ. ΙΙ.

Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπάτων νόσῳ βληθεὶς Γορδιανὸς ἐνίῳ πλευτᾷ ὢν ἐτῶν οθ.
Ρωμαίων κε ἐβασίλευσεν ΦΙΛΙΠΠΟΣ ὁ Ἰάνωρ ἅμα Φιλίππῳ τῷ υἱῷ αὐτοῦ ἔτη ϛ.

ὁμοῦ ΕΥΝΘ.

Α. Ινδ. η. ΥΠ. ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Β, καὶ ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΥΙΟΥ ΑΥΤΟΥ. ΙΙΙ.
Β. Ινδ. θ. ΥΠ. ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Γ, Ϲ ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΤΟΥ ΥΙΟΥ ΑΥΤΟΥ ΤΟ Β. ΙΙΙ.
Γ. Ινδ. ι. ΥΠ. ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΥ ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟΝ, καὶ ΑΚΥΛΙΝΟΥ. I. Ol. CCLVII.

ϚΝΖ ΟΛΥΜΠΙΑΣ. ΙΙ.

Δ. Ινδ. ια. ΥΠ. ΔΕΚΙΟΥ, καὶ ΓΡΑΤΙΑΝΟΥ. ΙΙΙ.

ὁ Βασιλεὺς Φίλιππος ἅμα τῷ υἱῷ αὐτοῦ Φιλίππῳ ἀριθμὸν ποιησάμενος τῶν λεγομένων Καυδιδάτων ἐπάραντες κατ' ἐπιλογὴν νεανίσκους ἄνδρας ἀπὸ τῶν Σχολαρίων, καλέσαντες τῷ σχολῷ ἓν πάρ' αὐτῶν συσταντος πάγματος εἰς τὸ ἐπώνυμον Φιλίππου τοῦ πατρὸς Ιουνιόρων. ὅτινες εἰσὶν οἱ τῆς ζ σχολῆς.

Ε. Ινδ. ιβ. ΥΠ. ΓΑΛΛΟΥ, καὶ ΒΟΛΟΥΣΙΑΝΟΥ IV.
ϛ. Ινδ. ιγ. ΥΠ. ΒΟΛΟΥΣΙΑΝΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΜΑΞΙΜΟΥ. I. Ol. CCLVIII.

Φίλιππος ὁ Ἰάνωρ πολλὰς συμβαλὼν πολέμους εὐτυχῶς ἐπολέμησεν. Ϲ ὡς πολεμεῖ τοῖς Γήπεσιν, σκονδύλησεν ὁ Ἵππος αὐτοῦ, καὶ συμπεσὼν αὐτῷ μηρόθλασος ἐγένετο. καὶ ἐλθὼν ἐν τῇ Ῥώμῃ ἀπὸ αὐτοῦ τὸ κλάσματος τελευτᾷ ὢν ἐτῶν μϛ.

Ρωμαίων κϛ ἐβασίλευσεν ΔΕΚΙΟΣ ἔτος α. ὁμοῦ ΕΨΞ.

Α. Ινδ. ιδ. ΥΠ. ΔΕΚΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ, καὶ ΔΕΚΙΟΥ ΥΙΟΥ ΑΥΤΟΥ. II. Ol. CCLVII.

Ἐν ἀρχῇ βασιλείας Δεκίου, διωγμὸς κατὰ Χριστιανῶν ἠγέρθη, Φλαβιανοῦ Ρωμαίων ἐπισκοποῦ ἐμαρτύρησεν. μεθ' ὃν Κορνήλιος τῷ ἐπισκοπῷ διαδέχεται τρισὶν ἔτεσιν. Ομοίως καὶ Βαβύλας τῆς Ἀντιοχέων ἐπίσκοπος τῷ μαρτυρίῳ ἀρίμῳ ἐπλειώθη. Ομοίως καὶ ὁ τῶν Ἱεροσολύμων ἐκκλησίας ἐπίσκοπος Ἀλέξανδρος ἐν Καισαρείᾳ τῆς Παλαιστίνης ἡγεμονικοῖς ὠθούμενος δικασταῖς, καὶ ἐπὶ δοκῷ πυρὰ ἀμαυρέψας ὁμολογίᾳ λιπαρῷ χαρᾷ, Ϲ σεμνῇ πολιτείᾳ ἐπλειώθη τῷ μαρτυρίῳ ἀρόμῳ.

ὁ αὐτὸς Δέκιος βασιλεὺς ἦρξεν ἀπὸ τῆς Ἀφρικῆς λέοντας φοβεροὺς καὶ λεαίνας, καὶ ἀπέλυσεν εἰς τὸ λίμνον ἀναπολῆς ἀπὸ Ἀραβίας καὶ Γαλατίνης, ἕως τοῦ Κιρκισίου Κάστρου, ἕως τὸ ποιῆσαι χωρεῖν, ἀφ' οὗ βαρβάρους Σαρακηνούς. Ομοίως καὶ ἀπὸ τῆς ξηρᾶς Λιβύης ἤραξεν ἑρπετὰ ἰοβόλα καὶ φοβερὰ ἀριθμήτα, καὶ ἀπέλυσεν εἰς τὸν Λιγυστικὸν λίμνον ἀφ' οὗ νομάδας καὶ Βλεμμυας βαρβάρους. καὶ ἀφ' τοῦτο γεγόνασιν αὐτὸν ἐξῆς τὰ μεταξὺ λεόντων καὶ ἀσπίδων.

Ἰζηλώθη ὁ αὐτὸς Δέκιος εἰς πόλεμον κατὰ Φεράγγων, ὡς ἀπέρχεται, ἐστράγη, καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἀπὸ πνεύματος ἀβάρχων ἐν Αβυρτῷ, ὢν ἐτῶν ξ.

ϚΝΗ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ρωμαίων κζ ἐβασίλευσεν ΓΑΙΟΣ ΓΑΛΛΟΣ ἔτη γ ὁμοῦ ΕΨΞΓ.

Α. Ινδ. ιε. ΥΠ. ΟΥΑΛΕΡΙΑΝΟΥ, καὶ ΓΑΛΛΙΗΝΟΥ. II. Ol. CCLVIII.
Β. Ινδ. α. ΥΠ. ΟΥΑΛΕΡΙΑΝΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΓΑΛΛΙΗΝΟΥ ΤΟ Β. III.
Γ. Ινδ. β. ΥΠ. ΜΑΞΙΜΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΓΑΛΒΡΙΩΝΟΣ. IV.

Ἐτελεύτησε Γάιος Γάλλος ὢν ἐτῶν ξβ.
Ρωμαίων κη ἐβασίλευσεν ΟΥΑΛΕΡΙΑΝΟΣ Αὔγος ἔτη ιδ. ὁμοῦ ΕΥΟΓ.

Α. Ινδ. γ. ΥΠ. ΟΥΑΛΕΡΙΑΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Γ, καὶ ΓΑΛΛΙΗΝΟΥ ΤΟ Γ. I. Ol. CCLIX.

Διονύσιος Ἀλεξανδρείας ἐπίσκοπος πολλῶν ὑποπεσόντων αὐτῷ τῶν ἐν τῷ διωγμῷ Δεκίου, ὀρέγων χεῖρα μελανοίας ἀναμενίζαντα τὸ θεῖον, πολλοὺς τῶν ἐπισκόπων ὠθεῖ αὐτῶν γράφειν ἐν οἷς λόγοις ὑποφανείᾳ Ναύατος ὁ Ρωμαίων ἐκκλησίας πρεσβύτερος ἔλεγεν, μὴ δεῖν αὐτοὺς δεχθῆναι, ὡς μηκέτι ἔσης αὐτοῖς σωτηρίας

ἐλπίδος, μηδὲ εἰ πάνυ τὰ εἰς ἀπιστοφιλῶ γνήσια ἀπιστεῖν. ἰδίας αἱρέσεως τ κζ λογισμὸν φυσιωθέντων, καὶ καθαρὰς ἑαυτὰς ἀποφωνάντων ἐρχηγὸς καθίστη. ἐφ' ᾧ σωὸς μεγίστης ἐν Ρώμῃ συγκροτηθείσης ξ μὲν τ ἀριθμὸν ἀπισκόπων, πλείονων ἢ ἐπὶ μᾶλλον πρεσβυτέρων, Ϛ διακόνων, ἰδίως ἢ κζ τὰς λοιπὰς ἐπαρχίας ὧν ἓ περικτὰς ἀπισκεψαμένων, δόγμα γέγονεν τοῖς πᾶσιν, τ μὲν Ναυάτου ἅμα τοῖς σὺν αὐτῷ ἐπιρρήτοις, καὶ τὰς συνοδοκεῖν τῇ εἰς ἀδελφὰς ἀπανθρωποτάτῃ γνώμῃ ἓ ἀνδρὸς προαιρουμένους ἐν ἀλλοτρίοις τ ἐκκλησίας ἡγεῖσθαι. σὺν ἢ τῇ συμφορᾷ ὧν ἐπεπλωκότας τ ἀδελφῶν ἰᾶσθαι, καὶ θεραπεύειν τοὺς τ μεγάλων φαρμάκοις. Περὶ τούτων καὶ Κορνήλιος Ρωμαίων ἐπίσκοπος πρὸς τ τ Ἀντιοχέων ἐκκλησίας ἐπίστειλεν φάσιον ἔγραψε, δηλῶν αὐτῷ τὰ τ συνόδου Ρωμαίων, καὶ τὰ δόξαντα τοῖς κατὰ τ Ἰταλίαν, καὶ Ἀφρικὴν, καὶ τὰς καθ' αὑτὸν χώρας. Καὶ ἄλλοι δὲ πλείους πρὸς πλείονας πολλὰ περὶ τ ἀσεβείας Ναυάτου, καὶ τ μεγάλου τ ἐν τῷ διωγμῷ καταπεσόντων ἔγραψαν.

ΣΝΘ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Β.	Ινδ. δ. ΥΠ. ΤΟΥΣΚΟΥ, καὶ ΒΑΣΣΟΥ.	ΙΙ.

Ἐπὶ τούτων τ ὑπάτων ὁ ἅγιος Κυπριανὸς ἐμαρτύρησεν πρὸ ιη Καλανδῶν Οκτωβρίων.

Γ.	Ινδ. ε. ΥΠ. ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΥ ΤΟ Γ, Ϛ ΒΟΛΟΥΣΙΑΝΟΥ ΤΟ Β.	ΙΙΙ.
Δ.	Ινδ. ϛ. ΥΠ. ΣΕΚΟΥΛΑΡΙΟΥ, καὶ ΔΟΝΑΤΟΥ.	ΙΙΙ.
Ε.	Ινδ. ζ. ΥΠ. ΓΑΛΛΙΗΝΟΥ ΤΟ Α, καὶ ΒΟΛΟΥΣΙΑΝΟΥ ΤΟ Γ.	Ι. *Ol.* CCLX.

ΣΞ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ϛ.	Ινδ. η. ΥΠ. ΓΑΛΛΙΗΝΟΥ ΤΟ Ε, καὶ ΦΑΥΣΤΙΝΙΑΝΟΥ.	Ι.
Ζ.	Ινδ. θ. ΥΠ. ΑΛΒΙΝΟΥ, καὶ ΔΕΞΣΤΡΟΥ.	ΙΙ.
Η.	Ινδ. ι. ΥΠ. ΓΑΛΛΙΗΝΟΥ ΤΟ ϛ, καὶ ΣΑΤΟΡΝΙΝΟΥ.	ΙΙΙ.
Θ.	Ινδ. ια. ΥΠ. ΟΥΑΛΕΡΙΑΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Α, καὶ ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.	Ι. *Ol.* CCLXI.

ΣΞΑ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ι.	Ινδ. ιβ. ΥΠ. ΟΥΑΛΕΡΙΑΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Ε, καὶ ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΤΟ Β.	ΙΙ.
ΙΑ.	Ινδ. ιγ. ΥΠ. ΓΑΛΛΙΗΝΟΥ ΤΟ Ζ, καὶ ΣΑΒΙΑΝΟΥ.	*
ΙΒ.	Ινδ. ιδ. ΥΠ. ΠΑΤΕΡΝΟΥ, καὶ ΑΡΚΕΣΙΛΑΟΥ.	ΙΙΙ.
ΙΓ.	Ινδ. ιε. ΥΠ. ΠΑΤΕΡΝΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΜΑΡΚΙΑΝΟΥ.	ΙΥ.

ΣΞΒ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΔ.	Ινδ. α. ΥΠ. ΚΛΑΥΔΙΟΥ, καὶ ΠΑΤΕΡΝΟΥ ΤΟ Γ.	Ι. *Ol.* CCLXII.

Ἐπὶ τούτων τ ὑπάτων Ουαλεριανὸς Αὔγος ἐσφάγη ὑπὸ Περσῶν ἐπαναστάντων αὐτῷ, ὢν ἐτῶν ξα. Ρωμαίων κθ ἐβασίλευσεν ΚΛΑΥΔΙΟΣ ἔτη β. ὁμῶ ΕΨΟΘ.

Α.	Ινδ. β. ΥΠ. ΑΝΤΙΟΧΙΑΝΟΥ, καὶ ΟΡΦΙΤΟΥ.	ΙΙ.
Β.	Ινδ. γ. ΥΠ. ΑΥΡΗΛΙΑΝΟΥ, καὶ ΒΑΣΣΟΥ.	ΙΙΙ.

Ἐπὶ τούτων τ ὑπάτων ὑπὸ Κλαυδίου ἐνικήθησαν Γότθοι, καὶ παρέλαβε τὸ Σίρμιον. Κλαύδιος τελευτᾷ ἐν Σιρμίῳ ὢν ἐτῶν νϛ. Ρωμαίων β καὶ λ ἐβασίλευσεν ΑΥΡΗΛΙΑΝΟΣ ἔτη ϛ. ὁμῶ ΕΥΡΕ.

Α.	Ινδ. δ. ΥΠ. ΚΥΙΕΤΟΥ, καὶ ΒΡΑΔΟΥΜΑΝΟΥ.	ΙΥ.

ΣΞΓ. ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Β.	Ινδ. ε. ΥΠ. ΤΑΚΙΤΟΥ, καὶ ΠΛΑΚΙΔΙΑΝΟΥ.	Ι. *Ol.* CCLXIII.

Τότοις τοῖς ὑπάτοις Αυρηλιανὸς Αὔγος ἤρξατο τὰ τείχη Ρώμης ἀνανεᾶν. ἰῶ γὰρ τῷ χρόνῳ φθαρέντα.

Γ.	Ινδ. ϛ. ΥΠ. ΚΥΙΕΤΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΒΟΥΔΟΥΜΙΑΝΟΥ.	*
Δ.	Ινδ. ζ. ΥΠ. ΑΥΡΗΛΙΑΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΚΑΠΕΤΩΛΙΝΟΥ.	ΙΙ.
Ε.	Ινδ. η. ΥΠ. ΑΥΡΗΛΙΑΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Γ, καὶ ΜΑΡΚΕΛΛΟΥ.	ΙΙΙ.

ΣΞΔ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ϛ.	Ινδ. θ. ΥΠ. ΤΑΚΕΙΤΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΥ.	ΙΥ.

Αυρηλιανὸς Αὔγος τελευτᾷ ὢν ἐτῶν οε, καὶ ἐβασίλευσεν ΦΛΩΡΙΑΝΟΣ ἡμέρας Ϛζ. καὶ ἐσφάγη. Κατὰ τοῦτον τὸν χρόνον ἀνεφάνη τὶς Μανιχαῖος ὀνόματι Κέρδων δοχμαΐζων καὶ ψευδαποστόλων. Ρωμαίων λα ἐβασίλευσεν ΠΡΟΒΟΣ ἔτη ϛ. ὁμῶ ΕΨΓΑ.

Α.	Ινδ. ι. ΥΠ. ΠΡΟΒΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ, καὶ ΠΑΥΛΙΝΟΥ.	*.
Β.	Ινδ. ια. ΥΠ. ΠΡΟΒΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΛΟΥΠΠΟΥ.	Ι. *Ol.* CCLXIV.
Γ.	Ινδ. ιβ. ΥΠ. ΠΡΟΒΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Γ, καὶ ΠΑΤΕΡΝΟΥ.	ΙΙ.

ΣΞΕ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Δ.	Ινδ. ιγ. ΥΠ. ΜΕΣΣΑΛΑ, καὶ ΓΡΑΤΟΥ.	III.
Ε.	Ινδ. ιδ. ΥΠ. ΠΡΟΒΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Δ, καὶ ΤΙΒΕΡΙΑΝΟΥ.	IV.
ς.	Ινδ. ιε. ΥΠ. ΠΡΟΒΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Ε, καὶ ΒΙΚΤΩΡΙΝΟΥ.	I. Ol. CCLXV.

Εσφάγη Ρόδος Αὔγας ἐν Σιρμίῳ ὢν ἐτῶν ν.

Ρωμαίων λβ ἐβασίλευσεν ΚΑΡΟΣ ἅμα τοῖς υἱοῖς αὐτοῦ, ΚΑΡΙΝΩ, καὶ ΝΟΥΜΕΡΙΑΝΩ ἔτη γ. ὁμοῦ ΕΥϚΔ.

Α.	Ινδ. α. ΥΠ. ΚΑΡΟΥ, καὶ ΚΑΡΙΝΟΥ.	II.

ΣΞς ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Β.	Ινδ. β. ΥΠ. ΔΙΟΚΛΗΤΙΑΝΟΥ, καὶ ΒΑΣΣΟΥ.	III.
Γ.	Ινδ. γ. ΥΠ. ΚΑΡΙΝΟΥ ΤΟ Β, Ϲ ΝΟΥΜΕΡΙΑΝΟΥ.	*

Ετους σιε τῆς εἰς οὐρανὸς ἀναλήψεως Χ Κυρίου ἐγένετο διωγμὸς Χριστιανῶν, καὶ πολλοὶ ἐμαρτύρησαν. ἐν οἷς ἐμαρτύρησεν καὶ ὁ ἅγιος Γεώργιος, καὶ ὁ ἅγιος Βασιλεὺς. ἐτος ᾧ ἐπίσκοπος Ἀντιοχείας τῆς μεγάλης. καὶ ἐκεῖ κατέφθασεν Καρῖνος ὁ βασιλεὺς ἀπὸ πολέμου ἀπὸ Περσῶν μετὰ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Κάρου, ὅστις Κάρος ἐκεραυνώθη ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ. Καρῖνος δὲ ἡττηθεὶς ἔφυγεν εἰς Κάρρας τὴν πόλιν, καὶ φθάσαντες οἱ Πέρσαι ἔλαβον αὐτὸν αἰχμάλωτον, καὶ διέφθειραν αὐτὸν ἐπιήσαντο δέρμα αὐτοῦ σάκκον, καὶ σμυρνίσαντες ἐφύλαξαν εἰς ἰδίαν δόξαν. Τελευτᾷ δὲ ἔτος Καρῖνος ὢν ἐτῶν λς. καὶ μετὰ θάνατον αὐτοῦ Νουμεριανὸς ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ ἐστρατεύσατο κατὰ Περσῶν εἰς ἐκδίκησιν τοῦ ἰδίου ἀδελφοῦ Καρίνου καὶ φθειρόμενος αὐτῶν δυνατῶς. εἶτα σφάζεται Νουμεριανὸς ἐν Περίνθῳ τῆς Θράκης τῇ νῦν καλουμένῃ Ηρακλείας ὑπὸ Αρριου ὑπάρχου.

Ρωμαίων λγ ἐβασίλευσεν ΔΙΟΚΛΗΤΙΑΝΟΣ ἔτη κ. ὁμοῦ ΕΩΙΔ.

Διοκλητιανὸς ἀναγορευθεὶς τῇ ε Καλανδῶν Οκτωβρίων ἐν Χαλκηδόνι εἰσῆλθεν ἐν Νικομηδείᾳ τῇ ε Καλανδῶν Οκτωβρίων μετὰ πορφυρίδος. καὶ Καλάνδαις Ιαναρίαις τῇ ηλθεν ὕπατος.

Α.	Ινδ. δ. ΥΠ. ΔΙΟΚΛΗΤΙΑΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Β, καὶ ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΥ.	IV.

Ἀπὸ τούτων τῶν ὑπάτων πάσχουσι τὰ Διοκλητιανοῦ ἔτη εἰς τὸ παρόν.

Β.	Ινδ. ε. ΥΠ. ΜΑΞΙΜΟΥ, καὶ ΑΚΥΛΙΝΟΥ.	I. Ol. CCLXVI.

ΣΞΖ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Γ.	Ινδ. ς. ΥΠ. ΔΙΟΚΛΗΤΙΑΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Γ, καὶ ΜΑΞΙΜΙΑΝΟΥ ΕΡΚΟΥΛΙΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ.	II.

Τούτῳ τῷ ἔτει Διοκλητιανὸς εἰς τῆς ἑαυτοῦ βασιλείας κοινωνίαν ἔδειξε Μαξιμιανὸν Ερκούλιον, ἀρχομένῳ τρίτῳ ἔτους τῆς αὐτοῦ βασιλείας τῇ ηλθε χλιάσας ἐν Νικομηδείᾳ.

Δ.	Ινδ. ζ. ΥΠ. ΜΑΞΙΜΙΑΝΟΥ ΕΡΚΟΥΛΙΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ.	III.
Ε.	Ινδ. η. ΥΠ. ΒΑΣΣΟΥ, Ϲ ΚΥΝΤΙΑΝΟΥ.	IV.
ς.	Ινδ. θ. ΥΠ. ΔΙΟΚΛΗΤΙΑΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Δ, ΜΑΞΙΜΙΑΝΟΥ ΕΡΚΟΥΛΙΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Γ.	I. Ol. CCLXVII.

ΣΞΗ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ζ.	Ινδ. ι. ΥΠ. ΤΙΒΕΡΙΑΝΟΥ, καὶ ΔΙΩΝΟΣ.	II.
Η.	Ινδ. ια. ΥΠ. ΑΝΝΙΒΑΛΙΑΝΟΥ, καὶ ΑΣΚΛΗΠΙΟΔΟΤΟΥ.	III.
Θ.	Ινδ. ιβ ΥΠ. ΔΙΟΚΛΗΤΙΑΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Ε καὶ ΜΑΞΙΜΙΑΝΟΥ ΕΡΚΟΥΛΙΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Δ.	IV.

Τούτῳ τῷ ἔτει Μαξιμῖνος ἰδίοις ὀπιφανέστατος Καῖσαρ εἰς τὴν ἀρχὴν ἐποιήθη, καὶ Κωνσάντιος ἐν Νικομηδείᾳ πρὸ ιβ Καλανδῶν Ιανίων.

Ι.	Ινδ. ιγ ΥΠ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ, καὶ ΜΑΞΙΜΙΝΟΥ ΙΟΒΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ.	I. Ol. CCLXVIII.

ΣΞΘ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΑ.	Ινδ. ιδ. ΥΠ. ΤΟΥΣΚΟΥ, καὶ ΑΚΟΥΛΛΙΝΟΥ.	II.

Ετους σξζ τῆς εἰς οὐρανὸς ἀναλήψεως τοῦ Κυρίου, καὶ τῶν προκειμένων ὑπάτων, ἐμαρτύρησεν ὁ ἅγιος Μηνᾶς ἐν Κοτυαείῳ Φρυγίας Σαλουταρίας, Αθὺρ ιε, τῇ ιγ Ἰδῶν Νοεμβρίων.

ΙΒ. Ινδ. ιε. Υπ. ΔΙΟΚΛΗΤΙΑΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ ϛ, ϗ ΚΩΝΣΤΑΝ- ΙΙΙ.
ΤΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΤΟ Β.

ΙΓ. Ινδ. α. Υπ. ΜΑΞΙΜΙΑΝΟΥ ΕΡΚΟΥΛΙΟΥ ΤΟ Ε, ϗ ΜΑΞΙ- IV.
ΜΙΝΟΥ ΙΩΒΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΤΟ Β.

Πέρσαι ϰ᾽ κράτος ἐνικήθησαν ὑπὸ Κωνσαντίε, ϗ Μαξιμίνε Ιωβίε.

Ετος ϛξθ᾽ τ᾽ εἰς ἐρανὲ ἀναλήψεως ᾧ Κυρίε, ϗ τ᾽ πεντακοσίων ὑπάτων, ἐμαρτύρησεν ὁ ἅγι Γελασῖν ἐν τῇ Ηλιουπολιτῶν πόλ᾽ τ᾽ Λιβανησίας.

ΙΔ. Ινδ. β. Υπ. ΑΝΙΚΙΟΥ ΦΑΥΣΤΟΥ, ϗ ΣΕΒΗΡΟΥ ΓΑΛΛΟΥ. Ι. Ol. CCLXIX.
ΣΟ᾽ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΕ. Ινδ. γ. Υπ. ΔΙΟΚΛΗΤΙΑΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Ζ, ϗ ΜΑ- ΙΙ.
ΞΙΜΙΑΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ ϛ.

ΙϚ Ινδ. δ. Υπ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΤΟ Γ, ϗ ΜΑ- ΙΙΙ.
ΞΙΜΙΑΝΟΥ ΙΩΒΙΟΥ ΤΟ Γ.

Τῆς Αλεξανδρέων ἐκκλησίας ις ἡγεῖτο Πέτρ ἔτη ιβ εὐπονώτερον ᾗ ἀπήντησαν ἄγων ᾧ κοινᾷ τ᾽ ἐκκλησιῶν, σὺν ἀφανῶς ὀπμελόμν ὃ ἔτ᾽ ᾧ διωγμᾷ, ϗ ις ᾽ Διοκληιανᾷ Βασιλείας τῷ κεφαλίῳ ἀποτμηθεὶς τῷ ᾧ μαρτυρίᾳ ἐκοσμήθη σεφάνῳ μ᾽ ϗ τῶν ἄλλων ἀναριθμήτων ἐν πολλᾶς μαρτυρησάντων πόλεσι.

ΙΖ. Ινδ. ε. Υπ. ΤΙΤΙΑΝΟΥ, ϗ ΝΕΠΟΤΙΑΝΟΥ. IV.

ΙΗ. Ινδ. ϛ. Υπ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΤΟ Δ, ϗ ΜΑΞΙ- Ι. Ol. CCLXX.
ΜΙΑΝΟΥ ΙΩΒΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΤΟ Δ.

Τότῳ τῷ ἔτ ὁ κεχρήσ ἄρτος ἐν Αλεξανδρείᾳ ὑπὸ Διοκληιανᾷ ἐδωρήθη.
ΣΟΑ᾽ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΘ. Ινδ. ζ. Υπ. ΔΙΟΚΛΗΤΙΑΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Η, ϗ ΜΑΞΙΜΙΑΝΟΥ ΙΙ.
ΕΡΚΟΥΛΙΟΥ.

Ετος ιθ Διοκληιανᾷ Βασιλείας μὲν * αυγέσῳ ζ, Δύστρῳ κε (λέγοι δ᾽ ἂν ἔτ Μάρτ ϰ᾽ Ρωμαίες) ἐν ἡμέρᾳ τ᾽ ἑορτῆς ᾧ πάσχα ἤσλωσ πανταχόσε βαζιλικὰ γράμματα, τὰς μὲν ἐκκλησίας εἰς ἔδαφος φέρειν, τὰς δὲ θείας γραφὰς ἀφανεῖς πυρὶ ϗθέσε παρεσκέυαζε, ϗ τ᾽ πρώτας, ϗ ἀξίας ἐπλημμόμες, ἀτίμους, σὺν δὲ ἐν οἰκετίαις, εἰ ὀπμείνοιεν τῇ ᾧ χρισιανισμᾷ προθέσ, ἐλευθερίας ὑπεραίρε προαγορεύσε. μέτ᾽ ὀ πολὺ δὲ ἕτερα φοιτήσαλα γράμματα προσέτασε σὺν τ᾽ ἐκκλησιῶν προέδρες, ϗ πάντας σὺν ϰ᾽ πάντα τόπν πρῶτον μὲν δεσμοῖς προσδιδοθαι, εἶτα ὕστερον πάσῃ μηχανῇ θύειν ἀναγκάζεσθ. ὡς πολλὲς ἐκ τότε ποικίλως ἀθλήσαλας τελειωθῆναι, πολλὲς δὲ χαυνωθέντας καταπεσεῖν ὑπὸ δειλίας τῷ ψυχῷ προαρκήσαντας.

Α. Ινδ. η. Υπ. ΔΙΟΚΛΗΤΙΑΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Θ. ϗ ΜΑΞΙΜΙΑΝΟΥ ΕΡΚΟΥΛΙΟΥ ΤΟ Η. ΙΙΙ.

Μαξιμιανὸς Ερκύλι σὺνεβασίλευσεν Διοκληπανῷ, ϗ ἔδωκεν ὑπατείας Η. Εβασίλευσεν ᾗ ὁ αὐτὸς Μαξιμιανὸς ἔτη ιη· ϗ ἅμα Διοκληιανῷ ἐποίησαν σὺν Καίσαρας σὺς. ὁ μὲν Διοκληπανὸς τ᾽ ἴδιον γαμβρὸν Γαλέριον Μαξιμιανον. εἶχεν γὰρ τὴν Διοκληπανᾷ παῖδα Βαλερίαν εἰς γάμον. ὁ ᾗ Ερκύλι Μαξιμιανὸς καὶ αὐτὸς ἐποίησε Καίσαρα τ᾽ ἴδιον γαμβρόν. ὁ γὰρ Κωνσάντι ἔγημε Θεοδώραν τ᾽ προγονον Μαξιμιανᾷ Ερκυλίᾳ. ἧς ἦσαν τέκνα Δελμάτιον Κωνσάντιον, ϗ Ανιβαλιανόν. ὁ γὰρ Κωνσαντῖν ὁ μ᾽ Διοκληπανον, ϗ τὰς μέτ᾽ αὐτᾷ Βασιλίδας ἧς ἑτέρας πινὸς μίξεως ὑπῆρχεν αὐτῷ Κωνσαντίῳ παῖς ὑπὸ Ελένης. ὡς εἴρηται σὺν, ἅμα ἐβασίλευσον Διοκληπανὸς Ρώμης, ὁ Ερκύλι Μαξιμῖν τ᾽ Κελτῶν. ὕστερον ᾗ Διοκληπανὸς, ϗ ὁ Ερκύλι Μαξιμιανὸς ἐν ζωῇ ὑποθέμενοι τὰ σκῆπτρα τοῖς ἰδίοις Καίζαρσι δεδώκασι τὴν Βαζιλείαν. ὁ ᾗ Διοκληιανὸς Γαλερίῳ Μαξιμιανῷ Κελτῶν ᾗ Βασιλίδας Κωνσάντι ὀπὶ ἔτη ιγ ἀπέθανεν. ϗ διεδέξαλ αὐτὸν ὁ παῖς αὐτᾷ Κωνσαντῖν ὁ υἱὸς ᾗ Ελένης αὐτῷ ἡγεμόν. οἱ γὰρ ὑπὸ Θεοδώρας αὐτῷ τεχθέντες μικροὶ ὑπῆρχον. Γαλέρι ᾗ Μαξιμιανὸς Βασιλίδων Ρώμης σὺς Καίσαρας ἐποίησεν, Μαξιμῖνον μὲν ἐν ἀνατολῇ, ἐν ᾗ Ιταλίᾳ Σεβῆρον. Ρωμαῖοι δὲ αὐθεντίᾳ ἔσησαν Βασιλέα Μαξέντιον τ᾽ ὑὸν Ερκυλίᾳ Μαξιμιανᾷ. ϗ ὁ Γαλέρι Μαξιμιανὸς Σεβῆρον ἀπέστελεν τ᾽ Καίσαρα, ἵνα Μαξέντιον ἀνέλῃ. καὶ ἀνῃρέθη Σεβῆρ ἐν πολέμῳ. καὶ Βασιλίδους ἔτη ις Γαλέρι πελάτων ἐποίησεν Βασιλέα Λικίνιον ἐν ἀνατολῇ. Τέσσαρες ἂν Βασιλεῖς κύρεθησαν, Κωνσαντῖν Κελτῶν, Ρώμης Μαξέντι ὑὸς Ερκυλίᾳ Μαξιμιανᾷ, ἀνατολῆς Λικίνιος, ϗ Μαξιμινος ἔτι Καῖσαρ μείνας. Αλλὰ τ᾽ Μαξέντιον ἀνῄλε Κωνσαντῖν πολέμῳ, ϗ ἅτω μόν τ᾽ δύσεως ἐβασίλευσεν. Καὶ Μαξιμῖν ᾗ στρατεύσας κατὰ Λικινίε σπονδὰς ἐποίησατο πρὸς αὐτὸν, ὥστε τ᾽ Λικίνιον ὑποχωρῆσαι τ᾽ Βασιλείας. Καὶ ἅτω μονοκράτωρ ἡγεμὼν Κωνσαντῖν ἔκτισε τὸ Βυζάντιον, χρησμὸν εἰληφὼς, ὅτι ὑπὸλλυσθαι μέλλ ἡ Βασιλεία Ρώμης * Χριστιανὸς ἐγένετο. ἐβασίλευσεν ᾗ ἔτη λα, μιῶσ ι. ϗ ἔσχε παῖδας Κωνσάντιον, Κώνσαν, ϗ Κωνσαντῖνον. ἀλλὰ Κωνσαντῖνον μὲν ἀνῄλον οἱ Κώνσε στρατιῶται. ϗ αὐτὸν δὲ Κώνσαν Μαγνέντι τις τυραννος ἀνεῖλεν. Μόν ὃν Κωνσαντῖνος ἐβασίλευσεν. ϗ ἐποίησε Καίσαρα Γάλλον τ᾽ ὑὸν ἀπτ᾽ Κωνσαντίε ἀδελφᾶ Δελματίε ᾧ ὃς Θεοδώρας ᾧ αὐτᾷ θείε, πείσας αὐτὸν Καίσαρα εἰς ἀνατολήν.

Ρωμαίων

Ρωμαίων λδ ἐβασίλευσεν ὁ θειότατος, ἡ πρώτη ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ, ὁ μέγας, ὁ ὑὸς Κώνσταντος, ἀφ' ἧς Καλανδῶν Αὐγούστων, ἔτη λα, ἡμέραι ι. ἐμὸς ΕΩΜΣ.

Ā. Ινδ. θ. ΥΠ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΤΟ Ε, καὶ ΜΑ- IV.
ΞΙΜΙΑΝΟΥ ΙΩΒΙΟΥ ΤΟ Ε.

Ἀρξάμενος Κωνσταντῖνος τῆς βασιλείας ἀπὸ τῶν δυτικῶν μερῶν εἶχεν συμβασιλεύοντας αὐτῷ τοὺς προειρημένους, Κωνστάντιον, Γαλέριον, Μαξιμῖνον, καὶ Φλάβιον Ουαλέριον Σεβῆρον, καὶ Μαξέντιον. Καὶ τὸν μὲν Κωνστάντιον, καὶ Σεβῆρον, ἕως διετοῦς τῆς βασιλείας αὐτοῦ, τὸν δὲ Μαξέντιον, ἕως ἑξ ἐτῶν τῆς βασιλείας αὐτοῦ, τὸν δὲ Γαλέριον Ουαλέριον Μαξιμῖνον, ἕως ἐνιαυτοῦ τῆς βασιλείας αὐτοῦ.

Β̄. Ινδ. ι. ΥΠ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΤΟ Ϛ, καὶ ΜΑΞΙΜΙΑ- I. *Ol.* CCLXXI.
ΝΟΥ ΙΩΒΙΟΥ ΤΟ Ϛ.

Κωνστάντιος πατὴρ Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου βασιλέως ἐτελεύτησεν βασιλεύσας ἔτη ιβ̄. καὶ Μαξέντιος ἀνηγορεύθη.

ΣΟΒ̄ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Γ̄. Ινδ. ια. ΥΠ. ΙΟΒΙΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΑΥΓ. II.
ΜΟΝΟΥ.

Μαξιμιανὸς Ἰώβιος ἐπλεύτησεν βασιλεύσας ἔτη ιδ.
Λικίννιος ἀνηγορεύθη εἰς Καρνοῦντα τῇ γ Ἰδῶν Νοεμβρίων.

Δ. Ινδ. ιβ. ΥΠ. ΓΑΛΙΝΔΕΚΑΤΟΥ, καὶ ΜΑΞΙΜΙΑΝΟΥ ΓΑΛΕ- *
ΡΙΟΥ ΤΟ Ζ̄.

Ε̄. Ινδ. ιγ. ΥΠ. ΜΑΞΙΜΙΑΝΟΥ ΕΡΚΟΥΛΙΟΥ ΤΟ Π̄, καὶ ΓΑΛΕ- *
ΡΙΟΥ ΜΑΞΙΜΟΥ.

Ἐφ' ὅλης τῆς οἰκουμένης διαλάμποντες οἱ μεγαλοπρεπέστατοι τοῦ Χριστοῦ μάρτυρες τοῦ μὲν ἀπαναχὼς τὴν ἀνδρείας αὐτῶν ἐπόπτας ἐγκότως κατεπλήξαντο, τὸν δὲ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ἀληθῶς ἀπορρήτῳ δυνάμεως ἐμφανῆ δι' ἑαυτῶν τὰ τικμήρια παρεσήσαντο.

Ϛ̄. Ινδ. ιδ. ΥΠ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Β̄, καὶ III. *Ol.* CCLXXII.
ΛΙΚΙΝΝΙΟΥ.

Κωνσταντῖνος βασιλεὺς ὁ βασιλέων, δυσεβῆς τε, καὶ τὰ πάντα σωφρονεστάτου παιδὸς Κωνσταντίου πρὸς τὴν παμβασιλέως θεοῦ, καὶ τοῦ μονογενοῦς αὐτοῦ υἱοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ πίστιν ἐφικνούμενος, καὶ κινήσαντος κατ' αὐτοῦ τῶν δυσσεβεστάτων τυράννων Μαξιμίνου Γαλερίου, καὶ Μαξεντίου, ὤφθη αὐτῷ κατ' οὐρανὸν ἀπερχομένῳ πολεμῆσαι φωτοειδῶς ἐν τῷ οὐρανῷ τὸ σημεῖον τοῦ σωτηρίου μέσον καὶ ὑποκάτω διὰ φωτοειδῶν γραμμάτων Ρωμαϊκῶν ταῦτα, ΕΝ ΤΟΥΤΩ ΝΙΚΑ. καὶ φανερώτατα πίπτει μὲν ἀπὸ Ρώμης Μαξέντιος πηγαίως εἰς τὸν Τίβεριν ποταμὸν, εἰς τὴν γέφυραν Μουλβίου, βασιλεύσας ἔτη ϛ. Γαλέριος δὲ ὁ Μαξιμῖνος ἡττηθεὶς ὑπὸ Λικιννίου ἐν Κιλικίᾳ φυγὰς ἄλλετο, βασιλεύσας ἔτη θ̄, πολλὰ στρατὸν ἑαυτοῦ ἀναλώσας, οἷα τύραννος τὶς ὤν, καὶ ἀγνώμης.

ΣΟΓ̄ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ζ̄. Ινδ. ιε̄ ΥΠ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Γ̄, καὶ ΛΙ- IV.
ΚΙΝΝΙΟΥ ΤΟ Β̄.

Κωνσταντῖνος νικητὴς Σεβαστὸς, Αὔγουστος πρῶτος τῆς ἀπὸ Ρώμης καταπυργωμένων Χριστιανῶν κηδόμενος σωτηρίας, λαοῦ τὸν * τὸν ἐπουράνιον σύμμαχον δι' ὀχῶν ἀπικαλεσάμενος σφόδρα πανσταθεὶ Ρωμαίων τὸ τῆς προγόνων ἐλευθερίας προμνώμενος. οἱ δὲ καὶ μεθ' ἁπάσης χαρᾶς καὶ θυμηδίας ἅμα κομιδῇ νηπίοις καὶ γυναιξὶ τῆς τε ἀπὸ συγκλήτου βουλῆς, καὶ τῶν ἄλλων διασημοτάτων σὺν παντὶ δήμῳ Ρωμαίων φαιδροῖς ὄμμασιν, αὐταῖς ψυχαῖς, οἷα λυτρωτῇ, πατέρα τε, καὶ εὐεργέτῃ μετ' εὐφημιῶν, καὶ πλείστης χαρᾶς αὐτὸν ὑπεδέξαντο.

Γαλέριος Μαξιμιανὸς νόσῳ χαλεπωτάτῃ ληφθεὶς ἐπ' ἀνατολῆς ἀπάγων, καὶ ἐξ σώματος αὐτοῦ διαρέοντος, σκώληκάς τε ἐκβράσαντος, ὑπὸ μυρίων ἀνδρῶν θεισοδρόμου, καὶ μηδ' ὅλως ὠφεληθεὶς νόμοις ἐξέπεμψεν, ἀνεθήναι μὲν Χριστιανὸς μὴ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐκκλησίας οἰκοδομεῖν.

ΙΝΔΙΚΤΙΩΝΩΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΝΩΝ ΕΝΤΕΥΘΕΝ ΑΡΧΗ.

Η̄. Ινδ. ᾱ. ΥΠ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Ᾱ, καὶ ΛΙ- I. *Ol.* CCLXXIII.
ΚΙΝΝΙΟΥ ΤΟ Γ̄.

Τῆς ἐν τῷ Βυζαντίῳ ἐκκλησίας ἡγεῖται πρῶτος Μητροφάνης ἔτη ῑ.

Θ̄. Ινδ. β̄. ΥΠ. ΒΟΛΟΥΣΙΑΝΟΥ, καὶ ΑΝΙΑΝΟΥ. II.

Ῑ. Ινδ. γ̄. ΥΠ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Ε̄, καὶ ΛΙ- III.
ΚΙΝΝΙΟΥ ΤΟ Ᾱ.

ΣΟΔ̄ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙᾹ. Ινδ. δ̄. Υπ. ΣΑΒΙΝΟΥ, καὶ ΡΟΥΦΙΝΟΥ. IV.

Κωνσταντῖνος ὁ Αὔγουστος τὸν ἴδιον υἱὸν Κωνσταντῖνον ἀνηγόρευσε Καίσαρα. Γαλέριος δὲ Μαξιμιανὸς τούτοις τοῖς ὑπάτοις ὕδρωπι δεινῷ παθεὶς ἐν Σαλώναις ἀπέθανεν.

ιβ. Ινδ. ε. Υπ. ΓΑΛΛΙΚΑΝΟΥ, καὶ ΣΥΜΜΑΧΟΥ. Ι. Ol. CCLXXIV.

Κωνσαντῖν Αὔγυς Κώνσανπα, Κωνσάνλιον, καὶ Κρίσπον ὃν ἐαυτ ὑὸς Καίζαρας ἀνηγόρδσεν Καλάνδας Μαρπίας.

ιγ. Ινδ. ς. Υπ. ΛΙΚΙΝΙΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΚΡΙΣΠΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ. ΙΙ.

ιδ. Ινδ. ζ. Υπ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ ς, καὶ ΛΙΚΙΝΝΙΟΥ ΤΟ Β. ΙΙΙ.

Φωτὸς ἐρανίς κ᾽ τὴν οἰκυμλίν ἅπασαν πῆς ᾧ Σωτῆρ Χρις καπαγάζαν Ἐκκλησίας, εἰς πάνλα τόπον τ πρὸς τ τυράννων ἠρεπομλίων οἴκων ἐκ βάθρων εἰς ὕψ ἄπρον πελεθέντων, ἐ μόνον ἐγκαίνια ἐχόνπ, ἀλλὰ καὶ βαζιλεῖς σωεχέσι πῆς ὑπὲρ Χρισιανῶν νομοθεσίας ἐχρήζανπ.

ΣΟΒ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ιε. Ινδ. η. ΥΠ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Ζ, καὶ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ. ΙV.

ις. Ινδ. θ. ΥΠ. ΚΡΙΣΠΟΥ ΤΟ Β, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΤΟ Β. Ι. Ol. CCLXXV.

ιζ. Ινδ. ι. ΥΠ. ΠΡΟΒΙΑΝΟΥ, καὶ ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ. ΙΙ.

ιη. Ινδ. ια. ΥΠ. ΣΕΒΗΡΟΥ, καὶ ΡΟΥΦΙΝΟΥ. ΙΙΙ.

Τῆς ἐν Βυζαντίῳ ἐκκλησίας ἡγεῖ δὲ πρ Αλέξανδρ ἔτη ζ.

ΣΟς ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ιθ. Ινδ. ιβ. ΥΠ. ΚΡΙΣΠΟΥ ΤΟ Γ, καὶ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΤΟ Β. IV.

Προλαβὼν ὁ τ οἰκείων ψυχῶν πισὴς καὶ Φειδωλὸς σωὴρ πὶς πᾶσιν ἐλλάμψας Κωνσαντῖνον ἅμα παῖ Κρίσπῳ ᾠδ πδ κλῆ κυκλοφῆναι ἅπερ κατεῖχεν μέρη Λικίννι. Καὶ ἐπ σενωθεὶς πανζαχόθεν τοιῶτον ἀπηνίγκατο τέλος σφαγεὶς οἷόνπερ αὐτὸς εἰδε καὶ ἤκυσε συμβᾶν τοὶς πρὸ αὐτ μικρὸν τυραννήσασι.

κ. Ινδ. ιγ. ΥΠ. ΠΑΥΛΙΝΟΥ, Ϲ ΙΟΥΝΙΑΝΟΥ. Ι. Ol. CCLXXVI.

Ετος σϚε τ εἰς ἀρανὲς ἀναλήψεως Κυρίε, καὶ κ τ βασιλείας Κωνσαντίνε τ Ευσεβ ὁ αὐτὸς αἰδίμ βασιλεὺς εἰς ἄκρον τὴν δυσέβειαν ῥέθεν ἐμπεσὼν, κατὰ τὸ παρὸν κ ἔτ τ αὐτ βασιλείας μηνὶ Δεσίῳ ιθ, τ ἁγίων πατέρων συνοδον ἐν Νικαίᾳ γρέφαν παρεσκεύασεν, καὶ τὸ τῆς ἀμωμήτ πίσεως ἐκτεθῆναι σύμβολον. διὸ καὶ νικητὴν αὐτὸν κατὰ πάντων ἐποιησεν ὁ δεσπότης τ ὅλων θεὸς τὰς δυχὰς τ συνελθόντων ἐν τῇ αὐτῇ συνόδῳ ἁγίων καὶ μακαρίων πατέρων. Αρει γὰρ πρσδραμὼν τ νεῖν, τὴν ἄῤῥηπον καὶ ἀδιαίρετον τ τ πατρὸς καὶ ὑ θεότητ ἐνότητα διϊσχυρίζν καὶ διακρίνειν ὁ κατίσαπς οὐκ ἔφερξεν.

Κωνσαντῖν ὁ εὐσεβέσατ Κώνσανπα τ ἑαυτ ὑὸν Καίσαρα ὄντα ἀνηγόρευσεν Αὔγυσον πρὸ ς Ἰδῶν Νοεμβρίων, καὶ εἰκοσαετηρίδα τῆς βασιλείας αὐτ ἦξεν, καὶ ἔδωκεν ἐν τῇ ὥρᾳ Βικεννάλια.

Κωνσαντῖνος νικητὴς Αυγυς τ τ Αδριανοπολιτῶν πόλεμον θραύσας πρὸ ε Καλανδῶν Ιουλίων, καὶ τ Καρχηδονίων * πόλεμον κτήσας, πρὸ ιδ Καλανδῶν Οκτωβρίων Κρίσπον τὸν ἴδιον υἱὸν Καίσαρα ὄντα καὶ Δαβληθέντα αὐλῷ ἀνεῖλεν.

Τῷ αὐτῷ ἔτ Κωνσαντῖν μοναρχήσας βασιλεὺς τῆς Ρωμαίων ἀρχῆς πάσης πάνλα τὰ εἴδωλα πανταχ κατέρεψεν, καὶ πάντα αὐτῶν ἀφείλετο τὰ χρήματα, καὶ τὰ κτήματα, καὶ πάσας τὰς ἐκκλησίας τ Χρις ἐτίμησεν καὶ πάντας τὰς Χρισιανάς. κατ᾽ αὐτὸν δὲ τ καιρὸν κατὰ τ πολεμίων τῆς τ Χρισιανῶν πίσεως στρατεύσας ὑπηκόους τῇ εὐχῇ τὴν νίκην. Διὸ καὶ Κυριακὰ πρὸς ἀπιστροφὴν τῶν ἐθνῶν κατὰ πόσας εἰς τιμὴν τ ἁπάντων σωτῆρ Χρις τ θεὸν ἡμῶν πεπίηκεν.

Ομ ἀπὸ γενέσεως Κόσμ, ἕως τῆς εἰκοσαετηρίδ Κωνσαντίνε, ἔτη ΕΩΚΓ.

κα. Ινδ. ιδ. ΥΠ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Θ, καὶ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΤΟ Δ. ΙΙ.

κβ. Ινδ. ιε. ΥΠ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΤΟ Ε, καὶ ΜΑΞΙΜΟΥ. ΙΙΙ.

Δρέπανον ἔπικτίσας ὁ βασιλεὺς Κωνσαντῖν ἐν Βιθυνία εἰς τιμὴν τ ἐκεῖσε μαρτυρήσαν Λουκιανὸν Ελενόπολιν Δὰ τὴν μητέρα ἐκάλεσεν.

ΣΟΖ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

κγ. Ινδ. α. ΥΠ. ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ, καὶ ΙΟΥΣΤΟΥ. IV.

Κωνσαντῖν ὁ εὐσηθὴς τ Δανάβιν πολλάκις ἐπέρασεν, καὶ γέφυραν αὐτῷ λιθίνην ἐποίησεν.

κδ. Ινδ. β. ΥΠ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Ι, καὶ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ. Ι. Ol. CCLXXVII.

κε. Ινδ. γ. ΥΠ. ΓΑΛΛΙΚΑΝΟΥ, καὶ ΣΥΜΜΑΧΟΥ. ΙΙ.

Ετος ΤΑ τῆς εἰς ἀρανὲς ἀναλήψεως τ Κυρίε, καὶ κε τῆς ἑαυτ βασιλείας Κωνσαντῖν ὁ εὐσεβέσατος πατὴρ Κωνσαντίνε νέε Αυγύσε, καὶ Κωνσαντίε, Ϲ Κώνσαπος Καισάρων τὸν ὅλιν μεγίσλν, λαμπρὸν, καὶ εὐδαίμονα κτίσας, συγκλήτῳ τε τιμήσας Κωνσανλινούπολιν κέκληκε πρὸ πέντε Ἰδῶν Μαΐων, ἡμέρᾳ δευτέρᾳ τ ἑβδομάδ, Ινδικτιῶν τρίτης, τοπρότερον καλεμένην Βυζάντιον, Ρώμλν αὐτὴν δευτέραν χρηματίζειν ἀναγορεύσας, ἐπιτελέσας ἱππικὸν ἀγῶνα, πρῶτ Φορέσας [πρώτοις] Δάδημα Δὰ μαργαριτῶν, καὶ ἑπέρων τιμίων λίθων, καὶ ἐποίησεν ἑορτὴν μεγάλλν, κελεύσας Δὰ θείε αὐτ τύπε τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἐπιτε-

λεῖσθαι

λεῖος τὸ ἡμιθόλιον τ̃ πόλεως αὐτ̃, ἐ ἀνοίγειν τῇ ιᾱ ᾧ αὐτ̃ Ἀρτεμισίῳ μηνὸς τὸ δημόσιον λατρὸν Σθύξιππον ὠλησίον ὄνθ ᾧ ἱππικ̃, ὑ τ̃ ῥηγίας ᾧ παλαλίκ.

Εἰσὶν ἀπὸ κτίσεως Ῥώμης, ἕως ᾧ Κωνσαυλινόπολις ἀνεκαινίσθη, ἔτη ,ᾱω.

Τότῳ τῷ ἔτ̃ Ἀλέξανδρ ἐπίσκοπ Ἀλεξανδρείας ἐτελεύτησεν πρὸ ἰδ Καλανδῶν Μαΐων, Φαρμοῦθι κβ. καὶ ἐχειροτονήθη ἀντ' αὐτ̃ ἐπίσκοπ Ἀθανασι ὁ μέγας πατήρ.

κ̄ς.	Ινδ. δ. ΥΠ. ΒΑΣΣΟΥ, καὶ ΑΒΛΑΒΙΟΥ.	ΙΙΙ.

ΣΟΗ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

κ̄ζ.	Ινδ. ε̄. ΥΠ. ΠΑΚΑΤΙΑΝΟΥ, καὶ ΙΛΑΡΙΑΝΟΥ.	IV.

Ἐωὶ τότων τ̃ ὑπάτων ἤρξαν ἀναλίσκεσθαι τοὶς πολίταις Κωνσαυλινοπόλεως ὁ ἄρτ ἀπὸ ιη Μαΐδ.

κ̄η.	Ινδ. ς̄. ΥΠ. ΔΑΛΜΑΤΟΥ, ἐ ΑΝΙΚΙΟΥ ΠΑΥΛΙΝΟΥ.	Ī. Ol. CCLXXVIII.

Τότοις τοῖς ὑπάτοις γέγονε τὰ Ἐγκαίνια τ̃ Ἐκκλησίας ᾧ ἁγί σωρ̃ τ̃ οἰκοδομηθείσης ὑπὸ Κωνσαυλίνου ἐπὶ Μακαρίου ἐπισκόπου, μηνὶ Σεπτεμβρίῳ ζ. Ἐνεπύρισεν ἤρξατο ἡ Σταυροφάνεια.

* *

κ̄θ.	Ινδ. ζ. ΥΠ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΤΟ ς̄, καὶ ΑΛΒΙΝΟΥ.	ΙΙΙ.

Κωνσαντῖνος ᾧ εὐσεβὴς ἤχθη τριακονταετηρὶς ἐν Κωνσαυλινουπόλ Ῥώμῃ πάνυ φιλοτίμως πρὸ ἡ Καλανδῶν Αὐγούστων. καὶ Κώνσαντ τ̃ υἱὸν ᾧ ἀδελφ̃ αὐτ̃ Δαλματί τὸ Καίσαρ Καίσαρα ἀνηγόρευσεν πρὸ ἡ Καλανδῶν Ὀκτωβρίων. ὧ ᾗ Δαλμάτι ὁ υἱὸς Δαλματί τ̃ ἀδελφ̃ Κωνσαντῖνος τὸ εὐσεβὴς στρατηγὸς Ῥωμαίων, καὶ ὕπατ πρὸ τ̃ αὐτὸν ἀναγορεύθῆναι Καίσαρα καὶ Ἀντιβαλιανὸν Ῥῆγα προχειρισάμεν ἐνέδυσε κοκκινοῦν χλαμύδα, καὶ κ̄ζ Καισάρειαν τ̃ Καππαδοκίας ἀπέσειλεν.

Λ̄.	Ινδ. η̄. ΥΠ.	

* * *

ΣΟΘ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Λ̄Α.	Ινδ. θ̄. ΥΠ. ΝΕΠΟΤΙΑΝΟΥ, καὶ ΦΑΚΟΥΝΔΟΥ.	IV.
Λ̄Β.	Ινδ. ῑ. ΥΠ. ΦΙΛΙΚΙΑΝΟΥ, καὶ ΤΑΤΙΑΝΟΥ.	Ī. Ol. CCLXXIX.

Πέρσαι πόλεμον ἐδήλωσαν πρὸς Ῥωμαίους. καὶ ἀπιβὰς Κωνσαντῖνος Λ̄Β ἐνιαυτῷ τ̃ αὐτ̃ βασιλείας, ὁρμήσας ἀπὸ τῶν ἀνατολῶν, καθ Περσῶν ἐλθὼν ἕως Νικομηδείας, ἐνδόξως καὶ εὐσεβῶς μεταλλάξ τ̃ βίον ἐν προαστείῳ τ̃ αὐτ̃ πόλεως, μηνὶ Ἀρτεμισίῳ ιᾱ καθαχθεὶς τ̃ σωτηριώδους βαπτίσματος ὑπὸ Εὐσεβίου ἐπισκόπου Κωνσαυλινουπόλεως, βασιλεύσας ἔτη λᾱ, καὶ μῆνας ῑ. καὶ κατέλιπε Καίσαρας οὓς τρεῖς υἱὰς αὐτ̃, Κωνσαντῖνον Καίσαρα βασιλεύοντα τ̃ κ̄ζ Γαλλιλαίων [Γαλλίων] μερῶν ἔχοντα τ̃ βασιλείας ἔτ ϛ̄ κ̄, καὶ Κωνσάντιον τ̃ μετ' αὐτὸν Καίσαρα ἐν τοῖς κατὰ τ̃ Ἰταλίαν μέρεσιν ἔτ ϛ̄ ἄγοντα τῆς βασιλείας ιᾱ, καὶ Κώνσαντα μετ' αὐτὸν Καίσαρα ἐν τοῖς κατὰ τὴν Ἰταλίαν μέρεσι Δελέγοντα, τῆς βασιλείας ἔτ ϛ̄ ἄγοντα τρίτον, καὶ Δαλμάτιον Καίσαρα υἱὸν τ̃ ἀδελφ̃ αὐτ̃ ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ ἔτ ϛ̄ ἄγοντα καὶ αὐτὸν τρίτον.

Ὁ τρισμακάριος Κωνσαντῖνος ἀνεπαύσατο μηνὶ Μαΐῳ κβ πρὸ ιᾱ Καλανδῶν Ἰουνίων ἐν αὐτῇ τῇ ἁγίᾳ πεντηκοστῇ.

Σάπωρις ὁ Περσῶν βασιλεὺς ἐπῆλθεν τῇ Μεσοποταμίᾳ πορθήσων τὴν Νήσιβιν, καὶ περικαθίσας αὐτὴν ἡμέρας ξ̄γ, καὶ μὴ καλιοῦσας αὐτῆς, ἀνεχώρησεν.

Ῥωμαίων λε̄ ἐβασίλευσαν μ̄ῆ θάνατον τὸ πατρὸς αὐτῶν Κωνσαντίνου Κωνσαντῖνος ὁ νέος, καὶ Κωνσᾶς, καὶ Κωνσάντιος ἔτη κδ. ὁμῶ ΕΩΟ.

Καὶ ὁ μὲν νέος Κωνσαντῖνος ἐβασίλευσεν ἐν Κωνσαντίνου πόλ ἔτ ϛ̄ ᾱ. Κώνσας ᾗ ἐν Ῥώμῃ ἔτη Ιβ̄, καὶ μ̄ῆ τὸν αὐτ̃ Κώνσα τελευτὸν τὰ λοιπὰ ῑβ̄ ἔτη ἐβασίλευσεν ἐν Ῥώμῃ Κωνσάντιος ὁ αὐτῶν ἀδελφὸς ὤν. Τὸ καθ μέρος ἐστὶν ἔτως.

Ᾱ.	Ινδ. ιᾱ. ΥΠ. ΟΥΡΒΟΥ, καὶ ΠΟΛΕΜΙΟΥ.	II.
Β̄.	Ινδ. ιβ̄. ΥΠ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΝΕΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Ᾱ, καὶ ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΥ ΑΥ. Ζ̄.	III.

ΣΠΙ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Γ̄.	Ινδ. ιγ̄. ΥΠ. ΑΚΙΝΔΥΝΟΥ, καὶ ΠΡΟΚΛΟΥ.	IV.
Δ̄.	Ινδ. ιδ̄. ΥΠ. ΜΑΡΚΕΛΛΙΝΟΥ, καὶ ΠΡΟΒΙΝΟΥ.	Ī. Ol. CCLXXX.
Ε̄.	Ινδ. ιε̄. ΥΠ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Ε̄, καὶ ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΣ ΑΥΓ. ΤΟ Β̄.	II.
ϛ̄.	Ινδ. ᾱ. ΥΠ. ΓΛΑΚΙΤΟΥ, καὶ ΡΩΜΙΛΟΥ.	III.

ΣΠΑ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ζ̄.	Ινδ. β̄. ΥΠ. ΛΕΟΝΤΙΟΥ, καὶ ΣΑΛΟΥΣΤΙΝΟΥ.	IV.
Η̄.	Ινδ. γ̄. ΥΠ. ΑΜΑΝΤΙΟΥ, καὶ ΑΛΒΙΝΟΥ.	Ī. Ol. CCLXXXI.
Θ̄.	Ινδ. δ̄. ΥΠ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ ϛ̄, καὶ ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΣ ΑΥΓ. ΤΟ Γ̄.	II.
Ῑ.	Ινδ. ε̄. ΥΠ. ΡΟΥΦΙΝΟΥ, καὶ ΕΥΣΕΒΙΟΥ.	III.

ΣΠΒ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΑ. Ινδ. ε. Υπ. ΦΙΛΙΠΠΟΥ, καὶ ΣΑΛΙΑ. IV.
ΙΒ. Ινδ. ϛ. Υπ. ΛΙΜΕΝΙΟΥ, καὶ ΚΑΤΟΥΛΙΝΟΥ. I. Ol. CCLXXXII.

Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπάτων ἀπεκτάνθη Κώνστας ἐν Γαλλίαις ὑπὸ Μαγνεντίου ἄρξας ἔτη ιβ'. Καὶ ἐπήρθη Μαγνεντίῳ μὲν ὁ ιε Καλανδῶν Φεβρουαρίων, καὶ Βετρανίων εἰς τὸ Σίρμιον Καλανδαις Μαρτίαις. Καὶ Νεπωτιανὸς αὐτῷ τῷ ἔτει ἐπήρθη ἐν Ρώμῃ πρὸ τριῶν Νωνῶν Ιουνίων, καὶ πόλεμος μέγας ἐγένετο μετὰ ταῦτα μεταξὺ Ρωμαίων καὶ Μαγνεντιανῶν.

ΙΓ. Ινδ. η. Υπ. ΣΕΡΓΙΟΥ, καὶ ΝΗΓΡΙΝΙΑΝΟΥ. II.
ΙΔ. Ινδ. θ. Υπ. ΣΕΡΓΙΟΥ, καὶ ΝΗΓΡΙΝΙΑΝΟΥ. III.

Κωνστάντιος Αὔγουστος μόνος βασιλεύων Γάλλων ἀνεψιὸν αὐτοῦ κοινωνὸν τῆς αὐτοῦ βασιλείας Καίσαρα ἀνηγόρευσεν μετονομάσας αὐτὸν Κωνστάντιον, Ἰδοῖς Μαρτίαις, καὶ ἐν τῇ κζ τῆς ἀνατολῆς Ἀντιόχεια ἀπέσεισε, τῶν Περσῶν ὑπακουόντων

Τὸ σημεῖον δὲ Χριστοῦ ὤφθη ἐν Ἱεροσολύμοις καθ' ὅλον τὸν χρόνον.

ΣΠΓ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΕ. Ινδ. ι. Υπ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Ζ, καὶ ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΣ ΚΑΙΣΑΡΟΣ. IV.
Ις. Ινδ. ια. Υπ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Η, καὶ ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΣ ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΤΟ Β. I. Ol. CCLXXXIII.
ΙΖ. Ινδ. ιβ. Υπ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Θ, καὶ ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΣ ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΤΟ Γ. II.

Ἐν τούτῳ τῷ ἔτει Μαγνέντιος πάλιν συμβαλὼν ἐν Μόρῳ Σελεύκῳ ἡττηθεὶς ἔφυγε μόνος ἐν Γαλλίαις εἰς Λουγδούνων πόλιν, καὶ ὅτε ἡ ἀδελφὸν ἔσφαξεν, τότε καὶ ἑαυτὸν ἀνεῖλεν πρὸ πατρὸς Ἰδῶν Αὐγούστου.

ΙΗ. Ινδ. ιγ. Υπ. ΑΡΒΗΤΙΩΝΟΣ, καὶ ΛΟΛΛΙΑΝΟΥ. III.

Τούτῳ τῷ ἔτει Γάλλος, ὁ καὶ Κωνστάντιος, Καῖσαρ ὤν, ἐκ Διαβολῆς ὡς ἔδοξε γνώμῃ Κωνσταντίου τοῦ Αὐγούστου ἀποκτείνας ἔπαρχον πραιτωρίων καὶ κυέστωρα, μεταπέμπεται ὑπὸ τῆς Ἀντιοχείας ὑπὸ Κωνσταντίου τοῦ Αὐγούστου ἐν Ἰσῳ τῇ νήσῳ ἀπηρέθη. Καὶ Ἰουλιανὸν τὸν ἀδελφὸν τοῦ αὐτοῦ Γάλλου, τὸν καὶ Κωνσταντίου, πορφύραν ἐνέδυσεν, καὶ Καίσαρα προεχειρίσατο πρὸ ϛ Ἰδῶν, Οκτωβρίων, δοὺς αὐτῷ πρὸς γάμον Κωνστάντιος ὁ Αὔγουστος τὴν ἑαυτοῦ ἀδελφὴν Ἑλένην, καὶ ἀπέστειλεν αὐτὸν ἐν Γαλλίαις.

ΣΠΔ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΘ. Ινδ. ιδ. Υπ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Ι, καὶ ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ. IV.
Κ. Ινδ. ιε. Υπ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ ΙΑ, καὶ ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΤΟ Β. I Ol. CCLXXXVI.

Κωνστάντιος Αὔγουστος εἰς τὸν ἑαυτοῦ εἰκοστὸν ἔτος μὴ πολλῆς φαντασίας καὶ παραβάξεως εἰσῆλθεν ἐν Ρώμῃ. συνεισῆλθεν ᾧ αὐτῷ καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ Εὐσέβεια ἡ βασίλισσα. καὶ ἐποίησαν ἡμέρας ιδ' ἐν τῇ Ρώμῃ.

ΚΑ. Ινδ. α. Υπ. ΔΑΤΙΑΝΟΥ, καὶ ΚΕΡΑΙΑΛΙΟΥ. II.
ΚΒ. Ινδ. β. Υπ. ΕΥΣΕΒΙΟΥ, καὶ ΥΡΑΤΙΟΥ. III.

Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπάτων, μηνὶ Υπερβερεταίῳ, μέγας γέγονε καὶ σφοδρὸς σεισμὸς ἐν Νικομηδείᾳ περὶ ὥραν γ νυκτερινήν. Καὶ ἡ πόλις κατέπεσεν, καὶ διεφθάρη. ἐν οἷς καὶ συναπώλετο ὁ τῆς αὐτῆς πόλεως ὑπίσκοπος Κικρόπιος τὄνομα.

Γεβιανὸς υἱὸς Ουαλεντιανοῦ ἐγεννήθη περὶ ι Καλανδῶν Ιουνίων. Καὶ αὐτῷ τῷ ἔτει ἐν πρώτοις περιῆλθεν ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἔπαρχος Ρώμης Νυμφίδιος περὶ γ Ἰδῶν Σεπτεμβρίων.

ΣΠΕ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΚΓ. Ινδ. γ. Υπ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ ΙΒ, καὶ ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΤΟ Γ. IV.

Τούτῳ τῷ ἔτει, μηνὶ Γερμανικῷ ιε, καθιερώθη ἡ μεγάλη Ἐκκλησία Κωνσταντινουπόλεως.

Μακεδόνιος Κωνσταντινουπόλεως ἐπίσκοπος καθηρέθη ὑπὸ πολλοὶ ἰδίοις αὐτοῦ ἐγκλήμασι. καὶ κατέσχε αὖτ' αὐτοῦ Εὐδόξιος τῆς αὐτῆς Ἐκκλησίας ἐπίσκοπος ἐνθρονισθεὶς, μηνὶ Αὐδναίῳ κζ, παρουσίᾳ ἐπισκόπων οβ, Μαρμακεσίᾳ, Γεωργίᾳ, Σερρᾶ, Ουρανίᾳ, καὶ τῶν λοιπῶν.

ΚΔ. Ινδ. δ. Υπ. ΤΑΥΡΟΥ, καὶ ΦΛΩΡΕΝΤΙΟΥ. I. Ol. CCLXXXV.

Ἀρχῇ τετάρτης Ινδικτιῶνος, ἀφ' οὗ τὸν ἀπαγγελθέντων αὐτῷ ἀπειλῶν Ἰουλιανὸς Καίσαρος, ἐλθὼν εἰς Μόψου κρηνίας * πρότερον ἢ ἀπὸ Ταρσοῦ Κιλικίας, καὶ πρότερος ἐληφὼς τὸ ἅγιον βάπτισμα παρὰ Εὐζωΐου Ἐπισκόπου Ἀντιοχείας μεταπεμψάντος ἐν τῇ αὐτῇ μόνῃ ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Κωνσταντίου, μεταλλάττει τὸν βίον ὁ αὐτὸς Κωνστάντιος Αὔγουστος, μηνὶ Δίῳ γ, ἔτους Ἀντιοχείας υι, Ινδικτιῶνος ε, ἀρχῆς τῆς Ἐκκλησιῶν ὑπολαβομένης ἔτους ν, τῆς προειρημένων ὑπάτων Ταύρου καὶ Φλωρεντίου.

Ρωμαίων λς ἐβασίλευσεν ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ ὁ Παραβάτης ἀνεψιὸς μὲν Κωνσταντίνου, ἀδελφὸς δὲ Γάλλου, τοῦ καὶ Κωνσταντίου, τοῦ Αὐγούστου ἔτη β. ὁμοῦ ἔτη ΕΩΟΒ.

Α. Ινδ. ε. Υπ. ΜΑΜΕΡΤΙΝΟΥ, καὶ ΝΕΒΙΤΤΑ. II.

Μετα

Μετὰ τελευτὴν Κωνσαντίου ὁ Αυγουστος ἡ ἁρπαγὴ τῶν Εκκλησιῶν διεκόπη, καὶ ἐπελθὼν ὁ Ιουλιανὸς ἐν Κωνσαντινουπόλει, μηνὶ Απελλαίῳ ια.

Β. Ινδ. ε. ΥΠ. ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Δ, καὶ ΣΑΛΟΥ- ΙΙΙ.
ΣΤΙΟΥ.

Τῷ αὐτῷ χρόνῳ ἰδὼν Ιουλιανὸς ἐν ὁράματι ἵππον τέλειον ἄνδρα ἐνδεδυμένον ὑπατικὸν σχῆμα, καὶ ἐπελθὼν αὐτῷ εἰς τὸ παπυλεῶνα πεπηγμένον πλησίον τῆς πόλεως Κηζικῶν ἐν κώμῃ λεγομένῃ Ραδία κρᾶξαι αὐτὸν λόγχῃ. καὶ ἀγωνισθεὶς ἐκραξεν. ὁ ἀνέστησαν οἱ κεκεκλάρμοι εὐνοῦχοι, καὶ οἱ σπαθάριοι, ὁ στρατὸς ὁ φυλάττων τὸ παπυλεῶνα. καὶ εἰσῆλθον πρὸς αὐτὸν μὴ λαμπάδων βασιλικῶν. καὶ προσοχθὼς Ιουλιανὸς ἑαυτὸν σφαγὴν κατὰ τὸ μαχαίρης ἔχοντα, ἐπερώτησεν αὐτοὺς παρεστῶτας, πῶς λέγεται ἡ κώμη, ὅπου ἐστὶν ὁ παπυλεὼν μὲ πεπηγμένος; καὶ εἶπαν αὐτῷ, Ραδία. Καὶ ἀνέκραξεν εὐθέως Ιουλιανὸς, ὦ ἡλιακὴ ἀπώλεσις Ιουλιανοῦ. καὶ ἐκχυθεὶς παρέδωκε τῇ ψυχῇ ὥρᾳ νυκτερινῇ ε, μηνὶ Δεσίῳ, πρὸ ϛ Καλανδῶν Ιουλίων. καὶ εὐθέως ὁ στρατὸς πρὸ γ γνῶναι οὐ πολεμίους Πέρσας, ἀπῆλθεν ἐν τῷ παπυλεῶνι Ιουλιανὲ Κόμητος δομεστίκων, καὶ στρατηλάτου τῆς ἀξίας, καὶ ἀγνοοῦντος αὐτὸν τὸ τελευτῆς Ιουλιανὲ, ἤγαγον αὐτὸν εἰς τὸν βασιλικὸν παπυλεῶνα, ὡς βασιλέως Ιουλιανὲ ζητήσαντος αὐτόν. καὶ ὁπότε εἰσῆλθεν εἰς τὸν παπυλεῶνα, συνέχοντες αὐτὸν ἀνηγόρευσαν βασιλέα, μηνὶ τῷ αὐτῷ Δεσίῳ, πρὸ ϛ Καλανδῶν Ιουλίων, πρὸ δ φαύσης. τὸ δὲ ὅλον θεοῦ στρατὸς τὸν εἰς κτησιφῶντα καὶ ἀπὸ πολλὲ διαφθόρου ἀπηλλαγμένος οὐκ ἔγνω τὸ συμβάντα, ἕως ἀνατολῆς ἡλίου. Τελευτᾷ δὲ ὁ αὐτὸς Ιουλιανὸς ὢν ἐτῶν λϛ.

ΣΠϛ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ρωμαίων, λζ ἐβασίλευσεν ΙΩΒΙΑΝΟΣ μῆνας ι, ἡμέρας ιε. ὁμὲ ΕΩΟΓ.

Α. Ινδ. ϛ. ΥΠ. ΙΩΒΙΑΝΟΥ ΑΥΓ. καὶ ΒΑΡΡΩΝΙΑΝΟΥ. IV.

Τούτῳ τῷ ἔτει ἐπελθὼν ἐτελεύτησεν Ιωβιανὸς Αυγος εἰς Δάσανα, μηνὶ Περιτίῳ, πρὸ ιβ Καλανδῶν Μαρτίων.

Ρωμαίων λη ἐβασίλευσεν ὁ θειότατος ΟΥΑΛΕΝΤΙΝΙΑΝΟΣ ἔτη ιδ. ὁμὲ ΕΩΠΖ.

Τούτῳ τῷ ἔτει ἐπήρθη ΟΥΑΛΗΣ Αυγος ὁ ἀδελφὸς Ουαλεντινιανὲ Αυγόστ εἰς Κωνσαντινούπολιν ἐν τῷ Εβδόμῳ ὑπὸ Ουαλεντινιανὲ Αυγόστ, μηνὶ Δύστρῳ, πρὸ δ Καλανδῶν Απριλλίων.

Οὗτος Ουαλῆς ὁ ἀδελφὸς Ουαλεντινιανὲ ἦν Αρειανὸς, καὶ ἔσχε γυναῖκα Δομινίκην, ἐξ ἧς ἔσχεν υἱὸν ὀνόματι Γαλάτιν, καὶ θυγατέρας δύο, Αναστασίαν καὶ Καρῶσαν. καὶ κτίζει δύο δημόσια ἐν Κωνσαντινουπόλει πρὸς τὸ αὐτῶν ὀνόματα Αναστασιανὰς καὶ Καρσιανάς.

Α. Ινδ. η. ΥΠ. ΟΥΑΛΕΝΤΙΝΙΑΝΟΥ, καὶ ΟΥΑΛΕΝΤΟΣ. I. Ol. CCLXXXVI.

Τούτῳ τῷ ἔτει θάλασσα ἐκ τῶν ἰδίων ὅρων ἐξῆλθεν, μηνὶ Παυνίμῳ, πρὸ ιβ Καλανδῶν Σεπτεμβρίων.

Β. Ινδ. θ. ΥΠ. ΓΡΑΤΙΑΝΟΥ ΕΠΙΦΑΝΕΣΤΑΤΟΥ, καὶ ΔΑΓΑ- II.
ΛΑΙΦΟΥ.

Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπατῶν ἐγωνήθη Ουαλεντινιανὸς Αὔγος, μηνὶ Αυδυναίῳ, πρὸ ιε Καλανδῶν φεβρουαρίων. καὶ τῷ αὐτῷ ἔτει Προκόπιος αὐτάρτης εἰς Φρυγίην Σαλταρίαν ἐν τῷ πεδίῳ Νακολίας ὑπὸ Ουαλεντινιανὲ Αυγόστ καταληφθεὶς ἀνῃρέθη, μηνὶ Δεσίῳ, πρὸ ιβ Καλανδῶν Ιουλίων.

Γ. Ινδ. ι. ΥΠ. ΛΟΥΠΠΙΚΙΝΟΥ, καὶ ΙΩΒΙΑΝΟΥ. III.

Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπατῶν ὁ θεὸς χάλαζαν ἔβρεξεν ἐν Κωνσαντινουπόλει εἰς τύπον λίθων, μηνὶ Δεσίῳ, πρὸ δ Νωνῶν Ιουλίων. καὶ ἐν αὐτῷ τῷ ἔτει ἐπήρθη Γρατιανὸς Αὔγουστος ἐν Γαλλίαις ὑπὸ Ουαλεντινιανὲ Αυγόστ πατρὸς αὐτοῦ, μηνὶ Λῴῳ, πρὸ θ Καλανδῶν Σεπτεμβρίων.

ΣΠΖ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Δ. Ινδ. ια ΥΠ. ΟΥΑΛΕΝΤΙΝΙΑΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Β, καὶ ΟΥΑΛΕΝ- IV.
ΤΟΣ ΑΥΓ. ΤΟ Β.

Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπατῶν σεισμὸς ἐγένετο εἰς τὴν πόλιν Νικομήδειαν, ὥστε αὐτὴν καταγραφῆναι, μηνὶ Γορπιέῳ, πρὸ ε Ιδῶν Οκτωβρίων.

Ε. Ινδ. ιβ. ΥΠ. ΟΥΑΛΕΝΤΙΝΙΑΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Β, καὶ ΟΥΙ- I. Ol. CCLXXXVII.
ΚΤΟΡΟΣ.

Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπατῶν ὁ θεόπατος βασιλεὺς Ουαλεντινιανὸς πολλὰς συγκλήτους καὶ ἄρχοντας ἐπαρχιῶν ἐφόνευσεν ἀδικοῦντας, καὶ κλέπτοντας, καὶ συκοφαντοῦντας. καὶ τὸ πραιτώσιον ὃ Παλατῖς αὐτὸς Ρόδανον ὀνόμαζε, ἄνδρα δυνατὸν καὶ εὔπορον, ὃ διοικῶν τὸ Παλατίον, ὡς πρῶτον ὄντα ἐρχιδυνοῦχον, καὶ ἐν μεγάλῃ τιμῇ ὄντα ἐποίησε ζωόκαυστον εἰς τὸν σφενδόνα ὃ ἱππικὸς Φρυγάνοις, ὡς θεωρῆ τὸ ἱππικόν. ὁμοίως καὶ τὴν δεσποινιαν Μαρίναν τὴν αὐτοῦ γυναῖκα ἀγοράσαντα πρᾶσιν παρ' ὅσον ἦν ἄξιον, ἔχον πρόσοδον, καὶ ὡς Αυγῶσαν τιμηθεῖσαν ἔπεμψεν ὁ βασιλεὺς, καὶ διελυμήσατο τὸ πρᾶσιν ὁρκώσας αὐτὸς διατιμησαμένους. καὶ μαθὼν, ὅτι πλεῖον τιμῆς πολὺ ἦν ἄξιον τὸ ἀγορασθέντος, ἠναγκάσθη καὶ ὁ βασιλίσσης, καὶ ἔζωσεν αὐτῇ τὸ πόλεως, ἀναδοὺς τῇ πωλησάσῃ γυναικὶ τὸ προσόφον.

Ϛ. Ινδ. ια. ΥΠ. ΟΥΑΛΕΝΤΙΝΙΑΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Δ, καὶ ΟΥΑΛΕΝ- II.
ΤΟΣ ΑΥΓ. ΤΟ Γ.

Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπατῶν καθιερώθη ἡ Εκκλησία τῶν ἁγίων Αποστόλων ἐν Κωνσταντινουπόλει, μηνὶ Ξανθικῷ, πρὸ πέντε Ιδῶν Απριλλίων.

Ϛ. Ινδ. ιδ. ΥΠ. ΓΡΑΤΙΑΝΟΥ, ΤΟ Β, καὶ ΠΡΟΒΟΥ. ΙΙΙ.

ΣΠΗ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Η. Ινδ. ιε. ΥΠ. ΜΟΔΕΣΤΟΥ, καὶ ΑΡΙΝΘΕΟΥ. ΙV.

Θ. Ινδ. α. ΥΠ. ΟΥΑΛΕΝΤΙΝΙΑΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Ε, καὶ ΟΥΑΛΕΝΤΟΣ ΑΥΓ. ΤΟ Δ. Ι. *Ol.* CCLXXXVIII.

Ι. Ινδ. β. ΥΠ. ΓΡΑΤΙΑΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Γ, καὶ ΑΙΚΥΤΙΟΥ. ΙΙ.

ΙΑ. Ινδ. γ. ΥΠ. ΓΡΑΤΙΑΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Δ, καὶ ΑΙΚΥΤΙΟΥ ΤΟ Β. ΙΙΙ.

ΣΠΘ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΒ. Ινδ. δ. ΥΠ. ΟΥΑΛΕΝΤΟΣ ΑΥΓ. ΤΟ Ε, καὶ ΟΥΑΛΕΝΤΙΝΙΑΝΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ. ΙV.

ΙΓ. Ινδ. ε. ΥΠ. ΓΡΑΤΙΑΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Ε, καὶ ΜΕΡΟΒΑΥΔΟΥ. Ι. *Ol.* CCLXXXIX.

ΙΔ. Ινδ. ϛ. ΥΠ. ΟΥΑΛΕΝΤΟΣ ΑΥΓ. ΤΟ Ζ, καὶ ΟΥΑΛΕΝΤΙΝΙΑΝΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΤΟ Β. ΙΙ.

Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπάτων νότῳ βληθεὶς ὁ βαζιλεὺς Ουαλεντινιανὸς πλοῦτᾳ ἐν Καστελίῳ Βεργιλιανῶν ὢν ἐτῶν νε.

Ἐπὶ τῶν αὐτῶν ὑπάτων Γρατιανὸς Αὔγουστος ἀνεκαλέσατο τὴν οἰκείαν μητέρα Μαρίναν τὴν θέαιναν. Ρωμαίων λθ ἐβασίλευσεν ΓΡΑΤΙΑΝΟΣ, καὶ ΟΥΑΛΗΣ, καὶ ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ ὁ μέγας ἔτη ις.

ΕΛΓ.

Ἐπήρθη ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ Αυγουστος ἐν Σιρμίῳ ὑπὸ Γρατιανοῦ Αυγούστου τοῦ αὐτοῦ γυναικαδελφοῦ, μηνὶ Αὐδυναίῳ, ᾗ ἰδ Καλανδῶν Φεβρουαρίων. καὶ εἰσῆλθεν ἐν Κωνσταντινουπόλει μηνὶ Δίῳ, ᾗ ἡ Καλανδῶν Δεκεμβρίων.

Α. Ινδ. ζ. ΥΠ. ΑΥΣΟΝΙΟΥ, καὶ ΟΛΥΒΡΙΟΥ. ΙΙΙ.

Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπάτων Θεοδόσιος ὁ βασιλεὺς ἔδωκε τὰς Ἐκκλησίας τοῖς ὀρθοδόξοις πανταχοῦ πηγὰς πικρὰς, καὶ διώξας δι' αὐτῶν οὓς λεγομένους ἀριθμούς. οὓς ἡ ναὸς τῶν Ἑλλήνων κατέρειψεν ἕως ἐδάφους.

ΣϚ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Β. Ινδ. η. ΥΠ. ΓΡΑΤΙΑΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ ς, καὶ ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ. IV.

Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπάτων Γρατιανὸς Αυγουστος υἱὸς Ουαλεντινιανοῦ τοῦ μεγάλου πενέστας τὸ ἀπλῆναι ἔμφυτον ὅπλοις πολλῷ χρόνῳ νοσηλεύσας. καὶ ἐν τῷ ἀνέρχεσθαι αὐτὸν εἰς τὸ ἱππικὸν Κωνσταντινουπόλεως θεωρῆσαι μετὰ τοῦ κογχυλίου τὴν θύραν τοῦ λεγομένου Δεκίμου, παρεσκεύαζεν αὐτὸν ἡ ἰσχὺς ἡ μητρικὴ αὐτοῦ, ὡς Χριστιανὸν ὄντα, σφαγῆναι. ἰδοὺ γὰρ ἐκείνη Ἀρειανή.

Γ. Ινδ. θ ΥΠ. ΣΥΑΓΡΙΟΥ, καὶ ΕΥΧΕΡΙΟΥ. Ι. *Ol.* CCXC.

Τῷ τριακοσιοστῷ ἔτει τοῦ εἰς ἀρχὰς ἀναλήψεως σωτηρίου σώου θεῖον [πατέρων] καὶ μακαρίων πατέρων ἓν ἐν Κωνσταντινουπόλει, καὶ αὐτοὶ τὸ τῆς ὀρθοδοξίας ἐκτραπώματα σύμβολον, καταλαβόντες Μακηδόνιον καὶ αὐτὸν ὁμοίως Ἀρείῳ θολωθέντα τὴν διάνοιαν [ὃς] τὸ ἅγιον πνεῦμα τῷ πατρὶ καὶ τῷ ὑῷ σωαϊδιότητα τὸ ἀκατάληπτον καὶ ἀόριστον κλέος ὑπὸ χρόνον πάθειν ὁ δυσσεβὴς ἀπενάρκησεν.

Δ. Ινδ. ι. ΥΠ. ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ, καὶ ΕΥΑΓΡΙΟΥ ΤΟ Β. ΙΙ.

Ε. Ινδ. ια. ΥΠ. ΜΕΡΟΒΑΥΔΟΥ, καὶ ΣΑΤΟΡΝΙΝΟΥ.

Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπάτων Αρκάδιος Αυγουστος ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐν τῷ Τριβουναλίῳ τῇ ἑβδόμῃ ὑπὸ τὸ πατρὸς αὐτοῦ Θεοδοσίου τοῦ Αυγούστου ἀνηγορεύθη, μηνὶ Αὐδυναίῳ, ᾗ δὲ Καλανδῶν Φεβρουαρίων. καὶ τῷ αὐτῷ ἔτει εἰσῆλθεν τὸ σκήνωμα Κωνσταντίας τῆς μητρὸς Κωνσταντίνου Αυγούστου ἐν Κωνσταντινουπόλει, μηνὶ Γορπιαίῳ, ᾗ μιᾷ Καλανδῶν Σεπτεμβρίων. καὶ ἐπέτειθη μηνὶ Ἀπελλαίῳ, Καλάνδαις Δεκεμβρίαις.

ΣΖΑ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ς. Ινδ. ιβ. ΥΠ. ΡΗΟΜΗΡΟΥ, Ϲ ΚΛΕΑΡΧΟΥ. IV.

Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπάτων εἰσῆλθε πρεσβεύτης Περσῶν. καὶ αὐτῷ τῷ ἔτει ἐγμνήθη Ονωρίας ἀδελφὸς γνήσιος Αρκαδίου Αυγούστου μηνὶ Γορπιαίῳ, ᾗ πέμπτῃ Ἰδῶν Σεπτεμβρίων.

Ζ. Ινδ. ιγ. ΥΠ. ΑΡΚΑΔΙΟΥ ΑΥΓ. καὶ ΒΑΥΤΩΝΟΣ. Ι. *Ol.* CCXCI.

Θεοδόσιος ὁ Αὔγουστος ἔσχεν ἐκ τῆς πρώτης αὐτοῦ γαμετῆς Γάλλας θυγατέρα Ουαλεντινιανοῦ τοῦ μεγάλου. Ἐκ ταύτης ἔσχεν θυγατέρα ὁμώνυμον τῇ μητρὶ Γάλλαν, τὴν καὶ Πλακιδίαν. Εἰσελθοῦσα ἐν Κωνσταντινουπόλει μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτῆς Θεοδοσίου κτίζει τὸν οἶκον τὸν Πλακιδίας. ἔσχεν δὲ δευτέραν γαμετὴν Θεοδόσιος Φλάκιλλαν ὀρθόδοξον. ἐξ ἧς ἔσχεν Αρκάδιον καὶ Ονώριον. καὶ αὐτὴ Φλακίλλα κτίζει Φλακιλλιανὸν τὸ Παλάτιον.

Η. Ινδ. ιδ. ΥΠ. ΟΝΟΡΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ, καὶ ΕΥΟΔΙΟΥ. ΙΙ.

Θ. Ινδ. ιε. ΥΠ. ΟΥΑΛΕΝΤΙΝΙΑΝΟΥ ΤΟ Δ, καὶ ΕΥΤΡΟΠΙΟΥ. ΙΙΙ.

ΣΖΒ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ι. Ινδ. α. ΥΠ. ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Β, καὶ ΚΥΝΗΓΙΟΥ. ΙΙΙΙ.

ΙΑ. Ινδ. β. ΥΠ. ΤΙΜΑΣΙΟΥ, καὶ ΓΡΟΜΩΤΟΥ. Ι. Ol. CCXCII.

Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπατων ἀπήλθεν Θεοδόσιος ὁ βασιλεὺς ἐν Ρώμῃ μῆ· ᾧ ἡδὲ αὐτὸς ὀνωμάσθη. καὶ ἔσεψεν αὐτὸν ἐκεῖ ὡς βασιλέα. καὶ ἐβασίλευσεν ἐκεῖ ὁ ὀνόμασθεὶς ἔτη ιδ.

ΙΒ. Ινδ. γ. ΥΠ. ΟΥΑΛΕΝΤΙΝΙΑΝΟΥ ΤΟ Δ, καὶ ΝΕΩΤΕΡΙΝΟΥ. ΙΙ.

ΙΓ. Ινδ. δ. ΥΠ. ΤΑΤΙΑΝΟΥ, καὶ ΣΥΜΜΑΧΟΥ. ΙΙΙ.

ΣϚΓ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΔ. Ινδ. ε. ΥΠ. ΑΡΚΑΔΙΟΥ ΤΟ Β. IV.

ΙΕ. Ινδ. ς. ΥΠ. ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ ΤΟ Γ, καὶ ΑΒΟΥΝΔΑΝΤΙΟΥ. Ι. Ol. CCXCIII.

Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπατων ἀπεκεφαλίσθη Πρόκλος ἀπὸ Ἐπάρχων μηνὶ Ἀπελλαίῳ, πρὸ η Ἰδῶν Δεκεμβρίων, ἐν Συκαῖς. καὶ αὐτῷ τῷ ἔτει ἐνεκαινίσθη ὁ Ἑβδομιανὸς φόρος.

ΙϚ. Ινδ. ζ. ΥΠ. ΑΡΚΑΔΙΟΥ ΤΟ Ε, καὶ ΟΝΩΡΙΟΥ ΤΟ Β. ΙΙ.

Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπατων ἐτέθη μέγας ἀνδριὰς Θεοδοσίου Αὐγούστου ἐν τῷ Θεοδοσιακῷ φόρῳ, μηνὶ Λώῳ, Καλανδαις Αὐγούσαις. καὶ αὐτῷ τῷ ἔτει Διοσκόρης ὁ .... τύραννος ἀπεκεφαλίσθη ἐν Ἰταλίᾳ.

Τούτῳ τῷ ἔτει ἐτελεύτησεν Θεοδόσιος Αὔγουστος ἐν Μεδιολάνῳ μηνὶ Αὐδναίῳ, πρὸ ις Καλανδῶν Φευραρίων, ὢν ἐτῶν ξε.

Ρωμαίων ἐβασίλευσεν ΑΡΚΑΔΙΟΣ ἐλθὼν ἀπὸ Ρώμης, ἐάσας ἐν αὐλῇ τῇ Ρώμῃ ὀνόμονον τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ. Ἐβασίλευσεν δὲ ὁ μὲν Ἀρκάδιος ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὁ δὲ ΟΝΩΡΙΟΣ ἐν Ρώμῃ, ἔτη ιδ.

ὁμῶ ΕΛΙΖ.

Α. Ινδ. η. ΥΠ. ΟΛΥΒΡΙΟΥ, καὶ ΠΡΟΒΙΝΟΥ. ΙΙΙ.

Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπατων γάμος ἐπετέλεσεν Ἀρκαδίου Αὔγουστος, μηνὶ Ξανθικῷ, πρὸ ε Καλανδῶν Μαΐων. καὶ ἐν τῷ αὐτῷ ἔτει εἰσῆλθε τὸ σκήνωμα τοῦ μεγάλου Θεοδοσίου ἐν Κωνσταντινουπόλει, μηνὶ Δίῳ, πρὸ ε Ἰδῶν Νοεμβρίων. καὶ ἀνῃρέθη Ρουφῖνος ἔπαρχος πραιτωρίων ἐν τῷ Ἑβδόμῳ ὑπὸ τοῦ ὑξερκέτου.

ΣϚΔ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Β. Ινδ. θ. ΥΠ. ΑΡΚΑΔΙΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Δ, καὶ ΟΝΩΡΙΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Γ. IV.

Οὗτος Ἀρκάδιος υἱὸς Θεοδοσίου τοῦ μεγάλου ἔσχεν γυναῖκα Εὐδοξίαν. ἧς ἐκ πατρὸς Θεοδόσιος ὁ νέος ἔσχεν δὲ καὶ θυγατέρας Πουλχερίαν, καὶ Ἀρκαδίαν, καὶ Μαρίναν. καὶ ἐκ τούτων αἱ μὲν δύο, τοῦτ' ἔστιν Ἀρκαδία, ἔκτισε τὸ δημόσιον Ἀρκαδιανὰς, Μαρίνα δὲ τὴν οἰκὴν ἔκτισε τὸν Μαρίνης. καὶ Πουλχερία πολυταίτον ἔγημε Μαρκιανόν. ἡ δὲ Ἀρκαδία ἔκλισε καὶ τὸν οἶκον τοῦ ἁγίου Ἀνδρέου ἐπίκλην τὸ Ἀρκαδίας.

Εἰσὶν, ἀφ' οὗ ἐτελειώθησαν οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι Πέτρος καὶ Παῦλος, μέχρι τῶν παρεστηκότων ὑπατων, ἤγουν καὶ αὐτῆς τοῦ Ἰανίου μηνὸς, ἔτη τλε πλήρεις.

Γ. Ινδ. ι. ΥΠ. ΚΑΙΣΑΡΕΙΟΥ, καὶ ΑΤΤΙΚΟΥ. Ι. Ol. CCXCIV.

Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπατων ἐγεννήθη Φλακίλλα ἐπιφανεστάτη νέα, μηνὶ Δεσίῳ πρὸ ιε Καλανδῶν Ἰουλίων.

Δ. Ινδ. ια. ΥΠ. ΟΝΩΡΙΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Δ, καὶ ΕΥΤΥ- ΙΙ.
ΧΙΑΝΟΥ.

Ε. Ινδ. ιβ. ΥΠ. ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΜΟΝΟΥ. ΙΙΙ.

Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπατων ἐγεννήθη Πουλχερία ἐπιφανεστάτη, μηνὶ Αὐδναίῳ, πρὸ ιδ Καλανδῶν Φευραρίων.

ΣϚΕ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ϚΣ. Ινδ. ιγ. ΥΠ. ΣΤΕΛΙΧΩΝΟΣ, καὶ ΑΥΡΗΛΙΑΝΟΥ. IV.

Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπατων ἡ ἐπιφανεστάτη Εὐδοξία ἐπήρθη Αὐγούστα, μηνὶ Αὐδναίῳ, πρὸ ε Ἰδῶν Ἰανουαρίων. καὶ ἐγεννήθη Ἀρκαδία ἐπιφανεστάτη, μηνὶ Ξανθικῷ, πρὸ γ Νωνῶν Ἀπριλλίων.

Καὶ αὐτῷ τῷ ἔτει ἐσφάγησαν Γότθοι πολλοὶ ἐν τῷ Λαιμομακελλίῳ. καὶ ἐκάη ἡ Ἐκκλησία τῶν Γότθων σὺν πολλῷ πλήθει Χριστιανῶν, μηνὶ Γανέμῳ, πρὸ δ Ἰδῶν Ἰουλίων καὶ κατεπόθησαν Γότθοι ἐν τῇ θαλάσσῃ τῶν ξενῶν ἐν Χερονήσῳ, μηνὶ Ἀπελλαίῳ, πρὸ ι Καλανδῶν Ἰανουαρίων.

Ζ. Ινδ. ιδ. ΥΠ. ΒΙΚΕΝΤΙΟΥ, καὶ ΦΛΑΒΙΟΥ. Ι. Ol. CCXCV.

Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπατων ἐπομπεύθη ἡ κεφαλὴ Γαϊνᾶ Γότθου, μηνὶ Αὐδναίῳ, πρὸ γ νωνῶν Ἰανουαρίων. καὶ αὐτῷ τῷ ἔτει ἐγεννήθη ἐπιφανέστατος υἱὸς Ἀρκαδίου Αὐγούστου μηνὶ Ξανθικῷ, δ Ἰδῶν Ἀπριλλίων. ἐν αὐτῷ τῷ ἔτει ἐπάγη ἡ θάλασσα ἀπὸ ἡμέρας κ χειμαπ κρυσάλλου.

Η. Ινδ. ιε. ΥΠ. ΑΡΚΑΔΙΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Ε, καὶ ΟΝΩΡΙΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Ε. ΙΙ.

Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπατων ἐπήρθη Θεοδόσιος νέος Αὔγουστος ἐν Κωνσταντινουπόλει εἰς τὸ Ἑβδομον ἐν τῷ Τριβουναλίῳ ὑπὸ Ἀρκαδίου τοῦ πατρὸς, μηνὶ Αὐδναίῳ, πρὸ δ..... Ἰανουαρίων.

Θ. Ινδ. α. ΥΠ. ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ ΝΕΟΥ ΑΥΓ., καὶ ΡΟ- ΙΙΙ.
ΜΟΡΙΔΟΥ.

Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπατων ἐγεννήθη Μαρίνα ἐπιφανεστάτη, μηνὶ Περιτίῳ, πρὸ δ Ἰδῶν Φευραρίων.

ΣϚϚ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ι. Ινδ. β. ΥΠ. ΟΝΩΡΙΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ ϛ, ϗ ΑΡΙ- ΙV.
ΣΤΑΙΝΕΤΟΥ.

Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπάτων ᾠκοδομήθη Ἰωάννης ὁ Πάπας ὁ Κωνσταντινουπόλεως, ϗ αἰφνιδίως σκάφη ἡ μεγάλη Ἐκκλησία σὺν τῷ Σενάτῳ ἀπὸ τῶν κρατούντων αὐτῆς τῶν λεγομένων Ξυλοκερκητῶν, ἡμέρᾳ δευτέρᾳ, ᾗρᾳ ϛ. καὶ ἐγένετο Ἀρσάκιος ἐπίσκοπος ἐν τοῖς Ἀποστόλοις, μηνὶ Δεσίῳ, ᾗ τῶν Καλανδῶν Ἰουλίων, ἡμέρᾳ δευτέρᾳ.

Τούτῳ τῷ ἔτει ὁ θεὸς χάλαζαν ἔβρεξεν ἐν Κωνσταντινουπόλει εἰς τύπον λίθου, μεγέθους καρύων, μηνὶ Ὑπερβερεταίῳ, ἡμέρᾳ πάρ. ὥραν ὀγδόην. ϗ ἐπλήθυνεν Εὐδοξία Αὐγούστα μηνὶ τῷ αὐτῷ Ὑπερβερεταίῳ, ᾗ δ Νωνῶν Ὀκτωβρίων, ἡμέρᾳ ε. καὶ ἐτέθη ἐν τοῖς ἁγίοις Ἀποστόλοις, μηνὶ Ὑπερβερεταίῳ, ᾗ δ Ἰδῶν Ὀκτωβρίων, ἡμέρᾳ δ.

ΙΑ. Ινδ. γ. ΥΠ. ΣΤΕΛΙΧΩΝΟΣ, ϗ ΑΝΘΗΜΙΟΥ. Ι. Ol. CCXCVI.
ΙΒ. Ινδ. δ. ΥΠ. ΑΡΚΑΔΙΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ ϛ, ϗ ΠΡΟΒΟΥ. ΙΙ.
ΙΓ. Ινδ. ε. ΥΠ. ΟΝΩΡΙΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Ζ, Ϲ ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ ΝΕΟΥ ΙΙΙ.
ΑΥΓ. ΤΟ Β.

Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπάτων ἐπετελέθη Κυϊνκενάλια Θεοδοσίῳ νέῳ Αὐγούστῳ ἐν Κωνσταντινουπόλει, μηνὶ Αὐδυναίῳ, ᾗ γ Ἰδῶν Ἰανουαρίων. ϗ αὐτῷ τῷ ἔτει ἐγένετο βροχὴ μεγάλη σὺν βρονταῖς καὶ ἀστραπαῖς, ϗ σεισμῷ, μηνὶ Ξανθικῷ, Καλανδαις Ἀπριλλίαις ..... ὥστε ἀνασκαφῆναι τοὺς κεράμους τοὺς χαλκοῦς τοῦ Φόρου Θεοδοσίου ἀπὸ Καινοπόλιν, ϗ τὸ σιγόχρισον τοῦ Καπετωλίου πεσεῖν, ϗ πολλὰ σπλοῖα πτηθῆναι ϗ σκυμφῆναι σκηνώματα σὺν ὀλίγοις ἐν τῷ Ἑβδόμῳ.

Τῷ αὐτῷ ἐνιαυτῷ ᾠκοδομήθη ἡ ἀναβάθρα τοῦ ἱππικοῦ ἡ ἀπὸ τοῦ σοάν.

Ἐπὶ τῆς παρόδου ὑπατείας σκάφη τὸ Περιλώριον Μοναξίου ἐπάρχου πόλεως ἀπὸ τοῦ δήμου Κωνσταντινουπόλεως ἀφ᾽ οὗ ἐνδειαν τοῦ ἄρτου. εὑρηκαρδία αὐτοῦ ἀπὸ τῆς πρώτης Ρηγεῶνος, ἕως τοῦ Δομνίνου Ἐμβόλου. Ϲ ὑπήντησαν αὐτῷ οἱ δυο στρατηλάται, Οὐρσακίος ὁ Ὕπατος, καὶ Ἀρσάκιος, καὶ Σωσίστρατος, ϗ ὁ κώμης τοῦ Λαοδικείου. ϗ παρεκάλεσαν αὐτοὺς λέγοντες, Ὑποστρέψατε, ϗ ἡμεῖς τυπώσωμεν, ὡς θέλετε.

ΛΕΙΠΕΙ ΙΔ, ΙΕ, ΙϚ ΑΡΚΑΔΙΟΥ ἔτη Α. Β. Γ. Δ ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ. ΙΙ.
Ε. Ινδ. ϛ. ΥΠ. ΛΟΥΚΙΟΥ ΜΟΝΟΥ. Ι. Ol. CCXCVIII.
Ϛ. Ινδ. ιβ. ΥΠ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΥ, ϗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΣ. ΙΙ.

Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπάτων Πουλχερία ἀδελφὴ Θεοδοσίου Αὐγούστου ἐπιφανεστάτη ἀνηγορεύθη, μηνὶ Γανέμῳ, ᾗ δ Νωνῶν Ἰουλίων.

Ζ. Ινδ. ιγ. ΥΠ. ΟΝΩΡΙΟΥ Ι, ϗ ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ ΝΕΟΥ ΑΥΓ. ΙΙΙ.
ΤΟ Ϛ.

Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπάτων Κυϊνκενάλια Θεοδοσίῳ νέῳ Αὐγούστῳ ἐπετέλεσεν ἐν Κωνσταντινουπόλει, μηνὶ Αὐδυναίῳ, ᾗ γ Ἰδῶν Ἰανουαρίων ϗ ἐδηλώθη θάνατος Ἑρμοκυπίας γαμετῆς τοῦ δεσπότου Ονωρίου τοῦ Αὐγούστου, μηνὶ Γανέμῳ, τῇ πρὸ γ Καλανδῶν Αὐγούστου, ἡμέρᾳ πάρ. ϗ αὐτῷ τῷ ἔτει, μηνὶ Γορπιέῳ, τῇ πρὸ ᾱ Καλανδῶν Ὀκτωβρίων, ἡμέρᾳ πάρ, ἐδηλώθη αἰχμάλωτα Ἀτάλφον βάρβαρον ἐν τοῖς ἄνω μέρεσιν ὑπὸ τοῦ δεσπότου Ονωρίου. ϗ γρομφὴς λυχναψίας τῇ ἑξῆς ἱππικὸν ἦχθη, ὡς ϗ πομπαῖ εἰσελθεῖν.

Τῷ αὐτῷ ἔτει ἐπετελέθη τὰ Ἐγκαίνια τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως, μηνὶ Γορπιέῳ, πρὸ ϛ Ἰδῶν Ὀκτωβρίων, ἡμέρᾳ κυριακῇ. ϗ σκομίθη ἐν τῇ Κωνσταντινουπόλει ἀφ᾽ τῆς Χαλκηδονησίας Σκάλας λείψανα Ἰωσὴφ τοῦ υἱοῦ Ἰακώβου, καὶ Ζαχαρίου τοῦ πατρὸς τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ, μηνὶ Γορπιέῳ, πρὸ ϛ Νωνῶν Σεπτεμβρίων, ἡμέρᾳ σαββάτῳ, βασιλεύοντος τοῦ αὐτοῦ λείψανα ἐν γλωσσοκόμοις δυσὶν Ἀττικοῦ πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, Ϲ Μωσέως Ἐπισκόπου Ἀνταράδου Φοινίκης, καθεζομένων αὐτῶν ἐν Βυζαντιαλίοις. ἅπινα ἀπέθεντο ἐν τῇ μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ, προπέμποντος Οὐρσου Ἐπάρχου πόλεως, ϗ πάσης συγκλήτου. ϗ ἀφιερώθη ἀνδριὰς χρυσοῦς ἐν τῇ * συγκλήτῳ τοῦ δεσπότου Θεοδοσίου νέου Αὐγούστου ὑπὸ Αὐρηλιανοῦ δὶς Ἐπάρχου πραιτωρίων καὶ πατρικίου.

ΣΓΘ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΙ. Ινδ. ιδ. ΥΠ. ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ ΝΕΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Ζ, IV.
ϗ ΓΑΛΛΑΔΙΟΥ.

Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπάτων ὁ τοῦ πορφυροῦ κίονος, ἐν ᾧ ἐπίκειται Κωνσταντῖνος ὁ μέγας βασιλεὺς ἀπὸ τοῦ κατωτέρω λίθου ἀπέπεσεν λίθος μέγας νυκτὸς, μηνὶ Δύστρῳ, τῇ πρὸ ε Καλανδῶν Ἀπριλλίων, ἡμέρᾳ παρασκευῇ ὥρᾳ τρίτῃ. Ϲ αὐτῷ τῷ ἔτει ἐδέθησαν οἱ πάντες σφένδυλοι τοῦ αὐτοῦ κίονος. ϗ ἀπετελέσθη θέατρον, θεωρήσαντος Οὐρσου Ἐπάρχου πόλεως, ὑπὲρ τῶν Ὑπατικίων τῷ κγ Ἀτάλου τοῦ τυράννου, μηνὶ Δεσίῳ, τῇ πρὸ δ Καλανδῶν Ἰουλίων, ἡμέρᾳ δ. ϗ ἦχθη ϗ ἱππικὸν σὺν τῶν αὐτοῦ Ὑπατικίων, μηνὶ Γανέμῳ, Νώναις Ἰουλίαις. ϗ αὐτῷ τῷ ἔτει εἰσῆλθεν ὁ δεσπότης Θεοδόσιος νέος ἀπὸ Ἡρακλείας εἰς Κωνσταντινούπολιν, μηνὶ Γορπιέῳ, πρὸ ᾱ Καλανδῶν Ὀκτωβρίων, ἡμέρᾳ σαββάτῳ, κομισάμενος τὸ χρυσοῦν στέφανον ἐν τῷ Θεοδοσιακῷ Φόρῳ ὑπὸ Οὐρσου Ἐπάρχου πόλεως, ϗ τῆς συγκλήτου.

Θ. Ινδ. ιε. ΥΠ. ΟΝΟΡΙΟΥ ΤΟ ΙΑ, ϗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΥ ΤΟ Ε. Ι. Ol. CCXCIX.

Ἐπὶ

Επὶ τούτων τ̃ ὑπάτων σεισμὸς ἐγένετο μέγας, ἑσπέρας, ἡμέρᾳ πρώτῃ [σαββάτῳ,] μηνὶ Ξανθικῷ τοῦ ιβ Καλανδῶν Μαΐων. ἐν ᾗ κατ' αὐτὸν τὸν ἡμέραν τὸ πάθος τ̃ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ι. Ινδ. α. ΥΠ. ΟΝΩΡΙΟΥ ΤΟ ΙΒ, καὶ ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ ΝΕΟΥ ΑΥΓ. ΙΙ.
ΤΟ Η.

Επὶ τούτων τ̃ ὑπάτων γέγονεν ἔκλειψις ἡλίου, μηνὶ Παυνὶ, πρὸ ιδ Καλανδῶν Αυγούστων, ἡμέρᾳ σαββάτῳ, ὥραν η.

ΙΑ. Ινδ. β. ΥΠ. ΜΟΝΑΞΙΟΥ, καὶ ΓΛΙΝΘΑ. ΙΙΙ.

Επὶ τούτων τ̃ ὑπάτων ἡμέρᾳ κυριακῇ ἀσελθόντος Αετίου ἐπάρχου πόλεως μ̃ τ̃ ὀχήματος ἐν τῇ μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ, μηνὶ Περιτίῳ, πρὸ ζ Καλανδῶν Μαρτίων ὅτε τῷ ὀξάμενον αὐτὸν ἀσελθεῖν, κληθέντα ἐν τῷ Παλατίῳ, Κυριακὸς τις γέρων, βαλὼν μάχαιραν μεγάλην, εἰς χάρτιν ὡσανεὶ λίβελλον αὐτῷ σφαίρων, ἔπαισεν αὐτῷ κ̃ τὸ δεξιὸν μέρος τοῦ ἤθους, ὥστε τὸ πνεύμονα αὐτοῦ, καὶ τ̃ τόμον τρηχῆναι.

Τ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΒ. Ινδ. γ. Υπ. ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ ΝΕΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Η, καὶ ΚΩΝ- ΙV.
ΣΤΑΝΤΙΟΥ ΤΟ Γ.

Οτε σεισθέντος τοῦ ἡλιακοῦ Θεοδοσίου νέου Αυγούστου, ἀνεγίνωσκεν ἐν τῷ Παλατίῳ ἐν ζωῇ τὸν πατρὸς αὐτοῦ. καὶ μ̃ τελευτήσαντος τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἀνεγίνωσκεν αὐτῷ νεώτερος τις ὀνόματι Παυλῖνος υἱὸς Κώμητος δομεστίκων. ἐφίλει δ' αὐτὸν Θεοδόσιος.

ΙΓ. Ινδ. δ. Υπ. ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ, καὶ ΑΓΡΕΚΟΛΑ. Ι. Ol. CCC.

Επὶ τούτων τ̃ ὑπάτων ἐνεβλήθη τὸ ὕδωρ τ̃ Κισέρνης τ̃ Δεσποίνης Γαλχερίας Αυγούστης, μηνὶ Περιτίῳ, σεσ' ᾱ Ἰδῶν Φεβρουαρίων, παρόντος τοῦ δεσπότου Θεοδοσίου Αυγούστου.

Τούτῳ τῷ ἔτει γάμους ἐπετέλεσε Θεοδόσιος Αὔγουστος λαβὼν γυναῖκα Αθηναΐδα, τὸ καὶ Ευδοκίαν, μηνὶ Δεσίῳ, σεσ' ζ Ἰδῶν Ιουνίων. ὁμοίως καὶ θέατρον τοῦ αὐτοῦ ἱππικοῦ. καὶ ἔσχεν δὲ αὐτῆς Αθηναΐδος, τ̃ καὶ Ευδοκίας, θυγατέρα Ευδοξίαν ὀνόματι.

Τούτῳ τῷ ἔτει ἀφιερώθη αἰθρίας Αρκαδία ἐξωθεν ἐπάνω τοῦ κοχλίου τοῦ κίονος ἐν τῷ Αρκαδιανῷ φόρῳ, ἐν τῷ καλουμένῳ Ξηρολόφῳ, μηνὶ Γανεμῳ, σεσ' ε Ἰδῶν Ιουλίων, ἡμέρᾳ σαββάτῳ.

Τῷ αὐτῷ ἔτει ἐδηλώθη νίκη κ̃ Περσῶν, μηνὶ Γορπιέῳ, σεσ' η Ἰδῶν Σεπτεμβρίων, ἡμέρᾳ γ.

ΙΔ. Ινδ. ε. Υπ. ΟΝΩΡΙΟΥ ΤΟ ΙΓ, καὶ ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ ΑΥΓ. ΙΙ.
ΤΟ Ι.

Ἐπὶ τούτων τ̃ ὑπάτων ἐφάνη ἐν τῷ ἀέρι ἀστὴρ πέμπων ἀκτῖνα πάνυ ἐπιμήκη λευκὴν, μέχρι Δύσεως, ὡς ἐπὶ νύκτας ι, μ̃ ἀλεκτρυόνα. καὶ αὐτῷ τῷ ἔτει ἐγένετο σεισμός.

ΙΕ. Ινδ. ς. Υπ. ΑΣΚΛΗΠΙΟΔΟΤΟΥ, καὶ ΜΑΡΙΑΝΟΥ. ΙΙΙ.

Επὶ τούτων τ̃ ὑπάτων αὐηγορεύθη Ευδοκία Αυγούστα μηνὶ Αυδναίῳ, σεσ' δ νώνων Ιανουαρίων. καὶ πολλοὶ σεισμοὶ ἐγένοντο, ἡμέρᾳ δευτέρᾳ, ὥρᾳ δεκάτῃ, μηνὶ Ξανθικῷ, σεσ' ζ Ἰδῶν Απριλλίων.

ΤΑ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΣ. Ινδ. ζ. Υπ. ΚΑΣΤΙΝΟΥ, καὶ ΒΙΚΤΩΡΟΣ. IV.

Επὶ τούτων τ̃ ὑπάτων ἐπήρθη ὑπὸ Θεοδοσίου νέου Ουαλεντινιανὸς νέος Αὔγουστος μηνὶ Υπερβερεταίῳ, σεσ' ῑ Καλανδῶν Νοεμβρίων.

ΙΖ. Ινδ. η. Υπ. ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ ΙΒ, καὶ ΟΥΑΛΕΝΤΙ- Ι. Ol. CCCI.
ΝΙΑΝΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ.

ΙΗ. Ινδ. θ. Υπ. .....

ΙΘ. Ινδ. ι. Υπ. ΙΕΡΙΟΥ, Ϲ ΑΡΔΑΒΟΥΡΙΟΥ. III.

Επὶ τούτων τ̃ ὑπάτων ἐνεκαινίσθη τὸ δημόσιον τὸ πρὸ μὲν Κωνσταντινιαναί, νυῦ δὲ Θεοδοσιαναί, τελεσθέντος αὐτοῦ ἱερίου δ' δὶς Ἐπάρχου, καὶ .... ἐπάρχων, μηνὶ Υπερβερεταίῳ, σεσ' ε νώνων Οκτωβρίων.

ΤΒ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Κ. Ινδ. ια Υπ. ΦΙΛΗΚΟΣ, Ϲ ΤΑΥΡΟΥ. IV.

Επὶ τούτων τ̃ ὑπάτων Ουάνδαλοι ἐπῆλθον εἰς Αφρικήν.

ΚΑ Ινδ. ιβ. Υπ. ΦΛΩΡΕΝΤΙΟΥ, καὶ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ. Ι. Ol. CCCII.

ΚΒ. Ινδ. ιγ. Υπ ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ ..... ΔΕΚΑΤΟΝ, καὶ II.
ΟΥΑΛΕΝΤΙΝΙΑΝΟΥ ΝΕΟΥ ΑΥΓ.

ΚΓ. Ινδ. ιδ. Υπ. ΑΝΤΙΟΧΟΥ, Ϲ ΒΑΣΣΟΥ. III.

Εν ἔτει ΥΑ τ̃ εἰς ἀρανὲς ἀναλήψεως τοῦ Κυρίου, καὶ τ̃ Θεοδοσίου νέου Αυγούστου Βασιλείας ἔτους ΚΓ, καὶ τ̃ προκειμένων ὑπάτων, ἐγένετο ἡ τρίτη Συνόδος ἐν Ἐφέσῳ τῶν σ̃ ἁγίων καὶ μακαρίων πατέρων κατὰ Νεστορίου τοῦ δυσσεβοῦς.

ΤΓ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΚΔ. Ινδ. ιε. Υπ. ΟΥΑΛΕΡΙΟΥ, καὶ ΑΕΤΙΟΥ. IV.

ΚΕ. Ινδ. α. Υπ. ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ ΙΔ, καὶ ΜΑΞΙΜΟΥ. Ι. Ol. CCCIII.

Επὶ τούτων τῶν ὑπάτων ἐγένετο πυρκαϊὰ μεγάλη ἀπὸ τοῦ νεωρίου. καὶ ἐκάησαν τὰ ὅπλα, καὶ τὸ δημόσιον ὁ Αχιλλεύς, μηνὶ Λώῳ, πρὸ ιβ Καλανδῶν Σεπτεμβρίων.

ϗ. Ινδ. β. ΥΠ. ΑΡΕΟΒΙΝΟΥ, ϗ ΑΣΠΑΡΟΣ. II.
ϗα. Ινδ. γ. ΥΠ. ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ ΤΟ ΙΕ, ϗ ΟΥΑΛΕΝΤΙΝΙΑΝΟΥ. III.

ΤΑ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ϗβ. Ινδ. δ. ΥΠ. ΙΣΙΔΩΡΟΥ, ϗ ΣΕΝΑΤΟΡΟΣ. IV.
ϗγ. Ινδ. ε. ΥΠ. ΑΕΤΙΟΥ ΤΟ Β, ϗ ΣΙΓΙΣΒΟΥΛΔΟΥ. I. *Ol.* CCCIV.

Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπάτων ἐσῆλθεν ἐν Κωνσταντινουπόλει Ουαλεντινιανὸς νέος Αυγουστος μηνὶ Υπερβερεταίῳ, τῇ ιβ Καλανδῶν Νοεμβρίων, ϗ ἀπετέλεσε σὺν αὐτῷ χρόνους, λαβὼν Ευδοξίαν τὴν θυγατέρα Θεοδοσίου ϗ Ευδοκίας Αυγούστων, μηνὶ Υπερβερεταίῳ, τῇ δ Καλανδῶν Νοεμβρίων, ϗ ἔσχεν ἐξ αὐτῆς δύο θυγατέρας, Ευδοκίαν, ϗ Πλακιδίαν.

λ. Ινδ. ϛ. ΥΠ. ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ ις, ϗ ΦΑΥΣΤΟΥ. II.

λα. Ινδ. ζ. ΥΠ ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ ΙΖ, ϗ ΦΙΣΤΟΥ. III.

Ἐν τούτῳ τῷ ἔτει ἐκέλευσε Θεοδόσιος Αυγουστος τὰ τείχη κύκλῳ γρέαθ ἐν ὅλῳ τῷ περιθαλασσίῳ Κωνσταντινουπόλεως. ϗ αὐτῷ τῷ ἔτει εἰσῆλθεν εἰς Καρθαγένην Ζινχέριχος ὁ βασιλεὺς τῶν Ουανδάλων, μηνὶ Υπερβερεταίῳ. ϗ αὐτῷ τῷ ἔτει πρᾶξ τὴν Σικελίαν ἐρημῶσαι.

ΤΕ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

λβ. Ινδ. η. ΥΠ. ΟΥΑΛΕΝΤΙΝΙΑΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Ε, ϗ ΑΝΑΤΟΛΙΟΥ. IV.

λγ. Ινδ. θ. ΥΠ. ΚΥΡΟΥ ΜΟΝΟΥ. I. *Ol.* CCCV.

Ἐπὶ τούτων ἐσφάγη Ιωάννης Ουάνδαλος ἐν τῇ Θρᾴκῃ.

λδ. Ινδ. ι. ΥΠ. ΕΥΔΟΞΙΟΥ, ϗ ΔΙΟΣΚΟΡΟΥ. II.

Ἐπὶ τούτων ὑπάτων ἐπέρασαν οἱ Οὖννοι, ϗ τὸ Ιλλυρικὸν ἠρήμωσαν Ατίλας ϗ Βλίδας.

λε. Ινδ. ια. ΥΠ. ΜΑΞΙΜΟΥ ΤΟ Β, ϗ ΓΑΤΕΡΝΟΥ. III.

Ἐπὶ τούτων ὑπάτων ἐνεκαινίσθη τὸ δημόσιον λουτρὸν, ὁ Αχιλλεὺς, μηνὶ Αυδναίῳ, τῇ γ Ιδῶν Ιανουαρίου. ϗ εἰσῆλθεν Θεοδόσιος Αὔγουστος ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀπὸ ξ ἱππαδίτου τῆς Ασίας, μηνὶ Λώῳ, τῇ ἑξ Καλανδῶν Σεπτεμβρίων.

ϛ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

λϛ. Ινδ. ιβ ΥΠ. ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ ΙΗ, ϗ ΑΛΒΙΝΟΥ. IV.

Ἐν τούτῳ τῷ ἔτει περίοντος Θεοδοσίου εἰς ἐκκλησίαν τῇ ἑορτῇ τῶν ἁγίων Θεοφανίων, σωίβη τις Μάγιστρον Παυλῖνον ἐρώτησεν ἐκ παιδὸς, ϗ μεῖναι ἀπρᾴτον, ϗ ἠξιώσθη. ϗ προσήνεγκεν πέπλης τῷ Βασιλεῖ Θεοδοσίῳ μῆλον φρύγιον παμμεγέθες εἰς πᾶσαν ὑπερβολήν. ϗ ἠρέσθη ὁ βασιλεὺς, ϗ πᾶσα ἡ σύγκλητος. ϗ αὐθέως ὁ βασιλεὺς δέδωκεν τῷ πέπλῃ νομίσματα ρν, ϗ ἐπεμψεν τὸ μῆλον τῇ Αυγούστῃ Ευδοκίᾳ. ϗ ἡ Αυγούστη ἔπεμψεν αὐτὸ Παυλίνῳ τῷ Μαγίστρῳ, καὶ φίλῳ τοῦ Βασιλέως. ὁ δὲ αὐτὸς Μάγιστρος ἀγνοῶν ὅτι ὁ βασιλεὺς ἔπεμψεν αὐτὸ τῇ Αυγούστῃ, αὐτὸς πάλιν ἔπεμψεν αὐτὸ τῷ Βασιλεῖ Θεοδοσίῳ, ὡς ἐρχόμενον ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας. ϗ ἐδέξατο ὁ βασιλεὺς δίχα τῆς Αυγούστης. ϗ ἀποκρύψας αὐτὸ, καλέσας τὴν Αυγούστην ἐπηρώτησεν αὐτὴν, πῶς τὸ μῆλον, ὃ ἔπεμψά σοι. ἡ δὲ εἶπεν, ὅτι ἔφαγον αὐτό. ϗ ὤρκωσεν αὐτὴν κατὰ τῆς ἐμοῦ σωτηρίας εἰ ἔφαγεν, ἢ πῶς ἔπεμψεν αὐτό. καὶ κεῖνη ἐπωμόσατο, ὅτι ἀδενὶ αὐτὸ ἔπεμψεν, ἀλλ' αὐτὸ ἔφαγεν. ϗ ἐκέλευσεν, ϗ ἠνέχθη τὸ μῆλον. ϗ ἔδειξεν αὐτό. ϗ ἐγένετο μεταξὺ αὐτῶν λύσις, καὶ ἀποχωρισμός. ϗ λοιπὸν ὑπενόησεν τὸν αὐτὸν Παυλῖνον ὁ βασιλεὺς, ϗ ἐκέλευσεν αὐτὸν ἀποκεφαλισθῆναι. ϗ λυπηθεῖσα ἡ αὐτὴ δέσποινα Ευδοκία ὡς ὑβριωθεῖσα (ἐγνώσθη δὲ παντελῶς, ὅτι διὰ αὐτὴν ἐσφάγη ὁ Παυλῖνος, ὡς ὢν εὔμορφος νεώτερος) ἠτήσατο τὸν βασιλέα Θεοδόσιον ἡ Αυγούστα Ευδοκία ἀπελθεῖν εὐχῆς χάριν εἰς τοὺς ἁγίους τόπους. ϗ παρέσχεν αὐτῇ. ϗ ἀπῆρεν Κωνσταντινουπόλεως ὅπως τὰ Ιεροσόλυμα εὔξαιτο, εἰσελθοῦσα ἐν τῇ Ανιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ εἶπεν ἐν τῷ βαλανείῳ λόγον ἐγκωμιαστικὸν εἰς τὴν αὐτὴν Ανιόχειαν καθημένη ἔσωθεν ἐξ διφρος ὁλοχρύσου ὅλος ϗ λίθοις βασιλικοῖς. ϗ ἔκραξαν αὐτῇ οἱ τοῦ πόλεως. ϗ ἀνηνέχθη αὐτῇ ἔσω ἐν τῷ βαλανείῳ εἰκὼν ἔγχρυσος. ϗ εἰς τὸ λεγόμενον Μασεῖον σήλην χαλκῆν ἔστησαν αὐτῇ. αἵτινες ἕως νῦν εἰσιν. Ἡ φιλοτιμησαμένη τῇ τῶν Αντιοχέων πόλει τοῦ Συρίας χρήματα λόγῳ σιτωνικοῦ, ὥρμησεν ἐπὶ τοὺς ἁγίους τόπους, ϗ ἔκτισεν εἰς Ιεροσόλυμα πολλά. ϗ τὸ τεῖχος ἅπαν ἀνενέωσεν τοῦ Ιερουσαλήμ, εἰποῦσα, ὅτι διὰ ἐμὲ εἶπε Δαβὶδ ὁ προφήτης, ὅτι καὶ ἐν τῇ εὐδοκίᾳ σου οἰκοδομηθείτω τὰ τείχη Ιερουσαλήμ. ϗ μείνασα εἰς τὴν αὐτὴν Ιερουσαλήμ, καὶ κτίσασα μνῆμα ἑαυτῆς ἐκεῖσε βασιλικὸν, τελευτᾷ. ϗ ἀπετέθη ἐκεῖ ἐν Ιερουσαλήμ. Εν δὲ τῷ μέλλειν τελευτᾶν αὐτὴν ἐπωμόσατο μὴ συγχινώσκειν τῇ κατηγορίᾳ τῇ γινομένῃ κατ' αὐτῆς ἕνεκεν Παυλίνου.

λζ. Ινδ. ιγ. ΥΠ. ΟΥΑΛΕΝΤΙΝΙΑΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ ϛ, ϗ ΝΥΜΟΥ. I. *Ol.* CCCVI.

λη. Ινδ. ιδ. ΥΠ. ΛΕΟΝΤΙΝΟΥ ΤΟ Γ, ϗ ΣΥΜΜΑΧΟΥ. II.
λθ. Ινδ. ιε. ΥΠ. ΑΡΔΑΒΟΥΡΙΟΥ, ϗ ΑΛΥΠΙΟΥ. III.

Ἐπὶ

Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπάτων Μαρκιανούπολις παρελήφθη καὶ ἐσφάγη Ἀναργίσκος στρατηλάτης Θρᾴκης. καὶ αὐτῷ τῷ ἔτει ἐγένοντο σήμοι μεγάλοι, ὥστε τὰ τείχη πεσεῖν. ἐκράτησαν γὰρ ὀλίγον χρόνον, ὥστε μὴ τολμᾶν τινὰ ἐν οἴκῳ μένειν, ἀλλ' ἔφυγον ἔξω τῆς πόλεως πάντες λιβανεύοντες ἡμέρας καὶ νυκτός. γέγονε γὰρ ἀπλὴ μεγάλη, οἵα οὐ γέγονεν ἀπ' ἀρχῆς· τινὲς δὲ ἔλεγον καὶ πῦρ ἐν ἀέρι θεᾶσθαι. ὅθεν καὶ ἡ ἀνάμνησις κατ' ἔτος ἐπιτελεῖται μέχρι νῦν τῆς λιβανίας ὑπὲρ τοῦ Φιλανθρώπου θεοῦ μακροθυμίας ἐν τῷ Τελκόγχῳ, περὶ ἣν Ἰδῶν Νοεμβρίων. Ἐν γὰρ τῇ τοσαύτῃ ἀπλῇ οὐκ ἐθανάτωσε τινά.

ΤΖ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Μ. Ἰνδ. ᾱ. ΥΠ. ΖΗΝΩΝΟΣ, καὶ ΠΟΣΤΟΥΜΙΑΝΟΥ. IV.

ΜΑ. Ἰνδ. β. Υπ. ΠΡΩΤΟΓΕΝΟΥΣ, καὶ ΑΣΤΕΡΙΟΥ. I. Ol. CCCVII.

Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπάτων ἐτελεύτησεν Μαρίνα Αὐγούστα γυνὴ Οὐαλεντινιανοῦ Αὐγούστου, μηνὶ λώῳ, περὶ γ̄ Νωνῶν Αὐγούστων.

ΜΒ. Ἰνδ. γ̄. ΥΠ. ΟΥΑΛΕΝΤΙΝΙΑΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Β̄, καὶ ΑΒΙΗΝΟΥ. II.

Τότοις τοῖς ὑπάτοις ἡ ἐν Ἐφέσῳ β̄ συνόδος ἐγένετο. ἧς καθηρέθησαν ὑπὸ Διοσκόρου ἐπισκόπου Ἀλεξανδρείας Δόμνος ἐπίσκοπος Ἀντιοχείας, καὶ Φλαβιανὸς ἐπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως, καὶ Ἰβας, ἧς Θεόδωρος, καὶ ἄλλοι πλείονες.

Ἐπὶ τῆς βασιλείας Θεοδοσίου, καὶ Οὐαλεντινιανοῦ Αὐγούστων ἐπεράτωσεν ἡ Ῥώμης, καὶ Κωνσταντινουπόλεως Ἀττίλας ὁ ἐκ γένους τῶν Γηπαίδων Οὔννων, ἔχων πληθος μυριάδας πολλῶν καὶ ἐδήλωσεν Ἀλὰ Γόθοις ἐνὸς πρεσβυτοῦ Οὐαλεντινιανῷ βασιλεῖ Ῥώμης, Ἐκέλευσέν σοι διʼ ἐμοῦ ὁ δεσπότης μου καὶ δεσπότης σοῦ Ἀττίλας, ἵνα θυρεπίσης αὐτῷ παλάτιον. Ὁμοίως ἡ καὶ Θεοδοσίῳ βασιλεῖ τοῦ αὐτοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐδήλωσεν διʼ ἑνὸς Γόθου πρεσβυτοῦ. καὶ ἀκηκοὼς Λέπτος ὁ πρῶτος συγκλητικὸς Ῥώμης τὴν ὑπερβαλλουσαν τόλμαν τοῦ ἀπονενοημένου ἀποκρίσεως Ἀττίλα, ἀπῆλθε πρὸς Ἀλλαρίχον εἰς τὰς Γαλλίας ὄντας ἐχθρὸν Ῥώμης Ἀλὰ Ὀνώρου, καὶ προετρέψατο ἅμα αὐτὸς αὐτῷ κατὰ Ἀττίλα, ἐπειδὴ ἀπώλεσεν πολλὰς τοῦ Ῥώμης καὶ ὀξέως ἀπεμψώλιες αὐτῷ, ὡς ἐστιν ἡ πολυκαθούσμενος πλησίον τοῦ Δανουβίου ποταμοῦ, ἐκτῆσαν αὐτοῦ χιλιάδας πολλάς. εἰς ἣν τὴν συμβολὴν ὁ Ἀλάριχος πληγὴν λαβὼν ἀπὸ σαγίτης τελευταῖα ὡσαύτως ἡ ὁ Ἀττίλας τελευτᾷ καταφορᾷ αἵματος Ἀλὰ τῶν ῥινῶν ἐνεχθεὶς νυκτὸς μιᾷ Οὐννας πολλακίδος αὐτοῦ καθεύδων. ἥτις κόρη καὶ ὑπενοήθη ὅτι αὐτὴ ἀνεῖλεν αὐτόν. περὶ δὲ πολέμου συνεγράψατο ὁ σοφώτατος Πρίσκος ὁ Θρᾷξ λέγων, ὅτι Κύρος στρατεύεται ἐν Κωνσταντινουπόλει ἔπαρχος Πραιτωρίων, καὶ ἔπαρχος πόλεως. καὶ στρατηγὸς ἔπαρχος πραιτωρίων εἰς τὴν Καρδίαν ἧς ἔπαρχος τῆς πόλεως. ἐκράτησεν γὰρ τὰς δύο ἀρχὰς ἀπὸ χρόνου τέσσαρας, διότι καθαρὸς ἦν πάνυ. καὶ αὐτὸς ἐποίησε τὰ ἐσπερινὰ φῶτα ἀπτεσθαι εἰς τὸ ἐργαστήριον. ὁμοίως καὶ τὰ νυκτερινά. καὶ ἔκραξαν αὐτῷ τὰ μέρη εἰς τὸ ἱππικὸν ὅλῳ τῷ ἡμέραν, καὶ, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΕΚΤΙΣΕΝ, ΚΥΡΟΣ ΑΝΕΝΕΩΣΕΝ. καὶ ἐχάλωζεν αὐτῷ βασιλεὺς, ὅτι ταῦτα ἔκραξαν, καὶ διεδέξατο αὐτὸν δημοῦσιος, καὶ ἐποίησεν αὐτὸν κληρικόν. καὶ ἔπεμψεν αὐτὸν ἐπίσκοπον εἰς Σμύρναν τῆς Ἀσίας (ἦσαν γὰρ οἱ τῆς πόλεως ἐκείνης ἤδη τέσσαρες ἐπίσκοποι φονευόμενοι) καὶ ἵνα ἐκ αὐτὸν Κῦρον ἀνέλωσιν. Φθάσαντες ἦ αὐτὸν τὴν πόλιν ἐν τοῖς ἁγίοις γλυκυθυμίοις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐπιγνόντες οἱ τῆς πόλεως Σμυρναῖοι, ὅπως Ἕλληνα αὐτὸν ὁ βασιλεὺς ἐκεῖ ἐπίσκοπον ἐποίησεν, ἤτησαν αὐτὸν παρασφωνῆσαι. ὅστις ἀναγκασθεὶς ὑπ' αὐτῶν ἀνέβη παρεμυθήσατο. καὶ κατὰ τὸ δεῖνα ἐρύσατο, ἤρξατο λέγειν ἅτως, Ἀδελφοί, ἡ γένησις τοῦ θεοῦ, καὶ σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ σωτῆρι πιστεύω, ὅτι ἀκριβῶς μόνου σωτηρίου ἐν τῇ ἁγίᾳ παρθένῳ λόγος γὰρ ἦν. αὐτῷ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας. ἀμήν. καὶ εὐφημηθεὶς κατῆλθεν. καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ ἕως θανάτου αὐτοῦ.

Τότῳ τῷ ἔτει ἔπαθε Κωνσταντινούπολις ὑπὸ σεισμοῦ, μηνὶ Αὐδυναίῳ ε̄, καὶ ῑ̄, νυκτὸς ὑπὸ τῶν λεγομένων Τρωαδησίων Ἐμβόλων, ἕως ὅ χαλκοῦς τετραπύλου ἐστὶ χρόνον, ὥστε μὴ τολμᾶν ἐν οἴκῳ τινὰ μένειν. ἀλλ' ἔφυγον ἔξω τῆς πόλεως πάντες λιβανεύοντες ἡμέρας καὶ νυκτός. καὶ ὁ βασιλεὺς ἐλιτάνευσε μετὰ τῆς συγκλήτου, καὶ τοῦ ὄχλου, καὶ ὅ κλῆρος ἀνυπόδετος ἡμέρας πολλάς. Γέγονε γὰρ ἀπλὴ μεγάλη, οἵα οὐ γέγονεν ἀπ' ἀρχῆς. τινὲς δὲ ἔλεγον καὶ πῦρ ἐν ἀέρι θεᾶσθαι, ὅθεν καὶ ἡ μνήμη κατ' ἔτος ἐπιτελεῖται τῆς λιτανίας μέχρι καὶ νῦν ἐν τῷ Καμπῳ ὑπὲρ τῆς τοῦ Φιλανθρώπου θεοῦ μακροθυμίας. ἐν γὰρ τοσαύτῃ ὀργῇ οὐδεὶς ἐθανατώθη.

Τότῳ τῷ ἔτει ἦλθεν Θεοδόσιος Αὔγουστος ἱππασθῆναι. καὶ ἐν τῷ ἱππάζεσθαι αὐτὸν συνέπεσεν ἐκ τοῦ ἵππου, καὶ πληγεὶς τὸ σφόνδυλον αὐτοῦ ἐσπλήγη λεκτικίῳ ὑπὸ λευκοῦ ποταμοῦ. καὶ καλέσας τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ τὴν δέσποιναν Πουλχερίαν εἶπεν αὐτῇ Ἀλὰ Μαρκιανὸν τὸν ὑπὸ τριβούνων. καὶ τότε πάλιν αὐτὸς ὁ Βασιλεὺς Θεοδόσιος εἶπεν Μαρκιανῷ ἐπὶ Ἀσπαρος, καὶ τοῖς λοιποῖς συγκλητικοῖς πάντων, Οἱ ἐφάνη μοι, ὡς δεῖ σε γενέσθαι βασιλέα μετ' ἐμέ. καὶ μεθ' ἡμέρας τελευτᾷ ὁ αὐτὸς Θεοδόσιος ὢν ἐτῶν ν̄α.

Καὶ αὐτῷ τῷ ἔτει ἐσφάγη Χρυσάφης ὁ σπαθάριος εἰς τὴν πόρταν Μελανθιάδος. καὶ αὐτῷ τῷ ἔτει ἐπήρθη Μαρκιανὸς Αὔγουστος ὑπὸ τοῦ Κερκησίου ἐν τῷ Ἑβδόμῳ, μηνὶ λώῳ, περὶ ῑ̄ Καλανδῶν Σεπτεμβρίων, ἡμέρας ε̄. μόνος ἦ ἐβασίλευσεν. ἔγημεν τὴν ἀδελφὴν Θεοδοσίου τοῦ νέου βασιλέως τὴν δέσποιναν Πουλχερίαν παρθένον ἔτων νδ̄.

Ρωμαίων μβ ἐβασίλευσεν ΜΑΡΚΙΑΝΟΣ ἔτη ζ. ὁμῶ Ἐλξ.

Ā. Ινδ. δ. ΥΠ. ΜΑΡΚΙΑΝΟΥ ΑΥΓ. ϗ ΑΔΕΛΦΙΟΥ. ΙΙΙ.

Πολχερία γυνὴ Μαρκιανῦ ⁊ βασιλέως τ̄ ἁγίων πασαρέκλησε τ̄ ἐν Χαλκηδόνι μαρτυρησάντων κάτ' ὄπασίαν εὑρίσκ τὰ λείψανα κατακρυπτόμενα εἰς τ̄ οἶκον ⁊ ἁγίε Θύρσε ὁτίσω ⁊ ἀμβωνος. κὴ ἀνεδομήσατο αὖτὸ οἶκον ἔξω τ̄ τειχῶν τ̄ Τρωαδησίων Καισάρ ὑπατ ϗ ὕπαρχ.

ΤΗ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Β̄. Ινδ. ε̄. ΥΠ. ΣΦΩΡΑΚΙΟΥ, ϗ ΕΡΚΟΥΛΑΝΟΥ. ΙΥ.

Ἔτους υκβ τ̄ εἰς ἐρημὰς ἀναλήψεως ⁊ Κυρίε γέγονεν ἡ πανήγυρτ ϗ ἐν Χαλκηδόνι τ̄ χλ ἁγίων πατέρων ξ̄ τ̄ μιαρῶν Εὐτυχὲς ϗ Διοσκόρε ἐπισκοπῶν Αλεξανδρείας, τ̄ ϗ καθαιρεθέντων.

Γ̄. Ινδ. ϛ̄. ΥΠ. ΒΙΝΚΟΜΑΛΟΥ, ϗ ΟΡΙΛΙΩΝΟΣ. Ι. Ol. CCCVIII.

Ἐπὶ τούτων τ̄ ὑπάτων ἐτελεύτησεν ἡ δέσποινα Πολχερία.

Ἐπὶ τ̄ πεπεισμένων ὑπάτων Βινκεμάλε, ϗ Οπλίωνος, Βασιλευόντων Ουαλεντινιανῦ, ϗ Μαρκιανῦ Αυγύστων, μηνὶ Περιτίῳ, πρὸ ἰβ Καλανδῶν Μαρτίων, τῇ μέσῃ ἑβδομάδι τ̄ νηστῶν, ἔτους Συρομακεδόνων [ψξδ.] ψξγ Ἀντιοχέων φα, κὴ υκε ἔτους, ἀφ' ὗ ἀπεμήνθη ὁ ἁγιος πρόδρομος πρόφητης ϗ Βαπτιστὴς Ιωάννης, ηὑρέθη ἡ τιμία αὐτῦ κεφαλὴ ἐν τῇ Εμεσίων πόλ.

Δ̄. Ινδ. ζ̄ ΥΠ. ΑΕΤΙΟΥ, κὴ ΣΤΟΥΔΙΟΥ. ΙΙ.

Τότῳ τῷ ἔτ, Βασιλεύοντος Ανθήμε ἐν Ρώμῃ, ἐκτίσθη ὑπ' αὐτῦ ὁ οἶκος ⁊ ἁγίε Σωμᾶ πλησίον ⁊ Βοραιδίε ὀπλεζομένου τῷ Αποστολίῳ.

Ē. Ινδ. η̄. ΥΠ. ΟΥΑΛΕΝΤΙΝΙΑΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Β̄, ϗ ΑΝΘΗΜΟΥ. ΙΙΙ.

Τότῳ τῷ ἔτ ἐσφάγη Ουαλενλινιανος Αὔγυστος ἐν Ρώμῃ μέσον δύο σλαφνῶν. ϗ ἐπήρθη Μάξιμος, ϗ ἐσφάγη κὴ αὐτὸς τῷ αὐτῷ ἔτ. ϗ εἰσῆλθεν Ζινζιερχος Βαζιλεὺς τῶν ΑΦρων εἰς Ρωμὴν, ϗ παρελαβεν Ευδοξίαν τὴν γυναῖκα Ουαλενλινιανῦ, ϗ τὰς δύο αὐτῆς θυγατέρας, Πλακιδίαν, ϗ Ονωρίαν. ἃς μετ' ὀλίγον ἀφορπάζ ἐκ τ̄ ἀχμαλωσίας λέων ὁ Βαζιλεύς. τὴν ϑ Ονωρίαν ὑμφὴν κρατησεν ὁ Ζινζιερχος εἰς Ονώριχον υἱὸν αὐτῦ.

ΤΘ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ϛ̄. Ινδ. θ̄. ΥΠ. ΟΥΑΡΑΝΟΥ, ϗ ΙΩΑΝΝΟΥ. ΙΥ.

Ὁ Βασιλεὺς Μαρκιανὸς ἐφιλή τὸ Βένετον μέρος ⁊ μόνον ἐν Κωνσταντινουπόλ, ἀλλὰ κὴ πανζιχᾶ ἐς παραχὴν γενομένης ὑπὸ τ̄ τῦ Πρασίνε μέρους Δόξαξιν αὐτῦ θείαν ὠχεφώνησε, μὴ πολιτεύεσθαι Πρασίνους, μήτε στρατεύεσθαι ἔτη γ̄.

Ζ̄. Ινδ. ῑ. ΥΠ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ, ϗ ΡΟΥΦΟΥ. Ι. Ol. CCCIX.

Ἐπὶ τούτων τ̄ ὑπάτων ἐτελεύτησεν Μαρκιανὸς Αυγυστος ὢν ἐτῶν ξε. κὴ ἐπήρθη ΛΕΩΝ ὁ μέγας Βασιλεὺς ὑπὸ τ̄ ὠχερκετε, μηνὶ Περιτίῳ, πρὸ ζ Ιδῶν Φουρναρίων. ϗ ἐβασίλευσεν ἔτη ιϛ.

ὁμῶ Ἐλγβ.

Ā. Ινδ. ιᾱ ΥΠ. ΛΕΟΝΤΟΣ ΑΥΓ. ϗ ΜΑΙΟΥΡΟΥ. ΙΙ.

Β. Ινδ. ιβ̄ ΥΠ. ΡΕΚΙΜΙΡΟΥ, Ĉ ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ. ΙΙΙ.

Ἐπὶ τούτων τ̄ ὑπάτων πρήχθη ὁ ἔπαρχος πόλεως Θεοδόσιος, ϗ ἔκτισεν τ̄ Αυγυστεῖον ἐκ πλαγίων τῆς μεγάλης ἐκκλησίας. Τότῳ ϑ τῷ ἐνιαυτῷ ἠρξατο Ασπαρ ὁ στρατηλάτης κτίζειν τὴν μεγίστην Κισέρναν πλησίον τ̄ παλαιᾶ τείχους.

ΤΙ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Γ̄. Ινδ. ιγ̄. ΥΠ. ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ, κὴ ΜΑΓΝΟΥ. ΙΥ.

Δ̄. Ινδ. ιδ̄. ΥΠ. ΔΑΓΑΛΑΙΦΟΥ, ϗ ΣΕΥΗΡΙΑΝΟΥ. Ι. Ol. CCCX.

Ē. Ινδ. ιε̄. ΥΠ. ΛΕΟΝΤΟΣ ΑΥΓ. ΤΟ Β̄, ϗ ΣΕΡΓΕΝΤΙΟΥ. ΙΙ.

ϛ̄. Ινδ. ᾱ. ΥΠ. ΒΙΒΙΑΝΟΥ, ϗ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ. ΙΙΙ.

Ἐπὶ τούτων τ̄ ὑπάτων λοιμὸς γέγονε τ̄ ἄρτε, ὥστε πεσθηνατὸν ἕνα ἄρτον φόλεων τριῶν

ΤΙΑ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ζ̄. Ινδ. β̄. ΥΠ. ΡΟΥΣΤΙΚΙΟΥ, κὴ ΟΛΥΒΡΙΟΥ. ΙΥ.

Τότῳ τῷ ἔτ πελθὼν ὁ ἅγιος Συμεὼν ὁ Στυλίτης, ὄντος τότε Κόμητος ἀνατολῆς Αρδαβερίδ ⁊ Παρθικίδ ὑὸ Ασπαρ ⁊ στρατηλάτε. ϗ κραξάντων τ̄ Ἀντιοχέων, κὰι αἰτησάντων τὸ σῶμα ⁊ δικαίε, ἔπεμψεν ὁ αὐτὸς Αρδαβέριος Γοθικῶν βοηθείαν, Ĉ ἤνεγκε τὸ λείψανον ⁊ ἁγίε Συμεῶνος ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ ϗ ἐκτίσθη αὐτὸ μαρτύριον οἶκος μέγας.

Ολύβριος πεμφθεὶς ἐν Ρώμῃ ὑπὸ Λέοντος Βασιλέως, ϗ βιασθεὶς ὑπ' τ̄ ἐκεῖσε Ρωμαίων ἐκεῖσε χειροτονεῖται Βαζιλεύς. ϗ ἔσχεν γυναῖκα Πλακιδίαν, τὴν κὴ ἀγομενθεῖσαν, ἤγουν ἀναρυσθεῖσαν ἐκ τῆς αἰχμαλωσίας. Οὗτοι κτίζουσιν τὴν ἁγίαν Ευφημίαν τὰ Ολυβρίε. ϗ γίνεται ὑὸ αὐτῆς Ολύβριος ἡλιάναν τὴν γενομένην γυναῖκα Ἀρεοβίνδε τ̄ μεγάλε, τ̄ μονομαχήσαντος ἐν Περσίδι. ἀφ' ὧν γεννᾶται Ολύβριος ὁ μικρός.

Η. Ινδ. γ. ΥΠ. ΒΑΣΙΛΙΣΚΟΥ, καὶ ΑΡΜΕΝΑΡΙΝΟΥ. Ι. Ol. CCCXI.

Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπάτων Μηνᾶς νυκτέπαρχος ὢν, καθηγερηθεὶς ὑπὸ Φαύλης πράγμασιν ἁρπαγῆν ἐν τῷ Ἱππικῷ ἀπὸ τῆς συγκλήτου. καὶ καθ' κέλευσιν τοῦ Βασιλέως ὑπὸ τῆς * Βασιλείας τὸ ἱππικὸν καμπτὴν ποιῆσαι αὐτὸν ἐσκέλκησεν· καὶ ἔρριψεν ὑπὲρ πρόσωπον. καὶ λαὸν αὐτὸν ὁ δῆμος ἥρπασε τύραν. ἰδόντες δὲ οἱ ἄρχοντες τὸ γεγονὸς, φοβηθέντες ἀνεχώρησαν, καὶ ἔσυραν σκῆνος, ἕως τὸ εἰκόνιον τοῦ Στεφάνου. καὶ λαὸν εἰς γόητος λίθον ἔβαλεν αὐτὸν καθ' ὅλης ἀκοῆς, καὶ ἐθανάτωσεν αὐτόν. καὶ ἔσυρη ἀπὸ τοῦ δήμου τὸ σκήνωμα αὐτοῦ ἕως θαλάσσης. μεθ' ἡμέρας δὲ τριάκοντα σκάνζαν τῆς πόλεως ἀπὸ θεομηνίας Ρεγεῶνες ῆ, μηνὶ Γορπιέῳ, Σεπτεμβρίου β, ἡμέρᾳ δ, Ινδικτιῶνος γ, ἐν τῇ σωτηρίᾳ τοῦ ἁγίου Μαμαντος.

Θ. Ινδ. δ. ΥΠ. ΛΕΟΝΤΟΣ ΑΥΓ. ΤΟ Γ ΜΟΝΟΥ. Π.

Ι. Ινδ. ε. ΥΠ. ΠΟΥΣΑΙΟΥ, καὶ ΙΩΑΝΝΟΥ. ΙΙ.

Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπάτων καθηγορήθη Ισοκάδιος ὁ φιλόσοφος, καὶ Κυεσόριος, ὡς Ἕλλην, ὅτις κατήγετο μὲν ἐκ γῆς τῆς Κιλικίας, ἐδίδασκε δὲ ἐν τῇ κτίσει Ἀντιοχείας τῆς μεγάλης, καὶ εἰκότως ὅτις διήνυσεν λόγους πολλοὺς μετὰ δόξης. ἐδίδασκε δὲ σφόδρα λογικός. καὶ συχνεθεὶς κατὰ κέλευσιν τοῦ Βασιλέως Ἀφὸ τῶν τότε γνωσθέντων ἀτελείαν ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἀποζωσθεὶς τῆς ἀξίας αὐτοῦ παρεπέμφθη ἐν Χαλκηδόνι, πέραν τῆς Κωνσταντινουπόλεως τῷ ἄρχοντι Βιθυνίας Θεοφίλῳ, ὅστις καὶ τὰς φωνὰς αὐτοῦ ἔλαβεν. Ἰακωβος ὁ Κίλιξ ῥήτωρ ὢν τῆς πόλεως, ὁ λεγόμενος Ψυχρισὸς, παρεκάλεσε τὸν Βασιλέα. ἐφίλει γὰρ αὐτὸς ὁ Λέων αὐτὸν Ψυχρισὸν, καὶ πᾶσα ἡ σύγκλητος, καὶ ἡ πόλις, ὡς ἄριστον ἰατρὸν, Φιλόσοφον. ᾧ πνι οἱ συγκλητικοὶ καὶ εἰκόνας αὐτοῦ ἔθεσαν ἐν τῷ Ζευξίππῳ. Οὕτως ἐδυσώπησε τὸν Βασιλέα αὐτῶν αὐτὸν ἐν Κωνσταντινουπόλει τὸν Ισοκάδιον διδάσκαθλῶν ἀφὸ τῆς συγκλήτου, καὶ τοῦ ἐπάρχου τοῦ Πραιτωρίου, καὶ μὴ ἀφὸ ἄρχοντος ἐπαρχίας, ἐπειδὴ κυαιτωρίου εἶχεν ἀξίαν. καὶ παθεὶς ὁ Βασιλεὺς Λέων σκέλκυσεν ἐνεχθῆναι τὸν Ισοκάδιον ἀπὸ Χαλκηδόνος. καὶ εἰς τὸ Ζεύξιππον παρενεχθεὶς ἐζητάζετο ἀπὸ τοῦ ἐπάρχου τοῦ πραιτωρίου, καὶ ὑπάτου Γερμανοῦ. καὶ διελάλησεν ὁ αὐτὸς Γερμανὸς καθὼς τοῦ Ισοκασίου, εἰσελθόντος παρὰ δήλου, γυμνοῦ, δεδεμένου ὀπισθαγκώνα, ταῦτα. Ὁρᾷς ἑαυτὸν Ισοκάσιε ἐν ποίῳ χήμαλι καθέσηκας; ὁ ἀποκριθεὶς Ισοκάσιος εἶπεν· ὁρῶ, καὶ ὀξενίζομαι. ἄνθρωπος γὰρ ὢν ἀνθρωπίναις παρείπετο συμφοραῖς. ἀλλὰ δίκη δίκασον ἐπ' ἐμοὶ, ὡς ἐσίκαζες σὺν ἐμοί. καὶ ἀκόσας τοῦ Ισοκασίου ὁ δῆμος τῶν Βυζαντίων ὁ ἐσὼς, καὶ θεωρῶν δὲ φίμησε τὸν βασιλέα Λέοντα πολλά. καὶ ἀποπασάσαντες τὸν αὐτὸν Ισοκάσιον ἀπήγαγον αὐτὸν ἀπὸ τοῦ Ζευξίππου εἰς τὴν μεγάλην ἐκκλησίαν. καὶ κατηχηθεὶς ἐφωτίσθη, καὶ ἐπέμφθη εἰς τὴν χώραν αὐτοῦ.

Ὁ αὐτὸς θειότατος Βασιλεὺς τὰς κυριακὰς ἀπράκτους ἐκέλευσεν γίνεσθαι, ἀκφωνήσας περὶ τούτου θεῖον αὐτοῦ νόμον, ἵνα μήτε αὐλὸς, ἢ κιθάρα, ἢ ἄλλο τι μουσικὸν λέγειν ἐν κυριακῇ, ἀλλὰ πάντα λέγειν. καὶ πᾶς ἄνθρωπος ἡνέσχετο.

Τούτῳ τῷ ἔτει τυραννίδα μελετήσας τὶς Ασπαρ τὸν πατρίκιον, ὡς πρῶτον τῆς συγκλήτου, ἐφόνευσεν ἐν τῷ παλατίῳ ἔσω, καὶ Ἀρδαβάριν, καὶ Πατρίκιον υἱοὺς αὐτοῦ ἐν Κομβένδῳ καὶ αὐτοὺς συγκλητικοὺς ὄντας, καθακόψας τὰ σώματα αὐτῶν. Καὶ ἐγένετο ἐν Κωνσταντινουπόλει ταραχή. εἶχον γὰρ πλῆθος Γόθων, καὶ Κομητᾶς, καὶ ἄλλους παῖδας φοβουμένους αὐτοῖς. ὅθεν εἷς Γόθος τὸν Διαφέρονταν αὐτῷ Ασπαρ ὀνόματι Οσρος Κόμης εἰσῆλθεν εἰς τὸ παλάτιον πρὸ πάντων μὴ ἄλλων Γόθων. καὶ συμβολῆς μεταξὺ τῶν Εξκυβιτόρων καὶ Οσρα κόμητος γενομένης, πολλοὶ ἐκόπησαν. καὶ μισαθεὶς ἴδεν ὅτι ἡττᾶτο, καὶ ἔφυγεν λαὸν τὴν παλλακίδα Ασπαρος θυγατερεπεσάτην ἔσαν καὶ εὐπρόσωπον Γόθαν, ἥτις ἐφίπτωσε ἅμα αὐτῷ ἐξῆλθεν ὅτι ἐρασθὴς. Καὶ ἐπαίδευσαν τὰ χωρία. πρὸ ἑκταίου οἱ Βυζάντιοι, Νεκρὸν φίλτατον ἐδεῖς, ἐὰν μὴ μόνος Οσρος.

Ὁ αὐτὸς Βασιλεὺς Λέων διωγμὸν μέγαν ἐποίησε τοῖς δογματισταῖς τῶν Αρειανῶν Εὐνομιανιτῶν, καὶ Ἀμφιλόχιος πανταχοῦ ἔπεμψεν μὴ ἔχειν αὐτοὺς ἐκκλησίας, καὶ ὅλως συνάγειν.

Τῷ αὐτῷ ἔτει ἐφάνη ἐν τῷ οὐρανῷ σημεῖον μέγιστον ἀπὸ πινων λεγόμενον σάλπιγξ, ἀπὸ πινων ἢ λογχίας, καὶ ἀπὸ πινων δοκίς. ἐφάνη ὑπὲρ ἡμέρας πινάς.

Τούτῳ τῷ ἔτει ἐβασίλευσεν Ανθήμιος, καὶ ἀπῆλθεν εἰς Ρώμην. καὶ εἰσῆλθεν τὰ λαβαρὰ αὐτοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἀμὰ Φερεντίνᾳ ἐπάρχῳ πόλεως.

ΤΙΒ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΑ. Ινδ. ϛ. ΥΠ. ΑΝΘΗΜΙΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Β ΜΟΝΟΥ. IV.

Οὕτως Ανθήμιος δομεῖται τὸν οἶκον Ἀσπάρ, τὰ λεγόμενα Ανθημίου πλησίον τοῦ Βορραϊδίου.

Ἐπὶ τούτου δὲ ἐπεκράτησε ὑπάτου Δινζίριχος υἱὸς Αττίλα ἐσφάγη ὑπὸ Αναγάστου δὲ στρατηλάτου Θρᾴκης. καὶ εἰσῆλθεν ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἱππικῶς ἀγομένη, καὶ ἐπόμπευσεν Ἀφὸ τῆς μέσης, καὶ ἀπηνέχθη εἰς τὸ Ξυλόκιρκον, καὶ ἐπάγη ἐν ξύλῳ. καὶ ἐζήλθε πᾶσα ἡ πόλις εἰς θέαν αὐτῆς ὑπὲρ ἡμέρας ἱκανάς.

ΙΒ. Ινδ. ζ. ΥΠ. ΖΗΝΩΝΟΣ, καὶ ΜΑΡΚΙΑΝΟΥ. Ι. Ol. CCCXII.

Τούτῳ τῷ ἔτει εὑρέθη ἐν Κωνσταντινουπόλει κονία ἀντὶ βροχῆς. ὑπὲρ παλαιοῦ ὕψους ἐπέβη εἰς τοὺς κεράμους ἡ κονία. καὶ πάντες ἔτρεμον λιθανεύοντες, καὶ λέγοντες, ὅτι πῦρ καὶ ἐσβέσθη, καὶ εὑρέθη κόνις δὲ θεοῦ φιλανθρωπουμένου, μηνὶ Δίῳ, Νοεμβρίου ια.

Τούτῳ τῷ ἔτει ἐγένετο ἐμπρησμὸς μέγας ἐν Κωνσταντινουπόλει, εἰς δὲ πολε. ἐκάη γὰρ ἀπὸ θαλάσσης, ἕως θαλάσσης. καὶ φοβηθεὶς Λέων ὁ βασιλεὺς ἐζήλθεν πέραν εἰς τὸ ἅγιον Μαμαντος. καὶ ἐπιμένων ἐκεῖ ἐφόνευσεν μιᾶς ἔξ. καὶ ἔκλισεν ἐκεῖ λιμενάριον. καὶ ἔμβολον, ὅστις ἕως καλεῖται ὁ τόπος, Νέος ἔμβολος.

ΙΓ. Ινδ. η. ΥΠ. ΓΟΡΔΙΑΝΟΥ, καὶ ΣΕΒΗΡΟΥ. Π.
ΙΔ. Ινδ. θ. ΥΠ. ΛΕΟΝΤΟΣ ΤΟ Δ, καὶ ΠΡΟΒΙΑΝΟΥ. ΙΙΙ.

ΤΙΓ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΕ. Ινδ. ι. ΥΠ. ΜΑΡΚΙΑΝΟΥ, καὶ ΦΗΣΤΟΥ. IV.
ις. Ινδ. ια. ΥΠ. ΛΕΟΝΤΟΣ ΤΟ Ε ΜΟΝΟΥ. Ι. *Ol.* CCCXIII.

Μετὰ τελευτὴν Λέοντος τοῦ μεγάλου Ρωμαίων μγ' ἐβασίλευσεν ΛΕΩΝ ΝΕΟΣ Αυγυς(ου) ἔτ(ους) α. ὁμοῦ ,ΕΛΠΓ.

Οὗτος Λέων ὑποβληθεὶς ὑπὸ τ' ἰδίας αὐτοῦ μητρὸς τ' ὀνομαζομένης Αριάδνης, ὡς τεθνηκυῖαν αὐτὸν ὡς βασιλέα Ζήνων ὁ στρατηλάτης καὶ πατρίκιος ὁ αὐτοῦ πάππος, ἐπέθηκεν στέφανον βασιλικὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ Ζήνωνος. καὶ ἐβασίλευσεν Ζήνων ὁ Κοδισσοὺς ὁ Ισαυρος μεθ' ἑαυτοῦ ἰδίᾳ ..... Λέοντος ὀλίγον χρόνον. ἐπὶ τῷ ια μηνὶ τ' αὐτοῦ ὑποπαλείας ἀρρωστήσας Λέων νέος μηνὶ Δίῳ, τῷ καὶ Νοεμβρίῳ, ἐτελεύτησεν ὢν ἐτῶν ιζ, καὶ καθὼς Νεστοριανὸς ὁ σοφώτατος χρονογράφος ἕως Λέοντος νέος συνεγράψατο.

Ινδ. ιβ. .....

Ρωμαίων μδ ἐβασίλευσεν ΖΗΝΩΝ Αὔγυς(ου) ἔτη ιζ. ὁμοῦ ς.
Α. Ινδ. ιγ. ΥΠ. ΖΗΝΩΝΟΣ ΑΥΓ. ΤΟ Β ΜΟΝΟΥ. II.

ΤΙΔ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Β. Ινδ. ιδ. ΥΠ. ΒΑΣΙΛΙΣΚΟΥ, καὶ ΑΡΜΑΤΟΥ. IV.
Γ. Ινδ. ιε. ΥΠ. ΒΑΣΙΛΙΣΚΟΥ, καὶ ΑΡΜΑΤΟΥ. Ι. *Ol.* CCCXIV.

Ζήνων ὁ βασιλεὺς αἰτηθεὶς πᾶγμα ὤφελε τ' πενθερᾶς αὐτοῦ Βηρίνης, καὶ μὴ ὤφελεν, κατεσκάσθη πάρ' αὐτῆς καὶ φοβηθεὶς μὴ σφαγῇ ὑπ' αὐτ(ου) τ' τὸ παλατίσ (σὺν αὐτῷ γὰρ ᾤκει ἐν τῷ Παλατίῳ καὶ ἡ πενθερὰ αὐτοῦ Βηρίνα) ποιήσας τεῖχισμα ἐν Χαλκηδόνι ἐκεῖθεν ἔφυγεν βεριδος, καὶ ἀπῆλθεν εἰς τ' Ισαυρίαν, ὡς ἰδὼ βασιλεύς ὄν πνα κατέλαβε φυγεῖν τὴν ἰδίαν αὐτῆς μητέρα λαθραῖα ἡ βασίλισσα Αριαδνη εἰς τὴν Ισαυρίαν, καὶ διῆγεν ἐκεῖσε ἅμα τῷ ἰδίῳ ἀνδρὶ. καὶ μὴ τὸ φυγεῖν Ζήνωνα τ' βασιλέα, καὶ Αριαδνὴν τὴν Αυγύσσαν εὐθεως ἐπεχείρισατο ἡ δέσποινα Βηρίνη βασιλὶς σέψασα Βασιλίσκον τ' ἴδιον αὐτῆς ἀδελφον. καὶ ἐβασίλευσεν ὁ αὐτὸς ΒΑΣΙΛΙΣΚΟΣ ἔτη δύο, ἃ πνα συναριθμεῖται σὺν τοῖς πρώτοις, καὶ τοῖς μετ' ταῦτα Ζήνωνος ἔτεσιν. ὁ δὲ Βασιλίσκος ἅμα ἐβασίλευσεν, καὶ ἔστειλε τὸν ἑαυτοῦ υἱὸν Μάρκον εἰς βασιλέα. καὶ ἐβασίλευσαν οἱ δύο ἅμα.

Δ. Ινδ. α. ΥΠ. ΙΛΛΟΥ ΜΟΝΟΥ. II.

Τότῳ τῷ ἔτει ἐπανῆλθε Ζήνων ὁ βασιλεὺς μετ' ὄχλου πολλοῦ ἐκ τ' Ισαυρίας. ὁ δὲ Βασιλίσκος μαθὼν τὴν τοῦ βασιλέως Ζήνωνος ἐπάνοδον ἐπεμψεν Αρμᾶτον τὸν στρατηλατῶν τοῦ Περσαίντος μετὰ πάσης, ἧς εἶχεν, βοηθείας τοῦ στρατοῦ εἰς τὴν Θράκην, καὶ εἰς Κωνσταντινούπολιν, καὶ τὸ Παλάτιον, ὁρκώσας αὐτὸν εἰς τὸ ἅγιον βάπτισμα μὴ προδοῦναι. καὶ λαβὼν τὸ ἄπειρον πλῆθος τοῦ στρατοῦ ὁ Αρμᾶτος ἐπέρασεν. καὶ τοῦτο μαθὼν Ζήνων ὁ βασιλεὺς ἔπεμψεν πρὸς αὐτὸν Αρμᾶτον, ἐπαγγειλάμενος αὐτῷ πολλὰ, καὶ τὴν στρατηλασιαν καὶ Περσαιντος ἕως τ' αὐτοῦ ζωῆς, ἐπὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ Καίσαρα. καὶ προτραπεὶς Αρμᾶτος ὑπὸ Ζήνωνος δι' βασιλέως προέδωκεν δύρεθεὶς εἰς τὸ μέρος Ζήνωνος τοῦ βασιλέως καὶ οὐχ ὑπήντησεν Ζήνωνι ἐρχομένῳ, ἀλλὰ δι' ἄλλης ὁδοῦ ἐδόξεν ἀπέναι. ὁ δὲ βασιλεὺς Ζήνων μετ' τ' αὐτοῦ βοηθείας διὰ τῆς ὁδοῦ τῆς Ισαυρίας ὁρμήσας ἐπέρασεν ἀπὸ τ' λεγομένων πυλῶν, καὶ εἰσῆλθεν ἐν Κωνσταντινουπόλει εἰς τὸ Παλάτιον μετὰ τ' ἰδίων. καὶ ἐδέχθη ἀπὸ τ' σταδιομάτων καὶ τῆς συγκλήτου. ἀκούσας δὲ ὄξαιφνης Βασιλίσκος ὁ βασιλεὺς, ὅτι Ζήνων ὁ βασιλεὺς εἰς τὸ Παλάτιον ὥρμησεν, καὶ εἰσῆλθεν, καὶ ὅτι ἐδέξαντο αὐτὸν πάντες, καὶ Βηρινα ἡ δέσποινα ἡ αὐτοῦ πενθερὰ, λαβὼν Βασιλίσκος τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, καὶ τὰ τέκνα, ἔφυγε εἰς τὴν μεγάλην ἐκκλησίαν Κωνσταντινουπόλεως, εἰς τὸ μέγα φωλισήριον. ὁ δὲ θεόπλ(ου) Ζήνων ὤφελεν τὸ βῆλον τοῦ ἱππικοῦ, ἀνελθὼν ἐθεώρησεν. καὶ ἐδέχθη ὑπὸ τ' τῆς πόλεως. καὶ εὐθεως πέμψας ὁ βασιλεὺς εἰς τὴν μεγάλην ἐκκλησίαν ἐπῆρεν ὤφελε Βασιλίσκον, καὶ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ, καὶ τὰ τέκνα αὐτῶν, τὰ τῆς βασιλείας ἅπαντα. καὶ ἐξέβαλεν αὐτὸν, καὶ τὰ τέκνα αὐτοῦ, καὶ τ' γυναῖκα λαβόντας λόγον, ὅτι οὐκ ἀποκεφαλίζονται, καὶ ἔπεμψεν αὐτὸν καὶ σὺν μέτ' αὐτοῦ εἰς Λίμνας τὸ Κάστρον. καὶ ἀνοικοδομήθη ἡ θύρα, καὶ ὁ αὐτὸς Ζήνων βασιλεὺς εἰς τὴν Καππαδοκίαν. καὶ ἐλήφθησαν εἰς ἕνα πύργον * καὶ ἐφυλάσσετο ὁ πύργος καὶ τὸ Κάστρον αὐτὸ ὑπὸ στρατιωτῶν καὶ Ισαύρων πολλῶν πολλῶ. καὶ λιμοκλονηθεὶς ὁ αὐτὸς Βασιλίσκος, καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ, καὶ τὰ τέκνα αὐτῶν ἀπέδωκαν τὰς ψυχάς καὶ ἐτάφησαν ἐκεῖ εἰς τὸν αὐτὸν πύργον Λιμνῶν.

Ε. Ινδ. β. Υπ. ΖΗΝΩΝΟΣ ΑΥΓ. ΜΟΝΟΥ. III.

ΤΙΕ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ς. Ινδ. γ. Υπ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΜΟΝΟΥ. IV.
Ζ. Ινδ. δ. Υπ. ΓΛΑΚΙΤΑ ΜΟΝΟΥ. Ι. *Ol.* CCCXV.
Η. Ινδ. ε. Υπ. ΤΡΟΚΟΝΔΟΥ, καὶ ΣΕΒΗΡΙΑΝΟΥ. II.
Θ. Ινδ. ς. Υπ. ΦΑΥΣΤΟΥ ΜΟΝΟΥ. III.

ΤΙς ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ι. Ινδ. ζ. Υπ. ΘΕΟΔΩΡΙΧΟΥ, καὶ ΒΕΝΑΝΤΙΟΥ. IV.

Τότῳ τῷ ἔτει Ζήνων ὁ βασιλεὺς ἐποίησε Καίσαρα τὸν υἱὸν Αρμάτου στρατηλάτου Περσαίντου, Βασιλίσκον ὀνόματι.

ὀνόματι καὶ συνεκάθισεν αὐτῷ εἰς τὸ θεωρεῖν. Ἰδὼν οὖν ὁ νιόχος ὁ Βασιλεὺς, καὶ ὁ Καῖσαρ. ὁ δὲ Βασιλεὺς Ζήνων λογισάμενος, ὅτι ὅπλόρκησεν Ἀρμᾶτος ὁ στρατηλάτης τῷ Γερμανίκῳ τὸν πατέρα τοῦ Καίσαρος ὁμόσας εἰς τὸ ἅγιον βάπτισμα Βασιλίσκῳ μὴ ποιῆσαι αὐτὸν, καὶ ὅτι ποιήσας παρ' ἐμοὶ ποιήσει αὐτὸν καὶ ἀπέθανεν, πῶς τῇ ἐμῇ Βασιλείᾳ πιστὸς φυλάξῃ; μικρὸν γὰρ ἐὰν ἀνδρειωθῇ ὁ υἱὸς αὐτοῦ ὁ Καῖσαρ; πάντως καὶ μὲ ἀναιρήσει. ἐγὼ δὲ ὁ παρείδων αὐτὸν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν ἐποίησα ὑπὸ πόσα μείζονα στρατηλάτην, καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ Καίσαρα ἐποίησα. Ἐκέλευσεν ὁ Βασιλεὺς Ζήνων σφαγῆναι Ἀρμᾶτον τὸν υἱὸν Ἀρμάτου, καὶ στρατηλάτην, ὡς ὅπορκον. καὶ ἐσφάγη εἰς τὸν Κοχλίον τοῦ Παλατίου κῷ τὸ δοκιμεῖον, ὡς ἀνέρχεσθαι εἰς τὸ ἱππικὸν θεωρῆσαι ὁ αὐτὸς Ἀρμᾶτος καὶ μὴ τὸ φονεύθῆναι Ἀρμᾶτον, τότε καὶ τὴν αὐτοῦ Βασιλίσκον τὸν Καίσαρα νεώτερον ὄντα ὅπισθεν ἐχειροτόνησεν εἰς Κύζικον τὴν μητροπόλιν Ἑλλησπόντου, ἐπιθεὶς αὐτῷ Φορέσας πορφύραν Βασιλικὴν, ὡς Καῖσαρ, δημόσιας πάσης τῆς ἀσίας τοῦ αὐτοῦ Ἀρμάτου.

Ἐν τοῖς χρόνοις τούτοις στάσιν λαβόντες οἱ ἐκ τοῦ ἔθνους τῶν Σαμαρειτῶν ἐν Γαλιλαίᾳ ἐπεφάνησαν, καὶ ἔστησαν λῃστάρχου ὀνόματι Ἰουσσαῦ Σαμαρίτου. καὶ εἰσῆλθεν ἐν Καισαρείᾳ, καὶ ἐθεώρησεν ἱππικὸν, καὶ πολλοὺς ἐφόνευσεν ἡγεμονεύων τῆς Παλαιστίνης. ἔκαυσεν δὲ καὶ τὴν ἐκκλησίαν τοῦ ἁγίου Πρόβα ὁ αὐτὸς Ἰουσσαῦς ὅπου Τιμοθέου ὅπισκόπου Καισαρείας καὶ εὐθέως ὁ δοὺξ Παλαιστίνης Ἀσκληπιάδης ἦλθεν μὲ τῆς ἑαυτοῦ βοηθείας, ὡς λῃστοδιώκτης, ὁ ἀξιωματικὸς Καισαρείας μὲ τῶν Ἀρκαδιακῶν. καὶ ὁρμήσας κατ' αὐτοῦ Ἰουσσαῦς συνέβαλεν αὐτῷ καὶ ἀπεκεφαλίθη ὁ αὐτὸς Ἰουσσαῦς. καὶ ἐπέμφθη ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ μὲ τὸ Διάδημα τοῦ αὐτοῦ τῷ Βασιλεῖ Ζήνωνι. ὁ δὲ Βασιλεὺς Ζήνων εὐθέως ἐποίησε τὴν συναγωγὴν αὐτῶν τὴν οὖσαν εἰς τὸ Γαριζεὶν τὴν εὐκτήριον, οἶκον μέγαν τῆς δεσποίνης ἡμῶν τῆς Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, ἀνανεώσας καὶ τὸν οἶκον ἁγίου Γρηγορίου, ποιήσας Διάταξιν μὴ ξενίζεσθαι Σαμαρίτην, δημεύσας οὖν ὑπάρξεις αὐτῶν. καὶ ἐγένετο φόβος, καὶ ἀρήνη.

ΙΑ. Ινδ. ἡ. ΥΠ. ΣΥΜΜΑΧΟΥ ΜΟΝΟΥ. Ι. *Ol* CCCXVI.

Τούτῳ τῷ ἔτει Θεοδέριχ τῷ γομήτι ῥηγὶ Ρώμης ἐστάλθη μία γυνὴ συγκλητικὴ Ρώμης ὀνόματι Ἰουβεναλία διδάσκουσα αὐτὸν, ὅτι τρία ἔτη ἔχω δικαζομένη μὲ τοῦ Πατρικίου φόρμα, καὶ εὐλύτησον με Θ ἐνεγκὼν οὖν δικολόγους αὐτῶν ἀμφοτέρων μερῶν, εἶπεν αὐτοῖς, ὅτι εἰ μὴ Διὰ τὰ αὐγοὶ δώσει αὐτοῖς ὄρον, καὶ ἀπαλλαξεῖ αὐτὰς, ἀποκεφαλίσω ὑμᾶς. καὶ καθίσαντες ἀπὸ τῶν δύο ἡμερῶν εἶπαν τὰ δοκοῦντα τοῖς νόμοις, διεδικάσθησαν αὐτοῖς ὄρον καὶ ἀπηλλάξαν αὐτάς. καὶ ἄψασα κηρὸς ἡ Ἰουβεναλία ἐστάλθη αὐτῷ εὐχαριστοῦσα, ὅτι εὐλυτρώθη ἡ δίκη αὐτῷ. Θ ἠναγκάσθη ὁ αὐτὸς ῥηξ τῶν δικολόγων, Θ ἀναγαγὼν αὐτὰς εἶπεν αὐτοῖς, Διὰ τί ὁ ἐποιήσατε εἰς δύο ἡμέρας, καὶ ἀπηλλάξατε αὐτὰς, εἰς τρία ἔτη οὐκ ἐποιήσατε; νὶ ἀπεκεφάλισε οὖν δύο δικολόγους ἀπ' ἀμφοτέρων τῶν μερῶν. καὶ ἐγένετο φόβος. καὶ ἐποίησε Διάταξιν ὡσὶ ἑκάστου νόμου. καὶ ἀπελθὼν ἀπὸ Ρώμης οἰκήσεν τὴν Ραβέννα πάλιν ὡσὰν θαλασσίαν, ἕως θανάτου αὐτοῦ. καὶ μὴ θανάτου αὐτοῦ ἐγένετο ῥηξ Ρώμης ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἀθαλάριχος. ὢν ὁ Ἀρειανὸς τῷ δόγματι, ὁ ἐστιν Ἐξωκιονίτης.

ΙΒ. Ινδ. θ. ΥΠ. ΛΟΓΓΙΝΟΥ, καὶ ΔΕΚΙΟΥ. ΙΙ.

ΙΓ. Ινδ. ι. ΥΠ. ΒΟΗΘΕΙΟΥ ΜΟΝΟΥ. ΙΙΙ.

Τούτῳ τῷ ἔτει ἔπαθεν ὑπὸ Γερμανίας σὺν Κωνσταντινούπολις τὸ δεύτερον αὐτῆς πάθος, μηνὶ Γορπιέῳ, Σεπτεμβρίῳ κς, ἐπ' ὀλίγον διάστημα, ἕως δ Ταύρου.

ΤΙΖ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΔ. Ινδ. ια. ΥΠ. ΔΥΝΑΜΙΟΥ, καὶ ΣΙΦΙΔΙΟΥ. ΙΝ

ΙΕ. Ινδ. ιβ. ΥΠ. ΕΥΣΕΒΙΟΥ, καὶ ΠΡΟΒΙΝΟΥ. Ι. *Ol* CCCXVII.

ΙϚ. Ινδ. ιγ. ΥΠ. ΛΟΓΓΙΝΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΦΑΥΣΤΟΥ ΤΟ Β. ΙΙ.

Λέγει, ὅτι Ζήνων ὁ Βασιλεὺς ἐρωτήσας Μαυρικιανὸν τὸν σοφώτατον Κόμητα, ὅτις καὶ πολλὰ αὐτῷ συνέλεγε (διὰ γὰρ μυστικά ἵνα εἰδῶς ὁ αὐτὸς Μαυρικιανὸς) τίς μετ' αὐτὸν Ζήνωνα Βασιλεύσει; καὶ ἔμαθεν παρ' αὐτοῦ, ὅτι τὴν Βασιλείαν αὐτοῦ, καὶ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ διαδέχεται τις ἀπὸ Σιλεντιαρίων. καὶ ταῦτα ἀκούσας ὁ Βασιλεὺς Ζήνων συνέσχεν τὸν πατρίκιον Πελάγιον τὸν ἀπὸ Σιλεντιαρίων πληρώσας, καὶ ἐλθόντα εἰς τὸ τοῦ Πατρικίου ἀξίαν, ἄνδρα σοφόν. καὶ δημεύσας αὐτὸν ἐκέλευσεν φυλάττεσθαι. ὅν ἵνα οἱ φυλάσσοντες Ἐξκουβίτορες ἔπιξαν ἀγχόνην κατὰ κέλευσιν τοῦ Βασιλέως Ζήνωνος. καὶ ἀκούσας ὁ ἔπαρχος τῶν πραιτωρίων Ἀρκάδιος ἐλοιδόρησε τὸν Βασιλέα Ζήνωνα Διὰ τὸν Πατρίκιον Πελάγιον, ὅτι ἐφονεύθη. καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὰς ἀκοὰς Ζήνωνος τοῦ Βασιλέως. καὶ ἐκέλευσεν εἰσερχόμενον αὐτὸν Ἀρκάδιον εἰς τὸ παλάτιον σφαγῆναι. ὁ δὲ ἔπαρχος τῶν πραιτωρίων Ἀρκάδιος μαθὼν τοῦτο, καὶ ὅτι μελετᾶται ὑπὸ τοῦ Βασιλέως, ὡς παρῆρχεν Διὰ τῆς μεγάλης ἐκκλησίας, ἐποίησεν ἑαυτὸν βαλόμενον εὐξάσθαι, καὶ καταβὰς ἐκ τοῦ ὀχήματος εἰσῆλθεν εἰς τὴν μεγάλην ἐκκλησίαν Κωνσταντινουπόλεως, καὶ ἔμεινεν ἐκεῖσε ἔσω. καὶ ἐρωτᾶται πικρὸς θανάτου.

ΙΖ. Ινδ. ιδ. ΥΠ. ΟΛΥΒΡΙΟΥ ΜΟΝΟΥ. ΙΙΙ.

ΤΙΗ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Τούτῳ τῷ ἔτει, μηνὶ Ξανθικῷ, τῷ καὶ Ἀπριλλίῳ, δυζεντερίᾳ ληφθεὶς Ζήνων τελευτᾷ ὢν ἐτῶν ξε, καὶ ἡμερῶν ἐννέα.

Ρωμαίων με ἐβασίλευσεν ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ὁ Δίκορος ὁ ἐκ τῆς νέας Ηωμύρης ἐπαρχίας ἀπὸ Σιλεντιαρίων, ὅπου τὴν ὑπατείαν Ολυβρίου τοῦ Ἀρεοβίνδου, σεφθεὶς μηνὶ Ξανθικῷ, τῇ καὶ Ἀπριλλίῳ, τῇ ἑβδόμης μεγάλης ἑβδομάδος.

Ινδικτιῶν ιδ, ἔτους χρηματίζοντος κατὰ Αντιόχειαν τὴν μεγάλην ζλ ϗ φ. ϗ ἔγημε τὴν θεοδοσιανὴν τὴν Αρκαδίου, τ Ζήνωνος τὸ β αὐτ Βασιλέως γενομένην γαμετήν. ἐβασίλευσεν ὁ αὐτὸς Αναστάσιος ἔτη κζ. ὁμῦ ,ϛKZ.

Ā.	Ινδ. ῑε. ΥΠ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ, ϗ ΡΟΥΦΟΥ.	IV.
B̄.	Ινδ. ᾱ. ΥΠ. ΕΥΣΕΒΙΟΥ ΤΟ Β̄, ϗ ΑΛΒΙΝΟΥ.	I. *Ol.* CCCXVIII.
Γ̄.	Ινδ. β̄. ΥΠ. ΑΣΤΕΡΙΟΥ, καὶ ΠΡΑΙΣΙΔΙΟΥ.	II.
Δ̄.	Ινδ. γ̄. ΥΠ. ΒΕΑΤΟΡΟΣ ΜΟΝΟΥ.	III.

ΤΙΘ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ē.	Ινδ. δ̄. ΥΠ. ΠΑΥΛΙΝΟΥ ΜΟΝΟΥ.	
Ϛ̄.	Ινδ. ε̄. ΥΠ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Β̄ ΜΟΝΟΥ.	I. *Ol.* CCCXIX.
Ζ̄.	Ινδ. ϛ̄. ΥΠ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΣΚΥΘΟΠΟΛΙΤΟΥ, ϗ ΠΑΥΛΙΝΟΥ.	II.

Ἐπὶ τούτων τ ὑπάτων ἱππικὴ ἀγομένη ἐτείχισε τὸ Δωρεχῶ ὅπερ τ Μεσοποταμίας μέγα πάνυ καὶ ὀχυρὸν, κείμενον μέσον τ ὅρων Ρωμαίων ϗ Περσῶν, ϗ ἐπίησεν ἐν αὐτῷ δημόσια λατρεῖα β, ϗ ἐκκλησίας, ϗ ἐμβόλους, Ϲ ὅρμα εἰς ἀποβάσεις πίτυς, ϗ Κισέρνας ὑδάτων. τὸ δ αὐτὸ χωρίον Δῶρος λέγεται κληθῆναι Δῶρος ὑπὸ Αλεξάνδρου Μακεδόνος, διότι Δαρεῖον τὸν βασιλέα Περσῶν ὁ αὐτὸς Αλέξανδρος ἐκεῖ δόρατι ἐκράτησεν. ὅθεν ϗ τὸ ὄνομα ἔχει μέχρι νῦν.

Η̄.	Ινδ. ζ̄. ΥΠ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΚΥΡΤΟΥ ΜΟΝΟΥ.	III.

ΤΚ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Θ̄.	Ινδ. η̄. ΥΠ. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ, ϗ ΥΡΑΤΙΟΥ.	IV.
Ῑ.	Ινδ. θ̄. ΥΠ. ΡΟΜΗΡΙΟΥ, ϗ ΑΒΙΗΝΟΥ.	I. *Ol.* CCCXX.
ΙᾹ	Ινδ. ῑ. ΥΠ. ΠΡΟΒΟΥ, καὶ ΑΒΙΗΝΟΥ ΤΟ Β̄.	II.
ΙΒ̄.	Ινδ. ιᾱ. ΥΠ. ΔΕΞΙΚΡΑΤΟΥ, ϗ ΒΟΛΟΥΣΙΑΝΟΥ.	III.

ΤΚΑ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΓ̄.	Ινδ. ιβ̄. ΥΠ. ΚΕΘΗΓΟΥ ΜΟΝΟΥ.	IV.
ΙΔ̄.	Ινδ. ιγ̄. ΥΠ. ΣΑΒΙΝΙΑΝΟΥ, ϗ ΘΕΟΔΩΡΟΥ.	I. *Ol.* CCCXXI.
ΙΕ̄.	Ινδ. ιδ̄. ΥΠ. ΑΡΕΟΒΙΝΔΟΥ, ϗ ΜΕΣΣΑΛΛΑ.	II.
ΙϚ̄.	Ινδ. ιε̄. ΥΠ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Γ̄, ϗ ΒΕΝΑΝΤΙΟΥ.	III.

Ιουλιάνας τ ἐπιφανεστάτης Πατρικίας ἐκραζον Δῆμοι τὸν αὐτῆς ἄνδρα Αρέοβινδον βασιλέα τῆ Ρωμανίᾳ. Ϲ ἔφυγεν ὁ Αρέοβινδος πέραν. κατὰ λοιπὸν ὁ βασιλεὺς Αναστάσιος ἀνῆλθεν εἰς τὸ ἱππικόν. ϗ Δῆμοι συμφωνήσεως αὐτ ϗ μετεχείρισαν τὸ πλῆθος τ πόλεως.

Τούτῳ τῷ ἔτει ἐκτίσθη τὸ μακρὸν τεῖχος τὸ λεγόμενον Αναστασιανόν.

ΤΚΒ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΖ̄. ΙΗ̄. ΙΘ̄. Κ̄. ΚᾹ. ΚΒ̄. ΚΓ̄. ΚΔ̄. ΚΕ̄. Κϛ̄.

ΚΖ̄.	Ινδ. ιᾱ. ΥΠ. ΜΑΓΝΟΥ ΜΟΝΟΥ.	II. *Ol.* CCCXXII.

Ἐπὶ τούτων τ ὑπάτων ἰδεν ὁ βασιλεὺς Αναστάσιος ἐνύπνιον, ὅτι ἔξη ἐναντίον αὐτ ἀνήρ τις τέλειος λευκείμων βαστάζων κώδικα γεγραμμένον, ϗ ἀναπτύξας φύλλα ϛ κωδικὸς πέντε, ἀναγνὼς τὸ βασιλέως ὄνομα εἶπεν αὐτῷ, Εἶδε, Δῆμε τὴν ἀπώλειάν σ ἀπολείφω ἐγώ. ϗ τῷ ἰδίῳ δακτύλῳ ἀπήλειψεν. ϗ διυπνισθεὶς, ϗ καταρραγεὶς ὁ αὐτὸς Αναστάσιος, προσκαλεσάμενος Ἀμάντιον τὸν Κανικλάριον ϗ Πραισίσιον εἶπεν αὐτῷ τὴν ϛ ὁράματος δύναμιν. ὁ δὲ Ἀμάντιος εἶπεν αὐτῷ, Εἰς τὸν αἰῶνα ζῆθι Βασιλεῦ κἀγὼ γὰρ ἐθεασάμην ταύτῃ τῇ νυκτὶ, ὅτι, ὡς ἔσαμαι ἐναντίον τ ὑμετέρων κρατῶν, ὅπισθεν μ ἐλθὼν χεὶρ μέγας σπασάμενος τῷ σώματι τὴν λευκὴν τ χλαμύδα μ, ϗ πνάξας κατήγαγε με εἰς τὸ ἔδαφος, ϗ ἀπήλισκε με κατὰ σθιον ϗ πατῶν. ϗ προσκαλεσάμενος ὁ βασιλεὺς Πρόκλον τὸν Ασιανὸν, τὸν φιλόσοφον, ϗ ὀνειροκριτὴν, εἶπεν αὐτῷ τὸ ὅραμα. ὁμοίως δὲ ϗ Ἀμάντιος ὁ δὲ ἐσαφήνισεν αὐτοῖς τὴν αὐτὴν δύναμιν. Ϲ μετ' ὀλίγον χρόνον τελευτᾷ. ϗ μετ' ὀλίγον ἀρρωστήσας ὁ βασιλεὺς Αναστάσιος ἔκειτο. ϗ ἀσθενῆς γινόμενος, ϗ βροντῆς μεγάλης, πάνυ θροηθεὶς ἀπέδωκε τὸ πνεῦμα ὢν ἐνιαυτῶν ϛ, ϗ μηνῶν ε.

Μετὰ τὴν βασιλείαν Αναστασίου δ Δικώρου ἐβασίλευσεν ὁ θειότατος Ιουστῖνος ὁ Βενδαρίτης, ὁ ἐκ Δ, ὅπι τ ὑπατείας Μάγνου, μηνὶ Πανέμῳ, τῷ ϗ Ἰαλλίῳ, θ. Ινδ. ια, χρηματίζοντος κατ' αὐτὸν Αντιοχείας τ Συρίας ἔτους ϛξφ ὃν τινα ὁ στρατὸς τ Φυλαιτόντων τὸ Παλαιὸν Ἐξκουβιτόρων ἅμα τῷ δήμῳ σέψαντες ἐποίησαν τ βασιλέα. ἰῶ γὰρ κόμης Ἐξκουβιτόρων. ϗ ἐβασίλευσεν ἔτη θ. ὁμῦ ,ϛλϛ.

Λ̄.	Ινδ. ιβ̄. ΥΠ. ΙΟΥΣΤΙΝΟΥ ΑΥΓ. καὶ ΕΥΘΕΡΙΧΟΥ.	III.

Οὗτος Ἰωάννης, ἅμα ἐβασίλευσεν, ἀνεῖλεν Ἀμάντιον τ Πραισίσιον αὐτ, ϗ Ἀνδρέαν τὸν Κανικλάριον τὸν ϛ ῥηθέντος Ἀμαντίου δομέστικον, ὃν ἠθέλησε ποιῆσαι βασιλέα ὁ αὐτὸς Ἀμάντιος δεδωκὼς αὐτῷ Ἰωάννῃ χρήματα ῥογοῦπα, ἵνα γένηται θεόκριτος βασιλεύς. ϗ ἐρόησεν. ὁ δ στρατὸς, Ϲ ὁ δῆμος, λαβόντες ἀφ ἑαυτῶν θεόκριτον ποιῆσαι βασιλέα. ἐφ ᾧ δὲ τὸ βασιλεῦσαι αὐτὸν, ὡς τυράννος ϗ βουληθέντας ὑποβασιλεῦσαι τῇ βασιλείᾳ αὐτ, ἐφόνευσεν αὐτός. Εσφάγησαν δ εἰς τὸ Παλάτιον ἔσω.

Ο δ αὐτὸς βασιλεὺς ἀνεκαλέσατο τὸν Πατρίκιον Ἀσπάρουκα, ϗ Διογενιανὸν ἀπὸ στρατηλατῶν, ϗ Φιλόξενον, ϗ αὐτὸν

αὐτὸν ὑπὸ στρατηλατῶν πεμφθέντας εἰς ἠθιοπίαν ὡδὲ ἔ ποὸ αὐτῦ βαζιλέως. καὶ ἐπίησεν Ασίωνα μὲν ἔπαρχον Πραιτωρίων, Διογενιανὸν δὲ ὑπὸ στρατηλατῶν ἀνατολῆς. καὶ φιλόξενον μετὰ χρόνον ἐπίησεν ὕπατον.

Τῷ αὐτῷ ἔτει ἀνῆλθεν εἰς πέραν ἐν τῇ ἀνατολῇ αἰὴρ φοβερὸς ὀνόματι κομήτης, ὃς εἶχεν ἀκτῖνα πέμπουσαν ὑπὸ τὸ κάτω. ὃν τινα ἔλεγον τινὲς πωγωνίαν εἶναι, ἢ ἐφοβοῦντο οἱ ἄνθρωποι.

ΤΚΕ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Β.	Ινδ. γ. ΥΠ. ΒΕΤΑΛΙΑΝΟΥ, καὶ ΡΟΥΣΤΙΚΙΟΥ.		IV.
Γ.	Ινδ. ιδ. ΥΠ. ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΥ, ἢ ΟΥΑΛΕΡΙΟΥ.		I. *Ol* CCCXXV.
Δ.	Ινδ. ιε. ΥΠ. ΣΥΜΜΑΧΟΥ, καὶ ΒΟΗΘΕΙΟΥ.		II.

Ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ Τζάθης ὁ υἱὸς Ζαμνάζου Λαζῶν βασιλέως, ἢ μόνον ἐτελεύτα ὁ πατὴρ αὐτοῦ Χαμνάσης, εὐθέως ἀνῆλθεν ἐν Κωνσταντινουπόλει πρὸς τὸν θειότατον βασιλέα Ιουστῖνον. ἢ ἑαυτὸν ἐκδεδωκὼς παρεκάλεσεν ἀναγορεύθῆναι αὐτὸν βασιλέα Λαζῶν ὑπὸ τῶν Ρωμαίων βασιλέως γνώμονα Χριστιανὸν, ἕ μὴ πρὸς σωτηρίαν ὑπὸ τῶν Περσῶν βασιλέως προχειριζόμενον ἀναγκασθῆναι αὐτὸν, ὡς οἷα ὑποκείμενον ἢ πάρ' αὐτοῦ προχειριζόμενον βασιλέα, καὶ πᾶς ἡυτίας ποιῆσαι καὶ πάντα τὰ Περσικὰ σεβάσματα. ἐν ᾗ κατ' αὐτὸν ὁ κρατῶν βασιλεὺς Περσῶν Καυάδης, ἢ πρὸς Γέρζαις συμβάλλει ὥστε βασιλέως Λαζῶν πλαττόμενος, ἄλλον βασιλέα σιφεῖναι τούτοις ὑπὸ τῶν κρατούντων βασιλέως Περσῶν τῶν ἐθνῶν μλλοντι τῶν Λαζῶν ὑπάρχοντα. ἢ δεχθεὶς ὁ Τζάθης πρὸς τοῦ αὐτοῦ βασιλέως Ιουστίνου, ἐφωτίσθη, καὶ Χριστιανὸς γενόμενος ἔγημε γυναῖκα Ρωμαίων ἔκγονον Ονίνου τοῦ Παστρικίου τοῦ ἀπὸ Κυρου παλατῶν Ουαλεριανοῦ. ἐν τινα εἰς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ χώραν Λαζῶν ἀπῆλθε προχειρισθεὶς καὶ στεφθεὶς βασιλεὺς Λαζῶν ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Ιουστίνου βασιλέως, φορέσας στέφανον Ρωμαίων, ἢ χλανίδην ἅπαν ὁλοσήρικον ἔχων αὐτὴ πορφυρᾶ χρυσῆν βασιλικὴν ταῦλιν, ἐν ᾧ ὑπῆρχεν ἐν μέσῳ σηθάριν ἀληθεύοντα μικρὸν τοῦ βασιλικοῦ χαρακτῆρος Ιουστίνου. ἢ σιχάριον ἅπαν ἐνδεδυκὼς ἢ αὐτὸ ἔχον χρυσᾶ πλαίσια βασιλικὰ ὡσαύτως φέροντα τὸν χαρακτῆρα τοῦ αὐτοῦ βασιλέως Ιουστίνου. Τὰ γὰρ τζαγγία αὐτοῦ ἐν τῷ ὑπὸ τὸν χώρας αὐτοῦ ῥοσσία περίκειται ἔχοντα μαργαρίτας. ὁμοίως ἢ ἢ ζώνη αὐτοῦ ὑπῆρχεν ἀφ' ὧν μαργαριτῶν. ἐλάβεν ἢ ἐνδεδυκὼς τοῦ βασιλέως Ιουστίνου δῶρα πολλὰ ἢ αὐτὸς, ἢ ἡ γυνὴ αὐτοῦ Ουαλεριανὴ, ὡς ἅπαξ ἀναγκασθεῖσα, ἢ ποτε τραπεῖσα, γαμηθῆναι αὐτῷ εἰς ἄλλα βασίλεια. Καὶ γνοὺς τὸν Κωάδης βασιλεὺς Περσῶν ἐδήλωσεν ἀφ' πρεσβυτοῦ τῷ βασιλεῖ Ιουστίνῳ ταῦτα, ὅτι, φιλίας ἢ εἰρήνης μεταξὺ ἡμῶν λαλουμένης ἢ γνωμένης, τὰ ἐχθρῶν πρᾶττεις. Ἰδοὺ γὰρ τὸν ὑποκείμενον μοι βασιλέα Λαζῶν αὐτὸς προχειρίσω μὴ ὄντα ὑπὸ τῶν Ρωμαίων διοικησιν, ἀλλ' ὑπὸ τὸν Περσῶν τάξιν ἀφ' αἰῶνος. ἢ πρὸς ταῦτα ἀντεδήλωσεν αὐτῷ ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Ιουστῖνος ταῦτα, Ημεῖς οὐκ ἐπιθυμοῦμεν τὴν σὴν βασιλείαν ὅτε προσλαβόμεθα, ὅτε προσεκτησάμεθα, ἀλλ' ἐλπίδα εἰς ὄνομα Τζάθην εἰς τὰ ἡμέτερα βασίλεια ἐδέξῃ πρεσβυτέρων ἡμῶν ῥυθμίσαι μυσαρᾷ νόσῳ Ελληνικῇ δογματίζοντα, ἢ ἀσεβῆ θυσίαν, καὶ πλάνης δαιμόνων ἀθέκτων, ἢ Χριστιανὸς γνήσιον ἀξιώσαι τὸν δυνάμενος ἐκ αἰῶνος ἢ ἐπουρανίῳ θεῷ ἢ δημιουργῷ τῶν ἁπάντων, καὶ κωλῦσαι τὸν βλάπτοντα εἰς τὸ βέλτιον ἐλθεῖν, καὶ γνῶναι θεὸν ἀληθινὸν ὃν ἐνδέχεται. ὅθεν Χριστιανὸν αὐτὸν γνώμονα, ἢ ἀξιωθέντα τῶν ἐπουρανίων μυστηρίων εἰς τὴν ἰδίαν ἀπελύσαμεν χώραν. ἢ ἐγένετο λοιπὸν ἔχθρα μεταξὺ Ρωμαίων, καὶ Περσῶν. ἢ πρότερον Κωάδης βασιλεὺς Περσῶν τῷ αὐτῷ χρόνῳ ῥῆγα τῶν Οὔννων ὀνόματι Ζιλγβί. ὃν ἐκάσας ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Ιουστῖνος, ἢ ὡς πρώην αὐτὸς αὐτὸν ἐν πρεσβείαις ὢν πρὸς βοήθειαν Ρωμαίων, πέμψας αὐτῷ δῶρα πολλὰ ἢ σωτηρίαν λαῶν μεθ' ὅρκων πάλιν αὐτῷ, ἐλυπήθη σφόδρα.

Ὁ αὐτὸς Οὔννος πρεσβεύσας ἀφ' τῶν Περσῶν ἀπῆλθε πρὸς Κωάδην βασιλέα Περσῶν ἀφ' Ρωμαίων, μεθ' χιλιάδων κ ὀφείλων Ρωμαίοις πολεμήσειν. ὁ ἢ θειότατος Ιουστῖνος ἐδήλωσε διὰ πρεσβυτοῦ Κωάδῃ τῷ Περσῶν. Βασιλεῖ μετὰ φιλικῆς αὐτοῦ ἀποκρίσεως ὡς ἐπ' ἄλλῳ τινὶ γεγράψας τὸν ἀφ' αὐτοῦ Τζιάγγιρος ῥηγὸς τῶν Οὔννων ἀφαίρεσιν ἢ ὅπλισιν. ἢ ὅτι ἀφ' Ρωμαίων ἀκομίσατο χρήματα ἀφ' Περσῶν, ὀφείλων αὐτὸς ἀποδοῦναι ἢ τῷ καιρῷ τὸν συμβολῆς εἰς τὸ μέρος τῶν Ρωμαίων συμμαχεῖν. ἢ ὅτι δεῖ ἡμᾶς ἀδελφοὺς ὄντας εἰς φιλίαν λαλεῖν, ἢ μὴ δοῦναι τοῖς κοινοῖς τούτων παίζειν. ἢ γνοὺς ταῦτα Κωάδης βασιλεὺς Περσῶν ἐπηρώτησεν τὸν Ζίλγβιν, ἐρήκως αὐτῷ, ὅτι δῶρα ἔλαβες ἀφ' Ρωμαίων πρεσβεύσας κατὰ Περσῶν. ἢ εἶπεν ὁ Ζίλγβις, ὅτι, Ναί. ἢ ὀργισθεὶς ὁ Κωάδης ἐφόνευσεν αὐτὸν, καὶ πολλοὺς τοῦ ὄχλου αὐτοῦ νυκτὸς ἀνεῖλε πέμψας κατ' αὐτῶν πλῆθος πολὺ, ἀγνοούντων τῶν Οὔννων, ὅτι ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν ἐπέμφθη κατ' αὐτῶν πλῆθος, ἀλλ' ὡς ὑπὸ ἄλλης χώρας τινῶν, φησὶν, ἐπελθόντων τοῖς Οὔννοις καὶ τῷ ῥηγὶ αὐτῶν. οἱ δὲ λοιποὶ τῶν Οὔννων οἱ ὑπολειφθέντες ἔφυγον, ἢ ἔδοξε λοιπὸν ὁ Κωάδης λαλεῖν, φησὶν, ἀφ' πάντων εἰρήνης, ἤτοι φιλίας δηλώσας ἀφ' Βροῖς πρεσβυτέρᾳ τῷ βασιλεῖ Ρωμαίων Ιουστίνῳ.

Ε.	Ινδ. α. ΤΠ. ΜΑΞΙΜΙΝΟΥ ΜΟΝΟΥ.		III.

ΤΚς ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ς.	Ινδ. β. ΥΠ. ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΥ ΤΟ Β, καὶ ΟΡΗΛΙΟΝΟΣ.		IV.
Ζ.	Ινδ. γ. ΥΠ. ΦΙΛΟΞΕΝΟΥ, ἢ ΠΡΟΒΟΥ.		I. *Ol.* CCCXXVI.
Η.	Ινδ. δ. ΥΠ. ΟΛΥΒΡΙΟΥ ΜΟΝΟΥ.		II.
Θ.	Ινδ. ε. ΥΠ. ΜΑΒΟΡΤΙΟΥ ΡΩΜΑΙΟΥ ΜΟΝΟΥ.		III.

Μετὰ τὸ διελθεῖν τὸ ὄγδοον ἔτος, ἢ μῆνας δ, ἡμέρας ε τοῦ βασιλέως Ιουστίνου τοῦ θειοτάτου, σωεβασίλευ-

σεν αὐ-

σεν αὐτῷ ὁ βύσπορος καὶ Ιουστινιανὸς, ὁ αὐτοῦ συγγενὴς, ὁ μεγαλόψυχος ἐς ὑπερβολὴν μὴ τ᾽ χαριεστῆς αὐτοῦ θεοδώρας ἀναγορευθεὶς, καὶ ἐτέθη ὑπὸ δ᾽ θεόδοτος Ιουστῖνος δ᾽ αὐτοῦ θείος, μηνὶ Ξανθικῷ, καὶ Ρωμαίοις Απριλλίῳ ᾱ, Ινδικτιῶνος ε, δ᾽ ἐσφ ἔτους Ἀντιοχείας τ᾽ Συρίας, ὑπατείας δ᾽ πρεσκιμψὺς Μαβορτίου Ρωμαίου. ὅστις Βασιλεὺς Ιουστινιανὸς μεγάλην ἐποίησεν καταστροφὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει, καὶ ἐν ἑκάστῃ πόλει, πέμψας θείας σάκρας, ὥστε τιμωρηθῆναι τοὺς ἀπειθοῦντας ἢ φόνος ποιῆσαι, καὶ μὴ ἵνα λιθοβολῶσιν, ἢ φονεύσιν, ἀλλὰ καὶ θεωρεῖν θυτάκτως, καὶ φόβον ἔδειξε πολλὴν, καὶ ἀρήνην εἰς πάσας τὰς ἐπαρχίας. Ἐν δὲ τῷ μεταξὺ σπεύδει ἀθενήσασα τ᾽ Βασιλέα Ιουστῖνον ἐκ τοῦ ἕλκους, ὃ εἶχεν ἐν τῷ ποδὶ αὐτοῦ, ὑφ᾽ ἧς ἔλαβε συγίτας ἐν τῷ πολέμῳ, τελευτῆσαι, μηνὶ Λῴῳ, κζ᾽ Ρωμαίοις Αὐγούστου πρώτῃ, ἡμέρᾳ κυριακῇ, ὥρᾳ γ᾽ τ᾽ παρούσης ε ἰνδικτιῶνος. τελευτᾷ ἔτῶν οζ.

Καὶ λοιπὸν ἐβασίλευσε μοναρχὴς Ρωμαίων ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ἔτη λη, μῆνας ια.

ὁμοῦ ϛΟΕ.

Ψηφίζει δὲ ὁ χρόνος τ᾽ αὐτοῦ βασιλείας, ἀφ᾽ ὅπερ ἀνηγορεύθη βασιλεὺς, τοῦτ᾽ ἔστιν ἀπὸ μηνὸς Ξανθικοῦ, καὶ Ρωμαίοις Απριλλίου ᾱ, Ινδ. ε.

ΤΚΖ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ā. Ινδ. ϛ. ΥΠ. ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Γ. ΜΟΝΟΥ. IV.

Ὁ βασιλεὺς Ιουστινιανὸς καὶ τὸ πρῶτον ἔτος τ᾽ αὐτοῦ βασιλείας, μηνὶ Αὐδυναίῳ, καὶ Ρωμαίοις Ιανουαρίῳ ᾱ, ἕκτης ἰνδικτιῶνος, τοσαῦτα ἔρριψεν χρήματα, καὶ παρέσχε πᾶσιν, ὡς οὐδεὶς βασιλεὺς ἕτερος ὑπατεύων.

Τῷ αὐτῷ ἔτει Πέρσαι ἐπολέμησαν Τζαθίῳ τῷ Λαζῶν βασιλεῖ, ὡς πρόσθεν Ρωμαίοις. Ὁ λοιπὸν ὁ αὐτὸς Τζάθιος ἔπεμψε, καὶ ἐδεήθη τοῦ βασιλέως Ιουστινιανοῦ, καὶ τ᾽ Ρωμαίων βασιλείας. Ὁ ἔπεμψεν αὐτῷ πλῆθος στρατηλάτας τρεῖς, Βελισάριον, καὶ Κύρυκον, καὶ Ειρηναῖον τ᾽ Πεντεδίας. καὶ συνέκρουσαν πόλεμον. καὶ πολλοὶ ἔπεσον τοῦ Ρωμαίων στρατοῦ. καὶ ἠγανάκτησε κατὰ τ᾽ στρατηλατῶν ὁ Βασιλεὺς Ιουστινιανὸς, ὅτι φθονοῦντες ἀλλήλοις προεδίδουν ἀλλήλους, καὶ ἐγνώριζον κατ᾽ ἀλλήλων τῷ βασιλεῖ· καὶ ἐδιεδέξαλο αὐτοὺς, Πέτρος τοῦ στρατηλάτου τοῦ ἀπὸ Νοσαρείων τοῦ βασιλέως κατελθόντος, καὶ ἀποκινήσαντος αὐτὸς, καὶ λαβόντος τὰ ὑξπαίδια πάρ᾽ αὐτῶν, καὶ συμβαλὼν τοῖς Πέρσαις μετ᾽ τ᾽ Λαζῶν πολλοὺς κατέκοψεν Ρεργας.

Ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ ὁ Βασιλεὺς Ιουστινιανὸς ἀνενέωσε τὸ προάστιον Συκαῖς πρώην λεγόμενον, κείμενον κατέναντι δ᾽ Κωνσταντινουπόλεως, καὶ τὸ θέατρον αὐτῶν Συκῶν, καὶ τὰ τείχη, σλεδωκὼς δίκαιον πόλεως, μετονομάσας αὐτὰς Ιουστινιανούπολιν. ἔκλισε δὲ καὶ τὴν γέφυραν, δι᾽ ἧς δώσαι τοῖς τὴν περαίαν ποιεῖσθαι ἀπὸ τ᾽ αὐτοπέρας εἰς τὴν πανδαίμονα.

Ὁ αὐτὸς Βασιλεὺς ἀνεκτήρωσε καὶ τὸ δημόσιον λατρεῖον, ὃ ἐν πρώτῳ ἐξάμνου κλίζειν ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἀναστάσιος ὁ Βασιλεὺς, τὸ ἐν τοῖς Λαγιθαίοις. Ἐποίησε δὲ ὁ αὐτὸς Βασιλεὺς καὶ τὸ μεσίκωλον τ᾽ βασιλικῆς Ἰλλυρικίαν μεγάλην, βαλόμενος βαλεῖν τὸ Ἀδριάνειον ὕδωρ δ᾽ ἀγωγὸς εἰς αὐτὴν, ὅπερ ἀγωγὸν ἀνενέωσεν ὁ αὐτὸς Βασιλεὺς καταστραφέντα πρώην ὑπὸ Ἀδριανοῦ τοῦ Βασιλέως τοῖς Βυζαντίοις εἰς τὸ ὑδραγωγεῖον, ποθ᾽ τὸ ὑδραγώγιον τὸ Βυζάντιον.

Β̄. Ινδ. ζ. ΥΠ. ΔΕΚΙΟΥ ΜΟΝΟΥ. Ι. Οἱ CCCXXVII.

Τούτῳ τῷ ἔτει ὁ Ιουστινιανὸς κώδιξ ἀνεκαινήρωσε, ὃ ἐπελεύθη αὐθεντεῖσθαι ὑπὸ τ᾽ ποθ᾽ ιγ Καλανδῶν Ἀπριλλίων δ᾽ ἐνεσώσης ζ ἰνδικτιῶνος.

Τούτῳ τῷ ἔτει κζ᾽ θεᾶ Φιλανθρωπία γέγονε τὸ μέγα θαυμάσιον.

Γ̄. Ινδ. η. ΥΠ. ΛΑΜΠΑΔΙΟΥ, καὶ ΩΡΕΣΤΟΥ. III.

Τούτῳ τῷ ἔτει Σαμαριτῶν ἐπαναστάντων καὶ ποιησάντων ἑαυτοῖς βασιλέα καὶ Καίσαρα, ἐπέμφθη Ειρηναῖος ὁ Γενναδίας στρατηλάτης, καὶ ἐθανάτωσε πολλούς. Καὶ ἦνες .....

ΛΕΙΠΕΙ ΠΟΛΛΑ.

ΤΚΗ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Δ̄. Ινδ. θ. ΥΠ. ΛΑΜΠΑΔΙΟΥ, καὶ ΩΡΕΣΤΟΥ ΤΟ Β̄. III.

Ē. Ινδ. ι. ΥΠ. ΛΑΜΠΑΔΙΟΥ, καὶ ΩΡΕΣΤΟΥ ΤΟ Γ̄. IV.

ϛ̄. Ινδ. ια. ΥΠ. ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Ā ΜΟΝΟΥ. Ι. Οἱ CCCXXVIII.

Τούτῳ τῷ ἔτει, μηνὶ Δίῳ, κζ᾽ Ρωμαίοις Νοεμβρίῳ, τ᾽ ιβ Ινδικτιῶνος, γέγονεν σεισμὸς μέγας ἀβλαβὴς ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἑωσφόρας βαθείας, ὥστε πᾶσαν τ᾽ πόλιν σωαχθῆναι εἰς τ᾽ φόρον Κωνσταντίνου, Ὁ λιθωθῆναι, καὶ λέγειν, Αγιος ὁ θεὸς, Αγιος ἰσχυρὸς, Αγιος ἀθάνατος, ὁ σωθεὶς δι᾽ ἡμᾶς, ἐλέησον ἡμᾶς. καὶ ἔμειναν πᾶσαν τὴν νύκτα ἀγρυπνοῦντες καὶ δυχόμενοι. Πρωΐας δὲ γενομένης ὁ πᾶς δῆμος τ᾽ λιθωθέντων ἠξιοῦσεν, Νίκα ἡ τύχη τ᾽ Χριστιανῶν. ὁ σωθεὶς σῶσον ἡμᾶς, καὶ τὴν πόλιν.

ΛΕΙΠΕΙ.

Ζ̄. Ινδ. ιβ. ΥΠ. ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Ē, καὶ ΠΑΥΛΙΝΟΥ. II.

Ἐπὶ τούτων τ᾽ ὑπάτων ὁ Ιουστινιανὸς κώδιξ ἀνενεώθη, προσθεισῶν αὐτῷ καὶ τ᾽ μετ᾽ αὐτὸν διαθέξεων. καὶ ἐπελεύθη τῆς προτέρας ἐκδόσεως σχολαζόσης αὐθεντεῖσθαι ὑπὸ τῆς ποθ᾽ δ Καλανδῶν Ιανουαρίων, Ινδικτιῶνος ιγ.

Η̄. Ινδ. ιγ. ΥΠ. ΒΙΛΙΣΑΡΙΟΥ ΜΟΝΟΥ. III.

ΤΚΘ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Θ.	Ινδ. ιδ. ΥΠ. ΒΙΛΙΣΑΡΙΟΥ ΜΟΝΟΥ.	IV.
Ι.	Ινδ. ιε. ΥΠ. ΒΙΛΙΣΑΡΙΟΥ ΤΟ Ι. ΜΟΝΟΥ.	I. Ol. CCCXXIX.
ΙΑ.	Ινδ. α. ΥΠ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΟΝΟΥ.	II.
ΙΒ.	Ινδ. β. ΥΠ. ΑΡΙΩΝΟΣ ΥΙΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΙΟΥ ΜΟΝΟΥ.	III.

ΤΛ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΓ.	Ινδ. γ. ΥΠ. ΙΟΥΣΤΙΝΟΥ ΝΕΟΥ ΜΟΝΟΥ.	IV.
ΙΔ.	Ινδ. δ. ΥΠ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΜΟΝΟΥ.	I. Ol. CCCXXX.
ΙΕ.	Ινδ. ε. μ̄ῳ ὑπ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΜΟΝΟΥ.	II.
Ις.	Ινδ. ς. μ̄ῳ ὑπ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΟ Β. ΜΟΝΟΥ.	III.

ΤΛΑ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΙΖ.	Ινδ. ζ. μ̄ῳ ὑπ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΟ Γ. ΜΟΝΟΥ.	IV.
ΙΗ.	Ινδ. η. μ̄ῳ ὑπ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΟ Δ. ΜΟΝΟΥ.	I. Ol. CCCXXXI.
ΙΘ.	Ινδ. θ. μ̄ῳ ὑπ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΟ Ε. ΜΟΝΟΥ.	II.
Κ.	Ινδ. ι. μ̄ῳ ὑπ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΟ ς. ΜΟΝΟΥ.	III.

ΤΛΒ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΚΑ.	Ινδ. ια. μ̄ῳ ὑπ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΟ Ζ. ΜΟΝΟΥ.	IV.
ΚΒ.	Ινδ. ιβ. μ̄ῳ ὑπ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΟ Η. ΜΟΝΟΥ.	I. Ol. CCCXXXII.
ΚΓ.	Ινδ. ιγ. μ̄ῳ ὑπ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΟ Θ. ΜΟΝΟΥ.	II.
ΚΔ.	Ινδ. ιδ. μ̄ῳ ὑπ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΟ Ι. ΜΟΝΟΥ.	III.

ΤΛΓ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΚΕ.	Ινδ. ιε. μετὰ ὑπ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΟ ΕΝΔΕΚΑΤΟΝ ΜΟΝΟΥ.	IV.

Τότῳ τῷ κε ἔτῃ τ̄ Ιουστιανοῦ Βαζιλειας μετὰ τὴν ὑπαλείαν Φιλοχρίστε Βασιλέως τὸ ια μόνε γέγονεν ἡ ἐ σύνοδ⟨ος⟩ ἐν Κωνσταντινουπόλῃ κ̄ τ̄ δυσεβῶν, καὶ μυσαρῶν, καὶ ἀλλοτρίων τ̄ χριστιανισμοῦ Ἑλληνικῶν δογμάτων Ωριγένους, καὶ Διδύμε, καὶ Εὐαγρίε τ̄ ἀγομάχων, καὶ Θεοδώρε τ̄ δυσεβοῦς, καὶ τ̄ Ιουδαϊκῶν αὐτῶ συγγραμμάτων, καὶ τ̄ ἀκαθάρτε ἀπιστολῆς τ̄ πρὸς Μάριν τ̄ Πέρσην ἰβα λεγομένης, καὶ τ̄ μωρῶν συγγραμμάτων Θεοδωρήτε τ̄ κ̄ τ̄ ιβ κεφαλαίων Κυρίλλε τ̄ ἁγιωτάτε πατρὸς ἡμῶν καὶ διδασκάλε.

Κς.	Ινδ. α. μ̄ῳ ὑπ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΟ ΙΒ. ΜΟΝΟΥ.	I. Ol. CCCXXXIII.
ΚΖ.	Ινδ. β. μ̄ῳ ὑπ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΟ ΙΓ. ΜΟΝΟΥ.	II.
ΚΗ.	Ινδ. γ. μετὰ ὑπ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΟ ΙΔ. ΜΟΝΟΥ.	III.

ΤΛΔ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΚΘ.	Ινδ. δ. μετὰ ὑπ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΟ ΙΕ. ΜΟΝΟΥ.	IV.
Λ.	Ινδ. ε. μετὰ ὑπ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΟ ις. ΜΟΝΟΥ.	I. Ol. CCCXXXIV.
ΛΑ.	Ινδ. ς. μετὰ ὑπ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΟ ΙΖ. ΜΟΝΟΥ.	II.
ΛΒ.	Ινδ. ζ. μετὰ ὑπ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΟ ΙΗ. ΜΟΝΟΥ.	III.

ΤΛΕ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΛΓ.	Ινδ. η. μετὰ ὑπ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΟ ΙΘ. ΜΟΝΟΥ.	IV.
ΛΔ.	Ινδ. θ. μετὰ ὑπ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΟ Κ. ΜΟΝΟΥ.	I. Ol. CCCXXXV.
ΛΕ.	Ινδ. ι. μετὰ ὑπ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΟ ΚΑ. ΜΟΝΟΥ.	II.

Τότῳ τῷ λε ἔτῃ τῆς Ιουστιανοῦ Βασιλείας, καὶ μετὰ ὑπαλείαν Βαζιλέως τὸ εἰκοστὸν πρῶτον, τῇ εἰκοστῇ Μαρτίε μηνὸς, Ινδικτιῶν⟨ος⟩ ι, καὶ τρίτῳ ἔτῃ τῆς ἑνὸς ὀλυμπιαδ⟨ος⟩, ἐπληρώθη τὰ φλβ ἔτη τ̄ ἑορταστικοῦ κύκλε τοῦ ἁγίε καὶ ζωοποιοῦ σταυροῦ, ἀφ' οὗ τ̄ ὑπὲρ ἡμῶν ἐκέσιον καὶ ζωοποιὸν καθεδέξατο θάνατον Χριστὸς ὁ ἀληθινὸς θεὸς ἡμῶν, καὶ ἡμεῖς οἱ Χριστιανοὶ ἑορτάζειν ἠρξάμεθα τὴν ἁγίαν αὐτ̄ ἀνάστασιν. Καὶ ἄρχει ἡ δευτέρα πασχάλ⟨ου⟩ ἑορταστικοῦ κύκλε τ̄ φλβ ἐνιαυτῶν ἀπὸ κα καὶ τῆς αὐτῆς τοῦ Μαρτίε μηνὸς τῆς ἐνεστώσης ὀπτεμηδίνης, καθ' ἣν ἡ ἰσημερία γνωρίζει.

Λς.	Ινδ. ια. μετὰ ὑπ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΟ ΚΒ ΜΟΝΟΥ.	III.

Τότῳ τῷ λς ἔτῃ τῆς Ιουστιανοῦ Βασιλείας, μηνὶ Ἀπελλαίῳ, καθὼ Ρωμαῖοι Δεκέμβριον κδ, ἡμέρᾳ ᾱ, τῆς ιβ Ινδικτιῶν⟨ος⟩, ἡ τ̄ Ἐγκαινίων τῆς ἁγίας τ̄ θεοῦ μεγάλης ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως τὸ δεύτερον ἀπετελεῖτο ἑορτή.

ΤΛς ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΛΖ.	Ινδ. ιβ. μετὰ ὑπ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΟ ΚΓ. ΜΟΝΟΥ.	IV.
ΛΗ.	Ινδ. ιγ μετὰ ὑπ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΟ ΚΔ. ΜΟΝΟΥ.	I. Ol. CCCXXXVI.
ΛΘ.	Ινδ. ιδ. μετὰ ὑπ ΙΟΥΣΤΙΝΟΥ ΝΕΟΥ ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.	II.

Τότῳ τῷ ἔτῃ, τῇ ιδ τοῦ Νοεμβρίε μηνὸς, Ινδ. κλιῶν⟨ος⟩ ιε, ἐπολίτησεν Ιουστιανός.
Καὶ ἐβασίλευσεν ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ ΝΕΟΣ Αὔγυς⟨τος⟩ ἔτη ια, μηνὰς η. ὁμῶ ϛΡΖ.

Ην ὴ ἰδέα Ιασπιανῦ ϛ Βασιλέως κονδοιδὴς, εὔσηθ⊖, λδυκὸς, ὀλιγόθεμξ, ἀναφαλὰς, σρογγύλοψ, εὔμορφ⊖, ἀνθρωποσόσωπ⊖, ὑπόγελων, μιξοπόλι⊖ τὴν κάραν, τὸ ψρεῖον κηρὸν, ὡς οἱ Ρωμαῖοι, εὔρην⊖, ὑπόλδυκ⊖.

Ā. Ινδ. ιε. μεθ' ὑπ. ΙΟΥΣΤΙΝΟΥ ΝΕΟΥ ΜΟΝΟΥ. ΙΙΙ.

ΤΛΖ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Β̄. Ινδ. α. μ̄ ὑπ. ΙΟΥΣΤΙΝΟΥ ΝΕΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Β̄. ΜΟΝΟΥ. ΙV.
Γ̄. Ινδ. β. μ̄ ὑπ. ΙΟΥΣΤΙΝΟΥ ΝΕΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Γ̄. ΜΟΝΟΥ. Ι. Ol. CCCXXXVII.
Δ̄. Ινδ. γ. μεθ' ὑπ. ΙΟΥΣΤΙΝΟΥ ΝΕΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Δ̄. ΜΟΝΟΥ. ΙΙ.
Ε̄. Ινδ. δ. μεθ' ὑπ. ΙΟΥΣΤΙΝΟΥ ΝΕΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Ε̄. ΜΟΝΟΥ. ΙΙΙ.

ΤΛΗ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ϛ̄. Ινδ. ε̄. μετὰ ὑπ. ΙΟΥΣΤΙΝΟΥ ΝΕΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ ϛ̄. ΜΟΝΟΥ. IV.
Ζ̄. Ινδ. ϛ̄. μετὰ ὑπ. ΙΟΥΣΤΙΝΟΥ ΝΕΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Ζ̄. ΜΟΝΟΥ. Ι. Ol. CCCXXXVIII.
Η̄. Ινδ. ζ̄. μετὰ ὑπ. ΙΟΥΣΤΙΝΟΥ ΝΕΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Η̄. ΜΟΝΟΥ. ΙΙ.

Τότῳ τῷ ἡ ἔτϕ τ̄ αὐτ̄ βαζιλείας, μηὶ Σεπτεμβρίῳ ζ̄, τ̄ ἡ Ινδικτιῶν⊖ ἠσθένησεν Ιασῖνος Αὔγυστος, κὴ ἐποίησεν Τιβέριον Καίσαρα μεγονμάσας αὐτὸν Κωνσταντῖνον. Καὶ διετέλεσε σὺν αὐτῷ Καῖσαρ ὢν ἔτη δ̄.

Θ̄. Ινδ. η̄. μετὰ ὑπ. ΙΟΥΣΤΙΝΟΥ ΝΕΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Θ̄. ΜΟΝΟΥ. ΙΙΙ.

ΤΛΘ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ῑ. Ινδ. θ̄. μεθ' ὑπ. ΙΟΥΣΤΙΝΟΥ ΝΕΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Ῑ. ΜΟΝΟΥ. IV.
ΙᾹ. Ινδ. ῑ. μεθ' ὑπ. ΙΟΥΣΤΙΝΟΥ ΝΕΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ ΙᾹ. ΜΟΝΟΥ. Ι. Ol. CCCXXXIX.
ΙΒ̄. Ινδ. ιᾱ. μεθ' ὑπ. ΙΟΥΣΤΙΝΟΥ ΝΕΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ ΙΒ̄. ΜΟΝΟΥ. ΙΙ.

Τότῳ τῷ ιβ̄ ἔτϕ τ̄ Ιασίνε βασιλείας, μηὶ Σεπτεμβρίῳ κ̄ς, τ̄ ιβ̄ Ινδικτιῶν⊖ ἐτέθη ὑπ' αὐτ̄ Τιβέρι⊖νε⊖ Κωνσταντῖν⊖, κὴ τῇ ε̄ ϛ̄ μετ' αὐτὸν ὁλοθρεσε μηνὸς τελευτᾷ Ιασῖν⊖ Αὔγυστ⊖.

Καὶ ἐμονάρχησεν ΤΙΒΕΡΙΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ἔτερα ἔτη δ̄. ὁμ̄ ϛΔ̄Α.

Ā. Ινδ. ιβ̄. ΥΠ. ΤΙΒΕΡΙΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Ā. ΙΙΙ.

ΤΜ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Β̄. Ινδ. ιγ̄. μεθ' ὑπ. ΤΙΒΕΡΙΟΥ ΝΕΟΥ ΚΩΝΣΑΝΤΙΝΟΥ. IV.
Γ̄. Ινδ. ιδ̄. μεθ' ὑπ. ΤΙΒΕΡΙΟΥ ΝΕΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΤΟ Β̄. ΜΟΝΟΥ. Ι Ol. CCCXL.
Δ̄. Ινδ. ιε̄. μεθ' ὑπ. ΤΙΒΕΡΙΟΥ ΝΕΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΤΟ Γ̄. ΜΟΝΟΥ. ΙΙ.

Τότῳ τῷ δ̄ ἔτϕ τ̄ αὐτ̄ μοναρχίας ἠσθένησε Τιβέρι⊖ Καῖσαρ. κὴ τῇ ῑ ϛ̄ Αυγύστ μηνὸς τ̄ παρόσης ιε̄ Ινδικτιῶν⊖ ἐχώρησε Καῖσαρ Μαυρίκιος Τιβέρι⊖. κὴ τῇ δεκάτῃ τρίτῃ ϛ̄ Αυγύστ μηνὸς ἐτέθη βαζιλεὺς, δοθεισης αὐτῷ ὑπὸ Τιβερίε νέε Κωνσταντίνε τ̄ θυγατρὸς αὐτ̄ Κωνσταντίνης εἰς γυναῖκα. κὴ τῇ ιδ̄ τ̄ Αυγύστ μηνὸς τελευτᾷ Τιβέρι⊖ νέ⊖ Κωνσταντῖνος ἐν τῳ κέστῳ τ̄ Εβδόμ. κὴ ἐνεχθέντος τ̄ λειψανε
* αὐτ̄ πλοῖ ἐν Κωνσταντινουπόλ, τῇ ἑξῆς ἡμέρᾳ σκηδαθη. κὴ ἀπετέθη τὸ σῶμα αὐτ̄ εἰς σὺν ἁγίοις ἀποστόλοις.

Εἶτα ἐβασίλευσεν ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ ἔτη ῑ. ὁμ̄ ϛΡΙΑ.

Ā. Ινδ. ᾱ. ΕΝΙΑΥΤΟΣ ΑΝΥΠΑΤΟΣ. ΙΙΙ.

Καὶ ἐκ κοινῦ δόγματος ἐγράφη, μεθ' ὑπάλειαν Τιβερίε Κωνσταντίνε τ̄ θείας λήξεως, ἔτος δ̄.

ΤΜΑ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Β̄. Ινδ. β̄. μ̄ ὑπ. ΜΑΥΡΙΚΙΟΥ ΤΙΒΕΡΙΟΥ ΑΥΓ. ΜΟΝΟΥ. IV.
Γ̄. Ινδ. γ̄. μ̄ ὑπ. ΜΑΥΡΙΚΙΟΥ ΤΙΒΕΡΙΟΥ ΑΥΓ. ΜΟΝΟΥ. Ι. Ol. CCCXLI.
Δ̄. Ινδ. δ̄. μ̄ ὑπ. ΜΑΥΡΙΚΙΟΥ ΤΙΒΕΡΙΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Β̄. ΜΟΝΟΥ. ΙΙ.
Ε̄. Ινδ. ε̄. μ̄ ὑπ. ΜΑΥΡΙΚΙΟΥ ΤΙΒΕΡΙΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Γ̄. ΜΟΝΟΥ. ΙΙΙ.

ΤΜΒ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ϛ̄. Ινδ. ϛ̄. μ̄ ὑπ. ΜΑΥΡΙΚΙΟΥ ΤΙΒΕΡΙΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Δ̄. ΜΟΝΟΥ. IV.
Ζ̄. Ινδ. ζ̄. μ̄ ὑπ. ΜΑΥΡΙΚΙΟΥ ΤΙΒΕΡΙΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ Ε̄. ΜΟΝΟΥ. Ι. Ol. CCCXLII.
Η̄. Ινδ. η̄. μ̄ ὑπ. ΜΑΥΡΙΚΙΟΥ ΤΙΒΕΡΙΟΥ ΑΥΓ. ΤΟ ϛ̄. ΜΟΝΟΥ. ΙΙ.

Τότῳ τῷ ἐνιαυτῷ, τῇ παχαλίᾳ ἑορτῇ Μαυρίκιος Τιβέριος ἔστεψε Θεοδόσιον τ̄ ἴδιον υἱὸν εἰς βασιλέα, ὃ μὴ πω εἰσῆγη εἰς συμβόλαια, ἢ ἄλλο τι ἐπεχθη ἐπ' αὐτῷ τ̄ εἰς γνώρισμα βασιλέως, ἀλλ' ἢ μόνον ἐστέφθη.

Θ̄. Ινδ. θ̄. μ̄ ὑπ. ΜΑΥΡΙΚΙΟΥ ΤΙΒΕΡΙΟΥ ΤΟ Ζ̄. ΙΙΙ.

Τότῳ τῷ ἐνιαυτῷ Χοσρόης ὁ Περσῶν βαζιλεὺς ἦλθε πρὸς Ρωμαίους ἀνταρσίαν ὑπομείνας ἀπὸ Βαραμ τ̄ αὐτ̄ συμφυλέτ. Ϲ Δηὰ συμμαχίας Ρωμαϊκῆς ἀποκατέση εἰς τὴν ἑαυτ̄ βασιλείαν.

ΤΜΓ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Ῑ. Ινδ. ῑ. μ̄ ὑπ. ΜΑΥΡΙΚΙΟΥ ΤΙΒΕΡΙΟΥ ΤΟ Η̄. IV.

Τότῳ τῷ ἐνιαυτῷ Ανασάσιος πατριάρχης Ανθιοχείας ἐπανῆλθεν ἐν Ανθοχείᾳ μετὰ πλούτου τρηγο, ὃς Πατριάρχα γνομψύα, τ̄ νῦ Δηαδεξαμψύα τοῦ τότε τ̄ αὐτὸν Ανασάσιον.

ΙᾹ. Ινδ. ιᾱ. μ̄ ὑπ. ΜΑΥΡΙΚΙΟΥ ΤΙΒΕΡΙΟΥ ΤΟ Θ̄. Ι. Ol. CCCXLIII.
ΙΒ̄. Ινδ. ιβ̄. μ̄ ὑπ. ΜΑΥΡΙΚΙΟΥ ΤΙΒΕΡΙΟΥ ΤΟ Ῑ. ΙΙ.

Τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλ ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας Κυριακὸς πρεσβύτερος οἰκονόμος τ ἁυτῆς Ἐκκλησίας ἠγάπα ἔτη ιβ.

ΡΓ.	Ινδ. ιγ. μ Υπ. ΜΑΥΡΙΚΙΟΥ ΤΙΒΕΡΙΟΥ ΤΟ ΙΑ.	III.

ΤΜΔ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΡΔ.	Ινδ. ιδ. μ Υπ. ΜΑΥΡΙΚΙΟΥ ΤΙΒΕΡΙΟΥ ΤΟ ΙΒ.	IV.
ΡΕ.	Ινδ. ιε. μ Υπ. ΜΑΥΡΙΚΙΟΥ ΤΙΒΕΡΙΟΥ ΤΟ ΙΓ.	I. Ol. CCCXLIV.
ΡϚ.	Ινδ. α. μ Υπ. ΜΑΥΡΙΚΙΟΥ ΤΙΒΕΡΙΟΥ ΤΟ ΙΔ.	II.
ΡΖ.	Ινδ. β. μ Υπ. ΜΑΥΡΙΚΙΟΥ ΤΙΒΕΡΙΟΥ ΤΟ ΙΕ.	III.

ΤΜΕ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

ΡΗ.	Ινδ. γ. μ Υπ. ΜΑΥΡΙΚΙΟΥ ΤΙΒΕΡΙΟΥ ΤΟ ϚΡ.	IV.
ΡΘ.	Ινδ. δ. μ Υπ. ΜΑΥΡΙΚΙΟΥ ΤΙΒΕΡΙΟΥ ΤΟ ΡΖ.	I. Ol. CCCXLV.
Κ	Ινδ. ε. μ Υπ. ΜΑΥΡΙΚΙΟΥ ΤΙΒΕΡΙΟΥ ΤΟ ΡΗ.	II.

Τότῳ τῷ ἐνιαυτῷ, μηνὶ Φλωρεαρίῳ, γέγονεν ὁ χάμος Θεοδοσίου ἔ ὑὸς Μαυρικίου ἀπὸ ἡμέρας ἑπτὰ, ἀπὸ δ ἡ αὐτῆς, ἕως ιε ἔ αὐτοῦ Φλωρεαρ. μηνός. ἡ τῆ ϛ τοῦ Ἰουλίου μηνὸς, τ αὐτῆς ε Ἰνδικτιῶνος, ἡδίκτος πεντηξέντος ἐγεράφη τῷ λοιπῷ μέρει τοῦ χρόνου τότου, μέχρι δηλονότι Ἰανουαρίου τ ϛ Ἰνδικτιῶνος ἔτους, ἡ ὑπατίας τοῦ αὐτοῦ θεοσεβεστάτου ἡμῶν δεσπότου τὸ δεύτερον. ἡ τῷ Νοεμβρίῳ μηνὶ τῆς αὐτῆς ἡ Ἰνδικτιῶνος ἐπανάστασις γέγονε Μαυρικίῳ τῷ δεσπότῃ φωκᾶ τραπέντος μ τοῦ στρατοῦ. καὶ Μαυρίκιος μὲν Τιβερίου σὺν τῇ γυναικὶ Κωνσταντίνῃ, ἡ παισὶν δ, τοῦτ' ἔστ ϛ μὲν ἄρρεσι, Θεοδοσίῳ, Τιβερίῳ, Πέτρῳ, Παύλῳ, Ἰσσίνῳ, ἡ Ἰσχυριανῷ, ἡ τρισὶ θηλείαις, Ἀναστασίᾳ, Θεοκτίστῃ, Κλεοπάτρᾳ, φεύγοντι τῇ κβ τοῦ Δίου μηνὸς, κ Ῥωμαίοις Νοεμβρίου, τῇ νυκτὶ τῇ ἀπὸ κγ. .....

ΤΕΛΟΣ.

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΑ
ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ
ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ.

Χρονογραφία σύντομος ἀπὸ Ἀδὰμ, μέχρι χρόνων Μιχαὴλ, τοῦ Θεοφίλου υἱοῦ αὐτοῦ, ἔχουσα ἔτως,

Ἀδὰμ γενόμενος ἐτῶν ϲλ γυναῖκα τὴν Σήθ. καὶ ἐπέζησεν ὁ αὐτὸς Ἀδὰμ ἔτη ψ.

Σὴθ γυόμενος ἐτῶν ϹΕ ἐγέννησε τὸν Ἐνώς.

Ἐνὼς γυόμενος ἐτῶν ΡϜ ἐγέννησε τὸν Καϊνᾶν.

Καϊνᾶν γυόμενος ἐτῶν ΡΟ ἐγέννησε τὸν Μαλελεήλ.

Μαλελεὴλ γυόμενος ἐτῶν ϛξε γυναῖκα τὴν Ἰάρεδ.

Ἐνὼχ γενόμενος ἐτῶν ϱν γεννᾷ τὸν Μαθουσάλα.

Μαθουσάλα γενόμενος ἐτῶν ρϖζ γεννᾷ τὸν Λάμεχ.

Λάμεχ γυόμενος ἐτῶν ρϖη γεννᾷ τὸν Νῶε.

Νῶε γενόμενος ἐτῶν Φ γεννᾷ τὸν Σὴμ, τὸν Χὰμ, τὸν Ἰάφεθ. καὶ ἐπέζησε μέχρι τοῦ καταϰλυσμοῦ ἔτη ρ

Ἔτϕ Νῶε ὁ ϰαταϰλυζμὸς ἐγένετο. ὁμοῦ τὰ πάντα ἀπὸ Ἀδὰμ, ἕως τοῦ ϰατϊϰλυσμοῦ ϗζ οὖσι ὁ ἔτη βϲμβ. ὡς ϰαὶ ἡ ἀλήθεια ἀπιμαρτυρεῖ, ϰαὶ αἱ ἀνέϰαθεν πάσαις τῆς ἐϰϰλησίαις ἀπιϰρατήσασαι ὡρθοδόσεις.

Μετὰ τὸν ϰατϊϰλυζμὸν Σὴμ υἱὸς Νῶε γενόμενος ἐτῶν ϱ γεννᾷ τὸν Ἀρφάξαδ.

Ἀρφάξαδ δὲ γενόμενος ἐτῶν ρλε γεννᾷ τὸν Καϊνᾶν.

Καϊνᾶν γενόμενος ἐτῶν ρλγ γεννᾷ τὸν Σάλα.

Σάλα γενόμενος ἐτῶν ρλγ γεννᾷ τὸν Ἔβερ.

Ἔβερ γενόμενος ἐτῶν ρλγ γεννᾷ τὸν Φάλεϰ.

Φάλεϰ γενόμενος ἐτῶν ρλγ γεννᾷ τὸν Ραγαῦ. Ἐν ᾗ ταῖς ἡμέραις Φάλεϰ διεμερίσθησαν. Διὸ ϰαὶ σημαίνει τὸ Φάλεϰ ὄνομα τῇ Ἑβραίων Φωνῇ μερισμός. ϰαὶ ἔτως ϖϱοῦ ἡ πατρὸς τελοῦσα. Ἐπὶ τούτου ἡ πυργοποιία συνίϛη. ϰαὶ ἀπὸ μιᾶς τῆ πάλαι διαλέϰτου πολυφωνία γέγονεν. ϰαὶ ἡ ϰαθ' ἕϰαϛον ἔθνος τῶν γλωϖτῶν διαφωνία, φησὶν ἡ θεία γραφή.

Μετὰ δὲ Φάλεϰ Ραγαῦ γενόμενος ἐτῶν ρλε γεννᾷ τὸν Σερούχ.

Σεροὺχ γενόμενος ἐτῶν ρλη γεννᾷ τὸν Ναχώρ.

Ναχὼρ γενόμενος ἐτῶν οϑ γεννᾷ τὸν Θάραν.

Θάρας γενόμενος ἐτῶν ο γεννᾷ τὸν Ἀβραάμ.

Ἀπὸ Ἀδὰμ, ἕως Ἀβραὰμ, ϰατὰ τοὺς ο, ἔτη ,Γτϖδ. Ἀπὸ δὲ τοῦ ϰαταϰλυσμοῦ, ἕως Ἀβραὰμ, ἔτη ,α.....

Ἀβραὰμ ἑβδομηϰοστὸν πέμπτον ἔτος ἄγων θείας χαρίσματος ἀξιοῦται, ϰαὶ τὴν ϖρὸς αὐτὸν γενομένης ἐπαγγελίας,

„ἀφ' ἧς, ὅπου τῷ διὰ Μωϋσέως τὴν Αἰγύπτου ϖορείαν, γίνονται ἔτη υλ, ὡς ϰαὶ ὁ Ἀπόστολος μαρτυρεῖ λέγων,

„Διαθήϰην ϖεϖεϰυρωμένην ὑπὸ τοῦ θεοῦ εἰς Χριϛὸν ὁ μὲν ἔτη τετραϰόσια ϰαὶ τριάϰοντα γεγονὼς νόμος

„οὐϰ ἀϰυροῖ εἰς τὸ ϰαταργῆσαι τὴν ἐπαγγελίαν. ϰαὶ αὐτὸς ἐν Ἐξόδῳ ..... Μωϋσῆς, ἐν οἷς φησίν. ἡ δὲ

„ϰατοίϰησις τῶν υἱῶν Ισραὴλ, ἣν ϰατῴϰησαν ἐν Αἰγύπτῳ, ϰαὶ ἐν γῇ Χαναὰν, αὐτοὶ, ϰαὶ οἱ πατέρες αὐτῶν,

„ἔτη υλ. ϰαὶ ϰατὰ μέρος δὲ ἔτως ἔχει.

Ἀβραὰμ γενόμενος ἐτῶν ρ γεννᾷ τὸν Ἰσαάϰ.

Ἰσαὰϰ γενόμενος ἐτῶν ξ γεννᾷ τὸν Ἰαϰώβ.

Ἰαϰὼβ γενόμενος ἐτῶν ϖζ γεννᾷ τὸν Λεβί.

Λεβὶ γενόμενος ἐτῶν ξ γεννᾷ τὸν Ἀμραάμ.

Ἀμραὰμ γενόμενος ἐτῶν ϙε γεννᾷ τὸν Μωϋσῆν.

Μωϋσῆς γενόμενος ἐτῶν ϖ ἤγαγε τὸν λαὸν ἐϰ Αἰγύπτου.

Σωάγεται δὲ τὰ πάντα ἀπὸ μὲν πρώτου ἔτους Ἀβραὰμ, ἕως τῆς ἐξ Αἰγύπτου ϖορείαν, ἔτη ϕβ. ἀπὸ δὲ ϰαταϰλυσμοῦ, ἔτη αφλ. ἀπὸ δὲ Ἀδὰμ ϰαὶ τοὺς ο, ἔτη αχϖθ. ϰαὶ ἄλλως .....

Μετὰ δὲ τοῦτα ϰαθηγήσατο τοῦ λαοῦ Μωϋσῆς ἐϰ τῆς ἐρήμου ἔτη μ.

Ἰησοῦς δὲ Ναυῆ ἔτη ϰζ.

Πρεσβύτεροι ἔτη ϰγ.

Ἀλλόφυλοι ἔτη η.

Γοθονιὴλ ἀπ φυλῆς Ιούδα ἔτη μ.
Αλλόφυλοι ἔτη ιη. μέθ ὃς,
Αὼδ ἀπ φυλῆς Εφραὶμ ἔτη ω.
Αλλόφυλοι ἔτη.....
Δεξώχθ, καὶ Βαρζὰκ ἔτη μ.
Μαδιωαῖοι ἔτη ζ.
Γεδεὼν ἔτη μ.
Αβιμέλεχ ἔτη γ.
Θωλᾶς ἔτη κγ.
Ιαὴρ ἔτη κβ.
Αμμανῖται ἔτη ιη.
Ιεφθαὲ ἔτη ς.
Εσβὼν ἔτη ζ.
Εγλὼν ἔτη γ.
Λαμβδὼν ἔτη η.
Αλλόφυλοι ἔτη κ.
Σαμψὼν ἔτη κ.
Σαμυὴλ ἔτη ς.
Σαοὺλ ἔτη μ.
Δαυὶδ ἐβασίλευσεν ἔτη μ.
ὁμοῦ τὰ πάντα ἀπὸ Εξόδου υἱῶν Ισραὴλ, ἕως Δαυὶδ τοῦ βασιλέως, ἔτη χλ.
Σολομὼν ἔτη μ.
Γοβοὰμ ἔτη ιζ.
Αβιὰ ἔτη γ.
Ασὰ ἔτη μ.
Ιωσαφὰτ ἔτη κε. Ἐπὶ τούτου προεφήτευον Μιχαίας, Ηλίας, καὶ Ελισαέ.
Ιωραὰμ ἔτη.....
Οχοζίας ἔτος α.
Γοθολία μήτηρ Οχοζίου ἔτη ζ.
Ιωὰς ἔτη ις.
Αμεσίας ἔτη κθ.
Αζαρίας, ὁ καὶ Οζίας ἔτη νβ. Ἐπὶ τούτου ἐπροφήτευον Ωσηὲ, Αμὼς, Ιωνᾶς, Ιωὴλ.
Ιωαθὰμ ἔτη ιζ.
Αχὰζ ἔτη ιε.
Εζεκίας ἔτη κθ.
Μανασσῆς ἔτη νε. Ἐπὶ τούτου τὸ Βυζαντίον ἐκτίσθη, ἔτει ιβ.
Αμὼς ἔτη ιβ.
Ιωσίας ἔτη λα, καὶ αὐαρχίας ἔτη λ καὶ ὀυ᾽ ο. καὶ ὃ τὸ Εβραϊκὸν ἔτη η. Ἐπὶ τούτων προεφήτευσαν Ιερεμίας, Σοφωνίας, καὶ Βαρούχ.
Ιωαχὰζ μιῶας γ.
Ελιακεὶμ ἔτη ιβ.
Ιεχονίας μιῶας γ.
Σεδεκίας ἔτη ια. Τοῦτον ἐκτυφλώσας Ναβουχοδονόσορ ὁ βασιλεὺς αἰχμάλωτον ἤγαγεν. καὶ ὁ ναὸς πυρπολεῖται μὴ μιῶας ε ὑπὸ Ναβουζαρδὰν, ἀρχιμαγείρου, ἀφ᾽ οὗ ἐκτίσθη, ἔτη υλβ.
ὁμοῦ τὰ πάντα ἀπὸ ἀρχῆς βασιλείας Σολομῶντος, ἕως αἰχμαλωσίας, ἔτη υμη. μεταξὺ τῆς αἰχμαλωσίας τοῦ Ιουδαίων, τῆς εἰς Βαβυλῶνα, καὶ ἐρημίας τόπου, ἔτη ο. ἃ συμπληροῦνται κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος Δαρείου τοῦ Γερσῶν βασιλέως, εἰς τὸν τὸν λαὸν ἀνῆκε τῆς αἰχμαλωσίας, καὶ τὸν ἐν Ιεροσολύμοις ναὸν ἀνήγειρεν.

ΓΕΡΣΩΝ ΒΑΣΙΛΕΙΣ.

Πρῶτος Περσῶν βασιλεὺς Κῦρος ἔτη λ.
Καμβύσης ἔτη β.
Δαρεῖος ὁ υἱὸς Υσπάσου ἔτη λς. Τούτου ἔτει β, ὡς ἤδη εἴρηται, ὁ ἐν Ιεροσολύμοις ἀνεγείρθη νεώς. Γίνονται οὖν τὰ λοιπὰ Δαρείου τοῦ Γερσῶν βασιλέως ἔτη λδ.
Ξέρξης Δαρείου ἔτη κη.
Αρταβάνης ἔτος α, μιῶας ζ.
Αρταξέρξης ὁ Μακρόχειρ ἔτη μα. Τὰ κατὰ τὴν Εσθὴρ, καὶ τὸν Μαρδοχαῖον ἐπὶ τούτου φασίν.
Ξέρξης ἄλλος μῆνας β.
Σογδιάνης μῆνας ζ.

Δαρεῖος,

Δαρ῀ος ἄλλος ἔτη ιθ.
Ἀρταξέρξης Μνήμων ἔτη μα.
Ἀρταξέρξης, ὁ ἐπ' Ἄχος, ἔτη κζ.
Ἄρσης ἔτη δ.
Δαρεῖος Ἀρσάμα ἔτη ς. Τοῦτον ἀνελὼν Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδόνων Βασιλεύς, καὶ καθελὼν τὴν τῶν Περσῶν ἀρχὴν ἐβασίλευσεν ἔτη ς, ἀφ' οὗ δὲ καθελεῖν Δαρεῖον, βασιλεύσας, φασὶν, ἔτη ιβ. καὶ ἐπελεύτησεν ἐν Βαβυλῶνι, ὡς φασιν, ἐτῶν λε. ὡς δ' ἄλλοι εἶπον, λς. ἐβασίλευσεν δ' ἔτη ιη. ὑπέταξεν δ' βαρβάρων ἔθνη κβ, καὶ φῦλα τ῀ Ἑλλήνων ιγ. καὶ ἐπελεύτησε βασιλεύων ἐν Περσίδι. Ὁμοῦ τὰ πάντα ἀπὸ Ἀδὰμ, ἕως τελευτῆς Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνων, ἔτη ,Ερξζ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ, ΚΑΙ ΑΙΓΥΠΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΣ.

Μετὰ δὲ τὸν Ἀλεξάνδρου τελευτὴν, Αἰγύπτου καὶ Ἀλεξανδρείας ἐβασίλευσε πρῶτος
Πτολεμαῖος ὁ Λάγου ἔτη μ.
Πτολεμαῖος ὁ Φιλάδελφος ἔτη λη. Ἐπὶ τούτου αἱ παρ' Ἑβραίοις ἱεραὶ βίβλοι εἰς τὴν Ἑλλάδα φωνὴν μεθερμηνεύθησαν, καὶ ἐν ταῖς κατ' Ἀλεξάνδρειαν ἀπετέθησαν βιβλιοθήκαις ὑπὸ Ἐλεάζαρ ἀρχιερέως.
Πτολεμαῖος ὁ Εὐεργέτης ἔτη κε.
Πτολεμαῖος ὁ Φιλοπάτωρ ἔτη ιζ.
Πτολεμαῖος ὁ Ἐπιφανὴς [Ἀντίοχος] ἔτη κς. Τὰ κζ' οὖν Μακκαβαίων ὑπὸ τούτου γεγένηται.
Πτολεμαῖος ὁ Φιλομήτωρ ἔτη λε.
Πτολεμαῖος ὁ νεώτερος ἔτη κθ.
Πτολεμαῖος ὁ Φύσκων ἔτη ιζ, μηνῶν ς.
Πτολεμαῖος Ἀλέξανδρος ἔτη ι.
Πτολεμαῖος ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ ἔτη η.
Πτολεμαῖος, ὁ καὶ Διονύσιος, ἔτη λ.
Κλεοπάτρα Πτολεμαίου ἔτη κβ. Τῷ τρίτῳ ἔτει ταύτης ἐμονάρχησε Ῥωμαίων Γάϊος Ἰούλιος Καῖσαρ. ἀφ' οὗ Καίσαρες οἱ ἑξῆς βασιλεῖς προσηγορεύθησαν. ἔτος ἐβασίλευσεν ἔτη δ, μῆνας ζ.

ΡΩΜΑΙΩΝ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΕΣ.

Μετὰ Ἰούλιον, Ῥωμαίων ἐβασίλευσεν Καῖσαρ Σεβαστὸς Ὀκτάβιος Αὔγουστος ἔτη νς, καὶ μῆνας ς. Ἐντεῦθεν οἱ Ἀντιοχεῖς οὗ χρόνους αὐτῶν ἀριθμοῦσιν. Οὗτος τῷ ιεῖτῳ ἔτει τῆς ἑαυτοῦ βασιλείας Κλεοπάτραν ἑλὼν καθεῖλε τὴν Πτολεμαίων ἀρχὴν, οἱ ἐβασίλευσαν Αἰγύπτου ἔτη σγς. Γίνονται δὲ ὁμοῦ τὰ πάντα ἀπὸ Ἀδὰμ, ἕως ἀρχῆς βασιλείας Αὐγούστου, κζ' οὗ ἀκριβεῖς χρονογράφοι, ἔτη ,Ευνζ. Αὔγουστος δὲ, ὡς εἴρηται, ἐβασίλευσεν ἔτη νς, μῆνας ς. τῷ δὲ μβ. τοῦ αὐτοῦ βασιλείας ἐγεννήθη [τῷ] κζ' αἰῶνα ὁ τῆς ἁγίας παρθένου καὶ θεοτόκου Μαρίας ὁ Κύριος ἡμῶν ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ, ὁ πρὸ αἰώνων θεὸς, ἐν Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας πρὸ ὀκτὼ Καλανδῶν Ἰανουαρίων, ὅ ἐστι Χοιὰκ κδ, τότ' ἔτι Δεκεμβρίου κε. Κυρίου δὲ ὑπὸ τῆς συγκλήτου βουλῆς ἀποστολὰς εἰς τὴν Ἰουδαίαν ἀπεγράψατο τῶν ἁγίων, καὶ τῶν οἰκητόρων. Γίνονται δὲ ὁμοῦ τὰ πάντα ἀπὸ Ἀδὰμ, ἕως τῆς ἐναρξίας τῆς Κυρίου ἡμῶν καὶ σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ κατὰ πᾶσαν ἀκρίβειαν ἔτη ερ.

Μετὰ Αὔγουστον, Ῥωμαίων τρίτος ἐβασίλευσεν Τιβέριος ἔτη κγ. τῷ δὲ ιεῖτε ἔτει τοῦ αὐτοῦ βασιλείας, τὸ σωτήριον καὶ εὐαγγελικῆς διδασκαλίας ἄρξεται ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. τῷ δὲ ιη ἔτει ἔπαθεν ἐν Ἱερουσαλὴμ ὑπὲρ ἡμῶν τὸ σωτήριον πάθος πρὸ ὀκτὼ Καλανδῶν Ἀπριλλίων, Φαμενὼθ κθ, ὅ ἐστι Μαρτίῳ κε. Γίνονται δὲ ὁμοῦ ἀπὸ Ἀδὰμ, ἕως τῆς σωτηρίου πάθους, καὶ τῆς ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου, καὶ θεοῦ, καὶ σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἔτη ,Εφλγ. Μετὰ δὲ Τιβέριον,

Γάϊος ἔτη γ, μῆνας ι. καὶ ἐσφάγη ἐν τῷ παλατίῳ.
Κλαύδιος ἔτη ιγ, μῆνα α. ἐσφάγη ἐν Ῥώμῃ.
Νέρων ἔτη ιγ, μῆνας η. Φυγὼν ζῶντα ἑαυτὸν ἔκωσεν. Νέρωνος τότε πρώτου διωγμὸν κινήσαντος κατὰ τῶν ἁγίων, Πέτρος, καὶ Παῦλος ἐν Ῥώμῃ ἐμαρτύρησαν, καὶ Ἰάκωβος ὁ ἀδελφὸς τοῦ Κυρίου, ὃν σκάλαν πάντες δίκαιον, ἀπὸ Ἰουδαίων ἐν Ἱεροσολύμοις ἐλιθάσθη.
Γάλβας.....
Ὄθων μῆνας γ. ἑαυτὸν ἀνεῖλεν.
Ουιτέλλιος μῆνας η.
Ουεσπασιανὸς ἔτη ιθ, μῆνας ια, ἡμέρας κβ. Ἀπέγενετο δὲ κήπτος Σαλλουστιανοῦ ἐν ᾗ τῷ β ἔτει τῆς αὐτοῦ βασιλείας γέγονεν ἡ ἅλωσις τῆς Ἱερουσαλὴμ ὑπὸ τοῦ ὑοῦ αὐτοῦ μ῀ ἔτει λε τῆς τοῦ Χριστοῦ ἀναλήψεως.
Τίτος ἔτη β, καὶ μῆνας β. ἐσφάγη ἐν τῷ παλατίῳ.
Δομετιανὸς ἔτη ιε, μῆνας ε. τότε διωγμὸν κινήσαντος, Ἰωάννης ὁ Ἀπόστολος Πάτμον οἰκεῖν τὴν νῆσον ἀπὸ τῆς εἰς Χριστὸν ὁμολογίας ἔδοθη. Μετὰ δὲ τὸν Δομετιανοῦ τελευτὴν ἐπανέισιν ἀπὸ τῆς νήσου, καὶ παρέμεινεν ἐν Ἐφέσῳ μέχρι τῆς Τραϊανοῦ βασιλείας.
Νερουᾶς ἔτος ἕν, μῆνας δ.
Τραϊανὸς ἔτη ιθ, μῆνας ς. ἐπὶ τούτου Ἰγνάτιος ὁ θεοφόρος ἐν Ῥώμῃ ἐμαρτύρησε θηρίοις βορᾶ παραδοθείς.

Ἀδριανὸς

Αδριανὸς ἔτη κα. Απεγένετο ἐν Βαΐαις ὑδρωπιάσας. Καθελὼν Ιεροσόλυμα Αιλίαν τ̃ πόλιν ὠνόμασεν.
Τίτ⟨ος⟩ Αντωνίν⟨ος⟩, ὁ ἐπικληθεὶς Ευσεβὴς, σὺν τοῖς παισὶν, Αυρηλίῳ Ουήρῳ, καὶ Λουκίῳ, ἔτη κβ, μῆνας γ.
Μάρκος Αυρήλι⟨ος⟩ ὑὸς αὐτ̃ δ. Ἐπὶ τούτ⟨ου⟩ Ισχύν⟨ος⟩ ὁ φιλόζοφ⟨ος⟩ ἐμαρτύρησεν.
Αντωνίν⟨ος⟩ Βήρ⟨ος⟩ ἔτη ιβ.
Κόμοδ⟨ος⟩ ἔτη ιγ.
Αιλι⟨ος⟩ Περτίναξ μῆνας ε. ἐσφάγη ἐν τῷ παλατίῳ.
Σεβῆρ⟨ος⟩ ἔτη ιη. Ἐπὶ τ̃ τότ⟨ου⟩ βαζιλείας Λεωνίδης ὁ πατὴρ Ωριγένους τ̃ κακόφρον⟨ος⟩ ἐμαρτύρησεν. καὶ Ιππόλυτ⟨ος⟩ ὁ Ρωμαῖ⟨ος⟩ συγγραφεὺς ἤκμαζεν, ⁊ Γρηγόρι⟨ος⟩ ὁ θαυματουργὸς, καὶ Κλήμης ὁ Αλεξανδρεύς.
Αὐγουῦ⟨στος⟩ ὑὸς Σεβήρου ἔτη ζ ἐσφάγη μεταξὺ Βαΐων καὶ Ενδίου.
Μακρῖν⟨ος⟩ ἔτος α. ἐσφάγη.
Αὐγουῦνος ὁ Γάβαλος ἔτη δ ἐσφάγη ἐν Ρώμῃ.
Αλέξανδρος ὁ Μαμμαίας ἔτη ιγ. ἐσφάγη ἐν Μογουντιακῷ.
Μαξιμῖνος ἔτη γ. ἐσφάγη ἐν Ακυλίᾳ.
Γορδιαν⟨ὸς⟩ ἔτη ς ἦρξεν ἑαυτ̃ ἐν Αφρίκῃ.
Φίλιππος ἔτη ζ. ἐσφάγη ἐν κήποις Τιβερινοῖς.
Δέκιος ἔτος ἕν, μῆνας ια ἐσφάγη ἐν τῷ Φόρῳ. Ἐπὶ τούτ⟨ου⟩ ὁ ἅγιος Βαβυλᾶς ἐν Αντιοχείᾳ ἐμαρτύρησεν. καὶ ἄλλοι ⁊ κατὰ πᾶσαν χώραν. καὶ οἱ ἑπτὰ παῖδες ἐν Εφέσῳ.
Γάλλος, καὶ Βαλουσιανὸς ἔτος α, μῆνας δ.
Βαλεριανὸς, καὶ Γαλιανὸς, ἔτη ιε. ὁ μὲν ἕν Βαλεριανὸς ἐσφάγη ἐν Περσίδι, ὁ ⁊ Γαλιανὸς ἐν Μεδιολάνῳ.
Κλαύδιος ἔτες α, μῆνας ς. ἐν Καινοφρουρίῳ ἐσφάγη.
Τάκιτος μῆνας ἑξ. ἐσφάγη ἐν Πόντῳ, ἐφ' ᾧ ὁ ἅγιος Χαρίτων ὡμολόγησεν.
Πρόβος ἔτη ς, μῆνας δ. ἐσφάγη ἐν Σιρμίῳ.
Κᾶρος ἅμα τοῖς παισὶ, Καρίνῳ, καὶ Νουμεριανῷ, ἔτη β. καὶ ὁ μὲν Κᾶρος ἐν Μεσοποταμίᾳ τελευτᾷ. ὁ δὲ Καρῖνος ἐσφάγη ἐν πόλει Νουμερίᾳ τ̃ Θράκης.
Διοκλητιανὸς, ⁊ Μαξιμιανὸς ἔτη κ. Ἐπὶ τούτ⟨ου⟩ ὁ ἅγιος Πέτρος Αλεξανδρείας ἐμαρτυρίωθη, καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἐπὶ πᾶσαν ἐπαρχίαν.
Κωνσαντῖνος ὁ μέγας ἔτη λα. τῷ κ ἔτει τ̃ αὐτ̃ βασιλείας γέγονεν ἡ πρώτη ἁγία συνόδος τ̃ τιη ἁγίων πατέρων τ̃ ἐν Νικαίᾳ τ̃ Βιθυνῶν, ἔτει τιη ἀπὸ τ̃ τ̃ Κυρίου ἡμῶν Ιησ̃ Χριστ̃ ἐνανθρωπήσεως. ἀπὸ ⁊ τ̃ πρώτου πάθους, καὶ τ̃ ἐνδόξου ἀναστάσεως αὐτ̃, ἔτει σωε. Γίνον⟨ται⟩ δὲ πάντα ἀπὸ Αδὰμ, ἕως Κωνσαντίνου μεγάλου Ἐωλς. Τελευτᾷ ⁊ Κωνσαντῖνος ἐτῶν ξε, ὡς φασι, βασιλεύσας ἔτη λα, καταλιπὼν υἱὰς τρεῖς, Κωνσᾶν, καὶ Κωνσαντῖνον, καὶ Κωνσάντιον. καὶ ἐν μὲν τῇ πρεσβυτέρᾳ Ρώμῃ Κωνσᾶν βασιλέα, ἐν ⁊ τῇ νέᾳ Ρώμῃ Κωνσαντῖνον. Οὗτ⟨ος⟩ ἐποίησεν πατρικίους δύο. Οὗπερ μετὰ Κωνσαντῖνον ἐβασίλευσαν ἔτη κδ.
Ιουλιανὸς ἔτη β, μῆνας ..... ἐσφάγη ἐν Περσίδι.
Ιοβιανὸς μῆνας θ.
Ουαλεντινιανὸς ὁ μέγας, καὶ Ουάλης ὁ ἀδελφὸς αὐτ̃ ἔτη ι, μῆνας θ. Ἐπὶ Ουάλεντος ἐμαρτύρησεν ὁ ἅγιος Δωρόθε⟨ος⟩ ἐν Αλεξανδρείᾳ θηρίοις βορᾷ ⟨illegible⟩δοθεὶς ἐν κυνηγίῳ τ̃ Αγαρηνῶν.
Γρατιανὸς, καὶ Ουαλεντινιανὸς ὁ νέος ὑὸς Ουαλεντινιανῦ, καὶ σὺν αὐτοῖς Θεοδόσιος ὁ μέγας, ἔτη ις, καὶ μ. γ. Ετῇ δευτέρῳ τ̃ τότ⟨ου⟩ βασιλείας ἡ δευτέρα συνόδος τ̃ ἐν Κωνσαντινουπόλει ρν ἁγίων πατέρων γέγονεν.
Αρκάδιος, καὶ Ονώριος υἱοὶ αὐτ̃ ἔτη ιγ, καὶ μῆνας γ.
Θεοδόσιος ὁ νέος ἔτη μβ, μῆνας ς. ἐφ' ᾧ ἡ ἐν Εφέσῳ τρίτη συνόδος τ̃ σ ἁγίων πατέρων γέγονεν, καὶ ἡ δευτέρα ἡ ληστρικὴ, ἧς ἦρχεν ὁ δυσσεβὴς Διόσκορος.
Μαρκιανὸς, καὶ Ουαλεντινιανὸς ἔτη κθ. ἐφ' ᾧ ἡ ἐν Χαλκηδόνι ἁγία συνόδος τ̃ χλ πατέρων ἁγίων ἐγένετο.
Λέων ὁ μέγας ἔτη ις.
Λέων ὁ μικρὸς συμβασιλεύσας τῷ πατρὶ ἔτος ἕν τελευτᾷ.
Ζήνων ἔτη ιζ, μ̃ τ̃ τυράννου Βασιλίσκου δύο.
Αναστάσιος ἔτη κς. μ. δ.
Ιουστινιανὸς ὁ μέγας ἔτη λη, ἡμέρας ζ. ἐφ' ᾧ ἡ ἐν Κωνσαντινουπόλει γέγονεν ἁγία συνόδος.
Ιουστῖνος ὁ ἀνεψιὸς Ιουστινιανοῦ ἔτη ιβ, μῆνας ια, ἡμέρας κ. τῷ ἑβδόμῳ ἔτει τ̃ τότ⟨ου⟩ βασιλείας ἐπληρώθη κύκλος εἰς τὸ ἁγίου Πάσχα ἐτῶν ρλβ, ἀφ' ὅτε ὁ Κύριος ἡμῶν Ιησ̃ Χριστὸς ἐσταυρώθη. Ινδ. ς. ἔτους ἀπὸ κτίσεως κόσμου ςξε.
Τιβέριος ἔτη ε.
Μαυρίκιος ἔτη κ, μῆνας δ. ἐσφάγη.
Φωκᾶς ἔτη η. ἐσφάγη.
Ηράκλειος ἔτη λα μ̃ τ̃ υἱ̃ αὐτ̃. τῷ τρίτῳ ἔτει τ̃ς αὐτ̃ βασιλείας ὁ Πέρσης Χοσρόης ἐλεῖσθαι τ̃ς Ρωμαίων παρέλαβε βασιλείας, ἐπόρθησέν τε τὰ Ιεροσόλυμα, καὶ σὺν σεβασμίοις τόποις ἐνέπρησεν, καὶ πλῆθη λαῶν ἠχμαλώτισεν σὺν τῷ Πατριάρχῃ Ζαχαρίᾳ, καὶ τοῖς τιμίοις ξύλοις. καὶ εἰς Περσίδα κατήγαγεν. ἔτει δὲ αὐτ̃

αὐτῦ ιδ Χοσρόης ὁ Πέρσης ἀνῃρέθη, ὑφ' ἡ αἰχμαλωσία ἀνεκλήθη. καὶ ὁ ζωοποιὸς σταυρὸς τῆς ἰδίοις τόποις ἀποκατέστη ἀνεγερθεῖσιν. Τότε καὶ οἱ Σαρακηνοὶ ἤρξαντο τ παντὸς ἔρημώσεως τῷ ϛρχς ἔτῃ, Ινσ. ζ.

Κωνσταντῖνος ὁ υἱὸς αὐτῦ ἔτη κη. ἔτ ἐν Σικελίᾳ ἀνῃρέθη. ἐφ' ὃ τὸ πλεῖσον μέρος τ πολιτείας ὑπὸ Σαρακηνῶν ἐρημώθη.

Κωνσταντῖνος ἔκγονος Ηρακλείου ἔτη ιζ. ἐφ' ὃ τὸ Βυζάντιον ὑπὸ Σαρακηνῶν ἐπολιορκήθη. ἐν ᾗ ἡ σύνοδος τῷ ιγ ἔτῃ αὐτῦ γέγονεν ἐν Κωνσταντινουπόλ. ἐν ᾗ Σαρακηνῶν ἠνδραγάθησεν, κωλύσας αὐτὸς τ Ρωμαίων ἐφεδρ, ὑφ' ἧς ποιήσας αὐτὸς ἱκανῶς.

Ιουστινιανὸς ὁ υἱὸς αὐτῦ ἔτη ι.

Λεόντιος ἔτη ι.

Τιβέριος, ὑφ' Ἀψίμαρος ἔτη ζ.

Ιουστινιανὸς τὸ β, ἔτη ϛ.

Φίλιππος, ὑφ' Βαρδάνης ἔτη β.

Θεοδόσιος ἔτος ἑν.

Λέων ὁ Ἴσαυρος ἔτη κε, μησὶν γ, ἡμέρας ιδ.

Κωνσταντῖνος ὁ υἱὸς αὐτῦ σὺν τῇ μητρὶ αὐτῦ Εἰρήνῃ ἔτη ι, μησὶ β, ἡμέρας β. τότων ἔτῃ ὀγδόῳ γέγονεν ἡ ἐν Νικαίᾳ τὸ δεύτερον συνοδος τν ἁγίων πατέρων.

Κωνσταντῖνος ἔτη ϛ, μησὶν ἐννέα, ἡμέρας η.

Εἰρήνη ἡ μήτηρ αὐτῦ ἔτη ε, μῆνας β.

Νικηφόρος ἔτη η, μῆνας θ ἐσφάγη ἐν Βουλγαρίᾳ.

Σταυράκιος ὁ υἱὸς αὐτῦ μῆνας β.

Μιχαὴλ γαμβρὸς αὐτῦ ἔτος ᾱ, μῆνας θ, ἡμέρας ιᾱ.

Λέων Ἀρμένιος ἔτη ζ, μῆνας ε, ἡμέρας ιε. ἐσφάγη ἐν τῷ Παλατίῳ ἐν τῷ ναῷ τῆς παναγίας θεοτόκυ.

Μιχαὴλ ἄλλος ἔτη η, μῆνας θ.

Θεόφιλος ὁ υἱὸς αὐτῦ ἔτη ιβ, μ. γ, ἡμέρας ϰ.

Θεοδώρα ἅμα τῷ υἱῷ Μιχαὴλ ἔτη ιδ, μῆνα ᾱ, ἡμέρας κβ.

Μιχαὴλ μόνος ἔτη ια, μῆ. ᾱ, ἡμέ. θ. ἐσφάγη ἐν τῷ Γαλατίῳ ἔ ἁγίυ Μάμαντος.

Βασίλειος.

συνάγοντες τὰ ἔτη ἅπαντος, ὡς ἱστορεῖται.

ἀπὸ Ἀδὰμ, ἕως ἔ καθακλυσμῦ, βσμβ.

ἀπὸ δὲ ἔ καθακλυσμῦ, ἕως πύργυ Νωρὼθ, ἔτη ρχε.

ἀπὸ δὲ ἔ πύργυ, ἕως τ Διχοτομημάτων Ἀβραὰμ, ἔτη υχε.

ἀπὸ δὲ τ Διχοτομημάτων, ἕως ἔ τέλυς Ἀβραὰμ, ἔτη οϛ.

ὁμῦ ἔτη ,Γσξη.

ἀπὸ δὲ ἔ Ἀβραὰμ, ἕως τ Ἐξόδυ τ υἱῶν Ἰσραὴλ, ἔτη υλ.

ἀπὸ δὲ τ Ἐξόδυ, ἕως τ οἰκοδομῆς οἴκυ Κυρίυ, ἔτη ψνζ.

ἀπὸ δὲ τῆς οἰκοδομῆς ἔ ναῦ, ἕως τῆς αἰχμαλωσίας, ἔτη υχε.

ὁμῦ ἔτη ,ϡλϖ.

ἀπὸ δὲ τῆς αἰχμαλωσίας, ἕως Ἀλεξάνδρυ, ἔτη τιη.

ἀπὸ δὲ ἔ Ἀλεξάνδρυ, ἕως τ χρόνων Ἰησῦ τῦ Κυρίυ ἡμῶν, ἔτη τγ.

ὁμῦ ἔτη ,Ἐφ.

ἀπὸ δὲ τῆς παρυσίας Χριστῦ τῦ ἀληθινῦ θεῦ ἡμῶν, ἕως Κωνσταντίνυ τῦ πρώτυ Χριστιανῶν βασιλέως, ἔτη τιη.

ἀπὸ δὲ τῦ μακαρίυ Κωνσταντίνυ, ἕως Θεοφίλυ, Ινσ. ε, ἔτη φλ.

ὁμῦ ἔτη ,ϛτν.

ΓΕΝΕΑΛΟΓΙΑ ΟΥΑΛΕΝΤΙΝΙΑΝΟΥ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ.

Ουαλεντινιανὸς βασιλεύς. ἔτ γυνὴ Γρατιανὸν βασιλέα, ὑφ' Γάλλαν γυναῖκα Θεοδοσίυ τῦ μεγάλυ. Τότυ ἑτέρα γυνὴ Πλακιδία. ἐξ ὧν,

ΑΡΚΑΔΙΟΣ ὑφ' ΟΝΩΡΙΟΣ
ἐξ ἔ ἐξ ἔ

ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ μεικρὸς [μικρὸς] Πυλχερία, Γλακιδία, Ευδοκία.
ἐξ ἔ

ΕΥΔΟΚΙΑ γυνὴ Ουαλεντινιανῦ. οὗτος Ουαλεντινιανὸς ἐξάδελφος ὢν Θεοδοσίυ τῦ νέυ ἔλαβε γυναῖκα θυγατέρα τῆς Εὐδοξίας, ἣν αἰχμαλωτίσει Γιζερίχος ὁ τ Ουανδάλων Ρέξ.

ΓΛΑΚΙΔΙΑ γυνὴ Ολυβρίυ βασιλέως Ρώμης.

ΓΛΑΚΙΔΙΑ ἡ κτίσασα τὸν ἅγιον Γαλύδικτον, γυνὴ Ἀρεοβίνδυ. ἐκ τότων ἐπίχθη Ολύβριος ἀνὴρ Εἰρήνης θυγατρὸς Μάγνας ἀδελφῆς Ἀναστασίυ βασιλέως. ἐξ ὧν ἐγεννήθη Πρόβα. ὑφ' ἐκ τότων Ἰουλιάνα γυνὴ Ἀναστασίυ. Πρόβα γυνὴ Γεωργίυ Ἀρεοβίνδυ, ὑφ' Γλακιδία γυνὴ Ἰωάννυ τῦ ἐπικλην Μυστάκωνος.

ΚΑΙ ΟΣΑΙ ΓΕΓΟΝΑΣΙ ΑΥΓΟΥΣΤΑΙ ΡΩΜΑΙΩΝ.

α̅ Θεοδώρα, καὶ Ἑλένη γυναῖκες Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου.
β̅ Εὐσεβία Κωνσταντίου.
γ̅ Ἑλένη θυγάτηρ Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου, Ἰουλιανῷ τῷ παραβάτῃ.
δ̅ Χαριτὼ Ἰοβιανοῦ. ε̅ Σεβῆρα καὶ Ἰουστα γυναῖκες Οὐαλεντινιανοῦ.
ς̅ Δομνίκα Οὐάλεντος. ζ̅ Γάλλα, καὶ Γλακίλλα γυναῖκες Θεοδοσίου τοῦ μεγάλου. η̅ Εὐδοξία Ἀρκαδίου. θ̅ Εὐδοκία Θεοδοσίου τοῦ μικροῦ.
ι̅ Πουλχερία Μαρκιανοῦ. ια̅ Βηρίνα Λέοντος τοῦ μεγάλου.
ιβ̅ Ἀριάδνη Ζήνωνος. ιγ̅ Ἀριάδνη αὐτὴ Ἀναστασίου.
ιδ̅ Εὐφημία Ἰουστίνου πρώτου. ιε̅ Θεοδώρα Ἰουστινιανοῦ τοῦ μεγάλου.
ις̅ Σοφία Ἰουστίνου. ιζ̅ Ἀναστασία Τιβερίου. ιη̅ Κωνσταντία Μαυρικίου.
ιθ̅ Λεοντία Φωκᾶ. κ̅ Φλαυία Εὐδοκία Μαρτινία Ἡρακλείου Κωνσταντίνου Ἡρακλεῶνα, Κωνσταντίνου, Ἰουστινιανοῦ, Λεοντίου, Ἀβιμάρου, Φιλιππικοῦ, Θεοδοσίου, Ἰουστινιανοῦ, Ἀρτεμίου.
Μαρία Λέοντος πρώτου τοῦ Ἰσαύρου. Εἰρήνη ἡ Κωνσταντίνου. Μαρία, ἡ Εὐδοκία. Εἰρήνη ἡ Ἀθηναία Λέοντος τοῦ β̅ τοῦ Χαζαρίου. Μαρία, καὶ Θεοδότη Κωνσταντίνου Θεοφανὼ Σπαρταλίου. Προκοπία Μιχαήλ. Θεοδώρα Θεοφίλου. Εὐδοκία Μιχαήλ. Εὐδοκία Βασιλείου. Θεοφανὼ Λέοντος τοῦ νέου.

Οσοι βασιλεῖς τῶν ι̅ φυλῶν τοῦ Ἰσραὴλ ἐν Σαμαρείᾳ ἀπὸ τῶν χρόνων Ροβοὰμ υἱοῦ Σολομῶντος βασιλέως Ἰούδα, ἕως τῆς μετοικεσίας τῶν ι̅ φυλῶν εἰς Ἀσσυρίους, ὅτε Ἐζεκίου βασιλέως.

α̅ Ἱεροβοὰμ, ὁ ἄλλος Σολομῶντος ἐχθρὸς ὑπὸ τοῦ προφήτου Ἀχιὰ τοῦ Σηλωνίτου κύριον αὐτοῦ Σολομῶντα σκληρὸν εἰς αἰνιγμοὺς γυναῖκας, καὶ λατρεύσαντα τούτων θεοῖς, ἔτη β̅.
β̅ Ναδὰβ ἐτος ἕν. γ̅ Βαασὰ ἔτη κδ̅. Οὗτος ἀνῴκοδόμησε τὴν οἴκην Ἱεροβοάμ.
δ̅ Ηλίας υἱὸς αὐτοῦ ἔτη β̅.
ε̅ Ζαμβρὶ δοῦλος αὐτοῦ ἀποκτείνας αὐτὸν μῆνας ζ̅.
ς̅ Αμβρὶ ἔτη ιβ̅.
ζ̅ Αχαὰβ ὁ υἱὸς αὐτοῦ, ἐφ' οὗ Ηλίας ὁ προφήτης ἔκλεισεν τὸν οὐρανὸν, καὶ οὗτος ἱερεῖς τοῦ Βαὰλ τοῦ αἰχύνης ἀπέκτεινεν, ἔτη κ̅ζ̅.
η̅ Οχοζίας υἱὸς αὐτοῦ ἔτη β̅.
θ̅ Ιωρὰμ ἀδελφὸς αὐτοῦ, οὐ ἀνεῖλεν Ιηοὺ κατὰ τὸ ῥῆμα Κυρίου, ἐφ' οὗ Ελισαέ.
ι̅ Ιηοὺ, ὃς ἀνῴκοδόμησε τὸν οἶκον Αχαὰβ κατὰ τὴν προφητείαν Ηλίου, ἔτη κη̅.
ια̅ Ιωαχὰζ, οὗ Αζαὴλ ὁ βασιλεὺς Συρίας ἐπόρθησεν, ἔτη ζ̅.
ιβ̅ Ιωὰς, ἐφ' οὗ Ελισαῖος ὁ προφήτης ἰάσην κατὰ Ασσυρίων προεμήνυσε, καὶ ἐθαυματούργει, ἔτη ις̅.
ιγ̅ Ιεροβοὰμ, ἐφ' οὗ Ιωνὰς ὁ προφήτης, ἔτη μα̅.
ιδ̅ Ζαχαρίας, ἐφ' οὗ ἐπληρώθη ἡ προφητεία Ελισαέ. Ὑπῆρχεν γὰρ ὁ θεὸς δι' αὐτοῦ τῷ Ιηοὺ, ἀνθ' ὧν ἐφύλαξεν εἰς τὸν οἶκον Αχαὰβ φόνον, μέχρι ὃ γενεᾶς οὗτος ἀπὸ αὐτοῦ κρατήσῃ τοῦ βασιλείου τοῦ Ισραὴλ, μιᾶς β̅.
ιε̅ Σεροὺῒ ἀποκτείνας Ζαχαρίαν ἔτη ις̅.
ις̅ Φακεΐας υἱὸς αὐτοῦ ἔτη ι̅.
ιζ̅ Φακεὲ υἱὸς Ρομελίου, ἐφ' οὗ Ηζαΐας, καὶ Ναοὺμ οἱ προφῆται, ἔτη θ̅.
ιη̅ Ωσηὲ υἱὸς Ηλὶ ἀποκτείνας τὸν Φακεέ. Ὅτε αὐτοῦ Σαλμανάσαρ ὁ τῶν Ασσυρίων βασιλεὺς ᾐχμαλώτευσεν πᾶσαν τὴν Σαμάρειαν, καὶ τὸν αὐτῆς βασιλέα, καὶ πᾶσαν τὴν γῆν Ισραὴλ, δίχα τοῦ Ιερουσαλὴμ, καὶ τῶν δύο φυλῶν Ιούδα καὶ Βενιαμὶν, πάντας τοὺς Ισραὴλ αἰχμαλώτους εἰς γῆν Ασσυρίων, βασιλεύοντος τοῦ Ιούδα ἐν Ιερουσαλὴμ Ἐζεκίου. οὓς δὲ λεγομένους Χουταίους ἀναγαγὼν ὁ Ασσύριος ἐκ τῆς γῆς ἀνεκάθισεν ἐν τῇ γῇ Ισραὴλ, ἐν τῇ γῇ Σαμαρείᾳ, ἐν ταῖς λοιπαῖς πόλεσι ταῖς πάρ' αὐτοῦ ἐρημωθείσαις. ἀνθ' ὧν παρέλαβεν καὶ μετῴκισεν εἰς τὴν γῆν αὐτοῦ Ισραηλιτῶν. ἐκεῖνοι δὲ τὴν γῆν Ισραὴλ οἰκήσαντες πᾶσι ἰδίοις ἐλάθρευσαν θεοῖς. ὀργισθεὶς δὲ ὁ θεὸς λέοντας ἐπέμψεν κατεσθίειν αὐτούς. Τοῦτο δὲ μαθὼν ὁ μετοικίσας αὐτοὺς βασιλεὺς ἀπέστειλεν αὐτοῖς αἰχμαλώτων ἱερέων τοῦ Ισραὴλ τὴν λατρείαν τοῦ θεοῦ Ισραὴλ, καὶ τὸν νόμον ἐκδιδάσκοντα. Τὰ θρησκεύματα δὲ Μωσέως ἐν μόνα θρησκεύοντες ἐλάτρευον καὶ τῷ θεῷ, τὰ εἰδώλων οὐκ ἀποστάντες. ἀπὸ τούτων εἰσὶν οἱ νῦν Σαμαρεῖται τὴν πενταΐτευχον μόνην τοῦ Μωσέως δεχόμενοι, καὶ μὴ συγχωρούμενοι τοῖς Ιουδαίοις.

ΚΑΙ ΟΣΟΙ ΑΡΧΙΕΡΕΙΣ ΕΓΕΝΟΝΤΟ ΕΝ ΤΩ ΙΣΡΑΗΛ.

α̅ Ααρὼν ἑβδομήκοντα ὢν ἀπὸ Αβραὰμ δύο υἱοὺς κατέλιπεν, Ελεάζαρον, καὶ Ιθάμαρ.
β̅ Ελεάζαρ, ἐφ' οὗ ἀπειθεῖν Μωϋσῆς, καὶ ἡ κληροδοσία τῆς γῆς Ἰησοῦ, καὶ ἡ σκηνὴ τοῦ μαρτυρίου ἐστάγη ἐν τῇ ἐρήμῳ.
γ̅ Φινεὲς υἱὸς Ελεάζαρ μετὰ πάντων πρεσβυτέρων κρίνας, Αβιὲ, Βεχεὶ, Οζεί.
δ̅ Ηλὶ ἐκ τοῦ Ιθάμαρ. ε̅ Αχίτωφ, ἐφ' οὗ Σαμουήλ.
ς̅ Αβιάθαρ ὁ μετὰ τοῦ Δαβίδ. ζ̅ Σαδὼκ ἐκ τοῦ οἴκου Ελεάζαρ.

Αχιμὰ

η̄ Αχιμὰζ Αζαρίαν Σαμαείας.
θ̄ Αζαρίας ὁ Δαβὶδ ζῆλον θεοῦ ἀναιρεθείς.
ῑ Αζαρίας ὁ τὸν Οζίαν τ̄ εἰς τὰ ἅγια εἰσόδου κωλύσας.
ιᾱ Ουρίας ὁ ωδὴ τῷ Ηζαΐᾳ πιστός.
ιβ̄ Σομνᾶς ὁ πονηρὸς καὶ ἀτωλ@ ὑπὸ Εζεκίου βασιλέως.
ιγ̄ Ελιακεὶμ Μωσελάμ.
ιδ̄ Χελκίας ὁ ὑπὸ Ιωσίου βασιλέως.
ιε̄ Σαρέας ὁ ὑπὸ τ̄ αἰχμαλωσίας Βαβυλῶνος, ὃν ἀνεῖλε Ναβουχοδονόσορ.
ις̄ Ιωσεδὲκ, ὃν Ιεζεκιὴλ Σαδὼκ ὀνομάζει. Οὗτος ὢν ἐν Βαβυλῶνι ἐν τῇ αἰχμαλωσίᾳ.
ιζ̄ Ιησοῦς ὁ υἱὸς αὐτοῦ ὁ ἐπανελθὼν, καὶ τ̄ ναὸν οἰκοδομήσας μετὰ Ζοροβάβελ.
ιη̄ Ιωακεὶμ. ιθ̄ Ελιασὺν.
κ̄ Ιωδαὲ, ἐφ' οὗ Νεεμίας ᾠκοδόμησεν τὴν Ιερουσαλὴμ, καὶ τὰ τείχη ωὐιεποιήσατο.
κᾱ Ιωνάν. κβ̄ Ιαδδοὺ ὁ ὑπὸ Αλεξάνδρου τ̄ Μακεδόνων βασιλέως.
κγ̄ Ονίας Σίμων. κδ̄ Σίμων ὁ θεοφιλής.
κε̄ Ελεάζαρ. ἐφ' οὗ ἑρμηνεύθησαν αἱ θεῖαι γραφαὶ ὑπὸ Πτολεμαίου.
κς̄ Μαναασσῆς. κζ Ονίας.
κη̄ Σίμων υἱὸς αὐτοῦ, ὃν μνημονεύει Ιησοῦς υἱὸς Σιρὰχ ἐν τῇ Σοφίᾳ αὐτοῦ.
κθ̄ Οἱ Σίμωνος υἱοὶ τρεῖς Ονίας, Ιάσων, καὶ Μενέλαος. Οὗτοι δὲ ἀλλήλοις ἀνθιστάμενοι ὑπ' ἀλλήλων διωλόλασιν. ἐφ' οὗ καὶ Αντίοχος τὰ κακὰ διεπράξατο, ἀνελὼν τὸν Μενέλαον.
λ̄ Αλκιμος ἀλλογενὴς καταράθη ὑπὸ Ανιόχου ἀντὶ Μενελάου.
λᾱ Ιούδας ὁ Μακκαβαῖος, καὶ Ιωνάθης, καὶ Σίμων οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ.
λβ̄ Ιωάννης υἱὸς Σίμωνος ὁ Μακκαβαίος.
λγ̄ Ιωάννης, ὁ καὶ Ιωνναῖος, καὶ Υρκανός. Τοῦτον ἀδελφὸς αὐτοῦ ἐζέωσεν. Γομπήϊος δὲ ὁ Ρωμαίων στρατηγὸς ωεοσφυγόντα αὐτῷ τὸν Υρκανὸν ἐποκαθισησιν. ἐφ' οὗ Ιουδαῖοι γεγόνασιν ὑπὸ πλεῖς Ρωμαίων.
Αριστόβουλος μὲν δὴ δέσμιος ἀπεπέμφθη εἰς Ρώμλω ὑπὸ Γομπήϊ. Υρκανὸς δὲ ἡχμαλωτίσθη ὑπὸ Πάρθων. Αντίγονος Αριστοβούλου καὶ αὐτὸς ἀνῃρέθη.
λδ̄ Ανάνηλος ἀλλογενὴς ὁ καθασαθεὶς ὑπὸ Ηρώδου.
λε̄ Αριστόβουλος υἱὸς Υρκανοῦ, ὃν ἀνεῖλεν Ηρώδης, γαμβρὸς Ανανήλου.
λς̄ Ανάνηλος πάλιν τὸ δεύτερον καθασαθεὶς ὑπὸ Ηρώδου.
λζ̄ Σίμων Βοηθοῦ πενθερὸς Ηρώδου. λη̄ Ματθίας Θεοφίλου.
λθ̄ Ιωαζὰρ πενθερὸς Ηρώδου ἐφ' οὗ Χριστὸς ἐγεννήθη.
Ελεάζαρ, Ιησοῦς, Ωσηὲ, Ιωάζαρ, Ανᾶνος. ἐφ' οὗ ὁ Χριστὸς φανερωθεὶς ἤρξατο τοῦ κηρύγματος, καὶ τῶν σημείων. Τὸν δὲ Ανᾶνον γρᾶτ@ ὁ Ρωμαῖος πωλεῖς κατέσησεν ἄλλον Ισμάηλον.
Ελεάζαρ υἱὸς Ανάνου. Σίμων.
Καιάφας, ὁ καὶ Ιωσὴφ γαμβρὸς τοῦ Ανάνου. ὑπὸ ἐνιαυτὸν δὲ ἕνα μόνον οὔτε ἀρχιερεῖς ἐγένοντο ωρὸ τ ὑπὸ Ρωμαίοις, κρατήσαντων τοῦ ἔθνους, ὡς πάρ' αὐτοῖς γενομένης τ ἀρχιερωσύνης. ὁ τοίνυν Καιάφας ἀρχιερεὺς τοῦ ἐνιαυτοῦ γέγονεν, ἐν ᾧ τὸ πάθ@ τοῦ Χριστοῦ. Τοῦτον μεθίστη Μετείλι@ στρατηλάτης Ρωμαίων.
Ιωνάθης Ανάνου. Θεόφιλ@ ἀδελφὸς αὐτοῦ.
Σίμων. Ιωνάθαν υἱὸς Ανάνου τὸ δεύτερον.
Ιωνάθης Αἰλωνέων, ὁ καὶ Ιώσηπ@, ὑπὸ Νέρων@ καταρθείς.
Ανανίας ὁ ἀνελὼν Ιακωβον τὸν ἀδελφὸν τοῦ Κυρίου, ᾧ Παῦλ@ εἶπεν τύπτειν σε μέλλει ὁ θεὸς τοῖχε κεκονιαμένε. Τοῦτον δὲ ὁ δεύτερος Αγρίππας μετέσησεν. ἐν ᾗ τῇ πολιορκίᾳ τ Ιερουσαλὴμ ἀνῃρέθη ὑπὸ τ ὁμοεθνῶν.
Ιησοῦς ὁ τοῦ Δαμναίου. Ιησοῦς ὁ τοῦ Γαμαλιήλ.
Ματθίας, ἐφ' οὗ ὁ ὑπὸ Ρωμαίων πόλεμος ἤρχθη.
Φινεὲς ὁ πολιορκηθεὶς τ πόλεως Ιερουσαλὴμ ὑπὸ Ρωμαίων ωεσθληθεὶς πειρῶν. ἐφ' οὗ Τίτος ἑλὼν τὴν πόλιν, καὶ τ ναὸν ἐνέπρησεν.
Ὁμοῦ νε̄.

ΚΑΙ ΟΣΟΙ ΓΕΓΟΝΑΣΙ ΠΑΤΡΙΑΡΧΑΙ ΕΙΣ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ ΑΠΟ ΧΡΙΣΤΟΥ.

ᾱ Ιάκωβος ὁ ἀδελφὸς τοῦ κυρίου ἔτη κς̄.
β̄ Συμεὼν ὁ Κλεόπα ἀδελφὸς αὐτοῦ, καὶ μάρτυρ ἔτη χγ̄.
γ̄ Ιοῦστος ἔτη ε̄. δ̄ Ζαχαρίας ἔτη δ̄. ε̄ Τωβίας ἔτη δ̄.
ς̄ Βενιαμὶν ἔτη β̄. ζ̄ Ιωάννης ἔτη β̄. η̄ Ματθαῖος ἔτη β̄.
θ̄ Φίλιππος ἔτος ᾱ. ῑ Σενεκᾶς ἔτη δ̄. ιᾱ Ιοῦστος ἔτη δ̄.
ιβ̄ Λοὺις ἔτη β̄. ιγ̄ Εφραὶμ ἔτη β̄. ιδ̄ Ιωσὴφ ἔτη β̄.
ιε̄ Ιούδας ἔτη β̄. ις̄ Μάρκος ἔτη η̄. ιζ̄ Κασσιανὸς ἔτη η̄.
ιη̄ Γάϊος ἔτη ε̄. ιθ̄ Μαξίμος ἔτη δ̄. κ̄ Ιουλιανὸς ἔτη β̄.

ϰα Γαϊανὸς ἔτη γ. ϰβ Σύμμαχος ἔτη β. ϰγ Γαΐος ἔτη γ.
ϰδ Ἰσλιανὸς ἔτη δ. ϰε Ηλίας ἔτη β. ϰς Κατωίτων ἔτη δ.
ϰζ Μάξιμος ἔτη δ. ϰη Αντωνῖνος ἔτη ε. ϰθ Ουάλης ἔτη γ.
λ Δελιχιανὸς ἔτη β. λα Νάρκισσος ἔτη δ. λβ Δῖος ἔτη η.
λγ Γερμανίων ἔτη δ. λδ Γορδίας ἔτη ε. λε Νάρκισσος ὁ δεύτερος μάρτυς ἔτη ι.
λς Αλέξανδρος μάρτυς ἔτη ιε. λζ Μαζαβάνης ἔτη θ. λη Υμήναιος ἔτη ϰγ.
λθ Ζάβδας ἔτη ι. μ Ἑρμᾶν ἔτη θ.

Μέχρι τότων οἱ ἐκ τῶν Ἑλλήνων βασιλεῖς, καὶ παρ' αὐτῶν διωγμοί.

ΚΑΙ ΟΣΟΙ ΕΠΙΣΚΟΠΟΙ ΜΕΤΑ ΤΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΑΙ ΤΟΥΣ ΒΑΣΙΛΕΙΣ.

μα Μακάριος ὁ ἐν τῇ σωόδῳ ἔτη ϰ. μβ Μαξιμιανὸς ἔτη ς.
μγ Κύριλλος ὁ ἀξεωθεὶς ὑπὸ τῶν Αρειανῶν. ἀντ' αὐτοῦ ἦ γεγόναζι τρεῖς, Αρσένιος, Ηράκλειος, καὶ Ιλάριος. καὶ πάλιν ἀνακληθεὶς ὅπὶ Γρατιανοῦ ἐν τῇ δευτέρᾳ σωόδῳ ἀρέθη ἐν Κωνσταντινουπόλει ἔτη ξβ.
μδ Ιωάννης ἔτη ις. με Γραύλιος ἔτη ϰς.
μς Ισσενάλιος ὁ ἐν ταῖς δυσὶ σωόδοις Εφέσου, καὶ ἔως Χαλκηδ. ἔτη λη.
μζ Θεοδόσιος ὁ ἐκβληθεὶς ὑπὸ Μαρκιανοῦ. καὶ πάλιν Ισσειάλιος ....
μη Αναστάσιος ἔτη ιη. μθ Μαρτύριος ἔτη η.
ν Σαλούστιος, ἀφ' οὗ ἀπέχιζεν ὁ Ρώμης ἐπίσκοπος διὰ τὸ ἐνωτικὸν Ζήνωνος, ἔτη η.
να Ηλίας ὁ ἐκβληθεὶς ὑπὸ Αναστασίου βασιλέως ἔτη ϰγ.
νβ Ιωάννης ἔτη ια. νγ Πέτρος ἐπὶ Ιουστινιανοῦ βασιλέως ἔτη ϰ.
νδ Μακάριος ὁ ἐκβληθεὶς ἔτη β. νε Ευσέχιος ἔτος α.
νς Μακάριος πάλιν ἔτη δ. νζ Ιωάννης ἔτη ϰβ. νη Αμὼς ἔτη η.
νθ Ιζάκιος ἔτη η. ξ Ζαχαρίας ἐπὶ τοῦ αἰχμαλωσίας ἔτη ϰβ.
ξα Μόδεστος ἔτος α. ξβ Σωφρόνιος.

ΟΙ ΕΝ ΡΩΜΗ ΕΠΙΣΚΟΠΕΥΣΑΝΤΕΣ ΑΠΟ ΧΡΙΣΤΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ.

α Πέτρος ἀπόστολος ἔτη β. β Λίνος ἔτη ιβ. γ Ανέγκλητος ἔτη β.
δ Κλήμης ἔτη θ. ε Ευάρεστος ἔτη θ. ς Αλέξανδρος ἔτη ιβ.
ζ Ξύστος ἔτη θ. η Τελέσφορος μάρτυρ ἔτη ι. θ Υγίνος ἔτη δ.
ι Πίος ἔτη ιε. ια Ανίκητος ἔτη ια. ιβ Σωτήριχος ἔτη θ.
ιγ Ελεύθεριος ἔτη ιε. ιδ Βίκτωρ ὁ ἐν τῇ σωόδῳ Γαλασίνης ὃς τὸ Πάσχα ἡμέρας σωαχθείσῃ, ἔτη ιβ.
ιε Ζεφυρῖνος ἔτη ιθ. ις Κάλλιστος ἔτη η. ιζ Ουρβανὸς ἔτη ζ.
ιη Ποντιανὸς ἔτη γ. ιθ Αντέρως μῆνα α. ϰ Φλαυιανὸς μάρτυρ ἐπὶ Δεκίου ἔτη ιε.
ϰα Κορνήλιος ὁ καθελὼν Ναυάτου τὸ μελανοίας αἱρετικὸν ἔτη γ.
ϰβ Λεκιανὸς ἔτη β. ϰγ Στέφανος ἔτη θ. ϰδ Ξύστος ἔτη β.
ϰε Διονύσιος ἔτη η. ϰς Φήλιξ ὁμολογητὴς ὑπὸ Βαλεριανοῦ ἔτη ε. ϰζ Ευτυχιανὸς μῆνας η.
ϰη Γαΐος ἔτη ιε. ϰθ Μαρκελιανὸς ἔτη β.

Μέχρι τότων Ελλήνων βασιλεῖς καὶ διῶκ.

ΚΑΙ ΟΣΟΙ ΜΕΤΑ ΤΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΑΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΑΝ ΡΩΜΗΣ.

λ Ευσέβιος ἔτη δ. λα Μιλτιάδης ἔτη δ.
λβ Σίλβεστρος, ἐφ' οὗ ἡ ἐν Νικαίᾳ σωόδος ἐγένετο ἔτη ϰη.
λγ Μάρκος ἔτη ιβ. λδ Ιούλιος ἔτη ιε.
λε Λιβέριος ὁ ἀξορισθεὶς ὑπὸ Κωνσταντίου Αρειανοῦ ἔτη ς.
λς Φήλιξ ἔτος α. λζ Σιρίκιος ἔτη ιε. λη Αναστάσιος ἔτη γ.
λθ Ιννοκέντιος ἔτη ιε. μ Ζώσιμος ἔτη η. μα Βονιφάτιος ἔτη δ.
μβ Κελεστῖνος, ἐφ' οὗ ἡ ἐν Εφέσῳ σύνοδος, ἔτη ϰα. μγ Ιλάριος ἔτη ς.
μδ Σιμπλίκιος ὁ κζ Μαρτυρίου Νεστοριανοῦ ὅπισθεν ἀνθιοχείας ἔτη ιδ.
με Ξύστος ἔτη η. μς Λέων, ἐφ' οὗ ἐν Χαλκηδόνι σύνοδος, ἔτη ϰα.
μζ Φήλιξ ὁ ἀποχίσας διὰ τὸ ἑνωτικὸν Ζήνωνος ἔτη θ. μη Γελάσιος ἔτη ε.
μθ Αναστάσιος ἔτη β. ν Σύμμαχος, ἐφ' ἅμα αὐτῷ Λαυρέντιος ἔτη ιδ.
να Ορμίσδας ὁ ὅπὶ Ιουστινιανοῦ ἐκπέμψας τὴν ἐν Χαλκηδόνι σύνοδον τοῖς διπύχοις ἔτη ι.
νβ Ιωάννης ἔτη γ. νγ Φήλιξ ὁ ἀγαπητὸς Ιουστινιανοῦ τοῦ βασιλέως ἔτη δ.
νδ Βονιφάτιος ἔτη β. νε Ιωάννης ἔτη γ. νς Αγαπητὸς ἔτος α.
νζ Σιλβέριος ἔτη ιη. νη Βιγίλιος ἔτη ε. νθ Γελάσιος ἔτη η.
ξ Ιωάννης ἔτη ε. ξα Βενέδικτος ἔτη ς. ξβ Γελάσιος ἄλλος ἔτη ι.
ξγ Γρηγόριος ἔτη ιβ. ξδ Σαβῖνος ἔτη ς. ξε Βονιφάτιος ἄλλος ἔτη .

ΚΑΙ ΟΣΟΙ ΕΠΙΣΚΟΠΟΙ ΕΝ ΒΥΖΑΝΤΙΩ ΑΠΟ ΧΡΙΣΤΟΥ ΚΑΙ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ.

α Ανδρέας ὁ Ἀποστολ. ἐν Βυζαντίῳ τ̃ λόγον κηρύξας δύκτηρον οἶκον πέραν ἐν Αργυροπόλει ἁγιάσας χειροτονεῖ ὑπὸ τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου τ̃ αὐτῆς πόλεως Στάχυ, ὃς μέμνηται Παύλ. ἐν τῇ πρὸς Ρωμαίους ἐπιστολῇ.

β Στάχυς ὁ αὐτὸς ἔτη ις. γ Ονήσιμ. ἔτη ιδ. δ Πολύκαρπ. ἔτη ιζ.

ε Ελευθέρ. ἔτη ζ. ϛ Φῆλιξ ἔτη ε. ζ Γολύκαρπ. ἔτη ιζ.

η Αθηνόδωρ. ἔτη δ. Οὗτος ἕτερον οἶκον κτίσας ἐν τοποθεσίᾳ λεγομένῃ Ελεᾳ ἐκεῖ τὰς συνάξεις ἐποιεῖτο. * * * ιβ Ευζώϊ. ἔτη ις.

ιγ Λαυρέντι. ἔτη ια μεῖναι ϛ.

ιδ Αλύπ. ἔτη ιγ.

ιε Περπέναξ ὑπατικὸς τῆς ἐν Ρώμῃ συγκλήτου ἔτη ιϑ. Οὗτος ἑτέραν ἐκκλησίαν ἀνίσησιν ἐν τῷ ἁγιαλασίῳ τῷ ἐπιλεγομένῳ Συκαῖς, Εἰρήνην τ̃ οἶκον ἐπονομάσας.

ις Ολυμπιανος ἔτη ια. ιϛ Μάρκ. ἔτη ιγ.

ιη Κυριακὸς ἔτη ις. ιϑ Κασῖν. ἔτη ζ. Οὗτος ἐν Βυζαντίῳ ἐν τόπῳ ἐπιλεγομένῳ Ρετρίῳ δύκτηρον τῆς ἁγίας Ευφημίας ἤγειρεν ὅτε μαρτυρησάσης.

κ Τίτ. ἔτη λε, μεῖναι ϛ. κα Δομετ. ὁ ἀδελφὸς Πρόβ. τ̃ Βασιλέως ἔτη κα, μεῖναι ϛ.

κβ Πρόβ. υἱὸς τ̃ αὐτ̃ Δομετίν ἔτη ιβ.

Οὗτοι πάντες ἐπεσκόπουσαν πρὸ τῆς τ̃ μεγάλης Κωνσταντίνου ἀναδείξεως ἐν τῷ Βυζαντίῳ. αὐτὸς ἡ πόλις ἐπιλεγομένη ἐν τῷ Βυζαντίῳ μετὰ τ̃ πρὸς Λικίνιον πόλεμον, εὗρον ἐπίσκοπον Μητροφάνην.

κγ Μητροφάνης υἱὸς τ̃ προγεγραμμένου Δομετίν, ἀδελφὸς ἡ Πρόβ, καὶ ἀδελφιδοῦς Πρόβ τ̃ Βασιλέως ἔτη ι.

κδ Αλέξανδρ. ἔζησεν ἔτη ϛη, καὶ ἐπεσκόπουσεν ἔτη κγ.

κε Παῦλ. ὁμολογητὴς ἔτη γ ἐκβληθεὶς ὑπὸ Κωνσταντίν.

κϛ Ευσέβι. Αρειανὸς αὐτοσχέδη ὁ πρότερον Βηρυτ, ἐπειτα Νικομηδείας, ἔτη ιβ.

κζ Μακεδόνι. πρεσβύτερ. τῆς ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως, ὁ πνευματομάχ., ἔτη β.

κη Ευδόξι. Αρειανὸς πρότερον Γερμανικίας, ἐπειτα Αντιοχείας, ἔτη ι.

κϑ Δημοφίλ. Αρειανὸς, ὁ πρότερον Βεροίας τῆς Θρᾴκης, ἔτη ια, μεῖναι ε.

λ Ευάγρι. ὀρθόδοξ. χειροτονηθεὶς ὑπὸ Ευσταθ. Αντιοχείας παρέβυ, καὶ ἐξωρίσθη ὑπὸ Ουάλεντ.

λα Γρηγόρι. ὁ Ναζιανζ̃ πρόεδρος τῆς ἐκκλησίας ἔτη ιϐ, καὶ ἐπανῆλθε πρὸς τὰ οἰκεῖα

λβ Νεκτάρι. ἀξιωματικὸς, ὃς ὑπὸ τ̃ ρν πατέρων ἅμα καὶ βαπτισθεὶς καὶ χειροτονεῖται, ἔτη ις, μεῖναι γ.

λγ Ιωάννης πρεσβύτερ. Αντιοχείας ὁ Χρυσόστομ. ἔτη ε, μεῖναι ϛ. Τότε ἐξορισθέντ., λδ Αρσάκι. πρεσβύτερ. ἀδελφὸς Νεκταρίου ἔτη β.

λε Ατθικὸς πρεσβύτερ. Κωνσταντινουπόλεως ἔτη ι.

λϛ Σισίννι. πρεσβύτερ. τῆς αὐτῆς ἐκκλησίας ἔτη β.

λζ Νεκτάριος, ὁ ἀνθρωπολάτρης, τῆς Αντιοχείας πρεσβύτερ., ἀδελφὸς Νεκταρίου, ἔτη γ, μεῖναι β. Τότε ἐξορισθέντ. ἐν Οάσει, λη Μαξιμιανὸς πρεσβύτερ. Κωνσταντινουπόλεως ἔτη β, μεῖναι ι.

λϑ Πρόκλος ὑπὸ Σισίνιν χειροτονηθεὶς ἐπίσκοπος ἦν Κυζίκου, καὶ μὴ ἀνεχθεὶς ἐχώλαζεν. Μετὰ δὲ τ̃ θάνατον Μαξιμιανὸ χειροτονεῖται εἶτα μεταθέτ., καιμὸν τὸ λειψάνου αὐτ̃ ἔτη ιβ, μῆνας γ.

μ Φλαυιανὸς πρεσβύτερος Κωνσταντινουπόλεως ἔτος α, μῆνας ι. Τότε διωχθέντες ὑπὸ Διοσκόρου ἐν τῇ ληστρικῇ συνόδῳ Εφέσου.

μα Ανατόλιος πρεσβύτης καὶ ἀποκρισιάριος Αλεξανδρείας ἔτη η, μῆνας η.

μβ Γεννάδιος πρεσβύτερος Κωνσταντινουπόλεως ἔτη ιγ, μῆνας β.

μγ Ακάκιος πρεσβύτερος, καὶ ὀρφανοτρόφος, αἱρετικὸς, ἔτη ζ, μῆνας ϑ.

μδ Φραίτας πρεσβύτερος τῆς ἁγίας Θέκλης Συκῶν μῆνας γ, ἡμερ. ιζ.

με Ευφήμιος πρεσβύτερος Κωνσταντινουπόλεως, καὶ παιδοτρόφος Νεαπόλ ἔτη ϛ. Τότε ἐκβληθέντος ὑπὸ Αναστασίου Βασιλέως.

μϛ Μακεδόνιος πρεσβύτερος Κωνσταντινουπόλεως, καὶ σκευοφύλαξ ἔτη ϛ.

μζ Τιμόθεος πρεσβύτερος Κωνσταντινουπόλεως, καὶ σκευοφύλαξ ἔτη ϛ, μῆνας η.

μη Ιωάννης ὁ Καππαδοκίας πρεσβύτερος, καὶ σύγκελλος αὐτ̃, ἔτος α, μῆνας ι.

μϑ Επιφάνιος πρεσβύτερος Κωνσταντινουπόλεως ἐπὶ Ισιδώρου ἔτη ις, μῆνας γ.

ν Αι. Θεμ. Τραπεζοῦντος ἐπίσκοπος μῆνας γ. Τότε καθαιρεθέντος ὑπὸ τῆς κϛ Σεβήρου συνελθούσης συνόδου.

να Μηνᾶς πρεσβύτερος, καὶ ξενοδόχος τ̃ Σαμψ̃ ἔτη ις, μῆνας ϛ.

νβ Ευτύχιος πρεσβύτερος, καὶ μοναχὸς τ̃ ἐν Αμασίᾳ μοναστηρίῳ, ἔτη ιβ, μῆνας β.

Τότε ἐκβληθέντος ὑπὸ Ιουστιανοῦ τῷ λη τῆς αὐτ̃ βασιλείας, ἀφ' ὃ τ̃ ὑπ' αὐτ̃ γεγονότα ἴνδικτον μὴ καθαδ. ξαθαμ.

νγ Ιωάννης ὁ ἀπὸ σχολαστικῶν ἔτη β, μεῖς ζ.
νδ Εὐτύχ(ιος) πάλιν ὑπὸ Ισσίνν ἀπεκατέση, καὶ ἐποίησεν ἔτη δ, καὶ μεῖς ε.
νε Ιωάννης ὁ νησιώτης Κωνσταντινουπόλεως ἀπὸ Τιβερίου, ἔτη ιγ, μεῖς ε.
νς Κυριακὸς πρεσβύτερ(ος) τ᾽ αὐτῆς ἐκκλησίας, καὶ οἰκονόμ(ος) ἔτη ια.
νζ Θωμᾶς Διάκον(ος) τ᾽ αὐτῆς ἐκκλησίας, καὶ σκευοφύλ(αξ), ἔτη γ, μεῖς ε.
νη Σέργι(ος) Διάκον(ος) τ᾽ αὐτῆς ἐκκλησίας ἔτη κη, ἡμέρας κα.
νθ Πύρρι(ος) πρεσβύτερ(ος) τ᾽ αὐτῆς μοναχὸς, καὶ ἄρχων τ᾽ μοναστηρίων, καὶ ἡγούμν(ος) Χρυσοπόλεως. ϛάσεως δ᾽ ἡμερῶν αὐτῷ, παρητήσατο ἔτη β, μῆνας θ, ἡμέρας θ.
ξ Παῦλος πρεσβύτερος τ᾽ αὐτῆς ἐκκλησίας, καὶ οἰκονόμος ἔτη β, ἡμέρας κς.
ξα Πύρρος πάλιν ἀπεκατέση μῆνας δ, ἡμέρας κγ.
ξβ Πέτρος πρεσβύτερος τ᾽ αὐτῆς ἐκκλησίας ἔτη β, μῆνας ζ.
ξγ Θωμᾶς Διάκονος τ᾽ αὐτῆς ἐκκλησίας β, μῆνας ζ.
ξδ Ιωαννης πρεσβύτερος, καὶ σκευοφύλαξ τ᾽ ἁγίας ἐκκλησίας ἔτη ε, μῆν. θ.
ξε Κωνσταντῖνος διάκονος τ᾽ αὐτῆς ἐκκλησίας, σκευοφύλαξ, καὶ οἰκονόμος, ἔτος ἑν, μῆνας ὀκτὼ, ἡμέρας ζ.
ξς Θεοδωρος πρεσβύτερος τ᾽ αὐτῆς ἐκκλησίας, σύγκελλος, καὶ σκευοφύλαξ, ἔτη β, μῆνας γ.
ξζ Γεώργι(ος) πρεσβύτερος, σύγκελλος, καὶ σκευοφύλαξ ἔτη γ, μῆνας γ. Θεοδωρος ἀπεκατέση ἔτος α, μεῖς γ.
ξη Παῦλ(ος) ἀπὸ λαικῶν ἀσηκρήτις ἔτη ε, μεῖς η.
ξθ Καλλίνικ(ος) πρεσβύτερ(ος), σκευοφύλαξ Βλαχερνῶν ἔτη ιβ. ἐτυφλώθη ὑπὸ Ιουστινιανὸν τ᾽ ῥινοκοπτωμένου.
ο Κύρ(ος) πρεσβύτερ(ος) καὶ μοναχὸς ἀπὸ τ᾽ νήσου Αμασρίδ(ος) ἔτη ε, καὶ ἐξεβλήθη ὑπὸ Φιλιππικοῦ.
οα Ιωάννης Διάκον(ος) καὶ χαρτουλάρι(ος) τ᾽ οἰκονομίας ἔτη γ.
οβ Γερμανὸς ἐπίσκοπ(ος) Κυζίκου, καὶ ὁμολογητὴς, ἔτη ιε. καὶ ἐξεβλήθη ὑπὸ τ᾽ ἀσεβοῦς Λέοντος τ᾽ Ισαύρου.
ογ Ανασάσιος πρεσβύτερος, καὶ σύγκελλος, αἱρεθεὶς ἔτη κα.
οδ Κωνσταντῖνος μοναχὸς, καὶ ἐπίσκοπος τ᾽ Συλλαίου ἔτη ιβ. καὶ ἀπεκεφαλίσθη.
οε Νικήτας πρεσβύτερ(ος) τ᾽ ἁγίων Ἀποστόλων, καὶ ἄρχων τ᾽ μοναστηρίων, ὁ σύνεχος, ἔτη ιε.
ος Παῦλ(ος) ὁ Κύπρι(ος) Διάκον(ος) ἔτη ε, μεῖς η.
οζ Ταρασι(ος) ἀσηκρήτις ἔτη κα. ἡμέρας β.
οη Νικηφόρ(ος) ἀσηκρήτις μοναχὸς γενόμενος ἔτη θ. καὶ ἐξεβλήθη ὑπὸ τ᾽ ἀσεβοῦς Λέοντ(ος) τ᾽ Αρμενίου.
οθ Θεοδοτ(ος) ὁ Καστιτηρᾶς ἔτη ιε.
π Αντώνι(ος) ἔτη ιβ, ὁ τ᾽ Συλλαίου
πα Ιωάννης πρεσβύτερ(ος), καὶ σύγκελλ(ος) ὁ ἑαυτῷ ἐπιβαλόμενος ἔτη θ.
πβ Μεθόδι(ος) ὀρθόδοξ(ος), καὶ ὁμολογητὴς, ἔτη δ, μεῖς γ.
πγ Ιγνάτι(ος) ὁ θύνεχ(ος) ἔτη ια, μεῖς ε.
πδ Φώτι(ος) ἔτη.

ΟΣΟΙ ΕΠΙΣΚΟΠΟΙ ΑΠΟ ΤΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ ΕΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ.

α Μάρκ(ος) ὁ θεαγγελιστὴς ἔτη β
β Ανιανὸς ἔτη κβ.
γ Αβίλι(ος) ἔτη ιβ.
δ Κέρδων ἔτη ι.
ε Πρίαμ(ος) ἔτη ιβ.
ς Ισσῖνος ἔτη ι.
ζ Ευμένης ἔτη ι.
η Μαρκιανὸς ἔτη ιγ.
θ Κελαδίων ἔτη ι.
ι Αγριππῖνος ἔτη ιδ.
ια Ιούλιανὸς ἔτη ιε.
ιβ Δημήτριος ἔτη ια.
ιγ Ηρακλᾶς ἔτη μγ.
ιδ Διονύσιος ὁ ἀπὸ Βαλεριανοῦ βασιλέως ἀξιωθεὶς ἔτη ιζ.
ιε Μαξιμιανὸς ἔτη η.
ις Θεωνᾶς ἔτη ιθ.
ιζ Πέτρος μάρτυς ἔτη ια.

Μέχρι τούτων οἱ τ᾽ Ελλήνων βασιλεῖς καὶ τυράννοι.

ΚΑΙ ΟΣΟΙ ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΜΕΓΑΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΝ ΕΠΕΣΚΟΠΕΥΣΑΝ ΕΙΣΙΝ ΟΥΤΟΙ.

ιη Αχιλλᾶς ἔτος α.
ιθ Αλέξανδρος, ὁ καὶ ἐν τῇ πρώτῃ συνόδῳ, ἔτη κγ.
κ Αθανάσιος μάρτυρ ὁ πολλάκις ἐξορισθεὶς ὑπὸ Αρειανῶν. ἀνθ᾽ ὧν γέγονεν Γρηγόριος Αρειανὸς, ἔτη .....
κα Αθανασιος πάλιν τὸ δεύτερον. Τότε ἐξορισθέντος ὑπὸ Κωνσταντίνου,
κβ Γεώργιος Καππαδόκης Αρειανὸς ἔτη .....
Αθανάσιος τὸ τρίτον ἐμοίως, καὶ τὸ τέταρτον, & τὸ πέμπτον ἐπεσκόπευσεν ὁμοῦ τὰ πάντα ἔτη μς.
κγ Πέτρος ὁ ἐξορισθεὶς ὑπὸ Ουαλεντος ἔτος α.
κδ Λάκιος Αρειανὸς ἔτη ε.
κε Πέτρος τὸ δεύτερον ἔτος α.
κς Τιμόθεος ὁ ἐν τῇ δευτέρᾳ συνόδῳ, ἔτη η. *
κζ Θεόφιλος ἔτη κη.

κη Κύ-

ϰη Κύριλλος ὁ ἐν τῇ Ἐφέσῳ πρώτῃ συνόδῳ κζ΄ Νεστορίου ἐξ ἀσεβοῦς ἔτη λβ.
ϰθ Διόσκορος ὁ ἐν τῇ ληστρικῇ συνόδῳ τὸ δεύτερον Ἐφέσου ἔτη ε. Καὶ καθῃρέθη ὑπὸ τῆς πεμπτης ἐν Χαλκηδόνι συνόδου.
λ Πρωτέριος ὀρθόδοξος ὁ ἐν τῇ θείᾳ κολυμβήθρᾳ σφαγεὶς ἔτη ϛ.
λα Τιμόθεος Αἰλούρος ἔτη ιβ.
λβ Τιμόθεος ὁ λεύκος ἔτη ια.
λγ Πέτρος ὁ Μογγὸς ἔτος α.
λδ Ἰωάννης ἐκβληθεὶς ἔτη γ.
λε Πέτρος τὸ δεύτερον ἔτη ϛ.
λϛ Ἀθανάσιος ὁ αἰρετικὸς ἔτη ζ.
λζ Ἰωάννης ἔτη θ.
λη Ἰωάννης ἄλλος ἔτη ια.
λθ Διόσκορος ἔτη γ.
μ Τιμόθεος, ὁ ὑπὸ Ἰουστινιανοῦ ἐξ Βασιλέως, ἔτη ιζ.
μα Γαϊανὸς ἔτη ζ.
μβ Θεοδόσιος ἔτη β.
μγ Παῦλος ἔτη β.
μδ Ζαΐλος ἔτη ζ.
με Ἀπολλινάριος ἔτη ιθ.
μϛ Ἰωάννης ἔτη ια.
μζ Εὐλόγιος ἔτη ιζ. [Εὐλόγιος, Anthol. IV. XXII.]
μη Θεόδωρος ὁ Σκελέων ἔτη β.
μθ Ἰωάννης ὁ Κύπριος ὁ ἐλεήμων ἔτη ι.
ν Γεώργιος ἔτη ια.
να Πέτρος ἔτη ι.

ΚΑΙ ΟΣΟΙ ΕΝ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑ ΕΠΕΣΚΟΠΕΥΣΑΝ ΑΠΟ ΧΡΙΣΤΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ.

α Πέτρος ὁ Ἀπόστολος ἔτη ια.
β Εὐόδιος ἔτη κγ.
γ Ἰγνάτιος ὁ θεοφόρος, ὁ ὑπὸ Τραϊανοῦ μαρτυρήσας ἐν Ρώμῃ, ἔτη δ.
δ Ἥρων ἔτη κ.
ε Κορνηλιος ἔτη ιγ.
ϛ Ἔρως ἔτη κϛ.
ζ Εὐσέβιος ἔτη ιγ.
η Μαξιμιανὸς ἔτη ιγ.
θ Σαραπίων ἔτη κε.
ι Ἀσκληπιάδης ἔτη θ.
ια Φιλητὸς ἔτη η.
ιβ Ζεβινος ἔτη ϛ.
ιγ Βασυλας, ὁ ὑπὸ Δεκίου μαρτυρήσας, ἔτη ιγ.
ιδ Φλαυίος ἔτη θ.
ιε Δημητριανὸς ἔτη δ.
ιϛ Παῦλος ὁ Σαμοσάτων ἔτη η.
ιζ Δόμνος ἔτη β.
ιη Τιμαῖος ἔτη ι.
ιθ Κύριλλος ἔτη ιε.
κ Τύραννος ἔτη ιγ.

Μέχρι τούτων οἱ ἐκ τῶν Ἑλλήνων βασιλεῖς, καὶ χριστοὶ ἅμα.

ΚΑΙ ΟΣΟΙ ΜΕΤΑ ΤΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΑΙ ΤΟΥΣ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΑΙ, ΕΙΣΙΝ ΟΥΤΟΙ.

κα Βιτάλιος ἔτη ϛ.
κβ Φιλογόνης ἔτη ε.
κγ Παῦλος ἔτη ε.
κδ Εὐσάθιος, ὁ ἐν τῇ συνόδῳ τῇ πρώτῃ, καὶ μάρτυς, καὶ κορυφαῖος τῶν ἐν Νικαίᾳ πατέρων, ὁ ἐκβληθεὶς ὑπὸ Ἀρειανῶν, ἔτη ιη.
Μεθ' ὃν Ἀρειανοὶ ϛ.
κε Εὐλάλιος ἔτη γ.
κϛ Εὐφρόνιος ἔτη η.
κζ Φανέλλιος, ἐφ' οὗ τὰ ἐγκαίνια τῆς μεγάλης ἐκκλησίας Ἀντιοχείας, ἔτη ιβ.
κη Στέφανος ἔτη γ.
κθ Λεόντιος ἔτη η.
λ Εὐδόξιος ἔτη ϛ.
λα Ἀνιανὸς ἔτη δ.
λβ Μελέτιος ὁ ὁμολογητὴς, ὁ καὶ ὑπὸ Οὐάλεντος ἐκβληθεὶς, ἔτη κε.
λγ Εὐζώιος Ἀρειανὸς ἔτη ε.
λδ Μελετιος πάλιν, ὅτε καὶ συνῆλθον ἐν τῇ δευτέρᾳ συνόδῳ Κωνσταντινουπόλεως.
λε Φλαβιανὸς ἔτη κβ.
λϛ Πορφύριος ἔτη λ.
λζ Ἀλέξανδρος ἔτη ε.
λη Θεόδοτος ἔτη δ.
λθ Ἰωάννης, ὁ ἐν τῇ τρίτῃ συνόδῳ Ἐφέσου, ἔτη ιη.
μ Δόμνος, ὁ ἐν τῇ ληστρικῇ τὸ δεύτερον Ἐφέσου, ἔτη η.
μα Μάξιμος, ὁ ἐν τετάρτῃ συνόδῳ ἐν Χαλκηδόνι, ὃς ἐβεβλήθη διὰ πταῖσμα, ἔτη δ.
μβ Βασιλεὺς ἔτη β.
μγ Ἀκάκιος, ἐφ' οὗ ἡ πόλις πέπωκεν, ἔτος α, μῆνας δ.
μδ Μαρτύριος ἔτη ιγ.
με Ἰουλιανὸς ἔτη ιε.
μϛ Πέτρος ὁ Γναφεὺς, ὁ καὶ ὑπὸ Τάνωνος ἐκβληθεὶς, ἔτη γ.
μζ Ἰωάννης ὁ μετρίμιον ἐκβληθείς.
μη Στέφανος ἔτη γ.
μθ Στέφανος ἄλλος ἔτος α.
ν Καλανδίων ἔτη δ.
να Πέτρος πάλιν ὁ Γναφεὺς ἔτη γ.
νβ Παλλάδιος ἔτη ι.
νγ Φλαυιανὸς, ὁ ἐκβληθεὶς ὑπὸ Ἀναστασίου, ἔτη ζ.
νδ Παῦλος ὑπὸ ἐξ αὐτοῦ ἔτη ι.
νε Εὐφράσιος, ὁ ἐν τῇ πρώτῃ τῆς πόλεως χωθεὶς, ἔτη ε.
νϛ Εὐθαλίμιος, ὁ ὑπὸ Ἰουστινιανοῦ, ἔτη ιϛ.
νζ Δόμνος ἔτη ιδ.
νη Ἀναστάσιος ἔτη ια.
νθ Γρηγόριος ἔτη κδ.
ξ Ἀναστάσιος τὸ δεύτερον ἔτη ϛ.
ξα Ἀναστάσιος ἕτερος ἔτη θ.

ΚΑΙ

ΚΑΙ ΟΣΑΙ ΕΙΣΙ ΘΕΙΑΙ ΓΡΑΦΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΟΜΕΝΑΙ, καὶ κεκανονισμέναι, καὶ ἀπὸ τότων στιχομετρία ἔτως·

ᾱ Γένεζις στίχων ,αᾱ.
β̄ Ἐξοδ☉ στίχων ,βω̄.
γ̄ Λεϊϊικὸς στίχων ,βϟ.
δ̄ Ἀριθμοὶ στίχων ,αφλ̄.
ε̄ Δευτερονόμιον στίχων ,γῥ̄.
ς̄ Ἰησοῦς στίχων ,βῥ̄.
ζ̄ Κριτὰὶ καὶ Ῥὺθ στίχων ,βυν̄.
η̄ Βασιλειῶν πρώτης καὶ δευτέρας στίχοι ,ασμ̄.
θ̄ Βασιλειῶν τρίτη καὶ τετάρτη στίχων ,βνθ̄.
ῑ Παραλειπόμενα ᾱ καὶ β̄ στίχων ,εφ̄.
ιᾱ Ἔσδρας ᾱ καὶ β̄ στίχων ,εφ̄.
ιβ̄ Βιβλ☉ Ψαλμῶν στίχων ,ερ̄.
ιγ̄ Παροιμίαι Σολομῶνλ☉ στίχων ,αϟ.
ιδ̄ Ἐκκλησιαστὴς στίχων ,ζφ̄.
ιε̄ Ἀσμα ἀσμάτων στίχων ,σπ̄.
ις̄ Ἰὼβ στίχων ,αω̄.
ιζ̄ Ἡσαΐας ὁ προφήτης στίχων ,γω̄.
ιη̄ Ἱερεμίας προφήτης στίχων δ̄.
ιθ̄ Βαρὺχ στίχων ϟ.
κ̄ Ἰεζεκιὴλ στίχων δ̄.
κᾱ Δανιὴλ στίχων β̄.
κβ̄ Οἱ ιβ̄ προφῆται στίχων ,γ.
Ὁμοῦ ἡ παλαιᾶς Διαθήκης βιβλία κβ̄.

ΕΙΣΙΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ ΤΑΥΤΑ.

ᾱ Εὐαγγέλιον κ̄ς̄ Ματθαῖον στίχοι ,βφ̄.
β̄ Εὐαγγέλιον κ̄ς̄ Μάρκον στίχοι ,β.
γ̄ Εὐαγγέλιον κ̄ς̄ Λουκᾶν στίχων ,ϛχ̄.
δ̄ Εὐαγγέλιον κ̄ς̄ Ἰωάννου στίχων ,βτ̄.
ε̄ Πράξεις Ἀποστόλων στίχων ,βω̄.
ς̄ Παύλου ἐπιστολαὶ ιδ̄ στίχων ,ετ̄.
ζ̄ Καθολικαὶ ζ̄. Ἰακώβου ᾱ, Πέτρου β̄, Ἰωάννου γ̄, Ἰούδα ᾱ.
Ὁμοῦ ἡ νέας βιβλία κ̄ς̄.

ΚΑΙ ΟΣΑΙ ΑΝΤΙΛΕΓΟΝΤΑΙ ΑΥΤΑΙ ΕΙΣΙ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΑΣ.

ᾱ Μακκαβαϊκὰ τρία στίχων ,βτ̄.
β̄ Σοφία Σολομῶνλ☉ στίχων ,αρ̄.
γ̄ Σοφία υἱοῦ Σιρὰχ στίχων ,βω̄.
δ̄ Ψαλμοὶ καὶ ᾠδαὶ Σολομῶνλ☉ στίχων ,βῥ̄.
ε̄ Ἐσθὴρ ,γν̄.
ς̄ καὶ Ἰουδὶθ στίχων ,αϟ.
ζ̄ Σώσαννα στίχων, φ̄.
η̄ Τωβὶτ καὶ Τωβίου στίχων ,ερ̄.

*

ΚΑΙ ΟΣΑ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΑΝΤΙΛΕΓΟΝΤΑΙ.

ᾱ Ἐνὼχ στίχων ,δω̄.
β̄ Πατριάρχαι στίχων ,ῑρ̄.
γ̄ Προσευχὴ Ἰωσὴφ στίχων ,αρ̄.
δ̄ Διαθήκη Μωϋσέως στίχων ,αρ̄.
ε̄ Ἀνάληψις Μωϋσέως στίχων αῡ.
ς̄ Ἀβραὰμ στίχων ,γτ̄.
ζ̄ Ἐλδὰδ καὶ Μωδὰδ στίχων ῡ̄.
η̄ Ἠλίας προφήτης στίχων τις̄.
θ̄ Σοφονίου προφητεία στίχων χ̄.
ῑ Ζαχαρίου τοῦ πατρὸς Ἰωάννου στίχοι φ̄.
ιᾱ Βαρὺχ, Ἀμβακοὺμ, Ἐζεκιὴλ καὶ Δανιὴλ ψευδεπίγραφα.

ΚΑΙ ΟΣΑ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΙΣΙΝ ΑΠΟΚΡΥΦΑ.

ᾱ Περίοδοι Πέτρου στίχων ,βϟν̄.
β̄ Περίοδ☉ Ἰωάννου στίχων ,γχ̄.
γ̄ Περίοδ☉ Θωμᾶ στίχων ,αχ̄.
δ̄ Εὐαγγέλιον καθ' Θωμαῦ στίχων ,ατ̄.
ε̄ Διδαχὴ ἀποστόλων στίχων σ̄.
ς̄ Κλήμεντ☉ λβ̄ στίχων ,βχ̄.
ζ̄ Ἰγναλίου, Πολυκάρπου, Ποιμέν☉, καὶ Ἑρμᾶ.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΑΣ
Νικηφόρου Πατριάρχου.

ΙΣΤΟΡΙΩΝ ΣΥΝΑΓΩΓΗ.

ΟΛΥΜΠΙΑΔΩΝ ΑΝΑΓΡΑΦΗ.

NOTA. *Quæ in his Collectaneis historiarum proximis aliquot paginis alio charactere aut Notis expressa sunt, ea in Exemplari adjecta erant manu Scaligeri. Quædam præterea ab eodem leviter interpolata, & quædam penitus sublata memineris. Quæ illa, diligens ac studiosus lector, facta collatione novæ hujus editionis cum priore, facile deprehendet.*

ΟΛ. Ā. Κόροιβος Ηλεῖος στάδιον.

ΟΛ. Ā. Αιχύλος ἄρχοντος Ἀθηναίων ἔτος β̄. Νι-
,, κάνδρου δὲ καὶ Χαρίλλου Λακεδαιμονίων βασι-
λέως ἔτος λδ̄.

Β.

Γ.

Δ.

ΟΛ. Β̄. Αντίμαχος Ηλεῖος στάδιον.

Α.

Β. Ρωμύλος καὶ Ρῆμος ἐγνωρίσθησαν.

Γ.

Δ.

ΟΛ. Γ̄. Ανδροκλῆς Μεσσηνίος στάδιον.

Α. Ἀβαρις ὁ Υπερβορέων πρεσβευτὴς εἰς τὴν
Ελλάδα ἦλθε.

Β.

Γ.

Δ.

ΟΛ. Δ̄. Πολυχάρης Μεσσηνίος στάδιον.

Α.

Β.

Γ.

Δ.

ΟΛ. Ε̄. Αιχίνης Ηλεῖος Μεσσηνίος στάδιον.

Α.

Β.

Γ.

,, Δ. Ετος πρῶτον Χάροπος καὶ πινας.

ΟΛ. Ϛ̄. Οιβώτας Οινίδ Δυμαῖος στάδιον.
Ἔδοξε τοῖς Πελοποννησίοις μαντεύσασθαι, εἰ στέμ-
μασι στεφθῶσι τοῖς νικῶσι. καὶ πέμπουσι τὴν
βασιλέα Ιφιτον εἰς Θεάν.

Α.

Β.

Γ. ΑΛΚΜΑΙΩΝ. Καθ' πινας Ρώμης κλίσις.

Δ.

ΟΛ. Ζ̄. Δαΐκλῆς Μεσσηνίος στάδιον. καὶ πρῶτος
πάντων ἐστεφανώθη.

Α. ΧΑΡΟΨ. Αρχόντων Ἀθηναίοις δεκαετία.
Ρώμη ἐκτίσθη ὑπὸ Ρώμου καὶ Ρωμύλου.

Β.

Γ.

Δ.

ΟΛ. Η̄. Ανολυμπάς. Πισαῖοι τὸν ἀγῶνα ἔθεσαν ἅμα
Φειδωνι τῷ Αργείων τυράννῳ τῷ ἐν Ελλησι μάλι-
στα ὑβρίσαντι. Ανικλῆς Μεσσήνιος στάδιον.

Α.

,, Β. Ἐνιαυτὸν τὸν Ναβουσάρου τοῦ Χαλδαίων βα-
,, σιλέως ἕκτη ἀριθμεῖται. Ετος πρῶτον Αιζιμή-
,, δους κϛ̄ ἔτος.

Γ.

Δ.

ΟΛ. Θ̄. Ξενοδόκος, ἤτοι Ξενοκλῆς, Μεσσήνιος στάδιον.

Α. Αρκτῖνος Τήλεω καὶ Ναύπω ἀπόγονος Μιλή-
σιος ἐγνωρίζετο.

Β. Αρχὴ πρώτου Λακεδαιμονίων καὶ Μεσσηνίων
,, πολέμου κϛ̄ πινας. Τὸν Αμφιαν πόλισμα
,, φοῦς τῇ Λακωνικῇ ἐν τῇ Μεσσηνίᾳ οὗ οἱ Λα-
,, κεδαιμόνιοι αἱροῦσι.

Γ. ΑΙΣΙΜΗΔΗΣ ὁ Αιχύλου.

Δ.

ΟΛ. Ī. Δωτάδης Μεσσήνιος στάδιον.

Α.

Β.

Γ.

,, Δ. Ετος πρῶτον Κλιδίκου κϛ̄ ἔτος.

ΟΛ. ΙΑ. Λεοχάρης Μεσσήνιος στάδιον.

,, Α. Ησίοδος κϛ̄ ἔτος ἤκμαζε.

Β.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΙΒ. Οξύθεμις Κορωναῖος στάδιον.

Α. ΚΛΕΙΔΙΚΟΣ.

Β.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΙΓ. Διοκλῆς Κορίνθιος στάδιον.

Α.

Β.
Γ.
Δ.

ΟΛ. ΙΔ. Δάτμων Κορίνθιος στάδιον. Προσετέθη δίαυλος. Ὑπλιτῶν Πισαῖος πρῶτος δίαυλον.

Α. Ἰθώμης ἅλωσις ὑπὸ Λακεδαιμονίων. Τέλος Μεσσηνιακοῦ πολέμου. Ἀριστομένης βασιλεὺς Μεσσηνίων ἐπλούτησε. Θάσος ἐκλίθη.

Β.

Γ. ΙΦΙΤΟΜΕΝΗΣ. Μαρδοκεμπάδου τῶν Χαλδαίων βασιλέως ἔτος πρῶτον. Ἔκλειψις σελήνης.

Δ.

ΟΛ. ΙΕ. Ὀρσιππος Μεγαρεὺς στάδιον. Προσετέθη δολιχὸς καὶ γυμνοὶ ἔδραμον. Λάμπις Λακεδαιμόνιος πρῶτος πένταθλον. Εὐρύβατος Λακεδαιμόνιος πρῶτος πάλλιον. Ἀκανθος δίαυλον.

Α. Ὀλυμπάσι πρῶτος γυμνὸς ἔδραμεν Ἀκανθος ὁ Λακεδαιμόνιος. Θάσος ἐκλίθη. Ἀρχίλοχος ἤκμαζε καὶ Διονύσιον. Σύβαρις ἐκλίθη.

Β.
Γ.
Δ.

ΟΛ. Ις. Πυθαγόρας Λάκων στάδιον.

Α. Ἥλιος ἔκλειψις. Ρωμύλος ἠφανίθη.

Β.

Γ. Πομπίλιος Νομᾶς εἰς τὴν βασιλείαν ὑπὸ Ρωμαίων ἐκλήθη.

Δ.

ΟΛ. ΙΖ. Πῶλος Ἐπιδαύριος στάδιον.

Α. ΛΕΟΚΡΑΤΗΣ. Τότε ἔτος ἐνιαυτὸν ἐν Βιθυνίᾳ τὴν Ἀσκανὸν ᾤκισαν Μεγαρέων ἄποικοι ἀπὸ λιμένος τοῦ λεγομένου Σπαρτῶν, οἱ γηγενῶν τοῦ ἀπογόνων τοῦ ἐν Θήβαις Ἀσκὸς τοῦ κλῆσιν. ἱστορεῖ Μέμνων.

Β.

Γ. Μύσκελος Κρότωνα ἔκλισε.

Δ.

ΟΛ. ΙΗ. Τέλλις Σικυώνιος στάδιον. Πένταθλον, καὶ πάλη προσετέθη. Λάμπις πεντάθλῳ, Εὐρύβατος πάλῃ, ἄμφω Λακεδαιμόνιοι ἐνίκησαν.

Α. Γύγης τὴν Λυδῶν βασιλείαν ἐδέξατο. Οὗτος πρῶτος ὠνομάσθη τύραννος. ἱστορεῖ Εὐφορίων ἐν τῷ περὶ Ἀλιάδων. Ἀρχίλοχος ἐγνωρίζετο καὶ Ξάνθον τὸν Λυδόν.

Β.
Γ.
Δ.

ΟΛ. ΙΘ. Μένων Μεγαρεὺς στάδιον.

Α.
Β.
Γ. ΑΥΑΝΔΡΟΣ. Ἀρχίλοχος ἤκμαζε.
Δ.

ΟΛ. Κ. Ἀγησίδας Λάκων στάδιον.

Α.
Β.
Γ.
Δ.

ΟΛ. ΚΑ. Γαυδάκλης Ἀθλητὴς στάδιον.

Α.
Β.
Γ.
Δ.

ΟΛ. ΚΒ. Γαυδάκλης Ἀθηναῖος τὸ δεύτερον στάδιον.

Α. ΕΡΥΞΙΑΣ ἔσχατος Μεδοντιδῶν.

Β.
Γ.
Δ.

ΟΛ. ΚΓ. Πυγμῆς ἆθλα ἀπεδόθησαν. Ἰκάριος Ὑπερησίους στάδιον. Ὀνόμασος Σμυρναῖος πρῶτος πυγμῇ, ὁ δὲ τῇ πυγμῇ νόμος ἥμυος.

Α.
Β.
Γ.

Δ. ΤΑΗΣΙΑΣ. Ἀρχὴ τοῦ δευτέρου Μεσσηνιακοῦ πολέμου

ΟΛ. ΚΔ. Κλεοπόλεμος Λάκων στάδιον.

Α.
Β.
Γ. ΚΡΕΩΝ. πρῶτος Ἰνιαύσιος ἄρχων Ἀθήνησι.
Δ.

ΟΛ. ΚΕ. Θάλητας Λάκων στάδιον. Ἵππων τελείων δρόμος προσετέθη Παγώνδας Θηβαῖος ἅρμασι τελείοις πρῶτος.

Α. Ἀνακρέων ὁ λυρικὸς ἤκμαζε καὶ Ἴβυκος.

Β.
Γ.
Δ.

ΟΛ. Κς. Καλλιαθένης Λάκων στάδιον. Φιλόμβροτος Λάκων πένταθλος τρισὶν Ὀλυμπιάσιν ἐνίκησε Κιθαιρωδῶν ἀγών. Εως ὧδε τὴν προσουσίαν ἔσχον δέ τε ἱερὰ, τότε ἀγῶνος οἱ Ἠλεῖοι. οἱ δὲ Πισᾶται τὴν εἰκαίαν ἀπολαβόντες αὐτὴν συνετέλεσαν τὸν ἀγῶνα, ὁρῶντες θυόκιμεν ὄντα.

Α. Τὰ Κάρνεια ἀγὼν πρῶτον ἐτέθη ἐν Σπάρτῃ.

Β. ΛΕΩΣΤΡΑΤΟΣ. Τυλλος Ὀστίλιος μετὰ Νομᾶν Πομπίλιον Ῥώμης ἐβασίλευσε.

Γ.

Δ. Καὶ τὴν Ἰταλίαν ὑπερέμενα ἐστίθη.

ΟΛ. ΚΖ. Εὐρυβος Ἀθλητὴς στάδιον. ὁ ἀγὼν πρῶτον σεφανίτης ἐγένετο καὶ Ἴβυκος.

Α. Ἀλκμὰν ὁ λυρικὸς ἐγνωρίζετο, Ἀρδυος Σαλυάττου πατρὸς τοῦ Λυδῶν βασιλεύοντος.

Β.
Γ.

Δ. ΠΕΙΣΙΣΤΡΑΤΟΣ.

ΟΛ. ΚΗ. Χάρμις Λάκων στάδιον, ὃς σύκοις ξηροῖς ἤσκει. ὡς δὲ ἄλλοι, Χίονις Λάκων. τούτῳ ἦξαν Γιζαῖοι, Ἠλείων δὲ τοῦ πρὸς Δυμαίους πολέμου ἀσχολουμένων παγκρατιάσης τε ἀνὴρ καὶ ἵππος κέλης προσετέθη. οὗτος ἐσελθόντας ἐπὶ τὸ παγκράτιον ὁ Λύγδαμις συγκατέρχεται Συρακόσιος.

Α. ΑΥ-

Α. ΑΥΤΟΣΘΕΝΗΣ. Εἶρε Μεσσηνίων ὑπὸ Λακεδαιμονίων ἡ Μεσσηνίων ἑάλω. ὁ πόλεμος ὁ δεύτερος τῶν Λακεδαιμονίων ἡ Μεσσηνίων πόλος ἔσχεν. οἱ ἐκ τῆς ἁλώσεως τῆς Εἴρας σωζόμενοι Μεσσήνιοι Κυλλήνῃ ἀνέκλισαν, τῆς ἀποικίας σφίσιν ἡγεμόνα Αἰσιμίδην.

Β.

Γ.

Δ. Ναυμαχία Κορινθίων πρὸς Κορκυραίους πασῶν παλαιοτάτη.

ΟΛ. ΚΘ. Ξενοφῶν ὁ Κορίνθιος στάδιον. ὡς ἦ ἄλλοι, Χίονις Λάκων τὸ δεύτερον, ἕ τὸ ἅλμα ποδῶν ἓξ ἡμίσεος.

Α. ΑΡΧΙΜΗΔΗΣ. Πάλιν ἀπὸ Λακεδαιμονίων Μεσσήνιοι ἀπέστησαν. Περίανδρος ἐν Κορίνθῳ ἐβασίλευσε ὁ μὴ πρῶτα τῆς πατρίδος τυραννήσας. Ἀρίων Μηθυμναῖος Κυκλέως υἱὸς τὴν ἐν Σικελίᾳ νικήσας ἀγῶνα, ἀπὸ Δελφῶν εἰς Ταίναρον τῆς Λακωνίας ἐσώθη.

Β.

Γ.

Δ.

ΟΛ. Λ. Χίονις Λάκων στάδιον τὸ δεύτερον. Πισαῖοι Ἡλείων ἀποστάντες ταύτῃ τε ἦξαν, καὶ τὰς ἑξῆς ἔτη κβ.

Α. Μεσσήνιοι τὴν ἐν Σικελίᾳ Ζάγκλην ἀπικόμενοι Μεσσήνην ἐπωνόμασαν. Φιγάλεια τῆς Ἀρκαδίας ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων ἑάλω.

Β. ΜΙΛΤΙΑΔΗΣ.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΛΑ. Χίονις Λάκων στάδιον τὸ τρίτον. Κραυξίδας Κρανώνιος κέλητι πρῶτος. Ἀβδηρα ὑπὸ Τηίων ἐκτίσθη.

Α. Κατὰ ἵππους τὸ πρῶτον ἔτος τῆς ἐν Κορίνθῳ Κυψέλου τυραννίδος, ἔτει ὕστερον τῆς Ἡρακλειδῶν καθόδου. ἡ πάλιν Ἀβδηρα χρόνῳ ἐρημωθεῖσαν ὑπὸ ἐρρίμμῳ οἱ Κλαζομένιοι ἀνέκλισαν.

Β.

Γ. Κατὰ τὴν Σικελίαν ἡ Σελινοῦς ἐκτίσθη.

Δ.

ΟΛ. ΛΒ. Κρατῖνος Μεγαρεὺς στάδιον, ὅτε ἡ πυγμὴ Κωμαῖος τρίτος ἀδελφῶν ἀγωνισάμενος ἐνίκα.

Α. Πιτθακὸς γέγονε κατ' ἔτος τοὺς χρόνους. Ὀρσίππου δὲ Λακεδαιμονίου ἀγωνιζομένου, λυθὲν τὸ περίζωμα αἴτιον αὐτῷ ἥπτης [λύπης] ἐγένετο, ἀφ' οὗ ἡ νόμος ἐτέθη γυμνοὺς τρέχειν.

Β.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΛΓ. Γύγις Λάκων στάδιον. πρῶτος παγκράτιον. Λύγδαμις Συρακόσιος πρῶτος παγκράτιον ἐνίκησε κατ' ἔτος, ὃς στάδιον ἀνεμέτρησε τοῖς ἑαυτοῦ ποσὶ, μόνος ἐξακοσίας ἀφ' ἑαυτοῦ πεντάμμους. πρόσθεν δὲ ..... καὶ ἐνίκα Κραξυλίδας Θεσσαλός.

Α. Γείσανδρος Γείσωνος, καὶ Ἀριστέμπας, Καμιρεὺς ἀπὸ Ρόδου, ὁ τὰ Ἡράκλεια ποιήσας ἐν βιβλίοις β, ἐγνωρίζετο.

Β.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΛΔ. Στόμας * Ἀθληταῖος στάδιον. Ἀνολυμπάς. ταύτῃ Ὀλυμπάδα ἀντὶ Ἠλείων ἔθεσαν Πισαῖοι, καὶ βασιλεὺς αὐτῶν Γανταλέων ὁ Ὀμφαλίων.

Α.

Β.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΛΕ. Σφαῖρος Λάκων στάδιον. Ἐδίαυλον Κύλων Ἀθληταῖος ὁ Ἀπολλωνιάτης τυραννίδι.

Α. ΔΑΜΑΣΙΑΣ. Θάλης ἐγνωρίζετο. Σφαῖρος Λακεδαιμόνιος ἐγνωρίζετο. Τυρταῖος Ἀρχιβρότου Λάκων ἐλεγοποιὸς ἐγνωρίζετο.

Β.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΛΣ. Φρυνίων Ἀθληταῖος στάδιον, ὃς Πιτθακοῦ μονομαχῶν ἀνῃρέθη.

Α.

Β.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΛΖ. Εὐρυκλείδης Λάκων στάδιον. δρόμος καὶ πάλης ἐτέθη παισὶν ἄθλα. Ἱπποσθένης Λακεδαιμόνιος παῖς πρῶτος πάλῃ. ὃς Δρομιτῶν μίαν, τὰς ἑξῆς πέντε Ὀλυμπάδας ἀνδρῶν πάλῃ ἐνίκησε. Γελυνείκης Ἠλεῖος παῖς πρῶτος δρόμῳ.

Α. Στησίχορος λυρικὸς ἐγνωρίζετο. Μίμνερμος Λιγυρλιάδου Κολοφώνιος, ἢ Σμυρναῖος, ἢ Ἀσυπαλαιεὺς, ὁ Ἀπόλλωνι Λιγυαστάδης ἐλεγοποιὸς ἐγνωρίζετο.

Β.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΛΗ. Ὀλυμπιονίκης Λάκων στάδιον. πρόσθεν παίδων πένταθλος. καὶ ἠγωνίσαντο τότε μόνον, ἐνίκα Εὐπολίδας Λακεδαιμόνιος παῖς.

Α.

Β.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΛΘ. Ῥίψολκος Λάκων στάδιον.

Α. ΔΡΑΚΩΝ. Δράκων τοῦτον νόμους ἔθετο τοῖς Ἀθηναίοις γηραιὸς ὤν. Περίανδρος, Κυψέλου πατρὸς ἀποθανόντος, τὴν Κορινθίων ἀρχὴν διεδέξατο.

Β.

Γ.

Δ.

ΟΛ. Μ. Ολωξεὺς Λάκων στάδιον τὸ δεύτερον.

Α. Ξενοφάνης ὁ Κολοφώνιος ἐγυμνήθη.

Β.

Γ. Αἴσωπος ξ' ἔτη γεγόνει τὰ αὐτῷ συμβάντα ἐν Δελφοῖς ἐν βιβλίοις β.

Δ.

ΟΛ. ΜΑ. Κλεωνίδας ὁ Θηβαῖος στάδιον. πεσσεπέθη παίδων πυγμὴ, καὶ ἐνίκα Φιλήτας παῖς Συβαρίτης.

Α. Βάττος Λακεδαιμόνιος Κυρηναίων ἐν Λιβύῃ κτίζει.

Β. ΗΝΙΟΧΙΔΗΣ. Ταρκυνίνιος Γρίσκος τὴν Ρώμης βασιλείαν παρελαβεν.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΜΒ. Λυκώπας Λάκων στάδιον.

Α. Σαπφὼ, καὶ Ηριννα αἱ ποιήτριαι ἐγνωρίζοντο. Πιττακὸς ὁ Μιτυληναῖος Μελάγχρον τὸν Μιτυληναίων τύραννον ἀνεῖλε.

Β.

Γ. Αναξίμανδρος Μιλήσιος φιλόσοφος ἐγυμνήθη.

Δ.

ΟΛ. ΜΓ. Κλέων Επιδαύριος στάδιον.

Α.

Β. Περὶ τὴν Αχιλλίπδος χώρας μαχομένων Αθηναίων καὶ Μιτυληναίων, Πιττακὸς ὁ Μιτυληναῖος τὸν ἑαυτῷ πολίτων στρατηγῶν σωθέντα μονομαχήσαντα πρὸς Φρύνωνα στρατηγὸν Αθηναίων παγκρατιαστὴν Ολυμπονίκην. καὶ δίκτυον ἔχων ὑπὸ τὴν ἀσπίδα, λαθραίως προϊέβαλε τὸν Φρύνωνα, καὶ κλείνας αὐτὸν προϊέσωζε τὸ χωρίον.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΜΔ. Γέλων Λάκων στάδιον.

Α.

Β.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΜΕ. Ανδροκράτης Επιδαύριος στάδιον.

Α. Τὸ Κυλώνιον ἄγος. Καμαρίνα ξ' Σικελίαν ἐκτίσθη. οἱ Φωκαεῖς Μασσαλίαν ἔκτισαν. ἡ τῶν Σαλαμινίων ἀπὸ τῶν Αθηναίων πρὸς σὺν Μεγαρεῖς ἀπόστασις. Φερεκύδης Βάβιος Σύριος ἐτέχθη, ὃν πρῶτον συγγραφὴν ἀξενεγκεῖν πεζῷ λόγῳ τινὲς ἰσορῶσιν.

Β.

Γ.

Δ.

ΟΛ. Μς. Χρυσόμαξος Λάκων στάδιον, καὶ Πολυμήσωρ Μιλήσιος παίδων στάδιον, ὃς αὐτολῶν λαγὼν κατέλαβε.

Α. Εὐτιμίδης τὰς Αθήνας καθαίρει. Ξενοφάνης ὁ Κολοφώνιος εἰς Ελλάδα ἀπεδήμησεν.

Β. ΦΙΛΟΜΒΡΟΤΟΣ.

Γ. ΣΟΛΩΝ. Σόλων Αθηναίοις ἐνομοθέτησε, καὶ σὺν Δρακοντίδου νόμος ἀνεῖλε, πλὴν τῶν Φονικῶν, ἅπαντας, διὰ τὴν χαλεπότητα καὶ τὸ μέγεθος τῶν ζημιῶν.

Δ.

ΟΛ. ΜΖ. Ευρυκλῆς Λάκων στάδιον.

Α. ΕΥΚΡΑΤΗΣ. Ανάχαρσις Αθήνῃσιν ἐπιδημεῖ.

Β.

Γ.

Δ. Ουάφρης τὴν Αιγυπτίων ἀρχὴν παρέλαβεν.

ΟΛ. ΜΗ. Γλαυκίας (ἐνίοις δὲ Γλύκων) ὁ Κροτωνιάτης στάδιον. Πυθαγόρας Σάμιος παίδων πυγμὴν, ὃς πρῶτος ἐντέχνως πυκτεύσας κομήτης, καὶ ἀλειτηρίδα φορῶν, εἶτα ἀκριβεῖς ἐκ τῶν παίδων, ἐχλιανθεὶς αὐτίκα πρεσβεύει σὺν ἄνδρας, καὶ ἐνίκησε.

Α. ΦΑΙΝΙΠΠΟΣ.

Β.

Γ. Αμφικτυόνες ἆθλα Πυθίοις ἔθεσαν κιθαρῳδίας, καὶ πρεσβεῖα αὐλῳδίας ἀγώνισμα. καὶ ἔνθεν αἱ Πυθιάδες ἀριθμοῦνται. ἔκλειψις ἡλίου, ἣν Θαλῆς συμβησομένην προεῖπε,

Δ. Περίανδρος ὁ Κυψέλου Κορινθίων τύραννος ἐτελεύτησε.

ΟΛ. ΜΘ. Λυκῖνος Κροτωνιάτης στάδιον.

Α. Τὰ Ισθμια ἀπὸ τῶν χρόνων Κυψέλου ξ' Κορινθίων τυράννου παρημελημένα ἀνήχθη. Σόλων μανίαν πλάττων σὺν Μεγαρεῖς κατεστρατήγησε.

Β. Ἐντεῦθεν Ανδίλοχος ὁ τῶν ἱστόρων πραγματείας ἄρχει.

Γ.

Δ.

ΟΛ. Ν. Ἐπιτελίδης Λάκων στάδιον. Αγωνοθέτου δύο ἐπὶ Ηλείων κατεστάθησαν κληρωτοί. οἱ ἐπὶ σοφοὶ ὠνομάσθησαν.

Α. Ονομάκριτος ὁ Αθηναῖος ποιητὴς, ὃς τὰ εἰς Ορφέα φερόμενα ποιήματα λέγεται εἶναι, ἤκμαζεν. Οἱ Πεισιστρατίδαι τῶν Αθηναίων ἐτυράννησαν. Αριστέας Δημοχάριδος, ἢ Καυστροβίου, Προικοννήσιος, ἐποποιὸς, ὁ τὰ Αριμάσπεια καλούμενα ἔπη πεποιηκὼς, ἐγνωρίζετο.

Β.

Γ.

Δ. ΑΡΧΕΣΤΡΑΤΙΔΗΣ. Σέρβιος Τύλλιος τῶν Ρωμαίων διεδέξατο βασιλείαν.

ΟΛ. ΝΑ. Ερατοσθένης Κροτωνιάτης στάδιον.

Α.

Β.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΝΒ. Αγις Ηλεῖος στάδιον.

Α. Ανακρέων ὁ λυρικὸς ἤκμαζε. Φάλαρις τῆς Σικελίας ὅλης τυραννεῖ.

Β.

Γ. ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ. Γιτᾶκὸς Μιτυληναῖος ἐτελεύτησε.

Δ.

ΟΛ. ΝΓ. Ἀγνων Πεπαρήθιος ἐνίκα.

„Α. ἡ πρώτη Νεμεὰς ἦχθη.

Β.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΝΔ. Ἱππόστρατος Κροτωνιάτης ἐνίκα.

Α. Ἰβυκὸς ὁ λυρικὸς εἰς Σάμον ἦλθεν βασιλεύοντος τῶν Λυδῶν Κροίσου. Αἴσωπος ὁ λογοποιὸς ὑπὸ Δελφῶν κατεκρημνίσθη ὑπὸ τῶν φαυλριάδων καλουμένων πετρῶν. Ἀρραχίων φιγαλεὺς παγκρατιασὴς πρὸς τὸ καταλειπόμενον ἔτι τῶν ἀνταγωνιστῶν ἐμάχετο ὑπὲρ ξ κτίνα. ὁ μὲν προέλαβεν, ὅστις δὴ ὁ ἀνταγωνιζόμενος, καὶ τοὺς ποσὶ τὸν Ἀρραχίωνα εἶχεν ἐζωκὼς, καὶ τὸν τράχηλον ἐπίεζεν ἅμα αὐτῷ ταῖς χερσίν. ὁ δὲ Ἀρραχίων σκελᾶτὸν ἐν τῷ ποδὶ ξ ἀνταγωνιζομένου δάκτυλον. καὶ Ἀρραχίων τε τῇ ψυχῇ ἀφίησιν ἀγχόμενος, καὶ ὁ ἄγχων τὸν Ἀρραχίωνα ὑπὸ ξ σκακτύλου τὸ ὀδωνῆς κατὰ τὸν καιρὸν ἀπαγρεύει τὸν αὐτόν. Ἠλεῖοι δὲ ἀνηγόρευσαν νικῶντα, καὶ ἐστεφάνωσαν, Ἀρραχίωνα. Ἀναξιμένης Εὐρυσράτου Μιλήσιος φιλόσοφος μαθητὴς καὶ διάδοχος Ἀναξιμάνδρου τοῦ Μιλησίου, ὡς δέ τινες Παρμενίδου, ἐγνωρίζετο.

Β.

Γ. ΙΠΠΟΚΛΕΙΔΗΣ. Παναθήναια ἔτρεξε.

Δ.

ΟΛ. ΝΕ. Ἱππόσρατος Κροτωνιάτης τὸ δεύτερον ἐνίκα.

„Α. Κύρου Περσῶν βασιλεύοντος.

Β.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΝΣ. Φαῦλος Φαρσάλιος ἐνίκα.

Α. ΕΥΘΥΔΗΜΟΣ. Χείλων πρῶτος Ἔφορος ἐν Λακεδαίμονι κατέστη. Στησίχορος ὁ λυρικὸς ἐτελεύτησε. Σιμωνίδης ὁ Λεωπρεπέους τὸ ἐν Κέῳ τῇ νήσῳ πόλεως λυρικὸς ἐγεννήθη κατά τινας, ὃς ἐπεκλήθη Μελικέρτης διὰ τὸ ἡδύ. καὶ τῷ μνημονικῷ δὲ τέχνῳ εὗρεν. προσεξεῦρε δὲ καὶ τὰ μακρὰ τῶν φωνηέντων, καὶ διπλᾶ, καὶ τῇ λύρᾳ τὸν τρίτον Φθόγγον.

Β.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΝΖ. Λάδρομος Λάκων ἐνίκα.

Α. Καμαρίνα ἡ ἐν Σικελίᾳ πρώτη κτισθεῖσα ἐκτίσθη τῶν Συρακουσίων.

Β.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΝΗ. Διόγνητος Κροτωνιάτης ἐνίκα.

ΕΡΞΙΚΛΕΙΔΗΣ. Λᾶσος Χαρδίνε Ἑρμιονεὺς πόλεως τῆς Ἀχαΐας πρῶτος μετὰ μουσικῆς λόγον ἔγραψε, καὶ διθύραμβον εἰς ἀγῶνα εἰσήγαγε, καὶ τοῦτ' ἐρωτικὸς εἰσηγήσατο λόγους. Τινὲς δὲ τὸν σωκράτους τοῖς ἑπτὰ σοφοῖς ἀντὶ Περιάνδρου. Κῦρος Σάρδεις εἷλε. Εὐρεατικὸς πόλεμος Ἀργείων καὶ Λακεδαιμονίων. Θαλῆς ἐτελεύτησεν. Ἐν Τεγέᾳ τὸ Ὀρέστου ὀστοῦν κατὰ χρησμὸν ὑπὸ Λακεδαιμονίων εὑρέθη.

Β. Ἀναξίμανδρος ὁ Μιλήσιος φιλόσοφος ἐγνωρίζετο ὢν ἐτῶν ξδ.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΝΘ. Ἀρχίλοχος Κερκυραῖος ἐνίκα. Πραξιδάμας Αἰγινήτης πυγμῇ.

Α. Κροῖσος ἐτελεύτησεν Φερεκύδης ὁ Σύριος ἐγνωρίζετο. Φωκυλίδης ἤκμαζε.

Β.

Γ. Πρῶτος ὁ Σωγένης Αἰγινητῶν ἐνίκησε παῖς ὢν πενταέθλῳ τῷ ιδ Νεμεάδα.

Δ.

ΟΛ. Ξ. Ἀπελλαῖος Ἠλεῖος ἐνίκα.

Α. Πυθαγόρας ὁ Σάμιος, καὶ Ξενοφάνης ὁ Κολοφώνιος ἤκμαζον. Ἱππώναξ ἐγνωρίζετο.

„Β. Αἰσχύλος τραγῳδοποιὸς ἐγεννήθη.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΞΑ. Ἀγάθαρχος Κερκυραῖος ἐνίκα. Ῥηξίβιος Ὀλύνθιος παγκράτιον.

Α. Θέσπις πρῶτον δρᾶμα ἐδίδαξε.

Β.

Γ.

Δ. ΗΡΑΚΛΕΙΔΗΣ. Ταρκυίνιος ὁ Σύπερβος τῶν Ρωμαίων βασιλεὺς κατέσχε.

ΟΛ. ΞΒ. Ἐρυξίδας Χαλκιδεὺς ἐνίκα. Μίλων Κροτωνιάτης πάλῃ, ὃς νικᾷ Ὀλύμπια ἑξάκις, Πύθια ἑξάκις, Ἴσθμια δεκάκις, Νέμεα ἐννεάκις.

Α. Πυθαγόρας ἤκμαζε, καὶ Σιμωνίδης ὁ λυρικὸς κατά τινας γέγονε. καὶ παρέτεινε μέχρι οὗ Ὀλυμπιάδος, βιὸς ἔτη ϖθ. Καὶ γέγραπται αὐτῷ Δωρίδι διαλέκτῳ ἡ Καμβύσου, καὶ Δαρείου βασιλεία, καὶ Ξέρξου ναυμαχία δι' ἐλεγείας, ἡ ἐν Σαλαμῖνι. μελικοὶ θρῆνοι, Παιᾶνες, ἐγκώμια, ὑπογράμματα, καὶ ἄλλα.

Β.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΞΓ. Παρμενίδης Καμαρναῖος ἐνίκα.

Α. Θεαγένης] ὁ Ῥηγῖνος χρονογράφος ἤκμαζεν. Ἀναξιμένης ὁ Μιλήσιος φιλόσοφος ἐγεννήθη.

Β. Ξενοφάνης ὁ Κολοφώνιος φιλόσοφος ἤδη ἐτῶν ἐνενήκοντα δύο γεγονὼς ἐγνωρίζετο ἐν τῇ Ἑλλάδι.

Γ. Αμαζις ὁ τ̃ Αιγυπτίων βαζιλεὺς τ̃ βίον κατέπαυσε βαζιλεύσας ἔτη νε. Καμβύσης τὴν Αιγυπτον παρεσήσατο.

Δ.

ΟΛ. ΞΔ. Ευανδρ@ Θεσσαλεὺς στάδιον.

Α. ΜΙΛΤΙΑΔΗΣ. Οἱ κ̃ τὴν Ιταλίαν Κυμαῖοι πολλὰς Τυρρηνῶν, κὴ Οπικῶν μυριάδας ἐνίκησαν.

Β. Η σελὶνη ἐξέλειψεν ξ̄ ἔτ̣ Καμβύσ.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΞΕ. Ακτχᾶς Ταραντῖν@ στάδιον. Τῶν ὁπλιτῶν ὁ δρόμος ἐδοκιμάσθη. ὃν δ̃ δρομάντας ἀποστι πρῶτος Δημάρατος ἐκράτησεν Ηραιεύς.

Α. Γίδαρος ἐγεννήθη. Εκαταῖος Ηγησάνδρ Μιλήσιος ἱστορικὸς Ρωτειόρ ἀκρσὶς ἐγνωρίζετ, ὅσις πρῶτος ἱστορίαν πεζῶς ἐξήνεγκε. Τότε κὴ Διονύσιος ὁ Μιλήσιος ἱστορογράφος. Μελανιππίδης Κρίτωνος Μήλιος διθυραμβοποιὸς ἤκμαζε.

Β.

Γ.

Δ. Οἱ Πεισιστρατίδαι Αθλων ἐξεώθησαν.

ΟΛ. ΞΣ. Ιαχυρος Ιμεραῖος στάδιον. Κλεοσθένης Επιδάμνιος ἅρματι.

Α.

Β.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΞΖ. φανᾶς Γελλήνευς, ἤτοι Πελληνεὺς, πρῶτος ἑτρίσταδιον στάδιον, δίαυλον, ὅπλον.

Α. Φρύνιχος Αθηναῖος τραγικὸς ἐνίκησε.

Β.

Γ. Οἱ Κροτωνιᾶται, Μίλωνος τ̃ ἀθλητ̃ στρατηγ̃ντος, ἐπιφανεστάτη μάχη ὃν̄ Συβαρίτας ἐνίκησαν, κ̃ τὴν πόλιν αὐτῶν διαρπάσαντες παντελῶς ἔρημον ἐποίησαν.

Δ.

ΟΛ. ΞΗ. Ιαχόμαχος ὁ Κροτωνιάτης στάδιον. οἱ Φειδώλ παῖδες κέλητι.

Α. ΙΣΑΓΟΡΑΣ. Πρῶτοι ὕπατοι ἐν Ρώμη κατέστησαν, Βασιλέων καταλυθέντων.

Β.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΞΘ. Ιαχόμαχος Κροτωνιάτης τὸ δεύτερον. Θέτταλος Κορίνθιος πεντάθλῳ, κὴ σταδίῳ.

Α. ΑΚΕΣΤΟΡΙΔΗΣ. Ηράκλητος Εφέσιος ὁ Σκοτίνου ἐπικαλούμενος ἐγνωρίζετ. Κυδίμου Χῖος πρῶτος Συρακόσιος ἐρραψώδησε τὰ Ομήρ ἔπη, ὡς Ιππόστρατος φησί.

Β.

Γ. Η σελὶνη ἐξέλειψεν ἔτ̣ ῑ Δαρείτ̃ τ̃ Υστάσπ. Ιπποκλῆς Θετταλὸς τῷ β̄ Πυθιάδ ἐνίκησε Δίαυλοδρόμῳ.

Δ.

ΟΛ. Ο̄. Νικίας ὁ Λοκρὸς ἐξ Οπούντος στάδιον. Τῆς ἀπήνης δρόμος ἐτέθη. Θερσίας ὁ Θεσσαλὸς ἀπήνῃ πρῶτος.

Α. ΜΥΡΟΣ. Ζήνων Ελεάτης ἤκμαζεν. αἱ Λατίνων πόλεις ἀπὸ τ̃ Φιλίας τ̃ Ρωμαίων ἀπέστησαν. Αρισόδημ@ ὁ ὀπίκλιν μαλακὸς τ̃ Ιζαλιώτ@ Κύμης τυραννεύσ. Αναξαγόρας Κλαζομένιος Φιλόσοφος ἐγεννήθη. Πρατίνας Πυρρωνίδ, ἢ Εγκωμίε, Φλιάσι@, ποιητὴς τραγῳδίας ἀντηγωνίζετ Αἰσχύλῳ, κὴ Χοιρίλῳ.

Β.

Γ.

Δ. Λεωτυχίδης βαζιλεύσ Σπάρτης ἔτη κβ̄.

ΟΛ. ΟΑ Τισικράτης Κροτωνιάτης στάδιον. δρόμ@ κάλπης ἐσήχθη. Ράτικος Αχαιὸς ἐκ Δύμης πρῶτ@ κάλπη. Γυθαγόρας κέλητι. Εξαίνετος Εμπεδοκλέους Ακραγαντίν ὑὸς πάλη. ὁ αὐτὸς κέλητι.

Α. ΙΠΠΑΡΧΟΣ. Ελλάνικος Λέσβι@ ἱστορικὸς ἐγεννήθη.

Β. ΦΙΛΙΠΠΟΣ. Σοφοκλῆς ὁ τραγῳδοποιὸς ἐγεννήθη.

Γ. Ξενοκράτης Ακραγαντῖνος τῷ κδ̄ Πυθιάδ ἵπποις ἐνίκησε. Μίδας Ακραγαντῖνος αὐλητὴς, ἀγωνιζομένε αὐτ̃, ἀνακλαθείσης τ̃ γλωσσίδ@ ἀκρσίως, κὴ τροσκοληθείσης τῷ ἀγωνίσμ, μόνοις τοῖς καλάμοις τρόπῳ σύριγξος ηὔλησεν. οἱ ἢ θεαταὶ ξενισθέντες τῷ ἤχῳ ἐτέρφθησαν. κ̃ ἔτως ἐνίκησεν.

Δ. ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ. Αναξίλας Ρηγίνων κὴ Ζάγκλης δυναστεύσ ἔτη ιη̄.

ΟΛ. ΟΒ. Τιζικράτης Κροτωνιάτης στάδιον τὸ β̄. Κλεομήδης Ασυπαλαιεὺς Ικκῳ πυκτεύων ἀνδρὶ Επιδαυρίῳ αὐτὸν ἀπέκτεινεν ἐν τῇ μάχῃ, κατηγνωσθεὶς ἢ ὑπὸ τ̃ Ελλανοδικῶν ἄθλα ἐργάσαθαι. κὴ ἀφηρημένος τὸν νικὴν ἔκφρων ἐγένετο ὑπὸ τ̃ λύπης. Ιπποκλέας Θεσσαλὸς διαυλόδρομον.

Α. ΔΙΟΓΝΗΤΟΣ. Η ἐν Μαραθῶνι μάχη.

Β. ΥΒΡΙΛΙΔΗΣ. Γέλων ὁ Δεινομένους Συρακουσῶν ἐκράτησεν μ̃ Ιπποκράτ τὸν ἀδελφόν.

Γ. Μίδας Ακραγαντῖν@ αὐλητὴς ἐνίκησε τῷ κε̄ Πυθιάδα.

Δ.

ΟΛ. ΟΓ. Αςυλ@ Κροτωνιάτης στάδιον. Γέλων Δεινομένους Γελῶν@ ἅρμαθι. Ιπποκλέας Κροτωνιάτης διαυλόδρομον τὸ β̄. Ιέρων Αἰνιαῖος Συρακόσι@ κέλητι. Εφάρμος@ Οπούντ@ πάλῃ, τότε προειρημένε αὐτῷ πάλαι ὑπὸ τ̃ Πυθίας.

Α. ΑΓΧΙΣΗΣ. Χιονίδης ὁ κωμικὸς τ̃ δεχαίας κωμῳδίας ἤκμαζεν. Δεινολοχ@ Συρακόσιος, ἢ Ακραγαντῖνος, ὑὸς Επιχάρμε, ὡς δέ τινες, μαθητὴς, ἐγνωρίζετ. Εδίδαξε δράματα ιδ̄ Δωριδι Δαλέκτῳ.

Β.

Γ. Σο-

Γ. Σοφοκλῆς ἐγεννήθη κατ' ἔνιας. Ἐπίχαρμος κωμῳδοποιὸς Συρακόσιος, ὡς ἤ ἄλλοι, Κῶος, ἐγνωρίζετο ἐν Συρακόσαις διδάσκων. Ἀθήνησι ἦ Εὐαίτης, καὶ Εὐξενίδης ἐπεδείκνυτο. Ἱέρων Αἰτναῖος Συρακόσιος τῷ ϛ Πυθιάδα ἐνίκησε κέλητι.

Δ.

ΟΛ. ϙδ. Ἄσυλλος Συρακόσιος στάδιον. Ἀγησίδαμος Λοκρὸς Ἐπιζεφύριος παῖς πυγμῇ. Εὔθυμος Ἀσυκλέους Λοκρὸς Ἐπιζεφύριος ἀνδρῶν πυγμήν.

Α. ΛΕΩΣΤΡΑΤΟΣ.

Β. ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ. Θήρων Ἀκραγαντίνων δρομεύς.

Δ.

Γ. ΑΦΕΨΙΩΝ. Σωκράτης ἐγεννήθη κατά τινας. Φερεκύδης Λέριος ἰσορικὸς ἤκμαζεν.

ΟΛ. ϙε. Ἄσυχος Συρακόσιος στάδιον.

„Α. ΚΑΛΛΙΑΣ. Χάρων Λαμψακηνὸς, ὡς „Πυθοκλέης, ἰσορικὸς ἐγνωρίζετο. Διάβασις Ξέρξου ἐς Ἑλλάδα. Ξέρξης εἰς τὴν Ἀττικὴν ἐμβαλὼν τὴν μὲν χώραν ἐδήωσε, τὰς δὲ Ἀθήνας κατέκαψεν, καὶ σὺν νεὼς ἐνέπρησεν. Ἡ ὑπὸ Σαλαμῖνι ναυμαχία. Εὐριπίδης ἐγεννήθη. Γέλων Συρακουσίων τύραννος σὺν Καρχηδονίοις καρτερᾷ ναυμαχίᾳ καταγωνισάμενος τὸ ἀνθρωποθυτεῖν αὐτοὺς ἔπαυσε. Χάρων Λαμψακηνὸς ὡς Πυθοκλέης ἰσορικὸς ἐγνωρίζετο. Φρυνὶς κιθαρῳδὸς Μιτυληναῖος πρῶτος σὺν ἅρμασι κιθαρῳδῆσαι πάρ' Ἀθηναίοις Παναθήναια ἐνίκησε.

Β. ΞΑΝΘΙΠΠΟΣ. Ἡ περὶ Πλαταιὰς μάχη, καὶ ἡ περὶ Μυκάλην κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν.

Γ. ΤΙΜΟΣΘΕΝΗΣ. Ἀθηναῖοι τὸ Πειραιέα καὶ τὴν πόλιν τὸ πρῶτον ἐτείχισαν. Μεγακλῆς Ἀθηναῖος τὴν κη Πυθιάδα ἐνίκησε πωλικῷ, Τελεσικράτης ἦ Κυρηναῖος ἐπλίτῃ, Ἐρασύδαμος Ἐφεσῖος παῖς σταδίῳ ἀνδρῶν, Ἱέρων Αἰτναῖος Συρακόσιος κέλητι. Ἐν Ἄργει Χρυσὶς ἱέρεια τῆς Ἥρας ἱερώθη. Θεμιστοκλῆς ἐνίκησε χορηγῶν τραγῳδοῖς, Φρυνίχῳ διδάσκοντος.

Δ. ΑΔΕΙΜΑΝΤΟΣ. Ἀθηναῖοι τὸν Πειραιᾶ τὸ πρῶτον ἐτείχισαν. Ἱέρων, Γέλωνος ἀδελφὸς τελευτήσαντος, τὴν Συρακουσίων δυναστείαν παραλαμβάνει. Παυσανίας Λακεδαιμόνιος πρῶτος ἐάλω.

ΟΛ. ϙς. Σκάμανδρος Μιτυληναῖος στάδιον. Ἀστυλίχος Ὀρχομένιος παῖς Κλεοδάμου στάδιον. Εὔθυμος Ἀσυκλέους Λοκρὸς Ἐπιζεφύριος πάλην τὸ β.

Α. ΦΑΙΔΩΝ. Ἱέρων τὴν Κατάνην ἐπικτίσας Αἴτνην μετωνόμασε. Λεωτυχίδας ὁ τῶν Λακεδαιμονίων Βασιλεὺς ἐτελεύτησεν ἄρξας ἔτη κ β. ἐπελεύτησε δὲ Ἀναξίλας Ῥηγίνων καὶ Ζαγκλαίων τυραννήσας ἔτη ιη.

Β. ΔΡΟΜΟΚΛΕΙΔΗΣ.

Γ. ΑΚΕΣΤΟΡΙΔΗΣ. Οἱ Τυρρηνοὶ ὑπὸ Κυμαίων ἡττηθέντες σφενῶν ἐπεκράτησαν. Ἱέρων Αἰτναῖος Συρακόσιος τὴν κθ Πυθιάδα ἐνίκησεν ἅρμασι.

Δ. ΜΕΝΩΝ. Πόλεμος Ταραντίνοις πρὸς Ἰαπυγίους. Αἰσχύλος τραγῳδοῖς ἐνίκα φυτῇ, Πέρσαις, Γλαύκῳ Ποντίῳ, Προμηθεῖ.

ΟΛ. ϙζ. Δάτης, ἤτοι Δάνδης, Ἀργεῖος στάδιον. Ἐρατοτέλης Κρὴς πόλεως Γιοστὸ σολιχόδρομον. Θήρων Ἀκραγαντῖνος ἅρμασι. Εὔθυμος Ἀσυκλέους Λοκρὸς Ἐπιζεφύριος πάλιν τὸ τρίτον.

Α. ΧΑΡΗΣ. Ἰκκος ὁ Ταραντῖνος ἰατρὸς ἐγνωρίζετο, ὃς μέμνηται Πλάτωνι ἐν Πρωταγόρᾳ. Θήρων ὁ Ἀκραγαντῖνος δρομεὺς ἐτελεύτησε. Ῥωμαίοις πρὸς Οὐεϊεντανοὺς ἐνισταμένοις πολέμου πρὶ τὴν Κρεμεραν, Ῥωμαίων ἡττηθέντων, οἱ τριακόσιοι Φάβιοι συγγενεῖς ἀλλήλων ὄντες ἔπεσον. Δημόκριτος ἐγεννήθη κατά τινας.

Β. ΠΡΑΞΙΕΡΓΟΣ, ἤτοι ΠΡΗΞΟΥΡΓΟΣ. Ἠλεῖοι πόλεις, καὶ μικρὰς πόλεις οἰκοῦντες εἰς μίαν συνῳκίσθησαν τὴν ὀνομαζομένην Ἦλιν. Θεμιστοκλῆς ἀξιοπρακτεῖ. Μικυθος δρομεὺς Ῥηγίνος καὶ Ζαγκλῆς πόλιν ἔκτισε Τρωξῶντα.

Γ. ΔΗΜΟΤΙΩΝ. Δημόκριτος ἐγεννήθη κατὰ Ἐραστοκλέα. Κίμων τὰς πόλεις ἐν τῇ Ἀσίᾳ τῶν Περσικῶν φρουρῶν κατεχομένας ἠλευθέρωσε. Κίμων σὺν Πέρσαις ἐπὶ Εὐρυμέδοντι ποταμῷ πεζομαχίᾳ καὶ ναυμαχίᾳ λαμπρῶς ἐνίκησε. Τελεσικράτης Κυρηναῖος τὴν λ Πυθιάδα ἐνίκησε σταδίῳ.

Δ. ΦΑΙΔΩΝ. Σωκράτης ἐγεννήθη. Σεισμὸς ἐν Σπάρτῃ γενόμενος μεγάλος, αἱ οἰκίαι ὀκτὼ μελίων ἔπεσον, καὶ τῶν Λακεδαιμονίων πόλεις δισμυρίων διεφθάρησαν.

ΟΛ. ϙη. Παρμενίδης Ποσειδωνιάτης στάδιον.

Α. ΘΕΑΓΕΝΙΔΗΣ. Ἄργειοι τῶν Μυκηναίων μάχῃ κρατήσαντες τὰς Μυκήνας κατέσκαψαν. Κατά τινας Ἱέρων ὁ Συρακόσιος ἐτελεύτησε. Γανύασις Γολυάρχου Ἁλικαρναασεὺς ποιητὴς ἐγνωρίζετο.

Β. ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΟΣ. Ἱέρων ὁ τῶν Συρακοσῶν Βασιλεὺς τελευτᾷ ἐν Κατάνῃ, τὴν ᾗ Βασιλείαν παραλαμβάνει ὁ ἀδελφὸς Ἐρασύδαμος.

Γ. ΛΥΣΑΝΙΑΣ. Ἀρκεσίλαος Κυρηναῖος τὴν λα Πυθιάδα ἐνίκησεν ἅρμασι. Ἐρασύδαμος τῆς Συρακοσίων ἀρχῆς ἤρξεν, ἐν τῇ Ῥώμῃ κατεστάθησαν πρῶτον δήμαρχοι τέτταρες.

Δ. Ἀρπάλεως τὸν Ξέρξην ἀναιρεῖ.

ΟΛ. ϙθ. Ξενοφῶν Κορίνθιος στάδιον. Φερίας Αἰγινήτης παίδων πάλην.

Α. ΑΡΧΙΔΗΜΙΔΗΣ. Παρμενίδης ὁ Φιλόσοφος

φ῾ ἤκμαζεν. Ἀρταξέρξης βασιλεὺς Περσῶν ἔτη μ̄. Ἀθηναῖοι δὲ ὑπὸ Θασίων καὶ Αἰγινητῶν ἀποστάντες ἐχειρώσαντο. Ἀθηναῖοι εἰς Ἀμφίπολιν οἰκήτορας πέμψασι. Τὸ πρὸ τ̄ ἐτῶν ἀπήνη, τοῦτ' ἔστιν ἅρμασι δι' ἡμιόνων ζευχθέντα, ἀγωνίζεται ὑπὸ Ἀσανδράτου ὑπισταθέν, ἐν τῷδε τῷ ἔτει διελύθη.

Β. ΤΛΗΠΟΛΕΜΟΣ. Αἰγύπτιοι Περσῶν ἀποστάντες Ἰναρων βασιλέα κατέστησαν.

Γ. ΚΟΝΩΝ. Πίνδαρος ἐτελεύτησεν. Ἦλω Περσῶν ἐν Αἰγύπτῳ ὑπὸ Ἀθηναίων συμμαχούντων Ἰνάρῳ.

Δ. ΕΥΙΠΠΟΣ. τὴν Καμαρίναν Γελῶοι κατοικίζουσι.

ΟΛ. Π̄. Τορύμβας Θεσσαλὸς ἆθλον. οἱ δὲ Τορύλλας. Ἀρκεσίλαος Κυρηναῖος ἅρμασι. Ἀλκιμίδων παῖς πάλῃ. Ἀμησινᾶς Βαρκαῖος ἀνδρῶν πάλην, ὃς Βεκτλῶν τὸν ὑὸν ἐγυμνάζετο, ὃν καὶ εἰς Πίσαν ἀγαγὼν συνεγυμνάσθη.

Α. ΦΡΑΣΙΚΛΕΙΔΗΣ. Οἰβώτῃ ἀνδρὶ Δυμαίῳ ἆθλα ἀνελομένῳ νίκην Ὀλυμπιάδι ἕκτῃ εἰκὼν καὶ μάντευμα ἐκ Δελφῶν ἀνετέθη. Δημόκριτος Ἀβδηρίτης ἐγεννήθη κατὰ Ἀπολλόδωρον ἐν τοῖς Χρονικοῖς.

Β. ΦΙΛΟΚΛΗΣ. Ἀθηναῖοι Κορινθίους, Ἐπιδαυρείους, καὶ Πελοποννησίους, εἶτα καὶ Αἰγινήτας νικῶσιν. ἐδιδάχθη τὸ δρᾶμα Αἰσχύλου Ἀγαμέμνων. πρῶτος Αἰσχύλος Ἀγαμέμνονι, Χοηφόροις, Εὐμενίσι, Πρωτεῖ σατυρικῷ. Ἐχορήγει Ξενοκλῆς Ἀφιδναῖος.

Γ. ΒΙΩΝ Λυσίας ὁ ῥήτωρ ἐγένετο. Μεγαρέων καὶ Ἀθηναίων πόλεμος περὶ ὁμόρων χώρας. Θρασύδαιος Θηβαῖος πῶς ἐνίκησε τὴν λ̄ῃ Πυθιάδα σταδίῳ ἄνδρας.

Δ. ΜΝΗΣΙΘΕΙΔΗΣ. Λυσίας ὁ Κεφάλου ῥήτωρ Συρακουσίων ὢν γενέων Ἀθήνησιν ἐγένετο ἔτη ξ̄ῃ Διονύσιον. Θηβαῖοι ὑπὸ Μυρωνίδου Ἀθηναίων στρατηγοῦ λαμπρᾷ μάχῃ ἐνικήθησαν.

ΟΛ. Π̄Α. Πολύμναστος Κυρηναῖος σταδίου.

Α. ΚΑΛΛΙΑΣ.

Β. ΣΩΣΙΣΤΡΑΤΟΣ. Ἀθηναίοις, καὶ Πελοποννησίοις πενταετεῖς ἐγένοντο σπονδαί. Πυρὸς δὲ Αἰτνης ῥαγέντος, Φιλόνομος καὶ Καλλίας οἱ Καταναῖοι τοὺς πατέρας αὐτῶν ἀράμενοι διὰ μέσης τ῾ φλογὸς ἐκόμισαν.

Γ. ΑΡΙΣΤΩΝ. ὁ Ἀργεῖος Συρακουσίοις πολιτικὰς διαφοραῖς τῷ τῶν Ἀθηναίων ὁρμητηρίῳ εἰσῆλθε ἅμα, καὶ μετ' ὀλίγον κατελύθη.

Δ. ΛΥΣΙΚΡΑΤΗΣ. Θεσσαλὸς συναγωγὸν δὲ ὑπολοίπους τ῾ Συβαριτῶν τὴν Σύβαριν ᾠκισε.

ΟΛ. Π̄Β. Λύκος Θεσσαλὸς ὑπὸ Λαρίσσης σταδίου. Ψαῦρις Καμαρινᾶος πυρίππῳ, ἀπήνῃ, καὶ κέλητι.

Α. ΧΑΙΡΕΦΑΝΗΣ. Ἰων Χῖος τραγικὸς, καὶ λυρικὸς, καὶ φιλόσοφος, ὃς ὀρθοποδῶν, ὑπὸ κληζιν ἢ ξόδων, ἤρξατο τὰς τραγῳδίας διδάσκειν. Ἡ ἐν Σικελίᾳ Καμαρίνα, Ἱπποκράτους δὲ Γελώων τυράννου ἀναιρεθέντος, ἀνακτίζεται.

Β. ΑΝΤΙΟΤΟΣ. Σύβαρις ὑπὸ Θεσσαλῶν ἀνακτίζεται πρόσθεν ὑπὸ Κροτωνιατῶν ἀνασκαφεῖσα.

Γ. ΕΥΘΥΔΗΜΟΣ. Κίμων Ἀθηναίων στρατηγὸς δὲ Γέρους ναυμαχίᾳ νικᾷ πρὸς τὴν Κύπρον.

Δ. ΠΕΔΙΕΥΣ. Τοῖς Ἀθηναίοις, καὶ τοῖς συμμάχοις σωθῆναι πρὸς τοὺς Πέρσας ἐγένοντο.

ΟΛ. Π̄Γ. Κρίσων Ἱμεραῖος σταδίου.

Α. ΦΙΛΙΣΚΟΣ. Μεγαρεῖς Ἀθηναίων ἀπέστησαν. Θεσσαλοὶ οἱ τὴν Σύβαριν συνοικίσαντες ἕκτῳ ἔτει ὑπὸ Κροτωνιατῶν ἐξέπεσον.

Β. ΤΙΜΑΡΧΙΔΗΣ. Ἀθηναῖοι ὑπὸ τ῾ Βοιωτῶν ἡττῶνται πρὸς Χαιρώνειαν.

Γ. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΣ. Εὔβοια Ἀθηναίων ἀπέστη, ἣν τὸ δεύτερον Λακεδαιμόνιοι παρεσκεύασαν. Λακεδαιμονίων, καὶ Ἀθηναίων σπονδαὶ τριακονταετεῖς ἐγένοντο, Καλλίου καὶ Χάρητος συνεμφύων. Κατὰ τὴν Ἰταλίαν ἡ τ῾ Θουρίων πόλις πάλιν ἐκτίσθη.

Λ ΥΣΙΜΑΧΙΔΗΣ. Ἀθηναῖοι τὴν Εὔβοιαν ἀνακτησάμενοι, καὶ τὰς Ἐσιαεῖς ἐκβαλόντες, ἀποικίαν ἐξέπεμψαν.

ΟΛ. Π̄Δ. Κρίσων Ἱμεραῖος σταδίου τὸ β̄. Κάλπης, καὶ ἀπήνης δρόμος ἐν Ὀλυμπίᾳ κηρύγματι ἀπηγορεύθη.

Α. ΠΡΑΞΙΤΕΛΗΣ. Μέλισσος Σάμιος, ὁ φιλόσοφος, Πρωταγόρας, καὶ Ἐμπεδοκλῆς ἤκμαζον. Λυσίας ὁ ῥήτωρ ἐτῶν γεγονὼς ῑα ᾤχετο εἰς Σύβαριν ἀποικίαν τὴν ὕστερον Θουρίαν ἐπονομασθεῖσαν. Ἐν τῇ Ῥώμῃ δέκα ἄνδρες κατεστάθησαν νομογράφοι.

Β. ΛΥΣΑΝΙΑΣ. Ἀθηναῖοι, καὶ ἡ ἄλλη Ἑλλὰς στέλλουσιν ἀποίκους εἰς Θουρίους.

Γ. ΔΙΦΙΛΟΣ. Ἐν τῇ Ῥώμῃ πρῶτον ἀποδειχθέντες χιλίαρχοι ἐπ' ἀνθυπάτου ἐξουσίας. Αἱ δώδεκα δέλτοι τ῾ νόμων ἐν τῇ Ῥώμῃ συνετελέσθησαν.

Δ. ΤΙΜΟΚΛΗΣ. Μιλήσιοι Ἀθηναίων ἀπέστησαν. Πρῶτος πάντων Περικλῆς μηχανᾶται τοὺς νομιζομένους κρεοῖς, καὶ χελώναις ἐχρήσατο πολιορκῶν τὴν Σάμον, Ἀρτέμωνος καὶ Κλαζομενίου κατασκευάσαντος. Μιλησίων γὰρ καὶ Σαμίων μαχομένων, Ἀθηναῖοι παρακληθέντες ὑπὸ Μιλησίων εἰς συμμαχίαν, ἐστράτευσαν κατὰ τ῾ Σαμίων, Περικλέους ἡγεμόνος τοῦ Ξανθίππου. κακῶς δὲ διατεθέντες Σάμιοι ἐπεχείρησαν πρὸς τ῾ βασιλέα τ῾ Περσῶν ἐλθεῖν. καὶ δὴ τάδε μαθόντες Ἀθηναῖοι τριήρεις πολεμικὰς, κατ' αὐτῶν κατεσκεύασαν Περικλέους εἰσηγησα-

μένου.

,, γησιμλίν αὐτοῖς. τῦτο ᾗ μαθόντες Σάμιοι
,, μηχανλὼ τινα κατασκεύασαν κάτ' αὐτῶν,
,, λῶ μαθόντες Αθλωαῖοι ὑπό τιν Κα-
,, ρυσίων, ἐφυλάξαντ. ὑ Σαμίοις μλὶ κα-
,, κῶς διεθηκαν. τὸν ᾗ Καρυσίωνα ἐτίμησαν
,, σφόδρα μ ξ γένος, ὑ τ αὐτῶν πολιτείας
,, ἠξίωσαν.

ΟΛ. ΠΕ. Κείσων Ιμεραῖ σάδιον τὸ γ.

Λ. ΜΥΡΙΧΙΔΗΣ. Ιέρων κατά τινας τ Συρακσίων ἀρχῆς κρατεῖ μ τλὶ Γέλων ξ ἀδελφ τελδυτλί. Κατὰ τλὶ Σικελίαν ἡ Καμαρίνα ὑπὸ τ Συρακσίων πρθηθῆσα ἀνακτίζετ. Ψήφισμα ξ μὴ κωμῳδεῖν ἐγράφη, τὸ μ ταῦτα ὑπὸ Ευθυμλίδς ἄρχοντ Δφελυθεν.

Β. ΓΛΑΥΚΙΔΗΣ. Αρχὴ ξ Κορινθιακ πολέμς.

Γ. ΘΕΟΔΩΡΟΣ. ὁ πρὸς Αναίαν Αθηναίων πόλεμ, ἐν ᾧ Σοφοκλῆς ὁ τραγῳδοποιὸς στρατηγὸς ᾑρέθη. Κατὰ τλὶ Ιταλίαν τὸ ἔθνος τ Καμπανῶν σωίστη. Κατὰ τλὶ Ασίαν οἱ ξ Κιμμερίς Βοσπόρς βασιλεύσαντες, ὀνομασθέντες δὲ Αρχαιανακτίδαι ἦρξαν ἔτη μβ. διεδέξατ δὲ τλὶ ἀρχλὶ Σπάρτακος, κὴ ἦρξεν ἔτη ζ.

Δ. ΕΥΘΥΜΕΝΗΣ. Αχαρνεῖς Αριστοφάνης ἐδιδάχθησαν ἐν Λιωαίοις. Αθηναῖοι τλὶ Αμφίπολιν σωῴκισαν. Τὸ ψηφισμα ξ μὴ κωμῳδεῖν γεγραφὲν ὑπὸ Μυριχίδς ελύθη. Τὰ πρτπύλαια τ ἀκροπόλεως οἰκοδομεῖν ἤρξαντο Αθηναῖοι, Μνησικλέος ἀρχιτεκτονντ, ὡς Φιλόχορος ἐν τῇ τετάρτῃ. ἐν ἔτεσι μλὶ πέντε παντελῶς ᾠκοδομήθη, τάλαντα ᾗ ἀνηλώθη διχίλια δώδεκα πέντε ᾗ πύλας ἐποίησαν, δι' ὧν εἰς τ ἀκρόπολιν εἰσίασιν, ὡς Ηλιόδωρος ἐν πρώτῳ φησὶ τ Αθήνησιν ἀκροπόλεως.

ΟΛ. Πς. Θεόπομπος Θεσσαλὸς σάδιον.

Α. ΝΑΥΣΙΜΑΧΟΣ. Μυρρινήσιος. οἱ ᾗ ΛΥΣΙΜΑΧΟΣ. Ισοκράτης ῥήτωρ ἐγεννήθη. Φρυνίχος Αθηναιος κωμικὸς τ ὑποδυτέρων τ ἀρχαίας κωμῳδίας ἐνεκρίζετ. Αἱ Φοίνισσαι Ευριπίδς ἐδιδάχθησαν. πρῶτ Ευφορίων, δεύτερ Σοφοκλῆς, τρίτος Ευριπίδης. τὸ ἄγαλμα τὸ χρυσοῦν Αθηνᾶς ἐστάθη εἰς τὸν νεὼν τ μέγαν ἔχον χρυσίον σταθμὸν τάλαντον μδ, Περικλέος ὑπισχνοῦντ, φειδίου δὲ ποιήσαντ. ἰσορρῆ φιλόχορ.

Β. ΕΥΘΥΔΗΜΟΣ. Αρχὴ ξ Πελοποννησιακ πολέμς, ὃν Θουκυδίδης ὁλόκλς συνεγράψατ.

Γ. ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΣ. Εὔπολις τὰ κατ' ὀνόματα ἐδίδαξε.

Δ. ΕΡΑΜΕΙΝΩΝ. Πλάτων ἐγεννήθη. Αθηναῖοι τλὶ Ποτίδαιαν πολιορκοῦντες μόλις ὑπ' αὐτῆς ἐκράτησαν ὑπὸ σπονδὰς οἴκαδε πολίτας ἀπελθεῖν ἀφέντες. τρίτον ἔτ Πελοποννησιακ πολέμς. Περικλῆς ἀποθνήσκ. Τελευτήσαντος Περδίκκα, τλὶ Μακεδόνων βασιλείαν Αρχέλα Δφιδέχε.

ΟΛ. ΠΗ. Σύμμαχ Μεσσηνίῳ ὑπὸ Σικελίας σάδιον. Μεγακλῆς Αθηναῖ τεθρίππῳ. Δωρεὺς Διαγόρ Ρόδι παγκράτιον τὸ β.

Α. ΔΙΟΤΙΜΟΣ. Αναξαγόρας Κλαζομενίος φιλόσοφ ἐτελεύτησε. Πλάτων γεννᾶται κ' τινας. Αριστοφάνης πρῶτον ἐδίδαξε Δφὶ Καλλιστράτ.

Β. ΕΥΚΛΕΙΔΗΣ. Λεοντῖνοι ὑπὸ Συρακσίων πολεμούμενοι Δφὶ Γοργίου ξ ῥήτορ πρὸς τὴν Αθηναίων Δημοκρατίαν πρεσβεύοντ. Λέσβιοι ἀπέστησαν ὑπὸ τ Αθλωαίων. Πλαταιεῖς τοῖς Λακεδαιμονίοις ἑαυτὸς παρεδίδοσαν.

Γ. ΕΥΘΥΔΗΜΟΣ οἱ δὲ ΕΥΘΥΝΟΣ. Ιππόνικος Αθηναίων στρατηγὸς παρετάξατο μ Νικίᾳ πρὸς τὴν Ταναγρικὴν παρεβοηθηκότας τ Βοιωτῶν νενίκηκε. Δῆλ καθαίρε. Σφισὶν ὑμολόγουν κατὰ πολλὰ μέρη τῆς Ελλάδ, ἡ θάλασσα τλὶ ὑπὸ λο-
,, κροῖς τοῖς Οπουντίοις νῆσον ὀνομαζομλίν ,,
Απαλάντλ ἐπέκλυσε. Λακεδαιμόνιοι τ ,,
Τραχίνα καλομλίν ᾠκιζαν, κὴ μειονόμαζαν Ηράκλειαν. Αρκεσίλαος Κυρηναῖος ἐνίκησε τλὶ λα Πυθιάδα ἅρματι.

Δ. ΣΤΡΑΤΟΚΛΗΣ. Εκλειψις σελλίνης Βοηδρομιῶνος. πέμπτη ἰσαμλίν Κλέων στρατη-
,, γὸς ἐχειροτονήθη. ἥλι ἐλλείψεν Ανθε-
,, σηριῶν ἕκτῃ ὑπὸ σλήνης. Ιππῆς Αριστο-
,, φάνης ἐδιδάχθησαν δι' αὐτ ποιητ δημοσία ἐς Λήναια.

ΟΛ. ΠΘ. Σύμμαχος Μεσσήνιος τὸ β. Δωρεὺς Διαγόρ Ρόδιος παγκράτιον τὸ τρίτον. Ελλανικὸς ὁ Αλκαμένετ παῖς πυγμῇ.

Α. ΙΣΑΡΧΟΣ. Ενιαύσιοι σπονδαὶ Αθηναίων κ Λακεδαιμονίων, μηνὸς Ελαφηβολιῶνος Αἱ πρῶται Νεφέλαι Αριστοφάνης ἐδιδάχθησαν

ἐν ἄστ. Κρατῖνος νικᾷ Πυτίνῃ. Ἀμφιάς τὸ δρᾶμα Κοινὸν διδάσκ. ἡ τ Ἀθηναίων πρὸς ,, τὸ Δήλιον ἦλθε. Δημοσθένης τ Ἀθηναίων ,, στρατηγὸς τὴν Πύλον ἐτείχισε.

Β. ΑΜΥΝΙΑΣ. Αἱ δευτέραι Νεφέλαι Ἀριστοφάνους ἐδιδάχθησαν. τῷ αὐτῷ καὶ Σφῆκες Ὀλυμπίων ἐν τῇ πόλει, καὶ τὸ δεύτερον ἐς Λήναια. ὀνεὺς τ Ἥρας ἐν Ἄργει κατεκαύθη, Χρυσίδος τ ἱερείας λύχνον θείσης ἡμμένον πρὸς τὰ στέμματα, ἔκτον, καὶ πεντηκοστὸν ἔτος αὐτῆς Χρυσίδος ἱερωμένης.

Γ. ΑΛΚΑΙΟΣ. Εὔπολις δράμα Κόλακας ἐδίδαξε. Βρασίδας ὁ Λάκων πρὸς Ἀμφίπολιν ἐξεύζας, καὶ πολλὰς τ ἀντιταξαμένων Ἀθηναίων ἀνελὼν, ἡρωϊκῶς κατέστρεψε τὸν βίον. Σπονδαὶ πεντηκονταετεῖς Ἀθηναίων, καὶ Λακεδαιμονίων.

Δ. ΑΡΙΣΤΙΩΝ. Εὔπολις τ Αὐτολύκου ἐδίδαξε. Φερεκράτης δράμα Ἀργείους ἐδίδαξε.

ΟΛ. γ. Ὑπέρβιος Συρακόσιος στάδιον. Ἑαυτοῦ παῖς πυγμῇ. Ἀνδροσθένης Ἀρκὰς παγκράτιον τὸ πρῶτον. οἱ Λακεδαιμόνιοι δὲ ἱερὰ ἀπὸ Ἠλείων ἤρξαντο, ὥστε μὴ θύειν, μηδ' ἀγωνίζεσθαι σὺν ὀκτὼ ἔτεσι τὴν δεκάτην αὐτοῖς, ἣν ἐν τῷ Ὀλυμπιακῷ νόμῳ Ἠλεῖοι καλέδικάζοντο αὐτῶν.

Α. ΑΣΤΥΦΙΛΟΣ. Ἀθηναῖοι Δηλίοις ἀπέδοσαν τὴν νῆσον κ χρησμόν. καὶ κατῆλθον εἰς τὴν πατρίδα οἱ τὸ Ἀταραμύττιον οἰκοῦντες Δήλιοι. ὁ τ Λακεδαιμονίων πρὸς Ἀθηναίους πόλεμος ἀνεζωπυρήθη. σπονδὰς ἐποιήσαντο ἑκατὸν Ἀθηναῖοι ἔτη, καὶ Ἀργεῖοι, καὶ Μαντινῆς, καὶ Ἠλεῖοι.

Β. ΑΡΧΙΑΣ. Πόλεμος Λακεδαιμονίων πρὸς Ἀργείους ἀφ' οὗ ἐς Τροιζῆνα Λακεδαιμονίων συμμάχους ἀπὸ τ Ἀργείων ἀπηγορευμένα. Λακεδαιμόνιοι τὰς πρὸς Ἀθηναίους σπονδὰς λύσαντες Ἀθηναίοις ἐπολέμησαν. αἱ Διαψηφίσεις, ἤτοι αἱ ἐν δήμοις ἀξιώσεις, εἰσήχθησαν, ὡς Αἰσχύλος ἐν τῇ Ἀτθίδι, καὶ Φιλόχορος ἐν ἕκτῳ τ Ἀτθίδος.

Γ. ΑΝΤΙΦΩΝ. Ἀργεῖοι, καὶ Λακεδαιμόνιοι διαπρεσβευσάμενοι πρὸς ἀλλήλους εἰρήνην ἐποιήσαντο, καὶ συμμαχίαν συνέθεντο. Ἀθηναῖοι τ Μήλου ἐκπολιορκήσαντες πάντας τοὺς ἐν αὐτῇ παῖδας, καὶ γυναῖκας ἠνδραποδίσαντο.

Δ. ΕΥΦΗΜΟΣ. Ἀγάθων ὁ τραγῳδοποιὸς στεφανοῦται Ληναίοις. Πλάτων δ ἡλικίας τεσσαρεσκαιδέκατον ἔτος.

ΟΛ. γα. Ἐξαίνετος Ἀκραγαντῖνος στάδιον. Εὐαγόρας Ἠλεῖος συνωρίδι τελείᾳ πρῶτος.

Α. ΑΡΙΣΤΟΜΝΗΣΤΟΣ. Ξενοκράτης ὁ Φιλόσοφος ἐβιώνηθη. Ἀρχίππου Ἀθηναίου κωμικοῦ δράματα ἐνίκησεν ἅπαξ. Ἀντηγωνίσαντο ἀλλήλοις Ξενοκλῆς, καὶ Εὐριπίδης. καὶ πρῶτός γε ὁ Ξενοκλῆς Οἰδίποδι, καὶ Λυκάονι, καὶ Βάκχαις, καὶ Ἀθάμαντι σατυρικῷ. Τέτρωται δεύτερος Εὐριπίδης ὁ Ἀλεξάνδρῳ, καὶ Παλαμήδει, καὶ Τρωσὶ, καὶ Σισύφῳ σατυρικῷ.

Β. ΧΑΒΡΙΑΣ. Πλειστώναξ Λακεδαιμονίων βασιλεύει ἔτη ἡ. Ὄρνιθες Ἀριστοφάνους ἐδιδάχθησαν ἐν ἄστ. Ἀθηναῖοι πόλεμον ψηφίζονται κατὰ Συρακοσίων. Ἀλκιβιάδης Διὰ τὴν κατάσχεσιν τ Ἑρμῶν φυγὼν ἐς Σπάρτην Λακεδαιμονίους πείθει βοηθεῖν Ἀθηναίοις. Ἀθηναῖοι τῷ ἀνελόντι Διαγόραν τ ἄθλον τάλαντον ἐπεκήρυξαν. Ἡμεραίων πόλις ὑπὸ Καρχηδονίων χειρωθεῖσα, καὶ κατασκαφεῖσα διέμεινεν ἀοίκητος.

Γ. ΠΕΙΣΑΝΔΡΟΣ. οἱ Λακεδαιμόνιοι ὑπὸ Ἀλκιβιάδου παροξυνθέντες τοὺς πρὸς Ἀθηναίους σπονδὰς ἔλυσαν.

Δ. ΚΛΕΟΚΡΙΤΟΣ. οἱ δὲ ΚΛΕΑΡΧΟΣ. οἱ Λακεδαιμόνιοι, Ἀγιδος ἡγεμόνος, καὶ Ἀλκιβιάδου, καταλαβόμενοι χωρίον ἰσχυρὸν Δεκέλειαν, φρούριον ἐποίησαν κατὰ τ Ἀττικῆς. ὅθεν ὁ πόλεμος Δεκελεικὸς προσηγορεύθη. Ἔκλειψις σελήνης. ἦλθε τ Ἀθηναίων ἐν Σικελίᾳ, καὶ τ στρατηγῶν, Δημοσθένους, καὶ Νικίου φόνος.

ΟΛ. γβ. Ἐξαίνετος Ἀκραγαντῖνος στάδιον τὸ β.

Α. ΚΑΛΛΙΑΣ. Λυσίας ὁ ῥήτωρ ὢν ἐτῶν μζ ὑπὸ τ Θερμῶν καταστασιασθεὶς ὡς ἀττικίζων ᾠκησε Θουρίους αὖθις εἰς Ἀθήνας. Ἀθηναίων ὁ δῆμος ἀνεχώρησεν ἐκ τυράννου τ δημοκρατίας, καὶ ἑλόμενος ἄνδρας τετρακοσίους τούτοις τὴν πολιτείαν ἐπέτρεψε τ κοινῶν. Διοκλῆς ὁ τ Συρακοσίων νομοθέτης ἐγνωρίζετο.

Β. ΘΕΟΠΟΜΠΟΣ. Ἀθηναῖοι τὴν τ τετρακοσίων ὀλιγαρχίαν κατέλυσαν. Λακεδαιμονίων πρεσβευσαμένων πρὸς εἰρήνης, ἀπαντήσαντες Ἀθηναῖοι ὑ πρεσβευτὰς. ἱστορεῖ Φιλόχορος. Ἐν τούτῳ Θουκυδίδης τὴν ἱστορίαν κατέστρεψε πολεμηθεὶς ἔτη κβ ἐτῶν χρόνον ἐν βιβλίοις ὀκτώ. τινὲς δὲ διαιροῦσιν εἰς ἐννέα. Ξενοφῶν δὲ, καὶ Θεόπομπος ἀφ' ὧν ἀπέλιπε Θουκυδίδης τὴν ἀρχὴν πεποίηνται. Καὶ Ξενοφῶν μὲν πρὸς ἔλαβε χρόνον ἐτῶν μη, Θεόπομπος δὲ τὰς Ἑλληνικὰς πράξεις διελθὼν ἐπ' ἔτη ἐπτακαίδεκα καταλήγει τὴν ἱστορίαν εἰς τὴν πρὸς Κνίδον ναυμαχίαν ἐν βιβλίοις ιβ.

Γ. ΓΛΑΥΚΙΠΠΟΣ. Ἐδιδάχθη τὸ Σοφοκλέους δρᾶμα Φιλοκτήτης. πρῶτος ἦν Σοφοκλῆς. Λακεδαιμόνιοι πεζομαχίᾳ, καὶ ναυμαχίᾳ ἡσσηθέντες ὑπὸ Ἀθηναίων πρὸς Κύζικον δεινῶς ἐπαπηνώθησαν.

Δ. ΔΙΟΚΛΗΣ. Εὐριπίδης τ Ὀρέστην ἐδίδαξε. Κατὰ τὴν Σικελίαν Σελινοῦς ὑπὸ Καρχηδονίων ἑάλω, καὶ διηρπάσθη, καὶ τὰ τείχη περιῃρέθη. Ἡμεραίαν ἐν τῇ Σικελίᾳ οἱ Καρχηδόνιοι ἐς ἔδαφος κατέσκαψαν. Λακεδαιμόνιοι τ Πύλας ἐγκρατεῖς ἐφύλαξαν ἔτη τῶν Ἀθηναίων αὐτὴν κατεχόντων, ἀφ' οὗ Δημοσθένης αὐτὴν ἐτείχισε.

ΟΛ. γι.

ΟΛ. ϛγ. Εὔδοτος Κυρηναῖος ἐνίκησεν. Δρόμος δύο ἵππων τελείων σταδίου ἐτέθη. Εὐαγόρας δὲ ἐνίκησεν Ηλεῖος, παγκράτιον δὲ Πολυδάμας Σκοτουσαῖος ὑπερμεγέθης, ὃς ἐν Πέρσαις φασὶ ὠχῷ γενόμενος λέοντας ἀνῄρει, καὶ ὡπλισμένος γυμνὸς κατηγωνίσατο. ἴσχη δὲ καὶ ἅρματα ἐλαυνόμενα κζ κριτοῦ.

Α. ΕΥΚΤΗΜΩΝ. Ἄγις Λακεδαιμονίων βασιλεὺς ἐτελεύτησεν. Αλκιβιάδης εἰς Αθήνας κάθοδον. Γλεισώνακτος τοῦ Λακεδαιμονίων βασιλέως τελευτήσαντος, Παυσανίας τὴν βασιλείαν παραδεξάμενος ἦρξεν ἔτη ιδ. οἱ κζ τὴν Ρόδον νῆσον κατοικοῦντες Ιάλυσον, καὶ Λίνδον, καὶ Κάμειρον μετῳκίσθησαν εἰς μίαν πόλιν τὴν νῦν καλουμένην Ρόδον. Θεόπομπος ὁ Χῖος συγγραφεὺς ἐγνωρίζετο. Ανταφάνης Δημοφάνους, οἱ ἦ Σπεφάνη, καὶ μητρὸς Οινόης, Κιανὸς, ὡς δέ τινες, Σμυρναῖος, κζ ἦ Διονύσιον, Ρόδιος, κωμικὸς τῆς μέσης κωμῳδίας ἐγνωρίζετο.

Β. ΑΝΤΙΓΕΝΗΣ.

Γ. ΚΑΛΛΙΑΣ. Διαψηφισμὸς κατὰ τῶν ἐπὶ Ερασινίδου στρατηγῶν, ὅτι τοὺς ἐν Αργινούσαις ἐν τῇ ναυμαχίᾳ ἀπολομένους οὐκ ἀνείλοντο. Σοφοκλῆς, καὶ Ευριπίδης οἱ τραγῳδοποιοὶ ἐτελεύτησαν. Αρχέλαος Μακεδόνων βασιλεύει. Βάτραχοι Αριστοφάνους ἐδιδάχθησαν. ἡ Ακραγαντίνων πόλις ὑπὸ Καρχηδονίων κατεσκάφη. Διονύσιος ὁ πρεσβύτερος τῶν Συρακουσίων τυραννίδι ἐπανίσταται.

Δ. ΑΛΕΞΙΑΣ. Διονύσιος τῶν Συρακουσῶν κυριεύει. ὁ Πελοποννησιακὸς πόλεμος τέλος ἔσχε. Δαρεῖος τελευτᾷ ἄρξας Περσῶν ἔτη ιθ. Αρταξέρξης υἱὸς τὴν βασιλείαν παραδέχεται. Αντίμαχος ποιητὴς ἤκμαζεν. Αθηναῖοι σὺν μετοίκοις ἐστολιτογράφησαν. ἡ τῶν Αργινούσαις λαμπροτάτη Αθηναίων νίκη. Λύσις πολέμει τοῖς Καρχηδονίοις μετὰ Διονύσιον συμάντος ἔτεσιν ϕοζ τῆς Ιλίου ἁλώσεως. Κατὰ τοῦτον τὸν χρόνον Καλλίας τὸς Αθηναίους τὴν τοῦ κινναβάρεως ἐργασίαν πρῶτος θύρε.

ΟΛ. ϛδ. Κροκίνας Λαρισαῖος ἐνίκησεν. ὡς δὲ ἄλλοι, Λαθένης ὁ Θηβαῖος.

Α. ΑΝΑΡΧΙΑ ΑΘΗΝΗΣΙ. ἥλιος ἐξέλειψεν. οἱ λ τύραννοι Αθήνησι κατέστησαν. Φαρνάβαζος ὁ Δαρείου τοῦ βασιλέως Σατράπης Αλκιβιάδην τὸν Αθηναίων συλλαβὼν ἀπέκτεινε. Δημόκριτος ἐτελεύτησε ζήσας ἔτη ϛ. ὡς ἦ ἄλλοι, ρδ.

Β. ΕΥΚΛΕΙΔΗΣ. Ρωμαῖοι πρῶτον ψηφίζονται τοῖς στρατιώταις κατ' ἔκαστον ἐνιαυτὸν εἰς σιτώδια διδόναι χρήματα.

Γ. ΜΙΚΙΩΝ.

Δ. ΕΡΑΙΝΕΤΟΣ, ἢ ΠΣΥΝΑΙΝΕΤΟΣ. Ανάβασις Κύρου, ὑπὸ Ξενοφῶντος γραφεῖσα Αθηναίοις συνεγράψατο. Ρόδιοι ἐκ τῆς Τριπόλεως εἰς μίαν συνῆλθον πόλιν ρνζ ἔτεσι. Θεαγένους ὁ Τυριεὺς ὀνομαζόμενος κατελάβετο τὴν φυλὴν, τὴν Μυνυχίαν, καὶ τὸν Πειραιᾶ. Τῶν λ τυράννων καταλυθέντων, οἱ Αθηναῖοι τὴν πάτριον πολιτείαν ἀνεκομίσαντο, καὶ τοῖς ἰδίοις νομίμοις ἐπολιτεύσαντο.

ΟΛ. ϛε. Μίνως Αθηναίοις ἐνίκησεν.

Α. ΛΑΧΗΣ. Σωκράτης πρὸ τῶν κώνειον ἐτελεύτησε. Ψαμμίτιχος τοῦ Αιγυπτίων βασιλεὺς Ταμὼς τὸν Σατράπην αὐτῷ πεφυγότα ἀποσφάττει. Αρχέλαος ὁ βασιλεὺς Μακεδόνων πληγεὶς ἀκοντίῳ ὑπὸ Καρτέρου ἐρωμένου ἐτελεύτησε βασιλεύσας ἔτη ζ. Τὸν δ' αὐτοῦ υἱὸν Ορέστην παῖδα ὄντα τὴν τοῦ πατρὸς βασιλείαν Δαμοδεξάμενος Αέροπος ἐπίτροπος αὐτοῦ ἀνελὼν βασιλεύει ἀντὶ αὐτοῦ ἔτη ἕξ.

Β. ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΗΣ. Ασυδάμας ὁ Τραγῳδοποιὸς πρῶτον δρᾶμα ἐδίδαξεν. ἔζησε ἦ ἔτη ἑξήκοντα.

Γ. ΙΘΥΚΛΗΣ. Κτησίας ὁ συγγραφεὺς ἰατρὸς Κνίδιος, ὃς Κτησιόχου τὴν τοῦ Περσικῶν ἱστορίαν εἰς τὸν τοῦ ἐνιαυτὸν κατέστρεψεν, ἐξεδόθη ὑπὸ Νίνου καὶ Σεμιράμεως. ἤκμαζον κζ τὸν τοῦ ἐνιαυτὸν ἐπισημότατοι διθυραμβοποιοὶ Φιλόξενος, Τιμόθεος Φιλήσιος, Τελέσης Σελινούντιος, Πολύειδος, ὃς καὶ ζωγραφικῆς καὶ μουσικῆς εἶχεν ἐμπειρίαν.

Δ. ΛΥΣΙΑΔΗΣ. ὁ Συρακουσίων τύραννος τοῖς Καρχηδονίοις πόλεμον ἐπεκηρύττει. Διονύσιος τὴν Μοτύην εἷλεν. Εν τῇ Αθήναις Σοφοκλῆς ὁ Σοφοκλέους τραγῳδίαν διδάσκειν ἤρξατο, καὶ νίκας ἔσχε δυοκαίδεκα.

ΟΛ. ϛϛ. Ευτέλεμος Ηλεῖος ἐνίκησεν. οἱ ἦ Εὔπολις. Προσετέθη σαλπιγκτὴς, καὶ ἐνίκα Τίμαιος Ηλεῖος. προσετέθη καὶ κῆρυξ, καὶ ἐνίκα Κράτης Ηλεῖος.

Α. ΦΟΡΜΙΩΝ. Οἱ Καρχηδόνιοι τὴν Μεσσάνην εἰς ἔδαφος καθεῖσκαψαν, ὥστε ἀγνωστον εἶναι ὅπου ποτὲ τὴν πόλιν ᾠκοῦσαν συνέβαινεν. Οἱ Καρχηδόνιοι κατὰ τὴν Σικελίαν νόσῳ καὶ πολέμῳ κακωχόμενοι ὅλως ἀπήλλαξαν. Λακεδαιμόνιοι πρὸς Νεφρέα Αιγυπτίων βασιλέα πρεσβεύονται.

„ Β. ΔΙΟΦΑΝΗΣ. Αθήνησι τὸ θεωρικὸν „ ἐγένετο δραχμή. Τὸ ἐν Τεγέᾳ Αθηνᾶς τῆς Αλέας ἱερὸν ἐκαύθη. Παυσανίας Μακεδόνων ἄρχει ἐνιαυτὸν α. Λακεδαιμόνιοι τὴν θαλατοκρατίαν ἀπέβαλον. Θεόπομπος ὁ Χῖος τὴν τῶν Ελληνικῶν σύνταξιν κατέστρεψεν εἰς τοῦτον τὸν ἐνιαυτὸν, εἰς τὴν πρὸς Κνίδον ναυμαχίαν, γράψας βίβλους ιβ, καὶ δεξάμενος ἀπὸ τοῦ πρὸς Κῳους σῆμα ναυμαχίας, εἰς ὃν

ἐκκυδίδης κατέληξε πραγματείαν. ἔγραψε δὲ χρόνον ἐτῶν ιζ.

Γ. ΕΥΒΟΥΛΙΔΗΣ. Περὶ δὲ Ἰσθμίων θέσεως διαφορᾶς γενομένης, οἱ τῶν Κορινθίων φυγάδες τὸν ἀγῶνα ἔθεσαν. Ἀρχὴ τοῦ Κορινθιακοῦ πολέμου διαπολέσαντος ἔτη η. Παυσανίας Λακεδαιμονίων βασιλεὺς ἐγκαλέμενος ὑπὸ τῶν πολιτῶν ἔφυγε, ἄρξας ἔτη ιδ. τῷ δὲ βασιλείαν διαδεξαμένου υἱὸς Ἀγησίπολις ἦρξε τὸν ἴσον τῷ πατρὶ χρόνον. Παυσανίας ὁ τῶν Μακεδόνων βασιλεὺς ἐπολιόρκησεν ἀναιρεθεὶς δόλῳ ὑπὸ Ἀμύντου, ἄρξας ἐνιαυτόν. τῷ δὲ βασιλείαν παραλαβόντι Ἀμύντα ἦρξεν ἔτη κδ.

Δ. ΔΗΜΟΣΤΡΑΤΟΣ Ἀμύντου ὁ Φιλίππου πατὴρ ὑπὸ τῶν Ἰλλυριῶν τὴν ἀρχὴν ἀφῃρέθη, ἐφ' ὕστερον ἀνακτήσατο ὑπὸ Θεσσαλῶν παραχθείς. Σάτυρος ὁ Σπαρτιάτης υἱός, βασιλεὺς δὲ Βοσπόρου, ἐπολιόρκησεν ἄρξας ἔτη ιδ. τῷ δὲ βασιλείαν διαδεξαμένου ὁ υἱὸς Λεύκων ἐπ' ἔτη μ.

ΟΛ. ϛζ. Τερψιάδης Ηλεῖος, ὡς δὲ ἄλλοι, Φορμίων Ἀλικαρναζεύς, στάδιον.

Α. ΦΙΛΟΚΛΗΣ. Οἱ Γαλάται ὑπεκάμψαντες τὴν Μακεδονίαν λεηλατοῦσιν αὐτήν.

Α. ΝΙΚΟΤΕΛΗΣ. Εὐαγόρας τὸν κατὰ Κύπρον Σαλαμῖνος βασιλεύς, Λακεδαίμονα τὸ τυφλὸν ἐκβαλών.

Γ. ΔΗΜΟΣΤΡΑΤΟΣ.

Λ. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΣ. Κελτῶν διάβασις τὸν Ἀλπεων. Πλάτος Ἀριστοφάνει ἐδιδάχθη.

ΟΛ. ϛη. Σώσιππος Ἀθηναῖος στάδιον. Ἐξ Ἀχαΐας ἐκ χαλκοῦ ἐποιήσαν οἱ Ὀλυμπίασι ἀπὸ χρημάτων τῆς ἀποβληθείσης τοῖς πύκταις ζημίας ὑπερίσασιν εἰς τὸν ἀγῶνα Ἀριστοδήμου Ηλείου πάλιν, ἔμεσεν ἀδεὲς ἔλαβεν.

Α. ΑΠΥΡΓΙΩΝ. οἱ ἢ ΓΥΡΓΙΩΝ. Ξενοφῶν ἤκμαζε σὺν τοῖς ἄλλοις Σωκρατικοῖς. Κελτικὴ ἔφοδος εἰς τὴν Ρώμην

Β. ΘΕΟΔΟΤΟΣ. Οἱ Ρηγῖνοι κατὰ τὴν Ἰταλίαν ἕνδεκα μῆνας πολιορκούμενοι παρέδωκαν ἑαυτοὺς Διονυσίῳ τῷ Συρακοσίων τυράννῳ. Οἱ Κελτοὶ τὰς Ἄλπεις διέβησαν, ὡς Διοδώρῳ δοκεῖ. εἰρήνη Ἀρταξέρξῃ πρὸς τοὺς Ἕλληνας. Καλλισθένης ὁ ἱστοριογράφος τὴν τῶν ἑλληνικῶν σωτηρίαν ἀπὸ τοῦ κατὰ τοῦτον τὸν ἐνιαυτὸν γενομένης εἰρήνης τοῖς Ἕλλησι πρὸς Ἀρταξέρξην τὸν τῶν Περσῶν βασιλέα τὴν ἰσορροπίαν ἤκμαζε γεγράφειν. διελθὼν δὲ πραγματείαν ἐπὶ χρόνον ἐγραψε μὴ βίβλους δύο, τὴν δὲ τελευταίαν κατέπαυσε τῆς συντάξεως εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Φιλομήδους ἐξ ὑφαιρέσεως καταλῆψιν τοῦ ἐν Δελφοῖς ἱεροῦ.

Γ. ΜΥΣΤΙΧΙΔΗΣ. Εὐαγόρας λάθρα τοῦ Κύπρου διεπολέμησεν εἰς τὸν Αἰγυπτίων βασιλέα.

Δ. ΔΕΞΙΘΕΟΣ Εὐαγόρας διέσωσε παισὶν τῶν κατὰ τὴν Κύπρον πόλεων, μόνης δὲ Σαλαμῖνος βασιλεύειν συνεχωρήθη, ὥστε τελεῖν τῷ Περσῶν βασιλεῖ κατ' ἐνιαυτὸν φόρον ὡρισμένον. Οἱ Μαντινεῖς ὑπὸ τῶν Μακεδόνων ἐκπολιορκηθέντες ἠναγκάσθησαν τὴν ἰδίαν πατρίδα κατασκάψαι, εἰς δὲ τὰς κώμας μετοικῆσαι.

ΟΛ. ϛθ. Δίκων Συρακούσιος στάδιον. Πώλων ἅρμα συνεπεσεν. Λακεδαιμόνιος δὲ Συβαριάδης πρῶτος τὸν στέφανον τῶν πώλων ἔσχε δι' ἅρματος. Σωτάδης Κρὴς δολιχόν.

Α. ΔΙΟΤΡΕΦΗΣ. Ἀριστοτέλης ἐγεννήθη κατὰ τὸν Ἀπολλόδωρον.

Β. ΦΑΝΟΣΤΡΑΤΟΣ. Ἀμύντας ὁ τῶν Μακεδόνων βασιλεὺς τὴν ἰδίαν βασιλείαν ἀνεκτήσατο. Ἔκλειψις σελήνης Ροσσιδεῖ, καὶ πάλιν Σκιροφοριῶνος.

Γ. ΜΕΝΑΝΔΡΟΣ οἱ ἢ ΕΥΑΝΔΡΟΣ. Ἔκλειψις σελήνης Ροσσιδεῶνος. οἱ Λακεδαιμόνιοι τὴν ἐν Θήβαις Καδμείαν κατελάβοντο.

Δ. ΔΗΜΟΔΙΛΟΣ. Δημοσθένης ὁ ῥήτωρ ἐγεννήθη τρίτῳ ἔτει μετ' Ἀριστοτέλη.

ΟΛ. ρ. Διονυσόδωρος Ταραντῖνος στάδιον. Σωτάδης Κρὴς δολιχόν. νικήσας τὸ δεύτερον, λαβὼν χρήματα παρὰ τῶν Θεσσαλῶν κοινὰ, Θεσσαλοῖς εἰσεποίησεν αὐτόν. καὶ αὖθις ὑπὸ τῷ ἔργῳ Φυγὴ ζημιοῦσιν οἱ Κρῆτες

Α. ΠΥΘΕΑΣ. Ἀγησίπολις Λακεδαιμονίων βασιλεὺς ἐπολιόρκησε νοσῶ ἄρξας ἔτη ιδ. Κλεόμβροτος ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ διεδέξατο ἐπ' ἔτη ϛ. οἱ Λακεδαιμόνιοι τὴν Ὀλυνθίων ὑπὸ πολιορκίας ἐλόντες πάσης τῆς Ἑλλάδος κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν τὴν ἡγεμονίαν ἔσχον. Καρκίνος Ἀκραγαντῖνος τραγικὸς ἐγνωρίζετο.

Β. ΝΙΚΩΝ. Οἱ Λίβυες, οἵ τε τὴν Σαρδὼ κατοικοῦντες ὑπὸ Καρχηδονίων ἀπέστησαν. οἱ Καρχηδόνιοι τὴν Σαρδὼ ἀνεκτήσαντο. Μαύσωλος ὁ τῆς Καρίας δυνάστης ἐτελεύτησε.

Γ. ΝΑΥΣΙΝΙΚΟΣ. Ἀρχὴ τοῦ Βοιωτικοῦ πολέμου Λακεδαιμονίοις τοῖς Βοιωτίοις συνόντος οἱ Θηβαῖοι τὴν Καδμείαν ἀνέλαβον, οὗ αὐτὴν κατέχοντας Λακεδαιμονίους πολιορκίᾳ προσαιρούμενοι. οἱ Ἀθηναῖοι διῃρέθησαν εἰς συμμορίας. ἱστορεῖ Φιλόχορος ἐν τῇ πέμπτῃ Ἀτθίδος.

Δ. ΚΑΛΛΙΑΣ. αἱ ὑπὸ Λακεδαιμονίων παραγενόμεναι πόλεις ἀπ' αὐτῶν ἀπέστησαν. Ἀθηναῖοι ὑπὸ Λακεδαιμονίων προσαποδηθέντες ἐκέλευον αὐτοῖς πολεμεῖν. Χαβρίας Ἀθηναίων στρατηγὸς οὗ Λακεδαιμονίοις περὶ Νάξον διαφανεσάτην ναυμαχίαν ἐνίκησεν ἐν τῇ Ρώμῃ Μάρκος Μάνλιος τυραννίδι ὑπεθέμενος ἀναιρεῖται.

ΟΛ. ρα. Δάμων Θάρριος στάδιον τὸ πρῶτον.

Α. ΧΑΡΙΑΝΔΡΟΣ. Χαβρίας ναύαρχος Ἀθη-

Αθηναίων τοῦ Αβδηρίτας τῶν τῶν βαρβάρων δεκτείας ἀγελόμενος μετ' ὀλίγον ὑπό τινων ἐδολοφονήθη. Ερμείας ὁ Μηθυμναῖος συγγραφεὺς τῆς τῶν Σικελικῶν συστάξιν εἰς τέτταρα τὸν ἐνιαυτὸν κατέτρεψε γράψας βίβλους δέκα, ὡς δέ τινες ἕξ καὶ δέκα, ἡ ὠδεκα. Αναξανδρίδης Αναξάνδρου Ρόδιος ὁ κωμικός, κατὰ δέ τινας Κολοφώνιος, κωμικὸς ἐγνωρίζετο. ἔγραψε δράματα ξε. ἐνίκησε δὲ ι. Ε πρῶτος ὅτος ἔρωτας, καὶ παρθένων φθορὰς εἰσήγαγε. Ευδοξος Κνίδιος Αθηναῖος υἱὸς Ευφράνορος κωμικὸς ἤκμαζεν μεθόριος τῶν μέσης κωμῳδίας καὶ παλαιᾶς.

Β. ΙΠΡΟΔΑΜΟΣ. πᾶσαι αἱ Ελλωίδες πόλεις. παρεκτὸς τῶν τῶν Θηβαίων, σπονδὰς ἀλλήλαις ἐποιήσαντο ὡς Σκλήσῃ Αρταξέρξου Ε Περσῶν βασιλέως.

Γ. ΣΩΚΡΑΤΙΔΗΣ. ἡ τῶν Περσῶν εἰς Αιγυπτον στρατεία ἄπρακτον τέλος ἔσχεν. οἱ Λακεδαιμόνιοι τὰς Πλαταιὰς κατέσκαψαν, καὶ τὰς Θεσπιὰς διεπόρθησαν. Κατὰ τὴν Κύπρον Νικοκλῆς ὁ βασιλεὺς ἐδολοφόνησεν Ευαγόραν τὸν βασιλέα, καὶ τὸν τῶν Σαλαμινίων βασιλείας ἐκυρίευσε. Κατὰ τὴν Ιταλίαν Ρωμαῖοι τοῦ Πομπηΐνους ὡς Γαΐου νικήσαντες τοῦ πολίσσου τὸν ἀντιπατριμῶν κατέκαυσαν. Φιλόχορος ὁ Κύκνου Αθηναῖος πραγματείαν συνεστήσατο περὶ τῶν Αθήνησιν ἀρχόντων, ἀπὸ Σωκρατίδου, καὶ μέχρι Απολλοδώρου.

Δ. ΑΣΤΕΙΟΣ. Κάθ' ὅλην Πελοπόννησον συνέβη καταικλυσμὸς καὶ σεισμὸς γενέσθαι, ὥστε ἀνδρῶν δύο πόλεις ἀφανισθῆναι Βάταν, καὶ Ελίκην. Κλεομένης βασιλεύει Σπάρτης ἔτη ξ.

ΟΛ. ρβ. Δάμων Θάρυβος στάδιον τὸ δεύτερον.

Α. ΑΛΚΙΣΘΕΝΗΣ. Πάλιν Αρταξέρξου Μνήμονος, αἱ Ελλωίδες πόλεις κοινὴν εἰρήνην συνέθεντο, πλὴν Θηβαίων. Λαμπὰς ὤφθη ἐν τῷ ἀέρι ὑπὲρ πολλὰς νύκτας ποσὸν τὸν ἔχουσα λαμπρότητα καὶ δύναμιν ὡς φωτὸς, ὥστε ὑπὸ τῆς γῆς σκιὰν ποιεῖν ὡς ἀστραπὴν σελήνης.

Β. ΦΡΑΣΙΚΛΕΙΔΗΣ. Ἡ περὶ Λεῦκτρα μάχη, ἐν ᾗ Κλεόμβροτος ὁ Λακεδαιμονίων βασιλεὺς ἀνῃρέθη. Ἡ Μεγάλη πόλις ἐν Αρκαδίᾳ συνῳκίσθη. Αλέξανδρος ὁ Φεραίων τύραννος τὴν Σκιδναίων πόλιν σπονδαῖς καὶ ἀλαβὼν ὑπὸ πόλιτας εἰς τὸ θέατρον συνελεγμένους ἀπαντας κατέκοψεν, περιστήσας ἐν κύκλῳ τοξότας. καὶ τὸ ἄλλο ὅσον ἐν ἡλικίᾳ καθεῖλε, γυναῖκας δὲ ἀπέδοτο, καὶ παῖδας μισθὸν εἶναι τὰ χρήματα τοῖς ξένοις.

Γ. ΔΙΣΚΙΝΗΤΟΣ. Οἱ Μεσσηνίοι καταλθόντες τὴν ἑαυτῶν ἀνεσώσαντο. Σπάσις ἐν Αργει, καὶ Φόνος ὁ λεγόμενος Σκυταλισμός. Ιάσων ὁ Φεραῖος τύραννος ἐπελύθησεν δολοφονηθείς. Δᾶρις ὁ Σάμιος ὁ ἱστορικὸς τῆς τῶν Ελληνικῶν ἱστορίας ἐντεῦθεν ἐπιήσατο τὴν ἀρχήν. Αμύντας Σαρράλεω Βασιλεύων Μακεδονίας ἐπελύτησε Βασιλεύσας ἔτη κδ, ἀπολιπὼν τρεῖς υἱὰς, Αλέξανδρον, καὶ Περδίκκαν, καὶ Φίλιππον. Οἱ Μεσσήνιοι κατῆλθον εἰς Πελοπόννησον, καὶ ἀνεσώσαντο τὴν ἑαυτῶν ἐπὶ καὶ ὀγδοήκοντα, Ε Δακεδαιμονίοις ἔτεσιν ὕστερον μὴ Εἴρας ἄλωσιν.

Δ. ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΟΣ. Πολύδωρος ὁ Φεραῖος ὁ τῶν Θεσσαλῶν ἄρχας ὑπὸ Αλεξάνδρου τοῦ ἀδελφοῦ ἀνῃρέθη φαρμάκῳ, ὃς υἱὸς αὐτὸν Δαδεξάμενος ἦρξε ὡς νόμως καὶ ὡμῶς ἐπ' ἔτη ἑνδεκα. Επαμινώνδας τὴν Μεσσήνην ἀνακτίζει.

ΟΛ. ργ. Πυθόστρατος Αθηναῖος στάδιον. ὠδεκα Ελλανοδίκαι καθεστάθησαν εἷς ἀφ' ἑκάστης φυλῆς.

Α. ΝΑΥΣΙΓΕΝΗΣ. Πτολεμαῖος ὁ Αλωρίτης, ὁ Αμύντα υἱὸς, Αλέξανδρον τὸν ἀδελφὸν ἐδολοφόνησεν, καὶ ἐβασίλευσε τῆς Μακεδονίας ἔτη γ. Αριστόξενος ὀκτωκαιδεκαλογος ἔτος ἄγων ἦλθεν εἰς Αθήνας, καὶ συσταθεὶς Πλάτωνι χρόνον εἰκοστὸν διέτριψε σὺν αὐτῷ. Ἡ Μεγάλη πόλις ἐν Αρκαδίᾳ κτίζεται ὑπὸ τῶν ὀνομαζομένων Μαναλίων καὶ Παρρασίων Αρκάδων. Διονύσιος εἰς ἀρχαιρεσίαν ἐμπεσὼν ἐπελύτησεν τυραννήσας ἔτη λη, ὀλίγον πρότερ Αθήνησι διδάξας τραγῳδίων καὶ νικήσας. Εὔδοξος Κνίδιος ἤκμαζε. Θεοδέκτης Αριστάνδρου Φασηλίτης ἐν Λυκίας ῥήτωρ ἅμα καὶ τραγῳδοποιὸς, καὶ Ναυκράτης Ερυθραῖος, καὶ Ισοκράτης ὁ ῥήτωρ, καὶ Θεόπομπος εἶπον Σπιγαφιον ὑπὲ Μαυσωλῶ, Αρτεμισίας ἡ γυναικὸς αὐτοῦ πρότερ ἐψαμένης. καὶ ἐνίκησεν ὁ Πολυδέκτης.

Β. ΠΟΛΥΖΗΛΟΣ.

Γ. ΚΗΦΙΣΟΔΩΡΟΣ. Κῶοι μετῴκησαν εἰς τὴν νῦν οἰκουμένην πόλιν, καὶ καθιερώσαν αὐτὴν ἀξιόλογον. Ο Βοιωτικὸς πόλεμος τέλος ἔσχε, Ε Αρταξέρξου εἰς εἰρήνην σὺν Λακεδαιμονίοις, καὶ σὺν Θηβαίοις πρεσβεύσαντος. Ανδρες κατὰ παιδείαν ἀξιομνημόνευτοι, Ισοκράτης τε ὁ ῥήτωρ, καὶ οἱ τότε γνώριμοι μαθηταὶ, καὶ Αριστοτέλης ὁ Φιλόσοφος, ἔτι Αναξιμένης ὁ Λαμψακηνὸς, καὶ Πλάτων ὁ Αθηναῖος, ἔτι δὲ τῶν Πυθαγορικῶν Φιλοσόφων οἱ πλούσιοι, Ξενοφῶν τε ἐκατόνηρως ὤν, Αριστιππος τε καὶ Ανθιθένης. πρὸς δὲ τούτοις Αἰσχίνης ὁ Σφήττιος ὁ Σωκρατικός.

Δ. ΧΙΩΝ. Κατὰ τὴν Μακεδονίαν Πτολεμαῖος ὁ Αλωρίτης ἐδολοφονήθη ὑπὸ τ' ἀδελφοῦ

δελφῦ Περδίκκα βασιλεύσας ἔτη τρία. τ̃ ἢ ἀρχὴ διαδεξάμενος ὁ Περδίκκας ἐβασίλευσεν ἔτη πέντε.

ΟΛ. ΡΔ. Ἀνολυμπιάς. Ὀλυμπιὰς ἀπὸ Πισατῶν καὶ Ἀρκάδων ἦχθη, κἀθ' ἣν ἐνίκα σάδιον Εὐδώτας Κυρηναῖος, ἢ φωκίδης Ἀθηναῖος. Σώστρατος Σικυώνιος ὑπέκλεψεν Ἀκροκορίνθιος παγκράτιον. Οὕτω Ἑλλανοδίκαι ἐξ ἑκάστης φυλῆς κατεστάθησαν, τὰς λοιπὰς τέσσαρας Ἀρκάδων πολέμῳ ἀπολεμουμένων.

Α. ΤΙΜΟΚΡΑΤΗΣ. Δημοσθένης ἔτους ἄγων ιζ̄ ἄρχεται δημοσίους λόγους γράφειν. οἱ Θηβαῖοι Ὀρχομενὸν καταλαμβάνουσι, τοὺς μὲν ἄνδρας ἀνεῖλον ἅπαντας, τὰς δὲ γυναῖκας, καὶ τοὺς παῖδας ἀγχωδραποδίζουσιν. Ἡλὶς ἔκλειψις. Γελοπίδας ὁ Θηβαίων στρατηγὸς καὶ Ἀλεξάνδρου Φεραίων τυράννου μαχόμενος τῷ μὲν νίκῃ περιεποίησατο, τὸν δὲ βίον ἀπέβαλε. Κλέαρχος Ἡρακλείας τ̃ ἐν Πόντῳ τυραννοῦντ' ἐπ' ἔτη δώδεκα.

Β. ΧΑΡΙΚΛΕΙΔΗΣ. Ἡ περὶ Μαντίνειαν μάχη. Ἐπαμινώνδου Θηβαίου θάνατος, ἐφ' ὃν Ξενοφῶν τὴν τ̃ ἑλληνικῶν σύνταξιν κατέστρεψεν. Ἀναξιμένης ὁ Λαμψακηνὸς τὴν πρώτην τ̃ ἑλληνικῶν ἀνεγράψατο, ἀρξάμενος ἀπὸ θεογονίας, καὶ ἀπὸ τ̃ πρώτης γενέσεως τ̃ ἀνθρώπων, κατέστροφε δὲ εἰς τὴν ἐν Μαντινείᾳ μάχην, καὶ τὴν Ἐπαμινώνδου τελευτήν. περιέλαβε δὲ πάσας σχεδὸν τὰς τε τ̃ Ἑλλήνων καὶ τ̃ βαρβάρων πράξεις ἐν βίβλοις δώδεκα. Φίλιστος δὲ τὰ περὶ Διονύσιον τὸν νεώτερον ὧδε κατέστροφε, διελθὼν ἔτη πέντε ἐν βιβλίοις δυσί.

Γ. ΜΟΛΩΝ. Ταχὼς Αἰγυπτίων βασιλεὺς ἀφ' τ̃ Ἀραβίας ἀνέβη πρὸς τ̃ βασιλέα Ἀρταξέρξην. Ἀρταξέρξης ἐτελεύτησε βασιλεύσας ἔτη μγ̄. Ἀγησίλαος ὁ Σπάρτης βασιλεὺς ἀπὸ Αἰγύπτου εἰς τὴν πατρίδα ἐπανιὼν διὰ Κυρήνης, ἐτελεύτησε.

Δ. ΝΙΚΟΦΗΜΟΣ. Διονυσόδωρος, καὶ Ἀναξις οἱ Βοιωτοὶ συγγραφεῖς τ̃ Ἑλληνικῶν ἱστοριῶν εἰς τ̃τον τ̃ ἐνιαυτὸν καταστρόφασι τὰς συντάξεις.

ΟΛ. ΡΕ. Πῶρος Κυρηναῖος σάδιον. Ἐννέα Ἑλλανοδίκαι κατεστάθησαν.

ΚΑΛΛΙΔΗΜΙΔΗΣ. Ξενοφῶν ὁ Γρύλλου κατέστροφε τὸν βίον. Φίλιππος Ἀμύντου διεδέξατο τὴν Μακεδόνων ἀρχὴν ἐπ' ἔτη κδ̄. Θάσιοι ᾤκισαν τὰς καλουμένας Κρηνίδας, ἃς μετὰ ταῦτα ὁ Βασιλεὺς Φίλιππος πληρώσας οἰκητόρων Φιλίππους ὠνόμασε. Εὐόπιος ὁ Χῖος τὴν ἀρχὴν τ̃ περὶ Φίλιππον ἱστοριῶν ἐντεῦθεν ποιησάμενος γέγραφε βίβλους ὀκτὼ μέχρι τ̃ πεντηκοστοῦ, ἐξ ὧν πέντε διαφωνοῦσι.

Β. ΕΥΤΑΡΙΣΤΟΣ. ὁ Βασιλεὺς Φίλιππος τ̃ Ὀλυμπιάδος ἐνίκησε.

Γ. ΚΗΦΙΣΟΔΟΤΟΣ. Δίων Ἱππαρίνου ἐκ τ̃ Συρακουσίας ἔφυγε. ὁ πόλεμος τῶν Ἀθηναίων μετὰ τ̃ συμμάχων ὁ καλούμενος συμμαχικός. Φίλιππος τὴν Ἀμφίπολιν ἐξεπολιόρκησεν, καὶ τὴν Ποτίδαιαν, καὶ τὴν πόλιν Κρηνίδας οἰκητόρων πληθυνέπωλησας Φιλίππους ὠνόμασε. καὶ νόμισμα χρυσοῦν ἔκοψε τὸ ἀπ' ἐκείνου μετονομασθὲν Φίλιππον.

Δ. ΑΓΑΘΟΚΛΗΣ. Ἀλέξανδρος Φιλίππου ἐκ τ̃ς Ὀλυμπιάδος ἐγεννήθη. Οἱ Φωκεῖς καταλαμβάνουσι τὸ ἐν Δελφοῖς ἱερόν. Δίων εἰς Συρακούσας κατέπλευσεν καταλύσων τὴν Διονυσίου τ̃ νεωτέρου τυραννίδα. Ἀλέξανδρος ὁ τ̃ Φερῶν τύραννος ἀπὸ τ̃ ἰδίας γυναικὸς Θήβης, καὶ τ̃ ταύτης ἀδελφῶν, ἐδολοφονήθη. Δημόφιλος ὁ Ἐφόρου τ̃ ἱστορικοῦ ἀφ' οὗ τ̃ ἀφ' ἧς λείπει τὸν πόλεμον τὸν τ̃ πατρὸς, ὀνομαζόμενα ἢ ἱερὸν, συνέταξεν ἤρξατο ἀπὸ τ̃ καταλήψεως τ̃ ἐν Δελφοῖς ἱερ̃, καὶ τ̃ συλήσεως τ̃ μαντείου ὑπὸ Φιλομήλου τ̃ Φωκέως. Καλλισθένης δὲ τὴν τ̃ Ἑλληνικῶν πραγμάτων ἱστορίαν γέγραφεν ἐν βιβλίοις δέκα, καὶ κατέστροφεν εἰς τὴν καταληψιν τ̃ ἱερ̃. Διύλλος δὲ ὁ Ἀθηναῖος ἤρξατο τ̃ ἱστορίας ἀπὸ τ̃ ἱερουλήσεως, καὶ γέγραφε βίβλους κζ̄.

ΟΛ. ΡϚ. Πῶρος Μαλιεὺς σάδιον. Δέκα Ἑλλανοδίκαι κατέστησαν.

Α. ΕΛΠΙΝΟΥΣ. Ἀλέξανδρος ὁ μέγας κδ̄ ἔτη ἐγεννήθη. τέλος τ̃ συμμαχικ̃ πολέμου. ὁ ἱερὸς πόλεμος συνέστη. Ἡρόστρατος τὸ ἐν Ἐφέσῳ ἱερὸν Ἀρτέμιδος κατέφλεξε.

Β. ΚΑΛΛΙΣΤΡΑΤΟΣ. Δημοσθένης γράφει πρῶτον τ̃ ἐν δικαστηρίῳ καταστασιασθέντων ἀγώνων τ̃ κζ̄ Ἀνδροτίωνος, καὶ πάλιν τ̃ περὶ τ̃ ἀπελειῶν.

Γ. ΔΙΟΤΙΜΟΣ. ὁ λόγος Δημοσθένους περὶ συμμορι-
ῶν. Τιμόθεος Μενεσθεῖ συγγεγραφὼς ἐπὶ τ̃ στρατηγίᾳ τὰς ὀθόνας ὑπὸ-
σχὼν ἐάλω. Φιλόμηλος ὁ Φωκεὺς, ὁ τὸ ἐν Δελφοῖς ἱερὸν καταλαβὼν, ἑαυτὸν κατεκρήμνισε. Φίλιππος Μεθώνην ἐξπολιόρκησε. Λεύκων ὁ τ̃ Βοσπόρου Βασιλεὺς ἐπολυτησεν ἄρξας ἔτη μ̄. τὴν δὲ ἀρχὴν διαδεξάμενος ὁ παῖς Σπάρτακος ἐβασίλευσεν ἔτη ε̄.

Δ. ΘΕΟΔΗΜΟΣ. οἱ δὲ ΕΥΘΥΔΗΜΟΣ. ὁ κζ̄ Τιμοκράτους λόγος Δημοσθένους, καὶ ὁ δημηγορικὸς περὶ τ̃ Μεγαλοπολιτῶν βοηθείας. ἡ εἰς Γύλας Ἀθηναίων ἔξοδος. Φίλιππος Μεθώνην ἐξπολιόρκησας, τ̃ ὀφθαλμὸν ἐξεκέντησεν, ὅτε εἰς τὸν ὀφθαλμὸν πληγεὶς τὴν ὄρασιν διεφθάρη. Μαύσωλος ὁ Καρίας δυνάστης ἐπολυτησεν ἄρξας ἔτη κδ̄. τὸν δὲ

δὲ Ἀριαδεξαμένη Ἀρτεμισία ἡ ἀδελφὴ καὶ γυνὴ ἦρξεν ἔτη δύο. Κλέαρχος ὁ Ἡρακλείας τύραννος, Διονυσίων ὄντων, ὑπὸ θεᾶν Βαδίζων ἀνῃρέθη, ἄρξας ἔτη ιβ. τὴν δ' ἀρχὴν διαδεξάμενος ὁ υἱὸς Τιμόθεος ἐβασίλευσεν ἔτη ιε. Καθ' ὃν Σικελίαν Ἱππαρῖνος ἀνακτησάμενος τὴν πατρῴαν δυναστείαν ἦρξεν ἔτη δύο.

ΟΛ. ρζ. Σμικρίνας Ταραντῖνος στάδιον.

Α. ΑΡΙΣΤΟΔΗΜΟΣ. ὁ ῥήτωρ Ἀριστοκράτης Δημοσθένης λόγος. Εἰς Σάμον κληρῦχοι ἀπεστάλησαν ὑπὸ Ἀθηναίων ὡς φιλόχορος ἐν τῇ ἱστορίᾳ λέγει. Αἱ Θῆβαι παρεδόθησαν Φιλίππῳ.

Β. ΘΕΣΣΑΛΟΣ. οἱ ἢ ΘΕΣΣΑΛΟΣ. Ἡ περὶ Ῥοδίων Δημοσθένης δημηγορία, ἐν ᾗ πειθὼ τοὺς Ἀθηναίους καταλῦσαι τὴν ὀλιγαρχίαν αὐτῶν, καὶ τὸ δῆμον ἐλευθερῶσαι. Ὄχος τὸν Αἰγυπτίων, καὶ Κύπρον, καὶ Φοινίκην ἀνεκτήσατο. Οἱ Σιδώνιοι ὁρῶντες τὴν ἑαυτῶν πόλιν, καὶ τὰ τείχη ὑπὸ τῶν Περσικῶν στρατῶν κατειλημμένα, συγκλείσαντες ἑαυτὸς, καὶ τὰ τέκνα, καὶ γυναῖκας εἰς τὰς οἰκίας, ἐνέπρησαν, ὥστε ὅλην τὴν πόλιν πυρὶ ἀφανισθῆναι, καὶ οὐδὲ ὑπὸ τοῦ πυρὸς διαφθαρέντας γενέσθαι ὑπὲρ τετρακισμυρίους. Ἀρτεμισία ἡ Καρίας δυναστεύσασα μετήλλαξεν. Τὴν δὲ Βασιλείαν διαδεξάμενος Ἰδριεὺς ὁ ἀδελφὸς ἦρξεν ἔτη ζ.

Γ. ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΣ. Νεκτανεβὼς Βασιλεὺς Αἰγύπτου ὑπογνὺς τὴν Βασιλείαν, τὰ πλεῖστα τῶν χρημάτων ἀναλαβὼν ἔφυγε εἰς Αἰθιοπίαν. Ἀρταξέρξης πᾶσαν τὴν Αἴγυπτον παρέλαβε.

Δ. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΣ. Περγαμηνός. Σπαρτιακὸς ὁ τὰ Γόντα Βασιλεύσας ἐπλούτησεν ἄρξας ἔτη ε. τὴν δὲ Βασιλείαν διαδεξάμενος ὁ ἀδελφὸς Παρυσάδης ἦρξεν ἔτη λη. Φιλόχορος ἐν τῇ βίβλῳ τῆς Ἀτθίδος· Ὁλυνθίοις πολεμοῦσι μὲν Φιλίππῳ, καὶ πρέσβεις Ἀθήναζε πέμψασιν, οἱ Ἀθηναῖοι συμμαχίαν τε ἐποιήσαντο, καὶ βοήθειαν ἔπεμψαν, πελταστὰς μὲν διακοσίους, τριήρεις δὲ τριάκοντα, τοὺς μὲν Χάρητος, ὃς καὶ σωτηρίαν ἔλαβε πάλιν. Περὶ δὲ τὸν αὐτὸν χρόνον Χαλκιδέων τῶν ὑπὸ Θράκης θλιβομένων τῷ πολέμῳ, καὶ πρεσβευσαμένων Ἀθήναζε, Χαρίδημον αὐτοῖς ἔπεμψαν οἱ Ἀθηναῖοι τὸν Ἑλληνόπωλον στρατηγόν. ὃς ἔχων ὁπλιτικὸν δεκατριήρεις, καὶ πελταστὰς τετρακισχιλίους, ἱππεῖς δὲ πεντήκοντα, καὶ ἑκατὸν, ἦλθεν εἰς τε Γαλλήνην, καὶ τὴν Βοττιαΐαν μετ' Ὀλυνθίων, καὶ τὴν χώραν ἐπόρθησεν. καὶ μετ' ὀλίγα. Πάλιν δὲ τῶν Ὀλυνθίων πεισθέντων ὑποσπόνδων ἐκ τῆς Ἀθήνας, καὶ δεομένων μὴ περιιδεῖν αὐτοὺς καταπολεμηθέντας, ἀλλὰ τοῖς τῆς ὑπαρχούσης ἡμῶν πέμψαι βοήθειαν μὴ ξενικὸν, ἀλλὰ αὐτῶν Ἀθηναίων, ἔπεμψεν αὐτοῖς ὁ δῆμος τριήρεις μὲν ἑπτὰς καὶ δεκα, τῶν δὲ πολιτῶν ὁπλίτας διχιλίους, ἱππεῖς τριακοσίους ἐν ναυσὶν ἱππηγοῖς, στρατηγὸν δὲ Χάρητα. ὃς σῶσαι πάντας. ὁ κῆ Μῆδις λόγος Δημοσθένης.

ΟΛ. ρη. Πολυκλῆς Κυρηναῖος στάδιον. Οἱ Ἑλληνοδίκαι ἐπανῆλθον αὖθις ἐς ἀνδρῶν δέκα ἀριθμόν.

Α. ΘΕΟΦΙΛΟΣ. Οἱ ἢ Φίλιππος κρατεῖ τῶν Ὀλυνθίων πόλεως. Πλάτων μῆ δύο καὶ ὀγδοήκοντα ἡλικίας ἔτη τελευτήσαντος, Σωσίππου τὴν σχολὴν διαδεχεται. Ἀριστοτέλης ἀπῆρε πρὸς Ἑρμείαν Ἀταρνέως τύραννον, ᾧ τρίτῃ χρόνον πάρ' αὐτῷ τείθη. Φίλιππος ἐπέθηκε πέρας τῷ πολέμῳ Φωκικῷ τε καὶ ἱερῷ κληθέντι. αἱ Φωκέων πόλεις ἐς ἔδαφος καθεβλήθησαν. οἱ Φωκεῖς ἀφῃρέθησαν μετοπὴν σφίσιν ἱερὰς καὶ ἐν Δελφοῖς, καὶ συνόδου εἰς τὸ Ἑλληνικόν. καὶ τὰς ψήφους αὐτῶν Μακεδόσιν ἔδοσαν οἱ Ἀμφικτύονες.

Β. ΘΗΜΙΣΤΟΚΛΗΣ. ὁ ῥήτωρ Ἰσοκράτης περὶ ἀντιδόσεως λόγος. ἡ ἕκτη τοῦ Δημοσθένους δημηγοριῶν κατὰ Φιλίππου, ἧς ἡ ἀρχή Ἃ μὲν, ἡμεῖς, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι Μετὰ τῶν ὅλων θεῶν ἄλλοσιν σωθῆναι Φιλίππῳ πρὸς Ἀθηναίους ἐβούλοντο περὶ Φιλίας καὶ συμμαχίας. αὕτη διέμεινεν ἐπὶ ἔτη χρόνον, ἄρχει Νικομάχου ἄρχοντος.

Γ. ΑΡΧΙΑΣ. Δημηγορία Δημοσθένους κατὰ Φιλίππου. ὁρῶ μὲν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὰ παρόντα πράγματα. ὁ Φωκικὸς, ἤτοι ἱερὸς πόλεμος τὸ τέλος ἔχει διαμείνας ἔτη δέκα.

Δ. ΕΥΒΟΥΛΟΣ Ἀριστοτέλης ἐκ Μιτυλήνης ἐχωρίσθη. Τιμολέων Κορίνθιος ὑπὸ τῶν πολιτῶν στρατηγὸς ὑπὸ Συρακοσίων πρεσβευτὴς ἐστάλη. Ἱκέτης τῶν Συρακουσσῶν κρατεῖ.

ΟΛ. ρθ. Ἀριστόλοχος Ἀθηναῖος στάδιον.

Α. ΛΥΚΙΣΚΟΣ. Κατὰ τὴν Καρίαν Ἰδριεὺς ὁ διυνάσης τῶν Καρῶν ἐτελεύτησεν ἄρξας ἔτη ζ. τὴν δ' ἀρχὴν διαδεξαμένη Ἀδα ἡ ἀδελφὴ καὶ γυνὴ δυνάστευσεν ἔτη δ. Τιμολέων κρατεῖ τῶν Συρακουσσῶν. ἡ ἑβδόμη τῶν Δημοσθένους Φιλιππικῶν. ὅπου, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, λόγοι γίνωνται.

Β. ΠΥΘΟΔΟΤΟΣ. Ἀριστοτέλης ἐκ τῆς Μιτυλήνης ὑπὸ Φιλίππου ἦρχετο, καὶ διέτριψε χρόνον ὀκταετῆ πάρ' αὐτῷ καθηγούμενος Ἀλεξάνδρου. Ὀγδόη τῶν Δημοσθένους Φιλιππικῶν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, οὐκ ἔστιν ὅπως. Διοπείθης τῶν Ἀθηναίων ἐστράτηγει περὶ Ἑλλήσποντον, ὡς ἱστορεῖ Φιλόχορος. Τιμολέων Συρακουσίοις νομοθετῶν τὴν κατ' ἐνιαυτὸν ἀρχὴν καταπαύει τὴν καλουμένην Ἀμφιπολίαν Διὸς Ὀλυμπίου. Διονύσιος ὑποθέμενος

θέλῳ τ̃ τυραννίδα ἀπῆλθεν εἰς Κόρινθον ὑπόσπονδος, ἔχων τὰ ἴδια χρήματα. ὁ κζ' ϛ Αἰσχίνης λόγος Δημοσθένης. Θεόπομπος ὁ Χίος, ὁ συγγραφεὺς, ἐν τῇ τ̃ Φιλιππικῶν ἱστορίᾳ κατέλιξε τρεῖς βίβλους περιεχούσας Σικελικὰς πράξεις, ἀρξάμενος ἀπὸ τ̃ Διονυσίου ϛ πρεσβυτέρου τυραννίδος διῆλθε χρόνον ἐτῶν πεντήκοντα, καὶ κατέστρεψεν εἰς τὴν ἔκπλωσιν Διονυσίου τ̃ νεωτέρου. εἰσὶ δὲ αἱ βίβλοι τρεῖς ἀπὸ τ̃ μιᾶς πεντακοσίης, ἄχρι τ̃ τελίτης καὶ πεντακοσίης.

Γ. ΣΩΣΙΓΕΝΗΣ. ἐνάτη δημηγορία Φιλίππικη. Εἰδέναι, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, οὐ λέγοντας. ἡ δεκάτη Φιλιππικὴ. Πολλῶν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, λόγων. Ἐπίκρος ἐγένετο γαμηλιῶν εἰκάδι. Ἀρύμβας ὁ τ̃ Μολοττῶν βασιλεὺς ἐπολίτευσεν ἄρξας ἔτη δέκα, ἀπολιπὼν υἱὸν τ̃ Πύρρον πατέρα Αἰακίδην. τὴν δ' ἀρχὴν διεδέξατο Ἀλέξανδρος ὁ ἀδελφὸς Ὀλυμπιάδος, συνεργήσαντος Φιλίππου τ̃ Μακεδόνων βασιλέως. Μένανδρος Διοπείθης Κηφισιεὺς ἐγένετο.

Δ. ΝΙΚΟΜΑΧΟΣ. Ἑνδεκάτη τ̃ Δημοσθένους Φιλιππικῶν. Καὶ σπονδαῖα νομίζων. Φίλιππος τὴν Πέρινθον, καὶ τὸ Βυζάντιον πολιορκεῖ κζ' τ̃ αὐτὸν χρόνον. Γιζόδωρος ὁ νεώτερος τ̃ ἀδελφῶν ἐξέβαλεν ἐκ τ̃ Δημοσθένους Ἀδαν, καὶ ἐβασίλευσεν ἔτη πέντε, ἕως ὅτε τὴν Ἀλεξάνδρου διάβασιν εἰς τὴν Ἀσίαν. Ἔφορος ὁ Κυμαῖος τὴν ἱστορίαν ἐνθάδε κατέστροφεν εἰς τὴν Περίνθου πολιορκίαν. ἐπιγέγραπται δὲ τῇ γραφῇ πράξεις τὰς τε τ̃ Ἑλλήνων, καὶ βαρβάρων, ἀρξάμενος ἀπὸ τ̃ τ̃ Ἡρακλειδῶν καθόδου. χρόνον δὲ ἐπέλαβε σχεδὸν ἐπτακοσίων καὶ πεντήκοντα ἐτῶν. καὶ βίβλους γέγραφε τριάκοντα, ἑξαίμιον ἑκάστῃ ἐπιθείς. Διύλλος δ' ὁ Ἀθηναῖος τ̃ δευτέρας συντάξεως ἄρχειν ἐπιτρέπει τ̃ Ἔφορος ἱστορίας τὴν πεντάετιν, καὶ τὰς ἑξῆς πράξεις συνείρει, τάς τε τ̃ Ἑλλήνων, καὶ τ̃ βαρβάρων, μέχρι τ̃ Φιλίππου πεντάτης.

ΟΛ. ΡΙ. Ἀνδροκλῆς Ἀθηναῖος ᾠδεῖον.

Α. ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΣ Ἀλλαβεύς. Ἐπὶ τούτου Φίλιππος τὸ μὲν πρῶτον ἀναπαλεύσας Πελίνθῳ προσέβαλεν. ἀποτυχὼν δὲ ἐνεῦθεν, Βυζάντιον ἐπολιόρκει, καὶ μηχανήματα προσῆγε. ἱστορεῖ Φιλόχορος ἐν τ̃ Ἀτθίδος. αἱ σπονδαὶ αἱ πρὸς Φίλιππον, καὶ Ἀθηναίους διελύθησαν, Ἀθηναίων μὲν Φίλιππον αἰτιωμένων ἄρχειν τ̃ πολέμου, Φιλίππου δὲ Ἀθηναίοις ἀντεγκαλοῦντος, ἡ πεντάετία τ̃ Δημοσθένους Φιλιππικῶν. ὅτι μὲν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, Φίλιππος οὐκ ἐποίησεν. Ἀνάξαρχος Ἀβδηρίτης ὁ Φιλόσοφος ἐγνώκει. Ἐξετασμοῦ τ̃ Ἀθηναίων γνώμην ὑπὸ Δημητρίου ϛ Φαληρέως, εὑρέθησαν Ἀθηναῖοι μὲν δισμύριοι, οἰκετῶν ἢ μυριάδες μ.

Β. ΛΥΣΙΜΑΧΙΔΗΣ Ἀχαρνεύς. Ἐπὶ τούτου τὰ μὲν ἔργα τὰ περὶ τὸν ναυσίκλεα, καὶ τ̃ σκυθοτήκην ἀνεβάλοντο πρὸς τ̃ πόλεμον τ̃ πρὸς Φίλιππον, τὰ δὲ χρήματα ἐψηφίσαντο πάντα εἶναι στρατιωτικά, Δημοσθένους γράψαντος, ἱστορεῖ Φιλόχορος ἐν τ̃ Ἀτθίδος. Σωθύσιππον τὸν Φιλόσοφον πολιτήσαντα διεδέξατο Ξενοκράτης ἐτῶν ἔτη κε.

Γ. ΧΑΙΡΩΝΙΔΑΣ. Φίλιππος τ̃ Ἐλάτειαν ἔλαβε τὰς σπονδὰς καταλαβόμενος οὐ Ἀθηναίους πολεμίζοντας μακρᾷ πρὸ τ̃ Χαιρώνειαν ἐνίκησεν. Ἰσοκράτης ὁ ῥήτωρ ἐτελεύτησεν ὀλίγας ἡμέρας ὕστερον τ̃ ἐν Χαιρωνείᾳ μάχης, δυοῖν δέοντα βεβιωκὼς ἑκατὸν ἔτη. Ἀρχίδαμος ὁ Λακεδαιμονίων βασιλεὺς συναγωνιζόμενος τοῖς Ταραντίνοις κζ' τ̃ Λευκανῶν ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἐν ᾗ τ̃ περὶ Χαιρώνειαν μάχην γενέσθαι συνέβη, γηραιὸς μαχόμενος ἀνῃρέθη βεβασιλευκὼς Λακεδαιμονίων ἔτη κη. τ̃ δὲ βασιλείαν διαδεξάμενος ὁ υἱὸς Ἀγις ἦρξεν ἔτη θ. Τιμόθεος ὁ τ̃ Ἡρακλείας τ̃ ἐν Πόντῳ τύραννος ἐτελεύτησε βιώσας εὐσεβῶς ἔτη ιε. τὴν δὲ τυραννίδα διαδεξάμενος ὁ ἀδελφὸς Διονύσιος ἦρξεν ἔτη δυσὶ πλείω τ̃ τριάκοντα.

Δ. ΦΡΥΝΙΧΟΣ. Τιμολέων Κορίνθιος ἐπολιτεύσατο στρατηγήσας Συρακουσίων ἔτη η. Ἀριοβαρζάνης ἐτελεύτησε βασιλεύσας ἔτη κε. τ̃ δὲ βασιλείαν διαδεξάμενος Μιθριδάτης ἦρξεν ἔτη λε.

ΟΛ. ΡΙΑ. Ἀνολυμπιάς. Κλεόμαντις Κλειτόριος ᾠδεῖον. Ξενοδάμου Ἀνδρίου παγκράτιον.

Α. ΠΥΘΟΔΗΜΟΣ. οἱ δὲ ΠΥΘΟΔΩΡΟΣ. Φίλιππος ὁ Μακεδὼν ἀναιρεῖται ὑπὸ Παυσανίου βασιλεύσας ἔτη κδ. Σωζικλῆς Συρακούσιος τραγικὸς τ̃ δ Πλειάδος εἷς ἐτελεύτησεν. Ἱππαρχία Μητροκλέους δ' κωμικὸς ἀδελφὴ Μαρωνῖτις Φιλόσοφος ἤκμαζεν. Φανίας Ἐρέσιος Φιλόσοφος περιπατητικὸς Ἀριστοτέλους μαθητὴς ἐγνωρίζετο.

Β. ΕΥΑΙΝΕΤΟΣ. Ἀριστοτέλης μ' τ̃ Φιλίππου πολιτείᾳ ἀφικόμενος εἰς Ἀθήνας ἐσχόλαζεν ἐν Λυκείῳ χρόνον ἐτῶν δώδεκα. Ἀλέξανδρος διαδεξάμενος τὴν βασιλείαν τοὺς Ἰλλυριοὺς, Παίονας, Θρᾴκας νικήσας τὰ νεωτερίζοντα τ̃ ἐθνῶν ἀνεκτήσατο, καὶ τὰς Θήβας καθασκάψας διαμινύσας ἐπ' ἔτη σχεδὸν ὀκτακόσια ἀπὸ ϛ γνωμῆς ὅτι τ̃ περσικῶν χρησμῶν, καὶ φόβον τοῖς Ἕλλησιν ὑπισχόμενος στρατηγὸς αὐτοκράτωρ τῆς Ἑλλάδος ἠρέθη. Ἀλέξανδρος εἰς τ̃ Ἀσίαν διάβασις

Γ. ΚΤΗΣΙΚΛΗΣ. Ἀλέξανδρος διαβὰς εἰς

ἐς τ̃ Ασίαν τοῦ̃ Σατράπας Βασιλέως ἐνίκησε περὶ τ̃ ἐν Φρυγία Γρανικὸν ποταμόν.

Δ. ΝΙΚΟΚΡΑΤΗΣ. Η ἐν Ισσῷ τ̃ Κιλικίας μάχη Αλεξάνδρ πρὸς τοῦ̃ περὶ Δαρεῖον.

ΟΛ. ΡΙΒ. Γρύλλ Χαλκιδεὺς ἐθνικὸν. Γαλιν ἐξ Ζᾶνες χάλκειοι ἐποίησαν, ὅτε θάτερος μ̃ Εὔπωλον τ̃ Θεσσαλὸν Κάλιππ Αθηναῖος ἀθλήσας πένταθλον χρήμασι τοῦ̃ ἀπαγωνιστὰς ἀζωνήσατο.

Α. ΝΙΚΗΡΑΤΟΣ. οἱ ἢ ΑΝΙΚΗΤΟΣ. Αλέξανδρ τὴν Τύρον ἑπτὰ μησὶν πολιορκήσας κ̃ κράτ αἱρεῖ, πρῶτ ἀνελησίως κ̃ τὴν Γάζαν εἷλε διμήνῳ πολιορκία. Αλεξάνδρεια κ̃ τὴν Αιγυπτίων κτίζ, ὡς ἴνες.

Β. ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ. Αλέξανδρ τὴν ἐν Αιγύπτ Αλεξάνδρειαν κτίζ. σελήνης ἔκλειψις. ἡ πρὸς Αρβηλα μάχη. καὶ Δαρεῖος ἤρθα. ἐντεῦθεν αἱ Καλίππ Κυζικηνῶ περίοδοι ἄρχονται.

Γ. ΑΡΙΣΤΟΦΩΝ. ὁ περὶ στεφάνου λόγ Δημοσθένους. Αγις ὁ Λακεδαιμονίων βασιλεὺς πρὸς Αλεξάνδρ πολεμήσας πρὸς Αντίπατρον ἀνῃρέθη.

Δ. ΚΗΦΙΣΟΦΩΝ. Αλέξανδρ τοῦ̃ Υρκανὸς καὶ τοῦ̃ Μάρδος παρεσήσατο.

ΟΛ. ΡΙΓ. Κλίτων Μακεδὼν στάδιον. Αγεὺς Αργεῖ δολιχὸν, ὃς ἐν Αργ τὴν ἑαυτ̃ νίκην αὐθημερὸν ἀνήγειλεν.

Α. ΕΥΘΥΚΡΙΤΟΣ. οἱ ἢ ΕΥΘΥΚΡΑΤΗΣ. Κράτης Θηβαῖ ὁ φιλόσοφ ἤκμαζε. Βᾶσ ὁ τὸν Δαρεῖον ἀνελὼν τῷ Δαρείᾳ ἀδελφῷ ὑπὸ Αλεξάνδρ πρόσχαρθεὶς μ̃ πάσης αἰκίας τὸ σῶμα κ̃ λεπτὸν κατέκοπτε.

Β. ΗΓΗΜΩΝ. Αλέξανδρος πέτραν τὴν λεγομένην Αορνιν εἷλε, καὶ τὸν Ινδὸν ποταμὸν κ̃ στρατιὰν διεβίβαζε. Ταξίλης ὁ Ινδὸς ἑαυτὸν Αλεξάνδρῳ παρέδωκεν. Αρπαλ̃ τ̃ ἐν Βαβυλῶνι ἡσαυρῶν τὴν Φυλακὴν πεπισμένῳ, συσκευασάμεν λεγύεινον πολὺ, εἰς τὴν Αττικὴν κατέπλευσε.

Γ. ΧΡΕΜΗΣ. Αλέξανδρ πρὸς τὸν Γῶρον νικᾷ. Αλέξανδρ κ̃ τὴν Ινδίαν πόλιν Βουκεφάλαν ἔκτισεν ὑπὸ ὅ τελευτήσαντ ἵππ· καὶ τὴν πρὸς Πῶρον μάχην προσηγόρευσε αὐτήν. Καλανὸς ὁ φιλόσοφος Ινδὸς πυρὰν ἀναβὰς ἑαυτὸν κατέφλεξε.

Δ. ΑΝΤΙΚΛΗΣ. Αλέξανδρ τ̃ πρεσβυτέραν τ̃ Δαρείου θυγατέρων Στάτειραν ἔγημε. Αλέξανδρος τὸ Κοσσαίων ἔθνος πρότ ἀνάλωτον ἐχειρώσατο.

ΟΛ. ΡΙΔ. Μικίνας Ρόδι στάδιον.

Α. ΗΓΗΣΙΑΣ. ὑπογυίων ὄντων τ̃ Ολυμπίων, Αλέξανδρος διεκηρύξατο τοῦ̃ Φυγάδας τ̃ Ελλήνων εἰς ἰδίας ἕκαστον πατρίδας, πλὴν τ̃ ἐναγῶν, καὶ τ̃ ἱεροσύλων, καλεῖσθαι. Αλέξανδρ ἐν Βαβυλῶνι ἐτελεύτησε βασιλεύσας ἔτη ιβ̄, καὶ μῆνας ζ̄. Διογένης ὁ κύων τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἐτελεύτησε. Σωσικλῆς Συρακόσι τραγικὸς τ̃ δ̄ Πλειάδος εἷς ἐγνωρίζετο. οἱ δ̃ πλείους τῶν φασίν.

Β. ΚΗΦΙΣΟΔΩΡΟΣ. Φίλιππος ὁ Αλεξάνδρ ἀδελφὸς ὁ μετωνομασμένος Αρριδαῖος τὴν Αλεξάνδρ βασιλείαν διαδέχεται. Λυσιμάχῳ ἐδόθη Θράκη, ἣν τὰ συνορίζοντα τ̃ ἐθνῶν πρὸς τὴν Ποντικὴν θάλασσαν, ἡ δὲ Μακεδονία Αντιπάτρῳ. Αθηναῖοι πρὸς Αντίπατρον ἐκίνησαν πόλεμον τὸν λεγόμενον Λαμιακόν. Αντίπατρος, τ̃ Αθηναίων τὰ καθ' ἑαυτὸν διαπρεψάντων αὐτῷ, τὴν πολιτείαν μετέστησεν ἐκ τ̃ δημοκρατίας, καὶ προσέταξεν ἀπὸ τιμήσεως εἶναι τὸ πολίτευμα. Περδίκκας Σαμίους κατήγαγε εἰς τὴν πατρίδα πεφυγότας ἐπ' ἔτη πλείω τ̃ παραλαβόντα. Κυρηναῖοι νικηθέντες ὑπὸ Οφέλλα, προδιδόντες ἑαυτὸς Πτολεμαίῳ τῷ Λάγου ὑπὸ τὴν αὐτ̃ βασιλείαν ὑπεστάγησαν τ̃ ἐλευθερίας ἀποστερηθέντες. Καὶ τὴν Ιταλίαν τὸ πολίτευμα Ρωμαϊκὸν καμπανοῖς ἐδόθη.

Γ. ΦΙΛΟΚΛΗΣ. οἱ δὲ ΔΙΟΚΛΗΣ. Αριστοτέλης ἀπαράς εἰς Χαλκίδα ἐπελεύτησεν ἐτῶν τριῶν πρ καὶ ἑξήκοντα. τὴν δὲ σχολὴν διεδέξατο Θεόφραστος Ερέσιος, ὅτως διὰ τὸ τ̃ Φράσεως ἰσχύσιον μετωνομασμένου, πρόσθε Τύρταμος λεγόμενος. Καὶ ἡ τὴν Ασίαν Ευμένης λαμπρᾷ μάχῃ τ̃ Αντίπατρον ἐνίκησεν, ἀναιρεθέντων Κρατερ̃, καὶ Νεοπτολέμου τῶν μ̃ Αντιπάτρου ἡγεμόνων. Καὶ τὴν Αἴγυπτον Περδίκκας ὑπὸ τ̃ ἰδίων στρατιωτῶν ἐν τῇ αὐτ̃ σκηνῇ ἀπεσφάγη. Καὶ τὴν Ασίαν οἱ Μακεδόνες ἐπιμελητὴν τ̃ βασιλέων εἵλοντο τ̃ Αντίπατρον αὐτοκράτορα. Αντίπατρος Αντίγονον τ̃ βασιλικῆς δυνάμεως στρατηγὸν ἀπέδειξε. Μένανδρ ἔφηβος ὢν πρῶτον δρᾶμα ἐδίδαξε.

Δ. ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΣ. Δέναρχ Κορίνθι ὁ ῥήτωρ υἱὸς Σωσράτ εἰς Αθήνας προσηγορεύθη. Δημοσθένης ἐτελεύτησε. Δημάδης ὁ ῥήτωρ πεμφθεὶς πρεσβευτὴς ὑπὸ ὅ δήμ πρὸς Αντίπατρον, μ̃ Δημέα τοῦ̃ συμπρεσβεύτ, προσαχθεὶς Αντιπάτρ ἐθανατώθη. Αντίπατρ ἐτελεύτησε. Πτολεμαῖος ὁ Λάγου πάσης τ̃ Συρίας ἐκυρίευσε διὰ Νικάνορος στρατηγοῦ.

ΟΛ. ΡΙΕ. Δαμασίας Αμφιπολίτης στάδιον.

Α. ΝΕΑΙΧΜΟΣ.

Β. ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΣ.

Γ. ΑΡΧΙΠΠΟΣ. Αθήνησι Φωκίων, καὶ οἱ μετ' αὐτ̃ ὑπὸ ὅ δήμ καταδικασθέντες κώνειον πόντες τ̃ βίον κατέλυσαν. Αθηναῖοι πρὸς Κάσσανδρον εἰρήνῃ σωθέντες ἐπιμελητὴν τῆς πόλεως εἵλοντο Δημήτριον

Φαληρέα. Ολυμπιὰς κατηγωνίσθη τὴν Βασιλείαν Φίλιππον Αρριδαῖον βασιλέα, καὶ τὴν τότε γυναῖκα Ευρυδίκην αἰχμαλώτους εἰς φυλακὴν καταβεβλημένη ὀφθῶς ἠκίσατο, καὶ μήτε πῶπε καὶ ἄμφω ἀνεῖλεν. Ξενοκράτους τελευτήσαντος, τὴν σχολὴν διεδέξατο Πολέμων. Οἱ Ρωμαῖοι πρεσβεύσαντες δύο φυλὰς τῆς πρεσβυπαρχούσης, τήν τε Φαλερίναν, καὶ τὴν Ουφεντίναν.

Δ. ΔΗΜΟΓΕΝΗΣ. Αγαθοκλῆς Συρακούσιος κεραμεὺς ἐγένετο τῆς πατρίδος τύραννος μετὰ ὧρας ἔτη δ' Ιλίᾳ ἁλώσεως.

ΟΛ. ΡΙϛ. Δημοσθένης Λάκων σοφιστής.

Α. ΔΗΜΟΚΛΕΙΔΗΣ. Αντίγονος, προδιδομένης ὑπὸ τῶν ἰδίων στρατιωτῶν Ευμένους, ἀνεῖλε τὸν ἄνδρα. Τρίτῳ κατακλυσμὸς κατὰ τὴν Ρόδον μονονυχὶ τὴν πόλιν ἀνέτρεψε, καὶ πολλὰ σώματα καὶ οἰκίας διέφθειρε. Κάσανδρος τὴν Ολυμπιάδα παραδιδοῦσ τοῖς τῶν ὑπ' αὐτῆς ἀνηρημένων συγγενέσι κατέσφαξε, καὶ ἐπὶ καὶ τὰς ὑπ' Αλεξάνδρου κατασκαφείσας Θήβας ἀνέστειλεν, ἐκείνῳ ἔτει ὕστερον τὴν κατασκαφῆς. Πολέμων τὴν Ξενοκράτους σχολὴν διεδέξατο.

Β. ΠΡΑΞΙΒΟΥΛΟΣ. Θεόφραστος τὸ περὶ λίθων βιβλίον ἔγραφε.

Γ. ΝΙΚΟΔΩΡΟΣ.

Δ. ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΣ.

ΟΛ. ΡΙΖ. Παρμενίων Μιτυληναῖος ἐπίδιον.

Α. ΠΟΛΕΜΩΝ. Επίκυρος σχολὴν συνεστήσατο ἐν Μιτυλήνῃ, καὶ Λαμψάκῳ ἐπ' ἔτη ε. Πτολεμαῖος δὲ Κυρηναίους δουλώσασθαι πολιορκίᾳ προσηναγκάσμενος σκόλαζε. Πτολεμαῖος ἐκ τῆς Αιγύπτου μὴ δυνάμενος εἰς τὴν Κύπρον διάφορος διὰ τοὺς ἀποθέντας τὸν βασιλέων, καὶ αὐτὸς πάντας ἐκποδὼν ποιησάμενος τὴν νῆσον στρατηγὸν κατέλιπε Νικοκρέοντα. Πτολεμαῖος μὲν Σελεύκου Δημήτριον τὸν Αντιγόνου υἱὸν προσταξάμενος νικήσας, καὶ φυγεῖν ἀναγκάσας τῆς Γάζης ἀπὸ ἑφόδου κυριεύει. Σέλευκος ἀνεκτήσατο τὴν Βαβυλωνίαν. ὁ Ρωμαίων δῆμος δοποιίαν ἀπέστειλεν εἰς τὴν Ποντίαν νῆσον.

Β. ΣΙΜΩΝΙΔΗΣ. Κάσανδρος Αλέξανδρον τὸν Αλεξάνδρου τοῦ μεγάλου υἱὸν, καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ Ρωξάνην ἀνεῖλε μετὰ Γλαυκίου τοῦ ἀμφοῖν τὴν φυλακὴν πεπιστευμένου. Ρωμαῖοι εἰς Ιπεριάμναν πόλιν δοποίκους ἀπέστειλαν.

Γ. ΙΕΡΟΜΝΗΜΩΝ. Αγαθοκλῆς ὁ Συρακουσῶν τύραννος μέχρας εἰς Λιβύην τὸν πόλεμον εἰς τὴν Ηπειρον ἐκ τῆς νήσου μετέπεμψεν. Εκλειψις ἡλίου φοβερωτάτη. Κατὰ τὴν Λιβύην Αγαθοκλῆς τοὺς Καρχηδονίους προσταξάμενος νικήσας εἰς πολιορκίαν συνέκλεισε. Νικοκλῆς ὁ Παφίων βασιλεὺς, Πτολεμαίου κελεύσαντος, ἑαυτὸν μὲν ζῆν ἀβούλητον ἠναγκάσθη. Αξιοθέα ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ δοσφάξασα πρότερον τὰς ἰδίας θυγατέρας παρθένους, εἶτα καὶ αὐτὴ ἑαυτὴν αὐτοχειρίᾳ ἐπανεῖλεν. Εὔμηλος, καὶ Πρύταγις ἐκ τῆς Βασιλείας δὲ Κιμμερίᾳ Βοσπόρου τῷ αὐτῶν ἀδελφῷ ἀμφισβητοῦσι προσλαβόντι αὐτὴν προσὼ τοῦ πατρὸς Παρυσάδου βασιλεύσαντος τῶν Κιμμερίων ἔτη λϛ. Εὔμηλος δὲ, τῶν δύο ἀδελφῶν πεθνηκότων, τῆς Βασιλείας ἐγκρατὴς ἐγένετο.

Δ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ὁ Φαλερεύς. Πολυσπέρχων κατήγαγεν ἐπὶ τὸν πατρῴαν βασιλείαν Ηρακλέα τὸν Αλεξάνδρου καὶ Βαρσίνης υἱόν. ὃν καὶ μετέπεμψε ἐβουλοφόνησε προτερεψαμένου δὲ Κασάνδρου. Λυσίμαχος ἐν τῇ Χερσονήσῳ πόλιν κτίσας ἀφ' ἑαυτοῦ Λυσιμαχίαν ὠνόμασε. Κλεομένης ὁ Λακεδαιμονίων βασιλεὺς ἐπλούτησεν ἄρξας ἔτη ζ, μησὶ ι. Αρεὺς ὁ υἱὸς τοῦ πατρὸς Αρεξάμενος ἐβασίλευσεν ἔτη μδ. Οἱ Συρακόσιοι Αμίλκαν τὸν Καρχηδονίων στρατηγὸν ἐζώγρησαν, καὶ ὀλίγῳ πλήθει σφῶν δεκα μυριάδας πεζῶν, καὶ πεντακισχιλίους ἱππεῖς ἐνίκησαν. Κατὰ τὴν Ιταλίαν Αππίου Κλαύδιος ὁ τιμητὴς τὸ καλούμενον Αππιον ὕδωρ κατήγαγε, καὶ τὴν ὑπ' αὐτοῦ λεγομένην Αππίαν ὁδὸν λίθοις κατέστρωσε.

ΟΛ. ΡΙΗ. Ανδρομένης Κορίνθιος, ὡς δὲ ἄλλοι, Απολλωνίδης Τεγεάτης, ἐπίδιον. Ανήνωρ Αθηναῖος, ἢ Μιλήσιος, παγκράτιον, ἀκόνιον, περιοδονίκης, ἄληπτος ἐν τοῖς τεσσαρακοντούτεσιν ἡλικίαις.

Α. ΧΑΡΙΝΟΣ. Πτολεμαῖος ὁ Λάγου εἰς τὴν Πελοπόννησον ἐστόλισεν. Βωμίλκαν Σικυώνιον τυραννίδι οἱ Καρχηδόνιοι αἰκίσαντες ἀνεῖλον. Επίκυρος γεγράφηκε πρὸς Πολύαινον ἐπιστολάς.

Β. ΑΝΑΞΙΚΡΑΤΗΣ. Φιλόχορος ἐν τῇ ὀγδόῃ Ατθίδος. Τὸν γὰρ Αναξικράτους, ἄρχοντος εὐθὺ μὴν ἡ τῶν Μεγαρέων πόλις, ἑάλω. ὁ δὲ Δημήτριος ὁ καταλθὼν ἐκ τῶν, Μεγάρων κατεσκεύαζεν τὸ πρὸς τὴν Μεγαρίδα, ἰχυρίαν. καὶ τὰ τείχη καθαιρήσας ἀπέδωκε τῷ δήμῳ. ὕστερον δὲ εἰσηγγελθησαν πολλοὶ πολιτῶν, ἐν οἷς καὶ Δημήτριος ὁ Φαλερεύς. τῶν δὲ εἰσαγγελθέντων οὐ μὲν ἔκρινεν, ὑπομείναντας τὴν κρίσιν ἀνεβαλόμενος τῇ ψήφῳ, οὐ δὲ ὑπακούσαντας ἀπέλυσαν. Δείναρχος ὁ ῥήτωρ ἀπελθὼν Αθήνηθεν εἰς Χαλκίδα τῆς Ευβοίας προσγίνεται, καὶ Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς ἐπιμελητὴς τοῦ πόλεως γεγενημένος ὑπὸ Κασάνδρου, πρεσβευτὴς ὑπὸ τοῦ δήμου πεμφθεὶς πρὸς Δημήτριον Αντιγόνου υἱὸν περὶ τῆς αὐτονομίας, καὶ τῆς ἰδίας ἀσφαλείας, ἔτυχε προσηκόντως, καὶ τοὺς κατὰ τὰς Αθήνας δοκιμωτάτους ἔφυγε εἰς Θήβας, ὕστερον δὲ πρὸς Πτολεμαῖον εἰς Αἴγυπτον, ἔτη δέκα τῆς πόλεως ἐπιτροπεύσας. Δημήτριος τὴν

τὴν Μυνυχίαν καθασκάψας ὁλόκληρον τῷ δήμῳ τ̄ Αθηναίων αὐτονομίαν ἀποκατέστησε μετ' ἔτη ιε̄ ὕστερον δ̄ καθαλυθῶαι τ̄ δῆμον ὑπὸ Αντιπάτρε ἐν Λαμιακῷ πολέμῳ. Καθὰ τὴν Ασίαν Αντίγονος πόλιν ἔκτισε ωθὶ τὸν Ορόντην ποταμὸν Αντιγονίαν ἀφ' ἑαυτῦ ὀνομάσας. Δημητρίε Πτολεμαῖον ναυμαχίᾳ νικήσαντ@, ὁ πατὴρ Αντίγονος Διάδημα ωεριθέμενος τὸ λοιπὸν ἐχρημάτισε βασιλεὺς συγχωρήσας καὶ τῷ υἱῷ Δημητρίῳ τ̄ αὐτῆς τυγχάνειν ωεσηγείας καὶ τιμῆς. ὁμοίως καὶ Πτολεμαῖος καὶ ἀνέλαβε τὸ Διάδημα, καὶ ἀνέγραψεν ἑαυτὸν βασιλέα. ωδαπλησίως καὶ οἱ λοιποὶ δυνάσται πάντες. Καθὰ τ̄ Λιβύην Αγαθοκλῆς διήμερησεν, Ιτύκας, καὶ ἄλλας πόλεις ἐκπολιορκήσας.

Γ. ΚΟΡΟΙΒΟΣ. Φιλόχορος ἐν τῇ ἑνάτῃ Ατθίδος. Τᾶ δὲ ἐνιαυτᾶ τότε διελθόντος, ἑτέρᾳ δι' εἰσόντος, ἐν ἀκροπόλει σημεῖον ἐγένετο τοιᾶδε. Κύων εἰς τ̄ τ̄ Πολιάδος νεὼν εἰσελθᾶσα, καὶ δῦσα εἰς τὸ Παυδρόσιον, ὅπι τ̄ βωμὸν ἀναβᾶσα τ̄ Ερκείᾳ Διὸς τ̄ ὑπὸ τῇ ἐλαίᾳ καθέκειτο. πάτριον δέ ἐστι τοῖς Αθηναίοις, κυσὶ μὴ ἀναβαίνειν εἰς ἀκρόπολιν. ωθὶ τ̄ αὐτὸν δὲ χρόνον καὶ ἐν τῷ ἱερῷ μεθ' ἡλίε τ' ἀνέχοντ@, καὶ ἄσπις αἰθρίας, ἀστὴρ ὅπι ἴνα χρόνον ἐγένετο ἀφανής. ἡμεῖς δὲ ἐρωτηθέντες ὑπέρ τε τ̄ σημείε, καὶ τ̄ φανταζόμενον@, εἰς ὃ φέρει, φυγάδων κάθοδον ἔφαμεν ωεσημαίνειν ἀμφοτέρα, καὶ ταύτῃ ἀπ' ἐκ μεταβολῆς πραγμάτων εὐημερίην, ἀλλὰ ἐν τῇ καθεστώσῃ πολιτείᾳ. καὶ τὴν κέλιν ὅπελεωθῆναι σωιέβη. Διονύσιος ὁ τῆς Ηρακλείας τ̄ ἐν Πόντῳ τύραννος ἐτελεύτησεν ἄρξας ἔτη λβ̄. τὴν τ̄ δωδεκαετίαν Διαδεξάμενοι υἱοὶ Σάθερας, καὶ Κλέαρχος ἦρξαν ἔτη ιζ̄.

Δ. ΞΕΝΙΠΠΟΣ. οἱ τ̄ ΞΕΝΙΑΣ. Πόλεμος Αντιγόνε ωρὸς Ροδίους.

ΟΛ. ριθ̄. Ανδρομένης Κοελοσύριος σάδιον.

Α. ΦΕΡΕΚΛΗΣ. Δημήτριος ἐνιαύσιον χρόνον τὸν Ροδίοις πολιορκήσας τέλος αὐτοῖς ἀπένδει. Ευμένης τ̄ Βοσπόρε βασιλέως τελευτήσαντ@, ὁ υἱὸς αὐτᾶ τὴν ἀρχὴν Διαδεξάμενος ἐβασίλευσεν ἔτη κ̄.

Β. ΛΕΩΣΤΡΑΤΟΣ.

Γ. ΝΙΚΟΚΛΗΣ. Ιέρων τ̄ Ιεροκλέος Συρακοσίων τυραννεύει.

Δ. ΚΑΛΛΙΑΡΧΟΣ.

ΟΛ. ρκ̄. Πυθαγόρας Μάγνης σάδιον. πάλιν Κερᾶς Αργεῖ@, ὃς κηλας ἀπέστα βοός.

Α. ΗΓΕΜΑΧΟΣ. Αρκεσίλαος ὁ Φιλόσοφος ἤκμαζε.

Β. ΕΥΚΤΗΜΩΝ.

Γ. ΜΝΗΣΙΔΗΜΟΣ.

Δ. ΑΝΤΙΦΑΤΗΣ.

ΟΛ. ρκᾱ. Πυθαγόρας σάδιον τὸ δεύτερον.

Α. ΝΙΚΙΑΣ.

Β. ΝΙΚΟΣΤΡΑΤΟΣ.

Γ. ΟΛΥΜΠΙΟΔΩΡΟΣ.

Δ. ΦΙΛΙΠΠΟΣ.

ΟΛ. ρκβ̄. Αντίγονος Μακεδὼν σάδιον.

Α.

Β.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ρκγ̄. Αντίγονος Μακεδὼν σάδιον τὸ δεύτερον.

Α. Θεοφράστε τ̄ Φιλοσόφε τελευτήσαντ@, τὴν σχολὴν Διαδέχεται Στράτων Λαμψακηνός.

Β. ΦΙΛΙΠΠΟΣ. Μένανδρος Διοπείθες Κηφισιεὺς κωμῳδοποιὸς ἐτελεύτησεν ἐτῶν ν̄, καὶ Ποσειδίππου Κασσανδρεὺς υἱὸς κωμικὸς ἐδίδαξε.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ρκδ̄. Φιλόμηλος Φαρσάλιος σάδιον.

Α. Φιλέταιρος ὁ Θηβαῖος Περγάμε βασιλεύσας ἐτῶν ἔτη κ̄.

Β.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ρκε̄. Λάδας Αιγιεὺς σάδιον.

Α. ΓΟΡΓΙΑΣ. Χρύσιππος ὁ Φιλόσοφος ἐγνωρίζη.

Β. ΑΝΑΞΙΚΡΑΤΗΣ. ἡ τ̄ Κελτῶν εἰς Ελλάδα στρατεία τε καὶ ἀπώλεια.

Γ. ΔΗΜΟΚΛΗΣ. Τῶν Κελτῶν εἰς τὴν Ασίαν Διάβασις.

Δ.

ΟΛ. ρκς̄. Ιδαῖος, ἢ Νικάτωρ, Κυρηναῖος σάδιον.

Α. Ερατοσθένης Κυρηναῖος Αυλαῖ ἐγνωρίζη, Ευφορίων ὁ Χαλκιδεὺς Φιλόσοφος, καὶ ποιητὴς ἐγνωρίζη. Πύρρος ὑπὸ Ρωμαίων ἡττᾶτο.

Β.

Γ.

Δ. Ρωμαῖοι εἰς Αρίμινον καὶ Βενέτους τὸν Ἀπενινίας ἀπέστειλαν.

ΟΛ. ρκζ̄. Περιγένης Αλεξανδρεὺς σάδιον.

Α. Τὴν Στράτωνος σχολὴν Λύκων διεδέξατο.

Β. ΡΥΘΑΡΑΤΟΣ. Πτολεμαῖος ὁ Ευεργέτης τὴν Αιγυπτίων βασιλείαν ωδαλαμβάνει. Καλλίμαχος Βάττε καὶ Μεσάτμας ἤκμαζεν. Εωσφόρος ἐτελεύτησε γεγονὼς ἔτη οβ̄. Αντίλοχος ὁ τὰς Ἱστορίας πραγματευσάμενος ἀπὸ τ̄ Πυθαγόρε ἡλικίας, ὅπι τὴν Εωσφόρε τελευτὴν, ἔτη φέρει τὰ πάντα τιβ̄. Εν τῇ Ρώμῃ ἀργυρᾶν νόμισμα πρῶτον καθεκόπη.

Γ.

Δ. Αρεὺς ὁ Λακεδαιμονίων βασιλεὺς ἐτελεύτησε.

ΟΛ. ρκη̄. Σέλευκος Μακεδὼν σάδιον. Βερενίκη γυνὴ

γυνὴ ἀπὸ τ Μακεδονίας τ ὑπὲ θαλάσσῃ συνωκειδι πωλικῇ ἐνίκησε.

Α. Ἀρσάκης ὁ Παρθυαῖος κρατήσας τ ἀρχῆς, καὶ σὺν Μακεδόνας σκυθαλῶν Πάρθοις τὴν βασιλείαν ἀποδεδωκεν. ἔνθεν Ἀρσακίδαι σκληθησαν οἱ Περσῶν βασιλεῖς.

Β.

Γ. Ἀρχὴ δ πρώτε Ρωμαίων καὶ Καρχηδονίων πολέμε. ἐνταῦθα τὴν τ Ρωμαϊκῶν ἀρχαιολογιῶν πραγματείαν κατέστροφε Διονύσιος ὁ Ἁλικαρνασσεύς.

Δ.

ΟΛ. ϘΚΘ. Φιλῖνος Κῶος σάδιον.

Α. Βασιλεὺς Νικομήδης εἰς λαμπρὰν δαίμονίαν ἀρθεὶς πόλιν ἑαυτῷ ὁμώνυμον ἀνεγείρῃ αὐτικρὺς Ἀσακῆ.

Β.

„ Γ. Μεγακλῆς Ἀθλωΐος τ Ἀλκμαιωνιδῶν τὰ „ Πύθια ἐνίκησεν.

Δ. Φιλεταίρε δ Θλιβίε πλουτήσαντος, διεδέξατο τ βασιλείαν Περγάμε Εὐμένης Φιλεταίρε ἀδελφιδῆς δ Εὐμένες ἐτῶν ἔτη ϗβ.

ΟΛ. ϘΛ. Φιλῖνος Κῶος σάδιον τὸ δεύτερον.

Α. Περσεὺς Δημητρίε Κιτιεὺς Φιλόσοφος Ζωίωνος γνώριμος ἤκμαζε.

Β.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ϘΛΑ. Ἀμμώνιος Ἀλεξανδρεὺς σάδιον. Τληπόλεμος Λύκιος κέλητι πωλικῷ πρῶτος ἐνίκησε.

Α. Ρωμαῖοι τ Λιπάραν τ Καρχηδονίων ἀφελόμενοι σὺν σκηνῆς Τιμασιθέε δ πάλαι Λιπαραίων δωρασάμενος τ εἰσφορῶν ἀπελῆς ἀφῆκαν. Ξάνθιππος Λακεδαιμόνιος Καρχηδονίων στρατηγὸς Ρωμαίοις συμβαλὼν, λαμπρὰν κατ' αὐτῶν νίκην ἀπήνεγκε τρὶς μυριάδας αὐτῶν κλείνας καὶ τ ὕπατον Ρήγυλον αἰχμάλωτον λαβών.

Γ. Σκιπίων ὕπατος Ρωμαίων ϗ Καρχηδονίων περὶ Λιπάραν πολεμῶν σφοδρῶς ἐπιπαίζε.

Δ. Ρωμαῖοι ἐν πλοίοις Σύρτεσι τὸν στόλον ἀπέβαλον.

ΟΛ. ϘΛΒ. Ξενοφάνης Αἰτωλὸς σάδιον.

Α. Ἀτίλιος Ρήγυλος ὁ Ρωμαίων ὕπαλος ἐλεφνῶς μ πάσης αἰκίας ὑπὸ τ Καρχηδονίων βασανισθεὶς διεφθάρη. Καρχηδόνιοι περὶ Πάνορμον τ Σικελίας ὑπὸ Ρωμαίων ἡττήθησαν, Ἀσδρύβα αὐτῶν στρατηγοῦντος. Τότε καὶ Ἀρβάκης ὁ Πάρθος ϗ' ἔτος τ Μακεδόνων ἀπέσχη.

Β. Μέτελλος ὁ Ρωμαίων ὕπαλος ϗ Καρχηδονίων πρῶτος ἐθεριάμβευσε.

Γ. Ρωμαίων σκάφη ϘΓ ὑπὸ Καρχηδονίων ἑάλω.

Δ. Ρωμαῖοι εἰς Βρεντέσιον λοιπὸς ἀπέπλευσαν.

ΟΛ. ϘΛΓ. Σιμύλος Νεαπολίτης σάδιον.

Α. „ Ἀννίβας ἐθνυνήθη. Πάρθοι καθ' ἕνας Μακεδόνων ἀπέσχισαν, καὶ πρῶτος ἐβασίλευσεν Ἀρσάκης, ὅθεν Ἀρσακίδαι.

Β.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ϘΛΔ. Ἀλκίδας Λάκων σάδιον.

Α.

Β. Λεπέπης ὁ Ρωμαίων ὕπαλος σὺν Καρχηδονίοις καλεναυμάχησε.

Γ. Ρωμαῖοι πρὸς Καρχηδονίους ἀπεισάμβοι τ πόλεμον διέλυσαν.

Δ. Βίων Βορυσθενίτης ὁ Φιλόσοφος ἐτελεύτησε.

ΟΛ. ϘΛΕ. Ἐράτων Αἰτωλος σάδιον. πυγμὴ Κλεόξενος Ἀλεξανδρεὺς, περιοδονίκης, ἀτραυμάτιστος.

Α.

Β. Εὐμένης πλουτήσαντος, τὴν Περγάμε ἀρχὴν δεδέξατο Ἄτταλος Φιλεταίρε ἀδελφιδῆς δ Ἀτάλε, ἔτη μγ.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ϘΛϛ. Πυθοκλῆς Σικυώνιος σάδιον.

Α.

Β. Μάνλιος ὁ Ρωμαίων ὕπαλος ϗ Σαρδώων ἐθριάμβευσε.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ϘΑΖ. Μενεσθεὺς Βαρκυλίτης σάδιον.

Α. Γλύκων Φιλόσοφος πλουτᾷ ἐτῶν γεγονὼς οδ. ἐν τῇ Ρώμῃ πρῶτος ἀπολύει τ ἑαυτῆ γυναῖκα Σπέρος Καρβίλιος ἀναγκαζόμενος ὑπὸ τ πρώτων ὁμνῦσαι τινων ἕνεκα γυναικὶ μὴ συνοικεῖ.

Β.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ϘΛΗ. Δημήτριος Ἀλεξανδρεὺς σάδιον. Γένθλον παίδων ἐπέθη. ὃ τ κότινον ἔλαβεν Εὐπελίδης παῖς Λακεδαιμόνιος, ὀθνεῖος δ' οὐκέτι ἄρεσθαι Ἠλείοις ἐῶ πενθαθλους εἰσέρχεσθαι παῖδας.

Α.

Β.

Γ.

Δ. Ρωμαῖοι Κελτῶν πέπαρας μυριάδας ἀνεῖλον.

ΟΛ. ϘΛΘ. Ἰολαΐδας Ἀργεῖος σάδιον.

Α.

Β. Γαλατῶν ἥπτα ὑπὸ Ρωμαίων.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ϘΜ. Ζώπυρος Συρακόσιος σάδιον.

Α. Καθ' τὴν Ἑλλάδα ἀρχὴ δ συμμαχικοῦ πολέμε. Ρωμαῖοι Λεύκιον Αἰμίλιον ἀπέστελλαν μ δυνάμεως ἐπὶ τὰς καθ' τ Ἰλλυρίδα

εἰδα πράξεις. Κατὰ τὴν Ιβηρίαν Αννίβας μὴ τὴ δυνάμεως ἀναζώξας ἐκ τῆς καινῆς πόλεως τὴν πορείαν ἐποιήσατο ὅπῃ τὴν Ζάκυνθον, ἣν κῆ κράτος εἶλε.

Β. Δορίμαχος ὁ τῶν Αιτωλῶν στρατηγὸς ἐμβαλὼν εἰς Θεσπρωτίαν τὸ μὲν ἱερὸν τὸ ἐν Δωδώνῃ ἱερὸν πορθεῖ, καὶ τὴν ἱερὰν οἰκίαν καταστρέφει. Αννίβας ἐνάρχεται πορείας τῆς εἰς Ιταλίαν, καὶ διαβάσεως τῶν Αλπεων.

Γ. Φίλιππος ὁ τῶν Μακεδόνων βασιλεὺς ἐήβας τὰς Φθιώτιδας κατὰ κράτος ἑλὼν τοὺς μὲν οἰκήτορας ἀξηνδραποδίσατο, Μακεδόνας δὲ εἰσοικίσας, Φιλιππόπολιν ἀντὶ Θηβῶν προσωνόμασεν. Νέμεα ἤχθη. Αρχὴ δὲ Καρχηδονίων πρὸς Ρωμαίους δευτέρου πολέμου.

Δ. Η πρὸς Θερσυμλίῳ λίμνῃ τῶν Ρωμαίων ἧττα.

ΟΛ. ΡΜΑ. Δωροθεος Ρόδιος στάδιον.

Α. ἡ πρὸς Κάννας Ρωμαίων ἧττα.

Β.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΡΜΒ. Κράτης Αλεξανδρεὺς στάδιον. Κάστωρ Ηλεῖος πάλην, καὶ παγκράτιον ἐνίκα μετ' Ηρακλέα. καὶ ἀναγράφεται ἐλεύθερος ἀφ' Ηρακλέους.

Α. αἱ Συρακοῦσαι ὑπὸ Μαρκέλλου ἑάλωσαν. Αρχιμήδης ὁ μηχανικὸς ἀναιρεῖται.

Β. ἡ Καπύη κατὰ κράτος ὑπὸ Ρωμαίων ἑάλω.

Γ. Κατὰ τὴν Ιβηρίαν Σκιπίων Αφρικανὸς τὴν νέαν Καρχηδόνα ἐξεπολιόρκησε.

Δ. Φάβιος Ταραντα δόλῳ κρατεῖ.

ΟΛ. ΡΜΓ. Ηράκλειτος Σάμιος στάδιον.

Α. Μάρκελλος μαχόμενος ἀνῃρέθη.

Β. Ἐν Ρώμῃ χρυσᾶν νόμισμα πρῶτον ἐκόπη. Ρωμαῖοι πέντε μυριάδας Καρχηδονίων τοῖς ἑξακισχιλίοις μὴ ὄντων αὐτῶν στρατηγὸν Ασδρύβα κατέκτειναν.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΡΜΔ. Ηρακλείδης Σαλαμίνιος στάδιον.

Α. Ηλιος ἐξέλειψε.

Β. Συφαξ ὁ τῶν Νομάδων βασιλεὺς ὑπὸ Σκιπίωνος αἰχμάλωτος αἱρεῖται.

Γ. Αννίβας μετὰ Ζάμαν Λιβύης ὑπὸ Σκιπίωνος ἡττᾶται.

Δ. Ἐκλειψις σελήνης δίς. Σκιπίων κατὰ Καρχηδονίων καὶ Σύφακος ἐθεράπευσε.

ΟΛ. ΡΜΕ. Πυρρίας Αιτωλὸς στάδιον. παίδων πυγμῇ Μόσχος Κολοφώνιος. Μόνος παιδικὴν περίοδον. ἐστεφθη παίδων παγκράτιον, καὶ ἐνίκα Φαίδιμος Αλεξανδρεύς.

Α. Ἐκλειψις σελήνης. ἀρχὴ πολέμου δ' Ρωμαίοις πρὸς Φίλιππον τὸν Μακεδόνων βασιλέα συστάντος. Αριστοφάνης Βυζάντιος γραμματικὸς, ὁ τοῦ Αριστάρχου, μαθητὴς Καλλιμάχου, ἐγνωρίζετο.

Β.

Γ.

Δ. Ἡττα Φιλίππου ὑπὸ Κωὸς κεφαλάς.

ΟΛ. ΡΜϚ. Μικίων Βοιώτιος στάδιον.

Α. Ερατοσθένης Κυρηναῖος ἐτελεύτησεν. Αττάλου δὲ Περγάμου βασιλέως πλουτήσαντος, τὴν ἀρχὴν διεδέξατο Ευμένης Αττάλου ἐτῶν ἔτη λθ. Ρωμαῖοι πρὸς Φίλιππον ἀφικόμενοι πάντας τοὺς Ελληνας ἐλευθέρους ἀνηγόρευσαν.

Β.

Γ. Κοΐντος Φλαμινῖνος κατὰ Φιλίππου, καὶ τῶν Μακεδόνων λαμπρότατον θρίαμβον ἤγαγε.

Δ. Αρχὴ πολέμου Αιτωλικοῦ τοῖς Ρωμαίοις πρὸς Αντίοχον τὸν μέγαν καὶ Αιτωλοὺς συσαντος.

ΟΛ. ΡΜΖ. Αγέμαχος Κυζικηνὸς στάδιον. πάλην Κλεόστρατος Ρόδιος, ὃς τραχηλίζων ἀπελάμβανεν.

Α. ἡ πρὸς Θερμοπύλας μάχη, καὶ Ρωμαίων κατὰ Αντίοχον νίκη.

Β. ἥλιος ἐξέλειψε.

Γ. ἡ πρὸς Μαγνησίαν μάχη, καθ' ἣν Αντίοχος ὁ Μέγας ὑπὸ Σκιπίωνος Ασιαγενοῦς ὅπλοις φαλαγγικοῖς ἐπταισε πρὸς πέντε μυριάδας μαχίμων ἀνδρῶν ἀποβαλών.

Δ. Σκιπίων Ασιατικὸς κατὰ Αντίοχον ἐθεράπευσεν.

ΟΛ. ΡΜΗ. Ακεσίλαος Μεγαλοπολίτης στάδιον.

Α.

Β.

Γ.

Δ. Αννίβας κατὰ τὴν Βιθυνίαν φάρμακον πιὼν ἐτελεύτησε. Σκιπίων Αφρικανὸς τὸν βίον μετήλλαξε γεγονὼς ἐτῶν νδ. Σκιπίων Αφρικανὸς ὁ νεώτερος ἐγεννήθη.

ΟΛ. ΡΜΘ. Ιπποκράτης Σελευκεὺς στάδιον.

Α.

Β. Εἰς Βονωνίαν Ρωμαῖοι ἀποίκους ἔστειλαν.

Γ. Κατά τινας Αννίβας ἐπλούτησε.

Δ.

ΟΛ. ΡΝ. Ονησίκριτος Σαλαμίνιος στάδιον.

Α.

Β. Φιλίππου δὲ Μακεδόνων βασιλέως πλουτήσαντος, τὴν βασιλείαν Περσεὺς ὁ υἱὸς διεδέξατο.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΡΝΑ. Θύμηλος Ασπένδιος στάδιον.

Α.

Β. Ἐκλειψις σελήνης ἑβδόμῳ ἔτει φιλομήτορος. Αντίοχος ὁ Επιφανὴς δὲ ἀδελφοῦ Σελεύκου ἀποθανόντος τὴν ἀρχὴν διεδέξατο.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ϘΝΒ. Δημόκριτος Μεγαρεὺς ἐπίσημος.
Α. ἀρχὴ δ' δευτέρας Μακεδονικῆς πολέμου πρὸς Ρωμαίους πρὸς τὸν βασιλέα Περσέα συστάντος.
Β. ἡ πρώτη Ἀνιόχου ἐπιφανὴς εἰς Αἴγυπτον εἰσβολή.
Γ.
Δ.

ΟΛ. ϘΝΓ. Ἀρίσταρχος Λέσβιος ἐπίσημος.
Α. Ἔκλειψις σελήνης, ὁ πρὸς Περσέα τὸν Ρωμαίων πόλεμος τέλος ἔσχε, δ' Περσέως ὑπὸ Ρωμαίων καταπολεμηθέντος καὶ Μακεδονίας, καὶ αἰχμαλώτου ἀχθέντος ὑπὸ Παύλου Αἰμιλίου.
Β. Αἰμίλιος Παῦλος τὸν Περσέως ἐθριάμβευσε.
Γ.
Δ.

ΟΛ. ϘΝΔ. Λεωνίδας Ῥόδιος τριακὰς ἐπίσημος.
Α. ὁ Βασιλεὺς Περσεὺς ἐν τῇ Φυλακῇ ἐτελεύτησε.
Β.
Γ.
Δ.

ΟΛ. ϘΝΕ. Λεωνίδας Ῥόδιος ἐπίσημον τὸ δεύτερον.
Α. Αἰμίλιος Παῦλος ἀνὴρ ἀξιολογώτατος ἐτελεύτησε.
Β. πρῶτον ὡρολόγιον ἐν Ρώμῃ κατεσκάφη.
Γ.
Δ. Εὐμένης Ἀτάλου ἀδελφὸς Ἀττικὸς Περγάμου βασιλεύσας ἔτη κα.

ΟΛ. ϘΝϚ. Λεωνίδας Ῥόδιος ἐπίσημον τὸ τρίτον. Τρίτος ἀφ' Ἡρακλέους πάλην ὁμοῦ, καὶ παγκράτιον.
Α. Ἀρίσταρχος γραμματικὸς ἐγνωρίζετο.
Β.
Γ.
Δ. ἀρχὴ τῶν Ρωμαίων πρὸς Κελτίβηρας πολέμου.

ΟΛ. ϘΝΖ. Λεωνίδας Ῥόδιος ἐπίσημον τὸ τέταρτον μόνος ἢ καὶ πρῶτος ὅτι τέσσαρας Ὀλυμπιάδας στεφάνους Ὀλυμπιακοὺς ἔσχε δώδεκα.
Β.
Γ.
Δ. Κόρινθος ὑπὸ Λευκίου Μομμίου κατεσκάφη ἔσχεν ἀπὸ κτίσεως ἔτη ΑΧΝΒ. Ἀρχὴ δ' τρίτου Ρωμαίων πρὸς Καρχηδονίους πολέμου. Μάρκιος Πόρκιος Κάτων ἐτελεύτησε.

ΟΛ. ϘΝΗ. Ὀρθων Συρακούσιος ἐπίσημος.
Α. Ὁ τρίτος Μακεδονικὸς Ρωμαίων πρὸς Ἀνδρίσκον τὸν Ψευδοφίλιππον πόλεμος. Μασσινίσσης βασιλεὺς Νομάδων, ὁ φιλορωμαῖος ἐπολεύτησε.
Β.
Γ. Καρχηδὼν ἔσχεν ἀπὸ κτίσεως ἔτη ΑΧΛΖ, ὡς ἄλλοι, ΧΞΖ, ὑπὸ Σκιπίωνος Ἀφρικανοῦ δ' νεωτέρου κατεσκάφη τῆς τοῦ Ἀκραγαντίνου ἀνδρὸς ἀνδριάντος ἀνασώσεως ὕστερον ἔτεσι σξ. Κατὰ τὸν αὐτὸν καιρὸν, ὡς πισὶ δοκεῖ, Κόρινθος ὑπὸ Μομμίου κατεσκάφη. Ἀρχὴ δ' κατὰ τὸν Λυσιτανίαν Ρωμαίων πρὸς Οὐιριάθου πολέμου.
Δ. Λεύκιος Μόμμιος κατὰ τὸν Ἀχαιῶν, καὶ τὸν Κορινθίων ἐθριάμβευσε.

ΟΛ. ϘΝΘ. Ἀλκιμος Κυζικηνὸς ἐπίσημος.
Α.
Β.
Γ. Κοΐντος Μέτελλος ἐν Ἰβηρίᾳ πόλεις συχνὰς πολιορκίᾳ παρεσήσατο.
Δ.

ΟΛ. ϘΞ. Διόδωρος Σικυώνιος ἐπίσημος. ὡς ἤ ἄλλοι, Ἀνώδικος.
Α. ΑΝΤΙΘΕΟΣ πάλιν. Κατά τινας Μόμμιος τὸν Κόρινθον καθεῖλε. Κατὰ τὸν Λυσιτανίαν Οὐιριάθου ἐδολοφονήθη.
Β.
Γ.
Δ. Ρωμαίων μυριάδες τρεῖς ἐπὶ Νομαντίαν ἀνῃρέθησαν. Μαγνῖνος ὁ ὕπατος αἰχίσας ἀνδρὰς πρὸς δισμυρίους πολεμίους ποιησάμενος ἐπανδρίσως ἀπήλλαξεν. Ἄτταλος ὁ Φιλομήτορος Περγάμου βασιλεύσας ἔτη ε.

ΟΛ. ϘΞΑ. Ἀντίπατρος Ἠφαιστίτης ἐπίσημος.
Α. Κατὰ τὴν Σικελίαν, ῥαγέντος ὄρους Αἰτναίου, πῦρ ἐξῆλθεν. ἡ τῶν Ρωμαίων βουλὴ τὰ αἰφνιδίως πολεμίους ἀποσταλέντα Μαγνῖνον τοῖς Νομαντίνοις ἐπιδοθῆναι ἐψηφίσατο.
Β. Κατὰ τὴν Σικελίαν ὁ δουλικὸς πόλεμος.
Δ. Ἐν τῇ Ρώμῃ. Τιβερίου Γράκχου Φόνος. Καθ' ἣν Ἰβηρίαν Νομαντῖνοι ὑπὸ Σκιπίωνος Ἀφρικανοῦ εἰς πολιορκίαν συγκλεισθέντες, πάντων τὰ πρὸς τροφὴν ἐπιτηδείων ἐκλελοιπότων, τέλος εἰς ἀνθρωποφαγίαν ἐτράπησαν. ὁ Βασιλεὺς Ἄτταλος τελευτῶν τὸν δῆμον Ρωμαίων τῆς αὐτοῦ βασιλείας κληρονόμον ἐν τοῖς Διαθήκαις κατέστησε.

ΟΛ. ϘΞΒ. Δάμων Δελφὸς ἐπίσημος.
Α. Σκιπίωνι τῷ Νομαντίνων ἐθριάμβευσε δ' ἔτεσιν ὕστερον τὴν Καρχηδονίων πανδήμου καταστροφῆς. Ἀριστόνικος τις τὴν πρὸς Ἀτάλου ἀγχιστείαν ψευσάμενος ἑαυτὸν τῆς Ἀσίας βασιλέα ἀπέδειξεν.
Γ. Ἀριστόνικος ὁ Ψευδάτταλος ὑπὸ Περπέρνα ὑπάτου λεσμώτης ἀχθεὶς ἐν τῇ Φυλακῇ βρόχῳ τὸν βίον κατέστρεψε, βουλῆς ψηφισαμένης. Ἡ Ἀσία δ' Ρωμαίων δήμου ἐπαρχία ἐγένετο. δύο ἥλιοι ἐφαντάσθησαν. Σκιπίων ὁ Ἀφρικανὸς ἀζαύφνης δ' ἀφανὴς αἰτίας ἐτελεύτησε βιοὺς ἔτη νε.
Δ. Ἔκλειψις σελήνης, καὶ ἐν τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Καρνεάδης ὁ φιλόσοφος, τὸν βίον μετήλλαξε.

ΟΛ. ϘΞΓ. Τιμόθεος Τραλλιανὸς ἐπίσημος.
Α.
Β.
Γ.

Δ. ΙΑΣΩΝ. Ρωμαίων πρὸς Αλλοβρίγας πόλεμος.

ΟΛ. ΡΞΔ. Βοιωτὸς Σικυώνιος στάδιον.

Α. Ρωμαῖοι τὴν Καρχηδόνα ἀνακτίσαντες ἀποίκους εἰς αὐτὴν ἔστειλαν. Σωσίπατος, ἢ Αθηναῖος, μᾶλλον ἢ Αλεξανδρεὺς, τὴν Τροϊκῆς Αλεξανδρείας τὴν Πλειάδος εἷς ἤκμαζε.

Β.

Γ. Λαμπρὰ νίκη Ρωμαίων καὶ Αρβέρνων, καὶ Αλλοβρίγων ἐθνῶν Κελτικῶν.

Δ. Εν τῇ Ρώμῃ Γαΐος Γράκχος δήμαρχος, Τιβερίου ἀδελφὸς, ἀνῃρέθη.

ΟΛ. ΡΞΕ. Ακεσίλαος Κυρηναῖος στάδιον.

Α. Κόϊντος Μάρτιος Ρηξ ὕπατος ἀποίκους εἰς Ναρβῶνα κατήγαγε.

Β.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΡΞς. Χρυσόγονος Νικαεὺς στάδιον.

Α.

Β.

Γ. Κατὰ Θρᾴκίαν Γαΐος Γόρκιος Κάτων πρὸς Σκορδίσκους πολεμῶν ἐδυσύχησε.

Δ. Κίμβροι, καὶ Τεύτονες τὰς Αλπεις ὑπερβάντες τὴν Ρωμαίων στρατὸν διέφθειραν.

ΟΛ. ΡΞΖ. Χρυσόγονος ὁ Νικαεὺς στάδιον τὸ δεύτερον.

Α. Μάρκος Λίβιος τὸν Σκορδίσκους ἐνίκησε.

Β. Αρχὴ τῶν Ρωμαίων πρὸς Ιογόρθαν τὸν Νομάδων βασιλέα πολέμου.

Γ.

Δ. Πάλιν οἱ Τεύτονες τὸς Ρωμαίους ἐνίκησαν.

ΟΛ. ΡΞΗ. Νικόμαχος Φιλαδελφεὺς στάδιον.

Α.

Β. Μάρκος τὸν Ιογόρθαν καταπολεμήσας, τὸν μητροπολεως τῶν Νομάδων Κίρτης ἐκυρίευσε.

Γ. Κικέρων ἐγεννήθη. Γν. Πομπήϊος ἐγεννήθη.

Δ. Οἱ ἀνθύπατοι Μάνλιος, καὶ Καιπίων Κίμβροις ἀπολεμοῦντες κακῶς ἀπηλλάγησαν. ὁ ὕπατος Σκαῦρος ὑπὸ Κίμβρων ἡττηθεὶς, καὶ τὴν δωρεὰν ἀπολωλεκὼς τοῖς πολεμίοις ὑποχείριος ἐγένετο.

ΟΛ. ΡΞΘ. Νικόδημος Λακεδαιμόνιος στάδιον.

Α.

Β.

Γ. Γαΐος Μάριος Τεύτονας καὶ Αμβρωνας ἐπιφανεστάτῃ μάχῃ ἐν τῇ Μασσαλιώτιδι χώρᾳ κατεπολέμησε.

Δ. Κατὰ τὴν Σικελίαν ὁ ὕπατος Ακιλλιος τὴν τῶν δραπετῶν στρατηγὸν Αθηνίωνα καθελὼν πέρας τῷ δουλικῷ πολέμῳ ἐπέθηκε. Γάλλιν Τευτόνων, καὶ Κίμβρων μυριάδας Μάριος λαμπροτάτῃ θριαμβῳ νικήσας διέφθειρε.

ΟΛ. Ρ. Σιμμίας Σελευκεὺς ἀπὸ Τίγριος στάδιον.

Α. ἐν τῇ Ρώμῃ στάσις ὑπὸ δημάρχου Σατορνίνου ἐκινήθη. Γαΐος Ιούλιος Καῖσαρ ὁ μὴ πατὴρ αὐτοκρήσας ἐγεννήθη.

Β.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΡΟΑ. Γαρμιδίσκος Κερκυραῖος στάδιον.

Α.

Β.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΡΟΒ. Εὔδαμος Κῷος στάδιον. Πρωτοφάνης Μάγνης πάλην, καὶ πυγμάτιον πίταρτος ἀφ' Ηρακλέους.

Α.

Β. Πόλεμος Ρωμαίοις πρὸς Ιταλιώτας, καὶ ἀσυγκλητος σωτὴρ ὁ καλούμενος συμμαχικὸς.

Γ. Πόλεμος Ρωμαίων πρὸς Μαρσούς. Ρουτίλιος ὁ ὕπατος πρὸς Μαρσοὺς πολεμῶν ἀνῃρέθη.

Δ. Γόρκιος Κάτων Πελίγνους, καὶ Ουεστίνους παρεσκήσατο, καὶ καθὼ Αισκλάνων ἐθριάμβευσε.

ΟΛ. ΡΟΓ. Γαρμιδίσκος Κερκυραῖος στάδιον τὸ δεύτερον.

Α. Ο ἐμφύλιος πόλεμος Σύλλα πρὸς Μάριον. Ο βασιλεὺς Μιθριδάτης πάντας τοὺς ἐν Ασίᾳ Ρωμαίους ἀφ' ἑνὸς σωτήματος ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἀναιρεθῆναι προσέταξε. Σύλλας εἰς τὴν Ρώμην μετὰ δυνάμεως παραγίνεται.

Β. Προγραφὴ, καὶ φόνος τῶν πολιτῶν ἐν Ρώμῃ. Οκτάβιος ὁ ὕπατος τὸν συνύπατον Κίνναν ἐκ τῆς πόλεως ἐξήλασε. Κίννας ὁ ὕπατος τὴν πατρίδα πολεμεῖ.

Γ. Σύλλας τὰς Αθήνας ἐξεπολιόρκησε, μεθ' ὧν Ανθεσηριῶνος. Κρίτιος Σαλάβιος ἱστοριογράφος ἐγεννήθη.

Δ. Ιλιον ὑπὸ Σύλλα ἑάλω ἔτεσι μὰρ ὕστερον τῆς ὑπὸ Ελλήνων ἁλώσεως. »

ΟΛ. ΡΟΔ.....

Α. Εν Ρώμῃ τὸ Καπετώλιον ἐνεπρήσθη.

Β.

Γ. Σύλλας Δικτάτωρ ἀναγορευθεὶς τῇ ἐξουσίᾳ τυραννικῶς κατὰ τῶν πολιτῶν κατεχρήσατο.

Δ. Πομπήϊος τὸν τῶν Ιάρβα τοῦ Νομάδων βασιλέως ἐθριάμβευσε, καὶ Μέγας ὑπὸ Σύλλα ἀποσπορεύθη.

ΟΛ. ΡΟΕ. Εὐαίνετος Αργεῖος παίδων στάδιον. ἄνδρες γὰρ οὐκ ἠγωνίσαντο, Σύλλα πάντας εἰς Ρώμην μεταπεμψαμένου.

Α. Τὴν Μιτυληναίων πόλιν Ρωμαῖοι ἐξεπολιόρκησαν. Κατὰ τὴν Ιβηρίαν Σερτώριος τοὺς Ρωμαίους ἐπανέστησε. Σύλλας τὴν αὐτοκράτορα ἐξουσίαν δημοσίᾳ ἐν τῇ Ρωμαίων ἀγορᾷ ἀπέθετο.

Β. Συλ-

Β. Σύλλας ἐν Κύμῃ τ̃ Καμπανίας ἐπελθόντησε.

Γ. Ἀπολλώνιος Μόλων ὁ Ῥόδιος σοφιστὴς ἐγνωρίζετο.

Δ. Γομπήϊος μ̃ στρατιᾶς κ̃ Σερτωρίου ὑπὸ τ̃ βουλῆς ἀποστέλλεται.

ΟΛ. ΡΟΣ. Δίων Κυπαρισσεὺς ἐπίδιον.

Α. Ἡ πρὸς Σύκρωνα Ρωμαίων πρὸς Σερτώριον μάχη.

Β.

Γ. Λεύκιος Λούκουλλος ὕπατος κατὰ τ̃ βασιλέως Μιθριδάτου πολεμεῖ.

Δ. Πόλεμος Σπαρτάκου τ̃ μονομάχων στρατηγοῦ. Λούκιος Λούκουλλος πρὸς Κύζικον τὸ Μιθριδάτου στρατόπεδον λιμῷ, κ̀ φόνῳ ἠφάνιζε.

ΟΛ. ΡΟΖ. Ἑκατόμνους Μιλήσιος ἐπίδιον, κ̀ δίαυλον, κ̀ ὁπλίτην τρίς. Ὑψικλῆς Σικυώνιος δολιχόν. Γάϊος Ρωμαῖος δολιχόν. Ἀκριτώνυμίδας Κῶος πένταθλον, Ἰσίδωρος Ἀλεξανδρεὺς πάλην, Ἄπλουστος πρόδρομον, Ἀτυανᾶς Ἱππακρίτου Ἀτραμυτεὺς παῖδας πύξ, Σφοδρίας Σικυώνιος παγκράτιον, Σωσιγένης Ἀσιανὸς παίδων ἐπίδιον, Ἀπολλοφάνης Κυπαριστεὺς παίδων πάλην. Σωτήριχος Ἠλεῖος παίδων πύξ, Κάλας Ἠλεῖος παίδων παγκράτιον, Ἑκατόμνους Μιλήσιος ὁπλίτην, Ἀριστόλοχος ὁ Ἠλεῖος τέθριππον. Ἀγήμονος Ἠλεῖα κέλης. Ἑλλανίκη Ἠλεῖα σωσωρίς. Ἀ ὠτὸ πωλικὴ σωσωρίς. Κλειτία Ἠλεῖα πωλικὸς κέλης.

Α. Σπάρταξος τ̀ ὕπατον Γέλλιον πρὸς στάδιον νίκησε. Λεύκολλος Ἀμισὸν ἑπολιόρκει, Ἀ Μιθριδάτου τ̀ πολιορκίας καθαλισκόντων μετὰ πολλῶν πραγμάτων, αὐτὸς μ̃ τριῶν ἄλλων πρεσβέων ὑπὸ Καβείρων, ὅστε διεχείμασε. κ̀ Ἀδριανὸν ἐπέπεμψε πολεμήσαι Μιθριδάτῃ. κ̀ πολεμήσας ἐνίκησε. Σεισμὸς ἐν Ῥώμῃ γνομένου πολλὰ ταύτης συνέπεσε.

Β. Κράσσος στρατηγὸς τῷ Σπαρτάκου πολέμῳ τρία ἔτη διαρκέσαντι τέλος ἐπέθηκε. Μιθριδάτης ὑπὸ Ρωμαίων ἡττηθεὶς, Ἀ τὰ αὐτ̃ ὑπογυὸς εἰς τ̀ Τιγράνου Ἀρμενίας βασιλέα πρεσβεύεται.

Γ. Ρωμαίων ἀπετιμήσαντο μυριάδες ἐννενήκοντα κ̀ μία. Σινατρούκου τ̀ Πάρθων βασιλέα τελευτήσαντα διεδέξατο Φραάτης ὁ ὀνομασθεὶς θεός. Φαῦστον τὸν Ἐπικούρειον διεδέξατο Πάτρων. Οὐιργίλιος Μάρων ὁ ποιητὴς γεννᾶται ἰδοῖς Ὀκτωβρίαις.

Δ. Τιγράνης, κ̀ Μιθριδάτης ἀθροίσαντες πεζὸς μὲν τέσσαρας μυριάδας, ἱππέων δὲ τρεῖς, κ̀ τὸν Ἰβηρικὸν αὐτὸς πάλαι πρόπεμψαν πολέμησαν Λούκολλον, κ̀ νικᾶ Λεύκολλος. κ̀ πεντακισχίλιοι μὲν τ̀ μ̃ Τιγράνους ἔπεσον, πλείους δὲ τούτων ἡχμαλωτίσθησαν χωρὶς τ̃ ἄλλων σύγκλυδος ὄχλου. Τὸ Καπετώλιον ἐν Ῥώμῃ ὑπὸ Πομπηΐου ἀνακτᾶται καθιερώθη. Μέτελλος ὁ πρὸς τὸν Κρητικὸν πόλεμον ὁρμήσας, τρία τάγματα ἔχων ἦλθεν εἰς τὴν νῆσον, κ̀ μάχῃ νικήσας τὸν Λασθένη αὐτοκράτορα ἀνηγορεύθη, κ̀ τὰ χήρας κατέσησε τοὺς Κρῆτας. Ἀθηνόδωρος ὁ πράτης ἀνδραποδισάμενος Δηλίους τὰ λεγομένων θεῶν ξόανα διελυμήνατο. Γάϊος τεῖχος ἐτείχισε τὴν Δῆλον.

ΟΛ. ΡΟΗ. Διοκλῆς Ὑπαιπηνὸς στάδιον. Ἐπὶ τ̃ αὐτ̃ ἡμέρας Στράτων Ἀλεξανδρεὺς παγκρατίῳ, Ἀ πάλῃ ἐνίκησε πέμπτος ἀφ' Ἡρακλέους, ὃς Νεμέᾳ τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ παίδων, κ̀ ἀγενείων τέσσαρας στεφάνους ἔσχεν. Τέλτος ὑπὸ Εὐπάλου φιλόστρατος τὴν νίκην ἠγωνίσατο, τὸν ἀνταγωνιστὴν Εὔδηλον χρήμασι πείσας.

Α. Ρωμαῖοι πρὸς Κρῆτας πολεμοῦσι. Λούκουλλος αὐτ̃ πρὸς Τιγράνην, κ̀ Μιθριδάτην τὸ δεύτερον νικήσας τὴν Νίσιβιν πολιορκῶν κ̃ κράτος εἶλε.

Β. Γομφηΐους τ̃ πρατῶν ἐκράτησε. Μιθριδάτης τὸν ὑ Λουκόλλου ὑπατοστρατηγὸν λαμπρᾶ πραγματείᾳ ἐνίκησεν. ἡ Κρήτη τῇ Ρωμαίων ἀρχῇ ὑπετάγη.

Γ. Τ̃ Λουκόλλου εἰς Ῥώμην ἀνακληθέντος, Πομπήϊος ὑ Μιθριδατικὸν πολέμου στρατηγὸς αὐτοκράτωρ ὑπὸ δήμου αἱρεθεὶς ἐστάλη. Πομπήϊος τὸν Μιθριδάτην νυκτερινῇ μάχῃ νικήσαντος, ὁ Τιγράνης τὴν μητρόπολιν Ἀρμενίας Ἀρτάξαρτα ἅμα Ἀ ἑαυτὸν τῷ Πομπηΐῳ πραγματίδωσι. Γομπήϊος τῷ Τιγράνῃ μὲν Ἀρμενίας πάσης ἀνεχώρησε, τὴν δὲ Συρίαν τοῖς Ρωμαίοις ὑποχείριον ἐποίησε.

Δ. Ὁράτιος ὁ ποιητὴς ἐγεννήθη.

ΟΛ. ΡΟΘ. Ἀνδρέας Λακεδαιμόνιος στάδιον.

Α.

Β. Τὰ πρὸς Καπλίναν, κ̀ τὸν ὕπατον Κικέρωνα. Ρωμαῖοι Βιθυνίαν, Καππαδοκίαν, Κιλικίαν, Συρίαν, Φοινικίαν, κ̀ τὴν μεταξὺ σύρου ποταμῶν τῇ αὐτῶν ἀρχῇ ὑπέταξαν. Γομπήϊος τὰ Ἱεροσόλυμα ἑκατονταετηρικὸν τὸ Ἰουδαίων ἔθνος τοῖς Ρωμαίοις ὑποφορον ἐποίησεν. Ὀκτάβιος ὁ μ̃ τοῦτο ὀνομασθεὶς Αὔγουστος ἐγεννήθη.

Γ.

Δ. Ἡ Συρία τοῖς Ρωμαίων νόμοις διοικεῖται, κ̀ εἰς τὰς τῶν Ρωμαίων ὑπαρχίας τελεῖ.

ΟΛ. ΡΠ. Ἀνδρόμαχος Ἀμβρακιώτης στάδιον.

Α. ΗΡΩΔΗΣ. αἱ πρῶται πράξεις πολέμου τ̃ Κελτοῖς πρὸς Ρωμαίους συσάντος, Ἰουλίου Καίσαρος στρατηγοῦντος. Διόδωρος ὁ Σικελιώτης τῆς ἱστορικῆς βιβλιοθήκης συγγραφεὺς παρέβαλεν εἰς Αἴγυπτον ἱστορίας χάριν.

Β.

Γ. Κικέρων εἰς τὴν Ἑλλάδα φθύγ.

Δ. Γαβινι. Ἀλέξανδρον τὸν Ἰουδαίων βασιλέα μάχῃ ἐνίκησε. Πτολεμαῖ. ὁ αὐλητὴς τ Αἰγύπτ βασιλείας ἠξιώθ εἰς Ῥώμην παραγίνεται. Κικέρων ἐκ τῆς ἀξιολογίας ἀνακαλεῖται.

ΟΛ. ΡΠΑ. Λάμαχ. Ταυρομενίτης στάδιον.

Α. Ἀριστόβουλ. ὁ τ Ἰουδαίων βασιλέως μ Ἀντιγόνου ὑὸς τ Ῥώμης λάθρα ἀπελθὼν, καὶ πρὸς Γαβίνιον ἐν Παλαιστίνῃ παρατάξαμεν. , καὶ ἡττηθεὶς εἰς Ῥώμην ἀπεσταλμ μ παιδὸς ἀναπέμπεται. Ἐν Ταράκινῃ τῆς Ἰταλίας παιδίον ἐκ θήλεως γενόμενον τῇ ἐννάτῃ καὶ πεντηκοστῇ τῆς γενέσεως ἡμέρᾳ τὸν πρωτογορεύσαντα ἀντιπροσηγόρευσεν. ἱστορεῖ φλέγων.

Β. Ἰούλι. Καίσαρ τὸν Ῥῆνον περαιώσας εἰς ὀλίγ Γερμανοὺς ἀπέβη. Πτολεμαῖ. ὁ αὐλητὴς ὑπὸ Γαβινίου εἰς τὴν βασιλείαν ἀποκαθίσεται.

Γ. Κράσσ. κ τὸν Συρίαν τὰ ἱερὰ ἐσύλησε. Κράσσ. ὑπὸ Παρθυαίων παντελ ἡττηθεὶς ἀνῃρέθη.

Δ.

ΟΛ. ΡΠΒ. Ἀνθεστίων Ἀργεῖ. στάδιον. Μαρίων Μαρίωνος Ἀλεξανδρεὺς πάλῃ, καὶ παγκράτιον ἔκτ. ἀφ' Ἡρακλέους.

Α.

Β.

Γ. Πάρθοι τῆς πάσης Συρίας ὑπὸ Κασσίου ἀπελήλυθασιν.

Δ. Πόλεμος ἐμφύλιος Καίσαρος, καὶ Πομπηΐου.

ΟΛ. ΡΠΓ. Θεόδωρος Μεσσηνίους στάδιον. Ἰούλιος Καῖσαρ ἐμονάρχησε Ρωμαίων.

Α. ἡ κατὰ τὴν Φαρσαλίαν Πομπηΐου ἧτ. Καῖσαρ τοῖς Ἀλεξανδρευσι πολεμεῖ. Ἐντεῦθεν ἀριθμοῦσι τῆς Καίσαρος αὐταρχίας χρόνοι, καὶ ὁ τῶν Ἀντιοχέων χρηματισμὸς ἄρχεται.

Β. Φαρνάκης ὁ Πόντου βασιλεὺς ὑπὸ Καίσαρος ἡττήθη. Κλεοπάτρα ἦλθεν ἐς τὸ ἄστυ μετὰ τ ἀνδρὸς, καὶ εἰς Καίσαρος ἐσωκίσθη. Κατὰ τὴν Ἰβηρίαν Καῖσαρ ΓΝ. Πομπήϊον τὸν νεώτερον πρὸς τὴν πόλιν Μόνδαν ἐνίκησε.

Γ. Ἕως ὧδε ἡ Διοδώρ τ Σικελιώτ ἱστορικὴ βιβλιοθήκη περιέχεται χρόνον ἐτῶν ἀρλη ἐν βιβλίοις μ. ὁ καθ' ἡμᾶς Λιβύλλιος Καίσαρος πόλεμος πρὸς Σκιπίωνα καὶ Ἰόβαν. Καίσαρ πέπαρας λαμπρὰς θριάμβους κατήγαγε. Καῖσαρ τὸν ἐνιαυτὸν διωρθώσατο.

Δ. Καῖσαρ τὴν Ἰβηρίαν βραχυπάνυμος πόλος τοῖς ἐμφυλίοις ἐπέθηκε.

ΟΛ. ΡΠΔ. Θεόδωρος Μεσσηνιος στάδιον τὸ δεύτερον.

Α. Καῖσαρ τὴν Κέρινθον ὑπὸ Μομμίου ἀνάστατον γενομένην, καὶ τὴν Καρχηδόνα ἐσῴκισε.

Καῖσαρ ὑπὸ Βρούτου, καὶ τ συνωμοτῶν ἀναιρεῖται.

Β. Κικέρων ὁ ῥήτωρ ἀναιρεῖται.

Γ. ἡ ἐν Φιλίπποις μάχη. Βροῦτος, καὶ Κάσσιος ὑπὸ Ὀκταβίου ἡττηθέντες αὐτοχειρίᾳ ἑαυτοὺς διεχρήσαντο. Ἐν Τάρσῳ τῆς Κιλικίας Ἀντώνιος ἔρωτι Κλεοπάτρας ἁλίσκεται.

Δ. Ὀκτάβιος Περσσίαν πολιν ἐκπολιορκήσας κατέκαυσε. Πάρθοι εἰς τὴν Συρίαν εἰσβάλλοντες πάντα πυρπολοῦσι.

ΟΛ. ΡΠΕ. Ἀρίσων Ἐλάτιος στάδιον.

Α. Ἡρώδης Ἀντιπατρ Ἰδουμαίου ὑὸς οὗτ ἐν Ὀλυμπίασιν ἀγῶνας καταλυομένους ἀπορίᾳ χρημάτων ὁρῶν, καὶ τὸ μόνον λειψανον τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος ὑπάρχον, ἃ μόνον ἀγωνοθέτης ἧς ἐπέτυχε πενταετηρίδος εἰς Ῥώμην παραγενόμενος ἐγένετο, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸ διηνεκὲς πόρους χρημάτων ὑπεδείξεν, ὡς μηδέποτε ἀγωνοθετεῖσθαι τὴν μνημην αὐτ ἀπολιπεῖν ἐν τῇ Ῥώμῃ. Ἡρώδης ὑπὸ τ συγκλήτ βασιλεὺς Ἰουδαίων ἀνηγορεύθη. Φαλβία Αὐτωνίᾳ γαμετὴ ἐν Σικυῶνι ἐτελεύτησε. Νόμ. ὁ λεγόμ. Φαλκιδί. ὑπὸ τ Γαβλίᾳ Φαλκιδίᾳ δημαρχοῦντ. ἐτέθη, ὥστε πανὶ τὸ τέταρτον τ καταλειφθέντος οἱ οὐσίας, ἄνευ πᾶσι βαρυπόνου, λαβόντα, τὸ λοιπὸν ἀφεῖναι.

Β.

Γ. Ουεντίδι. Πάκορον τ Πάρθων βασιλέα ἐνίκησε.

Δ. Ἡρώδης καὶ Σόσι. τὰ Ἱεροσόλυμα πολιορκίᾳ παρεσκεύασε.

ΟΛ. ΡΠς. Σκάμανδρος Ἀλεξανδρεὺς στάδιον.

Α. Ἀντώνιος πρὸς Πάρθους πολεμῶν ἠτύχησε.

Β.

Γ.

Δ. Ἀντωνίᾳ Ἀρμενίας βασιλέα Ἀρταουάσδην αἰχμαλωτίσας τ αὐτ θησαυρῶν ἐκυρίευσε.

ΟΛ. ΡΠΖ. Σώπατρος Ἀργεῖος στάδιον.

Α. Ὀκτάβιος Καῖσαρ οὗτ Δαλμάτας κατεπολέμησεν. Ἀντώνιος φανερῶς τὸν Ὀκτάβιον πολεμεῖ. Κατὰ τὴν Ἰουδαίων σφισὶ γνωμένην μερίμνας Ἀλεξανδρείᾳ σωτῆρ.

Β. Ἐμφύλιος πόλεμος κατελύθη ὑπ' ὀκτ Σεβαστ Καίσαρος μεσούσης τῆς πζ Ὀλυμπιάδος, Ἀντωνίου καὶ Κλεοπάτρας κατὰ τὸ Ἄκτιον ναυμαχίᾳ καταπολεμηθέντων. Διονύσιος Ἁλικαρνασσεὺς ὁ συγγραφεὺς κατέπλευσεν εἰς τὴν Ἰταλίαν.

Γ. Ἀντώνιος ἑαυτὸν ἀπέσφαξε.

Δ. Ὀκτάβιος Καῖσαρ κζ τ Αἰγύπτου ἐθριάμβευσε.

ΟΛ. ΡΠΗ. . . . . .

Α. Ὀκτάβιος Καντάβρους πολεμεῖ.

Β. Ὀκτάβιος ὑπὸ τῆς συγκλήτου Αὔγουστος προσηγορεύθη.

Γ. Κρίσπος τὴν Θρᾳκίαν Ρωμαίοις ὑποτάξας.

Δ.

ΟΛ. ΡΙΘ. Ασκληπιάδης Σιδώνιος στάδιον.

Α. Ἐν Ρώμῃ τὸ δίπυλον Ἰανὸς ἐκλείσθη.

Β.

Γ. Καῖσαρ τὰς σημαίας, ἃς Κρίσπος ὑπὸ τὰ Γάρδουα ὤρη ἀφηρημένος, ἀνέλαβε.

Δ.

ΟΛ. ΡΗ. Αὐφίδιος Γαγηνὸς στάδιον.

Α.

Β. Βιργίλιος ἐτελεύτησε.

Γ.

Δ. Αὔγουστος τὰ Σεκουλάρια πέμπτα ἐπετέλεσε.

ΟΛ. ΡΗΑ. Διόδοτος Τυανεὺς στάδιον.

Α.

Β.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΡΗΒ. Διοφάνης Αἰολεὺς στάδιον. Σώσανδρος, Δαμόνικος πατέρες πυκλῶν ἀζυδρίσαντες εἰς τὸν ἀγῶνα, καὶ ὑπὲρ νίκης τῶν παίδων ὑπὲρ χρημάτων σωθέντες ἐζημιώθησαν. ὑπὸ τούτης ζημίας ἀγάλματα ἐποιήθη.

Α. Καισάρεια Στράτωνος ὑπὸ Ἡρώδου ἐπεφώνηθη. οὐ πεπαιδευκὸς ἀγὼν ἐν αὐτῇ καθεσθη.

Β. Κλαύδιος ὁ μὴ πάππος αὐτοκράτωρ ἐβασιλεύθη.

Γ.

Δ. Διονύσιος ὁ Ἁλικαρνασεὺς τὰ Ρωμαίων ἀρχαιολογίας πραγματείαν ἐξεδίδου.

ΟΛ. ΡΗΓ. Ἀρτεμίδωρος Θυατειρηνὸς στάδιον.

Α.

Β. Ἰουλία ἡ Αὐγούστου θυγάτηρ ἀσελγαίνουσα εἰς Γαυδατερίαν τὴν τοῦ τῆ Καμπανίᾳ νήσου ὑπερωρίσθη.

Γ. Ἡρώδου τοῦ Ἰουδαίων βασιλέως τελευτήσαντος, Ἀρχέλαος Ἱεροσολύμων ἐθνάρχης ὑπὸ Αὐγούστου καθίσταται.

Δ.

ΟΛ. ΡΗΔ. Δαμάρατος Ἐφέσιος στάδιον.

Α. Κωπίλιος Οὐᾶρος μὴ Σατορνῖνον τὴν Συρίας ἡγεμονίαν διεδέξατο.

Β.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΡΗΕ. Δημάρατος Ἐφέσιος στάδιον τὸ Β.

Α. Τιβέριος Γερμανοὺς κατεπολέμησε.

Β. Πάλιν Τιβέριος Γερμανοὺς ἐνίκησε.

Γ.

Δ. Αὔγουστος Τιβέριον υἱοθέτησε.

ΟΛ. ΡΗΣ. Παμφίλης Μάγνης ἀπὸ Μαιάνδρου στάδιον.

Α. Ἀρχελάου τοῦ Ἰουδαίων ἐθνάρχου εἰς Βίεννάν τὴν Γαλατίας ὁρμισθέντος, Κυρήνιος ἀνὴρ τῶν εἰς τὴν Βιθυνίαν συντελούντων ὑπὸ Αὐγούστου εἰς Ἰουδαίαν ἐπέμφθη δικαιοδότης τοῦ ἔθνους, καὶ τιμητὴς τῶν ὑσιῶν γνησόμενος.

Β.

Γ. Βάτων Παννονίας βασιλεὺς ὑποχείριος Τιβερίῳ γίνεται.

Δ

ΟΛ. ΡΗΖ. Ασιανικὸς Αλικαρνασεὺς στάδιον.

Α. ἡ τῶν Ρωμαϊκῶν στρατοπέδων κατὰ τὴν Γερμανίαν μετὰ αὐτῶν στρατηγοῦ Κωπιλίου Οὐάρου παντελεθρία.

Β.

Γ.

Δ. Τιβέριος κατὰ τῶν Γερμανῶν, Ἰλλυριῶν, καὶ Παννόνων ἐθριάμβευσε. Γαΐος Καλιγόλας ἐγεννήθη.

ΟΛ. ΡΗΗ. Διοφάνης Προυσεὺς στάδιον. Ἀριστέας Στρατονικεὺς, ἢ Μαιάνδριος, πάλαι, καὶ παγκράτιον ἑβδομος ἀφ' Ἡρακλέους.

Α. Αὔγουστος ἐτελεύτησε. Τὰ στρατόπεδα ἐν Παννονίαις στασιάζει. ἡ σελήνη ἐξέλειψεν. ἡ βουλὴ τὸν Αὔγουστον ἀθανατίζουσι θιασῶται οἱ, καὶ ἱερὰ κατέστησεν.

Β. Γερμανικὸς ὁ υἱὸς Δρούσου μετὰ στρατιᾶς εἰς Γερμανίαν στέλλεται.

Γ. Βιτέλλιος ὁ μοναρχήσας ἐγεννήθη.

Δ. Οἱ μαθηματικοὶ, καὶ οἱ γόητες τὴν Ἰταλίαν ἐκκηρύττουσι.

ΟΛ. ΡΗΘ. Αἰσχίνης Μιλήσιος ὁ Γλαυκίας στάδιον. ἀπεδόθη τῶν ἵππων ὁ δρόμος πάλαι κωλυθεὶς, καὶ ἑνίκα Τιβερίου Καίσαρος τέθριππον.

Α. Τιβέριος Ἀρχέλαον τῆς Καππαδοκῶν βασιλείας κατέπαυσε, καὶ ἡ Καππαδοκία τῶν Ρωμαίων ἐπαρχία γενομένη ὑπατεῖ ἐπετράπη. Γερμανικὸς Καῖσαρ κατὰ Χερούσκων ἐθριάμβευσε. Κατὰ τὴν Κελτικὴν Γερμανικὸς τοὺς βαρβάρους κατὰ τὸ καρτερὸν νικήσας, πάντα ὅσα τοῦ σὺν τῷ Οὐάρῳ πεσόντων σωθέλεξε τε καὶ ἔθαψε, καὶ τὰ στρατιωτικὰ ἀνεκτήσατο.

Β. Δώδεκα πόλεις κατὰ τὴν Ασίαν σεισμῷ κατεβλήθησαν.

Γ.

Δ.

ΟΛ. Ξ. Πολέμων Περγαμηνὸς στάδιον.

Α. Τιβέριος εἰς τὴν Καμπανίαν ἀνεχώρησε.

Β.

Γ.

Δ. ὁ κατὰ Λιβύην πόλεμος Δολοβέλλα τοῦ Ταχφαρίναν καταπολεμήσαντος τέλος ἔσχεν.

ΟΛ. ΞΑ. Δαμασίας Κυδωνιάτης στάδιον.

Α. Σαρδιανῶν Ἀλεξανδρεὺς παγκρατιαστὴς ὑπὸ Ἑλλανοδικῶν ἐζημιώθη διὰ δεκάδος.

Β. Πάλιν Τιβέριος εἰς τὴν Καμπανίαν ἀνεχώρησε. Κατὰ τὴν Ἰταλίαν ἐν τῇ φιδιωτῶν πόλει τοῦ ἀμφιθεάτρου πεσόντος πέντε μυριάδες ἀνθρώπων διεφθάρησαν.

Γ. Ἰουλία Αὐγούστου ἔκγονος Δρουσίλλα εἰς μοιχείαν εἰς νησίδιον ὑπὸ τοῦ πάππου ὁρισθεῖσα εἰκοστῷ τῆς ὁρίας ἔτει ἐτελεύτησε.

Δ.

ΟΛ.

ΟΛ. ΣΒ. Ἑρμησθένης Περγαμηνὸς σάδιον.

Α. Τιβέριος διετάξατο μὴ ἀποθνήσκειν ἐντὸς δέκα ἡμερῶν τοὺς καταψηφισθέντων πρὸς τοῦ βουλῆς. Λιβία, ἡ Ἰουλία, Τιβερίου μήτηρ ἐτελεύτησεν.

Β. Τιβέριος ὀρχησὰς τινὰς Ῥώμης ἐξήλασε, καὶ μηδαμοῦ τῇ τέχνῃ χρῆσθαι προσέταξε.

Γ. Σηϊανὸς Δρῦσον, καὶ Λιουίλλαν τὴν αὐτοῦ γαμετὴν φαρμάκῳ ἀνῄρει. Σηϊανὸς πραιφεκτεύων πανοικεὶ ἐξωλοθρεύεται.

Δ. ΧΡΙΣΤΟΥ ΠΑΘΟΣ ΣΩΤΗΡΙΟΝ.

ΟΛ. ΣΓ. Ἀπολλώνιος Ἐπιδαύριος σάδιον.

Α. Τιβέριος τὸ, τὰ πρᾶγμα τὸ κϛ' τὰ φανέσματα ἐμετείασε, καὶ διακιλίας καὶ πεντακοσίας μυριάδας τῷ δημοσίῳ ἔδωκεν, ὥστε αὐτὰς ὑπ' ἀνδρῶν βουλευτῶν ἀπαιτεῖσθαι εἰς τρία ἔτη ἐκδανισθῆναι. Ἀσίνιον Γάλλον τῇ πατρῴᾳ παῤῥησίᾳ ἀκαίρως χρησάμενον ὁ Τιβέριος ἀνῄρει.

Β. Ἐν τῇ Ῥώμῃ οἱ ὕπατοι τὸν τοῦ Τιβερίου ἀρχὴν δεκαετηρίδα σὺν τέραν ἑώρτασαν.

Γ. ὁ Τίβερις πολλὰ τῆς πόλεως ἐπέκλυσεν, ὥστε πολλοὺς θῆναι, καὶ πυρὶ πολλῷ πολεῖν θεῖ τε τὸ ἱππόδρομον καὶ θεῖ τὸ Ἀβεντῖνον διεφθάρη. ὁ φοίνιξ ὄρνεον ἐν Αἰγύπτῳ ὤφθη.

Δ.

ΟΛ. ΣΔ. Σαρκαθίων Ἀλεξάνδρους σάδιον. Στράτης Ἀργεάτης πάλιν, καὶ παγκράτιον ὄγδοον ἀφ' Ἡρακλέους, ἐπὶ πολεμουμένων Ἀργείων οὐδ' ἀγωνιζόντων.

Α. Τιβέριος ἐν Μισηνῷ τῆς Καμπανίας νόσῳ μετήλλαξεν. ὁ Καλιγόλας Ἀντιόχῳ τε τῷ Ἀντιόχου τὴν Κομμαγηνὴν, ἣν ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἔσχε, καὶ προσέτι καὶ τὰ πολιτικὰ τῆς Κιλικίας ὅρη, καὶ Ἀγρίππαν τὸν τοῦ Ἡρῴδου ἔκγονον λύσας τε (ἐπὶ γὰρ τοῦ Τιβερίου ἐδέδετο) καὶ τῇ πάσῃ ἀρχῇ προσάξας, τὸν ἀδελφὸν, ἢ καὶ τὸν υἱὸν ἔχ ὅπ τοῦ πατρῴου ἀπεστέρησεν, ἀλλὰ καὶ κατέσφαξε. Γαΐου Αὐγούστου ἡρῶον ὠσίωσε. Γαΐος ἔγημε Λολλίαν Παυλίναν, αὐτὸν τὸν ἄνδρα αὐτῆς Μέμμιον Ρηγοῦλον ἐκβιῶσαι οἱ τὴν γυναῖκα ἀναγκάσας, μὴ καὶ ἀνέβλυον αὐτὴν πρὸ οὐ νόμου λάβῃ.

Β.

Γ. Γαΐος τὰς ἀρχαιρεσίας τῷ τε δήμῳ, καὶ τῷ πλήθει ἀπέδοσε, καὶ τὸ τέλος τοῦ ἑκατοστοῦ κατέλυσε. Γαΐος τὸ μεταξὺ τοῦ Πουτεόλων τε καὶ Βαύλων ἐγεφύρωσε. Γαΐος πρὸς ἰδίας ἀδελφὰς μοιχεύσας εἶπε εἰς τὰς Γοντίας νήσους κατέβη.

Δ. Γαΐος ὑπὸ Χαιρέα ἀναιρεῖται.

ΟΛ. ΣΕ. Εὐβουλίδας Λαοδικεὺς σάδιον.

Α. Κλαύδιος τοὺς Ἰουδαίους ὥστε πολεμοῦντας, ὥστε χαλεπὸν εἶναι ἀνδρὶ παραχῆς αὐτοὺς τῆς πόλεως ἀπελάσαι, τῷ πατρίῳ νόμῳ σπουδαιοτέρους κωλῦσε. Κλαύδιος τῷ Ἀγρίππᾳ τῷ Παλαισίνῃ συμπράξαντί οἱ τὴν ἡγεμονίαν τήν τε ἀρχὴν πεπιστευκότι, καὶ τιμὰς ὑπατικὰς ἔνειμε τῷ τε ἀδελφῷ αὐτοῦ Ἡρῴδῃ, τό, τε στρατηγικὸν ἀξίωμα, καὶ δωρεὰν πολλὰ ἔδωκε Γάλβας ὁ Σολπίκιος Χάρβις κρατήσας τὴν Πύρρου Γαβίνιος * Μαυρουσίους νικήσας τε, τε ἄλλα βύσκει μήσε, καὶ ἀετὸν στρατιωτικὸν, ὃς μόνος ἔτι παρ' αὐτοῖς ἐκ τῆς τοῦ Οὐάρου συμφορᾶς ἦν, ἐκόμισεν.

Β. Κλαύδιος οὐ Λυκίους καταλύσαντας, ὡς καὶ Ῥωμαίων τινὰς ἀπεκτείναν, ἐδούλωσε τε, καὶ εἰς τὴν τῆς Παμφυλίας νομὸν ἐσέγραψεν.

Γ. Κλαύδιος τὴν Βρεττανίαν διὰ Πλαυτίου παρεῖσαν. καὶ δὴ καὶ Βρεττανικὸς αὐτός τε, καὶ ὁ υἱὸς ἐκλήθησαν.

Δ. Κλαύδιος τὰ Βρεττανικὰ ἐπινίκια κατήγαγε. Κλαύδιος Μάρκῳ Ἰουλίῳ Κοττίῳ τὴν πατρῴαν ἀρχὴν, ἣν ὑπὲρ τοὺς Ἄλπεις τοὺς ὁμωνύμους εἶχε, προσεπύξησε, βασιλέα αὐτὸν τότε πρῶτον ὀνομάσας. Κλαύδιος τοὺς Ῥοδίους τὴν ἐλευθερίαν ἀφῄρει, ὅτι Ῥωμαίων τινὰς ἀπεσκολόπισαν.

ΟΛ. Σϛ. Οὐαλέριος Μιτυληναῖος σάδιον.

Α. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΣ. Ἀνδρόγυνος ἐγεννήθη. Ἥλιος ἐξέλειψε.

Β. Παρὰ τὴν Θήρας τὴν νήσῳ ἀνεφάνη νησίδιόν τι οὐκ ὂν πρότερον.

Γ. Δομίτιος Κορβύλων διετάφρευσε πᾶν τὸ μεταξὺ τοῦτε Ῥήνου, καὶ Μόσας σταδίους ἑβδομήκοντα καὶ ἑκατὸν μάλιστα, ἵνα μὴ οἱ ποταμοὶ ἐν τῇ τοῦ Ὠκεανοῦ πλημμυρίδι ἀναῤῥέοντες πελαγίζωσιν.

Δ. Μεσσαλίνης, ἣ ὃς αὐτὸν μοιχεύσαντος Σιλίου φόνου.

ΟΛ. ΣΖ. Ἀθηνόδωρος Αἰγιεὺς σάδιον.

Α. ΔΕΙΝΟΦΙΛΟΣ. ἐν Ῥώμῃ θεράπαινα ἀπέκτεινε πίθῳ. Κλαύδιος τὴν ἀδελφιδῆν Ἀγριππίναν ἔγημε τὸν Δομιτίου Νέρωνος μητέρα. Σενεκᾶς Νέρωνι διδάσκαλος ἐδόθη. Κλαύδιος τὴν Ἀγριππίνης υἱὸν Νέρωνα ἐσεποιήσατο.

Β.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΣΗ. Ἀθηνόδωρος Αἰγιεὺς σάδιον τὸ δεύτερον.

Α. ΔΙΟΝΥΣΟΔΩΡΟΣ. Ἐν Μυσίᾳ πόλει τῆς Ἰταλίας, ἐν Ἀγριππίνης τῆς Σεβαστῆς ἐπωλῇ, ἀνδρόγυνος ἐγεννήθη.

Β. Ἀστὴρ κομήτης ἐφαντάσθη. Κλαύδιος ὑπὸ τῆς Ἀγριππίνης δηλητηριάσας φαρμάκῳ μετήλλαξε.

Γ.

Δ. ΚΟΝΩΝ. Ἐν Γερμανίᾳ ἐν τῷ στρατῷ τῶν Ῥωμαίων, ὃς ἦν ὑπὸ Τίτῳ Καρπλίῳ Μαγκίᾳ, δῆλος σταλήσε ἔτεκεν.

ΟΛ. ΣΘ. Καλλικλῆς Σιδώνιος σάδιον.

Α.

Β. Κορβύλων τὰ Αρτάξατα τ Αρμενίας μητρόπολιν ἀκνητὶ καταλαβὼν κατέσκαψεν. ἀ ὀλίγοις ὕστερον ἔτεσι Τηριδατης ἀνοικοδομήσας Νερώνια ἐκάλεσε. Κορβύλων Τιγρανόκερτα ἔλαβε ἐθελόσια. καὶ τ Ουολόγαισον καίτοι Φοβερὸν ὄντα εἰς διαλλαγὰς τῷ Ρωμαίων ἀξιώματι ἁρμοζόσας κατήγαγε.

Γ. Νέρων τὴν μητέρα Αγριππίναν ἀπέκτεινεν. ἥλιος σύμπας ἐξέλειψεν, ὥστε καὶ ἀστέρας ὀφθῆναι. κατὰ τ Νέρωνος τραπέζης σκῆπτος ἔπεσε.

Δ.

ΟΛ. ΣΙ. Αθηνόδωρος Αιγιεὺς στάδιον τὸ τρίτον.

Α. ΘΡΑΣΥΛΛΟΣ. παιδίον τετρακέφαλον ἐγεννήθη. Εν Βρεταννίᾳ δύο πόλεις ἐξεπορθήθησαν, καὶ μυριάδες ὀκτὼ τ Ρωμαίων, τ συμμάχων αὐτῶν ἀνηρέθησαν. καὶ ἡ νῆσος τ Ρωμαίων ἠλλοτριώθη.

Β. Νέρων τὴν γαμετὴν Οκταβίαν ἀπέκτεινε.

Γ. Νέρων Ρώμην ἐνέπρησε.

Δ.

ΟΛ. ΣΙΑ. Ξενόδαμος Ανδριωρεὺς ἐν ἀνδράσι παγκράτιον. ταύτην τὴν Ολυμπιάδα ἀναβάλλεσθαι εἰς τὴν αὐτὸν εἰς τὴν Ελλάδα παρουσίαν προσέταξεν ὁ Νέρων. αὕτη ἦν ἐν τοῖς Ηλείων γράμμασι παρεῖτο μόνη πασῶν ἡ Ολυμπιάς.

Α. ΔΗΜΟΣΤΡΑΤΟΣ. ὑπὸ Ρώμης Κορνήλιος Γαλλικανὸς ἡ γυνὴ παιδίον ἔτεκεν κεφαλὴν ἔχον Ανάβισ[ος]. Σενεκᾶς τὰς φλέβας ἐν τιμῶν ἐπλεύτησεν. ἀστὴρ κομήτης ἐφάνη.

Β. Θρασέας, καὶ Σωρανὸς ὑπὸ Νέρων[ος] ἐθανατώθησαν. Μασσώνι[ος] ὁ φιλόσοφ[ος] ἐξωρίσθη. Νέρων ἐν τοῖς τραγῳδοῖς ἠγωνίσατο. Τηριδάτης Αρμενίων βασιλεὺς εἰς τὴν Ιταλίαν παρεγένετο. ᾧ Νέρων τ Αρμενίας ἆθλημα ἐπέθηκεν. Ουίνδεξ, καὶ Γαλβας ὑπὸ Νέρων[ος] ἀπεστάτησαν.

Γ. ἡ σια Ολυμπιὰς ἦχθη. Τρύφων φιλαδελφὸς στάδιον ἐνίκα, Νέρων ἦ κηρύκων ἀγῶνα ἐξεφαιρέτο τραγῳδὸς, κιθαρῳδὸς, ἅρμα πωλικὸν, καὶ τὸ τέλειον, καὶ πεντάπωλον. Νέρων Ανναῖον Κορνοῦτον ὑπὸ παιδείας εὐδοκιμοῦντα ἐς νῆσον ἐνεβάλεν.

Δ. Νέρων ἑαυτὸν διεχρήσατο. Γάλβας αὐτοκράτωρ ἀπεδείχθη. Εν Ρώμῃ ἡμίονος ἔτεκεν. Εν ταῖς Συρακούσαις γυνὴ τ σὺν ἀφανῶν τέρας ἀπεκύησεν, εἶον ἔτω ἐμαθόν. τρεῖς γὰρ τῷ βρέφει κεφαλαὶ ἦσαν ἐξ οἰκείας ἑκάστη χειρός. τὰ δ' ἐπ' αὐτῷ ἑνὸς πάντα.

ΟΛ. ΣΙΒ. Πολίτης Κεραμίτης στάδιον. Αρτεμίδωρος Τραλλιανὸς παγκράτιον.

Α. Κατὰ τὴν Γερμανίαν οἱ στρατιῶται τῷ Γάλβᾳ ἐπανίστανται αὐτοκράτορα Βιτέλλιον προσαιρούμενοι. Γάλβας τ Γαΐζωνα νεανίσκον εὐγενῆ Καίσαρα ἀπέδειξεν. Οθων Σιλβιανὸς δὲ τ στρατιωτῶν τὴν ἀρχὴν ἐπρίατο. Γάλβας ἐν τῇ ἀγορᾷ κατεκόπη ἄρξας μῆνας ϛ. Μάχης πρὸς τῇ Κρεμώνῃ γενομένης τοῖς μὲν Βιτέλλιον μὲν οὖν μὲν Οθωνα, ἔπεσον ἑκατέρωθεν μυριάδες ἀνδρῶν τέσσαρες. Οθων ἑαυτὸν διεχρήσατο ἄρξας ἡμέρας ἐνενήκοντα. Βιτέλλιος ὑπὸ τ στρατιωτῶν κατεκόπη. τὸ Καπετώλιον ἐνεπρήσθη.

Β. Τὰ Ιεροσόλυμα ὑπὸ Τίτου κατεσκάφη. Τὸν Ιουδαίων, καὶ οὗ τὰ πάτρια αὐτῶν ἔθη προεισέλλοντας ἐπάχθη τῷ Καπετωλίῳ Διὶ κατ' ἔτος δίδραχμον ἀποφέρειν. Ουεσπασιανὸς τὸ Καπετώλιον ἀνακτίζειν ἤρξατο.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΣΙΓ. Ρόδων Κυμαίος, ἡ εἰσόδος, στάδιον.

Α.

Β. Τὸ τ Ειρλώνης τέμενος καθιερώθη, ὅ, τε Κολοσσὸς ἐν τῇ ἱερᾷ ὁδῷ ἱδρυθὴν ἔχων ὕψος ἑκατὸν ποδῶν, ἔχων τε καὶ εἰδος τ Νέρωνος. εἰ ἦ τὸ τ Τίτου.

Γ.

Δ. Αδριανὸς ὁ μετὰ ταῦτα αὐταρχήσας ἐγενήθη.

ΟΛ. ΣΙΔ. Στράτων Αλεξανδρεὺς στάδιον.

Α.

Β.

Γ. Ἀστὴρ κομήτης ὑπὲρ πολὺ ἐφαντάσθη. Ουεσπασιανὸς νοσήσας μετήλλαξεν ἐν τοῖς ὕδασι τῶν Σαβίνων τοῖς Κτιλίοις ὠνομασμένοις, μοναρχήσας ἔτη ι. Τίτος ὁ αὐτὸς υἱὸς τὴν ἀρχὴν διεδέξατο ἐπ' ἔτη β, μῆνας β, ἡμέρας κβ. Γναῖος Ιούλιος Αγρικόλας πάντα τ Βρεταννίαν κατέδραμε, καὶ πρῶτος τ Ρωμαίων ἔγνω τὰ τ, ὅτι ἡ Βρετανία νῆσός ἐστι, καὶ πανταχῇ περίρρυτος. Εκ τὰ Βεσβίου ὄρους πῦρ ἄφατον ἀνορραγὲν πᾶσαν τ περίχωρον διέφθειρε, καὶ δύο πόλεις ὅλας, τό, τε Ηρκυλάνειον, καὶ τὴν Πομπηίους, ἐν θεάτρῳ ξ ὁμιλούσας αὐτῆς καθημένους, κατέχωσε.

Δ. Πῦρ πολλὰ πάνυ τ Ρώμης, ξ Τίτου πρὸς τὸ πάθημα τὸ ἐν τῇ Καμπανίᾳ γενόμενον ἐκδημήσαντος, ἐπανεύμασε. Τίτος τὸ θέατρον τὸ κυνηγετικὸν, τό, τε Βαλανεῖον τὸ ἐπώνυμον αὐτὸν ἱέρωσεν.

ΟΛ. ΣΙΕ. Ερμογένης Ξάνθιος στάδιον.

Α. Τίτος μετήλλαξεν ἐν τοῖς ὕδασιν, ἐν οἷς ὁ πατὴρ αὐτὸν. Δομετιανὸς ὁ ἀδελφὸς τὴν ἀρχὴν διεδέξατο.

Β.

Γ. ΑΝΑΡΧΙΑ ΑΘΗΝΗΣΙ. Γυνὴ ὑπὸ πόλεως Τριδέντου τ Ιταλίας ἀπεκύησεν ὄφεις ἐσφαιρωμένους. Δομετιανὸς ἀπηγόρευσε μηδένα ἐν τῇ Ρωμαίων ἀρχῇ ἐκτέμνεσθαι.

Δ.

ΟΛ.

ΟΛ. ΣΙϛ. Απολλοφάνης, ὁ καὶ Πάππως, Θαρσεὺς στάδιον.

Α.

Β. Δομελιανὸς τὸν ἀγῶνα Καπιτωλῖνον ἐνεστήσατο διὸ ἔτει ὕστερον τοῦ πρώτου Ακιλιον νίκης.

Γ.

Δ. Δομελιανὸς τὰ Σεκουλάρια ἐπετέλεσε.

ΟΛ. ΣΙΖ. Ερμογένης Ξανθίου στάδιον τὸ δεύτερον.

Α.

Β.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΣΙΗ. Απολλώνιος, ἢ Ηλιόδωρος, Αλεξανδρεὺς στάδιον. Απολλώνιος πύκτης ἐπικληθεὶς Ραντὶς Αλεξανδρεὺς πρῶτος Αιγυπτίων ἀπὸ Ηλείων ἐξημιώθη εἰς τὸν ἀγῶνα ἀγυρίζας, καὶ ἦκεν ἐκ παλαιᾶς συνθέσμιας τοῦ πυκτῶν. Ηρακλείδης Αλεξανδρεὺς πύκτης τὸν κότινον Ηλεῖοι παρῆκαν ἀκονιτί.

Α.

Β. Ιώσηπος τὰς ἀρχαιολογίας Ιουδαϊκὰς συνεγράψατο.

Γ. ἡ ὁδὸς ἡ ἀπὸ Σινόεσσης εἰς Πολλοὺς ἄγουσα λίθοις ἐστρώθη. Δομελιανὸς Φλάβιον Κλήμεντα ὑπατεύοντα, καίπερ ἀνεψιὸν ὄντα, καὶ γυναῖκα καὶ αὐτὸν συγγενῆ ἑαυτοῦ Φλαβίαν Δομιτίλλαν ἔχοντα καλεσφάξεν, τὸν δὲ Δομιτίλλαν, ἐπενεχθέντος αὐτῇ ἐγκλήματος Ιουδαϊσμοῦ, εἰς Παντατρίαν ἀπώρισεν.

Δ. Δομελιανὸς ἀπεσφάγη ἄρξας ἔτη ι', ἡμέρας ε'. Νερούας Κοκκήιος αὐτοκράτωρ ἀπεδείχθη. εἰκόνες Δομελιανοῦ συνεχωνεύθησαν, καὶ ἀψῖδες αἱ αὐτῷ πεποιημέναι καθῃρέθησαν.

ΟΛ. ΣΙΘ. Στέφανος Καπιτώδοξ στάδιον.

Α. Νερούας ἐνομοθέτησε μήτε πύκτα δύναχίζειν, μήτε τὸν ἀδελφιδοῦν χαμεῖν.

Β. Νερούας τὸν Τραϊανὸν ὑοθετήσας Καίσαρα ἀπέδειξε. Νερούας ἀπήλλαξεν ἄρξας ἐτῶν ἓξ, μηνῶν δ.

Γ.

Δ. Αγρίππας ὁ ἕβδομος μὲν ἀπὸ τοῦ οἰκείου Ηρώδου, ὕστερος δὲ ἐν τοῖς Ιουδαίων βασιλεῦσιν ἐπλεύτησεν. ἐνταῦθα λήγει τὸ ἱστορικὸν τιβερίου Χρονικὸν ἀρξάμενον ἀπὸ Μωσέως.

ΟΛ. ΣΚ. Αχιλλεὺς Αλεξανδρεὺς στάδιον.

Α. Τραϊανὸς κατὰ ξ' Δεκεβάλε νικητήρια ἤγαγε, καὶ Δακικὸς ἐπωνομάσθη.

Β. Τραϊανὸς τὸν Ιστρον διαφανεστάτῃ γεφύρᾳ ἔζευξε, καὶ τὴν Δακίαν τῇ Ρωμαίων ἀρχαιότητι ὑποζεύξας ἐπαρχίαν ἐποίησε. Παλμυρᾶς τῆς Συρίας ἄρχων τὴν Αραβίαν τὴν ἀπὸ τῆς Πέτρης ἐχειρώσατο, καὶ Ρωμαίων ὑπήκοον ἐποιήσατο.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΣΚΑ. Θεωνᾶς, ὁ καὶ Σμάραγδος, Αλεξανδρεὺς στάδιον.

Α.

Β. Λεύκιος Ουαλέριος Λαβίκιος ὢν ἐτῶν ιγ' ποιητῶν Ρωμαίων ἀγῶνα ἐνίκησε Καπιτωλείοις, λύρᾳ ς'.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΣΚΒ. Κάλλις Σιδήτης στάδιον.

Α.

Β.

Γ.

Δ. ΑΔΡΙΑΝΟΣ ὁ μετὰ τοῦτο αὐτοκράτωρ γηρύλλιος. Εν Ρώμῃ γυνὴ τὸν δικέφαλον ἀπεκύησεν ἔμβρυον, ὁ ὑποθήκας τοῦ θυοσκόου εἰς Τίβεριν ποταμὸν ἐνεβλήθη.

ΟΛ. ΣΚΓ. Ευτολος Σιδήτης στάδιον.

Α.

Β. Τραϊανὸς πᾶσαν τὴν Αρμενίων χώραν εἷλε.

Γ. Τραϊανὸς χειμαζόντων ἐν τῇ Αντιοχείᾳ, σεισμὸς μεγάλους ἐποίησε, ὑφ' οὗ αἱ ἄλλαι τε πόλεις ἔκαμον, καὶ ἡ Αντιόχεια μάλιστα ἐδυσύχησε. καὶ παμπόλλους ἡ τῶν οἰκοδομημάτων πτῶσις διέφθειρεν, ἐν οἷς καὶ ὁ Πέδων ὕπατος ἔθνησε.

Δ. ΜΑΚΡΙΝΟΣ. Τραϊανὸς εἰς τὴν Μεσοποταμίαν ἐστράτευσε. Τραϊανὸς τὴν Αδιαβηνὴν παρεσήσατο. τὴν Κτησιφῶντα τὴν βασιλικὴν Τραϊανὸς οὐκ ἀγαρίστως μετὰ ἀποστάσεως ἐντὸς ἦλθε. Λύσιος ὑπὸ Τραϊανῷ πεμφθεὶς Ιουδαίους κατεστρέψατο. Τραϊανὸς εἰς Σελινοῦντα τὴν Κιλικίας ἐλθὼν ὑδρωπιάσας ἐτελεύτησεν αὐτοκρατορήσας ἔτη ιθ'. μῆνας ς'. τὰ δὲ ὀστᾶ αὐτοῦ ἐν τῷ κίονι αὐτοῦ κατετέθη. Αδριανὸς τὴν ἀρχὴν παρέλαβεν.

ΟΛ. ΣΚΔ. Ισαείων Αλεξανδρεὺς στάδιον.

Α. Αδριανὸς ἐλθὼν εἰς τὴν Ρώμην ἀφῆκε τὰ ὀφειλόμενα τῷ τε βασιλικῷ, καὶ τῷ δημοσίῳ τῷ τῶν Ρωμαίων, ἐκκαιδεκαετῆ ὁρίσας χρόνον, ἀφ' οὗ ὅτε, καὶ μέχρις οὗ τότε ἔμελλε.

Β.

Γ. Αδριανὸς πόλιν ἐν τῇ Μυσίᾳ οἰκίσας Αδριανοῦ θήρας αὐτὴν ἀνόμαζεν.

Δ.

ΟΛ. ΣΚΕ. Αριστέας Μιλήσιος στάδιον.

Α. Ευφράτης ὁ Φιλόσοφος ἀπέθανεν ἑκουσίως, ἐπιτρέψαντος αὐτῷ Αδριανοῦ κώνειον καὶ διὰ τὸ γῆρας, καὶ διὰ τὴν νόσον, πιεῖν.

Β.

Γ.

Δ. ἔκλειψις σελήνης.

ΟΛ. ΣΚϛ. Διονύσιος Οσμυδρομύτης Αλεξανδρεὺς στάδιον Αἴδας, καὶ παραπαύμενοι Αιγύπτιοι ἐκ τοῦ νομοῦ Αρσινοΐτου πύκτην ἐξημιώθησαν εἰς τὰ ἀγῶνα ἀγυρίσαντες, καὶ ὑπὲρ αὐτῆς νίκης ἐπὶ λήμματος σωθέντες. ἀπὸ τῆς ζημίας ἀγάλματα διὸς ἐποιήθησαν.

Α. Αδριανὸς Αθήνησι Διὸς ὠν ἐπώπθυσε τὰ μυστήρια.

Β.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΣΚΑ. Διονύσιος Ὁσυμαδυμὺς Αλεξανδρεὺς σάδιον τὸ Ε.

Α. Αδριανὸς ἐν τῇ Αιγύπτῳ Ανλινόῳ ὠνομασμένῳ ἀνεδόμησε πόλιν. ὁ δὲ Ανλίνος παιδικά τε αὐτοῦ ἐγεγόνει, καὶ ἐν τῇ Αιγύπτῳ ἐτελεύτησε.

Β. Αδριανὸς Απολλόδωρον τὸν ἀρχιτέκτονα ἀπέκτεινεν, ὅτι τὸν ναὸν Αφροδίτης, καὶ Ρώμης ὑπ' αὐτοῦ κατεσκευασμένον ἀπεδοκίμαζε.

Γ. Αδριανὸς τό, τε Ολυμπίειον τὸ ἐν τῇς Αθηναις, ἐν ᾧ ἡ αὐτὸς ἵδρυτο, ἀξεπίπσε, καὶ διηκόνησε ἐς αὐτὸ Ινδικὰς κομιδείσας ἀνέθηκε. πάτε Διονύσια ἐν τῇ ἑαυτῆ πατρίδι λαμπρῶς ἐπετέλεσε. τόνδε σηκὸν τ' ἑαυτοῦ τὸ Πανελλήνιον ὠνομασμένον οἰκοδομήσαντα τοῖς Ελλησιν ἐπέτρεψε, καὶ ἀγῶνα ἐπ' αὐτῷ καθίδρυσε, χρήματά τε πολλὰ, καὶ σῖτον ἐπέτηδεον.

Δ. Αδριανὸς εἰς τὰ Ιεροσόλυμα πόλιν αὖτὶ τῆς καθαιρεθείσης ὠκισε, ἣν καὶ Αιλίαν Καπετωλίαν ὠνόμασεν, ἐς τ' ἕδ ναὸν ἕδ Θεοῦ τόπον ναὸν τῷ Διὶ ἕτερον αὐτεγείρας.

ΟΛ. ΣΚΗ. Λυκᾶς Αλεξανδρεὺς σάδιον.

Α. Ιουδαία πᾶσα κεκίνηϊ. ἔκλειψις σελήνης.

Β.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΣΚΘ. Επίδαυρος, ὁ καὶ Αμμώνιος, Αλεξανδρεὺς σάδιον.

Α. Φίλων Βύβλιος Γραμματικὸς ὢν ἐτῶν ὃη ἐγνωρίζετο ὑπὸ ὑπάτου Σεβήρου ἕ Ερεννίου χρηματίσαντος.

Β.

Γ.

Δ. Μέχρι τότε Φλέγων Τραλλιανὸς ἀπελεύθερος Αδριανοῦ Καίσαρος ἔγραψεν Ολυμπιάδας ἐν βιβλίοις ις.

ΟΛ. ΣΛ. Δίδυμος Αλεξανδρεὺς σάδιον.

Α. Εμβῆς πατὴρ τ' τ Παιανιέων τάξεως ἐτιμήθη ποτομῇ μαρμαρίνῃ τῇ ΙΑ Γαχών.

Β.

Γ. Συνόδῳ Ξυσικῇ τ' περὶ τ' Ηρακλέα ἀθλητῶν ἱερονικῶν στεφανιτῶν τόπος ἡ οἴκημα ἐδόθη ποτὲ Θέρμαις Τραϊανᾶις.

Δ. Αυτοκράτωρ Σεπτίμιος Σεβῆρος γυνᾶπα.

ΟΛ. ΣΛΑ. Κραναὸς Σικυώνιος σάδιον.

Α.

Β.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΣΛΒ. Αθηνὸς Σαρδιανὸς σάδιον. Σωκράτης πάλαι, ἡ παγκράτιον ἀπεγράψατο ὑπὸ Ηλείων παρεβεβαιώθη ὑπὸ Διονυσίου Σελευκέως.

Α.

Β.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΣΛΓ. Δημήτριος Χῖος σάδιον.

Α.

Β.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΣΛΔ. Ηρᾶς Χῖος σάδιον.

Α.

Β.

Γ. Αντωνεῖνος Ευσεβὴς τέθνηκε.

Δ.

ΟΛ. ΣΛΕ. Μνασίβυλος Ερατὺς σάδιον.

Α.

Β.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΣΛϚ. Αιθαλὴς Αλεξανδρεὺς σάδιον.

Α.

Β.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΣΛΖ. Ευδαίμων Αλεξανδρεὺς σάδιον.

Α.

Β.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΣΛΗ. Αγαθόβιος Αιγινήτης σάδιον.

Δ. νόμος ἐν Ρώμῃ ἐτέθη, ὥστε μὴ ἐξεῖναι διαθέτῃ κληρονομεῖν πατέρα τὰ τέκνα, ἢ τῷ ἀχαρίστῳ ἢ παιδὶ τὸ πεντακόσιον δίδοσθαι τ' πατρῴας οὐσίας.

ΟΛ. ΣΛΘ. Αγαθόβιος Αιγινήτης σάδιον τὸ δεύτερον.

Α.

Β.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΣΜ Ανθὶ, ὁ καὶ Φαιδὰς, Αλεξανδρεὺς σάδιον. Μ. Αυρήλιος Δημητρίου Αλεξανδρεὺς παγκράτιον.

Α. οἱ Ανιοχέως Αρταβάνῃ τῷ πολίτῃ αὐτῶν σήλην μαρμαρίνην ἀνέγραψαν τ' πολιτικῶν ἄρτων ἕνεκα ὑπ' αὐτοῦ τοῖς Ανιοχεῦσιν ἐκ τ' ἰδίων προσόδων κεχωρηγημένων.

Β.

Γ.

Δ.

ΟΛ. ΣΜΑ. Ηρων Αλεξανδρεὺς σάδιον.

Α.

Β.

Γ.

Δ.

ΟΛ.

ΟΛ. ΣΜΒ. Μάγν Κυρηναῖ στάδιον.
Α.
Β.
Γ. Κόμοδ ἀπὸ τ ἰδίων στρατιωτῶν διεφθάρη.
Δ.

ΟΛ. ΣΜΓ. Ισίδωρ Αλεξανδρεὺς στάδιον.
Α.
Β. Βάτων φίλωνος τ ἀλειφομμένων προστετήκας χρυσῷ στεφάνῳ ἐστεφανώθη Καπετωλείοις ἐν Ρώμῃ, λύστρῳ κη.
Γ.
Δ.

ΟΛ. ΣΜΔ. Ισίδωρ Αλεξανδρεὺς στάδιον τὸ δεύτερον.
Α.
Β.
Γ.
Δ.

ΟΛ. ΣΜΕ. Αλέξανδρ Αλεξανδρεὺς στάδιον.
Α.
Β.
Γ. Σηκλαρίων ἀγών.
Δ.

ΟΛ. ΣΜϚ. Επινίκ Κυζικηνὸς, ὁ ἐκ Κῶ, στάδιον.
Α.
Β.
Γ.
Δ.

ΟΛ. ΣΜΖ. Σαλορνίλ Κρὴς Γορτύνιος στάδιον.
Α.
Β.
Γ.
Δ.

ΟΛ. ΣΜΗ. Ηλιόδωρος, ὁ ἐκ Τρωσιδάμας, Αλεξανδρεὺς στάδιον.
Α.
Β.
Γ.
Δ.

ΟΛ. ΣΜΘ. Ηλιόδωρ, ὁ ἐκ Τρωσιδάμας, Αλεξανδρεὺς στάδιον τὸ δεύτερον.
Α.
Β.
Γ.
Δ.

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΩΝ ΑΝΑΓΡΑΦΗ.

Α.

	Ὀλυμπ.
Αγάθαρχ Κερκυραῖ στάδιον.	ξα.
Αγαθόβυς Αιγινήτης στάδιον.	σλη. σλθ.
Αγέμαχ Κυζικηνὸς στάδιον.	ρμζ.
Αγεὺς Αργεῖ δολιχόν.	ρις.
Αγησίδαμ Λοκρὸς Επιζεφύρι παίδων πυγμήν.	cδ.
Αγις Ηλεῖ στάδιον.	νβ.
Αγνων Πεταρήθι στάδιον.	νγ.
Αδάλης Αλεξανδρεὺς στάδιον.	σλς.
Αθηνόδωρ Αιγιεὺς στάδιον.	οζ. σκ. σι.
Αθηράδας Λάκων στάδιον.	κ.
Αιχίνης Ηλεῖ στάδιον.	ε.
Αιχίνης Μιλησι ὁ Γλαυκίας στάδιον.	σϑ.
Ακανθος Λάκων δολιχόν.	ιε.
Ακεσίλαος Μεγαλοπολίτης στάδιον.	ρμκ.
Ακοχὰς Ταραντῖνος στάδιον.	ξε.
Ακρσίλα Κυρηναῖ στάδιον.	ρξε.
Αλέξανδρος Αλεξανδρεὺς στάδιον.	σμε.
Αλκίδας Λάκων στάδιον.	ρλδ.
Αλκιμ Κυζικηνὸς στάδιον.	ρνθ.
Αμισωνᾶς Βαρκαῖος στάδιον.	π.
Αμμώνι Αλεξανδρεὺς στάδιον.	ρλα.
Ανδρέας Λακεδαιμόνιος στάδιον.	ροθ.
Ανδροκλος Μεσσήνιος στάδιον.	γ.
Ανδρομαχος Αμβρακιώτης στάδιον.	ρω.
Ανδροσθένης Κορίνθιος στάδιον.	ριϑ.
Ανδροσθένης Αρκὰς παγκράτιον τὸ πρῶτον.	ϛ.
Ανθεσίων (Αυτεσίων) Αργεῖος στάδιον.	ρωβ.

Ανδρ,

Ολυμπ.

Ανθὶ, ὁ καὶ Φειδὲς, Αλεξανδρεὺς στάδιον. σμ.
Αντιώωρ Αθλωᾶς, ἢ Μιλήσιος, παγκράτιον, ᾠδὴν ὁδόν. ρικ.
Ανλίγονος Μακεδὼν στάδιον. ρκβ, ρκγ.
Ανλικλῆς Αθλωᾶς στάδιον. ρι.
Ανλικλῆς Μεσσηνίου στάδιον. ῆ.
Ανλικλῆς Μεσσηνίου ἕτερος στάδιον. ρι.
Ανλικράτης Επιδαύριος στάδιον. με.
Αντίμαχος Ηλεῖος στάδιον. β.
Αντίπατρος Ηπειρώτης στάδιον. ρξα.
Ανώδικος Κυζικηνὸς στάδιον. ρξ.
Απελλᾶς Ηλεῖος στάδιον. ξ.
Απολλοφάνης, ὁ καὶ Γάππης, Ταρσεὺς στάδιον. στς.
Απολλωνίδης Τεγεάτης στάδιον. ρικ.
Απολλώνιος Αλεξανδρεὺς, ἢ Ηλιόδωρος, στάδιον. σικ.
Απολλώνιος Επιδαύριος στάδιον. σγ.
Αρίσανδρος Λέσβιος στάδιον. ρνγ.
Αριστέας Μιλήσιος στάδιον. σκε.
Αριστέας Στρατονικεὺς πάλαι ὁμῶς, καὶ παγκράτιον. ρ Γ ῆ
Αριστόδημος Ηλεῖος πάλαι. Γ ῆ.
Αριστόλοχος Αθηναῖος στάδιον. ρϑ.
Αρίστων Θάσιος στάδιον. ρπε.
Αρκεσίλαος Γολυμνήστου παῖς Κυρηναῖος ἅρμασι. ω.
Αρριχίων Φιγαλεὺς παγκράτιον. νδ.
Αρτεμίδωρος Θυατειρηνὸς στάδιον. ρΓγ.
Αρτεμίδωρος Τραλλιανὸς παγκράτιον. σιβ.
Αρχίλοχος Κερκυραῖος στάδιον. νθ.
Ασπάλικος Αλικαρνασσεὺς στάδιον. ρΓζ.
Ασκληπιάδης Σιδώνιος στάδιον. ρπθ.
Ασσὰς Κροτωνιάτης στάδιον, καὶ δίαυλον. ογ. οδ. οε.
Ασυχος Συρακόσιος στάδιον. οε.
Ασωπιχος Κλεοδάμα Ορχομένιος παῖς στάδιον. ος.
Αθλικὸς Σαρδιανὸς στάδιον. σλβ.
Μ. Αυρήλιος Δημητρίου Αλεξανδρεὺς παγκράτιον. σμ.
Αυφίδιος Πατρεὺς στάδιον. ρΓ.
Αχιλλεὺς Αλεξανδρεὺς στάδιον. σκ.

Β.

Βελισίχη γυνὴ ἀπὸ Μακεδονίας σωφρόνως πολικῆς. ρκη.
Βοιωτὸς Σικυώνιος στάδιον. ρξδ.

Γ.

Γέλων Δεινομένους Γελῶος ἅρμασι. ογ.
Γέλων Λάκων στάδιον. μδ.
Γλαυκίας, ἤτοι Γλύκων, Κροτωνιάτης στάδιον. μκ.
Γρύλλος Χαλκιδεὺς στάδιον. ριβ.
Γύγις Λάκων στάδιον. λγ.

Δ.

Δαϊκλῆς Μεσσήνιος στάδιον. ξ.
Δαμασίας Αμφιπολίτης στάδιον. ριε.
Δαμασίας Κυδωνιάτης στάδιον. σα.
Δαμάρητος Ηρακλεώτης ὅπλῳ. ξε. ξς.
Δάμων Δελφὸς στάδιον. ρξβ.
Δάμων Θάσιος στάδιον. ρα. ρβ.
Δάσμων Κορίνθιος στάδιον. ιδ.

Δάτης

Ολυμπ.

Δάτης, ἤτοι Δάνδης, Αργεῖος στάδιον. ϡζ.
Δεινομένης [Δεινοσθένης] Λάκων στάδιον. ρις.
Δημάρητος Εφέσιος στάδιον. ρϘδ. ρϘι.
Δημήτριος Αλεξανδρεὺς στάδιον. ρλϡ.
Δημήτριος Χῖος στάδιον. σλγ.
Δημόκριτος Μεταρσεὺς στάδιον. ρνβ.
Δίδυμος Αλεξανδρεὺς στάδιον. σλ.
Δίκων Καλλιβράτου Συρακόσιος στάδιον. ϘϠ.
Διόγνητος Κροτωνιάτης στάδιον. νϡ.
Διόδοτος Τυανεὺς στάδιον. ρϘα.
Διοκλῆς Κορίνθιος στάδιον. ιγ.
Διοκλῆς Μεσσηνίου, ἤτοι Δαϊκλῆς, στάδιον. ζ.
Διοκλῆς Υσταστωνὸς στάδιον. ρυϡ.
Διονύσιος Αλεξανδρεὺς στάδιον. σξβ.
Διονύσιος Ὀπτιμόμου Αλεξανδρεὺς στάδιον. σκς. σκζ.
Διονυσόδωρος Ταραντῖνος στάδιον. ρ.
Διοφάνης Αιολεὺς στάδιον. ρϘβ.
Διοφάνης Γρσπεὺς στάδιον. ρϘϡ.
Δίων Κυπαρισσεὺς στάδιον. ρος.
Δωριεὺς Διαγόρου Ρόδιος παγκράτιον. πζ. πϡ. πϠ.
Δωρόθεος Ρόδιος στάδιον. ρμα.
Δωτάδης Μεσσηνίος στάδιον. ι.

Ε.

Εκατόμνος Ηλεῖος στάδιον. ροζ.
Ελλανίκος Αλκαμένους παῖς πυγμῇ. πϠ.
Εξαίνετος Ακραγαντῖνος στάδιον. Ϙα. Ϙβ.
Επαίνετος Αργεῖος παῖς στάδιον. ροε.
Επίδαυρος, ὁ καὶ Αμμώνιος, Αλεξανδρεὺς, στάδιον. σχϠ.
Επινίκου Κυζικηνὸς, ὁ καὶ Κωᾶς, στάδιον. σμς.
Επιτελίδας Λάκων στάδιον. ν.
Ερατοσθένης Κροτωνιάτης στάδιον. να.
Ερατων Αἰθωλὸς στάδιον. ρλε.
Εργοτέλης Φιλάνορος Κρὴς, πόλεως Γνωσσῦ, Ιμεραῖος ἢ ἀναγραφθεὶς, δολιχόδρομον. οζ.
Ερμογένης, ὁ ἐπίκλην Ιππος, Ξαύθιος στάδιον. σιε. σιζ.
Ερμογένης Περγαμηνὸς στάδιον. σβ.
Ερυξίας Χαλκιδεὺς στάδιον. ξβ.
Ευαγόρας Ηλεῖος σωφρόνων τελείᾳ πεζῶν. Ϙα. Ϙβ.
Ευανδρος Θεσσαλεὺς στάδιον. ξδ.
Ευβατος Κυρηναῖος στάδιον. Ϙγ.
Ευβουλίδας Λαοδικεὺς στάδιον. σε.
Ευβώτας Κυρηναῖος στάδιον. ρδ.
Ευδαίμων Αλεξανδρεὺς στάδιον. σλζ.
Ευδαμος Κῶος στάδιον. ροβ.
Ευθυμος Ασυκλέους Λοκρὸς Επιζεφύριος ἀνδρῶν πυγμῇ. οδ. οϛ. οζ.
Ευπόλεμος Ηλεῖος στάδιον. Ϙϛ.
Ευπολις Ηλεῖος στάδιον. Ϙϛ.
Ευρύβατος Λάκων πάλῃ. ιϡ.
Ευρύβατος Λάκων πενταθλῳ πωλικῷ. ϘϠ.
Ευρυβ Αθηναῖος στάδιον. χζ.
Ευρυκλείδας Λάκων στάδιον. λζ.
Ευρυκλῆς Λάκων στάδιον. μζ.
Ευρύλας Χαλκιδεὺς στάδιον. ριβ.
Ευσολος Σιδήτης στάδιον. σχϜ.
Ευτελίδας Λάκων παῖς πένταθλον, ἢ πάλην. λϡ.
Εφάρμοσος Οπούντιος πάλην. ογ.

Ολυμπ.

Ζ.

Ζώπυρος Συρακόσιος στάδιον. ρμ.

Η.

Ηλιόδωρος Αλεξανδρεὺς στάδιον. σιη.
Ηλιόδωρος, ὁ ἐπὶ Τρωσιδάμας, Αλεξανδρεὺς στάδιον. σμη. σμθ.
Ηρακλείδης Αλεξανδρεὺς πύκτης τὸν στέφανον ἐφέρετο τῶν Ηλείων ἔσχεν ἀκονιτί. σιη.
Ηρακλείδης Σαλαμίνιος στάδιον. ρμδ.
Ηράκλειτος Σάμιος στάδιον. ρμγ.
Ηρᾶς Χῖος στάδιον. σλδ.
Ηρων Αλεξανδρεὺς στάδιον. σμα.

Θ.

Θάλπις Λάκων στάδιον. χε.
Θέαντος παῖς πυγμή. Ḡ.
Θεόδοτος Κυμαῖος στάδιον. σιγ.
Θεόδωρος Μεσσήνιος στάδιον. ρπγ. ρπδ.
Θεόπομπος Θεσσαλὸς στάδιον. ωσ.
Θερσίας Θεσσαλὸς πεζῶν ἀπήνη. ο.
Θέσπαλος Κορίνθιος πένταθλον, Ḡ στάδιον. ξθ.
Θεωνᾶς, ὁ ἐπὶ Σμάραγδος, Αλεξανδρεὺς στάδιον. σκα.
Θήρων Ακραγαντῖνος ἅρματι. οζ.
Θύμηλος Ασσύνδιος στάδιον. γνα.

Ι.

Ιδαῖος Κυρηναῖος στάδιον. ρχς.
Ικάριος Υπερήσιος στάδιον. χγ.
Ιολαΐδας Αργεῖος στάδιον. ρλθ.
Ιπποκλέας Θεσσαλὸς διαυλόδρομον. οα. ογ.
Ιπποσθένης Λάκων παίδων πάλιν. λζ.
Ιπποσθένης Λάκων ἀνδρῶν πάλιν. μγ.
Ιπποστρατος Κροτωνιάτης στάδιον. νδ. νε.
Ιπποστρατος Σελευκεὺς στάδιον. ρμθ.
Ισυρίων Αλεξανδρεὺς στάδιον. σκδ.
Ισίδωρος Αλεξανδρεὺς στάδιον. σμγ. σμδ.
Ιχόμαχος Κροτωνιάτης στάδιον. ξη. ξθ.
Ιχυρος Ιμεραῖος στάδιον. ξς.

Κ.

Καλλικλῆς Σιδώνιος στάδιον. σθ.
Καλλισθένης Λάκων στάδιον. χς.
Κάλλιππος Σιδήτης στάδιον. σχβ.
Κάπρος Πυθαγόρου Ηλεῖος πάλιν, ἢ παγκράπιον. ρμβ.
Κεράς Αργεῖος πάλην. ρχ.
Κλεόμαντις Κλειτόριος στάδιον. ρια.
Κλεόξενος Αλεξανδρεὺς περιοδονίκης πυγμήν. ρλε.
Κλεοπτόλεμος Λάκων στάδιον. χδ.
Κλεοσθένης Επιδάμνιος ἅρματι. ξς.
Κλεόστρατος Ρόδιος πάλην. ρμζ.
Κλέων Επιδαύριος στάδιον. μγ.
Κλεώνδας Θηβαῖος στάδιον. μα.
Κλίτων Μακεδὼν στάδιον. ριγ.
Κομαῖος πυγμῇ. λβ.
Κόροιβος Ηλεῖος στάδιον. α.
Κραναὸς Σικυώνιος στάδιον. σλα.

Κρα-

Ολυμπ.

Κραξίλλας [Κραυξίδας] Θεσσαλὸς πάλεως Κρανῶν ϛ κέλητι. λγ.
Κράτης Αλεξανδρεὺς στάδιον. ϛμβ.
Κράτης Ηλεῖϛ κήρυκα ἀγῶνα. ϛϛ.
Κραῶνϛ Μεγαρεὺς στάδιον. λβ.
Κείτων Ιμεραῖϛ στάδιον. ϖβ. ϖδ. ϖε.
Κροκίνας Λαρισσαῖϛ στάδιον. ϛδ.
Κύλων Αθηναῖϛ δίαυλον. λε.

Λ.

Λάδας Αιγεὺς στάδιον, καὶ δολιχόν. ϛχε.
Λάδρομϛ Λάκων στάδιον. νζ.
Λάμαχϛ Ταυρομενίτης στάδιον. ρπα.
Λάμπις Λάκων πένταθλον. ιϰ.
Λαοθένης Οηβαῖϛ στάδιον. ϛδ.
Λεωνίδας Ρόδιϛ τριακὴς στάδιον. ϛνδ. ϛνε. ϛνϛ. ϛνζ.
Λεωνίδας Ρόδιϛ πάλαι ὁμοῦ, καὶ παγκράτιον. ϛνϛ.
Λεωχάρης Μεσσήνιϛ στάδιον. ια.
Λυκᾶς Αλεξανδρεὺς στάδιον. σχϰ.
Λύγδαμις Συρακόσιϛ παγκράτιον. λγ.
Λυκῖνϛ Κροτωνιάτης στάδιον. μϑ.
Λύκϛ Λαρισσαῖϛ στάδιον. πβ.
Λυκώτας Λάκων στάδιον. μβ.

Μ.

Μάγνϛ Κυρηναῖος στάδιον. σμβ.
Μαρίων Μαρίωνος Αλεξανδρεὺς πάλαι ὁμοῦ, καὶ παγκράτιον. ρπβ.
Μεγακλῆς Αθηναῖος πεθείπασι. πϰ.
Μενεσθεὺς Βαρκυλίτης στάδιον. ρλζ.
Μένων Αθηναῖϛ στάδιον. ϛε.
Μικίων Βοιώτιϛ στάδιον. ρμϛ.
Μικίνας Ρόδιϛ στάδιον. ριδ.
Μικίνας, ἤτοι Σμικρίνας, Ταραντῖνος στάδιον. ρζ.
Μίλων Κροτωνιάτης πάλην. ξβ.
Μίνως, ἤτοι Μένων, Μεγαρεὺς στάδιον. ιθ.
Μίνως Μεγαρεὺς στάδιον. ϛε.
Μνασίβουλος Ερατεὺς στάδιον. σλε.
Μόαχϛ Κολοφώνιος παιδικὴν πυγμήν. ϛρμε.
Μόαχος Κολοφώνιος μόνος παιδικὴν περίοδον. ρμε.

Ν.

Νικάτωρ Κυρηναῖϛ στάδιον. ϛχϛ.
Νικίας Οστάνλιϛ στάδιον. ο.
Νικόδημϛ Λακεδαιμόνιος στάδιον. ϛξθ.
Νικόμαχϛ Φιλαδελφεὺς στάδιον. ϛξϰ.

Ξ.

Ξενόδαμϛ Αντικυρεὺς παγκράτιον ἐν ἀνδράσι. σια.
Ξενοκλῆς, ἤτοι Ξενόδοκος, Μεσσήνιος στάδιον. ϑ.
Ξενοφάνης στάδιον. ϛλβ.
Ξενοφῶν Κορίνθιϛ στάδιον. οθ.

Ο.

Οιβώτας Δυμαῖος στάδιον. ε.
Ολυνθεὺς Λάκων στάδιον. λη. μ.
Ονησίκριτος Σαλαμίνιος στάδιον. ϛν.
Ονόμασος Σμυρναῖος πυγμῇ. χγ.
Οξύθεμις Κορωναῖϛ στάδιον. ιβ.

Ολύμπ.

Ορθων Συρακόσι@ στάδιον. ργ.
Ορσιππ@ Μεγαρεὺς στάδιον. ιε.
Ουαλέρι@ Μιτυληναῖος στάδιον. σς.

Π.

Παμμένης Μάγνης ἀπὸ Μαιάνδρ στάδιον. ρϛ.
Παντακλῆς Αθηναῖος στάδιον. κα. κβ.
Παρμενίδης Καμαρινα῀ος στάδιον. ξγ.
Παρμενίδης, ἤτοι Παρμενίων, Μιτυληναῖος στάδιον. ριζ.
Παρμενίδης Ποσιδωνιάτης στάδιον. οη.
Παρμενίσκος Κερκυραῖος στάδιον. ϟα. ργ.
Πατυκης Αχαιὸς πόλεως Δύμης κάλπη. υ.
Πάτων Θηβαῖος πεντάθλῳ. κε.
Περιγένης Αλεξανδρεὺς στάδιον. ρκζ.
Πολέμων Πετραῖος στάδιον. σ.
Πολίτης Κερκυραῖος στάδιον. σιβ.
Πολυδάμας Νικ. Σκοτουσαῖ@ παγκράτιον. ϟγ.
Πολυκλῆς Κυρηναῖ@ στάδιον. ρη.
Πολυμήσωρ Μιλήσι@ παίδων στάδιον. μς.
Πολύμναστος Κυρηναῖος στάδιον. πα.
Πολυνείκης Ηλεῖος παίδων στάδιον. λζ.
Πολυχάρης Μεσσηνι@ στάδιον. δ.
Ρεξιδάμας Αιγινήτης πυγμῇ. νθ.
Πρωτοφάνης Μάγνης πάλην ὁμοῦ, καὶ παγκράτιον. ροβ.
Πυθαγόρας Λάκων στάδιον. ις.
Πυθαγόρας Μάγνης στάδιον. ρκ. ρκα.
Πυθαγόρας Σάμι@ παίδων πυγμῇ. μη.
Πυθοκλῆς Σικυώνι@ στάδιον. ρλς.
Πυθόστρατος Εφέσιος στάδιον. ργ.
Πυρρίας Αιτωλὸς στάδιον. ρμε.
Πῶλ@ Επιδαύριος στάδιον. ιζ.
Πῶρος, ἤτοι Παῦρος, Κυρηναῖος στάδιον. ρε.
Πῶρος Μαλιεὺς στάδιον. ρς.

Ρ.

Ρηξίλλος Οστίλιος παγκράτιον. ξα.
Ριψολης Λάκων στάδιον. λϑ.
Ρόδων Κυμαῖος στάδιον. σιγ.

Σ.

Σαραπίων Αλεξανδρεὺς στάδιον. σδ.
Σαπρίλ@ Κρὴς Γορτύνι@ στάδιον. σμζ.
Σέλευκ@ Μακεδὼν στάδιον. ϟπη.
Σιμμίας Σελευκεὺς ἀπὸ Τίγρι@ στάδιον. ρο.
Σιμύλ@ Νεαπολίτης στάδιον. ϟλγ.
Σκάμανδρ@ Αλεξανδρεὺς στάδιον. ρπϛ.
Σκαμανδρι@ Μιτυληναῖος στάδιον. οϛ.
Σμικρίνας Ταραντῖν@ στάδιον. ρξ.
Στέφαν@ Καππαδόξ στάδιον. σιθ.
* Στόμας Αθηναῖος στάδιον. λδ.
Στρατόνικος [Στράτων] Κορράγ Αλεξανδρεὺς πάλην ὁμοῦ, καὶ παγκράτιον. ροη.
* Στράτος Αργεάτης πάλην ὁμοῦ, καὶ παγκράτιον. σδ.
Στρατων Αλεξανδρεὺς στάδιον. σιδ.
Συβαριάδης Λάκων πώλων ἅρμασι. ϟϑ.
Σύμμαχος Μεσσήνιος στάδιον. πϑ.

Σφαῖ-

Ὀλυμπ.

Σφαῖρ(ος) Λάκων στάδιον. λε.
Σωκράτης πάλιν ὁμῦ, ἢ παγκράτιον. σλβ.
Σώπολ(ις) Αργε(ίος) στάδιον. ρπζ.
Σώσιππ(ος) Αθηναῖ(ος) στάδιον. ϛη.
Σώστρατος Σικυώνι(ος) ἐπίκλην Ακροχερσίτης, ἢ Ακροχειρισὴς, παγκράτιον. ρδ.
Σωτάδης Κρὴς δολιχόν. ϛθ.
Σώφρων Αμβρακιώτης στάδιον. ωζ.

Τ.

Τέλλις Σικυώνι(ος) στάδιον. ιϰ.
Τερπναῖ(ος) Ηλεῖ(ος) στάδιον. ϛζ.
Τιμαῖ(ος) Ηλεῖ(ος) συλλιγκτίω. ϛς.
Τιμόθε(ος) Τραλλιανὸς στάδιον. ρξγ.
Τισικράτης Κροτωνιάτης στάδιον. οα. οβ.
Τληπόλεμ(ος) Λύκι(ος) κέλητι πωλικῷ πρῶτος. ρλα.
Τορύμμας Επιτάλιος στάδιον. ϰ.
Τρύφων φιλαδελφέως στάδιον ἔτει τρίτῳ Ολυμπ. σια.

Υ.

Υπέρβι(ος) Συρακόσι(ος) στάδιον. ϛ.
Υπολύσι(ος) Ηλεῖ(ος) δίαυλον. ρδ.

Φ.

Φαίδιμος Αλεξανδρεὺς τῶν Τρωάδος παίδων παγκράτιον. ρμε.
Φαῖδρος Φαρσάλιος στάδιον. νς.
Φαίδων Αλεξανδρεὺς ἐκ τῶν Τρωάδος παίδων παγκράτιον. ρμε.
Φάνας Πελλωεὺς στάδιον, δίαυλον, ὅπλον, δολιχόν. ξζ.
Φερίας Αιγινήτης παίδων πάλιν. οθ.
Φιλίν(ος) Ηγησιπόλιδ(ος) Κῶος στάδιον. ρχθ. ρλ.
Φιλόμβροτος Λάκων πένταθλον. χϛ. χζ. χη.
Φιλόμηλος Φαρσάλιος στάδιον. ρχδ.
Φιλώτας, ἤτοι Φιλητᾶς, Συβαρίτης παίδων πυγμήν. μα.
Φορμίων Αλικαρνασσεὺς στάδιον. ϛζ.
Φρυίων Αθηναῖος στάδιον. λϛ.
Φωκίδης Αθηναῖος στάδιον, ὡς δὲ ἄλλοι, πάλιν. ρδ.

Χ.

Χάρμης Λάκων στάδιον. χη.
Χίονις Λάκων στάδιον. χθ. λ. λα.
Χρυσόγονος Νικαεὺς στάδιον. ρξϛ. ρξζ.
Χρυσομαχος Λάκων στάδιον. μϛ.

Ψ.

Ψαῦμις Καμαριναῖος πεδίλῃσιν, ἀπήνῃ, καὶ κέλητι. πβ.

Ἀναγεγραφὴ τὸ πάλιν ὁμῦ, καὶ παγκράτιον νικησάντων. Ὀλυμπ.

α Ηρακλῆς.
β Κάπ(ος) Ηλεῖος ρμβ.
γ Λεωνίδης Ρόδιος ρνϛ.
δ Πρωτοφάνης Μάγνης ροβ.
ε Στρατόνικος, ἢ Στράτων, Κοράγε Αλεξανδρεὺς ροη. ροθ.

ϛ Μαρίων Μαρίωνος Αλεξανδρεύς ρωβ.
ζ Αρισταίας Στρατόνικος, ἢ Μαγάνδεως ρϟη.
η Στράτων Αργεάτης. σδ.
θ Σωκράτης πάλῃ, καὶ παγκράτιον ἀπογραψάμενος ἐπὶ τῶν Ηλείων, παρεβραβεύθη ἐπὶ Διονυσίου Σελευκέως σλβ.
ι Αυρήλιος Διὶ Σεβήρῳ μόνος ἐν τοῖς κατὰ Ρώμην ἀγῶσι πάλῃ ὁμοῦ, καὶ παγκράτιον ἐνίκησε.

Ἐπειδὴ πολλοὺς τῶν ἐνδόξων ἀθλητῶν ἡ ὑπερβαλοῦσα τῶν Ολυμπιάδων ἀναγραφὴ ἀμνημονήτους καταλέλοιπεν, ὀλίγους ἐκ πολλῶν ἐρῶμεν. Καὶ Τίτορμος μὲν ὁ κατ' ἐκεῖνον καιρὸν ἀκμάσας Μίλωνος τοῦ ἀθλητοῦ ἀθλητὴς μὲν οὐκ ἐγένετο, βουκόλος δὲ πρεσβεὺς ἦν τότε τῷ ῥώμῃ ὁ Μίλων ἀνέκραγε τοῦτο δὴ τὸ εἰς παροιμίαν ἐλθόν. Ἄλλος ἦν Ηρακλῆς. Γλαῦκος ἦν ὁ Καρύστιος πύκτης ἐπὶ τῶν ἀλκιμωτάτων, καὶ Κλεομήδης ὁ Ασυπαλαιεύς, ἐξ οὗ ὁ χρησμός· Υστατος Ηρώων Κλεομήδης Ασυπαλαιεύς. ἀήττητος ἦν πύκτης καὶ Αρειος ὁ Αιγύπτιος. Στράτων ἦν ὁ Κορράγος Ολυμπίασιν ἐνίκησε πάλῃ ὁμοῦ, καὶ παγκράτιον, καὶ τῇ ἑξῆς Ολυμπιάδι. ὁμοίως καὶ ἐν Νεμέᾳ ἦν, καὶ Πυθοῖ, καὶ Ἰσθμοῖ. Εὔδημος ὁ Λοκρὸς πύκτης ἐπὶ, Διὸς ῥώμην σώματος εἰς ὑπερβολὴν θαυμαζόμενος. Ευρυδάμας ὁ Κυρηναῖος πύκτης ἐξεκράθη μὲν ὑπὸ τῶν ἀνταγωνιστῶν οὐδόντας, ἐνίκησε δὲ καταπιὼν αὐτὰς, ἵνα μὴ αἴσθηται ὁ ἀντίπαλος. Διώξιππος ὁ Αθηναῖος ἀθλητὴς ἐπίδειξιν ποιούμενος Αλεξάνδρῳ τῷ Βασιλεῖ τῆς ἰδίας ἀλκῆς, τὴν ἐθνικὴν ἀποδυς, καὶ προχειρισάμενος ῥόπαλον, Μακεδόνα τινὰ τῶν ἀπιφανῶν μὴ πανοπλίας αὐτῷ ἀπόνασθαι, καὶ τὸ σῶμα ἀπικαθαίνοντα γυμνὸς κατέβαλεν ἐκ προκλήσεως. Κλειτόμαχος ὁ Θηβαῖος πύκτης θαυμάζεται μὲν ἐπὶ σωφροσύνῃ ἀσκήσας· ἐπεὶ γὰρ μέχρι ψιλῆς ἀκοῆς ἀφροδισίων ἠνείχετο, ἐρωτικῶν δὲ λόγων ἐν συμποσίοις ἐμβαλλομένων, ἢ ἀλλαχοῦ, εὐθὺς ἀνίστατο ἀπηλλάττετο. ἐπεὶ δὲ τοῦτο, ἵνα μὴ ἡττηθεὶς αὖτις ποτὲ τῶν ἀφροδισίων ἡδονῆς ἀκμὴν ταχὺ μαραίνοιτο. Φαύλλος δὲ ἐκ Κρότωνος ἀθλητὴς πεντήκοντα καὶ δύο ποδῶν εἶναι τὸ πήδημα λέγεται. ἦν μόνος ἀπὸ τῆς Ιταλίας ἐπὶ τῶν Μηδικῶν ἴδιος ὅλῳ τριήρει τοῖς Ελλησιν ἐβοήθησεν. Μελαγκόμας ὁ πύκτης καλλίστου τε καὶ μέγιστος ἦν. ἐφ' ᾧ τε Τίτον Φασὶν ἐρασθῆναι τὸν αὐτοκράτορα. ἦν ὃς ἑδένα πώποτε ῥώσας, ἑδὲ παίξας μόνῃ τῇ χειρῶν ἀναστάσῃ πάντας ἀπέκτεινε τοὺς ἀντιπάλους. Αυρήλιος Ελιξ ὁ ἀθλητὴς ἐπὶ Σεβήρου δὲ αὐτοκράτορος γεγονὼς τοσοῦτον ἀνταγωνιστὰς ὑπερῆρεν, ὥστε πάλην ὁμοῦ καὶ παγκράτιον ἀγωνίσασθαι ἔν γε τῇ Ρώμῃ. Οἱ γὰρ Ηλεῖοι φθονήσαντες αὐτῷ * ἑδὲ ἐκάλεσεν εἰς τὸ σφέτερον παλαιστρικὸν ἑδένα. καὶ ἐνίκησεν ἑκάτερον. ὁ μηδεὶς ἄλλος ἐπεποιήκει ἐν τοῖς κατὰ τὴν Ρώμην ἡλονότι ἀγῶσι. καὶ ἵνα τὰς πολλὰς παρῶ, ἀρκεσθήσομαι μόνῳ Νικηφόντι τῷ Μιλησίῳ, εἰς ὃν τὸ ἐπίγραμμα·

Ταύρε βαθυκὼ τένοντα, καὶ σιδαρέης
Ατλαντος ὦμος, καὶ κόρυν Ηρακλέης,
σεμνάν θ' ὑπήνην, καὶ λέοντος ὄμματα
Μιλησίε γίγαντος ἐσ' Ολύμπιος
Σθὺς ἀτρόμητος εἶδεν, ἄνδρας ἡνίκα
πυγμὰν ἐνίκα Νικηφῶν Ολυμπία.

Ἐγένετο δὲ καὶ ἐπὶ τῆς Θεοδοσίου τοῦ Μεγάλου καιρῶν ὁ ἐκ Φιλαδελφείας τῆς Λυδῶν παλαιστὴς Φιλήμονος ὄνομα. ἦν χαλκῆν ἀνδριάντα λέγεται πατάξας εἰς βάθος ἐνιζῆσαι βιάσασθαι τὸν χαλκὸν, ἐφ' ᾧ ἀνδριάντος τετυχηκέναι, καὶ ἐπ' αὐτῷ ἐπιγράμματος. ἦν τὸ ἀκροτελεύτιον.

χαλκὸς ἐμῆς χειρὸς πολλὸν ἐλαφρότερος. καὶ Μεταγένης ὁ Θάσιος μυρίας πυκτεύσιν ἀνείλετο νίκας. ἦν γὰρ τῷ ῥώμῃ ἀνθρώπαλος.

ΒΑΣΙΛΕΩΝ

ΒΑΣΙΛΕΩΝ ΑΙΓΥΠΤΙΩΝ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑΙ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΗΛΙΟΥΠΟΛΙΤΗΝ ΕΚΔΟΣΙΝ ΑΦΡΙΚΑΝΟΥ ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΜΩΝ ΜΑΝΕΘΩ ΤΟΥ ΙΕΡΕΩΣ ΑΙΓΥΠΤΙΟΥ.

ΠΡΩΤΗ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ ΘΕΙΝΙΤΩΝ, ΒΑΣΙΛΕΩΝ Η.

Μεθ' νέκυας οὓς ἡμιθέους πρώτη δυναστεία καταριθμεῖται Βασιλέων η.

Α Μιὼης Θϊνίτης ἐβασίλευσεν ἔτη ξβ. ὃς ὑπὸ ἱπποποτάμων ἁρπαγεὶς διεφθάρη.

Β Αθωθις υἱὸς ἔτη νζ. ὁ τὰ ἐν Μέμφει Βασίλεια οἰκοδομήσας ἢ Φέρων) βίβλοι ἀνατομικαὶ. ἰατρὸς γὰρ ἦν.

Γ Κενκένης υἱὸς ἔτη λα.

Δ Ενέφης υἱὸς ἔτη κγ. ἐφ' οὗ λιμὸς τὴν Αἴγυπτον κατέσχε μέγας. ὅτε τὰς περὶ Κοχώνην ἤγειρε πυραμίδας.

Ε Σαφαϊδε υἱὸς ἔτη κ.

ς Μιέβιδος υἱὸς ἔτη κς.

Ζ Σέμεμψις υἱὸς ἔτη ιη. ἐφ' οὗ φθορὰ μεγίστη κατέσχε τὴν Αἴγυπτον.

Η Βιηνέχης υἱὸς ἔτη κς.

Ὁμοῦ ἔτη ΣΝΓ [ΣΞΓ] τὰ τῆς πρώτης ἡγεμονείας. ΣΞΓ.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ ΘΕΙΝΙΤΩΝ, ΒΑΣΙΛΕΩΝ Θ.

Α Βοηθὸς ἔτη λη. ἐφ' οὗ χάσμα κατὰ Βάραθρον ἐγένετο, καὶ ἀπωλοντο πολλοί.

Β Κατέχως ἔτη λθ. ἐφ' οὗ οἱ βόες Απις ἐν Μέμφει, καὶ Μνεὺς [Μνεῦις] ἐν Ηλίῳ πολλοῖς ὁ Μενδήσιος τράγος ἐνομίσθησαν εἶναι θεοί.

Γ Βιναθρὶς ἔτη μζ. ἐφ' οὗ ἐκρίθη τὰς γυναῖκας βασιλείας γέρας ἔχειν.

Δ Τλὰς ἔτη ιζ.

Ε Σεθένης ἔτη μα.

ς Χαίρης ἔτη ιζ.

Ζ Νεφερχέρης ἔτη κε. ἐφ' οὗ μυθεύεται τὴν Νεῖλον μέλιτι κεκερασμένον ἡμέρας ια ῥυῆναι.

Η Σέσωχρις ἔτη μη. ὃς εἶχεν ὕψος πηχ. ε, παλάτος γ.

Θ Κενέρης ἔτη λ.

Ὁμοῦ τῆς δευτέρας δυναστείας ἔτη ΤΒ. ΦΞΕ.

Ὁμοῦ τῆς πρώτης καὶ δευτέρας μετὰ τὸν κατακλυσμὸν ἔτη ΦΝΕ [ΦΞΕ].

ΤΡΙΤΗ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ ΜΕΜΦΙΤΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΝ Θ.

Α Εχερόφης ἔτη κη. ἐφ' οὗ λίβυες ἀπέστησαν Αἰγυπτίων, καὶ τὸ σελήνης πρὸς λόγον αὐξηθείσης ἐπὶ δέκα αὐτὰς παρέδοσαν.

Β Τόσορθρος ἔτη κθ. οὗτος Ασκληπιὸς Αἰγυπτίοις κατὰ τὴν ἰατρικὴν νενόμισται. καὶ τὴν διὰ ξεστῶν λίθων οἰκοδομὴν ὗρξε. ἀλλὰ καὶ γραφῆς ἐπεμελήθη.

Γ Τύρις ἔτη ζ.

Δ Μέσωχρις ἔτη ιζ.

Ε Ζώϋφις ἔτη ις.

ς Τοσέρτασις ἔτη ιθ.

Ζ Αχης ἔτη μβ.

Η Σίφωρις ἔτη λ.

Θ Κερφέρης ἔτη κς.

Ὁμοῦ τῆς τρίτης δυναστείας ἔτη ΣΙΔ. ΣΙΔ.

τῶν δὲ τριῶν δυναστειῶν ἔτη ΨΞΘ. [ΨΟΘ] ΨΟΘ.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ ΜΕΜΦΙΤΩΝ ΣΥΓΓΕΝΕΙΑΣ ΕΤΕΡΑΣ, ΒΑΣΙΛΕΩΝ Η.

Α Σῶρις ἔτη κθ.

Β Σῶφις ἔτη ξγ. ὃς τὴν μεγίστην ἤγειρε πυραμίδα, ἣν φησιν Ηρόδοτος ὑπὸ Χέοπος γεγονέναι. Οὗτος ἢ καὶ ὑπερόπλης εἰς θεὸς ἐλέγετο, καὶ τὴν ἱερὰν συνέγραψε βίβλον, ἣν ὡς μέγα χρῆμα ἐν Αἰγύπτῳ γλώμωνος ἑλληνάμιον.

Γ Σῶφις ἔτη ξς.

Δ Μενχέρης ἔτη ξγ.

Ε Ραθοίσης ἔτη κε.

ς Βιχέρης ἔτη κβ.

Ζ Ζεβερχέρης ἔτη ζ.

Η Θαμφθὶς ἔτη θ.

Ὁμοῦ ἔτη ΣΟΔ [ΣΠΔ] ΣΠΔ.

Ὁμοῦ τῶν δ βασιλέων τῆς μετὰ τὸν κατακλυσμὸν ἔτη ,αμς [,αξγ] ,ΑΞΓ.

Θ Μεθ' ὃν Σέσωχρις ἔτη μη. ὃς λέγεται γεγονέναι ὕψος ἔχων πηχῶν ε, παλαιστῶν γ, * τὸ μέγεθος θ. Επὶ τούτου δὲ οὐδὲν ἀξιομνημόνευτον ὑπῆρχεν. οἱ μὲν ἐβασίλευσαν ἔτεσι ΣΓΖ [ΤΛΒ] ΤΛΒ.

Ὁμοῦ τῶν πεπάρων βασιλέων ,ΑΡΙΑ.

ΠΕΜΠΤΗ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ ΕΞ ΕΛΕΦΑΝΤΙΝΩΝ, ΒΑΣΙΛΕΩΝ Θ.

Α Ουσερχέρης ἔτη κη.

Β Σέφρης ἔτη ιγ.

Γ Νερχεφέρης ἔτη κ.

Δ Σίσιχις ἔτη ζ.

Ε Εχέ-

Ε Ἐχέρης ἔτη κ.
ς Ραθύρις ἔτη μα.
Ζ Μερχέρης ἔτη θ.
Η Ταχέρης ἔτη μδ.
Θ Οὐνῶφ ἔτη λγ.
Ομοῦ ἔτη ΣΜΗ [ΣΙΕ] ΣΙΕ.
σὺν τοῖς προπεταγμένοις, ἀφ' ἑπτὰ δ δυναστειῶν ΑΣϚΔ [ΑΤΚς.]

ΕΚΤΗ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ ΜΕΜΦΙΤΩΝ, ΒΑΣΙΛΕΩΝ ΕΞ.

Α Οθώης ἔτη λ.
ὃς ὑπὸ τ' ἰδίων δορυφόρων ἀνῃρέθη.
Β. Φιὸς ἔτη γ.
Γ. Μεθυσοῦφις ἔτη ζ.
Δ Φίωψ ἐξαέτης ἀρξάμενος βασιλεύειν ἐγένετο μέχρις ἐτῶν ρ.
Ε Μενθεσοῦφις ἔτος α.
ς Νίτωκρις γεννικωτάτη, καὶ εὐμορφοτάτη τ' κατ' αὐτὴν γυμνὴν, ξανθὴ τὴν χροιὰν, ἣ τὴν τρίτην ἤγειρε πυραμίδα, ἐβασίλευσεν ἔτη ιβ.
Ομοῦ ἔτη ΣΓ [ΡΝΓ] ΡΝΓ.
Γίνονται σὺν τοῖς προπεταγμένοις ἀϚϚΔ ἑπτὰ τ' ε δυναστειῶν ἔτη ,αυϚζ [,αυοθ] ,ΑΥΟΘ.

ΕΒΔΟΜΗ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ ΜΕΜΦΙΤΩΝ, βασιλέων ο, οἱ ἐβασίλευσαν ἡμέρας ο.

ΟΓΔΟΗ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ ΜΕΜΦΙΤΩΝ, βασιλέων κζ, οἱ ἐβασίλευσαν ἔτη ΡΜς.
Γίνονται δὲ σὺν τοῖς προπεταγμένοις ἔτη ,αχλθ [,αχκε] ,ΑΧΚΕ.

ΕΝΝΑΤΗ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ ΗΡΑΚΛΕΟΠΟΛΙΤΩΝ, βασιλέων ιϑ, οἱ ἐβασίλευσαν ἔτη ΥΘ.
ὧν ὁ πρῶτος Ακθόης δεινότατος τ' προ αὐτοῦ γενόμενος τοῖς ἐν πάσῃ Αιγύπτῳ κακὰ εἰργάσατο. ὕστερον δὲ μανίᾳ προσέπεσε, καὶ ὑπὸ κροκοδείλου διεφθάρη.
Ομοῦ τ' ἐννέα δυναστειῶν ἔτη ,ΒΛΔ.

ΔΕΚΑΤΗ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ ΗΡΑΚΛΕΟΠΟΛΙΤΩΝ, βασιλέων ιϑ, οἱ ἐβασίλευσαν ἔτη ΡΠΕ ἔτη ΡΠΕ.
Ομοῦ τ' δέκα δυναστειῶν ἔτη ,ΒΣΙΘ.

ΕΝΔΕΚΑΤΗ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ ΔΙΟΣΠΟΛΙΤΩΝ, βασιλέων ις, οἱ ἐβασίλευσαν ἔτη μγ.
Μεθ' ὃς Αμμενέμης ἔτη ις.
ΝΘ.
Μέχρι τοῦδε τὸν πρῶτον τόμον κατέλαβε ὁ Χεμμανεθῶ. Ομοῦ βασιλεῖς ρϚβ [σιγ] ἔτη ϚΤη [ϚΣοη.] ,ΒΣΟΗ.

ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΤΟΜΟΥ ΜΑΝΕΘΩ.

ΔΩΔΕΚΑΤΗ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ ΔΙΟΣΠΟΛΙΤΩΝ, βασιλέων ξ.

Α Γεσωνγώσης Αμμενέμαγός ἔτη μς.
Β Αμμανέμης ἔτη λϑ.
Ος ὑπὸ τ' ἰδίων εὐνούχων ἀνῃρέθη.
Γ Σέσωσις ἔτη μϑ.
Ος ἀνάσασαν ἐχειρώσατο τὴν Ασίαν ἐν ἐνιαυτοῖς δ, καὶ τῆς Ευρώπης τὸ μέχρι Θράκης, πανταχόσε μνημόσυνα εἰσίας τ' τῶν ἐθνῶν καταστάσεως, ὅπου μὲν τοῖς γενναίοις, ἀνδρῶν, ὅπου δὲ τοῖς ἀγεννέσι, γυναικῶν μόρια τῆς αἰδοῦς ἐγχαράττων, ὡς ὑπὸ Αιγυπτίων μὴ Οσιρὶν πρῶτον νομισθῆναι.
Δ Λαχάρης ἔτη η.
ὃς τ' ἐν Αρσινοίτῃ Λαβύρινθον ἑαυτῷ τάφον κατεσκεύασεν.
Ε Αμμέρης ἔτη ι.
ς Αμμάμενης ἔτη η.
Ζ Σκεμιόφρις ἀδελφὴ ἔτη δ.
Ομοῦ ἔτη ρξ. ΡΞ.
Τῶν ιβ δυναστειῶν ὁμοῦ ἔτη ,ΒΥΛΗ.

ΤΡΙΣΚΑΙΔΕΚΑΤΗ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ Διοσπολιτῶν, βασιλέων ξ. οἱ ἐβασίλευσαν ἔτη υνγ, ὁμοῦ ,ΒΩϚΛ.

ΤΕΣΣΑΡΕΣΚΑΙΔΕΚΑΤΗ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ Ξοϊτῶν, βασιλέων ος, οἱ ἐβασίλευσαν ἔτη ρϖδ. ὁμοῦ ΓΟΕ.

ΠΕΝΤΕΚΑΙΔΕΚΑΤΗ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ Ποιμένων, ἦσαν δὲ Φοίνικες ξένοι, βασιλεῖς ἑξ, οἱ Μέμφιν εἷλον, ὧν
Α Σαΐτης ἐβασίλευσεν ἔτη ιϑ.
ἀφ' οὗ καὶ ὁ Σαΐτης νόμος. οἱ καὶ ἐν τῷ Σιθροΐτῃ νόμῳ πόλιν ἔκτισαν, ἀφ' ἧς ὁρμώμενοι Αιγυπτίους ἐχείρωσαντο.
Β Ανῶν ἔτη μδ.
Γ Παχνᾶν ἔτη ξα.
Δ Στὰν ἔτη η.
Ε Αρχλῆς ἔτη μϑ.
ς Αφωβις ἔτη ξα.
Ομοῦ ἔτη ΣΜΔ [ΣΜΒ] ΣΜΒ.
Ομοῦ τ' ιε δυναστῶν ἔτη ,ΓΤΙΖ.

ΕΚΚΑΙΔΕΚΑΤΗ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ. I.
Ποιμένες ἄλλοι, βασιλεῖς λβ, οἱ ἐβασίλευσαν ἔτη ΦΙΗ. ΦΙΗ.
Ομοῦ τ' ις δυναστειῶν ἔτη ,ΓΩΛΕ. CXCI.

ΕΠΤΑΚΑΙΔΕΚΑΤΗ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ
Ποιμένες ἄλλοι, βασιλεῖς λγ, καὶ Θηβαῖοι Διοσπολίτῃ μγ.
Ομοῦ ποιμένες, καὶ οἱ Θηβαῖοι ἐβασίλευσαν ἔτη ρνα. ΡΝΑ.
Ομοῦ τ' ιζ δυναστειῶν ἔτη ,ΓΛΓς.

ΟΚΤΩΚΑΙΔΕΚΑΤΗ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ
Διοσπολιτῶν, βασιλέων ις.
Α Αμῶς [Αμωσις] ἔτη κε. CCXCIV.
Β. Χεβρὼς

cccxix. Β Χεβρὼς ἔτη ιγ.
cccxxxii. Γ Αμένωφθις ἔτη κδ.
Δ Αμερσις ἔτη κβ.
cccl viii. Ε Μίσφρις ἔτη ιγ.
cccl xv. ϛ Μισφραγμούθωσις ἔτη κϛ.
cccxci. Ζ Θύθμωσις ἔτη θ.
cccc. Η Αμένωφις ἔτη λα.
Ibid. ἔτος ὃ ἐστὶν ὁ Μέμνων εἶναι νομιζόμενος, καὶ φθεγγόμενος λίθος.
cccc xxxi. Θ Ωρος ἔτη λζ.
Ι Αχέρρης ἔτη λβ.
ΙΑ Ραθῶς ἔτη ϛ.
ΙΒ Χεβρῆς ἔτη ιβ.
ΙΓ Αχέρρης ἔτη ιβ.
ΙΔ Αμερσῆς ἔτη ε.
dxxxiii. ΙΕ Ραμμεσῆς ἔτος ἕν.
dlii. Ιϛ Αμμενὼφ ἔτη ιθ.
Ομοῦ ἔτη ΣΞΓ [ΣΠΖ] ΣΠΖ.
Ομοῦ τῶν ιη δυναστειῶν ἔτη ΔΣΟΓ.

ΕΝΝΕΑΚΑΙΔΕΚΑΤΗ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ Διοσπολιτῶν, βασιλέων ζ [ϛ.]

dcxiii. Α Σεθὼς ἔτη να.
dcxcvii. Β Ραψάκης ἔτη ξα.
dccl xiii. Γ Αμμενεφθῆς ἔτη κ.
Δ Ραμεσῆς ἔτη ξ.
dcccl ii. Ε Αμμενεμῆς ἔτη ε.
dcccxxviii. ϛ Θέωρις ὁ πάρ' Ομήρῳ καλούμενος Πολύβιος, Αλκάνδρας ἀνὴρ, ἐφ' οὗ τὸ Ιλιον ἑάλω, ἔτη ϛ.
Ομοῦ ἔτη ΣΘ [ΣΓ] ΣΓ.
Εως τοῦ αὐτοῦ τόμου Μανεθῶ βασιλεῖς ϛς [ϲΛϛ] ἔτη ,ϚΡκα [,Ϛαοη.]
Ομοῦ τῶν ιθ δυναστειῶν ἔτη ,ΔΥΟϛ.

ΤΡΙΤΟΣ ΤΟΜΟΣ ΜΑΝΕΘΩ.

dcccxxvi. ΕΙΚΟΣΤΗ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ ΔΙΟΣΠΟΛΙΤΩΝ βασιλέων ιβ, οἱ ἐβασίλευσαν ἔτη ρκε.
Ομοῦ τῶν κ δυναστειῶν ἔτη ,ΔΧΑ.

ΠΡΩΤΗ ΚΑΙ ΕΙΚΟΣΤΗ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ Τανιτῶν, βασιλέων ζ.

mxiv. Α Σμερδῆς ἔτη κϛ.
mxl. Β Ψουσέννης ἔτη μβ.
mlxxxi. Γ Νεφελχέρης ἔτη δ.
mlxxxv. Δ Αμενώφθις ἔτη θ.
mxciv. Ε Οσόχων ἔτη ϛ.
mc. ϛ Ψινάχης ἔτη θ.
mcix. Ζ Σουσέννης ἔτη ιδ.
Ομοῦ ἔτη ρλ [ρι] ΡΙ.
Ομοῦ τῶν κα δυναστειῶν ,ΔΨΙΑ.

ΕΙΚΟΣΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ Βουβαστιτῶν, βασιλέων θ.

mcxliv. Α Σέσογχις ἔτη κα.
mclxv. Β Ουσόρθων ἔτη ιε.
Ἄλλοι τρεῖς Γ, Δ, Ε, ἔτη κε.
mclxxx. ϛ Τακέλλωθις ἔτη ιγ.
Ἄλλοι τρεῖς Ζ, Η, Θ, ἔτη μβ.
Ομοῦ ἔτη ριϛ. ΡΙϛ.
Ομοῦ τῶν κβ δυναστειῶν ἔτη ,ΔΩΚΖ.

ΤΡΙΤΗ ΚΑΙ ΕΙΚΟΣΤΗ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ Τανιτῶν, βασιλέων δ.

Α Πετουβάστης ἔτη μ. mcxciii.
ἐφ' οὗ Ολυμπιὰς ἦχθη πρώτη.
Β Οσορχὼν ἔτη η. mccxviii.
ἐν Ηρακλέᾳ Αιγύπτιοι καλοῦσι.
Γ Ψαμμοῦς ἔτη ι. mccxxvii.
Δ Ζητ* ἔτη λα.
Ομοῦ ἔτη ϖϑ ΠΘ.
Ομοῦ τῶν κγ δυναστειῶν ἔτη ,ΔΛΙϛ.

ΕΙΚΟΣΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ

Βόκχορις Σαΐτης, ἐφ' οὗ ἀρνίον ἐφθέγξατο. ἔτη μδ.
Ομοῦ τῶν κδ δυναστειῶν ἔτη ,ΔΛΞ.

ΕΙΚΟΣΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ. mccxxvii.
Αιθιόπων, βασιλέων γ.

Α Σαβάκων, ὃς αἰχμαλώτων Βόκχοριν ἑλὼν ἔκαυσε ζῶντα, καὶ ἐβασίλευσεν ἔτη η. mcclxxxiii.
Β Σεβήχου ὑὸς ἔτη ιδ. mccxcv.
Γ Τάρκου ἔτη η. [ιη.] mcccvii.
Ομοῦ ἔτη μ Μ.
Ομοῦ τῶν κε δυναστειῶν ἔτη ,Ε.

ΕΚΤΗ ΚΑΙ ΕΙΚΟΣΤΗ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ Σαϊτῶν, βασιλέων θ.

Α Στεφινάτης ἔτη ζ. mcclxxxix.
Β Νεχεψὼς ἔτη ϛ. mccxlvi.
Γ Νεχαὼ ἔτη η. mcccli.
Δ Ψαμμίτιχου ἔτη νδ. mcccix.
Ε Νεχαὼ δεύτερος ἔτη ϛ. mcccxiv.
Οὗτος εἶλε τὴν Ιερουσαλὴμ, καὶ Ιωαχὰς τὸν βασιλέα αἰχμάλωτον εἰς Αἴγυπτον ἀπήγαγε.
ϛ Ψαμμουθὶς ἕτερος ἔτη ϛ. mcccx.
Ζ Ουάφρις ἔτη ιθ. mcccxxii.
ᾧ πεσόντι φυγὼν, ἁλώσης ὑπὸ Ασσυρίων Ιερουσαλὴμ, οἱ τῶν Ιουδαίων ὑπόλοιποι. mcccxxvi.
Η Αμωσις ἔτη μδ. mccccli.
Θ Ψαμμενερίτης μῆνας ϛ.
Ομοῦ ἔτη ϙν, μῆνες ϛ. ΡΝ.
Ομοῦ τῶν κς δυναστειῶν ἔτη ,ΕΡΝ.

ΕΒΔΟΜΗ ΚΑΙ ΕΙΚΟΣΤΗ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ Περσῶν, βασιλέων η.

Α Καμβύζης ἔτη ε [γ] δ ἑαυτῷ βασιλείας Περσῶν ἐβασίλευσεν Αιγύπτου ἔτη ϛ. mccccxci.
Β Δαρεῖος Υστάσπου ἔτη λϛ. mccccxcvi.
Γ Ξέρξης ὁ μέγας ἔτη κα. mdxxxxii.
Δ Αρταβάνης μῆνας ζ. mdlii.
Ε Αρταξέρξης ἔτη μα. mdliii.
ϛ Ξέρξης μῆνας β. mdxcii.
Ζ Σογδιανὸς μῆνας ζ. mdxcii.
Η Δαρεῖος Ξέρξου ἔτη ιθ. mdxciii.
Ομοῦ ἔτη ΡΚΔ, μῆνες δ.
Ομοῦ τῶν κζ δυναστειῶν ἔτη ,ΕΣΟΔ.

ΕΙΚΟΣΤΗ ΟΓΔΟΗ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ.

MDCIIII. Αμυρταῖος Σαΐτης ἔτη ϛ.
Ομοῦ τ κη δυναστειῶν ἔτη ,ΕΣΠ.

ΕΙΚΟΣΤΗ ΕΝΝΑΤΗ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ Μενδησίων, βασιλέων δ.

MDCX. Ā Νεχεέλης ἔτη ϛ.
MDCXVI. B̄ Αχωρις ἔτη ιγ.
MDCXXVIII. Γ̄ Ψάμμυθις ἔτος α.
MDCXXVIII. Δ̄ Νεφερίτης μιᾶς δ.
Ομοῦ ἔτη κ. K̄.
Ομοῦ τ κθ δυναστειῶν ἔτη ,ΕΤ.

ΤΡΙΑΚΟΣΤΗ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ ΣΕΒΕΝΝΙΤΩΝ, βασιλέων γ.

MDCXXIX. Ā. Νεκτανέβης ἔτη ιη.
MDCXLVIII. B̄. Τέως ἔτη β̄.
MDCI. Γ̄ Νεκτανέβος ἔτη ιη.
Εως ὧδε Μανεθῶς τὰς λα δυναστείας Αιγύπτε ἀνείγραψεν ἐκ ἱερῶν βιβλίων. τὰ δὲ μετὰ ταῦτα ἐκ ἑλληνικῶν συγγραφέων.
Ομοῦ ἔτη λη ΛΗ.
Ομοῦ τ Λ δυναστειῶν ἔτη ,ΕΤΛΗ.

ΠΡΩΤΗ καὶ ΤΡΙΑΚΟΣΤΗ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ Περσῶν, βασιλέων γ.

MDCLXVII. Ā Ωχος ἐκτῷ ἔτει τ αὐτ βασιλείας Περσῶν, κρατεῖ Αιγύπτε. ἔτη ϛ.
MDCLXXVIII. B̄ Μεθ' ὃν Αρσης Ωχε ἔτη δ.
MDCLXXXI. Γ̄ Μεθ' ὃν Δαρεῖος ἔτη ϛ.
ὃν Αλέξανδρος καθεῖλεν.
Ομοῦ ἔτη ις ις.
Τὰ τ λα δυναστειῶν ὁμοῦ πάντα ἔτη ,ΕΤΝΔ.
Ταῦτα δ τρίτε τόμε Μανεθῶ.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ, ΗΤΟΙ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ, ΤΩΝ ΥΣΚ, ΤΟΥΤ' ΕΣΤΙ Ποιμένων, ἐκ τ Ιωσήπε τ ἐκ Μανεθῶ.

Ā Σάλατις ἔτη ιθ.
B̄ Βνὼν ἔτη μδ.
Γ̄ Απαχνᾶς ἔτη λς, μησὶ ζ.
Δ̄ Απωφις ἔτη ξα.
Ē Ιανίας ἔτη ν, μῆνα α.
ϛ̄ Ασις μθ, μῆνας β.
Τέτες τὰς προκαλωνομασμένας βασιλέας τε τ Ποιμένων καλεμένων, καὶ τὰς ἀφ' αὐτῶν γνομένας κρατήσας τ Αιγύπτε φησὶν ὁ Μανεθῶς ἔτη πρὸς τοῖς πεντακοσίοις ἔνδεκα.

Η ΜΕΤΑ ΤΟΥΣ ΠΟΙΜΕΝΑΣ ΤΩΝ ἐκ τ Θηβαΐδος, καὶ τ ἄλλης Αιγύπτε βασιλέων δυναστεία.

ΦΛΑΒΙΟΣ ΙΩΣΗΠΠΟΣ. Ἐν πέμπτῳ βίβλῳ τ Αιγυπτιακῶν Μανέθων τάδε φησὶν, Εθνος τὰς καλεμένας Ποιμένας αἰχμαλώτους ἐν τ ἱεραῖς αὐτῶν βίβλοις γεγράφθαι, λέγων ὀρθῶς. Καὶ γὰρ τοῖς ἀνωτάτω προγόνοις ἡμῶν τὸ ποιμαίνειν πάτριον ἦν, καὶ νομαδικὸν ἔχοντες τὸν βίον ἔτως ἐκαλοῦντο Ποιμένες. Αιχμάλωτοι τε πάλιν οὐκ ἀλόγως ὑπὸ τ Αιγυπτίων ἀνεγράφησαν, ἐπειδήπερ ὁ προγόνος ἡμῶν Ιώσηπος ἑαυτὸν ἔφη πρὸς τὸν βασιλέα τ Αιγυπτίων αἰχμάλωτον εἶναι.

ΕΚ ΤΩΝ ΜΑΝΕΘΩΝΟΣ.

Μετὰ δυναστείαν Ποιμένων, μεθ' ὃ ἐξελθεῖν Αιγύπτε τὸν λαὸν τ Ποιμένων εἰς Ιεροσόλυμα, ὁ ἐκβαλὼν αὐτὸς ἐξ Αιγύπτε βασιλεύς.

Ā Θέθμωσις [Αμωσις] ἐβασίλευσεν μεθ' ἃ ταῦτα ἔτη εἰκοσίπεντε, καὶ μῆνας τέσσαρας. CCXCIIII.
B̄ Χεβρὼν υἱὸς αὐτ ἔτη δέκα τρία. CCCIX.
Γ̄ Αμένωφις ἔτη εἴκοσι, μῆνας ἑπτά. CCCXXXII
Δ̄ Αμεσις τάτε ἀδελφὴ ἔτη εἴκοσι ἓν, μῆνας ἐννέα.
Ē Μήφρης ταύτης υἱὸς ἔτη δώδεκα, μῆνας ἐννέα. CCCLIII.
ϛ̄ Μήφραμόθωσις τάτε υἱὸς ἔτη εἴκοσι πέντε, μῆνας δέκα, CCCLXV.
Ζ̄ Θμῶσις τάτε υἱὸς ἔτη ἐννέα, καὶ μῆνας ὀκτώ. CCCXI.
Η̄ Αμένωφις τάτε υἱὸς ἔτη τριάκοντα, μῆνας δέκα. CCCC.
Θ̄ Ωρος τόδε υἱὸς ἔτη τριάκοντα ἕξ, καὶ μῆνας πέντε. CCCCXXXI.
Ī Ακέγχρης θυγάτηρ τάτε ἔτη δώδεκα, μῆνα ἕνα. CCCCLXIX.
ĪA Ραθώτις τῆσδε ἀδελφὸς ἔτη ἐννέα.
ĪB Ακεγχήρης τάτε υἱὸς ἔτη δώδεκα, μῆνας πέντε.
ĪΓ Ακεγχήρης ἕτερος τόδε υἱὸς ἔτη δώδεκα, μῆνας τρεῖς. DXIIII.
ĪΔ Αρμαΐς τάτε παῖς ἔτη τέσσαρα, μῆνα ἕνα. DXXIX.
ĪE Ραμέσσης, τάτε παῖς ἕτος ἓν, μῆνας τέσσαρας.
Īϛ Αρμέσσης Μιαμοῦν τάτε παῖς ἔτη ἑξήκοντα ἕξ, μῆνας δύο. DXXXIIII.
ĪZ Αμένωφις τάτε υἱὸς ἔτη δέκα ἐννέα. DCII.
ĪH Σέθωσις, ὁ καὶ Ραμέσσης, καὶ Αιγύπτιος, τάτε παῖς
Īϴ Αρμαΐς, ὁ καὶ Δαναός. Τοῦτον ὁ ἀδελφὸς αὐτ Σέσωθις ἱππικὴν, καὶ ναυτικὴν ἔχων δύναμιν, ἐπίτροπον τ Αιγύπτε κατέστησε. καὶ πᾶσαν μὲν αὐτῷ τὴν ἄλλην βασιλικὴν προέθηκεν ἐξουσίαν. μόνον ἐνετείλατο διάδημα μὴ φορεῖν, μηδὲ τὴν βασιλίδα μητέρα π τ παίδων ἀδικεῖν, ἀπέχεσθαί τε καὶ τ ἄλλων βασιλικῶν παλλακίδων. αὐτὸς δὲ ἦλθ' Κύπρον, καὶ Φοινίκην, καὶ πάλιν Ασσυρίας π, καὶ Μήδους πάντας σὺν μὲν ὅπλοις ἀπάντας, τοὺς δὲ ἀμάχητι, φόβῳ δὲ τῆς πολλῆς δυνάμεως, ὑποχειρίους ἔλαβε. καὶ μέγα φρονήσας ἐπὶ τ εὐπραγίαις ἔπεισε θαρσαλεώτερον ἐπιθέσθαι τοῖς πρὸς ἀνατολὰς πόλεσι π καὶ

πε καὶ χώρας ἀναστρεψόμενος. χρόνε τε ἱκανὲ γεγονότος, Ἀρμαῖς ὁ καταλιφθεὶς ἐν Αἰγύπτῳ πάντα τἀμπαλιν οἷς ἀδελφὸς παρήνει μὴ ποιεῖν, ἀδεῶς ἔπραττεν. καὶ γὰρ τὴν βασιλίδα βιαίως ἔχεν, καὶ τὰς ἄλλας παλλακίζιν ἀφειδῶς διετέλει χρώμενος. πυθόμενος ὑπὸ τῶν Φίλων ἀφίδημα ἐφόρει, καὶ ἀντῆρε τῷ ἀδελφῷ. ὁ δὲ πεζαγμένος ὑπὸ τῶν ἱερέων τὰ Αἰγύπτε γράψας βιβλίον ἔπεμψε τῷ Σεσώθι δηλῶν αὐτῷ πάντα, καὶ ὅτι ἀντῆρεν αὐτῷ ἀδελφός. παραχρῆμα δὲν ὑπέστρεψεν εἰς Γηλύσιον, καὶ ἐκράτησε τὰ ἰδίας βασιλείας. ἡ δὲ χώρα ἐκλήθη ἀπὸ τὲ αὐτὲ ὀνόματος Αἰγυπτος. Εως τῶδε τὰ Μανέθων.

ΓΑΛΙΝ ΠΕΡΙ ΑΙΓΥΠΤΙΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΝ ΕΚ ΤΩΝ ΔΙΟΔΩΡΟΥ ΤΕ ΣΙΚΕΛΙΩΤΟ.

Μὴν, ἤτοι Μηνᾶς, πρῶτος ἦρξε τῶν Αἰγυπτίων.

Ἐξῆς δὲ ἄρξαι λέγεται τὲ πρωτογόνε βασιλέως οὗτος ἀπογόνας φησὶ πρὸς τοῖς πεντήκοντα οὓς ἅπαντας ἔτη πλείω τῶν χιλίων καὶ τετρακοσίων.

Βόσιρις.

Εἶτα ὀκτὼ αὐτῷ ἀπόγονοι. ὧν ὑπὸ μὲν Αἰγυπτίων καλεμένων Διόσπολιν, ὑπὸ δὲ Ἑλλήνων Θήβας τότε τὲ βασιλέως τῶν ἀπογόνων ὄγδοος ἀπὸ τὲ πατρὸς προσαγορευθεὶς Ουχορεὺς ἔκλιζε, καὶ τὴν Μέμφιν ἐπιφανεστάτην τῶν κατ' Αἴγυπτον, ὅτε χειζόμενος ὁ Νεῖλος εἰς πλείονα μέρη ποιεῖ τὸ καλέμενον ἀπὸ τὲ χήματος Δέλτα.

Δώδεκα γενεαὶ βασιλέων.

Μύρις.

Εωθὰ γενεαὶ βασιλέων.

Σεσώωζις, ὁ καὶ ἄλλοι, Σέσωσις, ἔτη λγ, ὁ πρῶτον οὗτος Ἄραβας, εἶτα πᾶζαν τὴν Ἀσίαν, καὶ τὴν Ἰνδικὴν καταστρεψάμενος, καὶ πᾶζαν τὴν Αἰγυπτον εἰς λς νομὸς διελὼν, καὶ πᾶσι νομάρχας ἐπισήσας.

Σεσώωζις δεύτερος ὁ τὲ προειρημένε υἱός.

Γολλοὶ βασιλεῖς μζ τὸν.

Ἀμαζις, ὁ καταστρατηθεὶς ὑπὸ Ἀκεισάνε Αἰθίοπος.

Ἀκεισάνης Αἰθίοψ.

Μένδης Αἰγύπτιος, ὁ καὶ Μάρρος, ὁ τάφον ἑαυτῷ κατασκευάσας τὸν ὀνομαζόμενον Λαβύρινθον.

Ἀναρχία πέντε γενεῶν.

Κέτνα, ὁ καὶ Προτεύς.

Ρέμφις.

Γενεαὶ ἑπτὰ βασιλεῖς Ἀργοὶ, ἐν οἷς ὁ Νῆλεύς, ἀφ' ὃ ὁ ποταμὸς, ὁ πρότε Αἰγυπτος καλέμενος.

Ογδοος βασιλεὺς Χέμμις, ἤτοι Χέωβις, ὁ τὴν μεγίστην τῶν τελῶν Πυραμίδων κατασκευάσας.

Κεφρὴν ὁ τὲ προειρημένε ἀδελφὸς ἔτη νς. οἱ δὲ ὅτι Χάβρης ὁ προειρημένε υἱός, ὁ τὲ δευτέρας Πυραμίδος κλίσης.

Μυκερῖνος ὁ δὲ Χέμμιος υἱὸς τὸ τὴν προτέραν Πυραμίδα ποιήσαντος. ὃς ὑπεραλόμενος τρίτην Πυραμίδα κατασκευάζειν πρότερον ἐτελεύτησεν τὸ τὸ ἔργον λαβεῖν συντέλειαν.

Τνέφαχθος.

Βόκχορις ὁ σοφὸς Τνεφάχθε υἱός.

Πολλῶν χρόνων ἄφισημα.

Σάβακων Αἰθίοψ ἀπέδωκε τὴν βασιλείαν τοῖς Αἰγυπτίοις.

Ἀναρχία ἐτῶν δύο.

Οἱ δώδεκα ἡγεμόνες ἔτη ιε.

Ψαμμίτιχος, ὁ Σαΐτης εἷς τῶν ιβ ἡγεμόνων.

Τέτταρες γενεαί.

Ἀπρίης ἔτη κβ. στασιαληθεὶς ὑπὸ Ἀμάσιος ἀπέθανεν.

Ἀμαζις ἔτη νε.

Αἰθίοπας μὲν ὃν ἄρξαι τέσσαρας καὶ ξ τὸ ἑξῆς, ἀλλὰ ὀκ ἄφισήμαλος, ἔτη πάντα βεκχὺ λείποντας τῶν ἑξ καὶ τριάκοντα.

Πέρσας ἦ ἡγήσαντο, Καμβύσε τὲ βασιλέως τοῖς ὅπλοις καταστρεψαμένε τὸ ἔθνος πέμψε πρὸς τοὺς ἑκατὸν, καὶ τριάκοντα ἔπεσι σὺν ταῖς τῶν Αἰγυπτίων ἀποσκέσεσιν, ἃς ἐποιήσαντο, φέρειν ἃ δυνάμενοι τὴν ταχύτητα τῆς ἐπισεσίας, καὶ τὴν εἰς τὰς ἐγχωρίας θεὰς ἀσέβειαν.

Ἑχάτης δὲ Μακεδόνας ἄρξαι, καὶ σὺν ἀπὸ Μακεδόνων ἓξ ἔτη πρὸς ἀφισίοις, καὶ ἑβδομήκοντα μέχρι τε κβ Διοδώρου ἡλικίας.

Δικαίαρχος ἐν πρώτῳ. Μετὰ τὸν Ἰσιδος, καὶ Οσίριδος Ὧρον, βασιλεὺς γέγονε Σεσόγχωσις. ὥστε γίνεσθαι ἀπὸ τὲ Σεσογχώσιδος βασιλείας, μέχρι τῆς Ολυμπιάδος, ἔτη διχίλια, φ. ἀπὸ δὲ τὲ Νείλε βασιλείας, μέχρι τὲ πρώτης Ολυμπιάδος, ἔτη υμς. ὡς εἶναι τὰ πάντα ὁμοῦ ἔτη διχίλια ἑνακόσια λς.

ΗΡΟΔΟΤΟΥ ΠΕΡΙ ΑΥΤΩΝ.

Μὶν πρῶτος ἦρξε τῶν Αἰγυπτίων. ὅς φησιν ἔκτισε τὴν Μέμφιν.

Τῶν Βασιλέων. ἐν οἷς Αἰθίοπες ιη. οἱ λοιποὶ πάντες Αἰγύπτιοι, καὶ μία γυνὴ ὄνομα Νίτωκρις.

Μοῖρις ὁ τὴν ἐπώνυμον λίμνην ὀρύξας, καὶ τὰ προπύλαια Ηφαίστε κατασκευάσας.

Σέσωστις, ὁ πεδιόσητος, ὁ τὴν Ασίαν πᾶσαν ἑαυτῷ ὑποτάξας.

Φερῶν, ὁ δὲ Σεσώστιος.

Πρωτεύς.

Ραμψίνιτος.
Χέοψ, ὁ μίαν τῶν Πυραμίδων σκιάσας, ἔτη ν.
Χεφρὴν ἀδελφὸς τοῦ πρεσβυτέρου Χέοπος, ὁ τὴν δευτέραν Πυραμίδα ποιήσας, ἔτη νϛ.
Μυκερῖνος Χέοπος υἱός, ὁ τὴν τρίτην οἰκοδομήσας Πυραμίδα.
Λζυχις.
Ανυσις, ὁ τυφλός. ἐφ' οὗτος Σαβακῶς δυνάμει πολλῇ ἐπὶ τὴν Αἴγυπτον ἐστρατεύσατο.
Σαβακῶς Αἰθίοψ, ὃς Ανύσιον εἰς τὰ ἕλη καταφυγόντος, ἔτη ν.
Πάλιν Ανυσις ὁ τυφλὸς, ὃς Σαβακῶ εἰς τὴν Αἰθιοπίαν ἀνελθόντος.
Σεθὼς ἱερεὺς Ηφαίστου. Ἐπὶ τούτου Σαναχάριβος Βαζιλεὺς Αραβίων εἰς τὴν Αἴγυπτον ἐπεστράτευσεν. Ἀπὸ δὲ Μίνω τοῦ πρώτου Αἰγυπτίων βαζιλεύσαντος, ἕως τοῦ Σεθῶνος, εἰσὶ ψυχαὶ ἀνθρώπων τμα.
Δυόδεκα βαζιλεῖς, εἰς δυόδεκα μέρη διῃρημένης τῆς Αἰγύπτου.
Ψαμμίτιχος εἷς τῶν δώδεκα ἔτη νδ, καὶ ἐν κθ ἔτει τῆς βασιλείας αὐτοῦ Αζωτον τῆς Συρίας ἐξεπολιόρκησε.
Νεχὼς Ψαμμιτίχου υἱὸς, ὁ πρῶτος ἐπιχειρήσας διώρυχι τὴν εἰς τὴν Ερυθρὰν θάλασσαν φέρουσαν, ἔτη ιϛ.
Ψάμμις Νεχῶ υἱὸς ἔτη ϛ.
Ἀπρίης ὁ Ψαμμίου νε.
Αμασις ἐκ δημότου βασιλεὺς ἔτη μδ.

ΒΑΣΙΛΕΩΝ ΑΣΣΥΡΙΩΝ ΔΙΑΔΟΧΗ
ἐκ τοῦ Αφρικανοῦ.

	Ā Βῆλος	νε.	νε.		
Ii	Β̄ Νίνος	νβ.	ρζ.		
xi.	Γ̄ Σεμίραμις	μβ.	ρμθ.		
xiiii.	Δ̄ Νινύας Ζάμης	λη.	ρπζ.		
xci.	Ē Αραῆς	λ.	σιζ.		
cxxi.	ϛ̄ Αράλιος	μ.	σνζ.		
clxi.	Ζ̄ Ξέρξης	λ.	σϡζ.		
cxci.	Η̄ Αρμαμίθρης	λη.	τκε.		
ccxxix.	Θ̄ Βήλωχος	λε.	τξ.		
cclxiv.	Ī Βαλαῖος	νβ.	υιβ.		
cccxvi.	ΙΑ Σέθως [Αλτάδας Ευσεβίῳ]	λβ.	ξμδ.		
cccxlviii.	ΙΒ Μάμυθος	λ.	υοδ.		
ccclxviii.	ΙΓ Αραχάλιος [Μαγχάλιος]	κη.	φβ.		
cccclvii.	ΙΔ Σφαῖρος	κβ	φκδ.		
ccccxxviii.	ΙΕ Μάμυλος	λ.	φιδ.		
cccclviii.	ΙϚ Σπαρηθός	μβ.	φϡϚ.		
ccccxcviii.	ΙΖ Ασκατάδης	λη.	χλδ.		
dxxxviii.	ΙΗ Αμιώτης	με.	χοθ.		
dlxxxiii.	ΙΘ Βήλοχος	κε.	ψδ.		
dcviii.	Κ̄ Βαλατόρης [Βελλεσπάρης]	λ.	ψλδ.		
dcxxxviii.	ΚΑ Λαμπρίδης	λ.	ψξδ.		
dclxx.	ΚΒ Σωσάρης	κ.	ψπδ.		
dcxc.	ΚΓ Λαμπράης	λ.	ωιδ.		
dccxix.	ΚΔ Γαννύας	με.	ωνθ.		
dcclxv.	ΚΕ Σώσαρμος	μβ.	ΛϡΑ.		
dcclxxxiii.	Ϛ̄ Μιθραῖος	κζ.	ΛκΗ.		
dcccxi.	ΚΖ Τεύταμος ὁ καὶ Ταυτάνης	λβ.	ΛΞ.		
dcccxliii.	ΚΗ Τευτῆος	μδ.	ἀδ.		
	ΚΘ Αράβηλος	μβ.	ἀμϚ.		
	Λ Χάλαος	με.	ἀϡα.		
	ΛΑ Ανάβος	λη.	ἀρχθ.		
	ΛΒ Βάβιος	λζ.	ἀρξϚ.		
dccclxxxiii.	ΛΓ Θινεῖος	λ.	ἀρϡϚ.		
dccccxiii.	ΛΔ Δέρκυλος	μ.	ἀσλϚ.		
dccccliii.	ΛΕ Ευπάλμης	λη.	ἀσοδ.		
dcccccxci.	ΛϚ Λαοθένης	με.	ἀτιθ.		
mxxxvi.	ΛΖ Πυρρικάδης	λ.	ἀτμθ.		
	ΛΗ Οφραταῖος	κα.	ἀτο.	MLXVI.	
	ΛΘ Εφαχερῆς [Οφρατένης]	νβ.	ἀυκβ.	MLXXXVI.	
	Μ̄ Ακραγκάρνης [Οκραζάπης]	μβ.	ἀυξδ.	MCXXXVI.	
	ΜΑ Θῶνος Κογκόλερος, ὁ καὶ Ελλήνισι Σαρδανάπαλος.	κ.	ἀξπδ.	MCLXXVIII.	

Επὶ τοῖς Ασυρίοις.

Νίνος. ἔτος νβ ἔτη τῶν Ασυρίων ἐβασίλευσεν. Τοῦτον πρῶτον φασιν ἀπάσης τῆς Ασίας, πλὴν Ινδῶν, κεκρατηκέναι. ὃς Νίνος ἐπώνυμος πόλις, ἡ Νινευὶ παρ' Εβραίοις ὠνόμασται. Κἀθ' ὃν Ζωροάστρης ὁ Μάγος Βακτρίων ἐβασίλευσε. Τοῦτον καὶ Κρόνον ὀνομάζουσιν, καὶ Νινύαν αὐτοῦ υἱόν. ὡς δὲ Αφρικανός φησι, ἕτερον υἱὸν ἔσχεν ὁ Κρόνος τὸν Αφρον, ἀφ' οὗ Αφροι.

Σεμίραμις ἡ γυνὴ τοῦ Νίνου. αὕτη διὰ τὰ ῥεύματα τοῖς ποταμοῖς περιέβαλε χώματα.

Νινύας ὁ Νίνου, καὶ Σεμιράμιδος. Βαλῆχος CCXXVIII. ὄγδοος τῶν Ασυρίων βασιλεύς.

* * *

Τεύταμος εἰκοστὸς ἀπὸ Νίνου. Ἐπὶ τούτου φασὶ DCCCXI. τοὺς μετ' Αγαμέμνονος ἐπὶ Τροίαν στρατεῦσαι.

* *

Σαρδανάπαλος. ὗτος ἕκατος γεγονὼς Ασσυρίων βασιλεὺς ὑπερῆρεν ἅπαντας τοὺς περὶ αὐτὸν τρυφῇ, καὶ ῥαθυμίᾳ. Αγχίαλον, καὶ Ταρσὸν ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ MCLXXXIV. ἐδείματο. Τέλος ὑπὸ Αρβάκου τοῦ Μήδου νικηθεὶς μεγάλῳ πυρᾷ ποιήσας τόν τε χρυσὸν, καὶ τὸν ἄργυρον ἅπαντα, πρὸς δὲ τούτοις τὴν βασιλικὴν ἐσθῆτα ἅπασαν ἐπὶ ταύτῃ ἐσώρευσε. καὶ τὰς παλλακίδας, καὶ τοὺς εὐνούχους συγκλείσας εἰς τὸν ἐν μέσῃ τῇ πυρᾷ κατεσκευασμένον οἶκον, ἅμα τούτοις ἅπασιν ἑαυτόν τε, καὶ τὰ βασίλεια κατέκαυσεν. εἶτα ἡ τῶν MCLXXXIV.

Ασυ-

Ασσυρίων βασιλεία εἰς ὃν Μήδους μετῳκίσθη.

ΒΑΣΙΛΕΩΝ ΣΙΚΥΩΝΙΩΝ ΔΙΑΔΟΧΗ.

I. Ā ΑΙΓΙΑΛΕΥΣ. πρῶτος Σικυωνίων πεντήκοντα δύο ἔτη ἦρξεν, ὃ ἄπαιδος ἀποθανόντος, ἡ χώρα ἅπασα Αἰγιάλεια ἐκλήθη. Μεθ' ὃν ἄλλοι κϛ, ἕως τοῦ καλαμιτικοῦ Ζωξίππου, ὃς ἔτος ἐν τῇ τεσσαρακοστῇ ἐβασίλευσεν ἐν αὐτοῖς. καὶ κατέσχεν αὐτῶν ἡ βασιλεία ἔτη ἐννακόσια, τῇ ὀγδοήκοντα. DCCCLXXXIX. I.

Ā ΑΙΓΙΑΛΕΥΣ αὐτόχθων. ἀφ' οὗ Γελοπόννησος ὅσον ἐπὶ τῇ νῦν καλεῖται Αἰγιαλός. ὁ αὐτὸς δὲ Αἰγιάλειαν ᾤκισε πρῶτος ἐν τῷ πεδίῳ πόλιν.

I. Β ΕΥΡΩΝ ὁ τοῦ Αἰγιαλέως.

XXV. Γ ΤΕΛΧΙΝ ὁ τοῦ Εὐρώπης.

XLV. Δ ΑΠΙΣ ὁ τοῦ Τελχῖνος. Οὗτος ἐς τοσόνδε ηὐξήθη δυνάμεως, μετὰ Πέλοπα ἐς Ολυμπίαν ἀφικόμενος, ὡς τῷ ἐντὸς Ἰσθμοῦ χώραν Απίαν ἀπ' ἐκείνου καλεῖσθαι. Ἐνιοὶ τοῦτο μὲν Κρῆς ὁ ψηφῖς, ἀφ' οὗ Κρήτη. Απολλόδωρος δὲ φησιν, ὅτι εἰς τυραννίδα τῷ ἑαυτοῦ μεταστήσας δύναμιν, καὶ βίαι ὢν τύραννος, ὀνομάσας ἀφ' ἑαυτοῦ τὴν Γελοπόννησον Απίαν, ἔπειτα Θελξίονος, καὶ Τελχῖνος ὀπισθαλλοθεὶς ἄπαις ἀπέθανε, καὶ νομισθεὶς θεὸς ἐκλήθη Σάραπις. VI.

Ε ΘΕΛΞΙΩΝ ὁ τοῦ Απιδος. LXIX.

ς ΑΙΓΥΡΟΣ ὁ τοῦ Θελξίωνος. CXXI.

Ζ ΘΟΥΡΙΜΑΧΟΣ ὁ τοῦ Αἰγύρου. ἔτος μὲν οὐγχρονος Ινάχῳ. CLV.

Η ΛΕΥΚΙΠΠΟΣ ὁ τοῦ Θερμάχου. Τούτου ἄρσενες παῖδες οὐκ ἐγένοντο, θυγάτηρ δὲ Καλχινία. ταύτῃ τῇ Καλχινίᾳ Ποσειδῶνα συγγενέσθαι φασί, καὶ τεχθέντα ὑπ' αὐτῆς ἔθρεψεν ὁ Λεύκιππος, καὶ πλούτῳ παρέδωκεν οἰκεῖον τῷ ἀρχῇ. ὄνομα δὲ μὲν Περάτῃ τῷ παιδί. Επὶ Λεύκιππου Θεσσαλὸς ἦρξε πεδίου μεγάλου, ὁ ἀπ' αὐτοῦ Θεσσαλία ὠνομάσθη. ὃ Αἴγων. ὃ Αἱμων. ὅθεν Αἱμονες μοῖρα Θεσσαλική, ὅ, καὶ Λαρίσσης γυναικὸς Αργος, Πελασγὸς, καὶ Φθίος, καὶ Αχαιός. ἄρχων δὲ ὁ Πελασγὸς μοίρας τῆς χώρας Πελασγικὸν Αργος ὠνόμαζε, καὶ πάλιν Λάρισσαν. Θανόντος δὲ αὐτοῦ, ἄρξαντες οἱ ῥηθέντες ἀδελφοὶ μοίραν τῆς γῆς Φθίαν καὶ Αχαΐαν ἐκάλεσαν. οἰκεῖ δὲ αὐτόθι καὶ Δευκαλίων, ὃ ἐξ οὗ Ελλην, οὓς Ελληνας ὕστερον καλεῖσθαι Γραικοὺς, ἐκάλεσεν. ἀφ' οὗ πάλιν Αχαιοὶ οἱ Ελληνες ὠνομάσθησαν. Γάλιν καὶ τῆς τοῦ Λευκίππου καὶ ἥρως Ωγυγος ἔκτισε τὴν Ελευσῖνα. DCXIX. CCC XCVI. CC XXXVI.

Θ ΜΕΣΣΑΠΟΣ. Καθ' οὗτον Τελχῖνες λέγουσιν ἐλθεῖν ἐκ Κρήτης ἐς Κύπρον πρῶτον, εἶτα ἐς Ρόδον. Εκαλεῖτο δὲ ἡ Ρόδος πρότερον Οφιοῦσσα, καὶ Σταδία, εἶτα Τελχινὶς ἀπὸ τῶν οἰκησάντων Τελχίνων τὴν νῆσον. CC LIII. CC LXXVI.

Ι ΓΕΡΑΤΟΣ ὁ τῆς Καλχινίας τοῦ Θερμάχου. Κατὰ τοῦτον ὁ Προμηθεὺς λέγεται, ὃς πλάσσειν ἀνθρώπους ἐμυθεύθη. Σοφὸς γὰρ ὢν εἰς παιδείαν αὐτοὺς ἀπὸ τῆς ἄγαν ἰδιωτείας μετέπλασεν. ἱστορεῖ Αφέλκυσος. CCC. CCCXXXI.

ΙΑ ΓΛΗΜΝΑΙΟΣ ὁ τοῦ Γεράτου. Τὰ τούτου πικτώματα ἀπὸ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ κα, ὅτε πρῶτον κλαύσειεν, ἠφίει τῷ ψυχρῷ. ἐς ὃ Δημήτηρ ἔλεον ἴσχει Πλημναίου. ὠδυρομένη δὲ ἐς τὴν Αἰγιάλειαν, ὡς δὴ γυνὴ ξένη, Πλημναίῳ παῖδα ἀνέθρεψεν Ορθοπόλιν. Ορθοπόλιδι δὲ θυγάτηρ γίνεται Χρυσόρθη. Ταύτην πικτὸν νομίζουσιν ὑὸν Απόλλωνος. καὶ ὁ παῖς ὠνομάσθη Κορωνός. CCCXLVI.

ΙΒ ΟΡΘΟΠΟΛΙΣ ὁ τοῦ Γεράτου. CCCXCIV.

ΙΓ ΚΟΡΩΝΟΣ ὁ τοῦ Χρυσόρθης τοῦ Ορθοπόλιδος.

ΙΔ ΕΠΩΠΕΥΣ ἀφικόμενος ἐκ Θεσσαλίας κατέσχε τὴν Σεκυόνα. Ἐνιοὶ τοῦτον φασὶ πολέμιον λέγεσθαι τῶν Θηβαίων ἐλθεῖν ἐς τὴν χώραν τὸ πρωτοῦ πάντα τὸν χρόνον διαπολέμησαν ἐν ἀριθμῷ. Φέρεται δὲ, ὅτι Υλλου τοῦ Ηρακλέους ὑπὲρ κέρως ἔχοντος περὶ τὸ δεξιτερὸν μέρος τῆς κεφαλῆς σκιπφυκὸς μικρὸν, τοῦτο λάβοι ὁ Εωσπόρος ἐκ μονομαχίας ἀνελὼν αὐτὸν, καὶ κομίσαι ἐν τῷ κέρατι τὸ στυγὸς ὕδωρ, καὶ βασιλεῦσαι τῆς χώρας. DXCII.

ΙΕ ΚΟΡΑΞ ὁ τοῦ Κορωνοῦς. ὅτος ἄπαις τέθνηκεν. Ἐνιοὶ τοῦτο φλέγυες οἱ ἐν Φωκίδι ἄγριοι γυμνῆται καλούμενοι ἐνέπρησαν τὸν ἐν Δελφοῖς ναὸν τοῦ Απόλλωνος. Τότε καὶ Ευρώπης τοῦ Φοίνικος Ζεὺς ἠράσθη. ἡ δὲ ἐν Κρήτῃ, συμβιναθέντος αὐτῇ Διὸς, ἐγέννησε Μίνωα, Σαρπηδόνα, Ραδάμανθυν. οἱ δὲ, ὅτι Αστερίων ὁ Κρήτης δωρήσας τοῦτο γήμας ὑὸν ὑποτεθειμένους παῖδας ἐκ ταύτης ἔθρεψε. D LXII. D LXVI. D LXXII. DC XXVII.

Ις ΛΑΜΕΔΩΝ ὁ τοῦ Κόρακος ἀδελφὸς νεώτερος. Οὗτος ἔγημεν Αθηνῶν γυναῖκα φίλην τὴν Κλυτίαν. καὶ ὕστερον γενομένου οἱ πολέμου πρὸς Αρχανδρον, καὶ Αρχιτέλη τοὺς Αχαιοὺς, συμμαχήσαντα ἐπηγάγετο Σικυῶνα ἐκ τῆς Απίκης, καὶ θυγατέρα σωφρονίζει αὐτῷ Ζωξίππην.

Ἐπὶ Λαμέδοντος Φρίξος ἀκούσας, ὅτι πατὴρ αὐτὸν, καὶ τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ Ἑλλην μέλλοι θύειν, λαβὼν τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ, καὶ ἀναβὰς ἐπὶ κριὸν χρυσόμαλλον σὺν αὐτῇ διὰ τῆς θαλάσσης ἀφίκετο εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον. τὸν δὲ ἀληθῆ, ὡς Γαλαίφατός φησιν, ἔτως ἔχει. Αθάμας ὁ Αἰόλου τοῦ Ἕλληνος ἐβασίλευε τῆς Φρυγίας. ᾧ δὴ αὖθις ἀνὴρ ἐπιγενόμενος τὰ χρήματα, ὃν μάλιστα πιστὸν ἡγεῖτο, ὀνόματι Κριὸς, ὃς αἰθόμενον τὰ Αθάμαντα ἀποκτεῖναι ἐβούλετο τὸν Φρίξον, δηλοῖ τοῦτο τῷ Φρίξῳ. ὁ δὲ Φρίξος κατεσκεύασε ναῦν, καὶ ἐνέθετο ἐν αὐτῇ χρήματα πάμπολλα. Σὺν τοῖς χρήμασι γὰρ καὶ Φρίξον, καὶ Ἕλλην ὁ Κριὸς ἐν ταύτῃ ἐνθεὶς ᾤχετο ἀπιών. Καθ' ὃν αὐτὸν καιρὸν ἐγένετο τὰ περὶ τὸν Μελικέρτην, ἐφ' ᾧ Γλαῦκος Ἰσθμια ἔθηκε. Τότε καὶ Τρὼς τὸν Γανυμήδην σὺν ἀνδράσι πεντήκοντα δῶρά τε καὶ θυσίας πρὸς τὸ τοῦ Διὸς ἱερὸν ἐκπέμπει. Τάνταλος δὲ δόλον οἰηθεὶς, δύναμιν ἀποστείλας ἥρπαζε Γανυμήδην. ὁ δὲ Γανυμήδης Δρὰς τὴν αἰχμὴν ἅμα καὶ τὸν Φόβον ἀρρώστων μέτ' ὀλίγον ἐπελάβετο. καὶ τὰ μὲν δῶρα, καὶ Ταντάλου κελεύσαντος, τῷ ἱερῷ καὶ Διὸς ἀπεδόθη. τὸν δὲ λείψανον αὐτοῦ ἐν τῷ ναῷ ἔνδον ἀπετέθη. ἐντεῦθεν ἐμυθεύσαντο τὰ Δία γιγόμενον ἀετὸν Δρὰς τὸ τοῦ ἁρπαγῆς ὄχος, τὸν Γανυμήδην ἀναλαβεῖν εἰς τὸν οἰνοχοεῖν αὐτῷ.

DC XXXIV.

DC LXI.

DC LIV.

ΙΖ ΣΙΚΥΩΝ ὁ Μαραθῶνος τοῦ Ἐπωπέως. οἱ δὲ (ἐν οἷς καὶ Ἀζιος) Μητίονος καὶ Ἐρεχθέως. Οἱ δὲ Γέλωνος, ὡς Ἴβυκος. ἔτος μὲν λαμέδοντος χαμερὸς, καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἡ γῆ Σικυωνία, καὶ Σικυὼν αὐτὴ Αἰγιάλης ἡ πόλις ὠνόμασθη. Καθ' ὃν Ζῆθος καὶ Ἀμφίων κιθάρᾳ τὸ τεῖχος τῶν Θηβῶν ἀνήγειραν, ὥστε σὺν λίθοις αὐτομάτως ἐπὶ τὸ τεῖχος ἀναβαίνειν. Τότε καὶ Πέλοψ ὁ Λυδὸς ἐκ τῆς Ασίας Οινόμαον τὸν Αλξίονος τοῦ Γιζαίας δυναστεύοντα πάσης τῆς ἀρχῆς τότε Γιζαίαν εἶχε, Ολυμπίαν ἀποτεμόμενος τῆς Ἠωσιῶν χώρας ὅμορον οὖσαν τῇ Γισαίᾳ, καὶ ὕστερον γυναῖκα μάλιστα μὲν Ἐνδυμίωνα τὸν ἀγῶνα τῷ Ολυμπίῳ Διὶ ἐποίησεν ἀξιολογώτατα ἀνθρώπων τὸν περὶ αὐτοῦ. Τότε καὶ ἐν τοῖς περὶ σὺν Σπάρτης γίγαντας, ὥς φησι Παλαίφατος, ὅτι οἱ φίλοι τοῦ Δρακοντος βασιλέως, ὃν Κάδμος παύσας ἀρχῆς μέτ' αὐτὸν ἦρξε, πολεμήσαντες ἀνέστησαν τὸν Κάδμον, καὶ ἡττηθέντες ὑπ' αὐτοῦ ἁρπάσαντες τὰ χρήματα αὐτοῦ ἔφυγον ὅθεν ὡρμῶντο. ἄλλοι δὲ ἄλλη διεσπάρησαν, οἱ μὲν εἰς τὴν Αττικὴν, οἱ δὲ εἰς τὴν Πελοπόννησον, ἄλλοι δὲ εἰς Φωκίδα. ἕτεροι δὲ εἰς Λοκρίδα. ἀφ' ὧν χωρῶν σπερχόμενοι ἅμα ἐπολέμουν τοῖς Θηβαίοις.

DC LXVII. DCLXVII. DCLXXXIX. DC XCV. DC XCVI.

ΙΗ ΠΟΛΥΒΟΣ ὁ Ερμοῦ καὶ Χθονοφύλης τῆς Σικυῶνος. οὗτος Ταλαῷ τῷ Βίαντος βασιλεύοντι Αργείων Λυσιάνασσαν τὴν θυγατέρα ἔδωκε. ᾧδε τοῦτον ὁ Αδραστος φεύγων δὲ Αργους ἦλθεν εἰς Σικυῶνα. ὕστερον, ἀποθανόντος Σικυῶνος, τὴν ἀρχὴν ἔσχε. Καθ' τοῦτον ὁ λαὸς ὁ Πελοποννήσου ἀφ' Ἑλλῆνος καὶ Πελασγοῦ ἐπιξενοῦται Πέλοπι, καὶ τότε παῖδα Χρύσιππον ἁρμαλοδαμεῖν διδάσκων ἀναρπάζει.

DCC XII. DCC XIV.

ΙΘ ΑΔΡΑΣΤΟΣ. οὗτος ὀλίγον χρόνον τῶν Σικυωνίων ἀρχὰς κατῆλθεν εἰς Αργος.

DCCC III.

Κ ΙΑΝΙΣΚΟΣ ἀπόγονος Κλυτίου τοῦ Λαμέδοντι κηδεύσαντος ἐλθὼν ἐκ τῆς Αττικῆς. Καθ' τοῦτον ἦσαν οἱ ἐπὶ Θήβαις, καὶ Λαπιθῶν πρὸς Κενταύρους μάχη ἐγένετο. Καθ' τὸν αὐτὸν χρόνον Κάδμος ἔχων γυναῖκα Αμαζονίδα, ἣ ὄνομα Σφίγξ, ἦλθεν εἰς Θήβας, καὶ ἀποκτείνας τὸν Δράκοντα, τὴν τότε βασιλείαν παρέλαβε, μεθ' ἣν, καὶ τὴν ἀδελφὴν τοῦ Δράκοντος, ἧς ὄνομα Αρμονία. αἰθομένη δὲ ἡ Σφίγξ, ὅτι καὶ ἄλλην ἔγημε, πείσασα σὺν πολλοὺς τῶν πολιτῶν συνεπάρας αὐτῇ, καὶ τῶν χρημάτων τὰ πλεῖστα ἁρπάσασα, καὶ τὸν Ροδώπην κύνα, ὃν ἦκε Κάδμος ἄγων, λαβοῦσα, μεθ' τούτων ἀπῆρεν εἰς τὸ ὄρος τὸ λεγόμενον Σφίγγιον, καὶ ἐνταῦθα ἐπολέμει τῷ Κάδμῳ. Ισορεῖ Παλαίφατος ἐν τοῖς πρὸ αὐτοῦ. Καθ' σὺν αὐτὸς χρόνους, ὡς καὶ αὐτὸς Παλαίφατος ἱστόρησεν, Ιξίονος βασιλέως ὄντος, εἰς τὰ οἰκούμενα ἀγελαῖοι ταῦροι ἀγέλη ἀπὸ Πηλίου ὄρους καλοῦσα ἐσῆλθε τὰ δένδρα, καὶ σὺν καρποῖς. Νεανίσκοι δέ τινες κέντρας ἵππους ἀναβαίνοντες ἠνώχλουν ἀπὸ τῶν ἵππων σὺν ταύροις, καὶ ἀνεῖλον αὐτούς. καὶ τὸ ὄνομα ἐντεῦθεν ἔλαβον οἱ Κένταυροι, ὅτι σὺν ταύροις καὶ ἐκέντουν.

DCC XCIV.

ΚΑ ΦΑΙΣΤΟΣ τὸν Ηρακλέους λεγόμενος παίδων εἶναι. Οὗτος κατὰ μαντείαν μετῴκησεν εἰς Κρήτην.

DCCC VI. DCCC VII. DCCC XXV.

ΚΒ ΠΟΛΥΦΕΙΔΗΣ. Καθ' τοῦτον ὁ Ηρακλῆς τὸν Ολυμπιακὸν ἀγῶνα πρῶτος ἔθηκεν ἐπὶ Πέλοπι. καὶ ἐπὶ τούτοις νόσῳ λιμώδει περιπίπτει, καὶ μανεὶς εἰς πῦρ ἑαυτὸν ῥίψας ἐπλούτησε.

ΚΓ ΠΕ-

DCC LXXII. DCC LVI. DCC LXXII. DCC LII. DCCLXXXIII. DCCLXXII.

DCCCXXXVII. ΚΓ ΠΕΛΑΣΤΟΣ. Καθ' ὃν τὰ περὶ Ὀδυσσέως μυθολογήματα, ὡς Τυρρηνίων νῆσοι ἦσαν, αἱ ἐλήϊζοντο πρὸ τῆς Σικελίας, καὶ τὸ Ἰόνιον κόλπον. ὧν δὲ ναῦς τριήρης τὸ σχῆμα τότε, ὄνομα Σκύλλα. αὕτη ἡ τριήρης τὰ λοιπὰ τῶν πλοίων συλλαμβάνουσα πολλάκις ἠρπάζετο βρῶμα. καὶ ὧν λόγος περὶ αὐτῆς πολύς. Ταύτην τὴν ναῦν Ὀδυσσεὺς σφοδρῷ καὶ λάβρῳ πνεύματι χρησάμενος διέφυγε. ἱστορεῖ Γαλαίφατος. Τότε καὶ Νεοπτόλεμον τὸν Ἀχιλλέως ὁ ἱερεὺς ἀπέκτεινε τοῦ Ἀπόλλωνος. οἱ δέ, ὅτι ἀνεῖλεν αὐτὸν Ὀρέστης.

DCCCXLIV.

DCCCXLVII. ΚΔ ΖΕΥΞΙΠΠΟΣ ὁ λεγόμενος Ἀπόλλωνος ὑὸς καὶ Νύμφης Συλλίδος.

DCCCLXXVI. ΚΕ ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ Ροπάλου τοῦ Φαίσου, Ἀγαμέμνονος στρατὸν ἀγαγόντος ἐπ' αὐτὸν καὶ Σικυῶνα, δείσας συνεχώρησεν ὑπήκοος Ἀγαμέμνονος εἶναι Μυκηναίων.

ΚΣ ΛΑΚΕΣΤΑΔΗΣ, Ἱππολύτου. Τοῦτον φάλκης ὁ Τημένου τὸν Σικυῶνα σὺν Δωριεῦσι νύκτωρ καταλαβών, κακὸν μὲν, ὅτι Ἡρακλείδαι καὶ αὐτὸν ὄντα, ἐποίησεν ἄδεν, κοινωνὸν δὲ ἔχειν τῆς ἀρχῆς. καὶ Δωριεῖς μὲν καὶ Σικυώνιοι γεγόνασιν ἀπὸ τότου, καὶ μοῖρα τῆς Ἀργείας.

ΑΡΓΕΙΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΝ ΔΙΑΔΟΧΗ.

CCXI. Α ΙΝΑΧΟΣ πρῶτος Βασιλεύει Ἀργείων ἄνω τότε Αθηναίων ἐπὶ τὴν πόλιν, ὅτε τὴν πρωτογένειαν ἐκόντων. ἡγεῖται δὲ Ἀργείων κθ' τὸν πέμπτον μὲν Σεμίραμιν Ἀσσυρίων Βασιλέα, ν' καὶ ρ' ὕστερον ἔτεσιν αὐτῆς. ἀφ' οὗ πόταμος ὁ Ἄργος Ἰναχος καλεῖται. καὶ ἐν τοῖς πρὸ τούτου χρόνοις οὐδὲν ὀψίμου παρ' Ἕλλησιν γεγονὸς ἱστορεῖται. Τούτου θυγάτηρ Ἰὼ, ἡ καὶ Ἀθὶς καλουμένη, δι' ἣν καὶ ἡ Ἀττικὴ. ἀφ' ἧς καὶ ὁ Βόσπορος. ἧς ἐπώνυμος πόλις Βόσπορος ἐν τῷ Εὐξείνῳ πόντῳ καλουμένη Καλοῦσι δὲ αὐτὴν Αἰγύπτιοι Ἶσιν, ὃν καὶ ὡς θεὸν προσκυνοῦσιν. Ἐκ ταύτης ὁ Ζεὺς θυγατέρα ἔσχε Λιβύην.

CCX. Β ΦΟΡΩΝΕΥΣ. Οὗτος ἀπάσης τῆς ὕστερον Πελοποννήσου προσαγορευθείσης Πυνασσίων ἐκ τῆς Λασδίκης Νύμφης Ἄπιν καὶ Νιόβην ἐγέννησε. καὶ κατὰ τούτους μάλιστα τὰ Ἠλιάδος βίᾳ καὶ νομάδος προσηγορία γέγονε, μετακόσμησάντες οἱ ἄνθρωποι. ὁ γὰρ Φορωνεὺς οὗτος ἀνθρώπους πρῶτος συνήγαγε εἰς κοινὸν ἀπὸ

CCXI. ἑβδομήκοντα τέως, καὶ ἐφ' ἑαυτῶν ἐκάστους οἰκεῖν ἔταξε. καὶ τὸ χωρίον, εἰς ὃ πρῶτον ἠθροίσθησαν, ἄστυ ὠνομάσθη Φορωνικόν. Καθ' ὃν Ὠγυγος, ἐφ' οὗ μέγας καὶ πρῶτος ἐν τῇ Ἀττικῇ καταγκυσμός. ἀφ' CCLXI. οὗ μέχρι πρώτης Ὀλυμπιάδος, ὅπόθεν Ἕλληνες ἀκριβῶς τοὺς χρόνους ἐνόμιζον, ἔτη συνάγεται χίλια καὶ εἴκοσιν, ὡς Ἀκουσίλαος ἱστορεῖ, καὶ ἡ ἐν Σικυῶνι Βασιλεία πρώτου μὲν Αἰγιαλέως, εἶτα δὲ Εὐρώπου, εἶτα Τελχῖνος, καὶ ἡ Κρητὸς ἐν Κρήτῃ. Ἀκουσίλαος δὲ Φο- CCXIV. ρωνέα πρῶτον ἀνθρώπων γυμνὸν λέγει. ὅθεν καὶ ὁ τῆς Φορωνίδος ποιητὴς εἶναι αὐτὸν ἔφη πατέρα θνητῶν ἀνθρώπων. Ἐντεῦθεν ὁ Πλάτων ἐν Τιμαίῳ καταkολουθήσας Ἀκουσιλάῳ γράφει. Καί- CCXI. ποτε οὖν παγαγεῖν βουληθεὶς αὐτὸς περὶ τῶν ἀρχαίων εἰς λόγους τοῦ τῆδε, τῇ πόλει τὰ ἀρχαιότατα λέγειν ἐπιχειρεῖ, περὶ Φορωνέως τε τοῦ πρώτου λεχθέντος, καὶ Νιόβης, καὶ τὰ μετὰ τὸν κατακλυσμόν.

CCLXX. Γ. ΑΠΙΣ. Οὗτος τὴν Μέμφιν ἐν Αι- CCLXXX. γύπτῳ οἰκίζει, ὡς φησιν Ἀρίστιππος ἐν CCLXXIX. πρώτῃ Ἀρκαδικῶν. Τοῦτον Λεμεσέας ὁ Ἀργεῖος ἐπονομάσθαί φησι Σαραπιν; CCLXX. CCLXIX. καὶ τοῦτον εἶναι, ὃν Αἰγύπτιοι σέβουσι. Νυμφίδωρος δὲ ὁ Ἀμφιπολίτης ἐν τρίτῳ νομίμων Ἀσίας, τὸν ταῦρον πλησθέντα καὶ περιχυθέντα εἰς σορὸν ἀποτεθῆναι ἐν τῷ ναῷ τοῦ πυρωλίου δαίμονος, κἀντεῦθεν Σοροαπιν κληθῆναι, καὶ Σάραπιν ὕστερον.

CCCV. CCXII. Δ ΑΡΓΟΣ. Οὗτος Νιόβης καὶ Διὸς, ἣν πρώτῃ γυναικὶ Ζεὺς θνητῇ ἐμίγη, πᾶς ἐγένετο. ὡς δὲ Ἀκουσίλαός φησι, καὶ Πελασγός. ἀφ' οὗ κληθῆναι οὕτω Πελοπόννησον οἰκήσαντας Πελασγούς. Ἡσίοδος δὲ τὸν Πελασγὸν αὐτόχθονα φησὶν εἶναι. ὁ δὲ Ἄργος ἀπαλαβὼν ἀπὸ Φορωνέως τὴν Βασιλείαν ἀφ' ἑαυτοῦ τὴν Πελοπόννησον ἐκάλεσεν Ἄργος.

CCCLXXV. Ε ΚΡΙΑΣΟΣ, ὡς δέ τινες ΠΕΙ- ΡΑΣΟΣ, Ἄργου καὶ Εὐάδνης τοῦ Στρυμόνος.

CCCLXXIX. Ϛ ΦΟΡΒΑΣ. Καθ' ὃν τὸν Ἀκταῖος, ἀφ' οὗ Ἀκταία ἡ Ἀττικὴ, ὡς τινες φασίν.

CCCCLXIV. Ζ. ΤΡΙΟΠΑΣ. Καθ' ὃν τὸν Προμηθεὺς καὶ Ἐπιμηθεὺς, καὶ ὁ Σίφυος Κέκροψ, καὶ Ἰώ. Ἰσιν δὲ τὴν Ἰὼ φασι, διὰ τὸ εἶναι αὐτὴν διὰ πάσης τῆς γῆς πλανωμένην. Ταύτην δὲ Ἴσρος ἐν τοῖς περὶ Αἰγυπτίων ἀποικίας Προμηθέως θυγατέρα φησίν.

Καθ'

CCCC XCI. Καθ' ὃν δὲ τὸν Ἀπολλόδωρον, ἰὼ, τὸ Ἥρας ἱερὸν αὐτὴ ἐμβαλέσθαι, πρῶτον ἦκεν εἰς τὸν ἀπ' ἐκείνης Ἰονιονκόλπον κληθέντα, ἔπεσε διὰ τὸ Ἰλλυρίδα προσθεῖσα, καὶ τὸν Αἷμον ὑπερβαλέσθαι, διέξη τὸ τότε μὲν καλούμενον πόρον Θρᾴκιον, νυνὶ δὲ ἀπ' ἐκείνης Βόσπορον. καὶ πολλὰ χέρσον πλανηθεῖσα, καὶ πολλὰ διαννηξαμένη θάλασσαν Εὐρώπης τε καὶ Ἀσίας, πελαγίσιον ἦκεν εἰς Αἴγυπτον, ὅπερ τὴν ἀρχαίαν μορφὴν ἀπολαβοῦσα γυνὴ πάλιν τῷ Νείλῳ ποταμῷ Ἔπαφον παῖδα. CCCC XCI. Τοῦτον δὲ Ἥρα δεῖμα Κυρήτων ἀφανῆ ποιῆσαι. οἱ δὲ ἠφάνισαν αὐτόν. Καὶ Ζεὺς μὲν αἰδόμενος κτείνει Κύρητας. Ἰὼ δὲ ὅπη ζητοῦσα τὸν παῖδος ἐτεράπετο. πλανωμένη δὲ κατὰ Συρίαν ἄπαιζαν (ἐκεῖ γὰρ ἐμαίνετο, ὅτι τὸν Βιβλίων βασιλέως γυνὴ ἐπιθυμήσασα τὸν υἱὸν) τὸν Ἔπαφον εὗρεσα, καὶ εἰς Αἴγυπτον ἐλθοῦσα ἐγαμήθη Τηλεγόνῳ τῷ βασιλεύοντι τότε Αἰγυπτίων. ἱδρύσατο δὲ ἄγαλμα Δήμητρος, ἣν ἐκάλεσαν Ἶσιν Αἰγύπτιοι, καὶ τὴν Ἶσιν ὁμοίως Ἰὼ προσηγόρευσαν. Ἔπαφος δὲ βασιλεύων Αἰγυπτίων γαμεῖ Μέμφιν τὴν Νείλου θυγατέρα. D XXIV. καὶ ἀπὸ ταύτης κτίζει Μέμφιν πόλιν.

Η ΚΡΟΤΩΠΟΣ. οὗτος διὰ τὸν φόνον Ψαμάθης τὸ αὐτοῦ θυγατρὸς κατὰ χρησμὸν ἔλιπε τὸ Ἄργος, καὶ κλίσας πόλιν ἐν τῇ Μεγαρίδι, καὶ Τελεσθίσιον ὀπικαλέσας κατῴκησε. D X. D XLIII.

Θ ΣΘΕΝΕΛΑΟΣ, ὡς δὲ ἄλλοι ΣΘΕΝΕΛΑΣ, ὁ Κρίσωνος. Καθ' ὃν ἦτε τὸν Ἀμφικλύονος βασιλεία, καὶ ἡ εἰς Πελοπόννησον Δαναοῦ παρουσία, καὶ ἡ ὑπὸ Δαρδάνου τοῦ Δαρδανίας κτίσις, ὃν πρῶτον (φησὶν Ὅμηρος) — τέκεν νεφεληγερέτα Ζεύς. ἦτε ἐκ Φοινίκης τοῦ Εὐρώπης εἰς τὴν Κρήτην ἀναχωρησάντων. DXXXVIII. D XLII.

Ι ΔΑΝΑΟΣ. Βήλῳ παῖδες ἐγένοντο δίδυμοι ἐξ Ἀγχινόης τῆς Νείλου. Δαναὸν μὲν ὃν Βῆλος ἐν Λιβύῃ κατῴκισεν, Αἰγυπτον δὲ ἐν Ἀραβίᾳ. ὃς καταστραφάμενος τὴν μελάμβωλον χώραν, ἀφ' ἑαυτοῦ Αἴγυπτον ὠνόμασεν. Γίνονται δὲ ἐκ πολλῶν γυναικῶν Αἰγύπτῳ μὲν παῖδες πεντήκοντα, θυγατέρες δὲ Δαναῷ πεντήκοντα. στασιαζόντων δὲ αὐτῶν πρὸς ἀλλήλους περὶ τὴν ἀρχῆς, ὕστερον Δαναὸς τοὺς Αἰγύπτου παῖδας, πλὴν ἑνὸς, ἢ δυοῖν, διὰ τὸ δὲ αὐτοῦ θυγατέρων ἀνεῖλεν, δεδοικὼς κατ' ὄνειρον, ὅτι, καὶ ἐκ χρησμοῦ, ὅτι φονευθήσεται ὑπὸ ἑνὸς αὐτῶν. Ἐπιθεμένης Ἀθηνᾶς αὐτῷ, ναυῒ πρῶτος κατεσκεύασε τὴν κληθεῖσαν, ὡς ἀπὸ τοῦ ἀριθμοῦ αὐτῶν, πεντηκόντορον, ἐν ᾗ τὰς κόρας ἐνθέμενος ἔφυγε. περαιούμενον δὲ Ῥόδου, τῆς Λινδίας Ἀθηνᾶς ἄγαλμα ἱδρύσατο. ἐντεῦθεν ἦκεν εἰς Ἄργος. καὶ τὴν βασιλείαν παραδιδόασιν αὐτῷ Γελάνωρ ὁ τότε βασιλεύων. αὐτὸς δὲ κρατήσας τῆς χώρας ἀφ' ἑαυτοῦ ὠνόμασε Δαναούς. ἀνύδρου δὲ τῆς χώρας ὑπαρχούσης, ἐπαθε καὶ τὰς πηγὰς ἀφανεῖς ποσθῶν μιαιφόνων Ἰνάχῳ, διότι τὴν χώραν Ἀθηνᾶς ἐμαρτύρησεν εἶναι, τὰς θυγατέρας ὑδροφορούσας ἔπεμψεν. ὧν μιᾷ Ἀμυμώνῃ Ποσειδῶν τὰς ἐν Λέρνῃ πηγὰς ἐμήνυσεν. Οἱ δὲ Αἰγύπτου παῖδες ἐλθόντες εἰς Ἄργος τῆς τε ἔχθρας παύσασθαι παρεκάλουν, καὶ τὰς θυγατέρας αὐτοῦ γαμεῖν ἠξίουν. Δαναὸς δὲ ἅμα μὲν ἀπεσῶν τοῖς αὐτῶν ἐπιβήλμασιν, ἅμα δὲ μνησικακῶν τῇ φυγῇ, ὁμολογεῖ σὺν γάμοις, καὶ διακληρᾶν τὰς κόρας. ὡς δὲ ἐκληρώσαντο, σὺν γάμοις ἑστιάσας, ἐγχειρίδια δίδωσι ταῖς θυγατράσιν. αἱ δὲ κοιμωμένους σὺν νυμφίοις ἀπέκτειναν, πλὴν Ὑπερμνήστρας. αὕτη δὲ τὸν Λυγκέα διέσωσε παρθένον αὐτὸν διαφυλάξαντα. Καθ' ὃν δὲ τὸν καιρὸν Βόσπορος Ποσειδῶνος παῖς, καὶ Λιβυανάσσης τῆς Ἐπάφου, Αἰγύπτου βασιλεύων, σὺν ξένοις ἔθυεν ὅπῃ βωμῷ ἓξ Διὸς καθά τι λόγιον. Καθ' ὃν Δαναὸν Ἀθήνησιν ἵππος ἔζευξε πρῶτος Ἐρεχθέως. D XLVI. D XLIII.

ΙΑ ΛΥΓΚΕΥΣ Αἰγύπτου, ἐν Ἄργει φίλης. Καθ' ὃν τὸν τῆς κόρης ἡ ἁρπαγὴ, καὶ ἡ ἐν Ἐλαιοῦντι πεδιάδος καθίδρυσις, καὶ ἡ Τελεστολέμου γεωργία, καὶ ἡ Κάδμου εἰς Θήβας παρουσία. Καθ' ὃν γὰρ Ἴναχος ὁ Κάδμου τῆς Σεμέλης πατὴρ ἐν τούτοις τοῖς χρόνοις ὥρμησεν εἰς τὴν Βοιωτίαν, καὶ αὐτὸς ἀγνοούσης τὰ Φοινίκων γράμματα ἐδίδαξε, καὶ ἐβασίλευσεν ἐπ' αὐτοῖς ἔτη ξβ. καὶ γυναῖκα ἠγάγετο τὴν Ἁρμονίαν, ἥτις αὐτῷ ἐξ τέκτε θυγατέρας, Ἰνὼ, Ἀγαύην, Σεμέλην, Εὐρυνόμην, Κλεοδόξην, καὶ Εὐρυδίκην. ἔτι καὶ Κάδμειαν κτίζει. ὁ δὲ Λυγκεὺς Δαναῷ πολεμήσας τῷ βασιλεῖ, καὶ τοῦτον ἀποκτείνας, τὴν τε βασιλείαν αὐτὸς, καὶ τὴν θυγατέρα Ὑπερμνήστραν παρέλαβεν. ὅτε καὶ Σίσυφος ὁ Αἰόλου κτίσας Ἔφυραν, τὴν νῦν λεγομένην Κόρινθον, γαμεῖ Μερόπην τὴν Ἀτλαντος. D XCII. DCC XIV. DLXXXVII. DC X. DC XI. DC VIII.

ΙΒ ΑΒΑΣ Λυγκέως καὶ Ὑπερμνήστρας ἔτη κγ. Ἐπὶ τούτου Μελάμπους ὁ Ἀμυθάονος καὶ Εἰδομένης τῆς Ἀβαντος μάντις, καὶ τὴν DCXXXIII. DCX LVIII.

τὴν Δι᾽ Φαρμάκων καθαρμῶν θεραπείαν πρῶτος εὑρηκὼς τὰς Προίτου θυγατέρας θεραπεύῃ.

DC LVII. DC XLVI. ΙΓ ΠΡΟΙΤΟΣ ἔτη ιζ. Καθ᾽ οὗτον ὁ Εὐμόλπου πρὸς Αθηναίους πόλεμος. καὶ ὁ Πέλοψ ὁ ἀφ᾽ αὑτοῦ Πελοποννησον ὀνομάσας καὶ αὐτῆς βασιλεύσας ἔτη λβ. Τὰ καθ᾽ ἕκαστα τῆς Περσέα πότε ἐγένετο, καὶ τὸν Βελλεροφόντην ἵππον ὑποπτέρου. Καθ᾽ ὃν δὲ Παλαίφατον, Βελλεροφόντης ἀνὴρ τὸ γένος Κορίνθιος καλὸς καὶ ἀγαθὸς πλοῖον καταςκευάσας μακρὸν ἐλήϊζε τὰ πρὸς θαλάσσια χωρία. ὄνομα δὲ ἦν τῷ πλοίῳ Πήγασος, ὡς καὶ νῦν ἕκαστον τῶν πλοίων ὄνομα ἔχει.

DC LXXIV. DC L. ΙΔ ΑΚΡΙΣΙΟΣ ἔτη λα. Καθ᾽ οὗτον φημονὴ πρώτη ἐχρησμῴδησεν Ακρισίῳ. καὶ ἡ Γέλοπος ἀπὸ Φρυγίας διάβασις ἐγένετο, καὶ Ιων εἰς τὰς Αθήνας ἀφίξις, καὶ ὁ δεύτερος Κέκροψ, αὖτε Περσέως, καὶ Διονύσου πράξεις, Ορφεύς τε, καὶ Μουσαῖος.

ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΜΥΚΗΝΑΙΩΝ.

DCCXLVII. DCC V. Ā ΠΕΡΣΕΥΣ. οὗτος ἰδὼν ἐθέλων Ακρίσιον γονέα τὸν μητρὸς, καὶ λόγοις τε χρησοῖς ἔργοις δεξιώσασθαι, ἔρχεται πρὸς αὐτὸν εἰς τὴν Λάρισαν. καὶ ὁ μὲν ἡλικίᾳ τε ἀκμάζων, καὶ ἐν δίσκου χαίρων τῷ εὑρήματι ἐπεδείκνυτο εἰς ἅπαντας. Ακρίσιος δὲ λαθὼν καθ᾽ ὁλοσφυρίαν ὑποπεσὼν ἐν δίσκου τῇ ὁρμῇ. Καὶ Ακρισίῳ μὲν ἡ πρόρρησις ἐν θεοῦ τέλει ἔσχεν, ὧδε ἀπειπόντος τὸ χρεὼν πάσχειν εἰς τὴν πάτραν, καὶ τὸν φυγαδικὸν παρυφήματα. Περσεὺς δὲ ὡς ἀνέστρεψεν ἐς Αργος (ἠχθοῦτο γὰρ τῷ Φόνῳ τῇ Φήμῃ) Μεγαπένθην τὸν Προίτου παῖδα οἱ τὴν ἀρχὴν ἀνεδέξατο. Τελεσθὲν δὲ αὐτὸς τὴν ἑκείνου Μυκήνας κτίζει. Καθ᾽ οὗτον τῷ τριακοστῷ δευτέρῳ ἔτει τῆς Βασιλείας αὐτοῦ Διόνυσος ὁ τῆς Διὸς καὶ τῆς Σεμέλης ἐκθεσπίσθη, ὡς φησιν Απολλόδωρος ἐν τοῖς χρονικοῖς· ἀπὸ δὲ Διονύσου, ἀπὸ Ηρακλέους καὶ οὐ πρὸ Ιάσονα ἀρξαμένου οὐ ἐν τῇ Αργοῖ πλεύσαντος, σωάγεται ἔτη ξγ, ἀπὸ δὲ τῆς Ηρακλέους ἐν Αργει βασιλείας, ἀπὸ τοῦ Ηρακλέους αὐτοῦ καὶ Ασκληπιοῦ ἀποθέωσιν ἔτη σωάγεται λη, κατὰ τὸν χρονογράφον Απολλόδωρον.

DCC IV. DCC XII. Β ΣΘΕΝΕΛΟΣ. Κατὰ τοῦτον τοῦ ἐν Ελαδοσσῖνι πεδίου καθίδρυσις, ὡς λίνες.

DCC XII. Γ ΕΥΡΥΣΘΕΥΣ. Καθ᾽ οὗτον οἱ Αργοναῦται.

DCC LVI. Δ ΑΤΡΕΥΣ ἔτη κ.

DCC LVI. DC XI. Ε ΘΥΕΣΤΗΣ ἔτη ιβ. Μινως ἐν Κρήτῃ νομοθετεῖ.

Ϛ ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ ἔτη ιη. Κατὰ τοῦτον Ιλιον ἑάλω κατὰ τὸ δωδέκατον τῆς αὐτοῦ Βασιλείας, Δημοφῶντος τοῦ Θησέως Βασιλεύοντος Αθήνησι τῷ πρώτῳ ἔτει. DCCCXXI. DCCCXXXV

Ζ ΑΙΓΙΣΘΟΣ ἔτη ἑπτά. DCCV.

Η ΟΡΕΣΤΗΣ ὁ Αγαμέμνονος. DCCCLXI.

Θ ΤΙΣΑΜΕΝΟΣ ὁ Ορέστου. DCCCLVI.

Ι ΠΕΝΘΙΛΟΣ ὁ Ορέστου.

ΙΑ ΚΟΜΗΤΗΣ ὁ πρεσβύτατος τῶν Τισαμενοῦ παίδων. DCC V. DCC V.

Κατέσχεν ἡ Βασιλεία Ελλήνων, ἤτοι Πελοποννησίων, ἔτη ἑκατὸν ἑξήκοντα τέσσαρα.

ΒΑΣΙΛΕΩΝ ΑΘΗΝΑΙΩΝ ΔΙΑΔΟΧΗ.

Ā ΚΕΚΡΟΥ. Μετὰ Ωγυγον Δι᾽ ὃν ἀπὸ ξ καταϰλυσμοῦ πολλὴν φθορὰν ἀβατίλωτος ἔμεινεν ἡ νῦν Αττικὴ μέχρι Κέκροπος ἔτη ρπθ. Οὗτος μὲν τὸν καταϰλυσμὸν τῆς Αττικῆς Αθηνῶν ἐβασίλευσε χρόνους ν, καὶ τὴν γῆν πρότερον λεγομένην Ακτὴν ἀφ᾽ ἑαυτοῦ Κεκροπίαν ὠνόμασε. Διφυὴς ἦν ὠνομάσθη, ἢ διὰ τὸ μῆκος σώματος, ἢ ὅτι Αιγύπτιος ὢν τὰς δύο γλώττας ἠπίστατο. Ἐπ᾽ αὐτοῦ ἐν τῇ Ακροπόλει ἐλαία πρώτως ἐφύη, καὶ ἡ Αθηνᾶ ἀφ᾽ ἑαυτῆς τὴν πόλιν ἐκάλεσεν Αθήνας. Οὗτος πρῶτος βοῦν ἔθυσε, καὶ Ζῆνα πρόσηγόρευσε θεὸν μὴ πρότερον ὄντα παρ᾽ ἀνθρώποις ὀνομασθέντα. ἔπαθε βωμὸν παρ᾽ Αθηναίοις ἱδρύσας πρῶτος λέγεται, καὶ πάλιν πρῶτος Αθηνᾶς ἄγαλμα συνήσκησε, ὡς ἐδὲ τούτων ἐκ παλαιοῦ ὑπαρχόντων. Επὶ δὲ τούτου τὸ ἐν Δήλῳ ἱερὸν Απόλλωνος Δηλίου ὑπὸ Ερεχθονίου ὑπὸ Κέκροπος ἱδρύθη. Καὶ κατὰ τοῦτον γίνεται ὁ ἐπὶ Δευκαλίωνος καταϰλυσμὸς, καὶ ἡ ἐπὶ Φαεθοντος ἐκπύρωσις, Ερεχθονίου τε γένεσις, Κόρης τε ἁρπαγὴ, καὶ Δήμητρος μυσήρια, Ελευσινίων τε ἵδρυσις· Τριπτολέμου γεωργία, Εὐρώπης ὑπὸ Διὸς ἁρπαγὴ, Απόλλωνος γένεσις, Κάδμου ἐπὶ Θήβας παρουσία. Ἀπὸ Κέκροπος, ἐπὶ τὴν Ιλίου ἅλωσιν, σωάγεται μικρῷ πλείονα ἔτη υ. Τινὲς δέ φασιν, ὡς καὶ κατὰ τοῦτον ἡ Αττικὴ πρότερον Ακτὴ, ἀπὸ Ιωνος καὶ Απόλλωνος καὶ Κρεούσης τῆς Ερεχθέως Ιωνία ἐκλήθη, καὶ ἅτοι οἱ Αθηναῖοι Ιωνες. DCLXXXII.

Β ΚΡΑΝΑΟΣ αὐτόχθων μὲν Κέκροπος ἐβασίλευσεν ἔτη ἐννέα. Οὗτος γήμας ἐκ Λακεδαίμονος Πεδιάδα τὴν Μήνητος ἐγέννησε Κραναὸν καὶ Κραναίχμην, καὶ Ατθίδα, ἣς ἀποθανούσης ἐπὶ παρθένῳ, τὴν χώραν Ατθίδα ἐπ᾽ ἐπονόμου πρότερον λεγομένην Ακτήν. DXI.

DXX. Γ ΑΜΦΙΚΤΥΩΝ. Οὗτος Κραναῷ ἐπαναστὰς, ὁμοῦ αὐτῷ ἄγων τὴν θυγατέρα παύει αὐτὸν τῆς ἀρχῆς.

DXXX. Δ ΕΡΙΧΘΟΝΙΟΣ.

DLXXX. Ε ΠΑΝΔΙΩΝ ὁ Ερεχθονίδ. Ἐπὶ τούτου ὁ Κελεὸς τὴν Δήμητρα εἰς τὴν Ελευσῖνα ὑπεδέξατο, καὶ Τριπτολέμου Ελευσίνιος τὸ σῖτον μυθεύεται πρῶτος διὰ τὴν οἰκουμένης, ἀναβιβάσας αὐτὸν ἐπὶ πτερωτῶν δρακόντων ὄχημα τῆς Δήμητρος. Καὶ τότε Ωρείθυιαν περῶσαν ἐπὶ Ιλισσὸν πόλεμον ἁρπάσας Βορέας συνῆλθεν αὐτῇ.

DCXI.

DCXIX.

DCXV. Ϛ ΕΡΕΧΘΕΥΣ ὁ Πανδίονος. Κατὰ τοῦτον τὸν χρόνον Ἑλλάνικος ὁ Φημονόης καὶ Απόλλωνος πρώτη, καὶ πρώτη τὸ ἑξάμετρον ἦδε.

DCL. DCXX. Τότε καὶ Θησεὺς ἅμα Πειριθόῳ εἰς Ἅιδου συναπεδήμησεν ἐπὶ τὸν Αἰδωνέως θυγατέρα καὶ Μολοσσῶν βασιλέως, ὃς τῇ γυναικὶ ὄνομα Περσεφόνην θέμενος, Κέρβερον δὲ τῇ θυγατρὶ, τῷ δὲ κυνὶ Κέρβερον, ἐκέλευσε τοῦτον διαμάχεσθαι τοὺς μνωμένους τὴν παῖδα, καὶ λαβεῖν τὴν κρατήσαντα. Τοὺς μὲν ἐπὶ τὸν Πειρίθουν ἐλθόντας μνηστῆρας ἥκειν, ἀλλὰ ἁρπασομένους πτοηθέντας φεύγειν· καὶ τὸν μὲν Πειρίθουν εὐθέως ἠφάνισε διὰ τὸν κυνὸς, τὸν δὲ Θησέα καθείρξας ἐφύλαττεν.

DCLXX. Ζ ΚΕΚΡΟΥ δεύτερος. Κατὰ τοῦτον Ξοῦθος λαβὼν τὴν Πελοποννησον ἐκ Κρεούσης τῆς Ερεχθέως Αχαιὸν ἐγέννησε καὶ Ιωνα. ἀφ' ὧν Αχαιοὶ καὶ Ιωνες καλοῦνται.

DCXCVIII. Ἐν τούτοις τοῖς χρόνοις ἐκτίσθη τὸ Ιλιον ὑπὸ Ιλου. Μετὰ δὲ βʹ ἔτη τὸ κληθῆναι τὸ Ιλιον, ἐκτίσθη Κύζικος μητρόπολις Ελληνίδων ὑπὸ Κυζίκου.

DCCX. Η ΠΑΝΔΙΩΝ δεύτερος ὁ Κέκροπος καὶ Μητιάδούσης τῆς Ευπαλάμου. Οὗτος μὲν Κέκροπος βασιλεύων ὑπὸ τῶν Μητίονος υἱῶν κατὰ φασὶν ἀξελήλη.

DCCXXXIV.

DCCXXXIV. Θ ΑΙΓΕΥΣ ὁ Πανδίονος καὶ Πελίας τῆς Πύλα τοῦ Μεγαρέως. Ἐπὶ τούτου τὰ λεγόμενα περὶ Δαιδάλου, ὡς ἀγάλματα κατεσκεύαζε περιόμματα. τὸ δὲ ἀληθὲς πιθανόν. Οἱ τότε ἀνδριαντοποιοὶ τὰ ἀγάλματα ποιοῦντες κατεσκεύαζον ἀνδριάντας συμπεφυκότας ἔχοντας τοὺς πόδας. Δαίδαλος δὲ ἐποίησε διαβεβηκότας τὸ ἕνα πόδα. Οἱ δὲ ἄνθρωποι ἔλεγον ἐδοιποροῦν τοῦτο τὸ ἄγαλμα, ὃ εἰργάσατο Δαίδαλος, ἀλλ' οὐχ ἑκούσης, ὡς καὶ νῦν λέγομεν. ἱστορεῖ Παλαίφατος, φεύγων, ὡς Δαίδαλος ὢν ἐν εἱρκτῇ, καθεὶς ἑαυτὸν διὰ θυείδος, καὶ σκαφίδι ἐμβὰς εἰς θάλασσαν ἔφυγεν. αἰσθόμενος δὲ ὁ Μίνως πέμπει πλοῖα διώξοντα. ὡς ἤσθοντο δὲ Ικαρός τε καὶ Δαίδαλος διαπτόμενοι, ἀνέμου λαβρου καὶ σφοδροῦ ὄντος, πετόμενοι, ἠγνοήσαντε πλέοντες ἐν τῷ πελάγει, φθειρέπτην. Ὁ μὲν Δαίδαλος σώζεται εἰς τὴν γῆν, ὁ δὲ Ικαρος τελευτᾷ. Τότε πρῶτον συχρόνως καὶ τὰ περὶ Μινωταύρου. Φιλόχορος δέ φησι σὺν Κρησὶ λέγειν, ὅτι Θρασέως μὲν οὐ Λαβύρινθος ἔδει ἔχων κακὸν, ἀλλ' ἢ τὸ μὴ διαφυγεῖν τοὺς φυλαττομένους. ἀγῶνα δὲ ὁ Μίνως ἐπ' Ανδρόγεω γυμνικὸν ἐποίει, καὶ σὺν παῖδας ἆθλα τοῖς νικῶσιν ἐδίδου τέως ἐν τῷ Λαβυρίνθῳ φυλαττομένους. ἐνίκα δὲ τοὺς πρότερος ἀγῶνας ὁ μέγιστον πάρ' αὐτῷ δυνάμενος τότε καὶ σταλήτης, ὄνομα Ταῦρος, ἀνὴρ ὀκ ἀπεικὴς τὸν τρόπον, ἀλλὰ καὶ τοῖς πᾶσι τῶν Αθηναίων ὑπερφάνως καὶ χαλεπῶς προσφερόμενος. Τὸν γὰρ ἀγῶνα τοῦ Μίνω συντελοῦντος, ἀπίδοξον ὂν ἅπασιν νικήσειν ὁ Ταῦρος ἐφθονεῖτο. Καὶ γὰρ ἡ δύναμις αὐτοῦ διὰ τρόπων ἰσχὺν ἐπαχθὴς, καὶ διαβολὴν εἶχεν ὡς τῇ Πασιφάῃ πλησιάζων. Διὸ καὶ τοῦ Θησέως τὴν ἄθλησιν ἐθαύμαζε πάντων κρατήσαντος, ἠθέλησε δὲ καὶ ὁ Μίνως, μάλιστα δὲ τοῦ Ταύρου καταπαλαισθέντος καὶ προπηλακισθέντος, ἀπέδωκε τῷ Θησεῖ τοὺς παῖδας, καὶ ἀνῆκε τῆς πόλεως τὸν δασμόν. Ταῦτα αὐτολεξεὶ Φιλόχορος ἐν δευτέρῳ τῆς Ατθίδος βιβλίῳ.

Ι ΘΗΣΕΥΣ Αιγέως καὶ Αἴθρας. Οὗτος τὴν Ελένην ἁρπάσας εἰς Αθήνας ἐκόμιζε. Πολυδεύκης δὲ καὶ Κάστωρ εἰς Αθήνας ἐπιστρατεύσαντες, ἐν Αφιδνῇ Θησέως ὄντος, αἱροῦσι τὴν πόλιν, καὶ τὴν Ελένην λαμβάνουσι, καὶ τὴν Θησέως μητέρα Αἴθραν ἄγουσιν αἰχμάλωτον. Ἐπεὶ δὲ συνήγαγε τὴν Αττικὴν πρότερον διασπαρεῖσαν καὶ κώμας οἰκουμένην, συναγαγὼν εἰς μίαν ἁπάντων πόλιν, μετὰ τὸ χαρίσασθαι τὴν δημοκρατίαν τοῖς Αθηναίοις, λύκος τις συμφανὴς ἐποίησεν ἀξιοστρακισθῆναι τὸν ἥρωα. Τότε καὶ οἱ ἐπὶ Θήβας.

DCCLXXXVI.

DCCLXXXIII.

DCCLXXXVI.

DCCLXXXIX.

DCCLXXXII.

ΙΑ ΜΕΝΕΣΘΕΥΣ ὁ τοῦ Πετεῶ. Κατὰ τοῦτον ὁ Δαίδαλος ἐκδιδράσκει τε ἐκ Κρήτης, καὶ εἰς Ινυκον Σικελῶν πόλιν ἀφικνεῖται πρὸς Κώκαλον, καὶ πολέμου παρέχεται τοῖς Σικελοῖς αἰτίαν πρὸς τοὺς Κρῆτας, ὅτι ἐξαιτοῦντος αὐτὸν Μίνω, μὴ προΐσταται αὐτὸν ὁ Κώκαλος. καὶ ἐς τοσοῦτον ὑπὸ τοῦ Κωκάλου θυγατέρων ἐπιβουλεύσῃ καὶ τῶν τέχνων, ὡς καὶ θάνατον τῷ Μίνῳ τοὺς γυναῖκας ἐς χάριν Δαιδάλου συσκευάσασθαι. Κατὰ τὸν αὐτὸν καιρὸν καὶ μετὰ ἔτη δέκα οἱ τῶν ἀποδημούντων ἐν τῷ ἐπὶ Θήβας πολέμῳ παῖδες κληθέντες Ἐπίγονοι στρα-

DCCXIII.

DCCXIII.

DCCXXII.

σεφπύειν δπὶ Θήβας σεσηρὸν τ τ πατέρων θάνατον πμωρήσασθαι βελόμενοι.

DCCCXXXVI. ΙΒ ΔΗΜΟΦΩΝ ὁ Θησέως. Καθ' ὃν τὸν πὶ σεὶ Σειρίων, ἃς ἔνιες ἰσοελκώτερον ψαλτρίας ἔνας, ἢ ἑταιρίδας ὑσέφεντο, αἳ σὺν παροδεύουσας τ ἐφοδίων σεείσκουν ἐνδεεῖς εἶναι, καὶ ἄτω κακῶς πάσχειν ἠνάγκαζον.

DCCCLXIX. ΙΓ ΟΞΥΝΤΗΣ.

DCCCLXXXI. ΙΔ ΑΦΕΙΔΑΣ. Καθ' ὃν ἐγένετ τὸ ἕβδομον Ἰκεσίᾳ μήνιμα, ἢ τὸ εἰς σὺν ἱκέτας παρανόμημα σφᾶς ἓξ ἐν Δωδώνῃ χρησμὸς σεσθηλωθέν.

DCCCLXXXII. ΙΕ ΘΥΜΟΙΤΗΣ. Οὗτος Θησιδῶν ἔσχατος ἐβασίλευσεν Αθηναίων ἐκ τοιαύτης αἰτίας. Αθηναίων σεὶ Κελαινῶν, ὡς ἤ οἱ ἄλλοι φασὶν, ὑσὲρ οινόης χωρὶς πρὸς

DCCCLXXXIX. Βοιωτὸς πόλεμον ἤραμένων, Ξάνθιος Βοιώτιος σεσεκαλέσατ τ Αθηναίων βασιλέα Θυμοίτιον. Καὶ ἔτος μὲν σὐκ ἐδέξατ. Μέλανθος δέ τις Αρκὰς τὸ γένος ἐν Αττικῇ ὢν, ἢ οἰκῶν, ὑσέρα τὸ μονομάχιον, ἢ καπηλθόντων αὐτῶν εἰς τὸ μονομαχῆσαι, Μελάνθιος δόλῳ ἀναιρεῖ τ Ξάνθιον. σεοζόνη γὰ αὐτῷ ἔφη, ἀδικεῖς, ὦ Ξάνθε, μόνος φήσεις σεδικήσθαι, ἢ δεύτερος σεδικούμενος ἐφ' ᾧ σταφεὶς ὁ Ξάνθιος, ὡς ἡσσώμενος τ ἤκουσε, ἐτρώθη σφᾶς Μελάνθε, καὶ ἀπώλετ. ἀφ' ἧς ἢ τ ἑορτὴν Αθηναῖοι ἄγουσιν ὑπὸ τ ἀπάτης Μελάνθε Απατούρια σεσαγορευθέντα, Διονύσῳ Μελανθίδῃ κὴ χρησμὸν ἱερεῖν ἱδρυσάμενοι.

Τὰς ὑπὸ Μελάνθε καλουμένας δὲ Μεδοντίδας κατ' ἀρχὰς μὲν ἀφείλοντο ὁ δῆμος τ ἀξίας τὸ πολὺ, ἢ ἀντὶ βασιλείας μετίσησαν εἰς ἀρχὴν ὑσάθυνον, ὕστερον δὲ ἢ σεοθεσμίαν ἐτῶν δέκα ἐσοίησαν αὐτοῖς τ ἀρχῆς. Τέλος κλήρῳ κατ' ἐνιαυτὸν Αρχοντες ἤρέθησαν.

DCCCLXII. ΙΣ

ΟΙ ΑΡΧΟΝΤΕΣ ΜΕΔΟΝΤΙΔΑΙ ΑΘΗΝΑΙΩΝ ΜΕΧΡΙ ΒΙΟΥ.

DCCCCVIII. Α ΜΕΛΑΝΘΟΣ. ὅτος ἦν μὲν ἓκ τ Ηλιδῶν, οἱ Πύλε Μεσσήνης ὑπὸ Ποσειδῶνος ἐβασίλευον. Τοῦτον ἀναιρήσαντες Ηρακλεῖδαι πολέμῳ, τὴν γῆν ἔσχον. ὁ δὲ κὴ χρησμὸς Αθηναίε ἀφικνεῖται, ἢ πολίτης γίνεται. Ἐ ἓκ τ πμωμένων. ἢ τὴν τ Αθηναίων, ὃν τρόπον ἐν τοῖς ἄνω εἴρηται, κατέσχε. καὶ τὸ τ Ερεχθειδῶν γένος εἰς Μελανθίδας ὑπὸ τούτε μετέστη. Καθ' οὗτον Ομηρον γραφαὶ ἔνιαι λέγουσι.

DCCCXXVII. Β ΚΟΔΡΟΣ ὁ Μελάνθε. Τοῦτον Πελοποννήσιοι κτείνειν ὑπιδόντα ἑαυτὸν θανάτῳ καθ' ἃ χρησμὸν ὑσὲρ τ τ πολιτῶν νίκης.

DCCCXXIV. Γ ΜΕΔΩΝ ὁ Κόδρε. ἀφ' ὃ Μεδοντίδαι.

DCCCLXVIII. Δ ΑΚΑΣΤΟΣ.

DCCCLXVIII. Ε ΑΡΧΙΠΠΟΣ. Μ IV.

ς ΘΕΡΣΙΠΠΟΣ. Μ XXIII.

Ζ ΦΟΡΒΑΣ. Μ LXIV.

Η ΜΕΓΑΚΛΗΣ. Μ XCV.

Θ ΔΙΟΓΕΝΝΗΤΟΣ. MC XXV.

Ι ΦΕΡΕΚΛΟΣ. MC LIII.

ΙΑ ΑΡΙΦΡΩΝ. MC LXXII.

ΙΒ ΘΕΣΠΙΕΥΣ. MC XCII.

ΙΓ ΑΓΑΜΗΣΤΩΡ. MCC XIX.

MCC XXXIX. ΙΔ ΑΙΣΧΥΛΟΣ. Καθ' ὃν ΙΦιτος ὁ Αιμονος, καθ' ὃν ἄλλος, Γραξωνίδε ἑνὸς τ ὑπὸ Ηρακλείες, Ηλεῖος τ πρώτῳ Ολυμπιακῷ πανήγυριν ἀνῆγε μὴ Πεῖζον καὶ Πέλοπα, ἐπ' ὃν Ηρακλέα σὺν πρώτος τῷ πανήγυριν, ἢ τ ἀγῶνα τὸν Ολυμπάσιν ἐνηζαμένως Μέχρι μὲν τ Ολυμπιάδων ᾐδεν ἀκριβὲς ἰσορηται τοῖς Ελλησι, πάντων συγκεχυμένων, ἢ κατὰ μηδὲν τ σοτὲ συμφωνάντων. αἱ δὲ ἠκριβωντο πλοῖς, τῷ μὴ ἐκ πλείες Δρεπήματος, Δρὰ πετραιτίας δὲ, τὰς ἀναγραφὰς αὐτῶν πιεῖσθαι σὺν Ελλησι.

MCC XII. ΙΕ ΑΛΚΜΑΙΩΝ.

ΑΡΧΟΝΤΕΣ ΜΕΔΟΝΤΙΔΑΙ ΜΕΧΡΙ ΔΕΚΑΕΤΗΡΙΔΟΣ.

MCC LXIV. Α ΧΑΡΟΨ. Τότε ἔτι πρῶτος, πρώτῳ δὲ ἢ τ ἑβδόμης Ολυμπιάδος, Ρώμυλος παρέλαβε τὴν Βασιλείαν.

MCC XCIV. Β ΑΙΣΙΜΗΔΗΣ ὁ Αισχύλε. Κατὰ τότε πέμπτον ἔτος, ἔτι δευτέρῳ τ ἑνάτης Ολυμπιάδος, ἣν ἐνίκα σάδιον Ξενόδοκος Μεσσήνιος, τὴν Αμφειαν πόλισμα σὺς τῇ Λακωνικῇ ἐν τῇ Μεσσηνίᾳ ὃν οἱ Λακεδαιμόνιοι αἱρῶσι.

MCC LXXXIV. Γ ΚΛΕΙΔΙΚΟΣ, ὁ Αισιμήδε.

MCC XCIV. Δ ΙΦΟΜΕΝΗΣ. Τότε ἔτος πεάρτε τῆς πλεκαιδεκάτης ἐνεστώσης, ἔτι πρώτῳ τ πέμπτης ἢ δεκάτης Ολυμπιάδος, ἣν Δάσμων Κορίνθιος ἐνίκα σάδιον, ὁ Μεσσηνιακὸς πόλεμος ἔλαβε τὸ τέλος.

MCCC IV. Ε ΛΕΩΚΡΑΤΗΣ.

MCCC XIV. ς ΑΥΑΝΔΡΟΣ.

MCCC XXIV. Ζ ΕΡΥΞΙΑΣ.

Μετὰ τοῦτον ἑξῆς οἱ ἐνιαύσιοι ἄρχοντες κατεσάθησαν.

ΒΑΣΙΛΕΩΝ ΜΗΔΩΝ ΔΙΑΔΟΧΗ. Κτησίᾳ ἐκ τ βασιλικῶν διφθερῶν.

MCXCVII. Α ΑΡΒΑΚΗΣ ὁ τ Σαρδαναπάλου καταπολεμήσας

λεμήσας, καὶ τὴν Ασσυρίων ἀρχὴν καταλύσας ἐβασίλευσεν ἔτη δυοὶ λείποντα τ̄ τριάκοντα.

Β̄ ΜΑΝΔΑΥΚΗΣ ἔτη πεντήκοντα.

MCCXXVI. Γ̄ ΣΩΣΑΡΜΟΣ ἔτη τριάκοντα.

Δ̄ ΑΡΓΥΚΑΣ ἔτη πεντήκοντα.

Ε̄ ΑΡΒΙΑΝΗΣ ἔτη δύο πρὸς τοῖς εἴκοσι.

Ϛ̄ ΑΡΣΑΙΟΣ ἔτη πεντηκοντα. Ἐπὶ τούτου σωτέρη μέγας πόλεμος τοῖς Μήδοις πρὸς τὸν Καδουσίους.

Ζ̄ ΑΡΤΥΝΗΣ ἔτη δύο πρὸς τοῖς εἴκοσι.

Η̄ ΑΣΤΙΒΑΡΝΑΣ ἔτη πεντηκοντα. Ἐπὶ τούτου Πάρθοι ἀποστάντες Μήδων Σάκης τὴν τε χώραν, καὶ τὴν πόλιν ἐνεχείρισαν.

MCCCCXIX. Θ̄ ΑΓΑΝΔΑΣ, ὁ καὶ ΑΣΤΥΑΓΗΣ. Τοῦτον ὑπὸ Κύρου ὁ Πέρσης καταπολεμηθέντος, μετέπεσεν ἡ βασιλεία εἰς Πέρσας.

ΒΑΣΙΛΕΩΝ ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΩΝ οἰκία ἡ πρώτη, οἱ Ευρυσθενίδαι, ἢ Αγιάδαι λεγόμενοι.

DCCCCXV. Ᾱ ΕΥΡΥΣΘΕΝΗΣ Αριστοδήμου υἱὸς τ̄ Ηρακλειδῶν, ἀφ' οὗ πρῶτος οἶκος βασιλέων Ευρυσθενίδαι ἐκλήθησαν.

DCCCCXXII.

DCCCCLVIII. Β̄ ΑΓΙΣ ὁ Ευρυσθένους. Ἀπὸ τούτου οἱ Ευρυσθενίδαι καλοῦνται καὶ Αγίδαι. Ἐπὶ τούτου Πατρεῖ τῷ Προθόου κτίζουσι ἐν Αχαΐᾳ πόλιν, ἣν ἵνα Πάτρας καὶ ἀπὸ οὗ Πατρέως τούτου, σωεπελάβοντο Λακεδαιμόνιοι τοῦ οἰκισμοῦ.

DCCCCLIX. Γ̄ ΕΧΕΣΤΡΑΤΟΣ ὁ τοῦ Αγίδου. Ἐπὶ τούτου Κυνουρέας ἐν τῇ ἡλικίᾳ Λακεδαιμόνιοι παῖσιν ἀναξάντες, αἰτίαν ἐπενεγκόντες, ὡς τὴν Αργολίδα (συγγενῶν σφίσιν ὄντων Αργείων) ληϊσάμενοι ἐκ τοῦ Κυνουρικῆς κακουργεῖν, καὶ αὐτοὶ καταδρομὰς ἐκ τοῦ φανεροῦ ποιοῦντες ἐς τὴν γῆν.

DCCCCXCIV. Δ̄ ΛΑΒΩΤΑΣ ὁ Εχεστράτου. Τοῦτον Ηρόδοτος ἐν τῷ λόγῳ τῷ ἐς Κροῖσον ὑπὸ Λυκούργου τοῦ Δημώνακτος οὐ νόμως φησὶν ὑπὸ πατροκασιγνήτου παῖδα ὄντα. Λεωβώτην δέ οἱ πατρὸς τὸ ὄνομα, ἐκ Λαβώτου. Λακεδαιμονίοις δὲ τότε πρῶτον ἔδοξεν ἄρασθαι πρὸς Αργείους πόλεμον. ἐποιοῦντο γὰρ ἐς αὐτοὺς ἐγκλήματα, τήν τε Κυνουρικὴν ἐλόντων αὐτῶν, ἀποτεμνόμενοι τὴν Αργείων, καὶ τοὺς Αργείους σφῶν ὑπηκόους ὄντας ἀφιστάναι.

MXXI. Ε̄ ΔΟΡΥΣΣΟΣ ὁ Λαβώτου.

MLX. Ϛ̄ ΑΓΗΣΙΛΑΟΣ ὁ Δορύσσου. Τοῦτον, καὶ τὸν πρὸ τούτου, σφᾶς τὸ χρεὼν ἐπέλαβεν ἀμφοτέρους. Εθηκε γὰρ Λυκοῦργος Λακεδαιμονίοις τοὺς νόμους ὑπὸ τοῦ Αγησιλάου βασιλείας. Θεῖναι δὲ αὐτὸν λέγουσιν οἱ μὲν πρὸ τῆς Πυθίας διδαχθέντα ὑπὲρ αὐτῶν, οἱ δὲ ὡς Κρητικὰ ὄντα νόμιμα ἐπαγαγεῖν. Ἐπὶ τούτου καὶ Ομηρον γνώριμα φασιν γενέσθαι ὕστερον τῆς Ιωνικῆς ἀποικίας.

Ζ̄ ΑΡΧΕΛΑΟΣ ὁ Αγησιλάου. Ἐπὶ τούτου Λακεδαιμόνιοι πολέμῳ κρατήσαντες πόλιν τῶν περιοικίδων ἠνδραποδίσαντο Αἴγυν, ὑποπτεύσαντες ὡς οἱ Αιγῆται φρονοῦσι τὰ Αρκάδων, Χαρίλαος δὲ ὁ τῆς ἑτέρας οἰκίας βασιλεὺς σωεξεῖλε καὶ αὐτὸς Αρχελάῳ τὴν Αἴγυν. MC IV.

Η̄ ΤΕΛΕΚΛΟΣ Αρχελάου. Ὑπὸ τούτου πόλις Λακεδαιμόνιοι τῶν περιοικίδων πολέμῳ κρατήσαντες ἀξέλυον Αμύκλας, καὶ Φάριν, καὶ Γερανθρὰς ἐχόντων ἐπ' Αχαιῶν. Τούτων Φαρῆται καὶ Γερανθρᾶται τὴν ἔφοδον τῶν Δωριέων καταπλαγέντες ἀπελθεῖν ἐκ Πελοποννήσου συγχωρεῖν ὑπέσπονδοι. Τοὺς δὲ Αμυκλαεῖς οὐκ ἀξιοῦσι ἐκβάλλεσιν, ἀλλὰ ἀντιποιοῦντας τε καὶ ὑπὸ πολὺν τὸν πόλεμον καὶ ἔργα οὐκ ἄδοξα ὑποδειξαμένους. ὁ δὲ Τήλεκλος ὑπὸ Μεσσηνίων ἀπέθανεν ἐν Αρίμιδος ἱερῷ. MC LXIV.

Θ̄ ΑΛΚΑΜΕΝΗΣ ὁ Τηλέκλου. Ἐπὶ τούτου Λακεδαιμόνιοι πέμπουσιν ἐς Κρήτην Χαρμίδαν τὸν Εὐθυφάους τε καταπαύσοντα τοὺς Κρησὶ, καὶ τὰ πολίσματα, ὁπόσα ἰσχυρὰ θαλάσσης, καὶ ἄλλως ἀσθενῆ, ταῦτα πείσοντα συκλιωτεῖν, τὰ δὲ ἐν ὑποκαίρῳ τῷ παράπαν συνοικιοῦντα. MC IV.

Ῑ ΠΟΛΥΔΩΡΟΣ ὁ Αλκαμένους. Ἐπὶ τούτου ἀποικίαν ἐς Ιταλίαν Λακεδαιμόνιοι τῶν ἐς Κρότωνα ἔστειλαν, καὶ ἐς Λοκροὺς τοὺς ἐπ' ἄκρᾳ Ζεφυρίῳ. καὶ ὁ πόλεμος ὁ καλούμενος Μεσσηνιακὸς, Πολυδώρου βασιλεύοντος, μάλιστα ἐς ἀκμὴν προῆλθεν. ὁ δὲ Πολύδωρος ὑπὸ Πολεμάρχου ἀνδρὸς Λάκωνος ἀναιρεῖται.

ΙᾹ ΕΥΡΥΚΡΑΤΗΣ ὁ Πολυδώρου. Ἐπὶ τούτου Μεσσήνιοι τε ἠνείχοντο ὑπήκοοι Λακεδαιμονίοις ὄντες, καὶ πρὸς τὸ δήμου τῶν Αργείων ἀδὲν σφίσιν ἀπήντησε νεώτερον.

ΙΒ̄ ΑΝΑΞΑΝΔΡΟΣ ὁ Ευρυκράτους. Ἐπὶ τούτου Λακεδαιμονίων ἀφίσαν Μεσσήνιοι.

ΙΓ̄ ΕΥΡΥΚΡΑΤΗΣ ὁ δεύτερος, ὁ Αναξάνδρου.

ΙΔ̄ ΛΕΩΝ Ευρυκράτους. Ἐπὶ τούτου Λακεδαιμόνιοι πρεσβεῖον ἐν τῷ πρὸς Τεγεάτας πολέμῳ τὰ πλείονα.

ΙΕ̄ ΑΝΑΞΑΝΔΡΙΔΗΣ ὁ Λέοντος. Ἐπὶ τούτου πάλιν οἱ Τεγεᾶται γίνονται ὑπήκοοι Λακεδαιμονίων πολέμῳ. καὶ οἱ Σπαρτιᾶται τὰ Ορέστεια ὅσα ἀνεζήτουν, ὁ καὶ Αναξανδρίδης γυναῖκας τε ἅμα δύο ἔσχε, καὶ οἰκίας δύο ὤκησε. καὶ ἐκ τῆς μὲν ἐπισταμένης Κλεομένην παῖδα ἔσχεν, καὶ ἡ πρό-

τερα τέως ἐχθρα ἐν χερσὶ, ὅπι γενόμενοι Κλεομβρότ τέκνα, καὶ αὐθις Λεωνίδαν, ὅπι δ' αὐτοῖς Κλεόμβροτον.

ΙΣ ΚΛΕΟΜΕΝΗΣ. τὸν Δωριέως καίπερ γνώμῃ, μὴ πρὸς πόλεμον ἀμείνονος προκριναν ἄκοντες Λακεδαιμόνιοι, διδόντες ἐκ τῶν νόμων πρεσβεῖα τῇ ἀρχῇ Κλεομβρότ. ὁ δὲ Κλεομβρότος τὰ τάξει τὰς Αργείους ἐνίκησε. τῶν δὲ Αργείων εἰς τὸ ἄλσος Αργοῦς Νιόβης καταφυγόντων, κελεύσει τοῖς εἴλωσιν ἐνεῖναι πῦρ ἐς τὸ ἄλσος. ὅπι λαβόντες δὲ τὸ φλογὸς τὸ ἄλσος ἅπαν, ὁμοῦ ἄλσει καὶ ὅμιλον συγκατακαύσαντες καὶ οἰκέτας. ἐφ' οὗ δ' Αθηναίοις τῶν Πεισιστρατιδῶν τυραννίδα ἠλευθέρωσε, καὶ ὕστερον ἀνδρὶ Αθηναίῳ Ισαγόρᾳ τυραννίδα συγκατεργαζόμενον, ὡς τὸ ἐλπίδος ἡμάρτανε, τὴν τε ὀργάδα καλουμένην χώραν ἐδήωσε, καὶ τὰ τῶν Ελευσινίων θεῶν ἱερὰ ἐνέπρησε. τέλος διαβληθεὶς ὑπὸ Δημαρέτου τοῦ τῆς ἑτέρας οἰκίας Βασιλέως εἰς τὸ ὠλιγάρχους, ἔπραξεν ὅπως ὁ Δημάρατος τῆς Βασιλείας παυθείη. ὕστερον δὲ τοσούτων αὐτῷ ἀναμνησθέντων, ἐξήλασεν μανεὶς νόσον κατέκοψεν ὅλον τὸ αὐτοῦ σῶμα τῷ ἰδίῳ ξίφει. καὶ τοιοῦτο τέλος ἔσχε βίου.

ΙΖ ΛΕΩΝΙΔΑΣ Αναξανδρίδα, Δωριέως ἀπ' ἀμφοτέρων τοκέων ἀδελφὸς, ὁ ἐν τῇ ἐς Θερμοπύλας μάχῃ μετὰ τριακοσίων Λακεδαιμονίων ἡρωϊκῶς καταστρέψας τὸν βίον.

ΙΗ ΠΛΕΙΣΤΑΡΧΟΣ. Τάτε ἐπιτροπεύων Παυσανίας ὁ Κλεομβρότε μὲν υἱὸς, καὶ ὢν Πλειστάρχε ἀνεψιὸς Μαρδόνιον ἐπὶ Πλαταιὰς ἐνίκησε.

ΙΘ ΠΛΕΙΣΤΟΑΝΑΞ ὁ Παυσανίε.

Κ ΠΑΥΣΑΝΙΑΣ ὁ Πλειστάνακτος. Οὗτος μάχῃ μὲν ἐνίκησεν Αθηναίων ἔχοντας τὸν Πειραιᾶ. Καταγνωσθεὶς δὲ ἀδικεῖν ὑπό τε τῆς γερουσίας, καὶ τῶν ἐφόρων, καὶ ἐκ τῆς ἑτέρας οἰκίας Βασιλέως Αγιδος, ἔφυγε τὴν πατρίδα.

ΚΑ ΑΓΗΣΙΠΟΛΙΣ. Οὗτος μὲν τοῦ ἀδελφοῦ Κλεομβρότε νομιδὴ νέος ὢν, τοῦ πατρὸς Παυσανίε φυγόντος, ὑπὸ Αρισταρχου ἐπετροπεύετο γένους ἀμφοῖν ἐγγύτατος ὄντος. τὴν δὲ βασιλείαν ἀναδεξάμενος, Πελοποννησίων πρώτοις ἐπολέμησεν Αργείοις. κωλυθεὶς δὲ ἐκ θυσμείων ἅψασθαι ἀνέζευξεν. προσκαθήμενος δὲ τῇ Ολύνθῳ μετὰ στρατιωτικοῦ πολλοῦ νόσῳ ἐτελεύτησε.

ΚΒ ΚΛΕΟΜΒΡΟΤΟΣ Αγησιπόλιδος ἀδελφός. Επὶ τάτε ἡ ἐν Λεύκτροις ἐγένετο μάχη, ἧς ἡγεμονίης ἀνὴρ ἀγαθὸς γενόμενος ἔπεσε.

ΚΓ ΑΓΗΣΙΠΟΛΙΣ ὁ πρεσβύτερος τῶν Κλεομβρότε παίδων.

ΚΔ ΚΛΕΟΜΕΝΗΣ. ὁ τοῦ Αγησιπόλιδος ἀδελφός.

ΚΕ ΑΡΕΥΣ τοῦ Ακροτάτου τοῦ Κλεομήδους. ὃς τῷ Κλεωνύμῳ τῷ πατραδελφῷ εἰς ἀνθυλογίαν ἀφικόμενος ἐπὶ τῆς Βασιλείας προεκρίθη ὑπὸ τῶν γερόντων. Τάτε γοῦν Βασιλεύοντος, Αντίγονος ὁ Δημητρίε πεζῶτε καὶ ναυσὶν ἐπ' Αθήνας ἐστράτευσεν.

Κς. ΑΚΡΟΤΑΤΟΣ Αρέως.

ΚΖ ΑΡΕΥΣ Ακροτάτου. Οἰκέτης ἐτελεύτησε νόσῳ.

ΚΗ ΛΕΩΝΙΔΑΣ ὁ Κλεωνύμου παντάπασι γέρων ὢν ἐγκαλύμματος ὑπὸ Κλεομβρότου τοῦ γαμβροῦ ὅπι προδοσίᾳ τῆς Σπάρτης ἐπάνοδῃ τῆς ἀρχῆς.

ΚΘ ΚΛΕΟΜΒΡΟΤΟΣ ὁ τοῦ Λεωνίδου γαμβρός.

Λ ΚΛΕΟΜΕΝΗΣ Λεωνίδου. Οὗτος μεσὸς φρονήματος, καὶ τυραννίδος ὑπερθυμῶν Βασιλέα οἰκίας τῆς ἑτέρας Ευρυδαμίδαν παῖδα ἔτι ἀνελῶν φαρμάκῳ λάθρᾳ τῶν ἐφορεύοντων, ἐς Ἐπωνυμείδαν τὸν ἀδελφὸν μετέσησε τὴν ἀρχὴν, καὶ τὸ κράτος τῆς γερουσίας καταλύσας Πατρονόμους τῷ λόγῳ κατέστησεν ἀντ' αὐτῶν. Ἐπιθυμῶν δὲ μείζονων ἐπέστρεψε Αχαιοῖς πρώτοις, καὶ συμβαλὼν αὐτοῖς, Αρέατε τότε αὐτῶν ἡγεμόνα, νικᾷ τῇ μάχῃ. εἰ δὲ Αχαιοὶ ἐπαγόμενοι σύμμαχον Αντίγονον συμβάλλουσι Κλεομένει ἐπὶ Σελασίῳ. Νικησάντων δὲ τῶν Αχαιῶν, ἡ Λακεδαίμων ἐάλω. Κλεομένης δὲ φεύγων ἐς Αιγυπτον, καὶ πρὸς Πτολεμαίῳ πρῶτα ἔχων συνέβη δοκῆναι καταγνωσθέντα Αιγυπτίων ἄνδρας ὅπι τὰ βασιλέα συνεσάναι. ὡς δὲ ἀποδρὰς ἐκ τοῦ δεσμωτηρίου αὐθις ἠλίσκετο, ἀπέσφαξεν ἑαυτόν. Λακεδαιμόνιοι δὲ ἄσμενοι Κλεομένες ἀπαλλαγέντες βασιλεύεσθαι οὐκέτι ἠξίωσαν. Γένος μὲν τοι τὸ Ευρυθένους, καλουμένων δὲ Αγιαδῶν, Κλεομένης ὁ Λεωνίδου βασιλεὺς ὕστερος ἔγγιστα ἐγένετο ἐν Σπάρτῃ. Απὸ τῆς φυγῆς δὲ Κλεομένες ἄρχεται Πολύβιος ὁ Μεγαλοπολίτης, τὴν ἱστορίαν συγγράφων ἐν βιβλίοις μ.

ΒΑΣΙΛΕΩΝ ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΩΝ
οἰκία ἡ ἑτέρα οἱ λεγόμενοι Προκλεῖδαι, καὶ Ευρυπωντίδαι.

Α ΠΡΟΚΛΗΣ ὁ Αρισταδήμου.

Β ΣΟΟΣ Προκλέους παῖς ἦτος.

Γ ΕΥΡΥΠΩΝ Σόου. Τοῦτόν φασιν ἐς τοσοῦτον ἀφικέσθαι δόξης, ὡς καὶ τὴν οἰκίαν ταύτην Ευρυπωντίδας ὄνομα ἀπ' αὐτοῦ λαβεῖν, Προκλείδας ἐς ἐκεῖνον καλουμένους.

Δ ΠΡΥΤΑΝΙΣ ὁ Ευρυπῶντος. Επὶ τάτε τὸ ἔθνος τε. Λακεδαιμονίοις ἤρξατο τὸ

ἐς Αργείους, ᾗ ἐπ' ἐγκλήματι τότε πρότερον, κωμῳδοῦσιν ἐπλέμησαν.

Ε ΕΥΝΟΜΟΣ ὁ Γρυτάνιδος.

ς ΠΟΛΥΔΕΚΤΗΣ ὁ Εὐνόμου. Ἐπὶ τούτου τοῦ Εὐνόμου ἐν ἐρίῃ διετέλεσεν ἡ πρὸς Σπάρτην.

Ζ ΧΑΡΙΛΛΟΣ ὁ Πολυδέκτου ἐβασίλευσεν ἔτη ξδ. Οὗτος καθ' ὃν Ἀργολίδα ἐσβαλών, καὶ ἔπεσιν ὑπ' αὐτοῦ ἡττηθείς, ὕστερον ὑπὸ ἡμερόνι Χαρίλλῳ γίνεται καὶ ἡ Σπαρτιατῶν ἐπὶ Τεγεάτας ἔξοδος, ὅτε οἱ Λακεδαιμόνιοι Τεγεάτας αἱρήσειν ἤλπισαν καὶ ἀποτεμεῖσθαι τῶν Ἀρκάδων τὸ Τεγεατῶν πεδίον ὑπάλλῳ μαντευσάμενοι ἐπελθόντες. Καθ' ὃν τὸν ὄγδοον τοῦ Χαρίλλου βασιλείας ἔτος Ὁμήρου γνωρίζεσθαι φησὶ Σωσίβιος ὁ Λάκων ἐν χρόνων ἀναγραφῇ.

Η ΝΙΚΑΝΔΡΟΣ ὁ Χαρίλλου ἐβασίλευσεν ἔτη λϑ. Τούτου βασιλεύοντος τὰ Μεσσηνίων ἐς Τήλεκλον τὸν ἕτερας βασιλέα οἰκίας ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Λιμναίου συμβάντα γίνεται. ἐσέβαλε γὰρ καὶ ἐς τὴν Ἀργολίδα ὁ Νίκανδρος στρατιᾷ, καὶ τὰ πολλὰ ἐκάκωσε τὴν χώραν. Μαχεσάντων δὲ Ἀσιναίων Λακεδαιμονίοις τῷ ἔργῳ δίκην μετ' ὀλίγον Ἀργείοις ἀπέδοσαν σὺν μεγάλῳ πατρίδος τε ὀλέθρῳ, ἣ φυγῇ τῇ σφετέρᾳ. Τοῦ Νικάνδρου δὲ τὸ τριακοστὸν τέταρτον ἔτος τελοῦντος τὴν πρώτην Ὀλυμπιάδα φησὶ Σωσίβιος ὁ Λάκων ἐν χρόνων ἀναγραφῇ.

Θ ΘΕΟΠΟΜΠΟΣ ὁ Νικάνδρου. Ἐπὶ τούτου Λακεδαιμονίων καὶ Μεσσηνίων ἤρξατο τὸ ἐς ἀλλήλους μῖσος. καὶ ἦρξαν οἱ Λακεδαιμόνιοι πολέμου. καὶ τὰ πολλὰ ἡμύναντο Λακεδαιμονίοις ἐν τούτῳ τῷ πολέμῳ ὁ Θεόπομπος. Τούτου δὲ ἐπὶ ἔτει τῷ πρώτῳ τῆς ἐνάτης καὶ ἑβδομήκοντα Λακεδαιμονίοις ἀγὼν πρὸς Ἀργείους.

Ι ΖΕΥΞΙΔΑΜΟΣ ὁ Ἀρχιδάμου τοῦ Θεοπόμπου.

ΙΑ ΑΝΑΞΙΔΑΜΟΣ Ἀγησιδάμου. Ἐπὶ τούτου Μεσσήνιοι φθείρουσιν οὐ πελοποννησιακῷ πολέμῳ τὸ δεύτερον κρατηθέντες ὑπὸ Σπαρτιατῶν.

ΙΒ ΑΡΧΙΔΑΜΟΣ Ἀναξιδάμου.

ΙΓ ΑΓΑΣΙΚΛΗΣ Ἀρχιδάμου. Τούτῳ, καὶ τῷ πατρὶ αὐτοῦ ὑπῆρξεν ἀμφοτέροις τὸν βίον διατελέσαι πάντα ἡσυχίᾳ καὶ πολέμων ἔσω ἐκτός.

ΙΔ ΑΡΙΣΤΩΝ Ἀγασικλέους. Τούτῳ τεχθέντι ὑὸς Δημαράτου ἐν μησὶν ἑπτὰ μόνοις οὐκ ἔφη αὐτοῦ εἶναι τὸν παῖδα.

ΙΕ ΔΗΜΑΡΑΤΟΣ Ἀρίστωνος. Ἔτος τοῦτο ἄλλα εὐδοκιμῶν ἐν Σπάρτῃ, καὶ ἀπὸ τῆς Γειτοσυρίδου Κλεομένει συνελθὼν ἐρῴζας τὸν Ἀθηναίους, διὰ τὴν τοῦ πατρὸς ἀγνωμοσύνην ἐνησαμένην αὐτὸν παῖδα εἶναι, καὶ διὰ τὸ μῖσος τὸ Κλεομένους ἐπαγαγόντος αὐτὸν εἰς δικαστήριον ὡς μὴ γνήσιον Ἀριστωνος ὄντα, καὶ διὰ τοῦτο τὸ βασιλικὸν γένος ἀλλότριον, ἰδιώτης ἐγένετο. καὶ φυγόντος ἐς Βασιλέα Δαρεῖον, ὅτι πολλοὺς χρόνους τὸ γένος καὶ οἱ ἀπόγονοι διέμειναν.

ΙΣ ΛΕΩΤΥΧΙΔΗΣ. οὗτος μετέσχε μὲν Ἀθηναίοις καὶ Ἀθηναίων τῷ στρατηγῷ Ξανθίππῳ τῷ Ἀρίφρονος τὰ ἔργα τὰ πρὸς Μυκάλῃ. ἐστράτευσε δὲ καὶ ὅτε τὸς Αλευάδας ἐς Θετταλίαν καὶ ἦλθον οἱ νικῶν, δῶρα λαβὼν παρὰ τῶν Αλευαδῶν, καὶ διὰ τοῦτο ἐν Λακεδαίμονι ὑπαγόμενος ἐς δίκην, ἔφυγεν ἑκόντης ἐς Τεγέαν.

ΙΖ ΑΡΧΙΔΑΜΟΣ ὁ Ζεξιδάμου τοῦ Λεωτυχίδου. Οὗτος Ἀθηναίοις μάλιστα ἐκάκωσε τὴν χώραν. στρατῷ γὰρ ἐσβάλλων ἐς γῆν τὴν Ἀττικὴν ἀνὰ πᾶν ἔτος διὰ πάσης ἐπεξῄει φθείρων. Καὶ Πλαταιεῦσιν Ἀθηναίοις ὄντων δένων πολιορκίᾳ τὸ ἄστυ εἷλεν.

ΙΗ ΑΓΙΣ Ἀρχιδάμου. Τούτου θυγάτηρ Κυνίσκα πρώτη τε ἵππου τρόφησε γυναικῶν, καὶ νίκῃ ἀνείλετο Ὀλυμπιακῇ πρώτη. Ἐπὶ Ἀγιδος πολέμου Λακεδαιμονίοις πρὸς Ἠλείους συνεχῆ ἐνέβαλε δὲ καὶ ἐς τὴν Ἀττικὴν συνεχῶς ὁ Ἀγις στρατιᾷ, καὶ ἐπετείχισε φρούριον Ἀθηναίοις τὸ ἐν Δεκελείᾳ.

ΙΘ ΛΕΩΤΥΧΙΔΗΣ Ἀγιδος, ὃν ὁ πατὴρ Ἀγις οὐκ ἔφησεν ἑαυτοῦ παῖδα εἶναι. καὶ τῆς βασιλείας ὑπὸ Ἀγησιλάου ἐξεβλήθη.

Κ ΑΓΗΣΙΛΑΟΣ Ἀρχιδάμου, ὁ χωλὸς τὸν ἕτερον πόδα. Οὗτος ἀπεδείχθη διαβιβάσαι τε εἰς τὴν Ἀσίαν τὸν στρατὸν, καὶ δυνάμεως ἡγεμὼν εἶναι τοῦ πεζοῦ. καὶ ἔστιν αὐτῷ πολλὰ τε ἐργασμένα καὶ μνήμης ἄξια ἐν Αἰγύπτῳ. καὶ (ἦν γὰρ ἤδη γέρων) τὸν μὲν κατὰ τὴν πρεσβείαν ἐπέλαβεν ἡ μοῖρα, οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι κομισθέντα σφίσι τὸν νεκρὸν θάπτουσι βασιλικῶς.

ΚΑ ΑΡΧΙΔΑΜΟΣ Ἀγησιλάου. Τούτου βασιλεύοντος κατέλαβον τὸ ἱερὸν Φωκεῖς τὸ ἐν Δελφοῖς Ἀρχίδαμος δὲ διαβὰς ἐς Ἰταλίαν Ταραντίνοις βαρβάρων πόλεμον συνδιοίσων σφίσιν ὁμόρων ἀπέθανεν αὐτόθι ὑπὸ τῶν βαρβάρων.

ΚΒ ΑΓΙΣ Ἀρχιδάμου. Τοῦτον κατέλαβεν ἀποθανεῖν Μακεδόσιν ἐναντία καὶ Ἀντιπάτρῳ μαχεσάμενον.

ΚΓ ΕΥΔΑΜΙΔΑΣ Ἀρχιδάμου. Ἐπὶ τούτου οἱ Λακεδαιμόνιοι εἰρήνευσαν.

ΚΔ ΑΓΙΣ Εὐδαμίδου. Κατὰ τοῦτον στρατεία Δακεδαιμονίων ἐγένετο ἐπὶ Ἠλείους, καὶ ἐντὸς ἁλλεως μάχη, καὶ Μεγαλοπόλεως πολιορκία ὑπὸ Λακεδαιμονίων, καὶ Γελλή-

νιω

νλω ἕλον ἀξ ἀπιδρομῆς. ὁ δὲ Αγις Μανλινεῦσι ωξὸς Παξάωλῳ ἡπᾶτω. τοῖς δὲ ωξὶ Αραθον συμβαλὼν τῆς τε ϛραλιᾶς τὸ πολὺ ἀπέβαλε, ϗ αὐτὸς ὑπὸ πᾶσιν ἔπεζε.

ΚΕ ΕΥΡΥΔΑΜΙΔΑΣ. Τοῦτον Κλεομβύτης ὁ Λεωνίδα παῖδα ἔτι ὄντα Φαρμάκῳ ἀνεῖλεν, ὡς εἰπόντες ἄνω ἐφθάσαμεν.

ΚϚ ΕΠΙΚΛΕΙΔΑΣ. Μετὰ τοῦτον βασιλεύσαντα οἱ ἐπώνυμοι ἐπαύσησαν Λακεδαιμόνιοι.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΚΟΡΙΝΘΙΩΝ.

Σίσυφος Αιόλου.
Ορνυτίων Σισύφου.
Θόας Ορνυτίωνος.
Δαμοφῶν Θόαντος.
Προπόδας Δαμοφῶντος.
Δωρίδας ϗ Υακίνθας Δαμοφῶντος.

Τούτων βασιλευόντων Δωριεῖς ϛρατεύσασιν ἐπὶ Κόρινθον. ἡγεῖτο δὲ Αλήτης ἀπόγονος φύλαντος, τοῦ Αντίοχος, τοῦ Ηρακλέους. Δωρίδας μὲν οὖν ϗ Υακίνθας ωξοδόντες τῷ βασιλείαν Αλήτῃ καταμένουσιν αὐτοῦ. Τῶν δὲ Κορινθίων ὁ δῆμος ὑξέπεσεν ὑπὸ Δωριέων κρατηθεὶς μάχῃ.

mccccxv. Αλήτης, ϗ οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ βασιλεύσουσιν, ἐς μὲν Βάκχιν τὸν Προύμνιδος, ὃς ἐπὶ γενεὰς πέντε. ἀπὸ τούτου δὲ οἱ Βακχιάδαι καλούμενοι πέντε ἄλλας γενεὰς ἐς Τελέσιλλον τὸν Αρισοδήμου. Καὶ Τελέσιλλος μὲν ϗ ἔχθος Αρκεῖος, Ϲ Περάνται κτείνουσι, βασιλεὺς δὲ ἀδεὶς ἐπεγένετο, Πρυτάνεις δὲ ἐκ Βακχιαδῶν ἐνιαυτὸν ἄρχοντες, ἐς ὃ Κύψελος τυραννήσας ὁ Ηετίωνος ὑξέβαλε τοὺς Βακχιάδας.

Στεράβων. Οἱ Βακχιάδαι τυραννήσαντες πλούσιοι, ϗ πολλοὶ, ϗ γένος λαμπροὶ Δράκοντα ἔτη ϗεδὸν τι κατέσχον τῆς ἀρχῆς, ϗ τὸ ἐμπόριον ἀδεῶς ἐκαρπώσαντο. τούτους δὲ Κύψελος καταλύσας αὐτὸς ἐτυράννησε. ϗ μέχρι τριγονίας ὁ οἶκος αὐτοῦ σωεμεινε.

ΒΑΣΙΛΕΩΝ ΛΥΔΙΑΣ ΔΙΑΔΟΧΗ.

mccxxxix Α ΑΡΔΥΣ.
mcclxxv. Β ΑΛΥΑΤΤΗΣ.
mccl.xxxix Γ ΜΕΛΗΣ.
mcccl. Δ ΚΑΝΔΑΥΛΗΣ.
mcccxviii. Ε ΓΥΓΗΣ. Εωὶ τούτου Μίδας λέγεϲ αἷμα τῶρα πιὼν, ὡς Θεμισοκλῆς ὕσερον, εἰς τὸ χρεὼν ἀπελθεῖν. Γυμνοπαιδία ἐν Λακεδαίμονι.
mccclxiv. Ϛ ΑΡΔΥΣ ὁ Γύγου.
Ζ ΣΑΔΥΑΤΤΗΣ. Κατὰ τοῦτον τὰ ωεῖ Ξ Μηθυμναίων Αρίονος. mcccccxci. mccccxcviii.
Η ΑΛΥΑΤΤΗΣ. Κατὰ τοῦτον Αϛυάγης ὁ Κυαξάρου ἐβασίλευσεν ἐν Μήδοις. Αλυάττης, ὑπερβαλλόντων αὐτῷ τὰ Κιμμερίων, ἀλκιμωτάτους κώμας αὐτοῖς ἐπαφῆκεν, οἳ τοῖς πολεμίοις ωξοσπλακέντες σὺν μὲν διέφθειραν, σὺν δὲ εἰς φυγὴν ἔτρεψαν. mccccv.
Θ ΚΡΟΙΣΟΣ. Τοῦτον ὑπερηλεῖν νησιώτας ωξασκαζόμενον Βίας ὁ Πριηνεὺς ἀπέτρεψεν. Ἐπὶ τούτου ἡ Λυδῶν βασιλεία ὑπὸ Κύρου Ξ Πέρσῃ κατελύθη. Ἐβασίλευσε δὲ ὁ αὐτὸς Κροῖσος ἔτη ιε. Κατέσχεν δὲ ἡ βασιλεία Λυδῶν τὰ ὅλα ἔτη σλβ. Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν Λυδῶν ἀπολέσθαι, οἱ Σάμιοι θαλασσοκρατοῦντες ἐβασίλευσαν τῶν μερῶν ἐκείνων. mccccxv. mccccxix.

ΒΑΣΙΛΕΩΝ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΔΙΑΔΟΧΗ.

Α ΚΑΡΑΝΟΣ. Οὗτος ἐν τῇ Μακεδονίᾳ χώρᾳ πρῶτος ἐβασίλευσεν ἔτη κη. ϗ οἱ λοιποὶ ἄλλοι βασιλεῖς κγ, ἕως Φιλίππου Ξ πατρὸς Αλεξάνδρου. mccxii.
Β ΚΟΙΝΟΣ ἔτη ιβ. ἡ πρώτη Ολυμπάς. mccxxxi. mcxl.
Γ ΘΟΥΡΙΜΑΣ ἔτη λη. Κατὰ τοῦτον Βάττος, ὁ ϗ Αρισοτέλης, Θηραῖος τῷ Κυρήνῃ ἔκλισε. mccxliii. mccxlix.
Δ ΠΕΡΔΙΚΚΑΣ ἔτη να. mccl xxxi.
Ε ΑΡΓΕΙΟΣ ἔτη λη. Κατὰ τοῦτον Γλαῦκος ὁ Χῖος τῇ κόλλησιν σιδήρου εὗρεν. ὁ δὲ Βασιλεὺς Αργεῖος Ταυλαντίων Δρὶ τῶν παρθένων κρατήσας ἱερὸν ἵδρυσε Διονύσῳ Υακιθάνορι. m.ccxxxii. mcccxl.
Ϛ ΦΙΛΙΠΠΟΣ. Οὗτος ἐν Αιγαίαις ὑπὸ Παυσανίου Ξ Κεραάδα ὄντος ἐκ Ξ τῶν Ορεσταίων γένους ἐδολοφονήθη. mcccl xxx. mcccc viii mcccc xxvi.
Ζ ΑΕΡΟΠΑΣ. Κατὰ τοῦτον πιμῶντες οἱ ἄνθρωποι τῇ εὑρέσιν Ξ οἴνου ᾠδικὸν ἀγῶνα καθίσαντο, ϗ τὸ λυμαινόμενον τοῖς ἀμπέλοις τράγον ἆθλον ωξοτιθέντο τῆς ᾠδῆς, ϗ τοὺς ἀγωνιζομένους τραγῳδοὺς ἐκάλεσαν. Επιμενίδης τὰς Αθήνας ἐκάθηρε. mcccc xxvi.
Η ΑΛΚΕΤΑΣ. Κατὰ τοῦτον οἱ ἐπὶ τὰ σοφοί. Χείλων Δαμαγέτου Λακεδαιμόνιος πρῶτος γέγονεν Εφορος Ξ τῇ πεντηκοστῷ ἕκτῳ ὀλυμπάδα, ὑπὸ Ευθυδήμου, ϗ πρῶτος ἐσηήσατο Εφόρους τοῖς βασιλεῦσι ωξοζυγοῦσθαι. mccccxxiv mccccxxxv. mcccc lxiii.
Θ ΑΜΥΝΤΑΣ. Κατὰ τοῦτον ἡ Λυδῶν βασιλεία ὑπὸ Κύρου Ξ Πέρσῃ κατεπαύθη. mcccc lxiv. mcccc lxix.
Ι ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. Κατὰ τοῦτον σωέβη τῷ mdxiii.

ΜΔΣΙ. τὴν πρὸ Αἰγὸς ποταμοῦ λίθοι πηδῶσιν γενέσθαι.

ΜΔΣV. ΙΑ ΓΕΡΔΙΚΚΑΣ. Αἱ τριακοντάτειαι Λακεδαιμονίων πρὸς Ἀθηναίους σπονδαί. ἔτος ἐβασίλευσεν, ὡς μὲν ὁ Ἀκάνθιος φησὶν Νικομήδης, ἔτη μα, ὡς δὲ Θεόπομπος λε, ὡς Ἀναξιμένης μ, ὡς Ἱερώνυμος κη, ὡς Μαρσύας, ἢ Φιλόχορος, κγ.

ΜΔΣLXXII.

ΜΔLXXXIV. ΙΒ ΑΡΧΕΛΑΟΣ. Παρὰ τούτῳ Εὐριπίδης ἀπέθανε.

ΜΔCIX. ΙΓ ΟΡΕΣΤΗΣ.

ΜΔCVII. ΙΔ ΑΡΧΕΛΑΟΣ.

ΜΔCXII. ΙΕ ΑΜΥΝΤΑΣ.

ΜΔCXV. ΙϚ ΠΑΥΣΑΝΙΑΣ.

ΜΔCXVI. ΙΖ ΑΜΥΝΤΑΣ.

ΜΔCXVII. ΙΗ ΑΡΓΕΙΟΣ.

ΜΔCXXIII. ΙΘ ΑΜΥΝΤΑΣ.

ΜΔCXXV. Κ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ.

ΜΔCXLIII. ΚΑ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ΑΛΩΡΙΤΗΣ.

ΜΔCXLIV. ΚΒ ΠΕΡΔΙΚΚΑΣ.

ΜΔCXLVIII. ΚΓ ΦΙΛΙΠΠΟΣ.

ΜΔCLIV. ΚΔ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ὁ Φιλίππου. Οὗτος Δαρεῖον τὸν Ἑλλήσποντον νικᾷ μὲν οὖν Δαρείου στρατηγὸς ὢν Γρανίκῳ συμβαλὼν αὐτοῖς. ἐπελθὼν δὲ τῇ Λυδίᾳ, καὶ τὴν Ἰωνίαν σὺν αὐτῷ προσαμένους, εἶτα Καρίαν ὑπεδράμων, τοῖς ἐν Παμφυλίᾳ τόποις ἐπέβαλεν. εἰς δὲ Συρίαν παραγενόμενος Δαμασκὸν αἱρεῖ, καὶ Σιδῶνος κρατήσας ἐπολιόρκει Τύρον. παραπεσόντος δὲ τούτῳ ὕστερον τὴν Ἱεροσολύμων πόλιν παραγίνεσθαι, καὶ ἀνελθὼν ὕστερον τὸ ἱερὸν θύει μὲν τῷ θεῷ κατὰ τὰ ὑφ' ἡγησιν, αὐτὸν δὲ καὶ ἱερέα ἀξιοπρεπῶς ἐτίμησε.

ΜΔCLXXXI.

ΜΔCLXXXIII.

ΜΔCLXXXV.

ΜΔCXCIII. ΚΕ ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΑΡΙΔΑΙΟΣ.

ΜΔCXCIX. ΚϚ ΚΑΣΣΑΝΔΡΟΣ.

ΜΔCCIX. ΚΖ ΑΝΤΙΓΟΝΟΣ.

ΜΔCCXIII. ΚΗ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ.

ΜΔCCXIX. ΚΘ ΠΥΡΡΟΣ.

ΜΔCCXX. Λ ΛΥΣΙΜΑΧΟΣ. Κατὰ τοῦτον Σώστρατος Κνίδιος τὸν Φάρον ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἀνέθηκεν.

ΜΔCCXXII.

ΜΔCCXXV. ΛΑ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ.

ΜΔCCXXV. ΛΒ ΜΕΛΕΑΓΡΟΣ.

ΜΔCCXXV. ΛΓ ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΣ.

ΜΔCCXXVI. ΛΔ ΣΩΣΘΕΝΗΣ.

ΜΔCCXXVII. ΛΕ ΑΝΤΙΓΟΝΟΣ ΓΟΝΑΤΑΣ. Κατὰ τοῦτον Ἀρσάκης ὁ Πάρθος Μακεδόνων ἀπέστησε.

ΜΔCCLXIX.

ΜΔCCLXXIV. ΛϚ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ.

ΜΔCCLXXXIV. ΛΖ ΑΝΤΙΓΟΝΟΣ. Κατὰ τοῦτον ἡ Ῥόδος ὑπὸ σεισμοῦ κατηνέχθη, καὶ ὁ Κολοσσὸς ἔπεσεν.

ΜΔCCLXXXIV.

ΜΔC.XCIV.

ΜΔCCXCVIII. ΛΗ ΦΙΛΙΠΠΟΣ. Κατὰ τοῦτον ἀνὰ μέσον Θήρας καὶ Θηρασίας σκοπελοῦσαι φλόγες ἐκ βυθοῦ πελάγους ἀνεφύσησαν κατ' ὀλίγον ἀχαρομένῳ καὶ σωτηρίῳ ἐκ μύδρων νῆσον ἐπέσχησαν δώδεκα σταδίων τὴν περίμετρον. Εὐμένεια κτίζει ὑπὸ Ἀτταλου καλεσάμενος αὐτὴν ἀπὸ Εὐμένους φιλαδέλφου.

ΜΔCCCXXVIII.

ΜΔCCCXLI. ΛΘ ΠΕΡΣΕΥΣ. Ἐπὶ τούτου τῶν Μακεδόνων βασιλέων διαδοχὴ κατελύθη.

Ἐπὶ τῶν Μακεδονίας βασιλέων.

Σάτυρος ἱστορῶν οὕτω δήμους Ἀλεξανδρέων, ἀξιόμενος ὑπὸ Φιλοπάτορος, καὶ τῆς Πτολεμαίδος συναγορευθέντος, τούτου μηνὶ Διόνυσον ἀρχηγέτην γενόμενον. Διὸ καὶ φυλὴν ὁ Πτολεμαῖος πρώτην κατέσησε Διονυσίαν. λέγει δὲ ὁ Σάτυρος ὅτως. Διονύσου, καὶ Ἀληθείας τῆς Θεστίου γενεᾶς, νύμφαν Δηϊάνειραν. τοῦ μὲν καὶ Ἡρακλέους ἦν, Διὸς Ὕλλον, ἧς δὲ Κλεοδήμου, τοῦ δὲ Ἀ-, γεστράτου, τοῦ μὲν Τήμενον, τοῦ δὲ Κεῖ-, σον, τοῦ μὲν Μάρωνα, τοῦ δὲ Θέστιον, τοῦ, δὲ Ἄκθον, τοῦ δὲ Ἀρχεμίδαν, τοῦ δὲ, Κάρανον, τοῦ δὲ Κοῖνον, τοῦ δὲ Τυρίμμαν,, τοῦ δὲ Περδίκκαν, τοῦ δὲ Φίλιππον, τοῦ δὲ, Αἴροπον, τοῦ δὲ Ἀλκέτην, τοῦ δὲ Ἀμυ-, ταν, τοῦ δὲ Βόκρον, τοῦ δὲ Μελέαγρον, τοῦ, δὲ Ἀλυσινόην [Ἀρσινόην] τοῦ δὲ καὶ Λάγου, Πτολεμαῖον τὸν καὶ Σωτῆρα, τοῦ δὲ καὶ Βερε-, νίκης Πτολεμαῖον τὸν Φιλάδελφον, τοῦ, δὲ καὶ Ἀρσινόης Πτολεμαῖον τὸν Εὐεργέ-, την, τοῦ δὲ καὶ Βερενίκης τοῦ Μέγα τοῦ ὄν, Κυρήνης Βασιλεύσαντος Πτολεμαίου τὸν, Φιλάδελφον.

Ἡ μὲν οὖν πρὸς Διόνυσον τοῖς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ βασιλεύσασι συγγένεια ἕτω περ ἔχει. ὅθεν καὶ ἐν τῇ Διονυσίᾳ φυλῇ δῆμοι εἰσὶ κατακεχωρισμένοι; Ἀλθὶς ὑπὸ τοῦ γνησίου γυναικὸς Διονύσου, θυγατρὸς δὲ Θεστίου Ἀληθείας Δηϊανειρὶς ὑπὸ τῆς θυγατρὸς Διονύσου καὶ Ἀληθείας, γυναικὸς δὲ Ἡρακλέους, ὅθεν καὶ τὰς πρωτομυρίας ἔχουσιν οἱ κατ' αὐτὸς δῆμοι. Ἀριάδνις ὑπὸ τῆς θυγατρὸς Μίνω, γυναικὸς δὲ Διονύσου παιδὸς Πατροφίλας τῆς μιχθείσης Διονύσῳ ἐν μορφῇ * Πρυμνιδι. Θεστὶς ὑπὸ Θεστίου τοῦ Ἀληθείας πατρός. Θοαντὶς ὑπὸ Θόαντος παιδὸς Διονύσου. Σταφυλὶς ὑπὸ Σταφύλου υἱοῦ Διονύσου. Εὐανθὶς ὑπὸ * Εὐνέως υἱοῦ Διονύσου. Μαρωνὶς ὑπὸ Μάρωνος υἱοῦ Ἀριάδνης καὶ Διονύσου. ἔστι γὰρ πάντες υἱοὶ Διονύσου. ἀλλὰ καὶ ἕτεραι πολλαὶ ὀνομασίαι γεγόνασι, καὶ εἰσὶν ἕως τοῦ σήμερον ὑπὸ Ἡρακλέους, Ἡρακλεῖδαι καλούμενοι, καὶ ὑπὸ Ἀπόλλωνος Ἀπολλωνίδαι, καὶ Ἀπολλώνιοι, καὶ ὑπὸ Ποσειδῶνος Ποσειδώνιοι, καὶ ὑπὸ Διὸς Δῖοι, καὶ Διογένεαι.

ΒΑΣΙ-

ΒΑΣΙΛΕΩΝ ΠΕΡΣΩΝ ΔΙΑΔΟΧΗ.

MCCCCLVII. Α ΚΥΡΟΣ ὁ Πέρσης καταλύσας τὴν Μήδων καὶ Ασσυρίων ἡγεμονίαν, κρατήσας δὲ τῆς Ασίας ἁπάσης ἐβασίλευσεν ἔτη λα. Τούτῳ τῷ πρώτῳ ἐνιαυτῷ οἱ ἡγεμόνες τῶν Ἑβραίων συγχωρήσαντες ἀνελθόντες εἰς Ιερουσόλυμα ἀνοικίζειν, καὶ τὸν ναὸν οἰκοδομηθῆναι προσέταξε. τῆς δὲ ἐπανόδου ἡγεῖτο Ιησοῦς ὁ τοῦ Ιωσεδὲκ μεγάλου ἱερέως, καὶ Ζοροβάβελ ὁ τοῦ Σαλαθιὴλ, καὶ προφήτης Αγγαῖος, καὶ Ζαχαρίας ὁ τοῦ Αδδώ. καταθέμενοι δὲ οἱ περὶ Ιησοῦν τὸν ναὸν τῶν ἔδραν ἐφ' ὅλοις πεντακοσίοις καὶ δύο ἔτεσι τὸ ἔργον ἐκωλύοντο συμπεραίνειν, μέχρις οὗ Δαρεῖος ὁ Υστάσπου δευτέρῳ ἔτει τῆς αὐτοῦ βασιλείας τοῦ ἐμποδίζοντας ἀναστείλας τελείαν ἐπιτρέπει τοῦ ναοῦ τὴν κατασκευήν. Καὶ συμπληρῶται ἐν ἄλλοις πέντε ἔτεσιν, ὥστε συντελεσθῆναι αὐτὸν ἐν ὅλοις ἔτεσι μς. Κατὰ Κῦρον Σόλων ὁ Αθηναῖος ἐγνωρίζετο, καὶ οἱ κληθέντες ἑπτὰ σοφοὶ παρ' Ελλησιν, ὧν παλαιότερος ἀδεὴς παρ' αὐτοῖς φιλόσοφος μνημονεύεται.

MCCCCLXXXVII

MCCCCXCV. Β ΚΑΜΒΥΣΗΣ ἔτη η.

Γ ΣΦΕΝΔΑΝΗΣ, καὶ ΣΜΕΡΔΙΣ ἀδελφοὶ Μάγοι μῆνας ζ.

MCCCCXCVI. Δ ΔΑΡΕΙΟΣ ὁ Κύρου γόνος, Υστάσπου δὲ υἱὸς τοῖς Μάγοις ἐπιθέμενος, καὶ κρατήσας ἐλασίλευσεν ἔτη ἓξ πρὸς τοῖς τριάκοντα. Τούτῳ τῷ δευτέρῳ ἔτει τῆς ἑβδομηκονταετοῦς χρόνου τῆς ἐρημώσεως Ιερουσαλὴμ συμπεπερασμένου ὁ προφήτης Ζαχαρίας δηλοῖ λέγων. Κύριε παντοκράτωρ, ἕως πότε σὺ μὴ ἐλεήσεις τὴν Ιερουσαλὴμ, καὶ τὰς πόλεις Ιούδα, ἃς ὠργίσθης τοῦτο ἑβδομηκοστὸν ἔτος; Κατὰ γὰρ τὸ δευτέρον ἔτος Δαρείου ἡ συμπλήρωσις τῆς ἑβδομηκονταετηρίδος περαιοῦται, ὥστε δι' ἅπαντος ἀρχεσθαι δεῖν ἡμᾶς τῶν ἑβδομήκοντα ἑβδομάδων ἀπὸ τῆς ἑξηκοστῆς καὶ ἕκτης Ολυμπιάδος, καὶ ἀπὸ δευτέρου ἔτους Δαρείου, ἐν ᾧ τὰ τῆς οἰκοδομῆς συνεπληρώθη. Εωὶ τούτου προφητεύουσιν Αγγαῖος, καὶ Ζαχαρίας ἔτει δευτέρῳ. μεθ' ὃν ὁ ἐν τοῖς δώδεκα Αγγελος.

MCCCXCVII.

MDXXV. Ε ΞΕΡΞΗΣ ὁ Δαρείου υἱὸς ἐβασίλευσεν ἔτη κ. Οὗτος Λιγυπτον ἀπεβαλεῶν, καὶ εἰς Αθήνας ελθὼν, ζεύξας τὸ Ελλήσποντον, ἐνέπρησεν αὐτάς. Εν δὲ Ρώμῃ Τορτίλα τις παρθένος ἱερὰ Διὸς φρουρᾶς καταγνωσθεῖσα, ζῶσα κατωρύγη, καὶ νόμοι ἐν Ρώμῃ ἀπὸ Ελλάδος διὰ δώδεκα βιβλίων ἐπέμφθησαν. Εν τούτοις τοῖς χρόνοις ἐρράγη ἐν Σικελίᾳ τὸ Αἰτναῖον ὄρος, καὶ ἀφῆλθε πῦρ καὶ σεισμῶν φλεγμῶν, ἡ πρὸς Λοκρούς Αταλάντη ὀνομαθεῖσα νῆσος ἐφθειρε.

MDXXVI. MDXLVI. MDXIV. MDXCI.

ς ΑΡΤΑΒΑΝΟΣ μῆνας ζ.

MDLII.

Ζ ΑΡΤΑΞΕΡΞΗΣ ὁ Μακροχὴρ ἔτη μ. Εωὶ τούτου τοῦ κγ' Εσθὴρ καὶ Μαρδοχαῖον καὶ Αμὰν ἐπράχθη. Νεεμίας ὁ ἀρχιοινοχόος Αρταξέρξου, ὃς δὲ Αρχελαὸς τοῦ Ισραηλίτου, οἰκοδομεῖ τὴν πόλιν Ιερουσαλὴμ, καὶ τὸν ναὸν ἐπισκευάζει.

MDLIII. MDLXXXIV.

Η ΔΑΡΕΙΟΣ ὁ Αρταξέρξου, ὁ ἐπικληθεὶς Νόθος, ἀνελὼν Σογδιανὸν ἐβασίλευσεν ἔτη ιθ. Κατὰ τούτους τοὺς χρόνους καὶ οἱ Αθηναῖοι τοῖς καθ' ἑλληνικοῖς χρήμασιν ἐχρήσαντο, μόνον ἐν ὄντων τῶν περσῶν. Ελίκη καὶ Βοῦρα πόλεις Αχαΐας μεγάλοις σεισμοῖς κατεπόθησαν, ὧν ἐπὶ κγ' θαλάσσαν τὸ ἴχνη φαίνονται τοῖς πλέουσιν ἀπὸ Γαυρῶν ἐπὶ Κόρινθον δεξιᾷ. Γαλάται, οἱ καὶ Κελτοὶ, Ρώμης κρατοῦσιν πλὴν τοῦ Καπετωλίου.

MDXCIII. MDCXVIII. MCCXXIX. MDXXV

Θ ΑΡΤΑΞΕΡΞΗΣ ὁ Μνήμων, ἔτη μβ. Εφ' οὗτος Σωκράτης ὁ τῆς ἀνοίας τῶν Αθηναίων τὸ κώνειον πιὼν ἐτελεύτα. Αριστοτέλης τῷ Πλάτωνι μαθητεύει. Διονύσιος ἐπυράννει τῶν Σικελῶν.

MDXII. MDCXVIII.

Ι ΑΡΤΑΞΕΡΞΗΣ ὁ ἐπικληθεὶς Ωχος ἔτη κς. Τοῦτον ἀποτομώταλον Περσῶν βασιλέα καὶ φοβερώτατον ἀποκεῖναι μὲν πολλοὺς, τέλος δὲ καὶ τὸν Απιν ἀποσφάξαντα, καὶ καθιερωνήσαντα μετὰ τῶν φίλων οἱ Αιγύπτιοι σκάλαν μάχαιραν, καὶ καλύντες διετέλεσαν ἐν τῷ καταλύειν τὸ βασιλέων ἐκ τρίτου τὴν σκληρότητα, καὶ κακίαν ὀργάνῳ φονικῷ παρεικάζοντες.

MDCVII.

ΙΑ ΑΡΣΗΣ Ωχου ἔτη β.

ΙΒ ΔΑΡΕΙΟΣ Αρσάμου ἔτη ς. Αλεξάνδρου δὲ Μακεδόνος Περσῶν ἐπικρατήσαντος, Δαρεῖον οἱ περὶ τὸ Βῆσσον ἀναιροῦσιν ἐν Βάκτροις καὶ καταλύει ἡ Περσῶν βασιλεία ἐφ' ὅλοις ἑπτακαίδεκα ἔτεσι τριάκοντα καὶ διακοσίοις. Αλέξανδρος ὁ μέγας πάσης γῆς ἀρξας κυριεύσας ἐν Βαβυλῶνι τελευτᾷ τὸν βίον ἐν ἀρχῇ τῆς ἑκατοστῆς καὶ πεντηκοστῆς ὀλυμπιάδος, μετὰ ἔτη διακόσια καὶ τριάκοντα ἓξ Κύρου, ὃς ἐβασίλευσε Περσῶν κγ' τὸ πρῶτον ἔτος πέμπτης καὶ πεντηκοστῆς ὀλυμπιάδος. Μετὰ δὲ τὸν Αλεξάνδρου τελευτὸν διαιρεῖται τὴν βασιλείαν οἱ Μεγιστᾶνες αὐτοῦ, ἧπερ εἰς πολλὰς ἀρχὰς διηρέθη. καὶ βασιλεύσι Πτολεμαῖος μὲν ὁ λαγοῦ Αιγύπτου, καὶ Αλεξανδρείας, καὶ καθεξῆς Πτολεμαῖοι ΙΓ, ἕως Κλεοπάτρας θυγατρὸς Διονύσου. τῆς δὲ Ασίας πάσης Αντίγονος ἐκράτει, τῆς δὲ Ασσυρίας, καὶ Βαβυλωνίας καὶ Γαλατίας Σέλευκος ὁ Νικάτωρ

MDCCL. MDCCXXII. MDCLXXXVI.

MDCCXC.

φίλων Μηδίας, Πύθων Φρυγίας, καὶ Λυδίας, Μελέαγρ☉ Παφλαγονίας, Ευμένης Καππαδοκίας, Κάσανδρος Λυκίας καὶ Ελλησπόντ☉, Λυσίμαχ☉ Θράκης, Αντίπατρος Γονλικῆς, Οξυάρτης Βακτριανῆς, Φίλιππ☉ Δραγγιανῆς, Φραταφέρνης Παρθίας καὶ Υρκανίας, Τληπόλεμ☉ Γερσίδ☉, Αρκεσίλα☉ Μεσοποταμίας. Καὶ ὁ λοιπὸν ἀεὶ μετ' ἀλλήλων ἐπανιστάμενοι, ἕως ἡ Ρωμαίων ἀρχὴ τὰς τοπαρχίας πάσας κατέλυσε.

ΔΙΑΔΟΧΗ ΤΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΑΡΧΗΣ.

Ο γὰρ Αλέξανδρ☉ ὁ τῶν Μακεδόνων Βασιλεὺς ἔκτον ἔτος ἄγων τὴν Βασιλείας Δαρεῖον τὸν Αρσάμη χειρωσάμεν☉ καθεῖλε τὴν Περσῶν ἡγεμονίαν διαρκέσασαν ἀπὸ Κύρου, μέχρι Δαρείου, ἔτη σλ. Τῆς δὲ τῶν Μακεδόνων Βασιλείας καταρχούσης ἀπὸ Καρανοῦ, ἕως Αλεξάνδρου, ἔτη φιη. Ὃ τότε τελευτήσαντος ἐν Βαβυλῶνι, Διαδεχόντων τὴν ἀρχὴν τῶν μὲν Μακεδονίας Φίλιππ☉, τῶν δὲ Ασίας Αντίγον☉, τῆς δὲ Αιγύπτου Πτολεμαῖ☉ ὁ Λάγου, τῆς δὲ Συρίας Σέλευκος ὁ Νικάνωρ, ὃς καὶ πόλεις ἡμύρ ἔκτισεν εἰς τὰ μέρη Κιλικίας, καὶ ἐπέρασεν εἰς Συρίαν, καὶ τὴν μὲν Σελεύκειαν ἐκάλεσεν εἰς τὸ αὐτοῦ ὄνομα, τὴν δὲ Αντιόχειαν εἰς τὸ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, τὴν δὲ Λαοδίκειαν εἰς τὸ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ. καὶ οἱ μὲν τῆς Συρίας Βασιλεύσαντες μέχρι Αλεξάνδρου εἰσὶν ἕξ τοι.

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΗ ΤΩΝ ΣΕΛΕΥΚΙΔΩΝ ΤΗΣ ΣΥΡΙΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑ.

MDCCIII. Α. ΣΕΛΕΥΚΟΣ ὁ ΝΙΚΑΝΩΡ ὁ Αντιόχου πατήρ. Κατὰ τοῦτον τῆς Ασίας πρῶτ☉ Βασιλεὺς Αντίγονος ἡγήσατο Αντιγονίαν ἔκτισε τὴν πρὸς τῷ Ορόντῃ ποταμῷ. Ταύτην Σέλευκος ὁμοίως Αντιόχειαν ὠνόμασεν. ἡ δέ ἐστιν ἡ μεγάλη MDCCXIII. Αντιόχεια. οὗτ☉ καὶ Λαοδίκειαν ἔκτισε, καὶ Σελεύκειαν, Απάμειαν, Εδεσσαν, Βέρροιαν, Γέλλαν. Καὶ πᾶσαν Ασίαν παρεσήσατο, καὶ ἐν ταῖς νέαις πόλεσιν Ιουδαίους συῳκισεν Ελλησι, καὶ πολιτείας MDCCXXVI. αὐτοὺς ἠξίωσε, καὶ τοῖς ἐνοικιθεῖσιν ἰσοτίμους ἀπέδειξε Μακεδόσι, καὶ Ελλησιν, ὡς τὴν πολιτείαν ταύτην Δραμεῖν. Τότε, τελευτήσαντ☉ Ονίου τοῦ ἀρχιερέως, ὁ παῖς αὐτοῦ Σίμων γίνεται Διάδοχ☉, ὁ καὶ Δίκαι☉ ἐπικληθεὶς διά τε τὸ πρὸς θεὸν εὐσεβὲς, καὶ τὸ πρὸς τοὺς ὁμοφύλους MDCCXII. εὔνουν.

Β ΑΝΤΙΟΧΟΣ ὁ ΣΩΤΗΡ. Οὗτος ἔσχεν MDCCXXVI. ἐκ τῆς γυναικὸς Δημητρίας, γαμετῆς δὲ Σελεύκου τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Στρατονίκης, ἄρσενα υἱὸν τὸν ἐπικληθέντα Θεόν.

Γ ΑΝΤΙΟΧΟΣ ὁ ΘΕΟΣ. ἐν τούτοις τοῖς MDCCLV. χρόνοις Νικομήδης Βασιλεὺς Βιθυνῶν ἐπ' ὀνόματι αὐτοῦ τὴν Νικομήδειαν ἔκτισε πρώην καλουμένην Ασακόν.

Δ ΣΕΛΕΥΚΟΣ ὁ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ. MDCLXXI.

Ε ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. MDCLXC.

ς ΑΝΤΙΟΧΟΣ ὁ ΜΕΓΑΣ. Οὗτ☉ MDCCXCIII. νικήσας τὸν Πτολεμαῖον τὸν Φιλοπάτορα τὴν Ιουδαίαν κατέσχε. Τελευτήσαντ☉ MDCCCVI. δὲ τοῦ Φιλοπάτορ☉, ὁ παῖς αὐτοῦ MDCCCXIV. μεγάλῳ ἐξέπεμψε δυνάμει· καὶ στρατηγὸν Σκόπαν ἐπὶ τὰς ἐν τῇ κοίλῃ Συρίᾳ. ὃς πολλὰ, τε αὐτῶν πόλεις ἔλαβε, καὶ τὸ Ιουδαϊκὸν ἔθν☉ (πολεμούμενον γὰρ ὑπ' MDCCXIX. αὐτοῦ) κατέστρεψε. Μετ' ὀλίγον δὲ τὸν Σκόπαν Αντίοχ☉ νικᾷ, συμβαλὼν αὐτῷ κατὰ πηγὰς τοῦ Ιορδάνου, καὶ πολλοὺς αὐτοῦ τῶν στρατιώτας διέφθειρεν. Ὕστερον δὲ Αντίοχος κατὰ τὰς ἐν τῇ κοίλῃ Συρίᾳ πόλεις, ἃς ὁ Σκόπας κατεῖχεν, καὶ τὴν Σαμάρειαν, ἐκουσίως MDCCXXIII. αὐτῷ κατέστρεψε Ιουδαῖοι. ὁ δὲ Αντίοχ☉ δίκαιον ἡγησάμενος τὴν τῶν Ιουδαίων πρὸς αὐτὸν κατάθεσιν καὶ φιλοτιμίαν ἀμείψασθαι, γράφει τοῖς τε στρατηγοῖς αὐτοῦ, καὶ τοῖς φίλοις, μαρτυρῶν τε τοῖς Ιουδαίοις ὑπὲρ ὧν δι' αὐτοῦ πρὸς αὐτὸν, καὶ τὰς δωρεὰς ἃς ὑπὲρ τούτων δέδωκε κατασχεῖν. αὐτοῖς ἐμφανίζων. Ἤδη γὰρ τὸν πρὸς Ρωμαίους πόλεμον ἐγνωκὼς ἀποκαλύπτειν, ἐπιθυμίας τοῦ ἔθνους βασιλέως κατελάμβανε, καὶ Πτολεμαῖος εἰς Αἴγυπτον ἔστελλε Κλεοπάτραν τὴν Σύρων ἐποίκησιν, κατέχειν τὴν Συρίαν τὴν κοίλην ἐπιδιδούς, ὡς αὐτὸς ἀφήρητο. Πτολεμαῖος. Μετὰ δὲ τὴν ἧτταν συνέστρεψε Ρωμαίοις Εὐβοϊκὰ τάλαντα ἐπιδοῦναι μυρία, καὶ πεντακισχίλια ἀντὶ τοῦ εἰς τὸν πόλεμον δαπάνης. Τούτων δὲ φ μὲν ἐπράχθη, διισχίλια δὲ κ, Φ πάλιν, ἐπιδοὺς ὁ δῆμος κυρώσει τὰς Διαλύσεις, τὰ δὲ λοιπὰ πλεῖν ἐν ἔτεσι ιβ, διδόντα κατ' ἔκασον ἔτ☉ χίλια τάλαντα.

Ζ ΣΕΛΕΥΚΟΣ ὁ ΦΙΛΟΠΑΤΩΡ. Κατὰ MDCCCXIX. τοῦτον Σίμων ὁ προστάτης τοῦ ἱεροῦ κατεσκευάσ☉ ἦλθε πρὸς Απολλώνιον Θεραπάστην τὸν κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν κοίλης Συρίας MDCCXXXIII. καὶ Φοινίκης στρατηγὸν, καὶ προσήγαγε τοῖς τοῦ χρημάτων ἀμυθήτων γέμειν τὸ ἐν

Ιερο-

Ἱεροσολύμοις χαλκοῦν φυλακίον. Συμμίξας
ἢ ὁ Ἀπολλώνιος τῷ βασιλεῖ περὶ τῶν μνη-
θέντων αὐτῷ χρημάτων ἐνεφάνιζεν. ὁ δὲ
προχειρισάμενος Ηλιόδωρον τὸν ἐπὶ τῶν
πραγμάτων, ἀπέστειλε, λέγων ἐντολὰς
τοῦ τὰ προειρημένων χρημάτων ἀκκομι-
δὴν ποιήσασθαι. ὁ δὲ παραγενηθεὶς εἰς Ιε-
ροσόλυμα τὸ διεγνωσμένον ἐπετέλεσε. με-
μασιγωμένῳ δὲ ὑπὸ θεοῦ ἀνεκρατοπέδωσε πρὸς τὸν βασιλέα.

MDCCCXLI. Η ΑΝΤΙΟΧΟΣ ὁ ΕΠΙΦΑΝΗΣ. οὗτος,
ἀποθανόντος Ονίου τοῦ ἀρχιερέως, τῷ ἀδελ-
φῷ αὐτοῦ Ιησοῦ τῷ μετονομασθέντι Ἰάζονι
MDCCCXLV. τὴν ἀρχιερωσύνην δίδωσιν, ἵνα ἀφηρέ-
θη, παροργισθέντος αὐτῷ τοῦ βασιλέως,
καὶ φόντος αὐτὴν τῷ νεωτάτῳ αὐτοῦ
ἀδελφῷ Ονίᾳ, ἐπίκλην δὲ Μενελάῳ.
χρισάσαντος δὲ τοῦ πρώτου ἀρχιερέως
Ιησοῦ πρὸς τὸν μετὰ τοῦτα καταστάντα
Μενέλαον, τὸ πλῆθος διενεμήθη εἰς ἑκα-
τέρους. ὁ δὲ Αντίοχος ὡρμήθη μεταθήσαι
MDCCCXLIX. τὸ πᾶν ἔθνος τῆς πατρῴας θρησκείας.
καὶ τὸ μὲν ἱερὸν τὸ ἐν Ιεροσολύμοις μιάνας,
Ολυμπίου Διὸς ναὸν, τὸ δὲ ἐν Γαριζίν
ὄρει, Διὸς Ξενίου, ὅτως ἀξιώντων τῶν
Σαμαρέων, προσηγόρευσε. Τῷ δὲ Ιουδαίων
ἔθνει πολλάσεις ἀνηκέστους ἐπάγων
MDCCCXLIX. ἑλληνίζειν ἠνάγκασε. Κατὰ δὲ τὸν αὐτὸν
καιρὸν ἐν τις οἰκῶν ἐν Μωδεὶμ κώμῃ
τῆς Ιουδαίας, ὄνομα Ματταθίας, ὃς
ποιήσας πολλὴν δύναμιν περὶ ἑαυτὸν τῶν
πρωμὲν καθεῖλε, καὶ τοὺς ἀλλοφύλους
ἐκδιώξαντας ἀπέκτεινεν, ὅσους λαβεῖν ἐπιχειρίας
ἐδυνήθη. Τὸ δὲ ἱερὸν ἔπεσι τρισὶν ἐρημω-
θὲν Ιούδας ὁ ἐπικληθεὶς Μακκαβαῖος,
MDCCCLIII. καθήρας τὴν ἀσεβειῶν τὴν χώραν ἀνε-
νεώσατο.

MDCCCLII. Θ ΑΝΤΙΟΧΟΣ ὁ ΕΥΠΑΤΩΡ, οὗ Επφα-
νὴς βασιλεύσας ἔτη δύο μόνα ὑπὸ Δη-
μητρίου διεφθάρη.

MDCCCLIV. Ι ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΣΕΛΕΥΚΟΣ, ἤτοι ΣΩ-
ΤΗΡ. πρὸς τῶν πάντες ἀπεχθῶς εἶχον
διὰ τὸ ὑπερήφανον, καὶ τὸ δυσεντύκτον
αὐτοῦ.

MDCCCLVI. ΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ὁ οὗ Βαλᾶ τούτῳ Πτολε-
μαῖος ὁ φιλομήτωρ τὴν αὐτοῦ θυγατέρα
Κλεοπάτραν συνοικίζει, φερνὴν δοὺς
MDCCCLXXIV. χρυσόν τε καὶ ἄργυρον, ὅσον εἰκὸς ἦν δῶναι
βασιλέα.

MDCCCLXXVII. ΙΒ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ὁ Δημητρίου, ὁ ΝΙΚΑΝΩΡ.
τούτῳ πάλιν Πτολεμαῖος τὴν ἰδίαν συνοικί-
ζει θυγατέρα Κλεοπάτραν, τὴν πρὸς Αλέ-
ξανδρον ἐπιγαμίαν διαλυσάμενος. οὗ-
τος ὑπὸ Πάρθων αἰχμάλωτος ἐλήφθη.

MDCCCLXXVI. ΙΓ ΑΝΤΙΟΧΟΣ ὁ ΘΕΟΣ, ὁ Αλεξάν-
δρου οὗ Βαλᾶ. Τοῦτον ἐπιτολμήσας τῇ
ἀρχῇ Διόδοτος, Τρύφων δὲ ἐπ' ἐκεί-
νου ὀνομασθεὶς, διέφθειρεν ἐπ' ὀλίγον
αὐτοῦ παῖδα βασιλεύσαντος ἔτη.

ΙΔ ΤΡΥΦΩΝ ὁ ΔΙΟΔΟΤΟΣ. οὗτος κρατη-
θεὶς τῇ μάχῃ, καὶ φυγὼν εἰς Απάμειαν,
καὶ ἐν πολιορκίαν ληφθεὶς, ἐν αὐτῇ
ἐπιδιεφθάρη βασιλεύσας ἔτη τρία, κρα- MDCCCLXXIV.
τηθεὶς πίνῳ πολλῷ ὑπὸ Αντιόχου κα-
τόντος εἰς τὰ πατρῷα.

ΙΕ ΑΝΤΙΟΧΟΣ ὁ ΣΙΔΗΤΗΣ, ὁ καὶ Ευ- MDCCCLXXIX.
σεβής. ἔτος εἰς τὴν Ιουδαίαν ἐμβαλὼν
στρατῷ μιᾷ ἔτει τῆς βασιλείας αὐτοῦ, πρώ-
τῳ ἢ τοῦ Υρκανοῦ ἀρχῆς, ὀλυμπιάδος ἢ
ρξδ, τὸν Υρκανὸν εἰς αὐτὴν ἐκέλεισε τὴν
πόλιν, τάφρον ἢ βαθεῖαν καὶ πολλὴν τοῦ MDCCCLXXXV.
χώρου, καὶ διπλῆν τεμόμενος ἀπετείχισε
σὺν ἐνοικοδόμοις. πρεσβευσαμένου ἢ πρὸς
αὐτὸν Υρκανοῦ, φιλίαν καὶ συμμαχίαν
πρὸς αὐτὸν ποιεῖται. Τότε καὶ Αθηλ- MDCCCLXXXVI.
κληθεὶς φιλομήτωρ, βασιλεύσας ἔτη
πέντε τελευτᾷ νόσῳ τὸν βίον. Κατέλιπε
δὲ κληρονόμους Ρωμαίους. οἱ δὲ ἐπαρχίαν
ἀπέδειξαν τὴν χώραν, Ασίαν προσαγο-
ρεύσαντες ἐπώνυμον τῇ ἠπείρῳ.

Ις ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ὁ Δημητρίου πάλιν, Αρσά- MDCCCLXXXIX
κου αὐτὸν ἐκ τῆς αἰχμαλωσίας λύσαντος. ἔτος πονηρὸς ὢν. διὸ ὃ, μισούντων αὐ-
τὸν τοὺς Σύρων, καὶ πεμψάντων πρὸς Πτολε-
μαῖον τὸν Φύσκωνα πρέσβεις, ὅπως πινὰ τοῦ
ἐκ τοῦ Σελεύκου γένους προβάλῃ αὐτοῖς
ἀποληψόμενον τὴν βασιλειαν, τοῦ δὲ
Πτολεμαίου πέμψαντος Αλέξανδρον μὴ
στρατὸν τὸν Ζεβινᾶν λεγόμενον, καὶ μάχης
πρὸς τὸν Δημήτριον γενομένης, ὁ μὲν Δη-
μήτριος ἡττηθεὶς τῇ μάχῃ φεύγει πρὸς
Κλεοπάτραν τὴν γυναῖκα εἰς Πτολεμαΐ-
δα· καὶ μὴ δεξαμένης αὐτὸν τὴν γυναικὸς,
ἐκεῖθεν εἰς Τύρον ἀπελθὼν ἁλίσκεται, καὶ
πολλὰ παθὼν, ὑπὸ τῶν μισούντων ἀπέθανον.

ΙΖ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ὁ Ζεβινᾶς. ἔτος φι-
λίαν ποιεῖται πρὸς Υρκανὸν τὸν ἀρχιερέα.
ἔπειτα πολεμήσαντος αὐτῷ οὗ Δημητρίου
παῖδος Ανλιόχου Γρυπὸς, ἡττηθεὶς τῇ μάχῃ
ὑπὸ διαφθείρεται.

ΙΗ ΑΝΤΙΟΧΟΣ ὁ ΣΩΤΗΡ. οὗτος ἐν
Πάρθοις ἀπέθανε.

ΙΘ ΑΝΤΙΟΧΟΣ ὁ ΓΡΥΠΟΣ, ὁ καὶ Φι- MDCCCXCI.
λομήτωρ, Αντιόχου οὗ Σωτῆρος. Οὗτος
ἀποθνήσκει ὑπὸ Ηρακλέωνος ἐπιβουλευ-
θεὶς, βιώσας μὲν ἔτη με, βασιλεύσας δὲ
ἐννέα καὶ ὀκτώ.

Κ ΑΝΤΙΟΧΟΣ ὁ ΚΥΖΙΚΗΝΟΣ, ὁ τοῦ
Γρυπὸς ἀδελφός. Οὗτος πολεμηθεὶς εἰς Συρίαν πολλοῖς ἔτεσι πρὸς τὸν ἀδελ-
φὸν πολεμῶν διετέλει.

ΚΑ ΣΕΛΕΥΚΟΣ ὁ Γρυποῦ. Οὗτος ἐπολέ- MDCCCXII.
μει τῷ οὗ πατρὸς ἀδελφῷ Αντιόχῳ, ὃς
ἐπεκαλεῖτο Κυζικηνός. νικήσας δὲ αὐτὸν

καὶ λαβὼν ἀπέκτεινε. μετ' ὀλίγον δὲ τὸν Κυζικηνὸν πολιορκοῦντα, καὶ Αντίγονον Εὐσεβὴς καλούμενον παραγενηθέντες εἰς Ἄραδον, καὶ πεισθέντες διαδήματα πολεμοῦσι τῷ Σελεύκῳ. καὶ κρατήσαντες ἐξήλασαν αὐτὸν ἐξ ἁπάσης Συρίας. ὁ δὲ φυγὼν εἰς τὴν Κιλικίαν, καὶ γνόμενον ἐν τῇ Μόψῳ Ἐσίᾳ πάλιν αὐτὸς εἰσέπραξε χρήματα. ὁ δὲ τῶν Μοψυεστιέων δῆμος ἀγανακτήσας ὑφῆψεν αὐτῷ τὰ βασίλεια, καὶ διέφθειρεν αὐτὸν μετὰ τῶν φίλων. MDCCCCXXI.

ΚΒ ΑΝΤΙΟΧΟΣ ὁ ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ, ὁ Σελεύκου ἀδελφός. οὗτος ἐκφέρει πόλεμον πρὸς Αντίοχον τὸν Κυζικηνοῦ παῖδα βασιλεύοντα τῆς Συρίας. καὶ νικηθεὶς ὑπ' αὐτοῦ μετὰ τῆς γυναικὸς.

ΚΓ ΑΝΤΙΟΧΟΣ ὁ Κυζικηνοῦ παῖς, ὁ Αντίοχον τὸν Διονύσιον μάχῃ καταπολεμησάμενος. MDCCCCXXII.

ΚΔ ΦΙΛΙΠΠΟΣ ὁ Αντιόχου ἀδελφὸς τοῦ Διονυσίου. οὗτος ἐπιθέμενος μέρει τινὶ τῆς Συρίας ἐβασίλευσε. Πτολεμαῖος δὲ ὁ Λάθυρος τὸν τέταρτον αὐτοῦ ἀδελφὸν Δημήτριον τὸν Εὐκαιρον λεγόμενον ἐκ Κνίδου μεταπεμψάμενος κατέσχεν ἐν Δαμασκῷ βασιλέα. τούτοις τοῖς δυσὶν ἀδελφοῖς καρτερῶς ἀνθισάμενος Αντίοχος ἀπέθανε. καὶ τέως ἡ Αντιόχεια ὑπὸ Ρωμαίων ἦλω, καὶ ἡ Συρίας ἀρχὴ κατελύθη διαρκέσασα ἔτη σν. MDCCCCXXIV.

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΗ ΤΗΣ ΑΙΓΥΠΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΑ Η ΤΩΝ ΛΑΓΙΔΩΝ.

Οἱ τὴν Αἰγύπτου βασιλεύσαντες μετ' Αλέξανδρον εἰσὶν οἵδε. MDCXCIII.

Α ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ὁ Λάγου, ὁ καὶ ΣΩΤΗΡ, ἔτη μ. Οὗτος ἱππικὸν ἐν τῇ Αλεξανδρείᾳ κατασκευάσας Λάγιον ὠνόμασεν. Ἐπὶ τούτου Μένανδρος ὁ κωμῳδοποιὸς ἐγνωρίζετο, καὶ Θεόφραστος ὁ φιλόσοφος. Σίμωνος τοῦ ἀρχιερέως τοῦ Δικαίου ἀποθανόντος, καὶ νήπιον υἱὸν καταλιπόντος τὴν κληθεῖσαν Ονίαν, ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Ελεάζαρος τὴν ἀρχιερωσύνην παρέλαβεν. ὁ δὲ Πτολεμαῖος δόλῳ καὶ ἀπάτῃ παραλαβὼν τὰ Ιεροσόλυμα, καὶ τὴν Ιουδαίαν, πολλοὺς ἐξ αὐτῶν κατ' Αἰγυπτον ἐξώκισεν. MDCXCVI. MDCXXIX. MDCXCV.

Β ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ὁ ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ ἔτη λη. Οὗτος τοὺς Ιουδαίων νόμους εἰς τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν μετέβαλε διὰ MDCCXXIII. MDCCXXXIV.

τῶν ἑβδομήκοντα σοφωτάτων Ἑβραίων, καὶ ἐν τῇ κϛ τῆς Αλεξάνδρειαν βιβλιοθήκης ἐναπέθετο, πολλούς τε τῶν Ιουδαίων αἰχμαλώτους ἀπέλυσε, καὶ ἀναθήματα πολλὰ ἀνέθηκε τῷ θεῷ.

Γ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ὁ ΕΥΕΡΓΕΤΗΣ ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ, καὶ Αρσινόης υἱὸς ἔτη κϛ. MDCCLXXII.

Δ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ὁ ΦΙΛΟΠΑΤΩΡ, ὁ τοῦ Ευεργέτου καὶ Αγαθοκλείας υἱὸς, ἔτη ιζ. Οὗτος πεσόντας τοῖς ἑαυτοῦ ὑπερασπισταῖς ἐλέφαντας φ, οἷς εἶχε, ποτίσαι οἴνου λιβανωτίτου, ὅπως ἅπαντας οὕτω Ιουδαίους δι' αὐτῶν ἀπολέσῃ. Ευξαμένων δὲ ἐκείνων, οἱ ἐλέφαντες εἰς τοὺς ἰδίους σταλῶντας τῶν δήμους ἐμπηδήσαντες πολὺν αὐτῶν ὄχλον ἐν τῇ πρεσχούσῃ μανίᾳ διέφθειραν. Καὶ ἕτω θαυμασίως σωθέντες οἱ Ιουδαῖοι μεγάλης εἰς τὰ ἴδια ἀπελύθησαν. κϛ τοῦ τὸν τότε καιρὸν, τελευτήσαντος Σίμωνος ἀρχιερέως, ὁ υἱὸς αὐτοῦ διάδοχος τῆς πατρῴας αὐτοῦ οἰκίας γένηται, πρὸς ὃν ὁ Λακεδαιμονίων βασιλεὺς Αρειος πρεσβείαν πέμψε καὶ φιλίαν. Οὗτος ὁ Ονίας βραχὺς τὴν διάνοιαν, καὶ χρημάτων ἥττων. Καὶ διὰ τοῦτον τὸν ὑπὲρ λαοῦ φόρον, ὃν τοῖς βασιλεῦσιν οἱ πατέρες αὐτοῦ ἐτέλουν ἐκ τῶν ἰδίων τάλαντα εἴκοσι ἀργυρίου, μὴ δοὺς, εἰς ὀργὴν ἐκίνησε Πτολεμαῖον τὸν Ευεργέτην, ὃς ἦν πατὴρ τοῦ Φιλοπάτορος. ἐκ τῆς τοιαύτης γοῦν ἀτυχίας ἐπανόρθωσις γέγονε τοῦ Ισσήπου καὶ Θωβίου ποιησαμένου φιλίαν πρὸς Πτολεμαῖον. MDCCLXX.

Ε ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ὁ ΕΠΙΦΑΝΗΣ, ὁ τοῦ Φιλοπάτορος υἱὸς, ἔτη κδ. MDCCCXIV.

ϛ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ὁ ΦΙΛΟΜΗΤΩΡ, ὁ τοῦ Επιφανοῦς υἱὸς, ἔτη λε. Οὗτος διαλύεται τὴν πρὸς Αλέξανδρον τῆς Συρίας βασιλεύουσαν συγγένειαν. ὑποστάζας δὲ τὴν θυγατέρα Κλεοπάτραν τῷ Δημητρίῳ δίδωσι πρὸς γάμον, καὶ καθίζησιν αὐτὸν εἰς τὴν πατρῴαν ἀρχήν. Κατὰ τοῦτον Αντίοχος ὁ Επιφανὴς τοὺς Μακκαβαίους μὴ βλομένους μιαροφαγεῖν ἐκόλαζεν. Καὶ κϛ τὸν αὐτὸν καιρὸν Ονίας Ονίου τοῦ ἀρχιερέως ἐν τῷ Ηλιοπολίτῃ νομῷ τῆς Αἰγύπτου ᾠκοδόμησεν ἱερὸν κατ' ὁμοίωσιν δὲ ἐν Ιεροσολύμοις. τότε καὶ τοὺς ἐν Αλεξανδρείᾳ Ιουδαίους τε καὶ Σαμαρεῖς συνέβη στασιάσαι πρὸς ἀλλήλους, καὶ ὡς τῶν ἱερῶν ἐπ' αὐτοῦ Πτολεμαίου διεκείνοντο, τῶν μὲν Ιουδαίων λεγόντων κατὰ τοὺς Μωϋσέως νόμους ᾠκοδομῆσθαι τὸ ἐν Ιεροσολύμοις, τῶν δὲ Σαμαρειτῶν τὸ ἐν Γαριζίν. MDCCLXIX.

Ζ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ΦΙΛΟΛΟΓΟΣ, ὁ καὶ ΕΥΕΡΓΕΤΗΣ ὁ δεύτερος, τοῦ Φιλομήτορος ἀδελφὸς, ἔτη κθ. Κατὰ τοῦτον Ρουτίλιος ὁ Ρωμαίων στρατηγὸς τὸ Ταυρομένιον MDCCCLXXIII.

νιον ἀνεσώσαν Ρωμαίοις, καρτερῶς αὐτὸ μὴ πολιορκήσας, καὶ εἰς ἄφατον ἀνάγκλιν, καὶ λιμὸν σὺν ἀποκλείσας (δόλος) συγκλείσας, ὥστε ἐξαμβύνειν ἐκ παίδων βορᾶς διελθόντας ἀπὸ γυναικῶν μηδὲ τὰ αὐτῶν ἀλληλοφαγίας μηδόλως φείσασθαι.

MDCCCLXXXIX.

MDCCCC II. Η ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ὁ ΦΥΣΚΩΝ δι' ὄγκον τοῦ σώματος ἐπικληθεὶς, ἔτη ιζ, μιῶν ε.

MDCCCCXIX. Θ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ὁ ΑΛΕΞΑΣ ἔτη ι.

MDCCCCXXVIII Ι ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ὁ ΣΩΤΗΡ ὁ δεύτερος, ὁ υἱὸς τοῦ πρώτου Εὐεργέτου, ἔτη κθ.

ΙΑ ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ ἔτη κη.

MDCCCCXXXVII ΙΒ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ ὁ νέος, ὁ καὶ ΔΙΟΝΥΣΟΣ, ἔτη λ.

MDCCCCLXVII. ΙΓ ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ ἡ τοῦ νέου Διονύσου θυγάτηρ πλουτήσασα ἐμαδέχετο τὸ πατέρα. καὶ συμβασιλεύει αὐτῇ Πτολεμαῖος ὁ ἀδελφός. Τοῦτον διενεχθέντα πρὸς αὐτὴν ἀνελοῦσα μόνη κατέσχε τὴν ἀρχὴν, καὶ βασιλεύει ἔτη κβ. ἐφ' οὗ Αὔγουστος καθελὼν, ἐν τῷ ιδ ἔτει τοῦ αὐτοῦ βασιλείας κεφάτησε τὸ Αἰγύπτου, καταλύσας τὴν βασιλείαν τῶν Πτολεμαίων ἐμμείσασαν ἐν ἔτεσι ἐμμισίοις ͵γ.

MDCCCLXXXVI

ΕΒΡΑΙΩΝ ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΑ.

Υ. ΑΒΡΑΑΜ. Νίνου τὸ πρῶτο βασιλέως τῶν Ασσυρίων τεσσαρακοστὸν τέταρτον ἄγοντος ἔτους τῆς βασιλείας, γεννᾶται Αβραάμ. Κατὰ δὲ αὐτὸν χρόνους παρ' Αἰγυπτίοις ἐπὶ ἐκκαιδεκάτη δυναστεία, κάθ' ἣν ἐβασίλευον οἱ ποιμένες. ὁ δὲ Αβραὰμ λαμβάνει πρὸς τοῦ πατρὸς γυναῖκα τὴν Σάρραν. ἦν μόνος, τῶν ἀπανταχοῦ τὴν ἐπὶ τὰ εἴδωλα πλάνην νοσούντων, τὸν ἀληθῆ θεὸν ἐπέγνω, καὶ δημιουργὸν τῶν ὅλων ἀνεκήρυξε. Γίνονται δὲ ἀπὸ τοῦ διαμερισμοῦ τοῦ συγχύσεως, ἕως οὗ ἦλθεν Αβραὰμ ἐκ Μεσοποταμίας, ἐκ πόλεως Χαῤῥαν, καὶ τοῦ οἴκου τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, κατὰ κέλευσιν Θεοῦ, εἰς γῆν Χαναὰν, ἣ νῦν Παλαιστίνη, ἔτη χις. ὑπῆρχε δὲ τότε ἐτῶν οε. Διατρίψας ἐν Χαναὰν ἔτη κε ἐγέννησε τὸν Ισαάκ. Καὶ μετὰ τοῦτο ἔζησεν ἔτη οθ. καὶ ἀπέθανε ζήσας τὰ πάντα ἔτη ρος. τῷ δὲ πε ἔτει τότε, λιμοῦ γενομένου, κατέβη αὐτὸς εἰς Αἴγυπτον. Ἐν τούτῳ τῷ ἔτει τῆς Κρήτης βασιλεύει Ζεὺς ὁ τοῦ Κρόνου υἱὸς, καὶ Ηρα. Γίνεται δὲ καὶ ὁ Τιτάνων πρὸς Δία πόλεμος, καὶ Διόνυσος, οὐχ ὁ τῆς Σεμέλης, ἀλλὰ ἄλλος πολὺ τούτου ἀρχαιότερος τὸν οἶνον εὗρε, καὶ ἐν ταῖς ληναῖς ἀπέθλιψεν, ἀφ' ὧν ληναῖος ὠνομάσθη. ὡς καὶ Δήμητρα λέγεται ἐφευρεῖν τὸν σῖτον, καὶ τὴν κριθήν. αὕτη δέ ἐστιν ἡ παρ' Αἰγυπτίοις τιμωμένη Ισις. ὁ δὲ Διόνυσος παρ' Αἰγυπτίοις Οσιρις λέγεται. Ἐνταῦθα δὲ καὶ ἡ Μαρσύου τοῦ Φρυγὸς ἔρις καὶ σὺν μύθος πρὸς Απόλλωνα διὰ τὴν πιθάρειν ἐληλύθοντος πρὸς Διόνυσον εἰς Νύσαν, κἀκεῖ τὸν Μαρσύαν ἡττηθέντα σκολαπῆναι, ζῶντα ὑπὸ τοῦ Απόλλωνος διὰ τὴν ὀργὴν, τάς τε χορδὰς σκηπῆσαι, καὶ τὴν εὑρεθεῖσαν ἁρμονίαν ἀφανίσαι. ὕστερον δὲ Μόσας, καὶ Ορφέα ταὐτὸν ἀνδρεῖον Λίνον. Τότε καὶ σὺν παῖδας τὸ Ουρανὸς ἀπέμασαν. ὧν τὸν μὲν Ατλαντα ὑπερφανέστατον γενόμενον λαχεῖν σὺν τοῖς τὸ Ωκεανὸν τόπους, καὶ πρῶτον φασὶ τὴν ἀστρολογίαν ἀπευρεῖν, καὶ τὸ σφαιρικὸν λόγον ἐξευρεῖν. ἀφ' ἧς αἰτίας δόξαι τὸ κόσμον ἐπ' ὤμων τοῦ Ατλαντος ἐχεῖσθαι. Τῷ ὡς ἔτει τοῦ Αβραὰμ ἔτεκεν Ἄγαρ τὸν Ισμαήλ. Ἐκ τούτου Ισμαὴλ οἱ Ισμαηλῖται, οἱ καὶ Σαρακηνοὶ, ὀνομάζονται. Σαρακηνοὺς δὲ αὐτοὺς μεθωνόμασαν, ἀπὸ ξιφῶν τὰς καλεῖσθαι διαλεκτικῶς Αγαρηνοί. Πρῶτος τῶν προφητῶν τῷ Αβραὰμ ὁ τοῦ θεοῦ λόγος φανεὶς ἐν ἀνθρώπου σχήματι τὴν τῶν ἐθνῶν κλῆσιν προεῖδε. ἣν κάθ' ἡμᾶς ὁ τοῦ θεοῦ λόγος εἰς πέρας ἤγαγε διὰ τῆς εἰς πάντα τὰ ἔθνη εὐαγγελικῆς διδασκαλίας. Εἰς βαθὺ οὖν γῆρας ἐλάσας Αβραὰμ καὶ γόμφου ἐτῶν ρος μετέσχε πρὸς τὸν θεόν. Τοῦτον Ισμαὴλ ἐν διπλῷ πηλαίῳ μετὰ Σάῤῥας κατέθεντο.

ΙΣΑΑΚ. Τοῦ Ισαὰκ ὄντος χρόνων λβ, πλουτᾶ Σάῤῥα ἐτῶν ἴσα ἑκατὸν ὀκτὼ, καὶ θάπτει ἐν Χεβρὼν, ἥ τις νῦν Ελευθερόπολις καλεῖται, ἐν τῷ σπηλαίῳ, ὃ ὠνήσατο Αβραὰμ παρὰ Εφρὼν τοῦ Χεττταίου τετρακοσίων δραχμῶν ἀπὸ μαρτυρίας τῶν υἱῶν Χέτ. ἀφ' οὗ καὶ τὰ διὰ γραμμάτων συμβόλαια οἱ Ελληνες ὁμολογοῦσι παρειληφέναι. Ισραὴλ δὲ πατριάρχου ἔλαβε τὴν Ρεβέκκαν θυγατέρα Βαθουὴλ, ἧς υἱὸς Ναχὼρ ἦν ὄγδοος καὶ τελευταῖος. ὀκτὼ γὰρ ἦσαν ἀπὸ Μελχᾶς αὐτῷ παῖδες. Ναχὼρ δὲ ὁ πατὴρ Βαθουὴλ ἦν ἀδελφὸς Αβραάμ. τότε ἔσχατος υἱὸς Βαθουὴλ πατὴρ ἦν Ρεβέκκας καὶ Λαβαὰν τοῦ πενθεροῦ Ιακώβ. Ρεβέκκα δὲ σεῖρα ἔσα μὴ εἴκο-

I.

CXXV. C.

CXXIX.

PV.

CCCLXXIX.

LXXXIX.

CII.

CI.

μῆ ἔκοσι ἔτη ἐγήνησε δύο φῦλα ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ ἥρως, τὸν Ιακὼβ, καὶ τ Ησαῦ ἐν ᾧ ἔτῃ Ισαὰκ. Κολλυρίδα πιήσαζα Ρεβέκκα δέδωκε τῷ Ιακὼβ, καὶ ἀσήμαγε μεθ' ἑτέρων δίδρων διὰ Ισαὰκ πρὸς Αβραάμ. Καὶ τότε οὖν χρόνος, οἷς Ισαὰκ ἐγήνησεν, ἐν Κρήτῃ ἄρξαι Κρόνου καὶ Ρέαν Ελλῆνες ἱστοροῦσιν. CLX.

ΙΑΚΩΒ. Τῷ οϛ ἔτῃ αὐτοῦ κῆ τ ἀκριβῆ λόγον ἀπέδρασεν Ιακὼβ ἀπὸ προσώπου Ησαῦ ϗ ἀδελφοῦ αὐτοῦ. καὶ δουλεύσας ἔτη ζ ἔλαβε τὴν Λεῖαν. καὶ μῆ ἕτερα ἑπτὰ ἔλαβε τὴν Ραχήλ. ἐκ μὲν οὖν τ Λείας ἐγήννησε τ Ρουβὴμ, τὸν Συμεών, τὸν Λευΐ, τὸν Ιούδαν, τὸν Ισαχάρ, τὸν Ζαβουλών, καὶ τὴν Δίναν, ἐκ δὲ τ Ραχὴλ τὸν Ιωσὴφ, ἐκ δὲ τ παιδίσκης Βαλᾶς τὸν Δαὰν, καὶ τὸν Νεφθαλεὶμ, ἐκ δὲ τ Ζελφᾶς τὸν Γαὰδ, καὶ τ Ασήρ. εἴκοσιν οὖν ἔτη διατρίψας μῆ ϗ Λάβαν ἀπέδρα ἀπ' αὐτοῦ, ὄντ ϗ Ιωσὴφ χρόνων τριῶν. διαβαίνων δὲ τὸν Ιορδάνην ἀπολογήθη, καὶ μετεκλήθη Ισραήλ. Επὶ δὲ πλεῖ ἡ Ραχὴλ τῷ Ιακὼβ τὸν Βενιαμὶν, καὶ πλουτήσαζα θάπτεται ἐν τῷ Ευφραθᾷ, ἔνθα νυνὶ ἐστὶν ἡ Βηθλεέμ. Μεταξὺ γὰρ τῆς Βηθλεὲμ, ϗ τ Ιερουσαλὴμ, εἰς τὸν ἱππόδρομον ἡ Λάρναξ ἐστὶ τῆς Ραχὴλ ὑπερκειμένη τῆς γῆς. Επτὰ μὲν καὶ δέκα ἔτη ἐπέζησεν ὁ Ιακὼβ ἐν Αιγύπτῳ. τῆς δὲ ζωῆς αὐτῷ αἱ πᾶσαι ἡμέραι εἰς μϛ καὶ ἑκατὸν ἔτη μετρηθεῖσαι. CLXI. CCXXXII. CCXXXVII. CCXXXVIII. CCC VII.

ΙΩΣΗΦ. Τελευτᾷ ἐν Αιγύπτῳ ἔτη βιώσας ἑκατὸν καὶ ἐπτά. CCC LXI.

ΜΩΣΗΣ. Ευρὴ κῆ μὲν Ιναχον τὸν πρῶτως βασιλεύσαντα Αργους Ισραὴλ γνώμων ϗ, ἀφ' οὗ τὸ δωδεκάφυλον τοῦ Ιουδαίων ἔθνος τῆς τοῦ Ισραὴλ ἐπωνυμίας καληζιώθη. κῆ δὲ τὴν Σεμίραμιν ὁ Αβραάμ. Μωσῆς ϗ τούτων μὲν νεώτερ ϗ, τ δὲ παρ' Ελλησιν ἀρχαιολογουμένων ἁπάντων πρεσβύτερ ϗ, Ομήρου λέγω ϵ Ησιόδου, καὶ αὐτῶν τ Τρωϊκῶν, καὶ ἔτι Διοσκόρων, Ασκληπιοῦ, καὶ Διονύσου, ἡρώων τε πάντων, Ερμοῦ τε, καὶ Απόλλων ϗ, τ τε λοιπῶν παρ' Ελλησι θεῶν. Εκ τοῦ Αβραὰμ, καὶ τῆς Χετθίρας γυναικὸς Ιεξοὺ, ἐκ τούτου Λαδαν. ἐκ τούτου Ραγουὴλ, καὶ Ιοθὸρ, καὶ Ιοβάβ. ἐκ δὲ Ιοθὸρ Σεπφόρα, ᾗ ἔγημε Μωσῆς, καθὼς ἱστορεῖ Δημήτριος ϗ. καὶ Μωσῆς μὲν ἀπὸ Αβραὰμ ἕβδομος ϗ, ἢ ϗ Σεπφόρα ἕκτη. ὡς ϗ λέγει ὁ Αφρικανὸς, ἐκ τοῦ Ησαῦ, ἄλλοι τε πολλοὶ, καὶ Ραγουὴλ, γνῶμαι. Ευπόλεμος φησὶ τὸν Μωσέα πρῶτον σοφὸν γενέσθαι, καὶ γράμματα πρῶτον παρὰ Ιουδαίοις εὑρεῖν. Φοίνικας παρὰ Βαβυλωνίων, Ελλῆνας δὲ παρὰ Φοινίκων. νόμους ϗ πρῶτος Μωσῆς γράφει τοῖς Ιουδαίοις. ἐν δὲ τούτοις τοῖς χρόνοις γέγονε τις ἀνὴρ μέγας, ὃς αὐτόχθων ὢν ἐβασίλευσε τῆς Αττικῆς ἔτη νβ. Ονομα τῷ ἀνδρὶ Ωγύγης. ἐπ' αὐτοῦ γέγονε κατακλυσμὸς ἐν τῇ Αττικῇ μόνῃ αὐτὸς δὲ ἀπώλετο, καὶ ἡ χώρα πᾶσα, καὶ ἕως ἐτῶν διακοσίων ἔρημος ἔμεινεν. τ ϗ Ασυρίων ἐβασίλευσεν *Ερεχθεὺς, Αιγυπτίων δὲ Γελανώρ ϗ, ὁ καὶ Φαραὼ, ὅτις εἶχε μάγους Ιαννᾶν, καὶ Ιαμβρῆν. ὑπὸ δὲ τούτου τῆς βασιλείας τάδε ἐπληθύνθη ἐν Αιγύπτῳ τὸ τ Εβραίων γένος ϗ. καὶ τότε ἐγένετο ἡ ἔξοδος τ ὑῶν Ισραὴλ. καὶ Μωσέως ἡγεμόνος κατέλιπον τὴν Αιγυπτον οἱ Εβραῖοι, τῆς Ιακώβου μεταναστάσεως εἰς αὐτὴν γνωμένης διακοσίοις πρὸς τοῖς δεκαπέντε ἐνιαυτοῖς ὕστερον, μῆ δὲ ἔτη τριάκοντα καὶ τετρακόσια, ἢ τ Αβραὰμ εἰς τὴν Χαναναίαν ἐλθεῖν. ὃ δὴ μάρτυς ὁ Απίων ϗ, ἄνω λέγων· Διαθήκην προκεκυρωμένην ὑπὸ τοῦ Θεοῦ εἰς Χριστὸν ὁ μῆ ἔτη, τετρακόσια καὶ τριάκοντα γεγονὼς νόμ ϗ, οὐκ ἀκυροῖ εἰς τὸ καταργῆσαι τὴν ἐπαγγελίαν. Καὶ πάλιν ὁ Μωσῆς, Η δὲ καλοίκησις τ ὑῶν Ισραὴλ, ἣν κατῴκησαν ἐν τῇ Αιγύπτῳ, καὶ ἐν γῇ Χαναὰν, ἔτη τετρακόσια. Εν δὲ τοῖς χρόνοις τούτοις τὰ δυνατὰ, καὶ τὰ κῆ Γαλλιανὰ μέρη ὑπὸ τ ὑῶν Γίκα, τοῦ καὶ Διός, ἐτοπαρχοῦντος. ἐν δὲ τοῖς Ελλησιν ὁ Προμηθεὺς καὶ Επιμηθεὺς, Ατλας, τε, καὶ ὁ πανόπτης Αργος ἐγνωρίζοντο, ὃν καὶ ἑκατόφθαλμον, διὰ τὸ ὀξυωτάτεσθαι καὶ πανεπόπτικὸν εἶναι τ Φάνοιαν, σκάλυν. Καὶ ὁ μὲν Ατλας ἀστρονομικῶς ἐπῄει ἐπιστήμως. Διὸ καὶ τὸν οὐρανὸν αὐτὸν βαστάζειν ἐμυθεύσαντο. Ηρόδοτος δὲ λέγει τ Ηρακλέα μάντιν καὶ φυσικὸν γενόμενον ἐλθεῖν πρὸς Ατλαντα τοῦ Βαρβάρου τοῦ φρυγὸς διαδέχεσθαι οὗ τὸ κόσμου κίονας, αἰνιττόμενος τοῦ μύθου τὴν τῶν οὐρανίων ἐπιστήμην μαθητὰ διαδέχεσθαι. Προμηθεὺς δὲ τὸ γραμματικὸν, ὡς φασιν, εὗρεν. Οἱ δὲ Αναξαγόρειοι ἑρμηνεύουσι νοῦν μὲν τὸν Δία, τὴν δὲ Αθηνᾶν τέχνην. ὅθεν καὶ τὸ, Χειρῶν δ' ὀλλυμένων ἔρρει πολύμητις Αθήνη. Προμηθέα δὲ νοῦν ἔλεγον. * Προμήθεια γὰρ ὄντως ἀνθρώποις ὁ νοῦς. Διὸ καὶ μυθεύονται οὐ ἀνθρώπους μεταπεπλάσθαι, δηλονότι, ἀπὸ ἰδιωτείας εἰς γνῶσιν. Επιμηθεὺς δὲ τὴν μουσικὴν εὗρε, καὶ δικαλίων δὲ τὰ περὶ τὸν κατακλυσμὸν τῆς Αττικῆς ἀνεπάξατο. Μωσῆς δὲ δεήσεις μεγάλας ποιησάμενος πρὸς τὸν θεὸν, εἰς τὸ διαβλῶσαι τ Ιορδά- CLXV. D V. CCCXLI. CCCLXXIX. * CCCXXXI.

Ιορδάνλω, ϗ ἰδεῖν τὴν γλῶ τῆς ἐπαγγελίας, ἀχ ὑπηκόαθη. ἀλλὰ εἶπεν αὐτῷ ὁ θεός. Ικανόθω σοί. ἀνάβηθι ἐπὶ τὴν κορυφὴν ⸗ ὄρες. καὶ ἰδὲ τοῖς ὀφθαλμοῖς σᾶ, ὅτι ἐ διαβήσῃ τ Ιορδανλω. ϗ ἐτελώτησεν ὁ Μωσῆς ἐν τῷ ὄρει ἐκείνῳ ἐτῶν ἑκατὸν εἴκοσι. ϗ ἠγεῖτω ⸗ λαὸ Ιησοῦς ἔτη ϛ, ζήσας τὰ πάντα ἔτη ἑκατὸν δέκα.

D XLV.

ΤΩΝ ΚΡΙΤΩΝ ΙΣΡΑΗΛ ΕΠΑΝΑΛΗΨΙΣ ΔΙΑ Τ Ελληνικῶν ἱερικῶν.

Μετὰ Ιησοῦν τ Ναυῆ, πρῶτος ἄρξας τ λαὸ λέγε Χαλέβ.

ΧΑΛΕΒ ἔτη λ.

ΙΟΥΔΑΣ ἔτη ζ.

ΑΛΛΟΦΥΛΟΙ ἔτη ὀκτώ.

D LXXII. Μετὰ τοῦτον λαὸς εἰδώλοις λατρεύσας ἐκδίδο ⸗ δηλοῖεν τῷ Χωρτολμ Βασιλεῖ Συρίας τ Μεσοποταμίας ἔτη ΙΗ.

D LXXIII. Επιστρέψαντος τοίνυν τοῦ λαοῦ πρὸς Θεὸν, ἀνίστησι πρῶτον τ ΓΩΟΝΙΗΛ κρατοῦν ἀδελφὸν νεώτερον τ Χαλέβ ἐκ φυλῆς Ιούδα, ὃς ἔκρινε τ λαὸν ἔτη μ. Επὶ τούτου γέγονε καθ᾽ ἅπας ὁ ὅλος Δωκαλίων⸗ καθακλυσμὸς ἐν τῇ Ελλάδι.

DCXII. Καὶ πάλιν τὸ πονηρὸν ποιήσας Ισραὴλ παρεδόθη Αιγλὼν Βασιλεῖ Μωαβιτῶν. ϗ ἐδούλωσεν ἔτη ιη.

DCXIII. Πάλιν αὐτὸς ὑποστρέψαντας ἀναιρεῖται διὰ τοῦ ἀμφοτεροδεξιοῦ ΑΩΔ ἔπεσιν ὀγδοήκοντα ὃς ἔσχε τὸ ἐπώνυμον τοῦτο διὰ τὸ ὁμοίως ἐν παντὶ πράγματι τῇ εὐωνύμῳ χρῆσθαι χειρὶ, καθάπερ ϗ τῇ δεξιᾷ. Τότε τῷ κζ ἔτει ἐβασιλεύσε τ Ατθικῆς ὁ Κέκροψ. ἐν δὲ τῷ οζ ἔτει γέγονε καθακλυσμὸς ἐν Θετταλίᾳ, ϗ Αιθιοπίᾳ. Τότε ϗ Τρὼς τ φρυγῶν χώρας ἦρχεν ὁ Ιλος ϗ Γανυμήδους πατήρ.

DCLXIX.

Μετὰ δὲ Αὼδ γέγονε κριτὴς ΣΑΜΕΓΑΡ ἔτη ἑπτὰ, παταξας ἐκ τ ἀλλοφύλων ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ ἐν τῷ τὸ κέντρον ποδὶ τ βοῶν ἄνδρας ἑξακοσίους.

DCXCI. Πάλιν ἐδουλομανοῦτο τ Ισραὴλ παρέδωκεν ὁ Κύριος ἐν χειρὶ ΙΑΒΕΙΜ Βασιλέως Χαναὰν ἔτη κ.

DCXCII. Μετὰ ταῦτα ΔΕΒΒΟΡΑ προφῆτις, γυνὴ Λφειδὼθ, φυλῆς Εφραὶμ ἔκρινε τὸν Ισραήλ. Διὰ ταύτης ἡγήσατο ΒΑΡΑΚ υἱὸς Αβεινοὰμ ἐκ φυλῆς Νεφθαλεὶμ τ κζ Σισάρρα μάχης τὸ ἀρχιστρατηγοῦ Ιαβεὶμ, ϗ ἐκράτησε πάσης τ δυνάμεως αὐτοῦ. αὐτὸς δὲ ὁ Σισάρρα τοῖς ποσὶ διαφυγὼν ὑπὸ Ιαὴλ γυναικὸς Χάμερ τὸ Κιννάιος ἀναιρεῖται πασάλῳ καθὰ τ γνάθος διαπειρεῖς. Κατὰ τοῦτος οὖν χρόνους Κάδμος ἐν Θήβαις ἐβασίλευσε.

Μετὰ δὲ τὴν Δεβόρρας τελευτὴν ἔζησε πάλιν ὁ λαὸς, ϗ παρεδόθη τοῖς Μαδιναίοις ἔτη ζ. DCCXXXII

ΓΕΔΕΩΝ δὲ αὐτοῖς ἐκ φυλῆς Μανασσῆ θείοις σημείοις τῆς νίκης κομισάμενος τ πίστιν ἐπανίσα ⸗, ϗ ἐν τοῖς ἀνδράσι τοῖς λάψασι, καθὼς κύων, τ πολεμίων ⸗ μυριάδας διαχειρισάμενος ἦρξε τ λαοῦ ἔτη μ. ἐν τοῖς χρόνοις τ Γεδεὼν ἦν Ορφεὺς ὁ Θρᾷξ ὁ Λυρικὸς Οδρύσιος, ὁ σοφώτατος ϗ θειότατος ποιητὴς, ὅσις ἐξέθετο θεογονίας, ϗ κόσμου κίνησιν, ϗ ἀνθρώπων πλασουργίαν. Τότε ϗ ἐκτίσθη τ Ιλιον ὑπὸ τ Ιλου. Μετὰ ἢ λδ ἔτη τ κτισθῆναι τὸ Ιλιον, ἐκτίσθη Κύζικος μητρόπολις Ελλησπόντου, ϗ Ασίας ὑπὸ Κυζίκου. ἐκτίσθη ἢ ϗ Τύρος πρὸ τοῦ ἐν Ιεροσολύμοις ναοῦ ἔτεσι τριακοσίοις πρὸς τῷ ἑνί. ἐγνωρίζετο ἢ ἐν χρόνοις τούτοις ὁ Ηρακλῆς ὁ ἥρως, ϗ οἱ Αργοναῦται οἱ πρὸς τ Ιάσονα τ Θεσσαλὸν, οἱ ἵνες ἀνιόντες τ ἀνάπλουν τ Ευξείνου θαλάσσης ἐπολεμήθησαν ὑπὸ Κυζίκου τοῦ Βασιλέως τ Ελλησπόντου ἀγαίφνης. Καὶ συμβαλόντες ἀλλήλοις ναυμαχίᾳ ἀπέκτειναν τ Κύζικον. Μεμαθηκότες δὲ, ὅτι ὁ Κύζικος ὁ σφαγεὶς ὑπ᾽ αὐτῶν συγγενὴς αὐτῶν ὑπῆρχεν, ἤτησαν συγγνώμην τῆς ἀγνοίας αὐτῶν, ϗ ἀποθεραπεύοντες τὸ θεῖον ἔκλυσαν ἐν αὐτῇ τῇ Κυζίκῳ ἱερόν. Ἐκεῖθεν τοίνυν οἱ Αργοναῦται ὁρμήσαντες, ϗ διὰ τ ἀνάπλου βουλόμενοι παρελθεῖν, ἐκωλύοντο ὑπὸ Αμύκου σφοδρῶς κατ᾽ αὐτῶν. Δεδιότες δὲν κόλπῳ λιμένι ἀγρίῳ ϗ ἀλσώδει προσίσχουσι, κἀκεῖ εἰς πόλεμον τῷ Αμύκῳ συμβάλλουσι, ϗ ἀποκτείναντες αὐτὸν ἐκεῖ ἔκλυσαν ἱερὸν, Σωτῆνιον ὀνομάζαντες, διὰ τὸ αὐτοὺς ἐν τούτῳ σωθῆναι. Μετὰ ἢ τὴν νίκην Αμύκου οἱ Αργοναῦται μεθ᾽ Ηρακλέους ὑπὸ τὴν Γονλικὴν θάλασσαν ἐκπλεύσαντες, πάλιν ἐδείμαντο ὑπὸ τῷ τ Ηρακλέους ὀνόματι. DCXCV. DCCXXXIII.

ΑΒΙΜΕΛΕΧ υἱὸς Γεδεὼν ἔτη γ. Ἐπὶ τούτου Ηρακλῆς μετὰ τὴν ἀπὸ Κολχίδος μετὰ τ Αργοναυτῶν ἀποστροφὴν ἐν Λιβύῃ γενόμενος, ϗ Ανταίῳ συμβαλὼν, διαμονιώδη πινὰ ϗ μυσαρὰ φάσματα τελῶντι, ϗ νικήσας αὐτὸν, νοσῳ λοιμώδει πεπιεσμένῃ ϗ μανίαις, εἰς πῦρ ἑαυτὸν ῥίψας, τελευτᾷ. DCCLXXIII. DCCLXVIII DCCCXXV.

ΘΩΛΑ ἔτη κγ. DCCLXXVI.

ΙΑΔΕΙΡ ὁ Γαλαδίτης ἔτη κβ. DCCXCVIII.

Μετὰ τοῦτον ἦρξεν ὁ λαὸς ϗ παρεδόθη τοῖς Αμανίταις ἔτη ιη. DCCCIX.

DCXCII.

Επὶ

DCCCXX. Ἐπὶτε τὴν πρὸς θεὸν πεπισάμενοι ἐπάνοδον σώζουσι) ἀφ' ἧς ΙΕΦΘΑΕ ἧς Γαλαδίτης ἔτη ε.

DCCCXXVI. Μετὰ τοῦτον ΑΒΕΣΣΑΝ ἔτη ζ. Καθ' ὃν τὰ τότε χρόνους Ιλιον ἐκπίπτει, καὶ ἡ Τροία ὑπὸ Ασκληπιοῦ τοῦ ἰατρικοῦ ὀπτεύεται μετήλθε.

DCCCXXXII. ΕΓΛΩΝ ὁ Ζαβουλωνίτης ἔτη ι.

DCCCXXXIII. ΑΒΔΩΝ ὁ ὑὸς Σελεὶμ, ὁ Φαραθωνίτης, ὃς ἐκ πατρὸς παίδων μ, καὶ ἐκγόνων λ, ἔκρινε τὸν Ισραὴλ ἔτη η. Καθ' οὗτον, ὡς ἔνιοι λέγουσιν, Ορφεὺς ὁ Θρᾷξ ἐγνωρίζετο, καὶ Ιλιον ἑάλω κζ τὸ ιη ἔτει τοῦ Αγαμέμνονος βασιλείας, Δημοφῶντος τοῦ Θησέως βασιλεύοντος Αθήνησι, τῷ πρώτῳ ἔτει, Θαργηλιῶνος μηνὸς δευτέρᾳ ὑπὲρ δέκα, ὡς φησὶ Διονύσιος ὁ Αργείος. Αἰγείας δὲ, καὶ Δερκύλος ἐν τῇ τρίτῃ, μηνὸς Πανέμου ὀγδόῃ Φθινοῦντος. Ελλάνικος γὰρ δωδεκάτῃ Θαργηλιῶνος μηνός· Καί τινες τῶν τὰ Αττικὰ συγγραψάντων, ὀγδόῃ Φθινοῦντος, βασιλεύοντος τὸ τελευταῖον ἔτος Μενεσθέως, πληθυούσης σελήνης. Νὺξ μὲν ἦν (φησὶν ὁ τὴν μικρὰν Ιλιάδα πεποιηκὼς) μεσάτη, λαμπρὰ δ' ἐπέπλετο σελάνα. Ἕτεροι δὲ Σκιροφοριῶνος τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ. Καλλισθένης ὁ ἐν δευτέρῳ τῶν Ελληνικῶν ἅτω γράφει· Ἑάλω δὲ ἡ Τροία Θαργηλιῶνος μηνὸς, ὡς μὲν τινες ἱστορικῶν, ἢ ἱσταμένου, ὡς δὲ ὁ τὴν μικρὰν Ιλιάδα, τῇ ἢ φθίνοντος. Διορίζει γὰρ αὐτὸς τὴν ἅλωσιν, φάσκων συμβῆναι τότε τὴν κατάληψιν, λέγων, Νὺξ μὲν ἦν μεσάτη, λαμπρὰ δ' ἐπέπλετο σελάνα, μεσονύκτιος δὲ μόνον τῇ ὀγδόῃ φθίνοντος ἀνατέλλει. Λυσίμαχος δέ φησι, Δημοφῶντος Αθηναίοις βασιλεύοντος ἔτος τέταρτον, Θαργηλιῶνος ἱσταμένου δεκάτῃ. Διονύσιος Αλικαρνασσεὺς Ιλιον ἅλω πεντηκοστῷ, ἤδη δὲ φέρος, [ἔαρος] ἑπταικαιδεκάτῳ πρότερον ἡμέρας τῆς μετοπώρου τροπῆς, ὀγδόῃ φθίνοντος, μηνὸς Θαργηλιῶνος, ὡς Αθηναῖοι τοῦτον χρόνους ἄγουσι.

DCCCXL. Γάλιν ὁ λαὸς πρὸς πατρίους ἐκδέδοται) ἀλλοφύλοις ἔτη μ.

DCCCXLI. Ἐπιστρέψαντος δὲ τὸν λαὸν πρὸς θεὸν, ἀνίστησι τὸν ΣΑΜΨΩΝ τὸν τῆς Μανωὲ ὑὸν, ἐκ φυλῆς Δαν, ὅστις καταπολεμήσας τοὺς ἀλλοφύλους ἄρχει ἔτη κ. Τοῦτον καθὰ τὴν τοῦ σώματος ἀλκὴν ἀνυπόστολον γενέσθαι φασὶν ἐοικότα τῷ Βοιωτῷ παρ' Ελλησιν Ηρακλεῖ.

DCCCXLI. ΣΑΜΑΝΗ ἡγήσατο τοῦ λαοῦ κατὰ τὰς Εβραϊκὰς παραδόσεις, ἔτος α ἀναρχίας γεγονός. Καὶ ἔπραττεν ἕκαστος ὅπερ ἐβούλετο, οἷα εἰκὸς ἐν ἀναρχίᾳ γίνεσθαι, ἔτη μ. Εἰρήνην ἔσχεν ὁ λαὸς πρὸς τοὺς ἀλλοφύλους ἔτη λ, Σαμανῆ ἡγουμένου.

DCCCLXV. ΗΛΕΙ ἱερεὺς ἔτη κ. ὡς δὲ τὸ Εβραϊκὸν, ἔτη μ. ἐν ᾧ τῷ τεταρτῳ ἔτει τῆς ἱερατείας Ηλεὶ ἐγυμνήθη ὁ προφήτης Σαμουὴλ, καὶ τῷ ὀγδόῳ ἔτει ἐδόθη ἐν τῷ ναῷ. καὶ τῷ λη ἔτει ἤρξατο κρίνειν τὸ Ισραήλ. Καθ' οὗτος τοὺς χρόνους, ὡς τισὶ δοκεῖ, Ιλιακὸς πόλεμος ἐγένετο ἔτη δέκα, καὶ τὸ Ιλιον ἥλω, καὶ ὁ Παλαμήδης εὗρε τὰ ιζ γράμματα τοῦ Αλφαβήτου, Α, Β, Γ, Δ, Ε, Ι, Κ, Λ, Μ, Ν, Π, Ρ, Σ, Τ, Υ. Προσέθηκε δὲ αὐτοῖς Κάδμος ὁ Μιλήσιος ἕτερα γράμματα τρία Θ, Φ, Χ. δι' ὃ καὶ πολλῷ τῷ χρόνῳ τοὺς ἑννεακαίδεκα ἐκρῶνται. ὅθεν οἱ ἀρχαῖοι μὴ ἔχοντες τὸ Ψ, τὴν ψαλίδα ψαλίδα ἔλεγον, καὶ ἄλλα πολλὰ γράμματα ἀλλως διεφώνουν, καὶ ἔλεγον, καὶ ἔγραφον. Πρὸς ταῦτα Σιμωνίδης ὁ Κεῖος προσέθηκε δύο, Η, καὶ Ω μέγα. Επίχαρμος δὲ ὁ Συρακούσιος τρία, Ζ, Ψ, Ξ. Καὶ ἅτως ἐπληρώθησαν τὰ κδ στοιχεῖα.

DCCCI ΣΑΜΟΥΗΛ ἀναδεξάμενος ἧς Ηλεὶ τὴν ἱερατείαν, καὶ τὴν ἡγεμονείαν κρατεῖ.

Γίνεται πάντα ἀπὸ τῆς πλάσεως Ἀδὰμ ἕως τοῦ πολιτεύματος Σαμουὴλ, ἔτη ͵ε φν. ἀπὸ δὲ Νῶε, καὶ τοῦ κατακλυσμοῦ, ἔτη ͵β ρ κ. Ἀπὸ Ἀβραὰμ, ἔτη δ, τπβ.

ΣΑΟΥΛ ἔτη β.

DCCCXLI. Μετὰ δὲ Σαοὺλ ἐβασίλευσε ΔΑΒΙΔ ἔτη τεσσαράκοντα, ἐπὰ μὲν ἔτη ἐν Χεβρὼν τοῦ Σαοὺλ, μῆ δὲ τὴν τελευτὴν τούτου, ἔτη λγ. Προεφήτευε δὲ αὐτός τε Δαβὶδ, καὶ Γὰδ, καὶ Ναθὰν, καὶ Ασὰφ, καὶ Ιδιθούμ. ἐσραηλιτάρχει δὲ αὐτῷ Ιωάβ. ἦν δὲ ἀρχιερεὺς Αβιαθὰρ ὁ τοῦ Αβιμέλεχ ἐκ συγγενείας Ηλεί.

DCCCXLVII.

DCCCXLVII.

DCCCXLVII.

ΣΟΛΟΜΩΝ ἐβασίλευσε δωδεκαετὴς ὢν, καὶ κρατεῖ ἔτη μ. Αὐτὸς τὸν ἐν Ιερουσαλὴμ ναὸν ᾠκοδόμησεν ἔτεσι ἑβδόμῳ ἑκατὸν τεσσαρακοντᾳ καὶ τρισὶ, Ϛ μησὶν ὀκτὼ τοῦ κτίσαντος Τυρίους Καρχηδόνα. καὶ ἀρχάμενος ἀπὸ τοῦ τεταρτου ἔτους τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἐν ἔτεσιν ἑπτὰ τελειοῖ αὐτόν. Σαδὼκ δὲ ὁ ἀρχιερεὺς πρῶτος ἐν τῷ ναῷ, ὃν ᾠκοδόμησε Σολομών, ἱεράτευσεν, ὄγδοος ὢν ἀπὸ Ααρὼν τοῦ πρώτου ἀρχιερέως. Ἀπὸ δὲ οἰκίσεως Τύρου, ἧς τὴν οἰκοδόμησιν τοῦ ναοῦ, διειλεγμένῃ χρόνου ἐτῶν τεσσαράκοντα καὶ Δ΄ φκβ΄ καὶ ἑξακοσίων.

DCCCLXXXI.

DCCCLXXXIII.

DCCCLXXXV.

DCCCXLIV

Ἀποθανόντος τοῦ Σολομῶνος, Ροβοὰμ ὁ ὑὸς αὐτοῦ τὴν βασιλείαν ἀφαιρεῖται. καὶ διεμερίσθη ἡ βασιλεία Σολομῶν. καὶ οὕτω μὲν τῷ Ροβοὰμ ἡ ἐξ Ιούδα καὶ Βενιαμὶν αἱ δὲ λοιπαὶ δέκα φυλαὶ Ιεροβοὰμ τοῦ τοῦ Ναβὰτ προεστήσαντο βασιλέα. καὶ μὲν τῷ Ροβοὰμ τῇ

τ̃ βασιλείας οἰκῶ ἐν Ἱερουσαλήμ. ἐκάλεσε δὲ τὸν ὑπ' αὐτὸν ταπόμφυον φυλὴν ΙΟΥΔΑ, καὶ ὁ οἶκος Δαβὶδ, ἐκ τ̃ ὑπερκαπισέρας Φυλῆς εὐληφὼς προσηγορίαν. Τὸ δὲ Ἱεροβοὰμ Σαμάρεια ἡ μητρόπολις. ὁ δὲ τ̃ βασιλείας οἰκῶ ἐν Θαρσᾷ. ὄνομα ἦ τῷ ὑπ' αὐτὸν λαῷ ΙΣΡΑΗΛ, ἀφ' ὃ τὸ φυλῆς, καὶ ΕΦΡΑΕΙΜ, ἀφ' τῆς τ̃ βασιλείας φυλῆς.

ΒΑΣΙΛΕΩΝ ΙΟΥΔΑ ΔΙΑΔΟΧΗ.

ΣΟΛΟΜΩΝ ἔτη μ̄.

MXXI. ΡΟΒΟΑΜ ἔτη ιζ̄. Ἐπὶ τότε μεριθείσης τ̃ βασιλείας, ἐν Σαμαρείᾳ βασιλεύῃ Ἱεροβοὰμ ὁ ἐκ φυλῆς Ἐφραείμ, ὁ δὲ τοῦ Σολομῶνος, Καὶ ὧ μὲν ἱερεὺς Ἀβιμέλεχ υἱὸς Σαδώχ. Προεφήτευον ἦ Ἀχίας MXLIV. ὁ Σιλωνίτης, ὧ Σαμέας υἱὸς Ἀμαμεὶ, ὧ ὁ ἐξ Ἰούδα ἀπελθὼν, καὶ προφητεύσας ἐπὶ Ἰεροβοὰμ θυσιαστηρίου.

MXXXVIII. ΑΒΙΑ ἀφ' οὗ δεξάμενος τὸν πατρὸς ἀρχὴν βασιλεύῃ ἔτη τρία ἐν Ἱερουσαλήμ.

MXLI. ΑΣΑ ἔτη μᾱ. ὅστις ἤδη γηραιὸς ὢν ἀρθριτικῷ νοσῶ πόδας ἠλγηκὲ παθῇ. Προεφήτευσεν ἐπ' αὐτῷ Ἰὼ υἱὸς Ἀνανίου.

MXLIV. ΙΩΣΑΦΑΤ μ̄ τὸν ἔτη κε̄. Ἐπὶ τότε προεφήτευσεν Ηλίας ὁ Θεσβίτης, καὶ Μιχαίας υἱὸς Ἰεβλᾶ, ὧ Ἀβδίας, ὃ Ἐλεάζαρ, ὧ Ἀνανίας. Καὶ ψευδοπροφήτης ὧ Σεδεκίας ὁ ἐξ Ἀναάν.

MCVII. ΙΩΡΑΜ τ̃ πατέρα Ἰωσάφατ ἀφ' οὗ δεξάμενος ἔτη η̄. Ἐπὶ τότε οἱ ἐν Σαμαρείᾳ κόπρον ἔφαγον θείσεραι, ὧ τὰ πκνα τὰ ἑαυτῶν. Καὶ ἀνελήφθη μὲν Ηλίας, MCXII. ἤρξατο ἦ προφητεύειν Ἐλισσαῖος, ὁ Σαφὰτ ἔτη ἓξ, ὧν ἐτῶν πεσαράκοντα.

MCXV. ΟΧΟΣΙΑΣ ἐτῶ ἕν. Ἐπὶ τότε ἐπὶ προφητεύῃ Ἐλισσαῖῶ, καὶ σὺν αὐτῷ Ἀβδαδωναῖῶ.

MCXVI. ΓΟΘΟΛΙΑ ἡ θυγάτηρ μὲν Ζαμβρῆ ἐξ βασιλέως Ἰσραὴλ, μήτηρ δὲ Ὀζίου, ἔτη η̄. Αὕτη πασῶν ἀσεβεστάτη γυναικῶν πάντας ἀναιρεῖ τοὺς Ὀχοζίου παῖδας, Ἀχαὸβ τῷ Ἰσραηλίτῃ βασιλεῖ πμωρυμῶ. ἐδόκει γὰρ ἐκ τ̃ γένους εἶναι τότε. Ἰωσάβεε ἦ ἡ τ̃ Ὀζίου ἀδελφὴ γυνὴ τ̃ ἀρχιερέως Ἰωδαὲ κλέψασα Ἰωὰς τ̃ Ὀχοζίου υἱὸν ἐκλεπτῇ τυγχάνοντα τῷ Ἰωδαὲ προσήγαγεν. αὐτὸς ἦ χρίσας ἀνέδειξε βασιλέα, τὸν Γοθολίαν ἀνελών. Ἐπὶ ταύτης Γοθολίας ἐπὶ προφητεύῃ Ἐλισσαῖῶ.

MCXXIII. ΙΩΑΣ ὁ εὐσεβὴς κατ' ἀρχὰς γενόμενῶ βασιλεὺς πάντα καθαιρεῖ τὰ εἴδωλα, πλὴν τ̃ μεπώρων. εἰδωλολατρεῖ ἦ ἐπὶ τῷ τέλει, καὶ Ζαχαρίαν τ̃ ἐξ Ἰωδαὲ υἱὸν τ̃ προφήτου αἰτιώμενον τὸν πατροκτόνον MCXXX. καταλαβόντας ἀναιρεῖ. Βασιλεύῃ δὲ τὰ πάντα ἔτη μ̄. Σωάγεται ἀπὸ Σολομῶνος, ἐπὶ Ἐλισσαὲ ἐξ προφήτου πλοῦτον, ἔτη, ὡς μὲν τινες φασὶν, ἑκατὸν πέντε. ὡς δὲ ἕτεροι, ἑκατὸν δύο. ὡς δὲ ἡ προκειμένη δηλοῖ χρονογραφία, ἀπὸ βασιλέως ἐξ Σολομῶνος, ἔτη ἑκατὸν ὀγδοήκοντα ἕν. ἀπὸ δὲ τ̃ Τρωϊκῶν, ἐπὶ τῶν ὁμήρου χρόνων, κῆ μὲν φιλόχορον, ἑκατὸν ὀγ- DCCCCVIII. δοήκοντα ἔτη γίνε), ἕπεσι μ ὕστερον τῆς Ἰωνικῆς ἀποικίας, Ἀγησιλάου τοῦ Δορυσσαίου Λακεδαιμονίων βασιλεύοντος. ὥστε ἐπιβαλεῖν αὐτῷ Λυκοῦργον τ̃ νομοθέτην ἐπὶ νέον ὄντα, ἐπὶ ἄρχοντος Ἀθήνησιν Ἀρχίππου. Ἀρίσταρχος ἦ ἐν τοῖς Ἀρχιλοχείοις ὑπομνήμασι κῆ τ̃ Ἰωνικὴν ἀποικίαν φησὶ φέρεσθαι αὐτὸν, ἣ ἐγήρει μῆ ἑκατὸν πεσαρακοντα ἔτη τ̃ Τροϊκῶν. Ἀπολλόδωρος ἦ μῆ ἔτη ἑκατὸν τ̃ Ἰωνικῆς ἀποικίας, ὃ γήροιτ' ἂν ὕστερον τ̃ Ἰλιακῶν ἔτεσι ἑξακοσίοις πεσαρακοντα. Εὐθυμένης ἦ ἐν τοῖς Χρονικοῖς σωακμάσαι λέγει Ἡσιόδῳ ἐπὶ Ἀκάστου ἐν Χίῳ γεγενῆσθαι τὸ ἑξακοσιοστὸν ἔτος ὕστερον τῆς Ἰλίου ἁλώσεως. Ταύτης ἐστὶ τῆς δόξης καὶ Ἀρχέμαχος ἐν Εὐβοϊκῶν τρίτῳ. ὡς εἶναι αὐτὸν τε, καὶ τ̃ Ἡσίοδον, Ἡλίου καὶ Ἐλισσαὲ τ̃ προφήτου νεωτέρους. Κἂν ἔπεσθαί τις βουληθῇ τῷ γραμματικῷ Κράτητι, καὶ λέγῃ περὶ τῶν Ἡρακλειδῶν κάθοδον Ὁμήρου γεγονέναι κῆ ἔτη ὀγδοήκοντα τῆς Ἰλίου ἁλώσεως, εὑρεθήσε) πάλιν Σολομῶνος μεταγενέστερος, ἐφ' ὃ ἡ Μενελάου εἰς Φοινίκην ἄφιξις, ὡς προείρη). Ἐρατοσθένης δὲ μῆ τὸ ἑκατοστὸν ἔτος τῆς Ἰλίου ἁλώσεως τῶν Ὁμήρου ἡλικίαν φέρει. καὶ μὴν Θεόπομπος μὲν ἐν τῇ τεσσαρακοστῇ τρίτῃ τ̃ Φιλιππικῶν μῆ ἔτη πενταπόσια τ̃ ἐπ' Ἰλίῳ στρατευσάντων γεγονέναι τ̃ Ὁμήρου ἱστορεῖ. Εὔφορίων δὲ ἐν τῷ περὶ Ἀλιάδων καθ' Ὑγῖνον αὐτὸν τίθησι γεγονέναι, ὃς βασιλεύειν ἤρξατο ἀπὸ τῆς ὀκτωκαιδεκάτης Ὀλυμπιάδος, ὃν καί φησι πρῶτον ὠνομάσθαι τύραννον. Σωσίβιος ἦ ὁ Λάκων ἐν χρόνων ἀναγραφῇ κατὰ τὸ ὄγδοον ἔτος τῆς Χαρίλλου τοῦ Πολυδέκτου βασιλείας Ὅμηρον φέρει. Βασιλεύει μὲν ἔν Χαρίλλου ἔτη ἑξήκοντα πέντε. Μεθ' ὃν υἱὸς Νίκανδρος ἔτη τριάκοντα ἑννέα. Τότε κατὰ τὸ τριακοστὸν τέταρτον ἔτος τεθῆναί φησι τ̃ πρώτην Ὀλυμπιάδα. ὡς εἶναι ἐνενήκοντα πέντε ἐτῶν πρὸ τῆς τ̃ Ὀλυμπιάδων θέσεως Ὅμηρον. Ἐπὶ τοῦ Ἰωὰς Ἰωδαὲ θνήσκει ζήσας ἔτη ρλ̄. Σημειωτέον, ὅτι τηλικοῦτον ἔτος φαίνε) μόνος βιώσας MCXXII. τ̃ χρόνον μῆ Μωσεῖ.

MCLXIII. ΑΜΑΣΙΑΣ ὑὸς αὐτ῀ ἔτη κϑ. Ἐπὶ τότε Σίβυλλα ἡ Κυμαία ἐγνωρίζετο.

MCXCII. ΟΣΙΑΣ, ὁ καὶ ΑΣΑΡΙΑΣ, ὑὸς Αμασίε ἔτη νβ. Οὗτος θεοσεβὴς ἐπὶ πᾶσιν ἀνὴρ, ὕστερον δὲ, τ῀ ἁγίων ἀπεβλώβη φαρμάκοις λεπρ῀ται, καὶ ἐδίκαζεν ἀντ' αὐτ῀ ὁ ὑὸς αὐτ῀. Προφήτευσι δὲ ἐπ' αὐτ῀ Αμὼς, καὶ Ησαΐας ὁ ὑὸς αὐτ῀, καὶ Ωσηὲ ὁ τ῀ Βηρερὲ, καὶ Ιωνᾶς ὁ τ῀ Αμαθὶ ὁ ἐκ Γεθ Χόβερ, ὁ κηρύξας Νινευΐταις, ὁ ἐκ τ῀ κήτους σωθελθών. Καθ' ὁπότους χρόνους Λυκοῦργος Λακεδαιμονίοις ἐνομοθέτει.

MCCXLIV. ΙΟΑΘΑΜ ὁ ὑὸς Οζίε ἔτη ις. Ἐπὶ τότε ἐπροφήτευεν Ησαΐας, καὶ Ωσηὲ, καὶ Μιχαίας ὁ Μωραθίτης, καὶ Ιωὴλ ὁ τ῀ Βαθσήλ. Τότε Βασιλέως τῶν Περσῶν ἔτει Ιφίτος τὰς Ολυμπιάδας ἐνέγραψεν, ὅ ἐστι πεντακαιεικοστὸς χρόνος. ἐν ᾗ αὐτῇ τῇ πρώτῃ Ολυμπιάδι, ἐν ᾗ ἐνίκα σταδίου Κόροιβος Ηλεῖος, Ρώμη, καὶ Ρωμύλος ἐβασιλεύθησαν, οἵπερ ἐν τῇ ζ Ολυμπιάδι τὴν Ρώμην ἤρξαντο κτίζειν.

MCCLIV.

MCCXL.

MCCXLV.

MCCLX. ΑΧΑΖ ἔτη ἐκκαίδεκα. Ἐπὶ τότε πενθεκαιδεκάτου ἔτους τ῀ Κλήμεντος ὁ Ισραὴλ εἰς Βαβυλῶνα ἀπήχθη. Σαλμαναασάρ τε ὁ Βασιλεὺς τ῀ Ασσυρίων μεθῆκεν αὐτ῀ ἐν Σαμαρείᾳ εἰς Μήδους καὶ Βαβυλῶνα.

MCCLXV.

MCCLXXVI. ΕΖΕΚΙΑΣ τ῀ πατέρα Αχὰζ διαδεξάμενος ἐβασίλευσεν ἔτη κϑ. Ἐν τῷ ϛ ἔτει τότε μεθῆκεν ὑπὸ Σαλμαναασὰρ, ὃς καὶ Ναβοναασάρ, Βασιλέως Ασσυρίων Σαμάρειαν αἰχμαλωτίσαντος. Τότε τῷ Βασιλεῖ πρὸς τῷ πόλει ὃ Βίκ γλυμμένῳ δι' ὁσιότητα ὁ Θεὸς δωρεᾶται ἄλλα ἔτη βιῶναι πενθεκαίδεκα δι' ἀναπόδισμα τ῀ ἡλίε. Μέχρι τότε διαλείπουσι προφητεύοντες Ησαΐας, καὶ Ωσηὲ, Ϲ Μιχαίας. Λέγονται ὅτι κζ' τ῀ Λυκούργου τ῀ Λακεδαιμονίων νομοθέτου ἡλικίαν γεγονέναι. Διοκλείδας γὰρ ἐν πρώτῳ Μεγαρικῶν φησὶ τὸ διακοσιοστὸν ἐνενηκοστὸν ἔτος ὕστερον τ῀ Ιλίου ἁλώσεως τὴν ἀκμὴν Λυκούργου φέρειν. Ησαΐας δὲ ἀπὸ τ῀ Σολομῶνος βασιλείας, ἐφ' ὃ ὁ Μενέλεως εἰς τὸν Φοινίκιον ἀνήχθη, διακοσιοστῷ ἔτει προφητεύων ἔτι φαίνεται, Μιχαίας τε σὺν αὐτῷ, καὶ Ωσηὲ, καὶ Ιωὴλ ὁ τ῀ Βαθσήλ.

MCCCV. ΜΑΝΑΣΣΗΣ ὑὸς αὐτ῀ ἔτη νε. Καὶ ἐποίησε τὸ πονηρὸν ἐνώπιον κυρίε.

MCCCLX. ΑΜΩΣ ὑὸς αὐτ῀ ἔτη δύο. Κατὰ τότους σὺν χρόνοις Μίδας ὁ Φρυγίας βασιλεὺς ἐτελεύτησεν, ὃν ἔνιοι ἔλεγον ἔχειν ὦτα ὄνου.

MCCCLXII. ΙΩΣΙΑΣ τ῀ πατέρα Αμὼς διαδεξάμενος ὀκταετὴς ἀνελαμβάνει τ῀ ἀρχὴν βασιλεύσας ἔτη τριάκοντα ἕν. ἐφ' ὧν χρόνων κϑ τὸ Βυζάντιον ὑπὸ Βύζε βασιλέως τ῀ Θρᾴκης ἐκτίσθη, ὡς δέ τινες, ὑπὸ Μεγαρέων, ὅτε καὶ ἡ Σίβυλλα Σαμωναία ἐγνωρίζετο. Ιωσίας δὲ ἐπέθηκε τὰ κῶλα τ῀ ἀνθρώπων ἐπὶ τὰ κῶλα τ῀ εἰδώλων, καθὼς ἐν τῷ Λβυϊλικῷ γέγραπται. Ἐπὶ τότε ὀκτωκαιδεκάτου ἔτει τὸ πάσχα ἤχθη, οἷον μήτε ὑπὸ Σαμουὴλ, μήτε ἐν τῷ μετ' αὐτὸν χρόνῳ τελεσθέν. Τότε καὶ Χελκίας ὁ ἱερεὺς ὁ τ῀ προφήτου Ιερεμίου πατὴρ εὑρὼν τῷ τ῀ νόμου βιβλίῳ ἐν τῷ ἱερῷ ἀποκειμένῳ ἀναγνὼς ἐτελεύτησεν. Τότε ἐπροφήτευεν Οδλα, καὶ Σοφωνίας, καὶ Ιερεμίας. Ἐπὶ δὲ Ιερεμίου ψευδοπροφήτης γίνεται Ανανίας ὁ τ῀ Ιωσίου. Ιωσίας πολεμούμενος Ιερεμίου τ῀ προφήτου ὑπὸ Νεχαὼ Βασιλέως Αἰγύπτου ἀνῃρέθη κατὰ πλαμὸν Ευφράτου ὁρμῶντι αὐτῷ ἀπαντήσας.

MCCCXIX.

MCCCXXXVI.

MCCCXC.

MCCCCXII.

ΙΩΑΧΑΣ ὑὸς αὐτ῀, ὃς ἐποίησε τὸ πονηρὸν ἐνώπιον Κυρίου, καὶ ληφθεὶς ὑπὸ Νεχαὼ Βασιλέως Αἰγύπτου ἀπήχθη εἰς Αἴγυπτον, ἐν ᾗ καὶ ἀπέθανε βασιλεύσας μῆνας τρεῖς.

MCCCCIV.

ΙΩΑΚΕΙΜ, ὁ καὶ ΕΛΙΑΚΕΙΜ. καὶ ἐποίησε τὸ πονηρὸν ἐνώπιον τ῀ Κυρίου. Καὶ ἐλθὼν Ναβοχοδονόσορ ὁ Δραδοχος Μαροδαχ, καὶ πολιορκήσας τ῀ Ιουδαίαν ὑπὸ φόρον αὐτὴν ἐποίησεν. αἰτησάντων δὲ τὴν φορολογίαν Ιωακεὶμ, ἦλθε πάλιν εἰς Ιερουσαλὴμ Ναβοχοδονόσορ, καὶ τ῀ τὸν χειμῶνα ἐκεῖ, καὶ ἀνελὼν καὶ ἀπὸ τ῀ τείχους ῥιφῆναι κελεύσας ἄταφον ἐπὶ πολὺ κατέλιπε χρόνον βασιλεύσαντα ἔτη ἕνδεκα.

MCCCCIV.

MCCCCVI.

ΙΕΧΟΝΙΑΣ ὑὸς αὐτ῀, ὁ καὶ Ιωακεὶμ διὰ πρόσταγμα Ναβοχοδονόσορ. καὶ ἐποίησε τὸ πονηρὸν ἐνώπιον Θεοῦ, καὶ ὡσεὶ σὺν φόρου ἀγωγιμονήσαντος αὐτ῀, ἦλθεν αὖθις Ναβοχοδονόσορ εἰς τὴν πόλιν Ιερουσαλὴμ, καὶ ἐπολιόρκει αὐτήν. πρὸς ὃν Ιεχονίας ἦλθε σὺν μητρὶ, καὶ τέκνοις, καὶ τοῖς ἄρχουσιν αὐτ῀. Καὶ εἰσῆλθον οἱ Μεγιστᾶνες Ναβοχοδονόσορ εἰς τὴν πόλιν, καὶ ἐζήνεγκαν σὺν θησαυρὸς Κυρίου καὶ τ῀ βασιλέως, καὶ τὰ χρυσᾶ σκεύη, ἃ ἐποίησε Σολομὼν ἐν ναῷ Κυρίου, τ῀ δὲ Σεδεκίαν ἀντὶ Ιεχονίου καθίσησε βασιλέα Ιεχονίαν εἰς Βαβυλῶνα, καὶ τ῀ μητέρα, καὶ τοὺς ἄρχοντας αὐτ῀, βασιλεύσαντα μῆνας τρεῖς. Κλήμης ἐν τῷ πρώτῳ Στρωματέων· Τ῀ ἑνδεκάτου τοίνυν ἔτους πληρωθέντος, καθ' ὃν ἔρχεται ὃς ἐπομένως, βασιλεύοντος Ιωακεὶμ, ἡ αἰχμαλωσία εἰς Βαβυλῶνα γίνεται ὑπὸ βασιλέως Ναβοχοδονόσορ τῷ ἑβδόμῳ ἔτει, φιλίππου ἢ Αθηναίων ἄρχοντος, τῷ πρώτῳ ἔτει τ῀ ὀγδόης, καὶ πεντηκοστῆς Ολυμπιάδος. Καὶ ἔμειναν ἡ αἰχμαλωσία ἐπὶ ἔτη ἑβδομήκοντα, καθαιρεθέντος εἰς τὸ δεύτερον ἔτος τ῀ Δαρείου,

, τ῀

, ὃς Ὑσπάσε ὃ Περσῶν καὶ Ασυρίων καὶ , Αιγυπτίων γενομένε Βασιλέως, ἐφ' ὃ , Αγλαῖ ὁ Ζαχαρίας, καὶ ὁ ἐκ τ δώδεκα , Αγλε ὁ προφητεύσι. Καὶ ἰὼ ἀρχιε- , ρεὺς Ιησᾶς ὁ τ Ιωσέδεκ.

MCCCCXVI. ΣΕΔΕΚΙΑΣ πατραδελφ αὐτ. καὶ ἐποίησε τὸ πονηρὸν ἐνώπιον Κυρίε. καὶ ὠβεὶ τὴν Φορολογίαν ὡσαύτως ὠβρισπανδήσαντ αὐτᾶ, ἦλθε πάλιν Ναβυχοδονόσορ ἐις Ιερυσαλὴμ, καὶ ἐπολιόρκει αὐτὴν ἔτη δύο. ὠβρλαβὼν δὲ τὴν πόλιν ἐνέπρησε πᾶσαν. Τὸν δ Σεδεκίαν χρωσάμενο, τὴν μὲν γυναῖκα, καὶ τὰ τέκνα αὐτ καὶ τὰς ὀφθαλμὰς αὐτ ἀνεῖλεν, αὐτὸν δὲ ἐκτυφλώσας, καὶ δήσας δεσμοῖς κρατήσας εἰς Βαβυλῶνα αἰχμάλωτον ἀνήγαγε βασιλεύσαντα ἔτη ια. καὶ τὸ πλῆθος ἀπήγαγε αἰχμάλωτον ἔτη ο. Καὶ μέχρι τότε προφητεύων Δαβὶδ ὁ Ιερεμίας. προφητεύσι δὲ καὶ Βαζὶ, καὶ Ουρίας ὁ υἱὸς Σαμαίε, καὶ Αμβακὼμ σὺν αὐτῷ. καὶ τέλος ἔχει ἡ τ Εβραϊκῶν βασιλέων. ἐν δὲ τῷ πέμπτῳ τῆς βασιλείας αὐτ ἐν Βαβυλῶνι προφητεύει Ιεζεκιήλ. μεθ' ὃν ὁ Ναὺμ προφήτης.

MCCCCXXVI.

Γίνονται δ' ἀπὸ μὲν τ Μωσέως γενέσεως, ἕως τῆς μετοικεσίας ταύτης, ἔτη ,ωϡς μέν τινες, ἐννεακόσια ἑβδομήκοντα δύο, καὶ δὲ τὴν ἀκριβῆ χρονογραφίαν, χίλια ὀγδοήκοντα πέντε, μῆνες ἕξ. ὡς δὲ καθ' ἡμᾶς τ χρόνων ἀκρίβεια σώζει, ἔτη ..... * τετρακόσια ὀγδοήκοντα δύο, μῆνες ἕξ, ἡμέραι δέκα.

**

ΟΙ ΔΕ ΚΑΘΗΓΗΣΑΜΕΝΟΙ ΑΡΧΙΕΡΕΙΣ μ τὴν ἐκ Βαβυλῶν ἐπάνοδον εἰσὶν ὅτοι.

ΙΗΣΟΥΣ ὁ καὶ Ιωσέδεκ ὁ προσὰς τ τὸ ἱερὸν ἀνανεώσεως ἅμα Ζοροβάβελ.

ΙΑΚΕΙΜΟΣ υἱὸς Ιησοῦ.

MDLVI. ΕΛΙΑΣΙΒΟΣ υἱὸς Ιακείμ. Ἐπὶ τούτε Ἔσδρας, καὶ Νεεμίας ἐκ Βαβυλῶν ἀνελθόντες τὸ τεῖχο ἐδείμαν τῇ πόλει.

MDLXXXIV.

ΙΩΔΑΕ υἱὸς Ιασίβε.

ΙΩΑΝΝΗΣ ὁ καὶ Ιωδαέ. οἱ δὲ Ιωάθλω καλοῦσιν. ὅτ Ιησοῦν τὸν ἴδιον ἀδελφὸν ἐν τῷ ἱερῷ ἐφόνευσε. τούτε τὸ ἄγος ἕνεκα Βαγώσης ὁ στρατηγὸς τ Αχε Αρταξέρξε τ ναὸν ἐμίανεν εἰς αὐτὸν εἰσελθών, καὶ φόρος ἐπέταξε τοῖς Ιουδαίοις, πρὸν ἢ τὰς καθημερινὰς ὑπὲρ αὐτ θυσίας, ὑπὲρ ἑνὸ ἑκάστε πρόσθεν αὐτὸς δημοσίᾳ δραχμὰς ν.

MDCLXXXVII. ΙΑΔΔΟΥΣ. Καθ' οὗτον ὁ Μακεδὼν Αλέξανδρ Αλεξάνδρειαν κτίζει, ἀφικόμενός τε εἰς τὰ Ιεροσόλυμα τῷ Θεῷ προσκυνεῖ. τούτε ἀδελφὸς Μανασσῆς Νικάζοι τῇ Σανβαλλέτε τὸ Σαμαρειτῶν ἐθνάρχε σωσικῶν, καὶ μὴ βουλόμενο αὐτῆς Δαρείε γυναῖ, τὸ θυσιαστηρίε Δαὶ τὸν ἐκβληθεὶς, τὸ ἐν Γαριζεὶμ ναὸ τὸ ὑπὸ Σανβαλλέτε οἰκοδομηθέν ἀρχιερεὺς καθίσατο.

MDCCLXXV.

ΟΝΙΑΣ υἱὸς Ιαδδοῦ. Καθ' οὗτον Σέλευκο Βαβυλῶνο κρατήσας τὸ τ Ασίας πρωτίστε Δαρείε ἔτη δωδεκάτῳ μ τὴν Αλεξάνδρε πλοῦτον. Κάθ' ὃν σώζε ὁ πᾶς χρόνο ὁ ἀπὸ Κύρε, εἰς ἔτη Δακόσια τεσσαράκοντα ὀκτώ. Εντεῦθεν τ Ελλήνων βασιλείαν ἡ τ Μακκαβαίων γραφὴ καταριθμεῖσθαι ἄρχεται.

MDCCIII.

ΣΙΜΩΝ Ονίε παῖς ὁ δίκαιο ἐπικληθεὶς Δαρεῖ τε τὸ πρὸς θεὸν εὐσεβὲς, καὶ τὸ πρὸς τοὺ ὁμοφύλους εὔνεν.

ΕΛΕΑΖΑΡΟΣ ὁ τ Σίμωνο ἀδελφός. Καθ' οὗτον οἱ ἑβδομήκοντα τὰς θείας ἑρμηνεύσαντες γραφὰς τ καὶ Αλεξάνδρειαν βιβλιοθήκαις ἀνατιθείκασι.

MDCCXXXIII.

ΜΑΝΑΣΣΗΣ ὁ θεῖο Ελεαζάρε.

ΟΝΙΑΣ ὁ Σίμωνο τὸ Δικαίε κληθέντο.

ΣΙΜΩΝ Ονίε υἱός. Καθ' οὗτον Ιησοῦς ὁ τ Σιρὰχ ἐγνωρίζετο, ὁ τὴν καλυμμένην Γαναρετον σοφίαν συντάξας.

MDCCLXXXV.

ΟΝΙΑΣ Σίμωνο υἱός. Καθ' οὗτον Αντίοχο οὐκ Ιουδαίως πολιορκήσας ἑλληνίζει ἡ νάγκασε. πρὸς τοῦτον ὁ Λακεδαιμονίων βασιλεὺς Αρειο πρεσβείαν τε ἔπεμψε, καὶ ὑπομνήσεις.

MDCCIX.

ΙΗΣΟΥΣ ἀδελφὸς Ονίε, ὁ καὶ Ιάζωνο. ὃν ἱερωσύνην ἀφείλετο Αντίοχο ὁ Επιφανής.

ΑΛΚΙΜΟΣ, ὁ καὶ Ιάκειμο. ὅτ οὐκ ἦν τ ἀρχιερατικῆς γλυφῆς. τότε καθηγεμόνι τὸ τεῖχος τ ἁγίε πλησὶ πᾶσιν αἰφνίδιος ἐκ τ θεᾶ προσέπεσεν. ὑφ' ἧς ἄφωνο τε ὑπὸ τὴν γῆν κατηνέχθη, καὶ βασανισθεὶς ὑπὸ συχνὰς ἡμέρας, ἀπέθανεν ἀρχιερατεύσας ἔτη δ.

MDCCLVI.

ΟΝΙΑΣ, ὁ καὶ Μενέλαο, Ιησοῦ ἀδελφός. ὅτ ὑπὸ Αντιόχε τ Ευπάτορος, ἐν Βερροίᾳ διεφθάρη ἀρχιερατεύσας μὴ ἔτη δέκα, πονηρὸς ὢν ἀνὴρ καὶ ἀσεβὴς, καὶ ἵνα αὐτὸς ἀρχῇ, τὸ ἔθνο ἀναγκάσας παραβαῖναι τοὺ πατρίους νόμους.

ΙΟΥΔΑΣ ὁ ἐπικληθεὶς Μακκαβαῖο. ὅτ τρισὶν ἔτεσι τὴν θρησκείαν τὴν πάτριον ἀνεκτήσατο Ολυμπιάδι ρνδ, καὶ πολέμους πολλοὺς ἐπιδεξάμενος, καὶ τρόπαια μεγάλα στησάμενος, καὶ τ χώρας ἁπάσας

MDCCLXI.

ἅπαντας ἀπελάσας τοῦ Ἀντιόχου, καὶ τὸν ναὸν ἐκκαθάρας, καὶ ἐλευθερώσας τὸ ἔθνος, τὸ τε ὑπὸ Μακεδόσιν ἁρπάσας αὐτὸ δουλείας, γνώμῃ παντὸς τοῦ λαοῦ, τῷ MDCCCLVI. Ἰουδαίων τὴν ἱερωσύνην παρέλαβε. ἐξεπολέμωσε δὲ τοῖς περὶ Βακχίδην, πολλὰς κλεινὰς τῶν ἀντιπάλων, καταπονήσας γνώμῃ καὶ αὐτὸς ἔπεσε τὴν χεῖρα τὸν ἱερωσύνην ἔτος τεῖτον καταρχόν.

MDCCCLIII. ΙΩΝΑΘΑΣ ἔτεσιν ἑννέα καὶ ἕκτοις. οὗτος μὴ τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ Ἰούδα MDCCCLXII. στρατηγὸς ἀποδειχθεὶς τῶν Ἰουδαίων, πολεμήσας Βακχίδην ἡνάγκασε φιλίαν ποιησάμενον πρὸς αὐτὸν, ἀπελθεῖν ἐκ τῆς χώρας. βασιλεὺς δὲ τῆς Συρίας Ἀλέξανδρος ὁ ἐπιφανὴς ὑπὸ ἀπέστειλεν MDCCCLXVII. αὐτῷ πορφυρᾶν, καὶ στέφανον χρυσᾶν, ἀποκαλῶν τιμηθέντα ὑπ' αὐτοῦ ὁμοίον γενέσθαι πρὸς αὐτόν. ὁ δὲ Ἰωναθᾶς ὁρῶν, ὅτι πάντα αὐτῷ κατὰ νοῦν προνοίᾳ θεοῦ χωρεῖ, πρεσβευτὰς πρὸς Ρωμαίους ἀπέστειλεν ἀνανεώσασθαι MDCCCLXXIII. βουλόμενος τὸν γενόμενον τῷ ἔθνει πρὸς αὐτοὺς ἔμπροσθεν φιλίαν. τοῖς δὲ αὐτοῦ πρεσβευταῖς ἐπέστειλεν ὁ τῆς Ρώμης ἀναστρέφουσι πρὸς τοὺς Σπαρτιάτας ἀφικέσθαι, καὶ τὴν πάλαι πρὸς αὐτοὺς ὑπομνῆσαι φιλίαν, καὶ τὴν συγγένειαν. MDLXXVIII. Τέλος τοῦτον ὁ Τρύφων δολοφονήσας, καὶ δόλῳ λαβὼν αὐτὸν ἀπέκτεινε, καὶ πόλεμον ἀνήνεγκε πρὸς τὸν αὐτοῦ ἀδελφὸν Σίμωνα.

MDCCCLXXIX. ΣΙΜΩΝ τότε ἀδελφὸς τῆς ἱερωσύνης καὶ ἡγεμονίας παράδοχος γενόμενος, κρατήσας διὰ πάσης τῆς πολεμίων, ἐν εἰρήνῃ τὸν λοιπὸν διήγαγε χρόνον, ποιησάμενος καὶ αὐτὸς πρὸς Ρωμαίους συμμαχίαν. Τελευτᾷ δὲ διπλοῦς ἄρξας MDCCCLXXXVI. τῶν Ἰουδαίων καὶ πάντα ἔτη. Κατὰ πλοῦτον τότε ἕβδομον καὶ ἑβδομηκοστὸν ἔτος ἀναριθμεῖται τῆς κζ' Συρίας ἀρχῆς. ἦν πρώτη καλυμμένη τῶν Μακκαβαίων βίβλος εἰς τοῦτο τὸ χρόνος κατέλυσε τὴν ἱστορίαν, ὥστε σωζόμενα ἀπὸ πρώτου ἔτους Κύρου καὶ Περσῶν βασιλείας, ἕως τοῦ τέλους τῶν Μακκαβαίων γραφῆς, καὶ ἕως τοῦ Σίμωνος δὲ ἀρχιερέως πλοῦτον, ἔτη τετρακόσια εἰκοσιπέντε.

MDCCCLXXXVII. ΙΩΑΝΝΗΣ ὁ καὶ ΥΡΚΑΝΟΣ. οὗτος διὰ τὸ ὑποπίπτειν Υρκανὸς ἔτως ὠνομάσθη. MDCCCXCII. ἀνανεώσασθαι δὲ τὴν πρὸς Ρωμαίους φιλίαν βουλόμενος πέμπει πρὸς αὐτοὺς πρεσβείαν. καὶ ἡ σύγκλητος δεξαμένη τὰ παρ' αὐτοῦ γράμματα ποιεῖται πρὸς αὐτὸν φιλίαν. Μετὰ ταῦτα ὁ Υρκανὸς στρατεύει ἐπὶ Σαμάρειαν πόλιν ὀχυρωτάτην, ἣ καλεῖτο νῦν Σεβαστὴ ἀναληθεῖσα ὑπὸ Ἡρώδου. Καὶ τοῦτον τὸν ἑλὼν ἐνιαυτὸν πολιορκήσας, οὐκ ἠρκέσθη μόνῳ τούτῳ, ἀλλὰ καὶ πᾶσαν αὐτὴν ἠφάνιζεν, ἀπόκλυστον τοῖς χειμάρροις ποιήσας. Βιώσας ἢ εὐδαιμόνως, καὶ τὴν ἀρχὴν MDCCCXII. διοικησάμενος τὸν ἄριστον τρόπον ἔτεσιν ἑνὶ καὶ τριάκοντα, τελευτᾷ.

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ ἐνιαυτόν. Οὗτος πρεσ- MDCCCXIII. βύτατος τῶν Υρκανοῦ παίδων τὴν ἀρχὴν εἰς βασιλείαν μεταθέναι δόξας διάδημα πρῶτος ἀπέφηνε μὴ ὢν ἀριθμὸν ἐτῶν, καὶ ὢ, καὶ α, καὶ μηνῶν γ, ἀφ' ὧν τὸ ἀπὸ Βαβυλῶνος δουλείας ἀπαλλαγεὶς ὁ λαὸς εἰς τὴν οἰκείαν ἐπανῆλθε.

ΙΑΝΝΑΙΟΣ, ὁ καὶ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ, Ἀρι- MDCCCCXIV. στοβούλου ἀδελφὸς, βασιλεὺς ἅμα καὶ ἀρχιερεὺς, ὠμῶς πρωτεύσας τῶν πραγμάτων ἔτεσιν ἑπτὰ καὶ εἴκοσι. εἰς ὃν σωάγεται τὰ πάντα ἀπὸ πρώτου ἔτους βασιλείας Κύρου καὶ τῆς ἀπὸ Βαβυλῶνος ἐπανόδου, ἔτη τετρακόσια * ὀγδοήκοντα δύο, ἃ πρότερον ἱερεῖς, ὡς ἡγεμόνα ΧΡΙΣΤΟΝ ΗΓΟΥΜΕΝΟΝ ὑπὸ τῆς προφητείας ὀνομάζεσθαι.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ, ἡ καὶ ΣΑΛΩΜΗ. Αὕτη MDCCCCXI. συμφορῶν ἐνέπλησε τὴν παραχῆς, ἀφ' ὧν MDCCCCXL. ζῶσα ἐπολιτεύσατο, καὶ μὴ τὴν τελευτὴν, τὸ βασίλειον. Ταύτης γὰρ τοὺ δύο MDCCCCL. παῖδων, Ἀριστοβούλου, καὶ Υρκανοῦ στασιασάντων πρὸς ἀλλήλους, ἔπεισε τοῖς Ἱεροσολύμοις Πομπηΐου Ρωμαίων στρατη- MDCCCCXLIX. τηγὸς ὢν αἱρεῖ μὲν πολιορκίᾳ τὴν πόλιν. μιαίνει τε τὰ ἅγια μέχρι τῶν ἀδύτων τοῦ ἱεροῦ προελθών. Ἐν αὐτοῖς συμβαίνει ἔτος πρῶτον τῆς ἑκατοστῆς ἑβδομηκοστῆς ἑνάτης Ὀλυμπιάδος, μὴ τετρακόσια ἐνενήκοντα πέντε ἔτη τοῦ Κύρου βασιλείας, ἧπις ἤρξατο ἀπὸ τῆς πεντηκοστῆς πέμπτης Ὀλυμπιάδος. Τότε δὲ ὢν ὁ Πομπήϊος ἑλὼν κρατῶν τὴν Ἱερουσαλὴμ τὸν προειρημένον Ἀριστόβουλον ἐκπέμψας δέσμιον ἀπὸ Ρώμης, τῷ τότε ἀδελφῷ Υρκανῷ τὴν ἀρχιερωσύνην ἀποδίδωσι. Τό, τε πᾶν ἔθνος ἀπὸ ἐκείνου ὑποτελὲς Ρωμαίοις καθεστήσατο.

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ. Ἀλεξάνδρου καὶ ἧς ἔτος τῷ ἀδελφῷ Υρκανῷ διενεχθεὶς περὶ βασιλείας καθαιρεῖται τὴν ἔχθραν ἀπὸ τοῦ βασιλεύειν μὲν αὐτὸς, τὸν δὲ Υρκανὸν ζῆν ἀπραγμόνως τὴν ὑπαρχοῦσαν αὐτῷ κτῆσιν καρπούμενον ἀδεῶς. Τέλος ὑπὸ Πομπηΐου τῆς βασιλείας ἀναιρεθεὶς, καὶ εἰς Ρώμην δέσμιος ἀχθεὶς, εἶτα διαφυγὼν λάθρα, καὶ πάλιν τῷ Καίσαρι εἰς χεῖρας δέσμιος παραδοθεὶς, καὶ ὑπ' αὐτοῦ ἀφεθεὶς, ὑπὸ τῶν τὰ Γεμπηΐου φρονούντων διεφθάρη.

ΥΡΚΑ-

ΥΡΚΑΝΟΣ ἐκχωρήσας πρῶτον τῆ βασιλείας Αριστοβούλῳ τῷ ἀδελφῷ, καὶ μόνῃ ἀρκεθεὶς τῇ ἀρχιερωσύνῃ, εἶτα ὑπὸ Πομπηΐου ἐθνάρχης Ιουδαίων καταστάθεὶς, πρεσβεύσάμενος πρὸς Ρωμαίους, φιλίαν πρὸς αὐτοὺς ποιεῖται ἐνάτῳ τῆς ἀρχῆς αὐτοῦ. Ἐφ᾽ ᾧ σύγκλητος ὑπὲρ τούτου λόγῳ, ἅμα καὶ ὁ Αθηναίων δῆμος ψήφισμα αὐτῷ ἔπεμψαν.

ΑΝΤΙΓΟΝΟΣ Αριστοβούλου ὑπὸ Πάρθων εἰς τὴν βασιλείαν εἰσαχθείς. ὃς ἐπὶ βασιλεύσας ἔτη τρία ὑπὸ Αντωνίου ἐπελεκίσθη. καὶ πῶς ἔτους ἡ Ασαμωναίου ἀρχὴ μζ ἔτη ρκς.

Μέχρι τούτου οἱ ἀπὸ Κύρου Χρησοὶ ἡγούμενοι Διαρκέσαντες ἔτη υπγ, ἃ εἰσιν ἑβδομάδες ἐτῶν ξθ, καθὼς ἔφη ὁ Δανιὴλ, τὸ, Ἐ, γνῶσῃ καὶ σωήσῃς. Ἀπὸ δὲ τοῦ ἐξελθεῖν, καὶ τοῦ οἰκοδομῆσαι Ιερουσαλήμ, ἕως Χρίστου ἡγουμένου, ἑβδομάδες ἑπτὰ, καὶ ἑβδομάδες ξβ, ἅτινα εἰσὶν ἔτη υπγ. καὶ τοῦτο τὸ πλῆθος τοῦ Ασαμωναίων γένους παρειλήφαμεν.

ΑΛΛΟΦΥΛΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΤΩΝ ΙΟΥΔΑΙΩΝ.

Τῶν ἀλλοφύλων ἐπὶ Ιουδαίων βασιλεία, ἕως τοῦ μικροῦ Αγρίππα, ἐνιαυτοὶ χίλιοι ἑκατόν. * *

ΗΡΩΔΗΣ ἔτη λζ. οὗτος Ανθιπάτρου τοῦ Ασκαλωνίτου παῖς, καὶ μητρὸς Κύπρου Αραβίσσης, τοῦ Υρκανοῦ πλουτήσαντος τῶν Ιουδαίων βασιλέως ὑπὸ Πάρθων αἰχμαλωτισθέντος, τὴν βασιλείαν τῶν Ιουδαίων μηδὲν προσήκουσαν αὐτῷ ὑπὸ Αυγούστου, καὶ τὴν συγκλητον Ρωμαίων προσλαμβάνει. κάπειτα οἱ τούτου παῖδες μέχρι τῆς ὑστάτης Ιεροσολύμων πολιορκίας. Καθ᾽ ὃν καιρὸν τὸ Χριστοῦ γένεσιν πλησιαζούσης, ἡ ἐκ προγόνων Διαδοχὴ, ἀρχιερωσύνη τε, καὶ ἀρχὴ τῶν Ιουδαίων καταλύθη, συμπληρωθείσης τῆς προφητείας Ιακώβ, ΟΥΚ ΕΚΛΕΙΨΕΙ ΑΡΧΩΝ ΕΞ ΙΟΥΔΑ, ΕΩΣ ΑΝ ΕΛΘΗ Ω ΑΠΟΚΕΙΤΑΙ, ὅς ἐστιν ὁ Χριστός. Ἐπειδὴ γὰρ αὐτὸς ὁ Ηρώδης ἀλλόφυλος ὢν προτιμηθεὶς ἦρξε τῶν Ιουδαίων, καὶ ἀρχιερέας κατέστησεν ἀλλογενεῖς, εὐθὺς ἐπαύθη τῆς θείας προφητείας ἡ δὲ Ιούδα ἀρχὴ μέχρι τότε κρατήσασα. οἱ γὰρ ἱερεῖς προϊστάμενοι τῶν πραγμάτων, ἄχρις ὅ Πομπήϊος τὴν πόλιν ἑλὼν καθεῖλε, τὸ ἱερὸν, καὶ τὰ ἀδυτα ἐμίανε. Κατ᾽ ὃν καιρὸν ἐναργῶς τῆς Χριστοῦ παρουσίας ἐνστάσης, ἔλειπον οἱ τῶν Ιουδαίων ἀρχιερεῖς καὶ ἡγέμονες. Οὐκέτι γὰρ ἐκ Διαδοχῆς τὸ ἀρχιερατικὸν γένος τῶν Ιουδαίων καὶ Ασαμωναίων, ὡς φησιν Ιώσηπος, ἱερᾶτο τῷ θεῷ, ἀλλὰ ἄσημοί τινες, οἱ μὲν ἐνιαύσιοι, οἱ δὲ ἐπ᾽ ὀλίγον ὑπὸ τῶν Ρωμαίων τὴν ἱερωσύνην ὠνούμενοι. Διὸ καὶ Δανιὴλ προφητεύει λέγων. καὶ μετὰ τὰς ἑπτὰ καὶ ἑξήκοντα, δύο ἑβδομάδας ἐξολεθρευθήσεται χρῖσμα, καὶ κρίμα οὐκ ἔσται. καὶ τὰ ἑξῆς. Επὶ Ηρώδου γὰρ πεπλήρωται ἡ προφητεία Δανιήλ. Μέχρι γὰρ Ηρώδου οἱ Χριστοὶ ἡγούμενοι ἦσαν ἀρχιερεῖς τῶν Ιουδαίων ἀρξάμενοι ἀπὸ τοῦ κγ Δαρείου ἀναγεώσεως τοῦ ἱεροῦ, λήξαντες ἐπὶ Υρκανοῦ τοῦ ἀρχιερέως, ἔτη υπγ. Τὰ μεταξὺ τούτων, ὁπόσα καὶ ἡ τοῦ Δανιὴλ προφητεία διατίθησι. Αὐτίκα γοῦν προαγομένου εἰς τὴν ἀρχὴν Ηρώδου Φυλατηόμενος τινὰ τῶν ἐπισήμων ἀποδεικνύει ἀρχιερέα τοῦ Θεοῦ, μεταπεμψάμενος ἐκ τῆς Βαβυλῶνος ἱερέα τῶν ἀσημοτέρων Ανανήλου ὀνόματι, τούτῳ τὴν ἀρχιερωσύνην δίδωσιν, ἵνα εὐθὺς ἀφαιρεῖται αὐτόν. Αριστόβουλον τῆς γυναικὸς Μαριάμμης ἀδελφὸν ἀρχιερέα ἀντὶ αὐτοῦ καθίστησας, μέτ᾽ ὀλὺ Διαφθαρῶσαι παρεσκεύαζε. τὴν τοῦ ἀρχιερωσύνην Ανανήλου ἐκομίσατο πάλιν. τὴν δὲ Σαμάρειαν, ἣν πρὸς Υρκανὸς ὁ ἀρχιερεὺς διέσκαψεν, ὥστε εἰς χαράδρας μεταπεσεῖν, καλλίστῳ σφόδρα τειχισμάτων, Σεβαστὴν ἐκάλεσε. καὶ ἐπὶ τὰς Ιορδάνου πηγὰς ναὸν καθιδρύσατο. Καλεῖται δὲ Πάνιον ὁ τόπος. καὶ τὸ καλούμενον Στράτωνος πύργον καλοῖς οἰκοδομήμασιν ἀνίστησι, Καισάρειαν τὴν πόλιν ἐκάλεσε, πενταετηρικοὺς ἀγῶνας ἐν αὐτῇ καταστησάμενος ἐπὶ τῆς ἑκατοστῆς ἐνενηκοστῆς καὶ δευτέρας Ολυμπιάδος. Ανακτίσας δὲ καὶ Ανθηδόνα τὴν Ιεριχοῦντος καταῤῥιφεῖσαν ἐν πολέμοις, Αγρίππιον ἐκάλεσε. Φιλοπάτωρ δὲ ὢν τῷ πατρὶ μνημεῖον, καὶ πόλιν ἔκτισεν, Αντιπατρίδα ὀνομάσας. Επὶ καὶ Φρέαρ ἐπιτειχίσας τῷ πρὸς Αραβίαν ὄρει, προσηγόρευσεν Ηρώδειον. Τέλος δὲ ὁ μιαιφόνος πρὸς τῆς πολλαῖς τῶν συγγενῶν φονοκτονίαις ἀναιρεῖ τὸν Υρκανὸν τὸν πάλαι ἀρχιερέα Ιουδαίων Πάρθοις αἰχμάλωτον γενόμενον, καὶ τὸ τοῦτο υἱὸν, τὴν τοῦτου ἀδελφὴν, ἑαυτοῦ δὲ γυναῖκα, δύο τε δύο οἰκείους υἱοὺς εἰς ἄνδρας τελοῦντας, καὶ τὴν πενθερὰν, ἔτι δὲ Σαλώμης τῆς ἰδίας ἀδελφῆς τὸν ἄνδρα. Γήμαντος δὲ αὐτὴν ἑτέρῳ, καὶ τοῦτον προσθήκη, πρὸς δὲ καὶ δύο ὑφηγητὰς τῶν ἱερῶν νόμων, καὶ δύο τοὺς πατρίων ζηλωτάς. Θεραπεύεται δὲ πληγῇ, καὶ ὕδρωσι συρρεύσας σκώλη-

MDCCCCLXXXIII.
MDCCCCLXXXIII.
MDCCCCLXXXIII.
MDCCCCLXXXIII.
MDCCCCLXXXIII.
MDCCCCLXXXIII.
MDCCCCLXXXIV.
MDCCCXCIX.
MDIV.
MMV
MMIII.
MMXIII.
MMXV. IV.

σκώληκας ὑπὸ τ σώματος ἀφέθρεψε. ΜΜXVIII.
καὶ ὕτω δεινῶς ὀδυνώμενος τέθνηκεν ἑβδομήκοντα ἔτη ζήσας, ἀφ' ὧν ἐβασίλευσε τ Ιουδαίας ἔτη λζ΄ ὡς Ἰώσηπος. πρῶτος γὰρ ἀλλόφυλος Ιουδαίων ἦρξεν Ἀρχιψ ὢν τὸ γένος Ιδουμαῖος.

ΑΡΧΕΛΑΟΣ ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἔτη θ. Τοῦτον Αὔγουστος Ιουδαίων ἐθνάρχην κατέστησε. ΜΜXXI.
οὗτος δὲ ἄλλως ἀδελφὸς αὐτοῦ [πατρὸς ὄντως] Ἡρῴδην ὁμώνυμον τῷ πατρὶ, καὶ Αντίπατρον τὸν πάππον, [Λυσανίαν τε] καὶ Φίλιππον, εἰς [πατέρα] μέρη διαιρεῖ τὴν χώραν, καὶ ἑκάστῳ διανέμας, τετράρχας ὠνόμασε, δὸς Αρχελάῳ τὰ περὶ Ιεροσόλυμα ὄρη, καὶ Σαμαρέων τὸ ἔθνος, καὶ Σεβαστὴν, καὶ Καισάρειαν, καὶ Ἰόππην, καὶ Ἀνθιπατρίδα, καὶ Λύδδαν, καὶ τὸ πεδίον. Φιλίππῳ δὲ τὰ περὶ τὴν νῦν Γαυλανίτιν, καὶ Βαταναίαν, καὶ Τράχωνα, καὶ τὴν Ακραβατίνην, καὶ Γαυλανῖτιν, καὶ Γάλαθα, ἔνθα καὶ Γάμαλα πόλις. Ηρῴδῃ δὲ τὴν Γαλιλαίαν, καὶ τὸ ὑπὸ τὴν Γάρναν πεδίον, καὶ Νάρβαθον, καὶ τ Περαίαν. [Τῷ δὲ Λυσανίᾳ τὴν Ιδουμαίαν, καὶ Ζιφηνὴν, καὶ τὰ πρὸς τῇ χώρᾳ, καὶ Αβιληνήν.] Τότε λιμὸς ἐν Ρώμῃ γέγονε, ὡς πραθῆναι τ μόδιον χρυσίνων κζ. ὁ δὲ Αρχέλαος ἐνάτῳ ἔτει τ βασιλείας, τῆς ὑσίας ἀφαιρεθεὶς αἰδίῳ φυγῇ ζημιᾶται, ἀχθεὶς εἰς Βίενναν τῆς Γαλατίας τριακοστῷ καὶ ἑβδόμῳ ἔτει μετὰ τὴν Αντωνίᾳ ἐν Ακτίῳ ἧτταν. Καὶ τότε Κυρήνιος ὑπὸ Καίσαρος ἐπέμφθη τιμητὴς Συρίας, καὶ Ιουδαίας, καὶ ἀποδωσόμενος τὴν Αρχελάου ὑσίαν, μεταπεσούσης τ Ιουδαίας ἐκ βασιλείας εἰς ἐπαρχίαν, καὶ πρωθήκης τ Συρίας γενομένης. ΜΜXXII.

ΗΡΩΔΗΣ, ὁ καὶ ΑΝΤΙΠΑΣ, Ιουδαίων τρίτος κεκράτηκεν ἀλλόφυλος ὢν, υἱὸς Ηρῴδου, ἀδελφὸς Αρχελάου, ἔτη κδ. ὁ γὰρ Αρχέλαος μὴ θ τῆς ἀρχῆς ἔτει εἰς Βίενναν πόλιν τ Γαλλίας, ὡς προειρήκαμεν, ὑπὸ Ρωμαίων ἀχωρίσθη. Ἐπὶ τούτου ὁ μὲν Φίλιππος ἀδελφὸς αὐτοῦ ὁ τετράρχης πρὸς ταῖς Ιορδάνου πηγαῖς ἐν Πανεάδι πόλιν κτίζει Καισάρειαν Φιλίππου, καθ' ἣν τῇ κάτω Γαυλανιτικῇ Ιουλιάδα. ὁ δὲ Ηρῴδης αὐτὸς ἐν μὲν γῇ Γαλιλαίᾳ Τιβεριάδα διὰ τ Τιβέριον Καίσαρα, ἐν δὲ τῇ Περαίᾳ Φερώνυμον Ιουλίας. Οὗτος καὶ Ιωάννην τ Βαπτιστὴν ἀνεῖλε τῷ ΙΓ μὲν ἔτει τ ἀρχῆς αὐτοῦ, λβ ἢ τῆς Κυρίου σαρκώσεως. Ἐπὶ τούτου ὁ Κύριος ἡμῶν ἐσταυρώθη. Κάθ' ὃν καιρὸν καὶ ἐν ἄλλοις Ελληνικοῖς ὑπομνήμασιν εὕρομεν ἱστορούμενα ταῦτα κζ΄ λέξιν. Ἐγένετο ἔκλειψις, ἡλίου μεγίστη τ ἐγνωσμένων πρότερον, καὶ νὺξ ὥρας ἕκτης τῆς ἡμέρας ἐγένετο, ὡς καὶ ἀστέρας ἐν οὐρανῷ φανῆναι σεισμός τε, μέγας κζ΄ Βιθυνίαν γῆν τὰ πολλὰ, τῆς Νικαίας καταπεσόντος. Ταῦτα Φλέγων φησί. καὶ Αφρικανὸς ἱστορεῖ κατ' αὐτὸν τὸν ἡμέραν ὃ πάσης σκότος κάθ' ὅλης νυκτὸς φοβερώτατον γενέσθαι. σεισμῷ τε αἱ πέτραι διερρήγνυντο, καὶ πολλὰ τῆς γῆς κατερρίφη. Ο ἡ Ηρῴδης ἀχθεσθεὶς ἐν Λαγδάνῳ τῆς Γαλλίας ἐν ἑκάτῃ πενίᾳ σὺν τῇ μοιχαλίδι Ηρωδιάδι ἐτελεύτησεν. ΜΜXLVII.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ Ηρῴδου μὲν υἱὸς ἔτη λζ. ἐτελεύτησε δὲ τῷ εἰκοστῷ καὶ δευτέρῳ Τιβερίου ἔτει. ΜΜLIV.

ΑΓΡΙΠΠΑΣ τοῦ Αριστοβούλου μὲν υἱὸς, Ηρῴδου δὲ τοῦ μεγάλου ὠνὸς, ἔτη ζ. Τούτῳ Γαΐος ὁ μετὰ Τιβέριον ἡγεμονίαν ἐπιτροπῶν αὐτίκα τῆς Ιουδαίων ἀρχῆς τὸ διάδημα περιτίθησι, βασιλέα καταστήσας αὐτὸν τῆς τε Φιλίππου, καὶ τῆς Λυσανίου τετραρχίας. ἐφ' οἷς μετ' ὀλίγον χρόνον αὐτῷ καὶ τ Ηρῴδου τετραρχίαν ἐπιδίδωσιν. ἐπὶ γὰρ ζῶντος Τιβερίου κατήγορος Ηρῴδου τοῦ τετράρχου γενόμενος ἐπὶ Τιβέριον, ὁ ἡ μὴ προσδεξάμενος τὴν αἰτηγορίαν εἴργνυσι τ Αγρίππαν, καὶ μετ' αἰκίας εἶχεν ὑπὸ μιᾶς ἐξ ἐν δεσμωτηρίῳ, μέχρις ὃ αὐτὸς ἐτελεύτησεν. ΜΜLII.

ΑΓΡΙΠΠΑΣ υἱὸς Αγρίππου ὁ μικρὸς ἔτη κζ. ΜΜLXI.

ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΤΗΣ ΔΕΚΑΦΥΛΟΥ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑΣ ΙΣΡΑΗΛ.

Α ΙΕΡΟΒΟΑΜ ὁ ὃς Ναβὰτ ἔτη κβ. Ἐπὶ τούτου διεμερίσθη ἡ βασιλεία Σολομῶνος. ΜΧΧΙ. ΜΧLIII.

Β ΝΑΔΑΒ υἱὸς αὐτοῦ ἔτη β. ΜΧLV.

Γ ΒΑΑΣΑ ἔτη κδ. ΜLXIX.

Δ ΕΛΑ ἔτη β.

Ε ΖΑΜΒΡΙ ἡμέρας Ζ.

Ϛ ΑΜΒΡΙ ἔτη ιβ. Οὗτος κτίζει τὴν Σαμάρειαν εἰς πόλιν. αὕτη δέ ἐστιν ἡ νῦν καλουμένη Σεβαστή. Ἐπωνόμαζε δὲ αὐτὴν εἰς ὄνομα Σεμὲρ ὃ κυρίου ὄρους. ΜLXXI.

Ζ ΑΧΑΒ ἔτη κϛ. Οὗτος πάντων βασιλέων πονηρότατος ἐν Ισραὴλ θυσιαστήριον ἔστησε τῷ Βαάλ. εἶχε δὲ γυναῖκα τὴν Ιεζάβελ. DXCIII. MCV.

Η ΟΧΟΖΙΑΣ ἔτη β. MCVII.

Θ ΙΩΡΑΜ ἔτη ιβ. MCXIX.

Ι ΙΗΟΥ υἱὸς Νεμεσὶ ἔτη εἴκοσι δύο. ὃς τὸν ἀνεῖλε τ Ιωρὰμ, καὶ τ Οχοζίαν, καὶ οὗτος υἱὸς Αχαὰβ, καὶ τὴν Ιεζάβελ.

ΙΑ ΙΩΑΧΑΖ υἱὸς ΙΗΟΥ ἔτη κζ. Οὗτος ἐποίησε τὸ πονηρὸν ἐνώπιον Κυρίου. MCXVII.

ΙΒ ΙΩΑΣ ἔτη ις. MCLXIV.

ΙΓ ΙΕΡΟ-

MCLXXX. ΙΓ ΙΕΡΟΒΟΑΜ ὁ͂ς Ιωὰς ἔτη μα. Ἐπὶ τότε πεφήτευσεν Ιώνας, ὗ Αμώς.

MCCXXI. ΙΔ ΖΑΧΑΡΙΑΣ ὁ͂ς Ιεροβοὰμ μῆνας ἕξ.

MCCXXI. ΙΕ ΣΕΛΟΥΜ τ͂ Ζαχαρίαν ἀνελὼν μῆνα ἕνα.

MMCCXXII. ΙϚ ΜΑΝΑΕΙΜ τῷ Σελλὴμ ἐπανασὰς ἔτη δέκα. Οὗτος, μὴ δεξαμένων αὐτὸν τ͂ ἐν Θερσᾷ, χειρωσάμενος αὐτὸς ἀναιρεῖ, ὗ τὰς ἐν γαστρὶ ἐχούσας διαῤῥήσσ.

MCCXXXII. ΙΖ ΦΑΚΙΑΣ ὁ͂ς ἔ Μαναεὶμ ἔτη β.

MCCXLII. ΙΗ ΦΑΚΕΕ ὁ ἔ Ρωμελίου τ͂ Φακείαν ἀνελὼν ἔτη Η. Ἐπὶ τότε Τεγλὰθ Φαλασσὰρ ὁ Ασσυρίων βασιλεὺς εἰς τὴν Ιουδαίαν ἐπιστρατεύσας τὰ πλεῖστα τ͂ γῆς αὐτῶν σφετερίζε).

MCCLXII. ΙΘ ΩΣΗΕ ὁ ἔ Ιλὰ μ͂ τ͂ Φακεὲ ἔτη Θ. Ἐπὶ τότε Σαλμαναασὰρ βασιλεὺς Ασσυρίων ἐπιὼν τῇ Σαμαρείᾳ αὐτὸν τε ἄγει αἰχμάλωτον, καὶ πᾶσαν τ͂ Ισραὴλ σὺν αὐτῷ, κ͂ κατοικίζει αὐτὰς ἐν Αχαὲρ, καὶ Αβὼρ, ὗ ἐπὶ τῷ ποταμῷ Γοζᾶν. ὁ δὲ Ασσύριος Βαβυλωνίους ἐν Σαμαρείᾳ πέμψας αἰσχρῶς ὗ ἀνόμως βεβιωκότας οἰκεῖν αὐτόθι ἐκέλευσε. Τότε εἰσὶ Σαμαρεῖται πεφιλονείκηκασιν. Ερμηνεύονται δὲ Σαμαρεῖται Φύλακες, διὰ τὸ ἐν πάσῃ φυλακῶν τεταχθαι ἐν τῇ γῇ Διὸ καὶ ἀλλόκοτοι τὰς πεφαιρέσεις. Διὰ δὲ τὴν νόμιμα διδασκαλίαν βραχείαν ἔχουσι τ͂ θεοσεβείας ἔμφασιν.

M.CLXX.

MCCLXXI.

Ἐντεῦθεν τ͂ Ισραηλιτικῆς Βασιλείας οἱ χρόνοι κατέληξαν εἰς ἔτη * τριακόσια τρία, καὶ μῶας ἑπτὰ, ἐξάμηνοι μὲν ἀπὸ Ιεροβοὰμ ἔ Ναβὰτ, καταλήξαντες δὲ εἰς Ωσηὲ τ͂ ἔ Ιλᾶ, ἐ τὴν ὑπὸ Σαλμαναασὰρ τ͂ Ισραὴλ μεταοικεσίαν ἀπὸ Σαμαρείας εἰς Μήδους.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΛΑΤΙΝΩΝ.

DCCCXXXIX. ΑΙΝΕΙΑΣ πρὸς τ͂ δυνασεύουσα Ιταλίας Λατῖνον ἐφορμᾷ, καὶ κ͂ τ͂ Ρυτύλων σὺν αὐτῷ συγκροτεῖ. ἐν ᾧ πολέμῳ Λατῖνος ἀναιρεῖται. Αινείας δ͂ στρατὸν συναγαγὼν κ͂ τ͂ Ρυτύλων πολεμεῖ, ὗ τούτους τρεψάμενος, τὴν θυγατέρα Λατίνου Λαυινίαν, κ͂ τ͂ βασιλείαν λαβὼν, πόλιν κτίζει μεγάλην, ἣν Λαυινίαν καλέσας ἐν αὐτῇ τὸ Παλλάδιον ἀπέθετο. Καὶ αὐτὸς μ͂ Λατῖνον * ιβ ἔτη βασιλεύσας τελευτᾷ. Ἐντεῦθεν λοιπὸν οἱ ἐκεῖ βασιλεύσασι κ͂ Αλβαδοχεῖ οἱ Αινειάδαι ἔτη τλα.

DCCCXI. ΑΣΚΑΝΙΟΣ ΙΟΥΛΟΣ ὁ͂ς Αινείου ἀπὸ Κρεούσης Τρωάδος τ͂ πρώτης αὐτοῦ γυναικὸς ἔτη λη. Οὗτος τὴν Αλβαν κτίσας αὐτός τε τὸ βασίλειον, ὗ τὸ Παλλάδιον ἀπὸ τ͂ Λαυινίας εἰς Αλβαν μετέθηκε τ͂ κληθεῖσαν ἀπ' αὐτοῦ.

DCCXLI.

ΣΙΛΒΙΟΣ Αινείου ὗ Λαυινίας τ͂ Λατίνου θυγατρὸς, ἀδελφὸς ὢν Ασκανίου ἐνὸς δεούσης τριακονταέτη ἔτη τὴν ἀρχὴν κατέλαβε τραφεὶς ἐν τῇ νάπῃ, ἄτως ὀνομασθεὶς, ὥσπερ ἂν εἴ τις ἑλλάδι γλώσσῃ λέξαιεν Υλαῖον.

DCCCXXIX.

DCCCLXXIX.

DCCLIX. ΑΙΝΕΙΑΣ ΣΙΛΒΙΟΣ ἔτη λα.

DCCCXL. ΛΑΤΙΝΟΣ ἐν κ͂ πενταήκοντα ἔτη.

DCCCXC. ΑΛΒΑΣ ἑνὸς δέουσα τεσσαράκοντα.

MXXIX. ΚΑΠΕΤΟΣ ἐξ ὧν ἐπὶ τοῖς εἴκοσι.

MLIII. ΚΑΠΥΣ ἐνιαύσιον δέοντα τριάκοντα.

MLXXVI. ΚΑΛΠΕΤΟΣ ἔτη τρισκαίδεκα.

MXCIV. ΤΙΒΕΡΙΝΟΣ ἔτη ὀκτώ. Τελευτήσας δὲ τάχιστον ἐν μάχῃ ὧδε τῷ ποταμῷ ὀνομασθέντι λέγε). παρενεχθεὶς δὲ ὑπὸ τ͂ ῥεύματος ἐπώνυμον ἑαυτῷ κατέλιπε τ͂ ποταμὸν Αλβαλαν καλούμενον τὸ πρότερον.

MXCII. ΑΓΡΙΠΠΑΣ ἐν κ͂ τεσσαράκοντα.

MCII. ΑΛΛΑΔΗΣ ἐνὸς δέοντα εἴκοσι. Οὗτος πρεσβυτέρων τὰ δημόσια ὄμβρων, καὶ κεραυνῶν εἰς τ͂ οἶκον κατασκηψάντων, παροικισθεὶς ἀπόλλυ).

MCXIII. ΑΟΥΕΝΤΙΝΟΣ τριάκοντα καὶ ἑπτὰ ἔτη. Τούτου τ͂ ἑπτὰ λόφων τὶς ἐπώνυμος ἐγένετο τ͂ συμπεπολισμένων τῇ Ρώμῃ.

MCXI. MCIX.

MCXCVIII. ΠΡΟΚΑΣ ἔτη εἴκοσι καὶ τρία.

MCCXXI. ΑΜΟΥΛΙΟΣ ὁ σὺν δίκῃ τὴν βασιλείαν κατασχὼν Νομίτορι πρεσβύτερος ὢν ἀδελφὸς, τ͂ μὲν Νομίτορα ἐφόβει, τ͂ δ͂ θυγατέρα αὐτοῦ Σιλβίαν, ἵνα μὴ παῖδες ἐξ αὐτῆς γένοιντο πρωτοστάται τ͂ Αμυλίου ἀδικίας, ἀπέφηνεν ἱέρειαν τ͂ Εστίας, ἐπιδὴ νόμος τ͂ Εστίαν ἀειπαρθένους εἶναι. ἡ δὲ ὑπνωθεῖσα ἐν τῷ τεμένει, δίδυμα βρέφη τίκτει, ἃ, κελεύσαντος Αμυλίου, λαβόντες ἐν σκάφει κείμενα τ͂ ὑπηρετῶν τινες ἕτερον ἐμβαλόντες εἰς τὸν ποταμόν. Φαυστύλος δέ τις συφορβίων βασιλικῶν ἐπιμελούμενος αὐτὰ φέρων ὡς τὴν γυναῖκα Ακκαν Λαρεντίαν ἔρχεται, ὗ αὐτῇ τρέφειν δίδωσιν. Καλεῖται δ͂ λύπα, τύτ' ἔστι πόρνη Ιταλιώτιδι λύκαινα, ὁ δὴ ὄνομα μετήνεγκεν ἀσείως εἰς ἐπαινείδου σποδοποιίαν. τὸ ζῶόν τε γὰρ ἁρπακτικὸν ἡ λύπα, ἠγῶν ἡ λύκαινα, καὶ ἐπαινείδες ὁμοιότροποι. Τῶν δὲ παιδίων αὐξηθέντων, ὗ τὸν Αμυλίου ὑπ' αὐτῶν ἀναιρεθέντος μ͂ τὸν ἐκείνου θάνατον ἀπολαμβάνει τῷ κ͂ νόμον δυνασείαν Νομίτωρ ὁ τ͂ νεανίσκων μητροπάτωρ.

MCCXX.

MCCXX.

ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΡΩΜΗΣ.

Α ΡΩΜΥΛΟΣ ἔτη λη. Οὗτος τ͂ Ρώμην ἔκτισε τῇ οἰκείᾳ προσηγορίᾳ ταύτην καλέσας, κ͂ τὸ ἔθνος Ρωμαίους, πρότερον λεγομένους Λατί-

MCCLXV.

Λατίνας, ἀφ' οὗ δὲ τούτων Ἀβορίγινας. Οἱ δὲ Κυρίτας σφᾶς αὐτοὺς ἅμα τοῖς ἀνακραθεῖσι Σαβίνοις προσηγόρευσαν ἀπὸ τῆς πόλεως ἐπιφανῶς ἐν Σαβίνοις τῶν Κυρητῶν. Τοὺς δὲ πρεσβυτέρους ἐξ ἐχέφρονας ὁ Ρωμύλος ἐπιλεξάμενος ἑκατὸν Πατρικίους, αὐτούς τε καὶ προέδρους τῶν κοινῶν πραγμάτων, καὶ Συνάτορας, καὶ Βουλευτὰς ἀπὸ τοῦ ἡλικίαν σεμνοὺς ἄνδρας ὠνόμασε. Τῷ δὲ τῶν Κωνσουαλίων ἀγῶνα καὶ θέαν πανηγυρικὴν ἐκ καταγγελίας Ποσειδῶνι τῷ Ἱππείῳ ἐπιτελοῦντες, αἱ θυγατέρες τῶν Σαβίνων ἡρπάγησαν. ἐν δὲ τοῖς ἁρπάζουσι τὰς παρθένους τινὲς τῶν ἀφανῶν ἄγοντες κόρην τῷ τε κάλλει πολὺ καὶ τῷ μεγέθει διαφέρουσαν, ἐπειδὴ ἀπαντῶσιν ἕνιοι τῶν κρειττόνων ἐπεχείρουν ἀφαιρεῖσθαι, ἐβόων, ὡς Ταλασίῳ κομίζοιεν αὐτὴν, ἀνδρὶ νέῳ μὲν, εὐδοκίμῳ δὲ καὶ χρηστῷ. Τόθ' ὑπ' ἀκούσαντες εὐφήμουν, καὶ σκῶπτον ἐπαινοῦντες, ὅτι Ταλασίᾳ μὴ βίᾳ τὸ νόμιμα φυλάττομεν. ἀφ' οὗ δὴ τὸ Ταλάσιον ἄχρι νῦν, ὡς Ἕλληνες τὸ Υμέναιον, ἐπᾴδουσι Ρωμαῖοι τοῖς γάμοις. Πέμπτῃ δὲ ἱσταμένου μηνὸς, ὃν νῦν ἡμέραν Καπρωτίνας Νώνας καλοῦσι, θυσίαν τινὰ δημοτελῆ περὶ τὸ πόλεως θύων ὁ Ρωμύλος, ἀθαίφνης μεγάλης περὶ τὸν ἀέρα τροπῆς γενομένης, ἀφανὴς ἐγένετο, καὶ μήτε αὐτὸς ἔτι, μήτε σῶμα τεθνηκότος εὑρέθη. Ἰούλιος δέ τις Πρόκλος ἀνὴρ ἐπιφανὴς εἰς ἀγορὰν προελθὼν, καὶ τὸ ἁγιώτατον ἱερῶν ἀψάμενος διωμόσατο Ρωμύλον ἰδεῖν σὺν τοῖς ὅπλοις εἰς οὐρανὸν ἀναφερόμενον, καὶ φωνῆς ἀκοῦσαι κελεύσαντος αὐτὸν θεοκλυτεῖν, καὶ Κυρῖνον προσαγορεύειν.

ΜΕΣΟΒΑΣΙΛΕΙΑ. Μετὰ τὸν τοῦ Ρωμύλου τελευτὴν στασιασάντων Ρωμαίων, καὶ ἀναρχίας οὔσης, ἔταξαν οἱ Πατρίκιοι ἐν μέρει ἕκαστον τοῖς Βασιλικοῖς προσηκόντως κοσμούμενον θύειν τε τοῖς θεοῖς τὰ νενομισμένα, καὶ χρηματίζειν ἓξ μὲν ὥρας τῆς νυκτὸς, ἓξ δὲ τῆς ἡμέρας κύριον ὄντα. Τὸ δὲ σχῆμα τοῦτο τῆς ἀρχῆς ΜΕΣΟΒΑΣΙΛΕΙΑΝ Ρωμαῖοι καλοῦσι.

Β ΝΟΥΜΑΣ ΠΟΜΠΙΛΙΟΣ Σαβῖνος. Οὗτος πόλεμον μὲν οὐδένα πώποτε διωκήσατο, τὰ δὲ κατὰ πόλιν εἰς τὸ ὠφελιμώτερον διεκόσμει, καὶ δύο μῆνας Ιανουάριον καὶ Φεβρουάριον προσέθηκεν. Ἐξ ἀρχῆς δὲ ἐχρῶντο δέκα μησὶν ἐς ἐνιαυτόν. Ἀσσάρια δὲ ἀπὸ ἀσημίου καὶ χαλκοῦ πεποιημένα πρῶτος Ρωμαίοις ἐχαρίσατο, πρὶν ἀπὸ σκυτίνων, καὶ ξυλίνων, καὶ ὀστρακίνων τὸν χρείαν παρεχόντων, ἅπερ ἐκ τοῦ ἰδίου ὀνόματος νομίσματα ἐκάλεσε. Νόσῳ τελευτᾷ.

Γ ΤΥΛΛΟΣ ΟΣΤΙΛΙΟΣ ἔτη λβ. Οὗτος τὸ τῆς Ρώμης πόλισμα εὐρύτερον καταστήσασθαι προσέχοις τῇ πόλει τὸν καλούμενον Καίλιον λόφον. λιμένα τε ἐν γείτονι ποιήσας, πεζομαχίᾳ βληθεὶς, ἅμα τοῖς βασιλείοις κατανάλωσε.

Δ ΑΓΚΟΣ ΜΑΡΚΙΟΣ ἔτη κδ βασιλεύει Ρώμης, ὃς ἐκ θυγατρὸς Νομᾶ Πομπιλίου γέγονεν. Οὗτος τὸ τῆς Ρώμης τεῖχισμα πρὸς τοῖς ἐρημίοις πλατείας, καὶ τὸ λεγόμενον Ἀβεντῖνον λόφον συνέχισας, καὶ τὸν ποταμὸν Τίβεριν πρὸς τὴν ἐκβολὴν τείχεσι περιβαλὼν πόλιν, ὡς οἵαν ἀπὸ τῆς θέσεως προσηγόρευσεν, ὃ σημαίνει θύραν ἐκκαίδεκα πρὸς σημείοις ἀπέχουσαν Ρώμης. Νόσῳ τελευτᾷ.

Ε ΠΡΙΣΚΟΣ ΤΑΡΚΥΝΙΟΣ Ρώμης ἐβασίλευσε μὴ τόπον, ὃς τὸν Ρωμύλου τείχη μεγάλῳ ὠχύρωσε, προσεγράφω πυλῶνας δὲ προτέρους ἀπεσημήνας, καὶ τὰς ὀνομάστους τάφρους, δι' ὧν ἀπὸ τοῦ Τίβεριν τὸ ἐκ τῶν πηγῶν ὕδωρ ἐκρεῖθεν, ἔργον ἐς τὰ μάλιστα πόλει χρήσιμον, κατεσκεύασεν. Ἐπιλέξας δὲ ἄνδρας ἐκ πάντων δημοτικῶν πατρικίους ἐποίησε καὶ κατέταξεν εἰς τὸν τῶν Βουλευτῶν ἀριθμόν. Καλεσκεύασε δὲ καὶ τὸν μέγαν Ἱππόδρομον. τῆς δὲ ἀρχῆς λθ ἔτη κρατήσας ὑπὸ τῶν Μαρκίου παίδων δολίως πρότερον διωσθεὶς οὕτω Ρώμης ἀναιρεῖται. Ἐπὶ τούτου ἦν Σαμψών, ἡ ἐν δεκάτῃ Μουσῶν ἀνηγορεύθη. Καθ' ὃν αὐτὸν καὶ Σόλων ὁ Δρακόντου νόμους ἠθέτει.

Ϛ ΣΕΡΒΙΟΣ ΤΥΛΛΙΟΣ τὴν ἡγεμονίαν ἐκδέχεται τεχθεὶς ἐκ γυναικὸς εὐγενοῦς μὲν, αἰχμαλώτου δὲ δόλῳ καὶ τῆς συμφορᾶς νενομισμένης, ἥτις εἰς Ρώμην ἀχθεῖσα ἔγκυος μικρὸν ὕστερον τεκεῖν, Σέρβιον τὸ τεχθὲν ἐπωνόμαζεν, ὡσανεὶ ἐπίκτητον δόλιον. Οὗτος ἐπροσέθηκε τῷ μεγέθει τῆς πόλεως δύο λόφους, τήν τε Ουιμινάλιον καλούμενον, καὶ τὸν Αἰσκυλῖνον, ἐπιτάφρου ὅτι μεγίστην περὶ τὸ τεῖχος ἤλασε. καὶ πρῶτος ἀπάντων τὸ τῶν Ρωμαίων ἀριθμήσας ἐκελεύσθη εὗρεν ὀκτὼ μυριάδας πολιτῶν ὅσας σὺν τριχιλίοις ἀνδράσι πρὸς τοῖς ἀπὸ τῶν ἀγρῶν Διανεμομένοις, ὃς εἰς λόχους καταγείμας, καὶ τοῖς ὁσίοις ἑκάστου τιμήματα πρὸς λόγον τῆς δυνάμεως ἐπιβληθεὶς δημοτέλεστον ἀπάντων πολίτευμα καὶ πολυωφελέστατον εἰσηγάγετο. Ταύτῃ δὲ τῇ διακοσμήσει τάς τε τῶν στρατιωτῶν καταγραφὰς, καὶ τὰς τῶν εἰσφορῶν συντάξεις, καὶ τὰ τιμήματα τῶν βίων ἐποιεῖτο. Τέσσαρα γὰρ ὄντος τοῦ πλουτοῦντος ὀργάνα, τεσσαράκοντα δὲ ἔτη

MCCLXX. MCCLXV. MCCLXVII. MCCCII. MCCCII. MCCCIII. MCCCII. MCCCIV. MCCCIV. MCCCV. MCCCXLIII MCCCXLIII MCCCXLIII. MCCLXXVI MCCCLXXV MCCCXCIX MCCCXCIX MCCCXIV. MCCCXXII. MCCCXXXVI MCCCXXXVI MCCCXXXVI

MCCCCXXXVI. δὲ ἔτη τ ἀρχῆς κρατήσας ἀφαθέρεῳ δολοφονηθεὶς ὑπὸ Ταρκυνίου Σουπέρβου.

MCCCCLXX., Ζ ΤΑΡΚΥΝΙΟΣ ΣΟΥΠΕΡΒΟΣ. Οὗτος εὐθὺς πάντα ἐκίνησεν ἐπὶ τὸ αὐθαδέστερον, καὶ βαρυτέραν τὴν πολιτείαν ἀπέφηνε, θεσμούς τε νόμους μεταθεὶς, καὶ ἄρχοντας μεθαλλόμενος, καὶ δι' αὐτῶν τὸν δῆμον δεσμοῖς παντοίοις καὶ μεγάλοις, καὶ κολάσεσι, καὶ ἀζημίαις αἰκιζόμενος.

MCCCCLXIX. Αὐτὸς γὰρ ἀξεῦρε δεσμὰ, μάστιγας, ξύλα, ἐίρκτας, φυλακὰς, κλοιὸς, πέδας, ἀλύσεις, ἀζημίας, μέταλλα, καὶ εἴτι ἄλλο κακόν. Οὗτος πρῶτος Ρωμαίοις μισηθεὶς ἀφῆτε τ' ἄλλα, καὶ διὰ τὸν ὁμώνυμον αὐτῷ Ταρκύνιον, ὃς καὶ γυναῖκα Λατῖνα Λακρητίαν λεγομένην εὐχῇ θεσπρωτὸς Ρωμαίοις νυκτὸς ὑπὸ στρατοπέδου παρελθεὶς πρὸς βίαν ἤγαγεν, ἀπεωσθεὶς ὑπὸ τ πολιτῶν ἀπεχώρησεν τοῖς οἰκείοις, βασιλεύσας ἔτη κδ. Καθ' οὗτον τ χρόνον Αρισταγείτων καὶ Αρμόδιος ἐπέθεντο τοῖς περὶ Ιππαρχον καὶ Ιππίαν τυράννοις, καὶ τ μὲν Ιππαρχον κτείνασιν, Ιππίας δὲ τὸν Αρισταγείτονα ἐτέραν ὄνομα λέαιναν συλλαβὼν ἐβασάνιζεν, ἐφ' ᾧτε εἰπεῖν τοὺς κοινωνήσαντας τ ἐπιθέσεως. ἡ δὲ πλεῖστον ὅσον ἀντεῖχεν. ἐκνικωμένη δ' ὑπὸ τ βασάνων, ἵνα μὴ δόξειπε, αὐτὴ τὴν ἑαυτῆς γλῶτταν ἀπέδηδοκε.

MCCCCXCVIII.

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΡΩΜΑΙΩΝ ΑΡΟ ΥΡΑΤΩΝ ΕΡΙ ΧΙΛΙΑΡΧΩΝ ΥΡΑΤΙΚΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ. ΠΑΛΙΝ ΑΡΟ ΧΙΛΙΑΡΧΩΝ ΕΡΙ ΥΡΑΤΩΝ. ΑΡΟ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΕΡΙ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΩΝ. ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΕΣ ΡΩΜΑΙΩΝ. ΜΕΤΑ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΝ.

MDCCCCLXIX. ΓΑΙΟΣ ΙΟΥΛΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡ. Οὗτος μὲν τὸ πέμπτον ἔτος τ βασιλείας Κλεοπάτρας ὑπὸ Ρωμαίων ἀναρρηθεὶς ὕπατος εἰς τὴν ἀνατολὴν σὺν πολλῇ ἀνελθὼν δυνάμει, καὶ πολλὰς τ αὐτόθι τροπωσάμενος καὶ ὑποφόρους καταστήσας, ἰδίων τ τόπων καθίσησιν ἐπεμελήτης.

MDCCCCL. Αντίπατρον μὲν ἔν τ Ασκαλωνίτην Παλαιστίνης κατέστησε διοικητήν. ὃς ἦν υἱὸς Αντίπατρος Ηρῴδης τ ἐν νεωκόροις ἀριθμουμένων, καὶ τ αὐτόθι τῶν Απόλλωνος ἱεροδούλων, παῖδα ἦν ὄνομα ποτὲ λῃστὴν ἀναρπάσαντες Ιδουμαῖοι καλεῖχον, λῦτρα ἀπ' αὐτοῦ ἀνακομιεῖσθαι ὑπαληφότες. Τῷ ἦν πατρὸς αὐτῷ εἰς ἔχαλον πενίας ἐληλακότος ἔμενε παρὰ τοῖς ἀρτασάταις Ιδουμαίοις, ὁ τοῖς ἐκείνων ἔθεσι τραφόμενος, ὁ ἦν Ιούλιος γνώμην εἰς τὴν Αἰγυπτίων τ Κλεοπάτρας κρατοῦσι τὴν ἀρχὴν, τ Πομπηίου ἀνασείλας τὰς Πομπηίας, καὶ τὰ ἐπὶ τ ἀνατολῆς διοικησάμενον ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Ρώμην. Οὗτος καὶ Δικτάτωρ ἐκλήθη. Δικτάτωρ δέ ἐστιν ἀρχὴ ἀνυπεύθυνος. Τότε Καικίλιος Στρηνὸς εἰς Καμπανίαν πρὸς Μίλωνα φυγάδα νεωτερίζοντά τι ἐλθὼν ἔπραξεν ἃ τι παρηκώδες, εἰ ζῶντα αὐτὸν εὑρήκει, νῦν ἦ ἐκ τ Καμπανίας ἐκπεσόντος αὐτῷ, καὶ ἐν Ασπαλίᾳ φθαρέντος, ἐς τε τὴν Βρεττίαν ἦλθε, καὶ ἐκεῖ, περὶν ποιῆσαί τι λόγου ἄξιον, ἀπώλετο. Τῷ δὲ Καίσαρι μέλλοντι τ αὖλιν ἀξελθεῖν θύραν ἀπερχομένῳ ἐπὶ τὸ Βαλνεατήριον εἰκὼν αὐτῷ ἀφεστῶσα τῷ πεθύρῳ ἀλομάτως κατέπεσε. Καὶ πρὸς τούτοις χάρτην αὖτις ἐπέδωκε πᾶσαν τ κατ' αὐτὸν μελεδωνὴν ἐπιβουλὴν ἔχουσα. καὶ νομίσας ἄλλο τι εἶναι ἢ κατέτυχεν, ἀλλὰ δεδωκὼς ἑτέρῳ φυλάττειν ἐσφάγη ὑπὸ Βρούτου Καισίου ἐν τῷ Βαλνεατηρίῳ, χρόνων ὑπάρχων νε. κληρονόμον ἦ καὶ θεὸν ἑαυτοῦ καταλιπὼν Οκταβιον τ υἱὸν Ιουλίας τ ἰδίας ἀδελφῆς ἔτος ἄγοντα ιθ. ὁ δὲ δῆμος τὸ σῶμα αὐτοῦ, ὥσπερ εἶχεν, ἐν τῇ ἀγορᾷ ἐπὶ πυρὰν ἐπέθηκεν. Τοῦ δὲ Καίσαρος ἀποθανόντος, Κάσσιος εἰς τὴν Ιουδαίαν ἀναβὰς, τήν τε χώραν ἐκάκωσε, καὶ πάλαι ὀκταακόσια πάρ' αὐτῶν εἰσεπράξατο. Κατὰ τοῦτον τ καιρὸν Σερβίλιος ὁ Ισαυρικὸς ὑπέργηρως ἀπέθανε.

MDCCCCLXXI. MDCCCCLXXII. MDCCCCLXXIII. MDCCCCLXXII. MDCCCCLXXVII. MDCCCCLXXII. MDCCCCLXXIII.

ΟΚΤΑΟΥΙΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΚΑΙΣΑΡ. Αὐτίκα μὲν τὸν Ιούλιον Καίσαρος φόνον τὸ φῶς τοῦ ἡλίου ἐλλιπεῖσθαί τε καὶ σβέννυσθαι, τότε δὲ ἐν τρισὶ κύκλοις φαντάζεσθαι ἐδόκει. Καὶ ἡ βουλὴ τῷ Λευκίῳ Πλάγκῳ ἐκέλευσε σὺν ἐκ Ουιέννης τῆς Ναρβωνησίας ὑπὸ τ Αλλοβρίγων ποτὲ ἐκπεσόντας, καὶ εἰς τὸ μεταξὺ τοῦτο Ροδανοῦ καὶ τοῦ Αραίλεω, ἢ συμμίγνυνται ἀλλήλοις, ἱδρυθέντας συνοικίσαι. καὶ ὅτως ἐκεῖνοι ὑπομείναντες τὸ Λουγόδουνον μὲν ὀνομασθὲν νῦν δὲ Λούγδουνον καλούμενον, ἔκτισαν. καὶ τότε ἐν Ρώμῃ τὴν Κικέρωνος φαγὼν τοῦ ῥητορικοῦ κεφαλὴν Αντώνιος ἐκέλευσεν ἐκφανέστερον τ ἄλλων ἐν τῷ βήματι πεστεθῆναι, ἵνα ὅθεν κατ' αὐτοῦ δημηγορῶν ἠκούετο, ἐντεῦθεν μὴ τ χειρὸς τ δεξιᾶς, ὥσπερ ἀπετέτμητο, ὁρῶτο. Μετὰ ταῦτα νόμου ὁ Φαλκίδιος ὠνομασμένου ὑπὸ τοῦ Γαβίου Φαλκιδίου δημαρχοῦντος ἐτέθη, ὥστε τινα τὸ τέταρτον τ καταλειφθέντος οἱ ὑσίας, ἄνευ τῆ βαρυώτητι, λαβόντα, τ λοιπὸν ἀφεῖναι. Τότε καὶ Μάξιμον τινὰ ταμιεύσαντα μέλλοντα

MDCCCCLXIX. MDCCCCLXXIV. MDCCCCLXXVI. MDCCCCLXXVI. MDCCCCLXXX.

ἐγνώρισέ τε ὁ δεσπότης, καὶ ἀπήγαγε. ΜDCCCCLXXVI.
ὁ δὲ Κάσσιος ὅπλοις τούτων τὸν χρόνον Ῥοδίους ναυμαχίᾳ νικήσας, καὶ εἰς τὴν νῆσον περαιωθεὶς ἄλλο μὲν οὐδὲν κακὸν αὐτοὺς ἔδρασε, τὰς δὲ ναῦς, καὶ τὰ χρήματα, καὶ τὰ ὅσια, καὶ τὰ ἱερὰ, πολλοῦ δ' ἄρματος ἡλίου, παρεσπάσατο. Μετὰ ταῦτα ΜDCCCCLXXV.
Κλεοπάτρα τῆς Ιουδαίων καὶ Ἀράβων ἐπιβουλεύσασα βασιλείας μέρη λαβεῖν ἴσχυσε παρ' Αντωνίου. ὁ δὲ Οκτάβιος τὴν δὲ Ιταλίας σωματροίσας δηώσαμεν κάτοικον ὅπλοις Αντώνιον. καὶ συμβολῆς γενομένης, ἡττᾶται Αντώνιος, καὶ φεύγει μετὰ τῆς Κλεοπάτρας εἰς Αἴγυπτον. καὶ ὁ μὲν Αντώνιος ἑαυτὸν διεχρήσατο, ἡ δὲ Κλεοπάτρα εὐλαβουμένη τὸ ἐν τῇ Ρώμῃ θρίαμβον, συσχεθεῖσα, ἄσπιδι τῷ θηρίῳ ἑαυτὴν παρασενεγκαμένη πέλτα. ΜDCCCCLXXXVII.
Αὔγουστος δὲ Αἴγυπτον ὑποπλεύσας, καὶ τῷ Γαλλίῳ τῷ Κορνηλίῳ αὐτὴν ἐπέτρεψε, τῷ τε Απόλλωνι ἀγῶνα καθιέρωσεν Ακτια αὐτὸν παραγορεύσας, καὶ πόλιν σωφρονίσας, Νικόπολιν αὐτὴν ὄνομα θέσθαι, ὅτε πρῶτον ὁ Καῖσαρ τὸ κράτος πᾶν μόνος ἔσχεν, ὥστε καὶ τὴν ἀπαρίθμησιν τῆς μοναρχίας αὐτοῦ ἐτῶν ἀπὸ ἐκείνης τῆς ἡμέρας ἀκριβοῦσθαι. ὁ δὲ Κορνήλιος Γάλλος ὁ πρῶτος τὴν Αἰγυπτίων ἐπιτροπευομένην πολλὰ καὶ μάταια εἰς τὸν Αὔγουστον ὑπολαβὼν, πολλὰ δὲ καὶ ἐπαίτια ἐγκαλέσας, ὑπὸ Αὐγούστου ἀπομωθεὶς, ἀπειλήσας ὅπλοις τούτοις ἑαυτὸν διεχθρέσαι. ὁ δὲ Καῖσαρ τὸ δ' Αὐγούστου ὄνομα καὶ ἀπὸ τῆς βουλῆς, καὶ ἀπὸ τοῦ δήμου ἐπέθετο, καὶ τὴν μὲν τὸν Σεξτίλιον ἐπικαλούμενον, ἐν ᾧ ὕπατος πρῶτον ἐγένετο, Αὔγουστον ἀντονόμασε, τὸν θρίαμβον τῆς Αἰγύπτου καταγροφῆς πομπεύσας, ἐν ᾧ καὶ εὐπρεπεστάτη ἡ πομπὴ, ἐν ᾗ καὶ ἡ Κλεοπάτρα ὅπλοις κλίνης ἐν τῷ θανάτου μιμήματι παρεκομίσθη, ὡς πομπεῖον, μὴ τῶν ἄλλων αἰχμαλώτων, καὶ μὴ τοῦ Αλεξάνδρου δ' καὶ Ηλίου, καὶ Κλεοπάτρας, τῆς καὶ Σελήνης, τῶν τέκνων αὐτῆς. πολλαὶ δὲ πρεσβεῖαι πρὸς Καίσαρα ἀφίκοντο. Καὶ ὅλη μὲν οἱ Ινδοὶ πρεσβευσάμενοι πρότερον φιλίαν, τότε ἐπεστείλαντο, δῶρα πέμψαντες αὐτῷ. Αμισὸς πολιτήσαντος, ἡ Γαλατία μὴ τὴν Λυκαονίας Ρωμαίων ἄρχουσα ἔσχε, καὶ τὰ ἐν τῷ Βοσπόρῳ τῷ Κιμμερίῳ νεοχμώσαντα κατέσχη, δ' Αγρίππα ἐν Σινώπῃ ἐλθόντος, πρὸς ὅπλοις τοῦ Βοσπορείας στρατοῦσθαι, οἱ τότε τότε ὅπλα κατέθεντο, καὶ τῷ Πολέμωνι παρεδόθησαν. Πολλὰς δὲ νόμους ἔθετο ὁ Αὔγουστος. καὶ τοῦ Κυζικηνοὺς, ὅτι Ρωμαίους τινὰς ἐν εἰρήνῃ μαστιγώσαντες ἀπέκτειναν, ἐδηλώσατο, καὶ τὰ αὐτὰ τοῦ Συρίας, τούς τε Σιδωνίους διὰ τὰς φύσεις ἐποίησεν ἐν τῇ Συρίᾳ γνώμων. καὶ ἐν Σάμῳ χειμάσας τοῖς Σαμίοις ἐλευθερίαν μισθὸν τῆς Δημητριάδος ἀπέδωκε, καὶ ἄλλα πρόσοδα ἐποίησεν, ἅτε παντόμιμος ὄρχησις ἐν ἐκείνοις εἰσήχθη πρὸς χρόνους ὕστερον ὕστερον, Πυλάδης τε Κίλιξ, καὶ Βαθύλλος πρῶτον αὐτοῖς μετελθόντων. Καὶ ἡ Ιουλία Αὐγούστου θυγάτηρ ἀπελαύνεται εἰς Γαυδαλαρίαν τῆς πρὸς Καμπανίᾳ νήσου ὑπερωρίσθη, καὶ αὐτῇ καὶ ἡ Σκριβωνία μήτηρ συνεξέπλευσεν. ἠγαπᾶτο δὲ ὑπ' Αὐγούστου Μαικήνας ἀνὴρ σοφὸς, ὃς καὶ πρῶτος τὰ σημεῖα ἐφεῦρεν. εἶχε δὴ τὸν Αθηνόδωρον τὸν Αλεξανδρέα σοφώτατον πάνυ. Τότε τῷ * δευτέρῳ ἔτει αἱ Ινδικαὶ ἐπενοήθησαν, καὶ τὸ Βίσεξτον, καὶ νόμος ἐξέθετο πολιτικὸς, καὶ Βιργιλίου ᾠδαὶ Ρωμαίοις ἐγνωρίζετο ποιητής. καὶ ἐν τῷ αὐτῷ * μβ [μ] ἔτει ἤχθη ὁ κατ' Ανθιόχειαν τῶν ἐτῶν ἀριθμός. τότε τῷ αὐτῷ ἔτει, Ηρώδης δὲ λγ, Κυρίνιος ὑπατος τὸ συγκλήτου βουλῆς ἀπεκεκλημένος εἰς τὴν Ιουδαίαν, ἀπογραφὰς ἐποιήσατο τῶν ἀσιῶν, καὶ τῶν οἰκητόρων. ἐν δὲ τῷ αὐτῷ ἔτει ΙΗΣΟΥΣ ὁ θεὸς ἡμῶν ἐν Βηθλεὲμ γεννᾶται. ὁμοῦ σωάγει ἀπὸ Αβραὰμ ἔτη ϛ, ιε. Ἦν δὲ τοῦτο τὸ δεύτερον καὶ πεντακοσιοστὸν ἔτος τοῦ Αὐγούστου βασιλείας. Αἰγύπτου ὑποταγῆς, καὶ τῆς τελευτῆς Αντωνίου καὶ Κλεοπάτρας, εἰς ὃν ὑστάτην ἡ κατ' Αἴγυπτον τῶν Πτολεμαίων κατέληξε δυναστείαν, ὄγδοον ἔτος καὶ ἑκατὸν, ὑπατικὰ ὁ Σωτὴρ καὶ Κύριος ἡμῶν Ιησοῦς Χριστὸς ὅπου τῆς τότε πρώτης ἀπογραφῆς, ἡγεμονεύοντος Κυρηνίου τῆς Συρίας, ἀκολούθως τῇ περὶ αὐτοῦ προφητείας ἐν Βηθλεὲμ γενάτῃ τῆς Ιουδαίας. Ταύτης δὲ τῆς τοῦ Κυρίνιου ἀπογραφῆς καὶ ὁ τῆς παρ' Εβραίοις ὀνομαστὸς ἱστορικὸς Φλάυιος Ιώσηπος μνημονεύει καὶ ἄλλων ἀπομνημάτων ἱστορίαν περὶ τῆς τῶν Γαλιλαίων καὶ τοῦ αὐτοῦ ὀνομαζομένης χρόνους αἱρέσεως Ιούδα Γαυλανίτου, ὃς εἰς ἀποστασίαν ἐνῆγε τοῦ ἐπιχωρίους, ὁ δὲ Αὔγουστος ἐν ᾧ ἔτει Σέξτος Απούλλιος καὶ Σέξτος Νομπήιος ὑπάτευσαν, τὸν ἀγῶνα ἐν τῇ Νεαπόλει διαφθεὶς ἔπεσε ἐν Νώλῃ μετήλλαξε δεύτερος μὲν Ρωμαίων αὐτοκράτωρ γενόμενος, ἐξ δὲ καὶ πεντήκοντα τῆς ἀρχῆς ἔτη ἀνύσας, πρὸς οἷς μῆνας ε, ἡμέρας δυοῖν πλείονας. τότε δὲ αὐτῷ δ' χρόνος τεσσαρεσκαίδεκα ἔτη σωῆρξεν Αντωνίου. ὅ, τε ἥλιος πᾶς διέλιπε, καὶ δ' ἀέρας τὸ μὲν καίεσθαι ἔδοξε.

MDCCCCLXXVI.
MDCCCCLXXV.
MDCCCCLXXXVII.
MDCCCCLXXXVII.
MDCCCCLXXXVIII.
MDCCCCLXXXVII.
MDCCCCLXXXVIII.
MDCCCCXC.
MDCCCCXCI.
MDCCCCXCII.
MDCCCCXCV.
MDCCCXCIX.
MDCCCCI.
MMXII.
MMXX.V.
MDCCCCLXXXVIII.
MMXIV.
MMXV.
MMXVI.
MMXXV.
MMXXIV.
MMXXIX.

TIBE-

ΜΜxxx. ΤΙΒΕΡΙΟΣ ἔτη ιϛ. Ἐπὶ τούτου Γάϊος
ΜΜxxx. Ἀσίνιος Γάλλος παῤῥησίᾳ ἀεί ποτε πα-
τρῴᾳ ᾗ ὑπὲρ τὸ συμφέρον αὐτῷ χρώ-
ΜΜxxxv. μενος πολλὰ μὲν δεινὰ πεπονθὼς ἀπεσ-
φάγη. καὶ δὴ ὁ Ἀρχέλαος Καππα-
δοκῶν βασιλεὺς ὑπὸ Τιβερίου ἀπήχθανε.
Καὶ τότε μὲν ἡ Καππαδοκία τῶν Ρω-
μαίων ἐγένετο· καὶ ὕπατοι ἐπετράπη, τῆς
τε ἐν τῇ Ασίᾳ πόλεως τὰς ὑπὸ ζ σφο-
ΜΜxxxix. δρὸν κακωθείσας ἀνὴρ ἐσκληνικὼς σὺν
πένητι ῥαδδούχοις πεπιστάχθη, καὶ χρή-
ματα πολλὰ μὲν ἐκ τῶν φόρων ἀνείθη,
πολλὰ δὲ καὶ παρὰ Τιβερίου ἐδόθη. καὶ
Δρῦσος ὁ παῖς αὐτοῦ φαρμάκῳ διώλετο,
ὑπὸ Σηϊανοῦ φάρμακόν τι αὐτῷ δεδό τε
τῶν ἐν τῇ θεραπείᾳ αὐτοῦ ὄντων, καὶ δεδὸ
τὴ γυναικὸς αὐτοῦ Λιουίλλας, δεδωκότος.
Ἐν δὲ τῷ ιε ἔτει τῆς βασιλείας τότε ὁ
ΜΜxliv. κύριος ἡμῶν Ιησοῦς Χριστὸς ἐβαπτίσθη,
καὶ ὑ εὐαγγελικὸς κηρύγματος ἀπήρξατο.
ΜΜxlvii. ἐν δὲ τῷ ιϛ ἔτει ἐσωρώθη. Τεκμήριον δὲ
ἂν ηὑρέτο ὑ κϛ τόδε τὸ ἔτος πεπονθέ-
ΜΜxlvii. ναι τὸν σωτῆρα ἡμῶν ὁ ὑ κϛ Ιωάννου
εὐαγγελίου μαρτυρία, ἥτις μϛ τὸ ἔτος
ιε Τιβερίου τριετῆ χρόνον τῆς διδασκα-
ΜΜli. λίας αὐτοῦ διαγνύσῃ μαρτυρεῖ. Τοῦ δὲ
Πιλάτου τῷ Τιβερίῳ πράσια ὑ Χριστῷ,
καὶ τὰ περὶ ἀναστάσεως αὐτοῦ κοινωσαμένου,
ὁ Τιβέριος (καθὼς ἱστορεῖ Τερτυλλιανὸς
ἐν τῇ ὑπὲρ Χριστιανῶν ἀπολογίᾳ) καθα-
πλαγεὶς ἀνήγγελε πάντα τῇ συγκλήτῳ,
καὶ ἠβουλήθη διὰ βασιλικοῦ τύπου ἀ-
ναγορεῦσαι αὐτὸν θεόν. ἡ δὲ σύγκλητος
ὐ προσήκαλο, παραρχεῖν νόμῳ παλαιῷ
λέγουσα, μὴ πρότερον θεοποιῆσαί τινα ἐὰν
μὴ ψήφῳ καὶ δόγματι πάρ αὐτῆς ἐγ-
κριθείη. ὁ δὲ τὸν μὲν νόμον τὸν ἐδέξατο,
ἐκέλευσε δὲ μηδένα ἐμποδίζειν τῷ Χρι-
στοῦ κηρύγματι. Καί μοί τοι καὶ θάνατον
ΜΜxlix. προσηπείλησε τοῖς κατηγορεῖν τολμῶσι
τοῦ κηρύγματος. ὁ δέ γε Πιλᾶτος μίσει
τῷ πρὸς Ιουδαίους καὶ τὸν ἱερὸν θησαυρὸν
τὸν καλούμενον κορβωνᾶν πρὸς καταγω-
γεῖ ὑδάτων δεκαναλίσκων εἰς σφᾶς τὸ
πλῆθος ἠρέθισε, καὶ οὐκ ὀλίγους αὐτῶν
ἀπέκτεινεν. Ἰώσηπος δὲ ἱστορεῖ κϛ τῷ
αὐτῷ ἡμέραν τοῦ τοῦ κυρίου σωτῆρος
ΜΜxlvii. κτύπον ἀνιλαβέσθαι πρῶτον, ἔπειτα φω-
νῆς ἀθρόας ἔνδοθεν ἀκοῦσαι ὑπὸ τοῦ ἐσω-
τάτω ἱεροῦ, ΜΕΤΑΒΑΙΝΩΜΕΝ
ΕΝΤΕΥΘΕΝ. Καὶ πάλιν ὁ αὐτός
φησι Πιλᾶτον τὸν ἡγεμόνα τὰς Καίσαρος
εἰκόνας νύκτωρ εἰς τὸ ἱερὸν, ὅπερ οὐκ ἐξ
ἔθεμις, εἰσκομίσαι, μεγίστου τε παραχθῆ-
ΜΜxlvii. ναι θορύβου τε καὶ στάσεως ἐμβεβλῆσθαι τοῖς
Ιουδαίοις. Τὸν δὲ Τιβέριον Γάϊος ὁ ἀδελ-
φιδοῦς ἐν τῇ νόσῳ αὐτοῦ ἱματίοις πολ-
λὰ ὠφεληθεὶς ἀπέπνιξε.

ΓΑΙΟΣ ΚΑΛΙΓΟΥΛΑΣ ἔτη δ. Οὗ- ΜΜLIII.
τος τὴν πατρῴαν Ηρῴδου Αρχέλα- ΜΜLIII.
ου ἐδωρήσατο. Μετὰ ταῦτα ἐκβὰς τῆς ΜΜLIII.
ἀνθρωπίνης φύσεως ἑαυτὸν ἀπεθέωσε, καὶ
ἀνδριάντας ἑαυτοῦ καθὰ πόλιν ἐν τοῖς
ναοῖς ἐπέσχε καθιδρύσασθαι, καὶ εἰς τὸ
τῶν Ιεροσολύμων ναὸν, θεομίσους νέος Γάϊος
ἱερὸν ἀνεμάσθαι. ὁ δὲ τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ ΜΜLV.
πάσας διαφθείρας, εἰς νῆσον τὰς δύο κα-
τέκλεισεν. ἡ γὰρ τρίτη παρεπέφανε. καὶ ΜΜLV.
Λολλίαν Παυλίναν ἔγημε, αὐτὸν τὸν ἄν-
δρα αὐτῆς Μέμμιον Ρήγουλον ἐγγυησάμε-
νοι τὴν γυναῖκα ἀναγκάσας, μὴ καὶ ἀ-
νέγγυον αὐτὴν ποιῆσαι οὐ νόμος λάθῃ.
καὶ εὐθύ γε καὶ ἐκείνῳ ἔζημίωσε. Τότε συν-
έβη σφᾶς τὸν ἐν Αλεξανδρείᾳ Ιουδαίων
τε καὶ Ελλήνων, καὶ πρεσβεία ἀφ' ἑκατέ-
ρων πρὸς Γάϊον. Τῆς δὲ τῶν Ιουδαίων ΜΜLIII.
πρεσβείας ἦν φίλων ἀνὴρ τὰ πάντα ἔνδοξος, Αλεξάνδρου ὁ Αλαβάρχου ἀδελ-
φός. ὁ δὲ Γάϊος πέμπει Πετρώνιον ἡγε- ΜΜLV.
μόνα εἰς Συρίαν, δοὺς ἐντολὰς, σὺν στρα-
τιᾷ ἐπάγειν ὅπλα τοῖς Ιουδαίοις, ἐὰν μὴ θέλωσι δέξασθαι αὐτοῦ τὸν ἀνδριάν-
τα. ὁ δὲ ἀπελθὼν ὑπὸ Καισάρος ΜΜLVI.
χαρεὶς ἀνηρέθη, ὅτι τὸν Πιλᾶτον τοσούτοις
ἔτεσιν κατέχοντα λόγος συμφορᾶς, ὡς
δὴ ἀνάγκης φονεύσαι ἑαυτὸν καὶ τιμω- ΜΜLV.
ρὸν αὐτόχειρα γενέσθαι, τῆς θείας, ὡς
ἔοικε, δίκης οὐκ εἰς μακρὰν αὐτὸν μελε-
τώσης. ἱστοροῦσιν Ελλήνων οἱ τὰς Ολυμ-
πιάδας ἅμα τοῖς κϛ χρόνοις πεπραγ-
μένοις ἀναγεγράψαντες.

ΚΛΑΥΔΙΟΣ ἔτη ιγ, μεθ' ὃς θ. Οὗτος ΜΜLVII.
ἀποδίδωσιν Αγρίππᾳ τὴν πατρῴαν αὐ-
τοῦ βασιλείαν ἅπασαν. Ἐπὶ τούτου Μάρ- ΜΜLX.
κου πρῶτον ἵσταται ἐν Αἰγύπτῳ εὐαγγέλιον
συγγεγραφέναι, καὶ ἐκκλησίαν πρῶτον ΜΜLVIII.
ἐπ' αὐτῆς Αλεξανδρείας συστήσασθαι.
Τότε καὶ λιμὸς τὴν οἰκουμένην πέσασθαι ἡ κϛ ΜΜLX.
τὰς Πράξεις Αποστόλων Αγάβου προφήτου ΜΜLXV.
προεῖπε μέλλειν ἔσεσθαι λιμὸν ἐφ' ὅλῃ
τὴν οἰκουμένῃ πέρας ἐλάμβανε προῤῥη-
σις. Ἐπὶ δὲ Κλαυδίου τοῦ βασιλείας
διέποντος, καθ' ὃν πάσχα ἑορτὴν ΜΜLXIII.
τοσαύτην ἄγει τῶν Ιεροσολύμων σάρξ καὶ
παραχθῆναι ἐγνώσθη σπεύδει, ὡς μόνον
τὸν περὶ τὰς ὁδοὺς τοῦ ἱεροῦ βίᾳ σπασθε-
μένων, πεῖς μυριάδας Ιουδαίων ὑποθα-
νεῖν πρὸς ἀλλήλων καταπατηθέντων,
γνόντα τὴν ἑορτὴν πένθος μὲν ὅλῳ
τῷ ἔθνει, θρῆνον δὲ κατ' ἐκάστην οἰκίαν.
Κλαύδιος δὲ Αγρίππαν Αγρίππα πᾶ-
δα Ιουδαίων καθιστὰς βασιλέα, φίλικα ΜΜLX.
τὴν χώραν ἀπάσης Σαμαρείας τε καὶ
Γαλιλαίας, καὶ πρὸς τὴν ὑπακλε-

μὴν Γεραίας ἐκπέμπ. Κάθ' ὃς χρόνους καὶ Αἰγύπτ῀ τὰς λησὰς ἀζήκαγεν εἰς τὴν ἔρημον σὺν Σικαρίοις, ὃς μετῆλθε φῆλιξ ὁ ἡγεμών. Καὶ τότε μεταξὺ Θήρας καὶ Θηρασίας νῆσ῀ ἀνεφυσήθη σκιδίων Λ. Ἀπὸ τ῀ Ἀλεξάνδρ῀ τελευτῆς ὑπὸ τὴν ἡγεμονίαν Γερμανικ῀ Κλαυδίου Καίσαρ῀, ἔτη σωάγε᾽ τξε.

ΜΜΙΧΧΙ. ΜΜΙΧΧΙ. ΜΜΙΧΧΙΙ. ΝΕΡΩΝ ἔτη ιδ. Εἰς τότε σπασάζοντας Ἰουδαίων σὺν πρώτοις ἐν Καισαρείᾳ θεὸς σὺν Σύροις φῆλιξ ὁ ἐπίτροπ῀ ἔπαυσεν. Μετὰ φῆλικα Πόρκι῀ φῆς῀ εἰς τὴν Ἰουδαίαν πέμπε᾽, κάθ' ὃν διαμολογησάμεν῀ Γαῦλ῀ σλέσμι῀ ὑπὸ Ρώμης ἄγε᾽. Τὸ δὲ φήσε ἐν Ἰουδαίᾳ ἀποθανόντ῀, Ἰουδαῖοι τ῀ ἀδελφὸν Κυρίε Ἰάκωβον, ᾧ θεὸς τῶν Ἀποστόλων ὁ θρόνος τ῀ ἐπισκοπῆς ἐν Ἱεροζολύμοις ἐγκεχείρισο, κτείναζι, καιρὸν εἰς ἀζίαν λαβόντες τὴν ἀναρχίαν. Εἰς Νέρων῀ ὁ ἥλι῀ σύμπας ἐν μέσῃς τ῀ θυσίαις τ῀ ὑπὸ τῇ Ἀγριππίνῃ κ῀ τὸ ψήφισμα γραμμάσις ἀζέλιπεν, ὥστε καὶ ἀστέρας σκοφῆναι. Καὶ σκηπὸς πολε τὸ δεῖπνον πᾶν εἰσφερόμενον Νέρωνι κατέφλεξε, Νέρων῀ ὄγδοον ἄγονος τῆς Βασιλείας ἔτος. Μετὰ Μάρκον τὸν Ἀπόσολον, καὶ εὐαγγελισὴν, τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ παροικίας Ἀνιάν῀ τὴν λειτουργίαν ἀμαδέχετ᾽. Κραταιμένης ἦ ἤδη τῷ Νέρωνι τῆς ἀρχῆς, εἰς ἀνοσίους πράξεις ἀζώκειλε, καὶ ἀλλότρια τῆς Βασιλείας ἐπελήδυσε, πράγματα κιθαρίζων, Ϲ τραγῳδῶν, καὶ ὀρχήμενος ὑπὸ τ῀ θεάτρων. Καὶ θεὸς τούτοις ἐν πάσαις αὐτ῀ ἀθεμιτουργίαις καὶ τὸ τ῀ θεομαχίας θεοσέβημε μύσ῀, σλώκτης πρῶτ῀ γνώμων῀ ἕ θείε λόγε. Μετὰ δὲ τοῦτο ὑπάγελῆς κατ' αὐτ῀ μεμυθείσης αὐτῷ, εἰς ἄκρον μανίας ἐλθὼν ἀνεῖλε τὴν μητέρα αὐτ῀, καὶ τὴν γυναῖκα αὐτ῀, καὶ τὴν ἀδελφὴν αὐτ῀, καὶ ἄλλας μυρίας τῷ γνώμῃ θεοσήκοντας, καὶ σὺν ἐν Ρώμῃ ἐστήμας, τὴν ὀζ αὐτῶν ἐπανάσασιν ὑφορώμεν῀, καὶ Ἀνναῖον Κορν῀τον εὐδοκιμένα τότε ὑπὸ παιδεία εἰς νῆσον ἐνέβαλεν, ἔν τε τοῖς κιθαρῳδοῖς ἠγωνίζετ᾽, τός τε κορυφαίους ἀνεῖλεν Ἀποστόλων Πέτρον καὶ Παῦλον. Φήσω σλὲ Ἀλβῖν῀, Ἀλβίνῳ ἦ Κέστι῀ φλῶρ῀ διάδοχ῀ ἐπέμφη, ὃς τοσαῦτα Ἰουδαίοις σλιέθηκε κακὰ, ὡς ἐπαναγκάσαι αὐτὸς ἐφ' ὅπλα χωρῆσαι. Τῶν σλὲ Ἰουδαίων τὴν πρὸς σὺν Ρωμαίοις ὑποζυγὴν ἠθετηκότων, ἔπεμψεν ὁ Νέρων τ῀ Οὐεσπασιανὸν, καὶ τ῀ υἱὸν αὐτ῀ εἰς Ἰουδαίαν.

ΓΑΛΒΑΣ μεῶας ϛ, ἡμέρας ιγ. ἦν ἦ τ῀ εὐπατριδῶν. ὃς ἔχε θεοδωσεβύνζα τ῀ οθωνα, ὃς καὶ ἰδὼν τ῀ Γάλβαν λέκιον Γείσωνα εἰς ὑποθεσίαν θεοδαλαβόνζα, φθονήσας, καὶ τὸ στράτευμα κάτ' αὐτοῦ κινήσας ἀπέκτανεν αὐτόν. Ἀπυτάμεν῀ ἦ οθων χρήματα θεοδὲ τ῀ στρατιωτῶν, ἃ ὑπέσχετ᾽ αὐτοῖς, ἔφη, ἐ δεῖ αὐτοκράτορα ἀναγκάζεσθ᾽.

ΟΘΩΝ μεῶας Γ, ἡμέρας Η. ἐφ' ἦ ὑβρις ἀσήμε. Θύων δέ πλε ἐν τῷ ἱερῷ τὰ τ῀ Ἀφροδίτης ἄσματα τοῖς ἱεροῖς παρέμιξε. καὶ ἀφ' ὅτ῀ Ουιτελίε αὐτῷ ἐπαναστάντ῀, ξιφιδίῳ ἑαυτὸν διεχειρίσατ᾽ εἰπὼν, τί, γὰρ μακροῖς αὐλοῖσιν αὐλῆσαι μ᾽ ἔδει; ,

ΟΥΙΤΕΛΙΟΣ ἔτ῀ ἑν, ὑβρις ὑπὸφανὲς ὤν. ἔτ῀ ἀστρολόγος καὶ ἀστρονόμος καὶ γόητας ἐντὸς ῥητῆς ἡμέρας ἐκχωρῆσαι τ῀ Ἰταλίας θεοσέπεμψεν, οἱ καὶ θεόγραμμα ἐρρίψαν θεοαγγέλλοντες ἐντὸς ἡμέρας ῥητῆς ἀπαλλαγήσεσθαι αὐτὸν ἕ βίε. ὁ δὴ καὶ γέγονεν. ἐσφάγη γὰρ ὑπὸ στρατιωτῶν.

ΟΥΕΣΠΑΣΙΑΝΟΣ ἔτη δέκα, ἡμέρας Η, ἔτ῀ αὐτοκράτωρ γέγονεν ἐν Γαλατσίνῃ ἔπι τὰς πόλεις τ῀ Ἰουδαίων πολιορκῶν, ὅστις καὶ Ἰώσηπον τὸν συγγραφέα ὑποχείριον ἐποίησατ᾽. Ἀνήχθη σλὲ ἐν Ρώμῃ ἀναγορευθεὶς ὑπὸ στρατ῀ βασιλεὺς, καθαλιπὼν Τίτον τὸν υἱὸν αὐτ῀ τὴν Γαλατσίνην πολιορκεῖν. Τῷ πρώτῳ ἔτι Ουεσπασιανὸς ὁ ναὸς ϛ Καπετωλίε ἐνεπρήσθη, καὶ τῷ πέμπτῳ οἰκοδομεῖσθαι πάρ' αὐτ῀ ἤρξατ᾽. Τῷ σλυτέρῳ ἔτι ὁ Τίτ῀ τὴν Ἱεροσαλὴμ θεοδαλαβὼν, πᾶσαν αὐτὴν, καὶ τὸν ἐν αὐτῇ νεὼν καθηδάλωσεν ἐν πυρί. Ἰωσηπος δὲ τῷ πολέμῳ καὶ τῇ ἁλώσι σκεῖσε σωὼν τὸν μὲν λαὸν εἰς τριακοσίας μυριάδας ἠριθμῆσθαι φησὶ σὺν νηπίοις Ϲ γυναιξίν. ἄνδρας δὲ ἑκατὸν δέκα μυριάδας ἐν τῷ πολέμῳ τῷ θεὸς ἀλλήλας, Ϲ ἐν τῷ συγκλεισμῷ, ᾧ ἑαυτὸς ἑκασίως ἐν ὑπογείοις τόποις συνέκλειζαν, καὶ κατέκτειναν, διεφθαρέναι συνεγράψατ᾽. καὶ σὺν μὲν ἐν ἀκμῇ τ῀ ἡλικίας καὶ σώματ῀ καλλῇ διαφέροντας τῷ θριάμβῳ Ρώμης ἀχθῆναι εἰς ἠριομαχίαν, ἕ ἄλλα δὲ πλήθ῀ τῶν ὑπὲρ τὰ ἴζ ἔτη σὺν μὲν σλεσμίοις εἰς τὰ κατ' Αἴγυπτον ἔργα παραπέμπεσθαι, σὺν πωλεῖσας δὲ εἰς τὰς ἐπαρχίας ὑπερορίζεσθ᾽ φθαρησομένους ἐν θεάτροις, ἐν σιδήροις, καὶ θηρίοις, σὺν δὲ ἐντὸς ἰζ ἐτῶν αἰχμαλώτους ἀπάγεσθαι πραθησομένους διετάξατ᾽. Τοῦτον δὲ μόνον τὸν ἀριθμὸν εἰς ϐ μυριάδας ἀνδρῶν συνθεωρεῖσθαι. Τότε δὲ ἀληθῶς ἀζωλοθρεύθη κεῖμα καὶ χρῖσμα. καὶ ἐν συντελείᾳ ἡ ἐρήμωζις αὐτῆς ἐδόθη. Ο σλὲ αὐτὸς

Ἰώσηπ῀

Ἰώσηπ⊙ τῶν ἀθροισθέντων ἀπὸ Ἰουδαίας ἀπάσης ἐν ἡμέραις τῆς ϗ πάσχα ἑορτῆς ὥσπερ ἐν εἱρκτῇ ἀποκλεισθῆναι εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα ἀμφὶ τελευτὴν ἐσομένους μυριάδας τὸ πλῆθ⊙ ἰσορρεῖ. ἐχέλω γὰρ ἐν αἷς ἡμέραις τὸν πάντων σωτῆρα καὶ εὐεργέτην Χριστὸν τ ϗ Θεοῦ τὰ κ̄ τὸ πάθ⊙ ἀφατείθεντα, ταῖς αὐταῖς ὥσπερ ἐν εἱρκτῇ καθακλειθέντας τ μετελθόντα αὐτὸς ὄλεθρον ἀπὸς τ θείας δίκης καθαδέξαθαι. Γίνον⁾ δὲ ἀπὸ τῆς ἀναλήψεως Χριστοῦ, ἕως τῆς ὑπὸ Τίτ⊙ ἁλώσεως, ἔτη μβ. Τότε δὲ λοιμὸν καθὰ τὴν Ῥώμην φασὶ γενέαθαι τοιῶτον, ὡς ὑπὲρ μυρίους ἐφ' ἡμέραις πλείοσι καθ' ἡμέραν ἀποθνήσκειν ὅ, τε Κολοσσὸς ἐν τῇ ἱερᾷ ὁδῷ ἱδρύνθη τὸ ὕψ⊙ ἑκατὸν ποδῶν. Μεθ' ὃν τὸν τ Ἱεροσολύμων ἄλωσιν Συμεὼν ὁ ϗ Κλεοπᾶ τ θρόνον Ἱεροσολύμων ἀφαδέχε⁾.

ΜΜLXXXVI

ΜΜLXXXVI

ΜΜXCI.

ΜΜXCV. ΤΙΤΟΣ ἔτη β̄. Οὗτ⊙ εὐγλωττόπαλος, πολεμικώτατ⊙, καὶ μετριώτατ⊙ ἰῶ. Βασιλεύον⁾ αὐτὸν ὁ παρῆλθεν ἡμέρα, ἐν ᾗ δωρόν τι τ ὑπηκόων ἔνι, ἢ εὐεργεσίαν ὁ παρεῖχε. Τότε δὴ καὶ ἀοίδιμος ἐκείνη φωνή. Σήμερον οὐκ ἐβασίλευσα, ἐπεὶ ἀδένα εὐεργέτησα. Τῷ ἀληθεῖ τότε μέγας ἐμπεσμὸς ἐν Ῥώμῃ ἐγένετ. καὶ λίθ⊙ ἐπίσκοπ⊙ τῆς Ῥωμαίων ἐκκλησίας ιβ ἐνιαυτοῖς τὴν λειτουργίαν καθασχὼν Ἀνεγκλήτῳ παύτην παραδίδωσι. Τῷ τρίτῳ ἔτει τὸ Βέσβιον ὄρ⊙ ἐν τῇ Σικελίᾳ κ̄ κορυφῆς ῥαγὲν ἀνεφύσησε πῦρ τοσοῦτον, ὡς καθαφλέξαι τὴν παρακειμένην χώραν, καὶ τὰς πόλεις. Το δ' θέατρον τὸ κωμῳδικὸν, τό, τε βαλανεῖον τ ἐπωνυμον αὐτῆς ἱερώσας μετήλλαξεν ἐν τοῖς αὐτοῖς ὕδασιν, ἐν οἷς καὶ ὁ πατὴρ αὐτῆς. Τῆς συγκλήτου ψηφισαμένης θεὸς ἀνηγορεύθη.

ΜΜXCV.

ΜΜXCVI.

ΜΜXCVI.

ΜΜXCV.

ΜΜXCVI.

ΜΜXCVIII.

ΜΜXCVII. ΔΟΜΕΤΙΑΝΟΣ Τίτ⊙ ἀδελφὸς ἔτη ιε̄. Οὗτ⊙ πᾶν εἶδ⊙ κακίας ἐπελθὼν ἑαυτὸν τελέως ἀπεθέωσε, δεσπότης τε καὶ θεὸς παρωνομάσθη. καὶ Ὀκτώβριον μῆνα Δομετιανὸν ἀντωνόμαζεν, ὅτι ἐν αὐτῷ ἐγένετ. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Τίτ⊙ ἰσχυρῶς ἐπεῖχε τὰς ἐκτομίας ἐπαγθάκη, ἀπηγόρευσεν ἐπ' ἐκείνῃ ὕβρει μηδένα ἔτι ἐκτέμνεσθαι ἐν τῇ τ Ῥωμαίων ἀρχῇ. Πολλὰς δὲ τ πρώτων ἀνδρῶν κ̄ πολλὰς παραφάσεις φόνοις τε καὶ ὑπερορίαις ἐκποδὼν ποιήσαν⊙ ἀδελ τ ἀειπαρθένων ἐφείσατο, ἀλλὰ ὡς μὴ ἀνδρωθείας ἐπιμορήσας τὰς τε γνώσεις τ πρώτων τῆς Ῥώμης ἐρευνῶν οὐκ ὀλίγας εὐρίσκων ἐν δημοσίᾳ ἕρκεσι, ἀνὴρ ἀφ' παραφάσεως. Ο αὐτὸς διέταξεν ἐν ταῖς πόλεσιν ἀμπέλους μὴ φυτεύειν. Τῷ ϗ τεπάρτῳ τ μοναρχίας αὐτοῦ, τ κ̄ Ἀλεξάνδρειαν παροικίας ὁ πρῶτ⊙ μ̄ Μάρκον Ἀνιάν⊙ δύο πρὸς τοῖς ἔτεσι ἀποπλήσας ἔτη τελευτᾷ. Διαδέχε⁾ δὲ αὐτὸν δευτερ⊙ Ἀβίλι⊙. τῷ δὲ δωδεκάτῳ ἔτει τ ἡγεμονίας αὐτοῦ, τελευτήσαντ⊙ Ἀνεγκλήτου, Κλήμης τὸν ἀρχιερωσύνην τῆς Ῥώμης παρέλαβε τρίτος ταύτης χρηματίσας ἐπίσκοπ⊙. ἔτος ὁ ἔχθιστος αὐτοκράτωρ μ̄ τ Νέρωνα αὐθις τὸν κ̄ τ Χριστιανῶν διωγμὸν ἀνεκίνησε τ ἐκείνῃ θεομαχίας ἀφάδοχ⊙ γενόμενος, ὃς καὶ τ ἀπόστολον καὶ Εὐαγγελιστὴν Ἰωάννην ἐν Πάτμῳ τῇ νήσῳ ἀφ' τὸ κήρυγμα φυγάδευε, καὶ τοὺς ἀπογόνους Δαβὶδ ἀναιρεῖσθαι προσέταξεν. Ἐν ἔτει πενθεκαιδεκάτῳ αὐτοῦ μ̄ πλείοσιν ἑτέροις καὶ Φλαουίαν Δομετίλλαν ἀφ' ἀδελφῆς γεγονυῖαν Φλαουίᾳ Κλήμεντος ἑνὸς τῶν πρώτων ἀφ' Ῥώμης ὑπάτων τ εἰς Χριστὸν μαρτυρίας ἕνεκεν εἰς νῆσον Ποντίαν κ̄ πυρείαν δέδωκε. Τέλ⊙ δὲ διὰ τ οἰκείων συσκέντων ἐπ' αὐτῷ κτείνε⁾. Τότε ἔτει τεσσαρακαιδεκάτῳ τ ἀρχῆς Φλαυί⊙ Ἰώσηπος κατέπαυσε τὴν Ἰουδαϊκὴν ἀρχαιολογίαν ἐν βίβλοις εἴκοσι πεποιημένην.

ΜΜXCVIII.

ΜΜCVIII.

ΜΜCX.

ΜΜCXII.

ΜΜCXII.

ΜΜCXIII.

ΜΜCXIII.

ΜΜCXIII.

ΜΜCXII.

ΝΕΡΟΥΑΣ ἔτ⊙ ἐν, μῆνας δ̄, ἡμέρας ϗ. Τότε τὴν ἀρχὴν ἀφαδεξαμένη, καθαιρεθῆναι μὲν τὰς Δομετιανοῦ πράξεις, ἐπανελθεῖν δὲ τὰ οἰκεῖα μ̄ μὴν δὲ τὰς οὐσίας ἀπολαβεῖν τὸς ἀδίκως ἀζημιωθέντας ὑπὸ Ῥωμαίων σύγκλητ⊙ βουλὴ ψηφίζεται. Ἰσορροῦσιν οἱ γράφοντες ἢ τὰ καθὰ τὸς χρόνους ἀφανδόλους. Τότε δὲ τ Ἀποστόλου Ἰωάννου ἀπὸ τ καθὰ τὴν νῆσον φυγῆς τὴν ἐπὶ τ Ἐφέσου ἀφανισθεῖσαν ἀποφάνειαν ὁ τ πάρ' ἡμῖν δοκίμων ἀφανδόσεις λόγ⊙. Τῆς κατὰ Ἀλεξάνδρειαν παροικίας Ἀβίλιον ἔτη δέκα πρὸς τρισὶν ἔτεσιν ἡγησάμενον ἀφαδέχε⁾ Κέρδων. Τρίτος ἔτος τ αὐτόθι μ̄ τὸν πρῶτον Ἀνιάνον διέξει.

ΜΜXIV.

ΜΜCXVII.

ΤΡΑΙΑΝΟΣ ἔτη ιθ̄, μῆνας ϗ, ἡμέρας ιε̄. Τότε πρῶτον ἔτ⊙ ἰῶ, ἐν ᾧ Ἀβίλιον ἀφαδέχεται Κέρδων. ὁ δὲ Τραϊανὸς τὰ νικητήρια ἀπὸ Δακῶν ἤγαγε, καὶ Δακικὸς ἐπωνομάσθη. Καὶ ἡ Δακία Ῥωμαίων ἐπήκοος ἐγένετο. Καὶ πόλεις ἐν αὐτῇ Τραϊανὸς κατῴκιζε. Καὶ τὴν Ἀδιαβηνὴν παρεσήσατ. Διατρίβοντ⊙ αὐτοῦ ἐν Ἀντιοχείᾳ σεισμὸς ἀζαίσι⊙ γίνεται. καὶ πολλαὶ μὲν ἔκαμον πόλεις, μάλιστα δὲ ἡ Ἀντιόχεια ἐδυσύχησεν. Ἀριθμὸς δὲ κρεῖττον πλῆθ⊙ συγκέχωστο τοῖς συμπτώμασι. Καὶ οἱ κατὰ Κυρήνην Ἰουδαῖοι ἀπέστησαν, καὶ ἔκτειναν ϗ Ἰουδαίους καὶ

ΜΜCXIV.

ΜΜCXVII.

ΜΜCXVIII.

ΜΜCIV.

ΜΜCIV.

ΔΜCXI.

ΜΜCXXX.

ΑΜCXXXI. Ἑλλήνας. Καὶ οἱ ἐν Αἰγύπτῳ, ὁ οἱ ἐν Κύπρῳ ὀχ ἥσθησ ὁμοίως διέφθειραν. ὁ δὲ αὐτοκράτωρ ὑποπτεύσας καὶ οὗτ' ἐν Μεζοποταμίᾳ Ιουδαίους ἁπτήσεσθαι τοῖς αὐτόθι. Λαικίῳ Κοιήτῳ πρεσβεύσαντι σκαθᾶραι αὐτούς. ὃς καὶ πρᾶξαι ἀμφὶ πάμπολυ πλῆθος τῶν αὐτόθι φονεύσι. ἐφ' ᾧ καπορθώμασι Ιουδαίας ἡγεμὼν ἀνεδείχθη. Τραιανοῦ κζ' Χρισιανῶν διωγμὸν ἐγείραντος, Συμεὼν ὁ ΑΜCXXIII. Κλεοπᾶ, ὁ δεύτερος τῆς ἐν Ιεροζολύμοις ἐκκλησίας ἐπίσκοπος μαρτυρίῳ τὸν βίον ἀνέλυσεν. Μέθ' ὃν τρίτος Ιεροσολύμων ΑΜCXXIV. ἐπίσκοπος Ἰοῦστος ὁ κατὰ πόλιν τὴν Συρίαν Ανιοχείας τυγχάνων ἱερεὺς συλληφθεὶς εἰς Ρώμην ἐπέμφθη δέσμιος, ἔνθα θηρίοις προβοθεὶς δεύτερον τὸ μαρτύριον. διαδέχεται δὲ μετ' αὐτὸν τὴν Ανιοχείας ἐπισκοπὴν Ηρως. Τότε Πλίνιος ὁ Σεκοῦνδος ἡγεμὼν τῆς ἐπαρχίας καταπέμπει Χρισιανοὺς ἵππους, καὶ τὰς ἀξίας σκευῶν, παραχθεὶς τῷ πληθύι δημοσίᾳ τί λοιπὸν αὐτῷ εἴη πρακτέον. Τραϊανὸς δὲ τὸ βασιλεῖ ἀνεκοινώσατο, λέγων ἔξω μὲν βάλλειν αὐτοὺς εἰδωλολατρεῖν, ἑδὲν ἀνόσιον ἐν αὐτοῖς διορκίζειν· ἐμήνυε δὲ μὴ τοῦτο, ἀνίσασθαι ἔωθεν τοὺς Χρισιανοὺς, καὶ τὸν Χριστὸν θεὸν ἑαυτῶν ὑμνεῖν, μὴ πρὸς τὸ τῶν ἐπισήμων αὐτῶν διαφυλάσσειν, κωλύεσθαι μοιχεύειν, φονεύειν, πλεονεκτεῖν, ἁποστερεῖν, καὶ τὰ τούτοις ὅμοια. Πρὸς ταῦτα ἀντέγραψε Τραϊανὸς, τὸ μὲν Χρισιανῶν φῦλον μὴ ἐκζητεῖσθαι, ἐμπεσὸν δὲ κωλύεσθαι. Τῶν δὲ ἐπὶ Ρώμης ἐπισκόπων ἕκτῳ τρίτῳ Τραϊανοῦ Κλήμης Ευαρέστῳ παραδοὺς τὴν λειτουργίαν ἀναλύει τὸν βίον, τὰ πάντα πρόσω ἔτη ἑνέα τῆς θείας λόγου διδασκαλίας, ὃς ὕστατος ἱεραπεύσας ἐπαινοῖ μετέθετο ΑΜCXXIV. τὸν ζωὸν ὑπὸ Αλεξάνδρου διαδεχθεὶς πέμπτος γενόμενος τῶν Ρωμαίων ἐπισκόπων. Καὶ ὁ μὲν Αλεξανδρέων κατὰ τὴν τρίτην τάξιν ἐπίσκοπος γενόμενος Κέρδων μεθιστᾶσι τὸν ἐνθένδε διάδοχον ἔσχε Πρίμον. ὁ δὲ Τραϊανὸς ἐλθὼν εἰς Σελινοῦντα ΑΜCXXII. τὴν Κιλικίας, ἣ καὶ Τραιανόπολις κέκληται, τὸν βίον κατέλυσε. Τὰ δὲ ὀστᾶ αὐτοῦ ἐν τῷ κίονι αὐτοῦ κατέτεθη.

ΑΜCXXXII. ΑΔΡΙΑΝΟΣ ἔτη κα. ἦν δὲ πατρὸς Αφρὸς, φιλόλογος ἐν ἑκατέρᾳ τῇ γλώσσῃ, ἁπτήδειος ἔν τε τῷ πεζῷ λόγῳ, καὶ τῷ ἐμμέτρῳ, συγγενὴς δὲ θελοπεποιημένος τῷ Τραϊανῷ. Οὕτως ἐλθὼν εἰς Ρώμην ἀφῆκε τὰ ὀφειλόμενα τῷ τε βασιλικῷ, καὶ τῷ δημοσίῳ τῷ τῶν Ρωμαίων ἐκκεδεκαε-

τῆ ὀρίσας χρόνον, ἀφ' ὅ τε μὴ μέχρις οὗ τηρηθήσεσθαι τοῦτο ἔμελλεν. μὴ πω ὁ φιλόσοφος Ευφράτης ἀπέθανεν ἐθελοντής, ΑΜCXXXVI. ἁπτρέψαντος αὐτῷ Αδριανοῦ κώνειον καὶ ἀφ' ὧν γῆρας, μὴ διὰ τὸν νόσον πιεῖν. ὁ ΑΜCXLVII. δὲ Αδριανὸς ἀφικόμενος εἰς τὴν Ελλάδα ἐπωπίσατο τὰ μυσήρια, τό, τε Ολυμπίειον ἐν τῇς Αθήναις, ἐν ᾧ καὶ αὐτὸς ἵδρυτο, ἀνεπόησε. καὶ τὰ Διονύσια ἐν τῇ ἑαθῆπ τῇ ἁπιχωρίᾳ λαμπρῶς ἐπετέλεσε, τό, τε Πανελλήνιον ὠνομασμένον οἰκοδομήσασθαι τοῖς Ελλησιν ἐπέτρεψε, καὶ ἀγῶνα ἐπ' αὐτῷ καλεσήσαλο, χρήματα τε πολλὰ, καὶ σῖτον ἐπέλησιον. ἐν ᾗ τῇ Αιγύπτῳ ΑΜCXLV. καὶ τὴν Ανθινόην ὠνομασμένην ἀνῳκοδόμησε πόλιν. ὁ γὰρ Αντίνοος ἦν μὲν ὁ Βιθυνὸς πόλεως Βιθυνίδος. παιδικά τε αὐτοῦ ἐγεγόνει, καὶ ἐν τῇ Αιγύπτῳ ἐτελεύτησεν. Αδριανὸς δὲ ἐξάμηνος πρὸ ΑΜCXLII. Σερενὶς Γραννιανὸς λαμπρᾶς ἅτε ἡγεμὼν γραμματα ὑπὲρ Χρισιανῶν πρεσβεύοντα, ὡς δίκαιον εἴη ἁπὶ μηδενὶ ἐγκλήματι βοᾶς δήμου χαριζομένους ἀκρίτους κτείνειν αὐτοὺς, ἀντέγραψε Μινυκίῳ Φουνδανῷ ἀνθυπάτῳ τῆς Ασίας, προστάττων μηδένα κτείνειν ἄνευ ἐγκλήματος, καὶ εὐλόγου κατηγορίας. Τῶν δὲ Ιουδαίων ΑΜCXLVIII. στασιασάντων, Ρufου ἐπάρχου τῆς Ιουδαίας, στρατιωτικῆς αὐτῷ συμμαχίας ὑπὸ Βασιλέως πεμφθείσης, τῇ ἀπονοίαις αὐτῶν χρώμενος ἀφειδῶς ἐπεξῆει, μυριάδας ἀθρόους ἀνδρῶν ὁμοῦ καὶ παίδων καὶ γυναικῶν διαφθείρων, πολέμου τε νόμῳ τὰς χώρας αὐτῶν δῃανδραποδιζόμενος. Εστρατήγει δὲ Ιουδαίων τηνικαῦτα Βαρχοχεβᾶς ὄνομα, ὃς Χρισιανοὺς ΑΜCXLIX. μόνους εἰς τιμωρίας δεινὰς, εἰ μὴ ἀρνοῖντο Ιησοῦν τὸν Χριστὸν, καὶ βλασφημοῖεν, ἐκέλευεν ἀπάγεσθαι. ἀκμάσαντος δὲ ΑΜCL. τοῦ πολέμου, ἔτους ὀκτωκαιδεκάτου τῆς ἡγεμονίας Αδριανοῦ κζ' Βήθηρα πόλιν, ἥπερ ἦν ὀχυρωτάτη τῶν Ιεροζολύμων καὶ σφόδρα πόρρω διεστῶσα, τῆς τε ἔξωθεν πολιορκίας χρονίᾳ γιομένης, λιμῷ τε καὶ δίψει τῶν νοσεροποιῶν εἰς ἔσχατον ὀλέθρου περιελαθέντων, καὶ διὰ τῆς ἀπονοίας αὐτοῖς αἰτίας ἀξίαν σκτίσαντος δίκης, τὸ πᾶν ἔθνος ἀφ' ἑαυτοῦ καὶ τῆς περὶ τὰ Ιεροσόλυμα γῆς ΑΜCL. πάμπαν ἁπεβαίνειν ἔργῳ νόμου διέγραψε, καὶ διατάξεσιν Αδριανοῦ, ὡς ἂν μηδ' ἀφ' ὁπόθεν θεωροῖεν τὸ πατρῷον ἔδαφος, ἐγκελευσαμένου. Αρίσων ὁ Γελλᾶς ἱστορεῖ. Καὶ τὰ μὲν παλαιὰ λείψανα τῆς πόλεως, καὶ ἃ ναὸν καθεῖλε πώσας Αδριανὸς κτίζει νέαν Ιερουσαλήμ, ᾗ δὴ καὶ Αιλίαν προσηγόρευσε, καὶ στήσας ΑΜCLII. εἴδωλον ἐν τῷ ναῷ, οἰκεῖν Ελλησιν ἐν τῇ πόλει

πόλει προσέταξεν. Ετει τείτῳ τ̃ αὐτ̃ ἡγεμονίας Αλέξανδρος Ρωμαίων ἐπίσκοπ̃ τελευτᾷ δέκατον τ̃ οἰκουμενίας ἀποπληρώσας ἔτ̃. Ξύστος ιω̃ τάτῳ διαδοχ̃. Καὶ τ̃ Αλεξανδρέων δὲ παροικίας ἀμφὶ τὸν αὐτὸν χρόνον Πρῖμον μεταλλάξαντα δωδεκάτῳ τ̃ προστασίας ἔτ̃ διαδέχε Ιᾶς̃. Τῶν ἢ ἐν Ιερουσαλήμ Επισκόπων ὁ ἀριθμὸς εἰς πεντεκαίδεκα πρείσῃ, μέχρι τ̃ κατ' Αδριανὸν Ιουδαίων ἀποστασίας, βραχυβίων, ὡς ἔοικε, γεγονότων πάντες δὲ ἐξ Ιουδαίων πεπεύσανλες ἦσαν. ὧν πρῶτ̃ ιω̃ Ιάκωβ̃ ὁ τ̃ Κυρίκ λεγόμεν̃ ἀδελφος, καὶ δεύτερ̃ Συμεὼν, καὶ τρίτ̃ Ιᾶς̃, Ζακχαῖ̃ τέταρτος, Τωβίας πέμπτος, ἕκτος Βενιαμὶν, ἕβδομος Ιωάννης, ὄγδο̃ Ματθίας, ἔνατος Φίλιππος, δέκατ̃ Σενεκᾶς, Ιᾶσος ἄλλος ἑνδέκατ̃, Λουὶς δωδέκατος, καὶ λοιπὸν ἐξ ἐθνῶν, τῆς πόλεως οἰκιστείσης, ὡς ὁ Αδριανὸς ἐχρημάτιζε, πρῶτος τούτης ἐπίσκοπος μ̃ οὖ̃ ἐκ περιτομῆς κατέστη Μάρκος. Τότε ὁ Σαλορνῖνος ὁ Ανιοχεὺς, καὶ Βασιλείδης ὁ Αλεξανδρεὺς, καὶ Καρποκράτης αἱρέσεων διαφόρων παλαιρες καὶ ἀρχηγοὶ ἐγνωρίζοντο. καὶ Ηγήσιππος τὴν τ̃ ἀποστολικ̃ κηρύγματος παράδοσιν ἐν πέντε λόγοις συνεγράψατο. Καὶ Ιουστῖν̃ ὁ φιλόσοφος, ὃς μετέπειτα καὶ μάρτυς ἐγένετο, τότε πρὸς θεοσέβειαν ἐξ ἑλληνικῶν παιδευμάτων μετέβαλε. θανάτ̃ δὲ Αδριανὸς φθορᾶς ἐκ τῆς πολλῆς αἵματος ῥύσεως, καὶ ἀπ' αὐτῆς ὑγιωθεὶς, μ̃ τὸ πρῶτον καὶ ἐνιαυτὸν ἔτ̃ τῆς ἀρχῆς.

ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ ὁ ΕΥΣΕΒΗΣ ἔτη κβ̄. Καὶ τ̃τον ὁ Πολύκαρπ̃ ἐπὶ Ανικήτ̃ ἐπιδημήσας Ρώμῃ πολλὰς ἀπὸ τ̃ αἱρετικῶν ἐπέστρεψεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τ̃ θε̃, μίαν καὶ μόνην ταύτην ἀλήθειαν κηρύξας ἀπὸ τῶν ἀποστόλων παρειληφέναι. Εν ἔτ̀ πρώτῳ Αντωνίν̃, Τελεσφόρ̃ τ̃ βίον ἐνδεκάτῳ τῆς λειτουργίας ἐνιαυτῷ μεταλλάξαντ̃, Υγῖνος τὸν κλῆρον τῆς Ρωμαίων ἐπισκοπ̃ς διαλαμβάνει. ἱστορεῖ γε μὴν ὁ Ειρηναῖος τὸν Τελεσφόρον μαρτυρίῳ τὴν τελευτὴν διαπρέψαι, δηλῶν ἐν τούτῳ τ̃ δηλόμενον Ρωμαίων ἐπίσκοπον Υγῖνον, Ουαλεντῖνον ἰδίας αἱρέσεως εἰσηγητὴν, καὶ Κέρδωνα τῆς κ̃ Μαρκίωνα πλάνης ἀρχηγὸν ἀπὸ τῆς Ρώμης ἄμφω γνωρίζεσθ̃. πρὸς τούτοις καὶ ἄλλον τινὰ (Μάρκος αὐτῷ ὄνομα) κατ' αὐτὸν ψευδῆ λέγει μαγικῆς κυδείας ἐμπρόπολον. Τ̃ δὲ Υγίνου μ̃ τέταρτον ἐπισκοπῆς ἔτ̃ τελευτήσαντος, Πίος ἀπὸ Ρώμης ἐγχειρίζε τὴν λειτουργίαν. Καθ' ὃν μὲν τὴν Αλεξάνδρειαν Μάρκος ἀναδείκνυ πιμὴν, Ευμένης ἔτη τὰ πάντα δέκα πρὸς τελσὶν ἐκπλήσαντος. Τ̃ δὲ Μάρκου ἀπὸ δέκα ἔτη τ̃ λειτουργίας παυσαμένου, Κελαδίων τ̃ Αλεξανδρέων ἐκκλησίας τὴν λειτουργίαν παραλαμβάνει. Καὶ κ̃ τὴν Ρωμαίων δὲ πόλιν πενταεικαιδεκάτῳ τ̃ ἐπισκοπῆς ἐνιαυτῷ Πίε μεταλλάξαντ̃, Ανίκητ̃ τ̃ ἐκεῖσε πρείσευε. Μάλιστα ἢ ἤκμαζεν ἀπὸ τ̃ ἢ Ιουστῖν̃ ἐν φιλοσόφε σχήματι πρεσβεύων τ̃ θεῖον λόγον, καὶ τοῖς ὑπὲρ τ̃ πίστεως ἐναγωνιζόμεν̃ συγγράμμασιν, ὃς δ̃ πρὸς Ελληνας ἱκανώτατα πονήσας, καὶ ἑτέρους λόγους ὑπὲρ τ̃ ἡμετέρας πίστεως ἀπολογίαν ἔχοντας βασιλεῖ Αντωνίνῳ, καὶ τῇ Ρωμαίων συγκλήτῳ βουλῇ πρεσφωνεῖ, ὅτε καὶ ὁ φιλόσοφ̃ Κρίσκης ὁ τ̃ φερώνυμον τῇ κυνικῇ πρεσηγορίᾳ βίον τε καὶ τρόπον ζηλῶν ἐγνωρίζετ̃. ὃς ἐπιβουλὴν τῷ Ιουστίνῳ κατηρτύσατ̃, ἐπειπερ αὐτὸν πλεονάκις ἐν διαλόγοις, ἀκροατῶν παρόντων, εὐθύνας, ὡς λίχνον καὶ ἀπατεῶνα, τὰ νικητήρια πελευτῶν ἢς ἐπρέσβευσεν ἀληθείας διὰ τ̃ μαρτυρίᾳ τ̃ κατ' αὐτὸν ἀνεδήσατ̃. Καθ' ταύτας δ̃ οὖ̃ χρόνους Μεσομήδης ὁ Κρὴς, ὁ δ̃ οὖ̃ κιθαρωδικὰς νόμους συγγράψας, ἐγνωρίζετ̃.

ΜΑΡΚΟΣ ΑΥΡΗΛΙΟΣ ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ ἔτη ιθ̄, ὧν μ̃ οὐήρε τ̃ γαμβρὸς αὐτ̃ ἔτη ῑ, καὶ μῆνας θ̄. Τ̃ Ουολογαίσε Πάρθε πολλὰς Ρωμαίων καταπεξεύσαντ̃, καὶ ὅλον τὸ στρατόπεδον διαφθείραντ̃, ὃ φοβερὸν ἐποιοῦντ̃ τ̃ Συρίας τ̃ πόλιν, εἰς Αντιόχειαν ὁ Λύκι̃ Καστίῳ τὰ στρατεύματα ἔνειμε, ὃς τῷ Ουολογαίσῳ συμβαλὼν ἥττησε τε, ὃ μέχρι Σελευκείας ἐδίωξε, ὃ τούτῳ ἐνέπρησε, ὃ τὰ βασίλεια αὐτ̃ τὰ ἐν Κτησιφῶντι κατέσκαψε. Μελίτων τῆς ἐν Σάρδεσιν ἐκκλησίας ἐπίσκοπος κατ' αὐτὸ γνωριζόμεν̃ τὸ χρόνε πεποίηται πρὸς τὸν αὐτοκράτορα Ουήρον ὑπὲρ τ̃ καθ' ἡμᾶς δόγματ̃ χρησιμωτάτην ἀπολογίαν. ἐν τούτῳ δὲ ὃ, τε Πολύκαρπος μεγίστων τὴν Ασίαν ἀναθρυβησάντων διωγμῶν, μαρτυρίῳ τελειοῦται, καὶ ὁ Πιόνιος τ̃ τότε πρεσβύτης μάρτυς, ὧν τὸ τέλ̃ ἐπ' ἐλεγχρως φέρει. Ηδη ἢ εἰς ὄγδοον ἐλαυνόσης ἔτ̃ τῆς διηλυθυίας ἡγεμονίας, τῆς Ρωμαίων ἐκκλησίας τὴν ἐπισκοπὴν Ανίκητον τοῖς πᾶσιν ἕνδεκα ἔτεσιν διελθόντα Σωτὴρ διαδέχεται. ἀλλὰ τῆς Αλεξανδρέων παροικίας Κελαδίων̃ πέπαρσιν ἐπὶ δέκα ἔτεσι

MMCXL. MMCXLIX. MMCLIII. MMCLXV. MMLXXX. MVCLV. MMCLIX. MMCLVI. MMCLVII. MMCLIX. MMCLXV. MMCLXIX. MMCLXVII. MMCLXXVII. MMCLXXIX. MMCLXXXI. MMCLXXXV. MMCLXXXIV.

ἔτεζι πεφεάντ⊙, τὴν Δμδοχὴν Αγελπῶν⊙ Δμλαμβάνϵ. καὶ τ̃ Ανλιοχέων ἡ ϵκκλησίας Θεόφιλ⊙ ἕκτ⊙ ἀπὸ τῶν ἀποσόλων ἐγνωρίζετ., πεμπτ τ̃ ϵκεῖσε μ̃ Ηρωνα καθαφάντ⊙ Κορνηλίε, μ̃ δὲ αὐτὸν πέμπῳ βαθμῷ τὴν ἐπισκοπὴν Ερωτ⊙ Δμδεξαμένε. ἤκμαζε δ' ἐν τύτοις ἐπὶ τ̃ ϵκκλησίας Ηγήσιππ⊙ τε, καὶ Διονύσι⊙ Κορινθίων ἐπίσκοπ⊙, Πίνυτος τε ἄλλος τ̃ ἐπὶ τ̃ Κρήτης ἐπίσκοπ⊙, Φίλιππός τε ἐπὶ τύτοις, καὶ Απολλινάριος, Μσανός τε, ἢ Μόδεστος, καὶ ἐπὶ πᾶσιν Ειρηναῖος, ὧν καὶ εἰς ἡμᾶς τ̃ ἀποσολικ̃ πφδόσεως ἡ τ̃ ὑγιᾶ πίστεως ἔλεγχος κατῆλθεν ὀρθοδοξία. Τὸν Θεόφιλον ἕβδομ⊙ ἀπὸ τ̃ ἀποσόλων τ̃ Αντιοχέων ϵκκλησίας Δμδέχε) Μαξιμῖν⊙. Τότε αἱρεσιάρχαι Ταλιανὸς, ἢ Βαρδισάνης, ἔτι ἢ Ρεμσίλλα, ἢ Μαξιμίλλα αἱ πφφήτιδες τῶν κ̃ Φρύγας ἐγνωρίζοντο. Επὶ Μάρκ Αντωνίν Οσπανὸς τ̃ ἀλισπικὴν σωεγράψατο. Πολεμήντ⊙ ἢ Μάρκ Αντωνίν Γερμανὸς καὶ Σαρμάτας, δίψῃ τ̃ σρατιᾶς πεζομένης, καὶ Δμὰ τ̃ κινδυνώδες, ὃν ἐπὶ τ̃ Μελιτινῆς ἄτω καλεμένης λεγεῶν⊙ Χριστιανὸς ὄντας, γόνυ θέντας ἐπὶ τὴν γῆν εὔξαθαι, καὶ δι' εὐχ̃ ἐκτενῆς πὸς τὸν θεὸν γνομένης, ὃν μὴ πολεμίας κεραυνῷ βληθῆναι, ὅμβρῳ δὲ ὃν Ρωμαίας πφδραμυθήσαθαι. ὅπερ σφοδρῶς καθαπλήξαν τ̃ Βασιλέα, γεφὶ τιμᾶν Χριστιανὸς, τὴν δὲ Λεγεῶνα Κεραυνοβόλον πφοζαγορεῦσαι. χρήματα δὲ πολλαῖς πόλεσιν ἔδωκεν, ἐν αἷς ἢ τῇ Σμύρνῃ δηλονῶς ὑπὸ σάσεως φθαρείρῃ. καὶ αὐτὴν ἢ Βιθυνῶν ἐσραληγηκότι ἀνοικοδομῆσαι πφσέταξεν. Τῶν Ρωμαίων δὲ ἐπισκοπούντ⊙ Σωτῆρ⊙ μελαξάντος, Δμδέχε), τὴν λειτργίαν Ελευθέρι⊙.

ΚΟΜΟΔΟΣ ὑὸς Μάρκ ἔτη ιβ̄, μῆνας θ̄. Οὗτ⊙ πολλὰς ἢ Δμὰ συκφαντίας ψευδεῖς, ἢ Δμὰ ὑποψίας ὡς ἀληθεῖς, ἢ Δμὰ πλῆτον λαμπρὸν, ἢ δι' ἀγν⊙ εὐδόκιμον, ἢ δι' παιδείας ὑπεροχὴν, ἢ δι' ἄλλ̃ τιν' πφφάσεως διεχρήσατ. καὶ ξ̃ κολοσ̃ τὴν κεφαλὴν ἀποτεμὼν, τὴν ἑαυτ̃ ἀντίθετ., ῥόπαλον δ̃ς, λέοντά τέ πνα χαλκ̃ ὑποθείς. Καὶ σωέβη πολλὰ κακὰ παθεῖν τὴν Ρώμλν ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτ̃. Λιμ̃ γὰρ γνομένε, δισχίλιοι ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἐπλούτησαν. Αφρικανὸς δέ φησιν ὁ χρονογράφ⊙, ὅτι ἐπὶ τύτ Κλήμης ὁ Στρωματεὺς ἐν Αλεξανδρείᾳ ἐγνωρίζετ. Κλήμντ⊙ ἢ Φοιτητὴς ὁ Ωριγένης ἐγένετ. ἀλλὰ Ϲ Μονταν̃ αἱρεσιάρχης τότε ἦν, ὃς ἑαυτὸν πφδράκλητον ἔλεγεν εἶναι. Κομόδ τῷ πρώτῳ ἔτι τῶν κ̃ Αλεξανδρειαν ϵκκλησιῶν Ιουλιανὸς ἐγχειρίζετ τὴν ἐπισκοπὴν, ἐπὶ δυώδεκα ἔτεζι τὴν λειτργίαν ἀποπλήσαντ⊙ Αγριππίνα. τ̃ δὲ ἐν Ιεροζολύμοις ϵκκλησίας ἐπίσκοπ⊙ ὁ πφδὰ πολλοῖς εὐσεβὴς βεβομένε⊙ ἐγνωρίζετο Νάρκισσος πενθεκαιδεκάτην ἄγων Δμδοχὴν ἀπὸ τ̃ τ̃ Ιουδαίων κ̃ Αδριανὸν πολιορκίας. ὃς ἔ δὴ πρῶτον τὴν αὐτόθι ϵκκλησίαν ἐξ ἐθνῶν συσ̃ναι μ̃ ὄν' ϵκ πφειτομῆς, καθηγήσαθαί τε αὐτῶν πρῶτον ἐξ ἐθνῶν ἐπίσκοπον Μάρκον ἐδηλώσαμεν. Μέθ' ὃν ἐπισκοπεῦσαι Κασιανὸν αἱ τ̃ αὐτόθι Δμδοχαὶ πφείχοντ. καὶ μ̃ τ̃τον Πάβλιον, εἶτα Μάξιμον, ἢ ἐπὶ τύτοις Ιουλιανὸν, ἔπειτα Γάϊον. μέθ' ὃν Σύμμαχον, ἢ Γάϊον ἕτερον, καὶ πάλιν ἄλλον Ιουλιανὸν, Καπίτωνά τε πφὸς τύτοις, καὶ Ουάλεντα, ἢ Δολιχιανὸν, ἢ ἐπὶ πᾶσι τὸν Νάρκισσον τριακοσὸν ἀπὸ τῶν Αποσόλων κ̃ τὴν τ̃ ἐξ̃ς διαδοχὴν γεγνημένον. Τῷ δὲ Κομόδ δεκάτῳ πφὸς τρισὶν ἔτεζι τὴν Ρωμαίων ἐπισκοπὴν λειτργικότα Ελεύθερον διαδέχε) Βίκτωρ, ἐν ᾧ ἢ Ιουλιανὸς ἐνιαυτὸν ἕκτ⊙ ἀποπλήσαντ⊙, τῶν καθ' Αλεξάνδρειαν παροικιῶν τὴν λειτργίαν ἐγχειρίζετ Δημήτριος, κάθ' ὃς ἢ τ̃ Ανλιοχέων ϵκκλησίας ὄγδο⊙ ἀπὸ τ̃ Αποσόλων Σεραπίων ἐπίσκοπ⊙ ἐγνωρίζετ. Καισαρείας ἢ τ̃ Παλαισίνων ἡγεῖτ Θεόφιλος, ἢ Νάρκισσος δὲ ὁμοίως τ̃ ἐν Ιεροσολύμοις ϵκκλησίας ἔτι τότε τὴν λειτργίαν εἶχε. Κορίνθ ἢ τ̃ κάθ' Ελλάδα καθ' ὃν' αὐτὸς χρόνος ἐπίσκοπ⊙ ἦν Βακχύλος, ἢ τ̃ ἐν Εφέσῳ παροικίας Πολυκράτης, καὶ ἄλλοι δέ, ὡς γε εἰκὸς, ἐπὶ τύτοις μύριοι καθὰ τάσδε διέπεσον. Τὸν δὲ Κόμοδον Αιμίλιος Λαῖτος ἔπαρχος, Ϲ Εκλεκτος πφόκοιτος ἀπένιζαν διά πνος Νάρκισσ λεγόμενον. ὅτε πῦρ ἔρθεν ἐξ οἰκίας τινὸς, ἢ εἰς τὸ Ελευσῖνιον ἐμπεσὸν τὰς ἀποθήκας τ̃ Αιγυπίων, ἢ τῶν Αραβίων Φορτίων ἐπενείματο.

ΠΕΡΤΙΝΑΞ ἡμέρας πζ̄. Οὗτ⊙ ὅτε τὴν γναῖκα Αυγέσαν, ὅτε τ̃ ὑὸν Καίσαρα, καίπερ ψηφισαμένης βλῆς, ποιῆσαι ἠθέλησε, μήτε τὰ τέκνα, μήτε τὴν γναῖκα εἰς τὸ παλάτιον εἰσαγαγὼν, ἔπαυσε πφὰ τῷ πάππῳ διαιτᾶσ. Εως τότε ἦν ὁ Σύμμαχ⊙ εἷς τ̃ ἑρμηνευτ̃ν τῆς τ̃ Εβραίων γραφῆς Εβιωναῖος τὴν αἵρεσιν, ἢ Αφρικανὸς ὁ χρονογράφος.

Εως

MMCLXIV. MMCIXXXVI. MMCXCVIII. MMCXCIII. MMCLXXXIX. MMCLXXXVII. MMCLXXXVIII. MMCLXXXIX. MMCXCIII. MMCXCV. MMCXCVI. MMCVI. MMCCV. MMCXCV. MMCLXXII. MMCCII. MMCCIX. MMCCV. MMCCV. MMCCI. MMCCX. MMCCVIII. MMCCVII. MMCCIX. MMCCVIII.

Ἐπὶ τούτου ὁ Λεωνίδης ὁ τοῦ Ωριγένους πατὴρ ἐμαρτύρησεν, ὡς που δεδεῖκται. Περὶ ναξ ἐσφάγη σὺν τοῖς στρατιώτοις. ΜΜCCV.

ΜΜCCIX. ΣΕΒΗΡΟΣ ἔτη ιζ, μῆνας η. Ἐπὶ τούτου Γάνυμηδης πολλοῖς κατορθώμασι ἐν κάτ' Ἀλεξάνδρειαν πολιτῶν ἡγεῖτο διδασκαλείου ζώσῃ φωνῇ, καὶ μὰ συγγραμμάτων τοὺς τῶν θείων δογμάτων θησαυροὺς ὑπομνηματιζόμενος, καὶ ταῖς γραφαῖς σωματούμενος ἐν Ἀλεξανδρείας ἐγνωρίζετο Κλήμης ὁμώνυμος τῷ πάλαι τῆς Ρωμαίων ἐκκλησίας ἡγησαμένῳ Φοίτητῆ τῶν ἀποστόλων, ὃς δὴ καὶ ὀνόμασιν ἐν αἷς συνέταξεν ὑποτυπώσεσιν ὡς ἂν διδασκάλου ἐν Γαυτήνου μέμνηται. Κατ' αὐτὸν ἐγνωρίζοντο οἱ μὲν ἀπὸ τῆς Ἀσίας, καὶ Φρυγίας τὸν Παρακλήτου Μοντανὸν, πάς ἢ δὲ αὐτὸν γυναῖκας Πρισκίλλαν καὶ Μαξιμίλλαν, ὡς ἂν τὸν Μοντανὸν προφήτιδας γνωμένας αὐχοῦντες. οἱ δὲ ἀπὸ Ρώμης ἤκμαζον, ὧν ἡγεῖτο Φλωρῖνος πρεσβυτερίου τῆς ἐκκλησίας ὑποπεσών. Τότε καὶ ζητήσεως ἀνακινηθείσης, πότερον δεῖ τὸ σελήνης τὸν πεντεκαιδεκάτην ἀπὸ τῆς τοῦ σωτηρίου πάσχα ἑορτῆς προφυλάττειν, ἐν ᾗ Ἰούδᾳ τὸ πρόβατον Ἰουδαίοις προηγόρευτο, σωτῆρος, καὶ συγκροτήσας Ἐπισκόπων ἀπὸ πανταχόσε διετυπώσατο, ὡς ἂν μήδ' ἄλλη ποτὲ τῆς Κυριακῆς ἡμέρα τὸ τῆς ἐκ νεκρῶν ἀναστάσεως ἀποτελοῖτο τοῦ Κυρίου μυστήριον. Τοῦ δὲ Βίκτωρος ἔπειτα δέκα προστάντος τῆς λειτουργίας, διάδοχος καθίσταται Ζεφυρῖνος ἀμφὶ τὸ ἔνατον τῆς Σεβήρου βασιλείας ἔτος. Τοῦ δὲ Σεβήρου καὶ τὸ δέκατον αὐτοῦ ἔτος διωγμὸν κατὰ τῶν ἐκκλησιῶν κινοῦντος, Λεωνίδης ὁ λεγόμενος Ωριγένους πατὴρ τὸν κεφαλὴν ἀποτμηθεὶς νέον κομιδῆ καταλείπει τὸν παῖδα. Γάνυμηδον Κλήμης διαδεξάμενος τῆς κάτ' Ἀλεξάνδρειαν κατηχήσεως εἰς ἐκεῖνο τοῦ καιροῦ καθηγεῖται. Σεβῆρος ἐν Βρεττανίᾳ νικήσας Οὐολεμίους, καὶ διαβὰς θάλασσαν εἰς θάλασσαν πρεσβεύσας τὴν νῆσον, νόσῳ πολλῇ.

ΜΜCCXVII.

ΜΜCCXIX.

ΜΜCCXXII.

ΜΜCCXXVI. ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ ὁ Σεβήρου ἔτη ε. Οὗτος Καράκαλλος ἐπεκλήθη, ὅτι ἰδίαν ἵνα ἔνδυσιν βαρβαρικῶς πως συγκόπτων, καὶ συρράπτων εἰς μανδύης τρόπον προσηξεύρε, καὶ αὐτὸς τε συνεχέσατο αὐτῷ ἐνέδυσε, καὶ οὗ χρησιμώτατος μάλιστα ἀμφιέννυσθαι ἐκέλευσεν. Ἐπὶ τούτου μὴ Νάρκισσον ἀφανῆ γεγονότα Διὸς ἐπίσκοπος χειροτονεῖται, οὗ

ΜΜCCXXIX.

ΜΜCCII. ὀ πολὺ προτάντος χρόνου Γερμανίου διαδέχεται, καὶ τὸν Γορδίου, κάθ' ὃν ὥσπερ δὴ ἀναβιώσεως ἀναφανείς πρώην ὁ Νάρκισσος αὖθις ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν ἀπὸ τῆς προτιμίας προκαλεῖται. Τῆς δὲ κάτ' Ἀντιόχειαν ἐκκλησίας, Σεραπίωνος ἀναπαυσαμένου, τὴν ἐπισκοπὴν ἀναδέχεται Ἀσκληπιάδης ἐν τῷ καθ' ὁμολογίας διατρέψας καὶ αὐτός. Ἠκμαζον κατὰ τοὺς λόγους καὶ ἐκκλησιαστικοὶ ἄνδρες, Βήρυλλος ἐπίσκοπος τῆς κατὰ Βόστραν Ἀραβίας. ὡσαύτως ἦν καὶ Ἱππόλυτος ἑτέρας τινὸς καὶ αὐτὸς παροικίας. ΜΜCCXIII.

ΜΑΡΚΙΝΟΣ ἔτος ἕν. Οὗτος αἰσχρῶς καὶ ἐπονειδίστως βεβίωκε, καὶ μάγοις τε καὶ ἀγύρταις ἐχόλακε. Τότε καὶ τὸ πρῶτον ἔτος ὁ Ρωμαίων ἐπίσκοπος Ζεφυρῖνος μεταλλαγῆ τοῦ βίου ὅλοις ὀκτωκαίδεκα διακαθαρσχὼν ἔτεσι τὴν λειτουργίαν, μεθ' ὃν Κάλλιστος τὴν ἐπισκοπὴν ἐγχειρίζεται. ὃς ὑπερβιώσας ἔτη πέντε Οὐρβανῷ τῷ ἐκκλησίαν καταλείπει. ΜΜCCXXXIII. ΜΜCCXL.

ΜΜCCXXXIV. ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ ΑΒΙΤΟΣ ἔτη δ.

ΜΜCCXXXVIII. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ἔτη ιγ. Κατὰ τοῦτον ὑπὸ τῆς Ἀντιοχέων ἐκκλησίας Ἀσκληπιάδου φίλτατος διαδέχεται Τὸν δὲ Οὐρβανὸν ἐπισκοπήσαντα τὴν Ρωμαίων ἐκκλησίαν ἔτεσιν ὀκτὼ διαδέχεται Ποντιανὸς, τὸν δὲ Ἀντιοχέων μετὰ Φίλητον Ζεβῖνος. Τῷ δωδεκάτῳ τῆς ἡγεμονίας Δημήτριος ὁ τῆς Ἀλεξανδρέων ἐκκλησίας ἐπίσκοπος πολυτὰς ἐφ' ὅλοις ἔτεσι τρισὶ καὶ πεντεκαίδεκα τῇ λειτουργίᾳ διαρκέσας. Διαδέχεται δὲ αὐτὸν ὁ Ἡρακλᾶς. διέπεσε δὲ ἐν τούτῳ φιρμιλιανὸς Καισαρείας τῆς Καππαδοκῶν ἐπίσκοπος, κάθ' ὃς ὁ Ωριγένης, ἐπιδόσεως χρείας ἐκκλησιαστικῶν ἕνεκα πραγμάτων. ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα σφάλλοντος τὴν διὰ Παλαιστίνης, πρεσβυτερίᾳ χειροθεσίαν ἐν Καισαρείᾳ παρὰ τοῦ τῆδε ἐπισκόπου ἀναλαμβάνει. Ἔτος ἦν τοῦτο δέκατον τῆς Ἀλεξάνδρου ἡγεμονίας, κάθ' ὃ τὴν ἀπ' Ἀλεξανδρείας μεταναστάσιν ἐπὶ τὴν Καισάρειαν ὁ Ωριγένης ποιούμενος Ἡρακλᾶ τὸ τῆς κατηχήσεως τοῦ αὐτόθι διδασκαλεῖον καταλείπει. ΜΜCCXLVI. ΜΜCCXLVIII.

ΜΜCCLI. ΜΑΞΙΜΙΝΟΣ ἔτη τρία. Οὗτος κατὰ πόλιν τοῦ πρὸς τὸν Ἀλεξάνδρου οἶκον ἐκ πολεμίων πιστῶν συνεστῶτα διωγμὸν ἐγείρας οὗτος τοὺς ἐκκλησιῶν ἄρχοντας μόνους, ὡς αἰτίους τῆς κατὰ τὸ εὐαγγέλιον διδασκαλίας, ἀναιρεῖσθαι προστάττει. ΜΜCCLII.

ΜΜCCLIV. ΓΟΡΔΙΑΝΟΣ ἔτη ἑξ. Κατὰ τοῦτον τῆς κατὰ Ρώμην ἐκκλησίας Πόντιανὸν ἔτεσιν ἓξ ἐπισκοπήσαντα διαδέχεται Ἀντέρως, καὶ τοῦτον Φαβιανὸς ἐπὶ μῆνα τῇ ΜΜCCLIV.

λειτουργίαν Δημητριανοῦ. Τότε ὁ ἐξ κατ' Ἀντιόχειαν, ἐπισκόπου Ζεβίνα τὸν βίον μεταλλάξαντος Βαβύλα τῆν ἀρχὴν διαδέχε). ἐν τε Ἀλεξανδρείᾳ μ Δημήτριον, ἐπὶ τρισὶ ς παραπήγμασι ἔτεσι τῆν ἐπισκοπὴν πεπληρώκοτ, τ τ αὐτόθι κατηχήσεως τῆν διατελεσθὴν διαδέχε) Διονύσιος εἷς ἡ ἔτος τ Ωριγένους γνώμῃ Φοιτητῶν. Ἐν τούτῳ ἡ Αφρικανὸς ὁ τ ἐπιγεγραμμένων Κεστῶν συγγραφεὺς ἐγνωρίζετ, ὃς πρεσβείαν ἀνεδέξατ πρὸ ἀναστάσεως Ἐμμαοῦς τ πόλεως τῆς μεγαλοπρεπείας Νικοπόλεως.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ ἅμα παιδὶ ΦΙΛΙΠΠΩ ἔτη ζ. Οὗτ τ ὑὸν Φίλιππον κοινωνὸν τῆς Βασιλείας πρεσείλετ. Τοῦτον κατέχλ λόγ Χριστιανὸν γεγονέναι. Οὗτ ὥρμηλο ἐκ Βόστρων, ὅστ καὶ πάλιν Βασιλεύων ἐπώνυμον ἑαυτῷ ἐδομήσατο, Φιλιππόπολιν ὀνομάσας αὐτήν. Τέλτον δὲ τούτῳ ἔτ ἦν, κἀθ' ὃ μεταλλάξαντος Ἡρακλᾶ τ βίον ἐπὶ ἐκκαίδεκα ἔτεσι, τῆς πρεσβυτερίας τ κατ' Ἀλεξάνδρειαν ἐκκλησιῶν τῆν ἐπισκοπὴν Διονύσιος ὑπολαμβάνϛ.

ΔΕΚΙΟΣ ἔτη δύο. Οὗτ δὴ ξ πρὸς Φίλιππον ἔχθρας ἕνεκα διωγμὸν κατ τ ἐκκλησιῶν ἐγείρϛ, ἐν ᾧ Φαβιανὸς ἐπὶ Ρώμης μαρτυρίῳ τελειωθέντ, Κορνήλιος τῆν ἐπισκοπὴν διαδέχετ. Ἐπὶ ἡ Γαλατίνης Ἀλεξάνδρᾳ ξ τῆς Ιεροσολύμων ἐκκλησίας ἐπισκόπου μ λαμπρὸν κ πρεσφανῆ μαρτυρίαν ἐπὶ εἰρκτῆς κοιμηθέντος, Μαζαβάνης διάδοχος τῆς ἐν Ιεροσολύμοις ἐπισκοπῆς ἀναδείκνυτ. ἐν δὲ Ἀντιοχείᾳ ξ Βαβύλα μ τῆν ὁμολογίαν ἐν διεσμωτηρίῳ μεταλλάξαντ, Φάβιος τῆς αὐτόθι πρεσίσκτ ἐκκλησίας. Τότε κ Νάτος τῆς κατ Ρώμην ἐκκλησίας πρεσβύτερ αἱρεσιάρχης ἐγένετ, κ τ καλούντων ἑαυτὸς Καθαρὸς ἀρχηγός, ἀρνούμενος τοῖς ἐν τῷ διωγμῷ ὑποκύψασι, κ θυσίαν τοῖς εἰδώλοις πρσπαγαγοῦσιν, εἶτα ἀπιστρέφοντ, κ ἐξομολογουμένοις, τῆν μετάνοιαν. Φαβίᾳ δὲ κοιμηθέντ, Δημητριανὸς Διάδοχ ἐκείνῃ τ κατ' Ἀντιόχειαν ἐπισκοπῆς κατέστη.

ΓΑΛΛΟΣ, κ ΒΟΛΟΥΣΙΑΝΟΣ ἔτη δύο. Ωργήνης ἐν τούτῳ ἐνὸς δέοντ τῆς ζωῆς ἑβδομήκοντα ἀποπλήσας ἔτ τελευτᾷ. Κατὰ δὲ τῆν Ρωμαίων πόλιν Κορνήλιος ἔτεσιν ἀμφὶ τὰ τρία τῆν ἀπισκοπῆν Διανύσαντ, λύκι κατέστη διάδοχ. Μησὶ δὲ ἀφ' ὅλοις ἔτ ὀκτὼ τῇ λειτουργίᾳ Διακονησάμν Στεφάνῳ τελευτῶν μεταδίδωσι τ κλῆρον. Στέφανον ὁ ἐπὶ δυσὶν ἀποπλήσαντα τῆν λειτουργίαν ἔτεσι ξύστ Διαδέχε).

ΒΑΛΕΡΙΑΝΟΣ ἅμα παιδὶ ΓΑΛΙΗΝΩ ἔτη ιε. Οὗτ κατὰ Χριστιανῶν διωγμὸν κινήσας οὐκ εἰς μακρὰν ἀγωνίαν τῆν ψυχὴν βαρβάροις ὑπέμεινεν. Ὃν διαδεχόμενος ὁ παῖς Γαλιηνὸς σωφρονέστερον περὶ ἀρχὴν διατίθετ, ἀνίησι τε αὐτίκα διὰ γραμμάτων τ κάθ' ἡμῶν διωγμόν. Ἐν δὲ τοῖς Ιεροσολύμοις ἀναπαυσαμένου Μαζαβάνου, τ θρόνον Υμέναιος, ὁ κ αὐτὸς ἐπὶ πλείστοις τοῖς κάθ' ἡμᾶς διατρέψας ἔτεσι, διαδέχετ, κ τῆς Ρωμαίων ἐκκλησίας ἔτεσιν ἕνδεκα προσάπλα Ξύστον ὁ κατ' Ἀλεξάνδρειαν ὁμώνυμος Διονύσιος. Ἐν τούτῳ ἡ δὴ Δημητριανὸς κατ' Ἀντιόχειαν τὸν βίον μεταλλάξαντος, τῆν ἐπισκοπὴν Παῦλος ὁ ἐκ Σαμοσάτων ἀναλαμβάνει. Κατὰ δὲ τὸ δωδέκατον ἔτος τ Γαλιηνοῦ βασιλείας Διονύσιος τελευτᾷ προσὰς τῆς κατ' Ἀλεξάνδρειαν ἐπισκοπῆς ἔτεσιν ἑπτακαίδεκα. Διαδέχετ δὲ αὐτὸν Μάξιμος.

ΚΛΑΥΔΙΟΣ ἔτη δύο.

ΑΥΡΗΛΙΑΝΟΣ ἔτη ς. Ἐπὶ τούτου συγκροτηθείσης πλείστων ὅσων ἐπισκόπων συνόδου, Παῦλος ὁ τ κατ' Ἀντιόχειαν αἱρέσεως ἀρχηγὸς φωραθεὶς, κ πρὸς ἁπάντων ἤδη σαφῶς καταγνωσθεὶς ἑτεροδοξίαν, τῆς ὑπὸ τὸν οὐρανὸν καθολικῆς ἐκκλησίας ἀποκηρύττετ. ὃ συν τῇ κ τ πίστεως ὀρθοδοξίᾳ τῆς ἐπισκοπῆς ἐκπεπλωκότ, δόμον τῇ λειτουργίαν τ κατ' Ἀντιόχειαν ἐκκλησίας διεδέξατ. Αὐρηλιανὸν δὲ ἤδη ἀλλοῖόν τι πρὸς ἡμῶν φρονήσαντα πισὶ βαλαῖς, ὡς ἂν διωγμὸν ἐγείρϛ καθ' ἡμῶν, ἀνακινήσαντα θεία μέτρσι δίκη.

ΤΑΚΙΤΟΣ μῆνας ἕξ.

ΓΡΟΒΟΣ ἔτη ς. Ἐν τούτῳ τ ἐπὶ Ρώμης ἐπίσκοπον Διονύσιον ἔτεσιν ἐννέα διελθόντα τῆν λειτουργίαν Διαδέχεται Φῆλιξ. Καὶ ὁ Μάνης αἱρεσιάρχης τῆν τε λογισμὸν πατρῴαν καθωπλίζετ. Τὸν δὲ Φήλικα τῆς Ρωμαίων πρεσβύτερα ἐκκλησίας ἔτεσι πέντε Εὐτυχιανὸς διαδέχε). ὃ δ' ὅλοις δὲ μησὶν ἕξ τος δέκα διανυόμενος Γαΐῳ τῷ κάθ' ἡμᾶς καταλείπ τ κλῆρον. κ τότε ἡ ἀμφὶ τὰ πεντεκαίδεκα ἔτη πρσάντος Μαρκελλῖνος κατέστη διάδοχος, ὃν κ αὐτὸν ὁ διωγμὸς κατέληφε. κ τ Ἀντιοχέων ἐπισκοπῆς μ Δόμνον ἠγήσατ. Τίμαιος, ὃν ὁ κάθ' ἡμᾶς διεδέξατ Κύριλλος. μ δὲ Κυρίλλου

MMCCXXXII. MMCCLX. MCCLX. MMCCLXIII. MMCCLXIV. MMCCLXVII. MMCCLXVII. MMCCLXVII. MMCCLXVII. MMCCLXVIII. MMCCLXVIII. MMCCLXIX. MMCCLXIX. MMCCLXX. MMCCLXXIV. MMCCLXXV. MMCCLXXXII. MMCCLXXXI. MMCCLXXVI. MMCCLXXXV. MMCCLXXXVII. MMCCXXXXIII. MMCCLXXXII. MMCCXCI. MMCCXCIII. MMCCXCII. MMCCXCII. MMCCXCIII. MCMCXCVI. MMCCCXI. MMCCLXXXVIII

ΜΜCCCXVIII. Κύριλλον Τύρανν. τ Ἀντιοχέων παροικίας τὴν ἐπισκοπὴν διεδέξατο. τῆς δὲ ἐν Ἱεροζολύμοις ἐκκλησίας μ τὸν Ὑμέναιον Ζάμβδας τὴν λειτουργίαν ὠδήλαμβάνε. Μέτ' ὀ πολὺ ἡ τότε κεκινημένη, Ἕρμων ὕστ τ μέχρι δ κάθ' ἡμᾶς διωγμὸς τ ἁγίων νεῶν ἐκεῖσε πεφυλαγμένον ἀποστολικὸν ἀφαδέχεται θρόνον. Καὶ ἐπ' Ἀλεξανδρείας ἡ Μαξιμοῦ ὀκτωκαιδέκατος ἔτει μ τ Διονυσίου τελευτὴν ἀπισκοπήσαντα Θεωνᾶς διαδέχε. Μετὰ ἡ Θεωνᾶν ἐννεακαίδεκα ἔτεσιν ὑπηρετήσαντα, διαδέχε τ ἀπισκοπὴν τ ἐπ' Ἀλεξανδρείας Πέτρος ἐν τοῖς μάλιστα ὢν αὐτὸς διαπρέψας ἐφ' ὅλοις δυοκαίδεκα ἐνιαυτοῖς. ὁ ἡ Ῥώμ ὑπὸ τ ἰδίων δορυφόρων ἀναιρεῖται.

ΜΜCCXCVII. ΚΛΡΟΣ μ τ ὑὸν, ΚΑΡΙΝΟΥ, καὶ ΝΟΥΜΕΡΙΑΝΟΥ ἔτη β. Οὗτ τὸ μὲν γέν Γαλάτης ὢν, ἀνδρεῖος ἦ, καὶ τὰ πολέμια διεξιὼς κ Περσῶν ἐκρατάσατο ἅμα τῷ ἑνὶ τ παίδων Νουμεριανῷ, καὶ καταχὼν Κτησιφῶντά τε, Σελεύκειάν, εἶτα ὠδὲ τῷ πλησίον Τίγρητι ἐσκηνωμένος, ἐκεῖ κ τ αὐτὸ στρατιᾶς βαλομένης τ χάρακα, κεραυνῷ τ ἐκείνη σκηνῆς βληθείσης, συνεδιεφθάρη αὐτῇ κἀκεῖνος. ΜΜCCXCVIII. Νουμερανὸς ἡ ἐκ Περσίδος ἐπανιὼν, καὶ ὀφθαλμία συνεπεσὼν ὠδὲ τὸ οἰκεῖα πενθερὸν ἐπάρχοντος δ στρατοπέδ τῆ αὐτοκρατορίᾳ ἐπιφθαλμιάσαντος ἀνῃρέθη. ὁ ἡ Καεῖνος ὑπὸ Διοκλητιανοῦ διεφθάρη.

ΜCCCI. ΔΙΟΚΛΗΤΙΑΝΟΣ ἔτη κ. Οὗπερ Δαλματίας μὲν ὢν τὸ γέν, παίδων ἡ ἀσήμων, αὐτοκράτωρ ὑπὸ τ στρατιωτῶν αἱρεθεὶς, διαλεγόμενος αὐτοῖς διεβεβαιοῦτο μὴ κοινωνῆσαι τῷ φόνῳ δ Νουμεριανοῦ. Καὶ ἐν τῷ παῦτα λέγειν, στραφεὶς πρὸς τ Αὐγουστον ἔπαρχον ὄντα τὸ στρατεύματος, εἶτες, ἔφη, ὁ ἐκείνου φονεύς. Καὶ αὐτίκα τῷ μ χεῖρας ξίφει αὐτὸν ἀνεῖλεν. Ἐν ἡ τῷ διαυτέρῳ ἔτει τ ἀρχῆς αὐτὸς κοινωνὸν Μαξιμιανὸν τὸν Ἑρκάλιον πρωτοστάτην, ὃς Ἀμάνδου τινὸς νεωτερίσαντος ἐν Γαλλίαις, ἐκεῖσε χωρήσας τ νεωτερισμὸν κατέσβεσε. Καραύσιον πεπὶ Βρεττανίαν καταστήσαντα ὑπὸ ἐνιαυτὸς τρεῖς ἔπαρχος ἀνεῖλεν ὁ Ἀσκληπιόδοτος. Τῷ ζ ἔτει αὐτῶν τὴν Βύσιριν καὶ τὴν Κοπτὸν πόλεις ἐν Αἰγύπτ ἀποστατησάσας τῆς τ Ῥωμαίων ἀρχῆς εἰς ἔδαφος κατέσκαψαν. Τῷ θ ἔτει Κωνστάντιον τ λεγόμενον Χλωρὸν διὰ τ ὠχρότητα δ προσώπ αὐτ, καὶ Μαξιμιανὸν Γαλέριον Καίσαρας ἐποίησαν ποιήσαντες τὰς ἰδίας ἑαυτῶν καταλιπόντας γαμετὰς, τὰς αὐτῶν ἀληφέναι θυγατέρας. Θεοδώρα μὲν δ Κωνσταντίν, καὶ Βαλερία ἡ δ Γαλερίου, ἡ δ Διοκλητιανοῦ θυγάτηρ. Τῷ δεκάτῳ αὐτ ἔτει τῆς Ἀλεξανδρείας σὺν τῇ Αἰγύπτῳ ὑπὸ Ἀχιλλέως ἀποστατησάσης, τῇ προβολῇ τ Ῥωμαίων πολέμοις ἀνῃρέθη. ΜΜCCCXII. Τῷ ια ἔτει Φελικτὸν διωγμὸν κ ΜΜCCCXVII. Χριστιανῶν ἐγείραντες πολλὰς μυριάδας μάρτυρας ἐποίησαν. Τῷ ιβ ἔτει Μαξιμιανὸς ὁ Ἑρκάλι Γαλλίας, καὶ Βριτανίας, Κωνστάντι ἡ Ἀλαμανίας, καὶ Ἀφρικῆς κρατήσαντες. Τῷ ιγ ἔτει σὺν ἐν στρατείᾳ Χριστιανὸς ἀξέβαλον. Τὸ ιζ ἔτει ὁ Γαλέρι Μαξιμιανὸς κ Ναρσέως τὸν ΜΜCCCXVIII. τ Περσῶν βασιλέως ἐκδρομὼν, τὸν τον μὴ ἐδίωξε, τὴν δὲ γυναῖκα αὐτὸ ἀφελόμεν, καὶ πάντα τὰ αὐτ, καὶ σφαγὴν μεγάλην ποιήσας ὑπέστρεψε πρὸς Διοκλητιανὸν, βαλανεῖα πεπληρωμένα, ἔχων λίθων τιμίων, καὶ μαργαριτῶν, ἀφ' ὧν πρῶτον Διοκλητιανὸς ἐδήλωσε, καὶ ὑποδήμασι λίθοις τιμίοις καὶ χρυσῷ κεκοσμημένοις ἐχρήσατο, προσκυνεῖσθαι τε ἑαυτὸν ὠδὲ· τὸ δὲ δεχῆς ἔθ ἐκέλευσε, καὶ θριαμβον ἐπεπλέσε. τότε ΜΜCCCXXVI. καὶ μέγας Σίλβεστρ τ Ῥωμαίων ἐκκλησίας ἐκράτει ἀπ' χρόνους κη. Τῷ ιθ ἔτει Θεοπίκνῳ γοητὶ πθομένου ὁ Γαλέριος διωγμὸν κ τ Χριστιανῶν ἤγειρεν. Τῷ ιθ ἔτει προστάγματα ἐδόθη βασιλικὰ, τὰς ἐκκλησίας Χριστ ἐδαφίζεσθαι, καὶ τὰς θείας ΜΜCCCXIX. βίβλους καταφλέγεσθαι, καὶ πάντα Χριστιανὸν ἢ θύειν τοῖς εἰδώλοις, ἢ ἐν βασάνοις ἀνυποστάτοις ἀποθνήσκειν. Τῷ κ ἔτει Διοκλητιανὸς, καὶ Μαξιμιανὸς ὁ Ἑρκάλι ΜΜCCCXX. δι' ἀπονοίας ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ τὴν βασιλείαν ἀπέθεντο, καταστήσαντες ἀνθ' αὐτῶν βασιλεῖς, τῆς μὲν ἑῴας Γαλέριον Μαξιμιανὸν τ Διοκλητιανὸν γαμβρὸν, τ ἑσπερίων δὲ Κωνστάντιον τὸν Ἑρκαλίου γαμβρόν. Κωνστάντι δὲ Χλωρὸς θυγατριδοῦς ὢν Κλαυδίου δ Βασιλέως τελευτᾷ ἐν Βρεττανίᾳ βασιλεύσας ἔτη ΜΜCCCXXII. δύο.

ΜΜCCCXXIII. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ὁ μέγας Κωνσταντίου δ Χλωροῦ υἱὸς ἔτη λα. Ἐν τότῳ Γαλέρι Μαξιμιανὸς ἀπὸ Ἰταλίαν ἐλθὼν ἐχειροτόνησε Καίσαρας δύο, Μαξιμιανὸν μὲν τὸν ἰδίου υἱὸν κατὰ τὴν ἑῴαν, Σέβηρον δὲ κατὰ τὴν Ἰταλίαν. Οἱ ἡ ἐν ΜΜCCCXXIV. Ῥώμῃ στρατιῶται ἀνηγόρευσαν Μαξέντιον τ υἱὸν Μαξιμιανοῦ τὸ Ἑρκαλίου βασιλέα. Τὸν δὲ Σεβῆρον πελευτήσαντα, Λικίνιον οἱ Ῥωμαῖοι Καίσαρα ἀνηγόρευ- ΜΜCCCXXV. σαν Κωνσταντίνῳ χαριζόμενοι γαμβρῷ αὐτ ὄντι ἐκ ἀδελφῆς αὐτοῦ Κωνσταντίας Κωνσταντίνου τ Μαξέντιον πολεμοῦντα, καὶ συμβολῆς γενομένης, ΜΜCCCXXVI. οἱ περὶ

οἱ ϖερὶ Μαξέντιον ἠτήθησαν. ϗ τῶ ϖλήθους ἀναιρεμένε, Μαξέντι⟨ος⟩ σὺν τοῖς λοιποῖς τῇ ϕεύγε ἐϖέδη ϕεύγων, ἥτις θείᾳ δυνάμει διαῤῥαγεῖσα ἐν τῷ ϖοταμῷ ϖάντας καθεϖόντιζεν. Ἐν τῷ ι ἔτει ὁ μέγας Κωνσταντῖνος σὺν Λικινίῳ Καίσαρι ϗ τῶ Γαλερίε ἀθροίζει ϖόλεμον, ϗ τὸν τύραννον ϖεψάμενο⟨ς⟩ ϖάντας σφάτλει. Τῷ ιβ ἔτει Λικίνιον διαθήκας ἀϖαιτήσας τῶ μηδὲν ϗ Χριστιανῶν ϖράτλειν κακὸν, βασιλέα ἀναγορεύει, ϗ ἀφορίσας μοῖραν τ ῥωμαίων γῆς δίδωσιν. Ἐντεῦθεν ὁ καθ' Χριστιανῶν χάρακ θεοῦ ϖέϖαυται διωγμός. τῷ ιδ ἔτει, ϗ ιε Λικίνι⟨ος⟩ ἤρξατ ϗ Χριστιανῶν διωγμὸν κινεῖν, λήθῃ λαβὼν τ ϖρογεγονότων σωτηρίων. Τοῦτον διὰ γραμμάτων νοητῶν ὁ μέγας Κωνσταντῖν⟨ος⟩ ἀϖοδιῶξαι τ κακίας σὺν ἔϖεισε. Τῷ ις, ϗ ιζ ἔτει, ϗ ιη τὰ ϗ Ἀρείου τῶ δυσσεβοῦς ἐϖεράχθη. Καὶ ἡ ἐν Νικαίᾳ ϖρώτη ἁγία ϗ οἰκουμενικὴ συνόδ⟨ος⟩ τ τριακοσίων δέκα ὀκτὼ ἁγίων θεοφόρων ϖατέρων ἐγένε⟨το⟩, ἥτις τὸν Ἄρειον, ϗ σὺν ὁμόφρονας αὐτῶ ἀνεθεμάτιζεν. Ἐν τότῳ ϗ σὺν Ἰουδαϊκῶς τὸ ϖάσχα ἑορταζούσας διὰ τῶ Ὁσίου ἐϖισκόϖου Κορδούης ἐϖέστρεψε. Κωνσταντῖν⟨ος⟩ Κώνσταν⟨τα⟩ τὸν υἱὸν αὐτῶ ϖροβαλλόμεν⟨ος⟩ Καίσαρα εἰς Γαλλίας ἀϖέστειλεν.

ΜΜCCCXXXII.

ΜΜCCCXXXV.

ΜΜCCCXXXIX.

ΕΤΙ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΩΝ ΡΩΜΑΙΩΝ ἀναγραφὴ διὰ Χρυσέρωτος ϗ Νομενκλάτωρος ϗ ἀπελευθέρου αὐτοκράτορ⟨ος⟩ Μ. Αὐρηλίου Οὐήρου.

	ἔτη.	μῆνες.	ἡμέραι.
Γαΐ⟨ος⟩ Ἰούλι⟨ος⟩	γ.	δ	ς.
Αὔγουστ⟨ος⟩	νς	δ	α.
Τιβέρι⟨ος⟩	κβ	.	.
Γαΐ⟨ος⟩	β	ι	ζ.
Κλαύδι⟨ος⟩	ιγ	ι	κδ.
Νέρων	ιγ	ς	κη.
Γάλβας	β [α]	ζ	ς.
Ὄθων	.	γ	ε.
Ουιτέλλι⟨ος⟩	.	ς	κβ.
Ουεσπαζιανὸς	θ	ια	κβ.
Τίτ⟨ος⟩	β	.	κβ.
Δομετιανὸς	ιε	ε	ς.
Νερούας	α	δ	ι.
Τραϊανὸς	ιθ	θ	ις.
Ἀδριανὸς	κ	ι	κη.
Αντωνῖν⟨ος⟩	κβ	ζ	ς.
Ουῆρ⟨ος⟩	ωθ	κ	

ὁμοῦ ἀπὸ Γαΐου Ἰουλίου, μέχρι τῆς ϖλούτης Μ. Αὐρηλίου Οὐήρου, ἔτη σκς, ἡμέραι ις.

ΕΚ ΤΩΝ ΕΡΑΤΟΣΘΕΝΟΥΣ ΚΑΝΟΝΩΝ.

Ἀϖὸ Τροίας ἁλώσεως, ἕως Ἡρακλειδῶν κάθοδον, ἔτη ϖ.

Ἐντεῦθεν ἕως τ Ἰωνίας κτίσιν, ἔτη ξ.

Ἐντεῦθεν ἐϖὶ τὴν ἐϖιτροϖείαν τὴν Λυκούργου, ἔτη ϕνυ.

Ἐντεῦθεν ἐϖὶ τ ϖροηγούμενον ἔτος τ Ὀλυμϖίων, ἔτη ϕκ.

Ἀϖὸ τ ϖρώτης Ὀλυμϖιάδος, ἐϖὶ τ Ξέρξου διάβασιν, ἔτη σϘζ.

Ἐντεῦθεν ἐϖὶ τὴν Ἀρχιδάμου τ Πελοϖοννησιακὸν ϖόλεμον, ἔτη μκ.

Ἐντεῦθεν ἐϖὶ τὴν κατάλυσιν τῆς ἡγεμονίας Ἀθηναίων, ἔτη κζ.

Ἐντεῦθεν ἐϖὶ τὴν ἐν Λεύκτροις μάχην, ἔτη λδ.

Ἐντεῦθεν ἐϖὶ τὴν Φιλίϖϖου τελευτήν, ἔτη λε.

Ἐντεῦθεν ἐϖὶ τὴν Ἀλεξάνδρου μεταλλαγήν, ἔτη ιβ.

Ὁμοῦ ἀϖὸ τῆς ἁλώσεως Τροίας, ἐϖὶ τὴν ϖρώτην Ὀλυμϖιάδα, ἔτη υζ.

Καὶ ϖάλιν ἀϖὸ τ ϖρώτης Ὀλυμϖιάδος, ἐϖὶ τὴν Ἀλεξάνδρου τελευτήν, ἔτη υνγ.

Ὁμοῦ ἀϖὸ τῆς ἁλώσεως Τροίας, ἐϖὶ τὴν Ἀλεξάνδρου τελευτήν, ἔτη ωξ.

ΠΑΛΙΝ ΕΚ ΠΑΛΑΙΟΥ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΟΥ.

Ἀϖὸ τ ϖρώτης Ὀλυμϖιάδ⟨ος⟩, ἕως Ῥώμης κτίσιν, ἔτη κδ.

Ἐντεῦθεν ἕως τὴν βασιλέων καθαίρεσιν, ἔτη σμγ.

Ἐντεῦθεν ἕως τὴν Ἀλεξάνδρου τελευτήν, ἔτη ϙω.

Ἐντεῦθεν ἕως τὴν Αὐγούστου νίκην, ὅτε Αντώνι⟨ος⟩ ἀϖέσφαξεν ἑαυτὸν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ἔτη σϘδ.

Ἐντεῦθεν ἕως τ ἀγῶνα, ὃν ἔθηκε Δομετιανὸς ἐν Ῥώμῃ, ἔτη ϙιδ.

Ἐντεῦθεν ἕως τὴν Κομόδου τελευτήν, ἔτη ἑνδεκα [ἓξ]

Ὁμοῦ ἀϖὸ τῆς ϖρώτης Ὀλυμϖιάδ⟨ος⟩, ἕως τὴν Κομόδου τελευτήν, ἔτη ΛΞζ.

ΠΑΛΙΝ ΕΞ ΕΤΕΡΟΥ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΟΥ.

Ἀϖὸ τ ἕως Δευκαλίωνος κατακλυσμὸν, ἐϖὶ

ἀπὸ τὸν Ιδης ἐμπρησμὸν, καὶ τὴν εὕρεζιν τᾶ σιδήρα, καὶ Ιδαίας Δακτύλας, ἔτη ογ.

Εντεῦθεν ἀπὸ Γανυμήδας ἁρπαγὰν, ἔτη ξε.

Εντεῦθεν ἀπὸ τᾶ Περσέως στρατείαν, ὅτε καὶ Γλαῦκος ἀπὸ Μελικέρτη τὰ Ισθμια ἔθηκεν. ἔτη ιε.

Εντεῦθεν ἀπὸ Ιλίᾳ κτίσιν, ἔτη λδ.

Εντεῦθεν ἐπὶ τὸν ἔιασλον τᾶς Αργᾶς, ἔτη ξδ.

Εντεῦθεν ἐπὶ Θησέα, καὶ Μινώταυρον, ἔτη λβ.

Εντεῦθεν ἐπὶ τὸ ἐπὶα ἐπὶ Θήβας, ἔτη ι.

Εντεῦθεν ἐπὶ τὸν Ολυμπάσιν ἀγῶνα, ὃν Ηρακλῆς ἔθηκεν ἐπὶ Πέλοπι, ἔτη γ.

Εντεῦθεν εἰς τὰν Αμαζόνων εἰς Αθηνάας στρατείαν, καὶ τᾶ Ελένης ἁρπαγὰν Θησέως ἔτη θ.

Εντεῦθεν ἐπὶ τὰν Ηρακλέας καθοδον, ἔτη ια.

Ενθεῦθεν ἐπὶ τὰν Ελένης ἁρπαγὰν Αλεξάνδρα ἔτη δ.

Ενθεῦθεν ἐπὶ Τροίας ἅλωσιν, ἔτη ι.

Ενθεῦθεν ἐπὶ τὰν Αινείαν κάθοδον, καὶ κτίσιν Λαβινίας, ἔτη ι.

Ενθεῦθεν ἐπὶ Ασκανίᾳ ἀρχὰν, ἔτη η.

Ενθεῦθεν ἐπὶ τὰν Ηρακλειδᾶν κάθοδον, ἔτη ξα.

Ενθεῦθεν ἐπὶ τὰν Ιφίτα Ολυμπιάδα, ἔτη τκη.

ΤΑ ΑΠΟ ΣΑΛΜΑΝΑΣΑΡ, ΗΤΟΙ ΝΑΒΟΝΑΣΑΡ, ἔτη κβ᾽ τὰν ἐκκλησιαστικὰν στοιχείωσιν, ἕως Κύρα, καὶ ἔπειτα Αλεξάνδρα τᾶ Μακεδόνος,

ἔτη

ἔτη. σωηγμένα.

Α	Ναβονάσαρος, ὁ καὶ Σαλμανάζαρ ἐν τᾷ γραφᾷ λεγόμενος,	κε.	κε.
Β	Νάβιος,	η.	λγ.
Γ	Χίνζηρος καὶ Πῶρος,	ε.	λη.
Δ	Ιλιελαῖος	ε.	μγ.
Ε	Μαρδοκεμπάδοκος,	ιβ.	νε.
ς	Αρκιανὸς,	ε.	ξ.
Ζ	Αβασίλδυτος,	β.	ξβ.
Η	Βήληλος,	γ.	ξε.
Θ	Ακῶζηνάδιος,	ς.	οα.
Ι	Ηριγέβαλλος,	α.	οβ.
ΙΑ	Μεζισιμόρδακος,	δ.	ος.
ΙΒ	Αβασίλδυτος ἄλλος,	η.	πδ.
ΙΓ	Ιζαρίδηνος,	ιγ.	ϙζ.
ΙΔ	Σαοσδόκιος,	θ.	ϙς.
ΙΕ	Κινηλάδανος,	ιδ.	ϙκ.
Ις	Ναβοπαλάσαρος,	κα.	ϙμα.
ΙΖ	Ναβοχοδονόσορος,	μγ.	ϙπδ.
ΙΗ	Ευιδαλμαροδὰχ,	ε.	ϙπθ.
ΙΘ	Νηριγλήσαρος, ὁ καὶ Βαλτάσαρ,	Γ.	ϙϛ.
Κ	Ναβονάδιος, ὁ καὶ Ασυάγης Δαρεῖος, Ασσυήρος, καὶ Αρταξέρξης,	ιζ.	σθ.
ΚΑ	Κῦρος Περσῶν πρῶτος,	λα.	σμ.
ΚΒ	Καμβύσης ὑὸς Κύρα,	η	σμη.
ΚΓ	Μάγοι ἀδελφοὶ δύο, Σμέρδις καὶ Παταζύθης μῆνας ζ.		
ΚΔ	Δαρεῖος ὑὸς Υστάσπα,	λϛ.	σπδ.
ΚΕ	Ξέρξης ὑὸς Δαρείᾳ,	κ.	τδ.
Κϛ	Αρταξέρξης Ξέρξα ὁ Μακρόχειρ,	μγ.	τμζ.
ΚΖ	Ξέρξης ὑὸς Αρταξέρξα μῆνας,	β.	
ΚΗ	Σογδιανὸς μῆνας ζ.		τμη.
ΚΘ	Δαρεῖος ὁ Νόθος,	ιθ.	τξζ.
Λ	Αρταξέρξης ὁ Μνήμων,	μ.	υζ.
ΛΑ	Ωχος Αρταξέρξα ὑὸς,	ε.	τιβ.
ΛΒ	Αρσης ἀδελφὸς Ωχα,	δ.	υις.
ΛΓ	Δαρεῖος τρίτος Αρσάμα,	ϛ.	υχβ.
ΛΔ	Αλέξανδρος Μακεδών,	ϛ.	υχη.

ΕΚ ΤΩΝ ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ ΕΦΕΣΙΟΥ ὧδε τᾶ ἐν Τύρῳ βεβασιλευκότων.

Α Αβίβαλος.

Β Ειρωμος Αβιβάλα ὑὸς, ἔτος ἐβίωζεν ἔτη πεντήκοντα τρία, καὶ ἔχασε τᾶ εὐρύχωρον, τὸν τε χρυσᾶν κίονα τᾶ ἐν τοῖς Διὸς ἀνέθηκεν ἔπαθε ὕλαν ξύλων ἀπελθὼν ἔκοψεν ἀπὸ τᾶ λεγομένα ὄρος Λιβάνα κέδρινα ξύλα εἰς τὰς τῶν ἱερῶν στέγας. Καθελὼν τε τὰ ἀρχαῖα ἱερὰ καινὸς ναὸς ᾠκοδόμησε, τό, τε Ηρακλέος, καὶ Ασάρτης τέμενος ἀνιέρωσε. πρῶτα τε τᾷ ἐγερζιν Ηρακλέος ἐποιήσατο ἐν τῷ Περσικῷ μηνὶ, εἶτα τᾶ Ασάρτης, ὁπότε Τιτυοῖς ἐπεστράτευσε, μὴ ἀποδιδᾶσι φόρος. ὃς καὶ ὑποτάξας ἑαυτῷ πάλιν ἀνέστρεψεν. Εἐπὶ τούτα δὲ τὶς Αβδήμονος παῖς νεώτερος, ὃς αἰεὶ ἐνίκα τὰ προβλήματα, ἃ ἐπέπαστε Σολομῶν ὁ Ιεροζολύμων βασιλεύς.

Γ Βααλβάζερος αὐτᾶ ὑὸς ἔτος ἐβίωζεν ἔτη μγ. ζ.

Δ Αβδάστρατος ὁ αὐτᾶ ὑὸς ἔτος ἐβίωζεν ἔτη χθ. Τοῦτον οἱ τᾶς τροφᾶς αὐτᾶ ὑοὶ πέντε ἄρες ἐπιβουλεύσαντες ἀπώλεσαν. θ.

Ε ὑὸς τᾶς τροφᾶς τῶν πέντε ἄρων πρεσβύτατος ιβ.

ς Ασάρηλος ὁ Δελαίας ἔτος ἐβίωζεν ἔτη νδ. ιβ.

Ζ Ασάρυμος ἀδελφὸς αὐτᾶ. ἔτος ἐβίωζεν ἔτη νδ. Απώλετο ὑπὸ τᾶ ἀδελφᾶ Φέλητος. θ.

Η Φέλης μῆνας ὀκτώ.

ὅτ☉ ἐβίωζεν ἔτη ν. Τοῦτον ἀνεῖλεν Ειθώβαλ☉ ὁ τ Ασάρτης ἱερεύς.

Θ Ειθώβαλ☉ ιβ.
ὅτ☉ ἐβίωσεν ἔτη ξη.

Ι Βαδέζωρ☉ ὑὸς αὐτ ς.
ὅτος ἐβίωζεν ἔτη με.

ΙΑ Μάτγωμ☉ ὑὸς αὐτ θ.
ὅτος ἐβίωσεν ἔτη λβ.

ΙΒ Πυγμαλίων μζ.
ἐβίωζεν ἔτη νς. Ἐν τῷ ἐπ' αὐτ ἑβδόμῳ ἔτ ἡ ἀδελφὴ αὐτ Διδὼ φυγοῦσα ἐκ τῆ Λιβύη πόλιν ᾠκοδόμησε Καρχηδόνα.

ΕΤΙ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ ΤΥΡΩ ΒΕΒΑΣΙΛΕΥΚΟΤΩΝ, ΕΚ Τ ΦΟΙΝΙΚΩΝ ΑΝΑΓΕΓΡΑΦΩΝ.

Α Ειθώβαλ☉. Ἐπὶ τότε βασιλεύοντος ἐπολιόρκησε Ναβοχοδονόσορος τὴν Τύρον.

Β Βάαλ ι.

Γ Εκνίβαλ☉. Βασλάχε Δικασὴς μῆνας β.

ΔΙΚΑΣΤΑΙ,

Δ Χέλβης Αβδαίου μῆνας ι.

Ε Αββαρ☉ ἀρχιερεὺς μῆνας γ.

ς Μύτγων☉, ὑὸς Γερασεράλου τ Αβδηλίμου δικαστὴς ς.

Ζ Βαλάτορος βασιλεύσαντος μεταξὺ Μυτγόνου, καὶ Γερασεράτου, α.

Η Μερβὰλ μεταπεμφθεὶς ἐκ τῆς Βαβυλῶν☉ δ.

Θ Ειρωμ☉ ἀδελφὸς αὐτ μεταπεμπτ☉ καὶ αὐτὸς ἐκ τ Βαβυλῶν☉ κ.
Ἐπὶ τότε Κῦρ☉ Περσῶν ἐβασίλευε πεντεκαιδεκάτῳ ἔτ τῆς Ειρώμου βασιλείας τὸ κράτος τ Βαβυλωνίων.

ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΠΕΡΓΑΜΟΥ.

Α Φιλέταιρ☉ ὁ Θυατείρων κ.

Β Ευμένης Φιλεταίρου ἀδελφιδοῦς δὲ Ευμένους κβ.

Γ Αττάλ☉ Φιλεταίρου ἀδελφιδοῦς δὲ Αττάλου μγ.

Δ Ευμένης Αττάλου μθ [λθ]

Ε Ευμένης Αττάλου ἀδελφὸς ἐπίκλ☉ κα.

ς Αττάλ☉ ὁ Φιλομήτωρ Αττάλου ε.
ὃς ἔτη ξν.

ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΠΕΡΣΩΝ ΟΙ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΤΩΝ ΠΑΡΘΩΝ ΚΑΤΑΛΥΣΙΝ ΚΡΑΤΗΣΑΝΤΕΣ.

Ἐβασίλευσαν οἱ Ασσύριοι ἀπὸ Νίνου, καὶ Σεμιράμεως, μέχρι Μελέζου τ Δελκετάδου. Εἰς τοῦτον γὰρ τὸ Σεμιράμεως γένος λήξαντ☉, Βελιταρᾶς κηπουρὸς ἐβασίλευσεν, καὶ τὸ ἐκείνου γένος ἐξῆς, μέχρι Σαρδαναπάλου, καθὰ Βίωνι, καὶ Αλεξάνδρῳ δοκεῖ τῷ Πολυΐστορι. Σαρδανάπαλον δὲ ἀνεῖλεν Αρβάκης Μῆδ☉, καὶ Βελεσοῦς Βαβυλώνι☉, καὶ μετήγαγε εἰς Μήδους τὴν βασιλείαν. Ἐβασίλευσαν δὲ Ασσύριοι ἔτη ατς. ὅτως γὰρ λέγουσι Κτησίας καὶ Διόδωρ☉ ὁ Σικελιώτης σωφθέγξατ. τῶν δὴ Μήδων τ ἔτη βασιλευσάντων, τὸν ὕστατον βασιλέα Μήδων Ασυάγην Κῦρ☉ καθεῖλεν ὁ Πέρσης, καὶ εἰς Πέρσας τὴν ἡγεμονίαν κατήγαγε. Ἐβασίλευσαν δὲ οἱ Πέρσαι ἔτη ΣΚΗ, μέχρι Δαρείου τ Αρσάμου. ὃν νικήσας ὁ Φιλίππ Αλέξανδρ☉ Μακεδόσι τὴν Περσῶν βασιλείαν παρέδωκεν. Εκράτησαν δὲ τῆς Περσικῆς ἀρχῆς Μακεδόνες ἔτη σϟγ, ἃς ἐκβαλὼν Αρσάκης ὁ Παρθυαῖ☉ Πάρθοις τὴν βασιλείαν Περσῶν παρέδωκεν. ἔνθεν καὶ Αρσακίδαι οἱ βασιλεῖς Περσῶν ὀνομάζοντο. ἐβασίλευσαν δὲ Πάρθοι ἀπὸ Αρσάκου ἀρξάμενοι, μέχρις Αρταβάνου ἔτη σο. ἐβασίλευσεν δὲ Ρώμης ὁ Μαμμαίας Αλέξανδρ☉, Ιωνίκα Αρτάβανο☉ ὁ Πάρθος Περσῶν ἐβασίλευσε. Μετὰ δὲ τὸν Αρτάβανον τὸ γένος Χοσρόου βασιλεύειν ἤρξατο. ἦρξατο δὲ ὅτως· Αρταξέρξης Περσῶν φανείς τι καὶ ἔνδοξος ἀθροίσας ἄνδρας ἀπάντας ἀνεῖλεν Αρτάβανον, καὶ περιέθετο κίδαριν, καὶ αὖθις Πέρσας ἐπανήγαγε τὴν βασιλείαν. ἰδοὺ δὲ μάγος. καὶ ὅς ἐκείνου οἱ μάγοι γεγόνασι καὶ Πέρσαις ἔνδοξοι. Λέγουσι δὲ τὴν τοῦ Αρταξέρξου μητέρα σωοικῆσαι Παμβέκῳ τύραννα, σκυτοτόμῳ μὲν τὴν τέχνην, ἀστρολόγῳ δέ, καὶ οὐδὲν τοῦτο ἐνησκημένῳ. Στρατιώτην δὲ ὀνόματι Σάσανον ἐκ τῆς Καδουσίων παρορίου χώρας ὑποδεχθῆναι εἰς τ οἶκον Παμβέκου. καὶ προγνῶναι δηθεν διὰ τῆς ἀστρολογίας τ Πάμβεκον, ὅτι δὴ ἡ τοῦ Σασάνου γυνὴ ἔνδον μέλλει εὐδαιμονίας ἀρρήτου. μὴ ἔχων δὲ θυγατέρα, ἢ ἀδελφὴν, ἢ ἄλλο πρὸς γένους γόνιμον, συναπέκλεισε τὴν ἰδίαν γαμετὴν τῷ Σασάνῃ. καὶ συλλαβοῦσα ἔτεκεν Αρταξέρξην. Ἐξ ἐκείνου πίνων δὲ Αρταξέρξου τὸ Χοσρόου καταγέγονε. Ἐβασίλευσαν δὲ ὅτως·

Α Αρταξάρης, ὁ καὶ Αρταξέρξης, τῷ τετάρτῳ ἔτει

τῷ ἔτ. τῆς βασιλείας Αλεξάνδρ ϛ
Μαμμαίας ιε.
Β Σαπώρης λα.
Γ Ορμίδας α.
Δ Ουαρφράνης Γ.
Ε Ουράκης ιζ.
ϛ Ουαρφράνης ὁ β. α.
Ζ Ουαρφράνης ὁ γ δ.
Η Ναρσῆς η.
Θ Ορμίσδας ὁ β ϛ.
Ι Σαβώρης ο.
τούτῳ δέδωκεν ὁ Ιοβινιανὸς τὸ Νιτζίβιον.
ΙΑ Αρταξέρης δ.
ΙΒ Σαβώρης υἱὸς αὐτοῦ ε.
ΙΓ Ουαρφράνης ια.
ΙΔ Ουαρφράνης κ.
ΙΕ Ισδιγέρδης κα.
Ις Περόξης κδ.
ΙΖ Ισδιγέρδης ιζ.
ΙΗ Καβάδης ια.
δς ἐβασίλευσεν.
ΙΘ Ουαλεὺς δ.
Κ Καβάδης πάλιν λ.
ΚΑ Ζαμάσπης δ.
ΚΒ Ορμίσδας ιε.
ΚΓ Χοσρόης υἱὸς Καβάδου μη.
ΚΔ Χοσρόης ὁ μέγας, ὁ ὑπὸ Ηρακλείου ἀναιρεθεὶς ὑπὸ Σιρόου υἱοῦ αὐτοῦ λϑ.
ΚΕ Σιρόης ὁ υἱὸς Χοσρόου μῆνας η.
ΚϚ Αδεσὴρ μῆνας ζ. α.
ΚΖ Ορμίσδας ὁ δραπέτης ὑπὸ τῶν Σαρακηνῶν.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΣΥΝΑΓΩΓΗΣ ΙΣΤΟΡΙΩΝ.

JOSEPHI SCALIGERI

Julii Caesaris a Burden Filii

IN GRÆCA

ΠΑΝΤΟΔΑΠΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ EUSEBII,

QUÆ SUPERSUNT

NOTÆ.

IN iis, quæ superius in prolegomenis Notarum ad Latina Eusebii disputavimus, non solum quod institutum Eusebii, sed etiam quæ Chronicorum illius partitio, quisve disposítus fuerit, à nobis accurate demonstratum est. Omne opus in duos libros tributum fuerat. Prior in collecta tempora, posterior in annos expansos digestus. Per collecta tempora, &, ut Græci loquuntur, ὁμάδας χρόνων, intelligendum omnia omnium nationum gesta in unum temporis intervallum conjecta. Anni expansi quid sint, appellatio ipsa perspicua non patitur dubitare. Rursum universi operis παντοδαπῆς ἱστορίας, priorem librum χρονολογίας, posteriorem Κανόνα titulo proscriptum ab auctore fuisse eadem opera indicavimus. Itaque non sunt ea iteranda. Neque vero primus Eusebius posteriorem librum suum Canonem vocavit, quum ante illum hoc Africanus fecerit: cujus verba hæc sunt: ὁ ἡμέτερος ὃν Κανὼν ὅτι τὴν πρώτης ὀλυμπιάδος τὴν Ἰωαθὰμ βασιλέα Ἰούδα συνειλήφει. Itaque in hoc, ut & in aliis fere omnibus, Eusebius Africanum sequitur, adeo ut Chronica Eusebii nihil aliud sint, quam πάτισμα Africani recoctum. Iste vero Eusebii labor, ut ita loquar, Herculeus, tanti fuit apud veteres, tantaque ejus dignitas, ut Chronologi, qui post Eusebium scripserunt, omne scriptum de temporibus aridum esse censuerint, quod non hujus fontibus irrigatum esset. Quare multis Eusebianis rationibus demonstrationes suas instruxerunt, ut doctissimi suorum temporum Anianus & Panodorus Ægyptii monachi: &, quod amplius est, quidam totum opus Eusebii, totidem verbis in sua Chronica transfuderunt: in quibus duo Georgii Monachi, alter Syncellus Tarasii Patriarchæ, alter cognomento Cedrenus. Syncellus Tarasii instituit opus suum anno Christi DCCXCII, annis XXI ante excessum Karoli magni, indictione prima ineunte: qui universam Eusebii chronologiam sine ulla verborum immutatione in suum volumen transtulit, cujus inscriptio hæc fuit: ἐκλογὴ χρονογραφίας συνταγεῖσα ὑπὸ Γεωργίου μοναχοῦ Συγκελλοῦ γενομένου Ταρασίου πατριάρχου. morte enim oppressus ad Diocletianum opus suum perducere tantum potuit. inde illum excepit familiaris ejus Theophanes, cujus etiam liber attextus fuit in codice regio, quo usi fuimus. Ideo Cedrenus de eo ita scribit: ὁ, τῷ μοναχὸς Γεώργιος ὁ Σύγκελλος ἀπὸ καταβολῆς ἀρξάμενος κόσμου εἰς Μαξιμιανὸν ὁ Μαξιμῖνον τὸν τυράννους κατέλεξε. Quam mutilus vero ille liber ad nos pervenerit, colligere licet ex multis locis, in quibus aut quorundam meminit, aut quædam promittit, quæ tamen nusquam comparent. Accedit manifestum mutilati codicis argumentum, verba ante lemma operis ad hunc modum concepta: παρεκβολαὶ ἀπὸ τῶν Γεωργίου τοῦ Συγκέλλου Ταρασίου πατριάρχου. Sane τὰ παρεκβολῶν, id est Excerptorum, nomen satis indicat plura desiderari, quam supereſſe. Codex scriptus est ante plus minus annos DC. Ex eo omnia Eusebiana excerpsimus, quæ quidem deprehendere potuimus: quæ quanquam ne centesima quidem pars eorum esse videtur, quæ ab Eusebio relicta sunt, aliquod tamen justum volumen explere possunt. Quemadmodum autem Eusebius Africanum, & alios, qui ante eum huic scriptioni manum admoverunt, castigabat, quod multa adversus tam veram temporum rationem, quam historiæ fidem scisceebant, sic ipsum Eusebium Georgius iste Syncellus, ubi quid ille paulo alienius à vero dixit, aut fecit, ita exagitat, ut, ubi usus venit, raro hominem sine acerba objurgatione, aut contumelioso dicto dimittat: de quibus quædam jam dudum in Notis produximus: plura in sequentibus, ubi locus exiget, aperiemus. Georgius vero Cedrenus totum Chronographium Syncelli verbatim descripserat, & ex eo, atque aliorum Chronologorum scriptis, ingens volumen contextum σιώψιν ἱστορίων vocavit. Sed ne illud quoque breviatorum manus, librorum præsentissimum venenum, effugere potuit. Plus dico. non breviatores illi, sed mutilatores fuerunt. Nam quæ habemus, non justum illius συνόψεως breviarium est, sed potius cadaver, & disjecti membra scriptoris; παρεκβολαὶ & Excerpta ex eo ingenti volumine, sine ullo ordine temporum, aut gestorum, ac delectu eorum, quæ aut omittenda, aut excipienda erant. Idiotam quidem hunc Cedrenum fuisse illius scripta clamant: sed pejus & de illo, & de

tota Chronologia meruerunt, qui eum tam crudeli genere lacerarunt. Denique totum Cedreni opus est ſtabulum quiſquiliarum, & cento ex multis pannis ſordidis, purpureis, malis, bonis, integris, laceris conſutus. Ex ea farragine multa Euſebiana eruimus, quę ex Georgio Syncello ille excerpſerat, & præfato Euſebii nomine producit, multa etiam, quæ, quanquam tacito Euſebii nomine, manifeſto Euſebiana conſtat eſſe tum ex Syncello, tum ex aliorum fragmentorum reliquiis. Non pauca præterea apud eundem Cedrenum ſuperſunt optimæ notæ analecta, quorum partem Euſebii, partem Africani eſſe non dubitamus. Sed ea, quod, quibus opinionis noſtræ fidem faceremus, argumenta nobis deſunt, maluimus intacta relinquere, quam incerta pro certis adferre. Cedreni vero Synopſin arbitramur non multo poſt ejus obitum mutilatam fuiſſe, atque ita ab illis librorum carnificibus, ut hodie edita eſt, poſteritati tranſmiſſam: quin ne ea quidem, quæ breviatores collegerant, integra omnino ad nos perveniſſe. Nam Leunclavius vir doctiſſimus in notis ad Annales Turcicos ſcribit aliquot Cedreni folia penes ſe habuiſſe, quæ in excuſis deſiderantur. Nos vero apud Syncellum paginam integram reperimus, & quædam alia, quę in editione vulgata non extare ſuo loco demõſtrabitur.

Pag. 3. ΤΩΝ ΧΡΟΝΙΚΩΝ ΚΑΝΟΝΩΝ ΠΑΝΤΟΔΑΠΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ.] Eccleſiæ nunquam egregii ſcriptores defuere à prima uſque origine & incunabulis Chriſtianiſmi: quorum inſtitutum fuit, primum ut pietatem alumnos fidei docerent, deinde ut eam adverſus Chriſti hoſtes aſſererent: quorum duo genera fuerunt, Iudæi & Gentes. Utrunque genus domeſticis armis debellandum fuit, Iudæi propheticis teſtimoniis, Gentes Poëtarum, Philoſophorum, Hiſtoricorum monimentis, idque duplici argumento, doctrinæ & vetuſtatis. Extiterunt quidem, tum qui adverſus utroſque egregiam operam navaverunt, tum, qui adverſus alterutros, omnes cum ſumma dignitate, gloria, & fructu. Sed omnium ſimul opera unius Euſebii heroicus labor ſuperavit, qui ex eorum ſcriptis in unum corpus contributis, & in membra digeſtis luculenta & omni laude majora volumina contexuit, quibus defenſionem Chriſtiani cultus inſtituit, viginti quidem libris ἀποδείξεων adverſus Iudæos, adverſus Gentes autem quindecim voluminibus προπαιδευτικῶν pro doctrina, pro vetuſtate vero, opere κανόνων χρονικῶν παντοδαπῆς ἱστορίας: in cujus priore libro omnium regnorum, dynaſtiarum, nationum, Rerumpublicarum initiis diſcuſſis, omnium fabuloſorum Deorum natalibus longe vetuſtiores eſſe Moſaicas origines oſtendebat. Hunc librum Hieronymus Latine vertit, Georgius Syncellus penes ſe habuit, Photius autem æqualis illorum temporum non vidit: certe in ſua Bibliotheca non poſuit. cujus capita multa, eaque longiſſima, atque ampliſſima fuerunt, & ex multorum priſcorum auctorum integris paginis contexta: quorum maximam partem ſuſpicari magis, quam definire poſſumus: ſed de quibus certo affirmare poſſumus, ea ſuis locis aperientur.

Ibid. ὁρκίζω σε.] De hac cautione, quam ejus auctor Irenæus in fine, Euſebius autem initio operum ſuorum poſuit, vide quæ in Latinis monuimus. Ea autem extat in libris Hiſtoriæ Eccleſiaſticæ.

Ibid. ΛΕΙΠΕΙ ΠΟΛΛΑ.] De creatione hominis, ἢ περὶ τὴν ἑξαημέρου agebatur, ἢ περὶ τῆς πρωτοκτίστου ἡμέρας: quod Hebræis dicitur בְּרֵאשִׁית, Adjiciebantur Phœnicum, Chaldæorum, Ægyptiorum, Græcorum veterum περὶ κοσμογονίας teſtimonia, quorum quædam extant in libris προπαιδευτικῶν: item de primo homine, de Serpente & Eva, de Cain, & Abel, qui primus φονεὺς καὶ ἀνθρωποκτόνος fuit: de quibus illi verſiculi non ſunt omittendi, Ezekielis poëtę Iudęi, ut ego mihi perſuaſi, niſi doctioribus aliter videatur:

Ὦ πᾶσιν ἀρχὴ καὶ πέρας κακῶν ὄφις,
Ἦ, τ', ὦ βαρὺ τίκτουσα θησαυρὸν κακῶν
Πλάνη τυφλὸ πρόηγος ἀγνοίας, βίᾳ
Χαίρουσα θρῴοις, καὶ γενάγμασι βροτῶν.
Ὑμεῖς ἀθέσμους εἰς ὕβρεις ὁμοσπόρων
Τὰς μισαδέλφους ὁπλίσαντες ὠλένας
Καΐν μολῦναι φοινίῳ πρῶτον λύθρῳ
Ἐπείσατ' ὀργὴν, κἀξ ἀκηράτων πεσεῖν
Αἰωνίων τε πρωτόπλαστον ἐς χθόνα
Ὑμεῖς ἐπικτήνασθε —

Corruptiſſima extant apud Epiphanium.

O prima origo cladium & meta ultima
Coluber, malorum, tuque theſauri pater
Anteambulo cæca Error ignorantiæ,
Cui pabulum hominum lacrimæ & ſuſpiria,
Dum ſuſcitatas odio inexpiabili
Armatis in ſe fratricidas dexteras
Vt primus iram ſanguine inficeret Kain
Vos impuliſtis. Vos, ut æterno è ſtatu
Terrena ad ima primus excideret Homo
Cauſſa extitiſtis —

Ibid. ΠΡΟ ΤΟΥ ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΥ.] Duo præcipua capita hæc fuerunt, Τὰ πρὸ τοῦ κατακλυσμοῦ, καὶ τὰ μετὰ τὸν κατακλυσμόν. In priore tractabatur γενεαλογία πατριαρχικὴ ἀπὸ Ἀδὰμ μέχρι τοῦ κατακλυσμοῦ: idque in tribus codicibus, Græco ſeptuaginta Seniorum, Hebraicis duobus, Iudæorum, & Samaritarum. Sequebatur caſtigatio denique errorum, qui in Africano, & aliis Scriptoribus. Poſtremo loco incunabula regnorum ante Diluvium, Chaldæorum, & aliarum orientalium nationum ex Beroſo, Apollodoro, Abidyno.

Ibid. πρὸς τὸ ὁ ἑρμωνυμοῦντων.] Hæc trium codicum inter ſe collatio ideo ab Euſebio inſtituta, ut oſtenderet duabus reliquis editionibus ſolam codicis Hebraici Iudæorum anteferendam eſſe: quod quum propoſuerit, non tamen ſequutus eſt. Nam dinumeratio temporum ab Adam ad Diluvium, ſecundum Iudæos "colligit annos duntaxat MDCLVI. ipſe autem putat MMCCXLII, quæ eſt ſeptuaginta interpretum ſumma, in quo manifeſto contra hypotheſin facit; atque eo nomine à Georgio laudatur ſimul, & vituperatur: alterum, quod tot annos ab Adam, ad Diluvium ponit, quot ex dinumeratione ſeptuaginta interpretum colligi poſſunt: alterum, quod profeſſus ſe Iudæos ſequi, in partes ſeptuaginta Seniorum tranſit. quæ fuit maxima Euſebii ἀλογισία, vitium illi ſcriptori ſolenne.

Ibid. 23. Μαθουσάλα γενόμενος ἐτῶν ρξζ.] Nemo paulo doctior ignorat, ἐν παραδόσεσι τῶν Πατριαρχῶν, ut loquuntur veteres, non convenire editioni Græcæ ſeptuaginta interpretum cum lectione Hebraica Iudæorum. In Græca enim editione omnes Patriarchæ centum annis ſeniores filios ſuos genuerunt, quam in Iudæorum Hebraica lectione. Georgius: τῷ ρπζ ἔτει αὐτοῦ Μαθουσάλα φέρεται τὴν γένεσιν Λάμεχ, οὗ καὶ ὁ Ἀφρικανὸς ἀκολουθήσας τῷ βφξβ ἔτει δ κόσμος τὸ ἀπὸ Νῶε κατακλυσμὸν ἐστοιχείωσεν. ὅπερ ὁ δοκεῖ ἡμῖν ὑγιῶς ἔχειν. δοκεῖ δέ μοι ὁ Ἀφρικανὸς τῷ βφξβ ἔτει δ κόσμος τὸ καὶ κατακλυσμὸν στοιχειῶσαι, ἀφὸ τὸ τοὺς ϡ ξθ χρόνους τοῦ ζωῆς Μαθουσάλα ἐχομένους ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ τοῦ κόσμου λῆξαι εἰς τὸ βφνς ἔτος κόσμου ἐντὸς τοῦ βφξβ. imo quia adhuc ævo Africani

cani locus ille annorum τ̃ παιδοποιΐας Μαθουσάλα nondum erat à Correctoribus contaminatus, sed totidem annos habebat, quot habet Iudaica editio. Vide infra locum Africani. Epiphanius etiam ab Adam, ad diluvium, putat annos, MMCCLXII, quot Africanus. Καὶ ὅτω παρῆλθε δεκάτη γενεὰ δι' ἐτῶν ,, διχιλίων ἑξακοσίων ἑξήκοντα δύο. Totidem Chro-,, nicon Casaub.

Ibid. 37. ὡδὲ τ̃ ὡδὲ Σαμαρείτης Ἑβραϊκοῦ.] In libris nostris de emendatione Tempor. produximus χρονογράφιον, quod ipsimet nobis communicarunt Samaritani. Id cum hoc in omnibus convenit, præterquam in annis Malæleel, Enoch, Mathusala. quod quidem discrimen vitio librariorum hic commissum.

Ibid. Μαλαλεὴλ γενόμενος ἐτῶν ξ̄ε̄.] Reponendum ex autographo Samaritarum οε̄.

Ibid. Ενὼχ γενόμενος ἐτῶν ξ.] In Samaritarum autographo ξ̄ε̄.

Ibid. Μαθουσάλα γενόμενος ἐτῶν ξ̄ζ̄. In Samaritico autographo οζ̄. & ita corrigendum. Ex hac dinumeratione, usque ad natum Noë, colliguntur anni MCCCXXVII, ad Diluvium autem, MDCCCCXLVII, minus CCCXV, quam LXX, plus CCLXXI, quam Iudæi. Unde hallucinationem Georgii Syncelli animadvertere licet, qui LXX seniorum excessum supra Samaritas colligit annorum DCCCCXXX. Samaritarum autem supra Iudæos CCCXLIX. Verba ejus: Μέχρι τούτου ὃ κατακλυσμός, καθὼς ὠφέκει), διαφωνοῦσι τὰ Ἑβραϊκὰ ἀντίγραφα πρὸς τὸ Σαμαρειτῶν ἀρχαιότατον καὶ τοῖς χαρακτῆρσι διαλλάττον, (ὃ καὶ ἀληθὲς εἶναι καὶ πρῶτον Ἑβραίοι καθομολογοῦσιν) ἔτεσι τμδ̄, πρὸς δὲ τὸν τ̃ ο̄ ἔκδοσιν, τὸ μὲν Ἑβραϊκὸν ἔτεσιν φασ̄, τὸ δὲ Σαμαρειτῶν ,λ̄. Αφρικανὸς δὲ πρὸς Εὐσέβιον ἀπὸ Ἀδὰμ, ἕως κατακλυσμοῦ, διαφωνεῖ ἔτη κ̄. Sed est hallucinatio. putat enim ab Adam, usque ad Diluvium, mendose: quum isti anni sint ad natum Noë, non ad Diluvium usque, deducti.

Pag. 48. Μαθουσάλα. ὅτ̃ μακροβιώτατος.] Ab Adam, ad natum Mathusala, secundum editionem LXX Seniorum, colliguntur anni MCCLXXXVII. Accedant anni vitæ Mathusala, DCCCCLXIX componuntur anni MMCCLVI. De quibus deductis annis ab Adam, ad Diluvium, MMCCXLII, supersunt anni XIV, quos post diluvium vixerit Mathusala. Quod est absurdum. Eusebius, & alii, ponunt XV. Itaque merito miratur Eusebius πῶ διεσώθη ἐν τῷ κατακλυσμῷ. Non enim Arcam ingressus fuit. Igitur huic celeberrimæ quæstioni non aliter occurrere potuerunt Hieronymus, & Augustinus, quam ut ad fontes ipsos, hoc est Iudæorum Hebraicum exemplar, confugiamus: in quo in ipso anno Diluvii eum periisse ex dinumeratione colligitur. Vide igitur alterum in quæstionibus Hebr. alterum lib. XV, cap. XI de civitate. Vide etiam caput XIII ejusdem libri.

Ibid. 9. Τινὰ δὲ τ̃ ἀνιγράφων.] Huic varietati lectionis valde obluctatur Georgius: τ̃τ̃ οὐκ εὖ ἔχειν δοκεῖ. ἔσονται γὰρ κ̄ζ̄ τ̃τ̃ον τὸν λόγον αἱ ἀνὰ πᾶσας ἐκκλησίας τ̃ Θεοῦ ἱεραὶ βίβλοι τ̃ Γενέσεως διαφθαρμένα, αἳ ,λ̄ζ̄ ἔτη ἰσοῦσι τ̃ Μαθουσάλα. ἔσται δὲ κὴ Ιάρεδ μακροβιώτερος αὐτ̃ ἔτη κ̄γ̄, ,λ̄ζ̄β̄ ζήσας ἔτη. ὅπερ οὐδενὶ συμπεφώνηται. διόπερ οὐ χρὴ διὰ τὸ φάναι σωματολέθρου αὐτὸν τοῖς ἐν τῷ κατακλυσμῷ, διὰ τ̃τ̃ο ,ν̄ϑ̄ ἔτη μόνα βεβιωκέναι. ἀλλὰ οὐδὲ τῷ Αφρικανῷ πειθόμεθα πρεσβεῦσαι τὸ αὐτὸ κ̄ ἔτη, κὴ ,λ̄π̄ϑ̄ λέγοντι τ̃ Μαθουσάλα, ἀντὶ ,λ̄ξ̄θ̄. λοιπὸν ἂν κρεῖττον εἶναι δοκεῖ παῖς κάθ' ὅλων τῶν οἰκουμένων ἐπωνύμους ἱεραῖς βίβλοις ,λ̄ξ̄θ̄ λέγειν τ̃ ζωῆς Μαθουσάλα. εἰ δὲ τὸν καταικλυσμὸν ὑπερβέβηκεν ἔτεσι ιε̄ τ̃ Θεοῦ κἀκεῖνον ἴσως, ὡς τ̃ Ενὼχ, πρεσβύσαντος πρὸ δόξως κάθ' ὃς οἶδε τρόπους κὴ πόρους. Sunt σκιαμαχίαι.

Ibid. ΑΦΡΙΚΑΝΟΥ.] Quæ in hoc chronographio vitiosa sunt, emendentur ex chronographo septuaginta seniorum, quod primo loco supra positum est. Nam, ut Georgius ait, Africanus collegit ab Adam, ad Diluvium, annos MMCCLXII, annis XX plusquam vulgus, quia ejus ævo adhuc intactus manebat locus de annis Mathusalæ, quando Lamechum genuit, nimirum CLXXXVII, non autem, ut postea depravatum est, CLXVII. Fasti quoque Siculi Casauboni ab Adam, ad Diluvium, putant ἔτη β, σ̄ξ̄β̄. Georgius: Ἀπὸ Ἀδὰμ, ἕως καταικλυσμοῦ, ἔτη β, σ̄μ̄β̄. ὅτω δὲ κὴ Εὐσέβιος, κὴ ὁ ἀληθινὸς λόγος, κὴ τὰ πλεῖστα τ̃ Μωσαϊκῶν ἀνιγράφων πρεσβύσι κ̄ζ̄ τῶν τ̃ ο̄ ἔκδοσιν. ὁμοίως Αφρικανὸς β, σ̄ξ̄β̄ ἐπελογίσατο ἐκ πάνων παλαίων ἀνιγράφων ὅτως πρεσβυόντων, οἷς ἐ χρὴ πείθεσθαι. Sed fugit illum, antiquitus omnia exemplaria septuaginta interpretum ita habuisse: imo oblitus est sui, qui agnoscit quædam ita habuisse. Dixit enim τὰ πλεῖστα τ̃ ἀνιγράφων. Ergo πινὰ aliter. Beda: *Septuaginta ante natum Lamech* CLXVII *ponunt annos, postea* DCCC, *&* II. *qui numerus, ut Lector facillime videbit, juxta Hebraicam veritatem* XX *annis, juxta ipsorum autem auctoritatem,* XIV *annis Diluvii tempora transit.* Hic quoque hallucinatio est. Nam secundum Hebraicam veritatem, XX annis minor est ille numerus annorum Mathusalæ, non autem XX annis transit tempora Diluvii. Mira ἀλογισία.

Ibid. ἐσὶ τρεῖς ὁμωνυμίαι.] Seth posteri fuerunt Enoch, Mathusala, Lamech. Totidem posteros fratris ejus Cain fuisse cognomines illis ait. Sed fallitur in Mathusala. Imposuit illi septuaginta interpretum editio: quæ pro Mathusael posuit Mathusala; ibi Scholion editionis Romanæ Genes. IV, ὡδὲ τοῖς ἑβδομήκοντα Μαθουσάλα κεῖται. τ̃το δὲ πλάνη γεγραφική ἐστιν. ὁ γὰρ Μαθουσάλα ἐκ τ̃ σωτηρίας γλυκὺς ἐστ τ̃ Σηθ. ὁ δὲ ἀπὸ τ̃ Καΐν Μαθουσαλὰ καλεῖται, ὃς διώρισται μ̄ τ̃ λοιπῶν. Putat tantum accentu differre Scholiastes ille, quum ὁ ἀπὸ τ̃ Σηθ vocetur Μαθουσάλα, ὁ δὲ ἀπὸ τ̃ Καΐν, Μαθουσαήλ.

Ibid. ἐκ Τιμοθέου τ̃ χρονογράφου.] Hoc præstantissimum fragmentum de initio rerum, de Deo, κὴ πρὶ κοσμοποιΐας extat apud Cedrenum. De Timotheo nihil in præsentia memini. Fuit & alius Timotheus Grammaticus Gazensis.

Porro hic locus est, ubi Africanus & Eusebius de Angelis, quos ἐγρηγόρους vocant, disputabant, de quibus Genes. VI, 1, 2. Africanus: πλήθους ἀνθρώπων γενομένου ἐπὶ τ̃ γῆς, ἀγγέλους τ̃ ἀρσενῶν θυγατράσιν ἀνθρώπων συνῆλθον. Zosimus Panopolites scripsit librum de Chymia, quam ipse ἰμὼθ vocat, cujus meminit etiam Photius 197, 38. ex quo de istis Angelis producam testimonium. χρῆσις Σωσίμου τ̃ Πανοπολίτου Φιλοσόφου ἐκ τ̃ πρὸς Θεοσέβειαν ἐν τῷ θ̄ τ̃ ἰμὼθ βίβλῳ. Φάσκουσιν αἱ ἱεραὶ γραφαὶ, ἤτοι βίβλοι, ὦ γύναι, ὅτι εἰσί τινες δαιμόνων γένος, οἱ χρῆται γυναιξίν. Ἐμνημόνευσε κὴ Ἑρμῆς ἐν τοῖς Φυσικοῖς.

, καὶ χεδὸν ἅπας λόγ῀ Φανερὸς καὶ ἀποκρυφ῀ , τῦτ ἐμνημόνδυσεν. τῦτ δ' ἔφασαν αἱ ἀρχαῖαι καὶ , θεῖαι γραφαὶ, ὅτι ἄγγελοι ἐπεθύμησαν τ γυναι- , κῶν, καὶ κατελθόντες ἐδίδαξαν αὐτὰς πάντα τὰ τ φύ- , σεως ἔργα, ὧν χάριν ἀποκριθέντες ἔξω τ ἀρανᾶ , ἔμειναν, ὅτι πάντα τὰ πονηρὰ, καὶ μηδὲν ὠφελεῖντα , τὴν ψυχὴν ἐδίδαξαν σῦ ἀνθρώπους. ἀπ αὐτῶν , φάσκουσιν αἱ αὐταὶ γραφαὶ καὶ σῦ Γίγαντας γε- , γονῆναι. ἔστιν δ' αὐτῶν ἡ πρώτη ἀποδοσις ΧΗΜΑ , ωρὶ τύτων τ τεχνῶν. ἐκάλεσαν δὲ ταύτην τὴν βί- , βλον ΧΗΜΑ. ἔνθεν καὶ ἡ τέχνη ΧΗΜΙΑ καλεῖται. Hactenus Zosimus. Hujusmodi Angelos ἐγρηγόρας vocarunt, ut est apud Cedrenum 7, 11, 52. Et omnis angelus ἐγρήγορος dictus est. Clemens παιδαγωγοῦ β. Μακάριοι γὰρ οἱ ἐγρηγορότες εἰς αὐτὸν, σφᾶς αὐ- τὰς ἀπὸ κάζοντες ἀγγέλοις, ὃς ἐγρηγόρας καλεῖται. Quare ita ab illis vocarentur, ansam eis præbuit unicus Danielis locus IV, 10: ubi pro Angelo textus habet עיר EIP, id est vigil. Scholion: τὸ δὲ Εἶρ, ἀδὲν ἕτερον, ἢ ἐγρηγορὼς, καὶ ἄγρυπν῀, ἑρμη- νεύεται. Aliud: ἀντὶ δ' Εἶρ οἱ ο ἄγγελον ἡρμήνδ- σαν. οἱ δὲ λοιποὶ ἐγρήγορον. Sed quia Apocryphus Enoch multa de illis, & plura, quam alii, disseruit, imo à quo omnia, quæ de Angelis veteres diverse locuti sunt, desumpta sunt, adferam locum ex primo ejus libro, tum quia omnino ad hoc argumentum facit, tum quia locus, qui in Epistola Iudæ ex Enochi opere citatur, ex illis, quæ modo producemus, excerptus est.

Ἐκ τ πρώτ βιβλίε Ἐνὼχ ωερὶ τ Ἐγρηγόρων.

Καὶ ἐγένε, ὅτε ἐπληθύνθησαν οἱ υἱοὶ τ ἀνθρώ- πων, ἐγεννήθησαν αὐτοῖς θυγατέρες ὡραῖαι. καὶ ἐπε- θύμησαν αὐτὰς οἱ Ἐγρήγοροι, καὶ ἀπεπλανήθη- σαν ὀπίσω αὐτῶν, καὶ εἶπον ωρὸς ἀλλήλους, Ἐκλεξώ- μεθα ἑαυτοῖς γυναῖκας ἀπὸ τ θυγατέρων τ ἀνθρώ- πων τ γῆς. καὶ εἶπεν Σεμιεζᾶς ὁ ἄρχων αὐτῶν ωρὸς αὐτὸς, Φοβοῦμαι, μὴ δ' θελήσητε ποιῆσαι τὸ πρᾶγμα τῦτο, καὶ ἔσομαι ἐγὼ μόν῀ ὀφειλέτης ἁμαρτίας μεγάλης. καὶ ἀπεκρίθησαν αὐτῷ πάντες, καὶ εἶπον, Ομόσωμεν ἅπαντες ὅρκῳ, καὶ ἀναθεμα- τίσωμεν ἀλλήλους. τοῦ μὴ ἀποστρέψαι τὴν γνώμην ταύτην, μέχρις δ' ἀποτελέσωμεν αὐτήν. Τότε πάν- τες ὤμοσαν ὁμοῦ, καὶ ἀνεθεμάτισαν ἀλλήλους. ἦσαν δὲ ὅτι ν, οἱ καταβάντες ἐν ταῖς ἡμέραις Ιάρεδ ἐς κορυφὴν τ Ερμονιεὶμ ὄρους. Καὶ ἐκάλεσαν τὸ ὄρ῀ Ερμὼν, καθότι ὤμοσαν, καὶ ἀνεθεμάτισαν ἀλλήλους ἐν αὐτῷ. Καὶ ταῦτα τὰ ὀνόματα τῶν ἀρ- χόντων αὐτῶν.

Ā Σεμιξᾶς ὁ ἄρχων αὐτῶν.	ĪA Φάρμαρος.
B̄ Ατακιήφ.	ĪB Αμαριήλ.
Γ̄ Αρακιήλ.	ĪΓ Αναγημᾶς.
Δ̄ Χαβαβιήλ.	ĪΔ Θαυσαήλ.
Ē Ορραμαμῆ.	ĪE Σαμιήλ.
S̄ Ραμιήλ.	Īς Σαρινᾶς.
Z̄ Σαψίχ.	ĪZ Ευμιήλ.
Η̄ Σακιήλ.	ĪH Τυριήλ.
Θ̄ Βαλκιήλ.	ĪΘ Ιεμιήλ.
Ī Αζαλζήλ.	K̄ Σαριήλ.

ὅτι, καὶ οἱ λοιποὶ πάντες, ἐν τῷ α ρο ἔτ πο κόσμ ἔλαβον ἑαυτοῖς γυναῖκας, καὶ ἤρξαντο μιαί- νεσθαι ἐν αὐταῖς, ἕως τὸ κατακλυσμοῦ, καὶ ἔπ- κεν αὐτοῖς γένη τρία. πρῶτον Γίγαντας μεγάλους, οἱ δὲ Γίγαντες ἐτέκνωσαν Ναφηλείμ. καὶ τοῖς Ναφη- λεὶμ ἐγεννήθησαν Ελιούδ. καὶ ἦσαν αὐξανόμενοι κ τὴν μεγαλειότητα αὐτῶν. καὶ ἐδίδαξαν ἑαυτὲς, καὶ τὰς γυναῖκας ἑαυτῶν, Φαρμακείας, καὶ ἐπαοι- δίας. πρῶτ῀ Εξαηλ ὁ δέκατ῀ τ ἀρχόντων ἐδί- δαξεν ποιεῖν μαχαίρας, καὶ θώρακας, καὶ πᾶν σκεῦ῀ πολεμικὸν, καὶ τὰ μέταλλα τ γῆς, καὶ τὸ χρυσίον πῶς ἐργάσωνται, καὶ ποιήσωσιν αὐτὰ κόσμια ταῖς γυναιξὶν, καὶ τ ἄργυρον. ἐδίδαξεν δὲ αὐτὲς καὶ τὸ στίβειν, καὶ τὸ καλλωπίζειν, καὶ σῦ σκλεκ- τὰς λίθους, καὶ ἐποίησαν ἑαυτοῖς οἱ υἱοὶ τ ἀνθρώ- πων καὶ ταῖς θυγατράσιν αὐτῶν. καὶ παρέβησαν, ** καὶ ἐπλάνησαν σῦς ἁγίους. καὶ ἐγένετ ἀσέβεια πολ- λὴ ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ἠφάνισαν τὰς ὁδὸς αὐτῶν. Επὶ δὲ καὶ ὁ πρώταρχ῀ αὐτῶν Σεμιαζᾶς ἐδίδαξεν εἶ- ναι * ὁρκὰς κ δ' νοὸς, καὶ ῥίζας βοτανῶν τ γῆς. ὁ δὲ ια Φαρμαρὸς ἐδίδαξε Φαρμακείας, ἐπαοι- δίας, σοφίας, καὶ ἐπαοιδῶν λυτήρια. ὁ δ ἐδίδαξεν ἀστροσκοπίαν. ὁ δὲ δ ἐδίδαξεν ἀστρολογίαν. ὁ ζ η ἐδίδαξεν ἀεροσκοπίαν. ὁ δὲ τρίτ῀ ἐδίδαξε τὰ σημεῖα τ γῆς. ὁ δὲ ζ ἐδίδαξεν τὰ σημεῖα τῆς σε- λήνης. πάντες ὅτι ἤρξαντο ἀνακαλύπτειν τὰ μυ- στήρια ταῖς γυναιξὶν αὐτῶν καὶ τοῖς τέκνοις αὐτῶν. Μετὰ δὲ ταῦτα ἤρξαντο οἱ γίγαντες καταθύειν τὰς σάρκας τ ἀνθρώπων. καὶ ἤρξαντο οἱ ἄνθρωποι ἐλατᾶσθαι ἐπὶ τῆς γῆς. οἱ δὲ λοιποὶ ἐβόησαν εἰς τ οὐρανὸν ωερὶ τ κακώσεως αὐτῶν, λέγοντες ἀνε- νεχθῆναι τὸ μνημόσυνον αὐτῶν ἐνώπιον αὐτ῀. καὶ ἀκούσαντες οἱ δ μεγάλοι ἀρχάγγελοι, Μιχαὴλ, καὶ Ραφαὴλ, καὶ Γαβριὴλ, καὶ Ουριὴλ παρέκυψαν ἐπὶ τ γῆς ἐκ τ ἁγίων τ οὐρανοῦ. καὶ θεασάμενοι αἷμα πο- λὺ ἐκκεχυμένον ἐπὶ τ γῆς, καὶ πᾶσαν ἀσέβειαν καὶ ἀνομίαν γενομένην ἐπ' αὐτῆς, εἰσελθόντες εἶπον ωρὸς ἀλλήλους, ὅτι τὰ πνεύματα, καὶ αἱ ψυχαὶ τ ἀνθρώ- πων στενάζουσιν ἐντυγχάνοντα καὶ λέγοντα, ὅτι εἰσά- γετε τὴν δέησιν ἡμῶν ωρὸς τ ὕψιστον, καὶ τὴν ἀπω- λειαν ἡμῶν. καὶ ωροσελθόντες οἱ τέσσαρες ἀρχάγ- γελοι εἶπον τῷ Κυρίῳ, Σὺ εἶ θεὸς τ θεῶν, καὶ κύρι῀ τῶν κυρίων, καὶ βασιλεὺς τῶν βασιλευόν- των, καὶ θεὸς τῶν ἀνθρώπων, καὶ ὁ θρόν῀ τ δόξης σ῀ εἰς πάσας τὰς γενεὰς τῶν αἰώνων, ϵ τὸ ὄνομα σ῀ ἅγιον, καὶ εὐλογημένον εἰς πάντας σῦς αἰῶ- νας. σὺ γὰρ εἶ ὁ ποιήσας τὰ πάντα, καὶ πάντων τὴν ἐξουσίαν ἔχων, καὶ πάντα ἐνώπιον σ῀ φανερὰ, καὶ ἀκάλυπτα, καὶ πάντα ὁρᾷς, καὶ σὸκ ἔστιν ὁ κρυ- βῆναί σε δυάμενος. ὁρᾷς ὅσα ἐποίησεν Εξαὴλ, ὅσα ἐσηύρεγκεν, ϵ ὅσα ἐδίδαξεν, ἀδικίας, καὶ ἁμαρτίας ἐπὶ τ γῆς, καὶ πάντα δόλον ἐπὶ τ ξηρᾶς. ἐδί- δαξε γὰρ τὰ μυστήρια, καὶ ἀπεκάλυψε τῷ αἰῶνι τὰ ἐν οὐρανῷ. ἐπιτηδεύει δὲ τὰ ἐπιτηδεύματα αὐτ῀ ἐδέναι τὰ μυστήρια. οἱ υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων τῷ Σεμιξᾷ τὴν ἐξουσίαν ἔδωκαν ἔχειν τῶν σὺν αὐτῷ ἅμα ὄντων, καὶ ἐπορεύθησαν ωρὸς τὰς θυγατέρας τῶν ἀνθρώπων τ γῆς, καὶ συνεκοιμήθησαν μετ' αὐ- τῶν καὶ ἐν ταῖς ηλείαις ἐμιάνθησαν, καὶ ἐδήλωσαν αὐ- ταῖς πάσας τὰς ἁμαρτίας, καὶ ἐδίδαξαν αὐτὰς μί- σητρα ποιεῖν. καὶ νῦν ἰδὰ αἱ θυγατέρες τῶν ἀνθρώπων

ἔτεκον

ἔπεσον ἐξ αὐτῶν υἱὸς γίγαντας. Κίβδηλα δὴ τῆς γῆς τῶν ἀνθρώπων ἐκκέχυ), καὶ ὅλη ἡ γῆ ἐπλήσθη ἀδικίας. καὶ νῦν ἰδοὺ τὰ πνεύματα τ ψυχῶν τ ἀποθανόντων ἀνθρώπων ἐντυγχάνουσι, καὶ μέχρι τῶν πυλῶν τ οὐρανῦ ἀνέβη ὁ στεναγμὸς αὐτῶν, καὶ δυνάμεται ἐξελθεῖν ἀπὸ προσώπου τ ἀπὸ τῆς γῆς γινομένων ἀδικημάτων, καὶ σὺ αὐτὰ εἰσῆλας πρὸ αὐτὰ γνώσθη. καὶ ὁρᾶς αὐτὰ, καὶ ἐᾷς αὐτὰ, καὶ οὐδὲν λέγεις τί δεῖ ποιῆσαι αὐτὰ περὶ τούτου. Τότε ὁ Ὕψιστος εἶπεν, καὶ ὁ ἅγιος ὁ μέγας ἐλάλησε, καὶ ἔπεμψε τ Οὐριὴλ πρὸς τ υἱὸν Λάμεχ, λέγων, Πορεύου πρὸς τ Νῶε, καὶ εἰπὸν αὐτῷ τῷ ἐμῷ ὀνόματι, Κρύφου σεαυτὸν, καὶ δήλωσον αὐτῷ τὸ τέλος ἐπερχόμενον, ὅτι ἡ γῆ ἀπόλλυται πᾶσα. καὶ εἶπον αὐτῷ, ὅτι κατακλυσμὸς μέλλει γίνεσθαι πάσης τῆς γῆς ἀπολέσαι πάντα ἀπὸ προσώπου τ ξηρᾶς. δίδαξον τὸν δίκαιον, τί ποιήσει, τὸν υἱὸν Λάμεχ. καὶ τοῦ ψυχοῦ αὐτοῦ εἰς ζωὴν σωτηρήσει, καὶ ἐκφεύξεται δι' αἰῶνος, καὶ ἐξ αὐτοῦ φυτεύσεται φύτευμα, καὶ στηθήσεται εἰς πάσας τὰς γενεὰς τ αἰῶνος. καὶ τῷ Ραφαὴλ εἶπεν, Πορεύου Ραφαὴλ, καὶ δῆσον τὸν Εξαὴλ, χερσὶ καὶ ποσὶ συμπόδισον αὐτὸν, καὶ ἔμβαλλε αὐτὸν εἰς τὸ σκότος. καὶ ἄνοιξον τοῦ ἔρημον τοῦ ὄντα ἐν τῇ ἐρήμῳ Δουδαὴλ, καὶ ἐκεῖ πορευθεὶς βάλε αὐτὸν, καὶ λίθους αὐτῷ λίθους ὀξεῖς, καὶ λίθους τραχεῖς, καὶ ἐπικάλυψον αὐτῷ σκότος, καὶ οἰκησάτω ἐκεῖ εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ τὸ ὄψιν αὐτοῦ πώμασον, καὶ φῶς μὴ θεωρείτω, καὶ ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως ἀπαχθήσεται εἰς τὸν ἐμπυρισμόν. πυρός. καὶ ἴασαι τοῦ γλῶ, ἣν ἠφάνισαν οἱ Ἐγρήγοροι, καὶ τοῦ ἴασιν τῆς γῆς δήλωσον, ἵνα ἰάσωνται τοῦ πληγὼ, καὶ μὴ ἀπόλωνται πάντες οἱ υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων ἐν τῷ μυστηρίῳ, ὃ εἶπον οἱ Ἐγρήγοροι, καὶ ἐδίδαξαν τοὺς υἱοὺς αὐτῶν, καὶ ἐρημώθη πᾶσα ἡ γῆ ἐν τοῖς ἔργοις τῆς διδασκαλίας Εξαήλ. καὶ ἐπ' αὐτῇ γράψον πάσας τὰς ἁμαρτίας. Καὶ πρὸς τ Γαβριὴλ εἶπεν, Πορεύου, Γαβριὴλ, ἐπὶ τοὺς Γίγαντας, ἐπὶ τοὺς κιβδήλους, ἀπὸ τοὺς υἱοὺς τ πορνείας, καὶ ἀπόλεσον τοὺς υἱοὺς τ Ἐγρηγόρων ἀπὸ τ υἱῶν τ ἀνθρώπων. πέμψον αὐτοὺς εἰς ἀλλήλους ἐξ αὐτῶν εἰς αὐτοὺς ἐν πολέμῳ, ἐν ἀπωλείᾳ. καὶ μακρότης ἡμερῶν, καὶ πᾶσα ἐρώτησις οὐκ ἔσι τοῖς πατράσιν αὐτῶν, ὅτι ἐλπίζουσι ζῆσαι ζωὴν αἰώνιον, καὶ ὅτι ζήσεται ἕκαστος αὐτῶν ἔτη φ. Καὶ πρὸς τ Μιχαὴλ εἶπεν, Πορεύου Μιχαὴλ, δῆσον Σεμιξᾶν, καὶ τοὺς ἄλλους σὺν αὐτῷ τοὺς συμμιγέντας ταῖς θυγατράσι τ ἀνθρώπων τοῦ μιανθῆναι ἐν αὐταῖς ἐν τῇ ἀκαθαρσίᾳ αὐτῶν. καὶ ὅταν καταφαγῶσιν οἱ υἱοὶ αὐτῶν, καὶ ἴδωσι τὴν ἀπώλειαν τ ἀγαπητῶν αὐτῶν, δῆσον αὐτοὺς ἀπὸ γενεὰς εἰς τὰς νάπας τ γῆς, μέχρι ἡμέρας τ κρίσεως αὐτῶν, μέχρι ἡμέρας τελειώσεως τελεσμοῦ, ἕως συντελεσθῇ κρίμα τ αἰῶνος τ αἰώνων. τότε ἀπενεχθήσονται εἰς τὸ χάος τ πυρός, καὶ εἰς τὴν βάσανον, καὶ εἰς τὸ δεσμωτήριον τ συγκλείσεως τ αἰῶνος. καὶ ὃς ἂν κατακαυθῇ καὶ ἀφανισθῇ, ἀπὸ τ νῦν μετ' αὐτῶν βλησθήσεται, μέχρι τελειώσεως γενεᾶς αὐτῶν. καὶ μεθ' ἕτερα,

Καὶ νῦν οἱ Γίγαντες γεννηθέντες ἀπὸ πνευμάτων καὶ σαρκὸς πνεύματα πονηρὰ ἐπὶ τ γῆς καλέσουσιν αὐτούς. ὅτι ἡ κατοίκησις αὐτῶν ἔσται ἐπὶ τῆς γῆς. πνεύματα πονηρὰ ἔσονται, τὰ πνεύματα ἐξελεύσεται ἀπὸ τ σώματος τ σαρκὸς αὐτῶν, διότι ἀπὸ τ ἀνθρώπων ἐγένοντο, καὶ ἐκ τ Ἐγρηγόρων. ἡ ἀρχὴ τ κτίσεως αὐτῶν, καὶ ἀρχὴ θεμελίου πνεύματα πονηρὰ ἔσονται ἐπὶ τ γῆς ἔσονται. Τὰ πνεύματα τ Γιγάντων νεμόμενα ἀδικοῦσι, ἀφανίζοντες, ἐμπίπτοντες, καὶ συμπαλαίοντες, καὶ ῥιπτοῦσι ἐπὶ τ γῆς, καὶ δρόμους ποιοῦσι, καὶ μηδὲν ἐσθίοντα, ἀλλὰ ἀσιτοῦντα, καὶ φάσματα ποιοῦντα, καὶ διψῶντα, καὶ προσκόπτοντα. καὶ ἐξαναστήσονται τὰ πνεύματα ἐπὶ τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν γυναικῶν, ὅτι ἐξ αὐτῶν ἐξεληλύθασι. καὶ ἀπὸ ἡμέρας καιροῦ σφαγῆς καὶ ἀπωλείας, καὶ θανάτου τ Γιγάντων, Ναφιλεὶμ οἱ ἰσχυροὶ τῆς γῆς, οἱ μεγάλοι, ὀνομαστοὶ, τὰ πνεύματα ἐκπορεύομαι ἀπὸ τῆς ψυχῆς αὐτῶν, ὡς ἐκ τ σαρκὸς, ἔσονται ἀφανίζοντα χωρὶς κρίσεως. οὕτως ἀφανίζουσι μέχρις ἡμέρας τ τελειώσεως, ἕως τ κρίσεως τ μεγάλης. ἐν ᾧ ὁ αἰὼν ὁ μέγας ἐφάπαξ ὁμοῦ τελεσθήσεται.

καὶ αὖθις,

Περὶ ὧν ὤρας, ἐν ᾧ ὤμοσαν, καὶ ἀνεθεμάτισαν πρὸς τ πλησίον αὐτῶν, ὃν εἰς τ αἰῶνα ὁ μὴ ἀποσῇ ἀπ' αὐτοῦ ψυχῆς, καὶ χιὼν, καὶ πάχνη, καὶ δρόσος ἐὰν μὴ καταβῇ εἰς αὐτὸ, εἰ μὴ εἰς καιρὸν καταβήσεται ἐπ' αὐτὸ μέχρις ἡμέρας κρίσεως τῆς μεγάλης ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνων κατακαυθήσεται, καὶ ταπεινωθήσεται. Καὶ ἔσται καταξηρόμενον καὶ τηκόμενον ὡς κηρὸς ἀπὸ πυρός. ὕτως καταλήσεται πάντων τ ἔργων αὐτῶν. Καὶ νῦν ἐγὼ λέγω ὑμῖν υἱοῖς ἀνθρώπων, ὀργὴ μεγάλη καθ' ὑμῶν, καὶ τ υἱῶν ὑμῶν· καὶ ἀπολοῦνται οἱ ἀγαπητοὶ ὑμῶν, καὶ ἀποθανοῦνται οἱ ἔνδοξοι ὑμῶν ἀπὸ πάσης τῆς γῆς, ὅτι πᾶσαι αἱ ἡμέραι τῆς ζωῆς αὐτῶν ἀπὸ τοῦ νῦν ἐ μὴ ἔσονται πλείω τῶν ρκ ἐτῶν. Καὶ μὴ δόξητε ἔτι ζῆσαι ἐπὶ τῆς γῆς ἔτη πλείονα ἔτη. ἐ γάρ ἐσιν ἐπ' αὐτοῖς πᾶσα ὁδὸς ἐκφεύξεως ἀπὸ τοῦ νῦν, ἀλλὰ τοῦ ὀργοῦ, ἐν ᾧ ὠργίσθη ὑμῖν ὁ βασιλεὺς πάντων τ αἰώνων. Μὴ νομίσητε, ὅτι ἐκφεύξεσθε πῶς.

Atque hæc hactenus ex primo libro Enoch commentitio: quæ omnia plus ne otii Judæis, ut confingerent, an mihi patientiæ, ut describerem, superfuerit, equidem statuere non possum. Tot enim sunt in illis, quorum piget, tædet, pudetque, ut nisi scirem Judæorum esse mentiri, neque nunc eos illas nugas desinere posse, ne digna quidem censuissem, quæ legerentur. Sed quia ex Hebraismo conversa sunt, ut etiam mediocriter Hebraice perito constare potest, & vetustissimus est liber, & à Tertulliano ex eo quædam adducuntur, quæ huc alludunt, &, quod caput est, locus, qui in Epistola Judæ de angelis "pravari catoribus producitur, manifesto ex hoc fra-"gmento excerptus est, malui tædium describendi devorare, quam committere, ut illis benevoli lectores diutius carerent. In excerptis Theodoti apud Cle-"mentem Alexandrinum in fine Stromateon quædam "pertinent ad hoc fragmentum Enochi, ἤδη δὲ καὶ "Ενὼχ φησὶν τοὺς παραβάντας ἀγγέλους διδάξαι "τοὺς ἀνθρώπους ἀστρονομίαν, καὶ μαντικὴν, καὶ τὰς "ἄλλας τέχνας. Alludunt omnino ad ea, quæ in hoc "fragmento continentur. Rursus illa Πορεύου Μι-"χαὴλ, δῆσον Σεμιξᾶν &c. omnino pertinet ad comma "VI Epistolæ Judæ· Ἀγγέλους τε τοὺς μὴ τηρήσαντας &c." Sed de libro Enoch, & de aliis apocryphis ita Augustinus lib. XV. cap. XXIII. de Civitat. *Omittamus igitur*

earum scripturarum fabulas, quæ Apocryphæ nuncupantur, eo quod earum occulta origo non claruit Patribus, à quibus usque ad nos, auctoritas veracium scripturarum certissima & notissima successione pervenit. In his autem apocryphis, etsi invenitur aliqua veritas, tamen propter multa falsa nulla est canonica auctoritas. Scripsisse quidem nonnulla divina Enoch illum septimum ab Adam, negare non possumus, quum hoc in epistola canonica Iudas Apostolus dicat, &c. vide reliqua, & Isidorum in Chronico, qui ad hunc locum Augustini respicit. His plane gemina sunt, quæ Georgius dicit: Ταῦτα μὲν ἐκ τοῦ ā βιβλίου Ενὼχ φέρεται τοῦ Ἐγρηγόρων, ἐὰν καὶ μὴ τελείως χρὴ προσέχειν ἀποκρύφοις μᾶλλον τοῖς ἀπλουστέροις, ἀφ' ὧν τὸ φερόμενον, ἡ ἀτελὴς τῆς ἐκκλησιαστικῆς παραδόσεως ἔχειν, καὶ ἀφ' τὸ νενοθεῦσθαι αὐτὰ ὑπὸ Ιουδαίων καὶ αἱρετικῶν. Πλὴν ὁ μακάριος Παῦλος πανταχοῦ ἐχρήσατο τούτοις ἐξ ἀποκρύφων χρήσεσιν, ὡς ὅταν φησὶν ἐν τῇ πρὸς Κορινθίους πρώτῃ ἐπιστολῇ, ἃ ὀφθαλμὸς οὐκ εἶδεν, καὶ οὖς οὐκ ἤκουσεν, καὶ ἐπὶ καρδίαν ἀνθρώπου οὐκ ἀνέβη. Καὶ τὰ ἑξῆς. Ηλία ἀποκρύφων. Καὶ πάλιν ἐν τῇ πρὸς Γαλάτας ἐκ τῆς Μωϋσέως ἀποκαλύψεως, Οὔτε περιτομή τί ἐστιν, οὔτε ἀκροβυστία, ἀλλὰ καινὴ κτίσις. Καὶ ἐν τῇ πρὸς Εφεσίους ἐκ τῶν Ιερεμίου λεγομένων ἀποκρύφων, Εγειραι ὁ καθεύδων, καὶ ἀνάστα ἐκ τῶν νεκρῶν, καὶ ἐπιφαύσει σοὶ ὁ Χριστός. Ταῦτα δὲ ἡμῖν εὕρηται πρὸς ἄδειαν τῶν βελομένων ἀδιαφόρως ἐντυγχάνειν· Μὴ γένοιτο. πολλοὶ γὰρ ἐβλάβησαν ἐν τοῖς αὐτοῖς πιστεύσαντες. ὅθεν καὶ ἁγία τοῦ θεοῦ ἐκκλησία, καὶ ὁ χορὸς τῶν θεοφόρων ἡμῶν πατέρων ἐκώλυσεν ἐντυγχάνειν αὐτοῖς ὥσπερ τῇ θείᾳ λοιπῇ γραφῇ. καὶ ἡμεῖς τὰς παραγραφὰς χρήσεις ὑπὲρ τοῦ δεῖξαι μένον τὸν τῶν Ἐγρηγόρων παραβάσεις, καὶ τὸν τῶν γιγάντων ἀσέβειαν, περὶ ἧς καὶ ὁ θεῖος Μωσῆς μέμνηται, ὅτι δι' αὐτὸν ὁ κοσμικὸς γέγονε κατακλυσμός, πα-
„ ραθέμεθα, &c. Quæ in Epistola Judæ de contentio-
„ ne Michael cum Diabolo super corpore Mosis ad-
„ ducuntur, ea omnino sunt ex Apocrypho, cui ti-
„ tulus fuit, Αποκάλυψις Μωϋσέως. Aliter Nicepho-
„ ro Patriarchæ Ανάληψις Μωσέως. Fortasse fuerunt
„ diversi libri. De locis autem Pauli ex Apocryphorum editione petitis, vide simile judicium Hieronymi Ephes. v, 4. Quia vero de Gigantibus agitur in hoc Fragmento, non est prætereunda sententia veteris cujusdam Scriptoris de iisdem: cujus hæc verba sunt: οἱ πρὸ Σὴθ, καὶ Ενὼχ, καὶ Ενὼς παῖδες ἦσαν θεοῦ νοεῖσθωσαν, οἵτινες ἀλόντες ἀπολαυσίᾳ πρὸς τὰς θυγατέρας Καϊν εἰσῆλθον, ἐξ ὧν οἱ ἐκ τῆς καταλλήλου μιγαμίας γίνονται γίγαντες, ἀφ' μὲν τὸ δίκαιον ἰσχυροὶ καὶ μέγιστοι, ἀφ' δὲ τὸ ἄδικον καὶ βέβηλον, πονηροὶ, καὶ κάκιστοι. Citat Suidas μιαιγαμίας.

Pag. 5. ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΡΟ ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΥ.] More suo primo loco ponit testimonia ex sacris libris petita, secundo ex Historia exotica, cujus auctoritate probat etiam ante Diluvium regna fuisse. Georgius vero negat, &, ut alias, ita nunc, Eusebio propter illud iniquior est.

Ibid. 13. Χαλδαίων μὲν τῆς σοφίας.] Sed Chaldæos primos hominum regnasse non negaverit, qui Nemrod earum regionum regem fuisse ex sacris libris meminerit. Ante diluvium autem aliquos reges fuisse in monimentis Chaldæorum relatum erat. Sed, ut dixi, id Georgio absurdum videtur: neque tamen sententiam suam ullo valido argumento, præterquam pertinacia, quæ illi familiaris est, firmare potuit.

Ibid. 14. Βασιλεῦσαι δὲ σάρως ῑ.] Quid sit σάρος, ipse postea explicat, nimirum anni ter mille sexcenti: Νῆρος anni sexcenti: Σῶσος anni sexaginta. Horum Chaldaicorum numeralium verborum nullus veterum meminit, præter Hesychium, qui σάρον quidem obiter tangit, reliquos duos ne nominavit quidem. Σάρος ἀριθμός τις παρὰ Βαβυλωνίοις. Saros est sextuplus ad Niron, Niros decuplus ad Soson. Jam vero tot annos regem regnare potuisse non credent, nisi humani sensus expertes. Ideo quidam, ut absurditati occurrerent, non annorum, sed dierum numeros interpretati sunt: ut Sarus sit decem Chaldaicorum annorum, exceptis quinque epagomenis, vel cxx mensium τριακονθημέρων: Nirus mensium viginti: Sosus duorum. Ita exponebant doctissimi Monachi Panodorus, & Anianus, qui eo nomine Eusebium reprehendunt, quod veros annos intellexerit, & decem reges tot millia annorum vixisse putaverit. Georgius post alia: Αλλὰ ὁ μὲν Βηρωσὸς ἀφ' σάρων, καὶ νείρων, καὶ σώσων ἀνεγράψατο, ὧν ὁ μὲν Σάρος γ,χ ἐτῶν, ὁ δὲ Νῆρος ἐτῶν χ, ὁ δὲ Σώσων ξ. καὶ σωῆξε σάρος ςχ ἀφ' Βασιλέων δέκα, ἤτοι χρόνου ἐτῶν μυριάδων μγ, καὶ β. Ταῦτα δέ ἐστι τινὲς τῶν καθ' ἡμᾶς ἰσορικῶν ἡμέρας ἐλογίσαντο, σοχασικῶς μεμψάμενοι τὸν Παμφίλου Ευσέβιον, ὡς μὴ νοήσαντα τὰ ἔτη τῶν Σάρων ἡμέρας μάτην δὲ αὐτὸν ἐν τούτῳ μέμφονται. Πῶς γὰρ τὸ μὴ ὂν εἶχε νοῆσαι πολυμαθὴς ὤν, καὶ εἰδὼς τὴν ἑλληνικὴν δόξαν, πολλὰς αἰῶνας ὁμολογοῦσαν, ἤτοι μυριάδας ἐτῶν, παρεληλυθέναι ἀπὸ τῆς κοσμικῆς γενέσεως κατὰ τὴν παρ' αὐτοῖς μυθικὴν καὶ ζωδιακὴν ἀπὸ τὰς ἐναυλίας κίνησιν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ Κριοῦ, καὶ πάλιν εἰς αὐτὴν ἀποκατάστασιν. Nimirum τινὲς τῶν καθ' ἡμᾶς ἰσορικῶν intelliguntur Anianus, καὶ Πανόδωρος μονάζοντες ὁμόχρονοι, ἀπὸ Θεοφίλου τοῦ κβ ἀρχιεπισκόπου Αλεξανδρείας ἀκμάσαντες, ut idem Georgius alibi scribit. Quum igitur ex hac dinumeratione regni Chaldæorum colligantur Sari cxx: annorum vero quadringenta triginta duo millia, quæ summa omnem fidem excedit, propterea Anianus & Panodorus annos pro diebus accipiendos esse censuerunt: ut Sarus sit 36000 dierum, hoc est annorum Ægyptiacorum ix, mensium x, dierum xv: Nirus anni unius, mensium octo: Sosus mensium duorum. Ita Sari cxx erunt anni Ægyptiaci MCLXXXIII, menses VI, dies XXV. Ab Adam autem, ad Diluvium, intervallum dividitur in tempus, quo nulli reges erant, & in tempus, quo esse cæperunt, εἰς χρόνον ἀβασιλεύτου, καὶ εἰς χρόνον βασιλέων. Ab Adam vero, ad exitum χρόνου ἀβασιλεύτου, putat annos MLVIII: qui cum annis χρόνου βασιλέων, usque ad Diluvium, hoc est, MCLXXXIII, mensibus VI, dieb. XXV componunt annos MMCCXLII fere, quot nempe ab Adam, ad Diluvium ex editione Septuaginta interpretum colliguntur, quæ argutissima est ratio, si quidem probari posset exitus τοῦ χρόνου ἀβασιλεύτου. Ita igitur colligunt verba eorum, quæ huc faciunt: ὁ γοῦν πρὸ αὐτοῖς Σάρος λεγόμενος ἡμέραι εἰσὶ γ,χ. ὁ δὲ Νῆρος ἡμέραι χ. ὁ δὲ Σῶσος ἡμέραι ξ, καὶ ὁ μὲν Σάρος τῶν γ,χ ἡμέρων ἀναλυόμενος εἰς τὰς τοῦ ἐνιαυτοῦ ἡμέρας τξε, ποιεῖ ἔτη θ, καὶ μῆνας ι, ἡμέρας ιε. ὁ δὲ Νῆρος χ ἡμέραι ποιεῖ ἔτος ἕν, καὶ μῆνας ξ, ἡμέρας κε. ὁ δὲ Σῶσος ποιεῖ μῆνας β. οἱ ςχ Σάροι ποιοῦσιν ἡμερῶν μὲν μυριάδας μγ καὶ ,ς. Ταῦτα δὲ ἀναλυόμενα εἰς τὸ καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν ποιοῦσιν ἔτη ἀρ πγ, καὶ μῆνας ς, ἡμέρας κε. Ταῦτα συναπίσμενα τοῖς ἀβασιλεύτοις ἔτεσιν ἀνὴ πληροῖ ἀπὸ Ἀδάμ,

ἕως

ἕως κατακλυσμοῦ, χρόνων, ἔτη βφμβ συμφώνως τῇ ἡμετέρᾳ γραφῇ. τ ϗ ανη ἐτῶν ἡ ἀναμέτρησις δηλοῖ ἑβδομάδων ιω γινομένη. ὡς εἶναι τὰς ἀπὸ Ἀδὰμ, ἕως Ἀλώρου, μυριάδας ε, καὶ ἐξῆς. Vult Panodorus postulati loco sibi concedi, tempus ἀβασιλεύτων esse annorum MLVII præcise, quæ sunt ἑβδομάδες CLI, ex traditione, καὶ ἐκ τ ἀναγωγικῶν, atque ex allegoriis veterum Scriptorum Ecclesiasticorum: quarum Hebdomadum vestigia extant in computo Æthiopico. Hæc igitur est sententia Panodori, frustra vocari annos, qui essent dies tantum. cui districte Georgius sententiam suam opponit, verum non esse, quod quidam veterum ex apochrypho Enoch commenti sunt, ab Egregoris veteres didicisse annorum modum, & multa alia, quæ rejicit: Διὸ καὶ φησὶ τ ἀπείρων ἐτῶν καὶ τ ι βασιλέων τ φησὶ καταλυσμοῦ, καὶ ὅσα ἄλλα ἄτοπα ἐν αὐτῇ λέλεκται, μηδέν ἐστιν ἀληθές. ἀδὲ τῷ τ ἐτῶν * εἰς ἀνάλυσιν ἡμερῶν, ἢ μερισμὸν ἀποδεχόμεθα, ἀδὲ τοὺς παῖδας ἀλληγορήσαντας, καὶ εἰπόντας τ ἐνιαυτὸν ἡμέραν λογίζεσθαι τοὺς φησὶ καταλυσμοῦ, φλαθέντας ἀπὸ τ πέμπτου τ Ἐγρηγόρων ἀρχοῦ Χωραβιήλ. τὸ ἡλίου ἀνακυκλοῦμενον μέρος εἶναι, μὴ γινώσκοντας, ὅτι ἐνιαυτός ἐστι δωδεκαμερὴς, καὶ δωδεκαμηνιαῖος. Sed Panodorus, & Anianus falso Eusebium objurgant, quod illos Saros in dies non resolverit, ut supra vidimus. & ita hoc persequitur Georgius: ἀμφότεροι ϗ αὐτῶν (Πανόδωρος καὶ Ἀννιανὸς) τὸν Καισαρείας Παλαιστίνης Εὐσέβιον καταμέμφονται, ὅτι μὴ δεδώκηται, ὡς αὐτοὶ, τ μυριαδισμὸν τῶν Χαλδαϊκῶν ἐτῶν, ἤτοι τῶν ϛχ σάρων, εἰς ἡμέρας νοῆσαι, καὶ ἀναλύσεις, ἢ μερίσεις, ὡς αὐτοὶ πεποιήκασιν, ὡς προδέδεικται, ἵνα σύμφωνος εὑρεθῇ τῇ γραφῇ. ἡμεῖς ϗ αὐτὸν μᾶλλον ἀποδεχόμεθα μὴ συμβιβάσαντα τὸ ψεῦδος τῇ ἀληθείᾳ. Πολυμαθὴς γὰρ ὢν, καὶ εἰδὼς Χαλδαίους ἀπείρους αἰώνων τ κοσμογονίας γεγονότας, Ἕλληνας ϗ, καὶ Αἰγυπτίους ἐν εἴκοσι πέντε χιλιάσι τῶν λέγοντας τ ἀπὸ ἀρχῆς, ἤτοι ἐν λς χιλιάσι καὶ ϕκε τῷ κοσμικῷ ἀποκαθίστασιν, ὡς ἐν τοῖς Γενικοῖς Ἑρμοῦ, καὶ ταῖς Κυρανίσι Φέρεται, τότε κάλλιον εἰδότων ἡγήσατο τὰς ἀλλοτρίας δόξας ἀλληγορῆσαι, ὡς ἔοικεν. Hactenus Georgius. quæ certe non sunt pabula plebejorum ingeniorum. Ideo hæc ii soli legent, qui hæc discere à natura comparati sunt, non qui nolunt, & quidem, si velint, non possunt.

Ibid. 16. Μεθ' ὃν Ἀμίλλαρος ἐκ πόλεως Παυλοβίβλου.] Infra τὸ Παυσίβιβλα, καὶ τὰ Παυλιβίβλα eandem urbem esse apparet. Certe neutrius nominis ulla mentio apud veteres, quod quidem meminerim.

Ibid. 16. ἐφ' ἑ δεύτερον Αννήδοτον τῶν θαλάσσαν ἀναδῦναι φησὶ πλησίον Ὠάννῃ τῷ ἰδέαν, ἡμιδαίμονα] Infra Apollodorus ex Berosо Oannen eundem cum Annedoto facit. Sane de Annedoto apud Scriptores, qui hodie supersunt, summum silentium est. Oannem semipiscem, & semihominem Helladius vetus Grammaticus Ægyptius memorat, non ὠάννην, ut Berosus, sed ὦον vocans, quod vitio librariorum accidisse puto, ut compendiose ὦης pro ὠάνης scriptum fuerit Verba ejus extant in Bibliotheca Photii, 874, 33, aut alterum verba ipsius Photii: ὅτι μυθολογεῖ ἄνδρα τινὰ ωμασμένον ὦον τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης ἀνελθεῖν πᾶσα μὲν τ μελῶν ἰχθύος ἔχοντα, κεφαλὴν δ, καὶ πόδας, καὶ χεῖρας ἀνδρὸς, καὶ καταδεῖξαι τῶν τε ἀστρονομίαν, καὶ τὰ γράμματα. οἱ δὲ αὐτὸν ἐκ δ πρωτογόνου πεφωνέναι λέγουσιν Ωαν, καὶ μαρτυρεῖν τὸ ὄνομα. ἀνθρωπον ϗ ὅλα τὰ πάντα χθὲς δόξαι, διότι ἡμφίεστο κητώδη δορά. Ubi fortasse Ωαν, compendiose, ἀντὶ δ Ὠάνης, legitur. Εὐάνην vocat Hygenus fabula CCLXXIIII. Dædalus Eupalami filius Deorum simulacra primus fecit. Euahanes, qui in Chaldæa de mari exiisse dicitur, astrologiam interpretatus est. Idem dicit, quod Helladius, de mari in Chaldæa extitisse, & Astrologiam docuisse, sed apud Hygenum male editum est Euahdnes. γρ potest concipi Ὦαν & Εὐάν, ut norunt, qui Syriace & Hebraice intelligunt; quare non interest Ὦαν, aut Εὐάν dicatur.

Ibid. δεύτερον Αννήδοτον.] Quid velit, explicant verba Photii: quibus aperitur alium fuisse Ὦον, sive Ὠάννην, quem πρωτόγονον vocat.

Ibid. 19. ἐφ' ἑ δ διφυεῖς] Hoc est Oanes quatuor: qui superne homines, inferne pisces erant.

Ibid. 21. ὧν χρόνος τῆς βασιλείας σωῦξε σάρους ϛκ. Hoc est annorum CCCCXXXII millia, quæ est portentosa & ridicula vetustatis ostentatio, apud Ciceronem & Lactantium quadringenta septuaginta millia. Lactantius enim libro VII, cap. XIV. ita scribit: *Plato & multi alii Philosophorum, qui ignorarent originem rerum, supremumque illud tempus, quo Mundus esset effectus, multa millia saculorum fluxisse dixerunt, ex quo hic pulcherrimus mundi extiterit ornatus, secuti fortasse Chaldæos, qui, ut Cicero tradidit in libro de divinatione primo, quadringenta septuaginta millia annorum monimentis comprehensa se habere delirant.*

Ibid. ἐκ τ Ἀπολλοδώρου.] Eadem sunt cum superioribus: imo superiora, ut & hæc quoque, ex secundo libro τ Βαβυλωνιακῶν Berosi deprompta esse hinc discere potes. Quæ omnia hactenus ignorata beneficio horum fragmentorum nobis conservata sunt.

Ibid. 28. Κατὰ τοῦτον πάλιν φησὶ φανῆναι ἐκ τῆς ἐρυθρᾶς Αννήδοτον τέταρτον.] Est hallucinatio. Ait quartum Annedotum, sive Oannem ex mari extitisse sub Daone Pastore: quum Berosus, ex quo hæc accepit, non quartum, sed quatuor Annedotos apparuisse dicat, quorum etiam nomina ex Berosо prodit.

Ibid. Ἀλέξανδρος Πολυίστωρ.] De hoc, quis fuerit, & quam multa scripserit, consule Suidam. Multa ex veteribus auctoribus excerpta in suos commentarios conjecit, quorum majorem partem non bona fide retulit: in quibus est crassus ille & belluinus error, quum ait apud Hebræos mulierem quandam Μωσὼ fuisse, quæ eam legem scripsit, qua Judæi utuntur; hoc est Mosaicam legem Judæorum non à Mose, quem nullus vel de plebe minimus, qui quidem Judæos nosset, ignorare potuit, sed ab hac muliere, dictam fuisse.

Ibid. 48. Βηρωσσὸς ἐν τῇ πρώτῃ] Tatianus: Βηρωσσὸς ἀνὴρ Βαβυλώνιος ἱερεὺς δ παρ' αὐτοῖς Βήλ κατ' Ἀλέξανδρον γενόμενος Ἀνιόχῳ τῷ μετ Σέλευκον τρίτῳ τῶν Χαλδαίων ἱστορίαν ἐν τρισὶ βιβλίοις καταξας, καὶ περὶ τ βασιλέων ἐκτίθεται. & cæt. Nomen Regis tenemus, ex Tatiano sub quo Babyloniaca sua Berosus scripsit. Annum etiam Regis certo determinat Plinius lib. VII. cap. LVI. *E diverso Epigenes apud Babylonios* DCCXX *annorum observationes siderum coctilibus lateculis inscriptas docet, gravis auctor in primis: qui minimum, Berosus & Critodemus* CCCCLXXX *annorum.* Hos annos Berosi & Critodemi proculdubio à Nabonassario putandos esse constat. qui incidunt in annum XIII Antiochi Soteris,

„ teris, qui Seleuco succeſſit, numero Euſebiano MDCC-„ XLIX: Conſtanter igitur affirmamus eo anno Bero-„ ſum Babyloniaca ſua Antiocho obtuliſſe, in quibus „ obſervationes vetuſtiſſimas ſiderum à Chaldæis „ factas probabat ante CCCCLXXX annos, quam ſua „ Babyloniaca ſcriberet, qui erat annus periodi Julia-„ næ 4446. Nomen hoc compoſitum eſt ex duabus vocibus, Chaldaica, & Hebraica בִּיר הוֹשֵׁעַ, filius Oſeæ. Nam Chaldæi dicunt בִּיר quod Syri בַּר. Vide Thiſbi Eliæ. In originibus nominum, quæ certa & explorata nobis ſunt, ea non dubitamus proferre. Non enim ad omnia argumenta parati ſumus, quemadmodum Aretalogi, qui Brachmanum nomen ex medio Hebraiſmo deducunt, aut ut Becceſeleni, apud quos Brabanticus Teutoniſmus antiquior eſt Hebraiſmo. Talia monſtra tamen nanciſcuntur plauſores ſuos.

Pag. 6. 26. εἶναι δὲ τὸν Χαλδαϊστὶ μὲν Ἰαλὰθ, Ἑλλησι δὲ μεθερμηνευόμενος Ἰάλασσα.] Hæc non poſſunt eſſe à Beroſo. Non enim potuit magis ignorare linguam ſuam, quam Alexander Polyhiſtor Græcam. Lingua Beroſi τὸ Ἰάλασσαν vocat *Iamma*, aut *Iammo*, non Thalath, quod ſignificat *tria*, non *mare*. Itaque ſine dubio Græculi Polyhiſtoris ὑπομνήματα hæc ſunt.

Ibid. ᾗ δὲ ἰσόψηφον σελήνη.] ἰσόψηφα ſunt, quorum literæ ſecundum poteſtatem numerorum eandem ſummam conficiunt tam in Græcis, quam in Hebraicis, Syriacis, & Arabicis, ubi literæ habent poteſtatem numerorum. At Ἰάλασσα ſunt *441*. σελήνη autem *291*. quomodo igitur ἰσόψηφα eſſe ait? Sed fortaſſe Chaldaice ſunt ἰσόψηφα. Ne ſic quidem: & quo longius à vero recedetur, eo propius ad nugas accedetur.

Ibid. 36. Αἰγύπτιοι ἢ θεῶν.] Ad finem hujus Pericopes hæc adjicit Georgius, quæ non debent præteriri: Ταῦτα μὲν Εὐσεβίῳ μεμφόμενος αὐτὸς τὴν φλυαρίας εὐλόγως συνέγραψεν. ὃν ὁ Πανόδωρος δὲ καλῶς, ὡς οἶμαι, ἐν τούτῳ μέμφεται, λέγων, ὅτι ἠπόρησε Ἀριστοβούλῳ τὸν Ἕλληνα τῶν συγγραφέων, ἣν αὐτὸς καινότερόν τι δοκῶν καταρθοῦν λέγει, ἐπιδὴ ἀπὸ τῆς δ Ἀδὰμ πλάσεως, μέχρι δ Ἐνὼχ, ἤτοι δ καθολικὴ κοσμικὴ α σπη ἔτους ὅτε μηνὸς, ὅτε ἐνιαυτὸς ἀριθμὸς ἡμερῶν ἐγνωρίζετο. οἱ δὲ Ἑβραῖοι καταλήξαντες ἀπὸ τὴν καθολικὴν κοσμικὴν α νη, συναναγραφέντες τοῖς ἀνθρώποις ἐδίδαξαν αὐτὸς σὺν κύκλος τῶν δύο Φωσφόρων δωδεκαζωδίους εἶναι ἐκ μοιρῶν τξ. οἱ δ' ἀποβλέψαντες εἰς τ' πειγλότερον, μικρότερον καὶ εὐηλότερον, τριακονθήμερον σεληναϊκὸν κύκλον, ἐθέσπισαν εἰς ἐνιαυτὸν ἀριθμεῖσθαι, ἀφ' οὗ καὶ τ' τὸν ἡλίου κύκλον ἐν τοῖς αὐτοῖς ιβ ζωδίοις πληροῦσθαι ἐν ἰσαρίθμοις μοίραις τξ. ὅθεν συνέβη τὰς βασιλείας τ' βασιλευόντων παρ' αὐτοῖς θεῶν γλυεῶν ε ἐν δυναστείαις ε ἔτη ἐν σεληνιακοῖς τριακονθημέροις κύκλοις παρ' αὐτοῖς ἀριθμεῖσθαι, ἃ ἐ συνῆξαν σελήνια α φ πη, ἔτη ἡλιακὰ ᾳ ξθ. Ταῦτα δὲ συναριθμούμενα τοῖς ἀπὸ τ' τούτων βασιλείας ἡλιακοῖς φ νη ἔτεσι συνάγουσιν ὁμάδα ἐτῶν β χζ. ὁμοίως δὲ κζ' τὰς β δυναστείας τ' θ ἡμιθέων τ' μηδὲ πω γεγονότων, ὡς γεγονότων, ἔτη σιδ ἀγαβάζη συνισᾶν ἀπὸ τ' ἐνιαυσίων ὡρῶν, ἤτοι τροπῶν, ὡς γίγνεσθαι, φησὶ, σὺν ᾳ ξθ, φ νγ ἔτη. καὶ σωζομένων τοῖς ἀπὸ Ἀδὰμ, μέχρι τ' τ' θεῶν βασιλείας, φ νη ἔτεσι σωάγειν ἔτη β, σμβ, ἕως τὸ καθακλυσμόν. Hanc objurgationem Panodori, & prælium caprinum cum Euſebio commiſſum merito reprehendit poſt hæc Georgius: illud vero immerito, quod ab objurgatione Panodori convertit caninam declamationem in ipſum Euſebium, quem ideo reprehendit, quod putaverit reges ullos ante diluvium fuiſſe. Quæ autem hic colligit Panodorus de annis Ægyptiorum, idem fere eſt cum eo, quod ſupra diſputaverat de Saris Chaldæorum. quemadmodum enim Saris in dies reſolutis, ita hic annis ad menſes Lunares redactis, eandem ſummam annorum colligi ab Adam, ad diluvium. Primum ſtatuit ab Adam, ad Egregoros, nullum anni aut menſium modum apud mortales fuiſſe: ab Egregoris eos didiciſſe anno Mundi MLVIII. quod tempus prius demonſtrandum, quam determinandum, erat. Deinde addit, anni appellatione menſes à veteribus uſurpatos eſſe: quot annos nominari, tot menſes intelligendos: & VI Dynaſtiarum annos α φ ψ πη eſſe annos Julianos, ſive Solares ψ ξθ. Sane anni Juliani DCCCCLXIX ſunt menſes Lunares 11985. proinde legendum σελήνια α. φ ψ ωε ἔτη. hoc eſt μυριάδες δέκα. χίλια ἐννεακόσια ὀγδοήκοντα πέντε. Anni igitur Juliani MLVIII cum DCCCCLXIX componunt annos MMXXVII. & CCXIV. Semideorum cum DCCCCLXIX conficiunt ſummam annorum MCLXXXIII, & cum MLVIII reddent eandem annorum ſummam ab Adam, ad Diluvium, MMCCXLII, tribus menſibus minus, ut in annis Chaldæorum. Hæc argutiora, quam veriora merito reprehendit Georgius. Porro præter " 11985 menſes, abundant dies tres. Sed Panodorus " ſequutus eſt Paſchalis ἀνακυκλωτικοῦ rationes. " Nam anni 969 ſunt cycli 51. omnis cyclus habet " ſyzygias 235. ideo ſi 51 cyclos in 235 ſyzygias duxeris, " prodibit numerus idem 11985 ſyzygiarum, ſive Lu- " nationum Paſchalium: Sed, ut vulgo notum, ennea- " decaeteridos Julianæ ſupra enneadecaeterida Lu- " narem exceſſus tunc ignorabatur. Nam in 17 cyclis " fit præceſſio Lunaris pluſquam unius diei. inter 17, id " eſt 51, fiet præceſſio tridui, & amplius. "

Ibid. 36. Θεῶν καὶ ἡμιθέων.] In excerptis Latinis tam Deorum, quam Semideorum mentio extat: quæ propter imperitiam inepti interpretis huc producere non poſſumus. tantæ ſunt ſordes illius barbari, quiſquis is fuit. Juvant tamen nos ea cuicuimodi ſunt quæ lector conſulat licet. Nam Africani ſunt, ut multa alia, quæ ibi ſequioribus permixta leguntur.

Ibid. 39. ἐκ τ' Μανεθῶ.] Georgius ait Beroſum, & Manethonem tanquam ex compacto ab eodem anno fabuloſorum regum ſuorum initia exorſos eſſe. θαυμαζέτω δὲ πῶς οὐκ ἠχύθησαν (ὁ Βηρωσὸς, ἢ ὁ Μανεθὼς) ἀφ' ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἀρχὴν ποιησάμενοι τ' πραγματώδεσιν αὐτῶν συγγραφαῖς, &c. Hæc quamquam in dubium merito revocari poſſunt, propter prodigioſa vetuſtatis & longiſſimi temporis curricula, tum Chaldaica Beroſi, quam Ægyptiaca Manethonis, amen non ſolum retinenda ſunt, ſed etiam in pretio habenda propter reverentiam vetuſtatis, tum etiam, quia medii temporis vera cum illis fabuloſis cotinuantur.

Ibid. 40. ἐν τῇ Σηριαδικῇ γῇ.] Quæ nobis ignota. Quærant ſtudioſi.

Ibid. 44. ἐν τῇ βίβλῳ τ' Σώθεως.] Σωθὶ τὸν Ἰὼ Ἰνάχου vocabant Ægyptii. item Σωθιακὴν ὁδὸν Ἰοῦς, ſive Iſidis, peregrinationem, quæ etiam refertur à Prometheo apud Æſchylum. Videntur Ægyptiannorum ſuorum certiſſimam epocham ἀπὸ τ' Σωθιακῆς περιόδου repetiviſſe, ut manifeſto colligitur ex Clemente Alexandrino. neque dubito τὸν ὥρους βίβλον τὸν Μανεθῶ ab eodem initio regum uorum dynaſtias deduxiſſe. Apud Vettium Valentin Antioche-

tiochenum Σὴθ ex libris Petosiris, non Σῶθις, dicitur.

Ibid. 48. Βασιλεῖ μεγάλῳ Πτολεμαίῳ φιλαδέλφῳ σεβασῷ.] Videndum, an τῷ σεβασῷ adjectum. Certe mihi suspectum.

Ibidem. Μανεθῶς ἀρχιερεύς.] Georgius, Μανεθῶς ὁ Σεβεννύτης τὸ ἐν Αἰγύπτῳ μιαρῶν ἱερῶν ἀρχιερεὺς μὴ Βερωσσὸν γνώμῃ δὲ ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου γράφει τῷ αὐτῷ Πτολεμαίῳ ψευδηγορῶν ἐν αὐτοῖς, ὡς ὁ Βηρωσσὸς, μετὰ δυναστῶν τ', ἤτοι Θεῶν μηδέποτε γενομένων ζ', οἱ, φησὶ, διαγενόμενοι ἐπ' ἔτη ᾳ ϡ πε. ὧν πρῶτος, φησὶν, Ηφαιστος ἔτη θ ἐβασίλευσε. Ταῦτα θ' ἔτη πάλιν τινὲς τὸ καθ' ἡμᾶς ἰσορροπῶν ἀντὶ μηνῶν σεληνιακῶν λογισάμενοι, καὶ μειώσαντες τὸ τῶν ἡμερῶν πλῆθος τοῦ αὐτῶν σεληνίου μετρήσαντες τριακοσίας ἡμέρας τοῦ ἐνιαυτοῦ ψκζ. ϡδ. ξενόν τι δοκοῦντες κατορθωκέναι, γελοίως μᾶλλον ἐπαινεῖν ἄξιον, τὸ ψεῦδος τῇ ἀληθείᾳ συμβιβάζοντες. Ait horum Deorum dynastiæ colligi annos novies mille: quos quidam menses Lunares interpretantur. Nos scimus novem millia mensium Lunarium componere annos Arabicos 750, præcise. Quare aut mendum librarium, aut ἀλογισία est, quum colligat annos Solares, 727, dies 239. Hoc est menses Julianos 7, dies 27. Lactantius: *Quod divinis literis proditum, & per omnium scientiam publicatum quum Varro non ignoraret, argumentari nixus est, cur putarentur antiqui mille annos vixitasse. Ait enim apud Aegyptios pro annis menses haberi, ut non Solis per* XII *Signa circuitus faciat annum, sed Luna, quæ orbem illum signiferum* XXX *dierum spatio lustrat, quod argumentum perspicue falsum est.* &c.

Ibid. pag. 7. 11. ὥσπερ καὶ ἐν τοῖς Γενικοῖς τοῦ Ἑρμοῦ.] Puto in libro illo origines contentas fuisse, ut prima pars primi libri Mosis dicitur סֵפֶר תּוֹלְדוֹת βίβλος γενική. Imo per γνεὰς Manetho digessit tempora sua.

Ibid. καὶ ἐν τῷ Κυφανίσι βίβλοις.] Omnino est verbum Arabicum, quo nomine vocata impuri Muhammedis lex Κυφὰν, Alkuran. Nam multa Arabica in vetustis monimentis Ægyptiorum observavimus, ἀλσ, μλνίχια, ὄασις, Σαραβαΐται, Speluncarii. Genus σ, quoddam eremicolarum silvestre apud Hieronymum. Item μῶυ aqua. Nam & ita hodieque ab Arabibus vocatur. & alia, quæ non succurrunt. Jam monuimus in originationibus Hebraicis, Syriacis, Arabicis, nihil, nisi exploratum, nos producturos, neq; κακοζηλίαν stultorum & semidoctorum imitaturos.

Ibid. 14. Πρώτη δυναστεία. Ηφαιστος.] In Obelisco Circi Maximi apud Ammianum, Ηφαιστος ὁ τοῦ Θεῶν πατήρ.

Ibid. 15. ἔτη ψκδ.] In Excerptis barbarolatinis annos sexcentos LXXX. Mira discrepantia.

Ibid. 16. ἥλιος Ηφαίστου.] In obelisco dicitur quoque ἥλιος Ηφαίστου υἱός.

Ibid. ἔτη πς.] In Excerptis barbarolatinis ann. LXXVII. minus novem. Sed & in reliquis nunquam illis cum istis Græcis convenit.

Ibid. 24. Απολλῶ ἡμίθεος.] Ἀπόλλων Ηρωος υἱὸς dicitur in Obelisco.

Ibid. 28. Ἐκ τῶν αὐτῶν Βασιλέων Αἰγύπτου.] Hoc fragmentum reperies in farragine Cedreni.

Ibid. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΥ.] Vel hæc erant finis Capitis τοῦ περὶ τοῦ κατακλυσμοῦ, vel principium Capitis τοῦ μετὰ κατακλυσμὸν, vel Caput singulare inter utrumque.

Pag. 2. 8. Αρδάτης ἢ τελευτήσαντος.] Hæc omnia de Diluvio tam Abydenus è Babylonicis Berosi hausit, quam Alexander Polyhistor. Fragmentum Abidyni habes non solum infra, sed & in Appendice librorum de emend. temporum, & notas ad illud: quas adi.

Ibid. 10. τῶν ὀρνέων λυὰ τὴν Σισίθρου ἀφιέναι.] Sic Abidynus: μελίει τῶν ὀρνίθων. At Moses, unde Chaldæi acceperunt, columbam dicit emissam: & ita veteres mythologi Græcorum: Plutarchus πότερα τῶν ζώων. εἰ μὴν οὖν μυθολόγοι τῷ Δευκαλίωνι φασὶ μετεισεργάσαι τὴν τοῦ λάρνακος ἀφιεμένῃ δήλωμα γῆς ἐφέδρας χειμῶνος εἶσω πάλιν ἐνδυομένῳ, εὐθέως δὲ ἀποπλῆσαι.

Ibid. Αβιδινὸς ἐκ τῶν Βηρωσσοῦ.] Hoc nomen varie scriptum reperio. Αβιδινὸς, Αβυδλωὸς, Αβιδυνός. Itaque non mirum, si non admodum curavimus quomodo scribatur.

Ibid. ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΝ.] Hic appareret multa ab Eusebio adducta veterum testimonia. Sed major pars erat ex Chronico Africani, quod pene totum in hanc priorem Chronographiæ suæ partem Eusebius transfuderat.

Pag. 9. 6. Κατὰ δὲ τὸ παρὰ Σαμαρείταις Ἑβραϊκὸν δὲ, τὰ πάντα ἔτη ᾳ τκζ.] Manifesto mendosum. Legendum ᾳ τκζ, ex autographo Samaritarum. quanquam hanc lectionem agnoscit Eusebius, & post eum Georgius.

Ibid. Γενεαλογία δὲ Ἀβραὰμ κατὰ τὸν Ἀφρικανόν.] Neque Africanus, neque Eusebius τὸν δεύτερον Καϊνᾶν recensent in posteritate Sem, quem præter auctoritatem Hebraici tam Judæorum, quam Samaritarum codicis editio septuaginta Seniorum posuit: quod nemo scire neque unde hauserint potuit, neque cur posuerint, hactenus caussam reddere. Extat quoque in Genealogia Messiæ apud Lucam. Quare est locus, qui valde interpretes tum veteres, tum novos torsit. Poteramus & nos omnia illorum convasare, si tanta ambitione æstuaremus, quanta ii, qui nullum librum bonum putant, nisi centonibus farctum. Hæc fuit causssa, cur toties in Eusebium stomacharetur Georgius, quem puto plusquam quinquies cum contumeliosa objurgatione hoc illi objecisse: Τοῦτον δὲ τὸν Καϊνᾶν ὁ Εὐσέβιος ἐκ ἐστοιχείωσε, τῷ Ἑβραϊκῷ ἀνθυγεφῶ κακῶς ἀκολουθήσας· δι' ὃ καὶ ἐσφάλη ἔτη ρλ. ὁμοίως δὲ καὶ Αφρικανὸς διήμαρτε μὴ στοιχειώσας τὸν τὸν δεύτερον Καϊνᾶν. ὅθεν καὶ ἐν τοῖς ἀπὸ Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ καὶ τῶν πρεσβυτέρων, ἕως Ηλὶ καὶ Σαμουὴλ, ἠναγκάσθη ἕπεσθαι πρεσβυτέραις χρόνοις ἐγγὺς ρμ. ὥστε ὧν ὁ Καισαρεὺς Εὐσέβιος ὅτω σφόδρα αὐτὸν καταμέμφεται, πλειοτέρως σφαλεὶς ἐν τούτῳ, καὶ ἐν τοῖς λοιποῖς, ὡς προδεδήλωται. Atqui neque Africanus, neque Eusebius soli hoc fecerunt. Exemplo enim vel eorum, vel antiquiorum Chronologi hunc Kaïnan, quem Judæi & Samaritæ ignorant, omiserunt: neque Epiphanius agnoscit hæresi Melchisæditarum, pag. 205. Beda: *Arphaxad annorum* XXXV *genuit Sale. Hic* LXX *Interpretes una generatione, plusquam Hebraica veritas, posuere, dicentes, quod Arphaxad, quum esset annorũ* CXXXV, *genuerit Kaïnan: qui quum* CXXX *annorum fuerit, ipse genuerit Sale. quorum translationem Euangelista Lucas hoc in loco videtur esse secutus. Verum Chronographi Græcorum, quum generationum seriem ad auctoritatem Hebraicam castigassent, ablata una generatione Kaïnan, nec tamen numerum annorum in generationibus, quas cum eis habuere communes; ad eorum auctoritatem castigare curassent, propriam secuti auctoritatem dederunt huic ætati annorum summam minorem quidem* LXX

Translatorum editione annis CXXX, *sed Hebraica veritate* DC, *& L majorem, id est annis* DCCCCXLII. Recte hic & Africanum, & Eusebium tangit Beda, & reliquos Chronographos, qui quum Hebræos in omissione τ δευτέρου Καϊνᾶν sequuti sint, in annis τ παιδοποιίας ab illis dissentiunt: quæ fuit summa ἀλογίστια, quam etiam non semel cum stomacho in Eusebio Georgius insectatur. Itaque valde hic necessarius erat locus Bedæ: quem studiosis observandum relinquimus.

Ibid.22. Ἀπὸ Ἀδὰμ, ἕως τελευτῆς Φαλὲκ, ἔτη τ.] Apponit Georgius, κξ᾽ ὡς Εὐσέβιον ϛ ϡ π.

Ibid.26. σωάγεται τοίνυν εἰς τὴν ἐπίβασιν τ καταπηγελμένης γῆς Ἀβραὰμ, &c. ἔτη ϡ ΙΕ.] Adiluvio, ad natum Abraham, Africani epilogismus minor annis XXVII Eusebiano, CLVII annis LXX Seniorum editione. Sed ab Adam, ad natum Abraham, Africani rationes ab Eusebianis superantur VII annis tantum, quia Africanus viginti annis majorem summam colligit ab Adam, ad Diluvium, quam Eusebius.

Ibid.28. Ἔνθεν ἄρχεται τ Ἑβραίων ἡ μεσοσωνυμία.] Et hæc quoque aliorum veterum opinio fuit, Hebræos ,, non ab Eber filio Sala dictos, (quod sane locum non habet) sed à verbo Hebræo, quod significat περᾶσαι, aut à præpositione עֵבֶר, vel עֵבֶר πέρα. unde Hebræi, tanquam περᾶται, quod nimirum Abraham patriarcha Hebræorum transeuphratensis fuerit. Aliter Περαῖται dici possunt, ἀπὸ τ Περαίας, ut περάται ἀπὸ τ πέρα. Nam utraque regio tam ea, quæ trans Jordanem, quam quæ trans Euphratem, περαία dicebatur, & homines utriusque περαῖοι. Apud Iosephum ἀλώσ. lib.II. cap. XLII. τῷ δὲ ἄρχοντι τότε τῆς Ἰδουμαίας Νίγερι. Χθὲς, ἢ ἴσως ἐκ τῆς ἄνω Ἰορδάνου περαίας. διὸ καὶ Περαίτης ἐπεκαλεῖτο. Pseudohegesippus hunc locum Iosephi vertens inepte transeuphratensem intellexit, quum transjordanensem Josephus intellexerit. De transeuphratensibus Ezra lib. IV. II. Num. XXIV. 24. ubi עֵבֶר " πέρας, ἀντὶ τῆς περαίας. "

Ibid.32. καὶ ἐπέζησεν ἔτη υι.] Hunc locum Eusebii ex Septuaginta interpretatione designat Georgius, cum Eusebio manum conferens. διὰ δὲ τ ἀνιχράφων, ὡς καὶ Εὐσέβιος, υι ἔχουσι τ Ἀρφαξάδ, μετὰ τὸ γεννῆσαι αὐτὸν Σάλα, οἷς καὶ ὅλως ἑπόμεθα, &c.

Ibid.33. Σαλᾶ χρόνων ϡ.] Quod τ δεύτερον Καϊνᾶν omiserit Eusebius in rationibus suis, jam non semel monuimus. idque merito. neutrum enim Hebraisinus tam Judæorum, quam Samaritarum, habet. Sed quod hic ponens Septuaginta chronologiam, Kaïnan omiserit, non uno nomine reprehendendus est.

Pag.10.10. Κατὰ δὲ τὸ Σαμαρειτικὸν Ἑβραϊκόν.] Omnia conveniunt cum Samaritico autographo; quod ab ipsis Cuthæis accepimus, præter quam in annis τῆς παιδοποιίας Arphaxad. Nam ibi sunt CXXXV, hic CXXX. quæ est menda libraria: quod etiam constat ὁκ τῆς ἀνακεφαλαιώσεως. DCCCCXLII enim annos colligit Eusebius à Diluvio, ad primum annum Abraham. At hic tantum consurgunt DCCCCXXXVII, minus quinque illis, qui annis Arphaxad vitio librarii decerant.

Ibid.20. ἔτη ϡ μβ, ὁπόσα καὶ κξ᾽ τῶν τ Ἑβραίων.] In chirographo Samaritanorum ab ipsis ad nos misso colliguntur ab Adam, ad primum annum Abraham, anni MMCCLXVII. de quibus deductis annis à Diluvio DCCCCXLII, anni remanent MCCCXXV ab Adam, ad Diluvium. Sed ex dinumeratione annorum ab Adam, ad Diluvium, duo anni amplius consurgunt, & fiunt anni MCCCXXVII. Quare & in collectione annorum ab Adam, ad Abraham, in chirographo legendum esset MMCCLXIX. nimirum תשיעה pro שבעה. Neque dubium est ita esse. Et certe superius secundum Samaritanos colliguntur ab Adam, ad Diluvium, anni ρ τζ. mendose, pro ρ τκζ, quanquam ita legit Georgius: cujus hallucinationes non hic solum animadvertimus. Nam deprehenditur ex dinumeratione, quæ extat in hoc codice, colligi à diluvio, ad natalem Abrahami, annos *937*. Hic sunt quinque minus, quam voluit Georgius. Porro quum Georgius mirari se profiteatur varietatem annorum τῆς παιδοποιίας in tribus illis editionibus, minima vero sit summa annorum in Iudaica, quærens causam hujus rei, non aliam putavit esse, quam ταχυγαμίαν, festinationem ad nuptias, ut quo citius ad ducendum uxores compellerentur, proponerent exemplum ipsorum Patriarcharum, qui admodum juvenes liberis quærendis operam dederint. Itaque propterea centenarios annorum singulis pene Patriarchis ademisse tempore τῆς παιδοποιίας. ὁρῶν δὲ, inquit, ἐν τῇ συγκεφαλαιώσει τῆς ἑκάστων ζωῆς τ χρὸν τῆς παιδοποιίας χρόνον, καὶ τ μὴ τῶν παιδοποιΐαν ἅμα συναγόμενον τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν σώζοντα καθ᾽ τε τὴν Ἑβραίων ἀνάγνωσιν, καὶ κατὰ τὴν τ ὁ ἑρμηνείαν, μόνα δὲ τὰ πρὸ τῆς τεκνογονίας ἔτη ὡσαὐτὸ τ Ἰουδαίων ἀνιγράφων συνεπαλμεῖα, κινδυνεύσαι μή ποτε Ἰουδαίων ἔργον ἰδεῖν τοῦτο τολμησάντων συσπᾶσαι καὶ ἐπισχεῖν τὸς πρὸ τῆς παιδοποιΐας χρόνους, ἐπιτροπῇ ταχυγαμίας. & cætera quæ sunt stultissima. Sed & multo post, ut de Iudæorum Hebraico codice rejiciendo, & de laude Samaritici, non pauca vomit, quæ non referam. Sed lege Augustini de civit. lib.XV, prudentissimum, & sanctissimo ac eruditissimo scriptore dignum caput XIII, quod hujus latratoris opponas vecordiæ.

Ibid. ΜΕΡΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΓΗΣ.] Hujus longissimi fragmenti initium extat apud Cedrenum, pag. 10, 15. Sequenti autem pagina lacuna relicta est aliquot foliis, quæ totam κληρωχίαν posterorum Noë continebant. Post igitur verba illa, τετρακισχιλιοστὸν ἑβδομηκοστὸν, reponenda hæc; τετρακισχιλιοστὸν ἑβδομηκοστὸν ὄγδοον ἔτος, ἤτοι τῷ κγ τῆς βασιλείας Σαλομῶνος, καθ᾽ ὃν ἐνεκαίνισε τὸν ὑπ᾽ αὐτὸ κληθέντα πολυτελῆ ναὸν, θύσας τῷ παντοκράτορι θεῷ λαμπρῶς, ὡσεὶ ὧν ἐν τοῖς ἰδίοις τόποις ἑκάστης τῶν αὐτῶν λη χιλιάδων κατὰ τὸ ἐγχωρῆν στοιχειώδη ἐπιτομὴν σωθεῖσα λεχθήσεται. νῦν δ᾽ ἐπανέλθωμεν πάλιν ἐπὶ τὴν πυργοποιΐαν, καὶ τὴν σύγχυσιν τῶν ὀβ ἐθνῶν καὶ γλωσσῶν, αἳ συνεχύθησαν, καὶ εἰσωμεν ἃ τοῖς πολλοῖς τ ἱστορικῶν περιείρηται, ποῖα καὶ πόσα ἔθνη ἕκαστος τ γ υἱῶν Νῶε ἔλαχεν ἐκ τῶν ἀμφισβητουμένων ὀβ ἐθνῶν. χρὴ δὲ ἀναμνησθῆναι τῶν προλεχθέντων ἀνωτέρω, ὅτι δεξάμενοι τὸ καθολικὸν β φλς ἔτεσι οἰκοδομεῖν τὸν πύργον, ὅπερ ἐν τῆς ζωῆς ἔτει Σημ φ ϡ δ, ἔτει δὲ υἱῷ Ἀρφαξὰδ ὑ ϡ γ, καὶ ἔτει τότε Καϊνᾶν τνη, καὶ τῷ Σαλᾶ σλ, καὶ τῷ Ἑβερ ϡ β, ἔμειναν οἰκοδομοῦντες ἐπ᾽ ἔτη μ, ἕως τὸ κοσμικὸν β φος. ἐν τούτῳ δὲ τῷ ἔτει διεσπάρησαν ὑπὸ τὸ θεῖον εἰς πᾶσαν τὴν οἰκουμένην, ἤτοις. quæ verba & hic quoque leguntur. sed major pars est Georgii Syncelli, non Eusebii. Deinde sequitur fragmentum, id est historia hæc τῆς κληρωχίας. τῷ β, φαβ ἔτει ἐν κόσμ, &c. Hæc igitur κληρωχία aliter refertur à Iosepho, aliter ab Epiphanio, aliter à barbarolatino Chronicorum excerptore.

Major

Major tamen pars consentit cum his Græcis: quæ inter se comparare majoris otii est, quam nostri. Arnobius in Psalmum CIV videtur ex Epiphanio hausisse ea, quæ de divisione & coloniis posteritatis Abraham ἐν Ἀπτώμῳ posuit. Non dubium tamen quædam à Georgio contaminata: quæ discutienda perito lectori relinquimus. Certe nemo negare potest hic multa cognitu digna esse. De istis coloniis etiam priscis scriptoribus Gentium suboluit, ut Histiæo Milesio, cujus infra χρησείδιον reperies. ἐντεῦθεν, inquit, ὑπὸ τῆς ὁμογλωσσίας τὰς συνοικίας ποιησάμενοι παντα-χοῦ, τὴν γλῶτταν ἕκαστοι κατελάμβανον τῇ ἐντυχόσαν. Huc pertinent verba illa Philastrii: *Sunt quidam Hæretici, qui de divisione orbis terræ, & partitione habitationis recte non sentiunt, disputantes, quod Græci ceperint, aut Aegyptii, aut Persæ, describere orbem terræ universum, non beatus Noë suis filiis tribus post diluvium diviserit, dederit ac definierit, & partierit ordine.*

Pag. 11, 3. οὐ ἐθνῶν.] Clemens Stromate primo: φάσκοντες δὲ εἶναι καὶ κατὰ τὸν ἀληθῆ λόγον αἱ ἑβδομήκοντα, ὡς αἱ ἡμέτεραι βίβλοι διδάσκουσι γεγραφαί. Hinc Epiphanius: κατὰ τοῦτον τὸν καιρὸν οἱ πάντες ἑβδομήκοντα δύο ἄνδρες τὸν ἀριθμὸν ἐρχηγοῖτε καὶ κεφαλιώται: Neque solis Christianis notæ hæ septuaginta duæ partes orbis, quum Ægyptiis vetustissimis etiam memoria earum retenta fuerit. Orapollo cap. XIV. lib. primi. ἐπειδὴ ἑβδομήκοντα δύο χώρας τὰς ἀρχαίας φασὶ τῆς οἰκουμένης εἶναι.

Pag. 13. 30. ἐκ τῆς φυλῆς Σ Ιάφεθ.] Invenies hæc apud Cedrenum. De Serug autem auctore τῆς idololatrias, idem prorsus, sed aliis verbis conceptum reperies apud Suidam: quem adeas licet. Apud Bedam in Chronico εἰδωλομανία cæpisse dicitur sub Phaleg: *His temporibus*, inquit, *templa constructa, & quidam principes gentium tanquam Dii sunt adorati.* quæ extant totidem verbis in Chronico Isidori, & sunt plane eadem cum iis, quæ in tempus Serug conjiciuntur. Tamen Epiphanius ad Serug refert, sequutus sine dubio Eusebium, pag. 9. Φάλεγ ὃν γυναῖκα τὸν Ραγάμ. Ραγὰμ τὸν Σερὰχ τὸν ἑρμωδόμενον ἑρεθισμόν. καὶ ἤρξατο εἰς ἀνθρώπους ἡ εἰδωλολατρεία τε καὶ ὁ ἑλληνισμός, ὡς ἡ ἐλθοῦσα εἰς ἡμᾶς γνῶσις σαφέστερον. ὅπου δ' ἐν ξοάνοις καὶ ἐν πρείαις λίθων, ἢ ξύλων, ἢ ἀργυροτόκλων, ἢ χρύσου, ἢ ἑνὸς ἄλλης ὕλης πεποιημένων, μόνον δὲ ἀφ' ἁρμάτων, καὶ εἰκόνων ἡ Σ ἀνθρώπου ἀφάνεια ἐφ' ἑαυτῇ εὕρισκε τὴν κακίαν. Picturam antiquiorem statuaria facit. Tharram autem primum πληρεστὸν καὶ πλάστην fuisse ait. Ναχὼρ δὲ γυναῖκα τὸν Θάρρα. ἐντεῦθεν γέγονεν ἀνδριαντοπλαστία ἀπὸ πληρεστίας καὶ κεραμικῆς ἀπὸ τῆς Σ Θάρρα τέχνης. Suidas: τοῦτο δὲ διέμεινε παρ' αὐτοῖς μέχρι τῶν χρόνων Σάρρα Σ πατρὸς Αβραάμ. ὧν καὶ ἀγαλματοποιοὶ, ἀπὸ διαφόρων ὑλῶν εἰκόνας ἐργαζόμενοι, καὶ λέγων τούτους εἶναι θεούς, καὶ ὀφείλειν προσκυνεῖσθαι, ὡς αἰτίους ἀγαθῶν. Sed & eadem aliis verbis pag. 4, ubi περὶ ἑλληνισμοῦ. Hujus seculi homines Σκύθαι à veteribus Patribus ecclesiasticis vocantur, eorumque εἰδωλομανία σκυθισμὸς καὶ βαρβαρισμός. auctor Epiphanius: Extenditur usque ad tempora Abraham. quanquam Epiphanio ab Adam, ad Diluvium, βαρβαρισμὸς durasse dicitur: à Diluvio, ad Abraham, Σκυθισμός. Sane videntur id ex interpretatione Apostolici dicti collegisse, Col. IV. 11. ὁ βάρβαρος, ὁ Σκύθης, οὐκ Ἕλλην, οὐκ Ἰουδαῖος. Nam hinc hæreses nominat Epiphanius βαρβαρισμὸν, σκυθισμὸν, ἑλληνισμὸν, ἰουδαϊσμόν. Quin 8, 38, locus Pauli adducitur. Nam huc referendum non puto, quod de Scythis prodidit Justinus lib. II. neque vero huc pertinet.

Ibid. ἐκ τῆς ἀληθείας.] Hos versus Sophoclis habes etiam apud Justinum, & alios, & in libris προπαρέργου.

Pag. 14, 1. Οἱ Χαλδαῖοι πρῶτοι.] Hæc, & Arabum dynastia, ab Africano primum, hinc ab Eusebio, huc translatæ.

Ibid. 3. Εὐήχος ὁ παρ' ἡμῖν Νεβρώθ.] Hinc accepit Cedrenus 9, 25. ἐκαλεῖτο ὃ ὁ Νεβρὼδ καὶ Εὐήχος.

Ibid. Περὶ τῆς μετὰ τὸν κατακλυσμὸν Αἰγύπτου δυναστειῶν.] Has Dynastias Ægyptiorum ex tribus Tomis Manethonis descriptas ab Africano, & ab eodem in compendium coactas in hunc librum Eusebius traduxerat: sed, quod supra monuimus, exemplo nulli imitando, ut suis rationibus consuleret, eas mutilavit, annos interpolavit. denique totidem verbis, quot Africanus, loquitur, sed non omnia, quæ Africanus proposuit, repræsentavit.

Ibid. 23. μετὰ νέκυας καὶ τοὺς ἡμιθέους.] aut, τοὺς καὶ ἡμιθέους.] In Excerptis Africani, quæ barbarolatinus scriptor convertit, hæc diserte exponebantur. Sed idiota ille, quæ intelligere desperavit, omisit: quæ putavit intelligere, ineptissime reddidit. In illis tamen vides multa extare, quæ ad hæc Ægyptiorum regna pertinent: & digna sunt quæ legantur etiam invitis solœcismis, propter ea sola, quæ in illis extant, utilia & bonæ frugis. Porro quia ad verbum ex Africano Eusebius hæc descripsit, confer Eusebiana cum Africanianis, partim ut ex altero alter emendetur, partim ut, quæ interpolavit Eusebius, à veris dignosci possint. Nam singula minima persequi eorum potius est, qui ne satis multa, quam eorum, qui ne satis utilia scribant, verentur. Porro hæ Dynastiæ sunt ex secundo, & tertio Tomo Manethonis. Primus Tomus τῆ θεῶν καὶ ἡμιθέων δυναστεία dicatus erat, & præterea rerum principia continebat, atque ab eodem anno Ægyptiaca sua Manethos, à quo sua Chaldaica & Babylonica Berosus, deducebat. Nam in Epitome Africani, quam invenies in Synagoge historiæ, ita lemma conceptum est: Βασιλέων Αἰγυπτίων δυναστεῖαι κ῾ τὴν δευτέραν ἔκδοσιν Αφρικανὸς ἐκ τῶν τόμων Μανεθῶ Σ ἱερέως Αἰγυπτίου. Sed in Excerptis barbarolatinis ad finem Dynastiæ τῶν ἡμιθέων ita notatum erat: *Hæc finis de primo Tomo Manethoni habens tempora annorum duo millia* C. Non interpretatus est notam C, id est σῖγμα, ducentorum annorum. Sed & in sequenti harum Dynastiarum serie mentio fit primi, secundi, & tertii Tomi. Ab initio τῶν ἡμιθέων, ad XII dynastian, primus Tomus, à XII dynastia, ad vigesimam, Tomus tertius.

Ibid. δευτέρα δυναστεία. Πρώτου Βώχου.] Βοηθὸς non Βῶχος legitur in Africano, & non raro apud utrunque nominum & annorum discrimen magnum occurrit vitio librariorum. quæ jam paulo ante professus sum me non persequuturum; quod ea lectoris arbitrio inter se conferenda relinquimus.

Ibid. 49. Τετάρτη δυναστεία. τὴν ἱερὰν συγγράψας βίβλον, ἣν, ὡς μέγα χρῆμα, Αἰγύπτιοι σέβεσθαι] Verba Africani immutavit Eusebius: Καὶ τὴν ἱερὰν συνέγραψε βίβλον, ἣν, ὡς μέγα χρῆμα, ἐν Αἰγύπτῳ γενόμενος ἐκτησάμην. Non dubium est, quin Ægyptii

ptii ὡς μέγα χρῆμα illum librum habeant, sed falsum est hoc voluisse Africanum, qui ἑρμαϊκὸν loco dicit se hoc volumen nactum fuisse. Sed solennia hallucinatur Eusebius.

Ibid. ἱερὰν βίβλον.] Etiam ἱερὸν λόγον scripsit Hermes Trismegistus, cujus χρήσεις non paucas producit Stobæus in Physicis. Præterea Dialogus ille ab Apuleio Latinus factus præferebat titulum ἱερὸς λόγος in manu scriptis.

Pag. 16. ἑπταικαιδεκάτη δυναστεία.] Quæ hic apud Eusebium est XVII Dynastia, ea apud Africanum est XV. Quare Eusebius XVI, & XVII dynastias Africani insuper habuit, in quarum loco XV, & XVI commentus est. Propterea in fine XVII dynastiæ, post illa verba: Κατὰ τούτους Αἰγυπτίων βασιλεὺς Ἰωσὴφ δείκνυται, Georgius ita furtum Eusebii concepit, Σημειωτέον, πῶς ὁ Εὐσέβιος πρὸς τὸν οἰκεῖον σκοπὸν τὰς τῆς πεντεκαιδεκάτης δυναστείας προσῆκε τῷ Ἀφρικανῷ φερομένας, καὶ τὴν ἑπταικαιδεκάτην δυναστείαν γεγονέναι λέγει. Ἐπεὶ γὰρ πᾶσι συμπεφώνηται, ὅτι ἐπὶ Ἀφώφεως ἦρξεν Ἰωσὴφ τῆς Αἰγύπτου, μὴ ἔχων ὅπως σωθῇ ἐπὶ ἄλλου τινὸς αὐτὸν προβαθέσθαι, μετήγαγεν τὴν Ἀφωφιν ἀπὸ τῆς ιε δυναστείας, εἰς τὴν ις καλοβώσας τὰ ἔτη αὐτοῦ ξα ὑπαρχούσας εἰς λ, τὰ δὲ τῆς ὅλης δυναστείας ρνα, ργ προβαθεῖς, καὶ ἀνὶ τῶν ἐξ βασιλέων δ μόνον. Nemo hoc Eusebii factum, nisi qui veri osor est, laudare possit.

Ibid. Δ΄ Μεθ' ὃν Ανχλης.] Eusebius non contentus ex XV Africani dynastia XVII facere, in reges etiam ipsos manus injecit, & pro VI, quatuor tantum posuit.

Ibid. 12. ὀκτωκαιδεκάτη δυναστεία Διοσπολιτῶν, βασιλέων ις.] Georgius ita legit: ὀγδοηκαιδεκάτη δυναστεία Διοσπολιτῶν, βασιλεῖς ιδ, falso: & qui tam iniquus est Eusebio, ipse potius in se culpam commeruit, quum dicit Eusebium duos reges intercepisse. quod quidem verum est in fine antecedentis Dynastiæ. Itaque hallucinatur. Verba ejus, tum quæ huc, tum quæ ad temeritatem ab Eusebio seriem dynastiarum faciunt, item causas alias, quæ Eusebium, ut hoc faceret, impulerunt, producam. Καντοῦθα δύο βασιλεῖς ὁ Εὐσέβιος παρέκρυψεν (hujus temeritatis falso hic insimulat Eusebium) ἔτη δὲ προσέθηκε, πε, τιμὴ ἀνὶ σξγ τῶν παρ' Ἀφρικανῷ. ἰδὲ δὴ ὁ μὲν Ἀφρικανὸς βληθεὶς κατὰ τὸ ω ἔτος Μωσέως τὸν Ἀμωσιν ἐκθέσθαι λέγει τὴν ἔλλειψιν τῶν ρι ἐτῶν, ἵνα ὑστέρῃ ἐκ τῆς ιγ γωνίας δ δωτέρα Καϊνᾶν γὰρ Ἀρφαξὰδ, ὡς εἴρηται ἡμῖν, καὶ ῥηθήσεται πολλάκις, πολὺ φιλαληθέστερος ὢν Εὐσεβίου, καὶ εἰδὼς τὴν τῶν πολλῶν δόξαν ἔτω κρατοῦσαν, ὅτι ἐπὶ Ἀμώσεως Φορωνεὺς Ἀργείων ἐβασίλευσε, καὶ πρό γε τούτου Ἰναχος ὁ τούτου πατὴρ, ἐφ' οὗ Μωσῆς γεννᾶται, καὶ τὸ μα ἔτος, ἠναγκάσθη, καίπερ ὁ συμφωνότατος τοῖς παλαιοῖς ψῆφος πλείους ταῖς ἀποδείξεσιν αὐτοῦ, πολὺ μᾶλλον τῇ τῶν πολλῶν ἐξηκολούθησε δόξῃ. οὔτε γὰρ ἐκ πείσμης πάντες, Ἰώσηπος τε, καὶ Ἰσυς, εἴτε ἐξ Ἑλλήνων, Πολέμων, Φήμιος, καὶ Ἀπίων, Ποσιδώνιος, καὶ Ἡρόδοτος τὴν ἐξ Αἰγύπτου πορείαν δι' Ἰσραὴλ καθὰ Φορωνέα, καὶ Ἀπίδα τὸν Ἀργείων βασιλέα συνέγραψαν, Ἀμώσεως Αἰγυπτίων βασιλεύοντος, ὅ τότε, ἀλλὰ δι' μετ' αὐτὸν, καὶ Μισφραγμουθώσεως καλουμένου. Διώνυμοι γὰρ καὶ τελώνυμοι πολλαχοῦ τῶν Αἰγυπτίων οἱ βασιλεῖς ὕπηρξαν. Ἀμέλει γοῦν καὶ ἐν τῇ θείᾳ γραφῇ καθὰ τὸ πλεῖστον Φαραὼ λέγονται, ὅπερ ἐστὶ πᾶσι κοινόν τε καὶ προσηγορικὸν ὄνομα, καθάπερ ὅτι Ἀβραὰμ πρῶτος ἐν τοῖς λόγοις φερόμενος Φαραὼ, εἶτα μετέπειτα ὅτι Ἰωσὴφ, καὶ Ἰακὼβ, καὶ τὸ δωδεκάς τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ τὸ αὐτῶν ὅτι Μωϋσέως ἔξοδος, καὶ χρεὼν ἀπαντᾶν ἐστιν εὑρεῖν κύριον αὐτῶν ὄνομα πολλοῦ Σουσακεὶμ, καὶ Νεχαὼ, καὶ Ουαφρὲ, παρ' ὅλου τοῦ θείου γραφέως. εἰ γὰρ καὶ ἦσαν ὀνόματα κύρια, οὐκ ἂν τὰ πολλὰ ἀεὶ αὐτὸς διεφώνησε. ἰστέον δὴ καὶ τοῦτον τὸν Ἀμωσιν τὸν πρῶτον ὅτι τῇ δωδεκάτῃ δυναστείας Αἰγύπτου Βασιλεύσαντα Ἀφρικανὸς Ἀμωσὶν ὀνομάζει, ὅθι διώνυμος ἦν, Ἀμωσις αὐτὸς καὶ Τέθμωσις καλούμενος, υἱὸς Ἀσήθ. ἡμεῖς δὲ δεύτερον αὐτὸν τῇ ιη δυναστείας κατετάξαμεν ἔντε ἄλλοις ἀντιγεγράφοις, καὶ ἐν τοῖς πρὸς ἔλεγχον Ἀπίωνος Ἰωσήπου δυσὶ λόγοις ἀεὶ τὴν ἐξ Αἰγύπτου πορείας δι' ἐτῶν αὐτὸν εὑρόντες, καὶ πρῶτον τὸν πατέρα αὐτοῦ Ἀσήθ, ὃν μνήμῃ Ἀφρικανὸς καὶ Εὐσέβιος ἐπεποίηνται, ἐπεὶ ὁ μὲν Ἀφρικανὸς τὴν ιδ καὶ ἑπταικαιδεκάτης καὶ ἑπταικαιδεκάτης δυναστείας ἀνωνύμως ἐξέδωκεν, ὁ δὲ Εὐσέβιος ἅτε τῷ Ἀφρικανῷ, ἅτε τῷ Ἰωσήπῳ, ὁ δὲ ἄλλῳ τινὶ συμφωνῶν τὰ μὲν τῶν ὀνομάτων οὐκ ἐν τῷ Ἀφρικανῷ τῆς δυναστείας εἰς τὴν ις μετήγαγεν, τοὺς δὲ χρόνους ἀπείκοψε σύγχρονον Μωϋσέως δεῖξαι κέκροπα τὸν διφυῆ βουλόμενος, μαρτυρῶν καὶ αὐτὸς ἐν τῷ δ Κανόνος αὐτοῦ προλόγῳ τοὺς προλεχθέντας, Ἰώσηπον μὲν, καὶ Ἰσυν ἐκ πείσμης, Ἀφρικανὸν δὲ καὶ Κλήμεντα Στρωματέα, καὶ Ταλιανὸν δ' κάθ' ἡμᾶς λόγου ἄνδρας ἐν παιδείᾳ γνωρίμους πάντας καθὰ Ἰναχον καὶ Φορωνέα τὸν Ἰνάχου πρώτους Ἀργείων βασιλεῖς γνέας Μωσέα, ὧν σύγχρονος ὢν Ωγυγος αὐτόχθων πρῶτος βασιλεὺς Ἀττικῆς τῆς νῦν Ἀττικῆς. καὶ ὁ κατ' αὐτὸν Ωγυγος πρῶτος καὶ παλαιὸς ἱστορεῖται Ἕλλησι καθάκλυσμὸς κατὰ τὸ πέτος Μωσέως, νε δὲ Φορωνέως κατὰ τὸν Ἀφρικανὸν ὧδέπως ὅτι λέξεως γράφοντα, &c. Ex his multa sunt tam in Eusebio, quam in ejus inimico Georgio castiganda, quæ arbitrii lectorum facimus. Ostentationem enim iis relinquimus, qui nihil sine apparatu pædagogico demonstrare, nihil scribere sine contumeliosa mordacitate norunt.

Ibid. 13. Αμωσις ἔτη κε.] Georgius: πρὸ δ' Ἀμώσιος τέταρτον καὶ πλουτώνιον τῆς ιζ δυναστείας Ἀφωφιν Εὐσεβίου παρέχει πρόλογος, κάθ' ὃν πάντες ὁμολογοῦσι τὴν Ἰωσὴφ ἀρξαι Αἰγύπτου. Hæc quidem calumnia est. Tertium enim, non quartum XVII Dynastiæ Eusebius constituit, & non Αμωσιν, ut iste latrat, sed Ανχλην, quem Αρχλῆν vocat, sub quo Iosephum Ægypto præfectum fuisse dicit, non, ut Georgius, sub Amosi.

Ibidem. Αμωσις.] Georgius: Ἀμῶς καθὰ Ἀφρικανὸν, Αμωσις κατὰ Ευσέβιον. Rursus: οἶμαι τὸν Ἀφρικανὸν ἀγνοεῖν, ὅτι ὁ παρ' αὐτῷ Ἀμῶς Αμωσις ἐκαλεῖτο. ὁ αὐτὸς καὶ Τέθμωσις υἱὸς Ἀσήθ, ὡς δηλωθήσεται. &c. Et multa alia, in quibus non præter solitum levis.

Pag. 8. 17. 53. Αιγυπτίων βασιλεῖς.] Est alia Regum Ægyptiorum series, præter superiores Dynastias XXXI. Vide Canones Isagogicos. Tamen non omnes ita posuerat Eusebius. Sunt autem ab Africano, & quidem procedente textu continuantur cum Regibus Dynastiarum. Sed annos eorum interpolavit Georgius. Itaque siquid in annis Regum immutatum occurret, quod ab Eusebianis rationibus discrepet: sciat candidus Lector maluisse nos ea ita relinquere, quam ad rationes Eusebii castigare. Multa enim sunt, quæ

fine

sine eorum detrimento curari non possunt. Itaque ea ita, sicut à Georgio accepimus, relinquere maluimus, quam κακῷ κακὸν ἰάσασθαι.

Pag. 18. 11. Θηβαίων βασιλεῖς.] Et hæc quoque veneranda originum Ægyptiacarum monumenta ab Africano Eusebius accepit.

Ibid. 33. linea antepenult. παρ' Αἰγυπτίοις ἐτύγχανεν ἐν δυναστείαι.] Hanc δυναστείαν commentum fuisse Eusebium, quum Africani dynastias interpolaret, paulo ante demonstravimus.

Pag. 18. 37. Ασσυρίων βασιλεῖς.] Quod non solum Dynastias Africani, sed etiam Regum Assyriorum successionem quatuor regibus mutilaverit, in Notis ad Canonem Eusebianum ostendimus: quum tamen ita omnia ab Africano mutuetur, ut vix fere unquam à verbis ejus discedat.

Pag. 20. 13. ἀρχὴ τοῦ μα Ιωβηλαίου παρ' Ἑβραίοις.] Satis hanc Eusebii hallucinationem numero 11 confutavimus, qui putat Hebræis Iobelæum esse annorum quinquaginta absolutorum. Quum igitur secundum illos Abraham natus sit anno Mundi MDCCCCL, ab Adam, ad natum Abraham, fuerint πεντηκονταέπτα ἔτη δύο triginta novem, & proinde annus LI Abraham fuerit quadragesimus primus Iobelæus iniens, id est annus Mundi MMI. Quare hic perperam legitur με, pro να. Certe magna hæc fuit Eusebii hallucinatio, quum secundum Hebræos annos ab Adam putet, Iobelæum autem secundum Græcos annorum L absolutorum definiat, non autem XLIX secundum ipsos Hebræos. Vide quæ ad LI numerum notata sunt.

Ibid. 15. Καὶ ἅτε οὖν ὁ τὰ πάντα ἔτη γ,ϡϡδ.] Non secundum septuaginta, sed secundum te, πολυμαθέστατε Pamphili contubernalis, qui professus te septuaginta dinumerationem proponere, eam non sequeris, CXXX annis Καϊνᾶν τὸν δεύτερον omissis. Inde toties in jus vocaris à Georgio, ut per eum neque quieto tibi esse, neque vadimonium deserere liceat, propter omissionem istius Kaïnan, quem Septuaginta in genus Sem infindentes, & centenis annis τὰς παιδοποιίας singulorum Patriarcharum tempus ab Hebraica veritate definitum augentes auctoritatem Iudaici codicis in dubium revocarunt apud eos, qui non solum Hebraice nesciebant, sed etiam ipsum contextum Hebraicum propter odium Iudæorum suspectum habebant. Neque desunt hodie capitones, qui Hellenistarum Alexandrinorum editionem Mosaicæ veritati præferant, & eos Novatores, qui aliter sentiunt, vocent. Ita sane audivit Hieronymus etiam apud virum omni exceptione majorem Augustinum: qui tamen aliter postea sensit.

Ibid. Κατὰ τὰς ο.] Ipse posuit annos τὰς παιδοποιίας τοῦ Αρφαξὰδ CXXXV. quibus omissis, ut jam diximus, anni ab Adam, ad natum Abraham, erunt MMMCLXXIX. Sine deductione fiunt anni MMMCCCXIV. Hic sunt duæ hallucinationes Eusebii: prior, quod secundum septuaginta interpretes hanc dinumerationem dicit esse, in qua tamen omissi sunt anni τὰς παιδοποιίας τοῦ Αρφαξὰδ, ut etiam animadvertit Georgius. Altera hallucinatio, quod omissione annorum Arphaxad facta, anni ab Adam, ad natum Abraham, erunt tantum MMMCLXXIX, non autem MMMCLXXXIV, ut ipse putat, ubi plus quinquennio dicit. quod quidem contigit ex discrepantia annorum τῆς παιδοποιίας secundum Septuaginta in principio hujus libri, quæ aliter habet, ac in vulgatis Græcorum Bibliorum exemplaribus. Hoc modo una tantum fuerit hallucinatio Eusebii, quod annos à Diluvio, ad natum Abraham, omissis annis τῆς παιδοποιίας τοῦ Αρφαξὰδ, tanquam ex LXX editione producat. Quinetiam omittuntur illi anni Arphaxad initio hujus libri in dinumeratione annorum à Diluvio secundum LXX.

Ibid. ἀπὸ τοῦ Αδάμ.] Georgius: Εὐσέβιος τῷ γ,ϡϡδ ἔτει τοῦ κόσμου φησὶ τὸν Αβραὰμ γεγενῆσθαι. σφάλλεται ὁ Εὐσέβιος ἐν τοῖς ἀπὸ Αδὰμ, ἕως Αβραὰμ, χρόνοις, τὰ ϡλ ἔτη τοῦ δευτέρου Καϊνᾶν μὴ στοιχειώσας τῷ ὑψ Αρφαξὰδ, ὃν οἱ ο ἀριθμοῦσιν, κ τὸ κατὰ Λουκᾶν εὐαγγέλιον, ιγ ἀπὸ Αδάμ. Αφελκανὸς ἀπὸ Αδὰμ, ὅπου τὸ πρῶτον ἔτος Αβραὰμ, ἔτη γ,σϡδ ἐπελογίσατο. σφάλλεται δὲ κ οὗτος ὡσὶ τὰ αὐτὰ ϡλ ἔτη τοῦ δευτέρου Καϊνᾶν ὑψ Αρφαξὰδ, ὑφαιρεθέντων τῶν ἐτῶν Μαθουσάλα, ὁμοίως τῷ Ευσεβίῳ, Καὶ ἕτω τῷ γ,ϡϡδ ἔτει τοῦ κόσμου, τῷ αὐτῷ ἔτει ὁ Νωχος ἐγέννησε τὸν Θάρρα. Rursus quia editio Iudæorum Hebraica conjicit Noë & Abraham in idem sæculum, propterea Georgius confidentissime audet eam damnare, & illi interpretationem septuaginta Seniorum anteponere. Sed audiamus Aristarchum: ὥστε ἀνάγκη διημαρτῆσθαι ὁμολογεῖν τὴν μὲν παρὰ Ιουδαίοις γεγραφὴν ἐν τοῖς ἀπὸ Αδὰμ κ ὅτι τὸν καταικλυσμὸν μόνους. Τὰ γὰρ ὅτι τὸν καταικλυσμὸν, κ ὅτι τὸν Αβραὰμ, ἔτη σύμφωνα εὕρηται τῇ παρὰ τοῖς ο Φερομένῃ τῶν ἐτῶν σημειώσει. Ανικρὺς δὲ φαίνεται διημαρτημένως ἔχειν τὸ παρὰ Ιουδαίοις Εβραϊκόν. σωάγει γὰρ κατὰ τὸ αὐτὸ τοῖς χρόνοις τὸν Αβραὰμ κ τὸν Νῶε, ὅπερ ἀδήμια παίζειν ἰσορία. εἰ γὰρ κατὰ τὴν Ιουδαίων γεγραφὴν, ἀπὸ τοῦ καταικλυσμοῦ κ ὅτι Αβραὰμ, ἔτη τυγχάνει ϡϡβ, ἐξῆς ἦν Νῶε κατὰ τοῦτ' αὐτὸς μὴ τὸν καταικλυσμὸν ἔτη τν, δῆλός ἐστι παρατείνας τὸν ζωὴν μέχρι νη ἔτους Αβραάμ. ἔστι δὲ κ ἄλλως τὴν ἀτοπίαν σωιδεῖν τῶν παρὰ Ιουδαίοις ἀνηγραφῶν ἀπὸ τοῦ τριακοντάετοῦς ἀναγράψαι οὗτος πρὸ τοῦ Αβραὰμ πεπαιδοποιημένους. ὅπου εἰ μὴ τὸν Αβραὰμ ἰσορροῦντα πρεσβύτερον τῶν λ ἐτῶν ὅτι τὴν παιδοποιίαν ἐλθεῖν. Πανταχόθεν τοιγαροῦν τὸ τῶν ἑρμηνείας ἐκ παλαιᾶς, ὡς ἔοικε, κ ἀδιαστρόφου Εβραίων γραφῆς μεταβεβλῆσθαι συνίσταται, εἰκότως παύτῃ κ ἡμεῖς κεχρήμεθα κατὰ παρδοσιν χρονογραφίαν, ὅτε μάλιστα κ ἡ κάθ' ὅλης τῆς οἰκουμένης ἠπατωμένη Χριστοῦ ἐκκλησία παύτῃ μένῃ προσέχει, τοῦ σωτῆρος ἡμῶν Αποστόλων τε κ μαθητῶν ἐρχῆθεν παύτῃ χρῆσθαι παραδεδωκότων. Quod Noë obierit anno Abraham LVIII, propterea rejiciendam esse Iudæorum editionem, quis mentis compos dixerit? Alterum argumentum de triginta annis παιδοποιίας plane puerile est. Contra, quid statuendum de editione Septuaginta interpretum, quæ, præter numeros annorum τὰς παιδοποιίας interpolatos, Matusalam superstitem diluvio facit annis XIV? Hoc enim jam antea disputavimus.

Ibid. 33. ἕως γεννήσεως Αβραὰμ, ἔτη γ,ϡϡδ.] Arphaxad natus est anno secundo Diluvii. Secundum LXX Interpretes, à diluvio, ad natalem Abrahami, anni sunt MLXXII. Eusebius autem præterivit τὸν δεύτερον Καϊνᾶν, qui natus est secundum LXX, anno patris Arphaxad CXXXV. quo numero de MLXXII deducto, remanebunt à diluvio, ad natum Abraham, anni DCCCCXXXVII. Atqui Eusebius putat annos DCCCCXLII, quinque annis amplius. Ita secundum deductionem annorum CXXXV τῆς παιδοποιίας τοῦ Αρφαξὰδ, ab Adam, ad natum Abraham, fuerint tantum anni MMMCLXXXVII. Quare est ἀλογισία Eusebii.

Ibid. ὡσὶ τὴν καταστροφὴν τῆς πύλης πόλεων.] In

fragmento Africani est egregia lacus Asphaltitis descriptio ἐκ τ ἱστορίας τ αὐτοψίας auctoris. in quo notabis λύχνοι μὲν καιόμενοι τ ὑπερέχον. Quod & apud Hegesippum reperies lib. IV, cap. XVIII. *Lucernam accensam ferunt aquis supernatare, sine ulla conversione extincto demergi lumine.* Quod ab Africano, non à Iosepho accepit. Tertullianus in poemate de Gomorris & Sodomis,

„ — *si denique testa*
„ *Luciferam narem insistes, qua spiritus igni est,*
„ *Velificabit apex flammæ. Si flamma perempta est,*
„ *Ibit subter aquas destructio naufraga lucis.*

Pag. 20. 19. ἔτ@ ὁ πρῶτ@ Φαρκώ.] Vide Notam ad numerum Canonis CCCXLVI.

Pag. 21. 4. τὸ κυνικὸ λεγομένε κύκλε.] κυνικὸν κύκλον Ægyptii duplicem habebant, minorem quatuor annorum Ægyptiacorum, post quem intercalabatur dies unus: majorem annorum MCCCCLX, post quem annus ad idem punctum revertebatur Zodiaci, ut ipsi putabant, ut autem nos dicimus, ad eandem diem anni Juliani. Quare minor cyclus Cynicus, sive circulus Canicularis, est dierum totidem, quot annorum major circulus canicularis. Nam in annis quatuor Julianis totidem dies sunt, quot anni Ægyptiaci in annis MCCCCLX Julianis, quibus conveniunt anni Ægyptiaci MCCCCLXI.

Pag. 22. 13. ἡ ποιμενικὴ σκιὴ τ Ιακώβ.] Antoninum intellige hic Elagabalum, sub quo Chronica sua scribebat Africanus.

Ibid. 16. ΑΦΡΙΚΑΝΟΥ ϛζ ἐτῶν.] Adversatur Georgius: ἡ δὲ γραφὴ ἀδιαμῶς τὸν φαίνε λέγειν, ἄλλως τε εἰ τὸν θῶμεν, ἐστὶν ὁ Ιωσὴφ κ τὸ γ̄ τ Ιακὼβ γεννηθείς. ὅπερ ἀδύνατον.

Ibid. 21. ΑΦΡΙΚΑΝΟΥ. τῷ πζ ἔτ.] Rursus reluctatur Georgius ab absurdo, ut supra. ὅτι τῷ Αφρικανῷ πεπίστευκε ϛζ ἔτ τὸν Ιακὼβ λέγοντι γεγεννῆσθαι τὸν Λευΐ, ὅ τε τῷ Ευσεβίῳ τῷ ϛ ἔτ. κατ' ἄμφω γάρ, ἢ τῷ γ̄τ, ἢ τῷ γ̄ε τ ζωῆς Ιακὼβ, εὑρεθήσε γεννηθεὶς ὁ Ιωσήφ. ὅπερ ἀσύμφωνον τῇ θείᾳ γραφῇ.

Ibid. 29. ΑΦΡΙΚΑΝΟΥ. εἰς τὴν Ιαμασίαν πρέβινθον, ἥ πε μέχρι νῦν εἰς πιλὸν τ Πατριαρχῶν ὑπὸ τ Ιεροσολυμιτῶν πιᾶπ.] Hanc Terebinthum suo ævo superfuisse negat Hegesippus lib. IV, cap. XXIV: quæ tamen adhuc tempore Africani extabat. Unde vallis Terebinthi hactenus vocatur locus ille, Peregrinis Ierosolyma voti causa proficiscentibus notissimus. Vide quæ ad numerum Canonis MMCXXXIV notavimus. Cæterum eam Terebinthum esse, de qua agitur in editione Septuaginta Genes. XXXV, 4. palam est. Hebraice est אֵלָה. quod diverse interpretantur Hebræi. Peregrini Ierosolymitani dicunt unam Terebinthum adhuc superesse duobus M. P. ab Ierosolymis, eamque esse hanc, de qua nunc loquimur.

Ibid. 31. ibid. ὑφ' ὧν τὰς ϲκληνάς.] Quid pro illo nihili ϲκληνὰς substituendum sit, quærant studiosi.

Ibid. Ibid. ἐν ταῖς πανηγύρεσιν.] De Panegyri Terebinthi vide eandem Notam ad numerum MMCXXXIV. Quia vero Rhachelis idola sub hac Terebintho condidit Iacob, de ejus arca sepulchrali non omittendum quæ scribit Georgius: Ταύτης (Rachelem intelligit) ἐγὼ τὴν λάρνακα τ γῆς ὑπερκειμένην πολλάκις ϲκεῖσε παροδεύων ὅπι Βηθλεέμ, τὴν τῶν παλαιὰν λεγομένην λαύραν ὁσίε Χαρίτωνο, εὑρακα.

Ibid. 33. ΑΦΡΙΚΑΝΟΥ. Απὸ Αδὰμ τοίνυν.] Confutat Georgius: Διαμαρτάνε πεφανῶς ἔτη ϛι. τῷ γὰρ αὐτῷ γ, φξγ ἔτ τὸ κόσμε ἐγνωνήθη Ιωσὴφ, ὑπόκειτ), &c.

Pag. 23. 9. Απὸ Αδὰμ, ἕως πρώτε Αβραὰμ ἔτες γ, ϛωδ ἔτη.] Georgius: Διαμαρτάνε καὶ ἕτ@ ἔτεϲι ϛχζ.

Ibid. 24. ἔτη κθ κ Ιώσηπον.] Nihil tale apud Iosephum.

Ibid. 26. ἔτ@ πεποίηκε τῷ ἐνιαυτῷ τὰς ἐπαγομένας.] Vide Plutarch. περὶ Ἴσιδ@ καὶ Ὀσίριδ@. Vide etiam lib. II. de Emend. Temp. Epagomenæ sunt septuagesima secunda pars anni veteris dierum CCCLX. ideo septuagesima secunda pars manifesto sunt V, quæ ad CCCLX accedentes constituerunt annum Ægyptiacum dierum CCCLXV, quo Ægyptii usque ad Actiacam victoriam usi sunt: à quo tempore, ad hanc usque diem, annus est dierum CCCLXV cum quadrante, & exitu anni quarti Epagomenæ sunt dierum VI.

Ibid. 42. ΑΡΓΕΙΩΝ ΒΑΣΙΛΕΙΣ.] Georgius: ἔμοι δοκεῖ καλῶς ὁ Αφρικανὸς ἐν γ̄ λέγῳ τ ἰσορικῶν αὐτὸν φάναι τὴν Αργείων βασιλείαν τῷ σ̄ ἔτει τ Ασσυρίων βασιλείας ἄρξασθαι ἐπὶ Αριὰκ τὸν ἐβασιλέως Ασσυρίων, ἐφ' ᾧ γὰρ καιρὸν τὸν Μωσῆς πρὸς τῷ πίλει τ ζωῆς Αβραὰμ τεχθείς, εἶγε πάντες ὁμολογοῦσι τὸ πρῶτον ἔτ@ Αβραὰμ καὶ τὸ μδ ἔτ@ Νίνυ τὸν δὲ πρὸ τούτε βασιλεύσαν@ μ̄ Βῆλον Ασσυρίων. Βῆλον γὰρ νε. Νίνον μδ. Αβραὰμ ϛα. ἔσιν ἄρα Μωσῆς κατὰ τὸ ϛα ἔτ@ Αβραάμ. ὅπερ ἀδύνατον. ὁμολογεῖ δὲ αὐτὸν καλὰ Ιναχον. Hoc vero collectum est à Georgio. Nam ducentesimus annus Assyriorum omnino est centesimus primus Abrahami, si ponatur Abraham natus anno XLIII Nini. Quod si Moses natus anno primo Inachi, ut fancit ipse Africanus, & alii quoque ante illum idem statuerunt, ergo Moses natus fuerit anno centesimo primo Abraham. Quod est absurdum. Alioqui nisi statuisset natalem Mosis in primo anno Inachi, tantum abest, ut erraverit, quod in CC anno Assyriorum natalem Mosis statuerit, ut potius ei vitio vertendum fuerit, quod non serius natum prodiderit. Natus enim Moses Assyriorum anno DCCLXXX, qui erat XVII Regis XXII Assyriorum Sosaris.

Ibid. Pag. 24. ΣΠΟΡΑΔΗΝ.] Ita hic liber digestus erat, ut prius τὰ χρονολογήμενα, id est rationes temporum, & Regnorum origines, causas, progressus, & fines poneret: postea καθ' ἑμάδα temporum, puta per quinquaginta plus minus annos, reges singillatim secundum nationes dinumeraret, illis vero subjiceret τὰ σποράδην, quæcunque intra τὴν ϲκείνην ἑμάδα contigerunt. Exempli causa. In superiore ἑμάδι habes IV Reges Assyriorum, totidem Ægyptiorum, Thebanorum quinque, & primum regem Argivorum. Hos omnes in uno tempore contigisse, & ideo ἐν τῇ αὐτῇ ἑμάδι esse debere sciendum est. Si hinc initium cœpissent regna illa omnia, præponenda essent omnia eorum χρονολογήμενα. Sed quia principia eorum jam dudum cum suis chronologumenis superius posita sunt, unius tantum regni Argivorum intra hanc ἑμάδα nascentis caussæ, καὶ τὰ χρονολογήμενα, ponuntur. Deinde post reges subjiciuntur τὰ σποράδην, id est capita brevia gestorum, quæ illi temporum ἑμάδι congruunt. τὰ σποράδην Latine possumus vertere, *Per Saturam.* Sic priscus auctor citatur apud Lactantium Pescennius Festus in libro Historiarum per saturam, quæ scripsit ad exemplum quorundam veterum, qui ejus argumenti historias reliquerunt,

τὰ

τὰ παροιδίαν Αριστοξένου, Ιερωνύμου Ροδίου τὰ παροιδίαν ὑπομνημοιβόμενα.

Ibid. 51. Κάστωρ ὁ Βῆλος.] τὸ Κάστωρ ſuſpectum. De Antiochia vide Cedren. 17, 10.

Pag. 26. 18. ὡς φησιν ὁ τὴν παλαιάν.] Locus iſte quoque apud Cedrenum legitur 67, 1. Ubi multa perſaturam confuſe. Intellige Platonem Comicum, cujus Σοφισαὶ, qui hic citantur, non ſemel ab Athenæo in teſtimonium producuntur.

Ibid. 43. οὗτος ὁ Αμφιῶφθις ἐστὶν ὁ Μέμνων.] Quod Cambyſes hanc ſtatuam truncaverit, oſtenditur in iis, quæ ad numerum cccc notavimus.

Ibid. Πολύαινος ὁ Αθηναῖος.] Auctor mihi ignotus.

Pag. 29. 4. Τῷ μὲν ἑτέρῳ Κέκροπος ἢ δευτέρᾳ βασιλέως Αθηναίων ἡ δὲ Αιγύπτου πρεσβεία ἢ Ισραὴλ διὰ Μωσέως ἐγένετο.] Georgius: Καὶ Ιναχον πρῶτον Αργους βασιλέα, κάθ' ὃν καὶ πάντες οἵτε ἐκ πειτομῆς, οἵτε ἐκ χάρτου ἱστορικοὶ, Ιώσηπος, καὶ Ιᾶς, Κλήμης ὁ ἱερὸς χρωμαῖος, Ταλιανός τε, καὶ Αφρικανὸς συνομολογοῦσι γενηθῆναι Μωσέα, καὶ ἢ Φορωνέα τὸν Ινάχου παῖδα καὶ Νιόβης ἀκμάσαι, ἢ Απιδα δὲ τὸν δεύτερον Αιγύπτου πρεσβείας τὸν Ισραὴλ δεηθῆναι, τὰς ἀποδείξεις καὶ ἐκ τῶν παρ' Ελλησι δοκίμων συγγράφων ἱστορικῶν. εἷς μόνος ὁ Καισαρεὺς καὶ ἐαν τῷ ἀνθυπάτων χρόνοις ὕστερον ἢ Κέκροπα τὸν δεύτερον πρῶτον Αθηναίοις βασιλέα μὴ Ωγυγον, καὶ τὸν ἐπ' αὐτοῦ κατακλυσμὸν ἐφ' ἡμῶν γενέσθαι Μωσέα, καίπερ τῶν εἰρημένων ὑπομνησθεὶς τῶν σοφωτέρων ἀνδρῶν. Quia veteres Moſem ſub Inacho natum dicunt, propterea Euſebium erraſſe, qui longe recentiorem faciat, ratio frigidiſſima. Nam prius neque probatum eſt, neque conceditur.

Pag. 29. 23. Μετὰ Ακρίσιον, ὥς φασι.] Infra vox [πληξίππου] virgulis incluſa abundat, deſumpta ex loco β Ιλιάδος, qui hic deſignatur, Ερμείας δὲ ἄναξ δώκε Πέλοπι πληξίππῳ.

Pag. 31. 25. Δείναρχος.] Ex quatuor Dinarchis, quos apud Dionyſium Halicarnaſſenſem refert Δῆμος ὁ Μάγνης ἐν τοῖς ὁμωνύμοις, an tertius illorum Δήλιος τὸ μὲν ποιητικὸν μέρος, τὸν μὲν ἔπος, τὸν δὲ πεζὸν γράμμα, ſit iſte poëta, quem innuit Euſebius, viderint eruditi. Nam ſane mihi ignotus eſt.

Pag. 32. 9. Σαρδαναπάλλος δὲ τριακοστὸς καὶ πέμπτος.] Ita recte in veteri exemplari Georgii. In luculenta vero editione Henrici Stephani apud Diodorum illud πέμπτος deeſt. quare reponendum. Magno enim hiſtoriæ detrimento abeſt. Cteſias quoque, ex quo Diodorus hanc hiſtoriam hauſit, xxxv reges Aſſyriorum, non xxx, ediderat, nimirum quinque minus, quam Africanus, cui cum Cteſia in hoc convenit, quod apud utrunque Teutamus eſt xxvi rex à Nino. Quos autem omiſerit Cteſias, neſcimus.

Ibid. 28. τὴν ἡγεμονίαν ἐχόντων τῆς Ασίας Ασυριῶν ἔτη πλείονα τῶν χιλίων.] Poſt hæc Diodori verba ſubjicit Georgius: Ταῦτα ὁ Διόδωρος ἡμῖν παραδίδωσιν μηδ' ἅτερα βαρρήσας ὑποφήνασθαι τὸν τῶν Βασιλέων ἀριθμὸν, ἢ χρόνον τὴν ἀκριβῆ ποιήσασθαι, πεφοβημένος τε αὐτὸν, καὶ ὅτι τίνος ἢ τῶν Τρωικὸν τὸν Ελλάνων ἔφοδον γέγονεν, ἀλλὰ πάντα φειδομένως διὰ τὸ τῶν παλαιοτέρων αὐτὸν ἱστορικῶν ἀσύμφωνον. Μόνον δὲ ὅτι πλείω τῶν αὐτῶν ἐτῶν ὁ χρόνος τῶν ἀπὸ Νίνου λε βασιλέων ἐστὶν, ἀπεφήνατο. καὶ ὅτι τὴν Τροίας ἅλωσιν ὅτι τὸν κε ἀπὸ Νίνου Βασιλεύσαντος Ασσυρίων Φασὶν γενεὰς μβ, α ἔτη πλείω, ἄλλοις ὑπογεγράφων τὰ λεγόμενα, ὡς μὴ πάντως σωζομένου. ὁ γὰρ Ταυτάνης χρόνος τῷ Λ μβ ἔτει συντρέχει τῶν Ασσυρίων ἀρχῆς, ἐκεῖσε καὶ ἐπὶ λογιζομένου Ταυτάνου ἀπὸ Βήλου. ἀ γὰρ τὰ Βήλου νε ἔτη ἀφελομένου ἐκ τῶν ϡ μβ, πολλοῖς ἔτεσι κατὰ τὸν ἀκριβῆ λόγον ἐλαττώσει ὅτι τὰν α πλείω χρόνον, ἢ μὴ πλείω κατὰ Διόδωρον καὶ τὴν ἀληθῆ ἅλωσιν Τροίας.

Ibid. 30. ὅτι δὲ ἀσυμφώνως.] Sunt Georgii, non Euſebii, qui pro Euſebianis ſua ſuppoſuit. Nam Diodori & Cephalionis teſtimonia Euſebium appoſuiſſe ipſemet teſtis eſt Georgius, his verbis: ὁ μὲν τοῦ Ευσέβιος καίπερ πραγματείαν ἐ τυχοῦσαν συλλεξάμενος φιλοπόνως, καὶ ταύτην τὴν ἑαυτοῦ χρονικὴν συγγραφὴν τάς τε παρεκπτώσεις χρήσεις Διοδώρου καὶ Κεφαλαίωνος, ἐν λζ βασιλεῦσι τὴν Ασυρίων ἀρχὴν ἀπειλαβεν, ἔπεσι δὲ α τ, τῷ Κάσορι μᾶλλον ἀκολουθήσας, ἢ καὶ μαρτυρίαν παρεσήναγεν α σαφῆ ἔτη φάσκουσαν εἶναι Ασσυρίων βασιλείας ἀρχὴν, καὶ τὸν διὰ τὸ συμβάλλεσθαι τῷ ἀναλογισμῷ αὐτοῦ καὶ οὐ χρόνους ὧν πέπυσται ἐν τοῖς ἀπὸ ἢ καταλυσμοῦ, ἕως Αβραὰμ, χρόνους, μὴ χρονολογήσας μετὰ τὸν καταλυσμὸν Καϊνὰν ἡγὸν ἢ Αρφαξάδ. Teſtimonia igitur Diodori & Cephalæonis ab Euſebio producta Georgius quoque retulit, ſed præmiſſis verbis ſuis, & Euſebianis omiſſis.

Ibid. Κεφαλαίων.] Eſt Κεφάλων, eſt & Κεφαλαίων, cujorum ὁ Κεφάλων Γεργίθιος ſcripſit de adventu Æneæ in Italiam, auctor vetuſtiſſimus. Dionyſius Halicarnaſſæus lib. primo: Κεφάλων ὁ Γεργίθιος συγγραφεὺς παλαιὸς πάνυ. alibi: ὧν ἐστὶ Κεφάλων τε ὁ Γεργίθιος, καὶ Ηγήσιππος ὁ περὶ Παλλήνης γράψας. Verrius Flaccus videtur nunquàm eum legiſſe, ſed à Dionyſio accepiſſe. *Cephalon Gergithius, qui de adventu Aeneæ in Italiam videtur ſcripſiſſe.* Κεφαλαίων autem cujas fuerit, ne ipſe quidem voluit poſteritati teſtatum relinquere. Scripſit σώτομον ἱστορικὸν, orſus à Nino, deſinens in Alexandro Magno. Opus ejus in ix libros tributum ſingulos Muſæ unius cognomines. Homo glorioſus fuit, ut qui profeſſus ſit in libris ſuis exemplo Homeri patriam ſuam tacuiſſe. Scripſit opus ſuum in Sicilia illuc ab Hadriano relegatus. Hæc ex Photio & Suida. Sed puerilis fuit Suidæ hallucinatio illa, quod eundem facit Κεφάλωνα, & Κεφαλαίωνα. Κεφαλίων, ἢ Κεφάλων Γεργίθιος, ῥήτωρ, καὶ ἱστορικὸς, γεγονὼς ἐπ' Αδριανοῦ. ἔφυγε δὲ τὴν πατρίδα δι' ἀπέχθειαν δωρεῶν, καὶ ᾤκησεν ἐν Σικελίᾳ. Sed ut imperitia non parva eſt ex duobus unum facere, ita illa major, ei attribuere patriam Gergithum, qui ſuam patriam ignorari affectarit. Porro tam apud Suidam, quam apud Georgium, Κεφαλίων, non Κεφαλαίων ſcribitur. Nos Photium ſequimur.

Ibid. 48. Αγαμέμνων δὲ, καὶ Μενέλαος.] Poſt hoc Comma ſubjicit Georgius: ἕως τότε ἡγησάμεθα τὴν ἐκ τῶν Κεφαλίωνος γραφὴν ποιεῖν τὴν Διοδώρου διαφωνίαν παραθέσθαι τοῖς ἀκριβῶς ὑπειληφόσι βουλομένοις. ὁ μὲν γὰρ τε βασιλεὺς ἀπὸ Νίνου καὶ αὐτὸς ἀρξέσθαι, καὶ τὴν ἅλωσιν Τροίας μὴ α ἔτη πλείω φησὶν, ὡς τινες ὑπὸ κε βασιλέως Ασσυρίων Ταυτάνου. ὁ δὲ τὰς πάντας κγ ἀπὸ Βήλου. καὶ τὴν Τροίας ἅλωσιν μὴ πᾶσα α ἔτη. ὅπερ ἀδύνατον. ἵνα γὰρ κβ ἀπὸ Βήλου τὰς ὑπολοίπους τῶν Ταύτανον πρὸ τοῦ ἐχάτου Σαρδαναπάλου, καὶ

καὶ ὅτω ἐλάσσους ἡήσεται χρόνους Κεφαλίων ⟨ὡς⟩ τοὺς τὸν Διόδωρον καὶ ἀσαφῶς εἰπεῖν δεῖ ἀσαφῶν τὸ ἄποπον ἐνὶ τῷ ἀμφοτέρων σωσάγε), ἵνα μὴ λέγω καὶ τοῖς θύσι, διὰ τὸ μᾶλλον τὸν Διόδωρον τῇ ἀληθείᾳ προσεγγίζειν πλεῖον τ' αὐτ' εἰρηκότα τὸν ὅλον τῶν Ασσυρίων ἀρχῆς χρόνον, καὶ αὐτὸν ἀπὸ Νίνυ, ἕως Σαρδαναπάλου. Interjectis aliquot, acriter cum Eusebio expostulat, quod propositis tribus editionibus, Græca LXX interpretum, Hebraica Iudæorum, Hebraica Samaritarum, nullam tamen earum sequitur. præterea, quod reges Assyriorum mutilaverit, ut rationes suas æquaret. Apponam verba: Θαυμάσαι δὲ μεγάλως ἔπεισιν, ὅπως ὁ αὐτὸς καθ' πάντας κληθεὶς Φρόνιμος Εὐσέβιος (δηλαδὴ κατὰ ἀνθίφρασιν) ὅτω προδήλως ταῖς θείαις γραφαῖς ἀνθυπεσεῖν τετόλμηκεν, ὁ πᾶσαν ἀκρίβειαν ἐπαγγελλόμενος καὶ εἰληφὴ εὕρεσιν, ὡς φησιν, ἐκ τῶν πάρ' Ἑβραίοις, καὶ Σαμαρείταις, καὶ ὁ ἑρμηνευτὴς Διαπεφωνημένης γραφῆς. Διὰ τὸ τὸν ἀνιγεγράφων ἀσύμφωνον, καὶ τειχῶς προσθεμένου ⟨οὖν⟩ χρόνους ἐν ἑδεμιᾷ τῶν τειχῶς προσθέσι δ' κατὰ τὸν καθακλυσμὸν Καϊνᾶν ὑὸν Αρφαξὰδ ἐμνήσθη. post: ἁμαρτηκὼς ἐτῶν ἀριθμῶ κατ' ἐλάττωσιν Διακοσίων ⟨ἀπὸ⟩ Ἀδὰμ, ἕως τ' εἰσοδιαστηρίδος Κωνσαντίνου δ' μεγάλου. ἀντὶ γὰρ ε,ωις ἐτῶν, ε,ρχζ σωελογίσθη. ὅκδν προδήλον, ὅτι διὰ τὸν ἑαυτῶν προδιαλογισμὸν καὶ ⟨οὖν⟩ Ασσυρίων ἠλάττωσεν, καὶ τοῦ ἄλωσιν Τροίας ⟨οὐκ⟩ ἀληθῶς ἐξοικείωσεν.

Pag. 33. 13. Τότε ὁ Παλαμήδης εὗρε τὰ ις γράμματα.] Apud Cedrenum. Egregium fragmentum. Vide ad numerum MDCXVII.

Ibid. 33. Αδαμάντα θυγάτηρ Ευρυθέως.] Alibi hæc non leges, neque ⟨περὶ⟩ Φαλίδων.

Ibid. 36. Ιλιον ἥλω τῷ Φθινοπώρῳ πρὸ ⟨ἓξ⟩ ἡμερῶν τῆς χειμερινῆς τροπῆς.] Quomodo decem & septem diebus ante brumam, si autumno? Hæc sunt emplastra Georgii. Eusebius scriptum reliquit: Ιλιον ἥλω πρὸ ⟨ἑπτὰ⟩ ἡμερῶν τῆς θερινῆς τροπῆς. Sic Ephorus, aut potius ex Ephoro Dionysius Halicarn. lib. primo. & nos fusius. „ quanquam apud Dionysium fœda menda librario- „ rum inolevit, πλουτῶνι ⟨θέρος⟩, quum Diony- „ sius scriptum reliquerit πλουτῶνι ⟨ἔαρ⟩. cujus „ mendæ lectorem admonuimus lib. III Canonum.

Ibid. 46. [ὡς ἡ κωμωδία.] Hæc inclusa virgulis inepte huc irrepserunt. fortasse ex numero MDCXCVI. ὀργὴ κωμωδία.

Ibid. Μενεσθεύς.] Puto hæc Eusebium ex Africano hausisse. Nam de annis Menesthei aliter sentit in Canone.

Pag. 34. 7. Τὰ μὲν Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ.] Ad finem horum Eusebianorum ita Georgius: Εἰ δὲν καὶ τὸν Απόστολον τὰ τῶν Κριτῶν ὑν ἔτη, καὶ τὰ ὑπὸ τ' ἐρήμου μ ἔτη Μωϋσέως, Ἰησοῦ τε κζ, καὶ τῶν ιβ Ἰησοῦ πρεσβυτέρων ιη, καὶ ἐπὶ Ηλεὶ τοῦ ἱερέως κ, καὶ Σαοὺλ μ, Δαυίδ τε μ, Σολομῶνος δ σωαριθμήσωμεν, ἔσῃ ὁ πᾶς ἀπὸ τ' ἐξόδου χρόνου, ὑπὸ τ' τοῦ ναοῦ καθασκευῆς, ἐτῶν χνθ, καθὰ ὁ Ευσέβιον χ, καὶ καθὰ Αφρικανόν, ὑστέρα τὰ ψμ. Dinumeratio annorum ab Exodo, ad conditum Templi, secundum Eusebium DC annorum superatur à rationibus Africani annis CXL. in quibus non video quomodo centum & septuaginta ad DC adjecta non potius DCC- LXX faciant, quam CXL. Objicit enim Eusebius Africano, illum septuaginta addidisse de historia, XL τ' ἀναρχίας, XXX τ' εἰρωνίης, & præterea C οἴκοθεν, de suo. quæ simul fiunt CLXX, non CXL.

Ibid. 15. ὁ δὲ ἱερὸς Απόστολος τὰ νῦν ἔτη.] Locus est Actorum XIII, 20. qui est crux Chronologorum, ex quorum velitationibus nihil hactenus certi hauriri potuit. Melius & prudentius tacuissent. Ego sapientissime ab Eusebio dictum puto: τ' Απόστολον οὐκ ἀκριβολογούμενον εἰπεῖν, ἀλλὰ ἐκδοχῇ χοινοπρᾶ. ut sit numerus pro numero ex usu quotidiano, quo ὁλοσχερῶς, οὐκ ἀκριβῶς, aliquam summam enunciamus. Sic apud Demosthenem & Plautum Talentum nominari videmus, ubi non exiguus drachmarum numerus deest, aut superest. & vulgatissima est hæc numerandi κατάχρησις.

Ibid. 18. Απὸ Ἀδὰμ, ἕως πέλους τ' Κριτῶν, καὶ ἀρχῆς Ηλεὶ δ' ἱερέως, ἔτη δ, μδ.] Georgius: Τὰ κατὰ Αφρικανὸν ἀπὸ Ἀδὰμ, ἕως τέλους καὶ ἀρχῆς Ηλεὶ δ' ἱερέως, ἔτη δ, σ ζ β, κατὰ δὲ Ευσέβιον τὸν Παμφίλου δ, μδ, κατὰ δὲ τὴν ἀκριβῆ, καὶ εὐαγγελικὴν προφάσιν, καὶ τόδε τὸ χρονογράφιον, δ, τνβ.

Ibid. 21. Κατὰ τούτους δὲ χρόνους Ορφεύς.] Vide Cedrenum 68, 30.

Ibid. 52. τ' Λυκίων ἀγών.] Error Eusebii Λύκια vocantis τὰ Λύκια. Vide Notas in numerum DCCCLXXXVI.

Ibid. 54. Τότε Ρόδος ἡ νῆσος οἰκίζεται.] Tam ignota est mihi ista Rhodiensis Lacedæmoniorum colonia, quam auctor Zeuxippus, qui hic citatur.

Ibid. 51. ὑπὸ τούτους ἦ τ' Ερεχθειδῶν.] Præpostere posita pro, Ἐπὶ τούτου ἦ τ' Αττικῶν βασιλεία καθελύθη πάρ' Αθηναίοις Ερεχθειδῶν λεγομένη, &c.

Pag. 35. 15. Μελόδων.] Bis hic legitur Μελόδων. qui tamen est Μέδων. Est error librariorum, non Eusebii.

Ibid. 18. Ευρυθεύς.] Ita semper Eusebio, qui Ευρυθένης. Idem error in Latinis Eusebii, non librariorum.

Ibid. Τότε ἐκράτει.] Fragmentum mutilatum à Cedreno.

Ibid. 26. Ἐν τοῖς χρόνοις Σαούλ.] Est ἀποσπασμάτιον apud Cedrenum.

Ibid. 31. ἐκ τ' Διοδώρου.] Hoc fragmentum debemus Eusebio.

Pag. 36. 25. ἐκαλεῖτο δὲ πρὸς τούτου Οργυᾶ.] Hoc ego nusquam legere memini. Multa enim nomina habuit, Καρχηδὼν, Οργυᾶ, Καικάδη, Καδμεία, Οινῶσα.

Ibid. 30. εἰσὶν δὲν ἀπὸ Ἀδὰμ, ἕως ἦ ἔτους αὐτοῦ, ἔτη δ, ρο.] Georgius de Solomone: εἰσὶν δὲν ἀπὸ Ἀδὰμ, ἕως ἦ ἔτους αὐτοῦ, ἔτη δ, υοη, κζ' ὧν τ' Αφρικανὸν, δ, υνζ, καθὰ δὲ Ευσέβιον, δ, ρο.

Ibid. 31. Εβραίων ἀρχιερεὺς ἦ ἀπὸ Ααρὼν Σαδὼκ ἐγνωρίζετο.] Georgius: Καθὰ δὲ τ' ἀκριβῆ λόγον ια ἐστὶν ὁ Σαδὼκ ἀπὸ Ααρὼν, ὅτως. ᾱ Ααρὼν. β Ελεάζαρ. γ Φινεές. δ Αβισύε. [Αβισύε] ε Βοκκί. ς Οζεί. ζ Ηλεί. ἡ Αχιτώβ. θ Σαμεήλ. ι Αβιαθάρ. ια Σαδώκ. Sed septimum ab Aaron ponit Nicephorus Patriarcha. Tam ille, quam Eusebius, falluntur. recte Georgius undecimum facit ab Aaron. sed vitiose seriem interrupit post Ozzi. Ita igitur Sadoc undecimus ab Aaron deprehenditur. I Aaron. II Eleazar. III Phinees. IV Abisue. V Bokki. VI Ozzi. VII Zaraias. VIII Meraioth. IX Amarias. X Achitob. XI Sadoc. At crassius est error immiscere his Samuelem, qui erat Levita « duntaxat. Amram & Isaar ambo filii fuerunt Caath. « Ab Amram deducitur sacerdotalis stirps, ab Isaar « autem Levitarum; à quo etiam decimus octavus Sa- « muel. «

„ muel. Ergo Samuel Levita, non Sacerdos. Hieronymus in Jovinianum lib. 1: & Augustin. de quæstion. veteris Testam. quæstione ultima.

Ibid. 32. Εἰρώμῃ δ' Τυρίων βασιλέως θυγατέρα ἔγημεν ὁ Σολομών, ὡς Ταλιανὸς ἱστορεῖ.] Hoc non extat in libro ad Gentes. Nam alia scripsit Tatianus.

Ibid. 37. Ουαφρῆς βασιλεὺς τ' Αιγύπτ.] Hæc repetit Chronicon Casauboni, sive Fasti Siculi, ut vulgo vocantur. Idem in libris de præpar. Euang. Sed falso. Nam Waphris initium posterius fuit initio Solomonis, annis CCCCXXX. Hunc ridiculum anachronismum alibi confutavimus.

Pag. 37. 18. Ἔτος πλαυσιὸς ἐστι τ πρώτης οἰκίας.] Multæ sunt hallucinationes, multa peccata Eusebii. Nullus est auctor, qui leviore studio, & majore securitate judicii lectorum scripserit, quam hic noster. Nihil tamen ἀπεικοτεπίτερον ei excidit, quam hoc, quod in manu est, novem tantum reges ex priore familia Regum Lacedæmoniorum fuisse, & una cum illis sex alios altera regia domo regnasse. Non hæc propono, ut confutentur. hoc enim Aretalogi hodierni in re manifesta facere solent: sed ideo, ut hujus scriptoris σκάνδαλοι scopuli vitentur, quos imperitis, nisi prius indicati fuerint, difficile est vitare. Nam hodie quot dicta veterum Patrum, tot scita divinæ scripturæ censentur. Hinc larvæ & mendicabula Sophistarum incunabula primorum Eremicolarum ab Essenis repetiverunt, quia Eusebius id dixit: qui quum illud de Essenis scriberet, se compotem mentis non fuisse ex eo ostendit, quod alibi de Essenis, non ut monachis Christianorum, sed ut mere Judæis loquitur. Nam erratis hujus auctoris enumerandis charta non suffecerit.

Ibid. 39. ἔτ@ Ζορᾶϐ τ Αιθίοπα.] 11 Paralip. XIV. 9, 9. in Bibliis Græcis Σαρέ. In Hebr. זרח.

Pag. 38. 41. Ἀπὸ Ιλίου ἁλώσεως, ἕως κτίσεως Ρώμης, γίνον) ἔτη υμδ'.] Error librarius. Legendum υλϛ': nisi alios auctores, quos & Ausonius, sequutus sit, qui ab urbe condita, ad consulatum suum, putat annos mille centum decem octo: quibus detractis de anno Iphiti MCLV, in quem incidit consulatus Ausonii, remanet annus Iphiti XXXVII, quo Roma condita fuerit secundum Ausonii sententiam, aut secundum scriptores, quos Ausonius sequitur. Rursus ab initio periodi Julianæ, ad annum excidii Trojæ, sunt anni 3530. quibus si adjeceris CCCC XLIV, pervenietur ad annum periodi Julianæ 3974, qui est annus XXXVII Iphiti, ut supra: hoc est annus primus Olympiadis decimæ. Hic solus auctor, quantum meminisse possum, confirmat sententiam Ausonii de primis Urbis Palilibus.

Ibid. 49. Καὶ ὁ ἡμέτερ@ δὲ Κανών.] Non solum Eusebius Chronicon suum, sed & Africanus quoque „ suum, Κανόνα vocavit. item Castor. Eusebius ipse „ priore libro: ἕτεροι φασὶ μὴ Σαρδανάπαλον κρα„ τῆσαι τ Ασυρίων ἀρχῆς Νίνου, ὥς πε κὴ Κάσωρ „ ἐν τῷ Κανόνι αὐτῦ φησὶν ὧδε. Quod igitur Eusebius ita Chronicon suum vocaverit, exemplo Africani fecit, quem non solum sequutus est, sed totum ejus Chronicon totidem verbis in suum transtulit, extra quam ubi ab eo dissentit. Dissentit autem, quoties aliquorum auctorum testimonia ab Africano producta ipse aut truncare, aut depravare instituit, ut in Dynastiis Ægypti, & regibus Assyriæ fecit.

Ibid. ἡμέτερ@ ἢ Κανών.] In Chronico Latino tam in verbis Africani, quam in Eusebianis vertendis Hieronymus manifesto ostendit, se, quid esset κανὼν Αφρικανῦ, aut κανὼν Ευσεβίου, non intellexisse, quum tamen non alio titulo utrumque Chronicon ab auctoribus suis notatum fuerit. Hoc plus satis mihi mirum videtur.

Ibid. 47. Ἀπὸ χ ἐτῶν τῆς δε πρώτης Ολυμπιάδος.] Hoc est numero DCXLI. quod est absurdum. Non enim tunc Hercules potuit esse. Ante hæc multa in codice Georgii de urbis Romæ incunabulis disputantur, sed quæ ad verbum desumpta ex Dionysio Halicarnassensi. Neque vero dubium est, quin Eusebius eadem Dionysiana hoc ipso loco retulerit.

Ibid. Ἄλλοι δὲ ἀπὸ Αεθλίου πεμπτην τ ἀγῶνα.] Multa hic de Olympiadibus dicuntur, quæ alibi non reperias. Quædam autem extant in fragmentis Phlegontis Tralliani ab erudito viro Gulielmo Xylandro editis: quæ cum his conferas licet.

Pag. 37, 10. εὖτ' ἂν ἐνὶ τριάδος.] Melius apud Phlegontem: ἐφ' ἂν πενταέτης ἔλθῃ φιλόφρων ἐνιαυτός.

Pag. 39. 16. τ δὲ ἀγῶνα τέλεκεν Ιφιτ@ Ηρακλείδης σὺν Λυκέργῳ συγγνεῖ.] Locus insignis. Quæ vocatur prima Olympias, non intelligitur prima tempore, sed dignitate. Prima non potest dici, quia XXVII Olympiades ante hanc celebratæ fuerant. Hæc autem, quæ dicitur prima, erat vicesima octava, quæ confertur in numerum MCCXLI, de quo detractis XXVII Olympiadibus, aut, quod idem est, annis CVIII, relinquetur numerus MCXXXIII, in quo Lycurgus cum Iphito primam Olympiadem instituerit. Sane eodem numero notatum est, *Lycurgus insignis habetur.* Sed ea Olympias non potuit celebrari, nisi remotissimo termino ἀπὸ τ πέμπτου θερινῦ. Longe vero ab hac sententia recedit Callimachus, qui non vicesimam octavam Olympiada, sed quartamdecimam numerari ait eam, quam Coræbus vicit stadio, quæ dicitur prima.

Pag. 45. 11. ΑΦΡΙΚΑΝΟΥ. ὧδε ἄμεινον.] Et hic quoque Africani locus insignis est, de Olympiade, sive Tetraeteride Olympia: cujus originem repetit ab Ægyptiis, recte. Inde enim suam Octaeterida hausit Eudoxus, quæ nihil aliud est, quam duæ Tetraeterides Ægyptiacæ conjunctæ, emboliſmo unius mensis pleni interveniente; ut omnino fuerint menses XLIX, & " quinquagesimo mense instaurarentur ludi Olympici. " Tzetzes cap. XXI Chiliados primæ. "

Εξελεῖτο δ' ὁ ἀγὼν πεντηκονταμηνιαῖ@. "

Tetraeteris igitur Lunaris est mensium Lunarium quadraginta novem, dierum *1446. 23. 1057.* hoc est, dierum MCCCCXLVII, minus una sexagesima horæ, & paulo amplius. Julianum autem lustrum, quod Bisextum vocatur, est dierum MCCCCLXI. Deductis MCCCCXLVII, supersunt dies XIV, excessus Lustri Juliani supra Tetraeteridem Lunarem. Ideo Tetraeteris secunda antevertet epocham prioris diebus XIV. Exemplum: Anno Christi MDCII novilunium fuit die nona Julii. Anno MDCVI novilunium erit die XXVI Junii. à qua, ad IX Julii, intervallum est dierum XIV, sicut erat propositum. Hæc est vera Olympias, sive Tetracteris Græca. Sed nunquam Tetraeterides anticipabant IX diem Julii, in qua erat πέμπτον θερινόν. Quod ne fieret, intercalabatur mensis plenus dierum scilicet XXX. Ita anno Christi MDCII, novilunium Olympiadis emboliмæ erat XXV Julii, non XXVI Junii. Quum igitur Græcorum menses populares essent omnes pleni, ideo necessario annus erat CCCLX dierum. quatuor anni MCCCCXL. Sed Tetraeteris Lunaris est dierum MCCCCXLVII. Ergo septem diebus Tetraeteris Lunaris excedit quadriennium Græcum civile. Propterea ultra CCCLX dies, bidui appendix adhibebatur fini singulorum annorum post τριακάδα Ποσειδεῶν@, quæ dicebantur ἄναρχοι ἡμέραι: quia tunc nullus erat Magistratus Athenis, quod illud biduum comitiis creandorum magi-

ſtratuum dicatum eſſet. Quia vero exceſſus Tetraeteridos Lunaris eſt VII dierum, non VIII, unus annus non CCCLXII, ſed CCCLXI dierum erat. Nihilominus tamen ultimus quoq; annus habebat ſuam appendicem bidui: ſed unus menſis fiebat cavus, hoc eſt XXIX dierum tantum. Is erat Βοηδρομιών: cujus δευτέρα ἰσαμήνε dicebatur τρίτη ἰσαμήνε. Hæc plenius primo de Emendatione temporum à nobis demonſtrata ſunt, & in Canonibus: quorum ne minima quidem aura animos etiam doctiſſimorum afflaverat. quæ quum ſit præſtantiſſima doctrina, hactenus tamen neminem ſui amantem nacta eſt, ne familiarem quidem. Perinde enim hodie ignoratur, ac ſi nihil unquam à nobis de ea dictum eſſet. Nam qui ſe Mathematicos dicunt, ii harum rerum ſupra omnes imperitiſſimi ſunt: neque ullo ſenſu hujus tam præſtantis ſtudii tanguntur, propter inſcitiam meliorum literarum. Recte igitur colligit Africanus de doctrina Tetraeteridos: ſed peccat cum vetuſtiſſimis, qui annum lunarem nondum recte comprehenderant, eumque definiebant dierum *354*. Hor. *8. 40.* quum juxta Hipparchum, & veteres Iudæos, ſit hor. *8. 48. 40.* juxta recentiores. hor. *8. 48. 38.*

Ibid. *12.* ἡ γὰρ σελήνη κυρίως Ολυμπιὰς παρ' Ελλησι καλεῖται.] Ex eodem fonte Cedrenus: Ἰωαχὰμ ὁ υἱὸς Οζιε ἔτη ις. Ἐπὶ τούτου, τῷ πρώτῳ ἔτει Ἰφίτου τὰς Ολυμπιάδας ἐνέγραψεν, ὅ ἐστι τετραετηρικὸς χρόνος. Παρ' Αἰγυπτίοις γὰρ κυρίως Ολυμπιὰς ἡ σελήνη καλεῖται, διὰ τὸ καθ' ἑκάστην τελεῖσθαι τὸν ζωδιακὸν κύκλον, ὃν οἱ παλαιοὶ Ολυμπον καλοῦσι. Proculdubio ex Canone Africani. Nuſpiam tamen legimus ab Ægyptiis ita Lunam vocatam.

Ibid. *13.* αὕτη γὰρ ἀπὸ Καρκίνε ἰδίε οἴκε.] Notum ex elementis Genethliaces τὸν οἶκον τ σελήνης εἶναι τὸν Καρκίνον, ὥσπερ ἥλιός τὸν Λέοντα.

Ibid. *16.* ἢ ἀπὸ κέντρε] Nimirum θερινε. Erat autem, ut vetuſtas pleraque omnis credidit, in IX die Quintilis Iuliani. Hoc millies à nobis dictum. Egregia ſunt hæc, quæ doctrinam noſtram confirmant. Nam anno primo Iphiti Luna in IX die Iulii conſtituit neomeniam primi menſis Olympici. Olympias autem prima celebrata XXIII die Iulii. Adeo vera ſunt, quæ diſputando eruimus, ut ſine ullo labore noſtro hic ultro ſeſe offerant.

Ibid. ἐν νυχθημέροις κϑ, ὧν λεπτοῖς λγ. γ] Hæc ego non intelligo. Nam præter dies κϑ, habet minus, quam λβ λεπτὰ ἡμερήσια.

Ibid. ἐν νυχθημέροις τξε. δ.] τὸ δ eſt τὸ τεταρτημόριον, nempe ſex horæ, quæ poſt quadriennium Iulianum aggregatæ conſtituunt diem, quem vulgus Biſextum vocat.

Ibid. *17.* ὡς λείπειν τὸν σελιακὸν ἐνιαυτὸν τε ἡλιακε νυχθήμερα ι, ὥρας κα. λεπτὰ κϑ.] Si exceſſus Solis ſupra Lunam eſſet dierum 10. hor. 21. 29. ut ipſe vult, is quadruplatus in Tetraeteride eſſet dierum 43. hor. 13. 56. quæ detracta de Luſtro Iuliano dierum 1461 relinquunt Tetraeterida Lunarem Africani dierum 1417. hor. 10. 4. quæ deducta de vera Tetraeteride Lunari *1446. 23.* 1057, relinqueret dies 29. hor. 13. 985. modum menſis Lunaris, quem tamen jam definiverat dierum quidem totidem, ſed horarum, & ſcrupulorum pauciorum. quod eſt abſurdum.

Ibid. *18.* σελιόν ᾱ.] Non intellexit Africanus, aut potius mutila ſunt hæc. Nam in Tetraeteride Lunari non ſatis eſt eſſe quatuor annos Lunares. Accedere enim debet σελήνιον ᾱ, ſive unus menſis. Hoc eſt, quod aut non bene reddidit Africanus, aut librarius omiſit. Ita igitur dicendum fuit: Tetraeteris eſt dierum 1417, hor. 11. 264. & præterea σελήνια ᾱ, nimirum dierum *29. 12. 793.* quæ ſimul componunt Tertraeterida Lunarem dierum *1446. 23. 1057.* Hoc eſt, dierum *1447.* fere.

Pag. 45. 18. ἐν δὲ Ολυμπιάσι β γίνονται σελήνια ζ ᾱ. νυχθήμερα ϟ ᾱ ϟ κδ.] Veriſſime, ſiquidem β, pro ᾱ legatur. Duplicatæ enim Tertraeteridi ſive Olympiadi, quam diximus eſſe dierum *1447*, accedat menſis plenus civilis. fiet numerus propoſitus dierum, 2924.

Ibid. 19. Τῶν ἐν Δελφοῖς τοῖς Αθηναίοις Ολυμπιάδων.] Elidenſium proprium erat Olympiadas in faſtos referre. ſed & Athenienſes idem faciebant in Faſtis ſuorum ἀρχόντων, ut à nobis factum in noſtra collectione Olympiadum Græca.

Ibid. 20. ταδιονῖναι σμη.] Hæc perſpicue illuſtrantur ad numerum MMCCXXXVII. Depravati "vero ſunt numeri σωη pro σμϑη, & ϡμϑ pro ϡζ."

Pag. *46.* 13. Αναγκαῖον ἐν οἰμαι.] Quærit quomodo factum, ut, quum conſtet Sardanapali exitium imperio Aſſyriorum finem feciſſe, tamen ſcriptura aliorum regum Aſſyriæ meminerit, Teglathphalaſſari, Salmanaſſari, Sancheribi. Ratio, quam hic adfert Euſebius, frigidiſſima eſt. Nos in Canonibus veram reddimus. Fruſtum hujus Fragmenti Euſebiani reperies in quiſquiliis Cedreni 88, 54.

Ibid. *24.* Μετὰ Νίνον τὸν Δαδεξάμενον τὴν βασιλείαν ὑπὸ Σαρδαναπάλε.] De hoc Nino ſucceſſore Sardanapali ex quorundam ſententia verba fecimus alibi. quem potius ego putarim fuiſſe ex iis, qui poſteritati Salmanaſſari, & Sancheribi ſucceſſerunt. Sub hoc Nino, ſi quidem fuit, omnino prophetavit Jonas. Mentio hujus Nini etiam extat in Excerptis Barbarolatinis.

Ibid. *29.* Τὰ ἀπὸ Ναβοναζάρε.] De hoc præſtantiſſimo Canonio ſatis diſputatum in Canonibus Iſagogicis: atque ibidem quæ errata intervenerint, & quomodo ea corrigenda, à nobis eadem opera demonſtratum. In eo annus primus imperii Aſiatici Cyri init à XXII anno regni Perſarum. Itaque aſinina plane eſt inſcitia illa, quæ annum primum Cyri à Scriptura deſignatum putat ab initio regni ejus Perſici. Hæc cum riſu, ut digna ſunt, à nobis exſibilata, atque cum Dariis Aſtyagibus in inſulas Chronologorum, vel potius χρονοληρολόγων relegata. Porro vitioſe Georgius ſtatuit initium Nabonaſſari in anno Mundi ſecundum rationes Septuaginta interpretum, ϡ ψμς, 4764 alibi 4747. Sed ſtrenue nugatur. Nam ab Adam, ad natalē Chriſti Dionyſianum, ſunt anni 5500, ſecundum rationes LXX, quas ſequitur Georgius. A Nabonaſſari autem initio, ad primum Natalem Chriſti Dionyſianum, interſunt anni Iuliani 746, dies 303. Deductis igitur 746 annis abſolutis de epocha Chriſti 5501, relinquitur annus ab Adam 4755. Octo igitur, aut novem annis hallucinatus eſt noſter Syncellus: qui alioqui habuit non mediocrem uſum doctrinæ temporum.

Pag. *47. 40.* ΑΦΡΙΚΑΝΟΥ. Εως τῶδε.] Quia in fine ait de Grato & Seleuco Coſſ. explicantur iis, quæ ad numerum MMCCXXXVII diximus.

Ibid. *45.* ὅπερ ἰῶ Αντωνίνε ϟ Αυγούτε.] Lege: ὅπερ ἰῶ Αντωνίνε ζ ϟ Αυείτε. id eſt Ελαγαβάλε.

Ibid. 46. ΣΠΟΡΑΔΗΝ. Αρκτίνων.] In hac Miſcellatrium urbium conditus refertur, quorum nulla mentio in Canone, Pandoſiæ, Metaponti, Trapezuntis.

Pag. 50. 10. Θέογνις ποιητὴς ἐγνωρίζετο Πυθαγόρε διδάσκαλος.] Duo ultima non convertit Hieronymus.

Ibid.

Ibid. *11.* Πολυκράτης Σαμίων τυράννων ἀνεσταύρωθη.] Omissum ab Hieronymo. Historia apud Herodot.

Ibid. *13.* Λέαιναν μόνλω ἑταίραν εἰκόνι Ἀθηναῖοι ἐτίμησαν.] Unam inter meretrices Leænam Athenienses ænea statua honorarunt. Pausanias quoq; τὴν Λέαιναν χαλκῆν Ἀθήνησιν ἑστηκέναι memorat: quum tamen Lactantius Leænæ bestiæ, cujus nomen ea mulier gerebat, simulacrum Athenienses in ejus memoriam statuisse scribat. Hoc comma, & sequens, Hieronymus omisit.

Ibid. *14.* ἄγλωττον δὲ πώτλω παρεζωγράφησαν.] Statuæ aliquando hiulco ore fiebant, ita ut earum lingua appareret. Sic Leænæ statua semihiante rictu posita, ut vacuum à lingua ostenderetur. Berosi quoque statua lingua inaurata ab Athenien sibus posita. auctor Plinius. Igitur ore hiante. Epistola Hieremiæ in Apocrypho Baruch ait Deorum linguas ab artificibus expoliri. Ergo linguæ illæ ostendebantur. γλῶσσα γὰρ αὐτῶν ἐστι καλεξυσμένη ὑπὸ τέκτονος.

Ibid. *23.* ΣΠΟΡΑΔΗΝ. Τῆς Αἰγύπτου σειομένης.] Omissum in Canone, ut innumera alia, quæ de industria Hieronymus insuper habuit. Historia mihi ignota, quam scire plurimi fecerim.

Ibid. *33.* Πυθαγόρας ὁ Σάμιος.] Iste fuit pugil inter pueros: è quorum cœtu exsibilatus mox ad viros aggregatus vicit. Epigramma in illum:

Οὗτος πυκτεύσων ἐς Ολύμπια παισὶν ἄνηλθε
Ἦλυθε Πυθαγόρας ὁ Κράπω Σάμιος.

Vide Laërtium. Hic locus jam ævo Hieronymi depravatus fuisse videtur. Ideo Hieronymo ob difficultatem omissus.

Ibid. *34.* Ολυμπάδησιν ἐκρίθη παίδων πυγμαῖ.] Portentose deformatus locus, qui sane ita legendus: ὀλυμπάσιν ἐξεκρίθη παίδων, ὡς ἀπαλός. πεσσεῖας δ' ἄνδρας. Qui nomen suum dant alicui cœtui, dicuntur ἐγκρίνεσθαι. Inde ἔγκρισις τῶν Ολυμπάσι, ἀθλήσεων, apud Philostratum. Contrarium ἐκκρίνεσθαι.] Iosephus in capite de Essenis *729*: ὁ δὲ ἐκκριθεὶς οἰκτίστῳ πολλάκις μόρῳ ἀφθείρεται. Hoc Laërtius dixit ἐκκριφῶναι. loquens de hoc Pythagora. ἐκκριφθῆναί τε ἐκ τῶν παίδων καὶ χλιαθέντα, αὐτίκα πεσσεῖναι τοὺς ἄνδρας καὶ νικῆσαι. Eusebius ait ὡς ἁπαλὸν ἐκκριθῆναι, tanquam mollem & effeminatum. propterea Κομήτης dicitur in Epigrammate.

Ibid. πεσσεῖας τοὺς ἄνδρας.] Legendum: πεσσεῖας, ut ex Laërtio discere potuisti. Adde etiam Epigramma hoc in eundem:

Πυθαγόρᾳ τινὰ, Πυθαγόρην, ὦ ξεῖνε, κομήτην
Ἀδόμενον πυκτῶν ἐν κατέχεις Σάμιον,
Πυθαγόρης ἐγώ εἰμι. τὰ σὰ ἔργα μὲ εἰ πὶ ἔροιο
Ηλείων, φήσεις αὐτὸν ἄπιστα λέγειν.

Ibid. *34.* Κατὰ τὴν ϛ̄ Ολυμπιάδα.] Aliter Laërtius: ἐντέχνως πυκτεύσαντα κζ̄ τῇ ὀγδόην καὶ πεντηκοστὴν Ολυμπιάδα.

Ibid. *35.* Ἀρμχίων Φιαλεύς] Ἀρριχίων Philostrato, Ἀρραχίων Pausaniæ dicitur in Arcadicis, qui mirabilem hujus Pancratiastæ exitum refert. Quum de palmario cum antagonista suo certaret, ab eo comprehensus & humi allisus, pedibus per mutua nexis, brachio in guttur Arrhachionis immisso, jam agens animam, adversarii prius pollice pedis contracto, ab eo suffocatus animam edidit. Adversarius quoque mox impatientia doloris ex digito pedis contracto & ipse expiravit. Mortuum Arrhachiona Hellanodicæ victorem pronunciarunt, cadavere ejus coronato.

Ibid. τὸ τέλος νικῶν.] Duas enim victorias Olympicas adeptus erat ante hanc, quæ mortuo illi contigit Olympiade LIV. Pausanias: Τῷ δὴ Ἀρραχίωνι ἐγένοντο Ολυμπιακαὶ νῖκαι δύο μὲν Ολυμπιάσι [παῖς] περὶ τὴν πεμπτὴν καὶ πεντηκοστὴν [Ολυμπιάδα] ἐγένετο δὲ ἐν αὐτῇ σὺν δικαίῳ ἐπὶ τῶν Ελλανοδικῶν, τὸν Ἀρραχίωνα αὐτὸν τῇ ἀρετῇ.

Ibid. Υιλιωθεὶς ἀπέθανεν.] In aliis fragmentis ψιλωθείς. Cum adversario autem Διὰ τὸ παραβεβεύεσθαι conserunt manum. Παραβεβεύεσθαι dicuntur, quibus per vim aufertur palmarium, quod verbum extat in Epistola Apostoli ad Galatas. Nam qui poterat victori præripere palmarium, is erat victor. Et hoc dicebatur παρλαβεῖν τὸ βραβεῖον, παρλαβεῖν τὸ κότινον. τὸ πρὶ τὸν στέφανον, πρὶ τὸν βραβεῖον συμπλέκεσθαι. ὑπὲ στέφανον, ὑπὲ φοίνικι, ὑπὲ κοτίνῳ μάχεσθαι.

Ibid. Φησὶν ὑπεῖπασθαι τὸν ἀνταγωνιστὴν Κλεομήδης.] Pausanias fatetur se τὸν ἀνταγωνιστὴν nomen ignorasse, quum ait, ὅστις δὴ ὁ ἀνταγωνιζόμενος.

Ibid. *36.* Τὸν πόδα ὑπ' αὐτοῦ.] Locus mutilus, δακτύλου τοῦ καλακλασθέντος. Historiam pete ex Pausania in Arcadicis; item ex collectaneis Olympiadum nostris, Olympiade LIV. Hæc quoque omisit Hieronymus ob obscuritatem.

Ibid. *51.* Κροῖσος Αλυν διαβὰς μεγάλην δυνάμιν καταλύσει.] Simile oraculum αἰνιγματῶδες, vel potius ἀμφίβολον, Alexandro Ætolo redditum:

Παυδοσίαν τρικόλωνε πολυὼ πὲ λαὸν ὀλέσεις.

interpretatus est de pernicie hostium, non autem suorum, ἐξηπατήθη δόξας τὸν πολεμίων, ἐὸν τὸν οἰκείων, φθορὰν δηλοῦσθαι.

Pag. *53.* 10. Νάξιοι ἐθαλασσοκράτησαν.] Omissum in Canone ab Hieronymo.

Ibid. 14. Καὶ ὁ Μηδικὸς πόλεμος ἐπαύσατο.] Hactenus hæc extant in Canone. Reliqua hujus pericopes omisit Hieronymus propter obscuritatem. Φιαλέων fit cuum mentio Aristophani Ἀχαρνεῦσιν. Erant cariocæ, quæ propter præstantiam ad cæteras nationes exportabantur. Quum eas aliquando vidisset Xerxes, juravit se non prius τὰς φιαλέας gustaturum, quam terra, quæ eas fert, potitus esset. Plutarchus Apohthegmatis: Ἀττικὰς δὲ ἰσχάδας οὐκ ὢν ἔφη φαγεῖν ὠνίδες κωμῳδοίας, ἀλλ' ὅταν τὴν Φέρσαν κτήσηται χώραν. Hinc ergo Comici Attici ludentes, ut solet, dicebant τὸν Μηδικὸν πόλεμον διὰ φιαλέας ἰσχάδας συρῆναι. Quia, inquam, obscurus locus visus Hieronymo, propterea ab eo omissus.

Εν Ιταλίᾳ * Καικαλτῶν.] Absq; Latinis Hieronymi foret, nemo divinasset legendum Καμπανῶν.

Ibid. *24.* ἐν Αιγύπτῳ μυηθείς.] Hæc verba virgulis inclusa vercor, ne sint Panodori Monachi, Chronologi eruditi. Nam ea conveniunt iis, quæ idem Panodorus citabat ex Zosimo de Alchymia. Tamen, sive Panodori, sive Eusebii, digna erant, quæ hic locum haberent. Certissimum quidem est Democritum in Ægypto fuisse, tum aliorum, tum ipsius testimonio. Verba ejus: Ταδε λέγει Δημόκριτος. Ἐγὼ τὴν κατ' ἐμαυτὸν ἀνθρώπων γῆν πλείστην ἐπεπλανησάμην, ἱστορέων τὰ μήκιστα, καὶ ἀέρας τε καὶ γέας πλείστας εἶδον, καὶ λογίων ἀνδρῶν πλείστων ἐσήκουσα, καὶ γραμμέων

μέων σωθέντων μὴ ἀποδέξῃ ἐδεὶς κω με παρήλλαξεν, ἐδὲ οἱ Αἰγυπτίων καλεόμενοι Αρπεδονάπται. σὺ τοῖσδε ἀπίπασιν ἐπ' ἔτεα ὀγδοήκοντα ἀπὸ ξέρξεω ἐγμήθην. Addit Clemens: ἐπῆλθε γὰρ Βαβυλῶνά τε, καὶ Περσίδα, καὶ Αἴγυπτον.

Ibid. 26. ἐν οἷς ἰδὼ καὶ Μαρία τὶς Εβραία σοφή.] Hoc apud alios auctores non reperies.

Ibid. καὶ Γαμαλιὴλ συγγραψε περὶ χρυσᾶ καὶ ἀργύρα.] Et hæc quoque hic tantum inveniuntur.

Ibid. 41. ὑπὸ Οσάνα τὸν Μῆδα.] Oſtanem Perſam Magum fuiſſe uno ore omnes ſcriptores, qui de eo loquuntur, prodidere. ſed in Ægypto fuiſſe, idque temporibus Democriti, quum longe antiquior videatur, haud ſcio, an fidem mereat. Abillo Oſtane omnis ſchola Magorum apud Perſas dicti ſunt ὀσάναι.

Ibid. 55. Καθ' ὃν πρῶτον φασὶ γενέσθαι Δικαίαρχα Ρωμαίοις Τιβέριον Μάρκιον.] Eſt inſcitia, καὶ ἀνιστορησία.

Pag. 54. 8. τὸ λεγόμενον ἱερὸν πόλεμον.] Duo ſacra bella. prius hoc, cujus meminit etiam Plutarchus in Pericle. alterum ſub Philippo Alexandri Magni patre. Utrunque propter templum Delphicum.

Ibid. 13. ὡς ὑβρίσαι Ασπασίαν τὴν γαμετὴν αὐτοῦ.] Notiſſimi ſunt verſus Ariſtophanis Αχαρνεῦσι:

Πόρνην δὲ Σιμαίθαν ἰόντες Μεγαρόθε
Νεανίαι κλέψαντες μεθυσκόμενοι.
Καθ' οἱ Μεγαρεῖς πεφυσιγλωμένοι
Ἀνεῖξε κλεψαν Ασπασίας πόρνα δύο.
Κἀντεῦθεν ἤρχετ' ἤδη πολέμου καὶ ῥάγη
Ἕλλησι πᾶσιν ὑπὸ τριῶν λακαστριῶν.

Ibid. 29. Χοιρίλῳ, καὶ Πρόνικῳ.] Ex Latinis Hieronymi legendum Φρύνιχῳ.

Ibid. 46. Τότε δὴ καὶ Πολυδάμας Σκοτουσαίῳ.] Vide omnino Suidam Πολυδάμας.

Pag. 55. 2. περιεχομένας ἔτεσι ρν'.] Ridiculum. imo ἔτεσι ε, τλη.

Ibid. 5. ἡνίκα καὶ Ολυμπάδι μιχθείς.] Hæc fabula extat etiam apud Cedrenum, 124. 14.

Ibid. 9. Δαρεῖῳ Αρμοσάμου.] Ita etiam paulo poſt, ne quis erratum librarii putet. Nullum ſcriptorem vidi, in quo non legatur Δαρεῖῳ Αρσάμου, non Αρμοσάμου. & ita infra.

Ibid. 14. ἐν τῷ ναῷ τῷ ὑπὸ Σαμαρειτῶν νῦν προσκυνουμένῳ.] Atqui quum illa ſcriberet Euſebius, dirutum erat illud templum. Quomodo igitur νῦν προσκυνούμενον? An quia Samaritæ tempore Euſebii in monte Garizim adorabant, ut hactenus adorant, ideo ſtatim ſequitur templum à Sanbelleto ibi conſtructum adhuc extare?

Ibid. 39. δι' Ασπασίαν Β καὶ Σείλας.] Scribendum: δι' Ασπασίας πόρνας β, καὶ Σήλας. Duas enim Aſpaſias rapuerunt Megarenſes. Σήλας autem intelligit τὰ ψηφίσματα Athenienſium in Megareas, quibus aditu Athenarum, & portubus Athenienſium interdicebatur.

Ibid. 47. ἐπὶ ϛνζ Ρόδιοι ἐκ τῶν τριῶν πόλεων εἰς μίαν συνῆλθον πόλιν.] Tres urbes Rhodi nominat Homerus Ιλιάδ. β. Λίνδον, Ιηλυσόν τε, καὶ Αγκιρόν τε Κάμειρον. Ex tribus illis urbibus in unam convenerunt, quæ ab Inſula hactenus Rhodus appellatur. Hoc contigit Peloponneſiaco bello. Strabo: ἡ δὲ νῦν πόλις ἐκτίσθη κατὰ τὸν Πελοποννησιακὸν ὑπὸ τῶν αὐτῶν ἀρχιτέκτονα, ὥς φασιν, ὑφ' ὧν καὶ ὁ Περγαμός. Sed Euſebius confert in annum expeditionis Cyri minoris, numero MDCXVI. Improprie vero ἐκ τριπόλεως, ἀντὶ τῶν ἐκ τριῶν πόλεων. Nam potius Rhodus ipſa vocanda τρίπολις, quod ex tribus urbibus conflata eſſet.

Ibid. ἔτει ϛνζ.] Proculdubio eſt epocha Cyri ab initio imperii Perſici & Olympiadis LV. Sed eſt biennii metachroniſmus. Nam ſi ad numerum MCCCCLVII, qui initio Cyri congruit, accedant anni CLVII, pervenietur ad numerum MDCXIV, non MDCXVI. Dicamus igitur non anno expeditionis Cyri minoris, ſed biennio ante Rhodum ex tribus urbibus in unam conveniſſe, paulo poſt finem belli Peloponneſiaci.

Ibid. 48. ὡς ἱστορεῖ Ξενοφῶν *.] Perſpicuum eſt deeſſe, ὁ συγγραψάμενος.

Ibid. 49. σαλπιγκτῶν καὶ κηρύκων ἀγών.] Certabant ſtantes in ea Ara, in qua nulla victima immolabatur. Pauſanias: ἔστι δὲ βωμὸς ἐν τῇ Αλτῇ τὸ ἀπόδυσιν σταδίου τὸ ἀγόμενος ἐς τὸ ἄδυτον. ἀπὸ τούτου θεῶν μὲν ἐστὶ δενὶ θύσιν Ηλεῖοι, σαλπιγκταῖς δὲ ἐφεῖνται σφίσιν αὐτῷ, καὶ τοῖς κήρυξιν ἀγωνίζεσθαι καθέστηκε. Certamen erat, verba, commata, & verſus contento ſpiritu, & voce editiſſima efferre. iique vocabantur ἐνεικόνιοι κηρύκων πόδες. Galenus: ἐὰν δὲ καὶ ὁ θεράπων ὁ μέγας, ἀ μόνον μεγαλοφώνως ἐργάζεται τοῦτ' ἀνθρώπως, ἀλλὰ καὶ πλεῖστον φωνεῖν δυναμένους, ὥσπερ οἱ κήρυκες, ὅταν τὸ καλόμενον πόδα λέγωσι. Item loquens περὶ τοῦ ἐπαινεύσεως. ἡδέως δὲ αὐτῆς μάλιστα αὐλητὰ, καὶ σάλπιγγα ὅταν τὸ καλόμενον πόδα μέλλωσιν ἐρεῖν. Sed quamvis commata, quæcunque ad vocis certamen præferebantur, ut ἀκόντιον λεὼς, & ſi qua ſunt ejuſmodi, πόδες vocabantur, tamen proprie πὸς ἐνεικόνιον dicebatur, quem ultimum intenſa voce proferebant. Lucianus in Demonacte: ἐπὼν πρὸς τοῦτ' παρόντας τὸν ἐνεικόνιον τῶν κηρύκων πόδα, λήψῃ μὲν ἐὼν τὸ καλλίστων Αθλων βραβεῖα. καιρὸς δὲ καλεῖ μηκέτι μέλλειν. In verbis Galeni exponendis ridiculus eſt Mercurialis, qui ait *Dicere pedem*, nihil aliud eſſe, quam ſono, vel cantu vehementiſſimo ad pedes, vel in pugna, vel in curſu agendo movendos inflammare. Quod ne Oedipus quidem intellexerit. Tamen nemo eſt qui de alienis erroribus magis triumphet.

Pag. 59. 9. περὶ τῶν Μακεδόνων βασιλέων ἐκ τῶν Δεξίππου.] Hoc longiſſimum & præſtantiſſimum fragmentum multa quidem præclara continet, quæ alibi non reperiuntur: longe vero ab iis diſcedit, ex quibus Euſebius ſuos Macedonicos Reges deprompſit. Sed is eſt mos Euſebii, etiam diſcrepantibus veterum de eadem re teſtimoniis propoſitis, liberum lectoris arbitrio relinquere, quid velit ſequi. Et certe, ut dixi, magna diſcrepantia eſt inter Euſebium, & Dexippum de ſucceſſione & annis horum Regum. Euſebius ab initio Carani, ad initium Alexandri, colligit annos CCCCLXXVII: Dexippus CCCXCVI. Differentia, anni LXXXI. Infra: τῆς δὲ Μακεδόνων βασιλείας καταχόσης ἀπὸ Καράνου, ἕως Αλεξάνδρου, ἔτη φιη. Adeo incertum eſt horum Regum tempus.

Ibid. ἐκ τοῦ Δεξίππου.] Δεξίππου Ερέννιος ſub Valeriano, Gallieno, Claudio, & Aureliano ſcripſit τὰ μὲν Αλέξανδρον ἐν λόγοις τέσσαρσιν. ex quibus ſine dubio hæc deſumpta ſunt. Nam ἐν συντόμῳ præmiſit τὰς

τὰς ἀπὸ Καρχηδ., μέχρι πολιτῆς Αλεξάνδρ. Scripsit & ἕτερον σωτομον ἱστορικὸν μέχρι τῆς Κλαυδίκ ἀρχῆς, ut testatur Photius.

Ibid. 43. Καὶ ἀναιρεθεὶς ὑπὸ Παυσανίκ κατὰ τὴν ϛ. ολυμπάδα ἀρχομένην.] Legendum ϛ. α ολυμπάδ.

Ibid. 45. τ ἀρχῆς Αλεξάνδρ γίνεται χρόν, ἀπὸ μὲν ο ολυμπάδ καὶ αὐτῆς ἀρχομένης, ἔτη υκ.] Error sive Scriptoris, sive librarii. Legendum enim υμα.

Ibid. ἀπὸ δὲ Τροίας ἁλώσεως, ἔτη ω.] Error errore cumulatus. Lege, Απὸ τ γὰρ Τροίας ἁλώσεως, μέχρι Αλεξάνδρ, ἔτη ωμζ.

Ibid. Αλέξανδρ οωϐ ἑκοστὸν ἄγων ἔτ.] Hæc quoque iteravit Cedrenus, 124, 40. addito etiam Dexippi nomine: ὡς γὰρ Δέξιππ ἱστορεῖ, πᾶσαν ἄσκησιν ἠσκήθη σωματικὴν Αλεξ. τέλος γνησιώτατ γεγονὼς φοίβητὴς, &c.

Pag. 58. 1. ἀπὸ τ ἀρχῆς οὗ τότε οἱ προχειροι κανόνες.] Hæc virgulis inclusa puto esse à Georgio. Neque vero dubitandum.

Pag. 58. & 59. 1. Κατὰ τὸς χρόνος Μακκαϐαίων.] Emplastrum Georgii.

Pag. 59. 3. Αιμίλι γὰρ Μάρκ Ρωμαίων ὕπατ.] Imo Λεύκι, non Μάρκ.

Ibid. 11. καὶ τότων γὰρ τὸν Βασιλέα Γαλίωνα.] Γενλιανὸν alii.

Ibid. 30. λϐύκας καὶ τραχείας ἀσπίδας.] Legendum fortasse, Θρᾳκίας ἀσπίδας. Sic contra in Canone perperam editum erat Thracia, Cilicia, pro Trachea Cilicia, numero MMLXXXIX.

Pag. 64. 54. ὃς ἐν Γόναισι τραφεὶς τ Θετταλίας Γονάτας ἐπεκλήθη.] Idem supra pag. 49, 20. Γόννοι, & Γόνα ea urbs vocata fuit. Unde οἱ πολῖται vocantur Γονᾶται. quod ϖᾶλλον dicit esse Stephanus. Ego quoque idem sentio.

Pag. 65. 7. ϖρὸς αὐτὴν σχεδὸν γεγονὼς τῇ Ρώμῃ.] Non profecto Pyrrhus σχεδὸν ἐγγὺς ἐπο ϖρὸς αὐτὴν τῇ Ρώμῃ, sed potius Annibal.

Ibid. στρατηγοῦντ Κορνηλίῳ Τερτύλλῳ ϛ καὶ τῶν ὑπάτων ἔχοντ ἀξίαν.] Iste Consul omni tam Fastorum Consularium, quam rerum Pyrrhi gestarum peritoignotus est.

Pag. 66. 52. Ασυάναξ ὁ Μιλήσι παγκράλιον νικᾷ τὸ τρίτον.] Hujus Astyanactis mentio in Theocriteis Scholiis, Edyllio IV. sed apud Athenæum lib. X. vocatur Ασυδάμας. Ασυδάμας δ' ὁ Μιλήσι τρὶς ὀλύμπια νικήσας κϛ τὸ ἑξῆς παγκράλιον, &c. Theocritus, quod alii Astyanacti Milesio, id Ægoni attribuit; omnino vide quæ ille Scholiastes de Astyanacte dicit. Invenies idem convenire Astydamanti apud Athenæum.

Pag. 67. 1. Ρωμαῖοι Μάρσις.] Ad numerum ΑΨΕ invenies correctum: Ομβρας καὶ Πελίγνας παρεσήσαντο.

Ibid. 4. Ρωμαῖοι Σαυνιτῶν Αράϐων.] Fortasse Σαυνιτῶν, καὶ Καλαϐρῶν.

Ibid. 15. δεύτερ μὴ Ασίωνα Ουαλέριν.] Hunc Apionem ignoramus. Ουαλέριν autem is est Q. Valerius Falto.

Ibid 17. ἡνίκα καὶ Τύλλ ὕπατ.] Legendum Δυίλλι.

Ibid. 23. Γαλαρίας καλοῦντες αὐτός.] Hoc nusquam legere memini. Nescio, an huc faciant ea, quæ ex Hieronymo protulimus ad numerum MDCXXV, de Gallis evirandis. Sed non videtur, & sane falsum est ullos homines in bello captos, & in servitutem redactos à Romanis Gallarios dictos fuisse. De Brutianis simile habes apud Gellium.

Ibid. 26. Μετὰ δὲ Αλκέτας, ὑϐ Κράτης.] Lege: Αρκέσιλας.

Pag. 69. 4. Τότε ὑϐ Αρχιμήδης γεωμέτρης τοῖς μηχανήμασιν ἀνέσωσατο.] Præter Plutarchum in Marcello, vide necessario Tzetzem Chilid. λϛ. ubi illud πᾶ Βῶ, ὑϐ χαλκείοις τὰν γᾶν κινήσω πᾶσαν, pauci assequuntur. Nam machina illa, qua naves in sublime raptas in profundum dejiciebat, dicebatur χαλκεῖον. Erat autem instar tollenonis, sive κηλωνεία. Hoc colligitur ex veteri inscriptione, quæ in schedis Fulvii Ursini reperta est. C. GÆSIUS. C. F. OUF. PP. PONDERARIUM. S. P. P. S. F. ET. CHARISTIONEM. ÆREUM. POS. STATERAM. ET. PONDERA. QUÆ. ANTEA. RESP. EMIT. PRO. QUIB. SILVESTER. PEC. SOLVI. JUSSIT. MENSUR. LIQUARIAS. ANTEA. POSITAS. A. CÆSIO. PRISCO. IN EODEM. CONTULIT. Instar stateræ, aut tollenonis fuisse tam ex hac inscriptione, quam ex ratione mechanica, perspicue constat. Sed Carystion quidam docuit machinam ejusmodi, qua naves raperentur; qua Samios vicerunt. Unde fortasse Καρυστίων, non Χαλκισίων vocanda fuerit hæc machina. Vidi Scholia Aristophan. Σφηκῶν. 320. Basil. Et collectanea Ολυμπ. ΠΔ. Δ.

Pag. 71. 17. ϖρὸς Ευχάλκην τ Αραϐα.] Legendum: ϖρὸς Μάλχον τ Αραϐα. Ioseph. lib. XIII. cap. IX. 391.

Ibid. 24. ἐξ ἧς διωχθεὶς εἰς πῦρ ἐναλλόμενο θνήσκει.] Josephus aliter XIII, 12. ὁ μὲν γὰρ Τρύφων ἐκ τ Δώρας φυγὼν εἰς Απάμειαν, ὑϐ ληφθεὶς ἐν αὐτῇ πολιορκίᾳ, διεφθάρη βασιλεύσας ἔτη τρία. cui suffragatur Appianus interfectum ab Antiocho scribens. τ ορθοσιάδ meminit liber I Maccab. de eadem re loquens, cap. XV, 37.

Ibid. 34. Σίνδαν τινὰ στρατηγόν.] Josepho, Ινδάθλω.

Pag. 73, 40. Ιωσήπου ἐκ ϛ ἰδ λόγ τ ἀρχαιολογίας ϖερὶ τ Ηρώδ ἀσημοτήτ.] Herodem non ἄσημον quidem recte dixeris, cujus pater, & avus magno apud reges & Romanos in honore fuerint, sed δημοτικὸν, plebejum & unum de populo, utpote in cujus majoribus nullus rex fuerit. Quare aliud est ἄσημον, aliud δημότιν, aut δημοτικὸν esse, id est privatum. Hic enim δημότης opponitur τῷ βασιλεῖ. Nam & Romæ multi ὑπατρίδαι erant ἄσημοι, quibus opponuntur nobiles etiam plebei. Vide vero Josephum non negasse ipsum fuisse Judæum. Nihil enim illi objicit, nisi, quod, quum esset de familia privata, tamen ad regnum pervenerit, & eos, qui de familia regia erant, de regni possessione deturbarit. Quantum vero ventilaverit Eusebius Herodis genus, ut eum proselytum faceret, & ex eo defectum sceptri Juda argueret, atque inde alia deduceret argumenta, quibus rationes suas fulciret, amplissime à nobis disputatum numero MDCCCCLXXXIII.

Pag. 74, 38. Ηρώδης ὑπικλίνας τὴν Γαϐινίων, τὴν ποτε Σαμάρειαν, Σεϐαστὴν αὐτὴν ϖροσηγόρευσεν.]

Quare Cuthæi, sive Samaritæ Γαβίνιοι vocentur, di-
„cere fortasse possem, nisi corruptus esset locus. Hæc
„repetuntur à Cedreno, ut alia multa, *151.49.*

Ibid.42. ἦν ὀλυμπὰς ϛπθ, ἥτις πρὸ τ Καλανδῶν Μαρτίων κατὰ Ἀντιοχεῖς ϗδ ἤχθη.] Subintelligendum, aut, quod verius, scribendum, ἔτει ϗδ ἔτει, vicesimo quarto anno Iuliano absoluto. Locus imprimis notabilis, jam temporibus Africani lustrum Iulianum vocatum fuisse Olympiadem, ut etiam vocatur ab Ausonio, quod quidem in libris de emend. Temp. ostendimus, & sane verum est, quod scribit Africanus, tum eum fuisse annum Antiochenum XXIV. Nam, ut toties in Canonibus Isagogicis, & in Canone Eusebiano monuimus, annus periodi Iulianæ 4666 est primus Antiochenus. Ergo 4689 est vigesimus quartus, cyclo Solis XIII, litera duplici FE. Itaque intercalatum fuit eo anno. Sed caveant studiosi, ne Olympiadem Iulianam cum Iphitea confundant apud Africanum, Ausonium, Socratem, & alios. Tamen videtur velle Africanus eo anno celebratam fuisse Olympiad. CLXXXIX. quod anno sequenti factum. Nam bisextum Iulianum antecedit primum annum Olympiadis mensibus sexdecim, aliquando XVII.

Ibid.43. δι' ἧς ὅπι τ ἰδίων ὁρίων ἔχει ὁ ἐνιαυτός.] *Per quam [Olympiadem Iulianam] intra suos fines annus cogitur, & sistitur.* Nam dies intercalatitius, quod Bisextum dicitur, cohibet annum intra fines suos, ne in antecedentia vagetur, ut Ægyptiacus, Armeniacus, & Iezdegirdicus.

Pag.75. 22. Διαγενόμενος δὲ ἀπὸ τ Ἀλεξάνδρου τ Φιλίππου πλοῦτος, ἥτις γέγονε κατὰ τὸ ϛοζ τῆς τῶν ἐνιαυτῶν ἀρχῆς.] A Consulatu primo Iunii Bruti, ad mortem Alexandri, fuisse annos CLXXVII, minus dicitur annis sex. Est enim intervallum annorum CLXXXIII. Sed de hoc prochronismo Eusebii suo loco diximus. Apud eum non sex, sed quinque annorum regifugium antiquius primo Consulatu Bruti.

Ibid. Ὀλυμπιάδες ϙε.] Ne hoc quidem sincerum est. A prima Olympiade, ad excessum Alexandri, fluxerunt Olympiades CXIII. quibus si accedant Olympiades LXXV absolutæ, erunt Olympiades CLXXXVIII præcise: hoc est anni DCCLII, qui desinunt in numero MDCCCCXCII, decimo nono anno Augusti, ipso IX, & M. Iunio Sillano Coss. Una Olympiade plus dictum. Tunc conveniet epochæ Augustorum Actiacæ. quod accidit propter eandem anticipationem Regifugii, ob quam nunc quinquennii, nunc quadriennii turbatio committitur in Canone Eusebiano, ubi de rebus Romanis agitur. Ab obitu igitur Alexandri, ad annum Augustorum, interjectæ sunt Olympiades LXXIV, non autem LXXV.

Ibid.22. μέχρι τ Αὐγούστου τ ἀντωνίου βασιλείας.] Quomodo à regno Antonii, à cujus morte anni Augustorum Actiaci putantur?

Ibid.22. Ἀπὸ δὲ κτίσεως Ῥώμης, εἰς τὸν Αὐγούστου βασιλείαν ἔτη ψϗ.] Recta ratio. nimirum ad primum annum Augustorum.

Ibid.26. Ἐπὶ τούτου δὲ Αὐγούστου ἀρχῆς ἡ πεμπτη καμβύσου βασιλεία.] Hoc Fragmentum acceptum ferimus Cedreno, qui 150, 28 diserte hoc citat ex Eusebio. neque dubium, quin habeat à Georgio Syncello. Sed ejus codicem multis partibus ab antiquariis mutilatum fuisse animadvertimus. Erat quoque in Codice Nicephori Callisti. Extat & apud Suidam, præterito nomine Eusebii. Vise eum in Αὐγούστος. Hoc itaque fragmentum in duo membra sectum extat apud ipsum Cedrenum, & ad utrunque membrum Eusebius auctor citatur, ut dubitari non possit. Fabulæ additur apud Suidam: καὶ ἐξελθὼν ἐκ τοῦ μαντείου ὁ Αὐγούστος ἔστησεν ἐν τῷ Καπιτωλίῳ βωμὸν, ἐν ᾧ ἐπέγραψε Ῥωμαϊκοῖς γράμμασιν, ὁ βωμὸς οὗτός ἐστι τοῦ πρωτογόνου θεοῦ. Ita nunquam defuerunt homines otiosi, qui non solum nugas somniarent, sed etiam eas scriptis suis commendarent.

Ibid.32. Ἄπιθι λοιπὸν ἐκ δόμων ἡμετέρων.] Simile in oraculo, quod Thulæ regi Ægypti datum fuit: "ὠκέσι, θυγάτηρ, βάδιζε ποσὶν βηλοῦ ἀφ' ἡμῶν. "

Ibid. 37. τῇ δ' ϛπη ὀλυμπιάδι ὁ Ἀντώνιος τὸν μὲν γάμετον τὸν ἀπολυθέντα διεσίμῳ μὴ τ τέκνων ἐξαγαγών, &c.] Atqui Olympiade CLXXXVIII ineunte inibat annus secundus à cæde Antonii, & secundus Augustorum. Vides ἀποπίαν.

Ibid.43. τ γὰρ Αὐγούστου Καίσαρος ἔκγονον Κλαύδιον.] Imo Γάϊον, non Κλαύδιον, & tamen non est error librarii. Nam & ita vocat Sex. Aur. Rufus: & ex eo Iornandes. Vide quæ ad numerum MMXVI.

Ibid.47. οἱ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἀπὸ τ ιδ ἔτους ἀριθμοῦσι τοὺς Αὐγούστου χρόνους.] Alexandrini numerant annos Augustorum à Thoth anni XIV Augusti, Romani à Kal. sequentis Ianuarii. Alii sunt Augustei anni, alii Augustorum.

Ibid. 54. Τῷ ἐν Παρθικῇ .....] Deest, αἰχμαλωτισθέντι.

Pag.76.4. Τιμήσεως γενομένης ἐν Ῥώμῃ, ἀπεγράφησαν Ῥωμαίων μυριάδες υις καὶ δ.] Hunc numerum constanter retinet editio Hieronymi, numero MDCCCCLXXXIX. hoc est 4164000. Sed multum discrepat numerus apud Suidam conceptus voce Αὐγούστος, quum de hoc censu loqueretur. Αὐγούστος Καῖσαρ δόξαν αὐτῷ πάντας τοὺς οἰκήτορας Ῥωμαίων κατὰ πρόσωπον ἀριθμεῖ, βουλόμενος γνῶναι πόσον ὄχλῳ πλῆθος. καὶ εὑρίσκονται οἱ τῷ Ῥώμῃ οἰκοῦντες υι μυριάδες, καὶ χίλιοι ιζ ἄνδρες. id est 4101017.

Ibid. 19. Καὶ καταστάσας πόλεις Συρίας καὶ Παλαιστίνης ἀνέκλισεν.] Legendum ἀνέκλισεν, vel ἐκτέκλισεν.

Ibid. 21. Ἰουδαίων γενεαλογίας ἐνέπρησεν.] Hoc commentum est posteriorum. neque Josephus hoc scripsit, & stultissimum est.

Ibid.22. Ἀμαρτύρως ἑαυτῷ.] Legendum ἀματύρως. Volens sine testibus & sibi & illis suam nobilitatem asseri. Nam ubi scriptum nullum ipsi objicere possent de sua nobilitate, non haberent, quo ipsius obscuritatem arguere possent. Sed, ut dixi, sunt anilia commenta.

Ibid. 28. ὁμοῦ συνάγεται ἀπὸ Ἀβραὰμ, ὅπι τῷ Χριστῷ γίνονται, ἔτη βφιε.] Ita Eusebius ab Adam, ad Christum, putat annos 5199. & quia annus primus Christi secundum Eusebium, est numero MMXVI: secundum Dionysium, numero MMXVII, ideo annus Christi Dionysianus, ab Adam secundum Eusebium erit 5201: secundum LXX seniores, 5501: secundum Panodorum Monachum veterem Ægyptium æqualem Isidori Peluſiotæ, ab Adam, ad annum primum Christi Dionysianum, 5490. Nam annus Christi CCCXXVI est Vicennaliorum Constantini: quem Panodorus ait esse 5816 ab Adam: de quibus deductis annis Christi Dionysianis CCCXXVI, supereſt intervallum ab Adam, ad annum primum Christi, 5490. Verba Panodori ex procemio illius χρονογραφίας. Ἀναγκαῖον ἡγησάμενος καὶ τὰ πρὸ τ ἀναδόσεως, ἕως δ' ἐνώχ ἃ σοφὸς ἔτη πρῶτον ἐμαντεύσατο, εἶτα ἑξῆς ὅπι τῷ ἀπὸ Ἀδὰμ, ἕως τ ἐκπυρώσεως μόνου Κωνσταντίνου, στοιχειώσειν ὁρμῆσαι;

σμ, ἵνα ἀφ' ἧς τ κραταιούντων κάτ' ἔθνη & βασιλέων ὀνομασίας τ τ ε ωις ἐτῶν ἀκριβολεύτως σωζόμενα ἔξας ἀποδείξω, ἐπ δὲ καὶ ἐκ τ ἐν ταῖς θείαις γραφαῖς ἡμεαλογημένων ἀνδρῶν τ ἀπὸ Ἀδὰμ, ἕως ἧς παυλοφήμε δευτέρα καὶ ἑκατοστ ἀρχιεπισκοπ Ἀλεξανδρείας καὶ Αἰγύπτε καὶ τ σὺν Λιβυῶν ἐιδωλολατρούντ Θεοφίλε τὰς χρόνους σωμάτας ἀποδήζομεν ἀριθμὸν ἐτῶν ε ϡ δ, ἀρξὰς τὸ μηδεμίαν ἀφορμὴν ἀνιλήπτεως διείσκειν ἐν τ θείαις ἡμῶν γραφαῖς τὰς οἰκισσόφους, αἱρεσιάρχας τε καὶ ἐθνικάς. ὅτι οἱ μὲν ἐθνικοὶ οἰκισσόφοι ἐνέμειναν πολλῶν μυριάδων ἐτῶν εἶναι τ κόσμον. οἱ δὲ αἱρεσιάρχαι τὸ ἀνάπαλιν, τ χιλιὸν τ χρόνων δημιργὸν ὑπὸ χρόνου ὁμολογῶσι, λέγοντες, ἦν ποτὲ ὅτε οὐκ ἦν. ἀλλ' ὅτι πάντες οἰκέθωσαν τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας, ἀκούσαντες, Ἐταῖρε πῶς ἦλθες ὧδε μὴ ἔχων ἐνδυμα γάμε. Sed quum ab Adam, ad annum Christi vulgarem, collegerimus annos tantum 5490. Georgius tamen tres amplius addit, 5493. Πανόδωρ δὲ τις τῶν κάτ' Αἴγυπτον εἷς μοναχὸς ἱστορικὸς ὢν ἀπερ χρονικῆς ἀκριβείας ἐν τοῖς χρόνοις ἀκμάσας Ἀρκαδίε Βασιλέως καὶ Θεοφίλε Ἀλεξανδρείας ἀρχιεπισκόπε ἀληθειαν ἀπασαπάμβ ἐν πολλοῖς ζδήμαρτεν ἔτεσιν ἐλθὼν ἐς τὴν σωτήριον σάρκωζιν, τῷ ε υ ϡ ἔτει τ ὠ συλλογισάμβ. ἡ δὲ αἰτία & σφάλματ αὐτ γέγονεν ὅτως. ἀπὸ γ τὸ α ἔτ φιλίππε & Ἀριδαίε & μ Ἀλεξάνδρου Μακεδόνα Βασιλεύσαντ Μακεδόνων α, κάθ' ὃ ἔτ καὶ ὁ Κλαύδι Πτολεμαῖ τὴν τ ᾠροχείρων κανόνων ψηφοφορίαν ἐπήξατ. (insigne delirium, Ptolemæum astrologum, qui sub Antonino Pio scripserit, æqualem Philippo Aridæo facere) Postea: Πανόδωρ δὲ τῇ μαθηματικῇ ἑξακολυθῶν σκέδσ τὴν μὲν ἀρχὴν τ Αυγέστ Βασιλείας τῷ ε υνα ἔτει & κόσμ ἐστοιχείωζε, τὸ δὲ πέλ τῷ ε φ ε, τὴν ἢ σωτήριον γένεσιν τῷ ε υ ϡ γ, ὀκαλῶς ἀμανησάμβ. Idem alibi clarius hæc proponit. Respondet enim propositioni Panodori de anno ab Augusto emendato. Verba Panodori: κβ ἔτ καὶ Αυγέστ, ἀφ' τὸ τὸς πολλὸς κ τὸ ις ἔτ τ Αυγέστ Βασιλείας τὴν Ἀλεξανδρείας ἄλωσιν ἱστρεῖν, ᾗ τέστε τὰς χρόνους Βασιλείας ἐντεῦθεν λογίζεσθ, Μέθ' ἃ δέξαμένε τὴν τετραετηρικὴν ἡμέραν ᾗ μέχρ & νῦν ὅτω κάθ' Ἕλλινας, ἤτοι Ἀλεξανδρεῖς, ψηφίζεσθ τὰς ἀστρονομικὰς κανόνας ἐν τ ἐκλείψεσι τ δύο φωστήρων, ᾗ παῖς κάθ' ἕκασον μῆνα σωδοις πανσελήνοις, τ τε πλανωμένων ἀστέρων, ᾗ τ λοιπῶν ἀπλανῶν τὰς ἐποχὰς ὅτω λαμβάνεσθ. Verum sane, quod ait Panodorus, XXII Augusti annum fuisse epochæ quidem Alexandriæ sive Actiacæ, quos vocant annos Augustorum, XXXVI autem à cæde Cæsaris, quo tempore edicto Augusti tribus bisextis omissis, usque ad XLIX annum Iulianum, ratio anni Solaris in integrum restituta est. Subjicit igitur his Georgius: Καὶ ὅτω μὲν ὁ Πανόδωρ συμφωνῆσαι ἀποδάζων τοῖς ἔξω σοφοῖς ἀπὸ τὴν σφαιρικὴν κίνησιν ἔτεσιν ζδήμαρτε & ἑφ ἔτας, ε υ ϡ γ, ἀπὸ ε φ, σοιχειώσας, καίπερ ἐν ἄλλοις δοκιμήσας ἀποδεδ πολλάς. Certe quæ supra à nobis discussa sunt, vincunt Panodorum ab Adam, ad vicennalia Constantini, 5816 tantum annos potuisse: quæ quum celebrata sint anno CCCXXVI Christi Dionysiano, illis deductis de 5816, supersunt anni ab Adam, ad annum Christi Dionysianum, 5490, non 5493, ut voluit Georgius. Secundum hæc enim Constantini Magni imperium consurgeret ex anno Christi CCCIV, mortuus fuerit anno CCCXXXIV, non CCCXXVII, ut fides historiæ exigit. Itaque hic mire hallucinatur Georgius.

Ibid. σωάγεται ἔτη βφε.] Eusebius Christum natum scribit anno à natali Abraham 2016, ab Adam 5200. hoc est, secundum Eusebium, ab Adam, ad natalem Messiæ, anni 5199 absoluti. ut idem in "Cerci Pashalis indicato quotannis notari solet. "Quæ plane Martyrologium Romanum sequitur. *Anno à creatione Mundi, quando in principio creavit Deus cælum & terram, quinquies millesimo centesimo nonagesimo nono*, &c. Ibi Commentarius: *Ita antiquæ Tabulæ Ecclesiarum secundum supputationem septuaginta duorum interpretum ex Eusebii Chronico*, &c. Ex Eusebii quidem Chronico verum est, sed ex septuaginta duorum interpretum rationibus, falsissimum, secundum quos annus Eusebianus 5200 est 5500: annus Christi Dionysianus secundum Eusebianam rationem ab Adam est 5201, secundum Septuaginta 5501. In Martyrologio hic error est, quod qui est Eusebio 5200, is est annus, qui antecessit Dionysianum. alter in Commentario longe absurdior, quum iste annorum epilogismus attribuatur Septuaginta interpretibus, qui est Eusebii, & quidem trecentis annis major Eusebiano. Tamen auctor Commentarii pro Septuaginta pugnat armatus. Sed opus est libro non mediocri ad confutandam illam de Christi natali Diatribam, & insignes auctoris hallucinationes.

Ibid. 35. τῷ δὲ Αυπατίᾳ τὴν ἰδρμαίαν.] Hoc "Eusebii commentum confutavimus, ad numerum "MMXXI.

Ibid. 40. Τιβέρι Δρῦσον τῆς ἀρχῆς κοινωνὸν ποησλαβόμβ ξ μικρὸν ὡς φαρμακὸν ἀνέλεν.] Et puero patet legendum, ξ μικρὸν φαρμάκῳ ἀνέλεν, ex Latinis Hieronymi, & ex historia. Ideo ita emendare veriti non fuimus.

Pag. 77. 1. ΙΗΣΟΥΣ ὁ Χριὸς ὁ ὑὸς & θυ.] De tempore passionis Dominicæ Georgius: ἔτη δὲ τὰ πάντα ἐξ Ἀδὰμ (μέχρι τῆς ἀναστάσεως) ε φλγ. ξ δὲ Ευσέβιον ε σλβ. ὅπερ ἀλλότριον πάντη τ ἀποστολικῆς παραδόσεως. ὁ καὶ ἐκ παραλογισμ τοιῦδε πέπονθεν ποὸς τοῖς ϡ & Καϊνὰν ἔπσι, κἄπα τῶν ἐν τοῖς Κειταῖς ἀλλοφύλων ἔτη ρια παραλείψας, πάτε τῆς ἀναρχίας, καὶ ἑβδόμης ἔτη μ, καὶ ἔπ τὰ Δαρείε & Ἀσυάγς ἔτη ια. Item: ὅπ μὲν ε φλα ἔτη, ἐχὶ δὲ ε φλγ ὁ Ἀφρικανὸς λέγων, σὺν σφάλλεται ἔτη κατὰ τὴν ἀψιδῆ τῶν θυαγελίων ὑφήγησιν. His consentanea sunt illa: ὁ μὲν οὖν Ἀφρικανὸς συμφώνως τῇ ἀποστολικῇ παραδόσει τῷ ε φ ἔτει τὴν θείαν χρονολογήσας σάρκωζιν, ᾧ τὸ πάθ καὶ τὴν σωτήριον ἀνάστασιν σὺν ἔτεσι διήμαρτεν, κατὰ τὰ ε φλα ἔτη & κόσμ ταύτην σωαγαγών. Sed causam hujus sententiæ Africani reddidimus in Notis ad Canonem, ubi ostendimus, quomodo alii eodem anno, quo baptisatus fuit, passum fuisse dicunt, alii anno sequente propter σὺν ἔτη, τὸ μὲν δεκτὸν, τὸ δὲ ἀνθλεγόμενον. quæ frivola & puerilia alibi confutavimus.

Ibid. 32. ΑΦΡΙΚΑΝΟΥ. ᾗ μέθ' ἕπρα.] Hæc etiam disputatio de septuaginta Hebdomadibus, & de octaëteride Lunari repetitur in libris ἀποδείξ. ejusdem Eusebii, quæ ad verbum Hieronymus vertit Commentario in Danielem. Quæ autem hic demonstrantur, (si modo hoc demonstrare est) de mensibus, & annis Luna-

Lunaribus, jamdudum à nobis diluta sunt. Reliqua melius explodere, quam confutare possumus. Neque enim ego ea assequor. neque is, qui hæc somniabat, intelligebat. Et quidem Africanus non hæc ita scripsit. quod ex ejus verbis apud Eusеb. LIII. Ἀποδείξ. pag. 242, 243. perspicue colligi potest. Tribus autem verbis mens Africani aperietur, illi CCCCLXXV anni Juliani sunt Cycli Lunares præcisi XXV. & quia in cyclo Lunari septies intercalatur, septies viginti quinque menses Lunares intercalativi fiunt CLXXV, qui fiunt anni Arabici XIV, menses VII. Ergo CCCCLXXV anni Juliani, hoc est Cycli Lunares XXV, fiunt anni totidem Arabici, & præterea XIV, cum VII mensibus. Summa, anni Arabici CCCCLXXXIX, menses VII. hoc est anni Arabici CCCCXC, minus V mensibus. quod volebat Africanus, qui LXX Hebdomadas Danielis vult esse CCCCXC annos Arabicos. Sed hunc manifestum errorem „ & puerile commentum jamdudum in lib. de Emend. Temp. confutavimus. Mira vero discrepantia disputationis hujus cum ea, quę est apud Eusеb. in lib. Ἀποδείξ. quanquam idem sit argumentum. Omnino hæc, ut hic extant, nemo assequitur.

Pag. 78. 10. ἀφ' ἧς χρόνος ἐπὶ Ολυμπάδα σν.] Olympias CCL incipit numero MMCCXXXVII, Grato, & Seleuco Coss. quo anno τὸ ἰσρικὸν suum terminavit Africanus, ut alibi demonstratur ex ipso Africano, & Phonio.

Ibid. 29. ἔτι καὶ τ Ἰούλιον Κᾶνον.] Lege Ἰοῦλον Κάνιον. ut Iulus sit prænomen. Ita etiam vocatur Senecæ de Tranquill. cap. XIV, quem adi ad hujus historiæ illustrationem.

Ibid. 30. Λέγει πνὶ τ ἑταίρων Ανλιόχῳ.] Eum designat Seneca, nomine præterito. *Prosequebatur illum Philosophus suus.*

Ibid. 39. Αγρίππας Ηρώδε παῖς.] Error plusquam puerilis. Sic alibi: Ηρώδης ἀδελφὸς αὐτοῦ [Αρχελάε] ἔτη κδ. Αγρίππας ὁ σκωληκόβρωτος ἔτη ζ. &c. Agrippa iste erat filius Mariammes, & Aristobuli filii Herodis magni ab ipso patre Herode interfecti. At Herodes Antipas hujus Agrippæ patruus erat. Latina Hieronymi tollunt omne dubium, in quibus legitur, *Agrippa Herodis filius.* Hoc etiam confirmatur illis: Ηρώδης δὲ ὁ τότε πατὴρ ἐν Λουγδούνῳ τ Γαλλίας ἐξορισθείς. ut dubium non sit, quin Herodem Antipan intellexerit fuisse patrem Agrippę ex eo, quod successerit Herodi. Certe mira est ἀλογισία, vel potius non mira in Eusebio.

Ibid. 48. ὁ δὲ αὐτὸς μὴ τ ἐν Ανλιοχείᾳ ἐκκλησίας.] Hieronymus videtur legisse μὴ τὴν ἐν Ανλιοχ. ἐκκλησίαν.

„ Ibid. 49. Πέτρος τὴν πρώτην Καθολικὴν ἐπιστο-
„ λὴν ἀπὸ Ρώμης ἀπέστειλεν.] Ex illis solis verbis, „ ἀσπάζεται ὑμᾶς ἡ ἐν Βαβυλῶνι συνεκλεκτὴ, vetu„ stissimi Christianorum scriptores colligebant Pe„ trum fuisse Romæ, quod Babylonis nomine Roma „ intelligitur in Apocalypsi. Sed hanc falsam inter„ pretationem confutavimus lib. III. Canonum ad „ epocham XII. Et certe nullo alio argumento illam „ profectionem Petri muniunt, quam hoc Epistolæ ejus „ testimonio. Vetustissimus error est, cujusmodi ille „ de Christo intra eundem annum baptisato, & cru„ cifixo,

Pag. 79, 3. Αγρίππας, ὁ καὶ Ηρώδης.] Vocabatur quidem Αγρίππας Ηρώδης, ut ex Actis Apostolicis constat. Sed puerile est huic XVI annos attribuere, qui competunt minori. Eusebii, an Georgii, παρεγχείρημα dicam, nescio. Sed librariorum potius.

Ibid. 11. ἐν τούτοις τοῖς χρόνοις ἐφάνη τὸ ὄρνεον ὁ φοῖνιξ.] Sex. Aur. Victor Andreæ Schotti in Claudio: *Hujus anno sexto, quum quatuordecim regnarit, octingentesimus urbis mire celebratus, visusque apud Aegyptum Phœnix, quam volucrem ferunt anno quinquagesimo* [quingentesimo] *ex Arabis memoratos locos advolare.* Idem Sex. Aurel. Victor vulgaris. Plinius negat sub Claudio Principe visum, libro X, cap. II. *Allatus est & in urbem Claudii Principis censura, anno urbis* MDCCC, *& in Comitio propositus, quod actis testatum est, sed quæ falsa esse nemo dubitarit.* Solinus fucus Plinii non dubitat verum esse. Sed idem, *Cornelius*, inquit, *Valerianus Phœnicem devolasse in Aegyptum tradit Q. Plautio, Sex. Papinio Coss.* & Dio: Σέξτε δὲ δὴ Παπινίε μὴ Κοίντε Πλαυτίε ὑπατεύοντος, &c. ἐπὶ δὲ τοῦ Αιγύπτια πρὸς τὸς Ρωμαίους πολεμήσει, ὁ φοῖνιξ ἐκείνῳ τῷ ἔτει ὤφθη. Καὶ ἔδοξε πάνυ ταῦτα τ ἀληθῆ τῷ Τιβερίῳ συμπεσεῖν. Horum Consulum annus congruit numero MMLII. Sed Corn. Tacitus Annali sexto confert in magistratum Pauli Fabii, & L. Vitellii Consulum, numero MML.

Ibid. 12. πρὸ ΧΧΖ ἐτῶν φανεὶς, ὡς Δέξιππος συμφωνεῖ.] Plinius triennio amplius ex verbis Manilii Senatoris, ut ipse ait, eruditissimi, *sacrum in Arabia Soli esse, vivere annis* DCLX. postea: *cum hujus alitis vita magni conversionem anni fieri prodit idem Manilius, iterumque significationes tempestatum & siderum easdem reverti. Hoc autem circa meridiem incipere, quo die signum Arietis Sol intraverit.* Sane circuitus magni anni, quam μεγάλην ἀποκατάστασιν κυνικὴν vocabant Ægyptii, conficitur intervallo annorum Ægyptiacorum MCCCCLXI, quem scilicet Thoth ad eandem diem Julianam revertitur. *Pomponius Mela quingentorum annorum ævo perpetuam durare.* Martialis *decem sæcula*, id est annos M. “

Ibid. πρὸ ΧΖ.] Aliter apud Solinum auctorem levissimum, *Probatum est quadraginta & quingentis eum durare annis,* &c. *cum hujus vita magni anni fieri conversionem rata fides est inter auctores: quanvis plurimi eorum magnum annum non quingentis & quadraginta, sed duodecim millibus nongentis quinquaginta quatuor annis constare dicant.* Ælianus de Animal. lib. VI. cap. LVIII. quingentos annos tantum vivere. Quod autem hic dicitur DCLVII annis antea visum, si refertur ad Consulatum Q. Plautii, ac Sex. Papinii, id acciderit anno Nabonassari CXXIV, aut CXXV, circiter numerum MCCCXCV, anno ab urbe condita CXXXI. Quod non convenit iis, quæ Plinius dicit, visum P. Licinio, M. Cornelio Coss. Tria paria consulum his nominibus, sed diversis prænominibus, extant in Fastis, quæ tamen longe infra illum numerum annorum ab urbe condita sunt. Sed ut futilis fuit de illa alite credulitas, ita futilior fuerit ejus historiæ investigatio. Noluimus tamen deesse proposito nostro, ne queruli habeant, quod objicere possint.

Ibid. 32. Αλβῖνον Κέστιον Φλῶρον.] Cestium, qui Josepho & Tacito Gessius est, vocat Eusebius. Causam ejus hallucinationis reddidimus ad numerum MMLXXXIV.

Pag. 66. 1. Τίτος ἐν δυσὶν ἔτεσιν ὑπολαβὼν “ τὴν Ιερουσαλήμ.] Hallucinatio confundit tempus “ belli, quod administravit Titus, cum tempore ob- “ sessionis & oppugnationis Ierosolymorum. Nam is “ annus erat quidem secundus imperii Vespasiani, & “ proinde ducatus Titi, sed Ierosolyma quatuor men- “ sibus oppugnata duntaxat sunt. Quare errat. “

Pag. 80. 10. κρατοῦντες, ἐκ ἔχομεν βασιλέα, εἰ μὴ Καίσαρα, καὶ τὸ αἷμα αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς, ἡ ἐπὶ τὰ τέκνα

τεκνα ἡμῶν.] Hunc locum tangit Hieronymus Comment. in Danielem, cap. IX: *Quicquid enim in templo postea factum est, non fuit sacrificium Dei, sed cultus Diaboli, cunctis in commune clamantibus*, SANGUIS EJUS SUPER NOS, ET SUPER FILIOS NOSTROS, *& hoc:* NON HABEMUS REGEM, NISI CÆSAREM. *Quem locum in Chronica Eusebii, quam ante annos plurimos in Latinam linguam vertimus, diligens lector plenius edissertum poterit invenire.* Ex quibus constat & priorem hunc librum quoque ab Hieronymo conversum fuisse. Hoc autem longum fragmentum debemus Cedreno, *179, 29.* quod quum ex Georgio in illam farraginem traductum sit, tamen in Georgio non extat, ut multa alia à breviatoribus amputata.

Ibid. *28.* Ἀγρίππας ὁ υἱὸς αὐτοῦ, ὁ μικρὸς λεγόμενος, ἔτη κγ.] Quare hic XXIII tantum annos isti attribuit, in Canone vero XXVI? Deinde centum tantum annos colligit ab initio Herodis, ad excidium Ierosolymorum. Si ab eo tempore, quo rex à Senatu declaratus est, minus dicit IX annis: si ab expugnatis Ierosolymis, minus VI. Sed quod regnum Herodiadarum centum duntaxat annorum definiat, jamdudum hunc errorem castigavimus. Terminat enim excidio Ierosolymorum, quum XXX annis ultra exitium Iudæorum Agrippa minor regnarit. Ab anno igitur, quo Herodes rex à Senatu declaratus est, ad excessum Agrippæ minoris, intervallum est annorum CXXX VIII.

Ibid. *31.* Τίτος θεὸς ἀνηγορεύθη δευτέρῳ τῆς βασιλείας αὐτοῦ ἔτει.] Anilia, delira, ridicula, ex verbis Eusebii depravata, qui ita scripserat: Τίτος δευτέρῳ τῆς βασιλείας αὐτοῦ ἔτει θνήσκει θεηλάτως, ὡς δὲ Ἕλληνες ἱστοροῦσι, φαρμάκῳ δομεδιανὸς αὐτὸν ἀνεῖλεν ὁ ἀδελφὸς ἐρῶν τῆς μοναρχίας. Τῆς συγκλήτου πρεσβευσαμένης, ὡς τινες, Τίτος θεὸς ἀνηγορεύθη.

Ibid. *39.* Σεβαστῷ ἀνηρ ὑπατικὸς τὴν ἰδίαν ἀδελφήν.] Perperam. legendum γυναῖκα ex Hieronymo.

Pag. *81. 43.* ἁλόντων Ἱεροσολύμων τὸ ἔσχατον, ὡς μήτε λίθον ἐπὶ λίθον ἀφεθῆναι κατὰ τὴν θείαν φάσιν.] Imo hoc prorsus est κατὰ τὴν θείας φάσεως. Dominus enim Iesus Christus de excidio Ierosolymorum sub Tito loquebatur, quæ quum solo tunc æquata fuerint, superinducto etiam aratro, finem tunc cœpit Domini vaticinium. Itaque quæ semel solo æquata fuerunt, quomodo iterum solo æquari potuerunt, quæ nulla erant? Abunde hoc delirium alibi castigavimus.

Pag. *83. 12.* Διόπερ καὶ τὸ χρήμασι τὴν βασιλείαν ὠνήσασθαι.] Hæc sunt à Georgio, non ab Eusebio. Eadem habet Chronicon Casaubon.

Pag *84. 7.* Ἰωάλυτος ἱερὸς φιλόσοφος ἐπίσκοπος Πορτυ.] Nicephorus quoque Callistus Portuensem Episcopum vocat. Sed Episcopus Portuensis alius videtur ab hoc. hic autem est is, cujus marmorea statua solio insidens ex agro Verano effossa in Bibliothecam Vaticanam translata est. Neque dubito falli, qui eundem cum Portuensi faciunt. oportet enim hunc Tiburis episcopum fuisse, quum ager Veranus viæ Tiburtinæ adjaceat. Prudentium hallucinatum fuisse de aliis Hippolytis jam indicatum ab aliis. Sed ipsi non animadverterunt Hippolytum, cujus statua effossa est, quique ἐκκαιδεκαετηρίδα Paschalem constituit, nullo modo posse eum esse, qui Portuensis Episcopus fuit. Sola ἐκκαιδεκαετηρὶς in solio ejus incisa conjecturæ locum fecit, eum esse Hippolytum, cujus Eusebius, & post eum, Hieronymus, meminere. Nam nomen solio inscriptum non est. Ejus ἐκκαιδεκαετηρίδα interpretati sumus, quæ tam antea negligebatur, quam ignorabatur.

Ibid. *15.* Ἀφρικανὸς τῷ συγγράφει.] Alius est à Iulio Africano Chronologo. Hoc alibi à nobis demonstratum.

Ibid. *22.* Θεμιστοκλῆς φιλόσοφος ἤκμαζεν.] Et quidem eodem tempore Θεμιστοκλῆς ὁ σοφιστὴς ἤκμαζεν. Vide Eunapium in Iuliano. Puto eundem esse. Sed de Pythio nugæ. Tunc enim silebat oraculum jam à temporibus Punicis.

Pag. *85. 11.* ἐν Ἀβύρτῳ τῷ λεγομένῳ Φόρῳ Θερεβρωνίῳ.] Auctor historiæ miscellæ hæc ita vertit: *Apud Abritum, qui locus Foroterebronii dicitur.*

Pag. *87.* ΕΥΣΕΒΙΟΥ ΤΟΥ ΠΑΜΦΙΛΟΥ ΧΡΟΝΙΚΟΣ ΚΑΝΩΝ.] Non opus est repetere quæ de hac posteriore patre Eusebianorum Chronicorum disputavimus tam initio Notarum in Canonem Latinum Eusebii, quam hujus libri. Nos eodem modo Canonem digessimus, ad exemplum Latini Hieronymiani. In margine sinisteriore sunt decades annorum Abraham, & Olympiades. Sequuntur fila regnorum: postremo χωρίον ἱερικόν. quæ omnia, ut in Latino Canone, ita in hoc Græco, observata sunt, quantum per reliquiarum Græcarum paucitatem nobis licuit. Non enim omnia nancisci potuimus, ideoque neque totum Canonem Græce damus. Accesserunt Consules, quod putidum scribarum fastidium hinc expunxit. Quod enim Eusebius Consules adhibuerit, ita à nobis probatum est, ut nemini dubium esse possit. Unum excipimus: quod non damus Consules eo ordine, quo Eusebius posuerat: sed quomodo digerendi sunt. Eusebius enim integra Olympiade consulatum primum Iunii Bruti anticipavit. Inde fœdissimi ἀναχρονισμοὶ in Fastis Cassiodori, qui Eusebium sequutus est, & in Chronico Mariani, qui Cassiodori vestigiis insistit, cujus temporibus nulli Consules in Chronico Eusebii comparebant, quum in vetustissimo Codice, Cl. V. Jac. Bongarsii, qui ante DCCCCLXXVII annos scriptus est, nulli supersint. Itaq; vetustissimæ res sunt, omissio Consulum, & neglectus prioris partis Latinæ horum Chronicorum. Sciant autem benevoli lectores, me nihil hic posuisse, quod non scriptum invenerim: multa esse, quæ sine integriore codice divinari non possunt, ut *Aeginetæ mare obtinent*, αἰγινῆται θαλασσοκρατοῦσι, etiam si non inveniselem scriptum, poteram tamen iisdem verbis, quibus ab Eusebio conceptum fuit, divinare. Verum hoc nobis noluimus licere, ut nihil, nisi quod scriptum reperiimus, proponeremus.

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ.] Ita enim vocat Georgius: ὡσαύτως Εὐσεβίου ἐν τῷ προοιμίῳ τοῦ Κανόνος ὧδέπως γράφων συμμαρτυρεῖ. Μωϋσέα γένος, &c. Itaque totum hoc principium Procemii à Georgio habemus. Hæc sunt quæ in priorem, & posteriorem partem Chronicorum Eusebii dici à nobis potuerunt. Multa aliis relinquimus, & quidem maximum spicilegium post messem, imo messe majus.

ADDENDA NOTIS

IN GRÆCA EUSEBIANA.

Hæc omnia fragmenta omni laude majora superioribus diebus, jam absoluto Canone Græco Eusebiano, à præstantissimo, summaque eruditionis viro Isaac. Casaubono accepimus, ut hoc eximio beneficio etiam privatim de nobis bene mereret, qui de omnibus publice mereri non cessat: si tamen privatum benefactum vocandum est, quod non solum in nos, sed etiam in omnes literarum studiosos, atque adeo in literas ipsas, collatum est. Quanta jactura fuerit illis carere, non judicabit, nisi is, qui quanta utilitas sit illis frui, intelliget. Vere Eusebiana esse, etiam si nomen Eusebii Eclogarius in quibusdam non interjecisset, non difficile fuit illi colligere, qui aliquem usum Eusebianorum scriptorum habet.

Pag. 19. περὶ τῶν Σικυωνίων καὶ Βασιλέων.] Hinc patet, quis fuerit dispositus hujus libri. Primum singuli singulorum regnorum reges & Dynastiæ apponebantur secundum tempus originum & initiorum monarchiarum. Subjiciebantur deinde ὁμάδες χρόνων, in quibus, ut alibi diximus, non omnes unius Dynastiæ principes, sed aliquot ex omnibus Dynastiis in unum sæculum ,, conjiciebantur. Itaq; quum in his Excerptis legatur ,, non semel, ὡς κατὰ καιρὸν ἐπιδείξομεν, manifesto ,, rejicit lectorem ad ea, quæ κατὰ ὁμάδα collecta & ,, demonstrationibus firmata sunt. Hos autem reges ab Africano Eusebius, Africanus à Castore accepit, qui, ut Ausonius testis est, Chronologiam regum omnium ediderat: cujus exemplo Tranquillus idem fece- ,, rat, ejusque opus versibus complexus fuerat Paulinus Burdigalensis, qui postea Episcopus Nolanus fuit. Qui autem sacerdotes Crânii Apollinis hic apponuntur, & ab Hieronymo omissi sunt, iidem & in barbarolatinis excerptis extant, ubi quæ depravate leguntur, hinc emendari possunt.

,, Τέταρτος καὶ Πέλοψ.] Mire hæc vitiata sunt. legen- ,, dum: Τέταρτος Ἄπις ἔτη κε. ὑφ' ὃν Ἀσσία ἡ Πελοπόν- ,, νησος ἐκλήθη.

Pag. 24. περὶ τῶν Ἀργείων Βασιλέων.] Et hoc quoque à Castore Africanus, & ab eo Eusebius.

Ibid. πρῶτος παρ' Ἀθηναίοις μνημονεύεται Ωγυγος.] Multa hujus περιοχῆς ἀποσπασμάτια invenies in centonibus Cedreni.

Pag. 28. εἰκοστὸς ἕκτος Ἀφίδας Φερεκλέους, ἐφ' οὗ ἡ Ἀσσυρίων ἀρχὴ κατελύθη, &c.] Eadem verba extant & in Canone. Sed ut Sardanapali exitium contigerit sub Ariphrone, non potuit accidere, nisi expunctis quatuor regibus Assyriorum: ut suo loco ostensum est.

Ibid. εἰκοστὸς ἕβδομος Αἰσχύλος Ἀγαμήστορος, ἐφ' οὗ ἔτει δωδεκάτῳ πρώτη Ολυμπιὰς ἤχθη.] Ex β factum ιβ. Nam β non ιβ ἔτει Αἰσχύλου prima Olympias ,, acta secundum Castorem. Quare expungenda nota ,, denarii numeri.

Ibid. ἔδοξεν αἱρεταῖς ἄρχοντα κατ' ἐνιαυτόν.] De Creonte primo annuo Athenienſium Prætore omissum ab Hieronymo, & multa alia, quæ sine dubio Eusebius notarat. Hoc non aliunde accidisse puto, quam ex nimia festinatione, per quam dictante Hieronymo, omnia notario assequi non licuit.

Ibid. ὅμως ὁ Πορφύριος ἐν τῷ πρώτῳ τῆς φιλοσόφου ἱστορίας.] Hujus quoque operis meminerunt Ex- ,, cerpta barbarolatina, à Suida id opus vocatur φιλολόγου ἱστορίας βιβλία ε.

Pag. 29. Ὀλίγα δ' ἀναγκαῖον περὶ τῶν ἀγῶνος εἰπεῖν.] Vide fragmentum Phlegontis editum à Xylandro, ex quo & multa huc ab Africano traducta. Sunt enim hi σταδιονῖκαι ad verbum ex Africano, quod quidem constat ex ultima Olympiade, quæ est ducentesima quadragesima nona, in cujus annum primum incidit consulatus Grati & Seleuci, anno ultimo Elagabali, quo Africanus opus suum Chronologicum terminavit, ut ex ejus, & præterea Photii verbis, alibi ostendimus. Neque vero mirum hic Africani nomen ab Eusebio reticeri, quum omnia Eusebii χρονολογούμενα non aliunde, quam ab Africano, sine ulla verborum immutatione, desumpta sint, cujus nunquam Eusebius meminit, nisi quum ab eo diserte se dissentire profitetur.

Ibid. Ἑλλήνων Ολυμπιάδες, ἀπὸ τῆς πρώτης, ἕως τὴν ϡμζ.] Atqui hic duæ amplius sunt, ϡμθ. Sed Deum immortalem, quanti refert hos σταδιονίκας non periisse. Omnis enim memoria rerum Græcarum horum titulis continetur: ita ut ignorata Olympiade & σταδιονίκαι nomen superstes, neque Olympiadem, neq; tempus rei gestæ perire patiatur. Nam non raro Pausanias, non quota est Olympias, sed quam quidam vicit, notare solet. τρίτῳ ἔτει τῆς Ολυμπιάδος, ἣν ὁ δεῖνα ἐνίκησε. ,, Timæus. v. scripsit, Ολυμπιονίκας, ἢ χρονικὰ πρα- ,, ξείδια. Neque vero quis miretur tanti Olympioni- ,, cas à Græcis fieri, ut ab eis, ut Romæ à Consulibus ,, temporum ratio in Fastis notaretur. Cicero enim in ,, oratione pro Flacco ait, Olympia vicisse apud Græ- ,, cos prope majus & glorioſius fuisse, quam Romæ ,, triumphasse.

Ibid. κατὰ ἣν Ρωμαίων ἐβασίλευσεν Αντωνῖνος ὁ Σεβῆρος.] Verum sane, Antoninum Caracallam Olympiade CCXLVII imperasse. Ejus enim initium incurrit annum III illius Olympiadis. Sed est mira hallucinatio, quam in Eusebio non mirabitur, qui ejus alias & crassiores, & majoris momenti meminerit. Nam Africanus, à quo totidem verbis horum σταδιονικῶν fastos hausit, dicit se desiviſse in CCXLIX Olympiade, sub Antonino. Sed ille Antoninus est Elagabalus, non Caracalla. Quare quod pro Antonino Elagabalo Antoninum Caracallam acceperit, propterea eam Olympiadem putavit esse ultimam horum Fastorum, in qua imperabat Caracalla, quæ profecto est CCXLVII Olympias. Postea oblitus sui non CCXLVII, sed CCXLIX posuit. Ubi duplex hallucinatio; prior, quod pro Antonino Elagabalo Antoninum Caracallam acceperit: altera, quod profeſsus se in CCXLVII Olympiade desinere, in qua imperabat Caracalla, ad CCXLIX usque Olympiadem seriem extenderit, in qua imperabat Elagabalus: quia eo usque progressus est is, unde acceperit, Africanus, cujus nomen reticendo putavit se furtum occultare posse. Mira est ἀλογισία. Sed quot ejusmodi in Canone animadvertere licet?

Ibid. Πέμπτη. Αἰσχίνης Ηλεῖος.] Αἰσχίνου Ηλείου alium agnoscit Pausanias πένταθλον, non σταδιοδρόμου.

Ibid. ἕκτη Οιβώλας.] Pausaniæ Οιβώτας. Ita lege.

Ibid. ἑβδόμη. Διοκλῆς.] Aliis Δαΐκλης.

Ibid. ἐνάτη Ξενοκλῆς.] Aliis Ξενόδικος. Pausaniæ Ξενοδόκος.

Ibid.

Ibid. Τεσσαρεσκαιδεκάτη. προστεθῆ ἡ δίαυλον.] Legendum δίαυλ&. Porro aliis dicitur Δάσμων, qui hic Δέσμων.

Ibid. ἡ ἐνίκα Υπωλίδ& Ηλεῖ&.] Pausanias: Ολυμπιάδι δὲ ὕστερον πεπάλῃ ἡ δεκάτῃ προστεθῆ σφίσι δίαυλ&. Υπλ&· ἦ ἀνὴρ Πισᾶ& ἀνείλεν ἐπὶ τῷ διαύλῳ τὸ κότινον.

Ibid. Πενταεκαιδεκάτη. ἡ γυμνοὶ ἔδραμον.] Idem Eustathius 1324, 24. quanquam paulo aliter.

Ibid. Ακανθος Λάκων.] Pausanias ibid.

Ibid. Οκτωκαιδεκάτη. προστεθῆ πάλη. ἡ ἐνίκα Ευρύβατος.] Pausanias ibid.

Ibid. Λαμπίας Λάκων.] Λάμπις, non Λαμπίας Pausaniæ.

Ibid. ἑκτὴ τρίτη. Ονομαστὸς Σμυρναῖος.] Pausanias: Ονομαστὸς ἦ ἐνίκην ἐκ Σμύρνης τε σωτελέστης ἤδη πυκτικῶν ἐς ἰωνας. Apud eundem Pausaniam hujus Olympiadis στεδιονίκης non Ικάρ&, ut hic, sed Ικαρος dicitur.

Pag. 40. εἰκοστὴ πέμπτη. ἡ ἐνίκα Πάτων Θηβαῖος.] Παγώνδας Pausaniæ, non Πάτων. Quod hic vocatur πάνυ ἵππον, Pausanias vocat ἵππων πλείων δρόμον.

Ibid. εἰκοστὴ ἕκτη. Κάρνια ἑτέθη.] Omisit Hieronymus. quæ tamen est nobilissima Lacedæmoniorum ἑορτή. Celebrabantur plenilunio, ut Olympias. auctor Euripides.

Ibid. εἰκοστὴ ἑβδόμη. Ευρυς&.] Pausaniæ Εὐρύβοτ]& Αθλωαῖ&, vel Ευρύβαλ&.

Ibid. εἰκοστὴ ὀγδόη. Χάρμις Λάκων.] Pausaniæ Χίονις Λάκων, qui vicit Olymp. xxx.

εἰκοστὴ ἐννάτη. ᾧ τὸ ἅλμα ποδῶν ἦν νβ.] Hoc prodigiosum. Nam nemo singulari saltu ultra xxvii vestigia sua saltum expedire potest. Hic vero transmittebat longitudinem l ii pedum commodorum. Ampliorem saltus modum attribuit Phayllo Epigramma distichon in eum factum; nempe l v pedum:

πέντ' ἐπὶ πεντήκοντα πόδας πήδησε Φάυλλ&,
δίσκοισιν δ' ἑκαλὸν, πέντ' ἀπολειπομένων.

„ quanquam alii νβ tantum attribuant.

Ibid. τριακοστή. ὁ αὐλὸς (Χίονις) τὸ δεύτερον.] Pausanias Messeniacis: Ταῦτα δὲ ἐπὶ τῆ Ολυμπιάδος ἐπράχθη τῆ ἐννάτης εἰκοστῆς, ᾗ Χίονις Λάκων τὸ δεύτερον ἐνίκα, Μιλτιάδης πάρ' Αθηναίοις ἄρχοντος. Est μνημονικὸν σφάλμα Pausaniæ. xxix quidem Olympiada vicit primum Chionis Lacon, Archimede Athenis magistratu, trigesimam autem idem Chionis iterum, Miltiade prætore. in vicesimæ Olympiadis anno ii Miltiadem prætorem statuit idem Pausanias in Arcadicis. Quare mira est perturbatio. Quod autem xxviii Olympiadem idem Pausanias ait vicisse Χίονιν Λάκωνα, est hallucinatio. Non enim Χίονις Λάκων, sed Χάρμις Λάκων, is erat. Quare clarius hallucinatio deprehenditur illis; κατὰ τὴν ἐννάτην Ολυμπιάδα, ᾗ εἰκοστῇ, ἣν Κορίνθιος ἐνίκα Ξενοφῶν, Αρχιμήδης Αθηνησιν ἄρχοντος. Quod autem hic dicitur non solum hanc, sed & sequentes Olympiadas xxvi à Pisæis, non ab Eleis celebratas, equidem miror à Pausania silentio præteritum. & nescio, an credere debeam, quum Olympiades, quæ ab Eleis non celebrabantur, ἀνολυμπιάδες dicerentur.

Ibid. τριακοστὴ τρίτη Κραξίλας.] Repone Κραυξίδας ex Pausania. Sequitur: ὃς στάδιον ἐξεμέτρησε τοῖς ἑαυτῆ ποσὶ, μόνας ἑξακοσίας ὠδοφέσεις ποιησάμ& Stadium Olympicum sexcentis vestigiis suis, quas ὠδοφέσεις vocat, dimetiebatur. Galli mei *Semelas* vocant. Sic apud Scholiastem Hephæstionis, „ quas alii βάσεις in scandendis versibus appellant, eæ „ dicuntur ὠδοφέσεις. Solus Hercules hoc faciebat. cæteris hominibus pluribus vestigiis opus erat, quod brevioribus pedibus essent, quam Hercules, ideoque breviori corporis modulo. unde ex stadio Olympico Pythagoras proceritatem Herculis ex symmetria corporis humani collegit, ut extat apud Gellium. Quare hinc lux affulget loco Pausaniæ: ἐφ' ᾧ καὶ Ηρακλεῖ τῷ Θηβαίῳ μέγεθ& παρεσθαι ὁ Λύγδαμις, ἐγὼ μὲν οὐκ οἶδα, λεγόμενον δ' ὑπὸ Συρακουσίων ἐστί. Hinc etiam aperitur, quare ὑπερμεγέθης dicatur. Solinus de hoc: *Nonnullos accepimus nasci concretis ossibus, eosque neque sitire, neque sudare consuesse: qualis Syracusanus fertur Lygdamis, qui tertia & trigesima Olympiade primus ex Olympico certamine pancratii coronam reportavit: cujus ossa deprehensa sunt medullam non habere.* quæ accepit ille fucus ex xviii, cap. lib. ii. Plinii, ubi tamen nomen *Lygdamidis* omissum est.

Ibid. τριακοστὴ πέμπη. Κύλων ὁ Αθλωαῖ&.] Propterea vocatur Ολυμπονίκης à Thucydide, libro primo.

Ibid. ὁ ἐπὶ θέμδ& τυραννίδι.] Nota est descriptio hujus gesti apud Thucydiden, quod ejus Scholiastes confert in tempus pugnæ Marathoniæ. ὅτι τὰ περὶ Κύλωνα ἐπράχθη σχεδὸν ἐπὶ τῆ ἐν Μαραθῶνι μάχης. Pugna Marathonia contigit Olympiade lxxii. & sane tunc, quum τὰ ἐν Πελοποννήσῳ Ολύμπια celebrarentur, hæc gesta fuisse scribit Thucydides. Sed à victoria Olympia Cylonis, ad Marathoniam pugnam, interjectæ sunt Olympiades xxxvii, hoc est anni cxlviii. Unde consequens fuerit Cylonem majorem clxx annorum, ut minimum, de occupanda arce Athenarum conjurasse. quod est absurdissimum. Multis igitur annis pugna Marathonia antiquius hoc gestum esse, necesse est. Major vero, & absurdior anachronismus, si credimus Suidæ: Κυλώνειον ἄγ&. ἀπὸ Κύλων&, ὃν καταφυγόντα ἐπὶ τὰς σεμνὰς θεὰς ἀποσπάσαντες αὐτὸν οἱ περὶ τὸν Περικλέα Αθλωαῖοι, ἀπέκτειναν. Non enim οἱ περὶ τὸν Περικλέα, id est Pericles, sed ὃ Περικλέης πρόγονοι πρὸς μητρὸς, hoc fecerunt. Thucydides, εἰδότες δὲ Περικλέα τὸν Ξανθίππου προσεχόμενον αὐτῷ. id est, ἔνοχον τῷ ἄγει Κυλωνείῳ, *obstrictum piaculo illi.* omnis enim posteritas eorum, qui hoc perpetra- „ runt, fuerunt ἐναγεῖς. Pericles autem erat unus de „ posteris. „

Ibid. τριακοστὴ ἕκτη. ὃς Πιτάκῳ μονομαχῶν ἀνῃρέθη.] xxviii nimirum annis post victoriam suam, Olympiade xliii, ut habes in Canone.

Ibid. τριακοστὴ ἑβδόμη. ᾗ ἐνίκα Ιπποδένης.] Idem etiam apud Pausaniam.

Ibid. τριακοστὴ ὀγδόη. Δεύπελίδας.] Pausaniæ Ευπελίδας Legendum igitur: ἐνίκα δ' Ευπελίδας.

Ibid. Τεσσαρακοστὴ πρώτη. Φιλώτας * συκαρίτης.] Repone Συβαρίτης ex Pausania.

Ibid. Φιλώτας.] Aliis Φιλητᾶς.

Ibid. τεσσαρακοστὴ ἕκτη. ὃς αἰπόλων λαγὼν κατέλαβεν.] Solinus: *Polymnestor Milesius puer, quum à matre locatus esset ad caprarios pastus, ludicro leporem consecutus est, & ob id statim productus à gregis domino, Olympiade sexta, & quadragesima, ut Bocchus auctor est, victor in stadio meruit coronam.*

Ibid. 218. παταραχθὴ ὀγδόη. προβὰς εἰς τὰς ἄνδρας.] Legendum προσβὰς, ut alibi notamus. Qui vero hic Γλύκων, is aliis est Γλαυκίας.

Ibid. πενληκοσὴ πεπάρτη. ψιλωθεὶς ἀπέθανεν.] Alibi, ubi de hoc gesto agitur, legebatur ψιλλωθείς. Sed ψιλωθεὶς est recta lectio. Nam ψίλωσις τ̃ τραχῶν acerrimus dolor. & vulsos illi ab adversario crines hic designari, haud obscurum est.

Pag. 41. ἑξηκοσὴ δευτέρα. ὃς νικᾷ Ολύμπια ἑξάκις.] Pausanias quoque ἑξάκις Ολύμπια νικῆσαι. ἐγένοντο δὲ τῷ Μίλωνι αἱ μὲν ἐν Ολυμπίᾳ πάλης νῖκαι, μία ἐν παισὶν ἐξ αὐτῶν. Epigramma tamen ἐπάκι.

Μίλων τὸ σ' ἄγαλμα καλὸν καλῶ καλόν, ὅς ποτε Πίσῃ
ἑπτάκι νικήσας ἐς γόνατ' οὐκ ἔπεσεν.

Ibid. ἑξηκοσὴ πέμπτη. προσετέθη ὁ ωλίτης.] Aliter vocatur ὅπλον Artemidoro, Heliodoro, aliis, item infra Olympiade LXVII. Pausania dicitur ὁπλιτῶν δρόμος.

Ibid. Δαμάρητος Ηρακλείδης.] Pausaniæ Δημάρατος Ηραιεύς.

Ibid. ἑξηκοσὴ ἑβδόμη. πρῶτος ἐτρίσδυσε δίαυλον, ὅπλον.] δίαυλος, ut vulgo notum, est à carceribus, ad metas, rursusque à metis ad carceres recurrere una contentione. τρισδύειν δίαυλον fuerit ter idem facere, ut ἐν δολιχῷ sexies. Ab eo tempore igitur δίαυλος ter peragebatur, qui erat cursus ἡμιδολιχὸς. Verbum τρισεῦσαι, quod nusquam memini me legere, est natum in stadio Elidensi, ut multa alia suo quodque instituto imposita sunt nomina. Nam τρισεῦσαι 1 Sam. xx. 17, 19. fictum est ab interprete Græco ex Hebraico.

Ibid. ὃς σύκοις ξηροῖς ἤσκει.] Ideo Xerophagias athletarum dixit Tertullianus.

Ibid. ἑβδομηκοσὴ. Νικαίσας.] Nomen nihili. Legendum Νικίας, ut in nostris collectaneis.

Ibid. ἑβδομηκοσὴ τρίτη. Ασύαλος.] Repone Ασυλος ex Pausania.

Ibid. Ασύαλος.] In nostris Collectaneis Ασυχος. Facilis lapsus ἐκ Ϝ Ασυλος εἰς τὸ Ασυχος Repone igitur Ασυλος. Hic vocatur Syracusius. In gratiam enim Hieronis asseruit sese Syracusanum in LXXIV, & LXXV Olympiade. Quare à Crotoniatis ejus municipibus domus ejus diruta, & carcer publicus facta.

ἑβδομηκοσὴ ἑβδόμη. Δάνδης Αργεῖος.] Epigramma Simonidis:

Αργεῖος Δάνδις τᾰδιαδρόμος ἐνθάδε κεῖμαι,
Νίκαις ἱππιόκροτον πατρίδ' ἐπεκλείσας
Ολυμπία δίς, ἐν δὲ Πυθῶνι τρία.
Δύω δ' ἐν Ἰσθμοῖ, πεντεκαίδεκ' ἐν Νεμέᾳ
Τὰς δ' ἄλλας νίκας οὐκ ἀμαρὲς ἐς' ἀριθμῆσαι.

Ibid. ὀγδοηκοσή. Τυρύμμας.] In exemplari Τορύμμας. In nostris collectaneis Τορύμβας.

Ibid. ἐννενηκοσὴ πρώτη. Εξάγυτος.] Legendum Εξάινετος.

Ibid. ἐννενηκοσὴ τρίτη. Ευκατος.] Legendum Ευδατος. Nam τὸ Ευκατος est nomen nihili.

Ibid. Πολυδάμας.] Pausaniæ Πολυδάμας: ubi & eadem de hoc Olympionica, quæ hic, & longe plura tam apud eundem, quam apud Suidam. Vide vero Tzetzen cap. XXXVIII. Chiliados I.

Ibid. Σκοτουσαῖος.] Hoc etiam ostenditur monostichio illo: ὦ τροφὲ Πολυδάμαντος ἀνικάτου Σκοτόεσσα.

Ibid. ἐννενηκοσὴ πέμπτη. Μένων.] In exemplari erat vox nihili Μέν. In nostris Collectaneis Μίνως.

Ibid. ἐννενηκοσὴ ἑβδόμη. Τεριναῖος Ηλεῖος.] Diodoro & in nostris collectaneis: Φορμίων Αλικαρνασσεύς.

ἐννενηκοσὴ ὀγδόη. Σώσιππος ὁ Δελφός.] Ita emendavimus, quum in exemplari vitiose esset ἀδελφός. quanquam Diodoro est Αθλωαῖος, non Δελφος.

Ibid. Αριστόδημος Ηλεῖος πάλιν.] Quod etiam testatur Simonides:

Ἰσθμια δίς, Νέμεα, δὶς Ολύμπια ἐστεφανώθην
ὁ πλάτει νικῶν σώματος, ἀλλὰ πίσυρα
Αριστόδαμος Θρασὺς, Αλεῖος πάλα.

Apud Hephæstionem, ubi hoc μικτὸν Epigramma producitur, ita legitur, sed vitiose. prior enim in Θρασὺς, quæ brevis est, producitur. Legendum Θρασὺ, non Θρασύς. Pausanias: ἀνάκειται δὲ καὶ ἐξ αὐτῆς Ηλιάδος παλαιστὴς ἀνὴρ Αριστόδημος Θρᾴξ.

Ibid. ἔμεσα λάβοι ἔλαβεν.] Quid sit μέσα λαβεῖν, vide ad numerum DCCLXIX, pag. 46. Aristophanes Αχαρνεῦσι. ἔχομεν μέσας. Scholia: ἀντὶ τοῦ ἤρτημαι, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀθλητῶν τῶν τὰ μέσα ληφθέντων, καὶ μὴ ἐχόντων ῥᾳδίως ἐκφυγεῖν τὰς ἀνταπαλαίσεις.

Ibid. ἐννενηκοσὴ ἐννάτη. Δίκων.] Erat Καυλωνίτης ex magna Græcia. Sed pecunia corruptus asseruit sese Syracusanis. Παιδὶ μὲν ὄντι αὐτῷ, Καυλωνιάτῃ, καθάπερ γε λέγεται, ὑπῆρξεν ἀναγορεύθηναι. τὸ δὲ ἀπὸ τούτου Συρακόσιον αὐτὸν ἀνηγόρευσεν ὅτι χρήμασι. Pausan. Epigramma ἀδέατοτον.

Εἰμὶ Δίκων ὁ Καλλιμβρότου. αὐτὰρ ἐνίκων
Τετράκις ἐν Νεμέᾳ, δὶς Ολύμπια, πεντάκι Πυθοῖ.
Τρὶς σ' Ἰσθμῷ, στεφάνῳ σ' ἄσυ Συρακοσίων.
ἑκαλοσὴ ἑβδόμη: Μικρίνας Aliis Σμικρίνας. Σμικρίνης Juliano in Misopogone.

Ibid. ἑκατοσὴ τρίτη. Πυθόστρατος Εφέσιος.] Diodoro Πυθόστρατος Αθηναῖος.

Ibid. ἑκατοσὴ τετάρτη. Φωκίδης Αθλωαῖος πάλη.] In nostris collectaneis στάδιον.

Ibid. ἑκατοσὴ πέμπτη. Παῦρος.] Diodoro Πῶρος, Pausaniæ Ῥῶρος.

Ibid. ἑκατοσὴ ἕκτη. ὁ αὐτὸς τὸ δεύτερον.] Decepit Africanum, aut Eusebium ὁμωνυμία. Nam prior erat Πῶρος Κυρηναῖος: iste est Γῶρος Μαλιεύς.

Pag. 42. ἑκατοσὴ δεκάτη . . . . .] Hic defectus supplendus ex Diodoro: Ανδικλῆς Αθλωαῖος στάδιον.

Ib. ἑκαλοσὴ δωδεκάτη. Ευρύλας.] Γρύλλος Diodoro.

Ibid. ἑκατοσὴ τρισκαιδεκάτη. Αργεύς.] Corrige Αγεύς.

Ibid. ἑκατοσὴ ἑκκαιδεκάτη. Δεμοσθένης.] Repone ex Pausania Δεινοσθένης. Apud Diodorum mendose Δεινομένης.

Ibid. ἑκατοσὴ ἑπτακαιδεκάτη. Παρμενίδης.] Diodoro Παρμενίων.

Ibid. ἑκατοσὴ ὀκτωκαιδεκάτη. Ανδρομένης Κορίνθιος.] Diodoro Απολλωνίδης Τεγεάτης.

Ibid. ἄληπτος.] Suidas: ἄληπτος, ἀκράτητος. ἀπὸ τῆς αἰτίας, ἀφ' ἧς ἀληπτός ἐστι τοῖς ἐχθροῖς. Hesychius: ἀλήπτως, ἀκαταγωνίστως. Plinio Cæciliano *incomprehensibilis* dicitur Epistola XX. lib. primi: "*ut est in disputando incomprehensibilis ac lubricus, ita eludit, ut contendat.* Quare in veteri inscriptione mendose incisum est ΑΛΕΙΠΤΟΣ, ἀντὶ τοῦ ΑΛΗΠΤΟΣ.

Ibid.

Ibid. ἑκατοστὴ εἰκοστή. ὃς χηλὰς ἀπέστα βοός.] Non ſolum hic dictus avulſiſſe ungulas bubulas, ſed etiam de Polydamante idem narratur. &, niſi fallor me-
„ moriæ, idem de aliis legere memini. Theocritus
„ Ægoni pugili idem attribuit Ecloga IV.

„ — ἅπερ ὁ πύκτας
„ Αἴγων ὀγδώκοντα μόνος κατεδαίσατο μάσδας.
„ Τλωεὺς τὸ πρῶτον ἀπ' ὤρεος, ἄγε πάξας
„ Τὰς ὁπλάς —

„ Scholion: Ταῦτα οὐκ ἔπι Αἴγωνι ἱστόρηται ἀλλ' ἐπὶ
„ Λευάνκαλι τῷ Μιλησίῳ. ὁ γὰρ Θεόκριτος ὡς περὶ δυ Μι-
„ λησίᾳ αὐτὸ Λευάνκαλι ἱστορήμενα ἐς Αἴγωνα με-
„ τήνεγκε. φασὶ γὰρ τοῦτον Ἰσθμια νικήσαντα, καὶ οἴκοι
„ ὑποδεχθέμενον ὑπὸ ἰδιώτου ἀγέλης τῶν μεγίστων λα-
„ βέσθαι βοῦς, καὶ μὴ ἀνιέναι, ἕως ὁ ταῦρος ἐλθὼν
„ θεραπῶν τὸ σῶμα, τῇ βίᾳ κατέλιπε τὰς ὁπλὰς ἐν τῇ
„ χειρὶ αὐτοῦ.

Pag. 220. ἑκατοστὴ τριακοστὴ πέμπτη. Ερμῶν Αἰτώλιος.] Ita erat in exemplari. Nam utroque modo dicitur, Αἰτωλὸς, Αἰτώλιος.

Ibid. ἑκατοστὴ πεντηκοστὴ δευτέρα. Κάρος.] Repone Κάπης ex Pauſania, & Suida in Κλειτόμαχος, quem omnino adi.

Ibid. ἑκατοστὴ πεντηκοστὴ πέμπτη. Φαίδιμος Ἀλεξανδρεύς.] Pauſaniæ Φαίδιμος Αἰολεὺς ἐκ πόλεως Τρωάδος. nimirum quia intelligitur Ἀλεξάνδρεια τῆς Τρωάδος. Igitur dicendum, Φαίδιμος Ἀλεξανδρεὺς τῆς Τρωάδος.

Ibid. ἑκατοστὴ πεντηκοστὴ ὀγδόη.* Κλείτος.] Legendum Κλεόστρατος ex Suida, qui hunc locum verbatim producit. Τραχηλίζων. Κλεόστρατος Ῥόδιος πάλῃ νικᾷ, ὃς τραχηλίζων ἀπελάμβανε. τραχηλισμὸς hic intelligitur, qui aliter ἀγκυλισμός.

Ibid. ἑκατοστὴ ἑξηκοστή. Ἀνώδοκος Κυζικηνός.] In noſtris Collectaneis: Διόδωρος Σικυώνιος, ex Pauſania.

Ibid. ἑκατοστὴ ἑβδομηκοστὴ πέμπτη. Σύλλα πάντας ἐς Ῥώμην μεταπεμψαμένου.] Appianus ἐμφυλ. α', loquens de hac Olympiade: καὶ ὀδενὸς ἐν Ολυμπίᾳ τότε ἀγωνίσματος, πλὴν σταδίου δρόμου, γυμνοῦ. τὰς γὰρ ἀθλήσεις, καὶ τἄλλα θεάματα πάντα ὁ Σύλλας ἐς Ῥώμην μετεκέκλητο, &c.

Pag. 44. Διακοσιοστὴ πεντηκοστὴ ἑνάτη. Μέχρι τούτου τῆς τῶν Ολυμπιάδων ἀναγραφῆς οὔρομεν.] Quum ad verbum hæc ex Africani Chronicis exceperit, deceptus verbis ipſius Africani, nullas alias Olympiadas fuiſſe putat, ſed ducenteſimam quadrageſimam nonam omnium fuiſſe ultimam. Africanus enim ſcribit ſe terminaſſe opus ſuum Grato & Seleuco Conſulibus, anno tertio Antonini Aviti, qui & Elagabalus dictus fuit; quarto autem Olympiadis CCXLIX, quemadmodum ad numerum CCXXXVII notavimus. Euſebius non animadvertens illum annum, quo illa ſcribebat Africanus, Olympiadis CCXLIX fuiſſe ultimum, neque potuiſſe divinare futuræ Olympiadis L τὸ σταδιονίκου, propterea putavit nullam aliam poſt illud tempus Olympiadem fuiſſe: quaſi idem Olympiadum, qui & Africani Chronicorum, finis fuerit. Quæ certe non minor fuit ἀλογία, quam illa, de qua initio horum Olympiacorum Faſtorum verba fecimus. Eodem enim modo nullas alias Olympiadas fuiſſe exiſtimavit poſt illam, in qua deſinit opus Chronicorum Africani, quemadmodum & non plures, quam novem Lacædemonis reges arbitratus eſt, propterea quod fortaſſe non plures apud auctorem illum, unde illos deſcripſit, invenerat, aut propter aliam cauſſam, quam penitus ignoramus. Sed quid melius erforem Euſebii confutaverit, quam horum fragmentorum eclogarius? Poſt ultima enim verba Euſebii: Μέχρι τούτου τῆς τῶν Ολυμπιάδων ἀναγραφὴν εὕρομεν: Poſt illa, inquam verba, ſubjicit Eclogarius: Καὶ ὁ μὲν Ευσέβιος ταῦτα. ἄλλοι δὲ χρονογράφοι, καὶ Δέξιππος ὁ Αθηναῖος καὶ τὰ ἐφεξῆς Ολυμπιάδων, τὰ τε ἐν αὐτῇ νικησάντων μέμνηται. ἀμέλει τῷ χρονικῷ ἱστορίαν ὁ Δέξιππος μέχρι Διακοσιοστῆς ἑξηκοστῆς δευτέρας Ολυμπιάδος συγγράψας Διονύσιον Αλεξανδρέα φησὶν ἐπὶ ταύτης νικῆσαι. Opus ſuum hiſtoricum Dexippus, ut auctor eſt Photius, continuavit uſque ad primum annum Claudii, cui Imp. Aurelianus ſucceſſit. quod tempus congruit Olympiadi CCLXII, in qua Dexippus ſcribebat Dionyſium Alexandrinum ſtadio viciſſe. Ergo ad illa uſq; tempora & Olympiades, & ludicra continuata adverſus Euſebii ſententiam, qui ſimul cum Chronico Africani Olympiadas finem cæpiſſe putavit. Quin & adhuc Iuliani Apoſtatæ temporibus certamina Olympica inſtaurabantur, quibus augendis multa Elidentibus largitus eſt Iulianus. Sed Euſebius Chronica tantum Africani legerat, non auctores ex quibus tum Africanus, tum Dexippus ſuos σταδιονίκας deprompſerant.

Pag. 51. Αχὰζ. ἐφ' οὗ ὁ Ισραὴλ αἰχμάλωτος ἀπήχθη.] Hoc delirium confutavimus in Canone. Ισραὴλ enim αἰχμάλωτος ἀπήχθη anno ſexto Ezekiæ, non ſub Achaz. quæ futilitas ne in tirone quidem ferenda, atque eo minus in Epiſcopo.

Ibid. Ἀμὼν ἔτη β'.] Et hoc commentum Euſebii ſuo loco exploſimus.

Pag. 52. Μεθ' ὃν Αλεξάνδρα, ἡ καὶ Σααλίνα.] Unde expiſcatus ſit ſolus omnium Euſebius hanc reginam Σααλιναν dictam fuiſſe, quæ nunquam, niſi Σαλώμη cognominata fuit, in Canone magis nos mirari, quam cauſſam ſcire, profeſſi ſumus.

Ibid. ὧν δὲ τὰ πάντα ἀπὸ Ἀδὰμ, ἕως δευτέρου ἔτους Δαρείου, ἔτη δ χπ.] Legendum δ χπ.

Ibid. ὁμοῦ τὰ πάντα ἀπὸ Ἀδὰμ, ἔπι τὸ πεντεκαιδέκατον ἔτος Τιβερίου, ἔτη * σιε.] Legendum ε ψξκη.

Ibid. συνάγεται ὁ πᾶς χρόνος εἰς ἔτη * ε ψιη.] Secundum LXX interpretum rationes, ab Adam, ad annum Chriſti Dionyſianum XXXI, putantur anni 5528. Ideo legendum ε ψκη.

Ibid. Μανασσῆ. ἐφ' οὗ ἐβασίλευσεν Ασσυρίων Φυλά.] Lege Φύλ.

Ibid. ἐφ' οὗ αἰχμάλωτος ληφθεὶς ὁ Ισραὴλ ὑπὸ Σαλμανασὰρ τοῦ Ασσυρίων βασιλέως κατέπαυσεν ὀγδόη Ολυμπιάδι.] Anno XI Achaz, ſecundo Olymp. VII, Oſeam regē Iſrael captum, & una cum eo regnum decem tribuum deletum fuiſſe, ante confutavimus.

Ibid. ῥητέον οὖν.] Videtur repetiviſſe Euſebius ea, quæ multo antea de annis Ægyptiacarum originum ſcripſerat, qui propter ingentem numerum, in menſes Lunares ab Africano, Panodoro, & aliis redacti ſunt. Hoc enim indicatur illis: τὸν γὰρ μυθολογικὸν, &c. Sed Eclogarius ea mutilavit. Ab ultima enim origine Semideorum Ægyptiorum ſeriem, ad primam Dynaſtiam, inde ad Perſas, deinde ad Macedonas contextum hiſtoriæ deduceb.t, ut manifeſto ex iſtis colligitur.

Ibid. ἀπὸ τῆς Πορφυρίου γραφῆς.] Nimirum ἐκ τῶν πέντε Πορφυρίου βιβλίων Φιλολόγου, vel Φιλοσόφου ἱστορίας. Eſt egregium hoc fragmentum.

Pag. 59. lin. 5. καὶ ζῶντος ἐπὶ τοῦ πατρὸς δύο πληροῖ τὴν βασιλείας ἔτη.] Ex Scholiaste Theocriti in Canone notavimus Ptolemæum hunc à patre in societatem regni assumptum adversus sententiam Demetrii Phalerei, qui Ptolemæo Soteri auctor fuerat, ut non hunc, sed alium ex Eurydice regni successorem designaret. Unde postea implacabile Philadelphi odium in Demetrium exarsit, quem statim post decessum Soteris patris in carcerem conjectum paucis post diebus aspidis morsus extinxit: ut Demetrius hunc Philadelphum solum regnantem pene non viderit.

„ Pag. 60. τῶν χρηματισμῶν.] Eadem hæc verba le-
„ guntur, pag. 54, 12. Notabis in hoc fragmento non semel χρηματισμὸν à Porphyrio poni pro Æra. Ideo quod Hispanis erat Æra Cæsaris, id Græcis fuerit χρηματισμός. Sic χρηματισμὸς Ἀντιοχέων sæpe ab Euagrio dicitur Æra Antiochensium Juliana. pro quo male redditur à Christophorsono, *nominatio Antiochiæ*, aut *tempus, ex quo Antiochia nomen accepit.* quod est ineptissimum. Nam verum quidem est χρηματίζειν aliquando esse nominari, hic vero aliud longe est. Significat enim negotiationem, actum publicum. hoc est, ex quo negotiationum, ac contractuum aliud tempus institutum est. Propterea ὁ χρηματισμὸς τῶν Σελευκιδῶν à Judæis vocatur ἀρίθμησις τῶν συμβολαίων, Æra contractuum, χρηματισμὸς τῶν συμβολαίων. Sic infra Porphyrius, εἰς μόνον ἦρξατο μεταλήψεως τὸ Ἀλέξανδρον, μὴ τὸ ἐκείνης θάνατον, τὰ συμβόλαια.

Ibid. lin. 47. Κλεοπάτραν, τὴν καὶ Τρύφαιναν.] Hæc Cleopatra, quam pater Auletes interfecit, cognomine Τρυφαίνης distinguebatur ab altera Cleopatra sorore, quæ cognominata est Ægyptiace, ut in ejus „ nummis extat, Θεὰ νεωτέρα, ultima Lagidarũ, uxor „ Antonii triumviri, quam ad Actium Augustus vicit.

Pag. 6. lin. 7. πλὴν τῆς πρὸς Λυσιμάχου.] Lego Λυσανίου. de quo in Canone satis diximus.

Ibid. 11. κρατήσας Αἰγύπτου τῇ ἐπ' Ἀκτίῳ μάχῃ καὶ τῷ ἑκατοστῷ ὀγδοηκοστῷ πέμπτῳ Ὀλυμπιάδα.] Quamvis in hac diatriba multa cognitu digna Porphyrius nos docuit, tamen insigni delirio sese tradidit, quod Cleopatram victam ab Augusto scribat anno primo Olympiad. CLXXXIV, quum is annus fuerit primus Augusti, Cæsare Idibus Martiis interfecto. Idem delirium infra iteratur, ne quis putet errorem librarii.

Ibid. 12. Ἀπὸ τῆς ἑκατοστῆς ἐνδεκάτης Ὀλυμπιάδος.] Illa verba Ἀρειδαίου, ὁ καὶ Φίλιππος, delenda sunt, & pro illis reponendum Ἀλέξανδρος, ut excusum est.

Ibid. Ὀλυμπιάδος ἕκτου δευτέρῳ.] In Eusebiano Canone Grypus init regnum Ὀλυμπιάδος ρξδ ἔτει δευτέρῳ.

Ibid. lin. 52. Ζαβινᾶς ἐπεκλήθη πρὸς τῶν Σύρων.] Mediocriter Syriace docti sciunt hoc verum esse. זבינא est ἀγοραῖος, וזבנא ἀγοραῖος. Porphyrius, qui hæc scribebat, sciebat Syriace, utpote homo Tyrius, cujus & cognomen Syriacum, Malchos, quomodo à popularibus suis Syris vocabatur.

Pag. 229. 17. πλὴν τῷ δευτέρῳ ἔτει τῆς ρνθ „ Ὀλυμπιάδος.] Mendose. Legendum, ρμ Ὀλυμ- „ πιάδος.

Hæc sunt, quæ ex opere illo eximio Chronicorum colligere potuimus: quorum quædam fortasse alio ordine ab auctore digesta fuerant: neque vero dubium est. nos autem si non eundem, aliquem tamen ordinem, partim ex serie temporum, partim ex Syncello Georgio conceptum, secuti sumus. In quibus diligentia opus fuit, in iis nobis non defuimus. In quibus ingenium exigitur, ea doctioribus tractanda relinquimus, præsertim quum in Græca ipsa Eusebiana multo plura, & meliora ab aliis dici possint, & latus campus pateat ad bene de hac historia merendum. Nam etiam relinquenda sunt, in quibus industriam suam alii exerceant: quod tantum abest, ut nobis acceptissimum futurum non sit, ut etiam hoc ultro ab iis, qui hoc præstare poterunt, exigamus. Unum tantum eos oramus, ne pravitatem hujus ævi secuti, dum suos labores commendare volunt, nostris obtrectent. Hoc scio nobis non defuturum. ea est hodierna fertilitas κακοηθείας. Sed meminerint, quemadmodum malignorum est aliena benefacta male interpretari, ita ingenuorum hominum esse, ab omni invidia & obtrectatione calamum & linguam abstinere. Cæterum huic operi Eusebiano, propter cognationem materiæ, attexuimus, primum Chronicon ἀνώνυμον hominis quidem idiotæ centonem, sed ex bonis aliquando pannis consutum, præsertim ex Eusebii & Africani analectis instructum. Fastos Siculos primus omnium, aut inter primos, vocavit pater historiæ Onufrius Panvinius amicus noster, quia primum in Sicilia inventi in aliorum manus pervenerunt. Nos Casaubonianum vocavimus: quia ille à Græculo quodam acceptum & manu sua descriptum nobis communicavit, cujus viri beneficium magis, quam laudes prædicandi hic locus erat. Sed neutrum satis pro dignitate præstare possim. Quicquid igitur boni ex ea farragine hauriri poterit, hoc ingenui homines illi maximo viro acceptum ferant, quum tenuis fructus non sit, qui ex eo Chronico colligi potest. Errores orthographicos, qui in illo extant, mutare noluimus. quod monemus, ne quis errata typographica putet. Unusquisque pro

captu

captu aut judicio suo ea emendare poterit. Adjecimus Chronicon Nicephori Patriarchæ nunquam antehac Græce excusum. Postremo συναγωγὴν ἱστορικὼν à nobis partim ex editis, partim ex nondum editis scriptoribus collectam, quæ non solum ad Eusebiana, sed etiam ad memoriam veteris historiæ illustrandam magno præsidio erit, si quis neque negligenter eam legere, neque nostros labores maligne interpretari volet.

TESTIMONIA VETERUM
DE
EUSEBII PAMPHILI CÆSAREÆ PALESTINÆ EPISCOPI ERRORIBUS, ET ARRIANISMO, ET EJUS RESIPISCENTIA.

Suidas: Εὐσέβιος ὁ Παμφίλου προσκείμενος τῇ Ἀρειανικῇ αἱρέσει, &c.

Athanasius Apologetico posteriore. Οὐκ Εὐσέβιος ὁ ἐν Καισαρείᾳ τῆς Παλαιστίνης ὑπὲρ θυσίας κατηγορεῖτο ὑπὸ τῶν σὺν ἡμῖν ὁμολογητῶν;

Epiphanius Hæresi LXVIII: Κελεύει ἡ (ὁ Κωνσταντῖνος) συγκροτηθῆναι σύνοδον κατὰ τὴν Φοινίκων ἐν Τύρῳ τῇ πόλει. Ἐκέλευσε δὲ δικάζειν Εὐσέβιον τὸν Καισαρείας, καὶ ἄλλους τινάς. ἦσαν δὲ προσκείμενοι ὅτι πρῶτος μᾶλλον τῇ τῶν Ἀρειανῶν χυδαιολογίᾳ, καὶ ἐκλήθησαν ὑπόπτοι τῆς καθολικῆς, καὶ ὑπὸ Ἀθανάσιον ἀκραίμονες τινὲς ἄνδρες, καὶ μείζους, καὶ οἱ θεῷ ἔχοντες ἀφαιρεῖται τὸν βίον. ἐν οἷς καὶ ὁ μακαρίτης Πόταμων ὁ μέγας, ὁ τῆς Ἡρακλείας ἐπίσκοπος, καὶ ὁμολογητὴς, ἀλλὰ καὶ οἱ τῶν Μελετιανῶν, μᾶλλον οἱ ὑπὲρ Ἀθανασίου κατηγορήσαντες καὶ ὀρθοδοξίας. ὁ προειρημένος Ποτάμων ὁ μακαρίτης, ἐλθόντος ὁμοῦ, ὡς λέγεται πού τινος (τὸν ὀφθαλμὸν γὰρ ἐν τῷ διωγμῷ ἀπὸ τοῦ ἀληθείαν ἐτυφλώθη) ἑωρακὼς τὸν Εὐσέβιον καθεζόμενον, καὶ Ἀθανάσιον ἑστῶτα, καταπονηθεὶς τῇ λύπῃ, καὶ δακρύσας, οἷα γίνεται ἀπὸ τοῖς ἀληθέσιν, ἀπετείνατο φωνῇ μεγάλῃ Εὐσέβιον, λέγων, Σὺ καθέζῃ, Εὐσέβιε, καὶ Ἀθανάσιος ἀνέστηκε; τίς ἐνέγκοι τὰ τοιαῦτα; Λέγε δίκαιον ἢ σοῦ ἐμοὶ ἦδη ἐν τῇ φυλακῇ ὑπὲρ τοῦ διωγμοῦ; καίγε μοι ὀφθαλμὸν ἀπεβάλομεν ὑπὲρ αὐτοῦ. σὺ δὲ ὑπὲρ φαύλης λελωβημένον τὸ ἔχων ἐν τῷ σώματι, ὅτε μαρτύρησας, ἀλλὰ ἔσηκας ζῶν μηδὲν ἠκρωτηριασμένος. Πῶς ἀνεχώρησας ἀπὸ τῆς φυλακῆς, εἰ μὴ ὅτι ὑπέσχες τοῖς τοῦ ἀναγκῶν τοῦ διωγμοῦ ἡμῖν ἐπανενέγκαι τὸ ἀθέμιτον πραξαι, ἢ ἔπραξας; Ταῦτα ἀκούσας ὁ Εὐσέβιος αἱρεται μὲν εἰς ἀγανάκτησιν, καὶ ἀναστὰς διέλυσε τὸ δικαστήριον, λέγων, ὅτι εἰ ἐνταῦθα ἦλθεν, καὶ πρὸς ἡμᾶς τὰ πλείω ἀντιλέγειν, ἄρα οὐκ ἀληθεύουσιν οἱ κατήγοροι ὑμῶν. εἰ γὰρ ὧδε τυραννεῖται, πολὺ μᾶλλον ἐν τῇ ὑμῶν πατρίδι. εἶτα ἐπεχείρησεν Εὐσέβιος, καὶ οἱ μετ' αὐτόν. καὶ ἀποστέλλουσι δύο τινὰς τῶν ἀπὸ Γαννονίων Ἐπισκόπων τὰ Ἀρείου φρονοῦντας, Ουρσάκιόν τε, καὶ Ουάλεντα εἰς τε τὴν Ἀλεξάνδρειαν καὶ Μαραιώτιν, &c.

Ex Epistola Episcoporum Ægypti Orthodoxorum ad Synodum Tyriam: Καὶ γὰρ πάλαι οἴδασε, ὡς προείπομεν, ὡς ἐχθροί εἰσιν ἡμῶν, καὶ διὰ τί Εὐσέβιος ὁ τῆς Καισαρείας ἐχθρὸς γέγονεν ἀπὸ πέρυσι.

Athanasius Epistola ad Africanos: Ἐπίσκοποι γὰρ ἐρχαῖοι πρὸ ἐτῶν ἐγγύς πως ἑκατὸν τριάκοντα τῆς μεγάλης Ῥώμης καὶ τῆς ἡμετέρας πόλεως γεγόνασιν ὁμοφώνως ἠπατημένοι τοῦ ποίημα λέγοντας τὸν υἱὸν, καὶ μὴ ὁμοούσιον τῷ πατρί. καὶ τοῦτο ἐγνωσκεν Εὐσέβιος ὁ γνόμενος ἐπίσκοπος τῆς Καισαρείας, πρότερον μὲν σωτρέχων τῇ Ἀρειανῇ αἱρέσει, ὕστερον δὲ ὑπογράψας αὐτῇ τῇ ἐν Νικαίᾳ συνόδῳ, ἔγραψε τοῖς ἰδίοις, Διαβεβαιούμενος, ὅτι καὶ τῶν παλαιῶν τινὰς λογίους καὶ ἐπιφανεῖς Ἐπισκόπους, καὶ συγγραφέας ἔγνωμεν ἀπὸ τοῦ πατρὸς καὶ τῆς θεότητος τῷ τοῦ ὁμοουσίου χρησαμένους ὀνόματι.

Idem in Epistola de Synodo Nicena post alia: Καὶ ὅτι μήτε κτίσμα ἡ ποίημα, μήτε τῶν γενητῶν ἐστὶν ὁ τοῦ Θεοῦ υἱὸς, ἀλλὰ γέννημα. καὶ τοῦ τοῦ πατρὸς οὐσίας ἐστὶν ὁ λόγος. καὶ τόγε παράδοξον Εὐσέβιος ὁ ἀπὸ Καισαρείας τῆς Παλαιστίνης καίτοι ποτὲ μιᾶς ὀρθόμενος, ὅμως ὕστερον ὑπογράψας ἐπεσκότισε τῇ ἐκκλησίᾳ ἑαυτοῦ, λέγων εἶναι τῆς Ἐκκλησίας τὴν πίστιν, καὶ τῶν πατέρων τὴν παράδοσιν. πᾶσί τε φανερῶς ἔδειξεν, ὅτι πρότερον ἐσφάλλοντο, καὶ μάτην ἐφιλονείκουν πρὸς τὴν ἀλήθειαν. εἰ γὰρ καὶ ἠχυνθη τότε παντοίαις ταῖς λέξεσι γράψαι, καὶ, ὡς ἤθελεν, αὐτὸς ἀπελογήσατο τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἀλλάγε ἀπὸ τῆς σιωπῆς τὸ ὁμοούσιον, καὶ τὸ ἐκ τῆς οὐσίας μὴ ἀρνησάμενος φανερῶς τοῦτο σημαίνει βούλεσθαι), καὶ πάσονθέ τε δεινόν. ὡς γὰρ ἀπο-

ἀπολογούμενον κατηγόρησε λοιπὸν τῶν Ἀρειανῶν, ὅτι γεγράφασιν, Οὐκ ἦν ὁ υἱὸς πρὶν γεννηθῇ, οὐκ ἦθελον αὐτὸν εἶναι ἐδὲ πρὸ τῆς σάρκα γενέσεως.

Idem de Synodo Arimini & Seleuciæ: Μᾶλλον δὴ Ἀκάκιος τί ἂν εἴποι πρὸς Εὐσέβιον τὸν ἑαυτῷ διδάσκαλον, ὃς οὐ μόνον ὑπέγραψεν ἐν τῇ κατὰ Νίκαιαν συνόδῳ, ἀλλὰ καὶ δι' ἐπιστολῆς ἐδήλωσε τοῖς ὑπ' αὐτὸν λαοῖς, ταύτην εἶναι πίστιν ἀληθῆ τὴν ὁμολογηθεῖσαν ἐν τῇ κατὰ Νίκαιαν συνόδῳ. εἰ γὰρ μή, ὡς ἠθέλησεν, ἀπελογήσατο διὰ τῆς ἐπιστολῆς, ἀλλά γε τὰς λέξεις οὐκ ἠρνήσατο. ἀλλὰ μὴ κατηγόρησε τῶν Ἀρειανῶν, ὅτι λέγουσιν, οὐκ ἦν, πρὶν γεννηθῇ, ὁ υἱός, οὐδὲ πρὸ Μαρίας ἤθελον αὐτὸν εἶναι.

Ibid. οὐδὲ ἀπὸ Καισαρείας τῆς Παλαιστίνης Εὐσεβίου γράφων πρὸς Εὐφρατίωνα τὸν Ἐπίσκοπον οὐκ ἐφοβήθη φανερῶς εἰπεῖν, ὅτι ὁ Χριστὸς οὐκ ἔστιν ἀληθινὸς θεός.

ΕΥΣΕΒΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΕΩΣ ΤΟΥ ΑΡΕΙΑΝΟΦΡΟΝΟΣ

Ἐπιστολὴ πρὸς οὗ τῆς παροικίας αὐτῆς.

Τὰ περὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς πίστεως πραγματευθέντα κατὰ τὴν μεγάλην σύνοδον τὴν ἐν Νικαίᾳ συγκροτηθεῖσαν ἐκεῖς μὲν ὑμᾶς, ἀγαπητοί, οὐ λίαν μεμαθηκέναι, τῆς φήμης προτρέχειν εἰωθύσης τὰ περὶ τῶν πραττομένων πραγμάτων ἀκριβῆ λόγον, ἀλλ' ἵνα δὴ ἐκ ταύτης ἀκοῆς τὰ τῆς ἀληθείας ἑτοίμως ὑμῖν ἀπαγγείλῃ, ἀναγκαίως διεπεμψάμεθα ὑμῖν πρῶτον μὲν τὴν ὑφ' ἡμῶν προτεθεῖσαν περὶ τῆς πίστεως γραφήν, ἔπειτα τὴν δευτέραν, ἐν ταῖς ἡμετέραις φωναῖς προσθήκας ἐπιβαλόντες ἐκδεδώκασι. Τὸ μὲν οὖν παρ' ἡμῶν γράμμα ἐπὶ παρουσίᾳ τῆς θεοφιλεστάτου ἡμῶν Βασιλέως ἀναγνωσθὲν εὖτε ἔσχεν τὸ δοκίμως ἀποφανθὲν τοῦτον ἔχει τὸν τρόπον, καθὼς παρελάβομεν παρὰ τῶν περὶ ἡμῶν Ἐπισκόπων, ἐν τῇ πρώτῃ καθηχήσει, ἐν ὅτε τὸ λουτρὸν ἐλαμβάνομεν καθὼς ἀπὸ τῶν θείων γραφῶν μεμαθηκαμεν. καὶ ὡς ἐν τῷ πρεσβυτέρῳ, καὶ ἐν αὐτῇ τῇ ἐπισκοπῇ ἐπιστεύομέν τε καὶ ἐδιδάσκομεν, ἅτινα καὶ πιστεύοντες τὴν ἡμετέραν πίστιν ὑμῖν προσαναφέρομεν. ἔστι δὲ αὕτη.

Πιστεύομεν εἰς ἕνα θεὸν πατέρα παντοκράτορα τῶν τε ἁπάντων ὁρατῶν τε καὶ ἀοράτων ποιητήν. καὶ εἰς ἕνα κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν τοῦ θεοῦ λόγον, θεὸν ἐκ θεοῦ, φῶς ἐκ φωτὸς, ζωὴν ἐκ ζωῆς, υἱὸν μονογενῆ, πρωτότοκον πάσης κτίσεως πρὸ πάντων τῶν αἰώνων, ἐκ τοῦ πατρὸς γεγεννημένον, δι' οὗ καὶ ἐγένετο τὰ πάντα, τά τε ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ τὰ ἐν τῇ γῇ· τὸν διὰ ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν σαρκωθέντα, καὶ ἐν ἀνθρώποις πολιτευσάμενον, καὶ παθόντα, καὶ ἀναστάντα τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ, καὶ ἀνελθόντα πρὸς τὸν πατέρα, καὶ ἥξοντα πάλιν ἐν δόξῃ κρῖναι ζῶντας καὶ νεκρούς. Καὶ εἰς τὸ ἅγιον πνεῦμα, τὸ παράκλητον δὲ διδόμενον τοῖς πιστεύσασιν εἰς τὴν ἐπαγγελίαν αὐτῶν, πορευθεῖσι μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ υἱοῦ, καὶ τοῦ ἁγίου πνεύματος. Περὶ ὧν καὶ διαβεβαιούμεθα οὕτως ἔχειν καὶ οὕτω φρονεῖν, καὶ μέχρι θανάτου ὑπὲρ ταύτης ἐνίστασθαι τῆς πίστεως, ἀναθεματίζοντες πᾶσαν ἄθεον αἵρεσιν. Ταῦτα ἀπὸ καρδίας καὶ ψυχῆς πάντοτε πεφρονηκέναι, ἀξ ὅπερ ἴσμεν ἑαυτοὺς καὶ νῦν φρονεῖν τε καὶ λέγειν ἀπ' ἀληθείας, ἐπὶ τοῦ θεοῦ τοῦ παντοκράτορος, καὶ τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ μαρτυρόμεθα, δεικνύναι ἔχοντες δι' ἀποδείξεων, καὶ πεῖσαι ὑμᾶς, ὅτι καὶ ἐν τοῦτο παρελθυθότες χρόνους ἕως ἐστιν ἐπιστεύομέν τε, καὶ ἐκηρύσσομεν. Ταύτης ὑφ' ἡμῶν ἐκτεθείσης τῆς πίστεως οὐδενὶ παρῆν ἀνάλογίας τόπος. αὐτὸς τε πρῶτος ὁ θεοφιλέστατος ἡμῶν Βασιλεὺς ὀρθότατα πάντα προεῖχεν αὐτὴν ἐμαρτύρησεν. ὅτε τε μὲν αὐτὸν φρονεῖν συνωμολόγησε, καὶ ταύτην τὰς πάντας συγκατατιθέσθαι, ὑπογράφειν τε τοῖς δόγμασι, καὶ συμφωνεῖν τούτοις αὐτοῖς παρεκελεύετο, ἑνὸς μόνου προσεγγραφέντος ῥήματος τοῦ ὁμοουσίου, ὃ καὶ αὐτὸ ἑρμήνευσε λέγων, ὅτι μὴ κατὰ τὰ σωμάτων πάθη λέγειν ὁμοίους, ὅτε οὐ κατὰ διαίρεσιν, ὅτε κατά τινα ἀποτομὴν ἐκ τοῦ πατρὸς ὑπόστηναι μηδὲ γὰρ δύνασθαι τὴν ἄϋλον καὶ νοερὰν καὶ ἀσώματον Φύσιν σωματικόν τι πάθος ὑφίστασθαι, θείοις δὲ καὶ ἀπορρήτοις λόγοις πρέπειν τὰ τοιαῦτα νοεῖν. καὶ ὁ μὲν σοφώτατος ἡμῶν καὶ εὐσεβέστατος Βασιλεὺς τοσαῦτα ἐφιλοσόφει. οἱ δὲ περὶ τὰ ὁμοούσιον προσθήκης τῷδε τῷ γράφῳ πεποιήκασι.

Η ΕΚ ΤΗΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΥΠΑΓΟΡΕΥΘΕΙΣΑ ΠΙΣΤΙΣ.

Πιστεύομεν εἰς ἕνα θεὸν πατέρα παντοκράτορα, πάντων ὁρατῶν τε καὶ ἀοράτων ποιητήν· καὶ εἰς ἕνα κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν υἱὸν τοῦ θεοῦ, γεννηθέντα ἐκ τοῦ πατρὸς μονογενῆ, τοῦτ' ἔστιν ἐκ τῆς οὐσίας τοῦ πατρὸς, θεὸν ἐκ θεοῦ, φῶς ἐκ φωτὸς, θεὸν ἀληθινὸν ἐκ θεοῦ ἀληθινοῦ, γεννηθέντα, οὐ ποιηθέντα, ὁμοούσιον τῷ πατρὶ, δι' οὗ τὰ πάντα ἐγένετο, τά τε ἐν τῷ οὐρανῷ, καὶ τὰ ἐν τῇ γῇ, τὸν δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους, καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν κατελθόντα, καὶ σαρκωθέντα, ἐνανθρωπήσαντα, παθόντα, καὶ ἀναστάντα τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ, ἀνελθόντα εἰς οὐρανοὺς, καὶ ἐρχόμενον κρῖναι ζῶντας καὶ νεκρούς. Καὶ εἰς τὸ ἅγιον πνεῦμα. τοὺς δὲ λέγοντας, ἦν ποτὲ, ὅτε οὐκ ἦν, καὶ ὅτι πρὶ μὴ οὐκ ὄντων ἐγένετο, ἢ ἐξ ἑτέρας ὑποστάσεως, ἢ οὐσίας φάσκοντας εἶναι, ἢ κτιστὸν, ἢ τρεπτὸν, ἢ ἀλλοιωτὸν τὸν υἱὸν τοῦ θεοῦ ἀναθεματίζει ἡ καθολικὴ ἐκκλησία.

Καὶ δὴ ταύτης τῆς γραφῆς ὑπαγορευθείσης, ἔπαρκες εἶναι ἔδοξεν αὐτοῖς, τὸ ἐκ τῆς οὐσίας τοῦ πατρὸς, καὶ τὸ τῷ πατρὶ ὁμοούσιον οὐκ ἀνεξέταστον αὐτοῖς καταλιμπάνομεν. ἐπερωτήσεις τοιγαροῦν καὶ ἀποκρίσεις ἐλήλυθεν

ἀνεκι-

ἀνεκινδύνῳ, ἐβασάνιζε τὸ λόγῳ τὴν διάνοιαν τῶν ἀρειμανίων. καὶ δὴ τὸ ἐκ τῆς οὐσίας ὁμολογεῖν πρὸς αὐτῶν δηλωτικὸν εἶναι τοῦ ἐκ μὲν τοῦ πατρὸς εἶναι, τὸ μὲν ὡς μέρος ὑπάρχειν τοῦ πατρός. ταύτῃ γὰρ ὑμῖν ἐδόκει καλῶς ἔχειν συγκατίθεσθαι τῇ Δαμασίᾳ, τῆς εὐσεβοῦς διδασκαλίας ὑπαγορευούσης ἐκ τοῦ πατρὸς εἶναι τὸν υἱόν, οὐ μὴν μέρος τῆς οὐσίας αὐτοῦ τυγχάνειν. διόπερ τῇ διανοίᾳ καὶ αὐτοὶ συντιθέμεθα, οὐδὲ τὴν φωνὴν τοῦ ὁμοουσίου προσιτέμνοι, τὸ τῆς εἰρήνης σκοπὸν πρὸ ὀφθαλμῶν ἡμῖν κειμένην, καὶ τὸ μὴ τῆς ὀρθῆς ἐκπεσεῖν διανοίας. Καλῶς τε αὖτε δὲ καὶ τὸ γεννηθέντα καὶ ποιηθέντα καλεδεξάμεθα, ἐπειδὴ τὸ ποιηθὲν κοινὸν ἔφασκεν εἶναι πρόσρημα τῶν λοιπῶν κτισμάτων τῶν διὰ τοῦ υἱοῦ γενομένων, ὧν οὐδὲν ὅμοιον ἔχειν τὸν υἱόν. διὸ δὴ μὴ εἶναι αὐτὸν ποίημα τοῖς δι' αὐτοῦ γενομένοις ἐμφερές, κρεῖττον δὲ ἡ καλῶς πᾶν ποίημα τυγχάνειν τοῦτος, ἢν ἐκ τοῦ πατρὸς γεγεννῆσθαι τὰ θεῖα διδάσκει λόγια, τὸν τρόπον τῆς γενέσεως ἀνεκφράστως καὶ ἀνεπιλογίστως πάσῃ γενητῇ φύσει τυγχάνοντος. ἔτω δὲ καὶ τὸ ὁμοούσιον εἶναι τοῦ πατρὸς τὸν υἱὸν ἀξιοῦμεν ὁ λόγος σωίζειν τὸν καθ' ὑπόνοιαν τῶν σωμάτων τρόπον, οὐδὲ πῇς θνητοῖς ζώοις ὑφεστηκόσιν, ἔτε γὰρ καθ' διαίρεσιν τῆς οὐσίας, ἔτε καθ' ἀποτομήν, ἀλλ' οὐδὲ καθ' ἑτεροίωσιν, ἢ τροπήν, ἢ ἀλλοίωσιν τοῦ τοῦ πατρὸς οὐσίας τε καὶ δυνάμεως. τούτων γὰρ πάντων ἀλλοτρίαν εἶναι τὴν ἀγέννητον τοῦ πατρὸς φύσιν, ὑφεστηκὸς δὲ εἶναι τὸ ὁμοούσιον τῷ πατρὶ τοῦ μηδεμίαν ἐμφέρειαν πρὸς τὰ γενητὰ κτίσματα τὸν υἱὸν τοῦ θεοῦ φέρειν, μόνῳ γὲ τῷ πατρὶ τῷ γεγεννηκότι κατὰ πάντα τρόπον ἀφωμοιῶσθαι, καὶ μὴ εἶναι δι' ἑτέρας τινὸς ὑποστάσεως τε καὶ οὐσίας, ἀλλ' ἐκ τοῦ πατρός. ᾧ καὶ αὐτῷ τοῦτον ἑρμηνευθέντα τὸν τρόπον καλῶς ἔχειν ἐφάνη συγκατατίθεσθαι, ἐπεὶ καὶ τῶν παλαιῶν τινὰς λογίους καὶ ἀπιφανεῖς ἐπισκόπους καὶ συγγραφέας ἔγνωμεν ἐπὶ τοῦ τοῦ πατρὸς καὶ υἱοῦ θεολογίας τῷ τοῦ ὁμοουσίου χρησαμένους ὀνόματι. Ταῦτα μὲν οὖν ἐκ τοῦ ἐκτεθείσης εἰρήσθω πίστεως, ἣν συνεφωνήσαμεν οἱ πάντες οὐκ ἀνεξετάστως, ἀλλὰ κατὰ τὰς ἀποδοθείσας διανοίας. ἐφ' αὐτοῦ δὲ θεοφιλεστάτου βασιλέως ἐξετασθείσας, καὶ τοῖς εἰρηνικοῖς λογισμοῖς συνομολογηθείσας. καὶ τὸν ἀναθεματισμὸν δὲ τὸν μετὰ τὴν πίστιν πρὸς αὐτῶν ἐκτεθεῖσαν ἄλυτον εἶναι ἠγησάμεθα, διὰ τὸ ἀπείργειν ἀγράφοις χρῆσθαι φωναῖς. διὸ μέχρι νῦν πᾶσα γέγονε σύγχυσις καὶ ἀκαταστασία τῆς Ἐκκλησίας. μηδεμιᾶς γοῦν θεοπνεύστου γραφῆς τῷ ἐξ οὐκ ὄντων, καὶ τῷ ἦν ποτὲ ὅτε οὐκ ἦν, καὶ τῆς ἐξῆς ἀπειλημμένοις κεχρημένης, οὐκ εὔλογον ἐφάνη ταῦτα λέγειν καὶ διδάσκειν. ᾧ καὶ αὐτῷ καλῶς ἐδόξαμεν σωεθέμεθα, ἐπεὶ μηδὲ ἐν τῷ πρὸ τούτου χρόνῳ τοῖς εἰωθόσι συγχρῆσθαι τοῖς ῥήμασιν. ἐπὶ τὸν δὲ ἀναθεματίζειν τὸ πρὸ δὲ γεννηθῆναι οὐκ ἦν, οὐκ ἄτοπον ἐνομίσθη, τῷ πᾶσιν ὁμολογεῖσθαι εἶναι τὸν υἱὸν τοῦ θεοῦ πρὸ τὸ κατὰ σάρκα γεννήσεως. ἤδη δὲ ὁ θεοφιλέστατος ἡμῶν βασιλεὺς τῷ λόγῳ καλεσκύλαξε, καὶ καλῶς τὴν ἔνθεον αὐτοῦ γέννησιν, πρὸ πρὸ πάντων αἰώνων, εἶναι αὐτόν. ἐπεὶ καὶ πρὶν ἐνεργείᾳ γεννηθῆναι, δυνάμει ἦν ἐν τῷ πατρὶ ἀγεννήτως, ὄντος τοῦ πατρὸς ἀεὶ πατρὸς ὡς καὶ βασιλέως ἀεί, καὶ σωτῆρος ἀεὶ δυνάμει πάντα ὄντος, ἀείπε καθ' τὰ αὐτοῦ καὶ ὡσαύτως ἔχοντος. Ταῦτα ὑμῖν ἀναγκαίως διετεμψάμεθα, ἀγαπητοί, τὸ κεφάλαιον τῆς ἡμετέρας ἐξετάσεως φανερὸν ὑμῖν καθιστῶντες. καὶ ὡς εὐλόγως τότε μὲν καὶ μέχρις ἑκάστης ὥρας ἐνιστάμεθα, ὅτε ἡμῖν τὰ ἑτεροίως γραφέντα προσέπιπτε. Τότε δὲ φιλονείκως τὰ λυτέα καλεδεξάμεθα, ὅτε ἡμῖν δυσνωμόνως τοὺς λόγους ἐξετάζοντι τὴν διάνοιαν ἐφάνη σωτρέχειν τοῖς ὑφ' ἡμῶν αὐτῶν ἐν τῇ προκειμένῃ πίστει ὁμολογημένοις.

Ex Photio. 163, 37. Ἀνεγνώσθη Εὐσεβίου τοῦ Παμφίλου ἡ εἰς Κωνσταντῖνον τὸν μέγαν βασιλέα ἐγκωμιαστικὴ πραγματεία, ἐν ᾗ προεῖχεν ἥτε τοῦ ἀνδρὸς ἄλλη πολιτεία ἐξ αὐτῆς πρώτης ἡλικίας ἀρξομένη, καὶ ὅσα πρὸς τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν ξυντελοῦσι πράξεις, μέχρις οὗ τὸν βίον ἀπέλιπεν εἰς ἐξηκοστὸν καὶ πέμπτον προβεβηκὼς χρόνον. ἔστι μὲν οὖν καὶ ταύτῃ τὴν φράσιν ὁμοίως ἑαυτῷ, πλὴν μικρόν τι πρὸς τὸ λαμπρότερον ἐκτεθειάσθαι αὐτῷ ὁ λόγος, καὶ λέξεις εἰς τὸ ἀνθηρότερον ἐνιαχοῦ συνελήφθησαν, τὸ μὲν τοι καθ' τὴν ἑρμηνείαν ἡδονῆς καὶ χάριτος, οὐδὲν μέγα, ὥσπερ οὐδὲ ἐν τοῖς ἄλλοις, ἐμφαίνεται. Καταγρώνυσι δὲ ἐν ταύτῃ αὐτοῦ τῇ τετραβίβλῳ πάμπολλα χωρία ἐξ ὁλοκλήρου τῆς ἐκκλησιαστικῆς αὐτοῦ δεκαλόγου ἱστορίας. λέγει μὲν οὖν καὶ αὐτὸς ἐν Νικομηδείᾳ τὸν μέγαν Κωνσταντῖνον βαπτίσασθαι μέχρι τότε τὸ λυτρὸν ἀναβαλλόμενον, ἅτε δὴ ἐν θυμίᾳ ποιούμενον τοῖς Ἰορδάνου τὸ λυτρὸν ὑποδέξασθαι. τίς δὲ ὁ βαπτίσας, οὐδὲν δηλοῖ. πρὶν μέν γε τὴν Ἀρειανῆς αἱρέσεως οὐδὲν σαφὲς ἀπαγγεῖλαι, οὐδ' εἰ τὴν δόξης ἐκείνης ἔσχεν, οὐδ' ὅτι μεταβέβληται, ἀλλ' οὐδ' ὅτι φαύλως ἢ ὀρθῶς ἐδόξασεν Ἀρείου, καίτοι ἀνάγκην ἔχων ἐν μνήμῃ ταῦτα ποιήσασθαι, ἅτε δὴ μέγα μέρος ἐπεχούσης τὴν σωδὸν τῶν τοῦ μεγάλου πράξεων Κωνσταντίνου. κἀκείνης πάλιν ἐξαπατώσης τὴν πρὸ τούτων λεπομερεστάτην ἱστορίαν. ἀλλὰ φασὶν μὲν ἐμπεσεῖν μεταξὺ Ἀρείου καὶ Ἀλεξάνδρου, τὴν αἵρεσιν δ' ὕστερον λέγων καὶ ὑποκρυπτόμενον ἀποφαίνεται, ὅπου τε τῇ φασκούσῃ λίαν ἀληθῆ τὴν θεοφιλῆ βασιλέα, καὶ ἀγωνίσασθαι Δία τε τὸν Ὅσιον, ὃς Κορδούης, ἐπεσκόπει, εἰς φιλίαν καὶ ὁμόνοιαν συζεῦξαι τὸν φασιάζοντα καὶ πρὸς ἀλλήλους ἔριδος ἀφεμένους καὶ τῶν τοιούτων ζητήσεων. ὡς δ' οὐκ ἔπεισε, συνόδου πανταχόθεν ἀθροίσαι, καὶ τὴν ἐμπεσοῦσαν ἔριν εἰς εἰρηνικὸν διαλύσασθαι. ἐμοὶ μὲν εἰς τὸ ἀκριβὲς καὶ ὑπόδηλον ἀναγεγράφθαι. ὅτου δ' ἕνεκα ὥσπερ αἰσχυνομένου ἐοικὼς καὶ μὴ βουλομένου δημοσιεύειν Ἀρειον, πλὴν τῆς συνόδου ἐξενηνεγμένων κατ' αὐτὸ ψῆφον, καὶ τῶν συνασπισάντων αὐτῷ καὶ συνεξωθισθέντων τὴν δικαίαν ἧτταν, ἐμοὶ μὲν ἀλλὰ οὐδ' ὅλως θεόθεν πᾶς ὀφθαλμὸς εἶδεν ἔνδικον Ἀρείου καταστροφὴν, οὐδὲν τούτων ἄγαν εἰς φῶς, πλὴν τῆς συνόδου καὶ τῶν ἐν αὐτῇ πραχθέντων ἱστορίαν παρεδράμε. διὸ καὶ τὴν πίστιν Εὐσταθίου μέλλων διηγεῖσθαι ἅτε τὸ ὀνόματος μέμνηται, οὐδ' ὅσα περὶ αὐτὸν ἐτολμήθη, καὶ εἰς ἔργον ἀποβεβήκει. ἀλλ' εἰς φασὶν καὶ παραχλὴ ἀναγαγὼν καὶ ταῦτα, χολήνιος. καὶ πάλιν ἀπολέγει Ἐπισκόπων καὶ τὴν Ἀντιόχειαν συνεδραμηκότων, οὐδὲ Βασιλέως καὶ συνεργίαν, καὶ τὸ φασιάζον καὶ παραπόμενον εἰς τὸ εἰρηναῖον μεταβεβληκότων, ὁμοίως δὲ καὶ ἐν οἷς ὁ πολύαθλος ἐσκαιωρήθη

Ἀθανά-

Αθανάσιον, εἰς ταῦτα τὴν ἱστορίαν ἑρμήνευσε ἐπαφῆναι, κἀστεως μὲν ἐμποδισθῆναι πάλιν τῆ παρεκτῆς τὴν Αλεξάνδρειαν λέγειν, καὶ ταύτην περιῦσθῆναι Επισκόπων παρουσίᾳ τὴν βασιλικὴν ἐχόντων συμμαχίαν. εἰδὲ τις ἦν ὁ κατιάζων, εἰδ' ὅπως ἡ κάσις, ἢ τί καὶ πρέξαντες τὴν ἔρμν ἐπεραύνων, εἰδ' ὅλως πιέσαι δυνάμενον. καὶ οχεδὸν ἐν οἷς Επισκόπων πρὸς ἀλλήλους φιλονεικίαι περὶ δογμάτων, ἢ περί τινων ἄλλων διαφωνίαν γενόμενοι, τὸν αὐτὸν τῆ ὑπικρύψεως ἐν τῆ διηγήσει τύπον διαφυλάττει.

Idem 5, 9. Ανεγνώσθη Ευσεβίου ἐλέγχου καὶ ἀπολογίας λόγοι δύο, καὶ ἕτεροι δύο, οἵ τινες πρὸς τοὺς πρότερους δύο ἔν τισι ῥητοῖς διαλλάττοντες ἐν τοῖς ἄλλοις τῇ τε λέξει καὶ τῇ διανοίᾳ οἱ αὐτοί εἰσιν. εἰσάγει δ' ὡς ἀπὸ τῶν Ελλήνων τινὰς ἀπορίας κατὰ τῶν ἀμωμήτου θρησκείας ἡμῶν καὶ ταύτας καλῶς, εἰ καὶ μὴ ἐν πᾶσιν, ἀπολύει. Τὸ δὲ φάσιν οὐκ ἔστιν ὁδαμοῦ ὅτε ἡδύς, ὅτε λαμπρύνηται χαίρων, πολυμαθὴς δέ ἐστιν ὁ ἀνὴρ, εἰ καὶ τὴν ἀγχίνοιαν, καὶ τὸ σεμνὸν καὶ ἦθος, ὡς πρὸς τὴν ἀκρίβειαν τὴν ἐν τοῖς δόγμασιν, ἐνδεέστερος. Καὶ γὰρ κἂν τόποις ἐν πολλοῖς αὐτόν ἐστιν ἰδεῖν τὸν υἱὸν βλασφημοῦντα, καὶ δεύτερον αὖτον καλοῦντα, καὶ ἀρχιτεκτονον, καὶ ἄλλα τινὰ τῆς Αρειανικῆς λύσσης βλασφήματα. δῆλον δ' ὡς ὅτι Κωνσταντίνου μεγάλου ὅτου ἤνθησε, &c.

Zonaras Tom. III, 9, 6. Ὧν ἦ τότε τὰ Αρείου πρεσβεύοντων καὶ ὁ Παμφίλου Ευσεβίου τὸν ἐν Καισαρείας τυγχάνων ἐπίσκοπος, ὃς μετιπέπτα λέγει) ἀποδῆναι τῆς Αρείου δόξης, καὶ ὁμογνωμονῆσαι τοῖς σωαΐδιον τὸν υἱὸν καὶ ὁμοούσιον τῷ πατρὶ δογματίζουσι, καὶ διεχθῆναι πρὸς τοὺς ἁγίους πατέρας ἐς κοινωνίαν. μᾶλλον μὲν τοι ἐν τῷ περικλικῷ τὸ πεῶτης σωόδου καὶ ὑπερμαχῶν εὕρηται τὸ πεῶν. ὅτω μὲν ἂν ταῦτα ἱστόρηνα πρός τινων εὕρηται. ἀμφίβολα δ' ἐκεῖνα αὐτὰ δι' ὧν ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ ἱστορίᾳ εὕρηται συγγεγραφότα, πῆσι. πολλαχοῦ δὲ ἐν τῷ εἰρημένῳ συγγράμματι δρειανίζων καταλαμβάνει). αὐτίκα „ πού που τῶν δεχῶν ἐν βιβλίοις, τὸν Δαβὶδ εἰσαγαγὼν λέγοντα, Αυτὸς εἶπε, καὶ ἐγενήθησαν. αὐτὸς ἐνετεί- „ λατο, καὶ ἐκτίσθησαν, φησὶ τὸν μὲν πατέρα καὶ ποιητὴν ὡς ποιητὴν, καὶ παντοκράτορα νομίζων βασιλικῷ „ προσήκοντα νοήματι, τὸν δὲ τότε δευτερεύοντα θεῖον λόγον τῆς πατρικῆς ὑπαργεῖα διαφορᾶς. καὶ „ μετά τινα λέγει τοῦτον ὡσανεὶ τὸ πατρὸς ὑπάρχοντα δύναμιν καὶ σοφίαν, καὶ τὰ διδυτρεῖα τῆς ἐπάντων βασιλείας καὶ δεχῆς ἐμπεπιστευμένον, καὶ αὖθις μετ' ὀλίγα, καὶ ὅτι ἐστὶν οὐσία τῆς προκόσμου ζώσης καὶ ὑφεστώσης, ἣ τῷ θεῷ καὶ τῶν γνητῶν δημιουργίαν ὑπηρετησαμένη. καὶ ὁ Σολομὼν λέγει προσώπῳ τῆς τοῦ Θεοῦ σοφίας, Κύριος ἔκτισέ με δεχὴν ὁδῶν αὐτοῦ, καὶ ἐξῆς. καὶ μεθ' ἕτερα πλείονα φάσκει, καὶ ὅτι πᾶσι τούτοις οἷα θεὸς λόγον προόντα καὶ πρὸ αἰώνων ἁπάντων ὑπάρχοντα, τὴν σεβάσμιον τιμὴν ἀπέδωκε τοῦ πατρὸς εἰληφότα προσκυνεῖσθαι ὡς ἂν θεόν. Ταῦτα καὶ ἕτερα δὴ τοῖς δρειανίζουσι δόγμασι δεικνύουσιν ὁμόφρονα τὸν Ευσέβιον; εἰ μή τις φαίη πρὸς τῆς ὑποψίας αὐτῷ πανηθῆναι τούτων τὴν συγγραφήν.

Nicephorus lib. VI, *cap.* XXXVII. *de Eusebio Pamphili: Sed & alia varia reliquit scripta, quæ multum Ecclesiæ adferunt utilitatis. Verum enimvero si talis fuerit, in multis tamen eum apparet Arii sententiam comprobasse, ut qui filium (sicuti id ex ejus scriptis colligere licet) creaturam vocet: quamvis Socrates, qui & ipse ex Novatianis res ecclesiasticas scripsit, in secundo Tomo maximopere persuadere contendit, recte eum virum sentire, eundemque sycophantice eo nomine à nonnullis impeti. atque ut id magno animo certius comprobet in defensione sua, dicta illius quædam ambiguitatem tamen complectentia contexit: eundemq; primæ Synodo adfuisse, atque una cum aliis suffragio suo & calculo εἰς τὸ ὁμοούσιον, sive in consubstantiale, consensisse refert. Ego vero, si ille quidem sine scripto rectam complexus est opinionem, Socrati non refragor: sin autem ex scriptis illius, quæ legi, res sit dijudicanda, multum abest, ut sanam sinceramque ejus de fide sententiam fuisse putem.*

Idem lib. VIII, *cap.* XVIII. *Eusebius sane alter, cui Pamphili cognomen inditum, adfuit & ipse Concilio, dubiusque etiam atque etiam secum consideravit, an promulgatæ fidei professioni assentiri deberet: atque aliquantulum assensione retenta, eam tandem approbavit, & subscriptione sua confirmavit. Ecclesiæ quoque suæ quærenti professionem & definitionem eam misit, in qua vocem quoque ὁμοούσιος declarat: ne cui suspectus fieret, tanquam tardius, aut neglectim, nulla adhibita cura, ei subscripsisset.*

Eod. cap. XLV. *Potissimum vero de iis Eustathius Antiochenus, & Eusebius Pamphili congressi decertarunt: atque uterque in subsistentia filium Dei, atque unum Deum in tribus subsistentiis profitebatur. Et Eustathius Eusebium incusabat, quod professionem fidei Nicenam novaret: atque hic rursum acquiescere se in decretis Nicenis dicebat.*

Hiero-

Hieronymus Apologetico in Rufinum: Vir doctissimus Eusebius (doctissimum dixi, non Catholicum, ne more solito mihi & in hoc calumniam struas) per sex volumina nihil aliud agit, nisi ut Origenem suæ ostendat fidei, id est Arrianæ perfidiæ.

Eodem: Sex libros, ut ante jam dixi, Eusebius Cæsariensis Episcopus Arrianæ quondam signifer factionis pro Origene scripsit, latissimum & elaboratum opus: & multis testimoniis approbavit Origenem juxta se Catholicum, id est juxta nos, Arrianum esse.

Eodem: Laudavi Eusebium in Ecclesiastica historia, in digestione temporum, in descriptione sanctæ terræ: & hæc ipsa opuscula in Latinum vertens meæ linguæ hominibus dedi. Num ex eo Arrianus sum, quia Eusebius, qui hos libros condidit, Arrianus est?

Idem ad Pammachium & Oceanum de erroribus Origenis: Fortissimos libros contra Porphyrium scribit Apollinaris: Ecclesiasticam pulchre Eusebius historiam texuit. Alter eorum dimidiatam Christi introduxit œconomiam: alter impietatis Arrii apertissimus propugnator est.

Georgius Syncellus: Τότοις τοῖς χρόνοις ὁ μέγας καὶ θαυματουργὸς Γρηγόριος ἐν πελαγίσι τὸ καλὸν Χριστοῦ φιλοσοφίας κατέλαμπεν. ἔ μνήμιον ἀρμόζουσαν ὁ Καισαρείας Εὐσέβιος ὧν οἶδα τίνος ἕνεκα καὶ περ Ωριγένους τοῦ δυσεβοῦς ἀλόγοις ἐνδιατρίψας ἐγκωμίοις ὁ πεποίηκε τὸ κάθ' ἕλης τὸ οἰκουμένης θρηκευμένον. *Paulo post:* νομίζω δὲ τὸ Εὐσέβιον τὸ τῆς θείας λόγιος τοῦ θαυματουργοῦ, καὶ θεοφόρου Γρηγορίου μέγιστος σιωπῆσαι διὰ τὸ παντελῶς τῶν δογμάτων ἀκέραιον καὶ ἀλλότριον τῶν Ωριγένους ληρημάτων, καὶ τῶν Αρείου βλασφημιῶν, οἷς Εὐσέβιος ἐλελώβητο.

Idem. Ωριγένης αὐχῶν ὅπι λόγοις σοφισμένοις καὶ μύθοις ἑλληνικοῖς ἀπελείφθη τοῦ τηλικούτου σεφάνου, οὐδὲν διὰ θείας χρηστότητος, ἀλλὰ δι' ὑπερήφανον καὶ αὐτοκίνητον γνώμην. ἀλλὰ ταῦτα Εὐσεβίῳ τῷ Καισαρείας ὁ δοκεῖ, ὃς μείζω πάντων ἁγίων καὶ διδασκάλων αὐτὸν ἀποδεῖξαι σπουδάζων ἐν ἕκτῳ τῆς ἐκκλησιαστικῆς αὐτοῦ ἱστορίας λόγῳ, ὁμοφρονῶν αὐτῷ, πολλοῖς ἐγκωμίοις αὐτὸν ἐνυβρίζει, μὴ εἰδὼς ἃ λέγει, ἢ ποῖ ὧν ἀφοσιοῦται. πάνυ γὰρ ὀλίγων ποῖ τῶν καθ' ἡμᾶς τούσδε τοὺς χρόνους ἱερῶν καὶ μακαρίων πατέρων ὑπομνηθεὶς, Κλήμεντος τοῦ λεγομένου Στρωματέως, Ιππολύτου τοῦ ἱερομάρτυρος, Αφρικανοῦ τοῦ μεγάλου Αλεξανδρείας, καὶ ἄλλων, μόνου τοῦ καταφρονοῦντος Ωριγένους τοῦ ἐκ παιδὸς ἀναγωγὴν ἐκθαύζει μέχρι τοῦ ἐν τῷ μαρτυρίῳ λειποψυχήσεως. Φαβιανὸν γὰρ τὸν λεχθέντος ἱερομάρτυρος καὶ ὑποσκόπου Ρώμης πέρι, καὶ Βαβυλᾶ τοῦ τῆς Ανιόχου, καὶ Αλεξάνδρου Ιεροσολύμων ἐν ὀλίγοις διεξῆλθε τοῖς ῥήμασιν. ὑπὲρ δὲ τὸν ὁμόφρονα ἐλθὼν Ωριγένει καλὸν τὸν διωγμὸν ξυμβάντα, οἷα, καὶ ὅσα, καὶ ὁποίας ἔτυχε τελωτῆς, &c.

TELOS.

LVGDVNI BATAVORUM, Typis Nicolai Herculis, Sumptibus Joannis Janssonii, Bibliopolæ Amstelodamensis, 1658.

JOSEPHI SCALIGERI,

JULI CÆSARIS A BURDEN FILI,

ANIMADVERSIONES

IN

CHRONOLOGICA

EUSEBII,

Tertiâ propemodum parte auctiores atque emendatiores.

Typographus Lectori.

Monendus es, Lector, *novâ hâc Editione quamplurima à divino illo Viro Animadversionibus accedere. Quod ut omnibus constaret, additamentis plerisque commata in margine paginarum adscripsimus. Interpolationes cæteras annotare, infiniti est, ne dicam supervacui, laboris.*

JOSEPHI SCALIGERI,

JULI CÆSARIS A BURDEN FILI,

ANIMADVERSIONES

In Chronologica EUSEBI.

CONSILIUM AUCTORIS, ET FINIS SCRIPTIONIS.

ANtequam ad hæc Chronica illustranda aggredimur, fortasse à nobis quispiam illa trita exegerit, & à vulgo scriptorum usurpata, de auctoris vita, ejus operibus, & aliis id genus, quibus limina Commentariorum prætexi solent. Nos verò non negamus multa in antecessum dici posse, quæ non minus ad auctorem, quam ad ejus opus spectant, quæ neque injucunda lectu futura erant, neque legentibus infructuosa, addo etiam non aliena à Commentariorum, aut Animadversionum instituto. Quia vero ea tantum attingere decrevimus, quæ ad illustrationem & emendationem hujus operis duntaxat pertinent, reliqua autem, quæ extra hos fines sunt, ut ea, quæ de auctore dici possunt, item quæ ex immenso historiarum pelago per totum corpus operis diffusa sunt, iis relinquimus, qui ea plene & ex dignitate & cum majore otio tractare possunt. Denique quia Animadversionum modum excedere nolumus, ea tantum tangemus, sine quibus omnis opera, quæ in hoc libro collocari potest, inanis & inutilis futura est; hoc est, quod fuerit consilium auctoris, quæ finis, & quę operis dispositio. Quum igitur hostes Christiani nominis inter ea, quibus argumenta sua ad oppugnandam religionem instruebant, non mediocre telum esse putarent, vetustatem Deorum suorum, Christianismum autem χθὲς & πρώϊω prodiisse, eoque argumento insolentius vectarentur, exorti sunt Scriptores pietate & doctrinâ præstantissimi, qui non solum vetustatem legis Mosaïcæ ex ipsorum Græcorum Commentariis asseruerunt, sed etiam antiquissimos Gentium Deos infra ætatem Moſis fuisse ostenderunt: eoque rem deduxerunt, ut hostes Christianismi adigerent ad alterutrum fatendum, aut vetustiorem quibusvis Diis Gentilium Mosem fuisse, aut falsa esse Græcorum instrumenta. Itaque hoc modo eos suo gladio jugulârunt: qua in re luculentam operam navârunt Justinus Martyr Christi, Tatianus, Clemens Alexandrinus, Athenagoras, Theophilus, & alii, quorum scripta ad nos pervenerunt. Ii omnes Inacho parem ætate Mosem ostendunt ex Apione Grammatico, & aliis, ut ipsos Deos Gentilium, ipsa templa, & oracula, ut ait Tertullianus, & sacra eorum unius Moſis scrinium sæculis vincat, in quo thesaurus collocatus est totius Iudaici sacramenti, & inde etiam Christiani. Impius quoque Porphyrius Mosem post Semiramin fuisse dicit: alii etiam quingentis annis, septem minus, ante Danaüm: Danaüm vero aliquot sæculis Inacho posteriorem, cujus æqualis fuerit Moses. Quia primam instrumentis auctoritatem summa antiquitas vindicat, instrumenta autem ipsa non à Christianis, sed à Gentibus ipsis petita sunt, neque quid ad hæc opponerent, Pagani haberent, nihil præterea superesse videbatur, nisi aut ut ingenua confessio ab ipsis exprimeretur, aut silentium pertinaciæ finem faceret. Quod certè feliciter cessit, ut & hac in parte Porphyrius manus daret. Sed Eusebius non satis putavit Gentiles premi domesticis testimoniis, nisi etiam nostris convincerentur. Nostra autem, hoc est, sacræ paginæ argumenta, accuratè perputata, magnam quidem vetustatem Moſi asserunt, ac supra omnes etiam vetustissimos Gentium Deos, sed tamen non tantam, quæ æqualis sit Inachi temporibus. Quare primus omnium Eusebius conatus est ostendere Exodum Hebræorum plusquam annis CCCXL initio Inachi posteriorem esse; quæ fuit unica aut præcipua caussa, quæ Eusebium ad hoc opus instituendum impulit. Qui enim ante eum de hac re scripserant, contenti Gentilium vernaculis testimoniis, Moſis vetustatem probare, atque ita Gentium pertinaciæ os obtundere, nihil aliud præterea fategerunt. Eusebius non satis esse putavit, nisi ex ipsius Moſis rationibus fides temporum adstrueretur. Atqui ex rationibus Moſis inferior Inachi temporibus reperietur. Hoc igitur primum in Chronologia emendandum putavit: quam primam caussam fuisse Eusebio hujus scriptionis & nos jam diximus, & ipse in procœmio Canonis apertè confitetur. Reliqua verò, quæ ipse in ratione temporum innovavit, partim statim infra, partim alibi, ubi res exiget, exponentur.

OPUS ET EIVS TITVLVS.

GRæcarum originum magnam ignorantiam diu fuisse, fidem fecerit sera tandem, & vix post multas Olympiadas inter Græcos mota temporum disputatio. Nam ante Herodotum Historiæ parentem, perpauci, in quibus Hecatæus Milesius, fores quidem ipsas pulsârunt, sed in vestibulo sacrarii hæserunt, intra penetralia, καὶ ἐντὸς ἀναπλόρων admitti non potuerunt. Accuratè quidem illi quæcunque vel in veteribus monimentis vel apud Poëtas, vel etiam in vulgaribus carminibus extabat priscarum rerum memoria, eam in literas referre studuerunt: sed quia designationem temporum, quæ Chronographiæ anima est, omiserunt, ii plus laboris posteritati ab omissione, quàm fructus à diligentia contulisse judicati sunt. Itaque Ephoro, Thallo, Theopompo, Castori, Eratosthenis, & omnium diligentissimo Dionysio Halicarnassensi occasio præbita hujus scriptionis diligentius tractandæ, quæ quidem vocatur χρονογραφία, cujus materia tempus, partes verò χρονολογία & κάνονες. Temporis, ut alias ex Varrone diximus, intervalla tria, ἄδηλον, μυθικὸν, (quod & ἡρωϊκὸν,) & ἱστορικόν. Igitur prior pars, quam χρονολογικὸν vocârunt, intervalla temporum, & ἐποχὰς examinat, prisca Tabularia discutit, fontes antiquitatis recludit, priorum scriptorum aut errores tollit, aut sequius dicta emendat, aut obscura illustrat: metas & terminos intervallis ponit: incerta à certis distinguit: ubi ab historia nullum est auxilium, à Mathesi petit: totius summæ ac disputationis definita capita, & annos collectos à certo & indubitato initio, ad certam finem perducit. Denique hanc partem nemo digne tractare & exequi potest, nisi ab omni doctrina, & multa lectione paratus. ἡ κανονικὴ altera pars hujus scriptionis ea, quæ in priore parte per demonstrationes, argumentorum necessitates, historiarum testimonia, intervallorum notationes in genere collecta sunt, sigillatim & per annos expansos, ac series suas digerit, annos cum annis comparat, Archontes cum Consulibus, Reges cum Cæsaribus, externa cum vernaculis confert, neque ulla Chronographia sine illa tributione absoluta esse potest, neque ullus eorum qui Chronica cum aliqua laude tractârunt, sine illa optatam metam contingere potuerunt. Priscorum igitur Græcorum, ac maximè Africani viri eruditissimi vestigiis hærens Eusebius, opus heroïcum, & omni laude majus instituens, ut reliquam eorum dispositionem, ita & partitionem sequutus est. Priorem partem χρονογράφιον vocat Georgius Monachus Tarasii Patriarchę Syncellus, æqualis temporum Caroli Magni: alibi χρονικὼ συγγραφίῳ. ὁμῶς τοι, inquit, Εὐσέβιος καὶ περὶ τῶν παγμαλείαν ἀ τῷ τυχεῖν συλλεξάμενος φιλοπόνως, καὶ ταύτῃ τῷ ἑαυτὸ χρονικῷ συγγραφῷ καταστεμνώσας. item aliquando vocat τὸν πρῶτον λόγον. Ipse Eusebius procœmio Historiæ Ecclesiasticæ simpliciter ac in genere χρονικὰ appellat. Epiphanius ἀγκυρωτῷ vocat χρονογραφίας numero plurali: Eusebius lib. x. Præparationis: item Cedrenus χρονικὲς κάνονας. Tamen secundum Bedam titulus videretur fuisse, *Chronica vera editionis*, χρονικὰ ἀληθεῖς ἐκδόζεως. Ita enim scribit in Chronico suo, in xv. anno Tiberii: *Iuxta verò Chronica eadem, quæ ipse Eusebius de vera editione, ut sibi videbatur,* „ *composuit.* Quemadmodum enim Africanus bis Chro- „ nica sua edidit, unde posteriorem editionem vocavit „ δευτέραν ἔκδοζιν, ita Eusebius videtur, quum suum „ Chronicon bis edidisset, posteriorē editionem ἀληθῆ „ ἔκδοζιν vocâsse. Hanc autem partem, quemadmodum antea Africanus fecerat, à primo homine, ad vicennalia Constantini Magni deduxit: cujus adhuc multæ supersunt reliquiæ, & Marcellinus Comes non sinit dubitare, qui Chronicon Hieronymi continuavit. *Post mirandum*, inquit, *opus, quod à Mundi fabrica, usque in Constantinum Principem Eusebius Cæsariensis hujus sæculi originem, tempora, annos, regna, virtutesque mortalium, & variarum artium repertores, omniumque pene Provinciarum monumenta commemoraus Græco edidit stilo.* Idem quoque, ut diximus, fecerat Africanus, & magnum thesaurum priscæ temporum & historiarum memoriæ in tres libros sui operis priores, (quinque autem conscripsit) congesserat. propterea Georgius Syncellus illum thesaurum χρονογραφίας ὁμάδα Αφρικανῦ vocat. Atque hæc de priore libro Chronicor. Eusebii. Alteram partem χρονικὸν vocat Georgius, sed frequentius τὸ κανόνα, ut quum ait, Εὐσεβίῳ ἐν προοιμίῳ τῦ κανόνῳ. item, τοῦτο προέθετο ἐν τῷ κανόνι αὐτῦ. Bis quoque τὸ κζ΄ πλάτῳ appellavit, hoc est, expansum opus, quod in hac parte anni omnes κζ΄ πλάτῳ & expansi ponuntur, qui in priore parte κάθ' ὁμάδα, καὶ ἀνακεφαλαιωδῶς comprehendebantur. Hoc melius illustratur loco Aniani Monachi vetustissimi, qui Libros quinque Africani τὰ κάθ' ὁμάδα vocat, Chronicon autem Eusebii τὸ κζ΄ πλάτῳ. De Eusebio enim verba faciens, ita scribit: ἔλη δὲ κὴ μετὰ τὸ πλατὺ τὼ Σαμψὰν τῦ κριτῦ, τὰ τὸ ἀναρχίας, ἤτοι τὸ ἱερώσης τῦ λαῦ μέχρι ἐπὶ τῷ καθ' πλάτῳ τόκ ἔθηκεν. ὁ δὲ Αφρικανὸς αὐτῶν ἐμνημόνδυζεν, κὴ τῇ τῦ χρονογραφίᾳ αὐτῦ ὁμάδι συμψηφισάμῳ ἤνωζεν. Atque hæc quidem de partibus operis, quod bipartitum fuit. Totum verò opus quomodo vocatum fuerit, melius, quàm quomodo vocandum à nobis erit, expediveto. Nam quemadmodum in jure Cognatio & Adoptio nunc generis, nunc speciei partes funguntur, ita universum hoc opus nunc Κανόνες χρονικοὶ, nunc χρονογραφίαι, nunc χρονικὰ vocantur. Videndum igitur, an è mente auctoris fuerit, ut plurale nomen universo operi, singulare alteri ex duabus partibus conveniat. Ego ita censeo, dum aliquis meliora adferat. & propterea universum opus Chronica vocentor, pars prior Chronologia, posterior Canon, vel, ut hactenus ei nomen hæsit, Chronicon Eusebii. Potest etiam simpliciter dici prior pars, altera pars Chronicorum Eusebii, ut vocat Georgius. Ita etiam Eusebius procœmio Canonis priorem libellum dixit, &, ut jam supra tetigimus, Georgius πρῶτον λόγον. Unde & alter potest dici δεύτερος λόγος. Præterea χρονικῶν κανόνων παντοδαπὴ ἱστορία totum opus quidem vocatum est, sed proprie prior pars est παντοδαπὴ ἱστορία. Nam verum est, quod diximus, generis nomen pro specie usurpatum fuisse.

DISPOSITVS VTRIVSQVE LIBRI EVSEBIANI. DIFFERENTIÆ DVÆ CODICVM SCRIPTORVM VNDE NATÆ.

QVis prioris partis dispositus, quæve œconomia fuerit, tametsi quum ad Græca pervenerimus, tunc locus erit latius eam rem tractandi, hîc tamen quædam strictim tangere, non erit alienum ab instituto nostro.

Quemad-

Quemadmodum igitur Eusebius in divinis commentariis προπαρασκευής, ut legis Iudaicæ, & inde Christianæ veritatem asseret, omnes veterum Philosophorum, Historicorum, Theologorum Ægyptiorum, Phœnicum, & Græcorum Bibliothecas reclusit, ut aut eorum vanitatem ex lege Dei argueret, aut vetustissimos Ægyptios, Chaldæos, Phœnicas, & Græcos de prophetarum Hebræorum fonte potasse, & sitim ingenii sui inde rigasse ostenderet: sic aliquot annis antea, ut vetustatem doctrinæ Mosaicæ probaret, præstantissimum Chronicorum & omnimodæ temporum historiæ opus instituerat: in cujus rei probationem spatiosius excurrenti per omnes literas orbis, & historias nationum peregrinandum fuit: Græcorum, Latinorum scripta conferenda, Asianarum, Europæarum, Libycarum nationum censuales evolvendi, & concatenationes temporum, ut „ Tertullianus loquitur, aperiendæ, *ut hujus sæculi origi-* „ *nem, tempora, annos, regna, virtutesque mortalium, & va-* „ *riarum artium repertores, omniumque pene provinciarum* „ *monumenta*, ut Marcellinus scribit, *commemoraret*. Itaque hæc prior pars verè ῥαψῳδὸς quidam historiarum fuit ex multiplici nationum, regnorum, urbium memoria contextus. Nullum fuit paulo vetustius regnum, imperium, Dynastia, aut regum successio, quorum quædam in priscis monimentis extaret mentio, quæ huic opulentissimo thesauro congerendo contributa non sit: ut meritò hæc prior pars παντοδαπὴ ἱστορία ab ipso auctore vocata fuerit: quanquam non inventum est Eusebii, sed Africani, cujus etiam paginas integras in priorem partem suam conjecerat Eusebius, ut suo loco videbimus. Et quidem satis est hæc de hac parte perstrinxisse. Ad alteram propero, quam & Chronicon, & Canonem vocatam proxime indicavimus. Rursus memineris, quemadmodum altera pars τὸ κατ' ὁμάδας, id est collatio temporum, dicta fuit, ita hanc dici τὸ κατὰ πλάτος, extensionem, quod in eo libro anni regnorum expansi inter se compositi comparantur, filo à natalibus Abrahami Patriarchæ deducto, qui est titulus & epocha Chronici Eusebiani. Primo loco series est annorum à nato Abrahamo per denarios collectorum. Sequentes series sunt eorum regnorum, aut nationum, quarum titulus in fronte Chronici prænotatus est, ut Hebræorum, Sicyoniorum, Argivorum, Athenienſium, Ægyptiorum. Vltima series laxior & spatiosior continet indiculos gestorum, & pericopas, sive periochas historicas: quo nomine nos illud spatium vocamus χωρίον ἱστορικόν. Hieronymo dicitur nunc *explanatio*, nunc *enodatio historiæ*, proculdubiò quia in Græco ἔκθεσις ἱστορική dicta fuit. Nam & ita quoque Græci χρονολόγοι. Hic est in genere contextus & census paginæ Chronici Eusebiani triplici serierum differentia distinctæ, annorum Abrahami, regnorum, & spatii historici: hoc est, si cum Græcis nobis res esset, ἐτῶν Ἀβραὰμ, συγχύσεως βασιλέων, ἐκθέσεως ἱστορικῆς. Hæc necessario ἐν προοιμίοις λόγῳ nobis præmittenda fuerunt, quod sine illis neque quis ordo Chronici Eusebiani fuerit, neque quid nos sequuti simus, intelligi potest. Nullum gestum in spatio historico extat, quod ad alicujus regni, nationis, aut Reip. tempora referendum non sit, tametsi sæpenumero illud gestum ad eam nationem, aut regnum pertineat. Propterea apud Marianum Scotum, qui totum Chronicon Eusebii in suum transfudit, ita legimus: SICYONIORVM. *Io Iasi filiæ mixtus est Iupiter.* ÆGYPTIORVM. *Hercules cognomento Desanaus in Phœnice clarus habetur.* Quid Io, aut Phœnice commune habent cum Sicyoniis? quid Europa cum Ægypto, aut Syria? Rursus: ATHENIENSIVM: *In Creta regnavit Asterius.* Item: ATHENIENSIVM: *Linus Thebæus clarus habetur.* Asterius, Linus, neuter Athenienſis fuit: neutri cum Athenienſibus ullum commercium. Quid plura? perlege totum Mariani Chronicon. Melior pars gestorum historicorum proscripta est titulo regni, aut nationis, quo raro gesti argumentum pertinet. Nimirum Africanus & Eusebius ita concepta apud auctores invenerant: Sub illo rege Athenienſium illud in Ægypto contigit: Sub illo Sicyoniorum illud in Syria. Ideò Africanus & Eusebius duorum sese obligârunt, prioris, quod omnino, quia ex instituto est, effugere non poterant, gestum ad Abrahami annum aliquem referre; alterius, quod nemo ab illis exigeret, quod non adeo necessaria res sit, ad illud regnum, aut illam nationem referre, sub qua id gestum esse ii scriptores retulerunt, unde illa accepta sunt. Prius operosum non est. E regione enim anni Abrahami notatum non potest ignorari quo referendum sit. Sub quo autem regno, aut natione illud contigisse Scriptores notaverint, id verò designare non ita expeditum fuit. Nam in spatio historico titulum nationis apponere, qui in fronte paginæ notatus fuerit, ut fecit Marianus, supervacaneum est. Marianus enim, quia in fronte nullos titulos designavit, in spatio ponere necessario tenetur. Contra Eusebio nulla incumbit necessitas titulum in spatio historico iterare, qui in fronte paginæ antea positus est. imo iteratio ridicula esset. Huic difficultati ita consultum est, si singulæ series aut sila annorum diversis coloribus inficerentur, atro, rubro, viridi, cæruleo. Itaque in spatio historico prima periochæ litera minio, aut alio colore picta, indicat illud gestum ad eam seriem pertinere, quæ eodem colore signata est. Inde est, quod adhuc quidam Codices Chronici hujus sila annorum diversis coloribus distincta habent. Penes nos est atro, rubro, viridi notatus ex dono amplissimi & Juris consultissimi Marquardi Freheri, Sereniſſimi Electoris Palatini Consiliarii. Sed, quæ est librariorum imperitia, quidam colores retinent, spatium omiserunt, & gestum historicum sub ejus nationis titulo ponunt, ad quam illud pertinere color archetypi indicabat. Alii contra, colorum neglecto discrimine spatium retinuerunt; meliore, ni fallor, consilio, quàm superiores. Parum enim nostra interest, ad quam nationem auctores gestum aliquod retulerint, quum numerus Abrahami, regula & index omnium annorum, id apertè demonstret. Anno Marathi Sicyoniorum regis undecimo Herculem Desanaüm claruisse in Phœnice scripserat auctor quidam, unde Eusebius excerpens non satis habet è regione anni CCCCXCVIII. Abrahami in spatio historico designare, qui respondet anno undecimo Marathi Sicyoniorum regis, nisi etiam indicet regnum, ad quod auctor, unde accepit Eusebius, illud gestum contulit. Propterea idem color debet esse literæ primæ Herculis, quo notata est series annorum Marathi. Sed posteriores librarii hâc obscurâ diligentiâ damnatâ, unum quodque gestum eò conjecerunt, quò similitudo coloris indicabat: puta Herculem Desanaüm sub undecimo anno regni Marathi, non autem in spatio historico, quod non potuerunt. Alii contra spatio retento, omne gestum in illud contulerunt, nullâ ratione regni, aut nationis habitâ, ad quam id gestum auctores, unde accepit Eusebius, retulerunt. Hinc nati sunt Codices duplicis exempli. Prioris generis, qui spatium retinuerunt, plurima extant exemplaria, cujusmodi Codicum habuimus scripta, aut cum scriptis collata, tam inter se similia, ut uno dictante, à pluribus eodem tempore excepta esse videantur: in quibus à Consulatu Ausonii & Olybrii pro Chronico Consulari Prosperi subjectum est aliud ejusdem Scriptoris Chronicon sine Consulibus, & per omnia alteri dissimillimum, quod excipit Chronicon Sigeberti Monachi Gemblacensis. ut hinc constare possit hujus exempli Codices non admodum multæ vetu-

ſtatis eſſe. Alterius generis exemplaria ſunt melioris notæ: cujuſmodi tres vidimus: primum Iacobi Bongarſii viri clariſſimi, probiſſimi, eruditiſſimi, tam ab eximiis dotibus animi, quàm legationibus ſuis pro Chriſtianiſſimo Rege in Germania celeberrimi: ſecundum Freherianum, cujus paulo ante meminimus: tertium ex ampliſſimi viri Pauli Petavii Senatoris Pariſienſis archetypo deſcriptum, manu Jacobi Gillotii, viri ampliſſimi, ſummâ eruditione, & ſingulari humanitate; Senatoris Pariſienſis. Horum trium eximiorum Codicum non tanta eſt inter ſe ſimilitudo, quàm aliorum prioris exempli: ſed tamen rara inter eos in ſitu annorum diſcrepantia eſt; in verbis quædam. neque cujus major apud me auctoritas ſit, quum omnium maxima ſit, temere dixerim, utpote quum interdum in omnibus recta lectio ſit, quæ in reliquis depravata eſt. Editiones vulgares, quanquam hujus generis exemplaria ſequutæ ſunt, & omnia geſta non ſpatio hiſtorico comprehendunt, ſed ſub certis nationibus & regnis reponunt, tamen temeritate correctorum multum deformatæ ſunt. Denique iſta omiſſio ſpatii hiſtorici, item geſtorum ſub certis nationibus notatio non raro geſta ipſa luxarunt ab epochis ſuis: atque adeo alieno loco poſita. Peccant ſæpe ἀναχρονισμῷ aut in antecedentia aut in conſequentia, ita ut epochæ aliter à Mariano aſſignatæ ſint, aliter à codicibus Bongarſiano, Freheriano, & Petaviano, aliter ab editionibus: ut quid eligendum ſit, vix certa ratio iniri poſſit. Monendus eſt igitur candidus lector, qui paſſim in notis noſtris Priorum & Poſteriorum codicum mentionem fieri videbit, per priores intelligi eos, qui ſpatium hiſtoricum habent, in calce autem poſt mortem Valentis, ubi deſinit Hieronymus, Chronicon Proſperi, quod ſine Conſulibus digeſtum eſt, cujus exempli codices decem nos habuiſſe diximus, ſcriptos partim, partim cum ſcriptis collatos. Per poſteriores libros intelligimus Bongarſianum, Freherianum, & Petavianum, in quorum anno Chronicon Proſperi Conſulare in fine adjectum eſt. in prioribus ſpatium hiſtoricum fideliter ſervatum eſt à primo anno, ad MDIV. numeri Euſebiani: à quo anno deinceps, uſque ad Pompei tempora, duo ſpatia hiſtorica digeſta ſunt. prius rerum Romanarum, alterum aliarum nationum, cum hac temeraria enunciatione: HÆC PER TEMPORA IN ORDINEM, NON PER ANNOS DIRIGVNTVR. quaſi dicerent: τὰ ἐξῆς κάθ' ὁμάδα, ἀ ὡν κ᾽ ὠλάτ@ ἐστοιχείω. nimirum quod rationem annorum, qualem antea, non habuerint, & qualem decet eſſe in Canonibus Chronicis. ſed per univerſalia temporum, ut in παν]οδαπῇ ἱστορίᾳ, in qua omnia κάθ' ὁμάδα, non κ᾽ ὠλάτ@. Itaque hinc in illis libris incipit magna temporum perturbatio, qualem in tanta luxatione epocharum ſequi neceſſe eſt. ex utroque genere horum Codicum Chronicon Euſebii conſtituimus: à primo anno numeri Euſebiani, ad primam Olympiada, prioris generis librorum contextum ſequuti ſumus, propterea quod ſpatio hiſtorico retento, minus videtur à vero aberrare: quum contra in poſterioribus codicibus tranſlatio geſti à ſpatio hiſtorico, ad titulum nationis, ſi non ſemper, tamen non raro anachronismo peccare ſolet. A prima Olympiade, ad finem uſque, ſatis nobis poſteriorum codicum tam explorata fides eſt, quam Priorum rejecta, quam ipſimet ſe fregiſſe monito ſuo probarunt, quo ſe non per annos, ſed per tempora hiſtorias digeſſiſſe profitentur. Itaque contentus à Prima Olympiade, ad Conſulatum Auſonii, totus ex poſterioribus libris eſt. de quibus omnibus ſuo loco reddetur ratio, & quid, & quare, & quatenus ſequuti ſumus.

PR. Prioris exempli codices cum ſpatio hiſtorico.
POST. Poſterioris exempli codices ſine ſpatio hiſtorico.
FR. Freherianus codex luculentus, & optimæ notæ.
PET. Petavianus codex optimæ notæ.
BONG. Bongarſianus majuſculis literis ante annos DCCCCLXXVII. ſcriptus, omnium vetuſtiſſimus & luculentiſſimus.

IN PROLOGVM HIERONYMI.

IN hac epiſtola Hieronymus occurrit ſiniſtris hominum judiciis, qui aut ſi quid abſone dictum legerint, non meminerint hæc de Græco in Latinum ſermonem transfuſa, aut ſi qua titubatum fuerit, neſcierint hæc ex tempore & tumultuaria opera notario dictata fuiſſe. Utrumque autem excuſationem mereri, tum quia difficile ſit eandem elegantiam conſequi in vertendo, quæ fuerit in vernaculo ſermone, tum quia neceſſe ſit à nobis multa peccari, quum ex tempore notario dictamus. Hæc omnia fuſius perſequi poſſemus, ſi non notas, ſed Commentarios ſcribere inſtituiſſemus. Id facient, quibus viſum fuerit. nos ad præcipua, & magis neceſſaria properamus.

Difficile eſt enim] In Epiſtola eruditiſſima ad Pammachium: *Vnde & ego doctus à talibus ante annos circiter viginti, & ſimili tunc quoq; errore deceptus, certe hoc mihi à vobis objiciendum neſciens, quum Euſebii Cæſarienſis Chronicon in Latinum verterem, tali inter cætera ſum uſus præfatione*: DIFFICILE EST ENIM ALIENAS, &c.

Denique quid Pſalterio canorius, quod in morem noſtri Flacci & Græci Pindari nunc Iambo currit, nunc Alcaico perſonat, nunc Sapphico tumet?] Pindari poëſin Iambico & Alcaico metro, aut Sapphico currere credent fortaſſe, qui nunquam Pindarum legerunt, aut neſciunt quid ſit Iambicum, Alcaicum, Sapphicum metrum. Idem leges & in Præfatione in Iob. De pſalterio magis miror, quum neque in eo, neque in Threnis ullum canticum ſit metricis legibus adſtrictum, ſed mere ſoluta oratio ſit, charactere poëtico animata. Quin Iſaiæ & aliorum prophetarum oratio inſtar poëſeos aliquando figurata eſt, quam tamen propterea poëſim eſſe non recte dixeris. Solum Canticum Moſis extremo Deuteronomio, Proverbia Salomonis, & totus fere liber Iob quadam rythmi neceſſitate cohibentur, qui rythmus eſt inſtar duarum dimetriarum Iambicarum, & tinnulus accidit ad aures. Sed aliquando pauciorum ſunt ſyllabarum, aliquando plurium, quales Græcorum στίχοι καταληκτικοὶ, βραχυκαταληκτικοὶ, ὑπερμετροι: non utique quod compenſatio fiat κ᾽ ἰσοχρονίαν, ut in Græcis ſolet: neque enim hoc exprimi poteſt idiomate Hebraico: ſed quantum ſententia poſtulat, rythmis nunc longior, nunc brevior eſt. Eſt enim rythmus, ut doctiſſimus Beda ex Marii Victorini, Auguſtini, & aliorum ſcriptis collegit, *metris conſimilis verborum modulata compoſitio, non metrica ratione, ſed numero ſyllabarum ad judicium aurium examinata, ut ſunt*, inquit, *carmina vulgarium Poëtarum. Et quidem rythmus ſine metro eſſe poteſt, metrum verò ſine rythmo eſſe non poteſt.* Rurſus idem Beda ex lib. 1. Marii Victorini, cap. de Rythmo:

Metrum

Metrum est ratio cum modulatione: Rythmus modulatio sine ratione. Plerunque tamen casu quodam invenies etiam rationem in rythmo non artifici moderatione servatam, sed sono & ipsa modulatione ducente, quem vulgares Poëtæ necesse est faciant rustice, docti faciant docte, &c. Hæc ille, quo nemo veterum melius quid sit Rythmus, explicavit, sed amplius vide apud Augustinum lib. III. de Musica. Itaque politici Græcorum versus, qui syllabarum numero, non temporum ratione constant, nihil aliud quam rythmus sunt „ qui nihil aliud est, quam, ut Cicero ait, numerus ad „ mensuram aurium cadens. Sic liber Iob, Proverbia Solomonis mere rythmus est, non metrica modulatio: in quibus ut plurimum versus sunt duæ dimetriæ Iambicæ, aliquando tres dipodiæ, aliquando mira est inæqualitas, ut ne rythmi quidem legem sequantur. Nam ut in Hebraico, Syraico, Arabico, & Abyssino idiomate ulla metri species concipi possit, nemo efficere possit, quia id natura sermonis non patitur. Itaque Præfatione in Iob nulla ratione nititur quod ait, *versus illius libri Hexametros esse, dactylo, spondeoq; currentes, & propter linguæ idioma crebro recipientes & alios pedes non earundem syllabarum, sed eorundem temporum, id est,* οὐκ ἰσοσυλλάβους, ἀλλὰ ἰσοχρόνους. Nos negamus tale quid in eo Libro extare: imo contra dicimus, ne metra quidem esse, sed metrorum instar. Itaque Librum Jobi constare Hexametro carmine non magis concesserim, quàm quod postea adjicit, eum Librum mixtum ex Hebraïsmo, Syriasmo, & Arabismo: quod miror homini Hebraïce perito excidisse. Merus enim Hebraïsmus est, quanquam pura puta poësis rythmica non metrica, generosa & mascula, & supra omnes Pindaricos modos. Neque verò putaveris genus illud rythmi, quo Proverbia, & Liber Job constant, esse simile ei, quod hodie Judæis in usu est. Nam hodierni versus Judaïci sunt planè rythmi nostri vulgares ὁμοιόπτωτοι καὶ ὁμοιοτέλευτοι: quod à nobis Christianis ante annos D plus minus didicerunt, nos autem ex Leoninis Hexametris quæ vocant, eos effinximus: quanquàm & Judæi habent aliud genus, in quo non numeri Syllabarum, sed similis desinentiæ ratio habetur. Aliquando enim versus antecedente longior est dimidio: in ὁμοιοτελεύτοις autem, καὶ ὁμοιοπτώτοις tantum conveniunt. quas desinentias in Hebraïsmo, Syriasmo, & Arabismo non est operosum reperire. Sponte enim occurrunt etiam aliud agentibus. Quare Critici Arabici, qui cola & cæsa in Alcorano designârunt, ii nunquàm ea terminant, nisi ubi occurrit verbum similiter desinens, ut finis antecedentis. Vnde factum, ut cola sive commata Alcorani sint admodum inæqualia. Quocirca Muhammedani, quum recitant, aut legunt ea, raptim percurrunt, donec ad finem pervenerint. Tunc verbum ultimum alio tono pronuntiant, nempe eodem, quo ultimum antecedentis, ut eo significent versiculum, sive comma, absolutum esse. Non enim, quod vulgo persuasum video, Alcoranum constat ullo genere metrorum, non magis quàm Epistolæ Ciceronis: sed ibi cola finiuntur, ubi similis desinentia est, etiam si sit maxima membrorum inæqualitas: quæ scias ibi terminari, ubi flosculi auro, aut minio picti videntur: qui nihil aliud sunt, quàm signa similium desinentiarum. Denique, ut eò, unde digressi sumus, redeamus, Hebraïsmus, Syriasmus, & Arabismus nullo modo ad metrorum Græcorum aut Latinorum regulam revocari possunt, etiam si cœlum mari misceatur.

Quæ omnia Pentametris & Hexametris.] Sed in Epistola ad Paulam Urbicam Tetrametra melius vocat, quæ hîc Hexametra. Nam, ut jam diximus, versus Job, & Solomonis sunt quatuor dipodiæ, aut quasi duæ Dimetriæ, sed aliquando decurtatæ, aliquando productiores, prout sententia postulat. A metro enim sententia legem accipit, à sententia rythmus. & propterea metrum nunquam excedit legem suam, rythmus excedit, quum sententia postulat. Tantum igitur abest, ut ullum Hexametrum, aut Pentametrum in sacris Bibliis reperiatur, ut in illis ne rythmo quidem constent sui modi, sed modo brevior, modo longior sit rythmus pro captu sententiæ. Porro de his amplius vide Epistolam ad Paulam Vrbicam. sed cave ne viri auctoritas te in ipsius sententiam pertrahat tam in his, quæ de versibus Hebræorum prædicat, quàm de elementorum Hebraïcorum significatione, atque eorum syzygiis, quæ accepit ab Eusebio ipse; Eusebio autem persuasit vafer quidam Judæus, homini Christiano illudens. Denique Librum Job Pentame-„ tris & Hexametris constare, non magis credidero, „ quàm illa genera metrorum in Hebraïsmo exprimi „ posse. „

Vt Iosephus & Origenes scribunt.] Καὶ Μωσῆς ᾠδὴν, εἰς τὸν θεὸν ἐγκώμιον, καὶ τὴν διήνεκες διέξοδον ἐν ἑξαμέτρῳ τόνῳ συνῳδήσει. Sed Canticum Mosis est rythmus accedens ad Tetrametrum Jambicum, non autem Hexametrum Heroïcum, ut vult Josephus. Philo Judæus scribit Essenos canere hymnos multiplici genere metrorum conscriptos. μέτρα δὲ, inquit, καθ' ἑλκοίπαιζι ποιητὰς ἐπῶν τελέτρων, ᾠδῶν, ὕμνων, παιανῶν, θρηνῳδιῶν, παιγνίων, σεσίμων, χορικῶν τροφὰς πολυτρόποις εὐ διαμεμετρημένων Aut falsum hoc est: aut, si ullo genere carminis constabant, Græco Esseni sermone, ut reliqui Hellenistæ Judæi Ægyptienses, utebantur. Nam nemo, qui Philonem legerit, ignorare potest, illum Hebraïsmi imperitissimum fuisse: ideo an ullum scriptum sacrorum Bibliorum metricis legibus conceptum sit, illi non magis exploratum fuisse, quàm quâ linguâ Hyperborei uterentur.

Vt autem.] In PR. hæc ita bene continuantur. At in POST. XVIII lineæ absunt hinc usque ad illa: *Vndè præmonendum puto, &c.* quod miramur. Nam sine his quid velit Hieronymus, nemo assequi poterit. Proponit enim primò dispositionem paginæ Chronici, deinde usum. Chronici igitur, sive Canonis Eusebiani paginam triplici differentiâ distinctam esse, superius monuimus, annis Abrahami, quem numerum Eusebianum vocamus, filis Regnorum, & spatio historico. Fila Regnorum aliquando sunt plura, aliquando pauciora, quibus in fronte tituli sui prænotati sunt, Assyriorum, Sicyoniorum, Argivorum, Athenienssium, Ægyptiorum, &c. omnium ultimo loco positum spatium historicum periochas breviſſimas gestorum continens. Fila Regnorum, id est lineæ annorum, quas Græci στοίχους vocant, deorsum deductæ diversis coloribus litæ sunt. Prima linea minio, secundæ color minium atro permixtum. Hoc est literæ numerales colore composito ex minio & nigro fucatæ sunt. Tertii fili numerales partim minio puro, partim puro nigro notantur. Et reliqua, ut scribit Hieronymus. Atque hæc de dispositione. Usum etiam supra tetigimus, ut quo colore prima litera periochæ historicæ notata fuerit, ea historia ad illam seriem numerorum referenda sit, quæ eodem colore distincta fuerit. Hæc antea erant Cimmeriæ tenebræ: nunc luce clariora. Hoc unum miror, quum dicat sextam lineam eodem colore, quo secundam, litam fuisse, & octavam, ut quartam, historia, quæ colorem secundæ habuerit, in ambiguo erit, utrum ad secundam, an ad sextam referri debeat. Denique hæc omnis περιεργία meritò tam à Posterioribus neglecta est, quàm à Prioribus: quum pluris nostra referat, quo anno numeri Eusebiani celebrata fuerit prima Olympias, quàm quo anno cujuspiam regis Ægyptiorum illam notaverit quidam priscus auctor. De hoc satis supra dictum est. Et nihil nunc fu-

pereſt

pereſt in hoc loco obſcuro, quod lectorem currentem remorari poſſit. De uſu nihil dicimus, quum ex ejus verbis, quid velit, intelligenti conſtet.

In explanatione hiſtoriæ.] Ita vocat, quod nos χωρίον ἱστορικόν. Sic auctor Inſtitutionum Iuris, quæ nomine Cæ editæ ſunt, Titulo de numero ſervorum teſtamento manumittendorum: *uſque ad illum numerum, quem explanatio continet ſuperius comprehenſa.* Explanatio eſt ἀφήγησις. Infra enodationem hiſtoriæ dixit pro eodem. PR. retinuerunt, atque eodem ordine, quo Euſebius, paginam contexuerunt. Contra POST. τὸ χωρίον ἱστορικὸν omiſerunt, unumquodque geſtum tali compendio ſub illo titulo notârunt, ad quem illud relatum fuit à Scriptoribus, ut tædio illorum colorum defungerentur. Sed hac innovatione multa in ordine rerum & temporum turbârunt à primo anno numeri Euſebiani, ad primam Olympiadem.

Quum minor eſt numerus linearum.] Verſus annorum deorſum deſcendentes lineas vocat, quas aliquando dicit pauciores eſſe: ut, exempli gratia, prima pagina quatuor tantum habet, numerum Euſebianum, annos Aſſyriorum, Sicyoniorum, Ægyptiorum. In ſubſicivis ſpatium hiſtoricum relinquitur. Aliæ paginæ habent plures titulos, ſeptem, octo, novem, decem. Quot ſunt tituli, tot fila, ſive lineæ annorum. Ex editionibus hæc capi non poſſunt, quia ordinem ab Euſebio inſtitutum innovârunt.

Vt regnorum tramites, qui per vicinitatem nimiam pene mixti erant.] In hiſtorico ſpatio aliquando continetur longius geſtum, quàm ut unius anni ſpatio comprehendi poſſit. itaque ad inferiores annos ſæpe excurrit, ad quos tamen non pertinet: qui, quum ſequentibus geſtis dicandi eſſent, à primo geſto occupati ſunt. Ne igitur periochæ commiſcerentur, & ex diverſis una conflaretur, virgulis coloratis inter ſe diſtinguebantur eo colore litis, quibus notatæ erant lineæ annorum, ad quas referri ſingulæ periochæ debebant: *ne quis forte*, inquit, *putaret ad oculorum voluptatem eos colores quæſitos fuiſſe.* Hoc eſt, quod alibi dicit, *virgulas rebus pariter ac numeris intertextas.* Nos aliter fecimus, ſequuti exemplum Librorum PR. in quibus ſpatium laxatur inter annum antecedentem, & ſequentem numeri Euſebiani, quotieſcunque periocha major eſt, quàm ut è regione unius anni comprehendi poſſit. Exemplum: In prima pagina Canonis inter VII. & VIII. annum numeri Euſebiani, amplum ſpatium relictum eſt tribus magnis periochis concipiendis, quæ è regione anni VII. comprehendi ipſo ſpatio hiſtorico non poterant. De reliquis idem eſto judicium.

Me eſſe & interpretis & ſcriptoris ex parte officio uſum.] Idem Præfatione in loca Hebraïca hunc locum tangit: *Semel enim, ut in temporum libro præfatus ſum, me vel interpretem eſſe, vel novi operis conditorem.*

Quam Euſebius hujus conditor Libri.] Librum vocat opus in duos libros tributum. Alio nomine potius notandum erat.

Non tam ignorâſſe, utpote eruditiſſimus.] Etiam πολυμαθῆ vocat Georgius Syncellus, quamvis illi per omnia adverſans, καὶ ὁμόζωε χωρῶν. Si eruditiſſimus vocandus, quia multa legit, ſane nemo illi hanc laudem invidere poteſt. Sin autem is eruditiſſimus, qui judicium cum multa lectione conjunxit, alium potius, quàm Euſebium producere debuit.

Vſque ad Conſulatum Auguſtorum Valentis ſexies & Valentiniani iterum] Onufrius noſter III, non iterum. Eſt autem ἀκυρολογία ex idiotiſmo. Nam terminus includitur Proprie autem loquentibus continuâſſe Chronicon ſuum Hieronymus dicitur uſque ad Kal. Jan. ejus anni, quibus faſces ſumpſerunt Auſonius & Olybrius poſt Conſulatum Augg. Valentis VI. & Valentiniani junioris III. Sic ſæpenumero etiam in ſacra Scriptura terminum includi non raro notavimus. Similiter Marcellinus Comes ait, Hieronymum produxiſſe Canonem uſque ad Valentem, termino nimirum incluſo. Igitur Auſonio, & Olybrio Conſulibus hoc Chronicon ſcribebat Hieronymus, anno verò Chriſti CCCLXXXI, Euſebiano CCCLXXX, Dionyſiano CCCLXXIX, indictione VII.

IN EVSEBII LIBRVM PRIOREM CHRONICORVM.

QUod Chronicorum Canonum libros duos ſcripſerit Euſebius, quorum prior omnimodæ hiſtoriæ tempora, origines, cauſas, progreſſus: poſterior annos expanſos contineret, ſatis ſuperque à nobis dictum eſt in iis, quæ ſupra diſputavimus. Quod autem non ſolum Canonem, ſed & hunc priorem Librum Hieronymus in Latinum ſermonem converterit, tum ipſe, tum Marcellinus Comes auctor eſt. Ipſe quidem Commentario in Danielem, capite nono ita ſcribit: *Quicquid enim in Templo poſtea factum eſt, non fuit ſacrificium Dei, ſed cultus Diaboli, cunctis in commune clamantibus,* SANGVIS EIVS SVPER NOS ET FILIOS NOSTROS. *Et hoc,* NON HABEMVS REGEM, NISI CÆSAREM: *quem locum in Chronica ejuſdem Euſebii, quam ante annos plurimos in Latinam linguam vertimus, diligens Lector plenius diſſertum poterit invenire.* Hujus autem loci, quem tangit Hieronymus, Græcum fragmentum extat, in quo inter alia hoc, quod huc pertinet: Ταῦτα δὲ πάντα πεπόνθασιν οἱ ἐχθροὶ τὴν ζωὴν αὐτῶν Ἰουδαῖοι κυριεύθεντες ὑπὸ τῶν Ρωμαίων, ὡς ἀπωσάμενοι Χριστὸν τὸν βασιλέα καὶ πάντος, καὶ τῶν Ρωμαίων βασιλέων δυσεβῶς ἀπειπάμενοι κράζοντες, ΟΥΚ ΕΧΟΜΕΝ ΒΑΣΙΛΕΑ ΕΙ ΜΗ ΚΑΙΣΑΡΑ. καὶ, ΤΟ ΑΙΜΑ ΑΥΤΟΥ ΕΦ' ΗΜΑΣ ΚΑΙ ΕΠΙ ΤΑ ΤΕΚΝΑ ΗΜΩΝ. Marcellinus autem: *Poſt mirandum opus, quod à mundi fabrica uſque in Conſtantinum Principem, Euſebius Cæſarienſis hujus ſæculi originem, tempora, annos, regna, virtuteſque mortalium, & variarum artium repertores, omniumque pene provinciarum monumenta commemorans Græco edidit ſtilo, noſterque Hieronymus tranſtulit in Latinum, & uſque in Valentem Cæſarem Romano adjecit eloquio.* Non ſolum hanc priorem partem ab Hieronymo Latine converſam hinc ſcimus, ſed etiam quod ejus argumentum fuerit, & quæ in ea tractabantur, ſtrictim nos docet. Ut autem hunc priorem Librum à Canone diſtinguat idem Marcellinus, in fine Chronici ſui Canonem Euſebii vocat Librum temporum. Euſebium imitatus Proſper Tiro Aquitanus, Epiſcopus Regii Lepidi, vel, ut alii malunt, Reienſium in ſecunda provincia Narbonenſi, vir ſui ſæculi eruditiſſimus à primi Hominis creatione, ad ſua tempora, hiſtoriam deduxit, omnia, quæ ex omnimoda hiſtoria Euſebii neceſſaria, ad ſuum opus inſtruendum colligens, per omnia ſeſe Euſebii imitatorem profeſſus eſt.

Adjuro te.] Hæc verba, quæ Græce concepta extant apud Euſebium in Eccleſiaſtica hiſtoria, Irenæus in fine operis ſui tanquam ſignaculum poſuit; ut iis libros ſuos adverſus falſarios muniret. Eum imitatus Euſebius non ſolum ejus exemplo, ſed etiam ipſiuſmet verbis voluit tam librariorum incuriæ, quam correctorum temeritati occurrere. Porro hæc neque in ullo PR. neque POST. extant, & tamen ea loco movere, quia in editionibus primis leguntur, nobis religio fuit. Præterea in manuſcripto Eccleſiaſticæ hiſtoriæ codice, qui penes nos eſt,

interprete

interprete Rufino, eadem Irenæi cautio fronte operis prænotata est: ut non dubium sit Eusebium, non Chronicis tantum, sed & reliquis operibus suis eadem verba, tanquam symbolum quoddam aut legitimum carmen, præposuisse. Neque vero solus hoc fecit Irenæus, & post eum totidem verbis Eusebius, munivit & eodem carmine interpretationem suam περὶ ἀρχῶν Περιγένους Rufinus Presbyter, verbis quidem non per omnia iisdem, sed tamen ejusdem sententiæ: *Omnem, qui hos libros vel descripturus est, vel lecturus, in conspectu Dei Patris, & Filii, & Spiritus sancti contestor, atque convenio per futuri Regni fidem, per resurrectionis ex mortuis sacramentum, per illum, qui præparatus est Diabolo & Angelis suis, æternum ignem, si non illum locum æterna hereditate possideat, ubi est fletus & stridor dentium, & ubi ignis eorum non extinguetur, & vermis eorum non morietur: nequis addat aliquid huic scripturæ, ne auferat, ne inserat, ne immutet: sed conferat cum exemplaribus, unde scripserit, & emendet ad literam & distinguat, & inemendatum vel non distinctum Codicem non habeat, ne sensuum difficultas, si distinctus Codex non sit, majores obscuritates legentibus generet.*

Incipiunt tempora] Hæc solus Freherianus Codex habebat, sed longe auctiora, quam editiones. Itaque si quæ in his reperiuntur, quæ editiones non habent, scito ea esse ex Freheriano. Quam multa hinc desint potius, quam quæ desint, ex Græcis, quæ supersunt, colligere potes. Præterea multa ex aliis Chronologis minorum gentium assuta sunt, non pauca, ut puto, ex Prosperi priore parte. Nam & ipse, ut diximus, duas partes Chronicorum suorum fecerat. Quædam etiam puto interpretem Hieronymum inseruisse. Quod quum in priori editione suspicati essemus, postea verum id esse ex Codice Bongarsiano omnium vetustissimo deprehendimus, in quo ante Epistolam Hieronymi hæc uncialibus literis prænotata erant: EVSEBIVS HIERONYMVS. INCIPIT EPITOMA [DE] CHRONICON. QVIBVS GENERATIONES ET REGNA AB ADAM VSQVE *ad Abraham, & imperia, vel passionis domini omnes consecuti sunt, usque ad finem Valentis & Valentiniani Imperatoris adjecimus. In nomine patris, & filii, & spiritus sancti.* Hactenus Codex Bongarsianus. Ex quibus non temere ab Hieronymo multa ex priore libro conjecta fuisse indicavimus, vel potius totum librum ab Hieronymo conversum, cujus epitome hic posita fuerit, & à librariis mutilata, interpolata, & multis partibus vitiata. Deesse autem verba quædam in iis, quæ protulimus, palam est. Porrò hæc prolegomena cum distributione regionum inter posteros Noæ invenies in secundo Tomo Lectionum antiquarum Canisii, pag. 581. & deinceps. Quæ sunt lacinïæ hujus operis. Itaque ea perpendat Studiosus Lector. Denique quæ hic leguntur, id, quod periit, magis deflere, quam quod supereſt, frui nobis præbent. Et sane parvi erant momenti, nisi essent argumentum & indicium eorum, quæ desiderantur. Nam tempora mundi, aut, ut hic vocantur, totius seculi, in illa parte tractata per hæc cognoscimus, & omnium gentium regna, ducatus, regnorum, imperiorum, Assyriorum, Chaldæorum, Romanorum, aliarumque nationum origines indidem expositæ fuisse, & per has reliquias declaratur, & ex reliquiis Græcis cognoscimus: ut tantam tanti thesauri jacturam satis deplorare non possimus. Quare hæc pars, quæ χρονογραφικὴ dicitur, τὰ ἐθναῖα λογίδρια τῶν ἐθνῶν, *origines nationum* continebat. altera pars, quæ proprie κανονικὴ, erat tantum index per annos expansos eorum, quæ in priore parte per tempora collecta, & sæculorum universalia explicabantur.

& tempora Dictatorum cum consulibus.] Consules ab Eusebio positos fuisse, constat ex ipsomet Eusebio, & ex aliis. Ex Eusebii quidem tam priore parte, quam posteriore. Prioris partis duo argumenta sunt, prius; hic locus: alterum, quod pauci Consules in calcem horum Fragmentorum rejecti fuerant: cujus rei causam suo loco reddemus. Posterioris partis duo quoque vestigia supersunt. alterum, quod ubi ad tempora Consulum perventum est, relictum est in omnibus scriptis Codicibus spatium, cum titulo frontali CONSVLVM. verbi gratia: IVD. ALEXANDR. SYRIÆ. MACED. CONSVLVM. alterum argumentum pericopes Hieronymi ad XI annum Valentis Imp. QVIA SVPERIORI ANNO SARMATÆ PANNONIAS VASTAVERANT, IIDEM CONSVLES PERMANSERE. Quo argumento nullum clarius est ad asserendos Consules huic Chronico, quos audacia Correctorum hinc expunxit. Ex aliis auctoribus, Prospero, & Cassiodoro Consules per totum Canonem Eusebianum digestos fuisse cognoscimus, à Regifugio, ad vicennalia Constantini, hinc ad Consulatum Ausonii & Olybrii. Prosper enim, quum Chronicon opus instar Eusebiani instituerat, illud in duas partes exemplo Eusebii divisit: in priore vetustatem & memoriam omnium temporum ex Eusebio, & aliis conquisivit, & ubi desinit Hieronymus, hinc, nempe à consulatu Ausonii & Olybrii, usque ad sextum consulatum Valentiani tertii sine consulibus opus suum deduxit. In altera parte, quæ mere Canonica est, rursus à primo homine, ad consulatum Ausonii & hinc ad Consulatum sextum Valentiani tertii cum Consulibus Chronicon suum contexuit, non facturus profecto, nisi jam idem fecisset Hieronymus, neque Hieronymus, nisi id ante ab Eusebio factum esset. Cassiodorus fere Chronicon ab Æneа, ad sua tempora deducens per omnia Eusebium sequitur, iisdem periochis sine ulla verborum immutatione utitur, eosdem annos regibus Romanorum attribuit. Quare ejus Chronicon totidem verbis ab Eusebio, Hieronymo, & Prospero mutatum est cum Consulibus iisdem, quos Hieronymus posuerat. Quin etiam Victor Tunnunensis inde incipiens, ubi desinit Prosper, eodem modo Consules adjungit, quemadmodum Prosper continuans Hieronymum, & Hieronymus Eusebium. Itaque qui dubitat Consules ab Eusebio adhibitos fuisse, eum & ab Eusebio dissentire necesse est, qui hic scribit se consules adhibuisse.

& quibus temporibus Historiographi.] Editiones, & Freherianus male *Historiographos.*

quod per ordinem rerum superius declaratum est.] Hinc ergo multa perierunt, quod & tacente eo satis constabat.

per Historias in hoc libro plenissime demonstrantur.] Iste liber cõtinebat in genere primum ea, quæ ante diluvium: deinde quæ post diluvium & dispersionem: postremo quæ ab Abraham, ad Vicennalia Constantini. particulatim autem gesta unius sæculi paulo plus minus colligit, quæ vocatur ὁμαὶ χρόνων, ut quid quæque natio, aut Rex intra illud tempus gesserit, in unam ὁμάδα conjiciatur. ut si ab excidio Trojæ, ad Heraclidarum reditum reges & gesta colligantur, primum ponentur ordine HEBRÆORVM Judices, Labdon, Samson, Heli, Samuel: ASSYRIORVM Teutæus, Timmæus, Dercylus: SICYONIORVM Pelasgus, Zeuxippus ultimus REGVM: ATHENIENSIVM Demophon, Oxyntes, Aphidas, Thymoetes, Melanthus: LATINORVM, Æneas, Ascanius, Sylvius Posthumus, Æneas Sylvius. Hi sunt Reges, qui intra illud intervallum fuerunt, quod est LXXX. annorum. Illis subjiciuntur gesta illius sæculi ἀτοφάδως, & tumultuario: hoc est, quod

vocatur ὁμὰς χρόνων, hic dicitur historia, quod ex diversis gestis velut unum historiæ corpus conflatum est. Itaque post Ἀλφαποεσὰν & colonias diversorum in diversa missas, tota hæc prior pars digesta fuit per ὁμάδας χρόνων, ut oculus ipse docet tam in hac Latina parte, quam in Græca.

Quod & in libro Hygini.] Ita legitur in Freheriano. In editionibus depravata est lectio, & verum est Deorum generationes & ἀρχαιολογίας in hac parte recensitas fuisse, & Hyginum mythologum singulas historias τῶν μυθολογουμένων conscripsisse. Sed Eusebium hominem Græcum à Latino Hygino historias Deorum aut Heroum hausisse, quas poterat à Philochoro & Apollodoro habere, imo quas certum est ab illis accepisse; caussæ non est cur credam. tametsi non invitus concedam Hyginum hunc mythologon ex Græco conversum fuisse. „ Sed Græcis ignotus est, & proinde Eusebio. Quo „ magis confirmatur suspicio nostra Hieronymi hanc „ epitomen esse eorum, quæ primo loco tractabat Eu„ sebius, sed eam epitomen ab otiosis hominibus teme„ ratam fuisse. Multa enim habet tam à dictione Hie„ ronymi, quam ab ejus liberali ingenio aliena. Certe „ quod in fine harum reliquiarum, sive laciniarum, po„ situm est, arguit ex Græcis hæc interpretata esse de „ Abraham: *omnes autem vixit annos* C LXXV. *cujus tem„ pus dinumerabimus annis expositis.* ubi *anni expositi* ad ver„ bum sunt ἔτη ἐξηγημένα, & per illa intelligit Ca„ nonem, qui digestus est per annos expositos, sive ex„ pansos: ut prior liber per annorum collectiones, quas „ ὁμάδας χρόνων vocant.

Numeratio temporum] Aut alius auctoris sunt, aut pauca Eusebiana intermixta. quin & dictio ipsa nihil de nitore Hieronymiano redolet. Omnino multa sunt ridicula: quanquam non negamus veteris Scriptoris esse, & multa ἀλληγορούμενα in principio habere, cujusmodi non pauca apud Joh. Chrysostomum, & alios reperiuntur, ut de primo die, de Bisexto, & si qua alia, id genus.

Hic dies primus sæculi] πρωτόκλιτος ἡμέρα Græcis Theologis, & Chronologis.

Non primus dierum omnium] Hæc possunt esse ab Eusebio, aut Africano, qui illum diem νοητὸν ἡμέραν vocat. Georgius Syncellus: τὴν πρώτην ἡμέραν ὁ Ἀφρικανὸς νοητὴν λέγει, ἀφ' ἧς ἀ διοργανισθῆναι πέφυκε τὸ πρωτόκλιτον φῶς, ἢ κεχυμένον. Idem tangit Georgius Cedrenus.

Unde mihi videntur Aegyptii] Ridicula tam Scripturæ expositio, quam Bisexti ratio. Centum viginti, inquit, sunt tertia pars anni. Atqui hoc modo annus fuerit tantummodo dierum CCCLX. Si dixisset centum viginti duo, nihil esset, quod objici posset. Nam hoc modo annum Bissextilem innueret, qui est dierum CCCLXVI: quorum tertia pars manifesto sunt CXXII. non, ut hic dicitur, CXX. Hæc omnia non sunt nauci, quanquam similia nescio quæ & apud Eusebium, Chrysostomum, Epiphanium, & alios veteres reperiantur.

Tertia igitur parte annuali] Horum & sequentium miseret me, atque adeo pudet. Pars annualis, inquit, nempe CXX dies, constituunt unum diem, qui in fine quarti anni absoluti adjectus Bisextum dicitur. Hoc est CXX dies. Si non est hallucinari, quid aliud sit, nescio.

Quos Hebræi quidem Emboliſmos] Emboliſmi Hebræorum sunt quæ Ægyptiis Exaltationes siderum atque stabilitates, inquit, hoc est, ut Græci vocant, ὑψώματα καὶ σημείωσιν τῶν πλανητῶν ἀστέρων. Quid mensibus lunaribus cum stationibus aut exaltationibus errantium? Insaniam si hæc confutem, aut si credam ab illis præstantissimis Scriptoribus Eusebio, aut Hieronymo profecta. Simile extat apud Tertullianum ad Scapulam, ubi ait Solis defectum ordinarium non potuisse contingere quod Sol esset in suo hypsomate. Itaque ea præteribimus, & hujus partis præterea nihil attingemus, si prius pauca lectorem monuerimus, nos, quantum potuimus, Græcorum prioris partis ordinem secutos fuisse, ut quemadmodum in Græcis factum est, ita & nos in Latinis ex reliquiis Canonis ὁμάδας & historias generales unius sæculi, pluriumve, aut pauciorum annorum ordinaremus, primum præpositis regibus omnium nationum, qui in illud sæculum incurrunt, deinde subjectis προοιμίοις historiarum periochis ejusdem sæculi: quæ omnia suis coloribus Eusebius, & post eum Hieronymus distinxerat, ut quæ pericopæ ad quem regem referri deberent, lector primo conjectu oculi assequi posset. Itaque quum ad Consules perventum est, non omnes unius sæculi εἰς τὴν ὁμάδα ἰσοχρωμοὶ conjecti sunt, sed ii duntaxat, quibus concolores sunt periochæ, quæ ad illos referuntur. Ut, exempli gratia, in quodam sæculo, aut quadam collectione temporum, quam ὁμάδα vocavit Eusebius, & post eum Georgius, Consules quatuor, aut quinque notati sunt minio. In spatio historicarum periocharum subjecto, pericopæ minio notatæ referuntur ad illos Consules. Itaque opus non fuit omnes Consules illius ὁμάδος referre, sed eos tantum, sub quibus illa & illa pericope contigisse dicitur, quæ eodem colore, quo ipsi Consules, primam literam fucatam habent. Hinc accidit, ut mutilator, quisquis ille fuit hujus prioris partis carnifex, quum reges omnium nationum colligeret, eos tantum Consules poneret, quos hic reperit, non autem omnes, qui in posteriore parte, hoc est in Canone, erant. Propterea de ista priore parte nihil nobis reliquit ille βιβλιοσρέβλης præter mera nomina regum, & paucorum Consulum, quos in calce operis adjecit. Hæc est caussa, cur tam paucos Consules in vulgatis codicibus reperimus. Porro quemadmodum in Canone pericope refertur ad illum annum expansum alicujus regni, qui eodem colore, quo prima litera pericopæ, infectus est, ita in hac parte, pericope, sive perioche, refertur ad illum Consulem, & regem, qui concolor est ipsi periochæ. Atque hæc in genere de iis, quæ dicuntur ὁμάδες, in quas partem hanc distrinxerat Eusebius, & nos idem, quantum assequi ex Græcis, quæ supersunt, potuimus, conati sumus. Quæ desunt, partim notavimus, partim ex ipsis Græcis per te conjicere potes: quæ quidem quanto præstantiora scimus fuisse, tanto magis sitim nostram accendunt, & tanti thesauri jacturam in memoriam nostram non sine summo dolore revocant. In calce post vicennalia Constantini, ubi desinit Eusebius, & Hieronymus excipit, eundē ex ipso Hieronymo ordinem sequuti sumus, quem in superioribus Imperatoribus. Hieronymum excipit Prosper fragmento, quod ex magno ejus opere divulsum est. quod opus à fabrica mundi deducebatur, ut scribit Gennadius, eademque pene κάθ' ὁμάδας, exemplo Eusebii, comprehenderat, easdem ἀρχαιολογίας, caussas, tempora, reges, Respublicas, & Magistratus. In altero Codice Freherano, in „ quo Eusebii, Cassiodori, Isidori, & aliorum Chroni„ ca extant, ubi Hieronymus desinit, & Prosperi Con„ sulare Chronicon incipit, hæc leguntur: HACTE„ NVS HIERONYMUS. EXPLICIT CHRO„ NICA EUSEBII HIERONYMI. INCIPIT „ EX CHRONICIS TYRONIS PROSPERI, „ CHRONICORVM EUSEBII TEMPORIBVS „ PRÆTERMISSIS. Ex quibus manifesto colligitur „ Tyronem Prosperum integrum Chronicon ex tem„ poribus L Chronicorum Eusebii contexuisse, quo„ rum„

„ rum pars fuerit illud Chronicon consulare. Quod „ profecto non aliter accipiendum, quam tempora „ Chronicorum Eusebii, quæ hic omissa sunt, nihil aliud „ fuisse, quam omnimodam historiam temporum ab „ origine mundi, instar Eusebianorum, quæ, ut puta- „ mus, brevius à Prospero concepta fuerint. Quam- „ obrem tam in omissione Eusebianorum peccatum est „ à librariis, quam eorum, quæ instar Eusebii Prosper „ collegerat. Hactenus quæ de priore parte Latina ha- buimus.

EUSEBII PAMPHILI CÆSAREÆ PALÆSTINÆ EPISCOPI CHRONICORVM CANONVM LIBER POSTERIOR; QVI ET CHRONICVS CANON.] Non referam iterum hunc librum vocatum fuisse χρονικὸν κανόνα, quum in superioribus plene id demonstratum sit, & ipse Eusebius in Prologo sequenti idem doceat, quum ait, χρονικὸν κανόν & συνταξιν ἐποιησάμην. Est autem hic liber index quidam superioris, quum quæ in illo collecta fuerant, ea hic per annos expansos in unum conspectum conjecta sint. Fastidiosi vero lectores hoc solo contenti, superioris nullam rationem habuerunt. Itaque nullus fuit apud Latinos temporum conscriptor, qui testimoniis ex hoc Canone ad verbum petitis opus suum non instruxerit, Augustinus, & Orosius amici Hieronymi, deinde Cassiodorus, & Jornandes, & posteriōris antiquitatis Beda, Freculfus, & Marianus. Atque adeo Marianus totum descripsit. Nam de aliis, Othone Frisingensi, Gobelino Persona, Florentio Wigornienſi, & si qui præterea ex hoc Canone testimonia totidem verbis hauserunt, melius tacendum, quam loquendum puto. Mirum est autem maculas & menda, quæ in editionibus extant, non solum eadem in Codicibus scriptis conspici, sed etiam in iis auctoribus, quos jam memoravimus testimonia ex hoc Canone petivisse, qui sunt vetustiores aliquot, qui hodie extant hujus auctoris, Codicibus. Sed de iis, ubi locus postulabit, monebimus.

PROOEMIUM] προοίμιον & πρόλογον τοῦ κανόνος dicitur Georgio Syncello: ὡσπύτως Εὐσέβιος ἐν τῷ προοιμίῳ τοῦ Κανόνος ὧδέ πως γράφων συμμαρτυρεῖ. Μωϋσέα γὰρ τὸν Ἑβραῖον, &c. In hoc Eusebius consilium scriptionis suæ aperit. Quum videret ex Judæis Josephum & Justum, ex nostris Clementem, Tatianum, & Africanum Mosem Inacho æqualem facere, primus omnium errorem aperuit, & infra ætatem Inachi, &, quod amplius est, posteriorem Cecrope, sed omnibus Diis Gentilium, sacris, & mysteriis antiquiorem esse demonstrare aggressus est: in quo laudem meruit maximam, quum adversus nostros veritatem asserit, adversus Gentes autem nihilominus Mosem vetustissimum, & ante omnium Deorum natales fuisse firmissimis argumentis comprobavit. Cæterum, quia multa reliquit in hoc proœmio, multa sequius interpretatus est, multum denique sibi permisit Hieronymus, quod contingere necesse est in iis quæ dictantur, non quæ à nobis scribuntur. principium hujus proœmii ex ipsis Eusebii Græcis pingui Minerva, & fidelius, quam ambitiosius, Latine redditum hic posuimus, ut quid ab Hieronymo mutatum, aut relictum sit, lector animadvertere possit. Nam sane si quis hodie ita, ut fecit Hieronymus, Græca verteret, non dico ab alienis, sed ut Actæon, à suis canibus mordicus discerperetur. Hæc igitur pauca perpendenda lectori proponimus: *Mosem genere Hebræum, qui prophetarum omnium primus de Salvatore nostro, de Christo, inquam, & de ea, quam Gentes per eum adeptæ sunt, Dei cognitione, vaticinia & oracula divina scripto tradidit, temporibus æqualem Inacho prodiderunt viri eruditione celebres, nostri quidem instituti, Clemens, Africanus, Tatianus: ex circumcisione vero Josephus & Justus, suis quisque ex antiqua historia petitis argumentis. Inachum vero septingentis annis Ilnaca antecessisse statuerunt. Ex Philosophis autem, quisquis ille fuit apparatus illius adversus nos inolitor, in quarto operis, quod in nos incassum elaboravit, ante tempora Semiramidis Mosem fuisse dicit. Atqui illa annis* CL *ante Inachum Assyriis imperavit: ut consequens sit Mosem ex hujus sententia Trojcis temporibus antiquiorem fuisse annis* DCCCL. *Ego autem, qui nihil prius habeo veritate, rem accuratius investigare decrevi: atque eo consilio in priore opere materias mihi quasdam comparandi studio, temporum argumenta diversa conquisivi, regna nimirum Chaldæorum, Assyriorum, Medorum, Persarum, Lydorum, Hebræorum, Ægyptiorum, Atheniensium, Argivorum, Sicyoniorum, Lacedæmoniorum, Corinthiorum, Thessalorum, Macedonum, Latinorum, qui postea Romani sunt cognominati: quæ simul sunt* XV *regna. In præsenti quidem opere temporibus in unum collatis, annorum uniuscujusque gentis numeris invicem ex adverso inter se oppositis Chronici Canonis opus confeci. Quum autem apud Hebræos diversas temporum observassem editiones, illam quidem redundantem, hanc vero deficientem, eam sequutus sum. Nihilominus & sic quoque Hebræorum progenitorem Israëlem, à quo Judaicæ gentis duodecim Tribus Israëlis nomine censentur, Inacho, quem primum Argis regnasse Græci prodiderunt, tempore æqualem fuisse reperi: Semiramidis vero temporibus Abraham vixisse, hominem quidem natione Chaldæum, sed tamen Deo acceptissimum, qui primus propheta apud Hebræos fuisse creditur: Mosem autem, ut verum fatear, infra horum tempora extitisse, antiquiorem tamen omnibus priscæ Græcorum memoriæ, Homero, inquam, Hesiodo, ipsisque Trojanis temporibus, Castoribus, Æsculapio, Libero patre, omnibus Heroibus, Mercurio, & Apolline, reliquisque Græcorum Diis, mysteriis, & initiis, atque adeo ipsis Jovis gestis, quæ à Græcis memorantur: quorum omnium historiam infra ætatem Cecropis fuisse Græci tradiderunt. Hoc autem examen temporum Mosem sæculo Cecropis fuisse adstruit, qui primus circiter* CCCL *annis ante Trojana tempora in Attica regnasse memoratur.* Hactenus ex ipsis Græcis Eusebii, quæ manifesto ostendunt Hieronymo nunc volenti, nunc aliud agenti multa excidisse præter mentem Eusebii, multa præterita fuisse. Ex Eusebianis igitur, non ex Hieronymianis, Eusebii mentem aperiemus.

ante adventum Domini Salvatoris.] Hæc aliena sunt à mente Eusebii. Eusebius dicit de Christo Mosem prophetasse. Hieronymus ante Christum scripsisse: tanquam non ἀμφὶ τοῦ σωτῆρος, sed πρὸ τοῦ σωτῆρος scripsisset. Multum differunt de Christo prophetasse, & ante Christum aliquid scripsisse. Reliqua περὶ θεογνωσίας omnino omittenda non erant, quod fecit Hieronymus.

Porro Inachus quingentis annis.] In Græcis ἐπτακοσίοις. & præterea infra paulo post, CL cum intervallo, quod est inter Inachum & Troica, conflantur DCCCL anni. de quibus detractis CL, manifesto relinquuntur DCC, non D anni. Tamen omnes manu scripti & editiones habent *quingentis*. Tatianus & post eum Clemens: εἰς τὸν χρόνον τῶν Τρωικῶν ἀπὸ Ἰνάχου, μικρὰ μὲν ἐλάττους, καὶ πλείους ἀλλαχοῦ). Sane DCC anni sunt μία καὶ εἴκοσι ἑκατοντάδες, ut merito dictum sit εἴκοσι καὶ πλείους.

ex Ethnicis vero impius ille Porphyrius.] Nominat Hieronymus, Eusebium tædet nominare tam hic, quam lib. x. προπαρασκ. pag. 286, 287. ubi verba ipsius docti Sycophantæ adducuntur: quæ consulas licet: ex quibus Eusebius convincit Mosem juxta Porphyrium esse multis sæculis antiquiorem Trojano excidio. Sed castigandus prius Porphyrius, tum quod in testimonio

ab Eusebio producto dicit Abibalum ante Trojana fuisse, tum quod Semiramidem Trojanis temporibus aut paulo superiorem, aut certe æqualem facit. Utrumque enim falsum. De Semiramide quidem ibi Eusebius ἀναχρονισμὸν Porphyrii agnoscit, quum Semiramis „ DCCC annis, secundum Eusebium, MLXVII, secundum „ Chaldæos, Trojæ excidium antecesserit. De Abibalo fugit quoque eum ratio. Nam Abibalus fuit pater Iromi æqualis Solomonis, qui regnum Tyri adeptus est anno periodi Julianæ 3685, annis C LIV post cladem Trojanam.

Quum hæc ita se habeant.] Non pauca & quidem necessaria omisit Hieronymus. quod non mediocriter miror. Quum, inquit Eusebius, etiam Ethnici ipsi Mosem plusquam octingentis annis antiquiorem Trojano excidio faciant, & sufficiebat nobis hanc confessionem ab illis extorsisse, tamen quia mihi nihil antiquius est veritate, rem ipsam propius putans, non tantam vetustatem Mosis reperio, quantam volunt ipsi, majorem tamen, quam omnium Deorum, & sacrorum quamvis vetustissimorum. Hæc recte Eusebius, qui primus hanc nebulam discussit. At nos vetustatem Mosis non ex gentilium scriptis, sed ex ipso Mose, & sacris Bibliis deprehendimus tam accurata vestigatione, ut ne ea quidem, quæ hodie gesta sunt, certiora, aut manifestiora perhiberi possint. Moses igitur nascitur ann. CCCXCIV ante excidium Trojanum. quæ quidem maxima est vetustas, sed minor, quam putarunt Porphyrius, Clemens, Tatianus, Africanus. neque enim parva esse potest, quæ primam Olympiadem antecedit annis D CCCI.

& ob id in priori libello.] σωτάξῃ, opere. Nam ingens volumen majus nomen meruit, quam libelli. Sed hic est mos Hieronymi, ut etiam ingentes libros ὑπομνηματικῶς libellos vocet, & suos prolixos in Esaiam, Jeremiam, Ezekielem Commentarios Com„ mentariolorum nomine afficiat. Sed tempore Hie„ ronymi scriptores opera sua, quamvis non exigua, „ vocabant libellos, ut Vegetius quatuor volumina sua „ de re militari, vocat libellum, in fine præfationis: *& „ in hoc parvo libello, quicquid de maximis rebus semperque „ necessariis requirendum credis, invenias.* parvum libel„ lum dicit opus in quatuor commodos libros tribu„ tum; quomodo Ovidius tres libros artis suæ non ali„ ter, quam libelli nomine afficit:

„ *Sera redundavit veteris vindicta libelli.*

„ Atqui tres sunt commodi libri.

Chaldæorum, Assyriorum.] XV regnorum, quorum ὁμάδας in priore Commentario collegerat, in hoc libro annos expansos inter se opponere instituit: de quibus regnis duo perierunt in Canone, Chaldaicum, & Thessalicum. Sed Chaldæorum regnum salvum adhuc supersest in reliquiis Græcis prioris Commentarii. Thessalicum autem neutribi extat! quum tamen Græci Chronographi inter præcipua gentis suæ gesta τὰ Θετταλικὰ ponant, ut in fine Isagogicorum Canonum à nobis demonstratum est.

qui postea Romani nuncupati sunt.] Sequebatur in Græco contextu, ὁμῶ γίνονται ιε, quæ omisit Hieronymus: quum tamen admodum necessaria sint.

ita curioso ordine coaptavi.] χρονικῶ κανόνι & σώταξιν ἐπιμελῶς. Itaque κανόνα χρονικὸν vertit curiosum ordinem, quum Chronicus Canon sit hujus libri titulus. Certe non intellexit.

sequendumque illud potius, quod exemplarium multitudo in fidem traxit.] Neque horum quicquam tale scripsit Eusebius, neque ea fuit ejus mens. sed Eusebio παρ' Ἑβραίοις est idem ac ἐν τοῖς ἱεροῖς βιβλίοις. Scripturam veteris instrumenti τὰ Ἑβραῖα, aut τὰ Ἑβραίων βιβλία vocat. Hoc vult: in annis τῆς παιδοποιΐας veterum Patriarcharum, à quibus omnis ratio temporum historiæ sacrę deducitur, maxima est septuagintaSeniorum, Samaritarum, & Judæorum discrepantia, quum septuaginta plures annos ponant, quam Samaritæ, illi, quam Judæi. Quid faciam? qui minorem summam ponunt, eos, inquit, sequutus sum, hoc est Judæos. At hujus ne minimum quidem in versione Hieronymi extat vestigium. Hic vero valde Eusebium exagitat Georgius Syncellus: primum quod adversus priscorum sententiam tam nostrorum, Clementis, Tatiani, Africani, quam Judæorum, Josephi, & Justi, Mosem recentiorem, quam illis visum fuit, faciant. Deinde, quum Eusebius dixerit, quum sint Διάφοροι χρόνων ἐκδόσεις, τὴν μὲν πλεονάζουσαν septuaginta, & Samaritarum, τὴν δ' ἐνδέκουσαν Judæorum, hanc sequutum se fuisse: petulanter & præter decorum homini insultans, hęc subjicit: ὅτι δὲ οὐ δι' ἑτέρων τελῶν ἱστορέων ἑαυτὸν τῇ τῶν ἀληθῶν ὥπτιαν ἐκδολομοιόμενος, ἐν τῷδε φανερόν. ἐπὼν γὰρ Διαφορὰς χρόνων ἐκδόσεις παρ' Ἑβραίοις διηκέναι, τὴν μὲν πλήθουσαν, τὴν δ' ἐλλείπουσαν, ταύτῃ καταλαβήσεται, πρῶτον μὲν Διαβόδεται τῇ γὰρ πλεονάζούσῃ τὰ δύο, τό τε κατὰ τὸ Ἑβραϊκὸν, τό τε ἐκδοθὲν Σαμαρείταις, ἐκδόσθαι τὸ κεχρῆται, ὡς φησὶν ἐν τῷ πρώτῳ λόγῳ. Multa alia inepta adjecit, quæ consulto omittimus. Dicit igitur in hoc peccasse, quod quum professus sit se Hebraicos numeros Judæorum sequutum fuisse, numeros tamen septuaginta sequatur in priore parte, hoc est ἐν τῇ χρονογραφίᾳ. quod quamvis verum est, tamen Eusebius intelligit se ab Abraham, ad Templi excidium, Judæos, qui breviores numeros annorum ponunt, quam septuaginta, ut in annis Judicum, & aliis, sequutum se fuisse. Alioquin verum est, Eusebium ab Adam, ad Diluvium, annos putare MMCC XLII. secundum septuaginta. Hinc ad Abraham eosdem quoque septuaginta sequutus est, præterquam in minore Kainan, quem septuaginta seniorum editio ponit, & insertus est Genealogiæ Christi apud Lucam: qua in parte contumeliosissime Eusebium accipit Georgius.

Verum ut quisque volet computet.] Nihil tale in Eusebianis. Vide Græca & Latina nostra. Sequutus, inquit, sum editionem, quæ minorem annorum numerum concipit, nimirum Judæorum Hebraïcam. Tamen ne sic quidem Mosem tam vetustum reperire potui. Παραλογισμὸς est, & à justa reprehensione Eusebius sese vindicare non potest. Quo enim brevior erit annorum numerus à primo homine, vel à Diluvio, eo propior erit nostris temporibus Moses, & Inachus Abrahamo antiquior. Quod si sequutus esset longiorem annorum numerum, qualem septuaginta Seniorum prodidit editio, tunc sane poterat Moses æqualis Inacho, aut antiquior, aut non multo inferior videri. Neque igitur mentem suam recte aperuit Eusebius, neque Eusebii Hieronymus. Atque adeo in una sententia duorum summorum virorum lapsum vides. nisi velimus dicere hanc Eusebii mentem fuisse: quamvis breviorem numerum sequutus sum, tamen & sic quoque Abraham vetustissimum reperi, utpote Inachi temporibus æqualem.

Semiramidem autem & Abraham contemporales fuisse manifestum est.] Neque hæc ex mente Eusebii, quæ ipse κατ' ὄναρ cogitavit. Nam quomodo manifestum dicit esse, quum ad Eusebium usque nullus Scriptorum id prodiderit, nec crediderit quidem? quomodo inquit manifestum, quod nondum probatum, nondum concessum est? Sed longe aliter in Græcis concipitur, & in Latinis, quæ ex Græcis expressimus. Ne sic quidem, in-

inquit, tantam vetuſtatem reperio: ſed Abrahamum Semiramidis, Iſraëlem Inachi temporibus æqualem fuiſſe adverſus omnium, qui ad hanc uſque diem ſcripſerunt, ſententiam. Sed de Patriarcha Abrahamo multa omiſit, quæ in Græcis leguntur: τὸν Ἀβραὰμ Χαλδαῖον μὲν τὸ γένος, ἄλλως γε ἄνδρα θεοφιλῆ, τὴν πρώτην τ πάρ' Ἑβραίοις θεοφιλῶν εἶναι πεπιςευμένον. Quæ certe omittenda non erant.

Namque Moyſes junior.] Iſta quam diſſimulant mentem Euſebii! Nam continuanda ſunt cum ſuperioribus. Abrahamum quidem Semiramidi, Iſraëlem Inacho æqualem; Moſem, ne quid diſſimulem, quanquam iſtis inferiorem, tamen omnibus Diis vetuſtiorem; Nam illud φιλαλήθως εἰπεῖν, *ne quid diſſimulem, ut verum fatear*, dictum ad occurrendum eorum ſententiæ, qui vetuſtiorem Moſem judicabant.

junior licet.] Hic more ſuo Georgius manum cum Euſebio ſtolide conſerit, quod adverſus tot ſcriptorum tam Chriſtianorum, quam Judæorum ſententiam Moſem infra tempora Inachi ponit. Verba digna ſunt, quæ hic quoque legantur: ὅπερ μὲν ἂν αὐτὸς ἑαυτῷ τ ἀποπίαν τ λόγε μεμαρτύρηκεν Ευσέβιος, δέκα θεὸς καταγνόηζιν τοῖς γε πᾶσι μελέχκοσι παγθέπως ἄλλης τε τ ἐν ἱςορίαις παλαιαῖς ὁμολογεμένης. ἐν γὰρ αὐτῷ θεὸς ἀνατρεπτικῷ τ συγγεγραμμένων ἤγκε τῆς τ μόνον, τὸ τ πανταχοῦ τηλικάτων δοξῶν ἀνδρῶν φιλοσόφων ἀνίπτεσθαι, ἁμάρτυρόν τε τὸν πάρ' αὐτὸ παρίσαγεῖν. τὸ γὰρ τ τ πολλῶν, μᾶλλον δ τ πάντων δοξῶν ἀντιγράφειν μόλις ἂν τ μὴ πολλῆς θεωρεθέντων ἂν ἀποδείξεως ἔδοξε τοῖς εὖ εἰδόσι ταῦτα κρίνειν. Duo objicit, quod nova proferat, & quod ἀναπόδεικτα. De priore inique facit. Nam quod omnium conſenſu receptum eſt, & tempore fidem atque auctoritatem meruit, non ſequitur neceſſario verum eſſe. De altero neque id jure expoſtulat. Nam eo magis hæc debebat demonſtrare Euſebius, quo magis animis hominum hæſerat de immenſa vetuſtate Moſis: quod facit in ſequentibus.

Hercule, Muſæo, Lino, Chirone.] De ſuo addidit Hieronymus, neque per omnia auctoris ſui veſtigiis inſiſtit.

quem Græcia in arce divinitatis collocavit.] Addidit hæc quoque à ſe Hieronymus.

quadrageſimo ſecundo anno imperii Auguſti.] Hactenus quid in iis, quæ extant, Græcis vertendis præſtiterit, & quid ſequutus ſit Hieronymus, ex ejus Latinis diſcere potuimus, in reliquis, quia Græcis deficimur, nihil pronunciamus. Eruditum vero lectorem fugere non poteſt, majorem partem ſequentium extare Græce in x πρὸ τ θεοδοσιανῆς, eandemque diſputationem de XLII anno Auguſti, XV Tiberii, & ſecundo Darii ibidem ab Euſebio iterari, quorum major pars eſt ab Africano.

& Tiberii quintus decimus in ducenteſimam primam Olympiadem incurrit.] Imo in quartum annum CCC Olymp. alioqui quadriennium deeſſet. & in Græcis: Τιβερίε δὲ τὸ πενθεκαιδέκατον τ Ρωμαίων βαζιλείας κ τὸ τέταρτον τῆς σα Ολυμπιάδος συμπίπτει.

anni DXLVIII.] Inita ratione, uno plus dicit: nam terminum includit. Annus ſecundus Darii numero M CCCC XCVII. Annus XV Tiberii, MMXLIV. Intervallum DXLVII, non DXLVIII. Sed terminum incluſit numero nempe annum IV. Olymp. CCI.

inveniesannos CCCCVI.] Ab excidio Ilii, ad primam Olympiadem, Eratoſthenes & accurati Chronologi putant annos CCCCVII. alii CCCCVIII uno amplius, alii CCCCVI, uno minus, ut Euſebius. in Græcis tamen eſt υη mendoſe, pro υς. Cauſas hujus diverſitatis pete ex IV de emend. Temp.

in priore opuſculo digeſſimus.] ἐν πρώτῃ συντάξει, aut ἐν τῇ πρὸ τ πρώτης συντάξει. plus eſt quam opuſculum. Falſo igitur conqueritur de Euſebio Georgius Syncellus, quod rationes ſuas non demonſtraverit. Atqui hoc quid eſt, niſi demonſtrare? Nam quamvis hypotheſis falſa ſit, tamen ſi ea concedatur, argumenta, quæ colligit, vere demonſtrant. Verum enim eſt, à ſecundo anno Darii filii Hyſtaſpis, ad XV Tiberii, DXLVII annos intereſſe. Sed ut, quod molitur, efficiat, male proponit; quia falſa hypotheſi utitur, ſecundo nempe anno Darii Hyſtaſpidæ finiri annum ſeptuageſimum captivitatis Babylonicæ. quod tam falſum, quam ſecundo Darii Hyſtaſpidæ templi fundamenta jacta, & templum ſub eodē Dario Hyſtaſpis filio exædificatum fuiſſe, quum is fuerit Darius Nothus, non autem Darius Hyſtaſpis filius. Ex hac igitur falſa hypotheſi omnia falſa colliguntur: ut quod ſubjicit, primam Olympiadem in quinquageſimum annum Oziæ incurrere: quod non ſolum cum veritate pugnat, ſed etiam cum ipſo Euſebio, qui recte ac vere caſum Sedekiæ conjicit in III annum Olymp. XLVII: ut omnino neceſſe ſit, annum primum Iphiti Olympicum concurrere cum anno XXXVII Oziæ, non cum quinquageſimo.

ſimulachra reperit, aram ſtatuit.] Clemens Protreptico: ὅθεν μοὶ ἔπεσι θωμάζειν τίσι ποτὲ φαντασίαις ἀπαχθέντες οἱ πρῶτοι πεπλανημένοι δεισιδαιμονίαν ἀνθρώποις κατήγαλαν, δαίμονας ἀλιτηρίους νομοθετοῦντες εἶναι, εἴτε Φορωνέως σκεῖνος ἦν, εἴτε Μέροψ, εἴτε ἄλλος τις, οἱ νεὼς καὶ βωμοὺς ἀνέσησαν αὐτοῖς. θεὸς δ' ἦν ἡ θυσίας πρῶτοι μεμύθευσαν. Pro Μέροψ manifeſto legendum Κέκροψ. & in ſequentibus, μελιτὶ χαρμὸν μειλιχίου λιβάνου ἐλεῖν: legendum Χαρῖνον.

Nam Latona Iovis conjux tunc per titia fugit.] Hæc eſt omnium manuſcriptorū, quos quidem viderim, lectio. Dñ. Arnaldus Pontacus Epiſcopus Vaſatenſis, qui huic " Chronico emendando multum laboris, atq; induſtriæ " attulit, recte & acute divinavit legendum: *Nam Latona* " *Iovis conjux tempore Tityi fuit.* Nos ex ſententia viri eru- " ditiſſimi ita repoſuimus. "

qui Semelen genuit.] Καδμείη δ' ἄρα οἱ Σεμέλη, &c. Quis Græca ex Latinis concipiat; in quibus ne minimum quidem ſententiæ veſtigium comparet?

cum quo Apollo ſervivit Admeto.] Herculem Admeto ſerviiſſe nuſpiam me legere memini: ſed Apollinem & Herculem ambos Admeti amatores fuiſſe ſcimus ex Plutarcho in Ερωτικῷ: Admeto autem Apollinem ideo ſerviiſſe, ut Admetum in amore ſuo morigerum haberet. Et tamen ita habetur apud Clementem Alexandrinum Stromateo primo, unde hoc deſumptum eſt: καὶ ὁδὲν θωμαστὸν, ὅπερ καὶ Αδμήτῳ θητεύων Φοῖβος ἐρίσκετο σὺν Ηρακλεῖ μέγαν εἰς ἑταιρίαν. Unde hauſerit Clemens, ſtudioſis, quibus plus otii ſupereſt, inveſtigandum relinquimus. „

invenies annos DCCCCXLII.] Totidem verbis idem Euſebius: Καθ' ὃν ὁ, τὰ μὲν ἀπὸ τ Αδὰμ, ὅπε τ καταικλυσμὸν, ἔτη βσμβ. τὰ δ' ἀπὸ τ καταικλυσμὸ, ὅπε τὸ ᾱ ἔτ Αβραὰμ, ἔτη ΛΜβ. τὰ πάντα ἔτη, ͵γρῶδ. Sed caſtigatur à Georgio, Ευσέβιος τῷ ͵γρῶδ ἔτει τ κόσμε φησὶ τὸν Αβραὰμ γεγενῆθαι. σφάλλεται ὁ Ευσέβιος ἐν τῆς ἀπὸ Αδὰμ, ἕως Αβραὰμ, χρόνοις, τὰ ρῶ ἔτη τ δευτέρε Καϊνᾶ μὴ συνιχνώσας τ ὑὸ Αρφαξὰδ, ὃν οἱ ο ἀριθμῆσι, καὶ τὸ κατὰ Λεκαῦ διαγγέλιον, ἰγ ἀπὸ Αδάμ. Rurſus: Αφελκανὸς ἀπὸ Αδὰμ, ὅπε τὸ πρῶτον ἔτος Αβραὰμ, ἔτη ͵γ σβ ἐπελογίσατο. σφάλλεται γὰρ καὶ ἔτος τὰ αὐτὰ ρλ ἔτη τ δευτέρε Καϊνᾶ ὑὸ Αρφαξὰδ, ὑφαιρεμένων τ ἐτῶν τ Μαθουσάλα * ἅπινα θεσσομοίως

μοίως τῷ Εὐσεβίῳ. Καὶ ὕστως τῷ Γ ϖδ ἔτ ϛ κόσμ ϖ, τῷ ϴθ αὐτ ϵ ἔτ ϛ ὁ Ναχὼρ ἐγχύνης τ Θάρρα. Ita omnis culpa ex omissione illius Cainan derivata est. Sed hæc non sunt nauci. Ad institutum redeamus. Orosius: *Ab Adam primo homine, usque ad Ninum magnum, ut dicunt, regem, quando natus est Abraham, anni tria millia,* CLXXXIV. Merito igitur reprehenditur à Georgio Eusebius, quod, quum minorem numerum sequi se profiteatur, tamen Septuaginta Seniores in his sequitur. Certe rationes Eusebii partim à Septuaginta Senioribus sunt, partim ab ipso Eusebio.

A Tiberii autem XV *anno, usque ad* XIV *annum Valentis.*] Hoc Comma Hieronymi esse, etiam me tacente, palam est.

omnem annorum congeriem in decadas.] Oeconomiam & digestum paginæ Canonis sui explicat, quem triplicem facit; titulorum gentium, aut regnorum, numeri annorum Abraham in decadas collecti, historiarum ex adverso annorum Abrahami positarum, quod spatium historicum vocamus. Paulo ante Titulorum meminit. *Igitur*, inquit, *consequenter in libelli fronte ponimus uno eodemque tempore Abraham, Ninum, Semiramim, Europem, Aegyptiorum Thebæos.* Ab iis titulis deducuntur fila sive σφραὶ annorum uniuscujusque regni. Numerum annorum Abraham cum annis ab Adam confusum & permixtum apponunt editiones, hoc est numeros annorum Mundi secundum Eusebium, qui ab Adam, ad Abraham, putat annos MMM CLXXXIV, ex Septuaginta Seniorum rationibus. hinc ad annum Christi Dionysianum, MM XVI, & proinde ab Adam, annos MMMMM CC præcise ex rationibus suis, & ex numero contractiore, ut ipse loquitur. Nos tantum numeros ab Adam per denarios digessimus ex omnium scriptorum Codicum auctoritate, in quibus anni ab Abraham, non ab Adam, digesti per decadas conspiciuntur. Si quis igitur, ut in editionibus vulgaribus, annos Abraham secundum Eusebium habere vult, deducat ex annis mundi 3184. Reliquum est numerus Eusebianus à natalibus Abrahami, ut ipse putat. Tertia distinctio paginæ, est spatium historicum, quod his verbis tangit: *quas ex singularum gentium historiis congregantes sibi invicem fecimus esse contrarias.* ἃς ἴνας ἀλλήλαις ἀντιμεθώσας ἐστοιχήσαμεν. Oppositæ quidem sunt annis Abrahami, quod omnes collocatæ sint in spatio historico, sed inter se oppositæ non sunt, nisi per colores illos, de quibus supra loquuti sumus. Ut quidem hodie in vulgatis editionibus dispositæ sunt periochæ gestorum sine spatio historico, vere inter se sunt oppositæ. Sed tunc opus non erat colore, si omnia gesta sub titulis regnorum, non in spatio historico collocata fuissent. Regna itaque eorumque fila media sunt inter numerum Eusebianum, & spatium historicum. Numerus Eusebianus sinisterior: spatium historicum dexterius.

Primus Assyriorum rex NINUS.] De hallucinationibus Eusebii quædam perstrinximus in libris de emendatione temporum; inter alia, apud Philonem de eo genere hominum, quos ipse putavit esse Monachos Ægypti, quum tamen alibi oblitus sui de Essenis tantum à Philone tractari interpretetur. Eadem inconstantia est in eo, quod dicit, vocem ex Adytis Templi auditam fuisse tempore passionis Christi, quæ diceret, MIGREMUS HINC, quum in libris demonstrationis, paulo ante excidium Templi eam à Sacerdotibus exceptam fuisse scribat, quomodo & Josephus quoque ipse, & Corn. Tacitus admonuerunt. Extiterunt tamen quidam Obtrectatores, vere stercorei homines, qui à nobis levitate quadam, & studio reprehendendi potius, quam veritatis amore, id dictum interpretati sunt. Deinde eo insaniæ provecti sunt, ut aliud etymon Essenorum quærerent, ut se Hebraismi peritos probarent, in quibus potius se & veritatis hostes & Hebraismi prorsus imperitos ostenderunt. Ecquis contineat risum, qui leget nescio quod caput cucurbitę jurejurando affirmare Philonem Judæum non de Essæis Judæis, sed de Jessæis Christianis loqui? Talia sunt, quæ hodie venerantur homines. Ii sunt, qui veteres Patres nunquam errasse concedunt, qui nullum bonum librum se scribere posse putant, nisi in eam molem illum provexerint, ut ne ætas quidem homini ad legendum suppetat. Quid facient, quum tot commissa Eusebii legerint partim humanitus, partim consilio? Sed humanitus errata quis mavult adlatrare, quam corrigere, nisi qui omnis humanitatis expers est? Quæ vero consulto admissa sunt quis defendet, nisi ii, qui nihil antiquius habent, quam mendacium, nihil alienius, quam veritatem? Quæ igitur per hallucinationem Eusebio exciderunt, satis est, si eo nomine ea indicentur, ut corrigantur, non ut auctori optime de antiquitate Ecclesiastica merito obtrectemus, quod insolenter facit Georgius Syncellus. Quæ vero sibi licere voluit adversus & auctoritatem Scriptorum, ex quibus sua depromsit, & veri ipsius, ut ita loquar, majestatem; ea nos indicabimus ita, ut & veritati sua ratio, & homini sua dignitas constet. Postquam igitur Eusebius deprehendit non tantam esse vetustatem Mosis, quantam jactabant Josephus & Justus, & post eos, homines Christiani, Clemens, Tatianus, Africanus, incurrit obices quosdam, quos amoliri nisi aliquo audaci facto se non posse existimavit. Videbat hunc fere omnium Scriptorum consensum esse, Teutanen sive Teutamon XXVII Assyriorum regem suppetias iviss e Priamo; & tamen ab ejus initio, ad excidium Trojæ, intervallum esse annorum CCXLV; ex illa numeratione Africani. Quomodo igitur tanto anachronismo occurreret, aliam viam non reperit, quam si quatuor reges, qui post Teutanen regnarunt, expungeret, & ita tempora Trojana regno Teutanis accommodaret. Hinc accidit, primum ut annum Nini XLIII, quo Abraham natum sibi persuasit, CCXLIII annis posteriorem faciat: deinde ut pro XLI regibus Assyriorum, XXXVII tantum publicaret: & tamen quum illos reges ab Africano acciperet, ita ut & ipsa verba Africani sine ulla immutatione usurpaverit, hos quatuor reges, tanquam apud Africanum non extarent, dissimulavit. Itaque Georgius, qui nullam occasionem exagitandi Eusebii omittit, nullam non quærit, post alia, ἔτι δηλον, inquit, ὅτι ἀφ' ἑαυτῦ ϖαραλογισμὸν καὶ τοῦ Ασσυρίων χρόνους ἠλάττωζεν, καὶ τὴν ἅλωσιν Τροίας οὐκ ἀληθῶς ἐστοιχείωζεν. *Propter hallucinationem, (imo propter culpam in se consulto admissam) mutilavit Assyriorum tempora, & Ilii casum in alienum temporis contulit.* Utrunque verum est. Quatuor reges præterivit, & tempus Ilii capti in tempora Teutanis contulit, quum id acciderit anno nono Thinæi XXXIII Assyriorum regis.

Cujus LXIII *imperii anno natus est Abraham.*] Abraham nascitur anno trigesimo Beluchi noni Assyriorum regis, anno XVI numeri Eusebiani. Itaque si omnia, quæ post Abraham natum contigerunt, ad numerum Eusebianum revocare vis, prius XV anni de numero sunt deducendi. Totidem enim annis veram rationem superat. Id, ut solet, ab illo ea gratia commissum, ut gesta quædam ad suas rationes applicaret, idque dupliciter, tam per imprudentiam, ἢ ϖαραλογισκῶς, quam consilio, quod Georgius vocaret temeritatem. Per imprudentiam, quum regibus Juda annos absolutos attribuit, qui sunt tantum currentes, ut vulgus loquitur, Abiæ triennium pro biennio, Athaliæ reginæ septennium pro sexennio, Sedekiæ undecim pro decennio. Consulto, quum duo-

duodecim annos Ammoni Manassis filio pro biennio, Josiæ triginta duos pro xxxi, adversus sacrorum librorum præscripta assignavit. quod tantum abest ut excusem, ut ultro factum damnem. Omnia constabunt suo loco & tempore. Numerus igitur Eusebianus major vero est nunc xiv, nunc xv annis, si ratio annorum Abrahami ineatur, & ad eos omnia examinentur.

Apud Aegyptios xvi *Dynastia.*] xvi Dynastia Ægyptiorum inivit cccliii annis ante numerum Eusebianum. Ut suos numeros cum Dynastiarum annis componeret, quæ immutaverit, perverterit, mutilaverit Eusebius, suis locis monebitur: quæ suo more gladiatorio animo persequitur Georgius Syncellus. Quum multæ caussæ Eusebium moverint, ut hæc innovaret, & perverteret, tum duæ, ut videtur, præcipuæ fuerunt. primum ut Pastorum Dynastiam temporibus Josephi Patriarchæ accommodaret: deinde ut Thuorim Trojanis temporibus æqualem faceret. prius, propter Apionem, & Josephum, qui Pastores Dynastiæ xvi interpretantur Israëlitas: posterius propter Manethonem, qui Thuorim eum esse ait, qui ab Homero Polybus vocatur, Alcandræ maritus. Sed utrunque mox refellemus.

Ab hoc tempore regnabant eis Thebæi annos cxc.] Ex hoc loco hæc accepit Epiphanius pag. 10. καὶ ὡσαύτως κατὰ τοῦτον τὸν καιρὸν Νίνος ἐν Ασσυρίοις καὶ Σεμίραμις σύγχρονοι ὄντες τῷ Αβραὰμ, Αιγυπτίων τε ὀκτωκαιδεκάτη δυναστεία. ἐν Σικυῶνι ἡ τότε μόνοι ἐβασιλεύοντο. ἧς βασιλείας ἀρχὴ γέγονεν Εὐρώπη. Vides ipsissima verba Eusebii, & xviii Dynastiam, perperam pro xvi. quam solus Eusebius σύγχρονον fecit τῷ Αβραάμ. xvi Dynastia erat Pastorum, qui regnaverunt annos dxviii. Item xv Dynastia erat Pastorum Phœnicum, qui regnarunt annos ccxlii. Denique xvii Dynastia erat & aliorum Pastorum, quæ regnum obtinuit annos cclxxxvii. Ubi ergo est illa xvi Dynastia Thebanorum Eusebii, quæ obtinuit annos cxc? Ad verbum suas Dynastias ab Africano sumpsit, ut fatetur etiam Georgius, & tamen ut tempora Dynastiarum suis rationibus accommodaret, non oportebat eum tam præfracte καὶ γυμνῇ κεφαλῇ ab Africano desciscere. Et quidem mirum est Georgium, qui reprehendendo Eusebio semper imminet, aut non animadvertisse, aut præteriisse. Verba Eusebii ἐκ τῆς νομαδικῆς γραφῆς, sive ex priore libro: Ἐκκαιδεκάτη δυναστεία, Θηβαίων βασιλεῖς πέντε, οἱ καὶ ἐβασίλευσεν ἔτη ϟϛ. quæ omnia manifesto commentus est, πρὸς τὸ οἰκεῖον σκοπὸν πάντα ἐφαρμόζειν σπεύδων, ἀπὸ μηχανῆς cxc annos pro dxviii in scenam producens. De hoc facto Eusebii, quod nemo veritatis amans laudare possit, ita scribit Georgius: ὥστε ἐκ πάντων δείκνυσθαι ἁμαρτάνειν ἐν τοῖς περὶ Μωσέως χρόνοις ἔτεσι τοὐλάχιστον διακοσίοις τὸ Εὐσέβιον, ὅθεν καὶ τὴν παρ' Αιγυπτίοις τῶν λεγομένων δυναστειῶν παρενόθευσε χρονολογίαν, καὶ τὴν παρ' Ασσυρίοις, &c. Regum Assyriorum & Dynastiarum Ægyptiarum tempora ab Eusebio temerata esse scribit. quod verum est. Rursus Georgius comparans ea, quæ scribit Africanus de Dynastiis Ægyptiorum, cum iis, quæ Eusebius ab eo totidem verbis accepit, hæc subjicit: Εως μὲν τούτων τῷ Αφρικανῷ συμφωνῶν ὁ Ευσέβιος ἐν τοῖς πολλοῖς φαίνεται μέχρι τῆς λέξεως αὐτῶν, διαφωνῶν δὲ ἐν τοῖς συμβαλλομένοις τὸν χρονολογισμὸν αὐτῷ.

ibid. *In Gracia vero secundo imperio Sicyoniis imperavit Europs.*] Secundum regem Sicyonis Europa fuisse dicit, utpote qui primo regi Ægialeo successerit. Epiphanius, ut multa alia, aliud agens dixit Ευρωπα esse ἀρχὴν τῶν Σικυωνίων βασιλείας in verbis, quæ proxime protulimus, quæ accepit ab Eusebio.

Ninus condidit civitatem Ninum.] Mosi Assur Ninum condidit, Genes. x, 11. Ergo idem Ninus, qui Assur. Sed urbs Hebræis dicitur נינוה, Νινύα, quo nomine vocatus filius Nini & Semiramis, qui tertius à Nino regnavit. Hebræi tamen non Νινύα eam urbem dicunt, sed נינוה Νινευὲ, aut, ut Septuaginta Seniores, Νινευί. Post hæc editiones habent, *Ninivem, quæ ad præsens Nisibis nuncupatur*: quæ verba neque PR. neque PET. neque omnium vetustiss. BON. habent. FR. habet. Sed ab homine inepto assuta quis ex phrasi non videt? quis nescit aliam esse Nisibin à Nino?

à quo Aegialea.] Nihil frequentius occurrit in Commentariis Græcorum, quam τὴν νῦν Πελοπόννησον prius Αιγιάλειαν vocatam fuisse, secundo Ἀσίαν, postremo Πελοπόννησον. Itaque tritissima omittemus. Qui enim hodie nihil magis verentur, quam ne potius parum, quam recte scripsisse videantur, non dubium est, quin hic omnia Grammaticorum armaria, & Mythologorum alveolos excussissent, ut moles crescceret. Theocritus Hercule Leontophono: Ελπεμοὶ οὐκ ἄλλον τόδε τλήμεναι Αιγιαλήων. ubi Αιγιαλεὺς est Peloponnesius.

vii. *Apud Hebræos, usque ad nativitatem Abrahæ, computantur anni mille nongenti quinquaginta.*] Si præcise accipiantur anni 1656 à Diluvio, & duo post Diluvium, & reliqui usque ad lxx annum Taræ patris Abraham, fient proculdubio anni 1950. sed nos Diluvium anno 1656 contigisse, & anno secundo Seth, non tertio Arphaxad natum esse colligimus. Duobus igitur annis minus concipietur numerus annorum ab Adam, ad Abraham. Caussas hujus computationis alibi reddidimus. Sed quia isti anni ὁλοχερῶς, non ἀκριβῶς sumi possunt, unicuique de eo libera voluntas relinquenda. Porro hanc & sequentem periocham POST. non habent, neque Editiones. In omnibus PR. eas reperii, quæ genuina Eusebiana esse fidem fecerint Græca, quæ supersunt.

Ibid. *& inde usque ad Abraham* cc xciii. Ergo erunt 1949, non 1950. Sed in Græcis σϟβ; quomodo ratio postulat. Ita erunt ab Adam, ad Abraham, anni mdccccxlviii, ut nostræ quoque rationes postulant.

Ibid. *Et ideo quadraginta Iobelei.*] Eusebius Iobeleum, sive Iobelæum, comprehendit annis integris quinquaginta: quum, ut & mediocriter docti sciunt, Iobeleum sit septies septem anni. Sed hic Eusebio error communis cum aliis, qui ante, & post eum scripserunt. Iste vero est proprius Eusebii, qui mdccccl vult esse quadraginta πενηκονταετηρίδας, quæ sunt tantum triginta novem.

Ibid. *Zoroastres magus.*] Ctesias non Zoroastren, sed Oxyarten vocat eum regem Bactrianorum, in quem expeditionem fecit Ninus. Merito dubitat Plinius, an magus sit idem cum rege Bactrianorum. Mihi magus multis sæculis posterior videtur, à quo, ad Δαρείου Xerxis, annos putat dc vetustissimus scriptor Xanthus Lydius: Laërtius, Ξάνθος δὲ ὁ Λυδὸς εἰς τὸν Ξέρξου Δαρείου ἀπὸ τοῦ Ζωροάστρου ἐξακόσια φησὶν ἔτη γεγονέναι. Adjicit: τὸν δὲ γοητικὸν μαυσεῖαν ἀδεῖ ἐγνωσαν, φησὶν Αριστοτέλης ἐν τῷ Μαγικῷ, καὶ Δίνων ἐν τῇ πέμπτῃ τῶν ἱστοριῶν, ὃς καὶ μεταγραμματισθέντα φησὶ τὸν Ζωροάστρην ἀστρονόμον εἶναι. Vult Zoroastren lingua Persica significare astrorum Sacrificulum. Nos scimus de posteriore verbo verissimum esse, & *Ster* Persice esse ἄστρον, aut ἀστέρα, unde Ester dicta fuerit. de priore membro quærant peritiores Persicæ linguæ. Non enim sumus ii, quos pudet non omnia scire. Propertius vero ait Semiramidem constituisse Bactra imperii sui sedem,

„ dem, alienane fide, an poëtarum licentia, neſcio.
„ *Iußit & Imperio ſurgere Bactra caput.*

Ibid. *adverſum quem Ninus dimicavit.*] In eo prælio non ſolum viribus, ſed etiam magicis artibus decertatum ſcribit Arnobius libro primo: *Vt inter Aſſyrios & Bactrianos, Nino quondam, Zoroaſtreque ductoribus non tantum ferro dimicaretur, & viribus, verum etiam magicis & Chaldæorum reconditis diſciplinis, invidia hæc noſtra fuit?*

propter inundationem aggeres extruxit.] Euphratis inundationem intellige. Ad verbum ex Herodoto: αὕτη μὲν ἀπεδέξατο χώματα ἀνὰ τὸ πεδίον ἐοῦσα ἀξιοθήητα. τοῦτερον δὲ ἐώντες ὁ ποταμὸς ἀνὰ τὸ πεδίον πᾶν πελαγίζειν. In noſtra σωαγωγῇ legimus: αὕτη μὲν ῥώματα τῆς ποταμοῦς περιέβαλε ϛόμια. Et Cedrenus habet. ubi nove ϛόμια ἀντὶ τ χωμάτων, quum ϛόμιον ſit primum ἐκβολὴ ποταμῦ εἰς θάλασσαν, deinde ἀνατροπὴ ϒ ποταμῦ, ut diſerte extat in Æthiopicis Heliodori de obſidione Syenes, ubi ſimul ponuntur & diſtinguuntur χώματα ϗ ϛόμια. Sed illa χώματα à Semiramide excitata, & Babylonem ab eo conſtructam negat Beroſus. Africanus vero ἐν τρίτῃ χρονογραφιῶν ſcribit illos aggeres fuiſſe ſepulcra eorum, quos Semiramis, poſtquam eam eorum concubitus fatias cæpiſſet, vivos ibi infodiebat: τοῦτον (Νίνον) σιεδέξατο Σεμίραμις ἡ Λαβύητος, ἣ πολλαχῦ τ γῆς ἦγερε χώματα περιφάτα μὲν λόφου οὐ καλακλυσμός. τὰ δ' ἐν ἀέρα τ ἐρωμένων ζώντων καλορυσσομένων.

xxv. *Telchinus.*] Metaplaſmus Hieronymianus, *Telchinus, Eleuſina*, pro *Telchin, Eleuſin.* Huc facit quod ſcribit Stephanus, Sicyonem prius Τελχινίαν vocatam fuiſſe, nimirum non aliunde, quam ab hoc Telchine.

xlv. *à quo Apia.*] Et hoc quoque unum de tritiſſimis Originum Græcarum, Peloponneſum Apiam ab Api vocatam, quæ primus Ægialia dicebatur. Pauſanias: ἔτος ὁ Απις ἐς ποσὸν ηὐξήθη δυνάμεως, μενὴ Πέλοπι ἐς Ολυμπίαν ἀφικέσθαι, ὡς τὸν ἐντὸς Ισθμῦ χώρεαν Απίαν ἀπ' ἐκείνε καλέεσθαι. Telchinis filium faciunt Pauſanias, & Euſebius. Apollodorus vero, & Rhianus Poëta Phoronei.

ἡμετέρη τοι, Τέκναω Φορωνέος ἰῶ .....
δέχθην ἠμεν. τὸ δὲ κλυτὸς ἐκγένετ' Απις,
ὅς ῥ' Απίλῃ ἐφάπιζε, τὴ ἀνέρας Απδανῆας. Sed diverſum de Api refert Æſchylus in Supplicibus, quod ſine negligentiæ crimine omittere non poſſumus:

αὐτῆς δὲ χώρας Απίας πέδον τόδε
πάλαι κέκλῃται Φωτὸς ἰατρὸς χάριν.
Απις γὰρ ἐλθὼν ἐκ πέρας Ναυπακτίας
ἰατρόμαντις, παῖς Απόλλωνος, χθόνα
τήνδ' ἐκκαθαίρῃ κνωδάλων βροτοφθόρων,
ἃ δὴ παλαιῶν αἱμάτων μιάσμασι
χερνιθεῖσ' ἀνῆκε γαῖα μιλίᾳ τ δάκη,
δεράκοντ' ὄμιλον, δυσιδμῆ ξυνοικίαν.
τάτων ἄκη τομαῖα κἠ λυτήρια
πραίξας ἀμέμπτως Απις Αργείᾳ χθονὶ
μνήμιλα πάτ' ἀντίμισθον εὕρατ' ἐν λιταῖς.

Vult Apim non Regem Sycioniorum fuiſſe, ſed quod regionem noxiis beſtiis purgâſſet, in beneficii accepti memoriam Ægialenſes ab eo terram Apiam vocâſſe in publicis ſupplicationibus, quæ antea Ægialea diceretur. Αιγιαλεῖς, Απδανεῖς, Πελοποννήσιοι iidem ſunt.

li. *Principium* xli *Iobelæi.*] A primo anno Abraham patriarchæ Iobelæa in hoc Canone digeſta ſunt per l. annos, exemplo illius libri, qui μικρὰ γένεσις, λεπτὴ γένεσις, & λεπτογενέσιον dicebatur non poſtremæ apud priſcos Eccleſiaſticos auctoritatis opus mendaciorum multa impenſa farctum, quod quia per Iobelæa digeſtum eſſet, ab eo Ιωβηλαῖοι vocatum eſt auctore Epiphanio. neque aliunde accepit Africanus, & poſt eum Euſebius. cujus rei veſtigia in Æthiopico computo licet videre. Sed tripliciter ab Euſebio hic erratum eſſe conſtat. primum, quod Iobelæa deducit à conditu rerum & primo Homine: deinde quod Iobelæum definit annis quinquaginta abſolutis: poſtremo quod ab Hebræis ad li annum Abrahæ ait putari annos mmmccv, quum hoc contra ipſum faciat, qui non meminit hanc eſſe dinumerationem ſeptuaginta Seniorum, non autem Hebræorum, quos ipſe initio Canonis ait putare ab Adam, ad Abraham, annos md cccc xlix. Itaque hic annus erit mm ab Adam ultimus πενηκονταετηρίδος xl. non autem mmmc cxxxv. Sunt hallucinationes Euſebio familiares. Iobelæum autem non ab Adam, ſed ab anno xlviii Exodi incipere & periti ſciunt, & nos in Canonibus Iſagogicis ſatis diſputavimus, qui hujus præſtantiſſimæ antiquitatis cauſas & epochas aperuimus antea prorſus ignoratas, & præter alia validiſſima argumenta, ab Ezechiele confirmatas capite xxix, 17. quem locum alii non capiunt, & Hieronymus miram ejus adfert interpretationem, qui non ſolum hic comminiſcitur ὕστερον πρότερον quod eſt adverſus tenorem illius, & ſequentis Capitis, ſed etiam xxv annos, quorum mentio fit initio xl Capitis, exiſtimat ab eadem hiſtoria pendere: quum tamen xxv anni illi putandi ſint ab initio Sedekiæ, & ab anno xxvi Nabopollaſſati: iſti vero xxvii anni initium capiant à xxvi anno Joſiæ. de quibus ſatis dictum, quum de Iobelæis tractaremus. Is annus apud Eſekielem, quum eſſet decimus Sedekiæ, omnino erat 907 ab Exod. 47 autem ſemper deducenda eſſe de annis Exodii ut Iobelæa inveſtigentur, nemo quoque negat. Deductis igitur 47 de 907, ſuperſunt ab initio primi Iobelæi, ad x annum Sedekiæ, anni 860, quæ profecto ſunt xviii Iobelæa exacta, & annus viceſimus ſeptimus Iobelæi xviiii currentis. Vide quantum vera differant à commentitiis ea, quæ argumentis nituntur, ab iis, quæ ἀναπόδεικτα. ille annus Sedekiæ congruit numero Euſebiano mcccc xxvi Deductis 866 abſolutis à primi Iobelæi initio, ſupereſt initium primi Iobelæi in numero Euſebiano dlx. Quomodo igitur Iobelæa putabuntur à primo anno Abraham, aut primo Homine, ut voluit Euſebius noſter?

Ibid. *quinquagenarius annus.*] Ιωβηλαῖος πάρ' αὐτοῖς ἡ πενηκονταετηρίς. *Iobel ipſis eſt quinquageſimus annus.* non autem *quinquagenarius numerus.*

Ibid. *ab Adam, uſque ad annum præſentem, fuerunt anni duo millia.*] ita editiones & FR. & Marian. Scotus: & ratio hoc poſtulat. Nam ſecundum Hebræos, ab Adam, ad Abraham, ponit annos m d cccc l. Ergo præſens annus erit bis milleſimus primus. At PET. mmm c lxxxiv. Pejus PR. mmccxxxv. In Græcis etiam obrepſit hallucinatio: ὡς εἶναι ἀπὸ Αδὰμ κατ' αὐτὸς ϑπ' μϵ ἔτος Αβρααμ, ἔτη βν. quæ profecto Euſebius ita ſcripſerat: ὡς εἶναι ἀπὸ Αδὰμ κατ' αὐτὸς ϑπ' να ἔτος Αβρααμ, ἔτη β. Agitur enim de να, non μϵ anno Abraham, item de quinquageſimo exacto poſt annos md ccccc l. Ergo fiunt anni mm. Latina hoc clamant. Ita igitur ſcripſit Euſebius.

lii. *Zamcis.*] In Græcis Africani Νινύας Ζάμης.

Ibid. *Ninyas.*] Plane eſt Hebræorum נינוה quomodo Ninus urbs illa dicitur, & pronunciatur ut *ninuh*. unde iſte rex Νινύης vel Νινύας Græcis dicitur.

lvi. *Cres indigena.*] Diodorus Ετεόκρητας omnium Cretæ populorum vetuſtiſſimos fuiſſe dicit, quorum rex fuerit Κρής. Marcianus Heracleotes ὁ περιηγητὴς ex Ephoro αὐτόχθονα aſſerit:

πρώτους δὲ Κρῆτας φασὶ τ Ελλάδος

ἄρξαι,

Ἀρξαι, θαλαττίας τε νησιώτιδας
Πόλεις καθαρχεῖν, ἃς ὑπ' αὐτοῖς ναυοικίσαι
Αὐτῶν Ἔφορος εἰρηκεν, εἶναι φησί τε
Ἐπώνυμον τὴν νῆσον ὑπὸ Κρητὸς Διὸς
Τὸ δὴ θρυλλεῖν βασιλέως αὐτόχθονος.

Sed αὐτόχθονα negat Stephanus ex Jove & Ida Nympha natum memorans.

Ibid. *quem ajunt unum Curetarum fuisse, à quibus Iupiter.*] Eustathius in Dionysium: οἱ δὲ ὑπὸ Κρητὸς Διὸς αὐτὸν Κρήτιον ὠνόμασαν ἢ ὅτι Διός. Ἀρριανὸς δέ φησι. Κρὴς, ὁ Κρήτη ἐπώνυμος, ὁ τὸν Δία κρύψας ἐν ὄρει Δικταίῳ, ὅπως Κρόνος ἐμάξιδεν, ἐθέλων ἀφανίσαι αὐτόν. Apud hunc Creta hospitio exceptum Phœbum fuisse colligitur ex Tibullo, — *etiam Phœbo gratissima dona Cres tulit.* — Sed hæc incomperta sunt nobis. Nam nugantur qui de Dædalo interpretantur: qui non erat Cres, aut Cretensis. Præterea usus loquendi exigit, ut Cres apud Tibullum sit nomen proprium, non gentile.

„ Ibid. *Curetarum.*] Metaplasmus Hieronymianus, „ pro Curetum.

LXXV. *Primus annus repromissionis.*] Abraham natus est in urbe Ur Chaldæorum, & inde à patre in oppidum Charan traductus. Genes. XI, 31. In Pseudosibyllinis:

Ἔσται ἀνὴρ πόλεως αὐτόχθων οὖρ Χαλδαίων,
Ἐξ οὗ δὴ γλῶ θεὸς δικαιοτάτων ἀνθρώπων.

Priorem versum non agnosces ne in editione quidem postrema Parisiensi. Quid ætatis esset Abraham, quum migravit Ur Chaldæorum, non meminit Scri„ ptura, sed quum ex oppido Charran se in terram „ Chanaan contulit, erat LXXV annorum. Geneseos XII, 4. Pater autem Abrahami Tara obiit in Charran annos natus CCV. Genes. XI, 32. Itaque LX annis ante mortem patris migravit ex urbe Charran. Nam anno patris sui septuagesimo natus est Abraham. Hæc quum luce clariora sint, tamen nubes oboritur ex Act. VII, 4. Τότε ἐξελθὼν ἐκ γῆς Χαλδαίων κατῴκησεν ἐν Χαρράν. Κἀκεῖθεν μετὰ τὸ ἀποθανεῖν τὸν πατέρα αὐτοῦ μετῴκισεν αὐτὸν εἰς τὴν γῆν ταύτην, εἰς ἣν ὑμεῖς κατοικεῖτε. Nam omnino verbis Mosis repugnare videntur. Hanc caliginem dum quidam discutere volunt, multa somnia attulerunt, quum alii velint Abraham natum ultimis temporibus patris sui, primum autem numerari ante fratres Nachor, & Aran, non quod ætate, sed pietate eos anteiret. alii alia nescio quæ longe absurdiora vaticinati sunt: quum præstaret ingenua confessione culpam defugere, quam se doctis & piis deridendos propinare. Imitemur modestiam vetustiss. Judæorum, qui ubi in nodum vindice dignum inciderunt, hoc modo defunguntur, *Elias solvet.* Putant enim Eliam, quem ante adventum Messiæ expectant, omnia dubia soluturum, & omnia prava correcturum. Georgius quidem colligit recte LX annis Abraham ante patris mortem ex Charran migrasse. sed de loco Actorum mirum quam turbet, quam ridiculus sit, quum ait mortem patris Abraham spiritualem, non corporalem fuisse, quia qui idolis serviunt, mortui sunt. quæ profecto mera deliria sunt, ut quod ipse de aliis dicit, de eo melius posse videatur, καλῶς ἐπαπορήσας, ἀπόρως δὲ ἀπολύσας.

Ibid. *supputantur anni* CCCC XXX.] Georgius hunc locum respiciens: Εὐσεβίου τε υἱὸν ἐπὶ ὑπὸ τὸ ε ἢ ὁ ἔτος Ἀβραὰμ, ἤτοι ἀπὸ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς παροικίας αὐτοῦ εἰς γῆν Χαναὰν, ἕως τοῦ πα ἔτους Μωσέως, ἢ ἀπ' Αἰγύπτου πορείας τοῦ Ἰσραὴλ ἀπαριθμεῖ. & alibi se quoq; ita sentire scribit: ἡ γὰρ υἱὰ ἐτῶν ἀπαρίθμησις ἡ ἐν γῇ Χαναὰν παροικίας τοῦ Ἰσραὴλ, ἢ ἐν Αἰγύπτῳ καὶ τῶν ἀπὸ Ἀβραὰμ τοῦ δὲ πρώτου ἔτους ἀπὸ πάσας τὰς ἑρμηνευτὰς οὐ ἱστορικὰς ὑπὸ τὸ ε ἢ ὁ ἔτος ἀριθμεῖται. Igitur à LXXV anno Abrahami tam veteres, quam recentiores annum primum horum CCCCXXX ordiuntur, Paulus Apostolus, Josephus, Eusebius, omnes Iudæi hodierni, omnes Magistri Iudæorum. Extiterunt tamen, qui à descensu Iacob in Ægyptum eorum initium faciunt, quod, ne quid tergiversemur, sequitur ex XII, 40, 41 Exodi. Sed quum avus Mosis Caath fuerit ex iis, qui una cum Iacob in Ægyptum descenderunt, omnino à Caath, etiam si infans in cunis fuisset, usque ad tempus Exodi, tantum intervallum intercedere non potest, ut complectatur annos CCCCXXX. Itaque hæc interpretatio non demonstratione nititur, sed auctoritate, qua modesti homines contenti esse debent, ut absurditas declinetur.

Ibid. *qua habitaverunt in Aegypto & in terra Chanaan.*] Postrema verba addita sunt in editione Septuaginta, ab interpretibus ipsis, an à Christianis, nescio. quæ si extarent in Hebraico, nullus quidem locus dubitationi relictus fuisset, sed tamen ἄπορον illud, quod jam tetigimus, declinari non potest. Quidam ex recentioribus ridicule verba hæc interpretantur ex Hebraismo, in quo relativum, sive, ut Græci Grammatici vocant, articulus potest referri tam ad habitationem, quam ad filios Israel. ἡ δὲ κατοίκησις τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ, ἣν κατῴκησαν ἐν Αἰγύπτῳ. quæ est recta interpretatio. Potest etiam exponi, ἡ δὲ κατοίκησις τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ, οἱ κατῴκησαν ἐν Αἰγύπτῳ. Hanc duplicem interpretationem patitur Hebraismus. Sed non video, quid inde οἱ ἀθέσφατοι consequantur. Nam tam hoc, quam illo modo, filii Israel manserunt in Ægypto, & illa mansio fuit CCCCXXX annorum. Ita Sophisma eluditur, quod alioquin ex multis Hebraici contextus testimoniis confutari poterat.

LXXXVIII. *deinde Saraceni dicti.*] Ammianus lib. XXII. *& Scenitas prætenditur Arabas, quos Saracenos nunc appellamus.* In XXXVII Geneseos, ubi in Hebræo שָׂרַי Onkelos vertit שָׂרָה Σαρακηνοὶ, Σαρακαῖοι. Stephanus ait Σάρακα esse regionem finitimam Nabatæis, à qua οἱ Σαρακηνοὶ dictos putat. Nos scimus *nomades* Arabas ita dictos. Hoc enim *Sarak* Arabice sonat, id est, furaces καὶ λῃστρικούς, quales qui Turcis dicuntur Cosaki Tartari, quales Martolossi, quales Bandolieri in Pyrenæis. Non habemus vetustiorem Ptolemæo, qui eorum meminerit, præter „ Onkelos, qui vixit circiter excidium templi. De „ Sara perridiculum. Hoc modo oporteret aut à Sara Saræos dictos, aut uxorem Abrahami non Saram, sed Saracam vocatam fuisse. Avellenda est opinio hæc de animis hominum.

Ibid. *Saraceni.*] Epiphanius pag. 10. καὶ οἱ ἐκ παιδίσκης, Ἰσμαὴλ ὤν, ὡς ἔφην, τούτου καὶ ὄνομα. καταλαμβάνει δὲ ἔτος κτίζει τὴν Φαρὲς καλουμένην ἐν τῇ ἐρήμῳ. τούτου παῖδες γίνονται δεκαδύο τὸν ἀριθμόν. ἐξ ὧν αἱ φυλαὶ τῶν Ἀγαρηνῶν, τῶν καὶ Ἰσμαηλιτῶν, Σαρακηνῶν δὲ πανταχοῦ καλουμένων. intelligit duodecim φυλὰς τῶν Σαρακηνῶν. unde φύλαρχοι Ἀράβων eorum Dynastæ dicti, quorum crebra mentio in historia, præsertim Procopio, & aliis illius ævi scriptoribus.

XCIX. *Sodoma & Gomorra succensa.*] Hæc extant in Editionibus, item in omnibus PR. Marianus tamen, & POST. non habent. Ex Græcis prioris libri certum est hanc perikopen ab Eusebio notatam fuisse.

CXXII. *Sicyoniorum sextus Aegydrus.*] Ita omnes PR. & POST & Græca Αἰγυδρου. In Excerptis barbarolatinis *Egydrus.* Sed Pausaniæ Αἰγυρου, & Mariano.

CLVI. THVRIMACHVS.] Augustinus lib. XVIII. cap III, de Civit. *Sane, quod pratereundum non fuit, etiam apud sepulchrum septimi fuit regis Thurimachi sacrificare Sicyonios Varro refert.* Eodem libro capite III. *Apud Sicyonios Thuriaco, quem quidam Thurimachum scribunt.* Iam vivente Hieronymo Exemplaria hujus Chronici à librariis depravabantur, ut hinc & aliunde colligimus.

CLXI. *Xerxes qui & Balæus.*] Nihil tale Africanus, à quo accepit. & Balæus est decimus Assyriorum rex. Sed Augustinus Eusebium secutus idem habet libro XVIII. cap. III.

Apud Argivos.] Initium regni Argivorum caderet in annum secundum Sphæri XIV Assyriorum regis, si veritatis majorem, quam propositi sui rationem, habuisset Eusebius. Is erat annus DXXV ab initio Beli. Africanus conferebat initium regni Argivorum in annum CC Assyriorum. Sed non impune hoc illum ferre sivit Georgius: Ἔμοι δοκεῖ καλῶς, inquit, ὁ Ἀφρικανὸς ἐν γ λόγῳ τῶν ἱερολῶν αὐτὸς φάναι τὴν Ἀργείαν βασιλείαν τῷ σ ἔτει τῆς Ἀσσυρίων βασιλείας ἄρξασθαι ἐπ' Ἀρείου βασιλέως Ἀσσυρίων. Deinde demonstrative eum confutat. Sed quomodo ducentesimus annus Assyriorum in Arium v regem competit, quum ejus initium consurgat ex CCXVII anno à Belo?

Ibid. *A patre Inacho Inachus fluvius.*] Primo Καρμάνωρ: secundo Ἀλιάκμων: postremo Ἰναχος.

Ibid. *Bosporos.*] Hujus rei pleni veterum libri. sed tamen versus Æschyli ex Prometheo vincto non sunt omittendi.

Ἰθμὸν δ' ἐπ' αὐτᾶς στενοπόροις λίμνης πύλαις
Κιμμέριον ἥξεις, ὃν θρασυπλάκτως σὲ χρὴ
Λιπεῖν ἀυλῶν' ὀκριόεν Μαιωτικόν.
Ἔσῃ δ' ἀνητῶς ἀοιδὲ λόγος μέγας
Τῆς σῆς πορείας. Βόσπορος δ' ἐπώνυμος
Κεκλήσεται —

Ibid. *Castor.*] Iste fuit natione Galata, gener Deiotari Regis. Inter alia scripsit χρονικὰ ἀγνοήματα. Reliqua pete ex Suida. Citatur à Tatiano, Africano, Ausonio poëta, aliis.

Ibid. *usque in Sthenelantum.*] Est metaplasmus Hieronymianus, Sthenelantus pro Sthenelante, Gorgona pro Gorgone, Eleusina pro Eleusine, ut supra monuimus: & in quibusdam codicibus Telchinus pro Telchine. Propterea Augustinus libro XVIII, cap. VIII de Civit. scribit: *Et tex nonus Stenelas, sive Steneleus, sive Stenelus. Varie quippe in diversis auctoribus invenitur.* Quod igitur Eusebius, sive Castor, dicit, *usque in Sthenelantum*, terminus includitur ex idiotismo, quo tempus labens pro præterito sumitur. Nam dicendum erat, usque ad finem Sthenelanti, & initium Danai.

Anni CCCLXXXIV.] Biennio plus dicit. Ab initio enim Inachi, ad initium Danai, anni sunt CCCLXXXII.

Ibid. *Inachus.*] Clemens Alexandrinus ait ab initio Inachi, ad casum Trojæ, esse generationes plus quam XX. quod verum est. Sunt enim anni DCLXXIV. Illud vero non recte, quod & is, & Tatianus, & Africanus, & omnes, qui ante Eusebium Chronica scripserunt, exitum Israelis ex Ægypto ponunt sub Inacho. Primus omnium errorem, sed per caliginem, deprehendit Eusebius noster. quo nomine graviter cum eo expostulat Georgius Syncellus. Verba ejus præterire nefas duximus: Καθὼ Ἴναχον πρῶτον Ἄργους βασιλέα, κάθ' ὃν καὶ πάλιν οὔτε ὀκτωμηνῖται, οὔτε ὀκτάμηνος ἰσραηλῖται, Ἰώσηπος καὶ Ἰεῦστος, Κλήμης ὁ ἱερὸς γραμματεύς, Ταλιανός τε καὶ Ἀφρικανὸς συνομολογοῦσι γεγενῆσθαι Μωσέα, καὶ κβ' φαραωνέα τὸν Ἰνάχου παῖδα Νιόβης ἀκμάσαι. κβ' Ἄπιδα δὲ τὸν Ἀργείας πορείας Ἰσραὴλ ἡγησάμενον, τὰς ἀποδείξεις καὶ ὀκτὼ τῶν παρ' Ἕλλησι δοκιμωτάτων ἱστοριογράφων ἐλέγχοντες ἰσχυρῶν. οἷς μόνος ὁ Καισαρεὺς Εὐσέβιος ἐν ἑαυτῷ ἀνέτρεπεν χρόνοις ὕστερον μὲν Κέκροπα τὸν Διφυῆ πρῶτον Ἀθήνησι βασιλέα μὲν Ὠγυγον δὲ τὸν ἐπ' αὐτοῦ κατακλυσμὸν ἔφη γενέσθαι Μωσέα, καίτοι τῶν ἑρμηνέων ἀπομνημονευθέντων σοφωτάτων ἀνδρῶν. Sed solennia delirat. ipse potius reprehendendus, qui quum Eusebium objurget, quod à priscis dissentiat, ipse tamen exitum Israëlis non sub Inacho, ut illi, sed sub Api ponat. Tam ipse igitur, quam Eusebius, dissentiunt à veteribus, sed diversa via. Quare ergo ob unum hoc Eusebio irascitur, quod à veteribus dissentit? Iniqua est ratio.

CLXXXII. *Sarapim vocant.*] Quæ huc faciunt lege non vulgaria apud August. de Civit. XVIII. cap. V. Clemens primo Stromateo ex Tatiano: Ἄπις πρῶτος Ἀργείων βασιλεὺς Μέμφιν οἰκίζει, &c. τοῦτον δὲ Ἀργείας ὁ Ἀργεῖος ἐπονομασθῆναι φησὶ Σάραπιν, ὡς τοῦτον εἶναι, ὃν Αἰγύπτιοι σέβουσιν. Νυμφόδωρος δὲ ὁ Ἀμφιπολίτης ἐν τρίτῳ Νομίμων Ἀσίας τὸν Ἄπιν τὸν ταῦρον πλουτήσαντα καὶ παρηχθέντα εἰς σορὸν ἀποτεθεῖναι τῷ ναῷ τοῦ πυρωλικοῦ δαίμονος, κἀντεῦθεν Σοράπιν κληθῆναι καὶ Σάραπιν συνηθείᾳ λιτῇ τοῦ ἐγχωρίου ὕστερον. Quæ verba ideo adduxi, quia eadem sunt cum illis Varronis, quæ Augustinus producit capite eodem. Sed quomodo sub Inacho Apidis facta sit mentio, caussam comminisci non queo. Hæc periocha potius pertinebat ad CCXII.

CXCI. *Apud Aegyptios per septimam Dynastian regnaverunt Pastores.*] Tres Dynastiæ Pastorum fuerunt, XV, XVI, XVII. Sunt autem idem, qui Βακόλοι dicuntur, & locus, ubi à reliquis Ægyptiis semoti degebant, Βακόλια: quæ luculente in libro primo Æthiopicorum Heliodori describuntur. Ποιμένες autem & Βακόλοι erant apud Ægyptios non solum fæx plebis, sed etiam execrabiles omnibus Ægyptiis tanquam καθάρματα, ut constat Genes. XLVI, 34: & alibi in Canonibus annotavimus. Propterea illis assignatæ erant paludes, tum ut haberent ubi greges & armenta sua alerent, tum ut ipsi à reliquis Ægyptiis secreti viverent, propter loca deserta & inaccessa, quorum natura freti sæpenumero in reges ipsos rebellarunt & tanquam ex arce belli quadam ex illis paluſtribus profecti, campestria Ægypti infestabant. eoque provecti sunt, ut etiam reges crearent, quorum ductu bellum legitimis Diospolitanis & Memphiticis regibus inferrent. Neque solum isti Bucoli priscis illis temporibus latrociniis & excursionibus Ægyptios fatigabant, sed etiam sub Romanis Cæsaribus multum molestiæ præfectis Ægypti facessebant. Quare illis à Romanis firmissimum præsidium militum impositum est, qui ab eo Bucolici dicebantur, quod ἐν τοῖς Βακωλίοις prætendebant, & pacata Ægypti ab eorum infestationibus defendebant. Eos Bucolos lingua Ægyptiaca Ὑσὶ vocatos fuisse scribit Manethos apud Iosephum. Quam non laudabili consilio has Dynastias temeraverit Eusebius, initio Canonis diximus. Quum enim tres Dynastiæ Pastorum fuerint, ut jam diximus, XV, XVI, XVII, ipse XVI dixit esse Thebanorum, XVII autem Pastorũ, qui regnaverunt annis CIII: quum tamen XVII Pastorum regnaverit annis CLI. Itaque LXVIII annis eam mutilavit. neque tamen quod voluit, effecit. Nam XVII Pastorum Dynastia cæpit anno periodi Julianæ 2863, numero Eusebiano CLXVI. qui est πεπλεονασμὸς annorum XXV. sed longe absurdior causa est, quę eum ad hoc designandum impulit. Pastores enim hos credidit cum Iosepho fuisse Hebræos, qui cum Iacob in Ægyptum descenderunt. Quare ut hanc Dynastiam rationibus suis accommodaret, unam Dynastiam ex-

expunxit, ut supra diximus: & rem ridiculam, absurdam, & jocularem incurrit, qui hos pastores, quos vult esse progeniem Iosephi, ante Iosephi deportationem in Ægyptum regnare cœpisse scribit. Nam secundum eum Ioseph divenditus à fratribus in Ægyptum traducitur numero CC LXVI, annis LXXVI ante hanc Dynastian. Dignum καλλόρθωμά, propter quod Dynastias ita mutilaret. *Reges*, inquit, *Aegyptiorum Pastores conjicimus nuncupatos propter Ioseph, & fratres ejus, qui in principio pastores descendisse in Aegyptum comprobantur.* Atqui fratres eius & Pater secundum Eusebium descenderunt in Ægyptum anno CXCI, circiter finem hujus Dynastiæ. Secundum hæc Hebræi, qui Pastores vocati regnarunt in Ægypto, prius pastores vocati fuerint, & prius regnaverint in Ægypto, quam in Ægyptum descenderunt. Non deerunt tamen, qui non solum his hallucinationibus favebunt, sed etiam, qui armati pro illis pugnabunt. nam quid pariunt hodie Nundinæ Francofurtienses, quam hæc caprina prælia? Futile Eusebii dilirium de Essenis Philonis, quod Christiani fuerint, quantum stultorum hominum assensum meruit? quanto plausu veritatis hostibus exceptum? quo furore, insania, tumultu defensum?

Ibid. *Reges Aegyptiorum Pastores.*] Iosephus in Apionem: Εν ὧνι βίβλῳ τῶν Αιγυπτιακῶν Μανέθων τᾶτ' φησὶν, Ἔθνος τὰς καλαμιτας Ποιμένας αἰχμαλώτους ἐν τῆς ἱεραῖς αὐτῶ βίβλοις γεγράφθαις λέγων ὀρθῶς. Καὶ γὰρ τοῖς ἀνωτάτω τοῦ γόνοις ἡμῶν τὸ ποιμαίνειν πάτριον ἰῶ, καὶ νομαδικὸν ἔχοντες τὸ βίον ἅτως ἐκαλᾶντο Ποιμένες. αἰχμάλωτοι τε πάλιν οὐκ ἀλόγως ὑπὸ τῶ Αιγυπτίων ἀνεγράφησαν, ἐπιδήπερ ὁ τοῦγονᾶ ἡμῶν Ιώσηπᾶ ἑαυτὸν ἔφη τοῖς τῶ βασιλέα τῶ Αιγυπτίων αἰχμάλωτον εἶναι. Hic Manetho, ut puto, non de Pastoribus, qui per tres Dynastias regnum obtinuerunt, loquitur, sed in genere de infima gente hominum in Ægypto, qui vere erant pastores καὶ ἄβλοι. Quatuor enim discrimina populi in Ægypto fuerunt, ἱερεῖς summo in honore habiti: μάχιμοι & ipsi quoque honoratissimi: τεχνῖται nullo quidem in honore, sed tamen liberi: ποιμένες pessimæ conditionis, & servi, à reliquo populo in loco Bucoliis degentes, de quo loco satis alibi ex Heliodoro diximus: quibus adde ex Hieronymo in vita Hilarionis: *ad ea loca, quæ vocantur Bucolia, eo quod nullus ibi Christianorum esset, sed barbara tantum & ferox natio.* Itaque reges Ægypti captos in bello illis paludstribus relegabant, quorum è numero fuerunt Phœnices quintadecima Dynastia. Hoc est quod voluit Manethon, neque Iosephus assequutus est. Itaque causæ non erat cur Iosephus post futilem auctorem & cymbalum mundi Apionem Pastores Hebræos Ægypti incolas & crederet, & Eusebio persuaderet. Neque enim una Pastorum fuit Dynastia, sed tres. & si concedamus Pastores Hebræos non solum dictos, sed reges fuisse, quænam ex tribus Dynastiis illa fuerit, ratio nulla iniri potest. Præterea quum Moses scribit, ab obitu Iosephi Patriarchæ, ad Exodi tempus, misera servitute Hebræos oppressos fuisse, quomodo illi in servitute regnare potuerint, non video. Et ineptissima sunt hæc. Denique tempora non conveniunt; quum XVII Dynastia desinat CC III annis ante Exodum, XVI autem de qua intelligebat Iosephus, quę DXVIII annos regnavit, CCCLIV ante Exodum esse desierit. Omnino & Iosephum, & Eusebium in omnibus his fugit ratio. Apud Josephum quidam reges Pastores referuntur, qui non extant apud Africanum. Vide ἐν τῆ συναγωγῆ.

Ibid. *Reges Aegyptiorum Pastores.*] Longe aliter concepta est hæc pericope *in PR. Aegypti* XVII *Dynastia*: *Apud Aegyptios per septimamdecimam Dynastian regnaverunt Pastores annis centum tribus, ipsi sunt Pharaones.* Sed non sunt Eusebii.

CC XI. *Phoroneus Inachi filius & Niobæ.*] Apollodorus Inachi, & Melissæ Oceaninæ. Nam patrem Niobæ, non filium omnes fere veteres scribunt.

Ibid. *primus leges judiciaque constituit.*] Contra Porphyrius φεὶ ἀποχῆς: Ασις λέγε᾽ πρῶτος νομοθετῆσαι παρ᾽ Ελλησι. Sed de Phoroneo constat. Clemens Protreptico: ὁ μὲν γὰρ Αθλωεῦς τοῖς Σόλωνος ἐπέθω νόμοις, ὁ δὲ Αργεῖος τοῖς Φορωνέως. Propterea dixit Tatianus: μὴ ᾖ Ιναχον ὑπὸ Φορωνέως μόλις ἔτι ἡρωϊάδας βίᾳ καὶ νομάδος φειγραφὴ γέγονε, μεμεθσμένησάν τε οἱ ἄνθρωποι.

Ibid. *Quidam hujus filiam Nioben dicunt.*] Græca integriora sunt: ἔξ ἧς ποιεῖ τὸ παῖδα Ασιν τὸ καὶ Σεργεσιν. Apollodorus: ἐκ δὲ Λαοδίκης νύμφης Ασιν καὶ Νιόβῃ ἐγέννησεν.

Ibid. *Horum temporum quasi valde antiquorum.*] Hæc ad verbum ex Clemente Alexandrino desumpta sunt ex primo Stromateo: Ακρισιαλῶ γὰρ Φορωνεα πρῶτον ἄνθρωπον γενέσθαι λέγα. ὅθεν καὶ ὁ τὸ Φορωνιδῶ ποιητὴς εἶναι αὐτὸν φησι, πατέρα θνητῶν ἀνθρώπων. ἐντεῦθεν ὁ Πλάτων ἀληθῆσαις Ακρισιλάῳ γράφει, Καί πε προσαγαγεῖν, &c.

Ibid. *quæ cuique civitati.*] τὸ τῇδε τῇ πόλει. *huic civitati.* Hieronymi interpretatio procederet, si legeretur τῇδε καὶ τῇδε.

Ibid. *de Phoroneo, qui primus hoc nomine appellatus.*] φεὶ Φορωνέως τε τὸ πρώτε λεχθέν, de Phoroneo, qui primus homo dictus est. Hoc ipse Clemens explicavit, πρῶτον ἄνθρωπον γενέσθαι. unde Poëtæ veteri dictus πατὴρ θνητῶν ἀνθρώπων. Propterea etiam ἀρχέγον dicitur Nonno, tanquam auctor generis humani. Hieronymus censet multos Phoroneos fuisse, huncque primum omnium ita vocatum. Sed manifesto alia est mens Græcorum, Platonis.

Ibid. *Niobæ omnium primæ mulierum, ut Græci perhibent, mixtus est Iupiter.*] Hygenus fabula CXLV. *Ex Phoroneo & * Cinna nati Apis & Nioba. Hanc Iupiter mortalem primum compressit. Ex ea natus est Argus, qui suo nomine Argos oppidum cognominavit.* Ad verbum ex Apollodoro. Νιόβης δὲ Διὸς, ἣ πρώτη γυναικὶ Ζεὺς θνητῇ ἐμίγη, παῖς Αργος ἐγένετο. Inde notabile illud & non prætereundum Diodori lib. IV: Ζεὺς γὰρ πρώτη ἐμίγη γυναικὶ θνητῇ Νιόβῃ τῇ Φορωνέως, ἐχάτῃ δὲ Αλκμήνῃ. Ταύτην δὲ ἀπὸ Νιόβης ἐκκαιδεκάτην οἱ μυθογράφοι γενεαλογῆσι. Nonnus libro XXXII.

Οὐ τόσον ἠρασάμην Νιόβης πάρος ἠϊθέοιο
Κόρης ἀρχεγόνοιο Φορωνέος —

Statius Theb. IV: MITISQVE PHORONEVS. Scholion: *Hic est, qui primus Iunoni sacrificasse dicitur, ut Dardanus Iovi. Phoroneus autem Inachi filius, qui primus mortalibus regnavit: cujus filiam Niobem (quia alia Tantali est) Iupiter primus mortalem dicitur compressisse.* Sed hæc omnia collegit ex Hygeno. Nam & de Iunone, & de regno Hygenus ita: *Phoroneus Inachi filius aram Iunoni primus fecit: quiob eam causam primus regnandi potestatem habuit.* Et sane Scholia illa in Thebaidem Statianam majorem partem sunt centones ex Servio, Hygeni Mythologicis, & Astronomico ejusdem Arateo.

CCXXVI *Thessalus Græci filius.*] Omnes fere Æmonis filium faciunt, ut Strabo, & Rhianus.

Γύρραν δ᾽ ἤπερ τὸν γε παλαιότεροι καλέεσκον
Γύρρης Δευκαλίωνος ἀπ᾽ ἀρχαίης ἀλόχοιο.

Αιμονίδη δ' ἀζαὺς ἀφ' Αἵμονος, ἔνθα Πελασγὸς
Γείναλο φέρτατον ἡγόν. ὁδ' αὖ τέκε Θεσσαλὸν Αἵμων.
Τῶδ' ἄπο Θεσσαλίδη λαοὶ μεταφημίζανλο.

Ubi habes diversas pro successione temporum Thessaliæ appellationes. Sed in primo versu legendum:

Πυρραίαν πρὶν τήνγε παλαιότεροι καλέεσκον.

Strabo: καθόλε ἦν, εἴλε πρότερον ἐκαλεῖτο Πυρραία ἀπὸ Πύρρας τ Δευκαλίωνος γυναικός. Stephanus non Thessalum Græci, sed contra illum hujus filium scribit. Γραικὸς ὁ Ἕλλην, ὀξυτόνως, ὁ Θεσσαλὸς ἡός. ἀφ' οὗ Γραικοὶ οἱ Ἕλληνες. Sic apud Lycophronem, Γραικῶν ἄρεις. Callimachus, Γραικοὶ, καὶ χαίης ἠμετέρης ἀδαεῖς. Alexander Ætolus:

Ἀλλ' ὄγε πυθόμενος πάσχυ Γραικῆσι μέλεσσι
Τιμόθεον. ——

Apollodorus: Ἕλλην ἢ καὶ νύμφης Ὀρσηίδος Δώρου, Ξούθου, Αἰόλου, αὐτὸς μὲν ἐν ἀφ' αὑτοῦ τοὺς καλουμένους Γραικοὺς προσηγόρευσεν Ἕλληνας. Atqui Γραῖοι prius dicti fuerunt, quod toties usurpatur à Latinis Poëtis. Postea Γραικοί. ut ab Ἀχαιοὶ, Ἀχαικοί. Sed una pars tantum Thessaliæ vocabatur Ἑλλὰς ab urbe Metropoli, cujus meminit Poëta:

—— εἰς Ἑλλάδα καλλιγύναικα.

Thessaliæ autem nomen non reperitur apud Homerum, quum tamen in Bœotia Thessali Herculis filii meminerit, à quo non potest videri dicta Thessalia. Vellejus eos reprehendit, qui de sæculo Iliaco loquentes, nomen Thessaliæ usurpant, quod nondum ita ea „regio vocaretur. Sed fortasse potuerunt facere „ κατὰ πρόληψιν, ut,

„ —— *Lavinaque venit Littora.*

CCXXIX. *Belochus.*] Clemens Βυλέχον vocat: Εἰ δὲ τὸν Ασσυρίων πολλοῖς ἔπεσι πρεσβύτερα τ Ἑλληνικῶν Κτησίας λέγει, φανήσε τῷ δευτέρῳ καὶ τεσσαρακοστῷ ἔτει τ Ασσυρίων ἀρχῆς, τὸν δὲ Βυλέχυν ὃ ὀγδοὸς διαδεξάμενος τῷ δευτέρῳ καὶ τεσσαρακοστῷ ἢ Μωσέως κατ' Αμωσιν τὸν Αἰγύπτιον, καὶ κατ' Ἰναχον τὸν Αργεῖον δὲ Αἰγύπτου κίνησις.

Ibid. *Telchines & Caryatæ.*] Hoc gestum Paulus Orosius libro primo, cap. 7. refert in annum MLXX ante Vrbem conditam, eodemq; modo illum secutus Marianus Scotus: hoc est numero Eusebiano CXCIV. quod est ineptissimum. Prodigiosa autem huius loci discrepantia in omnibus scriptis & editis libris extat, etiam apud ipsum Orosium, ubi legitur: *Telchines & Carpathii perficax prælium adversus Phoroneum Regem Argivorum & Parapasios ancipiti spe sine fructu victoria gesserunt.* Sed illud *Parapasios* recte emendant omnes P R. in quibus clare legitur *Parrhasios.* Supereſt illud *Carpathii*: pro quo P E T. habet *Careatus.* F R. *Carsatis.* P R. *Cariatus.* B O N. *Chariatus.* In omnibus his extat vestigium veræ lectionis *Caryates*: ut manifesto exprimitur in Græcis Καροιᾶται, quod idem est quod Καρυᾶται per υ. Stephanus: Καρυάτης, Καρυᾶτος, καὶ Καρυᾶος, καὶ Καροιεύς. καὶ Καροιᾶτις μέλισσα. ut non referat utrum per υ, an per οι scribatur, ut in Eusebianis Græcis legitur. Duplices autem Καρύαι sunt, alteræ Laconicæ, alteræ Arcadicæ. Laconicæ erant sacræ Dianæ. Pausanias in Laconicis: τὸ γὰρ χωρίον Ἀρτέμιδος καὶ Νυμφῶν ἐστιν αἱ Καρύαι. καὶ ἄγαλμα ἔσηκεν Ἀρτέμιδος ἐν ὑπαίθρῳ Καρυάτιδος. χορὸς ἢ ἐνταῦθα αἱ Λακεδαιμόνων παρθένοι κατ' ἔθος ἱστᾶσι, καὶ ὄρχησις ἐπιχώριος αὐταῖς κατέσηλεν ὄρχησις. Hanc celebritatem & choreas Καρύαλιδα vocat Hesychius. & manifesto tangit Statius quarto Thebaïdos accuratissimi operis:

Plaudentique habiles Caryæ resonare Diane.

Addit interpres vetus historiam non prætereundam: CARYÆ: *Templum in Laconia Dianæ sacrum, quod etiam Caryatium nominatum est ex hac causa: Quum luderent virgines, minitante ruina, omnis chorus in arborem nucis fugit, & in ramo ejus pependit, quam nucem Græci caryan vocant.* Notum ex Messeniacis Pausaniæ, quomodo sub Aristomene virgines Laconum Caryatidi Dianæ choros agitantes, captæ fuerunt. Et hæc de Caryis Laconiæ. Alteræ Caryæ sunt δῆμος Τεγέας in Arcadia. Pausanias in Arcadicis de Tegeatis: τοῖς δὲ ἀνθρώποις κατ' δήμους εἶναι τὰς οἰκήσεις, Γαρεάτας, καὶ Ψυλακεῖς, καὶ Καρυάτας τε, καὶ Κορυθεᾶς. In eodem opere: Φενεατῶν δὲ τὸ πεδίον κεῖται μὲν ὑπὸ τ Καρύας. Post: Καρυῶν δὲ ἑκάστας πόλεις ἀφέσηκεν ἥτις Ορεξις καλουμένη, &c. Καροιᾶται, sive Καρυᾶται, & Παρράσιοι ambo sunt populi Arcadiæ, & Phoroneus non longe illis tractibus imperavit. Non mirum ergo, si inter se bellum gesserunt. Si quis quærit quomodo Telchines & Arcades inter se societatem coire potuerunt, quum Telchines è Rhodo in Cretam migraverint, neque inde in Peloponnesum veniſſe ullis monumentis proditum sit: sciat eos prius ex Peloponneso ejectos Rhodum veniſſe, ut infra aperietur numero CCLXXVI. quod alibi non memini me legere. Nam quin *Telchines* recta sit lectio, dubitare non sinunt tum Græca Eusebiana, tum Paulus Orosius, qui statim subjicit eosdem Telchinas Rhodum obtinuisse. Sed quod ille ait Telchinas cum Phoroneo bellum ancipiti spe sine fructu victoriæ gessisse, unde ille scire hoc potuit, quum Eusebius, seu potius Hieronymus, unde accepit hoc, nihil tale prodiderint? Hoc conjicit ex numero CCLXXVI. ubi narrantur Telchines Peloponneso excidisse. Quod *Carpathii* apud eundem Orosium mendose legatur, pluribus docendum non est. Hoc dico, quod habeat aliquam speciem veri, quum Carpathii sint Rhodiis vicini, Rhodum autem Telchines obtinuerunt. Apud Vitruvium libro primo ita legimus: *Carya civitas Peloponnesi cum Persis hostibus contra Græciam consensit. Postea Græci per victoriam glorioso bello liberati, consilio Caryatibus bellum indixerunt.* Hæc Carya non potest esse, nisi illa, quæ erat in Arcadia, quum Laconica fuerit tantum templum Dianæ, non autem civitas. Vnde ex ipso Vitruvio constat Persicis temporibus potentissimam fuisse, ut quæ finitimorum bellum in se concitaverit: ne miremur multo antea, quum potentior esset, bellum Phoroneo finitimo Regi intulisse. Taceo, quod quo tempore Telchines Rhodum tenebant, Carpathus nullos incolas habebat, quæ vix tandem post tempora Minois habitari cæpta est. Auctor Diodorus libro V.

Ibid. *Ogyges in Attica Eleusinam condidit.*] Ab Ogyge conditam etiam scribebat Africanus ἐν τρίτῃ χρονογραφιῶν. εἰ δὲ, inquit, ἀναφέρει τις ἐπιλογιζόμενος ἀπὸ τοῦ τέλους τ αἰχμαλωσίας ἀσὶς ἔτη καθ' ἀνάλυσιν εὑρίσκει πολὺν ἀφέσημα ἐπὶ τὸ πρῶτον ἔτος τ ἀπὸ Αἰγύπτου ἀφ' Μωσέως ἑξόδου Ισραὴλ, ὅσον ἀπὸ τ πεντεκοστῆς πέμπτης Ολυμπιάδος, ἐπὶ Ωγυγον, ὃς ἔκτισεν Ελευσῖνα. Non ab Ogyge, sed ab Eleusine Ogygis filio conditam scribit Pausanias: Ελευσῖνα δὲ ἥρωα, ἀφ' οὗ τὴν πόλιν ὀνομάζουσιν, οἱ μὲν Ερμοῦ παῖδα εἶναι, καὶ Δαείρας Ωκεανοῦ θυγατρὸς λέγουσι· τοῖς δὲ δοκεῖ πεποιημένα Ωγυγον εἶναι πατέρα.

Ibid. *Ogyges in Attica.*] Paulus Orosius lib. I. cap. 7. videtur legisse, *in Attica regnavit, & Eleusinam condidit.* Græca quoque mutilata sunt à Georgio. Nam Eusebius scripserat, Ωγυγος ἐν Ακτῇ τῇ νῦν Αττικῇ ἐβασίλευσε, καὶ Ελευσῖνα ἔκτισεν, ὅτε παρθένος, &c.

Hæc

Hæc procul dubio ex quodam vetere scriptore refert Georgius Cedrenus: Ἐν δὲ τοῖς χρόνοις Μωζέως γέγονέ τις ἀνὴρ μέγας ἐκ τῆς Φυλῆς Ἰάφεθ, ὃς αὐτόχθων ὢν ἐβασίλευσε τῆς Ἀττικῆς ἔτη λβ. ὄνομα τῷ κώδεκα Ὠγύγης. ἐφ' αὑτοῦ γέγονε κατακλυσμὸς ἐν τῇ Ἀττικῇ μονῇ. αὐτός τε ἀπώλετο, καὶ ἡ χώρα πᾶσα. καὶ ἕως ἐτῶν διακοσίων ἔρημος διέμεινεν. Sed alii Thebarũ, non Atticæ, regem faciunt. Primum omnium regnasse Thebis ferunt Calydnum. unde Καλύδνα Τύρσιν Thebas vocat Lycophron. Post Calydnum Ogyges. unde Ogygiæ portæ Thebis. Καλυδναῖον veteribus poëtis est ἀρχαῖον, teste Hesychio, item ὠγύγιον, haud dubie ab utroque rege, propter eorum vetustatem. Quod autem Ogyges recte hic ab Eusebio annotatus sit, fidem faciunt veteres scriptores, qui illum plus quam mille annis ante primam Olympiadem ponunt. Orosius etiam ejus diluvium mille & quadraginta annis ante Vrbem conditam. Eleusina autem ἄσυρον ἱπποκόωντος, hoc est ἄσυ Hippothoontis vocavit Nicander: quod in ea etiam regnavit Hippothoon à quo ἱπποθοωντὶς φυλὴ dicta in qua Eleusina.

Ibid. *cujus temporibus apud lacum Tritonidem.*] Hæc, ut non raro solet, ad verbum describit Augustinus de Civit. XVIII. cap. VIII. *Nam temporibus Ogygii ad Lacum, qui Tritonis dicitur, virginali fertur apparuisse ætate.* Qui primi Minervam ætate Ogygis scripserunt ad Tritonem apparuisse, habebant in animo regem Bœotiæ fuisse Ogygem, & Bœotiæ fluvium quendam esse, qui Triton vocetur. Nam ad hunc fluvium natam & altam quidam volunt. Pausanias Bœoticis: ῥᾷ δὲ καὶ πλάμος ἐνταῦθα ὁ μέγας χείμαρρος. ὀνομάζουσι δὲ Τέλτωνα αὐτὸν, ὅτι τὴν Ἀθηνᾶν τραφῆναι φασὶ παρὰ τῷ Τέλτωνι ἔχει λόγος. Nutrita autem est ab Alalcomenia Ogygii filia. unde dicta fuerit Ἀλαλκομενίς. De Alalcomene Ogygii filia habes apud Stephanum, & paulo ante apud eundem Pausaniam: quanquam ipse vult Minervam à viro quodam Alalcomene nutritam. Sed tamen addit quosdam putare Alacomenian Ogygii filiam, quæ Minervam nutrierit. Hanc igitur sententiam sequuti sunt ii, qui Minervam apud Tritonem tempore Ogygii extitisse ferunt: nimirum quia rex Bœotiæ fuerit Ogyges, fluvius Triton in Bœotia, nutrix Minervæ Alalcomenia Ogygii filia. Quare auctores illi, ut puto, παρὰ Τέλτωνι tantum dixerant. Eusebius τὸν Τέλτωνα in Τριτωνίδα λίμνην convertit, quia & ad lacum Tritonis in Lybia major pars fabulatorum Minervam natam scribit. Scholiastes Apollonii: Τρίτωνες τρεῖς, Βοιωτίας, Θεσσαλίας, Λιβύης. ἐν δὲ τῷ κζ' Λιβύην ἐτέχθη ἡ Ἀθηνᾶ. Sthephanus tantum duos ponit.

CCXXXVII. *Iacob Mesopotamiam venit.*] Hic est annus Iacob LXXVII, ut apparet ex filo tituli Hebræorum. Africanus quoque: οζ' ἐτῶν λέγεται ἐλθεῖν τὸν Ἰακὼβ εἰς Μεσοποταμίαν, ὡς ἐκ τῆς γραφῆς. Scholion Georgii: ἡ δὲ γραφὴ ἁδαμοῦς τοῦτο φαίνεται λέγουσα. ἄλλως τε, εἰ τοῦτο δῶμεν, ἔσται ὁ Ἰωσὴφ κατὰ τὸ ϛ', τοῦ Ἰακὼβ γνησθεὶς, ὅπερ ἀδύνατον. Sequenti pagina injecta mentione de tentorio Jacob hæc in transcursu adjicit: ἡ παιδικὴ σκηνὴ τοῦ Ἰακὼβ ἐν Ἐδέσσῃ σωζομένη καθ' ὃν χρόνος Ἀντωνίνου βασιλέως Ῥώμης διεφθάρη κεραυνῷ, ὡς φησιν ὁ Ἀφρικανὸς, ἕως τῶν χρόνων αὐτοῦ Ἀντωνίνου ἱσταμένου. Intelligit Antoninum Alagabalum.

& servit apud Laban annis septem.] Græca interpolata sunt, ἔτη ϗ. quanquam Marianus Scotus ait Hieronymum in suis epistolis scripsisse Jacobum apud Laban mansisse ann. XX.

CCXLVII. *Iacob genuit Levi.*] Georgius ἔτι τῷ Ἀφρικανῷ πιστεύων ϛ' ἔτει τοῦ Ἰακὼβ λέγουσι γεγενῆσθαι τὸν Λευὶ, ὅτε τῷ Εὐσεβίῳ λέγουσι τῷ ϛ' ἔτει, κατ' ἄμφω δὴ τῷ Ϛ, ἢ τῷ Ϛ' τοῦ ζωῆς Ἰακὼβ εὑρεθήσεται γεγενῆσθαι ὁ Ἰωσήφ. ὅπερ ἀσύμφωνον τῇ θείᾳ γραφῇ. Major pars P R. habet LXXXVII anno Iacob natum Levi. Editiones & F R. LXXXIX.

CCL. E regione hujus numeri P E T. habet: *Primo anno Ioseph nonaginta duorum annorum erat Iacob.* Sed hoc congruit numero CCLII.

CCLIV. *Mesapus.*] Augustinus lib. XVIII. cap. IV. de Civit. *Regnantibus Assyriorum decimo rege Balæo, & Sicyoniorum nono Mesapo, qui etiam Cephisus à quibusdam traditur, si tamen duorum nominum homo unus fuit, ac non potius alterum pro altero putaverunt fuisse hominem, qui in suis posuerunt scriptis alterum nomen.* Assentior illi, qui alterum pro altero nomen substitutum ait. unde jam tum non ex hoc solo loco, sed & aliis, appareat corrupta hæc Chronica fuisse Nam ridiculum est de Cephiso. Porro Pausanias hunc Mesapum non agnoscit.

CCLVI. *Hoc tempore in Sicilia Messana, quæ & Mamertina, conditur.*] Vereor, ut tanta vetustas sit hujus urbis, quæ sita est ad portum, qui prius idiomate Siculo Ζάγκλη dictus fuit. id δρέπανον, sive falcem sonat. Inde hæc urbs dicta etiam Ζάγκλη. Nicander decimo rerum Sicularum, citante Stephano:

Καί τοι καὶ Ζάγκλης ἐδάη δρεπανηΐδα ἄσυ.

Hic portus prius à quibusdam prædonibus occupatus fuit, ducibus Cratæmene Samio, & Periere Chalcidensi, qui eum muro cinxerunt. Marcianus Heracleotes ὁ περιηγητής.

Μεσσηνίους Σελινοῦνθ' οἱ Γελῶοι δ' ἔκλισαν
Ἀκραγαντα, Μέσσηνιον δ' Ἴωνες ἐκ Σάμου.

Messenii vero longo bellò tandem à Lacedæmoniis patria ejecti & Anaxilai Rheginorum tyranni auxiliis aucti, loco potiti ex Zangla Messanam fecerunt, Olympiade XXX. Longo post tempore eam Mamertini Campana gens incoluerunt. unde Oscam vocat Silius lib. XIIII.

Incumbens Messana freto, minimumque revulsa
Discreta Italia, atq; Osco memorabilis ortu.

Osci enim gens Campana. Itaque à prioribus conditoribus Messana, à posterioribus colonis Mamertina dicta. Tantum abest, ut Jacobi Patriarchæ temporibus vel Messana, vel Mamertina dici potuerit, ut ab hoc anno ad primum ejus conditum, intersint anni MCX. Quanquam hodie amplissima, & celeberrima est urbs totius Siciliæ, & Messenæ nomen retinet, tamen Strabo scribit obtinuisse, ut Mamertina potius, quam Messana vocaretur. Cujus verba observet studiosus lector: τοσοῦτον δὲ ἐπεκράτησαν οἱ Μαμερτῖνοι τῶν τοῖς Μεσσηνίοις, ὥστε ἐκείνοις ὑπῆρξεν ἡ πόλις. καλοῦσι δὲ Μαμερτίνας μᾶλλον ἅπαντες αὐτὰς, ἢ Μεσσηνίας. διόπερ καὶ σφόδρα τῆς χώρας ἔστης, τὸν Μεσσήνιον καλοῦσι τὸν οἶνον, ἀλλὰ Μαμερτῖνον τοῖς δρέπεσιν ἐναμιλλόμενον τοῖς Ἰταλικοῖς. Sane Ciceroni in Verrinis Mamertina dicitur. Plinius: *Oppidum Messana civium Romanorum, qui Mamertini vocantur.* Ita Romani coloni non Messenii, sed Mamertini dicti sunt. Ex hoc urbis istius cognomine oborta est Hieronymo hallucinatio, cujus verba hæc sunt ex primo in Jovinianum: *Quum quinquaginta virgines Lacedæmoniorum Messenii violare tentassent, de tanto numero ad stuprum nulla consensit: sed omnes libentissime pro pudicitia occubuerunt. Quamobrem grave bellum & longissimum concitatum est, & post multum*

multum temporis Mamertia subversa est. Messenæ duæ fuerunt, ut jam vidisti, Achaica, de qua sensit Hieronymus, quæ diuturnum bellum cum Lacedæmoniis gessit, & Sicula, quæ prius *Mamertina* à prioribus colonis, à posterioribus *Messene* vocata. Hieronymus vero putat Achaicam etiam Mamertinam dictam. Ibi Erasmus notat Mamertiam Hieronymo dici omnem regionem, quæ ad oppidum Mamertum pertinet. sed vellem prius ostendisset, ubi oppidum illud Mamertum esset tam vicinum Lacedæmoniis. Nullus labor fuisset Mamertiam regionem reperire, quæ non magis in Achaia fuit, quam Mamertum, aut Νεφελοκυγία Aristophanis. Non solum autem Hieronymus Mamertinam cum Messena Achaica confudit, sed contra ex una historia duas fecit. Nam quod narrat de virginibus Lacedæmoniis, idem est cum eo, quod ab Aristomene factum prodit. Eadem prorsus est historia, quæ belli Messeniaci causa fuit. Sed quia diverse à Scriptoribus prodita est, propterea putavit historias diversas esse.

CCLXI *Diluvium Aegypti.*] Optimum vetustissimi scriptoris fragmentum apud Cedrenum, longe aliter dicit. negat enim in Ægypto ullum Diluvium fuisse. Οτι δύο καταϰλυσμοὶ ϰ῾ τ῾ Ελλάδα γεγόνασι. πρῶτος μὲν ὅτι Ωγύγου ἐν τῇ Ατλιϰῇ. χρόνοις ἧ ὕστερον σμη ἐν Θεσσαλίᾳ ὅτι Δευϰαλίωνος, βασιλεύοντος Αθηνῶν Κραναοῦ αὐτόχθονος. τοῦτος δὲ ϰαταϰλυσμὸς, ὃν ὅτι Δευϰαλίωνος δηλονότι, λοιϰὸν μεμνῆσθαι ϰαὶ Αἰγύπτιοι, φάσϰοντες τὴν χώραν αὐτῶν μὴ ϰαταϰεϰλύσθαι. ϰαὶ δικαίως φιλονειϰῆσαι μὴ ϰαταϰεϰλύσθαι τότε τὴν Αἴγυπτον. τοπιϰὸς γὰρ γέγονεν ὅτος ὁ ϰαταϰλυσμός. τὸ γὰρ ϖρότερον, ἤτοι τὸ ϰαθολιϰὸν ϰαταϰλυσμὸν οὐδὲ γινώσϰουσιν. ὅσον γὰρ ἐπὶ τοῦ ὁ πατὴρ ἀρχὴς αὐτῶν ἐλήλυθεν. Χαμ δὲ ὁ υἱὸς ὃν Νῶε πατὴρ ἦν Μεσρὲμ, ἀφ᾽ ὃν Αἰγύπτιοι. Luculentum fragmentum Scriptoris vetustissimi & doctissimi, & Christiani. Videndum, an Africani. Sed ex Græcis non dubium est, quin legendum sit in Attica, non autem in Ægypto. Accedit locuples auctor Paulus Orosius, qui post alia Eusebiana, mox hæc subjicit: *Ante annos urbis conditæ* MXL *in Achaia sævum diluvium vastatione plurima totius pene provinciæ fuit: quod quia Ogygii, qui tunc Eleusinæ conditor, & rex erat, temporibus effusum est, nomen loco, ac tempori dedit.* Editiones, & POST. habent tantum: *Diluvium, quod factum est sub Ogygo.* Si Orosio credimus, hoc diluvium contigerit numero Eusebiano CCXXIV. si Augustino, ultra CCC numerum hæc periocha ponenda fuerit. Nam hunc locum designans, ita scribit cap 8. lib. XVIII. de Civit. *Nostri autem, qui Chronica scripserunt, prius Eusebius, post Hieronymus, qui utique præcedentes aliquos historicos in hac opinione secuti sunt; post annos amplius quam trecentos jam secundo Argivorum Phoroneo rege regnante, Ogygii Diluvium fuisse commemorant.* Sed est μνημονιϰὸν σφάλμα tam hujus μεταχρονισμὸς XL annorum, quam illius ϖροχρονισμὸς XXXVI. At contra Africanus ἐν τρίτῳ χρονογραφιῶν ab Ogygis diluvio, ad primam Olympiadem numerat annos MXX. ut ex ejus rationibus hoc contigerit numero CCXXI, ut Orosio: & proinde μεταχρονίζμὸς commissus sit annorum XL. Adjicit idem: ἀπ᾽ Ωγύγου τοίνυν ὅτι Κύρου, ὁπόσα ἀπὸ Μωσέως ὅτι τ῾ αὐτῶν χρόνων, ἔτη ͵ασλε. Ab Ogyge, ad primum annum Cyri, putari annos MCCXXXV. Annus Cyri primus numero Eusebiano MCCCCLXII. deductis MCCXXXV, remanet numerus Eusebianus CCXXII, congruens Diluvio sub Ogyge. XL igitur, aut XLI. annorum discrimen est inter rationes Africani, & Eusebii. Sed de sententia Africani super diluvio ita Georgius: ὅπερ Αφρικανὸς σὺγνώτω μοι, ἄνθ᾽ ὃ ὅτι Ωγύγου τὸν Δευϰαλίωνος ἐϖήνεγϰεν, ἑαυτῷ ἀνϵπίϖλων. quod scilicet de diluvio contrariam huic sententiam alibi extulerit.

CCLXXI. *Apis.*] Apim hunc Phoronei filium non est verisimile esse eum, qui ab Ægyptiis pro eo colebatur, quamquam multi veterum hoc prodiderint. Apollodorus libro II: Φορωνεὺς ὁ ἀπάσης τ῾ ὕστερον Πελοποννήσου ϖροσαγορευθείσης ἔσχε παῖδα ϰαὶ Νιόβην ἐϰ τ῾ Λαοδίϰης Νύμφης Απιν ϰαὶ Νιόβην ἐγέννησεν. Απις μὲν οὖν εἰς τυραννίδα τὴν ἑαυτοῦ μεταστήσας ἔλαβεν ϰαὶ βίαι ϕ῾ ὧν τύραννος ὀνομάσθη ἀφ᾽ ἑαυτοῦ τὴν Πελοπόννησον Απίαν ϰαλοῦσιν. Θελξίονος δὲ τοῦ Τελχῖνος ὅτι Διὸς ἐλθόντος, ἄπαις ἀπέθανεν. Neque igitur ejus frater fuit Ægialeus, sed patruus, neque in Ægyptum profectus est. Sed omnia audet mendax Græcia. Scias autem quæ Sicyonio Api attribuenda sunt, ea Argivo huic assignari, & contra, ne mireris inconstantiam stultorum Μυθολόγων.

CCLXXVI. *Telchines.*] De Telchinibus primis Rhodi colonis non est ignota historia. unus Strabo instar omnium esto lib. XIV. ϒαλεῖται δὲ ἡ Ρόδος ϖρότερον Οφιοῦσα, ϰαὶ Σταδία, εἶτα Τελχῖνες ἀπὸ τ῾ οἰϰησάντων τὴν νῆσον. Ovid. VII.

Phœbeamque Rhodon, & Ialysios Telchinas.

Ibid. *Telchines victi.*] Manca est hæc interpretatio, quæ historiam nobilissimam dissimulat. Græca optime: Τελχῖνες ἐϰπεσόντες Πελοποννήσου. *Telchines expulsi Peloponneso.* Quando? quum Caryatum opibus bellum Phoroneo & Parrhasiis intulerunt. A Phoroneo igitur, & Parrhasiis victi Peloponneso exciderunt. quod nusquam legimus. Nam reliqui scriptores Telchinas ex Rhodo in Cyprum, & inde partem in Bœotiam Græciæ, partem in Cretam transfretasse. Hanc igitur historiam debemus Eusebio, cujus nulla notitia extat in Latina interpretatione. Apud Strabonem ex Cypro Rhodum migrasse dicuntur Telchines. Sed eos in Peloponneso habitasse qui prodiderit, non memini. veteres fabulatores, qui Actæonis canes in Telchinas conversos fuisse nugati sunt, meminerant eos in Bœotia fuisse.

Ibid. *quæ prius Ophiussa vocabatur.*] ὕστερον ϖρότερον. Nam Ophiussa dicta non est, donec à Phorbante serpentes, qui illam infestabant, interfecti sunt, numero CCCCXL. Vide animadversionem in illum locum. Chios quoque Ophiussa dicta fuit, teste Theone in Aratum.

CCLXXIX. *Memphis in Aegypto ab Ape condita.*] Hinc Epiphanius pag. II. ϒκεῖθεν ὁ Δεχλὼ ἔσχε τὰ παρ᾽ Ελλησι μυθήματα τε ϰαὶ τελετὰ ϖρότερον ϖαρ᾽ Αἰγυπτίοις ϰαὶ ϖαρὰ Φρυξὶ ϰαὶ Φοίνιξι ϰαὶ Βαβυλωνίοις ϰαϰῶς ὀνομενομένα, ϖεϖενεχθέντα τε εἰς Ελλάδας ἀπὸ τῆς τῶν Αἰγυπτίων χώρας ὑπὸ Κάδμου ϰαὶ αὖτις ὃ Ινάχου Δαναὸς ϖρότερον ϰληθέντος ϰαὶ οἰϰοδομήσαντος τὴν Μέμφιν. De Memphi facit cum Eusebio. Sed illud novum, Inachum postea Apim vocatum. Apollodorus vero Memphim ab Epapho Ius filio conditam dicit: Επαφος ὁ Βασιλεύων Αἰγυπτίων γαμεῖ Μέμφιν τὴν Νείλου θυγατέρα, ἀπὸ ταύτης ϰτίζει Μέμφιν. Idem Hygenus fabula CCLXXV.

CCLXXXI. *Centum octaginta annorum Isaac moritur.*] Anno mundi MMCCXXIX. Deducto intervallo ab Adam ad natum Abrahaam, annis MDCCCCXLVIII, supereſt præsens numerus Eusebianus CCLXXXI. Ita quidem recte Eusebius omnium intervalla observat. Quadrant

drant enim optime cum ejus numero. Sed numerus non quadrat cum veritate: quia major est annis xv, ut initio Canonis ostendimus. Differentia enim periodi Julianæ & numeri Eusebiani sunt anni 2797. Differentia periodi Julianæ & annorum Abraham, anni 2712. Utriusque differentiæ differentia anni xv. Hoc semel satis dictum esto.

CCXCI. *Hoc anno, qui secundus famis fuit.*] Georgius: τῷ β ἔτει δ. λιμὸς κατῆλθον οἱ ἀδελφοὶ δ Ιωσὴφ εἰς Αἴγυπτον. ὅπερ ὧδ μὲν Ιωσὴφ λδ ἔτ☉, τὸ δ Ιακὼβ ρχθ.

CCXCIV. *Apud Aegyptios per* XVIII *Diopolitanorum Dynastias.*] Semper in exemplaribus erratum est *Diopolitanorum* pro *Diospolitanorum*: quum Græcis sit semper cum σ, Διόσπολις. Ita vocantur Thebæ Ægyptiæ. Vetustissima Scholia Odysseæ: Θῆβαι πόλις Αἰγύπτου ἡ νῦν καλουμένη Διόσπολις. Diodorus quoque Διόσπολιν suo tempore dictam scribit, quæ antiquitus dicebatur Thebæ. Unde Διοσπολίτης νομός. In Græcis quoque Africani Διοσπολιτῶν ἡ δυναστεία legitur, non Διοπολιτῶν.

Ibid. *Amosis.*] Africano Ἀμῶς. De hoc Porphyrius περὶ ἀποχ. Κατέλυσε δ' ἐν Ηλίου πόλει τὸ Αἰγύπτου τὸ τῶν ἀνθρωποκλονίας νόμον Ἀμωσις. ᾧ μαρτυρεῖ Μανεθῶς ἐν τῷ περὶ ἀρχαϊσμοῦ καὶ εὐσεβείας. De Gelone simile narrat Scholiastes Pindari: Γέλων δ' Καρχηδονίους καρτερᾷ μάχῃ νικήσας τὸ ἀνθρωποθυτεῖν ἔπαυσε.

CCC. *Sparta condita est.*] Filius Phoronei vocabatur Σπάρτων, non Σπάρτ☉. Proinde non Σπάρτη, sed Σπαρτωνία urbs à conditore suo vocanda erat. Stephanus Σπάρτωνα Φορωνέως ἀδελφὸν, non filium, in Μυκιλῶαι. Pausanias negat ullum Σπάρτωνα fuisse Phoronei filium. Λακεδαιμονίοις γὰρ Σπάρτης μὲν γυναικὸς εἰκὼν ἐστιν ἐν Αμύκλαις. Σπάρτωνα δ' Φορωνέως παῖδα θαυμάζοιεν ἂν ἡ ἀρχὴ ἀκόσμητος. Eustathius Σπάρτην ἀπὸ Σπάρτης ἥ Αμύκλαντ☉ dictam vult, sicut Stephanus, unde accepit: Σπάρτη ἀπὸ Σπάρτης τοῦ Αμύκλαντ☉, τοῦ Λέλεγ☉, τοῦ Σπάρτου. Alii ἀπὸ τῶν Σπαρτῶν Κάδμου.

CCCI. *Apud Sicyonios decimus Eratus.*] Corrupte apud Georgium Ερατος. Melior pars scriptorum Codicum habet *Eratos*, ut scripsisse videtur Eusebius. & ita est in excerptis barbarolatinis. Pausaniæ is est Πέρατος. Sed, quod dixi, Ερατον, non Πέρατον Eusebium scripsisse, tum Græca fidem fecerint, tum Augustinus libro XVIII. cap. VI.

CCCVI. *Argus.*] Apud Tatianum legitur Αργῶος, ut in Excerp. barbarolatinis Argius. Apollodorus: Αργος δ' ὁ λαοῦ τοῦδε Φορωνέως τὴν βασιλείαν ἀφ' ἑαυτοῦ τὴν Πελασγόννησον ἐκάλεσεν Αργος. καὶ γήμας Ευάδνην τὴν Στρυμόνος καὶ Νεαίρας ἐτέκνωσεν Ιασον, Πείρανθον, Επίδαυρον, Κρίασον, ὃς καὶ τὴν βασιλείαν παρέλαβεν. Phoroneo in regnum successit Apis. hoc interfecto, nepos Phoronei ex filia Niobe accepit regnum ab avo. Quæro cur regno cessit Apidi filio, & postea nepoti, neque ei mortuo successerunt ambo? Hygenus inter Phoroneum & Argum nullum regem ponit.

CCCXVI. *Altadis.*] Excerpta barbarolatina *Altallus*. Africanus Σέθως. & tamen quum hos reges Assyriorum ab Africano desumpserit Eusebius, ut non solum Georgius testis est, sed etiam res ipsa indicat, mirum ,, unde illud nomen expiscatus sit. Putamus Σέθως per- ,, peram à librariis substitutum.

CCCXIX. *Chebron.*] In Græcis Africani Χεβρῶς.

CCCXXXIII. *Amenophes.*] Africano Αμένοφθις.

Ibid. *ann.* XXI.] Imo XXIV Africano. Unde hæc discrepantia, nescio.

Ibid. *His temporibus.*] Tota hæc Perioche est apud Augustin. libro XVIII. cap. VIII, desumpta ex III χρονογραφιῶν Africani. ἐφ' ᾧ τέσσαρα καὶ ἐνενήκοντα ἔτη ὡς Προμηθεὺς, ὃς πλάσειεν ἀνθρώπους ἐμυθεύετο. σοφὸς γὰρ ὢν εἰς παιδείαν αὐτὸς ἀπὸ τῆς ἄγαν ἰδιωτείας μετέπλασε. Recte vero additum est, secundum quosdam. Nam quum Prometheus liberatus sit ab Hercule, Herculis temporibus æqualis fuerit. Ideo Africanus ait CXIV annis post Diluvium Deucalionis eum fuisse: hoc est circiter numerum Eusebianum DXCVIII. Sed ne sic quidem inciderit in tempora Herculis.

CCCXLVI.] In editionibus infarcta erat hæc Pericope: *Aegyptiorum reges omnes tunc Pharaones dicebantur, non hoc proprium habentes nomen, sed pro dignitate Reges tunc utebantur, sicut apud nos Imperatores Augusti appellantur. Habebat unusquisque Pharao proprium nomen. Hoc nos ex libris Manethonis sacerdotis Aegyptiorum lectum posuimus.* Planus ille, qui hæc commentus est, parum fidei sibi habitum iri veritus est, nisi etiam Manethonis auctoritatem tam inepte mentiretur. Et merito nullus scriptus codex hæc habet. Hæ sunt veterum Scripturæ interpretum conjecturæ. Cedrenus 16, 50. Ανέξη δὲ μέτ' αὐτὸν βασιλεὺς ἐπ' Αἰγύπτου Φαραώ, ὁ νῦν Νεχὼ καλούμενος κρατήσας ἔτη ι, ὡς φασι, πεντήκοντα. Ἐκ τούτου οἱ ἀπὸ τῆς γῆς αὐτοῦ καλούμενοι βασιλεῖς Φαραὼ προσηγορεύοντο. Quæ proculdubio sunt à quodam vetere Ecclesiastico Chronico, Panodori puta, aut Aniani, aut Johannis Antiocheni. In priore parte Græcorum Eusebianorum legimus, Αἰγυπτίων βασιλεὺς Ραμεσσαμμενὼς ἔτη ιθ. ὅτ☉ πρῶτος Φαραὼ ἐν τῇ ἱερᾷ γραφῇ μνημονεύεται.

CCCLXIII. *Centum decem annorum Ioseph moritur.*] Africanus: Ἀπὸ Ἀδὰμ τοίνυν, ὅτε τὸν πλοῦτον Ιωσὴφ, ἐν τῇδε τῇ βίβλῳ, γράφει μὲν ,ΑΧΓ, ἔτη ,ΓΦΞΓ. Scholion Georgii: Διαμαρτάνει περιφανῶς ἔτη ρι. τῷ γὰρ αὐτῷ ,ΓΦΞΓ ἔτει τὸ κόσμον ἐγνώρισε Ιωσὴφ, ὡς ὑπόκειται. item alibi: ὁ μέντοι Αφρικανὸς ἔτη ρθ Διαμαρτάνει κατ' ἔλλειψιν. item: ὁ δ' Ευσέβι☉ ἀπὸ Ἀδὰμ, ἕως πρώτου Αβραὰμ ἔτους, ,Γρπδ, καὶ ἀπὸ τοῦ πρώτου ἔτους Αβραὰμ, ἕως τέλους Ιωσὴφ, ἐν ᾧ καταλήγει χρόνῳ τὸ Γενέσεως ἡ βίβλος, ἠγὲν τῷ ρι ἔτει τῆς ζωῆς Ιωσὴφ, ἔτη τξα ἐπελογίσατο. Γίνον☉ δὲν κατ' Ευσέβιον, ἀπὸ Ἀδὰμ, ἕως πλούτου Ιωσὴφ, ἔτη ,Γφμε. Διαμαρτάνει ἡ ἑτ☉ ἕπερα ρκζ. Sed iste *memoriosus* ὁ φιλόμουσ☉ nihil aliud habet, quod Eusebio & Africano objiciat, præter omissionem τοῦ δευτέρου Καϊνὰν: unde censet corruere omnem structuram temporum Eusebianam. Sed Eusebius recte observavit intervalla à primo anno Abraham in suo numero. Unum vitium intervenit, quod ipse numerus peccat περιχρονισμῷ XV annorum. Id non semel monuimus.

Ibid. *Fiunt autem omnes anni, quos Hebraei in Aegypto fecerunt,* CCXV.] Jacob obiit anno Abrahami CCCVII, ut supra notatum est. Vixit in Ægypto annos XVII; quibus deductis de CCCVII, supersunt anni CCXC ab Abraham nato, ad descensum Jacob in Ægyptum. Quia anni CCCCXXX moræ Hebræorum in Ægypto putantur ab anno LXXV Abrahami, illis deductis, remanent anni CCXV promissionis, quod est dimidium

anno-

annorum CCCCXXX, quos in Ægypto fecerunt Hebræi. Ergo reliqui totidem sunt à descensu Iacobi, ad Exodum. Stulti Iudæi CCX tantum putant. Thargum Hierosolymitanum Commate 40. cap. XII. Exodi: וּמוֹתַב בְּנֵי יִשְׂרָאֵל דְּיָתִיבוּ בְּמִצְרַיִם תְּלָתִין שָׁבְעִין וְתַרְתֵּין מְאָה אַרְבַּע מְאָה שְׁנִין: *Habitatio filiorum Israël, quam habitaverunt in Aegypto, triginta Semitta, & in illis complerunt annos* CCCC. Triginta Semittoth, sive Hebdomades annales, sunt anni CCX. idque colligunt ex verbo דרו Geneseos XLII. 2. quod verbum significat, Descendite, cujus literæ numerales colligunt CC X. Demique eo Judaica processit ἀκριβολογία, ut ex alio loco id collegerint, ex Thargum Cantici cap. II, 8. שַׁלְטָנָא בְּזַכְוָת אֲבָהָן וְתַשְׁעִין: *Saltans in puritate avorum suorum centum nonaginta annis.* Ergo, inquiunt, supersunt anni CCX, de quadringentis. Addunt fabulæ Isaac prius vocâtum fuisse שְׂחָק per Sin sinistrum. Deinde Deum ab eo rogatum mutasse illud ש in ק. unde contigerit, ut mora Israëlidarum in Ægypto tot annorum fuerit, quot de CCC. remanent deductis XC. hoc est CC X. ש enim sunt CCC, ק XC. Quod, inquiunt, indultum fuit à Deo ut anni illi breviarentur, propter justitiam aut meritum Isaac צְחָק בִּזְכוּת vetustissima enim inter Judæos opinio fuit, tempora vindictæ divinæ arctari propter justos. לְיָצָה הַקְּבָה לְמַהַר הַקֵּץ בִּזְכוּת הָאָבוֹת. *Placuit Sancto, qui benedictus est, accelerare finem propter meritum Patrum.* Cujus sententiæ vestigia supersunt Matthæi XXIV, 22. Sed nugatoribus nugas suas relinquamus. Quidam tamen præpostero Hebraismi amore his fanaticis argutiolis deliniuntur.

CCCLXV. *Misphragmutosis.*] Hæc quidem vis est. Duos reges expunxit, Ἀμερζὶν καὶ Μίσφριν. Georgius: ὀκτωκαιδεκάτη Δυναστεία Διοσπολιτῶν, Βασιλεῖς ιδ. ὧν πρῶτος Ἀμμώσης ἔτη κε. Κάντεῦθεν δυο Βασιλεῖς ὁ Εὐσέβιος παρέκφυψεν, ἔτη δὲ προσέθηκε τῷ, τμη ἀντὶ σξγ τῶν παρ' Ἀφρικανῷ. Recte quidem in hoc Eusebium reprehendit: sed falsum CCLXIII tantum annos colligi ex Dynastia XVIII. Nam CCCLXXXVII diserte consurgunt ex dinumeratione annorum. Addit præterea multa Georgius de Africano, quem, quia omisit Cainan secundum, eo quidem nomine objurgat, cæterum Eusebio præfert, quod sub Inacho migrationem ex Ægypto ponit: ut in Excerptis Africani Latinis, in quibus legitur temporibus Inachi Mosem natum esse. Certe hanc Dynastiam pessimo exemplo, neque religiosis scriptoribus imitando, deformavit Eusebius; ut eam Manetho, si reviviscat, non possit agnoscere.

CCLXXVI. *Criasus.*] Hunc Κρίασον à quibusdam etiam Πείρασον dictum scribit Pausanias; natum Argo & Euadne Strymonis filia.

Ibid. *ann.* LIV.] Excerpta Africani Barbarolatina LVI.

CCCLXXVII. *In Argis prima sacerdotio*] Omnes libri tam scripti, quam editi: *In Argis primus sacerdotio functus est Callicias Perantis filius.* Nobis primo oculorum conjectu vitium oboluit, qui sciremus Argivæ Junonis sacerdotium non viris, sed feminis mandari solitum. Itaque statim legebamus: *prima sacerdotio functa est Callithyia Piranti filia.* Conjecturam nostram confirmarunt biennio post Græca Eusebii, in quibus ita plane est, ut emendavimus, nisi quod Σπείραντος non Περάνθου habet, qui erat frater ipsius Criasi, quanquam & Πείρανθα vocat Eusebius ipse, de hac Callithyia scribens lib. III προσωδίαις ex Plutarcho: Λέγει δὲ Πείρας ὁ πρῶτος Ἀργολίδος Ἥρας ἱερὸν ἱσρύσασθαι τῇ ἑαυτοῦ θυγατέρᾳ Καλλίθυιαν ἱέρειαν καταστήσας ἐκ τοῦ πεδίου Τίρινθα δένδρων ἔχοντα πρὸν θυκτέανον Ἥρας ἄγαλμα μορφῶσαι. Hanc sacerdotem Callithoën vocat Hygenus fabula CXLV, ubi perperam excusum Callirhoë. Sed Callithoën legendum esse constat ex Phoronidis auctore, cujus versus de Callithoë prima Junonis Argivæ Flaminica adducit Clemens Alexandrinus:

Καλλιθόη κλειδοῦχος ὀλυμπιάδος βασιλείης
Ἥρης Ἀργείης, ἣν σέμνασι θυσίῃσι
Πρώτη κόσμησεν πέπλοις κίονα μακρὸν ἀείσας.

Vocat πρώτην κλειδοῦχον Ἥρης Ἀργείης, primam ædituam Argivæ Junonis, quam infulis & vittis ornaverit circa columnam Deæ, id est simulacrum Deæ. Nam eo tempore Deorum simulacra erant tantum κίονες πυραμοειδεῖς, & πυραμίδι μὲν ὁ Μελίχιος, κίονι δὲ Ἀρτεμις ἡ Πατρῴα ἦν ἐπασμένη in urbe Corintho: & Ἀπόλλων Ἀγυιεὺς nihil aliud erat, quam κίων εἰς ὀξὺ λήγων, columna acuminata, Pyramis. Scholia Theonis in Aratum vocant Καλλιθέαν. οἱ δὲ μυθολόγοι τὸν Ηνίοχον λέγουσιν εἶναι εἴδωλον ἢ Βελλεροφόντης, ἢ Τροχίλος τῆς Καλλιθέας παῖδος τῆς πρώτης ἐν Ἄργει γραμμάτης ἱερείας ἄγαλμα πρῶτον ζεύξαντος. Si verum est, quod scribit Apollodorus, hæc Callithyia non fuerit prima Junonis sacerdos Argivæ; siquidem Io functa fuit illo sacerdotio. Ita enim de Io scribit: πρώτη, ἱερωσύνην τῆς Ἥρας ἔχουσα Ζηνὶ ἔφθειρε. Apud Hesychium: Ἰὼ καλλιθύεσσα κεκλῆσθαι ἡ πρώτη ἱέρεια τῆς Ἀθηνᾶς. Videtur esse hæc, de qua loquimur, Καλλίθυια ἡ πρώτη ἱέρεια τῆς Ἥρας, non τῆς Ἀθηνᾶς. Et sane est error aut Hesychii, aut scriptoris, qui hoc illi persuasit. Nam pro Ἰὼ Καλλιθύεσσα legendum Ἰώ, Καλλίθυια, ut duplex illi nomen fuerit, Ἰώ, ut apud Apollodorum, Καλλίθυια, ut hic apud Eusebium. Ab hac Callithyia tempora sua putare instituerunt Argivi, quum hæc prima omnium Junonis Argivæ sacerdos fuerit, ab annis autem earum Fastos signare solebant, illo & illo anno Callithyiæ, &c. Thucydides initio libri II. τῷ δὲ πέμπτῳ καὶ δεκάτῳ ἔτει ἧς Χρυσίδος ἐν Ἄργει. Glossæ: ἡ χρυσὶς ἱέρεια Ἰοῦς ἐν Ἄργει. ἠρίθμουν δὲ οὗτοι χρόνους οἱ Ἀργεῖοι ἀπὸ τῶν ἱερειῶν.

CCCLXXVIII. *Mancaleus.*] Africano Ἀχάλιος. Utra lectio vera, nescio. Constat tamen alteram ex altera depravatam. Excerpta barbarolatina habent Macchaleus. Itaque non dubitandum est Eusebianorum codicum lectionem præferendam.

CCCLXXIX. *Atlas frater Promethei.*] Atlas pater Antæi. Antæus æqualis Herculi. Itaque una generatione Herculem antecedere debet.

Ibid. *montem esse altissimum.*] Euripidi ὑπερνεφές.

CCCXCV. *Orthopolis ann.* LXIII.] Excerpta Africana barbarolatina LXV.

CCCXCIX. *Syrus indigena, ex cujus vocabulo Syria nomen accepit.*] Nugaces Græculi: Σινώπη πόλις καὶ Πόντου ὠνομασμένη ἀπὸ τοῦ Ἀσωποῦ θυγατρὸς Σινώπης, ἣν ἁρπάσας ὁ Ἀπόλλων, καλὸν φιλοσέφανον, ἀπὸ Βοιωτίας κόμισεν εἰς τὸν Πόντον, ἣν μιγεὶς αὐτῇ ἔσχε Σύρον, ἀφ' οὗ οἱ Σύροι. Hebræi omnem regionem, quæ duobus ingentibus fluminibus irrigatur, Euphrate & Tigri, item hinc quicquid ad terminos Ægypti porrigitur, generali nomine vocant Aram, sed diversis nominibus κατὰ τοποθεσίαν. Aram Padan est Mesopotamia: Aram Damesek, Damasci regio, quam Arabes Schem vocant. Sic Aram Rehoboth, Genes. X, 11: quod male quidem Onkelos vetus Paraphrastes; bene autem

autem interpretatur Saadia Gaon in Paraphrasi Arabica. Græci vero vetustissimi Assyriam vocarunt quicquid inter Tigrim & fines Ægypti interjectum est. Postea usus obtinuit, ut pro Assyria diceretur Syria. Hoc ita esse præter alios, diserte docet Justinus: *Imperium Assyrii, qui postea Syri dicti sunt, mille trecentis annis tenuere.* Hygenus fabula CC LXXV. *Semiramis Dercetis filia in Syria Babylonem* (condidit) Hieronym. XX Esaiæ: *Quos veteres Assyrios, nunc nos vocamus Syros.* Huic decurtationi similes sunt aliæ, ut quum Σπανίαν pro Ἱσπανίαν dicunt.

CCCC. *Ammenophis.*] Ita etiam Africanus.

Ibid. *quem quidam putant Memnonem lapidem loquentem.*] — *dimidio resonant ubi Memnone chordæ.* De hoc Philostratus in vita Apollonii. Dionysius ὁ Θεσπιεὺς.

Θήβῃσιν Ωγυγίῃσι ἑκατόμπυλον, ἔνθα γεγωνὼς
Μέμνων ἀντέλλαζεν ἠὼ ἀπαύστῳ ἠώ.

Non possum omittere quæ scribit Pausanias in Atticis, qui postquam de saxo vocali Megaris verba fecisset, de quo nos olim in Cirim, deinde subjicit: ἐμοὶ δὲ παρέσχε μὴ τοῦτο θαυμάσαι. παρέσχε δὲ πολλῷ μᾶλλον Αἰγυπτίων ὁ κολοσσὸς ἐν Θήβαις ταῖς Αἰγυπτίαις διαβᾶσι τὸν Νεῖλον πρὸς τὰς σύριγγας καλουμένας. Εἰ γὰρ ἐπὶ καθημένου ἄγαλμα ἠλεῖον. Μέμνονα ὀνομάζουσιν οἱ πολλοί. Legendum, ἠχεῖον. Notum est, quicquid resonat, hoc nomine à Græcis vocari. unde & ἠχεῖα theatralia Vitruvio. Illud ἄγαλμα, inquit, nihil aliud est, quam ἠχεῖον μ.

Ibid. *quem quidam Memnonem putant.*] Recte. Non enim omnes id dicebant. Sequitur statim apud eundem Pausaniam: ἀλλὰ γὰρ οἱ Μέμνονα οἱ Θηβαῖοι λέγουσι, Φαμενώφαν εἶναι τὸν ἐγχωρίων, οὗτος τοῦτο ἄγαλμα ἐστί. ἥκουσα δὲ μὴ Σέσωσιν Φαμενῶν εἶναι τοῦτο τὸ ἄγαλμα, ὃν Καμβύσης διέκοψε. μὴ νῦν ὅπόσον ἐκ κεφαλῆς ἐς μέσον σῶμα, ἦν ἀπερρωγμένον. τὸ δὲ λοιπὸν κάθηται τε μὴ ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν ἀνίσχουσι ἡλίῳ βοᾷ. μὴ τε ἦχον μάλιστα εἰκάσαι τις κιθάρας, ἢ λύρας, ῥαγείσης χορδῆς. Quæ verba Eusebio illustrando necessaria erant, præsertim quum diversas opiniones Ægyptiorum de hac statua producat, & præterea Regem Φαμενώφα vocet, qui hic Amenophis dicitur. Reliqua de Memnone vocali pete ex Strabone libro VII, & Plinio libro XXXVI. Meminit & Lucianus, Tzetzes, „ Philostratus imaginibus, & Cor. Tacitus. In excusis „ sequebantur quædam nugatoria, quæ à nobis, ut alia, „ illuc unde venerunt, ire jussimus.

CCCCII. *Aethiopes ab Indo flumine.*] Hujus Indorum in Æthiopiæ fines migrationis meminit Philostratus de vita Apollonii, lib. III. ἦν τοίνυν, ἔφη, χρόνος, ὅτε Αἰθίοπες μὲν ὤκουν ἐνταῦθα γῆς Ἰνδικῆς. Αἰθιοπία δὲ ἔξω ἦν. libro VI: σοφίας δὲ ταύτης ἐγεύσατο αὐτοὶ Πυθαγόρᾳ σύμβολοι χρόνον, ὃν τὰ Ἰνδῶν ἐσηνέγκατο, Ἰνδοὶ τὸ ἀρχαῖον πάλαι ὄντες. ἐπεὶ δὲ αἰδοῖ τὸν λόγον, δι' ἓν ἐκ μιλτομάτων τῆς γῆς ἀφίκεσθε δεῦρο, ἕτεροι μᾶλλον ἐδόκεῖτε δοκεῖν, ἢ Αἰθίοπες οἱ ἀπὸ τῶν Ἰνδῶν ἥκοντες, πάντα ὑμῖν ἐς τοῦτο ἐδεῖτο. ὅθεν ἐγυμνώθητε μὲν σκολῆς, ὅπῃ ἐκεῖθεν, ὥσπερ συναποδυόμενοι τὸ Αἰθίοπες εἶναι, &c. Infra aliquot paginis interjectis: σοφώτατοι μὲν ἀνθρώπων Ἰνδοί, ἄποικοι δὲ Ἰνδῶν Αἰθίοπες. An alius veterum hujus expeditionis Indorum meminerit, in præsentia non succurrit. Studiosi quærant.

Ibid. *Aethiopes ab Indo flumine.*] Ergo antequam ad loca Nili perveniissent, Æthiopes vocabantur: ut populus quidam Indiæ Æthiopes regioni, quæ ultra Ægyptum jacet, nomen dederint: quod & ex ipso Philostrato probatur, ἕτεροι μᾶλλον ἐδόκεῖτε, ἢ Αἰθίοπες οἱ ἀπὸ τῶν Ἰνδῶν ἥκοντες.

CCCCVIII. *Spherus annos* XX.] Totidem annos Excerpta Barbarolatina, sed Græca Africani κβ.

CCCCXXV. *Hoc anno natus Moses.*] Anno periodi Julianæ 3137, numero Eusebiano CCCCXL. Ubi est solennis πρόχρονισμὸς annorum XV. Plumbeum acumen Iudæorum hariolatur natum anno Computi hodierni 2368, feria quarta, septima Adar, horis tribus ab orto Sole, auctore Magistro Hija Hispano. Atqui ipsi non negant ab Adam, ad Diluvium, esse annos 1656. quibus deductis de *2368*, remanent anni *712*, à Diluvio, ad natales Mosis. Sed Moses natus est anno 718. VI annis igitur peccant κατὰ πρόχρονισμόν. Rursus annus *2368* habuit Tisri feria VII, Septembris XXIX, cyclo Solis XVI. Neomenia Adar feria VI, Februarii XXIV. Proinde septima Adar fuerit feria quinta, non quarta, ut volebat futilitas Genethliacæ Judaicæ. Atqui Moses natus est anno Judaico *2184*, cujus Tisri feria VII, Septembris XXIII, cyclo Solis XXVIII. Neomenia Adar XVIII Februarii, feria prima, neglecta Translationum observatione. proinde septima Adar feria prima, siquidem verum est, quod nobis persuadere conantur Iudæi, Mosem natum esse VII Adar, quod ex Deuteron. XXXI, 2. se hausisse dicunt. Ego verò, qui meus est stupor, nihil tale inde colligere potui. In anno natalium Mosis Iudæi deficiunt à vero annis CLXXXIV κατὰ μετάχρονισμόν.

Ibid. *Amram genuit Mosem.*] Græci, qui nunquam ρ ponunt post μ, scribunt Αμβράμ. Epiphanius putat esse Αβράμ. Propterea patrem Mosis distinguit à Patriarcha, ut illum vocet τὸν πρῶτον Αβράμ, hunc autem τὸν δεύτερον Αβράμ. De hoc in Canonibus monuimus.

CCCCXXIX. *Epidaurus condita.*] Atqui tres sunt. Prima in Parthinis, quæ hodie Raguzi, secunda in Laconia. Vulgus Græcorum μονεμβασίαν, Itali nautæ Maluasiam vocant: quam poëta ἀμπελόεσσαν dicit, vini generosissimi feracem, ut etiam ab ea Cretense vinum illi certans Maluasia hodie vocetur. Tertia in Argolide vicina Trœzeni, Templo Asculapii nobilis. Tam certum de Argolide intelligendum esse, quam Argi filium Epidaurum ejus conditorem fuisse. Porro ab initio Argi, ad hunc annum, intersunt anni CXXIV, quod minus remotum est. Vna enim tantum generatione post Argum necessario conditam esse oportet.

CCCCXXX. *Horus annis* XXXVIII.] In Græcis Africani λζ.

CCCCXXXI. *Quidam scribunt Prometheum.*] Ut hæc ad verbum à Tatiano desumpta sunt, ita male ad epocham suam relata. Sub Triopa enim contigisse scribit Tatianus, & post eum Clemens: Κατὰ δὲ Τρίοπαν Προμηθεὺς καὶ Ατλας, ὁ μὲν Επιμηθεὺς, καὶ ὁ μὲν Φυγὴς Κέκροψ, καὶ Ἰώ. Qui tam vetustum Prometheum faciunt, meminerunt eum unum ex Titanibus fuisse.

Ibid. *& Io filiam Promethei.*] Ita omnes editiones, & Marianus Scotus, & libri scripti. Sed est error calami. Quia enim Promethei mentio ante facta erat, propterea per incogitantiam Io posita est filia Promethei, quæ erat filia Iasi, de qua sub Cecrope dicetur. Quum enim eam fuisse temporibus Cecropis veteres scripserint, eam una cum Cecrope, de quo hic fit mentio, locum habere putavit Eusebius. Sed aliud agens Promethei, non Iasi filiam dixit. In Etymologico quoque in voce Βόσπορος perperam legitur Io Cadmi filia: sive is auctoris, sive librariorum error fuit.

CCCCXXXVIII. *Primus regnavit in Thessalia Haemon.*]

Vide numerum CCXXIV, & in eum noſtra. Recte his temporibus aſſignatur Theſſalus, peſſime autem Theſſalus Hæmonis pater dicto numero CCXXVI. Nam Hæmon eſt nepos Pelaſgi, cujus frater Argus, pater Iaſi, cujus filia Io incidit in hæc tempora. Linea generis: Inachus, Phoroneus, Niobe, Pelaſgus, Theſſalus, Hæmon. Aliter Pauſanias Corinthiacis, Argos, Phorbas, Triopas, Iaſus, Io.

CCCXL. *Hoc tempore Phorbas Rhodum obtinuit.*] Linea generis: Phorbas Rex Argivorum, Triopas, Phorbas cognominis avo, Pellem. Pauſanias Achaicis. Puto nepotem, non avum fuiſſe, qui Rhodum occupavit. Nam certum eſt patrem Triopam fuiſſe unum τῶν Ηλιαδῶν, qui Rhodo potiti ſunt, ut extat apud Diodorum. Quod ſi quis objiciat hunc Triopam alium eſſe ab eo, qui Argis imperavit, reſpondeo, non novum eſſe ὁμωνυμία deceptos ſcriptores geſta inter ſe confundere: ut de Io Inachi, & Iaſi filia contigit. & ſane videtur alius eſſe, de quo Diodorus Siculus libro V. pag. 228. Μετὰ δὲ τοῦτον Ροδίας γῆς ἀνείσης ὄφεις ὑπερμεγέθης, σωιέβη πολλὰς τῶν ἐγχωρίων ὑπὸ τῶν ὄφεων ἀφθαρῆναι. διόπερ οἱ ἀβελτερωθέντες ἔπεμψαν εἰς Δῆλον οὐδ' ἐπερωτήσοντας τὸν θεὸν περὶ τῆς τῶν κακῶν ἀπαλλαγῆς. ὁ δὲ Απόλλων προστάξαντος αὐτοῖς φυλαττεῖν Φόρβαντα μὴ τῶν συναχθησθέντων αὐτῷ, καὶ μὴ τούτων κατοικεῖν τὴν Ρόδον (ἔτος δὲ ἦν ὡς μὲν Λαπίθη, διέτρισε δὲ περὶ Θεσσαλίαν μὴ πλείονων, ζητῶν χώραν εἰς κατοίκησιν) τῶν δὲ Ροδίων μεταπεμψαμένων αὐτὸν κατὰ τὴν μαντείαν, καὶ μεταδόντων τῆς χώρας, ὁ μὲν Φόρβας ἀνεῖλε οὐδ' ὄφεις, καὶ τὴν νῆσον ἐλευθερώσας τῆ φόβης κατώκησεν ἐν τῇ Ροδίᾳ. χρώμενος δὲ καὶ τ' ἄλλα ἀνὴρ ἀγαθὸς ἔσχε τιμὰς ἡρωϊκὰς μὴ τὴν πλουτώ. At Hyginus in aſteriſmo Ophiuchi eum Triopæ filium facit. Cujus verba huic hiſtoriæ illuſtrandę perneceſſaria apponam: *Polyzelus autem Rhodius hunc Phorbanta nomine demonſtrat, qui Rhodiis maximo auxilio fuiſſe demonſtratur. Nam quum eorum inſulam ſerpentium multitudine occupatã cives Ophiuſſam appellaſſent, & in ea multitudine ferarum Draco fuiſſet ingenti magnitudine, qui plurimos eorum interfeciſſet, & patria denique deſerta carere coëgiſſet, dicitur Phorbas Triopæ filius ex Hycilla Myrmidonis filia natus eo tempeſtate delatus omnes feras, & Draconem interfeciſſe: qui quum maxime Apollini dilectus eſſet, locatus inter ſidera dicitur interficiens Draconem laudis & memoriæ cauſa videxetur. Itaque Rhodii, quotieſcunque à litore longius prodeunt claſſes, prius ſacrificant Phorbantis adventui, talis ut illis interventus inopinatæ virtutis accidat civibus (ſcientibus), qualis inſcium Phorbanta futuræ laudis ad ſidera gloriæ pertulit caſus.*

Ibid. *Phorbas.*] Jam diximus non unum fuiſſe, qui hoc nomine vocatus ſit. Fuit enim Phorbas Athenarum rex, Phorbas Lapithæ filius, de quo ſupra ex Diodoro, Phorbas Argi filius, Phorbas Triopæ filius, Phorbas rex Curetum interfectus ab Erecteo. Harpocratio: Φορβαντεῖον. Υπερίδης ἐν τῷ κζ' Παγκλέους ὅτι τὸ Αθήνησι Φορβαντεῖον ὠνομάσθη ἀπὸ Φόρβαντος βασιλεύσαντος Κρητῶν καὶ ὑπ' Ερεχθέως ἀναιρεθέντος, δεδήλωκεν Ανδρων ἐν ὀγδοῃ τῶν συγγενειῶν. ὧν ὁ Ποσειδῶνος υἱὸς ὁ Φόρβας, καθά φησιν Ελλάνικος ἐν πρώτῳ Ατθίδος.

CCCCXLII. *Hercules primus fertur Anteum.*] Quomodo Hercules in hæc tempora incidere potuerit, non video; quem conſtat Olympicum agonem celebraſſe numero Euſebiano DCCCXV.

CCCCXLVII. *Trochilus.*] Ita Marianus, BON. & PET. Reliqui omnes, tam PR. quam FR. ridiculam concipiunt lectionem, Tertullianus de ſpectaculis cap. IX. *Si vero Trochilus Argivus auctor eſt currus, primo Iunoni id opus dedicavit.* Ita emendavit ſummus vindex literarum Paulus Leopardus, quum antea Acrochilos legeretur. De hoc Trochilo ſcribit Pauſanias in Atticis, quod propter inimicitias, quas cum Argivo Agenore Triopæ filio gerebat, relictis Argis, Eleuſina ſe contulerit, ibique ducta uxore, ex ea duos filios ſuſcepiſſe, τὸν Ευβουλέα, καὶ τὸν Τριπτόλεμον. Vocat autem ἱεροφάντην, non quod Argis, ſed quod Eleuſine Flamen Dearum fuerit.

Ibid. *primus fertur junxiſſe quadrigam.*] Theon in Aratum ſcribit τὸν ἡνίοχον ſidus eſſe εἴδωλον Τροχίλου ἅρμα πρῶτον ζεύξαντος. Hygenus in Aſtronomico vocat Orſilochum. idque videtur deeſſe in Panegyrico primo Corippi:

Orſilochum referunt primas junxiſſe quadrigas,
Et currus armaſſe novos, Pelopemque ſecundum
In ſoceri veniſſe necem ——

CCCCXLIX. *Hoc tempore Xanthus Triopa.*] Ηλιάδαι οἱ πρῶτοι Ρόδον κατοικήσαντες fuerunt ſeptem fratres, Οχιμος, Κέρκαφος, Μάκαρ, Ακτὶς, Τενάγης, Τελόπας, Κάνδαλος. Hi in diverſa loca colonias deduxerunt, Macar in Leſbon. Triopas in Cariam, occupato promontorio, quod ab eo Τελόπιον vocatum eſt. Sic alii alio. Hæc omnia contigerunt ſub Cecrope Athenienſium Rege. Auctor Diodorus lib. V. Itaque ſi de hoc Triopa intelligendum, dupliciter diſſentit à Diodoro auctor, quiſquis fuit ille, unde hauſit hæc Euſebius, primo quod ante Cecropem, deinde quod à Xantho Triopæ filio, quum Macar Triopæ frater Leſbon occuparit. Sed non de hoc Triopa intelligit, imo de Triopa Argivo. In eodem libro Diodori: Ξάνθος ὁ Τελόπα τοῦ ἐξ Αργους Πελασγῶν βασιλεύων, καὶ καταχὼν μέρος τι τῆς Λυκίας χώρας, τὸ μὲν πρῶτον ἐν αὐτῷ κατοικῶν ἐβασίλευσε τῶν σωακθλιβησάντων Πελασγῶν. ὕστερον δὲ περαιωθεὶς εἰς τὴν Λέσβον ἔσαν ἔρημον, τὴν μὲν χώραν τοῖς λαοῖς ἐμέρισε, τὴν δὲ νῆσον ἀπὸ τῶν κατοικούντων αὐτὴν Πελασγίαν ὠνόμασε τὸ πρότερον καλουμένην Ιασαν.

CCCCLI. *Hoc tempore Cydon.*] Secundum Tegeatas Arcadiæ fortaſſe hoc admitti poſſit, qui Cydona vetuſtiſſimum faciunt, & tres fratres in Cretam veniſſe, Κύδωνα, Αρχίδιον, ſive Καρέα, καὶ Γόρτυνα. à quibus urbes Cretæ dictas fuiſſe. Contra Cretenſes ajunt Cydonem Mercurio & Acallide Minois filia natum, Cortyna autem Rhadamanthyos filium. Itaque melius hæc periocha in tempora Minois conferretur.

CCCCLVIII. *Aſſyriorum Sparetus.*] POST. Spараthus. Excerpta Africani Barbarolatina Spareus. Græca Africani Σπαρθέος.

Ibid. *Sicyoniorum* XIII *Marathus.*] Georgius poſt Orthopolim ſubjicit Echyrea, & poſt eum Marathonium. Sed eſt error librariorum. Hoc conſtat, qui hic Marathus vocatur, cum Georgio Μαραθόνιον eſſe. In Excerptis Barbarolatinis Africani Marathus, ut hic. Sed is apud Pauſaniam nullus comparet, Orthopolin enim apud eum excipit Coronus, non Marathus.

CCCCLXI. *Trigeſimo quinto anno Moyſi Cecrops.*] Hoc verum eſt, ſi excipias χρονισμὸν annorum XV, de quo toties monui. Sed Georgius inſtat, ut ſolet, durus ſecutor Euſebio, Ἀμαρτάνει δὲ ἀληθῶς, inquit, καὶ τῷ λέγειν Μωϋσέα κζ' Κέκροπα τὸν διφυῆ πρεσβύτερον πάντων τῶν παρ' Ελλησι, &c. Item: καὶ μάτην Ευσέβιος Μωϋσέως τὸ καταψεύδεται. Et poſt alia: ὥστε

ὅτε

ἐκ πάντων δεικνυσι διαμαρτάνειν ἐν τοῖς περὶ Μωϋσέως χρόνοις ἔτεσι τελάχιστον διακοσίοις τὸν Εὐσέβιον, ὅθεν καὶ τῶν παρ' Αἰγυπτίοις τῶν λεγομένων δυναστῶν παρενέθηκε χρονολογίαν, καὶ τῶν παρ' Ασσυρίοις, &c.

Ibid. *Primum oliva orta est.*] Plinius post Varronem: *Athenis quoque durare traditur olea in certamine edita à Minerva.* Sed vulgatissima est historia. Apollodorus: Μετὰ δὲ τοῦτον (Ποσειδῶνα) ἦκεν Αθηνᾶ, καὶ μαρτυρεῖ τὴν καταληψεως Κέκροπα μάρτυρα, ἐξ ὑτέου ἐλαίαν, ἣ νῦν ἐν τῷ Πανδροσίῳ δείκνυται. Eam olivam à Persis incensam eodem die ad duos cubitos repullulasse scribit Pausanias: cui idem honos habebatur, qui Romæ ficui Ruminali.

Ibid. *Athenæ nuncupatæ.*] Et hoc quoque nemo nescit. Præterea omnes veteres Scriptores sub Cecrope Athenas appellatas fuisse dicunt. Solus Justinus sub Amphictyone, qui est tertius à Cecrope.

Ibid. *Dicebatur autem Diphyes.*] Tzetzes ex eodem fonte, pagina 19.

Πρῶτος ἁπάντων Ατθικῆς ὁ Κέκροψ βασιλεύς
Ὁ πρῶτος ὁ καλέσμενος καὶ Διφυὴς τοιῶδε,
Ἢ ὅτι μέγεθος ἀνδρῶν δύο μῆκος ἄσχεν,
Ἢ ὡς Ελλάδος ἔμπορος καὶ Αἰγυπτίας γλώσσης.

Quæ sunt ipsissima verba Eusebii. Eustathius Ιλιάδ. Σ. aliam causam adfert ex Agallia Corcyrensi: τὰς δὴ πάλαι πάσας τὰς δύο Αχαιίας τὰς Κερκυραίος ἀνὴρ Αθήνας φησὶν εἶναι καὶ Ελλάδινα, παραλιπὼν ἕτω τὸ αἴτιον τοῦ λόγου. γάμους γὰρ καὶ ὑμεναίους ἐν Αθήναις πρῶτον ἀγαθῶν ὑπὸ Κέκροπος, ὅθεν καὶ Διφυῆ τὸν Κέκροπα λέγεσθαι ὁ Χάραξ φησὶν, διότι τὸ νομίμως ἐκ δύο φύεσθαι δι' αὐτὸν ἐπέγνων οἱ ἄνθρωποι τῇ τοῦ γάμου εὑρέσει. Idem habes apud Isacium Tzetzen in Lycophronem pag. 24. qui ad hanc rem profert hæc ex Iohanne Antiocheno: Πρότερον αἱ κατ' Ελλάδα γυναῖκες ἠρεμαδῶς, ὥσπερ τὰ ἄλογα, καὶ ἀ κατὰ συζυγίαν ἐμίγνυντο. οἱ γὰρ παῖδες τότε μονοφυεῖς ἦσαν. μητέρα γὰρ μόνην, πατέρα δ' οὐκ ἐπεγίνωσκον. Βασιλεύσας δ' ὁ Κέκροψ τῆς Ατθικῆς κατέπαυσε τὸ ἠρεμαδῶς τῆς μίξεως, καὶ ἀνδρόσπονομίμως ἐποίησε τὰς γυναῖκας συναπτεσθαι. ἐπεὶ γὰρ ἐκ τότε οἱ παῖδες πατέρα καὶ μητέρα ἐγνώριζαν δι' αἰτίας τῆς αὐτῶν γνήσεως δύο τυγχάνοντας φύσεων, διφυὴς καὶ ὁ Κέκροψ ἐκλήθη ὡς τότε ποιήσας αὐτός. Hactenus Iohannes Antiochensis, cujus ratio ridicula est. Nam si homines propter copulam fecit διφυῆς, non propterea ipse διφυὴς dici meruit. Sed ille Iohannes Antiochensis accepit à bono scriptore, mirum ni Africano, cujus fragmentum extat in quisquiliis Cedreni 67. 18. quod consulas licet, & Suidam in voce Προμηθεὺς totidem verbis. Diodorus libro primo ait Peteon patrem Menesthei Ægyptium fuisse, regem Athenarum, & Διφυῆ quoque vocatum, atque adeo ut sit idem cum Cecrope, nihil illi defuisse præter nominis communionem. Verba adferam: Τὸν γὰρ Πέτεω (Πελεῶ) τὸ πατέρα Μενεσθέως στρατεύσαντα εἰς Τροίαν φανερῶς Αἰγύπτιον ὑπάρξαι τυχεῖν ὕστερον Αθηναίοις πολίτου τῆς Εὐβασιλείας. διφυῆ δὲ αὐτὸν γεγονότος, οὐ μὴν Αθηναίους μὴ δύνασθαι κατὰ τὴν ἰδίαν ὑπόθεσιν ἀποδέχεσθαι τὴν φύσεως ταύτης τὰς ἀληθεῖς αἰτίας, ἐν μέσῳ κειμένας πᾶσιν, ὅτι δυοῖν πολιτειῶν μεταλαχὼν, ἑλληνικῆς καὶ βαρβάρου, διφυὴς ὠνομάσθη, τὸ μὲν ἔχων μέρος ἡμέρου, τὸ δὲ ἀνθρώπου. Sed hallucinatio est, cujusmodi non paucas in tanto scriptore deprehendimus. Hoc enim ad Cecropem pertinet, non ad Peteon, quem certum est ab Ægeo Athenis pulsum in Phocide consenuisse.

Ibid. *Primus Cecrops bovem immolans Iovem appellavit.*] Jovem quidem appellasse concedit Pausanias: bovem immolasse negat: imo animalium victimas abdicasse. Ita scribit in Arcadicis: Δοκῶ ἔγωγε Κέκροπι ἡλικίαν τῷ βασιλεύσαντι Αθηναίων καὶ Λυκάονι εἶναι τῶν αὐτῶν, σοφίᾳ δὲ ἐχ ὁμοίως σφᾶς ἐς τὸ θεῖον χρήσασθαι. οἱ μὲν γὰρ Δία τε ὠνόμαζεν ὕπατον πρῶτον, καὶ ὁπόσοι ἔχθ ψυχὴν, τούτων μὲν ἠξίωσεν ἐδὲν θῦσαι. πέμματα δὲ ἐπιχώρια ἐπὶ τὸ βωμὸ καθήγιζεν, ἃ πελάνους καλοῦσιν ἔτι καὶ εἰς ἡμᾶς Αθηναῖοι.

Ibidem. *Iovem appellavit.*] Si credimus Athanasio, primus hoc fecerit Theseus, qui non solum Jovem, sed & alios Deos appellari primus omnium sanxit, oratione contra gentes: καὶ γὰρ οἱ πάλαι παρ' Ελλησι διαβεβοημένοι θεοὶ Ζεὺς καὶ Ποσειδῶν, καὶ Απόλλων, καὶ Ηφαιστος, καὶ Ερμῆς, καὶ ἐν Ἠλείαις Ηρα, καὶ Δήμητρα, καὶ Αθηνᾶ, καὶ Αρτεμις τ' Εφεσίας τὸ πάλαι τοῖς Ελλησιν ἰσορρόπως διαταγαῖς ἐπρίθησαν λέγεσθαι θεοί. Sed melius in Theologicis Athanasio assentiar, quam in his.

CCCC LXVI. *Moyses Aegyptum derelinquens in eremo phi-* « *losophatur.*] Ex Iosepho pag. 52. in fine, καὶ τ' ὁδῶν φυ- « λαττομένων, ποιεῖται διὰ τῆς ἐρήμου τ' δρασμόν. « Totam fabulam pete ex eodem, qui profectionis « Mosis in Arabiam fabulosam causam, non eam, « quam Scriptura indicat, prodit. »

CCCCLXIX. *Acencheres.*] Eusebius ad verbum Dynastias ab Africano acceptas nulla necessitate alia coactus truncavit, quam ut tempora rerum Ægyptiacarum ad rationes suas accommodaret. Itaque ab hac Dynastia XVIII, ad illos reges, quos Iosephus ex Manethone refert, desultor transit. Iosephus enim post Oron ponit Ακεγχερῶ τὸν Ωρου θυγατέρα, quæ regnaverit annis XII, mense uno. Eusebius totidem annos attribuit: & virum, non feminam putasse videtur. Iosepho est Ακέγχρης τότε (id est Ωρου) θυγάτηρ. Quum autem tam Africanus, quam Iosephus se à Manethone hos reges, & eorum tempora accepisse profiteantur; non dubium est, quin ex diversis Manethonis locis illa hauserint: cujus rei fidem fecerit, quod reges & anni, quos in XVIII Dynastia collocat Africanus, alii omnino sint ab iis, quos Iosephus ponit post Ωρον. Ita Eusebio nulla religio fuit hæc contaminare, ut eo tempore regum Ægypti deduceret, ubi cum ejus rationibus paria facerent. Scito igitur Ακέγχερῶ feminam, non virum fuisse.

CCCCLXXI. *qui modulatam & inter se concinentem in armis saltationem.*] τὸν ἔνρυθμον ὄρχησιν. quod pertinet ad illud, quod in Catullo annotavimus περὶ κορυβαντιασμοῦ, qui morbus putabatur à Corybantibus immitti, de quo præter ea, quæ ibi ex Platone adduximus, præclare Origenes lib. III in Celsum: cujus hæc verba: ἀλλὰ καὶ ἐὰν λέγῃ, ὅτι τοῦ παλαιοῦ λόγου ᾠδακίσματα συνωδάποντες, τούτοις περικαταυλοῦμεν καὶ περικατηχοῦμεν οὐ ἀνθρώπους, ὡς οἱ οὐ κορυβαντιζομένους περιβομβοῦντες. Nam Aretæus libro primo περὶ χρονίων παθῶν ait quendam esse morbum ἐπιλήψιος, eoque laborantes ἐγείρεσθαι αὐλῷ καὶ θυμηδίᾳ, idem dicens, quod Origenes. Quum hoc in Commentariolo nostro Catul-

liano legisset Hieronymus Mercurialis Medicus celebris, sed, quod sine ulla contumelia dictum velim, homo φιλαυτότατος, tanquam ejus possessionem invasissem, dolorem suum ac zelotypiam dissimulare non potuit, quod se, qui omnia scire profitetur, homo ἀνιάτρευτος medicum tanti nominis docuissem, quid esset apud Catullum, *Solere imaginosum:* & quia negare non audet, recte id à nobis interpretatum, quod ne per somnium quidem illi in mentem venerat, tamen aliquid quærit, quo insscitiam nostram traducat. Quum omnia fecit, tandem eo venit, ut dicat, me negare illius morbi cognitionem, aut mentionem apud veteres medicos extare. Non satis fuit illi zelotypum se probare, nisi & calumniatorem ostenderet. Vbi hoc ego unquam dixi, medicis hunc morbum ignotum esse? ostendat, ubi ulla hujus tam manifestæ calumniæ in meis scriptis extet aut expressa nota, aut levis suspitio. Ego negarem hunc morbum medicis ignotum fuisse, qui scripsi veteres ejus meminisse? Hæc profecto pugnantia. Si ipse Latine intelligit, ego κορυβαντιασμὸν nomen in hac significatione apud medicos veteres extare negavi, atque adeo nego, pernego. Et tamen homo φιλαλήθης quum super hoc reprehensionem suam instituit, ait nos perperam id negasse, quum ipsemet, inquit, libro III lectionum ex Aretæo dicat se ostendisse Corybantas esse inter genera insaniæ. Vbi primum calidissimum est mendacium. Nam neque ipse tale quid libro tertio prodidit, aut ullorum Corybantum mentionem fecit, neque uspiam apud Aretæum κορυβαντιασμὸν nomen extat, quanquam morbum describit. Deinde insscitia maxima est, homines κορυβαντιῶντας κορύβαντας dictos putare. insscitia, inquam, Græcismi, cujusmodi magna in omnibus ejus scriptis apparet. Nam qui dicitur κορύβας, non potest dici κορυβαντιῶν, quum alterum sit imitatio rei, alterum res ipsa. Si dicerem Sullam dictatorem tyrannidem appetentem sullaturire, quod verbum extat apud Ciceronem, non magis Criticorum dentes effugerem, quam nunc effugi medici latratus propter significationem imaginosi à me primum proditam. Vides vanitatem: vides insscitiam. Deinde cujusmodi sunt, quæ deblaterat de genere morbi, quasi nostra interesset omnes insaniæ species adferre, quum illa in Catullum commentaremur. Quanti vero est illud, quod adjicit: *Fallitur Scaliger, qui Corybantiasmum putat esse ἄχρυστον κῶμα.* Vbinam ego istius ἀχρύστου κώματος mentionem feci? Ego dixi patentibus oculis dormire, κορυβαντιᾶν à Græcis dici, idque eo pertinere, quod phreneticis multis id contingat: phrenetici autem quidam aut sunt κορυβαντιῶντες, aut proximi illis. Tanti erat zelotypia, ut damno existimationis illi constaret. Itaque totum illud caput est præconium zelotypiæ Hieronymi Mercurialis, quo capite nihil vanius, nihil calumniosius excogitari potest. Æquos lectores judices fero. Neque id, quod in sequenti capite vomuit, ab æquiore animo, aut meliore judicio profectum. Audi, lector, & togam compone. *Non minus etiam à vero scopo aberravit, quum apud Ovidium aquam sumere, esse urinam capere, & nescio quæ alia docens, quasi de novo quodam invento magnopere gloriatur.* Mene gloriari? Hæc profecto vis est. Egone ex Scaligero Mercurialis factus sum? Non est nostrum de nugis gloriari. Hoc relinquimus hominibus futilibus, vanis, & φιλαύτοις, qui trivialibus escis convivia sua instruunt, Variarum lectionum σκινδαψολληροῤῥάφοις. Si ullum vestigium gloriationis extat in iis, quæ de aqua sumenda conscripsi, si ego ullo verbulo explicationem meam venditavi, causam non dico, quin homo, qualem iste me concinnare vult, futilissimus, nugacissimus, & nulli pretii sim. Itaque jam obtunso ore terga dedit calumnia. Ad interpretationem veniamus. Primum nos doceat, quid sit *urinam capere.* Nam hoc non est Latinū, nisi de myrotheciis Mercurialis. *Scaliger ignoravit meretrices post initam Venerem loculos aqua colluere.* Quid sit *inire Venerem*, ipse me docebit, quum ad hæc respondebit. loculos autem colluere an possint, ipse viderit, qui medicus est; siquidem scit distinguere vestibulum ab interioribus ædium. Denique vult nos ignorasse, quæ ante hos quadraginta quinque annos adolescentes didicimus ex Paulo Manutio; & quæ nos non ignorasse statim in fine illius annotationis diximus, quum illud Ovidianum aliter, ac Paulus Manutius accepit, interpretaremur:

Dedecus hoc sumpta dissimulavit aqua.

Itaque in eandem sententiam ab eodem Poëta dictum interpretatur illud:

Scilicet obstabit custos, ne scribere possis,
Sumendæ detur quum tibi tempus aquæ.

Atqui est ironia. Quasi vero, inquit, non possis fallere custodem, & prætextu vesicæ levandæ ire ad secessum, ut intra hoc tempus epistolium scribas, de condicendo tempore. Oro te, Hieronyme Mercurialis, quem locum habet hic lotio illa, post *initam*, ut tu nove loqueris, *venerem?* Nam nondum convenerunt, quum procus sit domi suæ, illa à custode aut janitore intus observetur in ædibus suis. Illa ne sumeret aquam ad eluendos, ut tu loqueris, illos loculos, à quibus ille amasiolus tam remotus est, cui illa per epistolam veneris ineundæ (libenter utor tuo lepido loquendi genere) tempus condicere debet? Ante coitum, ante denique quam illa ei condicat, ea lotione utetur? Denique Scaliger peccavit, quod non utatur lotura ante initam venerem, quæ tamen non adhibetur nisi post coitum. Quid pluribus opus? Petronius *petere aquam* dixit, pro eo quod est vesicam exonerare. Et tamen in Ovidio hoc verum non est, quia ubi primum Mercurialis à Paulo Manutio & aliis monitus fuit illius moris, ad hunc morem potius illius distichi mentem obtorto collo, invita Minerva pertraxerit. Quot sunt in illis Variis Lectionibus futilia, levia, imo istis leviora? ut quod ὠθεῖ ποδὸς τὸν κηρύκων dixit. Quæ deliria, quæ somnia protulit? De vite Theriaca contra Muretum? Theriaca est genus vitis; ergo Theriacam bibere recte dicitur, & Latine. Apud Columellam Biturica vitis est. Bituricam bibere ideo dicetur pro vino Biturigum Vibiscorum? Ut concedamus verum esse & Latinum, quid hoc ad mentem Varronis apud Nonium, in quibus hæc somniabat Victorius, sed non in bicipiti Parnasso? Longius digressus sum, benevole lector, dum hominis ad reprehendendum non satis sobrii calumniam à nobis amolimur. Tu patere æquo animo nos hæc momenta tibi & Eusebio nostro suffurari. Nam quæ homo in suo Agonistico, & in illis Lectionibus aut perperam alios reprehendendo, aut veterum locos explicando prudens imprudens effudit, suum tempus, suum locum, & otium postulant.

Ibid. *Curetes & Corybantes*] In Græcis: Οἱ δὲ ἀπὸ τῆς Κρητείας, νυῦ Ἀκαρνανίας Κόρητες τὴν Κορύβαντες. Quod quare prætermiserit, vel potius neglexerit, Hieronymus, causam comminisci non possum. Certe prætereunda non erant. Ex Strabone discere poteris Curetas, qui trās Acheloum habitabāt, Ἀκαρνᾶνας dictos fuisse. Ideo non mirum Acarnaniam Curetiam dictā prius fuisse. Locus Strabonis extat libro X. Pausanias quoque Κορηΐδα, quę postea Acarnania, dictam

,, dictam fuisse perhibet. Idem quoque Plinius memo-
,, riæ prodidit.

CCCCLXXII. *Chaldæi contrà Phœnices dimicant.*] Χαλδαῖοι κατὰ Φοινίκων ἐστράτευσαν. Chaldæi in Phœnices expeditionem susceperunt. Historia nobis ignota à studiosis fortasse eruetur. Istud tempus congruit anno ultimo Lamprais XXIII Assyriorum Regis: ut inde colligi possit Assyriorum jugum à Chaldæis multo tempore ante initium Nabonassari excussum fuisse.

CCCCLXXIII. *Musicus Euctæi.*] Hic joculariter omnes PR. depravati sunt. FR. *Eutæi.* BONG. *Euthei.* PET. *Euethei.* quod propius abest à vera lectione *Euctæi*. Sed quis sit iste Euctæus, quis pater Musicus, quæ Nympha ἀνώνυμος, quæratur: Omnia mihi suspecta. In Editionibus ineptissime, *Musæus Erechthei filius.*

CCCCLXXIX. *Deorum judicium.*] Cecropem arbitrum in hoc judicio fuisse negat Apollodorus: γνωμήν δὲ ἔριδος ἀμφοῖν περὶ τῆς χώρας, Ἀθηνᾶν μὲν Ποσειδῶνα διαλύσας Ζεὺς κρῖναι ἔδωκεν, ἐκ, ὡς εἶπόν τινες, Κέκροπα, καὶ Κραναὸν, ἀλλὰ Ἐρεχθέα, Γῆς δὲ δώδεκα. καὶ τούτων δικαζόντων ἡ χώρα τῆς Ἀθηνᾶς ἐκρίθη. Sed tempora non conveniunt. Infra numero DXI Telegonus Ori Pastoris filius regnavit in Ægypto.

CCCCLXXXI. *Ægyptiorum Achorris.*] In Græcis prioris libri Ἀθωρὶς. Possumus cum Euripide dicere, ἄνω ποταμῶν παγαί. Iterum revertitur ad XVIII Dynastian. &, uno verbo dicam, neq; nominibus regum, neque annis, neque successioni ratio constat. Ipse omnia hæc commentus est. quod & conqueritur Georgius. Nam quis tam alienus à vero, ut hac in parte ei faveat?

Ibid. *ann.* VII.] In Græcis prioris libri, ἔτη λϑ. falso.

Ibidem. *Io Iasi filia.*] Ita liber PET. & BONG. Reliqui omnes *Inachi filia.* Marianus quoque recte habet *Iasi.* At Græca retinent Ἰνάχου, quod non mediocriter miramur, nisi Georgii sit παρεγχείρημα. quod non dubito. De hac Io Iasi filia jam diximus. Eam δευτέραν Ἰὼ vocat Eusebius, ut distinguatur ab altera Inachi filia numero DXXIV, in Græcis. Stephanus ait τὸ Ἄργος Ἴασον cognominatum ἀπὸ Ἴασος ἢ κατ' ἐνίους παῖδος Ἰοῦς. alibi Ἴασος τὸ Ἄργος, καὶ Ἰάσιοι οἱ κατοικοῦντες.

Ibid. *qua in bovem conversa.*] Huc faciunt pene ad verbum quæ scribit Epiphanius: ἦν δὲ κατ' ἐκεῖνο καιρὸν Ἰναχος παρ' Ἕλλησι γνωριζόμενος, ὃς ἦν πατὴρ Ἰοῦς ἡ καὶ Ἀτθὶς καλουμένη, δι' ἣν καὶ ἡ Ἀττικὴ, ἧς ἦν καὶ ὁ Βόσπορος, ὃ ἐπώνυμος πόλις Βοσπόρου ἐν τῷ Εὐξείνῳ Πόντῳ καλουμένη. καλοῦσι δὲ αὐτὴν Αἰγύπτιοι Ἶσιν, ἣν καὶ ὡς θεὰν σεβόμενοι. ὁμώνυμος ἦ τούτῳ καὶ ποταμός ἐστιν ὁ Ἰναχος ὕτω καλούμενος. Quæ omnino ipsa Eusebii verba sunt, quibus de suo duo nova adjecit, Ἰὼ vocatam esse Ἀτθίδα, quum tamen Ἀτθὶς Κραναοῦ καὶ Πεδιάδος filia fuerit. Deinde illud quoque innovavit, quod infra adjecit, Inachum postea Ἄπιν vocatum fuisse, quum constet diversos fuisse. Alibi quoque legitur τὴν Ἰὼ ἀπὸ Ἴδος ἱέναν dictam, quod totum orbem peragraverit. Inde Clementi Alexandrino πλάνος Σωσιακὴ, id est, πλάνη Ἰσιακή. Nam Σώσις est Ἶσις, sive Ἰὼ, & πλάνος est πλάνη. unde πλάνος Πέτρου, peregrinatio Petri. Maximinus in Diatagmate in Christianos apud Eusebium Histor. Eccles. libro IX, pag. 102. τῆς τυφλῆς ἐκείνης πλάνης καὶ πλάνου παντάπασιν ἀποστάντες. Meminimus etiam de hoc alibi à nobis aliquid dictum. Quod autem Eusebius tam longo intervallo post Inachum hic mentionem de Io iteraverit, causam ipse patefecit, quum hanc non Inachi, sed Iasi filiam dicat. At Apollodorus unam tantum fuisse putat: Ἄργος ὁ καὶ Ἰασήνης τῆς Ἀσωποῦ παῖς Ἴασος, ὃν φασὶν Ἰὼ γῆμαι. Κάσωρ δὲ ὁ συγγράψας τὰ χρονικὰ ἀγνοήματα, καὶ πολλοὶ τῶν τραγικῶν Ἰνάχου τὴν Ἰὼ λέγουσιν. Ἡσίοδος δὲ καὶ Ἀκουσίλαος Περσέως αὐτὴν φασιν εἶναι. Sed recte Eusebius aliam facit, ut & Pausanias Corinthiacis: Ἰὼ μὲν ὧν Ἰάσου θυγάτηρ, εἴτε ὡς Ἡρόδοτος ἔγραψεν, εἴτε, καθὰ λέγουσιν οἱ Ἕλληνες, ἐς Αἴγυπτον ἀφικνεῖτο.

Ibid. *quæ nupta postea Telegono.*] Apollodorus, unde accepit Eusebius, καὶ τὸ Ἔπαφον εὑρεῖν, ὡς Αἴγυπτον ἐλθοῦσα ἐγαμήθη Τηλεγόνῳ τῷ Βασιλεύσαντι τότε Αἰγυπτίων. Sed dissentit ab auctore suo, quod ex Telegono Epaphum genuisse perhibet, quem Jovis omnes & Ius filium dicunt, non Telegoni & Ius. An iste sit idem cum eo, quem Protei filium facit Apollodorus, haud temere dixerim. Quædam justa suspicio est, quia Proteus regnavit in Ægypto. Sed tempora non conveniunt. Infra numero DXI Telegonus Ori Pastoris filius regnavit in Ægypto.

CCCCLXXXVI. *Cecrops in Eubœa Athenas.*] Imo Dias Abantis Alconis & Arethusæ frater has Athenas condidit, non Cecrops. unde volunt Διάδας cognominatas, ut ab Athenis Atticis distinguerentur. Alioqui Κεκροπίδες cognominatæ fuissent, si verum erat, quod hic dicitur. Ludovicus Vives vir apprimè eruditus in IX caput lib. XVIII Augustini de Civit. scribit has Athenas Chaldas vocatas fuisse. Sed aut vitium ejus Commentario à Typographis oblatum est, aut in vitiosos Eusebii codices ipse incidit. quod vero propius est.

Ibid. *quas & Diadas.*] Quarum cives dicuntur Διαδεῖς. In nummo Domitiani: ΔΙΑΔΕΩΝ ΝΕΟΚΟΡΩΝ. obscure autem dixit, *quas & Diades.* vertendum erat *quæ & Diades.*

Ibid. *quam urbem Euboici.*] Εὐβοεῖς, Euboenses. Nam Εὐβοϊκὸς aliud est. Est enim κτητικὸν, non ἐθνικόν.

Ibid. *Orchomenon.*] Hallucinatio ab homonymia. Ἀθήναι Εὐβοϊκαὶ cognomento Διάδες. Ἀθῆναι vero Βοιώτιαι, aut Βοιωτικὴ alio nomine Ὀρχομενὸς dictæ. De his Stephanus: ἐκλήθη δὲ ἡ πόλις, ὡς τινες μὲν φασιν, Ἀθῆναι, ἄλλοι δὲ, Ὀρχομενὸς, ὡς οἱ Βοιωτοί. quæ sunt ipsa verba Eusebii, sed alio detorta, qui Athenas Bœoticas ab Euboicis non distinguit. Aliquot numerat Stephanus, quem vise. Porro si verum erat à conditore Diante Athenas cognominatas fuisse, non Διάδας dictas oportuit, sed Διαντίδας. Hoc enim omnino exigit analogia. Ego non dubito à promontorio Eubœæ, ad quod sitæ erant, dictas, cui nomen Δῖον, & ei cognomen oppidum apud Homerum Δίου τ' αἰπὺ πολίεθρον: ut ab alterutro Διάδες dictæ sint: & propterea primam produci: quod non fuerit, si ἀπὸ τοῦ Δίαντος cognominatæ fuissent. Quare in vita Arati ita legimus, sed prius fœdissimis mendis sublatis: καὶ πάλιν Ἀθῆναι μὲν εἰσι τῆς Ἀττικῆς, εἰσὶ δὲ καὶ τῆς Εὐβοίας Ἀθῶναι Διάδες, ὧν μέμνηται ἐν Γλαύκῳ Ποντίῳ Αἰσχύλος. Κ' ἄπτ' Ἀθήνας Διάδας παρὲκ περῶν, ἀλλὰ ἀπὸ τοῦ ἐν τῇ Ἀττικῇ οἱ πολῖται Ἀθηναῖοι. ἀπὸ δὲ τοῦ ἐν Εὐβοίᾳ, Ἀθωνῖται λέγονται. Hæc vitiosissime excusa sunt. Vides primam in nomine Διάδας produci, quæ in Δίας corripitur. At promontorii prior

syllaba circunflexa, Δῖον. unde non dubitamus dictas. Itaque Stephanus mutavit sententiam in Δία. τὸ ἐθνικὸν Διεύς. καὶ τὸ ἡλυκὸν Διάς. ὅθεν καὶ Διάδες Ἀθῆναι. Jam non ἀπὸ τ Δίαντ, ut antea, quod absurdum erat: sed ἀπὸ τ Δίας. Sed ubi est illa Δία, quæ Athenis Diadibus cognomen fecit? Est Εὐβοίας tertio loco posita à Stephano. Ab ea igitur, aut à Dio promontorio, Διάδες Ἀθλῶαι dictæ. Rursus in Δῖον mutat sententiam, ab eo & Διάδας Ἀθλώας dictas esse scisit, ut & nos.

CCCCLXXXVIII. *Sicyoniorum* XIV *Marathus.*] Georgio Μαράθιος. Deest in Excerptis Barbarolatinis Africani, neque agnoscitur à Pausania.

Ibid. *Cenchres ann.* XVIII.] In Græcis prioris libri ἔτη ιϛ.

CCCCXC. *Diluvium.*] Hæc omnia totidem verbis Tatianus sub Crotopo, non sub Triopa contigisse scribit: καθ' ὃν Κρόλωπον ἡ ἐπὶ Φαέθοντ ἐκπύρωσις, καὶ ἡ ἐπὶ Δευκαλίωντ ἐπομβρία. Idem Clemens, sed de tempore περιπλοκῇ, quum ab Exodo, ad hæc gesta, interjicit generationes XL, hoc est annos MCCC amplius. quod est portentosum. Ἀπὸ δὲ τ Μωϋσέως στρατηγίας ἕως Ἰνάχου, ἐπὶ τὸν Δευκαλίωντ κατακλυσμὸν (τὴν πρώτεραν λέγω ἐπομβρίαν) καὶ ἐπὶ τὸν Φαέθοντ ἐμπρησμόν, ἃ δὴ συμβαίνει καθ' Κροτωπὸν, γενεαὶ τεσσαράκοντα ἀριθμοῦνται. Sed quum hunc locum Eusebii in animo haberet Paulus Orosius, Diluvium sub Amphictyone rege Athenienſium, non sub Cecrope, contigisse refert libro primo cap. IX. *Anno* DCCCX *ante Vrbem conditam Amphyction Athenis tertius à Cecrope regnavit, cujus temporibus aquarum illuvies majorem partem populorum Thessaliæ absumpsit, paucis per refugia montium liberatis, maxime in monte Parnasso, in cujus circuitu Deucalion tunc regno potiebatur.* Confundit gestum numeri CCCCLXVI cum hoc. Sed neutro modo procedit tempus annorum DCCCX ante Urbem conditam: ut taceam de rege Amphictyone. Nam annus DCCCX ante Urbem conditam, congruit numero Eusebiano CCCCLIIII, quo tempore nullus erat rex Athenienſium. Amphictyon vero inivit regnum Athenarum numero DXIX, annis ante Urbem conditam DCCX LV, non DCCCX, ut ipse vult.

Ibidem. *Diluvium, quod sub Deucalione.*] Augustinus lib. XVIII, cap. X. *His temporibus, ut Varro scribit, regnante Athenienſibus Cranao ſucceſſore Cecropis, ut autem noſtri, Euſebius & Hieronymus, adhuc eodem Cecrope permanente, Diluvium fuit, quod appellatum eſt Deucalionis, eo quod ipſe regnabat in earum terrarum partibus ubi maxime factum eſt. Hoc autem Diluvium nequaquam ad Aegyptum, neque ejus vicina pervenit.* Vltima verba explicantur illis Græcis, quæ produximus numero CCLXI. Τότε δὲ κατακλυσμὸς ἦν ἐπὶ Δευκαλίωντ ἡλικοῦτοι ἡλικεῦσι μεμνῆσθαι καὶ Αἰγύπτιοι φάσκοντες τὴν χώραν αὐτῶν μὴ κατακεκλῦσθαι. Vide reliqua. Tria enim Diluvia numerantur, primum sub Ogyge, secundum sub Deucalione, tertium sub Dardano. quæ singulatim describit Nonnus libro tertio his strepens versiculis:

Πρώτα γὰρ κελάδοντ ἐπερήφη νιφετοῖο
Ὠγυγ ἠλιβάτοιο δι' ὕδατος αἰθέρα τέμνων,
Χθὼν ὅτε κεύθει πᾶσα καταῤῥυδής, ἄκρα δ' πέτρης
Θεσσαλίδ κεκάλυπτο, καὶ ὑψόθι Φυτιὰς ἄκρη
Ἀγχινεφὴς νιφόεντι ῥόῳ κυμαίνετ πέτρη,
Δεύτερ ὄμβρος ἔλιω, ὅτε κυκλάδος ἄντυγα γαίης
Χεύματι βυσσήεντι κατέκρυφε δύσνιφον ὕδωρ,
Δαρδανίων ὅτε μοῦνος ὁμόζηλος ἥλικι Πύῤῥῃ
Ὀλλυμβίων μερόπων ἐνὶ λάρνακι καιλάδι τέμνων
Χεῦμα παλινδίνητον ἀτεκμάρτ νιφετοῖο
Νέρ ὑδατόεντ ἔλιξ πρυμάτερ ναύτης.
Καὶ τρίπατος Διὸς ὄμβρος, ὅτε χθονὸς ἔκλυσεν ἕδρην
Καὶ σκοπέλας ἔκρυψεν. Ἀθωϊάδος δὲ, καὶ αὐτῆς
Ἀβροχα Σιθονίης σκαλύπτετ νῶτα Κολώνης.
Ὑψιπόρα τότε χεῦμα Δαχίζων νιφετοῖο
Δάρδανος ἀρχαίης ἐπεβήσατ γείτον ἰδης.

Ibidem. *& incendium, quod sub Phaëtonte factum eſt.*] Mirum res tam contrarias, diluvium & incendium, sub idem tempus concurrisse. Deinde quum ab Eusebio hæc conjiciantur in Cecropis regnum, de Phaëthonte omnino procedere non potest, qui fuit quintus à Cecrope secundum Apollodorum. Cecrops, Hersæ, Cephalus, Tithonus, Phaëton. Ovidius Solis & Clymenes filium dicit. Veteres, in quibus Censori- " nus, scribunt post immanem periodum annorum " mundum exaquescere, & post aliam totidem anno- " rum exignescere. Non igitur in idem tempus con- " currere possunt κατακλυσμὸς, καὶ ἐκπύρωσις, ut " post alios scribit Eusebius noster. "

Ibid. *in Aethiopia.*] Ita diverse hanc fabulam vexant. Tamen Eridanus, in quem Phaëton cecidit, longe ab Æthiopia. Ægyptii vero quotannis rubrica greges, armenta, arbores inficiebant ineunte vere, idque se ideo facere testabantur, quod vere novo ignis totum orbem depastus sit: Epiphanius 23: ἀλλὰ δὴ πεσόντα τυχόντ ἐν τῇ τ Αἰγυπτίων χώρᾳ ἐπὶ πάρ' Αἰγυπτίοις τυγχάνῃ ἀδεμφὴ ἡ πῶγάδοσις καὶ τοῖς εἰδωλολάτραις. ἐν γὰρ τῷ καιρῷ, ὅτε τὸ πάσχα ἐγίνετ ἐκεῖσε, (ἀρχὴ δὲ αὐτὴ γίνετ) ἔαρος, ὅτε ἡ πρώτη ἰσημερία,) ἐκμίλτως λαμβάνουσι πάντες Αἰγύπτιοι διὰ ἀγνωσίαν, καὶ χείσει μὲν τὰ πεσόντα, χρίουσι δὲ καὶ τὰ δένδρα καὶ τὰς συκᾶς καὶ τὰ ἄλλα, φημίζοντες, καὶ λέγοντες, ὅτι, Φασὶ, τὸ πῦρ ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ κατέφλεξε πᾶσι τὴν οἰκουμένην. τὸ δὲ χρῖσμα διὰ αἵματος τὸ πυρωπὸν ἀλεξιτήριον ὂν τ τοιούτης πληγῆς καὶ τοιαύτης.

Ibid. *& multæ peſtilentiæ locales.*] Paulus Orosius post ea, quæ de Diluvio: *Tunc etiam in Aethiopia peſtes plurimas diroſque morbos pene uſque ad deſolationem exæſtuaſſe Plato teſtis eſt.*

Ibid. *ut Plato memorat.*] In Timæo: τὸ δὲ τούτων αἴτιον τόδε. πολλαὶ καὶ διὰ πολλὰ φθοραὶ γεγόνασιν ἀνθρώπων καὶ ἔσονται πυρὶ καὶ ὕδατι μέγιστα, μυρίοις δὲ ἄλλοις ἕτεραι βραχύτεραι. τὸ δὲ δὴ καὶ παρ' ὑμῖν λεγόμενον, ὡς ποτε Φαέθων ἡλίου παῖς, &c.

CCCCXCVI. *à Deucalionis Hellene.*] Vide Notam ad CCXXVII.

Ibid. *Et Acta Attica vocata.*] Ἀπὸ τ Ατθίδος τ Κραναοῦ. Quare sub Cranao hæc notanda erant.

Ibid. *Corinthus condita eſt.*] Si verum est, quod refert Apollodorus, immanis περιχρονισμὸς commissus fuerit. Nam scribit Ephyran à Sisypho conditam fuisse: Sisyphus vero duabus generationibus tantum Trojana tempora antecedit, puta sexaginta, aut septuaginta annis, circiter numerum DCCLX plus minus. Si igitur conditor Ephyræ in illa tempora incidit, longe inferiorem tempore esse oportet Corinthum, à quo Corinthus transnominata. Corinthii soli, ut notat Pausanias, origines urbis suæ ἐπιψαύοντες Corinthum Iovis filium fuisse dicunt: quum tamen ejus genus & origo ignoretur. Vide proverbium Διὸς Κόρινθος apud Pindari Scholiasten. Velleius perhibet Aletem Corinthi conditorem esse. Sed nugatur.

Ibid.

Ibid. *Corinthus condita est.*] Hæc ad verbum, ut solet, ex Hieronymo transferens Isidorus plus dicit: *Hoc tempore in Græcia Corinthus condita, ibique pictura ars à Cleanthe repertaest.* Sed neque ullus scriptus, neque editus codex illa postrema agnoscit, & sunt à Plinio, lib. XXXIV, cap. III. de quo etiam Strabo lib. VIII.

Ibid. *Apollinis Delii templum.*] Præter Græca Eusebii extat & fragmentum apud Cedrenum 67, 16. Ὅτι τότε (Κέκροπος) τὸ ἐν Δήλῳ ἱερὸν Ἀπόλλωνος Δηλίου ὑπὸ Ἐρεχθονίου ἱερεὺς Κέκροπος ἱδρύθη. Quod Delos ab Erychthone occupata sit, meminit etiam Athenæus lib. IX. ὡς κατέσχεν Ἐρυσίχθων Δῆλον τὴν νῆσον.

CCCCXCVIII. *Hercules cognomento Desanaus.*] In Græcis pro Desanaus Διώδας. Unde tanta discrepantia, caussam non dispicio. Neuter mihi notus. Deinde Hercules Μέλκαρτος Phœnicibus dicebatur, teste Philone Bybliensi, non Diodas. Quare hoc valde suspectum mihi. Pro Dasanaus, Lud. Vives legit Delphinas lib. XVIII. cap. XII. de Civit.

Ibid. *A Cappadocibus & Elienſibus.*] Quid Phœnicibus cum Cappadocibus? aut quis cultum illius Herculis ex Phœnice in Cappadociam transtulit?

„Ibid. *Et Elienſibus.*] An isti Elienses in Mesopotamia, „ut Sex. Aurelio: *Nocturna vero Elienſi ad Singaram pugna.* „Omnia quidē mihi incomperta. Non magis mihi noti isti Elienses, quam Hercules Desanaus, aut Dosenaus, ut habet Marianus, aut Desinaus, ut alii codices. In Græcis pro Elienses, est Ἰλιέων, qui sunt Trojani. Apud Hesychium legimus, Δορσάνης, Ἡρακλῆς παρ' Ἰνδοῖς. Sane Dorsanes proxime abest à Dosenaus, quod legitur apud Marianum. Sed meliores codices scripti habent Desanaus, & Indi non sunt Ilienses, aut Cappadoces, & controversia non tollitur varietatis, quod Διώδας in Græcis, in Latinis Desanaus legitur.

DI. *Hoc tempore Areopagus nomen judicii constitutus.*] Manca & obscura interpretatio. Græca: Ἀρεὸς πάγος ἐκλήθη, τὸ δικαστήριον κατέστη. *Areopago nomen impositum est, & judiciorum locus constitutus.* Vide Augustin. lib. XVIII, cap. X. Sed ipse Ἄρειον πάγον Martis pagum interpretatur. Atqui πάγος non est Latinorum pagus, sed rupes. ut apud Æschylum -- τῷδ' ἀπανθρώπῳ πάγῳ: *huic inhumano saxo.* Quemadmodum enim Romæ Tarpeium Saxum, ita Athenis Ἄρειος πάγος, *Mavortium Saxum.* Est enim, ut scribit Stephanus, ἀκρωτήριον Ἀθήνῃσι, quemadmodum ἀκροκόρινθον, hoc est arcem Corinthi in edito colle structam πάγον prius vocatam fuisse scribit Stephanus. Cur autem in regnum Cecropis hoc gestum collatum sit ab Eusebio, hæc causa est, quod Mars cæso Halirrhothio primus causam capitis dixerit XII Diis judicantibus in Areopago. Hoc inter omnes scriptores convenit. Quod autem sub Cecrope acciderit, docet Servius in illud - OLEÆQVE MINERVA INVENTRIX - *Eo tempore, quo adversum Neptunum de nomine civitatis contendit: quod jam supra dictum est. Cui fabulæ hoc additur, quod postquam Minerva inventa olea Neptunum vicerit, indigne ferens Alisotheus (Halirrothius) Neptuni filius oleas cœpit excidere: cui, dum hoc facit, ferrum de manubrio decidit, & ei caput amputavit. Neptunus vero dolens filii sui obitum Martem homicidii cœpit arguere. Inde effectum est, ut Mars & Neptunus de hac re judicium apud Athenas experirentur. Unde locus, ubi Iudices sederunt,* AREOSPAGOS, *Iudices Athenienſium* AREOPAGITÆ *appellantur.* Judicium, inquit, constitutum est postquam Minerva Neptunum vicit. Hoc autem sub Cecrope contigisse constat ex numero CCCCLXXIX. Rectè ergo in tempus Cecropis hoc gestum relatum. Prius locus πάγος, id est Saxum, dicebatur. Postquam Mars ibi caussam dixit, Martis Saxum vocatum. Itaque locus Servii insignis est, quia alii omnes Halirrhothium à Marte, quod filiam ejus Alcippen attentâsset, interfectum produnt. Pausanias, item Apollodorus: Ἀγραύλῳ μὲν καὶ Ἀρεος Ἀλκίππη γίνεται. πρώτῳ βιαζομένῳ Ἁλιρρόθιος ὁ Ποσειδῶνος καὶ νύμφης Εὐρύτης ὑπὸ Ἄρεως φωραθεὶς κλείνει. Ποσειδῶν ἢ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ κρίνεται δικαζόντων τῶν δώδεκα θεῶν Ἄρη, καὶ ἀπολύει. Locus tum vitiosus, tum mancus. Mens hæc Apollodori: Ποσειδῶνος ἢ ἐνάγοντος, ἐν Ἀρείῳ πάγῳ κρίνει, δικαζόντων τῶν δώδεκα θεῶν, Ἄρης, καὶ ἀπολύει. Nam deest participium ἐνάγοντος, διώκοντος, aut simile, hoc est in jus vocante. Sed ex caussa Orestis, non autem Halirrhothii, primum judicium capitis ibi disceptatum fuisse vult Æschylus in Eumenidibus: cujus versus hi plurimum ad hoc argumentum faciunt, ex persona Minervæ:

Κλύοιτ' ἂν ἤδη θεσμὸν Ἀθηνᾶς λεώς
Πρώτης δίκας κρίνοντες αἵματος χυτοῦ.
Ἔσται γὰρ αἰὼν τοῦτο λοιπὸν Αἰγέως σέβας,
Λιεὶ δ' ἑκάστῳ τῶνδε βουλευτὴριον
. . . . . .
Πάγον δ' Ἄρειον τόνδ' Ἀμαζόνες ἕδραν,
Σκηνὰς θ' ὅτ' ἦλθον Θησέως κατ' φθόνον
Στρατηλατοῦσαι, καὶ πόλιν νεόπολιν
Τόνδ' ὑψίπυργον ἀντεπύργωσαν τότε.
Ἄρη δ' ἔθυον. ἔνθεν ἐς' ἐπώνυμος
Πέτρα, πάγος τ' Ἄρειος. ---

Primum judicium capitis in caussa Orestis. Ideo vetus Scholiastes animadversione dignum judicavit: σημείωσαι, inquit, ὅτι πρώτη ὑπὲρ Ὀρέστῃ γέγονε δίκη ἐν τῷ Ἀρείῳ πάγῳ. Deinde quod Amazones illum locum pro arce belli muniverunt, & Marti hostias immolarunt, ab eo Martis petram vocatam fuisse. Huc pertinent ea, quæ Harpocratio in Ἀμαζόνιον: quæ profecto observatione digna sunt. Sed quid faciemus Scholiaste Aristophanis, qui scribit Orestis judicium fuisse sub regno Pandionis? Nam antequam caussam diceret, & nemo cum eo propter cædis maternæ piaculum solemni Liberi Patris epulas communicaret, Pandion singulis convivis suum congium vini apponi jussit, & Orestis suum, ne ex ejus communione piaculum contraherent. Unde postea institutum festum, quod Χόες, sive Congiorum solenne vocabatur. Quomodo potuit hoc sub Pandione contingere, siquidem Παυδίων ὁ δεύτερος erat proavus Demophontis, quo regnante Ilium eversum est, adhuc adolescente Oreste? Itaque in hoc argumento est ἀναχρονισμὸς trium generationum absolutarum. Sed hoc mendum corrigit Phanodemus apud Athenæum, qui hoc sub Demophonte institutū perhibet. Quum vero caussam reddiderimus, cur Eusebius hoc gestum in tempus Cecropis contulerit, viderit ille, aut auctor, quicunque fuit, unde accepit, quomodo Alcippe Cecropis ex filia Aglauro neptis recte in hoc tempus conferatur. Sed respondebitur, nihil frequentius, quam avis adhuc superstitibus, nepotes etiam uxores duxisse, & liberos suscepisse.

Ibid. *Areopagus nomen judicii.*] Vertendum: *Areopagus vocatus est.* Antea enim Πάγος tantum vocabatur. Postquam Mars caussam in eo dixit, ceptus vocari Ἄρεος Πάγος, *Martis saxum.*

DV. *Vitis inventa.*] In Græcis: ἀμπελουργία ὑπὸ Διονύσου ἐγνωρίσθη, *Vitium cultura à Libero patre prodita est*

est non utique illo Semeles filio. Hunc Eusebii locum habebat in animo Augustinus lib. XVIII, cap. XII. *His temporibus Dionysium, qui etiam Liber Pater dictus est, & post mortem ejus Deus habitus, vitem ferunt ostendisse in Attica terra hospiti suo.* Probus scribit uvam à Pastore Staphylo regi Oeneo oblatam, ab Oeneo autem appositam fuisse Baccho in mensa, quum eum domi Oeneus excepisset. Bacchum vero culturam vitis Oeneum docuisse. Alii dicunt Bacchum ab Icario exceptum vitem & culturam ejus ab eo accepisse.

Ibid. *Moses octogesimum agens annum.*] Eusebius primus omnium veterum recte singula intervalla servavit, ab Abraham, ad Exodum, quum Clemens, Africanus, Tatianus, & alii rationes omnes conturbarint, & mare cœlo miscuerint, atque utinam partim sciens, partim per imprudentiam filum temporum bene ceptum non interrupisset. Peccat enim, quod toties diximus, ἀναχρονισμῷ annorum XV, aut XIV. Iste anachronismus committitur intervallo à templi conditu, ad ejus excidium. Primum sciens prudensque Regi Ammoni XII annos pro biennio tribuit, Iosiæ XXXII pro XXXI adversus scripturæ auctoritatem. Imprudens autem Sedekiæ annos XI, pro X, Ahaliæ septem pro sex, Regi Abiam III, pro duobus. Postremo autem unum suffuratur intervallo ab Exodo, ad conditum Templi, unde accrescit annus intervallo à Templi conditu, ad ejus excidium. Summa, anni XV ἀναχρονισμῶ. Quare à conditu Templi putat annos CCCC XLII ad ejus excidium, quum tantum sint CCCC XXVII. Differentia, anni XV, anni scilicet illius ἀναχρονισμῶ. quum autem bene desinat (excidium enim Templi recte collocat in anno III Olymp. XLVII) necessarium est male initium instituisse, quum illud anticiparit annis XV. Tamen si ejus anachronismi culpam in se non admisisset, non dubium est, quin ratio illi constitisset à primo anno Abraham, ad excidium Templi, qui sunt anni MCCCC XXVII, ut quidem ipse colligit, MCCCC XII autem, ut ratio postulat. Quare Exodus debebat esse DXX, quum hic tantum sint DV. Nam ab Abraham, ad conditum Templi, addendi sunt anni XV; à conditu Templi, ad ejus excidium, sunt detrahendi, sed paulatim, singuli Regi Abiam, & Reginæ Athaliæ, decem Regi Ammoni, singuli Regibus Iosiæ, & Sedekiæ: quia labes commissa est intervallo postremo κατὰ παραθήκην. & hoc intellige de intervallis Sacræ Scripturæ. Ea enim peccant παραχρονισμῷ ab Abraham, ad conditum templi: μεταχρονισμῷ à conditu, ad excidium. Intervalla autem exoticæ historiæ recte habent. Nam certum est, à prima Olympiade retro, ad excidium Trojæ, esse annos CCCCVI, & ab eadem Olympiade, ad aliud quodvis intervallum, nihil peccatum esse. propterea quod Eusebius ad exoticæ historiæ Canones sacram historiam accommodat, non autem exoticam ad sacram.

Ibid. *& dux itineris ex Aegypto.*] Contigit anno periodi Iulianæ 3217, numero Eusebiano DXX; numero aureo VI, Epacta æquabili XXVI, castigata XXVII propter bisextum, E D litera duplici, cyclo Solis XXV. Neomenia Nisan feria V, quarto Non. Aprilis. Epocha omnium aut Sacræ historiæ, aut exoticæ certissima, examinata χαρακτηριστικῶς per feriam neomeniæ primæ Exodi, & per annum Sabbaticum excidii Templi, deinde ἱστορικῶς per annum primum expeditionis Syriacæ Nabuchodonosori, & tricesimum annum Nabopallasari. Hinc omnes rationes temporum Biblicæ historiæ pendent. Res tam antea ignorata, quam nunc ab omnibus partim per stuporem, partim per fastidium, aut invidiam neglecta.

Ibid. *& dux itineris ex Aegypto.*] Egressus contigit XV Aprilis, πεντεκαιδεκάτῃ κατὰ τὴν σελήνην. Et tunc annus Hebræorum cœpit putari ab æquinoctio veris. Exod. XII, 2. quum antea iniret ab æquinoctio autumni. Exodi XXXIV, 22. XXIII, 16. Porro de tempore hujus migrationis Epiphanius pag. 11: πέμπτῃ γενεᾷ κατὰ τὸ λαὸν ἔξειζιν ἰσραὴλ ἐκ τῆς Αἰγύπτου. Mosem vult esse quintum à Levi, quum fuerit quartus duntaxat per patrem, Levi, Kahath, Amram, Moses: tertius per matrem, Levi Iochabed, Mose. Hic vero Georgius non temperat se à contumelia, quod Eusebius cum XLV anno Cecropis Diphyeos tempus Exodi comparaverit. Audi hominem: τῷ μὲ ἐπὶ Κέκροπος τὸ Διφυοῦς πρῶτον βασιλέως Ἀθηναίων τὴν δὲ Αἰγύπτου πρόοδον τοῦ Ἰσραὴλ λέγει Μωσέως φησὶν ὁ Γαμφίλου ἐμβρόντητος Εὐσέβιος γνώσεσθαι ὅπερ (κατ' ἐκείνου μὲν παραλογισμὸν) τὸν δὲ Ἀδὰμ ἔτος ἓν Γ ΧΠΘ. καὶ ἡ Λώδ. Legendum Γ XIIΘ. Nota civile facinus monachi, quo Eusebium ἐμβρόντητον vocat.

Ibid. *Aegyptiorum Acherris.*] Non potest dici quantum sibi permiserit Eusebius in hac Dynastia XVIII temeranda. Nam solum reges comminiscitur, qui neque apud Africanum, neque apud Iosephum extant, sed & annos eorum mutilat, extendit, ut illi visum est. Itaque non mirum si adeo acerbe cum eo expostulat Georgius. Tamen & ipse quoque dum Eusebium insectatur, imprudens reprehensioni sese objicit. Loquens de XVIII Dynastia, καίτοι φησί, inquit, δύο βασιλεῖς ὁ Εὐσέβιος παρέκρυψεν, ἔτη δὲ προσέθηκεν πε, τμη, ἀντὶ τξγ τῶν πάρ' Αφρικανῷ. Dicit eum duos reges ex hac Dynastia sustuliisse. Africanus XVI recenset, totidem Eusebius. Non igitur mutilavit, sed alios totidem pro veris supposuit. Præterea quod dicit apud Africanum colligi annos XVIII Dynastiæ CCLXIII, manifestum est codicum mendum, quum sint CCLXXXVII, quos Eusebius auxit annis LXI, ut explicant intervalla temporum suorum. Pergit deinde Eusebium graviter objurgans, quod non sub Amosi posuerit tempus migrationis ex Ægypto: Africanum vero, quanquam alias eum fugerit ratio, tamen melius ordini temporum consuluisse, quod Exodum Hebræorum in Amosin regem referat. ἰδὲ δὴ ὁ μὲν Αφρικανὸς βουληθεὶς κατὰ τὸ π ἔτος Μωσέως τὸ Αμωσιν ἐκθέσθαι, διὰ τὴν ἔλλειψιν τοῦ ρι ἐτῶν, ἣν ὑστέρησε ἐκ τοῦ ιγ γενεᾶς ἓξ δευτέρᾳ Καϊνᾶν ἡδὲ Αρφαξάδ, ὡς εἴρηται ἡμῖν, καὶ ῥηθήσεται πολλάκις, τὴν φιλαληθέστερος ὢν Ευσεβίου, καὶ εἰδὼς τὴν τῶν πολλῶν δόξαν ὅτω κρατοῦσαν, ὅτι δὴ Αμώσεως φορωνεὺς Αργείων ἐβασίλευσε, καὶ πρόγε τούτου Ινάχος ὁ τούτου πατὴρ, ἐφ' ἓξ Μωσῆς γνᾶται κατὰ τὸ μα ἔτος, ἠναγκάσθη, καθάπερ ὁ συμφωνήσας τοιαύτης ψήφου πλείους τῆς ἀποδείξεσιν αὐτός, τὴν δια τὸ ἀληθὲς, καὶ μᾶλλον τῇ τῶν πολλῶν ἠξιολόγησε δόξῃ. Denique ad tædium oggerit, omissione ἓξ δευτέρᾳ Καϊνᾶν Eusebium hæc peccasse. Unde factum, ut sub alio rege, quam sub Amosi, migrationem Hebræorum contigisse scripserit. Atqui initium Amoseos incidit in annum periodi Julianæ 3014, CIII annis ante Exodum. Exodus vero in annum quartum Acherris decimi regis hujus XVIII Dynastiæ: Subjicit Georgius ὁ δὲ Εὐσέβιος ὅτε τῷ Αφρικανῷ, ὅτε τῷ Ιωσήπῳ, ὅτε ἄλλῳ τινὶ συμφωνῶν τὰ μὲν τῶν ὀνομάτων ἐκ τοῦ τῷ Αφρικανῷ ιε σλωασσέας εἰς τὸν ιζ μεθήκατο. τὰς δὲ χρόνους παρέκοψε, σύγχρονον Μωϋσέως δεῖξαι

δᾶξαι τ Κέκροπα τ ὀλιφυῆ βελόμενον, &c. Hæc quidem vere objicit. Sed illud delirium est, quod ait, Eusebium nomina Regum, quæ extarent in XV Dynastia apud Africanum, in XVII Dynastian transtulisse. Nam Africanus non retulit reges XV Dynastiæ, quæ fuit Pastorum, neque eorum annos ΚΓ᾽ πλάτων ἐστοιχείωσε, sed κάθ᾽ ὁμάδα annos totius Dynastiæ concepit: quod & Eusebius facit in XVII Dynastia, cujus annos CCC III tantum κάθ᾽ ὁμάδα refert, regum nominibus dissimulatis. Alia quoque deliria alibi apponit, quod alius sit Αμὼς, alius Αμωσις, & quidam rex Λοσὴθ, quem quum ipse apud Africanum, & Josephum extare neget, mirum unde expiscatus sit.

Ibid. *Acherres.*] In Græcis libri prioris: τὰ Κενχέρης ἔτη ις. ΚΓ᾽ τοῦτον Μωϋσῆς τ ἀξ Αιγύπτου παρέλαβε τ Ιουδαίων ἡγήσαλο. Scholion Georgii Syncelli: Μόνος Εὐσέβιος ἀπὶ τούτου λέγει τ᾽ ἔξοδον Ισραὴλ ἀφ᾽ Μωσέως ἔξοδον, μηδενὸς αὐτῷ λόγου μαρτυροῦντος, ἀλλὰ τῶν πάντων ἐναντιωμένων τ παρὰ αὐτοῦ, ὡς μαρτυρεῖ (Ραννόδωρος). Hoc unum objicit Eusebio, quod sub hoc rege Exodum Hebræorum ponat, quum alii sub Amosi. quæ ratio non est unius assis. Sed his omissis, vide quomodo Eusebius annos hujus Dynastiæ interpolando id affectavit, ut principium Acherris præcise in tempus Exodi incideret, quasi si sub eo regé voluisset Exodum contigisse, nihil agere videretur, nisi in principio ejus regni Exodum ipsam statueret.

DVIII. *Sicyoniorum Echyreus.*] Hic quoque rex ignotus Pausaniæ.

DX. *Crotopus.*] Pausanias inter Triopam & Crotopum collocat Iasum: qui videtur Triopam regno exuisse, ut coactus fuerit in Caria novas sedes quærere.

DXI. *In Aegypto regnavit Telegonus Oris pastoris filius.*] Oris est metaplasmus Hieronymianus. Or, Oris: ut Diacon, Diaconis, & similia infinita sæculo Hieronymi, & ante tempora Diocletiani. Orus enim rectum est, non Or. Sic quidam Episcopus Origenista Or vocatur eidem Hieronymo libello ad Cteliphontem in Pelagianos. Et sane Ωρίγενες nomen hinc deductum est. Hoc modo non fuerit metaplasmus. Tamen idem est Ὢρ Ωρὸς, (unde Ωριγένης) quod Ὢρ Ὧρ. unde Ωρογένης dicendum esse analogia postulat. De quo nomine Pausanias: ἐμοὶ μὲν ἔν Αιγύπτιον φαίνεται ἀδαμῶς Ελληνικὸν ὄνομα Ωρ εἶναι. Et verum est. Orus enim vere Ægyptiacum est nomen. & tale videor ex tenebris eruisse apud Dionem Chrysostomum in oratione περὶ Ἰλιον μὴ ἁλῶναι, quum fabulas Homeri comparat ægrorum somniis: ἐν γὰρ τοῖς ὠρῳ γεγραμμένοις ὀνείρασιν οἱ ἄνθρωποι τοιαύτας ὄψεις ὁρῶσιν. ubi proculdubio legendum, ἐν γὰρ τοῖς Ὥρῳ γεγραμμένοις ὀνείρασιν ut intelligatur liber onirocriticus Ori, ut puto, Apollinis. Nam alioquin de eo nihil aliud mihi constat, nisi quod certo certius est ita apud Dionem legendum esse. Orus autem, quem Eusebius vult Telegoni patrem fuisse, non potest esse alius ab eo, quem posuit numero ccccxxxi, qui est nonus hujus Dynastiæ apud Africanum. Ita tempora conveniunt. ut dubium non sit, si Ori fuit filius, alium Orum esse non posse præter hunc. Sed quomodo ille Orus Pastor esse potuerit, ipse viderit, quum hæc Dynastia nullum regem Pastorem habuerit, cujusmodi tres antecedentes habuerunt.

Ibid. *Septimus ab Inacho.*] Si septimus ab Inacho, quomodo ergo Io Inachi filia nupsit illi numero cccc LXXXI? Sed posteriorem Io uxorem duxisse credendum est; quæ erat [illegible] Inacho. Itaque ejus filius Epaphus est septimus ab Inacho, non Telegonus. Est ἀλογισία. Stemma: Inachus, Phoroneus, Niobe, Argus, Iasus, Io, Epaphus. Septem.

DXIV. *Aegyptiorum Cherres.*] Satis fuerit semel & iterum monuisse, ab Eusebio horum regum annos, & nomina interpolata fuisse: quem totus Areopagus absolvere non possit. & satis in eum super hac re peroravit Georgius Syncellus.

Ibid. *Hoc tempore in Creta regnavit Apteras.*] Si Pausaniæ credimus, is non Ἀπτέρας, sed Πτερᾶς vocabatur. Ita enim scribit de templo Delphico loquens: λέγεται ἢ καὶ ἕτερος λόγος, ὡς τ ναὸν καθεσκευάσατο αὐτὸς Δελφός. ὄνομα ἦ αὐτῷ Πτερᾶν εἶναι. ΚΓ᾽ τοῦτον ἔν γε δὴ τοῖς ἐμοὶ ἀνθρώποις τὸ ὄνομα ἀπὸ ᾧ οἰκοδομήσατο.

Ibid. *qui & urbem condidit.*] Subjicit Pausanias: ἀπὸ τούτου ᾧ Πτερᾶ καὶ πόλιν Κρητικὴν ποιήσῃ γράμματος Απτεραίους φασὶν ὀνομάζεσθαι. Aliam rationem nominis hujus urbis pete ex Stephano & nostris Ausonianis lectionibus.

DXX. *Deucalionis filius Dionysius.*] Quis sit iste Διόνυσος ὁ Δευκαλίωνος, neminem puto scire, neque ullus extat auctor, ex quo colligi possit, Deucalioni ullum filium Dionysium fuisse. Sed si Hieronymus hæc integra vertisset, laborem quærendi nobis imminuisset, qui priusquam in Græca incideremus, multum æstuavimus, ut hunc Dionyson Deucalionis filium è latebris erueremus. Frustra nos laborasse clamant Græca: Καθ᾽ Αμφικτύονα τ Δευκαλίωνος ἦον, τινές φασι Διόνυσον εἰς τὴν Αττικὴν ἐλθόντα ἀπὸξενωθῆναι Σημάχῳ. *Temporibus Amphictyonis filii Deucalionis ajunt Liberum patrem, quum in Atticam venisset, apud Semachum diversisse,* vel, ut Hieronymus recte vertit, *à Semacho hospitio receptum fuisse.* Non igitur Dionysus iste Deucalionis fuit filius, sed Amphictyon, sub quo Dionysus in Atticam venit. Apollodorus: Κραναὸν δὲ ἐκβαλὼν Αμφικτύων ἐβασίλευσε. τοῦτον μὲν ἔνιοι Δευκαλίωνος, ἔνιοι δὲ Αὐτόχθονος λέγουσιν. Hujus hallucinationis nullam aliam causam fuisse puto præter properantiam. Dictabat enim hæc, non scribebat. Absque Græcis fuisset, idem error nobis quoque hæsisset. Sed error latere potuit, quia quod debebat vertere *sub Amphictyone*, vertit, *His temporibus.* Pausanias tamen non solum sub Amphictyone in Atticam Dionyson venisse, sed ab ipso quoque Amphictyone epulo tum eum, tum alios Deos exceptos scribit in Atticis: Μετὰ δὲ τὸ τοῦ Διονύσου τέμενος ἔστιν οἴκημα ἄγαλμά τι ἔχον ἐκ πηλοῦ, Βασιλεὺς Αθηναίων Αμφικτύων ἄλλους τε θεὸς ἐστιῶν καὶ Διόνυσον.

Ibid. *à Semacho.*] Ita in Græcis Σημάχῳ. Stephanus: Σημαχίδαι δῆμος Αττικὸς, ἀπὸ Σημάχου, ὃς καὶ ταῖς θυγατράσιν ἐπεξενώθη Διόνυσος. ἀφ᾽ ὧν αἱ ἱερεῖαι αὐτοῦ. ἔστι ἦ τ Ανθοχίδος φυλῆς. Φιλόχορος δὲ τ Επακρίας φησὶ τ δῆμον. ὁ δημότης Σημαχίδης, &c. Meminit quoque Hesychius.

Ibid. *Filiæ ejus.*] Stephanus in illis, quæ supra produximus, non ἀφ᾽ Σημάχῳ, ut Græca Eusebii habent, sed ἀφ᾽ ταῖς Σημάχου θυγατράσιν ἐπιξενωθῆναι scribit.

Ibid. *Filiæ ejus.*] Non unam fuisse jam scis ex Stephano.

Capreæ pellem.] Τὴν νεβρίδα. Hoc est, traditione τ νεβρίδος docuit μυσήρια, καὶ τελετάς. Unde νεβρίζειν verbum τ μυστῶν, καὶ τ ἐποπτῶν. Idcirco filiæ Semachi fuerunt ab eo tempore Sacerdotes Bacchi, ut habes apud Stephanum, καὶ ἐνέβριζον τῷ Διονύσῳ.

DXXIII. *Templum Deli.*] Vide quæ ad CCCCXLVII notavimus. Nam eadem est περιοχή. & cur hic repetitur,

titur, aut cur ibi locum habebat, si hic ponenda erat, non video. Quod Erysichthon in insula Delos fuerit, ibi ostendimus ex Athenæo. Alioquin etiam monet Pausanias: τὰ μὲν δὴ δύο (ἀγάλματα) Κρητικὰ καὶ Φαίδρας ἀναθήματα ἔλεγον αἱ γυναῖκες. τὸ δὲ ἀρχαιότατον Ερυσίχθονα ἐκ Δήλου κομίσαι.

DXXV. *Epaphus filius Ionis.*] PET. Ionis, & Jovis. FR. & Edit. filius *Io, & Ionis.* Sed alterum est nota variæ lectionis, quæ irrepsit in textum. Græca habent Ἰοῦς, sine mentione Jovis: quamvis verum est Διὸς καὶ Ἰοῦς παῖδα esse.

Ibid. *Memphin.*] Hygenus in CCLXXV fabula: *Epaphus Iovis filius in Aegypto Memphin (condidit).* Ubi poterat quoque legi *Ionis.* Apud Isidorum legitur Jovis lib. XV. Orig. cap. primo.

Ibid. *quum in secunda Aegypto regnaret.*] Priusquam in Græca incideremus, interpretabamur secundam Ægyptum τὴν κάτω. Ita sæpe illudunt nobis conjecturæ nostræ, ubi in mendosos codices, aut præposteras interpretationes incidimus, cujusmodi hæc est. In Græcis erat, Ἔπαφον Ἰοῦς τὴν δευτέραν, ἐβασίλευσεν Αἰγύπτου, καὶ Μέμφιν ἔκτισεν. *Epaphus Ionis posterioris filius, regnabat in Aegypto & Memphin condidit.* Sed Georgius interpolaverat. Nam alibi recte citat, scil. ἡ δευτέρα εἰς Αἴγυπτον. τὴν δευτέραν Ἰώ, ut alibi monuimus, vocat Ἰὼ τὴν Ἰάσου, πρὸς διαφορὰν Ἰοῦς τῆς Ἰνάχου. Sic alibi Ἰὼ ἡ δευτέρα εἰς Αἴγυπτον καθά τινας, ἣν καὶ Ἶσιν προσαγορεύθη Φαείνα. καὶ γημαμένη Τηλεγόνῳ Ἔπαφον ἐγέννησεν. Igitur prior Io est Inachi filia, posterior Iasi: neq; ulla est δευτέρα Αἰγύπτου, ut putavit Hieronymus.

DXXIX. *Armais.*] Duo hoc nomine à Josepho ex Manethone ponuntur. prior quartusdecimus à Tethmosi, qui regnavit annos IV, mensem unum. Alter est decimus nonus, qui & Danaus, quem hic ponit Eusebius, & cujus causa totam XVIII Dynastian susque deque permiscuit, ut Argivorum & Danai, qui Argis imperavit, tempora in hunc Armaim convenirent. Sed falso persuasit Josepho Apion, Josephus Eusebio, Danaum esse Armaim, quum Danai initium conveniat anno XXVI Acherris decimi Regis XVIII Dynastiæ. Hoc nomine pessime de Ægyptiaca Chronologia meritus est Eusebius, ne in illum promam, quæ tam acerbe in in eundem distringit Georgius.

DXXX. *qui ab Homero Erectheus vocatur.*] in Bœotia:

Οἱ δ' ἄρ' Ἀθήνας εἶχον εὐκτίμενον πολίεθρον
Δῆμον Ἐρεχθῆος μεγαλήτορος, ὃν ποτ' Ἀθήνη
Θρέψε Διὸς θυγάτηρ, τέκε δ' ζειδωρος ἄρουρα.

Ibi Eustathius: Τινὲς δὲ αὐτὸν καὶ Ἐρεχθόνιον φασὶν ὁμώνυμον τῷ παλαιῷ Τρωϊκῷ βασιλεῖ Ἐρεχθονίᾳ.

Ibid. *his regnantibus fuit.*] Hæc verba omnes codices scripti, Marianus, & Editiones habent. In Græcis horum vestigium nullum. Et merito. Quid est enim Erichthonium, Erichthonio & Armai regnantibus fuisse?

Ibid. *Lacedæmon condita à Lacedæmone Semelæ filio.*] Nullus veterum prodidit Lacedæmona Semelæ filium fuisse. in Græcis est Λακεδαίμονος δὲ ἐκ Μεσσήνης. quæ lectio est remotissima à Semele, ut supra Διώδας à Desanao. Itaque tantæ discrepantiæ nescio an causa reddi possit. Aliis Λακεδαίμων υἱὸς Διὸς δὲ Ηλέκτρας τῆς Ατλαντίδος. aliis non est Electra, sed ejus soror Taygete, ut Apollodoro.

DXXXII. *Argis Stheneleus.*] Augustinus ex Varrone libro XVIII. cap. VIII. *In quibus Criasi regis conjux Melantonice, & Phorbas filius eorum, qui post patrem rex Argivorum sextus fuit, & septimi regis Triopæ filius Iasus, & rex nonus Stenelas, sive Stheneleus, sive Sthenelus, varie quippe in diversis auctoribus invenitur.* Hæc ego protuli, ne quis varietatem hujus nominis imitaretur. Occurrit enim non raro, ut ait Augustinus.

Ibid. *Arcas filius Iovis.*] Lycaon, Nyctimus, Callisto, Arcas. Sub Nyctimo Diluvium contigit, auctore Apollodoro. Diluvium Deucalionis CCCC XC. à quo, ad hoc tempus, anni XLII. Non male relatum est tempus. Inter Nyctimum enim & Arcada, una est generatio.

DXXXIV. *Remesses.*] Armais apud Josephum, unde hos reges deprompsit Eusebius, frater Sesothiòs, ipso fratre expeditionem in Asiam faciente, invasit regnum Ægypti: unde postea à fratre expulsus est. Iste Sesothis trinominis fuit, teste Manethone. Vocatus enim est Rameses, & præterea Ægyptos. Sed Josephus hæc omnia permiscuit. Nam Sesothis Josephi est Σέσωστρις Herodoti, & Σεσόωσις Diodori. Σέσωστρις quoque dicitur Africano ex Manethonis Tomo secundo tertius rex Diospolitarum XII Dynastiæ. ut autem hæc omnia ad Argivorum tempora accommodaret Eusebius, à XVIII Dynastiæ regibus, ad illos transfuga se contulit, quos Josephus ex alio Tomo Manethonis collegit.

Ibid. *ann.* LXVIII.] Nulli anni à Josepho apponuntur. de suo largitus est. Manetho in XII Dynastia XLVIII annos tantum attribuit.

Ibid. *Aegyptus, quæ prius Aeria vocabatur.*] Stephanus: Αερία: Αἴγυπτος πρὸς τὸ ἀέρα καὶ γὰρ ἠρόησαν αὐτὴν φασιν. οἱ ἄνθρωποι Αέριοι, καὶ Αερίτης, ἐκ τῆς ἀερώδους. Eustathius in Dionysium: ἐκλήθη ὅτε καθ' τὴν ἱστορίαν ἡ τοιαύτη χώρα καὶ Αερία, καὶ Ποσειμία, καὶ Αιθιοπία διὰ τὸς ἐκεῖ Αἰθίοπας, περὶ ὧν πολλοὶ τῶν παλαιῶν ἱστοροῦσι. καὶ μιλῶ καὶ Αετία ἔκ τινος Ινδοῦ Αετοῦ καλουμένου. καὶ Ωγυγία δὲ καὶ Μελάμβωλος, καὶ Ηφαιστία. Apollodorus: Δαναὸν μὲν οὖν Βῆλος ἐν Λιβύῃ κατῴκισεν, Αἴγυπτον δὲ ἐν Αραβίᾳ, ὃς καὶ κατασκαψάμενος τὴν Μελαμπόδων χώραν ἀφ' ἑαυτοῦ ὠνόμασεν Αἴγυπτον. Legendum, τὴν μελάμβωλον χώραν.

Ibid. *Aeria dicebatur.*] Multæ regiones hoc nomine dictæ: Thasus insula, Ægyptus, Libya, Creta, Sicilia, Antiochia, Cyprus. Hesych.

Ibid. *Ab Aegypto tunc ibi regnante.*] Manethos: ἡ δὲ χώρα ἐκλήθη ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος Αἰγύπτου. Sed Nilus Homero est Αἰγύπτιος.

DXXXVIII. *Dardanus condidit Dardaniam.*] Ex Tatiano: καθὰ Σθενέλαον ἡ ὑπὸ Δαρδάνου τῆς Δαρδανίας κτίσις.

DXLII. *Post Sthenelum.*] Multa horum traducta huc sunt ex Apollodoro: ἐντεῦθεν δ' ἦκεν εἰς Αργος, καὶ τὴν βασιλείαν αὐτῷ παραδίδωσιν Ελάνωρ (Γελάνωρ) ὁ τότε βασιλεύων. αὐτὸς δὲ κρατήσας τῆς χώρας ἀφ' ἑαυτοῦ τοὺς ἐποικοῦντας Δαναοὺς ὠνόμασεν. ἀνύδρου δὲ ὄσης τῆς χώρας, &c.

Ibid. *quem quum Argivi imperio pepulissent.*] Historiam cum sua causa habes apud Pausaniam Corinthiacis. Quum lupus taurum vicisset, Argivi tauro Gelanora, lupo Danaum, quod extraneus esset, comparaverunt. Vide cætera.

Ibid. *eandem aquis abundare fecit.*] Quum antea scilicet δίψιον Αργος vocaretur. καὶ ἀποδείξας τὲ ἐν Αργει ὑδρεῖα, διὰ τοῦτο ὡς σοφὸς ἐπιμήθη, inquiunt Græci. proinde Danaum ὑδροφόρον vocat Nonnus, id est, Aquilegem: quem ait scientiam librandi aquas habuisse, libro Δ.

Ἀρχεκάκου Δαναοῖο φερέσβιον ἔκρυφε τέχνην,
Ὑδροφόρου Δαναοῖο. τί γὰρ πλέον εὗρεν Αχαιοῖς,
Εἴ ποτε χαλκείῃσι πεδοσκαφέεσι μαχέλλαις

Χάσ-

Χάσματος ὑδαίοιο χυτὸν κτεῶνα κελαίψας
Δίψιον Ἄργος ἔπαυζε, κονιομένοις δὲ πολίταις
Ὑγρὰ ποδῶν ὀπίσθεν πόρεν ξεινήϊον ὕδωρ
Ἐκ βυθίων λαγόνων ὀλίγον ῥόον ; ---

Ibid. *abundare fecit.*] Τὸ καθολώτατον omisit interpres, ἀφὸ τ̃ Δαναΐδων. Nam filiarum ministerio eum hoc peregisse scribunt Græci. Apollodorus: ἀνύδρου δὲ τ̃ χώρας ὄσης, &c. τὰς θυγατέρας ἔπεμψεν. Unde proverbium,

Ἄργος ἄνυδρον ἐὸν Δαναὴ θέσαν Ἄργος ἔνυδρον.

Ibid. *Danaus per filias.*] Hæc in POST. & Edit. temere divulsa sunt Græca enim fidem faciunt continuationis. quæ Hieronymus ita interpretatus est, ac si Eusebius scripsisset: ἄνυδρον αὐτὸ ἐποίησε ἀφὸ τ̃ λεγομένων Δαναΐδων (αὗται δὲ αὐτῷ ἦσαν θυγατέρες ν̄) οὗ ν̄ υἱὸς ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Αἰγύπτος διεχρήσατο. Sed properabat, quum hæc verteret, Hieronymus. Nam omnino illud ἀφὸ τ̃ λεγομένων Δαναΐδων continuandum cum antecedentibus propter proverbium à nobis proxime productum, & ab illa continuatione pendet mens totius periochæ.

Ibid. *Neque vero multitudo filiorum.*] Ex multis pellicibus uno patre Danao natas vult. sed contra ex una Euryope filia Nili quinquaginta filios suscepisse Ægyptum auctor Hippostratus apud Phlegontem: Ἱππόστρατος δὲ φησιν ἐν τῷ περὶ Μίνω Αἰγύπτιον ἐκ μιᾶς γυναικὸς τ̃ Νείλου Εὐρυόπας πεντήκοντα υἱὸς γενέσθαι Δαναΐς τε ὁμοίως πεντήκοντα θυγατέρας ἔσχεν. Quod autem Paulus Orosius libro primo, capite XI, hoc contigisse dicit anno ante Urbem conditam DCC LXXV, non est error librariorum, sed ipsius Orosii, qui in his numeris non raro hallucinari deprehenditur. Contigit enim hoc annis DCCXXII ante Urbem conditam.

Ibidem. *Quum tam innumerabiles habeant concubinas.*] Propter eandem caussam L liberorum pater fuit Priamus. Non enim ex una Hecuba. Et longe major hodie est filiorum numerus regum Muhammedanorum propter multitudinem concubinarum. Polus Venetus lib. III, cap. VI scribit in insula Ziamba se vidisse regem patrem liberorum CCCXXV ex diversis mulieribus.

Ibid. *minoresque ejus.*] καὶ οἱ ἀπόγονοι αὐτ̃ μέτ' αὐτὸν Δαναΐδαι καλέμενοι. *Et ejus posteri, qui Danaidæ vocantur.*

DXLIII. *Erichthonius primus quadrigam.*] Poëta:

Primus Erichthonius currus & quatuor ausus
Jungere equos, rapidisque rotis insistere victor.

„ Ibi Philargyrus: *Varro in libro, qui Admirabilium inscribitur, Erichthonium ait primum equos quatuor junxisse ludis,* „ *qui Panathenæa appellantur.* Sed Diphilus poëta auctor Theseidos Σῆμον vocat eum, qui primus quadrigas agitavit, his Scazontibus:

Θρέψας δὲ πῶλος, ὡς οἱ Μανιανεὺς Σῆμος,
Ὃς πρῶτος ἅρματ' ἤλασεν πάρ' Ἀλφειῷ.

Citat Scholiastes Pindari in Olympionicis. Hoc est, quod voluit Hygenus fabulator: *Elide, quæ urbs Peloponnesi est, certamina quadrigarum primum instituta.* Atqui primum certamen quadrigarum Elide institutum à Pelope, qui multis annis infra sæculum Erichthonii fuit.

Ibid. *Erat quippe apud alias nationes.*] Sive legas in Græcis παρὰ βαρβάροις, ut Hieronymus videtur legisse, sive, παρὰ βαρβάρων, ut scriptum reperimus, eodem sententia recidit. Erit ergo παρὰ βαρβάρων, ἀπὸ κοινῆ ἐφθαρεθέν. Nam apud Scythas fuit Erichthonius, & primus Græcorum inde aurum Athenas attulit. Hygenus fabula CCLXXIV. Quid ergo dicemus de Troïlo, qui aliquot annis antea currum à se inventum Junoni consecravit?

DXLV. *Huc usque* V *libri Moysis continent annos* MMM DCCXXX. At secundum rationes ipsius Mosis, qui omnibus interpretibus præscribit, sunt tantum anni MM CCCC XCII. Nam post annos septem incipit Hebdomas annalis. anni autem à conditu rerum per septem divisi relinquunt veros annos Hebdomadicos. Ab Adam enim ad primi Iobelei initium, sunt anni 2499: quæ sunt Iobelæa absoluta LI. Annus enim quadragesimus Exodi est septenarius.

Ibid. *gesta annorum* MMM DCCXXXV.] Ita omnes codices scripti, præter PET. qui uno centenario plus habet. Ita etiam Beda, qui hæc ad verbum descripsit. Nicephorus Patriarcha novem annis minus, ΓΨΚΑ. MMM XXI. Sed quum Eusebius putet ab Adam, ad natalem Abrahæ, annos 3184, accedente præsente numero DXLVI, fient iidem anni MMMDCCXXX. Ergo differentia computi LXX Seniorum & numeri Eusebiani sunt anni 3184. Rursus ex computatione LXX Seniorum ab Adam, ad primum annum Christi Dionysianũ, colliguntur anni 5500, currente numero Eusebiano MMXVI. Differentia annorum Mundi secundum LXX Interpretes, & numerum Eusebianum, anni 3484. Igitur hæc differentia alia est, ab Adam, ad excessum Mosis, alia ab excessu Mosis, ad Christum: major enim hæc posterior priore annis CCC. quia nimirum ex LXX editione ab excessu Mosis ad templum, & à capto Sedekia ad laxationem captivitatis, plures anni colliguntur, quam ex ipsa fide historiæ.

Ibid. *Iesus successit Moysi, &c. qui dux fuit annis* XXVII.] Hos annos non exprimit Scriptura. tamen ἡ ἄγραφος παράδοσις hos admisit. Georgius de hoc loco Eusebii: τὰ μὲν (ἔτη) Ἰησοῦ τ̃ Ναυῆ, καὶ τῶν μέτ' αὐτὸν πρεσβυτέρων ἡ γραφὴ παρεζώπησεν. ἡ δὲ ἄγραφος συνήθεια τ̃ μὲν Ἰησοῦ κζ, τῶν δὲ πρεσβυτέρων ιη παρέδωκε. καὶ ὅτω σχεδὸν πάντες ὁμοφωνοῦσιν. Εὐσέβιος δὲ μόνος ὁ Καισαρεὺς τὰ τ̃ πρεσβυτέρων ὑ παρέλαβεν, &c. Reliqua alibi explicantur.

Ibid. *Principium quinquagesimi primi Iobelei secundum Hebræos.*] Duo errores. Ab Adam, ad initium primi Iobelei instituti à Mose, sunt anni, ut proxime diximus, 2499. quæ sunt Iobelea LI absoluta. Ergo secundum Hebræos proxime initurum erat quinquagesimum secundum Iobel, non, ut noster vult, quinquagesimum primum. Alter error, quod nondum iniverat Iobel, sed septem annis post mortem Mosis, octavo anno magistratus Josuæ. à quo anno, ad decimum Sedekiæ inclusive, sunt Iobelea XVII, & XXVI anni absoluti de XVIII Iobel. Ab annis enim mundi, ad primum annum γεωργίας, constituimus intervallum annorum 2499. Annus decimus Sedekiæ erat 3359 ab Adam. deductis 2499, relinquuntur anni γεωργίας 860. qui haud dubie sunt Iobelea XVII absoluta, & præterea anni XXVII de Iobel XVIII inchoato. Ezekiel cap. XXIX, 1. *Decimo anno.* id est, Sedekiæ labente. Ibidem, Commate 17. *Vigesimo septimo anno, primo mense, prima mensis:* Ex dinumeratione annorum, quæ negari non potest, annus decimus Sedekiæ est vigesimus septimus Iobelei decimi octavi. Quidam cerebrosi negant, imperiti dubitant. Negent, dubitent. τὸ γὰρ εὖ μέτ' ἐμέ, inquit Regina Veritas, cum qua male ageretur, si tam infirmis judiciis penderet. Is locus valde torquet Iudæos, quos vera Iobelea ignorasse cõvincit trigesimus ille annus altera, Crux cerritorum interpretũ in prin-

cipio Ezekielis. quos alii volunt esse trigesimi Iobelei, alii putant à XVIII Iosiæ, utrique valde avii à regione veri, ut loquitur Lucretius. Qui negat Iudæos rationem Iobeleorum habuisse extra fines terræ Israël, obtunduntur hoc loco Ezekielis. Et sane hactenus Iudæi verum annum Sabbaticum observant, quanquam vera Iobelea ignorant. Annum Christi 1600 Dionysianum, qui erat Iudæorum 5361, Iudæi notarunt esse Sabbaticum: quod quidem verum est, sed quoti Iobelei quotahe bdomas sit, nesciunt. Inibat annus ab Adam 5550. Deductis per perpetuam regulam, 2499, remanent anni χρωγίας 3051, hoc est XLII Iobelea solida, anni XIII absoluti de Iobeleo inchoato LXIII. Inibat igitur annus septimus Hebdomadis secundę Iobelei sexagesimi tertii finiendi in anno Christi *1636*, excipiente anno primo Iobelei LXIV in autumno dicti anni Dionysiani *1636* Fatendum ergo, quemadmodum hactenus epocha Exodi ignorata fuit, & Iobelea quoque ignorata fuisse.

Ibid. *Quinquagesimi primi Iobelei.*] Secundum Hebræos ostendimus post septē annos à morte Mosis inire LII Iobel. Sed secundum rationes Eusebii, qui Iobel putat esse L annos completos, ad mortem Mosis, debebant esse anni absoluti MM DL Quod & ipsum ridiculum. Beda odoratus est absurditatem: de quo consule illum in Chronico, initio magistratus Iosuæ.

DXLVI. *Transeuntes hospites crudeli scelere interficiens.*] Græca: καὶ τὰς παροδεύοντας καθηνε ξένους. *prætereuntes immolans hospites.* Nisi ita verteris, omnino, quod præcipuum in hac historia est, ignorabitur, à Busiride homines non cæsos, quod commune est sicariis, aut latronibus, sed immolatos, quæ immanitas illius propria fuit.

DLIV. *In Creta regnavit Lapis.*] In Græcis Λάπης. Erit ergo Λάπης, Λάπητος. ut Φάνης, Φάνητος, Χάρης, Χάρητος. Proinde fuerit Lapes, non Lapis. Sed quis est iste sive Lapis, sive Lapes? Quæratur ergo. quanquàm frustra fore puto, quum ex iis, qui extant hodie, auctoribus, hoc erui non possit.

DLXII. *Phœnix & Cadmus.*] Non congruit tempus. Epaphus, Libya, Agenor, Phœnix cum Cadmo. Si Busiris filius Epaphi vivebat numero DXLVI, ejus quoque soror Libya iisdem temporibus fuit. At illa est avia Phœnicis. Non ergo Phœnix & Cadmus in hoc tempus conferuntur. Rursus tres generationes absolutæ sunt ab Epapho, ad Phœnicem, hoc est anni centum. Quod si Epaphus proavus Phœnicis vivebat numero DXXV, profectio Phœnicis & Cadmi competeret in numerum DCXXV. quod non abhorret ab iis, quæ Eusebius ad DCXXXI memorat. Nam tunc Cadmum potitum Thebis perhibet. Sed Eusebius habet diversos auctores, quos sequitur. Scholiastes Nemeaci X Pindari: ὁ Δαναὸς Βήλου παῖς ὢν ἦρξε Ἀργους ἐβασίλευσεν. ὁ δὲ Αἰγυπτος τῆς ὁμωνύμου χώρας. ὁ δὲ Ἀγήνωρ τῆς Φοινίκης. Si verum dicit, iste Scholiastes vetustissimus, recte Eusebius in tempora Danai Phœnicem Agenoris filium contulerit. sed debuit in ultimis temporibus Danai ponere.

DLXIII. *Sicyoniorum Corax*] Pausanias ponit Epopea ante Coraca. Eusebius contra.

DLXVI. *Templum Delphis à Phlegya incensum.*] Statius I Thebaidos:

Iejunum Phlegyam subter cava saxa jacentem
Perpetuo premit accubitu ---

Vetus enarrator: *Phlegyas filius Martis, qui apud Delphos templum Apollinis incendit: cujus Vergil. meminit: Phlegyasque miserrimus omnes Admonet.* Habet à Servio in eundem locum. *Phlegyas autem Ixionis pater habuit Coronidem filiam, quam Apollo vitiavit, unde susceptt Aesculapium: quod pater dolens incendit Apollinis templum, & ejus sagittis est ad inferos trusus.* Statius --- *Phlegyam subter cava saxa jacentem Perpetuo premit accubitu.* Pausanias non ab uno, cui nomen Phlegyas fuerit, sed à gente Phlegyarum templum incensum ait, de Templo Delphico ita scribens: ἔστός τε ὁ Εὐβοεὺς λησὴς, καὶ ἔτεσιν ὕστερον τὸ ἔθνος τὸ Φλεγυῶν, ἐπὶ δὲ Γυρρος ὁ Ἀχιλλέως ἐπεχείρησεν αὐτῷ. Eustathius: Φλεγύαι ἔθνος ἀπὸ Φλεγύου ἀδελφοῦ Ἰξίονος ὅμορον τοῖς ἠπειρωτικοῖς Ἑσπερίοις, κατὰ ἣν ἑτέρας Θρᾳκίας Φωκικὴν ἢ Μαγνῆτιν κατοικήσαν, ληστρικὸν δὲ καὶ ἀσεβὲς ἦθος καὶ τὰς θήκας ἀναστατώσαν, καὶ τὸν ἐν Πυθοῖ ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος πρῶτοι σὺν ἐκείνοις ταρταρωθῆναι μυθεύονται.

Ibid. *A Phlegya.*] Varronem, aut alios auctores sequutus Augustinus ait templum non Phlegya, sed à Danao incensum, lib. XVIII, cap. XII. *Tunc Apollini instituti sunt ludi Musici, ut placaretur ira ejus, quod putabant afflictas esse sterilitate Græciæ regiones, quia non defenderunt templum ejus, quod rex Danaus, quum easdem terras bello invasisset, incendit.*

DLXIX. *In Creta regnavit Asterius.*] Xanthum vocat Augustinus, & aliis quoque nominibus dictum prodit, lib. XVIII, cap. XII. *Per eos annos à rege Xantho Cretensium, cujus apud alios aliud nomen invenimus, rapta perhibetur Europa.* Hujus famulum Marnam pro Deo cultum apud *Gazæos* scribit Epiphanius *513*. Καὶ Μαρνᾶς δῆλος Ἀστερίῳ ὁ Κρητὸς ὢν ἐν Γαζαίοις (πιμᾶται) Stephanus aliter de Gaza loquens: ἐκλήθη ὑπὸ Μινώα, ὅτι Μίνως σὺν τοῖς ἀδελφοῖς Αἰακῷ καὶ Ῥαδαμάνθει ἰῶν. ὃς αὐτὸ ταύτῃ ἐκάλεσεν. ἔνθεν καὶ τὸ ἔθος Κρησὶν Διὸς πάρ' αὐτοῖς εἶναι, ὃ καθ' ἡμᾶς ἐκάλουν Μαρνᾶν ἑρμηνευόμενον Κρητογενῆ, τὰς παρθένους γὰρ ἔτω Κρῆτες θεοπαγορεύουσι Μαρνάν. Multum discrepant ab iis, quæ Epiphanius retulit. De Marnæ idolo Gazensium habes plene in historia Ecclesiastica.

DLXXIII. *Post mortem Iesu subjectos tenuerunt Hebræos, alienigenæ.*] Hic intervallum statuunt veteres Ecclesiastici Chronologi, quod vocant τὰ πρεσβυτέρων ἔτη ιη ut Georgius. Nicephorus Patriarcha κγ. Africanus λ. Georgius: Εὐσέβιος δὲ μόνος ὁ Καισαρεὺς τὰ τῶν πρεσβυτέρων ὑπερέλαβεν. ὁ γὰρ Ἀφρικανὸς ἔτη λ αὐτοῖς ἀπονεμῶν; ᾧ θαῤῥεῖν καλεγκαλεῖ ὁ Εὐσέβιος ὡς μεγάλα, φησὶ, Θαμαρίνῃ τῷ τολμηροτάτῳ πράγματι ἐπικειρηκότι, πρὸς τούτοις ἄλλα ὀ ἔτη τε, καὶ μὴ τὰ τῆς ἀναρχίας, λγ τὰ τῆς εἰρήνης οἴκοθεν παρεμβάλλοντι, τὰ ὅλα ϙ. Objurgationi Eusebii ita respondet: ἀλλὰ ὁ μὲν Ἀφρικανὸς περὶ τούτων ὡς διαφωνουμένων ἐν τέλει γε πέπαυται λόγος καθομολογεῖ. ὁ γὰρ Εὐσέβιος τὰ περὶ τῷ θείῳ ἀποστόλῳ ἐν τῇ Πράξει, τῶν Κριτῶν ἔτη ιν συνάψας βληθεὶς συνεχῆσαι τούτων πιστί, &c.

DLXXXII. *Apud Argos sacerdotio functa est Hypermnestra.*] Hygenus scribit Hypermnestræ & Lynceo fanum factum esse. Quod si verum est, Hypermnestra Iunonis Argivæ sacerdos fuit simul, & ipsa sacerdotem habuit, siquidem ei fanum, sive ἡρῶον constitutum. fortasse mortuæ ἡρῶον constitutum fuisse intelligit. Sed & ipsam Hypermnestram templum Παλλάδι Πειθοῖ posuisse scribit Pausanias.

DLXXXIII. *Assyriorum Belochus.*] Duo sunt cognomines, nonus, & decimus nonus.

Ibid.

Ibid. *cujus filia Atoſſa.*] Ita habent POST. omnes vero PR. *Ioſſa.* Editiones *Actoſa* proxime vero. Duæ Semiramides fuerunt, prior uxor Nini, poſterior hæc quingentis annis; quæ à Syris ſpecie columbæ adorabatur, quod ovo à columba excluſo natam fabulantur, & Semiramim lingua Syriaca vocatam. Nos in nullis ſcriptis Syrorum columbam ita vocari legimus. Sed apud Heſychium ita ſcriptum extat. Σεμίραμις, πεῖσμα ὄρεως ἑλληνιστί. Auctor Hebræus libri מאור עינים Semiramidis ſignum fuiſſe columbam. inde apud Ieremiam ſub columbæ nomine Aſſyrios ſignificari. Eam igitur Semiramim etiam Atoſſam dictam ſcribit Κόνων priſcus ſcriptor in opuſculo, cui διηγήσεις παλαιὰς titulum fecit. Photius *222*: ἡ ἐννάτη τὰ περὶ Σεμιράμεως λέγει, τὴν Σεμίραμιν οὐχὶ γυναῖκα καθὰ τοὺς ἄλλους φησὶ Νίνου γενέσθαι, ἀλλὰ θυγατέρα. τὴν λόγῳ ἐνιοῦσι οἱ ἄλλοι περὶ Ἀτόσσης Ἀσσυρίου ἀναγράφουσι, ταῦτα ὅτῳ εἰς Σεμίραμιν ἀναφέρει. In excerptis Barbarolatinis ante regem Aſſyriorum Bilochum ponitur *Actoſi & Semiramis*, id eſt, Ατοσα, ἡ καὶ Σεμίραμις.

DLXXXVII. *Hoc tempore rapta Europa.*] Numero DLXXII dixit nuptam fuiſſe Aſterio. non quod aut rapta anno DLXXXVII, aut nupta Aſterio eodem tempore. Sed hæc ad hoc tempus refert Euſebius. Lycophron ait Europam à piratis traditam δάμαρτα Κρήτης Ἀστέρῳ πραηλάτῃ, Aſteron regem Cretæ ita vocans. Tatianus raptum Europæ conjicit in tempora Sthenelai non recte.

Ibid. *Cadmus regnat Thebis.*] Male eodem anno & Europam raptam, & Cadmum Thebis regnaſſe ſcribit. Inter utrumque geſtum multa contigerunt Cadmo. Vide Nonnum, & alios.

DLXXXIX. *Melus & Paphus & Thaſus, & Calliſta.*] In Græcis corrupte Αλκίσθη pro Καλλίσῃ. Eſt ea Thera inſula, ut notum illo Callimachi Diſticho:

Καλλίσῃ τὸ πάροιθε, τὸ δ' ὕστερον ὄνομα Θήρη,
Μήτηρ ἐνιπῶσ μητέρος ἡμετέρης.

Sed eſt prochroniſmus pluſquam annorum ccc. Nam Θήρας Αυτησίωνος υἱὸς avunculus Euryſthenis, & Proclis primorum Spartæ regum coloniam in inſulam Calliſten deduxit, & inſulæ Theræ à ſe nomen fecit. Quin & ipſi reges Euryſthenes, & Procles illi expeditionis comites ſeſe adjunxerunt. Ab hoc anno, ad initium Euryſthenidarum & Proclidarum, intercedunt anni CCCXXXIII. Apud Pindarum, decima ſeptima generatio à Medea deducit coloniam à Thera in Libyam duce Batto Cyrenarum conditore. Nam quarta generatio à Medea occupavit Calliſten, tertia decima hinc duce Batto condidit Cyrenas: quæ colliguntur omnes generationes XVII. Sexdecim autem generationes abſolutæ fiunt anni plus minus DXXX. Sed veriſimile eſt ante Theran Auteſionis filium coloniam in eam inſulam deductam fuiſſe. Neque alia mens fuit Scriptoris, unde hoc accepit Euſebius.

Ibid. *Thaſos.*] Hic Thaſum collocavit propter Cadmum, cujus paulo ante mentio facta. Marcianus ὁ περιηγητής:

Ἑξῆς Νεάπολις ἐστὶ τὴν νῆσον Θάσον,
Ἣν Βάρβαροι τὸ πρότερον ᾤκουν, ὡς λόγος,
Ἔπεμπε Φοίνικες μὴν Κάδμου τὴν Θάσον
Ἐκ τῆς Ασίας σὺν ἀνδράσιν ἔλαβον δὴ Θάσον.
Ἀπὸ τοῦ Θάσου τὴν τύχην, ὡς τὴν τοῦ ἔχει.

In Collectaneis noſtris Θάσος ἐκτίσθη Olymp. XV, numero MCC XCVII. De Cadmo, & Thaſo vide plura apud Apollodorum, quibus illuſtratur locus Marciani. Quod autem colonia in eam deducta ſit Olympiade XV, eo pertinet oraculum Archilocho redditum:

Ἀγλαὸν Παρίοις Τελεσίκλεες, ὥς σε κελεύω,
Νήσῳ ἐν Ἑρμῇ κτίζειν εὐδείελον ἄστυ.

Nam Archilochus eo tempore florebat. Ἑρμία autem vocabatur, quæ poſtea Θάσος. Porro decem generationibus ante Herculem Thaſus condita. Nam Thaſus adjunxit ſeſe comitem Cadmo inveſtigandæ Europæ. Cadmus autem Agenoris filius, à quo, ad Herculem, ſunt generationes decem. Belus Agenoris frater, Ægyptus, Lynceus, Abas, Acriſius, Danaë, Perſeus, Alcæus, Amphitryo, Hercules. Non paucorum annorum videtur eſſe metachroniſmus. Nam X generationes ſunt anni plus minus CCCXXX. Itaque hoc modo Herculem neceſſe fuerit vixiſſe ad numerum DCCC, & ultra. Apud Stephanum locum ita reſtitue: Θάσος, νῆσος πρὸς τῇ Θρᾴκῃ, ἔνθα Θηλέφασσα ἡ δ' Εὐρώπης θυήσκει μήτηρ, ἀπὸ Θάσου. ἣν δὲ ἡρωΐδος Ἡρακλέους δέκα Θάσος παλαίπρος, &c.

DXCIII. *Epopeus.*] Iam indicavimus, Pauſaniæ Epopea priore loco poni ante Coraca.

DXCIV. *Bithynia condita à Phœnice.*] Βιθυνία ἐκτίσθη ὑπὸ Φοίνικος, non ita feliciter Latine reddideris. Significat autem urbem, aut urbes in Bithynia conditas à Phœnice. vel: *Bithynia urbibus exculta eſt à Phœnice.* νῆσος ἐκτίσθη, & πόλις ἐν τῇ νήσῳ ἐκτίσθη, non uno verbo Latine reddi poteſt, ut Græce. Condere urbem in Italia dicam, condere Italiam non dicam. tamen feliciter Græci utrumque, κτίζειν Ιταλίαν, ἢ κτίζειν πόλιν ἐν Ιταλίᾳ. Itaque condere Bithyniam non dicam, ſed condere urbem in Bithynia. Verterem igitur: *coloni in Bithyniam miſſi, ducti à Phœnice.* vel: *urbibus Bithynia inſtructa, exculta, habitata. urbes Bithyniam occupare,* ut Velleius: *urbibus inſtruere,* ut Tertullianus: *urbibus inædificare,* ut Hircius VIII Comment. belli Gallici dixit, *caſtra coronis inædificare.* Itaque hac in re τὸ condere eſt verbum ſterile: quod & Ennius nove vertit CREARE in Euhemero ſuo de Iove loquens: *Et ſepulchrum ejus eſt in Creta in oppido Cnoſſo: & dicitur Veſta hanc urbem creaviſſe.* ὃν λέγει Εστια κτίσαι. Item: *Pan eum deduxit in montem, qui vocatur cæli Stela.* (Ουρανὸς στήλη) *Poſtquam eo aſcendit, contemplatus eſt late terras: ibique in eo monte aram creat Cœlo.* κτίζει βωμὸν τῷ Ουρανῷ. Sic in Sacris, & apud Theologos κτίσις eſt creatura, quæ aliter conditio dicitur, pro eodem. Itaque, quod jam dixi, κτίζειν Græcis tam de ſolo, quam de ſuperficio dicitur. apud Latinos condere de ſuperficio duntaxat. Bithynia eſt ſolum: urbs, quæ in illa ſtruitur, eſt ſuperficium. Bithynia igitur non conditur, ſed urbs, quæ in ea excitatur.

Ibid. *Mariandyni.*] Primo Mariandyni, ſecundo Galatæ, tertio Buccellarii, auctore Conſtantino Porphyrogeneta. Eſt autem pars Bithyniæ, non Bithynia. Sed mirum, ex quo ἐκτίσθη ὑπὸ Φοίνικος, pro Mariandyna vocatam eſſe Bithyniam. Hoc ego crederem, ſiquidem ὁ κτίσης vocabatur Βιθυνός. Alioqui ἀπὸ τοῦ κτίσαι, Φοινικία potius, quam Βιθυνία dicenda fuit. Sed unde in Aſia Phœnix, qui habitabat in regione à ſe dicta Phœnice in Syria? Hæc digna ſunt inveſtigatione. μυθολόγοι ſcribunt Phœnicem Ægyptium fratrem Cadmi in Syriam veniſſe, & regionem, in qua habitavit, à ſe Phœnicen nominaſſe. Nos agnoſcimus regionem, quæ antea Canaan dicebatur, ab eo nominatam

Phœnicem. Ægyptum autem fuisse negamus. Hoc enim pugnat cum Phœnicum Annalibus, quos vetustissimos Philo Byblienſis Græce conversos publicavit. Præterea nomina Φοίνιξ, & Καδμος mera Phœnicia, sive Cananæa sunt. פנחס quo nomine Aaronis nepos summus Sacerdos dictus est, sine ulla mutatione est φοινιξ, si adhibeatur vocalis distinctio פִּינְחָס quod Hebræis est פִּינְחָס Phinhas. קַדְמִי quoque Cadmus & ipsum ex eodem fonte. Phœnix igitur natus in Phœnice Cananæorum; non in Ægypto transfretavit εἰς τὴν ϖροϐαλίαν τ᾽ Ασίας. In versibus Asii Poëtæ epici dictus est Ancæus Phœnicis ex Astypalæa nepos Lelegibus Asiæ minoris imperasse, nimirum, quos subegerat avus ejus Phœnix, ut reliquam oram maritimam Asiæ minoris.

DXCVII. *Linus Thebæus.*] Non est hujus temporis, quum fuerit æqualis Herculi, à quo interfectus est magister ingrato discipulo.

DXCIX. *Idæi Dactyli.*] Non multum abludit à vetere Chronico apud Clementem, ex cujus rationibus Idæi Dactyli conjiciuntur in numerum Eusebianũ DLXXVII, annis XXII, ante hoc tempus. De Idæis Dactylis habes multa apud Strabonem, & Mythologos, Scholiastas Poëtarum, sed nusquam plura, quam in Scholiis Apollonii vetustissimis, lib. primo in illud:

Δάκτυλοι Ἰδαῖοι Κρηταιέες ---

Ibid. *qui ferrum repererunt.*] Strabo, & alii. Vetus Chronicon apud Clementem, quod Idæ incendium tempore Idæorum Dactylorum contigisse scribit: nimirum quod Ida incensa, metallis ferri vi ignis liquefactis, hinc ferrariam didicerint Idæi Dactyli. Phoronidos quoque vetustissimus epicus poëta eorum, & fabricæ ferrariæ meminit.

Κέλμις, Δαμναμενεύς τε μέγας, ϑ᾽ ὑπέρϐιος Ακμων,
Εὐπάλαμοι ϑεράποντες ὑρείης Αδρηστείης,
Οἱ πρῶτοι τέχνῃσι πολυμηχαν Ηφαίστοιο
Εὗρον ἐν ὀρείῃσι νάπαις, ἰοειδ᾽ σίδηρον
Ἐς πῦρ τ᾽ ἤνεγκαν, καὶ ἀρίπρεπες ἔργον ἔδειξαν.

Ait Dactylos Idæos εἰς πῦρ ἐνεγκεῖν artem ferrariam. nimirum ab incendio Idæ edocti ferrum mollire. Sed horum multis locis meminit Nonnus. In duobus tamen Δ Δαμναμενέως nomen corruptum est. lib. XXIII. 399. καὶ γνωτῷ περ ἑόντι σωέσιχε. δαμναμενὴν ϑ᾽ Σκέλμις. Nam vera lectio, καὶ γνωτῷ περ ἔοντι σωέσιχε Δαμναμενῆι Σέλμις ἀκυμάντοιο καθιππεύων πολιοῖο. Et lib. XXVIII. 494. Δαμεὺς μὲν πολέμιζεν. pro, Δαμναμενεὺς πολέμιζεν. Quamvis multi Dactyli à Scholiaste Apollonii & ab aliis referuntur, tamen duo præcipui eorum sunt, Κέλμις, & Δαμναμενεύς. Clemens: Κέλμις δ᾽ αὖ καὶ Δαμναμενεὺς οἱ τ᾽ Ἰδαίων Δακτύλων πρῶτοι σίδηρον εὗρον ἐν Κύπρῳ.

DC. *Amphion & Zethus.*] Nycteus fuit frater Lyci Thebanorum tyranni. Lycum Amphion & Zethus interfecerunt anno XX ejus tyrannidis. Ita Amphion & Zethus sunt σύγχρονοι tam Lyco, quam ejus fratri Nycteo. sed Nycteus bellum gessit cum Epopeo rege Sicyoniorum, sub quo hæc gesta dicuntur. Ergo hi duo fratres Thebani in tempus Epopeos recte conjecti sunt, qui æqualis est Nycteo, æquali istis fratribus. Scholia tamen Apollonii pag. 215. edit. Henrici Stephani perhibent Antiopem adhuc gestantem uterum ad Epopea confugisse.

DCI. *Principium quinquagesimi secundi Iobelei.*] Imo quinquagesimi tertii, ut taceam Iobelea non esse L annorum solidorum, ut ipse vult. Hoc satis supra confutatum numero DXLV. Consule animadversionem in illum annum.

DCII. *Aegyptiorum Menophes.*] Apud Africanum duo postremi Reges XVIII Dynastiæ sunt, Rammeses, & Ammenoph. Rammeses unum annum regnavit, Ammenoph ann. XIX. Eusebius πλημμελέστερον πράγμα ἐπιχειρήσας (ut in eum dicam, quod ipse in Africanum) ut hunc Rammesem eundem faceret cum Rammese, qui Ægyptus cognominatus est, pro uno anno, LXVIII illi attribuit, Ammenophi autem pro XIX ann. XL. Ita nihil pensi habuit historiam interpolare, dummodo πρὸς συγκλιὸν καὶ διασκλιὸν, ut lorum quoddam, eam ad suas rationes accommodaret.

DCV. *Ea, quæ de Demetra.*] Apollodorus lib. II, de Io Inachi: ἱδρύσαλο δὲ ἄγαλμα Δήμητρος, ὃν σκάλεσαν Ισιν Αιγύπλιοι, καὶ τὴν Ἰὼ Ἶσιν ὁμοίως ϖροσηγόρευσαν. Clemens, unde hæc hausit Eusebius: Λέων δὲ ὁ τὰ ϖερὶ τ᾽ κατ᾽ Αιγυπλον ϑεῶν πραγμαλευσάμενος τὴν Ισιν αὐτὴ Ελλήνων Δήμητρα καλεῖσϑαι φησί.

DCVIII. *Belleparus.*] Excerpta Barbarolatina *Belleroparus.* Africanus Βαλαπάρης

Ibid. *ann.* XXX.] Excerpta Barbarolatina ann. XXXIV.

Ibid. *Ephyra, quæ nunc Corinthus, à Sisypho condita.*] Apollodorus, unde Eusebius: Σίσυφος δὲ Αιόλου κτίσας Εφύραν τὴν νῦν λεγομένην Κόρινθον γαμεῖ Μεροπὴν τὴν Ατλαντος. Duo vero fuerunt Sisyphi: prior Æoli filius conditor, ut ajunt, & rex Ephyræ, quæ postea Corinthus dicta. Ab hoc Sisypho, ad Aleten Heraclidan, qui Sisyphidas regno Corinthi evertit, sunt generationes sex, id est anni CC. Itaque iste Sisyphus accommodandus erat numero DCCXV, plus minus. Nam hic locum non habet. Alter Sisyphus fuit latro, insessor viarum Corinthi, qui Anticliam matrem Ulyssis quum ad Laërtem deduceretur, compressisse fertur. unde natus sit Ulysses circiter numerum DCCXC plus minus. quo nomine poëtis dicitur Sisyphides.

DCX. *Harmonia rapta à Cadmo.*] Athenæus lib. XIV. "Ευήμερος ὁ Κῷος ἐν τῷ τρίτῳ τ᾽ ἱερᾶς ἀναγρα- "φῆς τὸν τοῦτον ἱστορεῖ, ὡς Σιδωνίων λεγόντων τοῦτο ὅτι Κάδ- "μος μαχάρων ὢν ὑπ᾽ Βαζιλέως, καὶ ϖαλακῶν τὴν "Αρμονίαν αὐλητρίδα καὶ αὐτὴν ὄντα ὑπ᾽ Βασιλέως, "ἔφυγε σὺν αὐτῇ. "

DCXI. *Minos filius Europæ.*] Post Tatianum Clemens Minoa locat sub tempora Lyncei. Ζάλευκος τε ὁ Λοκρὸς πρῶτος ἱστόρησε νόμους ϑέσϑαι. οἱ δὲ Μίνω τ᾽ Διὸς ὅτε ἐπὶ Λυγκέως. ἔτος μὲν Δαναὸν γενέσθαι (βασιλεύς Αργους) Tatianus autem: Μίνως μὲν γὰρ ὁ πάσης ϖερυσχὼν νομισθεὶς σοφίας ἀγχινοίας τε καὶ νομοθεσίας ὅτε Λυγκέως τοῦ μὲν Δαναὸν βασιλεύσαντος γέγονεν, ἐνδεκάτῃ γενεᾷ μὲν Ἰναχον.

Ibid. *Cadmea condita est.*] Καδμεία fuit arx Thebarum, ut Λάρισσα Αργους, Βύρσα Καρχηδόνος, ἀκροκόρινθος Κορίνθου, Capitolium Romæ.

Ibid. *& Side in Cilicia.*] Hallucinatio duplex. primum quod nulla Side est in Cilicia, sed in Pamphylia in qua naves suas fabricabant Cilices. Deinde quod duæ mulieres Sidæ fuerunt: altera filia Mentauri, uxor Moli, à qua dicta urbs Pamphyliæ: altera Danai filia, uxor Orionis, à qua Side urbs Bœotiæ, de qua hic intelligendum esse duo convincunt, tempus, & locus. Tempus, quod Side est σύγχρονος τῷ Λυγκεῖ, utpote filia Danai. locus quia Cadmia, de qua prius loquebatur, est in Bœotia: ut has duas eodem tempore, eodem loco conditas fuisse auctor is scripserit, unde hæc deprompsit Eusebius.

Ibid.

Ibid. *Eleusine Celeus regnavit.*] Ex Apollodoro, qui libro tertio scribit sub Pandione Celeum Eleusinis regnum tenuisse. Ἐρεχθονίου δὲ ἀποθανόντος καὶ τὴν τροφὸν τοῦ αὐτοῦ παιδὸς τῆς Αθηνᾶς Πανδίων ἐβασίλευσεν. ἐφ' οὗ Δημήτηρ ἡ Διόνυσος εἰς τὴν Ἀττικὴν ἦλθον. ἀλλὰ Δήμητρα μὲν Κελεὸς εἰς τὴν Ἐλευσῖνα ὑπεδέξατο, Διόνυσον δὲ Ἰκάριος. Nonnus Eleusina vocat πόλιν Κελεσῖο. Contra Virgilius & Ovidius pauperem senem Celeum fuisse scribunt, non regem. Sane Servius regem Eleusinis agnoscit.

Ibid. *distribuisse frumenta.*] Primus omnium locus, in quo frumentum ab eo satum est, dictus fuit Ἀρόη, posteaΠάτραι τῆς Ἀχαΐας. Auctor Etymologici: Ἀρόη κώμη πάλαι τῆς Ἀχαΐας, νῦν ἡ πόλις ἡ καλουμένη Πάτραι, ἀπὸ ἥρ, ἡ λόγιον ἐκ Σιβύλλης εἴρηται τρίμετρον, οἷον, Ἀρόη τρίπυργος ἔσται εὐδαίμων πόλις. ὅτι Τριπτόλεμος ὁ Κελεὸς ὑπὸ τῆς Δήμητρος κελευσθεὶς διδάσκειν τοὺς ἀνθρώπους τὴν γεωργίαν καὶ σίτου ἐν αὐτῇ πρῶτον ἤρασέ τε καὶ ἔσπειρε, τὸ συμφυὲς τῆς γῆς καταμαθών. ἀπὸ τοῦ ἀρόσαι καὶ Ἀρόη προσηγορεύθη. ὅτως εὗρον ἐν Ἐπιγράμμασι τῶν πρώτων. Vide etiam Pausaniam in Achaicis ἀπὸ τῆς Ἀρόης.

Ibid. *Est figura, quæ possit recipi.*] Græcis hoc diceretur: εὐσχήμων ὁ λόγος. Terentio & Ciceroni: *Honesta oratio est.* Sed longe abest à mente Eusebii. ὑπενοήσαν δὲ πέρωτον ὄφιν εἶναι τὸν ναῦν, ἔχειν δέ τι καὶ σχήματος. *suspicatos homines navem alatum serpentem fuisse: & quidem aliquid ejus figuræ habuisse.* Dicit enim homines, quum viderent primo navem, suspicatos fuisse alatum serpentem esse. alatum propter vela, vel potius remigium: serpentem, propter figuram longam. Erat enim μακρὰ ναῦς. quemadmodum meminimus navigium longum Anguillam à nostris Aquitanis dictum fuisse à figura. His & multis aliis in hoc opere satis ostendit Hieronymus se hæc prius dictasse, quam cogitasse.

DCXIII. *qui copulantur temporibus Aod.*] Eusebium objurgat Anianus Monachus Ægyptius, qui sub Arcadio florebat, quod Iudicum annos cum annis Allophylorum, qui Israëlem oppressere, conjungat, ut propterea Aod Iudicem omisisse videatur, quod ejus annos cum illis LXXX. per quos Israëlitæ Allophylis subjecti fuerunt, commisceat. Post quædam hæc subjicit: Τὸν τοῦ Καϊνᾶν οὐκ ἐψευδολόγησεν ὁ Εὐσέβιος πεκνώσαντα ἐν τῷ ρλ ἔτει τῆς ζωῆς αὐτοῦ τὸν Σάλα. ἐπὶ τῆς Ἀωδου τὸν Κριτῶν οὐκ ἐστιχείωσεν κείναντα τὸν Ισραὴλ ἔτη ι. οἱ δὲ ο ἑρμηνευταὶ ἐνδέκατον Κριτῶν αὐτὸν ἔταξαν. ἐπὶ δὲ τῆς ὑπακοῆς τῶν ἐν τοῖς Κριταῖς προφάσει βασιλούντων ἀπ' ἀλλοφύλων ἔτη ρια οὐκ ἐψηφίσατο λογισάμενος ἐν τοῖς Κριταῖς λελογῖσθαι αὐτόν. οἱ δὲ ο ἑρμηνευταὶ ὀνομασὶ ἑρμηνεύσαντες αὐτοὺς κρατήσαντας τοῦ Ισραὴλ ἔτη ρια. τοὺς ιγ Κριτὰς κείναντας Ισραὴλ ἔτη σϘθ. ὡς εἶναι τὸ ὅλον τοῦ Κριτῶν βασίλειον ἐτῶν υι. ἐπὶ δὲ τῆς μὴ τοῦ πλουτοῦ Σαμψὼν τοῦ Κριτοῦ, τῆς ἀναρχίας, ἤτοι τῆς εἰρήνης τοῦ λαοῦ, μ ἔτη ἐν τῷ καθ' ἑαυτὸν χρόνῳ οὐκ ἔθηκεν. ὁ δὲ Αφρικανὸς αὐτῶν ἐμνημόνευσεν, ἐν τῇ τοῦ χρονογραφίᾳ αὐτοῦ ὁμοῦ συμψηφισάμενος ἤνωσεν. Subjicit statim Georgius: Ταῦτα Ανιανοῦ ἀπὸ λέξεως φησὶ μεμφόμενος Εὐσέβιον τὸν Παμφίλου δικαίως ἐπὶ παραλείψεως τῶν ϘΘ ἐτῶν, συνῳδὰ δὲ αὐτῷ καὶ Πανοδώρου ἐπὶ τούτων ἐγκαλεῖ. Denique objurgatur Eusebius, quod ab Exodo, ad conditum Templum, CCCCLXXX annos colligat, ita præcipiente scriptura: quod intervallum ut incolume servet, opus est multos annos Allophylorum cum annis Iudicum comprehendere, ut etiam hodie & Iudæi, & peritiores homines ex nostris fecerunt. Itaque tam Georgius, quam Anianus cum Pannodoro potius in hoc castigandi sunt, quam Eusebius.

DCXIX. *Achaia ab Achæo condita.*] Non magis potest condi Achaia, quam Bithynia: quod supra tetigimus. Non enim opus est regiones condere, sed urbes in regionibus. Xuthus Hellenis filius Thessalia expulsus Peloponnesum occupavit: & ex Creusa Erechthei filia Achæum suscepit & Ionam, à quibus Achaia dicta in Peloponneso, & Ionia in Acte. Itaque huic gesto locus erat post Erechthea simul cum Ionis ævo & gestis.

Ibid. *Erechthei filiam.*] Integriora sunt Græca. Quidam libri rejiciunt hanc periochen in IX annum Erechthei. quod fortasse melius: quanquam Eusebius non raro his prolepsibus utitur.

Ibid. *& sub hoc Mysteria ceperunt.*] Sub Erechtheo scilicet: in quem expeditionem fecit Eumolpus Thrax mysteriorum repertor. Homerus hymno in Cererem, qui hodie non extat, scribebat eodem tempore Triptolemum, Dioclen, Eumolpum, & Celeum Eleusinos regem didicisse mysteria à Cerere:

Δεῖξεν Τριπτολέμῳ τε, Διοκλεῖ τε πληξίππῳ,
Εὐμόλπῳ τε βίη, Κελεῷ θ' ἡγήτορι λαῶν
Δρησμοσύνην ἱερῶν, καὶ ἐπέφραδεν ὄργια πᾶσι.

Sed tres fuerunt Eumolpi: Primus iste Thrax, de quo in superioribus versibus: item tertius, & quintus ab hoc. Ab hoc postremo mysteria minuscula inventa scribunt. Acesodorus vetustissimus scriptor in Scholiis Oedipi Colonei: Καταοικῆσαι τὴν τῶν Ελευσῖνα ἱερὰ πρῶτον μὲν οὖν αὐτόχθονας, εἶτα Θρᾷκας τοὺς μετὰ Εὐμόλπου παραγενομένους πρὸς βοήθειαν ἐκ τοῦ κατ' Ερεχθέως πόλεμον. Τινὲς δέ φασι καὶ τὴν Εὐμολπου εὑρεῖν τὴν μύησιν τῶν σωτελεσμένων κατ' ἐνιαυτὸν ἐν Ελευσῖνι Δήμητρι καὶ Κόρῃ. Ανδροτίων μὲν οὖν γράφει τὸν Εὐμολπον εὑρεῖν τὴν μύησιν, ἀλλ' ἀπὸ τότε Εὐμολπου πάμπολυ γεγονότα. Εὐμόλπου γὰρ ἡγεμόνα Κήρυκα. καὶ Εὐμολπου. καὶ Αντίφημον. καὶ Μουσαῖον τὸν ποιητήν. τὰ δὲ Εὐμολπου τὸν καταδείξαντα τὴν μύησιν, καὶ ἱεροφάντην γεγονότα. In "his notandum μύησιν τὴν κατ' ἐνιαυτὸν σωτελεσμένων esse minuscula mysteria, quum majuscula anno "quinto celebrarentur. Eumolpidas vero τῶν πλειστῶν "ἀρχὰς fuisse nemo paulo eruditior ignorat. Sophocles, ἃ πότνια σεμναὶ τιθωσσύνας τέλη θναίοισιν, ὧν καὶ χρυσέα κλῃὶς ὑπὸ γλώσσας βέβακεν προπόλων Εὐμολπιδᾶν. Quum igitur duæ fuerint de origine mysteriorum opiniones, prior mysteriorum inventum ad primum Eumolpum referens, altera ad Eumolpum ab eo quintum, priorem sequutus est Eusebius. Scholia "tamen Phœnissarum Euripidis aliter de Eumolpo "pronunciant, eumque unum agnoscit. "

Ibid. *Fabula Proserpinæ.*] Magnus anachronismus. Nam quantum hinc distat sæculum Thesei?

Ibid. *Fabula Proserpinæ.*] Non absimilia ex veteri scriptore fortasse Africano, refert Cedrenus 66, 30. Vise locum. Eusebius vero hic Tatianum sequitur, qui in tempora Lyncei τὴν Κόρης ἁρπαγὴν confert.

Ibid. *Aidoneus, id est Orcus.*] Tzetzes:

--- καὶ δὴ πολὺ μολόντες
Εἰς χώραν γῆς τῶν Μολοσσῶν, ὧν βασιλεὺς Ἰὼ Ἀΐδης.

Ibid. *Pirithoum devoravit.*] Sic Tzetzes, qui pene hæc ad verbum refert:

Καὶ-

Καταστεφέντων δὲ αὐτῶν Πειρίθους μὲν ἐρώτη
Τῷ τελικερδερῳ τῷ κυνὶ, Θησεὺς δ' εἰρκτῇ κρατεῖται.

Nam quid secutus sit Hieronymus, quum Græca ita concipiantur? ᾧ τὸν Πειρίθην ὕστερον διεχρήσατο. Certum est enim ἑαυτὸν, non ᾧ, legisse. sed quod διεχρήσατο verterit, devoraverit, fortasse ita fuit apud Eusebium, mutaverit autem Georgius. Sed hoc est divinare.

Ibid. *& obiid quasi ab inferis receptus.*] Tzetzes:

Ὁ δ' Ηρακλῆς ὡς ταχὺς αὐτὸν ἦλθε ποτὲ τ Αδλω
Τὸν Εὐρυσθέως πεφευγέναι ἀπαγαγεῖν τ κυνα,
Καὶ τ Θησέα τ δεσμῶν ἀπέλυσεν εὐθέως,
Ἔνθεν ἐκεῖνον ἔφασαν ἀναδραμεῖν ἐξ ᾅδου.

DCXXII, *Pelops.*] Immanis anachronismus. Neque enim his temporibus esse potuit, quum pater ejus Tantalus referatur numero DCLIV.

DCXXVIII. *Sicyoniorum Laomedon.*] Ita omnes scripti, & editi, & Excerpta Barbarolatina, & Græca. Tamen Λαμέδων, non Λαομέδων dicitur Pausaniæ, sextus decimus ab Ægialeo, qui hic est XVIII.

DCXXX. *Ea, quæ de Perseo.*] Hic locum non habet Perseus, si quidem nepos fuit Acrisii, qui XLIII annis post hoc tempus regnare cœpit.

DCXXXI. *expulso Cadmo.*] Nycteus sub Epopeo rege Sicyoniorum erat tutor Labdaci Cadmi ex filio Polydoro nepotis. Quare ante Epopea necesse est hæc contigisse: & magnum anachronismum commissum fuisse. Horum anachronismorum culpa non in Eusebium, sed in auctores, quos sequitur, conferenda est. Inde evenit, ut idem gestum pluribus locis ab eo referatur pro diversitate auctorum, quos sequitur.

DCXXXIV. *Argivorum Abas.*] Hinc Pindarus Pythico VIII Argos vocat Αβαντ@ ἀγυιάς. Scholion: Αβαντ@ δὲ ἀγυιὰς τὸ Αργος φησὶν, ὅτι ὁ Αβας ὁ Λυγκέως Ταλαὸ παὶς (ἐξ ἧς ὁ Αδραστος) ᾤκισε τὸ Αργος. εἶτα μετῆλθεν εἰς Ευβοιαν. ὅτι δὲ Λυγκέως Αβας, ἐξ ἐκείνε δῆλον.

Σφαγὰς δὲ Δαναᾶ παρθένων Λυγκεὺς φυγὼν
Αβαντα φύει Δάδοχον τυραννίδ@.

DC XXXIV. *Secundum quorundam opinionem hac ætate Phrixus.*] Horum opinio recta, & rationi consentanea. Deucalion, Hellen, Æolus, Athamas, Phrixus. Generatio quinta à Deucalione, hoc est anni CXXXV circiter post numerum CCCCXCVI. Tempus convenit. Sed in Græcis est, κ' τότε, id est *tempore horum regum*, sive *Heroum*. Hieronymus, *Secundum quosdam*, longe à sententia.

Ibid. *Fuit autem ei navis parata fugienti.*] In Græcis: κὴ ἐτύχησε πλοίε. *& navigium nactus est.* Ut infra de Dædalo: πλοίε λαβόμενος. quod idem est. At Hieronymus vertit, tanquam legerit ἐτύχησε πλοῖον. Et ne sic quidem procederet. Legendum enim esset, κὴ ἔτυχε πλοῖον.

Ibid. *cujus insigne aries erat.*] Παράσημον, quod erat in prora: & ibi statuebatur Deus, Heros, bestia, aut aliud quid, unde nomen habebat navis. In XXVIII cap. Actorum Apostolicorum; ἐν πλοίῳ παρασήμῳ Διοσκούροις. nimirum τὸ παράσημον τε πλοίε ἐν τῇ πρώρα εἶχε τοῦτ' Διοσκόρες. Glossa Juvenalis: PEGASUS. *Trierarchi filius, ex cujus Liburna parasia nomen accepit.* Videtur accipere *parasiam* pro *paraseemo*, si locus mendo vacat, & Liburna ea habuit παράσημον Pegasum. At Tutela statuebatur in puppe; quæ differebat à paraseemo dupliciter, tum quod illius locus semper erat in prora, hujus autem in puppe: tum quod Tutela semper erat Deus, aut Dea. Παράσημον erat Deus, aut Heros, aut animal, aut aliud quid. Denique navis à paraseemo, non à Tutela nomen habebat. Ovidius:

Est mihi, sitque precor, flava tutela Minerva
Navis, & à picta Casside nomen habet.

Nimirum Cassis erat τὸ παράσημον, & ab ea Navis vocabatur Cassis. Minerva autem, cujus erat tutela, destituta erat in puppi, aut in Aplustri. In primo Iliados, σεῦται γὰρ νηῶν ἀποκόψειν ἄκρα κόρυμβα. Scholion: ἐπειδὴ ὅπου τ ἀκροστολιων ἦσαν ἀγάλματα ἢ εἰκόνες τ θεῶν. Hesychius: Παπαῖοι. θεοὶ, Φοίνικες δὲς ἱστῶσι κὴ τας πρύμνας τ νεῶν. Persius: *Ingentes de puppe Dei* --- Glossa vetus: *Navium tutelam dicit, quam in puppibus habent, vel pingunt.* Plutarchus: πωλαγούμθ@ τὸ τε ναυκλήρε τοὔνομα καὶ ὃ κυβερνήτης, καὶ τῆς νεὼς τὸ παράσημον. Nam ἀπὸ ὃ παράσημε nomen habebat, ut illa, in qua Paulus Apostolus navigabat, vocabatur Castores. Scio equidem de Tutela navium multos scripsisse. sed tum eos video non bene hæc distinguere: tum etiam Grammaticos τὸ παράσημον cum Tutela confundere. Græci παράσημον exprimunt, Tutelam autem non habent, quo exponant. Locus autem in "prora, ubi ponebatur nomen navis, dicitur πλυχὶς" Polluci, πλύχη Scholiastæ Apollonii Rhodii, qui "Apollonium Alexandrinum Grammaticum ideo re-"prehendit, quod ἀκροστόλιον male interpretatus sit. "Απολλώνι@ ἐν τ λέξεσιν ἀποδέδωκεν ἄφλαστον "τὸ ἀκροστόλιον, οὐκ εὖ, ἐπειδὴ τὸ ἀκροστόλιον ὅλ "ἔστι· στόλ@ γὰρ λέγε) τὸ ὑπέχον τ πλύχης, κὴ "δηλοῖ ἄχρι τ πρώρας ξύλον. πλύχη δὲ λέγεται, "ὅπερ τὸ τ νεὼς ἐπιγράφεται ὄνομα. Ergo nomen "non in puppi, sed in prora inscribebatur. Itaque "Centaurus in V Æneidos dicta fuit ab animali, quod "proræ impositum erat, ut Capricornus in veteri in-"scriptione Romana: "

D. M. "
L. ANNIO. SEVERO. MIL. "
CLASSIS. PR. MISENESIS "
EX. CAPRICORNO. TRIERE. "

Capricornus scilicet vocabatur ab animali, quod in "prora destitutum erat. "

Ibid. *Palæphatus affirmat Arietem vocatū nutritorem ejus.*] Nutritorem Phrixi Arietem vocatum scribit Scholiastes Apollonii lib. IV: Διονύσιος ὁ Μιτυλωναῖος ἄνθρωπόν φησι γηραὸν παιδαγωγὸν τὸ φρίξε ὀνόματι Κριόν. Est enim τροφεὺς, sive nutritor, idem, qui pædagogus: quem infima vetustas *Bajulum* vocat, ut apud Gregorium Turonensem & alios. Scholia Ajacis μαστιγοφόρε. Παιδαγωγὸς κὴ παιδοτρίβης ὁ λεγόμεν@ βαΐολ@. ut apud Comicum, *quem ego parvulum gestavi.* Inde enim *Bajulus*, & *Bajula.* Unde Italis hodie *Balia.* Dicitur & *Pappas.* Juvenalis: *Discipuli custos præmordet Acœnonetus.* Glossa vetus: *Eunuchus pædagogus, proprium pappatis.* Nam pappas est nutritor, sive bajulus. Juvenalis: --- *timidus prægustet pocula pappas:* qui scilicet alumnum vocabat Dominulum suum. Digestis de legatis lib. XXXII. l. 41. §. 4. *Publio Mævio Dominulo meo.*

Ibid. *Palæphatus.*] Palæphati nomen habebat in animo, locum vero alius auctoris. Est σφάλμα μνημονικόν. Nam Palæphatus non τροφέα, sed ἐπίτροπον τ χρημάτων vocat. Αθάμας ὁ Αιόλε τε Ελλη@ ἐβασίλευσε τ Φρυγίας. ᾧ δὲ αὐτῷ ἀνὴρ ἐπίτροπο@ τ χρημάτων, ὃν μάλιστα πιστὸν ἡγεῖτο, ὀνόματι

ἀνόμαλι κεμός. Multum differt Diſpenſator à pædagogo, aut bajulo. In Aldino exemplari Palæphati excuſum eſt Αθάμας ὁ τόλε τ Ελλήνων. Unde joculariter interpres vertit: *Athamus Græcorum exercitus profectus erat.* Saltem claſſem debuiſſet vertere.

DCXXXVII. *Lamprides ann.* XXXII.] Ita etiam Excerpta Barbarolatina. Sed Græca Africani ἔτη λ̄.

DCXLII. *Aegyptii per nonamdecimam Dynaſtiam.*] Sic major pars PR. Sed quidam eorum habent, *Poſt* XVIII *Dynaſtian.* Aliter Edit. & POST. & Marianus. Hanc quoque XIX Dynaſtiam non majore fide tractavit, quam ſuperiorem. Ut enim tempora Thuoris regis Trojano excidio congruerent, de hac Dynaſtia unum regem, & novem annos expunxit.

Ibid. *Suo imperatore uti cæperunt.*] Fortaſſe in Græcis fuerat αὐτοκρατορεύειν ἤρξαλο. An non & aliæ Dynaſtiæ ſuos αὐτοκράτορας, aut βασιλεῖς habuerunt? „ Ego hæc non capio, & POST. lectionem præfero, „ quæ habet Ægypti XIX *Dynaſtia, quorum primus Se-* „ *thus ann.* LV.

Ibid. *Sethus ann.* LV.] Ita BONG. & omnes PR. & Græca prioris libri Euſebiana, Σεθὼς ἔτη νη̄. Sed omnes Edit. POST. & Marianus male Zethus.

DCXLVI. *Bellum, quod ſub Eumolpo.*] Apollodorus: καὶ πολέμε ἐνέντ τοὺς Αθηναίους, καὶ Ελευσινίους, ὑπηκθεὶς (ὁ Εὔμολπ) ὑπὸ Ελευσινίων μὴ πολλῆς συνεμάχε Θρακῶν δυνάμεως. Pauſanias Atticis meminit, item alibi. Meminerunt & alii. Clemens ſub Proeto contigiſſe ait: ᾧ ἦ Προῖτον ὁ Εὐμόλπ τοὺς Αθηναίους πόλεμ. Acceſodorus apud Scholiaſten Oedipodis Colonei: Θρᾷκας τὰς μὴ Εὐμόλπ συναγωνιμένς τοὺς βοηθῆσαι εἰς τὴν κάτ' Ερεχθέως πόλεμον. Vide Etymologicum in Βοηδρόμια, item in Εσχαλιῶτις. Si bellum ſuſceptum fuit in Erechtheum, non dubium, quin ad tempora Erechthei conferendum ſit. Ion Xuthi filius electus fuit πολέ- „ μαρχ illius expeditionis adverſus Thracas. Ti- „ reſias apud Euripidem Φοινίσσαις dicit bellum Eu- „ molpi tum fuiſſe, quum ſeptem ad Thebas pugna- „ rent, qui eſt maximus hiatus temporis, & me tacente „ vetus Scholion hoc arguit. Τέσσαρσι γενεαῖς δ' Θη- „ βαϊκὸ πολέμ πρεσβύτερός ἐσιν ὁ τοὺς Ερεχθέα πό- „ λεμος. Ερεχθεὸς μὲν δὴ Παν δίων, ὃς Αἰγεὺς, ὃς Θησεύς, „ ὁ τ ἐν Καδμεία πεσόντων σώματα ἀνελόμεν, &c. „ Quare peccat Euripides μεταχρονισμῷ πεσσάρων „ γενεῶν, ut Virgilius τοῦ χρονισμοῦ trecentorum an- „ norum, quæ ſunt γενεαὶ novem, dum Ænææ tempus in „ primordia Karthaginis conjicit. Cæterum Græcorum partem poſtremam omiſit Hieronymus. ἀφ' ὧν οἱ Εὐμολπίδαι Αθήνησι. vide quæ ad numerum DCXIX.

DCXLVIII. *Melampus.*] Melius hæc ad regnum Proeti referrentur, cujus filias à furore curavit Melampus. Nam homines tunc floruiſſe Chronologi dicunt, quum aliquod eorum geſtum referunt.

DCLXIX. *In Dardania.*] Majorem partem omiſit Hieronymus. Conſulas Græca.

DCL. *Apud Pythium.*] Ita omnes ſcripti, quos vidimus. In Græcis Πυθοῖ. id eſt in urbe Pythone, aut in urbe Pytho. ἡ Πυθώ. Male editiones Pythiam: Hoc ſolo nomine τὴν Πυθοῖ Απολλων ἱερειαν dictam fuiſſe nemo ignorat. Sed Hieronymus ſemper, quod Græce eſt Πυθοῖ, *apud Pythium* vertere ſolet. Vide numerum DCCXXXV.

Ibid. *Vates prima Phemonoë.*] Propterea τοῦτο μαντις πρώτη dicta eſt Pauſaniæ. μεγίση δὲ ἡ τοῦδε τιμὴ παρὰ πλείσων ἐς Φημονόην δόξα ἐσιν, ὡς προμαντις γένοιτο [ἡ Φημονόη] τοῦ θεοῦ πρώτη, καὶ πρώτη τὸ ἑξάμετρον ἥδεν. Notum vero primum Hexametrum, quod primo afflatu effudiſſe dicitur: συμφέρεσθε περὶ τ' οἰωνοὶ, κηρόν τε μέλισσαι. Non convenit inter Scriptores de temporibus Phemonoës. Hic ſtatuitur Phemonoë ſub Abante Argivorum rege: aliis ſub Acriſio. Clemens: καὶ ἐάν τις ἢ μὴν λέγῃ Φημονόην πρώτην χρησμῳδῆσαι Ακρισίῳ, ἀλλ' ἴσω, ὅτι μὴ Φημονόην ετεσιν ὕστερον εἴκοσι ἐπὶ τοῖς τοῦ Ορφέα, καὶ Μουσαῖον τ Λίνον τ Ηρακλέους διδάσκαλον.

Ibid. *hexametris verſibus.*] Idque Hexametrum primum fuiſſe, quod ſupra retulimus, cujus generis inventrix fuerit ipſa. Euſtathius in prolegomenis: μάλισα δ' οὖν ἐν ἑξαμέτρῳ πνῳ ἡρωΐζοντας, ὧν κατάρξαι λέγεται τις Φημονόη γυνὴ, προφῆτις Απόλλων. Alii dicunt non heroi carminis auctorem fuiſſe, ſed primam heroo carmine vaticinatam, in quibus eſt Euſebius noſter, & Clemens. Carminis vero heroici inventum ad feminas quidem, ſed vetuſtiores refert Clemens Alexandrinus: ἔτι φασὶ τὸ ἡρῶον φανοῆναι τῇ γυναικὶ Ικαείᾳ, οἱ δ' Θέμιν μίαν τ Τιτανίδων εὑρεῖν.

DCLII. *Phrygas rexit Tantalus, qui prius Mæones vocabantur.*] Ex his verbis Hieronymi ſuſpicio inceſſere poſſet, tunc primum vocatos Mæonas, quum illis imperare cœpit Tantalus. Sane Græca nihil aliud oſtendunt, quam imperaſſe Phrygibus, qui & Mæones quoque vocentur. Sed aut Euſebius, aut auctor, unde hæc habuit, fruſtra Phrygiæ attribuit, quod eſt Lydiæ. Lydia enim, non autem Phrygia, dicta fuit Mæonia à Mæone fluvio. Itaque eſt hallucinatio.

DCLIV. *Ob raptum Ganymedis.*] Aliam rationem rapti Ganymedis habes in Quiſquiliis Cedreni à 98, 55, uſque ad 99, 19. (quæ & apud Suidam leguntur) ex bono auctore, fortaſſe Africano, niſi quibuſdam verbis à mutilatore incruſtata eſſent. Paulus Oroſius lib. primo, cap. XII. hanc periochen adumbravit: *Non mihi nunc enumerare opus eſt Tantali & Pelopis facta turpia, & fabulas turpiores: quorum Tantalus rex Phrygiorum Ganymedem Troïs Dardaniorum regis filium quum flagitioſiſſime rapuiſſet, majore conſerti certaminis fœditate continuit, ſicut Phanocles poëta confirmat, qui maximum bellum excitatum ob hoc fuiſſe commemorat,* &c. Eſt paraphraſis verborum Euſebii, ex cujus fide hæc recitat, non quod Phanoclem Poëtam unquam legerit, ne Euſebius quidem ipſe, ſed potius auctor, à quo Euſebius deſumpſit.

Ibid. *Troi patri Ganymedis, & Tantalo.*] Alii non Troi, ſed Ilo Ganymedis fratri. Scholia Lycophronis pag. 60. ἕτερ δέ πς ἱστορικὸς ὕτω λέγ, τ τόπον (Πεζινοῦντα) κληθῆναι ἀπὸ τ πολλοὺς ἐκεῖ πεσεῖν ἐν τῇ συμβολῇ τ πολέμ, ὁ πότε μὲν διὰ τὴν ἁρπαγὴν Γανυμήδους ἐμάχοντο Τάνταλ ὁ ἐραστὴς Γανυμήδους, καὶ Ιλ ὁ ἀδελφός.

Ibid. *raptrix Aquila.*] Epiphanius ait raptum à Iove & conjectum in navem, cujus inſigne fuerit Aquila: μηδέποτε ἀετὸς γενόμεν, ἀλλὰ ἐν πλοίῳ τεθραμμένῳ Αετῷ ὀνομαζομένῳ διὰ τὸ τάχ, Τροίαν τεθραμμένους, καὶ τὸν υἱὸν τ βασιλέως Τρώων Γανυμήδην ἁρπάσαντες τῇ Φθορᾶν ἀπεργάσαντο.

Ibid. *ut ſcribit Phanocles.*] Nimirum in poëmate, cui titulum fecerat Ερωτες, ἢ καλοί. Argumentum erat τὰ παιδικὰ, παῖδες ἐρώμενοι, παῖδες ἡρπαγμένοι, & ejuſmodi ἑλληνικῆς λαγνείας παροψωνήματα. Omnino huc referenda ex Plutarcho lib. IV, cap. V. συμπόσ. καὶ Φανοκλῆς ἐρωτικὸς ἀνὴρ ὡδέπως πεπίηκεν,

Εἰδὼς θεῖον Ἀδωνιν ὀρειφοίτης Διόνυσος
Ἥρπαζεν, ἠγαθέῳ κύπρον ἐποιχόμενος.

quod distichon quis negare audeat non longe abfuisse ab eo loco, quem in animo habebat Eusebius? Itaque mirifice hæc Eusebiana hoc Plutarchi testimonio illustrantur. Extant etiam Elegia aliquot apud Stobæum de Orpheo præderaste à mulieribus discerpto. Ex eodem quoque tanquam aurum ex sterquilinio illud est elegion:

Ἀλλὰ τὸ μοιρώων νῆμ' ἄλλυδις ἐδέ πη ἐστὶν
Ἐκφυγέειν, ὅσοι γῆ ὑπιφερβόμεθα.
Parcarum non quimus inexuperabile filum,
Munere quot terræ vescimur, effugere.

Ibid. *Frustra igitur Iovis fabula.*] Μάτην ἄρα ὁ Διὸς ὡς ἀετὸς τὸν ἁρπάσαντα ὁ μῦθος καταψεύδεται. *Falso igitur fabula insimulat Iovem tanquam Aquilam illum rapuisse.* Vult dicere διὰ τὸ ὀξὺ τῆς ἁρπαγῆς Iovem Aquilam vocatum.

Ibid. *Iovis fabula & raptrix Aquila.*] Apud Cedrenum: ἐντεῦθεν ἐμυθεύσατο τὸν Δία γλάμυδον ἀετὸν, διὰ τὸ τὴν ἁρπαγῆς ὀξύν, τὸν Γανυμήδην ἀναλαβεῖν ,, εἰς τὸ οἰνοχοεῖν αὐτῷ. quæ procul dubio sunt Afri- ,, cani. Sed diversas hujus rei opiniones habes apud Eustathium Ιλιάδ. Υ. τινὲς δέ φασιν ὅτι ἡ Ταντάλου αὐτὸν ἁρπαγῶσαι, ἢ ἐν κωμηδίῳ πεσεῖν, ἢ παρῆναι ἐν τῷ Μυσίῳ ὀλύμπῳ. οἱ δὲ ἱστοροῦσιν ὡς τὸ Μίνωος ἁρπαγῶσαι, ἢ τὸν τῆς ἁρπαγῆς τόπον ἁρπάγιον κληθῆναι. φασὶ δὲ ἡ ὅτι βιαζόμενος καλεκρήμνισεν ἑαυτόν. τῷ δὲ πατρὶ ἐπέμφθη πλάσμα, ὅτι θυέλλα ἢ νέφος ὑφήρπαζεν αὐτὸν οἰνοχόον τῷ Διΐ.

Ibid. *Tityus convixit Tantalo.*] συνεχρόνιζεν. *æqualis tempore fuit, contemporaneus fuit.* Est argumentum Clementis Alexandrini ex primo Stromateo. Latona fuit temporibus Tantali. Nam Tityus, qui contemporaneus fuit Tantalo, fuit contemporaneus Latonæ, ut pote cui vim inferre voluerit. Sed prius probandum erat Clementi τὴν Τιτυὸν συγχρονίσαι τῷ Ταντάλῳ, quod ἀναπόδεικτον reliquit. Pelasgus, Lycaon, Orchomenos, Elara, Tityus. Orchomeni autem soror Callisto mater Arcados. Arcas itaque & Callisto erant ἀνεψιάδαι, ex fratre & sorore prognati. Erant igitur σύγχρονοι Elara mater Tityi, & Arcas. Sed Arcas erat numero DXXII. à quo, ad hoc tempus, nimirum ad numerum DCLIV, intercedunt anni CXXII. Tantum temporis à matre Elara, ad Tityon fluxisse neque concedimus, neque verum est. Non igitur his temporibus vixit Tantalus: aut, si vixit, non fuit æqualis Tityo. Atqui tempora congruunt Tantalo. non igitur Tityo. Quod autem legitur hic *Tityo*, id in POST. est *Tityoni*. quæ si vera est lectio, non solum mirus fuerit metaplasmus, Τιτύων ἀντὶ τοῦ Τιτυὸς, sed etiam ἀλογισία, ut eodem loco, qui paulo ante Τιτυὸς, idem Τιτυὼν vocetur.

Ibid. *qui cum Hercule servivit Admeto.*] Hæc in proœmio Eusebii, ubi ejusdem fabulæ injicitur mentio, tetigimus, ubi produximus verba Clementis, unde hæc deprompsit Eusebius: quæ sunt ex quodam vetere Poëta, quæ non multum ab his aberant:

Ἀδμήτῳ δὲ ἄναξ ἠλθὲ Φοῖβος Ἀπόλλων
Σώ τε ἡ Ἡρακλεῖ κρατερῷ μέγαν εἰς ἐνιαυτόν.

Sed Herculem cum Apolline Admeto serviviſse tantum abest, ut uspiam legerim, ut ne unquam Admeto serviviſse meminerim. Quærant igitur studiosi, quod ingenue fatemur nos ignorare.

DCLXI. *sub quo celebrata sunt Isthmia.*] Ita etiam Græca ἐφ' ᾧ, *cujus temporibus*, vel, ut Hieronymus, *sub quo.* Sed est error Eusebii procul dubio, qui ἐφ' ᾧ scripsit, pro ἐφ' ᾧ. *propter quem:* Nam explodat, si dicam sub Melicerta ludos Isthmia celebratos, qui eo mortuo propter eum instituti. Clemens: Γλαῦκος ὁ ἐπὶ Μελικέρτῃ Ἰσθμια ἔθηκεν. Certo certius est auctorem, unde hausit Eusebius, ἐφ' ᾧ, non ἐφ' ὅ scripsisse. Sed epocha vera priorum Isthmiorum Glauci convenit numero DCLVII, anno primo Proeti Argivorum regis, ut extat in optimo Chronico, quod in calcem Canonum Isagogicorum rejecimus. Glaucus vero Sisyphi filius, qui primus Isthmia celebravit, fuit pater Bellerophontis, qui erat sub Proeto, ut in hoc tempus recte hæc conferantur. Itaque propius absunt à vera epocha PR. quam POST. qui assignant num. DCLXV.

DCLXVIII. *à quo Sicyonii nuncupati sunt.*] In Excerptis Barbarolatinis: *Sicyoniorum, qui nunc Elladii vocantur.* quorum Græca sunt in Farragine Cedreni: εἰς Σικυωνίτας οὓς Ἑλλαδικὰς μεταπεπλάκε. Suidas: Σικυὼν ἡ νῦν Ἑλλὰς καλουμένη. Hoc alibi me legere non memini. Alibi Cedrenus 99, 10. βασιλεία Ἑλλήνων, ἤτοι Πελοποννησίων. Scio quidem sub Romanis Ἀχαΐας nomine τὴν Ἑλλάδα intelligi. Sed hoc nihil ad hunc locum.

Ibid. *Hoc tempore Pelops.*] Recte Pelops cum Sicyone comparatur: quia quidam Pelopis filium Sicyonem esse dixerunt, in quibus Ibycus, auctor Pausanias.

DCLXXI. *Erechthei frater Perseus.*] Erechthei fratrem fuisse Perseum neque verum est, neque extat in Græcis Eusebianis. Unde habeat Hieronymus, quærendum. Nam ita habent omnes scripti & editi Codices: ut omnis suspicio mendi absit. Sed manifesta luxatio " commissa est. Nam legendum *Cecrops secundus Erech-* " *thei frater ann.* XL. Sed ne sic quidem historiæ consu- " litur. Nam Cecrops ὁ δεύτερος erat πρεσβύτατος " τῶν Ἐρεχθέως παίδων. Si Cecrops iste erat maximus " natu filiorum Erechthei, quomodo ejus frater potuit " esse? Itaque quod remedium huic incommodo pare- " tur, non video, præsertim quum omnes veteres libri " constantissimè hanc lectionem retineant. "

Ibid. *Gorgonæ.*] Metaplasmus Hieronymianus. Γοργὼν Γοργόνος Hieronymo est Gorgona. At Γοργὼ Γοργοῦς eidem est Gorguns Gorguntis, miro metaplasmo, in fine lib. 1. in Iovinianum: *Cleobulinam, Gorgunem, Timocliam.* Pro eo quod hic est *mentis inopes*; quidam codices melius meo judicio, habent *impotes.* Petavian. *impotentes.*

DCLXXV. *sive, ut Palæphatus scribit.*] Cujus verba hæc: Βελλεροφόντης ὁ Φρύγιος ἀνὴρ τὸ γένος Κορίνθιος, καλὸς καὶ ἀγαθὸς, ὃς πλοῖον κατασκευάσας μακρὸν ἐληίζετο τὰ παραθαλάσσια χωρία. ὄνομα δὲ ἦν τῷ πλοίῳ Πήγασος, ὡς καὶ νῦν ἕκαστον τῶν πλοίων ὄνομα ἔχει. Μᾶλλον δὲ δοκεῖ πλοίῳ, ἢ ἵππῳ ὄνομα εἶναι Πήγασος. Intelligit τὸ παράσημον τῆς νεὼς habuisse Pegasum, unde navis vocata fuerit. A figuris enim, quæ proræ imponuntur, & dicuntur παράσημα, naves ipsas vocari solitas supra ostendimus ad numerum DC XXXIV. Quod quum ita sit, si Pegasus non est equus, quid igitur erat illud, quod proræ impositum nomen navi dedit? Oportet enim Pegasum, aut hominẽ, aut bestiam, aut aliud quid esse, quod παράσημον navis constitueret. Ita Liburna illa Trierarchi patris Pegasi Jurisconsulti habebat παράσημον equum alatum nomine Pegasum: unde non solum Liburna Pegasus dicta fuit à parasemo suo, sed & filius Trierarchi clarissimus Jurisconsultus, & honoribus omnibus splendidissimè functus Pegasus vocatus fuit. Si igitur parasemon navis Bellerophontis non habebat equum alatũ Pegasum, quæro quid proræ impo-

impositū fuerit, quod Pegasus diceretur, & à quo ipsum quoque navigium eodem nomine appellatum fuit.

Ibid. *Bellerophontis navis.*] Isaacius Tzetzes in Lycophronem: κἀκεῖνος δὲ οὐκ ἦν ἵππος, ὁ γάρ ἐστιν ὅπερ τὶς ἐπέρωμλνον ἵππον εἴρησεν. ἀλλὰ πλοῖῳ ἐμβὰς, ὃ πέρα τυγχάνει τὰ λαίφη. Iohannes ejus frater in versibus politicis:

Καὶ ἵππος δὲ ὁ Πήγασος ὁ Βελλεροφόντου,
Οὗ περ οἱ μῦθοι πλάττουσι τ' πέρατῶν ὑπάρχειν,
Μέθ' ὃ περ κατέγραψαν τὰ τρόπαια ἐκεῖνα,
Τριήρης ἦν ὁλκὰς κάφη, λαίφη πέρα λαχόπα,
Καὶ δι' ὑδάτων τρέχουσα θαλάσσης πηγαζόντων.

Ridicula vero ἐτυμολογία, dictum Πήγαζον ἀφ' τὴν θάλασσαν πηγάζουσαν. ὕδωρ πηγάζον scio quid sit, θάλασσαν πηγάζουσαν qui dicere possimus, non video.

DCLXXIX. *His temporibus Cyrene.*] Condita est decima septima generatione à Medea, ut alibi diximus ex Pindaro. At nondum Medea erat. Ridiculum ergo. Hæc omnia, quæ de eadem re bis, ter, quater repetuntur ab Eusebio, sunt ex diversis auctoribus. Non enim ea est culpa Eusebii: tantum abest: ut potius eo nomine illi plurimum debeamus, quod quę sparsa erant apud auctores, cum suis epochis signata in hunc Canonem suum conjecerit. Neque aliter debent facere, qui Canones Chronicos scribunt. Hoc unum non laudo, quod nomina auctorum, unde excerpsit, non apposuit.

DCLXXXII. *Ion vir fortis.*] Tatianus quoque τὸν δεύτερον Κέκροπα ὑπὸ τὴν Ιωνος εἰς τὰς Αθήνας ἄφιξιν in tempora Acrisii regis Argivorum confert. neque aliter potuit, quum Ion fuerit Erechthei nepos ex filia Creusa.

Ibid. *vir fortis.*] Πολέμαρχος. Certe non idem est vir fortis & πολέμαρχος. & qui alterutrum fuerit, alterum esse necessario non statim sequitur. Vertendum erat, *imperator.* Creatus enim fuit ab Athenienſibus imperator, quum summa belli administrandi tradita illi fuit, quod cum Athenienſibus Eleusinii sub Eumolpo gesserunt. Pausanias Corinthiacis: ἐκβληθῆναι δὲ αὐτὸν ὑπ' Ελευσινος ὑπὸ Ιωνος, ὅτε Ιων Αθηναίοις ὁ Ξάνθ πολέμαρχος ἐπὶ τοὺς Ελευσινίους ἠρέθη πολέμῳ. Sed hæc debebant potius rejici in numerum DCXLVI, quando bellum sub Eumolpo gestum fuit. Tunc enim Ιων creatus πολέμαρχος.

„ Ibid. *Ion vir fortis*] Vertendum erat: *Ion dux belli* „ *creatus Athenienſes Ionas à se nominavit.*

Ibid. *Athenienſes Iones vocavit.*] Vide omnino Harpocrationem in Απόλλων πατρῷος.

DCLXXXV. *Hoc tempore gesta Perſei.*] Perseus, quum fuerit Acrisii ex Danaë filia nepos, non habet hic locum, sed minimum XL annis ab hoc numero. Tamen respondebitur, sub Proeto, cui successit Acrisius, Bellerophontem ab uxore Proeti attentatæ pudicitiæ insimulatum fuisse. Ne hoc quidem liberat Græcos inconstantiæ crimine, qui jam adultum sub Proeto Perſea faciunt, qui non debuit nasci nisi sub Acrisio.

„ DCLXXXVI. *Dionyſius, qui & Liber pater.*] Non dici„ tur Διονύσιος, sed Διόνυσος. Nam alterum est no„ men proprium virile. & tamen omnes Codices ha„ bent *Dionyſius*, non *Dionyſius.* Doctos quoque nostri „ ævi eodem in errore esse video, qui Liberum patrem „ Dionysion, non Dionyson vocant. Corrigēdus error.

Ibid. *Nyſam urbem.*] Quot urbes huic cognomines fuerint, pete ex Stephano, Hesychio, & aliis. Omnes illæ Liberum patrem sibi vindicant, & à se denominatum volunt. Mirum vero τὸ Διονυσος ἔτυμον protulit Nonnus, quod scilicet Iupiter in femore insutum gestans ea parte claudicaret propter oneris gravitatem. Claudum autem lingua Syracusana νῦσον vocari. Unde Διόνυζον dictum, quasi Iovis claudicationem.

Πατρῴῳ ἐπέθηκεν ἐπωνυμίῃ πικείοιο
Κικλήσκων Διόνυζον, ἐπεὶ πόδι φόρλον ἀείρων
Ηἷε χωλαίνων Κρονίδης βεβλήσπι μηρῷ,
Νῦσος ὅπ γλώσσῃ Συρακοσίδι χωλὸς ἀκούει.

Quæ ridenda magis, an confutanda sint, nescio. Quur enim potius Syracusana lingua, quam alia, præsertim quum de tot urbibus, quæ Nysæ vocantur, nulla ejus nominis fuerit in Sicilia? Neque minus ridiculi Grammatici: Διόνυσος, quasi Δόυσος, ἐπειδὴ βασιλεὺς ἐγένετο Νύσης. Δεῦνον ἦ τ βασιλέα λέγειν οἱ Ινδοὶ, ὡς Ιοσεας. Tzetzes:

Καὶ ἰνδὸς ἦ Δόυνος δεῦνος ἠ ἄναξ Νύσης.

DCLXXXIX. *Fuerunt autem duro corde, & ut ita dixerim, ſaxei.*] ὃς εὐλόγως ὑπολιθέου ἡλιθίους πνὰς ἀνθρώπους. λιθίνους pro ἡλιθίους legit Hieronymus. Ne„ que dubitamus eam veram lectionem esse. „

DCXCIV. *Navi, cujus insigne fuit Taurus.*] Parasemon erat Taurus in prora destitutus. Unde navis vocabatur Taurus: siquidem à parasemo suo naves nomen nanciscebantur. Non mirum ergo, si à Tauro rapta dicatur. Omisit vero Hieronymus Græca, ὡς Ηρόδοτος φησίν. Herodotus ait, quod à Phœnicibus rapta fuerit Io, propterea Græcos hanc injuriam ulturos Europam rapuisse. Item dixit Lycophron, atque adeo navigio avectam, cujus insigne fuerit Taurus:

Αὖθις γὰρ ὕβριν τὴν βαρεῖαν ἁρπαγῆς
Κρῆτες ἀνλίτοιτον ἰδαῖοι κάπεοι
Ζητοῦντες αἰχμάλωτον ἥμερόδουσαν πόρην
Ἐν ταυρομόρφῳ τραμπίδος τυπώμαλι
Σαραπίαν Δικταῖον εἰς ἀνάκτορον
Δάμαρτα Κρήτης Ασέρως ἐρατηλάτης.

Similiter Taurentum Massiliotarum ita dictum, quod, qui illud condiderunt, navi avecti fuerant, cujus insigne erat Taurus. Stephanus: Απολλόδωρος ἐν πρώτῃ χρονικῶν φησὶν, ὅτι ταυροφόρος ἦν ἡ ναῦς οἱ Φωκαεῖς ἔπλεον ἐπὶ τὴν κτίσιν, οἱ ἀποβρίφέντες ὑπὸ τῆς τέλους τῶν Φωκαέων, καὶ περιπεσόντες αὐτόθι ὑπὸ ἐπιθυμίας τῆς νεὼς τὴν πόλιν ὠνόμασαν. Ideo hæc produximus, ut nobis viam sternant ad ea, quæ alibi de Trieribus dicemus.

DCXCVI. *Pelops.*] Tatianus quoque τὸν Πέλοπα Φρύγας ἀπὸ Φρυγίας in Acrisii tempora contulit.

DCXCVII. *Aegyptiorum Ramſes.*] Ita omnes scripti, & Editiones. Tamen Græca Eusebii Ραψῆς. Græca Africani Ραψάκης: quo nomine vocabatur magister militiæ Sennacheribi Assyriorum Regis. Isaiæ XXXVI.

Ibid. *ann.* LXVI.] In Græcis Africani ξα.

Ibid. *Ea, quæ de Spartis.*] Quia paulo ante, DCXCIII Cadmum posuerat, consentaneum, ut Spartos paulo post subjiciat.

Ibid. *ex omni parte conſluctus.*] Omnes PR. *conſluitos.* BONG. *conſlutus.* PR. Edit. & PET. *conſluentes.* Marianus, *conſlictus*, nos putamus, *conſluctus.* quia substantivum nomen esse oportet, ut antecedens. Sed ne sic quidem mihi satisfacio, vel potius ipse Hieronymus, qui sententiam quidem Eusebii reddidit, sed multum à verborum tenore discessit, ut & ipse Eusebius à verbis Palæphati: quem consulas licet. Fortasse *conſluentes* non est aspernandum. ut confluentes dicuntur ἡ συμβολὴ τ ποταμῶν, *Confluentes fluviorum.*

Ibid. *Midas.*] Non est tam vetustus. Propterea alibi ponitur numeris MCCLXXX, MCCCXX.

Ibid. *Ilium ab Ilo condita.*] Optimum Chronicon apud Clementem assignat v I annis antea, numero DCXCI. At FR. & Edit. pessime numero DCCIX. Secundum illud eximium Chronicon Ilium conditum fuerit anno, quo Olympia Pelopis celebrata fuerunt, numero DCCI. ut optime habet PET. Cod.

DCCV. *Perseus Acrisio.*] In reliquiis prioris libri Perseo primo Mycenarum regi attribuuntur anni V I I I, totidem filio ejus Sthenelo. Hic vero post octo annos ab imperio Argivorum Mycenas translato consurgit initium Eurysthei Stheneli filii Persei nepotis. Aut igitur ne unum quidem annum regnavit Perseus, & proinde in reliquiis prioris libri perperam illi octo anni attribuuntur, aut, quod non dubito, simul cum filio Sthenelo octo illos annos regnavit. Porro in veteribus libris hic relictum erat spatium vacuum octo annorum, neque annis Stheneli digestis, neque nomine ipsius apposito: quæ nos suo loco restituimus.

DCCXIII. *Eurysthei ann.* XLIII.] Initium Eurysthei numero DCCXIII. initium Atrei DCCLVI. Intervallum, anni XLIII. Tot igitur annos illi assignamus. Termini enim nos in ordinem redigunt, ut neque plus, neque minus annorum illi attribuamus. Inepte igitur omnes editi & scripti, & Marianus annos XLV Eurysthei dant. Quare oportet vetustissimum mendum esse.

DCCXIV. *Laius Chrysippum rapuit.*] Apollodorus: ὁ δὲ (Λάϊος) ἐν Πελοποννήσῳ Ἀμφιτελῶν ὑποξενωθεὶς Πέλοπι, καὶ τοῦτο παῖδα Χρύσιππον ἁρμαλοδρομεῖν διδάσκων ἐραθεὶς ἁνηρπάζη. Notissima est historia. Alii in puteum à fratribus projectum dicunt Hippodamiæ matris instinctu. Tzetzes in versibus politicis:

Ἀτρεὺς, Εὐρώπης ἀδελφοὶ, καὶ πνες ἄλλοι πλείους,
Παῖδες οἱ πάντες Πέλοπος, καὶ τ' Ἱπποδαμείας,
Χρύσιππος τότοις ἀδελφὸς ἦν Ἀξιόχης νόθος
Ὃν περ φθονοῦντες τῷ πατρὶ πρώμνον ἀμετρέως,
Ἱπποδαμείας παῖς βουλαῖς Ἀτρεύς τε καὶ Εὐρώπης
Εἰς φρέαρ ὑποπίγουσιν. ὅπερ μαθὼν ὁ Πέλοψ
Ἀπ' ὀφθαλμῶν ἐποίησε πάντας αὐτοῦ τοὺς παῖδας.
Ὁ δὲ χρησμὸς τ' Λαΐου φησὶ τοῦτον ἁρπασθαι.

Oraculum, quod in mente habebat Tzetzes, quum hæc scriberet, in quo Chrysippi à Laio rapti mentionem fieri monet, apponemus:

Λάϊε Λαβδακίδη, παίδων φίλος ὄλβιον αἰτεῖς,
Δώσω τοι φίλον υἱόν. ἀτὰρ πεπρωμένον ἐστὶ
Σὸν παιδὸς χείρεσι λιπεῖν φάος. ὡς γὰρ ἐνεύσε
Ζεὺς Κρονίδης Πέλοπος συνεραῖς ἀρὰῖσι πιθήσας,
Οὗ φίλον ἥρπαζας υἱόν· τοῦ δ' αὖ ξάλο σοὶ τάδε πάντα.

Ibid. *Templum in Eleusina ædificatum.*] Tatiano sub Lynceo Rege ἡ τελετὴ ἐν Ἐλευσῖνι καθιδρυσις. Ab initio Lyncei, ad hunc annum, intervallum est annorum CXXII. Sed tunc vivebat Eumolpus Thrax. hoc vero tempore Eumolpus ab illo Thrace quintus. & hunc abnepotem Mysteriorum Eleusiniorum auctorem supra docuimus: & proinde sequitur & Eleusinium fanum ab eo conditum. neque de hoc dubitandum: præsertim quum alii primum illum Thraca, alii hunc postremum mysteria docuisse scribant. Tres autem Eumolpos fuisse eodem loco diximus.

DCCXX. *Dinarchus poëta.*] Hunc Dinarchum poëtam „ ego non magis agnosco, quam Liberum patrem, præ„ lio cum Perse commisso, ab eo interfectum fuisse. „ Hoc alibi non leges. Et certe Kephallion historicus „ libro priore hujus operis Eusebiani scribit Persea „ metu Bacchi fugisse. καὶ ἀφικνεῖται Περσεὺς ὁ Δαναὴς „ εἰς τὴν χώραν αὐτοῦ ναῦς ἄγων ϛ. ἔφευγε δὲ ὁ Περ„ σεὺς Διόνυσον τὸν Σεμέλης υἱέα. Qui adeo Bacchum „ metuebat, ut fuga sese ab eo abduceret, qui potuit, aut ausus fuit cum eo congredi? & quod « minus est, eum interficere? «

Ibid. *juxta Apollinem aureum.*] Ἐς δὲ Δῆλον τὸ ἐσωπάτω παρεδόσί τε ἐς αὐτὸ ὀλίγον καὶ χρυσοῦν Ἀπόλλωνος ἕτερον ἄγαλμα ἀνάκειται. Pausanias. quem tamen miror illud Bacchi sepulcrum omisisse. Græca prioris libri plura concipiunt: ἔνθα τὸν Ἀπόλλωνα τὸν χρυσοῦν, ἔνθα καὶ τὸ ὄφλον ἀνάκειται. Αὐγούστου Καίσαρος καὶ Νέρωνος ἡ κιθάρα. Quin autem Diodorus ex his Philochori de Baccho eadem descripserit, non dubitabit, qui alterius verba cum illius verbis contenderit ex lib. quarto: καὶ τὸν μὲν ἐκ Σεμέλης γεγόνοτα ἐν τοῖς νεωτέροις χρόνοις φασὶ τῷ σώματι γενέσθαι τρυφερὸν καὶ παντελῶς ἁπαλὸν, εὐπρεπείᾳ δὲ πολὺ τῶν ἄλλων διενεγκεῖν, καὶ πρὸς τὰς ἀφροδισιακὰς ἡδονὰς εὐκαταφορον γεγονέναι. καὶ τὰς στρατείας γυναικῶν πλῆθος προάγεσθαι καθοπλισμένων λόγχας πυρσωμένας. Itaque illa Philochori, quæ omisit Hieronymus, Διά τε ἄλλας αἰσχρὰς αἰτίας, expressa sunt ex illis, καὶ πρὸς τὰς ἀφροδισιακὰς ἡδονὰς εὐκαταφορον.

Ibid. *ad arma viris feminas allegebat.*] Μιξόθηλυ στρατὸν ὥπλιζεν. *Miscellum ex viris & feminis exercitum armabat. Feminas promiscuam cum viris ad militiam conscribebat.*

Ibid. *allegebat.*] Ita PET. sed FRE. *allegabat.* Edit. « & PR. & BON. *alligabat. legere* est exercitum con« scribere. «

DCCXXX. *Miletus condita.*] Tempore Sarpedonis, & Minois. Strabo & Apollodorus. Aut tempus convenit, aut parvus dictu anachronismus est.

DCCXXXII. *Europa Agenoris filia, ut in quibusdam legimus, rapitur.*] Hoc gestum non uno in loco in hoc Canone legitur, propter diversos, qui eam rem diverse prodiderunt, scriptores. & sic judicandum de aliis, quæ bis aut ter iterantur, ne quis putet per imprudentium hæc Eusebio excidisse.

DCCXXXV. *Pandion fugit à Metionidibus passus insidias.*] Paulus Orosius: *Prætermitto Pandionis Athenienssium regis flebilem fugam.* Metionidibus vero metaplasmus Hieronymi, & aliorum ejus a vi pro Metionidis. οἱ Μητιονίδαι. Pausanias de hac rē: καὶ δὴ Ϲ Πανδίων ἐβασίλευσεν ὁ Ζ Ἐρεχθονίδου καὶ ὁ Κέκροπος Ζ δεύτερος. τοῦτον οἱ Μητιονίδαι τῆς ἀρχῆς ἐξελαύνουσι. Idem reperies apud Apollodorum.

Ibid. *Philammon.*] In omnibus PR. ita reperio: *Philammon Delphius nobilis habetur, qui primus apud Delphos Pythiorum ludos constituit. Vel ita: Apud Pythium chorum constituit.* Itaque duplex lectio in unam periochen conjecta est. Sed posterior vera est, eamque retinuimus auctoribus POST. & Mariano, & Edit. Nam prior falsa est. Non enim Philammon Pythiorum ludos instituit primus. Imo ridiculum.

Ibid. *Apud Pythium.*] Πυθοῖ. Ita solet vertere, ut numero DCL. Sed Πυθὼ non est Pythius, neque Pythium. Veteres Græci Πυθὼ & Δελφὸς pro una urbe accipiunt. Apud Ptolemæum legimus: Φωκίδος, Πυθία, Δελφοί. *Pythiam* fortasse vocat τὴν Πυθὼ, quod nullus alius scriptor. Sed sine dubio sunt diversæ. Nam constat Delphos esse eandem urbem, quam Πυθώ.

Ibid. *chorum constituit.*] Plutarchus de Musica: Φιλάμμωνα χορὸς πρῶτον στῆσαι τὸ ἐν Δελφοῖς ἱερὸν ᾆσμα. Explicat Pausanias: Ἀρχαιότατον δὲ ἀγώνισμα γραφαὶ μνημονεύουσι, καθ' ὃ πρώτῳ ἆθλα ἔθεσαν, ἀσαμένου ἐς τὸν θεὸν καὶ ἐνίκησεν ᾠδῇ Χρυσόθεμις

ἐκ

ἐκ Κρήτης, ἃ δὴ λέγεται ὁ πατὴρ Καρμάνωρ καθῆραι Ἀπόλλωνα. Χρυσοθέμιδος ὕστερον Φιλάμμωνά τε ᾠδὴν μνημονεύουσι νικῆσαι, ἐν ἐπ' ἐκείνῳ θάμυριν τ' Φιλάμμωνος.

DCCXXXVII. *Qui visus est simulacra fecisse moventia.*] Omnia ξόανα sive simulacra veteres vocabant Δαίδαλα. Auctor Pausanias, cujus ævo etiam tunc Bœotii simulacra lignea non aliter vocabant: quanquam proprie ita dicerentur τὰ αὐτοκίνητα καὶ αὐτόματα, qualis Columba Archytæ: quæ omnia ad auctorem Dædalum referebantur. Euripides, quum vellet ostendere eum, qui sapiens vulgo habebatur, frustra haberi, dicit eum perinde ac τὰ Δαίδαλα esse, quæ quum naturaliter moveri videantur, non per se hoc faciunt, sed per ea, quæ intus ab arte sunt instructa. Ita in Eurystheo:

Οὐκ ἔστιν, ὦ γεραιὲ, μὴ δοκεῖς τάδε.
Τὰ Δαιδάλεια πάντα κινεῖσθ' ὁμοκῆ,
Βλέπειν τ' ἀγάλματ'. ἐσθ' ἁνὴρ κἄν σοφός.

Tam lignea, quam ænea αὐτοκίνητα vocabantur Δαίδαλα. Cratinus Θρᾴτταις.

--- πάνυ κακὸν δεῦρο μασθῶν. Α. τί νύ ποτε
Χαλκᾶν, ἢ ξύλινον καὶ χρύσεον ποιεῖ;
Β. ἐδαμῶς ξύλινον ἐκεῖνον, ἀλλὰ χαλκᾶς ὢν ἀπέδρα.
Α. πότερον Δαιδάλεόν γε. ἢ τίς ἔκλεψεν αὐτόν;

Clarius τὸν αὐτοκινησίαν declarat Plato Comicus:

Οὗτος τίς εἶ; λέγε ταχύ. τί σιγᾷς; οὐκ ἐρεῖς;
Β. Ἑρμῆς ἔγωγε. Δαιδάλου φωνὴν ἔχων
Ξύλινος βαδίζων αὐτομάτως ἐλήλυθα.

Non potuit melius exprimere τὴν αὐτοκινησίαν. Themistius paraphrasi prima εἰς τὸ περὶ ψυχῆς p. 68. ὅλως γὰρ οἱ κινεμιλίαν καὶ τόπον τὴν ψυχὴν κινεῖν τὸ σῶμα ἀποφαίνοντες σχεδὸν πλησίον τι λέγεσι φιλοσόφου τοῦ κωμῳδιδασκάλου. φησὶ γὰρ ὁ Δαίδαλος πρὸς αὐτὴν κινεμιλίαν ποιῆσαι τὴν ξυλίνην Ἀφροδίτην ἐγχέας ἄργυρον χυτόν. Pindarus, quæ Dædali erant propria, eorum inventum ad Rhodios transtulit Olympico septimo:

--- αὐτὰ γὰρ σφιν ὤπασε τέχναν
Πᾶσαν ἐπιχθονίων, ὡς γλαυκῶπις ἀρίσταν χερσὶ κρατεῖν.
Ἔργα δὲ ζωοῖσιν ἐρίπνοισί θ' ὁμοῖα κέλσθαι φέρον ---

Scholia post alia: Ἀρίσταρχος δὲ τὰ κακὰ Δαίδαλον φησὶν αὐτὸν μεταφέρειν νῦν ἐπὶ τὰ κατὰ τὴν Ῥόδον τεχνιτῶν. ἐπὶ τοιαῦτα κατεσκεύαζον ἔργα. Πολέμων γάρ φησι καὶ Χίοις μὲν τὸ Διόνυσον δεδέσθαι, καὶ παρ' Ἐρυθραίοις ἡ τοῦ ἕδους τῆς Ἀρτέμιδος. καὶ ὅλως πολλὰ κατεσκευάσθαι λόγον ἀγαλμάτων, ὡς μὴ μένοντα, ἀλλὰ περιφερόμενα ἄλλο σε πλεονάκις. Quidam παροιμιογράφοι referunt ad αὐτοκινησίαν illud proverbium, Τὰ Δαιδάλου ποιήματα. Ego puto non tantum τὰ αὐτοκίνητα, sed etiam omnia affabre facta dici Δαιδάλου ποιήματα, ut postea ostendetur.

Ibid. *Primus eum omnium pedes statuarum a se invicem separavit.*] Græci scribunt veterum simulacra τοῖς ποσὶ συμβεβηκότα fuisse: primum autem omnium Dædalum διαβεβηκότα fecisse. Grammatici παροιμιογράφοι, & Harpocration: Δαιδάλου ποιήματα. Ἐπὶ τῶν ἀκριβόντων τὰς τέχνας. ἐπειδὴ οἱ παλαιοὶ ἡμιεργοὶ συμμεμυκότα εἶχον ὀφθαλμοὺς ἑκάτερον. ὁ γὰρ Δαίδαλος ἀνεπέτασεν αὐτοὺς, καὶ τοὺς πόδας διέχησε. Tzetzes in versibus Politicis:

Τὰ δὲ Δαιδάλεια φαιδικινεῖτο πιστρόπως.
Τοὺς ἀνδριάντας πρότερον πρὸ χρόνων τῶν Δαιδάλου
Ἐδημιόργουν ἄχερας, ἄποδας, ἀμμάτους.
Πρῶτος δ' ὁ Δαίδαλος αὐτοὺς διεῖλε χεῖρας, πόδας,
Δακτύλους διηρμόσατο, καὶ βλέφαρα, καὶ τἄλλα.
Ὅθεν ὁ μῦθος πέπλωκε κινεῖσθαι τὰ Δαιδάλου.

quæ ad verbum Eusebianis facem allucent. Mira vero ratio. Non enim quod distincta crura, pedes, & manus habebant, propterea movebantur. Hoc magis competeret in Praxitelis, & Phidiæ signa longe expolitiora, quam illa Dædalea. sed αὐτοκίνητα revera erant, infuso in illa argento vivo, ut ex Themistio ostendimus. Inde Bacchi signum apud Chios vinculis in sede sua firmatum fuisse proditur, quia erat αὐτοκίνητον. Neque aliud habebant in animo nugaciissimi Judæi, quum ejusmodi αὐτόματα simulacra in arce lebusæorum constituta fuisse impudenter comminiscuntur; de quibus vide Levi ben Gersom in 11 Samuel. v. vers. 7. 8 Sinarum quoque aut aliorum nescio quorum orientalium nationum simulacra, quæ misera illa gens adorat, audio αὐτοκίνητα esse, quod non potest, nisi vivo argento infuso. Sed ut ad rem redeamus, veterum statuarum illarum rudium quædam exempla diu manserunt, in quibus neque oculi distincti, neque manus, neque pedes disjuncti. Philostratus lib. VI. de statua Memnonis: λίθος δὲ εἶναι μέλαν, συμβεβηκέναι δὲ τῷ ποδὲ ἄμφω κατὰ τὴν ἀγαλματοποιίαν τὴν ὑπὸ Δαιδάλου Ubi interpres ἑδὲν ὑγιές. Apollodorus libro tertio περὶ Παλλαδίου διοπετοῦς. ἐν ᾧ τῷ μεγάλῳ τρίπηχυ, τοῖς ᾧ ποσὶ συμβεβηκός. hoc est pedibus junctis, cujusmodi erant illa vetera σκέλεα. Interpres: *pedibus ita compositis, ut ambulare videretur.* quod omnino tam menti auctoris, quam historiæ ipsi contrarium. Hujus igitur distinctionis inventum omnes Dædalo attribuerunt, ut ex iis, quæ supra attulimus, colligi potest, & præterea ex Diodoro; 192: πρῶτος δὲ (Δαίδαλος) ὀμματώσας, καὶ διαβεβηκότα τὰ σκέλη ποιήσας, ἔτι δὲ τὰς χεῖρας διαπεπταμένας ποιῶν εἰκότως ἐθαυμάζετο παρὰ τοῖς ἀνθρώποις. οἱ γὰρ πρὸ τούτων (τότε) τεχνῖται κατεσκεύαζον τὰ ἀγάλματα τοῖς μὲν ὄμμασι μεμυκόσι, τὰς δὲ χεῖρας ἔχοντα καθημένας καὶ ταῖς πλευραῖς κεκολλημένας. Et quod de Memnone dixit Philostratus, idem de omnibus vetustissimis simulacris Ægyptiorum dicas licet, quæ omnia pedibus junctis, & manibus demissis, atque ad latera adglutinatis efficta erant, cujusmodi multa reperiuntur sigilla in cadaveribus Ægyptiorum conditis, quas Mumias vocant, & nos aliquot vidimus, & penes nos habuimus. Heliodorus III Æthiopicorum: διὸ τῶν θεῶν Αἰγύπτιοι τὸν πόδε ζεύγνυσι καὶ ὥσπερ ἐνδεῖσι ἐρᾶσι. Sed frivola ratio est, quam reddidit. Eam vide apud illum.

Ibid. *Palæphatus memorat.*] Ejus verba: Λέγεται περὶ Δαιδάλου, ὡς ἀγάλματα κατεσκεύασε περιόμενα. Τὸν δ' ἀνδριάντα δι' αὐτοῦ βαδίζειν ἀδύνατον εἶναι δοκεῖ ἐμοιγε. τὸ δ' ἀληθὲς τοιοῦτον. οἱ τότε ἀνδριαντοποιοὶ καὶ ἀγαλματοποιοὶ κατεσκεύαζον ἀνδριάντας συμπεφυκότας, (καὶ) οὐ πόδας. Δαίδαλος δὲ ἐποίει διαβεβηκότας τὸ ἕνα πόδα. οἱ δὲ ἄνθρωποι ἔλεγον ὁδοιπορεῖν τοῦτο τὸ ἄγαλμα, ὃ εἰργάσατο Δαίδαλος, ἀλλὰ οὐχὶ ἑστηκὸς, ὡς καὶ νῦν λέγομεν. εἰσὶ δὲ καὶ μαχόμενοι ἄνδρες γεγραμμένοι, καὶ τρέχοντες ἵπποι, καὶ χειμαζομένη ναῦς. Uno verbo plus dixit, quam reliqui. Nam ideo moveri videri simulacra, quod divisis pedibus

pedibus essent, jam nugatorium esse arguimus: imo quod non solum divisis pedibus essent, sed etiam uno extra lineam alterius promoto, hoc est vere πόδα πρὸ ποδὸς ἐρείδειν, quod est principium gradus. Sed quod addit de pictura, quamvis ibi possit gradus imaginum exprimi, tamen extra argumentum est, quod non pictorem, sed statuarium fuisse Dædalum accepimus.

Ibid. *nec non cum eodem filio.*] Scilicet idem Palæphatus eadem memorat alio capite, cujus initium: Φασὶν, ὅτι Μίνως Δαίδαλον.

Ibid. *propter investigabilem fugam*] Ita omnes Codices scripti, & editi pro *ininvestigabilem* fugam, ἀνεύρετον. Sic illud Apostoli Rom. XI. 33. ἀνεξιχνίαστοι αἱ ὁδοὶ αὐτοῦ, *ininvestigabiles viæ ejus.* ut citat Hieronymus Epitaphio Paulæ. Sed editiones habent *investigabiles.* quod si vitiosum non est, & hic quoque eodem modo legendum. Et ita Glossæ: ἀνεξιχνίας, *investigabilis.* Tertullianus tamen, ut & Hieronymus, vertit *ininvestigabiles.* Alibi apud eundem Hieronymum vertitur *investigabiles*, idque non semel.

DCCXLIII. *Cyzicus hoc tempore condita.*] A Minyis scilicet. Ovidius:

Cyzicon Aemoniæ nobile gentis opus.

Pomponius Mela: *Trans amnem sedet in cervice peninsulæ Cyzicum. Nomen Cyzicus indidit, quem a Minyis imprudentibus, quum Colchos peterent, fusum acie, ea sumque accepimus.* De hac inopina cæde vide Cedrenum 47, 30, Apollonium Rhodium libro II. Val. Flaccum.

DCCXLIV. *Argonautæ.*] ὕστερον πρότερον, aut πρότερον ὕστερον. Nam aut Argonautæ ante numerum DCC XLIII. collocandi erant, aut Cyzicus post DCCXLIV. siquidem in ipsa expeditione ab Argonautis condita.

Ibid. *Tyrus condita ante templum Ierosolymorum* CCXL.] Secundum rationes Eusebianas convenit tempus. Conditus Templi numero DCCCCLXXXIV. Deductis DCCXLIV, remanet intervallum propositum, anni CCXL. Sed anachronismus annorum XV, de quo toties monuimus, turbat rationes Eusebii. Tyri enim conditus congruit numero DCCLIX. In omnibus PR. scriptum est annis CCXLIII, triennio amplius. quod confirma-
„tur autoritate Iosephi lib. VIII: ᾠκοδομήθη ναὸς ὑπὸ
„Σολομῶνος ἔτει δευτέρῳ βασιλέως ἐπὶ θαῦτον ρμγ, καὶ μηνὶ ᾱ ἔτει κτίσει Τυρίας Καρχηδόνα.

Ibid. *annis* CCXL.] Intervallum, hinc ad epocham Templi conditi Eusebianam, satis falsitatem coarguit aliorum codicum, PR. qui omnes habent, CCXLIII, & PET. qui CCXLVI, & Græca, quæ depravata sunt. BONG. Marianus, FR. & Edit. recte CCXL.

Ibid. *ut scribit Iosephus in tertio.*] Imo in quarto: ἀπὸ δὲ τῆς οἰκίσεως Τύρου εἰς τὴν οἰκοδομίαν τοῦ ναοῦ, διεγεγόνει χρόνος ἐτῶν τετρακοσίων καὶ ἑβδομήκοντα καὶ ἑξακοσίων. Tamen „in superiore testimonio ex lib. VIII. triennio plus „dicit, ut Editiones, & PR.

DCCXLVII. *Musæus filius Eumolpi.*] Diodoro est filius Orphei, lib. IV, de Hercule: καὶ μετέσχε τῶν ἐν Ἐλευσῖνι μυστηρίων, Μουσαίου δὲ Ὀρφέως ἦν τότε τοῦ τελετῆς. Tempus convenit. Huc pertinent ea Harpocrationis: ὡδὶ δὲ Μουσαίου Ἀριστόξενος ἐν τοῖς Πρακτικοῖς Φησὶν, ὅτι οἱ μὲν ἐκ Θρᾴκης ἀφικόμενοι τὸν ἄνδρα εἶναι, οἱ δὲ αὐτόχθονα δὲ Ἐλευσῖνος. ἀφίκοντο δὲ ὡδὶ αὐτὸν ἄλλοι τε καὶ Γλαῦκος. Sane qui ἐκ Θρᾴκης eum faciunt, nihil aliud quam Eumolpi Thracis filium fuisse opinantur.

DCCLIII. *Sicyoniorum Inachus.*] Ita habent omnes scripti, Marianus & Editiones. Denique ita scripsit Eusebius, sed perperam. Est enim Ἰνάχου Pausaniæ. Nam nullus rex Inachus fuit, præter Argivum illum primum Regem. Inter Polybum & Ianiscum Pausanias Adrastum posuit, male. Adrastus enim fuit σύγχρονος τοῖς ἐπὶ δὴ Θήβαις.

DCCLIV. *Ea quæ de Hypsipyle.*] Octo annis ab expeditione Argonautica contigisse τὰ τῶν Λημνιάδων, quando omnes viros interfecerunt, non credet, nisi qui ignorat id jam antea contigisse. A Pagasæo portu, ad Lemnon, navigatio secundo vento est unius diei, aut brevior. Quum huc appulissent Argonautæ, tum regnabat Hypsipyle. Si alios auctores sequitur Eusebius, ergo post hoc tempus Argonautarum expeditionem assignare debuit, aut hoc Lemniadum gestum ante numerum DCCXLVI. Sed Argonautica contigerunt sub Theseo, non sub Ægeo. Nam Hercules unus Argonautarum erat σύγχρονος Theseo, & paucis annis ante Trojanum excidium periit: ut expeditio Argonautica pauculis annis anteceserit casum Iliacum. Quid quod Circe Medeæ amita vivebat post Iliaca? Rursus Ascalaphus Martis filius utriquè expeditioni interfuit Argonauticæ, & Iliacæ; qui etiam unus ex procis Helenæ fuit antequam Menelao nuberet. Porro Ægei & Thesei initium nimis alte repetitum est. Hinc magna labes in Argonautarum collocatione consequuta est, quum ex rationibus Eusebianis ab Argonautica expeditione, ad cladem Trojanam, intersint anni LXXXIX. quod plane est absurdissimum. Hic tantus anachronismus commissus est omissione aliquot annorum in antecedentibus regibus Atheniensibus, quibus plures anni attribuendi erant. Præterea in regibus Mycenarum multum peccatum est, præsertim omissione Plisthenis patris Agamemnonis & Menelai.

DCCLVI. ATREUS ET THYESTES.] Ut tempora conveniant Trojano excidio, LXV annorum intervallum opus est: quod omne his duobus fratribus attributum est, omisso Plisthene Atrei filio Agamemnonis & Menelai patre: quos plerique Atrei filios putant, non Plisthenis, propterea quod Atridæ vocentur.

Ibid. *Si ergo inter Argonautas fuerunt Castor & Pollux.*] Ab hoc tempore, ad excidium Ilii, anni sunt LXXIX: ut Helenam admodum anum fuisse oportuerit, si Argonautica hoc tempore contigerunt. Nam adultis Castoribus, Helenam quoque maturam viro fuisse necesse est. Quod si Argonautica hic collocentur, tempore excidii Iliaci Helena fuerit major annorum CXX. Hoc est, quod objicit Eusebius, & merito. Sed non advertit τὸ ἀπόστημα, quod proxime attigimus, de initio Ægei & Thesei multis annis anticipato: quum de antecedentium regum annis multum decesserit, ut Ægei initium acceleraretur. Itaque qui Chronologias instituent, hanc ruinam fulcire debent. Nam inter Argonauticam expeditionem & casum Ilii, non intercedunt XX anni secundum ea, quę jam demonstravimus. Lucianus Ἀλεκτρυόνι· εἶδον γάρ λόγιόν τινα, “ καὶ ἐπιμήκη τὸν τράχηλον, ὡς ἀκάζειν κύκνῳ “ θυγατέρα εἶναι, τἄλλα δὲ πάνυ, πρεσβύ- “ την, ἡλικιῶτιν σχεδὸν τῆς Ἑκάβης, ἣν γε Θη- “ σεὺς πρῶτον ἁρπάσας ἐν Ἀφίδναις, εἶχε. Καλᾷ “ τὴν Ἡρακλέα γλῶτταν. ὁ δὲ Ἡρακλῆς ὕστε- “ ρον εἶλε Τροίαν καὶ τοὺς πατέρας ἡμῶν τοὺς τότε “ μάλιστα, &c. “

Ibid.

Ibid. *Quæ post multos annos virgo rapitur.*] In Græcis: ἡ μήτω μὴ πολλὰ ἔτη παρθέν☉ ἁρπάζεται, *quæ non multis post annis virgo capitur.* Sive culpa librariorum, sive, quod verisimilius, Hieronymi properantia, accidit, ut negatio in Latina interpretatione expressa non sit, omnino ridicula sententia efficitur. Nam quo remotior fuerit raptus Helenæ, eo credibilior erit. contra, quo propior his temporibus, eo remotior à Trojæ excidio, ideoque minus credibile Helenæ tempus in hujus sæculi tractum incidisse.

Ibid. *Contra Cadmum constitisse.*] Adde: In Græcis: Καδμείοις πολεμεῖν. *Cadmeis*, hoc est *Thebanis, bellum intulisse.* Non enim Cadmum, sed Cadmeos, infestasse tam constat, quam non est necesse pluribus confirmare.

„ Ibid. *quomodo potest eorum soror Helena credi.*] Hoc „ ἄπτημα veteres auctores tam mythologos, quam „ historicos dubitare coëgit, utrum Helena major He„ cuba fuerit, & si fuerit, quare Hecuba, non illa, anus „ vocata. Seneca Epist. LXXXVIII: *Hoc quidem me quæ„ rere, utrum major ætate fuerit Homerus, an Hesiodus, non „ magis ad rem pertinet, quam scire, an minor Hecuba „ fuerit, quam Helena, & quare tam male tulerit ætatem.*

Ibid. *Sphingam vero.*] Metaplasmus Hieronymianus & ejus sæculi, *Sphinga, Gorgona, Telchinus, Eleusina, Salamina.*

Ibid. *scribit Palæphatus.*] Verba ejus: Κάδμος ἔχων γυναῖκα Ἀμαζονίδα, ᾗ ὄνομα Σφίγξ, ἦλθεν εἰς Ἀθήνας (εἰς Θήβας) καὶ ἀποκλείνας τὸ Δελφικὸν τὸτε βασιλείαν παρέλαβε. μεῖ δὲ καὶ τῷ ἀδελφῷ Δελφικῷ☉, ᾧ ὄνομα Ἁρμονία. ὕπεσεμνύνη δὲ ἡ Σφίγξ, ὅτι καὶ ἄλλῳ ἔγημε, πείσασα σὺν πολλὰς τῶν πολιτῶν σωφρονεῖν αὐτῇ, καὶ τὰ χρημάτων πολλὰ συλλέξασα, ἃ τὸ Ποδώκλῳ κυνί, ὃν ἦκε Κάδμ☉ ἄγων, λαβεῖν, μὴ τούτων ἀπῆρεν εἰς τὸ λεγόμενον ὄρ☉ Σφιγγίον, καὶ ἐντεῦθεν ἐπολέμει τῷ Κάδμῳ. De hac etiam re consulendus Pausanias Bœoticis. Sphinx vero Græcorum differt longe à Sphinge Ægyptiaca: quod illa sit capite velato, sine alis; Græca capite nudo, capillis compositis, pennata. Ægyptias multas vidimus tam marmoreas, quam in marmoribus sculptas Romæ. Græcam habes in nummis Chiorum, quorum insigne erat Sphinx, ut Carthaginiensium ἵππος πρότομη, Rhodiorum rosa, Siciliæ tricrurium. Duo numismata Chiorum apud antiquarios visuntur, æreum, & argenteum. In ærei altera superficie est Sphinx alata, racemum pede sinistro anteriore tenens. in altera superficie σκαπάνη luctatorum, cum inscriptione ΛΑΜΠΡΟΣ ΧΙΟΣ. Nimirum ille Lamprus παλαιστὴς erat, & ex ligone ostendit se lucta vicisse Olympia, ut de Milone Theocritus dixit:

ὤχεθ' ἔχων σκαπάναν τε καὶ αἰκάλα τοτόθε μᾶλα.

In argentei nummi altera superficie est Homeri caput cum titulo ΟΜΗΡΟΣ. in altera Sphinx pinnata, & titulus ΧΙΩΝ. Apparet plane, quod diximus, Chiorum insigne Sphinga fuisse: & Græcorum omnes Sphingium figuras alatas sculpi, aut pingi solitas. Gergithii quoque Sphinga in altera parte nummi figurabant, in altera Sibyllam municipem suam. Stephanus: ἀφ' ἧς Γεργιθία χρησμολόγ☉ Σιβυλλα, ἣ τις καὶ πετόωλος ἐν τῷ νομίσματι τῶν Γεργιθίων, αὕτη τις καὶ ἡ Σφίγξ, ὡς φλέγων ἐν Ολυμπιάδων πρώτῃ. ἐν ᾗ τῷ ἱερῷ ἧς Γεργιθίας Ἀπόλλων☉ Σιβύλλης φασὶν εἶναι πάφον. Ælianus de animalibus lib. XII. cap. XXXVIII. τὴν σφίγγα ἑτοιμότερον γεράφεσι καὶ γλάπτουσι πᾶν ὅσον ἐκ χειρουργίας ἀπεδαῖον, καὶ πεποιημένον. Ausonius:

Sphinx volucris pennis, pedibus fera, fronte puella.

DCCLXIII. *Aegyptiorum Amenophithes.*] In Græcis Dynastiarum Eusebianis libro priore, Ἀμένωφθις. In Græcis Africani Ἀμμενεφθῆς.

Ibid. *ann.* XL.] Græca Africani XX. Ita κῆ συσολλὼ τὴν Δρασολὴν, πρόσθεσιν τὴν ἀφαίρεσιν diruit, ædificat, mutat quadrata rotundis. Aliter non constarent rationes ejus, nisi ab Africano dissentiret γυμῇ κεφαλῇ, à quo tamen omnes Dynastias verbatim accepit.

DCCLXV. *Assyriorum Sosarmus ann.* XIX] Græca Africani μβ. Hic quoque in Eusebio fidem requiro, qui XXIII annos hinc sustulit, ut rationes suas æquaret. Est pessimo exemplo ab eo factum. Sed de tempore hujus Dynastiæ ab eo mutilato satis egit Georgius.

Ibid. *Minos mare obtinuit.*] Atqui alibi diu antea Minos vivebat, ut numero DCXI. Duo Minoës fuerunt. Inde utriusque gesta inter se confunduntur. Sic de duobus Eumolpis idem judicium est, quorum alteri adscribitur, quod alterius est. Stemma ita habet. Asterius ex Europa suscipit Minoa, Rhadamanthyn, & Sarpedona. Minos ex Itone filia Lyctii Lycastum: Lycastus ex Ide Corybantis filia Μίνωα τὸ δεύτερον, ὃν τινες Διὸς ὄντα ἀναγράφουσιν. ὅτι πρῶτ☉ Ἑλλήνων ναυτικὴν δυνάμιν ἀξιόλογον συστησάμεν☉ ἐθαλασσοκράτησεν. Diodorus lib. IV. 83. eadem dicit, quæ Eusebius: nempe θαλασσοκρατῆσαι. Hunc locum Eusebii habebat in animo Cedrenus 100, 28. Ἐν τοῖς ἀνωτέρω τῶν ἐρημένων χρόνοις Μίνως τῆς Κρήτης ὁ υἱὸς τῆς Εὐρώπης ἐβασίλευσε, καὶ θαλασσοκρατῶν Ἀθηναίους ἐπολέμει, καὶ νόμους ἔθετο. Ibid. *& Cretensibus leges dedit, ut Paradius memorat.*] Non frustra suspectum habui hoc monstrum nominis, quod non esset Græcum. Itaque joculariter me in omnes partes convertebam, ut in verum nomen aliquod reformarem. Græca Eusebii docuerunt me tam frustra fuisse in quærendo hoc nomine, quam Hieronymum in vertendo. καὶ Κρησὶ πρὸς Διὸς ἐνομοθέτει. *& Cretensibus à Iove acceptas leges dabat.* Nam nemo ignorat quid Plato & omnes veteres de Minoë scripserint, eum leges accipere solitum à Iove in antro Cretensi, ut Numam Pompilium ab Ægeria in nemore Aricino. Germanus error in Excerptis barbarolatinis: *Post Codrum autem primus filius ejus Diabens.* πρῶτ☉ υἱὸς αὐτοῦ Διὰ βίου. hoc est ἄρχων Διὰ βίου. Quid ergo? an propterea Hieronymus Helleniſmi imperitus erit? propterea insultandum tanto viro, quod aliud agens, & Notario hæc dictans, perperam quædam verterit? Hoc faciunt λογιστόφοι hujus ævi, qui Miscellanea sua & varias lectiones hujusmodi nugatoriis infarciunt, neque aliud tempus bene collocatum putant, nisi quod maledicendo, obtrectando, calumniando impenditur. Satis illis est minutus quidam error ad damnandum quodlibet opus alioquin numeris suis absolutissimum. Sed de hujusmodi Vitilitigatoribus non erat hic locus.

Ibidem. *Leges dedit.*] Non recte omissum est illud, κομίζων παρ' οὗ νόμους ἐξ ἄντρου ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐννεαετηρίδι. *referens leges ex antro illo, cui operam dedit in suo illo intervallo novem annorum.* quanquam videtur legendum Ἰδαίᾳ ex Porphyrio, non ἰδίᾳ. Allusum enim ad illud Homericum Οδυσ. Τ.

Τοῖσι δ' ἔνι Γνωσὸς μεγάλη πόλις, ἔνθα τε Μίνως
Ἐννέωρ☉ βασίλευε Διὸς μεγάλου ὀαριστής.

Porphyrius περὶ ἀποχῆς hoc exponens: ἐπεὶ δ' ἐννέα

ἐννέα ἐτῶν ἀναβαίνων ὅπλα τὸ τοῦ Διὸς ἄντρον ὁμιλεῖν ἐνομίζετο τῷ Διΐ. item: ἀνιόντα αὐτὸν εἰς τὴν Ἰδην Διὰ ἐννατείας σωθῆναι νόμος, καὶ φέροντα Διαβεβαιοῦσθαι ὡς ὑπὸ τοῦ Διὸς εἶεν διεδομένοι. quæ ad verbum Eusebiana interpretantur. Eadem verba invenies in Scholiis Didymi in illum locum Homeri. Sed quid alios citem, quum hæc omnia sint à Platone in Alcibiade secundo?

Ibid. *quod Plato falsum esse convincit.*] An aliquid tale extet in libris de legibus, quos citant Græca Eusebiana, equidem non memini, quod diu est, postquam illos libros legi. Certe in Alcibiade secundo aliter sentit, ut ex superiore animadversione constare potest. Manca vero est Hieronymi interpretatio, quum ita concipienda fuerit: *quod Plato in legibus refellit.*

DCCLXVII. *Thamyris Ammonis filius.*] Hæc est omnium tam scriptorum, quam excusorum, & Mariani lectio. Sed quis unquam veterum dixit Thamyrin Ammonis, & non potius Philammonis filium? Ita sane Eusebius dixit: & Græca ejus habent Φιλάμμωνος, non Ἀμμωνος. Recte vero Thamyris in hoc tempus confertur, nempe sæculum Herculis, qui Euryton Oechaliæ regem interfecit, sub quo Thamyris vixit.

— ἔνθα τε μῦσαι
Ἀντόμεναι Θάμυριν τ' Θρηΐκα παῦσαν ἀοιδῆς
Οἰχαλίηθεν ἰόντα παρ' Εὐρύτου Οἰχαλιῆος.

Inde opportune subjicitur mentio Herculis in proxima periocha DCCLXVIII.

DCCLXVIII. *Hercules consummat certamina.*] Huc spectat, quod insani Græculi Alciden, sive Alcæum quod Antæum lucta vicerit, Παλαίμονα dictum fuisse nugantur, neque prius ἡρακλέα vocatum, quam certamina imperata consummasset, propterea quod mortalibus grata beneficia contulisset. Hoc enim est ἦρα φέρειν. Itaque ei oraculum, si Diis placet, in eam rem redditum est à Pythia:

Οὔτε γὰρ Ἀλκαῖος κεκλήσεαι, οὔτε Παλαίμων,
Ἡρακλέϊ δέ σε φοῖβος ἐπώνυμον ἀγορεύει.
Ἦρα γὰρ ἀνθρώποισι φέρων κλέος ἄφθιτον ἕξεις.

Sed alius est spiritus in ἦρα, alius est in Ἡρακλέης. „ Quare puerilia sunt hæc, futilia, nugatoria, Græcu„ lorum Grammaticorum deliria.

Ibid. *Ilium vastat.*] Desiderantur in Græcis.

Ibid. *quia solorum, quæ in terra exercentur, certaminum peritus erat.*] Apollodorus: ψαύοντα γὰρ γῆς ἰσχυρώτερον σωέδη γίνεσθαι. διὸ καὶ γῆς λίνες ἔφασαν τοῦτον εἶναι παῖδα. Vulgaria sunt. sed non illa Eusebiana, quæ non tota vertit Hieronymus: τὸ λεγόμενον γηγενῆ διὰ τὸ ἀπιστούμενα εἶναι τὸ λεγόμενον σῶδε τοῖς παλαισταῖς τρόπον χαμαὶ, ὡς ἀπὸ τῆς μητρὸς γῆς βοηθεῖσθαι δοκεῖν. *Interfecit eum, qui dicebatur Terræ filius, propterea quod peritus esset illius modi (luctæ) qui dicitur χαμαὶ à palæstritis, ita ut videretur à matre terra juvari.* Sed quod sit παλαισμα illud, sive ille τρόπος ὁ λεγόμενος χαμαὶ, quæratur. Non est ἡ ἀφή. Certum quidem est designari à Philostrato in Arrichione, lib. II εἰκόνων. οἱ παγκρατιάζοντες, ὦ παῖ, κεκινδυνεύμενη σωσχρῶνται τῇ πάλῃ. δεῖ γὰρ αὐτοῖς ἐπαλιασμῶν τε, εἰ μή εἰσιν ἀσφαλεῖς τῷ παλαίοντι, καὶ συμπλοκῶν, ἐν αἷς σωειγίνεσθαι χρὴ οἷον πίπτοντα. quod egregie describitur à Theocrito ἐν Ἡρακλίσκῳ:

Ὅσσα δ' ἀπὸ σκελέων ἑδροσρόφοι Ἀργόθεν ἄνδρες
Ἀλλήλας σφάλλοντι παλαίσμασιν, ὅσσα τε πύκτῃ
Δεινοὶ ἐν ἱμάντεσσιν, ἄ, τ' ἐς γοῦναν σωπεσόντες
Πυγμάχοι ἀθρόοι παλαίσματα σύμφορα τέχνας.

Ubi πυγμάχοι sunt παγκρατιασταί. Ista non assecutus est Hieronymus, reliqua omisit ὃν Η ρακλῆς ἰσχυρὸς ὢν * μὴ σωσδεηθεὶς (μηδενὸς δεηθεὶς) ζῶσας (τὸν Ἀνταῖον) τοῖς ἄμμασι, καὶ μετεωρίσας διεχρήσατο. *Quem Hercules pollens viribus, neque externæ opis indigus connexum ulnarum prehensionibus, & sublimem elevatum interfecit.* Verba inclusa virgulis (τὸν Ἀνταῖον) manifestum est glossema. ἄμματα vocat, quod aliter vocabant Palæstritæ ἀγκωνισμόν. ἀγκωνίζειν est adversarium per ilia sublimem elevatum brachiorum vel ulnarum complexibus angere. De hoc loquens Apollodorus: δράμων ἔγκαζε μετέωρον, θλίψας ἀπέκτεινεν. Idem prorsus, sed aliis verbis, sonant αἴρειν ἔγκασι, sublimem tollere per ilia complexu brachiorum. Nostri Galli dicunt, *par le faus du corps*, ubi sunt τὰ ἔγκατα. Interpres putavit ἀγκὰς legendum, qui verterit *ulnis.* Sed longe aliud est ἀγκὰς αἴρειν. hoc enim est ἐναγκαλίζεσθαι, ut nutrices solent infantes suos. Sic apud Philostratum in Imaginibus: σωείληφε τὸν Ἀνταῖον μέσον ἄνω κενεῶνος, ἔνθα αἱ πλευραί. quæ Apollodori locum interpretantur. Et in Arrhichione: ὄθεν τὸν Ἀρριχίωνα μέσον ἤδη ἡρηκὼς ὁ ἀντίπαλος ἀπεκτείνατο ἔγνω. καὶ τὸν μὲν πῆχυ τῇ θλιερᾷ ἐνέβαλεν, ὑποφερόμενον αὐτῷ τὸ ἄθλημα, τὰ σκέλη δὲ τοῖς βραχίοσιν ἐναρμόσας, καὶ σωειδιέρας εἰς ἑκάτερον ἀγκύλιον ἄκρῳ τῷ ποδὶ, &c. Vide reliqua. Non dubium est, quin difficultas Hieronymum à vertendo deterruerit.

Ibid. *Hydram autem callidissimam sophistriam fuisse asserit Plato.*] In Euthydemo. Verba ejus: πολὺ γάρ τι εἰμὶ Φαυλότερος τοῦ Ἡρακλέους, ὃς ἐκ οἵου τε ἦν τὴν Ὕδραν Διαμάχεσθαι σοφιστρίαν οὖσαν, καὶ Διὰ τὴν σοφίαν ἀνιέσαν, εἰ μίαν κεφαλὴν ἀποτμηθεῖσα τοῦ λόγου, πολλὰς ἀντὶ μιᾶς. Quod autem postremo loco in Græcis Eusebianis legitur, id non solum ridiculum est, sed etiam apud Platonem non extat, ut propter Hydram Sophistriam Hercules Ilion expugnaverit. Nam quo referenda sint illa, non video. Sed sine dubio hæc à Georgio interpolata, & transposita. Nam initio pericopes ita ponenda fuisse ex Hieronymi interpretatione colligitur. Ἡρακλῆς οὖν ἆθλος ἐτέλει. Ἰλίου ἐπόρθησε, τὴν Ὕδραν κατετόξευσεν (aut aliud verbum) καὶ Ἀνταῖον ἐν τῇ Λιβύῃ, &c. Quia enim de Hydra loquitur in fine, omnino indicat de ea jam antea mentionem factam fuisse.

DCCLXXII. *Bellum Lapitharum & Centaurorum.*] Sæculo Thesei & Pirithoi hoc contigit. Sed meminisse debemus initia Ægei, & Thesei non paulo altius repetita esse, ut supra monuimus.

Ibid. *quos scribit Palæphatus libro de incredibilibus, nobiles fuisse Thessalos.*] Hoc negamus, aut huic simile à Palæphato proditum, qui scribit longe ab Eusebio diversa. Eum consule capite primo, nisi mavis Tzetzen audire ejus metaphrasten:

Τίνες δ' ἦσαν οἱ Κένταυροι, Παλαίφατος μὲν λέγει.
Θρῆν ἵππους μονοκέλητον ἀκέπι ἐπωχεῦντο.
Ταύρων δ' ἀγρίων θετταλῶν τὴν χώραν σινομένων,
Νέοι τινὲς τῶν σθεναρῶν κέλητιν ἐπιβάντες
Τοὺς ταύρους κατηκόντιζον. ἅσπερ τινὲς ἰδόντες
Ὡς ταύρους ἀκοντίζοντας ὠνόμασαν Κενταύρους.
ἱππομιγεῖς δ' ἐνόμισαν ὡς πρῶτον ἰδόντες.
Χρὴ Κενταύρους τοὺς τοιούτους, μηδὲ Κενταύρους λέγειν
Παλαί-

Παλαίφατε σοφώτατε. Τὰ Παλαφάτε παῦτα σοφώτατον ἐιρωνικῶς vocat, deridens ejus allegorias. ut alibi de eadem re verba faciens mirum quantum insultat Palæphato:

μεγάλα δ' ἀβρωμόμφος ἰὼς ἐν ἀλληγορίαις
Παλαίφατος φιλόσοφος ἐκ Στωϊκῶν ἕ ψήφις
μηδὲν δὲ λέγων ἁδαμῶς τ' ἐπαξίων λόγε, &c.

Lege cætera pagina 170. Aliud agebat Eusebius, quum hunc locum Palæphati in animo haberet. Paulus Orosius lib. primo, cap. XIII, plus dicit, quam Eusebius, quum tamen verba Eusebiana describeret: *Iisdem diebus Lapithæ & Thessali famosis nimium certavere conflictibus. Sed Thessalos Palaphatus in libro primo incredibilium prodit ipsos à Lapithis creditos dictosq; fuisse Centauros, eo quod discurrentes in bello equites veluti unum corpus equorum & hominum viderentur.* Hæc omnia de suo Orosius, & à Grammaticis, qui ita de Centauris fabulati sunt. sed plus dicit, quam voluit Eusebius, & nihil eorum, quæ Palæphatus, qui vult Κενταύρες dictos eo quod οὗτοι ταύρους ἐκέντων. Sed & in tempore longe discedit ab Eusebio. Eusebius confert in annum Abrahami DCCLXXII, qui est CCCCXCII ante urbem conditam. Orosius vero in ann. DLX ante prima urbis Palilia. Et quidem non pauca sunt apud Orosium in ratione temporum ἀλογισήματα. Hoc gestum Lapitharum POST. Edit. & Beda in tempora Thola Iudicis rejiciunt.

Ibid. *libro de incredibilibus.*] Verum quidem est hodie unum tantum librum τ' ἀπίστων Παλαφάτε superesse: sed plures scripserat. Idem citatur ἐν ἑβδόμῃ Τρωϊκῶν Harpocrationi in Μακροκέφαλοι.

DCCLXXIII. *Abimelech.*] De hoc ita Georgius: Τῶτον τ' Αβιμέλεχ, ὃν τὸς ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ ἡ βίβλος τ' Κριτῶν πρῶτον ἕ Γεδεὼν υἱὸς λέγει τρανῶς, ἔπειτα ὃν ἕ ἀδελφὸν αὐτοῦ Ιεροβάαλ, ὃς σωφρόνησε τῷ Γεδεὼν περὶ τὰ πάλη αὐτοῦ, ὡς αὐτόθι γέγραπται καὶ ὅλοκλα πῶς ἄπορον εἶναι. Αφρικανὸς δὲ ἕ Ιεροβάαλ αὐτὸς λέγει πάντας, πλὴν Ιωνάθε ἕ νεωτέρε. Insignis hallucinatio, vel potius deliratio. Ait in libro Iudicum Abimelech & fratres ejus dici filios Gedeonis. Hoc nemo negat. In eodem libro dici filios fratris ejus Ierubaal, hoc negamus. Nam Ierubaal non est frater Gedeonis, sed Gedeon ipse. Iud. VII, 1. Itaque IX, 1, Abimelech vocatur filius Ierubaal, qui VIII, 31, dicitur filius Gedeonis & concubinæ ejus. Quare qui Eusebium objurgare solet super iis, quæ ipse adversus auctoritatem Scripturæ commentus est, quanto justius castigandus, quod ausus sit dicere scriptum extare in libro Iudicum τὸν Ιεροβάαλ σωοικῆσαι τῷ ἀδελφῷ Γεδεὼν περὶ τὰ πάλη αὐτοῦ. Hujus rei ne minima quidem suspitio extat in textu Græco, aut si extaret, adversus Hebraicam veritatem esset. Tamen mirum est Africano quoque eandem suspitionem incessisse.

DCCLXXVI. *magistratum Minois fuisse Taurum.*] στρατηγὸν. Eusebius. hoc est præfectum, vel magistrum militiæ. Isacius Tzetzes in Lycoph. 157. Γνωστὸς πάλις Κρήτης, ὅθεν καὶ Ταῦρος ὁ στρατηγὸς ὁ τῶ Ευρώπην ἁρπάσας, ὁ Γνώσιος. Et pagina 165 totidem verbis, sed uberius: Ταῦρος ὁ Γνώσιος στρατηγὸς ὢν Αστερίε, ἕ καὶ Μινωταύρε, βασιλέως Κρήτης πεμφθεὶς ἀφήρπασεν αὐτῶ (Ευρώπην) ἐκ Σαρεπίας πόλεως Φοινίκης μεταξὺ Σιδῶνος καὶ Τύρε κειμένης. Itaque idem est Taurus, qui Europen rapuit, & qui hic memoratur. Scholia Achilleidos Statianæ Taurum notarium Minois faciunt, in fine libri primi: *Nam Taurus notarius Minois fuit, quem Pasiphaë amavit, cum quo in domo Dædali concubuit.* quæ accepit à scriptore Græco, cujus verba profert Cedrenus 100, 30. Τότε καὶ Δαίδαλος, καὶ ὁ Ικαρος καὶ ὁ Ταῦρος ἕνεκεν τ' Πασιφάης τ' Μίνω ἐθρυλλήντ γυναικός. Ἐκ τῆς Ταύρε μιᾶς νοσείε αὐτῆς ὄντος μοιχαθεῖσα ἔτεκεν υἱον, ὃς Μινώταυρος ἐκλήθη. Verba vero Philochori, quæ hic designantur, extant apud Plutarchum in vita Thesei. Porro principium hujus epochæ non vertit Hieronymus. "

Ib. *ob quod Athenienses pueri tributaria pœna.*] Non pueri, sed Athenienses, liberati sunt puerorum tributo. Græca: σωέθη δὲ τὸς παῖδας, καὶ ἀφαιρεθῶσι τῶ πόλιν ἀφαιρεθῶσι ἕ δασμός. *unde contigit, ut & pueri evaserint, & urbs tributo liberata sit.* Ad verbum Philochorus, ἀπέδωκε τῷ Θησεῖ οὗτοι παῖδας, καὶ ἀνῆκε τῇ πόλει τ' δασμόν. Hieronymus hæc ita permiscuit, ut dissimillimam sententiam extulerit. "

DCCLXXXIII. *Theseus, qui adversum Thebas dimicavit.*] Propter sepulturam Oedipodarum, quam Creon Rex Thebarum edicto vetuerat. Pausanias Atticis: ὀλίγῳ δὲ ἀπωτέρω ἕ Φρέατος ἱερὸν Μεγανείρας ἐστὶ, καὶ μετ' αὐτὸ τάφοι τ' ἐς Θήβας. Κρέων γὰρ, ὃς ἐδυνάστευε τότε ἐν Θήβαις, Λακεδαιμονίοις ὑπηρετεύων τ' Επικλέες, ὃ παρῆκε τοῖς προσήκουσιν ἀνελομένοις θάψαι. ἐκελεύσθη δὲ ὑπ' Αθράσε Θησέα, μάχης Αθηναίων γενομένης πρὸς Βοιωτὲς, Θησεὺς, ὡς ἐκράτησε τῇ μάχῃ, κομίσας ἐς τὴν Ελευσῖνα τὸς νεκρὸς ἐνταῦθα ἔθαψεν. Sequitur expeditio τῶν ἐπὶα ὕστερον ἐς Θήβας. Post illud tempus hæc pugna Thesei cum Thebanis contigit.

DCCLXXXIV. *Androgeos Athenis interficitur.*] Interfectus est statim post Παναθήναια. Venit enim in Atticam Παναθηναίων συντελουμένων: & postea, curante Ægeo, ἐδολοφονήθη. Auctor Diodorus. τῶν δὲ Μίνωος υἱῶν Ανδρόγεως μὲν ἐς τὰς Αθήνας κατήντησε, Παναθηναίων συντελουμένων, Αιγέως βασιλεύοντος. Hic ergo est ridiculus anachronismus. quod non sub Ægeo, sed sub ipso Theseo interfectus fuerit. Atqui supra DCCLXXVI sub Ægeo interfectus erat. recte. Hæc quamvis à diversis auctoribus desumpsit Eusebius, tamen eorum non magnum delectum videtur habuisse, qui quum videret eos auctores inter se dissentire, non monuerit lectorem absurditatis, saltem ne illi adscriberetur.

DCCLXXXVI. *Theseus Helenam.*] Theseus patre Ægeo regnante rapuit Helenam, non quum ipse regnaret. Itaque & hic ridiculus quoque anachronismus. Sed neque Apollodorus, neque alii Mythologi sibi constant. Non enim est culpa Eusebii, sed eorum, quos sequitur. Sic & neque de ætate Helenæ, quum rapta est, convenit inter Fabulatores. quorum alii virgunculam à Theseo raptam, & statim à Castoribus receptam fuisse, alii Iphigeniam ex ea Theseum suscepisse παραλογῶσιν. Addunt etymi nominis causam --- ἕνεκα δή μιν Ιφι βιησαμένη Ελένη ὑπεγείναρο Θησεῖ; ut nugabatur Euphorion. Usque adeo nullus modus nugandi, nullus pudor horas in his perdendi fuit Græculis illis, qui nihil dissertum sine mendacio esse putarunt.

Ibid. *ipso peregrinante.*] Θησέως ἀποδημοῦντος, *ipso* " *absente.* "

DCCLXXXIX. *Theseus quum Athenienses prius per regionem dispersos.*] Quo nomine institutum solenne Μετοίκια, mensis Hecatombæonis die XVI, qui mensis tum dicebatur Κρόνιος. Etiam τὰ Θησεῖα idem festum

ſtum vult eſſe Scholiaſtes Pluti Ariſtophanis. Ταῖς ἑ ὀγδόαις τὰ Θησεῖα ἦγεν. ἑορτὴ ἦν αὐτῷ ἐπιπλεῖν, ἐπειδὴ αὐτὸς συνήγαγε τὴν Ἀττικὴν περιέρχων καὶ κώμας οἰκιζόμενον. Charax ὁ ἱστορικὸς. ὁ Θησεὺς τὰς ἕνδεκα πόλεις τὰς ἐν τῇ Ἀττικῇ συνοικίσας εἰς Ἀθήνας Συνοίκια ἑορτὴν κατέστησεν. Itaque Μεσοίκια & Συνοίκια eadem ſunt. Tamen, quanquam eandem cauſſam inſtitutorum Theſeorum dicit fuiſſe Suidas, putat poſt mortem Theſei introducta. Eadem etiam cauſſa τῶν Παναθηναίων. Idem: Παναθήναια Ἀθηναῖοι ἑορτὴν ἄγουσι τὴν ὑπὸ Θησέως γενομένην συνοικισμῶν, πρῶτον ὑπὸ Ἐρεχθέως καὶ Ἡφαίστου τὴν Ἀθηνᾶς, ὕστερον ὑπὸ Θησέως συναγαγόντος τοὺς δήμους εἰς ἄστυ. Pauſanias Arcadicis: Παναθήναια δὲ καλοῦσιν Ἀθηναῖοι, ὅτι ὑπὸ Θησέως συνελεγμένων εἰς μίαν ἁπάντων πόλιν. Itaque non mirandum, quod ſcribit Diodorus, Androgeon Minois filium Athenas veniſſe regnante Ægeo, συντελεσμένων τὰ Παναθηναίων, quum à Pandione antea inſtituta ob Atticos ex diverſis locis in unam urbem collectos, à Theſeo ex eadem cauſſa inſtaurata fuerint. Item Apollodorus de Ægeo: αὐτὸς δὲ ἦκεν εἰς Ἀθήνας, καὶ τὸν τῶν Παναθηναίων ἀγῶνα ἐπετέλει. ἐν ᾧ ὁ Μίνωος παῖς Ἀνδρόγεως ἐνίκησε πάντας. Ex his diſcimus idem ſolenne fuiſſe Θησεῖα, Μετοίκια, Παναθήναια, eaque XVI die Hecatombæonis inſtaurari ſolita, quinto quoque anno, plenilunio, omnium Olympiadum anno tertio. idque inſtitutum numero MCCCCLIII, ut ſuo loco diximus, quum antea quotannis celebrarentur. Vide igitur quæ ad numerum MCCCCLII notamus.

Ibid. *ignominioſe ejectus eſt per ſigna teſtarum.*] Ita vertit τὸν ὀστρακισμόν. De hac autem re Scholia Pluti: μὴ τὸ χαρίσασθαι τὴν δημοκρατίαν τοῖς Ἀθηναίοις τὸν Θησέα, Λύκων τὸν συκοφαντήσαντα ἐπέτρεψεν ὀστρακισθῆναι τὸν ἥρωα. Alibi non memini legere.

„ Ibid. *per ſignatestarum.*] Cornel. Nepos in Theſ„miſtocle vocat ſuffragia teſtarum, *Miltiades teſtarum* „*ſuffragiis è civitate ejectus.* In Ariſtide: *collabefactus* „*teſtula illa exilio decem annorum multatus eſt.*

Ibid. *eandem legem primus ipſe conſtituens.*] Theſeum auctorem ὀστρακισμοῦ fuiſſe nuſquam legi, qui meminerit: imo contra ſero tandem ab Athenenſibus inſtitutum non diu obtinuiſſe. Auctoris nomen in controverſo eſt. Ælianus Cliſthenem dicit, lib. XIII, cap. XXIV, Ποικίλης. Κλεισθένης ὁ Ἀθηναῖος τὸ δεῖν ὀστρακίζεσθαι πρῶτος εἰσηγησάμενος αὐτὸς ἔτυχε καὶ καταδίκης πρῶτος. Achilleus Photio 252: ὁ τὸν ὀστρακισμὸν ὑπενοήσας Ἀθήνησιν Ἀχιλλεὺς καλεῖτο υἱὸς Λύσωνος. De tempore Diodorus lib. XI. 270. τὸ ὀστρακισμὸν ἐπαγαγόντες αὐτῷ, ὃς ἐνομοθετήθη μὲν ἐν τοῖς Ἀθήναις μὴ τῶν καταλυσιτυράννων τῶν περὶ Πεισίστρατον. Cui conſentaneum quod ſcribit Harpocratio: Ἵππαρχος ὁ Πεισιστράτου. ἄλλος δέ ἐστιν Ἵππαρχος ὁ Χαρίνου, ὡς φησι Λυκοῦργος ἐν τῷ κατὰ Λεωκράτους. περὶ δὲ τούτου Ἀνδροτίων ἐν τῇ δευτέρᾳ φησὶν, ὅτι συγγενὴς μὲν ἦν Πεισιστράτου καὶ τυράννου, καὶ πρῶτος ὠστρακίσθη, καὶ περὶ τὸν ὀστρακισμὸν νόμον τόνδε πρῶτον ἔθηκε. Plane eodem tempore oſtraciſmum introductum ait, quo & Diodorus: neque „Himerio Sophiſtæ accedendum, qui à Solone ſanci„tum ſcribit apud Photium 578. Tantum abeſt τὸν Θησέα ὠστρακισθῆναι, ut tot ſæculis poſt ejus mortem ὀστρακισμὸς introductus fuerit, quo per decennium ii cogebantur abeſſe ab Urbe, quorum potentia & gratia, & opes ſuſpectæ erant, ſiquidem eos ſex millibus aut majore numero teſtularum damnari contigiſſet. Infra illum numerum damnati non cogebantur abire. Scholia Equitum Ariſtophanis: Ἀριθμηθέντων δὲ (τῶν ὀστράκων) ᾧ πλεῖστα γένοιτο, καὶ μὴ ἐλάττω ἑξακισχιλίων, τοῦτον ἔδει ἐν δέκα ἡμέραις μεταστῆναι τῆς πόλεως. εἰ δὲ μὴ γένοιτο ἑξακισχίλια, ἀμεθίστατο. Quæ verba conſulto poſui, ut confutaretur ſententia Iohan. Tzetzæ Grammatici, qui mille tantum teſtulis condemnari ſolitos ſcribit in verſibus Politicis pag. 255.

Εἰς ὄστρακον γὰρ γράφοντες τὸ ὄνομα ἐκείνου
Ἐρρίπτουν εἰς Κωλιάργους. τόπος δ' Ἀθήνας ἦτος,
Οὗ καὶ τοὺς νόθους ἔρριπτον τοῖς χρόνοις τοῖς ὕστεροις.
Ἐκεῖσε καὶ τὰ ὄστρακα ἀγορῶν ἐρρίπτων.
Ἂν δ' ἡμέρᾳ τῇ τακτῇ χίλια ἐφωρέθη,
Ἀσυμπαθῶς ἐξέλλετο πρὸς τὴν ὑπερορίαν.
Εἰ δ' ἦσαν ἀποδέοντα τὰ ὄστρακα χιλίων,
Ἐν τῇ πατρίδι μένων ἦν ἐπιτυχὼν συγγνώμης.

De millibus ergo teſtulis aut ſine auctore, aut non bono auctore dicit: ut de Cynoſarge, in quo vult eum actum celebrari ſolitū, quum certum ſit τὸ ὀστρακισμὸν ἐν τῇ ἀγορᾷ peragi ſolitum, &, ut Plutarchus in Ariſtide ſcribit; ἐν τόπῳ τινὶ τῆς ἀγορᾶς δρυφράκτοις περιφραγμένῳ, cui decem exitus eſſent, quod tot eſſent αἱ φυλαὶ, ut Scholiaſtes Ariſtophanis admonuit, cujuſmodi erant ſepta, quæ & ovilia, in campo Mar-“ tio, quibus ſe continebat populus, quum ſuffragia fer-“ re vellet.

DCCXCV. *Sicyoniorum Phaëſtus annos octo.*] In Excerptis Barbarolatinis ann. L. Apud Georgium ἔτη ι. Sed perperam ſcriptum eſt ibi Ἡφαίστου pro Φαίστου. Videtur etiam in hujus regis annis aliquid ſibi permiſiſſe Euſebius.

DCCCI. *Minos leges ac jura conſtituit.*] Hic locus verus Minois ſæculi videtur eſſe: & magis confirmat ſententiam noſtrā de initiis Ægei & Theſei nimis alte repetitis.

Ibid *Adraſtus.*] Virgil. VI. *Et Adraſti pallentis imago.*“ Servius: *Rex Sicyonis primo, poſt Argivorum, ſocer Tydei &*“ *Polynicis.* Apud Pauſaniam ante Janiſcum, quem Euſe-“ bius ridicule Inachon vocat, collocatur Adraſtus. Homerus facit regem primum Sicyonos, ſi Grammaticis credimus. καὶ Σικυῶν' ὅθ' ἄρ Ἄδρηστος πρῶτ' ἐμβασίλευσεν. Sed videndum, an ibi intelligendum ſit πρῶτα, ἀντὶ τοῦ πρότερον. Sicyone, ubi prius regnavit Adraſtus, quam ſcilicet Argis imperaret. De Adraſto, & quomodo propter filiam Polybi regis, quam duxerat uxorem, regnum aſſequutus ſit, vide omnino Scholia vetuſtiſſima in Pindarum, Nemeaco IX.

DCCCIII. *Ammenemes ann.* XXVI.] Africano ἔτη ε. Ut hic quoque videas libertatem Euſebii, ut leniore vocabulo appellem, quā quo dignus eſt, pro factis iſtis.

DCCCIV. *Philiſtus ſcribit à Zoro.*] Ita habent POST. At PR. Zioro. Græca Ἐζώρου. Appiano Ζῶρος, ut excuſi. οἰκισθὲν δὲ αὐτῆς ἐγένοντο Ζῶρός τε καὶ Καρχηδών, ὡς δὲ Ῥωμαῖοι, καὶ αὐτοὶ Καρχηδόνιοι νομίζουσι, Διδοῦς γυνὴ Τυρία. De Carthaginis conditu lege quæ in Appendice Operis de Emend. Temp. notavimus. Diverſe refertur tempus hujus urbis, propter diverſos conditores. Omnino prior ſedes fuit arx Βύρσα, quæ eorum lingua Βύρσα, בִּצְרָה Id ſignificat ἄκραν, arcem, ut revera erat. poſterior fuit, quam vocabant *Karthada*, id eſt Νεάπολιν apud Solinum. Et ſane partis illius urbis, quę Νεάπολις dicebatur, meminit Diodorus.

Dicta

„ Dicta est νεάπολις ad differentiam, τ῀ Καδμείας, „ quæ significat παλαίπολιν. Nam quemadmodum „ Tyrus, unde Carthaginienses oriundi, habebat „ παλαίτυρον: Ita Carthago παλαίπολιν. Hoc enim „ Καδμεία eorum lingua denotat קרמיא. Quod hic diximus, verissimum est. Non enim sumus, qui omnia ex Hebraismo deducunt, etiam idioma Indicum, *Brachmanas*, & alia ejusmodi putiditatis τῇ τύφῳ argumenta. Vix gustarunt Hebraismum, & præceptiones Grammaticas dictant. Ubi Lexica Hebraica non suppeditant, quod volunt, implorant opem Arabismi, quem non norunt. Nos igitur scimus Phœnices Chananæorum lingua locutos à principio, quę fuit mera Hebraica. Testantur id quum alia, tum reliquiæ Philonis Bybliensis, ad quas quidam nunc arrigunt aures, postquam viam ad fontem indicavimus in Appendice oneris de Emend. Temp. Qui negabit quod de Βύσσῳ & בצרה diximus, neque ullum gustum harum rerum habet, fruatur sua ἀλοκησιοφίᾳ, & per me insaniat, aut ringatur, licet. Ego hujusmodi capitibus non invideo, ut sua sine rivali ament. Nos scimus vera nos dixisse, & valde imperitum, ἄμουσον τῇ ἀμαθῇ esse, ad quem harũ rerum sensus non pervenerit. Si retinemus Ἔζωρος, ut est in Græcis, merum fuerit Tyrium & Chananæum nomen אזור *balteus militaris*. Sic unus ex Tyriorum Dynastis vocatus fuit Bad-Ezor. Καρχηδὼν autem est plane כר כירון *miles* aut *centurio clipeatus*, vel *hastatus*. Nam de Neapoli, & Karchada minus versimile.

Ibid. *Carthaginem conditam.*] Appianus: Καρχηδόνα τὴν ἐν Λιβύῃ Φοίνικες ᾠκισαν ἔτεσι πεντήκοντα πρεσβυτέραν Ἰλίου. Ergo numero DCCLXXXV. Postea addit à Zoro & Carchedone conditam, ut habes supra.

DCCCVII. *Sicyoniorum Polyphides.*] Hujus non meminit Pausanias, sed Tzetzes:

Τὸν δ' Ἀγαμέμνονα τροφὸς μὴ δ῀ Μενελάου
ἄγαγε πρὸς Πολυφείδεα κρατερὸν Σικυῶν δ῀.

quod nescio unde habeat, quum illi auctores, qui extant, Polyphidis hujus non meminerint. Præterea tempus non convenit. Longe enim posterior hoc Polyphide fuit Agamemnon.

DCCCX. *Hercules agonem Olympicum.*] De hoc vide, quæ in Canonibus Isagogicis notavimus.

Ibid. *à quo, usque ad primam Olympiadem, supputantur anni* CCCCXXX.] Quinque annis plus dicit. Hoc enim congruit numero DCCCXV, ad quem, ab Olympiis primis Pelopis, anni sunt CXIV, hoc est Cycli Lunares sex. Rursus ab illo, quod in honorem ejusdem Pelopis, instauravit Atreus filius, anni XIX, id est Cyclus unus. Itaque hinc colligimus ipsos Græcos tunc celebrasse Olympia, quotiescunque novilunium incidebat in IX Iulii. Et sane à Pelope, usque ad multos annos infra Herculem, novilunium competebat in eam diem, quotiescunque numerus aureus erat XVI. Tunc enim epacta erat XVII, quæ congruit diei IX. Iulii. Sane hæ non sunt epulæ plebeiorum ingeniorum, & horum, qui hodie miseras chartas disperdunt fanaticis suis Chronographiis. Hæ igitur periochæ de Olympiis Pelopis, Atrei, & Herculis, quia characterem cælestem habent, utpote novilunia, non sinunt nos dubitare quibus temporibus Pelops, Atreus, & Hercules fuerunt, quum tantam scriptorum de hac re inconstantiam passim in hoc Canone Eusebiano videamus. Apud Clementẽ vero legimus à bello Thebano, ἀπὸ τ῀ Ὀλυμπιακὸν ἀγῶνα, ὃν Ἡρακλῆς ἔθηκεν ἀπὸ Πέλοπι, ἔτη τρία. ita ut bellum Thebanum congruat numero Eusebiano DCCCXII. Itaque error est in optimo Chronico apud eundem Clementem. ex cujus rationibus Agon Olympicus Herculis congruit numero DCCC. Nam XV. annis minus dicit. Porro apud Georgium legimus: ἐν Ὀλυμπίᾳ πρῶτον ὑφ' Ἡρακλέους ἀγῶνα δὸπ δ῀ πρώτου ἔτους Σαμψῶν ἀριθμῶν διρήσεις ἔτη ϡλ, ἕως πρώτης Ὀλυμπιάδ῀. Habebat hunc locum in animo.

Ibid. *Sub Tantane rege Assyriorum Troja capta est.*] Diodorus: Τεύταμος γὰρ βασιλεύσ῀ τ῀ Ἀσίας, ὃς ἰῶ ἐκτὸς ἀπὸ Νίνου τ῀ Σεμιράμιδ῀, φασὶ τὸς μετ' Ἀγαμέμνον῀ Ἕλληνας ἐπὶ Τροίαν στρατεῦσαι. Sed timide hoc dixit Diodorus, ut ex sequentibus apparet. Alios enim hoc scribere dicit. Nam alioquin falsum est regnum Teutanis Assyrii in Trojana tempora incidisse. Obiit enim Teutanes annis CCV ante excidium Trojanum, annis CCXV ante conjurationem Græciæ in Aulide. Quod autem XXV regem facit, quem Africanus XXVI à Nino, caussa est, quod Africanus XLI Reges recte protulit, Diodorus XXXV tantum. Itaque Diodorus minus sex ponit, quam Africanus: quos quidem sex ante Teutamum jam ablatos esse à Diodoro hinc colligimus: nisi codex Diodori mendosus est: quod non dubitamus. Sic ibidem τριάκοντα βασιλεῖς mendose excusum pro τριάκοντα πέντε. At Eusebius ex XL. à Nino, quos memorat Africanus, IV sustulit post Teutamum, ut Teutami regis regnum in Trojana tempora incideret.

Ibid. *Bellum Amazonum contra Thebas.*] Historia docet, & Græca Eusebiana non κ῀ Θηβῶν, ut legebat Hieronymus, sed κατ' Ἀθηνῶν, legendum esse. Sic vetustissimus Criticus Dionysius Phaselites in Pindarici Pythico II pro λιπαρᾶν ἀπὸ Θηβῶν legebat λιπαρᾶν ἀπ' Ἀθηνῶν. & proclivis lapsus est, ut apud Palæphatum: Κάδμ῀ ἔχων γυναῖκα Ἀμαζονίδα, ᾗ ὄνομα Σφίγξ, ἦλθεν εἰς Ἀθήνας. Legendum enim Θήβας.

DCCCXIII. *Minos in Sicilia adversum Dædalum arma corripiens à filiabus Cocali occiditur.*] Tzetzes de Dædalo:

Τ῀τον καὶ Μίνως ἐκζητῶν ἦλθεν ἐς Σικελίαν,
Ὑπὸ τ῀ θυγατέρων δὲ θνήσκει τ῀ δ῀ Κωκάλου
Ζέμα θερμὸν πρεῖχυθεὶς, καὶ πρόβατίκα ψύξας.

Contigit hoc in urbe Cocali Regia, cui nomen erat Camicos: & sic scribe in Tzetze:

Ὁ Δαίδαλ῀ δ' εἰς Κάμικον σώζεται Σικελίας.

Nam κάμινον, & fornacem somniavit interpres. Vide Pausaniam, Aristotel. lib. Polit. secundo, cap. octavo, Scholia quarta Nemeaci Pindari, Ovidium Metamorph. VIII.

DCCCXVI. *Atreus Argis regnat.*] Atreo & Thyesti assignat Eusebius annos LXV. quibus subjungit Agamemnonem, omisso patre Agamemnonis Plisthene, propterea quod multi Agamemnonem & Menelaum Atrei filios faciunt, qui revera erant Plisthenis filii, Atrei nepotes. Itaque ex illis LXV annis pars attribuenda Plistheni: nisi dicamus Plisthenem ante Atreum obiisse.

Ibid. *Phædra Hippolytum amat.*] Profecto sub Theseo hoc contigit, utpote adhuc Athenis regnante. Est anachronismus non ferendus.

DCCCXX. *Iephthe in libro Iudicum.* Iudic XI, 26 De hoc

loco Eusebii Georgius: ὁ Ιεφθαὲ τὰ ἀπὸ Μωσέως, ἕως αὐτῦ, τ λέγεσθαι τῇ βίβλῳ τ Κριτῶν, δηλονότι τ τ ἀλλοφύλων ἐπικρατήσεως. οὕτω γὰρ χρὴ νοεῖν, καὶ ὐχ ὡς Ευσέβιος συναριθμῶν τοῖς τ Κριτῶν χρόνοις οὗ τ ἀλλοφύλων, καὶ μὴ λογιζόμενος αὐτὸς ἰδίως ἑκάστος, ὡς ἡ γραφή. μετὰ δὲ τὸν Αυδὼν πλὴν τῶν ἀλλόφυλοι Φιλισταῖοι ἐκράτησαν τῦ Ισραὴλ ἔτη μ. Sed quod putat illos CCC annos ab eo tempore, quo Allophyli Israëlitas oppresserunt, præterquam, quod non multum promovet ejus rationes, est anile delirium, quod liber Iudicum manifesto confutat.

„ Ibid. *ab ætate Mosis.*] τὰ ἀπὸ Μωσέως. Obscure „ dictum ab Eusebio, obscurius redditum ab Hiero- „ nymo.

DCCCXXII. *interfectorum posteri.*] Epigoni est omnis posteritas. Sed κατ' ἐξοχὴν ita vocantur posteri eorum, qui ad Thebas occubuerunt; ut nemo, qui vel minimum Græcis imbutus fuerit, ignorat. Numero DCCLXXXIII notatur ἡ στρατεία τῶν ἐπὶ ὑπὸ Θήβας. Hic vero τ Επιγόνων στρατεία numero DCCCXXII. Intervallum XXXIX anni. Atqui decem anni duntaxat intercedunt inter cladem τ ἐπὶ ὑπὸ Θήβας, & expeditionem τ Επιγόνων. Apollodorus: μετὰ δὲ ἔτη δέκα οἱ τ ἀπολομένων παῖδες κληθέντες Επίγονοι στρατεύειν ὑπὸ Θήβας προῃρῦντο τὸν τ πατέρων θάνατον τιμωρήσασθαι βουλόμενοι. Quare in hoc intervallo viginti novem annis plus dicit. Sed Græca mutilavit Georgius; quæ integra ad verbum extant in iis, quæ ex Apollodoro adduximus, unde Eusebius ad verbum exscripserat: οἱ τ ἀπολομένων παῖδες κληθέντες Επίγονοι στρατεύσιν ὑπὸ Θήβας. Ita Apollodorus: ita etiam totidem verbis Hieronymus, & ita Græca supplenda.

DCCCXXV. *Hercules in morbum.*] τὸν ἡρακλέους ἀποθέωσιν Vellejus Paterculus ait contigisse annis CXX ante Heraclidarum reditum. Hoc est XL annis ante Ilii eversionem, numero DCCXCV. Quod falsum convincit numerus DCCCXV, quo agon Olympiacus ab Hercule est instauratus.

„ Ibid. *se jecit in flammas.*] Unde locus dictus Πρήστιον. „ auctor Scholiastes Thebaidos Statii.

Ibidem *Esebon.*] Qui factum sit, ut Esebon dicatur, „ qui Αβαισὰν in Græcis Bibliis emendatis, in aliis „ Εβεσὰν dicitur, caussam nescio. Omnes codices tam scripti, quam editi habent, *Esebon.* Marianus quoque & Nicephorus Εσεβών. ut omnes ab Eusebio hoc nomen accepisse videantur. In Clemente Alexandrino „ vitiose editum est Αβαισὰν. Hebraice אִבְצָן. Ibetzan. „ Si in Hebraico legeretur אֶבְצָן, non אִבְצָן: tunc rectum „ esset ἐσεβών. quomodo extat apud Theophilum in „ Autolycum lib. III. ut hujus depravationis auctor „ Eusebius non fuerit, sed quædam exemplaria ita ha- „ buerint. In X. προπαρ. ἐσεβών, non Αβαισὰν, ab ipso „ Eusebio dicitur.

DCCCXXIX. *Thuores ann.* VII.] Africanus ἔτη ϛ. Propter hunc Thuorem, regum, annorum, & Dynastiarum ipsarum interpolatio commissa ab Eusebio, ut hunc regem cum temporibus Trojanis compararet. Neque vidit quantam absurditatem incurrit, quum ultimum annum hujus regis claudit cum excidio Ilii, ut præcise ibi eum statuat desiisse in humanis esse, ubi & Ilium quoque desiit esse. Atqui superfuisse Ilio Polybum, quem Thuorim esse volunt, testis Homerus ipse, qui Menelaum ab eo exceptum, & muneribus donatum canit. Alioquin bene conveniebat huic regi esse eum, quem Polybum Homerus vocat, quandoquidem eum regnasse Thebis Ægyptiis dicit, & ipse Thuoris quoque est ultimus hujus Dynastiæ, quæ Thebanorum sive Diospolitarum fuit. Sed quum sex duntaxat anni ab Africano illi attribuantur, commentum non procedit. Nam ab initio hujus regis, ad excidium Ilii, anni sunt XXXIII. Quod si XXXV, aut XXXVI anni illi assignati fuissent, nihil erat, quod huic argumento opponi posset.

DCCCXXXII. *Iudex Aelon rexit populum ann.* X. *qui non habetur apud* LXX.] Quam vere hunc Iudicem apud LXX Seniores extare neget Eusebius, ipsos LXX judices fero. καὶ ἔκρινε μετ' αὐτὸν τὸν Ισραὴλ Αιλὼν ὁ Ζαβουλωνίτης δέκα ἔτη. Hoccine est non extare, quod optima fide conceptum est? Sed Eusebius solennia facit. Quid dicemus de doctissimo sui ævi Beda, apud quem ita legitur: *Achialem Zabulonites annis* X. *Hic cum annis decem suis in* LXX *Interpretibus non habetur: pro quorum damno supplendo Eusebius Iosuæ filio Nun, Samueli, & Sauli, quorum annos Scriptura non dicit, plures annos, quam in Iosepho legebat, annotavit, quatenus ab egressu Israel ex Aegypto, usque ad ædificationem templi* CCCCLXXX *annorum summam, quam Scriptura prædicat, haberet.* An dicemus Iudicum codicem Græcum, quem hodie habemus, non esse ex LXX Seniorum interpretatione? Certe Clemens alio ordine Iudices hos posteriores recensct: Ιεφθαὲ Γαλααδίτης ἐκ φυλῆς Μανασσῆ ἔτη ἓξ. Αβαμὼν ὁ ἐκ Βηθλεὲμ φυλῆς Ιούδα, ἔτη ἑπτά. Εβρὼν ὁ Ζαβουλωνίτης ἔτη ὀκτώ. Αιγλὼν Εφραϊμίτης ἔτη ὀκτώ. φιλισταῖμ ἔτη τεσσαράκοντα. Qui vocatur Elon Zabulonites, ipsi est Εβρὼν, cui octo tantum annos tribuit. Sed est error librarii. Nã pro Εβρὼν, legendum Εβδὼν. Et pro Εφραϊμίτης, reponendum Φαρθαμίτης. χιασμὸς enim commissus. Et cognomentum sive nomen gentilitium alterius alteri restituendum. Scripsit igitur Clemens: Αιγλὼν ὁ Ζαβουλωνίτης ἔτη ι. Εβδὼν ὁ Παρθαμίτης ἔτη ὀκτώ. Nullum alium igitur Iudicum librum, præter hunc Græcum, quo hodie utimur, in veteri Ecclesia fuisse, vel unus Theodoritus idoneus testis erit, qui non alium agnoscit, quam hunc. quin etiam eo vetustiores Patres non alium habuisse manifesto deprehenditur. Quare trajectio illa apud Clementem, librariorum est menda. Quid autem habebat in animo „ Eusebius quum hæc scriberet? Nã lib. X. προπαρασκ. „ diserte meminit ipsius Αιγλών. Εσεβὼν ἔτη ζ. Αι- „ γλὼν ἔτη ι. Λαβδὼν η. Αβαισὰν autem non extare in illo libro, aut μνημονικὸν Eusebii σφάλμα est, aut tale παρεγχείρημα, quale quum dicit in libro LXX Seniorum XII annos attribui Regi Iudæ Ammoni filio Iosiæ, in Hebraico autem II tantum. Hæc suo loco animadvertentur. Intera sciamus non audiendum esse Eusebium, qui Ailon negat in Græcis LXX seniorum exemplaribus extare. & magis mirandum, quod Bedæ summo & diligentissimo Scriptori idem persuaserit: qui non solum hac in re Eusebium sequitur, sed & *Labdon* dixit pro *Abdon*, ut Eusebius, & tamen *Abesan*, non *Esbon*, Eusebium sequutus posuit.

DCCCXXXIII. *Hebræorum Labdon.*] Λαβδὼν etiam habet Chronicon Casaubonianum. Augustinus XVIII. XIX. Nicephorus Λαμβδών. quum tamen in editione LXX interpretum sit recte Αβδών. Quare Eusebius est auctor harum deformationum: quem sequitur fere semper Nicephorus, & Chronicon Casaub. in quo etiam Εσεβών, ut apud Eusebium, & Nicephorum legitur. Sed Africanus habebat recte Αβδών, non Αυδών. Georgius: Αυδὼν Κρητὴς ἔκρινεν τ Ισραὴλ ἔτη η. Αφρικανὸς ἔτη κ, ὁ καλῶς.

Ibid. *Memnon & Amazones Priamo.*] Duæ expeditiones Amazonum in Troada regnante Priamo. In

priore

priore bellum intulerunt Priamo, in altera illi ſuppetias venerunt. Prioris mentio Ιλιάδ. Γ. ἤμαλι τῷ, ὅτε ἦλθον Ἀμαζόνες ἀνδιάνειραι. In eo bello Μυσίνα Ἀμαζὼν occubuit, ὅτε κῦ τ' Τροίας ἐς χάτθυσεν, ait vetuſtiſſ. Scholiaſtes. Alterius expeditionis meminerunt multi: Virgil. primo Æneidos: Juſtinus lib. ſecundo: Quintus Smyrnæus lib. primo.

Ibid. *Memnon.*] Hunc Trojam veniſſe negat Philoſtratus lib. VI. Περὶ δὲ ξ Μέμνονος παῖδε ἀναχράφῃ Δάμις, Ηᾶς μὲν παῖδα γενέσθαι αὐτὸν, ἀποθανεῖν δὲ οὐκ ἐν Τροίᾳ, ὅτι μήθ' ἀφικέσθαι ἐς Τροίαν. vide reliqua.

DCCCXXXV. *Mopſus regnavit in Cilicia.*] Fortaſſe aliquot annis poſt Troica hoc contigerit. Nam poſt Trojæ excidium Calchas convenit cum Colophone ad Clarium oraculum, non in Cilicia. Itaque poſt hæc tempora Cilicia potitus videtur.

Ibid. *à quo Mopſicrene, & Mopſiſtia.*] Epigrammation:

Μόψε τλιὸδ' ἐσυρᾶς κλεινὸν πόλιν, ἣν πόλε μάνλι
Δείματο, τῷ πλαμῷ κάλλος ὑπερκρεμάσας.

Intelligit τῷ πλαμῷ Πυράμῳ ὑπικειμένῳ fuiſſe.

Ibid. *Thuores Rex Aegypti ab Homero Polybus vocatur, maritus Alcandræ.*]

Φυλὼ δ' ὀργύρεον πέλαρον φέρε, τόν οἱ ἔδωκε
Αλκάνδρα Πολύβοιο δάμαρ, ὃς ἔναι' ἐνὶ Θήβῃς
Αἰγυπτίαις — ὀδυσ. Δ.

Tempora conveniebant, ſi pluſquam XXXIV anni illi aſſignati fuiſſent. Euſebius affectavit VII annos illi attribuere, ut præciſe eodem tempore moreretur, quo Ilii excidium contingeret, & mortuus Menelaum poſt longam jactationem maris hoſpitio exciperet. Sed omiſſis hallucinationibus aliorum, ſi ullus rex Thebanorum in Ægypto Menelaum ex Ilii clade reducem hoſpitio excepit, is fuerit primus rex ſequentis Dynaſtiæ XX, ſiquidem ille rex pluſquam XXVII annos regnaverit. Nam Africanus, & eum ſequutus Euſebius nomina, & annos κατὰ πλάτος non appoſuerunt, ſed κάθ' ὁμάδα.

Ibid. *Meneſtheus moritur in Melo.*] Ultimo anno Meneſthei & primo Demophoontis captum Ilion ſcribit doctiſſimus Clemens Alexandrinus. Hic vero reducem ex clade Ilii Meneſthea in Melo obiiſſe. Contra in Scholiis Lycophronis 130 legimus ita: Μενεσθεὺς εἰς Μῆλον ἐλθὼν βασιλεύει, τὸ ἐκεῖ βαζιλέως Πολυάνακ[τος] τελευτήσαν[τος]. Quod ridiculum. Quomodo enim ſpreto regno ſuo Atticæ alienum & nihil ad ſe pertinens prætuliſſet?

Ibid. *Colligitur omne tempus ſecundum Aſſyrios.*] Contigit hic caſus Aſſyriorum anno MCLXXV à Belo, MCXX à Nino. Prochroniſmus eſt Euſebio annorum CC LXXXV propter temeratam ab eo, &, ut Georgius loquitur, ψευσθεῖσαν regum Aſſyriorum Chronologiam.

Ibid. *ſecundum Hebræos, à primo anno nativitatis Abrahæ.*] A nato Abraham, ad Ilii excidium, ſunt anni DCCCXX. Quindecim anni ſunt μεταχρονισμῷ, de quibus toties monuimus. Memineris hæc diſtinguere, ut ſupra docuimus. In intervallis Scripturæ Euſebius peccat προχρονισμῷ XV annorum: in intervallis hiſtoriæ exoticæ, ſi comparentur cum intervallis ſcripturæ, peccat μεταχρονισμῷ totidem annorum. Re vera enim Abraham natus eſt numero XVI, non primo. Exodus contigit numero DXX, non DV. conditus Templi numero DCCCCXCIX, non DCCCCLXXXIV. Contra evenire neceſſe eſt, ſi ab Abraham nato, ad caſum Trojæ, aut ad primam Olympiadem intervalla putentur. Tunc enim reperies illos XV annos eſſe μεταχρονισμὸν, non προχρονισμόν. Sic à nato anno Abraham, ad excidium Trojæ, putat annos DCCCCX ſecundum rationes ſuas. Sed quia eſt μεταχρονισμὸς XV annorum, à nato Abraham, ad excidium Ilii, fuerint anni CCCXCV duntaxat. Denique in numero Euſebiano à primo anno ipſius numeri, ad aliud intervallum ſcripturæ, eſt προχρονισμὸς XV annorum. Contra à primo anno ipſius numeri, ad aliquod intervallum exoticæ hiſtoriæ, eſt μεταχρονισμὸς totidem annorum. Sed à conditu Templi Salomonici incipit variare numerus, ut ſuo loco diſputabitur.

Ibid. *à nativitate vero Moſi.*] Jam diximus. anni illi peccant μεταχρονισμῷ comparati cum intervallo exoticæ hiſtoricæ.

Ibid. *ad vigeſimum annum Meneſthei, cujus Homerus meminit.*] In Bœotia:

Τῶν δ' αὖ ἠγεμόνευ υἱὸς Πετεῶο Μενεσθεύς.

Ibid. *à captivitate Trojæ, uſque ad primam Olympiadem, ſiunt anni numero quadringenti* VI.] Uno anno minus dicit. Nam ſunt anni CCCCVII. Itaque excidium Trojæ contigit anno Euſebiano DCCCXXXIV, non autem DCCCXXXV. Ratio petenda eſt ex cauſſis Tetraëteridon Atticæ, quarum indicio Ephorus, & poſt eum Dionyſius Halicarnaſſenſis caſum Ilii divinitus eruerunt, quum à XXIII Thargelionis, ad κέντρον θερμὸν, eſſent XVII πεντηκοντάμεραι. Ex quo conſequens eſt hunc caſum congruere anno undecimo periodi Atticæ, 3531 periodi Julianæ: de quibus ſi deducantur per perpetuam regulam, 2697, remanebit epocha Ilii capti in numero Euſebiano DCCCCXXXIV. Itaque uno anno plus dicit. Unde conſequens eſt, ut anno minus ſit intervallum, ad primam Olympiadem. de variis ſententiis ſuper menſe, aut anni tempore, quo Troja capta fuit, vide τὴν σωαγωγὴν in hiſtoria Ἀεθὼν Judicis. Æſchylus vult captum Ilium κῦ τὴν Πλειάδος δύσιν.

— ἀπιδηφόρος λεὼς
Πήδημ' ὄρσεν ἀμφὶ Πλειάδος δύσιν.

DCCCXXXVI. *de tertio tomo Manetho.*] Ita etiam Græca Euſebiana libri prioris habent, & Græca Africani. Unde colligimus tribus tomis Dynaſtias Ægyptiorum à Manetho Sacerdote Ægyptio explicatas fuiſſe. De quo in Canonibus Iſagogicis.

Ibid. *Aegyptiorum* XX *Dynaſtia Diopolitanorum. ann.* CLXXVIII.] Africanus ἔτη ρχε. Euſebius annos LIII de ſuo largitur, ut Waphris tempora cum excidio Ieroſolymitano competerent.

DCCCXXXIX. *ſive, ut quidam volunt, poſt annos* VIII, *regnavit Aeneas.*] In illis, qui VIII anno poſt caſum Ilii Æneam in Italiam veniſſe ſcripſerunt, Virgilius cenſetur:

— *nam te jam ſeptima portat*
Omnibus errantem terris & fluctibus æſtas.

DCCCXL. *Lydi mare obtinuerunt.*] Tempus addunt Græca: Λυδοὶ, οἱ καὶ Μαίονες, ἐθαλασσοκράτησαν ἔτη ϛβ. Quæ autem toties in hoc Chronico de illis referuntur, qui mare obtinuerunt, ſciendum eſt omnia a Caſtore Rhodio deſumpta eſſe, qui inter alia περὶ θαλασσοκρατόντων ſcripſit. Vide Suidam.

Ibid. *qui computantur temporibus Iudicum poſteriorum.*] Ex Græcis debebant amplius hæc addi: *temporibus Sampſon & Iudicum poſteriorum.* Georgius: Εὐσέβιος ὁ Παμφίλε τὰ μ ἔτη ταῦτα τ ἀλλοφύλων τοῖς τοῦ

Σαμψῶν & συναριθμεῖ ἀλίγως, ἢ τ μέτ' αὐτὸν Κριτῶν ἔτεσι, μὴ τοιχειώσας αὐτὸ ἐν τῷ Κανόνι αὐτ, μηδὲ τ λοιπῶν ἀλλοφύλων, κατά Ἶνα, φησὶν, Ἑβραίων τ ᾠδάδοσιν. τ φανῶς δὲ, ὡς ἢ ἐν ἄλλοις, ἀντικεῖ τῇ γραφῇ.

DCCCXLIII. *Assyriorum Teutæus* XX.] Africano μδ. Quatuor annos igitur expunxit noster.

Ibid. *Ascanius Æneæ filius Albam urbem condidit.*] Æneas ultimo tempore regni sui Lavinium condidit. Trigesimo anno post conditum Lavinii Ascanius condidit Albam longam, auctore Dionysio. Itaque tempus Albæ conditæ competebat numero DCCCLXXI. Triginta enim illi anni significati sunt per triginta fœtus scrophæ albæ, ut omnes sciunt. quos fœtus non ad annorum, sed ad turrium numerum retulit Lycophron:

Κτίσῃ ἣ χώραν ἐν τόποις Βορειγίνων
Ὑπὲρ Λατίνας Δαυνίας τ' ὠκισμένῃ
Πύργοις τριάκοντ' ἀζαριθμήσας γονὰς
Συὸς κελαινῆς, ἣν ἀπ' Ἰδαίων λόφων
Καὶ Δαρδανείων ἐκ τόπων ναυσθλώσει
Ἰσαριθμίων θρέπτειραν ἐν τόκοις κάπρων.

Sed tam condonandum hoc homini Græco, Romanorum Originum ignaro, quam illi auctori, quisquis is fuit, qui Eusebio persuasit Ascanium initio regni sui condidisse Albam, quum eam condiderit postquam novercale Lavinium reliquisset.

DCCCXLIV. *Ea, quæ de Vlysse.*] Hic Græca mutila sunt: quæ, ut periocha hæc illustretur, ita, ut videntur concepta fuisse, apponam. Τὰ περὶ Ὀδυσσέως μυθολόγημα, πῶς τριήρη τὴν Τυρρηνῶν Σκύλλαν διέφυγε τοὺ ξένους συλᾶν ἐωθυῖαν. *Ea, quæ de Vlysse fabulæ narrant, quomodo Scyllam Tyrrhenorum triremem, quæ hospites spoliare solebat, effugerit.* Tyrrheni Troicis temporibus piraticam exercebant, myoparonibus, & triremibus suis mare & oram maritimam infestantes: quarum triremium una nomine Scylla ut reliquas vincebat celeritate, ita supra omnes mercatoriis navigiis insidiabatur. Eam triremem, ut ait Palæphatus, Ulysses & celeritate navis suæ, & secundo vento usus feliciter effugit.

Ibid. *trieri Tyrrhenorum Scyllam fugerit.*] Ita habent omnes codices scripti. Editi *triremi.* quod idem est. Hieronymus vocem Græcam retinuit. sed quum τριήρῃ pro τριήρη legit, totam sententiam Eusebii dissimulavit. Nam Eusebius dicit Ulyssem effugisse Tyrrhenorum trierem piraticam, quæ vocabatur Scylla: Hieronymus verò Ulyssem effugisse Scyllam monstrum marinum trieri suæ, sive navi, qua vehebatur. Soli Palæphato, unde hæc hausit Eusebius horum explicationem acceptam ferre debemus.

Ibid. *trieri.*] τριήρῃ. At τριήρη legere, & Trierem vertere debebat. Inde tenebræ obortæ huic loco. Palæphatus: ἣν δὲ ναῦς τριήρης παχεῖα τότε ὄνομα Σκύλλα.

Ibid. *Spoliare hospites solitam.*] Quamvis hoc nihil deterit de sententia, tamen non ita concepit illud Palæphatus: αὕτη ἡ τριήρης τὰ λοιπὰ τ πλοίων συλλαμβάνουσα πολλάκις ἁρπάζετο βρῶμα. *Ipsa navis alia navigia correpta devorabat*, id est spoliabat, perdebat.

Ibid. *Scribit Palæphatus incredibilium libro primo.*] Hic liber ἀπίστων Παλαιφάτου solus hodie superest de quinque. Virgilius in divino poëmatio Ciri, Palæphatum citat super eadem Scylla, sed ex alio libro, quam ex primo. Nam ait apud Palæphatum hanc Scyllam, *quod cupidos quæstu passim spoliaret amantes*, propterea in canes & monstra marina mutatam fuisse

Quæ mala multiplici juvenum quod septa caterva
Vixerat, atque animo meretrix jactata ferarum,
Infamem tali meritorum more fuisse
Docta Palæphatia testatur voce papyrus.

Duæ enim Scyllæ fuerunt. prior Tyrrhena, quam navem piraticam fuisse dixit libro primo: altera & ipsa Tyrrhena, quam, quod miseros amantes devorabat, id est quæstu spoliabat, ideo in canes mutatam fuisse fingi. quod quidem in alio de quinque libris prodiderat Palæphatus.

DCCCLIII. *Ascanius derelicto novercæ suæ Lavinio.*] Propterea novercale Lavinium dicitur Juvenali. *Atque novercali sedes prælata Lavino.* Hoc, ut supra diximus, contigit annis XXX post conditum Lavinium, circiter DCCCLXX numerum Virgil. lib. primo — AB SEDE LAVINI TRANSFERT. Servius: *Verum est. Vitans enim novercalem invidiam deseruit Lavinium (quod timore Ascanii Lavinia post Æneæ mortem ad Tirrum paternum pastorem gravida confugit ad silvas, ibique Silvium peperit) & Albam condidit ab omine porcæ albæ reperta, vel situ civitatis.* Græca vero horum non extant. Suspicor esse Hieronymi, qui ab excidio Trojæ in hoc Chronico se multa de historia Latina asperisse dicit.

DCCCLVIII. *balneas Byzantinorum.*] Hieronymi "sine dubio. Λουτρὸν τὸ λεγόμενον Ζεύξιππον in urbe Byzantina multi meminere. Zonaras vocat Λουτρὸν Σεβήρου. Cedrenus à Jove Ζεύξιππῳ, in cujus templo constructum fuit, appellatum vult. Meminerunt etiam Epigrammata Græca in Anthologia. Præter omnes luculente Petrus Gyllius Aquitanus, vir doctissimus libr. II. cap. VII Topographiæ Constantinopoleos. Ridiculum vero à rege Sicyoniorum balneas Severi dictas fuisse, quasi idem sit Sicyon, & Byzantium.

DCCCCLXI. *In Hebræorum libro inveniuntur* XL *anni.*] Georgius: ᾧ Ἀφεκανὸν Ἠλεὶ ἱερεὺς ἡγήσατο τοῦ Ἰσραὴλ ἔτη κ καὶ οὗ ο, καὶ δὲ τὸ Ἑβραϊκὸν, ᾧ ἢ Εὐσέβιος ἠθελόθησεν, ἔτη μ, ἢ ὄχ ὅτως ἐπαγγελόμενος.

Ibid. *Hebræi hunc credunt esse Phineem.*] Conjectura facta ex Judicum cap. XX. 28. Aliter Hieronymus Traditionibus Hebraicis super libris Regum: VENIT AUTEM VIR DEI AD ELI, 1 Samuel II, 27. Hieronymus: *Hunc virum Dei Iudæi Phinees dicunt. quem & Eliam autumant.* Ubi Solomo Scholiastes. *Quidam*, inquit, *dicunt, quod ipse est Elkana. Fortasse hic erat acceptus illis. Sed nusquam reperimus, quod prophetiam habuerit. Possumus dicere, quod fuerit Phinees secundum modum prophetarum, quæ memorantur in libro Iudicum.* Sane ab excessu Aaronis, cui successit Eleazar pater Phinees, anni sunt plus minus CCC. Judæi tamen dicunt, עֲלֵי הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל תַּחַת שֶׁבָּעַל פֶּה מְפֻנֶּחָם: Ἠλεὶ δὲ ἀρχιερεὺς κατηχηθεὶς τ Ἀβὰ σώματος νόμον ὑπὸ τ Φινεές. Non est autem idem cum Phinees 1 Chron. IX, 19. "qui erat tantum de familiis Levitarum. Quod si fuisset idem cum illo summo sacerdote, prodigiosa fuisset "ἢ ἄπιστος longævitas. "

Ibid. *Eli Sacerdos.*] Georgius: Τὰ κῆ Ἀφεκανὸν ἀπὸ Ἀδὰμ, ἕως πλεῖς τ Κριτῶν, ἢ ἀρχῆς Ἠλεὶ τ ἱερέως, Δ σ Ϛ β. κατὰ ἣ Εὐσέβιον τ Παμφίλ, Δμδ. κατὰ ἣ τὴν ἀκριβῆ ἢ εὐαγγελικὴν ᾠδάδοσιν, καὶ τόδε χρονογράφιον, Δτνβ.

DCCCLXII. *Hectoris filii.*] Non raro mirati sumus, quomodo Ilium Hectoridæ repetiverunt jam deletum & solo æquatum: quanquam Strabo scribit suo tempore Ilienses credidisse nunquam penitus deletum fuisse. Deinde qui sunt isti Antenoridæ præter posteritatem

ritatem Antenoris, qui Venetiis occupatis Patavium condidit? Denique quomodo Helenus potuit esse auctor hujus expeditionis, qui semper post excidium Trojæ in Epiro vixit, & Pyrrhi Neoptolemi liberorum tutor ibi fuit? Postremo quos Hectoridas hic intelligere debemus, omnibus liberis Hectoris, etiam puero Astyanacte, interfectis? Hæc profecto pugnant cum omni Troïcarū rerum memoria. Tamen unde hæc Eusebio? A supposititiis scriptoribus Dictye Crete, & Darete Phryge. Apud utrumq; reperies, Troja ab Antenore & Ænea prodita, regnum Trojæ à Græcis Antenori ultro oblatum. præterea Neoptolemum filios Hectoris Heleno concessisse: & alia, quæ huc faciunt: quæ inde petas licet. Apud Dionysium Halicarnassensem libro primo, Ascanius dicitur restituisse in paternum imperium τὸν Αἰνείδας ὑπὸ Νεοπτολέμου ἐξ Ἑλλάδος ἀφειμένους. Hoc habet aliquid commune cum historia hac, quam tangit Eusebius.

Ibid. *Heleno sibi subsidium ferente.*] Græca: Ἑλένου γνώμῃ. *Suasu Heleni, auctore Heleno:* quod posterioribus temporibus, senescente Latinitate, dictum *ex suggestu*, συμβαλλόντος Ἑλένου. alterum esset, βοηθοῦντος, συλλαμβανομένου.

DCCCLXVI. *Secundum quosdam Heraclidarum descensus.*] Ἡρακλειδῶν κάθοδος est Heraclidarum reditus in Peloponnesum. Sic κάθοδος εἰς τὴν πατρίδα est reditus, non descensus in patriam. Semper Hieronymus κάθοδον descensum vertit, quia & ea quoque ejus verbi notio est: ut in optimo Chronologo apud Clementem Αἰνείου κάθοδος, appulsus Æneæ in Laurentum litus. Heraclidæ, mortuo Eurystheo, à quo Peloponneso pulsi fuerant, aliquoties reditum tentarunt frustra: primo, Hyllo Herculis filio eorum duce singulari certamine interfecto ab Echemo Arcadum Dynasta. Secundo idem tentantibus male cessit. Tertio voti compotes facti sunt Tisameno in Peloponneso rerum potiente. Tunc Cresphontes Messenen sorte obtinet, pulsis inde Nelei posteris: Temenos frater ejus Argos occupat. Filii gemini Aristodemi fratris amborum Eurysthenes, & Procles Sparta potiuntur: à quibus duplex familia regia apud Spartanos propagata. Duo conatus primi irriti τῆς καθόδου Ἡρακλειδῶν in caussa fuerunt, ut veteres scriptores reditum Heraclidarum in diversa tempora conjiciant: quum certum sit octoginta post Ilii excidium annis eos patriæ restitutos, imperium Peloponnesi obtinuisse, Tisameno, ut dixi, illis regionibus imperante. Aristomachus vero trium illorum fratrum Cresphontis, Temeni, Aristodemi pater erat, quartus ab Hercule, Cleodæi filius, Hylli nepos, Herculis pronepos. Itaque illi tres fratres quinti erant ab Hercule. Historia ita breviter conjici potest; Interfecto ab Heraclidis Eurystheo, & Mycenis ab Atreo occupatis, Heraclidæ bello patriam repetere decreverunt. quibus quum Atreus obviam cum ingenti exercitu iret, Hyllus quemlibet ex hostibus ad singulare certamen provocavit, ea conditione proposita, ut si Hyllus vinceret, Heraclidæ in patriam redirent, atque Eurysthei regnum, quod Atreus invaserat, obtinerent. Sin autem, ut post quinquaginta annos redirent. Hoc contigit XXX annis post Ilii excidium. Victo Hyllo Heraclidæ redierunt Tricorinthum numero Eusebiano DCCCLXV, quod apprime quadrat rationibus Eusebii. Vide omnino Diodorum libro IV, 181, 182. sine quo hæc capere non potes.

Ibid. *Heraclidarum descensus.*] Quando Hyllus interfectus est ex provocatione certaminis, triginta annis post Ilii eversionem. Diodor. Eusebius libro priore: κάθοδος Ὕλλου τοῦ πρεσβυτέρου παιδὸς Ἡρακλέους ἡγεμόνος τῆς κατὰ Πελοποννησίων μάχης, ἣν τις ἐπεκράτησεν ἱκανοῖς ἔτεσι μεταξὺ Πελοποννησίων καὶ Ἡρακλειδῶν.

DCCCLXVII. *Ascanius Iulium.*] Silvium Posthumum Ascanii fratrem Julio Ascanii filio in regno prælatum fuisse scribit Dionysius. Servius vero, Ascanium, quod sine liberis esset, fratrem suum, quum moreretur, regni successorem reliquisse.

DCCCLXX. *Amazones Ephesi templum incenderunt.*] Clemens Protreptico: Τοῦτο τὸ πῦρ καὶ τὸ ἐν Ἄργει νεὼν σὺν τῇ ἱερείᾳ κατέφλεξε Χρυσίδι, καὶ τὸν ἐν Ἐφέσῳ τῆς Ἀρτέμιδος δεύτερον μὴ Ἀμαζόνας. Ex duobus incendiis templi Ephesini prius illatum est ab Amazonibus, ut colligimus ex illis Clementis verbis. Atqui Amazones templum Ephesinum construxere. Solinus: *Epheso decus templum Dianæ Amazonum fabrica adeo magnificum, ut Xerxes, quum omnia Asiatica templa igni daret, huic uni pepercerit.* Mela: *Ibi Ephesus, & Dianæ clarissimum templum, quod Amazones Asia potitæ consecrasse traduntur.* Item Justinus, & Jornandes sub Volusiano Augusto templum Ephesiæ Dianæ à Gothis incensum ab Amazonibus constructum. Dionysius ὁ περιηγητής·

Τάων ἀμφοτέρων γε βορειοτέρω ἐσίδοιο
Παῤῥαλίῃ Ἔφεσον μεγάλῳ πόλιν Ἰοχεαίρης,
Ἔνθα θεῇ ποτε νηὸν Ἀμαζονίδες τετύκοντο
Πρέμνῳ ἐνὶ πελέης περιώσιον ἀνδράσι θαῦμα.

Amazones, inquit, construxerunt Templum in stipite ulmi. quod sane absurdum est. Unde Priscianus non tetigit hunc locum. si scripsisset πρέμνῳ ὅπι πελέης, rectum esset. Nam simulacrum Dianæ Ephesinæ erat truncus acutus ulmeus. unde Ephesus prius vocata fuit Πελέα, cives Πτελεᾶται, Πτελεάτης, auctore Stephano. Quare non mirum, si hunc locum Dionysii Eustathius enarrator non assecutus est. Hoc vult Dionysius: Amazones construxerunt templum in honorem trunci ulmei, hoc est simulacri Dianæ. Plinius viti- « gineum, non ulmeum truncum, Callimachus autem « fagineum fuisse perhibet.

Σοὶ μὲν Ἀμαζονίδες πολέμου ὑπεμνήσαντο
Ἔν ῥα παῤῥαλίῃ Ἐφέσῳ βρέτας ἱδρύσαντο
Φηγοῦ ὑπὸ πρέμνῳ. τέλεσεν δέ τοι ἱερὸν Ἱππώ.

Quæ verba haud dubie imitatus est Dionysius. Ex quibus colligitur Ἱππὼ Amazona condidisse templum, simulacrum vero consecrasse in fagino trunco. Sed Pausanias Messeniacis templum Ephesinum vetustius Amazonibus perhibet: solum autem simulacrum ab illis consecratum. Ἐφεσίαν δὲ Ἄρτεμιν πόλεις τε ὀνομάζουσιν αἱ πᾶσαι, καὶ ἄνδρες ἰδίᾳ θεῶν μάλιστα ἄγουσιν ἐν τιμῇ. τὰ δὲ αἴτια, ἐμοὶ δοκεῖν, ὅτιν Ἀμαζόνων τε κλέος, αἳ φήμην τὸ ἄγαλμα ἔχουσιν ἱδρύσασθαι. καὶ ὅτι ἐκ παλαιοτάτου τὸ ἱερὸν τοῦτο ἐποιήθη. Disertius in Achaicis, ubi etiam Pindarus reprehenditur, quod templum Dianæ dixerit esse opus Amazonum. Πολλῷ δὲ πρεσβύτερα, ἔτι ἢ κατὰ Ἴωνας, τὰ ἐς τὴν Ἄρτεμιν τὴν Ἐφεσίαν ἐστίν. ὃ μὲν πάντα γε ἐς τὸ θεῖον ἐπύθετο, ἐμοὶ δοκεῖν, Πίνδαρος, ὃς Ἀμαζόνας τὸ ἱερὸν ἔφη τοῦτο ἱδρύσασθαι στρατευομένας ὅτι Ἀθήνας τε καὶ Ἐρέτριαν. αἱ δὲ ὑπὸ Εὐρυσθέως γυναῖκες ἔφυγον μὲν καὶ τότε τὴν Ἐφεσίαν θεὸν, ὕστερον δὲ ἐπισπόμεναί τε ἐκ παλαιοῦ τὸ ἱερὸν, καὶ ἰδίᾳ Ἡρακλέα ἔφυγον, &c. Sed vetustissima opinio erat & templum, & simulacrū « una ex cœlo decidisse, ut priscū Epigramma testatur: «

Τίς ποτ' ἀπ' ἐλύμπου, μελέαγρε παρθενεῶνα
Τὸν πάρος οὐρανίοις ἐκθεσθαῶπα δόμοις,

„ Ἐς πόλιν Ανδρόκλοιο ϑοῶν βασίλειαν Ἰώνων,
„ Τὰν δορὶ νὺ Μέσσαις αἰωυζάτιαν Ἔφεσον.

„ Inde colligitur cur ϑιοπεπὲς ſimulacrum Dianæ vo-
„ cetur Actorum XIX, 35.

DCCCLXXVI. *Agon Lyciorum primus actus.*] Ita omnes ſcripti, editi, & Marianus: item Græca Euſebii: ὁ τῶ Λυκίων ἀγών. Nullus tamen veterum vocat Λύκια, ſed Λύκαια, Pindarus, Scholia ejus vetuſtiſſima & optima, item Pauſanias, & Porphyrius. Inſtituta ſcribit Pauſanias à Lycaone patre Nyctimi. Sed ſub Nyctimo fuit Diluvium. Igitur diluvio antiquiora ſunt Lycæa, nunc vero dicuntur inſtituta, quia fortaſſe inſtaurata. Sic Olympias ab Iphito inſtituta dicitur, quum ille agon à Pelope inſtitutus, ab Hercule & Atreo inſtauratus, ab Iphito in Tetraeteridas inductus fuerit. Lycæorum celebritate humano ſanguine litari ſolitum prodidit Theophraſtus apud Porphyrium ϖεὶ ἀποχῆς, lib. II. pag. 27. ἀφ' ἧς μέχρι τῆ νῦν οὐκ ἐν Αρκαδίᾳ μόνον τοῖς Λυκαίοις, ἀλλ' ἐν Καρχηδόνι τῷ Κρόνῳ κοινῇ πάντες ἀνθρωποθυτοῦσιν, ἀλλὰ κατὰ ϖάτριον τὴν νομίμου χάριν μνήμης ἐμφύλιον αἷμα ῥαίνουσι τοῖς βωμοῖς. Idem ergo ſacrificium erat Lycæis in Arcadia, quod Latiari ſacro Romæ. Et ſane id non tacuit ipſe Porphyrius pag. 35. ἀλλ' ἔτι νὺ νῦν τίς ἀγνοεῖ κατὰ τὴν μεγάλην πόλιν τῇ τῆ Λαλιαρίᾳ Διὸς ἑορτῇ σφαζόμενον ἄνθρωπον; Tatianus: Ὁρῶν δὲ ϖάλαι μὲν Ρωμαίοις τὸ Λαλιάριον Δία λύθροις ἀνθρώπων νὺ τοῖς ἀπὸ ἀνδροκτασιῶν αἵμασι τρεπόμενον, Αρτεμιν δ' ἐ μακρὰν τῆς μεγάλης πόλεως τὸ αὐτῶν ϖεάζεων ἐπανηρημόλου τὸ εἶδος. Ubi tam Porphyrius, quam Tatianus μεγάλην πόλιν Romam intelligunt, non Megalopolin Arcadiæ, ut putavit vir eruditus Conradus Geſnerus. Nam Tatianus intelligit de nemorali ſacro cruento Aricinæ Dianæ, de quo Ovid. in Faſtis, & Strabo. quamvis id proprie non eſſet ſacrum, ſed vis & occupatio ejus, qui polleret viribus. Quod autem Porphyrius, Tertullianus, & alii dicunt etiam ævo ſuo Latiari Jovi humana victima litari, Plinius ſcribit ſublatum illud nefarium ſacrum C. Cornelio Lentulo, P. Licinio Craſſo Coſs. Senatusconſulto in hoc facto, ne homo immolaretur. palamque in tempus illud ſacra prodigioſa celebrata; ab eo autem tempore ſublata. Tempus congruit numero MDCCCCXX. Epiphanius Αγκυρωτῷ enumerans aliquot Joves, ubi ad ſecundum devenit, ὁ ϑ' ἄλλος, inquit, ϖατριάρχης γνώμῃ, ϑς ὅπερ οἱ μονομάχοι γεγόναζιν. Non operoſum eſt emendare Λαλιάρχης. Senatusconſulto cautum, ne Gallus & Galla, ut antea ſolebat, immolarentur. Sed in eorum locum beſtiariorum ſanguinem profundi indicat Tertullianus: *Ecce in illa religioſiſſima urbe Aeneadarum piorum, eſt Iupiter quidam, quem ludis ſuis quidam humano proluunt ſanguine: ſed beſtiarii, inquitis.*

Ibid. *Lyciorum.*] Λύκαια, non Λύκια, ut vult Euſebius, vocanda ſunt. Pauſanias Arcadicis: Ἔϛι δὲ ἐν τῷ Λυκαίῳ Πανὸς τε ἱερὸν, νὴ ϖερὶ αὐτὸ ἄλσος δένδρων, νὴ ἱπποδρόμου τε, νὴ ϖερὶ αὐτὸ στάδιον. Τὸ δὲ δεξιὸν τῶ Λυκαίων ἦγον τὸν ἀγῶνα ἐνταῦϑα. Item non longe à principio operis: Λυκάων δὲ ὁ Πελασγὸ ϖαῖδε εὗρεν, ἢ ὁ ϖατὴρ, ἢ σοφώτερος. Λυκόσουράν τε γὰρ ϖόλιν ᾤκιζεν ἐν τῷ ὄρει τῷ Λυκαίῳ, νὴ Δία ὠνόμασε Λυκαῖον, νὴ ἀγῶνα ἔϑηκε Λύκαια. Omnino Lycæorum agon videtur eſſe omnium vetuſtiſſimus. Pindarus Olympico VII: ὅ, τ' ἐν Αργᾷ χαλκὸς ἔγναμιν, τάτ' ἐν Αρκαδίᾳ ἔρρα. Scholion: Τὰ ἐν Αρκαδίᾳ ἆθλα. τελεῖται ϑ' ἐν Αρκαδίᾳ, τὰ Λύκαια ἀνακείμενα τῷ Λυκαίῳ Διΐ. Sed non uno loco τῶ Λυκαίων meminere tam Pindarus, quam ejus optima & vetuſtiſſima Scholia.

DCCC LXXX. *Aphidas.*] Interfectus à fratre naturali Thymœte.

DCCCLXXXI. *Thymœtes.*] Interfecto Aphida Thymœtes fraticida regnum invadit. Athenæus: Καὶ ὁ Λεωνίδης Δήμων ἐν τεταρτῳ Ατϑίδος Αφείδαντα, ϕησί, βασιλεύοντα Αθηνῶν Θυμοίτης ὁ νεώτερος ἀδελφὸς, νόθος ὤν, ἀποκλείνας αὐτὸς ἐβασίλευσεν.

DCCCLXXXIII. *Aſſyriorum* XXVIII *Thineus.*] Vigeſimum octavum à Nino facit, qui eſt triceſimus tertius à Bēlo, expunctis quatuor regibus, Arabelo, Chalaio, Anabo, Babio, quorum omnium anni colliguntur CLXII. Atque hoc quidem peſſimi exempli παρεγχείρημα ideo ab eo patratum, ut regnum Teutami in Trojana tempora conveniret. Facinus profecto neque bono viro, neque homine eccleſiaſtico dignum: quod me tacente, ſatis illi objicit Georgius Syncellus, qui hoc inultum non eſt paſſus.

DCCCLXXXIX. *Reges Sicyonii defecerunt, qui regnaverunt annis* DCCCLXII.] Præſenti anno DCCCLXXXIX accedant LII Ægialei primi regis. item XXI præteriti de regno Europis. Colliguntur DCCCCLXII, ut antea. Triennio minus eſt apud Auguſtinum lib. XVIII, cap. XIX: *Regnum Sicyoniorum conſumptum eſt, quod per annos nongentos quinquaginta novem traditur fuiſſe porrectum.* A fuga Charidemi, ad primam Olympiadem, ſunt anni CCCLII. Quare Excerpta Barbarolatina male concipiunt ann. CCCXXVII.

Ibid. *Caſtoris Chronographia.*] Utinam haberemus. Hic ſcriptor interfectus fuit à Deiotaro Rege Galatiæ, ut ſcriptum extat apud Suidam. Teſtimonium autem hoc de regibus Sicyoniorum, & alibi de Regibus Atticæ & Argivorum, petitum eſt ex Chronologia, cui titulum fecerat χρονικὰ ἀγνοήματα, cujus operis meminit Suidas, item Apollodorus lib. II. Κάστωρ ὁ συγγράψας τὸ χρονικὰ ἀγνοήματα. Unde illuſtratur Auſonius: *Quod Caſtor cunctis de regibus ambiguis.*

Ibid. *Sacerdotes Carnii.*] οἱ ἱερεῖς τῶ Καρνείου. Sacerdotes Karnei Apollinis. de quorum ſacerdotio, vel ϖερὶ ἱερατείας ἀνυποδύϑιτος nihil legimus apud ullum eorum, qui hodie extant, ſcriptorem. Nomina ſeptem Sacerdotum, qui ſacerdotium cum Dictatura obtinuerunt, ſuperſunt in Excerptis Barbarolatinis Africani: Αρχέλαος, Αυτομήδης, * Μητρόδωρος, Ευνεὺς, Θεόνομος, Αμφικτύων, Χαείδημος. Sed liber prior Euſebii aliter concipit: Αρχέλαος, " Αὐτομέδων, Θεόκλυτος, Ευνεὺς, Θεόνομος, Αμ- " φιγύης, Χαρίδημος. Hi dicuntur ſummam pote- " ſtatem obtinuiſſe annos XXVIII, hoc eſt minus quinque, quam ponit Euſebius. Sed in priore libro ex " Porphyrio plures anni colliguntur. "

Ibid. *Erechthidarum imperio deſtructo, Atticorum Principum regnum.*] In Græcis quoque Αττικῶν λεγομένη βασιλεία. Quæratur igitur à ſtudioſis, an uſpiam Erechthidæ vocati ſint βασιλεῖς Αττικοί. hoc eſt, reges à Cecrope, ad Melanthum. Ita vero cognominati ſunt, ut diſtinguerentur à peregrino homine Melantho. Non enim Atticus dici poterat, quum eſſet Pylienſis: de quo vide omnino Athenæum libro III.

Ibid. *Apaturion.*] Quod quidem per triduum celebrabatur menſe Pyanepſione. Prima dies vocabatur

δόρπια,

δόρπια, quia in ea veſperi οἱ Φεάτορες epulabantur. Sequens ἀναῤῥυσις, quod in ea victimæ immolarentur. ἀναῤῥύειν enim priſco ſermone eſt θύειν. Tertiæ nomen erat Κορεῶτις, quod pueri puellæque nomen ſuum in Tabulas referri curabant. Harpocratio per quatriduum celebrari ſolita ſcribit. Hujus ſolennis cauſſas & hiſtoriam, quam hic delibavit Euſebius, habes fuſe apud Scholiaſten ἀρίλης, καὶ Αχαρνέων Ariſtophanis, & Polyænum libro primo, item auctorem Etymologici in Απατύρια. Nonnus tangit quidem hunc morem & cultum, ſed aliam cauſſam adfert, lib. XXVII:

Αἰγίδα σεῖο πίναξε περιπαίζοντα Λυαίῳ
Σεῖο καζιγνήτε μελαναιγίδος, ὃς σέο πάτρῳ
Ρύσε θελάσας Βοιώτιον ἡγεμονῆα.
Καὶ μέλος ἀείσῃ ζωάγριον ἀρὸς Ελεθεῦς
Πιςὸν ἀνδράζων ἀπιθέριον ἦμα Θυώνης.

Ope enim Bacchi hoc factum dicit, & ab aliis ſcriptoribus diſſentit. Auctor Etymologici præterea adjicit Απατώρια Διὶ Apaturia celebrari ſolita.

„ DCCCC. *Mortuo Heli ſacerdote, Arca teſtamenti ab alie-*
„ *nigenis poſſidetur.*] Imo Heli ſacerdos propter arcam
„ teſtamenti ab alienigenis poſſeſſam animi, dolore
„ moritur. 1 Samuel. *iv*, 18. Attentionem in inter-
„ prete requirimus, qui per properantiam præpoſtere
„ hæc vertit: Μετὰ πλοῦτον Ηλεὶ ὃς ἱερέως ἡ κιβω-
„ τὸς τ διαθήκης ἐς οἶκον Αμινάδαβ πιεῖ ἔτη κ.
„ *Poſt mortem Eli ſacerdotis Arca teſtamenti* XX *annos facit*
„ *in domo Aminadab.* 1 Samuel. VII, 1. In Græcis ergo
„ nulla mentio poſſeſſæ arcæ poſt mortem Heli.

DCCCCVIII. *Homerus.*] Vide omnino τῶν σωαγωγῶ in Regibus Iuda, in Rege Ioas. Herodotus in vita Homeri CXXX ann. Leſbum habitatam prodit poſt expeditionem Græcorum & conjurationem Aulidis hoc numero Euſebiano DCCCCLV. Deinde poſt XX annos Κύμῃ cognomine Φρικῶπιν conditā numero DCCCC LXXV. Poſt annos duodeviginti, Smyrnam Coloniam Cumanorum deductam numero DCCCCXCIII. atque adeo tunc Homerum natum ait. Sed quod ſubjicit, DCXXII annos eſſe ab Homero nato, ad Xerxis expeditionem, eſt ἀλογισία. Totidem anni ſunt ab Heraclidarum reditu, non à Smyrna Colonia. Sed quæcunque vetuſtiſſimi Scriptores de Homeri ætate dixerunt, ea in unum locum contributa viſe in Synagoge, ut jam monuimus.

Ibid. *ex quibus Crates ante deſcenſum Heraclidarum.*] Plutarchus: οἱ δὲ περὶ Κράτητα Ϲ πρὸ τ τῶ Ηρακλειδῶν καθόδε λέγεσιν αὐτὸν γενέσθαι, ὡς ὑδὲ ὅλα ἔτη ὀκδοήκονθα ἀπέχειν τ Τρωϊκῶν.

Ibid. *Ariſtarchus Ionica migratione, ſive poſt annos centum.*] Ita Græca, & omnes ſcripti, & Editiones. Sed eſt error Euſebii, ſive librarii. Nam Ηρακλειδῶν κάθοδος LXXX annis poſt Ilii cladem. Ιωνικὴ ἀποικία, quæ & Ιωνικὴ κτίσις dicitur, annis LX μετὰ τὴν Ηρακλειδῶν κάθοδον. Colliguntur ἀπὸ τ ἰλίε ἁλώσεως, ἕως τὴν Ιωνικὴν κτίσιν, anni CXL. Igitur quadraginta annis minus dicit. Ariſtoteles ἐν τῷ τρίτῳ περὶ ποιητικῆς auctor eſt, Homerum natum Ionica migratione; ne hoc uni Ariſtarcho auctori tribuamus.

Ibid. *Apollodorus Athenienſis* CCLX *anno everſionis Ilii.*] Ità omnes ſcripti, & Editiones & Gloſſæ Iuvenalis in VII Satyram: *Fuit autem Homerus annis ante Vrbem conditam centum ſexaginta: poſt Ilium captum ducentis ſexaginta.* Manifeſtum mendum *centum ſexaginta* pro *centum ſeptuaginta.* qui cum CCLX componunt intervallum ab *Ilii excidio*, ad prima Palilia, ann. CCCCXX. Græca Euſebii habent ἔτη ϙμ, σπι. h.e. centum an. poſt Ionicā migrationem, quæ Philochoro, & Ariſtarcho ſtatuitur CXL an. poſt Troïca, non LXXX, ut Crates & alii. Et profecto ita legendum eſt, ut extat apud Tatianum. Απολλόδωρος ἢ μὴ ἔτη ἑκατὸν τῆς Ιωνικῆς ἀποικίας. Quare in Latinis Hieronymi legendum CCXL, non CCLX, ut nos olim, antequam Græca videremus, emendabamus. Delirat Tzetzes, qui Homerum LXXX annis poſt caſum Ilii fuiſſe, teſtem adducit Apollodorum, quum ea non fuerit Apollodori ſententia, ſed aliorum veterum Grammaticorum, λεγόντων περὶ τῶν Ηρακλειδῶν κάθοδον ὁμήρου γεγονέναι μὴ ἔτη ὀγδοήκοντα τ Ιλίε ἁλώσεως. Verſus Tzetzæ pag. 227.

Ὁ δ' Απολλόδωρός φησι τ Ὅμηρον ὑπάρχειν
Μέτ' ἔτη ὀγδοήκονθα πολέμε θ' τ Τρώων,
Ὁ πότε μὴ ἦ κάθοδος Ηρακλειδῶν ὑπῆρχεν,
Εἰς τὸν Ολυμπιάδα ἢ τὸν πρώτον ἐκ καθόδε
Ὀκτὼ μὴ τριακόσια καὶ εἴκοσι τὰ ἔτη.

Ergo hallucinatio eſt hominis Apollodorum pro alio ponentis.

Ibid. *id eſt* CCCC *retro annis.*] Plutarchus: ἀλλὰ πρὸ τοῖς πολέμοις πεπίσθαι μὴ ἔτη ἑκατὸν τ Τροϊκῶν γεγονέναι ἀ πολὺ πρὸ τ θέσεως τ Ολυμπίων, ἀφ' ἧς ὁ καθ' Ολυμπιάδα χρόνος ἀριθμεῖται. Aut eſt magnus error Plutarchi, aut legendum τριακόσια, ut hic, pro ἑκατόν. quanquam valde differt lectio τῶν ἑκατὸν, καὶ τ τριακοσίων. Eſt hallucinatio, ut uno verbo dicam. Sed de Homeri ſæculo vide Philoſtratum imaginibus in Euphorbo.

Ibid. *licet Archilochus* XXIII *Olympiadam.*] Græca: καὶ ἕτεροι κατὰ Αρχίλοχον. Sed quis Hieronymiana intelligat, non dicam aliorum, ſed Hieronymus ipſe? Græca ita aperta ſunt, ut non indigeant Oedipo: alios ſcilicet conferre ætatem Homeri in XXIII Olympiadem, qua florebat Archilochus. quod deſumptum ex Tatiano. ἕτεροι δὲ κάτω τ χρόνον ὑπήγαγον σὺν Αρχιλόχῳ γεγονέναι τὸν Ομηρον εἰπόντες. ὁ δὲ Αρχίλοχος ἠκμαζε περὶ Ολυμπιάδα τρίτην καὶ εἰκοστὴν κατὰ Γύγην τὸν Λυδὸν τ Ιλιακῶν ἔτεσι πεντακοσίοις. Apud Clementem Alexandr. Archilochus vigebat κατὰ τ εἰκοστὴν Ολυμπιάδα. Qui Homerum circiter CCCC annis ponunt poſt Ilii excidium, propius à vero abeſſe videntur. Nam Homerus Troica tanquam rem vetuſtiſſimam narrat, & hominem unum illius ævi ſuſtuliſſe onus, quod duodecim homines ſui ſæculi non ferrent: & multa alia, quæ oſtendunt cum multum à Troicis, non multum à prima Olympiade abfuiſſe.

Ibid. *licet Archilochus* XXIII *Olympiadam.*] Herodotus pater hiſtoriæ lib. primo ex eo conjicit Archilochum floruiſſe ſub Gyge, quia, inquit, in trimetris ſuis meminit Gygæ illius. Quæ autem trimetra intelligit, ſine dubio hæc ſunt:

Οὔ μοι τὰ Γύγεω τ πολυχρύσε μέλει.
Οὐδ' εἶλέ πω με ζῆλος, οὐδ' ἀγαίομαι,
Θεῶν ἔργα. μεγάλης δ' οὐκ ἐρέω τυραννίδος.
Απόπροθεν γάρ ἐστιν ὀφθαλμῶν ἐμῶν.

Gyges ſane inivit regnum anno primo Olymp. XVI. obiit ann. III, Olymp. XXVI. At argumentum futile eſt, ſcriptores floruiſſe tempore eorum, quorum

„ mentio ab illis fiat: Hoc modo Homerus vixerit „ Trojanis temporibus. quin & Anacreon, qui sub Da„ rio Hystaspida, sub Gyge fuisse diceretur, quod „ non solum ejus meminerit, sed etiam Archilochi ver„ ba aliis versibus expresserit:

„ Οὔ μοι μέλῃ Γύγαο
„ Τὸ Σάρδεων ἄνακτος,
„ Οὐδ' αἱρέῃ με ζῆλος,
„ Οὐδὲ φθονῶ τυράννοις.

„ Quę nemo negaverit ab Archilocho desumpta esse. „ Ideo propter mentionem Gygæ Archilochum sub „ Gyge vixisse, infirmum argumentum est. Etiam „ propter mentionem Gygæ Anacreontis ætatem „ quidam veterum in XXV Olympiadem contulerunt, „ qui tamen vixit tempore Polycratis Samii, & Darii „ Hystaspidæ.

Ibid. *In alia historia reperimus.*] Videntur esse Hieronymi.

Ibid. *Laviniæ & Melampodis filium.*] Hic Melampus mihi ignotus est.

DCCCCXIII. *Assyriorum Dercylus.*] Novum est hunc Regem Oneum ab Augustino vocari libro XVIII. cap. XX. Unde habet Augustinus Reges Assyriorum, nisi ab Eusebio? Mirum ergo quomodo Oneus ex Dercylo factus sit. Nam quid dissimilius?

DCCCCXVI. *Eurysthenes.*] Anno CXXX ab Ilio deleto Heraclidæ reversi sunt in Peloponnesum ducibus Temeno, Cresphonte, Aristodemo, ut infra dicetur numero DCCCCXVIII. Aristodemi duo gemini Eurysthenes, & Procles sortiti sunt Lacedæmona, & ibi duas familias Regum ex se propagarunt, quarum prior Eurysthenidarum, altera Proclidarum dicta fuit, ut plene habes ἐν σωαγωγῇ ἱστορικῇ. Utriusque familiæ reges, eorumque anni, per quos regnarunt, ordine secundum tempora sua à Diodoro Siculo digesti fuerant, usque ad illud tempus, quo utraque familia extincta ἡ Λακεδαίμων ἀβασίλευτος πολιτεύεσθαι ἤρξατο. Eusebius novem tantum Eurysthenidas, reliquis ex eadem, & tota Proclidarum familia omissis, proposuit, quasi novem tantum Reges Lacedæmone regnarint. Nam post nonum Regem aperte monet regnum Lacedæmonis defecisse, ne quis putet injuria temporis eos Reges periisse. Nos utriusque familiæ Reges ex Pausania, & Diodoro ἐν σωαγωγῇ collegimus. Anni tantum eorum regni desiderantur; quod eos Pausanias non apposuit. Consule igitur caput Regum Lacedæmonis, ut expleas lacunam, quam Eusebius reliquit; dum putat nullos alios Lacedæmone regnasse. Minora peccantur hodie in historia, quæ tamen graviter castigantur. Quod si quis eandem culpam in se admisisset, quam Eusebius, non effugisset φιλομόμφους nostros, & merito.

Ibid. *Corinthiorum primus Aletes.*] Pindarus Olympico XIII: Παῖδες Ἀλήτα. Scholia: Τοῦτ' ἐστὶν οἱ Κορίνθιοι. Ἀλήτης γὰρ ἡγήσατο τῆς ἀποικίας τῶν Ἡρακλειδῶν, ὅτε οἱ Ἡρακλεῖδαι κατῆσαν εἰς Πελοπόννησον, καὶ αὐτὸς εἷς τῶν Ἡρακλειδῶν. ἦν γὰρ Ἱππότου δὲ Φύλαντος τοῦ Ἀνδρόκλου τοῦ Ἡρακλέους. ὅτε καὶ ἐκράτησε Κορίνθου. διόπερ παῖδας εἶπεν Ἀλήτου τοὺς Κορινθίους, ὡς ἀπογόνους. Si hoc verum est, non soli tres fratres duces Heraclidarum fuerunt Temenus, Cresphontes, & Aristodemus, sed & Aletes quoque. At Didymus negat colonos Corinthum deduxisse, sed Corinthiorum Regem fuisse. Δίδυμος δέ φησιν, inquit idem Scholiastes, τὸν Ἀλήτην μὴ οἰκιστὴν τῆς Κορίνθου γεγονέναι, ἀλλὰ βασιλέα ἔτη τριακοστῷ μετὰ τὴν τῶν Δωριέων ἄφιξιν. hoc est annis CX. post Ilii excidium obtinuisse regnum Corinthi. quod tempus congruit numero DCCCCXLV. Quomodo autem regnum obtinuerit, lege apud eundem Scholiasten ibidem. Nam digna sunt cognitu, utpote quum hanc historiam delibarit tantum Pausanias. Quod si Alete cum Doriensibus, sive Heraclidis, in Peloponnesum venit, merito ejus initium cum initio Eurysthenidarum conjungit Eusebius.

Ibid. *Aletes.*] Velleius: *Paulo ante Aletes sextus ab Hercule, Hippotis filius Corinthum, quæ antea fuit Ephyre, clausira Peloponnesi continentem in Isthmo condidit.* Utrumque falsum, & sextum fuisse ab Hercule, qui quintus esset, & Corinthum condidisse, quam Sisyphidæ per multos annos antea obtinuerant.

DCCCXVIII. *Heraclidarum descensus.*] Satis fuerit semel monuisse, κάθοδον hic esse reditum, non descensum, ut semper vertit Hieronymus. κάθοδος εἰς τὴν πατρίδα, est reditus in patriam, non descensus. Hoc superius monuimus, quum ageremus de reditu Heraclidarum duce Hyllo, XXX annis ab Ilii excidio. Hic vero reditus L annis ab illo priore, LXXX ab Ilii casu, numero Eusebiano DCCCCXV, non DCCCCXVIII, ut hic habetur, & omnes PR. retinent: neque DCCCCXVII, ut POST. Velleius: *Post Orestis interitum, filii ejus Penthilus, & Tisamenus regnavere triennio. Tunc fere anno octagesimo post Trojam captam, centesimo & vigesimo, quam Hercules ad Deos excesserat, Pelopis progenies, quæ omni hoc tempore, pulsis Heraclidis, Peloponnesi imperium obtinuerat, ab Herculis progenie expellitur. Duces recuperandi imperii fuere Temenus, Cresphontes, Aristodemus, quorum atavus fuerat,* Imo abavus. Tres enim illi fratres quinti ab Hercule, non sexti, ut vult codex Vellei, nisi Velleius scripserit *abavus*, non *atavus*. Nam antea dixerat Ægisthum post excidium Ilii VII annos regnasse: illo occiso Orestem LXX. post cædem Orestis ejus liberos Tisamenum & Penthilum triennium. Tertullianus libro de Pallio videtur Tetenum solum ducem Heraclidarum constituere in repetenda Peloponneso: *Sic & Herculea posteritas, qui Temeno pariter Peloponneso occupando prodierunt.* Male vulgo *producunt*. & Græcismus est Temeno pariter, ἅμα Τημένῳ. Et in XXX de Anima Temenidas pro Heraclidis dixit. Sed non solum Heraclidarum descensus hic alieno loco notatur, verum etiam importune divulsus est ab initio Regum Lacedæmonis, quorum majorem natu Εὐρυσθένη imprudenter vocat Εὐρυσθέα. Est enim error Eusebii, non librariorum, quum omnia exemplaria ita habeant, neque in Græcis Eusebii aliter legatur.

DCCCCXIII. *Eurysthenes & Procles Spartam obtinuerunt.*] Si eorum regni initium congruit numero DCCCXV, quis dubitet eos Reges fuisse annis VIII postea? Itaque hæc superflua sunt. Sed Eusebius solet ponere rem eandem diversis locis, prout eam apud auctores reperit. Diodorus ait Ephorum continuasse historiam suam à „ reditu Heraclidarum ad annum IV Olymp. CIX, con„ tinentem annos fere DCCL. Certe hinc ad illius O„ lymp. annum IV. sunt anni tres amplius **

DCCCCXXVII. *Athenienſium Codrus.*] Augustinus, & Servius falso hunc eundem faciunt cum eo Virgiliano: *Si quas aut Alconis habes laudes, aut jurgia Codri.* Uterq; enim Pastor est apud Virgilium. Idem alibi monuimus.

DCCCCXXX. *Iones profugi se Athenas contulerunt.*] Græca integriora sunt, ἐκπεσόντες δὲ Ἀχαΐας. Pausanias Achaicis: οἱ δὲ ἀπόγονοι τοῦ Ἰωνος τὸ Ἰώνων ἔσχον κράτος, ἐς ὃ ὑπ' Ἀχαιῶν ἐξέπεσον. καὶ αὐτοὶ καὶ ὁ δῆμος.

Ibid. *Se Athenas contulerunt.*] Metachronismus ingens. Hoc contigit sub Melantho, non sub Codro.

Pausa-

Pausanias ibidem: Ἰωνας ἢ ἀφικομένους ἐς τὴν Ἀττικὴν Ἀθωναῖοι κὴ ὁ βασιλεὺς αὐτῶν Μέλανθος στρατιὰν ἐπεμπον σωσίκους ἐδέξαντο Ἰωνος τε ἕνεκα, κὴ ἔργων, ἃ ἔπραξε πολεμαρχῶν Ἀθηναίοις. Ergo sub Melantho, non sub Codro, hæc assignanda erant.

DCCCCXXXIX. *Incursus in Asiam Amazonum.*] Strabo libro primo: οἵτε Κιμμέριοι, ὅς τε κὴ Τρήρωνας ὀνομάζουσιν, ἢ ἐκείνων τι ἔθνος πολλάκις ἐπέδραμον τὰ δεξιὰ μέρη τοῦ Πόντου, κὴ τὰ σωσεχῆ αὐτοῖς ποτὲ μὲν ἐπὶ Παφλαγόνας, ποτὲ δὲ κὴ Φρύγας ἐμβαλόντες, ἡνίκα Μίδαν αἷμα ταύρου πιόντα φασὶν ἐς τὸ χρεὼν ἀπελθεῖν. Si hoc contigit, quando Mida Rex tauri epoto sanguine extinctus est, hoc gestum conjiciendum erat in numerum MCCCXX. ubi & mors Midæ collocatur ab Eusebio. Ita συγχρονισμὸς fuerit annorum CCCLXXXI. Paulo Orosio an hujus anachronismi incesserit suspitio, videndum, qui hoc contigisse scribit anno XXX ante Urbem conditam, id est numero MCCXXXIV, libro primo, cap. XXI. Sed est error librariorum. Nam ut Eusebius, ita ille hoc gestum continuat cum bello Codri. Itaque sentit eodem pene tempore & incursum Cimmeriorum, & bellum Peloponnesiacum contigisse. Quare sine dubio Orosius scripsit, anno CCC XXX ante Urbem conditam. Quam depravati sunt numeri annorum apud illum scriptorem post, & ante Urbem conditam, sciunt, qui ejus lectioni operam dederunt. Porro de Cimmeriis Asiam inundantibus habes apud Arrianum citante Eustathio. Vide pag. 58. *a.*

DCCCCXLVI. *Peloponnenses contra Athenas dimicant.*] Hanc periochen omnes PR. bis ponunt, primo DCCCC XXXVII. ut Editiones & PR. deinde DCCCCXLVI: quod proxime abest à vero. Eamque lectionem nos sequimur. Est bellum, in quo animam suam hostibus devotavit Codrus, ut illi Decii Romani. Notissima est historia. Vide Justin. *II.* Orosium lib. *I.* cap. XVIII. Val. Max. lib. V. cap. VII. Pausaniam Achaicis. Augustinum XVIII. cap. XIX.

Ibid. *contra Athenas dimicant.*] ἐστράτευσαν ἐπ' Ἀθήνας. Adversus Athenas expeditionem fecerunt. Nam potest quis στρατεύειν, & tamen non dimicare. Imo sæpe accidit. De hac τῷ στρατεύειν præpostera interpretatione Hieronymiana alibi etiam monuimus.

DCCCCLIII. *Assyriorum Eupales.*] In Græcis Africani Εὐπάκμης.

DCCCCLIX. *Pelasgi mare obtinuerunt.*] Addunt annos Græca: Πελασγοὶ ἐθαλασσοκράτησαν ἔτη τπα Sed qui Pelasgi? Plurimi enim fuerunt eodem nomine, non iisdem regionibus.

DCCCCLXI. *Magnesia in Asia condita.*] Utra? Μαγνησία ὑπὸ Μαιάνδρῳ, an Μαγνησία ὑπὸ Σιπύλῳ; Hanc puto. Nam ei mox adjungitur Myrina vicina Magnesiæ sub Sipylum. A Lacedæmoniis Magnesiam colonis occupatam scribit Velleius.

DCCCCLXXXIV. *Myrina condita.*] ἡ Αἰολὶς ab Amazonibus. Nam est & alia in Lemno. Vellcius scribit Myrinam occupatam ab Æolibus, non conditam. Hieronymus non omnia vertit. Omisit enim quod præcipuum erat, ἡ πρὸ ἔτι Σμύρνα λεγομένη. Nam quidam confundunt Smyrnam, quæ prius Naulochos dicebatur, cum Smyrna Æolide. Smyrna Naulochos à Tantalo prius condita, à Smyrna Amazone ampliata, & ab eadem de ejus nomine vocata fuit: quemadmodum hæc Myrina ab eadem Amazone Smyrna dicta.

DCCCCLXVI. *Cyme in Italia condita vel Cumæ.*] Ita correximus, quum tamen omnia scripta & edita exemplaria, & Marianus habeant *Mycene*. Hieronymus primum voluit reddere nomen Græcum Cyme. deinde Latinum appositit Cumæ. Quis tam bonarum literarum imperitus, ut Hieronymum ita scripsisse neget?

Ibid. *Cumæ.*] Hic conditus Cumarum in Italia ponitur annis CXXXI post Troica. Strabo & Velleius ante Troica. Verba Velleii: *Nec multo post Chalcidenses, orti, ut prædiximus, Atticis, Hippocle & Megasthene ducibus, Cumas in Italia condiderunt. Hujus classis cursum esse directum alii columbæ antecedentis volatu ferunt, alii nocturno æris sono, qualis Cerialibus sacris cieri solet.* De Columba satis multa à nobis in Appendicem Virgilianam, ex Statio & aliis. Duæ sunt in Asia, una ἡ Αἰολὶς, ex qua patet Hesiodi, altera Φρικωνῖτις, vel Φρικῶτις. Ex Æolide coloni in Eubœam traducti Κύμην ἐν τῇ Ἰταλίᾳ condiderunt, quæ vocata est Κύμη Ὀπικὴ, item Κύμη ἐν τῇ Ὀπικῇ. Latini Cumas vocarunt. Hoc est, quod monet Hieronymus, Cymen, & Cumas in Italia eandem unamque urbem esse. Duces coloniæ à Strabone iidem, qui à Velleio, nominantur, Ἱπποκλῆς ὁ Κυμαῖος, κὴ Μεγασθένης ὁ Χαλκιδεύς. Corrige Strabonem obiter eodem loco: ὠνομάσθαι δὲ ἔνιοι Κύμην ἀπὸ τῶν κυμάτων φασί. ῥαχιώδης γὰρ κὴ στενοχὴς ὁ πλησίον αἰγιαλός. non στενοχής. Ex rationibus Herodoti hic est συγχρονισμὸς annorum IX. Nam κλίσις Κύμης Φρικώτιδος congruit numero DCCCCLXXV. Marcianus ὁ περιηγητὴς Κύμην Ὀπικὴν ait primum à Chalcidensibus, postea ab Æolibus conditam. Est hallucinatio. Semel enim condita à Chalcidensibus Cumanis, qui erant Æoles:

Μετὰ δὲ Λατίνους ἐστὶν ἐν Ὀπικοῖς πόλις
Τῆς λεγομένης λίμνης Ἀόρνου πλησίον
Κύμη, πρότερον μὲν Χαλκιδεῖς ἀπῴκισαν,
Εἶτ' Αἰολεῖς. μάλιστά τ' εὐανδρουμένη
Καὶ τὴν Ἀσίαν Κύμην τι κεκμήκη πόλις.

DCCCCLXVIII. *Ephesus condita ab Androclo.*] Ita omnes PR. & PET. At FR. Androco. Edit. *ab Andronico sive Androco.* Androco propius accedit ad verum. Androclos enim est κτίσης τῆς Ἐφέσου, non autem Andronicus. Pausanias Achaicis: Κρῆσσα δὲ αὐτόχθων τις κὴ Ἐφεσσα (Καύστρου δὲ τοῦ Καϋστρίου τὴν Ἔφεσσαν παῖδα εἶναι νομίζουσιν) ἔστι τὸ ἱερὸν ἱδρυσάμενοι, κὴ ἀπὸ τῆς Ἐφέσσης τὸ ὄνομα ἐσχὴ τῇ πόλει. Λέλεγες δὲ τῆς Καρικῆς μοῖρα κὴ Λυδῶν τὸ πολὺ οἱ νεμόμενοι τὴν χώραν ἦσαν. ᾤκησε δὲ κὴ Φοῖνιξ τὸ ἱερὸν ἄλλοι τε ἱκέσιος ἕνεκα, κὴ γυναῖκες τῆς Ἀμαζόνων ἦρξε. Ἀνδροκλῆς δὲ ὁ Κόδρου (ἔστι γὰρ δὴ καὶ δεύτερος Ἰώνων τῆς Ἐφέσου κτίστης βασιλεὺς) Λέλεγας μὲν Λυδῆς τὴν ἄνω πόλιν ἔχοντας ἐξέβαλεν ἐκ τῆς χώρας. In quibus habes omnia, quæ hanc historiam spectant. Quum igitur Ephesus conditor nomen urbi dederit, non possum satis mirari quid habebat in animo Hieronymus scriptor doctissimus, quum in Proœmio Commentarii III ad Ephesios scriberet, *Ephesus in Latina lingua interpretatur voluntas sive consilium meum in ea, vel certe, Anima mea in ea.* Nam quæ lingua hæc exprimere potest? quanquam ἔφεσις est voluntas, aut appetitus. Et tamen magnas molitiones allegoriarum ex hoc etymo arcessit, & totum prologum in illa re occupatum habet. Ejusdem notæ est, quod in fine Prologi Tychicum silentem significare ait. quod tam verum, quam quod de Epheso dixit. item quod de Philemone, Apphia, Onesimo, Archippo in fine Epist. ad Philemonem.

Ibid. *ab Androclo.*] Strabo initio libri XIV. ἄρξαι δέ φησιν (ὁ Φερεκύδης) Ἀνδρόκλου τοῦ τῶν Ἰώνων ἀποικίας ὕστερον τῆς Αἰολικῆς ἡγησαμένου Κόδρου τοῦ Βασιλέως Ἀθηνῶν. γενέσθαι δὲ τοῦτον ΕΦέσου κτίσαι. In Epigrammate:

Εἰς πόλιν Ἀνδρόκλοιο θοῶν βασίλειον Ἰώνων
Τὴν δορὶ τῆ Μούσης αἰπυλόφαν Ἔφεσον.

DCCCCLXXVIII. *Carthago condita est.*] Vide numerum DCCCIV.

Ibid. *à Carchedone Tyrio.*] Stephanus: Καρχηδὼν μητρόπολις Λιβύης Δαιμονιωτάτη πόλις ἀπὸ Καρχηδόνος Φοίνικος.

Ibid. *à Didone filia ejus.*] Maximus prochronismus. Nam Dido migravit Tyro annis CCXCI post excidium Trojæ. Vide Appendicem de Emend. Temp. pag. XXVII.

Ibid. *post Trojanum bellum ann.* CXXXIII. Cur ergo non appositum est hoc gestum numero DCCCCLXVIII? Tamen omnes codices huc conjiciunt hanc periochen. neque est error in intervallo. Totidem enim annos Græca continent, ἔτεσι ρλγ. Sed est jocularis hallucinatio Eusebii, cujusmodi multæ aliæ in ejus libris deprehenduntur. Josephus priore in Appionem scribit, Carthaginem conditam fuisse post templum Solomonis annis CXLIII. Hic vero pro templo Solomonis ponitur Trojanum bellum. quod tanti est, ut confutatione non indigeat. Verba Josephi 922. Ἐν τύποις (Φοινίκων γεγράμμασι) γεγραπται, ὅτι ἐν Ἱεροζολύμοις ᾠκοδομήθη ναὸς ὑπὸ Σολομῶντος, τῷ βασιλέως ἔτει ὀγδόῳ ἑκατὸν τεσσαράκοντα καὶ τετρὶ, καὶ μησὶν ὀκτὼ τὸ κτίσμα Τυρίας Καρχηδόνα.

DCCCCLXXV. *Ionica emigratio.*] Apponam quatuor nobilia intervalla inter cladem Ilii, & primam Olympiadem, quibus tanquam metis intervallum illud CCCCVII annorum veteres Chronologi, Herodotus, & alii, designant.

	Intervallum ab Ilii excidio.	*Numerus Eusebianus.*
Ἡρακλειδῶν κάθοδος	LXXX.	DCCCCXV.
οἰκισμὸς Λέσβου καὶ πόλεις Ἰωνικὴ ἀποικία, καὶ κτίσις Κύμης Φρικωνίδος	CXX.	DCCCCLV.
κτίσις Κύμης ὑπὸ Σμυρναίων	CLVIII.	DCCCCXCIII.

Ibid. *Ionica emigratio.*] CXL annis post cladem Ilii. Tempus convenit. Philostratus in Euphorbo scribit Ionicam migrationem contigisse anno CXXVII post Ilii excidium, atque tunc Homerum floruisse.

Ibid. *in qua quidam Homerum.*] Homerum nemo veterum scripsit fuisse in illis colonis, sed tempore illius Coloniæ. Itaque Græca aliam sententiam concipiunt: *Ionica migratio, & Homerus fuisse dicitur.* Hoc est, hoc tempore Ionica emigratio contigit, & Homerus quoque florebat. cujus sententiæ auctor Aristarchus supra, numero DCCCCVIII. De Ionica vero expeditione Velleius: *Subsequenti tempore magna vis Græciæ juventutis abundantia virium sedes quæritans in Asiam se effudit. Nam & Iones, duce Ione, profecti Athenis nobilissimam partem regionis maritimæ occupavere, quæ hodieque appellatur Ionia, urbesque constituere Ephesum, Miletum, &c.* Post multa: *Et mox Aeolii eadem profecti Græcia longissimisque actis erroribus, &c.* Ergo Velleius Æolicam expeditionem posteriorem facit Ionica, cui opponimus Strabonis ea verba, quæ supra adduximus: ἄρξαι δέ φησιν Ἀνδρόκλου τῆς τῶν Ἰώνων ἀποικίας ὕστερον τῆς Αἰολικῆς, διατριβὰς δὲ λαβεῖν καὶ χρόνους μακροτέρους. Statim reddit causas illius longissimæ molitionis. Nam mortuo Oreste dicit Penthilum ejus filium sexaginta annis post excidium Trojanum hanc expeditionem suscepisse. Atquin ab excidio Trojæ, ad Ionicam expeditionem, sunt tantum anni CXL, omnium veterum consensu: de quibus deductis sexaginta, remanebunt octaginta anni ab expeditione Æolica, ad Ionicam. Quomodo igitur vocat LXXX annos τέτταρας γενεὰς, quum τρεῖς γενεαὶ sint C anni? Quod vero Strabo dicit intercessisse διατριβὰς καὶ μακροτέρους χρόνους, hoc plane vocat Velleius longissimos errores. *Aeolii eadem profecti Græcia longissimisque acti erroribus non minus illustres obtinuerunt locos.* In hoc utrique congruit, non in tempore; quum Strabo Æolicam expeditionem antecessisse dicat, ille contra. Ionicæ expeditionis causa hæc fuit: Codro Melanthi filio, qui se pro patria hostibus devoverat, cæso, filii ejus Medon & Nileus de regno certabant. Medon, quo, major natu esset, regnum sibi vindicabat. Medonta, quod uno pede claudus aut truncus esset, bello & regno inhabilem perhibebat Nileus. Lis ad Pythiam defertur. Regnum Medonti oraculo adjudicatur. Nileus indignum judicans Regi debili & claudo parere, expeditionem trans mare suscipit, quæ est celeberrima illa ac veteribus decantata Ἰωνικὴ ἀποικία. Pausanias Achaicis: ἔτω δὴ ὁ Νειλεὺς καὶ οἱ λοιποὶ τῶν Κόδρου παίδων ἐς ἀποικίαν ἀπεστάλησαν, ἀγαγέσθαι μὲν καὶ αὐτῶν Ἀθηναίων τὸν βουλόμενον. τὸ δὲ πλεῖστον σφίσιν ἦπερ καὶ στρατεύματος οἱ Ἴωνες. Inde Theocritus ἠλακάτη, Miletum vocat πόλιν Νείλεω. Vide Ælian. VIII, 1. Variæ. Et in Codice Græco hæc legebamus: Νειλεὺς Πελοποννησίων καὶ Ἀθηναίων ἡγεμὼν εἰς Ἀσίαν ἐλθὼν τῆς Ἰωνίας ὤκισε πόλεις, ὀκτωκαιδεκάτην οὖσαν Κάρας.

DCCCCLXXXIV. *Solomon Templum ædificare cœpit.*] XV annorum παραχρονισμὸς, quod toties monuimus.

Ibid. *consummavitque annis octo.*] Ita Græca ad verbum. Sed POST. habent *consummavitque opus.* Lectio, quam retinuimus, ut extat in PR. vera est, quia vestigiis Græcorum Eusebii verborum insistit.

Ibid. *annis octo.*] Ita etiam Græca. Eusebius *annum* labentem pro absoluto posuit. Septem enim tantum annos solidos operi impendit Solomon. Quare BONG. habet anno VIII. PET. & FRE. ann. VIII.

Ibid. *annorum* CCCCLXXX, *ut regnorum liber tertius.*] Georgius Εὐσεβιομάστιξ, qui nihil prius in delitiis habuit, quam Eusebium ex omni causa exagitare, ita super hoc loco Eusebii scribit: Ἀπορεῖ μέντοι (Εὐσέβιος) λέγων τὰ μὲν τῶν Μωσέως τελευτῶν ἄλλως κεῖσθαι μέχρι Σολομῶνος, καὶ τὸ ἱερὸν οἰκοδομῆσαι ἐν τῷ γ τῆς βασιλείας. λέγει δὲ. Καὶ ἐγκαίνια ἐν τῷ υμα ἔτει τῆς ἐξόδου τοῦ ἀπ' Αἰγύπτου ἤρξατο οἰκοδομεῖν Σολομῶν τὸν ναόν. Τὸ δὲ Ἑβραϊκὸν. καὶ ἐγκαίνια ἐν τῷ υ καὶ ϖ ἔτει. ταῦτα δέ, φησιν, οἱ τῶν Ἰουδαίων Διδάσκαλοι ἀκριβῶς σωάγεσθαι ἔλεγον, μόνης τῆς τῶν Ἰσραὴλ Κριτῶν χρονοκρατίας ἀριθμουμένης, καὶ μὴ λογιζομένης ἰδίως τῆς τῶν ἀλλοφύλων, ἀλλὰ τῆς τῶν Κριτῶν συνοικουμένης. ὅπερ καὶ σωαίδει τῇ ἱερᾷ τῶν Κριτῶν βίβλῳ. Τὸν γε μὲν ἱερὸν Ἀπόστολον φησι υν ἔτη τῶν Κριτῶν οὐκ ἀκριβολογούμενον εἰπεῖν, ἀλλὰ σκοπὸν κοινότερον. Ἐὰν δὲ κζ τὸν Ἀπόστολον τὰ τῶν Κριτῶν υν ἔτη, καὶ τὰ ὀπίσω τῆς ἐρήμου ἔτη Μωϋσέως, Ἰησοῦ τε κζ, ⸫ τῆς μζ Ἰησοῦ πρεσβυτέρων ιη, καὶ ἔτι ἡλεὶ τοῦ ἱερέως κ, καὶ Σαοὺλ μ, Δαυίδ τε μ, καὶ Σολομῶνος δ σωα-

σωχριθμήσωμεν, ἔσται ὁ πᾶς ἀπὸ τ̃ ἀξόδου χρόνος, ἀπὸ τοῦ τ̃ ναὸ καθασκευῆ, ἐτῶν ϡνθ, ϗ̃ ἢ Εὐσέβιον χ, ϗ̃ κατὰ Αφρικανὸν ὑστερ τὰ ψμ.

Ibid. *ut Regnorum liber tertius.*] 1 Regum, cap. VI. 1.

„ DCCCCLXXXV. *Hebræorum ſacerdos Sadoc octavus* „ *ab Aharon.*] In poſteritate Aharon duo fuere Sadoc. „ prior undecimus ab Aharon. 1 Chron. VI, 8. poſte- „ rior decimus octavus ab eodem Aharon. Ibid. 12. „ Is vixit ſub Davide. II Samuel. VIII. 17. Hoc au- „ tem anno DCCCCLXXXV, ſacerdotio fungebatur non „ iſte Sadoc, ſed Azarias proavus iſtius Sadoc. quod „ miror. 1 Chron. VI, 10. Erat enim quintusdecimus „ ab Aharon. Quare nodus ille meliore vindice indi- „ get, quam me. Sed quod hic dicitur hunc Sadoc fuiſſe „ octavum ab Aharon, aut deeſt nota denarii numeri, „ quum fuerit octavus decimus, aut eſt error ſolennis „ auctoris.

DCCCCLXXXVII.] Georgius de Solomone: ἐσὶν ϗ̃ν ἀπὸ Αδὰμ, ἕως ϡ̃ ἔτος αὐτ̃, Δυοϡ. Κατὰ ϗ̃ τὸν Α- „ φρικανὸν Δυνζ. κατὰ ϗ̃ Ευσέβιον Δρο. imo Δρξθ, „ biennio minus.

DCCCCXCVI. *Homerum, atque Heſiodum.*] Sunt Hieronymi. Gellius: *Homerum ante Romam conditam vixiſſe Silviis Albæ regnantibus, annis poſt bellum Trojanum, ut Caſſius in primo Annalium de Homero atque Heſiodo ſcriptum reliquit, plus centum atque ſexaginta: ante Romam conditam, ut Cornelius in primo Chronicorum de Homero dixit, annis circiter centum & ſexaginta.* Tempus convenit. Nam anni CLX cum numero DCCCCXXXV, in quo Trojæ caſus, compoſiti conflant numerum præſentem DCCCCXCV, uno anno minus. quod eſt negligendum. Atque hæc ex hiſtoria Latina Caſſii, vel potius ex Gellio, Hieronymus hic annotavit.

MII. *Carthago.*] Putamus eſſe Hieronymi. Secundum rationes Phœnicum Carthago condita fuerit numero MCXLII.

MIII. *Archippus.*] Philochorus apud Tatianum ſcribit Homerū quadraginta annis poſt migrationē Ionicam, hoc eſt annis CLXXX poſt cladem Trojanam, floruiſſe ἐπὶ ἄρχοντ Αθήνησιν Αρχίππ, vel, ut alii legunt, Αρξίτ, id eſt numero Euſebiano MXV, qui eſt annus Archippi XIII. Hunc Archippum, ut dixi, quidam Αρξιππον vocant, ut Tzetzes Scholiis in Heſiodum: & non XIX, ut Euſebius, ſed XXXV, annos illi attribuit.

MIV. *Aegyptiorum Semendis.*] Ita etiam in Græcis prioris libri. Africano Σμέδρης.

Ibid. *ann.* XIX.] Diſſentit primum ab Africano, qui habet ϗ̃, deinde à ſeipſo, qui totidem poſuit in priore libro. VII igitur annos γνωζιμαχῶν amputavit.

MXIV. *Tertio mare obtinuerunt Thraces ann. decem & novem.*] In Græcis ἔτη ϡθ.

MXX. *ob reges Iudæorum, qui ex Iudæ ſtirpe.*] Certe Reges Iuda dicti ſunt, quod in Tribu Iuda regnabant, non quod ex ſtirpe Iudæ eſſent. Neminem puto hoc probaturum. Quid dicendum eſt de illo toties totieſque iterato? *Regnavit in Iuda.* quod dictum, ut regnavit in Samaria. Neque hic ullam ſtirpem Iudæ imaginari poſſumus, non utique magis quam ſtirpem Samariæ.

Ibid. *qui ex Iudæ ſtirpe.*] Græca, ἐκ φυλῆς Ιὐδα, *ex tribu Iuda.* Nihilo tolerabilius, Iudæos dictos, quod reges eorum eſſent ex tribu Iuda, quam, (ut vertit Hieronymus,) quod ex ſtirpe Iuda. Sed quod ipſi de ſtirpe Iuda eſſent, non quod eorum reges de eadem ſtirpe.

MXXV. *Suſakim rex Aegypti.*] Qui Hebraice dicitur Seſac. 1 Reg. cap. XIV, 25. is in Bibliis Græcis dicitur miro metaplaſmo Σουακείμ.

Ibid. *contra Iudæos dimicans.*] Multa omiſit Hieronymus, ut ex Græcis conſtat. Quod ſi Suſakim rex Ægypti ſub Semendi rege Ægypti ſpoliavit templum, conſequens eſt, ut aut Suſakim & Semendis ſit unus idemque rex διώνυμος, aut duos reges eodem tempore in diverſis Ægypti partibus regnaſſe, quod olim ſæpe contigiſſe patet ex priore libro Euſebii. Quod ſi unus rex tunc erat in Ægypto, iſque binominis fuit, nullus alius eſſe poteſt præter ſeptimum XXI Dynaſtiæ nomine Suſemnem, qui anno regni ſui XIII hanc expeditionem in Iudæam fecerit.

MXXVIII. *Latinorum ſeptimus Silvius.*] Diverſe Albanorum Æneadarum regum nomina à Dionyſio, Ovidio, & Euſebio concipiuntur. Nos ea aliis diſcutienda relinquimus.

MXXXI. *Samus condita.*] Velleius ab Ionibus conditam ſcribit in celeberrima illa Ιωνικῇ ἀποικίᾳ, cujus verba antea produximus, quanquam peccat anachroniſmo. Unde dicta Ιωνικὴ Σάμος πρὸς ἀνλιδιαζολῶ τ̃ Θρηικίας Σάμ. Contra Iamblichus ab Ancæo, Sames Cephalleniæ cive, qui collectis undecunque ex Græcia colonis, urbem Samon condiderit in inſula, quæ prius Melamphyllos, poſtea Samos ab ipſa urbe dicta. Oraculum, quod illi datum de colonia deducenda, ejuſmodi fuit:

Αγκαῖ' εἰναλίαν νῆσον, Σάμον ἀντὶ Σάμης δὲ
οἰκίζειν κέλομαι. Φυλλὰς δ' ὀνομάζε ἄ̃τη.

Ex ſtirpe hujus Ancæi Pythagoræ genus deducitur.

Ibid. *& Smyrna in urbis modum ampliata.*] Fortaſſe in Græcis fuit ἐπολίθη. Smyrna prius condita à Tantalo, & Naulochon vocata, mox amplificata à Smyrna Amazone, quæ & illi nomen dedit. Noſter vero videtur velle ab Ionibus ampliatam. Velleius κατὰ Αιολικὸν ἀποικίαν hoc factum dicit. Herodotus in vita Homeri CLXIX annis poſt conjurationem Græcorum in Aulide. quod tempus congruit numero Euſebiano DCCCCXCIV. hoc eſt XXXVI annis ante hunc annum. Iſidorus à Theſeo conditam lib. XV. cap. I. Ad quod "fortaſſe alluſerit Epigramma in Piſiſtratum IV. An- "thologiæ: Εἰς εἰκόνας βασιλέων. Εἴπερ Αθηναῖοι "Σμύρναν ἀπῳκίσαμεν. Sed Iones illi Aſiatici erant "Athenis oriundi. Malim ergo de illis intelligere. "Smyrna vero μητρόπολις fuit Aſiæ. Nummi CMYP- "NAIΩN ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΝ ΔΙC ΝΕΩΚΟΡΩΝ. "Propterea conventum vocat Hieronymus libro de "ſcriptoribus Eccleſ. in Polycarpo: *Scripſit ad Philip- "penſes valde utilem epiſtolam, quæ uſque hodie in Aſia con- "ventu legitur.* id eſt in urbe Smyrna, cujus Epiſcopus "fuit Polycarpus ipſe, quæ conventus, id eſt metro- "polis Aſiæ dicitur. Nam Sophronius male reddidit "σωόδου. Quod conventus metropolim ſignificat, "potuiſti ex Plinio diſcere lib. III. cap. I. & ex capite "nono Indicis Inſcriptionum Grutterianarum, item ex "commentario de bello Hiſpanico. Et apud Tertullian. "ad Scapulam cap. III, conventus Uticenſis nihil aliud "quam Utica metropolis. "

MXLI. *Aegyptiorum Pſeuſennes annis* XLI.] Uno anno minus, quam Africanus, apud quem ἔτη μβ.

MXLII. *Hebræorum Pontifex Maximus Abimelec.*] "Unde hunc Pontificem Maximum expiſcatus ſit Euſe- "bius, viderit hiſtoria: certe nullus hoc nomine Pon- "tifex Maximus fuit, ut vult noſter Euſebius. In Chro- "nico Caſaub. eſt Αχιμέλχ. Et ita ſine dubio ſcripſe- "rat "

„rat Eusebius. Sed ex I Chr. XXIV, 3 divinat fuisse „Pont. Maximum sub Asa. quum locus ille Chron. „pertineat ad ævum Davidis: quod firmatur II Sa„muel. VIII, 17.

MXLV. *Thraces Bebryciam.*] Thraces duplices fuerunt, Europæi & Asiatici, ut scribebat Arrianus in Bithynicis apud Eustathium in Dionysium: ὅτι Θρᾷκες οἱ μόνον Εὐρωπαῖοι, ἀλλὰ καὶ Ἀσιανοὶ κατὰ τὸν Ἀρριανὸν ἱστορίαν λέγοντος, ὥσπερ Φρύγας καὶ Μυσούς, οὕτω δὴ καὶ Θρᾷκας ἀπὸ Εὐρώπης διαβεβῶσαι εἰς Ἀσίαν μετὰ Πατάρβα τινὸς ἡγεμόνος, ὅτε οἱ Κιμμέριοι τὴν Ἀσίαν κατέσχον, ἐξελαύνοντες ἐκ Βιθυνίας οἱ Θρᾷκες ᾤκησαν αὐτοί. In quibus habes & trajectum Thracum ex Europa in Asiam, & tempus, quo illud contigit. Quod si verum est, aut alieno tempore trajectus hic ab Eusebio assignatus, aut non unus trajectus Thracum fuit. Si enim tunc trajecerunt, quando Cimmerii Asiam inundarunt, hoc contigerit numero DCCCCXXXIX. Porro FR. hanc periochen rejicit in numerum MXXXVI. In hoc vero anno notatum est: *Thraces mare obtinuerunt.*

Ibid. *Bebryciam, quæ nunc Bithynia vocatur.*] Imo Bebryces populus Europæus fuerunt; & pars Thraciæ. Strabo septimo: καὶ αὐτοὶ δὲ οἱ Φρύγες (οἱ καὶ) Βρύγες εἰσὶ Θρᾳκικόν τι ἔθνος, καθάπερ καὶ οἱ Μυγδόνες καὶ οἱ Βέβρυκες. lib. 12. καὶ οἱ Βέβρυκες ἢ οἱ τούτων προεποικήσαντες τὴν Μυσίαν, Θρᾷκες ἦσαν, ὡς ἐπάνω εἶπον. Supra Eusebius monuit quando Thraces mare obtinebant. Tunc potuerit hic trajectus contingere, quando Mysi, Thyni, Bithyni, Getæ, Maryandini, Bebryces & aliæ Thracici generis traduces in Asiam transfretarunt; ut iisdem locis testatur Strabo.

Ibid. *Bebryciam.*] Quamvis poëtæ, & Solinus Bebryciam cum Bithynia confundunt, diversas tamen ex Strabone esse ostendimus, qui Bithynos alios à Bebrycibus facit; & diversis locis appellationes suas reliquerunt. Mirum vero atque animadversione dignum, quod in veteribus Scholiis in Lycophronem ab Isaacio Tzetze collectis legimus. Lycophron: Ἐξ Βεβρύκων ῥίψαν ἑκατηρίαν. Scholion: Δίων δὲ Κοκκηϊανὸς τὰς Ναρβωνησίας Βέβρυκας λέγει γεγράφων ἅτω. Τῶν πάλαι μὲν Βεβρύκων, νυνὶ δὲ Ναρβωνησίων ὅτι τὸ Γυρλώσιον ὄρος. τὸ δὲ ὄρος τοῦτο χωρίζει Ἰβηρίαν καὶ Γαλατίαν. Bebryces esse populos Narbonensis provinciæ alibi non memini legere, præterquam apud Marcianum τὸν περιηγητήν·

— Εἶτ' Ἴβηρες οἱ τοῖς . . . .
Προσεχεῖς. ἐπάνω τούτων δὲ κεῖνται τὸ τόπων
Βέβρυκες. ἔπειτα Σαλυάλιοι κάτω
Λίγυες ἔχοντες ---

„Item apud Silium Italicum libro III, *Iamque per „& colles, & densos abiete lucos Bebrycia Pœnus fines transcenderat aulæ. Inde ferox quæsitum armis per inhospita „rura Volcarum populatur iter, tumidique minaces Accedit „Rhodani festino milite ripas.*

Ibid. *quæ nunc Bithynia.*] Claudianus II in Eutropium:

Thyni Thraces arant, quæ nunc Bithynia fertur.

qui locus mirifice facit ad hunc Thracum trajectum: ut & illud Scholion vetus in Argonautica Apollonii lib. II. Διττοὶ εἰσι Βιθυνίαι. ἡ μὲν ἐπὶ τῆς Εὐρώπης, ἡ δὲ ἐπὶ τῆς Ἀσίας. καὶ ἡ μὲν ἐπὶ τῆς Εὐρώπης ἐστὶ Σαλμυδησσὸν κεῖται ἐπὶ τῆς Θρᾴκης. ἡ δὲ ἑτέρα καθήκει ἐπὶ τὸν Βόσπορον καὶ ἐστὶ τὸ σῶμα τῆς Γοντικῆς. Item: ἦρχεν ὁ Φινεὺς τῆς Βοσπόρου Θρᾳκῶν πάντων τῶν ἐν Ἀσίᾳ. εἰσὶ δὲ ἤτοι Βιθυνοί τε καὶ Παφλαγόνες.

MXLVIII.] Hic BON. & PET. in margine è regione IX anni Asa habet: *Principium sexagesimi primi Iobele secundum Hebræos.* Erat annus ab Adam 2996. quæ sunt LXI Iobel, & una Hebdomas absoluta. Itaque erat annus septimus LXII Iobel.

MLIII. *Capys.*] In Canonibus Isagogicis monuimus ita legendum apud Ovidium.

Ille dedit Capyi repetita vocabula Trojæ. Hoc est, in hoc Albano Capye repetitum esse nomen illius veteris Dardanidæ, qui & Capys dicebatur. FR. in hoc anno iterum notat: *Thraces mare obtinuerunt.*

MLXIV. *Athenienſium Phorbas.*] Pausanias hujus meminit Ἡλιακῶν β. ταύτην ἡγεμαχεῦσι τὴν νίκην Ἀθήνησιν ἄρχοντος Ψηφίσματος Φορβαντος, ἄρχοντος δὲ Δαΐου τοῦ βίᾳ αὐτὸς παντός. ἐνιαύσιαι γὰρ οὐκ ἦσαν πω τότε Ἀθηναίοις αἱ ἀρχαί.

MLXVI. *Assyriorum Orphrateus annis* XX.] Unum annum expunxit. Africanus enim ἔτη κα.

MLXXXI. *Latinorum Carpentus.*] Ita habent omnes scripti, non Calpetus. & MXCIII. *Tiberinus Carpenti filius.* Sed Græca prioris libri Κάρμεντος.

MLXXXV. *Aegyptiorum Amenophis.*] Græca prioris libri, item Africani, Ἀμένωφθις.

MLXXXVI. *Assyriorum Orphratenes.*] Excidit hoc nomen Eusebio adhuc prioris Orphratei nomen in animo habenti. Ephacheres enim vocabatur, non Orphratenes.

Ibid. *ann.* L.] Et huic quoque regi biennium abstulit. Africano enim νβ ἔτη.

MLXXXVI. *Pseudoprophetæ vero erant Sedechias, Eliezer.*] Sedekias quidem Pseudopropheta I Regum, XXII, 11, 24. Eliezer vero nunc non succurrit. & suspectum est.

MC. *Aegyptiorum Psinaces.*] Ita posuimus, auctoribus POST. & Græcis tam Eusebii, quam Africani, ubi diserte est Ψινάκης. Omnes PR. & Edit. Spinaces: quod non exemplo caret. In veteribus enim inscriptionibus Spycharion pro Psycharion legi monuimus olim in Manilianis. Vide Indicem Grammaticum Inscriptionum Grutteri nostri.

MC I. *In Latina historia.*] Tota hæc periocha Hieronymi est, qui quadraginta annorum πεχρονισμῷ peccat. Annus enim CXXIV ante urbem conditam, cujus infra fit mentio, convenit numero MCLX.

Ibid. *Vt testatur Apollodorus Grammaticus.*] Negamus. Apollodorus: Μετὰ ἔτη ἑκατὸν τὴν Ἰωνικὴν ἀποικίας. hoc est CCXL post casum Trojanum: proinde numero Eusebiano MLXXV. Hoc modo μεταχρονισμὸς fuerit annorum XXVI.

Ibid. *& Euphorbus testatur.*] Iste Euphorbus, ut habet Marianus, aut Euphorbius, ut omnes scripti & editi, est σφάχαγμα τὸ Ἑλληνικὸν κόμματος. pessimæ notæ nomen Græcum, ex depravato depravatissimum. Prius fuit Εὔφορος, deinde degeneravit in Εὔφορβος. Nam bis reperies apud Clementem Alexandrinum Εὐφορος pro Ἔφορος, & apud alios, ut Laertium in Thalete. Sic in nummo Antonini Pii ΕΥΦΥCIΩΝ ΔIC ΝΕΟΚΟΡΩΝ. Id est ΕΦΕCIΩΝ. Quod Ephorus & de Homero & de Originibus priscis scripserit, satis ex solo Dionysio Halicarnassensi constare potest. Liber autem, in quo Ephorus de Homero hoc, quod hic proponitur, disseruit, vocatus est ab ipso Ephoro σύνταγμα ἐπὶ χώρων, in quo etiam scripsit ἡσίοδον Ὁμήρου ἀνεψιὸν καὶ σύγχρονον fuisse.“

Ibid. *ante urbem conditam ann.* CXXIV.] Iam diximus hoc competere in numerum MCXL. Marianus mendose, CXXXIV.

Ibid.

Ibid. *&, ut Cornelius Nepos ait, ante Olympiadem primam annis* C.] Duo insignes errores. prior, si centum annis ante primam Olympiadem, ergo numero MCXII, ut supra, non MCI. Alter error, quod sexaginta annis minus dicit. Cornelius enim Nepos annis CLX ante Urbem conditam Homerum fuisse ait, hoc est numero Eusebiano MCIV, qui profecto proxime abest ab hoc tempore. Errores hi à librariis ne sint, an ab interprete, viderint studiosi. Ego contentus eos notasse, ad alia transeo. Omnes certe libri scripti & excusi ita habent.

MCIX. *Aegyptiorum Pseusennes ann.* XXXV.] Africano ἔτη ιδ. Sic XXI annos de suo dat, ut rationes suas æquet. Non probo.

MCXVII. *Ionadab filius Rechab.*] II Regum. X, 15. Ierem. XXX.

MCXXIII. *qui solus post Mosem annos* CXXX *vixit.*] Paralip. primo, cap. XXIV, 15. Suidas: Ἰωδαέ. ἔτερος ἱερεὺς ἦν, ὃς μετὰ τὸν πολλὸν αὐτοῦ βίον ἐβίωσεν ἔτη ρλ.

MCXXVII. *Quinto mare obtinuerunt Phryges.*] Græca amplius habent. Supra ex Strabone colligimus Phrygas esse Thraciam gentem, quæ diu mare excursionibus infestarit.

MCXXX. *Zacharias occiditur.*] II Paralip. XXIV, 20, 21. Matthæi XXIII, 35. ubi Hieronymus: *Simpliciores fratres inter ruinas Templi & Altaris, sive in portarum exitibus, quæ Siloam ducunt, rubra saxa monstrantes Zachariæ sanguine putant esse polluta.* Itinerarium Burdigalense: *In marmore, ante Aram, sanguinem Zachariæ ibi dicas hodie fusum. Etiam parent vestigia militum, qui eum occiderunt, in totam aream, ut putes in cera fixum esse.* Tres fuerunt Zachariæ, iique omnes prophetæ, filius Iojadæ hic, filius Barachiæ penultimus XII prophetarum, pater Iohannis Baptistæ, atque ξίφει ἀναιρεθέντα ἐν τῷ νάῳ nugantur Græci in suo Menologio V Septembris, confundentes hujus historiam cum hoc filio Ioiadæ.

MCXXXII. *Lycurgum.*] Tatianus: Λυκοῦργον δὲ πολὺ μὴ πλὴν ὑπὸ Ἰλίου γενηθέντα ἄλωσιν φησὶ Ὀλυμπιάδων ἔτεσιν ἑκατὸν νομοθετῆσαι Λακεδαιμονίοις. Tempus congruit numero MCXLI, annis novem post hunc. quæ parva dictu est differentia. Sed Clemens hæc Tatiani verba designans quinquaginta insuper annos addidit. Λυκοῦργον δὲ μὴ πολλὰ τῆς Ἰλίου ἁλώσεως γεγονὼς ἔτη φησὶ τῶν Ὀλυμπιάδων ἔτεσιν ἑκατὸν πεντήκοντα νομοθετῆσαι Λακεδαιμονίοις. Sine dubio in Tatiano desunt L anni. Tempus igitur congruit numero MXCI. Idem Clemens de Lycurgo: Διδυχίδας γὰρ ἐν τετάρτῳ Μεγαρικῶν φησὶ τὸ Δακωνισμὸν ἐννενηκοστὸν ἔτος ὕστερον τῆς Ἰλίου ἁλώσεως τὸν ἀκμὴν Λυκοῦργος φέρειν. nimirum numero MCXIV. qui tantum octennio discrepat ab anno proposito. Hoc proculdubio habebat in animo Eusebius. Phlegon à Lycurgo, ad primam Olympiadem, putat annos CXVIII. Ergo florebat numero MCXXVIII. Convenit illi cum Eusebio. Apud Ælianum ποικίλ. XIII, cap. XLII Epaminondas gloriatur se Laconicam ferro & igne vastasse, quæ per D ann. intacta fuerat, nimirum à legibus Lycurgi. Dicebat hoc circa tempus, quo Messenem instauraverat, numero MDCXLVIII. Leges igitur Lycurgi acceptæ sunt, & respublica Lacedæmoniorum constituta circiter numerum MCXLVIII. quæ ratio non multum ab anno proposito discedit. Porphyrius ponit Lycurgum CVIII annis ante primam Olympiadem. Quibus de numero MCCXLI deductis, remanet numerus præsens MCXXXIII. Eusebius libro priore.

MCXXXVI. *Assyriorum Ocrazapes.*] Quidam scripti Acrazapes. Africano Ἀκραχαρνής.

MCXLII. *Aemulus Silvius.*] Iste Ἀλλάδης vocatur Dionysio.

Ibid. *præsidium Albanorum.*] Sola ea Eusebiana putamus: *qui ob impietatem fulminatus interiit.* Reliqua haud dubie sunt ab Hieronymo ex historia Latina.

MCXLIV. *Sesonchosis.*] Ita etiam aliis Græcis dictus. Sed Africano Σέσωχις.

MCXLI. Tres fuerunt Zachariæ, iique Prophetæ: " filius Iojadæ hic, filius Barachiæ penultimo loco " positus in libro XII Prophetarum, & pater Iohannis " Baptistæ, quem ἐν τῷ ναῷ ξίφει ἀναιρεθῆναι somni- " ant Græci in suo menologio V Septemb. confunden- " tes hunc cum filio Ioiadæ. In PET. hæc verba extant: " *Apud Hebræos Zacharias propheta à rege Ioas occiditur. Hic Zachariæ Ioiade Pontificis filius fuit, qui pro veritate regi contradicens occiditur, quem Euangelista Barachiæ filium vocat, quem propter annorum prolixitatem patris, & vitæ sanctitatem Barachiam vocabant, hoc est Benedicitur.* Sed nullus alius codex scriptus aut editus illa habet.

MCLVIII. *Zacharias propheta interficitur à Rege Ioas.*] " Atqui supra interficiebatur numero MCXXX. Chro- " nicon Casaubon. duodecimo anno regis Ioas. hoc est " numero MCXXXIV. Sed quis scit quoto anno regis Ioas " interfectus sit, quum tempus à scriptura non desi- " gnetur? "

MCLXI. *Aventinus Aemuli superioris filius in eo monte.*] Hieronymi ab historia Latina.

MCLXVII. *Carthaginem hac ætate.*] Hieronymus habebat in animo locum Iosephi de Carthagine à Tyriis condita CXLIII annis post Templum, quod secundum rationes Eusebii congruit numero MCXXVII. secundum veram rationem MCXLII, propter prochronismum annorum XV. Ne sic quidem ratio constat. Erit enim hoc modo metachronismus maximus. Ex annalibus Phœnicum ab initio Iromi Tyriorum regis, ad fugam Didonis, colliguntur anni CLXXVIII, qui desinunt in numero Eusebiano MCXXV. Secundum hæc, à conditu Templi, ad fugam Didonis, fuerint tantum anni CXLI, non CXLIII, ut notabat Iosephus. Servius ait Carthaginem conditam LXX annis ante prima Palilia, hoc est numero MCXCIV. Melius Trogus LXXIII annis ante primam Olympiadem, hoc est præsenti anno MCLXVII.

MCLXXI.] *Sub Ariphrone Assyriorum regnum destructum.*] LXX annis ante primam Olympiadem ex rationibus Eusebianis, qui regnum Assyriorum quatuor regibus privavit, & regibus ipsis, quot voluit annos attribuit. Sed secundum rationes Ctesiæ, & Africani regnum Assyriorum finem accepit annis XCVII. ante primam Olympiadem. Excerpta barbarolatina LXVII annis ante Olympiadem. Orosius annos LXIV. fortasse totidem, ut legendum sit, LXVII. Porro PET. & BONG. " habent, *qui Sardanapallus.* At neque PR. neque FRE. " habent τὸ Qui. Si igitur hanc lectionem, quam " publicavimus, & quam editiones habent, retineamus, " constabit sententia. Regnum Assyriorum, & ipsum " Sardanapalum deletum fuisse. Sed Græca Sardana- " pali non meminerunt; eaque lectio placuit Arnaldo " Episcopo. Altera nititur omnium codicum aucto- " ritate: alteri Græca Eusebiana favent. "

MCLXXVIII. *Thonos Concoleros.*] Nusquam leges ab ullo veterum Sardanapalum ita vocatum. Certe Sardanapalus est purum putum Assyriacum תגלת־פלאסר. posterior vocula legitur etiam in medio nomine illius Assyrii Regis Teglath-phal-Esar. At Thonos Concoleros nihil spirat Assyriacum præ illo. Omnes vero libri manuscripti concipiunt per geminum ll Sardanapallum.

pallum. & videtur hoc nomen in obscœnam notam à Græcis detortum. Nam παλλὸς, idem, qui φαλλός. Unde τρίπαλλος, pro τρίφαλλος. Tibullus: *Placet Tripalle?* Varro: *Et orthopallica attulit psalteria.* Quare Cicero III de Repub. *Sardanapallus ille vitiis multo, quam nomine ipso deformior.* Obscœnum vita perinde ac nomine manifesto dicit. Ergo nomen obscœnum, ut vita. Obscœnum autem propter alterum membrum, quod cum Sardan componit integrum nomen.

„Ibid. *Tanos Concoleros.*] In priore libro Eusebii „, dicitur etiam Μακοσκόλορος.

MCLXXXIV. *Sardanapalus eodem tempore Tarsum.*] Græca Eusebii, Strabo, & alii non eodem tempore, quod non est mirum, sed ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ, una die.

Ibid. *semet incendio concremavit.*] Puto fuisse in Græcis, ἑαυτὸν ὅπι τῇ πυρκαϊᾷ κατέκαυζε. in succenso rogo sese cremavit.

MCXCIII. *Aegyptiorum Petubastes ann.* XXV.] Dissentit à se, qui in priore libro posuit ἔτη κα. item, quod solenne illi est, ab Africano, qui habet ἔτη μ. quod non est modicum discrimen.

MCXCVII. *à primo anno Nini supputantur* MCCLX.] Imo MCCCCXXIX. de quibus quatuor reges expunxit, quorum omnium anni colliguntur CLXII. quibus deductis de MCCCCXXIX, remanerent anni MCCLXVII. Sed Eusebius non contentus quatuor hos reges abdicare, illis, quos reliquit XXVII annos erogavit, nunc singulos, nunc binos uni plus tribuens. Hinc factum, ut MCCXL, non MCCLXVII à Nino, ad casum Sardanapali, colligantur. Ita diruens, ædificans, addens, detrahens fecit quod voluit, non quod postulabat ratio. De hoc satis egimus, quando locus & tempus exigebant. Georgius, ἡ Ασσυρίων βασιλεία κατέληξε Δημοκέαζα ὅπι αὐξ ἔτη. Minus dicit an. XXIII. Sed audi verba ipsius Georgii: ὁ μὲν τοι Ευσέβιος καίπερ πραγματείαν ὁ τὴν τυχοῦσαν συλλεξάμενος φιλοπόνως, καὶ ταύτῃ τὴν ἑαυτοῦ χρονικὴν συγγραφὴν καταστησάμενος, &c. ἐν λζ βασιλεῦσι τὴν Ασσυρίων ἀρχὴν διέλαβεν, ἔπισι δὲ αὖ, τῷ Καστορι μᾶλλον ἀκολουθήσας, ἔχ μαρτυρίαν παρασήσαμαι ὡσπ ἔτη φάσκουσαν οὖν Ασσυρίων βασιλεῖς ἄρξαι, καὶ τοῦτο Δημὸ τὸ συμβάλλεσθαι τῷ παραλογισμῷ αὐτοῦ κ τὰς χρόνους, ὧν πέπονθεν ἐν τοῖς ὑπὸ καταικλυσμοῦ, ἕως Αβραὰμ χρόνοις μὴ χρονολογήσας μετὰ τὸν καταικλυσμὸν Καϊνᾶν ὢν τοῦ Αρφαξάδ. Quod ait eum ex Castoris sententia potius, quam Africani in XXXVII regibus totum Assyriorum imperium explicasse annis MCCLXXX, quid velit, nescio, quandoquidem per omnia Africanum in regibus & eorum annis sequutus sit Eusebius, ut ipsemet Georgius non semel testatus est, his duobus exceptis, uno, quod quibusdam regibus singulos, aut binos annos plusquam Africanus attribuit, ut rationes suas æquet: altero, quod quatuor reges ex eadem causa præterivit, καὶ τὴν Ασζυρίων παρενόθευσεν ἱστορίαν, ut ejus verbis utar. Deinde quomodo sequitur Castorem in annis regum, quum Castor universum Assyriorum imperium MCCLXXX annis definiat, Eusebius MCCC, ut ipse ait, nimirum ab initio Beli; Postremo neque illud ferendum, Eusebium ideo contraxisse annos imperii Assyriorum, ut hiatum illum occultaret, quem commisit omissione annorum Cainam minoris, quum hæc non fuerit causa illa. Nam potuit recte applicare omnes annos imperii Assyriorum, si voluisset, secundum ratiocinia sua, quæ intervallum à Diluvio, ad natum Abraham, definiunt annorum DCCCCXLII. Initium vero Beli competit præcise in CCCXLI annum à Diluvio secundum ipsius computationem. Quare nullam rationem habuit illius hiatus de posteriore Cainan, quem sciens prudens omisit, sed hoc sibi proposuit, ut anni Teutami regis inciderent in Troica tempora. quod facere non potuit, nisi aliquot regum omissione. Itaque dum Georgius odio Eusebii cæcus nullum omittit tempus aut caussam homini obtrectandi, sæpenumero sibi ipse adversatur, & argumentis illum aggreditur, quæ omnino sunt contraria prioribus, quibus eum oppugnabat. Talc est illud: ὀκὲν πρόδηλον, ὅπι Δημὸ τ ἑαυτοῦ παραλογισμὸν κὴ τὰς Αζυρίων χρόνας ἠλάτωσεν, κὴ τὴν ἅλωσιν Τροίας οὐκ ἀληθῶς ἐσχοίωσεν. Propter hallucinationem suam, inquit, in omittendis annis Cainan mutilavit tempora regum Assyriorum, & alieno loco Trojæ excidium retulit. Itane? imo ob eam caussam tempora Assyriorum imminuit, ut suo tempore Ilii casum collocaret. Tempus autem capti Ilii idem putavit, quod veteres, regnante nempe Teutamo, cujus ævum non poterat comparare cum ævo Capyos Trojani, nisi mutilatione temporis quatuor Regum Assyriæ.

Ibid. *à primo anno Nini supputantur* MCCXL.] Et à primo anno Beli MCCC, secundum ipsum Eusebium, ut ait Georgius; quomodo & Trogus. Augustin MCCCV. libro XVIII, cap. XX.

Ibid. *& interim sine principibus res agebatur.*] Expressit ex loco Herodoti: Αζυρίων ἀρχόντων τῆς ἄνω Ασίης ὅπι ἔπεα εἴκοσι κὴ πεντήκοντα πρῶτοι ἀπ' αὐτῶν ἤρξαντο Μῆδοι ἀποίσασθαι. καὶ κως ἔτι πρὸ τῆς ἐλευθερίης μαχεσάμενοι τοῖσι Αζυρίοισι ἐγένοντο ἄνδρες ἀγαθοὶ, κὴ ἀποσαράμενοι τὴν ἐλευθερώθησαν. μ τ' δὲ τότε κὴ τ' ἄλλα ἔθνεα ἐπόιεε τοῦτο Μήδοισι. Εόντων δ' αὐτονόμων πάντων ἀνὰ τὴν ἤπειρον, ὧδε αὖτις ἐς τυραννίδας πρὸς ἦλθον. Ανὴρ ἐν τοῖσι Μήδοισι ἐγένετο σοφὸς, τῷ ὄνομα ἦν Δηϊόκης.

Ibid. *In medio autem tempore Chaldæi prævalebant.*] Nempe anno XIX Artycæ quarti regis Medorum Chaldæi à Medis defecerunt duce Nabonassaro, qui excusso Medorum jugo Chaldæis & Babyloniæ imperavit. cujus successio ad XXI usque annum Cyri continuata est.

Ibid. *Quorum quædam separatæ regum successiones.*] A Nabonassaro, ad finem Nabonidi cognomento Medi, qui Darius Medes dictus est. Quod hæc non intellexerit Paulus Orosius, colligi potest ex ejus cap. II. lib. II, ubi insigniter fallitur, quod illos reges, præsertim Nabuchodonosorum, inter illustres haberi neget. Certe si legisset Strabonem, Berosum, Megasthenem, aliter sensisset. Cui persuadebit Nabonassarum, Mardokempadum, Nabopollassarum, Nabuchodonosorum non fuisse reges illustres? Sed venia illi danda, quod solum Latinum Eusebii Chronicon legerat, neque illos summos scriptores, quos nominavimus, fortasse ne de nomine quidem, aut saltem nomine tenus noverat. Nam Græci sermonis imperitus fuit, utilis alioquin auctor, & valde necessarius.

MCCIV. *Macedonum primus Caranus.*] Caranus Heraclida undecimus ab Hercule, septimus à Temeno, qui dux gentilium suorum Heraclidarum fuit, quum in Peloponnensum reverterentur. Propterea successores reges vocarunt sese Heraclidas, & eorum capita in nummis etiam hodie visuntur exuviis Leonis exemplo Herculis induta. Inde Theocritus Alexandrum Magnum, & Ptolemæum Lagiden ab eodem Heraclide ait genus deducere: hoc est, ut ego interpretor, ab uno Carano.

Ad-

Ἀθήναπι δὲ καλεῦνται θεῶν νέποδες γεγαῶτες.
Ἀμφοῖν γὰρ πρόγονος σφὶν ὁ κάρτερος Ἡρακλείδας.
Ἀμφότεροι δ' ἀριθμεῦνται ἐς ἕκαλον Ἡρακλῆα.

ubi νέπτς verbum Doricum, quod in Latina lingua retentum est, Nepos. Callimachus de Simonide:

---- ὃ γὰρ ἐργάπιν νέμω
Τὰν μῶσαν, ὡς ὁ Κεῖος Υλλίχᾳ νέπτες.

Ita olim adolescentes in juvenilibus Conjectaneis emendabamus. Sed de Heraclidis regibus Macedoniæ testatur Epigramma VI Ανθολογ. cap. ἀπὸ κωμῳδῶν, Epigrammate Τὸν παρ' Ομήρου. Lege.

Ibid. *Primus rex Caranus.*] Paulinus Opusculo de Regibus, citante Ausonio:

Et Caranus, Pellæa dedit qui nomina regum.

MCCX. *Hesiodus insignis habetur, ut vult Porphyrius.*] Excerpta barbarolatina citant Porphyrium in historia Philosophiæ: quæ nihil aliud erat, quam Chronologia Philosophorum, & eorum Decretorum, cujusmodi fuit Plutarchi στρωματεῦς de Placitis Philosophorum: item Eudemi historia Matheseos, Chronologia nempe eorum, quæ quisque in Mathematica studia contribuisset. Ex eo libro Porphyrii puto hoc testimonium depromptum. Cyrillus in Iulianum Homero Hesiodum recentiorem dicit, eumque sub Azaria Iudæorum, & Proca Silvio Albanorum rege floruisse testatur. quod profecto aut ex hoc loco Eusebii, aut unde Eusebius hausit.

MCCXIII. *Prophetabat apud Hebræos Osee, Amos, Isaias, Ionas.*] De Iona possumus dubitare. Legimus II. Reg. XIV, 25, Amasiam regem Iuda fines regni sui ad oram usque maritimam protulisse, quemadmodum antea prædixerat Ionas filius Amathi. Inde colligunt Ionam sub Amasia prophetasse. Atqui non sequitur eum vixisse sub eo rege, cujus tempore evenerit id, quod ipse prædixerit. imo prophetiæ hæc summa gloria est, multis annis, aut aliquot seculis, rem prædicere ante eventum rei. Ego non dubito eum vixisse sub Rege Ioas, cujus anno XIII cæpit regnare infamis vitæ maculis Sardanapalus, quo in obscœnum modum soluto, quis dubitet & omnem Assyriam, & Ninivem Assyriæ metropolim nunquam majore infamia turpitudinum flagrasse, ut Deus propterea prophetam suum Ionam eo destinaverit, qui illos imminentis ruinæ admoneret, nisi resipiscerent? Atqui, inquies, pœnitentiæ præclarum ediderunt testimonium, jejunio publice indicto. Hoc verum est. Ideo Deus Ninivem non abolevit, sed Ninivitis dominum mutavit, imperio ad Arbacem translato. Omnino tempora conveniunt. At tempus, quod hic assignatur ab Eusebio, congruit decimo anno Oziæ: qui est vigesimus secundus ejusdem regis juxta paralogissimum Eusebii. omnino Ionas vixit sub Sardanapalo & circiter initium Arbacis.

MCCXVII. *Phidon Argivus.*] Φείδων, per ει, non Φίδων, ut apud Plutarch. in Amatoriis narrationibus. Tamen „ Poëtæ detrito iota corripiunt. Val. Flaccus lib. VI „ *Non Rhadalo cum fratre Phidon.* Ut apud Ausonium „ Φιδίας. Fuit autem frater Catani. Ideo in idem tempus eum conjicit Eusebius. Imperfectam vero extulit verborum Eusebii sententiam interpres Hieronymus, *Phidon Argivus.* In Græcis Αργος κρατῶν, *Argorum compos factus.* ad verbum vertendum fuerat: *quum Argorum potiretur.* Eum Argorum tyrannum fuisse, præter alios Scriptores, Pausanias infra docebit.

Ibid. *mensuras & pondera primus instituit.*] Plinius: *Mensuras & pondera Phidon Argivus, aut Palamedes, ut mavult Gellius.* De Palamede vide quæ fuse notavimus in Manilianis 391. Pindarus Olympico XIII: ---πλλὰ δ' ἐν καρδίαις ἀνδρῶν ἔβαλον ὥραν πολυάνθεμοι ἀρχαῖα σοφίσματα. Scholia vetustissima: ἀ μόνον δ' ἐνδόξως διὰ τὰς νίκας τοῦ Κορινθίους αἱ ὧραι ἐποίησαν, ἀλλὰ καὶ τὰς καρδίας αὐτῶν ἐνέβαλον σοφίαν. φησὶ δὲ ταῦτα, ἐπειδὴ Φείδων τὶς Κορίνθιος ἀνὴρ εὗρε μέτρα καὶ σταθμία. Corinthium vocat, quem omnes, & ipse quoque Scholiastes alibi Argivum dicit. Rursus Pindarus: ἱππείοις ἐν ἕντεσι μέτρα. Scholiorum est violenta interpretatio: Ἵππεια δ' ἕντεα τὰ Φειδώνια ἀκοντίσεον, διὰ τὴν κοιλότητα. διὰ τί δὲ αὐτὰ ἵππεια εἶπεν; ὅτι Φείδων ὁ πρῶτος κόψας Κορινθίοις τὸ μέτρον Ἀργεῖος ἦν. τὸ δὲ Αργος ἵππειον λέγουσιν οἱ ποιηταί. Ridicula quidem solutio, sed quæ hunc locum Eusebii diserte illustrat. Pollux libro IX. τάχα δ' ἄν τις φιλότιμον εἶναι νομίζοι ζητεῖν ὅπη νομίσματι λόγον διζητεῖν, εἴτε Φείδων πρῶτος ὁ Ἀργεῖος ἔγραψε (ἐχάραξε) νόμισμα, &c. Quum autem recte hujus gesti memoriam in tempus Carani conjecerit Eusebius, quia Phidon frater erat Carani, ut extat in priore libro Eusebii, oportet eum admodum senem decessisse. Nam legimus, ipsum ascitum à Pisæis anno primo Olympiadis octavæ, LIII annis post hoc tempus. Verba Pausaniæ: Πισαῖοι δὲ ἐφηλκύσαντο αὐθαίρετον συμφορὰν, ἀπεχθανόμενοι τε Ηλείοις καὶ ἀπειθῶ ποιούμενοι πρέναι τὸν Ολυμπιακὸν ἀγῶνα ἀντὶ Ηλείων, οἵγε Ολυμπιάδι μιᾷ τῇ ὀγδόῃ τὸν Αργεῖον ἐπηγάγοντο Φείδωνα τύραννον τῶν ἐν Ελλησι μάλιστα ὑβρίσαντα. καὶ τὸν ἀγῶνα ἔθεσαν ὁμοῦ τῷ Φείδωνι.

Ibid. *mensuras & pondera.*] Adde & numismata. Ευβοϊκὸν νόμισμα. quod ita vocatum ajunt Grammatici, ἐπειδὴ Φείδων ὁ Αργείων βασιλεὺς ἐν Ευβοίᾳ χωρίῳ ᾧ Αργος πρῶτος ἔκοψε χρυσοῦν νόμισμα. ὠνόμασται δὲ τὸ χωρίον ἀπὸ Ευβοίας τροφοῦ Ἥρας. Item: Πάντων πρῶτος Φείδων Ἀργεῖος νόμισμα ἔκοψεν ἐν Αἰγίνῃ. καὶ διὰ τὸ νόμισμα καλαβῶν τὸς ὀβελίσκους ἀνέθηκε τῇ ἐν Αργει Ἥρᾳ. Idem supra Pollux. Mirum in verbis Scholiastæ Olympici XIII, quæ supra adduximus, legi κόψας μέτρον, quum potius dicendum fuerit κόψας νόμισμα.

MCCXVIII. *Osorthon.*] In Africano Οσορχῶν. & ν annis, non θ.

Ibid. *Lycurgi leges à Lacedæmone.*] Pauxilli temporis metachronismus fuerit, si fidem Thucydidis sequimur. Ille enim ab eo tempore, quo Lacedæmonii Lycurgi legibus uti cepere, ad finem belli Peloponnesiaci, putat an. cccc, hoc est ad numerum MDCXII. ἔτη γάρ ἐσι μάλιστα πεντακόσια, καὶ ὀλίγῳ πλείω ἐς τοῦτο τὸ πόλεμος, ἀφ' οὗ Λακεδαιμόνιοι τῇ αὐτῇ πολιτείᾳ χρῶνται). cccc igitur annis de numero MDCXII deductis, remanet numerus MCCXII, quo antiquiorem νομοθεσίαν Lycurgi esse ait. Sed & numero MCXCV Lycurgus Lacedæmoniis jura composuit. Procul dubio tempus id, quod designabat Thucydides. Illa ergo ἔτη ὀλίγῳ πλείω sunt XVII.

MCCXIX. *Agamestor ann.* XX.] vide hæc verba Hieronymi ad Damasum de prima visione Esaiæ: *Regnavit autem Ozias annis quinquaginta duobus, quo tempore apud Latinos Amulius, apud Athenienses Agamestor undecim annis imperabat.* Quæ ego non capio. Undecimus enim annus Agamestoris erat nonus Amulii, & trigesimus octavus Oziæ.

MCCXX. *Zacharias menses* VI.] ἑξάμηνον. II Reg. XV. 8. PR. male novem menses.

Ibid. *Sellum dies tres.*] Imo menſem, μιῶν ἡμερῶν, hoc eſt dies xxx. Ibid. 31. Hic dormitabat Euſebius.

Ibid. *Numitor.*] Aut nihil ab Euſebio hic, aut pauca. Reliqua ab Hieronymo ex hiſtoria Latina. Nam videntur ex ſcriptore Latino potius, quam Græco.

Ibid. *quæ propter pulchritudinem & rapacitatem corporis.*] In Collectaneis Græcis : ζῶόν τε γὰρ ἁρπακτικὸν ἡ λέαινα &c.

MCCXXII. *Manahem ann.* X.] Georgius. Μανεὶμ ἔτη ιβ. Τὰ δὲ πολλὰ τῶν ἀντιγράφων ἔτη ι ἔχουσιν. Atqui nullum exemplar non habet δέκα, non δώδεκα, quod iſte Euſebiomaſtix hariolatur.

MCCXXX. *Trieres prima navigat in Corinthum.*] Imo primi omnium Corinthii triremes fabricarunt: & inde Corintho alio, non aliunde Corinthum, velificatum eſt. Thucydides libro primo: πρῶτοι δὲ Κορίνθιοι λέγονται ἐγγύτατα τοῦ νῦν τρόπου μεταχειρίσαι τὰ περὶ τὰς ναῦς, καὶ τριήρεις ἐν Κορίνθῳ πρῶτον τῶν Ἑλλάδι ναυπηγηθῆναι. Φαίνεται δὲ καὶ Σαμίοις Ἀμεινοκλῆς Κορίνθιος ναυπηγὸς ναῦς ποιήσας τέσσαρας. Hunc locum Thucydidis tangit etiam Plinius VII. cap. LVI. Sed à quo tempore Aminocles has naves fabricavit, ad ſe, Thucydides putat annos CCC. Scribebat autem circiter annum Iphiti CCCLX. Itaque hic Aminocles videtur circiter XVII, aut XVIII Olympiadem has naves fabricaſſe. Sed ab Euſebio hoc geſtum refertur numero MCCLV. hoc eſt anno XV à prima Olympiade. Igitur prima triremis, ſive τριήρης Corinthi fabricata eſt, non aliunde Corinthum navigavit, ut aliud agens ſcribit Euſebius. Antea enim longis navibus tantum utebantur. Prima longa navis fuit ea, quæ Argonautas vexit, ut Plinius, & alii fere omnes veteres ſcribunt. Nos hodie id genus Galeas vocamus, & pridem illud nomen obtinuit adhuc vigente imperio Conſtantinopolitano. In Tacticis legimus, Γαλαίας, μονήρεα. Noſtræ enim Galeæ, & veterum naves erant μονήρεις, hoc eſt uno verſu remorum agebantur. Quemadmodum enim πύργος μονήρης, δήρης, τριήρης à numero tabulatorum dicitur, qui aliter πύργος μονόστεγος, δίστεγος, τρίστεγος, ita & ναῦς μονήρης, δήρης, τριήρης dicta, quæ totidem, ut ita loquar, tabulatis conſtabat, ac proinde totidem utrinque ordinibus remorum. Quum igitur differentiam navium longarum conſtituat numerus ordinum, primæ in uſu fuerunt, quæ unum tantum remorum verſum habebant. Duplex vero earum conſtituitur differentia, à numero remorum, & à numero ordinum. Quæ à numero remorum dicuntur, earum nomen terminatur in ορος, εἰκόσορος, τεσσακόντορος, πεντηκόντορος. Quæ vero à numero verſuum, eæ terminantur in ηρης, μονήρης, δήρης, τριήρης, τετρήρης, πεντήρης. Vetus auctor πακτικῶν ad calcem Æliani: ἡ τριακόντορος, καὶ τεσσαρακόντορος, καὶ πεντηκόντορος λέγεται κατὰ τὸ πλῆθος τῶν κωπῶν, ἡ μονήρης, καὶ δήρης, καὶ ἑφεξῆς, κατὰ δὲ τὰ στίχας τὰς κατὰ τὸ ὕψος ἐπ' ἀλλήλοις. Sed ſcito citra ἀκόσορον nomen componi non poſſe. hoc eſt: non dicebatur quot remorum, ſed quot ſcalmorum eſſet, ſiquidem minus haberet, quam vicenos remos. πεντεκαιδεκάσκαλμος, δωδεκάσκαλμος, ut δωδεκάσκαλμος πάκτων Straboni. Eſt enim σκαλμὸς, paxillus, ad quem alligatur remus. Quare alia mente ut multa, Æſchylus Perſis νῆες τρίσκαλμοι pro triremibus dixit: quum τρίσκαλμος ναῦς tantum dici poſſit, quæ trinis remis agitatur. Erat & alia differentia, ut naves quæ citra magnitudinem alicujus eſſent, eæ dicerentur ἡμιόλιαι. ut quæ inter magnitudinem τεσσαρακοντόρου, ea dicebatur ἡμιόλιος τεσσαράκοντορος, major quidem, quam εἰκόσορος, minor vero quam τριακόντορος. Sic quæ citra magnitudinem τριήρους, ea dicebatur τριήρης ἡμιολία. Nam τὸ ἡμιόλιον continet aſſem cum ſemiſſe. Ideo τριηρημιολία erat magnitudine τῆς δήρους, & præterea aliquanto amplior. Neque vero neceſſe erat exacte dimidium accedere, non magis quam in ſemitonio muſico. Tonus enim bifariam non dividitur. Quare ut dicitur ἡμιόλιος χορὸς, ſic eadem conſtructione ἡμιολία τριήρης, ſed non eadem ratione. Nam potius dici debuerat δήρης ἡμιολία, utpote quæ magnitudine δήρους eſſet, aut aliquanto major. Sed uſus obtinuit, ut potius vocaretur ab ea, à cujus magnitudine proxime abeſſet; quam ab illa, quam non ſolum æquabat, ſed etiam aliqua parte ſuperabat. Hæ igitur naves εἰκόσοροι, τριακόντοροι, πεντηκόντοροι ſolæ Græcis in uſu primum fuerunt ad illud uſque tempus, quod hic ab Euſebio determinatum eſt, earumque ἡμιόλιαι. Hujus generis inventum Sidoniorum eſt. Græci ante expeditionem Iaſonis Colchicam id genus non tentarunt. Vnde ejuſdem modi naves σιδώνιαι Græcis dicebantur. Euripides Helena:

> Χώρει σὺ, καὶ ναυσὶ τοῖσδε πεντηκόντορον
> Σιδωνίαν δὸς, κάρετμῶν δηξάτας.

Eas diximus eſſe, quas Græci μακρὰς ναῦς, nos Galeas vocamus: qualis Iaſonia, quæ πεντηκόντορος fuit, ut ex numero Argonautarum conſtat. Nam ipſi Heroes fuerunt αὐτερέται, ut omnes ſciunt. Vnde Sereno poëtæ Hercules dictus *ſemiremex Hercules*: quod remex quidem inter Argonautas eſſet, ſed imperitus, & ei muneri ineptus. Alii plures Argonautas numerant. Ideo μείζονα πεντηκοντόρου τὴν Ἀργὼ fuiſſe neceſſarium eſt. Quare Theocritus in Hyla τριακοντάζυγον Ἀργὼ dixit: hoc eſt ἑξηκόντορον. utrinque tricenis remigibus impulſam. Earum navium, quæ pluribus remorum verſibus agebantur, videtur Trieres prima fuiſſe. quæ dicta, ut monuimus, à numero tabulatorũ, κατὰ τὰς στίχους τὰς κατὰ τὸ ὕψος ἐπ' ἀλλήλοις, ut ait ille vetus ſcriptor πακτικῶν: *Secundum verſus alium alii juxta altitudinem incumbentes.* Itaque imus ordo erat propior aquæ, ſupremus propior foris navis, medius inter imum & ſupremum. Remigeſimi verſus θαλαμῖται dicebantur, medii ζυγῖται, ſupremi θρανῖται. Eadem etiam navigia dicuntur μονόκροτα, δίκροτα, τρίκροτα. Biremis, ſive δήρους, vel δικρότου formam ex veteribus marmoribus exhibet Bayfius, & fatetur eam eſſe veram biremem veterum, in qua ſuperior ordo ternis, inferior binis inſtructus eſt. cujuſmodi intelligendum fuiſſe illam " apud Ovidium in XI:

> *At juvenes, quærente moras Ceyce, reducunt* "
> *Ordinibus geminis ad fortia pectora remos* "
> *Aequalique ictu ſcindunt freta.* --- "

deinde alias duas Biremis formas profert, quarum uterque ordo quaternis remis conſtat. Eam, ut diximus, veram biremem credit eſſe. Sed, (vide deſultoriam ſententiam) propoſita etiam forma veræ triremis ex veteribus Romæ monimentis, eam negat eſſe Triremem. Certe ſi altera, ut ipſe fatetur, eſt biremis, quæ duplici remorum verſu inſtructa eſt, hæc ab eadem cauſſa Triremis fuerit, quæ triplici remorum verſu prædita eſt. Et contra, ſi hæc non eſt Triremis, falſo altera

Biremis

Biremis ab eo credita est. Quis putaret tanto viro tam absurdam sententiam excidisse? Caussam jocularem prætendit. quia, inquit, si θρανῖται, ζυγῖται, θαλαμῖται à triplici versu remorum dicti sunt, quomodo in διήρεϊ erunt, quæ duos tantum versus habet, aut in πεντήρει, ἑξήρει, ἑπτήρει, quæ plures? Huic objectioni & puer occurrerit. Nam in διήρει infimi & superiores sunt tantum, nulli autem medii. Neque enim necessarium est, ut ζυγῖται adsint. sed quum sunt plures ordines duobus, semper medii sunt ζυγῖται; infimus & supremus ordo sunt semper θαλαμῖται & θρανῖται. Si major pars Romanorum prænomen, nomen, & agnomen habebant, non ideo sequitur, ut omnes habeant agnomen. Quid ergo adfert novi ad illam objectionem? Rem ridiculam ac tanto viro indignam. Dividit navem in tres partes: à prora, ad malum: à malo, ad initium ἀκροστολίων: inde ad summum aplustre. A prora, ad malum, θρανίτας vocat: hinc ad initium ἀκροστολίων ζυγίτας: inde, ad summum aplustre, θαλαμίτας. Si exemplum Aretalogorum, qui pro commentariis, Tomorum decurias edunt, sequi vellem, neque temporis, neque chartæ satis esset tam puerili commento confutando. Sed omissis ineptiis, auctor Τακτικῶν dixit ξ' σίχες τὸς κατὰ ὕψ◎ ἐπ' ἀλλήλοις. non dixit κατὰ μῆκ◎. Quid melius ejus commentū eluserit? σίχοι κωπῶν aliud est quam κώπαι, & κατὰ τὸ ὑψ◎, quam κατὰ τὸ μῆκος. Vegetius de quinqueremibus: *quinos sortiuntur remigum gradus.* Si gradus, ergo in altum, non in longum. Virgilius:

---- *triplici pubes quam Dardana versu*
Impellit, triplici consurgunt ordine remi.

Sane consurgentes remorum ordines dici non possunt de longitudine. Longitudo jacet, altitudo consurgit. idem dixit Lucanus de Quadriremi, lib. III:

Quoſque quater ſurgens extructi remigis ordo
Commovet, & terno conſurgunt ordine remi.

Extructos remigum ordines non possumus accipere in porrectum. Hoc enim non est extruere. Illustris locus ille est in excerptis Memnonis apud Photium: ἡ ὀκτήρης μία ἡ λεοντοφόρ◎ καλουμένη, ἡ μεγέθους ἕνεκα καὶ κάλλους ἠκουσα εἰς θαῦμα. ἐν ταύτῃ γὰρ ἅμα μὲν ἄνδρες ἑκατόνσοιχοι ἤρεσσον, ὡς ὦ ὁκ ἀπιθάνως μέρος ἡμέσθαι, ἀφ' ἑκατέρων δ' χιλίας καὶ ἑξακοσίας. Octeres dicta ab octo utrinque remigum versibus, centenis remigibus in versum: ut essent in universum bis octingenti remiges, hoc est DCC. Quid diceret hic Bayfius? octingentos homines in porrectum esse? Aut quid, si non hoc? Sed illarum navium prodigiosa moles. Ad Triremes, ordinarium & usitatissimum navigium revertor. Thranitarum, id est, supremi ordinis, remos longiores esse, quam Zygitarum, & horum, quam Thalamitarum, ratio convincit. Thalamitæ enim erant propiores aquæ. inde eorum remi κολοβοὶ erant, & non longi. Lucanus in descriptione τῶ ἑξήρες, *summis longe petit æquora remis.* Intelligit θρανιτικὰς κώπας, quæ θρανίτιδες vocabantur teste Hesychio quas omnium longissimas fuisse necesse est. Itaque, οἱ θρανῖται majus stipendium percipiebant, quam Thalamitæ. Scholia Βατράχων. οἱ δὲ θαλάμακες ὀλίγον ἐλάμβανον μισθὸν, ἀφ' τὸ κολοβοὺς χρῆσθαι κώπαις ὥσπερ τοὺς ἄλλους (τριῶν) τάξεις τῶν ἐρετμῶν, ὅτι μᾶλλον ἐγγὺς εἰσὶ τοῦ ὕδατ◎. ἦσαν δὲ τριῶν τάξεις τῶν ἐρετμῶν, ἡ μὲν κάτω θαλαμῖται, ἡ δὲ μέση ζυγῖται, ἡ δὲ ἄνω θρανῖται. Hactenus bene. Reliqua, quæ sequuntur sunt illis optimis Scholiis infarcta ex fæce sequioris sæculi. Θρανίτης ἐν ὁ πρὸς τὴν πρύμναν, ζυγίτης ὁ μέσ◎, θαλαμίτης ὁ πρὸς πρῶραν. Ad hoc præclarum oraculum Bayfius pellibus incubuit stratis somnoque petivit, unde illud somnium suum protulit de nave in porrectum trifariam dividenda. Illa quoque vox (τριῶν) inclusa virgulis delenda. Hæc sunt quæ de Triremibus, & aliis veterum navibus in tabulata consurgentibus breviter ac pro loco ac temporis angustiis dicere potuimus. Duo sunt, quæ satis mirari non possum, quomodo singuli homines tam longos remos moliri possent, quum in nostris Galeis aliter hodie fieri videamus. Nam in illa immani Octere, cujus Memnon mentionem facit, singuli homines tantum remis adhibebantur. Et tamen quo plures erant versus, eo longiores supremi ordinis remos fuisse necesse est. Alterum, cujus non mediocris nobis incessit admiratio, est moles Hexerum, Decerum, &, ut Plinius scribit, etiam illarum, quæ ad XV, XXX, XL, & L ordines remorum constructæ sunt. Quomodo, inquam, eas in bello moliri possent? unde tam longæ arbores, quæ Thranitarum remis sufficerent? Virgilius quoque quas in pugna Actiaca egit Antonius, Cycladibus comparat. Idem etiam scribit Dio. Si verum erat, quod Bayfius somniavit, remos in porrectum expansos, non in altitudinem extructos fuisse, quo major remorum numerus foret, eo expeditior fuisset Triremis bireme, Tetreres Triere, Penteres Tetrere. Atqui contrarium apparet ex Floro, libro quarto de illis Cycladibus Antonii, & Augusti in classe Actiaca: *Nobis quadringentæ non amplius naves, ducentæ non minus hostium. sed numerum magnitudo pensabat. Quippe à senis in novenos remorum ordinibus: ad hoc turribus atque tabulatis allevatæ castellorum & urbium specie non sine gemitu maris & labore ventorum ferebantur: quæ quidem ipsis moles exitio fuit. Cæsaris naves a triremibus in senos, non amplius, ordines creverant. Itaque habiles in omnia, quæ usus poscebat, ad impetus, & recursus, flexusque capiendos; illas graves & ad omnia præpeditas, singulas plures adortæ, missilibus simul cum rostris, ad hoc ignibus jactis, ad arbitrium dispavere.*

Ibidem. *In Corinthum navigavit.*] Jam hoc castigavimus, & ostendimus Corintho in alias oras, non aliunde Corinthum primam triremem navigasse. Diodorus libro XIV, 419. de Dionysio seniore: Ἀκέων γὰρ ὁ Διονύσ◎ ἐν Κερκύρᾳ ναυπηγήσηνα τριήρη πρῶτον, ἔπλευσε καθ' ὃν καιρὸν τὴν ἀποικίδα ἔστειλαν ὑπ' ἐκείνων πόλιν αὐξῆσαι τὸ μέγεθ◎ τῶν νεῶν καταστήσης. Postea addit primam πεντήρη à Dionysio constructam, quum tamen Plinius libro VII. cap. LVI scribat, *Quinqueremem instituit Neſichthon Salaminius.* Porro hanc periochen " omnes PR. in hunc numerum MCCXXX conferunt. " PET. in MCCXXVIII. BONG. in MCCXXIII. FR. " MCCXXIII. Editiones MCCX. Tanta est incon- " stantia. "

MCCXXXI. *Macedonum Coenus.*] Ita scribendum, ut & scripti, & editi habent, non Καῖν◎, ut quidam Græci. Nam Κοῖν◎ dictus fuit. cujus rei rationem reddit auctor Etymologici, & perperam à quibusdam Καῖνον dici scribit. Verba digna sunt, quæ & hic quoque locum habeant: Λέγε) δὲ Κοῖν◎ βασιλεὺς Μακεδόνων. Μαρσύας ἱστορᾶ, ὅτι Κιῶπις τὸ γέν◎ Κόλχ◎ ἐκ Μακεδονίαν ἐλθὼν διέτριβε πρὸς Καράνῳ. ᾧ δὲ γνωμίσαι τῷ Καράνῳ τὴν βαλήσεσθαι τὰ παῖδα ἀπὸ τοῦ ἰδίου πατρὸς ὀνομάζειν Κιράονα ἀνθ' ἑαυτοῦ ἡ μήτηρ καὶ αὐτὴ ἀπὸ τοῦ ἰδίου πατρὸς ὀνομασθῆναι τὰ παῖδα βουλομένη. Κνῶπις δ' ἐρωτηθεὶς εἶπε μηδετέρα ὀνομάζεσθαι αὐτόν. διόπερ Κοῖν◎ ἐκλήθη.

ἔνιοι δ' ἁμαρτάνουσι Καῖνον αὐτὸν καλοῦντες. Quia est nomen proprium, propterea mutandus fuit accentus, ut pro Κοινὸς, diceretur Κοῖνος. Omnino Κοῖνος est nomen proprium apud Macedonas, ut ille Polemocratis filius fortissimus dux apud Arrianum de gestis Alexandri.

MCC XXXVII. *Phaceus ann.* X.] Georgius Φακαίας ἔτη ι. Αφρικανὸς ἔτη β. Si in ea sententia fuit Africanus, multum eum fugiebat ratio.

„ MCCXXXVII. *Bocchoris jura constituit.*] Suidas. Βόκχορις ὁ πρὸ τοῦ δικαιοτάτου. Plutarchus sævissimum fuisse memorat, ideoque aspidem illi ab Iside immissam, qua moneretur, ut recte judicaret. Ælianus quoque omnem justitiam ab eo & æquitatis gloriam abjudicat. Tantum abest, ut jura constituisse dicat: lib. XI. cap. XI. de animalibus: Βόκχορις ὁ τῶν Αἰγυπτίων βασιλεὺς καθ' ὑπνον ἔδοξε κλέος ψόφου δὲν λέγουσαν ὑγιὲς, ἢ οἶδα ὅπως ἀρπάσας, δικαίος τε ἐν τῷ κείσεται δόκῃ, καὶ πρὸς τὸ θεῖον τὴν ψυχὴν κεκοσμημένος. ἦν δὲ ἄρα ἔμπαλιν πεφυκὼς ἀνδρῶν. Sed futiles causas, cur ita crederet, adducit: quod Tauro, quem Ægyptii adorant, honorem nullum habuerit. Superstitiosissimus enim, si quis alius, est Ælianus. Cur ergo „ Bocchorin pro justo judice veteres intellexerint, „ causæ non erat, nisi ipsum Bocchorin justum fuisse ipsis constaret.

Ibid. *Bocchoris.*] Hujus patrem Νεόχαβιν vocat Athenæus lib. X. μετεῖχε τροφῆς κεχρῆσθαι τὸν Βόκχορινν, καὶ τὸν πατέρα αὐτοῦ Νεόχαβιν. qui tamen homo privatus fuit.

Ibid. *sub quo agnus loquutus est.*] Ælian. eodem opere, lib. XII. cap. XIII. λέγουσιν Αἰγύπτιοι, καὶ ἐμὲ μὲν ἥκιστα πείθουσι, λέγουσι δ' ἔν ἄρνα μὴ ὀκτάμηνον, καὶ δίκερκον καθὰ τὸν Βόκχορινν τὸν ἀδόμυνον σκῆνον γενέσθαι, καὶ ῥῆξαι φωνήν. Vide cætera.

„ MCCXXXVIII. *Corinthiorum reges defecerunt.*] Hæc „ quoque extabant in excerptis: οἱ Λακεδαιμονίων „ βασιλεῖς, καὶ οἱ Κορινθίων ἕως τοῦτο τοῦ χρόνου διήκεσαν ἔτη τν. μεθ' οὓς οἱ ἐνιαύσιοι Πρυτάνεις, ὡς „ μέν τινες ἐπ' Αἰσχύλου ἄρχοντος, καὶ τὸ πρῶτον „ Ολυμπιάδος. ὡς δὲ ἕτεροι, μετὰ τοῦτο.

Ibid. *constituti sunt annui Prytanis.*] Ita POST. Edit. At PR. *annui Principes.* Πρυτάνεις Corinthi magistratus annui eligebantur ex genere Bacchiadarum, auctore Pausania, donec Periander tyrannidem Corinthi. „ invasit. Nos satis multa in Canonibus diximus. Hi „ Prytanes regia potestate erant, sed annua, ut & duo „ Suffetes Carthaginienses, quos quidam scriptores „ ideo *reges* vocant. Ea omninò tam πρυτάνεις Co„ rinthii, quam Suffetes Carthaginienses erant βασι„ λεῖς δι' ἔτους, non διὰ βίου. De his Prytanibus ac„ cipe locum Senecæ cap. III. de Tranquill. ani„ mi: *Non vis enim, nisi Consul Prytanis, aut * terix, „ aut suffes administrare rempublicam.* Longe à vero sunt, „ qui πρυτάνεις Athenienſium intelligunt. Quid „ enim illis cum Suffetibus, aut Consulib. Rom. com„ mune? Sed magis eos fugit ratio, qui pro illa voce „ cui asteriscum apposuimus, legunt *Ceryx*, & ἱεροκή„ ρυκας, qui sacra Cereris tractabant, intelligunt; „ quod mens Senecæ, & ipsa ratio satis confutat. Ego „ puto vocem peregrinam, hoc est neque Græcam, „ neque Latinam, desiderari, cujusmodi est Suffes. „ Et Topasoras apud Tripolitas. ut in Augusti num„ mo: ΜΥΦΩΝ ΤΩΠΑΣΩΡΑΣ. Purum putum Sy„ riacum טַפְסוֹר. Qui cudi illum nummum curavit, eo significat se summum magistratum in urbe Tripoli- “ tana gessisse, qui apud Tripolitanos Syriæ Topaso- “ ras, apud Tyrios, Sidonios, & Pœnos Suffetes dice- “ batur. Sic nummus ejusdem Principis præfert hanc “ scripturam, ΚΑΙΣΑΡΕΩΝ ΣΥΑΜΒΥΙΙ, & in alio “ ejusdem ΑΣΚΑΛΩΝΙΤΩΝ ΔΟΡ. Uterq; nummus “ cusus in urbibus Syriæ. propterea ΣΥΑΜΒΥΠ, aut “ ΣΥΑΜΒΥΠΑΣ erat summus magistratus in ea urbe, “ ut ΔΟΡΑΣ Ascalone. Itaque locus ille Senecæ me- “ minerat magistratus barbari, cujus eadem potestas “ erat, quæ Suffetum apud Tyrios. varietas lectionum “ in scriptis codicibus satis ostendit nondum de vera “ lectione constare. In illis legitur, *ceris, cetrix, terix,* “ *tenyr.* Omnino desideratur vox Barbara, non Græ- “ ca. Terix תריץ. Syriace est ἀρμοστὴς, corrector. “ Quod menti Senecæ valde accommodum fuerit, si “ quidem ita legendum esset, de quo deliberandum. “

MCCXLI. *Hic constituitur Olympias.*] Salutare fuit hoc institutum ad temporum custodiam, cujus beneficio non solum exoticæ, sed etiam Bibliacæ historiæ intervalla ad veras epochas revocavimus. Pythium consulentibus Græcis de recto sacrificiorum & solennium ritu, responsum est, bene illis cessurum, si κῷ τὰ πάτρια καὶ κῷ τρία sacrificarent. hoc est κατ' ἐνιαυτὸς, κῷ μῆνας, καθὰ ἡμέρας. Post multas annorum formas frustra tentatas, quibus putabant oraculo satisfieri, tandem elegantissimam, ut erat captus illorum temporum, rationem inierunt, ut annus esset dierum CCCLX, cum duabus appendicibus, quas veteres Athenienses ἀνάρχους ἡμέρας vocabant: ita tamen ut in quatuor annis unus mensis cavus esset. Unde accidebat, ut quatuor anni fierent dierum MCCCCLXVII. quæ fiunt syzygiæ XLIV minus scrup. *I. 16. 40.* Ita quinti anni neomenia prima incidebat in novilunium. Aliquando etiam mensis unus intercalabatur. & tunc Tetraëteris erat dierum MCCCC LXXV II. Sic oraculo satisfactum putabant. Nam secundum annum & mensem sacrificabant, quod menses essent pleni, utpote tricenum dierum: item annus ex plenis mensibus constitutus per embolismum ad sua initia redibat, saltem proxime ad caput accedebat. Hæc causa est, quare quinto quoque anno majores Græcorum Πανηγύρεις per quadriennia in orbem redibant. Nam Olympia in Elide, & Panathenæa „ Athenis, & Pythia Delphis, & Carnea Lacedæmone quinto quoque anno plenilunio celebrabantur. Si enim ex oraculi præcepto menses pleni omnes esse debent, & plenilunio mensis primi solenne celebrandum, hoc non potest fieri in illa anni forma, nisi quinto anno redeunte. Nos hallucinationem Pausaniæ olim castigavimus, qui scribit Herculem Olympicum agonem quinto quoque anno ideo instituisse, quod ipse & fratres ejus erant quinq; numero. Atqui non quinto anno expleto, sed ineunte, Olympias instaurabatur, quatuor solidis inter duas Olympiadas relictis. Porro hujus præstantissimæ observationis nostræ tantus fructus est, ut sine hac doctrina frustra omnis opera collocetur in ratione temporum Græcorum. Atque utinam hac tanta utilitate sua gratiam hominum promereri potuisset. quod illi hactenus non contigit. Solis adhuc nobis familiaris est, qui illam ex latebris & ruderibus venerandæ vetustatis eruimus: ab omnibus vero adhuc aut præteritur tanquam inutilis, aut ludibrio habetur, tanquam commentitia. Quæ hæc, obsecro, est hujus sæculi infelicitas, ut Artaxerxæ pii, Artaxerxæ Assueri, Darii nescio qui ex Cyropædia Xenophontis regnum obtineant, harum autem reconditarum, jucundissimarum, ac liberalibus ingeniis dignissimarum rerum nullus sensus, nullus sapor sit? Quod igitur nobis primis

scire

ſcire contigit, id quoque nobis primis viam ad rationem anni Græci popularis ineundam patefecit. Ex uno enim Pindaro cognovimus plenilunio Olympiadem celebrari. Nam quod quinto anno redeunte id fieret, non opus eſt monitore. quod menſes omnes pleni eſſent, non alternis cavi, ex multis auctoribus aperuimus. Supereſt igitur, ut his omnibus concurrentibus, annus præter duodecim plenos menſes, etiam appendices duas dies haberet, præter quartum, qui appendices quidem duas habebat, ſed unam ex aliquo menſe eximebat, qui ſolus in Tetraëteride erat menſis cavus: quos nos docuerunt Cicero in Verrinis, & Plutarchus. Sed non repeto quæ in primo libro de emendatione temporum, & in Canonibus diſputavimus. Menſis primus Olympicus inivit IX Julii ſtatim poſt κέντρον ἡμερῶν, feria tertia. Olympias prima celebrata XXIII Julii, numero aureo V, Cyclo Solis Romano XVIII. Hoc nemo ante nos ne odoratus quidem erat: neque Marrucini, qui poſt nos Chronologica tentarunt, eo perveniſſent ſine Mercurio, qui digitum ad fontem intenderet: in quibus quidam homo ſtercoreus hoc tanquam vulgare & tritiſſimum obiter notat, ne videatur à nobis accepiſſe: cui nebuloni ludus eſt aliquando nobis tacito nomine obtrectare. Sed Deus meliora, quam ut mihi contingat ab ejuſmodi Cercopithecis laudari potius, quam vituperari.

„Ibid. *in qua Coræbus extitit victor.*] Athenæus lib. VIII. „ὁ πρῶτος τῶν τὸν Ολυμπάσιν ἀγῶνα ἀναδησαμέ„νων Κόροιβος Ηλεῖος μάγειρος ἦν.

Ibid. *Æſchyli Athenienſium Iudicis.*] Nove dixit, & tamen ſcite, ἄρχοντος, *Iudicis*. Sic Judices Hebræorum, Gedeon, Othoniel, Samſon, erant vere ἄρχοντες, quales Athenis οἱ ἀλὰ βίᾳ, & apud Pœnos tam Tyrios, quam Carthaginenſes Suffetes, qui ſunt Hebræorum שֹׁפְטִים *Suffetim* ab eadem origine.

Ibid. *Hanc Africanus temporibus Ioatham.*] Georgius: Εὐσέβιος δὲ τὴν ā Ολυμπάδα ἐπὶ Ιωάθαν σωάγει δὲ μὴ ἢ ἔτη βασιλεύσαντος ιϛδα. ἡ γὰρ Αφρικανὸν προφέρει σωάδοντα αὐτῷ ἐν τούτῳ. ὁ δὲ Αφρικανὸς μᾶλλον ἐναντιοῦται τῷ Ευσεβίῳ καὶ τὸ πρῶτον ἔτος Αχὰζ τὴν πρώτην Ολυμπάδα φάσκων ἦρχθαι ἔνατῳ τῷ τρίτῳ καὶ ἐν τῷ τετάρτῳ λόγῳ τῶν ἱστοριῶν αὐτοῦ τραγικῶς, ἐν οἷς ὧδε γράφει, τὴν πεντακαιδεκάτην ἐνίκα Κόροιβος Ἠλεῖος. Τότε ἐβασίλευσεν Αχὰζ ἐπὶ Ιερουσαλὴμ ἔτος πρῶτον. εἶτα ἐν τῷ δ φησίν. ὡς ἄρα τῷ Αχὰζ βασιλείας ἔτος πρῶτον, ᾧ συντρέχειν ἀπεδείξαμεν τὴν πρώτην Ολυμπιάδα. Si Africanus primam Olympiadem comparat cum primo anno Achaz, falſo Euſebius anno primo Ioatham illam eum aſſignare ſcribit: & propterea jure cum eo expoſtulat Georgius. Quod ſi concedamus in primum Ioatham annum Olympiadem primam conlatam eſſe ab Africano, quare Euſebius dicit: *Noſtra quoque ſupputatio iiſdem temporibus eam exhibuit?* Falſum enim ab Euſebio eam primo anno Ioatham aſſignari, quum ad quinquageſimum annum Azariæ eam annotarit, annum vero primum Ioatham quarto anno Olymp. I. Duæ igitur manifeſtæ ſunt hallucinationes, quum Ioatham pro Achaz apud Africanum legit, & quum dicit ſe primo anno Ioatham Olympiadem poſuiſſe, quæ poſita eſt quinquageſimo Azariæ. Quis ἀλογισίαν non miretur?

Ibid. *Æſchylus Agameſtoris filius apud Athenienſes obtinuit principatum annis* XXIII. *qua ætate Ioatham regnabat in Ieruſalem.*] Duobus tantum locis Africanus facit mentionem primi anni Achaz, cui dixerit congruere primam Olympiadem: coſque locos jam Georgius ſupra adduxit. Unde igitur hoc teſtimonium Africani expiſcatus eſt Euſebius.

Ibidem. *Noſtra quoque ſupputatio iiſdem temporibus.*] Quia ſibi perſuaſit primam Olympiadem cum primo anno Regis Ioatham concurriſſe, ideo ſtudioſe affectavit eidem Epochæ eam aſſignare: quod tamen non fecit, ſed alia hallucinatione rationes conturbavit, quum in quinquageſimo anno Azariæ illam ſtatuerit. Sed quum id quoque eniteretur, ut caſum Sedekiæ in III annum Olymp. XLVII conjiceret, à quo ad hunc retro, ſunt anni LXXXVI, neque videret idem eſſe intervallum à L Azariæ, ad ultimum Sedekiæ, (minus enim eſt annis XIII) quomodo illos XIII annos infulſerit, ut ratio conveniret, ſuo loco dicemus. Hoc tantum monendus eſt lector, tria affectaſſe Euſebium, primo, ut primam Olympiadem huc conjiceret, ſecundo, ut in tertium annum Olymp. XLVII Ieroſolymorum excidium conferret, & inde LXX annos deſolationis ordiretur. tertio ut LXX annus deſolationis in ſecundum annum Darii conveniret. Hæc tria diligenter obſervet lector. Nam à conditu Templi, ad caſum Sedekiæ, eſt anachroniſmus annorum XV. Rurſus à prima Olympiade, ad eundem caſum, eſt tantum XIII annorum anachroniſmus. Caſus Sedekiæ pariat cum veris rationibus. Hæc infra ſuo loco fuſius demonſtrabuntur.

Ibid. *Noſtra quoque ſupputatio*] In Græcis; ἡ δ' ἡμέ-“τερος δὲ κανών. id eſt, *Et noſter quoque Canon.* Nam hic “liber Canon vocatur. “

Ibid. *qua ætate Ioatham.*] Pro Achaz, Ioatham poſuit, quod mallem putare μνημονικὸν σφάλμα, quam παρεγχείρημα Euſebii, niſi obſtaret ipſe Euſebius, qui “x. πρόπαρ. 295 diſerte ait ſub Achaz primam Olympiadem actam. Μεθ' ὃν Αχὰζ ἔτη ς. Κατὰ τοῦτον ἡ“πρώτη Ολυμπιὰς ἤχθη, ἣν ἐνίκα στάδιον Κόροιβος“ Ηλεῖος. Sed fallitur Africanus de epocha Olympiados, quæ non in primum Achaz competit, ſed XXXVII Azariæ, XIII annis ante epocham, quæ ab Euſebio aſſignata eſt, ut jam diximus.

Ibid. *quo tempore Arctinus.*] Tzetzes diſcipulum Homeri facit:

Αρκτῖνος ὁ Μιλήζιος ἦν μαθητὴς Ομήρου.

Miror tamen idem Suidas. Αρκτῖνος Τήλεω τοῦ Ναύπλιος ἀπογόνου Μιλήσιος, ἐποποιὸς, μαθητὴς Ομήρου, γεγονὼς κβ' τὴν δ Ολυμπάδα, μ' πεντακόσια ἔτη τῶν Τροϊκῶν. Dionyſius Halicarnaſſ. lib. I. ἡ μὲν Σάτυρος ὁ Καλουμένης ἀρχαίας μυθῶν συναγωγὴν, ἣν ἄλλοι συχνοὶ, παλαιότατος δ', ὧν ἡμεῖς ἴσμεν, ποιητὴς Αρκτῖνος. Clemens dicit eum commiſſum fuiſſe cum Leſche Leſbio, ab eoque victum. Si verum eſt, floruerit XXX Olympiade, in quod etiam tempus eum contulit Euſebius noſter. Hunc Arctinum Iambi pedis auctorem “ fuiſſe ſcribit Diomedes, eumque ex brevi priore, “ poſteriore longa ſyllaba conſtituiſſe, quod ſi, qui ja- “culantur, ex brevi acceſſu in extenſum paſſum profe- “runtur, ut promptiore niſu telis ictum confirment, “ ipſumque Arctinum id his verſibus teſtatum fuiſſe. “

— ὁ δ' ἴαμβος “
Ἐξ ὀλίγης βάσεως ποφόσω ποδὶ, ὄφρ' οἱ γῆα “
Τετμηῖα ῥώοιτο καὶ εὐθενὲς εἶδος ἔχῃσι. “

Quod plane idem cum eo, quod Ovidius de cruribus “ ranarum dixit: “

— *utque eadem ſint longis ſaltibus apta,* “
Poſterior partes ſuperat menſura priores. “

Ibid. *Elis quinquennale certamen agunt, quatuor annis in medio expletis.*] Ab initio Olympicum ludicrum non celebrabatur per quadriennia, ſed quando numerus

aureus erat XVI. Tunc enim Epacta Juliana erat XVII, novilunium IX Julii. Hujus rei illustre exemplum habemus trina Olympia à Pelope, Atreo, & Hercule celebrata. Intervallum enim Olympiorum Pelopis & Atrei sunt quinque Enneadecaëterides. Inter Atrei autem & Herculis ludicrum, est tantum intervallum unius cycli. Neutrum intervallum est quaternarium. Itaque ab initio Olympias post quadriennium non celebrabatur: sed quoties novilunium incidebat in IX Julii, statim post κένδρον θερινόν. Hoc negari non potest. Ludicra illa trina omnem tergiversationem tollunt. Itaque quamvis tunc rationes motus Lunaris ignotæ erant, tamen mirum est, illos sine Enneadecaëteridum doctrina tam exactam noviluniorum rationem inire potuisse. A Pelope igitur, ad CCXVIII annos, Epacta XVII conveniebat in numerum aureum XVI. Quoties hoc incidebat, videntur commissi ludi Olympici. Sed secundum Aristodemum & Polybium, prima Olympias videtur celebrata anno periodi Julianæ 3830, eaque, quam Iphitus instauravit, fuisse vigesima octava. Secundum Callimachum prima Olympias celebrata anno periodi Julianæ 3886, & prima Iphiti, in qua Coræbus stadium vicit, fuit quartadecima. Hæc luculentissima sunt, & ostendunt jam ab aliquot annis Olympiadas tetraëtericas ante Iphitum institutas fuisse, tetraëtericas autem non fuisse à Pelope, ad Troïca, & insta Troïca tempora. Ab illa vero, quam instauravit Iphitus, Græci putant tempora sua, propterea quod victores stadio scribi ἐν κυρβεσιν ἢ
,, σήλαις cœperunt, quando ἀγὼν primo στεφανίτης
,, factus, ut postea gesta ignorari non potuerint. Nuspiam de Olympiados vetustate plura invenies, quam hic à nobis disputata sunt. Nam rationem quadriennorum Olympicorum ex caussis anni Græcanici petendam esse ex iis, quæ jam diximus, scire potuisti.

Ibid. *in quibus Principes annui.*] Ἄρχοντες, id est, magistratus, sive Ελλανοδίκαι, qui nihil aliud erant, quam ἀγωνοθέται ludorum Olympicorum, qui erant novem numero, quum antea duo tantum crearentur. Tzetzes:

Ελλανοδίκας νόμοι ἔσαν πελν διαλθείσας
Τῷ Ολυμπίων ἑορτῷ καὶ τὸν ἀγῶνα τῶτον.
Θέατρον Πανελλήνων ἦν πόθ' .... Ολυμπία.
Οἱ δ' ἀγῶν@ τότε δὲ τὰς κρίσεις ἐφορῶντες
Ελλανοδίκαι σύμπαζιν ἐλέγοντο, ὡς ἔφην.
Ησαν Ελλανοδίκαι δὲ ἐκ τῶ Αμφικτυόνων,
Οἱ Αἰωλοὶ δὲ μάλιστα, καὶ σὺν αὐτοῖς Ηλᾶοι.
Ησαν οἱ Ελλανοδίκαι ἢ οἱ Αἰωλοὶ τοιῶτδε.
Ὁ Ηρακλῆς ὁ μέγας γὰρ ἀπαίρων δὲ ἀνθρώπων
Τῷ Αἰωλῷ κατέλιπεν Οξύλῳ τὸν ἀγῶνα
Οἰκονομεῖν, διδάσκειν, πᾶν περὶ τότε κρίνειν.
Ἐξ ὃ μετὰ τοῖς Αἰτωλοῖς τ' ἐλλανοδικίας.

Huc vero pertinent illa ex tertio Olympico Pindari; ὦ Διὶ κραίνων ἐφετμὰς Ηρακλέος πρέσβειρας ἀτρεκὴς Ελλανοδίκας βλεφάρων Αἰωλὸς ἀνὴρ ὑψόθεν ἀμφὶ κόμαις βάλοι γλαυκᾶν — κόσμον ἐλαίας. Cujus rei caussas pete ex Scholio vetustissimo ad illum locum, unde ad verbum omnia fœnera-
,, tus est Tzetzes. Paulo aliter rem tractat Strabo, qui
,, Oxylum non Herculi æqualem fuisse, sed cum Hera-
,, clidis in Peloponnesum rediisse, & Olymp. agona
,, constituisse dicit cum Ætolis. Αἰωλοὶ γὰρ συν-
,, καπελθόντες Ηρακλείδαις μετ' Οξύλα, &c. Post:
,, καὶ δὴ καὶ ὁ ἀγὼν εὕρημα ἐστὶν ἐκείνων Ολυμπικὸς,
,, καὶ τὰς Ολυμπιάδας τὰς πρώτας ἐκεῖνοι συνε-
τέλεσαν. Sed vereor de Amphictyonibus ut verum sit, quod adjecit Tzetzes, nempe ex Amphictyonibus τὰς Ελλανοδίκας eligi. Nam Αμφικτύονες erant αἱ συμμαχίαι τῶ Πυθίων, non autem τῶ Ολυμπίων. Hellanodicæ vero non solum de palmario, quod βραβεῖον vocabatur, judicabant, sed etiam instar Censorum Romanorum, disciplinam severe ab athletis exigebant: ac quemadmodum Censores ex animi sententia equitem jusjurandum adigebant, an equum bene curaret, & politias summa severitate exigebant; ita etiam Hellanodicæ athletas jurare cogebant, an disciplinæ omnes numeros expleviſſent per decem menses ante diem certaminis, quo nomine in Curia Elidensium erat terribile numen Jupiter cognomento Ορκι@ utraque manu fulmen tenens. Coram hoc signo Jovis non solum γυμναζομένοις ἀθλητοῖς, sed etiam illorum patres, fratresque jurabant, nihil ab athletis eorum, quæ ad disciplinam pertinent, omissum aut neglectum fuisse. si scientes fallerent, sibi omnia mala imprecari. cujus rei gratia porculo piaculo faciebant, ad cujus cæsa & porrecta jusjurandum concipiebatur. quo peracto porcum abjiciebant, neque eo vesci fas erat. Omnia enim τόμια ὅρκια non alia victima, quam porco, fiebant. quod enim jurejurando patrato nefas esset illis vesci, & ideo projicerentur, auctor Homerus.

Ἦ ῥ' ὃ γε σφαραγεῖ κάπρον τάμε νηλεῖ χαλκῷ.
Τὸν μὲν Θαλθύβι@ πολιῆς ἁλὸς εἰς μέγα λαῖτμα
Ῥῖψ' ὀπιδνήσας βόσιν ἰχθύσι —

Pausanias: τῷ κάπρῳ δὲ ὃ, τι χρῆσθαι σφίσι μὴ τῶ ἀθλητῶν τὸν ὅρκον καθέξειεν, οὐκ ἐμνημόνευσα ἐπερέσθαι, &c. Jurabant & ipsi Hellanodicæ vicissim se nullum munus neque ab athletis, neque ab eorum affinibus, neque eorum nomine accepturos. Hoc dicebatur Athenis ἀνάκρισις, quum in candidatorum mores inquireretur, non absimilis ei, quam Θεσμοθετῶν ἀνάκρισιν vocabant. Postremo Hellanodicæ candidatos ad stadium missuri his verbis ita alloquebantur: Εἰ πεπόνηται ὑμῖν ἐπαξίως ἐς Ολυμπίαν ἐλθεῖν, ἢ μηδὲν ῥαθυμον, μηδὲ ἀγωνες ἤρκασθε, ἴτε χαίροντες. οἷς δὲ μὴ ὧδε ἤσκηται, χωρεῖτε οἷ βέλεσθε. Luculentum præceptum. Vocabatur πρόρρησις Ηλείων.

Ibid. *Principes annui.*] Semper ἄρχοντας Hieronymus vertit Principes pro Magistratu in hoc Chronico. Ita in Actis cap. XVI. 19. εἵλκυσαν εἰς τὴν ἀγορὰν ἐπὶ τοὺς ἄρχοντας. Ad Rom. XIII, 13. οἱ γὰρ ἄρχοντες οὐκ εἰσὶ φόβ@ τῶ ἀγαθῶν ἔργων. Utrobique Magistratum vertere debebat; ut hic.

Ibid. *Iphitus filius Praxonidis filii Aemonis primus constituit.*] ἀνῆγεν, *instauravit.* quod in priore libro dicitur ἀνενεώσατο. Nam non instituit, ut pote quod à Pelope institutum, ab Atreo, & Hercule, & tandem ab ipso Iphito instauratum.

Ibid. *Ab hoc tempore Græca.*] O bene quod illis veteribus Græcis in mentem venerit hoc ludicrum summa religione quinto quoque anno instaurare. Salve veneranda Olympias custos temporum, vindex veritatis historicæ, frenatrix fanaticæ Chronologorum licentiæ. Absque te foret, omnia etiamnum atro tenebrarum tegmine operirentur, quum etiam hodie inveniantur, qui noctuinis oculis ad fulgorem tuum caligent. Per te non solum ea, quæ post te, sed & quę ante te gesta sunt, explorata sunt, Ilii excidium, Heraclidarum reditus, Ionica migratio, alia non pauca, quæ nosse tui divini beneficii est. Per te epochas sacræ historiæ deprehendimus.

dimus. Quod si fungos fatuos & Catharos audiamus, sine sacris literis tuam epocham erui non posse dicendum erit. Qua stultitia quid prodigiosius excogitari potest?

Ibid. *Nam ante hæc, ut cuique visum est.*] Libere hæc vertit, quanquam eadem mens est.

Ibid. *ut cuique visum est.*] Propterea hoc intervallum μυθικὸν Græci vocarunt. Itaque Diodorus: Τῶν δὲ χρόνων τούτων ἀφειλημμένων ἐν παύτῃ πραγματείᾳ, τὰς μὲν ἀπὸ τῆς Τρωϊκῶν ἀριθμοῦμεν βεβαίως, ἀπὸ δὲ μηδενὸς ἀφθόγγου παρειλημμένου περὶ τούτων πρὸ ὁμολογουμένου. Ubi etiam vides, quod alii ἐποχὴν, Censorinus Titulum vocat, id ἄφθογγον, hoc est terminum fixum & hærentem, à Diodoro dici. quo nomine etiam tempestatum, & ventorum vices atque σημασίας in orbem recurrentes vocabant.

Ibid. *Porro & nos in prima Olympiade Ioatham posuimus.*] In quarto anno primæ Olympiadis posuisti, non in primo, ut tibi propositum erat.

Ibid. *A captivitate Troiæ, usque ad primam Olympiadem, anni* CCCCV.] Ita habent omnes scripti, editi, & Beda. Tamen in proœmio putat annos CCCCVI, quod intervallum convenit numeris Eusebianis. Ilii excidium numero DCCCXXXV. Prima Olympias MCCXLI. Differentia CCCCVI. Tantum tamen consensum codicum damnare non ausi sumus. Eratosthenes annis CCCCVII, Diodorus annis CCCCVIII illud intervallum definit. Causam harum diversitatum, quæ pendet ex notitia Tetraëteridos Græcæ, pete ex opere de Emendatione temporum. Omnes enim, qui certius rem putarunt, uno ore definiunt XXIII Thargelionos Ilium captum (unus aut alter aliam diem assignant.) Sed in configuratione Lunæ inter eos non convenit. Alii enim plenilunio, alii septima Luna, alii vicesima tertia captum scribunt: quorum omnium sententias dicto loco retulimus. Quare si Luna silente hic casus contigit, hoc fuerit anno primo Tetraëteridos: si octava Luna, secundo anno: si plenilunio, tertio: si vicesima tertia Luna, quarto. Vides utilitates hujus divinæ doctrinæ. Itaque qui volunt Ilium captum anno CCCCVIII ante primam Olympiadem, ii putant hoc contigisse plenilunio. Sed consule locum illum.

Ibid. *Lacedæmoniorum reges defecerunt.*] De tot regibus duarum familiarum novem tantum prioris apposuit, quasi post nonum prioris familiæ, sequentes ejusdem & omnes alteriùs familiæ non fuerint in rerum natura. Quare ergo in priore libro de Alcamene loquens ita scribit? ὅτε πελοπῶ ἐπὶ τῆς πρώτης οἰκίας. τῆς δὲ δευτέρας οἰκίας κζ' τὸν αὐτὸν χρόνον ἐβασίλευσαν ἐξ βασιλέως. Si eodem tempore alterius familiæ sex reges regnarunt, quare eos, ut & novem illos prioris, non apposuit? Quomodo excusem, nescio. Nam tametsi sex illos alterius familiæ apposuisset, non tamen omnem culpam à se amolitus esset. Omnes enim utriusque familiæ apponendi erant. In temporibus etiam & annis regni multum peccatum esse oportet, quandoquidem Nicostratus Charilli filius regnare cœperit numero MCCVIII, Charillus autem Polydectæ filius numero MCXLIV. Polydectes vero erat sextus à Procle auctore alterius familiæ. Quare hoc tempore octavus rex Nicandrus, qui aliter Nicostratus, regnabat; mortuusque est numero MCCXLVII. Tantum abest, ut sex tantum reges alterius familiæ regnaverint, quum novem prioris jam regnassent.

Ibid. *Phaceæ ann.* XX.] Georgius: Φακεὲ ἔτη κη, κζ' τ ἀκριβῆ λόγον, ἐστί ἵνα τ ἀνλιγεάφων ἔχοντα ἔτη κ' Φακεὲ, ὡς ὁ Αφρικανὸς, ὁ Εὐσέβιος, ὁ ἕπερα ἴη. ἀλλὰ ἐ χρὴ πείθεσθαι, ἀπὸ τ ἀναγκαίαν αἰτίαν. Sed qui effusis habenis in Eusebium solet ruere, dicat nobis, unde colligit Phacee XXVIII annos attribuendos esse κατὰ τ ἀκριβῆ λόγον. Scriptura viginti attribuit, ut Africanus, ut Eusebius. Hiccine est ἀκριβὴς λόγος auctoritati scripturæ præscribere? Sed habet, quo confugiat. Ita enim se invenisse in quodam perantiquo exemplari ex Bibliotheca Cæsareæ Cappadociæ, quo etiam usus fuerit Basilius Magnus. Εν ἑνὶ δὲ ἀνλιγεάφῳ λίαν ἠκριβωμένῳ κατά τι συμπὴ τὴ προσωδίαν ἐν τ ἐν Καισαρείᾳ τ Καππαδοκίας ἐλθόντι εἰς ἐμὲ βιβλιοθήκης, ἐν ᾧ καὶ ἐπεγέγραπτο, ὡς ὁ μέγας καὶ θεῖος Βασίλειος τὰ ἀπ' ὧν ἐκείνῳ ἀπεγράφη, ἀνλιβαλὼν διορθώσατο βιβλία. ἐν τούτῳ δὲ εὗρον καὶ ἔτη τῆς βασιλείας Φακεὲ, &c.

Ibid. *Sub hoc Teglath Phalassar.*] Hieronymus Commentario in Oseam, in fine: *Legamus Regum, & Paralipomenon libros: & invenimus sub Rege Phacee, qui regnabat decem Tribubus, venisse Teglath Phalassar Regem Assyriorum, & magnam partem populi Samariæ in Assyrios transtulisse: quo tempore apud Græcos secundus annus primæ Olympiadis fuit: & apud Latinos (necdum Roma condita fuit) Albæ vicesimo anno Amulius imperabat, quem postea Romulus regno pepulit.*

MCCXLIII. *Macedonum Tyrimmas.*] Hoc nomen rarum est. Τυρίμμας quidam, cujus filiam corruperit Ulysses, memoratur Parthenio in Eroticis.

MCCXLIV. *Remus & Romulus.*] Ergo vicesimo tertio ætatis anno Romam condiderunt, cui sententiæ repugnant ea, quæ Dionysius, & alii classici scriptores prodiderunt, Romulum XVIII, aut XIX anno ætatis Romam condidisse.

Ibidem. *Remus & Romulus.*] Hieronymus Damaso de prima visione Esaiæ: *Post cujus (Azariæ) mortem Esaias prophetare hanc visionem, quam explanare nunc nitimur, vidit, id est, eo anno, quo Romulus Romam imperii conditor natus est: sicut manifestum esse potest esse his, qui voluerint legere Temporum librum, quem nos in Latinam linguam ex Græco sermone transtulimus.*

MCCL. *Eumelus poëta, qui Bugoniam.*] Varro secundo rerum rusticarum: *Sed bono animo es. non minus satis faciam tibi, quam qui Bugoniam scripsit.* Quamvis nobis non constat, quid velit Varro, tamen non obscurum est eum de hoc Eumelo sentire, qui Bugoniam scripsit. Eumelus Amphilyti filius Corinthius stirpis Bacchiadarum, vetustissimus Poëta multa scripsisse dicitur. Sed omnium, quæ illi adtribuuntur, unicum tantum προσόδιον εἰς Δῆλον ejus esse creditur: ex quo poëmatio hæc adducit Pausanias:

Τῷ γὰρ Ιθωμάτα καθαρὰ θύμιον ἔπλεν μοῖσα
Α' καθαρά ..... καὶ ἐλεύθερα σάματ' ἔχουσι.

Illud Solonis:

Μνημοσύνης καὶ Ζηνὸς Ολυμπίου ἀγλαὰ τέκνα.

Clemens Alexandrinus expressum dicit ex illo Eumeli:

Μναμοσύνας καὶ Ζανὸς Ολυμπίου ἀγλαὰ τέκνα.

Ibid. *qui Bugoniam scripsit.*] Βουγόνας & Βουγωῆς apes dictas à poëtis fuisse produnt veteres Grammatici. Unde βουγονίαν opus suum inscripsit Eumelus, ut ex Varrone didicimus. Hesychius: Βουγενέων, τ μελισσῶν. Καλλίμαχος. ἅρμενα παὶ Δαναῦ γῆς ὅπὶ βουγενέων καὶ ἡ μέλισσα βουγενὴς, ὅτι ἐκ βοείων ὀστέων γενᾶται. Versum Callimachi auctor Etymologici aliter legit in voce ἅρμοι; ἁρμοὶ γὰρ Δαναῶν γῆ ὡς ὑπὸ βουγενῶς. Sed omnia depravate. Bianor poeta: Φεῦ βρέφος ὡς ἀδίκως εἵλεο, βουγενέες, id est Apes.

Ibid.

Ibid. *Et Europiam.*] Jam diximus ex omnibus opusculis, quæ Eumelo attributa sunt, unicum περιοδίον ἐς Δῆλον ejus fuisse. Itaque Εὐρωπίαν veteres non audent illi vindicare, Pausanias, & Clemens Alexandrinus, quorum alter quidem Εὐρωπίαν vocat, Pausanias Εὐρώπλω. Εὐρωπία dicta fortasse ἀπὸ τῆς Εὐρώπης. Sed de Sicyoniorum rege intelligendum esse quo minus credam, faciunt ea, quæ ex illa poësi adducit Clemens, quæ manifesto ad Argivas res, non ad Sicyonias, pertinent. Quæ vero à Pausania proferuntur, pertinent ad Bœotica. Fortasse duæ poëses fuerint diversæ, Εὐρωπία, καὶ Εὐρώπη. Ex Europia hæc adducit Clemens:

Ὄφρα θεῷ δεκάτλω ἀκροθίνια τε κρεμάσωμεν
Σταθμῶν ἐκ ζαθέων, καὶ κίονος ὑψηλοῖο.

Ex quibus probare nititur vetera simulacra fuisse columnas pyramidis specie, quod sane non hinc colligitur, sed ex iis, quæ ex Phoronide adducit. Nam in versibus ex Europia hoc tantum colligimus, ex antis, postibus, & columnis spolia, καὶ ἀκροθίνια suspendi solita. Sed si conjecturæ locus est, tam Εὐρώπλω, quam Εὐρωπίαν dictum fuisse illud opus verisimile est. Nam veteres Græci Εὐρωπείαν, & Εὐρωπίαν dicebant, quæ postea Εὐρώπη. Euripides Θησεῖ. ᾠδὸν πάρ' αὐτοῖς κραιπέδοις Εὐρωπίας. Sophocles αἰχμαλωτίσι. καὶ νησιώτας καὶ μακρᾶς Εὐρωπίας. Itaque mirum non est Εὐρώπλω vocari à Pausania, quæ ab aliis Scriptoribus Εὐρωπία dicitur. De Europa igitur tertia orbis parte illud opus scriptum erat, aut de Europa Agenoris filia, Cadmi sorore.

Ibid. *& Arctinus, qui Aethiopidam.*] ὁ τλὼ Αἰθιοπίδα γεράψας ἀνώνυμος citatur Pindari Isthmiaco IV.

Ibid. *& Ilii persin.*] Ἰλίου πέρσις idem, quod Ἰλίου ἅλωσις. Λέσχεως, sive Λέσχης ὁ Λεσχυλήνος Γυρραῖος citatur à Pausania ἐν Ἰλίου Πέρσει. Stesichorus quoque apud eundem, item apud Harpocrationem in Καθελών. Utrobique puto legendum Ἰλίου πέρσ. Λέσχεως autem iste videtur idem, qui Λέσχης, cujus μικρὰ Ἰλιὰς adducitur apud Scholiasten Pindari, Nemeaco sexto. Apud Athenæum rursus producitur ἐκ τῆς Ἀκάτου Ἀργείας Ἰλιοπερσίδος. puto legendum Ἰλίου πέρσεως. Legitur & Ἰλιόπερσις. Sed Hellenismus exigit Ἰλιοπερσία. Quod enim de excidio Ilii in illo opere Acati tractaretur, constat ex iis, quæ inde Athenæus producit: καὶ ἐὰν μὲν σᾶς τὰς πύλης, τίνες ἦσαν οἱ εἰς τὸν δόρειον ἵππον ἐγκαθ' ἑλκυσθέντες, ἑνὸς, καὶ δευτέρου ἴσως ἐρεῖς ὄνομα. καὶ ἐάν τοῦτο ἐκ τῆς Στησιχόρου (σχολὴ γάρ) ἀλλ' ἐκ τῆς Ἀκάτου Ἀργείας Ἰλιοπερσίδος. ἔστω γὰρ παμπόλλας κατέλεξεν, &c.

MCCLIV. *Oded.*] II Chron. XV, 1.

MCCLV. *Hesiodus secundum quosdam clarus habetur.*] Hesiodus florebat eo sæculo, quo Arcturus ἀκρόνυχος oriebatur in Bœotia VIII die Martii, si quid hoc ad conjecturam facit, saltem apud excellentes Astrologos, qui ex hoc parapegmate infra septuaginta plus minus annos sæculum Hesiodi deprehendere possunt.

Ibid. *Hesiodus.*] Tzetzes XXV annis recentiorem ponit:

Κατὰ τλὼ ἑνδεκάτλω ἢ λῶ τῆς Ὀλυμπιάδων
Ἡσίοδος φαινόμενος ἀκμάζων ἐν τῷ βίῳ.

Ibid. *Athenis primum Trieres navigavit Aminocleo cursum dirigente.*] Athenis est in loco, non ex loco. Nam in Græcis est Ἀθήνησι. Sed quid sit Ἀθήνησι navigare, equidem non intelligo. deinde ἐναυπηγήθη, & navigavit, longe longeque differunt. Postremo Aminocleo cursum dirigente ὑπὸ Ἀμεινοκλέος putavit Hieronymus dici, ut si diceretur Argo navigavit sub Tiphy, id est directore Tiphy. Sed neque ita Græci loquuntur, neque Aminocles fuit κυβερνήτης, sed ναυπηγός. quo magis miror Eusebium hanc historiam ᾠδανοηθῆναι. Nam de hoc Aminocle verba Thucydidis aliter tinniunt, qui dicit Aminoclem hunc domo Corinthium, naves Samiis fabricasse quatuor. φαίνεται γὰρ καὶ Σαμίοις Ἀμεινοκλῆς Κορίνθιος ναυπηγὸς ναῦς ποιήσας τέσσαρας. Dices eundem & Athenienſibus navem potuisse fabricare. Si ita vis, equidem manus do. Sed errorem tam Græci auctoris, quam interpretis non excusabis. Sed Thucydides adjicit, ex quo ab " Aminocle naves quatuor fabricatæ sunt, ad finem " belli Peloponnesiaci, interfluxisse annos CCC: ἔτη " δὲ ἐστι μάλιστα τριακόσια ἐς τλὼ πλοῦτλω τῶδε " τὸν πόλεμον, ὅτε Ἀμεινοκλῆς Σαμίοις ἦλθε. Finis " belli Peloponnesiaci numero MDCXII. Deductis " CCC, supereſt numerus MCCCXII. prochronismus " LVII annorum. Hunc locum Thucydidis retulimus " supra numero MCCXXX. "

MCCLVII. *In Lacedæmone primus* Ἔφορος.] Ita " vox Ἔφορος Græce concepta est in BONG. & " PET. Quemadmodum Athenis unus ex novem " magistratibus dicebatur ἐπώνυμος ἄρχων, à quo annus Athenis, ut Romæ à Consulibus, signabatur; sic ex Ephoris unus erat, qui & ἐπώνυμος dicebatur, & Fastos signabat. Centum & triginta circiter annis post Lycurgum creati sunt Ἔφοροι quinque, quot numero erant ii, qui dicebantur Βιδιαῖοι, Polydoro & Theopompo Regibus, ipso Theopompo legem ferente. Θεοπόμπου μετριάσαντος τοῖς ἄλλοις, καὶ τλὼ τῶν " Ἐφόρων ἀρχὴν ὑπικαλήσαντος. Aristot. Polit. V. " Primus Elatus renunciatus Ἔφορος ἐπώνυμος. Ab hoc tempore quemadmodum Athenis dicebatur, Τοῦ γέγονεν ἄρχοντος τὸ δεῖνα, ita Lacedæmone ἐφορεύοντος τὸ δεῖνα. Tanta vero eorum erat potentia, ut ne regibus quidem ipsis assurgerent.

Ibidem. *Fuit autem sub regibus Lacedæmoniorum ann.* CCCL.] Unius tantum Ephori meminit, quum tamen essent quinque, propterea quod unius esset mentio in Fastis, qui ἐπώνυμος, dicebatur. sed numeri CCCL falsi sunt. Sublatus enim ille magistratus ab ultimis Spartæ regibus Cleomene & Agide, cæsis à Cleomene Ephoris. quod contigit non multo ante aut post initium Philippi penultimi Macedonum regis; circiter CCCCXC annis ab hac epocha. Primus ἐπώνυμος fuit Chilon unus ex septem sapientibus. Laërtius: γέγονε δὲ Ἔφορος κατὰ τλὼ πεντηκοστὴν ἕκτλω Ὀλυμπιάδα. Ῥαμφίλη δέ φησι κατὰ τὴν ἕκτλω, καὶ πρῶτον ἔφορον γενέσθαι ἐπὶ Εὐθυδήμου, ὡς φησι Σωσικράτης. καὶ πρῶτος εἰσηγήσασθαι ἐφόρους τοῖς βασιλεῦσι συμβουλεύειν. Si igitur Chilon primus fuit ἐπώνυμος numero Eusebiano MCCCCLXI, adjectis CCCL annis, consurgit numerus MDCCCXI, qui est XIII annus Philippi penultimi Macedonum regis, quo tempore desivit iste magistratus. Quare hoc modo verum dixerit Eusebius, magistratum illum obtinuisse annis CCCL. at non à præsenti anno, ut ipse vult, sed à numero, ut diximus, MCCCCLXI. Quibus animadversis non Elatus fuerit primus Ephorus, sed Chilon. Quod verissimum est.

MCCLIX.

MCCLIX. *Cinathon Lacedæmonius.*] Quam Eusebius Telegoniam vocat, eæ videntur γενεαλογίαι fuisse, ut ex Pausania colligi potest, qui non semel hujus poetæ meminit. Sic Ορεστία quoque videtur habuisse nescio quæ γενεαλογήματα. De quo vero Telegono ibi agebatur, quandoquidem non unus Telegonus fuerit, non magnopere scire laboro. Unum tantum moneo, eos falli, qui Theogoniam pro Telegonia legunt. Sunt autem duo Poetæ, qui propter affinitatem nominis confundi possunt, Κιναίθων ὁ Λάκων ὁ τὴν Τηλεγονίαν γεγράψας, & Κύναθος ὁ Χῖος ὁ πρῶτος τὰ Ομήρου ραψωδήσας. Cave confundas.

Ibid. *Theræi Cyrenem.*] Quod Theras Autesionis filius Aristodemi liberorum tutor, paulo ante Ionicam migrationem, coloniam in insulam Callisten deduxerit, quæ ab eo postea Thera dicta fuit, & nos supra tetigimus numero DLXXXIX, & sciunt, qui Herodotum, Pausaniam, & alios legerunt. Præterea notum & illud, ex posteris horum Theræorum colonorum Polymnesti ex Phronime pellice filium, nomine Aristotelem, cognomento Βάττον à linguæ tarditate coloniam in partes Syrtis prope Jovis Ammonis oraculum deduxisse. quod luculente Herodotus, & Pindarus in Pythiis exequuntur. Hactenus inter auctores convenit. De tempore non una est sententia. Pindarus ait decima septima generatione à Medea Cyrenem conditam. Tempus Argonautarum assignatum numero DCCXL. à quo, ad annum præsentem, intervallum est anni DXIX. quæ sunt prope generationes XVI absolutæ. Itaque hoc modo convenit de tempore. Rursus Solinus longe post hoc tempus Cyrenarum conditum rejicit: cujus verba adscribam: *Major Syrtis ostentat oppidum, (Cyrenas vocant) quod Battus Lacedæmonius Olympiade prima & quadragesima, Rege Marcio res Romanas tenente, anno post Trojam captam quingentesimo sexagesimo octavo condidit. quæ domus Callimachi poëtæ fuit, & patria.* Insignis hic locus est. sed Lacedæmonium vocat, qui erat oriundus Lacedæmone. Porro regnum Battiadarum apud Cyrenenses duravit annos CC, ut testatur Pindari Scholiastes Pythico quarto, alternis Battis & Arcesilais succedentibus. Quod si verum est, hoc est, si Cyrene colonia deducta numero præsenti MCCLIX, illud regnum finem cœperit numero MCCCCLXI. hoc est anno III Olymp. LIV. quod si ad epocham Solini addideris annos CC, vel Olympiades L, consurget Olympias XCI, qua regnum illud defecerit, Arcesila octavo à Cyrenensibus interfecto, quadraginta annis post Olympicam victoriam. Itaque non dubium est, quin regnum Battiadarum iniverit Olympiade XLI, ut voluit Solinus. Quod autem non deducta fuit ea colonia, argumento fuerit dissensio Scriptorum super tempore ejus gesti. Itaque non ab uno Batto, neque primo deducta est, sed à Batto regnum inivit Battiadarum, quorum postremus octavus ab Aristotele Batto Arcesilas à Cyrenensibus, ut paulo ante dictum est, interfectus fuit.

Ibidem. *oraculo sic jubente.*] Incertum utrum intelligat hoc,

Βάττ' ἐπὶ φωνὴν ἦλθες. ἄναξ δέ σε Φοῖβος Ἀπόλλων
Ες Λιβύλω πέμπει μηλοτρόφον οἰκιστῆρα.

an illud,

Βάττε πεφύσθε κακὸν, τὸ δ' ὄπιστερον ἐσθλὸν ἐρύσσαι.
Ἔρχεο, λῆϊν ἀλίαν χώρην. ἦπαρ γὰρ ἀμοιβὸν
Ἥκω. πρότερον δολον ἔμβαλε πείθοι πειθων.
Στεῖραν γὰρ ὄσιος μίσει πολλῶν ἀθεμίστων.
Οἷά τ' ἀνὴρ ἔρξοι, τοιον πάλιν αὐτὸν ἱκάνοι.

Posteriore hoc oraculo præcipitur relinquere Theram tum propter sterilitatem soli, tum propter scelera incolarum.

Ibid. *cujus proprium nomen Aristoteles.*] Sic POST. "Inepte Editiones *Aristæus.* Callimachus in Apollinem: "

— ὃν δέ σε Θήρης
Οὖλος Ἀριστοτέλης Ἀσβυστίδι πάρθενος ἀμῇ.

Pindarus: τὸν Ἀριστοτέλης ἄγαγε ναυσὶ θοαῖς. Scholia Pindari Pythico IV. Ηρόδοτος μὲν φησιν, ὅτι ἡ Πυθία τὸ πρῶτον Βάττον προσηγόρευσεν (Ἀριστοτέλους πρότερον λεγόμενον) τῇ Λιβύων φωνῇ. Negamus Herodoto Battum notum fuisse nomine Aristotelis. imo illud ignorasse videtur. τῷ ὄνομα ἐτέθη Βάττος, ὡς Θηραῖοί τε καὶ Κυρηναῖοι λέγουσι. ὡς μοί τοι ἐγὼ δοκέω, ἄλλο τί. Βάττον vero à Libybus regem vocari scribit idem Herodotus, alii τραυλὸν vel ψελλὸν, vel ἰσχόφωνον. Posterius verum esse oraculo probatur, Βάττ' ἐπὶ φωνὼ ἦλθες. Et regem, & ἰσχόφωνον significare notant Glossæ Hesychii: Βάττος, βασιλεὺς, τύραννος. Λίβυες. τραυλόφωνος, ἰσχνόφωνος. Nota μνημονικὸν σφάλμα apud Eustathium de Cyrene in Scholiis in Dionysium: Ἀποικία δέ ἐστιν ἡ Κυρήνη νησιωτῶν Θηραίων τῶν ἐκ Λακεδαίμονος ἀνέκαθεν μετοικησάντων. ὁ Θήρας γὰρ ἐκεῖνος ὁ στείλας εἰς αὐτὴν ἀποικίαν, Λάκων ἄνωθεν ἦν, ὡς καὶ Πίνδαρος ἱστορεῖ. Non est inscitia, sed hallucinatio. Nam non Θήρας deduxit Cyrenem coloniam, sed in insulam Callisten, quæ ab ipso postea Thera vocata est, & ab ea incolæ Theræi, Lacedæmonios colonos deduxit. XIII generatione postea Aristoteles Battus domo Theræus Cyrenem aut condidit, aut instauravit.

MCCLXII. *Hebræorum Oseæ.*] Inepte in secundum annum Achaz conjicitur initium Oseæ regis Israël ultimi. Itaque necessario nonus annus Oseæ cadit in undecimum Achaz. quod est absurdissimum. Convenire enim debebat in VI Ezechiæ, quo accidit deportatio X Tribuum, siquidem melius creditur Scripturæ, quam Eusebio omnia pro arbitrio susque deque permiscenti. Neque hoc absurdum intactum reliquit Georgius: Τῷ ια ἔτει Ἀχὰζ βασιλέως Ἰούδα τὸ θ ἔτος Ωσηὲ σωτέταξεν Ευσεβίου ἐν τῷ Καινῷ αὐτοῦ. ὅπερ πάντη ἀσύμφωνον.

MCCLXIII. *Athenis Principes.*] ἄρχοντες. Melius magistratus. Primo βασιλεῖς, post mortem Codri ἄρχοντες ut potestate, ita etiam appellatione imminuta. τῶν ἀρχόντων primi διὰ βίου, secundi δεκαετῶν, tertii ἐνιαύσιοι. Ita tres imminutiones, ex regibus magistratus perpetuus, ex perpetuis decennales, ex decennalibus annui.

MCCLXIV. *Athenienſium Charops.*] Dionysius Halicarnassensis auctor est τὸ πρῶτον ἔτος τῆς ἑβδόμης Ολυμπιάδος fuisse ἄρχοντος Αθήνησι τὸ δεκαετίας Χάροπος ἔτος πρῶτον. qui tamen est hic ultimus annus VI Olympiad.

Ibid. *construxeruntque urbem Naucratim.*] Hæc verba habent omnes PR. & Edit. & Marianus. Soli POST. non habent.

Ibid. *urbem Naucratim.*] De Naucrati urbe Athenæi patria consule Athenæum ipsum. Stephanus quoque à Milesiis conditam scribit. Ναύκρατις, πόλις Αἰγύπτου ἀπὸ Μιλησίων τῶν θαλασσοκρατούντων. Καὶ Στράβων ἐπτακαιδεκάτῃ. Hæc verba sunt ipsa Eusebiana: quæ mirifice illustrantur loco Strabonis, quem indicavit Stephanus: πλεύσαντες γὰρ ἐπὶ Ναυκράτιος τριάκοντα ναυσὶ Μιλήσιοι κτίζουσι νῆσον (ἔστι δὲ ἡ νῆ-

βασιλεὺς τ̃ Μήδων) κατέσχον εἰς τὸ σῶμα τὸ Βολβίτινον. εἶτα ἐκβάντες ἐτείχισαν τὸ λεχθὲν κλίσμα. χρόνῳ ϑ̃ ἀναπλεύσαντες εἰς τ̃ Σαϊτικὸν νομὸν, καϑαναυμαχήσαντες ἴναρον, πόλιν ἔκτισαν Ναυκρατιν. Sed eſt μέγα χάσμα ἀναχρονισμ̃. Nam diſerte Strabo oſtendit ſub Cyaxare Mileſios appuliſſe ad oſtium Bolbitinum, ibique munimentum conſtruxiſſe: poſt aliquod tempus ad præfecturam Saiticam delatos Naucratim ibi condidiſſe. Itaque Naucratis condita eſt circa aut finem regni Cyaxaris, aut initium Aſtyagis. Qui ſane eſt immanis anachroniſmus. Apollonius vero Rhodius ſcripſit librum, cui titulum fecit, Κτίσις Ναυκράτεως.

Ibid. *Nonnulli Romanorum.*] Quia Varro anno III ſextæ Olympiadis, Cato anno IV.

MCCLXV. *Romæ Palilibus.*] Hieronymi, & ſequentia.

MCCLXVI. *Thales Mileſius.*] Duo Thaletes Mileſii fuerunt. prior κϛ̄ Λυκέργου, Ησίοδον, καὶ Ομηρον, auctore Laërtio, & Strabone lib. x. alter notiſſimus Philoſophus Examii filius ſub Crœſo. Neutri convenit præſens epocha. ac neſcio, an ille prior fuerit patria Mileſius; quem Strabo magnificat, & μελοποιὸν, καὶ νομοϑετικὸν ἄνδρα vocat.

MCCLXVII. *Aradus inſula condita.*] Urbibus aut habitatoribus occupata. Ipſa vero inſula adeo parva erat, ut oppidum totam occuparet. Mela: *Arados etiam in Phœnice eſt parva, & quantum patet, tota oppidum, frequens tamen, quia etiam ſubter aliena tecta ſedem ponere licet.* Hieronymus inde mutuatus eſt, XXVII in Ezekielem: *Aradum inſulam, quæ tota ſit civitas, & contra ſe poſitum oppidum habeat.*

Ibid. *Cyzicus condita.*] Ita POST. In PR. vitioſe Gyze. Sed & Editiones habent Gyzicus.

Ibid. *Circenſibus Conſualibus.*] Hieronymi.

MCCLXX. *Prima captivitas Iſraël.*] Non mirum ſi hic deportatio X Tribuum collocatur, quum in XI Achaz ſtatuat nonum annum Oſeæ ultimi regis Iſraël. De hoc vide ſupra numero MCCLXII. Annis undecim deſcendit à vero. Largius peccat Clemens, qui non ἐνδεκάτῳ, ſed πενϑεκαιδεκάτῳ ἔτει βασιλέως Αχὰζ hoc geſtum memorat, niſi forte ἐνδεκάτῳ pro πενϑεκαιδεκάτῳ legendum cenſeas.

Ibid. *Sennacherib, qui & Salmanaſſar.*] Non bene hi duo in unum confunduntur, & ſatis conſtat de falſo. Ineptius Georgius: Σαλμανασὰρ ὁ καὶ Ναβονίδ. Sed non unius Euſebii hæc fuit fabula. Jam ante eum idem putavit Clemens: Δημήτριος δέ φησιν ἐν τῷ περὶ τ̃ ἐν τῇ Ιουδαίᾳ βασιλέων τὴν Ιούδα φυλὴν καὶ Βενιαμὶν καὶ λοιὰ μὴ αἰχμαλωτισθῆναι ὑπὸ Σεννακηρείμ. Hieronymus XV Eſaiæ: *eo tempore, quo Sennacherib captivum duxit Iſraël.*

Ibid. *Sennacherib.*] Huic errori ſimilis & ille Procopii in Eſaiam, qui ait Samariam & Judæam à Nabuchodonoſoro expugnatas. Τελευτῶν μὲν γὰρ καϑ' Ιουδαίας ὁμοῦ καὶ Σαμαρείας στρατεύσας Ναβουχοδονόσωρ εἶλε. καὶ παρέτεινον ὅπη ἑβδομήκοντα ἔτη αἰχμάλωτοι. Quid opus erat Samariam expugnare, quæ CLII annis antea deſolata fuerat? Ea ſub Nabuchodonoſoro nihil movere, neque res novas moliri in Regem Chaldæorum potuit, utpote quæ à tanto tempore Regibus Aſſyriæ, & illis devictis, regibus Chaldæorum parebat.

Ibid. *Rege Chaldæorum.*] Non ſatis erat ſemel hallucinari, niſi alterum portentum adhibuiſſet, de Aſſyriis Chaldæos faciens. Hoc idem videtur ſentire Georgius, quum eundem vult eſſe Salmanaſſarem cum Nabonido, qui temporibus Cyri regnum Chaldæorum obtinebat. His confutandis multum Aretalogi laſciviſſent.

Ibid. *Regnatumque eſt in Samaria ann.* CCC.] Georgius: διήρκεσε δὲ ἡ αὐτὴ τ̃ ῑ φυλῶν βασιλεία ἐν Σαμαρείᾳ ἀπὸ ϛ̄ ᾱ βασιλέως αὐτῶν Ιεροβοὰμ δέλτα Σολομῶντος ἐν βασιλεῦσι ιϑ̄, ἔτεσι δὲ σξ̄. ἀπὸ γὰρ ϛ̄ κοσμικοῦ ,δφηγ̄ δεξαμενὴ, εἰς τὸ ὑποπεπαγμένον ,δψοα ἔληξεν. κϛ̄ δὲ Αφέλκανον ,δψν̄. κϛ̄ ϑ̃ Ευσέβιον ,δυνε̄. Ευσέβιος δὲ Καισαρεὺς σν̄. ἔτη ἐπελογίσατο, ☾ ἄλλοι σμϛ̄. Sed vide librum tertium Canonum Iſagogicorum. "

Ibid. *ad cuſtodiendam regionem Iudæam.*] Judæa aliquando pro XII Tribubus ſumitur, ut, *Notus in Iudæa Deus.* item: *Facta eſt Iudæa ſanctificatio ejus.* Juda autem ſemper pro duabus Tribubus, Juda & Benjamin: quod & Hieronymus ſtatim in principio in Eſaiam monuit. Sed hic non eſt ferenda ἀκυρολογία, Judæam, pro Samaria. Nam quis Judæum vocat Samaritam? quis Samariam, Judæam? Nuſquam religioſius ſervanda fuit diſtinctio Samariæ à Judæa, quam hic, ubi agitur de Samaritis. Deinde falſum eſt, regem Aſſyriorum miſiſſe cuſtodes ex Aſſyria ad tuendam Samariam. Miſit enim Colonias ex iis locis, in quæ Samaritas deportaverat, in ea, unde eos deportaverat. Nam omnino regio Samaria vacua à cultoribus non erat relinquenda. II Reg. XVII, 24. Eadem ἀκυρολογία apud Epiphanium: μέτοικοι ϑ̃ ὄντες ἀπὸ Ασυρίων εἰς τ̃ Ιουδαίαν. Nam duę Tribus adhuc incolumes ſupererant & regnū Juda: quæ proprie eſt Judæa. Quare, ut Judæam pro XII Tribubus aliquando dici concedamus, tamen ubi de Samaritis mentio eſt, vitanda eſt amphibologia. Sane in Hebræo ſemper eſt Iuda. In Scriptura bis legimus Iſraël pro Iuda. II Chron. XXI, 2. *Ioſaphat rex Iſraël.* Eod. XXVIII, 19. *Achaz rex Iſraël.* Sed nos iis " ancipitibus appellationibus abſtinere oportet, ubi " amphibologia vitari non poteſt, cujuſmodi eſt Iudæa " pro Samaria. "

Ibid. *qui æmulatores legis Iudææ.*] Pentateuchum hactenus tantum retinent à tempore Ieroboam priſcis & veris characteribus Hebraicis ſcriptum. Epiphanius: μέτοικοι ϑ̃ ὄντες ἀπὸ Ασυρίων εἰς τὴν Ιουδαίων (nota Ιουδαίων pro Σαμαρέων) καὶ λαβόντες τὴν πενϑάτευχον μόνην Μωϋσέως, ἣ βασιλέως αὐτῶν ἀποστείλαντος ἀπὸ Βαβυλῶνος διὰ ἱερέως Εσδρα καλουμένου. An intelligat Eſdram filium Hecaliæ celeberrimum ſcribam legis, quærendum amplius. Tamen non dubito, quin eum intellexerit, quid ni? qui Salmanaſſarem eundem cum Nabuchodonoſoro facit, quos intervallum annorum ut minimum CXX à ſe disjungit. Longus liber de ejuſmodi Epiphanii hallucinationibus contexi poſſet, quarum poſtrema non eſt, qua Samaritanos ſectæ Heſſenorum fuiſſe ſcribit. Quod vero ille attribuit Eſdræ, id de Rabbi Duſtai fabulantur portentoſi Iudæi: סַנְחֵרִיב שָׁלַח לְכוּתִיִּים רַבִּי דּוֹסְתַּאי בַּר יַנַּאי לְלַמְּדָם תּוֹרָה *Sennacherib miſit Cuthæis Magiſtrum Duſthai filium Iannæi ad docendum eos legem.* Ubi vides Iudaicum eſſe commentum, Sennacherib & Salmanaſſar unum eundemque eſſe. Non omittendum, quod nugatores Græci de Samariæ etymo dicunt, ne forte mireris Σαμαρείτας quaſi φύλακας dictos Hebraica lingua. Aiunt ergo τὴν Σαμάρειαν dictam, quaſi σῆμα Αρεως, tumulum Martis, quod Mars in ea urbe filium ſuum Aſcalaphum condiderit. Scholion vetus Ιλιάδ. ϛ̄. τὸν δὲ ῥηϑέντα ϑ̃ Αρεως υἱὸν Ασκάλαφον φασὶν εἰς Εβραίων μεταχωμισϑέντα τετάφθαι, ἀφ' ἧς τὴν Σαμάρειαν κληϑῆναι, διὰ τὸ ἐκεῖ σῆμα τ̃ Αρεως, τοῦτ' ἔστι σῆμα ποιῆσαι τῷ υἱῷ. Epitaphium hoc fuiſſe fabulantur:

Σᾶμ'

Σᾶμ' Ἀρεως ἔτυμον βεβοημένον ἑλλάδι φωνῇ,
Οὐκ Ἄρης πώτῃ τέκνον ἔχωσε πολῇ.

Sed hunc Aſcalaphum alii ex veteribus neque in Troade interfectum, ut Homerus, neque in Samaria ſepultum, ut alii fanatici, ſed in partes Ponti profectum, ibi Achæorum nationi nomen dediſſe volunt. unde Dionyſius ὁ περιηγητής.

— τὴν ἀληθέντες Ἀχαιοὶ,
Τῆς ποτ' ἀπὸ Ξάνθοιο καὶ Ἰδαίης Σιμόεντος
Γνοιαὶ νοσφίσαντο νότιον τε καὶ Βορέαο
Εὐρωμένας μετὰ δῆριν Ἀρηϊάδη βασιλῆϊ.

Ubi Ἀρηϊάδης βασιλεὺς eſt Ἀσκάλαφος υἱὸς Ἄρεος, non Agamemnon, ut ſtrenue nugatur ibi enarrator Euſtathius. Priſcianus melius:

Et qui Trojanæ poſt prælia gentis Achai
Aſcalaphi regis victricia ſigna ſequentes
Diſpulſi ventis iſtas venere ſub oras.

Ibid. *Ceninenſes.*] Hæc, & duæ ſequentes periochæ, ſunt ab Hieronymo.

Ibid. *Samaritæ vocati ſunt, quod Latina lingua exprimitur cuſtodes.*] Si Aſſyriorum coloni vocati ſunt cuſtodes, ergo omnes coloni eodem jure vocari poſſunt cuſtodes. Ab Euſebio accepit Epiphanius, aut uterque ab eodem alio, Ἑρμηνεύεται δὲ Σαμαρεῖται Φύλακες, διὰ τὸ ἐν πάσῃ Φυλάκων τετάχθαι ἐν τῇ γῇ. propterea & ἐγκαθέτους vocat, quod idem eſt, quod ſtationarii, vel incolæ. In Bibliis Græcis II Samuel. VIII, „ 14. τὴν ἔθετο ἐν τῇ Ἰδουμαίᾳ φρουράν. Procopius non „ φρουράν, ſed ἐσηλωμένους legit· ἐσηλωμένους δέ φησι „ τοὺς οὖν ἐγκαθεσάντας φρουροὺς, οὓς νῦν τινὲς ἐγκα„ θέτους φασίν. Leontius de Sectis: αἰχμαλωτίσας δὲ τοὺς Ἰσραηλίτας, ἀντ' αὐτῶν ἄλλους ἐκεῖσε κατέσησε πρὸς φυλακὴν τῆς χώρας, οἵτινες ἐκλήθησαν Σαμαρεῖται, ἐπειδὴ Σαμαρείτης λέγεται ὁ φύλαξ παρ' Ἑβραίοις. Sed Epiphanius, quia ex Scriptura manifeſto urgetur, dictos fuiſſe à Semer, à quo locum emptum urbi inſtruxerit, & à venditore Samariam nominaverit, Rex Iſraëlis Omri, addit, partim quod Φύλακες eſſent, partim à Semer Samaritas dictos fuiſſe, imo à pluribus cauſſis, τὴν συμβεβηκε τὸ ὄνομα ἐκ διαφόρων προφάσεων καλεῖσθαι Σαμαρείτας ἔκτε μὲν Σωμὴρ, ἔκτε δὲ Σωμόρων, ἔκτε δὲ Φυλάττειν τὴν γῆν, ἔκτε τὸ Φυλάττειν παραδόσεις τοῦ νόμου. Is eſt mos ipſius, ut diverſa etyma eidem nomini aſſignet: ut Jeſum ab Hebræo verbo, quod σώζειν ſignificat, item à Græco ἰάσασθαι deducit. Sed audi eundem de hac re ita ſcribentem: γίνεται δὲ ἐντεῦθεν ἀπὸ τοῦ χρόνου Ἰεχονίου ἡ αἰχμαλωσία ἡ εἰς Βαβυλωνίαν. Ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ αἰχμαλωσίας προσῆλθον οἱ πρεσβύτεροι τῷ Ναβουχοδονοσόρῳ ἐν Βαβυλῶνι φάσκοντες ἀποσταλῆναί τινας τῶν ἰδίων αὐτῷ ἐγκαθέτους εἰς τὴν Ἰσραηλιτῶν γῆν, ὅπως μὴ ἡ χώρα ὑλομανήσασα ἐρημωθῇ. Attribuit Nabuchodonoſoro, Babylonio, quod erat proprium Salmanaſſari Aſſyrii, ut non mirum ſit in Babylonia eum regnaſſe. Jam enim illi hoc regnum attribuerat & Euſebius ipſe. tamen Græca illa omnia non habent, & videntur admixta ab Hieronymo. Ipſemet fatetur à capto Ilio ſe multa addidiſſe, multa admiſcuiſſe. Non eſt dubium eſſe ab Hieronymo, ut illa: *quod Latina lingua exprimitur cuſtodes.* Quod etymon valde arriſit ei, ut in Epitaphio Lucinii Bætici. *Sanctam te corpore & ſpiritu ſervet ille Samarites, id eſt ſervator & cuſtos, de quo in Pſalmo ſcribitur: Non dormitabit, neque dormiet qui cuſtodit Iſraël,* quæ eſt inuſitata interpretatio, ut illa in Epitaphio Paulæ: *Clementiam Samaritæ,* id eſt, *cuſtodis.*

MCCLXXIII. *Lacedæmonii contra Meſſenios vicennale bellum habebant.*] Viginti annos abſolutos bellum duraſſe ait. Quare recte initium ejus accommodaretur anno primo Olympiadis IX. Sed Tyrtæus εἰκοστῷ ἔτει terminatum canit. quapropter XIX annos tantum duraverit.

Εἰκοστῷ δ' οἱ μὲν κὴ πόνα ἔργα λιπόντες
Φεύγον Ἰθωμαίων ἐκ μεγάλων ὀρέων.

& clarius:

Ἀμφ' αὐτὼ δ' ἐμάχοντ' ἐννεακαίδεκ' ἔτη.

Finem enim hoc bellum cœpiſſe ſcribit Pauſanias, anno primo quartædecimæ Olympiadis, hoc eſt anno LIII Iphiteo. Quare deductis XIX ſolidis annis de LIII, initium belli cadet in annum II Olymp. IX. Cauſſas ejus belli pete ex Pauſania. Paulus Oroſius repetit initium ejus belli anno XX ante urbem conditam. hic vero aſſignatur anno XXIX ante ejuſdem Urbis Palilia. Ob ſpretas virgines, vel contumelia affectas à Meſſeniis hoc bellum ortum eſt. Unde *Meſſenam nocentem* vocat Manilius, ὅτι πρώτη χειρῶν ἀδίκων ἤρξατο.

Non annoſa canam Meſſana bella nocentis.

MCCLXXXI. *Naxus condita.*] Strabo libro VI ſcribit ſuo ſæculo non fuiſſe Naxon & Megara. Pauſanias "Ηλειακῶν β. Νάξος ἡ οἰκιζθείσης ποτὲ ἐν Σικελίᾳ ὑπὸ "τῶν Χαλκιδέων τῶν ὑπὸ τῷ Εὐρίπῳ τὴν πόλεως μὴν ἀδὲ "ἐρειπία ἐλείπετο ἐς ἡμᾶς ἔτι. Fruſtra ergo hujus ævi" Geographi æſtuant hodiernas earum appellationes eruere conantes. Strabo: αἱ δὲ μεταξὺ Καλάνης καὶ Συρακουσῶν ἐκλελοίπασι Νάξος καὶ Μέγαρα. Poſt: Φησὶ δὲ ταύτας Ἔφορος πρώτας κληθῆναι πόλεις Ἑλληνίδας ἐν Σικελίᾳ τὴν ὑφ' ἡμᾶς μὲν τὰ Τρωϊκά. Mirum doctiſſimum interpretem Xylandrum non animadvertiſſe legendum eſſe δεκάτῃ γενεᾷ, hoc eſt CCC XXX plus minus annis, circiter numerum MCLXIV. Hic vero dicitur condita CCCC XLVI annis poſt Troica tempora. Et nos poſtea animadvertimus ſententiam noſtram à Marciano confirmari:

— εἰθ' ἑλληνικὰς
Ἔσχεν πόλεις, ὡς φασιν, ἀπὸ τῶν Τρωϊκῶν
Δεκάτῃ γενεᾷ μετὰ ταῦτα, Θεοκλέους γόλου
Παρὰ Χαλκιδέων λαβόντος. ἦν δ' ὅτε γένει
Ἐκ τῶν Ἀθλωῶν. καὶ σωθῆλθον, ὡς λόγος,
Ἴωνες, εἶτα Δωριεῖς οἰκήτορες.
Στάσεως δ' ἐν αὐτοῖς γενομένης, οἱ Χαλκιδεῖς
Κτίζουσι Νάξον, οἱ Μεγαρεῖς δὲ τὴν Ὑβλαν.

Plinius Naxon hanc prius *Tauromenion* vocatam aſſerit, quum tamen Straboni diverſæ ſint coloniæ. item Marciano: εἰθ' Ἱμέρα καὶ Ταυρομένιον ἐχομένη "neque dubitamus Plinium falli. Solinus Plinium, ut ſolet, ſequitur. *Peloritana ora habitatur Tauromenia colonia, quam priſci Naxon vocabant.* Thucydides libro VI. τὴν οἰκισθεῖσαν ὑπὸ Νάξου Θεοκλέα vocat, ut Marcianus. Erat autem Chalcidenſis ex Eubœa.

MCCLXXXIII. *Syracuſæ in Sicilia conditæ.*] Triennio poſt Naxon conditam hic ponitur conditus Syracuſarum. Thucydides annum interponit inter utriuſque natales, lib. VI: Ἑλλήνων δὲ πρῶτον Χαλκιδεῖς μὲν Εὐβοίας πλεύσαντες μετὰ Θεοκλέους οἰκισταῦ Νάξον ᾤκισαν. Paulo poſt: Συρακόσας δὲ τὰς ἐχομένας ἔτεσι Ἀρχίας τῶν Ἡρακλειδῶν ἐκ Κορίνθου ᾤκισε Σικελοὺς ἐξελάσας πρῶτον ἐκ τῆσδε τῆς νήσου, ἐν ᾗ νῦν ἔτι περικλυζομένη

ἡ πόλις ἡ ἐκτίσ ἐστι. Strabo: Τὰς δὲ Συρακούσας Ἀρχίας μὲν ἔκλισεν ἐκ Κορίνθου φεύσας φεὶ οὗτ' αὐτὸς χρόνος, οἷς ᾠκίσθησαν καὶ ἡ Νάξος καὶ τὰ Μέγαρα. Ideo apud Stephanum male vulgo editum est: Συρακῶσαι πόλις Σικελίας μεγίστη, ὡς Ἑκαταῖος Εὐρώπης, κλίσμα Ἀρχίου Κορινθίου ἄποικος τῆς ἐν Σικελίᾳ καὶ Νάξῳ ὁμόχρονος, quæ sunt nihili. Lege ergo: ἀποίκοις τοῖς ἐν Σικελίᾳ. ait eodem tempore conditas, quo primi coloni in Siciliam deducti, & Naxos condita. Scholion II Pythici Pindari: Ἀρχίας τέσσαρας πόλεις καταστρεψάμενος εἰς μίαν συνήγαγεν. εἰσὶ δὲ αὗται, Ἀχραδινὴ, Νεάπολις, Ἐπιπολαὶ, Τύχη. &: Ὀρτυγία νῆσος ἦσαν πρότερον ταῖς Συρακούσαις συνήφθη. Ego censeo Syracusas maximam Europæ urbium fuisse sub Hierone, & Gelone. Theocritus eas Ἐφυραῖον ἄστυ vocat propter Archiam & colonos indidem Corinthios. Idem ἡλακάτῃ. καὶ γάρ τοι πατρὶς, ὦ ὦ ξ Ἐφύρας κτίσέ ποτ' Ἀρχίας. id est: Syracusæ est tibi patria. Marcianus ὁ περιηγητής.

Τὸ δ' ὄπι Ζέφυρον τ' Ἰταλίας οἱ Δωριῆς
Καλέσχον. Ἀρχίας δὲ τότε στρατολαβὼν
Ὁ Κορίνθιος μὴ Δωριέων, κατῴκισεν
Ἀπὸ τ' ὀμόρα λίμνης λαβόντας τὄνομα
Τὰς νῦν Συρακόσας παρ' αὐτοῖς καλεομένας.

„ Vide etiam Plutarch. in Narrat. Amator. Ovidius „in Metamorph.

„ *Et qua Bacchiadæ bimari gens orta Corintho*
„ *Inter inæquales posuerunt mœnia portus.*

„ Nam Archias fuit ex genere Bacchiadarum.

Ibid. *Catina.*] Hæc eodem anno condita, quo Syracusæ, Thucydidi quinto anno: Θουκλῆς δὲ, καὶ οἱ Χαλκιδῆς ἐκ Νάξου ὁρμηθέντες ἔτει πέμπτῳ μετὰ Συρακοσίους οἰκιστὰς, Λεοντίνης τε πολέμῳ θύσαντες Σικελοὺς ἐξελάσαντες, οἰκίζουσι, μετ' αὐτοὺς, Κατάνην: Ridiculum hujus urbis etymon adfert Stephanus, κέκληται δὲ ἕτως, ἐπειδὴ κατέβη πρὸς τὸν Ἀμενιανὸν ποταμὸν ἡ Θουκλέους καὶ Χαλκιδέως ναῦς, ἀπὸ Δωριεῖς χωρὶς τοῦ ῡ νῦν φασίν. Quod non video quomodo constare possit. Catinam eversam postea ab Hierone instauratam novo Ætnę nomine impósito docent Scholia Pythiorum Pindari. Mirum tamen non Ætnæ, sed Catanæ nomen hodie retineri, quum fere hoc soleat accidere, ut urbes antiquitus instauratæ posterius nomen potius, quam prius hodie retineant: quanquam Ierosolyma non Ælia, sed priscum nomen retinent: „ item Messana non Mamertina, quod posterius ei no„ men fuit, hodie vocatur.

M CC LXXXIV. *Messena à Lacedæmoniis capitur.*] Si hoc bellum inivit anno primo IX Olympiadis (fuit enim vicennale) quomodo desinit in anno ultimo Olympiadis undecimæ? quomodo ex vicennali factum est duo„ decennale? Nam BONG. ponit anno primo Olymp. „ XII, FRE. anno primo X Olymp. PET. anno secun„ do XI. Mira varietas.

„ Ibid. *Mare obtinent Cares.*] Nimirum iterum. Nam „ prius imperium in mare illis ademit Minos. Thucyd. „ lib. I.

M C C XCVI. *Athenienſium Hippomenes.*] Si credimus Pausaniæ, hic fuerit μεταχρονισμὸς annorum quatuor, qui annum primum Olympiadis XIV ait fuisse quartum magistratus decennalis Hippomenis. Ita enim ubi de bello Messeniaco verba facit: ὁ δὲ πόλεμος ἔλαβεν ὅτου τέλος ἔτει πρώτῳ τῆς πέμπτης καὶ δεκάτης Ὀλυμπιάδος, ὧν Δάσμων Κορίνθιος ἐνίκα σταδίου, Ἀθήνησι Μεδοντιδῶν τοῦ ἄρχειν ἔτι ἐχόντων τοῦ δεκαετῆ, ἢ ἔτος Ἱππομένης πέμπτος τῆς ἀρχῆς ἦν συμπλήρους. Quia dicit ἦν συμπλήρων ἔτος, videtur illi, quintus annus iniisse Olympiadis XIV anno primo. Itaque non quadriennii, sed quinquennii metachronismus fuerit. proinde annus primus Hippomenis congruit primo Olympiadis XIII. Hic metachronismus non est parvi momenti, quum à fine τῶν Μεδοντιδῶν δεκαετῶν pendeat initium τῶν ἀρχόντων ἐπετείων, qui dicti sunt ἐπώνυμοι, quod signarent fastos, ut Ephori Lacedæmone, Consules Romæ. Itaque si erratum sit in illis magistratibus, erratum quoque fuerit in annorum notatione: & quum Eryxias sit ultimus decennalium magistratuum, si aliquid gestum sit Athenis, & magistratus nomen, ut fiebat, appositum fuerit, quinquennio semper serius gestum videbitur secundum Eusebium. Et sane Eryxiæ annus ultimus competit Olympiadis XXII anno quarto, qui ex Eusebii sententia fuerit anno primo Olymp. XXIII. Suidæ Ἱπποκράνης meo judicio vocatur, qui hic Ἱπποκράνης, & dicitur τῶν Κοδριδῶν τὸ γένος, & πολιτικῶν βασιλεύσας. quod falsum est. Vide locum, voce Πάριππον.

Ibid. *Bellum, quod in Thyrea.*] Ovidius in Fastis de Termino:

Si tu signasses olim Thyreatida terram,
Corpora non leto missa trecenta forent:
Nec foret Othryades congestis tectus in armis.
O quantum patriæ sanguinis ille dedit!

Vide Valer. Max. lib. III. cap. II. Suidam, Plutarch. Parallelis, Herodotum imprimis, qui tempus etiam designat scribens Crœsum Sardibus à Cyro obsessum suppetias, quas à Lacedæmoniis expectabat, impetrare non potuisse, Lacedæmoniis in bello Thyreatico occupatis. Captum autem Crœsum scribit Eusebius anno primo Olympiadis quinquagesimæ nonæ. Igitur in illud tempus conferendum erat hoc bellum. Ingens enim fuerit anachronismus. Adde quod à numero M C C X C III, ad M C C C X X X II, nihil in Lacedæmonios hostile fecerunt. Nam Ithome expugnata, & bello Messeniaco profligato anno primo Olympiad. XIV, hoc est numero M C C X X X II, ut jam dictum est, Lacedæmonii Messenios jusjurandum adegerunt, nihil hostile in posterum adversus se molituros. quod Messenii sancte observarunt annos undequadraginta, ad numerum M C C C X X X II. post quod tempus non solum à Laconibus defecerunt, sed & in societatem defectionis Argivos & Arcadas suscitarunt, quum tamen Argivi per multos annos antea nihil in Lacedæmonios moviissent. Quomodo igitur à numero M C C X C III, ad M C C C X X X II, inter Argivos & Lacedæmonios ortum bellum, quum omnia pacata essent? Sed suos auctores sequutus est Eusebius, quibus adscribenda est discrepantia hæc, non ipsi. Nam quidam ex veteribus hoc gestum confe- " runt in tempus Theopompi regis Lacedæmoniorum " ex familia Eurypontidarum: cujus regnum in hunc " temporis tractum competit. Alios sequutus Solinus " longe retro hanc epocham summovet, cap. XIII. *Anthea, & Cardamyle, ubi quondam fuit Thyrea, nunc locus dicitur: in quo anno* XVII *regni Romuli inter Laconas & Argivos memorabile fuit bellum.* Secundum ista, hoc contigerit numero M C C L X X X I. ut necesse sit Eusebium & Solinum ab eodem fonte hausisse, sed alterutrum ab auctore suo desciviisse.

M C C C I. *In Sicilia Cherſoneſus condita.*] Intellige Græce ἐκτίσθη, ut alibi notavimus. Nam non Chersonesus condita est, sed urbs in ea, quæ Μύλαι dicebantur.

bantur. Scholia optima & vetustissima Apollonii lib. IV: Μύλας ἢ Χερρόνησον Σικελίας, ἐν ᾗ οἱ ἘΗλίσ βόες ἐνέμοντο. Retinet nomen hodie *Mylasso*. quod profecto videtur non ex Μύλαι, sed ex Μυλαστὸς depravatum: ut oppidum illius Cherronesi non solum Μύλαι, sed etiam Μυλαστὸς dictum videatur: unde Ausonius formarit Mylasenum in cultissimo poëmate Mosellæ.

Aut Pompejani Mylasena pericula belli
Euboicæ referunt per amœna sonantia cymbæ.

Non enim ἀπὸ τῶν Μυλῶν formatur Μυλασηνὸς, sed ἀπὸ τοῦ Μυλαστός. At ἀπὸ τῶν Μυλῶν fit Μυλαΐτης „gentile, Μυλαϊκὸς possessivum. Quare vero priorem „in *Mylæ* produceret Silius, causse non erat, lib. XIV. „ *Subsidium infidum fugientibus æquora Mylæ.*

MCCCII. *ad Capreæ paludem nusquam apparuit.*] Sine dubio in Græcis fuit, ἀφανὴς τῇ τῆς Καπρέας ἕλει ἠφανίσθη. siquidem hæc conversa sunt ex Græcis. Sin autem, auctor de viris illustribus eodem modo locutus est: *Quum ad Capreæ paludem exercitum lustraret, nusquam comparuit.* Est igitur hæc perioche Hieronymi. Sic in Victore Tununensi: *Attila Hunorum rex nusquam comparuit.* ἠφανίσθη. Gellius de Varrone: *& ad eum diem septuaginta hebdomadas librorum conscripsisse, ex quibus aliquos jam diu, quum proscriptus esset, direptis bibliothecis suis, non comparuisse. id est* ἀφανισθῆναι.

Ibid. *Mortuo Romulo.*] Hieronymus ab Eutropio.

„ MCCCIV. *Numa, qui & Pompilius.*] Perinde ac si „ diceret, Marcus, qui & Tullius. Nam Numa est „ prænomen, Pompilius nomen. Erat enim de gente „ Pompilia ex Sabinis.

MCCCV. *Aegyptiorum Taracus Aethiopus.*] Iste cum ingenti exercitu ex Æthiopia profectus Ægyptum invasit. quam postquam diu excursionibus infestavit, Sevichum regno eversum interficit, rerum in ea potitur, anno Ezekiæ regis XXIII. Iam vivente Sevecho, & vix regnum ingresso, in Palæstinam ac Syriam cum eodem exercitu se impressionem facturum minabatur, anno XIV regis Ezekiæ. Isaiæ XXXVII, 9. ubi vocatur תִּרְהָקָה, in emendatis exemplaribus Græcis Θαρακά. Quod autem hunc regem regnum Ægypti iniisse anno eodem, quo Manasses suum inivit in Iudæa, putat Eusebius, frustra est. Nam aliquot annis ante Manassem rerum potiebatur in Ægypto: ut taceam, quod hic non bene statuitur initium Manassis, propter paralogismum, de quo toties questi sumus.

Ibid. *Sibylla, quæ Herophila.*] Sibyllæ ita numerantur à Clemente: Σίβυλλα ἡ Σαμία, ἡ Κολοφωνία, ἡ Κυμαία, ἡ Ερυθραία, ἡ Φυτὼ, ἡ Ταραξάνδρα, ἡ Μακέτις, ἡ Θεσπαλὴ, ἡ Θεσπρωτίς. Alii alias, & aliter. Vide Lactantium, ac post eum, Augustinum.

Ibid. *Manasses.*] In excusis: *Manasses impius Esaiam interfecit, statuamque suam posuit quinque facies habentem.*] quæ nullus scriptus codex habet. De statua videtur esse antiquitus recepta opinio. quanquam non πενταπρόσωπον, sed τετραπρόσωπον designat Cedrenus 91. 5. καὶ τὸ μέγαν Ησαΐαν πρίσαι ξυλίνῳ πρίονι, καὶ τῶν Ιερουσαλὴμ αἱμάτων ἀδίκων πλησθῆναι ἐκχεῖσθαι τὸν Αμορραίων, καὶ τὸν οἶκον κυρίου καταμολυνῶσαι, καὶ τετραπρόσωπον εἴδωλον τοῦ Διὸς ἐν αὐτῷ στῆσαι ἐν τῷ ἱερῷ οἰωνιζόμενον, καὶ φαρμακῶν, καὶ τῶν χρυσῶν. Quæ sunt à Georgio, sed interpolatis ejus verbis, ut solet. Apud Suidam eadem verba sunt, quæ apud Cedrenum: ut potius Georgius verba Suidæ mutaverit, quam verba Georgii Cedrenus,

MCCCVI. *& congiarium dedit.*] In Græcis, Κογγιάριον ἔδωκεν. Hunc locum tangit Epiphanius. ΚΟΝΓΙΑΡΙΟΝ. Τοῦτο τὸ μέτρον ἐστὶν ἐν χρονογραφίαις Εὐσεβίᾳ, καὶ τῶν ἄλλων χρονογράφων ὀλιγόντων, ὡς ἕκαστος τῶν τότε βασιλέων τῆς φιλοτιμίαν τῷ δήμῳ Ρωμαίων πρὸς εὐφροσύνην ἐκαρίζοντο.

Ibid. *asses ligneos & scorteos.*] Tertium genus addidit Græca lectio omissum ab Hieronymo, ἀσσάρια ξύλινα, καὶ σκύτινα, καὶ ὀστράκινα. Sed mirum Numam „ scorteos, ligneos, & figlinos nummos dedisse, quum „ contrarium fecerit, siquidem veteri auctori, quem „ Suidas producit, aliqua fides habenda. Ἀσσάρια, ὀβολοί. Νομᾶς ὁ πρῶτος βασιλεὺς μετὰ Ρωμύλον „ Ρωμαίων γενόμενος ἀπὸ σιδήρου καὶ χαλκοῦ πεποιημένα „ πρῶτος ἐχαρίσατο Ρωμαίοις, τὸ πρὶν ἀπὸ σκυτίνων, καὶ ὀστρακίνων τὴν χρείαν πληρόντων „ ἅπερ ὠνόμασεν ἐκ τοῦ ἰδίου ὀνόματος νομμία ἐκάλεσε. *Asses ex non signato argento & ære cusos primus Romanis largitus est, quum antea eorum usum scortei, ligneique, & figlini supplerent.* Ubi vides à Numa sublatum nummorum scorteorum, ligneorum, & figlinorum usum, apud Eusebium autem ab eodem Numa introductum. De nummis habet auctores, quos sequatur. à quibus etiam Isidorus hęc mutuatur: *Numi autem à Numa Romanorum rege vocati sunt, qui eos primum apud Latinos imaginibus notavit & titulo nominis sui proscripsit.* Epiphanius περὶ μέτρων: τόδε νομμίον πετύπωται ὑπὸ τοῦ Νομᾶ τινὸς βασιλέως τῶν Ρωμαίων. Sed audi quomodo eruditissimus interpres locum Cedreni reddidit. *Primus Romanis asses æreos litera A signatos largitus est, quum ii necessitatibus suis ante hac coriaceis, ligneis, testaceisque pecuniis usi essent.* Dicas aliud cuid potius, quam verba Cedreni vertisse. Et tamen ne sic quidem ea assequimur. Legit vero ἀ σημείᾳ, pro ἀσήμιον, quod Cedrenus usurpavit ἀντὶ τοῦ ἀσήμου. Nam ἄσημον usitatius est, quam ἀσήμιον. Id significat, ut vulgo notum est, argentum non signatum. In Epigrammate, ἀνθολογίας II. cap. εἰς Φαιδωλὸν, sumitur etiam pro argento cavo, hoc est supellectile vasaria argentea. καὶ τότε θαυμάσῃ κοῖλον ἄσημον ἔχων. Etiam Targum Bibliorum habet אכימין nulla mutatione literarum, pro quo male in paraphrasi Psalmi LXVIII, אוכמנא. pro אכימנא. Sed quis credidisset tam peritum hellenismi virum nescisse, quid est, πληρῶν τὴν χρείαν; Qui eum per imperitiam lapsum putaverit, eum vero imperitum esse oportet. Properantiæ enim est peccatum, non insciticæ. Quod & de Hieronymo quoque statuendum, qui pene in hoc Chronico prius interpretationem dictavit, quàm sententiam conciperet.

MCCCVII. *Nicomedia condita, quæ prius Astacus vocabatur.*] Imo contra: *Astacus condita, quæ postea Nicomedia vocata est.* Ammianus: *& Astacum secuto tempore Nicomediam à Rege cognominatam.* Quare hic necessario aut à Græco auctore, aut ab interprete hallucinatum. Trebellius Pollio in Gallienis: *Denique Astacum, quæ postea Nicomedia dicta est, incensam graviter vastarunt.* Video nondum animadversum esse duas fuisse Astacos, quarum una ampliata, postea vocata est Nicomedia. Strabo lib. X. ἡ πόλις Ασακὸς ὁμώνυμος τῇ πρὸς Νικομήδειαν. *Cognominis ei quæ proxime Nicomediam.* Atque adeo videtur Strabo, quum duas Astacos constituat, alteram

distinguere ab ipsa Astaco, quam tamen eandem cum Astaco omnes faciunt. lib. XII: ἐν ᾧ Νικομήδεια ἔκλησεν ἐπώνυμον ἑνὸς τῶν Βιθυνῶν βασιλέων ὃς κτίσαι τὸ Ἄστακον. Paulo post: ἐν δὲ τῷ αὐτῷ κόλπῳ ἦν Ἀστακὸς Μεγαρέων κτίσμα. In eodem sinu duas urbes vicinas collocat, Ἀστακὸν κτίσμα Μεγαρέων, & Νικομήδειαν κτίσμα ἑνὸς τῶν Βιθυνίας βασιλέων. Non igitur eadem est Ἀστακὸς & Νικομήδεια. imo diversæ. Plinius quoque diversas facit Astacon & Nicomedian circa finem lib. v. Sed vicinas adeo esse oportet, ut amplitudo Nicomediæ offecerit alteri minoris famæ. Pausanias à quodam Zypœte sive Zipœte Thrace Astacon dicit conditam, ἡλιακ. ᾱ. Ἀπὸ τούτου (Νικομήδους) ἦν τῇ μεγίστῃ τῶν ἐν Βιθυνίᾳ πόλεων μεταβληθὴν τὸ ὄνομα Ἀστακῷ τὰ πρὸ τούτου καλουμένη. τὰ δὲ ἐξ ἀρχῆς αὐτῇ Ζυποίτης ἐγένετο οἰκιστὴς Θρᾷξ γένος εἰκάζοντι γε ἀπὸ τοῦ ὀνόματος. Quod Thracium nomen sit, adjuvat & Memnon, de bello quodam Heracleotarum loquens. ὑπὸ ἦ που αὐτοὺς χρόνους ἐκδέχεται τοὺς Ἡρακλεώτας ὁ πρὸς Ζιποίτην τὸν Βιθυνὸν πόλεμος, ὃς τὴν Θυνιακὴν ἐπῆρχεν Θρᾴκης. non est, quod in dubium revocetur, quum Tzetzes Zypœten dicat fuisse patrem Nicomedis ejus, qui nomen urbi Nicomediæ dedit.

Ὁ δὲ Ζιποίτου μὲν ἦν ἐκεῖνος Νικομήδης
Ὁ κτίσας Νικομήδειαν πατὴρ ὁ τοῦ Προύσίου.

Quare Pausaniæ favet Memnon, idem scribens de Zipœte patre Nicomedis, Astaci conditore.

Ibid. *Nicomedia condita.*] Non dubitandum, quin ita scribendum fuerit, ut monuimus, *Astacus condita, quæ postea Nicomedia vocata est*: quomodocunque aut scripserit Eusebius, aut verterit Hieronymus. Neque possum divinare quomodo hæc periocha Græce concepta fuerit, ut tam præpostere Latine redderetur. Condita vero Astacus est à Megarensibus. Nam, ut scribit Strabo, est κτίσμα Μεγαρέων, à quibus condita, Olympiade XVII ineunte. Memnon: τὴν Ἄστακον ἦ Μεγαρέων ᾤκισαν ἄποικοι Ὀλυμπιάδος ἑβδομήκοντα ἕξ, Ἄστακον Πτόλεμαιος κατὰ χρησμὸν θεωροὶ ἀπό τινος τῶν λεγομένων Σπαρτῶν ἢ Γηγενῶν τῶν ἀπογόνων τῶν ἐν Θήβαις Ἀσώπου τὴν κλῆσιν ἀνδρὸς γυναίου ἢ μεγαλόφρονος. Postea subjicit de Zipœte patre Nicomedis. Hic igitur est metachronismus biennii. Nam anno III Olympiad. XVIII assignatur. In PET. ponitur anno secundo.

MCCCIX. *Deioces Ecbatanam condit.*] An Ecbatanam numero singulari, feminino genere scripserit Hieronymus; an, ut Græci, neutro Ecbatana, penes codices auctoritas esto. Ego in omnibus scriptis Ecbatanam & Ecbataniam reperio.

Ibid. *Deiocis Ecbatanam condit.*] Plus Græca habent. Δηϊόκης ὁ Μήδων βασιλεὺς ἔκλισεν Ἐκβάτανα τὴν πόλιν μεγάλην καὶ περιβόητον. Herodoti verba huc pernecessaria libro primo de Deioce: ὁ δὲ ὡς ἔσχε τὴν ἀρχὴν, τοὺς Μήδους ἠνάγκασε ἓν πόλισμα ποιήσασθαι, καὶ τοῦτο περιστέλλοντας τὰ ἄλλα ἦσσον προμελεσθαι. πολισμένων δὲ καὶ τούτων τὴν Μήδων, οἰκοδομέει τείχεα μεγάλα τε καὶ καρτερὰ, ταῦτα, τὰ νῦν Ἐκβάτανα κέκληται, ἕτερον ἑτέρου κύκλῳ ἐνεζωτα. Plinius contra: *Ecbatana caput Mediæ Seleucus condidit.* Ego interpretor prius diruta postea à Seleuco instaurata. neque dubitandum. Alii Dario Hystaspis filio attribuunt. Est & oppidum in Syria huic amplissimæ civitati cognomine. Herodotus libro tertio: Ἐκβάτανα τὰ Συρίης. Meminit & Plinius. Est autem nomen compositum. prius membrum monosyllabum est, nomen fortasse proprium. Nam id asserere meum non est. Alterum constanter asserimus Chaldaicum esse, & palatium, sive regiam significare, בתן Bethan, aut Baithan. Unde & illa urbs sine priore membro dicitur Βαθνεία, vel Βατάνεια, auctore Stephano. Βάταναι bis legitur apud Isidorum Characenum. Demetrius apud Stephanum: Ἀγβάτανα διττὰ, τὰ μὲν τῆς Μηδείας, τὰ δὲ τῆς Συρίας. Diversitas prioris membri Ἀγ-Βάτανα, & Ἐκ-Βάτανα satis ostendit vocem esse compositam אג-בתן aut אק-בתן. Hæc vera sunt. Non enim sumus, ut alibi diximus, qui linguam Sinarum aut Indorum ex Hebraismo repetimus, ut Βικκέστλην Hebraismum ex Brabantico Teutonismo.

Ibidem *Hi, qui Partheniæ vocabantur.*] De Phalantho & Partheniis vulgatissima sunt. Marcianus ὁ περιηγητής.

Εἴτ' ἐστὶ μεγίστη τῶν ἐν Ἰταλίᾳ Τάρας
Ἀπὸ τινος ἥρωος Τάραντος λεγομένη,
Λακεδαιμονίων ἄποικος, δύδαίμων πόλις.
Οἱ Παρθενίαι ταύτην γὰρ ἔκλισαν ποτέ.

De Partheniis non opus iterare, quæ tot Scriptores referunt. Tritissima enim historia. Vide Justinum libro III.

Ibid. *& Corinthii Corcyram.*] Corcyram Corinthiorum coloniam esse præter alios meminit Thucydides. Diodorus libro quinto ait τὴν Κορκύρας ἀποικισμὸν τῶν Φοινίκων contigisse ὕστερον ἔτεσιν ἑκατὸν ἑξήκοντα τῆς κατὰ Καρχηδόνα κτίσεως. Carthago condita secundum Annales Phœnicum numero MCXLII. Ergo ἀποικισμὸς Κορκύρας τῶν Φοινίκων numero MCCCVII, quod septem tantum annis prius est præsenti numero. Satis convenit.

MCCCXIV. *Croton condita.*] Fere eodem tempore, quo Syracusæ. Archias Corinthius, & Myscellus Alemonis filius Achivus ἐκ τῶν Πυθῶν oraculum consuluere de colonia deducenda. Archiæ divitias petenti indicata est à Pythio Sicilia, Myscello divitiis salubrem locum præferenti proposita magna Græcia hoc oraculo:

Μύσκελλε βραχύνωτε παρὲκ θεὸν ἄλλο ματεύεις
Οὐδαλα θηρεύων. δῶρον δ' ὅ, τι δῶ τις, ἐπαίνει.

Aliter historia refertur ab Ovidio, libro XV. In nostris Olympiadum Collectaneis Croton condita anno tertio Olymp. XVII, numero MCCCVIII. Sex annorum discrimen tantum est. In editionib. IV. anno Olymp. XVIII. ut in POST.

Ibid. *& Parion.*] In ora Hellesponti juxta Lampsacum. Coloniam vocat Plinius. In vetustissimis nummis legitur ΠΑΡΙΑΝΩΝ. Hinc fuit Neoptolemus Parianus Poëta, quem ad verbum fere expressit Horatius in Epistola de arte Poëtica ad Pisones. A Pario fit Παριανὸς, à Paro Πάριος. Retinet nomen vetus hodie. Videtur hic intelligi de instauratione hujus urbis, non de primo conditu. Condita enim primum à Pario filio Iasionis, auctore Stephano. Eustathius ὀδυσσ. ε. ὁ δὲ Ἀρριανὸς ἱστορεῖ, ὡς ὅτι Ἰασίων ἀδελφὸς Αετίωνος ἦν Δαρδάνου, πρόγονος Πριάμου ἐκ Δήμητρος καὶ Κόρης κατοχος γενόμενος εἰς τὴν Σικελίαν ἦλθε, καὶ ἐπὶ πολλῷ ἄλλῳ γλῶ ἐπλανήθη τὰ ἐκείνης ὄργια διεκνύων. διὸ λόγον ἔχειν, ὡς Δημήτηρ αὐτῷ μίγνυται. τοῦτο, φησὶν, ὡς Πάριος, ᾧ ἐπώνυμον τὸ ἐν Ἑλλησπόντῳ Πάριον ὡς οἰκιστῇ. Ammianus: *& Parion, quam condidit Iasonis filius Parius.* Legendum *Iasionis.* Hic vero

vero Eusebius intelligit de instauratione ejus, aut potius colonia deducta à Milesiis, & Erythraeis. κτίσμα δέ ἐστι τὸ Πάξιον Μιλησίων, καὶ Ἐρυθραίων, καὶ Παξίων. Apud Suidam aliud est Πάξιον, ὄνομα ἀγροῦ: neque huc pertinet.

Ibid. *& Sibaris.*] Et ipsa quoque ab Achæis condita: eversa à Crotoniatis anno IV Olympiadis LXVII: instaurata à Thessalis anno secundo Olymp. LXXXII. iterum instaurata anno tertio Olymp. LXXXIII, Callimacho magistratu Athenis; & Θούριον vocata à fonte, qui est prope antiquam Sybarim. Nam prius instaurata in suis antiquis sedibus, posterius traducta juxta fon-„tem. Marcianus ὁ περιηγητὴς scribit eversam à Cro-„toniatis postquam stetisset annis CCX. Quod si à Cro-„toniatis eversa est anno IV Olympiadis LXVII, nu-„mero Eusebiano MDVIII: deductis CCX, remanebit „tempus conditus ejus, numerus MCCXCVIII. ut hic „commissum fuerit metachronismo XV annorum. Causssam eversionis habes fuse apud Diodor. lib. XII. Longe diversam reddit Dionysius ὁ περιηγητής.

Ἔστι δέ τοι καὶ κεῖθι Διὸς μέγα χωσαμένοιο
Δειλαίη Σύβαρις ναέτας ξενάχθεα πεσόντας
Μιλησιάδας ὑπὲρ αἶσαν ἐπ' Ἀλφειῷ γεράεσσι.

Diserte ait vindicta & ira Jovis periisse, quod inviderent præmiis Olympici certaminis, id est, quod voluissent tollere certamen Olympicum, aliud simile in sua urbe statuendo. Propositis enim præmiis majoribus, quam Olympiæ, ludicrum instituerunt, ad quod magnitudine præmiorum invitati homines vetus illud Olympicum negligerent. Eodem namque die, quo Olympicum instaurabatur, illi indixerunt suum. Quum igitur illos ludos celebrarent, Crotoniatæ incautos oppressserunt. auctor Marcianus ὁ περιηγητὴς his versibus:

Ἀθρομίσθιον δὴ γυμνικὸν πιν' ἐπετέλων
Κατὰ τ' χρόνον τ' αὐτὸν Ηλείοις, ἵνα
Πᾶς τὶς πρὸς αὐτὰς τοῖς ἐπαθλίοις ἀγῶσιν
Σπεύδοι καθαντᾶν ἀπολιπὼν τὴν Ελλάδα.
Κροτωνιᾶται πλησίον δὲ κείμενοι
Κατὰ κράτος αὐτὰς ἦραν ἐν βραχεῖ χρόνῳ
Τὰ πάντα Σμαραγδαύλας ἀπαίσως ἔπη
Ὡς ἑκατὸν ἐνενήκοντα πρὸς τοῖς ὀκτώσι.

Locum Dionysii non assecutus est Eustathius. Priscianus vero Dionysii metaphrastes aliam causssam adfert. versus ejus hi sunt:

Post hæc est Sybaris, periit quæ numinis ira
Præponens hominum tumulos cælestibus aris.

Tangit enim oraculum, quo monebantur Sybaritæ tunc eorum exitium fore, quum hominem Deo præferrent. Et oraculum, & causssam habes apud Athe-„næum libro XII. Inde petas licet, & ex Suida, Ἀμυ-„ρις μαίνεται.

MCCCXVIII. *Lydorum quintus Gyges.*] Hinc orditur opus suum Herodotus. Unde ad transitum Xerxis Dionysius Halicarnassensis ipsius Herodoti popularis putat annos CCXL, libro περὶ τῆς Θουκυδίδου ἰδιωμάτων. De numero MDXXXVII, quo transitus Xerxis contigit, deductis CCXL, supereset numerus MCCXCVII, annus primus Olymp. XV. Itaque non convenit illi cum Eusebio. Differentia, anni XXI. Sed locum Dionysii corruptum esse fidem fecerit alius in epistola ejusdem ad Cn. Pompejum, in qua non CCLX, sed CCXX legitur. ρκ, non ρν. Nã quoties in codicibus scriptis numerales μ, & κ mutentur, sciunt, qui harum rerum usum habent. Itaque detractis CCXX de numero MDXXXVII, remanet numerus MCCXVII. Eusebius igitur Dionysium sequitur, nos aliam rationem sequuti sumus in Canonibus.

„ Ibid. *Sybaris.*] Martianus in iis, quæ proxime ex eo citavimus, aut Sybarim statuisse CCX annis, quum „ à Crotoniatis vastaretur. Ea clades contigit anno IV „ Olympiadis LXVII, ut supra monuimus, numero „ Eusebiano MDVIII. de quo deductis CCX, remanebit „ annus conditæ Sybaridis MCCXCVIII, quindecim an-„ nis ante præsentem numerum MCCCXIII, quinque „ ante epocham quam illi assignat P E T. & edi-„ tiones. „

MCCCXX. *Midæ, quum.*] Plutarchus in Flaminino tradit quosdam literis prodidisse Annibalem Themistoclis & Midæ exemplo taurinum sanguinem ebibisse. Strabo lib. primo: ἡνίκα Μίδαν αἷμα ταύρειον πόντῳ φασὶν ἀπελθεῖν εἰς τὸ χρεών. Eadem verba habet Eustathius Ὀδύσσ. Λ. 1671, 23, ὅτε καὶ Μίδας λέγεται αἷμα ταύρου πιὼν, ὡς Θεμιστοκλῆς ὕστερον, εἰς τὸ χρεὼν ἀπελθεῖν. Sed si qua fides Straboni, male hic assignatur mors Midæ, quum Strabo dicat tunc hoc contigisse, quum Cimmerii numerosis suis exercitibus Asiam inundarunt, numero DCCCCXXXIX. Sane Midas vetustior est prima Olympiade annis plusquam CC, æqualis Homero, quod quidem Epigramma illud ostendit:

Χαλκῆ παρθένῳ εἰμὶ, Μίδου δ' ἐπὶ σήματι κεῖμαι.

Hoc enim Epigramma epitaphio ejus Homerus rogantibus Midæ affinibus condidit.

MCCCXXV. *Aegyptiorum Merres.*] In Græcis est Ἀμμερῆς. & Eusebius aliunde habet, quam ab Africano: apud quem novem hujus Dynastiæ extant reges, quot apud Eusebium. Sed Eusebius adjecit Ἀμμερῆν de suo, quem non habet Africanus. Ψαμμεχερίτην autem omisit, quem ultimum Africanus habet. Ita quam laxissimis habenis utitur Eusebius, quas adducit, & remittit prout voluntas illi, non ratio dictavit. Præterea eadem licentia usus est contrahendis, aut extendendis annis regum hujus Dynastiæ. Aliter Vaphrem ad tempus excidii Ierosolymorum non perduxisset.

MCCCXXIX. *Hipponax notissimus redditur.*] Plinius libro XXXVI cap. V. *Hipponactis Poëtæ ætate, quem certum est Ex Olympiade XXIII. fuisse.* Non potest igitur locum habere Olympiade XXIII. Sed Eusebius Tatianum sequitur. „ Vide ad numerum DCCCCVIII. „

MCCCCXXXIII. *Macedonum Argeus.*] Ita habent veteres libri, ut sit Ἀργεῖος, non Ἀργαῖος, quod alii maluerunt, ut apud Pausaniam Ptolemæi Lagidæ frater Ἀργαῖος vocatur, non Ἀργεῖος. Ita etiam apud Polyænum libro IV. Ego ubique Ἀργεῖος reponendum censeo: unde reges Macedonum Ἀργεάδαι dicti Sibyllæ:

Αὐχήεις βασιλεῦσι Μακηδόνες Ἀργεάδῃσι.

Nam ab Ἀργαῖος non fieret Ἀργεάδης, aut Ἀργάδης.

Ibidem. *Athenis annui Principes.*] Hippomenis annus quartus absolutus erat anno primo Olympiadis quintæ decimæ, quum bellum Messeniacum finem cœpit. Scribit enim Pausanias: ἔτος τέταρτον Ἱππομήδει ἦν ἡνυσμένον. Ergo τὸ πέμπτον ἔτος ipsi inibat anno primo Olympiadis XIV. Quare annus primus Olympiadis XIII congruebat anno primo Hippomenis. Post XL annos instituti sunt annui Archontes. Ergo primus Archon annuus creatus anno primo Olympiadis XXIII, non XXIV, ut hic. Solidæ Olympiadis μεταχρονισμὸς com-

commissus est. ac proinde Creon primus annuus Archon collocandus numero MCCCXXIX. Sed iste anachronismus de primo Prætore, sive Archonte Atheniensi, apud alios quoque scriptores extat: ita ut incertum sit, quando ὁ πρῶτος ἄρχων creatus. Africanus à Creonte, ad CCL Olympiadem, in qua opus suum absolvit, ait Athenis DCCCCIII ἄρχοντας fuisse. Κρέοντος πρώτου ἄρχοντος ἡγησαμένου, ἀπὸ τῆς ιθ ολυμπάδος, οἱ ἦ ἀπὸ τῆς ϙε. ἀφ' ἧς, ἀπὸ τῶν ολυμπάδα, ἄρχοντες ϡγ, μέχρι Φιλίνου. Sane Philinus fuit noningentesimus tertius ἄρχων à Creonte, Olympiade CCL. Hoc modo Creon iniverit magistratum anno tertio Olymp. XXIV, non XXV, aut XIX. Africanus „ scribit DCCCCIII ἄρχοντας fuisse ad CCL Olympia- „ dem, excluso termino. Itaque anno IV Olympiad. „ CCXLIX Philinum fuisse Athenis noningentesimum „ tertium ἄρχοντα numero Eusebiano MMCCXXXVI. „ de quo deductis DCCCCIII, remanet numerus præ- „ sens MCCCXXXIII. Itaque constat ratio.

Ibid. *Novem Principes.*] Verte, *Novem Magistratus.* Ἐννέα ἄρχοντες, ut mediocriter docti sciunt, hi erant, ὁ ϝ ἐπώνυμος, ὁ βασιλεύς, ὁ πολέμαρχος, οἱ ἓξ θεσμοθέται: quorum annuo imperio respublica regebatur. Ex nobilibus autem eligi necessarium non erat, quum Athenis esset Democratia, non Aristocratia: nisi fortasse initio ita fuerit. Nam non semper fuisse satis constat. Illud Æliani non intelligo libro V Ποικίλης. cap. XIII: εἶτα ὕστερον δέκα τῶν πολιτῶν κάθ' ἕκαστον ἔτος ἦρχον τῆς πόλεως. Nam ἐννέα erant, ut vidimus, non δέκα.

Ibidem *præfuerunt annuo imperio.*] Hæc Hieronymiana ostendunt Græca mutila esse, & legendum Ἀθήνῃσιν ἀρχὴ ἐνιαυσία κατεστάθη.

MCCCXL. *Glaucus Chius.*] Meminit Herodotus, Pausanias Bœotiis verbis Herodoti, Proverbium Γλαύκου τέχνη.

Ibid. *Chius.*] Polybius apud Stephanum in Αἰθάλη perhibet Lemnium. Πολύβιος δ' ἐν τριακοστῇ πτάρτῃ λέγει Αἰθάλειαν τὴν Λῆμνον καλεῖσθαι, ἀφ' ἧς ἦν ὁ Γλαῦκος εἰς τὴν κόλλησιν σιδήρου εὑρόντων. δύο γὰρ ἦσαν. ὅτος μὲν Σάμιος, ὅστις καὶ ἔργον ἀοιδιμώτατον ἀνέθηκεν ἐν Δελφοῖς, ὡς Ἡρόδοτος. ὁ δ' ἕτερος Λήμνιος ἀνδριαντοποιὸς Ἀλάσημος. Est contradictio. Nam ὅστις ἔργον ἀοιδιμώταλον ἀνέθηκεν, est Glaucus ὁ τὴν κόλλησιν σιδήρου εὑρών. quomodo ergo Σάμιος, quem paulo ante Lemnium faciebat? ut taceam, quod neque Samius, neque Lemnius, sed Chius erat. Alia vanitas Græcanica. Nam idem Stephanus postea ait τὴν Χίον vocatam fuisse Αἰθάλην, & Χίους Αἰθαλίτας. Hoc modo Glaucus Chius, non Lemnius. quod certe verum est: & ita ab Herodoto & aliis vocatur. Sed quia tam Lemnos, quam Chios Αἰθάλη, aut Αἰθάλεια cognominabantur, propterea Græculi male secum agi putarunt, nisi aliquid præter receptam opinionem dicerent, ut ii, qui Melitam Pauli Apostoli, non eam, quæ Africæ, sed quæ Dalmatiæ opposita est, interpretantur.

Ibid. *In Sicilia Gela, in Pamphylia Phaselis condita.*] Recte hæc oppida tempore conjunguntur. Aristænetus enim in primo Commentario de Phaselide scribebat, duobus fratribus Lindiis, Lacio, & Antiphemo de colonia deducenda oraculum consulentibus responsum fuisse Lacio, ut orientem versus, Antiphemo, ut ab oriente navigarent. Itaque à Lacio Phaselida in Pamphylia, ab Antiphemo Gelam in Sicilia conditas. Quod enim Lindii essent, odorari possumus ex Herodoti Polyhymnia, ubi etiam legitur Ἀντίφημος pro Ἀντίφημος. Sane Pausanias Ἀντίφημον Γέλας οἰκιστὴν vocat. Scholia Pindari in II Olympicum: Ἀντίφημος ὁ Ῥόδιος, καὶ Ἔντιμος ὁ Κρὴς εἰς Γέλαν στείλαντες ἀποικίαν, &c. Athenæus libro VIII ex Philostephano: Λάκιον τὸ Ἀργεῖον ἱδρύσω Μόψῳ ἀφικομένῳ, ἔνθα τινες μὲν Λίνδιόν φασι λέγεσιν, ἀδελφὸν δὲ Ἀντιφήμου τοῦ Γέλαν οἰκίσαντος, &c.

MCCCXLI. *Post Caras mare obtinuerant Lydii.*] In hoc Chronico crebra est mentio populorum, qui mare obtinuerunt, Æginetarum, Ægyptiorum, Carum, Lesbiorum. quæ omnia deprompta sunt ex libris Castoris περὶ τῶν θαλασσοκρατησάντων. Duos autem libros de ea re is auctor reliquerat. Sed Herodotus his omnibus refragatur, qui primum omnium post Minoëm tradit Polycratem Samium mare obtinuisse, libro III: Πολυκράτης γὰρ ἐστι πρῶτος, τῶν ἡμεῖς ἴδμεν, Ἑλλήνων, ὃς θαλασσοκρατέειν ἐπενοήθη, &c.

MCCCXLII. *Chalcedon condita.*] A Megarensibus. Strabo, & Stephanus. In PET. sub MCCCXXX. & Gela " & Phaselis in MCCCXXVI. In Cassiodoro sub Tullo Ho- " stilio. item Byzantium.

MCCCXLIV. *Tullus Hostilius primus Regum Romanorum purpura.*] De purpura perperam Numæ attribuit Cedrenus. ὅτος ὁ τῶν Ἰσώρων τὴν τοῦ χλαμύδος στολὴν φορεῖν ἐφύρανε. Trabeam intelligit, quæ erat purpurea.

Ibidem. *& fascibus usus est.*] Græca; καὶ ῥάβδον κατέχειν. *& sceptrum tenuit, gestavit.* Hieronymi codex videtur habuisse ῥάβδας, *fasces*, cum securibus scilicet. Sed nec sic quidem constaret lectio. Nam τὸ κατέχειν ei notioni non convenit. Non enim rex τὰς ῥάβδας κατέχειν, sed Lictores. Videndum tamen, num ita legendum: καὶ ῥάβδας ϡδ ἔσχεν. quod videatur ita Hieronymus legisse. Videtur verum esse.

MCCCXLVII. *Nudipedalia.*] Γυμνοποδία legit Hieronymus, quomodo legitur apud alios scriptores, pro Γυμνοπαιδεία, vel, ut est in Græcis Eusebii, Γυμνὴ παιδεία. Igitur Γυμνὴ παιδεία, composita, erat chorus puerorum nudorum, quod & etymon ipsum ostendit, qui laudes canebant eorum, qui fortiter dimicando in Thyreatico bello perierant, auctore Suida. Ubi vitio librariorum Γυμνοποδία legitur, quemadmodum legit Hieronymus. Sed caussæ tempus non convenit: quia Thyreatica posteriora sunt, ut supra loco suo meminimus. Etymologici auctor ait Γυμνοπαιδείαν institutam in laudes eorum, qui ad Pylæan occubuerunt, non ad Thyream. Sed pugna Leonidæ ad Pylas longe posterior Thyreatica. Quocunque nomine, & quandocunque hoc institutum fuerit, constat Γυμνοπαιδείαν chorum puerorum fuisse Apollini dicatum. Falsum enim, quod scribit Suidas: Γυμνοπαιδεία ἡ παλαίστρα, ἣ οὖν ἐφήβους Λυκοῦργος ἠνάγκαζεν ..... Supplendum, ἀλλήλους τύπτειν. Hoc satis confutat Hesychius: Γυμνοπαιδεία. Ἔνιοι μὲν ἑορτήν φασι Σπαρτιατικήν, ἐν ᾗ οὖν ἐφήβους κύκλῳ περιθεῖν τὸν ἐν Ἀμυκλαίῳ βωμὸν, τύπτοντας ἀλλήλων τὰ νῶτα. Ταῦτα δέ ἐστι ψευδῆ. ἐν γὰρ ἀγορᾷ ἑορτάζουσι. πληγαὶ δὲ οὐ γίνονται, ἀλλὰ πρόσοδοι χορῶν γεγυμνωμένων. Nihil verius. Pausanias: Σπαρτιάταις δὲ ἀπὸ τῆς ἀγορᾶς Γυθεέως τί ἐστι τῷ Ἀπόλλωνι, καὶ Ἀρτέμιδι,

καὶ

καὶ Λητῦς ἀγάλματα. χορὸς δὲ ἔτι ὁ τότε καλεῖ πᾶς, ὅπι ἐν τῇ Γυμνοπαιδείαις (ἑορτὴ δὲ, εἴπις μὴ ἄλλη, αἱ Γυμνοπαιδεῖαι Ἀπόλλωνος ᾠδὴς Λακεδαιμονίοις εἰσίν.) ἐν πύλαις ἔνθα οἱ ἔφηβοι χορὰς ἱστᾶσι τῷ Ἀπόλλωνι. Vide Plutarchum libro de Muſica. Apud Thucydidem libro v. τηρήσαντες αὐτὰς τὰς Γυμνοπαιδίας Gloſſæ: ἑορτὴ τῶν Λακεδαιμονίων, ἐν ᾗ Γυμνοὶ ἠγωνίζοντο. Idem, quod Suidas.

Ibid. *Nudipedalia.*] Satis probatum eſt Hieronymum legiſſe Γυμνοπαίδια numero plurali. At id proprium ludæorum, ut in nona Ab menſis. & à paganis quoque Nudipedalia indici pro pluvia impetranda ſcribit Tertullianus.

MCCCLIII. *Ariſtoxenus.*] Ariſtoxenus Muſicus, & philoſophus longe abeſt ab hac epocha, ut pote qui auditor Ariſtotelis fuerit. Eſt προχρονισμὸς CCC annorum. An parum eſſe cenſemus? Sed neque Simonides hic ſedem habet, qui poſt Perſica tempora floruit. Hi anachroniſmi non ſunt Euſebii, quod toties totieſque diximus, ſed auctorum, quos ſequitur. Nam apud Clementem, Simonides æqualis ponitur Archilocho. Σιμωνίδης μὲν ἦν κατ' Ἀρχίλοχον Φέρεται.

MCCCLV. *Zaleucus.*] Zaleucus fuit Pythagoreus. Pythagoras vero florebat Olympiade ſexageſima. Quomodo ergo potuit νομοθετεῖν Olympiade XXIX? An Euſebii culpa? an aliorum, quos ſequitur? Aliorum proculdubio, qui adeo antiquum Zaleucum faciunt, ut primum omnium leges poſuiſſe, eaſque à Minerva didiciſſe prodiderint. Clemens: Ζάλευκός τε ὁ Λοκρὸς πρῶτος ἰσόρητα νόμους θεσθαι. οἱ δὲ Μίνω τὸ Διὸς ὅπι Λυγκέως. Alibi: Χαμαιλέων τε ὁ Ἡρακλεώτης ἐν τῷ περὶ μέθης, καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Λοκρῶν πολιτείᾳ Ζάλευκον τὸν Λοκρὸν φησὶ τοὺς Ἀθηνᾶς τοὺς νόμους λαμβάνειν ἀπομνημονεύσαι. Marcianus Heracleotes:

---οἱ δὲ λεγόμενοι
Ἐπιζεφύριοι πλησίον κεῖνται Λοκροί.
Τούτους δὲ πρώτους φασὶ χρήσασθαι νόμοις
Γραπτοῖσιν, οὓς Ζάλευκος ὑποθέσθαι λέγει.

Idem Strabo de Locrenſibus: πρῶτοι δὲ νόμοις ἐγγράπτοις χρήσασθαι πεπεισμένοι εἰσί. Val. Maximus: *Zaleucus ſub nomine Minervæ apud Locrenſes prudentiſſimus habitus eſt.* Vide de Zaleuco plura apud Diodorum, & divinum ejus legum proœmium apud Stobæum.

MCCCLVII. *Cypſelus in Corintho.*] Initium tyrannidis ejus conſurgit ex anno ſecundo Olympiadis XXXI. Hic prochroniſmus eſt quinquennii.

Ibid. *Annis* XXVIII.] Imo annis XXX. Vide Canones Iſagogicos. PR. mendoſe XXIV. PET. XXV. Edit. & FR. minus à vero, XXVIII.

MCCCLIX. *Byzantium condita.*] Caſſiodorus, qui ad verbum Euſebiana deſcribere ſolet, hanc periochem cum ea, quæ ad numerum MCCCXLII, conjungit, & in tempus Tulli Hoſtilii conjicit. Georgius vero Codinus Curopalates à Byzante heroë, ad initium Severi Aug. putat annos 685. Quum re vera ſint 850. Ingens hallucinatio.

Ibid. *Byzantium.*] Anaſtaſius Bibliothecarius, & Nicephorus, quum hunc locum in ſuum Chronicon transferrent, non huic anno ultimo Manaſſis, ſed duodecimo apponunt. Caſſiodorus quidem conditum una cum Chalcedone anno XXXVIII, ut proxime diximus. Quod Byzas dux fuerit Megarenſium, qui Byzantium condiderit, habes apud Stephanum, & Euſtathium. Marcianus: ἐξῆς Μεγαρέων, εὐτυχῶν Βυζάντιον. Aliis Βύζας eſt heros Κεροέσσης τοῦ Ἰοῦς filius, atque adeo in æreis numiſmatis ejus τροπαιὴ galeata impreſſa eſt cum titulo BYZAS. Quæcunque de Byzantio dici poſſunt, compendi facere nos jubet egregium opus Petri Gyllii Albicenſis de Conſtantinopoli, quem conſule libro primo. Et recte idem Gyllius ſcribit conditori nomen Βύζας potius, quam Βύζης fuiſſe. Nam ἀπὸ τοῦ Βύζαντος fit Βυζάντιον, ἀπὸ τοῦ Βύζης Βυζαῖον. Adſtipulatur Claudianus.

— *quod tertius urbis*
Conditor, hoc Byzas Conſtantinuſque videbunt.

Stephanus dictum Byzantium ἢ ἀπὸ Βύζαντος τοῦ Κεροέσσης τοῦ Ἰοῦς θυγατρὸς καὶ Ποσειδῶνος, ἢ ὅτι τοῦ στόλου τῆς Βύζης ὧν ἡγεμὼν, ἢ ὅτι οἱ ἔχινοι ἀνεμοπαθεῖς τὰ ἀνέμων σκεδ. *quod Byzas condiderit, aut quod expeditionis dux Byzes, aut quod Echini illic maxime ventos ſentiunt.* Quid hæc poſtrema volunt? Notum ex Plinio, Ælian, libro VII, cap. XXXIII. Oppiano libro ſecundo ἁλιευτ. echinos tempeſtatem præſentientes lapillis correptis adverſus vim ventorum ſeſe ſaburrare, & ſtabilire. Venti autem βύκται dicuntur à primigenio inuſitato βύζω. Unde βυζόντων ἀνέμων ἀνθηλικωτάτους ἐχίνους in illis partibus eſſe dixit. Sed hæc frivola & anilia Græculorum Grammaticorum deliramenta ſunt, cujuſmodi illud Iſidori libro XV, cap. I. *Hæc condita primum à Pauſania rege Spartanorum, & vocata Byzantium, vel quod tantum pateat ad Adriaticum mare, & Propontidem, vel quod ſit receptaculum terræ mariſque copiis.* Nam in nomine Byzantii quæ ſignificatio poteſt eſſe patendi, aut receptaculi? Sed non intellexit verba Oroſii, unde accepit, à quo etiam Pauſaniam conditorem Byzantii fuiſſe didicit. Oroſius autem à Iuſtino. Intelligeigitur colonos à Pauſania deductos. Nam longe antiquius Pauſania Byzantium.

MCCCLX. *Amon ſecundum* LXX *Seniorum interpretationem* XII *annis.*] Quis eſt ille codex Bibliorum LXX Seniorum, qui ſoli Euſebio notus fuerit, veteriſſimis autem Scriptoribus ignotus? An alio uſus eſt Clemens Alexandrinus, quam ex LXX Seniorum interpretatione? quis aliter dixerit, niſi qui verum oderit? Is duos annos ex ſuo codice Regi Amon attribuit, totidem omnes, qui ante Euſebium ſcripſerunt: quin ipſe Euſebius lib. X προπαρ. pag. 296. Vnde igitur διοπετὲς iſtud exemplar Euſebio? Dicamus cum Georgio, τὸν Ἀμὼς γὰρ Μανασσῆ ιβ ἔτη Εὐσέβιος λέγει βασιλεῦσαι κατὰ τὸς ο. ψεύδεται δέ. Non dixit Διαψεύδεται. Non enim vult mendacium excuſare. Sed non novit cauſſam iſtius interpolationis. Affectavit enim, ut annus ſeptuageſimus captivitatis in ſecundo Darii filii Hyſtaſpis deſineret. & quum initium Ioatham collocaverit dedita opera in quarto anno primæ Olympiadis, & ab eo principio, ad ſecundum annum Darii, decem anni excurrant ſupra rationes annorum regis Iſrael, illud decennium de ſcrinio largitionum ſuarum Ammoni dedit potius, quam alii regi, quia illius regni tempus breviſſimum à ſcriptura aſſignatum eſſet, utpote unius biennii. Hæc eſt ratio, quare poſteritati non veritus ſit perſuadere XII annos Ammoni Regi à LXX Senioribus aſsignatos eſſe, apud quos ne minima quidem ejus rei ſuſpitio extat. Nemini tamen, præter paucos, qui ejus verba ex illius Chronico in ſua tranſcripſerunt, perſuadere potuit: in quibus Nicephorus Patriarcha, Beda, Marianus, & ante illos Iſidorus.

Ibid. *Amon.*] In editione LXX Ἀμὼς, licet quidam audaculi mutarint in Ἀμών. Ἀμωσὶς quoque Ioſepho ex Septuaginta. Quod quis non miretur?

Ibid. *Alcmæon.*] Ita habent omnes scripti & editi. Sed legendum *Alcman.* Sic olim castigavimus. Adstipulantur Græca, in quibus Αλκμὰν legitur, non Αλκμαίων. Præterea tempus secundum quosdam convenit, qui hunc sub Ardye Lydorum rege floruisse tradunt, ut Crates vetustissimus Criticus, qui etiam negat eum fuisse Laconem. Apud Suidam: Αλκμὰν Λάκων ἀπὸ Μεσσόας, κατ' ἄλλους τὸν Κράτητα τῷ ὀνόματι Λυδὸς ἐκ Σάρδεων, λυρικὸς, υἱὸς Δάμα τοῦ, ἢ Τιτάρου. ἐγένετο δὲ κατὰ τὴν ιζ ὀλυμπιάδα, βασιλεύοντος Λυδῶν Ἄρδυος Αλυάττου πατρός. Est autem Μεσσόα locus in Laconia, ut testatur Strabo, & post eum Stephanus. Lilius Gyraldus scribit ex urbe Messana fuisse, & perperam apud Suidam Μεσσόας legi pro Μεσσήνης. Quomodo vocaret eum Λάκωνα; Certe Laconas non esse eosdem cum Messeniis satis ei persuadere debebat vicennale bellum diriſſimum plurimo sanguine inter eos gestum. Crateti suffragatur Vellejus, qui negat Laconem fuisse, & frustra à Laconibus vindicari. Ego Laconem fuisse arbitror, quum Laconica dialecto usus sit. Præterea quare homo Lydus Dorica dialecto potius usus esset, quam Ionica, ut Herodotus & Hippocrates vetustissimi scriptores, qui quum Dorice loquerentur, „ Ionice tamen maluerunt scribere? Sed & Alcmæon „ est vetustissimus poëta: ex quo Priscianus hæc citat: „ νεομέναρχε παρθένε, ἀείδεν, κὴ ναὸς ἀγνὰς εὐπύρ- „ γω θεραπαίνας.

Ibidem. *Lesches Lesbius, qui parvam fecit Iliadem.*] Scholia Nemeaci sexti Pindari citant ἐκ Λέσχε μικρᾶς Ιλιάδος hoc:

---- ἀμφὶ δὲ πόρκης
Χρύσεος ἀσπάσιε, κὴ ἐπ' αὐτῷ δίκρος * δίν
(ἄρδις)

ex quo versiculo Æschylum & Sophoclem conjeciſſe hastam Achillis δίκραν, id est bicuspidem, fuisse. Non videtur eadem fuisse Ιλιὰς μικρὰ, κὴ Ιλίε πέρσις. Ιλιάδα μικρὰν scripsit Stasimus, Ιλίε πέρσιν Λέσχης, qui & Λέσχεως, Lesbius, ex urbe Pyrrha. Ιλίε πέρσεως meminit Aristoteles in Poëtica: qui tantum abest, ut eandem faciat cum minuscula Iliade, ut ex ea τὴν Ιλίε πέρσιν propagatam esse dicat. Nos vero alibi demonstravimus Λέσχεων Pyrrhæum auctorem τῆς Ιλίε πέρσεως fuisse. Itaque non video quomodo Eusebium & Scholiasten Nemeorum cum Aristotele conciliare possim.

Ibidem. *Acanthus condita & Stagira.*] Acanthum & Stagiram in Isthmo, sive Χερρονήσῳ montis Atho collocat Plinius. In septima Epitome Strabonis: κὴ ἔστιν ἀπὸ πόλεως Ακάνθε ὁ ὠθισθεὶς τὸν Χερρόνησον, ἕως Σταγείρε πόλεως τῆς Αριστοτέλους, σάδια υ. Ut non mirum sit eas simul hic ab Eusebio locatas esse.

Ibid. *Acanthus.*] Condita ab Andriis. Marcianus:

Τὸν Αθω δὲ παραπλέοντι παράλιος πόλις
Ακανθός ἐστιν Ανδρίων ἀποικία,
Γᾶρ' ἐν διώρυξ δείκνυται τετμημένη
Ἑπτὰ σταδίοις, Ξέρξου ἣν λέγεται αὐτὴν πιεῖν.

Utrunque verum. Historiam pete à Plutarcho, Quæstionibus Græcanicis, Sectione xxx.

Ibid. *Istrus condita.*] Nummi, ΙΣΤΡΙΗΩΝ. quod dictum ἀντὶ τοῦ Ισριέων, Ionice. βασιλέων, βασιλήων.

MCCCLXII. *Lampsacus condita.*] Vide Strabonem & Stephanum. à Phocaensibus condita iisdem, quibus & Massilia.

Ibidem. *Abdera.*] Ab Hercule condita. Tzetzes pag. 25.

Ἐφ' ᾧ πόλιν τὴν Αβδηρα ὁ Ηρακλῆς ἐδράσας
Πρὸς Ευρυθέα τὸ λοιπὸν ἐκόμισε τὰς ἵππους.

A Diomedis sorore Solinus: *Inde non procul Abdera, quam Diomedis soror condidit, & à se sic vocavit, mox Democriti domus Physici, ac, si verum rimere, ideo nobilior. Hanc Abderam Olympiade prima & trigesima senio collapsam Clazomenii ex Asia ad majorem faciem restituta, obliteratis, quæ præcesserant, nomini suo vindicarunt.* Vides tempus à Solino assignatum præsenti anno convenire. Vnde male Editiones in annum 11 Olymp. xxxii conji- " ciunt. Igitur Olympiade xxxi Tei & Clazomenii vicini ambo in altera peninsulæ Ionicæ ora siti simul huic coloniæ deducendæ communicarunt. Unde proverbium:

Αβδηρα καλὴ Τηίων ἀποικία.

Ibid. *Selinus in Sicilia condita.*] A Megarensib. Strabo: qui negat suo ævo ullam fuisse. Marcianus:

Μεγαρεῖς Σελινοῦντ', οἱ Γελῶοι δ' ἔκτισαν
Ακραγαντα ----

Frustra igitur hodiernum nomen investigant docti hujus sæculi Geographi.

Ibid. *In Ponto Borysthenes condita est.*] A Milesiis: unde Μιλητόπολις & Ολβιόπολις dicta. Plin. Stephanus: ἔστι καὶ πόλις ἑλληνὶς πρὸς ἑσπέραν, Μιλησίων ἀποικία, ἣν οἱ μὲν ἄλλοι Βορυσθένιδα, αὐτὸς δὲ Ολβίαν, διὰ πιέσιν ὁ, τὸν Βορυσθένης ὁ Τπανις. etiam τὸ Ολβιοπολιτῶν horum meminit Herodotus in Melpomene. Alii diversas putant Olbiam & Borysthenem. Ex verbis Stephani colligimus Hypanim misceri Borysthenis. Itaque falso dicit Cornelius Gallus Hypanim Europam ab Asia dividere: *Vno qui terras dividit amne duas.* Qui potest, quum majori fluvio misceatur? Tricosi vero sunt, qui negant Borysthenem esse, qui hodie *Neper*, aut *Nieper* vocatur. Nam de Borysthene ita scribit ὁ περιηγητής.

ἦχι Βορυσθένεος πλατὺς πλαυζομένου ὕδωρ
Μίσγεται Ευξείνῳ κεῖθι περοιήσε μετώπῳ.

hodie in toto illo tractu nullus magnus fluvius in Euxinum exoneratur è regione τοῦ Κριοῦ μετώπου in fine Tauricæ Peninsulæ, præter *Neper.* Ergo *Neper* est Borysthenes, & *Bog*, qui in illum illabitur, is est Hypanis: quod & doctis quoque placere video.

MCCCLXX. *Terpandrus.*] Τὰ Κάρνεια ludicrum Spartæ institutum Olympiade xxvi, numero MCCCXLI: quæ primus omnium Terpander vicit. Itaque ab ejus victoria, ad hunc numerum, sunt anni xxix. Convenit ergo tempus: quod post victoriam Carneorum potuit adhuc vivere. Sed rectius fuisset numero MCCCXLI hoc assignari, in quo victoriam adeptus est.

Ibid. *Oraculo Dodonæo primum Græcia usa est.*] Quomodo tunc primum oraculo uti cæpit, quo jam utebatur ævo Homeri, aut potius Trojanis temporibus? Οδυσ. ω.

ἦ μὰν κ' αἰνήσωσι Διὸς μεγάλοιο Τόμαροι,
Αὐτός τε κτανέω, τούς τ' ἄλλους πάντας ἀνώξω.

Iubet οὗτοι ὑποφήτας consulere, quos Τομάρους vocat. Ita legitur apud Strabonem lib. vii. Sed in vulgatis Homeri exemplarib.

--- Διὸς μεγάλοιο θέμιστες.

Clarius Ιλιάδ. ω.

Ζεῦ ἄνα Δωδωναῖε, Πελασγικὲ, τηλόθι ναίων,
Δωδώνης μεδέων δυσχειμέρου. ἀμφὶ δὲ Σελλοὶ
Σοὶ ναίουσ' ὑποφῆται ἀνιπτόποδες, χαμαιεῦναι.

ὑποφῆται, sive προφῆται, qui & Τόμαροι, jam Trojanis temporibus oraculo Dodonæo operabantur. Tantum abest ut Olympiade xxxiii oraculi Dodonæi usus esse cœperit, ut potius tunc defecisse videatur. Apud Solinum

linum cap. XIII. *Dodone Ismaro celsa est.* Legendum *Tmaro.* Τμάρῳ, sive Τόμαρῳ, mons Dodones. Vide Strabonem. Quidam, *ut Maro*, quasi velint ejus Ma-„ronem meminisse. Fruſtra. Videtur autem Hiero-„nymus legisse, πρῶτον ἐχρήσατο. Sed τὸ πρῶτον „abest à Græcis Eusebii.

MCCCLXII. *Iosias Iustus ann.* XXXII.] Quemadmodum patri annos decem, ita filio unum præter justum modum admetitur, quum certe exploratum sit XXXI tantum annos regnasse, neque plures illi à Scriptura attribui. Beda: *In Hebræo* XXXI *tantum annis regnasse Iosias legitur. In* LXX *interpretibus* XXXII. Quod sane falsum est. Nam tam in II lib. Regum, quam in II Paralip. τριάκοντα ἐν ἔτῳ regnasse dicitur. Pergit: *Sed & Eusebius inter regnum ejus & Ioachim alium de suo adjecit annum propter menses bis ternos, quibus Ioachaz vel Ioachin regnaverat. Verum quid veritas habeat, Ieremias pandit, qui se à decimotertio anno Iosiæ, usque ad annum quartum Ioachin* XXIII *annis prophetasse perhibet.* &c. Erudite Eusebii licentiæ testimonium Ieremiæ opponit, qui adversus scripturæ dignitatem unum annum plus justo assignarit. Marianus verba de Septuaginta interpretibus ex Beda desumit.

MCCCLXXV. *Ancus Martius.*] Totidem verbis apud Eutropium leguntur. Sed POST. non habent XVI autem miliario, non, ut in PR. XIII, legendum. Festus Pompejus, & Rufus habent XVIII, non XVI. Sed Cassiodorus, Beda, & Marianus, qui Eusebiana ex professo describunt, XVI.

MCCCLXXVII. *Thales Milesius Examii filius primus Physicus agnoscitur*] Habet quos sequatur, Eusebius. Nam quum major pars veterum hoc anno natum putent, alii tamen hac XXXV, & XXXVII Olympiade floruisse scripserunt. γεγονὼς περὶ Κρόισον ἐπὶ λε Ολυμπιάδος, κατὰ δὲ Φλέγοντα γνωριζόμενος ἐπὶ ζ. Sane si ἐγνωρίζετο ἐπὶ λζ, secundum Phlegontem, potuit agnosci octo annis antea, secundum Eusebium.

„Ibid. *Numæ ex filia nepos.*] Numæ nepos dicebatur, quia ejus pater ignorabatur. Seneca, quanquam „alii scripserunt genitum Numa Marcio, qui urbis præ-„fectus fuerit sub Tullo Hostilio.

„Ibid. *Hostium condidit civitatem.*] In nummis Mar-„ciæ gentis una superficies habet capita Numæ & „Anci regum, altera coloniam Hostiam: Strabo. κτίσ-„μα δέ ἐστι τὸ Ὠστια Ἄγκου Μαρκίου.

MCCCLXXIX. *Messana à Lacedæmoniorum societate discedit.*] Bellum primum Messeniacum finem cæpit anno primo Olympiadis XIV. Per XXXIX solidos annos nihil hostile Messenii adversus victores moliti sunt. Tandem quadragesimo anno bellum, quod communicatis cum Achivorum gente clandestinis consiliis instruxerant, Lacedæmoniis indicunt. Auctor Pausanias. Quadragesimus annus putatus à primo Olympiadis XIV, convenit in quartum Olympiadis XXIII, qui fuit primus secundi belli Messeniaci, quum tamen hic assignetur anno tertio Olympiadis XXXV, quadraginta septem annorum metachronismo. Finitum vero hoc bellum anno primo Olympiadis XXVIII, Athenis magistratu Autosthene, Ira à Lacedæmoniis capta. Auctor Pausanias. ἑάλω δὲ ἡ Εἴρα, καὶ ὁ πόλεμος ὁ δεύτερος Λακεδαιμονίοις τοῖς Μεσσηνίων τέλος ἔσχεν, Ἀθηναίοις ἄρχοντος Αὐτοδένους, ἔτει πρώτῳ τῆς ὀγδοηκοστῆς καὶ ἑκατοστῆς Ολυμπιάδος ᾗ ἐνίκα Χίονις Λάκων. Duravit igitur secundum bellum annis XVII, primum XIX. De tertio, quod contigit post tempora Persica, nihil dicimus. Apud Ælianum Ποικίλ. XIII, cap. XLII, legimus Messenem ab Epaminonda instauratam annis CCCXXX postquam vastata fuit. Instaurata vero anno quarto Olympiadis CII, numero MDCXLVIII. de quo deductis CCCXXX, superest initium secundæ rebellionis Messeniorum, numero MCCCXVIII. Itaque differentia est annorum LXI. Immanis anachronismus.

MCCCLXXXIII. *Myrtæus Athenienſis Poëta.*] Ita Græca habent, item PET. BON. & PR. Alii Mysthæus, ut FR. & edit. Unde Lilius Gyraldus Mysteum inter poëtas retulit. Nos non dubitamus legendum Tyrtæum. Nam secundo bello Messeniaco is accitus fuit Athenis. erat enim Athenienſis, auctore Trogi breviatore Iustino. Alibi Tyrtæus ab Eusebio refertur. quod non novum. Hoc enim, quod sæpe monuimus, Eusebius facit pro auctorum varietate, à quibus accepit. quanquam potest esse error Eusebii: quod facile crediderim. Sive igitur Eusebii error est, sive auctoris, unde descripsit, omnino legendum Tyrtæus. Nam tempus convenit, quandoquidem eo ævo bellum Messeniacum contigit. Quod Mysteus non est nomen „ Græcum, ut est in quibusdam exemplaribus, item „ quod Myrteus nullus fuit eo nomine apud Athenien-„ses, imo ne nomen quidem Græcum est, satis de vitio „ lectionis nos monere potest. „

MCCCLXXXVI. *Smopæ condita.*] A Milesiis. Vide Strabonem lib. XII. Stephanus aliter: Σινώπη πόλις διαφανεστάτη τοῦ Πόντου, κτίσμα Μακεδόνος Κῶος, ὡς φησι Φλέγων.

Ibid. *Lipara condita.*] Lipara Æolidum maxima, Cnidiorum colonia. Strabo VI. Marcianus ὁ περιηγητής.

Μία δ' ἐστὶν αὐτῶν Δωρικὴ ἀποικία
Ἔχουσα, Λιπάρα δ' ὄνομα, συγγόνης Κνίδου.

Eam occuparunt Carthaginenses anno tertio Olympiadis LXII, annis CXXXVIII. postea Romani eam Charthaginensibus eripuerunt, anno IV Olymp. XCVI.

Ibid. *Battus condidit Cyrenem.*] Secundum Solinum anno primo XLI Olymp. Itaque fuerit prochronismus annorum XIV. Herodotus dicit Battum cognomine Eudæmona, tertium à Batto conditore temporibus Aprię regis vixisse. quod conveniet, si quidem præsenti anno MCCCLXXXVI Battus Cyrenas condidit: quod non procedit, si cum Solino conditum Cyrenarum statuamus numero MCCCCI. Tunc Battus Eudæmon vixerit annos V post mortem Apriæ, sive Vaphris. à Batto Cyrenaica provincia dicitur Βατταϊκὴ Synesio Epistola CXXV. „

Ibid. *Prophetabat Olda mulier.*] II Regum, c. XXII, 14.

Ibid. *Scythæ usque ad Palæstinam.*] Integram historiam pete ex Herodoti libro primo. Tunc Scythopolim ab illis conditam ajunt quidam veterum. Quia vero hoc gestum in Cyaxaris tempus ab Herodoto confertur, neque tempus alicubi certum ab eo designatum est, propterea Eusebius hoc conjecit in annum primum Cyaxaris. Alioqui Cyaxare in Media, & Psammiticho in Ægypto regnantibus hoc gestum fuisse scribit Herodotus, atque adeo, ne in Ægyptum excurrerent, partim precibus, partim precio ab eis Psammitichum impetravisse: quo tempore Uraniæ Veneris templum in urbe Ascalone incenderunt. Quare falsus est memoriæ Hieronymus Epitaphio Fabiolæ, qui hoc sub Dario Medorum rege gestum ait. cujus verba hæc sunt: *Ecce subito discurrentibus nuncis Oriens totus intremuit: ab ultima Mæotide inter glacialem Tanain, & Massagetarum immanes populos, ubi Caucasi rupibus feras gentes Alexandri claustra cohibent, erupisse Hunnorum examina, quæ pernicibus equis huc illuc volitantia cædis pariter ac terroris cuncta complerent. Aberat tunc Romanus exercitus, & bellis civilibus in Italia tenebatur. Hanc gentem Herodotus refert sub Dario rege Medorum viginti annis Orientem tenuisse captivum, atque ab Ægyptiis & Aethiopibus annuum exegisse vectigal.* Sed neque exegerunt tributa ab Ægyptiis

& Æthiopibus, ad quos non penetrarunt, neque viginti, sed viginti octo annis Asia potiti sunt, neque sub Dario Medorum rege fabuloso, & ex Danielis prophetia ementito, sed sub vero Medorum rege Cyaxare hoc gestum refert Herodotus.

MCCCLXXXVII. *Prusias condita.*] Prusias, inquit Stephanus, à Prusa differt Prusias enim est urbs Bithyniæ dicta à conditore Prusia Zelæ filio, quum antea Κίος vocaretur. Lege Κίερος. Memnon de Prusia Rege, Μετὰ τ ἄλλων τὴν Κίερον πόλιν Ηρακλεωτῶν ἔσων ὑφ' ἑαυτὸν ἔθετ τῷ πολέμῳ ἀντὶ Κίερα Πρασιάδα καλέσας. Itaque Prusias non condidit, sed nomen mutavit, pro Kiero Prusiada appellans. Prusa vero est & ipsum quoque Bithyniæ oppidum exiguum ab eodem Prusia conditum, qu bellum cum Cyro gessit. Strabo nullam Prusiadem agnoscit, sed duplicem Prusam, alteram conditam, à Prusia Zelæ filio prius Κίον vocatã (Κίερον Memnoni:) alteram ab eo Prusia, qui bellum gessit cum Crœso. ut in alterutro scriptore mendum commissum sit commutatione nominis Crœsi in Cyrum. Stephanus, Ἀπὸ τ Πρασιάδος civis dicitur Πρασιάς, Ἀπὸ δὲ τ Πράσης, Πρασιεύς: Astipulatur Straboni Ptolemæus, qui duas Πράσας agnoscit, Πρᾶσαν τὴν πρὸς Ολύμπῳ τῷ ὄρει, item Πρᾶσαν τὴν πρὸς Ιππίῳ πεδίῳ. Numisma Lucii Veri Aug. ΠΡΟC ΙΕΩΝ ΠΡΟC ΙΠΙΩ, cum simplici Π, & sine articulo, quemadmodum apud Ptolemæum in manuscriptis legitur, non, ut in editis, πρὸς τῷ Ιππίῳ, πρὸς τῷ Ολύμπῳ. Πρᾶσαι igitur πρὸς Ολύμπῳ est antiquior, videturque esse ea, de qua hic scribit noster Eusebius; siquidem tempora convenirent. Sed immanis hinc est hiatus ad tempora Cyri & Crœsi.

MCCCLXXXIX. *Apud Corinthios tyrannidem exercuit Periander.*] Obiit anno ultimo Olympiadis XLVIII. Tyrannidem obtinuit an. XL. auctore Laertio. Ergo ejus initium an. primo Olymp. XXXVIII, ut hic recte assignatũ.

MCCCXC. *Phalaridis tyrannis destructa.*] Invasit tyrannidem numero MCCCLXII. Eversus ea MCCCXC. Intervallum anni XXVIII. Sed Suidas ait iniisse regnum Olympiade LII. Magnus igitur prochronismus à numero MCCCLXII, ad numerum MCCCCXLV. Intervallum, anni LV. Paulus quoque Orosius Phalaridis ævum cum ævo Cyri comparat.

Ibid. *Epidamnus condita.*] A Corcyræis duce Phalio Eratoclidæ filio domo Corinthio, stirpe Heraclidarum. Thucydides libro primo. quem omnino vide. Strabo libro VII: Επίδαμνος Κερκυραίων κτίσμα ἡ νῦν Δυρράχιον ὁμωνύμως τῇ Χερσονήσῳ λεγομένη, ἐφ' ἧς ἵδρυ). Marcianus ὁ περιηγητής.

Πρὸς τῇ θαλάττῃ δ' ἐστὶν Επίδαμνος πόλις
Ελλὰς, ἣν Κόρκυρ' ἀποικίσαι δοκεῖ.

Vide necessario Appianum libro II Εμφυλ. ubi balbutit de Epidamno. Ait enim Δυρράχιον, quod esset ominosum nomen, mutatum in Epidamnum à Græcis. Imo contra Epidamnum ominosum à Latinis in Dyrrachium mutatum. Ego neutrum verum puto. Sed quum Epidamnus esset oppidum, Dyrrachium ejus navale, à loco celebriore ab exteris Dyrrachium potius, quam Epidamnum vocatum.

MCCCXCIII. *Dracon.*] Ex Tatiano, quem & sequutus est Clemens: Δράκων ὁ κατ' αὐτὸς νομοθέτης περὶ τὴν τριακοστὴν τὴν ἐννάτην Ολυμπιάδα γεγονὼς εὐδόκιμος. Vide Ælianum Ποικίλης VIII, cap. VIII.

MCCCXCVIII. *Cyaxares adversus Assyrios.*] Herodot. lib. primo. Hieronym. prologo in Ionam. Sed nos non dubitamus Ionam non de hac obsidione prædixisse, sed de Nino ab Arbace capienda. Nam quamvis propter justitium & jejunium à Ninivitis indictum, & pœnitentiam anteactæ vitæ publice testatam, Deus illis tunc pepercit, tamen non multo post mutatio rerum illius urbis consecuta est, Sardanapalo extincto, & ad Arbacem toto ejus imperio traducto. Denique possumus objicere librum Ionæ nullum vaticinium de Nini excidio continere præterquam sub exceptione, nisi resipiscant. Tamen scimus Ionam tempore Sardanapali vixisse, quod plenius alibi disputavimus. Ninive autem adhuc integra stabat ævo Ammiani Marcellini.

Ibid. *Arion Methymnæus.*] Recte refertur hæc historia ad tempora Periandri, non tamen ad verum annum, ut postea ex Solino aperitur: cujus historiæ argumentum suo tempore extitisse scribit Herodotus, duo ænea simulacra, Delphinum, & Delphino hominem insidentem: quæ se vidisse quoque testatur Pausanias Laconicis: ἀναθήματα ἃ ἄλλα τέ ἐστιν ἐπὶ Ταινάρῳ, καὶ Αρίονος τοῦ Κυθαρῳδοῦ χαλκᾶ ἐπὶ δελφῖνος. Ea autem simulacra Periandrum statuisse argumento est Epigramma: "

Εφησεν Περίανδρος Αρίονος εἰκόνα τοῦτο, "
Καὶ τ ἀπολυμαίνῳ σύνδρομα νηξάμενον "
Εινάλιον δελφῖνα ---- "

Epigramma vero, quod à Pausania, quamvis harum rerum diligentissimo, omissum est, ab Ælianο autem relatum, à nobis quoque referetur:

Α'θανάτων πομπῆσιν Αρίονα Κύκλον ὃν
Ε'κ Σικελᾶς πελάγους σῶσεν ὄχημα τόδε.

Sed quo piaculo prætermittemus hymnum εὐχαριστήριον ipsius Arionis, super tam insperata salute?

Υ'ψιστε θεῶν πάντε
Χρυσοτριαίνα Ποσειδᾶν
Γαιήοχ' ἐγκύμον' ἅλμαν
* * * βράγχιοι.
Περὶ δέ σε πολιοὶ θῆρες
Χορεύσι κύκλῳ
Κύφοισι ποδῶν ῥίμαζιν
Ε'λάφρ'; ἀναπαλλόμενοι
Σιμοὶ φερεξαύχενες,
Ω'κυδρόμοι σκύλακες,
Φιλόμουσοι δελφῖνες,
Ε'ναλα θρέμματα κυρᾶν
Νηρηΐδων θεᾶν,
Α'ς γείνατ' Αμφιτρίτη,
Οἵ μ' ἐς Πέλοπος γᾶν
Ταιναρίαν ἀκτὴν ἐπορεύσατο
Κυρτοῖσι νώτοις χορεύοντες,
Α'λοκα Νηρείας πλακὸς
Τέμνοντες, ἀσιδῆ πόρον.
Φῶρες δ' ἐπάλιοι μ' ἀπὸ ἁλιπλόου
Γλαφυρᾶς νεὼς ἐς οἶδμα
Α'λιπόρφυρον λίμνας ῥίψαν
* * *

Sed hoc tempus assignatur anno primo Olympiadis XXIX à Solino. *Et Tænarum, & promontorium adversus Africa, in quo fanum est Methymnæi Arionis, quem Delphine eo advectum imago testis est ad effigiem casus & operis expressa ære: præterea tempus signatum. Olympiade enim undetricesima, qua in certamine Siculo idem Arion victor scribitur, idipsum gestum probatur.* Et vera fuit historia, non fabula, & ejus tempus ignorari non patitur annus primus Olympiadis XXIX, qui notatus erat in regestis victorum Siculorum, ex quibus metachronismus arguitur annorum XLV. Propius tamen abest à sententia Suidæ, qui "floruisse scribit κατὰ τὴν ΛΗ Ολυμπιάδα. "

MCCCXCIX.

MCCCXCIX. *Tarquinius Priſcus.*] Non dubium, quin hæc ſint Hieronymi ex Eutropio, ut omnia, quæ ſuperius notata ſunt de Tullo Hoſtilio, & Anco Martio. Nos tamen ea Græce alio ordine concepta reperimus apud Cedrenum. quæ, an ex Pæanio Eutropii metaphraſte, aut ex alio ſcriptore deſcripſerit, compertum non habeo.

Ibid. *Capitolium conſtruxit.*] Corn. Tacitus Hiſtoria III: *Voverat Tarquinius Priſcus Rex bello Sabino, jeceratque fundamenta ſpe magis futuræ magnitudinis, quam quo modicæ Populi Rom. res ſufficerent. Mox Servius Tullius ſociorum ſtudio, deinde Tarquinius Superbus capta Sueſſa Pometia, hoſtium ſpoliis extruxere.*

MCCCCIII. *Panætius primus in Sicilia.*] Modum, quem illa vulpes in Leontinorum tyrannide occupanda inſtruxit, vide apud Polyænum libro V.

Ibid. *Primus in Sicilia arripuit tyrannidem.*] Si primus tyrannus Siciliæ, quid ergo faciemus Phalaride, quem tot annis antea tyrannidem Agrigentinorum arripuiſſe „ notavit? Manifeſta ἀνθλογία. Sed diverſos auctо- „ res ſequitur.

Ibid. *Joſias rex Iudæorum cum Nechaone rege Aegyptiorum congreſſus occiditur.*] Hanc pugnam commiſſam ad planitiem Mageddo teſtatur Scriptura. quem locum Maximianopolim vocari ſcribit ex aliquo vetere ſcriptore Beda, quam Ægypti urbem fuiſſe ex notitia Imperii conſtat. Herodotus vero ſcribit hoc accidiſſe ad urbem Magdolum ſitam in finibus Ægypti. cujus etiam mentio in numiſmate Antonini Pii. ΜΑΓΔΩΛΙΤΩΝ. Occurrit enim Nechaoni rex Joſias, ut eum intercluderet aditu in Palæſtinam, & in Ægyptum ſummoveret. Itaque prælio commiſſo rex Iudæorum Dei obſervantiſſimus occiditur. Ægyptius non ſolum Palæſtinam ingreditur, ſed etiam ad fines Euphratis pervenit, ubi acie cum Nabuchodonoſoro congreſſus vincitur. Hinc attritis viribus in Ægyptum regreſſus eſt anno ſecundo imperii ſui, Joiakimo rege Iuda conſtituto ſub indictione tributi. neque poſtea pedem ponere auſus in Palæſtina.

Ibid. *cum Nechaone.*] In Græcis, *cum Nechaone, qui & Nechepſos.* & paulo ante, *Nechao, qui & Nechepſos.* Sed ſine auctoritate hunc ſecundum Nechao vocat Nechepſon. Nihil enim tale apud Africanum.

Ibid. *At mihi miraculo eſt.*] Multa omiſit. *Sed admiratio mihi inceßit, quomodo tempora concurrerunt ſecundum propoſitum Canonem, ut rex Aegyptiorum Nechao (qui & Nechepſos) è regione Regi Joſiæ oppoſitus ſit, quem divina Ieremiæ ſcriptura Pharaonem Nechao nominat.* Ego vero, qui meus ſtupor, hoc argumentum non capio, tempus Ægyptii Nechaonis non potuiſſe concurrere cum tempore Joſiæ, quia rex Ægyptius ab Ieremia propheta Nechao Pharao vocetur. Qui meliore ingenio ſunt, „ hanc ſubtilitatem ventilent. Omiſit Hieronymus in- „ ter alia illud, κατὰ τὸ προκείμενον Κανόνα, quia „ ſæpe diximus, hunc librum Κανόνα vocatum fuiſſe „ ignoravit.

Ibid. *Poſt quem Eliakim.*] Iſte Joakim Hebraice vocatur יְהוֹיָקִים Ιωϊακίμ. Græci interpretes Ιωακὶμ, vel Ιωακείμ. At is, qui ante Sedekiam tres menſes tantum regnavit, penultimus rex Iudæorum, cum quo captivus abductus eſt Ezechiel propheta, vocatur יְהוֹיָכִין Ιωϊαχὶν, in Bibliis Græcis Ιωαχίμ. Itaque diſtinguuntur à Græcis interpretibus ſolis literis κ & χ. quum tamen finalibus literis diſtinguendi eſſent μ, & ν. Hoc neceſſario monendum fuit, quia horum regum nomina in Latinis exemplaribus culpa librariorum ſæpe confunduntur; & utriuſque regis, ut nomina, ſic geſta. Atque adeo Clemens Alexandrinus eum, cui Sedekias ſucceſſit, ὁμώνυμον dicit τῷ πρὸ Ιωσίαν Βα- ζιλεύσαντι. Ιωσίαν, inquit, Δεδέχε] Ιεχωνίας, ὁ καὶ Ιωαχὰζ, ὁ υἱὸς αὐτοῦ μῆνας τρεῖς, καὶ ἡμέρας δέκα. τοῦτον Νεχαὼ βασιλεὺς Αιγύπτου δήσας ἀπήγαγε εἰς Αιγυπτον καθεσήσας ἀντ' αὐτοῦ Ιωακεὶμ ὃν ἐπὶ φέρω τῆς γῆς ἔτη ἕνδεκα. Μετὰ τοῦτον ὁ ὁμώνυμος αὐτοῦ Ιωακεὶμ τρίμηνον βασιλεύει. Doctiſſimus Hieronymus initio Commentarii in Danielem recte monet alterius nomen deſinere in KIM, alterius in CHIN.

Ibidem. *& in ditionem ſuam redactis plurimis Iudæorum.*] Mirum Græca lectio concipit, Γκγ Ιουδαίων αἰχμαλώτους λαῶν. quæ Hieronymus omiſit, & merito. Nullum enim hujus numeri veſtigium extat in Scripturæ contextu.

Ibid. *tributario Eliakim facto.*] Hæc fuit cauſſa expeditionis Nabuchodonoſori, quæ fuit annorum ſolidorum XIII. Eliakim conſtitutus rex Iudæorum à Nechao non multo poſt per præfectos Nabuchodonoſori tributo illi indicto triennium ſolidum regi Chaldæorũ paruit. II Reg. XXIV, 1. Deinde rebellionem profeſſus. Nabuchodonoſorus à patre Nabopollaſaro miſſus in ordinem redegit pecunia multatum, & parte ſacrorum vaſorum Babylonem aſportata, & majore procerum & nobilium abducta, in quibus Daniel fuit. Danielis 1, 1. Octo annos continuit ſeſe in officio. iterum rebellionis conſilia renovantem Nabuchodonoſorus octavum annum Tyrum oppugnans, ut Beroſus, & Annales Phœnicum teſtantur, miſſis expeditis Chaldæorum, Syrorum, Moabitarum, & Ammonitarum manipulis, vinculis & catenis conſtrictum Babylonem deportavit. Is eſt conſenſus Beroſi, & Annalium Phœnicum cum ſacræ hiſtoriæ libris.

MCCCCVIII. *Alcman, ut quibuſdam videtur.*] Quem quidam Lacedæmonium faciunt: alii à Lacedæmoniis arceſſitum. Ælian. XII. cap. I: μεταπέμψαντο γεμὴν Τέρπανδρον, καὶ Θάλητα, καὶ Τυρταῖον, καὶ τὸ Κυδωνιάτην Νυμφαῖον, καὶ Αλκμᾶνα. αὐλῳδὸς γὰρ ἦν. Scribe: αὐλῳδὸς γὰρ ἦν, *canebat ad tibiam.* Nam αὐλῳδὸς eſt vox nihili, quæ docto interpreti fraudi fuit.

MCCCCX. *Cyaxares Medus ſubvertit Ninum.*] Fortaſſe in Græco conceptum fuit: Κυαξάρης ὁ Μῆδος τὴν Νίνον αἱρεῖ. *Capit, expugnat.* Nam proculdubio non ſubvertit. Sed hæc aſſerere, temerarium. Non raro imponunt nobis conjecturæ noſtræ. Sed ſupra MCCC- « XCVIII idem geſtum narratur. «

Ibid. *cum Phrynone.*] Vide Strabonem libro XIII, « Laertium ſtatim initio Pittaci, Suidam, Herodotum, Polyænum libro primo; qui addit hinc retiariorum gladiatorum morem derivatum fuiſſe. Meminit & Sex. « Pompeius. «

Ibid. *Olympionice.*] Vicit ſtadio Olympiade XXXVI, « ut habes in Collectaneis. «

MCCCCXIV. *Sappho & Alcæus poëtæ clari habentur.*] « Recte hi duo conjunguntur. Notum illud Alcæi ad « Sappho apud Ariſtotelem in Rhetoricis:

Θέλω τιν εἰπεῖν. ἀλλά με κωλύει «
Αἰδώς. — «

Reſpondet Leſbia: «

Αἰ δ' ἦκε σ' ἐσλῶν ἵμερος, ἢ καλῶν, «
Καὶ μή τι αἰσχεῖν γλῶσσ' ἐκύκα κακὸν, «
Αἰδώς κε νυ σ' ἴσχεν ὄμματ' «
Ἀλλ' ἔλεγες περὶ τῶ δικαίω. «

Vixerunt ergo eodem tempore. ac propterea meri- « to hic conjunguntur. «

MCCCC XV. *Ioachim.*] Ioachin est filius, pater Ioakim. Solæ syllabæ finales KIM & CHIN discrimen inter nomen patris & filii constituunt. Ioakim est filius Iosiæ. Hunc Iechoniam, Sellum, Amasiam etiam dictum scribit Epiphanius pag. 15. quod quia omnibus etiam rudioribus manifesto falsum esse constat, de eo nihil dicam amplius. Satis est indicasse. Sæpe monui ejuscemodi multa apud eum scriptorem extare, quę cum delectu legenda sunt.

Ibid. *menses tres.*] Hippolytus nimium licenter annos tres. Georgius: Ιεχονίας, ὁ καὶ Ιωαχείμ, μῆνας γ̄. ἄλλοι δὲ ἔτη γ̄, ὡς καὶ ὁ ἱερὸς Ιππόλυτος. Quid licentius, quam ex mensibus annos facere?

Ibid. *Hunc Ioachim rex Babylonius captum.*] Cum eo abductum Danielem putat idem Hippolytus ἐν τῷ περὶ Σωσάννης. Georgius de Hippolyto: τότῳ, φησὶ, τῷ τρίτῳ ἔτει γέγονεν ἡ αἰχμαλωσία ὑπὸ Ναβουχοδονόσορ ἀναβήσαντος αὐτὸν εἰς Βαβυλῶνα, καὶ χιλιάδας ἀνδρῶν. ἐν οἷς καὶ τὸν Δανιὴλ, καὶ οὗτος γ̄ παῖδας σωματοφυλακῆσαί φησι. Τοῦτον λέγει εἶναι τὸν ἄνδρα Σωσάννης Ιωακείμ. Quæ non tanti sunt, ut confutare velim. Ex hoc errore Hippolyti, tanquam tradux quædam, producta est illa Leontii sententia, quæ non solum cum Sedekia Danielem cum tribus sociis, sed, quod longe absurdissimum, Esdram cum Ezekiele deportatum autumat. Ναβουχοδονόσορ βασιλεὺς τῶν Ασσυρίων ἐλθὼν εἰς τὰ Ιεροσόλυμα ἐπὶ Σεδεκίᾳ τὸν βασιλέως, καὶ τοὺς Ιουδαίους ᾐχμαλώτευσε, καὶ ἔλαβεν εἰς Περσίδα, ἐν οἷς Ανανίας, Αζαρίας, Μισαὴλ, καὶ Ιεζεκιὴλ, καὶ Εσθερας, &c.

Ibid. *Secundo veniens in Iudæam.*] Fallitur, si putat ante tredecim annos Nabuchodonosorum pedem ex Syria extulisse. Nunquam enim reversus est ante mortem patris, anno Sedekiæ quinto. Sed in Iudæam fortasse rediisse intelligit, quamvis non putet ex Syria discessisse.

MCCCC XIV. *Perinthus condita.*] Verbum κτίζειν, quod toties monuimus, ἀντὶ τοῦ ἀποικίζειν, *colonias deducere*, usurpavit, & hic ita intelligendum. Deducta colonia à Samiis. Marcianus:

— καὶ Σαμίων ἀποικία
Πέρινθός ἐστιν, ἐχομένη ᾗ ἡ Σελημβρία.

Vetustior enim est, quam ut hoc anno condita videatur potius, quam colonis occupata. Ante Herculem enim erat. Tzetzes pag. 54.

Μιᾷ νηὶ ὁ Ηρακλῆς πρὸς Αμαζόνας πλέων,
Ὡς Ιππολύτης φέρουσι ζωστῆρα τὸν ἀδμήτης,
Ἐν τῷ πρὸς Θρᾴκῃλῳ σύμπαζαν πορθεῖ τὴν Βεβρυκίαν,
Καὶ Δηϊπύλῃ τῷ Μυσῷ Λύκῳ δωρεῖται ταύτην,
Μυγδόνα καὶ τὴν Αμυκὸν τοὺς ἀδελφοὺς νικήσας.
Ηράκλειαν ὁ Λύκος ᾗ ταύτην καλεῖ πρὸς πόλιν
Πρὸς Θρᾳκικὴν τὴν Πέρινθον, τὴν πρώην Μυγδονίαν,
Τιμῶν τὸν χαρισάμενον τὴν χώραν Ηρακλέα.
„ Ο Απολλόδωρος φησὶ ταύτην πρὸς ἱστορίαν
„ Τῷ περὶ νήσων, πόλεων, καὶ δήμων ᾗ βιβλίῳ.

Ergo primo Mygdonia, secundo Heraclea, postremo Perinthus, hoc nimirum tempore. Hieronymus Minerio & Alexandro: *Theodorus Heracleotes, quæ urbs olim Perinthus vocabatur.* Nempe Μυγδονία ἀπὸ τοῦ Μυγδόνος καὶ Αμύκου ἀδελφοῦ, Ηράκλεια ἀπὸ Ηρακλέους δωρησαμένου χώραν τῷ Λύκῳ, Πέρινθος ἀπὸ Περίνθου τοῦ μὴ Ορέστου στρατοσαμένου. Georgius Codinus: Περινθίοις ἐτάχθησαν δουλεύειν τοῖς καλουμένοις Ηρακλεώταις. Magis tamen obtinuit posterioribus temporibus, ut Heraclea vocaretur. Ammianus Marcellinus libro XXII: *& civitatem, quam Hercules conditam Perinthi comitis sui memoriæ dedicavit.* Perinthum facit Herculis, non Orestis συστρατιώτου, in quo videtur diversæ auctores sententiæ secutus. Errant, qui Perinthum eam putant, quæ hodie *Rodosto* Græcorum vulgo dicitur.

Ibid. *Camerina.*] In eandem periocham harum urbium duarum colonias conjicit Marianus. Alii separant. Nullus autem codex est scriptus, aut editus, in quo non Camerina, non autem Camarina legatur. Marianus quoque & scripti codices ita habent: quum tamen Græcis non Καμερίνα, sed Καμαρίνα dicatur. Silio quoque lib. XIV. Camerina dicitur. *Et cui non licitum fatis Camerina moveri.* Scholia Pindari Olymp. V κτίζεται μὲν γὰρ ἡ Καμαρίνα πεντηκοστῇ πέμπτῃ Ολυμπιάδι. Πληρωσάντων δὲ τὸν Συρακουσίων πρόθεσιν τῇ νζ Ολυμπιάδι. εἶτα ἐν τῇ πε Ολυμπιάδι τῷ μεταξὺ χρόνῳ, κἀθ' ὃν ἐνίκησεν ὁ Ψαῦμις, ἀνακτίζεται. Conditam Olympiade XLV. dirutam LVII. instauratam LXXXV. Hic tantum est πεντηκονταετὴς unius anni. Συρακουσίων κτίσμα dicit Marcianus ὁ ὠφελιμητὴς, & ab iisdem iterum instauratam, postquam ab illis condita fuit.

Συρακούσιοι δὲ τὴν Καμαρίνᾳ λεγομένην.
Αὐτοὶ ᾗ πάντων ἦραν ἐκ βάθρων πάλιν
Ρὸς ἓξ ἔτη καὶ πεντηκοντ' ᾠκισμένην.

Sed τὸ αἴρειν est verbum ambiguum, ut Latinis tollere. Videndum ergo, num idem dicat, quod Scholiastes Pindari, funditus eversam quadraginta sex annis postquam condita.

MCCCCXVII. *Massilia condita.*] Timæus apud Marcianum scribit conditam annis CXX ante pugnam ad Salamina,

— Μασσαλία δ' ἓς ἐχομένη
Πόλις μεγίστη, Φωκαέων ἀποικία.
Ἐν τῇ Λιγυστίνῃ ᾗ πάντων ἔκλισαν
Πρὸ τῆς μάχης τῆς ἐν Σαλαμῖνι γνωμόνης
Ἔτεσι πρόπροσθεν, ὡς φασιν, ἑκατὸν εἴκοσι.
Τιμαῖος ἔτως ἱστορεῖ δὲ τὴν κτίσιν.

Δαΐβαζις Ξέρξου contigit numero MDXXXXVII. Deductis CXX, remanet præsens annus MCCCCXVII, Olymp. XLV. Quare constat ratio. Accedit Solini testimonium. *At ex altera parte per Ligurum oram in Narbonensem provinciam pergit, in qua Phocenses quondam fugati Persarum adventu, Massiliam urbem Olympiade quadragesima quinta condiderunt.* Sed cum multis abutitur Phocensium nomine, quum Massiliotæ non sint oriundi ex Phocensibus, sed ex Phocæensibus. Φωκὶς est regio Græciæ, cujus metropolis Delphi, à qua Φωκεῖς, Phocenses. Φωκαία, vel Φωκαΐη, urbs Ioniæ, ex qua Φωκαῆς, Phocæenses, & Φωκαΐται, Latine etiam Phocæi. Horatius:

— *Phocæorum*
Velut profugit execrata civitas.

Harpocration, ὑπὸ Φωκαίων ᾠκίσθη ἡ Μασσαλία. nisi legendum sit, Φωκαέων. Sed non est necesse. Mela: *Massilia à Phocais condita.* non autem, Phocensibus. Seneca in Epigrammate.

Corsica Phocaio tellus habitata colono.

In vetustissima inscriptione:

LITORE. PHOCAICO. PELAGI. VI. EXANIMATAS.

Loquitur de Corsica. Ammianus: *A Phocæa vero Asiaticus populus Harpali inclementiam vitans Cyri Regis præfecti Italiam navigio petiit: cujus pars in Lucania Veliam, alia condidit*

didit in Viennenſi Maſſaliam. Quare excuſari non poſſunt veteres ſcriptores, ſummi alioquin viri, qui hæc confundunt. Seneca ad Helviam matrem de Maſſilienſi-
„bus, cap. VIII: *Phocide relicta.* Jul. Hygenus apud
„Gell. X, XVI. &c. *Nam qui ab Harpalo Regis Cyri præ-
„fecto ex terra Phocida fugati ſunt, alii Veliam, partim Maſ-
„ſiliam condiderunt.* Atqui non Φωκίδα regionem Græciæ, ſed Φωκαίλω urbem Aſiæ reliquerunt. De Lucano nihil mirum poſt patruum tantum virum.

— nec Phocidos undis
Maſſiliæ —

Φωκίδα Μασσαλίαν vocat potius, quam Φωκαΐδα. Ejus exemplo Sidonius:

Ibi Phocida, Sextiaſque Baias.

Deſine mirari Euſtathium, qui commentario in Dionyſium de Maſſilia loquens non ſemel Φωκεῖς pro Φωκαεῖς dixit. Habet majorum gentium auctorem, quem ſequatur, Callimachum.

Φωκείων μέχρις κε μὴν μέγας ἐν ἀλὶ μύδρος.

Producitur iſte verſus Callimachi à Scholiis in Antigonam Sophoclis in illud, καὶ πῦρ διέρπειν. Sed ὧδεν πρὸς ἕω. Qui Φωκεῖς & Φωκαεῖς ſine delectu uſurpat, poteſt Ioniam Aſiæ eandem putare cum Pho-
„cide Græciæ. Neque melius Ovidius:
„ *— exemplum veri Phocæus amoris.*
„Pylades erat Φωκεὺς, non Φωκαῖος. In veteribus
„illis magni nominis ſcriptoribus hæc non eſt inſci-
„tia, ſed κατάχρησις. Nam pro Φωκαΐδα Φωκί-
„δα dicebant, ut δικαρχίδα, pro δικαιαρχίδα. Pe-
„tronius — *magnæque Dicarchidos arva*, & quemadmo-
„dum Ovidio Phocæus pro Φωκεὺς, ita eidem Pho-
„caicus pro eodem, cum *Phocaico* Erymantho. Sic
„iidem magni viri χαλκίδα Eubœæ, & Καλχηδόνα
„Aſiæ minoris confundebant. Recte in veteribus nummis hæc diſtincta ſunt. In nonnullis ΦΩΚΙΔΟΣ, in aliis ΦΩΚΑΙΕΩΝ. Alterum eſt Græciæ, alterum Aſiæ. Maſſiliam vero à mercatore conditam quidam veterum prodiderunt: item, quod non omittendum, prius conditam à Phocæenſibus, interjecto tempore aliam coloniam Phocæenſium accepiſſe. Harpocratio: Μασσαλία. Ισοκράτης μὲν φησὶν ἐν Αρχιδάμῳ, ὡς Φωκαεῖς φυγόντες τὴν τοῦ μεγάλου Βασιλέως δεσποτείαν εἰς Μασσαλίαν ἀπῴκησαν. ὅτι δὲ πρὸ τούτων τῶν χρόνων ἤδη ὑπὸ Φωκαίων ᾠκίσθη ἡ Μασσαλία, καὶ Αριστοτέλης ἐν τῇ Μασσαλιωτῶν πολιτείᾳ δηλοῖ. Maſſiliotas trilingues vocavit Varro, quod Græce, Latine, & Gallice loquerentur. Lege Iſidorum Orig. lib. XV, cap. I.

MCCCCXIX. *Aſtyages.*] Meminit hujus loci Euſebiani Georgius: ὁ μέν τοι Ευσέβιος τὴν Ασυάγους ἀπὸ τοῦδε τοῦ Σεδεκίου ἐστοιχείωσεν, Βασιλεύσαντος Μήδων ἔτη λη, ἥτις ἀπὸ τοῦ ιβ ἔτους Ναβυχοδονόσορ, &c. Sine IV Sedekiæ, cui appoſitus eſt Aſtyages, erat
„duodecimus Nabuchodonoſori, ut notat Geor-
„gius.

MCCCC XXI. *In Babylone prophetabant Daniel & Ezechiel.*] Hoc verum eſt. Viſio Ezechielis contigit anno antecedente, qui erat quintus & captivitatis Iechoniæ, & regni Sedekiæ. De Daniele vero veteres Eccleſiaſtici Chronologi inter ſe velitati ſunt, utrum priore captivitate, id eſt Iechoniæ; an poſteriore, Ieroſolymis & templo deletis, contigerit. Hippolytus priore, Africanus poſteriore, Panodorus vetus monachus portentoſe deſolatione Samariæ, & deportatione x Tribuum. Georgius Syncellus: Ταῦτα καὶ ὁ Αφρικανὸς μαρτυρεῖ, ὅτι ἐκ τῆς δευτέρας αἰχμαλωσίας ἴσθι ὦ ὅ, τε Δανιὴλ, καὶ οἱ τρεῖς παῖδες. Πανόδωρος δὲ καὶ ἕτεροι τῶν ἱσορικῶν ἐκ τῆς ἐν Σαμαρείᾳ ὑπὸ Σαλμανασσὰρ αἰχμαλωσίας. Item: ὁ ἅγιος Ιππόλυτος ἐκ τῆς αἰχμαλωσίας ἴσθι καὶ τοὺς τρεῖς παῖδας λέγει τοῦ ὄπι Ιωαχείμ. ἄλλοι δὲ ἐκ τῆς ἐν Σαμαρείᾳ. De Iechonia impoſuit illis confuſio τοῦ Ιωακεὶμ καὶ Ιωαχεὶμ, vel potius ὁμωνυμία. Diſerte ipſe Daniel tertio regni Ioiakim filii Amon ſe deportatum fuiſſe ſcribit ſtatim initio libri ſui. Quare rejiciendum vetus Scholion ad illum locum Danielis, Βασιλείας Ιωακείμ. Scholion: Ιωακεὶμ λέγει τὸν υἱὸν Ιωακεὶμ, Ιωσίου δὲ ἔκγονον, ὃς καὶ Ιεχονίας ἐπικέκληται. Nam ὁμωνύμως credit Ammonis filium & nepotem, ut Clemens Alexandrinus, quod ſupra indicavimus ſimul, & confutavimus.

MCCCC XXII. *Solon.*] Sententiam contentus reddere Hieronymus licenter hunc locum vertit. Sed Solon leges tulit in magiſtratu ſuo; quem geſſit anno ſequente. Itaque unius anni fuerit πρεσβυτερισμός. Solon enim fuit ἄρχων anno III Olymp. XLVI. Potuit alium auctorem ſequi Euſebius.

Ibid. *Sua jura conſtituit.*] Ita excudi curavimus ex fide POST. Mariani, & Editionum. PR. vero habent: *nova genti, cui præerat, jura conſtituit.* cujus rei nullum veſtigium extat in Græcis. Et quidem inepta ſunt. “

Ibid. *Extra eos, quæ ad ſanguinem pertinebant.*] Ælianus ποικίλ. VIII; cap. X, de Solone: καὶ τότε ἐπώσαντο Αθηναῖοι χρώμενοι τοῖς Δράκοντος. ἐκαλοῦντο δ' ἐκεῖνοι Θεσμοί. μόνας δ' ἐφύλαξαν τὰς φονικὰς αὐτοῦ.

MCCCCXXVI. *Epimenides Athenas emundavit.*] In omnibus PR. *Athenas ſubvertit.* Nimirum quia Græce ſcribebatur ſine apicibus accentuum, ΚΑΘΑΙΡΕΙ. Dubium enim eſt, utrum ſit Καθαιρεῖ, an Καθαίρει, *ſubvertit*, an *emundat.* Profecto Hieronymus *ſubvertit* ſcriptum reliquit, non *emundavit*, quod quidam, quibus nota erat hiſtoria, ſuppoſuerunt. Nam quis unquam divinaſſet *ſubvertit* legendum eſſe, ſi Hieronymus *emundat* ſcripſiſſet? At quia hiſtoria notiſſima eſt, non magni laboris fuit emendare, & pro *ſubvertit*, *emundavit* legere. Quod enim tempore Hieronymi libri ſine apicibus ſcriberentur, teſtis locus apud eundem Commentario in XIV cap. Zachariæ, ubi arborem ἄγνον dictam putat, quod caſta ſit, quum arbor vitex ſcribatur ἄγνος, caſtus autem ἁγνός. ut taceam ipſum cum aliis putaſſe ſalicem & populum unam arborem eſſe, & Græce ἄγνον vocari. quum ſalix, populus, & ἄγνος tres ſint. neque ignoramus Grammaticos dixiſſe arborem ἄγνον quaſi ἀγνὸν dictam. Ergo non eſt idem ἄγνος, & ἁγνός. Poſſumus etiam dicere, Hieronymum utram-
„que lectionem interpretatum fuiſſe, Καθαίρει, *emun-*
„*dat*: Καθαιρεῖ, *ſubvertit.* Unde factum, ut pars libro-
“rum priorem, pars altera poſteriorem retinuerit. “

Ibid. *Epimenides Athenas emundavit.*] Vertendum erat: *Epimenides Athenas luſtrat.* Puto ἕκτῃ Θαργηλιῶνος. Nam ab eo tempore καθαρμὸς τῆς πόλεως ea die quotannis fiebat. Hinc Epimenides cognominatus fuit Καθαρτὴς, auctore Iamblicho, id eſt Luſtrator: qui proprie dicebatur Athenienſibus ἀπομάκτης. & Luſtrationes ipſæ ἀπομάγματα. Sophocles Αἰχμαλωτίσι: σφατὸς καθαρτὴς κἀπομαγμάτων ἴδρις. item: δεινότατος ἀπομάκτης τε μεγάλων συμφορῶν. Apud Iamblichum lego καθαρτής. quo nomine etiam Melampodem Amythaonis filium dictum perhibet Servius fine tertii Georgici. Epiphanius in Marcionem,

Hæreſi

Hæresi LXII, 159, vocat Epimeniden ἀρχαῖον φιλόσοφον καὶ Μίθρᾳ τῷ θεῷ Κρητὶν εἰδωλείᾳ ..... deest ἱερέα, ut videtur legisse Cornarius, aut ἱεροφάντῃ. Sed falsum est antistitem aut Flaminem Mithræ apud Cretenses Epimenidem fuisse, quum Mithras sit Persicum idolum temporibus Epimenidis ne fando quidem Græcis notum. Sed quot ejusmodi sunt in illo eximio scriptore?

„Ibid. *emundat.*] καθαίρει. Sed Hieronymus lege„bat καθαιρεῖ. quem errorem excusaverit Aristote„les, qui *III* Nicomacheon disputans περὶ τέλους βα„λόντι, ubi probare vult, neminem sponte esse „scelestum, neque invitum bonum, adducit prover„biale ἀδὲις ἑκὼν πονηρὸς, ἀδ' ἄκων μακάριος. „Atqui μακάριος non opponitur πονηρῷ. Quod mi„rum est tantum philosophum fugisse. Quare illud „proverbiale non pro se, sed adversus se citavit. Est „autem versus proverbialis, ἀδὲις ἑκὼν πόνηρος, ἀδ' „ἄκων μάκαρ. Nemo sponte est ærumnosus, nemo „invitus beatus. Quod est scitum elegantissimum. „Nam aliud est πόνηρος, μόχθηρος accentu in pri„ma, aliud accentu in ultima: prius est ærumnosus, al„terum scelestus. itaque eodem modo accentus de„cepit Aristotelem, quo Hieronymum.

MCCCC XXVI. *His temporibus.*] Hic mira inconstantia est codicum in collocanda hac periocha. Marianus statuit anno primo Astyagis. PET. proxime ante annum primum captivitatis, qui est hic quidem annus, sed tamen alii aliter, quamvis hoc eodem anno.

Ibid. *certantibus in agone.*] Ἀγωνιζομένοις. *certantibus.* nam superflua vox *agone.* περὶ τέχνης καὶ τραγῳδίας quare actum agam, & quod ab aliis animadversum, hic repetam?

„Ibid. *certantibus.*] Propterea quidam veteres „Virgiliani codices II Georgic. olim non habebant. „*Præmiaque ingentes pagos & compita circum.* sed *ingeniis.* „Philargyrus. Quidam legunt *ingenitis*: ut sit, præmia „posuerunt ingeniis. Dabatur autem hircus præ„mii nomine. unde hoc genus poematis Tragœ„diam volunt dictam. Puto Virgilium *ingeniis* scriptum „reliquisse, Quis non videt importune pagos ingen„tes vocari?

Ibid. *Hebræorum captivitas.*] Duplex error. quod XI annos attribuit Sedekiæ, qui X solidis regnavit. item quod hic statuit ultimum annum Sedekiæ, quum is inciderit in sequentem, nempe *III* Olympiad. XLVII. Sed anno sequenti, quem statuit primum captivitatis numerus Eusebianus, qui hactenus ἀναχρονισμῷ peccabat, incipit cum veris rationibus paria facere.

Ibid. *quod ab initio ædificationis suæ permansérat ann.* CCCXLII.] Plus dicit annis XV, ut ostendimus, quos prudens & imprudens justo numero adjecit, ut decem Ammoni Iosiæ filio dedita opera, & unum Iosiæ imprudens: undecim Sedekiæ, quum deberet decem, &c.

Ibid. *Sententia autem nostra etiam Clemens congruit.*] Georgius Syncellus post illa verba, Μέμνηται δὲ τοῦ Ουαφρῆ Ιερεμίας, &c. subjicit: Ταῦτα Ευσέβιος ὑποτάξας τῷ ια ἔτει Σεδεκίᾳ τὴν ἀπαρίθμησιν τῶν ο τῆς αἰχμαλωσίας ἐτῶν ἀπὸ τοῦ θ ἔτους Ασυάγους πιπόητα, &c. Sed mirum est, hunc Georgium, qui nullum errorem Eusebii præterire solet, hic duos insignes non animadvertisse, neque magnam ejus ἀλογίαν deprehendisse. Primo enim Eusebius loquitur de capto Sedekia, Clemens vero de capto Iechonia. deinde Eusebius agit de tertio anno XLVII Olympiadis, Clemens de anno primo XLVIII. ita ut sex anni inter utriusque Scriptoris tempus assignatum interceserint.

Ibid. XLVIII. *Olympiade captivitatem Iudæorum factam esse contestans.*] Verba Clementis: τῷ ἐνδεκάτῳ οὖν ἔτει πληρωθέντι τῶν ἐρχθέντων τοῦ ἐπιμένειν, βασιλεύοντος Ιωακεὶμ, ἡ αἰχμαλωσία εἰς Βαβυλῶνα γίνεται ὑπὸ βασιλέως Ναβοχοδονόσορ, τῷ ἑβδόμῳ ἔτει βασιλεύοντος αὐτοῦ Ασζυρίων, Αἰγυπτίων δὲ ουαφρῆ βασιλεύοντος τοῦ δευτέρου ἔτει, φιλίππου δὲ Αθήνησιν ἄρχοντος τοῦ πρώτου ἔτει τὴν ὀγδόης καὶ πεντηκοστῆς ολυμπιάδος. καὶ ἔμεινεν ἡ αἰχμαλωσία ἔτη ἑβδομήκοντα, καταλήξασα εἰς τὸ ἐλεύθερον ἔτος τῆς Δαρείου τοῦ Υστάσπου βασιλείας, τοῦ Περσῶν, καὶ Ασζυρίων, καὶ Αἰγυπτίων γενομένου βασιλέως. Loquitur, ut diximus, de Ioachin, sive Iechonia, quem ipsum Ιωακεὶμ imprudenter nominat: à cujus deportatione dicit incipere annos septuaginta captivitatis ab Ieremia prædictæ, cap. XXIX, 10. ubi propheta ad eos scribens, quos cum Ioiachin Babylonem deportaverat Nabuchodonosor, post LXX annos ait, eos restitutum iri in patriam. quo quid clarius dici potuit? Itaque à Iechonia capto recte à Clemente putantur anni septuaginta captivitatis. Atque hactenus bene Clemens. Sed quum à XLVIII Olympiade ineunte, ad secundum annum Darii, putat annos LXX, fugit eum ratio. Rursus quod ait eum fuisse secundum annum Waphris, non multum quidem discedit à vero, discedit tamen. Nam Waphres cœpit regnare anno septimo Sedekiæ; qui & septimus erat captivitatis Iechoniæ. ut hic error non tanti momenti est, ita ille maximi, quod secundum annum Waphris dicit congruere cum primo Olymp. XLVIII, quum is fuerit annus *III* Olympiadis XLVI.

Ibidem. *Phænippo.*] In Clemente Φιλίππου ἄρχοντος. Puto verum nomen illi Archonti Phænippo fuisse.

Ibid. *Hujus Vaphris quoque Ieremias certo loco meminit.*] Cap. XLIV, in fine. ubi vocatur חפרע quod pronunciandum est Haprea, quum Herodoto vocetur Ἀπρίης, Hapries. Sed Masoritæ, qui peregrinæ historiæ fuerunt imperitissimi, חָפְרַע Hophra. LXX, & Græcis aliis ὀαφρῆς, ut Clementi, vel ἀαφρῆς. Quem funestum finem nactus sit hic rex, habes plene apud Herodotum, quod jam ab Ieremia prædictum fuerat eodem loco. Hoc contigit anno periodi Julianæ 4145, annis XXI post casum Sedekiæ. Lege Herodotum, qui hanc historiam bona fide & convenienter verbis Ieremiæ describit: in quo videbis mirabilem consensum Herodoti cum verbo divino, tam in actu rerum, quam in ratione temporum. Pessime de historia, de veritate, de Christianismo meriti sunt, qui vetustissimos historiæ exoticæ auctores aversantur tanquam sacris Bibliis contrarios: cujus temerarii judicii hunc fructum percipiunt, ut qui priscos auctores mendacii postulent, ipsi omnium mendaciissimi, vaniissimi, & imperitissimi deprehendantur.

MCCCCXXVII. *Primus annus captivitatis.*] Hic sane est primus annus captivitatis Sedekiæ, non autem illius, à quo septuaginta anni denumerandi sunt. In hoc enim fallitur, quod hinc eos annos, non à capto Iechonia, putat, quum Ieremias diserte hinc, non à casu Sedekiæ, eos putandos esse doceat. Quod autem Eusebius recte in XLVII Olympiadis annum *III* exitium Sedekiæ contulerit, non judicio hoc fecit, sed casu, quemadmodum pictor ille apud Plinium, cui quum equus ab eo pictus displiceret, iratus operi suo, spongia impacta, expressit fortuitò, quod ab ingenio non potuerat. Sic

Euse-

Eusebius, quia aliquot annos partim imprudēs, partim sciens in dinumeratione regum Iuda infulsit, à casu consecutus est & ab errore, quod alioqui non potuisset, si superfluos annos regibus Iuda non adjecisset. Itaq; quum in omni intervallo duo termini sint, principium, & finis; in principio intervalli à prima Olympiade, ad casum Sedekiæ, auctorem sequutus est Clementem, qui primam Olympiadem statuit initio regni Ioatham. In fine autem illius intervalli, ejusdem Clementis quoque vestigiis hæsit, qui finem LXX annorum terminat anno secundo Darii Hystaspis filii. Sed quia in illo intervallo XII anni amplius sunt, quam ab initio Ioatham, ad secundum annum Darii Hystaspis, unum annum Iosiæ, & decem Ammoni, & unum item Sedekiæ extra numerum dedit. ita æquavit rationes suas, quæ, ut dixi, casu, non judicio cum veritate pariant. Nam certo certius est III anno Olympiadis XLVII excidium templi contigisse, anno Sabbatico, ut testatur Ieremias, XXVIII Iobelei, ut est apud Ezekielem, XXIX, 17, anno DCCCCVIII ab Exodo. Ab Exodo enim, ad conditum templi, anni sunt CCCCLXXX\ hinc ad casum Sedekiæ anni CCCCXXVII. Colliguntur ab Exodo, ad casum Sedekiæ, anni 907. Ergo anno 908 currente captus Sedekias, & templum deletum. Deductis per perpetuam regulam 47. annis ab Exodo, ad primū annū γεωργίας, remanent anni à primo γεωργίας, ad casum Sedekiæ, 861. quæ sunt Iobelea absoluta XVII, & anni XXVIII de XVIII Iobeleo labente. Ita intervallum ab Exodo, ad casum Sedekiæ, demonstratum est. Nunc accommodandum epochis exoticæ historiæ. Erat XIX annus currens expeditionis Syriacæ Nabuchodonosori, septimus à morte Nabopollassari, id est trigesimus sextus ab initio Nabopollassari. Quintus enim annus Sedekiæ erat trigesimus Nabopollassari, Ezekielis I, 1. At Nabopollassar cœpit imperare anno periodi Iulianæ 4089, quibus adjectis XXXV absolutis, componitur annus 4124 in periodo Iuliana, quo Sedekiæ clades contigit. qui profecto erat annus III Olymp. ad. XLVII, ut erat propositum. Sed & epocha Nabonassari aliter & validius demonstrata est in notis ad caput Epocharum Canonum Isagogicorum. Itaque negari non potest, veram esse hanc epocham capti Sedekiæ: in quam tot incurrunt demonstrationes: ut primus mensis Exodi inierit feria quinta: ut annus capti Sedekię fuerit non solum Sabbaticus, sed etiam XXVIII Iobelei XVIII currentis: ut annus Nabopollassari patris Nabuchodonosori trigesimus fuerit quintus regni Sedekiæ: ut annus XIII expeditionis Nabuchodonosori fuerit trigesimus ipsius Nabopollassari: ut idem annus XIII mirifice conveniat cum annalibus Phœnicum: ut denique anni Sabbatici Iudæorum hodierni congruant cum annis Sabbaticis prioris Templi. quod ostendit Iudæos perinde in deportatione annos Sabbaticos, ut diem Sabbati observasse. Multa alia concurrunt, quæ ideo non repetimus, quod suis locis disputata sunt. Hæc omnia hactenus ignorata fuisse satis ostendunt, quibus Sol in meridie non lucet, & à quibus partim per stuporem, partim per æmulationem confessio ingenua exprimi hactenus non potuit.

Ibid. *regnante apud Aegyptios Vaphre, apud Athenas Phænippo.*] Non regnabat Phænippus, sed magistratus erat. Vertendum: *Regnante apud Aegyptios Vaphre, Athenis prætore Phænippo.* non enim dixit βασιλεύοντος, sed ἄρ„χοντος. Regnandi verbum odiosum Athenis.

MCCCCXXIX. *Corinthiorum monarchia destructa est.*] Nempe morte Periandri, quæ accidit anno primo Olympiadis XLVIII, ut hic notatum est, & Laërtius monuit, cui bene cum Eusebio convenit.

MCCCCXXX. *Solis facta defectio.*] Constat defectionem Solis accidisse, quando Medi & Lydi in procinctu erant, ut confligerent, quum derepente die in noctem vertente à prælio committendo utraque acies destitit. auctor Herodotus libro primo. Hæc defectio contigit anno tertio Olympiad. quadragesimæ octavæ, primo periodi Atticæ, Μεσυχιῶνος ἐνάτῃ φθίνοντος, die XXVIII Mai; anno periodi Julianę 4129, numero aureo VI, epacta castigata *. Erat annus sextus capti Iechoniæ; septimus Astyagis, trigesimus Alyattis. Quare hæc eclipsis pertinet ad annum Julianum, qui congruit numero MCCCCXXXII. Plinius in quartum annum Olympiadis XLVIII confert, propter exiguum intervallum inter hanc eclipsim, & anni sequentis initium. Supererant enim ad finem anni dies LII. Sic multi scriptores Palilia prima conjiciunt in annum primum Olympiadis VII, ut Dionysius Halicarnassensis, propter duos menses, qui intersunt inter Palilia anni IV Olympiadis VI, & initium anni primi Olympiadis sequentis. Video sæpe numero hoc nobilioribus scriptoribus contigisse, sive illis imposuerit exiguum intervallum inter epocham propositam, & initium sequentis anni; sive quia illius propter pauxillos dies rationem non habuerint.

MCCCCXXXI. *Alyattes & Astyages dimicaverunt.*] ὕστερον πρότερον. Nam hoc contigit ante defectionem Solis. non utique quod jam non potuerint dimicare, sed quia defectio debet sequi. quod verum est. Defectio enim collocanda numero MCCCCXXXII, ut jam monuimus. Et quidem ibi eam statuit BON. omnium "codicum vetustissimus, anno III Olymp. XLVIII." Herodotus negat dimicasse, sed in eo fuisse, ut dimicarent. & mihi persuasit.

Ibid. *Alyattes & Astyages.*] Quidam scripti hanc periodum non habent. Fortasse commisso prælio deterriti sunt interventu defectionis sideris. Herodotus pater historiæ, & vetustissimorum scriptorum princeps, quo non capiuntur nisi elegantia ingenia, & quem Simioli non capiunt, is, inquam, ita scribit: οἱ δὲ Λυδοί τε καὶ οἱ Μῆδοι, ἐπείτε εἶδον νύκτα ἀντὶ ἡμέρης γενομένην, τὴν μάχης τε ἐπαύσαντο, καὶ μᾶλλον τι ἔσπευδον καὶ ἀμφότεροι εἰρήνην ἐωυτοῖσι γενέσθαι.

Ibid. *& Astyages.*] Erat annus septimus Astyagis. Nam Herodotum fugit ratio de Cyaxare, sub quo hoc gestum contigisse refert. Ut accedimus Solino, qui hoc bellum inter Astyagen & Alyatten, non Cyaxarem gestum dicit, ita ab eo discedimus, quum dicit hoc contigisse anno post Ilium captum sexcentesimo quarto. Is enim fuerit annus Iphiti CXCVII, & proinde primus Olympiadis quinquagesimæ. quo magis castigandus ipse, qui dicit hoc gestum Olympiade quadragesima nona. Errat, quum contra hypothesin XLIX "Olymp. pro LI ponit: deinde, quum anno DCIV à "capto Ilio contigisse dicit, qui tantum erat annus "DXCVIII. Herodotus enim sex annos bellum hoc "durasse refert ante defectionem sideris: post defectionem statim Medos & Lydos in amicitiam coiisse interventu regis Babyloniæ, qui haud dubie est Nabuchodonosorus. Contigit enim hoc deliquium Solis anno CLXIV Nabonassari, Tybi XIII, feria quarta, anno XIV post mortem Nabopollassari, & visionem Ezekielis, qui est quintusdecimus imperii Babylonici Nabuchodonosori, & vigesimus octavus expeditionis Syriacæ; & quartusdecimus à somnio Nabuchodonosori. Daniel. II. Vide hanc synopsim Chronologicam.

ΒΑΒΥΛΩΝΟΣ ΒΑΣΙΛΕΩΝ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΑ ΕΚ ΤΩΝ ΜΕΓΑΣΘΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΒΗΡΩΣΣΟΥ ΒΑΒΥΛΩΝΙΑΚΩΝ.

Numerus Eusebianus. *Anni Nabonassar.*

Ναβοπολλάσαρος ἔτη κθ.
Nabopollassarus annos XXIX.

MCCCCXCII. 123. Primus annus Nabopollassari.

MCCCCXCVI. 127. Eclipsis Lunæ XXVIII Athyr, Aprilis XXI.

MCCCC. 131. Annus primus Ioiakim, qui & Eliakim.

MCCCCIII. 134. Annus quartus Ioiakim. Ieremiæ XXVI, *1.* Daniel captivus abducitur. Danielis primo.

MCCCCIV. 135. Jejunium indicitur nono mense, cujus neomenia *III* Novembris, feria II, anno Judaico, 3149. Erat annus abundans.

MCCCCXVII. 148. Joiachin Rex & Ezekiel propheta captivi. Initium LXX annorum captivitatis. Ieremiæ XXIX, 10. Initium Sedekiæ, Quartus annus Hebdomadis annalis. Ierem. XXVIII, 1. Nabuchodonosor expugnat Tyrum anno XIII obsidionis.

MCCCCXXII. 152. Oblata visio Ezekieli in Chaldæa quinto anno captivitatis Iechoniæ, quinta mensis quarti, feria quinta, Iulii III, anno Iudaico 3165. Anno abundanti.
Moritur Nabopollassarus pater Nabuchodonosori, trigesimo anno imperii sui, quinto captivitatis Iechoniæ.

Ναβαχοδονόσορος ἔτη Λ.
Nabuchodonosorus annos XXX post patrem.

MCCCCXXII. 152. Primus annus Nabuchodonosori.

MCCCCXXII. 153. Daniel somnium Nabuchodonosoro exponit. Daniel II. Sextus annus captivitatis, & regni Sedekiæ. Ezekiel VIII, 1. & IX, & X.

MCCCCXXIII. 154. Septimus annus captivitatis. Ezekiel XX. Decima mensis quinti, feria sexta, Iulii XVI, anno Iudaico *3167.*

MCCCCXXV. 156. Decimus annus Sedekiæ & captivitatis. Ezekiel XXIV. Decima mensis decimi, feria quinta, XX Decembris, anno Iudaico *3170.* Ieremiæ XXXII, 1. Annus XXVII Iobelei XVIII. Ezekiel XXIX, *17.*

MCCCCXXVII. 158. *B.* Undecimus annus Sedekiæ. Excidium templi decima mensis quinti, prid. Kal. Augusti, feria sexta, anno Iudaico *3171.* defectivo. Ieremiæ LII, *12.*
A. Nona mensis quarti deficit omnis commeatus, Iulii secunda. Irrumpunt Chaldæi in urbem. Ierem. ibid. 6, 7.
Annus decimus nonus Nabuchodonosori, Ieremiæ LII, *12.* hoc est iniens, XVIII absolutis. Ibid. *29.*

MCCCCXXVIII. 159. XII annus captivitatis. Ezek. XXXII. *1.* XXXIII, *21.* Neomenia mensis duodecimi XVI Februarii, feria secunda, anno Iudaico *3172.* abundanti.

MCCCCXXXI. 162. XXIII annus Nabuchodonosori. Ieremiæ LII, *30.*

MCCCCXXXII. 163. Defectio Solis, quam prædixit Thales.

MCCCCXXXIX. 170. XXIII annus Nabuchodonosori. Ierem. LII, *30.*

MCCCCXLI. 172. Vigesimus quintus annus deportationis. Ezekiel XL, 1.
Decima mensis primi, XXX Martii, feria V, anno Iudaico defectivo *3185.*

Ευιλμαραδοχος Ναβαχοδονόσορος ἔτη β.
Ewilmaradochus Nabuchodonosori F. ann. *II.*

MCCCCLII. 183. Trigesimus septimus annus deportationis Ioiachin. Ieremiæ LII, 31. Laxatus vinculis Ioiachin anno LV ætatis suæ, XXV mensis XII, Martii V, feria II, anno Iudaico 3197, ordinario.

Νηριγλισσόορος κηδεστὴς Ευιλμαροδόχου ἔτη δ.
Nerigleissoorus affinis Ewilmarodachi ann. IV.

MCCCCLVII. 188. Primus annus Cyri in Persida.

Nume-

Numerus Eusebianus. *Annus Nabonassar.*

Λαβοροσοάρχοδ⊙ Ναβοχοδονοσόρ θυγατριδῆς μῆνας Θ.
Laborosoarchodos Nabuchodonosori ex filia nepos mens. IX. Is est Baltasar.

MCCCCLIX. 190. Baltasar à convivis suis conspiratione inita trucidatur, signifero conjurationis Nabonido Mede.

Ναβόνιδ⊙ Μήδης ἀλλόφυλ⊙ ἔτη ιζ.
Nabonidus Medes alienigena XVII.

MCCCCLX. 191. Daniel legit librum Ieremiæ cap. XXIX, 10. Daniel. IX. anno deportationis XLIII, annis XXVII ante solutionem captivitatis.

MCCCCLXXVII. 208. Nabonidus expugnatur à Cyro in arce Borsippena. Primus annus Cyri in Chaldæa. Canon Chronolog. regum Babylonis.

MCCCCLXXXVI. 217. Primus anni Cyri per totam Asiam. Laxatur captivitas.

MCCCCLXXXVIII. 219. III annus Cyri iniens. Dan. X, 1. Moritur Cyrus.

Si hodierni Chronologi sic exotica scripta cum sacris monimentis comparassent, non opus eis fuisset ad inanes conjecturas confugere, quibus historiam sacram temerarunt, rationes temporum conturbarunt, cœlum mari miscuerunt, quum se solos sapientes, veteres autem fungos esse non solum putant, sed aliis persuadere conantur. Hic omnia ad unguem cum sacra historia congruunt. Berosus Nabuchodonosoro XLIII annos tribuit, quod & facit Canon Chronologicus regum Babyloniæ. Sed manifesto Berosus comprehendit annos XIII expeditionis, qua missus cum potestate & regio nomine. Secundus annus ejusdem apud Danielem II, 1. putatur à morte Nabopollassari. Totidem illi attribuit scriptura. Nam XXXVI anno deportationis suæ absoluto, Iechonias, qui & Ioiachin, restituitur libertati. Ierem. LII, fine. Septem annis absolutis ante captivitatem Iechoniæ octavo expeditionis suæ, postquam missus à patre, Iechoniam captivum abduxit. Itaque XLIV anno ab expeditione sua obiit Nabuchodonosorus socius regni patris, ut & diserte extat apud Berosum. Jam Neriglessoorus gener Nabuchodonosori, interfecto Evilmerodacho, ut filium suum nepotem Nabuchodonosori in solio avito collocaret, ipse administravit imperium, filio Laborosoarchodo adhuc rebus gerendis inepto, quod admodum puer esset. Quatuor igitur annos administrationis Neriglossoori, & tutelæ filii ejus regnum Nereglossoori vocat Berosus; quod nomine quidem filii tutor esset, re autem insessor regni. Neriglossooro mortuo, filius, quanquam adolescentulus, admovetur rerum habenis, qui imperii dulcedine ebrius, & insolentior factus, ab amicis conjuratione facta opprimitur. ἀπέθυμπανίθη dicit Berosus, Megasthenes apud Abydinum, ἀπέθανε βιαίῳ μόρῳ. ἀποτυμπανίζειν Gallis dicitur *assommer, massacrer.* de quo in Canonibus satis diximus, „ quum hanc historiam tractaremus. neque aliter acci- „ piendum in Epistola ad Hebr. XI, 35. ut recte vertit „ Syrus interpres. Hinc τυμπανισμὸς veteribus Latinis *Fustuarium.* Polybius vertit ξυλοκοπεῖον. vulgo *Massaculum.* Hinc etiam Hesychio ἡμιτυμπανιστὸς, ἡμιθανής. Apud Danielem legimus conjuratione facta idem accidisse Regi Baltasari, & ab eis, quos ad cœnam vocaverat, trucidatum: quod nullus neque Christianorum neque Iudæorum antea animadverterat. Nunc Sole clarius est à convivis oppressum, & ducem ejus factionis Nabonidum Medem regem factum. Itaque Laborosoarchodus est Baltasar, Nabonidus est Darius Medus, præsertim quum Μήδης cognominetur Megastheni & Abydino. Ideo qui Danieli est annus primus, tertius Baltasari, is Berosо est annus primus, tertius Neriglissoori, quod nomine Baltasaris filii imperium administraret. Itaque omnia conveniunt præter nomina, quæ mutari solere in regibus imperium ineuntibus nemo nescit. Apud Medos Astibaras idem qui & Cyaxares, Apandas, qui Astyages. Apud Persas Ochus & Darius Nothus idem est, idem Darius ultimus & Codomanus. Apud Assyrios idem Sardanapalus, & Tonos Concoleros. Apud Babylonios Labynithus, (id est Nabonidus) & Nabuchodonosorus idem Herodoto. Apud Iudæos Uzzias, & Azarias, Eliakim & Ioiakim, Iechonias & Ioiachin, Mathanias & Sedekias. Quam futilis objectio de nomine, ut quum reliqua omnia conveniant, discrimen nominis faciat, ne Mævius sit Mævius, & denique accidentia mutent substantiam. Et tamen isti, qui ad hæc studia nihil adferunt, præter contentiosam imperitiam, solam nominum diversitatem, & Darium quendam Medum ex Cyri pædia Xenophontis objiciunt. In quo tam frustra sunt, quam quod nesciunt ne imaginem quidem ullam veri esse in illo opere Xenophontis, ne nomina quidem vera, præter nomen Cyri, & unum aut duo alia: ne addam imperitiam, quæ Darium ex Medis oriundum regem Medorum faciunt. quo quid imperitius excogitari potest? Certe oriundus ex Medis tantum abest ut rex Medorum sit, ut ne Medus quidem sit. Sed hæc à nobis non vulgari genere disputata sunt in opere De emendatione temporum tam adversus homines id genus, quam Benedictum Pererium, qui nihil Danieli contulit, præter plaustrum objectionum, & solutionum pædagogicarum, more popularium sectæ suæ, & in illis Commentariis suis Cyrum post mortem Cambysis ab inferis excitat, ad edictum de solvenda captivitate Iudæorum faciendum. Certe ubique is prodit se nescisse antea neque quid esset Chronologia, neque quid Daniel, & omnium harum rerum imperitum se ad ea scribenda contulisse, ut docendo disceret: quod multi faciunt hodie.

MCCCCXXXV. *Isthmia post Melicerten.*] Tempore Herculis ter acta scribit Apollodorus. αὖθις δὲ ὁ τρίτης Ἰσθμιάδ⊙ πλαμένης, Ἡλείων δὲ Μολιονίδας πεμψάντων σωζυτας, ἐν Κλεωναῖς ἐνεδράσους, τότε Ἡρακλῆς ἀπέκτεινε. Isthmia vero erant trieterica, ut & Nemea: quod tum ex aliis, tum ex Statio constat. Itaque necesse erat, ut in una Olymp. bina Isthmia, & bina Nemea celebrarentur. Quare optime Julianus " Apostata in Epistola pro Argivis; duplicia esse Isth- " mia, & duplicia Nemea: δίτια δέ ἐστι Nemea ὥσπερ " τοῖς "

„ τοῖς Ἀργείοις, καθάπερ Ἰσθμια τοῖς Κορινθίοις. „ ἐν μὲν τοι τούτῳ τῷ χρόνῳ καὶ δύο πομπεῖον τοῖς „ τοῖς Ἀργείοις ἀγῶνες ἕτεροι οἵδε, ὥστε εἶναι πάσαρας „ πάντας ἐνιαυτοῖς πάσαρξι. Recte sane. Celebrantur autem utraque primo, & tertio anno Olympiadis. Quare hic unius anni prochronismus est. Idem error apud Diodorum Siculum: qui scribit Νεμέων ἀγῶνα instauratum anno secundo Olympiadis CXVI. ἄρχοντος Ἡροξιδάμαντος. Falsissimum. Itaque omnino eodem anno concurrebant Isthmia, & Nemea, sed non eodem die. Recte quidem Isthmiorum instauratio in tertium annum Olympiadis XLIX conjecta est. Sed videtur in primo anno ejusdem Olympiadis statui commodius posse. Eo enim anno Corinthii Cypselidarum tyrannide liberati illud ludicrum instaurarunt, teste Solino. Sed adi librum tertium Isagogicorum Canonum, ubi de regno Cypselidarum disputatur.

Ibid. *Pythia.*] Pythia instaurabantur tertio quoque anno Olympiadis, ut & Panathenæa. Erant enim pentaeterica, id est quinto quoque anno in orbem redeuntia. Sed prima Pythia instituta fuerunt anno tertio Olympiadis XLVIII, non autem XLIX, ut hic. Secunda vero Pythiade, quæ hoc anno celebrata est, agon factus est στεφανίτης: & fortasse huc respicit Eusebius. neque dubito. Vide quæ in I lib. de Emend. Temp. „ Pythiorum origo repetitur à Crissæo bello, de quo „ vide in prolegomenis Pythiorum Pindari, cujus „ etiam meminerat Trogus libro III, ut ex periochis „ à Iac. Bongarsio editis constat.

MCCCCXXXVI. *Servius ann.* XXXVI.] Solido decennio annos Servii Regis mutilavit. Cassiodorus eum sequitur, ut in aliis. Sine dubio ideo hos annos regum Rom. mutilavit Eusebius, quia quæ à quibusdam Scriptoribus notata videbat, sub regibus Rom. ea non poterant convenire, nisi annos aliorum regum truncaret, alios extenderet: quod in regibus Iuda, & aliis fecit.

„ Ibid. *Servius Tullius.*] Hieronymus ad verbum ex „ Eutropio.

MCCCCXL. *Astyages contra Lydios pugnat.*] Ridiculum. Nam post defectionem Solis reconciliatis animis Medi & Lydi nunquam bellum instaurarunt.

MCCCCXLIV. *Mortuo Nabuchodonosor rege.*] Hic inconstantes sunt codices. Nam hanc periochen alii ponunt IX anno captivitatis, alii XV, ut FR. alii XVIII, ut PET. Sed nullo modo recte. Nam Nabuchodonosor obiit trigesimo septimo anno deportationis Ioiachin numero MCCCCLII. Itaque nescio quid habebat in animo, quum hæc scriberet, Eusebius.

MCCCCXLIX. *Agon Nemeacus.*] Jam de eo proxime diximus. Scholia Pindari perhibent Nemea sex diebus post Tlepolemia celebrari solita. Tlepolemia autem agebantur XXIV Gorpiæi. Ergo neomenia Hyperberetæi instaurabantur Nemea. Et recte hic posita sunt è regione anni primi Olympiadis. Nam errorem Diodori proxime notavimus, qui anno secundo Olympiadis celebrata scribit.

Ibid. *post eum, qui sub Archemoro fuit.*] μετὰ τὸν ἐπ' Ἀρχεμόρῳ. *post eum, qui in honorem Archemori celebratus est.* De hac non recta interpretatione Hieronymi alibi diximus.

MCCCCLII. *Phalaris.*] Melius in hoc tempus confertur, quam superius MCCCCXC. Nam eum floruisse Olympiade LII scribit Suidas.

MCCCCLII. *Eugamon Cyrenæus.*] Clemens Alexandrinus Stromateo sexto: αὐτοτελῶς γὰρ τὰ ἑτέρων ὑφελόμενοι ὡς ἴδια ἐξήνεγκαν, καθάπερ Εὐγάμων ὁ Κυρηναῖος ἐκ Μουσαίου τὸ περὶ Θεσπρωτῶν βιβλίον ὁλόκληρον. Apud alium scriptorem hujus poëtæ mentionem fieri non memini, & quidem diligentiam hominis oculatissimi & accuratissimi Lilii Gyraldi effugit.

Ibid. *Telegoniam.*] In Græcis Τηλεγονίαν. Sed “ quis Τηλέγονος iste, quæratur. Nam non unus hoc “ nomine fuit. “

Ibid. *Agon Gymnicus, quem Panathenæon vocant, actus.*] Panegyris hæc à Theseo instituta, quod Atticæ populos in urbem contraxisset, ut superius diximus. unde nomen huic solenni: quod quidem primis temporibus quotannis instaurabatur. Postea factus est ἀγὼν στεφανίτης πενταετηρικὸς, hoc est quinto quoque anno rediens, posteaquam præmium & corona victori proposita sunt. Præmium, sive ἆθλον, erat κέραμος ἐλαίας, amphora olei, & corona ex olea. Oleum erat ex illis oleis expressum, quæ μόριαι dicebantur, sacræ Minervæ. κεράμια hæc κάλπιδας vocat Callimachus, quum de hoc oleo, quod victorum erat præmium, loqueretur:

Καὶ παρ' Ἀθηναίοις γὰρ ὅτι στέγος ἱερὸν ἤνται
Κάλπιδες ἃ κόσμος σύμβολον, ἀλλὰ πάλης.

Simonides. “

Καὶ Παναθηναίοις στέφανος λάβε πέντ' ἐπ' “ ἄεθλοις “

Ἐξήκοντ' * ἀμφιφορεῖς ἐλαίας. “

Pindarus Nemeaco X. —γαμφὰ δ' ἦκαν— θείσᾳ πυρὶ καρπὸς ἐλαίας ἔμολεν Ἥρας τ' ἄδυ— νοφᾶ λαὸν, ἐν ἀγῶνι ἕρκεσιν παμποικίλοις.

Non erat ἐλαίας ἐξαγωγὴ, id est, *nemini* licebat Athenis *alio* oleum exportare, nisi ei, qui Panathenæa vicisset. Non tamen propterea omissa est solennis celebratio priorum Παναθηναίων. sed ea vocata sunt μικρά. Itaque quum legimus apud Suidam Phrynin “ Citharœdum vicisse sub Callia prætore, intelligen- “ dum τὰ μικρά. Nam Callias ille magistratum gerebat “ anno primo Olympiadis LXXV, numero MDXXXVII. “ quæ autem quinto quoque anno repetebantur, dicta μεγάλα Παναθήναια. Isocrates Παναθηναϊκῷ. μικρὸν δὲ πρὸ τῶν μεγάλων Παναθηναίων. Auctorem τῶν Παναθηναίων Erichthonium fuisse scribebat Hellanicus & Androtion apud Harpocrationem: sed ante Erichthonium Ἀθήναια, non Παναθήναια vocata fuisse monet Istrus Historicus apud eundem. Hanc autem pentaëterida Eusebius institutam scribit an. III Olympiadis LIII. Sed Plutarchus auctor est longo post tempore à Pericle introductam. Quandocunque celebrari cepta fuerit, certum est eam instaurari solitam anno III Olympiadis: ac propterea in libris de emendatione temporum præcipitur periodo Olympicæ addere XXXVIII, aut, quod idem est, de eadem deducere eundem numerum, ut habeas periodum Atticam. Hæc tam præclara anni Attici cognitio, quam ex tenebris eruimus, tanti momenti est, ut sine ea omnis ratio Atticorum temporum manca sit. Sub Hippoclide Ar- “ chonte Panathenæa instituta fuisse scribit auctor vitæ “ Thucydidis. “

MCCCCLIII. *Æsopus.*] Suidas: ἐν γὰρ Δελφοῖς ἀδίκως ἀπολέσθαι φασὶν αὐτὸν καταχρημνισθέντα ἀπὸ τῶν Φαιδριάδων καλουμένων πετρῶν κατὰ τὴν ὀγδοηκοστὴν ὄλυμπιάδα. Recte ergo ejus mors in hunc annum conjicitur. Non tamen à Delphis è rupe Phædriade præcipitatus fuerit, si quidem verum est ipsum anno III Olymp. XL descripsisse libris duobus omnia, quæ sibi contigerant, dum Delphis esset. Idem Suidas: Διέτριψε δὲ παρὰ Κροίσῳ Φιλόμυθος, τοῖς χρόνοις

παρὰ

περὶ Πυθαγόρα, ὃς μεσούσης τῆς μ̄ ὀλυμπιάδος ἔγραψε τὰ ἐν Δελφοῖς αὐτῷ συμβάντα ἐν βιβλίοις β̄. Nugatur Græculus Alexander apud Photium 252. ὡς Αἰσωπὸς ἀναιρεθεὶς ὑπὸ Δελφῶν ἀνεβίωσε, καὶ στρατεύσας τοῖς Ἕλλησι περὶ Θερμοπύλας. Nugæ Græculorum.

MCCCCLIV. *Abaris de Scythia.*] Herodotus libro IV, & alii. Vulgatissima historia. Ut tempus compendi facias, lege de hoc ipso doctissima Lilii Gyraldi Collectanea, dialogo de poëtis tertio. De hoc Abari legi apud Firmicum de errore prof. relig. quod alias nuspiam. Sic enim loquens de Palladio Trojano: *Simulacrum est ex ossibus Pelopis factum. Hoc Abaris Scytha fecisse perhibetur.* Infra: *Simulacrum hoc Trojanus Abaris vendidit stultis hominibus vana promittens.* Quis auctor scripsit ante tempora Trojana hunc Abarim fuisse? Sed tamen videtur aliquod hujus vetustatis extare vestigium apud interpretem ἱππέων Aristophanis, ubi loquitur περὶ ἀιρεσιώνης. Nam quum τῆς ἀιρεσιώνης originem à vetustissimis temporibus repetat, postea subjungit: ὅτε δὴ κατῆγεν (Ἀβαριν) φασὶ τὸ Ὑπερβόρειον ἐλθόντα θεραπεύειν εἰς τὴν Ἑλλάδα Ἀπόλλωνι θυτεῦσαι, καὶ ὅτω συλλαβεῖν τοὺς χρησμοὺς τοὺς νῦν περιφερομένους βαρβίδας (Ἀβαρβίδος.)

MCCCCLVI. *Cyrus Medorum destruxit imperium.*] Decem annorum prochronismus. Astyages enim imperio exutus numero MCCCCLXVI. Itaque est hallucinatio, quod initium Cyri capiat ab Astyagis casu. cur non etiam à Crœsi? Cyrus primus omnium Persis imperavit. Progressu temporis reliqua imperia sibi subjecit, non statim, ut putat Eusebius. Itaque dum hoc affectat Eusebius, ut imperii Medorum finem collocet in IV anno Olymp. LIV, non magis pepercit annis Regum Medorum, quam antea fecerat, quum integram Dynastian in rebus Ægyptiacis & quatuor reges de Assyriorum successione expunxit. Ita non est dubium, quin regum Mediæ annos ideo mutilaverit, ut ultimus annus imperii Astyagis in anno IV Olymp. LIV desineret.

Ibid. *regnavit Persis, ubverso rege Medorum.*] Perinde ac si diceret, regnavit Athenis, subverso rege Macedonum. Latina autem manca sunt omissis illis γεγονυῖαν ἐν ἔτεσι σνθ. *Cyrus Astyage sublato, imperium Medorum delevit, quod stetit ann.* CCLIX Ratio convenit, à numero MCXCVII, ad præsentem annum.

Ibid. *Cyrus Hebræorum captivitate.*] Quamvis multa deliria Chronologorum extiterint extentque super tempore laxatæ deportationis, nullum tamen magis ridiculum, quam id, quod illud tempus statuit in anno primo Cyri in Perside. Tria enim initia sunt Cyri, Persarum imperii in LV Olympiade, Chaldæorum imperii in XXII anno ejusdem Cyri, quum expugnato Nabonido Mede, Chaldæorum regnum adeptus est. hoc est IX annis ante mortem ejus, ut auctor est Canon Chronologicus regum Babyloniæ. Tertium initium à subjugatis Bactrianis, quum toto Asiæ imperio à finibus Indiæ, ad Cycladas insulas, potitus est. Hoc ultimo initio utuntur Daniel, & Esdras in annis laxatæ captivitatis, ut nullum annum primum Cyri intelligant, quam qui consurgit ex ejus XXIX anno imperii Persici. Sic Caroli magni duo initia sunt, regni in Galliis & Germania, imperii in Italia. His ita animadversis, videmus quam laxis habenis licentia Chronologorum evagata sit, idque dupliciter. primum, quod annum laxatæ captivitatis statuunt in primo anno imperii Persici, item quum initium septuaginta annorum instituunt à casu Sedekiæ. Unde decem Olympiadum fit περιχρονισμός. Nam secundum hæc necesse est initium Sedekiæ statuere anno primo Olympiadis tertiæ, quadraginta septem annis ante initium Merodach, qui tamen regnabat anno XIV Ezekiæ: &, quod superat omnem jocularem delirationem, Sedekias, qui captus est anno XVIII expeditionis Syriacæ, secundum hæc captus fuerit viginti tribus annis ante expeditionem Nabuchodonosori Syriacam, sex annis ante initium Nabopollassari patris Nabuchodonosori. Qui exemplum singulare hujus insaniæ videre vult, legat Commentarios Benedicti Pererii in Danielem: qui non minus ridiculus est in statuendo anno laxatæ captivitatis in Olympiade LV ineunte, quam in Susannæ, Beli, & Draconis historia asserenda. Ubi duarum rerum fidem fecit, unius, quum ad scribendum illos Commentarios accederet, se prorsus tironem in Chronologicis fuisse, alterius, se falsorum scriptorum vindicem & patronum esse, etiam eorum, quæ & veteres Patres, & post illos, Hieronymus damnavit. Sed nihil magis profitentur populares ejus.

Ibid. *solo altari consistente.*] Nihil Ierosolymis, præter altare, constructum fuisse, usque ad II annum Darii, fugit eum ratio: & insigniter ab eo peccatum est. Nam templi fundamenta sub Cyro jacta sunt, & opus continuatum, quantum per incursiones finitimorum licuit, toto imperio Cambysæ, Magorum, & Darii Hystaspidæ. Deinde interpellatum toto Artaxerxis μακρόχειρος tempore, sub Dario notho repetitum, quinque annis absolutum est. Esdræ, VI, 15. Si tantæ moli absolvendæ quinquennium duntaxat insumptum est, quis dubitat majorem partem antea extructam fuisse, & minus operi absolvendo reliquum fuisse, quam ei, quod jam sub Cambyse, & Dario ædificatum erat? Quid enim volunt illa? *Audierunt autem hostes Iuda, quia filii captivitatis ædificarent templum Domino Deo Israël.* Esdræ IV, 1. vide totum Caput.

MCCCCLIX. *Chilo, qui de septem Sapientibus fuit, Ephorus Lacedæmone.*] Hoc multis annis antea contigisse scribebat numero MCCLXV. Vide quæ ibi notavimus. Itaque ibi videtur accipiendum de quinque Ephoris à Theopompo rege creatis; quo nomine multum imminuit majestatem regiam. Hic vero intelligendum puto de Ephoro primo, qui ἐπώνυμος dicebatur: cujusmodi primus omnium Elatus creatus fuit.

Ibidem. *dispositione communis gentis.*] Hæc desunt in Græcis, quæ nescio an mutilaverit Georgius. τὸ κοινὸν τῶν ἐθνῶν, quid sit, nemo nescit: ut κοινὸν τῆς Ἀσίας, κοινὸν Ἐφεσίων in nummis. Diogenes Laërtius de hac re: γέγονε δὲ ἔφορος κατὰ τὴν πεντηκοστὴν ἕκτην ὀλυμπιάδα. Παμφίλη δέ φησι κατὰ τὴν ἕκτην (πέμπτην) καὶ πρῶτον ἔφορον γενέσθαι ὑπὸ Εὐθυδήμου, ὥς φησι Σωσικράτης. Si hoc verum est, hic est περιχρονισμὸς unius Olympiadis.

MCCCCLXI. *Simonides clarus habetur.*] Neque hic locum habet Simonides.

MCCCCLXII. *Anaximenes Physicus Philosophus agnoscitur.*] Suidas: γέγονεν ἐν τῇ νε ὀλυμπιάδι, ἐν τῇ Σάρδεων ἁλώσει, ὅτε Κῦρος ὁ Πέρσης Κροῖσον καθεῖλεν. *Vivebat* LV *Olympiade, quum Sardes captæ sunt, & Cyrus Crœsum destruxit, aut devicit.* Atqui Sardes non sunt captæ LV Olympiade. Verba illa Suidæ portentosa ex mage portentosis Laërtii verbis deducta sunt· Καὶ γεγήρατο μὲν, καθά φησιν Ἀπολλόδωρος, τῇ ἑξηκοστῇ τρίτῃ ὀλυμπιάδι, ἐτελεύτησε δὲ περὶ τὴν Σάρδεων ἅλωσιν. atqui Σάρδεων ἅλωσις prior Olympiade LXIII multis annis. Hic Oedipo opus est. In Græcis Eusebii legitur Ἀναξιμένιδης mendose.

MCCCC LXVII. *Thales moritur.*] Plenius Casaubon. Chronicon. Θαλῆς ὁ Ἐξαμίου Μιλήσιος, πρῶτος φυσικὸς φιλόσοφος ἀπέθανεν ζήσας ἔτη ϙγ. non dubito, quin ab Africano.

MCCCC LXVIII. *Templum Apollinis Delphici secunda vice incenderunt.*] Numero DLXVI de Phlegyis annotavimus. Post Phlegyas à Pyrrho Neptolemo Achillis filio: deinde à Xerxis exercitu: deinceps à Phocensium proceribus: postremo à Gallis incensum aut direptum scribit Pausanias. Tertio à Thracibus incensum narrat Eusebius προσθήσομεν. δ. τὸ μὲν γε Δελφικὸν χρηστήριον τείπτ. ὑπὸ Θρακῶν ἐμπεπρησθῆναι κατέχει λόγος, ὅδεν δὲ μαντείας εἰς τὸν μέλλοντος γνῶσιν, ἀλλὰ ὅδε δὲ Πυθίας τὰ οἰκεῖα προφυλάξασθαι δεδυνημένας. Arnobius huc respiciebat: *Ubi denique Apollo divinus, quum à piratis, maritimisque prædonibus & spoliatus ita est, & incensus, ut extot auri ponderibus, quæ infinita congesserant sæcula, ne unum quidem habuerit scripulum, quod hirundinibus hospitis, Varro ut dicit in Menippeis, ostenderet?* Sed historia, quam hic tangit Eusebius, non omnibus obvia. Intelligitur enim templum à Pisistratidis incensum, quod postea ab Alcmæonidis instauratum est. Pindarus Pythico VII. Ἀπολλον, σὶ πόλιν δόμον. Scholion post alia: προδοὺς τὴν ἰσοτείαν. λέγεται γὰρ, ὅτι τὸν Πυθικὸν ναὸν περιῴκησαν, ὡς φασιν, ὑπὸ τῶν Πεισιστρατιδῶν οἱ Ἀλκμεωνίδαι φυγαδευθέντες ὑπ' αὐτῶν ὑπέσχοντο ἀνοικοδομῆσαι. καὶ δεξάμενοι χρήματα, καὶ συναγαγόντες δύναμιν ἐπῆλθον τοῖς Πεισιστρατίδαις. καὶ νικήσαντες μὲν εὐχαριστηρίων πλειόνων ἀνῳκοδόμησαν τῷ θεῷ τέμενος. Ad hanc instaurationem templi Delphici multum contribuit Amasis rex Ægypti. De hoc Pisistratidarum incendio intelligebat Herodotus libro primo; ubi περὶ Κροίσου ἀναθημάτων loquitur. ἐπιέσθη δὲ καὶ λέοντος ἀνδριάντα χρυσοῦν ἀπέφθου ἔλκυσαν σταθμὸν τάλαντα δέκα. ἔστι δὲ ὁ λέων, ἐπιστάτεω καλεομένου ὁ ἐν Δελφοῖς ναὸς, κατέπεσε ἀπὸ τῶν ἡμιπλινθίων. Pagina autem 101, 15. Henrici Stephani loquitur περὶ ἐμπρησμοῦ αὐτομάτου, neque Pisistratidarum meminit.

MCCCCLXIX. *Crœsus à Cyro captus.*] Hoc accidit exitu hujus Olympiadis, ineunte LIX, ut ex Laërtio colligimus in Periandro. Vide Canones Isagogicos. Apud Suidam Crœsus in potestatem Cyri venit LV Olympiade. Ita verba ejus de Anaximene: γέγονεν ἐν τῇ νε Ολυμπιάδι, ἐν ᾗ Σάρδεων ἁλώσῃ, ὅτε Κῦρος ὁ Πέρσης Κροῖσον καθεῖλεν. aut errat, aut legendum νϑ Ολυμπιάδι.

Ibid. *Lydorum regnum destructum est, quod stetit annis* CCXXX.] Eusebius sequitur auctores suos. Nos ab initio Ardysi, ad excidium hujus regni, putamus annos CCXLIX. Nam annis XIX minus dicit Eusebius.

Ibid. *quot stetit annis* CCXXX.] In Græcis ἔτη σλβ. duobus annis amplius.

Ibid. *Tarquinius Superbus socero.*] Hieronymus ex Eutropio.

Ibid. *Tarquinius Superbus ann.* XXXV.] Quod decennium abstulerat Servio, id largitur Tarquinio. Non est hac in re imitandus, ne quid aliud dicam. Editiones mala fide interpolarunt, ne ipsæ quoque imitandæ. Hieronymus prologo in Haggæum satis ostendit ita scriptum ab Eusebio, quum secundum annum Darii filii Hystaspis cum XXVII Tarquinii Superbi comparat, & post VIII annos Tarquinium à Bruto ejectum scribit. Cassiodorus quoque totidem annos, hoc est XXXV, non XXV, Tarquinio attribuit.

Ibid. *Tarquinius Superbus excogitavit.*] Et Isidorus non hinc, sed ab alio auctore bonæ notæ: *Est & Laumias, supplicii genus [ad verberandum] inventum à Tarquinio Superbo ad pœnas sceleratorum. Iste enim prior Laumias, tormenta, fustes, metalla, atque exilia adinvenit: & ipse prior ex Regibus exilium meruit.*

MCCCC LXX *Theognis poëta clarus habetur.*] Megarensem ipsemet se dicit. Plato putavit Megarensem ex Sicilia: quem sequutus est Suidas. At ipse à Megaris Græciæ, quam urbem Alcathoi vocat, bellum deprecatur. quod non faceret, nisi Megara Alcathoi, urbs Athenis vicina, esset ejus patria.

Φοῖβε ἄναξ, αὐτὸς μὲν ἐπύργωσας πόλιν ἄκρην
Ἀλκαθόῳ Πέλοπος παιδὶ χαριζόμενος,
Αὐτὰς μὲν σέθεν ὑβριστὴν Μήδων ἀπέρυκε
Τῆσδε πόλεως —

Non solum à patria sua bellum deprecatur, sed etiam cujus gentis bellum intelligit, indicat, nempe Medorum. Sed errorem Platonis ab Harpocrate animadversum postea deprehendimus: cujus locum depravatissimum ita restituo: ἔστι δ' ἣν Μεγαρεὺς ἀπὸ τῶν πρὸς τῇ Ἀττικῇ Μεγάρων. αὐτὸς γάρ φησιν ὁ ποιητής. ἦλθον μὴν γὰρ ἔγωγε καὶ εἰς Σικελῶν ποτὲ γαῖαν. ᾧ μὴ θαυμάσας Πλάτων ἐν πρώτῳ νόμων, τὸ ἐν Σικελίᾳ Μεγάρων ..... πότε ἔφασκεν εἰς Σικελίαν; καὶ καταγελασθῆναι δὲ τῷ Πλάτωνι σὺν ὀλίγοις. Vixit ergo Persicis temporibus sub Pisistratidis, quando Simonides & Pindarus florebant. quin & Simonidis meminit, & Onomacriti, qui Ορφαϊκὰ scripsit; & creberrime Κύρνος, quem Πολυπαίδην vocat. Falluntur qui diversos putant. Est enim patronymicum Πολυπαΐδης, à patre Πολύπαος. Vivebat quo tempore Corinthii Megarensibus omni genere contumeliarum illudebant. inter alia, quoties aliquis ex Bacchiadis mortuus esset, mulieres Megarensium atratæ funus prosequi tenebantur. & multa alia servitutis erant σίγματα, quæ Scholiastes Pindari narrat. Ideo multi tempore Theognidis Bacchiadis favebant & eorum partes sequebantur in urbe Megarensi. unde Theognis ignaviam civium suorum deplorans, ita scribit:

Οἶμοι ἀναλκίης. ἀπὸ μὲν Κήρινθος ὄλωλε,
Ληλάντου δ' ἀγαθὸν κεῖρεν οἰνόπεδον.
Οἱ δ' ἀγαθοὶ φεύγουσι, πόλιν δὲ κακοὶ διέπουσιν.
Ὡς κυψελλίζου Ζεὺς ὀλέσαι γένος.

Περὶ τῶν Κυψελλιδῶν, id est, de illis, qui in Megarensium urbe Cypselidarum (ii erant ex reliquiis priscorum Bacchiadarum) partes fovebant, ita clare loquitur, ut dubitandi locus non sit. Itaque ejus tempus videtur Periandri Cypselidæ sæculo convenire. Sed obstat de Medis quod dicit. Nam τὰ Μηδικὰ posteriora sunt Cypselidarum tyrannide. Huic objectioni possumus occurrere, si dixerimus longo tempore post tyrannidem Periandri oppressam, etiam aliquas Cypselidarum reliquias fuisse. Neque falli possumus. Sed illud obscurum in versibus Poëtæ περὶ Κηρίνθου, καὶ Ληλάντου πεδίου. Ambo loca sunt in Eubœa. Et certe ignota mihi est historia. Sed imprecatio Theognidis, qua adversus σὺν κυψελλίζουσας utitur, est similis ei, quam adversus ipsos Κυψελίδας in eorum donario Delphico quidam non æquus illis exaraverat:

Αὐτὸς ἐγὼ χρυσοῦς σφυρήλατός εἰμι κολοσσός.
Ἑξώλης εἴη Κυψελιδῶν γενεά.

MCCCCLXXI. *Cyrus Sardes capit.*] Supra biennio ante Crœsus captus erat. Sed, ut dixi toties, ex diversis

auctoribus diversa tempora refert Eusebius. Ne hoc quidem anno captus est Crœsus, aut Sardes, sed biennio post, numero MCCCCLXXIII. Solinus Sardes à Cyro captas scribit Olymp. LVIII. Nos sequimur Sosicratem vetustissimum scriptorem, qui casum Crœsi & Sardium conjicit in annum I Olymp. LIX.

„ MCCCCLXXIV. *Harpagus, qui apud Cyrum primi loci* „ *habebatur, adversus Ioniam dimicat.*] Ἅρπαγος εὐδο- „ κιμῶν παρὰ Κύρῳ τῷ τὸ Ἰωνίας ἐστρατεῦσεν. *Harpa-* „ *gus gratia apud Cyrum pollens in Ioniam expeditionem fa-* „ *cit.* Nam ad id offendit semper, ut στρατεύειν vertat „ dimicare. Quod in alio non ferrent φιλόμουσοι „ hodierni.

MCCCCLXXVI. *Colligitur omne tempus captivitatis.*] Quamvis nihil hic est, quod neque mihi, neque ulli alii harum rerum paulo intelligentiori probari possit: tamen adeo dormitavit interpres, ut nisi Græca extarent, quæ ejus interpretationem arguere possint, omnis culpa non in Hieronymũ, sed in Eusebium ipsum derivanda fuerit. Eusebiana enim ita vertenda erat: *Colligitur omne tempus* LXX *annorum deportationis gentis Iudaicæ, putandum secundum aliquos, à tertio anno regni Eliakim, qui & Ioakim, ad* XIX *annum Cyri Regis Persarum. Secundum vero alios, ab initio prophetiæ Ieremiæ, quod consurgit ex* XIII *anno Iosiæ Iudæorum Regis, ad trigesimum sextum Astyagis. Cæterum à quinto anno prophetiæ Ieremiæ, ad primum annum Cyri, sunt anni* LXX. *Quod non caret ratione. Sed re vera intervallum septuaginta annorum, anno secundo Darii terminatur, initio capto à decimo nono anno Nabuchodonosori.* Vides quam mutila hæc reddiderit Hieronymus, ut non leviter peccaverit Eusebius, si Latina tantum, Græcis omissis, sequeremur. Verum igitur est, quod ait Eusebius, intervallum inter XIII annum Iosiæ, & XXXVI Astyagis, esse annorum LXX præcise: cujus rei omnis notitia interit in Latinis Hieronymi. Sed quare septuaginta anni deportationis Iudæorum à XIII anno Iosiæ, quando nullus adhuc Iudæus deportatus fuerit, putandi sint, viderit acumen eorum, quos sequitur Eusebius. Nam ridicula sunt. A quinto anno prophetiæ, ad XX Cyri, constat ratio LXX annorum. Sed ne sic quidem vicerit opinio illa. Denique tota hæc periocha nihil facit ad verum è tenebris eruendum, & alieno loco posita est, utpote divulsa à numero MCCCCLVI, ut videre est in Græcis. Editiones habent ad Olympiad. LVIII. BONG. ad medium Olympiad. antecedentis. Luxationis caussa fuit mentio Iesu filii Iosedek, & Zorobabelis numero MCCCCLXVII. Quare vetustissima est hæc luxatio & ante mille annos, quum & in Bongarsiano codice longe omnium vetustissimo & optimo extet, & manifesto à Mariano Scoto agnoscatur.

MCCCCLXXVII. *Hippius carminum scriptor.*] Ἱππωνὰξ, à quo ἴππειον πόδα dictum volunt: quamvis quid opponam, non habeo; tamen mihi non persuadent, ut ab Ἰωνικὸς ullo modo Ἰωνεῖος fieri possit. Sed de nomine Ἱππωνὸς, cui simile nomen proprium nusquam legi, dixi me nihil habere quod opponam, neque vero credo, neque nego. Ego scio Ἰωνίαν poëtam fuisse, cujus meminerit Scholiastes Pindari Pythio IV, item Pausanias Ἠλιακῶν ᾱ. Sed non potest esse iste, quum hic carminum scriptor μελοποιὸς fuisse dicatur, ille au- „ tem ἐλεγειοποιός fuerit. In PET. legitur Hibi- „ cus, ex quo Arnaldus Episcopus colligit legendum „ Ibycus. FRE. non habebat hanc periochen.

MCCCCLXXVIII. *Pherecydes.*] Mirum de Pherecyde tam incerta à veteribus adferri. Alii unum tantum fuisse, τὸν σοφὸν scilicet, ultimum eorum, qui σοφοὶ dicti sunt, de quibus Laërtius libro primo. Alii duo, τὸν σοφὸν Σύριον. quem imperite Assyrium vocat Tzetzes cap. LVIII, Chiliad. I. item Historiographum Λήριον: cujus mentio numero MDLXI. & quidem Syrium vixisse hoc ipso tempore, quod illi assignat Eusebius, Lerium vero septuagesima quinta Olympiade, circiter Xerxis transitum: quos ambos in unum confundit Eusebius non sua, sed auctorum culpa, ex quibus descripsit ipse. Porro illa, *Pythagoræ magister* POST. non habent; extant tamen in Græcis.

MCCCCLXXX. *Simonides Lyricus & Phocylides.*] Carmen νουθετικὸν nomine Phocylidis hodie in manibus habetur omnium. sed nemo animadvertit nihil in eo esse, quod ad illius veteris Phocylidis exemplum expressum sit, quantum ex illis, quæ ejus hodie supersunt, reliquiis odorari possumus. Ille enim vetus, scripsit breves γνώμας exemplo Theognidis, & aliorum veterum gnomologorum, præeunte semper gnorismate hoc, τῇ τόδε Φωκυλίδου. At iste vulgaris perpetuum carmen scripsit non apposita illa veteri nota. Præterea nullus veterum ne unum quidem versum ex hoc longo carmine producit, quum ex Phocylide quædam apud Stobæum & alios legantur. Unus tantum inter- „ pres Scholiorum Alexipharmacon Nicandri produ- „ cit hos versus: Κάμνῃ δ' ἠπεροφοιτῶν, ἀρίσφοτό- „ νῶν τε μέλισσα, &c. Sed Scholia illa sunt centones ex veteribus optimis commentariis excerpti, ab „ homine recentiore, qui de suo quasdam etiam barba- „ ras voces admiscere solet. Denique iste fuit homo „ Iudæus, nisi fallor, aut Christianus. Universa poësis illius rei fidem facit, ut negari non possit, aut unum ex Helleniistis Alexandrinis fuisse, cujusmodi multi præstantiss. floruerunt sub Ptolemæis, aut, quod vero propius, Christianum. Hujus opinionis nostræ argumenta accipe tot versus ad verbum ex lege Mosis divina depromptos, ut illud Deuteronomii, XXII, 6, 7.

Μηδέ τις ὄρνιθας καλιῆς ἅμα πάντας ἐλέσθω.
Μητέρα δ' οἰκτειλίσσῃ, ἵν' ἔχῃ πάλι τῆσδε νεοττούς.

Quis ullus Græcorum hoc sanxit? ecquis alius, præter Mosem? Sed vide & illud:

Μὴ κτήνεσ θνητοῖσιν βορὰν κατὰ μέτρον ἔλαυε.
Μηδέ τι θηρόβορον δαίσῃ κρέας —
Λείψανα λεῖπε κυσὶ· θηρῶν θῆρες ἔδονται.

Non solum Mosis præceptum integrum Exodi XXII, 31, à Græco poëta conceptum, sed etiam totidem verbis enunciatum, ut alio interprete versibus Græcis opus non sit præter Mosem ipsum, si septuaginta interpretum lingua loquentem audias. καὶ κρέας θηριάλωτον οὐκ ἔδεσθε. τῷ κυνὶ ἀποῤῥίψατε αὐτό. Duo membra præcepti hujus sunt. Prius est: Non comedetis ullum morticinum. alterum: Non comedetis ullum animal θηρόβοτον, cujusmodi agnos λυκοπάδας apud Plutarchum. Utrumque rursus comprehenditur Levitici XX. 8. θνησιμαῖον καὶ θηριάλωτον οὐ φάγεται τοῦ μιανθῆναι αὐτὸν ἐν αὐτοῖς. Nam θνησιμαῖον, hoc est morticinum, dicitur, quod sponte moritur, quod quidem quum ex senectute & ævo maturo moritur, hic noster Phocylides vocat θνητὸν κατὰ μέτρον, mortuum secundum temporis modum & mensuram à natura præstitutam. Poëtæ κατὰ μοῖραν. Quin & Solon κατὰ μέτρον dixit, quemadmodum & iste Phocylides:

τῇ δεκάτῃ δ' ἔπος ἐλάσας κατὰ μέτρον ἔκοιλο.

id est κατὰ μοῖραν, κατὰ τὸ ἐκνέμενον, ut quum animal propria morte defungitur. Hodie in editionibus Pho-

Phocylidis versus primus quinto loco retro, quam ubi posuimus, legitur. Sed accipe & illud ex xx, 4 Deuteronomii:

Κτῆνος δ' ὧ ἐχθροῖο πίσῃ κάθ' ὁδὸν, σωέμεναι.

Item illa tam clara, tam diserta de resurrectione ostendunt Christianum.

Οὐ καλὸν ἁρμονίῃσι ἀναλυέμεν ἀνθρώπους.
Καὶ πάλιν δ' ἐκ γαίης ἐλπίζομεν ἐς φάος ἐλθεῖν
Λείψανα δοιχομένων. ὀπίσω δὲ θεοὶ τελέουσιν.
Ψυχαὶ γὰρ μίμνουσιν ἀκήρατοι ἐν φθιμένοισι.
Πνεῦμα γάρ ἐστι θεοῦ χρῆσις θνητοῖσι καὶ εἰκών.
Σῶμα γὰρ ἐκ γαίης ἔχομεν. καὶ πάντες ἐς αὐτὴν
Λυόμενοι κόνις ἐσμέν. ἀνὴρ δ' ἀνὰ πνεῦμα δέδεκται.

Vide hic plane doctrinam Christianam: & elegantissime πνεῦμα θεοῦ χρῆσιν. Commodato enim accipimus, ut à nobis recipiatur. Non enim habemus illud mancipio, sed usu, inquit Lucretius. Noli igitur putare hoc carmen illius Phocylidæ esse, sed ἀνωνύμου Christiani. & fortasse fuerit idem auctor cum illo Naumachio, qui Christianum carmen παθητικὸν scripsit de Virginitate. Neque vero puto ullius veterum carmen extare, quod cum Poësi hujus Phocylidis (si modo ei id nomen fuit) aut elegantia, aut nitore, aut cultu verborum conferri possit. Quod autem tamdiu ignoratum fuerit, ut nullus veterum ejus meminerit, Clemens, Justinus, Theodoritus, alii, magis mirari, quam causam ejus rei reddere possum. Certe si tempore Eusebii extitisset, non dubium est, quin ejus testimonia in Thesaurum προπαρασκευῆς suæ impendisset. Quum Clemens furtiva dicta Græcorum ostenderet, quæ ipsi ex Sacra Scriptura suppresso Mosis & Prophetarum nomine deprompserunt, si iste Phocylides eo tempore in rerum natura fuisset, quis dubitat, quin ille adduxisset ea, quæ nos supra ex illo produximus? Sane justius id facere potuisset, quam quum hos versus ex vetere Phocylide produxit, qui vere sunt illius, non hujus nostri:

Ἀλλ' ἄρα δαίμονες εἰσὶν ἐπ' ἀνδράσιν ἄλλοθεν ἄλλοι,
Οἱ μὲν ἐπερχόμενον κακὸν ἀνέρος ἐκλύσασθαι.

Quæ sententia imperfecta est. Illud vero plane ex „ medio sermonis Christiani petitum à nostro Phocy- „ lide:

— ἀδίκως μὴ κεῖνε προσωπον.

Nam Scriptura τὸ πρόσωπον ἀντὶ λογικῆς ὑφισταμένης, & soli Ecclesiastici patres usurpant, non veteres Poetæ Pagani. Demosthenes περὶ συμμορίων vocat σώματα, quæ scriptoribus Ecclesiasticis πρόσωπα & personæ. ἐκ τούτων πίνων, inquit, οἴομαι δεῖν ποιῆσαι συμμορίας ἑπτὰ, ὥσπερ νῦν εἰσὶ, σώματα ἐξήκοντα ἑκάστη ἔχουσα. Ecclesiasticus scriptor dixisset πρόσωπα. Perpendant igitur non solum illa, quæ adduximus, studiosi adolescentes, sed & totam illam poësim falso hactenus Phocylidæ attributam: ubi invenient in quo adhuc industriam suam exerceant.

Ibidem. *Xenophanes Physicus scriptor Tragœdiarum.*] κατὰ τὴν ἑξηκοστὴν ὀλυμπιάδα floruisse scribit Laërtius. Quare recte illi tempus assignatum ab Eusebio. Annos natus XXV reliquit patriam. & LXVII annis, postquam reliquerat, se per Græciæ urbes errare scribit, annos nimirum natum XCII. Unde colligas admodum senem obivisse.

Ἤδη δ' ἑπτά τ' ἔασι καὶ ἑξήκοντ' ἐνιαυτοὶ
Βλησσόμενος ἐμὸν φρεντὶδ' ἀν' Ἑλλάδα γῆν.

Ἐκ γενετῆς δ' ἦν τότ' ἤδη ἐτέων ἑκατὸν, πέντε τε πρὸς τοῖς,
Εἴπερ ἐγὼ περὶ τῶν δ' οἶδα λέγειν ἐτύμως.

XXIII Olympiadas numerat à natali suo. Si secundum hunc locum Eusebii scribebat illa Olympiade LX, natus fuerit Olympiade XXXVII, obierit Olympiade « LXII desinente, aut LXIII ineunte. Censorinus scri- « bit majorem annorum C obiisse. quod convenit iis, « quæ modo diximus. Nam CIV annos ut minimum « vixisse videtur. «

Ibidem. *Physicus scriptor Tragœdiarum.*] Physicum & poëtam agnosco. Tragœdiarum scriptorem nego. Neque unquam apud veteres scriptores ullius Tragœdiæ Xenophanis mentio extat, neque Laërtius harum rerum diligentissimus investigator illum aliud, præter ἐπικὴν ἐλεγείαν, scripsisse refert. Fuit quidem alius ejusdem nominis ἰαμβογράφος. non propterea tamen Tragœdias scripsisse consequens est, si jambos scripsit, neque si Tragœdias scripsisset, eundem esse cum hoc nostro Physico. Unde hunc Physicum τραγῳδοποιὸν fuisse collegerit Eusebius, aut scriptor, quem sequitur, amplius considerandum.

MCCCC LXXXVII. *secundum Nabuchodonosor.*] Pudentius illi, quam qui regnantibus Persis alium Regem nomine Nabuchodonosorum in Chaldæa rerum potitum fuisse nugantur. Pudentius, inquam, illi, quanquam nihilo verius. Inter eos, qui hujus sententiæ auctores sunt, Africanum ponit Georgius: Τοῦτον (Καμβύσου) οἴονται τινὲς εἶναι Ναβοχοδονόσορ δεύτερον τὸν κατ' Ὀλοφέρνην καὶ Ἰουδίθ, ὥσπερ καὶ Ἀφρικανός. ὅπερ καὶ ἀδύνατον. Deinde multis argumentis illud confutat: & merito.

Ibid. *ab Hebræis.*] Ab Hebræis nescio an ullus unquam secundus Nabuchodonosor prædicatus fuerit, &, quod magis mirum, ex libro Iudith, quem ipsi ignorant hodie, nisi qui Latine sciunt. Vix enim illa Iudith illis nota, idque, ut dixi, ex codice, qui penes nos Christianos est. Nam ipsi nullum habent. Auctor libri, cui titulus Germen David, quem puto adhuc vivere, meminit hujus Iudithæ, sed ex nostris libris. Hieronymus scribit apud Iudæos librum Iudith inter Hagiographa legi. Quod fateor me non intelligere. Hagiographa, quæ Iudæi vocant, ut nec ignoravit Hieronymus ipse, extant Hebraice, & in Canone Hebraico κατακεχωρισμένα εἰσὶν. neque profecto in illis liber Iudith est, non magis quam Tobiæ, aut tertius Esdræ. Extabat Chaldaice liber Iudith tempore Hieronymi, ex quo Latinum hunc, qui hodie in manibus habetur, contexuit potius, quam vertit Hieronymus, ut ipsemet testatur. Itaque non mirum si adeo inter se discrepant Græca & Latina. Idem de Tobia dicas licet, cujus editio Græca dissimillima est Latinæ Hieronymianæ. Hebraicus, quem ediderunt Iudæi Constantinopolitani ante annos C, est ex Græco expressus, stante adhuc imperio Constantinopolitano. Sunt & duæ diversæ editiones Hebraicæ hujus Tobiæ. Hunc etiam librum scribit Hieronymus Hebræos de Catalogo divinarum scripturarum secantes his, quæ Hagiographa memorant, mancipasse. Ego jam dixi me ignorare quæ sint illa Hebræorum Hagiographa, quum constet Hagiographa à Iudæis vocari longe ante Hieronymi sæculum omnes libros Canonis Bibliaci, præter legem, Prophetas, libros Iosuæ, Iudicum, Samuëlis, & Regum. Imo, ut ipse fatetur Hieronymus, Iudæi conquerebantur hos libros à Christianis contra Canonem suum legi. Ita infinitis locis pugnantia scribit doctus ille Scripturæ interpres.

MCCCCXCI. *Obtinuit quippe Aegyptum Cambyses in anno*

anno quinto regni sui.] Anno quinto, absoluto scilicet. VIII enim solidos imperavit, ex quibus tres potitus est Ægypti. Itaque verius erat sexto anno, non quinto. Et sane PET. habet VI, sed adversus aliorum omnium codicum, & Græcorum ipsorum auctoritatem, in quibus est πέμπτῳ, non ἕκτῳ ἔτει.

Ibidem. *Vsque ad Darium filium Xerxis, ann.* XI.] „ Hæc desunt in nostris Græcis, quæ tamen non dubi- „ tamus esse Eusebii ex Africano, qui Darium Nothum „ Ξέρξου filium vocat. Vide infra ad numerũ MDCXCII. Ab hoc anno præsenti, quo Cambyses Ægypto potitus est, ad numerum MDCIII, quo Ægyptus à Persis defecit, anno XI imperii Darii Nothi Artaxerxis filii, anni sunt CXII, uno amplius, quam hic. Porro obscure illa enunciavit Hieronymus, *Obtinuit Cambyses Aegyptum usque ad Darium ann.* CXI. quum vellet dicere, à quinto anno Cambysis, ad rebellionem Ægyptiorum sub Dario Notho Artaxerxis filio, interjectos esse annos CXI. Obscure, inquam, & miro loquendi genere illa concepit, ac propterea à nobis indicata.

MCCCCXCV. *Post Cambysen duo fratres.*] Hoc contigit anno IX Cambysis post obitum ipsius. Ideo & nonus annus Cambysis, & VII menses, per quos à Magis regnatum est, in unum tempus conjiciuntur. In PET. & BONG. annotatur in margine: *Ideo secundus annus* (Darii) *bis scribitur, quia unus annus in Magorum fratrum septem mensibus computatur.* Quod ridiculum est. Nam post cædem Magorum Darius inivit imperium. Quomodo igitur anno secundo Darii imperare Magi potuerunt? „ Josephus vero à reprehensione vindicari non potest, „ qui Cambysen annos VI tantum imperasse scribit.

MCCCCXCVI. *Dicæarchiam, quam nunc Puteolos vocant.*] Etiam Delum minorem à Lucilio vocari, nemo nescit: *Inde Dicæarchum populos, Delumque minorem.* Non dubium est, quin Samii tyrannidem Polycratis fugientes, patria relicta, hanc coloniam deduxerint.

MCCCCXCVII. *Secundo anno Darii regis Persarum templum in Ierosolymis constituitur.*] Satis hæc à nobis confutata suo loco. Nam Darius, cujus anno secundo templum ædificari cæptum, is est Darius Nothus Artaxerxis filius. quod & Daniel ita diserte demonstravit, ut qui contra hiscere audeat, is cum veritate ipsa, & cum Daniele manum conferere audeat. Nam quod veritatis hostes adferunt de longævitate Zorobabelis, hoc plane est negare non solum patrem & avum Mosis, Mosem quoque ipsum plus vixisse, sed etiam multos nostro ævo fuisse & extare adhuc, qui hanc ætatem supergressi sunt. Dinumerantur reges Persarum per successiones suas apud Esdram & Nehemiam. Nam intervalli à Cyro, ad finem Darii Hystaspis, manifesta est mentio Esdræ IV, 5. deinde Axuersis, sive Xerxis, quem Ασσυήρου vocat Græca editio. Quis successit Dario filio Hystaspis? Certe is est Xerxes, qui Hebraice concipitur אחשורוש. Secundum apices Masoritarum is est Ὀξυάρης, non, Ασσυήρου. Sed secundum rectum modum is est Axuersus. Græci propius absunt, quum dicunt Ξέρξης. Nam quæ est Græcorum in depravandis exoticis nominibus proclivitas, eadem est & Masoritarum in iisdem male designandis: ut Ναβουχοδονόσορος, qui ita à Beroso, Chaldæis omnibus, Strabone, Megasthene, & LXX interpretibus, is ab illis Hebræorum Criticis Νεβουχαδνέσσαρ vocatur, quia ad regulas Grammatices propius accedit. Sed de his, & de apicibus Hebræorum, quos cum lingua ipsa statim natos abortiva quædam ingenia hariolantur, alibi erit plenius dicendi locus. Vide quam diversa videntur Ασσυήρου & Ξέρξης: & tamen sola apicum & pronunciationis diversitas hanc novitatem parit. Omnia conveniunt Ασσυήρῳ, quæ Xerxi, locus, opes, nomen, uxor. Et tamen non est Xerxes, inquiunt. Quare? Audi acumen argumenti. Quia sub Assuero interpellata fuit Templi constructio. Atqui non fuisset, si Assuerus idem fuisset qui Xerxes, quia Ester eblandita esset à viro templi continuationẽ simul, & exædificationem. Hoc est mirificum argumentum, quo volunt Xerxem non esse Xerxem. Huic puerili objectioni respondimus olim. Ad rem. Dario Hystaspis succedit Xerxes sive Axuersus. Esdræ ibid. 6. Huic Artaxerxes ὁ μακρόχειρ. Ib. 7. Illi Darius. Ib. 24. in cujus anno secundo templum construi cœptum. Sequitur Artaxerxes ὁ μνήμων. Nehemiæ primo. Habemus Darium, Axuersum, Artaxerxem, Darium, Artaxerxem. Ille Darius, qui est inter duos Artaxerxes, si non est Darius Nothus, & ille Axuersus, qui est inter Darium, & Artaxerxem priorem, si non est Xerxes, pereat omnis memoria veteris historiæ, & vincat Ἑλλωμασίγων natio. Nam rem factam habent, ut ipsi putant. Non potest, inquiunt, esse: quia nimis vivaces fuerint Zorobabel & Iesua Pontifex. Nos olim illi querelæ occurrimus. Denique quia omnes reges Persidis ordine secundum successiones suas ab Esdra dinumerantur, & hoc non magis mutari potest, quam ratio temporum, quam numerus annorum, per quos ab ipsis regnatum est, quam denique ipsa fides historiæ, sequitur ergo, magnum illorum vitæ intervallum fuisse, non tamen tantum, ut captum fidei & modum ætatis humanæ excedat. Homines seniores quotidie videmus: & longævitatis habemus exempla insignia apud Plinium libro VII, & Phlegontem Imp. Hadriani libertum. Certe negari non potest magnam fuisse sive oscitantiam, sive supinitatem, & longe majorem pervicaciam hodierni sæculi in tanta luce historiæ; quod inter tot divina ingenia nemo hactenus extiterit, qui reges Persarum adeo diserte suis nominibus signatos, & per suas successiones digestos apud Esdram deprehendere potuerit. Certe si aliquis veritatis sensus, aut sapor meliorũ literarum est, tempus erat aut aliqua ingenua confessione manus dare, aut ab ineptis disputationibus facessere.

Ibid. *consummaturq; opus anno quarto.*] In Græcis mendose, κζ τὸ ϗ ἔτους, pro, κζ τὸ δ ἔτους. Libere quoque hæc, sed fideliter, vertit Hieronymus, ut non recedat à mente Eusebii.

Ibid. *Clemens quoq; congruit.*] Clemens à primo anno Olympiadis XLVIII, ad præsentem annum ineuntis Olympiadis LXV, putat annos LXX. Idque esse arbitratur intervallum captivitatis. recte quidem ille initium horum LXX annorum orditur à capto Iechonia. sed pessime tempus deportationis Iechoniæ confert in annum primum Olympiadis XLVIII, peccans metachronismo XII annorum. Præterea non satis perite à primo anno Olymp. XLVIII, ad primum LXV, putat annos LXX. Nam à primo anno cujuslibet Olympiadis, ad primum alius Olympiadis, numerus est semper quaternarius. Numerus vero LXX non est quaternarius, sed denarius. Itaque non annorum LXX illud intervallum est, sed LXVIII, duobus annis minus, quam volebat. Contra Eusebius initio annorum mendose à deportatione Sedekiæ sumpto, recte quidem à XLVII Olympiadis anno III, ad hunc annum, putat annos LXX: sed imprudenter illud, quod non advertit Clementem à Iechoniæ, non à Sedekiæ casu annos suos ordiri. Itaque frustra arbitratur Clementem sententiæ suæ suffragari.

Ibid. *Darii filii Hystaspis.*] In scriptis codicibus est Hydaspis. Ita sæpe variatum videmus, ut Hydaspes fluvius Indiæ etiam Hystaspes vocetur: eodemque modo Darium aliquando Hydaspis, aliquando Hystaspis filium legimus apud veteres scriptores. Idque jam ab aliis notatum, si bene memini.

Ibid. *& unus ex duodecim, qui vocatur Angelus.*] Hieronymus: *Vltimum duodecim Prophetarum Malachi interpretari volumus: cujus nomen Septuaginta transtulerunt τὸ ἀγγέλου αὐτοῦ, id est angeli ipsius, dicentes, Assumptio verbi Domini super Israel in manu Angeli ejus.* Pro quo in Hebraico legitur מַלְאָכִי, *quod rectius & expressius dicitur, Angelus, id est nuncius meus.*

Ibid. *domesticus testis.*] Græca: Μάρτυς ἐχέγγυος, „ *testis idoneus, fide dignus.* Nam domesticus aliud est.

Ibid. *Domine omnipotens, quousque.*] Hinc illæ lacrimæ. Angelus apud Zachariam conqueritur jam septuagesimum annum agi, ex quo urbes Iuda, non instaurantur, idque secundo anno Darii. Ergo, inquiunt, secundo anno Darii finitur septuagesimus annus captivitatis. Hæc illi ita colligunt: quam bene, viderit historia. Atqui non est locus, qui pertinaciæ magis petat jugulum, quam iste. Non enim Angelus loquitur de anno septuagesimo deportationis: sed quod ab edicto Cyri toties Iudæa gens à finitimis infestata fuerit, ut nullas urbes tuto habitare, nullos muros excitare facultas ei data fuerit: quo intervallo, quod est annorum CVI, per ultimos LXX annos nullum non calamitatis genus experta fuerit, ut nullas urbes in Iudæa instaurandi copia facta sit: quippe quum ne ipsa quidem metropolis urbs Ierosolyma præterquam à paucis, idque cum maximo vitæ periculo, habitaretur, propter infestas finitimorum Arabum & Samaritarum incursiones. Hic est verus hujus loci sensus, quo nemo meliorem unquam afferet. Si enim, quod ipsi volunt, septuagesimus annus captivitatis agebatur anno Darii secundo, ergo captivitas non desinit in anno primo Cyri, contra vaticinium prophetarum, præsertim Ieremiæ, qui prædicit illis, eos septuagesimo anno illius deportationis redituros. Redierunt autem anno primo Cyri. Ergo anno primo Cyri finitur annus septuagesimus deportationis; non Darii Hystaspidæ. Quod si non finitur anno II Darii, ergo septuagesimus ille annus, de quo agit Angelus, non est LXX captivitatis. Et certe non est. Non enim agitur de captivitate Iudæorum, quæ annis CVI antea laxata fuerat, sed de urbium desolatione absque ulla spe instaurandi, de Iudææ deformitate, in qua nullum adhuc oppidum excitatum fuerat. Anni septuaginta quidem à secundo Darii Hystaspidæ retro retexti desinunt in casu Sedekiæ. sed non ideo hinc putandi sunt anni septuaginta captivitatis, ut jam ostendimus, neque septuaginta illi anni, de quibus loquitur Angelus, de ulla captivitate intelligendi, quum jam nulla esset captivitas. Sequitur igitur, ut neque illi anni ab ulla captivitate incipiant, neque is Darius sit filius Hystaspis, sed alter cognomine Nothus. quod verissimum est. Collocatus est enim inter duos Artaxerxes, & quartus ab altero Dario, ut perspicue ponitur ab Esdra. Anni igitur illi septuaginta, de quibus agit Angelus apud Zachariam, incipiunt à XXX, aut XXIX anno Darii Hystaspidæ, quum Hebræi duriter à finitimis haberentur, ut diserte extat Esdræ IV, 5. & durius adhuc habiti mortuo Dario, ineunte imperio „ Artaxerxis, sub quo interdicta est templi ædificatio. Ibid. 6. Remitte igitur de pertinacia. Consule totum caput quartum. Perpende Commata 5, 6, 7. atque æquiorem animum adfer. Si aliquem sensum habes humanitatis, tantum abest, ut non hæc vera esse agnoscas, ut miraturus sis à nemine hæc hactenus animadversa esse: atque adeo tantam esse quorundam vecordiam, ut nullis hujus doctrinæ aut humaniorum literarum subsidiis instructi, nihil præter stolidos impetus huic tam manifestæ doctrinæ opponant.

Ibid. *Quousque misereberis.*] Esdras cap. IV dicit totum reliquum tempus Cyri, Darii, Axuersis, sive Xerxis, & sub Artaxerxe interdictum templi condi- „ tum interpellatum fuisse, usque ad secundum Darii Nothi. Immane est intervallum, utpote annorum CVI. Itaque isti septuaginta anni ab Angelo enunciati à secundo anno hujus Darii retro putati desinunt in XXIX anno Darii filii Hystaspis. quo tempore, & magis ineunte imperio Artaxerxis, in Iudæos accusationes & calumnias à finitimis institutas fuisse Esdras perhibet.

MCCCCXCVIII. *Harmodius.*] Quidam codices habent hanc periochen anno antecedente. Sed horum Pisistratidarum interitus non certo refertur à veteribus, neque satis constanti fide.

Ibid. *& Leæna meretrix.*] Non amica eorum, ut vertit interpres, sed concubina Harmodii. Græca non videntur carere mendo. Saltem κάθ' ὧν, non κάθ' ὃς, legendum esse affirmamus. κάθ' ὧν, Ἁρμοδίου scilicet, καὶ Ἁρμοδίῳ, Longe diversum de hac Leæna prodit Lactantius qui de Faustuli pastoris uxore cognomine Lupa locutus subjicit: *Exemplum scilicet Atheniensium in ea figuranda Romani secuti sunt: apud quos meretrix quædam nomine Leæna, quum tyrannum occidisset, quia nefas erat simulacrum constitui meretricis in templo, animalis effigiem posuerunt, cujus nomen gerebat.* Idem prodidit „ Polyænus libro VIII. Quod sane mirum est, quum statuam ipsius mulieris, non autem bestiæ, cujus nomen gerebat, erectam ab Athenienſibus Pausanias scribat. Ἀντὶ δὲ τούτων, ἐπεὶ τυραννίδος ἐπαύθησαν οἱ Πεισιστρατίδαι, χαλκῆ λέαινα Ἀθηναίοις ἐστὶν ἐς μνήμην τῆς γυναικὸς, ὧδε δὲ αὐτῇ ἄγαλμα Ἀφροδίτης. Nam χαλκῇ ipsam mulierem intelligit, qua mente Horatius,

— *Et aheneus ut stes.*

Quare apud Pausaniam legendum ἔστη, non ἐστίν.

Ibid. *Leæna meretrix amica eorum.*] Concubina Harmodii, ut diximus. Ἐνδοξος δὲ ἐστὶ καὶ Λέαινα ἡ ἑταίρα Ἁρμοδίου τοῦ τυραννοκτονήσαντος, ἥτις καὶ αἰκιζομένη ὑπὸ τοῦ περὶ Ἱππίαν τὸν τύραννον ἔδειξε δεινὸν ὄντα διαπέφανε τοῖς βασανίσις. Athenæus libro XIV. Tertullianus Apologetico, cap. L. *Attica meretrix, carnifice jam fatigato, postremo linguam suam jam comestam in faciem tyranni sævientis expuit, ut expueret & vocem, ne conjuratos confiteri posset si etiam victa voluisset.* Sed de hac muliere alii quoque meminerunt. Historiam vero horum Pisistratidarum & cædem Hipparchi habes apud Thucydidem libro IV, Herodotum libro V. Sequius eam refert Ælian. Ποικίλ. XI, VIII. De Leæna autem intellexisse Hieronymum certum est initio Commentarii epistolæ ad Ephesios: *Si quis reddat depositum, si quis commodata non abneget, fidelem amicum se exhibeat, animam magis, quam fidem paratus sit prodere, quod de nonnullis Philosophis legimus, &, ne illi satis gloriarentur, Athenienſis meretrix perpetravit, iste quidem fidelis est, sed non fidelis in Christo Iesu.*

MDI. *Templum Ierosolymis.*] Imo anno VI Darii Nothi, numero MDXCIV. Quare est prochronismus annorum XCIII. Hieronymus ex hac pericope ea mutilavit, sine quibus Ὑπόθεμα Eusebii intelligi non potest, quo magnas moles excitavit, ut finem annorum CCCCLXXXIII initio Herodis terminaret. quæ nemo percipere potest sine illis, quæ Hieronymus dissimulavit.

MDIV.] Hic in omnibus PR. ita scriptum extat: HÆC PER TEMPORA IN ORDINEM, NON PER ANNUM, DIRIGUNTUR. Itaque non mirum est, si ab hoc tempore, usque in finem Chronici, hoc est, ad Consularum Ausonii, in illis libris tanta temporum, rerum, & hominum perturbatio facta sit, ut nullum gestum

verè

veræ ſuæ epochæ redditum ſit. Hujus exempli infiniti codices reperiuntur, quod jamdudum monuimus. poſterioris exempli tres tantum habuimus, Petavianum, Freherianum, & Bongarſianum. In PR. duo ſpatia hiſtorica ſunt; prius Romanorum, alterum exterarum omnium nationum geſtis dicatum eſt.

Ibid. INITIUM CONSULUM.] Quod Conſules Canoni ſuo inſeruerit Euſebius, ſatis à nobis diſputatum eſt in priore libro Euſebii. Quæ inde petat Lector.

Ibid. *Pulſis ab urbe Regibus, vix uſque ad* XV *lapidem.*] Hæc Hieronymus à Sex. Rufo.

Ibid. *ad* XV *lapidem.*] Sex. Rufus habet XVIII. *Sub Regibus ſeptem per annos* CCXLIII, *non amplius quam uſque Portum atque Oſtiam intra octavum decimum miliarium à portis urbis Romæ utpote adhuc parvæ, & à paſtoribus conditæ, quum finitimæ circum civitates premerent, Romanum proceſſit imperium.*

Ibid. *Romanorum Reges ſeptem à Romulo.*] Non ſolum in eo errat, quod intervallum à Palilibus primis, ad Regifugium, ſtatuit annorum tantum CCXL, ſed etiam, quod primos Conſules quinquennio citius creatos dicit. Quare hujus quinquennii, aliquando unius Olympiadis prochroniſmum ſequuntur Oroſius, Caſſiodorus, & Chronicon Græcum Caſaubonianum, quos Faſtos Siculos vocant. In Oroſio vero manifeſtior apparet prochroniſmus quinquennii, cujus cauſſam nullam aliam puta, præter hanc, quam diximus: hoc eſt, quia Euſebium in hoc, ut & in aliis, ſequitur. „ Quemadmodum Euſebius prochroniſmo quinquen-„ nii, ita ſeptem annorum metachroniſmo peccat A-„ fricanus, qui à Conſulibus primis, ad Conſulatum „ Grati, & Seleuci putat tantum annos DCCXXV. „ qui deducti de numero MMCXXXVII, relinquunt „ numerum MDXII, ſeptem annis poſt faſces Bruti. „ Verba Africani pete ex notis ad numerum MMCC-„ XXXVII.

Ibid. *Sive, ut quibuſdam placet* CCXLIII.] CCXLIII, aut CCXLIV annorum diſcriminis, quod eſt unius anni, cauſſa pendet ex Palilibus Varronianis, & Catonianis. Cato enim uno anno ſerius Palilia prima, ponit, quam Varro. Prima Palilia numero MCCLXV. Primi Conſules numero MDIX. Intervallum, anni CCXLIV. Hæc eſt opinio Catonis, qui prima Palilia ſtatuit in eo anno, qui currebat adhuc quartus Olympiadis ſextæ. Varro anno antecedente, qui erat tertius Olympiadis. Ita ſecundum Varronem, à primis Palilibus, ad primos Conſules, ſunt anni CCXLV. quæ omnium optima ſententia videtur eſſe. Quare quinque illi anni omiſſi ſunt ab Euſebio, & totidem annorum prochroniſmo peccandi auctor fuit Oroſio, Caſſiodoro, & aliis.

MDV. PERSAR. MACED. CONSULUM.] Scito in Freheriano & Petaviano ſemper inter titulos frontales ultimum eſſe CONSULUM. ut vel ex hoc conſtare poſſit olim Conſules ab Euſebio in ſuo ſpatio collocatos fuiſſe, qui ſunt iidem ipſi Conſules, quos ponit Caſſiodorus cum iiſdem verbis Euſebii aut Hieronymi, & eodem prochroniſmo nunc Olympiadis unius, nunc quinquennii, atque aliis erroribus. quæ omnia ſuo loco indicabuntur.

Ibid. *Romæ poſt exactos Reges.*] Unius Olympiadis ſolidæ eſt prochroniſmus. Aliquando unius quinquennii apud Oroſium, idque creberrime.

MDVI. *Romæ poſt exactos Reges.*] Recte Sex. Rufus, à primis Palilibus, ad Regifugium, annos putat CCXLIII. Hinc ſub Conſulibus, ad cædem Cæſaris, & initium Auguſti, CCCCLXVII. Inde ſub Imperatoribus, ad initium Valentiniani Aug. CCCCVII. Colliguntur à primis Palilibus, ad initium Valentiniani Aug. Chriſtianiſſimi Principis, anni MCXVII. quod veriſſimum. Sed illa Palilia conſurgunt ex anno IV Olympiadis VI, numero Euſebiano MCCLXIV.

Ibid. *deinde Tribuni plebis.*] Imo Tribuni Militum Conſulari poteſtate

Ibid. *ac Dictatores.*] Hi non procedunt in numerum. Non enim ſunt ordinarii.

Ibid. *& rurſum Conſules rempublicam obtinuerunt.*] Numero MDCLII. quando ad conciliandam cum Patribus plebem unus Conſul de plebe creatus eſt L. Sextius Sextinus, collega patricio L. Aimilio Mamercino.

Ibid. *per annos ferme* CCCCLXV, *uſque ad Iulium Cæſarem.*] Hallucinatio. Nam illi CCCCLXIV, ab Olympiadis CLXXXIII anno primo retro putati deſinunt in primo Conſule Bruto, non in Conſulatu L. Aimilii Mamercini, & L. Sextii Sextini. Tota hæc perioche eſt Hieronymi: quæ repetitur præfatione in Haggæum & quidem ſine hallucinatione: *quo tempore apud Romanos ſeptimus à Romulo regnabat Tarquinius Superbus, habens annum imperii vigeſimum ſeptimum, qui poſt annos octo expulſus eſt à Bruto, ac deinde Rempublicam per annos quadringentos ſexaginta quatuor, uſque ad Iulium Cæſarem, Conſules adminiſtraverunt.* Nam illi CCCCLXIV anni ibi recte à Bruti Conſulatu numerantur.

MDVIII. *Mare obtinuerunt Aeginetæ. am.* XX. *uſque ad tranſitum Xerxis.*] Hic eſt annus quartus Olympiadis LXVII. Viginti anni ſunt quinque tantum Olympiades. quæ ad LXVII appoſitæ dabunt Olympiadem ſeptageſimam ſecundam. in qua ſane tranſitus Xerxis non contigit, ſed in primo anno Olymp. LXXV. Itaque nugatoria ſunt hæc, & ex Græcis arguuntur, in quibus legitur tantum: Αἰγινῆται ἐθαλασσοκράτησαν ἔτη ι.

MDX. *Valerius Publicola.*] Hieronymus ex Hiſtoria Latina. Sed eſt ſolennis prochroniſmus quinquennii. Obiit enim Valerius Poblicola P. Poſtumio Tuberto II, Agrippa Menenio Lanato Coſſ. numero MDXV.

MDXIII. *Cenſu Romæ agitato inventa ſunt hominum* CXX *millia.*] Numerus congruit cum Græcis, Μυριάδες ιβ τὸ πλῆθος, Sed Dionyſius una myriade amplius CXXX millia.

MDXVII. *Hellanicus hiſtoriographus.*] Hellanicus, ut ſcribit Pamphila apud Gellium, initio belli Peloponneſiaci, id eſt anno ſecundo Olymp. LXXXVII, erat annorum LXV. Natus igitur anno ſecundo Olymp. LXXI, annis XIV ante Xerxis tranſitum. Hic vero dicitur florere Olymp. LXX, annis V ante ejus natalem.

MDXX. *Volſci Coriolos perdiderunt.*] Accidit numero DXXV. Prochroniſmus quinquennii. Vide infra MDXXIV.

MDXXI. *Aeſchylus Tragœdiarum ſcriptor agnoſcitur.*] In vita Æſchyli: Γεγονὼς κατὰ * τὴν πεντηκοστὴν ὀλυμπάδα Proculdubio legendum, κατὰ τὴν ἑξηκοστὴν ὀλυμπάδα. Obiit enim eodem tempore, quo Hieron Ætnam urbem condebat, anno primo Olympiadis LXXVI, natus annos LXV, ut eſt in ejus vita. Quare præſenti anno erat natus annos XLIV, aut XLV, & in Marathonia pugna fortiter cum hoſte pugnavit. Sed ridiculum eum obiiſſe anno I Olymp. LXXVI. Nam anno IV. ejuſd. Olympiadis docuit Perſas Menone prætore. Item anno II Olymp. LXXX docuit Agamemnona, choëphorus Perſas, &c.

MDXXII. *Latini contra Romanos rebellaverunt.*] Pugna ad lacum Regillum, in qua victi ſunt Latini, commiſſa fuit A. Poſtumio Albino, T. Verginio Tricoſto Coſſ. hoc ipſo anno, quem notat Euſebius.

MDXXIII. *Romæ populus à Patribus facta ſeditione diſcedit.*] Eſt prochroniſmus unius anni propter differentiam Palilium Varronis, & Catonis. Accidit enim anno ſequente MDXXIV, A. Verginio Tricoſto Cæli-

montano, T. Veturio Gemino Cicurino Coſs. plebe in montem Sacrum diſcedente.

MDXXIV. *Marcius, qui Coriolos cæperat, interventu matris Veturiæ.*] Eſt primum hallucinatio. Nam Coriolos cæpit anno ſequente, numero MDXXV, Sp. Caſſio Viſcellino II, Poſtumo Cominio Aurunco II Coſſ. Unde Coriolanus dictus eſt. Deinde præter hallucinationem eſt prochroniſmus annorum VI. A matre enim Veturia exoratus eſt numero MDXXX, Sp. Nautio Rutilo, Sex. Furio Medullino Fuſo Coſſ.

MDXXV. *Bellum, quod in Marathone geſtum eſt.*] Alii XII annis ante tranſitum Xerxis. quidam decem, ut Thucydides, Melius, meo judicio, qui undecim. Dionyſius Halicarnaſſ. XVI annis poſt Bruti funus. hoc eſt anno primo Olymp. LXXII, quod tempus aſſignatur ab Euſebio. Sulpitius Severus de hoc prælio ita ſcribit: *Id geſtum poſt Romam conditam anno fere ducenteſimo & ſexageſimo, Macerino & Augurino Coſſ. abhinc annos (ſi tamen inveſtigatio Romanorum Conſulum non feſellit)* DCCCLXXXVIII. *Omne enim tempus in Stiliconem Conſulem direxi.* Sane Conſulatus Macerini & Augurini congruit numero MDXXVI. Sed Sulpitium fugit ratio biennio ſolido. A Conſulatu enim Macerini & Augurini, ad Conſulatum Stiliconis, anno Chriſti Dionyſiano CCCC, Indictione XIII, anni ſunt præciſe DCCCXC. „ Sulpitio impoſuerunt Faſtorum Conſularium condi„ tores.

MDXXVIII. *Panyaſis.*] De hoc conſule Suidam. γέγονεν, inquit, κζ΄ τῷ ὃη ὀλυμπάδα. κζ΄ ἵνας πολλῷ πρεσβύτερος. γέγονε γὰρ ὅτε τὰ Περσικὰ. Convenit tempus ab Euſebio aſſignatum.

Ibid. CCC *Nobiles Fabiæ familiæ.*] Trecenti ſex patritii gentis Fabiæ cæſi ſunt C. Horatio Pulvillo, T. Menenio Agrippæ F. Lanato Coſs. numero MDXLI. Tredecim annorum prochroniſmus. Vide Gellium libro XVII. cap. XX. Alii numero MDXLV. L. Aimilio Mamercino III, Iulo Iulio Vopiſco Coſs.

Ibid. CCC *Nobiles Fabiæ Familiæ.*] Si Græce concipienda eſſent, ita ſcripſerit Euſebius, τριακόσιοι εὐπατρίδαι τὸ φαβίων ἔθνος. Nam aliud eſt nobilis, aliud Patritius, ſive εὐπατρίδης. aliud gens, aliud familia. Puto eſſe Hieronymi ex Latina hiſtoria, non Euſebii.

Ibid. *Quum in Algido monte.*] Sunt Hieronymi. Paulus Oroſius libro ſecundo, cap. XII ex Eutropio: *Sequitur annus, in quo cum victo exercitu Conſul obſeſſus eſt. Nam Minucium Conſulem congreſſum prælio Aequi Volſciique ſuperant, & fugientem in Algido fame ferroque cinxerunt. actumque infeliciter foret, ni Quintus Cincinnatus præcipuus ille Dictator artatam obſidionem obſeſſo hoſte ſolviſſet.* Iſte L. Minucius Augurinus habuit collegam C. Nautium Rutilum II coſſ. numero Euſebiano MDLX; quando hoc accidit. Itaque eſt ingens prochroniſmus annorum XXXII.

MDXXX. *Gelo obtinuit Syracuſas.*] Gelo obtinuit Syracuſas, ſi qua fides Pauſaniæ, anno ſecundo Olympiadis LXXII. Hic vero anno ſecundo ſequentis Olympiadis. Sic unius Olympiadis eſt μεταχρονισμός. Igitur ſecundum Pauſaniam invaſit tyrannidem anno ſecundo Olymp. LXXII, ἄρχοντος Ἀθήνησιν Υβρυλίδου. Regnavit annos VII; ut ſcribit Diodorus lib. XI. 262. Sed quomodo anno primo Olympiad. LXXV inſigni pugna navali Carthaginienſes attrivit eodem die, quo Græci Perſas ad Salamina? quare pro ζ ἔτη apud Diodorum, legendum ſine dubio ιζ: quod Græcis Euſebianis confirmatur, quæ omiſit Hieronymus: Γέλων Συρακοσίων ἐκράτησεν ἔτη ιζ. Pauſanias refert tripodem quendam dicatum eſſe à Gelone filio Dinomenis victore Olympiadis LXXIII: & quamvis idem nomen patris Gelonis fuerit, tamen negat Gelonem filium Dinomenis, qui vicerit Olympiadem LXXIII, eundem eſſe cum Gelone filio Dinomenis, qui tyrannus Syracuſarum fuit, hoc argumento fultus, quod Gelo invaſerit tyrannidem Olympiadis LXXII anno ſecundo, iſte vero vicerit Olympiadem LXXIII. quo quid futilius potuit dici? quaſi & tyranni & reges non vincerent Olympia, ut frater illius tyranni Hiero, quem Olympionicem & Pythionicem celebrat Pindarus. Quare nugatoria ſunt hæc. & præterea con- “ futantur epigrammatio Simonidis, quod tripodis “ illius meminit, cujus & Pauſanias: “

Φημὶ Γέλωνʼ, Ἱέρωνα, Πολύζηλον, Θρασύβουλον “
Παῖδας Δεινομένους τὸν τρίποδʼ ἀνθέμεναι “
Ἐξ ἑκατὸν λιτρῶν, ἢ πεντήκοντα παλαίστων “
Δαρεῖκὸν χρυσὸν τᾶς δεκάτας δεκάταν. “

Ibid. *Gelo obtinuit Syracuſas.*] Non debuit omittere Hieronymus ιζ ἔτη. In PR. hæc Perioche poſita eſt è regione MDXII, anno ſecundo Olymp. LXXI. Sed eſt prochroniſmus unius Olympiadis: ut hic totidem annorum metachroniſmus. Certe injuriam factam eſſe Euſebio tum diverſitas lectionum arguit, tum initium Hieronis è regione numeri MDXLII. Nam annus XVII ab initio Gelonis, ſecundum Pauſaniam, hoc eſt annus II Olympiad. LXXII, deſinit in numero MDXLII. Itaque ſive temeritas librariorum fuit, ſive error Euſebii aliud agentis, omnino initium Gelonis ſtatuendum fuerit anno ſecundo Olymp. LXXII, ut Pauſanias docet.

MDXXXI. *Pindarus.*] Pindarus, ut eſt apud Sui- “ dam, in tranſitu Xerxis, erat annorum XL, anno ni- “ mirum primo Olymp. LXXV. Ergo natus anno primo “ Olympiadis LXVII, hoc eſt anno Iphiteo CCLVII. “ Sed inſcribit Idyllion Pythicon XXII Pythiados Hip- “ pocleæ Pythionicæ, anno Iphiti CCLXXV. Ergo Pinda- “ rus tunc fuerit annorum duntaxat XVIII. Dubi- “ to. Suidas ait obiiſſe annos natum LV. Obierit ergo “ anno Iphiti CCCXI. Olymp. LXXVIII tertio. Rurſus “ alii ſcribunt vixiſſe annos LXXX. Ergo diem obierit ineunte Olymp. LXXXV. Atqui VII Iſthmico meminit Strepſiadæ bello Peloponneſiaco interfecti, cujus initium cadit in Olymp. LXXXVIII. Hoc modo neque “ anno ætatis ſuæ LV, neque LXXX obierit. Itaque ni- “ hil vides apud veteres de ejus obitu conſtare. Omnino neceſſe eſt in magna ſenectute diem ſupremũ obiviſſe.

MDXXXII. *Xerxis.*] Hic eſt, qui Ἀσσυῆρος vocatur, quum tamen pro ratione apicum vocalium & ὀξυάρης ſit, & Ἀξσάρους, qui Ξέρξης diſtortione Græcis ſolenni dictus eſt. Hic eſt vir Eſteris, cujus & nomen quoq; integrum ſervatum à Græcis Ἀμ-ἴστρις. Itaque nullo modo probare poſſumus interpretem Græcum libri Eſter, qui pro Aſſuero, Oxyare, aut Xerxe, Artaxerxen vertit. Et tamen Eſdræ IV, 5, Ἀσσυῆρος recte redditum eſt: ut appareat Eſteris & Eſdræ interpretes Græcos diverſos eſſe. aut ſi unus idemque interpres eſt, is Aſſuerum Eſteris alium ab Aſſuero Eſdræ eſſe putaverit: quod vix crediderim. Porro opiparum illud convivium, quo ſuos proceres excipit initio libri Eſter, erat apparatus expeditionis in Græciam.

MDXXXII. *Romæ Virgo Pompilia.*] In Græcis Πομπίλια τὶς παρθένος. Sed omnes PR. è regione numeri MDXV, habent, *Romæ Veſtalis Virgo Pompilia deprehenſa in ſtupro viva defoſſa eſt.* Oroſius hunc locum Euſebii in librum ſuum traducens, hanc vocat Popiliam: Dionyſius Halicarnaſſenſis Ὀπιμίαν: eamque ſtupri damnatam refert M. Fabio K. F. Vibullano, L. Valerio N. F. Potito Coſs. numero MDXXXV. Triennii ergo prochroniſmo peccatum

tum est. Livius Oppiam Vestalem nominat. Alii codices habent Opimiam, ut Dionysius.

MDXXXIII. *Xerxes Aegyptum capit.*] Melius *recipit.* παρέλαβεν. Amissa enim fuerat: recepta triennio postquam amissa. Reversus in Persidem, expeditionem in Græciam adornans proceres suos quotidianis epu-„lis per sex menses excepit, ut extat initio libri Esther.

Ibidem. *Aristides cum ignominia ejicitur.*] Non concedimus, ut qui per ostracismum ejiciuntur, ii cum ignominia ejici dicantur: quum prorsus contrarium sit. Non enim cum ignominia hoc erat exigi, sed potius cum honore. neque pœna erat, sed gratiæ immi-„nutio, quum hoc fieret δι' ἀρετῆς φθόνον μᾶλλον, ἢ „διὰ κακίας ψόγον. Etiam alibi τὸ ὀστρακίζεσθαι Hieronymus vertit cum ignominia ejici, numero DCCLXXXIX. Vide quæ ibi notavimus. Condonandum Hieronymo, quod gravioribus curis districtus hæc leviora ignorarit. At pædagogorum Pæan hodie ferri non posset, si quis ita verteret.

Ibid. *Aristides cum ignominia.*] Quum jam Xerxes in Græcia esset, Aristides decreto Athenienstium revocatus est triennio postquam ostracismo ejectus fuerat. Revocatus autem anno primo Olymp. LXXV. Ergo ejectus anno secundo Olymp. LXXIV, numero MDXXXIV, ut habent editiones.

MDXXXIV *Chœrilus.*] Videtur recte tempus assignatum. Floruit enim Persicis temporibus, & expeditionem Xerxis in Græciam epico carmine conscripsit, „sub Alexandro Amyntæ filio, qui Dario γλῶ ἠὲ ὕδωρ „ἔδωκε. ex quo poëmate aliquot versus deprompsit Josephus adversus Apionem. Præterea Pratinas commisit fabulam cum eo Olympiade LXX, numero MDXVI. Nam illum Chœrilum, quem deridet Horatius, non agnosco, & puto esse hallucinationem Horatii, „qui Alexandro Magno attribuit, quod conveniebat, „Alexandro Amyntæ filio, qui vixit XX annis post ex-„peditionem Xerxis, & XXIII ante expeditionem re-„gnum inivit. Is igitur est, non autem Alexander „Magnus, qui numisma aureum pro singulis versibus Chœrilo numeraverit. Neque dubito Horatium tam in regis Macedonum homonymia hallucinatum, quam præpostere de poesi Chœrili judicasse, quem ex his paucis, qui hodie ejus superstant, versibus, dignum judicamus, qui meliorem industriæ suæ æstimatorem nanciscereturr, quam Horatium. Sed non mirum de Chœrilo ita sensisse, cui sales Plautini & Laberiani sordere visi. At quis non illa miretur potius? quis adeo aversus à Musis, ut eorum lepore non tangatur?

ὦ μάκαρ, ὅστις ἔλω κεῖνον χρόνον ἴδρις ἀοιδῶν
μεσσίων θεράπων, ὅτ' ἀκήρατος ἦν ἔτι λειμών.
νῦν δ' ὅπα πάντα δέδαιγμα, ἔχω δ' ὑπείρατα τέχνας,
ὕστατοι ὥστε δρόμου καλαλειπόμεθ'. ἀλλά τοι ἕσπευ
πάντη παπταίνοντα νεοζυγὲς ἅρμα τελάσσαι.

Hæc satis sunt eludendo judicio hominis libertino patre nati, cui in hujus Poëtæ versibus satis lippiebant oculi. Lilius Gyraldus putat duos Chœrilos fuisse, alterum summum poëtam, alterum ridiculum, cujus meminerit Horatius. Sed non advertit summos poëtas Horatio ridiculos esse, Plautum, & Laberium. Quare frustra id putavit. Alioquin hoc modo duos Laberios, „duosque Plautos fuisse statuendum fuerit. Horatii „κακόηθες sequitur Q. Curtius lib. VIII. Hages „quidam Argivus pessimorum carminum, post Chœ-„rilum, conditor.

Ibidem. *& Phrynichus.*] Duo cognomines, & ambo Athenienses. alter tragicus cæpit docere, & vicit, Olympiade LXIX, qui fuerit iste, de quo nunc Eusebius. alter Comicus, qui cæpit docere Olympiade LXXXVI.

MDXXXV. *Diagoras agnoscitur & sectatores ejus.*] οἱ περὶ Διαγόραν, non sunt sectatores Diagoræ, sed Diagoras ipse, ut & pueri sciunt. οἱ περὶ Σωκράτη, est Σωκράτης. Vertendum erat, *Diagoras Physicus Philosophus floreba.* Sed est immanis prochronismus. Nam anno secundo Olympiad. XCI. Athenienses decreverunt talentum ei, qui Diagoram interfecerit, duo ei, qui vivum adduxerit, numero MDCI. Prochronismus ann. LXVI.

Ibid.] Post superiorem periochem in editionibus " legitur: *Xerxes pontem in Hellespontiaco mari fecit.* quæ " nullus scriptus codex habet. & palam est ab ineptis " hominibus inculcata esse. "

MDXXXVI. *Xerxes, quum Athenas venisset, incendit urbem.*] PR. & POST. & Edit. hoc gestum comparant cum anno quarto Olympiad. LXXIV, quum tamen palam sit anno primo sequentis Olympiadis hoc contigisse. Consensum librorum rejicere non ausus sum. Tamen Eusebii intererat in annum sequentem conferre, præsertim quum Calliæ ἄρχοντος meminerit.

Ibid. *sub Principe Callia.*] *Prætore Callia, magistratu Callia.* In Græcis est Καλλιάδου ἄρχοντος. Diodorus quoque Καλλιάδην vocat, & Laërtius in Socrate. Sed in Anaxagora Καλλίαν.

MDXXXVII. *Bellum, quod in Thermopylis.*] μάχη ἡ ἐν Θερμοπύλαις. Pugna, non bellum. Sic infra, *Bellum in Platæis & in Mycale.* id est pugna. Ita loquebantur tempore Hieronymi. Orosius libr. 3. cap. XI. *Maximo bello in Lucania victus atq; occisus est.* Idem: *Reversus ab Ammone ad tertium bellum Persicum,* id est, ad ter-" tiam pugnam. Idem observavimus apud alios scriptores. Non est Latina locutio, sed Græca, συμβάλλειν πόλεμον, pro συμβάλλειν μάχῃ.

MDXXXVIII. *Athenienses Piræum muro vallant.*] Themistocles hoc fecit: de quo Aristophanes ἐπῳδοῦσι,

ὃς ἐπέθηκε τὴν πόλιν ἡμῶν μεσὴν, εὑρὼν ὀπίσω λῆ,
ᾗ πρὸς τούτοις ἀρισθώσῃ τ' Πειραιᾶ προσέμαξεν.

Piræi enim murum ad urbem usque deduxit: ita ut urbem & Piræum unus murus amplecteretur. Itaque murus à Piræo, ad urbem, vocatus est μακρὸν τεῖχος, καὶ μακρὰ σκέλη. Hoc gestum anno tertio Olymp. LXXV. ἄρχοντος Τιμοθένους. auctor Diodorus. Quare unius anni hic prochronismus est. ut supra in Callia.

Ibid. *Hieron Syracusis regnat.*] Falsum convincit iterata perioche infra MDXLII.

MDXXXIX. *Æschylus.*] Nam Πέρσαι Tragœdiam non multo post fugam Xerxis docuit.

MDXLI. *Bellum in Platæis & in Mycale.*] ἡ ἐν Πλαταιαῖς μάχη. *Pugna Platæensis.* Nam τὸ *bellum* pro pugna usurpabatur ævo Hieronymi, ut supra monuimus. Cæterum ἡ περὶ Πλαταιὰς μάχη, καὶ ἡ περὶ Μυκάλην καὶ τὸν αὐτὸν ἡμέραν contigit anno secundo Olympiad. LXXV. μεταχρονισμὸς commissus est triennii.

MDXLII. *Hieron post Gelonem.*] Gelon inivit tyrannidem numero MDXXVI. regnavit annos XVII. qui profecto desinunt in præsentem annum MDXLII. Quare tempus recte relatum, & initium Gelonis pessime numero MDXXX, una Olympiade serius. quod jam superius à nobis discussum. Scholion primi Pythici Pindari: ἔχει δὲ ὁ Ἱέρων τὸν τῶν Συρακοσίων ἀρχὸν μὲν τὸν δὲ Γέλωνος ἀδελφὸν τελοῦντα τῇ ὀγδοηκοστῇ πέμπτῃ ὀλυμ-

Ολυμπάδι. Legendum τῇ ἑβδομηκοστῇ ἕκτῃ. quod confirmatur Pythico septimo: Καθίσατο ᾗ ὁ Ἱέρων βασιλεὺς κῦ τῷ ἑβδομηκοστῷ ἕκτῳ Ολυμπάδα, τῆς εἰκοστῆς ὀγδόης Πυθιάδος τῇ μεσαιμβρίᾳ Ολυμπάδι συγχρόνως ἔσης. Non multum discrepat ab Eusebio, quum dicit Olymp. LXXVI eum fratri successisse, quamvis illa Olympias inierit numero MDXLI, & hic initium statuatur numero sequenti. Nam ille annus extenditur ad dies æstivos numeri MDXLII.

MDXLV. *Themistocles in Persas fugit.*] Anno secundo Olympiadis LXXVII, ἄρχοντος Περξιέργου, numero MDXLVI.

Ibid. *Sophocles Tragœdiarum scriptor primum ingenii sui opera publicavit.*] πρῶτον ἐπιδείξατο. Verte: *primum commissione fabulæ certavit.* Hoc enim est ἐπιδείξασθαι. Propterea ἐν τῷ διδασκαλίας scriptum erat, ὁ δεῖνα ποιητὴς καθῆκε τὸ δεῖνα δρᾶμα, καὶ ἐνίκησε. Sed proprie περὶ πρωτοπείρων τὸ ἐπιδείξασθαι ponitur, hoc est de iis, qui primas fabulas docent.

Ibid. *Sophocles Tragœdiarum scriptor.*] Hieronymus Commentario in Danielem cap. XI. de Xerxe. *Succendit enim Athenas sub Principe Callia: bellumque eo tempore gestum est in Thermopylis, & apud Salaminam navale certamen, quando Sophocles & Euripides clari habebantur, & Themistocles in Persas fugiens hausti tauri sanguine periit.* Posuit hæc omnia κάθ' ὁμάδα unius anni.

Ibid. *Sophocles.*] Sophocles natus est anno tertio Olympiad. LXXIII, annis XVII ante Socratem, auctore Suida. Ergo XIX annos natus ἐπιδείξατο. Sed vetus Criticus, qui ejus vitam scripsit, tradit natum anno II. Olympiad. LXXI, Prætore Philippo, ante natalem Euripidis annis XXIV. Hoc modo Euripides natus fuerit anno secundo Olympiad. LXXVII, quum hic anno tertio hujus Olympiadis Sophoclem & Euripidem claruisse eodem tempore dicatur. Quod fieri non potest.

MDXLVII. *Romæ virgo Sunia.*] P R. addunt, *Virgo Vestalis Sunia.* Sed Græca simpliciter παρθένον vocant, non etiam Εστιάδα. Hanc Ορβινίαν vocat Halicarnassensis Dionysius. Et idem tempus hujus gesti assignat.

MDXLVIII. *Herodotus historiarum scriptor agnoscitur.*] Pamphila apud Gellium scribit Herodotum initio belli Peloponnesiaci fuisse annorum quinquaginta trium. Natus igitur anno primo Olympiadis LXXIV, Olympiade solida ante transitum Xerxis, numero MDXXXIII. Proinde hoc anno fuerit tantum annorum XV. Quod est absurdum. Est igitur prochronismus totidem annorum. Porro Herodotus libro secundo scribit natalem Homeri suo antevertisse quadringentis annis duntaxat. Ἡσίοδον γὰρ καὶ Ομηρον ἡλικίᾳ πεντακοσίοισι ἔτεσι δοκέω μοῦνα πρεσβυτέρους γενέσθαι. In fine vero libelli de vita Homeri, ab Homeri natali, ad Xerxis transitum, putat annos DCXXII. ἀφ' οὗ γὰρ Ομηρος ἐγένετο, ἔπεα ἔστι ἑξακόσια εἴκοσι δύο μέχρι τῆς Ξέρξεω διαβάσεως. Atqui ex Pamphila constat tempore τῆ διαβάσεως Herodotum fuisse quatuor annorum tantum. Ergo ridiculum DCXXII annis Homerum antiquiorem Herodoto fuisse, quum quadringentis tantum se juniorem ipse profiteatur. Quare non dubium est erratum in numeris esse, & legendum ἔπεα δὲ τετρακόσια εἴκοσι δύο. Xerxis transitus contigit numero MDXXXVII. Deductis CCCCXXII, remanet numerus MCXV, circa quod tempus natus fuerit Homerus anno XIV Agrippæ Silvii Latinorum Regis, sub quo Homerum floruisse Hieronymus prodit ex Historia Latina, numero MCI. Ne dubitemus ergo τετρακόσια, non ἑξακόσια legendum esse. Et sane est locus insignis.

MDXLVII. *Principium* LXXI *Iobelei secundum Hebræos.*] Hæc verba leguntur in margine POST. Erat annus mundi 3480. quæ sunt Jobelea absoluta LXXI. Erat ergo initium LXXII Jobelei, non LXXI, idque secundum Hebræos, quibus Jobel est annorum XLIX, non, ut apud Ecclesiasticos, L: ex quorum sententia hic fuerit annus mundi 3501. hoc est, si Jobel est annorum L absolutorum, ut censebant Ecclesiastici Scriptores, septuaginta Jobel cum uno anno ineuntis septuagesimi primi, fuerint anni 3501. Sed ex epilogismo LXX interpretum ille fuerit annus mundi 5031, nimirum 470 annis ante vulgarem Christi epocham. Nam 470 ad 5030 addita conficiunt annos 5500, usque ad vulgarem Christi Epocham secundum LXX seniorum rationes. Eusebius quidem recte notavit locum & tempus Jobelei LXXI: sed male concepit. Scribendum enim fuerat: *Principium* LXXII *Iobelei.* Principium Iobel differt à celebratione. Nam secundum Iobel celebrabatur ineunte tertio, quartum ineunte quinto, primum anno quinquagesimo: hoc est ineunte secundo: ut diserte habetur Levitici XXV. Hinc igitur patet numerum Eusebianum MDXLVII fuisse mundi annum 3480: & ut habeas verum annum mundi, 1933 adjicienda semper numero Eusebiano: quæ est Epocha ipsa mundi demonstrative à nobis eruta. Quare & locus hic notatu dignus, & castigandi, qui alias ineptas mundi Epochas comminiscuntur. Quod nos ἀποδεικτικῶς eruimus, habemus hic auctoritate veterum Hebræorum confirmatum. Quid vitilitigamus ergo?

MDXLIX. *Zeuxis præclarus pictor agnoscitur.*] Hæc Eusebii esse Græca ipsius arguunt. Cætera sunt Hieronymi de Balneo Byzantino. Vide quæ notamus ad numerum DCCCLVIII. A Severo autem Augusto constructum fuisse id balneum tradit Codinus: τότε ὁ Σεβῆρος πρὸς θεραπείαν ᾧ συμπενθερὸς αὐτὸς Νίγερ ἔκλισε δύο λουτρὰ, ἔσωθεν μὲν τῆς πόλεως καὶ πλησίον τῆ Παλαιᾶς ἐν τὸ καλούμενον Ζεύξιππον &c. Zonaras in Iustiniano: καὶ τὸ Σεβήρου λουτρὸν τὸ λεγόμενον Ζεύξιππον. Idem & Cedrenus 207. Quomodo igitur ab imaginibus Zeuxidos dictum volunt? Hoc verum erat, si pictor Ζεύξιππος, non autem Ζεῦξις dictus fuisset.

MDL. *Themistocles hausto tauri sanguine moritur.*] De Themistoclis incerto exitu, vide Plutarchum & Diodorum.

MDLI. *Socrates nascitur.*] Anno quarto Olympiad. LXXVII, Θαργηλιῶνος ἕκτῃ, Αθήνησι ἄρχοντος Αφεψίωνος. auctor Apollodorus ἐν τοῖς χρονικοῖς apud Laertium. Atqui Aphepsion eo anno non erat ἄρχων, sed Phædon, teste Diodoro. Idem ait extinctum anno primo Olympiadis XCI, ætatis LXX. Ergo natus fuerit anno tertio Olymp. LXXIII, vel anno quarto, siquidem septuagesimo vitæ anno currente periit. Quod si sexaginta annorum, ut ex quorundam sententia refert, obiit, necesse fuerit natum anno primo Olymp. LXXVI. Ita omnia incerta erunt.

Ibid. *Lapis in Ægis fluvio.*] Hoc Plinius scribit accidisse anno secundo Olymp. LXXVIII. Vide libro secundo, cap. LVIII. ubi operam non perdes. Laertius: Ἐπὶ ἄρχοντος Δισύλου λίθον ἐξ ἀέρος πεσεῖν. τοῦτον ἀναξαγόραν εἰπεῖν, ὡς ὅλος ὁ ἥλιος ἐκ λίθων συγκείοιτο. Sed quis est ille Δίμυλος ἄρχων; Nullus eo nomine est in tota Olympiade LXXVIII, in qua

Plinius

Plinius ait illum lapidem decidisse. quin etiam in omnibus Prætoribus Athenienſibus nullus eſt Dimylus. & ridiculum eſt nomen, quanquam Δημύλου Καρύστιον legimus apud Pauſaniam libro ſecundo Ηλιακῶν. item χαλκέα Δημύλου apud Lucianum ψευδομάντιν. In verbis Laërtii deſideratur nomen ἐπ' ἄρχοντος: ἐπὶ ἄρχοντος ..... δίμυλον λίθον ἐξ οὐρανοῦ πεσεῖν. δίμυλος & διμυλιαῖος λίθος inſtar duarum molarum. Plinius dicit magnitudine vehis, vel, ut quidam ſcripti codices, vehibuli, hoc eſt ἁμαξιαῖον. In verbis Laërtii Λυσανίου ἄρχοντος nomen deeſſe puto: ἐπὶ Λυσανίου ἄρχοντος δίμυλον λίθον ἐξ οὐρανοῦ πεσεῖν.

Ibid. *Lapis.*] Anno Chriſti CCCCLII, indictione quinta, Aſporatio & Herculanio coſſ. tres magni lapides è cælo in Thracia ceciderunt. Auctor Marcellinus „ Comes. & Cedrenus 284. 50. Item alius forma Δ „ trecentarum librarum anno MCCCCXCII, qui adhuc „ Enſishemii Alſatiæ viſitur ſuſpenſus in templo. au„ ctor Corn. Geſnerus libello de figuris lapidum, &c. & Sebaſtianus Ticio. Legimus etiam in Chronicis „ anno Chriſti DCCCCLIV. lapidem miræ magnitudinis „ tempeſtate vehementi cū tonitribus horrendis è cœlo „ ceciditſe in Italia. Locus non eſt appoſitus. Sigebert.

Ibid. *In Aegis fluvio.*] Αἰγὸς ποταμός, item Αἰγὸς ποταμοὶ oppidum Helleſponti clade Athenienſium claſſis nobilitatum. Plinius vocat Ægos fluvium. Tzetzes fluvium Thraciæ:

ὁ δὲ Κλαζομψίος πάλιν Ἀναξαγόρας
ἐξ οὐρανοῦ πεσόντα φησὶ λίθους καπνεχθῆναι
ἐν ποταμοῖς τοῖς τ' Αἰγὸς (Θρᾴκης ἦ τοῦτο πόλις)
καὶ γενέσθαι ἐς ὕστερον μὴ ψαῦσαι τούτου.

Ammianus Marcellinus lib. XXII: *Aegos potamus, in quo loco lapides caſuros ex cœlo prædixit Anaxagoras.*

MDLII. *Ea, quæ de Eſter.*] Negat ſe credere eis, qui Artaxerxem dicunt virum Eſteris: quia, inquit, hoc non tacuiſſet Eſdras; qui illo ſeculo floruit. Huic argumento parum valido ſimile illud, quod negat virum Eſteris eſſe Xerxem, quia Eſter non paſſa fuiſſet tam longo tempore ædificationem templi negligi. Utrunque argumentum ſua levitate ſatis eluditur. Etiam ſi concederemus omnia quæ volunt, tamen id non fuit propoſitum Eſdræ, ut omnia, quæ tempore diſturbatæ inſtaurationis contigerunt, & omnia Judæorum adverſa in Babylonia, Perſide, & Palæſtina, ſcriptis mandaret. Et cæco paret, eum expeditionis ſuæ tantum, & reditus in patriam, & reſtitutionis populi Judaici ſibi crediti rationem habuiſſe. Non enim Annales gentis ſuæ inſtituerat, ſed eorum tantum, quę ad reditum pertinebant, memoriam poſteritati relinquere, propoſitum habuit.

MDLIV. *Sicilia à populo regebatur.*] In quibuſdam codicibus legitur amplius: *Sicilia à populo regebatur annis* XXVIII. ſed meliores codices, & Græca non habent.

Ibid. *Sicilia à populo regebatur.*] Thraſybulus frater Hieronis, cui in tyrannide ſucceſſerat, pulſus eſt regno anno tertio Olymp. LXXVIII, numero MDLI. Vide Diodorum. Si Thraſybulus totius Siciliæ imperium obtinuiſſet, tunc pulſo tyranno jure merito τῶν Σικελίαν δημοκρατεῖσθαι dicere potuiſſet Euſebius. Sed quum alii non pauci fuerint eodem tempore Dynaſtæ, tyranni, & reguli Siciliæ, partes Siciliæ, quæ liberatæ fuerunt tyrannide Thraſybuli, illæ ſolæ δημοκρατήθησαν, non autem reliquæ, dici poſſunt. Non eſt autem dubiū, quin de Syracuſis à Thraſybuli tyrannide liberatis hic agatur. Ideo metachroniſmus eſt triennii.

MDLV. *Cimon juxta Eurymedontem.*] Hoc geſtum eſt anno tertio Olymp. LXXVII, numero MDXLVII. Metachroniſmus duarum Olympiadum.

Ibid. *Solis facta defectio.*] XIII. Octob. aureo numero XV, epacta tam æquabili, quam æquata VIII. ἔνῃ καὶ νέᾳ Tiſri civilis, Δημοτίων Ἀθήνησιν ἄρχοντος, δευτέρᾳ Βοηδρομιῶνος φθίνοντος, anno XLIX periodi Atticæ. Quare tempus recte ab Euſebio aſſignatum.

Ibid. *Anaxagoras moritur.*] Anno primo Olympiadis LXXV in tranſitu Xerxis erat annorum XX. Vixit LXXII ann. Ergo LII annos vixit poſt tranſitum Xerxis. obiit itaque anno MDLXXXIX. Quare eſt prochroniſmus immaniſſimus ann. XXXIV.

MDLVI. *Heraclitus clarus habetur.*] ἤκμαζε κατὰ τὴν ξθ' Ὀλυμπιάδα. *Florebat Olympiade* LXIX. Quare recte ſupra collocatus eſt è regione Olymp. LXX. Vixit tantū annos LX. Itaq; ſi ponamus deceſſiſſe hoc anno, fuiſſet tantum XVII annor. Olymp. LXIX. in qua tamen floruiſſe eum ſcribit Laërtius. Quare hoc tempore jā è vivis abierat.

MDLX. *Empedocles & Parmenides.*] Parmenides ætate anteibat Empedoclem. Nam Παρμενίδης ζηλωτὴς ἐν τοῖς ἔπεσιν ἐγένετο, ait Laërtius. Empedocles vero clarebat Olymp. LXXXIV. Auctor idem Laërtius. Itaque rectius ejus mentio iteratur numero MDLXXXI.

Eſdras Sacerdos.] Non ſolum Euſebius noſter falli- “ tur, ſed ii, quos ſequitur, & ii qui Euſebium ſequun- “ tur, quod hunc Artaxerxen arbitrantur eum eſſe, cujus “ anno VII Eſdras in Palæſtinam venerit. Is erat, ut “ Artaxerxes poſterior cognomento Μνήμων. “

MDLXI. *Pherecydes ſecundus.*] De hoc ſecundo Pherecyde, & de ſeniore vide ad numerum MCCCCLXXVIII.

MDLXIII. *Ariſtarchus.*] Æqualis fuit Euripidis. auctor Suidas, quem conſule. Achillis Tragœdiæ hujus Ariſtarchi, quam Ennius vertit, meminit Plautus.

MDLXIV. *Romæ Clarior agon.*] Ita habent ſcripti & editi, Græca Κλαρίων. quæ non intelligens Euſebius, utpote homo Græcus, mutilavit. Nam auctor, unde hauſit, quiſquis is fuit, Σηκλαρίων ſcripſerat. Seculares ludos intelligit, qui primi omnium ex decreto collegii XV virum acti ſunt M. Valerio M. F. Maximo, & Sp. Verginio A. F. Cælimontano Tricoſto Coſſ. numero MDLXII. Eſt metachroniſmus biennii.

Ibid. *Trecenteſimo anno ab Vrbe condita.*] Verum quidem eſt hunc eſſe trecenteſimum annum ab Urbe condita: ſed decē viri creati fuerunt biennio poſt, P. Seſtio Capitolino, T. Menenio Lanato Coſſ. anno A. V. C. CCCII. numero Euſebiano MDLXVI. Eſt itaque pronochriſmus biennii. Et Caſſiodorus recte in Conſulatum Seſtii & Menenii confert. Videndum igitur, num à librariis potius hæc labes illata. Diodoro non accedimus, qui ſcribit ἐν τῇ Ῥώμῃ δέκα ἄνδρας καταστῆναι νομογράφους anno primo Olymp. LXXXIV, numero MDLXXIII.

Ibid. *In Algido militantis*] Totam hanc periochen Hieronymus, ut ſolet, ad verbū ex Eutropio exſcripſit.

Ibid. *Romani per legatos Athenienſibus.*] Hoc accidit anno antecedente, numer. MDLXIII, T. Romilio, C. Veturio Gemino Coſſ. Quare hic eſt ὕστερον πρότερον. Nam decemviri creati, poſtquam legati Athenis redierunt. Sed Euſebius aut Hieronymus habuerunt auctores, quorum fidem ſequerentur. Caſſiodorus, qui per omnia huic Chronico hæret, tradit hoc anno legatos miſſos Sp. Tarpejo, & A. Haterio Coſſ.

MDLXVI. *Teleſilla.*] Iſti fuerunt antiquiores, quam ut hic locum habere poſſint. Nam de Cleobulina ſatis conſtat antiquiorem eſſe, quum ejus pater Cleobulus Lindius fuerit æqualis Solonis, & floruerit à XLVI, ad LIV Olympiadem. Teleſillam autem, quam Argivam di- “ cit fuiſſe Appendix Cenſorini, & Pauſanias, claruiſſe “ tempore ſecundi belli Meſſeniaci manifeſtum eſt ex eodem Pauſania: quem conſule. At bellum illud magno intervallo hanc epocham antecceſſit.

MDLXVII.

MDLXVII. *Templum Iunonis, quod in Argis fuerat, incensum.*] Per negligentiam Chryseidos sacerdotis. κατεκαύθη δὲ τὸν ἱέρειαν τῆς Ηρας Χρυσηίδα ὑπὸ καθαλαβόντος, ὅτε ὁ λύχνος περὶ τὸ στέφανωμάτων ἥψατο. Clemens protreptico: τόπο τὸ πῦρ καὶ τὸ ἐν Αργει νεὼν σὺν καὶ τῇ ἱερείᾳ κατέφλεξε Χρυσίδι. Sed falsus est memoriæ Clemens, quum ait & ipsam Sacerdotem Chryseida simul cum templo conflagrasse. Aufugit enim in Arcadiam ad Tegeatas, ubi in Templo Minervæ Aleæ tutata se est religione loci adversus Argivos, qui eam ad supplicium exposcebant. Arnobius ad verbum, ut solet, locum Clementis interpretatus est. *Vbi Iuno Regina, quum inclytum ejus fanum, sacerdotemque Chrysidem eadem vis flammæ Argiva in civitate deleret?* Ex quibus cognoscimus eum Χρυσίδα apud Clementem, ut & hodie excusum est, non Χρυσηίδα, legisse.

MDLXVIII. *Abaris.*] De hoc supra satis egimus MCCCCLIV. Eum Athenas venisse dicunt, quum lues universum orbem popularetur. Sed de tempore ambigitur. Hippostratus III Olympiade in Græciam venisse scribit: Pindarus temporibus Crœsi. alii XXI Olympiade. Harpocration.

Ibid. *Abaris Hyperboranus Ariolus.*] In Græcis χρησμῳδός. etiam Glossæ: χρησμῳδὸς, *Hariola, Sortilegus.* Ejusmodi etiam *Sarmadacos* vocabant.

Ibid. *Tribuni plebis & Aediles Romæ facti.*] Primi Tribuni plebis in seditione creati Sp. Cassio Viscellino II, Postumo Cominio Aurunco II Coss. numero MDXXV. Triginta sex annis postea decem Tribuni plebis facti sunt, C. Horatio Pulvillo, Q. Minutio Pulvillo coss. numero MDLXI. Quare prochronismus fuerit annorum VII, propter Regifugii tempus anticipatum. de quo satis alibi monuimus.

Ibid. *& Aediles.*] Tribunis teste Dionysio lib. VII. adjuncti sunt Ædiles plebis, numero MDXXV. Quare est hallucinatio.

Ibid. *Consulibus ejectis.*] Duplex hallucinatio. Prior, quum numero MDXXV gesta in hoc tempus rejicit. alter, quum Tribunos plebis cum Tribunis militum consulari potestate confundit, qui primum creati sunt numero MDLXXIX. Hi tres tunc primum creati L. Atilius Longus, T. Cloelius Siculus, & A. Sempronius Atratinus, quod vitio creati viderentur, post LXXIII dies, quam creati fuerant, magistratu abdicato locum iterum Consulibus dederunt. Deinde varia fortuna alternatus est status Reip. nunc Tribunis militum Consul. potest. nunc Consulibus remp. regentibus.

MDLXXII. *Athenienses & Lacedæmonii.*] Λακεδαιμονίων καὶ Αθηναίων σπονδαὶ τριακονταετεῖς ἐγένοντο Καλλίᾳ τῷ Χάρητος σωσθενίων, ἄρχοντος Αθήνησι Καλλιμάχου, anno III Olymp. LXXXIII, numero MDLXXI. Unius anni metachronismus. Τῶν τριακοντούτων σπονδῶν Athenienses & Lacedæmoniorum meminerunt Thucydides, Diodorus, Pausanias, & Justinus.

Ibid. *Herodotus, quum Athenis libros suos in consilio legisset.*] Herodotus Olympiæ libros suos recitavit, unde per æmulationem Thucydides ad historiam suam conscribendam excitatus est, si posset Herodotum superare. quod sane non fecit. Hic vero dicitur Athenis etiam recitasse, & Senatus consulto ornatum & honoratum fuisse, ut Græca habent. Hieronymus putat in Senatu, sive, ut ipse loquitur, in consilio recitasse: quum tale nihil prorsus in Græcis extet. Non dubito, quin hoc Panathenæis contigerit, quæ celebrata sunt anno antecedente, numero MDLXXI, qui erat LXV periodi Atticæ. Neomenia Hecatombæonos XXI Julii. Παναθήναια prid. Non. Aug. Nonis πρῶτος ἀθλητῶν τῆς ἀγώνων. Itaque hoc anno & die hæc gesta. Metachronismus unius anni. Et sic quidem constat ratio. Nam Herodotus profectus est una cum colonis, quos in magnam Græciam Athenienses miserunt ad novam urbem Thurium instaurandam, anno III Olymp. LXXXIII, prætore Callimacho, numero MDLXXI, quo, ut diximus, Panathenæa celebrata. Quare eodem anno & libros suos in Panegyri Panathenæorum recitavit Herodotus, & colonia Thurium deducta, & Herodotus ipse una cum colonis profectus, anno ætatis XXXVIII. Vides utilitatem doctrinæ anni Attici, quæ manu nos deduxit ad id divinandum, quod ex anno Thuriorum deductorum alioquin colligi potest. Scripserat igitur libros suos Herodotus ante profectionem in magnam Græciam, non in magna Græcia, ut quidam putant. Propterea Herodotus Θούριος cognominatus est, διὰ τὸ κοινωνῆσαι τῆς εἰς Θουρίους ἀποικίας. auctor Strabo. Natus autem Herodotus, ut ad numerum MDXLVIII notavimus, anno I Olympiad. LXXIV, annis quatuor ante Xerxis transitum. vixit usque ad initium belli Peloponnesiaci. Dionysius ejus popularis, summus dicendi magister, & suavissimus scriptor: ὁ δ' Αλικαρνασεὺς Ηρόδοτος γέγονεν ὀλίγῳ πρότερον τῶν Περσικῶν, παρεκτείνας ἕως μέχρι τοῦ Πελοποννησιακῶν. Ab anno primo Olymp. LXXIV. ad primum belli Peloponnesiaci intervallum Olympiades XIII præcise, hoc est anni LII, quot nempe vixit dulcissima illa τῆς Ιάδος Μοῦσα, vetustissimus omnium solutæ orationis scriptorum, qui hodie extant, scrinium originum Græcarum, & barbararum, auctor à doctis nunquam deponendus, à semidoctis & pædagogis, & semiolis nunquam tractandus.

Ibid. *in consilio legisset.*] Græca honoratum à Senatu Athenensium, quum ipsis libros suos legisset. Tam populus autem, quam Senatus, jus habebant corona, aut aliis præmiis benemeritos honorandi. Lex: ἐάν τινα στεφανοῖ ἡ βουλὴ, ἐν τῷ βουλευτηρίῳ ἀνακηρύττεσθαι. ἐὰν δὲ ὁ δῆμος, ἐν Πυνκὶ, τῇ ἐκκλησίᾳ. Itaque in verbis Hieronymi, in consilio esset ἐν τῷ βουλευτηρίῳ. Quod hic dicitur ἐν Πυνκὶ, scito non "solum coronas in illo celeberrimo loco decerni soli- "tas, sed & statuas quoque viris summis ibi poni." Corn. Nepos in vita Attici: *Quandiu adfuit, nequa "statua sibi poneretur, restitit: absens prohibere non potuit." Itaque aliquot ipsi & Phidiæ locis sanctissimis posuerunt.* "Potuitne locus contaminatior adduci? Corn. Nepos "scripserat: *Itaque aliquot Pnyci, & Pœcilæ locis sanctissi- "mis posuerunt.* ὅτι Πυνκὸς ἡ Ποικίλης notius est, "quam ut à nobis de iis quicquam dicatur. *Pnyci au- "tem*, & *Pœcile*, sunt adverbia localia, ut *Grammatici "loquuntur.* "

MDLXXIII. *Melissus.*] Recte è regione LXXXIV Olymp. collocatus est. Laërtius: Φησὶ δ' Απολλόδωρος ἀκμακέναι αὐτὸν κατὰ τὸ τεταρτὸν καὶ ὀγδοηκοστὸν ὀλυμπάδα.

MDLXXIV. *Protagoras, cujus libros.*] Protagoras in Principio libri sui de Diis ita scripsit: περὶ θεῶν, οὐκ ἔστι εἰδέναι, οὔτε ὁποῖοί τινες εἰσὶ, οὔτε ὁποῖα μὴ λέγειν, πολλὰ γὰρ ἔστι τὰ κωλύοντα με. Suidas ex Laërtio: διὰ ταύτην δὲ τὴν ἀρχὴν ἐπισυγγράμματος ἐξεβλήθη παρὰ Αθηναίοις, καὶ τὰ βιβλία αὐτοῦ κατέκαυσαν ἐν τῇ ἀγορᾷ κηρύκα, ἀναλεξάμενοι παρ' ἑκάστου τὰ κεκτημένων. Timon in Sillis:

ὅστ' ἀλαλογώστῳ, ὅστ' ἀσκόπῳ, ὅστ' ἀκυλίστῳ
Πρωταγόρῃ, ἔθελον ἢ πύρριχα ζωὸν γράμματα θεῖναι,

ὅτι,

ἔτι θεὸς κατέγραψ' ὅτ' εἰδέναι, ὅτε δύναῖς ὀπωσοῖοί τινες εἰσὶ, τὴ εἴ τινες, ἀθρήσαιμεν.

Iste primus omnium vocatus est σοφιστής. vocabatur & σοφία.

MDLXXVII. *Romæ rursum Consules creati.*] Atqui nondum abrogati fuerant à Iunio usque Bruto, ad hunc annum, & deinceps. Sed vult dicere quod Cassiodorus. MENENIUS, & P. SESTIUS: *Hoc tempore à Coss. ad decemviros translatum imperium est. per quos tribus annis administrata respublica est: atque iterum consules creati sunt.* Sed x Viri abdicati sunt numero MDLXIX. Quare est metachronismus duarum solidarum Olymp.

MDLXXVIII. *Phidias eburneam Minervam facit.*] Archonte Pythodoro, anno primo Olymp. LXXXVII, numero MDLXXXV. Duarum Olympiadum prochronismus, „ mus. Plinius sine dubio hanc historiam tangebat lib. „ XXXVI, cap. V. *Non omittendum hanc artem tanto vetustiorem fuisse, quam picturam, aut statuariam, quarum utraque cum Phidia capit* LXXXII *Olympiade post annos circiter* CCCXXXII. Anni illi sunt ab urbe condita. sed „ respondent Olympiadibus LXXXIX absolutis. Minima „ licentia vera lectio restituitur Olympiade LXXXVII, „ post annos circiter CCCXXIII. Scholiastes Εἰρήνης Aristophanis in illud: Πρῶτα μὲν γὰρ αὐτῆς ἦρξε Φειδίας πρᾶξας κακῶς. φιλόχορος, inquit, ὅτι Πυθοδώρου ἄρχοντος ταῦτά φησι. Καὶ τὸ ἄγαλμα τὸ χρυσοῦν τῆς Ἀθηνᾶς ἐσάγη εἰς τὸν νεὼν τὸν μέγαν ἔχον χρυσίου ταθμὸν ταλάντων μδ, Περικλέους ἐπιστατοῦντος· Φειδίου δὲ ποιήσαντος. καὶ Φειδίας ὁ ποιήσας δόξας ὠφελογήσαιμεν τὸν ἐλέφαντα τὸν εἰς τὰς φιάλας, σκεῖθι. ἢ φυγὼν εἰς Ἦλιν ἐργολαβῆσαι· τὸ ἄγαλμα δ' Διὸς ὃν ὀλυμπίᾳ λέγει. τοῦτο δὲ ἀφαιρεθέντα ὑποθανεῖν ὑπὸ Ἠλείων ἐπὶ Σκυθοδώρου, ὃς ἐστιν ἀπὸ τούτου ἕβδομος. Quomodo ex hoc furto Phidiæ & Periclis bellum Peloponnesiacum dolo Periclis suscitatum sit, potes ex illis, quæ sequuntur, scire. Quare, ut dixi, octo annorum prochronismus commissus est. Quem autem Σκυθόδωρον dicat Philochorus ἕβδομον ἀπὸ Πυθοδώρου, equidem nescio. Nam ἕβδομος ἀπὸ Πυθοδώρου is est Εὐθύδημος. nisi fortasse Scythodoro, in magistratu mortuo, Euthydemus illi suffectus sit, quia magistratum ad annum sequentem continuaverit, Fastos signaverit, non autem Scythodorus.

Ibidem. *Fidenates.*] Qui conjunctis opibus cum Volscis, & Veientibus bello Romanis illato victi sunt à Mam. Aimilio Mamercino Dictatore, numero MDLXXXII.

Ibid. *Thætetus mathematicus.*] Primus omnium de quinque solidis, quæ regularia vulgus vocat, demonstrationes publicavit.

MDLXXX. *Gens Campanorum in Italia constituta.*] In Græcis: ἐν Ἰταλίᾳ Καμπανῶν ἔθνος σωίζεται. Ad verbum ex Diodoro de anno tertio Olymp. LXXXV: ἐπ' ἄρχοντος δὲ Ἀθηνῆσι Θεοδώρου Ρωμαῖοι μὲν ὑπάτους κατέστησαν Μάρκον Γενίκιον, καὶ Ἀγρίππαν Κόρνιον Χίλωνα. ὅτι ἡ τότων χώρα μὲν τῆς Ἰταλίας τὸ ἔθνος τῶν Καμπανῶν σωίζεται, καὶ ταύτης ἐτύχε τῆς προσηγορίας ἀπὸ τῆς χώρας ἣν πλησίον κεῖται „ πεδία. à subjectis campestribus, in quibus Capua „ sita est, dictam vult, Strabo vero, quod caput sit re„ liquarum totius regionis urbium. ἐν ᾗ τῇ μεσογαίᾳ „ Καπύη μία ἐστὶν ἡ μητρόπολις κεφαλὴ τῷ ὄντι καὶ „ τὴν ἐπωνυμίαν τοῦ ὀνόματος. Frustra. Hoc modo oporteret omnes metropoles Capuas dici. Igitur τὸ "Καμπανῶν ἔθνος σωίζεται, id est ex vicis in unam urbem coiit Capuam, quam condiderunt Thusci, sive Tyrrheni θαλασσοκρατοῦντες, annis CCLX antequam à Romanis bello Annibalis expugnaretur, ut auctor est Cato apud Velleium, annis autem CCXL ante Consulatum Vinutii, & Cassii Longini, qui incidit in numerum MMXLVI. Itaque à Capua à Thuscis condita, ad numerum MMXLVI, sunt anni CCLX cum CCXL. qui fiunt simul D. quibus deductis de numero MMXLVI, remanet epocha Capuæ à Thuscis conditæ, ὅτε τῶν Καμπανῶν ἔθνος σωίζεται, numerus MDXLVI, annis XXXIV ante tempus ab Eusebio, vel potius à Diodoro, assignatum.

Ibidem. *Gens Campanorum.*] Vertendum erat, *Gens Campanorum in unum locum coiit.* aut *convenit.* ut de Athenienſibus vidimus numero DCCLXXXIX, in unam urbem coisse ex omnibus vicis Atticæ, Theseo colonos deducente. Idem dicas de Convenis Novempopulaniæ, qui ex colluvie latronum Pyrenensium in unum oppidum à Pompejo conducti pulcherrimam & civilissimam coloniam effecerunt, auctore Hieronymo in Vigilantium Novempopulanum, domo Lugduno Convenarum.

MDLXXXI. *Gorgias Leontinus.*] Fuit discipulus Empedoclis. quare non eodem tempore florere potuit quo Empedocles celebris erat. Vixit autem CIX annos auctore Suida, CVIII vero secundum Censorinum. Porphyrius floruisse scribebat Olymp. LXXX, minus recte, à quo Eusebius accepit. Suidas: Πορφύριος δὲ αὐτὸν ἐπὶ τῆ π Ολυμπιάδι τίθησιν· ἀλλὰ χρὴ νοεῖν αὐτὸν πρεσβύτερον εἶναι. Porphyrium igitur sequitur Eusebius, vel potius Africanum, qui ex Porphyrio didicerat LXXX Olympiade floruisse.

MDLXXXII. *Socrates plurimo sermone celebratur.*] In Græcis mirum: Σωκράτης φιλόσοφος καθαρικὸς ἦν. Scio allusum ad id, quod profitebatur Socrates; se καθαίρειν τὰς ψυχὰς λόγοις. Studiosi, quorum à Platonis scriptis adhuc recens est memoria, melius meminerint, quam ego.

MDLXXXIV. *Nehemias.*] Hanc periocham auctoribus PR. huc conjecimus: quem verum ejus locum esse non dubitavi propter mentionem XXXII anni Artaxerxis, quum tamen dupliciter erratum sit ab Eusebio, & quum Artaxerxem τὸν μακρόχειρα putat esse, sub quo Nehemias muros Hierosolymorum instauravit, & quia hanc periocham non ponit in XX anno Artaxerxis, quo anno Nehemias à Rege expeditionem in patriam impetravit.

Ibid. *Nehemias.*] In Editionibus & POST. ridicule hæc in duo membra divulsa sunt, & hoc prius membrum ad annum XVI, aut XVII Artaxerxis annotatum. Saltem anno XX assignassent, ut supra diximus. melius ordini consuluissent. Sane Græca ostendunt hæc disjuncta non fuisse.

Ibid. *Nehemias Hebræus minister vinarius Artaxerxis.*] In Græcis est amplius. ὁ ἐκ φυλῆς Ἰούδα. omnino enim hoc addendum: quia omnes Duces Israëlis & Æchmalotarchæ sunt à stirpe Davidis. Obstat Breviator scriptorum Jasonis Cyrenæi Cap. *1*, *21*, qui Nehemiam Sacerdotem facit: & potest adjuvari Nehem. X, *1. 8.* Sed Nehemias Athersata quamvis cognominis alteri & patre cognomine natus, non potest idem esse. propterea Athersata additum ad distinctionem Ducis. Recte igitur apud Cedrenum ex quodam optimo Chronologo *114*, *60.* Νεεμίας Ἰούδα ὁ ἐκ τοῦ σπέρματος Δαβίδ. Omnino Æchmalotarchæ Judæorum

rum ex ſtirpe Iuda omnes fuerunt, hodieque ſunt. neque ex alia progenie aſſumuntur. Stulti Iudæi dicunt Nehemiam vocari הַתִּרְשָׁתָא: cur? לְפִי שֶׁהִתִּירוּ לוֹ חֲכָמִים לְפִי שֶׁהָיָה מְשַׁקֶּה לַמֶּלֶךְ לְשׁוֹתוֹת יַיִן שֶׁל גוֹיִם; *Quod ſapientes illi permiſerint bibere vinum Gentilium, propterea quod erat pincerna Regis.* quæ ſunt ἰδιωτικώτατα: id eſt, ineptiſſima.

Ibid. *& trigeſimo ſecundo anno.*] Quam aliena ſint hæc & ab hiſtoriæ fide, & à mente Euſebii, Græca ipſa fidem fecerint, quorum ad verbum hæc mens eſt: *Nehemia ex tribu Iuda, pincerna Artaxerxis, quum id à Rege petiviſſet, aſcendit Ieroſolyma Babylone, & urbem cum ipſis muris excitavit. Tunc platea conſtructa eſt, & muri ambitus, ſecundum prædictionem Danielis Prophetæ, vigeſimo quidem anno Artaxerxis Longimani incæpto opere, abſoluto autem circa trigeſimum ſecundum annum ipſius, quemadmodum narrat Eſdræ liber, ſub Sacerdote Iodæ filio Iakim.* Hæc pingui, & craſſa Minerva vertimus, ne unguentum in lente, quod eſt in proverbio: ſimul etiam ut oſtenderemus, quam nulla neceſſitate coactus à veritate hiſtoriæ, & mente Euſebii diſceſſerit Hieronymus, ut majore parte verborum omiſſa, & truncata, aliud expreſſerit, quam quod hac periocha Græcus ſcriptor conceperat.

Ibid. *vigeſimo anno de Babylone.*] Tam abeſt à mente Euſebii, quam Euſebius à tenore hiſtoriæ. Hieronymus vult Nehemiam Ieroſolyma veniſſe anno XX Artaxerxis, & anno trigeſimo ſecundo urbem inſtaurare cæpiſſe. Euſebius vero dixerat opus inſtitutum anno vigeſimo Artaxerxis, abſolutum trigeſimo ſecundo. Atqui aliter res habet. Anno vigeſimo Artaxerxis Mnemonis Nehemias impetrata profectione in patriam, ſtatim nulla interjecta mora mœnia urbis excitavit diebus LII. Opus abſolutum XXV Elul, ſexto menſe, poſtquam profectus Nehemias à Rege Ieroſolyma venit. Nehem. VI, 15. Poſt aliquod tempus reverſus ad Regem rediit Ieroſolyma anno XXXII; cap. XIII, 6. Et profecto trigeſimi ſecundi anni nulla ratio habenda in murorum conſtructione.

Ibid. *Scribit Eſdras ſub Pontifice.*] Hæc periodus & ſequens eadem unaque eſt. Sed falſum Eſdram hoc ſcribere, quum hoc in libro Nehemiæ ſcriptum extet.

Ibid. *reperiet eas in regno Neronis expletas.*] Terminabuntur anno IV Neronis, numero MMLXXIV. Cui bono? Quid novi attulit quartus annus Neronis? Daniel oſtendit terminari initio belli Iudaici, ita clare, ut nemo dubitare poſſit, niſi quem piget ſententiam mutare. Hinc enim illæ lacrimæ. Septimanæ Danielis incipiunt ab edicto Darii Nothi, deſinunt in XII anno Neronis. dimidia ſeptimana extra numerum excurrit à duodecimo Neronis, ad excidium Templi. Oſtendimus hanc dimidiam ſeptimanam doctorum oculos effugiſſe, neque eſſe de cenſu reliquarum ſeptuaginta. quæ animadverſio pulcherrima eſt: & uſus Hebraiſmi id demonſtrat. XX autem anno Artaxerxis Mnemonis, non autem Longimani, Nehemias Ieroſolyma profectus eſt.

Ibid. *Huc uſque divinæ ſcripturæ Hebræorum annales temporum continent.*] Longe aliud tinniunt Græca. Ἕως μὲν ἔν Εσδρα καὶ Νεεμίᾳ αἱ ἐνδιάθετοι Ἑβραϊκαὶ γραφαί. *Ad Eſdram & Nehemiam uſque hactenus canonicæ Hebraicæ ſcripturæ.* ἐνδιάθετος λόγος, καὶ προφορικὸς λόγος differunt, ut ἔννοια καὶ ἀποφθισμός, ut cogitatio & recitatio. Nam τὸ ἐνδιάθετον eſt quod in animo conceptum habemus. At veteres Patres & Scriptores Eccleſiaſtici τὰς ἐνδιαθέτους γραφὰς vocant eas, quæ ſunt de Canone, quia Διαθέναι eſt Canonem conſtituere. ἐνδιαθέναι in Canonem ponere. propterea etiam ἐνδιάθετοι γραφαὶ vocantur Euſebio. Sic Epiphanius canones divinæ ſcripturæ libros vocat ῥητὰ καὶ ἐνδιάθετα βιβλία. *certa & canonica volumina.* Georgius: ὥστε οὖν τὰς Χαλδαϊκὰς καὶ Αἰγυπτιακὰς ἀρχαιολογίας γράψαντας μὴ δεῖν χειρόνων ὑπολαμβάνειν, ὅτι ἀπὸ ἐνδιαθέτων καὶ ἀποκρύφων βιβλίων ἔχον. Contra ſcripta ἀπόκρυφα, ſunt occulta, quod eorum uſum in Eccleſia eſſe nolunt, ſed in conditis reponuntur. Nam contraria ſunt, ἐκκλησιάζεσθαι καὶ ἀποκρύπτεσθαι. Ἐκκλησιάζεσθαι dicuntur libri, quorum lectio eſt in Eccleſia: ἀποκρύπτεσθαι autem, quæ non leguntur. Itaque leges apud veteres: τὸ Ιουδὶθ βιβλίον χρήσιμον μὲν, ἀλλὰ οὐκ ἐκκλησιάζεται. Ex Apocryphis duo Eccleſiaſtici vocati ſunt, Liber Jeſu Syrach, & Sapientia Solomonis, nimirum quod legerentur in Eccleſia, καὶ εἴθ' ἦν αὐτὰ ἐκκλησιάζεσθαι. Iudæi גנוזים id eſt ad verbum ἀπόκρυφα, vocant ea, quorum lectione abſtinent imbecilliorum animos, ut non ad ea admittantur, niſi & ætate & judicio maturi, quale eſt initium Ezechielis, totus Eccleſiaſtes Solomonis, & ſi qua ſunt ejuſmodi. Imo quidam Hebræorum ſcribunt Koheleth, id eſt Eccleſiaſten, apud veteres Hebræos fuiſſe גנוז ἀπόκρυφον, & ad ejus lectionem non niſi doctiſſimos & verbi divini peritiſſimos admitti ſolere. Denique veteres ἀπόκρυφα vocant, quæ non ſunt de Canone, καὶ πάντα τὰ μὴ ἐκκλησιαζόμενα, & contra ἐνδιάθετα, quæ collocata ſunt in Canone, quæ aliter vocant ἐγκεκριμένα, ut Novella Juſtiniani CXLVI. §. Θεσπίζομεν. Epiphanius de duobus Panaretis voluminibus Jeſu filii Syrach, & Sapientiæ: ὥστε χρήσιμοι μὲν εἰσὶ καὶ ὠφέλιμοι, ἀλλὰ εἰς ἀριθμὸν ῥητῶν οὐκ ἀναφέρονται. διὸ δὴ ἐν τῇ Ἀρῶν ἀνεῖδησαν, τοῦτ' ἔστιν ἐν τῇ τοῦ Διαθήκης κιβωτῷ. Diſerte dicit τὰ ἀπόκρυφα ideo dicta, quia reconderentur in Arca veteris Teſtamenti in Sanctis Sanctorum Adytorum, quaſi in ſecundo templo Arca veteris Teſtamenti adhuc extaret. Sed non ſolus veterum Patrum hac in parte erravit. Exemplar Epiphanii adeo vitioſum eſt, ut interpreti impoſuerit, qui putavit hic de Aaron ſummo Pontifice agi. ארון ארון eſt Arca Teſtamenti. quod nemo neſcit ſaltem Hebraiſmo minimum imbutus.

Ibid. *exhibeo de libro Maccabæorum.*] Liberrime hæc vertit. Nam Euſebius dicit Joſephum ea, quæ poſt tempora Nehemiæ ſequuta ſunt, diligenter perſequutum eſſe in rebus Maccabæorum, uſque ad tempora Romanorum. Quod verum eſt.

MDLXXXV. *Archelaus.*] Perdiccæ, cui hic Archelaus ſucceſſit, attribuit annos XXVIII, ex ſententia Hieronymi hiſtorici. Mirum enim quantum Scriptores inter ſe velitati ſunt de tempore, quo Perdiccas regnavit. Athenæus: Περδίκκας πίνων παρὰ Αρχελάῳ βασιλεῖ, ὡς μὲν ὁ Ακάνθιος φησὶ Νικομήδης, ἔτη μα. Θεόπομπος δέ φησι λε. Αναξιμένης μ'. Ιερώνυμος καὶ Μαρσύας ὁ καὶ Φιλόχορος κγ'. Quis diſcrepantiam non miretur?

Ibid. *Archelaus.*] Perdiccas moritur eodem anno, quo Pericles, Επαμεινώνδου ἄρχοντος, quarto Olympiadis LXXXVII, qui erat tertius belli Peloponneſiaci. Diodorus: Περικλῆς δὲ ἀποθνήσκει κατὰ τὸ τέταρτον ἔτος τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ἄρχοντος Επαμεινώνδου, ἐφ' οὗ ἐτελεύτα Περδίκκας. καὶ τὴν βασιλείαν Αρχέλαος παραδέχεται. Diodoro ergo prochroniſmus fuerit triennii.

Ibid. *initium belli Peloponneſiaci.*] Verum eſt, quum adhuc pauci dies ſupereſſent magiſtratui Pythodori, bellum Archidameum, ſive Peloponneſiacum, cæpiſſe. Sed à ſequenti Prætore Euthydemo initium hujus belli

belli capiunt scriptores. Itaque annus Epaminonis prætoris est tertius belli hujus, quum Epaminon sit tertius ab Euthydemo.

MDLXXXVII. *Athenienses pestilentia laborant.*] Describit satis ambitiose τὴ κακοζήλως Thucydides, dum aliqua Herodotum superare vult.

MDLXXXVIII. *Pericles moritur.*] Anno quarto Olymp. LXXXVII, Ἐπαμείνονος ἄρχοντος. Recte.

MDXC. *Ex Aetna monte ignis erupit.*] Paulus Orosius libro secundo, cap. XVIII male refert post bellum Artaxerxis Mnemonis & Cyri minoris. Atqui hic casus „ ab Æliano confertur in Olympiad. LXXXI. numero „ MDLX in Collectaneis Stobæi: Ἐκ τῶν Αἰλιανοῦ ἱστορίας. Πρώτη καὶ ὀγδοηκοστὴ Ὀλυμπιάδι φασὶ τὸν Αἰτνῶλον ῥυῆναι, ὅπερ καὶ Φιλόνομος, καὶ Καλλίας οἱ Καταναῖοι τὰς παλαιὰς αὐτῶν ἀράμενοι ἀφ' ἑκατέρου τῶν φλογὸς ἐκόμισαν. Fuerit ergo metachronismus XL „ annorum. Thucydides scribit tria incendia Ætnæ „ contigisse ex quo Græci colonias in Siciliam deduxe- „ runt: quorum secundum acciderit exitu anni Pelo- „ ponnesiaci VI, id est numero MDXCII. ideo apud Eu- „ sebium est prochronismus biennii. primum L annis „ antea. hoc est numero MDXLII. Tertii & postremi „ tempus non addit. Si vera Ælianus refert, quod non „ dubitamus, habebimus trium incendiorum Ætnæ, „ quorum Thucydides meminit, tempora, numero, „ MDXLII, MDLX, MDXCII. quorum medium „ est illud Æliani: primum, & postremum, quorum „ meminerit Thucydides; sed ex illis duobus posterius „ est id, quod hic biennii prochronismo relatum est „ ab Eusebio.

MDXCI. *Terra motu apud Locros scissa.*] Alii libri, *Terræmotu apud Locros scisso.* Male. Recte assignatum. Contigit enim hoc anno tertio Olymp. LXXXVIII, Εὐθυδήμου ἄρχοντος. auctor Diodorus.

Ibid. *Atalanta facta est insula.*] Quum antea chersonesus esset, isthmo vi maris rupto, ex peninsula factam insulam scribit Diodorus. Attende ejus verba: τηλικοῦτος δὲ σεισθεὶς ὑπὸ σεισμὸς γενόμενος καὶ πολλὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος, ὥστε καὶ πόλεις ἅπασας ὑπαλατίσας ὑπεκλύσαι τὴν θάλατταν ἀφανῆ. καὶ καὶ τὴν Λοκρίδα χερσονήσου καθεσώσης, ῥῆξαι μὲν τὸν ἰσθμὸν, ποιῆσαι δὲ νῆσον τὴν Ἀταλάντην. Persuasit & Plinio libro secundo cap. LXXXVIII ita de hac re scribenti: *Avellit Siciliam Italiæ, Cyprum Syriæ, Eubœam Bœotiæ, Eubœæ Atalantem & Macrin.* Strabo quoque idem quod Plinius, Diodorus, & Eusebius, ex peninsula insulam factam. Sed quum vetustissimus horum Diodorus ex Thucydide hæc collegerit, Thucydidem autem male assecutus sit, verba ipsius Thucydidis ex libro tertio adferam, ex quibus nemo unquam colliget Atalanten insulam eo tempore ex illo terræmotu natam fuisse. καὶ, inquit, περὶ Ἀταλάντην τὴν ὑπὲρ Λοκρῶν τῶν Ὀπουντίων νῆσον περιπλησία γένεσθαι ἐσβολή. Atalantem insulam illa inundatione superfusam ait. Ergo ante inundationem Atalante erat insula. quod quidem verissimum esse ex ejus libro secundo satis nobis exploratum est. ἐτειχίσθη δὲ καὶ ἡ Ἀταλάντη ὑπ' Ἀθηναίων φρούριον ἔτος τοῦτο πολιτῶντος ἡ ὑπὲρ Λοκρῶν τῶν Ὀπουντίων νήσου ἐρήμη πρότερον οὖσα. Ante inundationem illam jam Atalante erat insula, & in ea munimentum præsidio militum Atheniensium instructum. Seneca non ita ofcitanter, ut Diodorus, Thucydiden legerat: cujus hæc verba ex XXIV capite libri VI. Quæst. Natur. *Thucydides ait, circa belli Peloponnesiaci tempus Atalantem insulam, aut totam, aut certe maxima ex parte superfusam.* Fideliter verba & sententiam Thucydidis expressit. Et recte Stephanus: Ἀταλάντη ἡ ὑπὸ Ἀθηναίων κτισθεῖσα πρὸς Λοκροῖς. Θουκυδίδης δευτέρᾳ. Cave confundas cum alia ejus nominis Pirꝛeo Attico opposita. Strabo lib. IX. πλησίον δὲ τὴ ἡ Ἀταλάντη ὁμώνυμος τῇ πρὸς Εὐβοίαν τῇ Λοκρίδι.

MDXCII. *Plato nascitur.*] Metachronismus biennii. Natus enim anno primo Olympiad. LXXXVIII. obiit annos natus LXXXI, anno primo Olympiad. CVIII. Auctor Apollodorus in Chronicis apud Laertium.

Ibid. *Persarum octavus Xerxes secundus.*] Thucydides, qui illis temporibus vixit, scribit Artaxerxem anno septimo belli Peloponnesiaci decessisse, principio hiemis, qui est annus quartus Olympiadis LXXXVIII. adstipulatur Diodorus, qui ait decessisse anno quarto Olympiadis LXXXVIII, Στρατοκλέους ἄρχοντος.

Ibid. *cui successit decimus Darius cognomento Nothus.*] Annus vigesimus belli Peloponnesiaci erat tertiusdecimus Darii Nothi, auctore Thucydide vigesimus primus Solstitii Metonici, numero Eusebiano MDCV. Ergo cæpit imperare numero MDXCIII, ut hic recte annotatum est. Aliter. Decessit anno quarto Olympiad. XCIII, postquam regnasset annos solidos XIX, numero MDCXII. deductis XIX annis solidis, remanet initium Darii Nothi, numerus MDXCIII, ut antea. Ab hujus anno secundo anni CCCCXC putati, hoc est septuaginta hebdomades annales, desinunt in XIII anno Neronis absoluto, triennio fere ante excidium Templi.

Ibid. *cognomento Nothus.*] Non solum Νόθον, sed & Σύρον dictum fuisse scribitur ab auctore argumenti Περσῶν Æschyli. Δεύτερος δὲ (Δαρεῖος) ὁ Ἀρταξέρξου (τοῦ Μνήμονος) πατὴρ Σύρος προσαγορευθεὶς, ἢ Νόθος. Apud Africanum scriptum est υἱὸς Ξέρξου, ἀντὶ τοῦ Ἀρταξέρξου, vitio librarii, an Africani. Sed Africani omnino. Nam & Xerxis filium vocat Eusebius, Africanum sequutus numero MCCCC-XCI.

MDXCIII. *Lacedæmonii & Athenienses fœdus percutiunt.*] Recte. ἐνιαύσιοι σπονδαὶ Ἀθηναίων τῆ Λακεδαιμονίων, μηνὸς Ἐλαφηβολιῶνος, Ἰσάρχου ἄρχοντος. Aliæ σπονδαὶ πεντηκοντοῦτις tertio hujus Olympiadis anno, undecimo anno ineunte belli Peloponnesiaci, Ἀλκαίου ἄρχοντος. Thucyd. lib. V. Diodorus lib. XII, 324. Cave confundas.

MDXCV. *Eudoxus.*] Eusebius solet diversis intervallis iisque longe à se dissitis idem gestum, aut eundem hominem ponere, diversos auctores sequutus. quod alibi nos monere meminimus. Hic ponitur Eudoxus, & postea longo intervallo MDCXXV. At numero præsenti MDXCV nondum natus erat. Nam post XXIII ætatis annum profecuti eum viatico amici in Ægyptum miserunt cum commendatitiis ad Regem Nectanebim, qui inivit regnum numero MDCXXX. Florebat Eudoxus CIII Olympiade. Obiit annos natus CIII. Neque fieri potest, quin vitam produxerit ad successores Alexandri, si quidem adeo vivax fuit.

MDXCVI. *Lacedæmonii ver sacrum Heracleam destinantes, urbem condunt.*] Nemo veterum melius ex professo explicavit quid esset ver sacrum vovere, quam Hieronymus hic fecit quasi aliud agendo. In Græcis est tantum: Λακεδαιμόνιοι ἀπῴκισαν Ἡράκλειαν. *Lacedæmonii Colonos Heracleam deduxerunt.* Hieronymus ex historia (neque enim aliter ponit) ait vere sacro voto eam Coloniam deductam. Non solum enim ver

sacrum vovere, est omnem proventum unius anni consecrare, ut pecudes quidem diis immolentur, pueri autem & puellæ, postquam adulti sunt, extra fines velati ejiciantur, sed etiam juventutem Diis consecratam in colonias novas mittere. Dionysius Halicarnassensis libro primo Originum Romanarum egregie hunc morem declaravit menti Hieronymi convenientissime: τὸ μὲν πρῶτον ἱερὰ ἧς ἀξιωθῆναι νεότης, ἄνδρες ὀλίγοι καθ' ἑκάστην ὥραν τοῦ γεναμένων ἀποστελλόντες, ἔθνη οἰκοῦντες ἀρχαῖον, ἃ πολλὰς βαρβάρων τε καὶ Ἑλλήνων ἐπιστροφὰς χρησαμένους. ὁπόταν γὰρ εἰς ὄχλον πληθὼν ἐπιδοσιν αἱ πόλεις λάβοιεν, ὥστε μηκέτι τὰς οἰκείας τροφὰς ἀπαρκεῖν εἶναι δοκούσας, ἢ κακωθεῖσαι τὰς ἀρούρας μεταβολαῖς ἢ γῆ πανίσις τὸν ἐωθότας καρπὸν ἐξήνεγκεν, ἢ τινὸς ἢ πάθος ἄλλο τὰς πόλεις καταλάβοι, εἴτε ἄμεινον, εἴτε χεῖρον ἀνάγκη ἐπιζητεῖσθαι μειώσεως δὲ πληθύος, θεῶν ὅτῳ δὴ καθιερῶντες ἀνθρώπων ἐτείους γονὰς ἐξέπεμπον ὅπλοις κεκοσμημένους ἐκ τῶν σφετέρας. Item libro secundo non longe à principio. ἱερὰ ἧς αὕτη νεότης καθοσιωθεῖσα θεοῖς καθὰ τὸ ἐπιχώριον νομον ὑπὸ τῶν πατέρων ἀποστελλῆναι λέγεται χώραν οἰκήσασα τὴν ὑπὸ τῷ Δαίμονος σφίσι δοθεῖσαν. Nullus veterum distertius hunc morem explicavit Dionysio, nullus usum melius demonstravit Hieronymo. Justinus lib. XXIV. *Namque Galli abundanti multitudine, quum eos non caperent terræ, quæ genuerant, trecenta millia hominum ad sedes novas quærendas velut ver sacrum miserunt.* Igitur Hieronymus dicit hanc coloniam devotæ à parentibus juventutis fuisse. Certe quamvis Græcorum etiam hunc morem fuisse vetustissimum dicit Dionysius, tamen Græci verbum non habent, quo ver sacrum exprimere possint, aut ver sacrum destinare. Ipsi dicerent τὴν νεότητα καθοσιῶσαι. Τῆς νεότητος καθοσιωθείσης τὴν πόλιν ἀποικίσαι: *vere sacro voto colonos in novam urbem misisse.*

Ibid. *Heracleam urbem condunt.*] Anno tertio Olympiados LXXXVIII, qui erat sextus belli Peloponnesiaci, Euthydemo magistratu Athenis, Trachina, urbem jam multos annos in ruderibus jacentem Lacedæmonii instaurarunt, tribus millibus Spartanorum deductis; sex millibus autem aliorum Græcorum, Thucydides libro tertio. Diodorus libro XII. Hic vides novem millia colonorum. Marcianus μυρίους fuisse dicit.

Εἶτεν πάρ' αὐτοῖς Ἡράκλει' ἔδει πόλις,
Ἣν οἱ Λακωνες, μυρίους οἰκήτορας
Πέμψαντες εἰς Τραχῖνα, ὕστερον ὤκισαν.

Inde Straboni dicitur Ἡράκλεια Τραχίν. Manifestum vero est hic commissum esse quinquennii metachronismum. Anno enim, ut diximus, tertio Olympiadis antecedentis deducta est colonia.

MDXCVIII. *Clades, quæ Athenienſibus accidit in Sicilia.*] Contigit anno XI belli Peloponnesiaci, quarto Olympiadis XCI, Cleocrito magistratu Athenis, numero MDCIV. Prochronismus sexennii. Annus XIX belli Peloponnesiaci, & eclipsis Lunaris, quæ illi cladi intervenit, non patiuntur tempus hujus funestissimi casus ignorari.

MDCII. *Alcibiades profugus abiit ad Tisaphernem.*] Satis constat Alcibiadem Athenis Spartam fugisse διὰ τὴν Ἑρμῶν καλακοπὴν, anno secundo Olympiadis XCI, Καλλίου ἄρχοντος, auctore Diodoro. Quarto autem anno ejusdem Olympiadis cladem exercitus Athenienſium in Sicilia contigisse, ducibus Nicia, & Demosthene, de qua proxime verba fecimus, anno belli Peloponnesiaci XIX. Anno sequente, qui erat belli vigesimus, & primus Olympiadis XCII, numero MDCV, Alcibiades erat apud Tisaphernem, auctor Thucydides libro VIII. Prochronismus triennii.

MDCIV. *Amyrtæus.*] Multifariam in scriptis & editis hoc nomen corruptum est. Thucydides libro primo vocat Ἀμυρταῖον τὸν ἐν τοῖς ἕλεσι βασιλέα. Intra palustria enim Ægypti (quæ βυκόλια alibi vocata fuisse dicimus) sedem suam muniverat, neque à Persis expugnari potuit.

MDCV. *Eubœa à societate Athenienſium discessit.*] Thucydides ibidem, paulo post. Μετὰ δὲ ταῦτα ὀλίγῳ ὕστερον Εὐβοία ἀπέστη ἀπὸ Ἀθηναίων.

MDCIX. *Macedonum* XIII *Oreſtes.*] Neque Archelaus Macedo regnavit XXIV annis, quod hic scribitur, sed septem: neque Orestes filius successit illi: sed interfectus ab Æropo tutore regnum reliquit parricidæ: neque hic est locus cædis Archelai, qui occiditur à delitiis suis Cratero, anno primo Olympiad. XCV. Quare hic erratum est tripliciter. Sed hic Archelaus confunditur cum Archelao numeri MDCXII. Vide omnino Ælianum Ποικίλης VIII. cap. IX. ubi non Κρατέρου, sed Κρα[τ]έαν vocat hunc percussorem Regis Archelai.

Ibid. *Euripides apud Archelaum, Sophocles Athenis moritur.*] Natus Euripides Prætore Callia circiter transitum Xerxis, hoc est anno primo Olympiad. LXXV, ut extat in prolegomenis in Euripidem, & apud Suidam, ac Laërtium in Socrate. Decessit anno ætatis septuagesimo quinto. Ergo ejus obitus congruit anno tertio Olymp XCIII, archonte Athenis Callia. Itaque sub Callia nasci, & sub alio homonymo Callia mori illi contigit. Jam Sophocles obiit eodem Prætore, ut auctor Diodorus pag. 387. quamquam alii scribunt sexennio post Euripidem decessisse. Natus est Sophocles anno primo Olympiadis LXXI, auctore ejus Scholiaste. vixit nonaginta annos, ut scribit Diodorus ibidem. Decessit ergo anno tertio Olympiadis XCIII. ut erat propositum. Biennii igitur prochronismus hic commissus est. De Euripidis morte vide proverbium Προμέρα κύνες. Stephanus: Βορμίσκος χωρίον Μακεδονίας, ἐν ᾧ κυνοσπάρακτος γέγονεν Εὐριπίδης, ὃς κύνας τῇ παλαιᾷ φωνῇ Ἐσερικὰς καλοῦσιν οἱ Μακεδόνες, ὁ ὑπὸ ποιητὴς τραγῳδίας. ἐκ δὲ τοῦ δηγμάτων ἀρρωστήσαντα αὐτὸν ἀποθανεῖν.

Ibid. *Dionysius in Sicilia.*] Eodem anno, quo Sophocles & Euripides obierunt, Dionysius tyrannidem in Sicilia, & Archelaus regnum inivit in Macedonia. Quare idem prochronismus biennii, qui supra, ex eadem causa. De Archelao autem præcipue advertendum. Nam oportet initio ejus regni Euripidem apud eum extinctum fuisse.

MDCX. *Aegyptiorum Nepherites.*] Diodoro Νεφερώς. Sed mirum Justino Hercynionem vocari libro VI: quem sequitur Orosius, ut solet.

MDCXI. *Persarum undecimus Artaxerxes.*] Unius anni prochronismus. Nam Darius Nothus obiit anno quarto Olympiad. XCIII, circiter belli Peloponnesiaci exitum. Justinus: *Insignis hic annus expugnatione Athenarum, & morte Darii regis Persarum, & exilio Dionysii Siciliæ tyranni fuit.* De Darii exitu, & expugnatione Athenarum vera dicit. De exilio Dionysii minoris immane quantum hallucinatur. Peccat enim & tempore & persona. De qua hallucinatione vide pag. 388. de Emendat. Temporum.

Ibid. *Sub hoc rege mihi videtur historia.*] Non magis huic tempori Eltheris historia convenit, quam Assuerus,

fuerus, sive Axerxes, est Artaxerxes. Neque possum probare Græcorum interpretum sententiam, qui אחשורוש libri Esther, hoc est Ἀοστᾶρον, verterunt Artaxerxem. De hoc nomine satis superq; alias diximus. אחשורוש esse Xerxem, vel Axerxen. sic אחשדרפן Ἀξαδραπὴν est, qui aliter Σατράπης. Theopompus apud Photium 202. Αὐτοφραδάτῃ τ῀ τ῀ Λυδίας Ἐξατράπῃ, id est אחשדרפן, σατράπῃ. Sic & אחשורוש Ἀξέρσης, qui Græcis Ξέρξης. Unde colligas nomen Xerxis in scriptura non esse mutatum, & plumbeos, asinos, cerritos esse, qui alium regem sub hoc nomine hariolantur. Non possunt habere aliquid hominis, qui rei tam manif stæ ὁμόσε χωρῆσι.

MDCXV. *Athenienses sustinent tyrannidem.*] Metachronismus biennii. Nam τ῀ τελάντῃ ὀλιγαρχία constituta à Lysandro, anno belli Peloponnesiaci vigesimo septimo exacto, ineunte vigesimo octavo, anno primo Olympiadis XCIV, quo nullus archon fuit propter sublatum à Lysandro regimen populare. Diodorus: ἀναρχίας δὲ ὔσης Ἀθήνῃσι διὰ τὴν καταλυσιν τῆς ἡγεμονίας, ἔτ῀ μὲν ὠ ὀγδοηκοστὸν πρὸς τοῖς ἑπτακοσίοις μ῀ τὴν Τροίας ἅλωσιν. Certum est hæc verba Diodori Eusebio imposuisse. Diodorus enim non DCCLXXX annos putat à Trojæ excidio, ad XXX tyrannos, sed ait esse annum septingentesimum octagesimum à capto Ilio. Excidium Ilii secundum Eusebium numero DCCCXXXV. Accedat numerus à Diodoro definitus, DCCLXXX. Pervenietur ad præsentem annum MDCXV. Sed primum peccatum est ab Eusebio, quod anno serius epocham capti Ilii posuit, nimirum numero DCCCXXX, & ab illo casu, ad primam Olympiadem, putat annos tantum CCCCVI, quum Diodorus Eratosthenem sequutus putet annos CCCCVII: & ratio postulet, ut numero DCCCXXXIV casus Ilii assignetur. Alter error Eusebii, quod DCCLXXX annos à Diodoro definitos absolutos esse arbitratur, quum Diodorus labentem annum, non autem absolutum dicat: ἑπτακοσιοστὸν ὠ ὀγδοηκοστὸν ἔτ῀ dicit, non ἑπτακόσια ὠ ὀγδοήκοντα ἔτη. Itaq; biennio amplius dixit, anno quidem uno, quod CCCCVI annos, non CCCCVII, ponit à capto Ilio, ad primam Olympiadem: altero autem anno, quod currentem annum pro exacto ponit. qui error deprehenditur, si de DCCLXXX detracto intervallo CCCCVII annorum, reliquum CCCLXXIII per quatuor partiamur. Habebimus enim annum primum Olympiadis XCIV. Propterea subjicit: ἦχθη δὲ Ὀλυμπὰς ἐ῀ τοῦτον τ῀ ἐνιαυτὸν τετάρτῃ πρὸς ταῖς ἐνενήκοντα, κάθ' ὃν ἐνίκα Κροκίνας Λαρισαῖ῀. In editionibus peccatum est metachronismo triennii. In quarto enim anno Olympiadis hoc gestum collocant. Idem habet & PET. Codex, sed adversus mentem Eusebii, qui manifesto ostendit verbis Diodori se deceptum fuisse, quum ad numerum DCCCXXXV adjectis DCCLXXX composuit numerum præsentem MDCXV, biennio amplius, quam oportuit, non triennio, ut habent editiones.

MDCXVI. *Aegyptiorum Achoris ann.* XII.] Mirum cur XII annos huic regi tantum attribuit, quum in priore Græco, & apud Africanum, ιγ ἔτη assignentur. Quo consilio hoc fecerit, præsertim adversus se ipsum, nescio: qui in priore libro, ut dixi, XIII attribuit.

Ibid. *Achoris.*] Ἀχορις, non Ἀχοῆς dicitur Diodoro, ejusque meminimt anno IV Olympiadis centesimæ, XXIV annis post annum præsentem. Ἀκωρις Theopompo apud Photium 202 ὠ περιέχει ὁ δωδέκατ῀ λόγ῀ περί τε Ἀκώρι῀ ἐ῀ Αἰγυπτίων βασιλέως, ὡς πρὸς τε τὰς Βαρκαίους ἐστράτευσατο, ὠ ὑπὲρ Εὐαγόρᾳ ἐπραξε῀ ἐ῀ Κυπρίᾳ, ἐναντία πράξαντων τῷ Πέρσῃ. Male apud Photium Πακωρις. Nam & postea recte ibidem Ἀκωρις dicitur.

Ibid. *Democritus moritur.*] Anno ipso ἀναρχίας decessisse scribit Diodorus: id est anno primo Olympiad. XCIV, triennio citius, quam hic ponitur. Obiit annos natus XC; inquit ille. Si verum est, natus fuerit anno tertio Olympiadis unius & septuagesimæ. Igitur falso scribit Laërtius juniorem fuisse Anaxagora annis quadraginta, nato anno primo Olympiadis septuagesimæ. Ita enim Democritus natus fuisset anno primo Olymp. LXXX: quo etiam natum eum scripsit Apollodorus. Ergo decesserit annorum duum & quinquaginta, non autem nonaginta.

Ibid. *Alcibiadem Pharnabazus.*] In eundem annum ἀναρχίας cædem Alcibiadis confert Diodorus. Ex Plutarcho subolet inter captas à Lysandro Athenas, & cædem Alcibiadis, ut minimum interceSSisse annum unum. Periit, ut refert Cornelius Nepos, annorum XL. Ita natus fuerit circiter annum tertium, aut quartum Olymp. LXXX. Puto Diodorum falli, ut in aliis quamplurimis deprehenditur.

Ibid. *Cyri Regis ascensus.*] Τὸ *Regis* addidit de suo Hieronymus. Non enim erat Rex. In Græcis est, Κύρ῀ Πέρσ῀ ἀνάβασις, non Κύρ῀ βασιλέως.

Ibid. *Cyri Regis ascensus.*] Κύρ῀ ἀνάβασις contigit anno IV Olymp. XCIV. Ξενα῀νέτ῀, vel, ut Diodorus habet, Ἐξαινέτ῀ ἄρχοντ῀, ἐὶ πρὸ῀ ἔτει τ῀ Σωκράτ῀ πλάτ῀ς. Quare tempus convenit. Hinc exercitus, quem in illa in fratrem expeditione secum habuit Cyrus minor, dicitur ab Isocrate τὸ Κυρεῖον. hoc est, στράτευμα τὸ μ῀ Κύρ῀ συναναβεβηκός.

Ibid. *Tyranni Athenis oppressi.*] Diodorus conjungit hoc gestum cum ascensu Cyri, anni IV Olymp. XCIV. Laërtius Socratem perhibet extinctum anno primo Olymp. XCV, paulo ante quam XXX Tyranni à Thrasybulo opprimerentur. Videtur exitu anni IV Olymp. XCIV Socrates extinctus, ineunte anno primo Olymp. XCV tyranni ejecti. Est idem annus Julianus, sed diversus Olympicus. Pauxilli dies possunt hanc differentiam constituere. Sic etiam, ut non semel diximus, à quibusdam scriptoribus Palilia prima Urbis propter exiguum intervallum non in annum currentem Olympiadis conferuntur, sed in proxime ineuntem. Hæc, & similia non raro contingunt apud auctores.

MDCXVII. *Athenienses* XXIV *literis uti cæperunt.*] Non tribus verbis hæc explicari possunt, neque prius quam originem literarum Græcarum & Latinarum aperuero. Quare veniam divertendi ab æquo lectore peto, dum origine tam præclaræ rei demonstrata, iterum ad Eusebii verba tanquam è diverticulo redeo. Primum igitur ostendam Ionicarum veterum literarum exemplum & formam: deinde earum originem ex Phœniciis charecteribus: tertio diversitatem figurarum, quibus Græci veteres in designandis literis usi sunt: quarto quot & quas Græci à Phœnicibus acceperint, quas reliquerint, quas ad numerum Phœniciarum adjecerint, & quas prius usurparint antequam illas adjicerent, ut ad mentem Eusebii aperiendam redeatur, cujus rei ergo omnis hæc disputatio instituta. Hæc quanquam singula secundum materias in capita sua conjicienda erant; tamen quia nimis longa esset digressio, ne abuterer lectoris æquanimitate, omnia in unam Diatribam conjeci, multis omissis, quæ non sine fructu, sed non sine tædio lectoris dici poterant.

DIGRESSIO DE LITERARUM IONICARUM ORIGINE ad locum Eusebiani numeri MDCXVII illustrandum.

Exemplum tibi damus priscarum Ionicarum literarum, quas Herodotus similes Phœniciis esse dixit, quæ incisæ sunt in duas columnas, quæ ex via Appia in hortos Farnesianos translatę sunt. Eæ ambæ eodem exemplo sunt, ut alteram exscribere satis sit. Multum mirari subit, quum via Appia, cujus in columna mentio fit, anno ab v.c. CCCCXLI strata ab Appio Claudio fuerit, numero Eusebiano MDCCV, tamen in Italia adhuc veterum Ionicarum literarum usum fuisse. Atqui Herodotus tanquam rem vetustissimam narrans, se in quibusdam locis literas Ionicas vidisse scribit, quæ Phœniciis simillimæ essent. Sed tempus est, adhibito Phœniciarum literarum exemplo, ad reliqua pergere.

EXEMPLUM IONICARUM PRISCARUM LITERARUM ex columna, quæ in via Appia reperta, postea ad hortos Farnesianos traducta est.

ODENI. ⊕EMITON. MET ΛKINES ΛI
EK. TO. TPIOΓIO. HO. ESTIN. EΓI. TO
TRITO. EN. TEI. HODOI. TEI. ΛΓΓIΛI.
EN TOI. HER ODO. ΛΛROI. O ΛAR
LOION. TOI. KINESANTI. MARTVS.
DΛIMON. ENHODIA. KΛI. HOI
KIONES. DEMETROS. KΛI. KORES
ANA⊕EMΛ. KAI ‡ ⊕ONION. ⊕EON. KAI. *

* * * * *

ὑδεὶ ἡεμιτὸν μεταχινῆσαι
ἐκ τ Τελοπίκ, ὅ ἐϛιν ἀπὶ τ
τείτ ἐν τῇ ὁδῷ τῇ Ἀππία
ἐν τῷ Ηρώδ ἀγρῷ. ἀ γὰ

λῴον τῷ κινήσαντι. Μάρτυς
δαίμων ἐνοδία, καὶ οἱ
κίνες δ Δήμητρ, καὶ Κόρης
ἀνάθημα, καὶ χθονίων θεῶν, καὶ. *

Apellationes Syrorum posteriorum.	Apellationes Syrorum veterum.	Phœniciæ literæ.	Græcæ literæ recentiorum & Ionum veterum.		Latinæ.
Olaph.	Alpha.	אַלֶפ.	Λ A Λ.	ἄλφα.	A.
Beth.	Betha.	בֵּית.	B.	βῆτα.	B
Gomal.	Gamla.	גִּמֶל.	Γ Λ.	γάμμα.	C.
Dolath.	Delta.	דָּלֶת.	D Δ.	δέλτα.	D.
He.	He.	הֵי.	E Є.	εἶ.	E.
Wau.	Wau.	וָו.	ϛ F C.	δίσημον βαῦ.	F.
Zoe.	Zetha.	זַיִן.	Z.	ζῆτα.	G.
Heth.	Hetha.	חֵית.	H.	ἦτα.	H.
Teth.	Tetha.	טֵית.	Θ ⊕ ⊟.	θῆτα.	...
Iud.	Iota.	יוֹד.	I.	ἰῶτα.	I.
Chuph.	Kappa.	כַּף.	K.	κάππα.	K.
Lomad.	Lambda.	לָמֶד.	Λ L.	λάμβδα.	L.
Mim.	Me.	מֵי.	M Μ.	μῦ.	M.
Nun.	Nun.	נוּן.	N N.	νῦ.	N.
Semchath.	Simcha.	סָמֶךְ.	Ξ ξ.	ξῖ.	...
E.	Oe.	עַיִן.	O □.	ὄ.	O.
Phe.	Phe.	פֵּי.	Γ Π.	πῖ.	P.
Tzode.	Tzode.	צָדִי.	Ϡ Λ.	δίσημον σάνπι.	...
Kuph.	Kophe.	קוֹף.	Ϙ Q.	δίσημον κόππα.	Q.
Resch.	Roe.	רֵאשׁ.	R P.	ῥῶ.	R.
Schin.	Schin.	שִׁין.	S Σ ϛ C Ɛ.	Σάν. σῖγμα.	S.
Thau.	Thau.	תָּו.	T.	ταῦ.	T.
			Y V Ϋ.	ὖ.	V.
			Φ ⊕ Φ ψ.	φῖ.	...
			X ϕ	χῖ.	...
			Ψ.	ψῖ.	...
			Ω ω ω ω.	ὦ.	...
					X.

Ex-

Habes exemplum literarum Phœniciarum una cum figuris diversis Græcarum, ex quarum comparatione per te ipse colligere potes id, quod secundo loco proposuimus, Græcas literas è Phœniciis natas, quum idem ordo sit, eademque forma earum, quæ Phœniciarum, quibus omnes olim & Chananæi, & Hebræi usi sunt, adhucque Samaritani utuntur: neque aliæ in usu fuerunt à temporibus Mosis, ad excidium Templi. Nam eæ, quibus hodie Judæi sacros libros, & omnia acta sua conscribunt, nuperæ ac novitiæ sunt, ex Syriacis depravatæ, illæ autem ex Samaritanis: quod quum luce clarius sit, tamen quidam semidocti, semitheologi, &, ut signantius loquar, semihomines, non solum Iudaicas literas vere Hebraicas esse priscas audent dejerare, sed etiam impios putant, atque adeo palam vocant, qui aliter sentiunt. Miseram vero doctorum & piorum hominum conditionem, si doctrinæ & pietatis suæ non alios testes haberent, quam asinos. Quum igitur priore loco Ionicarum literarum ex columna viæ Appiæ, postea vero etiam Phœniciarum ex Samaritano, Chananæo, sive Mosaico Alphabeto exemplum dederimus, nemo non videt non solum Ionicas literas ex Phœniciis, sed & Latinas quoque expressas esse, & verum esse, quod scribit Plinius, Ionum priscas literas easdem pene cum Latinis fuisse, „ quas etiam ibidem Assyrias vocat. *Literas semper ar-* „ *bitror Assyrias fuisse.* Etiam Iudæi ab ultima antiqui- „ tate literas, quibus hodie utuntur, vocant אַשּׁוּרִית „ *Assyrias.* quod est magnum vetustatis argumentum. Iones enim à Phœnicibus literas acceperunt, quæ, ut in omnibus rebus evenit, usus tractatione, & progressu longi temporis à primigenia forma desciverunt: ita tamen, ut earum origo dissimulari non possit. Ideo Herodotus dixit Ionicas veteres literas Phœniciis simillimas fuisse, earumque se quædam monumenta in Asia vidisse. Quare quum Ionicæ literæ vetustissimæ sint, & ad alias nationes ab Ionibus profectæ, merito Plinius dixit: *Gentium consensus tacitus primus omnium conspiravit, ut Ionum literis uterentur.* Simillimæ, ut dixi, eæ erant Phœniciis literis, & tu ipse ex utrarumque exemplis superioribus judicare potes. Herodotus: ἴδον δὲ καὶ αὐτὸς Καδμήια γράμματα ἐν τῷ ἱρῷ τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ Ἰσμηνίου ἐν Θήβῃσι τῇσι Βοιωτῶν ἐπὶ τρίποσι πεσὶ ἐγκεκολαμμένα τὰ πολλὰ ὁμοῖα ἐόντα τοῖσι Ἰωνικοῖσι. Non sine causa igitur dicit Plinius, veterem consensum gentium conspiraſſe, ut literis Ionum uterentur. Nullas enim alias habebant antiquitus tam in Asia, quam in Europa, & in Italia, præter Ionicas. Quare longe longeque fallitur vir doctissimus, qui in suis ad Cæsaris Commentarios notis τὸ *Ionum* ex Plinii Codice expungendum censet: neque pulcherrimæ rei vetustam memoriam assecutus est. Pausanias Ἡλιακῶν β scribit se vidisse κέρας Ἀμαλθείας priscis Atticis literis scriptum, quas cave alias suspiceris ab Ionicis, aut iis, quarum exemplum dedimus ex columna viæ Appiæ: quanquam Harpocration diversas facit. Ἀττικοῖς γράμμασι Δημοσθένης καὶ Νεαίρας, ἀντὶ δὲ παλαιοῖς. τοῖς γὰρ τὰ εἴκοσι πασάρων στοιχείων γραμματικῶν ὀψέποτε ἔδοξε τοῖς Ἴωσιν ἀρεσθῆναι. Θεόπομπος δὲ ἐν τῇ εἰκοστῇ πέμπτῃ τῶν Φιλιππικῶν ἐσκωμωρῆσθαι λέγει τοὺς περὶ τὸ βάρβαρον σωθῆκας, ὡς οὐκ Ἀττικοῖς γράμμασιν ἐγκεκολαμμένους, ἀλλὰ τοῖς τῶν Ἰώνων. Ita ex veteri libro restituendus locus ille. Sed omnino veteres Atticorum, Ionum & Latinorum literæ eædem fuerunt, quicquid dicat ille. Quin etiam Plinius, ut probaret veteres Atheniensium literas easdem cum Latinis fuisse, hanc vetustissimam inscriptionem producit: NAVSIKRATES. TISAMENO. ATHENAIOS. quod posteriores ita concepissent: Ναυσικράτης Τισαμένου Ἀθηναῖος.

Nunc ad tertiam partem venio, de figura literarum, & earum differentiis. Quemadmodum Iudæi literas quadratas, quibus hodie sacra biblia ab illis conscribuntur, vocant אַשּׁוּרִית אוֹתִיּוֹת, hoc est γράμματα Ἀσυριακὰ, quod ea à Chaldæis acceperunt, sic Græci vetustissima elementa Φοινίκεια quoque appellarunt, quod à Phœnicibus per Cadmum illis datæ fuerunt. Quin etiam Phœnicias literas à Græcis Καδμεῖα γράμματα dictas fuisse manifestum est ex Herodoto, & Timone: — Φοινικικὰ σήματα Κάδμου. Unde consensus ille vetustissimus totius Græciæ satis convincit, literas à Cadmo Græcos accepisse: neque causæ esse, cur rem tam manifestam aut negemus, aut Tzetzæ neganti assentiamur, qui duplici argumento probare nititur Græcos ante Cadmum literas habuisse: priore, quod Oraculum redditum fuit Cadmo: Φράζεο δὴ τὸ μῦθον Ἀγήνορος ἔκγονε Κάδμε. &c. altero argumento, quod Bellerophon antiquior Cadmo scriptas tabellas de sua cæde attulit. Utrumq; argumentum futilissimum est. Nam utrumque gestum fictum est à Poëtis. Quare Cadmeæ literæ vocatæ, si Cadmo auctori acceptæ non referuntur? & si Cadmus auctor, aut saltem primus doctor & index earum in Græcia, quomodo ante Cadmum literas habuerunt Græci? Quare vetustiores nusquam repertæ sunt in veteribus monimentis, quam eæ, quæ Καδμεῖα γράμματα vocabantur, item eæ, quas Ionicas vocabant Cadmeis simillimas, ut testatur Herodotus? Sed quibus magis credimus, quam oculis nostris, quum Ionicas & Latinas plane ex Phœniciis expressas videamus, easdemque esse & serie & figura. Chaldæi quoque suas ex Phœniciis adumbrarunt. Chaldæas voco, quibus hodie Ecclesia Antiochena utitur, item Christiani Nestoriani & Maronitæ. qui, quemadmodum Græci & Latini, habent duplices, majusculas, quas Capitales vocamus, quas ipso Græco vocabulo Astrangelo id est προγύλας dicunt, & minusculas, quas extensas vocant, nos practicas aut cursivas dicimus, quæ ad celeritatem scribendi excogitatæ sunt. Capitales sive majusculæ Chaldææ ita expressæ sunt ex Phœniciis, ut negari non possit, eas ex illis fluxisse, ut nostras minusculas à majusculis veteribus Romanis. Arabes vero & Iudæi suas hodiernas ex Chaldæis depravarunt, quod Chaldææ mediæ sint inter Phœnicias, & Iudaicas, vel Arabicas. His animadversis, sine quibus disputationem nostram instruere non potuissemus, nunc ad figuras ipsas veniamus.

ΑΛΦΑ. Ita vocatur etiam à veteribus Syris. Eo nomine Bovem à Tyriis dictum fuisse, & quia bos Cadmo occurrisset, dum urbem in Bœotia condere vellet, propterea & Alpha omnibus literis præire voluisse scribit Plutarchus in Symposiacis. Hesychius, ἄλφα βοὸς κεφαλή. Sane אֶלֶף est bos. Prima figura Ionica omnino eadem est cum prima Phœnicia. Secunda ex Ionica reformata est, & æqualibus cruribus ἰσοσκελὴς facta. Tertia recentior est. Lapis apud Magnum Etruriæ ducem. ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ. ΕΥΔΟΞΟΥ, ΑΡΗΝΑΙΟΣ. Apud Ducem Aquæ Spartæ. . . . . ΑΜΑΣ. In Palatio Farnesiano ΑΥΣΙΑΣ. Capitalis Chaldæa ex Phœnicia expressa hodiernum Iudaicum peperit.

BHTA. Ita à veteribus Syris. Latinis priore ſyllaba tantum dicitur B E. Ideo Auſonius dividuam vocat. *Dividuum Betæ monoſyllabon Italicum B.* Eſt autem expreſſa ex prima Phœnicia, baſi replicata. Contra Chaldaica ſemicirculo ſuperiore extenſo generavit ב hodiernum Judaicum. Quod pro B, & Vau Latino indifferenter uſurpata ſit, oſtendunt Βόλσκοι, Ουόλσκοι: Βάρρων, Ουάρρων: Βαλέριος, Ουαλέριος: Αβγαρος, Αυγαρος.

ΓΑΜΜΑ. Veteres Syri Gamla. Prima Græca hodierna expreſſa ex prima Phœnicia: ſecundo Ionica ex ſecunda Phœnica. Chaldaicum Gomal ex tertia depravatum dedit ſimillimum hodiernum ג Judaicum, & Gim Arabicum. Ex hoc quoque tertio Phœnicio expreſſum eſt C Latinum, angulo recto, ut ſæpe fit, in ſemicirculum celeritate ſcribendi degenerante. Sed & pro Gamma veteribus Latinis uſurpatum. Auſonius: *Prævaluit poſtquam Gammæ vice functa priores* C. Ergo Cajus pronunciabant Gajus, & Cnejus, Gnejus. Contra PACUNT pro Pagunt: LECE, lege: AGRO CABINO, Agro Gabino: ACNA, Agna: LECIONES, Legiones: PUCNA, Pugna: & infinita alia. Contra GAMELUS, Camelus. Terentius Scaurus. Item FOCA, Fuga, EXFOCIUNT, Effugiunt.

ΔΕΛΤΑ. Idem nomen priſcis Syris. Ionicum & Latinum D expreſſum ex tertio Phœnicio, ſublata baſi. ſecundum vero Græcum triquetrum Δ ex primo Phœnicio. Sed triquetrum vetuſtum apparet ex nomine Tabellarum, quæ Δέλτοι à triquetra figura dictæ, & Δέλτα Ægypti, & Δελφωτὸν forma ſideris. Rotundum vetuſtius eſſe arguit uſus Ionum priſcorum. Quare caſtigandus Auſonius vir alioqui ſui ævi doctiſſimus, qui ita ſcribit:

Non formam, at vocem Deltæ gero Romuleum D.

Imo potius Romuleum D eſt verum & vetuſtiſſimum Delta. Capitale Dolath Chaldaicum ex quarto Phœnicio propagatum eſt, ſublato interpenſivo, quod arrectarium & tranſverſum tigillum jungebat. Et quia eadem omnino figura eſt Res literæ, ab illa hæc diſtinguitur puncto intra jugum adhibito. Judæi quoque uno puncto ſuum Daleth à Res diſtinguebant, auctore Hieronymo, ſi bene memini, qui ſcribit non differre alterum ab altero, niſi puncto. Hodie Iudæi hebetiorem angulum ד Res faciendo ita diſtinguunt illud à ſuo Daleth. Omiſſio hujus puncti, impoſuit ſeptuaginta interpretibus, qui רִים, pro דִּרִים legunt. Onkelo doctiſſimo Paraphraſtæ, qui אֲצַטְרוּ, pro אֲדַטְרוּ.

E. Hanc ita poſteriores Græci enunciabant, ut veteres Syri, Chaldæi, Phœnices, Iudæi. Sed vetuſtiſſimi Græci Ει proferebant. quod multi veterum teſtantur. Athenæi excerpta apud doctiſſ. Caſaubonum. ὅτι Δεχαῖοι τῷ ε ἀντὶ τοῦ ο ſοιχεῖα προσεχρῶντο. ὡς ὅτε μὲ τῷ ει ἀντὶ τοῦ ε. Plutarchus in Opuſculo περὶ τοῦ Ει τοῦ ἐν Δελφοῖς illo Ει intelligit Ē literam, quam ει pronuntiabant. Quidam enim interpretabantur illa litera, quæ quinarium numerum ſignificat, quinque ſapientes Græciæ intelligi. Itaque una tantum litera Ē, non duæ Ει intelligendæ. Sed, ut dixi, Ει pronunciabant, Ē autem ſcribebant. Denique toto illo opuſculo τὸ Ει Delphis dedicatum nihil aliud, quam Ē quintam Græcorum literam eſſe oſtendit. In Alypii μουσικῇ ſτοιχειώσει ſeu per τὸ Ē vocatur Ēι, & τὸ Ο, ΟΥ.

Ἐπίσημον βαῦ. Sic Phœnices, Syri veteres, Chaldæi & Judæi; & Arabes vocant. Prius efformatum eſt ex ultimo Phœnicio. alterum merum eſt Ionicum, quod à figura merito vocatur Digamma. Sunt enim duo Gamma alterum alteri impoſitum. Totum Alphabetum Cadmeum, veterum Ionum, & Latinorum viginti duabus literis explicatum eſt. ex quibus non omnes apud Ionas literarum vice fungebantur. XVI enim tantum ex illis in uſum ſcribendi aſſumptæ ſunt. reliquæ vocatæ ſunt ἐπίσημα, id eſt notæ. Numerorum enim erant ſymbola, non literæ. Itaque hoc loco duplex figura quidem ϛ ἐπίσημον τὸ ἓξ ἀριθμὸς, F autem ἐπίσημον τὸ βαῦ, quod vere pro Wau litera Cadmea poneretur, cujus creberrimus uſus Æolibus. Sed prius περὶ ἐπισήμου ἓξ, nimirum de figura ϛ dicamus. Hoc igitur, quia ordine ſextum eſt, tam apud Phœnicas, Syros, Chaldæos, Iudæos, Arabas, quam apud priſcos & recentiores Græcos pro ſenario ponitur. Epiphanius κατὰ Μαρκοσίων 108. ὁ γὰρ ἐπίσημος ἀριθμὸς συγκεραθεὶς τοῖς ἕκτοις τέσσαρσι ſοιχείοις τὸ τελάχιστα γράμματον ἕνωμα ἀπετέλεσε. Quod enim hoc ἐπίσημον in alphabetis Græcis antiquitus ponerctur ordine inter E, & Z oſtendit idem Epiphanius 539. ἐπιγράψας μὲν τὸ πέμπτον ſοιχεῖον (E) τὸ πέμπτης τὸν ἀριθμὸν, ἡνίκα δηλώσας τὸ ὄνομα, ὡσαύτως ἢ καὶ τῶν μετ' αὐτὸν, τὸ ἐπίσημον ἐπιγράψας, τὸ δ' ἕκτης ἑρμηνείας ὄνομα ἐδήλωσεν. Beda libro de Indigitatione ex veteribus Grammaticis: *Epiſimon ideo ſexto loco ponitur, quia formam ſemis habet, quod ſignificat ſex uncias: vel quia juxta Epſilon ſtat, ſignificans quinque.* Vides poni juxta Epſilon. Atque hæc περὶ ἐπισήμου ἓξ ἀριθμοῦ. Ex quo fluxit illud in libris ponderum Græcorum ϛάγιον, quod eſt ἑξάγιον, Sextula Latine. Rurſus in veteri columna hortorum Carpenſium Romæ c ponitur pro ϛ. EIC TO L. ϚC, KAI ϚZ. *In Luſtrum* XXVI, & XXVII. Alterum ἐπίσημον βαῦ, quod proprie Δίγαμμα vocatur, & merum eſt F Latinum, merito inter ἐπίσημα locum habet, quia non eſt litera, quum poſſit abeſſe ſine detrimento verbi, cui applicatum eſt. Nam quæ aliis Ελένη, ea Æolibus Fελένη vocatur. vetus Poëta: οἰόμην Fελένην Fελικώπιδα. hoc eſt, οἰόμην ἑλένην ἑλικώπιδα. Itaque poteſt abeſſe ſine imminutione verbi. Propterea non eſt ſτοιχεῖον apud Ionas & Græcos, ſed ἐπίσημον τοῦ βαῦ. Quin enim ſimplicis ſpiritus lenis vice fungitur. ut in illo Hexametro. ἄμμες δ' Fειρήναντο θεοί. τοὶ δ' ὤμοσαν Fαεί. Neque conſonans eſt, neque vocalis, quum ſynalœphe fiat propter αἰ, neque poſitio fiat in Fαεί.

ZETA. Ita etiam à priſcis Syris. plane efformata ex Phœnicia, duobus ſuperioribus lateribus quadrilateri ſublatis. Chaldæi à ſecunda Phœnicia omnino ſuam mutuati ſunt, ſublata reliqua parte, quæ nihil differt à Tau Phœnicio. Iudaicum Zain nihil prorſus differt à Chaldaico. Latini pro eo habent G. Et ſane antiquitus Latini, antequam Z admitterent, G pro eo uſurpabant. Martianus: Z *à Græcis venit, licet etiam ipſi primo* G *Græca utebantur. Nam* GETUM *dicebant, quem nunc Zetum dicunt.* Hanc commutationem G & Z " nihil planius oſtendere poteſt, quam ποτίβαζις, " quod dictum eſt pro ποτίδαγις, vel παλίβαγις. " Nomen eſt Aſſyriacum פת בג Danielis 1, 8. Δίνων ὁν " Περζικοῖς citante Athenæo: ἔστι δὲ Πολίβαζις ἄρ- " τος κρίθινος, ἢ πύελος ὀπὸς, ἢ Κυπαρίσσε " σέφανος, ἢ οἶνος κεκραμένος ἐν ὠῷ χρυσῷ, ἃ " αὐτὸς βαζιλεὺς πίνει. Itaque פת בג non ſolum cibum ſignificat, ut interpretantur Iudæi, ſed & omnia, quæ recenſentur à Dinone, in quibus corona, " quod ad ſuperſtitionem Chaldaicam pertinet. Ideo " Daniel, & ſocii maluerunt abſtinere, quam iis uti. "

Nam

„ Nam si solus πύρινος ἄρτος aut κρίθινος fuisset, „ non magis respuissent, quam eorum legumina co- „ cta. Præterea hæc commutatio Gimel in Zain „ ostendit veteribus Chaldæis & Hebræis duplicem „ pronunciationem fuisse Gimel: unam, qualis au- „ ditur apud Gallos G ante E, & I, & in Gim Arabum, „ unde facile est degenerare in Z. Alteram qualis apud „ Germanos ante omnem vocalem. Etiam Græci ho- „ dierni quum mensem Giamadi designare volunt, „ scribunt ζιάμαδι. item Agiami, id est Persa, ut „ Barbarus, Azami. Sic etiam hodieque quidam pro Ze dicunt Ge, & contra. Sed quid volunt illa apud eundem Martianum? Z *vero iccirco Appius Claudius detestatur, quod dentes mortui, dum exprimitur, imitatur.* Ego hunc locum nunquam potui assequi.

HTA. Idem nomen apud Syros veteres. Manifesto effictum ex primo Phœnicio. Sed olim fuit ἐπίσημον apud priscos Ionas, ut hodie H apud Latinos fungens aspirationis munere. Itaque in Columna Ionica viæ Appiæ HO est ὁ: ΗΟΔΟΙ, ὁδῷ: ΗΕΡΟΔΟ, ἡρώδε: ΗΟΙ, οἱ. Ausonius:

Spiritus hic flatu tenuissima vivificans H.

Intelligit quidem de H Latino, quæ idem potest, quod HTA Ionicum, & eadem est ordine & figura. Sed tamen idem potest dici de HTA epistemo Ionico, quamdiu ipsa aspirationis tantum nota fungebatur, ut hactenus Latini, & Iones solum E tam pro longo quam brevi habuerint. Plato in Cratylo: ὃ γὰρ ἦ ἐρῶμεν, ἀλλὰ ᾱ, τὸ παλαιόν. Hoc creberrimum extat in Columna viæ: Appiæ ΜΕΤΑΚΙΝΕΣΑΝΤΙ, ΔΕΜΕΤΡΟΣ. & alia, quæ brevitatis caussa omitto. Sed in Dativis femininis singularibus adhibebatur ιῶτα. ΤΕΙ ΑΠΙΑΙ. τῇ Ἀπίᾳ. Igitur quæ prius erat aspirationis nota ἐπίσημον duntaxat, ea cæpit esse litera, quod dictum est ἦτα ἀντίστοιχον τῷ ε̄. hoc est oppositum τῷ ε̆μικρῷ. Est enim ε̄ longum. Hieronymus libro de nominibus Hebraicis vocat extensam vocalem, hoc est ἀντίστοιχον τῇ ε̄ βραχείᾳ. Ibidem in litera E: *Huc usque per correptam literam* E *nominum sunt lecta principia. Exinde per extensum legamus elementum, quod Græce dicitur* H. Sed quemadmodum sublata confusione longæ & brevis ε̄, multum lucis & lectioni & orthographiæ accessit, ita quæ antea erat commoditas aspirationis, hac novatione sublata est. Nam in prima quidem vocali, quæ vocem incipit, aspirationis nota adhiberi potest, sed non in medio: quod Latini commode præstant, & olim præstabant Iones, ut ΕΝΗΟΔΙΑ. Hodie Græcis erit ἐνοδία, & non ἐνὸδία. quamquam scio à quibusdam „ olim observatum. ut ἐσῆλατο, ἐξῆσία, ut place- „ bat Aristarcho, ἐξέσία, ut scisscebat Neoptolemus „ Parcanus. Sic Latini Abraham, Græci Ἀβραὰμ: quod Ionibus fuisset ΑΒΡΑΗΑΜ. Quia vero ΗΕΚΑΤΟΝ pro ἑκατὸν scribebant, propterea H veteribus erat nota centenarii numeri.

ΘΗΤΑ. Syri commutatis Θ & Τ, ΤΗΘΑ. Nam hanc, quæ tenuis est in Cadmeo Alphabeto, Iones aspirarunt. contra Thau aspiratum apud Phœnicas ipsi exili spiritu efferunt. Ipsa diu mansit ἐπίσημον. Sed in Columna viæ Appiæ in ordinem literarum recepta est, & conformata ex Cadmea, duabus transversis virgulis sese decussantibus. Chaldæi fere integrum Phœnicium retinuerunt. Iudaicum propius ad figuram Phœniciam, quam Chaldaicum, accedit. Ausonius:

Ansis cincta duabus erit quum Iota, leges Θ.

Hic animadvertendum, Ausonio The, non Theta dici: quod sine exemplo facit. Nam mutæ quidem Latinæ monosyllabæ sunt incipientes à se, & desinentes in E. Græcæ vero literæ nunquam mutilatæ, sed bisyllabæ semper pronunciantur. Rursus improprie dicit Theta nihil aliud esse, quam Iota duabus ansis cinctum. Hoc verum erat, si id, quod ipse Iota vocat, esset erectum. nunc, quum sit jacens, non potest esse Iota. Melius Poëta vetus describens τὸ Θῆτα.

κύκλος ἴις ὡς τόρνοισιν ἐκμετρούμενος.
ἔστι δ' ἔχει σημεῖον ἐν μέσῳ σαφές.

Unde alius Poëta eleganter τὸ Θῆτα vocavit μεσόμφαλον κύκλον. Neque illud prætereundum, quod & à doctissimo Turnebo annotatum memini, Ausonium nove literas Græcas fœminino genere enunciare, Iotæ, Gammæ, quum Græca literarum nomina non solum neutro genere concipi debeant, sed etiam sint ἄκλιτα, hoc est, neque differentias casuum habeant, neque numerum pluralem. Ideo Helladius Grammaticus apud Xenophontem τὰ σίγματα τ̃ ἀσπίδων legendum præcipit, τὰ σῖγμα τὰ τ̃ ἀσπίδων. Quia locus est notabilis, integrum apponam ex illius Grammatici Excerptis apud Photium, 869. ὅλη ὥσπερ τὰ Νῦ Φαμμὶ, καὶ τὰ Μῦ, πληθυντικῶς ἐκφωνεῖν ἐθέλοντες τὰ στοιχεῖα, ἴτα καὶ τὰ Σῖγμα λεῖ λέγειν, ἀλλ' ἐχὶ τὰ Σίγματα. καὶ γὰρ ἄκλιτα τ̃ στοιχείων τὰ ὀνόματα. διὸ κ̓ τὸ πρὸς τῷ Ξενοφῶντι ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς εἰρημένον ἐχ ὑφ' ἓν, Τὰ σίγματα τ̃ ἀσπίδων, ἀναγνωστέον, ἀλλὰ διστυλλάβως μὲν Τὰ σῖγμα, κ̓ ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς, Τὰ τ̃ ἀσπίδων, κ̓ κ̃ διὰ σσίσσιν. Non enim σίγμα σίγματος, neque ἄλφα ἄλφατος dicitur. Varro libro VII de ling. Lat. *Secundo, quod Crates dicebat, cur quæ singulos habent casus, ut literæ Græcæ, non dicantur Alpha Alphatos.* Sed ut sæculo Ausonii hanc Iotam, hanc Betam dicebant, sic Donatus dixit istam Digammam: quemadmodum vetustissimi Romani Syrmam, schemam. Porro tertii Θῆτα ⊟ non pauca exempla extant in veteribus monumentis: ut apud magnum Etruriæ Ducem: ΑΙΣΧΙΝΗΣ. ΑΤΡ□ΜΗΤΟΥ. Α⊟ΗΝΑΙ□Σ. Nam quemadmodum Θῆτα nihil aliud est, quam O puncto inustum, ita quum in hoc monumento □ quadratum sit O, merito ⊟ erit quadratum Θ. Alia exempla infra producemus, ubi idem Θ quadratum est. Hanc literam aliquando loco θ̃ελ̃ Critici apponebant sententiis, quas damnabant. Ideo Græcis ea nota vocabatur ἄχρηστον, quomodo & dicebatur χρηστόν. Aliter vocabatur culpa. ut olim ex Horatio, & Ausonio docuimus.

ΙΩΤΑ. Retinet appellationem Syriacam. Sed mirum quantum descivit à Phœnicia figura, ex qua nihil retinet. Chaldæorum vero, Iudæorum, Græcorum, & Latinorum eadem fere est. Itaque miror quomodo Ionum & Chaldæorum consensus in unum conspirarit, ut quum à Phœnicio charactere ambo descisserent, eandem figuram illius literæ excogitarint. Nam certum est Ionas à Chaldæis non accepisse. Ausonius de hac:

Littera sum Iota similis vox plena jubens I.

Imo eadem est Latina cum ἰῶτα. & I Latine est ἴθι, ἄπιθι. propter quod imperativam vocari eam innuit Ausonius. Eam quoque in fine dativorum quorundam tam apud Græcos, quam apud veteres Latinos scribi moris erat. Nam ut Græci dicebant κάπρωι,

Καμήλωι, ita & Latini *Caproi*, *Cameloi*, auctore Mario Victorino. Hanc literam in diphthongum EI convertebant, quum eam ante N producebant. ut Αντωνεῖν, Σαβεῖν, Λατεῖν apud Irenæum. neque unquam aliter scribebant I longum ante N; quod ita consuetudo recepit, ut non solum non vitiosum esset ita scribere, sed & necessarium esse videretur. At ante alias literas vitiosum est, ut Τειμητὴς, Νείκη: quod in nummis & lapidibus creberrimum est. Sic quoque apud eundem Irenæum Τειτὰν mendose vulgus usurpabat, & Μείθρας Hieronymo, Commentario in Amos, cap. tertio: *ut Basilides, qui omnipotentem Deum portentoso nomine appellat ἀβραξας, & eundem secundum Græcas literas & annui cursus numerum dicit in Solis circulo contineri: quem Ethnici sub numero aliarum literarum vocant μείθρας.* Sane ἀβραξας & μάθρας sunt ἰσόψηφα. Singulorum enim literæ concipiunt numerum CCCLXV: quot dierum annus est. Sic apud Priscianum χείλια Χεῖ πέλε, καὶ Πεῖ μέσον ἦτα Φέρουτ Ημισυ τ ἐφάμιλω. Nam raro aliter scribebant, quam χείλια. Hieronymus Commentario in cap. VIII. Zachariæ: *Quod autem numerum septem millium ad Christianorum nomen diximus pertinere, supputa Græce* ἑπτακισχιλίους Χριστιανὸς, *& eundem numerum summamque reperies: id est mille nongentos quadraginta sex.* Lege: *supputa* ἑπτάκις χίλιοι, *&* Χριστιανός. Item: *mille nongentos quadraginta & unum.* Nam τὸ Χριστιανὸς, item τὸ ἑπτακισχιλίους per α sunt ἰσόψηφα, utpote 1941. Sed est violenta allegoria, & cujusmodi plurimæ in commentariis Iudæorum: quod ipsi vocant Notarikon, vel Geometriam.

ΚΑΠΠΑ. Retinet nomen Syriacum. Hinc manavit majusculum Chaph Chaldaicum, & inde Iudaicum. Quanquam Græca figura non parum degeneravit à Phœnicia, tamen ex ea natam esse non obscura extant vestigia. Inutilem hanc putarunt, quod C, ejus vicem supplere possit; nisi in tribus nominibus, Kaput, Kalumnia, Kalendæ, quum dico Kaput, intelligo caput legis, non caput hominis. Hoc voluit Ausonius:

Hæc tribus in Latio tantum addit nominibus K.
Prævaluit postquam Gammæ vice functa prius C.

sui oblitus illam iteravit infra:

Cappa fui quondam Bœotia, nunc Latium K.

In quibus vides iterum Ausonium contentum fuisse priore syllaba τοῦ Κάππα, quod eam vocet Ka, ut hodie adhuc vulgo appellatur: quemadmodum antea dixisse ostendimus The, pro Theta. Et sane veteres Latini non Kappa, sed Ka dicebant, ut hodie: unde Krus, Knus, pro Karus, Kanus scribebant: quia quum mutæ incipiant à se, & desinant in E, & contra, semivocales incipiant ab E, & desinant in se, veteres compendii gratia mutæ literæ non apponebant E, utpote qui literam ipsam pro syllaba acciperent. Itaque *Bne* pro *Bene*, *Ptre* pro *Petere* scribebant. Sola autem mutarum K incipit à se quidem ut reliquæ, sed desinit in A, non in E, ut ipsæ. Ideo quum syllaba KA concipienda erat, solo K contenti A omittebant. Itaque *Krtago*, *Klumnia*, *Kput*, *Klendæ* scribebant. Nam de *Krus*, & *Knus*, pro *Karus*, & *Kanus*, habes apud optimum & vetustissimum Grammaticum L. Terentium Scaurum: qui addit illa nomina non posse scribi per C, *Crus*, *Cnus*, quia, inquit, esset *Cerus*, *Cenus*, non *Carus*, *Canus*. Ideo eleganter Servius in artem Donati: *Illud præterea astute datur nobis intelligi, quod quum omnium consonantium ista natura sit, ut quædam earum ab* E *incipiant, & in se desinant:* (Semivocales) *quædam à se inchoent, & in* E *desinant,* (Mutæ) *ista sola repertæ sunt,* K, H, Q, Y, Z, *quæ nec ab* E *inchoant, nec in* E *desinunt.* Veteribus sane non minus in usu fuit hæc litera, quam C. Itaque PAKUNT in lege XII Tab. pro *pagunt*, vel *pacunt* scribebant. In fœdere Græciæ, Camelo æreo in hortis Cæsaris ædis Fortis Fortunæ incisum fuit PORKA pro PORCA. ARKA PONTIFICUM, & multa ad eum modum in veteribus saxis. Vide Indicem Grammaticum in Collectanea inscriptionum Gruterianarum. In versibus vero Ausonianis, quos sū- « pra produximus, C Latinum in locum K Græci suc- « cessisse dicitur. Ideo Suidas C vocat Κάππα Ρω- « μαϊκόν. quod ait poni solitum in Senatorum calceis. « Atqui erat verum C. unde Lunam vocat Iuvenalis: «

Appositam nigræ Lunam subjecit alutæ — «

Locus Suidæ est in voce χλαμύς. καὶ ἐν τοῖς τ βαλδ- « τῶν ὑποδήμασιν ὑποσημαίνεσθ τὸ Ρωμαϊκὸν Κάπ- « πα. Sed ineptissimè Zonaras scribit Ρω in calceis « Senatoris appositum fuisse, quod inquit, litera P, quæ « nota centenarii est, indicaret numerū Senatorum, qui « centum, ab initio creati fuerant, vel quia P est pri- « ma litera τ Ρωμαίων Græculo hæc condonanda. « Nam C quidam in calceis Senatorum centum inter- « pretabantur. quod imposuit Græculo, qui putavit « de Ρῶ dictum. Porro tanta similitudo Iudaici Beth « & Chaph, ut Caph pro Beth duobus locis positum « sit כְּאַרְבַּע Zach. 11, 6. כְּרוֹת Ieremiæ XVIII, 17. נִרְאֶה « Ezekiel XVI, 36. «

ΛΑΜΒΔΑ. Idem nomen est in Syriaco, sed sine B, LAMDA. Græci δ' φωνίας causa Λάβδα. quo nomine etiam impuritia, καὶ λεσβιαζμὸς designabatur. Prima figura Græca, & secunda Ionica sunt ex Phœnicio charactere. Nam Græca est Phœnicia inversa: Ionica est Phœnicia ex acuto angulo in rectum assurgens. Majuscula Chaldaica eadem est cum Ionica Latina. Iudaica valde degeneravit.

ΜΥ. Expressa quidem ex Phœnicia, ut apparet. Sed & ipsa quoque multum degeneravit. Melius Phœniciam reddit Chaldaica, quam Iudæi pene integram adhuc retinent. De hac Ausonius:

Vocibus in Graiis nunquam ultima conspicior M.

Est versus miuros. Nam M incipit ab E, & desinit in se. Quare — *conspicior* EM, jambum habet pro spondeo, si Latinum M intelligamus. Sed doctissimus Poëta sentit de Μῦ Græco. Itaque pronunciandum est conspicior Μῦ.

ΝΥ. Tam Ionica altero crure longior, quam Græca expressæ sunt ex Phœnicia. Iudaicum Nun prorsus est idem cum Chaldaico. Ausonius:

Zeta jacens si surgat, erit nota, quæ legitur N.

Et hic quoque intelligendum ΝΥ Græcum. Alioquin si Latinum intelligeretur, esset versus miuros.

ΞΙ. Est novum nomen, postquam in ordinem literarum recepta est. Nam antiquitus erat ἐσώσημον σῖγμα. Simcha dicitur veteribus Syris, σῖγμα Græcis euphoniæ causa: ut βύρσα pro βύσρα. Omnino utraque Græca expressa est ex Phœniciis characteribus. Chaldaicum Semchath est Phœnicium inversum, aut supinum. Iudaicum Samech est Chaldaicum dimidiatum. Ausonius:

Mæandrum flexusque vagos imitata vagor Ξ.

Ubi innuit non illam communem Ξ, sed ξ. cujus literæ exempla quædam supersunt in veteribus marmoribus. Romæ sub Capitolio in eadem Inscriptione ΕΙΚΟ-ΣΙΝ Ε ξ. & ΔΙ ω ξ ΕΝ. & ΔΕ ξ ΑΜΕΜΗ. item alicubi in via Appia: Τ Ε Υ ξ Ε. ΦΡΑ Ç ΑΣ.

CYNO-

ϹΥΝΟΜϾΥΝΟϹ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΙΟ. ΠΟΛϾΙΤΗϹ. Hæc videtur esse omnium peregrinarum postrema in usum recepta. Certe Attici sero, Æoles nunquam receperunt, qui σκέν@, ἱέρακς, ἀνὶ δ ξέν@, ἱέρακξ, scribebant.

O. Hoc manifesto contractum est ex charactere Phœnicio: cujus duplex pronunciatio: altera gutturalis, ut Iudæi Critici vocant; altera est merum G durum Germanicum, quale pronunciatur Gallis ante A, O, V. Hodie Iudæi hanc differentiam ignorant: Samaritæ optime tenent, qui, ut & Arabes, punctum imponunt illi literæ, ubi habet potestatem G. 𐤂 σίγλαρα, & σιγλαρὴν regio Sex. Rufo. Sed videtur ea pronunciatio pro nationum diversitate variasse. Nam Gazam à Syris Αζαν vocatam fuisse scribit Stephanus, & Phegor tempore Hieronymi dicebatur Phaora: quum tamen nulla mutatio literarum interveniisset. Eodem modo quæ prius Sogor dicebatur, iisdem literis Zohora postea dicta, teste eodem Hieronymo, & Stephano. qui etiam addit τὴν Ἑβραίων φωνὴ Ζόαρα significare μικρόν. quod verum est. Temporibus LXX interpretum illud punctum fuisse, satis declarat eorum interpretatio in nominibus Gebal, Gomorra, Gothoniel, Gottholia, Gai, Gomor, Gadriel. quæ omnia principem literam habent hanc, quam Chaldæi vocant, Ae, Phœnices Ain, & Oe, Iones, & veteres Attici OY. Neque enim dicebant O, sed OY. In excerptis Athenæi, indicante viro incomparabili Isaaco Casaubonio: οὐ πάντες οἱ ἀρχαῖοι τῷ οὖ ἀνὶ ϐ ο στοιχείῳ ἐχρῶντο. Nam ō μικρὸν, ut vocatur hodie, est inauditum veteribus. Verba Athenæi, quæ Eclogarius habebat in animo, sunt ex eo loco, ubi in poculo erat inscriptum Διονύσῳ, ἀνὶ τοῦ Διονύσου. Ἐν τούτοις, inquit, λείπεται τὸ ῡ στοιχεῖον, ἐπεὶ πάντες οἱ ἀρχαῖοι τῷ ō ἀπεχρῶντο ὡ μόνον. ἐφ' ἧς νῦν πάθεσι δηλοῦμεν, ἀλλὰ καὶ ὅτε τὸν δίφθογγον ἀποσημαίνει, ἀφ' ἧς ō μόνον γράφουσι. Diphthongon igitur οῦ per ō solum designabant, & pro litera ō dicebant ϐ. Ideo in Columna viæ Appiæ. ODENI. TO. TRIOPIO. TO. TRITO. HRODO. OϽAR. Hoc est: ϐδενὶ, τῷ τελοπίϐ, τῷ τρίτϐ, Ηρώδϐ, ϐγάρ. Quare quum negabant, unicum ō scribebant, & pronunciabant ϐ. Ideo unica litera Lacones negasse scribit Ausonius:

Una fuit quondam, qua respondere Lacones
Litera, & irato Regi placuere negantes.

Nimirum unicum ō scripserant, quod significabat ϐ. Eandem literam rescripsit Philoxenus Dionysio tyranno eum ad se revocanti. Unde proverbio dictum est Φιλοξένειον γράμμα. Nam si fuisset diphthongus ōυ, jam non γράμμα fuisset, sed duo γράμματα. Suidas: Μεταπεμπομένϐ δὲ Διονυσίϐ αὐτὸν, κἀ ἀξιοῦντ@ ἀφ' ἑαμμάτων ἐλθεῖν, φιλόξεν@ ἀνθιγράφειν μὴ ϕὴκ ἔγνω. λαϐὼν δὲ βιϐλίον, τὸ οὐ στοιχεῖον ἔγραψε μόνον πολλάκις ἐν αὐτῷ, ἀφ' ὅτϐ δηλώσας, οὐ τὸν ϖϑόγκλησιν ἀποθέπαι. Sane, ut jam diximus, OY non est στοιχεῖον, sed στοιχεία δύο. Itaque O scribendum est, non OY. Postea quam perspicuitatis caussa diphthongus OY ad negandum scribi cæpta, excogitata est figura ϐ, quæ idem repræsentaret, composita ex o, & υ illi insidente. Ausonius:

Hoc texeti argutoque sono negat Attica gens ϐ.

& in epigrammate

ϐ tibi sit, obscœne.

Itaque vetustissima est hæc negatoria figura. In Mysia inferiore, in cippo: ΥΠΕΡ. ΤΗϹ. Τϐ. ΟϹΙϢΤΑΤϐ. ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟϹ. ..... Μ. ΑΥΡ. ΑΝΤϢΝΙΝϐ. ΤΥΧΗϹ. ΤΕ. ΚΑΙ. ΝΙΚΗϹ. ΚΑΙ. ΑΙϢΝΙϐ. ΔΙΑΜΟΝΗϹ. ΗΓΕΜΟΝΕΥΟΝΤΟϹ. ΤΗϹ. ΘΡΑΚϢΝ. ΑΠΠΑΡΧΙΑϹ. Α .... ΠϢϹΙϐ. ΡϐΦΙΝϐ . . . Non potuit illustrius aut locupletius testimonium hujus rei dari. Septies enim hæc figura ibi legitur. Sic alibi ϐ Ā legitur, pro ϐγκία μία. Item ϐ B̄, ϐ Γ. id est ϐγκίαι δύο, ϐγκίαι τρεῖς. In nummo Maximini, ΕΠΙ ΡΕΥΤΙΚϐ ΝΥΣΑΕΩΝ. Hanc literam ϐ sequente vocali Teutonismus exprimit figura W. Latini aliquando per OV. In nummo Imper. Decii junioris, C. OVAL. OSTIL. MES. COVINTUS. AUG. ubi OVAL. est ϐαλέρι@. COVINTUS. κοΐντ@, Quintus. Rursus in nummo Volusiani. ΕΠΙ. CTP. ΑΥΡ. ΑΘΗΝΑΙϐ. Porro exemplum quadrati □ extat in multis lapidibus Romæ: ΣΕ□ΥΗΓ□Σ ΜΑΞΙΜ□Σ. Item, ΑΤΡ□ΜΗΤ□Υ. &, ΑΝΔ□ΚΥΔΗΣ. ΛΕΩΓ□Ρ□Ϥ. Α⊟ΗΝΑΙ□Σ.

III. Omnino ex jacente Phœnicio factum est erectum, eadem figura servata. Vetustius est crure altero impari, & propius accedens ad formam Phœnicii. Chaldæi replicato jugo superiore efformarunt suum, unde & Iudæi suum. Latini ex antiquissimo Ionico, crure altero brevi inflexo, suum interpolarunt. quod nihil aliud est, quam D. jugo producto P. quod proprie est Pῶ Græcum. Ideo Ausonius:

Ausonium si PE scribas, ero Cecropium P.
Et RHO, quod Græco mutabitur in Latium P.

Quemadmodum ex D Ionico rotundo factum est P Latinum, ita puto olim ex Δ triquetro factum fuisse Ϥ, obtinens vicem Πῖ. Nam Dionysius Halicarnassensis scribit se vidisse in quadam pervetusta æde sub Velia Deorum Penatium signa cum inscriptione ΔΕΝΑΣ. quod ipse fatetur esse PENAS, unde pluraliter PENATES. Sed se putare, nondum Πῖ invento, Δ in locum ejus usurpatum veteribus fuisse. Quod nulla ratione nititur. Nam veteres non magis carere potuerunt litera Πῖ, quam litera Δέλτα. Ego censeo fuisse quandam τὸ Πῖ formam, quæ proxime ad Delta accederet. Π autem æquicrurium jugo hostili eleganter comparat Ausonius:

Hostilis quæ forma jugi est, hanc efficiet Π.

Ϡ Ἐπίσημον Σὰν Πῖ. vel Ἀντίσιγμα πῖ. vel ἐπίσημον ἐννεακόσια. Non desciscit quidem hæc figura à Phœnicia. Omnino enim ambæ similes sunt. Sed Græci putarunt ex inverso Sigma, quod Antisigma vocatur, & ex Πῖ compositum esse. Sigma enim κυκλοειδὲς est C, ut suo loco videbimus. Antisigma vero Ɔ. cui si jugatum fuerit τὸ π̄, erit plane Ϡ. Hic erat verus locus hujus figuræ post Πῖ. quia expressa est ex Phœnicia. Sed veteres Græci commutarunt hujus locum cum sequente, quæ vocatur Kophe. & ut ordinem, ita & potestatem horum duorum Episemorum mutarunt. Nam Koppa, vel Kophe pro numero nonaginta, Σὰν πῖ pro noningentis accipiunt. Et quidem Kophe est ἐπίσημον ἐννενήκοντα, Σὰν πῖ autem est ἐπίσημον ἐννεακοσίων. At in Phœnicio Alphabeto Kophe est centum, alterum autem, quod ipsis dicitur Tzade, est nota nonaginta numeri. De his duobus Episemis est elegantissimus locus cujusdam veteris Critici apud Bedam, libro de Indigitatione: quum,

quia dignus visus, ut hic quoque legeretur, apponam: *Græci enim omnibus suis literis exprimunt numeros. Verum toto Alphabeti sui charactere in numerorum figuras extenso, tres, qui plus sunt, numeros, notis propriis, quæ ex Alphabeto non sunt, depingunt. Prima est ϛ, quæ dicitur Episimon, & est nota numeri* VI. *Secunda est Ϙ, quæ vocatur Kophe, & valet in numero* XC. *Tertia est Ϡ, quæ dicitur Enneacosia, quia valent* DCCCC. *quia ennea Græce novem Latine; Enneneconda nonaginta, Enneacosia nonningenta dicitur.* Ubi vides tria Episema trium numerorum VI, XC, DCCCC in Alphabeto Græco locum habuisse, sed Kophe positum ante Enneacosia statim post Πῖ. Idem ait Marius Victorinus: *Sed nec Ϙ quidem, nec Q Latinus sermo introduxit: ex quibus Q & fuisse apud Græcos, & quasi desierit fungi vice literæ, cognoscere potestis, si Pontificum libros legeritis. Nunc enim apud Græcos juxta Πῖ est posita.* Ecce Kophe, sive Koppa, tempore Victorini adhuc in Alphabetis Græcis post Πῖ positum fuit. Quod autem nonaginta numeri Δίσημον esset, ex his perspicuum fit: *F vero, Ϙ & Q in Græcis etiam literis fuisse, & nunc esse: sed Q numero servire, atque nonaginta significare: F autem Aeolis duntaxat idem valere, quod apud nos V, quum pro consonante scribitur, vocarique βαῦ, & Digamma.* Ait Koppa & ordine literarum & pronunciatione oris idem esse cum Q Latino. Sed de *San pi* prius loquendum nobis, hoc est de figura Ϡ quæ quum sit plane efficta ex Phœnicia, tamen eam Græci putabant compositam ex verso Σὰν, id est antisigma, & Πῖ. Propterea equos, quibus ea figura inurebatur, vocabant Σαμπώρας, vel Σαμφόρας, vel Σαπφόρας. quemadmodum & Κοππατίαι ἵπποι dicebantur, quibus Kophe, sive Koppa inustum erat; non autem Καππαλίαι. Hoc nomine digni erant, si illis Kappa, non Koppa inustum fuisset. qui ideo Καππο-φόροι Luciano dicuntur ἀπαράδοτον. ἵππον κλήσαντο πρὸς Μῆδον, ἢ Κενταυρίδιον, ἢ Καππαφόρον. Fallitur enim Hesychius, & eum secutus Eustathius, qui Κάππα, & Κόππα idem putant esse: quæ tantum inter se differunt, quantum Phœnicum undecima & undevigesima litera. Scholia Νεφελῶν Aristophanis: Κοππατίας ἐπάλουν, οἷς ἐγκεχάραντο τὸ κ στοιχεῖον, ὡς Σαμφόρας τὰς ἐγκεχαραγμένας τὸ σῖγμα. τὸ γὰρ σ, καὶ τὸ κ χαραττόμενον Σὰν ἔλεγον. Hæc non sunt unius cassæ nucis. Confusum enim est τὸ ἔτυμον ϡ Σαμφόρα, cum etymo ϡ Κοππατίας. quia magister ille non assecutus est priscum auctorem, unde excisatus est, qui profecto aliter non potuit scribere, quam ad hunc modum: τὸ γὰρ σ, καὶ τὸ πῖ χαραττόμενον Σὰν πῖ ἔλεγον. Nam Σὰν nihil aliud est, quam Σίγμα. Quomodo igitur, Σ, & Κ esset tantum Σὰν? id est, quomodo Σὰν & Κάππα esset tantum Σάν. Ridiculum. Sed ex Antisigma & Pi factum est San Pi, hoc est Ϡ, ex Ↄ, & π. Sequitur in Scholio: αἱ δὲ χαράξεις αὗται καὶ μέχρι ϡ νῦν σώζονται ἐπὶ τοῖς ἵπποις. σωζομένας γὰρ ϡ κ, καὶ σ, τὸ χῆμα ϡ Ϛ ἀριθμοῦ δύο Ↄ νοεῖσθαι, ὃ σημαίνει τὸ κ. Et inepte κ vocat, quod est ϗ: & quod Samphorarum equorum est proprium, ad Koppatias imprudenter transfert. Nam, quod toties totiesque diximus, τὸ ἀντίσιγμα, προηγουμένως ϡ πῖ, non ϡ κάππα (ut ipse somniat) est nota ἀριθμοῦ Ϡ, id est numeri DCCCC. At quid hoc ad Κοππατίαν, cui purum ΚΟΠΠΑ tantum impressum erat? Ipsemet postea prodit hallucinationem suam. Καὶ ϖῶς γραμματικοῖς ἄτω διδάσκεται καὶ καλεῖ ΚΟΠΠΑ ἐνενήκοντα. Recte hoc, non quæ antecedunt. γραμματικοὶ autem hic sumuntur pro Calculonibus, quod non semel alibi notavimus, ut apud Chrysostomum, ne quis forte in vulgarem notionem accipiat. apud Suidam, qui eadem « hæc producit, legitur γραμματιστῆς. quod idem est. « Profecto τὸ κόππα, character scilicet numeri DCCCC, est Ρῶ ἀνεστραμμένον hac forma Ϙ. Hesychius: Κοππατίας, ἵππος κεκαυμένος, ἐντετυπωμένον ἔχων σημεῖον τὸ ΚΟΠΠΑ, ὅ ἐστιν ἀνεστραμμένον Ρῶ, καὶ Σ. Illud καὶ Σ est eadem hallucinatio, quæ apud Scholiasten Aristophanis, qui confundit Samphoram cum Coppatia. Diversos enim esse vel ex ipso Aristophane constat. Idem Scholiastes alibi: Σαπφόραι δὲ οἱ σῖγμα ἔχοντες ϖρὸς τὸ μηρὸν, καὶ Δ ϖ γράφεται. Atqui non simplex Sigma, sed inversum, & cum litera πῖ. Atque hæc satis hodie vel ipsis doctis incognita. Porro Δίσημον Σὰν πῖ; quod & Δίσημον ἐννεακόσια dicitur, priore charactere, ut diximus, expressum est Phœnicio. Sed posterior character recens est. & in libris Græcis paulo vetustioribus frequentissimus est. Latini hoc ἐπίσημον non retinuerunt.

Επίσημον Κοφῆ, vel Κόππα. vel ἐπίσημον ἐνενήκοντα, vel Ανλιρρῶ occupavit locum antecedentis, ut diximus, & antecedens in hujus sedem surrepsit. Chaldæi ex erecto Phœnicio jacens fecerunt, cujusmodi omnino sine ulla differentia est Q Latinum. Iudaicum erectum mansit, & simile Phœnicio.

ΡΩ. Eadem figura Ionicæ cum Phœnicia, excepta appendicula, quę eminet post commissuram semicirculi, & productior est in Latino. P Ionicum, R Latinum. In Chaldaico, ut diximus, figura eadem cum Dolath. Sed punctum in Dolath distinguit illud à Res. Idem erat olim in Iudaico Daleth & Res, ut ex Hieronymo ostendimus. Ρῶ commune Græcorum nihil discivit à Phœnicio. Arabibus fere quoque eadem sunt Dal & Re, & manifesto ambo manarunt ex Chaldaicis, ut & ambo Iudaica.

ΣΑΝ. Hæc vera fuit appellatio hujus literæ, donec ξῖ in literarum ordinem admissa est. Tunc binominis facta est, & σῖγμα quoque proprie vocata, quo nomine appellabatur ea, quæ successit in locum Ξῖ, quæ quandiu ἐπίσημον fuit, vocabatur σῖγμα, hæc vero Σάν. Syrorum est I mutare in A. Ideo pro Sin dictum est Σάν. Iudaicum Schin propius accedit ad Phœnicium, quam Chaldaicum. Omnino Σὰν Græcorum est ex Phœnicio expressum. Eadem enim figura est sine ulla mutatione. Positu tantum differt, quod Phœnicium jaceat, Græcum autem stet. Sed unde conformatum sit Ionicum Ϟ, cui Latinum S simillimum, patet ex secundo Ϟ, quod est imperfectum Σ, deest enim illi inferior parallela. In Apulia, in Tabula quadam vetustissima linguæ Opicorum legimus, TEI. BAΫTAI, pro τῇ Βάσᾳ. Sed & quidam Græci verum S Latinum usurparunt. Nummus Hadriani. KAISAR SEMNOS AΔPIANOS. & tamen in medio nummi est πινακίδιον cum hac inscriptione, ΒΟΡΥΣΘΕΝΗΣ. (ita vocatur Equus Hadriani) Itaque in eodem nummo est usus duplicis Sigma, Ϟ & Σ. ubi notet studiosus lector σεμνὸς pro « σεβαστὸς positum esse. Tertia Σ est vera Σὰν, utpote « totam Phœniciam forma referens, quam Scythico arcui similem facit Agathon apud Athenæum. Σκυθικῷ δὲ τόξῳ τὸ σχῆτον προσεμφερές. Euripides &

Theo-

Theodectes βοτρύχῳ ἐλιγμένῳ: quod mirum, quum βότρυχος sit ἑλικοειδής. C, quanquam omnium „ postrema est, tamen vetustissimam esse ostendit ap- „ pellatio Cartilaginum σιγμοειδῶν, in arteria trachea „ apud Galenum, item Stibadium, quod à forma hujus literæ dicebatur Sigma. *Accipe lunata scriptum testudine Sigma.* Propterea stibadii extremitates cornua dicuntur Juvenco Presbytero, libro quarto:

Cornibus in summis devitet ponere membra. Ibid.
Turpiter eximio cogetur cedere cornu,

Qui scit stibadii formam semicircularem fuisse, non ignorabit, quare cornua vocentur ejus: in cujus dexteriore erat accubitus primus. Rursus in libello de regionibus Urbis Constantinopoleos legitur: *Porticum semirotundam, quæ ex similitudine fabricæ* SIGMA *Græco „ vocabulo nuncupatur.* Petrus Chrysologus Sermone „ LXXXIII. *Illud sigma non erat, sed sepulcrum.* Idem „ XCIII: *Pharisæus veste clarus, primus in sigmate.* Stibadii autem inventor fuit Eudoxus, auctore Laertio, quam vocavit ἡμίκυκλον κατάκλισιν ideo quum Stibadium vocaretur Sigma, intelligendum hujus Sigma figuram ἡμίκυκλον quoque esse, quam eandem cum C Latino facit doctissimus & suavissimus Grammaticorum Terentianus Maurus: *I similiter* Ιῶτα *credi, & C potest, quod* σῖγμα *sit.* Quare insigniter erravit vir doctus & acutus Petrus Ciacconius Hispanus, qui in libello suo de Triclinio, Stibadium ait fuisse simile arcui Scythico, deceptus loco Euripidis proxime à nobis producto. quasi una tantum sit figura τοῦ σίγμα, & Σ non sit simile arcui Scythico, vel potius arcus Turcicus τῷ ζ literæ, ut qui vidit arcum Turcicum, dubitare non possit. At C est forma Stibadii, quæ nihil commune habet cum arcu Turcico aut Scythico, sed simillima est Lunæ corniculatæ. Unde cornua Stibadii dixisse Juvencum ostendimus. Neque minus miramur quod scribit Photius 251: Ἀπολλώνιον ἐν τοῖς τοῦ φιλοπάτορος χρόνοις ἐπ' ἀστρονομίᾳ πεπαιδευμένον γεγονέναι Ε ψιλὸν καλεῖσθαι, ὅτι τὸ σχῆμα τοῦ Ε συμφέρεται τῷ τοῦ Σελήνης, περὶ ἣν ἐκεῖνος μάλιστα ἠκριβώκει. Ait hunc Apollonium vocatum fuisse Ε ψιλὸν, quod Ε referat speciem Lunæ, ipse autem erat peritissimus motuum Lunæ. Atqui litera Ε tempore Philopatoris nondum erat in usu. Est enim recentissima. Deinde litera E eodem tempore non vocabatur Ε ψιλὸν, sed E, aut Εἶ simpliciter, ut ex Platone & Athenæo suo loco ostendimus. Denique Ε non refert speciem Lunæ, sed potius ei simile est Sigma C. Quintum Ε Inscriptio habet Romæ in æde D. Nicolai de Calcaria, ΠΑΕΙΝ. ΚΑΙΡΟΙΕ. & sæpissime in eadem: & in nummo Imp. Philippi Junioris. ΜΑΡ. ΙΟΥΛΙΟΣ. ΦΙΛΙΠΠΟΣ. ΚΑΙΣΑΡ. ΜΕ- ΣΑΜΒΡΙΑΝΩΝ.

T AY. Hæc quidem ex tertia Phœnicia conformata est, sed miro metaplasmo. Quin neque Chaldaica satis respondet Phœniciæ, neque Iudaica Chaldaicæ. Quare viderit Origenes, qui dixit Tau Samaritanum simile esse cruci, aut T Latino, vel Græco. quo nihil falsius dici potuit. Verba ex capite IX Ezechielis: Δὸς σημεῖον ἐπὶ τὰ μέτωπα τῶν ἀνδρῶν. Ibi Origenes, ut est in Romana editione Bibliorum: Ακύλας καὶ Θεοδοτίων, Σημειώσεις τὸ Ταῦ ἐπὶ τὰ μέτωπα. Ε- βραίων δέ τις τῶν εἰς Σωτῆρα πεπιστευκότων ἔλεγε, τὰ δέρχαῖα στοιχεῖα ἐμφερὲς ἔχειν τὸ Ταῦ τῷ τοῦ σταυροῦ χαρακτῆρι. Non vidit igitur illa δέρχαῖα σημεῖα Origenes, sed ex fide aliena recitat. Nos vero negamus Tau Cananæum alia forma fuisse, quam qua hodie legimus apud Samaritas. Persuasit tamen doctissimo Hieronymo, qui in illum locum expositionem Origenis fere ad verbum transtulit: ubi inter alia ita scribit: *Et ut ad nostra veniamus, antiquis Hebræorum literis, quibus usque hodie utuntur Samaritani, extrema Tau literâ crucis habet similitudinem, quæ in Christianorum frontibus pingitur, & frequenti manus inscriptione signatur.* Si Hieronymus Samaritanorum consuluisset Alphabetum, aliter pronunciasset, neque secutus esset fidem illius, qui neque ipse viderat, sed aliena fide id scribebat. Dixerit aliquis, Hieronymum vidisse & legisse codicem Samaritanum. Nam secundo commentario in Epistol. ad Galat. in principio ait se consuluisse librum Samaritanorum super illo loco: *Maledictus omnis, qui non permanserit in omnibus, quæ scripta sunt in libro legis, ut faciat ea.* Verum quidem. Sed respondemus eum non consuluisse Samariticum exemplar, quum Commentarium suum in Ezekielem ederet, sed fidem Origenis sequutum ita de Tau Samaritano pronunciasse. Hoc non potest defendi. Visuntur quidem hodie Sicli, qui quotidie Ierosolymis effodiuntur, & sub regibus Iuda in usu fuerunt. In illis nummis eædem literæ incisæ sunt, quæ in scriptis Samaritanorum leguntur, sine ulla vel exigua mutatione: & putare veterum Hebræorum alias literas fuisse, quam quæ in illis Siclis visuntur, & quæ sub regibus Iuda in commerciis Iudæorum erant, extremæ & insaniæ & imperitiæ est. At Septuaginta recte verterunt *σημεῖον*, pro quo in Hebraico est תָּו. Unde verbum תָּוָה signavit: quæ forma תָּו *linea*: & verbum קָוָה *delineavit, designavit*. Tertullianus vero non LXX seniores, sed Aquilam & Symmachum sequutus lib. adversus Iudæos, cap. IX. ita vertit: *Transi mediam Ierusalem, & scribe signum* TAV *in frontibus virorum, qui gemunt, & dolent super omnia facinora, quæ fiunt in medio eorum.* Et eadem verba exponens III in Marcionem, cap. XXII, ita scribit: *Ipsa est enim litera Græcorum* TAV, *nostra autem* T *species crucis, quam portendebat futuram in frontibus nostris apud veram & catholicam Ierusalem.* Itaque non hariolatus est Tau Samaritanum, ut Origenes. Sed viderit ipse, quod Ezekielem literas Græcorum scribentem inducit. Tau Græcorum & T Latinorum non veræ crucis speciem referunt, sed potius Antennæ, ut eleganter Ausonius indicavit. At solum Abyssinorum Tau veræ crucis formam gerit, utpote quod verticem habeat, quo caret Tau Græcum, & T Latinum: quum in cruce necessarius fuerit ille vertex, quod αἰτία & titulus criminis in eo affigeretur. Dicam ἐν παρόδῳ, sed tribus verbis, de cruce, quod ab aliis omissum est. In crucis stipite arrectario fuit suppedaneum πῆγμα, in quo pedes binis clavis affigebantur. Hoc primus ex Gregorio Turonensi annotavit Franciscus Nansius, & ab eo alii, qui justos & ampliſſimos commentarios de cruce ediderunt. Hoc suppedaneum fulmentum hodie in usu est Iapponensibus, ut videre est in historia XXVI Franciscanorum, qui in Iapan cruci affixi sunt. Præterea, quod in historia de cruce præcipuum est, & nemo, quod viderim, annotavit, in medio stipitis erat lignum impactum, cui insidebat is, qui cruci affigebatur. id cornu instar habuisse scribit Justinus in Tryphone: qui quamvis τὸ κέρας μονοκέρωτος violente ad illud lignum detorquet, tamen beat nos, quod morem antiquum eo aperuit. Verba ejus: μονοκέρωτος γὰρ κέρατα ὀδενὸς ἄλλα πράγματος ἢ ξύλου ἐκπεφυκότος ἔχοι ἄν τις εἰπεῖν καὶ ἀποδεῖξαι, εἰ μὴ τοῦ τύπου, ὃς τὸ σταυρὸν δείκνυσιν. ὀρθιος γάρ ἐστι τοῦ ἐν ξύλου (arrectarius stipes) ἀφ' οὗ ἐστὶ τὸ ἀνώπαλον μέρος εἰς κέρας ἐπηρμένον (ver-

tex, cui impingitur Titulus, aut ἡ αἰτία) ὅταν τὸ ἄλλο ξύλον προσαρμοσθῇ, ἡ ἐκαλέρωθεν ὡς κέρατα τῷ ἑνὶ κέρατι παρεζευγμένα τὰ ἄκρα φαίνῃ (brachia crucis, transversarium tignum) ἡ τὸ ἐν τῷ μέσῳ πηγνύμενον, ὡς κέρας ἡ αὐτὸ ἔχον ἐστὶν, ἐφ' ᾧ. ἐποχοῦνται οἱ σταυρούμενοι. *& quod in medio stipite impactum est, ipsum quoque instar cornu eminet, cui insidunt, & vectantur ii, qui cruci affiguntur.* Qui Justinum Latine verterunt, non magis, quam qui quotidie Græce eum legunt, hunc locum assecuti sunt. Firmicus de errore profanarum religionum: *Cornua nihil aliud, nisi venerandum signum crucis monstrant. Hujus signi uno extenso ac directo cornu Mundus sustentatur, terra constringitur.* extensum cornu dixit, quod Justinus ἔχον, & sustentari, quod ille ἐποχεῖσθαι. In cruce Iapponica non solum suppedaneum est, sed etiam τὸ ἐν μέσῳ ἔχον πῆγμα, cui insidet crucifigendus. Et sane duo præcipua in historia crucis sunt, τὸ ὑποπόδιον, ἡ τὸ ἔχον πῆγμα, & tertium funes, quibus alligabantur, sine quibus non fiebat crucifixio, & quibus ignoratis, ignoratur tota de cruce tractatio. Nam supplicio afficiendi pede in suppedaneum posito, crucem ascendebant. unde ascendere crucem apud Plautum, & insilire in crucem, & Crucisalus in Bacchidibus. Deinde pedibus insistentes suppedaneo, medio autem ligno inequitantes, brachiis passis cruci funibus astringebantur. Tertullianus Scorpiaco: *Tum Petrus ab altero cingitur, quum cruci astringitur.* Unde Hilarius *colligantium funium violenta vincula.* Ita funibus constricti ad stipitem binis clavis pedes in suppedaneo, totidem ambas manus in transversario ligno transfigebantur. Japponenses astringunt quidem funibus, ut veteres, sed clavis non affigunt. Constrictos carnifex lancea per medium διάφραγμα strenue transfodit, quo ictu statim animam edunt, ut relatum est in historia illorum XXVI, in „ quibus Franciscani novem, & qui miserando illi spe„ ctaculo interfuerunt, bona fide nobis testati sunt, in „ quibus unus Iapponensis adolescens annorũ XX. Irenæus lib. II, cap. XLII iisdem verbis usus est, quibus Justinus, περὶ τὸ ἐξέχον πῆγμα, & à Justino accepit, quemadmodum & Tertullianus in Iudæos cap. X. sed nescio quid turbat. *Nam & in antenna navis, quæ crucis pars est hæc, extremitates hujus cornua vocantur: unicornis autem medio stipitis palus.* Recte quidem, ut Justinus, unde accepit, in medio stipitis est palus, sed is palus unicornis, quod ille vult, non vocatur. Imo „ unicornis cornu referre vult Justinus. In illo autem „ πήγματι ἐξέχοντι statuebatur fudis acuta, aut cuspis „ ferrea, quam crucem acutam vocabant, ita ut crucia„ rius passis brachiis districtus pendens vulnus suum „ premeret, & quo magis corpus moveret, eo magis „ cuspis in sedem sese indueret. Hoc proprie dicitur „ suffigere. Seneca: *Suffigas licet, & acutam sessuro cru„ cem subdas, est tanti vulnus suum premere, & patibulo „ pendere districtum.* Quibus verbis tota crucifixionis „ ratio explicatur. Nam *districtum* intelligit passis bra„ chiis affixum. *crucem sessuro subdere*, sudem illam „ aut cuspidem ἐν τῷ πήγματι statuere. *Vulnus suum „ premere.* Quo magis enim motare corpus dolor co„ git, eo impensius insidens cruciarius inducit sese in „ illam crucem acutam. Quod iste locus Senecæ luce „ indigebat, indicio fuerit viri doctissimi & optime „ de literis meriti ambigua expositio. Hæc pauca in transcursu de cruce, quæ deerant historiæ ejus rei, quam amplissimis tractatibus exposuit vir summus Iustus Lipsius noster, & alii post eum, qui eo viam „ præeunte ejus vestigia presserunt, & nihil quam epulas ejus recoxerunt. Quemadmodum autem fi- „ gura T, ut de cruce aliquid ἐν παρόδῳ diceremus, nos admonuit, ita etiam antequam disputationem hanc de litera Ταῦ absolvo, illud quoq; obiter de ejus pronunciatione post Νῦ adjiciam, quam ex Luciano scimus antiquitus fuisse tanquam D, ut ἐνδελέχεια pro ἐντελέχεια pronunciabatur, & scribebatur. Puerilis enim velitatio est de differentia τῆς ἐντελεχείας, ἡ τῆς ἐνδελεχείας, quod confirmatur inscriptione vetustissima Romæ: DIA PANDON APOLLINIS SACERDOTI. Ubi DIA PANDON est διὰ πάντων, ut hodie pronunciat omnis natio Græca, & omnes reliquiæ aurei sæculi, quod nondum inquinatum fuit ære neoteristarum, qui nobis hodie curva corrigunt, & quum vix primoribus labris Græca degustarint, leges pronunciandi dictant. Quid dicent de nomine ἄγγελος? an putant Aggelos antiquis pronunciatum? si putant, quare ergo Latini per N, Angelos? quid de Ἀγκύρᾳ audebunt hiscere? An dicent Agcyra? cur igitur nos Ancyra? quid quod in quodam saxo legitur ANKYRA? Simile quoque est, quod π, ut β postea pronunciabant, ut hodie fit. Itaque omnes oculatissimos effugit, in libris juris quod scribitur sacra embole, id esse ἐμπολὴ, & propter usum pronunciandi receptum, ut ἐμβολὴ scriberetur: quod quidem nihil ad hanc notionem facit. Igitur *Empolica species* non sunt Embolicæ. Sic Danielis V 1, 4. ἀμβλάκημα scriptum à Theodotione fuisse ait Hieronymus. *Porro*, inquit, *Euripides in Medea ἀμπλακίας per π non β, ἁμαρτίας, id est peccata appellat.* Non igitur mirum, si ἐμβολὴ pro ἐμπολὴ scribebatur, quum quidam, teste Hieronymo, ἀμβλάκημα pro ἀμπλάκημα scriberent.

Absoluto ergo Phœnicio Alphabeto, videmus non solum veterum Ionum, sed & Latinorum quoque literas figura, potestate, & ordine easdem cum Phœniciis fuisse. sed ex XXII literis, quæ apud Phœnices sunt, tres literarum vice non functas quidem, sed tamen semper in Alphabeto locum habuisse, usque ad inferioris vetustatis ævum, & ἐπίσημα vocata fuisse. His animadversis, superest, ut ad reliquas quinque, quæ extra Alphabetum Phœnicium sunt, Υ, Φ, Χ, Ψ, Ω, pergamus. Sic Moschovitæ ac veteres Russii, quum Græcis literis utantur, aliquas extra Alphabetum Græcum commenti sunt, sine quibus claudicaret eorũ scriptio. Idem dicas licet de Copitis, qui & Alphabeto Græco utuntur, & alias literas præter Græcas habent. Habent etiam Russii ἐπίσημα sua quædam, quæ sedem obtinent in Alphabeto, sed numeri tantum munia explent, non literarum.

Υ. Ea hodie ψιλὸν vocatur. Sed apud veteres Græcos simpliciter enunciabatur. Quatuor enim erant literæ, quæ secundum sonum suum pronunciabantur, Ε, Ο, Υ, Ω. quas ita pronunciabant, Ει, ου, υ, ο, reliquæ singulæ aut διὰ συλλάβως, Αλφα, βῆτα, γάμμα, aut μονοσυλλάβως, ξῖ, φῖ, χῖ, ψῖ. Auctor Plato in Cratylo. Hæc vero litera eundem sonum cum F Æolico habuit. Nam indifferenter Æoles αὐὼς, & ἀFὼς dicebant pro ἀὼς, Auroræ. Sic apud Priscianum, ἡ χεῖμα πῦρ τε σλάFιον, quod aliter δάνιον, id est δήϊον, hostile. Romani quoque pro Ελεια, Veliam dixerunt, quod V, & Υ eandem vim habeant. Dionysius Halicarnass. libro primo: σύνηθες γὰρ ἦν τοῖς ἀρχαίοις Ελλησιν, ὡς πολλὰ προσθήκας τῶν ὀνομάτων,

τῶν, ὁπό ταν αἱ ἀρχαὶ ἀπὸ φωνηέντων ἐγίνοντο, τὸν ΟΥ συλλαβὸν ἐνὶ στοιχείῳ γραφομένῳ. τᾶτο δὲ ἦν ὥσπερ γάμμα διπλᾶς ὑπὶ μίαν ὀρθὴν ὑπιζευγνύμενον τᾷς πλαγίαις, Γελένη, καὶ Γάναξ, καὶ Γοῖκος, καὶ Γανὴρ, καὶ πολλὰ τοιαῦτα. Nihil est, quod magis cognationem τῦ Δίγαμμα Æolici cum V Latino ostendat, quam litera Υ, quum δάϜιον, & δάυιον, indifferenter dicerent. Et sane nulla differentia est inter V Latinum, & Ionicum, ut in Columna Viæ Appiæ ΜΑΒΤVS, id est μάρτυς. Sed quum V duplex sit, consonans, & vocale, consonans autem à veteribus Grammaticis dictum sit duplici nomine δίγαμμον, & βαῦ, nos dicimus non solum duplex esse nomen consonantis V, sed & duplex esse V, & δίγαμμον vocari, quando additum est euphoniæ caussa, ut ἔλεα, Velia. hoc enim præpositum est nomini, ut F in Γελένη. Atqui potest abesse; ut Elvina Ceres, & Velina Ceres eadem est. Nam Velia illa Græce Ελέα, & Βελέα dicitur Stephano, quomodo ἀΐρρων, Βάρρων, quod quædam cognatio sit τῦ V δι-γάμμα, vel W Teutonici cum B, præsertim apud Vascones Novempopulanos, & Hispanos. Priscianus. *V vero loco consonantis posita eandem prorsus in omnibus vim habuit apud Latinos, quam apud Aeoles Digamma* F. *Vnde à plerisque ei nomen hoc datur, quod apud Aeoles habuit olim* F *Digamma; id est* VAV, *ab ipsius voce profectum, teste Varrone & Didymo, qui id ei nomen esse ostendunt, pro quo Cæsar hanc figuram* Ⅎ *scribere voluit.* De illo Ⅎ Claudii Cæsaris multa extant testimonia in illius Principis monimentis, quæ omnibus notissima sunt, ut TERMINAⅎIT. & quanquam hæc vera sunt, tamen meminisse debemus illud V consonans esse duplex, & quidem unum posse abesse sine detrimento verbi, alterum non posse. In veteri Faliscorum oppido Castellana est vetustissima Epigraphe, in qua legitur DI SYNNAVI. hoc est, DI SYNNAI, Θεοὶ σύνναοι. Itaque illud V potest abesse. At Varro, Volo, Verbum, si mutilentur principe litera Vau, nihil erunt amplius, quum tamen tantundem sit dicere SYNNAVI, ac SYNNAI. Quare Donatum Servius non minus verè, quam eleganter reprehendit, qui Vau Latinorum idem putavit esse cum Digamma Æolico. Verba ejus sunt hæc: *Aeolenses enim Graeci quibusdam dictionibus, ut impingueſcant, iſtam Digammam apponunt, ut pro Elena dicant Velena. Sed Donatus hic arguitur, quod apud Graecos Digamma hanc legem habeat, ut* V *detracta, nihil abſit nomini. Vt ſi de Velena tollamus Digamma, remanet integrum nomen,* Elena. *His ergo nominibus ſi Vau detrahatur, integrum deperit nomen. Vt ſi tollamus de Vulgus* V *unum, remanet Vlgus: quod non dicitur.* Hoc verum & rectum est. Sed Servius, & alii, qui Donatum reprehendebant, non advertérunt, esse quoddam Vau Latinũ, quod respondeat τῷ δι-γάμμῳ Æolico: esse etiam, quod non possit abesse sine imminutione vocis ejus, cui præpositum est. Atque hæc quidem de V consonante. Supereſt U vocalis, quæ eundem sonum omnino habet, quod ῡ Græcum, ut nemo nescit. Quare miror, quid in mentem veniebat viro doctissimo Ausonio, quum de illa vocali scriberet:

Cecropiis ignota notis ferale ſonans V.

Nam neque ignota est literis Græcis, quum ei æqui polleat τὸ ῡ, & apud veteres Iones eandem figuram habuerit, quam Latina. Itaque in nummo Augusti legitur: AYT. KAICAR. AYΓYCTOC. KYPANEIΩN. THC IEPAC. KAI. AYTONOMOY. Ubi v pro ῡ. Nam litera Pythagoræ posterior est, conformata scilicet ex V Ionico, producto scapo, contra quam putavit Marius Victorinus. Y *vero eodem ordine scriptum habemus, quo illi, recisa tantum virgula juncta sic,* V. *quod apud illos junctum* O *litera facit syllabam. Noſtri etiam, quoties ejuſdem ſoni ſyllaba ſcribenda eſſet, & ipſi adjungebant* O *literam. Inde ſcriptum legitis* LOVCETIOS, NOVNCIOS, & LOVMEN, & cætera. Tertia figura Ⅎ est Romæ in Belueder.

ⅎΠΕΡ. CΩ THRIAC. ΚΑΙ. ΔΙΑΜΟΝΗC
ΤΟⅎ. ΚΥΡΙΟⅎ. ΑⅎΤΟΚΡΑΤΟΡΟC
ΚΟΜΜΟΔΟⅎ. CΕΒΑCΤΟⅎ
ΟΙ. ΝΑⅎΚΛΗΡΟΙ. ΤΟⅎ. ΠΟΡЄⅎ-
ΤΙΚΟⅎ
ΑΛЄΞΑΝΔΡΙΝΟⅎ. CΤΟΛΟⅎ.

In vetustissimo lapide apud Fulvium Ursinum: ΑΝ-ΔΞΚΙΔΗC. ΛЄΩΓΞΡΟⅎ. In alio apud eundem: ΑΡΙCΤΞΓЄΙΤΩΝ. ⊟Ξ ΤΙ-ΜΞⅎ. ΛⅎΗΝΑΙΞC. Alibi: ΑΡΙCΤΟ-ΨΑΝΗC. ΥΙΛΙΡΡΙΔΞⅎ. Α⊟ΗΝΑΙΞC. Hæc sunt vetustissima.

ΦΙ. Apud Ausonium: *Hæc gruis effigie Palamedica porrigitur* Φ. In aliis libris, *Hæc crucis effigie.* Mihi non magis crucem, quam gruem referre videtur. neque mentem Ausonii capio, præsertim quum Martialis gruem vocet Palamedis avem. Sed Ausonius Φ vocaverit Palamedicam, quod trium aspiratarum φ, χ, θ, inventor Palamedes esse dicatur. Secundi exemplum extat in veteribus inscriptionibus, quod impræsentia non succurrit. Sed creberrime occurrunt quadratæ literæ ex rotundis ⊟, Ξ, ⊕, id est, Є, Ο, Φ. Tertii exempli in ædibus Maphæanis: ЄΡΙ ΙЄΡΟΘΥΤΑ ΝΥΜⅎΟΔ⊥ΡΟΥ. ΤΟΥ. ⅎΙΑ⊥ΝΟC. Quarti in illo Magni Etruriæ Ducis, ΑΡΙCΤΞΨΑ-ΝΗC. ΨΙΛΙΡΡΙΔΟⅎ. Α⊟ΗΝΑΙΞC. Ibid. ΗΡΑΚΛЄΙΤΞC. ЄΨЄCΙΞC. Ibid. ⊟ЄΞΨΡΛ-CΤΞC. ΜЄΛΛΝΤΛ. ЄΡЄCΙΞC. Porro duplex est apud Phœnicas & Hebræos Φ. Est enim lene Φ. ut ὠφείρ. Est durum, quod exprimitur per πφ, ut ἐωφελῶ, ἀνοίχθητι, in Euangelio. quod quidem vetustissimi Iones, & Æoles retinuerunt, apud quos eadem est differentia τῦ φ. Nam Σαφὼ illis erat, quæ aliis Σαωφώ. Αφῦς, Αωφῦς Theocrito. Κέφων, Κέωφων. Κεφαθὰς, Κεωφωθὰς Hesychio. ὀφις, ὄωφις. Τρᾶες δ' ἐρρίγησαν, ἐπεὶ ἴδον αἰόλον ὄφιν, quod pronunciandum ὄωφιν. Neque est μείρων σίχος, quod omnibus vetustissimis Criticis persuasum fuit. Σκύφων, σκύωφων. ut in illo heroico:

Σκύφον ἔχων ἑπέρη. ἑπέρη ἦ σκῆπτρον ἀείρας.

Scribitur σκύφον, legitur σκύωφον. Neque solum « Φ continet suam tenuem Π, sed etiam Χ, suam « Κ, ut apud Theognim Βρόχον ἀπορρήξας. Scri- « bitur Βρόχον, legitur Βρόϝχον. neque dubium, « quin veteres Βάχων, non Βάκχων prius scripse- « rint. Durum illud apud eundem Theognim: Παθό- « μῳ χαλεπῇ, Κύρνε, Δαϝολίῃ. quod legendum « Δαβολίῃ. Nam in superioribus exemplis aspira- « ta continet tenuem. βῆτα autem non est aspirata. « Omnino vero peregrinum est πφ in lingua Græca: quod plane Phœnicium est. Doctissimus Hieronymus in fine Capitis XI Danielis in voce Apadano, notat hæc: *Notandum autem, quod* P *literam Hebraus ſermo non habeat,*

habeat, ſed pro ipſa utatur ב, *cujus vim Græcum* Φ *ſonat: in iſto tantum loco apud Hebræos ſcribatur quidem* ב, *ſed legatur* P. Hoc veriſſimum eſt. & propterea Maſoritæ in illo ב notarunt punctum, quod vocant Daghes. quod ſine dubio non erat in uſu ævo Hieronymi. & pronunciandum ut πφ, quemadmodum Εσφιγξ.

XI. Auſonius: *In Latio numerus denarius Argolicum* X. Hæc litera frequentiſſima eſt in Scholiis Pindari, & Ariſtophanis, ubi aliquid à poëta nove uſurpatur. Significabat etiam χρηστὸν, vel χρήσιμον. quando appoſitum margini notabilem locum, aut ſententiam oſtendebat, ut Eclogarius haberet paratam, quum uſus poſtularet. Unde & ſententiæ ſelectæ vocantur χρησομάθειαι. Latini Laudabilia dixerunt. Et in margine apponebatur duplex L. L. quod Probus interpretatur rectiſſime *Locus Laudabilis.* In libro vetuſtiſſimo Varronis rerum Ruſticarum, quo uſus fuerat Petrus Victorius, occurrebat frequentiſſime *L. Laudabiliter. L. Laudabile.* Quod quum explicaviſſemus in noſtris in Varronem Notis cum honorifica mentione Petri Victorii, tamen ex eo bonus ſenex maximo odio in nos exarſit, quod nec palam apud amicos diſſimulare potuit. Amicus quoque noſter μακαρίτης non potuit pati ſelectas ſententias Declamatorum apud M. Senecam eſſe Laudabilia, & Laudabiles locos declamationum. Nam ibi declamationes non apponuntur, ſed acute dicta pauca de multis; ἢ παρεκβολαὶ χρήσεων. Et mirum eſt ab eo amico noſtro id ſcriptum fuiſſe in notis ad Calpurnium Rhetorem, cujus ſcriptoris titulus ita in manuſcripto conceptus fuit: *Calpurnii Excerpta ex X minoribus Rhetoribus.* Quid enim aliud ſunt EXCERPTÆ, quam LAUDABILIA, χρησομάθειαι, παρεκβολαί; Apulejo, & aliis veteribus, dicuntur FLORIDI, vel FLORIDA. Ita paucis datum eſt aut verum noſſe, aut ingenue fateri. Igitur X illud frequentiſſimum in Scholiis Pindari & Ariſtophanis vetuſtiſſimis nihil aliud ſonat, quam χρήσιμον, vel χρηστόν. atque adeo ipſum X χρηστὸν vocatum fuiſſe teſtis Tertullianus de baptiſmo, cap. VIII. *Impoſitis & intermutatis manibus benedixit, & quidem ita tranſverſim obliquatis inter ſe, ut Chreſton deformantes jam tum portenderent benedictionem in Chriſtum futuram.* Ibi Chreſton & litera X, quæ alter Chreſimon vocabatur, ut Iſidoro. Portendebat autem Chriſtum, quia X ſolitarium ſignificabat etiam Chriſtum. ut apud Julianum Apoſtatam in Miſopogone. τὸ XI ἐδὲν ἠδίκησε τὴν πόλιν. id eſt, ὁ Χριστός, ut ipſemet Apoſtata poſtea interpretatur. Præterea *Chreſton* etiam Chriſtum vocatum à Gentibus fuiſſe, teſtis Suetonius, & Lactantius. Itaque apud Tertullianum neque locus ille vulgo capitur, neque vocat mendo. quia *Chriſtum* legitur, ubi nos *Chreſton* legendum eſſe minime dubitamus. Quod autem Hieronymus & Iſidorus X figuram crucis habere dicunt, ὁλοσχερῶς accipiendum. Nam χ eſt potius στρογγυλοειδὲς quam στρογγύλος: quemadmodum ἔλλειψις eſt potius κυκλοειδὲς, quam κύκλος. Nam ſi T eſt crux, quomodo X poteſt eſſe? Et certe quod quibuſdam perſuaſum eſt fuiſſe crucē figura X, ut quam vocant S. Andreę, nullo vero argumento nititur. neq; unquam ejuſmodi cruces apud veteres in uſu fuerunt. Quomodo autem X χρηστὸν, & χρήσιμον vocabatur, ita Θ ἄχρηστον. Caſſiodorus: *loca, quæ contra regulas Patrum dicta ſunt achreſton repudiatione ſignans.* Sed quia Chreſimon etiam vocabant, pro quo poſterior vetuſtas Chriſmon dicit, ut legitur in Formatis apud Papiam, ideo & apud Tertullianum Chriſmon legi poteſt, ita ſcribentibus ultimæ vetuſtatis librariis. Eodem res recidit. Secunda hujus literæ figura eſt crux inverſa, quæ eſt Ionica, & prior, quam hæc vulgaris, ut eſt in columna viæ Appiæ. poſtea celeritate ſcribendi decuſſata eſt. Unde omnis decuſſatio eſt dicta χιασμός. Pronunciatur autem à Græcis hodiernis ante ε, ι, υ, η, οι, ει, αι, tanquam ש ultima Hebræorum litera, aut X Hiſpanicum, aut *ch* Gallicum, aut *cia* Hetruſcum, aut *ſcha* Germanicum. eaque pronunciatio vetuſtiſſima eſt. Nam Arabes, ubi ex Græcis vertunt nomina propria, & incidunt in χ ante eas vocales, id exprimunt, per ſuum Schin, quod reſpondet ultimæ literæ Hebraicæ. Sic in vetuſtiſſima paraphraſi Euangeliorum Arabica Αρχέλαος per Schin ſcriptum eſt, & in Liturgia Arabica Baſilii Coptitarum χερουβὶμ per idem Schin. Vide in IV de Emendat. Temp. in Thoth Nabonaſſari.

Ψ. Auſonius: *Furca tricornigera ſpecie penultima ſum* Ψ.

Ω. Nunc pronunciatur ὦ μέγα. Apud veteres dicebatur tantum O, vel ἀντίστοιχον Ȣ ō, quemadmodum H̄ vocabatur ἀντίστοιχον τῷ E. Auſonius:

Et ſuprema notis aſcribitur Argolicis Ω.

Prima figura vocatur à Poëta Tragico — κύκλος πόδας ἔχον βραχεῖς δύο. Secunda & tertia toties occurrunt in veteris monimentis, ut opus non ſit monere. Quarta eſt in inſcriptione ſupra à nobis adducta: NYMΦOΔ-Ȣ-POY.TOY.ΦIL-Ȣ-NOΣ. Quinta ex alia inſcriptione à nobis producitur in litera Y. C ϖ THPIAC.

Hactenus de literis Cadmeis Ionum, & Græcis, earumque origine, figura, diverſitate, poteſtate: quæ omnes numero fuerunt, erantq; adhuc tempore Victorini, XXVII. ex quibus tres erant notæ numerorum, ſive ἐπίσημα. Reliquæ XXIV literarum verarum vice funguntur, XIX in Alphabeto Cadmeo, V autem extra Alphabetum. Multa Alphabeta Græca hodie in ſcriptis codicibus extant, in quibus inter E, & Z, ſemper ϛ *epiſemon* interjicitur, inter Π, & P, Ϙ *Kophe*, poſt ω ſemper Ϡ ἐννακόσια. Vide Alphabetum Græcum apud Bedam in libello de ratione Computi. Ubi inter E, & Z interponitur ϛ, inter Π, & P, autem ϟ. qui fiunt omnino XXVII characteres, quibus Alphabetum Græcum ſemper inſtructum fuit. neque præterierunt, puto, DC anni, ex quo illa ἐπίσημα de ſerie literarum Græcarum ſublata ſunt. Certe Rhabanus Maurus, aliique eo recentiores illa in ſuis Alphabetis Græcis ponunt. In Georgiano ſane, quod mere Græcum eſt, ἐπίσημον ϛ collocatur ſexto loco, & vocatur ϛί alias ξτί. In Zerviano & Moſcovitico dicitur Xivit. Nunc, quod quarto loco promiſimus, videndum, quot & quas à Phœnicibus primum acceperint. hoc eſt, quot literis primum uſi. Nam hæc eſt unica cauſſa, propter quam hæc diſputatio à nobis ſuſcepta, ſine qua nulla via patebat ad locum propoſitum Euſebii illuſtrandum. Sed ſupereſt X Latina extra ordinem Græcum. Ultima eſt enim veterum literarum in Alphabeto Latino, de qua nihil aliud dicam, niſi vetuſtiſſimam fuiſſe, licet prius vice ejus gs, & cs uterentur. Sed EXFOCIONT pro Effugiunt legitur in vetuſtiſſimo ſaxo Duillii, quod & in Capitolio olim vidimus, quum recens effoſſum fuiſſet, & deſcripſimus præſente M. Antonio Mureto; qui nos eo deduxerat. Quare non eſt audiendus ille vetus Grammaticus, ex quo Iſidorus hæc deſcripſit. *X litera, uſque ad Auguſti tempora, nondum apud Latinos erat: ſed pro ea* c & ſ *ſcribebant. Vnde & duplex vocatur, qui pro* c & ſ *ponitur. Vnde & ex eiſdem literis compoſitum nomen habet.* Ego concedam illi multos non ſolum ad Auguſti tempora,

pora, sed etiam infra tempora Antoninorum, cs pro X usurpasse; sed X ante Augusti tempora non fuisse, quo confidentius negemus, facit columna illa Duillii, & alia monumenta ante tempora C. Cæsaris scripta. „ Sed tempus fidem exoluere. Et Varro VIII de ling. „ Lat. *Quid similius videtur, quam in his est extrema litera,* „ *Crux, Frux.* Lege cætera.

Primo igitur videndum quot literis initio usi, deinde quibus, postremo quis earum usus fuit. hoc est, quomodo illis in tanta paucitate utebantur. Ac sexdecim tantum ab initio fuisse non solum ex hoc Eusebii loco, sed etiam ex aliorum scriptorum testimoniis constat, præsertim ex Plinio, cap. LVI lib. VII. Irenæus adversus impurum Marcum hæreticum: Τίς γὰρ οὐκ ἂν μισήσειε τῶν τηλικούτων ψευσμάτων κακοσύνθετον ποιητὴν, τὸν μὲν ἀληθῆ ὁρῶν εἴδωλον ὑπὸ Μάρκου γεγονέναι, τὸ δὲ τοῦτο τοῦ ΑΛΦΑΒΗΤΟΣ γράμμασι καλεσιμένου; Νεωστὶ πρὸς τοῦ ἀπ' ἀρχῆς, τὸ δὴ λεγόμενον, χθὲς καὶ πρώην, Ἕλληνες ὁμολογοῦσιν ἀπὸ Κάδμου πρῶτον ἐξ καὶ δέκα παρειληφέναι. εἶτα μετέπειτα προσαινόντων τῶν χρόνων αὐτοὶ ἐξευρηκέναι ποτὲ μὲν τὰ δασέα, ποτὲ δὲ τὰ ὀιωλᾶ. ἔχατον δὲ πάντων Παλαμήδην φασὶ τὰ μακρὰ τόποις προσθεικέναι. Ita interpungendus est ille locus male ab interpretibus acceptus. Vetus interpres scriptor ineptissimus pro illis ἀπὸ Κάδμου πρῶτον, legebat ridicule, ἀπ' ἐικασμοῦ πρώτου, *ab æstimatione prima.* Quod tamen editores ultimi depravarunt, & reposuerunt *à Cadmo:* qui potius aliud tractare digni erant, quam literas, Tartarei Pyriphlegethontes, maledicentiæ, virulentiæ, & probrorum concinnatores, latrina conviciorum, stabulum insciticæ. Luculentus est locus Marii Victorini; qui huc spectat: *Scripseram autem vobis, quantum repeto, & alia plura, inter quæ nostros antea, sicuti & Græcos quoque,* XVI *literis usos: ex quibus fuisse vocales apud utrosque: his postea quasdam à Palamede, & alias à Simonide adjectas implesse numerum* XXIV: *ex adjectis autem nostros solam* X *recepisse,* F *vero,* G, *& Q in Græcis etiam literis fuisse, & nunc esse: sed* Q *numero servire, atque nonaginta significare:* F *autem Aeolis duntaxat idem valere, quod apud nos* V, *quum pro consonante scribitur, vocarique* Βαῦ *&* Digamma. *& significaveram, priusquam Græcis vocales reperta sunt* H, *&* Ω, *vicem earum tam apud illos, quam apud nos expleſſe* E, *&* O: *&* O *etiam scribi solitam pro syllaba* OY: E *autem pro* HΕΙ, *&* ΙΩΝΙ: *easdemque &* O, *&* E, *quoties accepissent in finem* ΙΩΝΙ, *dativum casum apud utrosque significare. Et harum scriptionum exempla non solum ex libris veteribus, sed etiam ex peritorum, &c.* In hoc illustri loco habes non solum quæ de XVI primis literis veteres censuere, sed etiam brevem & perspicuam ἀνακεφαλαίωσιν eorum omnium, quæ à nobis in singulis literis disputata sunt. Tzetzes doctus Græculus, sed ventosæ ostentationis homo, ut aliquid supra alios sapere videretur, non Cadmum, sed Palamedem, sexdecim illas literas invenisse impudentissime mentitur, pag. 224.

Λέγουσι γὰρ οἱ σύμπαντες εὑρεῖν τὸν Παλαμήδην
οὐ τὰ ἀκοσπίσματα γράμματα καὶ στοιχεῖα,
Μόνα δ' ἐκ πάντων δέκα ἓξ, ἅπερ ἂν γνοίης μόνος
Ἐν τῷ ἀπεῖν με τὰ λοιπά, ποίας τὰς κλήσεις ἔχῃ,
Καὶ τίνες τούτων εὑρεταί, καὶ δὴ σαφῶς λεκτέον.

Deinde tres densas, sive aspiratas, à Cadmo non Phœnice, sed Milesio inventas. & alia nugatoria. Jam igitur certum est apud veteres XVI tantum literarum usum fuisse.

Ad hæc, quod secundo loco proposuimus, videamus, quænam illæ fuerint. Omnibus fere in hoc convenit, has fuisse, Α, Β, Γ, Δ, Ε, Η, Ι, Κ, Λ, Μ, Ν, Ο Π, Ρ, Σ, Τ. Aristoteles apud Plinium præter illas XVI Υ, Φ addit, & statim ab initio XVIII fuisse. Corrige apud Plinium locum illum, ubi Ζ, pro Η perperam, positum. Si huc conjecero omnes omnium sententias, operam lusero. Satis est indicasse, quid meliori parti visum est. Ego non dubito, quin XVI illæ literæ, quas primo loco posuimus, fuerint omnium in usu primæ; omnes ex Alphabeto Cadmeo. sed quia sextam literam, quam Vau vocabant, ϝαῦ σῆμα tantum loco habebant, ea autem omnino necessaria sit, neque ea carere unquam potuerit Græcus sermo, illa accessit ad XVI eas literas: ut omnino XVI literæ ex Alphabeto Cadmeo fuerint, una autem V, (quæ postea Υ fuit) extra Alphabetum. Itaque verum dicunt, qui XVI tantum fuisse volunt, si Alphabetum Cadmeum consideremus, ex quo omnes illæ depromptæ sunt. sed quum verum dicunt, non omne tamen dicunt. Nam XVII, non XVI fuerunt. Hæc est indubitata sententia. neque aliter putavisse Aristotelem ratio vincit, quem nunquam credam XVIII literas dixisse ab initio, ex iisque Φ fuisse, quum constet Φ recentissimam esse, ut reliquas duas aspiratas. Jam igitur ex his concludimus, XVII literas ab initio statim fuisse, Α, Β, Γ, Δ, Ε, Η, Ι, Κ, Λ, Μ, Ν, Ο, Π, Ρ, Σ, Τ, Υ. Idque majore fiducia affirmamus freti auctoritate veteris Scholii in Orestem Euripidis: ἔστιν ὁ Παλαμήδης λέγειν εὑρηκέναι ἓξ γράμματα μήπω τότε ὄντα. ἀλλὰ Φοινίκων γράμμασιν ἐχρῶντο οἱ ἄνθρωποι. ἄλλοι δ' ἄλλοις. Sed in alio Scholio supra dicitur Palamedem Phœnicia (elementa) Græcis in Aulide communicasse: πρῶτον μὲν τὰ Φοινίκια διδάξας ἦγεν αὐτοῖς, &c.

Nunc quomodo illis uterentur, videndum. Antequam Θ, Φ, Χ sive à Simonide, sive ab alio introductæ essent, post Τ, Π, Κ, apponebant aspiratam Η. & scribebant ΤΗΕΟΣ, ΠΗΙΛΟΣ, ΚΗΡΟΝΟΣ, θεὸς, φίλος, χρόνος. De quo dubitare non patitur acutissimus Grammaticus Marius Victorinus. Cujus hæc verba sunt: Θ, Φ, Χ, *priusquam à Simonide invenirentur, exprimebant juxta* Τ, *& juxta* Π, *& juxta* Κ, *aspirationis notam* Η *ponendo.* Jam Herodotus dicit se vidisse tres epigraphas Cadmeis literis inscriptas. Cadmeæ literæ sunt Phœniciæ, præterquam quod Phœnices à dextris sinistrorsum legunt, Cadmeæ veroliteræ contrario situ leguntur, & XXII numero fuerunt, ut vidimus supra, de quibus nihil præter ea, quæ superius à nobis disputata sunt, dicere possumus. Sed epigraphas illas, quas Cadmeis literis conscriptas se vidisse testatur Herodotus, nos Ionicis complectemur; ut, quod tertio loco promisimus, usum harum literarum aperiamus. Prima epigraphe:

Ἀμφιτρύων μ' ἀνέθηκεν ἐὼν ἀπὸ Τηλεβοάων.
ΑΜΦΙΤΡΥΟΝ. Μ. ΑΝΕΤΗΕΚΕΝ. ΕΟΝ. ΑΠΟ. ΤΕΛΕΒΟΑΩΝ.

Σκαῖος πυγμαχέων με ἑκηβόλῳ Ἀπόλλωνι
νικήσας ἀνέθηκε τῖν ϝεικαλλὲς ἄγαλμα.
ΣΚΑΙΟΣ. ΠΥΓΜΑΧΕΩΝ. ΜΕ. ΑΚΗΕΟΝ. ΜΕ. ΗΕΚΕΒΟΛΟΙ. ΑΠΟΛΛΟΝΙ
ΝΙΚΕΣΑΣ. ΑΝΕΤΗΕΚΕ. ΤΕΙΝ. ΓΕΡΙΚΑΛΛΕΣ. ΑΓΑΛΜΑ.

Λαοδάμας τρίποδ' αὐτὸν εὐσκόπῳ Ἀπόλλωνι
Μναρχείων ἀνέθηκε τῖν ϝεικαλλὲς ἄγαλμα.
ΛΑΟΔΑΜΑΣ. ΤΡΙΠΟΔ. ΑΥΤΟΝ
ΕΥΣΚΟΠΟΙ. ΑΠΟΛΛΟΝΙ
ΜΟΥΝΑΡΧΕΩΝ. ΑΝΕΤΗΕΚΕ.
ΤΕΙΝ. ΓΕΡΙΚΑΛΛΕΣ. ΑΓΑΛΜΑ.

His tribus Epigrammatis Græcia nihil habet antiquius. Nam primum est Amphitryonis, secundum Hippocoontis sub Oedipode, tertium Laodamantis Eteoclis filii. Cæterum pro Ψ, ΠΣ, pro Ζ, δσ scribebant. Δσεὺς, Ζεὺς, Δσιὸς, Διός. Quod & dixerunt Ζιός.

Hactenus de priscis Ionum literis.

MDCXVII. *Xenophon filius Grylli, & Ctesias clari habentur.*] Anno tertio Olymp. XCV, Cyrus minor interficitur, cujus ἀναβάσεως historiam scripsit Xenophon, qui prælio interfuit. Ctesias vero rerum Persicarum scriptor captus in eo prælio XVII annos apud Artaxerxem Memorem medicinam fecit, & ultimis temporibus contulit sese ad historiam Persicam, & Assyriorum Origines describendas, à Nino seriem gestorum & temporum contexens, ad tertium annum Olympiadis XCV; non utique quod anno tertio Olympiadis scripserit: sed quod ad eum annum historiam suam continuarit. Nam anno tertio Olympiadis centesimæ floruit, ubi assignandum erat ejus tempus. Imposuit Eusebio Diodorus male intellectus. Κλησίας δὲ ὁ συγγραφεὺς τὴν τ Περσικῶν ἱστορίαν εἰς τέτον τ ἑαυτον (III Olymp. XCV) κατέστροφεν, ἀρξάμενος ἀπὸ Νίνυ καὶ Σεμιράμεως. Terminavit historiam eo anno, sed scribebat quatuor Olympiadibus solidis post illud tempus. Eusebius vero putavit eum eodem anno desiviisse scribere, quo historiam suam terminavit. Hinc
» error, quem ab Africano Eusebium hausisse non du-
» bito.

» Ibid. *Ctesias.*] Tzetzes cap. I. Chiliados I.
» ὁ δ' Κλησίας ἰατρὸς, ὑὸς δ' Κλησιόχυ
» ἁλωρμημένος πόλεως ἐκ Κνίδυ τ Κυπρίας
» ὃς Ἀρταξέρξῃ κεκληθεὶς, ὡς συμμαχῶν τῷ κύρῳ
» ἐν Πέρσαις διετέλεσε χρόνους ἑπτὰ καὶ δέκα,
» βίβλοις τρισὶ καὶ εἴκοσι τὰ Περσικὰ συγγράψας.

MDCXVIII. *Macedonum Amyntas.*] Magna est perturbatio apud Eusebium in temporibus regum Macedoniæ, ut hic. Nam anno primo Olymp. XCV Archelao interfecto per imprudentiam à deliciis suis Cartero, Æropus Orestis filii ejus tutor, interfecto pupillo suo, regnum insedit annos VI. auctor Diodorus & Aristides. Quare maxima, ut dixi, confusio est in his Regibus, non Eusebii culpa, aut negligentia, sed scriptorum, qui regum Macedoniorum successiones literis mandarunt. & fortasse in hoc errore præivit illis Iulius Africanus, quem fere semper sequitur

Ibid. *Socrates venenum bibit.*] Metachronismus unius anni, qui est Eusebio solennis, ut in prætore Callia, & expeditione Xerxis. Diodorus enim scribit Socratem cicutam bibisse anno primo Olymp. XCV. ἄρχοντος Λάχητος. Idem scribit Aristides Sophista. Accedit testis Laërtius, qui ait Cyri minoris expeditionem contigisse anno IV Olymp. XCIV, anno uno, inquit, antequam Socrates venenum biberet. Quare anno primo Olymp. XCV venenum bibit.

MDCXIX. *Templum rursus Ephesi incensum.*] Prius incensum ab Amazonibus, ut ipsemet Eusebius indicavit: posterius ab Herostrato, anno primo Olymp. CVI, Ελπίνυ Αθήνησιν ἄρχοντος, annis XLII post hunc. Quid habebat in animo Eusebius, quum hæc scriberet tot annorum prochronismo committens?

MDCXXIII. *Carthaginiensium bellum famosum.*] Non dubito in Græco fuisse, Καρχηδονίων μάχη πεζικὴ τος. Bellum, μάχη, de quo toties monuimus. Nam ubique τῷ μάχῳ bellum vertit: quod imponere etiam doctis potest. Intelligitur pugna navalis commissa inter Syracusios duce Leptine, & Carthaginienses duce Imilcone, in qua naves Dionysii tyranni à Carthaginiensibus demersæ supra centum, hominum autem viginti millia occisa, anno primo Olymp. XCVI, Φορμίωνος ἄρχοντος. Diodor. 429. Metachronismus biennii.

MDCXXIV. *Macedonum Argeus.*] Hæc, ut proxime monui, admodum turbata sunt, neque conveniunt cum Diodoro. Istius Regis nummus habet, ΑΡΓΕΙΟΥ. ΒΑΣΙΛΕΩΣ. non ΑΡΓΑΙΟΥ, ut quidam scribunt perperam. Unde Sibylla Αργεάδας reges Macedoniæ vocat. de quo alibi mentionem fecimus. Ridiculum enim est, quod scribit Appianus in Syriacis, τὸν Μακεδόνας Αργεάδας dictos ἀπὸ τ ἐν Ορεστείᾳ Αργυς. Αργεάδης est nomen patronymicum, quod non à locis, sed à personis derivatur.

MDCXXV. *Galli Senones Romam invaserunt.*] Est hallucinatio confundentis annum transitus Alpium cum anno Urbis captæ. Nam ineunte Olympiade XCVII, Galli Senones Alpes transiverunt. Appiani Fragmentum à Fulvio Ursino publicatum: Οτι Ολυμπίων τοις Ελλησι ξκ γενομένων, τ γῆς τ Κελτῶν ὁκ ἐκβάσης αὐτοῖς διὰ τὸ πλῆθος, ἀνίσατο μοῖρα Κελτῶν τ ἀμφὶ τὸν Ρῆνον ἱκανὴ, καὶ ζητησιν ἑτέρας γῆς. Sed de Gallis habitantibus circa Renum frustra est, utpote Græcus homo de remotissimis nationibus loquens. Hæc videtur verior sententia, quam Diodori, qui scribit superasse Alpes anno quarto Olympiadis ejusdem. Hallucinatio igitur est Eusebii conjicientis annum captæ Urbis in annum, quo Alpes superatæ. Nam capta fuit urbs anno primo Olympiadis XCVIII. Φυρνίου ἄρχοντος, auctoribus Diodoro, & Dionysio. Potest esse etiam culpa eorum auctorum, à quibus hæc mutuatus est Eusebius: quod malo credere.

Ibid. *Galli Senones.*] Ex Livio, & Historia Latina Hieronymus Senonas vocat. Nam non legitur in Græcis Eusebii. Rem miram, & quam nullo auctore firmare possum, narrat Hieronymus, quia Galli urbem Romam cæperant, propterea Gallorum gentis homines effeminari. Verba ejus proferam ex Commentario in cap. IV. Osee. *Hi sunt, quos hodie Romæ matri non Deorum, sed Dæmoniorum servientes Gallos vocant: eo quod de hac gente Romani truncatos libidine in honorem Atys, quem eunuchum Dea meretrix fecerat, sacerdotes illius mancipaverint. Propterea autem Gallorum gentis homines effeminantur, ut, qui urbem Romam ceperant, hac feriantur ignominia.* Quasi soli Romani famulos Cybeles Gallos vocarent. Atquin à Gallo flumine Phrygiæ dictos esse Ovidius monuit, & Stephanus: καὶ τὸν μὲν Γάλλον ελθεῖν ἐπὶ τὸν Τυμβιανὸν ποταμὸν, καὶ οἰκῆσαι, καὶ τὸν ποταμὸν Γάλλον καλέσαι. ἀπὸ ἐκείνυ γὰρ τὸν τιμνομένυς τὰ αἰδοῖα Γάλλυς καλεῖσι. Sed & nescio quid simile balbutit Scholiastes Hephæstionis: Γαλλιαμβικὸν ἢ ἐκλήθη, ἐπὶ λυμπίνον ὅτι τὸ μέτρον. οἱ δὲ Γάλλοι Δικαιάλλου ὡς ἡλείαν νόσον ἔχοντες. διὸ καὶ σώματα φόρον ἐτέλυν Ρωμαίοις εἰς τέτο. οἱ τοιῦτοι ἢ ἱερεῖς εἰσὶ Δημητρός. Imo Ιδαίας μητρός. Nugæ.

MDCXXVIII. *Tribuni militum pro Consulibus esse cæperunt.*] Tribuni militum Consulari potestate primum creati A. A. V. C. CCCXI. Augurum decreto magistratu sese abdicare coacti tertio mense, postquam creati. Deinde sæpe creati, sed ab anno CCCXXVI. usque ad multum temporis, nunquam intermissi. Tantum abest, ut anno captæ Urbis ceperint creari. Apud Suidam in χιλίαρχος. Δεκαπέντε πρὸς τοῖς τεσσαρακοσίοις ἐτῶν ἀπὸ τ πρώτυ συνοικισμῦ τ ἄστεος διαγεγονότων, χιλίαρχοι τὴν ἀρχὴν Ρωμαίων παρειλήφασι.

MDCXXX.

MDCXXX. *Euagoræ in furorem versus, quum regnaret Cypri.*] Diu me torsit portentum hujus periochæ. Deum immortalem, quot in partes me versavi, ut aliquo honesto effugio hinc me liberarem. Sed frustra: donec in Græca Eusebii incidi: Ευαγόρας βασιλεὺς τῆς Κύπρε ἐξέση. *Euagoras Rex Cypro excessit*, vel *cessit*. Nam ἐξέση est ἐξεχώρησε. Euagoras cessit omni Cypro, præter Salamina, cujus rex fuit, hac conditione, ut stipendium regi Persarum penderet. Diodorus 262. ὁ δὴ Τηρίβαζος τ ὅλων ἔχων τὴν ἡγεμονίαν ἔφησε συγχωρῆσαι τῷ σύλλυζιν, ἐὰν Ευαγόρας ἐκχωρήσῃ πασῶν τ κζ τῆς Κύπρου πόλεων, αὐτὸς δὲ μόνος τῆς Σαλαμῖνος βασιλεύων τελῇ τῷ Περσῶν βασιλεῖ κατ' ἐνιαυτὸν φόρον ὡρισμένον, κ ποιῇ τὸ προσταττόμενον, ὡς δῶλος δεσπότῃ. Quamvis Euagoræ dura videbatur conditio, tamen eam accepit. Lege reliqua apud Diodorum.

Ibid. *in furorem versus.*] ἐξέση. Κύπρε ἐξέση. *Excessit Cypro.* Hieronymus verbum ἐξέση absolute accepit, ut Marci III, 21. quem locum habebat in animo. ἔλεγον γὰρ, ὅτι ἐξέση. *Dicebant enim, quod extra se esset, quod sanæ mentis non esset.* At in vulgari Latina interpretatione, quam correxit Hieronymus, *Dicebant enim: Quoniam in furorem versus est.* Quæ sunt eadem verba, quæ hic usurpat. ut ex his colligi possit, hanc editionem vulgarem eam esse, quam Hieronymus correxit, quamvis multa reliquerit, quæ ipse postea non probavit, ut in Epistola ad Ephesios, *pignus*, pro Græco ἀῤῥαβών. Sed de hoc hic locus non est. Si plura cupis de Euagora rege, adi Diodorum, & Excerpta Theopompi apud Photium, 202. Tempus vero non convenit. Hoc enim accidit anno quarto Olymp. XCVIII, Δεξιθέε ἄρχοντ. Prochronismus biennii. Vide Synagogen nostram Olymp. XCVIII anno quarto.

MDCXXXVII. *Magno terræmotu facto, Elica.*] Multi meminerunt, Ovidius lib. XV. Seneca Nat. Quæst. lib. VI, cap. XXIII. Plin. libro secundo, cap. LXXXII. Strabo libro primo, & octavo. Contigit hæc clades anno quarto Olympiad. CI, Ασείε ἄρχοντ, ut scribunt Diodorus & Pausanias, biennio ante pugnam Leuctricam, auctore Strabone, quæ contigit anno secundo Olymp. CII. Ergo prochronismus commissus est annorum VII. Paulus Orosius libro tertio, cap. III, ponit hunc casum anno A. A. V. C. CCCLXXVI. hoc est numero MDCVI. Prochronismus unius Olympiadis, qui est familiaris Orosio: de quo toties monuimus. De Helices clade vide omnino Ælianum de Animalib. lib. XI, cap. XIX.

Ibid. *absorptæ sunt.*] Omisit hæc Hieronymus: ὧν κζ θάλασσαν ἴχνη ἄχελ νῦν φαίνονται πολεόντων ἀπὸ Κορίνθε εἰς Ράτας ὅπῃ τὰ ἀριστερὰ μέρη. Eadem extulit Ovidius, quum de clade harum urbium loqueretur:

— *& adhuc ostendere nauta*
Inclinata solent cum mœnibus oppida mersis.

Præter Buram, & Helicen, tertiam reddit Ægiran Philo de mundo. πολλὰς γὰρ κ ἄλλας λόγ, τῆς θαλάττης ὑπερχεούσης, ἠφανίσθη πόλεις καλαπροθείσας, ἐπεὶ κ κζ Πελοπόννησον φασί τρεῖς

Αιγειραν, Βοραν τε κ ὑψηλὸν Ελίκειαν
Τείχεσιν ἠὲ πάχα * ελλε * πείθρυα φυζιν *

δὐδαίμονας τοπάλαι γλωμιὰς πολλῇ δ πελάγες ὑπεκλυσθῆναι φορᾷ.

MDCXL. *Prænestini à Romanis victi.*] Hieronymus ex Eutropio Græcis addidit, *per Quintium Cincinnatum apud flumen Alliam.* Eutrop. initio libri II. ubi hoc gestum assignatur anno A. C. CCCLXV. id est, CCCLXXV. Nam decennio fere semper minus annos Vrbis putat Eutropius. hoc est anno antecedente, numero MDCXXXIX. Eundem annum Urbis designat Paulus Orosius. idem facit Diodorus, anno tertio Olymp. CI.

MDCXLV. *Ptolemæus Aloritas.*] Ejus numerus: ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥ. ΑΛΟΡΙΤΟΥ. ΒΑΣΙΛΕΩΣ.

MDCXLVII. *Theo rex Aegypti.*] Sic concipiunt "nomen hujus regis scripti codices. Sed Θέως, dictus "fuit, non Θέων, à quo Theo dici debebat. Diodorus "vero vocat Ταχὼν, & Ælianus lib. V, cap. primo "Ποικίλ. Sine dubio יתו dictus fuit Τεχὼ, ut יכו Νε- "χὼ, vel Νεχαὼ. "

MDCXLIX. *Dionysius Siciliæ tyrannus* XVIII *anno moritur.*] Omnes PR. habent decimo nono. Editiones quoque XIX anno. Quis non miretur tantam codicum conspirationem in manifestum errorem, quum legendum sit XXXVIII. non XVIII? Quare culpam in codices conjicio, quum ea sit Eusebii, non codicum? cujus rei fidem faciunt Græca, Διονύσι Σικελίας τύραν ἀπέθανε κρατήσας ἔτη ιη. item: Διονυσίῳ δὲ πλαυτήσαντι ἐν ἔτ τ τυραννίδ, κρατεῖ Διονύσι ὁ παῖς αὐτ. Non ergo mirum si codicum alii XVIII, alii XIX habent, non autem XXXVIII, quod ratio postulabat. Quin Eusebius ipse ante XXXVIII annos Dionysii initium posuit. Quare non est error, sed hallucinatio calami. Helladius apud Photium: ὅτι ἐνηλάτ μὲν ὑὸς Διονύσιος ἦν ὁ τ Σικελίας ἄρξας ἔτη μ δυοῖν ἀποδέοντα. Unde quadraginta annos regnasse ait. quod verum est.

MDCXLVIII. *Theo rex Aegypti fugit in Arabiam.*] Hoc pertinebat ad annum sequentem. Sed non convenit Diodoro cum Eusebio, neq; de tempore, neq; de fuga hujus regis, propterea quod male ab Eusebio Diodori mens concepta. Postquam enim defecisset à rege Persarum, facti pœnitens compendioso itinere per Arabiam ad regem venit, ubi non solum præteritorum veniam, sed etiam multa beneficia à rege consecutus est, anno tertio Olympiad. CIV, Μόλων ἄρχοντ. Τέλ δὲ καθαιρεθείσης ὑπὸ τ ἀποστατῶν τῆς Αιγύπτε, ὁ μὲν Ταχὼς καταπλαγεὶς ἐτόλμησε διὰ τῆς Αραβίας ἀναβῆναι πρὸς τὸν βασιλέα, ἃ ξυγνώμην ἠξίε λαβεῖν περὶ τῶν ἡμαρτημένων. ὁ δὲ Αρταξέρξης ἐ μόνον αὐτὸν ἀπέλυσε τ ἐγκλημάτων, ἀλλὰ κ στρατηγὸν ἀπέδειξε ἐπὶ πρὸς Αιγυπτίους πόλεμ. Itaque hæc non fuit fuga in Arabiam, ut ibi latitaret, quod putabat Eusebius, sed compendium viæ. Nam à Persside in Ægyptum brevior via est per Arabiam. quod ostenditur ex Cambysis expeditione apud Herodotum. Sed & clarius ex Athenæo demonstratur eum sese ad Persas contulisse, quod auxilia Lacedæmoniorum ab eo defecissent, impulsore Agesilao, qui ægre ferebat se à Tacho derisum fuisse. Verba Athenæi huc pertinentia: κ Ταχὼς δὲ ὁ Αιγυπτίων βασιλεὺς Αγησίλαον σκώψας τ Λακεδαιμονίων βασιλέα, ὅτε ἦλθεν αὐτῷ συμμαχήσων, (ἦν γὰρ βραχὺς τὸ σῶμα) ἰδιώτης ἐφάνη, ἀποστὰς ἐκείνε τ συμμαχίας. τὸ δὲ σκῶμμα τοῦτο ἦν. ὧδινεν ὄρ, ζεὺς δ' ἐφοβεῖτο. τὸ δ' ἔτεκεν μῦν. ὅπερ ἀκούσας ὁ Αγησίλαος κ ὀργισθεὶς ἔφη, Φανήσομαί σοί πολε κ λέων ὕστερον. κ ἀνισκμένων τ Αιγυπτίων, ὥς φησι Θεόπομπ, κ Λυκέας ὁ Ναυκρατίτης ἐν τοῖς Αιγυπτιακοῖς, ὧδέν αὐτῷ συμπεράξας ἐπαίσησεν ἐκπεσόντα τ ἀρχῆς

φυγεῖν εἰς Πέρσας. Ælian. lib. v. cap. i. Ποικίλ. Ταχὺς ὁ Αἰγύπτιος, ἕως μὲν ἐχρῆτο τῇ ὑπερχωρίῳ διαίτῃ, οὐ εὐπελῶς διεβίω, ὑγιαινόπαλος ἀνθρώπων διῆγεν. ἐπεὶ δ' εἰς Πέρσας ἀφίκετο, οὐ εἰς τὼ ἐκείνων τρυφὴν ἐξέπεσε, τὸ ἀηθὲς τ' σιτίων σὺν ἐνεγκὼν, ὑπὸ δυσεντερίας τ' βίον κατέστρεψε, τ' τρυφῆς ἀλλαξάμενος θάνατον. hæc omnia oſtendunt Tahon hunc non in Arabiam fugiſſe metu Perſarum, ut perperam ſcribit Euſebius, ſed ad Perſas ipſos ſe contuliſſe, ad quos per Arabiam ex Ægypto compendioſum eſt iter.

MDCL. *Ariſtoteles* XVIII *ætatis annum.*] Ita FR. & PET. & Edit. Sed BONG. anno ſequente. Sane ſi Ariſtoteles natus eſt anno primo Olymp. XCIX, hoc eſt numero MDCXXXIII, ejus annus XVIII convenit numero præſenti MDCL. Sed Græca habent ὑπὸ δεκαεπτὰ ἐτῶν. quibus ſuffragantur quæ apud Laërtium: φησὶ δ' Ἀπολλόδωρος ἐν χρονικοῖς, γυνῆναι μὲν αὐτὸν τῷ πρώτῳ ἔτει τῆς ἑνὸς δεούσης ὀλυμπιάδος, τελευτῆσαι δ' Πλάτωνι, οὐ διαδέξαι τὴν ἀκροάσιν, ἔτη γεγονότα ἑπτὰ καὶ ἑξήκοντα συνάπτα. Quum igitur Græca Euſebiana ιζ, non ιη ἔτη, habeant, & hoc veritas hiſtoriæ exigat, non dubium, quin correctorum ſit audacia mutatum in XVIII. In multis hujus Chronici locis multa ſibi permiſerunt correctores. Sed in noſtris Collectaneis invenies anno primo Olymp. CIII Ariſtotelem anno XVIII ætatis ſuæ veniſſe Athenas. Adeo incerta eſt fides temporum apud ſcriptores.

Ibid. XVIII *ætatis gerens annum.*] Gerere annum ætatis an alius præter Hieronymum dixerit, equidem non memini. quod non monerem, niſi eſſent, qui Hieronymum inter eos ponerent, qui latiniſſime loquuntur, in quibus familiam ducit Eraſmus.

MDCLII. *Perſarum Artaxerxes, qui & Ochus, annos* XXVI.] Triennium ſolidum, quod Artaxerxi Mnemoni abſtulit, contulit Artaxerxi Ocho. Nam ὁ Μνήμων regnavit annos XLIII, non XL. Ochus autem XXIII, non XXVI. Obiit ὁ Μνήμων anno tertio Olymp. CIV, prudentiſſimus, ſapientiſſimus, & juſtiſſimus Princeps: cui bellua ſæviſſima Ochus in imperio ſucceſſit. Itaq; recte obitus Mnemonis, & initium Ochi hic aſſignata ſunt. ſed, ut dixi, Mnemon triennio amplius imperavit, quam voluit Euſebius, aut Manethes, ex quo Africanus, & ex eo Euſebius. Nam initium Artaxerxis Mnemonis adſcribendum erat numero MDCVIII.

MDCLIII. *Alexander Pheræus agnoſcitur.*] Anno quarto Olympiadis CII Polydorus Pherarum tyrannus, qui Iaſoni ſucceſſerat, ab Alexandro fratre veneno tollitur. Alexander arrepta tyrannide XI annos crudeliter regnavit. Hic eſt metachroniſmus quinquennii ſolidi. Res tamen aliter narratur à Xenophonte lib. VI Ἑλληνικῶν.

Ibid. *Olympias.*] Hæc Olympias eſt ἀνολυμπιὰς, id eſt, inter Olympiadas non numeratur ab Elidenſibus, propterea quod per ſeditionem à Piſatis & Arcadibus celebrata ſit. auctores Diodor. & Pauſan.

MDCLIV. *Camillus Gallos, qui bellum Romanis intulerant, ſuperat.*] Hieronymus ex hiſtoria Latina. Nimirum hoc contigit numero MDCXXX, pulſis urbe Roma Gallis à Camillo Dictatore tertium. Fœdiſſimus eſt metachroniſmus annorum XXIV. Ecqui potuit Camillus Gallos ſuperare numero MDCLIV, qui jam obierat anno antecedente, L. Genucio Aventinenſi, G. Servilio Ahala Coſſ. Quod ſi intelligamus de eo bello, in quo M. Valer. qui poſtea Corvus dictus eſt, ſingulari pugna cum Gallo congreſſus eſt, ne ſic quidem anachroniſmum effugiemus. Erit enim prochroniſmus ann. XVII. Sane in eo bello Furium Camillum illius, qui Romam liberavit, filium ducem fuiſſe, verum eſt. Sed quantus erit hiatus temporis.

MDCLV. *Macedonum Philippus.*] Quid variatum hic ſit ſuper hujus Regis annis, vide Canones noſtros Iſagogicos.

MDCLVIII. *Ochus Apodaſmo Iudæorum capta.*] Græca: Ὦχος Ἀρταξέρξης εἰς Αἴγυπτον στρατῶν ἀποδασμὸν εἵλεν Ἰουδαίων, οὓς ἐν Ὑρκανίᾳ κατῴκισε πρὸς τῇ Κασπίᾳ θαλάσσῃ. *Ochus Artaxerxes in Aegyptum expeditionem ſuſcipiens, partem quandam Iudæorum capit, quibus ad Hyrcanum mare ſedes aſſignavit.* Hieronymus putavit Apodaſmon eſſe urbem quandam Iudæorum. Nos, antequam Græca videremus, hallucinationem jamdudum deprehenderamus. Euſebius libro priore: Ὦχος Ἀρταξέρξου πᾶς εἰς Αἴγυπτον στρατῶν ἀποδασμὸν εἵλεν Ἰουδαίων, &c. Viſe locum. Quum Paulus Oroſius in omnibus, quæ ex hoc Chronico hauſit, ſatis probet ſe ſola Latina Hieronymi, & nunquam Græca Euſebii vidiſſe, errorem tamen interpretis declinavit, quum hunc locum in ſuum librum deſcriberet. *Tunc etiam Ochus, qui & Artaxerxes, poſt tranſactum maximum diuturnumque bellum, plurimos Iudæorum in tranſmigrationem egit, atque in Hyrcania ad Caſpium mare habitare præcepit: quos ibi uſque in hodiernum diem, ampliſſimus generis ſui incrementis conſiſtere, atque exinde quandoque erupturos opinio eſt.* Sane ἀποδασμὸν vertit *plurimos Iudæorum*, quanquam Græca non viderat. Eſt autem locus luculentus iſte. Nam Iudæi illi, quos ex Ægypto in Hyrcanos deportavit Ochus, ſunt propagati ex reliquiis illis, quæ ad Waphrem Regem confugerant, ut ex Ieremia & Africano ſuo loco annotavimus. Eos Epiſtola conſiſtorii Ieroſolymitani filios deportationum Mediæ vocat. vide in Epocham XIII quæ notavimus libro tertio Canonum Iſagogicorum.

MDCLXI. *Dionyſius Sicilia pellitur*] Dionyſius junior exutus tyrannide à Dione affine, anno quarto Olymp. CV fugit in Locros Italiæ. auctor Ælian. Ποικίλ. lib. XII, cap. XLVII. ubi Locrenſium virgines conſtupravit. Auctor idem Ælianus. Idem extat apud Juſtinum lib. XXI.

MDCLXII. *Alexander Philippi & Olympiados filius naſcitur.*] Alii anno antecedente natum volunt. Solinus biennio ante C. Fabio Ambuſto, C. Plautio Proculo Coſſ.

MDCLXIII. *Dion Syracuſis interimitur.*] Euſebius priore libro: ὁ δὲ Διων ἐπαναστὰς μὴ Ἑλληνικῆς δυνάμεως ἐκβάλλει Διονύσιον τῆς ἀρχῆς, αὐτός τε μετ' ὀλίγον ἀναιρεῖται ὑφ' ἑαυτῶν οἰκείων. Inepte vero editiones habent *Dionyſius*, non *Dion*. Omnes denique manuſcripti codices agnoſcunt *Dionyſius*, præter BONG. qui diſerte habet *Dio*. in Græcis Δίων. Nos antequam Græca & BONG. videremus, ita emendavimus. Videtur autem, aut hic prochroniſmo peccatum, aut numero MDCLX, metachroniſmo, idque utrobique biennii. Nam Dio ſtatim ut Siciliam tetigit, Dionyſium tyrannum deturbavit: & quadriennio poſt quam hæc geſta, interemptus eſt. Corn. Nepos: *Diem obiit circiter annos quinquaginta quinque natus, quartum poſt annum, quam ex Peloponneſo in Siciliam redierat.*

MDCLXIV. *Hipparinus Dionyſii filius Syracuſis tyrannidem exercet*] Hipparinus Dionyſii ſenioris filius, junioris frater invaſit tyrannidem Syracuſarum anno quarto Olymp. CVI, Θεοδήμου ἄρχοντος. auctor Diodorus. Convenit ei cum Euſebio. Regnavit annos duos.

Ibidem. *Erinna Poëtria agnoſcitur.*] Dicunt eam ἡλικίαν Σαπφοῦς fuiſſe. Ergo fuit æqualis Sapphus, CCL annis ante hunc numerum. Plinius ſcribit quædam opera

opera Myronis ſtatuarii ab Erinna celebrata fuiſſe. Atqui Anacreontis epigrammata in buculam Myronis extant hodie. Antiquior ergo, aut ſaltem æqualis Myroni & Anacreonti fuit Erinna; unde miror à Plinio ſcriptum Myronem floruiſſe Olymp. LXXXVII. Omnino Erinna non congruit huic ſæculo.

MDCLXVII. *Ochus Aegyptum tenuit, Nectanebo in Aethiopiam pulſo.*] In noſtris Collectaneis; anno tertio Olymp. CVII: ὁ Νεκτανεβὼς βασιλεὺς Αἰγύπτου δραπετεύσας τὴν βασιλείαν, τὰ πλεῖστα τῶν χρημάτων ἀναλαβὼν ἔφυγεν εἰς τὴν Αἰθιοπίαν. Ἀρταξέρξης πᾶσαν τὴν Αἴγυπτον παρέλαβε. Vide Diodor. anno quarto Olymp. CVII. cui convenit cum Euſebio & de tempore, & de receptu in Æthiopiam.

Ibid. *Huc uſque Manetho.*] Græca quoque idem habent. O ingentem jacturam illarum Dynaſtiarum & Tomorum trium ipſius Manetho, quorum epitomen ex Africano habes in Collectaneis noſtris.

MDCLXIX. *Ochus Sidonem ſubvertit.*] Anno ſecundo Olymp. CVII, Θεσσαλοῦ ἄρχοντος, numero MDCLXVI. Triennii metachroniſmus. Vide Diodor. & Collectanea noſtra.

Ibid. *Sidonem ſubvertit.*] Non opus fuit ſubvertere. Nam tota flammis conflagravit. Ochus autem ſectionem cinerum, in quibus plurimum auri liquefacti latebat, multis talentis vendidit.

MDCLXXI. *Romani Gallos ſuperant.*] In quo bello celebris fuit T. Manlii cum Gallo pugna, qui poſtea Torquatus dictus fuit. Sed metachroniſmus eſt biennii. Accidit enim L. Furio Camillo, Ap. Claudio Craſſo coſſ. numero MDCLXIX.

MDCLXXII. *Dionyſius Corinthum ſub fœdere navigavit.*] Prochroniſmus biennii. Pulſus enim Sicilia anno ſecundo Olymp. CIX. Πυθοδότου ἄρχοντος. Vide Diodorum & Collectanea noſtra.

Ibid. *Dionyſius Corinthum ſub fœdere.*] Eadem verba Græce habes in collectaneis noſtris anno ſecundo Olympiadis CIX.

Ibid. *Plato moritur.*] Metachroniſmus biennii. Moritur enim anno primo Olymp. CVIII. Diodor. Laërt. „ Vide collectanea. In priore libro Euſebii ὀλυμ„πάδι ξζ. fruſtra.

MDCLXXIII. *Romani, quum Samnitas.*] Samnites, ut „ hic recte annotatur, duobus prælliis à duobus conſu„libus cæſi ſunt M. Valerio M. F. M. N. Corvo, item „ A. Cornelio P. F. A. N. Coſſo Aruina. Et de iis „ triumphatum à Corvo quidem x. Kal. Octob. ab al„ tero autem VIII Kal. eaſdem numero MDCLXXI, „ urbis cccc x ſecundum Catonem, & Faſtos Capitoli„nos, ſecundum Varronem, uno amplius. Quod au„tem alias nationes Samnitibus vicinas hic adjicitur „ devictas fuiſſe, hoc ſane quidem verum eſt hoc ipſo „ numero MDCLXXIII, de Latinis, Campanis, Sidici„nis, Auruncis à Manlio Imperioſo Torquato. Hæc „ omnia ex Saxis Capitolinis.

MDCXXVI. *Dionyſius Corintho pulſus eſt.*] Non videtur. Καπεῖω ἐν Κορίνθῳ διαρκῶς, inquit Diodorus. *Vitam finivit Corinthi in egeſtate.*

MDCLXXVIII. *Perſarum Arſes annis* IV.] Euſebius ſequitur Africanum. Sed Euſebio & Africano cum Diodoro neque de annis hujus regis, neque de tempore convenit. Diodorus attribuit III annos duntaxat, Africanus & Euſebius IV. Euſebio moritur anno primo Olymp. CXI. Diodoro interficitur à Bagoa, (qui & patrem ejus Ochum veneno ſuſtulerat) anno ſecundo Olymp. CXI, Euæneto Athenis archonte.

MDCLXXIX. *Speuſippus moritur.*] Plato moritur anno primo Olymp. CVIII. Succeſſor ejus Speuſippus ſcholam obtinuit octo annos. Videtur mortuus ineunte Olymp. CX. ἣν ἐσχολάρχησεν ἔτη ὀκτὼ, ἐξ ἀφ' ὧν ἀπὸ τῆς ὀγδόης καὶ ἑκατοστῆς Ὀλυμπιάδος. Laert. Mortuum in adulterio ſcribit Tertullianus Apolog. cap. XLVI. Sed aut eſt μνημονικὸν σφάλμα, aut impoſtor eſt, qui illi hoc perſuaſit. Mortuus enim eſt valde ſenex ἐξ ἀγνωμίας.

MDCLXXXI. *Manaſſes frater Iaddi Pontificis Iudæorum Templum in monte Garizim conſtruit.*] Atqui conſtructum poſt Tyrum ab Alexandro expugnatam. Nam ante pugnam ad Arbela Sanbelletes ſocer iſtius Manaſſis petiit ab Alexandro veniam Templum in monte Garizim conſtruendi, anno primo Olympiadis CXII. Hujus autem Manaſſis meminit non addito nomine, Nehemias, cap. ultimo, 28, ubi eum manifeſto Sanbelletis generum fuiſſe dicit. Itaque Nehemias vivebat adhuc tempore Darii ultimi, cujus etiam diſerte meminit, XII, 22. Iſte vero Manaſſes dicitur filius Iojada à Nehemia, quum hic dicatur filius Iadduæ. Si filius Iadduæ, & filius quoque conſequenter Iojadæ more Hebræorum, qui avos, proavos patrum nomine comprehendunt, ut nepotes, pronepotes filios appellant, & cognatos & adgnatos omnes fratres. quum igitur ipſe Nehemias ſe perveniſſe ad ultimum Darium dicat, imo ad Iadduam Pontificem, mira tamen eſt κακοήθεια, pervicacia, væcordia hominum, quos partim bonarum artium imperitia, partim ambitio & morbus animi tranſverſos ita agit, ut audeant ipſi Nehemiæ præſcribere, quum quidam ex illo gracchulorum grege auſi ſint ſcribere caput XII Nehemiæ totum inſititium eſſe. Sed quid illis hoc prodeſt, quum ſequenti capite ipſe iterum tum Sanbelletis meminerit, tum etiam affinitatis, quam cum Manaſſe contraxerit? Quid igitur hinc conſequuntur, quam ut aut ſtupidi, aut improbi ſint? alterum, quod eis Sol non luceat: alterum, quod Solem lucere negent.

Ibid. *in monte Garizin.*] Ubi Samaritæ ſomniant Abraham ſacrificium obtuliſſe. Itinerarium Burdegalenſe: NEAPOLIS. *Ibi eſt mons Agareſen. Ipſi autem Samaritani Abraham ſacrificium obtuliſſe: & aſcenduntur ipſique ad ſummum montem gradus num.* CCC. Photius 564, 19, ὅθι ὁ διάδοχος Πρόκλος, φησὶν, ὁ Μαρῖνος γένος ὢν ἀπὸ τῆς ἐν Παλαιστίνῃ Νέας πόλεως πρὸς ὄρει κατῳκισμένης τῷ Ἀργαρίζῳ καλουμένῳ. ἐν ᾧ Διὸς ὑψίστου ἀγιώτατον ἱερὸν, ᾧ καθιέρωτο Ἀβραμος ὁ τῶν πάλαι Ἑβραίων πρόγονος. Utrobique nomen Garizin eſt depravatum. item Διὸς ὑψίστου, pro Θεοῦ ὑψίστου dictum eſt ab homine pagano. Sed eum, quem putant Samaritani, Garizim montem, prorſus negat Epiphanius eſſe: ἐν τῷ ὄρει τῷ πάρ' αὐτοῖς Γαριζεὶν σεσυκοφαντημένως καλουμένῳ. τῷ δὲ βελομένῳ ἀκριβῶς περὶ τοῦ ὄρους Γαριζεὶν ἐρώνυμος ἐστὶν, ὅθι πρὸς Ἱερεμιοὺ κεῖται τὸ μὲν ὄρη, τὸ, τοῦ Γαριζεὶν, καὶ τὸ τοῦ Γεβαλ, περαν τοῦ Ἰορδάνου, πρὸς τῇ ἀναπλῇ τοῦ Ἱερεμιοῦ, ὡς ἔχει τὸ Δευτερονομιον, καὶ Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ ἡ βίβλος. Similia doctiſſimus Hieronymus: *Gebal, mons in terra repromiſſionis, ubi ad imperium Moyſi altare conſtructum eſt. Sunt autem juxta Hiericum duo montes vicini contra ſe invicem, reſpicientes, è quibus unus Garizim, alter Gebal dicitur. Porro Samaritani arbitrantur hos duos montes juxta Neapolim eſſe. Sed vehementer errant. plurimum enim inter ſe diſtant, nec poſſunt invicem benedicentium, ſive maledicentium audiri voces.*

MDCLXXXII. *Darius Arſami.*] Darius inivit imperium eodem anno, quo Philippus Macedo interfectus, Olympiade CXI, paulo ante Philippi ipſius mortem, unde Alexandri imperium putatur à ſecundo anno

Olymp. CXI, Euæneto Athenis Prætore. quanvis melius initium caperetur ab anno antecedente, Pythodoto Prætore. Videtur hoc fatale Dario fuisse, ut eodem anno & ipse, & everſor imperii ejus Alexander, imperium ſimul avitum inirent.

MDCLXXXIII. *Alexander adverſum Illyrios.*] Eadem pene habes Græce in Collectaneis, anno ſecundo Olymp. CXI.

Ibid. *ſubverſis Thebis.*] Thebæ ab Alexandro everſæ anno ſecundo Olympiadis CXI, ωδὶ τὰ μυϛήρια. hoc eſt, Βοηδρομιῶνος εἰκάδι. Inſtauratæ ſunt à Caſſandro, ut docet Diodorus, deinde Pauſanias: τότε δὲ τὰς Θεβαίας γῆν μόλις ἀναϛάτας ὑπὸ Αλεξάνδρου, καὶ Δαπεσόντας ἐς Αθήνας ὕϛερον Κάσσανδρος ὁ Αντιπάτρου κατήγαγεν. Fabulæ ſunt de Oraculo:

Ἑρμῆς, Αλκείδης, ἰὴ ἰὴ παιανομάχος Πολυδεύκης
οἱ τρεῖς ἀθλήσαντες ἀναϛήσασί σε, Θήβη.

Reliquum mimum de Clitomacho lege apud Tzetzen pag. 128. Nam quanvis fabuloſa ſunt, habent tamen, cur in eis tempus cum fructu teratur.

Ibid. *Sardes capit.*] Non vi cæpit: ſed proditæ ſunt illi à Mithrine Præfecto. Diodorus 596. Μιθρίνη δὲ τῷ φιλάδελφῳ τῶν ἐν Σάρδεσιν ἄκραν Αρμάριαν ἐδωκεν.

MDCLXXXIV. *Romanorum Conſul Manlius Torquatus.*] Metachroniſmus annorum VI. Geſtum enim anno A. V. C. CCCCXIV, T. Manlio Torquato Imperioſo IV, P. Decio Mure coſſ. numero MDCLXXVIII.

MDCLXXXV. *Alexander capta Tyro.*] Tempus convenit. Tyrus enim expugnata ſeptimo menſe, poſtquam oppugnari cæpta, anno primo Olymp. CXII. Νικηφόρου ἄρχοντος. auctor Diodor. Νικητοῦ ἄρχοντος vocat Dionyſius in Dinarcho, Ανίκητον Arrianus.

Ibid. *Deo victimas immolavit.*] Mos veterum, quum „ appellerent in locum quendam, τοῖς ἐγχωρίοις θεοῖς „ ſacrificare. quod imprimis Alexander magnus fecit. „ Apollonius Rhodius lib. II.

„ Λίνα ἀκηράσιον μελιηγέας ἔτι λοιβὰς
„ Γαίῃ τ' ἐννάετηις τε θεαῖς —

„ Scholion vetuſtiſſimũ & optimum: Ἐννάετηις θεοῖς, „ τοῖς ἐγχωρίοις θεοῖς. τὰς γὰρ ἀπόδημους ἔθος „ ἦν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ θύειν θεοῖς ἐπιχωρίοις, καὶ „ ἥρωσι. τοῦτό φασι καὶ Αλέξανδρον ποιῆσαι τ' Μακε„ δόνα ἐν Ιλίῳ. Ita etiam Romani Ieroſolymis ſacrifi„ cabant, quum peregrini illuc devenirent, unde „ Auguſtus nepotem Cajum laudavit, quod non „ feciſſet.

Ibid. *Andromacho.*] Q. Curtius lib. IV. *Oneravit hunc „ dolorem nuncius mortis Andromachi, quem præfecerat Sy„ riæ. vivum Samaritæ cremaverant. ad cujus interitum „ vindicandum, quanta maxime celeritate potuit, contendit. „ advenientique ſunt traditi tanti ſceleris auctores.*

MDCLXXXVII. *Alexandria in Aegypto condita.*] Metachroniſmus unius anni. Condita enim anno antecedente, qui erat II Olymp. CXII, Ariſtophane magiſtratu Athenis, C. Valerio Potito Flacco, M. Claudio Marcello Coſſ. non autem anno primo ejuſdem Olympiadis, ut ſcribit perperam Solinus, & fabulæ addit, L. Papirio SP. F. C. Pœtelio C. F. Coſſ. quum illud par Conſulum quinquennio poſt magiſtratum geſſerit, anno ſecundo Olymp. CIII. niſi quis intelligat L. Papirium Curſorem, C. Pœtilium Libonem Viſolum II. Atqui quidam eos Conſules infulſerunt in annum quartum Olympiad. antecedentis, neque eorum ullus idoneus auctor meminit. imo puto ex hoc loco Solini eos hoc par conſulum expiſcatos fuiſſe. Mira hallucinatio apud Vellejum. *Abhinc annis autem CCCL, Sp. Poſtumio, Veturio Calvino Coſſ. Campanis data eſt civitas, partique Samnitium ſine ſuffragio: & eodem anno Cales deducta Colonia.* Hoc convenit numero MDCXCVI. Addit: *Interjecto deinde triennio Fundani & Formiani in civitatem recepti eo ipſo anno, quo Alexandria condita eſt.* Ergo condita numero MDCXCIX, annorum XXIV metachroniſmo. quod abſurdum.

Ibid. *quo tempore etiam Latini à Romanis perdomiti ſunt.*] Hæc Hieronymus ex Eutropii libro ſecundo. *Latini, qui voluerunt milites dare, hoc quoque à Romanis exigere cæperunt, ut unus Conſul ex eorum, alter ex Romanorum populo crearetur. Quod quum eſſet negatum, bellum contra eos ſuſceptum eſt, & ingenti pugna ſuperati ſunt: ac de iis perdomitis triumphatum eſt. Statuæ Conſulibus ob meritum victoriæ in Roſtris poſitæ ſunt. Eo anno etiam Alexandria ab Alexandro Macedone condita eſt.*

MDCLXXXVII. *in quo regnum Perſarum deſtructum eſt.*] Reliqua omiſit Hieronymus: καὶ ἡ Περσῶν βασι- “
λεία καταλύθη Δαμείνασα ἔτεσι σμϛ, ἀπὸ πρώ- “
του ἔτους Κύρου, ἕως οὗ παρόντος ἕκτου ἔτους Δαρείου “
τοῦ Αρσάμου. Sed numeri falſi ſunt σμϛ. Legendum “
enim σχθ. “

MDCLXXXVIII. *revertenſque in Ammone condidit Paratonium.*] Nullus eſt manuſcriptus codex, aut editus, qui non habeat *in Ammone.* Tamen *ab Ammone* videtur legiſſe Paulus Oroſius, qui hunc locum, ut ſolet, in ſuum opus traducens ita ſcribit: *Revertens ab Ammone ad tertium Perſicum bellum Alexandriam in Aegypto condidit.* Juſtinus quoque reverſum ab Ammone Alexandrum Alexandriam condidiſſe ſcribit. Ego nihil mutandum cenſeo. Nam regiunculam illam, ubi Parætonium conditum fuit, Αμμωνα vocatam fuiſſe inde colligimus, quod Stephanus ait Παραιτόνιον Αμμωνίαν vocatum fuiſſe. quod à Strabone accepit: καλοῦσι δὲ οἱ μὲν Παραιτόνιον τὴν πόλιν, οἱ δὲ Αμμωνίαν. Omnis igitur regio illa Αμμων dicta eſt propter viciniam oraculi. Strabo: ὡς ὑπονοεῖν τὰ αὐτὰ περὶ τ' κ' Αμμωνα τόπων καὶ τούτων. καὶ γὰρ ἀδὲ πάμπολυ ἀφεϛᾶσιν ἀλλήλων, καὶ ὁ Παραιτονίτης. Omnem dubitatio- “
nem tollit Nahum propheta III. 8. qui urbem No, “
vocat No Amon: quod in Amone regione Ægypti “
maritima ſita eſſet, eamque ita natura loci munitam “
fuiſſe dicit, ut ei mare eſſet inſtar propugnaculi. Qui “
No Amon Alexandriam interpretantur, quanvis “
non vera, tamen non prorſus à vero abhorrentia “
dicunt. Nam in eodem tractu fuit, atque eadem “
ora Ægypti maritima. Sane eos qui Dioſpolim in- “
terpretantur, multum falli neceſſe eſt, quum Dio- “
ſpolis fuerit eadem cum Thebis Hecatonpylis, illæ “
autem longe à mari ſitæ fuerint. At Nahum No ad “
littus maris conſtituit. Porro Maſoritæ אָמֹן “
per ſimplex M, non אמּן אָמּוֹן vocant, quod per “
imperitiam Græcarum literarum fecerunt, quam in “
omnibus nominibus propriis hominum & locorum “
aperiunt. At LXX recte Αμμὼν eodem loco Nahum, “
non Αμων, ut Maſoritæ. Ægypti enim pars in “
Aſia, pars in Libya. & ea Libyæ pars, quæ Ægyptum occupat, dicitur Ammon, Marcellino autem ſiccior Libya, lib. XXII. *In ſicciore vero Libya Paratonion, & Chercola.* τὴν Αμμωνίας meminit Epiphanius hæreſi LXVIII. Athic res ridicula ponitur, poſt Hyrcanos, & Mardos debellatos ipſum reverſum in Ammone Parætonium condidiſſe. Quis hæc laudet, niſi ἀγεωγεάφητος, & ἀχωρογεάφητος? In Græcis ſane hæc non leguntur. Neque dubitandum eodem tempore

pore Alexandriam & Parætonium conditas fuisse. Aliqua fraus hic facta.

MDCLXXXIX. *& Indum amnem transgreditur.*] Aliter in Græcis. τὴν Βερναβοὰν ποταμὸν Ινδῶν διέβη. *Et Bernaboan Indorum fluvium trajecit.* Hieronymus τὸ Βερναβοὰν omisit, & Ινδὸν non Ινδῶν legit.

Ibid. *& Aornin petram.*] Απολλόδωρος δευτέρῳ.

ἔπειτα δ' Ωρείτας τε καὶ Γεδρωσίους.
ὧν τὰς μὲν Ινδὰς ὡς ἀνοικοδομήτους πέτρας
Αορνιν —

Vide Stephanum Ωρείτης. Ubi nullum vestigium versuum extat. Ita ergo digerendi, & supplendi.

MDCXCI. *Harpalus fugit in Asiam.*] Hæc est omnium scriptorum & editorum Codicum lectio. Imo fugit ex Asia, non in Asiam. Notum quomodo Harpalus Macedo anno tertio Olymp. CXIII, ut hic recte annotatum est, quum esset præfectus gazæ & vectigalium regiorum, Athenas aufugit ex pilatorum thesaurorum apud Alexandrum postulatus. Unde requisitus ad supplicium ab Antipatro & Olympiade in Cretam profugit, ubi à Thimbrone quodam familiari suo interfectus pœnas perfidiæ dedit. Notum præterea est Demosthenem τῶν Αρπαλείων χρημάτων accusatum „ fuisse. Rursus inter Dinarchi λόγους γνησίους Dio„ nysius quinque recensetur περὶ Αρπαλείων, & inter ψευδεπιγράφους unam, cujus ἐπιγραφὴ ὑπὲρ τοῦ „ μὴ ἐκδοῦναι Αρπαλον Αλεξάνδρῳ. & apud Pollu„ cem, Γραϊδὸς λόγος ὑπὲρ Αρπάλου. Arrianus ἐν τοῖς μετὰ τὸν Αλεξάνδρου τελευτὴν. Θεόφραστος ὁ Λακεδαιμόνιος Αρπαλον τὸν τὰ Αλεξάνδρου χρήματα, ζῶντος ἐκείνου, ἁρπάσαντα, καὶ φυγόντα πρὸς τοὺς Αθηναίους, τὸν μὲν ἐκείνου ἀποκτείνας, καὶ ὅσα ἀπελίπετο λαφύρων χρήματα, πρῶτα μὲν ἐπὶ Κυδωνίαν τὴν Κρήτης ἐξέπλευσε. &c. Tzetzes:

Αρπαλος τὴς ταξίαρχος ὑπῆρχεν Αλεξάνδρου.
ὃν ὁ Φοινίκης στρατηγὸς, ὁ φύλαξ τῶν χρημάτων
δόσουλήσας πρῶτα χωρεῖ πρὸς Αθηναίους.

Pausanias ait à Pausania quodam interfectum: à quodam viatore trucidatum Quintus Curtius. Meminit & Harpali hujus Athenæus, & Plutarchus in Symposiacis, qui inter alia scribit eum hortis regiis & viridariis Babyloniacis præpositum fuisse. De pecunia etiam Harpali à Demosthene accepta meminit in vita Demosthenis. Hanc infamiam ut à capite Demosthenis depellat, plusquam æstuat Pausanias.

Ibid. *Harpalus fugit in Asiam.*] Secundum ea, quæ demonstravimus, scribendum erat *in Atticam.* Sed quia omnes codices adversantur, vulgatam lectionem mutare religio fuit.

Ibid. *Romani Samnites subigunt.*] Nisi referamus ad factum Q. Fabii Rulliani Magistri equitum, qui adversus jussum Papirii Dictatoris prælio cum Samnitibus commisso eos fudit, ceciditque, quo referam non habeo. Quod si de hoc gesto intelligitur, erit prochronismus unius anni tantum. Si autem referimus ad ea, quæ Livius extremo libro VIII de rebus prospere adversus Samnites gestis, erit major pro„ chronismus. Sed Q. Publilius Q. F. Q. N. Philo pri„ mus Proconsul de Samnitibus Palæpolitanis trium„ phavit hoc ipso numero, quum anno antecedente „ consul iterum fuisset. Fasti Capitolini.

MDCXCII. *Anaximenes & Epicurus.*] Anaximenes hic Lampsacenus præceptor Alexandri. Vide Suidam, Laertium, alios. Citatur hic Anaximenes ab Harpocratione ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν περὶ Αλέξανδρον, in Αλκίμαχος. & ἐν πεμπτῳ τῶν φιλιππικῶν in Αλοννησῳ; ut tam Philippi, quam ejus filii Alexandri, gesta in literas retulisse certum sit. Alii codices hanc pericopen habent numero MDCLXXXVIII, Editiones MDCLXXXIX.

MDCXCIII. *Appius Claudius.*] Appius Claudius « Crassus, cui postea alterum cognomen Cæco factum, « Censor fuit collega C. Plautio Proculo Venoce, A. A. V. C. CCCCXLI, M. Valerio Maximo, P. Decio Mure Coss. numero Eusebiano MDCCV, quando Appiam viam stravit. quadriennio ante quam Appiam « Claudiam aquam deduceret. Quare ibi potius assi« gnandum erat tempus, non hic. Nullo enim facto nobilior est, quam hujus viæ munitione, & oratione, quam adversus Pyrrhi Regis pacem habuit.

Ibidem. *Appius Claudius Cæcus.*] Nondum quidem « hoc tempore Cæcus erat. Sed in historia τῆς περι« λήψιν ita vocatur. Cæcus jam erat, quum de pace « cum Pyrrho non facienda orationem habuit, numero « MDCCXXXVIII, hoc est XLV annis post tempus hic « assignatum. «

Ibid. *Lydiam, & Thraciam, & Hellespontum Lysimachus tenuit.*] Non Lydia Lysimacho, sed Menandro, tradita, vel, ut est apud Diodorum, Meleagro. De Lysimacho Diodorus: Λυσιμάχῳ ἐδόθη Θρᾴκη, καὶ τὰ ζωορίζοντα τῶν ἐθνῶν ἀπὸ τοῦ Πόντου θάλασσαν. unde hanc pericopen desumpsit Eusebius. Paulus Orosius lib. III. cap. XXIII ad verbum, ut Diodorus: *Thracia & regiones Pontici maris Lysimacho, Cappadocia cum Paphlagonia Eumeni data.* Sed cur Eusebius, vel potius Hieronymus, inter partiarios imperii Alexandrei, unius Lysimachi meminit? An alii indigni, qui hic locum haberent? Porro illi partiarii à scriptoribus Græcis nunc Επίγονοι, alias Διάδοχοι vocantur. apud Josephum lib. I. origin. cap. VII. 12. « Αμάθῳ δὲ Αμάθου κατῴκισεν, ἥτις ἐστὶ νῦν « νῶν μὲν ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων Αμάθη καλουμένη, « Μακεδόνες δὲ αὐτὴν Επιφάνειαν ἀφ' ἑνὸς τῶν « ἐπιγόνων ἐπωνόμασαν. Legendum Επιγόνων. In« telligit vero Αντίοχον τὸν Επιφάνη. Rufinus vertit « *ab uno priscorum.* ut sine dubio legerit ἀφ' ἑνὸς τῶν πρε« γόνων. Apud Suidam de Hecatæo Abderita: γέγονε δὲ ὑπὸ τοὺς Διαδόχους. Sed de istis vide amplius apud Diodorum, Orosium, & Justinum, libro tertio, quem, ut solet, totum in suum librum transfudit Orosius, sed, quod mireris, cum ipsis mendis, quæ ævo Orosii jam in Justino hæserant: in quibus idem est apud utrumque. *Sunia gens Scyno, Phrygia major Antigono Philippi filio assignatur.* Nullo negotio mendum tollitur: *Susiana gens Cæno.* Iste Κοῖνος Polemocratis filius erat unus ex Ducibus Alexandri Diodoro, Arriano, Q. Curtio. Est purum nomen Macedonicum. Ita enim vocabatur & secundus à Carano auctore stirpis regiæ Macedonum. Apparet vetustissimum mendum fuisse in Justino, quum in ejus descriptore Orosio idem extet. Et mirabimur si tot mendis scatent etiam vetustissima Eusebii Chronica?

MDCXCIV. *Agathocles Syracusis tyrannidem exercet.*] Αρχοντος Αθήνῃσι Δημογένους, anno quarto Olympiadis CXV. Septennii prochronismus. Diodorus initio libri XIX, à Trojæ excidio, ad initium tyrannidis Agathoclis, & præturam Demogenis, putat annos DCCCLXVI. Ergo annus primus Agathoclis est DCCCLXVII currens ab excidio Ilii. Deducto intervallo excidii Ilienſis, & primæ Olympiadis Iphiteæ, CCCCVII, remanet annus quartus Olympiadis CXV.

Ibid. *Lamiacum bellum.*] Recte: anno secundo Olympiadis

piadis CXIV, Prætore Athenis Cephisodoro: qui annus ab excessu Alexandri erat secundus. Lamiacum vocatum, quia Antipater ab Athenienſibus, & reliquis auxiliaribus Græcis victus in urbem Theſſaliæ Lamiam confugit, ubi à Græcis diu obſeſſus, tandem Leoſthene Athenienſium duce interfecto, ſoluta obſidione, magna Græcos clade affecit.

Ibid. *Perdicca adverſus Aegyptios dimicat.*] Alia mens Euſebii: Περδίκκας εἰς Αἴγυπτον ἐστράτευσεν. *Perdicca in Aegyptum expeditionem ſuſcepit.* Nam poteſt quis στρατεύειν, qui tamen propterea non dimicabit. Κατὰ τοὺς Αἰγύπτου Περδίκκας ὑπὸ τῶν ἰδίων στρατιωτῶν ἀπεσφάγη. Vide Collectanea. IV ann. Olymp. CXIV.

MDCXCV. *Ptolemæus Lagi filius.*] Cognomen huic fuit Σωτήρ. Joſephus: Πτολεμαῖος ὁ Λάγου Σωτὴρ ὁμωνύμως τοῖς χρηματίζουσιν. Laërtius ait Demetrium poſt Caſſandri obitum φυγὼν Πτολεμαῖον ἐλθεῖν τὸν Σωτῆρα. Multi alii hujus cognominis meminerunt.

Ibid. *Plurimos captivorum in Aegyptum tranſtulit.*] Numeroſæ illæ ſynagogæ Ἑλληνιστῶν ſub Regibus Ptolemæis, & innumerabilis multitudo Iudæorum Ægyptienſium hodiernorum, item Samaritæ, qui adhuc in urbe Cairo morantur, non aliunde, quam ex hac deportatione, propagati ſunt. Recte autem aſſignatum hoc geſtum anno tertio Olympiad. XIV, quo, ut ſcribit Diodorus, per Nicanora legatum, Syriam, Phœnicen, & Palæſtinam omnem ſubegit: quanquam Agatharchides non per legatum Ptolemæi, ſed ab ipſo Ptolemæo hæc geſta dicit. ἔστι, inquit, ἔθνος Ἰουδαίων λεγόμενον, οἳ πόλιν ὀχυρὰν, καὶ μεγάλην ἔχοντες ἱεροσύλημα τοιόνδε ὑπετρέσαν ὑπὸ Πτολεμαίῳ γενομένῳ. Ex quibus verbis Ioſephus colligit ipſum Ptolemæum geſto huic interfuiſſe, quem ſequitur Euſebius. Sed Diodorus, ut dixi, per Nicanora hæc geſta dicit. neque verba Agatharchidæ cogunt nos credere Ptolemæum præſentem fuiſſe.

MDCXCVI. *Menander primam fabulam.*] In collectaneis, ann. III Olymp. CXIV. Μένανδρος ἔφηβος ὢν πρῶτον δρᾶμα ἐδίδαξε.

Ibid. *cognomento ὀργή.*] Nove dictum, Comœdia Terentii cognomento Eunuchus. Sed, comœdia Terentii cui nomen Eunuchus. Et ita Græca Euſebii, πρῶτον δρᾶμα ἐπώνυμον ὀργή. Dicendum erat: *Cui nomen ὀργή. Hecyra eſt huic nomen fabulæ.* Poëtæ novitii & ignorati alieno nomine fabulas ſuas docebant. Si viciſſent, tunc reponebant fabulas adſcripto nomine ſuo. In vita Ariſtophanis: Ἐδίδαξε δὲ πρῶτον ἐπὶ ἄρχοντος Φιλοτίμου (Διοτίμου) ἀφ' οὗ Καλλιστράτου. Poſt aliqua: ἀφ' ἧς τοῦτο νομισθεὶς ἀγαθὸς ποιητὴς τοὺς λοιποὺς ἐπιγραφόμενος ἐνίκα. Andria Terentii ſignificat novum poëtam Terentium. Terentii Adelphi ſignificat non ſolum notum, ſed & primum, aut inter primos. Donat.

Ibid. *qui à divinitate loquendi nomen accepit.*] Τύραννος ἐλέγετο, καὶ ἀφ' τοῦ θεσπεσίου θεόφραστος ἐκλήθη.

MDCXCVII. *Romani Samnites diutiſſime.*] Bellum Samniticum cæpit M. Valerio Corvo III, A. Cornelio Coſſo Arvina Coſſ. qui in magiſtratu ſuo primi omnium Samnites bello laceſſiverunt, A. A. V. C. CCCLXXVIII, numero Euſebiano, MDCLXXV. finem accepit L. Papyrio Cenſore II, Sp. Carvilio Maximo II Coſſ. A. A. V. C. CCCCLXXXI, numero MDCCXLV, uno & ſeptuageſimo anno poſtquam excitatum fuit. Prochroniſmus XLVIII annorum. Eutropius brevius hujus belli intervallum conſtituit libro II. *Deinde P. Rufius, M. Curius Dentatus ambo Coſſ. contra Samnites miſſi ingentibus prœliis eos confecere. Tum bellum cum Samnitibus per annos novem & XL actum ſuſtulerunt.* Hi conſulatum gerebant numero MDCCXXVII. Ita fuerit prochroniſmus XXX annorum. Sane verum eſt Lucium « Papyrium Curſorem Conſ. II de Samnitibus trium- « phaſſe, anno V. C. CCCCXXXIV, X Kal. Septemb. « Faſti Capitolini. Sed πλείως, ut ait Euſebius, hoc « ſane falſum, ut ex iiſdem Faſtis conſtat. Multis « enim poſt annis ſæpiſſime de ipſis triumpha- « tum. «

MDCC. *Caſſander.*] Metachroniſmus unius anni. Initium enim Caſſandri cadit in annum IV Olymp. CXV, Ἀρχίππου ἄρχοντος.

MDCCI. *Menedemus & Speuſippus.*] Metachroniſmus annorum XXIV. Speuſippus enim obierat numero MDCLXXVII. Neque vero videtur tempus Menedemi huc bene conjectum, quum is jam adultior Platonem audiverit.

MDCCV. *Seleucus Nicanor.*] Incredibile dictu quam incerta hujus nominis ſcriptio ſit apud auctores, aliis Nicanora, aliis Nicatora vocantibus. In Numiſmatis ejus: ΣΕΛΕΥΚΟΥ. ΝΙΚΑΝΟΡΟΣ. ΒΑΣΙΛΕΩΣ. Antiochena Eccleſia vocat Nicatora. quæ eſt vera Macedonica dialectus. Confirmat Marcellinus: *Seleucus Nicator efficaciæ impetrabilis rex, ut indicat cognomen.* Νικάτορα νικητὴν interpretatur. Præterea fanum, ſive ἡρῶον à filio Antigono ei conſecratum dictum fuit Νικατόρειον, ut ſcribit Appianus in Syriaco: ubi redditur etiam ratio, quare Νικάτωρ dictus.

Ibid. *Ab hoc loco Edeſſeni ſua Tempora.*] Chronicon « Caſaubon. Τπ. M. Ρελλᾳ, καὶ Ρελιᾳ. Ἀπὸ τούτων τῶν ὑπάτων ψηφίζουσι τὰ ἔτη τῶν Συρομακεδόνων, ἡγοῦνται Ἀπαμέων εἰς τὰ Παχάλιον. Verum « eſt à Seleucidarum epocha Paſchale Eccleſiæ Antio- « chiæ putari, ſed falſum ab his conſulibus imo à Con- « ſulibus M. Valerio Maximo, T. Decio Mure duobus « annis antea. Quare peccatum eſt metachroniſmo « biennii. «

Ibid. *Seleucus ann. XXXII.*] A morte ergo Alexandri fuerint anni omnes XLVIII, per quos regnaverit. Nam ejus imperium à morte Alexandri orditur Appianus; qui ſcribit eum LXXIII annos vixiſſe, XLII regnaſſe.

MDCCVI. *Romani Marſos & Vmbros.*] Hanc populorum Italiæ in Romanos conjurationem, quibus ſe adjunxerunt Romani nominis hoſtes inexpiabiles Samnites, Oroſius conjicit in conſulatum Q. Fabii Maximi Rulliani IV, P. Decii Muris III. cui tempori congruit numerus MDCCXX. Quatuordecim ergo annorum prochroniſmus fuerit. Vide Epitomen Livianam LXXII.

Ib. *Hoc loco Edeſſeni ſua tempora computant.*] Edeſſenorum Epocha eſt eadem cum ea, quam hodie Antiochena Eccleſia Æram Alexandri vocat, quum tamen à XIII anno mortis Alexandri incipiat, anno primo Olymp. CXVII, Polemone Athenis magiſtratu, anno Periodi Julianæ 4402. Arabes vocant *Terick dilkarnain*, ἐποχὴν τοῦ διικέρωτος, quia Alexandrum διικέρωτα vocant. Ita utrique tam Chriſtiani Maronitæ, & Neſtoriani, quam Arabes Muhammedani eam epocham Alexandri cognominant. Annis Chriſti adde 312 à Kal. Octobris. Habebis hanc Æram, quæ hoc anno MDCIV cæpit MDCCCCXVI à Kal. Octobris.

Ibidem. *Maccabæorum hiſtoria.*] Quæ ſemper hanc epocham vocat ἔτη Ἑλλήνων, annos Græcorum. Sed Maccabæorum hiſtoria, & omnes tam veteſtiſſimi, quam hodierni Judæi, ſex menſibus Antiochenſes in

in ea epocha antevertunt. Illi enim à Nisan annum ejus Æræ incipiunt, Antiochenses vero à Kal. Octobris sequentibus. Chaldæi veteres anno solido post Judæos. Ita Antiochenorum epocha media est inter Iudaicam, & Chaldaicam. Hoc alibi monuimus quidem: sed iterandum fuit, quia hæc omnia hactenus ignorabantur. Notum Judæis dici Æram Contractuum, Græcis ἔτη Συρομακεδόνων. Chrysococcus vocat ἔτη Ρωμαίων, quia Romanis meris mensibus utuntur, non æqualibus, ut Elkupti.

MDCCVI. *Romani colonias deducunt.*] Seneca ad Helvidiam matrem: *Hoc deinde populus (Ro.) quot colonias in omnes provincias misit? Vbicunque vicit Romanus, habitat.* Non ita Turca, qui est dominus vastitatum. Sane hoc anno Luceriam deductam scribit Vellejus, & paucis annis interjectis alias quam plurimas.

Ibid. *Lysimachia in Thracia condita.*] Hanc Lysimachiam à Lysimacho uno ex comitibus Alexandri, & post ejus obitum regnum Thraciæ adepto conditam, ac mortuo Lysimacho à Thracibus dirutam, Antiochus Magnus à fundamentis instauravit. Ex duobus autem urbibus Isthmi Thracii, Pactye & Kardia, una urbs Lysimachia facta est, ut videtur velle Plinius. Quin & Stephanus testatur prius Cardiam dictam. Solinus longe separat à se invicem Pactyen, & Cardiam, ut & Ptolemæus: apud quem legitur, Λυσιμάχεια τὸ νῦν Ἑξαμίλιον. Dele illud τὸ νῦν Ἑξαμίλιον. Non enim extat in scriptis codicibus. præterea est appellatio recentissima.

MDCCVII. *Cyprum Ptolemæus invasit.*] Anno primo Olymp. CXVII. Metachronismus biennii. Vide collectanea, anno primo Olymp. CXVII.

MDCCVIII. *Theodorus Atheos.*] Cujus sectarii Θεοδώρειοι. Vide Suidam & Laërtium in Aristippo. Quum autem ab Euryclide Hierophanta ἀσεβείας postulatus esset apud Areopagitas, judicio ereptus à Demetrio Phalereo ad Ptolemæum Lagidem τὸν Σωτῆρα confugit, quemadmodum & ipse quoque Demetrius non multo post.

MDCCIX. *Demetrius Phalereus ad Ptolemæum veniens.*] Apud Laërtium legimus quidem, Ptolemæum τὸν Σωτῆρα cæpisse Megara. Sed tantum abest, ut iste Ptolemæus Athenienses servitio presserit, ut eis classem suppetias adversus Macedonas miserit, quibus obnoxii erant. Pausanias Atticis: ἔστι Πτολεμαῖος, ὡς ἕτερον εἰρηται μοι, ναυλικὸν ἔσειλεν ἐς τὴν Ἀθηναίων συμμαχίαν ἐπ' Ἀντίγονον καὶ Μακεδόνας. ἀλλὰ γὰρ ἀπ' αὐτοῦ δὲν μέγα ἐγένετο ἐς σωτηρίαν Ἀθηναίοις. Ergo fuit alius Ptolemæus. Ecquis alius Ptolemæus esse potuit, vivente Demetrio, præter illum Lagiden τὸν Σωτῆρα; ad quem nunquam legatus, sed profugus venit Demetrius? Deinde Ptolemæi Σωτῆρος, qui in partibus Ægypti imperabat, non erat restituere democratian Athenienses, sed Cassandri. Quod si dicamus hunc fuisse Ptolemæum cognomine Κεραυνὸν, qui Macedoniæ, & omnis Græciæ imperium adeptus est, tempora non conveniunt. quanquam libro priore Πτολεμαῖος ὁ Λεὶς cognominatur Κεραυνὸς, & dicitur ibi imperium Macedonum obtinuisse annum unum, menses v. Sed ea ego non capio. Sed ex notatione sequenti patet non Ptolemæum, sed Demetrium Antigoni filium fuisse eum, ad quem περὶ αὐτονομίας missus fuit Demetrius Phalereus.

Ibid. *Demetrius Phalereus.*] Demetrius Phalereus, cujus potentia nulla unquam major fuit Athenis, quum per annos decem Rempublicam rexisset, ac trecentis sexaginta statuis meritorum in patriam ergo à civibus suis honoratus fuisset, tandem invidia quorundam capitis absens damnatus ad Ptolemæum confugit: post cujus excessum statim ab ejus successore Philadelpho à partibus remotus, & in carcerem conjectus, non multo post aspidis morsu periit. Mira de hujus luxu narrat Athenæus, quem etiam ἄρχοντα Athenis fuisse dicit. Et sane Δημήτριος ἄρχων anno quarto Olympiadis CXVII extat apud Diodorum & Dionysium in Dinarcho. Fugit ergo post initam Olympiadem CXVIII, qui est annus, quo Eusebius dicit eum legatum ad Ptolemæum venisse pro restituenda Athenienſibus democratia. Sed non potest: quia anno secundo Olympiadis CXVIII, Ἀναξικράτους ἄρχοντος, constitutus fuit à Cassandro ἐπιμελητὴς, testibus Diodoro Siculo, & Plutarcho, qui adjicit eodem anno, mense Thargelione, captis cum Piræeo Athenis à victore Demetrio cognomine Poliorcete, Antigoni filio, ipsum Demetrium humanissime exceptum, & Thebas, sicuti petierat, cum tuto commeatu deductum fuisse. Tenemus igitur annum fugæ Demetrii ex urbe Athenis, numero MDCCX. qui, ut diximus, erat II Olympiad. CXVIII. In eodem anno in Collectaneis nostris: πρεσβύτης ὑπὸ τῶν δήμων πεμφθεὶς πρὸς Δημήτριον Ἀνδιγόνου περὶ τῆς αὐτονομίας καὶ τῆς ἰδίας ἀσφαλείας, ἔτυχε θεραπευτικῆς, καὶ τὰ κατὰς Ἀθήνας ἀποκινώσκων ἔφυγε εἰς Θήβας, ὕστερον δὲ πρὸς Πτολεμαῖον εἰς Αἴγυπτον, ἔτη δέκα τῆς πόλεως ἐπιστατήσας. Ergo ejus administrationis annus primus convenit numero MDCC. Laërtius quoque scribit ἐξηγήσασθαι τῆς πόλεως ἔτη δέκα. Plutarchus vero à Lamiaco bello, ad captas Athenas, unius Demetrii Phalerei nutu urbem rectam fuisse scribit per annos XV. & sane à Lamiaci belli initio, ad captas à Demetrio Poliorcete Athenas, totidem annos interfuisse, certum est. Athenæus vero ait Olympiade CX Demetrium Phalereum Athenienses recensuisse, ut Romæ Censores lustri sui exitu. Sed proculdubio error est apud Athenæum ex Olympiad. pro CXVIII, cujus ineuntis annus fuit ultimus administrationis Demetrii Phalerei. Hunc autem Δημήτριον Φαλαρλῶν vocat Epiphanius, ignorans Φαληρέα vocandum esse.

Ibid. *Demetrius Phalereus ad Ptolemæum veniens impetravit, ut Athenienſibus democratia redderetur.*] Vidisti superius, benigne Lector, quæ nos disputavimus de hoc loco, antequam in Græca Eusebii incideremus. Vera fuit nostra suspicio. Nunc autem ex Græcis, in quibus vertendis multum sibi permisit Hieronymus, & veram fuisse illam, & Eusebium de nulla legatione intellexisse, animadvertimus. Græca: Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς Ἀθηναίοις ἀποδοὺς τὴν δημοκρατίαν ἦλθεν εἰς Αἴγυπτον. *Demetrius Phalereus reddita Athenienſibus democratia venit in Aegyptum.* Hieronymus non dubitavit, & verum est, Demetrium ad Ptolemæum Lagi venisse, ex eo quod in Ægyptum venit. Sed in eo falsus est, quod ut democratia Athenienſibus redderetur, ea causa ad Ptolemæum profectum fuisse perhibet, quum eo profugerit capitis absens damnatus, ut Philochorus testatur. Consule Collectanea Olympiadum, ΟΛΥΜΠ. ΡΙΗ. Β. Ἀναξικράτους ἄρχοντος. Quomodo autem illud ἀποδοὺς legerit, ut ex eo hanc interpretationem tam à mente Eusebii alienam eliceret, haud temere dixerim. Tantum videmus, unde Ptolemæus in hanc periochen ab Hieronymo infultus fuerit. Quod igitur legatus missus ad Demetrium

trium περὶ αὐτονομίας eam impetraverit, propterea recte ab Eusebio dicitur ἀποδοὺς τὴν δημοκρατίαν. Cujus beneficii hanc gratiam illi retulerunt ingrati cives, ut indicta causa eum damnarent, statuas ejus everterent, Pschephismata inducerent, memoriam nominis de monimentis eraderent. Hæc est multicipitis illius belluæ erga cives bene de se meritos δύγνωμοσύνη. Apud Phædrum fabulatorem, fabula LXXXII legitur:

Demetrius, qui dictus est Phalereus,
Athenas occupavit imperio improbo.

Confundit Demetrium Phalerea cum Demetrio Rege: eumque vocat tyrannum. Sed neuter tyrannus potuit esse. Phalereus quidem, quod præfectus urbi fuit à Cassandro, non autem tyrannidem invasit. alter autem, quod Athenas à tyrannide Cassandri liberavit.

MDCCXIII. *Seleucus Antiochiam.*] Prius ab Antigono condita, & Antigonia dicta, anno secundo ejusdem Olympiadis. In Collectaneis: ἐν τῇ Ασίαν Ἀντίγονος πόλιν ἔκτισε περὶ τὸ Ὀρόντην ποταμὸν Ἀντιγονίαν ἀφ' ἑαυτοῦ ὀνομάσας. In Græcis Eusebii, Ἀντιγονίαν ἐπέκτισε ιβ ἔτει τῆς Βασιλείας αὐτοῦ, ἣν Ἀντιόχειαν ὠνόμασεν. Antiochiam igitur vocavit à patre suo Antiocho, non quod Antiochus ejus conditor fuerit. Eos enim, qui ita putarent, reprehendit Tzetzes pag. 123.

τούτῳ τὴν Ἀντιόχειαν Σέλευκος κτίζει πόλιν,
ἐν ἄλλας ἑβδομήκοντα ἐν τισαρας δὲ πόλεις.
τὰς δ' ἀμαθῶς Ἀντίοχον λέγοντας τοῦτον κτίσαι
Ἀπατῶν τε, καὶ Περεττᾶς, Ἀναξικράτης θ' ἅμα
ἐλέγξασι σαφέσταται καὶ δείξασι ληροῦντας,
σὺν οἷς Ἀσκληπιόδωρος δὲ οἰκέτης τυγχάνων,
ὃς τότε Σέλευκος παῖς κτισμάτων ἦρξάτας.

Apostatam fugit ratio, qui ait conditam ab Antiocho Seleuci filio in Misopogone. Sexdecim autem Antiochias de nomine patris sui condidisse scribit Appianus: decem Stephanus. Sed hæc Antiochia dicitur Ἀντιόχεια ἐπὶ Δάφνῃ. item tacito nomine ἡ μητρόπολις τῆς ἑῴας, ἡ μεγίστη τῆς ἑῴας. Stephanus. Quod autem apud eundem legitur, non intelligo. ἔτως ἐκαλεῖτο ἡ Ἀντιόχεια, ἡ ἐπὶ Δάφνῃ, ὡς ὤκισαν Ἀργεῖοι. Nam quando Ἀργεῖοι ὤκισαν τὴν Ἀντιόχειαν, libenter didicerim, si quis me docere velit. præterea Γάζα dicta est Ἰώνη, non Antiochia, ut apud eundem Stephanum proditum est. Videndum igitur, an sentiat Antiochiam ab Io filia Inachi Argivi conditam, à qua Ἰώνη dicta fuerit. Nam idem invenies apud Cedrenum 17, 9. αὕτη ἡ Ἰὼ, ἐπεὶ ἐμίγη τῷ Διΐ, αἰσχυνθεῖσα τὸν πατέρα φεύγει εἰς Αἴγυπτον. ἐκεῖσε δὲ τὸν Ἑρμῆν Βασιλέα εὑροῦσα ἐπὶ τὸ Σίλπιον ὄρος τῆς Συρίας μεταβαίνει, ὅπερ Σέλευκος ὁ Μακεδὼν ὕστερον εἰς ὄνομα ἴδιον ἑαυτῷ τὴν μεγάλην Ἀντιόχειαν ὠκοδόμησεν. ἐκεῖσε οὖν ἡ Ἰὼ τελευτᾷ. Sentit cum Apostata.

Ibid. *Laodiceam.*] Laodicea antea Syriaco nomine PAMIΘA dictam fuisse monet Stephanus. κεραυνωθεὶς γάρ τις ποτὲ ἔλεγε PAMANΘAΣ. τοῦτ' ἔστιν, ἐφ' ὕψους ὁ θεός. PAMAN δὲ τὸ ὕψος. AΘAΣ δὲ ὁ θεός. Posterius falsum: alterum verum. Sed Ramitha non convenit cum Ramanthas. Nugæ. Porro Antiochiam Seleucus à patre suo, Seleuciam à se, Apamiam ab uxore sua, Laodiceam à matre appellavit: Edessam, Berœan, & Pellan ab urbibus Macedoniæ.

Ibid. *Seleuciam.*] Ad Trigidis & Euphratis confluentes. Ea est hodie ingens & celebris Bagded, quæ propter vicinam Babylonem veterem exhausit, ut testis est Plinius. Nam qui Bagded Babylonem esse dicunt, tam falluntur, quam qui Babylonem ante bis mille quingentos annos solo æquatam fuisse ex falsa Prophetarum interpretatione infesti, & armati, oculis ignitis, & tumentibus buccis contendunt; quum adhuc totis mœnibus suis integra, sed exinanita tempore Ammiani Marcellini extaret, & nos sciamus longo post tempore sub Persis à multis millibus Judæorum habitatam fuisse. Solo autem æquata fuit anno Judaico 4797, Christiano MXXXVII.

Ibid. *Berœan.*] Quam & Beryton vocatam fuisse quidam ex veteribus produnt. Iohannes Barbucalles in incendium hujus urbis epigrammata condidit. In tertio, primum dicit:

αἱ Βερόης πολλαὶ κείμεθα χιλιάδες.

Deinde in eodem:

Βηρυτὸς γειρὴ κεῖμαι ὑπὲρ δαπέδων.

Nonnus libro XLI, 707.

πρωτοφανὴς Βερόη πέλε σύγχρονος ἠλικι κόσμῳ
Νύμφης ὀψιγόνοιο Φερώνυμος, ἣν μετανάσσῃ
ἥρες Αυσονίων ὑπατηία φέρσεα Ρώμης
Βηρύσιον καλέσσιν, ἐπεὶ Λιβάνῳ πέσε γείτων.

Quod esset vicina monti Libano, propterea Beryton vocatam fuisse, ego non capio. Mihi videtur Syriacum & priscum nomen illius urbis esse. Stephanus Syriace ἰσχὺν significare dicit. Sed illi imposuerunt, qui hoc ei persuaserunt. postea Berœan à conditore vocatam, quia Berœa est in Macedonia, ut hodie Hispani provincias in novo orbe acquisitas provinciis Hispanicis, & urbes urbibus Hispanicis cognomines faciunt. Quare nugatur Nonnus, ut solet, qui à prisca Nympha Berœa vocatam dicit. Eusebius VIII Ecclesiast. Histor. 93. πρῶτον μὲν ἐν τῆς Ἑλλήνων παιδείας ἕνεκα κοσμικῆς (ἐτύγχανε γὰρ καὶ τὸν κοσμικὸν δι' μάλα πλέτῳ περιῤῥεομένων) τὸ πλεῖστον κατὰ τὴν Βηρυτὸν διατρίψας χρόνον. Notum enim tria tantum Gymnasia studiorum in orbe Romano fuisse, Romam, Constantinopolin, Beryton, sive Berœan, neque alibi leges docere licuisse. Iustinianus præfat. in Digest. l. unica C. de stud. liber. urb. Romæ. ideo Berytos νόμων διδασκαλεῖον ipsi Iustiniano dicitur. Vide Socratem lib. IV. cap. XXVII. 239. Hæc vulgaria sunt. Ptolemæus Βηρυτὸν, non Βερόης meminit. adeo vetus illud nomen amittere non potuit. Sed apud Plinium Berœa, & Berœenses aliud à Beryto est. quod quidem turbat nos: &, ut verum fateamur, non sine admiratione possum legere Βερόιαν & Βηρυτὸν, easdem esse. Nam Berytus hodie est Barut: Berœæ nomen hodiernum Chalep. Dicamus igitur duas Berœas fuisse: alteram, quam hodie Chalep Arabes vocant; alteram, quæ alio nomine Berytos, hodie Barut. Itaque ea binominis fuit.

MDCCXV. *Seleucus Babylonem obtinuit.*] Atqui alii « veteres scribunt potitum Babylone anno XIII ab « excessu Alexandri, unde sumitur initium Epochæ « Seleucidarum, numero MDCCV. Hic vero est nu- « merus MDCCXV. Non igitur Epocha Seleucida- « rum init ab eo tempore, quando Seleucus Babylone « potitus est. Sed alia causa fuit, quæ & à numero « MDCCV incipiat, & cur Alexandrea, non Seleucea « vocata fuit. Nam sane omnium Διαδόχων Alexandri « imperium consurgit ab excessu Alexandri. «

MDCCXXI. *Demetrius rex Asiæ.*] Verba ultima, *quam Perdicca ante construxerat*, desunt in Græcis, negligentia Geor-

„ Georgii, aut ejus, qui eum descripsit. Hanc urbem „ Samaritarum à Perdicca constructam ignoramus.

MDCCXXIII. *Censu Romæ agitato.*] Recte, L. Postumio Megello II, M. Atilio Regulo Coss. P. Cornelio Arvina, C. Mario Rutilo Censoribus.

Ibid. CCLXX *millia.*] In IX Epitome Liviana CCLXXXIII millia.

MDCCXXIX. *Legati Alexandrini à Ptolemæo.*] Hieronymus ex Eutropio, lib. II. *Legati Alexandrini à Ptolemæo missi Romam venere, & à Romanis amicitiam, quam petiverunt, obtinuerunt.* Quæ Eutropiana quin huc exscripserit Hieronymus, & pene eadem sint Hieronymiana cum Eutropianis, qui negaverit, is omni judicio caret. Sed Hieronymo imposuit ὁμωνυμία regum. Iste enim Ptolemæus erat Philadelphus, secundus à Sotere, qui primus regum Ægypti per legatos amicitiam populi Rom. & petierit, & impetraverit. Zonaras Annali II, pag. 50. καὶ Πτολεμαῖος ὁ ἐπιλεγόμενος ὁ τοῦ Αἰγύπτου βασιλεὺς πέμπει Πύρρου κακῶς ἀπηλλαχότα μαθὼν, καὶ τοὺς Ρωμαίους αὐξανομένους, ἐπῆλθέ τε αὐτοῖς ἔπεμψε, καὶ ὁμολογίαν ἐποιήσατο. καὶ οἱ Ρωμαῖοι ἐπὶ τούτῳ ἡδέντες πρέσβεις πρὸς αὐτὸν ἀντιπέστειλαν, οἳ μεγαλοπρεπῆ δῶρα πάρ' ἐκείνου λαβόντες εἰς τὸ δημόσιον ταῦτα εἰσήγαγον· ἡ δὲ βουλὴ ὅ προσήκατο, ἀλλὰ εἶασεν αὐτοὺς ταῦτα ἔχειν. Idem etiam Epitome Liviana XIV. Gestum A. A. V. C. CCCCLXXVIII. M. Curio Dentato II, L. Cornelio Lentulo Caudino Coss. numero MDCCXLII. Ut in Rege hallucinatum est, ita prochronismus annorum XIII commissus. Sigonius confert in annum CCCCLXXX, Ser. Cornelio Merenda, M. Curio Dentato III Coss. Sed fallitur. Nam Zonaras hoc eo anno accidisse refert, quo C. Fabricius Luscinus, Q. Aimilius Papus Censores fuerunt. Itaque uno anno erravit, vel potius biennio. Nam ipse annum urbis CCCCLXXX dicit, qui erat CCCCLXXXIX. Hoc discrimen referendum ad Palilia Catoniana, & Varroniana.

Ibid. *Menander Comicus moritur.*] Vetus inscriptio Romæ, in basi, cui superposita Menandri effigies. ΜΕΝΑΝΔΡΟC. ΔΙΟΠΕΙΘΟΥC. ΚΗΦΙCΙΕΥC. ΕΓΕΝΝΗΘΗ. ΕΠΙ. ΑΡΧΟΝΤΟC CΩCΙΓΕΝΟΥC. ΕΤΕΛΕΥΤΗCΕΝ. ΕΤΩΝ Ν ΚΑΙ Β. ΕΠΙ ΑΡΧΟΝΤΟC. ΦΙΛΙΠΠΟΥ. ΚΑΤΑ ΤΟ. Β. ΚΑΙ. Α. ΕΤΟC. ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥ. ΤΟΥ. CΩΤΗΡΟC. ΒΑCΙΛΕΙΑC. *Menandrus Diopithis F. populo Cephisieus natus est Prætore Sosigene. Obiit annorum duum & quinquaginta, Prætore Philippo, anno altero & trigesimo regni Ptolemæi Soteris.* Luculentum sane monumentum. Nam verissimum est hunc fuisse annum XXXII ab Alexandri morte, (unde hic putatur exordium Regni Ptolemæi Soteris) & hoc anno fuit Prætor Philippus. Sed illud non verum, à Prætore Sosigene, ad Prætorem Philippum, id est, à numero MDCLXXV, ad numerum præsentem MDCCXXIV, interceSSisse annos LII. Triennio enim pauciores sunt. Sed in nostris Collectaneis anno II. Olymp. CXXIII sub cognomine, sive eodem iterum Prætore mortuus notatur annos natus LIV. imo LV. Sed ille non est annus XXXII Ptolemæi Soteris. In prolegomenis Aristophanis: πλοῦτα δ' ἐν Ἀθήναις ἔτων ὑπάρχων νβ. quot annorum vetus inscriptio.

MDCCXXV. *Romani Gallos Tyrrhenosque superant, & Sabinorum terra sorte dividitur.*] Galli & Tyrrheni, hoc est Hetrusci, superati sunt ingenti clade à Consule P. Cornelio Dolabella ad lacum Vadimonis, numero MDCCXXXIV. Ergo prochronismus fuerit annorum decem. Rursus Sabinorum ager tunc divisus omnino est, quando à Pop. Rom. acquisitus. Acquisitus autem à M. Curio Dentato Consule, numero MDCCXXVII. Itaq; est prochronismus biennii tantum, & duorum remotissimorum temporum gesta in unum confusa.

Ibid. *& Sabinorum terra sorte dividitur.*] Orosius lib. III, cap. XXII: *Anno subsequente cum Sabinis Curio Consule bellum gestum est: ubi quot millia hominum interfecta, quot capta sint, ipse Consul ostendit: qui quum in Senatu magnitudinem acquisiti agri Sabini, & multitudinem capti populi referre vellet, numerum explicare non potuit.* L. Florus: *Populus Romanus à Latinis aggressus est gentem Sabinorum, qui immemores factæ sub T. Tatio affinitatis, quodam contagio belli se Latinis adjunxerant. Sed Curio Dentato Consule omnem eum tractum, qua Nar ambit, fonte sq; Velini, Hadriatico tenus mari, igne ferroque vastavit. Qua victoria tantum agrorum redactum in potestatem, ut in utro plus esset, ne ipse quidem posset æstimare, qui vicerat.*

MDCCXXVI. *Seleucus in eas urbes.*] Ad verbum ex Iosepho, lib. XII. Origin. Iudaic. cap. III.

MDCCXXIX. *Macedonum Pyrrhus.*] Hic erat annus octavus regni Pyrrhi apud Epirotas, auctore Vellejo, quum apud Macedonas regnare cæpit.

MDCCXXX. *Lysimachus annos* V.] Appianus in Syriaco scribit regnasse ann. XL, imputatis nimirum iis, quibus Satrapa fuit. Sed à morte Alexandri, ad hunc annum, intervallum tantum est, anni XXXVIII.

Ibid. *Serapis ingressus est Alexandriam.*] Causla acciti ex Ponto hujus idoli petatur ex Cornelio Tacito, historia quarta; paulo ante finem. ubi sub Ptolemæo Sotere, ut hic, illud gestum fuisse prodit: quanquam ait quosdam Ptolemæo tertio hoc attribuere. Clemens Alexandrinus in Protreptico gestum ait sub Philadelpho. ὡς δὴ πρὸς πάντων σεβασμὸν καταξιωμένων ἀκόμπρ, τὸν ἀχειροποίητον εἰπεῖν τετολμήκασιν τὸν Αἰγύπτιον Σάραπιν. οἱ μὲν γὰρ αὐτὸν ἱσορρέσει χαλκείου τοῦ Σινωπέων Πτολεμαίῳ τῷ Φιλαδέλφῳ τῷ Αἰγυπτίων πεμφθῆναι βασιλεῖ, ὃς λιμῷ τειχομένους αὐτοὺς, ἀπ' Αἰγύπτου μεταπεμψάμενος σῖτον, ὁ Πτολεμαῖος ἀνεκτήσατο. (εἶναι δὲ τὸ ξόανον τοῦτο ἄγαλμα Πλούτωνος) ὃς δεξάμενος τὸν ἀνδριάντα καθίδρυσεν ἐπὶ τῆς ἄκρας, ἣν νῦν Ρακῶτιν καλοῦσιν, ἔνθα καὶ τὸ ἱερὸν τετίμηται Σαράπιδος. Et diversum regem, & diversam causlam à Tacito refert. His animadversis, Sarapis non est Deus origine Ægyptius, sed Sinopensis, χθὲς καὶ πρώην in Alexandriam civitatem tanquam inquilinus receptus. Unde Epiphanius 512: Σέραπιν τε τὸν Ἀπιν βασιλέα Σινωπέων θεοποιοῦντες τυραννίδι μᾶλλον ἐδούλωσαν. & Theophilus ad Autolycum li- « bro primo: Σάραπιν τὸν ἀπὸ Σινώπης φυγάδα εἰς Α- « λεξανδρείαν γεγονότα. Athenienses vocabant θεοὺς « ἐπιθέτους, τοὺς μὴ πατρίους, item ἑορτὰς ἐπιθέτους τὰς μὴ πατρίας. Itaque Serapis non erat Αἰγυπτίων θεὸς πάτριος, sed ἐπίθετος, ascititius Deus, non patrius. Mirari igitur quis posset vanitatem Græcorum, & eorum, qui eos sequuntur, Varronis, aliorum, qui hunc esse Apim Argivum dicunt, & profectum in Ægyptum, primo Σορόαπιν, postea Σάραπιν dictum. Nam sane nulla vetustas ejus futilis numinis est, neque Apis est Argivus, si à Sinopensibus ad unum de Ptolemæis Ægypti missus est. Sed huic objectioni occurrit Plutarchi locus in libro de Iside & Osiride, ubi fit mentio hujus Dei in Ægyptum translati. Scribit enim apud Sinopenses illum Deum, qui in Ægyptum translatus sit, Plutonis nomine cultum fuisse: quum autem in Ægyptum receptus fuisset, Ægyptios

eo nomine, quo Plutonem afficiunt, eum vocasse. Itaque antiquitus Pluto Sarapis, aut Serapis ab Ægyptiis dictus fuit. Iste autem advena Deus pro Plutone à Sinopensibus colebatur. Non igitur alio nomine ab Ægyptiis dici meruit, quam quo Pluton ab illis vocabatur. Quanta vero in veneratione fuerit apud illum Ægypti insanum populum, ostendunt infinita ejus rei passim apud auctores argumenta, & imprimis Epigramma illud:

ἐπτά με φωνήεντα θεὸν μέγαν ἄφθιτον αἰνεῖ
γράμματα τ πάντων ἀκάματον πατέρα.
εἰμὶ δ' ἐγὼ πάντων χέλυς ἄφθιτος, ἡ τὰ λυρώδη
ἁρμοσάμην δίνης ἀρχαίοιο μέλη.

Non enim de Deo Opt. Maximo conceptum est illud Epigramma, quod frustra putabamus, sed de Serapi, cujus nomen est ἑπταγράμματον. Hesychius: Ἑπταγράμματον, τὸ ὀργίλον, ἢ σκληρόν. ἢ Σάραπιν.

MDCCXXXI. *Condita à Romanis Ariminum & Beneventum.*] Deductæ à Consulibus P. Sempronio Sopho, Appio Claudio Cæci F. auctoribus Vellejo, & Eutropio, numero MDCCXLIX. Prochronismus annor. XVIII. Videntur esse Hieronymi. Neque dubitandum.

MDCCXXXIII. *Sostratus Cnidius Pharum in Alexandria construxit.*] Strabo de Pharo: Ἔστι δὲ καὶ αὐτὸ τ νησίδ ἄκρον πέτρα περίκλυς ἔχουσα πύργον θαυμαστῶς κατεσκευασμένον λευκῆ λίθῳ πολυόροφον, ὁμώνυμον τῇ νήσῳ. τοῦτον δ' ἀνέθηκε Σώστρατος Κνίδιος φίλος τ βασιλέων, ὑπ τ πλωϊζομένων σωτηρίας χάριν, ὡς φησὶν ἡ ἐπιγραφή. ΣΩΣΤΡΑΤΟΣ. ΓΝΙΔΙΟΣ. ΔΕΞΙΦΑΝΟΥΣ. ΘΕΟΙΣ. ΣΩΤΗΡΣΙΝ. ΥΠΕΡ. ΤΩΝ. ΠΛΩΙΖΟΜΕΝΩΝ. Plinius hunc Sostratum non amicum regis, sed architectum dicit fuisse. Confirmat Lucianus libello, de conscribenda historia, qui ἀρχιτέκτονα vocat, eumque inscriptionem in lapide incidisse, deinde tectorio inducto nomen Ptolomæi inscripsisse: sed non multo post interjecto tempore, tectorio obsolescente, nomen quoque regis una evanuisse; inscriptionem autem Sostrati atque ejus nominis memoriam superstitem remansisse: atque hac arte totius operis gloriam sibi vindicasse. Nam sane illius est, qui impensas fecit, inscribere, ΑΝΕΘΗΚΕΝ: ejus vero, qui construxit, ΕΠΟΙΕΙ, aut ΕΡΓΟΝ. ΤΟΥ. ΔΕΙΝΑ. aut, ΕΚΤΙΣΕΝ. Tzetzes hallucinatur dupliciter, tum quod Dexiphanem, non Sostratum Dexiphanis filium, tum quod non Ptolemæi, sed Cleopatræ jussu hanc Pharon construxisse scribit, pag. 20. de Cleopatra:

αὕτη σὺν ἀρχιτέκτονι Κυπρίῳ Δεξιφάνῃ
τὴν θάλασσαν χερσώσασα τὴν τ Ἀλεξανδρείας
ὅσον ὡσεὶ πλεθριαῖον, εἴ τι μικρὸν ἢ πλέον,
τ πύργον ἐξειργάζατο τ μέγιστον τ φάρᾳ,
ὑπκάσι φῶς σωτήριον μᾶλλον ἐν ζάλῃ φαῖνον.

Sed altera hallucinatio de Cleopatra communis illi est cum Ammiano Marcellino, item cum Cedreno, 142, 50. quos omnes confutat Cæsar fine Commentarii III de bello civili, qui manifesto scribit superiores Ptolemæos Ægypti reges jactis in altum molibus ex insula peninsulam fecisse. unde constratus ille isthmus, qui ex jactis molibus ad septem stadia portendebatur, & insulam continenti jungebat, ἑπταστάδιον appellabatur, non autem πλεθριαῖον, ut Tzetzes. Ammiano id mille passuum est, quod septem stadiis haud multo majusculum est. Eusebio autem favet Suidas, qui ait Phari turrem à Sostrato tunc excitatam, quando Pyrrhus Epiri regnum inivit, cujus paulo antea mentio facta numero MDCCXXIX. Temporibus Trojanis Pharum insulam noctis dieique velifico cursu à continenti abfuisse posteritati persuasit Homerus: unde Nili incrementis postea terram adaggeratam Pharo, propius admotam fuisse omnes divinant. Qui & Pharon, & litus ei adversum, à quo propius abest, viderunt, quia totus ille tractus saxosus est, & insula ipsa majori ex parte scopulus, potius inducent animum nautas Homero imposuisse, quam assentientur aut illi, qui adversus oculorum fidem hæc asserit; aut illis, qui litus tam saxosum ulla oblimatione Nili accrescere potuisse concedunt.

Ibid. *Romani Crotonem capiunt.*] P. Cornelius Rufinus Cos. qui C. Iunium Brutum Bubulcum collegam in magistratu habuit, Crotonem cæpit, numero Eusebiano MDCCXL. Prochronismus annorum septem. Vide Zonaram annali secundo pag. 49, & 50.

MDCCXXXIV. *Ptolemæus Philadelphus.*] Ptolemæum Philadelphum, qui locupletissimam Bibliothecam instruxit Alexandriæ, Hebræorum sacra monumenta in Græcum sermonem converti præcepisse, tam certum est, quam eos falli, qui à Ptolemæo Lagida ejus patre hoc curatum volunt: in quibus vetustissimi Irenæus, Clemens, & Anatolius. Irenæus quidem: Πτολεμαῖος ὁ Λάγου φιλομαθέστερον τ ὑπ' αὐτοῦ κατασκευασθεῖσαν βιβλιοθήκην ἐν Ἀλεξανδρείᾳ πειρᾶσθαι τοῖς πάντων ἀνθρώπων συγγράμμασιν, ὅσα γε ἀσεβῆ ὑπῆρχεν, ἠτήσατο παρὰ τ Ἱεροσολυμιτῶν εἰς τ ἑλληνικὴν διάλεκτον ἑρμηνεῦσαι αὐτῶν μεταβεβλημένας τὰς γραφάς. Clemens dubitat utri attribuat, Lagidæ, an Philadelpho, Stromateo primo: ἑρμηνευθῆναι δὲ τὰς γραφὰς πάς τε τοῦ νόμου, πάς τε προφητικὰς ὑπ τ Ἑβραίων διαλέκτου εἰς τὴν Ἑλλάδα γλῶτταν φασὶν ὑπὸ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Λάγου, ἢ ὥς τινες, ὑπὸ τοῦ φιλαδέλφου ἐπικληθέντος. Anatolius in Canonibus Paschalibus utrique attribuit: ὃς ἐν τοῖς ἑβδομήκοντα κατειλεγμένοις τοῖς τὰς ἱερὰς καὶ θείας Ἑβραίων ἑρμηνεύσασι γραφὰς Πτολεμαίῳ φιλαδέλφῳ καὶ τῷ τότε πατρί. Quod mirum, quum ex Epistola Ptolemæi Philadelphi discere debuerint captivos à patre ejus in Ægyptum deportatos, eosque ab ipso Philadelpho, ut gratificaretur Iudæis, liberatos fuisse. Iustinus Ecclesiasticorum scriptorum vetustissimus refert Ptolemæum Philadelphum per epistolam rogasse Herodem Regem Iudæorum, ut sibi Biblia Hebraica mitteret, Apologetico posteriore: ὅτε δὲ Πτολεμαῖος ὁ Αἰγυπτίων βασιλεὺς βιβλιοθήκην κατεσκεύαζε, καὶ τὰ πάντων ἀνθρώπων συγγράμματα σπουδὴν ἐποιεῖτο, πυθόμενος καὶ περὶ τ προφητειῶν τούτων, πρεσβεύεται πρὸς τ Ἰουδαίων τότε βασιλεύοντα Ἡρώδην, αἰτῶν διαπεμφθῆναι αὐτῷ τὰς βίβλους τ προφητειῶν. καὶ ὁ μὲν βασιλεὺς Ἡρώδης τῇ προθυμίᾳ Ἑβραΐδι αὐτῶν φωνῇ γεγραμμένας διεπέμψατο. Vide reliqua. Est insignis locus ἀνισορησίας καὶ ἀναχρονισμοῦ in vetustissimo Ecclesiæ Scriptore, eoq; Christi Martyre. Sed de Philadelpho dubitare, est lucernã meridie accendere. Epiphanius prodit anno septimo Philadelphi Hebraica Biblia in Græcum sermonem conversa fuisse, & ab eo tempore, ad Cleopatram, interfuisse annos CCXLIX. ἀπὸ δὲ ἑβδόμου ἔτους Πτολεμαίου τοῦ φιλαδέλφου, ἐφ' οὗ τῷ αὐτῷ ἔτει οἱ ἑβδομήκοντα δύο ἡρμήνευσαν, μέχρι Κλεοπάτρας, διακόσια τεσσαράκοντα ἐννέα. ineleganter dictum ad Cleopatram, usque ad finem Cleopatræ. Nam à VII anno Philadelphi, id est, numero Eusebiano MDCCXXXIX, ad finem Cleopatræ, numero MDCCCCLXXXVIII, sunt præcise anni CCXXXIX.

Sub

Sub Philadelpho igitur conversa est sacra Scriptura, idque, ut aiunt omnes, curante Demetrio Phalereo. Aristobulus Iudæus Peripateticus ad Ptolemæum Philometorem: ἡ δὲ ὅλη ἑρμηνεία τῶν διὰ βυβλίων νόμων παντων ἐπὶ Δημητρίου τοῦ προσαγορευθέντος Φιλαδέλφου βασιλέως, σχεδὸν δὲ προγόνων προσπεγκαμένων μείζονα φιλοτιμίαν, Δημητρίου Φαληρέως πραγματευσαμένου τὰ περὶ τούτων. Non est antiquior auctor isto, qui hujus rei mentionem fecerit, post Aristeam: cujus nomine à Iudæis Hellenistis confictus liber hodie in manibus omnium est, & ex quo omne hoc negotium hausit Iosephus, & alii, qui hanc rem tractarunt. Omnes uno ore & Demetrium Phalereum curatorem Bibliothecæ Philadelphi fuisse, & ex suggestu ejus sacros Hebræorum libros conversos dicunt: cujus rei non parva mihi incessit admiratio, quum Demetrius Phalereus statim initio regni Philadelphi perierit, & maximo in odio ei semper sub Ptolemæo Lagi fuerit. tantum abest, ut sub Philadelpho aliquid curare potuerit, qui initio ejus regni obierit, aut illi Bibliothecæ cura mandata fuerit à Rege, qui eum inexpiabili odio prosequebatur. Res ita habet. Ptolemæus Lagi filius cognomine Σωτὴρ liberos sustulerat ex Eurydice, & unum ex Berenice. Hortabatur regem Demetrius, ut filios Eurydicæ regni successores designaret, non autem filium Berenices, qui postea Philadelphus dictus fuit. Quum hoc Demetrii consilium ad Philadelphum emanasset, tantam ejus offensionem incurrit Demetrius, ut statim post obitum Ptolemæi Soteris à Philadelpho quadam regione relegatus sit. Quum ex tædio solitudinis animum despondere inciperet, & in somnum ex languore degravatus esset, morsu aspidis perierit, & somnū cum morte continuarit. Hermippus vetustissimus scriptor apud Laertium. Sed tanti momenti est historia, ut non solum apud Laërtium, sed & hic quoque mereatur legi. Scribit igitur Laërtius: φησὶ δὲ αὐτὸν Ἑρμιππος μὴ τὸ Κασσάνδρου θάνατον φοβηθέντα Ἀντίγονον πεῖσαι Πτολεμαῖον ἐλθεῖν τὸν Σωτῆρα, καὶ κεῖ χρόνον ἱκανὸν διατρίβοντα συμβουλεύειν τῷ Πτολεμαίῳ περὶ τοῖς ἄλλοις καὶ τὴν βασιλείαν τοῖς ἐκ Εὐρυδίκης πειθαίνειν παισί. ὃ δὲ μὴ πεισθέντος, ἀλλὰ πεῖσαι δοντος τὸ διάδημα τῷ ἐκ Βερενίκης, ἐφ' ᾧ τὴν ἐκείνου πολυτιμὴν ἀξιωθῆναι περὶ τούτου πεῖσαι φυλακῆς ἐν τῇ (πινὶ) χώρᾳ μέχρι τὸ δόξῃ περὶ αὐτῶν. ἐνταῦθα ἀθυμότερον διῆγε, καίτοι ὑπανώτερον ὑπ' ἀσπίδος τὴν χεῖρα δηχθεὶς τὸν βίον μετῆκε. καὶ θάπτει ἐν τῷ Βασιλίτη νομῷ πλησίον Διοσπολέως, καὶ αὐτῷ ἐπεγράψαμεν ἡμεῖς (πάρ' ἡμῖν.)

Ἀνεῖλεν ἄσπις τὸν σοφὸν Δημήτριον
Τὸν ἔχοντα πολιὰν
Ἄσημνον, ἃ πλέκουσα φῶς ἀπ' ὀμμάτων,
Ἀλλ' αἰδὼ μέλανα.

Ita distinguendi sunt illi versus: & illa verba virgulis inclusa delenda. Eandem historiam leges apud Suidam. Sed Cicero eum sibi mortem conscivisse dicit admota ad corpus aspide, ut postea fecit Cleopatra Ita enim scribit pro C. Rabirio Postumo: *Video Demetrium & ex Republica Atheniensium, quam optime digesserat, & ex doctrina nobilem & clarum, qui Phalereus vocitatus est, in eodem isto Aegypti regno, aspide ad corpus admota, vita esse privatum.* Sed illud imprimis, quod pene præterieram, notandum, Ptolemæum Lagiden jam vivum regnum cum Philadelpho, filio Berenices, non cum liberis Eurydices communicasse adversus Demetrii sententiam. Laërtius: πεῖσαι δοῦναι τὸ διάδημα τῷ ἐκ Βερενίκης. Theocritus in Ptolemæo.

— ᾧ δέ κε παισὶ
Θαρσήσας σφετέροισιν ἀπιτρέπῃ οἶκον ἀπάσσαι.

Scholion: ζῶν γὰρ ἔτι ὁ Σωτὴρ κοινοποίησε τῷ Φιλαδέλφῳ τὴν βασιλείαν Biennio ante obitum "suum regnum cessisse filio prodit Eusebius ipse libro "priore: ἐπεὶ δὲ ζῶν ἔτι τὴν ἀρχὴν παρεχώρησε τῷ υἱῷ "Πτολεμαίῳ τῷ παιδὶ τὴν ἀρχὴν Δημήτριος ἀμφίβολος, ἀκμὴ "δὴ πεσσαρακονταέτης, τελευτᾷ ὑπὸ τοῦ πρώτου "Πτολεμαίου, ὁ Σωτὴρ ἐπεμαλλεν, λογίζονται. Et "paulo post de Philadelpho: καὶ ζῶντος μὲν ἔτι τοῦ "πατρὸς δυο πληροῖ τὴν βασιλειαν ἔτη. Itaque De- "metrius cum vidit cum patre regni participem, à quo regnum abjudicandi patri auctor fuerat. Parum vero notæ Tertulliano Demetrii dotes fuerunt, qui Grammaticorum probatissimum vocat duntaxat. Igitur quum initio regni Philadelphi extinctus sit, & in odio regi fuerit semper, quî fieri potest, ut aut aliquid negotii regii sub ipso rege gesserit, aut præfectus fuerit Bibliothecæ? Et tamen hoc ille suppositritius Aristeas scripsit, & omnibus, qui de hac re scripserunt, persuasit: quam vere, ex iis, quæ supra adduximus, cognoscere possumus. Quid ni rem tam alienam à vero potuit memoriæ prodere, qui non veritus est dicere senos interpretes ex omnibus XII Tribubus missos fuisse? quasi tunc duodecim omnes tribus extarent, quarum decem tempore Ezechiæ in Mediam deportatæ fuerint. An aliæ tribus in Iudæa eo tempore præter Iudam & Benjamin? Memini equidem in Euangelio secundum Lucam fuisse vetulam Prophetida Annam Phanuelis filiam ex tribu Aser. Memini & inscriptionis Epistolæ Iacobi Catholicæ: ταῖς ἐν Διασπορᾷ δώδεκα φυλαῖς. Sed nihil ad rem. Nam tametsi eo tempore duæ tantum Tribus essent, tamen quadam vetere loquendi "consuetudine Iudæi tunc nomine XII Tribuum com- "prehendebantur. ut patet, Act. XXVI, 7. τὸ δωδε- "κάφυλον ἡμῶν. quum tamen δίφυλον, non δωδε- "καφυλον verius dixisset. Sed consuetudinis magna "vis est, adversus quam nullæ regulæ post opponi "possunt. Sic 1 Cor. XV, 5. ὤφθη Κηφᾷ, εἶτα τοῖς "δώδεκα. *Exhibuit se Cephæ, postea ipsis duodecim.* Atqui "undecim tantum erant. Nondum enim Matthias in "locum proditoris substitutus erat. Hoc consuetudo "extorsit, ut quia primum dicti erant οἱ δώδεκα, "tamen ita etiam vocati fuerint, quum essent tantum "ἕνδεκα, quod retinuit Marcus quum de eadem re lo- "queretur XVI, 14. ὕστερον ἀνακειμένοις αὐτοῖς τοῖς "ἕνδεκα ἐφανερώθη. Ita Paulo & Marco in eadem hi- "storia videtur non convenire in numero, quum tamen "nulla discordia sit, Paulo secundum consuetudinem "præteriti temporis, Marco secundum præsens tem- "pus loquenti. Concedamus inter Iudæos omnium "tribuum tribules aliquos fuisse, quod tamen falsissimum est, quomodo summus Pontifex Eleazarus eos ad manum & in numerato habere poterat, ut petenti Regi statim suppeditaret, quandoquidem, si ita esset (quod certe non fuit) nulli tribui certus locus assignatus esse potuit, sed decem tribus oportuit quasi inquilinas in duabus reliquis habitare? Tertullianus, quum hanc historiam tangeret, tribuum duodecim quoque meminit, neque erroris admonuit. Chrysostomus in Matthæi XV. *Per omnes tribus in duodecim partes disseminati erant Pharisæi.* Tot partes facit, quot Tribus esse arbitratus est. Si hoc mirum est, non minus mirandum epistolas extare Demetrii ad regem, regis ad Pontificem, Pontificis ad regem. Et quum constet Demetrium & regi infensissimum, &, quod caput est, mortuum jam fuisse, qui potuit illam epistolam scribere?

Scio quidem Reges conveniri per epistolam etiam ab iis, qui in ipsa aula sunt. Plautus Milite:

Quasi regem adire solere eum ajunt per epistolam.

Inde Onias familiaris regis neque ab aula ejus recedens „ offert epistolam, hoc est διδασκαλικὸν χάρτιν, ut „ Græci vocant, ei de construendo templo in Ægypto. sed qui mortuus jam erat, ipso ineunte regno Philadelphi, quomodo Epistolam Regi offerre potuit, quæro? Deinde trium Epistolarum illarum exemplaria unius hominis stilum esse manifesto cuivis harum rerum intelligenti paret. Postremo pro illis epistolis, quæ sunt apud illum Aristean, & Josephum, duæ aliæ & stilo, & verbis, & sententia ab illis diversissimæ apud Epiphanium producuntur pag. 526. In quo vides quanta licentia ἑλλωισαὶ illi Alexandrini usi sint in affingendis iis, quæ neque historia, neque rerum natura patitur. Nam & LXXII cellas commenti sunt, quarum non meminit ille Aristeas, meminit autem Justinus, deridet Hieronymus. & merito. Quid quę ad fastidium περαίολογεῖ Philon, & inter alia ex Chaldaismo conversas scripturas ait? Quis non videt multa & apud ipsum Philonem affectata esse, & ad captandam admirationem excogitata? Quis nescit Judæorum commenta? Sed qui hæc admirantur tanquam verissima, sciant hanc translationem Alexandrinam adeo Judæis Hierosolymitanis execratam fuisse, ut solenne jejunium & angariam instituerint VIII die Tebeth, propter legem in profanum sermonem conversam, & ex illa, ut ipsi putant, Alexandrinorum audacia tridui tenebras per universum orbem incubuisse fabulentur. Qui Irenæum postremo ediderunt, homines linguæ impurissimæ, qui muti sint, si convicium non dixerint, institutum solenne hariolantur, quia quotannis tam paganos, quam Judæos Alexandriæ in insulam Pharon convenire solitos scribit Philo, & celebri solennitate ac lætitia locum honorasse, ubi translatio Bibliorum facta sit. quasi idem sit publica lætitia, & angaria. Nos in VII libro de Emendat. Tempor. in Computo Judaico, item in Kalendario Judaico Isagogicorum Canonum omnes angarias & jejunia descripsimus, quæ Judæi vocant תַּעֲנִיּוֹת, ita ut scripta ordine in eorum Fastis reperimus: quæ omnia sunt instituta propter aut χειμωνίαν, aut incendia, aut aliquam calamitatem, & casus adversos, & cædes piorum hominum. In illis angariis & ista quoque censetur VIII dies Thebeth, propter legem in diebus Ptolemæi interpretatam, nimirum quia inter illas caussas interpretationem hanc ponunt, propter quas jejunia instituisolent. Vides quam longe à vero discesserint periti sane Theologi, qui inter solennem lætitiam, & solennem angariam nesciunt distin-„guere. Flagitium enim eo tempore erat legem in a-„lium sermonem transferre. Nam Judæi, quum illum „locum Ecclesiastici ἀναγωγικῶς interpretantur, „ *Tempus lacerandi, III, 7.* Illi, inquiunt, qui fecerunt „schisma, legem lacerarunt, & traduxerunt illam in „multas linguas, publicantes eam in hæreses: propterea „dictum est: *Ne in me conjiciatis oculos, quod ego sum fusca, „ &c.* Cant. 1. 6. Propter hanc interpretationē nunquam inter Hebræos & Hellenistas bene convenit. & sane, quamvis quidam ex utroque Judæorum genere nomen Christo dedissent, & ex illo Christianæ charitatis vinculo eorum animos coalescere, simultates veteres sopiri oportuerat, tamen fieri non potuit, quin inter ἑλλωιστὰς & Hebræos secundum priscam consuetudinem dissensiones orirentur. Actorum VI, 1. Qui locus vulgo pessime intellectus. Nam ἑλλωίζειν est Græca lingua uti. & inde omnis Judæus, qui à sinistris dextrorsum legit, in Talmud vocatur הקוראנפתית, ἀναγνώστην αἰγυπτιστὶ, legens Ægyptiace, hoc est, ut Glossa habet, לְמִקְרֵי ἀναπαλιν, præpostero ordine, ut Græcienses & ἑλλωισαὶ Judæi, qui Græce tantum legebant, non etiam Hebraice. Hoc etiam aliter dicebatur גונדלית. & qui, ut Græci, scribit, is dicitur גונדלי. Hi enim Judæi sola Biblia Græca in Synagogis legebant per totam Ægyptum, Græciam, & Italiam: & vix in mille Judæis unus reperiebatur, qui Hebraice legeret. Vide Philonem, at quem virum? quam infans est in Hebræis? quam ridiculus? Quem certissimum est Hebraice nescivisse. ἑλλωισαὶ ergo in novo Testamento multum differunt ἀπὸ τ ἑλλήνων. ἕλληνες sunt Pagani, ἑλληνισαὶ Judæi Græcis Bibliis in Synagogis utentes. Hæc quum ego quibusdam aperuissem, qui male à literis parati magnum nomen compararant, ut soli sapere viderentur, primum fastidire, postea, ne ignorasse viderentur, assentiri: postremo, quia vero vincebantur, in suis libris se ita sentire testati sunt. Porro ἑλληνισαὶ quamvis ter quotannis in tribus solennibus, quæ Hebræi חגים, ipsi vero μεγάλας ἡμέρας vocabant, aut ibant Ierosolyma, aut eo mittebant, & nulla alia re ab Ierosolymitanis differebant, præterquam solo sermone, quo utebantur in Synagogis, tamen magno in odio Hebræis, erant tum propter hanc φιλοφρόζιν ἑλληνίδα, quam Hebræi, ut diximus קְרִיאָה לְמִקְרֵי *lectionem retrorsam* vocant (quia ut diximus à sinistris dextrorsum alio ordine legitur ac Hebraica) tum etiam propter Templum ab Onia quondam in Heliopolitana præfectura constructum. Itaq; quum ampliſſimam Synagogam Ierosolymis haberent, quotidie aut jurgia, aut verbera, aut cædes inter utrunq; genus Iudæorum exoriebantur. In fine Capitis II Meghillah, in Posilla, ex verbis Rabbi Iuda narratur Rabbi Eleazarum filium Sadok Synagogam Alexandrinorū, id est Helleniſtarū, quæ erat Hierosolymis, invasisse, & in eam effudisse quicquid libido & splendida bilis suggessisset. Tempore Benjamin Tutelensis Alexandriæ erant duo genera Iudæorum, Babelaim & Igrikin. id est Babyloniorum, & Græcorum. quæ profecto est differentia Hebræorum, & Helleniſtarum, quamvis hodie οὐχ ἑλληνίζουσι, quos, ut dixi, certissimum est olim, & per totam Ægyptum, & Europam sola Biblia Græca in Synagogis legere solitos. Quem hujus rei testem locupletiorem Tertulliano dare possum? Is igitur de Bibliis LXX interpretum loquutus subjicit: *Hodie apud Serapeum Ptolemæi Bibliotheca cum ipsis Hebraicis literis exhibentur. Sed & Iudaï palam lectitant. Vectigalis libertas vulgo aditur sabbatis omnibus.* Græcam enim LXX Seniorum interpretationem cum Hebraicis literis reconditam fuisse ait in Serapeo, & eam vulgo in Synagogis palam legi. Sed & quædam Synagogæ Hebraica cum Græcis legebant, ut hodie Hebraica cum Targumin. Auctor Iustinianus Aug. Authentica CXLVI. Multa supersunt, quæ de interpretatione LXX Seniorum dici à nobis poterant, & quam utilis sit ejus Translationis lectio, quamvis in multis ab Hebraicis fontibus longe recedens. Sed quia privati operis & stili hic labor est, ab eo impræsentia abstinebimus. Multa enim de hac re à nemine animadversa olim observavimus.

Ibid. *& vasa Eleazaro Pontifici Ierosolymarum votiva transmittens.*] In Græcis, non Eleazaro, sed Ονίᾳ Σίμωνι τῷ ἀρχιερεῖ ἀδελφῷ Ελεαζάρου. Sed puto à librariis errorem esse. Nam manifesto alia insulta sunt in periochen Græcam. Cæterum Eusebius ex conjectura hoc gestum confert in Ptolemæi initium; quum sane verisimile non sit eum regni sui initiis ad Bibliothecam potius instituendam & libros Hebræorum convertendos, quam ad res ipsius regni animum applicasse. Itaque in priore parte Africanus conjicit hoc in Olympiadem CXXXII, hoc est annum Philadelphi XXXIII.

quod

„ quod rectum minime dubitamus. Solenne vero Eu-
„ sebio, & Hieronymo, gestum, de cujus tempo-
„ re non constat ex auctoribus, id initio eorum regum
„ ponere, quibus id attributum est. Constat ex auc-
„ toribus, Bibliothecam à Philadelpho institutam. De
„ tempore nihil ab illis designatum est. Certum est, æ-
„ mulatione Eumenis regis Pergameni Ptolemæum
„ Bibliothecam suam instituisse. Vitruvius procemio
„ lib. VII. *Reges Attalici magnis Philologiæ dulcedinibus in-*
„ *ducti, quum egregiam Bibliothecam Pergami ad commu-*
„ *nem delectationem instituissent, tunc item Ptolemæus insi-*
„ *nito zelo cupiditatisq; incitatus studio, non minoribus industriis*
„ *ad eundem modum contenderat Alexandriæ comparare, &c.*
„ Eumenes iste inivit regnum Pergami anno XXIII
„ Philadelphi. Itaque Bibliothecam non prius compa-
„ ravit Ptolemæus, quam Eumenes cæpit regnare, neq;
„ Eumenes suam statim initio regni sui. sed & illud
„ apud eundem Vitruvium notandum, Aristophanem
„ Grammaticum nobilis. præfectum fuisse Bibliothecæ
„ & ab eo instructam fuisse, non à Demetrio Phalereo,
„ qui annis XXII obierat, antequam Eumenes regnum
„ iniret. Itaque verum est quod scriptum reliquerat
„ Africanus, anno XXXIII, aut circiter Imperii Phila-
„ delphi sacra Biblia conversa fuisse. Suidas ait Zeno-
„ dotum præfectum fuisse βιβλιοθηκῶν τ ἐν Αλεξαν-
„ δρείᾳ. Sed Aristophanes istius auditor fuit. Auctor
„ quidam libro priore hujus operis ait Ptolemæo, Ter-
„ tullianus ex Josepho Demetrio à Philadelpho præ-
„ fecturam Bibliothecæ datam. Sebast. Conradus vir
„ eruditis. aliud agens dicit Demetrium præfectura
„ aliqua ornatum.

„ Ibid. *In Græcam vocem.*] εἰς Ελληνίδα φωνὴν,
„ in Græcum sermonem.

MDCCXXXV. *Meleagrus.*] Nummus hujus regis: ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ.

„ *Antipater dieb.* XLV.] Propterea vocatus fuit Ἐτη-
„ σίας. quia venti Ἐτησίαι XLV tantum diebus spirant.
„ Auctor Porphyrius libro priore Eusebii.

MDCCXXXVI. *Sosthenes.*] Vide Justinum lib. XXIV.

MDCCXXXVIII. *Antigonus Gonatas.*] Hujus Nummus argenteus: ANTIΓONOY. ΓONATOY. Ita dictus, ὅτι ἐν Γόνοις τ Θεσσαλίας ἐτράφη.

Ibid. *Antigonus cognomine Gonatas Lacedæmonem obtinuit.*] Regem Lacedæmoniorum Cleomenem ultimum Eurysthenidarum captum humanissime tractavit urbe potitus. Suidas: Ἀντίγονος. ἔτος ὀκλήθη εὐεργέτης ὢν δὲ πᾶσι τοῖς Ελλησι. νικήσας δὲ μάχῃ Κλεομένη τὸν τῶν Λακεδαιμονίων βασιλέα ἐγκρατὴς ἐγένετο καὶ τ Σπάρτης. Vide Plutarchum in Agide & Cleomene: ubi fusius de humanitate hujus Antigoni.

MDCCXLI. *Vna Virginum Romanarum.*] Sextiliam Vestalem quis suspicari posset, nisi in Græco esset ἀνηρέθη. pro quo convenientius erat de Vestali dicere κατωρύγη. Sextiliæ Vestalis meminit XIV Epitome Liviana.

MDCCXLII. *Milo Romanis Tarentum tradidit.*] Huc pertinet XV Epitome Liviana, & Zonaræ pag. 50. Historia extat apud Frontinum Stratagematum lib. III. cap. IV. *Papirius Cursor apud Tarentum Miloni, qui tum præsidio Epirotarum urbem obtinebat, salutem ipsi & popularibus, si per illum oppido potiretur, pollicitus est. Quibus præmiis ille corruptus persuasit Tarentinis, ut se legatum ad Consulem mitterent: à quo plena consilia ex pacto referens in securitatem oppidanos resolvit. Ita incustoditam urbem Cursori tradidit.* Itaque Frontinus Tarentum à Milone Papirio Cursori Consuli proditum referens, intelligit hoc gestum L. Papirio Cursore II, Sp. Carvilio Maximo II Coss. numero MDCCXLV, triennio serius, quam Eusebius. Idem Zonaras: ὁ δ Μίλων ἐν σφῷ ἑαυτῷ τὰ πράγματα σωενηγμένα ὁρῶν, τ Ρωμαίων ἐκ δ ἠπείρε ἐφεδρευόντων, τ δὲ μ Καρχηδονίων ἐκ δ θαλάττης, παρέδωκε τῷ Παπιρίῳ τὴν ἄκραν ὅπ τῷ ἀβλαβῆ μ τ τε αὐτὸν καὶ τ χρημάτων ἀποχωρῆσαι. Ubi eadem fere, quæ apud Frontinum. Est ergo prochronismus triennii.

Ibid. *Romani Calabriam Messanamque tenuerunt.*] Ap. Claudio Caudice, M. Fulvio Flacco Coss. teste Zonara, 53. numero MDCCLIII. Prochronismus annorum XI. Sed si M. Valerius Messalla dictus est à Messana capta, non video quomodo illi hoc gestum attribui possit, qui non cæpit Messanam hoc anno, & sequente Consul fuit cum M. Otacilio Crasso. Sed vide Sigonium anno CCCCXC. De Calabria secus videtur. Nam Zonaras ita scribit 51: εἶτα εἰς τὴν νῦν καλουμένην Καλαβρίαν ἐστράτευσαν, ὡς φάσκ μὲν, ὅπ τ Πύρρου ἐπεδέξαντο, καὶ τὴν συμμαχίδα κατέτρεχον, τῇ δ' ἀληθείᾳ, ὅπ ἐβούλοντο οἰκειώσασθαι τὸ Βρεντέσιον. Gestum M. Fabio Pictore, D. Junio Pera Coss. numero MDCCLI. Prochronismus IX annorum: ut taceam confundi gesta diversorum temporum.

MDCCXLVI. *Argenteus nummus primum in Vrbe figuratur.*] C. Fabio Pictore, Q. Ogulnio Gallo Coss. numero MDCCXLVIII. Auctor Plinius. Prochronismus biennii.

MDCCXLVII. *Polemo Philosophus moritur.*] Non definit annum obitus ejus Laërtius; sed senem obiisse ait. Successit autem Xenocrati anno primo Olympiadis CXVI, numero MDCCI. Itaque hoc modo scholam obtinuerit annos XLVI.

MDCCXLIX. *Romani colonias deduxerunt.*] Sempronio Sopho, & Appio Claudio Cari filio deductæ, auctore Velleio, Ariminum, & Beneventum, hoc ipso numero.

Ibid. *multæque urbes in Sicilia eis junctæ.*] Hoc membrum deest in Græcis culpa Georgii. neque dubito ibi fuisse, καὶ πολλαὶ τ πόλεων αὐτοῖς προσεχώρησαν. Zonaras 54, 47. περαιωθέντες δ' ὅν ὅ, τε Μάξιμος Οὐαλέριος, καὶ ὁ Ὀκτακίλιος Κράσσος, καὶ διὰ τῆς νήσε ὁμοῦ τε προδύμως, καὶ δικῇ, πολλὰς ὁμολογίας παρεσήσαντο. ὡς δὲ καὶ πλείω ὠκείωντο, ἐπὶ τὰς Συρακούσας ὥρμησαν, &c. Ergo M. Valerio Messala, M. Otacilio Crasso Coss. numero MDCCL. Clarius Eutropius: *M. Valerio, & Otacilio Coss. in Sicilia à Romanis res magnæ gestæ sunt. Tauromenitani, Catanenses, & præterea quinquaginta civitates in fidem acceptæ sunt.* Prochronismus unius anni. Isti omnes anachronismi, qui non excedunt triennium, non sunt errores, sed diversitates sententiarum de Palilibus Urbis, quum ea à Varrone in XXIII anno Iphiti statuantur, à Catone in XXIV, à Dionysio in XXV. Anachronismi vero, qui hunc numerum excedunt, sunt errores, non diversitates sententiarum, siquidem istius triennii anachronismus fuerit metachronismus. Quod si fuerit prochronismus, est diversitas sententiarum de Palilibus primis.

MDCCLI. *Romæ Virgo Vestalis.*] Paulus Orosius libro IV, cap. V. *Eodem tempore. Caparronia Virgo Vestalis incesti rea suspendio periit. Corruptor ejus, consciique servi supplicio affecti.* Eodem anno contigisse dicit, quo ingens pestilentia fuit. Tempus convenit.

MDCCLIV. *Romani Syracusas capiunt.*] Nunquam factum. Romani tunc cum Hierone Syracusarum rege pacem jam fecerant. Est hallucinatio. Agrigentum, non Syracusas ceperunt hoc anno Romani, urbem omni rerum copia refertissimam: ingenti præda potiuntur.

tur. Quare, ut dixi, est hallucinatio in nomine urbis, non in anno. Zonaras 15, 41. ἐμοὶ τοι συγγνώμης ἔτυχον οἱ Ἀκραγαντῖνοι, ἀλλὰ καὶ τὰ χρήματα σφῶν διηρπάσθησαν, καὶ αὐτοὶ ἐπράθησαν ἅπαντες.

MDCCLV. *Nicomedes Rex Bithyniæ Astacum.*] Trebellius Pollio in Gallienis: *Denique Astacum, quæ postea Nicomedia dicta est, incensam graviter vastarunt.* Reliqua, quæ huc faciunt, habes numero MCCCVI.

MDCCLVI. *Romani Carthaginienses navali certamine superant.*] Notissimus primus Romanorum triumphus de Carthaginiensibus navali pugna à C. Duillio Nepote Consule victis. & lapis omnium Italiæ monumentorum vetustissimum de hac pugna & victoria Duillii extat hodie Romæ. Convenit tempus secundum Palilia Varronis, hoc est unius anni prochronismo.

Ibidem. *& centum Libyæ urbes capiunt.*] Mira est gestorum, & annorum confusio. Nam anno MDCCLVI recte convenit Duillii victoria de pugna navali cum Carthaginiensibus commissa. Quæ sequuntur, arguunt non de pugna navali Duillii, sed L. Manlii Vulsonis Consulis hic agi. Is habuit collegam in magistratu C. Atilium Regulum II. Paulus Orosius lib. quarto, cap. VIII. *Consules in Africam jussi transferre bellum cum trecentis triginta navibus Siciliam petierunt: quibus Amilcar Pœnorum imperator, & Anno clausi præfectus occurrit. Conserto navali prælio, Carthaginienses in fugam versi sexaginta quatuor naves perdiderunt. Victores Consules in Africam transvecti sunt, primamque omnium Clupeam urbem in deditionem receperunt. inde Carthaginem petentes, trecenta, aut eo amplius, castella populati sunt.* non πόλεις fuerunt, sed πολίχνια, & non centum, sed supra CCC. Sed hoc pertinet ad numerum MDCCXLVII. Mira confusio gestorum cum anachronismo XI annorum.

MDCCLVI. *Antiochus, qui vocabatur* THEOS.] Ex Josepho, libro XII, cap. III. Ἀντίοχος ὁ Σελεύκου υἱωνὸς, ὁ παρὰ τοῖς Ἕλλησι Θεὸς λεγόμενος.

„ MDCCLIX. *Erasistratus medicus agnoscitur.*] Injecta „ mentio hujus medici propter Antiochum Seleuci fi„ lium, qui quum novercam impotenti amore deperi„ ret, & ex eo in morbum incidisset, deprehensa mor„ bi caussa ab Erasistrato, novercam permittente pa„ tre Seleuco duxit uxorem. Sed quare Erasistratum „ Samium dicit fuisse Julianus ὁ παραδόξος, quum „ Ceo insula fuerit, quærendum est in Misopo„ gone.

„ MDCCLXII. *Avunculus ejus Manasses.*] Avunculus est „ frater matris. Atqui nec Pontifices, neque sacerdo„ tes succedebant ex latere feminarum. Hoc ridicu„ lum est. In Græcis est θεῖος. hoc est θεῖος παρὰ „ πατρὸς, *Patruus.* Ita vertendum erat. Alioqui magna „ esset insscitia & historiæ, & juris Mosaïci. Error non „ ferendus.

MDCCLXV. *Carthaginienses* XC. *Romanorum naves in Sicilia capiunt, Metello Consule verso in fugam.*] Quod attribuit hanc fugam Metello Consuli, imprudenter facit. Tantum enim abest, ut Metellus Consul à Carthaginiensibus victus fugerit, ut primus Romanorum, devictis in Sicilia Carthaginiensibus, in triumpho CXXX Elephantos deduxerit. auctor Dionysius Halicarnass. libro secundo. Paulus Orosius libro quarto, cap. IX, hanc insignem Metelli victoriam describit. quem locum vise, ut ex eo judicare possis, an, qui de tanta victoria tam insignem triumphum egerit, fugisse dicen„ dus sit. Triumphavit autem primus de Carthagi„ niensibus anno II Olymp. CXXXII, numero se„ quenti MDCCLXVI. Sed hallucinatum est in nomine Consulis. Non enim Metellus in fugam versus est, ut memoria falsus scribit Eusebius, sed P. Claudius Pulcher, qui in Consulatu collegam habuit L. Junium Pullum, numero MDCCLXVIII. Orosius eodem, cap. X: *Post hos Claudius Consul cum classe* CXX *navium ad Drepani portum contra hostem profectus, ibique mox exceptus classe Pœnorum, superatus est. & ipse quidem cum triginta navibus Lilybæum in castra confugit. reliquæ omnes, hoc est* XC, *aut captæ, aut demersæ fuerunt. Octo millia militum cæsa, viginti millia capta referuntur.*

Ibid. XC. *Romanorum naves.*] Ita Orosius. Polybius XCIII. Vide collectanea nostra ann. *III.* Olymp. CXXXII. Est autem prochronismus triennii.

MDCCLXIX. *Parthis à Macedonum imperio.*] Contigit C. Atilio Regulo *II*, L. Manlio Vulsone *II* Coss. (Auctor Justinus) numero MDCCLXVIII, eodem anno, quo clades superior Romanorum, & fuga Consulis Claudii. Convenit tempus juxta Palilia Varronis. Diversitates sententiarum super defectione Arsacis retulimus in Canonibus Isagogicis. Et mirum est Ammiano Marcellino videri hoc contigisse Seleuco Nicatore à Parthis superato, libro XXII: Cornelius Tacitus Historia quinta sub Antiocho Epiphane.

MDCCLXXI. *Ptolemæus Euergetes ann.* XXVI.] Epiphanio ἔτη κδ. Trogo cognominatur Tryphon, ut ex periocha XXX constat.

Ibidem. *Iudæorum Pontifex Onias.*] Videndus Josephus. unde hæc, lib. XII, cap. IV. Sed lemma illius Capitis habet Ptolemæum Ἐπιφανῆ, non, qui hic ponitur, Εὐεργέτῃ: quem falso Suidas scribit iniisse regnum anno secundo Olymp. CXXVIII, in voce Καλλίμαχος.

Ibid. *Iosephus vir inter suos nobilis.*] In Græcis male ἀφανὴς, ἀντὶ τοῦ ἐπιφανής.

Ibid. *Dux Iudææ.*] Commentum Eusebii, στρατηγὸς Ἰουδαίας. Non στρατηγὸς, sed πλώνης vel πλωνάρχης. & ridiculum est. Vide Josephum. In Græcis: καὶ ἐλθὼν τὴν ὀργὴν θεραπεύσας: hoc est, *Et quum regis, ut videtur, iram placasset.* Hieronymus: *quum familiaritatem regis ob plurima in eum meruisset obsequia.* Hic interpretationis ambitus nihil ad historiam. Iste enim Josephus Tobiæ filius, nullis suis in regem beneficiis (nulla enim contulerat in regem) ejus gratiam promeruerat, sed sola commendatione Athenionis, quem Ptolemæus ad Oniam avunculum Josephi, ad tributum ab eo exigendum, miserat.

MDCCLXXIII. *Censu Romæ agitato.*] Non potest esse, nisi lustro XXXIX, A. Manlio Torquato *II*, Q. Lutanio Cercone Coss. Censores, ut ponunt Fasti Capitolini. C. AURELIUS COTTA ..... Collegæ nomen detritum ex lapide. Erat numerus Eusebianus MDCCLXXII. Prochronismus triennii.

MDCCLXXV. *Romæ Templum Vestæ incensum.*] Iisdem Consulibus. Quare secundum Varronis prochronismon unius anni, tempus congruit. L. Metellus Pont. Max. sacra ex incendio rapuit. Libro quarto παραδόξων pag. 81, idem Eusebius, παυτὸν παθεῖν τὴν τὸ ἐν Ῥώμῃ Καπιτώλιον ἱερεύσαντα καὶ σὺν τῷ Πτολεμαίων χρόνῳ, κάθ' ὃς λέγεται καὶ τὸ τῆς Ἑστίας ἐπὶ Ῥώμης ἱερὸν ἐμπρησμὸν ὑπομεῖναι. Vide Ovidium in Junio.

MDCCLXXVII. *Ennius.*] Hieronymus ex Suetonio de claris Poëtis. Natus Ennius, auctore Gellio, C. Mamilio Turrino, Q. Valerio Faltone Coss. numero MDCCLXXVIII. Sed potest congruere Palilibus Varronianis. Gellius cap. XXI, lib. XVII ait Livium Andro-

Andronicum docuisse fabulam Romæ annis LII post Menandri mortem, anno ante natalem Ennii. Menandri mors numero MDCCXXIV. Additis LII, fiet numerus MDCCLXXVI, ante natalem Ennii.

Ibid. *Tarenti nascitur.*] Imo Rudiis. Silius de Ennio:

Miserunt Calabri, Rudiæ genuere vetustæ.

Mela: *Post Barium Egnatia, & Ennio cive nobiles Rudiæ.* Ideo Ausonio Ennius Rudinus dictus, ut & pueri sciunt.

Ibid. *& unius ancillæ ministerio.*] Habes apud Ciceronem II de Orat. de ancilla Ennii respondente Scipioni Nasicæ herum abesse, quum tamen esset intus.

MDCCLXXXI. *Virgo Vestalis.*] In Græcis non est Vestalis, sed παρθένος tantum.

MDCCLXXXV. *Iudæorum Pontifex Max. Simeon Oniæ filius.*] Duo errores: tum quod hunc Simonem putat esse eum, qui Iustus cognominatus est: tum quod Iesum Siracidem sub eo, propterea quod ejus meminerit, scripsisse Panareton suam putat. Simon ille, cujus meminit Siracides cap. L, est nepos Iadduæ illius, qui occurrit Alexandro Magno: & quidem hunc multis annis antecedit. Itaque peccatur anachronismo. Deinde tametsi Siracides mentionem facit Simonis Iusti, non statim sequitur sub eo vixisse. imo ponit eum inter vetustissimos, quos nunquam vidit, non magis utique, quam Nehemiam, & alios, quos laudat. Quod autem idem Siracides scribit se venisse in Ægyptum sub Euergetæ anno XXXVIII, nos in Canonibus Isagogicis ostendimus eos esse annos Iobelæi.

Ibid. *quem vocant Panareton.*] Sed & Solomonis sapientiam ψευδεπίγραφον Panareton quoque vocant Hieronymus & Epiphanius: ut dubium non sit, quin libri γνωμολόγοι omnes παναρετοι βίβλοι vocari possint. Hebraice τὸ παναρετον ad verbum כָּל הֲכָכָה־בוֹ πανεπιστήμων. Erasmus legit Παναίρετον in Præfat. Hieronymi in Proverbia, & interpretatur eximium ac præcipuum, quum tamen παναίρετος Græcum non sit.

Ibid. *etiam Simonis in eo fecit mentionem.*] Non hujus sane, sed illius prisci, ut diximus, Iadduæ nepotis, qui cognominatus est Iustus: cujus elegantissimum encomium extat in cap. L Siracidæ, ubi Commate 3 corriges, ἐν ἡμέρᾳς αὐτοῦ ἐλατώθη χωνευτὸν ὑδάτων χαλκῷ, ὡσεὶ θαλάσσης τὸ περίμετρον. Pessime in vulgatis, ἐλατώθη ἀποδοχεῖον, χαλκέος. Significat enim cisternam, de qua intelligit, ab eo fuisse laminis æneis munitam ad aquam continendam. Hoc enim est ἐλατὸν, hoc est ἐλάσματι περικαλύπτειν. Itaque vertendum erit: *Sub eo laminis æneis instrata est Cisterna: cujus ambitus est instar maris.* Intelligit per Mare vas illud ingens Solomonicum instar ἐμβάσεως, 1 Regum VII, 23. Nam multos alios χωνευτὰς ὑδάτων fuisse Aristeas memoriæ prodidit, eosque ait μεμολιβδῶσθαι, plumbo intus munitos, ut istud κεχαλκῶσθαι. Sequens Comma longe pejus acceptum ita restitues: ὁ φροντίζων δὲ ναοῦ αὐτοῦ ἀπὸ πτώσεως, καὶ ἐνισχύσας πολιν ἐκπολυωρῆσαι. Verte: *Qui cura sua Templum à ruina sua vindicavit, & sese obfirmavit Urbis solicitudine tangi:* ἐνισχύσας πολυωρῆσαι, ad verbum ἐβράϊζ: הִתְאַמֵּץ לִרְשָׁבַל *obstinate incumbens solicitudini, & curæ.* Nam πολυωρῆσαι non semel in Bibliis Græcis legitur, ut in Psalmis. Errores isti vetustiores sunt interprete Latino. Quia hæc pertinent ad laudes Simonis Iusti, ideo ut emendate legerentur, curavimus.

MDCCLXXXIX. XL *ferme millia Gallorum à Romanis cæsa.*] L. Aimilio Papo, C. Atilio Regulo Coss. numero MDCCXCII. Polyb. Prochronismus triennii. Hos paucorum annorum prochronismos Eusebio, aut Hieronymo adscribendos non esse, sed Fastorum Consularium conditoribus supra monuimus.

Ibid. XL *millia.*] Totidem ponit Polybius. BONG. quamvis optimæ notæ, assignat hoc gestum anno antecedenti. Ita fuerit prochronismus quadriennii.

MDCCXCI. *Seleucus.*] Appianus in Syriaco duos annos ei tantum attribuit, & XXXVII Antiocho Magno. Ita fit compensatio. Nam unum Seleuco amplius, & uno minus Antiocho ascribit Eusebius.

MDCCXCIV. *Caria & Rhodos ita terræ motu.*] Recte tempus assignatum. Contigit enim hic horribilis casus C. Flaminio Nepote, P. Furio Philo Coss. Auctor Paulus Orosius libro quarto, cap. XIII. *Tunc quoque magno terræ motu Caria & Rhodus insula adeo concussæ sunt, ut labentibus vulgo tectis ingens quoque ille Colossus ruerit. Eodem anno Flaminius Consul contemptis auspiciis, quibus pugnare prohibebatur, adversum Gallos conflixit, & vicit.* Vides eodem anno hunc terræ motum, & pugnam Flaminii Consulis cum Gallis contigisse. De hoc terræ motu Plinius, Strabo, Polybius libro V. Sed turbat ipse Plinius, *Hoc simulacrum*, inquit, *post quinquagesimum sextum annum terræ motu prostratum, sed jacens quoque miraculo est.* Hoc modo erectus fuerit numero MDCCXXXVIII. Sed obstat quod paulo inferius addit: *Duodecim annis tradunt effectum CCC talentis, quæ contulerant ex apparatu regis Demetrii relicto, moræ tædio.* Tangit historiam de Rhodo à Demetrio poliorcete obsessa, de qua vide apud Vitruvium in fine libri X. Sed iste Demetrius inivit regnum Asiæ numero MDCCXVI: regnavit annis XVII tantum. Est igitur anachronismus aut apud Plinium, aut apud Eusebium. Sed non dubium est Plinium de Demetrio recte sensisse; in numero autem annorum errorem esse, LVI, pro LXVI. Ergo erectus numero MDCCXXVIII, anno Demetrii XIII, vicesimo quarto Seleuci Nicanoris Alexandri successoris. Cui sententiæ nostræ mirifice favet Suidas. Κολασσαῦς, ἀπὸ τόπου. ἡ Κολασσαεῖς οἱ Ροδιοι. Hæc sunt inepta, sed sequitur magnos auctores. Post: οἱ δὲ ἀνέφηναν ἐν τῇ νήσῳ χαλκῆν ἀνδριάντα ἡλίου, ὃν διὰ τὸ μέγεθος ἐκάλεσαν Κολοσσὸν, ὅτι Σελεύκου καὶ Νικάνορος * ἢ Αλεξάνδρου καὶ Μακεδόνος. ἐν ἐπιγράμματι.

Αὐτῷ σοὶ τοῦς ὅλυμπον ἐμηκύναλο Κολοσσὸν
Τόνδε Ρόδε ναέτᾳ Δωεῖδος, ἀέλιε,
Χάλκεον, ἠνίκα κῦμα κατδυάσαντες Ενυὸς
Ἔσεψαν πάτρην δυσμενέων ἐνάρους.

δυσμενέων ἔναρα vocat manubias apparatus bellici à rege Demetrio relicti tædio moræ, quum videret sapientia Diogneti architecti omnes conatus suos elusos, ut Vitruvius admonet. In verbis Suidæ ἢ δὲ perperam pro Ἀλαδόχου legitur. Hinc planum fit, quam falso Simonidi attribuatur Epigramma illud:

Τὸν ἐν Ρόδῳ Κολοσσὸν ἑπτάκις δέκα
Χάρης ἐποιῆ πηχέων ὁ Λίνδιος.

Simonidi enim attribuitur Antholog. IV. cap. VI. Polybius videtur terræmotum Rhodi ex casu Colossi circa idem tempus conjicere, quo Attalus Gallis eum tractum assignavit, qui ab illis Galatia dictus est, hoc est circiter numerum MDCCC. His animadversis, non potest constare, quod ait Gellius lib. XV. cap. XXV; quod Demetrius destiterit ab obsidione propter verba, quæ ipsi Rhodii legarunt, &c.

Ibid. *ut Colossus magnus ruerit.*] Jacuit in solo illa ingens ænea moles annos DCCCCLXXVII, donec Mawia

Arabs, Rhodo capta, mercatori cuidam hunc Colossum vendidit, qui noningentos Camelos illius fragmentis oneravit. Cameli vero onus est duplum ad onus muli. Est enim DCCC pondo. Itaque secundum hanc rationem materia illius Colossi fuerint septingenta viginti millia pondo. Vulgo, ut mercatores nostri & magnarii in Aquitania & Hispania loquuntur, „ essent centum quadraginta quatuor Quintalia. Sed „ apud Cedrenum legimus. Κόσμ ἔτ ϛ, ϡλδ. τῆς „ θείας σαρκώσεως ἔτ χμ. Est error, aut hallu„ cinatio. Nam hoc modo annus primus Christi Dio„ nysianus esset 5495. quum in periodo Juliana Con„ stantinopolitana sit 5509, in Computo LXX Senio„ rum, 5501.

MDCCXCVII. *Ptolemæus Philopator ann.* XVII.] Epiphanius κα. In Excerptis Chronici Casauboniani ita vocatur: Πτολεμαῖ Φιλοπάτωρ, ὁ καὶ Γάλλ. Cur Γάλλ vocatus, rationem reddit auctor Etymologici: Γάλλ ὁ φιλοπάτωρ Πτολεμαῖ, διὰ τὸ φύλλα κισσ κατεσίχθαι, ὡς οἱ Γάλλοι. ἀεὶ γὰρ τῆς Διονυσιακῆς πλεκτῆς κισσῷ ἐστεφανῦτ. Et Gallos magnæ Matris foliis ederæ, & Ptolemæum quoque compunctum fuisse, hoc est stigmata foliorum ederæ insusta ipsi fuisse.

Ibid. *Ea, quæ in tertio Maccabæorum.*] Uni tantum Iudæ filio Mattathiæ cognomen fuit Maccabæo. Tamen nescio quomodo omnes, qui religionis nomine dira passi sunt, eodem cognomine vocati, ut illi septem Martyres filii Annæ nullo cum Iuda sanguinis, sed causæ tantum vinculo conjuncti: quorum nomine singularis liber à Iosepho conscriptus extat hodie: & præterea illi, qui ante Iudam Maccabæum in Ægypto sub Eupatore minimum ab extremo exitio abfuere: quorum historia vocatur liber tertius Maccabæorum, conditus stilo & charactere Alexandrino, ampulloso, & qui proxime abest à cothurno. Ea historia digna quidem cognitu, sed dolendum, quod ea paucis nota, tempus vero nulli. Sed eruendum est, si fieri potest. Polybius libro V scribit, ineunte vere, postquam Attalus Gallogræcis, qui ejus gratia in Asiam trajecerant, locum, agrum, & regionem assignasset, quæ postea dicta est Galatia & Gallogræcia, Antiochum, & Ptolemæum Philopatora, necessariis ad bellum paratis, exercitus eduxisse, ac postea prælio commisso, quum diu ancipiti fortuna pugnatum esset, tandem Philopatora insigni clade Antiochi victorem in Ægyptum discessisse. Quia igitur Polybius nos docet vere ineunte Attalum Gallos à se dimisisse, si illud tempus deprehendere possumus, rem ipsam tenemus. Bene nobiscum agitur, quod Polybius ipse rem insigni charactere notavit. Scribit enim defectionem Lunæ fuisse ante, quam illos dimitteret: quam nos dicimus incidisse in noctem, quæ sequuta est XXV diem Februarii, post bisextum, anno periodi Julianæ 4497, quum antea die IX ejusdem mensis Sol quoq; defecisset. Incidit igitur hic defectus Lunæ anno DXXXI Nabonassari, Tyhi XII, sequente XIII, feria VII, anno tertio Olympiadis CXL, numero Eusebiano MCCC, Epacta Juliana tam æquabili, quam castigata, VI. Æstate sequenti, qua inivit annus quartus ejusdem Olympiadis, Ptolemæus Philopator, parta victoria, quum hostias Deo εὐχαριστήρια καὶ νικητήρια Ierosolymis immolare vellet, aditu Templi à Pontifice Max. prohibitus inexpiabili odio in Judæorum gentem exarsit. Itaque in Ægyptum reversus edictum de universo Iudæorum genere delendo proponit. jubet omnes Iudæos describi à XXV Pachon, ad IV Epiphi. id est, à VII Iulii numeri MDCCCI, ad finem XIV Augusti. hoc est, ab octava Tamuz anni Iudaici 3544, ad finem XVII Ab. Josephus in Apionem libro posteriore hoc gestum attribuit non Ptolemæo Philopatori, sed Φύσκωνι Philometoris filio: quæ historia desideratur in Græca editione, extat in Latina Rufini.

Ibid. *Ea, quæ in tertio Maccabæorum.*] In Græcis: ἡ τρίτη τ Μακκαβαίων βίβλ περὶ τ Φιλοπάτορ τότε Πτολεμαίου ἱστορεῖ, οὐκ οἶδ' ὅπως ἀνιστόφῳ τάξει. *Tertius Maccabæorum liber de hoc Philopatore Ptolemæo mentionem facit ordine nescio quo præpostero.* Recte. Nam historia tertii librieorum, qui vocantur Maccabaici, est prior tempore historiis reliquorum duorum priorum librorum. Hieronymus, ut solet, libere vertit.

MDCCCI. *Victi Iudæi, & XL armatorum ex numero eorum cæsa.*] Nullus hodie auctor extat, apud quem vel minimum hujus gesti vestigium deprehendi possit. Quod si hoc verum est (quod valde mihi suspectum) cur tantæ cladis gentis suæ memoriam silentio prætermisit Josephus? Sane hic erat annus, in quo duo memorabilia acciderunt, consilium Ptolemæi Philopatoris de extinguenda Iudæorum Ægyptiensium universa gente, & pugna Cannensis. Græca hujus periochæ non extant. & subolet aliquid νενοθευθαι. De Judæis Ægyptiensibus satis nobis exploratum est hic non intelligendum esse, quum, ut diximus, eo anno universa ea gens in Ægypto cædi destinata fuerit. Palæstini Iudæi non potuerunt cum ullo hoste potenti rem habere, præterquam cum rege Syriæ, id est Antiocho magno. At tantum abest, ut armati cum eo acie congressi sint, ut is eos amicos sibi asciverit, ut ex Iosepho patet, & infra ex numero MDCCCVI. Sed vix tandem « fraudem deprehendimus. Eusebius putavit, Iudæos « prælio à Philopatore victos, multis milibus amissis, « in Ierusalem abductis, ut furori Elephantorum obji- « cerentur. quod profecto vanum esse constat ex iis, « quæ ex III Maccabaico demonstravimus. verba in- « tegra ex priore libro Eusebii extant in Chronico « Casauboni, Olympiadis anno III. Ἰουδαίων ληφθέν- « των ὑπὸ τότε τ Πτολεμαίου, ἡ χιλιάδας τεσ- « σαράκοντα ὁπλιτῶν ὑποζαλομένων, καὶ αἰχμα- « λώτων ἀχθέντων ἐν Ἱερουσαλὴμ, ὁκ ἀνεχρέωσε « αὐτ Πτολεμαῖος, &c. lege cætera. Quæ præfecto « portenta sunt. Nam neque Iudæi congressi prælio « sunt cum Eupatore, neque Iudæi Ierosolymitæ, aut « Palæstini, sed Iudæi Ægyptienses Elephantis obji- « ciendi erant. Sed quemadmodū cur hæc tām aliena à « fide historiæ prodiderit Eusebius, nescimus, ita neq; « quare hæc mutilaverit Hieronymus, nobis constat, « nisi forte, quia cū veritate historiæ pugnare videbat. «

Ibid. LX *millia armatorum.*] Ita omnes scripti & « editi. Sed LX pro XL, qui est facilis lapsus, positum « esse convincitur ex ipsorum Græcorum fide ποσα- « ράκοντα χιλιάδας. «

MDCCCIII. *Eratosthenes agnoscitur.*] Hoc anno, qui erat tertius Olympiad. CXLI, Eratosthenes erat annorum LXIII, natus anno primo Olymp. CXXVI, obiit anno primo Olymp. CXLVI, annorum LXXX. & admodum senem obiisse testatur Epigramma. «

Πρηΰτερον γῆράς σε, νὴ ὁ κατὰ νῆσ ἀμαυρὴ «
Ἐσθεσεν. εὐνήθης δ' ὕπνον ὀφειλόμενον «
Ἀκρα μεριμνήσας Ἐρατόσθενες — «

Apud Suidam: ἐτελεύτησεν π ἐτῶν γεγονὼς ὑποχό- « μου τροφῆς διὰ τὸ ἀμβλυώττειν. Idem Censo- « rinus cap. XV. «

MDCCCIV. *Romani Marcello Consule Syracusas capiunt.*] Neque hoc anno, neq; Marcello Consule: sed biennio post; Ap. Claudio Pulchro, Q. Fulvio Flacco III Coss. Contra Silius lib. XIV. Marcellum III Consulem ad « bellum Syracusanum missum fuisse ita canit: «

„ Tali

„ *Tali Trinacriæ motu, rebusque Sicanis*
„ *Exitio Regis trepidis, sublimis honore*
„ *(Tertio nam Latios renovarat purpura fasces)*
„ *Marcellus classem Zanclæis appulit oris.*

MDCCCV. *Romani subigunt Capuam.*] Anno post Syracusas captas, P. Sulpicio Galba, Cn. Fulvio Centumalo Coss. numero MDCCCVI. Sed potest excusari ex Palilibus Varronis. Capuæ omnia jura tunc adempta, postea restituta fuisse annis CLII, postquam capta fuit, C. Julio Cæsare, & M. Bibulo Coss. prodit Velleius Paterculus: hoc est numero Eusseb. MDCCCCLVIII, in quem sane illud par Consulum incidit. Sed Cicero in Rullum ait Capuam captam Q. Fabio V. Q. Fulvio IV. Coss. hoc est biennio post. Quod proculdubio falsum.

MDCCCVI. *Antiochus rex Syriæ victo Philopatore Ptolemæo Iudæam sibi sociat.*] Polybius lib. XVI, citante Josepho: τὰ Σκύθα νικηθέντα ὑπὸ Ἀντιόχου, τὴν μὲν Βαταναίαν, τὴν Σαμάρειαν, τὴν Ἀβιλα, τὴν Γάδαρα περέλαβεν Ἀντίοχος. μετ' ὀλίγον δὲ προσεχώρησαν αὐτῷ καὶ τῶν Ἰουδαίων οἱ περὶ τὸ ἱερὸν προσαγορεύόμενον Ἱεροσόλυμα κατοικοῦντες.

MDCCCVIII. *Lævinus cum Rege Asiæ Attalo amicitiam facit.*] Ap Claudio Pulchro, Q. Fulvio Flacco III Coss. Auctores Livius, & Eutropius; numero MDCCCV, ipso anno, quo Syracusæ captæ. Metachronismus triennii. cujus rei causa, quod Hieronymus hoc gestum contulerit in annum Consulatus ipsius Lævini. quod etiam manifesto constat ex Mariano Scoto, apud quem hæc perioche refertur sub M. Valerio Lævino, M. Claudio Marcello IV Coss.

MDCCCIX. *ad quem Lacedæmoniorum rex Arius legatos misit.*] Longe fallitur. Nam Onias ille, ad quem Areus rex Lacedæmoniorum legatos misit, erat Iadduæ filius, vixitque sub Seleuco Nicanore, ut à nobis disputatum est, quo tempore Areus ille quoque erat in vivis, & post quem nullus alius postea Areus in familia regia fuit. Omnia, quæ huc pertinent, habes in Canonibus Isagogicis. Itaque vise omnino locum. Est hic metachronismus ut minimum annorum CXL, propter „ ἀνισορηπίαν. Sed excusaverit eum Josephus, quem „ sequitur.

MDCCCXIII. *Scipio Iberiæ multas urbes recipit.*] In Græcis Κελτιβηρίας.

MDCCCXIV. *Ptolemæus Epiphanes ann. XXIIII.*] Epiphanio XXII.

MDCCCXV. *Nævius.*] Hieronymus ex Suetonio de Claris Poëtis. Si decessit M. Cethego, & P. Tuditano Coss. ut ex veteribus Commentariis relatum est, ejus mors conferenda fuerit in numerum MDCCCCXIII. Itaque metachronismus fuerit biennii. Sed Varro vitam Nævii producit longius. Ideo excusari potest.

MDCCCXVII. *Plautus.*] Hieronymus ex eodem Suetonio.

MDCCCXVIII. *Iuxta Theram.*] Plinius libro secundo, cap. LXXXVII. *Inter Cyclades Olympiadis* CXXXV *anno quarto, Thera & Therasia: inter easdem post annos* CXXX *Hiera eademque Automate.* Secundum sententiam Plinii hoc contigerit numero MDCCCCLXXX. Ergo prochronismus est hic annorum XXXVIII. Paulus Orosius sine dubio de hac intelligit libro quarto, cap. XX *In Sicilia tunc Vulcani insula, quæ ante non fuerat, repente in mari edita cum miraculo omnium, usque ad nunc manet.* & quidem quum Consulib. Q. Fabio Labeone, Marco Claudio Marcello hoc contigisse dicat, hoc est numero MDCCCXXXIV, ergo prochronismus fuerit annorum XVI. Sub iisdem quoque Consulibus insulam novam mari ortam scribit Iulius Obsequens. Aliter Livius libro XXXIX, circiter finem. *Sub Coss. Cn. Bœbio Tamphilo, L. Æmilio Paullo, supplicatio extremo anno fuit, prodigiorum causa, quod sanguinem per biduum pluisse in area Concordiæ satis credebant; nunciatumque erat, haud procul Sicilia insulam, quæ nondum ante fuerat, novam editam mari esse.* Tempus congruit numero MDCCCXXXII. Esset igitur prochronismus annorum XIV. At oraculum, quod otiosi Græculi commenti sunt, dicit tunc eam insulam è mari emersuram, quum victis Pœnis homines deteriores meliorem virum superaverint.

Ἀλλ' ὁπόταν Τρώων γενεὰ καθύπερθε γένηται
Φοινίκων ἐν ἀγῶνι, τότ' ἐσσεῖται ἔργα ἄπιστα.
Πόντῳ μὲν λάμψει πυρὶ ἀπείτῳ ἐκ δὲ κεραυνῶν
Γρηῢς μὲν ἄνω διὰ κύματος αἴξεται
Ἄμμιγα σὺν πέτρῃς. ἡ δὲ γνοφόεσσα αὖτε
Οὐ φατὸς ἀνθρώποις νῆσος, καὶ χείριες ἄνδρες
Χερσὶ βιησάμενοι τὰ κρείσσονα νικήσουσι.

Ego puto legendum κρείσσονες ἄνδρες, & χείρονα νικήσουσιν. ut intelligatur de Romanis, qui Philippum duce Flaminino ad Κυνὸς κεφαλὰς vicerunt numero MDCCCXIX. quod sequutus videtur Eusebius. Uno enim anno tantum discrepatur, qui est prochronismus Varronianarum Palilium. Quod à Justino confir- " matur lib. XXX. *Eodem anno* (quo pax cum Philippo " facta) *inter insulas Theram & Therasiam, medio utriusque* " *ripæ, & maris spatio, terræ motus fuit. in quo cum admira-* " *tione navigantium, repente ex profundo cum calidis aquis* " *insula emersit.* Ubi idem dicitur, quod in illo vatici- " nio Sibyllino, præsertim illud, *tum calidis aquis.* Pro- " pheta Sibyllinus: πόντος μὲν λάμψει πυρὶ ἀπείτῳ. Pausanias Arcadicis scribit Chryse insula absorpta Hieran extitisse. Λήμνῳ δὲ πλησίον ἀνῆκεν ἐκ πολλῶν Χρυσὴ νῆσος, ἐν ᾗ καὶ τῷ Φιλοκτήτῃ γενέσθαι συμφορὰν ἐκ τοῦ ὕδατος φασί. παυτὸν κατέλαβεν ὁ κλύδων πᾶσαν τὴν βυθόν. νῆσον δὲ ἄλλην καλουμένην Ἱερὰν ..... τὸν δὲ οὐκ ἦν χρόνον *.

MDCCCXIX. *Antiochus Scopan superat.*] Habes historiam apud Iosephum lib. XI: seu tutius & clarius apud Hieronymum ex Porphyrio in IV Danielis: *Antiochus enim volens Iudæam recuperare, & Syriæ urbes plurimas, Scopam ducem Ptolemæi juxta fontes Iordanis, ubi nunc Pancas condita est, inito certamine, fugavit, & cum decem millibus armatorum obsedit clausum in Sidone. Ob quem liberandum Ptolemæus misit duces inclitos, Aeropum & Menoclem, & Damoxenum Sed obsidionem solvere non potuit: donec fame superatus Scopas manus dedit, & nudus cum sociis dimissus est.*

Ibidem. *Syriæ urbes recepit.*] Hieronymus ibidem: *Quodque ait* COMPORTABIT AGGEREM, *illud significat, quod præsidium Scopæ in arce Ierosolymorum, adnitentibus Iudæis, multo tempore oppugnarit, & cæperit alias urbes, quæ prius à Ptolemæi partibus tenebantur, Syriæ, Ciliciæ, & Lyciæ. Eo enim tempore captæ sunt Aphrodisias, & Solæ, & Zephyrion, Mallos, & Anemurion, & Selinus, & Coracesion, & Corycos, & Andriace, & Limyra, & Patara, & Xanthus, & ad extremum Ephesus, de quibus universis & Græca, & Romana narrat historia.* Ex Porphyrio.

MDCCCXXI. *Romani Græcos liberos esse jusserunt.*] Recte: M. Claudio Marcello, L. Furio Purpureone Coss. anno primo Olymp. CXLVI, spectaculo Isthmiorum, auctoribus Livio, & Plutarcho in Flaminino. Isthmia enim & Nemea bis in Olympiade celebrabantur, primo anno Olympiade, & tertio, sed diversis mensibus. Trieterica enim erant. Quidam veterum, ut Ausonius, & alii, pentaeterica Isthmia & Nemea dicunt fuisse. Nuper etiam quidam docti non veriti sunt ita scribere, quamvis à nobis moniti prudentius sententiam mutassent. Igitur ea, quæ de his ludis diximus, aut accuratius, aut æquiore animo legant. Statium sponsorem dabimus, si nobis, nolunt credere, IV Thebaidos:

Quum tristem Hypsipylem ducibus sudatus Achais
Ludus, & atra sacrum revocat Trieteris Opheltem.

libro VII.

— da, parve, tuum Trieteride multa
Inſtaurare diem —

MDCCCXXIII. *Antiochus Iudæorum erga ſe.*] Legendum caput tertium libri XII Originum Iudaicarum Ioſephi: ubi multa notabilia huc facientia.

MDCCCXXV. *Poſt prælium, quo in Thermopylis.*] Bis prælio à Romanis Antiochus victus, fuſus, fugatuſque: priore ad Thermopylas à M. Acilio Glabrione Conſule, numero hoc Euſebiano MDCCCXXV: altero ad Sipylum, & Magneſiam Aſiæ, anno ſequente, à L. Cornelio Scipione, qui ab hac victoria poſtea Aſiaticus cognominatus. Quare hæc confunduntur. Nam duobus annis geſta, & fœdus cum Antiocho initum anno MDCCCXXV. Sed omittendæ non ſunt duæ hallucinationes, quæ Hieronymo inter occupationes maximas obrepſerunt, cap. XI. in Danielem. ubi L. Scipionem cognomine Naſicam putat eſſe eum, qui Antiochum Magnum devicerit: deinde quum ſcribit hunc Antiochum deletum cum omni exercitu ſuo adverſus Elymæos pugnantem: quod de Epiphane Antiocho, non de hoc, cui Magno cognomen fuit, accipiendum.

„ MDCCCXXVI. *Romani multas colonias deduxerunt.*] „ Numero MDCCCXXIII, qui eſt tertius ante hunc, de- „ ducta eſt Colonia Puteoli, ut extat in vetuſtiſſima „ Tabula quæ Neapoli in ædibus Gulielmianis aſſer- „ vatur.

„ AB. COLONIA DEDUCTA. ANNO. XC.
„ N. FUFIDIO. N. F. M. PULLIO. DUOVIR.
„ P. RUTILIO. CN. MALLIO. COS.

„ Hoc par Conſulum congruit numero MDCCCCXII. de „ quo deductis LXXXIX, relinquetur numerus MDCCC- „ XXIII, M. Porcio Catone, L. Valerio Flacco Coſſ.

MDCCCXXVII. *Antiochus in amicitiam.*] Antiochus, quum Epheſi eſſet, ut ſcribit Appianus, fama de obitu Ptolemæi Philopatoris falſo vulgata, in animo habuit omni celeritate in Ægyptum contendere, ut vacuam aulam invaderet. Interea illi occurrit Epheſi Annibal profugus Carthagine, quem tandiu retinuit ſpecie communicandi cum eo conſilii de bello Romanis inferendo, dum reſciſceret falſum illum fuiſſe nuncium de obitu Philopatoris. Antequam igitur bellum palam Romanis indiceret, ad quod & ingenio ſuopte & Annibalis hortatibus ferebatur, ſeſe adverſus finitimorum regum inſidias affinitatibus novis munire decrevit. Itaque filiam ſuam Cleopatram Philopatori uxorem deſtinat eo ipſo anno, qui erat Olympiadis CXLIV. primus, & regni ac vitæ Ptolemæi ultimus. Hæc ex Appiano. Quare metachroniſmus annorum XIV eſſet, niſi de tradita Cleopatra loqueretur, quæ, ut in ſequentibus videbimus, promiſſa & pacta fuit Ptolemæo, anno VII regni ejus, tradita autem anno XIV.

Ibid. *& Cleopatra filia ſua uxore ei tradita.*] Proxime oſtenſum eſt ex Appiano. Hieronymus in cap. XI. Danielis: *Volens Antiochus non ſolum Syriam, & Ciliciam, & Lyciam, & alias provincias, quæ Ptolemæi fuerant partium, poſſidere, ſed in Aegyptum quoque regnum ſuum extendere, filiam ſuam Cleopatram per Euclem Rhodium ſeptimo anno regni adoleſcenti deſponsit Ptolemæo, & tertio decimo anno tradidit, data ei dotis nomine omni Cœle Syria, & Iudæa.* Quare recte in hoc tempus conjecta eſt mentio Cleopatræ in matrimonium traditæ. erat enim annus regni Ptolemæi tertiuſdecimus.

Ibid. *Syriam, Phœniciam.*] Quas illi abſtulerat. Appianus Syriaco.

MDCCCXXVIII. *Eumeniam in Phrygia condidit.*] Hyllas prius vocatas Eumeniam nominavit. Stephanus: Εὐμήνεια πόλις Φρυγίας, Ὑλλὰς καλέσαντος ἀπὸ Εὐμένους τοῦ Φιλαδέλφου. ἢ Ὑλλας καλχηδόνας ὠνόμασεν ὕστερος.

MDCCCXXIX. *Secundus liber Maccabæorum.*] Veteres Eccleſiaſtici ſcriptores Μακκαβαϊκὰ vocant tres libros, qui primus, ſecundus, tertius liber Maccabæorum vocantur. & quidem tertius liber continet geſta, quæ priora ſunt geſtis libri primi. Supra diximus unum tantum Iudam Mattathiæ filium Maccabæum cognominatum fuiſſe. reliqui fratres ejus ſinguli ſuis cognominibus alii ab aliis diſtincti fuerunt: neque unquam ullus eorum à ſuis Maccabæus dictus. Tamen omnia, quę geſta ſunt pro defenſione Eccleſię adverſus hoſtes ejus reges Syriæ & Ægypti, vocata ſunt Μακκαβαϊκὰ à veteribus Chriſtianis. Fratres quoque ſeptem, & ipſi etiam Maccabæi. Porro libros Μακκαβαϊκὰ dictos tres numero Origenes ab Hebræis vocatos fuiſſe ſcribit Σαρβηθ σιρβανὲ ἐλ. quæ verba quidem intelligo: ſed cauſſam non capio. & miror Hebræos judicare potuiſſe de ſecundo & tertio Maccabæorum, quos nunquam viderunt Hebraice ſcriptos, quum ſecundus ſit Epitome quinque Græcorum voluminum Iaſonis Cyrenæi, ut breviator ipſe monet, cap. II. 19. (quo nomine Clemens Stromateo V illum librum τῶν Μακκαβαϊκῶν ἐπιτομὴν vocat.) tertius quoque Græce tantum ſtilo Alexandrino conſcriptus ſit: ut mirum ſit, ſi Iudæi Hebraicis titulis libros Græcos inſcripſerint. Σαρβηθ igitur, & Σαρβανὲ ἐλ indubitate aſſequimur eſſe שַׁעַר בַּיִת & שַׁעֲרֵי בְנֵי אֵל *porta domus*, & *porta filiorum Dei.* vel potius שָׂרֵי בַיִת & שָׂרֵי בְנֵי אֵל. *Principes familiæ. Principes filiorum Dei.* Scio equidem quam ampulloſa, ambitioſa, πομφολυγώδη ſunt librorum Iudaicorum lemmata. neque me terrent hæc miracula titulorum. Sed certus ſum Iudæos Origeni impoſuiſſe, qui fortaſſe nunquam legerant illa duo Maccabaica Græca. Nam de priore ſatis conſtat aut Hebraice, aut lingua Ieroſolymitana ab auctore prius conſcriptum, deinde in Græcum ſermonem converſum fuiſſe.

Ibid. *Secundus liber Maccabæorum.*] Longe plura ſunt in Græcis Euſebii, quæ in tria verba contraxit Hieronymus.

MDCCCXXX. *Titus Livius Tragœdiarum ſcriptor.*] Hieronymus à Suetonio de claris Poëtis. Sed graviſſimæ ejus occupationes ſæpenumero eum à vero abducunt, ut immanes anachroniſmos committat. Cicero in Bruto ſcribit primam fabulam Romæ actam fuiſſe à M. Livio Andronico Poëta, Claudio Centhone Cæci filio, & Tuditano Coſſ. anno ante natum Ennium, poſt Romam conditam DXIV. Idem etiam repetitur prima Tuſculana. Gellius in Chronologico capite XXI libri XVII refert Livium fabulas Romæ docuiſſe poſt Sophoclis & Euripidis mortem annis plus fere CLX, poſt Menandri mortem circiter LII. Iam Menandri mors contigit numero Euſebiano MDCCXXIV. Adjectis LII, fiet numerus MDCCLXXVI, qui profecto eſt annus ante natalem Ennii. Itaque hic committitur metachroniſmus annorum LIV. Et ejuſcemodi multa tanto viro excidunt non ab inſcitia, ſed à properantia, quæ eſt mater hallucinationum.

Ibid. *T. Livius.*] Μνημονικὸν σφάλμα. Prænomen „ ejus erat *Marcus*, non *Titus*. „

MDCCCXXXI. *Quum ab Antiocho per legatos Annibal repoſceretur.*] Non convenit inter ſcriptores de morte Annibalis, quibuſdam illum obiiſſe narrantibus anno quarto Olympiad. XLVIII, Appio Claudio Pulchro, M. Sempronio Tuditano Coſſ. aliis, ut Oroſio, Q. Fabio Labeone, M. Claudio Marcello Coſſ. hoc eſt, anno ſecundo Olympiadis CXLIX. Corn. Nepos caſti- „ gatiſſi-

„ gatissimus scriptor: *Quibus Consulibus interierit, non*
„ *convenit. Namque Atticus M. Claudio Marcello, & Q. Fa-*
„ *bio Labeone Coss. mortuum in Annali suo scriptum reliquit.*
„ *At Polybius Aemilio Paullo, & Cn. Babio Tamphilo. Sulpi-*
„ *cius autem P. Cornelio Cethego, & Babio Tamphilo.*

Ibid. *Quum ab Antiocho.*] Ad verbum Hieronymus ex Eutropio, lib. III, qui & eum periisse ait Sp. Postumio Albino, Q. Marcio Philippo Coss. Qui est iste annus ab Hieronymo assignatus MDCCCXXXI.

MDCCCXXXII. *Simon praepositus Templi.*] Haec omnis periocha ex III cap. posterioris Maccab.

Ibid. *praepositus Templi Ierosolymorum.*] Libri scripti *Ierosolymarum.* Videtur esse metaplasmus illis temporibus usitatus. ut ἡ Ιερουσάλυμα. πᾶσι Ιερούσαλυμα. Matthaei cap. II. 2.

Ibid. *multis ei muneribus repromissis.*] Quod dixi toties, ex properantia contigit multa aliovorsum interpretata esse. Nam vera interpretatio erat, *thesauros Templi pollicitus ei proditurum.* Haec enim erat praecipua illecebra, qua iste transfuga Apollonium ad vim Iudaeis & summo sacerdoti Oniae faciendam invitabat, direptio sacrorum Templi thesaurorum. At Hieronymus contentus illis solis χρήμασι ὑπισχνέμενος, reliqua τὰ καιριώτατα, & sine quibus apud Ducem nefarius iste Simon nihil agebat, omisit.

Ibid. *sacerdotium sibi vindicare capit.*] Nunquam factum. Quî potuit sibi sacerdotium vindicare homo ex non sacerdotali stirpe? Erat enim Benjaminita. Σίμων δὲ ὢν ἐκ τῆ Βενιαμὶν φυλῆς. II Maccab. III. 4. Tantum abest, ut, qui non erat ἐξ ἱερατικῆς γενεᾶς posset esse ἀρχιερεύς, ut illis temporibus nullus factus fuerit ἀρχιερεύς, nisi ἐκ τῆ ἀρχιερατικῆς γενεᾶς. Adde, quod caput est, nunquam venisse in mentem Eusebio, ut hoc scriberet. Abest enim hoc comma à Graecis ejus. Quare quum Hieronymus in Epistola liminari dicat se quaedam Eusebianis verbis inseruisse, sciat lector candidus, hoc illi infeliciter propter properantiam cessisse. in quibus ista sententia, quam huc infulsit, non postremo loco habenda est.

Ibidem. *Heliodorum mittit ad negotium pervidendum.*] Vide quid properantia facit: πέμπει Ηλιόδωρον τὸ ἐπὶ τῶ πραγμάτων. Expuncto articulo τὸ, reliquum πέμπει ἐπὶ τῶ πραγμάτων, *mittit ad negotium pervidendum*, vertit. At ὁ ἐπὶ τῶ πραγμάτων est summum officium Palatinum, ut sciunt mediocriter docti, sive Agens in rebus, quod non puto, sive alio modo vertendum est. Aliter dicitur ὁ τὰ βασιλικὰ πράττων in libello Supplice Samaritarum. Deinde πέμπει ἐπὶ τῶ πραγματων non est Graecum. ἐπὶ τὰ πράγματα Graeci dicunt.

Ibid. *inique judicans, & multa perperam gerens.*] Haec ab Hieronymo sunt. non enim extant in Graecis. Sed illud *perperam gerens* ex illo κενὸς manavit.

Ibid. *divinis adversum se signis deterretur.*] θείαις μάστιξι παιδαθεὶς κενὸς ἐπανῆλθεν. *divinitus plagis castigatus re infecta abiit.* Quas θείας μάστιγας vocat, cognosces ex eodem cap. 26, 27. Sed mirum κενὸς converti, *perperam agens.* Haec omnia nos attribuimus nimiae celeritati, quod non ipse scriberet, sed notario, ut ipse testatur, dictaret.

Ibid. *Onias autem Sacerdos curaverat.*] Hoc non legitur in dicto cap. III. posterioris Maccabaeorum. & mirum unde habuit Eusebius. Nam ea historia nusquam, nisi in eodem capite, & sequenti, extat. neque Josephus ejus meminit: neque verum putamus.

MDCCCXXXVI. *Hyrcanus Iosephi Iudaei ducis filius.*] γραπτὸν etiam hunc Iosephum vocant Graeca Eusebii. Sed hoc perperam, ut alia, Eusebio excidit. Non enim γραπτὸς τῶ Ιουδαίων, ut ipse putat, sed πελωνάρχης πάσης τῆς Συρίας, *manceps vectigalium totius Syriae* à Rege Ptolemaeo constitutus est. Nam quantum differunt γραπτὸς & πελωνάρχης, quis non videt?

Ibid. *ducis Iudaeae.*] At Eusebius ducis Iudaeorum. Quae duo, si quis λεπτολογεῖν vellet, inter se differre, probari potest. Sed haec sunt puerilia.

Ibid. *magnarum calamitatum Iudaeae genti caussa extiterunt.*] Josephus: ἀπεθανόντος δὲ Ιωσήπου, τὸν λαὸν συνέβη γενέσθαι μεθ' ὑβρεως εἰς τοὺς παῖδας αὐτῦ. Τῶν γὰρ πρεσβυτέρων πόλεμον ἐξενεγκαμένων πρὸς Υρκανὸν, ὃς ἦν νεώτατος τῶν Ιωσήπου τέκνων, διέφερε τὸ πλῆθος. καὶ οἱ μὲν πλείους τοῖς πρεσβυτέροις συνεμάχοντο, καὶ ὁ ἀρχιερεὺς Σίμων διὰ τὴν συγγένειαν.

MDCCCXXXVIII. *Ptolemaeus Philometor.*] Initium hujus Regis congruit anno Nabonassari DLXVIII. hoc est numero MDCCCXXXVI. Biennii metachronismus. Meminit epochae Philometoris Ptolemaeus in maximo opere. Male Epiphanio dicitur φιλοπάτωρ ἄλλος, & ei attribuuntur anni XXXIV.

Ibid. *Quidam Mediolanenses faciunt.*] Fuit Insuber, ut ipsemet ait. Mediolanum vero Metropolis Insubrium.

MDCCCXLI. *Macedonum Perses.*] Ita Graeci, Περσεῦς, potius quam Πέρσης. Dexippus quoque in priore libro horum Chronicorum nunc Περσέα, nunc Πέρσην vocat. Sic Αχίλλης, Οδύσσης Aeolibus est, qui aliis Αχιλλεύς, Οδυσσεύς. Miro autem loquendi genere *Rex Perses* Cornelio Nepoti dicitur, pro *Rege Persarum*, in Alcibiade: *Sed videbat id sine rege Perse non posse fieri.* Βασιλεὺς Πέρσης, ἀνὴρ δὲ βασιλεὺς Περσῶν, ut quilibet rex Persarum dicatur rex Perses, & Rex Perses sit ultimus rex Macedoniae. quod mirum. Hic rex Macedonum ultimus Romanis *Perses* dictus, tamquam Πέρσης vocatus fuerit. Sed si vere Πέρσης dictus fuisset, propius erat, ut ab eorum temporum aequalibus *Persa*, quam *Perses* diceretur. Constat enim hominem ex Perside Πέρσην dici, & Latini *Persam.* Sic Poeta Graecus, quisquis is fuit, unde Plautus Persam fabulam suam vertit, sine ullo dubio Πέρσην inscripserat illam, & recte Plautus vertit *Persam.* Ibi enim Parasitus pro homine Persa inducitur. At omnes editiones prae se ferunt Persam Virginem filiam Parasiti vocatam fuisse. Tollatur ergo delirium. Nam Persa est nomen gentilitium virile, non femininum. Quum igitur *Persa* pro *Perses* diceretur à priscis Latinis, aio & hunc regem vulgo illis temporibus *Persam*, deinde graecissantibus Romanis *Persen* dictum fuisse. Val. Maximus libro primo, cap. V. 3. *Quid illud, quod L. Paullo Consuli evenit, quam memorabile? Quum ei sorte evenisset, ut bellum cum Rege Perse gereret, & domum è curia regressus filiolam suam nomine Tertiam, quae tum erat admodum parvula, osculatus tristem animadverteret, interrogavit, quid ita eo vultu esset? quae respondit, Persam periisse. Decesserat autem catellus, quem puella in deliciis habuerat, nomine Persa. Arripuit autem omen Paullus, exque fortuito dicto quasi spem certam clarissimi triumphi animo praesumpsit.* Eandem historiam refert Cic. primo de Divinat. unde sine dubio Val. Max. illa descripsit. Vide hic duo indubitata, τὸν Περσέα temporibus ipsius Regis *Persam* à Romanis dictum, *Persen* vero saeculo Valerii: & praeterea catellum non catellam, Persam dici. quo minus apud Plautum PERSA Virgo in Dramatis personis

poni debuit. Sed, ut obiter hoc moneam, an ex dignitate linguæ Latinæ sit, *canem decedere*, ut de homine, viderint purioris sermonis observatores. Equidem multa notavi apud Val. Maximum non bene Latina, multa etiam inepte affectata, optimum alioqui, & utilissimum scriptorem, & quem extare plurimum reip. literariæ refert.

Ibid. *Macedonum Persen.*] Livius ait iniisse regnum L. Manlio Acidino, Q. Fulvio Cos. numero Eusebiano MDCCCXXXVIII. Proinde metachronismus fuerit solidi triennii. Sed vide de hoc in Isagogicis Canonibus.

Ibid. *ann.* X.] Livius annos XI.

Ibid. *Aristobulus natione Iudæus.*] Anatolius Alexandrinus: ἀμφοτέρων Ἀγαθοβύλῳ δὲ ἐπίκλην Διδασκάλῳ, τῷ Ἀριστοβύλῳ δὲ ἀπὸ Πανειάδου, ὃς ἐν τοῖς ἑβδομήκοντα καταλεγμένοις τοῖς τὰς ἱερὰς καὶ θείας Ἑβραίων ἑρμηνεύσασι γραφὰς Πτολεμαίῳ τῷ Φιλαδέλφῳ, καὶ τῷ τότε πατρὶ, καὶ βίβλους ἐξηγησάμενος Μωσέως νόμου τοῖς αὐτοῖς προσεφώνησε βασιλεῦσι. Vide quam iniqui sint hodierni Censores erga eos, qui aliquid humanitus peccant, quum in illis vetustissimis Scriptoribus tot hallucinationes, ἀναχρονισμοὺς, ἀνισορρησίας deprehendamus. Dicit sine ullo auctore hunc Aristobulum Peripateticum Iudæum fuisse in LXXII interpretibus legis: deinde Ptolemæo tam Lagidæ, quam ejus filio Philadelpho interpretatum Biblia; hoc est LXXII interpretes sub utroque Ptolemæo legem vertisse. Pro Colophone adjicit Commentarios suos in legem Mosaicam Philadelpho dedicasse, quum is fuerit Philometor, etiam teste ipso Aristobulo, cujus alibi verba produximus. Clemens Stromateo primo: Ἀριστοβούλῳ γε τῷ ἐν τῷ πρώτῳ τῷ πρὸς τὸν Φιλομήτορα &c. Mira vero ἀνηλογία ejusdem Scriptoris Stromateo quinto: Ἀριστοβούλῳ δὲ τῷ κατὰ Πτολεμαῖον γεγονότι τὸν Φιλάδελφον, ὃν μέμνηται ὁ συγγραφεὺς τῶν Μακκαβαϊκῶν ἀπατομήν. Ubi duo errores. Prior, quod pro Philometore Philadelphum ponit, ut Anatolius. alter, quod Aristobulum hunc eundem facit cum eo, cujus mentio posterioris Maccabæorum capite primo, commate decimo. Cujus culpæ affinis etiam Eusebius VIII. προσπαίσκει δὲ τούτῳ δὲ (Aristobulus) ἦν αὐτὸς, ὃς καὶ ἡ δευτέρα τῶν Μακκαβαίων ἐν ἐπιβολῇ τῆς βίβλου μνημονεύει. Verba ex Epitome Maccabaica: ἔτους ἑκατοστοῦ ἑβδομηκοστοῦ ἑβδόου, καὶ οἱ ἐν Ἱεροσολύμοις, καὶ οἱ ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ, καὶ ἡ γερουσία, καὶ Ἰούδας Ἀριστοβούλῳ διδασκάλῳ Πτολεμαίου τοῦ βασιλέως, ὀνομαστοῦ ἀπὸ τῶν χρισθέντων ἱερέων γένους. Ut Æra Seleucidarum indicat, is erat numerus Eusebianus MDCCCXCII, annis XLI post hoc tempus. Ἀγαθόβολος cognomine Διδάσκαλος, cujus meminit Anatolius, an propterea dictus, quod alicujus Regis doctor fuerit, hoc vero esset divinare.

MDCCCXLII. *Antiochus Epiphanes.*] Annus primus Epiphanis est CXXXVII Seleucidarum, ex prioris Maccabæorum cap. primo. Sed meminerimus ejus, quod non semel diximus, Iudæos à Nisan incipere annos Seleucidarum, sex solidis mensibus ante Antiochenses. Ideo videntur uno anno anticipare illos, quia incipiunt annum, verbi gratia, CXXXVII, quum tamen Antiochensibus is adhuc esset CXXXVI. Antiochenses sequitur Eusebius, ut mihi videtur. Judæis cum Antiochenis convenit in ratione annorum Seleucidarum, à Tisri, ad Nisan. à Nisan autem, ad Tisri, Judæi anteveniunt epocham Antiochenam solido semestri intervallo, ut toties diximus.

MDCCCXLV. *Antiochus Epiphanes, quum de regione.*] Diversa gesta & tempora in unum confundit. Res ita habet: Mortuo Seleuco, cui successit Antiochus Epiphanes, Jason Oniæ summi Pontificis frater Regem novum adiit, à quo quum trecentis talentis Pontificatum emisset, reversus Ierosolyma, pulso legitimo Pontifice Onia fratre suo, ritus Græcorum, Panegyres, & gymnasia in urbem introduxit, anno primo Antiochi Epiphanis, numero MDCCCXLI. postea Tyrum & Ierosolyma proficiscitur. Triennio hinc, numero autem MDCCCXLIV, Jasone longe impurior & nequior frater ejus Menelaus missus cum pecunia & donis ad Antiochum cauponatur & ipse Pontificatum à Rege duplo tanto, quam Jason antea emerat. Ita Jason isdem artibus Pontificatum ac imisit, quibus fratrē Oniam eo circumscripserat. quod accidit anno Seleucidarum CXL, Antiochi autem quarto. Triennio post, numero MDCCCXLVII, qui erat III Olympiadis CLII, Seleucidarum CXLIII, Rex in Ægyptum expeditionem suscipit, undè jussu Senatus per legatum C. Popilium migrare coactus venit Ierosolyma; ubi multa crudeliter gessit, Templum spoliavit, & cætera. Itaque videmus quam falso prodiderit Eusebius Antiochum, quum Ierosolyma venisset, Pontificatum tradidisse. A tradito enim Pontificatu, ad jussum C. Popilii legati, intercedunt anni septem.

Ibid. *quum de regione Ptolemæorum.*] Historiam plane exponit ex Sutorio Callinico Porphyrius apud Hieronym. cap. XI. Danielis.

Ibid. *qui & Iason.*] Ita emendavimus ex veteribus libris, ubi legitur, *cui & Iasoni.* Tres fratres fuerunt, Onias Alcimus maximus natu, secundus Jesus, qui Jason, tertius maximo cognominis Onias, qui & Menelaus. Hi tres Pontifices maximi fuerunt. sed medius maximum, medium minimus Menelaus sacerdotio circumscripsit. καὶ εἰς τὰς τρεῖς προσέλαβεν ἡ ἀρχιερωσύνη. Josephus.

MDCCCXLIX. *Antiochus Iudæorum legem impugnat.*] Hæc est vere satira lanx. Multa enim, & varia, diversorumque temporum continet. Sed Græca Eusebiana misere mutilata sunt.

Ibid. *omnem eorum provinciam.*] In Græco fuerat χώραν. Itaque *regionem* vertendum erat. Hæc quidem bene ad annum primum Olympiad. CXIII. referuntur. Pollutio enim templi contigit anno Seleucidarum CXLV, numero Eusebiano MDCCCXLIX.

Ibid. *Postea vero Ierosolyma ascendens.*] Ὕστερον πρότερον. Biennio ante Antiochus Ægypto rediens Ierosolyma venit, Templum spoliavit, & onustus præda hinc discessit, quo postea nunquam rediit. Itaque hoc pertinet ad numerum MDCCCXLVII.

Ibid. *vasa Dei vastat.*] Non dubito in Græco fuisse πορθεῖ. Hoc enim non solum vastare, sed & vi rapere significat. Suidas: πορθήσειας, ἕλοις, λάβοις.

Ibid. *Et in Templo Iovis Olympii.*] Hæc pertinent ad præsentem numerum. quæ ipse biennio disjuncta in unum tempus coegit.

Ibid. *Iovis peregrini delubrum ædificavit.*] Ξενίᾳ Διὸς vertendum erat *Iovis Hospitalis*, ut recte habet editio vulgaris Epitomæ Maccabæorum cap. VI. 2. Sed nequaquam verum est ullum delubrum Iovis in vertice montis Garizim ab Antiocho ædificatum: imo Templum Samaritarum à Sanbellete & ejus genero Manasse olim constructum ita vocari jussisse. Auctor Epitomæ Maccabaicæ VI, 2. Samaritæ ipsi in sua Epistola ad Antiochum à Rege poscunt, ut Templum in monte Garizim constructum vocetur Διὸς Ἑλληνίου, non autem, quod hic legitur, ut aliud Templum construeretur,

tur, cui nomen poneretur Διὸς ξενίᾳ. Certe hic eſt diſcrepantia inter libellum ſupplicem Samaritarum, & breviatorem Jaſonis Cyrenæi, illis Διὸς Ἑλλωίᾳ, hoc Διὸς ξενίᾳ ſcribente. Ipſis Samaritis de ſe ipſis, an breviatori illi melius credendum ſit, viderint, qui omnia in dubium revocare ſolent.

Ibid. *ipſis Samaritanis, ut hoc faceret, precantibus.*] Samaritani in Epiſtola ſupplice: ἀξιοῦμεν οὖν σε τὸν ὑπερήφανον καὶ σωτῆρα προσκέψαι Ἀπολλωνίῳ τῷ μεριδάρχῃ, καὶ Νικάνορι τῷ βασιλικὰ πράγματα μηδὲν ἡμῖν ἐνοχλεῖν προσπάσσοις πρὸς τοὺς Ἰουδαίων αἰτίας ἡμῶν καὶ τῷ γένει καὶ τοῖς ἔθεσιν ἀλλοτρίως ὑπαρχόντων, προσαγορευθῆναι δὲ τὸ ἀνώνυμον ἱερὸν Διὸς Ἑλληνίου. Rex Antiochus in Reſcripto: καὶ τὸ πάρ' αὐτοῖς ἱερὸν, καθάπερ ἠξιώκασι, προσαγορευθήτω Διὸς Ἑλλωίου.

Ibid. *filius Aſamonei ex vico Moddim.*] Non ex vico Modiim, imo genere & domo Jeroſolymita, ſed vici Modiim inquilinus. Eo enim ſeceſſerat, Antiocho, & ejus miniſtris urbem populantibus. Joſephus: κατὰ τὸν αὐτὸν καιρὸν ἦν τις οἰκῶν ἐν Μωδιεὶμ κώμῃ τῶν Ἰουδαίας ὄνομα Ματθίας, υἱὸς Ἰωάννου τοῦ Συμεῶνος τοῦ Ἀσαμωναίου, ἱερεὺς, ἐξ ἐφημερίας Ἰωαρίβ, Ἱεροσολυμίτης. Idem invenies prioris Maccabaici cap. II, I.

Ibid. *ex vico Moddim.*] Græci per ſimplex δ. Μωδιείν. & ita ſcribendum ratio nominis Hebraici poſtulat מוֹדִיעִים.

Ibid. *leges patrias vindicavit Olympiade* CLIII.] Mattathias fugiens in vicum Modiim & in montana cum parva manu Iudæorum, & filiis ſuis, ſeſe & ſuos à violentia miniſtrorum Antiochi vindicavit, & poſtquam annum populo præfuiſſet, obiit anno Seleucidarum CXLVI, numero MDCCCL. 1 Maccab. II, 70. Joſeph. 367.

Ibid. *Ennius Poëta.*] Hieronymus hæc à Suetonio. Ennius vero obiit Q. Marcio Philippo II. Cn. Servilio Cæpione Coſſ. annorum ſeptuaginta: numero MDCCCXLVII. Auctor Cicero de Senectute. Natus eſt enim numero MDCCLXXVIII. Mortuus annorum LXX. Ratio igitur exigit, ut mortuus ſit numero MDCCCXLVIII. ut taceam Conſules, qui illi numero congruunt, non autem numero MDCCCXLIX.

Ibid. *Oſſa ejus Rudiam.*] Ita PET. & BONG. Non *Rodiam*, aut *Rhodiam*, ut alii. quanquam Ροδαίων, vel potius Ροδιῶν πόλιν vocat Strabo. ἔστι Ροδαίων (Ροδιῶν) πόλεως ἑλλωίδος, ἐξ ἧς ἦν ὁ ποιητὴς Ἔννιος. Itaque plurali numero Ροδίας vocat, ut meliores ſcriptores, Silius, & alii. Hic numero ſingulari, ut in aliis factum eſt. Sed & Ρόδλα vocat Stephanus. In libro de Limitibus agrorum mentio eſt *Rodini* agri pro *Rudini*. Itaque ſive *Rodiam*, ut FRE. ſive *Rudiam* „ legas, haud magni intereſt. Sane Auſonius Ennium „ Rudinum dicit.

Ibid. *Macedonum regnum defecit.*] Recte, eodem anno ſive numero MDCCCXLIX. Nam cladem Perſei anteceſſit defectio Lunaris, die XXII Junii, ſequente XXIII, numero aureo V, Cyclo Solari X.

MDCCCLII. *Romani interfecto Perſe.*] Quomodo interfectus, qui ductus eſt in triumphum, & in carcere Albano diu vixit inter cuſtodias, ibique pædore, illuvie, fame periit? Præter alios Tzetzes:

Περσεὺς ὁ φιλοχρήματος, τὸν Μακεδόνων ἄναξ,
συμμάχους ἀπεπέμψατο σοργῇ τῇ τῶν χρημάτων.
αἰχμάλωτος εἰς Ῥώμην ἦν σὺν τέκνοις ἀπηγμένος
αὐτὸς ὡς χοῖρος ἐνειρχθεὶς σιρῷ ζοφώδει θνήσκει.

Ibid. *Macedonas, Illyricos, & Galatas liberos eſſe* " *juſſerint.*] Ex iſtis cuiſpiam ſuſpicari poſſet, imo " cogetur credere, Illyrios, & Galatas in poteſtate " Perſei fuiſſe, perinde ac Macedonas, & victo Per- " ſeo, eos liberos à Romanis declaratos. Certe de " Illyriis falſum eſt, quum eodem anno, ſtatim poſt " triumphum Æmilii Paulli de illis triumphatum ſit ab " Anitio Gallo Prætore, & in provinciam redacti " fuerint; rege eorum Gentio in triumphum ducto. " De Galatis vero merum delirium. De Macedoni- " bus, certum eſt, eos victo Perſeo, liberos manſiſſe, " donec victo Pſeudo-Philippo, in formam provinciæ " redacti ſunt. "

MDCCCLIII. *Iudæorum dux Iuda, qui & Maccabæus.*] Veteres Eccleſiaſtici, ut non ſemel diximus, Maccabæos non Judam ſolum, ſed multos alios vocarunt. Euſebius omnes Haſamonæos, id eſt omnem progeniem Mattathiæ Haſamonæi, vocat Maccabæos lib. VIII. ἀποδείξ. 247. μάρτυς δὲ ἀξιόχρεως τούτων ὁ ἐξ αὐτῶν Ἑβραίων Ἰώσηπος ὡδί πως ἰσορῶν τὰ κζ' τὰς χρόνους ἐν ὀκτωκαιδεκάτῳ (imo εἰκοστῷ) τῆς Ἰουδαϊκῆς ἀρχαιολογίας. Τλῶ δὲ βασιλείαν Ἡρῴδης ὡσαὶ Ῥωμαίων ἐγχειρισθεὶς οὐκέτι τὰς ἐκ τοῦ Ἀσαμωναίου γόνους (ἔτοι δὲ ἦσαν οἱ καλούμενοι Μακκαβαῖοι) καθίστησιν ἀρχιερεῖς. Verba illa ἔτοι δὲ &c. ſunt Euſebii, non Joſephi. Maccabæi igitur dicti omnes Aſamonæi uſque ad Ariſtobulum fratrem τῆς Μαριάμμης uxoris Herodis. Maccabæi etiam dicti ſeptem fratres propter verum cultum à ſatellitibus Antiochi excarnificati: de quibus in Epitoma Jaſonis Cyrenæi. Itaque omnes, qui ob legis obſervationem excruciati, cæſi, & male tractati ſunt, à veterbus Chriſtianis dicuntur Maccabæi: ut qui propter Chriſtum, dicti Martyres. Iſidorus Peluſiota epiſtola V, lib. III. διὸ καὶ τοῖς βασανιζομένοις τοὔνομα ἐξενίκησε. Μακκαβαῖοι γὰρ ἐκλήθησαν καὶ οἱ ἐν τοῖς Μακκαβαϊκοῖς χρόνοις τὰ ἀνήκεστα ὑπομεμενηκότες, καὶ μὴ ἐξομοσάμενοι τοὺς πατρῴους νόμους. Recte. Sed illud nemini probabit: Μακκαβαῖος γὰρ ἑρμηνεύεται, οἱονεὶ ὡσαὶ Πέρσης, κείραις, τοῦτ' ἔστι διαστότης.

Ibid. *Iudæorum dux Iuda.*] Iſte eſt annus poſt expiatum Templum.

Ibid. *Olympiade* CLIV.] Imo, ut diximus, anno antecedente expiavit templum, qui erat quartus Olympiadis CLIII.

MDCCCLVI. *Menelao Pontifice.*] Joſeph. lib. XII, cap. XV. 375.

Ibid. *Alcimus.*] Ἀλκιμος, ὁ καὶ Ἰάκειμος. Joſephus. Junior autem Antiochus eſt ὁ Εὐπάτωρ, filius τοῦ Ἐπιφανοῦς.

Ibid. *alienus à genere ſacerdotali.*] Et Græca quoque, οὐκ ὄντος ἐκ γένους ἱερατικοῦ. Imo erat ἐκ γένους ἱερατικοῦ, ſed non ἐκ γένους ἀρχιερατικοῦ. XXIV familiæ erant ἐκ γένους ἱερατικοῦ, unica ἐκ γένους ἀρχιερατικοῦ. γένος ἀρχιερατικὸν eſt, quando παῖς ὡσαὶ πατρὸς, aut ἔκγονος ὡσαὶ πάππου τὴν ἀρχιερωσύνην ἀναδέχεται, idque à Phinees, uſque ad nepotes Aaronis. Cæterum XXIV Stationes erant quidem οἶκος Ἀαρὼν, & adnati generi Pontificali: ſed non ex ſucceſſione Pontificatus. Itaque vitio non caret hoc genus loquendi, οὐκ ὄντος ἐκ γένους ἱερατικοῦ, ἀντὶ τοῦ ἀρχιερατικοῦ. Joſephus 375, de hoc ipſo Onia loquens: ἰδὼν, ὅτι τὸ θεῖον αὐτὸν μενέ-

λαον

λαον ὁ βασιλεὺς ἀνελὼν τ̃ ἀρχιερωσύνῃ Αλκίμῳ δέδωκεν οὐκ ὄντι τ̃ ἀρχιερέων γένους. Hæc & sequentia verba quum exscriberet Eusebius, tamen oblitus sui ἀρχιερατικ̃ γένες omisit, & pro eo ἱερατικ̃ posuit. quod non magis possumus tueri, quam eum, qui genus sacerdotale pro Pontificali dixerit, & maximam absurditatem cum obscuritate invexerit.

Ibid. *ambitione pontificatum invadit.*] Græca: ὐκ ἀθεσμήτως. Sic Glossæ: ἀθεσμή, *ambitus.*

Ibidem. *in Heliopolitano agro.*] ἡλιουπολίτῃ νομῷ, *præfectura.* Eo transtulit Onias aliquot millia Iudæorum, qui dicebantur οἱ τ̃ ὀνίου χώραν οἰκοῦντες Ἰουδαῖοι. Iosephus lib. XIV, cap. XIV. 425. διεκώλυον οἱ Ἰουδαῖοι Αἰγύπτιοι, οἱ τ̃ ὀνίου λεγομένῃ χώραν κατοικοῦντες.

Ibid. *in Heliopolitano agro.*] Fortasse ἡλιουπολίτῃ νομὸν elegit, quia apud Esaiam, quem de hoc Templo prophetasse hariolabatur, mentio quoque fit τ̃ ἡλίου πόλεως. cap. XIX, 18. Sed pro חֶרֶס Sol, quidam legunt הֶרֶס destructionem. Itaque utrique lectioni lepide occurrit Paraphrastes Chaldæus, qui vertit, *urbs Solis, quæ destruetur.*

„ Ibid. *civitatem sui nominis.*] in Græcis πολίχνην „ τοῖς Ἱεροσολύμοις ἀπεικασμένην.

Ibid. *Templo ad similitudinem templi patrii constructo.*] Constructum fuit eodem tempore, quo Alexander Antiochi Epiphanis filius bello fratrem Demetrium lacessivit, ut scribit Iosephus, anno Seleucidarum CLX, numero MDCCCLXIV. Dirutum est anno Christi LXX, numero MMLXXXVI, post excidium Ierosolymorum. Stetit igitur annis CCXXII. Hinc arguitur ingens hallucinatio Iosephi. qui, postquam obstructum fuit à Paulino præfecto (neq; multo post dirutum) ab ejus conditu, ad illam diem, putat annos CCCXLIII. χρόνῳ ἦν ἐις τὴν ἀπόκλεισιν ἔ ναὸ̃ γεγονὼς ἀπὸ τ̃ καταςκαφῆς, ἔτη τρία καὶ πεντηκοντα καὶ τριακόσια. In hoc autem loco Eusebii est prochronismus annorum octo. Hieronymus in caput IX Danielis, de hoc Templo, *quod permansit usque ad imperium Vespasiani annis trecentis quinquaginta.* Septem annis plus dicit, quam Iosephus, ipse autem Iosephus XXI plus justo. XXVIII igitur annis plus dicit Hieronymus.

Ibid. *Alcimus vero adversum Iudam.*] περὶ ἰησλάτε θανάτε hujus hominis nequam, vide Josephum lib. XII, cap. XVIII, 378, 8.

MDCCCLIX. *P. Terentius.*] Hieronymus ex Suetonio. Obiit Terentius Cn. Cornelio Dolabella, M. Fulvio Nobiliore Coss. numero MDCCCLVIII. Metachronismus unius anni. Versus Porcii Licini veteris Poëtæ, quos Suetonius in vita Terentii de ejus morte producit, huc apponam, ut castigatiores legantur hic, quam vulgo in editionibus:

Dum lasciviam nobilium & fucosas laudes petit,
Dum Africani vocem divinam inhiat avidis auribus,
Dum ad Furi se canitare & Lælii pulchram putat,
Dum se amari ab hisce credit, crebro in Albanum rapi:
Ipsus, sublatis ibus, ad summam inopiam redactus est.
Itaque è conspectu omnium abit in Græciam terram ultimam.
Mortuus est in Stymphalo Arcadiæ oppido. Nihil Poblius
Scipio profuit, nihil eii Lælius, nihil Furius,
Tres per idem tempus qui agitabant homines facillume.
Eorum ille operane domum quidem habuit conductitiam,
Saltim, ut esset qui referret obitum domini, servolum.

Pessime vulgo habiti sunt hi versus, & pejus intelliguntur. Emenda etiam longe vitiosiores Valgii versus in Auctione.

Hæ, quæ vocantur fabulæ Terentii,
Non has, qui jura Poblius gentibus dabat
Honore summo affectus, fecit fabulas?

Ex duabus extremis vocibus duorum priorum versuum temere conjunctis *terentigentibus*, portentum conflaverunt *recensentibus.*

Ibid. *Cæcilio multum se miranti.*] Ex hoc loco Hieronymi admonemur corrigendum in vita Terentii *Cæcilio, & Cæcilii*, pro *Cerio, & Cerii.* Vita illa Terentii scripta est à Suetonio, ut stilus indicat etiam mediocriter in Suetonii scriptis versato, usque ad illa verba: HACTENUS SUETONIUS. Reliqua extrema sunt commentatoris, sive is Asper, sive Probus, sive Donatus est. Et mirum hoc non oboluisse doctis viris.

MDCCCLX. *Iuda adversum Demetrii duces inito prælio occiditur.*] Multum in his Hasmonæis hallucinatus est Eusebius. Iuda interfectus est mense Nisan anni Seleucidarum CLII. 1 Maccab. cap. IX, 3. hoc est secundum Antiochenos, mense septimo anni CLI, numero MDCCCLVI, in cujus autumno secundum Antiochenos inivit annus CLII. Mattathias vero pater Maccabæi anno Seleucidarum CXLV. Sex igitur anni cum semisse intersunt inter obitū Mattathiæ, & cædem Iudæ. Quum igitur Pontificatum obtinuerit annos III duntaxat, intersunt III anni cum semisse inter obitum Mattathiæ, & Pontificatum Iudæ. Itaque totum triennium, quod ejus summo sacerdotio attribuit Eusebius, est post mortem Iudæ, & tot annorum metachronismus commissus est.

Ibid. *Iudæorum dux Ionathas.*] Ionathan quatuor annis post Iudæ fratris cædem, renunciatur summus Sacerdos atque Ethnarcha Iudæorum. Quare tempus convenit, sed aliter ac voluit Eusebius. Nam ipse statim post cædem Maccabæi vult fratrem ei in ethnarchia & Sacerdotio successisse: & quia triennium cum semisse perperam ab eo interjectum est inter cædem Iudæ & sacerdotium Ionathæ, ideo compensatum est tempus, quod abstulit post mortem Iudæ, & quod ipsius Iudæ Pontificatui attribuit. Diximus enim Iudam cæsum numero MDCCCLVI. Quatuor anni intersunt ad Sacerdotium Ionathæ. At illos IV annos adhuc viventi Iudæ assignat Eusebius. Ita quanquam fallitur in annis Iudæ, tamen casu, non consilio, incidit in veram epocham Pontificatus Ionathæ.

MDCCCLXI. *Aristarchus Grammaticus.*] Suidas: Ἀρίσταρχ Ἀλεξανδρεὺς γένει, τῇ δὲ φύσει Σαμόθρᾳξ, παιδὸς Ἀριστάρχε. γέγονε δὲ κατὰ τ̃ ϛ̃ ὀλυμπάδα. Convenit. Nam ibi γέγονεν, est ἤκμαζε. Tam hic, quam apud Suidam, est Olympias CLVI.

MDCCCLXII. *Iudæorum dux Ionathas.*] Iam supra discussimus, id accidisse anno quarto postquam interfectus est Iudas; numero MDCCCLX. Itaque ubi Eusebius instituit initium ducatus Ionathæ, ille est annus primus Pontificatus ejus: annus autem primus ducatus est is, in quo Iudas interfectus, MCCCLVI. Quare hic est metachronismus biennii.

MDCCCLXIII. *Pacuvius Brundusinus.*] Hieronymus ex Suetonio.

MDCCCLXV. *Pseudophilippus.*] Bellum tertium Macedonicum motum ab Andrisco, qui se filium Persei ultimi regis Macedonum mentiebatur, inivit Sp. Postumio Albino Magno, D. Calpurnio Pisone Cæsonino Coss. numero MDCCCLXIX. Integræ Olympiadis prochronismus. Porphyrius assignat annum tertium " Olympiadis LVII, numero MDCCCLXVII. biennio " minus, quam Annales Romani, biennio amplius, "

quam

quam Eusebius. Hic Andriscus, cæso cum exercitu M. Iuventio Prætore, tandem à Q. Cæcilio Metello victus atque in triumphum ductus. Interjecto quadriennio, alius, qui mentitus nomen Persei regnum Macedoniæ invaserat, à L. Tremellio Quæstore profligatus est.

MDCCCLXVII. *Asiæ & Syriæ Alexander.*] Quibusdam dicitur Ἀλέξανδρος ὁ Βαλᾶ, *filius Balæ*, aliis ὁ Βαλᾶς. Iosepho 390, ὁ Βάλλης.

Ibid. *ann.* X. *mens.* VII.] Iosephus 390, attribuit tantum annos V, nisi sit mendum.

Ibib. *Alexander Antiochi.*] Duplex error, ἀναχρονισμὸς καὶ ἀνιερωσία. Anachronismus, quod quum hoc acciderit quatuor annis post Iudæ cædem, ipse undecim annis posterius hoc gestum faciat. ἀνιερωσία, quod alio tempore pontificatum iniviisse Ionatham, alio coronam illi à Rege Alexandro oblatam existimat. Atqui post epistolam à Rege cum corona acceptam, tunc primum pallam sacerdotalem induit. Iosephus 385, apponit epistolam Regis. Βασιλεὺς Ἀλέξανδρος Ἰωνάθῃ τῷ ἀδελφῷ χαίρειν. τὸν μὲν ἀνδρεῖον σὲ καὶ πίστιν ἀκηκόαμεν πάλαι, καὶ διὰ τοῦτο πεπόμφαμεν πρός σε νῦν φιλίας καὶ συμμαχίας. χειροτονοῦμέν σε σήμερον ἀρχιερέα τοῦ Ἰουδαίων, καὶ φίλον ἐμὸν καλεῖσθαι. ἀπέσταλκα δέ σοι δωρεὰς, στολὴν πορφυρᾶν, καὶ στέφανον χρύσεον. ἰσχυρακαλῶ τιμηθέντα ὑφ' ἡμῶν ὁμοίως γίνεσθαι πρὸς ἡμᾶς. Vides mitti stolam purpuream, qualem gestabant amici regum Macedonum, ob id Purpurati dicti, item coronam. quod tangit hic Eusebius. Nunc videamus verba Iosephi, ex quibus paret ad eam diem, à morte Iudæ, Pontificem nullum fuisse, eumque annum quartum absolutum esse, post cædem Iudæ. Δεξάμενος δὲ τὰ ἀποσταλέντα ὁ Ἰωνάθης ἐνδύεται μὲν τὰ ἀρχιερατικὰ στολὴν, τὴν σκηνοπηγίας ἑορτάσας, μετ' ἔτη τέσσαρα, ἡνίκα τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Ἰούδαν ἀπεθανέτην. Coronam igitur una cum Sacerdotio accepit annis IV post cædem fratris, numero MDCCCLX. die Tabernaculorum anni Iudaici 3605, Septembris XVII, feria septima, cyclo Solis XXI. Itaque magna hæc fuit Eusebii hallucinatio.

MDCCCLXIX. *Samaritani.*] Totum drama habes apud Iosephum libri XIII, cap. VI. Eadem lis refertur à Samaritanis in chronico eorum, quod penes me est; sed si Diis placet, sub Nabuchodonosoro, idque non de Templis, sed de legis libro. Provocarunt enim sese sponsione, ut utrique legis librum in ignem conjicerent, & quorum liber illæsus educeretur ex igne, ut illa pars vicisse judicaretur. Rursus simile contentionem habes duorum Episcoporum, unius Arriani, alterius Orthodoxi in Excerptis Theodori Anagnostæ, quorum Orthodoxus, Arriano conditionem non accipiente, in ignem sese conjecit ad fidem melioris sententiæ faciendam, & illæsus exivit; inquit ille. Tempus hujus gesti Josephus non determinat: Eusebius vero divinat, ut solet.

MDCCCLXX. *Descriptione Romæ facta.*] P. Cornelio Scipione Africano Æmiliano, C. Livio Druso Coss. L. Cornelio Lentulo Lupo, L. Marcio Censorino censoribus, hoc ipso numero Eusebiano.

MDCCCLXXI. *Oppius Gallos capit.*] Ὀππιος Κελτοὺς ἐχειρώσατο. *Oppius Celtas subegit.* Sed quis est iste Oppius, & qui Celtæ? Ego scio Oppium à Mithridate in vincula conjectum, sed quid ad rem? magnum est intervallum. Vereor, ne Galli isti sint Galatæ.

Ibid. *Et Carthago in ditionem Romanam.*] De conditu Carthaginis non semel, neque uno loco, diximus tam in hoc Chronico, quam in Canonibus Isagogicis. Vere autem & fideliter tempus captæ & dirutæ assignatum. Contigit enim hoc Cn. Cornelio Lentulo, L. Mummio Lupo Coss. qui Consules huic numero congruunt. Rursus capta est à Ginserico Wandalorum rege anno Christi CCCCXL, numero MMCCCCLVI, Prospero auctore, qui etiam addit, captam fuisse annis DLXXXV, postquam à Scipione deleta est. Deductis de numero MMCCCCLVI, remanet præsens numerus MDCCCLXXI. Rursus eodem anno Corinthus à L. Mummio diruta, quo Carthago à Scipione Æmiliano, anno urbis DCVIII, teste Plinio libro XXXIV, qui est tertius Olympiadis CLVIII. Quare in Codicibus Plinianis mendose excusum Olympiad. CLVI. Eustathius in Dionysium: Φασὶ δέ οὐκ ἐρημωθεῖσαι ἡ Καρχηδὼν καθ' ὃν καιρὸν καὶ ἡ Κόρινθος ἀνελήφθη πάλιν, τότ' ἔξιν ἀνορθώσῃ ὑπὸ Καίσαρος ἣ λεγομένης (ἧς ὁ Σεβαστὸς) πέμψαντος ἐκεῖ ἐποίκους Ρωμαίους. Apud Vellejum, à deleta Carthagine, ad consulatum Vinicii & Cassii, numerantur anni CLXXVII perperam, pro CLXXV.

Ibid. *habens à conditione sui annos.*] In BON. DCLXIX. & infra DCCXLIX. Vide quæ alibi notavimus de diversitate sententiarum super conditu Carthaginis. Neque enim iteranda sunt. Paulus Orosius ex Justino LXXII annis ante Romam conditam, hoc est numero MCXCII. Appianus L annis ante Ilii excidium, nempe numero DCCLXXXIV. Quorum neutrum convenit duabus epochis, quæ hic referuntur, neque illæ epochæ iis, quas Eusebius retulit: ut neque epocha Velleii, LXV annis ante Rom. conditam, hoc est numero MCXCIX. Timæus XXXVIII annis ante primam Olympiadem, teste Dionysio: quibus si accedant XXIV anni à prima Olympiad. ad initium VII, quo tempore Roma condita, colligentur à conditu Carthaginis, ad prima Palilia, anni LXII, non LXXII, ut est apud Justinum. Apud Suidam in Ἀφρικανὸς: μετὰ τὸν πρῶτον ἀνοικισμὸν κρατήσασα ἔτη ψοβ' τῶν Λιβύων. Ergo condita numero MCLXXI, annis XXI ante epocham Justini.

MDCCCLXXIII. *Ptolemæus Euergetes.*] Duo fuerunt Ptolemæi cognomines Εὐεργέται. Iste est septimus à Ptolemæo Lagida. Athenæus: Πτολεμαῖος ὁ ἕβδομος Αἰγύπτου βασιλεύσας, ὁ αὐτὸν μὲν Εὐεργέτην ἀνακηρύξαντα, ὑπὸ δὲ Αλεξανδρέων Κακεργέτης ὀνομαζόμενος. Epiphanio dicitur Πτολεμαῖος ὁ Φιλολόγος, καὶ Εὐεργέτης: à Tertulliano *alius Euergetes.* Φιλολόγος autem vocatus est, quia re vera eruditus & Aristarchi discipulus fuit. Omnes uno ore illi XXIX annos attribuunt.

Ibid. *Ionathas dux.*] Græca contraxit vertens Hieronymus. Plura enim sunt in illis.

MDCCCLXXV. *Scipio Numantinos subvertit.*] P. Mutio Scævola, L. Calpurnio Pisone Frugi Coss. numero MDCCCLXXXV. Decem annorum prochronismus.

Ibid. *Brutus Iberiam usque ad Oceanum subegit.*] Et gesta tempore disjuncta in unum tempus conjicit, & prochronismum VI annorum committit. Nam quadriennio solido casus Numantiæ posterior est subactis Gallæcis à Bruto. subacti autem sunt numero MDCCCLXXXI, P. Furio Philo, Sex. Atilio Serrano Coss. Triumphatum de eis mense Junio, Vestalibus. Ovidius in Junio:

Tum sibi Gallæco Brutus cognomen ab hoste
Fecit, & Hispanam sanguine tinxit humum.

Ibid. *usque ad Oceanum.*] Sex. Rufus: *Hispanias per D. Brutum obtinuimus, & usque ad Gades & Oceanum pervenimus,*

vemmus. Florus περιπλοκὰς poëtica drama amplificat. *D. Brutus aliquando luctus Gallacos, atque omnes Gallaciæ populos, formidatumque militibus flumen Oblivionis, peragratoque victor Oceani luore, non prius signa convertit, quam cadentem in maria Solem, obrutumque aquis ignem non sine quodam sacrilegii metu & horrore deprehendit.* Putida, καὶ κακόζηλα sunt hæc.

MDCCCLXXVI. *Trypho Antiochum occidit Alexandri filium.*] De hoc Diodoto Tryphone vide Orosium lib. v, cap. IV: ubi perperam legitur *Alexandro filio*, & *Alexandrum filium.* Nam utrobique legendum *Alexandri.*

Ibid. *Tryphon.*] Invasit regnum Antiocho interfecto. Itaque & ejus nummi hodie extant, ΤΡΥΦΩΝΟΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ ΒΑΣΙΛΕΩΣ. Raro legere memini hæc duo conjuncta. αὐτοκράτωρ βασιλεύς. Sic in nummo Tigranis regis Armeniæ: ΤΙΓΡΑΝΟΥΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ ΕΠΙΦΑΝΟΥΣ ΒΑΣΙΛΕΩΣ.

MDCCCLXXVIII. *L. Accius.*] Hieronymus à Suetonio.

Ibid. *Natus Mancino & Serrano Coss.*] Numero MDCCCXLV. Ergo hoc anno erat annorum XXXIII.

Ibid. *& sem jam Pacuvio.*] Gellius lib. XIII, cap. II.

Ibidem. *A quo & fundus Accianus juxta Pisaurum.*] Pisaurum Colonia deducta quadriennio post Bononiam, auctore Vellejo Paterculo, hoc est anno Urbis DLXVIII. Accius autem natus est anno Urbis DLXXXIII, annis XV post Coloniam Pisaurum deductam. Quomodo igitur potuit inter colonos Pisaurienses esse, qui XV annis post Coloniam deductam natus sit?

Ibid. *Trypho Ionathan Pontificem Iudæorum interfecit.*] Eusebius attribuit Jonathæ annos XIX. quos si à vera epocha cædis Iudæ Maccabæi putasset, proculdubio ad verum annum cædis Ionathæ perveniſſet, numerum nempe MDCCCLXXIV, qui respondet anno Seleucidarum CLXX, & fuit primus Simonis. 1 Maccab. XIII. 41. At quia id quadriennium Iudæ viventi ab Eusebio attribuitur, quod post ejus cædem incipit, propterea epocha Simonis est serior eodem quadriennio. Suboluit iste defectus Georgio Syncello: ἡγήσατο τῶν Ἰουδαίων Ματθίας ὁ πατὴρ τῶν Μακκαβαίων ἔτη γ̄. Ἰούδας ὁμὸς αὐτῷ ἔτη ϛ̄. Ἰωνάθης ἔτη ιθ̄. Σίμων ἔτη η̄. ὁμοῦ ἔτη λδ̄, κατὰ τὸν ἀκριβῆ λόγον, κατὰ δὲ Εὐσέβιον ἔτη λ̄. Apud Josephum 398, ita excusum est, ἀπέθανε δὲ Ἰωνάθης ἀρχιερατεύων ἔτη πέντε περιττὰς δ' ἡμέρας. Quæ sine dubio mutila sunt. & tamen vetustissima est menda. Nam agnoscitur à Ruffino. Sane Josephus scriptum reliquit, ἀπέθανε δὲ Ἰωνάθης ἀρχιερατεύων ἔτη πέντε καὶ δέκα, περιττὰς δ' γένους τὰ πάντα ιη̄. *Periit Ionathas annum agens Pontificatus quartum decimum, quum jam decem & octo annos nationi præfuisset.* Quo nihil verius est. Quum tam vetustæ sint librorum mendæ, quare mirabimur tot codices Eusebii scriptos tot tantisq; maculis inquinatos esse? Ecqua spes auxilii à cariosis libris, qui quot verba, tot menda habent?

MDCCCLXXIX. *Simon.*] Solidi quinquennii metachronismus. Nam, ut diximus, annus primus Simonis, quem Josephus vocat ἔτος τὸ ἐλευθερίας καὶ δ' ἀνεσφόρου τῶν Ἰουδαίων, incidit in annum Seleucidarum CLXX, numerum vero MDCCCLXXIV.

MDCCCLXXX. *Antiochus Sidetes.*] Josephus 400, scribit annum quartum hujus Sidetæ fuisse primum Johannis Hyrcani Ethnarchæ: Ἀντίοχος δὲ χαλεπῶς ἔχων ἐφ' οἷς ὑπὸ Σίμωνος ἔπαθεν, εἰς τὴν Ἰουδαίαν ἐνέβαλε, δ' μὲν ἕτει τῆς βασιλείας αὐτοῦ, ᾱ δὲ τῶν Υρκανοῦ ἀρχῆς, Ὀλυμπιάδος ρ̄ καὶ ξ καὶ β̄. Si verum dicit, ejus annus primus consurgeret à numero MDCCCLXXXII, secundo anno Olympiadis CLXI, biennii prochronismo. Certe hic dormitabat Josephus. Nam mendum in codice non esse ex Rufino cognoscimus, qui eandem lectionem retinet. Itaque mendum est in Olympiade, si non est in annis Sidetæ & Hyrcani.

MDCCCLXXXI. *Simoni Iudæorum Pontifici pariter & Principi Romano.*] Anno Seleucidarum CLXXII, numero MDCCCLXXXVI. Priore Maccab. XIV, 1. Quinquennii metachronismus, ut supra.

MDCCCLXXXII. *Bellum servile ortum in Sicilia.*] Recte Ser. Fulvio Flacco, Q. Calpurnio Pisone Coss. ortum à servo nomine Euno, qui Syriæ Deæ fanaticum simulabat. Vide Florum; & Epitomen Livianam LVI.

MDCCCLXXXIV. *Primus liber Maccabæorum hujus temporis historiam continet.*] Imo, quod nemo negare potest, hujus temporis historiam claudit. Eusebius ipse ἀποδείξ. libro VIII, 245. καὶ πάλιν Σίμων, δ' κζ' τῷ πεμπτῷ ἑβδομον καὶ ἑβδομηκοστὸν καὶ ἑκατοστὸν ἔτος ἐναριθμεῖται τῇ κζ' Συρίων ἀρχῆς, ἥτε πρώτη καταλήγει τῶν Μακκαβαίων βίβλος εἰς τοῦτο τὸ χρόνου κατέλυσε τὴν ἱστορίαν. ὥστε συναγεσθαι ἀπὸ πρώτου ἔτους Κύρου καὶ Περσῶν βασιλείας, ἀπὸ τοῦ πέμπτου τῶν Μακκαβαίων γραφῆς, καὶ ἀπὸ τῶν Σίμωνος τοῦ ἀρχιερέως πεμπτῷ, ἔτη τετρακόσια εἴκοσι πέντε. Vera ratiocinatio. A primo anno Cyri, id est numero MCCCCLVII, ad cædem Simonis, & initium Hyrcani, id est, numerum MDCCCLXXXII, præcise sunt anni CCCCXXV. qui est finis historiæ prioris Maccabaicæ. Sed ad rem. Eadem igitur, quæ semper, properantia, & nunc quoque obfuit Hieronymo. Græca sic habent: ἡ πρώτη τῶν Μακκαβαϊκῶν βίβλος ἕως τούτου φθείνει. *Primus liber Maccabaicorum gestorum huc usque continet.* Mirum est, Hieronymum putasse ἕως τούτου, esse φθεὶ τούτου. Sed concedamus scriptum fuisse φθεὶ τούτου, quis Græcorum ita loquitur?

MDCCCLXXXV. *Antiochus Sidetes rex Syriæ adversus Iudæam.*] Hoc vero est plusquam hallucinari. Ad Simonem refert, quod ad Hyrcanum pertinet. Non enim Simonem, qui jam interfectus erat, sed Hyrcanum Ierosolymis obsedit Sidetes, anno Seleucidarum CLXXVII, numero MDCCCLXXXI, anno secundo Olympiadis CLXI, non, ut hallucinatur Josephus, Olympiade CLX, triennii metachronismo peccans. Erat annus Iudaicus 3626: proinde Sabbaticus, ut ipse Josephus monet, pag. 400, 11. Pentecoste illius anni fuit post Sabbatum. Idem Josephus 401, 18. & reliqua, quæ diligenter notavimus in Canonibus: quo lectorem nobilium exercitationum cupidum remittimus. At Eusebius deceptus primis verbis Josephi, neque ulterius pergens, putavit de Simone agi, quum tamen paulo ante ejus cædes ab ipso Josepho relata fuerit. Verba Josephi: Ἀντίοχος ὁ χαλεπῶς ἔχων ἐφ' οἷς ὑπὸ Σίμωνος ἔπαθεν, εἰς τὴν Ἰουδαίαν ἐνέβαλεν. Atquin si, quæ statim sequuntur, continuasset, cum fuisse primum annum Hyrcani animadvertisset, & Hyrcanum, non Simonem, qui jam cæsus & terræ conditus erat, obsessum in Urbe fuisse. Porro Eusebius libro VIII ἀποδείξεως in iis, quæ supra adduximus, recte ait ab æræ Seleucidarum initio, ad Simonis cædem, & initium Hyrcani, putari annos CLXXII. Nam annus obsessorum à Sidete Jerosolymorum, erat, ut jam diximus, Seleucidarum CLXXVIII labens.

Ibid. *quum ad conditiones.*] ἀπὸ συνθήκας τὰς πρὸς Σίμωνα, *sub pactis, quæ cum Simone pepigit.* vel *conditionibus,*

ΑΕΜΑΙΟΥ. ΦΥΣΚΩΝΟΣ. ΕΥΕΡΓΕΤΟΥ. Ergo fuerunt tres Εὐεργέται cognominati, tertius, septimus, octavus. Mihi vero permirum videtur, quum Φύσκων sit nomen contumeliæ, item Αὐλητὴς, & Λάθυρος, tamen ea nomina in nummis eorum regum extare. Atqui nunquam neque in lapidibus, neque in nummis legas ANTONINUS CARACALLA; neq; NERO DOMITIANUS. Notum enim Domitianum propter crudelitatem dictum Neronem, & calvum Neronem, Juvenali, & Ausonio. *quem calvum dixit sua Roma Neronem.* Tertullianus cap. v. Apolog. *Tentaverat & Domitianus prænomine Neronis.* Locus male vulgo intellectus. Nam ex Eusebii Græcis posteriores editiones depravarunt: de quo alibi suo loco.

Ibid. *Antiochus Cyzicenus, Grypo ejecto.*] Vide Justinum libro XXXIX.

MDCCCCIX. *Iugurtha contra Romanos dimicans capitur.*] Iugurtha captus est à Mario non inter pugnandum, sed à Boccho rege proditus, C. Atilio Serrano, Q. Servilio Cæpione Coss. numero MDCCCCXI. Prochronismus biennii.

MDCCCCX. *Rhodo terræ motu concussa, Colossus ruit.*] Qui jam ruerat numero MDCCXCIV, quomodo nunc iterum ruit? Terræ motu Rhodum concussam non dubium est. Sed illud superfluum, Colossum ruisse. Μνημονικὸν σφάλμα Eusebii, ut alia multa.

Ibid. *Ionatha glorioso.*] Et hic quoque in Græcis Eusebii, Ιωνάθης ὁ Μακκαβαῖος: ut omnes Hasmunæi dicti sint Μακκαβαῖοι. Hieronymus tam hic, quam numero MDCCCXCVII, omisit τὸ Μακκαβαῖος. Neq; vero putes errorem librarii esse Ιωνάθης pro Ιωάννης. Est Eusebii. Eadem enim hallucinatio est apud eundem ἀποδείξ. VIII, 245. ὥστε σωάγεσθαι ἀπὸ πρώτου ἔτους Κύρου τῆ Περσῶν βασιλείας, ὅπη τὸ τέλος τῶν Μακκαβαίων γεγραφῆς, καὶ ἐπὶ τὸν τοῦ Σίμωνος ἀρχιερέως πλοῦτον, ἔτη παρακόσια ἑπτὰ πέντε. μεθ' ὃν Ιωνάθης τὴν ἀρχιερωσύνην ἀποδέχεται. Ecce Ionathas pro Iohanne Simoni succedens.

Ibid. *Ionatha.*] Imo Ioannes. Est error calami, aliud cogitante Eusebio. Nam hic est XXIV annus Iohannis Hyrcani, non Ionathæ. Sed & numero MDCCCXCVI in Græcis est, Ιωνάθης ὁ Μακκαβαῖος, pro Ιωάννης. Infra: Αριστόβουλος ὁ Ιωνάθου τοῦ καὶ Υρκανοῦ. Est potius hallucinatio, quam error calami, ut jam paulo ante dixi.

MDCCCCXI. *Cicero Arpini nascitur.*] Male in PR. Arpis. Nam Arpi aliud est oppidum ab Arpino. Et recte monet diversas urbes esse Servius VIII Æneid. Hæc autem sunt Hieronymi, non Eusebii. Eadem infercta sunt totidem verbis in historiam miscellam, lib. IV.

Ibid. *matre Helvia.*] Pro quo male apud Plutarchum, τὴν μὲν μητέρα λέγειν Ολβίαν. imo Ελβίαν. Mater quoque Senecæ Helvia: ad quam extat filii liber consolatorius.

Ibid. *patre equestris ordinis ex regio Volscorum genere.*] Plutarchus: Οἱ δὲ ἐκ Τύλλιον Απτιον ἀνάγουσι τὸν ἀρχηγὸν τοῦ γένους βασιλεύσαντα λαμπρῶς ἐν Ουολούσκοις. Silius lib. VIII:

Tullius æratas raptabat in agmina turmas,
Regia progenies, & Tullo sanguis ab alto:
Indole proh quanta juvenis, quantumque daturus
Ausoniæ populis ventura in sæcula civem.

„ ubi Tullum pro Tullio dixit, ut Juvenalis Lavinum „ dixit pro Lavinio, Ovid. Antum pro Antio. Natus autem Cicero C. Atilio Serrano, Q. Servilio Cæpione Coss. hoc ipso numero Eusebiano.

Ibid. *Cn. Pompejus Magnus oritur.*] Recte. Iisdem enim Coss. natus, quibus Cicero, prid. Kal. Octobr. auctore Plinio, lib. XXXVII, cap. II, CXXXV annis ante Vinitii & Cassii Consulatum, ait Vellejus. id est, hoc ipso numero MDCCCCXI. Hic sequuti sumus Bongarsianum vetustissimum codicem, qui natales Ciceronis, & Pompeii in eundem annum conjicit. Rursus omnes PR. similiter hos duos natales conjungunt. PET. & FRE. & Editiones male in annum sequentem.

MDCCCCXIII. *Aristobulus filius Ionathæ.*] Nondum evigilavit. Ionathan pro Iohanne jam ter acceptum esse non potest excusari. Initium vero hujus recte positum. Nam ex XXXI annis, quibus pater ejus regnavit, XXVI tantum illi dedit Eusebius. sed ab anno sexto ejus Ethnarchiæ, initium ejus sumpsit, pro sexto anno primum ponens. Hinc factum, ut qui XXXVI annus est Eusebio, is sit revera XXXI, compensatione facta.

Ibid. *post* CCCCLXXXIV *annos.*] Græca Eusebiana hic depravate numerum concipiunt. Apud Iosephum, unde desumpsit Eusebius, ita legimus, lib. XIII, cap. XIX. Ἀριστόβουλος πρῶτος ἐπιτίθεται μετὰ τὸν ἀριθμὸν ἐτῶν, ἃ τ, ἃ ε. & ita apud Zonaram. A capto Sedekia, unde hi anni putantur, ad præsentem numerum, intercedunt anni, CCCCLXXXVI. Quare mirum est, Josephum, quī Chronologiam Mundi, Exodi, & Regum Iuda nunquam vere retulit, hoc loco tam præcise edidisse, saltem biennio solo à vero abfuisse. Numerus autem horum annorum in Græcis Eusebii interpolatus est ab ardelione Cedreno. Porro Eusebius ἀποδείξ. VIII, 245, ad finem hujus, vel initium Alexandri, ab initio Cyri, putat annos CCCCLXXXII. hoc est à numero MCCCLVII, ad numerum MDCCCXIV. quum tantum sint CCCCLVII. Sed ipse simul putat annos XXVII, quibus regnavit. Ita fient anni CCCCLXXXIV, non CCCCLXXXII.

MDCCCCXIV. C. *Lucilius Satirarum scriptor.*] Quod ait Hieronymus, XLVI annorum decessisse, recte congruit tempori natalis ejus, numero MDCCCLXIX. Itaque bello Numantino fuerit annorum XV duntaxat, quo tempore eum equitem sub Scipione militasse scribit Vellejus. Vix credibile id ætatis inter equites stipendia fecisse. Tamen & ante togam virilem prætextati patres suos in castra sequebantur.

MDCCCCXVI. CC *Millia Cimbrorum cæsa.*] Contigit anno antecedente. C. Mario IV, Q. Lutatio Coss. Sunt autem ad verbum ex Eutropio, lib. V, de Mario: *Cum Cimbris itaque conflixit: & duobus præliis* CC *millia hostium cecidit,* LXXX *millia capit, & ducem eorum Teutobodum.*

Ibidem. *cum duce Teutomodo.*] Orosio & Eutropio Teutobodus dicitur. Ego puto *Teutomodo* veram esse lectionem. Teutomotus enim, vel Teutomodus est nomen virile Gallicum: quo nomine vocabatur Rex Nitiobrigum Alloviconis filius, qui amicus pop. Rom. à Senatu vocatus est, teste Cæsare, VII Commentario bellorum Gallicor. Nam POST. Teutomotus, non, ut vulgati, Teutomatus, habent. In Epitome LXI « Liviana Teutomalus est Salviorum Rex, quem fu- « gientem Allobroges quum recepissent, judicati sunt « adversus Majestatem Pop. Rom. fecisse, ob idque « bellum iis à Pop. Rom. indictum. Itaque non potest « esse idem cum hoc, qui non Salviorum, sed Cimbro- « rum dux fuerit. «

MDCCCCXVIII. *Thraces à Romanis victi.*] C. Mario II, C. Flavio Fimbria Coss. Auctor Julius Obsequens. Festus, sive Sex. Rufus in Breviario: *In Thracias Macedonici belli occasione transcursum est. Sævissimi omnium gentium Thraces fuerunt.* Gestum numero MDCCCCXIII. Metachronismus quinquennii.

Ibid. *Rursum in Sicilia bellum servile consurgit.*] Bellum hoc secundum servile motum duce Athenione pastore, à Manio Aquillio Nepote superioris anni Consule profligatum est. Itaque recte tempus assignatum. Athenæus libro VI: ἔτος δὲ ἦν ὁ καιρὸς, ὅτε καὶ ἐν Σικελίᾳ ἡ δευτέρα τῶν δούλων ἐπανάστασις ἐγένετο. πολλοὶ δὲ αὖτη ἐγένοντο, καὶ ἀπώλοντο οἰκετῶν ὑπὲρ τὰς ἑκατὸν μυριάδας. σύγκεκμμα τε ἔδωκε περὶ τῶν δουλικῶν πολέμων Καικίλιος ὁ ῥήτωρ ὁ ἀπὸ Καλῆς Ακτῆς.

Ibid. *Expulso de regno Ptolemæo Physcone.*] Epitome Livii LIV: *Ptolemæus Euergetes cognominatus, ob nimiam ejus crudelitatem suis invisus, incensa à Populo Regia, clam in Cyprum profugit: &, quum sorori ejus Cleopatræ, quam, ejus virgine filia per vim compressa, & in matrimonium ducta, repudiaverat, regnum à populo datum esset, infensus filium, quem ex illa habebat, in Cypro occidit, caputque ejus, & manus, & pedes matri misit.* Quod belluæ in cognatum genus non faciunt, id homo in liberos suos ausus.

Ibid. *Ptolemæus, qui & Alexander.*] Epiphanio dicitur ὑποθετικῶς Αλεξᾶς. Idem enim est Αλέξανδρος, Αλεξᾶς. Κλεόπατρος, Κλεοπᾶς. Κλεόφιλος, Κλεοφᾶς.

MDCCCCXIX. *Alexander ann.* X.] Epiphanio ann. XII.

MDCCCCXX. *Aquilius in Sicilia bellum servile compescuit.*] Atqui profligatum erat jam numero MDCCCCXVIII. Non potest probari, quod Diodorus scribebat libro XXXIV; à Carthagine capta, ad prius bellum servile, esse annos LX. μετὰ τὴν Καρχηδονίων καθαίρεσιν, ὅτε ἔτεσι, τῶν Σικελῶν εὑρόντων ἐν πᾶσιν, ὁ δουλικὸς αὐτοῖς ἐπανέστη πόλεμος. Nam IX anni post captam Carthaginem perveniunt ad numerum MDCCCCXXXVI. A capta vero Carthagine, ad primum bellum servile, sunt tantum anni XIX. Non dubium, quin error sit in nota numeraria.

„ MDCCCCXXI. *Ptolemæus rex Cyrenæ.*] Hygenus: „ *Neque hoc prætermittam, quod in provincia Cyrenensi com-* „ *peri, in qua agri sunt regii, id est, quos Ptolemæus R. P.* „ *reliquit.* Hinc puto illustrari locum Manilii: *Et Li-* „ *byam, Ægyptique latus, donataque rura.* Extant hodie nummi ærei, sed rariffimi, in quorum superficie cusum est caput cornibus arietinis cum diademate, in altera Aquila unguibus fulmen retinens. juxta est cornucopiæ. infra pedes Alitis hæc nota. ℞. in ambitu nummi, ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ. Non dubium est, caput illud, propter cornua arietina, Jovem Ammonem esse, quod erat Cyrenarum numen tutelare, ut ex nummis Cyrenensium constat. De figura ℞ interrogatus respondi non esse eam, quæ Constantino oblata est, quamvis non differat ab illa, sed esse notam ΧΡΗΣΤΗΡΙΟΥ, oraculi Ammonis Cyrenis vicini, & in ditione ejus positi. Quanquam autem Ptolemæi Ægyptii Cyrenas ditioni suæ subjecerint, tamen non est verisimile hunc nummum ab alio cusum, quam eo, qui Rex Cyrenarum fuerit, & propterea esse hunc Ptolemæum cognomine Apionem, qui populum Rom. testamento heredem instituit. Sed melius dicemus, si ita distinguamus. Fuerunt duo Apiones, alter Cyrenarum, alter Libyæ siccioris, quæ aliter Ammon vocabatur, Rex. Vide quæ ad numeros MDCLXXXVIII, MDCCCCLII. Ex quibus interpretatio nostra super illo numismate perspicue confirmatur.

Ibid. *Romanos testamento dimisit heredes.*] Hoc ipso anno; Cn. Domitio Ahenobarbo, C. Cassio Longino Coss. Epitome Liviana LXX: *Ptolemæus rex Cyrenarum, cui cognomen Apioni fuit, mortuus testamento heredem populum Romanum reliquit. Senatus ejus regni civitates liberas esse jussit.* Eadem verba extant apud Jul. Obsequentem. Sex. Rufus: *Cyrenas cum cæteris civitatibus Libyæ Pentapolis Ptolemæi antiquioris liberalitate suscepimus. Libyam supremo Apionis regis arbitrio sumus assecuti.* Antiquiorem Ptolemæum vocat, ut distinguatur ab eo, qui Libyam testamento populo Ro. reliquit. de quo vide numero MDCCCCLII.

Ibid. *Seleucus ab Antiocho filio Cyziceni vivus exuritur.*] Εν Εσία Μόψῳ τῆς Κιλικίας καλεπρήσθη καθ' ὃ τὸ Γυμνάσιον: Joseph. lib. XIII, cap. XX, paulo aliter, non in Gymnasio, sed Regia succensa.

MDCCCCXXII. *Titus Lucretius.*] Hieron. à Suetonio.

Ibid. *qui postea amatorio poculo.*] A Lucilia quadam propinatum illi fuisse hoc philtron didicimus ex Epistola Valerii cujusdam inepti scriptoris ad Rufinum. *Livia virum suum interfecit, quem nimis odiit: Lucilia suum, quem nimis amavit. Illa sponte miscuit aconitum. hæc decepta furorem propinavit pro amoris poculo.*

Ibid. *anno ætatis quadragesimo quarto.*] Ergo natus numero MDCCCLXXVII, C. Lælio Sapiente, Q. Servilio Cæpione Coss.

MDCCCCXXIII. *Philippus.*] Iste cognomento Asiaticus filius Antiochi Pii & Selenes, quæ & Cleopatra, novercæ ipsius Antiochi, ultimus fuit Seleucidarum. De hoc, & fine regni Syriæ, vide Iosephum libri XIII. Iustinum lib. XL. Hujus nummi, ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΕΥΕΡΓΕΤΟΥ ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ.

Ibid. *Antiochus in Parthos fugiens.*] Iustinus XL.

MDCCCCXXIV. *Huc usque Syria possessa per reges.*] A morte Alexandri, ad hunc numerum, sunt anni CCXXXI. Quare errat Appianus, qui regnum Seleucidarum stetisse scribit annos CCLXX. Undequadraginta enim annorum καθ' μεθαχρονισμὸν fugit eum ratio. ἡ δὲ " ἀρχὴ τῶν Σελευκιδῶν ἐς ἑβδομήκοντα ἀπ' Αλεξανδρίοις " ἐνιαυτὰς ἐτελείωσε. Syria autem Tigrani erepta, tunc " primum facta stipendiaria. Vellejus. In Græcis Eu- " sebianis est ἡ Συρίας ἀρχὴ κατελύθη διαρκέσασα " ἔτη ΣΝ. pro ΣΛ. quod intervallum à morte Alexan- " dri deductum desinit in numero MDCCCCXLII. Sed " quia Syriæ regnum defecit Antiochia à Romanis " capta numero MDCCCCLII, ideo à morte Ale- " xandri fuerint anni CCLX, non CCL. à Seleuco, " unde verum initium regni Syriæ, CCXLVII, qui nu- " merus proxime abest à ΣΝ. "

MDCCCCXXV. *Bellum adversum Romanos Picentes, Marsi, Pelignique moverunt.*] Hieronymus ab Eutropio. *Sex. Iulio Cæsare, & L. Marcio Philippo Coss. sexcentesimo anno ab V. C. quum prope alia bella cessarent, in Italia gravissimum bellum Picentes, Marsi, Pelignique moverunt.* Unius anni est prochronismus, quæ discrepantia pendet à Pallibus Varronianis.

MDCCCCXXIX. *Plotius Gallus.*] Hieronymus ex libello Suetonii, qui hodie extat, de Claris Rhetoribus, & quidem ad verbum. M. Seneca procœmio libri secundi Controversiarum: *Nam primus omnium Latinus Rhetor Romæ fuit, puero Cicerone, Plotius.* Quintilianus: *Latinos vero dicendi præceptores extremis L. Crassi temporibus cæpisse, Cicero auctor est, quorum insignis maxime Plotius fuit.*

MDCCCCXXXII. *Sulla Athenas vastat.*] Quid fuerit in Græco pro illo verbo *vastat*, nescio, nisi forte πορθεῖ. Nam certum est à Sulla Athenas non clementius acceptas, quam antea à Xerxe. Vide quæ huc pertinent necessario, in Manilianis notis, pag. 69. & 70. Quæ omnia τὸ vastat quid sit, exponunt. Captæ autem sunt Athenæ à Sulla, L. Cornelio Cinna II, C. Mario VII Coss. numero MDCCCCXXXI. Unius anni prochronismus esse videtur, quod tamen non est. Nam

captæ

nibus, ut recte vertit Hieronymus. quas conditiones vide apud Josephum 401, ubi & liberalitatem ejus regis narrat, & hostias χρυσόκερως, quas Judæis intra urbem misit. quibus consentanea scribit Plutarchus in Apopthegmatis: τὸν δὲ Ιδδαίων, πολιορκῶν & αὐτὸν (Ανλιόχ) τὰ ἱεροσόλυμα, πρὸς τὴν μεγίστην ἑορτὴν αἰτησαμένων ἐπὶ ἡμέρας ἀνοχὰς, ὁ μόνον ἔδωκε ταύτας, ἀλλὰ καὶ ταύρους χρυσόκερως ἐθυσιάσαμένων, καὶ ἀρωμάτων πλήθη, ἄχρι πυλῶν ἐπόμπευσεν. Compare cum verbis Josephi, in quibus idem invenies. Solenne autem, cujus meminit Plutarchus, non opus quærere, quum Josephus σκηνοπηγίαν fuisse scribat, quæ eo anno incidit in XXIV Septembris, feria V, cyclo Solis XIV.

Ibid. *recedit Olympiade* CLXII.] Hæc hallucinatio Josephi, ut supra monuimus, errandi ansam Eusebio præbuit. Accidit enim hoc anno secundo Olympiadis antecedentis, ut jam demonstratum est.

MDCCCLXXXVI. *Attalus moriens regni sui populum Romanum instituit heredem.*] P. Mucio Scævola, L. Calpurnio Pisone Frugi Coss. numero MDCCCLXXXIV: quo anno Numantia capta. Biennii metachronismus. Julius Obsequens refert Asiam Attali testamento legatam, Appio Claudio, M. Perperna Coss. id est, numero MDCCCLXXXVII. Quod videtur sequutus Hieronymus.

Ibid. *Simon Iudæorum Pontifex interficitur.*] Jam ostendimus annum primum Hyrcani convenire numero MDCCCLXXXII. Quare Simon interfectus circiter finem antecedentis. Quinquennii metachronismus; qui semper in successione hujus familiæ deprehenditur propter Judæ cædem alieno loco positam.

Ibid. *ann.* XXVI.] Si addideris compensationem quinquennii, quod in successione hujus familiæ omissum est, Johannes Hyrcanus obierit anno XXXI Ethnarchiæ suæ. Josephus: Υρκανὸς δὲ παύσας τὴν στάσιν καὶ μετ' αὐτὴν βιώσας εὐδαιμόνως, καὶ τὴν ἀρχὴν διοικησάμενος τὸν ἄριστον τρόπον, ἐνὶ καὶ τριάκοντα πλούτῳ. Legendum ἓν καὶ τελάκοντα ἔτη, πλούτῳ.

MDCCCLXXXVIII. *Arsaces Parthus.*] Iosephus 401, 18. συμβαλὼν ἡ Αντίοχος Αρσάκῃ τῷ Πάρθῳ πολλοῖς τε τῶν στρατιᾶς ἀπέβαλε, καὶ αὐτὸς ἀπόλλυται. Appianus, victum sibi mortem conscivisse. ὁ δὲ Αντίοχος καὶ ὃς συνέβαλε τε τοῖς Παρθυαίοις, καὶ ἡττώμενος ἑαυτὸν ἔκτεινε.

MDCCCLXXXIX. *Servi, qui in Sicilia rebellabant.*] Omnino ex Diodoro, cujus verba ex fragmentis: ἐν δὲ Σικελίαν ἤυξετο τὸ κακὸν, καὶ πόλεις ἠλίσκοντο αὐθαιρέτοι, καὶ πολλὰ στρατόπεδα ὑπὸ τῶν δούλων κατεκόπησαν, ἕως Ρηγίνος ὁ Ρωμαίων στρατηγὸς τὸ Ταυρομένιον ἀνεσώσατο Ρωμαίοις, καρτερῶς μὲν αὐτὸ πολιορκήσας, καὶ εἰς ἄφατον ἀνάγκην καὶ λιμὸν τοὺς δούλους συνελείσας, ὥστε δεξαμένους ἐκ παίδων βορᾶς καὶ διελθόντας διὰ γυναικῶν, μηδὲ τῶν αὐτῶν ἀλληλοφαγίας μηδόλως φείσασθαι. Sed pro Ρηγίνος legendum Ρηγίλιος. P. Rupilius Nepos, qui collegam in Consulatu habuit P. Popillium Lænatem, hoc bellum confecit, deque eo gesto ovans urbem ingressus est, numero MDCCCLXXXV. Metachronismus integræ Olympiadis. Vide Val. Maxim. libro secundo cap. VII, 2. Orosium libro V, cap. IX. ubi de Tauromenio, de quo Diodorus. Multa alii meminerunt hujus belli à Rupilio profligati.

MDCCCXC. *Arverni.*] Epitome Liviana LXI: *Q. Fabius Maximus Consul Paulli nepos adversus Allobrogas, & Bituitum Arvernorum regem feliciter pugnavit. Ex Bituiti exercitu cæsa millia hominum centum viginti.* Idem Strabo. Contigit hoc Q. Fabio Maximo, L. Opimio Nepote Coss. numero MDCCCXCVI. Prochronismus annorum septem. Neque curamus, quod Val. Maximus anno antecedente Bituitum regem Arvernorum à Cn. Domitio captum scribit. Est enim diversa sententia tum ipsius Valerii, tum Eutropii eum sequuti, cujus verba hæc sunt: *Anno sexcentesimo vigesimo septimo ab V. C. C. Cæsius Longinus, & Sex. Domitius Calvinus Coss. Gallis Transalpinis bellum intulerunt, & Arvernorum nobilissimæ tum civitati, atque eorum duci Bituito: infinitamque multitudinem juxta Rhodanum fluvium interfecerunt. Præda ex torquibus Gallorum Romam perlata est. Bituitus se Domitio dedidit, atque ab eo Romam deductus est: magnaque gloria Consules ambo triumphaverunt.* Secundum hanc sententiam fuerit adhuc prochronismus sexennii. In Fragmento triumphorum, tam Fabius, quam Domitius proconsules, non consules triumphasse dicuntur.

Ibid. *Arverni nobilissima Galliarum urbs capta.*] Hieronymus ex Eutropio, nisi in iis, quæ non assecutus est. Interpolatis enim Eutropii verbis sententiam immutavit. Nam Arverni erat una Galliæ civitas, & omnis Gallia in civitates divisa erat, ut Ægyptus εἰς νομούς. Civitas hic accipiendum qua in significatione semper accipitur in Commentariis belli Gallici C. Jul. Cæsaris, ut Ædui, qui sub se multa oppida habebant, Remi, Bellovaci, Arverni. adhucque remanet omnino integra & indelibata earum ditio in nostra Gallia. Balhuatus, & Seneschallias vocamus. hoc proprie est civitas, non urbs una mœnibus cincta. & in Notitia Provinciarum Galliæ non aliter accipitur Civitas, nisi quia eæ angustioribus finibus aliquando terminantur: ut Civitas Carnutium, Civitas Aurelianorum, quæ tamen olim erat una civitas Carnutium. Sallustius: *Q. Fabio Sangæ, cujus patrocinio plurimum civitas utebatur.* Omnem Allobrogum gentem nomine civitatis comprehendit. Vitruvius lib. IX, cap. IV: *Berosus, qui à Chaldæorum civitate, sive natione, progressus* &c. civitatem interpretatur nationem. Apud Eutropium, unde hæc Hieronymus, bis legitur Arvernorum civitas, ubi Pæanius πόλιν vertit. Idem fecit & Pharaphrastes Græcus belli Gallici. ubi enim Cæsar dixit, *legatos ad eum mittunt nobilissimos civitatis.* Ibi τῶν πόλεως interpretatur. imo πολιτεύματος dicendum erat. Sed Hieronymo imposuit mos sæculi sui civitatem pro metropoli usurpantis, ut ex insigni loco Augustini constat lib. III. de consensu Euang. cap. XXV. *Agri nomine non castella tantum, verum etiam mancipia, & coloniæ solent vocari, extra civitatem, quæ caput, & quasi mater est cæterarum, unde metropolis appellatur.* Sic ἓξ πολιτεύματος Helvetiorum tredecim civitates sunt, quarum aliæ oppida sub se habent, aliæ vicos. civitas Tigurinorum, civitas Bernensium est universa ditio earum nobilissimarum Rerumpublicarum, non una urbs Tigurum, aut Berna. In hunc igitur sensum quum civitatem intelligeret Eutropius ita doctus à Cæsare, & ab usu linguæ Latinæ, Hieronymus accipit pro loco mœnibus septo, ut in prima notione vulgo usurpari solet. Sed, ut alia taceam, ipsi Arverni satis longe à suis finibus victi sunt à Domitio & Fabio, ad oppidum Vindalum, juxta confluentes Sulgæ & Rhodani, locum nobis aliquando visum, in quo nullum hodie Vindali vestigium, infra fines Cavarum. Quomodo ergo ulla urbs Avernorum? vel potius ulla urbs Ar-

verni cognominata ibi potuit esse, ut caperetur à Domitio? Nemo non videt aliud cogitantem Hieronymum hæc dictasse, aut potius, quid esset civitas, ignorasse.

Ibidem. *& rex Vituitus.*] Aliis Bituitus, Strabonj Βίτ@. In veteri fragmento Fastorum *Betultus.* Q. FABIUS Q. ÆMILIANI. F. Q. N. AN. DC..... MAXIMUS. PROCOS. DE. ALLOBROGIB. ET. REGE. ARVERNORUM BETULTO. x K.... Sed ego non dubito erratum esse aut Lapicidæ, aut ejus, qui ex lapide hoc descripsit, ut BETUITO per *I*, non per L scribendum sit.

MDCCCXCI. *Iuxta Aeoli insulas, igne ex flatu.*] Annum quidem designat Iulius Obsequens, Mam. Aimilio Lepido, L. Aurelio Oreste Coss. sed sine mentione ullius insulæ mari enatæ. Nam de Hiera satis supra dictum est, numero MDCCCXVIII. Verba ejus sunt: *Aetna mons terræ motu ignes super verticem late diffudit, & ad insulam Liparas mare efferbuit, & quibusdam aduſtis navibus vapore plerosque navales exanimavit: piscium vim magnam exanimem dispersit, quos Liparenses avidius epulis appetentes contaminatione ventris consumpti ita, ut nova pestilentia vastarentur insulæ.* Itaque de insula enata aliqua, aut de Hiera, fabulæ: præsertim quum de ea dictum sit numero MDCCCXVIII. Est μνημονικὸν σφάλμα.

Ibidem. *Aeoli insulas.*] Multinomines sunt hæ insulæ numero septem; Liparæ, Hephestiæ, &c. πλωτὰς etiam non bene vocat Dionysius. Septem enim sunt Æoliæ, duo autem πλωτὴ, quæ & φροφάδες: ita dictæ, quod poëtæ finxerint fluitare, & verti, ut de Cutiliensi insula in lacu Reatino referunt Scriptores. Caussam ἐτύμῳ non bonam reddit,

ἕνεκα μέσον ἔχῃσι πεῖπλοον ἀμφιέλικ᾽ον.

quum vis Græci verbi significet fluitantes, ἰῷ πλαγκτάς. Unde in freto Siculo Murænæ πλωτὴ dictæ, quod quum à vapore Solis exaruit earum cutis, non possunt in profundum demergi, sed in superficie maris fluitantes capiantur. Unde etiam Latinis Flutæ dictæ. Martialis:

Quæ natat in Siculo grandis murena profundo,
Non valet exustam mergere Sole cutem.

Ideosi quis eas insulas Flutas vocaret, non sine exemplo prisci sermonis, neque illepide vocaret.

MDCCCXCII. *Iohannes dux Iudæorum & Pontifex adversus Hyrcanos.*] Hyrcaniam & Palæstinam

Longa procul longis via dividit invia terris.

Quantum terrarum, quam immane spatium, quot mensium iter interjectum inter Ierosolyma, & Hyrcaniam? Quis regum huic Dynastæ & Regulo transitum per sua regna concederet? Deinde quid Iudæo Ethnarchæ cum longinqua natione, tam procul à Palæstinæ finibus summota? Quare hoc tacuit Iosephus? qui nec minima quæque gentis suæ præterire solet, tantum triumphum de tam remoto populo tacuisset? Sed quid opus est caussam cognominis quærere, quasi iste Ethnarcha primus Iudæorum Hyrcanus cognominatus sit, & non vulgatissimum inter Iudæos cognomentum fuerit? An non multis ante annis hoc nomine ille filius Iosephi ἀρχιπελάνης appellatus fuit, cujus mentio numero MDCCCXXXVI? Sed perspicue Iosephus 625. ὃς πρῶτ@ ἱερέων Υρκανὸς ὠνομάσθη. *qui primus Sacerdotum vocatus est Hyrcanus.* Ergo antea multi ita vocati sunt, qui non erant ex genere Sacerdotali. Iste vero Hyrcanus primus omnium Sacerdotum est vocatus. Idem Iosephus 554. τ῀ ἱερέων τὶς Υρκανὸς, πολλῶν σλὲ ὄντων, οἱ ἐκαλέντο τὸ ὄνομα, πρῶτος. &c. An non ex eo satis constat cognomen tritum inter Iudæos fuisse? nisi dicamus & illum Hyrcanum publicanum de Hyrcanis quoque triumphasse. Hoc commentum Eusebii multi tam Græci, quam Latini secuti sunt sine ullo delectu. Certe verum est: — *Sabini somniant quicquid volunt:* adeo ut centonum fartor ille Cedrenus pag. 152, ultimum regem hujus familiæ Hyrcanum à devictis Hyrcanis dictum memoriæ prodiderit, quasi non iste antea eodem cognomine præditus fuisset. Apud Sulpitium Severum, & alios eandem rationem reddi cognominis Iohannis Hyrcani videre licet. Sed Hyrcanus nunquam transivit Lycum flumen, qui fuit terminus longissimarum expeditionum, quando illuc regem comitatus, Indathe victo, Antiochus Antiochiam, Hyrcanus in Palæstinam rediit. Ex quibus vanitas libri prioris Eusebii elu- « ditur, in quo iste Ethnarcha dicitur Antiocho Side- « tæ adversus Hyrcanos bellum gerenti suppetias « iviſſe. ἰῷ τῷ Ανλιόχῳ συμμαχεῖ κ῀ Τρκανῶν. « Quod perspicue falsum. Porro in Græcis perperam « legitur πρεσβεῦσαι ἀνλὶ τὸ πρεσβώσαμθος, item σρατηγήσας ἀνλὶ τὸ σρατώσας.

MDCCCXCIII. *Antiochus Grypus.*] γρυπὸς, ni fallor, à naso adunco, Iustinus à magno naso. ἱέραξ, ut vocatur à Plutarcho, meo judicio, à rapacitate. Ασεβέ- « στιον etiam & φιλομήτορα vocatum fuisse tradit Por- « phyrius. Secundum Porphyrium regnum iniverit « an. II Olymp. CLXIV, numero MDCCCXCIV. Prochro- « nismus unius anni.

MDCCCXCVI. *Narbonem Coloniæ deductæ.*] M. Porcio Catone, Q. Marcio Rege Coss. Unde Marcius Narbo dictus. Tempus convenit numero MDCCCXCIX. Prochronismus triennii. Vellejus: *Narbo autem Marcius in Gallia, M. Porcio Catone, Q. autem Marcio Coss. abhinc annis* CLIII. Scribebat numero Eusebiano MMXLVI. Deductis CLIII, remanet numerus MDCCCXCIII. Prochronismus annorum VI.

MDCCCXCVII. *Hyrcanus Pontifex.*] In Græcis: Ιωνάθης ὁ Μακκαβαῖ@. ita vocat omnes Hasmunæos. quod & facit in VIII libro ἀποδείξεως, ut alibi ostendimus. Sed illud Ιωνάθης, quod aliud agens pro Ιωάννης scripsit Eusebius, Hieronymus dissimulatione præterivit.

Ibid. *Samariam, quæ nostro tempore.*] Samariam, & Templum, quod in monte Garizim Manasses Sanabelletis gener construxerat, solo æquasse scribit Josephus 401. & à conditu illius Templi, ad ejus desolationem, putat annos cc. Conditum autem numero MDCLXXXI scribit Eusebius. Ergo desolatio ejus inciderit in numerum MDCCCLXXXI, sexdecim annorum prochronismo. Puto Josephum excurrentem summam prudentem omisisse, ut aliquando solent auctores. Annus vero MDCCCLXXXI erat primus Ethnarchiæ Hyrcani. Josephus non designat tempus hujus gesti. Eusebius de conjectura posuit, ut multa alia.

Ibid. *quæ vocabatur Ecbenias.*] Nullus codex scri- « ptus hæc habet. Est stultum commentum recen- « tiorum. «

MDCCCCII. *Ptolemæus Physcon.*] Φύσκων à distento aqualiculo, ἀφ᾽ τ῀ ὄγκον τ῀ σώματ@, ut Eusebius libro priore. Italice diceretur *Trippone* ad verbum. Tertulliano & Epiphanio dicitur Σωτήρ. aliis Εὐεργέτης. quod in Numismatis ejus legitur. ΙΙ Τ Ο-

ΛΕ-

captæ sunt hoc ipso numero, mense Martio antiquo Romano, ut ipsemet Sulla in Commentariis suis retulerat. quem mensem recte quidem Plutarchus ait respondere mensi Anthesterioni, sed tunc propter incertum tempus intercalandi alii mensi Iuliano congruebat. Ridiculum est, quod narrat Julius Obsequens, Athenas à Sulla captas L. Sulla, Q. Pompejo Coss. id est numero MDCCCCXXIX.

Ibid. *Descriptione Romæ facta*] L. Marcio Philippo, M. Perpenna Nepote, Censoribus.

MDCCCCXXXIV. *Templum tertio apud Delphos à Thracibus incensum.*] Hæc historia nobis ignota est. Scimus tamen eo anno Macedoniam duce Taxile à Thracibus crudeliter divexatam & depopulatam fuisse: & credibile est Thracas ad fines usque Phocidos pervenisse, & Templum succendisse. Nam de incenso tertium à Thracibus Pythio fano constat ex libro IV προῳδικῶν. 81. τὸ μήν γε Δελφικὸν χρηστήριον τρίτον ὑπὸ Θρακῶν ἐμπεπρῆσθαι κατέχει λόγος, οὐδὲν τῶν μαντείων εἰς τὸν τοῦ μέλλοντος γνῶσιν, ἀλλὰ οὐδὲ τῶν Πυθίου τὰ οἰκεῖα προφυλάξασθαι δεδωκημένου.

Ibid. *tertio.*] Nam antea primo à Phlegya, numero MLXVI. deinde numero MCCCCLXVI.

Ibid. *& Capitolium.*] Euseb. IV de Præpar. 81. ταυτὸ παθεῖν καὶ τὸ ἐν Ῥώμῃ Καπιτώλιον ἱστορεῖται κατὰ τοὺς τῶν Πτολεμαίων χρόνους, καθ' οὓς λέγεται καὶ τὸ τοῦ Ἐσδρα ἱερὸν ἐμπρησμὸν ὑπὸ Ῥωμαίων ὑπομεῖναι.

Ibid. *Et Capitolium Romæ.*] L. Cornelio Scipione Asiatico, C. Norbano Flacco Coss. auctore Cornelio Tacito, historiarum libro tertio, numero MDCCCCXXXIV. Capitolii incensi culpam in Sullam quidam rejiciebant, auctore Plutarcho. Appianus aliter, ὅτι τῶν αἰτίαν οὐδεὶς ἐφενόξ.

MDCCCCXXXV. *P. Terentius Varro.*] Hieronymus à Suetonio.

„ Ibid. *vico Atace.*] Glossæ in Horat. *Varro Atacinus dictus est ab Atace flumine Narbonensi,* quod verosi-
„ milius.

MDCCCCXXXVI. *Vultacilius Plotus.*] Ita fere omnes scripti codices. BONG. *Vultacius*, alii *Acilius.* Editi *Vacilius.* Liber Suetonii, unde hæc descripsit Hieronymus, *L. Otacilius Piletus.* De Lucio Otacilio non dubi-
„ to. de Pileto deliberandum: quanquam memini Pi-
„ leto illi cognomen esse potuisse, ut illi Urso Pileto,
„ cujus Epicedium in Secundo Silvarum Statii & vi-
„ cus Ursi Pileti in Regione Exquilina urbis.

Ibid. *vigesimo sexto anno ætatis, Cicero Quintium defendit.*] Gellius lib. XV, cap. XXVIII.

MDCCCCXXXVII. *Ptolemæus Dionysius ann.* XXX.] Epiphanius ann. XXXI.

Ibid. *Sulla Romam obtinuit.*] Tunc scilicet quando Capitolium incensum. cujus incendii causam ei attributam vulgo supra ex Plutarcho retulimus. Quare triennii est metachronismus. Julius Obsequens: *L. Scipione, C. Norbano Coss. Sulla post quintum annum victor in Italiam reversus magno terrori fuit inimicis. Aditui culpa Capitolium una nocte conflagravit.*

Ibid. *& post biennium moritur.*] Moritur quidem post biennium ab hoc numero, M. Aimilio Lepido, Q. Lutatio Catulo Coss. Sed non post biduum à Capitolio incenso.

Ibid. *Rosio contra Chrysogonum*] Recte hæc Hieronymus. Erat enim vicesimus septimus annus Ciceronis. auctores Gellius, Cicero Bruto, Quintil. lib. XII, cap. VI.

Ibid. *Pompejus gloriosissime triumphavit.*] Triumphavit anno ætatis suæ XXV absoluto de Hiarba Numidarum rege. & tunc Magnus à L. Sulla Dictatore nominatus est. Metachronismus unius anni, puto propter Palilia Varronjana, aut Catoniana. Auctor Commentarii de bello Africano: *M. Cato interim, qui Uticæ præerat, Cn. Pompejum filium multis verbis assidueque objurgare non desistebat. Tuus, inquit, pater, istuc ætatis quum esset, & animadvertisset Rempubl. ab audacibus sceleratisque civibus oppressam, bonosque aut interfectos, aut exilio multatos patria civitateque carere, gloria & animi magnitudine elatus, atque adolescentulus, paterni exercitus reliquiis collectis, pene oppressam jam Italiam, Urbemque Romanam in libertatem vindicavit: idemque Siciliam, Africam, Numidiam, Mauritaniam mirabili celeritate armis recepit. Quibus ex rebus sibi eam dignitatem, quæ est per gentes clarissima notissimaque, conciliavit, adolescentulusque atque eques Romanus triumphavit.*

Ibid. *Lepidus publicus hostis judicatur.*] M. Aimilius Lepidus Consul, mortuo Sulla, de actis ejus rescindendis lege promulgata, resistente illi collega Catulo, profectus in Galliam, inde videbatur patriæ bellum illaturus, testibus Floro, & Appiano. Unde non dubium est, quin hostis à Senatu judicatus sit. Rutilius “ Numatianus ad Cosam Hetruriæ oppidum à collega “ Catulo collatis signis victum in Sardiniam fugisse “ dicit. “

Invia castrorum vestigia semo retexit “
Sardoam Lepido præcipitante fugam. “
Litore namque Cosæ cognatos depulit hostes “
Virtutem Catuli Roma secuta ducis. “

P. Valerium Triarium in Sardinia contra M. Lepidum “ arma tulisse, refert Asconius Pædianus in eam pro “ Scauro. Contigit hoc numero MDCCCCXXXIX. Pro- “ chronismus biennii. Ab anno hujus gesti, hoc est, ut “ diximus, numero MDCCCCXXXIX, inivit historiam “ suam C. Sallustius, teste Ausonio. Macrobius autem “ hoc bellum vocat Lepidianum tumultum, atq; illum “ annum infaustum fuisse, propterea quod nundinæ in- “ ciderant in Kalendas anni ineuntis. “

MDCCCCXLI. *Alexandra, quæ & Salina.*] Nullus est codex scriptus, aut editus, in quo nomen hujus Reginæ non ita conceptum sit. In omnibus enim est Salina, non, ut apud Josephum, Salome. Quin & Hieronymus quoque Commentario in Danielem cap. IX: *Alexandra, quæ & Salina vocabatur.* Epiphanius Eusebium secutus in Nazoræis pag. 56. ἀφ' ἧς Ἀλεξάνδρα διέπεζεν ἔτος ὁ κληρος ἀπὸ τοῦ χρόνου τοῦ αὐτοῦ τε καὶ Σαλίνας τῆς Ἀλεξάνδρας καλουμένης. Sic Excer- “ pta Barbaro-latina, nec mirum quum ex Eusebio illa “ verterit. in tanto consensu, & velut conspiratione “ codicum non potui tamen animum inducere, ut crederem mendo hos omnes scriptorum locos vacare, donec Græca Eusebii aliter sentire coegerunt, in quibus bis Σαλίνα legitur. quod quis non miretur. quum à Josepho Σαλώμη dicatur? At nisi à Josepho de hac Salina nihil nobis compertum est. Nam Josephi codicem depravatum esse non finit credere Rufini tralatio, quæ constanter ubique Salome retinet. Quare igitur Eusebius Σαλίναν, non Σαλώμην, legit? & quum ea, quæ de hac muliere dicit, à Josepho omnia habeat, quare in solo nomine ab eo dissentit? Deinde cur Hieronymus cap. IX in Danielem Salinam ex Eusebio potius, quam Salomen ex Iosepho, quem dormitans legisse videtur Eusebius? Sulpitius Severus, & alii, ut Orosius, posteriores Hieronymo Salinam vocant ex Chronico hoc Hieronymiano, non Salomen ex Iosepho, & Rufino.

MDCCCCXLI. *Bellum gladiatorium in Campania.*] Bellum gladiatorium duce Spartaco cæpit M. Terentio Varrone Lucullo, C. Cassio Varro Coss. numero MDCCCCXLIV. Triennii prochronismus.

MD-

MDCCCCXLIII. *L. Lucullus primus imperator appellatus est.*] Mithridate iterum victo, & capta Nisibi, L. Cæcilio Metello, Q. Marcio Rege Coss. numero MDCCCCXLIX. Prochronismus sexennii.

MDCCCCXLIV. *Pompejus universam Iberiam subjugavit.*] Notum est duas Græcis Scriptoribus Ἰβηρίας esse, Hispaniam alterius nomine, altera regionem, quæ ad Pontum est, intelligi. Sed Hieronymus Ἰβηρίαν, etiam quum Hispaniam significat, Iberiam, non Hispaniam, vertit: quod aliquando perturbationem inducere potest, ut hic. Nam eodem tempore Ἰβηρία ad Pontum, & Ἰβηρία ad Iberum fluvium, hoc est Hispania, bello à Romanis quatiebantur. Plus dico, quod paulo post Iberia ad Pontum à Pompejo subacta est, hic vertendum Hispaniam, non Iberiam. Hispanias recepit Cn. Pompejus bello Sertoriano confecto, & M. Perperna Sertorii occisore victo in acie, capto, & interfecto, de quo triumphavit numero MDCCCCXLVI, Cn. Aufidio Oreste, P. Cornelio Lentulo Sura Coss. Biennii prochronismus. Secundus hic fuit triumphus Cn. Pompeii nondum ullum honorem auspicati, inquit Valer. Maximus lib. VIII, cap. XV, 8. Triumphavit prid. Cal. Januar. Sequenti die Consulatum primum inivit.

Ibid. *M. Lucullus de Bessis triumphavit.*] Eutropius: *Eodem tempore duo tantum gravia bella imperio Romano erant, Mithridaticum & Macedonicum. Hæc duo Luculli agebant, L. Lucullus & M. Lucullus.* Rursus paulo ante: *Macedoniam provinciam, M. Licinius Lucullus accepit consobrinus ejus, qui contra Mithridatem bellum gerebat.* Idem infra: *Lucullo paranti, capta Nisibi, contra Persas expeditionem successor est missus. Alter Lucullus, qui Macedoniam administrabat, Bessis primus Romanorum intulit bellum, atque eos ingenti prælio in Hæmo monte superavit.* Hæc autem omnia ab Eutropio Hieronymus accepit. Consobrinum improprie vocat Eutropius, qui agnatus erat, non „ cognatus. Ambo enim erant ex gente Licinia. Con„ sobrini vero sunt in cognatis, non in agnatis, aut „ gentilibus.

Ibidem. *M. Lucullus de Bessis triumphavit.*] Eodem tempore contigisse scribit Bessorum cladem Eutropius, quo Pompejus successor Lucullo datus est. Successor autem datus est, M. Aimilio, L. Volcatio Tullo Coss. numero MCCCCLI. Prochronismus annorum VII.

Ibid. *de Bessis.*] Ex Eutropio paulo ante referebamus, *Bessis primus Romanorum intulit bellum, atque eos ingenti prælio in Hæmo monte superavit.* Eadem iterat Marcellinus libro XXVII: *Advenit post hos imperator Lucullus, qui cum audacissima gente Bessorum conflixit omnium primus, eodemque impetu Hæmimontanos acriter resistentes oppressit.* De hac insigni victoria extat Antipatri Sidonii scitum Epigramma, qui eodem tempore clarebat, quo Romani cum Mithridate bellum gerebant.

Σοί με, Θρηϊκίης σκυληφόρε, Θεσσαλονίκη
Μήτηρ ἡ πάσης πέμψε Μακηδονίης.
Ἀείδω δ' ὑπὸ σοὶ δεδμημένον ἄρεα Βέσσων,
Οὐκ ἐδάλῳ πολέμῳ πάντ' ἀναλεξάμενος.
Ἀλλά μοι ὡς θεὸς ἔσο κατήκοος, οὐχομένῳ δὲ
Κλῦθι. πῆς ἐς μέσσους ἔστ' ἀχολίη;

Nomine Thessalonicæ gratias Poëta agit M. Lucullo pro latronibus Bessis, (ita vocabantur teste Strabone, nempe λῃστῇ) à quibus diu infestata fuerat, ab eo debellatis. Propterea vocat eum Θρηϊκίης σκυληφόρον, triumphatorem Thraciæ, atque ejus spoliis onustum. Nam audiendi non sunt, qui hoc Epigramma accipiunt de Rege Macedoniæ Philippo. Ridiculus esset anachronismus. Antipater enim Sidonius tunc florebat, quum duo Luculli, alter in Macedonia, alter in Ponto bellum administrabant: & eo tempore Bessi à nemine alio, præterquam M. Lucullo, devicti sunt.

Ibid. *capta Cabyle.*] Alii legunt Calybe. Eutropius de isto M. Lucullo: *Cabylen cepit. usque ad Danubium penetravit. inde multas supra Pontum positas civitates aggressus est. Illic Apolloniam evertit, Calatin, Parthenopolin, Tomos.* De Calybe Strabo libro VII. Ὑπέρκειται δὲ τῆς Βυζαντίας τὸ τῶν Ἀσῶν ἔθνος, ἐν ᾧ πόλις Καλύβη, Φιλίππου δὲ Ἀμφίτου τὰς πονηροπάτρας ἐντεῦθεν ἱδρύσαντος. Καλύβη, inquit Stephanus, πόλις Θράκης ἄποικος Μακεδόνων. Apud Ptolemæum legitur Καβύλη. Quidam diversum à Calybe faciunt: atque adeo negant Calyben esse πονηρόπολιν, quum tamen hoc Strabo dicat. Sex. Rufus: *M. Lucullus per Thracias cum Bessis primus conflixit. ipsam caput gentis Thraciam vicit. Eumolpiadam, quæ nunc Philippopolis dicitur, Vscudaniam, quæ nunc Adrianopolis nominatur, in ditionem nostram redegit. Cabylen cepit.* eadem verba iterat Ammianus. Vide Harpocrationem Καβύλη.

MDCCCCXLV. *Crassus triumphavit.*] Inepte hæc cum superioribus conjuncta sunt in omnibus P R. *capta Cabyle, & Tomis, & cæteris vicinis urbibus Crassus quoque triumphavit.* In editionibus quoque continuata sunt, omissa vocula *quoque.* Sed hoc gestum à superioribus distinguunt POST. M. Licinus Crassus ovavit, non triumphavit, de Spartaco, tertio anno post quam illud bellum natum, Cn. Aufidio Oreste, P. Cornelio Lentulo Sura Coss. numero MDCCCCXLVI, eodem anno, quo Pompejus de bello Sertoriano. Unius anni prochronismus.

MDCCCCXLVII. *Virgilius Maro in pago.*] Recte hoc ipso anno natum dicit, Cn. Pompejo Magno, M. Licinio Crasso Coss. Phlegon apud Photium 146, loquens de III anno Olympiad. CLXXVII: ᾧ Οὐιργίλιος Μάρων ὁ ποιητὴς ἐγεννήθη τότε δὲ ἔτος εἰδοῖς Ὀκτωβρίαις. Eadem verba iterantur in Chronico Casauboniano, quos Fastos Siculos vocant. Martialis XII, 68: *Octobres Maro consecravit Idus.*

MDCCCCXLIX. *Antiochia capta à Romanis.*] Pompejus potitus est Antiochia cum tota Syria, victo Tigrane, qui XVIII annis Syriam occupaverat, numero MDCCCCLII, anno definente, qui proxime antecessit Consulatum M. Tullii Ciceronis, & C. Antonii. Triennii prochronismus. Hæc suspicor esse Hieronymi, non Eusebii.

Ibid. *Creticum bellum motum.*] Recte tempus assignatum, L. Cæcilio Metello, Q. Marcio Rege Coss. Profectus autem in insulam Metellus anno superiore, qui erat quartus Olympiadis CLXXVII. Auctor Phlegon.

Ibid. *Lucus Daphnensium juxta Antiochiam.*] Ab Eutropio Hieronymus: *Antiochensibus obsides reddidit: aliquantum agrorum Daphnensibus dedit, quo locus ibi spatiosior fieret, delectatus loci amœnitate & aquarum abundantia. Inde ad Iudæam transgressus, Hierosolymam caput gentis tertio mense capit, duodecim millibus Iudæorum occisis, cæteris in fidem receptis.* Quia fere hoc eodem tempore accidit, saltem eodem anno, quo Ierosolyma expugnata sunt, hæc contigerint numero MDCCCCLIV, M. Tullio Cicerone, C. Antonio Coss. Ita fuerit prochronismus annorum quinque. Rursus Sex. Rufus non, postquam Daphnen reliquisset, Pompejum expugnasse Ierosolyma, sed contra, Ierosolymis expugnatis, Daphnen venisse. *Iudæa capta Ierosolymam obtinuit: cum Persis fœdus icit: rediens, apud Antiochiam Daphnensem lucum, delectatus loci amœnitate, & aquarum abundantia, addito*

dito nemore, consecravit. quæ postrema sunt ab Eutropio, à quo tamen desciscit in filo historiæ.

Ibid. *à Pompejo Apollini consecratur.*] Eutropium sequutus est Sex. Rufus in hac ἀνιστορησία. Sequitur & Hieronymus in Ezechielem cap. XVI: *Et de Apama descendunt termini in Rebla, quæ nunc Syriæ vocatur Antiochia. Et ut sciat Reblam hanc significare urbem, quæ nunc in Syria Cœle nobilissima est, sequitur,* CONTRA FONTEM: *quem perspicuum est significare Daphnen, de quo fonte supra dicto urbs aquis abundantissimis fruitur. Hic autem locus à Cn. Pompejo, qui primus Iudæam Romano subegit imperio, militari manu consitus est, & ab eo juxta fabulam Poëtarum Daphnes nomen accepit, ob lauros & Cyparissos, quæ arbores in ipso loco frequentissimæ sunt.* Hæc omnia errata non Hieronymo, sed auctoribus, unde hausit, adscribenda sunt, qui profecto multum luserunt otio suo. Sed saltem Hieronymi intererat meminisse historiam Maccabaicam esse antiquiorem Pompejo: & in II Maccab. cap. IV, 33, mentionem hujus Daphnes fieri. Quare ille locus, ἡ περίφημον amœnissimum, à quo Antiochia magna à XV aliis cognominibus urbibus distinguitur, quod dicatur Ἀντιόχεια ἡ ἐπὶ Δάφνῃ, & ab Ausonio *Phœbea Lauri domus Antiochia*, illud, inquam, περίφημον, neque à Pompejo militari manu lauru & cupressu consitum est, quum multis annis antea celeberrimus fuerit lucus ille, neque à lauribus illic consitis nomen adeptum est. Si enim à laureto nomen habuisset, ineptum erat Δάφνιον potius, quam δαφνῶνα vocari. Sic amœnissimus locus in finibus Iudææ & Arabiæ φοινικὼν à palmetis, non Φοινὶξ dictus est. Denique cur potius à lauribus, quam à cupressu, quum etiam teste ipso Hieronymo, & l. ult. Cod. lib. XI, ibi multa fuerit cupressus? Ego non dubito fuisse quandam vetustissimam laurum, qualis erat quercus Dodonæa, & oliva in arce Athenarum, & item laurus in insula Syro, quas, ut Pausanias refert in Arcadicis, vetustissimas omnium arborum in sua specie Græci esse prædicabant. Ab ea igitur lauro non dubium est locum dictum esse, & propter arborem Apollini dicatam, postea lauru & cupressu consitum amœnissimum secessum præbuisse. Sic & locus ad Terebinthum, vel Terebinthus dictus fuit per multa sæcula, propter illam Terebinthum, sub quâ tetendit Abraham. Porro quamvis περίφημον Ἀντιοχείας Daphne vocatur, tamen V millib. passuum distabat ab urbe, ut legimus in Itinerario Burdigalensi: „ ubi etiam vocatur Palatium Daphnæ: item apud „ Strabonem, apud quem XL stadia distare dicitur, „ ab urbe hoc est, V mill. B.

Ibid. *Apollini consecrasse.*] Quomodo potuit Pompejus lucum & templum, & simulacrum Apollini consecrare, quæ jam Antiochus Epiphanes consecrarat? Ammianus XXII: *Eodem tempore die XI Kalend. Novembr. amplissimum Apollinis Daphnæi fanum, quod Epiphanes Antiochus Rex ille condidit iracundus & savus, & simulacrum in eo Olympiaci Iovis imitamenti æquparans magnitudinem, subita vi flammarum exustum est.* Strabo XVI: ὑπέρκειται δὲ πασαράπαν σκιᾶς ἡ Δάφνη κατοικία μετέωρα, μεγάλα δὲ καὶ σωτηρίως ἄλσος ἀμφιρρέομενον πηγαῖοις ὕδασιν. ἐν μέσῳ ἄσυλον τέμενος, καὶ νεὼς Ἀπόλλωνος καὶ Ἀρτέμιδος. ἐνταῦθα δὲ πανηγυρίζειν ἔθος τοῖς Ἀντιοχεῦσι καὶ τοῖς ἀσυγκίτοις.

Ibid. *Iudæi Romanorum per Pompejum vectigales facti.*] Ab eo tempore non dubitamus capite censeri cæpisse, ut singula didrachma in capita exigerentur, qui census dicitur Matthæi XVII, 25. XXII, 17, 19. Sed paucis verbis hæc tractari non possunt. Itaque fortasse de hac re erit dicendi locus. Interea perpendatur locus Hieronymi in commentario in XVII, 25, Matthæi: *Post Augustum Cæsarem Iudæa facta est tributaria, & omnes censi capite ferebantur. Unde & Ioseph cum Maria cognata sua profectus est in Bethleem.* Quomodo sub Augusto Ioseph cum Maria profiteri potuit, si post Augustum institutum, ut Iudæi censum profiterentur, & tributarii essent?

Ibid. *vectigales facti.*] Cic. pro Flacco: *Stantibus Ie-* " *rosolymis, pacatisque Iudæis, tamen istorum religio sacrorum* " *à splendore hujus imperii, majorum institutis abhorrebat:* " *nunc vero hoc magis, quod illa gens, quid de imperio nostro* " *sentiret ostendit armis: quam cara Diis immortalibus esset;* " *docuit, quod est victa, quod elocata, quod serva.* Elocatam " vocat, quod elocaretur mancipibus, & publicanis " pop. Rom. "

MDCCCCL. *Hyrcanus annis* XXXIV.] Qui annus finis regni Alexandriæ fuit, idem & initium regni Hyrcani. Quare hic annus recte congruit ejus initio. Sed postquam tres menses rerum potitus esset, de possessione dejectus est à fratre Aristobulo, qui regnum insedit, usque ad capta Ierosolyma, numero MDCCCCIV, & tunc, eo à Romanis depulso, Hyrcanus in regnum restitutus est. Quare prius ponendū erat triennium cum semisse, quod regnavit Aristobulus, initio sumpto à numero MDCCCCL, deinde initium Hyrcani statuendum in numero MDCCCCLIV. Nam, ut alibi me dicere memini, multa in annis hujus familiæ turbavit Eusebius.

Ibid. *usque ad sancta sanctorum accedit.*] Addunt Græca, ἡ τὸν ναὸν συλήσας, καὶ πολλὰ παρ' αὐτοῦ ἀφελόμενος. quæ nos inclusimus virgulis, quia infercta sunt à quodam ardelione. Nam penetravit quidem εἰς τὰ ἅγια Pompejus, sed à donariis & thesauro manus continuit. Josephus lib. XIV, 423: ὅλων δὲ τραπέζης τε χρυσῆς, καὶ λυχνείας ἱερᾶς, καὶ σπονδείων, καὶ πλήθους θησαυρῶν, χωρὶς ὧν τότων ἐν τοῖς ἱεροῖς χρημάτων εἰς δύο χιλιάδας ταλάντων, ὁ δεινὸς ἥψατο δι' εὐσέβειαν, ἀλλὰ καὶν τότῳ τὸ πρὶ αὐτὸν ἀξίως ἔσχαξεν ἀρετῆς. Suppositicius ille Hegesippus auctor infimæ vetustatis, qui sincerum vas Josephi incrustavit, non contentus verbis Josephi (hoc facit non raro, ut videatur aliquid novi adferre) ita hæc recenset: *atque inspexit lucernam, & mensam, & thymiamata, & Tabulas testamenti, superque eas Cherubim, & multitudinem aromatum dispersam, & sacræ pecuniæ talenta duo millia, in quibus quum plurimum auri esset, integer tamen ab omni cupiditate vel ipsa, vel, si qua sacrorum vasorum inventa sunt, intacta servari præcepit.* Voluit plus quam Josephus dicere, quasi habuerit Acta ipsius Pompeii, quæ Josephus non viderit, in quibus, si Diis placet, Arcam testamenti, & Cherubim invenerit. Et tamen quidam hunc auctorem legunt, tanquam Josephum: imo quæ Josephus non habet, & sunt apud hunc, à Josepho omissa potius, quam ab hoc ficta esse putant. Nos ideo produximus ejus verba, non sane quod illis indigeamus ad Pompeii modestiam, & continentiam demonstrandam, sed ut ejus scriptoris confidentiam aperiremus, qui non veretur pannos suos purpuræ Josephi assuere. Habemus & Pompeii moderationis illustrius exemplum apud Ciceronem in ea pro Flacco: quod certe, quanquam vulgo notum, tamen omittendum non est. *Cn. Pompejus captis Ierosolymis victor ex illo fano nihil attigit. Imprimis hoc, ut multa alia, sapienter, in tam superstitiosa, & malefica civitate locum sermoni obtrectatorum non reliquit. Non enim credo religionem Iudæorum & hostium impedimento præstantissimo imperatori, sed pudorem fuisse. Sua cuique civitati religio, Lali est, nostra nobis.* Satis erit nobis de Pompeii abstinentia testimonium ejus, quo Consule capta sunt Ierosolyma. Quare merito illa verba virgulis inclusimus, quum constet Eusebii non esse, & veritati rerum gestarum adversari.

Ibid. *usque ad sancta sanctorum.*] Capta Ierosolyma anno secundo Olympiadis CLXXIX. Josephus anno primo, & eum sequutus Eusebius ἀποδείξ. VIII. 245. Sed hoc accidit propter Palilia Varroniana, utpote quæ uno anno antiquior sit Epocha annorum Urbis „ conditæ. Nam Iosephus quidem recte Consules „ retulit, sub quibus capta sunt, C. Antonium, & M. „ Ciceronem, sed discrimen est de anno Olympiadis, „ propter differentiam Palilium Varronis, & Catonis, „ item propter confusionem prisci anni Quiritium „ ante Iulianam reformationem.

MDCCCCLII. *Libya per testamentum Apionis.*] Duo sunt Apiones, prior Cyrenarum, alter Libyæ rex. Uterque populum Rom. testamento heredem reliquit. Regem Cyrenarum antiquiorem vocat Sex. Rufus, ut ab hoc distinguatur. Vide numerum MDCCCCXXI, & quæ ad eum notamus. Utriusque regis, & testamentorum eorundem meminit conjunctim Ammianus exitu libri XXII: *Aridam Libyam supremo Apionis Regis consecuti sumus arbitrio. Cyrenas cum residuis civitatibus Libyæ Pentapoleos, Ptolemæi liberalitate suscepimus.* Libyam aridiorem Marcellinus vocat, quæ aliter dicebatur Ammon, in cujus extrema parte Alexandriam sitam esse scribunt veteres.

Ibid. *Libya per testamentum.*] Hieronymus ab Eutropio: *Bellum Creticum ortum est. Ad id missus Cæcilius Metellus ingentibus præliis intra triennium omnem provinciam cepit, appellatusque est Creticus; atque ex insula triumphavit: quo tempore Libya quoque Romano imperio per testamentum Apionis, qui ejus Rex fuerat, accessit, in qua inclitæ civitates erant, Berenice, Ptolemais, & Cyrenæ.* Recte vero tempus ab Hieronymo assignatum. Nam Creticum bellum confectum est à Metello, C. Calpurnio Pisone Frugi, M. Acilio Glabrione Coss. numero MDCCCCL. Numero autem sequenti mortuus est Apio rex, ut indicat Eutropius.

Ibid. *Apionis Regis.*] Ita scribimus per simplex P, ut Græci semper Απίων. Nam est nomen Ægyptiacum ab eorum numine Api. Apud Latinos tamen semper scribitur per duplex pp, & omnes codices scripti ita habent. Vetus inscriptio: Q. DIVINIUS. Q. F. APPIO.

Ibid. *Horatius Flaccus Satiricus.*] Sunt Hieronymi à Suetonio. Natus Horatius L. Aurelio Cotta, L. Manlio Torquato Coss. Recte tempus assignatum.

MDCCCCLIII. *Apollodorus Pergamenus.*] Unde Ἀπολλοδώρειος αἵρεσις. Strabo libro XIII; de Adobogione Pergameno Tetrarcha Galatiæ locutus postea subjicit: ἔτι δὲ ἄλλη ὀνόματος ἀξίωμα μεγάλη, καὶ Ἀπολλόδωρος ὁ ῥήτωρ ὁ τὰς τέχνας συλλεξάμενος, ἐν τῷ Ἀπολλοδώρειον αἵρεσιν ὀνομαζομένων, ἧς ποτ' ἐστίν. πολλὰ γὰρ ἐπεκράτει μείζονα ἢ κατ' ἡμᾶς ἔχοντα τὴν κρίσιν, ὧν ἐστὶν ἡ Ἀπολλοδώρειος αἵρεσις καὶ Θεοδώρειος. Quintilianus libro tertio: *Præcipue tamen in se converterunt studia Apollodorus Pergamenus, qui præceptor Apollonio Cæsaris Augusti fuit: & Theodorus Gadareus, qui se dici maluit Rhodium: quem studiose audiisse, quum in eam insulam secessisset, dicitur Tiberius Cæsar. Hi diversas opiniones tradiderunt, appellatique inde Apollodorei & Theodorei ad morem certas in Philosophia sectas sequendi.* M. Seneca libro secundo Controversiarum: *Tu Apollodorum habuisti, cui semper narrare placet: ego Theodorum, cui non semper.*

Ibid. *præceptor Callidii & Augusti.*] Suetonius in Augusto LXXXIX. quem vise. M. Callidii Quintilianus meminit, qui libro XII subtilis ab eo dicitur. libro autem X dicit Callidium declamasse pro domo Ciceronis. Sed ejus quoq; infra mentio est numero MDCCCCLX. Vide præterea Val. Maximum lib. VIII, cap. X, 3.

MDCCCCLIV. *Pompejus captis Ierosolymis.*] De Syria & Palæstina & toto oriente triumphavit, M. Pupio Pisone, M. Valer. Messala Coss. numero MDCCCCVI. auctor Plinius ex Actis Pompeii. cæpit Ierosolyma "M. Tullio Cicerone, C. Antonio Coss. hoc ipso nu- "mero MDCCCCLIV. anno secundo Olymp. CLXXIX, " non autem anno primo, ut ipsemet Eusebius putavit ἀποδείξ. VIII. 245.

MDCCCCLV. *Ea, quæ de Catilina, Cethego, Lentulo, & Consule Cicerone.*] Sane hæc debebat Hieronymus ad annum Consulatus Ciceronis referre, qui incidit in numerum anni superioris, quo Ierosolyma à Pom- "pejo capta. "

MDCCCCLVI. *Cicero in exilio annum facit.*] L. Calpurnio Pisone, A. Gabinio Coss. numero MDCCCCLIX. Triennii prochronismus.

Ibid. *honorifice susceptus à Plancio.*] Dyrrachio profectus post aliquot dies in itinere confectos ad Plancium divertit, & cum eo in Thessaliam venit X Kal. Junii, Epistola VIII, libri III ad Atticum: & in Oratione pro Plancio.

Ibid. *Pompejus imperator appellatus.*] Imperator non potuit appellari, nisi in exercitu. Notus mos etiam tironibus historiæ Romanæ. At tunc Pompejus erat in Urbe. Aliud habebat in animo Eusebius, cui, ut homini Græco, condonandum, si quid peccat in Romanis rebus. Habebat, inquam, in animo Pompejum salutatum Magnum à Sulla in triumpho, quem primum de Hiarba Numidarum rege egit. Vide numerum MDCCCCXXXVII. Itaque peccatur primo hallucinatione, deinde metachronismo annorum XIX. Sed Epitome Liviana CIII in Triumpho de Mithridate Magnum salutatum fuisse dicit: *Cn. Pompejus de liberis Mithridatis, Tigrane & Tigranis filio triumphavit, Magnusque à tota concione salutatus est.* Hoc contigit numero MDCCCCLV. Erit & sic etiam metachronismus, sed unius anni. Quare sine dubio pro Magno, Imperatorem posuit. Itaque dicendum erat Πομπήϊος Ρωμαίων στρατηγὸς Μέγας προσηγορεύθη, non autem, Πομπήϊος ὁ μέγας, Ρωμαίων στρατηγὸς, αὐτοκράτωρ προσηγορεύθη. In Pompeii denariis: CN. MAGNUS IMP. item diversis temporibus cusi, MAG. IMP. ITERUM. Apud Cæsarem III Commentario belli civilis ita legimus: *Pompejus eo prælio imperator est appellatus. Hoc nomen obtinuit, atque ita se postea salutari passus est. Sed neque in literis, quas scribere est solitus, neque in fascibus insignia laureæ intulit.* Hæc, qui legit, ita interpretatur, tanquam nunquam antea Imperator appellatus fuisset. Nam quomodo aliter verba Cæsaris accipere possimus, non video. Numismata aliud testantur. Sed aliud est salutari imperatorem, aliud scribi in literis, & in nummis cudi. Idque ita solvendum esse non dubito.

MDCCCCLVII. *Cæsar Lusitaniam.*] L. Afranio, Q. Cæcilio Metello Coss. numero hoc ipso. Potuit ex iis rebus gestis triumphare. sed maluit Consulatum petere. Sueton. Dio, qui scribunt Cæsarem hæc gessisse post annum præturæ urbanæ. Quæ in Græcis inclusa sunt virgulis, ea neque Hieronymus agnoscit, neque historiæ & tempori consentiunt. Porro falso scribit Diodorus hoc anno fuisse, τὴν ἀρχὴν δ' συμβαίνει τοῖς Ρωμαίοις πρὸς Κελτὰς πολεμεῖν κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς ἑκατοστῆς καὶ ὀγδοηκοστῆς ὀλυμπιάδος, Ἡρώδου ἄρχοντος. fuisse principium belli Gallici à C. Julio Cæsare administrati, in quo manifesto peccat prochronismo biennii.

MDCCCCLX. *Catullus trigesimo ætatis.*] Sunt Hieronymi. Qui potuit hoc tempore decedere, qui novem annis post hoc tempus vivebat, Cæsare jam rerum potiente?

Ab

Ab eo enim cœnæ adhibitus est post famosa epigrammata & stigmata Cæsari inusta illo carmine:

Quis hoc potest videre, quis potest pati?

In quo Britanniarum mentio est, quas invasit Cæsar numero MDCCCCLXIII. Itaque nobis liquido constat Catullum cædi Cæsaris superfuisse. Nam Virgilio jam florenti notum & familiarem fuisse locuples testis Martialis ad Silium:

Sic forsan tener ausus est Catullus
Magno mittere passerem Maroni.

Qui enim fronte Martialis diceret Catullum Hendecasyllabos suos Virgilio potuisse mittere, si Maro & Catullus eodem tempore non vivebant, quomodo Martialis & Silius? Quam ridicule hactenus illum locum Martialis accipiunt doctissimi viri, qui hoc fingi à Martiali putant, non quod re vera ambo æquales temporum fuerint? proinde ac si quis diceret: Sic forsan Homerus ausus est mittere Odysseam suam Pindaro. Qui ita loqueretur, quo plausu excipiendus esset? & tamen isti volunt in eam sententiam accipienda esse illa verba Martialis. Mirum est tanto judicio præditis de absurditate nihil suboluisse. Sed nec quid passer Catulli sit apud Martialem, assequuntur, quum totum poëmatiorum Catullianorum volumen intelligatur ab initiali epigrammate, quod est de passere, ut Æneis ab Ovidio & Martiale *Arma virumq;* dicitur ab initialibus verbis, & Lucretiana poësis vocatur *Aeneadum genitrix* ab eodem Ovidio. Quę à nobis accepta Stellio in suas Varias transtulit. Nos non dubitamus ultra cędem Cęsaris Catullum vixisse, ut jam antea diximus. Numero MDCCCCLXXII Cæsar triumphos quatuor egit, quorũ omnium meminit Catullus, quum Ponticam & Ibericam prædam ex Tago nominat: hoc est triumphum de victoria Mundensi. Cæsar anno sequente, postquam triumphavit, interficitur. Catullus igitur, qui triumphorum Cæsaris meminit, qui vicini fuerunt cædi Cæsaris, tempore triumphorum & cædis Cæsaris vivebat. & parum intervalli interest inter triumphos, & famosum epigramma in Mamurram: ut rursus minimum interjectum est inter famosum epigramma, & reconciliationem ejus cum Cæsare, denique ab ipsa reconciliatione, ad cædem Cæsaris, necesse est exiguum tempus interfuisse. Numero MDCCCCLXXII, prænomen Imperatoris ex S. C. accepit. Propterea unicum imperatorem vocat eum Catullus: quamvis scio pro eximio posse accipi, neque pertendentibus adversabor. Sed profecto „ alludsum est ad prænomen Imperatoris. Lucanus „ lib. V:

„ *— & nomen inane*
„ *Imperii rapiens signavit tempora digna*
„ *Mœsta nota —*

Quod autem Suetonius scribit, Cæsarem, post reconciliationem cum Catullo, hospitio patris ejus, sicuti antea consueverat, uti perseveravisse, à reprehensione nullo modo vindicari potest. Catullus enim Transpadanus. Cæsar vero non potuit uti ejus patris hospitio, nisi ante bellum civile; quum Proconsulari imperio obtineret Gallias Cisalpinam & Transalpinam. Si igitur post reconciliationem uti hospitio patris Catulli perseveravit, ergo reconciliatus est ante bellum civile. atqui Suetonius scribit post stigmata famosi epigrammatis reditum in gratiam: hoc est post triumphos Cæsaris. Quod si post epigramma reconciliati sunt, ergo non est usus hospitio patris Catulli ab illo tempore, siquidem post transitum Rubiconis Cæsar nunquam postea in Gallias suas reversus est. Sed in Suetonio, quem hic sequitur Hieronymus, non pauca ejusmodi παραγράφα deprehendimus, eximio alioqui & utilissimo Scriptore, cujus omnes libros extare pluris interesset Reipubl. literariæ, quam multos, quibus æquo animo careremus, si illis potiremur. Adde quod Cornelius Nepos sub Augusto scriptitasse videtur, & Catullus, qui ei librum suum dicat, Chronicorum ejus meminit. Profecto Catullum ultra tempora Triumviratus vixisse mihi dubium non est. Plus dico: Catullum ludos Augusti sæculares spectasse, C. Furnio, P. Junio Silano Coss. numero MMI, quum annum ætatis LXXI ageret: quod perspicuum est ex ejus carmine sæculari. Quare enim carmen sæculare scripsisset, nisi in annum ludorum sæcularium incidisset? Sic Horatius eodem anno carmen sæculare suum scripsit minor XXII annorum, quam Catullus. Obstat, quod Corn. Nepos, qui familiaris Catullo fuit, ait Catullum ante Atticum obiisse. *Idem L. Iulium Calidium, quem post Lucretii, Catullique mortem multo elegantissimum poëtam nostram tulisse ætatem vere videor posse contendere, &c.* Obiit autem Atticus Cn. Domitio Ahenobarbo, C. Sosio Nepote Coss. XV annis ante ludos sæculares Augusti. Sed nihil obstat. Nam Corn. Nepos vidit illos sæculares ludos, & aliquot annos illi tempori superstes fuit. Ejus mens hæc est. Calidius non erat princeps poëtarum vivente Catullo. Nunc eo mortuo vere videor affirmare posse nostram ætatem meliorem poëtam Calidio non tulisse. Virgilius Triumviratus tempore triginta jam tum annorum erat: quando Lycoris Galli Antonium in castra sequuta est: quo nomine postremum Bucolicum condidit, postremum, inquam, scriptione, sed tempore prius Bucolico quinto, in quo cædes Cæsaris defletur. Non mirum igitur, si, quum ambo celebres poëtæ eodem tempore vixerint, alter alteri poëmata sua mittere potuerit. Itaq; Martialis intelligit Virgilio jam in Æneide sua occupato Catullum potuisse nugas suas mittere, ut ipse suas mittebat Silio, quamvis in epico opere rerum Punicarum componendo districtus esset. quæ est vera mens verborum Martialis. ut minime dubium sit Valerium Catullum adhuc vixisse quum magnum esset nomen Maronis viventis.

Ibid. *M. Callidius orator.*] Vide initium primi Commentarii de bello civili. Meminerunt ejus Cicero, Quintilianus, Val. Maximus, Asconius Pedianus. Sed in quibusdam codicibus simplici l Calidius legitur. Utra recta sit scriptura, nescio, quum tam gentis Calidiæ, quam Callidiæ crebra extet in veteribus lectionibus mentio, quæ an una gens fuerit, peritiorum judicium esto.

MDCCCCLXI. *Cæsar Renum transiens Germanos vastat.*] Cn. Pompejo Magno II, M. Licinio Crasso II Coss. numero MDCCCCLXII. Vide Commentarium IV de bello Gall. Sed in Græcis est Γερμανὺς καὶ Γάλλας. ultimam vocem non vertit Hieronymus, absurditate, ut puto, deterritus. Non enim Galli sunt ultra Renum. Sed Eusebio homini Græco id condonandum.

MDCCCCLXII. *Crassus Consul cum filio suo apud Carras captus.*] Numero MDCCCCLXIV. Biennii prochronismus.

MDCCCCLXIII. *Ventidius primus Romanorum Parthos superat.*] Sex. Rufus: *Ventidius de Persis primus triumphavit.* Sed profecto valde occupatum in gravioribus curis animum habebat Hieronymus, quum hæc scriberet. Nam P. Ventidius triumphavit de Parthis Ap. Claudio C. F. Pulchro, C. Norbano C. F. Flacco Coss. numero MDCCCCLXXIX. Sexdecim annorum prochronismus.

MDCCCCLXIV. *Curio promptus & popularis orator.*] Lucanus *— venali Curio lingua.* Hic C. Scribonius Curio, & pater ejus eodem prænomine ambo clarissimi ora-

„ oratores fuerunt. Vellejus de hoc: *C. Curio Trib. pl. „ subjecit facem, vir nobilis, eloquens, audax, suæ, alienæque „ & fortunæ & pudicitiæ prodigus, homo ingeniosissimè ne- „ quam, & facundus malo publico.*

Ibid. *Qui deinceps.*] Nimirum C. Julio Cæsare III, M. Aimilio Lepido Coss. Numero MDCCCCLXXI.

Ibid. *Pudore amissi exercitus maluit mori, quam evadere.*] Hujus viri strenuam mortem & dignum Romano homine exitum habes Commentario secundo de bello civili. Sed & Florus argute ac rotunde more suo: *In Africa quoque par & virtus & calamitas Curionis fuit, qui ad recipiendam provinciam missus, pulso fugatoque Varo jam superbus, subitum tubæ Regis adventum equitatumque Maurorum sustinere non potuit. Patebat victo fuga. sed pudor suasit, ut amissum sua temeritate exercitum morte sequeretur.* Vide Lucanum in fine IV.

Ibid. *Virgilius sumpta toga.*] Iisdem Consulibus, quibus natus, Cn. Pompejo II, M. Licinio Crasso II, numero MDCCCCLXIII. Unius anni metachronismus. Nam iste erat annus XVII iniens, quo mos erat togam puram sumere. Hieronymus respexit non ad Consules, sed ad annum XVII completum, & XVIII ineuntem. In vita Virgilii: *Initia ætatis, id est, usque ad septimum annum, Cremonæ egit, & XIII anno virilem togam cæpit illis Consulibus iterum, quibus natus erat.* Vitiosa & ridicula sunt. Lego, *Initia ætatis, id est, à XIV, usque ad sedecimum annum Cremonæ egit, & XVII anno virilem togam sumpsit. Sedecimum* pro sextodecimo in veteribus libris legi, sciunt, qui in illorum lectione aliquem „ usum habent. Supplevimus illa à XIII, ex Hiero- „ nymo, qui ad numerum MDCCCCLIX apponit: „ *Virgilius Cremonæ studiis eruditur.* Initia ætatis vocat „ pubertatem.

MDCCCCLXV. *Simulacrum Olympii Iovis tactum fulmine.*] IV πεπαίδευκδώς pag. 81. ἀμφὶ ὃ Ἰάλιον τὸ Καίσαρα τὸ μέγα τῶν Ἑλλήνων καὶ ὀλυμπακὸν ἄγαλμα τὸ [ἐν αὐτῇς] ὀλυμπιάσι κεραυνῷ πρὸς τοῦ θεοῦ βληθὲν ἀναγράφεσι.

MDCCCCLXVI. *Cæsar Germanos & Gallos capit.*] Galli non potuerunt eo anno omnes domari, quo Germanis bellum intulit Cæsar, Rheno ponte juncto, quod accidit anno superiore, Cn. Pompejo, M. Crasso Coss. Quare est metachronismus manifestus anni unius. Sed fortasse intelligit secundam Rheni trajectionem: de qua Commentario VI. neque dubito verum esse. Tunc enim fere omnes Galliæ pacatæ erant.

MDCCCCLXVII. *Principium belli civilis.*] Imo anno sequenti, M. Claudio Marcello, L. Cornelio Lentulo Coss.

Ibid. *Diodorus Siculus.*] Si sequendus erat Diodorus, non convenit hic locus ejus mentioni. Diodorus enim paulo ante finem Proœmii scribit se historiam terminasse suam, quam Bibliothecam vocat, principio belli, quod Cæsar gessit cum Gallis. μέχρι τῆς ἀρχῆς τοῦ συμπάντος πολέμου Ρωμαίοις πρὸς Κελτούς. Bellum autem Gallicum, ut vulgo compertum est, cæpit L. Calpurnio Pisone, A. Gabinio Coss. anno tertio Olympiadis CLXXX, numero MDCCCCXLIX. Ibi igitur statuenda erat mentio Diodori. Neque dubium est, quin hoc fuerit Eusebii propositum, sed, ut non raro solet, erraverit metachronismo VII annorum. Longe vero puerilius hallucinatur Diodorus ipse. Scribit enim principium belli Gallici convenire anno primo Olympiadis CLXXX, Ἡρώδου ἄρχοντος: quum Consulatus Calpurnii Pisonis & Gabinii, quo bellum Gallicum motum, inciderit in annum tertium ejusdem Olympiadis. Pergit: ἀπὸ δὲ τοῦ α ὀλυμπιάδος, ἐφ' ἃς τὴν ἀρχὴν τοῦ Κελτικοῦ πολέμου, ἣν τελευτῶν πεποιήμεθα τῆς ἱστορίας, ἐπτακόσια καὶ τριάκοντα. Ait à prima Olympiade, ad principium belli Gallici, esse annos DCCXXX. quæ sunt Olympiades absolutæ CLXXXII, anni duo solidi. Ergo bellum Gallicum inivit anno tertio Olympiadis CLXXXIII. qui tamen erat annus, quo Scipio, & Iuba in Africa bellum cum Cæsare infeliciter gesserunt. Postremo adjicit, ab excidio Ilii, ad finem Bibliothecæ suæ, intercedere annos MCXXXVIII. de quibus si detrahantur CCCCVIII, quot annos ipse Diodorus ait esse ab excidio Ilii, ad primam Olympiadem, supererunt iidem anni DCCXXX, ne quis forte à librario peccatum putet in priore numero. Itaque insignis est hallucinatio præstantissimi scriptoris, principium belli Gallici cum annis belli civilis confundentis. Sed Deum immortalem, quanta jactura historiæ facta est amissione librorum illius Bibliothecæ, præsertim quinque illorum, qui sequebantur post quintum. Nam in illis erat memoria totius vetustatis regnorum Orientis, quæ multum historiæ sacræ allucebant. Nunc de tot præclaris monumentis nihil nobis, præter desiderium, supereſt. Vixisse autem admodum senem, usque ad medium Augusti imperium, satis ex eo constat, quod bisexti Romani meminit: quod nomen videtur in usum receptum post reformationē Fastorum ab Augusto factam. Verba ejus: ἡ δὲ ὀλυμπιὰς πληροῦται κατὰ τέτταρας χρόνους. ἔστι δ' ὅτε οἱ Ρωμαῖοι καλοῦσι Βίσεκτον. Nam à primo anno Iuliano, ad XXXVII, constat bisextum intercalatum fuisse post triennium. Atqui ait Olympiadem constare annis solidis, quot bisextum. Hoc non contigit anno Iuliano, nisi post correctionem ab Augusto adhibitam.

MDCCCCLXVIII. CAIUS JULIUS CÆSAR *primus apud Romanos singulare arripuit imperium.*] Omnes PR. ita habent: *Ex hoc loco continua Romanis nascuntur Imperia in diem vitæ Principalis: & regnat apud Romanos primus omnium Cajus Iulius Cæsar, qui primus apud Romanos singulare arripuit imperium.* Quæ sine dubio non sunt Eusebii, neque POST. agnoscunt, neque Editiones.

Ibid. *Singulare arripuit imperium.*] Ausonius:

Imperium binis fuerat solenne quod olim
Consulibus, solus Iulius arripuit.

Sic Corn. Nepos elegantiss. scriptor *singulare imperium* dixit in Timoleone, *singularis potestas* in Dione. “

MDCCCCLXIX. *Pompejus prælio victus.*] Recte tempus assignatum.

Ibid. *à spadonibus Alexandrini Regis occiditur.*] A Pothino. pro quo male apud Cæsarem Photinus, & apud Martialem:

Antoni Pharios non concessure Pothino.

Ποθινὸς, non Φωτεινός. Etiam Regi Ægypti Φύσκωνι filio Cleopatræ alterum cognomentum fuit Ποθεινός. Apud Iuvenalem Satyra quarta:

Debetur magnus Patinæ, subitusque Prometheus.

Ridiculum Glossema ibi appositum est. *Figuram hic dicitur posuisse propter Magnum Pompejum. quoniam Patina dictus est, qui sustulit caput ipsius.* Quid puerilius excogitari potuit, quam inter patinas mentionem Pompeii injicere, & de Pothino Patinam facere: Claudianus I “ in Eutropium: “

— *an alio lædor graviore Pothino* “
Et patior majus Pharios scelus — “

ubi idem error, *Photino.* & apud Lucanum lib. VIII. “

Ibid. AB HOC LOCO ANTIOCHENI SUA TEMPORA COMPUTANT.] De Æra Antiochensium satis superq; dictum à nobis in Canonibus Isagogicis. Ejus creberrima mentio apud Euagrium; à quo vocatur χρηματισμὸς τῆς Ἀντιοχείας.

Ante-

Antecedit epocham Christi Dionysianam XLVIII anni. Huic anno Christi MDCIV adjectis XLVIII, consurgit annus MDCLII τῦ χρηματισμῦ τ Ανλιοχέων. & in autumno ejusdem anni inivit annus MDCLIII, à Kal. Octobris. Est indictio Cæsariana, in qua, ad indictionem primam Constantinianam, interfunt anni CCCLX, præcise, hoc est indictionum cycli XXIV. Et quia diximus à Kal. Octobribus hujus autumni iniviſſe annum MDCLIII τῦ χρηματισμῦ τ Ανπιοχέως, divisis illis annis per XV, remanebit indictio III Cæsariana. Euagrius libro secundo, cap. XII, scribit anno Antiocheno DVI, Septembris XIV, die Dominica, ingentem terræ motum contigisse. Si abjeceris XLVIII annos, remanebit annus Christi Dionysianus CCCCLVIII, cyclo Solis XIX: ita ut XIV Septembris fuerit Dominica. Rursus Euagrius dicit fuisse τα ἔπινέμησιν, id est Indictionem XI. Partire DVI per XV. Remanebit Indictio X I. Itaque quum hoc Euagrii testimonium munitum sit duobus certissimis characteribus, cyclo Solis XIX, & Indictione XI, de hac Æra non est quod dubitemus recte ab Eusebio positam numero MCCCCLXIX. Sed vide quæ amplius diximus de hac Indictione, libro V de Emend. Temp. item in Canonibus Isagogicis. Quod autem Chronicon Casaubonianum, quos Fastos Siculos vocant, initium hujus Indictionis & monarchiæ Cæsaris capiat à Consulatu Planci & Lepidi, id est post sex annos, hoc mirum non est in eo auctore, qui sequitur Eusebium in Consulibus, quod & facit Orosius, & Cassiodorus: ut aliquando sex, aliquando pauciorum annorum intervallo anticipent epocham Regifugii, aut Palilium Urbis. Sed imperii, sive, ut Græci vocant, τ μοναρχίας Cæsaris, illustre argumentum extat in vetere inscriptione, quæ est Romæ in loco ad septem Lucernas. Ejus exemplum infra subjeci.

S. P. Q. R.

CEJONIUM. RUFUM. ALBINUM. V. C. PHILOSOPHUM. RUFI. VOLUSIANI. IUD. ORDINARII. CONS. FILIUM. SENATUSCONSULTO. SUOQ.... EJUS. LIBERIS. POST. CÆSARIANA. TEMPORA. I. POST. ANNOS. CCCCLXXX. ET. I. AUCTORITATEM DECREVIT. FL. MAGNUS. JANUARIUS. V. C. VII, STATUARUM. LOCUS. ADSIGNATUS. A. NIGRO. ET. CASTONIANO. CUR. OPERUM. PUBLICORUM.

Epocham Cæsarianam, sive χρηματισμὸν τ Ανλιοχέως, vocat Cæsariana tempora. Itaque deductis XLVIII de Æra Antiochenæ annis CCCCLXXX, per perpetuam Regulam, supereſt annus Christi Dionysianus CCCXXXII, quo iste honor habitus Cejonio Rufo Albino, cujus pater Rufus Volusianus Consul fuerat annis XVIII ante hoc marmor inciſum, anno Christi CCCXIV. FL. autem Magnus Januarius itidem Consul fuerat IV annis antea, anno Christi CCCXXVIII. Hæc luculenta inscriptio effugit diligentiam oculatissimi & accuratissimi viri amiçi nostri Onufrii Panvinii. quod non mirum. Hactenus enim ignotus fuit χρηματισμὸς τ Ανλιοχέως.

Ibid. *M. Cælius Prætor, & T. Annius Milo.*] Historiam „ fusissime habes apud Dionem libro XLII. & Vellejum. Tempus recte assignatum. Sunt Hieronymi, qui accepit à Cæsare, Commentario tertio de bello civili: ab Hieronymo autem Paulus Orosius.

Ibid. *in Thuriano Brutioque agro.*] Ita scripti Codices: & historia sic postulat. Editionum lectio hic vi„ tiosa est. Milo oppugnans Compsam in Hirpinis ictu lapidis, patriæ, quam armis petebat, pœnas dedit. Vellejus. “

MDCCCCLXX. *Ptolemæi cadaver cum lorica aurea in Nilo inventum.*] Hieronymus ab Eutropio: *Ipsi quoque Ptolemæus parare voluit insidias. qua caussa Regi bellum illatum est. Victus in Nilo periit. inventumque est corpus ejus cum lorica aurea.* Eadem verba repetit Orosius, sed ex Hieronymo, ut solet, lib. VI, cap. XVI.

Ibid. *Cæsar in Aegypto regnum Cleopatræ confirmat ob stupri gratiam.*] Hieronymus ab eodem Eutropio: *Cæsar Alexandria potitus, regnum Cleopatræ dedit Ptolemæi sorori, cum qua consuetudinem stupri habuerat, quæ postea regio comitatu urbem ingressa est.*

MDCCCCLXXI. *Romæ Basilica Iulia dedicata.*] Basilicæ Iuliæ mentio apud Quintilianum lib. XII. Plin. in “ Epistolis, Suetonium Caligula, XXXVII. Scholion “ Iuvenalis in Satyram IV: *Crispus municeps * Viselliensis tirocinio suo in senatu ita cæpit:* P. C. ET. TV. CÆSAR. *propter quod simul oratione plenissime à Tiberio collaudatus plurimas sponte causas apud c Viros egit. Pro qua re in Basilica Iulia statua ejus posita est.* Nescio an eadem cum Porticu Julia, de qua Martial. lib. VI. Epigr. “ XXXVIII. “

— *& infanti Iulia tecta placent.* “

Nam ibi recitabant ut ex Quintiliano constat Glos- “ sæ Persii: *Fœneratores ad Puteal Scribonis Licinii, quod est in porticu Iulia, ad arcum Fabianum convenire solebant.* Eam porticum vetustate collapsam à Verrio Probiano V. C. Præfecto Urbis instauratam fuisse, testis Inscriptio Romana:

GABINIUS. VETTIUS
PROBIANUS. V. C. PRÆF. URB.
STATUAM. QUÆ. BASILICÆ
JULIÆ. A. SE. NOVITER
REPARATÆ. ORNAMENTO
ESSET. ADJECIT. &c.

Augustus in suo Indice: FORUM. JULIUM. ET. BASILICAM. QUÆ. FUIT. INTER. ÆDEM. CASTORIS. ET. ÆDEM. SATURNI. CÆPTA. PROFLIGATAQ. OPERA. A. PATRE. MEO. PERFECI. In alia inscriptione: T. FLAVIUS. GENETHLIUS. NUMUL. DE. BASILICA. JULIA. NATIONE. BESS.

Ibid. *Decretum Senatus & Athenienſium ad Iudæos.*] Et Decretum Senatus, & Pſephiſma Athenienſium extat apud Josephum pag. 429. Sed Josephus non definit tempus, quo tam Decretum Senatus Romani, quam Pſephiſma Athenienſium data sunt. Itaque divinat Eusebius, tanquam præcise Josephus notarit tempus, ac præterea tanquam eodem tempore hæc facta sint. Omnia incerta. neque illa scire potuit Eusebius, quum Josephus nihil expresserit. Ac vereor, ne Josephus Hyrcanum pro filio Alexandræ acceperit: quum illud Decretum videatur potius pertinere ad Iohannem Hyrcanum Ionathæ fratrem. neque aliter animum meum inducere possum. Suspicionem augent legati Numenius Antiochi, & Alexander Iasonis filii, qui illud Decretum reportarunt. Nam iidem à Ionatha missi fuerant Romam. Quomodo igitur illi vitam extendissent ad pronepotem Hyrcani Iohannis Hyrcanum cognominem proavo suo? Nam istius Hyrcani posterioris non ita magnũ nomen fuit, neque ejus admodum habita ratio, ut qui ex infelicitate sua notior sit, quam ex Pontificatu aut ethnarchia.

MDCCCCLXXII. *Cleopatra regio comitatu Vrbem ingreſſa.*] Hieronymus ex Eutropio, cujus verba proxime citavimus MDCCCCLXX. Quare quia tempore con-

junctum est hoc gestum cum morte Ptolemæi Regis fratris Cleopatræ, in eodem anno in continenti ponendum erat. Nam Eutropius dicit, regno Cleopatræ confirmato à Cæsare, statim Cleopatram se pro Regina gessisse, & aulico comitatu, ac omnibus insignibus regiis Alexandriam ingressam fuisse. Hieronymus proculdubio pro Urbe intelligit Romam. Dio quidem Romam venisse Cleopatram scribit, & in Cæsaris ædibus diversatam. ἦλθέ τε γὰρ ἐς τὸ ἄστυ μετ' ἀνδρὸς, καὶ ἐς αὐτὸν τὸν Καίσαρα ἐσῳκίθη. lib. XLIII. Quin etiam tempus convenit. Sed quis credat Cleopatram unquam Romæ fuisse, & post mortem fratris sui Ptolemæi alii viro nupsisse, præterquam Antonio, sed longo post intervallo? Unde ergo Dio expiscatus est eam Romæ hoc anno fuisse cum viro suo, qui nullus erat in rerum natura? Fabulæ igitur sunt de adventu Cleopatræ in Vrbem: & verbis Eutropii idoneus interpres accedat Iornandes, cujus verba hæc sunt: *Cleopatra vero Alexandrinorum regina ex genere Lagidarum, Ptolemæorumque successor prius contra viri sui Ptolemæi insidias Cajum Iulium Cæsarem appellavit, qui ob stupri, ut perhibent, gratiam, regnum ejus confirmavit, ipsamque in urbem cum magna pompa deductam, Alexandriæ permisit regnare.* Alexandriam ergo, non Romam, intelligit. Et ipse postea Cleopatram viduam vocat, nimirum Ptolemæo fratre, eodemque viro ejus, extincto.

Ibid. *Vrbem ingressa.*] Ita κατ' ἐξοχὴν Alexandria vocabatur, ut etiam Roma. Stephanus de Alexandria: ἐλέγετο δὲ κατ' ἐξοχὴν Πόλις, καὶ πολίτης ἐξ αὐτῆς, ὡς ἄστυ αἱ Ἀθῆναι, καὶ ἀστικοὶ οἱ Ἀθηναῖοι, ὡς καὶ ἐπὶ Ῥώμης λέγεται συνεχῶς. Hoc magis eludit sententiam eorum, qui hic Vrbem pro Roma accipiunt. Rursus Eustathius: ιλιαδ. β: ὅρα δ' ὅπως τὴν Τροίαν δίχα τινὸς ἐπιθέτου πόλιν ὠνόμασε. καὶ γέγονεν ἐρχὴ τῷ Φιλομήρῳ Ἀλεξάνδρῳ ἢ τὴν κατ' αὐτὸν Ἀλεξάνδρειαν ἔτω καλέσαι. Φέρεται γὰρ ἱστορία Πόλιν τὰς ἐρχὰς αὐτὸ τοῦτο, δίχα προσθήκης, κατ' ἐξοχὴν κληθῆναι τὴν Ἀλεξάνδρειαν.

Ibid. *Prohibitæ lecticis margaritisque.*] Eo anno plurimas leges Cæsar tulit: neque dubium est, quin hæc luxus castigatio in illis legibus fuerit. Nam mihi nihil de ea re exploratum est.

Ibid. *Nigidius Figulus Pythagoricus & magus in exilio moritur.*] Iam exulanti illi scribebat Cicero, numero antecedente MDCCCLXXI, epistola XIII, lib. IV. quam vise.

Ibid. *Pythagoricus & magus.*] Pythagoricum Cicero agnoscit, proœmio de universitate: *Denique sic judico, post illos nobiles Pythagoreos, quorum disciplina extincta est quodammodo, quum aliquot sæcula in Italia Siciliaque viguisset, hunc extitisse, qui illam renovaret.*

MDCCCCLXXIII. *Antonius decernit Quintilem.*] Tempus convenit. C. Iulio Cæsare V, & M. Antonio Coss.

Ibid. *quia in eo fuisset natus Iulius.*] Macrob. *Postea (Quintilis) in honorem Iulii Cæsaris Dictatoris, legem ferente M. Antonio M. F. Consule, Iulius appellatus est, quod hoc mense a. d. quartum Id. Quintilis Iulius procreatus sit.* „ Varro Ephemeride: *Postea honoris virtutum caussa Iu-* „ *lii Cæsaris, qui fastus correxit, mensis Iulius appellatus est.* Quid ergo faciemus illo Fastorum versiculo in fine Iunii? *Tempus Iuleis cras est natale Calendis.* An concedemus in fine Iunii natum Iulium? Hoc nugantur interpretes. Legendum, *Camenis*, non Calendis. Notum Camœnas in æde Herculis consecratas ad portam Capenam.

Ibid. *Cæsius Iudæa capta Templum spoliat.*] Non spoliavit. hoc enim falso falsius. sed DCCC talenta à Iudæis exegit. Auctor Iosephus. Præterea est anachronismus. Hoc enim accidit post cædem Cæsaris. Iornandes sequutus, ut solet, Hieronymum, & Cassium spoliasse templum, & ante cædem Cæsaris hoc factum narrat. Sed Iosephus hæc omnia eludit 435. τῷ δ' ὅπῃ τῷ Καίσαρι ξυνάπτω πολέμῳ συμφέρων ὁτῳοῦν, καὶ τὸ ἐπὶ πᾶσι τέλει ἀπάντων ἐπὶ στρατιᾶς συλλογὴν ἄλλων ἄλλῃ διεσπαρμένων, ἀφικνεῖται Κάσσιος εἰς Συρίαν ἀφηγεμὼν τὸ πρῶτον τὴν Ἀπαμείαν στρατόπεδον, καὶ λύσας τὴν πολιορκίαν ἀμφοτέρους προσάγεται, τόν τε Βάσσον καὶ τὸ Μάρκου, πάς τε πόλεις ἐπερχόμενος ὅσα τε καὶ στρατιώτας συνήθροιζε, καὶ φόρους αὐταῖς μεγάλους ἐπιτίθει. μάλιστα δὲ τὴν Ἰουδαίαν ἐκάκωσεν, ᾧ (in lemmate ω) τάλαντα ἀργυρίου εἰσπράττομαι. Hic nulla mentio aut captæ Iudææ, aut Templi spoliati. Hæc omnia acciderunt anno post cædem Cæsaris, Hirtio, & Pansa Coss. Exemplum Senatusconsulti de imperio Cassii: *Senatui placere C. Cassium Proconsulem provinciam Suriam obtinere, uti qui eam optimo jure provinciam obtinuerit: eumque à M. Crispo Procos. L. Stabio Murco Procos. A. Allieno Legato exercitus accipere, eosque ei tradere, cumque iis copiis, & si quas præterea paraverit, bello P. Dolabellam terra marique persequi. ejus belli gerundi caussa quibus ei videatur, naves, nautas, pecuniam, cæteraque quæ ad id bellum gerundum pertineant, ut imperandi in Suria, Asia, Bythynia, Ponto jus potestatemque habeat, utque quancunque in Provinciam ejus belli gerundi caussa advenerit, ibi majus imperium C. Cassii Proconsule sit, quam ejus erit, qui eam Provinciam tum obtinebit, quum C. Cassius Proconsule in eam Provinciam venerit. Regem Deiotarum patrem, & Regem Deiotarum filium, si, ut multis bellis sæpenumero, imperium Pop. Rom. juverint, item C. Cassium Proconsule copiis suis opibusque juvissent, Senatui, populoque Romano gratum esse facturos. itemque si cæteri Reges, Tetrarchæ, Dynastæque fecissent, S. P. Q. R. eorum officii non immemorem futurum: utique C. Pansa, A. Hirtius Coss. alter, ambove, si eis videretur, rep. recuperata, de Provinciis Consularibus Prætoriis ad hunc ordinem primo quoque tempore referant. Interea Provinciæ ab his, quibus obtinentur, obtineantur, quoad cuique ex S. C. successum sit.* Adi Philippicam XI. Vides hoc S. C. Hirtio & Pansa Coss. factum: qui erat annus post cædem Cæsaris: unde prochronismum in hac historia commissum animadvertere potes.

Ibid. *Iudæa capta.*] Quid opus fuit capere regionem, quæ sese continebat in officio, & à captis à Pompejo Ierosolymis nihil in Romanos moverat? Iosephus igitur dixit ἐκάκωσε, non ἐχειρώσατο. In regionem enim pacatam veniens, eam tributis impositis exinanivit, & injustis exactionibus divexavit.

Ibid. *Idib. Martiis C. Iulius Cæsar in Curia occiditur.*] Quidam ex PR. habent *in Curia ervi*, aut *erni*. Ego puto legendum in *Curia Cnei*. In Curia enim Pompeii occisum fuisse constat.

Ibid. *Servius Sulpitius.*] Vide Philippicam nonam brevem illam quidem, sed divinam: in cujus fine ita legitur: *Quod is ob Rempublicam mortem obierit, eamque caussam in basi inscribi.* ὁ μακαρίτης Paulus Manutius noster, illa verba, quod *is. o. R. m. o.* dubitat Ciceronis ne sint, an ex Glossemate in contextum irrepserint. Sed si copula QUE suo loco, unde luxata est, reponatur, tantum abest, ut verba illa abundent, ut sine illis ne sequentia quidem locum habeant. Legendum ergo: *quodque is ob Rempublicam mortem obierit, eam caussam basi inscribi.* In basibus enim statuarum quis nescit caussam dedicationis apponi? imo quis paulo doctior ignorat

rat omnem Titulum cauſſam, & αἰτίαν dici? ut Titulus cruci appoſitus ab Euangeliſta αἰτία dicitur. Ovid. Triſtium III, Eleg. I.

Cauſſa ſuperpoſitæ ſcripto teſtata coronæ
Servatos cives indicat hujus ope.

Cauſſam vocat illum in nummis titulum: OB CIVES SERVATOS. Itaque in baſi illius ſtatuæ inſcribi Cicero cenſet, SER. SULPITIO. IN. LEGATIONE. SUA. OB. REMP. MORTUO. Sic in baſi cujuſdam ſtatuæ virilis inſcriptum Romæ, ΚΑΛΩΣ ΤΕΛΩΝΗΣΑΝΤΙ Hoc dicitur αἰτία, & cauſſa.

Ibid. *Servius Sulpitius.*] Male huic anno aſſignatur. Sequenti enim obiit, C. Panſa, A. Hirtio Coſſ.

Ibidem. *& P. Servilius Iſauricus.*] Dio libro XLV: Ἐκείνῳ μὲν οὖν τῷ ἔτει ταῦτα ἐπράχθη. ἐν δὲ Σερβίλιος ὁ Ἰσαυρικὸς ὑπέργηρως ἀπέθανε. Δράπετα οὖν τοῦτο ἐμνημονεύσατ αὐτοῦ, ἐν ὅτῳ ἔτει οἱ τότε Ῥωμαῖοι τούς τε τῷ ἀξιώματι προήκοντας ἠδοῦτο &c. obiit nonagenarius. Vetus ſcriptor apud Suidam in Ἀπίκιος Μάρκος: Μακρὸν δὲ πλοῦν ζωὴν γηραιὸς πέπυσμαι Σερβιλιον ὕπατον. ἔτεσι γὰρ τοὺς ἑβδομήκοντα ἐβίωσε, καὶ πανοῦργος, ὡς λόγος, τὰ τοῦ σώματος ἀπαθὴς ἦν. καὶ μάλιστα μὲν διεσώσατο τὰς αἰσθήσεις ἁπάσας ὁμοίως ἀξιοζήλως τε καὶ σφαρᾶ. Male autem mortes horum duorum virorum in eundem annum conjectæ ſunt. Servilius enim hoc anno, Sulpitius ſequenti obiit. Nam ibidem Dio ſubjicit, poſt funus Servilii, Hirtium & Panſam Conſules renunciatos.

Ibid. *Romæ tres ſimul Soles exorti.*] Hoc contigit anno ſequenti. Dio XLV: τό, τε φῶς τοῦ ἡλίου ἐλαττοῦσθαί τε καὶ σβέννυσθαι, τότε δὴ ἐν τρισὶ κύκλοις φαντάζεσθαι δόκει. Vide reliqua. Quemadmodum hic erratum eſt anni prochroniſmo, ita apud Obſequentem anni metachroniſmo. Ibi enim ad Conſulatum M. Lepidi, & Munatii Planci refertur: *Quam hæc victimis expiarentur, Soles tres circiter hora tertia diei viſi: mox in unum orbem contracti.* Tres etiam ſoles anno MCLVIII viſos legimus in Chronicis. Idem accidit MCCCCXXXIV. item 1411. item 1490. cum trib. Olaus Magnus. item 1567. Anno Chriſti 1077. tres in Italia Soles viſi. Item 1017 tres Soles conſpecti cum Iride in Oriente. anno 1157. Herfordiæ tres Soles & totidem Lunæ. anno 1469 Romæ tres Soles viſi, in Polonia tres Soles conſpecti anno 1492. & 1574. Anno 1596 nautis Hollandis tres Soles & totidem Irides viſæ IX Kal. Junii Juliani ad Septentrionales partes velificantibus ſub elevatione gr. LXXI. cujus rei figura extat in eorum ephemeride navali Teutonica. Vide Senecam Nat. Quæſt. I. XI.

Ibid. *bos in ſuburbano Romæ.*] Virgil. de eadem re in fine primi Georgici:

— *pecudeſque locutæ.*

Servius non aſſequitur. Tibullus explicat:

Fataque vocales præmoniſſe boves.

loquitur enim de ſignis, quæ cædem Cæſaris anteceſſerunt. quæ Lucanus imprudenter, ut ſolet, in ſigna Pugnæ Pharſalicæ tranſtulit:

Tunc pecudum facilis humana ad murmura linguæ.

Item illud:

Ora ferox Siculæ laxavit Mulciber Aetnæ.

Nam apud Virgilium hoc contigit paulo ante cædem Cæſaris. Virgil.

— *quoties Cyclopum effervere in agros*
Vidimus undantem ruptis fornacibus Aetnam.

Livius apud Servium: *Tanta flamma ante mortem Cæſaris ex Aetna monte deſluxit, ut non tantum vicinæ urbes, ſed etiam Rhegina civitas, quæ multo ſpatio ab ea diſtat, aſflaretur.* Quin etiam quod Virgil. Tibullus, Ovidius, & Plinius de obſcuratione Solis retulerant, Lucanus id conjicit in præſagia pugnæ Pharſalicæ.

Ibid. *Non enim frumenta, ſed homines defuturos.*] Et hoc quoque anno ſequenti accidit, Hirtio, & Panſa Coſſ. Julius Obſequens: *Oraculo Apollinis vox audita:* LUPIS RABIES HIEME: ÆSTATE FRUMENTUM NON DEMESSUM. Non magni laboris eſt verſum ipſum divinare:

λύσσα λύκοις χειμῶνι, θέρει δ' ἀθέρις ὁ σῖτος.

Videor neſcio quid tale legiſſe. Sed jam diu eſt, quum memoriæ meæ morbum accuſo. Ergo frumentum æſtate non demeſſum, penuria & raritate hominum.

MDCCCCLXXIV. *Cicero in Formiano ſuo.*] Interfectus eſt tertio anno Juliano VII Eidus Decembris, feria ſexta. Vide Dialogum de cauſſis corruptæ eloquentiæ.

MDCCCCLXXV. *Ovidius Naſo naſcitur in Pelignis.*] Hieronymi. ὕστερον πρότερον Natus enim Ovidius eodem anno, quo Cicero interfectus. Sed natalis Ovidii antecedit cædem Ciceronis diebus CCXCII. Tot enim ſunt à XIII Kal. Aprilis, ſecunda die Quinquatruum, ad VII Eid. Decembris. Cui magis credimus de anno natalis Ovidii, quam Ovidio ipſi, qui ſcribit natum ſe illo anno, *Quo cecidit fato Conſul uterque pari.* Natus igitur numero MDCCCCLXXIV, non MDCCCCLXXV.

MDCCCCLXXVI. *C. Falcidius Tribunus plebis.*] Neque Cajus huic Tribuno prænomen fuit, ſed Publius, neque hoc anno id Plebiſcitum latum, ſed ſequenti; Cn. Domitio Calvino II, C. Aſinio Pollione Coſſ. Ineptа quædam his aſſuta erant à maleferiatis hominibus: quæ neque in ſcriptis codicibus leguntur, neque huic Plebiſcito conveniunt. Quare ea merito expunximus.

Ibid. *Curtius Salaſſus.*] Hiſtoria mihi notior, quam nomen Curtii Salaſſi. Dio lib. XLVIII de Antonio: καὶ πάλιν Πλάγκον μὲν ἐν τῇ Ἀσίᾳ τῷ ἔθνει, Σαξᾶν δὲ ἐν τῇ Συρίᾳ καταλιπὼν, ὡς τὴν Αἴγυπτον ἀπῄρεν, ὅθεν περ καὶ τὰ μάλιστα ἄλλα τε παρεχώρει πολλὰ ἐπηγέτο, ὥστε καὶ τοὺς Ἀραβίους τοὺς νησιώτας μήθ' ὑπακοῦσαί τι τοῖς ὑπ' αὐτοῦ πρὸς σφᾶς ὅπλοις χρήματα πεμφθεῖσι, καὶ πρόσθεν καὶ φθεῖραί τινας αὐτῶν.

Ibid. *Vibium Maximum.*] Eadem hiſtoria ejuſdemque argumenti cum ea Barbarii Philippi, l. III, de off. Prætor. eodemque tempore, nempe ſub Triumviratu. Mihi conſtat non eſſe diverſas, ſed nomina tantum mutata, & quæſturam pro prætura poſitam. Dio lib. XLVIII: Μάξιμον γοῦν τινὰ ταμιεύσειν μέλλοντα ἐγκώμιόν τε ὁ Δημοστένης, καὶ ἀπήγαγε. καὶ τοῦτο μὲν ἀδεὲς ἐγένετο τολμήσαντι τὴν ἀρχὴν αἰτῆσαι. Sed hoc geſtum biennio poſt, L. Porcio Cenſorino, C. Calviſio Sabino Coſſ. Itaque hic non ſemel anachroniſmi commiſſi.

Ibid. *E taberna meritoria trans Tiberim oleum.*] Totidem verbis hinc exſcripſit Paulus Oroſius, lib. VI, cap. XVIII: *His diebus trans Tiberim è taberna meritoria fons olei terra exundavit, ac per totam diem largiſſimo ravo fluxit.* Paucis perſtringit Dio lib. XLVIII: πολλαχοῦ μὲν δὴ καὶ πρὸ ἐκείνου τοῦ χρόνου τεραστώδη συνηνέχθη. ἄλλα τε γάρ, καὶ ὅτι ἐλαίου ἓν ὥρᾳ τῇ Τιβέριδι ἀνέβλυσε.

Ibid.

Ibid. *significans Christi gratiam ex gentibus.*] Vide Orosium lib. VI. cap. XX, ubi hæc repetit.

Ibid. *Cicero, ut quibusdam placet, in Caletis interficitur.*] Ita habet PET. Sed *PR. Cicero, ut quibusdam videtur, interficitur Zazetis.* Utrobique legendum Cajetis. Nam in villa Cajetana interfectum scribit Val. Max. lib. II, cap. IV. Ad verbum Græca Eusebii: Κικέρων ὁ ῥήτωρ ἐν Γαίταις ἀνῃρέθη τῆς Ἰταλίας. Cajetas, Μεδιόλανα, Λάγδυνα, Βερσηίγαλα plurali numero urbes vocari solitas, quæ frequentius in singulari usurpantur, crebra occurrunt apud veteres exempla. Sic Ierosolymas feminino & plurali semper effert Hieronymus. Sic Clupeas Cæsar libro II belli civilis. Sic Hieronymus, *Auxentium Mediolanis incubantem.* Locum, ubi Cicero interfectus est, Plutarchus Κατίτας vocat. Nescio, an Καίτας, vel Καιήτας legendum, ut apud Eusebium. Appianus ex hac depravata Plutarchi lectione „ divinat prope Capuam interfectum fuisse. Unde ap- „ paret veterem mendam esse.

Ibid. *Cicero, ut quibusdam placet.*] Editiones hanc periocopen non habent. Ciceronis mortem in hunc annum conferre ridiculum est.

Ibid. *ut quibusdam placet.*] Multa mutilavit, ut ex Græcis constat. Vertendum erat: *Cicero orator & Senatorii ordinis Cajetis Italiæ interfectus est. ut quibusdam placet, veneno sibi mortem consciv.*

Ibid. *Antonium superat Augustus.*] Hoc certe anno L. Antonium Consulem superavit Augustus. Sed quod adjicit, *& interveniente Senatu in amicitiam cum eo regreditur,* ratio exigit de M. Antonio Triumviro accipiendum esse, quem Octavius luculenta pugna fusum fugatumque ad M. Lepidum Proconsulem in Galliam cum paucis profugere coëgit, ac postea cum eo & Lepido, qui eum receperat, reconciliatus est, Hirtio, & Pansa Coss. Itaque est ὕστερον πρότερον, & biennii metachronismus commissus. Redierunt in gratiam pacta Clodia Fulviæ filia Octaviano, cui postea adhuc virgini repudium misit Octavianus. Ne- „ que vero potest hoc pertinere ad illum locum Ho- „ ratianum:

„ *— interea Mæcenas advenit, atque*
„ *Coccejus, Capitoque simul Fontejus ad unguem*
„ *Factus homo, Antonii non ut magis alter amicus.*

„ ubi Porphyrio: *Dissensione orta inter Cæsarem Augu- „ stum, Antoniumque, Coccejus Nerva avus ejus, qui post- „ ea Romæ imperavit, petiit à Cæsare, ut aliquem, cum „ quo de summa rerum tractaret, mitteret Terracinam. Et „ primum Mæcenas, mox & Agrippa congressi sunt: hique „ pepigerunt fidem confirmatissimam, & in una castra con- „ ferre signa utrosque exercitus jusserunt.* Ad hujus histo- „ riæ illustrationem Fulvius Ursinus producit num- „ mum, in cujus superficie una est M. Antonii trium- „ viri imago, & nomen tam Antonii, quam Coccei „ Nervæ: in altera effigies L. Antonii cum literis. L. „ Antonius Cos. qui consulatus sane in hunc nume- „ rum incidit. Sed reconciliatio illa non auctore Se- „ natu, sed Nervæ interventu facta.

Ibid. *Antonium superat.*] Græca sonant: *Antonium & Lepidum victos in amicitiam Augustus interventu Senatus re- „ cipit.* Hieronymus per properantiam, Lepidi nomen „ prætervit.

Ibid. *Cornificius.*] Hieronymus à Suetonio de claris Poëtis. Meminit Ovidius: *Et par Cornificii, parque Catonis opus.* & Catullus: *Male est, Cornifici, tuo Catullo.* „ Fuit æmulus Virgilii, in quem ejus hic versiculus. „ *Ordea qui dicit, superest ut tritica dicat.* Auctor Cledo- „ nius Grammaticus. Huic cognomen fuit Gallus.

Ibidem. *Templa Rhodiorum depopulatus est Cassius.*] Hirtio & Pansa Coss. Metachronismus biennii. Accidit enim, quando bellum Cassio in Dolobellam mandatum à Senatu, qui Dolobellam hostem judicaverat. Orosius lib. VI. cap. XVIII. *Rhodios Cassius terra marique oppugnatos ad deditionem coëgit, quibus præter vitam nihil reliquit.* Itaque non sola templa Rhodiorum, sed ipsos quoque Rhodios expilavit. Vide Dionem, & Valer. Maxim. libro primo, cap. V, 8.

Ibid. *Secunda secessio Augusti & Antonii.*] Non hoc, sed sequenti anno, Cn. Domitio, C. Asinio Coss. Quum Fulvia in Asiam ad Antonium virum cum liberis & Julia matre ejus veniret, virum, ut amicitiæ Cæsaris renunciaret, incitavit. Quod quidem factum. Sex mox post obitum Fulviæ reconciliati iisdem « Coss. Cn. Domitio, & C. Asinio. Dio: ὡς δ' οὖν « ὁ τῆς Φουλβίας θάνατος ἠγγέλθη, τά τε ὅπλα ἀμ- « φότεροι κατέθεντο εἶτ' οὖν ἤδη ἐπαλλεμένοις « πρότερον ὑπὸ τῆς Φουλβίας, &c. «

MDCCCCLXXVII.] Johannes Vasæus Brugensis scribit « è regione anni IV Augusti, hoc est ad hunc numerum « in Codice Monasterii Alcobacensis hanc periocham « legi: *Hoc tempore edicto Augusti Cæsaris as in tributum,* « *& census dari jubetur, ex quo Aera collecta est.* Non so- « lum autē ille sibi persuasit hanc ridiculam periocham « veram esse, sed etiam queritur ab omnibus libris « vulgatis abesse. Nimirum homo bonus non adver- « tit ab homine Hispano rem, quæ ad notam Hispa- « nicorum temporum tantum pertinet, confictam esse, « quæ sane nullus vetus codex scriptus habet. &, quod « caput est, prochronismum biennii esse. Æræ enim « Hispanicæ initium cadit in numerum MDCCCC- « LXXIX, qui est Augusti VI, cyclo aureo II. Nam « differentiæ æræ Hispanicæ, & annorum Christi, sunt « anni XXXVIII, hoc est cycli duo. Ergo eodem an- « no cycli inivit tam Æra Hispanica, quam primus an- « nus Christi Dionysianus, qui convenit in annum « 4714 periodi Julianæ: de quo deducta differentia « XXXVIII annorum, supereſt annus primus Æræ « in periodo Juliana 4676. de quo deductis 2697, « per perpetuam regulam, remanet numerus Euse- « bianus MDCCCCLXXIX, sextus nimirum Augusti. « Hallucinatio accidit ex ignoratione characteris. « Tanti est ubique characteres, quoad fieri possit, « in examine temporum in consilium adhibere. Eun- « dem errorem incurrit vir eruditiss. Andreas Rosen- « dius Lusitanus, qui ait Æram inire annos quatuor « post cædem Cæsaris, hoc est hoc ipso numero MD- « CCCCLXXVII. «

MDCCCCLXXVII. *Cornelius Nepos.*] Aliquis scriptor tunc dicitur clarescere, ὅτε γνωρίζεται, quando aliquod scriptum edit. Ita semper invenies & apud Diodorum, & alios, & Eusebium, & Diogenem Laërtium. Tunc igitur scribebat Chronica sua Cornelius Nepos, quorum Chronicorum mentionem facit Catullus. Itaque verum est, quod scripsimus supra, Catullum post hæc tempora vixisse. Quo nihil verius. Principatu Augusti Corn. Nepotem obiisse scribit Plinius « lib. IX, cap. XXXIX. Accolam Padi idem Plinius vo- « cat lib. III, cap. XVIII. «

MDCCCCLXXVIII. *Antigonus contra Iudæos dimicans.*] Anno antecedente, Cn. Domitio Calvino II, C. Asinio Pollione Coss. invasit regnum, excluso patruo. Tandem cum Herode congressus ac prælio victus, Ierosolyma profugit, ubi obsessus à C. Sossio, & Herode, expugnatis Ierosolymis, captus, ac flagris cæsus securi percutitur, siquidem Iosepho credimus: si Dioni, jugulatur, numero MDCCCCLXXX, M. Vipsanio Agrippa, L. Caninio Gallo Coss. Quare biennii prochronismus est.

Ibid. *contra Iudæos dimicans.*] Non dimicavit contra Iudæos,

Iudæos, neque nos, antequam Græca Eusebii adipisceremur, id concedebamus. Græca vero longe aliter habent: Ἀντίγονον τῆ Ἰουδαίων βασιλείᾳ ἐπαναγαγὼν, καὶ πολλὰ διαμαχεσάμενον ἀναιρεῖται. *Antigonus occupato per vim Iudæorum regno, post multa tandem prælia occiditur.* Vides quantum hæc ab illis abhorrent: quantum profecto illa à Græcis. Sed ut ab interprete Latino in reddendis Græcis attentionem, ita à Græco scriptore in historia prodenda fidem exigimus. Falsum enim post multa prælia occisum. Congressus siquidem semel cum Herode, & victus, ac Ierosolyma compulsus, & tandem expugnatus, finem indignum rege, ut ait Iosephus, habuit. Tantum abest, ut, quod sentit Eusebius, pugnans ceciderit. Dio: Τὸν δὲ Ἀντίγονον ἐμαστίγωσε φοβερῶ τρόπῳ δήσας ὁ Μηδεὶς ἄλλῳ βασιλεῖ ὑπὸ τῶν Ρωμαίων ἐπιτεθῆναι, καὶ μέχρι τότε καὶ ἀπέσφαξεν. Sed Iosephus melius, ἐπελέκισεν. Dionem fugit ratio, qui scribit App. Claudio Pulchro, C. Norbano Flacco Coss. periisse. hoc est anno ante Ierosolyma capta: quum occisus sit post Ierosolyma capta.

„ Ibid. *contra Iudæos dimicans.*] ἐπαναστάντα dimi„ care vertit, ut numero MMCII. Vertendum, *rebel„ lans.*

Ibid. *Ierosolymarum regnum destructum est.*] Ita semper Hieronymus, τὰς Ἱεροσολύμας, non τὰ Ἱεροσόλυμα. ut supra Cajetas, non Cajetam ex Græcis Euse„ bii. Græcis autem ἡ Ἱεροσόλυμα, Matthæi II, 3. & „ frequentius τὰ Ἱεροσόλυμα. Cicero utrunque. Pro „ Flacco: *Quum aurum Iudæorum nomine ex Italia Iero„ solymam exportari soleret.* In eadem: *Cn. Pompejus ca„ ptis Ierosolymis victor.* Sed Hieronymus adversus & Græcorum verborum auctoritatem & mentem Eusebii nimis properans hæc vertebat. Nam in Græcis est, τὸ τῶν Ἰουδαίων βασίλειον, *regia stirps Iudæorum.* Quod profecto rectum est; non *Ierosolymarum*, quarum regnum non cessavit Herode rege facto. Ierosolymis enim Herodes regnavit, & ibi sedem regni constituit. Sed Judæorum regnum abolitum est, id est, regum Iudæorum successio sublata est, alienigenis, ut ille loquitur, in possessionem missis. Nam nisi ita legamus, non assequemur, quid velit Eusebius, qui in hac & sequenti pericope vult demonstrare regnum quidem Iudææ non sublatum fuisse, sed potius regum Iudæorum, alienigena Herode, legitimis Iudaicæ stirpis Regibus de possessione deturbatis, in eorum locum succedente. Unde, inquit, deficientibus Judæis, LXIX Hebdomades, de quibus agit Daniel, terminatæ sunt in exitu Hyrcani, & Antigoni, & initio regni Herodis. Hoc, quod dico, ex sequentibus apparebit. Quare omnino *Iudæorum*, ut habent, Græca, non *Ierosolymarum*, vertendum erat. dubito, errorem Notarii dicam, an Hieronymi.

Ibid. *Ierosolymarum regnum.*] Nimirum captis à Sossio & Herode Ierosolymis. In numi Augusti una superficie, KAICAP. AYГOYCT. in altera, IOYΔAIAC. EAΛΩKYIAC.

Ibid. *& nihil omnino pertinens ad Iudæam.*] Quid melius confirmaverit, quam hoc, supra vertendum fuisse *Iudæorum*, ut erat in Græco, non autem *Ierosolymarum?* Notet autem diligens lector, non raro hæc verba inculcari ab Eusebio tam hic, quam in Historia Ecclesiast. & in libris Ἀποδείξ NIHIL AD SE PERTINENS. Nam sublatis Regibus Iudæis, & alienigenis regnum ad se nihil pertinens occupantibus, vult LXIX Hebdomadas à Daniele prædictas terminari. Ait Propheta: *Et scies, & intelliges, ab initio sermonis restaurandi & ædificandi Hierusalem, usque ad Christi principatum, hebdomades septem, & hebdomades sexaginta duæ.* Ita per formam inductionis colligit: Tunc terminabuntur LXIX illæ Hebdomades, quando auferetur sceptrum à Iuda, ut moriens Jacob Patriarcha prædixerat. Auferetur autem sceptrum, quando Christi, id est reges, deficient. Defecerunt autem, quando alienigena regnum ad se non pertinens, pulsis legitimæ stirpis Iudæis, invadet. Is autem est Herodes. Ergo in Herode terminantur LXIX Hebdomades. Sed in sequenti Pericopa, & amplius in VIII Ἀποδείξεως hoc videre est, ubi magno ambitu argumentorum plusquatis sudando parturit, quod parere non potuit. Nam certe hæc confutare, est rem caram, hoc est tempus, perdere.

MDCCCCLXXX. *Furnii.*] Hieronymus à Suetonio. Cicero ad Furnium patrem; libro X Epistolarum: *O mi Furni, quam tu caussam tuam non nosti, qui alienas tam facile discas.* Indicat, summum caussarum patronum, & maximum oratorem fuisse.

Ibid. *filius Consularis ante patrem moritur.*] C. Furnius filius Consul fuit numero MM, collega P. Iunio Silano. De eo L. Seneca libro secundo de Benef. cap. XXV: *Nullo magis Cæsarem Augustum demeruit, & ad alia impetranda sibi facilem reddidit, Furnius, quam quod, quum patri Antonianas partes secuto veniam impetrasset, dixit: Hanc unam habeo, Cæsar, injuriam tuam. Effecisti, ut viverem, & morerer ingratus.* Ab hoc anno, ad Consulatum Furnii minoris, anni sunt, XX.

MDCCCCLXXXI. *Sallustius diem obiit quadrienno ante Actiacum bellum.*] Pugna Actiaca contigit numero MDCCCCLXXXVIII. Obiit ergo numero MDCCCCLXXXIV, non MDCCCCLXXXI. nisi utique intelligat numero MDCCCCLXXXV bellum Actiacum cæpisse. Græca, quæ huc pertinent, sunt ex Olympiadibus Phlegontis.

MDCCCCLXXXII. *M. Bavius Poëta.*] Hieronymus à Suetonio. Veteres libri, præsertim POST. habent *M. Vavius.* Unde quidam PR. fecerunt *M. Varius.*

MDCCCCLXXXIII. DEFICIENTE PONTIFICUM PRINCIPATU JUDÆIS.] De defectu Judaici regni subinde insulcit, quemadmodum de regno ad Herodem nihil pertinente, ut adstruat ἐπιχείρημα suum de hebdomadibus LXIX in Herode terminandis. In quo Commento valde vectatur VIII Ἀποδείξεως. Hoc quoque demonstrat Ἰουδαίων, non Ἱεροσολύμων, recte legi in numero MDCCCCLXXVIII.

Ibidem. *Herodes Antipatri Ascalonitæ.*] Antipas Idumæus fuit vir acer, & militaris, quem propter usum multarum rerum, Alexander Iudæorum Rex cognomine Jannæus, & Alexandra ejus uxor, quæ viro in regnum successit, Idumææ præfecerunt, ut Arabum vicinorum, & Gazensium animos Judæis conciliaret, eosque in amicitia Alexandri & Alexandræ contineret. Hujus viri honorati & fortissimi filius fuit cognominis patri, qui postea maluit dici Ἀντίπατρος, quum tamen idem sit Ἀντίπατρος, καὶ Ἀντίπας. Hic quoque fuit insignis vir, Dynastarum, ac regum amicus, manu strenuus, rei bellicæ, & artium illarum, quæ homines ad rerum fastigia promovent, peritissimus. Huic filius fuit Herodes, qui postea rex Iudææ à Romanis & Senatu declaratus est. Itaque Herodi clarum fuit genus ab avo usque. Quo magis mirandum est, Africanum prodidisse Antipatrum Herodis patrem ab Arabibus captum propter penuriam rei domesticæ non potuisse redimi, sed inter illos, tanquam abjectum mancipium, diu mansisse. Quæ certe fabulæ sunt, in odium Herodis ab otiosis hominibus confictæ. Quis post Josephum alia de hoc Anti-

patro & ejus filio scire potuit, quæ Iosepho ignorata fuerint? Quomodo Herodes potuisset regnum adipisci, nisi claro genere prognatus fuisset, & ab eo patre, quem non solum virtutes propriæ, sed etiam generis splendor aliquis commendaret? Herodes fuit crudelissimus: filios suos, uxorem, amicos interfecit: multa exempla sævitiæ edidit. Ergo fuit novus homo, ignobilis, vile mancipium. Sane consequentia non procedit: neque odium Scriptorum unquam faciet, ut alius fuerit ab eo, qui fuit. Iosephus vocat eum οἰκίας δημοτικῆς καὶ γένους ἰδιωτικοῦ. *Plebeigeneris, & privata domus.* Plebejum vocat, quod non esset ἐκ ἱερατικοῦ γένους, ut erant Hasamonæi, quorum imperium invasit. Sed non vocavit eum ἀλλόφυλον, ut Eusebius. Itaque Herodes claro, &, quæ est via maximi processus, præpotenti ac prædivite patre natus fuit, neque alienigena, quod vult Eusebius, ut commento suo viam muniat. Nam erat Idumæus, & Idumæis proselytis prognatus. Idumæi vero jamdudum pro veris Iudæis habebantur ex quo Johannes Hyrcanus illis debellatis permisit, accepta circuncisione, & ritibus Iudaicis, Iudæorum numero esse, & pacatis in suis sedibus manere. Insignis est locus apud Josephum lib. XIII, cap. XVII. Ὑρκανὸς δὲ τὴν Ἰδουμαίας αἱρεῖ πόλιν Ἀδωρα καὶ Μάρισαν, καὶ ἅπαντας τοὺς Ἰδουμαίους ὑποχειρίους ποιησάμενος ἐπέτρεψεν αὐτοῖς μένειν ἐν τῇ χώρᾳ, εἰ περιτέμνειν τε τὰ αἰδοῖα, καὶ τοῖς Ἰουδαϊκοῖς νόμοις χρῆσθαι θέλοιεν. οἱ δὲ πόθῳ τῆς πατρίδος γῆς καὶ τῶν περιτομῶν καὶ τἄλλα ἕτοιμοι βίᾳ δίαιταν ὑπέμειναν τὰ αὐτῶν Ἰουδαίοις ποιήσασθαι. καὶ κατὰ τοῦτο αὐτοῖς χρόνος ὑπῆρχεν, ὥστε εἶναι τὸ λοιπὸν Ἰουδαίους. *ut ab illo*, inquit, *tempore Iudæi sint.* Sed longe illustrior locus apud Ammonium præstantissimum Grammaticum. Ἰδουμαῖοι καὶ Ἰουδαῖοι Διαφέρουσιν, ὡς φησὶ Πτολεμαῖος (Ἀσκαλωνίτης) ἐν πρώτῳ περὶ Ἡρῴδου τοῦ Βασιλέως. Ἰουδαῖοι μὲν γάρ εἰσιν οἱ ἐξ ἀρχῆς φυσικοί. Ἰδουμαῖοι δὲ τὸ μὲν ἀρχῆθεν οὐκ Ἰουδαῖοι, ἀλλὰ Φοίνικες καὶ Σύροι, κρατηθέντες δ' ὑπ' αὐτῶν, καὶ ἀναγκασθέντες ὑπομένειν, καὶ συμπολεῖν εἰς τὸ ἔθνος, καὶ τὰ αὐτὰ νόμιμα, ἡγεῖσθαι, σκληθῆναι Ἰουδαῖοι. Strabo libro XVI: τὴν δὲ Ἰουδαίαν τὰ μὲν ἐπίπεδα ἄκρα τὰ πρὸς τῷ Κασίῳ κατέχουσιν Ἰδουμαῖοί τε καὶ ἡ λίμνη. Ναβαταῖοι δ' εἰσὶν οἱ Ἰδουμαῖοι. κτίσαντες δ' ἐκεῖθεν ὕστερον ἐχώρησαν τοῖς Ἰουδαίοις, καὶ τῶν νομίμων τῶν αὐτῶν ἐκείνοις ἐκοινώνησαν. Stephanus: Ἰδουμαῖοι, ἔθνος Ἑβραίων. Vides ergo, ex quo Hyrcanus Idumæos subegit, non amplius Idumæos, sed Iudæos vocatos, & pro veris Iudæis habitos fuisse. Quis vetustissimos προσηλύτους unquam legit alienigenas vocari? Nihilo magis probari potest, quod Epiphanius scribit, Antipam Herodis Regis patrem à procuratione sua proselytum factum se & filium circuncidisse. καὶ ἀπὸ δὲ ἐπιτροπεύειν ἤρξατο τε αὐτὸς καὶ περιτέμνει Ἡρῴδην τὸν υἱόν. Atqui omnes Idumæi ante x c annos circuncidebantur. Id enim convenerat inter victorem Hyrcanum, & victos Idumæos, ut non aliter in patria sua incolumibus eis esse liceret, quam si circunciderentur. Ab eo tempore, ad excidium Templi, omnes & circuncidebantur, & pro Iudæis veris habebantur, & status illis nemo controversiam movit, utpote quos ab omni calumnia vindicabat circuncisionis observatio, & pactum olim cum Hyrcano initum: quod satis paulo ante ostendimus. Frustra igitur Eusebius alienigenam Herodem vocat, qui patre, & avo Idumæis, & proinde Iudæis, prognatus erat. Itaque hac parte ejus commentum claudicat, ut initio regni Herodis LXIX Hebdomadas Danielis terminet. Neque constare potest Hieronymi sententia, qui in cap. XXII Ieremiæ Herodem Antipatri proselyti filium vocat. Sed in eo Africanum, & Eusebium manifesto sequitur.

Ibid. *& matris Cypridis Arabissæ.*] Mater Herodis vocabatur Κύπρος, quam fallo Κύπρελλα & Κύπρελν primus omnium vocavit Eusebius, & in libr. Ἀποδείξεως 232. vocatur Κυπρίνη: quum Κύπρελς Græcum sit, & Veneris cognomen, Κύπρος mere Hebraicum. Hebræis enim כֹּפֶר, unde Græcis Κύπρος sine ulla mutatione. In Cantica Canticorum אֶשְׁכּוֹל כֹּפֶר Græce *βότρυς κύπρος* vertitur. Itaque id nomen delicatum mulieribus suis imponebant, quemadmodum Athenienses Μυρσίνη, הֲדַסָּה, quomodo vocata primum fuit Ester, item Μυρτὼ, Ῥόδη. Pulchre Rabbi David Kimh. כֹּפֶר ait esse, quod Arabibus אֶלְחִנָּא. *Elhanna.* Unde Hispanis dicitur *Alheñi.* Alhanna Avisenæ est *κύπρος* Dioscoridis. quod diversum est à ligustro. Nam qui ligustrum idem cum cypro faciunt, longe errant. Κύπρος igitur vocabatur mater Herodis, non Κύπρελς, quod commentum est Eusebii. Unde Turris, quam is in honorem matris suæ construxit, Κύπρος, non Κύπρελς, vocabatur. Similiter Agrippæ Regis uxor non Κύπρελς, sed Κύπρος dicta fuit. Et Zonaras Josephum, non Eusebium, sequutus, tam matrem Herodis, quam Agrippæ uxorem, Κύπρον vocat. Sed Eusebius persuasit Cedreno, Georgio Syncello, & Tzetzæ, Κύπρελν, sive Κύπρελλα, vocatam fuisse Herodis matrem. Verba ejus pag. 160:

Τρεῖς παῖδες τῷ Ἡρῴδῃ μὲν ἦσαν τῷ στεφηφόρῳ, ὃς παῖς ὢν Ἀντιπάτρου τε, καὶ Κύπρελλος, ἢ Ἀγαθῆς ἐξ ἰδιώτιδος τινὸς Δωρίδος Ἰουδαίας.

Sic Iosepho pag. 500, Κύπρος vocatur ea, quam Herodes præcipiebat fratri Pheroræ uxorem ducere. Itaque Κύπρος est nomen Iudaicum: Κύπρελς Græcum, impudicæ Veneris cognomen, à quo Iudæi abhorrebant.

Ibid. *matris Cypridis Arabicæ.*] Omnes Editiones & libri scripti *Arabicæ*, ut sine dubio ita scripserit Hieronymus, qui, quemadmodum Euboicos dixit pro Euboensibus, ita Arabicam pro Arabissa. Ex utroque autem parente alienigenam, & Ethnicum Herodem fuisse probare conatur, quod pater Idumæus, mater Arabissa. De patre diximus, eum Iudæum fuisse, quanquam Idumæum: matrem quoque, quanquam Arabissam, tamen Iudæam fuisse dicimus, quia acceperat ritus Iudaicos. Aliter homini Iudæo nubere non potuisset. Nam ante tempora Hasmunæorum licebat rem habere cum pagana, quum tamen de Moabitidibus mulieribus districte interdictum fuisset à Mose, & à Nehemia. Sed Iudæi progressu temporis deteriores facti id sibi tacito consensu permiserant, donec temporibus Hasmunæorum sancitum est, ne cum pagana Iudæus rem haberet, ne clam quidem. בֵּית דִּינוֹ שֶׁל חַשְׁמוֹנַאי גָּזְרוּ עַל בִּיאַת הַנָּיָה אֲפִילוּ בְּצִנְעָה׃

כִּי קוֹדֶם זֶה הָיָה מוּתָּר כְּדְאִיתָא בְּמָצוֹת קִבּוּץ. *Tribunal Hasmunæi sanxit super concubitu Ethnicæ, etiam clandestino, quod antea permissum erat: ut extat in præceptis.* CXXII. Scitum est vetustissimorum Iudæorum: כָּל הַבָּא עַל הַנָּיָה בְּאִלּוּ נִתְחַתֵּן לַעֲבוֹדָה זָרָה דִּכְתִיב וּבָעַל כַּת אֵל נֵכָר

Qui

„ *Qui coit cum pagana, perinde est, ac si affinitatem contraxe-*
„ *rint cum Idololatria, quia scriptum est: & maritus filiæ*
„ *dei extranei.* &c. Malachiæ II, 11.

Ibidem. *Regnum & Sacerdotium Iudææ, quod prius per successiones minorum tenebatur, destructum est.*] Sacerdotii quidem per idem genus perpetuatio interrupta est ab Herode, qui Hananielem è Babylonia evocatum ad summum sacerdotium provexit. Sed sive sacerdotium, sive regnum, quod ab Herode interruptum est, id fuit tantum familiæ Hasamonæorum. vera enim successio summorum Pontificum in Iuda Maccabæo interpellata fuit. Nam à Iosue filio Iosedek, ad Iudam Maccabæum, perpetuata fuit series successionis. Postea Sacerdotium summum delatum fuit Iudæ Maccabæo, homini ex prima quidem familia stationum sacerdotalium, sed non ejus familiæ, ex qua continuabatur successio Pontificum. Omnino Iudas Maccabæus non erat familiæ Pontificiæ. Erat enim ex statione Ioiarib. Familia autem Pontificalis successionis in nulla statione censebatur. Regnum vero Iuda nullum fuit omnino à Sedekia, ad Aristobulum Hasamonæum, qui primus post Sedekiam diadema sibi imposuit. & cujus pronepos Antigonus fuit ultimus rex ejus familiæ. Adeo breve fuit regnum Hasamonai. Itaque de interruptione tam regni, quam Sacerdotii non est quod tantas moles Eusebius moveat, ad argumentum suum muniendum. Et sane ut argumentum ejus parum validum, ita parum valida conquirit auxilia, ad illud corroborandum. Hieronymus quoque Commentario IV in Ieremiam in fine cap. XXII: *& nullus deinceps de stirpe David in terra Iudææ tenuit principatum. Vnde & Iosephus refert de sacerdotali genere ac tribu Levi fuisse principes, quibus successerit Herodes Antipatri proselyti filius.* Ubi vocat Antipatrum proselytum. At in XXII Matthæi Herodem ipsum vocat proselytum. Utrunque vero falsum esse jam demonstravimus.

Ibid. *Antipatri Ascalonitæ.*] Iustinus Iudæos putasse scribit Herodem, sub quo Christus passus est, Ascaloniten, & summum Sacerdotem fuisse, Dialogo Tryphone: τὸν γὰρ Ἡρῴδην, ἐφ' οὗ ἔπαθεν, Ασκαλωνίτην γεγονέναι λέγοντες, ὅμως ἐν τῷ γένει ὑμῶν ὄντα, λέγετε ἀρχιερέα. Sed hodie non tam vetustatis imperiti sunt Iudæi, ut aut Herodem Antipam, sub quo passus est Christus, confundant cum patre, qui Ascalonites, vel saltem Antipatri Ascalonitæ filius fuit, aut Herodem ipsum summum Pontificem fuisse credant. quæ plane κτηνώδης opinio est. neque tam absurdæ sententiæ vestigium ullum extat in vetustissimis Iudæorum Digestis, licet plumbei sint Iudæi. Sed verissimum est, quod Iustinus ait, ἐν γένει Ἰουδαίων fuisse. quanvis Ascalonita erat, tamen Iudæum non fuisse dicendum non erat. Hoc directo contra Eusebium facit, qui alienigenam eum vocat. Non enim tam ἀλλόφυλον τῶν Ἰουδαίων, quam ἀλλότριον τῆς Βασιλείας dicendus erat. Regnum enim Iudæorum ad solam domum David pertinebat, non autem ad domum Aaron, ut potius ipsos Hasamunæos τὴν ἀρχιερωσύνην αὐτοῖς Βασιλείαν usurpasse dicendum sit, quam Herodem ipsum. Vide autem ipsum Eusebium ἀπόδειξ. lib. VIII, 245. & Historiæ Eccles. libro primo, pag. 6. ubi idem argumentum exequitur totidem verbis plus minus.

Ibid. *Non deficiet Princeps.*] ἐκ τούτου δὲ ῥητῶς ἀκολουθίας, inquit Epiphanius, quidam persuasum habebant Herodem Messiam esse. imo illis ita persuasum esse voluit Herodes ipse. Unde Herodiani dicti sunt, quæ non solum fuit hæresis quædam hominum, sed & corpus instar earum Societatum, quæ vulgo Confratriæ vocantur. Multa enim ut in gratiam vivi, sic in honorem mortui faciebant, & quotannis ejus natalem sacrificiis & divinis honoribus prosequebantur. Durabat adhuc sub Nerone hoc genus. Persius: *Herodis venere dies.* — Ibi Glossæ veteres: *Herodes apud Iudæos regnavit tempore Augusti in partibus Syriæ. Herodiani ergo diem natalem Herodis observabant, ut etiam Sabbata, quo die lucernas accensas & violis coronatas in fenestris ponunt.* De hac hæresi Dominus sentit: *Carete vobis à fermento Herodis.* Nam ibi profecto fermentum Herodis nihil præter hæresim Herodianorum significat. Qui referunt ad Herodem Antipatri superioris filium, hominem nulli rei, & ne in minimis quidem cum patre conferendum, non leviter peccant, atque tam falluntur, quam paraphrastes Syrus, qui Herodianos Herodis domesticos interpretatur, nimirum hujus vulpeculæ, ut eum vocat Dominus. Hieronymus in XXII Matthæi castigat eos, qui opinarentur Herodianos fuisse genus hominum, quibus persuasum esset Herodem Magnum Messiam fuisse: idque Latinorum quorundam commentum esse dicit. In quo fugit eum ratio. Non enim Latini id prodiderunt, sed ex veteribus Græcis Epiphanius Græcus & ipse scriptor id retulit. Deinde sibi pugnantia dicit: qui non meminerit se olim alia in sententia fuisse. In Dialogo in Luciferianos ita scribit: *Quod Herodiani Herodem Regem susceperc pro Christo.* Erant igitur Herodiani homines, qui non solum Herodem pro Messia habebant, ut Ismaelitæ Muhammedem pro summa propheta: sed etiam qui societatem coirent, & sumptus ad sacrificia in honorem Herodis obeunda, & ejus natalem colendum faciebant.

Ibid. *In hoc loco Christus, quem Danielis scriptura significat, accepit finem.*] In Daniele Græco est χρῖσμα ἐξολοθρευθήσεται. *Exterminabitur unctio.* Hoc magis convenit menti Eusebii, quam si χριστὸς, ut Hebraicus textus habet, legeretur. Et tamen mirum est, quod ipse χριστὸς non χρῖσμα legens, eo vult adstruere per χριστὸς totum sacerdotium intelligi. quod meruisset assensum, si χρῖσμα legeretur. Sed quum constet quare Salvator dictus sit Χριστὸς, aliud tamen etymon causatur Justinus martyr Apologetico primo: ὁ δὲ υἱὸς ἐκείνου, ὁ μόνῳ λεγόμενῳ κυρίῳ υἱὸς, ὁ λόγῳ πρὸ τῶν ποιημάτων, τοῦ σωτὴρ καὶ γενόμενον, ὅτε τὴν ἀρχὴν δι' αὐτοῦ πάντα ἔκτισε καὶ ἐκόσμησε, Χριστὸς μὲν κατὰ τὸ κεχρῖσθαι καὶ κοσμῆσαι τὰ πάντα δι' αὐτοῦ τὸν Θεὸν λέγω, ὄνομα καὶ αὐτὸ πεφυκὸν ἄγνωστον σημασίαν. Quis non videt legendū τοῦ σωτὴρ τοῦ γενόμενος. Nam γενόμενον, qui generatur, non qui generatus est. si enim de filii ante omnia sæcula generatione loqueretur, γεννηθὰς dicendum fuisset, quia semel generatus est, & non generatur. Deinde illud σωτὴρ ostendit de coæternitate Filii cum Patre, non de filio ante sæcula genito loqui, cui consignificans verbum γενόμενον adjectum. Neque vero quis argutulus objiciat discrimen inter γεννηθέντα & γενόμενον. Nam hic γενόμενον non est factus, sed ὤν, qui jam erat. Quod sequitur, & ad hunc locum Eusebii pertinet, Christum dictum esse, quia Deus per eum condiderit omnia & ornaverit, tunc locum haberet, si τὸ χρίειν esset condere, & ornare. χριστὸς μὲν κατὰ τὸ κεχρῖσθαι ὑπὸ κοσμῆσαι. Legendum vero κατὰ τὸ κεχρῖσθαι. *Dictus Christus, quia Deus per eum unxerit & ornarit omnia.* Ego ornandi verbum quomodo applicem ad notionem χρίειν, non video, nisi pro κοσμῆσαι legeremus, κατὰ τὸ καὶ χρῖσαι καὶ σφῆσαι, *unxerit*

& abſterſerit omnia. Sed hoc eſt divinare, non aſſerere. Et quemadmodum in eo timide quid ſentiremus, pronunciavimus, ita in ſequentibus minime legendum eſſe dubitamus, λέγεται γὰρ ὄνομα αὐτὸς περιέχον ἀγνώσων σημασίαν. In hac enim περικοπῇ recenſet Iuſtinus omnes appellationes Salvatoris. Chriſtus eſt. reddidit rationem appellationis. Silo dictus eſt, quod quidem nomen, inquit, περιέχει ἀγνώσων σημασίαν. *Continet ſignificationem incognitarum, ſive reconditarum rerum.* Unde ſeptuaginta verterunt, ᾧ ἀπόκειται. id eſt, in quo res abſtruſæ & reconditæ ſunt. Quod interpretes ne minimum quidem totius hujus Commatis verba odorati ſint, ſatis ex iſtis conſtare poteſt. Sequitur. *Vocatur*, inquit, *& Ieſus.* Explicat. Ἰησοῦς ἢ γὰρ ἀνθρώπου καὶ σωτῆρος ὄνομα γὰρ σημασίαν ἔχει. Quod σωτῆρος ſignificet, & pueri ſciunt. Sed quod ἀνθρώπου, id commentum Iuſtini eſt, qui meminerat IS Hebraice eſſe ἄνδρα (nam in eo quoque errat, quod ἀνθρωπον ἀντὶ τοῦ ἀνδρὸς dixit, ſpeciem pro diſtinctione ſexus) inde dictum Ιησουᾶ, quaſi ἄνθρωπον, vult.

Ibid. *Chriſti, id eſt Sacerdotes, erant reges Iudæorum, qui imperare cæperunt à ſexageſima quinta Olympiade.*] Hæc facile confutari poſſent, ſi Euſebius ſententiæ ſuæ fautores nactus fuiſſet. Sed quia nemo eſt ne mediocriter quidem doctus, qui non hæc diſſimulatione præterire, quam confutare melius putet, ideo & nos ab hac velitatione ſtilum abſtinebimus. Epiphanius XXIX Hæreſi κζ' Ναζωραίων, ait Θρόνον Δαβὶδ καὶ βασιλικὸν ἕδραν intelligi τὸν ἱερατικόν. Secundum hæc ergo Haſſamonæi Sacerdotes, quatenus erant Reges, ſedebant in throno David. Hoc negari non poteſt. Sed eos eſſe ἐξ Ἰούδα, quod ipſe concludit, quomodo concedi poſſit, equidem non video. Denique omnino hunc locum Euſebii ſequitur. Hoc clarius poſtea dicit: σωαφθεισῶν γὰρ τῶν δύο φυλῶν, τοῦ τε βασιλικοῦ καὶ ἱερατικοῦ, Ἰούδα δὲ, φημὶ, καὶ Ἀαρὼν, καὶ πάσης τῆς λαοῦ, ὅτω βασιλεῖς καὶ ἱερεῖς ἐγίνοντο. Quod Haſſamonæi, qui de ſtirpe Levi erant, Pontifices & Reges eſſent, ideo Tribum Iuda & Tribum Levi in unum coaluiſſe quo argumento colligi poſſit, curent, qui in ejuſmodi paradoxis defendendis acumen ingenii & declamatoriam velitationem oſtentare ſolent. Porro ſtatim ſequitur locus obſcuriſsimus, cui lux adferetur, ſi pro ὑπὸ Αλεξάνδρα, ἀπὸ Αλεξάνδρα legeris, item ὑπὸ τοὺς χρόνους Ηρώδα, non τοῖς χρόνοις. Alioqui nemo antea aſſequi potuiſſet.

Ibid. *à Romanis Imperatoribus Sacerdotium emebant.*] ἀπὸ τῶν Ρωμαϊκῶν ἡγεμόνων. Imperatores quidem Romani ἡγεμόνες, καὶ ἡγεμόνες vocantur aliquando à Græcis, ut à Latinis Principes. Hic vero ἀπὸ τῶν ἡγεμόνων τὸν ἱερωσύνην ἐξωνοῦντο, vertendū: *à præſidibus Sacerdotium nundinabantur.* Hic enim ἡγεμόνες ſunt non οἱ αὐτοκράτορες, ſed οἱ ἡγεμόνες ὑπὸ τῶν αὐτοκρατόρων Ρωμαίων πεμφθέντες. quod ut exemplo firmemus, Euſebius ipſe, poſtquam dixit. ἔπειτα δὴ καὶ Ρωμαῖοι μετὰ τοῦτον ἀκριτῶς, καὶ ἀπὸ κζ' τοῦ νόμου, τοὺς ἀρχιερεῖς καθίσων, ὃς ἐδόκει αὐτοῖς, δημοκοίνοις πισὶ καὶ ἀσήμοις ἀνδράσι τὸν τιμὸν χαριζόμενοι, ὑπέφαινον τε καὶ σκαπήλευον τὸ γένος, ἄλλοτε ἄλλοις ἐνιαυσιαῖον τοῦτο δωρούμενοι, ſtatim ſubjicit ex Joſepho exemplum de Grato Præſide Palæſtinæ, qui abdicato Anano, Sacerdotium mandavit Ananieli. Συχνὲς γὰρ τῶν Ρωμαίων ἡγεμόνες παύσας ἀρχιερέας Ανᾶνον, Ισμαὴλον ἀρχιερέα ὑπεφαίνετο τοῦ θεοῦ. lib. VIII. Ὑπόθεσις. Quanvis interruptio ſucceſſionis Pontificiæ commiſsa fuit in Maccabæo, qui primus ex ſtatione Ioiarib Pontifex à populo renunciatus eſt, tamen per ſucceſsiones ſacerdotium continuatum eſt ad initium Herodis, qui Ananielem Babylonium ſacerdotem quidem, ſed à ſucceſsione Pontificali alienum, ſummum Sacerdotem fecit. Deinceps ad libidinem aut Herodis, aut Romanorum poſt Herodem, Sacerdotes ſummi creati ſunt. Miror Joſephum, qui ὁ ἁλώσ. ια, oblitus ſui ſcribit Zelotas primos omnium ſucceſsionem Pontificiam interrupiſse: ὡς ἐπ' αὐτοῖς εἶναι τὴν τῆς χειροτονίας τῶν ἀρχιερέων. ἄκυρα γοῦν τὰ γένη ποιήσαντες, ἐξ ὧν κζ' Ἀμφιδαχὰς οἱ ἀρχιερεῖς ἀπεδείκνυντο, καθίσαν ἀσήμους καὶ ἀγενεῖς. Atqui alibi ab Herode id prius factum dixit.

Ibid. *filiique ejus poſt eum regnaverunt uſq; ad noviſſimam Ieroſolymarum captivitatem.*] Atqui Agrippa minor ſeptimus & poſtremus rex Herodiadarum familiæ regnavit poſt excidium Ieroſolymorum, ann. XXX, ut ſuo loco oſtendetur. Euſebius poſt excidium Ieroſolymorum Agrippæ non meminit perinde ac ſi cum Ieroſolymis & ipſe & ejus regnum deletum fuerit.

Ibid. *Lunæ ſecundum Romanos.*] Olim conati ſumus hunc locum explicare, ſi modo Lectori erudito ſatisfecimus. Sed nobis non ſatisfacimus. In fine anni ſuperioris, prid. Kal. Januarii fuit coitus luminarium, numero aureo V, epacta caſtigata XIX. Et ſane cha- " racter neomeniæ, Tebeth eo anno, qui erat Iudaici " computi hodierni 3727 fuit. 5. 5. 788. ultima De- " cembris. feria V, cyclo Solis III. Quare ſi Ro- " mani à viſione ſideris putabant Lunas ſuas, ut Ara- " bes ſuos menſes civiles, primus dies Lunæ inciderit " in Kalendas Ianuarii numero hoc Euſebiano MD- " CCCCLXXXIII, in cujus Martio ſequenti numerus au- " reus VI cæpit currere. Hoc aliquam ſpeciem veri habet, ſi non verum eſt. Id eſt, ſi alia eſt ratio hujus " periochæ. Sed Hieronymus hæc accepit à Computi " Paſchalis conditoribus ſæculi ſui, qui in occidente " inibant computum Lunarem à Kalendis Januarii, " aureo numero III. cujus computi initium eſt ab " anno ſacro ſancti conſeſſus Niceni. Anno antece- " dente, qui erat Chriſti Dionyſiani CCCXXIV, " epacta tam caſtigata, quam æquabilis erat X- " VIII. quæ quum ſita ſit in Kalend. Januarii. " proculdubio ibi novilunium fuit. de quo Computo " locuti ſumus in libr. III Canonum Iſagog. in " Cap. II. libri primi, Definit. IV. Quare hic me- " tachroniſmus eſt triennii. Nam computatores illi " ab Auguſto Cæſare illum computum inibant, anno " Juliano IX. Sed inepte anno Iuliano neomenias Ni- " cenas accommodant, ut in ipſis Canonibus docui- " mus. Hæc eſt vera hujus loci Hieronymiani expli- " catio, neque dubitandum. "

MDCCCCLXXXIV. *Deficiente Pontificum principatu.*] Hoc de induſtria inculcat, ut epichirema ſuum promoveat.

Ibid. *Herodes ex alienigenis.*] Et hoc quoque, quod non ſemel iterat, facit ad argumentum ſuum ſtabiliendum. Sed oſtendimus, in Iudæis tunc cenſitos fuiſſe Idumæos, & Aſcalonitas, neque omnino alienigenas dici potuiſſe, qui pluſquam XC annis antea Iudæi & proſelyti facti erant: neque recte Herodes περιήλυτος dicitur ab Epiphanio 103, quum ejus avum certum ſit proſelytum non fuiſſe, qui fuerit poſtquam ab Hyrcano Idumæi ſunt domiti. & fortaſſe ne proavus quidem fuit proſelytus, ſed circumciſo prognatus. δημοκοίνον vocat Joſephus, quod non eſſet

ἐσσετ ϛ ἰεροσολυκὲ χρόνος. ideo & ἰδιωτικὸν ἄνδρα dicit, conditionis nempe privatæ, non regiæ: nusquam autem προσήλυτον, aut ἀλλόφυλον. quemadmodum enim libertini filius non est libertinus, ita nec proselyti filius recte proselytus vocetur. quantominus pronepos aut abnepos Proselyti? Recte vero ab hoc anno instituitur initium Herodis. Nam anno superiore, captis sub finem æstatis Hierosolymis, M. Agrippa, L. Caninio Cos. interfectus est Antigonus ultimus Hasamonæorum.

Ibid. *quo post annum interfecto.*] Ergo interfectus anno MDCCCCLXXXV. Iosephus ait interfectum in piscina paulo ante expeditionem Antonii Parthicam, quæ contigit L. Cornificio, Sex. Pompejo Cos. numero MDCCCCLXXXVI. Ergo prochronismus biennii.

Ibid. *Antonii & Augusti fœdus.*] Metachronismo septennii aut octennii peccatum est. Hoc enim pertinet ad numerum MDCCCCLXXVII, quo anno Fulvia Sicyone urbe Achaiæ mortua, Octavianus & Antonius armis positis in gratiam redierunt, Cn. Domitio Ahenobarbo, C. Asinio Pollione Cos. Auctor Dio.

Ibid. *Augustus triumphavit pedestris certaminis triumpho.*] Ἄγγς πεζον ἐθριάμβευσε θρίαμβον. *Augustus triumpho pedestri triumphavit.* Ita vertendum erat. Nam novum est, imo inauditum, ullum esse triumphum pedestris certaminis. Ovationem quidem intelligi obscurum non est, qui est θρίαμβος πεζός. Ovavit vero bis Octavianus; prius post obitum Fulviæ. Fasti Capitolini. IMP. CÆSAR. DIVI. F. C. F. III. VIR. P. P. C. OV. ..... QUOD. PACEM. CUM. M. ANTONIO. FECIT. Iterum ex Sicilia. Iidem Fasti: IMP. CÆSAR. DIVI. F. C. F. III. VIR. R. P. C. II. A. DCCXVII. OVANS. EX. SICILIA. IDIBUS. NOVEMBR. Neutro modo tempus convenit. Prior Ovatio fuit numero MDCCCCLXXVII. altera MDCCCCLXXXI. Suetonius: *Bis ovans ingressus est urbem: post Philippense, & rursus post Siculum bellum.*

Ibid. *Herodes Ananielem quendam.*] Nicephorus Patriarcha: Ἀνανίηλος ἀλλογλὴς ὁ καθεσταθεὶς ὑπὸ Ἡρώδου. Sed non erat ἀλλογλής. Judæus enim erat, & ex genere sacerdotali.

MDCCCCLXXXV. *Antonius Cleopatræ Arabiam tradidit.*] Partem, non universam. Joseph. lib. XV, cap. IV: μέρη τῆς χώρας παρελόμενος.

MDCCCCLXXXVI. *Augusti & Antonii tertia dissensionis.*] Recte tempus notatum. C. Cæsare Octaviano III. M. Valerio Messalla Cos.

Ibid. *Nicetes & Hybreas.*] Horum dicendi magistrorum omnium, qui hic memorantur, mentio extat apud M. Senecam. Alter Niceta, qui sub Nerva floruit, memoratur à Philostrato. Sunt autem hęc Hieronymi. „Hybream auten. Mylasenum fuisse scribit Val. Max. „lib. IX. cap. XV. quem vocat concitatæ facundiæ „oratorem. Est autem Mylasa, Cariæ urbs.

MDCCCLXXXVII. *Antonius & Cleopatra semet interficiunt.*] Ptolemæus à meridie Nabonassari, ad illud tempus, ὅτε Ἀντώνιος ἀπέσφαξεν ἑαυτὸν, putat annos DCCXVIII. Ergo mors Antonii contigit anno Nabonassari DCCXIX, quod tempus convenit huic numero Eusebiano, C. Cæsare Octaviano IV, M. Licinio Crasso Coss. quum tamen Actiacum prælium referendum sit in annum antecedentem, C. Cæsare Octaviano III, M. Valerio Messala Coss. Sane numero MDCCCCLXXXVIII, incipit epocha Θεῶν Αὐγούστων: qui dicuntur à Censorino anni Augustorum. Dionysius quoq; Halicarnassensis ait Augustum finem bellis civilibus imposuisse, μεσούσης τῆς ἑπτὰ Ὀλυμπιάδος, hoc est circiter sextum mensem anni tertii Olympiadis CLXXXVII.

Ibid. *quam primum tenuit Cornelius Gallus.*] Strabo, Dio, alii, & Græca Eusebii. Sex. Rufus: *Et primum apud Alexandrinos Cornelius Gallus Romanus Iudex administravit.* Habet autem ab Eutropio: *Hunc primum Aegyptus Romanum Iudicem habuit.* Judicem nove vocant, quem Lacedæmonii ἁρμοστήν. Et nova quidem res fuit, solam Alexandriam, adempto civibus omni jure, per Iuridicum administrari, quum cæteræ provinciæ per Præsides, aut Proconsules regerentur.

Ibid. *de quo Virgilius scribit in Bucolicis.*] Sunt Hieronymi.

MDCCCCLXXXVIII. *usque ad Cleopatram, qui vocabantur Lagidæ in Aegypto, regnaverunt annis ducentis nonagintà quinque.*] Præcise. Nam à morte Alexandri, ad hunc annum, sunt anni totidem: hoc est, à Thoth CCCCXXIV Nabonassari, ad Thoth DCCXIX, & à numero MDCXCIII, ad numerum præsentem MDCCCCLXXXVIII, idem intervallum. & proinde ab initio Alexandri Magni, ad præsentem numerum, fiunt anni CCCVII, non autem CCCXII, ut aliud agens perhibet Clemens, quum scribit ita, ἔπεσε δὲ Μακεδονικῆς, ἕως τῆς Ἀντωνίου ἀναιρέσεως, ἔτη τριακόσια δώδεκα, ἡμέραι δέκα ὀκτώ. Sed Clemens intelligit de morte Antonii. " Variant Ecclesiastici scriptores in annis hujus monarchiæ Lagidarum. Epiphanius scribit ab illis regnatum esse annos CCCVI. quod verum, si ab Alexandri initio anni putentur. Sed Alexandria condita est anno VII Alexandri. Confundit igitur Epiphanius initium Alexandri cum initio Ptolemæi Lagidæ. Clemens CCLXXXIV; annis XI minus. Tertullianus CCLXXVIII, XVII annis minus. Porro hic annus captæ Ægypti pertinet ad V Consulatum Augusti, necui forte imponant nummi Augusti, in quibus cusum est ex una superficie, CÆSAR COS. VI. ex altera, ÆGYPTO CAPTA.

Ibidem. *usque ad Cleopatram.*] Apud Epiphanium: Κλεοπάτρα Πτολεμαίου θυγάτηρ ἔτη τριακονθὰ δύο. ἥ τις Ἀντωνίῳ συνῆφθη τῷ βασιλεῖ Ὀκταβίῳ. Tam absurdæ sententiæ patrocinari, est veritati bellum indicere. cui ita consuleretur. Κλεοπάτρα Πτολεμαίου θυγάτηρ ἔτη εἴκοσι δύο, ἥ τις Ἀντωνίῳ συνῆφθη τῷ βασιλεῖ. Ὀκταβίῳ πολεμήσαντι. Sed quum ejusmodi multa, & quidem longe à vero remotiora, apud illum auctorem extent, an ita, ut hodie excusum est, an, ut nos legendum præcipimus, scripserit, non est prudentis asseverare. Quod enim Ἀηωνίνῳ pro Ἀντωνίῳ " legitur, id vitium commune est Græcis. Nam & ita " Hesychius Illustris: καὶ νικήσαντι Καίσαρος τὸν " Ἀντωνῖνον ϗ τὴν Κλεοπάτραν. "

Ibidem. *Artorius medicus Augusti.*] Medicum Valer. Maximus agnoscit libro primo, cap. de Somniis. Familiarem Augusti Plut. in Bruto, eique prænomen Marco fuisse.

Ibid. *quidam ab hoc loco primum annum Augusti monarchiæ supputant.*] Satis de hac Epocha, qui vocantur anni Augustorum, in Canonibus Isagogicis dictum est: & putidum fuerit ea repetere. Annis Christi Dionysianis adde XXIX, per perpetuam regulam, ut habeas Thoth Augustorum. Itaque secundum ea hic annus Christi MDCIII fuerit MDCXXXII iniens à XXX Augusti Juliani, quia est annus intercalaritius, & vocatur annus Iohannis Euangelistæ in Ecclesia Alexandrina, & Æthiopica. Alioquin annus ordinarius incipit à XXIX Augusti. Sed de hoc, ut dixi, vide Canones Isagogicos.

Ibid. *primum annum Augusti.*] Hic ab Eusebio notatur annus XV Augusti, quia ejus initium putat à

tertio anno Juliano, à Consulatu primo Octaviani, cæsis Hirtio & Pansa Coss. Sed alii à cæde Cæsaris, anno secundo Juliano. Ideo hunc annum sextumdecimum Augusti vocant, ut Panodorus doctissimus Monachus Ægyptius, qui sub Honorio & Arcadio floruit. Is non solum hunc annum dicit esse Augusti sextumdecimum, sed etiam annum, quo Augustus bisextum correxit, fuisse XXII eorum annorum, unde Ægyptii putant initium monarchiæ Augusti. Quod sane verum est. Augustus enim correxit bisextum anno Juliano XXXVII, C. Asinio Gallo, C. Marcio Censorio Coss. numero aureo XIII. Si in annis Augustorum vis habere numerum aureum, adde X. Itaque additis X ad XXII, & abjectis XIX, remanet numerus aureus XIII. Quare verum est, quod ille doctus Monachus scribebat, annum bisexti ab Augusto correcti, fuisse XXII eorum annorum, qui Augustorum anni vocantur, & initium sumunt ab Alexandria subacta, post mortem Antonii & Cleopatræ. Georgius Syncellus scribit Panodoro eum annum dici XXII τῆ Αυγούστου μοναρχίας, ἀφ' ὃ τὸ ϛ̄ϑ' πολλὰς καθ' ὃ τὸ ις̄ ἔτος τῆ Αυγούστου βασιλείας τῶν Αλεξανδρείας ἁλώσιν ἰσορεῖν, ἐν τούτοις τοὺς χρόνους τῆς βασιλείας ἐντεῦθεν λογίζεσθαι, μέχρι ὧν δεξαμενὴν ἔτη ε̄ Αυγούστου πρῶτον τῶν τετραετηρικὴν ἡμέραν, καὶ μέχρι τοῦ νῦν ἔτων καθ' Ἕλληνας, ἤτοι Αλεξανδρεῖς, ψηφίζεσθαι τοὺς ἀστρονομικοὺς κανόνας ἐν πᾶσι σκλείψεσι τῶν δύο φωστήρων, καὶ πᾶσι καθ' ἕκαστον μῆνα σωδόδεις παντελήνοις, τῶν τε πλανωμένων ε̄ ἀστέρων, καὶ τῶν λοιπῶν ἀπλανῶν τὰς ἐποχὰς ἔτων λαμβάνεσθαι. Verum est XXII annum Augusti fuisse eum, quo bisextum correctum fuit, & XVI à cæde Antonii, id est primum Augusti. Verum quoque & illud, siderum motus, & rationes Astronomicas ab hac Epocha putari. Non enim alia Epocha utitur Vettius Valens Antiochenus Astronomus, quam annis Augustorum, ut in Canonibus ostendimus.

Ibid. *Cæsar Augustus appellatus.*] Biennio post, ipso Augusto VII, M. Vipsanio Agrippa III Coss. Et sane Censorinus ait biennio post Epocham Augustorum, id est tertio anno Augustorum, Augustum appellatum fuisse. Sed Orosius eodem die, quo triumphavit, Augustum salutatum scribit. quod falsum est: & hoc loco Eusebii deceptus est.

Ibid. *Sol & Luna Cleopatræ liberi.*] In nostris Collectaneis in Augusto, filio nomen proprium est Alexandro, cognomen Soli: filiæ nomen Cleopatræ, cognomen Lunæ. quibus sideribus in eo triumpho maxima contigit defectio & obscuritas, ut ludibria Fortunæ „ hinc conjici liceat. Sed vide Collectanea. Hæc vero „ Selene nupsit Jubæ Regi, ex qua filium suscepit Pto„ lemæum, à cõsobrino suo C. Caligula interfectus est. Recte vero triumphi tempus assignatũ. Gestum enim hoc, & triumphatum triplici triumpho, VIII. Eid. Ianuarias, Aug. V, L. Appulejo Coss. Auctor Orosius.

Ibid. *Nicopolis juxta Actium condita.*] Anno sequenti, qui fuit primus Augusteus, Augusto VI, Agrippa II Coss. Nummus Augusti: ΝΙΚΟΠΟΛΙΣ ΙΕΡΑ. ΚΑΙΣΑΡΑ ΣΕΒΑΣΤΟΝ. Arrianus libro quarto Epict. ἔτων καὶ Νικοπόλιται θεσπῳδὰν ἐώησαι, Νὴ τὴν Καίσαρος τύχην ἐλεύθεροι ἐσμέν. Erat ergo αὐτόνομος.

„ Ibidem. *Nicopolis.*] Hesychius Illustris post alia: „ναυλικῷ ἓν στάδιον ἀπὸ ναυσὶ καὶ συνέβαλον μὴ Καί„σαρος ἐν πολέμῳ ἐν αὐτῷ τῷ ἀκρωτηρίῳ τῷ „καλουμένῳ Ακτίῳ. καὶ νικήσαντος Καίσαρος τὸ Αν„τωνίου καὶ τὴν Κλεοπάτραν, ἐκτίσθη πόλις ἐν τῷ „Ακτίῳ κληθεῖσα Νικόπολις, διὰ τὸ ἐκεῖσε ἠθλη„θῆναι Ἀκτιονικόν. ἥτις καὶ χρηματίζει ἄρχι εἰς σεβη„γίδα, καὶ ἀφ' ἧς τὸ τὰ Ρωμαίων σκῆπτρα διέπον„τος, πεζεύεται τραπηζὸς, καὶ ἔστιν ὄγδοον θέμα „ἐπὶ τὴν Ευρώπην. „

Ibid. *& Agon Actiacus constitutus.*] Nummus ΑΚΤΙΩΝ πενταετηρικὸν fuisse ex Strabone in lib. de Emendat. Temp. & cum Olympiade concurrisse. Primus enim Agon actus Olympiade CLXXXVII. & quemadmodum tetraeterides Olympiacę vocabãtur Olympiades, ita Actiacæ Ακτιάδες. Joseph. primo ἀλώσ. 692. μὴ ὃ πρώτην Ακτιάδα πεντάθησιν αὐτὸς τῇ Βασιλείᾳ τόν τε Τραχῶνα καλούμενον, &c. μὴ τὴν πρώτην Ακτιάδα, hoc est anno quinto Augustorum, vel anno primo secundæ Actiados, numero MDCCCCXCII. Sed & Ακτια ludi alii Græcis antiquitus fuerunt. Harpocratio: Ακτιακὸς ἀγὼν παλαιὸς ἐστὶ, ὡς δῆλον ποιεῖ Καλλίμαχος ἐν τῷ περὶ ἀγώνων. Item Stephanus in Ακτία, qui etiam τριετηρικὸν fuisse scribit: ἐν πάτῃ Απόλλωνος γυμνικὸς ἀγὼν, καὶ ἱππικὸς, καὶ πλοίων ἄμιλλα διὰ τριετηρίδος ἦν. Æneas apud Virgilium:

Actiaque Iliacis celebramus litora ludis.

ut ille agon videatur institutus ab Ænea. Quare enim *Iliacis ludis?* Frigidum & frivolum est, quod Servius ait, καθ' ὑπόθεσιν in honorem Augusti hoc dictum. Ergo in honorem Augusti & sequentia dicta fuerint:

Aere cavo clipeum magni gestamen Abantis
Postibus adversis figo, & rem carmine signo:
Aeneas hæc de Danais victoribus arma.

Templum igitur antiquitus ibi erat, & ludi trieterici, qui postea ab Augusto pentaëterici facti.

Ibid. *Augustus Romanis plurimas leges statuit.*] Ovi„ dius: „
Pace data terris animum ad civilia vertet „
Iura suum, legesque feret justissimus auctor. „
Manilius: „
Qui regis Augustis parentem legibus orbem. „
Hæ Iuliæ leges vocatæ sunt. „

MDCCCCLXXXIX. *Censu Romæ.*] Recte: Augusto VI. M. Agrippa Coss. Augustus ipse in Indice: PATRICIORUM. NUMERUM. AUXI. CONSUL. QUINTUM. JUSSU. POPULI. ET. SENATUS. SENATUM. TER. LEGI. ET. IN. CONSULATU. SEXTO. CENSUM. POPULI. COLLEGA. M. AGRIPPA. LEGI. Suetonius scribit Censores longo intervallo creari solitos Cæsarem creavisse.

Ibid. XLI *centena* LXIV *& milia.*] Hoc est 4164000. in Græcis idem. sed aliter apud Suidam in Αὔγουστος. νι μυριάδες καὶ χίλιοι ἑξ ἄρχες. hoc est 4101017.

Ibid. *Anaxilaus Larissæus Pythagoricus & magus ab Augusto Urbe Italiaque pellitur.*] Dio scribit anno ab Urbe condita DCCXX τοὺς ἀστρολόγους, τούς τε γόητας Urbe pulsos. Augusto II. Volcatio Tullo Coss. Hic vero „ est annus DCCXXV. prochronismus quinquennii. De „ Anaxilao Irenæus adversus Marcum: Τὰ γὰρ Ἀναξιλάου παίγνια τῇ τῶν λεγομένων μάγων παντεργίᾳ συμμίξας δι' αὐτῶν φαντάζων τε, καὶ μαγεύων εἰς ἔκπληξιν τοὺς ὁρῶντας τε καὶ πθομένους αὐτῷ προέβαλεν. Anaxilaus fuit insignis medicus, non magus, ut putat Eusebius, non magis, quam Nigidius, quem tamen Hieronymus magum vocat. Sed ludicra quædam faciebat: ut ex sulphure in calicem injecto pallorem mortuorum induceret vultibus, auctore Plinio, lib. XXXV, capite XV. Neque propterea dicitur magus ab Irenæo, utpote qui non maleficis artibus homines deciperet, sed ludicris, licitis, & ἐξ ὕλης ἰατρικῆς quæ-

„ quæsitis eos oblectaret. Marcus vero Hæreticus ea „ cum maleficis artibus commiscens iis abutebatur in fraudem spectatorum. Hæc est mens Irenæi.

Ibidem. *Thebæ Aegypti usque ad solum dirutæ.*] Sunt Hieronymi. Atqui sæculo Strabonis, qui fere eodem tempore, & sub Tiberio floruit, adhuc ampliſſima „ urbs erat: & vocabatur Diospolis. Duæ autem „ Διοσπόλεις constituuntur à Ptolemæo, minor, & „ major, quæ & Θῆβαι ἑκατόμπυλοι. A Carthaginiensibus dirutam, ac postea pristino splendori ac cultui restitutam Cambyses primum, deinde Cornelius Gallus expilavit, atque opibus exhausit, quum alioquin adhuc integræ starent. Auctor Ammianus; qui à Cornelio Gallo non funditus dirutam, ut vult Hieronymus, sed opibus suis spoliatam fuisse scribit. Quare hallucinatio est.

„ Ibid. M. *Terentius Varro Philosophus prope nonagena-* „ *rius moritur.*] Quia proxime aberat à centenario, „ propterea sæculum æquasse eum scribit Valer. Max. „ lib. VIII: *Terentius Varro non annis, quibus sæculum æ-* „ *quavit, quam stilo vivacior fuit.*

MDCCCCXC. *Cornelius Gallus.*] Magna est hallucinatio in illis verbis Servii in extremum Bucolicon: *Hic est C. Asinius Orator, Asinii Pollionis filius, qui ante omnes primus Aegypti præfectus fuit, eximius Poëta. Nam & Euphorionem, ut supra diximus, transtulit in Latinum sermonem*, &c. Magna, inquam, hallucinatio hominis Gallum Poëtam primum Ægypti Præfectum cum C. Asinio Consule, de quo dictum numero MMXXX, qui „ collegam habuit C. Censorinum, confundentis. Et „ ipse Asinius Pollio ad Ciceronem lib. X, Epistola „ XXXII, Cornelium Gallum familiarem suum vo- „ cat. Tantum abest, ut Asinius Pollio idem sit cum „ Corn. Gallo. Recte quidem Hieronymus interitum Corn. Galli post expilationem Thebarum conjecit, quia ab ipso Cornelio spoliatæ omnibus ornamentis suis fuerant: sed mors ejus hoc anno non contigit, ut infra dicetur. Vides igitur quare casum Thebarum in numerum MDCCCCLXXXIX contulerit Hieronymus, nimirum propter Cor. Gallum, qui Pyramidibus Ægypti nomen suum & gesta insculpi curaverat „ tanquam rerum potiens, quod est crimen majestatis: quo nomine ad Augustum delatus, mœroris impatientia mortem sibi consciv it. Legimus apud Ovidium in Epicedio Tibulli:

Tu quoque, si falsum est temerati crimen amici,
Sanguinis, atque animæ prodige, Galle, tuæ,
His comes umbra tua est.—

Quod dicit crimen temerati amici, hoc interpretes referunt ad læsum à Gallo Augustum: quod ut falsum, ita ineptum. Intelligendum enim Tibullum & Gallum amicos fuisse, & postea jus amicitiæ à Gallo violatum. quod ita clarum, ut pluribus firmandum non sit. Nam certum est Gallum, violentum, iracundum, contumeliosum hominem fuisse.

Ibidem. *propria se manu interfecit.*] Augusto VIII, T. Statilio Tauro Coss. Unius anni prochronismus.

Ibid. *Tralles terræ motu consederunt.*] Maxima pars urbis cum Gymnasio consedit, quod postea instauratum ab Augusto. Strabo libro XII, paulo ante finem: Καὶ γὰρ νῦν τὴν Μαγνησίαν τὴν ὑπ' αὐτῷ (Σιπύλῳ) κατέβαλον σεισμοὶ, ἡνίκα τὴν Σάρδεις, καὶ τἄλλων τὰς ἐπιφανεστάτας κατὰ πολλὰ μέρη διελυμήναλο. ἐπωλώρθωσε δ' ὁ ἡγεμὼν (Τιβέριος) χρήμασι δηδὲ, καθάπερ τὴν πρότερον ἐπὶ τῆς γενομένης συμφορᾶς Τραλλιανοῖς, ἡνίκα τὸ γυμνασιον, τὴν ἄλλα μέρη συνέπεσεν, ὁ πατὴρ αὐτὸς (Αὔγουστος) καὶ τότε, τὴν Λαοδικεῦσι.

MDCCCCXCI. *Inde per legatos ab Augusto amicitiam postularunt.*] Eutropius: *Scythæ & Indi, quibus antea Romanorum nomen incognitum fuerat, munera & legatos ad eum miserunt.* Suetonius, unde Eutropius accepit: " *Qua virtutis moderationisque fama Indos etiam, ac Scythas auditu modo cognitos pellexit ad amicitiam suam populique Rom. ultro per legatos petendam.* Idem habet Dio. In Collectaneis nostris: Καὶ δὴ τὴν Ἰνδοὶ προκηρυξάμενοι πρότερον φιλίαν, τότε ἐπρεσβευσαντο, δῶρα πέμψαντες αὐτῷ. Idem quod Eutropius. Sed & regem Indorum ipse Eusebius nominat libro priore: Πανδίων ὁ τῶν Ἰνδῶν βασιλεὺς φίλον Αὐγούστου καὶ σύμμαχον εἶναι παρεσκεύασεν. Distinguenda tamen sunt ex Dione. M. Appulejo Sex. F. P. Silio P. F. Nerva Coss. hoc ipso numero, Indi cum Augusto fœdus sanxerunt, quod antea per legatos petiverant. Festus vel Sextus Rufus: *Pacatis gentibus Orientis, Augustus Cæsar etiam Indorum legationem accepit.* Hoc anno igitur ἐπρεσβευσαντο, antea vero Pandion per legatos amicitiam Romanorum petiverat: quod Dio dicit, προκηρυξάμενοι πρότερον φιλίαν.

Ibidem. *Messalla Corvinus primus Præfectus Urbis.*] Sunt Hieronymi. Cornelius Tacitus Annali sexto loquens de origine præfecturæ Urbis: *Primusque Messalla Corvinus eam potestatem & paucos intra dies (finem) accepit.* τὸ *finem* abundat, mendo manifesto. Hoc contigit C. Furnio, C. Silano Coss. numero MM. Prochronismus annorum IX.

Ibidem. *Incivilem esse potestatem contestans.*] Incivilem, cujus antiquissima origo? imo civilissimam, si quid in antiquitate Romana videmus. Certe quid hic nomen " hoc incivile significet, non capio. Petrus Crinitus " cap. XII, lib. primi de hon. discip. incivilem interpretatur immoderatam. Non magis mihi probare potest eam immoderatam, quam incivilem fuisse. & quidem hæc, ut alia apud illum auctorem, risu excipienda magis, quam responso. Nullus est liber scriptus, aut editus, in quo non ita legatur. Sed est vetustissima menda ex insciti a veteris scripturæ nata, quam posteriores librarii, quæ erat eorum imperitia, assequi non potuerunt. Nam prius ita scriptum fuit, *invecilem sese potestati contestans*, id est imbecillem. Erat enim πόρρω ἡλικίας, & gravior annis, quam ut tanto oneri par esset. Nam quid aliud dicit Cornel. Tacitus? *Primusque Messalla Corvinus eam potestatem, & paucos intra dies, accepit, quasi nescius exercendi.* An non plane idem est, quod *imbecillus potestati?*

MDCCCCXCII. *Augustus Calabriam.*] Imperitum historiæ Romanæ esse oportet, qui Calabriam, imo ullam partem Italiæ, adhuc intactam Romanis superfuisse credat. Antequam Græca videremus, *Cantabriam* legebamus, quod sciremus hoc anno, Augusto IX, M. Junio Silano Coss. Cantabros cum Asturibus ab Augusto victos. de quo etiam Horatius: *Cantabrum indoctum juga ferre nostra.* Meminit & Eutropius. Cassiodorus: *C. Augustus Cæsar* VIII, *& M. Silanus. His Consulibus Cantabros, Germanos, Salassos Cæsar perdomuit.* An firmiora his testimoniis requirimus? Vera igitur fuit conjectura nostra, & ita exigit historiæ series. Sed falsum, quod judicabamus, mendū esse in scriptura: quum sit hallucinatio Eusebii in historia concipienda. Ita enim Græca Eusebii habent: Αὔγουστος Καῖσαρ Καλαβρίαν τὴν Γαλάτας φόροις ἐποίησεν. Quomodo Calabriam vectigalem feciſſet, quum omnia prædia Italici soli neque sint tributaria, neque stipendiaria, & ideo in rebus mancupi habeantur?

Ibid.

Ibid. *Et Gallos vectigales facit.*] Nihil per illos tractus temporis moverunt Galli, præterquam Aquitani, de quibus subactis Messalla triumphavit, Augusto VI, M. Agrippa III Coss. triennio ante. Vereor, ne Eusebius Gallæcos in Gallos, sive Γαλάτας, ut est in Græcis, quemadmodum Καντάβειαν in Καλαβρίαν, mutaverit. Nam Astures, quos Cæsar, una cum Cantabris subegit, ponuntur in Gallæcia. Orosius: *Cantabri & Astures Gallæciæ provinciæ portio sunt.*

Ibid. *Vectigales fecit.*] Omnes provinciæ populi Romani, exceptâ Italia, vectigales sunt; ita tamen, ut earum aliæ stipendiariæ, aliæ sint tributariæ: Stipendiariæ populi Rom. Tributariæ Cæsaris. Reges quoque quidam ὑποφόροι erant, in quibus Herodem Magnum ponit Appianus satis imperite. Nam nunquam Herodes Cæsari tributarius fuit. Hoc si verum esset, ejus clara exstarent in Josepho indicia, ex cujus libris palam est Herodem nihil minus, quam stipendiarium pop. Ro. aut tributarium Cæsaris fuisse. In ejusmodi non semel lapsum Appianum deprehendimus. Quare audiendus non est. Dio scribit Augusto Cæsari non minori curæ provincias pop. Ro. fuisse, quam suas, & quasdam tributo liberasse, quibusdam, præter vectigal, aut tributum, pecunias imperasse, lib. LIV: πάντα τά τε ἐκεῖ, ὡς ἐν τῇ Βιθυνίᾳ διέταξεν, οὐχ ὅτι τὸ δῆμος ὡς παῦτα τὰ ἔθνη, ὡς τὰ μὲν πρότερα ἐδόκει εἶναι, ἐν ὀλιγωρίᾳ αὐτὰ ποιησάμενος, ἀλλὰ ὡς πάνυ πάντων σφῶν, ὡς ὡς ἑαυτὸν ὅλων, ἐπιμεληθείς. Τάτε γὰρ ἄλλα, ὅσαπερ ὡς προσῆκεν ἦν, ἐπανωρθώσατο, καὶ χρήματα τοῖς μὲν ἐπέδωκε, τοῖς δ' ὡς ὑπὲρ τὸ φόρον ἐπενεγκεῖν προσετάξε.

Ibid. *Munacius Plancus Ciceronis discipulus.*] Sunt Hieronymi à Suetonio. Quantum vero Plancus sub tali magistro profecerit, ostendunt epistolæ ejus ad ipsum Magistrum lib. X, quibus ego judico nihil absolutius esse, nihil castius, elegantius, rotundius, sine ulla putiditate & cacozelia. Sed mirum, Ciceronem, quum in suis ad Plancum epistolis de amore suo in eum ab ejus usque pueritia meminerit, de disciplina tacuisse, neque ullum argumentum aut notam ex illis epistolis colligi posse, qua Plancum Ciceronis discipulum fuisse suspicemur, quem non dubium est, quia cum aliis æqualibus suis domum Ciceronis convenire declamandi caussa solebat, ab eo discipulum Ciceronis dictum fuisse. Planci summi declamatoris meminit M. Seneca „fine libri primi Controvers. item Plinius lib. VII, „cap. XII. ubi dicitur simillimus fuisse Rubrio histrioni. quem cur alium ab hoc nostro putem, caussæ non est: & fortasse Cicero libro XIII, Epistola XXIX ad eundem Plancum scribens, quum de studiis ejus loquitur in adolescentia, eloquentiæ studium intelligit: *Accedebat non mediocre vinculum cum studiorum, quod ipsum est per se grave, tum eorum studiorum earumque artium, quæ per se ipsæ eos, qui voluntate eadem sunt, etiam familiaritate devinciant.* Sed hęc Plancum Ciceronis discipulum fuisse non cogunt nos credere.

Ibid. *Qui quum Galliam comatam regeret.*] Hirtio, & Pansa Coss. numero MDCCCCLXXIV. quo tempore conscriptæ sunt illæ divinæ ad Ciceronem Epistolæ.

Ibid. *Lugdunum condidit.*] Vetus inscriptio: IN ITALIA. BENEVENTVM. IN. GALLIA. COLONIAS. DEDVXIT. LVGDVNVM. ET. RAVRICAM. Colonia autem deducta est in collem confluentibus Rhodani & Araris imminentem ex colonis Viennensibus, quos Allobroges de natali solo deturbaverant. Vnde à colliculo dicta est Lugodunum. Caussam reddit Plutarchus περὶ πλάμων, quia, quum jacerentur fundamenta, corvi quidam visi sunt. Λουγὸς enim, inquit, significat τὸ κόραξ lingua Celtica, δοῦνον δὲ τὸ ἐξέχον. Vnde Λουγόδουνον dictum sit. De priore voce, viderint alii. de altera non dubium est Dunum olim, & nunc quoque in Belgio significare collem eminentem, aut eminentiam. Itaque prius Λουγόδουνον, postea Λούγδουνον dictum. Dio τὸ Λουγόδουνον μὲν ὀνομασθὲν, νῦν δὲ Λούγδουνον λεγόμενον. Sic Leucotecia prius, quæ postea Luctetia, postremo Lutetia. In veteribus inscriptionibus non raro LVGODVNVM incisum legitur. In aliis etiam dicitur, COPIA. CLAVDIA. AVGVSTA. LVG. Quare Claudia, non obscurum est. de Copia adhuc quæro.

Ibid. *Lugdunum condidit.*] Triumviri fuere Coloniæ deducendæ Silanus, Lepidus, Plancus, decreto Senatus, ut auctor est Dio. Coloni autem Viennenses, qui ad confluentes Araris, & Rhodani substiterant & ab Allobrogibus ejecti fuerant quadraginta annis ante. quod quidem testantur nummi, qui ad numerum MDCCCCLXXXIV pertinent, in quibus anni Lugdunensis coloniæ notati sunt XL, & XLI, hoc est ab ejectis Viennensibus.

Ibid. *M. Lollius.*] Eusebius ex Dione. Recte tempus assignatum. Eutropius: *Galatia quoque sub eo provincia facta est; quum antea regnum fuisset: primusque eam M. Lollius Prætore administravit.* Eadem verba repetit, ut solet, Sex. Rufus: *Postea Galatiam Deiotarus Tetrarches, nobis permittentibus, tenuit. ad extremum sub Octaviano Cæsare Augusto, Galatia in speciem provinciæ redacta est: & eam primus Lollius Prætore administravit.* Certe quandiu regnum fuit, ea Tetrarchæ suo, aut Regi vectigalis fuit, non autem populo Romano. Postquam in formam provinciæ redacta, tunc aut populi stipendiaria, aut Cæsaris tributaria facta: ut Judæa Archelao Herodis filio vectigalis fuit: postea, eo mortuo, Cæsaris tributaria facta, misso, qui patrimonium Archelai in fiscum redigeret, Quirinio. Nam nugæ sunt, aut Herodem, aut ejus filios vectigales Cæsari fuisse, aut populo Romano, quod nugatur Appianus.

Ibid. *Augustus, quum ei monarchia deferretur, renuit.*] Quam Eusebius μοναρχίαν vocat, ea erat Dictatura. Vellejus: *Dictaturam, quam pertinaciter ei deferebat populus, tam constanter renuit.* In Fragmentis Fastorum Capitolinorum legitur post Consulatum XI Augusti, & Pisonis: ..... LATVS. EST. ABDICAVIT. TRIB. ..... Quod ita supplet Onufrius: *Imper. Cæsar* D. F. C. N. *Aug. Dictator perpet.* appellatus. EST. ABDICAVIT. TRIBUNIC. *potest. acceptа.* Hoc competit in numerum MDCCCCXCIV, uno anno serius, propter discrimen Palilium Catonis, & Varronis.

MDCCCCXCV. *Augustus Cyzicenos libertate privavit.*] M. Appulejo, P. Silio Nerva Coss. numero MDCCCCXCVII. Biennii prochronismus. Dio: τάς τε Κυζικηνὰς, ὅτι Ρωμαίους ἄνδρας ἐν σφίσι μαστιγώσαντες ἀπέκτειναν, ἐδημοκόπησε. καὶ παντὸς μὲν τοῦ Τυρίου, τάς τε Σιδωνίους δι' ἃς πάσεις ἐποίησεν ἐν τῇ Συρίᾳ γνώμην. Sed Cyzicenis postea libertas reddita, M. Junio Druso Libone, L. Calpurnio Pisone Coss. iterum adempta à Tiberio, ipso Tiberio IV, Druso II Coss. quamquam apud Tacitum Annali IV. C. Asinio Pollione, C. Antistio Vetere Coss. biennio post.

Ibid. *Pylades Cilix Pantomimus.*] Primus Pantomimorum Pylades ex Asia Romam ab Augusto evocatus. Ex Dione: ἤτε παντόμιμος ὄρχησις ἐν ἐκείνοις ἐσήχθη τοῖς χρόνοις ὕστερον δέ, Πυλάδου τοῦ Κίλικος, μὴ βαθύλλου πρῶτον αὐτὴν μελεθόντος. Vide Collectanea nostra in Augusto. Fuit & alius Pylades

Pantomimus Imp. Trajani libertus. In veteri Saxo Genuæ: P. ÆLIUS. AUG. LIB. PYLADES, PANTOMIMUS. HIERONICA. INSTITUIT. Item alius Impp. L. Veri Commodi, & M. Aurelii Antonini Lib. In alio lapide: L. AURELIUS. AUG. LIB. PYLADES. HIERONICA. DISCIPULUS. CONSUMMAVIT. item alius in luculentissimo lapide Mediolanensi: THEOCRITI. AUGG. LIB. PYLADI. PANTOMIMO. HONORATO. SPLENDIDISSIMIS. CIVITATIB. ITALIÆ. ORNAMENTIS. DECURIONALIB. ORNA. GREX. ROMANUS. OB. MERITA. EJUS. TITUL. MEMOR. POSUIT. Ubi Theocriti pro Theocrito, Civitatib. pro Civitatium perperam incisum est. A latere dextro est mulier barbaro habitu, personam, sive larvam Solis dextra, spiculum sinistra gerens, supra caput TROADAS, & supra eundem Titulum, SUI. TEMPORIS. PRIMUS. Sinistra mulier alia cum Titulo supra caput IONA. Ambarum Tituli significant hunc Pyladem vicisse Τροάδας, καὶ Ἰωνα Εὐριπίδου. Quæ sane digna sunt elegantiorum ingeniorum disquisitione. Nam plurima in hunc lapidem non vulgaria dici possunt: imo justus „ Commentarius edi. Quod autem Pylades Tragœ„ diarum, quemadmodum Bathyllus Comœdiarum „ saltatores fuerint, auctor est M. Seneca procemio „ lib. III Controversiarum. *Et ut ad morbum te meum „ vocem, Pylades in Comœdia, Bathyllus in Tragœdia mul„ tum à se aberant:* utpote quum proprium esset Pyladę „ Tragœdias, Bathylli Comœdias saltare. Quare & „ omnis successio Pyladarum, & Bathyllorum idem „ semper professa est: omnes enim Pyladæ Tragœdia„ rum, omnes Bathylli Comœdiarum saltatores fuere. Non solum auten. isti cognomines sunt illi primo Pyladi, sed etiam ex eadem familia fuerunt. L. Seneca Natur. Quæst. lib. VII, cap. ultimo: *At quanta cura laboratur, ne cujus Pantomimi nomen intercidat? Stat per successores Pyladis & Bathylli domus. Harum multi discipuli sunt, multique doctores.* Hinc intelligis, quare DISCIPULUS extat in posteriore inscriptione. Itaque domus Bathylli successores & ipsi quoque Bathylli vocabantur, quemadmodum à Pylade posteriores ejus Pyladæ quoque dicti. Juvenalis:

Chironomon Ledam molli saltante Bathyllo.

Iste Bathyllus, quem vidit Juvenalis, erat ex domo illius primi Bathylli, quem arcessivit Augustus ex Asia. Denique duæ factiones erant histrionum eodem nomine perpetuatæ, Pyladæ, & Bathylli, ut diserte nos docuit Seneca. De primo Pylade multa Macrobius observatu digna. De eodem enim Boëthus Poëta, qui hominem vidit:

Εἰ τοῖο Διόνυσο ἐς ἱερὸν ἦλθεν Ὀλυμπον
Κωμάζων Λήναις σὺν πόδι καὶ Σατύροις,
Οἷον ὁ τεχνήεις Πυλάδης ὀρχήσαλο κεῖνον
Ὀρθὰ κατὰ τραγικῶν τέθμια μεσσοπόλων,
Παυσαμένη ζήλε Διὸς ἄν φάτο σύγαμο Ἥρη,
Ἐψεύσω, Σεμέλη, Βάκχον ἐγὼ δ' ἔτεκον.

Video non capi ne à doctissimo quidem Anthologiæ Scholiaste. Magnum enim mendum est in quarto versiculo. Nam legendum, ὠρχήσαλο κινῶν Κόρδακα καὶ τραγικῶν τέθμια μεζοπόλων Intelligitur enim ibi de saltatione Italica, cujus auctor ipse Pylades fuit, de qua etiam librum reliquit. erat autem mixta ex duabus saltationibus, Cordace Comica, & Sicinni Tragica, quam Boëthus vocat τέθμια τραγικῶν μεσσοπόλων. Suidas: Πυλάδης Κίλιξ ἀπὸ κώμης Μιλαρνῶν ἔγραψε περὶ ὀρχήσεως τὴν Ἰταλικῆς, ἥτις ὑπ' αὐτοῦ εὑρέθη, ἀπὸ τῆς κωμικῆς καλουμένης ὀρχήσεως, ἥτις ἐκαλεῖτο Κόρδαξ, καὶ τῆς τραγικῆς, ἣ ἐκαλεῖτο Σικιννις, καὶ τῆς σατυρικῆς, ἥτις Ἐμμέλεια. Contra Hesychius in voce Σίκιννις ἐμμέλειαν τραγικὴν fuisse dicit, σίκιννιν σατυρικήν. Quare apud Suidam verba inversa sunt, & legendum, καὶ τῆς τραγικῆς, ἣ ἐκαλεῖτο ἐμμέλεια, καὶ τῆς Σατυρικῆς, ἥ τις Σίκιννις. Et ita habet Athenæus libro 1, unde ad verbum illa exscripsit Suidas. Porro quemadmodum Boëthus dixit κινεῖν κόρδακα, ita etiam Eunapius κινεῖν ὑποχήματα. Aliud est κινεῖσθαι κόρδακα, id est saltare Cordacem, aliud κινεῖν κόρδακα, id est exponere vulgo, ostendere, producere in medium. Verba Eunapii, quæ Boëthum interpretantur, sunt hæc in Ædesio, pag. 37. πρῶτος Ἀριστοφάνης ὅπη διεφθαρμένας ψυχὰς τῷ γέλωτι ἐπισαγαγὼν, καὶ τὰ ὅπη τῆς σκηνῆς κινήσας ὑποχήματα. At, Deus bone, in editione Antverpiana monstrum lectionis est, quod fraudem fecit docto interpreti, ὑπὸ τῆς κοινῆς. Unde nihil nisi ridicula interpretatio exprimi potuit. Sed Hieronymum « Commelinum ex libro Palatino jam correxisse post- « ea animadvertimus. «

Ibid. *Pantomimus.*] Antea Mimi saltantes canebant. Gellius lib. XX, cap. III: *Saltabundi autem canebant, quæ nunc stantes canunt.* Pantomini contra saltantes gestu pro voce utebantur. Claudianus:

Qui nutu manibusque loquax. —

Manilius elegantissime:

Omnis fortunæ vultum per membra reducit.

per membra, per motus membrorum. Nonnus Dionysiacon libro septimo:

— ἀγρομένων ὃ
Ὄμμασι μοῦνον ἔθελγεν, ὅτε προφάδεσσιν ἐρωαῖς
Ὀρχηστὴρ πολύκυκλος ἑλίσσετο λαίλαπι ταρσῷ
Νόμασι μῦθον ἔχων, παλάμῃσι δάκτυλα φωνήν.

qui profecto versus ingeniosissimi sunt. Quod vero dixit παλάμην σῶμα, idem expressit Cyprianus de Spectaculis: *vir ultra muliebrem mollitiem dissolutus, cui ars sit verba manibus expedire.* Sed notum quod de Pantomimis Cassiodorus scripsit.

Ibid. *primus Romæ chorum & fistulam sibi præcinere fecit.*] Videri posset mediocriter docto in Græcis fuisse, χοραύλην ἑαυτῷ περαυλεῖν ἐποιήσατο, & Hieronymum disjunxisse putaverit χοραύλην, & interpretari *chorum & fistulam.* de choro verum est. Nam saltanti Pyladi & chorus & tibia accinebat. sed αὐλὸν vertere fistulam, novum esset. Sciendum vero est potuisse fieri, ut Hieronymus per chorum non gregem canentium, sed ἄσκαυλον intellexerit. Verba ejus in Epistola ad Dardanum de diversis instrumentis Musicis: *Antiquis temporibus fuit chorus quoque simplex pellis cum duabus cicutis æreis, & per primam inspiratur, secunda vocem emittit.* Tamen hic de choro canentium, cui permixtæ fuerint fistulis tibiæ intelligendum. & præterea illa epistola ad Dardanum est hominis barbari, & imperiti, non Hieronymi, cui injuria non parva fiat, si tam ineptum scriptum illi attribuatur. Pylades interrogatus ab Augusto, quæ saltationi contulisset, respondit:

Αὐλῶν συρίγγων τ' ἀκοπὴν, ὁμαδόν τ' ἀθρόων.

Neque disconvenit, ubi ad moderandos motus adhibetur tibia, ibi quoque adhiberi posse & fistulam. Notum est Gracchum verba ad populum habentem, ad fistulatorem solitum vocem tollere, aut deprimere.

Hoc idem fecerunt Pylades, & Bathyllus. Phædrus fabulator:

Princeps tibicen notior paulo fuit
Operam Bathyllo solitus in scena dare. Infra:
— *cujus flatibus*
Solebat incitari saltantis vigor.

Quod Chorus adhiberetur, omnino negari non potest; quia Choraules is est, qui ad Chorum tibia canit, ut λυρῳδὸς, qui ad Lyram, ἀὐλῳδὸς, qui ad tibiam. Præterea Pylades ipse illa parodia Homerica aperte significat se Chorum adhibere solitum, quum dicit ὅμαδόν τ' ἀνθρώπων. Hyginus fabula CCLXXII: *Pythaules, qui Pythia cantaverat, septem habuit palliatos, qui voce cantaverunt. unde postea appellatus est Choraules.* palliatos vocat, quia revera Choraulæ palliati erant. Choraulæ enim pallium, Tyrianthinum Messalæ nomen & uxoris intextum habuisse meminit Vopiscus in fine Carini. Septem igitur Palliati constituebant Chorum, ad cujus cantum is, qui tibiam inflabat, dicebatur Choraules. Itaque nunquam Choraules erat solus, ut pote quem Chorus semper comitaretur. Et quia omnis turba turbulenta est, præsertim in convivio, propterea Martialis dixit:

Quod optimum sit, quæritis, convivium?
In quod Choraules non venit.

Choraulem nemo melius aut elegantius Cypriano expressit in libro de Spectaculis: *Alter cum Choris, & cum hominis canora voce contendens spiritu suo, quem de visceribus suis superioribus nitens hauserat, tibiarum foramina modulans, nunc effuso, & nunc intus recluso, ac represso, nunc certis foraminibus emisso, atque in aërem profuso, item in articulos sonum frangens loqui digitis elaborat, ingratus artifici, qui linguam dedit.* Ibi enim Chorus canens, & tibicen una conjunguntur. Apud Athenæum lib. XI: ἀγαναπλεῖν λυπᾶς ὅτι τῷ τὰς αὐλητὰς μὴ συναυλεῖν τοῖς χοροῖς, καθάπερ ἐν πάτριον, ἀλλὰ τὰς χορὰς συᾴδειν τοῖς αὐλητῆς. Alter Choraules accipitur à Sidonio Apollinari, qui digitis χειρονομῶν, & pedibus gestiens, ac sibilis varie ludens tibiarum, ac fistularum sonum buccis imitatur, cui crotalistria semper adjungebatur: quod hodie videre est plurimum in amplissimis & celeberrimis Mauritaniæ urbibus Fessa & Marroco. Crotalistriam χοροιτύπον vocat Nonnus libro XLVI:

Μιμηλοῖς δὲ πόδεσσιν ἑλιξ ὠρχήσατο Πενθεὺς
Ἠδυμανὴς, λοξῷ δὲ πόδον κροτάλιζε πεδίλῳ
Ἐκ ποδὸς αὐθύτων ἕτερον πόδα. χεῖρα δ' ὀιστὴν
Θηλύνων ἐλέλιζεν ἀμοιβάδα δίζυγι χαλκῷ,
Οἵα γυνὴ παίζουσα χοροιτύπῳ. —

Ergo γυνὴ χοροιτύπῳ crotalum, quod duplici ferrea lamina constat, quatiens, est crotalistria. Erat & simile ex duobus lignis, aut etiam duplici ferro, quod καλύβιον vocabant. unde καλυβίστης, qui illo ludebat. de quo olim in Copam Virgilii posteriore editione. Et Calybarium quid sit in omni Gallia notum est. Sed vide & de Calybario in Copam, & de Choraule in Propertium posteriore editione 283: & quæ κρεμαστοποιοὶ γυναῖκες, qualis fuit Glauca apud Theophrastum citante Scholiaste Theocriti Edyllio I v. & apud Martialem:

Edere lascivos ad Bætica crumata motus.

Ibidem. *primus Romæ Chorum.*] *Sane primus omnium Poëta Livius ad fabularum argumenta spectantium animos transtulit: isque sui operis auctor, quum sæpius à populo revocatus vocem obtudisset, adhibito pueri & tibicinis concentu, gesticulationem tacitus peregit.* Valer. Maximus libro quarto, cap. IV, 4.

MDCCCCXCVI. *Tiberius ab Augusto missus occupavit Armeniam.*] Recte tempus assignatum, M. Lollio, P. Lepido Coss. Dio lib. LV. quanquam, inquit, ἐπραάχθη ἐδὲν τῶν ὠφροσυνῆς αὐτοῦ ἄξιον. *nihil dignum tanto apparatu effectum est.* & tamen, inquit, multum de ea re gloriabatur, & vectabatur. ἄλλως τε καὶ ἐπιδὴ θυσίαις ἐπὶ τούτῳ ἐψηφίσθησαν, ἐσεμνύνετο, ὥστε κατ' ὀλίγον καὶ ποιήσας.

Ibid. *occupavit Armeniam.*] In Græcis: παρεσήσατο, *armis subjugavit, recepit, ad deditionem compulit.* Sed, ut diximus, sine opera Tiberii, Artabaze interfecto ab Armeniis, Tigranes frater ejus in regnum restitutus est: cujus quidem restituendi gratia Tiberius ab Augusto in Armeniam missus fuerat. Quare non opus fuit τὴν Ἀρμενίαν ὠφελησήσασθαι, quum ea reddita sit pacata Tigrani, fratre ejus Artabaze regni infestore ab Armeniis occiso. neque adhuc Armenia Romanorum fuerat, quod putavit Hieronymus, dum ὠφελησήσασθαι interpretatur occupare, neq; Tiberius παρεσήσατο eam, quum, ut diximus, sine illius interventu Tigrani restituta sit.

Ibid. *Atratinus.*] Hieronymi. Historia mihi ignorata. Hoc anno de Africa triumphavit L. Sempronius Atratinus, ut constat ex saxis Fastorum Capitolinorum. Si idem est cum hoc, is quidem triumpharit, & decesserit eodem anno.

Ibid. *Cantabri res novas molientes opprimuntur.*] Numero MDCCCCXCII satis disputavimus de Cantabris ab Augusto domitis. An quadriennio post rebellarint, nihil in veteribus Annalibus reperio. Sed intelligit hoc anno finem bello impositum. quod proculdubio verum est. per quinquennium enim continuum cum Cantabris & Asturibus pugnatum est. Orosius: *Cantabrico bello per quinque annos acto, totaque Hispania in æternam pacem cum quadam respiratione lassitudinis reclinata ac reposita, Cæsar Romam rediit.*

MDCCCCXCVII. *Herodes apud Ierosolymam multas & magnas ædes construit.*] XIII anno à captis Ierosolymis, numero MDCCCCXCII. Joseph. lib. XV, cap. XII. Quinquennii metachronismus.

Ibid. *Multas & magnas ædes construxit.*] πλείστα καὶ μεγάλα ἐκτισεν. *multa & magna opera construxit.* Nam non ædes, aut οἴκους, sed Templa, porticus, & alia majoris momenti publica opera intelligit.

MDCCCCXCVIII. *Virgilius Brundusii moritur.*] Sunt Hieronymi: & recte tempus assignatum.

MDCCCCXCIX. *Herodes Samariam.*] Et Sebasten, & Cæsaream, & reliqua ædificia instituit eodem anno, qui erat XVII à captis Ierosolymis, numero MDCCCCXCIX. Metachronismus triennii.

Ibid. *id quod vocabatur Panion.*] Græca ἐν Πανιάδι τὸ Πάνιον καλεσκόσασεν. Videtur deesse τὸ λεγόμενον. Sed ut in aliis, ita in hoc, hallucinatus est Eusebius, quum locus ipse vocatus sit Πάνιον, non templum. Josephus lib. XV, cap. XIII: προσκαλέσασθαι αὐτῷ ναὸν ἐξείρξ ἐκ πέτρας λευκῆς πλησίον τῶν Πανίου καλουμένης. quasi Iosephus scripsisset ἐκ πέτρας λευκῆς τὸ Πάνιον καλούμενον. Πάνιον enim est mons, in cujus radicibus sunt fontes Iordanis. Ipse Eusebius producatur testis adversus seipsum, Eccles. Hist. lib. VII, cap. XVI: Ἐπὶ τοῦ Φιλίππου Καισαρείας, ἣν Πανεάδα Φοίνικες προσαγορεύουσι, φασὶ πηγὰς αὐτόθι δεικνυμένας ἐν τῇ ὑπωρείᾳ τῶν καλουμένων Πανίου ὄρους πηγαῖς, ἐξ ὧν ἡ τοῦ Ἰορδάνου προχεῖται, &c. In Targum Cantici, cap. V, פניים male legitur pro פניאס Πανεάς. Cujus etiam mentionem fieri meminimus in Talmud, capite Sanhedrin. Iudæi interpretantur speluncam in capite Iordanis. quod verum est. σπήλαιον enim vocat & Josephus

phus loco eodem. Sane τὸ ἡρῶον in honorem Cæsaris constructum, non aliter potest vocari, quam Καισάρειον. Quis Græce sciens hoc negabit? Sic τὸ Φρύγειον, quod idem Herodes in honorem Agrippæ, Ἀγρίππειον, & quod sibi itidem construxit, Ἡρώδειον vocavit. Templum igitur in honorem Cæsaris ab Herode excitatum, est τὸ Καισάρειον ἐν τῷ ὄρει τῷ Πανίῳ λεγομένῳ καθιδρυμένον. quod falso Eusebius Πάνιον vocatum putavit, ut inde quidam τὸ Πάνειον dicendum esse arbitrati sint, idque ἀπὸ Πανὸς νεὼν interpretantur. Quomodo in honorem Cæsaris, si τοῦ Πανός; Georgius Syncellus: ὁ αὐτὸς τὸ Πάνιον ἀδωλεῖον καθιδρυσεν ἐν Πανεάδι τῷ Πανί. Nugæ.

Ibid. *Augustus Samiis libertatem dedit.*] M. Appulejo, P. Silio Nerva Coss. numero MDCCCCXCVII. Biennii metachronismus. Vide quæ notamus ad numerum MDCCCCXCV. Strabo libro XVII scribit tunc Cæsarem in insula Samo fuisse, quum Tiberium in Armeniam misit. Libertatem autem Samiis restitutam fuisse, quum in Samo Augustus esset, non solum credibile, sed verum est. Misso igitur in Armeniam Tiberio, numero MDCCCCXCVI, anno sequenti ineunte, Cæsar quum in Syriam trajicere vellet, Samiis libertatem restituit. ἐκ τῆς Ἴκου εἰς Σάμον. ἐνταῦθα τὸ Καίσαρι ὄντι κατὰ μέλλοντι εἰς Συρίαν ἐντεῦθεν περαιοῦσθαι, Τιβέριον εἰς Ἀρμενίαν στέλλει. ut verum sit biennii μεταχρονισμὸν hic commissum esse.

MM. *In Cypro plurimarum civitatum.*] Cyprum creberrimis terræmotibus obnoxiam scribit Seneca Nat. Quæst. lib. VI, cap. XXVI, & Epistola XCI.

Ibid. *Germanos in arma versos M. Lollius superat.*] Imo M. Lollius à Germanis superatur anno sequenti, L. Domitio Ahenobarbo, P. Cornelio Scipione Coss. „ Dio. Tempore & historia peccatum. Vellejus: *acce-* „ *pta in Germania clades sub legato M. Lollio, homine in o-* „ *nia pecunia, quam recte faciendi cupidiore.*

„ Ibid. *Varius & Tucca.*] Hieronymi à Suetonio.

Ibid. *Tucca.*] An verum est, quod est in Glossis Persii? *M. Plotius Tucca Cisalpinus dictus, quod bubula condimentis quibusdam crassis oblita & macerata, quæ à Cisalpinis & popularibus ipsius Tucca vocabatur (unde) Tucetum.* Sed Grammaticorum somnia sunt.

„ Ibid. *Aeneidum posthea libros.*] Ita FRE. Inepte „ PET. BON. Edit. *Aeneadum.*

MMI. *Aemilius Macer Veronensis poëta moritur.*] Hieronymus à Suetonio. Decessit ergo iste Macer L. Domitio Ahenobarbo, P. Cornelio Scipione Coss. Duo enim fuerunt Macri, nescio an ex eadem familia, ambo Poëtæ, & ambo peregrinati in Asia. Senior Æmilius Macer Veronensis scripsit Ophiogoniam, & Ornithogoniam, pro quo male apud Nonium legitur Theogoniam. item Botanicon, sive Rhizotomica. de quibus operibus Ovidius:

Sæpe suas volucres legit mihi grandior ævo,
Quæque nocet serpens, quæ juvat herba, Macer.

Manilius diversis attribuit, quod unius Macri esse sciebat:

Ecce alius pictas volucres, & bella ferarum,
Ille venenatos angues, hic nata per herbas
Fata refert, vitamque sua radice ferentes.

Nam Ophiogoniam, & Ornithogoniam, & Botanica à quibusdam [diversis] scripta memorat, quę omnia unus Macer scripserat. *Per bella ferarum* intelligit κυνηγετικὰ Gratii. Hunc igitur Macrum Ornithogoniæ, Ophiogoniæ, & Botanicon auctorem in Asia militantem, quod tangit Hieronymus; mors consequitur eodem, ut verisimile est, tempore, quo Tibullus conqueritur eum relictis Musis castra sequi.

Castra Macer sequitur. tenero quid fiet Amori?

Alter Macer scripsit Παραλειπόμενα Ὁμήρου. quod argumentum multi veterum executi sunt. Ovidius secundo Amorum:

Carmen ad iratum dum tu perducis Achillem,
Primaque juratis induis arma viris.

& secundo Ponti:

Tu canis, æterno quicquid restabat Homero,
Ne careant summa Troica bella manu.

Παραλειπόμενα Ὁμήρου eum scripsisse manifesto dicit tam ea, quæ à raptu Helenæ, ad iratum Achillem, quam quæ à fine Iliados, ad excidium Trojæ: quo nomine Ovidius eum alibi vocat Iliacum: nimirum quod Ἰλιακὰ conscripsisset. Sed & Camerinus gesta à cæde Hectoris, ad excidium Trojæ, carmine prosequutus est. Iste Macer proculdubio superfuit Ovidio. Nam ea, quæ modo produximus, Ovidius scribebat post triumphum Tiberii de Batone, qui contigit P. Cornelio Dolabella, C. Junio Silano Coss. XXV annis post præsentem numerum, V autem ante obitum Ovidii. Itaq; Ovidius ad hunc posteriorem scribens eum tantum Iliacorum scriptorem facit, non omissurus Ophiogoniam, Ornithogoniam, & Botanica, si is, non alius, ea scripsisset. Atqui ubi auctoris Ophiogonias, Ornithogonias, & Botanicon meminit, eum inter vetustiores, atque adeo jam mortuos recenset, ut Horatium, Virgilium, Tibullum, Propertium. Duo igitur Macri, ambo poëtæ fuerunt. quod ne ab oculatissimo quidem Lilio Gyraldo animadversum. Quod in Asia cum hoc posteriore Ovidius peregrinatus sit, ipsemet Ovidius testatur ad eum scribens:

Te duce magnificas Asiæ perspeximus urbes.

MMII. *Tiberius Vindelicos.*] M. Junio Drusо Libone, L. Calpurnio Coss. hoc ipso anno. Dio. Vide luculentos Commentarios rerum Augustanarum Magnifici & eruditissimi viri Marci Velseri, libro secundo, item libro quarto.

MMIII. *Bosporum Agrippa capit.*] M. Licinio Crasso, Cn. Cornelio Lentulo Augure Coss. Dio. hoc ipso anno. Bosporum coloniam vocat Gregor. Nazianz.

Ibid. *Coloniæ Berytum, & Patras.*] Ulpianus de Censib. *Sed & Berytensis Colonia in eadem provincia Augusti beneficio gratiosa, &, ut Divus Hadrianus in quadam oratione ait, Augustana Colonia, quæ jus Italicum habet.*

Ibid. *Et Patras.*] Nummus Augusti: COL. A. PATRENS. Deducta post Actiacam victoriam numero „ MDCCCCLXXXIX. metachronismus quadriennii. Strabo: τὸ δὲ Ῥυπίδιον καὶ τὸ Λεύκτρον ἦν δῆμοι τῶν Ῥυ- „ πίων. Μεταξὺ δὲ τὸ Ῥίον καὶ τὸ Ἀντίρριον ἀπέχον „ Πατρῶν στάδια τεσσαράκοντα. Μετὰ δὲ τούτους Πάτραι „ πόλις ἀξιόλογος. Ῥωμαῖοι δὲ νεωστὶ μὲν ἤδη „ Ἀχαϊκὴν νίκῃ, ἵδρυσαν αὐτόθι τὸ στρατείας μέ- „ ρος ἀξιόλογον, καὶ διαφέροντος εὐανδρεῖ καὶ „ ἀποικίᾳ Ῥωμαίων ἔσα. „

MMIV. *Cestius Smyrnæus.*] Hieronymi. Quia Smyrnæus, propterea Græcum hominem M. Seneca eum vocat in Controversiis: & tamen eum nunquam Græce declamasse dicit, quare & hic quoque dicitur non Græce, sed Latine Rhetoricam Romę docuisse. De eo plura passim apud eundem M. Senecam. Est autem unus ex illis, quorum nomina tantum supersunt in libello Suetonii de claris Rhetoribus, ubi dicitur L. Cæstius Pius.

Ibid. *Augustus à Senatu Pontifex Maximus appellatur.*] Tiberio Claudio Nerone, P. Quintilio Varro Coss.

Dio. hoc ipso anno, sive numero Eusebiano. Ovid.

Cæsaris innumeris, quos maluit ipse mereri,
Accessit titulis Pontificalis honos.

Ibid. *à Senatu Pont. Max. appellatur.*] Male *appellatur.* Non enim προσηγορεύθη, aut προσαγορεύεται scripsit, sed ἐψηφίσθη, *decreto Senatus declaratus est.* Sed errat auctor, unde hæc describit Eusebius. Collegii enim Pontificum erat, non Senatus, Pontificem aut minorem, aut maximum in locum demortui suffice re: etsi quidam scripserunt suffragiis populi creari solitum: quod non potuit fieri nisi Curiatis comitiis, quæ habebantur à Pontificibus ipsis. Augustus igitur in Lepidi mortui locum Pont. Max. surrogatus tantum abest, ut à Senatu id sacerdotium acceperit, ut quum præter morem Senatus ei decreto illud confirmare vellet, hoc constanter aspernatus sit. ἐπειδήπερ τῷ Λεπίδῳ μεταλλάξαντι ἀρχιερεὺς ἀπεδείχθη, καὶ διὰ τοῦτο ἡ βουλὴ ψηφίσασθαι αὐτὸν ἠθέλησεν, ὅτι οἱ αὐτὸς προσέθηκε φησί, καὶ ἐγκαμψάντων οἱ ἐξανέστε, &c. Dio. Sed videtur Augusto Pontifice Max. creato aliquid in amplitudinem ejus tituli decretum fuisse.

Ibid. *Herodes Cæsaream in nomine Cæsaris.*] Anno XVII Herodis captis Ierosolymis, auctore Josepho, numero MDCCCCXCVI. Metachronismus annorum VIII. Ejus urbis Encænia celebrata XII anno postquam condi cæpta est. Tanta autem veneratio fuit Augusti, ut *reges ethnici, atque socii singuli quisque in suo regno Cæsareas urbes in honorem Augusti condiderint.* Auctor Sueton. in Augusto.

Ibidem. *turris Stratonis.*] Nummus: ΚΑΙΣΑΡΕΩΝ. ΣΤΡΑΤΟΝΙΚΕΩΝ. Sed non est hæc. Altera enim ἀπὸ Σεβαστῶν, altera ἀπὸ Στρατονίκης βασιλίσσης.

MMV. *Anthedonam.*] Ἀναξίσας δὲ καὶ Ἀνθηδόνα τὴν παράλιον καταῤῥιφεῖσαν ἐν πολέμοις Ἀγρίππειον ὠνόμασεν.

Ibid. *Herodionem.*] Ἡρώδειον, non Ἡρωδιών. quod absurdum est. quemadmodum Φρέαρ munitissimum ab Alexandro Iudæorum rege constructum Ἀλεξάνδρειον appellatum fuisse prodit Strabo, & Josephus. Item Ὑρκάνειον eidem Straboni. Duo autem Φρέαρα ejusdem nominis Herodes construxerat, prius quidem ἐν τῷ πρὸς Ἀραβίαν ὄρει, alterum ἐν μαστοειδεῖ κολωνῷ sexaginta stadiis ab urbe Ierosolymorum. Plinius: *Herodium cum oppido illustri ejusdem nominis.* Ἡρώδειον, ut Ἀγρίππειον, & Καισάρειον, quod Judæi Romam minorem vocabant. In Talmud cap. IV. Tractatu Semahoth. כְּשֶׁנֶּהֱרַג רַבִּי עֲקִיבָא בְּקֵיסָרִין וְכֵן נוֹקְבָא רוֹמִי וְעִירָא שֶׁהִיא כְּנֶגְדָּל *Quando interfectus est Rabbi Akiba in Cæsareo. Ita vocatur Roma minuscula, quæ est Turris quadam.*

MMVI. *Tiberius Cæsar de captis Pannoniis triumphavit.*] Non triumphavit, *sed triumphalibus ornamentis honoratus est, novo neque antea cuiquam tributo honore.* Suetonius. Ovasse tantum scribit Vellejus. Decreverat quidem Senatus triumphum, sed Augustus obstitit. Recte autem tempus assignatum, P. Fabio Maximo, Q. Ælio Tuberone Coss.

Ibid. *de captis Pannoniis.*] Ita FRE. Quod retinuimus. Reliqui libri cum editionibus *captivis.* Nam non semel indicavimus, τὸ χειρώσασθαι, ab Hieronymo *capere* verti. ἅπαξ νίκην Παννονίων. *de Pannoniis devictis.*

MMVII. *Horatius quinquagesimo septimo ætatis suæ anno moritur Romæ.*] Intelligendum est absoluto quinquagesimo septimo. Natus est numero MDCCCCLII. Accedant LVII absoluti. Mortuus ergo numero MMIX, C. Asinio Gallo, C. Marcio Censorino Coss. ut etiam notavit Suetonius in ejus vita. Quare hic prochronismus biennii commissus est ab Hieronymo. Sed quid tergiversamur, quum Suetonius non LVII, sed LIX annos illi attribuit? Hieronymus, quum hæc ex Suetonio hauriret, quare ab illo dissentiat, nescio. Suetonius autem quare illi LIX annos donet, qui tantum LVII vixerit, non minus castigandus. Rursus ipse Horatius scribit se complevisse annum ætatis XLIV in Decembri ejus anni, quo Lollius & Lepidus erant Consules, numero MDCCCCXCVI. Ergo hoc numero MMVI, fuisset LV annorum duntaxat. Quare prochronismus est biennii solidi in omnibus codicibus. Sane si numero MDCCCCXCVI Horatius erat annorum XLIV absolutorum, ergo MMIX erat LVII, ut ratio postulat.

Ibid. *Passienus pater.*] A M. Seneca dicitur vir eloquentissimus & primus sui temporis orator. De filio vero mentio apud Tacitum lib. VI: ubi scitum ejus dictum de Caligula refertur: *Neque meliorem unquam servum, neque deteriorem dominum fuisse.* Domitiam Domitii Ahenobarbi filiam uxorem Passieno fuisse scribit Quintilianus lib. VI, uter uter fuerit ille, pater, an filius. Sunt autem hæc Hieronymi.

MMVIII. *Tiberius vastata Germania.*] Hoc ad sequentem annum refert Cassiodorus, C. Asinio Gallo, C. Marcio Censorino Coss. sed imperatoris appellatione silentio præterita: *His Coss. inter Albim & Rhenum Germani omnes Tiberio Neroni dediti. Per Sex. Appulejum Pannonii subacti.* neque hic, neque apud Cassiodorum, tempus bene assignatum. Nam Tiberius Consul II, collega Cn. Pisone de Germania triumphavit. nisi dicamus bellum profligatum fuisse anno antecedente, ut ita Cassiodoro ratio temporum constet.

Ibid. *imperator appellatur.*] Infra numero MMXI. In nummo IMP. ITER. dicitur.

MMIX. *Herodes Hyrcanum.*] Imprudentissime & historias diversorum temporum in unum conjicit, & anachronismo peccat. Nam Aristobulus anno ante Actiacam victoriam extinctus est, Hyrcanus autem Aristobuli pater, Herodis socer, ipso anno victoriæ Actiacæ, biennio ante primum annum Augustorum, numero MDCCCCLXXXVI. Quare est fœdissimus metachronismus annorum XXIII. Josephus enim non solum anno Actiacæ victoriæ interfectum Hyrcanum monet, sed etiam illum annum septimum esse Herodis à captis Ierosolymis: qui profecto est annus victoriæ Actiacæ. Nam à Consulatu Agrippæ & Caninii, ad Consulatum III Octaviani, & M. Valerii Messallæ, sunt sex anni absoluti. Quare annus Consulatus III Octaviani, & M. Val. Messallæ est septimus currens à captis Ierosolymis. Periit autem Hyrcanus major annorum LXXX. Josephus 467. quibus adjicit: εὐθὺς μὲν ἐν ἀρχῇ Βασιλεύσης τῆς μητρὸς αὐτῶν Ἀλεξάνδρας ἀρχιερεὺς καθίστας δὲ Ἰουδαίων ἔθνους ἅπασιν ὃ τῷ πρεσβυτάτῳ κατέσχε. τελευτᾷ δὲ ἡ βασιλεία ἀποβαίνουσης τῆς μητρὸς αὐτῶν, καὶ τούτῳ κατασχὼν γ μῆνας, ἐκπίπτει μὲν ὑπὸ τοῦ Ἀριστοβούλου τοῦ ἀδελφοῦ, καθίστησι δὲ αὐτὸς ὑπὸ Ῥωμαίων, καὶ πάσας τὰς τιμὰς ἀπολαβὼν ἔτη μ διελέλεσιν ἐν αὐτοῖς. Ait XL annos regnasse post capta à Pompejo Ierosolyma. quod falsum. Nam à captis Ierosolymis à Pompejo, ad illud tempus, quo pulsus ab Antigono Aristobuli filio, anni sunt tantum XXIII. Quare hic hallucinatus est Josephus.

Ibid. *cum duobus propriis filiis.*] Alexandro & Aristobulo. Atqui illi extincti sunt plusquam anno ante obitum patris, numero MMXVI. Nam Josephus scribit, Herodem nepotes ex filiis interfectis ut liberaliter institueretur, magna cura incubuisse. Ut supra peccatur metachronismo annorum XXIII, ita hic prochronismo octennii. Mariammem autem interfecit anno

post

poſt Actiacam victoriam, reverſus à Cæſare, numero MDCCCCXCVII. ἡ πᾶσα ὑποψία τῆς φονικῆς παρέστησεν ἑκατὸν μηκῶν, ἐξ ὧν ἐπὶ Καίσαρος Ἡρῴδης ὑπεξῄρει. Ioſeph. 470, 33.

Ibid. *& matrem uxoris ſuæ.*] Alexandram ſocrum, Mariammes matrem interfecit paulo poſt Mariammes cædem. 472, 32.

MMXI. *Tiberius de Rhetis, Vindelicis, Armeniis, & Pannoniis triumphat.*] Tiberius Rhetico & Vindelico bello gentes Alpinas: Pannonico Breucos, & Dalmatas ſubegit: Germanorum xc millia deditititorum trajecit in Galliam, juxtaque ripam Rheni ſedibus aſſignatis collocavit: quas ob res & ovans, & curru urbem ingreſſus eſt, primus novo genere honoris decoratus. Auctor Suetonius. Vide divinam Oden Horatii, quæ omnes Pindaricas una provocat, *Qualem miniſtrum fulminis alitem.* Sed hæc referenda ad numerum MMVIII, de quo ſupra. De Armeniis ut una & de Germanis triumpharit, hoc nullis annalium monimentis confirmari poteſt. Huc refert nummum magnificus vir M. Velſerus, in cujus una ſuperficie eſt caput Auguſti laureatum, cum his literis: IMP. CÆSAR. AUGUSTUS. in altera Quadrigæ triumphales, quæ pini conum vehunt, inſignia Auguſtæ Vindelicorum, cum inſcriptione: TI. CLAUDI. TI. F. NERO. COS. ITER. IMP. ITER. quo „ quidem nihil verius, & pertinet ad numerum MMX. vide commentarios Annal. Auguſt. ejus viri omni laude majores.

„ Ibid. *Armeniis.*] Ita etiam Græca. Sed nunquam „ de Armeniis triumphaſſe memoriæ proditum eſt. „ Eſt hallucinatio Euſebii.

Ibid. *Albucius Silo Novarienſis.*] Ex Suetonio. Sed Suetonio & Senecæ, Silus non Silo dicitur.

MMXII. *Auguſtus filiam ſuam.*] D. Lælio Balbo, C. Antiſtio Vetere Coſſ. anno antecedenti. Unius anni prochroniſmus. Quum hoc tempore relegata ſit Iulia, quomodo propter eam Ovidius relegatus eſſe dicitur, quum illius exilium prius ſit Ovidiano ut mini- „ mum decennio? Sed Vellejus hoc contigiſſe ait Au- „ guſto, & Caninio Coſſ. Ego alibi non invenio Gal- „ lum Caninium collegam Auguſti. vide Lipſium in „ eum Vellei locum.

Ibid. *M. Tullius Tyro.*] Hieronymus à Suetonio, apud quem etiam in libro de claris Rhetoribus eſt alius Iulius Tiro. Itaque tam affinitas nominis, quam idem cognomen poſſet Lectori imponere.

Ibid. *qui primus notas commentus eſt.*] Iſidorus: *Romæ primus Tullius Tiro Ciceronis libertus commentus eſt notas, ſed tantum præpoſitionum. Poſt eum * Tertius Perſannius Philargyrus, & Aquila libertus Mæcenatis alius alias addiderunt.* Dio: πρῶτος ὁ Μαικήνας σημειά τινα γραμμάτων ἐς ταχος ἐξεῦρε. Hoc Epiphanius vocat διὰ σημείων καὶ χαρακτήρων γράψαι. Trithemius ſcribit ſe eum codicem nactum fuiſſe, & rariſſimum eſſe. Sed Grutterus noſter vir eruditiſſ. & de bonis literis optime meritus, illum nuper edidit, quem habes in calce Inſcriptionum. Nos longe meliorem & luculentiorem habuimus, quem cum aliis ſcriptis optimæ notæ codicibus Cujacio olim commodatum feles quædam libraria ſubreptum mihi negant ſe reddituros.

MMXIII. *Auguſtus gladiatorium ludum & navale certamen.*] Suetonius ſectione XLIII. Martialis:

Auguſti laudes fuerant commuttere claſſes.

Ovidius:

Quid modo quum belli navalis imagine Cæſar
Perfidas induxit Cecropidaſque rates?

Unde potes colligere eodem anno naumachiam ab Auguſto editam, & libros de Arte ab Ovidio conſcriptos fuiſſe. Hinc ad edictum Auguſti, quo Ovidius relegatus eſt, interſunt anni plus minus decem. Sed quum Ovidius ibidem dicat eodem anno Cajum Agrippam in Orientem miſſum, quæ quidem expeditio contigit numero Euſebiano MMXI, hoc modo fuerit biennii metachroniſmus. triennii autem prochro- « niſmus, ſi Vellejum ſequimur, qui trigeſimo anno « ante conſulatum Vinutii Quartini & Iuliam relega- « tam & naumachiam cum gladiatorio munere ab Au- « guſto editam fuiſſe ſcribit, hoc eſt numero « MMXVI.

Ibid. *M. Meliſſus.*] Suetonio, unde exſcripſit Hieronymus, Cajus, non Marcus dicitur.

Ibid. *M. Porcius Latro.*] Hieronymi. Nomen tantum ſupereſt in mutilo Suetonii libello, unde deſcripſit Hieronymus. De Latrone conſule proœmium M. « Senecæ Controverſ. lib. I. «

MMXV. *virum ſororis ſuæ Salomæ interfecit.*] Ioſephum primum Salomæ virum eodem anno & tempore interfecit, quo Cleopatra in Palæſtinam profecta Arabiam ſibi depoſcebat; numero MDCCCCLXXXV. Metachroniſmus immanis annorum XXVIII. Ioſeph. lib. XV, cap. IV. 460, 33.

Ibid. *&, quum eam alii tradidiſſet.*] Coſtobaro Idumæo ex ſtirpe Sacerdotum Koze, qui erat Deus Idumæorum. Antequam coacti ab Hyrcano circunciſionem, & ritus Iudaicos amplecterentur, Sacerdotes Coze ſummam rempublicam regebant. Ioſephus 472: Κοσόβαρος ὢν γένει μὲν Ἰδουμαῖος ἀξιώματος τῶν πρώτων παρ' αὐτοῖς, καὶ προγόνων ἱερατευσάντων τῷ Κοζέ. θεὸν δὲ τοῦτον νομίζουσιν. ὑφανθεὶς τὴν πολιτείαν αὐτῶν εἰς τὰ Ἰουδαίων ἔθη καὶ νόμιμα μεταχήσαντος, Ἡρῴδης τὴν βασιλείαν Ἀλεξάνδρας ἀρχούσης τὸ Ἰδουμαίας καὶ Γάζης ἀποδείκνυσι τὸν Κοσόβαρον, ᾧ πρόσθεσιν αὐτῷ τὴν ἀδελφὴν Σαλώμην, Ἰώσηπον ἀνελὼν τὸν ἐκείνης ποτὲ πρότερον αὐτῆς. Hic igitur videmus, interfecto priore Salomes viro, Herodem eam Coſtobaro collocaſſe.

Ibidem. *etiam hunc necat.*] Unde hoc expiſcatus ſit Euſebius, viderit Veritas. Nam Coſtobaro libellum diſcidii dedit Salome. Ille vero ab ea relictus diſceſſit ex conſpectu Regis affinis ſui. Fecit autem ea mulier fratre digniſſima, quod nulla apud Iudæos ante & poſt illam (præter Herodiada, de quo Ioſephus 558) auſa eſt, ut libellum diſcidii viro daret. Hoc enim lex Moſaica viro tantum permittit, non etiam mulieri. Apud Romanos & Græcos tam mulier, quam vir, poteſt alter alteri dicere ut res ſuas ſibi habeat. quin nomina rei illius propria jure Attico prodita erant, ut ſi vir diſcederet ab uxore, hoc diceretur ἀποπεμπὴ, ſi mulier à viro, ἀπόλειψις. Grammatici, Ἀποπέμπει ὁ ἀνὴρ τὴν γυναῖκα, ἀπολείπει ἡ γυνὴ τὸν ἄνδρα. In Nebulis Ariſtophanis: ἀπολιπεῖν γὰρ αὐτὸν ᾤχετο. Solon: τὴν γυναῖκα τὰ τῆς ἀπολείψεως γράμματα φέρῃ τῷ ἄρχοντι ἢ μὴ φέρῃ μὴ ἀφ' ἑτέρων, ἀλλ' αὐτὴν παρῇσαν. Ita accipiendus locus ille in Græco « Canone ΨΠΒ. Μήδεια Κολχὶς ἀνεχώρησαν Αἰ- « γέως. Ea etenim ἀναχώρησις eſt ἀπόλειψις: quan- « quam indecorum erat matronæ à viro diſcedere. Eu- « ripid. Medea:

« — ἃ γὰρ ἄκλειᾶς ἀπάλαγαὶ
« γυναιξί, θ' οἷον τ' ἀπανήναθε πόλιν.

Cur mulier non dicitur ἀποπέμπειν τὸν ἄνδρα, ratio in promtu eſt: quod mulier nupta deducitur domum viri. Illa non poteſt ἀποπέμψαι, id eſt ejicere, virum ex illis ædibus, quarum ea domina non eſt, ſed poteſt eum relinquere, & ab illius ædibus recedere. At apud

Hebræos nulla sunt γεάμματα, aut γεαμματεῖον ἀπολείψεως. & tamen audaciſſima mulier prima Hebræarum auſa eſt à viro diſcedere. Ioſeph. 473, 12: χρόνῳ ὕ διελθόντος, ἐπεὶ σωίδη τ Σαλώμιλω συσιάσαι πρὸς Κοσόβαρον, πέμπ μὲν βύβλους ἀπῶ γραμματεῖον ἀπολυομήν τ γάμον ὃ κ τὰς Ἰδαίας νόμας. ἀνδρὶ μὴ ἐξεῖναι πάρ' ἡμῖν τ̃το ποιεῖν, γυναικὶ δ̃ὲ ἐδὲ ἀφαχωρισθείσῃ καθ' αὑτὴν γαμηθῆναι, μὴ ἔ πρότερον ἀνδρὸς ἀφιεντ@. Quem locum ideo adduxi, quia notabilis eſt, ex quo diſcimus non ſolum mulieri non licere à viro diſcedere, ſed ne dimiſſæ quidem à viro ad ſecunda vota convolare, niſi prior vir permiſerit. Ideo ſolennia illa verba adjiciebantur in libello ἀποστασίε: תְּהִי גְרוּשָׁה כְּמִי וּמֻתֶּרֶת לְכָל אִישׁ *Eſto à me rejecta, & permiſſa cuicunque viro.* hoc eſt: do tibi facultatem nubendi cuicunque viro volueris. Niſi clauſula adjecta eſſet, non poterat alii nubere. Iſte ergo Coſtobarus, qui primus in Iudæa dimiſſus eſt ab uxore, ſoluto matrimonio abivit, neque illum Herodes necavit, ut commentus eſt Euſebius. Sed neq; Alexas tertiæ Salomæ maritus aut morte affectus ab Herode, aut ullam ab eo injuriam paſſus eſt: de quo habes capite primo libri XVII Origin. Iudaic. Quare unde paretur patrocinium commento Euſebii, non video.

Ibid. *quum eam alii tradidiſſet uxorem.*] Et Coſtobarum, & Alexam maritos ſorori ſuæ tradidit, ut eſt apud Joſephum: & neuter damno, aut injuria ab Herode affectus eſt.

Ibid. *Scribas quoque & interpretes divinæ legis interfecit.*] Eodem fere tempore, quo moriebatur, juſſit eos interfici, principio Niſan numeri MMXVI. Unius anni prochroniſmus.

Ibid. *Tertullianus.*] Ex gloſſa in textum irrepſerunt. Nam omnium optimi codices eorum quidem, quibus uſi ſumus, BONG. & PET. habent hanc pericopen in margine minuſcula litera. Et ſane rem attentius putanti non aliter videbitur. Locus Tertulliani eſt cap. VIII adverſus Iudæos. Verba ejus: *Videbimus autem quoniam quadrageſimo & primo anno imperii Auguſti, quo poſt mortem Cleopatræ imperavit, naſcitur Chriſtus. Et ſupervixit, idem Auguſtus, ex quo naſcitur Chriſtus, annis* XV. Quod autem dicit, primo anno imperii, quo poſt mortem Cleopatræ imperavit, manifeſta eſt hallucinatio. Nam hic annus XLI Auguſti à cæde Cæſaris eſt, non à Cleopatræ morte. Is enim erat XXVIII Actiacus, qui cum XLI à cæde Cæſaris, unde putatur initium imperii Auguſti, concurrit. Hic locus Tertulliani ad eandem hallucinationem Hieronymo præivit, cujus verba ſequenti numero adducemus.

Ibid. *& XV Tiberii eſſe paſſum*] In libris de Emend. Temporum monuimus hanc priorum Patrum fuiſſe ſententiam, exiſtimantium anno uno prædicaſſe. Medii temporis judicio ea correcta eſt ab aliis Patribus, qui cenſuerunt biennium prædicaſſe, cujus biennii annum quidem primum δεκτὸν fuiſſe, alterum autem ἀνθιλεγόμενον. Sed hæc pari facilitate contempta ſunt, ac commenta fuerunt. Ex eodem enim loco, ex quo priores unum annum prædicationis adſtruebant, illi poſteriores ἐκ τ πρός τι duos imaginati ſunt: Clemens Stromateo primo: καὶ ὅτι ἐνιαυτὸν μόνον ἔδει αὐτὸν κηρῦξαι, δεκτὸν ἐνιαυτὸν κηρῦξαι ἀπέσταλκέ με. *Ad prædicandum annum acceptabilem miſit me.* Priores: Ergo unum tantum prædicavit. Poſteriores: Imo duos. Nam ſi fuit unus annus δεκτὸς, ergo fuit alius ἀνθιλεγόμενος, ex natura τ πρός τι. Sed ex poſterioribus Latinis Severus Sulpitius ſententiam Tertulliani amplexus, ait Chriſtum ſub duobus Geminis paſſum, ſub quibus conſtat baptizatum fuiſſe, cumque XV annum Tiberii eſſe.

MMXVI. JESUS CHRISTUS *filius Dei in Bethleem Iudæ naſcitur.*] Ab Abraham, ad natalem Chriſti, Euſebius putat annos MMXV. Oroſius, ut ſolet, Euſebium ſequutus lib. I. cap. I: *Sunt autem ab Adam primo homine, uſque ad Ninum magnum, ut dicunt, regem, quando natus eſt Abraham, anni* MMMCLXXXIV, *qui ab omnibus hiſtoriographis vel omiſſi, vel ignorati ſunt. A Nino autem, vel Abraham, uſque ad Cæſarem Auguſtum, id eſt, uſque ad Nativitatem Chriſti, quæ fuit anno imperii Cæſaris* XLII, *quum facta pace cum Parthis, Iani portæ clauſæ ſunt, & bella toto orbe ceſſarunt, anni duo millia* XV. Cui conſentaneum eſt, quod ſcribit idem libro VII, cap. III, ſtatim initio, Chriſtum natum anno Urbis DCCLII. Condita eſt autem Roma numero Euſebiano MCCLXV. Ergo natus numero MMXVI, ut antea, Auguſto XIII, Plautio Coſſ. Caſſiodorus ſub antecedentis anni Conſulibus. Sed neſcimus utra Palilia ille ſequitur. Numerus MMXVI eſt is annus, in cujus Niſan Herodes obiit. Omnis autem Eccleſia in partibus Orientis, ſæculo Euſebii, & antecedenti, & ſequenti, credidit Chriſtum natum VIII Eid. Ianuarii, Theophaniorum feſto. Eodem enim tempore & natum & baptizatum perſuaſum habebant ex teſtimonio Lucæ, quod perſpicuum eſt. Sed ſi Chriſtus natus eſt Epiphania numeri MMXVI, inter natalem ejus, & obitum Herodis, intervallum fuerit minus quam menſes tres, quum ab Epiphania illius anni, ad neomeniam Niſan, fuerint tantum dies LXXIX. At Matthæus aperte dicit Herodis juſſu pueros à bimatu, & infra, interfectos fuiſſe, poſtquam ex Magis tempus nati Meſſiæ exquiſiviſſet. Bimulo igitur proximum pronunciarant, & ab ejus natali, ad eam diem, biennium, aut paulo minus, interfuiſſe. Neque hoc negaverit, niſi qui verba Euangeliſtæ non capere poſſit. Jam Chriſtus erat annorum XXX, quum ad baptiſmum acceſſit, numero MMXLV. Natus igitur numero MMXV, biennio ante epocham vulgarem. Reliqua, quæ pertinent ad ἐφημερίαν Ἀβιὰ, & conceptionem Johannis, ac proinde ad natalem Salvatoris, habes plene in appendice operis de Emend. Temp. item in Canonibus Iſagogicis: quæ ſtudioſus, ſi non eſt hebes, nunquam ſine fructu, ſi non eſt malignus, nunquam ſine voluptate leget. Quare hæc iterare putidum eſt.

Ibid. *Quirinus ex conſilio Senatus.*] Ridiculum hic committunt editiones, hanc pericopen ita incruſtantes: *Edicente Cæſare ex Senatuſconſulto.* Voluerunt enim tam ſententiæ Euſebii, quam interpretationi Hieronymi occurrere, quarum altera falſa eſt, altera non accurata. Falſum eſt ex Senatuſconſulto miſſum fuiſſe Quirinium. ἐκ Διατάγματ@ enim Cæſaris miſſus. ἐξῆλθε Διάταγμα. Ideo præpoſuerunt illa, *Edicente Cæſare*: quæ, quum ex correctorum incude prodierint, mirũ non eſt abeſſe ab omnibus ſcriptis codicibus. Parum autem accurate converſum eſt, *ex conſilio Senatus.* ὑπὸ τ συγκλήτ βυλῆς. ἡ σύγκλητ@ βυλὴ familiaris locutio Euſebio, ut IX Hiſt. Eccl. 104. τ π ὑπὸ τ συγκλήτ βυλῆς, καὶ τ ἄλλων Διαπεμπομένων. & ſimpliciter quum dicitur σύγκλητ@, intelligitur ἡ βυλή. Hieronymus putavit hic βυλὴν eſſe conſilium, quod verum eſt, ſed σύγκλητον ſimpliciter pro alio ſubſtantivo accepit, quaſi Euſebius dixerit τ βυλὴ τ συγκλήτ. Vertendum erat: *Quirinus à Senatu miſſus eſt.* nam ſi βυλὴ hic eſſet conſilium aut ſententia, Euſebius non dixiſſet ὑπὸ βυλῆς, ſed ἐκ βυλῆς. neque tamen caſtigate loquutus eſſet. ἐκ δόγματ@ potius,

potius, & usitatius est: item ἀπὸ δόγματος. Sed, ut dixi, falsum eum missum à Senatu, quum ex Edicto non solum Quirinius in Palæstinam, sed & alii in alias provincias missi sint. Iste autem P. Sulpitius Quirinius is est, qui cum M. Valerio Messala II Consul fuerat numero MMV. ideo Iosephus eum Consularem vocat statim initio lib. XVIII: Κυρήνιος δὲ τὸν εἰς τὸ βουλὴν σωματομένων τάς τε ἄλλας ἀρχὰς διοικήσας, καὶ δι' ἁπάντων ὁδοὺς, ὥστε ὕπατος γενέσθαι, τότε ἄλλα ἀξιώματα μέγας σὺν ὀλίγοις, ἀπὸ Συρίας παρὼν ἐπὶ Καίσαρος δικαιοδότης ἔθνους ἀπεσταλμένος, καὶ τιμητὴς τῶν ἀστῶν γενόμενος. infra: ἀπολιμησόμενός τε αὐτῶν (Ιουδαίων) τὰς οὐσίας, καὶ ἀποδωσόμενος τὰ Αρχελάου χρήματα. Missum ait à Cæsare Quirinium ad Archelai bona vendenda, Iudæorum censum faciendum, & eorum facultates æstimandas. Bis igitur Quirinius à Cæsare in Palæstinam missus est, idque ad eandem rem, sed non ex eadem causa. Nam tam antea Christo nascente, quam post, Archelao Tetrarchia abdicato, ad ἀπογραφὴν faciendam missus est; sed ut dixi, diversa ex causa. prioris ἀπογραφῆς causa, ut non tam in Iudæa, quam in toto orbe Romano, omnes describerentur, ut quot & quantos delectus ad bellum populus Rom. facere posset, tam ex Provinciis Populi Rom. quam ex sociis Regibus, & civitatibus, sciri posset. Posterioris ἀπογραφῆς causa intra unius Archelai patrimonium & Tetrarchiam stetit, neque ad alias provincias pertinuit. Ideo S. Lucas non contentus est dicere αὕτη ἀπογραφὴ ἐγένετο ἡγεμονεύοντος τῆς Συρίας Κυρηνίου. Sed quum duas ἀπογραφὰς sciret fuisse, addidit πρώτη, αὕτη ἡ ἀπογραφὴ ἐγένετο πρώτη. Certe si est πρώτη ergo quædam fuit δευτέρα. & sane τῆς δευτέρας meminit idem Actor. v, 37. Atque ita distinguendum esse nemo dubitare potest. quod quum Maldonatus non animadverterit suis in Euangelia Commentariis, ideo & in descriptione Quirini, & in multis aliis locis multa perperam & inepte interpretatur, quum interea virulentum calamum à probris non contineat præsertim adversus eos, à quibus negare non posset, si viveret, tametsi impudens fuit, se multa didicisse, ut si quid felicius ab illo expositum sit, ab illis acceperit, in quos partim κακοηθείᾳ, partim ζηλοτυπίᾳ ita cæcus rapitur, ut omnis & humanitatis & modestiæ obliviscatur. Quis est tam aversus ab illis, quos ille gladiatorio animo persequitur, ut, si quid humanitatis habet, non deterreatur à lectione eorum Commentariorũ, ex quibus nihil expiscari possit præter calumnias, sycophantias, injurias illo, qui has scripsit, dignas, illis, in quos scribuntur, indignas? Sed quia ex illa familia est, in qua sacramentum est, nihil profiteri sine maledicentia, missum eum faciemus, ne illius criminis, cujus eum arcessimus, ipsi affines esse videamur. O si tanti eum & ejus populares faceremus, quantam molem recriminationum in eum retorquere possemus? Sed valeat cum suis.

Ibid. *Quirinus.*] Quemadmodum editores adversus auctoritatem omnium scriptorum codicum verba Hieronymi interpolare ausi sunt, quia minus ad usum loquendi accommodata esse videbantur, ita hujus perioches sedem mutarunt, quod ab historia discedere videretur. Posuerunt enim eam ante natalem Christi, quum verum sit Christo nascente descriptionem jam cæptam fuisse, neq; tanti acuminis est hoc perspexisse, quum hoc constet ex ipsa historia. Sed tamen propterea hæc periocha loco suo luxanda non erat. Nam si hoc nobis permitteremus in omnibus, quæ peccavit Eusebius, quæ illi sibi licere volunt, jamdudum totum Chronicon Eusebianum ita interpolandum fuisset, ut ne ipse quidem auctor, si reviviscat, agnoscere possit. Nos Eusebii Chronicon, quale ipse reliquit, non quale esset debet, exhibemus, quantum quidem nobis licet per menda, quæ in illud aut culpa correctorum, aut insciti librariorum invecta sunt.

MMXVI. *C. Cæsar amicitiam cum Parthis facit.*] Vide Vellejum. Huc pertinent, quæ scribit Ovidius primo de Arte:

Ecce parat Cæsar, domito quod defuit orbi,
Addere. —

item:

Auspiciis annisque patris, puer, arma movebis.

lege totum. Nam de hac Caii expeditione loquitur. Historiam aperit Sex. Rufus: *C. Cæsar nepos Augusti cum exercitu missus ad Orientem, quum per majestatem Romani nominis facile cuncta sedasset, atque ei se Armenii, qui tunc temporis validiores erant, cum Parthis dedidissent, Iudicesque instituto Pompeii prædictis gentibus Cajus Cæsar præficeret, Domnes quidam, quem Parthis Arsaces præposuerat, proditione simulata, libellum, in quo scripti thesauri continerentur, obtulit: quem quum imperator Romanus legeret intentius, ultro aggressus gladio vulneravit. percussor quidem à militibus occisus est. cujus ex vulnere reversus in Syriam obiit.* Percussorem Adduum vocat Vellejus, qui ample hanc historiam exequitur. quem adi. Periit ex eo vulnere Cajus in Lycia, non in Syria, ut M. Senecâ, neque Romæ, ut Corn. Tacitus. Obiisse eodem anno, quo expeditionem fecit in Armeniam. testis Dio. Ubique vero pro *Cajus*, male *Claudius* editum. quæ menda adeo vetusta est, ut eam agnoscat Iornandes. Quin in priore libro in Eusebianis dicitur Αυγούστου ἔκγονος Κλαύδιος τέταρτον. Quod profecto mirum, & quæ Latine Sex. Rufus exponit, ea ibi ad verbum Græce extare. Atque hæc quidem historia. tempus autem designatur à Dione, D. Lælio Balbo, C. Antistio Vetere Coss. numero MMXI, eodem anno, quo naumachiam Augustus exhibuit, auctore Ovidio, in eodem libro. Quinquennii metachronismus. Erat annus ætatis Ovidii XXXVII, à quo, ad ejus exilium, sunt anni absoluti XV. Hinc explicatur illud ex II Tristium:

Sera redundavit veteris vindicta libelli,
Distat & à merito tempore pœna sui.

Distantia enim temporis, quam tangit poëta, est XV annorum, ut diximus. Sed, obiit ex vulnere eodem anno expeditionis. Quare eos qui inscriptionem Pisanam de morte Caii commenti sunt, fugit ratio, qui ausi sint nobis persuadere obiisse A.D. VIII Kalendas Martias, Q. Ælio Cato, C. Sentio Augurino Coss. numero MMXX. Metachronismus annorum novem. Saltem verisimiliter mentiti fuissent, si nobis illudere statuerant. Corn. vero Taciti hallucinationem secuti sunt de Cajo Romæ, non in Lycia, mortuo, utpote quum inter obitum ejus, & Pisanum decretum, XLV dies tantum interponant. Non docebunt nos, quid distent æra lupinis. ex filis multarum inscriptionum Babylonium illud contextum est: quod facile demonstrari potest. Est autem hic annus Christi primus secundum Eusebium, & omnem Christianismi vetustatem, donec ille Dionysius Abbas cognomine Μικρὸς cyclum suum magnum instituit ab annis Christi, quorum primus; ut ille somniabat, incipit à numero Eusebiano MMXVII. Neque tamen auctoritatem mereri potuit, usque ad tempora Karoli Martelli Ducis Franciæ. à quo sæculo cæptum est tempora putari à primo anno Christi secundum Dionysium, qui convenit numero Eusebiano MMXVII, ut dixi-

ut diximus, cyclo Solis decimo, à Kal. Januarii, numero aureo secundo, à Martio, indictione IV. Hæc Epocha Dionysiana nobis conservavit memoriam annorum plus minus noningentorum, quo nomine in usu retinenda est, quanquam Eusebianis rationibus minor est uno anno, vero autem natali Christi, biennio. De natali Dominico ita scribit Georgius Syncellus: ἐγεννήθη (ὁ Κύριος) ἐν ὑπατείᾳ Σαλπικίου Καμαρίνου, καὶ Γαΐου Πομπτίου. ὡς ἐν ἀκριβέσι, καὶ παλαιοῖς ἀνθυπατικοῖς φέρεται. Ταῦτα οὐκ ἀφ' ἑαυτῶν συντιθέμεθα, ἀλλ' ἐκ τῶν διδασκάλων καὶ μακαρίου Ἀποστόλου, καὶ ἀρχιεπισκόπου Ῥώμης Ἱππολύτου καὶ ἱερομάρτυρος, Ἀννιανὸν πρῶτον ὁσιωτάτου μοναχὸν καὶ συντάξαντος κύκλον ΙΑ Πασχαλίου φλβ ἐτῶν ἅμα σχολίοις ἀκριβέσι, καὶ Μαξίμου καὶ ἀγιωτάτου μοναχοῦ καὶ φιλοσόφου χριστιανοῦ καὶ ὁμολογητοῦ, καὶ μεγαλοδιδασκάλου τῆς ἐκκλησίας. Alibi: Παννόδωρος δέ τις τῶν κατ' Αἴγυπτον εἰς μοναχὸς ἱερικὸς οὐκ ἀπὸ χρονικῆς ἀκριβείας ἐν τοῖς χρόνοις ἀκμάσας Ἀρκαδίου Βασιλέως καὶ Θεοφίλου Ἀλεξανδρείας ἀρχιεπισκόπου, ἀληθειαν ἀπασαμένος ἐν πολλοῖς διήμαρτεν ἔτεσιν ἐλθὼν εἰς τὸν σωτήριον σάρκωσιν, τῷ ΕΨΓ ἔτει τοῦτον συλλογιζόμενος. Ex his colligimus ante Dionysium τὸν Μικρὸν veteris Ecclesiæ consensu natalem Christi in XXVIII annum Augustorum, vel, quod idem est, in XLI, vel potius XLII annum imperii Augusti conjectum fuisse: quod passim videre licet apud Clementem, Tertullianum, Sulpitium Severum, Epiphanium, alios. Itaque animadversione indiget locus ille Hieronymi Commentario in 2. caput Esaiæ: NON LEVABIT GENS CONTRA GENTEM. *Veteres revolvamus historias, & inveniemus usque ad* XXVIII *annum Cæsaris Augusti, cujus* XLI *anno Christus natus est in Iudæa, in toto orbe terrarum fuisse discordiam, & singulas nationes contra vicinas gentes arsisse studio prœliandi, ita ut cæderent & cæderentur. Orto autem Domino Salvatore, quando sub præside Syriæ Cyrino prima est in orbe terrarum facta descriptio, & euangelicæ doctrinæ pax Romani imperii præparata, tunc omnia bella cessaverunt.* Nemo est, qui intelligat hunc locum, quum XXVIII annus Augusti ab Actiaca victoria, idem sit cum XLI ejusdem, ab ejus Consulatu. Dicendum igitur erat: ad XXVIII annum Augusti Cæsaris, qui erat idem cum XLI imperii ejus. At manifesto Hieronymus idem principium XXVIII & XLI anni Augusti facit, & proinde diversa tempora esse putat, quum usque ad XXVII imperii ejus bella arsisse, XLI autem anno Christum natum esse dicit, quando bella omnia cessaverant. Nemo non videt hallucinationem. Procopius Gazensis in eundem locum: οὐκ ἂν γὰρ οὕτοι τις τοιαύτην εἰρηναίαν κατάστασιν, οἵαν ἐπὶ τῶν Ῥωμαίων ἀρχῆς μετὰ τὴν Σωτῆρος ἐπιδημίαν. Porro Hieronymo ansam errandi præbuit Tertullianus cap. VIII adversus Judæos. Vide verba ejus ad numerum MMXV.

MMXVII. *Sextus Philosophus.*] Nullus liber manuscriptus non ita habet. In Mariano Scoto *Sextius*, non *Sextus*. Ita etiam Senecæ Epistola CVIII, quam consule. Rursus Epistola LIX vocatur *vir acris, Græcis verbis, Romanis moribus philosophans. In Græco* Σέξτος. Quare error est Eusebii, non codicum.

Ibid. *Augustum Tiberium & Agrippam in filios adoptavit.*] „Post mortem Caii & Lucii nepotum, Ælio Cato, „Sentio Augurino Coss. auctore Vellejo, numero „MMXX. prochronismus triennii. qui etiam eodem „die Tiberium & Agrippam adoptatos fuisse scri„bit.

MMXVIII. *Iudas Galilæus ad rebellandum Iudæos cohortatur.*] Mira hallucinatio ex confusione duarum descriptionum nata. Nam supra indicavimus duas ἀπογραφὰς sub eodem Quirinio fuisse diversis temporibus: priorem Christo nascente, quam ideo πρώτην vocat Lucas, anno XXVII Augustorum, alteram anno nono exacto post priorem, XXXVII Augustorum, ut Josephus monet, quum Archelai Tetrarchia in fiscum redacta est. Iudas igitur Galilæus, ut est Actorum V, 37. populum ad rebellionem instigabat ἐν τῇ δευτέρᾳ ἀπογραφῇ, eo tempore, quo Archelai patrimonium in fiscum redigebatur, quum Magistratus missus à Cæsare id faceret, quod Archelaus faciebat, nempe, censum omnium Judæorum, ut pro modo facultatum illis tributum imponeret: quod sane in priore descriptione factum non est. Capita enim duntaxat, quantum judico, non fortunæ, censita sunt. Galilæus igitur iste signiferum seditionis professus est numero MMXXV, anno Augustorum XXXVII, ut recte monet Josephus. Prochronismus est annorum VII. Eandem hallucinationem reperies Histor. Eccles. lib. primo, cap. V. Adeo omnia sine delectu Eusebium ubique tractare deprehendes.

Ibid. *Herodes, quum Christi nativitatem Magorum indicio cognovisset, universos in Bethleem pueros jussit interfici.*] Infanticidium, quod mirum est tacitum à Josepho, contigit eodem tempore fere, quo Antipater jussu patris strangulatus, & Doctores legis combusti sunt, paulo ante mortem ipsius Herodis, ut qui inter tot cædes vitam transmisisset, vitam sine cæde non relinqueret. Quod puerorum cædes non multo præcesserit Antipatri casum, tum ex Euangelio constat, quum anno secundo à Christo nato id contigisse, & παῖδας τοὺς κάτω διετῶν interfectos fuisse perspicue ibi declaratum sit, tum etiam ex Macrobio, qui infantes ab Herode cædi jussos, & inter illos filium quoque ipsius Herodis pœnas dedisse refert. Sed, quod paulo ante dixi, mirum est tam belluinæ crudelitatis exemplum à Josepho præteritum esse, qui tanta diligentia reliqua sævitiæ Herodianæ facinora persequitur.

Ibid. *Herodes, quum Christi.*] Herodes biennio ante obiverat. Non potuit igitur procurare infanticidia tertio anno obitus sui. quod ridiculum.

MMXIX. *Herodes morbo aquæ intercutis.*] Obiit, ut diximus numero MMXVI, mense Nisan, quum antea proximo mense Ianuario defectus Lunæ contigisset, (ut recte indicat Josephus) IX Januarii. Quem Lunæ defectum Simii quidam, quum scripta nostra legissent, rejecerunt, in mensem Novembrem anni secundi Christi Dionysiani, numero MMXVIII. Sed de eorum Annalibus nihil aliud dicam, quam quod Catullus de Volusianis. Metachronismus igitur est triennii: & omnes veteres, post Eusebium, atque illos sequuti recentiores, ad hunc lapidem fœdissime offenderunt. Nam Herodis mors Natalem Christi Dionysianum antecessit mensibus novem. quod est fœdissimum anachronismi exemplum; & adversus historiæ fidem, ut Christus natus sit IX mensibus post obitum Herodis, quo tempore jam major anniculo erat. Porro & Josephus quoque hallucinatur, qui Herodem regnasse scribit annos XXXVII ex quo à Senatu rex declaratus fuerit, Cn. Domitio, C. Asinio Coss. hoc est à numero Eusebiano MDCCCCLXXVII, quum ab illo, ad numerum MMXVI, in cujus Nisan obiit, intercedant anni XXXIX. Hic locus Eusebii misere imposuit concinnatoribus Annalium non solum hodiernis, sed & veteribus. Sulpitius Severus Aquitanus dicit Herodem regnasse post Christum natum, annos quatuor. in quo non fugit eum ratio sua, secundum quam Christum putat natum Sabino, & Rufino Coss. hoc est, C. Calvisio Rufino II, L. Passieno Rufino Coss. numero MMXIII. Nam annus obi-

obitus Herodis est proculdubio quartus ab illis Consulibus. Epiphanius quoque cum Eusebio Christum ultimo anno Herodis quadrimum fuisse, sibi, non nobis, persuasit.

MMXX. *Asinius Pollio orator & Consularis.*] Consul fuit, collega Cn. Domitio, numero MDCCCCLXXVII, quo anno Herodem à Senatu regem declaratum fuisse proxime diximus.

Ibid. *qui de Dalmatiis triumpharat.*] Bis triumphasse invenio: primo de Dalmatiis, capta eorum urbe Salonis, ante Consulatum. Servius: *Asinius Pollio ductor Germanici exercitus, quum post captas Salonas Dalmatiæ civitatem, primo meruisset lauream, post etiam Consulatum adeptus fuisset, eodem anno suscepit filium, quem a capta civitate Saloninum vocavit.* Horatius: *Cui laurus æternos honores Dalmatico peperit triumpho.* Glossæ: LAURUS *Victoria Dalmatica. Salonas enim Pollio Dalmatarum civitatem cepit: unde & filium suum Saloninum appellavit.* Paulo post: DALMATICO: *Saloninο.* Iterum triumphavit de Parthinis populis Macedoniæ Proconsul, ut est in Fastis Capitolinis. Consulatus igitur ejus interpositus fuit utrique triumpho, priori quidem de Dalmatis, posteriori vero de Parthinis. & Servius aperte dicit ante Consulatum de Salonis expugnatis, & Dalmatis domitis triumphasse. Conditores Fastorum Capitolinorum de Parthinis post Consulatum: siquidem proconsulem triumphasse in illis legitur. Qui nostro ævo Fastos digesserunt, semel tantum triumphasse dicunt. sed hos duos triumphos in unum commiscent, quasi Salonæ sint in Parthinis: neque animadverterunt de Salonis & Dalmatis ante Consulatum triumphasse, ut testis est Servius. Sed nemo, quod sciam, hactenus advertit, certe nemo indicavit, Bucolicum VIII Virgilii non Augusto, ut vult Servius, sed isti Pollioni, dicatum fuisse: primum ex illo:

Tu mihi seu magni superas jam saxa Timavi.

In Venetiis enim diu exercitum suum detinuit Pollio, & illustres res circa Altinum edidit. Vellejus: *Pollio Asinius cum septem legionibus, diu retenta in potestate Antonii Venetia, magnis spectatisque rebus circa Altinum aliasque ejus regionis urbes editis, &c.* Item:

Sive oram Illyrici legis æquoris —

Tam ad Dalmatiam, quam ad Parthinos referri potest. Rursus:

Sola Sophocleo tua carmina digna cothurno.

Tragœdiarum poëtam fuisse testatur Horatius. *Cecropio repetes cothurno.* Et: *Paulum severæ Musa Tragœdiæ.*

— atque hanc sine tempora circum
Inter victrices ederam tibi serpere lauros.

Horatius:

Cui laurus æternos honores Dalmatico peperit triumpho.

Mirum vero de inscriptione illius Bucolici nemini oboluisse. Ergo Consulatum gessit, quum esset annorum XXXVII, natus numero MDCCCCXL. Sed numero MMXXX videbimus eum hoc tempore esse desiisse, natumque fuisse numero MDCCCCIX.

MMXXI. *Iudæorum Archelaus.*] Quinquennio solido μετάχρονίζει. quem anachronismum committi necesse fuit, quia in hoc tempus dilata est mors Herodis, qui tamen obiit numero MMXVI. Præterea & hic est præcipitatio temporum. Quum enim à Kal. Januarii numeri MMXVI, ad neomeniam Nisan, circa quod tempus obiit Herodes, interfuerint tantum dies LXXXIX, ab eodem numero instituendum erat initium Archelai. Hic vero quare non sumit initium ejusdem ab eo anno, in quo ejus pater obiit? Hoc fere semper invenies apud hunc scriptorem, qui regis alicujus initium orditur non ab eo anno, quo is, cui succeditur, obiit, sed à sequenti, quanvis decessor initio anni mortuus sit. Et hoc castigandum. Proter hoc enim multos anachronismos commisit, ut omittam alias aliorum anachronismorum causas.

Ibid. *in Herodis locum Archelaus ab Augusto substituitur.*] Si in locum Herodis substitutus fuisset, utique & rex, & regni ex asse heres fuisset. Jam vero neque rex, sed Ethnarcha, neque regni solidi, sed dimidii dominus constitutus est. Cæsar quidem coëgit eum intra Ethnarchæ nomen, etiam Regis daturus, si se rege dignum præstitisset. libro secundo ἁλώσ. cap. IX. Herodes enim potuisset testamento totius regni hæredem Archelaum instituere, suo jure: sed memor beneficiorum à Cæsare acceptorum, omne negotium arbitrii Cæsaris fecit. Erat enim ἀνυπόδυτος: ut & Antonius de eo dixit pag. 459, 38. ὁ γὰρ ἔφη καλῶς ἔχειν Αντώνιος, βασιλέα μὲν τὸν κατὰ τὴν χώραν μεγίστων ἀδυνάτων ἀπαιτεῖν. ὅτῳ γὰρ ἂν μὴδὲ βασιλεὺς εἴη. δοῦλος δὲ τῷ τιμῶντι, καὶ τὴν ἐξουσίας καταξιώσαντος ἐᾶν αὐτῇ χρῆσθαι. Qui locus est insignis ad confutandam eorum sententiam, qui Appianum alienorum laborum fucum sequuti, Herodem ὑπόφορον, regem vectigalem, & minimo minus mancipium fuisse putant. Quare ergo φίλος καὶ σύμμαχος ab Augusto vocaretur pag. 537, 11. qui religionem sibi esse dicit aliquid præter voluntatem, Herodis facere, ut qui jus omne successionis in liberos suos transmittendi Augusto potestatem fecisset? Quin & filios quoque damnare capitis potuit jure tam patriæ potestatis, quum regiæ: sed & hanc quoque rem judicio Cæsaris subjecit. Eundem honorem habuit & Cæsari, quum Antipater filius ejus capitis à Varro damnatus est. Quanvis enim ipse jure patrio & regio hoc facere potuisset, tamen maluit ad declinandam facti invidiam, judicium Varro committere, qui quanvis Antipatrum insidiarum in patrem convictum capitis damnasset, tamen prius Romam literas de hac re, & homines misit, qui viva voce Augustum docerent & de crimine, & de sententia capitis in reum lata. Itaque tres filios suos Herodes ex sententia Cæsaris interfecit. Quo magis miror apud Macrobium Augusto dictum hoc excidisse, *præstare porcum Herodis esse, quam filium*, tanquam nescius hujus judicii hoc pronunciarit, quum tamen sententiam capitis in tres filios Herodis ipse judicio suo comprobatam confirmarit. Denique, ut eo, unde divertimus, regrediamur, Herodes potuit regem quenvis ex liberis suis ex asse instituere. Cæsaris autem erat nomen regis tantum confirmare, τὴν ὀπικρίνειν, & hereditatem, sive regnum imminuere aut dividere. Quia vero in testamento suo omnia arbitrio Cæsaris commisit, propterea Cæsar ex potestate, non quam sibi ipse assumpsit, sed quam illi testator dederat, regnum inter tres filios divisit, ut postea videbimus. Itaque hæc eleganter Eusebius ait acta κατὰ μὲν τὰς Διαθήκας Ηρώδου, ὀπικρίσιν δὲ Καίσαρος. primo Ἐκκλησ. cap. IX.

Ibid. *& Tetrarchæ fiunt quatuor fratres ejus.*] Hæc omnia ridicula sunt. In tres filios tantum divisum est regnum Herodis. Archelao dimidium ab Augusto attributum cum Ethnarchæ nomine, aut Toparchæ. Nam in ἁλώσ. cap. IX. portionem Archelai τοπαρχίαν vocat. Reliquum semissem bifariam divisum Antipæ, & Philippo dedit. ita ut Archelaus semissem habuerit, reliqui singulos quadrantes, quas Tetrarchias vocavit. Iosephus 726, 1: τὸ μὲν ἥμισυ μέρος τῆς βασιλείας Αρχελάῳ δίδωσιν, ἐθνάρχου προσφωνῶν, ὑποχόμενος τε τὴν βασιλέα ποιήσειν, ἐὰν ἄξιον ἑαυτοῦ

τὸν ϖροφάσῃ. τὸ δὲ λειπὸν ἥμισυ διελὼν εἰς δύο τετραρχίας δυσὶν ἑτέροις παισὶν Ηρῴδῃ δίδωσι. Philippo & Herodi Antipæ, ut postea dicit libro XVII. cap. XIII: Καῖσαρ δὲ ἀκέραιος Ἀρχελάῳ μὲν τὸ σωθὲν, ὀλίγων δὲ ἡμερῶν ὕστερον Ἀρχέλαον μὲν βασιλέα οὐκ ἀποφαίνει. Τὸ δὲ ἥμισυ τῆς χώρας, ἥπερ Ηρῴδης ὑπετέλει, ἐθνάρχῃ καθίστη. &c. ut supra. Archelaus igitur Ethnarches, non rex Iudæorum, Philippus, & Herodes Antipas singulorum quadrantum Tetrarchæ. Eusebius vero duos filios præterea addit, Antipatrum, qui jam quinque diebus ante obitum patris laqueo strangulatus erat, & Lysaniam, quartum filium, quem nunquam genuit Herodes, nulla ex novem uxoribus Herodis peperit. Non pauci huic commento Eusebii faventes idem post eum scripserunt. Sed Eusebio imposuit nomen Tetrarchias non unam esse Tetrarchiam putanti, quum ipso nomine ostendatur Tetrarchian esse quadrantem unius regni, & ideo non esse quadrantem unum sine tribus reliquis. Itaque si Philippus fuit Tetrarches, & Herodes Antipas Tetrarches, duos alios esse necesse est, qui reliquorum duorum quadrantum domini fuerint. Itaque eos ἀπὸ μηχανῆς adducit, Antipatrum quinque diebus antea strangulatum, & alium in subsicivis repertum Lysiam, aut Lysaniam. Sed quid diceret, si quis objiceret Dejotarum pene totius Galatiæ Tetrarcham à Pompejo constitutum, quum tamen in Galatia nullus alius esset tunc, sed antea fuerint Tetrarchæ, de quibus Appianus in Mithridatico. Hirtius de bello Alexandrino: *Deiotarus tetrarches Gallograciæ tunc quidem pene totius, quod ei neque legibus, neque moribus concessum esse cæteri tetrarchæ comendebant*, &c. Sed Tetrarchiam verum est esse tetrantem, ut Manilius & Vitruvius loquuntur, hoc est quadrantem regionis, & qui illius quadrantis dominus est, illius esse Tetrarchen: non ut statim sequatur, si unus est Tetrarches, continuo tres alios esse debere. Sic quum dimidium regni Augustus Archelao attribuisset, duos reliquos quadrantes vocavit Tetrarchias: quemadmodum Thessaliæ in quatuor tetrantes divisæ Θεσσαλιῶτιν, Πελασγιῶτιν, Φθιῶτιν, Ηϊαιῶτιν, singulæ τετράδες dictæ sunt τετραρχίαι. Iccirco si, verbi gratia, ἡ Φθιώτιδος, dynastæ constitutus fuisset pleno jure à Regibus Macedoniæ, sub quorum imperio Thessalia stetit, reliquæ autem tres Tetrarchiæ intactæ mansissent, Dynastes Phthiotidos vocatus fuisset Τετράρχης: & tamen ideo non sequeretur tres aliarum trium Tetrarchas esse. De his Thessaliæ Tetrarchiis, & de quatuor earum Tetrarchis à Philippo Macedone constitutis, vide omnino Harpocrationem, Τετραρχία. Cæterum miratus sum doctissimum Antiquitatis vindicem suis in Cæsaris Commentarios Notis scribere Helvetios in quatuor pagos divisos fuisse, quomodo Judæos in Τετραρχίας. Nimirum quia quatuor pagi Helvetiorum essent, non quinque, propterea eosdem Tetrarchiis Iudæorum, quæ & ipse quatuor fuerunt, similes fuisse existimavit. At Tetrarchiæ non possunt esse, nisi quatuor. Quod si una pars accedat illis, aut de illis nova constituatur, jam non Τετραρχίαι erunt, sed Πενταρχίαι, eorumque domini Πεντάρχαι, non Τετράρχαι. Pagi vero & plures & pauciores, quam quatuor, esse possunt. Post tempora Diocletiani Tectosages, & Aquitani in multos pagos divisi fuerunt, quos qui tetrarchias vocaret, ludibrium deberet. Quum autem Cæsar eodem libro centum pagos Suevorum Rhenum transire conatos fuisse dicat, quomodo hic Τετραρχία locum habebit, quum Suevi non in quatuor pagos, ut Helvetii, sed in centum divisi sint? Sed ad rem. Videmus igitur, causam, aut unam ex caussis, quæ Eusebio imposuerint.

Ibid. *Antipater.*] Iam extinctum fuisse ostendimus. Vides qua prudentia in hac historia versatus sit: qua fide autem, postea apparebit.

Idem. *Lysias.*] Nullus est codex scriptus, qui non ita habeat. Etiam in omnibus editis Lysias vitiose legitur. Eusebium enim Λυσανίαν legisse tam ex primo Commate capitis III Euangelii secundum Lucam constat, qui locus male intellectus imposuit Eusebio, quam ex priore Chronico, & ex IX capite primi Hist. Eccles. ubi non contentus istum Lysaniam producere, hujus rei testem citat Iosephum, quem dicit scripsisse post obitum Archelai tres fatres inter se tetrachias divisisse, Heroden, Lysaniam, & Philippum. καὶ ὡς τῆς ἀρχῆς μὲν δεκαέτη χρόνον Ἀρχελάου ἀποπεσόντος, οἱ ἀδελφοὶ Φιλίππος τε καὶ ὁ νέος Ηρῴδης ἅμα Λυσανίᾳ τὰς ἑαυτῶν διείλοντο ϖρὸς τετραρχίας. & in priore libro hujus operis. Ηρῴδῃ δὲ τῇ Γαλιλαίαν &c. τῷ δὲ Λυσανίᾳ, τὴν Ἀβιληνήν &c. Magna confidentia, fingere quæ nunquam fuerunt. Ut illi post casum Archelai diviserint suas Tetrarchias? Ergo non erant Tetrarchæ ante casum Archelai, id est, post mortem Herodis patris sui non acceperant Tetrarchias ab Augusto, ut hic in Chronico dicitur. Quare mira est pugnantia. Et tamen Historiæ Ecclesiasticæ posterior editio est, quam horum Canonum Chronicorum. De loco autem Eusebii secundum Lucam, frustra est. Nullo enim modo ex verbis Euangelistæ colligi potest Lysaniam fuisse filium Herodis, sed Tetracham duntaxat Abilenæ regionis. Antonius Lysaniam eorum tractuum, nempe Arabiæ, Iturææ, & regionis Malchi, in quibus etiam partibus Abilenen contineri constat, regem fecerat, quam paulo post interfecit tanquam Pacori partes fovent em. Dio: καὶ ὅλη ϖολλὰ μὲν τῆς Ἀραβίας, τῆς τε Μάλχου, καὶ τῆς τῶν Ἰτυραίων (τὴν γὰρ Λυσανίαν ὃν αὐτὸς βασιλέα σφῶν ἐϖεϖοίηκε, ἀϖέκτεινεν, ὡς τὰ Πακόρου ϖράξαντα) &c. In libro priore Eusebii mendose dicitur "Λυσίμαχος ex Porphyrio. Λυσιμάχου τῆς ἐν "Συρίᾳ χαλκίδος βασιλέως. Omnino enim legen- "dum Λυσανίου. Illa Dynastia postea vocata fuit Τε- "τραρχία Λυσανίου. & ita non semel vocat Iosephus: ut libro XVIII, cap. XVIII, & libro XX, cap. V, de Claudio loquens: τῆς δὲ ἀρχῆς δωδέκατον ἔτος ἤδη ϖεπληρωκὼς δωρεῖται τὴν Ἀγρίππαν τῇ Φιλίππου τετραρχίᾳ καὶ Βαταναίᾳ, ϖροσθεὶς αὐτῷ τὴν Τραχωνῖτιν, σὺν Ἀβέλλᾳ. Λυσανίου ἣ αὕτη ἐγεγόνει τετραρχία. Ἀβελλα, sive Ἀβιλα, unde Ἀβιληνὴ manifesto dicitur Tetrarchia Lysaniæ ab illo primo Lysania, quem interfecit Antonius, à quo, ad baptismum Christi, sunt plus minus anni LX. Ptolemæus in Geographia Syriæ, Ἀβίλα ἐπικληθεῖσα Λυσανίου. quod dictum ad distinctionem. Nam est Ἀβίλη ϖρὸς τῷ ϖοταμῷ Ἰορδάνῃ ἡ Λυσανίου λεγομένη, item Ἀβίλη τῆς Φοινίκης. Apud Josephum 692, 693. vocatur ὁ Λυσανίου οἶκος. Itaque apparet à primis Tetrarchis tetrarchias denominatas fuisse. Sic vides Tetrarchiam Philippi dictam post ejus mortem. Igitur Lysanias ille, cujus meminit Euangelista, non est filius Herodis, neque hoc colligi potest ex ejus verbis: imo contra. Nam Philippum vocat fratrem Herodis Antipæ, Lysaniam non item. Quantum ergo hallucinatus sit Eusebius, non necesse est dicere. Et cæco enim paret. Hic Lysanias est quidam sine dubio non de familia Herodis, sed ex

Ara-

Arabia ; aut aliunde. Itaque duo fuerunt Lyſaniæ: prior, quem paucis menſibus tetrarchia potitum interfecit Antonius, & iſte, cujus meminit Euangeliſta. Inter hos duos an alii fuerint, aut ſi fuerint, quot fuerint, id vero divinare eſt. Certum eſt tamen intervallum ſatis magnum inter utrunque fuiſſe, ſexaginta annorum plus minus, ut jam diximus. Itaque ſatis de filiis Herodis, de eorumque numero, & nominibus luſit Euſebius. Sed neque omnia vera ſunt, quæ de illis prodit Strabo. ὁ μὲν οὖν τύχῃσιν οἱ παῖδες. ἀλλὰ ἐν αἰτίαις ἐγένοντο. τὴν ὁ μὲν ἐν φυγῇ διεπέλεσε πρὸς τοῖς Ἀλλοβρυξὶ Γαλάταις λαβὼν οἴκησιν. οἱ δὲ θεραπεία πολλῇ μόλις ἄρον κάθοδον, πετραρχίας ἀποδοθείσης ἑκατέρῳ. Non attribuit quatuor filios Herodi hæredes, ut Euſebius, ſed tres tantum. De primo, id eſt Archelao, verum eſt, relegatum Vienna Allobrogum fuiſſe. De duobus reliquis, Philippo, & Herode Antipa tetrarchiis ſuis exutos, in eas precibus & eblandimentis reſtitutos fuiſſe, id tam manifeſto falſum eſt, ut non egeat confutatione. Philippus enim conſenuit in Dynaſtia ſua. Herodes ſua abdicatus in Hiſpaniam exul miſſus, ibi reliquum vitæ tempus explevit.

MMXXII. *Fames Romæ.*] Convenit tempus M. Aimilio Lepido, L. Arruntio Nepote Coſſ. Dio. Vide Paul. Oroſ. lib. VII, cap. III, qui male aſſignat anno quadrageſimo octavo Auguſti, uno anno minus dicens. ex cujus verbis diſcimus Suetonium de hac fame intellexiſſe in Auguſto, Sectione, XLII. *Magna quondam ſterilitate, ac remedio, &c.* quod confirmatur ex Dione; qui de hac fame verba faciens idem dicit, quod Suetonius, Auguſtum propter caritatem annonæ gladiatores & laniſtas urbe ejeciſſe.

Ibid. *ut quinque modii venderentur denariis* XXVII *ſemis.*] Aliter eſt in Græcis, atq; alia ſumma longe diſcrepans. ὡς πραθῆναι τὸ μόδιον χρυσίων κξ. Sed nimis immanis eſt ſumma: & caritatem magnam annonæ eſſe neceſſe „ eſt. In farragine ἀνωνύμῳ χρονικῷ ex Bibliotheca „ Regia ſub Auguſto: λιμὸς κατέσχε τὴν Ῥώμην „ ἰσχυρὸς, ὥστε πολλῶν δηναρίων τὸ μόδιον ζ σίτου πρα„ θῆναι. nimirum ſuſpecta fuit ei ſumma nimia apud „ Georgium Syncellum, ex quo hæc hauſit.

Ibid. *Philiſtio Mimographus natione Magneſianus.*] Duo videntur fuiſſe Philiſtiones, prior ſcriptor Mimorum, teſte Suida. Ita enim interpretandum eſt κωμῳδίας βιολογικάς. Nam βιολόγοι ſunt Mimi, & actores ridicularum fabularum, quales Atellanæ apud Romanos. Fuit autem Pruſienſis, vel Nicenus, ut teſtatur Epigramma in eum:

ὁ τὸ πολυσίνατον ἀνθρώπων βίον
γέλωτι κεράσας Νικαεὺς Φιλιστίων
ἐνταῦθα κεῖμαι λείψανον παντὸς βίου,
πολλάκις ἀποθανών, ὧδέ θ' ὑπὸ πώποτε.

Vixit tempore Iſocratis, aut, ut alia exemplaria habent, Socratis, teſte Suida. Alter fuit natione Magneſius, & ipſe tam ſcriptor, quam actor Mimorum, de quo hic ſermo nunc eſt. cujus meminit Martialis: *Mimos ridiculi Philiſtionis.* Epiphanius in Ptolemæum, Hæreſi XXXIII: ἅπερ γὰρ τῶν παλαιῶν τραγῳδοποιῶν τις, ἅπερ οἱ καθεξῆς μιμηλοὶ τὸν τρόπον, οἱ περὶ Φιλιστίωνα, λέγω, καὶ Διοσθένη τὸν τὰ ἄπτερα γράψαντα &c. Meminit & alibi non ſemel. Marcellinus libro XXX: *Et judices patiuntur doctos ex Philiſtionis & Aeſopi cavillationibus, quam ex Ariſtidis illius juſti, & Catonis diſciplina productos.* Hieronymus in Ruſinum; *Et quaſi mimum Philiſtionis, vel Lentuli, ac Marcelli ſtropham elegante ſermone conſictam.* Sidonius Epiſtola II lib. II: *Abſunt ridiculi veſtitu, & vultibus hiſtriones pigmentis multicoloribus Philiſtionis ſupellectilem mentientes.* Caſſidorus Epiſtola LI lib. IV: *Mimus etiam, qui tunc tantum modo deriſui habetur, tanta Philiſtionis cautela reperius eſt, ut ejus actus poneretur in literis.* Ego puto illum Νικαέα, in quem extat Epigramma ſupra à nobis productum, eundem eſſe cum hoc, & Suidam falli, qui ævo Iſocratis, aut Socratis, illum vixiſſe ſcribat. Nam Nicæa condita eſt ab Antigono poſt mortem Alexandri, ab eoque Antigonia, deinde Nicæa vocata, multis annis poſt Iſocratis & Socratis mortem. Quare non dubium eſt unum Mimologum Philiſtionem, non duos, fuiſſe.

MMXXIII. *Tiberius Cæſar Dalmatas.*] Numero antecedente bellum Dalmaticum à Batone ſuſcitatum Tiberius profligavit, auctore Dione. hoc autem anno MMXXIII triumphatum fuiſſe videtur de Batone, qui quum ſe Tiberio dedidiſſet, teſte Dione, in triumpho ductus eſt, ut conſtat ex Ovidio hunc triumphum deſcribente libro II Ponti, Elegiâ *Huc quoque Cæſarei pervenit fama triumphi.* Infra in ſcriptis codicibus legitur:

Maxima pars horum vitam veniamque tulere:
In quibus & belli ſumma caputque Bato.

Pannoniæ, non, ut Dio, Dalmatiæ regem Batonem vocat Sex. Rufus: *Batone Pannoniorum rege ſubacto, in ditionem noſtram Pannoniæ venerunt*: & ſine dubio fuit " unus de duobus illis Batonibus Pannoniæ ducibus, " quorum meminit Vellejus. & Suetonius in Tibe- " rio, Sectione XX: *Batonem Pannonium Ducem ingentibus donatum præmiis Ravennam tranſtulit, gratiam referens, quod ſe quondam cum exercitu iniquitate loci circumcluſum paſus eſſet evadere.* ut hinc intelligere poſſis, quare Ovidius Batonem inter eos poſuerit, qui vitam veniamque à Tiberio meruere. Fuerunt vero & alii Batones, in quibus Βάτων ὁ ἀλειπλής, qui florebat ſub Marco Aurelio Antonio, & Severo: cujus præclara commendatio extat in vetuſtiſſima Stela: Ἔδοξε τοῖς ἀλειφομένοις. Ἐπειδὴ Βάτων Φίλωνος περίπυρον μὲν ἐφ' ἑπτὰ δύο περιελθὼν γυμνασίαρχος προεκόπτε ἐνδόξως καὶ καλῶς αὐτός τε καὶ τὸ τῶν ἀλειφομένων προαιρέσεως, &c. Arrianus in Epicteto, lib. primo cap. II: ἀνὴρ δ' ὀλύμπια κεκηρυγμένος, καὶ ἡγωνισμένος, ἐν τοιαύτῃ ἴσως χώρᾳ ἀνεστραμμένῳ, ἐχὶ πρὸς τῷ Βάτῳ ἀλειφόμενος. Ubi ſine ulla dubitatione legendum πρὸς τῷ Βάτωνι. qui eſt iſte Βάτων Φίλωνος, σύγχρονος Ἐπικτήτου. Nam Epictetus vixit uſque ad tempora Marci Aurelii: hoc eſt, eo imperante floruit. Auctor Suidas. Sed Bato ille, de quo inſtitutus ſermo, erat dynaſtes Pannoniæ, & Bato eſt nomen populare Pannonum. In Pannonia extat lapis, in quo inciſum: BATO. BULLI. F. COL. AP. EQ. ALÆ. PANNONIORUM. TUR. SCENI. Quia nomen Batonis non legitur in excuſis Ovidii exemplaribus, Faſtorum conditores, viri doctiſſimi, Elegiam illam Ovidii referunt ad triumphum Germanici Cæſaris de Germanis, Druſo Cæſare, & C. Norbano Coſſ. qui eſt octennii metachroniſmus. Quod eſt non le- " ve peccatum in Faſtis.

Ibid. *Dalmatas & Sarmatas.*] Dalmatas & Pæonas eodem tempore ſubactos ſcribit Ovidius anno quarto exilii ſui:

Adde triumphatos modo Pæonas, adde quieti
Subdita montanæ brachia Dalmatiæ.

Ubi profecto Pæonas pro Pannonibus ſumit: quod non raro fit, & jam docti annotarunt, & Zoſimus fere ſemper Παίονας ἀντὶ Παννόνων uſurpat. quanquam " hoc reprehendit Dion Caſſius libro XLIX cui "

„opponimus Ovidium. Itaque quas aves Pannonias Chattas vocat Martialis, eas Παιονίας ὄρνιθας Philostratus lib. VIII. de vita Apollonii: κἀγὼ μὲν ὑπὲρ τῶν τεθνεώτων ὑπὲρ Φοινικείας ὄρνιθος, ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ ἐκ Φάσιδος, ἢ Παιόνων, ἃς παίονσιν ἐς τὰς αὐτῶν θαλάττας οἱ τῇ χαρᾷ χαιρόμενοι πάντα. Ut mirum non sit, Batonem Pannoniorum ducem vocari à Sex. Rufo. Et constat ex Vellejo Tiberium de Dalmatis simul & Pannonibus triumphasse.

Ibid. *Sarmataque.*] Qui fortasse in fines Illyrii trajecto Danubio excurrerant. Nam de illis nihil compertum habeo. & suspectus est locus.

MMXXIV. *Athenodorus Tarsensis.*] Sandonis filius, cognomine Cananites. Strabonis verba de Tarso: Ἄνδρες δ' ἐξ αὐτῆς γεγόνασι τῶν μὲν Στωϊκῶν Ἀντίπατός τε καὶ Ἀρχέδημος, ὧν ὁ μὲν Κορυλίων καλούμενος συνεβίωσε Μάρκῳ Κάτωνι, καὶ πολιτὰς παρ' ἐκείνῳ, ὁ δὲ Σάνδωνος, ὃν καὶ Καναείτην φασὶν, ἀπὸ κώμης τινὸς, Καίσαρος καθηγήσατο, καὶ τιμῆς ἔτυχε μεγάλης. Omnino vide reliqua. Scitum hujus est apud Senecam, Epistola X: *Tunc scito te esse omnibus cupiditatibus solutum, quum eo perveneris, ut nihil Deum roges, nisi quod eum rogare possis palam.* Meminit & illius non uno loco. Quod autem Strabo Cæsaris præceptorem fuisse dicit, intellige Augusti. Mæcenas apud Dionem in illa nimis scholastica declamatione ad Augustum: μὴ γὰρ οὖν καὶ Ἀρείᾳ καὶ Ἀθηνοδώρᾳ καλῶν καὶ ἀγαθῶν ἀνδρῶν πεπείρασαι, πίσθι καὶ τοὺς ἄλλους πάντας τοὺς φιλοσοφεῖν λέγοντας ὁμοίους εἶναι. Clarius in Apostatæ Cæsaribus. Augustus de se: ὅτω δὲ παρέσχον, ἐμαυτὸν τῇ φιλοσοφίᾳ χειρώθη, ὥστε καὶ τὸ Ἀθηνοδώρᾳ παῤῥησίας ἠνεχόμην σὺν ἀγανακτῶν, ἀλλ' ὑφαινόμενος ἐπ' αὐτῇ, καὶ τὸ ἄνδρα καθάπερ παιδαγωγὸν, ἢ πατέρα μᾶλλον αἰδούμενος. De ejus temerario dicto ac facto habes apud eundem, lib. LVI.

Ibidem. *Et M. Verrius Flaccus.*] Addita ab Hieronymo.

MMXXVII. *ante biennium quam moreretur, ita memoriam ac sensum amisit.*] Sunt Hieronymi. De hujus memoriæ morbo, vel potius morte, Plinius lib. VII, cap. XXIV. Quod si biennio post suam memoriam ipse mortuus est, ut scribit Hieronymus, ergo obierit numero MMXXIX, Augusti anno penultimo, sexto exilii Ovidiani. Atquin Ovidius hoc numero MMXXVII scribens ad Messallinum hujus Messallæ filium, ait se patris ejus funus epicedio prosequutum fuisse:

Nec tuus est genitor nos inficiatus amicos,
Hortator studii caussaque faxque mei.
Cui nos & lacrimas supremum in funere munus,
Et dedimus medio scripta canenda foro.

Ergo ante exilium Ovidii jam decesserat, hoc est, ante numerum MMXXIII. Qui fieri potest, ut numero MMXXVII memoriam amiserit, & numero MMXXIX, obiverit? Quod patrocinium huic controversiæ arcessemus? Rursus aliud dubium suboritur. Si M. Val. Messala obiit MMXXIX numero, superstes fuit IX annis C. Asinio Pollioni, qui decessit numero MMXX. Quo„modo ergo tuebimur hoc adversus ea, quæ auctor „Dialogi de caussis corruptæ eloquentiæ scribit: *Corvinus in medium usque principatum, Asinius pene ad extremum duravit.* Secundum hæc; & ea, quæ αὐτόπτης scribebat Ovidius, commutarunt locum in Chronico Eusebii, Pollio, & Messalla, ut numero MMXX Messalla mortuus fuerit, Pollio vero MMXXIX: unde recte „auctor Dialogi dixerit Asinium pene ad extremum principatum Augusti perveniisse. penultimus enim annus Augusti incidit in numerum MMXXIX. Itaque quum Asinius Pollio vixerit ann. LXXX, natus igitur fuerit numero MDCCCXLIX, Consul factus annos natus XXIX, aut XXVIII. Val. Maximus libro VIII, cap. XIV vocat Asinium Pollionem *numerosæ vivacitatis haud parvum exemplum.* Vixit enim annos, ut diximus, LXXX. Verum igitur est, Hieronymum properantem, & aliud agentem tempus obitus Pollionis & Messallæ com- " mutasse.

MMXXVIII. *Augustus cum Tiberio filio suo censum Romæ agitans.*] Duobus Sextis, Pompejo, & Apuleio Cos. Auctor ipse Augustus in Indice suo, item Suetonius Tiberio, Sectione XXI, scribens Tiberium lustro condito in Illyricum proficiscentem ex itinere revocatum Augustum animam agentem reperiisse. Obiit autem Augustus iisdem Cos. numero MMXXX. Quare hic est biennii prochronismus in codicibus editis & FRE. & BONG. Solus PET. hoc rejecit in annum LVI Augusti. quod rectum erat, si annus ille caderet in consulatum duorum SEXT. Pompei, & Appulei.

Ibidem. *Invenit hominum nonagesies tercentena, & septuaginta millia.*] Immanissima summa. Melius credidero ipsi Augusto ita de hoc lustro scribenti: CUM. NUPPERRIME. LUSTRUM. (egi) CONLEGA. TIBERIO. SEXT. POMPEIO. ET. SEXT. APULEIO. COS. QUO. LUSTRO. ROM. CAPITUM. QUADRAGIES. CENTUM. MILIA. TRIGINTA. ET. SEPTEM. (censa sum) Multum sane differunt 9370000, & 4137000, utique plus semisse. Græca corrupte ιγ μυριάδας αλιζ, pro υιγ μυριάδες ζ. quanquam ita legit Farrago " chronici ex bibliotheca regia. "

Ibid. *Sotio Philosophus Alexandrinus præceptor Senecæ.*] Seneca Epistola CVIII: *Quoniam cæpi tibi exponere, quantum majori impetu ad Philosophiam juvenis accesserim, quam senex pergam, non pudebit fateri, quem mihi amorem Pythagoræ injecerit Sotio.* Item Epistola XLIX: *Modo apud Sotionem Philosophum puer sedi,* &c.

Ibid. *præceptor Senecæ.*] Non sunt in Græcis. Ad- " didit Hieronymus. "

MMXXIX. *Archelaus nono anno regni sui in Viennam urbem Galliæ relegatur.*] Relegatus decimo anno regni sui, sive Ethnarchiæ, numero MMXXV. Metachronismus quadriennii: quod accedit propter tempus obitus Herodis alieno loco assignatum. Parum caute Dion M. Æmilio Lepido, L. Arruntio Cos. ὅ, τε Ἡρῴδης ὁ Παλαιστῖνος αἰτίαν τινὰ ἀπὸ τῶν ἀδελφῶν λαβὼν ὑπὲρ τὰς Ἄλπεις ὑπερωρίσθη. καὶ τὸ μέρος τῆς ἀρχῆς αὐτοῦ ἐδημοσιώθη. Neque Herodes is vocabatur, sed Archelaus, neque illis Consulibus; sed biennio post, anno Actiaco XXXVII. Auctor Iosephus.

Ibid. *decimo anno.*] Græca, μὲ ἢ ἀρχῆς ἔτη. Id est post novem annos regni, nimirum anno decimo. quod proxime discussimus: quo anno missus est Quirinius ad δεύτερον ἀπογράφων faciendam; numero, ut diximus MMXXV. Sed si Archelaus Vienna relegatus fuit, quomodo ejus sepulcrum prope Bethlehem ostendebant Judæi: Hieronymus in Nominibus Hebr. *Sed & propter eandem Bethlehem Regis quondam Iudææ Archelai tumulus ostenditur.* Iudæorum hæc deliria sunt. Nisi dicamus ex locis, in quibus exul decessit, ejus reliquias in Iudæam traductas fuisse. Utrunque fidem meretur, aut Iudæos, quæ ejus gentis vanitas est, hoc finxisse, aut ossa ejus regis translata fuisse. Nam & Josephus 427 scribit cadaver Aristobuli Regis Iudæorum quum in melle diu Romæ asservatum fuisset, in Iudæam Antonii jussu delatum, & in majo-

rum

rum sepulchris repositum, ἡ ὁ νεκρὸς αὐτῆ ἐν μέλλῃ ἔκειτο κεκηδεύμενος ἔτι χρόνον πολὺ, ἕως Αντώνιος ὕστερον αὐτὸν ἀποπέμψας εἰς τὴν Ιουδαίαν ἐν ταῖς βασιλικαῖς ταφαῖς ἐποίησε τεθῆναι.

Ibid. *Defectio Solis facta.*] Neque Augustus hoc anno obiit, sed sequenti, neque hoc anno, sed sequenti, eam defectionem Solis accidisse notat Dio, unde Eusebius hæc habet: neque ulla defectio Solis fuit. Quod si fuisset ulla, in XIX Aprilis facta fuisset. Sed non sinit motus latitudinis. Dio, quem sequitur Eusebius, τέρατα δὲ ἅμα ἐς τοῦτο αὐτῷ φέροντα ὅτε ἐλάχιστα, ὅτε δυσξύμβολα ἐγεγόνει. ὅ, τε γὰρ ἥλιος πᾶς ἐξέλιπε, καὶ ἀστὴρ τὸ πολὺ καίεσθαι ἔδοξε. Augustus obiit XIV Kal. Septembris, numero MMXXX. Sequentis Septembris die vigesima septima, hoc est diebus XXXIX à morte Augusti, defecit Luna tota: cujus defectionis meminit Corn. Tacitus.

Ibid. LXXVII *ætatis suæ anno.*] Præcise. LXXVI enim anni sunt à Consulatu Ciceronis, & C. Antonii, numero MDCCCCLIV, ad numerum MMXXX, duobus Sextis, Pompejo, & Appulejo Coss. Ergo obiit anno currente LXXVII, eodem cyclo Lunæ, quo C. Cæsar avunculus ejus interfectus fuit. proinde tres cycli Lunares absoluti, id est anni LVII, intercedunt inter cædem Cæsaris Dictatoris, & excessum Augusti, & quod excurrit ab Idibus Martiis, ad XIX diem Augusti. Josephus putat annos imperii Augusti à cæde Cæsaris. Ideo lib. XVIII, cap. III, ita scribit: Διαδέχεται καὶ τοῦτον Αννιος Ρῆφος, ἐφ' οὗ δὴ καὶ τελευτᾷ Καῖσαρ, δεύτερος μὲν Ρωμαίων αὐτοκράτωρ ἡγούμενος, ἐπὶ δὲ καὶ πεντήκοντα καὶ ἑξῆς ἔτη, πρὸς οἷς μῆνες ἕξ, ἡμέραι δυοῖν πλείονες. Ita etiam legitur libro secundo ἀλώσ. cap. XIII. Sed est vetustissimus error, quales multos in Josepho deprehendimus etiam ante Ruffini ævum in ejus codicem receptos, præsertim in numeris. Legendum enim μῆνες ε, una litera minus. Tot enim menses sunt, & tot excurrentes dies Juliani ab Idib. Martiis, ad XIV Kal. Septembris. ut eadem sit sententia Josephi, quæ nostra, inter cædem C. Julii Cæsaris, & obitum Augusti, interesse annos LVII, qui sunt cycli tres Lunares solidi, & menses insuper V, dies duos. Quantum decipiuntur Chronologi, ac Fastorum conditores, quum annos congerunt sine alio examine. Nos harum discrepantiarum exactissima examina adhibemus utriusque sideris cyclos, ut moneantur Lectores quanto major est impudentia quorundam stercoreorum fungorum, qui huic pulcherrimæ methodo obtrectari ausi sunt, tanto impensiore cura adhibendam esse operam, ut quantum fieri possit, hac Cynosura duce hoc ἀχανὲς Temporum mare navigent. Aliter nullum certum cursum tenere poterunt. Nam quoties hiatus temporum in historia occurrunt, neque ulla spes affulget ab Annalibus, qui aut perierunt, aut manci sunt, quid aliud supereſt, quam ad ipsa sidera recurrere, quorum circuitus sunt mensura temporum? Nam negare cyclos siderum collectioni aut investigationi temporum non solum utiles, sed etiam necessarios esse, quod istæ Larvæ latrant, hoc vero negare est, cyclos ullos siderum esse.

Ibid. *Atella in Campania.*] Solus Hieronymus, ex Eutropio, Atellæ, omnes autem reliqui veteres Nolæ decessisse scribunt. Ab Actiaca victoria, ad obitum Augusti, Dion putat annos XLIV, minus diebus XIV. id est, ab Actiacæ victoriæ die, ad III Septembris illius anni, quo Augustus obiit, sunt præcise anni XLIV. Ergo Augustus obiit anno Actiacæ victoriæ quadragesimo quinto ad finem decurrente Erat, ut diximus, aureus numerus XV. Divisis XLV in XIX, remanent VII de cyclo Lunæ. ut igitur expleas quintum decimum numerum aureum currentem, addenda sunt VIII anno currenti Actiaco. Ergo victoria Actiaca contigit numero aureo IX, quod verissimum, quum tamen primus annus Augustorum incipiat ab aureo numero XI. Biennio igitur anni Actiaci antecedunt annos Augustorum. Quod & ipsum quoque verum est, & annotatum à luculento scriptore Censorino. Hanc praxin aurei numeri tibi volui proponere, ut hujus methodi, quam proxime commendavimus, certius utilitatem perspicere posses: qua debes uti, quando alia intervalla, aut notæ temporum non occurrunt, quæ te juvare possint. Alioquin quia scis Augustum obiisse numero MMXXX, non autem MMXXIX, ut falso notat Eusebius, deductis XLIV annis absolutis, remanet numerus MDCCCCLXXXVI. Quod si datus non esset numerus Eusebianus, de numero autem aureo constaret, tunc procedendo per methodum divinari posset non recte assignatum esse tempus obitus Augusti. Memineris quoque ad methodum numeri Eusebiani, unitate illi detracta, reliquo per XIX diviso, remanere numerum aureum currentem. Augustus obiit cyclo Lunæ, sive numero aureo, XV. Eusebius determinat tempus obitus numero MMXXIX. Detracta unitate, & residuo per XIX partito, remanet numerus aureus XIV. Atqui debebat esse XV. Non igitur hoc numero, sed sequenti, decessit Augustus. unde scio numerum aureum fuisse XV? Ex defectione Lunari diei XXVII Septembris. quæ defectio in illa die non potuit cadere aliquot annis ante, & post, nisi cyclo Lunæ XV, id est aureo numero. Dio scribit Actiacam pugnam commissam III die Septembris, & in diebus æstivis anni sequentis Antonium sibi manus intulisse. Ptolemæus autem à prima mensidie Thoth Nabonassari, ad id tempus, ὅτε Αντωνιος ἀπέσφαξεν ἑαυτὸν (verba sunt ejus) putat annos Ægyptiacos absolutos DCCXVIII. Ergo Antonius sibi mortem consciscit anno Nabonassari DCCXIX: cujus principium incidit in cyclum X. Proinde annus antecedens, quo pugna commissa, inciderat in cyclum, sive numerum aureum, nonum. Itaque anni Actiaci incipiunt à cyclo nono Lunari: & proinde VIII absoluta pro perpetuo canone sunt addenda annis Actiacis ad methodum aurei numeri. Dion scribit Augustum obiisse anno XLV Actiaco currente. Additis VIII, residuo in XIX distributo, invenio cyclum Lunarem XV. Igitur audacter pronuncio Augustum decessisse numero aureo XV. Eusebius auctor est decessisse numero MMXXIX. Deductis XLIV annis Actiacis præteritis, supereſt numerus MDCCCCLXXXV, in quo acciderit Actiaca pugna. Detracta unitate, residuo in XIX distributo, remanet numerus aureus VIII Actiacæ pugnæ. Atqui ex Ptolemæo, & epocha Nabonassari, constabat fuisse X numerum aureum. Igitur numerus MDCCCCLXXXV non est annus Actiacæ pugnæ, sed sequens MDCCCCLXXXVI, cui si adjiciam annos XLIV Actiacos absolutos, perveniam ad numerum Eusebianum MMXXX, veram & indubitatam Epocham obitus Augusti. Ergo per cyclum Lunarem errorem Eusebii deprehendimus. Idem potes facere per cyclum Solis, per Indictionem, per annos Sabbaticos. Scriptores imponunt sæpe & sibi imprudentes, & lectori aliquando prudentes. Horum aut attentamenta, aut hallucinationes, quando ex comparatione aliarum historiarum deprehendi non possunt, rectissime per characteres cæleſtes eruuntur, hoc est cyclos, Indictionem, Hebdomadas annuas, &c. Vapulent ergo, qui tam divinæ methodo obtrectant, & ὅσοι ἐν Αρκαδίᾳ βαλανηφάγοι ἄνδρες ἔασιν.

MMXXX. *Tiberius.*] Recte quidem hinc incipit primus

mus annus Tiberii, XIV Kalend. Septemb. sed inde, ubi desinit Augustus. Ergo idem numerus & ultimus Augusti, & primus Tiberii debuit esse, non autem ex uno momento, quod inter obitum Augusti, & initium Tiberii intercedit, duo anni faciendi. Hoc ideo moneo, ut non solum hic, sed & in omnium regum fere initiis idem ab Eusebio factum Lector notare possit: quod, ut alibi monui, Eusebio peccandi sæpe ansam dedit.

Ibid. *Herodes Tetrarcha.*] Ubi delituit interea Herodes itte à morte patris sui, ut ejus regni initium hactenus differretur? Atqui jam annum decimum regnabat in Tetrarchia sua. Cujus vero regni annus primus illi nunc datur? an regni Archelai? Atqui totum redactum in fiscum fuit. ideo neque successit Archelao fratri. Quod si Herodi locus est, cur non & Philippo? Ambo ex æquis partibus Tetrarchæ facti alter altero plus juris non habet, ut hic solus, excluso altero, regnet. Itaque in relegatione Archelai interrupta est successio Herodis magni, Hierosolymis cum dimidio regni Provinciæ Cæsaris Syriæ attributis. Iterum illa cicatrix coiit, Agrippa Herodis magni nepote in majorem partem regni Ierosolymitani restituto. Hinc per filium patri cognominem Agrippam in annos LVI cum accessione aliquot urbium & regionum regnatum est, in cujus morte defecit domus Herodiadarum. Vide Canones Isagogicos. Parum cavisse igitur Eusebius videtur, qui Archelao fratrem Herodem Antipam successorem dedit, & summum virum Hieronymum erroris sui fautorem habuit, qui & ipse ab Eusebio deceptus idem prodidit in primum caput Matthæi. Verba ejus: *Ergo Herodes ille, qui cum Pilato postea amicitias fecit, hujus Herodis filius est, frater Archelai, quem & ipsum Tiberius Cæsar Lugdunum, quæ Galliarum est civitas, relegavit: fratremque ejus Herodem successorem regni fecit. Lege Iosephi historiam.* Atqui neque Josephus successorem Archelai fuisse dicit Herodem, neque Archelaum Tiberius Lugduno relegavit, sed Herodem Antipam. Itaque Hieronymum in priore errore Eusebius, in altero memoria sua fefellit.

Ibidem. *Cajus Asinius Gallus Asinii Pollionis filius.*] Sunt Hieronymi.

Ibid. *cujus etiam Virgilius meminit.*] Is, cujus Virgilius meminit, fuit pater hujus, ut & mediocriter doctis constat. Sed fortasse Hieronymus sentit, in illius gratiam Bucolicon *Siceltdes Musæ* factum esse. Nam is est ipse, qui Saloninus vocatus. Neque profecto alia fuit mens Hieronymi. In eadem igitur Ecloga & patris meminit Virgilius, & filii: quum ea dicata sit patri, in gratiam autem filii facta.

Ibid. *diris à Tiberio suppliciis enecatur,*] παῤῥησίᾳ ἀεὶ πρὸς πατρῴᾳ καὶ ὑπὲρ τὸ συμφέρον αὐτῷ χρώμενος πολλὰ δεινὰ παθὼν ἀπεσφάγη. Ex Dione. Eadem die ad convivium à Tiberio adhibitus, damnatus, & in vincula conjectus Ser. Sulpitio Galba, L. Cornelio Gallo Coss. anno XIX Tiberii. Sequentibus Consulibus fame excruciatus tandem jugulatus est, numero MML. Auctor Tacitus. Prochronismus annorum viginti. Sed imposuit Hieronymo mors patris ejus C. Asinii Pollionis, qui circa hoc tempus obiit, ut paulo ante retulimus. quod magis & nostram & Cor. Taciti de C. Asinii morte sententiam confirmat, quam „ auctor Dialogi de caussis corruptæ eloquentiæ in extremum Augusti principatum conjecit. Itaque quum Hieronymus C. Asinii Pollionis mortem in numerum MMXIX contulerit, idque falso, & postea apud Tacitum aut alium scriptorem legisset C. Asinium extremo principatu Augusti, aut duobus Sextis Pompejo, & Appulejo Coss. obiisse, ipse filium esse putavit, quia jam de patre retulerat, sed falso. Neque vero dubium est, quin hæc errandi caussa Hieronymo fuerit.

MMXXXIII. *Titus Livius.*] Hieronymi ex Suetonio.

Ibid. *Ovidius Poëta in exilio diem obit.*] Hieronymi ex Suetonio. Scribebat Ovidius quintum librum Ponti extremo principatu Augusti. Nam Elegia quinta, cujus initium, *Ite leves Elegi*, dirigitur ad Sex. Pompejum Consulem, in cujus magistratu obiit Augustus. In sequentibus Elegiis ad Albinovanum, item ad Carum ait eam fuisse sextam hiemem exilii sui. Erat annus Julianus LIX. Eo enim obiit Augustus. Deducto quinquennio, quod jam exegerat in exilio, remanet annus LIV Julianus, quo pulsus est in exilium. Natus autem tertio Juliano. Erat ergo annorum quinquaginta duorum solidorum, quum excessit ex Italia, quæ sunt decem lustra Romana, & duo anni præterea, XIII autem Olympiades solidæ: licet ipse alibi dicat decem lustra Olympica fuisse à natali suo, quum relegaretur:

Postque meos ortus Pisæa vinclus oliva
Abstulerat decies præmia victor eques,
Quum mare Euxini positos ad læva Tomitas
Quærere me læsi Principis ira jubet.

quasi Olympias sit lustrum Romanum, id est quinque anni absoluti. quod quidem putavit deceptus nomine πενταετηρίδος, quum tamen πενταετηρὶς dicta sit, non quod quinque annis absolutis constaret, sed quia quinto quoq; anno rediret in orbem: quemadmodum alibi accurate demonstravimus. Ideo quinquennem Olympiada vocat, quæ tantum erat quadriennis:

In Scythia nobis quinquennis Olympias acta
Iam tempus lustri vertit in alterius.

Sed concedamus Olympiadem quinquennalem & lustro Romano æqualem fuisse, præter decem lustra duo anni excurrunt. Sed hoc non raro veteres faciunt, ut parvam summam dissimulent, contenti millenarios, centenarios & denarios ponere: quod non semel à Demosthene factum notavimus. Itaque ipsemet interpretatur mentem suam initio carminis in Ibim, ubi „ bis quinque lustra sibi peracta dicit, hoc est se quin„ quagesimum annum vitæ peregisse, quum illa scri„ beret, primo anno exilii sui, qui erat tertius, & „ quinquagesimus currens ætatis ejus, Christi Diony„ sianus, decimus, P. Corn. Dolabella, C. Junio Sil„ lano Coss. Porro scribebat Elegiam IX libri IV „ Ponti, anno nono exilii, Juliano LXXII. Nam ibi Pomponium Flaccum Pomponii Græcini fratrem fasces proximo Januario sumpturum dicit. Sane Consulatus Pomponii Flacci incidit in annum Julianum LXII, numero hoc MMXXXIII. Obiit igitur anno exilii sui: non octavo.

Ibid. *& juxta oppidum Tomos sepelitur.*] Etiam Epitaphium ibi repertum nugantur, quod & ausi sunt una cum Ovidianis operibus edere. quod qui non videt ab homine barbaro prodiisse, & omnis elegantiæ Latinæ imperito, is quid sit Latinus sermo, nescit. Sed nec melioris notæ sunt illa, quæ retulit vir accuratissimus Lilius Gregorius Gyraldus. *Attende, inquit, quæso, Lili, quæ ex communi amico his diebus audivi. Is enim se domi habere affirmabat quæpiam Cæcilii Minutiani Apulei fragmenta, in quibus de Ovidio Poëta hæc fere inerant perscripta: Eum scilicet Kalendis Ianuarii, qua die Titus quoque Livius decesserit, anno sui exilii septimo, hominem esse desisse: structumque illi tymbon à Barbaris ante suarum ædium januam. Idem Minutianus ait item, quem Ibim simulato nomine appellarat, Corvinum fuisse, qui exulantis poëtæ uxorem sollicitasset. Relegationis caussam fuisse, quod Augusti incestum vidisset.* Hactenus ille. Sed quomodo vir tantæ lectionis tam subactus in veterum scriptis strophan non animadvertit? Omnia enim falsa, anilia, nugatoria sunt. Nam quod „ ait,

ait, eodem tempore, quo Titum Livium, obiisse, quis non videt ex hoc loco Hieronymi desumpta esse? Anno septimo exilii obiisse verum non est, quum iste sit nonus. Calidius mendacium est, Corvinum esse Ibem illum. quod nunquam persuadebit ei, qui Elegiam ad Messallinum attentius legerit, cujus initium, *Ille domus vestræ.* estque secunda libri II Ponti. Non „ enim alius Corvinus fuit, præter illum, qui in fami- „ liam Cottarum adoptatus quindecim vir sacris faciundis fuit, ut est apud Tibullum, Elegia:

Impiger Aenea volitantum frater Amorum.

„ de quo vide Vellejum lib. II.

Ibid. *Germanicus Cæsar de Parthis triumphavit.*] Ridiculum. Legendum *de Chattis.* Corn. Tacitus Annali secundo: C. *Calio, L. Pomponio Coss. Germanicus Cæsar* A.D. VII *Kalendas Iunias triumphavit de Cheruscis Chattisque, & Angrivariis, quæque aliæ nationes usque ad Albim colunt.* Hi Consules fuerunt numero superiore. Quare unius anni metachronismus est. Et, ne putemus erratum librariorum, quartum annum Tiberii agnoscit Orosius: sed pro Parthis legit Germanis, qui sciebat de gentibus Germanicis Germanicum triumphasse, non autem de Parthis. Unde ex hac lectionis varietate colligitur jam tempore Orosii illud mendum in codicibus hujus Chronici inoleviſſe. *Sane,* inquit, *quarto imperii ejus anno Germanicus Drusi filius, Caligulæ pater, de Germanis; ad quos ab Augusto fere missus fuerat, triumphavit.* Pro *Parthis* etiam *Chattis* legendum esse diu est, quum putavimus apud Spartianum in Marco: *Profecti sunt tamen paludati ambo imperatores, Parthis, & Marcomannis omnia turbantibus.* Nam quid Parthis cum Marcomannis? Et præterea de Chattorum excursionibus mentio antecesserat. Sed in divinis Isaacii Casaubonii nostri ad illum auctorem, & reliquos Augustorum scriptores, Commentariis monitus in Codice regio legi *Victovalis*, sententiam mutavi. Porro splendidissimum hunc triumphum Germanici fuisse, ex Strabonis libro septimo aperte paret: ubi non solum Chattos, sed perplurimos Chattorum finitimos populos devictos, & de illis una triumphatum idem refert: in quibus, inquit, ἐπόμπευε καὶ Λίβυς τ Χάττων ἱερεύς, &c. Vide omnino reliqua. In nummo, ubi est Germanicus quadrigis vehens, legitur, SIGNIS RECEPTIS DEVICTIS GERMANIS. S. C.

MMXXXIV. *Tredecim urbes terræ motu.*] Phlegon: Ἀπολλώνιος δὲ ὁ Γραμματικὸς ἱστορεῖ ἐπὶ Τιβερίου Νέρωνος σεισμὸν γεγονέναι, ἐν πολλαῖς καὶ ὀνομαστὰς πόλεις τ Ἀσίας ἄρδην ἀφανισθῆναι, ἃς ὕστερον ὁ Τιβέριος οἰκείᾳ δαπάνῃ πάλιν ἀνώρθωσεν, ἄνθ' ὧν κολοσσόν τε αὐτῷ κατασκευάσαντες ἀνέθεσαν τῇ τ Ἀφροδίτης, ὅ ἐστιν ἐν τῇ Ῥωμαίων ἀγορᾷ, καὶ τ πόλεων ἑκάστης ἐφεξῆς ἀνδριάντας παρέστησαν. Adde ad illustrationem horum Phlegontis verborum Abrahami Gorlæi nostri nummum argenteum, in cujus superficie vultus Tiberii, in altera effigies Asiæ muliebri specie sedens cum his literis, CIVITATIBUS ASIÆ „ RESTITUTIS. in cujus nummi una superficie Vesta „ insidere siliquæstro dextera pateram, sinistra hastam „ tenens. quod est symbolum terræ stantis, quemadmodum Neptunus concussæ. Ovidius:

„ *Stat vi terra sua, vi stando terra vocatur:*
„ *Cautaque par Graii nominis esse potest.*

Vide Orosium lib. VII, cap. IV. in fine.

Ibid. *Tredecim urbes terræ motu ceciderunt.*] Iisdem Consulibus, quibus Germanicus de Chattis triumphavit. Itaque biennii metachronismus committitur.

Ibid. *Tredecim.*] Duodecim Corn. Tacitus. item Plinius: *Maximus terræ memoriæ mortalium extitit motus Tiberii Cæsaris principatu,* XII *urbibus Asiæ una nocte prostratis.* item Solinus XLIII. & L. Seneca Nat. quæst. „ VI. prologo. Quatuordecim Nicephorus Callistus. „

Ibid. *Magnesia.*] Tacitus: *Magnetes à Sipylo.* Nam Græce dicitur Μαγνησία ἡ ὑπὸ Σιπύλῳ, πρὸς θαλάσσην δ ἀπὸ Μαιάνδρου Μαγνησίας. Strabo de hac, & ejus terræ motu: ὑπὲρ ἄκρων τ πόλεων ἡ Μαγνησία ἐστὶν ἡ ὑπὸ Σιπύλῳ, ἐλλόφου πόλις ὑπὸ Ῥωμαίων κεκερμένη. καὶ ταύτῃ ἔπεσαν οἱ ἡμίμενοι νεωσὶ σῶροι.

Ibid. *Mosthene.*] Ita BONG. & Græca Eusebii, & Edit. & Nicephorus Callistus. Μοσθηνοὶ Ptolemæo. FRE. *Osthene.* PET. & PR. *Monesthene.* male. Posset & legi *Mosthenæ*; ut Μοσθηνοὶ Ptolemæo: aut Latina forma *Mosthenī*, ut Tacito. Altera tamen lectio confirmatur Græcis Eusebii.

Ibid. *Aegæ.*] Multæ sunt hoc nomine. Sed τὰς Αἰολίδας intelligendum. ταῖς Αἰολίσι πόλεσι καὶ τὰς Αἰγὰς προσληπτέον. Strabo. Tacitus, *Philadelphenos, Aegeatas.* Nicephorus Callistus hujus non meminit.

Ibid. *Hierocæsarea.*] Pausanias Ἠλιακῶν ᾱ: ἔστι γὰρ Λυδίοις ἐπίκλησις Περσικοῖς ἱερὰ ἔν τε Ἱεροκαισαρείᾳ καλουμένῃ πόλει, καὶ ἐν Ὑπαίπαις. Ubi ait in ara sponte accendi ignem admotis cremiis. quod Horatius in oppido Egnatia fieri persuasum vulgo deridet:

Dum flammis sine tura liquescere limine sacro
Persuadere cupit. —

Ibid. *Tmolos.*] Τμῶλος etiam in Græcis: & ita Corn. Tacitus. Sed nusquam Tmolum urbem legi, præterquam in oratione pro Flacco. *Timolites vicanus.* „ Ita ut Tmolus non urbs sed vicus, vel κώμη fuerit. „ Montem Lydiæ, aut, ut Galenus, & Servius, Ciliciæ tantum novi. Hodierna appellatio priscæ vestigia re- „ tinet *Tomalitze.* „

Ibid. *Temnus.*] Τῆμνος Stephano, & Straboni. In Græcis Eusebii Τῖμνος vitiose, ut apud Nicephorum Callistum.

Ibid. *Dia, Hyrcania.*] Farrago Chronici ex Biblio- „ theca Regis. hęc verba Græca citans non habet Δία. „ Aut Dia separatim legendum, & ita XIV urbes erunt, non XIII, aut Dia Hyrcania conjunctim. Nam ego Diam urbem nusquam reperio in illo tractu Asię, quum tamen Nicephorus Callistus Diam seorsim ponat. Sin autem, ego puto male Hyrcaniam à Mosthenis distingui. Mosthenī cognomine Hyrcani erant non solum in illo tractu, sed inter illas urbes, quæ terræ motu corruerint. Tacitus: *Quique Mosthenī, aut Macedones Hyrcani vocantur.* Stephanus: ἔστι δὲ καὶ Ὑρκάνιον πεδίον δ Λυδίας. Omnino Μοσθηνοὶ Ὑρκανοὶ conjungenda erant. Sed hæc in medio discutienda relinquimus. Quartam decimam urbem Cibyram ponit Nicephorus Callistus.

MMXXXV. *Fenestella Historiarum scriptor & carminum.*] Imo annalium, non carminum. Hic aliud agebat Hieronymus. Lilius Gyraldus frustra suspicatur de mendo, quum sit σφάλμα μνημονικὸν, aut παρόραμα Hieronymi.

Ibid. *Septuagenarius moritur.*] Quomodo V anno Tiberii, si extremo Tiberii principatu decessit? Plinius lib. XXXV, cap. XI. Et hic quoque eundem fugit ratio, ut in carminum scriptione.

MMXXXVI. *Tiberius multos reges ad se per blanditias.*] Hieronymus ad verbum ex Eutropio. Eadem verbatim, ut solet, repetit ex Hieronymo lornandes, & quidem totam pericopen.

Ibid. *in quibus & Archelaum Cappadocem.*] Historiam pete ex II Annali Taciti, & Dione. Contigit hoc eodem

dem anno, quo Germanicus de Chattis triumphavit. Metachronismus triennii.

Ibid. *cujus regno in Provinciam verso.*] Cornelius: *Regnum in Provinciam redactum est.* Sex. Rufus: *Postremo sub imperatore Claudio Cæsare, quum Archelaus ex Cappadocia Romam venisset, ibique diu tentus occubuisset, in provinciæ speciem Cappadocia migravit.* Tiberius Claudius Nero est is, qui successit Augusto, de quo nunc agimus. Patruus autem & successor Caligulæ, Tiberius Claudius Cæsar. Itaque quum simpliciter dicimus Tiberium, non dubium est intelligi successorem Augusti: quum Claudium, successorem Caligulæ. Itaque perperam Sex. Rufus attribuit Claudio, quod proprium erat Tiberii. Cæterum prius Cappadocia dividebatur in majorem & minorem. Postea in primam, & secundam divisa est. Auctor Stephanus.

Ibid. *Mazaca.*] Plinius, & alii per metaplasmum Mazacam. ut τὰ Ἱεροσόλυμα, ἡ Ἱεροσολύμα.

Ibid. *Cæsaream appellari jussit.*] Stephanus: Μάζακα πόλις Καππαδοκίας ἡ νῦν Καισάρεια. Sed apud eundem vitiose legitur Μάζα in Καισάρεια. Idem Ptolemæus. Plinius: *Et sub monte Argæo Mazacam, quæ nunc Cæsarea nominatur.* Strabo: ἐν δὲ τῇ Κιλικίᾳ καλουμένῃ τὰ Μαζακα ἡ μητρόπολις καὶ ἔθνος (καλεῖται δ' Εὐσέβεια ἡ αὐτὴ ἐπίκλησιν) ἡ πρὸς τῷ Ἀργαίῳ. Trinominis ergo fuit. Μάζακα, Καισάρεια, Εὐσέβεια. Hieronymus Commentario XVIII in Esaiam; cap. LXVI: *Cappadocas significat, quorum Metropolis Mazaca, quæ postea à Cæsare Augusto Cæsarea nomen accepit.* Nimirum oblitus erat Hieronymus à Tiberio, non ab Augusto transnominatam. Idem reperies Commentario in Ezekiel, cap. XXVII.

MMXXXVII. *Pompei Theatrum incensum.*] Apud Cornel. Tacitum Annali III Tiberius Pompei Theatrum igne fortuito haustum se extructurum pollicetur, D. Haterio Agrippa, C. Sulpitio Galba Coss. numero „ MMXXXVIII. Seneca consolatione ad Marciam, cap. „ XXII; de Seiano loquens: *Decernebatur illi statua in* „ *Pompei theatro ponendo, quod exustum Cæsar reficiebat.*

MMXXXVIII. *Tiberius Drusum consortem regni facit.*] Inde Nummi, DRUSUS CÆSAR TI. AUG. F. DIVI AUG. N. PONTIF. TRIBUN. POTEST. S. C. Item: ΔΡΟΥΣΟΣ ΚΑΙΣΑΡ ΤΙ. ΣΕΒ. ΥΙΟΣ. ΔΗΜ. ΕΞΟΥΣ. Ο. ΥΠΑΤΟΣ. Β.

MMXXXIX. *Drusus Cæsar veneno periit.*] Recte: C. Asinio Pollione, C. Antistio Vetere Coss. Cornel. Tacitus.

MMXL. *Haterius.*] Hieronymi. Decessit exitu anni, Cn. Lentulo Getulico, C. Calvisio Sabino Coss. numero MMXLII. Biennii metachronismus. Vide Corn. Tacit. Annali IV. De hoc Haterio satis M. Seneca.

„ Ibid. *Sevius Plautus.*] Tam nomen, quam histo„ ria nobis ignota: neque dolet nobis tanti flagitii me„ moriam silentii tenebris obrutam esse. Qui hoc re„ ferunt ad Q. Vibium Serenum, apud Tacitum, næ „ illos multum fugit ratio: qui nesciunt quid corrupti „ filii nomine intelligendum sit. Sed obruenda silentio „ tam execranda fœditas.

„ Ibid. *Sevius.*] Ita PETA. non *Sævius*, ut BONG. „ FRE. In veteribus inscriptionibus: C. SEVIUS LU„ PUS. &, C. SEVIUS. C. F. VALERIANUS.

MMXLI. *Philippus Tetrarcha Paneadem.*] פמים, pro פניים perperam legi in Capite Sanhedrin supra ostendimus. Hanc Νερωνιάδα postea Agrippa junior vocavit. Joseph. 621.

„ Ibid. *in qua plurimas ædes construxerat.*] In Græcis „ ἀναλίσας. *Philippus Tetrarcha Paneada instauratam Cæsaream Philippi vocavit.* Videtur legisse ἐνικήσας. & quod tamen esset verbum poëticum. In nummo Titi: " COL. CÆSAREÆ. PANIÆ. "

Ibid. *& Iuliadem.*] Has urbes isti tetrarchæ videntur condidisse non procul initio imperii Tiberiani. Ioseph. β ἀλώσ. cap. XIII: μεταβάσης δὲ εἰς Τιβέριον τὴν Ἰουλίας ἀρχὴν τῶν Ρωμαίων ἡγεμονίας, &c. Nam Josephus non definivit quoto anno Tiberii illæ Urbes constructæ. Eusebius, ut solet, hoc tempore constructas divinat.

Ibid. *Iuliadem.*] Herodes Betharamphtha prius dictam ἀπὸ τῆς αὐτοκράτορος προσαγορεύσ γυναικὸς. Sed Philippus Bethsaida prius dictam novis ædificiis & mœnibus ampliatam Ἰουλιάδα quoque vocavit, Ἰουλίᾳ τῇ Καίσαρος θυγατρὶ ὁμώνυμον. Si quis compararet cap. III, lib. XVIII ἀρχαιολογ. cum cap. XIII lib. II ἀλώσ. ambigere posset, sub Augusto, an sub Tiberio hæ urbes constructæ sint. Nam III cap. lib. XVIII omnino videtur velle statim post descriptionem Quirini hoc contigisse; & Ἰουλιάδα, quæ Betharamphtha vocabatur, dictam semper ἀπὸ τῆς Ἰουλίας, quæ fuit uxor Augusti, à Livia nempe, quam semper Ἰουλίαν vocat Iosephus etiam vivente Augusto: Bethsaida autem à Iulia filia Augusti. quod tamen miror, quum eam ne nominari quidem libenter Augustus pateretur.

MMXLII. *Pilatus Procurator Iudææ, à Tiberio mittitur.*] Recte: nempe XIII anno imperii Tiberiani. Nam Pilatus revocatus ex procuratione, undecimo anno functionis suæ in Italiam appulit circiter tempus obitus Tiberii. Auctor Iosephus. Si XXIII annus Tiberii, qui fuit ultimus imperii ejus, erat undecimus procurationis Pilati, haud dubie tertius decimus Tiberii fuerit primus.

MMXLIII. *Votienus Montanus Narbonensis.*] Martialis: *Docti patria Narbo Votieni.*

Ibid. *orator.*] Nam fuit & Iulius Montanus poëta epicus & elegiacus, familiaris Ovidii, & Tiberii, ut est apud Senecam in Epistolis.

Ibid. *in Balearibus insulis moritur, illuc à Tiberio relegatus.*] Deportatus in exilium, vel, ut Cornelius loquitur, affectus majestatis pœnis, Cosso Cornelio, Asinio Agrippa Coss. numero MMXLI. Metachronismus biennii.

Ibid. *Herodes Tiberiadem condit & Liviadem.*] β ἀλώσ. cap. XIII. ὅ, τε Ἡρώδης τὴν Φίλιππος, ὁ μὲν πρὸς ταῖς Ιορδάνου πηγαῖς ἐν Πανεάδι πόλιν κτίζει Καισάρειαν, κἀν τῇ κάτω Γαυλανιτικῇ Ἰουλιάδα. Ἡρώδης δ' ἐν μὲν τῇ Γαλιλαίᾳ Τιβεριάδα, ἐν δὲ τῇ Περαίᾳ Φερώνυμον Ἰουλίας. Ptolemæus, Ἰουλιὰς, Τιβεριάς. Et alibi: Λιβιὰς, Καλλιῤῥόη. Ita pro Λιβίας excusum hodie, & olim scriptum circumferebatur in codicibus sæculo Rufini, qui ita legit. & quidem nunquam Iosephus Λιβίαν, sed Ἰουλίαν, uxorem Augusti vocat: quod sine dubio est mendum librarium, sed tamen, ut dixi, jam ævo Rufini receptum. Sed hæ civitates initio imperii Tiberiani conditæ sunt. Græca quoque habent Ἰουλιάδα. Quare Hieronymi correctio est, qui sciebat matrem Tiberii Liviam vocatam fuisse: ac proinde illam urbem ante obitum Liviæ conditam esse necesse est, hoc est initio imperii Tiberiani, ut diserte docet Josephus. Quod si quis objiciat Liviam post mortem Augusti in Julium nomen adoptatam, Juliam vocatam fuisse, is sciat vivente Augusto in Codicibus Iosephi non aliter, quam Ἰουλίαν, vocari. Liviadis

etiam

etiam meminit Hieronymus de Nominib. Hebr. *Euntibus à Liviade in Esbum Arabiæ.*

Ibid. *Tiberiadem.*] Judæi רקת prius vocatam fuisse dicunt.

MMXLIV. *Iohannes filius Zachariæ.*] Hic est quidem XV annus Tiberii, sed à XIV Kal. Septembris ejusdem anni. Quod si Christus baptizatus est VI Januarii sequentis, mense quinto XV anni Tiberii, is secundum rationes nostras & ipsius Eusebii, fuerit annorum XXX completorum: non utique quod Eusebius ab eodem capite annos Christi ordiatur, quo & nos, sed quia per annos imperii Tiberiani progrediatur, anno obitus Augusti sumpto eo, qui penultimus erat vitæ ejus, & primo Tiberii eo, qui erat ultimus, septem mensibus vitæ Augusti una cum XVIII diebus in eo expletis. Hæc est quoque causa, quæ uno anno Eusebium ab epocha passionis Dominicæ abducit, ut mox videbimus.

Ibid. *A secundo anno instaurationis Templi, quæ facta est sub altero anno Darii regis Persarum, anni* DXLVIII.] Uno plus dicit. Secundus annus Darii MCCCCXCVII deductus de MMXLIX, relinquit DXLVII, non DXLVIII.

Ibid. *A Salomone autem, & prima ædificatione Templi, anni* MLX.] Memineris XV illorum annorum prochronismum, de quo toties monuimus; aliquando esse XV, aliquando XIV. Nam XIV annos attribuit supra justum numerum Regibus Juda: Abiam, Gotholiæ, Josiæ, Sedekiæ singulos: Amoni decem. Colliguntur anni superflui XIV. Quod autem nunc XIV, nunc XV annorum discrimen intervenit inter rationes Eusebianas, & Hebraicas, hoc inde est, quod regum initia uno anno aliquando promovet, aliquando moratur. Annus Baptismi Dominici in periodo Juliana 4742. Annus Templi fundamentorum, 3696. Intervallum XIV anni, minus quam hic. Sed de his XIV & XV annis differentiæ Eusebianæ, non semel tam in Notis, quam in Canonibus, disputatum est.

Ibid. *Principium* LXXXI *Iobelæi secundum Hebræos.*] Annus baptismi Christi secundum Hebræos, est 3978. Quæ sunt Iobelea LXXXI. ann. IX. Sed hæc sunt jocularia. Hebræi concipiunt Iobel septem septimanarum, ut præcipit lex Mosis: hoc est annorum XLIX. Eusebius, & multi veterum Patrum, L annorum absolutorum. Ita principium LXXXI Iobel, esset annus MMMMI. At Hebræi tot annos non putant à conditu rerum, ad Christi baptismum, sed 3978 duntaxat, ut vidimus. Porro Bedæ codex habet LXXXI. PET. LXXX Iobelei. PR. XXVII. FRE. non habet.

Ibid. *ad passionem venit anno Tiberii* XVIII.] Cedrenus *161, 46*: Φησὶ δὲ Εὐσέβιος, ὅτι τῷ ιε ἔτει βαπτίζει ὁ κύριος ἡμῶν Ιησοῦς Χριστὸς (σωφρονᾶ τῷ εὐαγγελίῳ) καὶ ἐν τῷ ιη τὸ σωτήριον ἔπαθεν πάθος ἐν ἔτει ͵ϛ Κόσμου Ἐφλθ. Recte omnia. Hæc enim ita scripsit Eusebius. sed illum fuisse annum mundi Ἐφλθ secundum Eusebium, falsum. Est enim ille annus à Cedreno notatus secundum periodum Julianam Constantinopolitanam, in qua primus annus Christi à Kalend. Septembris est 5509. & præterea si passio incidit in annum 5539, ut ipse vult, est secundum opinionem eorum, qui censent Christum triginta annorum natum eodem anno & baptisatum, & passum, duobus Geminis Coss. In quibus Augustinus lib. XVIII, cap. LIV, de Civit. & Tertullianus, & alii. Sed secundum ratiocinationes Eusebii Christus passus est anno Mundi 4233. Georgius Syncellus: Ἐτη ἀπὸ Ἀδὰμ (μέχρι τῆς ἀναστάσεως) Ἐφλγ. κϛ δὲ Εὐσέβιον Ἐϛλβ. ὅπερ ἀλλότριον πάντῃ τῆς ἀποστολικῆς παραδόσεως. Redit deinde ad turbas suas, & sua commovet sacra, de omissione τοῦ δευτέρου Καϊνᾶν, quod ad nauseam ogerere solet. Sed Eusebius hic hallucinatus est de anno passionis, & quidem pueriliter. Nam ipsemet fatetur Dominum passum anno quarto Olympiadis CCII, quod verissimum est. Atquin annus ille inivit à diebus æstivis præsentis numeri MMXLVIII. Christus vero passus est in Nisan. Ergo in Nisan hujus numeri passus, tribus mensibus circiter ante initium anni quarti propositæ Olympiadis CCII, contra hypothesin. Eadem hallucinatio in transitu Xerxis, quem conjicit in annum quartum Olymp. LXXIV. Passus est igitur Dominus anno sequenti Iuliano, sive numero MMXLIX, mense decimo anni quarti propositæ Olympiadis CCII, tertia Aprilis, feria sexta, cyclo Solis XIV, aureo numero XV. Cedrenus hæc verba Eusebii repetens, ιθ, non ιη ἔτους tam adversus sententiam Eusebii legit, quam suam, qui aliter pronunciavit ex Eusebio. Sed oportet omnes codices falsos esse biennio. Nam, ut Georgius ait, Eusebius ab Adam, ad passionem, putat annos 5232. Ergo passus anno Mundi 5233. Deductis 3184, superest numerus Eusebianus MMXLIX. anno XX Herodis Tetrarchæ: qui profecto verus annus est passionis. Ideo Epiphanius recte pag. 27: ἐν δὲ τῷ ἐνδεκάτῳ ἔτει τοῦ Ηρῴδου τοῦ Τετράρχου καλουμένου γίνεται τὸ σωτήριον πάθος. Mendosi proculdubio sunt omnes codices scripti, & editi.

Ibid. *ad passionem venit.*] Passus numero MMXLIX, ut diximus, non MMXLVIII. At inepti Judæi passum scribunt anno Computi sui *3724*, hoc est numero Eusebiano MDCCCCLXXX, qui profecto est annus primus Herodis, nimirum à captis Ierosolymis, annis LXIX ante hanc epocham. deq; ea re vetustissimum rhythmum proferunt וּבִשְׁנַת אֶלְפִּים תשכ״ד הַנָּצְרִי נִלְכַּד וּבְשָׁנַת תקל״ב בְּיָעַר נִצְלַב׃

Hic argutia est in rhythmo, & in sensu, quem nulla alia lingua reddere potest. *In anno* MMMDCCXXIV *Nazarenus captus est: & in anno* DXXXII *in ligno crucifixus est.* Nota est periodus magna annorum DXXXII, in qua duo cycli, Solaris & Lunaris, redeunt in orbem. At in anno Iudaico MMMDCCXXIV, septem periodi magnæ confectæ erant. Ita Christus secundum eorum nugas passus fuerit septima periodo confecta. Septies enim 532 colligunt 3724 annos corrupti Iudaici. Anilitates sycophantiarum Iudaicarum. sed rhythmus est elegantiss.

Ibid. *Phlegon.*] Phlegontis Chronicorum Lemma apud Photium: Φλέγοντος Τραλλιανοῦ ἀπελεύθερος καὶ αὐτοκράτορος Ἁδριανοῦ Ολυμπονικῶν καὶ χρονικῶν συναγωγή. Utinam extarent. Quidem scripserunt Hadrianum ipsum hujus operis auctorem Phlegonti præcepisse, uti suo nomine ederet. Ipse scribit se vidisse Androgynon ὑπατεύοντων ἐν Ρώμῃ Λαικίῳ Λαμίᾳ, Αἰλιανῷ, καὶ Ουέτερος. anno Christi CXVI. Sed mendum est in Consulibus. Legendum: Λαικίῳ Λαμίᾳ Αἰλιανῷ, καὶ Ουέτερος. Congruit anno Christi CXVII. Scripsit XVI libros Olympiadum, ex quibus quinque tantum se legisse refert Photius, quorum finis Olympias CLXXVII. Continebantur illis Chronicis gesta CCXXIX Olympiadum, quarum ultima desinit in quarto anno Antonini Pii. In illis omnia, quæ in toto orbe acciderunt memorabilia retulit, ut ne de Christi quidem miraculis tacuerit. De illo, ut alibi diximus, intelligebat Hieronymus, quum hæc scriberet Commentario in Habacuc, cap. tertio. *Legimus in his, qui de mirabilibus confecerunt volumina, & qui Olympiadas Græcia ad nostram usque memoriam perduxere, exponentes quid in singulis annis novi acciderit in mundo.* Nam Phlegontem περὶ θαυμασίων quoque scripsisse testis est Suidas: & quædam ejus operis hodie fragmenta ex-

tant. Sed ad memoriam Hieronymi continuatum ipsum opus fuisse à quibusdam verisimile est, quemadmodum ipse Hieronymus Chronicon Eusebii continuavit, Hieronymum Prosper, Prosperum Victor Tunnunensis. Origenes secundo in Celsum: Φλέγων μὲν τοι ἐν τρισκαιδεκάτῳ, ἢ πεντεκαιδεκάτῳ, οἶμαι, τῶν χρονικῶν καὶ περὶ ἄλλων μελλόντων προγνῶσιν ἔδωκε τῷ Χριστῷ, συγκυθεὶς ἐν τοῖς περὶ Πέτρου, ὡς περὶ τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἐμαρτύρησεν, ὅτι καθ' ὃν τὸ ἱερὸν τὸ ἀνὰ μέσον τῶν ἁγίων τῶν λεγομένων ἀπηνύσθη.

Ibidem. *in tertiodecimo libro ita dicens.*] Origenes in Matthæum, tractatu XXXV: *Et Phlegon quidam in Chronicis suis scripsit, in principatu Tiberii Cæsaris factum: sed non significavit in luna plena hoc factum.* hoc Phlegontis testimonium habebat in animo Tertullianus: *Eodem momento dies, medium orbem signante Sole, subducta est. Deliquium utique putaverunt, qui id quoque super Christo prædicatum non scierunt. Et tamen eum mundi casum relatum in archivis vestris habetis.* Archiva vocat annales, & Chronica. Quod enim ait eclipsim veram quosdam putasse, sine dubio intelligit & Phlegontem, & Thallum Chronographum. Africanus: τοῦτο τὸ σκότος ἔκλειψιν ἡλίου θάλλος ὀνομαζεῖ ἐν τρίτῃ τῶν ἱστοριῶν, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, ἀλόγως. Nam Eclipsin quoque veram Phlegon putavit. Inde Tertullianus *putaverunt* quum dicit, non unum Phlegontem, sed & Thallum simul comprehendit.

Ibid. *Argumentum autem ejus rei.*] Sane verum est; ex Euangelio secundum Iohannem, in quo tempora certius designantur, quam in tribus Euangelistis antecedentibus, à baptismo Christi, ad ejus resurrectionem, quatuor tantum Paschata diserte expressa esse; quæ faciunt tres annos absolutos. Nam in tribus intervallis quatuor termini opus sunt. Termini sunt Paschata: intervallum, triennium. Sed à XV anno Tiberii, ad crucifixionem, sunt anni IV. XV annus Tiberii incipit ex a. d. XIV. Kal. Septemb. numeri Eusebiani MMXLIV, Appio Iunio Syllano, P. Silio Nerva Cos. Annus vero XIX Tiberianus, in quo ἡ σωτηρία contigit, ex a. d. XIV. Septemb. numeri Eusebiani MMXLVIII, Furio Camillo, Cn. Domitio Aenobarbo Cos. Habes hic solidum quadriennium. Crucifixus est autem Dominus numero sequenti MMXLIX, Servio Sulpitio Galba, L. Corn. Sulla Cos. Quare in quatuor annis solidis quinque sunt Paschata. Nam quatuor intervalla habent quinque terminos. Quod si tres tantum anni interfuerunt à baptismo, ad resurrectionem, ut Eusebius opinatur, ergo Christus non fuit baptisatus anno XV Tiberii, sed XVI, adversus auctoritatem Euangelistæ. Nam de die crucifixionis non sinunt dubitare duo characteres cælestes, cyclus Solis XIV, & aureus numerus XV. ut enim XIV dies Nisan incideret in feriam sextam, hoc aliquot annis retro, & post, non potuit fieri, nisi cyclo Solis XIV, Lunæ XV. Hæc autem convenerunt numero MMXLV. Ergo eo numero crucifixus. Hæc quum ita sint, omnino quinque Paschata fuerunt à baptismo, ad resurrectionem. Sed (objicietur) quatuor tantum Paschatum vestigia extant in Euangelio secundum Iohannem. Hoc verum est. Unde eruemus illud, quod deest numero? Nos conati sumus aliquid. Qui verisimiliora, quam nos, attulerit, is vicerit. Nam profecto hic locus est, ubi desudare possint præstantia ingenia. Sunt quidam harum rerum imperiti, qui putant nos delirare de quinque Paschatibus. Sed arquatis omnia lutea videntur.

Ibid. *Iosephus autem vernaculus scriptor.*] τὸ *Vernaculus* non est ex Græco, sed ex Tertulliano. *& qui istos aut probat, aut revincit, Iudæus Iosipus antiquitatum Iudaicarum vernaculus vindex.* Totidem Hieronymi verbis Paula & Eustochium ad Marcellum. *Denique etiam Iosephum, qui vernaculus est scriptor Iudæorum, asserere, illo tempore, quo crucifixus est Dominus, ex adytis Templi virtutum cælestium erupisse voces dicentium:* TRANSMIGREMUS EX HIS SEDIBUS. Quæ omnia ex hoc loco Eusebii, sive Hieronymi, desumpta esse nemo inficiari potest. Item ipse Hieronymus ad Hedybiam, Quæstione octava: *Velum quoque Templi scissum est in duas partes, ut compleretur illud, quod refert Iosephus, præsides Templi dixisse virtutes,* TRANSEAMUS EX HIS SEDIBUS. Idem Commentario XVIII in Esaiam, cap. LXVI: *Quando præsides Templi consona Angeli voce dixerunt:* TRANSEAMUS EX HIS SEDIBUS. Hic loquitur de excidio Templi: in altero exemplo de Passione Domini. Quis non miretur ἀνηλογίαν? Rursus eadem verba repetuntur Commentario in XXVIII Matthæi. Locus vero Iosephi, quem designat, est capite XXXI libri VI, ubi disserit de prodigiis, quæ urbis excidium antecesserunt: καθ' ὃν καιρὸν, ἡ πεντηκοστὴ καλεῖται, νύκτωρ οἱ ἱερεῖς εἰσελθόντες εἰς τὸ ἔνδον ἱερὸν, ὥσπερ αὐτοῖς ἔθος ἦν, πρὸς τὰς λειτουργίας, πρῶτον μὲν κινήσεως αἴσθησιν ἔφασαν, καὶ κτύπου, εἶτα δὲ φωνὴν ἀθρόαν, ΜΕΤΑΒΑΙΝΩΜΕΝ ΕΝΤΕΥΘΕΝ. quæ verba Cornelius Tacitus, historia quinta, non meliori fide, quam alia Iudaica, retulit: *Expassæ repente delubri fores, & audita major humana vox,* EXCEDERE DEOS: *simul ingens motus excedentium.* Iosephus addidit characterem gesto: nempe quo anno id accidit, XIV Nisan incidisse in VIII Xantici, sive Aprilis. quod eo tempore non potuit, nisi anno Iudaico *3825*, Christi LXV. Neomenia Nisan XXVI Martii, feria III. proinde XIV Nisan fuit VIII Aprilis. Pentecoste XXIX Maji, feria quarta. Itaque hæc jocularis hallucinatio peccat prochronismo annorum XXXII. Et, ne quis putet luxatam esse suo loco hanc pericopen, quæ non ad tempus Passionis Dominicæ, sed excidii Iorosolymorum spectat, idem ab eodem repetitur libro octavo ἀποδείξ. 250. ubi, ut ostendat Christum ea nocte, qua σύμβολα τῶν μυστηρίων Discipulis suis tradidit, omnia legis Mosaïcæ sacra tunc finem cæpisse, utitur hoc exemplo: tanquam per illa verba, μεταβαίνωμεν ἐντεῦθεν, significetur renunciari legi Mosaïcæ, quam Christus irritam fecerit, tradens σύμβολα τῶν μυστηρίων discipulis suis. Sed vide desultoriam sententiam, pagina sequenti 251, oblitus omnium, quæ dixerat, & sui præsertim, ταῦτα δὲ, inquit, ἱστορεῖ μὴ τὸ πάθος σωτῆρος ἡμῶν γεγονέναι. Sed quid ad passionem, quæ post passionem: quid ad Pascha, quæ in solenni Pentecostes: quid ad meridiem, quæ nocturno tempore contigerunt? Pagina 250, est καθὸ τὸ πάθος, pag. 251, μὴ τὸ πάθος. Quæ hæc est licentia, Passionis gesta cum excidio Ierosolymitano permiscere, & ad ea se conferre, quæ post XXXII annos gesta sunt? Paulo ante ostendimus Hieronymo eandem hallucinationem offusam fuisse, qui epistola ad Hedybiam hoc refert in tempus Passionis, Commentario autem in Esaiam ad excidium Templi. Conditor Annalium Ecclesiasticorum ausus est postulare Josephum delirii, ut Sophoclem filii sui apud Areopagitas, quod hæc ad tempora belli Iudaici conjecerit, quum Eusebius, inquit, ad tempus Passionis Dominicæ retulerit: quasi Josephus ab Eusebio res Iudaicas didicerit. Porro ego non capio verba nugatoris illius, quisquis fuit, apud Suidam in Κλαύδιος. Ἐπὶ αὐτοῦ

στρατιάρχων τῶν Ἰουδαίων καὶ Χριστιανῶν, ἄρχοντα ἐπέστησεν αὐτοῖς Κλαύδιον Φοίλικα, κελεύσας αὐτῷ πυρρεῖαν ἔχειν τούτους. τῇ εἰς τὰ ἱερὰ ἀθροιζομένων, φωνὴ ἠκούσθη ἐκ τῶν ἀδύτων λέγουσα, ΜΕΘΙΣΤΩΜΕΘΑ τῶν ἐντεῦθεν. ἡ τότε γέγονε τέλειον, ἐξ οὗ παντελεῖα διεφθάρησαν. Nam quid Christianis cum Iudæis? præterea quænam sunt illa ἱερὰ, ad quæ ipsos ἀθροίζεσθαι memorat? Postremo quis hoc intelligit, τὸ τέλειον, ἐξ οὗ διεφθάρησαν.

Ibid. *Scribit autem supradictus vir.*] Hæc est gemina & germana illius superioris hallucinatio. Nam Pilatus simulac in Judæam venit, hoc fecit numero MMXLIV. Josephus β ἁλώσ. cap. XIV: πεμφθεὶς δὲ εἰς Ἰουδαίαν ὑπὸ Τιβερίου Πιλᾶτος νύκτωρ κεκαλυμμένας εἰς Ἱεροσόλυμα παρεισκομίζει τὰς εἰκόνας. Statim ergo, ut in Iudæam venit, hoc fecit: tantum abest, ut Passionis tempore. Metachronismus triennii, aut potius quadriennii, si verum annum passionis spectes. Porro hæ omnes ingentes periochæ de passione Christi ex priore libro in hunc Canonem traductæ sunt ab Hieronymo, quemadmodum & aliæ. Nam τὸ χωρίον ἱστορικὸν non admodum capax ab Eusebio relictum ab Hieronymo amplificatum est. Possumus multas φειοχὰς colligere, quæ ab Hieronymo, non ab Eusebio, huc conjectæ sunt. Nam Canon hic, ut alibi diximus, prioris libri index erat duntaxat, non justa Chronographia. Numero MCCXLI tres periochæ pertinebant ad priorem librum. In prima legimus: *Nostra quoque supputatio iisdem temporibus eam exhibuit.* In Græcis: καὶ ὁ ἡμέτερος δὲ κανών. *Noster autem Canon.* Non ergo in Canone hæc posita sunt ab Eusebio, neque profecto ad Canonem pertinent. Quid? Eusebius in ipso Canone Canonem citasset? Mirum vero Hieronymum non advertisse hunc librum Canonem ab auctore vocatum fuisse, ut κανόνα *supputationem* verterit. & in procœmio κανόνα χρονικὸν vertit *curiosum ordinem.* Sed etsi concedamus titulum τοῦ κανόνος à codice Hieronymi abfuisse, tamen ex aliis locis Hieronymus potuit discere Canonem illum librum nuncupatum fuisse. Quod igitur multa sint in Spatio historico hujus Canonis, quæ Hieronymus, non Eusebius, eo contulit, accurato Lectori constare poterit: quæ ideo nunc omisimus, ne videamur λύχνον ἅπτειν ἐν μεσημβρίᾳ.

Ibidem. *imagines Cæsaris.*] Iosephus εἰκόνας, Philo ἀσπίδας ἀγραφους, *sine pictura.* ex quo adstruit, si Judæi Clipeos sine pictura non patiuntur, quanto minus imagines & statuas? Sed non dubium, Philonem, ut in multis aliis, ita hic falli. Nam Clipei illi, qui signis gradatim adjuncti erant, habebant φερεμὰς Cæsarum, aut aliorum. Contra, ἀσπίδες ἄγραφοι à gentium Regibus infinitæ dicatæ extabant in templo Ierosolymitano. item coronæ, arbores aureæ, & similia. Imo & Judæi ipsi mittebant exteris regibus ἀσπίδας ἀγράφους. 1 Maccab. XV, 18, 20. XIV, 24. XIII, 37. Ubi sine dubio βαὶν est ἀσπὶς, Clipeus: quod à multis sæculis corruptum est, quum legendum sit μαγὶν. Nam quis nescit quam frequens commutatio sit μ, & β in vetustissimis libris? Hoc nemo paulo doctior ignorat. Hesychius sane ita legisse videtur. μαγὶν, ἀσπίδα. Sine dubio legendum, ἡ τὸ μαγὶν, ἰῶ ἀπεσείλατε. non, ut vulgo, τὴν βάιν, ἣν ἀπεσείλατε. ΜΑΓΙΝ, est ἀσπὶς, ut sciunt Hebraice mediocriter docti. Certe Judæi ad Reges ἀσπίδα, & aliquando στέφανον, sed tamen semper ἀσπίδα, mittebant: ut de hac re amplius dubitandum non sit. Nam quemadmodum veteres Γ literam duabus vocalibus interponunt, Γύης, Γύγης: Αρμαΐς, Αρμαγις, ita eandem intra duas vocales positam exterunt, Μάγιν, Μάϊν. unde propter affinitatem β cum μ, quæ tanta est in vetustissimis codicibus, ut internosci non possit, pro Μαΐν, factum est Βάϊν. Apud Josephum 429, Ethnarches Iudæorum Hyrcanus Senatui Ro. mittit φιάλην καὶ ἀσπίδα. Quæ præter hæc in excusis leguntur, ea à male feriatis ingeniis assuta omisimus.

MMXLVIII. *Cassius Severus orator.*] Hieronymi. De hoc multa M. Seneca in Controversiis. De ejus autem exilio Corn. Tacitus Annali quarto. Primum relegatus Creta, quum exilio non mutasset animum, deportatus est in saxum Seriphium, Cornelio Cethego, Visellio Varrone Coss. numero MMXL. Si igitur iste annus fuit & vitæ ejus ultimus, & exilii XXV, ergo eodem fere tempore missus in exilium sub Augusto, quo & Ovidius: in saxo autem Seriphio octo fere annos fecerit.

Ibid. *Cassius Severus.*] Doctissimus, & diligentissimus vir Lilius Gyraldus dubitat, an iste Severus sit is, ad quem Ovidius scribit. Sed inter utrunq; tantum discrimen est, quantum inter Cassiam gentem, & Corneliam. Nam is, ad quem Ovidius scribit, erat Cornelius Severus Poëta: iste est Cassius Severus orator. Ille vivebat jam mortuo Augusto: iste quinquennio ante obitum Augusti missus est in exilium eodem fere tempore, quo Ovidius, quemadmodum proxime ostendimus. Porro Corn. Severus apud Quintilianum dicitur bellum Siculum scripsisse. Videndum, an potius legendum sit civile, ex quo depromptum sit carmen in mortem Ciceronis. Scripserit ergo bellum civile Cæsaris & Pompeii, usque ad triumviratum.

Ibid. *orator egregius.*] Quintilianus: *Multa, si cum judicio legatur, dabit imitatione digna Cassius Severus: quisi cæteris virtutibus colorem & gravitatem orationis adjecisset, ponendus inter præcipuos foret*, &c.

Ibid. *qui Quintianum illud proverbium luserat.*] Non minus mihi, quam Dn. Arnaldo Episcopo, de sententia hujus loci desperatum est, idque propter vitium lectionis. Hieronymus enim scripserat: *Qui Quintianum in ludo luserat prourbium.* Prourbium est φερεάσειον ad verbum, ut promurium, processtrium. Quintianum igitur prourbium, sive suburbium, prætorium, aut villa Cassii Severi intelligitur, Quintiana quidem à Quintianis pratis, ubi sita erat, ut merito φερεάσειον fuerit: quemadmodum Cicero Argiletanum ædificium vocat, quod in Argileto Romæ constructum erat. Cassium hominem perditissimi nepotatus, & profligatissimi luxus in ludo aleæ Quintianum suum lusisse designatur: quod non mirabitur, qui eum à Tacito hominem maleficæ vitæ vocari sciverit, adeo ut propter eos mores à Tiberio relegatus fuerit: Alioquin in vulgata lectione, & scriptorum codicum, quid est *ludere proverbium?* Quis unquam ita locutus est? Deinde quid est τὸ *illud?* Si κατ' ἔμφασιν dictum, tamen quis illud proverbium divinaverit? Haud dubie hæc Hieronymus ex Suetonio, & fortasse fuerint à poëta quodam,

— *Et Severus Cassius,*
Qui Quintinianum luserat prourbium.

Ita editi, & POST. Sed PR. Quintilianum. Quid hoc ænigmatis sit, quæratur. Nam hæc historia mihi prorsus ignota.

MMXLIX. *Pilatus.*] Historia extat β ἁλώσ. cap. XIV.

Si ſuperiora de imaginibus Cæſareis μεταχρονισμῷ peccant, quanto magis hæc, quæ illis poſteriora?

MM L. *Seianus præfectus Tiberii.*] Seianus oppreſſus eſt Tiberio Cæſare v Coſſ. anno ante Conſulatum Arruntii Scriboniani, & Domitii Ahenobarbi, ut extat in egregio lapide Interamnate in Italia: quod tempus congruit numero MMXLVII. Quomodo Seianus potuit Tiberium ad deletionem gentis Iudaicæ hortari, qui triennio ante extinctus erat? Sed divinat Eu-„ſebius, ut ſolet. Nam tempus quod Philo non de-„ſignavit, quomodo Euſebio exploratum eſſe po-„tuit?

Ibid. *Philo meminit.*] Pag. 698. καὶ ὅτι Τιβερίῳ μόνοι τὸν αὐτὸν τρόπον, καίτοι τὸν ἐν Ἰταλίᾳ ὠφελκινηθέντων, ἡνίκα Σηϊανὸς ἐσκυώρει τοῖς ἐπιθέσιν. ἔγνω γὰρ εὐθέως μὴ τὸ ἐκείνῳ τελοῦντι, ὅτι τὰ καθηγορηθέντα τὸν ὡκηκότων τῷ Ρώμῃ Ἰουδαίων ψευδῆ ἦσαν ἀβέβαια, πλάσματα Σηιανοῦ τὸ ἔθνος ἀναρπάσαι θέλοντος, ὅπερ ἦ μόνον, ἢ μάλιστα ἤδη βιαλῶς καὶ προφάσεσιν ἀνιβήσομενον ὑπὲρ τὸ ὠφελιμον κινδυνεύσαντος αὐτοκράτορος.

Ibidem. *in libro legationis ſecundo.*] Quinque libros legationis eum ſcripſiſſe auctor Euſebius ipſe libro ſecundo Hiſtor. Eccleſ. Duo tantum hodie ſuperſunt. Quæ poſt hanc pericopen in excuſis extant de Iacobo fratre Iohannis gladio percuſſo juſſu Herodis, de Petro Apoſtolo in carcerem conjecto, & paulo ante de Stephano lapidato, ſciat candidus lector ea recenter ab otioſis hominibus infulta, & in nullis ſcriptis codicibus extare: partem autem eorum ex Mariano Scoto huc furcillis intruſam fuiſſe.

Ibid. *Perſius Flaccus Satiricus.*] Naſcitur L. Vitellio Nepote, P. Fabio Perſico Coſſ. hoc ipſo numero. Sunt Hieronymi ex Suetonio.

MM LI. *Agrippa filius Herodis.*] Anile delirium. Nam Herodes iſte, quem intelligit Euſebius, erat filius Herodis Magni cognomine Antipas, patruus Agrippæ, non autem pater. Nullius ſcriptoris ſive Chriſtiani, ſive pagani tot deliria, tot abſurditates extant, quot Euſebii noſtri. Libro priore clarius explicat ſomnium ſuum: Ἀγρίππας Ἡρῴδᾳ παῖς ὅτι Τιβερίῳ Καίσαρος φρασηθὰς ἀφ' τὰς κῆ τὸ ἰδίᾳ πατρὸς καθηγορίας. Ecce patrem ab Agrippa accuſatum dicit, qui erat patruus. Hinc Chronicon Caſaubonianum, quod multis fruſtis iſtius Chronici teſſellatum eſt, hæc mutuatum eſt: Ἀγρίππας ὁ ὑὸς Ἡρῴδᾳ τῷ βασιλέως καθηγορος Ἡρῴδᾳ τῷ τετράρχᾳ ἀφικόμενος ἐν Ρώμῃ δεσμεῖται ὑπὸ Τιβερίου.

MM LII. *Tiberius in Campania moritur.*] Cn. Acerronio Proculo, C. Pontio Nigrino Coſſ. numero MM-LIII. Prochroniſmus unius anni eſt ſemper in annis Tiberii, quia annum, quo obiit Auguſtus, ſumpſit pro primo Tiberiano ſolido: hoc eſt: CXXXIV dies, qui de eo anno ſupererant, pro integro anno. Quod autem in excuſis additur, *in Lucullana villa*, id infultum eſt ex Suetonio.

MM LIII. *C. Cæſar cognomento Caligula Agrippam vinculis liberatum regem Iudææ facit.*] Recte quidem hic ponitur initium Agrippæ: ſed non ideo terminanda erat hic Tetrarchia Herodis, tanquam Herodi Agrippa ſucceſſerit. Nam pluſquam anno, aut fere biennio, Herodes Tetrarchia ſua potitus eſt, poſtquam Agrippa à Cajo rex declaratus fuit. Sed quia quandam ſucceſſionem horum Herodiadarum commentus eſt, quemadmodum Herodis Tetrarchiam incepit à morte Archelai, cui tamen Herodes non ſucceſſit, ita hic abrumpit continuationem Tetrarchiæ Herodis, Agrippâ alius Tetrarchiæ rege declarato.

Ibid. *regem Iudææ facit.*] Negamus. Fecit enim regem Tetrarchiæ Philippi, hoc eſt Trachonitidis, & Gaulanitidis; non autem Iudææ, quæ jam ab obitu Archelai facta erat Provincia Romana. Nam proxime Philippus patruus deceſſerat. Hoc Agrippæ plus tributum, quam Philippo, ut ejus regionis non Tetrarcha, ut Philippus, ſed rex diceretur. Profectus in Palæſtinam, ut in poſſeſſionem Tetrarchiæ mitteretur, anno ſecundo Romam venit patruum Herodem apud Cajum accuſaturus, quem Cajus Tetrarchia ſua ſpoliatum Lugduno primum, poſtea Hiſpania relegavit, ejuſque Tetrarchiam regno Agrippæ adjecit.

Ibid. *Cajus ſemetipſum in Deos refert.*] ἀποθεοῖ. quod ſine dubio eſt, in Deos referre, ut recte vertit Hieronymus. Sed male Euſebius: melius Philo, qui ἐκθέωσιν Γαΐου dicit, non ἀποθέωσιν, quæ de mortuis tantum, & in Deos relatis dicitur.

Ibidem. *conſentiente Alexandriæ populo.*] Ἀλεξανδρέων δήμου συνεπιθέμενου. *Alexandrinorum populus, impetu una facto.* Nam Hieronymus putat συνεπιθέμενου eſſe συνθέμενου. Libere autem hæc convertit, neglecto Euſebianorum verborum ordine. Euſebius enim intelligit Alexandrinum populum una cum Flacco vires & animos conjunxiſſe, ut Iudæos perderent.

MM LV. *Cajus Memmii Reguli uxorem.*] Hæc totidem verbis Iornandes. Geſtum vero hoc M. Aquilio Iuliano, P. Nonio Aſprenate Coſſ. numero MM LV, hoc ipſo anno, quem ſecundum imperii Caligulæ vocat Frontinus libro de Aquæd. pr. "

Ibid. *impellens eum, ut uxoris patrem eſſe ſe ſcriberet.*] λέγειν ἠνάγκαζεν in Græcis Euſebii, non γράφειν. Quemadmodum Auguſtus uxorem Liviam à priore viro Nerone abducens, eam tamquam à patre traditam accepit, ita etiam Caligula Lolliam Paulinam à Memmio accipiens, coëgit eum ſeſe illius patrem profiteri, & dotem dicere. De Nerone Liviam Octaviano tradente Dio: ἐξέδωκε δὲ αὐτὴν αὐτὸς ὁ ἀνὴρ, ὥσπερ τὴς πατήρ. De Memmio idem: Μαλιστὰ δὲ ὀλίγας ἡμέρας ἔγημε Λολλίαν Παυλίναν αὐτὸν τὸν ἄνδρα αὐτῆς Μέμμιον Ρηγῖλον ἐγγυῆσαί οἱ τὴν γυναῖκα ἀναγκάσας, μὴ καὶ ἀνέγλυον αὐτὴν ὠφελὰ τὸς νόμους λάβῃ. Non poterat eam ducere niſi deſponſatam: deſponſare autem patris eſt. Maritum igitur patrem ſeſe dicere coëgit. Sed Hieronymus *ſcribere*, non *dicere*, vertit. quare, neſcio. Nam maritus ipſe præſens eam perduxit ad Caligulam. auctor Suetonius. Non igitur opus erat ſcripto, ſed dicto; & dotem non ſcribere, ſed dicere.

Ibid. *Scribunt Romanorum hiſtorici,*] οἱ τὰ Ρωμαίων συγγραψάμενοι. Sed in primo hiſtor. Eccleſ. ἱστορῆσιν Ἑλλήνων οἱ τὰς Ολυμπιάδας ἅμα τοῖς καθ' τὸς χρόνος πεπραγμένοις ἀναγράψαντες. pag. 14. Ubi ſine dubio intelligit Phlegontem Trallianum Hadriani Aug. libertum. Quæ Euſebii verba fere tota convertit Hieronymus, cap. III Habacuc: *legimus in his, qui de mirabilibus confecerunt volumina, & qui Olympiadas Græciæ ad noſtram uſque memoriam produxerunt, exponentes quid in ſingulis annis novi acciderit in mundo.* Vide numerum MM-XLVII, ubi de Phlegonte agitur, & eadem verba Hie-ronymi à nobis producuntur. "

Ibid. *ſtatuam ſuam ſub nomine Iovis Optimi Maximi.*] In Græcis Διὸς Ἐπιφανές, *Iovis Illuſtris.*

Ibid. *Cajus Petronio præfecto Syriæ.*] Nondum erat præfectus Syriæ. Sed Caligula videns ſtatuas ſuas à Iudæis

Judæis non admitti, Petronium succeſſorem Vitellio mittit, cui in mandatis dat, ut ſtatuam ſuam in Templo Ieroſolymitano collocaret. Ioſephus lib. XVIII, cap. XI.

MMLVI. *Cajus à protectoribus ſuis occiditur.*] In Græcis: ὑπὸ τ ἐν στρατείας ἁπισήμων. Chronicon Caſaub. ὑπὸ τ ἰδίων σωματοφυλάκων τ καθικλαρίων. Eadem verba Hieronymi repetit more ſuo Caſſiodorus, item Iornandes.

Ibidem. *occiditur.*] Caligula ipſo IV, Cn. Sentio Saturnino Coſſ. numero MMLVII. Unius anni prochroniſmus.

MMLVII. *Claudius.*] Caligula occiditur IX Kalend. Februarii. Itaque hinc conſurgit imperium Claudii, ut hic recte notatur, Caligula IV Conſule extincto, & ejus collega Cn. Sentio in magiſtratu permanente.

Ibid. *Claudius ann.* XIII, *menſ.* VII, *dies* XXVIII.] Imo menſes octo, dies viginti. Tot enim ſunt menſes & dies à XXIV Januarii, ad XIII Octobris. Optime Ioſephus β ἁλώσ. cap. XXII: αὐτὸς π ἁθροικήσας τὴν ἡγεμονίαν ἔτεσι τρισὶ μ δέκα, σὺν ἓ μησὶν ὀκτὼ, μ εἴκοσι ἡμέραις, τελευτᾷ.

Ibid. *Iſte eſt Claudius patruus Druſi, qui apud Moguntiacum monimentum habet.*] Aut eſt παρόραμα Hieronymi, qui ex Eutropio exſcribens quædam omiſerit, aut μνημονικὸν σφάλμα. Utrum utrum fuerit, error eſt animadvertendus. Verba Eutropii: *Poſt hunc Claudius fuit, patruus Caligulæ, Druſi, qui apud Moguntiacum monimentum habet, cujus & Caligula nepos erat, filius.* Itaque vides magnum in hiſtoria erratum eſſe, ſi patruus Druſi vocetur, qui erat filius. Marianus Scotus eadem verba Hieronymi retulit, & mendum in hiſtoria ,, non advertit, quanvis fuit doctus monachus. Quare ,, ex eo colligitur ita Hieronymum ſcripſiſſe.

Ibid. *qui apud Moguntiacum monimentum habet.*] Ninirum honorarium, ut ſcribit Suetonius. Dio: ὑμὰς μ εἰκόνων μ ἀψίδ, κενοταφίστε πρὸς αὐτῷ τῷ Ῥήνῳ λαβών.

MMLVIII. *Petrus Apoſtolus.*] Ita, ut in omnibus ſcriptis codicibus legitur, excudi curavimus, circunciſis cæteris, quæ in editionibus aſſuta erant, quæ ſatis à Græcis Euſebianis falſi convincuntur, ut taceam quod totidem verbis à Caſſiodoro, & Mariano Scoto referuntur eo modo, quo à nobis edita ſunt.

Ibid. *Romam proficiſcitur.*] In omnibus ſcriptis, & in Mariano, *mittitur.* In Græco ἄπειζι. Ego non dubito Euſebium ſcripſiſſe ϛέλλε, cujus interpretationem poſuit Georgius, ἄπειζι. Απέναι & ϛέλλε, eſt abire.

Ibid. XXV *annis ejuſdem Urbis Epiſcopus perſeverat.*] Adjecta ſunt ab Hieronymo; & ab eodem repetuntur in Catalogo Scriptorum Eccleſiaſt. Græca enim non habent. Ab aſſumptione Domini, ad id tempus, quo Petrus conjectus fuit in vincula ab Herode Agrippa Ariſtobuli filio, Herodis Magni nepote, Petrus ſemper fuit in Palæſtina, aut in Syria. Herodes Agrippa obiit quarto anno Claudii, numero MMLX. Quomodo igitur anno ſecundo Claudii profectus eſt Romam? quomodo viginti quinque annos Romæ perſeveravit? Marcellinus Comes ſcribit Indictione III, Philoxeno & Probo Coſſ. hoc eſt, anno Chriſti DXXV, Johannem Epiſcopum Romæ Conſtantinopolim veniſſe anno CCCCLXXXV ſeſſionis Petri. Ergo Petrus venit Romam anno Chriſti XL, numero MMLVI, biennio ,, ante tempus ab Euſebio aſſignatum. Adde quod ,, poſt hæc tempora Petrus ſcribebat Babylone ad ,, Διασπορὰν Ponti, & Mediæ. ut omnino de illis ,, XXV annis mentio interjecta futilis, & vana ſit.

MMLX. *Judæorum Agrippa.*] Recte quidem collocatus eſt hic obitus Agrippæ majoris quarto anno Claudii Cæſaris, quo contigit Petrum in vincula conjici Ieroſolymis. Sed non hinc conſurgit initium regni Agrippæ minoris. Non enim ſtatim ab obitu patris regnum illi traditum, ſed nomine Cæſaris tandiu adminiſtratum, quoad rex tutelæ ſuæ fieret. Joſephus fine lib. XIX: πυθόμ δ γε μὲν Καῖσαρ, ὅτι πέθνηκε μὲν Αγρίππας &c. poſt: πέμπειν μὲν οὖν δέους ὥρμητο τ νεώτερον Αγρίππαν τὴν βασιλείαν διαδεξόμενον. &c. ἀλλὰ τ ἐξελευθέρων μ φίλων οἱ πολὺ δυνάμενοι πάρ αὐτῷ ἀπέτρεψαν, σφαλερὸν εἶναι λέγοντες κομιδῇ νέῳ μηδὲ τὰς παιδὸς ἐπιτρέπειν βασιλείας τηλικαύτην μέγεθ. &c. ἔδοξεν οὖν αὐτὰς εἰκότα λέγειν ὁ Καῖσαρ. Επαρχον οὖν τ Ιουδαίας μ τ ἀπίσης βασιλείας ἀπέστειλε Κάσπιον Φάδον. Item β ἁλώσ. cap. XIX: ὃ παντελπζιν ὄντ νηπίᾳ πάλιν τὰς βασιλείας Κλαυδί ἐπαρχίαν πήσας πιτρόπων πέμπ Κάσπιον. Corn. Taci- ,, tus Annali XII ſcribit C. Verannio, Q. Pompejo ,, Coſſ. hoc eſt numero MMLXV Ituræos & Judæos, ,, defunctis Regibus Sohemo, atque Agrippa, pro- ,, vinciæ Syriæ additos. quod ad hanc hiſtoriam allu- ,, dit. Sed intelligendum Ituræos quidem Syriæ per- ,, petuo additos fuiſſe, Judæos autem quoad Agrippa ,, junior ad tutelam ſuam perveniret. Sed quinquen- ,, nio poſt obitum Agrippæ ſenioris hoc contigiſſe, ,, quis credat, niſi qui in ratione temporum, & hiſto- ,, ria externa Corn. Tacitum non ſemel, neque levi- ,, ter peccaſſe meminerit? Eodem pertinet, quod ,, idem ſcriptor memorat hiſtoria V: Claudium defun- ,, ctis regibus, aut ad modicum redactis Judæam pro- ,, vinciam equitib. Rom. aut libertis permiſiſſe. Non ,, ſtatim igitur miſsus eſt in poſſeſſionem: ſed duæ Tetrarchiæ, (Philippi, & Herodis, quas regni nomine obtinuerat ſenior Agrippa, eaque ἕλη βασιλείας vocat Ioſephus) in Provinciam redactæ ſunt interea, dum ad tutelam ſuam Agrippa perveniret. Octavo anno Claudii, mortuo Herode patruo hujus minoris Agrippæ Chalcidos Syriacæ Dynaſta, eo regno Agrippa donatus eſt, quod illi initium regnandi fuit. Tertiodecimo vero anno imperii ſui Claudius donat Agrippæ Tetrarchiam Philippi patrui, Batanæam, ac Trachonitin, & Abilenen Lyſaniæ, adjecta Tetrarchia Herodis, qua jam quadriennium ſolidum potiebatur, ut jam diximus. Senior vero Agrippas in Actis Apoſtolorum vocatur Herodes, cap. IX. De eo nummum interpretor: ΗΡΩΔΗΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΦΙΛΟΚΑΥΔΙΟΣ, niſi quis referat ad fratrem ipſius Agrippæ & ipſum quoque beneficiarium Claudii: de quo ipſe Claudius in epiſtola ad Judæos libro XX, cap. primo Origin. Iudaic. ἐδὼς ὅτι κὴ αὐτῷ βασιλεῖ Ηρώδῃ, μ Αριστοβούλῳ τῷ νεωτέρῳ, ὧν τὴν πρὸς ἐμαυτὸν εὐσέβειαν, κὴ τὴν σὴν ὑμᾶς γινώσκω σπουδὴν, πάνυ χαρεὶς ταῦτα ποιήσας. & Joſephus ipſe infra: ἠτήσατο δὲ κὴ ὁ Ηρώδης ὁ ἀδελφὸς μὲν Αγρίππου δ πεπλουτηκότ, Χαλκίδ δὲ τὴν ἀρχὴν κ τ χρόνον ἐκεῖνον πεπιστευμέν. Dynaſtes ergo Chalcidis, & frater ejus Agrippa eodem nomine prædicti fuerunt.

Ibid. *Poſt quem filius ſuus Agrippa ſubſtituitur à Claudio in regnum.*] Iam hoc diluimus. Regnum Agrippæ majoris provincia factum erat.

Ibid. *Prophetia Agabi, quæ in Actibus Apoſtolorum famem in toto orbe futuram dixerat, ſub Claudio expletur.*] Duæ fames notabiles ſub Claudio: altera Claudio Aug. II, C. Licinio Cæcina Coſſ. numero MMLVIII, non autem

MMLX, ut hic notatur: altera numero MMLXI: quo tempore Regina Adiabenorum Helena, coëmpta ex Ægypto annona, famem Judææ levavit, auctore Josepho, lib. XX, cap. III: quod accidit, quum ipsa Regina abdicato idolorum cultu legem & ritus Mosaicos amplexa est. eodem lib. cap. secundo, Consulibus suffectis Rufo, & Pompejo Silvano, Imperatore Claudio Consule IV designato. Eodem libro, cap. primo. Quæ est fames ipsa, quam prædixit Agabus, non hæc, quæ numero MMLVIII contigit. Triennium igitur interest inter utriusque famis tempus.

Ibid. *Claudius de Britannis triumphavit.*] In Octavia Tragœdia:

Et qui Britannis primus imposuit juga.

Historici præterea, lapides, & nummi. Eadem verba Cassiodorus retulit, Crispino & Tauro Coss. hoc ipso anno.

„ Ibid. *Claudius de Britannis triumphavit.*] Debella-
„ tæ Britanniæ ductu Plautii Prætecti, virtute Vespa-
„ siani. Xiphilinus: καὶ ὅτω μὲν τῶν ἀπειώζιν δ
„ Νερκίσσος ἐπεῖθησαν, ἐς δὲ τὴν Βρεττανίαν ἐπραιώ-
„ θησαν ὅτε καὶ Οὐεσπασιανὸς τὸν ὑποστρατηγόντων
„ τῷ Πλαυτίῳ δὲ ἠνέχθη ἐν τῷ Βρεττανικῷ τότῳ
„ πολέμῳ. Inde summam victoriæ ei attribuit Vale-
„ rius Flaccus Poëta:

„ — *Tuque, o, pelagi cui major aperti*
„ *Fama, Caledonius postquam tua carbasa vexit*
„ *Oceanus Phrygio prius indignatus Iulos.*

„ Manifesto ait Britanniam à C. Julio Cæsare frustra
„ tentatam, à Claudio repetitam, & domitam fuisse,
„ ejusque victoriæ majorem partem ad Vespasianum
„ pertinere. Pomponius Mela: *Britannia qualis sit, qua-*
„ *les que progeneret, mox certiora & magis explorata dicen-*
„ *tur, quippe tam diu clausam aperit ecce Principum maxi-*
„ *mus, nec indomitarum modo ante se, verum ignotarum quo-*
„ *que gentium victori qui propriarum rerum ut bello affecta-*
„ *vit, ita triumpho declaraturus portat.*

Ibid. *& Orcadas insulas Romano adjecit imperio.*] Attexta Eusebianis ab Hieronymo ex historia Eutropii. Huc alluſit Iuvenalis:

— *& modo captas*
Orcadas, ac minima contentos luce Britannos.

Item: — *& ultra*
Litora Iuvernæ promovimus —

Seneca: *Et cærulei Scotobrigantes*, ut olim feliciter à nobis emendatum esse asserimus. Adversantur tamen quidam, in quibus boni malique, docti indocti. Ajunt Scotos ante tempora senescentis imperii notos non fuisse. Utinam demonstrationem attulissent, qua nobis jugulum peterent. Ante Constantini tempora, inquiunt, notum Scotorum nomen non erat. Acutum sane telum, nisi plumbeum esset. Burgundiones, & Langobardi decrepita ætate imperii Romani cæperunt notescere. Qui eorum meminerint, de vetustis-
„ simis, Vellejus, & Ptolemæus extant hodie. Si per-
„ iissent, ut multi alii, ideo Langobardos tunc primum, quum in Italiam irruperunt, Burgundiones, quum Viennensem & secundam Narbonnensem occuparunt, esse, & vocari cæpisse diceremus? Anglorum ante tempora Gregorii Magni ne nomen quidem notum erat, quum tamen in Cornelio Tacito extaret, extetque adhuc. Quis sciebat Getas eosdem cum Gothis esse, nisi Iornandes indicasset? Getarum nomen vetustissimum apud Græcos, Gothorum vix appellatio post Constantinum simul cum ipsius gentis in fines Thraciæ irruptione nota esse cæpit. Qui igitur ex Hibernia ferociſſimi in Britanniam trajecerunt, non esse cæperunt, nisi postquam in Britannia fuerunt? Quid stultius? quid ineptius? Sed eorum nulla mentio apud Ptolemæum, & Corn. Tacitum. Atqui nec Burgundionum, & Langobardorum, Anglorum, & Gothorum, apud Plinium, Strabonem, Melam, alios. Quam indignæ sunt hæ velitationes liberalibus ingeniis. Quis paulo Latinitatis intelligentior non advertit absurditatem lectionis vulgaris, *Et cæruleos scuta Brigantas.* quasi scuta sola pingerent, ut illi apud Poëtam,

— *& picti scuta Labici.*

Absurditatem odoratus est summus vir Adrianus Iunius, sed nihilo melius ei loco consuluit, quum legit, *Et cæruleos cute Brigantas.* Nam de falso modulo syllabæ ad Tribunal Grammaticum postulatur. Brigantes sunt populi Hiberniæ Ptolemæo, qui florente imperio Romano in Britanniam trajecerunt, ejusque septentrionale latus populationibus diu infestarunt: de quibus Iuvenalis:

Dirue Maurorum Attegias, Castella Brigantum.

Postquam per multum tractum temporis Septentrionalem oram Britanniæ excursionibus & latrociniis vexaslent, tandem ab Antonino Pio in ordinem redacti finibus suis sese continuerunt, adhucque Hibernicam linguam retinent, homines semiferi, quos silvestres Scotos vocant. Pausanias Arcadicis de Antonino Pio: ἀπεπέμετο δὲ καὶ τὸν ἐν Βρεττανίᾳ Βρεττάντων τῶν πολλῶν, οὓς ἐπισβαίσειν μὲν ὅτοι σὺν τοῖς ὅπλοις ἤρξαν τῶν γενεῶν μοῖραν ὑπηκόους Ρωμαίων. Hodieque inscriptiones in Scotia extant, in quibus mentio est & Legionis II, & Cohortis cujusdam, qua Antoninus Pius indomitæ feritati illius gentis frenum imposuit. In pago Miniabruch: D. M. C. IULI. MARCELLINI. PRÆF COH. I. HAMIOR. In turri quadam pervetusta in Glasco: IMP. CÆS. TITO. ÆLIO. HADRIANO. ANTONINO. AUG. PIO. PP. LEG. II. AUG. PER. M. P. III. DCIX VI. S. Ibidem in elegantissimo saxo: LEG. II. AUG. FEC. Has tres Scoticas Inscriptiones habuimus ab optimo, & ornatissimo viro Crispino Gericio Elbingensi Borussо. Ut isti Brigantes Septentrionalem plagam insulæ, ita Britanni, qui aliter Picti dicebantur, occidentalem obtinebant, utrique Coloniis Romanorum Britannicis infestissimi, qui conjunctis viribus magno terrori legionibus Romanis erant, quæ in limite Britannico prætendebant. Alteri dicti sunt Scotobrigantes, alteri Scotobritanni, ex quibus in Aremoricum Galliæ angulum non parva manus transmisit, qui hodie eadem lingua utuntur, qua reliquiæ illorum Pictobritannorum, qui hactenus in Wallia positi sunt. Unde Hieronymus Aremoricanos nostræ Galliæ Scotobritannos vocatos fuisse non obscure indicat in Iovinianum: *quum ipse adolescentulus in Gallia viderim Scotos gentem Britannicam humanis vesci carnibus.* Sane Scoti Britanni Aremorici, sunt veri Britanni, non Hiberni, longe alii ab illis, quos hodie *VVilde Scotten* vocant, qui sunt veri Brigantes. item procemio in tertium Commentarium in Jeremiam: *progeniem Scoticæ gentis de Britanniarum vicinia* dixit, quum Aremoricum intelligeret. Quum igitur Scoti dicantur non solum Brigantes, qui ex Hibernia in Britanniam transmiserunt, sed etiam indigenæ Britanni, iique veri Picti, sermone prorsus à Brigantibus discreti, latrociniis conjuncti, ex quorum finibus Coloniæ Britannicæ Aremoricanæ propagatæ sunt, omnino Scotorum nomen non est proprium populi, sed est appellatio: ut Bedwin & Saraceni non est proprie populus, sed appellatio omnibus Nomadibus & latronibus Arabibus attributa. Sic Ambrones proprie latrones, prædatores significant, quo nomine quidam Cimbri dicti. Scotus ergo nomen est non Hibernicum, sed Britannicum, omnibus gentibus, quæ excur-

curſionibus loca populi Romani infeſtabant, accommodatum. Denique Scotobritanni Hieronymo, & Scotobrigantes Senecæ differebant ut ortu, & natalibus, ita ſermone. Qui igitur Brigantes dicuntur Pauſaniæ, Ptolemæo, Iuvenali, illi Claudiano & inferioris ſæculi auctoribus ſunt Scoti. ut qui vetuſtioribus Ἀργέες σκηνῖται, ii poſterioribus σκεραιῶλοι, id eſt, λῃσταί. quod ſine dubio & Scotorum nomine deſignatur. Dicunt quidam nos exclamaſſe in noſtris Propertianis notis, quod Scotorum nomen è tenebris eruimus. quanquam illud puerorum eſt, aut parum ſobriorum hominum, tamen modo verum dixerimus, ut certe diximus, ita eſto. Qui à nobis locum Senecæ recte emendatum negare audebunt, & meridie lucere per nos quidem negent. Oſtendant nobis quomodo tam ineptam Senecæ lectionem aut tueri poſſint, aut corrigendam putent. Jam vocalius exclamamus, nos primos aperuiſſe, Scotorum nomen non proprium, ſed appellativum eſſe.

Ibid. *Domitius Afer.*] Hieronymi ex Suetonio. Domitii mentio Quintiliano, & Cornelio Tacito: huic quidem lib. v, illi Annali IV.

Ibid. *Clodius Quirinalis.*] Et hæc quoque Hieronymo Suetonius ſuppeditavit, apud quem hodie ſolum nomen ejus Rhetoris ſupereſt, cum prænomine Publii.

Ibid. *Inter Theram & Therasiam exorta eſt inſula.*] Atqui alia in eodem loco exorta numero MDCCCXVIII. Item alia ibidem nomine Thia, M. Silano, L. Balbo Coſſ. numero MMXXXV. auctor Plinius. Hanc vero mari enatam refert Seneca, C. Valerio Aſiatico II, M. Valerio Meſſalla Coſſ. numero MMLXII. Caſſiodorus, qui hæc eadem verba producit, M. Vinucio, M. Statilio Tauro Coſſ. numero MMLXI. Dio Claudio IV, L. Vitellio Coſſ. MMLXIII. Nullum tempus ex his tribus convenit Epochæ Euſebii. Philoſtratus libro quarto de vita Apollonii ait contigiſſe anno ſecundo Olympiadis CCX, in vere, numero MMLXXIX. quod profecto omnes non dicam veri, ſed modeſtiæ fines excedit, cujuſmodi omnes περιπλογίαι de illo Plano & circulatore. Scribit igitur Philoſtratus illum aretalogum annum integrum Lacedæmone poſt celebratam Olympiadem reſediſſe: anno ſecundo, quum eſſet in Creta verno anni tempore, horribilem terræ motum fuiſſe: quo perculſis, qui aderant, θαρσεῖτε, inquit, ἡ γὰρ θάλασσα γλῶ ἔτεκε. Ænigma, inquit Philoſtratus, eventus explicavit. κατὰ τὴν ἡμέραν τε καὶ μεσημβρίαν, ἣν ἐγένετο ἡ δισσημεία, νῆσος ἐκ τῆς θαλάττης ἀνεδύη τοῖς τὸν πορθμὸν τὸν Θηραϊκὸν καὶ Κρητικὸν. Vide Senecam Nat. Quæſt. libro ſecundo, cap. XXVI. libro ſexto, cap. XXI. „ Porro tractus ille inter Theram, & Therasiam „ obnoxius terræmotibus eſſe videtur. Scribit enim „ nobilis Martinus à Baumgarten anno Chriſti „ 1508, die XXIX Mai Therasiam, quæ hodie „ Santorini vocatur, terræmotu in duas partes diſceſ„ ſiſſe, & ex una inſula duas factas. Locus eſt lib. III, cap. „ XXVI itenerarii ejus. Item Paulus Diaconus lib. „ XXI Hiſtoriarum ſcribit anno decimo Imp. Leonis „ Byzantini inſulam inter Theram & Therasiam poſt „ multam vaporis, fuliginis, & ignis vim inſulam ena„ tam fuiſſe. Viſe locum. Eſt enim inſignis.

MMLXI. *Iudæorum Agrippa.*] Hujus ne, an patris ſit nummus, viderint harum rerum periti. ΑΓΡΙΠΠΑ ΒΑΣΙΛΕΩΣ. Ejus quidem regnum recte hinc, ut diximus, capit initium, ſi protinus mortuo patre regnaſſe ſtatuamus. Sed non ſtatim regnaſſe oſtendimus ex Joſepho. Hoc certo aſſerere poſſumus, falſo ejus regnum excidio Hieroſolymorum terminari, quod viſum Euſebio, qui eum regnaſſe ſcribit ann. XXVI: quaſi, quia id intervallum ſit inter initium hujus regis, & excidium Ieroſolymorum, una cum Templo & urbe ipſe quoque rex deletus fuerit: quod ut crederet, aut poſteritati perſuadere vellet, quæ cauſſa eum impulerit, comminiſci non poſſum. Nam alia commenta ſua rationibus munire ſolet, ut quum LXX Hebdomadas initio Herodis terminat, cauſſam conſilii & propoſiti ſui reddidit. At cur Ieroſolymorum & Templi cineribus memoriam hujus regis obrutam eſſe velit, cauſſam nullam refert. Atqui iſte junior Agrippa obiit tertio anno Trajani, numero MMCXVI, ut teſtis erat Iuſtus Tiberiadenſis, qui ipſi Regi Agrippæ Chronologica ſua obtulit. Nemo igitur de obitu hujus regis certius pronunciare potuit, quam is, qui illi opus ſuum dedicavit. Photius de Iuſto Tiberiadenſi: ἄρχεται δὲ τῆς ἱστορίας ἀπὸ Μωσέως, καταλήγει δὲ ἕως τελευτῆς Ἀγρίππα ἐτῶν ἑβδόμῳ μὲν καὶ ἀπὸ τῆς οἰκίας Ἡρῴδης, ὑφ' οὗτος ἦν ἐν τοῖς Ἰουδαίων βασιλεῦσιν, ὃς παρέλαβε μὲν τὴν ἀρχὴν ἀπὸ Κλαυδίου, τὴν δὲ ἀπὸ Νέρωνος, οὐ μέντοι ἀπὸ Οὐεσπασιανοῦ, τελευτᾷ δὲ ἔτει τρίτῳ Τραϊανοῦ, ἐφ' οὗ ἡ ἱστορία κατέληξεν. Cur vero ejus regnum excidio Ieroſolymorum circunſcribat, cauſſæ non erat. Neque enim Ieroſolymorum rex fuit, neque ullius portionis Tetrarchiæ Archelai jus ad eum pertinuit. Nam ad patrimonium Archelai, & Ieroſolyma ſemper procurator Cæſaris miſſus eſt, qui vocabatur ἐπίτροπος Ἰουδαίας. Vides quam juſta fuerit cauſſa regnum Agrippæ excidio Ieroſolymorum finiendi, quorum ipſe nunquam dominus aut rex fuit. Huic autem Euſebii commento omnes Chronologi fidem adhibuerunt, adeo ut Chronicon Caſaubonianum eodem anno, quo Ieroſolyma deleta fuerunt, eum obiiſſe perhibeat, XXVI anno regni ſui. τούτῳ τῷ ἔτει θνήσκει Ἀγρίππας ὁ βασιλεύς, ὁ τῆς Βερενίκης, βασιλεύσας ἔτη κϛ. τὴν λοιπὴν Οὐεσπασιανὸς καταλύει τὴν βασιλείαν τῶν ἀλλοφύλων Ἡρῴδης τὴν Ἀγρίππα. quæ quanvis in libris Euſebii non reperiuntur totidem verbis, tamen Euſebiana ſunt.

Ibid. *annis* XXVI.] Si hinc capiendum eſſet hujus regis initium, is regnaverit annos LVI. Tantum enim intervallum hinc eſt, ad III annum Trajani. Saltem ex hoc colligimus eum, ejuſque memoriam, & regnum una cum Ieroſolymis ſepulta non fuiſſe, ut vult Euſebius, eumque poſt Ieroſolymorum excidium annos XXX ſolidos regnaſſe, & aliquot incrementa regni ſui à Veſpaſiano imperatore accepiſſe, ut ex Iuſto Tiberiadenſi refert Photius.

Ibid. *inventa ſunt civium Romanorum* LXVIII *centena,* XLIV *millia.*] Hoc geſtum totidem verbis Caſſiodorus conjicit in Conſulatum Aſiatici, & Cornelii: quanvis ibi numerus mancus eſt, & male Cornelii, pro Corvini, id eſt Meſſallæ, numero MMLXII. De hac cenſura Suetonius Claudio, ſectione XVI. in Græcis, quæ “ ex farragine Chronici cujuſdam bibliothecæ regiæ “ hauſimus eſt μυριάδες χϛδ χιλιάδας δ, hoc eſt “ ſexcenta noningenta quatuor millia. neque dubium “ eſt Latina depravata eſſe. “

Ibid. XLVIII *centena,* XLIV *millia.*] Hoc eſt 6844000 Græca habent XCVII millia amplius: quod diſcrimen haud exigui momenti eſt. μυριάδας χϛδ, καὶ ᾱ. id eſt 6941000. Sed legendum καὶ δ, non ᾱ. “

MMLXII. *Thracia huc uſque regnata in provinciam redigitur.*] Numero MMLXXXIX aliquid de ea re dicetur. Redacta autem in provinciam, Rhimitalce rege ab uxore ſua interfecto, ut eſt in Græcis libri prioris.

MMLXIII. *Sub procuratore Cumano.*] In annum VIII Claudii conjicit Iosephus.

Ibid. *Triginta millia Iudæorum perierunt.*] Lib. XIX ἀρχαιολογ. δύο μυριάδες. *viginti millia.* in β ἁλώσ. ὑπὲρ μυρίους. Mira constantia, si codices mendo carent.

MMLXIV. *Palæmon.*] Hieronymus ex Suetonio. Vetus inscriptio in agro Veicetino:

PALÆMON. L. L. L. D. F.
GRAMMA. VEICET. ATQ. RHET.
SIBI. ET. TUBERONIÆ. CONTUBERNALI.
ATQUE. BENEMERENTI.
LAPIDEUM. STRUXIT. TUMULUM.
IN. EO. QUIDEM CADAVER. QUIES. ESTO.
ALIO. AUTEM. REVERTITO. ANIMUS.

Ibid. *Gutta, inquit, stat, stilla cadit.*] Hæc non extant apud Suetonium in Palæmone: sed eadem leguntur in differentiis Cornelii Frontonis Grammatici vetustissimi.

Ibid. *M. Antonius Liberalis.*] Hieronymi ex Suetonio, in cujus libro tantum nomen hujus Rhetoris supereſt. Est & alius Antonius Liberalis, cujus hodie μεταμορφώσεις extant.

MMLXV. *Fames facta in Græcia.*] Non in Græcia tantum, sed in toto orbe, ut Agabus prædixerat: neque numero MMLXV, sed MMLXI. Metachronismus unius quadriennii. Unde quæ ad numerum MMLX. Hujus famis tempore Helena Regina Adiabenorum, coacto ex multis partibus frumento, penuriam Iudæorum sublevavit Paulus Orosius lib. VII, cap. VI: *Eodem anno imperii ejus, fames gravissima per Syriam facta est, quem etiam Prophetæ pronunciaverunt. Sed Christianorum necessitatibus apud Ierosolymam, convectis ab Aegypto frumentis, Helena Adiabenorum Regina conversa ad fidem Christi largissime ministravit.* Crassi errores. Helena illa non ad Christianismum, sed ad Iudaismum conversa, neque Christianorum, sed Iudæorum necessitatibus frumentum ministravit, neque triumphi Britannici anno, sed triennio post, hoc contigit. Denique à Prophetis prædictam illam famem quum scribit, intelligit à Prophetis veteris Testamenti, quum ab Agabo prædicta sit Propheta Apostolicorum temporum, quod fecit deceptus interpretatione Rufini Ecclesiasticæ historiæ libro secundo, cap. VIII: *Hoc autem illi futurum nostri Prophetæ prædixerant.* Nostri Prophetæ, id est Christiani, in quibus Agabus. Sed in Græco Eusebiano non ita est: ut mos est Rufino omittere, pervertere, mutare ex animi libidine. Itaq; mira est de Helenæ Adiabenorū Reginæ erga Christianos liberalitate hallucinatio. Sed neq; minor est insciti Iudæorum, qui Monobazo Regi Helenæ marito tribuunt, quod ipsi Helenæ potius adscribendum erat, ut taceam quod Monobazum dicunt proselytū fuisse, quod & ipsum nugatoriū est. Nam filius ejus Iazares, post quam patri successisset, & Helene ipsa proselyti facti sunt. Itaq; ridiculum est, quod in capite primo Baba Bathra scriptū extat: שבובו אוצרותיו ואוצרות אבותיו בשנת רעבון מעשׂ קבמונבו תמלך, *Historia de rege Monobazo, qui impendit thesauros suos & thesauros majorum suorum in anno caritatis annonæ.* Hoc enim Helene vidua ejus fecit, non autem Monobazus, qui neque tunc vivebat, neque Iudaismum unquam professus fuit.

Ibid. *modius sex drachmis venundatus est.*] Imo duodecim drachmis. Nam in Græcis non est ἓξ δραχμῶν, sed ἑξ διδράχμων & quidem sex drachmarum venalis modius caritatem annonæ, non famem, arguit. Sed farrago habet ἓξ δραχμῶν. Longe major fuit illa caritas annonæ in castris Cæsaris ad Ilerdam, quando ad denarios L in singulos modios annona pervenerat.

MMLXVI.] Hoc anno fuerunt Consules C. Antistius Vetus, M. Suillius Rufus Servilianus. Sed C. Antistio Veteri suffectus est Ostorius Scapula. quibus Coss. factum est S. C. Largianum. Quia neque conditores Fastorum hujus suffecti Consulis, neque interpretes juris, quod quidem sciam, anni, quo S. C. factum est, meminerunt, propterea id studiosos monere voluimus. Sed eodem anno Ostorius Scapula bellum gerebat in Britannia. Nihil tamen impedit, quo minus eodem anno in urbem reversus suffectus fuerit C. Antistio, quando Claudius de Britannis triumphavit, quod nummi declarant. TI. CLAUD. CÆSAR AUG. P. M. TR. P. VIII. IMP. XVI. DE BRITAN. Certe si hoc anno triumphatum de Britannis, prochronismus fuerit VI annorum in numero MMLX, quo notatur Claudium de Britannis triumphasse.

MMLXIX. *Sub Felice procuratore Iudææ.*] Narrat Josephus lib. XX, cap. VI, 6, 8.

Ibid. *qui plurimos sibi associans.*] Hieronymus omisit numerum ab Eusebio conceptum ἅμα τεσσαρακοντα: qui numerus expressus extat β ἁλώσ. cap. XXIII. 737, 25.

Ibid. *per exercitum Felicis opprimitur.*] Ipsemet Felix intererat pugnæ: φθάνει δὲ αὐτὸς τὴν ὁρμὴν φήλιξ ὑπαναλάζας μὴ τ Ρωμαϊκῶν ὁπλιτῶν. Iosephus. Tunc dicimus vinci aliquem per exercitum ducis, quando dux ipse abest. Sed in Græcis est στρατηγίᾳ Φήλικος *ductu Felicis.* Hieronymus στρατιὰν, & στρατηγιαν idem esse putavit.

Ibid. *& eduxisti in desertum quatuor millia virorum.*] Deest Sicariorum. quod non vertit Hieronymus, quia omissum esset ab Eusebio. In Actis XXI, 38. τὴν ἐξαγαγὼν εἰς τὴν ἔρημον τοὺς τετρακισχιλίους ἄνδρας τ σικαρίων. Hæc autem proculdubio contigisse sub mortem Claudii, ex Iosepho odorari licet, β ἁλώσ. cap. XXI, in fine: & XXII: & ex Actis ipsis. Nam XXIV, 28, dicitur successorem Felici missum Porcium Festum biennio post. atqui hoc erat biennium imperii Neronis, ut ex ultimo capite Actorum constat. Tunc autem, quum à Tribuno interrogaretur Paulus, Ægyptium illum Pseudoprophetam cum suis sicariis fusum fuisse, clare colligitur ex eodem cap. XXI, 38. ὁ πρὸ τούτων τῶν ἡμερῶν. Recens igitur gestum erat. Quare sine dubio ineunte imperio Neronis hæc contigerunt.

Ibid. *in quibus Paulo dicitur.*] In Græcis: τῷ θείῳ Παύλῳ ὑπὸ χιλιαρχοῦ λέλεκται. Hieronymus omisit ὑπὸ χιλιαρχοῦ. Sed antequam à Claudii imperio discedimus, sciant candidi lectores, multa in hujus imperii annos ab otiosis hominibus infarcta fuisse, quæ nullus scriptus codex agnoscit, de Fucino lacu exsiccato, ex Suetonio; de portu Ostiæ; de assumptione Deiparæ virginis; de tribus Solibus; de Dionysio Areopagita; de Philippo Apostolo cruci affixo: item illa: *Claudius de Britannis triumphavit, in cujus gloriæ memoriam filium suum Britannicum appellavit.* quæ neque ullus codex scriptus habet, neque Cassiodorus, neque Marianus: sed ex Eutropio, unde antecedentia Hieronymus descripsit, hic attexta erant. De Fucino lacu siccando verum est, tentatum quidem à Claudio, sed frustra. Dio: τὴν δὲ λίμνην τὴν φουκίνην τὴν τ Μαρσῶν ἠθέλησε μὲν εἰς τ Τίβεριν ἐξαγαγεῖν, ὅπως ἥτε χώρα ἡ περὶ αὐτὴν γεωργῆται, καὶ ὁ ποταμὸς ναυσίπορος μᾶλλον γένηται. ματὴν δὲ δὴ ἐδαπανήθη.

At Suetonius perfeciſſe ſcribit. quod miror. Nunquam enim emiſſus fuit: & Seneca quæſtiones ſuas ſub Nerone ſcribente lacus ille erat in rerum natura: „ quo pertinet verſus ille Martialis:

„ *Fucinus, & pigri taceantur ſtagna Neronis.*

Spartianus vero ait ab Hadriano emiſſum. Tentavit autem lacum Fucinum emittere Claudius, ſe II, & Carina Coſſ. numero MMLVIII, anno ſecundo imperii ſui. Sed nemo ſcit quo nomine hodie vocetur. Quod ſi emiſſus eſt ab Hadriano, fruſtra quæritur. De Oſtiæ portu conſulendus Plinius libro XXXVI, cap. XV. ubi eodem anno & portum Oſtiæ factum, & montem, quo lacus Fucinus emitteretur, perfoſſum ſcribit. De tribus quoque Solibus videndus idem Plinius libro II, cap. XXXI: *Et noſtra ætas vidit Divo Claudio Principe, Conſulatu ejus, Cornel. Orphito collega.* Sed periocha de tribus Solibus inepte repetita ex numero MDCCCCLXXIII. Tempus convenit numero MMLXVII. Omnia igitur hæc, quia à recentioribus intruſa in hoc Chronicon fuerunt, merito, tanquam inſitiva, omiſimus.

MMLXX. *Claudius moritur.*] Aſinio Marcello, Acilio Aviola Coſſ. III Eid. Octob. numero MMLXX. Ergo recte tempus annotatum.

MMLXXI. *Romanorum Nero annos* XIII, *menſes* VII, *dies* XXVIII.] Joſephus annos XIII, dies VIII. Dio ann. XIII, menſes octo. quod proxime abeſt à rationibus Euſebii.

Ibid. *Felice regente Iudæam.*] Hiſtoriam pete ex Joſepho, lib. XX, cap. VI.

„ MMLXXII. *Paulus Apoſtolus religionis ſuæ rationem* „ *reddens.*] Παῦλος ἀπολογούμενος. Non tantum religionis „ ſuæ cauſſam dixit, ſed innocentiam ſuam probavit, „ quòd ſeditionis poſtularetur à Iudæis.

Ibid. *Probus Berytius.*] Auſonius — *Berytiumque Probum.* Hieronymus ex Suetonio.

MMLXXIII. *Statius Surculus Toloſenſis.*] Næ ridiculi ſunt, qui ſcribunt hunc eſſe Papinium poëtam, Silvarum, Thebaidos, & Achilleidos auctorem. Hoc verum fuerit, ſiquidem Toloſa eſt Neapolis, & ævum Neronis ævum Domitiani. Neque ſolum memoria avorum extiterunt, extantque hodie, qui hoc ſomnium amarunt, ſed & ſuperſunt Statii ſcripti codices, in quibus & lemma Statii Surculi nomen præfert, & vita ſub eodem nomine legitur tam ridiculo ſtilo, quam futili commento. Non deſint nugæ, non deerunt nugarum miratores. In libello Suetonii nomen ejus relictum eſt, ubi vocatur L. Statius Urſulus. quod putamus verum eſſe, non Surculus.

MMLXXIV. *Terræmotus, & Solis defectio.*] Sol defecit C. Vipſanio Aproniano, L. Fonteio Capitone Coſſ. prid. Kal. Majas, numero aureo tertio, ἔνῃ καὶ νέᾳ menſis Niſan, Epacta tam æquabili, quam caſtigata, XXVIII, vel 28, numero Euſebiano MMLXXV. Unius anni prochroniſmus, qui poſſit officere illam Solis defectionem inveſtigantibus. Hujus deliquii Solaris meminerunt Plinius libro ſecundo, cap. LXX. Corn. Tacitus libro XIV. Xiphilinus; ὁ ἥλιος σύμπας ἐν μέσαις ταῖς θυσίαις ταῖς ἐπὶ τῇ Ἀχριπποίνῃ καὶ τὸ ψήφισμα γνωμέναις ἐξέλιπεν, ὥστε καὶ ἀστέρας ἐκφῆναι. Non fuit παντελὴς ἔκλειψις, ut iſte ſcribit, ſed tamen magna. Poteſt Sol totus videri defeciſſe alicubi, quum tamen alibi non totus defecerit. Sed hæc eclipſis nuſpiam totum Solis orbem obſcuravit.

MMLXXV. *Nero Agrippinam matrem ſuam, & ſororem patris interficit.*] Ita Græca, & POST. & editiones & Marianus. Sed PR. *Nero Agrippinam, uxorem ſuam, & ſororem patris interficit.* Utrovis modo, verum eſt. Nam tres cædes patratas ab eo in PR. ſignificatur, matris Agrippinæ, uxoris Octaviæ, & amitæ; quam ex duritia alvi cubantem largius purgatam per medicos interfecit. auctor Suetonius. Sed Agrippinæ cædes contigit eodem anno, quo defectus Solis: id eſt hoc ipſo numero. Relegatio vero, & cædes Octaviæ longo poſt intervallo patratæ. Ideo legendum, ut excudi curavimus, auctoribus POST. Nam mors Octaviæ refertur numero MMLXXXIII.

MMLXXVI. *Nero tantæ luxuriæ fuit, ut frigidis.*] Hieronymus ad verbum ex Eutropio.

Ibid. *Quæ purpureis funibus.*] Blatteis funibus Eutropio. Hieronymus uſitatiore voce interpretatus eſt. Sed unde ſcit Hieronymus hoc anno Neronem unguentis lavare, & purpureis retibus piſcari cæpiſſe? Eutropius ſane, à quo verbatim hauſit, tempus non deſignat.

MMLXXVII. *Iacobus frater Domini, quem omnes Iuſtum appellabant, à Iudæis lapidibus opprimitur.*] De hujus ſanctiſſimi Apoſtoli nece plura Hieronymus in libro de ſcriptoribus Eccleſiaſticis ex Euſebio, & libris Hypotheſeon, quos vetuſtas Clementi Alexandrino attribuit, & ex Hegeſippi libro quinto, ex quo longiſſimum paſſionis hujus Apoſtoli Actum citat ipſius auctoris verbis Euſebius, Hiſtor. Eccleſ. II. cap. XXIII, unde hæc præcipua excerpſimus. τούτῳ μόνῳ ἐξεῖναι εἰς τὰ ἅγια εἰσέναι. οὐδὲ γὰρ ἐρεᾶν ἐφόρει, ἀλλὰ σινδόνας. καὶ μόνος εἰσήρχετο εἰς ναόν. Item: Διὸ γε τὸν ὑπερβολὴν τῆς δικαιοσύνης ἐκαλεῖτο δίκαιος καὶ ὠβλίας, ὅ ἐστιν ἑλληνιστὶ περιοχὴ τοῦ λαοῦ, καὶ δικαιοσύνη, ὡς οἱ προφῆται δηλοῦσι περὶ αὐτοῦ. Item: Διὰ τὸ πάσχα σπενδηλύθησαν πᾶσαι αἱ φυλαὶ μὴ καὶ τὰ ἔθνων. Dicit ſtatutum ἐπὶ τὸ πτερύγιον τοῦ ναοῦ, ut populum alloqueretur: quo alloquente omnes clamaſſe ὡσαννὰ τῷ υἱῷ Δαβίδ. Adjicit Phariſæos, & ſcribas aſcendiſſe εἰς τὸ πτερύγιον, & inde eum præcipitem dediſſe. Huic, inquit, ſoli licebat in ſancta (Sanctorum) ingredi, quia non lanea, ſed linea induebatur. Ergo omnibus, qui linea veſtè uterentur, licebat ingredi. Atqui uni ſummo Pontifici, idque ſemel in anno, conceſſum erat. Jacobus vero multum abeſt ut Sancta poſſet ingredi, qui ne Levita quidem eſſet. Nullum enim Apoſtolum de ſtirpe Levi Domino fuiſſe tam certum eſt, quam dubitare, abſurdum. Hoc autem alludit ad locum Ezekielis XLIX, 17, ubi depoſitis laneis veſtibus lineas aſſumere Sacerdotibus præcipitur, quum ad functiones templi accingerentur. Alioqui extra templum cultu veſtis à plebe non differebant, adeo ut Sacerdotibus lineas induere non liceret, ne in templo quidem, ſive iis, qui propter ἐλάφωμα, aut labem, aut ſenium Templo operari non poterant, ſive iis, qui extra ἐφημερίαν ſuam erant. Miniſtrantibus enim tantum fas erat lineas induere, quas ſacris operati in conditoriis ſuis aut arculis reponebant. Joſephus 842, initio capitis: τῶν δὲ ἀπὸ γένους ἱερέων, ὅσοι Δαβὶ πήρωσιν οὐκ ἐλαπύρωσαν, παρῆσαν τε ἅμα τοῖς ὁλοκλήροις ἐνδοτέρω δ' γάσιδ, καὶ τὰς ἀπὸ τοῦ γένους ἐλάμβανον μερίδας; ταῖς μὲν ἐσθήσεσιν ἰδιωτικαῖς ἐχρῶντο. τῷ γὰρ ἱερᾶν ὁ λατρεύων ἠμφίεννυτο μόνος. Atqui iſte Hegeſippus ait lineam, ſive ſacerdotalem veſtem, Iacobum ſemper, laneam autem nunquam geſtaſſe, propterea quod erat Sacerdos. Sed Sacerdotes, ut diximus, ſemper laneas geſtabant, καὶ ἰδιωτικὰς extra ſepta Templi, lineas vero ne in ipſis quidem ſeptis Templi, niſi quum miniſtrarent. Ioſeph. ἐπὶ ᾧ τὸ θυσιαστήριον ἀνέβαινον οἱ τῶν ἱερέων ἄμωμοι βύσσου μὴ ἀμπεχόμενοι, ἀπὸ ἀκρότητος δὲ νήφοντες.

Extra Templum, inquam, ἰδιωλικῷ σχήματι induebantur. Ezekielis cap. XLIV, 19. *Egredientes ad atrium exterius ad populum, exuent ministratoria, reponentes ea in cellis Sanctuarii, & induent vestes alias, ne forte vestimentis suis populum sanctificent.* Et solus, inquit, ingrediebatur Templum. Sane non mirum cui licuerit ingredi τὰ ἅγια τ̃ ἁγίων, & Templum quoque ingredi illi concessum fuisse. Soli autem Pontifici Maximo semel in anno ingredi licebat, reliquis de XXIV stationibus in priora ἅγια, vel τ̃ νεών. Inde Epiphanius in Nazoræis, Hæresi XXIX, ἱερατδύσωλα αὐτὸν dicit κατὰ τὴν παλαιὰν ἱερωσύνην. ideo ei licuisse τὰ ἅγια εἰσιέναι. Quod ex hoc loco hausit, eundemque errorem incurrit. Vocabatur ὠβλίας propter excellentem justitiam. Sane ponatur quævis ex quatuor gutturalibus prima. nunquam efficies, ut Oblia justum aut Hebraice aut Ierosolymitane significet. Verte susque deque illud nomen. nunquam prodibit id, quod iste Hegesippus persuadere conatur. Deinde ὠφλίας est πρόσοχθος λαοῦ, καὶ δικαιοσύνη. Non video quomodo eadem sint πρόσοχθος λαοῦ, καὶ δικαιοσύνη. Sed hoc asserero, si per φ scriberetur ὠφλίας, id esse ὀχύρωμα θεοῦ, arcem, munitionem Dei, עפלה. Sed hoc non solvit ænigma Hegesippi. Quemadmodum, inquit, prophetæ de eo significant. Vellem testimonia ipsa prophetarum adduxisset. Item, omnes Tribus, & Gentiles die Paschatis convenisse. Certe duæ tantum tunc Tribus erant, Benjamin, (in qua Ierusalem), & Iuda, ut & pueri sciunt: estque idem commentum, quod in Epistola Ptolemæi ad Pontificem Eleazarum. Præterea quis unquam fando audivit, aut legendo didicit, Gentes die Azymorum Ierosolyma convenire solitas? Gentiles sane adorabant, immolabant, vota solvebant, & suscipiebant in Templo Ierosolymitano, non catervatim, non condicta profectione, sed singuli, & ut quenque negotiatio sua, aut casus Ierosolyma tulerat, non autem ut Gentes sibi condicerent diem θρησκείας in festo ullo Iudaico, nedum in Azymorum solenni, à quo omnis incircuncisus summovebatur. Statutus est in πτερυγίῳ Templi ab infinita turba. quasi illuc facilis ascensus esset. Certe qui tam desperatæ audaciæ esset, ut eo ascenderet, poterat dicere, πλάθε τ̃ οἴκαδε: quemadmodum dicebatur de iis, qui flectebant promontorium Maleam: *Qui flectit Maleam, obliviscatur reditus in patriam*, vel, ut veteres loquebantur, *domuitionis.* Μαλέαν λὲ κάμπων πλάθε τ̃ οἴκαδε. quid quod totum fastigium Templi erat consitum verubus ferreis, ut ne aves quidem ibi consistere possent? Joseph. 842, 30. Quomodo tanta turba ibi pedem ponere potuit, ubi ne avibus quidem consistendi locus erat? Et tamen in πτερύγιον ascendit infinita turba, & post eam non exiguus numerus Pharisæorum & Scribarum, ut Sanctum inde deorsum dejicerent. Quid? illi scribæ non veriti sunt polluere sanctum Templum, cædem humanam patrantes ex ejus Pterygio? quod districte vetatur II Reg. XI, 15. II Chron. XXIII, 14. Postremo concionanti ex Pterygio populum acclamasse Osanna filio David: quasi Osanna acclamaretur omni loco, & in omni plausu. Semel in scenopegia acclamabant, acclamantque hodie, ramos, quos Hosanna vocabant, & vocant hodie, manu gestantes, ὀχοφοροῦντες, non alias. Apostoli si ramos non defregissent ex palmis, non potuissent illud acclamare. neque si Christus non fuisset filius David, potuissent dicere ὑῷ Δαβίδ. neque sane Iacobo congruit, si non fuit filius David, quia Osanna est ὄχος, sive ramus, qui gestatur in ὀχοφορείᾳ σκηνοπηγίας. Itaque ὠσαννὰ τῷ ὑῷ Δαβίδ, nihil aliud est, quam ὁ ὄχος τῷ ὑῷ Δαβίδ. Sed & illa animadvertenda: εἷς τ̃ ἱερέων τ̃ ὑῶν Ρηχὰβ ὑὸς Ἀρχαβείμ. Tantundem est dicere ὑὸν Ρηχὰβ ac ὑὸν Ἀρχαβείμ, quod idem sit nomen. Nam Ἀρχαβείμ sunt Rechabitæ, cujus familiæ auctor Rechab. neque recte dixero filius Seleuci ex familia Seleucidarum. Præterea isti Rechabitæ non potuerunt esse Sacerdotes; quod essent ex Tribu Iuda. I Paralip. II. in fine. Rursus: καὶ ἐπλήρωσαν τὸν γραφὸν τὸν ἐν Ησαΐᾳ γεγραμμένον, Ἀρωμὲν τὸν δίκαιον, ὅτι ἡμῖν δύσχρηστός ἐστιν. in Rufino est Ieremias, non Esaias. Neutrum verum. Est enim ex Pseudepigrapha Sapientia Salomonis, cap. secundo, 12. ἐνεδρεύσωμεν τ̃ δίκαιον, ἐπεὶ δύσχρηστος ἡμῖν ἐστί. quod πρόσοχθοι quidam infulserunt in III " caput Isaiæ. δήσωμεν τὸν δίκαιον, ὅτι δύσχρηστος " ἡμῖν ἐστί. Justinus autem in Tryphone negat hæc in " LXX editione legi, & pro illis legit: ἄρωμεν τὸν δί- " καιον. In principio vero hujus longissimi testimonii " dicitur Jacobus neque vinum neque sicera bibisse, neque carnem, aut aliud quid anima præditum comedisse. Certe si hoc ita est, ergo cum Christo in supremo δείπνῳ neque Pascha comedit, neque poculum sumplit, & plus fecit, quam cæteri Nazaræi, quibus vino tantum & potu inebriante, non autem esu carnium, interdictum erat. Certe mira sunt hæc: illum victu tam differente & ab Apostolis collegis, & abipso Magistro Salvatore usum tum quotidie, tum in illa tanti momenti cæna, quam ultimam cum discipulis Dominus habuit, ut solus neque de agno comederet, neque poculum salutare, ut reliqui condiscipuli, biberet. Hæc igitur obiter animadvertere voluimus, ut sciant tirones veterum scripta non solum cum reverentia ipsorum Auctorum, sed etiam cum delectu eorum, quæ ipsi scripserunt, legenda esse. Scio esse κακοήθεις, μισαλήθεις, cervicosos, qui hæc tam crassa defendunt. Propterea nos ea produximus, ut ab hujusmodi præpotterorum patronorum maledica & virulenta contumacia caveatur. qui quum hæc legunt, si quidem intelligunt, lectores eorum non admonent: si non intelligunt, inique patiuntur ab aliis moneri. Cæterum si plura requiris de Jacobo hoc, pete ea ex Commentario Hieronymi in Epistolam ad Galatas, ad finem capitis primi: & ex Catalogo scriptorum Ecclesiasticorum. quæ omnia sunt ex Hegesippo.

Ibid. *à Iudæis lapidibus opprimitur.*] Quod & testatum quoque reliquit Josephus. neque adeo rerum Templi ac Iudaicarum ignarus fuit, ut ἀπὸ πτερυγίου eum à populo præcipitem datum scripserit, à Pharisæis, & Scribis, ab infinita denique turba, qui illuc tanquam aves, aut σχοινοβάται, ascenderint, & ubi vix unus homo consistere poterat, ibi tot homines quasi choreas ducere potuerint: & quo nullæ aves advolarent, eo facilis ascensus hominibus fuerit. Unde quid de hoc Hegesippo judicandum sit, æstimare licet.

MMLXXVIII. *Ante mensam Neronis fulmen cecidit.*] Nerone IV, Cornelio Coso Cos. Corn. Tacitus. numero MMLXXVI. Metachronismus biennii. Tzetzes in versibus Politicis, pag. 38:

ἡ δή ποτε Νέρωνος πίνοντος, ἐν τραπέζῃ
σκηπὸς χυθεὶς ἐξήρπαζεν ἀπὸ χειρὸς τὸν σκύφον.
βλάβη δ' ἐδ' ὅλως γέγονεν ἐκείνῳ τῷ τυράννῳ.

Consentanea his scribit Philostratus lib. IV de vita Apollonii: ὑπωπτεύετο ὑ, ὡς ἔφην, ἡ πολὺ μᾶλλον

ἐφ'

ἐφ' οἷς ἡ ᾠδὴ τὸ διοσημείας εἶπε. Γενομένης γὰρ πόπ ἐκλείψεως ἡλίδ, ἡ βροντῆς ἐκδοθείσης, ὅπερ ἤκουσε ἐν ἐκλείψῃ δοκεῖ ξυμβαίνειν, ἀναβλέψας ἐς τὸ ὀργανὸν, Ἔσχε τὸ, ἔφη, μέγα, ἡ οὐκ ἔσχε. ξυμβαλεῖν μὲν δὴ τὸ ἀριθμούμενον ὕστερον εἶχον οἱ ᾠδοκατυχόντες τῷ λόγῳ, τρίτῃ δὲ δοτὸ τ ἐκλείψεως ἡμέρᾳ ξυνῆκαν τὸ λογίδ πάντες. σιτεμβάδ γὰρ τῶ Νέρωνδ, ἐμπεσὼν τῇ τραπέζῃ σκηπτὸς διήλασε τ κύλικδ ἐν χερσὶν ἔσης, ἡ ὁ πολὺ ἀπεχέσης τὸ σώματδ. τῷ δὴ ᾠδῷ τοσοῦτον ἐλθεῖν τὸ βληθῆναι αὐτὸν, Πεπερᾴξεσθαί μι εἶπε, ἡ πεπεράξεσθαι. Ex his sine dubio sua illa accepit Tzetzes. Sed quemadmodum omnia, quæ illi Plano attribuuntur, commentitia & falsa sunt, ita omnis ratio temporum in illis libris præpostera. ut hic, quum dicitur triduo post defectionem Solis id contigisse, hoc est numero MMLXXV. quo nihil vanius.

„ Ibid. *Persius moritur.*] Hieronymus ex Suetonio. „ obiit P. Rubrio Mario Celso, L. Asinio Gallo Coss. Auctor vetus interpres Persii in ejus vita. Tempus congruit numero præsenti.

Ibid. *anno vitæ suæ* XXIX.] Hic sane est annus vigesimus nonus ab ejus natali, numero MMB. Sed vetustissimus Grammaticus ejus vitæ scriptor anno XXX. *Decessit autem vitio stomachi anno* XXX. quæ clausula quum male irrepserit retro aliquot lineis ante finem, post finem rejicienda est. Puto & ibi quoque legendum XXIX. Certe ita postulant paria Consulum, quæ totidem sunt à Fabio Persico, & L. Vitellio Coss.

Ibid. *Thermæ à Nerone ædificatæ.*] C. Læcanio Basso, M. Licinio Crasso Coss. numero MLXXX. Biennii prochronismus. Martialis: *Thermis quid melius Neronianis?* Eutropius, unde accepit Hieronymus: *Ædificavit Romæ Thermas quæ ante Neronianæ dictæ, nunc Alexandrinæ appellantur.* P. Victor Regione Urbis nona: *Thermæ Neronianæ, quæ postea Alexandrinæ.*

MMLXXIX. *Nero Romæ in citharistarum agone.*] [Ὕστερον πρότερον. Nam non potuit in agone certare, nisi quum agon institueretur. Institutus autem Nerone IV, Cosso Cornelio Coss. numero MMLXXVI. Triennii metachronismus. In nummis Neronis de Agone, quæ Neronia dicebantur, CERTA. QUINQ. ROM. CONST. & quidem non quatuor annorum, sicut Olympias, sed quinquennii solidi, instar lustri Romani. Imo, nescio an per errorem, septimo anno celebratum invenio, postquam institutus fuit, C. Suetonio Paulino, L. Pontio Telesino Coss. à numero MMLXXVI, ad numerum MMLXXXII. Alii quinquennale ludicrum diversum ab illo, qui Neronia vocabatur, fuisse scribunt; mendose. neque audiendi sunt.

Ibid. *citharistarum.*] Κιθαρῳδοί, qui cithara sine voce modulantur, qui aliter ψιλοκιθαρῳδοί. Κιθαρῳδοὶ autem, qui & vocem adjungunt. Utroque modo certavit Nero. Grammatici diversa illis attribuunt ὄργανα, τῷ κιθαρῳδῷ τὸν κίθαριν, τῷ κιθαρῳδῷ τὸν κιθάραν.

Ibid. *Post Marcum Anianus.*] Miror unde Dorotheus Martyr, Tyriorum Episcopus, didicerit Marcum Apostolum sub Trajano passum. Ἐπὶ δὲ τῆς Βασιλείας Τραϊανῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ κάλων λαβὼν κατὰ τὸ τραχήλα, ἡ σειρὰς δοτὸ τ καλαμένων Ἀγγέλων ἐκεῖ ἐκάη πυρὶ ὑπὸ τ ἐδωλομανῶν, μέσῃ Φαρμοθίλεως, ἡ ἐκεῖ ἐτάφη ἐν τοῖς Βυκόλα. Porro VIII anno Neronis, non IX, passum scribit Hieronymus in Catalogo Scriptorum.

MMLXXX. *M. Annæus Lucanus.*] Male hoc nomen per e simplex scribitur. Terentianus:

Annæus Seneca, & Pomponius ante Secundus.

Et inscriptio Romana: ANNÆUS PLACI- « DUS HERCULI DONUM DEDI. « Est enim Jambus. Et Græcis semper Ἀννᾶῦς. Extant plurimæ Inscriptiones, in quibus semper ANNÆUS. Vide Indicem in Collectanea Inscriptionum Grutteriana.

Ibid. *in Pisoniana conjuratione deprehensus.*] Silio Nerva, & Attico Vestino Coss. numero sequenti. Prochronismus unius anni.

Ibid. *Nero, ut similitudinem Trojæ.*] Memmio Regulo, Paulo Verginio Coss. biennio ante conjurationem Pisonianam, & damnationem Lucani. Metachronismus unius anni. Vide Inscriptionem LXI, 3, in Collectaneis Grutterianis, ubi inter alia: QUANDO. URBS. PER. NOVEM. DIES. ARSIT. NERONIANIS. TEMPORIBUS.

Ibid. *In Asia tres urbes terræmotu conciderunt.*] Nerone IV, Cornelio Cosso Coss. numero MMLXXVI. Quadriennii metachronismus. Corn. Tacitus, Annali XIV. *Eodem anno ex illustribus Asiæ urbibus Laodicea tremore terræ prolapsa, nullo à nobis remedio, propriis opibus revaluit.* Absque Cor. Tacito fuisset, qui Laodiceæ casum memorat, ego existimassem agi de terræ motu gravissimo, qui accidit, L. Memmio Regulo, Paulo Verginio Rufo Coss. numero MMLXXIX. cujus terræ motus meminit Seneca statim initio libri sexti Nat. Quæst. Hoc enim series historiæ postulabat. Paulus Orosius eadem verba, ut solet, ab Hieronymo repetit. Colossæ autem omnes scripti habent, præter FR. in quo Colassæ, ut apud Polyænum lib. VII. & in qui- « busdam Epistolarum Pauli Apostoli codicibus Κολασσαεῖς. Κολοσσαὶ autem urbem postremis temporibus Χώνλαι dictam scimus ex Oecumenio. Apud Polyænum libro septimo legitur ἐν Κολοσσαῖς τ Φρυγίας. quia indifferenter Κολοσσαὶ, & Κολασσαὶ scriberetur, & pronunciaretur, ut Dolobella, Dolabel- « la: Dalmatæ, Delmatæ: Mithradates, Mithridates. «

Ibid. *Albino Florus succedit.*] Gessius Florus Clazomenius missus successor Albino, biennio ante bellum Judaicum, quod cæpit duodecimo anno Neronis. Ergo decimo anno Neronis missus, ut hic recte notatur. Josephus cap. ultimo lib. XX.

Ibid. *Iunius Gallio frater Senecæ.*] Hieronymi. Atquin adhuc vivebat numero MMLXXXII, Silio Nerva, & Attico Vestino Coss. quibus Consulibus L. Seneca frater ejus extinctus. Corn. Tacitus Annali XV: *Postea Iunium Gallionem Senecæ fratris morte pavidum, & pro sua incolumitate supplicem increpuit Salienus Clemens, &c.* Hic autem fuit frater L. Senecæ, prius quidem dictus « M. Annæus Novatus, postea hoc nomen habuit « adoptatus à Junio Gallione Ovidii familiari, ad « quem extat XI Elegia libri IV de Ponto. «

Ibid. *propria se manu interficit.*] Aliter Xiphilinus, post Senecam fratrem & ipsum quoque extinctum. ἡ οἱ ἀδελφοὶ ὕστερον ἐπαπώλοντο. nimirum Mela, & Gallio. Qui fieri igitur potuit, ut qui numero MMLXXXII adhuc vivebat, extinctus sit, aut sibi mortem conscivit biennio ante?

MMLXXXI. DLVCCXI. *Non est acta.*] PR. non ha- « bent hæc. «

Ibid. *Duæ tantum Provinciæ sub Nerone factæ.*] Hieronymus ab Eutropio: *Duæ tamen Provinciæ sub eo factæ sunt, Pontus Polemoniacus, concedente Rege Polemone, & Alpes Cottiæ, (Cotto) Rege defuncto.* Quæ & ad verbum Eutropius ipse à Suetonio mutuatus est in Nerone, Sectione XVIII. Flavius Vopiscus in Aureliano: *Pomœrio autem nemini Principum licet addere, nisi ei, qui agri barbarici aliqua parte Ro. Remp. locupletarit. Addidit autem Augustus, addidit Trajanus, addidit Nero: sub quo Pon-*

tus Polemoniacus, & Alpes Cottiæ Romano nomini attributæ. Polemoniacus Pontus dicitur ad distinctionem Ponti Pelagonii, qui mendose scribitur per Æ in veteri inscriptione. PONTI. PÆLAGONII. ET. BYTHYNIÆ.

Ibid. *Duæ tantum.*] Sine dubio apud Eutropium ita legit, quum in excusis legatur, *duæ tamen.* quæ recta est lectio.

Ibid. *Pontus Polemoniacus.*] Polemonis hujus, quo concedente Romanis, Pontum provinciam factam esse scribit Eutropius, meminit Iosephus cap. ult. lib. XIX. 602. τὴν Πολέμωνι τῷ Πόντε κεκτημένε δωρεάν. Sed multi Polemones Ponti reges fuerunt, ut ex Strabone, & aliis scriptoribus, constat. Fuit & eodem tempore alius Polemo rex Ciliciæ, quo posito præputio duxit uxorem Berenicen filiam Agrippæ senioris regis Iudæorum, sororem Agrippæ junioris, cum qua frater ipse Agrippa consuetudinem stupri habere dicebatur, auctore Josepho, & Juvenale:

— *incestæ dedit hunc Agrippa sorori.*

Apud Gelasium in Catalogo Episcoporum Nicenorum πόντου Πτολεμαϊκῆν perperam legitur. Lege Πολεμωνιακήν.

Ibid. *& Alpes Cottiæ, Cottio rege defuncto.*] Videntur omnes reges illarum Alpium Cottii dicti, à quorum primo Cottiæ Alpes vocatæ, teste Ammiano, lib. XV. Inde Cottianæ civitates Plinio: item Γῆ Κοττία Straboni lib. III, & IV.

Ibid. *Cottio Rege defuncto.*] In nummis Neronis, COTTIOS. quod huc pertinet.

Ibid. *Nero in Olympiade coronatur.*] Nimirum præsenti Olymp. CCXI, ut recte hic annotatum. Xiphilinus: ἐν δὲ τοῖς Ολυμπίοις ἅρμα ἐλάσας, καὶ πεσὼν ἐξ αὐτε, καὶ ὀλίγε δεῖν σωτηριβεὶς, ὅμως ἐστεφανώθη καὶ διὰ τέτο καὶ τοῖς Ελλανοδίκαις τὰς πέντε καὶ εἴκοσι μυριάδας, ἃς ὕστερον Γάλβας παρ' αὐτῶν ἀπῄτησεν ἔδωκε.

Ibid. *Cerycas, Citharistas, Tragœdos, aurigas vario certamine superans.*] Vide infra, numero sequenti. Nam ex illis huc quædam transtulit interpres. Noti sunt nummi Neronis, in quibus Nero habitu citharœdico.

„ Ibid. *Citharistas.*] Xiphilinus: τὸν μέντοι στέφανον τέτον κιθαρῳδῶν ἀνικὰ ἔλαβε, πάντων, ὡς καὶ „ ἀναξίων τὸ νίκης σκληθέντων. Ubi etiam utitur „ verbo proprio σκληθέντων. Nam qui à brabio „ nunquam repulsi fuerant, ii vocabantur ἀνέκκλη„ τοι. Vetus Inscriptio. ἀληπτε, ἀσωιέξως, „ ἀνέκκλητε.

Ibid. *L. Annæus Seneca Cordubensis.*] Periit numero „ MMLXXXI, ut hic recte annotatum, Silio Nerva, At„ tico Vestino Coss.

MMLXXXII. *Rursum Nero Isthmia.*] Paulino Suetonio, Pontio Telesino Coss. Auctor Xiphilinus. Hoc ipso anno. Hæc omnia fere ad verbum Eusebius ex Philostrato, lib. IV; τὰ γὰρ βασίλεια σκλιτῶν ἐς τὴν Ελλάδα ἀφίκετο κηρύγμασιν ὑποθήσων ἑαυτὸν Ολυμπικοῖς τε καὶ Πυθικοῖς. ἐνίκα δ' καὶ Ἰσθμοῖ. αἱ δὲ νῖκαι ἦσαν κιθαρῳδίαι, καὶ κήρυκες. ἐνίκα δὲ καὶ τραγῳδὸς ἐν Ολυμπίᾳ. Itaque præcones sacrorum certaminum intelligit, non familiam, quæ Athenis dicebatur Κήρυκες, ἀπὸ Κήρυκος τε Ερμε.

Ibid. *Pythia, Actia celebrans.*] Omisit ιλια Hieronymus.

Ibidem. *Inter Cerycas, Tragœdos, & citharistas coronatur.*] Retexuit omnem seriem verborum Græcorum, selectis, quæ vertere voluit, aut potuit, τραγῳδίαις, κιθαρῳδίαις ἐστεφανῶτο κήρυξιν. Quæ vertenda erant: *Tragœdiis, & cantibus ad citharam coronabatur sub præconibus.* Philostratus lib. V de Nerone: τραγῳδίαν δ' ἀπαγεῖλαι, καὶ κιθαρῳδίαν. Nam victorias in sacris certaminibus per præcones pronunciari, & coronas ad præconium dari, non est opus monere, quum vulgatissima res sit. Malim vero, *ludis Tragicis, & citharœdicis coronabatur sub præconio.* Nam hoc frequentissimum fuit, ut coronæ bene meritis darentur celeberrima die, puta τραγῳδοῖς, Διονυσίοις: hoc est spectaculis Tragicis, aut Liberalibus, ut est dicere apud Demosthenem in oratione pro corona, in ψηφίσματι, quæ ibi producuntur, & in Decreto Athenienſium in gratiam Hyrcani Iudæorum Ethnarchæ apud Iosephum: quæ interpretatio eodem, quo altera, recidit. Sequitur in Græcis, ἅρμασι πωλικῷ, καὶ τῷ τελείῳ, καὶ δικαπώλῳ. quod nescio quomodo in superiorem numerum traductum ita vertit: *Cerycas, citharistas, Tragœdos, aurigas vario certamine superans.* quod & Orosius totidem fere verbis retulit. πωλικὸν ἅρμα opponitur τῷ τελείῳ, ut paulo eruditiores sciunt. Sed Latine haud scio an recte reddi possit. quam difficultatem unicam esse putamus causſam, quæ Hieronymum ab his vertendis deterruerit. *Pullo equino, & equis* non satis est. Latini lactentes & majores hostias dicunt, quæ Græci γαλαθηνὰ καὶ τέλεια θύματα. Sed τέλειον ἅρμα nisi longo verborum ambitu, nunquam Latine reddideris.

Ibidem. *Rursum Nero Isthmia.*] Post hæc in PR. “ hæc leguntur. *quidam Codices habent, quod* CCXI “ *Olympias acta non est.* At POST. Edit. & Marian. non habent. Atqui in Græcis quoque leguntur, μεταθέμενος καὶ τὰ Ολυμπάδα. Nam Olympiadis illius celebrationem in sequentem annum differri edixit. Philostratus libro V, verbis Apollonii: ἐγὼ δὲ νικήσειν μὲν Νέρωνα ἐν Ολυμπίᾳ φημί. τίς γὰρ ἄτω θρασὺς, ὡς ἐναντία θεῶν; Ολύμπια δὲ ἀνικήσειν, ἃ, τε μηδὲ ἐν ὥρᾳ ἄγεσι. παρίσι μὲν γὰρ τοῖς Ολυμπιονίκαις δ' πέρυσιν ἑνιαυτὸν ὄντα, σκέλλεσι τὰς Ηλείας Νέρων ἀναβαλόμενος αὐτὰ εἰς τὸν ἑαυτε ἐπιδημίαν, ὡς σκείνῳ μᾶλλον, ἢ Διὶ θύσοντας. Hinc illustratur locus Pausaniæ Phocicis: Εἰ δὲ ἀληθεύει τὸ ἐπίγραμμα, Ολυμπάδι τῇ πρώτῃ μὲ δέκα καὶ διακοσίας φαίνοιτο αὐτὸν κάπνον ὁ Ξενόδαμος ἀληθῶς. Αὕτη δ' ἐν τοῖς Ηλείων γράμμασι παρεῖται μόνη πασῶν ἡ Ολυμπιάς.

Ibid. *Nerone in expensas centies centena millia decreto* “ *Senatus annua submini strantur.*] Centies centena mil- “ lia, sunt centies centena millia sestertium. Nam in “ re nummaria aliter Latini non loquuntur. Ea sunt “ nummi Romani aureorum centum millia, numisma- “ tis Gallicani Solatorum Scutatorum ducenta octo “ millia, trecenti triginta tres cum triente. Tam exi- “ guam summam annuam decreto Senatus illi gurgiti “ attributam fuisse credemus, qui octigena nummum “ diurna millia in Tiridatem erogaverit, & qui, ut “ Suetonius ait, devitiarum & pecuniæ fructum non “ alium putabat, quam profusionem? Nos non dubi- “ tamus in Græcis fuisse, Νέρωνι εἰς δαπάνας, μύ- “ ριαι μυριάδες ἐπέτειοι τὸ συγκλήτε δόγματι “ ἐχορηγήθησαν. quæ ita vertenda erant: *Neroni in ex-* “ *pensas millies annuum decreto Senatus suppeditatum.* Id est “ auri Romani quadragies centena millia aureorum, “ Gallicani numismatis milliones octo trecenta tri- “ ginta tria millia Scutatorum Solatorum, trecenti “ tri- “

», triginta tres cum triente. Ac vereor ne majorem
» summam illi Senatus decreverit, quum tantundem
» Tiridati abeunti ab ipso Nerone collatum fuisse Sue-
» tonius scribat: *In Tiridatem, quod vix credibile videatur*
» *octingena nummum millia diurna erogavit, abeuntique super*
» *H. S. millies contulit.* Quod quum ita sit, non video,
» cur Hieronymus properans verterit centies centena
» millia, quæ tamen sunt millies centena millia; &
» præterea ita loquutus sit, ut intelligendum sit num-
» mos sestertios ex usu Latini sermonis, quum tamen
» in Græcis de drachmis agatur. Nam centies centena
» millia Latine sunt, ut diximus, sestertium nummo-
» rum centies centena millia. At χιλιὰς μυριάδων,
» vel χίλιας μυριάδες sunt & ipsa quoque centies
» centena millia, sed ex consuetudine Græci sermonis
» sunt drachmæ. Tantum igitur Nero erogavit Tiri-
» dati in viaticum, quantum illi annuum à Senatu de-
» cretum est.

MMLXXXIII. *Nero cum cæteris viris insignibus Octaviam.*] Videntur esse Hieronymi. Tempus necis Octaviæ in Collectaneis nostris anno secundo Olymp. CCX. numero MMLXXVIII. Quinquennii metachronismus. Hac in parte mutilus est Corn. Tacitus.

» Ibid. *Cornutumque Philosophum præceptorem Persii.*]
» Non solum Philosophus, sed & Philologus fuit, scri-
» psitque ad Silium Italicum libros de Virgilio. Cha-
» risius: CIVITATUM: Annæus Cornutus ad Italicum
» de Virgilio libro X: *Iamque exemplo tuo etiam Princi-*
» *pes civitatum, & poëtæ incipient similia fingere.* Scripsit
» & Commentarium in Virgilium, cujus & ipse Cha-
» risius, & Gellius meminere.

MMLXXXIV. *Musonius.*] Suidas: Μουσώνιος Κα-
πίτωνος Τυρρίνιος, πόλεως Βολσινίων, Δημοκλικὸς,
φιλόσοφος, καὶ Στωϊκὸς, γενόμενος ἐπὶ Νέρωνος,
γνώριμος Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως, περὶ οὗ καὶ ἐπιστο-
λαὶ φέρονται Ἀπολλωνίου, κἀκείνου πρὸς Ἀπολλώνιον.
Δοκεῖ γὰρ τῇ παῤῥησίᾳ, καὶ τῷ ὑπερβάλλον τῆς ἐλευ-
θερίας αὐτῷ ὑπὸ Νέρωνος ἀναιρεθῆναι. Neque Etruscum domo Vulsiniis, sed Babylonium, neque à Nerone interfectum, sed in carcerem conjectum fuisse scribit Philostratus libro IV: Ἀλλὰ Μουσώνιος ὁ Βα-
βυλώνιος ἀνὴρ, Ἀπολλωνίου μὲν ὅλου περὶ ἐδέθη
ὑπὸ σοφίας, καὶ ἐκεῖ μὲν ὢν ἐκινδύνευσεν, ἀπέθανε
δ' ἂν τὸ ὑπὸ τῷ δήσαντι, εἰ μὴ σφόδρα ἔῤῥωτο.
Ubi vides non stetisse per Neronem, quin moreretur, absque ejus invicta constantia fuisset. Alius est Musonius Rufus, qui in exilium à Nerone missus, & ipse quoque Philosophus.

Ibid. *L. Annæus Melæ Senecæ frater & Gallionis bona Lucani Poëtæ filii sui à Nerone promeretur.*] Atqui ἐπε-
τρώλευε τῷ ἀδελφῷ, ut refert Xiphilinus ex Dione. *Interfectus post fratrem.* Quomodo igitur petivit bona filii sui? Deinde quæ bona vivo patre possidet filius, præter peculium castrense, aut adventitium?

Ibid. *Primus Nero super omnia scelera sua etiam perse-*
cutionem in Christianos facit.] Memmio Regulo, Vergi-
nio Rufo Coss. numero MMLXXXIX. ex Corn. Tacito, qui supplicium Christianorum subjicit statim post incendium Urbis Neronianum. Metachronismus quinquennii. Nam iste ultimus annus Neronis, C. Galerio Trachalo Turpiliano, C. Silio Italico Coss. Non igitur recte tempus designatum.

Ibid. *persecutionem in Christianos.*] Supplicium Christianorum, ut alligati axibus cera & pice illiti cremarentur, & usum nocturnorum luminum vigilibus præstarent, auctore Corn. Tacito. hoc est, ut tunica molesta induti per totam noctem ardentes vigilibus essent vicem ignium excubiarum. Tunica autem molesta erat indusium cera litum, quo fontes tæda & papyro circundati supervestiebantur. Scholia Juvenalis: *Nero malesicos homines tæda & papyro & cera supervestiebat, & sic ad ignem admoveri jubebat, ut arderent.* Hæc Scholiastes ille in illos versus Juvenalis, qui sine dubio de Christianis dicti sunt, (quos, ut idem Scholiastes postea notat, Maleficos, id est magicarum superstitionum pontifices vocabant,) & ad hanc historiam referuntur:

Pone Tigillinum: tæda lucebis in illa,
Qua stantes ardent, qui fixo gutture fumant,
Et latus medium sulcus diduxit arenam.

Quem locum depravatissimum ita legendum esse jamdudum monuimus. Quia igitur papyro circundati cera superinduebantur, propterea Cerei dicti fuere: quia cerei intus papyro farcti, extrinsecus cera vestiuntur. Unde Cereus, qui Græce κηρίων, à vetere poëta dicitur κηροχίτων, hoc est cerea tunica superindutus. Idem Scholiastes: *Vivus ardebis quemadmodum munere Neronis vivi arserunt, de quibus ille jussit cereos fieri, ut lucerent spectatoribus, quum fixa essent illis guttura, ne se curvarent.* Ita hac tunica liti, & axi semissali alligati sarmentorum ambitu comburebantur: unde *semaxii*, & *Sarmentitii* vocabantur. Hinc jocus in Sarmentum scurram, bipedem nequissimum:

Aliud scriptum habet Sarmentus, aliud populus voluerat,
Digna dignis. Sic Sarmentus habeat dignas compedes.
Rustici, ne nihil agatis, aliquis sarmentum alliget.

Est jocus ab ambiguo: quia Sarmentum scurram ad axem semissalem alligari, & sarmentum circundari jubet, ut Sarmentus concremetur. Atque hæc hactenus de persecutione Christianorum prima sub Nerone; anno imperii ejus nono, Christi Dionysiano LXIII, numero MMLXXIX, annis XXX post Dominicam Ascensionem: non autem anno XIV Neronis, Christi LXVIII, ut hic positum est.

Ibid. *in qua Petrus & Paulus gloriose Romæ occubuerunt.*] Vetustiorum opinio est Paulum & Petrum eadem die eodemque anno simul passos. Dionysius Corinthiorum Episcopus ad Romanos apud Eusebium in fine lib. II Histor. Eccles. ὡς δὲ, inquit Eusebius, καθ' τὸν αὐτὸν ἄμφω καιρὸν ἐμαρτύρησαν, Κορινθίων ἐπίσκοπος Διονύσιος ἐγγράφως Ρωμαίοις ὁμιλῶν ὧδέ πως παρέσησε. [Ταῦτα] καὶ ὑμεῖς διὰ τοσαύ-
της νουθετίας τῆς ἀπὸ Πέτρου καὶ Παύλου γεγονυίας
φυτείαν Ρωμαίων τε καὶ Κορινθίων συνεκεράσατε. καὶ
γὰρ ἄμφω καὶ εἰς τὴν ἡμετέραν Κόρινθον φυτεύσαν-
τες ἡμᾶς ὁμοίως ἐδίδαξαν, ὁμοίως δὲ καὶ εἰς τὴν
Ἰταλίαν ὁμόσε ἐμαρτύρησαν κατὰ τὸν αὐτὸν καιρόν.
Legendum ex sententiæ tenore, & ex Rufino, ὁμοίως δὲ κατὰ τὴν Ἰταλίαν. Quem locum, ut multos alios, satis infeliciter reddidit Christophorsonus, ut tolerabilius ea verterit Rufinus interpres alioqui barbarus & imperitus. Post illum Dionysium nemo, quod sciam, scripsit eodem tempore Petrum cum Paulo Corinthi & in Italia docuisse: & nemo ei concedet, nisi qui Actis Apostoloruin contraria sentire velit. Neque tam miror à Dionysio dictum, quam ab Eusebio silentio præteritum. Posterior sententia eorum est, qui eodem quidem die utrumque Apostolum passum volunt, sed interjecto anno uno Petrum post Paulum. Auctor vetustus ante Scholia Oecumenii, qui scribebat Arcadio IV, Honorio Aug. III Coss. indictione nona, Paulum quidem anno Passionis Dominicæ trigesimo sexto, Petrum à nato Christo anno LXIX: à cujus passione, ad Consulatum IV Arcadii, & III Honorii, putari annos CCCXCVI. Male excusum est τριακόσια τριάκοντα, pro τριακόσια ἑξήκοντα. Sed Christianorum perse-

cutio, ut jam diximus, contigit anno Dominicæ nativitatis, ut hodie putamus, LXIII, Passionis XXX. neque nisi semel Christianos sub Nerone supplicio affectos legimus: qui erat annus septimus adventus Pauli in urbem.

Ibid. *contra Iudæos, qui Cestii Flori.*] Γέσσιον, non Κέστιον, vocat Josephus. Gessium Corn. Tacitus Historia V. Vide ultimum caput libri XX. Ἀρχαιολογ. Omnes scripti Codices habent Cestium, & Græca Κέστιον. Et mirum est, quod quum in XX libri cap. ultimo Origin. Iudaicar. Rufini editio agnoscat Gessius, tamen lib. II ἁλώσεως vocetur Cestius Florus, quod profecto est vitium librarium contractum ex nomine, quod statim sequitur, Cestius Gallus. Quæ, ut ego arbitror, causa fuit quoque, ut Eusebius Κέστιον, non „ Γέσσιον Florum nominaret. Mirum etiam, quod „ Pseudohegesippus, qui Josephum semper sequitur, „ tamen non Gessium, ut ille, sed Cestium, ut Eusebius, „ vocat.

Ibid. *Nero, quum à Senatu quæreretur.*] Hieronymus ex Eutropio. Extinctus est Nero VIII Eid. Junii, anno, & XXII diebus ante initium Vespasiani. Auctor Dio. quod miror à Suetonio omissum.

Ibid. *Post Neronem Galba.*] Corn. Tacitus Annali III, ab Actiaca victoria, ad imperium Galbæ, annos putat centum: *Auditis Cæsaris literis, remissa Aedilibus talis cura, luxusque mensæ, à fine Actiaci belli, ad ea arma, quis Ser. Galba, Remp. Romanam adeptus est, per annos centum profusis sumptibus exerciti, paulatim exolevere.* Sed non est exactus numerus, quum detractis centum de numero MMLXXXIV, relinquatur numerus MDCCCCLXXXIV, qui antecedit victoriam Actiacam biennio, deditionem Alexandriæ, & primum Thoth Augusto„ rum, quadriennio. Dictum, ut solet, σὺν ἀκεφ„ ῶς, ἀλλ' ὁλοχερῶς.

Ibid. *Galba in Iberia.*] In quibus Iberiam Hieronymus ponit pro Hispania, ea sunt ex Græcis Eusebii conversa. Sed vertendum erat Hispaniam, ad amphibologiam declinandam. Porro valde confusa sunt tempora & initia horum trium imperatorum, Galbæ, Othonis, & Vitellii, nisi adhibueris id temperamentum, quod præcipit Xiphilinus ex Dione, ut scilicet unum annum, & XXI dies illis tribus conjunctim assignemus, quia alius alii non successit, sed duo simul eodem tempore imperii infestores fuerunt. Xiphilinus in fine Vespasiani: Καὶ τότε συμβαίνει ἐνιαυτόν τε καὶ δύο καὶ εἴκοσι ἡμέρας ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Νέρωνος μέχρι τῆς τοῦ Οὐε„ σπασιανοῦ ἀρχῆς διελθεῖν. Itaque initio tertiæ æsta„ tis terminatur eorum imperium, ut recte dixerit Au„ sonius:

„ *Galba senex, Otho lascive, & famose Vitelli,*
„ *Tertia vos Latio regnantes nescit æstas.*

Ibid. *Otho tertio imperii sui mense apud Vetriacum.*] Ita POST. Corn. Tacitus & Orosius *Bebriacum.* Lipsiana editio *Bedriacum.* Plutarchus Βηδελακόν. Josephus Βεηγδιακόν. Sed mira est lectio in PR. *Metiacum*, quæ nihil habet cognationis cum superioribus. Nam ea nihil aliud sunt, quam unum nomen multifariam depravatum. Hoc vero longe diversum. Scholia Juvenalis Satyra II vocant *Bebriacum Campaniæ.* Ita vocat Campestria Cremonæ, Mantuæ, & Veronæ; ut in Gallia est Campania Remensis, Campania Laudunensis. Rursus de Othone & Vitellio: *Horum bellum scripsit Cornelius; scripsit & Pompejus Planta, qui ait Bebriacum vicum esse à Cremona vicesimo lapide.*

Ibid. *Vitellius à Vespasiani ducibus occisus.*] Perperam „ Sulpitius Severus sibi manus intulisse. „

MM LXXXV. *Vespasianus.*] Ejus initium à Kal. Iulii. *Tiberius Alexander Præfectus Aegypti primus in verba Vespasiani legiones adegit Kalendis Iulii: qui principatus dies in posterum observatus est.* Sueton.

MM LXXXVI. *Capitolium Romæ incensum.*] Corn. Tacitus historia III. Superiore anno incensum, non hoc.

Ibid. REGNUM IUDÆORUM DEFICIT.] Deletis Ierosolymis regnum Iudæorum defecisse nos negamus. Agrippa erat Rex Iudæorum, non totius Iudeæ, aut Ierosolymorum. Nam major pars Iudææ cum Ierosolymis facta erat provincia Romanorum jam à relegatione Archelai: à qua, ad hunc numerum, interfuere anni LXI. At Agrippa minor, septimus, & ultimus Herodiadarum Dynastarum superfuit Ierosolymorum excidio annis XXX, incolumi regno, quod per annos XXVI possidebat, & aliquot urbium accessione beneficio Vespasiani ampliato. Tantum abest, ut in ejus regno aliquid mutaverit fortuna Ierosolymorum. Quid ergo cogitabat Eusebius? an deletis Ierosolymis Agrippam privatum mansisse, aut una cum Ierosolymis deletum fuisse? Sed hæc & jam confutata sunt, & confutantur hoc nummo: ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ. ΟΥΕCΠΑCΙΑΝΟC. ΚΑΙ-CAP. ΙΟΥΔΑΙΑC. ΕΑΛΩΚΤΙΑC. ΕΤΕΙ. ΚΑ. ΑΓΡΙΠΠ. post captam Iudæam adhuc erat βασιλεὺς Ἀγρίππας. Alibi ΕΤΟΥΣ. Κϛ. ΑΓΡΙΠΠ. Satis licenter Eusebius hoc commento sibi indulsit. Falluntur autem tam veteres, quam recentiores Iucæi, qui sublata judicia sibi fuisse dicunt à Romanis, annis XL ante excidium Templi: hoc est XV anno Tiberii Cæsaris. quod est ridiculum. Hoc enim accidit LXI annis ante Ierosolymorum casum, Archelao Vienna relegato. Unde est illud: *Nobis non licet interficere quenquam.* Nam præses, aut procurator Cæsaris, translata in se omni jurisdictione, pauca reliquerat Consessui Iudæorum, eaque minimi momenti, cum iis præterea, quæ ad eorum legem, ritus, ceremonias, & cantus pertinebant.

Ibid. *Titus Iudæa capta & Ierosolymis subversis.*] Recte assignatum tempus. Pascha, id est XIV Nisan, XIV die Aprilis, auctore Josepho: quod non potuit contingere, nisi aureo numero XIV, anno Christi LXX, numero Eusebiano MMLXXXVI. Neomenia Nisan Kalend. Aprilis, feria prima, quæ tamen debebat esse VII, prid. Kalend. Sed apparet hoc factum עַל פִּי הָרְאִיָה *secundum visionem.* Nam sereno vespere expectabant visionem Lunæ, qua visa, & sanctificata, indicebant neomeniam, ut diserte extat in Talmud. Sin nubilum tempus esset, indicebant eam ex Ephemeride, ut in eodem capite legimus. Vel hoc contigit ex periodo Calippica. quod fortasse verius. Utrunque tamen causam suam habet.

Ibidem. *& alia centum millia captivorum venundata.*] Inde frequentissimum in Talmud, & in Chronicis Iudæorum vetustissimis, *illé Rabbi venundatus fuit in desolatione Templi, & redemptus ab illo.* Hoc legimus frequentissime.

Ibidem. *ob quam ex omni genere Iudæi.*] Hiero„ nymus videtur legisse: ἐν ᾗ πάντος οἱ τὸ ἔθνος. „ Sed properantia fecit, ut minus rectè legerit. Nam „ Eusebius non aliter potuit scribere, quam quomodo „ extat in Græcis ejus. „

Ibid.

Ibid. *Oportuit enim in iisdem diebus.*] Repetitur in lib. III, cap. V Eccleſ. Hiſtor. χρὴν δ' ἐν οἷς ἡμέραις τὸ πάντων σωτῆρα κὴ εὐεργέτην Χριστὸν τε τὸν θεὸν τὰ κ' τὸ πάθος διατίθεσθαι, ταῖς αὐταῖς ὥσπερ ἐν ἀρχῇ καλακλεισθέντας τὸν μελελθόντα αὐτὸς ὅλεθρον ποὸς τ θείας δίκης καταδέξασθαι. Sulpitius Severus: *Nimirum ita Deo placitum, ut eo tempore, quo Dominum* „ *cruci affixerat, gens impia internecioni daretur.* Chroni- „ con Caſauboni: ὁ δὲ σοφώτατος Ευσέβιος ὁ Παμ- „ φίλου συγγράψατο ἔτως· ὅπ ἐν ᾗ ἑορτῇ τὸν Χρι- „ στὸν ἐσταύρωσαν οἱ Ιουδαῖοι, ἐν τῇ αὐτῇ ἑορτῇ πάντες „ ἀπώλοντο.

Ibid. *à* XV *anno Tiberii.*] E regione XV Tiberii annotatus eſt annus Chriſti ſecundum Euſebium XXX. Hic vero annus LXXI. Differentia anni XLI à baptiſmo, ad excidium Templi. de quibus deducto quadriennio ſolido à baptiſmo, ad paſſionem, erunt à paſſione, ad præſentem annum cladis Judaicæ, anni abſoluti XXXVII. Caveat lector, ne annos Chriſti Euſebianos cum annis Chriſti Dionyſianis confundat. Eſt enim Euſebiana Epocha uno anno Dionyſiana antiquior. Annos autem Chriſti omnes PR. retinent, ita ut eos poſuimus. POST. autem non habent. quod miror. Neque enim ratio patitur Euſebium, qui omnium Regnorum epochas poſuerit, hanc unam Chriſti omiſiſſe. Quam ridiculum enim eſſet?

Ibid. *A* XV *anno Tiberii Cæſaris, & ab exordio euangelicæ prædicationis, anni* XLII.] Uno anno plus dicit. Ratio: quia annum XV Tiberii ſtatuit numero MMXLIV, non, ut oportebat, in MMXLV. Judæi vero falluntur, qui annum deſolationis Sabbaticum fuiſſe dicunt, quum is fuerit annus primus decurrens ad finem Hebdomadis primæ Iobelæi XXXI. Nam, ut alibi monemus, à primo anno γενεσίας, ad Tiſri, in quo cæpit annus deſolationis, ſunt abſoluta Iobelea XXXI præciſe. quod certe mihi videtur notabili Dei Opt. Max. providentia contigiſſe, ut Ieruſalem in poſterum requieſceret perpetua Sabbata ſua. Sub Sedekia anno Sabbatico capta ſunt Ieroſolyma. Propterea in fine Chronicorum dictum eſt Comm. 21, *ut requieſceret ſabbata ſua.* Sane decima Tiſri ejus anni, quo capta ſunt Ieroſolyma, & à Romanis deleta, celebratum fuit Iobeleum XXXI. Iobeleum enim ſemper decima Tiſri primo anno Hebdomadis indicebatur per Cornicinem, non autem in neomenia Tiſri. Sexto anno Hebdomadis abſoluto, neomenia Tiſri ſeptimi anni, indicebatur requies terræ. Iobel autem anno ſeptimo Hebdomadis abſoluto, decima die Tiſri anni primi Hebdomadis, ut jam diximus: ita ut inter initium anni Sabbatici, & finem Iobelei, intereſſet annus Lunaris unus abſolutus, & dies IX ſolidi inſuper. Ideo decima Tiſri anni primi hebdomadis, qui erat Chriſti LXIX, celebratum Iobel XXXI, & in Paſcha ſequentis anni LXX, Judæi in urbem à Tito compulſi, obſeſſi, & expugnati. Unde vere dici poteſt Ieroſolyma requieviſſe Sabbata ſua, & prædia, quæ in anno Iobel reditura erant ad priores poſſeſſores, non ad eos, ſed ad Romanos, perveniſſe. quæ notet Chriſtianus & pius Lector.

Ibid. *anni* XLII.] Quidam ſummi viri Eccleſiaſtici ac veteres ſcriptores ſequius de hoc intervallo ſcribunt. „ Sulpitius Severus à diruto Templo, ad annum Chri- „ ſti Dionyſianum CCCC putat annos CCCXXXI, uno „ anno minus peccans. Euſebius à Dominica Paſſione, ad deſolationem, ponit XLII annos, oblitus ſui, libro III, cap. VII Eccleſ. Hiſt. ἃ γνοὺς' ἂν τις ἀφελῶς καὶ φιλανθρωπίας τ παναγάθου προνοίας πολλάκις ἐφ' ὅλοις ..... ἔτεσι μὴ πλὴ κ' δ Χριστὸ τόλμαν τ κατ' αὐτῶν ὅλεθρον ὑπερβαθεμένοις. Oportet valde in Helleniſmo tironem eſſe, qui non videat numerum deeſſe in illa lacuna, quam reliquimus, ut in illo ſpatio oſtenderemus numerum δυσὶν deſiderari: *quadraginta annis & biennio inſuper ſolido.* Quis neſcit eam conſuetudinem Helleniſmi eſſe? ἐβίω τεσσαρακοντα ἀπὶ δυσὶν ὅλα ἔτη, aut τεσσαρακοντα ἐφ' ὅλοις δυσὶν ἔτεσιν. Vetuſtiſſima eſt menda, quæ & agnoſcitur à Rufino. Chriſtophorſon non deprehendit, quum interpretetur τεσσαράκοντα ἐφ' ὅλοις, quadraginta continuos. quæ tamen locutio non eſt Græca. „ Sed ſequutus eſt Rufinum. Euſebium autem decepit locus Clementis ex primo Stromateo: ἀφ' ὧν δὲ ἔπαθεν, ἕως τ καταστροφῆς τ Ιερουσαλὴμ, γίνονται ἔτη μβ, μῆνες γ. Sed duorum meminiſſe Euſebii interat: alterius, ſe tot annos putaſſe à baptiſmo, non à paſſione in hoc Chronico: alterius vero Clementem, ut & alios veteres, eodem anno Chriſtum & baptizatum & paſſum credidiſſe. Qui locus Clementis non uni Euſebio, ſed & Origeni impoſuit: cujus hæc verba ſunt ex IV libro in Celſum: τεσσαρακονταετὴς γὰρ ἔτη κὴ δύο, οἶμαι, ἀφ' ὧν ἐσώθησαν τὸν Ιησοῦν, γεγονέναι ἀπὶ τὴν Ιεροσολύμων καθαίρεσιν. Aliter recitat ex Phlegonte, Tractatu XXIX in Matthæum: *Si autem oportet & de temporibus aliquid dicere, dicimus quoniam in Chronicis Phlegontis cujuſdam dicitur, (ſi tamen & hunc debemus quaſi vera dicentem de Templo ſuſcipere) quoniam circa quadrageſimum annum à quintodecimo anno Tiberii Cæſaris facta eſt deſtructio Ieruſalem, & Templi, quod fuit in ea.* Certe à XV anno Tiberii, ad excidium Templi, ſunt anni ſolidi XLI, cum aliquot diebus, non XL, ut Phlegon, neque XLII, ut Clemens.

MMLXXXVIII. *Veſpaſianus Capitolium.*] Anno pugnæ Bebriacenſis. Auctor Cor. Tacitus Hiſtoria quartat *At Veſpaſianus poſt Cremonenſem pugnam*, &c. Infra: *Curam reſtituendi Capitolii in L. Veſtinium confert*, &c. *Vndecimo Kal. Iulias ſerena luce.* Vide reliqua. quod tempus convenit numero MMLXXXV. Triennii metachroniſmus. Cedrenus 179. 40. τῷ πρώτῳ ἔτει Ουεσπασιανὸ ὁ ναὸς δ' Καπετωλίν ἐνεπρήσθη. κὴ τῷ ε ἔτει οἰκοδομεῖται παρ' αὐτ ἤρξαλο. quæ ſunt à claſſico teſte, quiſquis ille fuerit. Puto ab Africano. Porro ab obitu „ Virgilii, ad hunc numerum, ſunt anni XC. & totidem „ annos Plinius putat ab obitu Virgilii ad eum annum, „ quo libros hiſtoriæ Natur. ſcribebat. Scribebat igi- „ tur hoc numero. „

MMLXXXIX. *Achaia, Lycia, Rhodus.*] Eutropius à Suetonio, ab Eutropio Hieronymus, ab Hieronymo Oroſius. Sex. Rufus: *Ita Rhodus & inſulæ primum libere agebant. Poſtea in conſuetudinem parendi Romanis clementer provocatæ pervenerunt: & ſub Veſpaſiano Principe Inſularum provincia facta eſt.* In Notitia Imperii: *Lyciæ, Cariæ, Inſularum.*

Ibid. *quæ liberæ antea.*] Sane Achaiæ, & omni Græciæ libertatem ademit Veſpaſianus. Nam nomine Achaiæ omnis Græcia comprehendebatur, auctore Pauſania. Nero libertatem antiquam Græciæ urbibus reſtituit: Veſpaſianus ademit. De libertate Achæis à Nerone reddita Plinius lib. IV, cap. VI. Philoſtratus item libro quinto, ante finem: Νέρων ἐλευθέραν ἀφῆκε τὴν Ελλάδα σωφρονέστερόν πὶ ἑαυτὸ γνούς. κὴ ἐπανῆλθον αἱ πόλεις ἐς ἣν Δωρικὰ, κὴ Αἰολικά. πάντατε ἀνήκεσε σὺν ὁμονοίᾳ τῶν πόλεων, ὃ μὴ πάλαι ἡ Ελλὰς εἶχεν. Ουεσπασιανὸς δ' ἀφικόμενος ἀφείλετο αὐτὴν τὸ τὸ, φάσκ ποιούμενος, κὴ ἄλλα ὕστερον τ ἀπὶ τοσόνδε ὀργῆς. ταῦτα δὲ μόνον τοῖς παθοῦσιν, ἀλλὰ κὴ τῷ Απολλωνίῳ πικρότερα τὸ βασιλείας ἤθους ἐδόξεν. ὅθεν ἐπίσειλε τῷ βασιλεῖ ὧδε.

Απολ-

, Ἀπολλώνι & Οὐεσπαζιανῷ βασιλεῖ χαίρειν. Ἐδε-
, λώσω τὴν Ἑλλάδα, ὡς φασι. ἡ πλέον μὲν οὐδὲ π
, ἔχειν Ξέρξ. λέληθας δὲ ἐλάττω ἔχων Νέρων &.
, Νέρων γὰρ ἔχων αὐτὸ παρητήσατο. Ἐρώσο. Τῷ αὐτῷ.
, Διαβεβλημένῳ ἄτω πρὸς Ἕλληνας, ὡς δηλαδὴ
, αὐτὸς ἐλεύθερος ὄντας, τί ἐμὲ ξωύντ & δεῖ;
, Ἐρρῶσο. Τῷ αὐτῷ. Νέρων τὸς Ἕλληνας παίζων ἠ-
, λευθέρωσε, σὺ δ' αὖτὸς ἀπαδάζων ἐδηλώσω. Ἐρρῶσο.

Nero liberos dimittens Achæos, & omnem Græciam, ne populus Romanus doleret sibi hanc Provinciam ademptam, Sardiniam Romanis donavit. Pausanias Achaicis: ἡ ἐλεύθερον (τὸ Ἀχαϊκὸν) ὁ Νέρων ἀφίηζιν ἀπάντων, ἀλλαγὴ πρὸς δῆμον πιησάμενο & τῶν Ρωμαίων. Σαρδὼ γὰρ τὴν νῆσον ἐς τὰ μάλιστα εὐδαίμονα ἀντὶ Ἑλλάδ & σφίσιν ἀντίδωκεν, &c. ἐμὴν Ἑλλησί τε ἀξεγλύεσ ὥναδε τὰ δῶρα. Οὐεσπαζιανοῦ γὰρ μὴ Νέρωνα ἄρξαντ &, ἐς ἐμφύλιον ἐρίσιν πρὸηχθησαν, ἡ σφᾶς ἐπιελεῖς τε αὐθις ὁ Οὐεσπαζιανὸς εἶναι φόρων ἡ ἀκύειν ἐκέλευσεν ἡγεμόν &, ἀπομεμαθηκέναι φήσας τὴν ἐλευθερίαν τὸ Ἑλληνικόν.

Ibid. *Trachea.*] Eutropius: *Ciliciam Tracheam, & Commagenem.* Κίλικες Τραχῶται Stephano, & Straboni. Inde Κιλικία Τραχεῖα. In omnibus scriptis & excusis inepte *Thracia* pro *Trachea* excusum. τὴν τραχεῖαν Κιλικίαν Turci vocant *Tas vileieth.* ad verbum πετρώδη ἐπαρχίαν. *Tas* enim Turcice est saxum. *Vileieth* Arabice provincia. Alioquin Thraciæ provinciæ à Vespasiano dispositæ fuerunt. Eustathius in Dionysium: Κἀκεῖνο δὲ γνωστέον, ὅτι Εὐρώπη μὲν πάντα τὰ πρὸς δύσιν ὡρισμένοις ὑπὸ Ἑλλησπόντου. οἱ δὲ παλαιοὶ φασιν, ὅτι Οὐεσπαζιανὸς ἐχώρισε τὴν Θρᾴκην ἀπ' αὐτῆς. Vespasianus ex Thraciis sex Provincias fecit, Thraciam Æmimontem, Mœsiam inferiorem, Scythiam, Rhodopen, Europam, in qua secundæ arces orbis Ro. sunt positæ. Sex. Rufus. In veteri inscriptione. CONSULARI. PROVINCIÆ. EUROPÆ. ET. THRACIÆ. In Notitia: *Sub dispositione viri spectabilis Vicarii Diœceseos Thraciarum,* EUROPA, THRACIA, HÆMIMONTUS, RHODOPA, MOESIA SECUNDA, SCYTHIA. Sed hæc nihil ad Tracheam Ciliciam: de qua vide etiam Stephanum in Τραχεῖα.

MMXCI. *Colossus erectus est.*] Vespasiano VI, Tito IV Coss. Auctor Dio apud Xiphilinum, hoc ipso anno.

Ibid. *habens altitudinis pedes* CVII.] Ita Cassiodorus. P. Victor in regione urbis quarta: *Colossus altus* CII. P. *& semis, habens in capite radios* VII *singul. pedum* VII, *& semis.* Xiphilinus centum pedum. Martialis molem radiatam Colossi vocat propter VII illos radios, de quibus P. Victor. In Græcis est πδῶν ρκζ. Sed mirum quomodo à Dione, & post eum, ab Eusebio, hoc gestum in tempora Vespasiani conferatur, quum constet sub Nerone erectum fuisse. Plinius lib. XXXIIII, cap. VII: *Verum omnem amplitudinem statuarum ejus generis vicit atate nostra Zenodorus, Mercurio facto in civitate Galliæ Arvernis per annos* X, H-S. CCCC *manipretio. Postquam ibi satis artem approbaverat, Romam accitus est à Nerone, ubi destinatum illius Principis simulacro Colossum fecit* CX *pedum longitudine, qui dicatus Soli veneration est, damnatis sceleribus illius Principis.* Nimirum erectus sub Nerone: sub Vespasiano, dempto capite Neronis, & Solis adjecto cum VII radiis, Soli dicatus fuit. Sed omnino vide ad numerum MMCCV. De hoc Spartianus in Hadriano: *quum hoc simulacrum post Neronis vultum, cui antea dicatum fuerat, Soli consecravit.* Errat. Nam Vespasianus, dempto capite Neronis, Solis caput imposuit, ut ex Plinio jam diximus.

Ibid. *Q. Asconius Pedianus.*] Per *e* simplex scribendum, à Pedia gente: in quam qui adoptatus primus, ita vocatus. Sic in veteri lapide. C. PEDIANUS. C. C. L. EUCHARISTUS. Silius, *Polydamanteis juvenis Pedianus* « *in armis.* Quare non sunt sequenda Græca exem- « plaria, in quibus Παιδιανὸς per diphthongum scribitur. Duo omnino fuere Asconii Pediani, prioris, qui familiaris fuit Virgilio, à quo audierat se fixisse crucem Grammaticis illo versiculo:

Tres pateat Cœli spatium, non amplius, ulnas.

Hujus extant commentarii mutili in Orationes Ciceronis, beneficio Poggii Florentini ex situ & tene- « bris eruti. Ipse Asconius in eam pro Cornelio Li- « vium se novisse profitetur his verbis: *Sunt tamen, qui eundem illum duorum numerum, quem Cicero, ponant, inter quos Tuditanus, & Pomponius Atticus, Liviusque noster.* Sane Livium suum non diceret, nisi eo familiariter usus fuisset. Non enim audiendi sunt, qui dicunt his designari « Q. Asconium Pedianum fuisse Patavinum. Tunc enim « dicendũ fuisset *nostras,* non *noster.* At iste, de quo nunc « sermo, clarebat adhuc hoc numero MMXCI, nondum luminibus captus. quomodo enim nunc clarere diceretur potius, si hoc anno lucem oculorum amisisset, quam quo tempore oculis recte utens historias scribebat? Non dubium igitur hoc anno historiis suis supremam manum addidisse: quia, ut non semel diximus, tunc Scriptores florere dicuntur, quum scribunt, non quum moriuntur, aut propter senectutem, aut ἐλάττωμα utiles esse desierunt. Sed ponamus hoc anno luminibus captum fuisse. Si post illum casum XII annos superfuit, ergo obierit septimo anno Domitiani, & moriente Livio XVIII tantum annorum fuerit, qui tamen familiaris non solum Livio, sed Virgilio vixerit. Sed illum, qui scripsit in orationes Ciceronis constat « post imperium Claudii Aug. eos commentarios scri- « psisse. In eam enim pro Scauro ejus hæc verba sunt: « *Demonstrasse vobis memini me hanc domum in ea parte Pa-* « *latii esse, quæ, quum ab Sacra via descenderis, & per proxi-* « *mum vicum, qui est ab sinistra parte, prodieris, posita est.* « *Possidet eam nunc Longus Cæcina, qui Consul fuit cum* « *Claudio.* ita ut videatur esse idem, de quo hic Hie- « ronymus agit. Quod non credimus: ab obitu enim « Virgilii, ad hunc numerum, sunt anni XCIII. & ex quo « scribebat Eclog. III, plerisque anni CXX. Duo igitur « Asconii Pediani fuerunt: iste familiaris Virgilio, & Livio, Criticus. Alter is, de quo hic Hieronymus, historicus. De hoc igitur Suidas in voce Ἀπίκι & Μάκρ &, & in Ασκώνι &, ὁ ποίνιος Βλαῦσ & ὅπι τὴν ῥίνλω κληθεὶς, οἷον ἐφολκίδα, ἄκλητον ἐπάγεται Ασκώνιον Παιδιανόν. ἐξῆν γὰρ τῇ ἐπικλήτῃ οἰονεὶ σκιὰς ἑαυτῆς ἐφελκεῖν πρὸς. Iste Blæsus proculdubio est is Iunius Blæsus, de quo Historia tertia Corn. Tacitus. Sed aliud ἄπορον oritur. Plinius scribebat libros suos « historiæ naturalis circiter hunc numerum: & tamen « de Asconio loquitur tanquam eo, qui fuisset, non « qui esset tunc, quum Plinius hæc de illo scriberet lib. « VII. *Summulam quoque centum decem annis vixisse auctor* « *est Asconius Pedianus.* De eo, qui non esset in vivis lo- « qui manifestum est. Quare, ut verum fatear, unus « tantum Asconius fuit, & multorum annorum meta- « chronismo hic manifesto peccatum est. «

MMXCII. *Gabinianus celeberrimi nominis Rhetor.*] Hieronymus ex Suetonio. Idem præfatione lib. VIII « in Esaiam: *Qui si flumen eloquentiæ, & concinnas declamationes desiderant, legant Tullium, Quintilianum, Gallionem, Gabinianum.* Nihil hujus Rhetoris, præter nomen, reli-

reliquum nobis fecit injuria temporis in libro Suetonii, ubi dicitur Sex. Julius Gabinianus. Meminit ejusdem auctor dialogi aurei de caus. corrup. eloquentiæ.

MMXCIII. *Tres civitates Cypri terræmotu ceciderunt.*] Ille, qui lusit de otio suo, quisquis is fuit Sibyllinorum carminum conditor:

Καὶ τότε δὴ Σαλαμῖνα Πάφονθ' ἅμα σὺν μὸς ὀλέσσῃ,
Κύπρου ὅταν πλύσῃ ὑπερκλονέῃ μέλαν ὕδωρ.

Ex inundatione terræmotum sequuturum innuit: quod clarius postea:

Αἳ αἳ Κύπρε τάλαινα, σὲ δὲ πλάτυ κῦμα θαλάσσης
Ῥίψῃ χειμερίῃσιν ἀναρριφθεῖσαν ἀέλλαις.

Ibid. *Lues ingens Romæ.*] Paulo aliter in Græcis: quanquam nihil deperit de sententia. Suetonius de hac memorabili lue: *Medendæ valetudini leniendisque morbis nullam divinam humanamque opem non adhibuit, inquisito omnium sacrificiorum remediorumque genere.*

Ibidem. *in Ephemeridem.*] Quæ quidem ephemeris à Libitinariis conficiebatur, & ratio Libitinæ à Suetonio in Nerone dicitur: *Pestilentia unius autumni, quadraginta funerum millia in rationem Libitinæ venerunt.* Et Lucar Libitinæ in veteri Inscriptione.

MMXCIV. *Vespasianus colonias deduxit, & mortuus est.*] Hæc ad verbum convertit Hieronymus ex Græcis Eusebii, reliqua exscripsit ex Eutropio.

„Ibid. *& mortuus est profluvio ventris.*] Suetonius: „*Dum consurgit, ac nititur.* Nam consurgere, & niti „idem, in eam notionem, Horatius dixit, desurgere: „*cœna desurgat dubia.*

„Ibid. *anno ætatis* LXIX.] Suetonius: *agens ætatis* „*sexagesimum ac nonum, superque mensem, ac diem septi-* „*mum.* A XVII Novembris, anni Christi Dionysiani, „qua natus Vespasianus, ad XXIII Junii, anni LXXX, „sunt anni absoluti LXIX, menses VII, dies IX. Male „igitur ejus mors confertur in numerum antecedentem MMXCIV, solenni errore Eusebii, & Hieronymi, quum à momento obitus Vespasiani consurgat „imperium Titi.

MMXCV. *Titus filius Vespasiani.*] Hæc omnia ex Eutropio ὡς ἐν ἐπιτόμῳ.

Ibid. *tantæ bonitatis.*] Hæc repetit Hieronymus verbatim commentario ad Galatas, Cap. sexto.

Ibid. *Mons Vesuvius.*] Memorabilis hujus incendii multi meminerunt, Dio apud Xiphilinum, Plinius junior; Josephus, Martialis. Simile ejusdem montis incendium accidit anno Christi CCCCLXXIII; quod sane dignum est ut hic quoque referatur. Marcellinus Comes: INDICTIONE X. Marciano, & Festo Coss. *Vesuvius mons Campaniæ torridus intestinis ignibus æstuans exusta vomuit viscera, nocturnisque in die tenebris omnem Europæ faciem minuto contexit pulvere. Hujus metuendi memoriam cineris Byzantii annue celebrant* VIII Idus Novembris. Hodie periit illius cultus instauratio ex Menologiis Græcorum.

Ibid. *Mons Vesuvius.*] Pseudosibyllinus Hariolus:

Ἀλλ' ὁπόταν χθονίης ἀπὸ ῥωγάδος Ἡφαίστου γῆς
Πυρσὸς ὑπαστράψας εἰς οὐρανὸν ὕδρωπι ἰκάνῃ,
Πολλὰς δὲ φλέξῃ πόλιας, καὶ ἄνδρας ὀλέσσῃ,
Πολλὴ δ' αἰθαλόεσσα πέφρῃ μέγαν αἰθέρα πλήσῃ,
Καὶ ψεκάδες πίπτωσιν ἀπ' οὐρανοῦ, οἷά τε μίλτου.
Γινώσκειν τότε μιῶν ἐπουρανίοιο θεοῖο,
Εὐσεβέων ὅτι φῦλον ἀναίτιον ἐξολέσσουσιν.

Significat sine dubio persecutionem in Christianos post illud incendium exoriturum, quæ non potest esse alia, præter eam, quam suscitavit Domitianus. Ita hic propheta divinat ea, quæ multis annis ante eum contigerant.

MMXCVI. *Titus Musonium Rufum de exilio revocat.*] Philostratus lib. VII de Nerone: καὶ μὲν τὸν Τυρρηνὸν πολλὰ τῇ ἀρχῇ ἐναντιωθέντα τῇ νήσῳ συνέρξεν, ᾗ ὄνομα Γύαρα. Xiphilinus: Ῥοῦφον μέντοι Μουσώνιον ὀπὶ τούτοις ἐφυγαδεύθη. Vide Suidam, qui vocat eum Τυρσηνὸν ex civitate Volsinia. Postea addit: ἐπεμέλετο γὰρ βάρεων, ὁπηνίκα φεύγειν αὐτὸν ἐπέτρεψε Νέρων. Τοῦτ' ἔστι τείχων. Βάρεις γὰρ τὰ τείχη. *Præfectus erat munitionibus, quæ* βάρεις *dicuntur, quando Nero eum exulare jussit.* Sane revocatus ab exilio à Vespasiano eidem munere præfectus fuit. Nam templo & Hierosolymis solo æquatis aratrum imprimere jussus est, ut Judæi in Talmud recte annotarunt, quod non est, nisi illius, qui præfectus est turribus & mœnibus. Hunc ipsi Judæi vocant Turanum Rufum, id est Τυρρηνὸν Ῥοῦφον. Ideo satis mirari non possum, quomodo tam notabilis rei memoriam stupida gens conservare hactenus in libris suis potuit. Sed alii fuerunt Musonii, & in illis Musonius Rufus equestris ordinis studium philosophiæ & placita Stoicorum æmulatus: de cujus importuna Philosophia consule Tacitum historia III. unde colligimus, quamvis ejusdem nominis & cognominis, ejusdem studii hominem, non posse tamen eundem esse cum hoc: quia non pulsus fuit in exilium. Apud Xiphilinum & Zonaram hæc leguntur: Κατηγορίαν ὁ Μουσιανὸς τῶν φιλοσόφων πολλὴν ποιησάμενος ἔπεισε τὸν Οὐεσπασιανὸν ἐξελάσαι αὐτοὺς τῆς Ῥώμης, καὶ, πλὴν Μουσωνίου, ἅπαντας ἀπηλάθησαν. Uter Musonius sit iste, viderint studiosi. quo pertinet id, quod Scholiastes Juvenalis refert, Egnatium Celerem, qui Baream Soranum discipulum suum apud Neronem detulerat & damnaverat, itidem à Musonio Rufo sub Vespasiano damnatum fuisse.

Ibid. *Titus Musonium Rufum de exilio revocat.*] Imo Vespasianus pater, ut supra vidimus. Non dubito eum esse, quem Justinus memorat Apologetico priore: Ἡράκλειτον μὲν, ὡς προέφημεν, καὶ Μουσώνιον δὲ ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς, καὶ ἄλλους οἶδαμεν.

Ibid. *Titus Amphitheatrum Romæ ædificavit.*] M. Valerii Martialis liber extat extra numerum aliorum, nomine Amphitheatri hujus.

Ibid. *Romæ plurimæ ædes incendio concremantur.*] Suetonius in Tito: *Incendium Romæ per triduum totidemque noctes.* Vide omnino Xiphilinum.

Ibidem. *Titus morbo periit in ea villa.*] Ex Eutropio. Periit conjectus in arcam ligneam nive oppletam, si Dioni credimus. Aliter Tzetzes pag. 103, esu leporis marini.

Τίτος δὲ θνήσκει βεβρωκὼς λαγῶν τῶν θαλασσίων.

Unde Græculus hæc tam discrepantia à Dione, & aliis? Plutarchus in balneo extinctum fuisse, in libro ὑγιεινῶν παραγγελμ. Stulti Judæi muscam in ejus cerebrum ingressam: unde σφακελισθεὶς perierit. Quæ sunt portenta Judaica.

Ibidem. *Romanæ Ecclesiæ secundus constituitur Episcopus Anacletus.*] Ita Editiones, & omnes PR. item FRE. Sed BONG. & PET. & Marianus CLETUS. Quam incerta sit series quatuor, aut quinque primorum Episcoporum Romæ, satis ostendit Onufrius noster. Porro nunquam in libris Latinis legi nisi Anacletus, quomodo & apud Eusebium ipsum hist. Eccles. III, cap. XIV. Sed aliis dicitur Ἀνέγκλητος. quod fortasse verius. Nam & in Martyrologio Petri Scriverii ad "VI Kalend. Maji legitur: *Natalis Anenceleti Papæ.*" Marianus scribit Anacletum ab Eusebio omissum in

Chronico. Tamen in historia Eccles. Ἀνάκλητ& extat, ut diximus. Nisi ibi ΚΛΗΤ& legendum.

MMXCVI. *Domitianus ann.* XV, *mens.* V.] Error Eusebii, qui dies pro mensibus accipit. Titus obiit XIII Septembris, Domitianus XVIII. Intervallum V dies, „non menses, ut vult Eusebius. In numismatis Do„mitiani legimus: ΑΥΤΟΚ. ΚΑΙϹΑΡΟϹ. ΔΟΜΙΤΙΑ„ΝΟΥ. ϹΕΒ. ΓΕΡ. ΕΤΟΥϹ. ΕΚ. Κ. ΔΕΚΑΤΟΥ. Si ille „XVI annus pertinet ad imperium ejus, ergo anno XVI „imperii obierit, quum tamen quinque duntaxat dies „illius anni delibaverit. Suspicor provincias cudere „nummos solitas in annum sequentem imperatoris. „neque vero dubitandum, quandoquidem Domitia„ni XVII consulatum in nummis ejus legimus; qui se„decies tantum Consul fuit. Porro à morte Neronis magna perturbatio sequitur in annis Imperatorum, & Consulibus. In Cassiodoro portentosa multa. Domitianus fuit Consul VI, patre Collega VIII, nono anno ipsius Vespasiani. At in nummis Domitianus VI COS. IMP. & AUG. vocatur: IMP. CÆSAR. DOMITIANUS. AUG. P. M. TR. P. COS. VI. Et, IMP. DOMITIAN. CÆS. DIVI, VESP. AUG. F. P. M. TR. P. COS. VI. ubi non solum imperator est sexto Consulatu, sed etiam Divi Vespasiani filius. Ergo Vespasiano Divo facto, hoc est mortuo, VI Consulatum gerebat. At contra: CÆS. DIVI. F. DOMITIANUS. COS. VII. PRINCEPS. IUVENTUTIS. Hic non est Augustus, neque imperator VII Consulatu, sed Princ. juventutis, sub Tito, arbitror. At hic est Imp. & Aug. IMP. CÆS. DOMITIANUS. AUG. TR. POT. Cos. VII. DES. VIII. P. P. Ego, ut ille ait, hæc juxta cum ignarissimis intelligo. Hoc unum affirmare possum, ejus Consulatum XII, quem collega Dolabella gessit, congruere numero MMCII, anno Christi Eusebiano LXXXVII. Dionysiano LXXXVI, ex „Censorino. Ludi autem sæculares Domitiani con„veniunt in numerum MMCIV. Christi LXXXVIII, non „autem LXXXIX ut conditores Fastorum scribunt. Agrippa Bithynus Mathematicus comparat annum Domitiani XII cum anno Nabonassari DCCCXL, hoc est cum numero MMCVIII. qui tamen à mense Septembri erat XIII currens. observatio vero Agrippæ facta est circiter finem Novemb. Itaque videtur annos Domitiani à Kal. Januarii ordiri, ut sequentes Kal. Januarii numero MMCIX fuerint initium anni XIII. Aliter Consulatus XII Domitiani non conveniret numero MMCII. Itaque in Græco Canone Eusebiano primum annum Domitiani recte statuimus in numero MMXCVIII, non in antecedenti, ex quo quatuor tantum menses, & dies XI delibati sunt. Quare biennii prochronismus commissus est in Eusebio. Præterea imperium Vespasiani consurgit ex numero MMLXXXV. Titus obiit numero MMXCVII, mense Septembri. qui profecto sunt decem anni Vespasiani cum biennio Titi.

MMXCVII. *Domitiani uxor Augusta appellata.*] Hæc defendi non possunt. Suetonius Domitiano, Sectione III: *Deinde uxorem Domitiam, ex qua in secundo suo Consulatu filium tulerat, alteroque anno consalutaverat ut Augustam, eandem Paridis histrionis amore deperditam repudiavit.* Alter annus à secundo Consulatu Domitiani est numerus MMXC, Vespasiano Aug. V, & Tito III Coss. Metachronismus septennii. Quamvis autem uxores Augustorum Augustas vocari ratio postulat, tamen hoc decreto Senatus fiebat. Capitolinus in Antonio Pio: *uxorem Faustinam Augustam appellari à Senatu permisit.* Sic de Pertinace legitur, obsecrante Senatu, ut ejus uxor Augusta vocaretur, non permisisse. Alioqui mos erat non solas Augustas appellari uxores imperatorum, quum filiæ, sorores, & nurus quoque, & socrus Augustorum ita vocarentur: ut in Inscriptione DIVÆ. MARCIANÆ. AUG. SORORI. AUG. item: DIVÆ. MATIDIÆ. AUG. FIL. AUG. item: IULIA. AUGUSTA. TITI. AUG. F. &, ΙΟΥΛΙΑ. ΣΑΒΕΙΝΑ. ΣΕΒΑΣΤΗ. Τ. ΚΟΡΗ. Sexcenta exempla producere possumus. Mediocriter docti hæc non ignorant. Claudiano mos est socrus, filias, & neptes Augustorum Reginas vocare. Itaque eodem anno, id est numero MMXC, repudiatam uxorem suam Domitiam Longinam intra breve tempus reduxit: in cujus rei gratiam nummi cusi sunt: DOMITIA. AUGUSTA. IMP. DOMIT. CONCORDIA. AUGUST. Item, ΔΟΜΙΤΙΑ. ΛΟΓΓΕΙΝΑ. ΣΕΒΑΣΤΗ. Cur autem in anno secundo imperii Domitiani Eusebius hoc gestum annotarit, non aliam puto caussam, quam quod secundum Consulatum Domitiani habebat in animo, cujus mentio in eo gesto fit.

Ibid. *Domitiani uxor.*] In Græcis: Δομετιανὸς Σεβαστὴν ἀνηγόρευσε τὴν ἰδίαν γυναῖκα. *Domitianus uxorem suam Augustam appellavit.* Quod certe convenit cum Suetonio, qui dicit à Domitiano consalutatam fuisse Augustam. Post hanc Pericopen in excusis sequitur: *Domitianus quotidie secretam quietem consueverat sumere, in qua nihil aliud curabat, nisi muscas stilo praeacuto configere.* Quæ quis non videt à rupicibus huc conjecta esse? Ideo merito in nullo Codice scripto reperiuntur. Suetonius quidem ait Domitianum secretum petere, ibique muscas stilo confodere solitum: unde perconctanti cuidam, an quis in secreto Domitiani esset, responsum, *Ne musca quidem.* Quod dictum à caussa prorsus huic diversa repetit Sex. Aur. Victor Andreæ Scoti. Quia enim secretum petebat Domitianus ad exercendam fœdam palæstram, quam excogitarat (κλινοπάλλη vocabat) sciscitanti cuidam, an quisquam in Palatio esset, responsum, ne muscam quidem, nisi forte in palæstra. Nam palæstræ, ubi exercebant juvenes, infestabantur à muscis, propter oleum & unctiones. Hic vero jocus est ex ambiguo à Palæstra fœda Domitiani, in Palæstram γυμνασικὴν. Præterea proverbium est de loco deserto, & vacuæ solitudinis, ibi ne muscam quidem esse. Vides nihil dissimilius esse, quam ea, quæ Suetonius retulit, iis, quæ scribit Sex. Aur. Victor.

MMXCIX. *Domitianus eunuchos fieri prohibuit.*] Martialis, Statius in Silvis, alii. Philostratus lib. sexto: Δομετιανὸς δὲ βασιλέως ἐπὶ τὸν αὐτὸν χρόνον δίνεχος τε μὴ ποιεῖν νομοθετήσαντ&, ἀμπέλας τε μὴ φυλάττειν, ἔτι παρελθὼν ἐς τὰς Ἰωνας ὁ Ἀπολλώνι&, τὰ μὲν θεοσάγματα ἐθεὸς ἐμὲ, ἔφη, ταῦτα. μόν& γὰρ ἵτως ἀνθρώπων ἔτε αἰδοίων δέομαι, ἔτε οἴνε. λέληθε δὲ ὁ θαυμασιώτατ& τῶν μὲν ἀνθρώπων φθόμενο&, τὴν δὲ γῆν δίνεχίζων. Inde ille apud Justinum Martyrem: qui se castrare voluit, prius à præfecto Ægypti Felice veniam edicti petiit. Βιβλίδιον ἀνέδωκεν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ φήλικι ἡγεμονεύοντι, ἀξιῶν ἐπιτρέψαι ἰατρῷ τὰς διδύμας αὐτὸν ἀφελεῖν. ἀνὴρ γὰρ ὁ ἡγεμὼν& ἐπιτροπὴν τοῦτο πράξειν ἀπεφήνατ οἱ ἐκεῖ ἰατροὶ ἔλεγον.

Ibid. *Tres Virgines Vestales.*] Philostratus lib. septimo: Καὶ μὴν καὶ λόγε ἀφικνεῖτό ὡς λαμπρὰν κάθαρσιν εἴη Δομετιανὸς πεποιημένο& τὸ Ρωμαίων Ἑστίας, ἐπειδὴ τρεῖς τῶν Ἑστιάδων ἀπέκτεινεν ἐπ' αἰτίᾳ τῆς ζώνης, καὶ τῷ μὴ καθαρεύσαι γάμων, ἃς ἀσυλὰς τὴν Ἰλιάδα Ἀθηνᾶν καὶ τὸ ἐκεῖ πῦρ θεραπεύειν ἔδει, &c.

MMC. *Plurimos Senatorum.*] Philostratus lib. septimo: ὅθεν ἠκρωτηριάσθη μὲν ἡ βουλὴ τὸν εὐδοκιμωτάτων, &c.

MMCI.

MMCI. *Domitianus templum ſine lignorum admixtione conſtruxit.*] τὸ ἄξυλον ναόν. Cauſſam hujus appellationis quærant Antiquitatis inveſtigatores. Videtur eſſe Templum gentis Flaviæ in regione ſexta. P. Victor: *Malum Punicum, ad quod Domitianus dedicavit Templum gentis Flaviæ; & erat domus ſua.* Quid ſi auctor, unde Euſebius hauſit, ἄσυλον, non ἄξυλον ſcripſit? Sed hoc eſt hariolari. Valde tamen in eam ſententiam incumbo. Si enim templa ſunt ἄσυλα, propter Deos, qui ibi coluntur, conſequens eſt, ut domus ejus ſit ἄσυλος, qui ſe Deum vocari edixit.

MMCII. *Primus Domitianus ſe Dominum ac Deum.*] Ex Eutropio. Martialis:

Edicto Domini Deique noſtri.

Et in Xeniis & alibi. Sed an hoc anno ſe Dominum ac Deum vocari edixerit, ne ipſi quidem Hieronymo conſtabat, qui hæc ex Eutropio deprompſit.

Ibid. *Naſamones & Daci.*] Zonaras: πολλοὶ δὲ τῶν ὑπολελῶν Ρωμαίοις ἀφίστατο χρήματα βιαίως πρασσόμενοι, ὡς καὶ οἱ Νασαμῶνες. τάς τε γὰρ τῶν χρημάτων παρόδους ἐφθάρησαν, καὶ τὴν Νομιδίας ἀρχοῦσαν φλακὴν ἐπελθόντα σφίσιν ἠτήσαντο ἄτως, ὡς πορθῆσαι καὶ τὸ στρατόπεδον. εὑρόντες δὲ ἐν αὐτῷ τἄλλα τε ἐπιτηδεια, καὶ οἶνον, ἐμπλησθέντες ὕπνωσαν. καὶ γυνὴ ὁ φλακὴν τοῦτον, ἐπίθετο αὐτοῖς, καὶ πάντας ἀπώλεσε, καὶ τὰς ἀποσκευὰς διέφθειρεν ἅπαντας. ἐφ' ᾧ ὁ Δομιτιανὸς ἐπαρθεὶς εἶπε πρὸς τὴν βουλὴν, ὅτι Νασαμῶνας ἀνῄρηκα εἶναι. Hanc hiſtoriam non memini me alibi legere. Delibavit eam duntaxat Ariſtides in Smyrnaico: ὅταν γε μὴν ἐνθυμηθῶ πρὸς ἐμαυτὸν, ὅτι τὴν πάλαι ὑπὸ αὐτοκρατόρων καὶ τὴν ὑμετέραν οἰκίας (μηδὲ γὰρ εἴη τοῦτό γε καὶ ἦν ψόγου ἀπ' ὑμῶν ἀδενὸς) ἀλλὰ ὑπὸ τοῦ πρότερον (Domitianus) πεπτωκυῖαν, ὡς λέγω, μεταξὺ παρεφθέγξατο, μὴ βέλεσθαι Νασαμῶνας εἶναι. ἔπτα, Ἀπώλοντο οἱ Νασαμῶνες. Obiter quoque perſtringit Dionyſius ὁ περιηγητής.

Κεῖνον δ' αὖ περὶ χῶρον ἐρημωθέντα μέλαθρα
Ἀνδρῶν ἀθρήσας ἀποφθιμένων Νασαμώνων,
Οὓς Διὸς οὐκ ἀλέγοντας ἀπώλεσεν Αὐσονὶς αἰχμή.

ut verum ſit, quod dixit Zonaras, πάντας ἀπώλεσε.

Ibid. *dimicantes adverſus Romanos.*] In Græcis ἐπαναστάντες Ρωμαίοις. *rebellione in Romanos facta.* ita vertendum erat. Nam ἐπανεστῆναι non eſt *dimicare*, quomodo numero MDCCCCLXXVIII, eodem errore vertit *dimicare.*

MMCIII. *Duo menſes aliter appellati.*] Martialis:

Dum Ianus hiemes, Domitianus Autumnos.

MMCIV. *Quintilianus ex Hiſpania Calagurritanus.*] Hieronymus ex Suetonio. Auſonius:

Adſerat uſque licet Fabium Calagurris alumnum.

Ibid. *primus Romæ publicam.*] Nihil hic variant Codices. neque Caſſiodorus, qui ut ſolet, hæc ad verbum refert. Tamen apparet verbum *aperuit* deeſſe. niſi dicamus ἀπὸ κοινῆ ſcholam publicam accepiſſe; quod non puto.

Ibid. *Domitianus Mathematicos & Philoſophos Romana urbe pepulit.*] Gellius lib. XV, cap. XI, & Sulpitia poëtria. Philoſtratus lib. ſeptimo: ὅθεν ἠκρωτηριάσθη μὲν ἡ βουλὴ οὐδ' εὐδοκιμωτάτης, φιλοσοφίας δὲ ἔτω τι ἔπηξεν, ὡς ἀποκαλύπτοντες τὸ χρῆμα οἱ μὲν ἀποδρᾶναι σφῶν ἐς τὴν Κελτῶν ἐπῃρεῖαν, οἱ δὲ ἐς τὰ ἔρημα Λιβύης τε, καὶ Σκυθίας, ἔνιοι δὲ ἐς λόγους ἀπενεχθῆναι ξυμβόλους τῶν ἁμαρτημάτων.

MMCV. *Multa opera Romæ facta.*] Ad verbum ex Eutropio. Sed quædam Trajanus ædificavit, ut Odeum, (quod tamen à Domitiano ſtructum ſcribit Suetonius) forum tranſitorium. Xiphilinus: τὸ δὴ Ἀπολλόδωρον τὸν ἀρχιτέκτονα τὸν τοῦ ἀγορᾶν, καὶ τὸ ᾠδεῖον, τό, τε γυμνάσιον τὰ τοῦ Τραϊανοῦ ποιήματα ἐν τῇ Ρώμῃ κατασκευάσαντα, &c. Sed Odeum, ut diximus, Stadium, Naumachiam à Domitiano conſtructa ſcribit Suetonius: ut erraverit Dio. Caſſiodorus hæc ad verbum referens, Aſprenate & Clemente Coſſ. ita ſcribi: *His conſulibus multa mœnia & celeberrima Romæ facta ſunt.* Ubi proculdubio legendum: *Multa amœnia celeberrima Romæ facta ſunt.* De quibus vide numerum MMCXCIX.

Ibid. *Odeum.*] Hæc & ſequentia à ſuperioribus divellit Caſſiodorus. Domitiano IX, & Clemente II Coſſ. *His Coſſ. inſignißima Romæ facta ſunt, id eſt Forum Trajani, &c.*

Ibid. *Forum Tranſitorium.*] In tertia Regione.

Ibid. *Divorum Porticus.*] Ignoratur.

Ibid. *Horrea piperatoria.*] Sunt quas Dio, ſive Xiphilinus, ἀποθήκας φορτίων Αἰγυπτίων καὶ Ἀραβίων vocat. Aromatarias apothecas, ut piperis, & aliarum ſpecierum. & aromatica etiam populo congiarii nomine donabantur. auctor Spartianus in Hadriano.

Ibid. *Forum Trajani.*] Quomodo Domitianus, ſi Trajanus? Et jam oſtendimus ex Xiphilino, Apollodorum architectonem, forum Trajani ſtruxiſſe.

Ibid. *Iſium & Serapeum.*] Quæ ambo ſub Tito conflagraverant. Erant in nona urbis Regione: quod mirum, quum III regio Iſis & Serapis dicta ſit. Serapei magnifice exſtructi cum aureo Serapidis ſimulacro conditores nominantur hoc vetuſtiſſimo Epigrammate in ædibus Colotianis:

Νηὸν σιγαλόεντα Σαράπιδος ὑψιμέδοντος
Ἡδ' αὐτὸν χρυσοῦ παμφαώοντα βολαῖς
Στήσαντο ζάθεοί τε Διόσκοροι, ἡ δὲ Κυείλλα
Εὐνέτις, ἡ μακάρων μήτηρ ληθομένη,
Καὶ δύο τοι αὐτῆς γενεῆς, ἵνα θεσμὸν ἔχοντες,
Οἷσι μέμηλε κλυτῆς ἔργα νεωκορίης.

Ibid. *Minervæ Chalcidicæ.*] Erat in nona regione, ut extat apud P. Victorem. Chalcidicum & templum Minervæ ab Auguſto dedicatum ſcribit Dio, lib. LI. ἐπεὶ δὲ ταῦτα διετέλεσε, τό, τε Ἀθήναιον, καὶ τὸ Χαλκιδικὸν ὀνομασμένον, καὶ τὸ Βουλευτήριον τὸ Ἰουλίειον τὸ ὑπὲρ τῆς τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τιμῆς γνώμην καθιέρωσεν. Quod ex indice Auguſti deſumptũ eſt. CURIAM ET CONTINENS. ET CHALCIDICUM. TEMPLUMQ. APOLLINIS. IN. PALATIO. &c. Chalcidicum igitur fuit ædificium, à cujus vicinia dicta fuerit Minerva Chalcidica. vel quod Chalcidicum in ejus templo fuerit, id eſt ὑπερῷον. Hoc fanum vetuſtate corruptum inſtauraſſe Domitianus videtur. Neque enim aſſentior doctiſſimo Georgio Fabricio, qui corruptum locum apud P. Victorem, & *Chalciœcam*, non *Chalcidicam* ſcribendum putat. Chalcidenſes patria pulſi Spartæ τὸ τῶν Χαλκιοίκων Ἄθλωας νεὼν condiderunt: ita ut non referat utro modo Minerva vocetur, Χαλκιδικὴ à Chalcidienſibus, an Χαλκίοικος, fortaſſe ab ænea porta. Oporteret igitur Romanos Achaia potitos illius Deæ cultum Romam tranſtuliſſe, ut Veneris Erycinæ, ſubacta Sicilia. Sed quid deſignat Hieronymus primo in Iovinianum? *Chalciœcus quoque filia illa Leo virgo perpetua peſtilentiam patriæ ſcribitur ſponte ſua morte ſolviſſe.* Nos ſcimus non unicam filiam, ſed τρεῖς θυγατέρας Λεῶ Athenienſis virgines ex oraculo ſponte ſeſe immolandas obtuliſſe: quo facto peſtem ſedatam fuiſſe: unde Athenienſes tribus illis virginibus Heroum excitaſſe,

quod Λεωκόριον, ἀπὸ τῶ Λεωκορῶν vocasse. Quare de Chalcicœco quod admiscet Hieronymus, non dubium est librariorum σφάλμα, aut potius Hieronymi παρόραμα esse.

Ibid. *Thermæ Trajanæ.*] Eadem hallucinatio. De his Thermis Antoninus Pius in veteri inscriptione: „ Θέρμας τῆς ἀπὸ τῶ πάππω μεγληνέας. Ve„ teres Glossæ in Horatium C1 Serm. Sat. VIII. Hvc: „ *Ad hunc locum, ubi Priapus stabat, olim servorum cadavera* „ *portari solebant sepeliendа, ubi quondam Thermæ Trajanæ,* „ *& domus Crescentia.*

Ibid. *& Titianæ.*] Quid jocularius, quam Thermas Trajanas, ac Titianas à Domitiano esse factas? Imo Titus Vespasianus incepit, & absolvit. Suetonius: *Amphitheatro dedicato, thermisque juxta celeriter extructis.* Propterea Martialis vocat — *velocia munera Thermas.* Charisius: *Item quum sit Nero, ut Leo, pelles leoninas, Thermas Neronianas appellamus: Titus, ut Lupus. Thermas Titinas, ut pelles lupinas, non dicimus, sed Titianas.* —

Ibid. *Mica aurea.*] Martialis:

Mica vocor, quid sim, cernis. cænatio parva.

MMCVII. *Domitianus de Dacis & Germanis triumphavit.*] Suetonius de Chattis Dacisque post varia prælia duplicem triumphum egisse scribit, item duos triumphos egisse, Germanici cognomine assumpto. Sed Dacicum & Germanicum cognomina ex devictis gentibus reportasse testis Juvenalis:

—— cum lance beata
Dacicus, & lato splendet Germanicus auro.

Vide omnino Epigramma 11, lib. 11 Martialis. Et tamen nullus nummus extat, nullum monimentum, in quo Dacici cognomen sit. At *Germanicus* sæpissime in ejus nummis legitur: quod cognomen non habet nisi jam Consul decies. Consulatus autem ejus decimus congruit numero MM C. Itaque hic fuerit metachronismus septennii. Sane in XI & XIV Consulatu nummi habent Trophæum cum inscriptione, GERMANIA CAPTA. Consulatus vero XIV incidit in numerum MMCIV. Et hoc modo fuerit metachronismus triennii.

Ibid. *Domitianus tantæ superbiæ fuit, ut aureas.*] Ex Eutropio Hieronymus; qui hæc in hunc annum conjecit, quum tamen ei de eo non constaret. Xiphilinus: μὴ τοσαῦτα αὐτῷ ἐψηφίσθη, ὥστε πᾶσαν ὀλίγου δεῖν τὴν οἰκουμένην τὸν ἀνδριάντων καὶ ἀργυρῶν καὶ χρυσῶν ἐμπλησθῆναι. In editionibus post hæc sequuntur verba ineptissime huc insulta ex Suetonii Domitiano, sectione quinta.

Ibidem. *Maxima Virginum Vestalium.*] Plinius libro quarto, epistola XI. Ibi omnem mimi hujus actum habes.

MM CVIII. *Domitianus prohibuit vites in urbibus seri.*] Supra habes ex Philostrato: νομοθετήσαντος εὐνόχους μὴ ποιεῖν, μήτ' ἀμπέλους φυτεύειν. Edicto jussit vites exscindi, cujus edicti postea gratiam facere coactus est. Auctor Sueton. In urbibus seri prohibuisse qua mente dictum sit, non intelligo. Nam intra Italiam novellare vetuit: in provinciis vineas succidere, relicta, ubi plurimum, dimidia parte, edixit. Italiæ igitur intactas vineas reliquit, Provincialium dimidium, aut ampliùs, exscindi præcepit. ἐν τῆς ἐπαρχίας melius dixisset Eusebius, quam ἐν τῇ πόλει. quod fateor me non intelligere. At Philostratus in Scopeliano id clare ostendit. Εδόκει τῷ Βασιλεῖ μὴ εἶναι τῇ Ασίᾳ ἀμπέλους, ἐπιδὴ ἐν οἴνῳ σεσιάζειν ἔδοξαν. ἀλλ' ἐξαιρεῖσθαι μὲν τὰς ἤδη πεφυτευμένας, ἄλλας δὲ μὴ φυτεύειν ἔπ. Ubi etiam vides aliam exscindendi vites caussam adferri à Philostrato, & diversam ab ea, quam proposuit Suetonius.

MMCIX *Flavius Iosephus vigesimum librum Antiquitatum.*] Ipse Josephus in fine Originum suarum testatur eum annum, quo ad exitum opus suum perducebat, fuisse Domitiani tertium decimum: & subjicit, tempus esse, ut aliquid de vita sua dicat, quam Originibus suis attexuit. Sed nemo putet ideo statim ad eam scribendam sese contulisse. Nam in ea Agrippæ Regis mentio fit, ut de eo, qui adhuc in vivis non esset. Decessit autem Agrippa anno tertio Trajani, numero MMCXVI, annis septem à vigesimo libro Originum absoluto.

Ibid. *antiquitatum hujus temporis.*] Apparet manifesto ab Eusebio, aut ab interprete erratum. Non enim vigesimus liber antiquitatum Josephi pertinet ad hoc tempus, utpote, qui in Nerone desinat. Si Græca extarent, certo pronunciaremus, quæ nunc tantum suspicari licet.

MMCX. *Secundus post Neronem Domitianus.*] Tertullianus libro Apologetico, cap. v. *Tentaverat & Domitianus prænomine Neronis de crudelitate: sed quia & homo, facile captum repressit, restitutis etiam, quos relegaverat.* Ita præferunt editiones vetustiores, & libri scripti. Tentavit, inquit, persequutionem secundam & Domitianus quoque, cui cognomentum Neroni fuit à crudelitate. Nam propter crudelitatem vulgo passim vocabatur Nero Calvus, & Nero Domitianus. Juvenalis:

— & Calvo serviret Roma Neroni.

Ausonius:

Cæsar, quem Calvum dixit sua Roma Neronem.

Nugatur Scholiastes Juvenalis, qui putat à Juvenale primum ita vocatum Domitianum, quum Tertullianus & Ausonius vanitatem hanc confutent satis, & constet Juvenalem propter Paridem specie honoris in Ægyptum summotum. unde Sidonius: *Irati fuit histrionis exul.* Qui ante paucos annos lectionem Tertulliani mutare ausi sunt, quæ in vetustioribus editionibus extat, & confirmatur auctoritate scriptorum Codicum, næ ipsi manifesto ostendunt, se nihil eorum, quæ Tertullianus sentiebat, assecutos fuisse. caussam adferunt, quod Eusebius verterit Δομετιανὸς μέρων τῶ Νέρωνος ὠμότητος, non autem Δομετιανὸς ὁ ἐπίκλην Νέρων. Quasi vero Tertulliani locus depravandus fuerit, quia eum non intellexit Eusebius. Quod autem Tertullianus à Domitiano revocatos Christianos ait, quos in exilium miserat, idem scripserat Hegesippus apud Eusebium Hist. Eccles. lib. III. cap. XX. Quod mirum in crudelissimo principe portione Neronis.

Ibid. *quam Irenæus interpretatur.*] Certum est Irenæum Apocalypsin interpretatum non fuisse, nisi nomen χξς lib. v. In Græcis est, ὡς Ειρωαῖος δηλοῖ. Vel, ut in priore libro, ὡς ὁ ἅγιος Ειρηναῖος φησιν. Properabat Hieronymus.

MMCXI. *Apollonius Tyaneus & Euphrates.*] Euphrates æmulus Apollonii. Vide Plin. Epistola ad Arrium Clementem, lib. I. Apollonius venit Romam Suetonio Paulino, Paulo Telesino Coss. numero MMLXXXIII.

MMCXII. *Domitianus eos, qui de genere David erant.*] Ex Hegesippo. οἱ ἀπὸ γένους τοῦ Κυρίου ὄντες Ιούδα τοῦ κατὰ σάρκα λεγόμενοι αὐτοῦ ἀδελφοῦ. *qui erant de genere Domini, nepotes Iudæ illius, qui secundum carnem dicebatur frater ipsius.* Eusebius hæc verba interpretatur: τοὺς ἀπογόνους Ιούδα (τοῦτον δ' εἶναι ἀδελφὸν κατὰ σάρκα τοῦ σωτῆρος) ὡς ἀπὸ γένους τυγχανόντων Δαβίδ. Isti igitur οἱ ἀπὸ γένους Δαβίδ deducebant genus à quodam Iuda, qui secundum carnem dicebatur frater Domini.

mini. & quia Dominus erat ex genere David, propterea & ipſi quoque erant de ſtirpe David. Duos autem eo tempore ſuperfuiſſe de illis poſteris Juda fratris Domini idem Hegeſippus ſcribit, οἱ ἦσαν ἀμφότεροι &c. Eccleſ. hiſt. III, cap. XX, & XXI, pag. 26. Mirum vero iſtius Judæ fratris Domini Euangeliſtas nuſpiam meminiſſe. Sed omnem admirationem ſuperat, poſteritatem Davidis eo tempore ad duos tantum redactam fuiſſe, &, quod cum omni hiſtoria pugnat, nullam poſteritatem Davidis ſub Domitiano fuiſſe, niſi eos, qui à Juda fratre Domini, ſi quidem ullus fuit, propagati erant. Nam numeroſiſſima ſemper fuit poſteritas David, ex qua alii Aechmalotarchæ, alii Principes erant. Aechmalotarchæ, qui à maſculino ſexu, Principes, qui à fœminino poſterorum David profati erant. In vetuſtiſſimis Canonibus nomicis Judæorum: כָּל מִי שֶׁהָיָה מִן הַנְּשִׂיאִים שֶׁהֵם מִזֶּרַע דָּוִיד בֵּאֹמוֹ וְלֹא מֵאָבִיו נָקְרָא רַבָּן וְהֵם הָיוּ לֹא רָאשֵׁי גָלֻיּוֹת *Quicunque genus ducebat à principibus (ii erant oriundi ab Hillel, qui genus ſuum ad David referebant à matre, non à patre) vocabatur Rabban. iique erant Principes, non Aechmalotarchæ.* Sequitur: וְרָאשֵׁי גָלֻיּוֹת הֵם הַמִּתְיַחֲסִים מֵאֵבוֹתָם עַד דָּוִיד כֻּלָּךְ יִשְׂרָאֵל. Αἰχμαλωτάρχαι *autem (vocabantur) Rabbana. Hi à majoribus ſuis ad David uſque regem Iſrael genus ſuum referebant.* Hic vides poſteros David duplicis generis: alteros, qui auctorem generis maſculum ex ſtirpe David habent, alteros qui à feminis tantum poſteritatis David profati ſunt. Qui à maſculis deducebantur, Aechmalotarchæ fieri poterant, & dicebantur Rabbana. Qui à feminis progeniti, nunquam Aechmalotarchæ fiebant, ſed tantum Principes dicebantur. Ex maſculini generis poſteritate ſemper Aechmalotarchæ creati ſunt Babylone, quandiu illa urbs ſtetit, uſque ad annum Chriſti DCC, à Salathiel uſque. Deinceps à DCC anno Chriſti, ad hanc uſque diem, in urbe Bagded, ſive Seleucia, creantur. Vetus erat Proverbium: רֹאשׁ גּוֹלָה שֶׁבְּבָבֶל עֲרִיף מִנָּשִׂיא דְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל· αἰχμαλωτάρχης ὁ ἐν τῇ Βαβυλῶνι ἐξοχώτερος ἄρχοντος ἢ γῆς Ἰσραήλ. Veri igitur poſteri David non à Juda fratre Domini, quem Hegeſippus ſomniavit, ſed à Salathiel, genus deducebant. quorum numeroſiſſimæ ſuperſunt reliquiæ in urbe Bagded. Neque vero metuendum unquam fuit, ut illud genus deficeret, quum Judæi orientales nunquam unica uxore contenti vixerint, aut vivant hodie. Antiquiſſimum eſt proverbium: עֲדַיִן לְחַלּוֹתִית בֵּית דָּוִד קַיָּם *Adhuc viror domus David conſtat.* Vides qua fiducia & intra duos homines tam numeroſum genus cogere, & à Juda fratre Domini, qui nunquam fuit, illud deducere voluerit Hegeſippus iſte, qui in iſtis poſteris David nihilo veracior fuit, quam in paſſione Iacobi fratris Domini. Sed idem Hegeſippus alios memorat de ſtirpe Davidis, in quibus & accuſatores Symeonis Cleopæ ponit. quin & ipſum quoque Symeonem συγγενῆ τοῦ Κυρίου, ideoque ex Davidis ſtirpe fuiſſe ait, propter cognationem Chriſti.

Ibidem. *ut nullus Judæorum regni reliquus foret.*] Atqui reliquus erat ejus regni rex Agrippa, quamvis non ex ſtirpe David, regnavitque uſque ad III annum Trajani.

Ibidem. *& ſcribit Bruttius.*] Aut Bruttius Præſens, qui cum Imp. Antonino Conſul fuit, & cujus filia Imperatoris Antonini filio nupta fuit, aut ſaltem ejus gentilis quidam fuerit hiſtoricus iſte. In veteribus Inſcript. L. Bruttii L. F. Pal. Celeris, item L. Bruttii Primitivi mentio extat. Apud Sex. Rufum & P. Victorem in Regione urbis II ita excuſum extat: *Domus Bruttiana. Summum choragium. Pratura præſentiſſima.* Poſtrema vox *præſentiſſima* luxata eſt de priori ſerie. *Domus Bruttiana Præſentis.* In Græcis autem eſt Βρέττιος. In Caſauboni Chronico Βρέττιος, ut hic: quæ ab Euſebio accepit. Nam non audiendi ſunt, qui hic *Erutius* ſubſtituunt, aut *Bruttianus.* Sat enim eſt eos Græca lectione confutari. Nam quemadmodum Βρέττιοι & Βρέττιοι Italiæ populi indifferenter vocantur, ita etiam Βρέττιος & Βρέττιος pro eodem ſcriptore uſurpari potuerit.

Ibid. *inter quos & Flaviam Domitillam.*] Domitiano XVII, & Flavio Clemente Coſſ. numero antecedenti. auctor Xiphilinus. quo confutantur ea, quæ Tertullianus ſcribit, Domitianum mutato conſilio, eos, quos relegaverat, revocaſſe. Quod ſine dubio eſt σφάλμα Tertulliani μνημονικὸν, aut aliorum, quos ſequitur. Hoc enim fecit non ſæviſſimus & diriſſimus Princeps Domitianus, ſed optimus & leniſſimus Nerva.

Ibid. *Flaviam Domitillam.*] Iudæorum religioni addictam ſcribit Dio, quum Chriſtiani tunc iidem cum Iudæis eſſe putarentur. Unde Suetonius: *Iudæos duce Chreſto tumultuantes.* Dio: κατὰ τοῦτο δὴ καὶ ἄλλους τε πολλοὺς, καὶ τὴν Φλαβίαν Κλήμεντος ὑπατεύοντος, καίπερ ἀνεψιὰν ὄντα, καὶ γυναῖκα καὶ αὐτὴν συγγενῆ ἑαυτῷ Φλαβίαν Δομιτίλλαν ἔχοντα κατέσφαξεν ὁ Δομετιανός. ἐπηνέχθη δὲ ἀμφοῖν ἔγκλημα ἀθεότητος, ὑφ' ἧς οἱ ἄλλοι εἰς τὰ τῶν Ἰουδαίων ἤθη ἐξοκέλλοντες πολλοὶ κατεδικάσθησαν. Hieronymus Epitaphio Paulæ: *Delata ad inſulam Pontiam, quam clariſſimæ quondam fœminarum ſub Domitiano Principe pro confeſſione nominis Chriſtiani Flaviæ Domitillæ nobilitavit exilium. videnſque caulas, in quibus illa longum martyrium duxerat.* &c. in Martyrologio Romano ad VII Maji: *Tarracinæ in Campania natalis beatæ Flaviæ Domitillæ virginis & martyris, quæ quum eſſet Flavii Clementis Conſulis ſororis filia,* &c. Atqui non virgo, ſed uxor Flavii Clementis, & proinde neque ſoror eſſe potuit. Sed ea ex hoc Euſebiano loco deprompta ſunt, qui ſororis Clementis filiam, &, ut Græca, ἐξαδέλφην (ſi modo Hieronymus bene vertit) fuiſſe dicit.

Ibid. *Clementis ſororis filiam.*] Lib. III, cap. XIX Hiſtor. Eccl. ἐξ ἀδελφῆς γεγονυῖαν Φλαβίᾳ Κλήμεντος. At in Græcis hujus Chronici, ἐξαδέλφην Κλήμεντος, patruelem Clementis. Nam qui Atticis ἀνεψιοὶ, ii in communi dialecto ἐξάδελφοι apud Phrynichum. Sed Flavius Clemens erat patruelis Domitiani, quod nomen Flavii indicat, præter quam quod & à Dione idem proditum eſt: tum etiam ipſa Domitilla, teſte eodem Dione, ejuſdem tyranni erat συγγενής. Sed neque virum, neque uxorem cognatio à crudelitate tyranni defendere potuit.

Ibid. *Clementis Conſulis.*] Dio quoque ὑπατεύοντος: & in hiſt. Eccl. ἐπὶ τοῦ τῷ ιϛ' ἔτει Ῥώμης ὑπατεύσαντος. Fuit autem conſul cum Domitiano XVII, anno ſuperiore. Si igitur in conſulatu interfectus, metachroniſmus fuerit unius anni. Si autem hoc anno, ergo non ὑπατεύων, ſed ὑπατικὸς ἀνὴρ, ut in Græcis hujus loci.

Ibid. *in inſulam Pontiam.*] Dion, Pandatariam. Quidam unam inſulam binominem faciunt. alii diſtinguunt quidem, ſed vicinas dicunt.

Ibid. *Domitianus occiſus in Palatio.*] Antiſtio Vetere, Fulvio Valente Coſſ. Eutropius, Xiphilinus: hoc ipſo numero.

Ibid. *& per veſpiliones.*] Hieronymus ex Eutropio.

Ibid. *anno ætatis* XXXV.] Hæc eſt omnium ſcriptorum codicum, & editorum, & Mariani lectio. Sed eſt

„ error ex consuetudine veteri scribendi xxxx pro xl. Omnes enim Scriptores xlv anno periisse testantur, Suetonius, Eutropius, Xiphilinus, citra paucos dies: ἔτη πεντεκαιδέκατα καὶ πεντακόσια, μῆνας δέκα, ἡμέρας ἓξ καὶ εἴκοσι. In editionibus sequebatur de ejus clipeis, & imaginibus dejectis, ex Suetonio in fine Domitiani. Quæ omnia ab editoribus huc inculcata erant.

MMCXIII. *Ajunt & Apostolum Iohannem hoc tempore exilio solutum Ephesum secessisse.*] Ita etiam in hist. Eccl. Chrysostomus tamen in epistolam ad Ephesios censet Johannem non eo secessisse, sed relegatum fuisse. quod pugnat huic periochæ: καὶ ὁ μακάριος δὲ Ἰωάννης ὁ διαγγελιστὴς τὰ πολλὰ ἐνεδιέτριψεν ἐκεῖ. καὶ γὰρ καὶ ἐξωρίσθη ἐκεῖ, καὶ ἐτελεύτησεν. Atqui ἐξωρίσθη ἐν Πάτμῳ, & inde revocatus Ephesum secessit, ut in hac perioche continetur. Theodoritus idem scribit, quod Chrysostomus, quod miramur.

Ibid. *Iustus à Tiberiade.*] Æmulus Josephi. Chronico ejus titulus fuit, Ἱστορία Τιβεριέως Ἰουδαίων βασιλέων τῶν ἐν τοῖς γράμμασι. Photius: Aliter vocabatur γράμμα, ut citatur à Diogene Laërtio in illis, in quibus innocentiæ Socratis meminerat. Stephanus in Τιβεριάς. ἐκ τούτης ἦν Ἰώσηπος ὁ τὸν Ἰουδαϊκὸν πόλεμον τὸν πρὸς Οὐεσπασιανὸν ἱστορήσας Josephus graviter cum eo expostulat in vita sua. Tamen Eusebius citans ea verba, dicit ea esse ἐκ τῆς ἀρχαιολογίας πέλας, quum sint, ut dixi, ἐκ τοῦ βίου Ἰωσήπου. nisi putaverit Vitam Iosephi esse continuationem ultimi libri ἀρχαιολ. Sed sine dubio est solenne illi μνημονικὸν σφάλμα, aut παρόραμα.

Ibid. *multi, quos injuste ejecerat, de exilio reversi.*] Nummus Nervæ: IMP. NERVA. CÆSAR. AUG. P. M. TR. P. COS. III. P. P. S. C. EXULES. ROMÆ. RED. S. P. Q. R.

Ibid. *anno ætatis* LXXII.] Dione auctore vixerit tantum annos LXV, mens. x, dies x. Sed hæc Hieronymus habet ab Eutropio. Iterantur à Cassiodoro. Quid voluit Sex. Aurel. Victor Andreæ Schotti, qui Nervam Cretensem vocat? quid quod in principio nihil verum de Nerva profert? *quid enim Nerva Cretensi prudentius magisque moderatum? qui quum extrema ætate apud Sequanos, quo tyranni defecit metu, imperium arbitrio legionum capisset, &c.* Omnia falsa, & portentosa.

MMCXIV. *Decreto Senatus Nerva in Deos relatus est.*] Nummi: DIVUS NERVA PERPETUUS. item: DIVO NERVÆ. Utrobique caput radiatum.

MMCXVI. *Iohannem Apostolum usque ad Trajani tempora Irenæus Episcopus permansisse scribit.*] Iren. lib. IV. cap. III.

MMCXVII. *Trajanus de Dacis & Scythis triumphat.*] Anno superiore, ipso Trajano III, M. Cornelio Frontone III Coss. Nummus: IMP. CÆS. NERVÆ TRAIANO. AUG. GER. DAC. P. M. TR. P. COS. III.

MMCXVIII. *Trajanus victo rege Decebalo.*] Trajano V, Maximo II coss. numero MMCXIX. Unius anni prochronismus. In nummo Trajani mulier sedens manibus post terga revinctis. Titulus S. P. Q. R. OPTIMO. PRINCIPI. COS. V. Sub muliere: DAC. CAP. Hoc anno igitur, Trajano V cos. numero MMCXIX, Dacia capta & provincia facta. Inter utranque victoriam Dacicam biennium interest. Priore legati Decebali in Senatu positis armis, more captivorum manus copularunt. Unde Trajanus triumphavit, & Dacicus appellatus. altero bello, quum iterum rebellasset Decebalus, victusque à Trajano mortem sibi conscivisset, Dacia in provinciam redacta est. Hoc clarius apparet ex alio nummo. IMP. TRAIANO AUG. GER. DAC. P. M. TR. P. COS. V. P. P. S. P. Q. R. OPTIMO PRINC. DANUVIUS.

Ibid. *Daciam fecit provinciam.*] Nummus: IMP. CÆS. NERVÆ. TRAJANO. AUG. GER. DAC. DACIA. AUGUSTA. PROVINCIA.

Ibid. *Iberos, Sauromatas.*] Sunt Eutropii: & ab eo etiam Sex. Rufus. quem potius videtur sequi Hieronymus.

Ibid. *Arabas.*] Nummus. IMP. CÆS. NERVÆ TRAIANO AUG. GER. DAC. P. M. TR. P. COS. V. P. P. ARABIA AUGUST. (ADQUISIT.) PROVINCIA. Alius: S. P. Q. R. OPTIMO PRINCIPI. ARAB. ADQUIS. S. C. In alio: ARABIA CAPTA. Redacta est autem Arabia in potestatem Romanorum per Palmam Syriæ præfectum. Huc pertinet nummus Trajani, in quo legitur, BAICAMΨANΩN. Est enim Βαίσαμψα urbs Arabiæ, quæ domum Solis significat. בֵּית שֶׁמֶשׁ. ubi בֵּ pro בֵּית. Stephanus Βαίσαμψα, πόλις ἐν τῷ Ἀραβικῷ κόλπῳ τῆς ἐρυθρᾶν θαλάσσης, ὅ ἐστιν ΟΙΚΟΣ ΗΛΙΟΥ. ὁ πολίτης Βαισαμψηνός. Idem Stephanus, Σάμψα κώμη τῆς Ἀραβίας. Σάμψα δὲ τῇ τοῖς Ἄραψιν ὁ ἥλιος. Epiphanius 23: ἐν τῇ Ναβάτηδι γῇ τῇ νῦν Περαίᾳ πρὸς τῇ Μωαβίτιδι, ὅπερ γένος νυνὶ Σαμψαίων καλεῖται. Et 201: Σαμψαίοις γὰρ ἑρμηνεύονται ἡλιακοί.

Ibid. *Seleuciam.*] Nummus Trajani. TIGRIS. S. C. Alius: VIRTUS AUGUSTI. TIGRIS.

Ibid. *Ctesiphontem.*] Qua capta imperator ab exercitu salutatus est. Xiphilinus.

Ibid. *Babyloniam occupavit.*] Nummus: BABYLONIA. Alius: EUPHRATES. Alius IMP. TRAJANO AUG. GER. DAC. P. M. TR. P. COS. VI. P. P. ASSYRIA IN POTESTATEM P. R. RED. Alius: ASSYRIA ET PALÆSTINA IN POTEST. P. R. REDAC. S. C. Alius: DE CHALDÆIS S. C. Alius: VICT. ASSYR. S. C. Quæ omnia eodem anno gesta.

Ibid. *classem in mari rubro.*] Intellige Persico. non Arabico. Hoc sub extremo imperio Trajani contigit. Sed Hieronymus hæc ita, ut apud Sex. Rufum invenit, huc κατ' ὁμάδα congessit.

Ibid. *classem in mari rubro instituit.*] Non instituit, sed facturum se fuisse dicebat, si junior fuisset. πλοῖόν τι εἰς Ἰνδίαν πλοῖον ἰδὼν, εἶπεν, ὅτι πάντως ἂν καὶ ὅπη τὰς Ἰνδὰς, ἂν νέος ἔτι ἦν, ἐπεραιώθην. Dio. Navigavit igitur ultra sinum Persicum, sed nullam classem, aut expeditionem Indicam instituit.

Ibid. *ut per eam Indiæ fines vastaret.*] Neque classem instituit, neque Indiæ fines tetigit. Adulatorius est ille nummus: S. P. Q. R. OPTIMO PRINCIPI. S. C. IND. P. R. cum Rhinocerote. Indiam populi Romani fuisse crederemus, si eam, quam nunquam ullus miles Ro. vidit, domuisset. Licentioris vanitatis exemplum est alius: S. P. Q. R. OPTIMO PRINCIPI. S. C. INDIA. PRO. P. P. Indiam Populi Ro. provinciam utique fecisset, si ibi Præsidem reliquisset. Sed quantis difficultatibus conflictatus sit in illa expeditione Orientali, & quanta cum clade sui exercitus ex ea revertens Selinunte obierit, disce ex Xiphilino, qui hanc expeditionem his verbis concludit: ἕτω μὲν οἱ Ῥωμαῖοι τὸ τε Ἀρμενίας καὶ τῆς Μεσοποταμίας τῆς πλείονος, τῶν τε Πάρθων κρατήσαντες, μάτην ἐπόνησαν, καὶ μάτην ἐκινδύνευσαν.

MMCXXI. *Terræmotu quatuor urbes Asiæ.*] Infra etiam meminit alius terræmotus, quo tres Galatiæ civitates pariter conciderint. Has omnes VII civitates imprudenter uno terræmotu prostratas scribit Orosius.

Ibid. *Opuntiorum & Oritorum.*] Ita habent omnes libri, non, ut oportebat, *Oritarum.* Ὠρεὸς & Ὀπόεις, unde

unde Ὠρεῖται, & Ὀπωΐπιοι, sunt vicinæ urbes, Ὠρεὸς quidem in Euboea, Ὀπόεις in continente. In Græcis Eusebii legitur, Ἑλλάδ☉ Ὀπωπία τῆ Ὠρειτ☉. quæ sunt πονηρᾶ κόμματα, ut mirandum non sit si ansam Hieronymo præbuerint, ut pro *Oritarum* scriberet *Oritorum*. Nam neque ulla urbs dicta fuit Ὀπωπία, sed Ὀπάντιοι, neque Ὠρειτ☉, sed Ὠρεὸς, & ab ea Ὠρεῖ☽. Vide Stephanum. Oritarum urbs non hoc anno solum terræ motu concussa fuit. Memorat enim Strabo ex Demetrio Calatiano Ὠρεᾶ τὸ πρὸς θαλάττῃ τεῖχ☉, ἡ τ εἰκιῶν πρὸ ἐπαναστάσας συμπεσᾶν. Lib. II. In nummo Nervæ: ΩΡΕΙΤΩΝ BIC NEΩKOPΩN.

MMcxxiii. *Ignatius Romam perductus.*] Quærendum, quare ex Syria Romam homo bestiis objiciendus perducitur. Nam non solum de Christianis, sed & de Gentilibus cognitio erat ejus, qui provinciam regebat, & in ipsa provincia secundum jurisdictionem suam supplicium de illis sumebat. Soli cives Romani provocabant ad Cæsarem, ut Paulus in Actis Apostolorum. Hoc modo, siquidem civis Romanus fuit, Ignatius potuit Romam perduci. Sed civem Roma-
„ num bestiis objicere leges non sinebant. Nam, ut ait
„ Prudentius,

„ *Persona quæque competenter plectitur,*
„ *Magnique refert, vilis, an sit nobilis.*
„ *Gradu reorum forma tormenti datur.*

Quare hoc dubium aliis excutiendum relinquimus. Ego ingenue fateor insciticm meam. Aloquin Christianos bestiis objici solitos & pueri vel sciunt, vel ex Martyrologiis ipsis discere possunt. Tamen quæstio illa de Ignatio Romam ex Syria perducto digna est quæ discutiatur: ac eo nomine eam proponimus.

MMCXXIV. *Plinius Secundus quum quandam provinciam regeret.*] In Græcis: Πλίνι☉ Σεκουῶδ☉ ἡγεμόν☉ τ ἐπαρχίας, ad verbum ex Tertulliano. *Plinius enim Secundus, quum Provinciam regeret.* Nam tempore Tertulliani, cui notus erat Plinius Cæcilius, eidem & notum erat eum Bithyniam Provinciam proconsule administrasse. Ideo non opus fuit nomen addere, quum id nemo ignoraret. Hieronymus satis ostendit se Plinii epistolas non legisse. Quo autem tempore, aut quoto anno Urbis Plinius in provinciam missus sit, si nobis constaret, tunc quod Eusebius ex conjectura potius, quam ex historiæ fide, in hunc annum contulit, an verum sit, exploratum haberemus.

Ibid. *& in magistratu suo plurimos Christianorum interfecisset.*] Græca non πολλὰς, sed πινάς. κατακρίνας Χριστιανός τινας, ex Tertull. *damnatis quibusdam Christianis.* Plinius ipse: *perseverantes duci jussi.*

Ibid. *in magistratu suo.*] Non est in Græcis: sed pro eo, καὶ τ ἀξίας ἐκβαλὼν, ex Tertull. *quibusdam etiam gradu pulsis.*

Ibid. *prater obstinationem.*] Hæc Hieronymus ex Tertulliano, non ex Græcis Eusebii.

Ibid. *cuidam Christo, ut Deo.*] Apud Tertull. *Christo, & Deo.* Lege: *ut Deo.*

MMCXXV. *Plinius Secundus Novocomensis orator.*] Hactenus verum est. Nam Plinius Cæcilianus, cujus extant epistolæ & divinus Panegyricus, fuit Novocomensis Quod sequitur, *& historicus insignis*, manifesta hallucinatio est Hieronymi duos Plinios unum facientis: quod & fecit auctor vitæ Plinii, quæ Suetonio perperam attribuitur, quum sit sequioris ævi, plusquam quatuor sæculis post Suetonii obitum scripta. Is infimi subsellii scriptor ex duobus Pliniis unum conflavit, & illi patriam attribuit Novum Comum. Onufrius Panvinius Plinium majorem asserit Veronæ nostræ, recte: sed quod ex veteri inscriptione, parum prudenter. Nam multorum multæ inscriptiones in iis urbib. extant hodie, quæ ipsorum patriæ non erant. Præterea C. Plinii multi fuerunt, quorum inscriptiones extant in aliis urbibus, præterquam Veronæ. Sed qui Plinium ignorat Veronensem fuisse, is castrense verbum CONTERRANEUS quid sit, ignorat. Conterranei dicuntur, qui eidem matrici urbi attribuuntur, ut Sirmio priscorum Scaligerorum secessus, unde domo Catullus erat, accensebatur Veronæ. Propterea Plinius Veronensis, & Catullus Sirmionensis conterranei sunt. Non fuit ergo Novocomensis Plinius major, ut ille futilis scriptor retulit: qui, ut dixi, non secus, ac Hieronymus, Plinium seniorem cum juniore confundit: &, ut Hieronymo posterior est, ita auctore Hieronymo ea scripsit. Non solus autem Hieronymus utrumque Plinium unum facit. Serenus quoque Sammonicus idem hallucinatus est. Macrobius scribens de Acipensere pisce: *Sed non diu stetit hac parsimonia Nam temporibus Severi Principis, qui ostentabat duritiam morum, Sammonicus Serenus, vir saculo suo doctus, quum ad Principem suum scriberet, faceretque de hoc pisce sermonem, verba Plinii, quæ superius posui, præmisit, & ita subjecit, Plinius, ut scitis, « adusque Trajani imperatoris venit ætatem. &c.* itaque « Epistolæ Plinii Cæciliani ad Trajanum tam Sammonicò Sereno, quam Hieronymo, ansam errandi præbuerunt, quum uterque illum, qui ad Trajanum scripsit, putaverit eundem esse cum eo, qui Vesuvii incendio periit. Sidonius ut Plinium majorem à minore « distinguat, majorem avunculum, minorem Secun- « dum vocat lib. IV. Epistola III. Atqui minor non « cognominatur Secundus, nisi quia ab avunculo ad- « optatus, cui Secundo cognomen fuit. «

Ibid. *Periit, dum invisit Vesuvium.*] Hæc extant in omnibus PR. Sed absunt à POST. Et sane delenda videntur. Et sane nisi deleantur, pugnantia scriberet Hieronymus, qui quum utrunque Plinium unum faciat, fieri non potest, ut crediderit incendio Vesuvii periisse sub Trajano, quum is ipse scripserit sub Tito illud incendium contigisse.

Ibid. *Periit, dum invisit Vesuvium.*] Non solus ex insignibus viris Plinius absorptus est illo incendio, sed etiam alio ejusdem montis æstu Cæsius Bassus, *quem fama fuit in prædiis suis positum ardente Vesuvio monte Campania, & late ignibus abundante cum villa sua ustum fuisse.* Vetustissimæ Glossæ Persii.

MMCXXVI. *Pantheum Romæ fulmine concrematum.*] In Græcis, ἐν Ῥώμῃ τὸ Πάνθεον κεραυνῷ διεφθάρη. Idem repetitur ὁ παραδοξογρ. pag. 81: Καὶ ἄλλο τέ φασι τ νεὼν Διὸς ἐμπεπρῆσθαι, καὶ τὸ Πάνθεον ὑπὸ κεραυνῶ διαφθαρῆναι. Quod omisit Arnobius, dum reliquarum ædium sacrarum incendia ex Clemente referret: quia Clemens ejus non meminit, ex Clemente autem eadem producens Eusebius hoc insuper addidit. Sed non dubium Eusebium falli, aut potius scriptorem, unde accepit ea. Nam constat Pantheon nunquam fulmine deletum fuisse, neque ullam tantam fulminis vim esse posse, quæ tam validam structuræ molem penitus absumere possit, ut hic legitur. Sed Pantheon ab Agrippa constructum, & vetustate corruptum à Severo Aug. instauratum & pristino cultui restitutum fuisse Epigraphe,

quæ

quæ in eo extat hodie, teſtatur. Nemo eſt, qui Pantheon viderit, quem non mirari cogat tam præfractum dictum Euſebii. Ego non dubito apud auctorem, ex quo deſumpſit Euſebius, ſcriptum fuiſſe, Τὸ Πάνθεον ἐκεραυνώθη, non autem, κεραυνῷ διεφθάρη. Præter hoc Pantheon Agrippæ, erat Romæ Pantheum Jovis Ultoris, & Pantheum Minervæ Medicæ. Sed nomine Panthei, Pantheum Agrippæ intelligi ſatis conſtat. Quum Dio ſcribat in illo triduano incendio, quod ſub Tito fuit, Pantheon etiam arſiſſe, idque ab Hadriano reſtitutum fuiſſe, teſtatum reliquerit Spartianus, videndum; an poſſit eſſe Pantheon Agrippæ, an aliud. Nam certe inſcriptio Severi non tacuiſſet conflagratum ſub Tito, & ab Hadriano inſtauratum fuiſſe. Sed quum inſcriptio prior teſtetur ab Agrippa conſtructum, & altera vetuſtate corruptum à Severo refectum ſine ulla incendii aut inſtaurationis ab Hadriano facta mentione, an conflagraſſe dicemus, in quo inſcriptio conditoris Agrippæ extat etiam hodie? Sed dicet aliquis, Hadrianum nulli operum, quæ quidem inſtaurarit, nomen ſuum, ſed auctorum, appoſuiſſe. Ergo ab Hadriano, ad Severum, tantum eſt temporis intervallum, ut vi vetuſtatis tanta tam valida moles corrumpi potuerit? Ab initio enim Hadriani, ad initium Severi, ſunt tantum anni LXX. Hæccine eſt vetuſtas? Non igitur videtur igne conſumptum, neque fulmine deletum, quod ridiculum eſt: ſed aut nullum Pantheum arſiſſe, aut alterutrum horum, Pantheon Jovis Ultoris, aut Pantheon Minervæ Medicæ. Fuit & Πάνθεον Alexandriæ ab Imp. Severo excitatum. Excerpta Caſauboniani Chronici: Ετῳ δ ὀλυμπιάδῳ ζμε. Τότοις τοῖς χρόνοις ἐν Αλεξανδρείᾳ τὸ Σεβηριανὸν ἐκτίσθη γυμνάσιον, καὶ τὸ ἐκεῖσε ἱερὸν μέγα τὸ καλούμενον Πάνθεον.

MMCXXVIII. *Trajanus Armeniam, Aſſyriam, Meſopotamiam fecit Provincias.*] Sex Rufus: *Ad extremum ſub Trajano Principe Regi majoris Armeniæ diadema ſublatum eſt, & per Trajanum Armenia, Meſopotamia, Syria, & Arabia provinciæ factæ ſunt: ac limes Orientalis ſupra ripas Tigridis eſt inſtitutus.*

Ibid. *Trajanus Armeniam.*] Regem majoris Armeniæ, cui diadema ademptum ſcribit Sex. Rufus, Παρθαμάσίριν vocat Dio.

Ibid. *Aſſyriam, Meſopotamiam.*] Vide inſcriptiones nummorum, numero MMCXVIII.

MMCXXIX. *Terræmotus in Antiochia.*] Non poteſt ignorari annus cladis iſtius poſt hominum memoriam diriſſimæ, quum Dio ſcribat Conſulem Pedonem in eo extinctum. Fuit igitur iſta clades numero MMCXXXI, Valerio Vipſtano Meſſalla, C. Popilio Caro Pedone Coss. (alias M. Pedone Vergiliano) anno Chriſti vulgari CXV, Antiocheno CLXIII. quo minus credendum Euagrio, qui lib. II, cap. XII, ait hoc contigiſſe anno Antiocheno CLIX, hoc eſt anno Chriſti CXI. Ubi peccat prochroniſmo quadriennii: hic autem peccatur prochroniſmo biennii. De hoc horrendiſſimo caſu conſule Xiphilinum. Nam digna res lectu.

MMCXXX. *Iudæi, qui in Libya erant.*] De iſtis Judæis, quæ per rabiem ſuam damna intulerint, quæque acceperint, conſule eundem Xiphilinum, & Paulum Oroſium. Eodem anno iſtæ omnes Judæorum ſeditiones contigerunt, quo & terræmotus Antiochiæ, ut eſt apud Xiphilinum.

Ibid. *Apud Cyrenem.*] Dux tumultus Ανδρίας vocatur à Xiphilino. Fortaſſe Ανδρέας.

MMCXXXII. *præcepit imperator Lyſiæ Quieto.*] Luſius, non Lyſias vocabatur, ut recte extat apud Xiphilinum, & Hadrianum Spartiani. In IV Hiſtor. Eccleſiaſt. cap. II perperam excuſum Λαχίῳ Κοίντῳ pro Λουσίῳ Κοήτῳ.

Ibid. *& ob hoc procurator Iudææ.*] ἡγεμὼν in Græcis, *Præfectus, Dux.*

Ibid. *Salaminam Cypri.*] Ejus teterrimi tumultus dux Artemo vocatur Xiphilino.

Ibid. *Subvertere Iudæi.*] Auctor valde bonus de locis Apoſtolicorum Actuum inter opera Hieronymi: *Salamis civitas in Cypro inſula nunc Conſtantia dicta, quam Trajani Principis tempore Iudæi, interfectis omnibus accolis, deleverunt.*

Ibid. *Trajanus morbo in Selinunte periit.*] Eodem tempore & in eodem loco obiit, quo ejus libertus M. Ulpius Phædimus. Vetus Inſcriptio: M. ULPIO. AVG. LIB. PHÆDIMO. DIVI. TRAIANI. AVG. APOTIONE. ITEM. A. LACUNA. ET. TRICLINIARCH. LICTORI. PROXIMO. ET. A. COMMENT. BENEFICIOR. VIXIT. ANNOS. XVIII. ABSCESSIT. SELINUNTE. PRID. IDUS. AUGUST. NIGRO. ET. APRONIANO. COSS. Videmus ſequutum Patronum ſuum eodem tempore & in eadem urbe obiiſſe.

In Selinunte.] Xiphilinus: καὶ ἐς Σελινοῦντα τὴν Κιλικίας ἐλθὼν ἣν δὴ καὶ Τραϊανόπολιν καλοῦμεν, ἐξαίφνης ἀπέψυξε. Pſeudoſibyllinus Propheta:

Μοῖραν ἀεικελίην τ' ἀθύρεται, ἀλλὰ καμεῖται.
Οὐ νόνις ἀλλοτρίη κρύψει νέκυα ἀθλα Νεμείης
Ἄνθεσιν ἔνομ' ἔχουσα —

Ανθος ἄθλον Νεμείης, ſive Νεμέας, eſt σέλινον, quo οἱ Νεμεονῖκαι coronabantur. Igitur ἀπὸ τοῦ σελίνου Σελινοῦς dicta. quo nomine multæ appellatæ. Hæc Selinus vocatur Xiphilino Trajanopolis Ciliciæ, ut Ulpiano, Tit. de cenſib. & aliis. Sed apud Ulpianum videntur diverſa eſſe: quod mendoſum puto.

Ibid. *apud Seleuciam Iſauriæ.*] Nimirum quem innuit auctorem, is eſt Eutropius: *apud Seleuciam Iſauriæ profluvio ventris extinctus eſt.*

Ibid. *menſe nono, die quarto.*] Apud Eutropium ergo, unde hæc verbatim deſcripta, mendum eſt, *menſe uno.* quod deprehenditur ex eo, quod Sex. Aur. Victor ſcribit ſexaginta quatuor annos vixiſſe. Hoc non poſſet dici, ſi unum menſem ſupra LXIII vixiſſet. Sed in aliis editionibus Eutropii legitur *menſe* IX.

Ibid. *in foro ſub columna poſita.*] τὸ δὲ τοῦ Τραϊανοῦ ὀστᾶ ἐν τῷ κίονι αὐτοῦ κατέθη. Xiphilinus. Falſum igitur, quod hariolatur Pſeudoſibyllinus vates, οὐ κόνις ἀλλοτρίη κρύψει νέκυα, ſiquidem Romæ, non Selinunte ſepultus. Mors autem Trajani congruit numero MMCXXXII. Unde naſcitur imperium Hadriani.

MMCXXXIII. *Hadrianus regnavit annis* XXI.] & menſib. præterea XI, Spartiano, & Xiphilino. Quare ſine errore poſſumus illi imputare annos XXII. Sed ejus initium deducendum à numero MMCXXXII. Huc accedit, quod annus tertius Antonini Pii eſt CXXXIX Chriſti, quo æquinoctium autumnale à Ptolomæo obſervatum. Ergo annus Chriſti CXXXVII eſt primus Antonini, & CXXXVIII, uſq; ad menſem Auguſtum eſt idem annus currens Antonini, de quo ſi detraxerimus annos XXII, remanenebit annus obitus Trajani CXVII Chriſti, Nigro & Aproniano Coss. Sed Vettius Valens Aſtrologus, qui eo tempore florebat, comparat annum primum Hadriani cum CXLVIII Auguſtorum, id eſt cum MMCXXXV numero Euſebiano, Chriſti Dionyſiano CXIX. Biennii proculdubio prochroniſmus eſt.

Ibid. *Hadrianus Italicæ in Hiſpania natus.*] Ex Eutropio. Epitome Victoris, *in urbe Tudertina:* quod miramur. Majores quidem Hadriani Hadria in Picentibus oriundi (unde illis nomen) apud Italicam Hiſpaniæ reſede-

reſederunt. Itaque parentes Hadriani fuerunt Italicenſes, ipſe vero natus Romæ IX Kal. Febr. Veſpaſiano VII, & Tito V Coss. Gellius lib. XVI, cap. XIII: „ *D. Hadrianus in Oratione, quam de Italicenſibus, unde ipſe ortus fuit, in Senatu habuit.* &c.

Ibid. *Hadrianus Alexandriam à Romanis ſubverſam publicis inſtauravit impenſis.*] Itane Romani everterunt Alexandriam? Quando? Prodeat vel unus auctor, qui hujus cladis Alexandrinæ meminerit. Unde hæc tam inaudita Hieronymus? Tantum abeſt, ut everſam Hadrianus ſublevarit, ut quum florentiſſimam deprehendiſſet, vetera privilegia illis reddiderit, nova inſuper addiderit. Ipſe Hadrianus in Epiſtola ad Severianum Conſulem de Alexandria loquens: *Vtinam melius eſſet morata civitas, digna profecto ſui profunditate, quæ pro magnitudine totius Aegypti teneat principatum. Huic ego cuncta conceſſi: vetera privilegia reddidi: nova ſic addidi, ut præſenti gratias agerent.* Infra: *Civitas opulenta, dives, fecunda.* Quare manifeſtiora teſtimonia petimus? Lege totam Epiſtolam apud Fl. Vopiſcum in Saturnino. Nullum ibi veſtigium everſæ urbis reperies: imo contra, propter rerum omnium copiam, & populi multitudinem, & rerum florentiſſimum ſtatum, luxu nimio diffluentis. Non igitur à Romanis ſubverſa eſt τὸ σῶμα totius Ægypti, quam ſcimus ex quo tempore Ægyptus Provincia facta, nihil tale commeruiſſe, ut à Romanis ejus dominis ſubverteretur. Præterea annus minime convenit. Scribebat enim hæc Hadrianus numero MMCXLVIII, Sentio Augurino, Arrio Severiano Coss. Ex quibus perſpicue teſtatur ſe nunquam antea Alexandriæ fuiſſe, quo eum profectum fuiſſe ſeditione ob Apim inter Alexandrinos orta ſcribit Spartianus. Nummus Hadriani: HADRIANUS AUG. COS. III P. P. ADVENTUS AUG. ALEXANDRIÆ. Huc pertinet alius nummus: RESTITUTORI ÆGYPTI: quæ explicantur verbis ipſius Epiſtolæ: *Huic ego cuncta conceſſi*, &c. Numerus autem MM CXLVIII, quo hæc geſta ſunt, reſpondet anno Chriſti Dionyſiano CXXXIII, qui eſt ultimus Indictionis Hadrianeæ, de qua infra loquemur. Quare manifeſtum eſt, nova privilegia, quæ Hadrianus ſcribit ſe addidiſſe, cæpiſſe ineunte ſecunda indictione Hadrianea, hoc eſt anno primo Indictionis ſecundæ.

Ibid. *Hadrianus Trajani invidens gloriæ.*] Ex Eutropio. Inde Sex. Rufus: *Sed Hadrianus, qui ſucceſſit Trajano, invidens Trajani gloriæ, ſponte ſua Armeniam, Aſſiam, Meſopotamiam reddidit, ac medium inter Perſas, & Romanos Euphratem eſſe voluit.* Infra: *Hadrianum gloriæ Trajani certum eſt invidiſſe, qui ejus ſucceſſor in imperio, ſponte propria reductis exercitibus, Armeniam, Meſopotamiam, Aſſyriam conceſſit, & inter Romanos ac Perſas Euphratem medium eſſe voluit.* Suidas: οὐκ ἀϊδόξως δὲ τὴν Μεσοποταμίας ὑπερχωρεῖ Πέρσαις δεηθεῖσιν αὐτὸ κληθείσης ὑπὸ Τραϊανοῦ, καὶ τὸ Εὐφράτου ὅρον ποιεῖται τῆς Ρωμαίων ἀρχῆς. Unus Spartianus ſcribit Hadrianum omnia trans Euphratem ac Tigrim reliquiſſe, exemplo Catonis, qui Macedonas liberos pronunciavit, quia teneri non poterant. Quod verum puto.

MMCXXXIV, *Hadrianus Iudæos capit ſecundo contra Romanos rebellantes.*] Puto in Græcis fuiſſe, Ἁδριανὸς τὸν Ἰουδαίων κρατεῖ τὸ δεύτερον καὶ τὸν Ρωμαίων νεωτερίσαντων. Nam ſemper τὸ κρατεῖν καὶ τὸ χειρώσασθαι, Hieronymus vertit capere, non, quod debebat, domare, ſubigere. *Secundo rebellantes*, nimirum prius ſub Veſpaſiano, iterum ſub Hadriano. Vita functo Trajano, quum Hadrianus eſſet in Syria, Iudæi clandeſtina conſilia de rebellione agitabant. Profecto in Italiam Hadriano, apertum bellum profeſſi ſunt: neque prius deſtiterunt, quam ad internecionem deleti fuere. Auctor Xiphilinus. Itaque fruſtra hic dicitur captos fuiſſe anno ſecundo Hadriani, qui multis poſt annis debellari non potuere. Sed primum motum Iudæorum oppreſſum duce Martio Turbone ſcribit Spartianus. Sic puto hunc locum interpretandum. Alioquin aliquis poſſet objicere tunc captos καὶ αἰχμαλωτισθέντας Judæos ab Hadriano venundatos ad Terebinthum fuiſſe. Excerpta Chronici Caſauboniani in ſecundo anno Hadriani: Αἰλίᾳ Ἁδριανῷ Αυγούστῳ καὶ Ρουφίνῳ τούτων τῶν ὑπάτων, Ἰουδαίων ἐπαναστάντων, ἦλθεν Ἁδριανὸς εἰς Ἱεροσόλυμα, καὶ ἔλαβε τοὺς Ἰουδαίους αἰχμαλώτους εἰς τὸ λεγόμενον τερέβινθον, καὶ ἔσησε πανήγυριν, καὶ ἐπώλησεν αὐτοὺς εἰς ταγὸν ἵππον ἕκαστον, καὶ τοὺς ὑπολειφθέντας ἔλαβεν εἰς Γάζαν, καὶ ἐκεῖ ἔσησεν πανήγυριν, καὶ ἐπώλησεν αὐτούς. Mirus eſt locus, qui confirmatur teſtimonio Hieronymi, commentario in XXXI caput Ieremiæ: RACHEL PLORANTIS FILIOS SUOS. *Quidam Iudæorum hunc locum ſic interpretantur, quod capta Ieruſalem ſub Veſpaſiano, hanc viam Gazam & Alexandriam infinita millia captivorum Romam directa ſunt. Alii vero, quod ultima captivitate ſub Hadriano, quando & urbs Ieruſalem ſubverſa eſt, innumerabilis populus diverſæ ætatis utriuſque ſexus in mercatu Terebinthi venundatus ſit: & idcirco execrabile eſſe Iudæis mercatum celeberrimum viſere.* Idem ſentit quod Græcus de everſis ab Hadriano Ieroſolymis, quod confutabimus. Rurſus idem Hieronymus Commentario in cap. XI Zachariæ: PASCE GREGEM OCCISIONIS: *Hoc eſt: Nunc interim nutriatur, & creſcat, qui poſtea ab hoſtibus occidendus eſt: quas oves & pecora Principes Romanorum, qui poſſidebant ea & obtinebant jure victoriæ, interficiebant, & non miſerabantur: ſive immolabant, & non ſentiebant dolorem. Id eſt: nihil mali pro tanta crudelitate patiebantur. Et vendebant ea, quæ non propter clementiam, ſed propter precium reſervabant. Legamus veteres hiſtorias & traditiones plangentium Iudæorum: quod in Tabernaculo Abrahæ, ubi nunc per annos ſingulos mercatus celeberrimus exercetur, poſt ultimam everſionem, quam ſuſtinuerunt ab Hadriano, multa hominum millia venundata ſunt: &, quæ vendi non potuerunt, tranſlata in Aegyptum: & tam naufragio & fame, quam Gentium cæde truncata.* Hæc ille: ubi *Tabernaculum Abrahæ* eſt Terebinthus illa celeberrima, & *mercatus*, πανήγυρις Ἀβελάνειος. A Tabernaculo Abrahæ Manſio dicta eſt *ad Terebinthum* in Itinere Burdigalenſi. Pſeudohegeſippus lib. IV, cap. XXIII: *Terebinthus illis magna arbor à conſtitutione mundi fuiſſe aſſeveratur. nunc tamen utrum maneat, incertum nobis eſt. Quæ quidem Terebinthus à Chriſtianis ſummo in cultu fuit.* Euſebius: ὅθεν εἰσέτι νῦν καὶ παρὰ τοῖς πλησιοχώροις, ὡς ἂν θεῖον, ὁ τόπος εἰς τιμὴν τοῦ αὐτόθι τῷ Ἀβραὰμ ὀπτανέντων θρησκεύεται, καὶ θεωρεῖταί γε εἰς δεῦρο ὑπὸ μένουσι ἡ Τερέβινθος, οἵ τε τῷ Ἀβραὰμ ὀπτεξενωθέντες ὑπὸ γραφῆς ἀνακείμενοι, δύο μὲν ἑκατέρωθεν, μέσος δὲ ὁ κρείττων ὑπερέχων τῇ τιμῇ. lib. V ἀποδείξ. 147.

Ibid. *Hadrianus eruditiſſimus.*] Quare anno ſecundo Hadriani hæc poni debuerint, non video. Neque enim primo anno minus præditus illis virtutibus aut vitiis erat, quam ſecundo. Hoc pertinebat ad titulum primi anni.

Ibid. *Hadrianus reliqua tributorum.*] Pulcherrimum exemplum Indictionis apud Dionem ſuper hac re: ἐλθὼν γὰρ ἐς τὴν Ρώμην ἀφῆκε τὰ ὀφλήματα τῷ τε βασιλικῷ καὶ τῷ δημοσίῳ τῶν Ρωμαίων, ἐκκαιδεκαετῆ

ἐφίσας χρόνον, ἀφ' ἧς πω μέχρις ἧς πεφηφίσθαι τοῦτο ἔμελλεν. *Remisit tributa, præstituto tempore annorum sedecim, unde, & quousque hoc observari vellet.* hoc est, remissionem hanc circunscripsit fini annorum sexdecim. Tot enim anni sunt ab Indictione, ad Indictionem inclusive. Sextusdecimus enim annus est principium secundæ indictionis. unde eam vocat ἐκκαιδεκαετῆ χρόνον: quemadmodum quintus annus est principium secundæ Olympiadis: quo nomine vocata est πενταετηρίς. Obiit Trajanus Nigro & Aproniano Coss. anno Christi CXVII, Indictione prima, quo mortuo statim Hadrianus, quum venit Romam, tributa remisit, ut modo ex Xiphilino didicimus. Ab anno igitur primo Indictionis reliqua illa tributorum remissa, & post solidam Indictionem, hoc est post annos XV, solvi cæpta in posterum, anno sextodecimo postquam remissa. Aliud exemplum Indictionis luculentissimum habemus apud eundem Dionem in Marco Antonino: remissa fuisse debita fisco in XLV annos, præter XVI annos, quos remiserat Hadrianus. τὰ τοῖς ὀφείλουσί τι τῷ βασιλικῷ καὶ τῷ δημοσίῳ πᾶσι πάντα τὰ ὀφειλόμενα ἀφῆκεν ἀπὸ ἐτῶν ἓξ καὶ πεντεκαίδεκα, χωρὶς τῶν ἑκκαίδεκα ἐτῶν Ἁδριανός. καὶ πάντα τὰ περὶ αὐτῶν γεγραμμένα ἐν τῇ ἀγορᾷ καυθῆναι ἐκέλευσε. XV anni absoluti remissi ab Hadriano, cum XLV annis absolutis, quos Marcus remisit, fiunt sexaginta, quæ sunt quatuor indictiones incipientes ab anno Christi CXVII, numero MMCXXXII, desinentes in anno Christi CLXXVII, numero MMXCII. Illustrius exemplum in Chronico Casaubon. Τπ. Λάργ. καὶ Μεσσαλίν. τότοις τοῖς ὑπάτοις ἄφεσις ἐγένετο τῶν χρεωφειλετῶν πάρ' Αντωνίνου Εὐσεβοῦς. καὶ οἱ παμεγαλοὶ χάριτες δωρεὰν ἐκαύθησαν. Erat annus Christi Dionysianus CXLVII. Indictio prima Constantiniana annus CCCXII. Intervallum, anni CLXV, id est indictiones absolutæ XI. Itaque vides remissiones illas fiscalium debitorum per Indictiones fieri. Est, ut diximus, illustre exemplum. Idem videtur fecisse C. Julius Cæsar Antiochensibus, qui annos suos ab Indictione Cæsariana putabant, nimirum à remissis unius indictionis, sive trium lustrorum, reliquis. Atque adeo ab illa Epocha Antiochensi, ad hanc Hadriani Indictionem, præterierunt Indictiones undecim absolutæ. Quare non habemus luculentius exemplum indictionum isto ex verbis Dionis collecto, quod maxime optarim studiosos lectores notare.

Ibid. *reliqua tributorum.*] Nicephorus Callistus lib. III. cap. XXXIV: *Publica is statim civitatibus remisit debita, & vectigalia multa Romanis donat. Unde ei in Urbe divini decreti sunt honores.* Quæ proculdubio, ut & alia apud eundem scriptorem ex hoc Chronico Eusebii desumpta sunt. Hieronymus, ut solet, libertate magna usus est in Græcis vertendis. De decretis Hadriano divinis honoribus propter remissa tributa extat vetus inscriptio de Æde voto suscepto à Consulibus consecratâ, quod immanem tributorum summam Hadrianus remiserit nullo tali retro Principum exemplo. Ea inscriptio digna est, quæ hic quoque legatur, non solum Romæ, ubi extat hodie.

NUMINI. DEORVM. AVG. IOVI. OPT. MAX. ÆDEM. VOTO. SSVCEPTO. Q. LEPIDVS. M. F. M. CVRIUS. M. F. COS. III. S. P. Q. R.

IMP. CÆS. DIVI. TRAIANI. PARTHICI. F. D. NERVÆ. NEP. TRAIANO. HADRIANO. AUG. PONT. MAX. TRIB. POT. II. COS. II. QVOD. UNUS. OMNIUM. PRINCIPUM. ET. SOLUS. REMITTENDO. SESTERTIUM. NOVIES MILLIES. CENTENA. MILLIA N. DEBITUM FISCI. NON. PRÆSENTES. MODO. SED. ET POSTEROS. SUOS. PRÆSTITIT. HAC. LIBERALITATE SECUROS. JULIA. AUG. MATER. AUGG. ET CASTRORUM. MATRONIS. RESTITVIT. SABINA. AVGVSTA. MATRONIS. DIVUS. AVG. PONT. MAX. EX. S. C. REFECIT.

Isti Consules Q. Lepidus, & M. Curius, qui fuerunt suffecti, non ordinarii circa initium imperii Caracallæ. Ædem Hadriano, voto susceptо, dedicatam, ac vetustate collapsam refecerunt, propterea quod liberalitatem Sabinæ Hadriani uxoris erga matronas Julia mater Caracallæ & Getæ imitata esset. Præterea ex hac inscriptione discimus Hadrianum remisisse reliqua Tributorum secundo Consulatu suo, ad quem ab Indictione Cæsariana Antiochiæ, diximus esse Indictiones XI absolutas. Sed nummi quidam Hadriani etiam sequenti anno, Consulatu ejus III, remissa præferunt. IMP. CÆSAR. TRAIANUS HADRIANUS. AUG. P. M. TR. P. COS. III. RELIQUA. VETERA. HS. NOVIES. MILL. ABOLITA. Infinitam pecuniam vocat Spartianus. *Ad colligendam autem gratiam nihil prætermittens, infinitam pecuniam, quæ fisco debebatur, privatis debitoribus in Urbe atque Italia, in Provinciis vero etiam ex reliquis ingentes summas remisit, syngraphis in foro Trajani, quo magis securitas omnibus roboraretur, incensis.* Cæterum elegantissimè Hieronymus χρεῶν ὀφλὰς vertit *reliqua tributorum*, quæ Julianus ὁ παραβάτης vocat ἐλλείματα.

Ibid. *chartis publice incensis.*] In foro Trajani, ut ex Spartiano antea relatum est. Fuit autem illa immanissima summa, quæ ad rationes Gallicani collybi essent XVIII milliones aureorum Solatorum, & præterea summæ excurrentis Solatorum aureorum septingenta quinquaginta millia, duodenis in aureum Solatum denariis imputatis ex constitutione Henrici III, quæ & prisco Græcorum ac Romanorum Collybo accommodatissima est, & saluberrima futura erat, si per rei nummariæ difficultates ac fisci anguſtias diutius obtinere potuisset. Græca vero Eusebiana ita vertenda erant: *Hadrianus debita urbium suarum, & privatorum, quæ ad fiscum pertinebant, abolevit, incensis instrumentis. Idem tributa multa Romanis indulsit.* Nam πόλεις τὰς ὑπ' αὐτὸν intelligit urbes Provinciarum Cæsaris, quæ à Præsidibus regebantur. πολίτας autem, quos Spartianus *privatos debitores fisci* vocat, id est, mancupes vectigaliorum, redemptores vicesimarum, centesimarum, & si quâ sunt ejusmodi ad fiscum pertinentia.

Ibid. *publice incensis.*] In nummo Hadriani, quem proxime adduximus, sunt in aversa superficie quatuor viri, quorum unus lampada ardentem tenet, ut rationes & chartas urat. Hoc ab aliis imperatoribus factum legimus, ut ab Antonino Pio apud Chronographum Casaubonis: καὶ οἱ παμεγαλοὶ χάριτες ἐκαύθησαν: & à Gratiano apud Ausonium in Panegyrico: item à Marco Aurelio. Orosius: *Omniaque simul fiscalium negotiorum calumniosa monimenta congesta in foro jussit incendi.* quo pertinent verba Dionis, quæ superius adduximus de remissione ad XLVI annos. De hujusmodi debitorum indulgentia habes plene Cod. Theod. Titulo ei rei dicato; qui est XXXVIII libri XI. & ibi l. VI, *chartis abolitis debita relaxantur*, ut hic *chartis publice incensis.* Sed reliqua Græca cur non verterit Hieronymus, nescio, quæ tamen non parvi momenti sunt. ὁ αὐτὸς φόρους Ρωμαίοις ἐχαρίσατο. *Tributorum etiam Romanis gratiam fecit*, aut *Tributa remisit.* Non raro enim Imperatores præter tributorum laxationem etiam de vectigalibus gratiam faciebant.

„ Julianus Misopogone: ὐδ' ἐπεγράψαμην χρυσίον, „ οὐδ' ἠτησάμην ἀργύριον, οὐδὲ ἠύξησάμην φόρους, ἀλλὰ „ πρὸς τοῖς ἐλλείμμασιν οὖσι πᾶσι τῶν εἰθισμένων τὸ „ πέμπτον.

MMCXXXV. *Plutarchus Chæroneus, & Sextus.*] Sextus nimirum & ipse Chæroneus Plutarchi nepos, quo usus præceptore M. Aurelius.

Ibidem. *Oenomaus.*] Omissum est in Græcis culpa Georgii, aut librarii. Non potest esse idem Oenomaus cum eo, de quo apud Suidam, Gadarensi Cynico. Siquidem is, qui apud Suidam, ὁ πολὺ πρεσβύτερος Ποφυρίου: cujus etiam meminit Socrates libro tertio, 228. Ἀλλὰ μὴν οὖν χρησμὸν τόνδε Διογένης ὁ κύων, ἢ Οἰνόμαος ὁ φιλόσοφος κατέγνωσται ἔν Πυθίᾳ Ἀπόλλωνος.

Ibidem. *Bellum contra Sarmatas.*] Hoc videtur contigisse statim post adventum Hadriani Romam. Spartianus: *Audito dein tumultu Sarmatarum & Roxolanorum, præmissis exercitibus, Moesiam petiit.* Hoc gestum secundo Hadriani Consulatu, numero antecedenti.

Ibidem. *Bellum contra Sauromatas gestum.*] Σαυροματῶν καταπολεμηθέντων. *Sauromatæ bello domiti.* Nam sane multum differunt πολεμεῖν, & καταπολεμεῖν, ut & pueri sciunt.

MMCXXXVI. *Terræmotu facto Nicomedia ruit.*] Nicephorus Callistus: *Niceam & Nicomediam, quæ motu terræ multum detrimenti ceperant, firmo circundat muro.*

Ibidem. *& vicinæ urbes plurimæ.*] Spartianus: *Fuerunt ejus temporibus fames, pestilentia, & terræ motus: quæ omnia, quantum potuit, procuravit: multisque civitatibus vastatis per ista subvenit.*

Ibidem. *ad quarum instaurationem Hadrianus de publico est largitus impensas.*] Nummus: Hadrianus mulieri procumbenti in genua dexteram porrigens. Inscriptio: RESTITUTOR. BITHYNIÆ. S. C.

MMCXXXVII. *Euphrates Stoicus Philosophus moritur.*] Sumpto veneno, morbi & senii tædio, petita prius à Principe venia mortem sibi conscisendi. Xiphilinus: ἐν μὲν τῷ ἔτει ἐκείνῳ τοιοῦτόν τι ἐγένετο, καὶ Εὐφράτης ὁ φιλόσοφος ἀπέθανεν, ὅπερ ἐψαυτοῦ αὐτῷ τοῦ Ἀδριανοῦ κώνειον καὶ διὰ τὸ γῆρας, καὶ διὰ τὴν νόσον, πεῖν. Nemini enim licebat sibi mortem consciscere sine magistratus venia. Sopatrus Rhetor 419. καὶ ὁ βουλόμενος ἀποθανεῖν ἑαυτὸν τῇ βουλῇ προσαγέτω. vel, ὁ βουλόμενος ἀποθανεῖν τῇ βουλῇ προσαγγελλέτω.

Ibidem. *Euphrates.*] Obiit anno eodem, quo reversus Romam Hadrianus post excessum Trajani. Auctor Xiphilin. numero MMCXXXIII. Quadriennii metachronismus.

Ibidem. *Hadrianus in Libyam.*] Spartianus: *Inde Romam venit, atque ex ea in Africam transiit, ac multum beneficiorum provinciis Africanis attribuit.* Nummi: RESTITUTORI. LIBYÆ. &, RESTITUTORI MAURETANIÆ.

Ibid. *à Judæis vastata.*] In Græcis per incuriam omissum est ὑπὸ Ἰουδαίων. Sub Trajano enim à Judæis „ vastata fuerat, numero MM CXXX.

MMCXXXVIII. *Hadrianus Athenienſibus.*] Hoc anno, qui erat natalis Urbis DCCCLXXIV, Hadrianus erat Romæ. Nummus Sambuci rarissimus: IMP. CÆSAR. TRAJANUS HADRIANUS AUG. P. M. TR. P. COS. III. P. P. ANN. DCCCLXXIV. NAT. URBIS. P. CIR. CON. S. C. Si Romæ, quomodo Athenis? Sed potuit eodem anno & Athenis esse, & postea Romam proficisci. Nullus enim Augustorum tot provincias tanta celeritate peragravit, ut Hadrianus, auctore Spartiano, qui & bis eum Athenis fuisse scribit. Deinde potest dubium intervenire propter discrimen Palilium Varronis & Catonis.

Ibid. *Hadrianus Athenienſibus leges petentibus.*] Hinc Nicephorus Callistus: *Leges quoque ad Draconis & Solonis Athenienſium legiſlatorum imitationem promulgat.* quanquam sententiam leviter immutavit. Cassiodorus eadem verba Eusebii ponit sub Vespronio Candido Verо III, & Ambiguo Bibulo Coss. numero MMCXLII. Sed nunquam Cassiodoro cum Eusebio convenit de anno aut tempore, quamvis eadem verba referat. Itaque studiosi caveant ab illa Cassiodori farragine: cujus miram confusionem in Consulibus temulentiæ recte comparat Onufrius Panvinius noster.

MMCXXXIX. *Cephiſus fluvius.*] Videndum, an nummus Hadriani huc spectet. Templum, ubi Hercules cum clava, & fluvius. Templum est πρὸς τῷ Ἐλευσινίῳ. Hercules in eo initiatus est, & Hadrianus ipse vocatus est Hercules. Nummus: ΑΥΤ. Κ. ΑΔΡΙΑΝΟC CΕΒΑCΤΟC. ΗΡΑΚΛΗC ΡΩΜΑΙΟC. ubi imperator habitu Herculis, præterquam quod togatus. Sed hæc proponimus, non affirmamus.

MMCXL. *Ieroſolymis decimus poſt Philippum conſtituitur epiſcopus Seneca.*] Quomodo expletum fuerit Domini nostri Jesu Christi vaticinium super urbe Jerusalem, ut lapis super lapidem nullus remanserit, & testatus est Josephus, qui interfuit illi bello, & nos abunde in Canonibus Isagogicis ostendimus: ut ne vestigium quidem urbis appareret. Itaque & postea aratrum illi impressum est à Musonio Tyrrheno præfecto munitionum, ut non solum urbs esse desierit, sed & in posterum nemini licuerit illi solo aliquid immoliri, ædificare, superstruere. Nam Jurisconsultus lege XXI, D. Quib. mod. usufr. ait civitatem esse desivisse eam, cui aratrum inductum sit: & capital est in illo solo vel casam, aut humile superficium struere. Servius: *Nam ideo ad exaugurandas, vel diruendas civitates aratrum adhibitum, ut eodem ritu, quo condita, subvertantur. Horatius: imprimeretque muris hoſtile aratrum.* Rursus Solinus: *Judæa caput fuit Ieroſolyma. Sed exciſa eſt.* An ullum domicilium urbem habuisse putemus, quæ excisa esset? Possumus dicere non cum Ovidio:

Hic ubi nunc Vrbs eſt, tunc locus Vrbis erat.

Sed potius:

Vrbis ubi locus eſt, urbs ibi magna fuit.

Plinius libro quinto: *Orinen, in qua fuere Ieroſolyma longe clariſſima urbium Orientis, non Judæa modo.* Non dixit *sunt*, sed *fuere*. Nulla enim prorsus erant, quum illa scriberet Plinius. Socrates quarto, cap. ultimo: ἔρημόν τε καθεῖδεν τὴν πόλιν, ἢ ἄροτρον εἰπὼν βαλεῖν κατ' αὐτήν. His animadversis merito quæri possit, quum Episcoporum Ecclesiæ Ierosolymitanæ nomina certa, & continua successio hactenus memoriæ prodita sint, ubi fuerit Ecclesia Ierosolymitana. Nam certum est Ierosolymis consistere non potuisse. Ea enim non potuit esse sine ædificiis, ædificia autem in solo, cui aratrum impressum fuerit, superstruere per leges non licebat. Tamen minime dubitandum est, ubicunque illi Episcopi sederint, ibi fuisse Ecclesiam Ierosolymitanam, tametsi Ierosolymis non esset: quemadmodum hodie ab aliquot sæculis Antiochena sedes Patriarchalis non est in ea urbe, unde nomen habet, sed in Meredin ad ripam Chobar, in finibus Mesopotamiæ, quam urbem ab Antiochia *longa procul longis via dividit invia terris.* & tamen non desinit esse Antiochena Ecclesia, & Antiochena cathedra. Alexandrinus thronus diu est quum in maximam urbem Kairum translatus est, & tamen non Kairensis Patriarcha

triarcha dicitur, sed Alexandrinus, quemadmodum à principio & primis illius patriarchiæ incunabulis vocari cæpit. Eusebius perhibet libro tertio Hist. Eccles. Ecclesiam Ierosolymitanam una cum reliquiis illius Apostolici sæculi Pellam urbem Decapoleos traductam fuisse. quod mihi facile persuadet. Idem etiam Eusebium sequutus Epiphanius prodidit in Ἀγκυρωτῷ. sed, ut solet, multa immiscet aliena à verbis scriptorum, à quibus mutuatus est. Clarius in Nazoræis pag. 58.

Ibidem. *Ephres.*] Epiphanio in Manichæorum Hæ-, resi 274, mendose dicitur Οὐάφρης. Quod Syris -, est *Ephrem*, id Græcis Ἐφρῆς.

Ibidem. *usque ad eversionem, quam ab Hadriano perpessa est Ierusalem.*] Ne quis putaret nullam successionem cathedræ Ierosolymitanæ fuisse, quia succisa essent Ierosolyma, veteres voluerunt illi objectioni occurrere, & non totam dirutam aut solo æquatam fuisse urbem, sed dimidiam partem superfuisse dicunt. prius dimidium à Vespasiano expugnatum, alterum ab Hadriano: idque ex XIV, 2, Zachariæ colligi: cujus verba hæc sunt: ἡ ἁλώσεται ἡ πόλις, καὶ ἁρπαγήσονται αἱ οἰκίαι, καὶ αἱ γυναῖκες μολυνθήσονται, καὶ ἐξελεύσεται τὸ ἥμισυ τῆς πόλεως ἐν αἰχμαλωσίᾳ. Expositio Eusebii libro sexto ἀποδείξ. cap. XVIII, loquentis de excidio urbis sub Vespasiano: τότε μὲν οὖν εἰκὸς τὸ ἥμισυ τῆς πόλεως ἀπολωλέναι τῇ πολιορκίᾳ, ὡς φησιν ἡ προφητεία. μετὰ δὲ πολὺ δὲ χρόνον ἐπὶ Ἁδριανοῦ αὐτοκράτορος κινήσεως αὖθις Ἰουδαϊκῆς γνωμένης τὸ λοιπὸν τῆς πόλεως μέρος ἥμισυ πολιορκηθὲν αὖθις ἐξελαύνεται, ὡς ἐξ ἐκείνου καὶ εἰς δεῦρο πάμπαν ἄβατον γνέσθαι τὸν τόπον. Hieronymus paulo aliter loquens de expugnatione sub Tito: *Quomodo autem media pars capta sit civitatis, & reliquus populus in urbe permanserit, & illo tempore & aliis approbatur, Septentrionalem urbis & inferiorem partem esse captam: montem autem Templi & Sion, in quo arx erat, integra remansisse.* Secundum hæc Titus triumphaverit de urbe, quam dimidiam cæperit, templum autem & arcem, quia expugnari non potuerint, intacta reliquerit. Atqui & templum dirutum ipse Hieronymus & sciebat, & in Epistola ad Dardanum testatus est. Atque hæc quidem expiscantur ex illo loco Zachariæ, quum tamen Zacharias non dirutæ urbis, sed captæ duntaxat & expilatæ mentionem faciat, ut pars populi deportata sit, pars remanserit: quod profecto sub Ptolemæo Lagi contigisse minime dubitabit, qui verba Agatharchidæ apud Josephum legerit. Quum igitur ex illo loco Zachariæ colligant non tota Ierosolyma deleta fuisse, Ecclesiam ibi fuisse semper volunt, donec Hadrianus illa parte urbis, quam intactam Titus reliquerat, penitus eversa, aliam urbem novam superstruxit. Nugator nescio quis apud Suidam: ΒΑΣΑΥΓΜΑ ΕΡΗΜΩΣΕΩΣ. τὸ Ἁδριανῷ τοῦ βασιλέως ἀνδριάντα. ὁ γὰρ Ἁδριανὸς καθεῖλε τὴν πόλιν Ἄρδιλα. μὴ γὰρ τὴν Οὐεσπασιανῷ καὶ Τίτῳ γνωμένην ἐρήμωσιν, ὅτι Ἁδριανῷ συχάντες οἱ Ἰουδαῖοι ἐστάδαζον ὅτι τὴν πεντέραν ἐπανελθεῖν πολιτείαν· Στασιάσαντες οὖν εἰς παντελῆ ἐρήμωσιν ἑαυτοὺς κατέσχον, καὶ τὸ ἑαυτῶν ὄνομα ἐπέθηκε τοῖς λειψάνοις τῆς πόλεως, Αἰλίαν αὐτὴν προσαγορεύσας. Hieronymus cap. primo Joël: *Aelii quoque Hadriani contra Iudaeos, expeditionem legimus, qui ita Ierusalem mutosque subvertit, ut de urbis reliquiis ac favillis Aeliam conderet civitatem.* Epistola ad Demetrianum reliquias urbis, quas ait subversas ab Hadriano, mansisse scribit post excidium, quod sub Tito contigit. *Ad extremum sub Vespasiano & Tito urbs capta Templumque subversum est: deinde civitatis, usque ad Hadrianum Principem, per quinquaginta annos mansere reliquiae.* Non ergo verum est Christi vaticinium, *Non manebit lapis super lapidem:* neque verum fuerit, quod Josephus vidit, quod testatus est, cui illacrimavit Titus memor vicissitudinis rerum humanarum, ne vestigium quidem superfuisse, præter duas Turres. Illud vero de quinquaginta annorum intervallo ab excidio sub Tito, ad imaginarium excidium sub Hadriano, fabulæ sunt Judaicæ, quæ tamen tolerabilius veri fidem excedunt, quam quod supra retulimus de excidio sub Hadriano. Judæi enim complanatum omnino solum Jerosolymorum, & aratrum illi inductum credunt: ita ut commentum illud de reliquiis Ierosolymorum sub Hadriano subversis locum non habeat. Sed ab excidio Ierosolymorum, ad excidium Bither, in qua clade infinitus Iudæorum numerus periit, putant annos quinquaginta. Alibi invenio LII. Excidium Templi contigisse volunt anno Christi LXIX. cui si accedant LII, fient anni Christi Dionysiani CXXI, quibus congruit annus primus Hadriani. Sane anno 11 Hadriani male multati sunt Judæi, ut supra diximus. Sed Bither tunc expugnata non fuit. Nicephorus Callistus ait Hadrianum, quæcunque ex vetustis ædificiis reliqua adhuc fuerunt, diruisse prorsus, & solo æquasse, ut ne lapis quidem super lapidem permaneret, & oraculum Servatoris ad exitum suum perduxisse, &c. Ita quod Christus de excidio sub Tito prædixit, ille ad excidium, quod nunquam fuit, neque esse potuit, traduxit. Portentosiora sunt, quæ Appiani Syriacis assuta sunt. Ierosolyma, inquit, primum evertit Ptolemæus Lagi. Instaurata secundo Pompejus κατέσκαψε, *diruit.* Tertio instaurata Vespasianus κατέσκαψεν, *evertit.* Quarto in integrum restituta Hadrianus (evertit) De Pompejo enim loquens, καὶ τὴν μεγίστην πόλιν Ἱεροσόλυμα καὶ ἀγιωτάτην αὐτοῖς κατέσκαψεν. ἣν δὴ καὶ Πτολεμαῖος ὁ πρῶτος Αἰγύπτου βασιλεὺς καθῃρήκει. Οὐεσπασιανὸς αὖθις οἰκιθεῖσαν κατέσκαψεν, καὶ Ἁδριανὸς αὖθις ἐπ' ἐμοῦ. Secundum hanc fabulam, à Ptolemæo Lagi, ad exitum Hadriani, quater diruta & solo æquata, & ter instaurata fuerint Ierosolyma. Sed multa hujusmodi fabulosa adtexta sunt illi libro Appiani, ut mediocriter docto constare potest. Quod si non sunt assuta, valde infantem in historia Appianum fuisse necesse est. Antiochus quidem Epiphanes partem murorum diruerat, & multa etiam in templo corruperat. Non tamen ideo Ierosolyma solo æquata, aut Templum penitus deletum fuisse censendum est. Huc pertinent verba ex Edicto Demetrii Regis: ἐπιτρέπω δὲ καὶ ἀνακαινίζειν τὸ ἱερὸν καὶ οἰκοδομεῖν. item: καὶ τὰ τείχη δὲ συγχωρῶ τὰ τῆς πόλεως οἰκοδομεῖσθαι. At semper à temporibus Zorobabelis & Nehemiæ, usque ad annum secundum Vespasiani, & Ierosolyma & Templum fuisse qui negaverit, neget eadem opera & tempore Christi eadem in rerum natura fuisse. Methodius apud Photium 492, 16, sexies Ierosolyma subversa fuisse dicit, idque ex Josepho colligi. Atqui Josephus, cujus verba producit, non sexies eversa, sed capta fuisse dicit. capta & eversa bis, primo à Nabuchodonosoro, postremo à Tito. Præterea mala fide referuntur verba Josephi: ἐπὶ Πομπηίου, καὶ ὅτι τότοις οὖν Ἡρῴδῃ Σωσίου, ἐλόντες ἐκέρησαν τὴν πόλιν. In Josephi verbis, ἐτήρησαν τὴν πόλιν. quod ἐκ

Ala-

Ἀδριάνῳ contrarium est τῷ ἐνέτρησαν. Epiphanius pag. 537 longe modestius, quam omnes superiores, Hadrianum, quum venisset in locum, ubi Ierosolyma fuerant, invenisse omnia solo æquata. καὶ ὄρη τὴν πόλιν πᾶσαν ἠδαφισμένην, καὶ τὸ ἱερὸν τοῦ θεοῦ κατατετιλμένον. Hactenus vere. Pergit. παρεκτὸς ὀλίγων οἰκημάτων, καὶ τοῦ θεοῦ ἐκκλησίας μικρᾶς, *præter paucula domicilia, & ædiculam sacram, in quam convenerunt Discipuli postquam Christus assumptus est in cælum.* Hæc verbis ipsius Domini, *Non manebit lapis super lapidem*, satis confutantur & à Iosepho, qui consentanea verbis Christi retulit. Quæ postea de Ierosolymis per Aquilam Ponticum jussu Hadriani constructis dicit, & quod Aquila fuerit πενθερὸς Ἀδριανοῦ, hæc omnia accepit ab impostoribus Judæis, in quorum partes transierat, qui & in Thalmud asserunt eundem Aquilam affinem Hadriani fuisse. Denique illa dimidia pars Ierosolymorum, quam ex falsa Zachariæ interpretatione imaginatur Eusebius excidio, quod sub Tito contigit, superfuisse, vel, quia id verisimile Epiphanio visum non fuit, ædicula sacra, cæsulæ, & septem Synagogæ, nulli alii rei reservata sunt, quam continuandæ successioni Episcoporum Ierosolymitarum, tanquam illa successio esse non potuerit extra Ierosolyma. Hoc in Epiphanio tolerabilius est, quod secundum ejus sententiam nulla subversione mœniorum, ædificiorum, aut dimidiæ partis Hadriano opus fuit, ut novam urbem conderet, quemadmodum more suo commentus est Eusebius ex Zacharia, & quem sequutus est Hieronymus. Epiphanius sentit Apostolos, & Ecclesiam Ierosolymitanam imminente urbis excidio monitu Angeli ex urbe se subduxisse, atque Pellam se contulisse, inde iterum post excidium urbis rediisse, ibique quædam ædificia construxisse. Nos vero non dubitamus diu Pellæ ecclesiam fuisse, eamque Æliam se contulisse, quum ei per hostes Christianismi ibi tuto manere licuit. De qua urbe in nummis Gordiani junioris legitur, COL. IUL. AUG. PELLA. item: COL. IUL. AUG. PEL. BER. Quare Pella vocetur Berytus, non magis scimus, quam quare Berytus Berœa. Hoc vero ferendum non est, quod supra retulimus, Iudæos Ierosolymis inclusos tandem expugnatos ab Hadriano, & ad internecionem occisos: ipsa Ierosolyma eversa per fortunam belli fuisse, ac postea ibi Æliam constructam: quum constet ex Aristone Pellæo, ipso Eusebio citante, in urbe Bither inclusos fuisse, eamque urbem munitissimam solo æquatam, & Judæos sine discrimine sexus aut ætatis ad unum interfectos. Hieronymus IX in Danielem: *Hæc loquuntur Hebræi non magnopere curantes à primo anno Darii regis Persarum, usque ad extremam subversionem Ierusalem, quæ sub Hadriano eis accidit, supputare Olympiades centum septuaginta quatuor, id est annos sexcentos nonaginta sex, qui faciunt hebdomadas Hebraicas nonaginta novem, & annos tres, quando Chochebas dux Iudæorum oppressus est, & Ierusalem usque ad solum diruta est.* Ecce Ierusalem nunquam dirutam usque ad solum, nisi sub Hadriano. Hieronymo persuasit Eusebius.

Ibidem. *usque ad eversionem, quam ab Hadriano perpessa est.*] Hieronymus in XXXI caput Ieremiæ: *ultima captivitate sub Hadriano, quando & urbs Ierusalem subversa est.* Hæc satis supra confutata sunt.

MMCXLIII. *Quadratus.*] Hieronymus Epistola ad Magnum oratorem urbis Romæ: *Quadratus Apostolorum discipulus, & Atheniensis Pontifex, Ecclesiæ nomine Hadriano Principi Eleusina sacra invisenti librum pro nostra religione tradidit: & tantæ admirationi fuit, ut persecutionem maximam illius excellens sedaret ingenium.* Vide librum de Eccles. Scriptorib.

Ibidem. *Serenus Grannius.*] Sic omnes libri. Sic Paulus Orosius, & Marianus. Sed legendum *Grannianus* ex Epistola ipsius Hadriani ad Minucium Fundanum, & ex Historia Eccles.

Ibidem. *vir apprime nobilis.*] Græca, λαμπρότατος. Vertendum, *clarissimus.* Notum in jure qui sint Clarissimi.

Ibid. *cujus epistolæ ad nostram memoriam.*] Apud Iustinum Apologetico posteriore, & ex eo apud Eusebium Eccles. histor. libro IV. Sed Iustinus eam epistolam Latinè ita, ut ab Imp. dictata fuerat, conjecerat in calcem Apologetici sui, Græcum vero exemplar, quod vice Latinæ hodie legitur, Eusebii est. Eusebius: τούτοις ὁ μὲν δηλωθεὶς ἀνὴρ αὐτῶν ἐπέστειλε τῷ Ρωμαϊκῷ ἀντιγραφῶν. ἡμεῖς δὲ ὅτι τὸ ἑλληνικὸν καὶ δυνάμιν αὐτῶν μετειλήφαμεν ἔχουσιν ὧδε. &c. Ergo Eusebius sciebat Latine, & quicquid Tertulliani legitur apud eum, ab ipso Græce expressum est.

Ibidem. *non sine objectu criminum Christianos condemnandos.*] Tertullianus ad Scapulam cap. IV: *Pudens etiam missum ad se Christianum, in elogio concussione ejus intellecta, dimisit, scisso eodem elogio, sine accusatore negans se audire hominem secundum mandatum.* Alludit ad illud Rescriptum, cujus fines ei migrare non licebat. "

Ibid. *Aristides Athenienſis noster Philosophus.*] Hieronymus in Catalogo: *Aristides Athenienſis Philosophus eloquentissimus, & sub pristino habitu discipulus Christi.* Aristidæ homini Græco & palliato ad Christianismum transeunti non opus fuit habitum mutare, quia Christiani palliati erant, & hoc nomine noscitabantur, & digito designabantur Γραικὸς ὁπηδέτης. Tertulliano togato opus fuit pallio Romanum habitum mutare, ut eo profiteretur Christianum. Propterea Christianos γραικὰς vocabant, quia Græcorum proprium pallium, & Christianorum. In Martyrologio, Idib. Aug. in Hippolyto: *Expoliatus est veste, qua induebatur habitu Christiano.* Mox: *Iussit eum Decius vestiri veste, qua Gentiles utebantur.* Hieronymus: *Iustinus Philosophus habitu quoque Philosophorum incedens.* Quia Christianus " erat, retinuit pallium, quod Philosopho & Christia- " no commune erat. Ambros. Epist. XXXVI: *Et quum* " *ipsi (Aegyptii) capita & supercilia radant siquando Isidis suscipiunt sacra, si forte Christianus vir attentior sacrosanctæ religioni vestem mutaverit, indignum facinus appellant.* Quæ verba omnino aperiunt argumentum libelli Tertulliani de Pallio.

Ibid. *Imperator Hadrianus pater patriæ appellatur, & uxor ejus Augusta.*] In nummis ejus: SABINA AUGUSTA HADRIANI AUG. P. P. Sed quis dubitat illud nomen *Augustæ* competere uxoribus, simul ac viri earum imperium auctore Senatu acceperunt? Plena extant testimonia apud Spartianum & reliquos in acclamationibus super electo Principe. Sed Hadrianus jam Consul II vocatur *pater patriæ* in veteri Inscriptione Romæ: IMP. CÆSARI. DIVI. TRAIANI. PARTHICI. FIL. DIVI. NERVÆ. NEP. TRAIANO. HADRIANO. AUG. PONT. MAX. TRIB. POTEST. COS. II. P. P. IV VIRI. VIARUM. item in Transilvania: IMP. CÆS..... DIVI. TRAI. .... THICI. FIL. NERVÆ. NEPOTI. TRAIANO. HADRIANO. AUG. PONTIFICI. MAX. TRIB. POTESTA. II. COS. II. P. P. COLON. ULPIA. TRAIANA. AUG. Qui igitur erat appellatus *pater patriæ* numero MMCXXXIV, non opus

habuit, ut iterum appellaretur numero MMCXLIII. Quare Orosius recte: *Idem quoque continuo pater patriæ in Senatu ultra morem majorum appellatur, & uxor ejus Augusta.* Continuo, hoc est, ineunte statim imperio vocatus est *pater patriæ* contra morem, quum tam cito superioribus Imperatoribus honos is à Senatu delatus non sit. De appellatione Augustarum auctore Senatu, vide numerum MMCIX.

MMCXLIV. *Nicopolis & Cæsarea.*] In Græcis Νικομήδια. Utrubi sit error, nescio. Sed in Græcis potius. Nam de Nicomediæ casu supra numero MMCXXXVI. Præterea in nummo Hadriani cusum legitur, ΑΔΡΙΑΝΟC ΚΑΙCΑΡ. ΝΙΚΟΠΟΛΕωC.

MMCXLV. *Antinous puer regius.*] Vide quid Isaacius Casaubonus noster vir incomparabilis in suis luculentis in Spartianum & reliquos Augustæ historiæ scriptores notis de hoc catamito prodidit. Cur enim hæc repetam, quæ ille, ut solet, tam accurato judicio, tamque indefessa diligentia, tam feliciter disseruit? Porro Hadrianus ipse scripsit, dum ludicri caussa in Nilo navigaret una cum Antinoo, ipsum puerum in flumen decidisse. Quare eo respexit Epiphanius: ὡς ὁ Αντίνοος ὁ ἐν Ανλινοείῳ κεκηδεμένος καὶ σὺν λαμπρῷ πλοίῳ κείμενος ὑπὸ Αδριανῦ ἔτω καπήγη. Ait consecratum Antinoum simul cum lusorio navigio, nempe eo, quo ludicri caussa in Nilo cum Hadriano vectabatur. Porro iste catamitus mortuus est, quum Hadrianus esset in Ægypto. In Ægyptum autem venit Consulatu Severiani, ut ex epistola, quam ad eum scribit Hadrianus, patet, aut saltem anno ante Consulatum Severiani, numero MMCXLVII. Itaque fuerit prochronismus biennii.

Ibidem. *in Deos refert.*] Nam ipse Hadrianus scripsit post obitum pueri se sidus vidisse, idque animam pueri esse existimasse in cælum recepti. καὶ πάλιος ἀστέρα τινὰ αὐτός τε ὁρᾶν ὡς τοῦ Ανλινόου ὄντος ἔλεγε, καὶ τῶν συνόντων αὐτῷ μυθολογούντων ἡδέως ἤκουεν ἐκτετὸ ψυχῆς τοῦ Ανλινόου ὄντως τὸ ἀστέρα γεγενῆσθαι, καὶ πότε πρῶτον ἀναπεφηνέναι. Ad hunc modum Conon Ptolemæo adulans affirmavit ἀμυδρὸς quosdam ἀστέρας in partibus Leonis esse comam Berenices. Tamen Tatianus Antinoum ἐν τῇ σελήνῃ καθιδρῦσθαι, non autem ἀστέρα γεγενῆσθαι, dicit.

Ibid. *puer regius.*] Ita PET. & FRE. Sed BONG. *egregius.* male.

„ Ibid. *Ex cujus nomine etiam urbs appellata est.*] Men„ tio Antinoo potius in Martyrologio XXII Septemb. Excerpta Chronici Casaub. ΟΛΥΜΠ. ΣΚΕ. ā. Σδήρα καὶ φάλκα. Τότοις τοῖς ὑπάτοις Αδριανὸς εἰς τὴν Αιγυπτον παρεγένετο, καὶ κτίζει τὴν Ανλινόαν τὸ Θηβαΐδος περὶ γ καλανδῶν Νοεμβρίας. Sed fallitur, ut in omnibus fere. Hegesippus apud Eusebium: οἷς κινοπάφια καὶ ναὸς ἐποίησαν, ὡς μέχρι νῦν, ὧν ἐστὶ καὶ Αντίνοος δοῦλος Αδριανοῦ Καίσαρος, ὃν καὶ ἀγῶν ἄγει Ανλινόειος ὁ καθ' ἡμῶν γενόμενος, καὶ δὴ καὶ πόλιν ἔκτισεν ἐπώνυμον Ανλινόου καὶ προφήτας. Hic videmus urbem ἐπώνυμον Ανλινόου. cujus nominis non una fuit. Nam prima erat in Ægypto Βηνοτίνου, cujus multi meminere. in quibus Martyrolog. Rom. XXIII Jan. VIII Martii. Ibid. dicitur Antinoopolis XXII Sept. Αδριανοῦ πόλις etiam Stephano. alia in Bithynia. item multa fana ejus nominis, quæ Ανλινόεια dicuntur in Bithynia. Marcellinus lib. XXII. Rursus Mantineæ in Arcadia. quia Bithyni sunt oriundi ἀπὸ Μαντινέων. Pausanias Arcadicis de Mantinensibus: Ενομίσθη δὲ καὶ Αντίνοος σοφίαν εἶναι θεός. ναῶν δὲ ἐν Μαντινείᾳ νεώτατος ὁ τοῦ Αντίνοου ναός ἐστος ἐπισδάσθη θείοσως δή τι ὑπὸ βασιλέως Αδριανοῦ. Paulo post: ἔχει μέντοι γέρα καὶ ἐπέρωθι καὶ ἐπὶ τῷ Νείλῳ πόλις Αιγυπτίων ἐστὶν ἐπώνυμος Αντίνοου. Quare colitur in urbe Mantinea. Γένος δὲ ὁ Αντίνοος ἐκ Βιθυνίας τὸ ὑπὲρ Σαγαρείδος ποταμοῦ. οἱ δὲ Βιθυνοῖς Αρκάδες τὸ εἶσι καὶ Μαντινῆς τὰ ἄνωθεν. Τούτων εἵνεκα ὁ βασιλεὺς κατεσήσατο αὐτῷ καὶ ἐν Μαντινείᾳ τιμὰς καὶ τελετὴν καθ' ἕτος ἕκαστον, καὶ ἀγὼν ἐστιν αὐτῷ Δῖα ἔτος πέμπτον. Bithynum enim hunc catamitum fuisse, præter scriptores, etiam nummi fidem fecerint: ΓΕΝΕΣΙΣ ANTINOY ΒΙΘΥΝΙΑΔΟΣ. Item: ΒΙΘΥΝΙΕΩΝ. ΑΔΡΙΑΝΩΝ. Item: ΗΠΑΤΡΙΣ ΑΝΤΙΝΟΟΝ ΘΕΟΝ Igitur ὁ ἀγὼν, cujus meminit Hegesippus, fuit πενταετηρικὸς, quemadmodũ & Olympias, & Pythias. In veteri inscriptione ponuntur ordine quatuor ludicra ista, CEBHPEIA. ANTINOEIA. ANTωNEIA (id est Αντωνείνια) KOMOΔEIA. Præterea prophetas illi attribuit Hegesippus. Vetus saxum: ANTINOΩI. CYNΘPONΩI. TΩN. EN. AIΓYΠTΩ. ΘEΩN. M. OYAΠIOΣ. ΑΠΟΛΛΩΝΙΟC. ΠΡΟΦΗΤΗC. lique abreptitii erant, aut tales videri volebant. Origenes in Celsum inter alia: πιστὸς δέ ἐστι καὶ ὁ Αντίνοος πάλαι τὸ Αιγύπτιος νομισθεὶς εἶναι θεὸς, ὃ χρείττους οἱ μὲν τινες κυβδυπικώτερον ζῶντες καταψεύδονται, ἕτεροι δὲ ὑπὸ τοῦ ἐκεῖ ἱδρυμένου δαίμονος ἀπαλλόμενοι ..... ὑπὸ ἀθενοῦς καὶ ζυνειδότος ἐλεγχόμενοι οἷον πεῖν θηλάτον ἀπὸ τοῦ Αντίνοου ποιηλοῦ.

MMCXLVI. *templum Romæ & Veneris.*] De quo omnino necesse est consulere Dionem. ubi videbis propter Adriani errores ab Architecto Apollodoro deprehensos in templi ichnographia adeo Hadriano stomachum commotum fuisse, ut eum postea interfici jusserit.

MMCXLVII. *Hadrianus Athenis hiemem exigens Eleusinam invisit.*] Sic in Catalogo Scriptorum, *invisens Eleusinam.* Atqui dicendum erat *visens Eleusinia.* τὰ ΕΛΕΥσίνια ἐποπτεύει. *Sacris Eleusiniis interest. Ad sacra Eleusinia admittitur.* Melius in Epistola ad Magnum Oratorem Urbis Romæ: *Eleusinæ sacra invisenti.* ἐπὶ τῷ ἐποπτεύειν, καὶ τὸ ἐποπτῶν satis superque in lib. de Emend. Temp. & in editione posteriore Tibulli. Sic Q. Curtius: *Nam qui Samothracia mysteria viserent.* οἱ τὰ Σαμοθρᾴκια μυστήρια ἐποπτεύσοντες. vel simpliciter, οἱ τὰ Σαμοθρᾴκια ἐποπτεύσαντες. Seneca τὸ ἐποπτεύειν dicit *revisere.* Nat. Quæst. VII, XXXI. *Non semel quædam sacra traduntur. Eleusis servat, quod ostendat revisentibus. Rerum natura non semel sacra sua tradit. Initiatos nos credimus. in vestibulo ejus hæremus. Illa arcana non promiscue neque omnibus patent. reducta & in interiore sacrario clausa sunt. Ex quibus aliud hæc ætas, aliud quæ post nos subibit, aspiciet.* Non potui illustriorem locum adducere, quo quid esset ἐποπτεύειν, ostenderem. Sed remittimus te ad editionem posteriorem Tibulli, ubi plenius proœmium Tertulliani in Valentinianos exponimus, quod Cimmeriis tenebris obscurius est sine doctrina Epopticorum. Celebrabantur autem τὰ ἐποπτικὰ, id est τὰ μεγάλα μυστήρια, τῇ ἑκάδι Βοηδρομιῶνος, anno secundo Tetraeteridos Olympicæ, quarto autem Atticæ: ut quadriennium solidum inter duas ἐποπτείας interesset. Himerius Sophista apud Photium: 599, 5. ὁ μιμησάμενος τὸ μυστικὸν νόμον, ὃς ἐπάπλῃ καὶ μύστῃ μερίζει τὸ χρέον.

Harpo-

Harpocratio: ἐποπ]εύσειν, &c. οἱ μυηθέντες ἐν Ελευσῖνι ἐν τῇ δευτέρᾳ μυήσει ἐποπ]εύειν λέγονται. Nota τὴν δευτέραν μύησιν. quod Seneca dixiſſet *reviſionem*. Tamen quibuſdam ſummis viris indultum eſt, ut citius aut ſerius intra ſacrarium admitterentur, ut Demetrio regi eodem anno, Hadriano ſexto; poſtquam initiati fuerunt. De Demetrio produximus verba Plutarchi alibi: quibus adde ex Hyperide oratore: Δημητρίῳ μὲν οὖν ἰδίον τι ἐγένετο πρὸ τοὺς ἄλλους, τὸ μόνον ἅμα μυηθῆναι, καὶ τοὺς χρόνους τῆς πλειτῆς τοὺς πατρίους μετακινηθῆναι. Vide Harpocrationem Ἀνεποπευτής. τὴν ἐποπ]είαν Antimachus Δήμητρος Ελευσινίας ὄψιν vocavit.

— Δήμητρός τοι Ελευσινίης ἱερὴ ὄψις.

„Initia vocabantur hæc ſacra. Ut vulgo notum. unde „Ovidius dixit inire Cererem. *Tempore quo nobis inita* „*eſt Cerealis Eleuſis*, ἐξ ὅτε τὰ ἐλευσίνια ἐμυήθημεν.

Ibid. *Eleuſinam inviſit.*] Xiphilinus: τότε Διονύσια τὰ μεγίστα παρ' αὐτοῖς ἄρχειν ἄρξας. quod eſt flocci. imo τὰ Διονύσια τὰ μεγάλα ἐποπ]εύσας, ut ſcripſerat Dio. Nam τὰ Διονύσια non ſunt ἀρχή, ſed πλετή.

Ibid. *Hadrianus quum inſignes & plurimas ædes Athenis feciſſet.*] De operibus, quæ Hadrianus Athenis conſtruxit, conſule Pauſaniam; & Xiphilinum. quæ tot & tanta fuerunt, ut urbem à fundamentis inſtauraſſe diceretur. Antequam Turca ea urbe potiretur, in arce hi verſiculi legebantur:

Αἰσ]' εἶσ' Αθῆναι Θησέως πρῶτον πόλις.
Αἰσ]' Αδριανῆ, κ' οὐκ Θησέως, πόλις.

In libris de Emend. Temporum veterem Antonini Pii inſcriptionem, quæ extat Mediolani, produximus, & quem locum ibi habeat, adhuc quærimus, quum Mediolanum tam remotum ab Attica nihil eorum operum ſibi vindicare poſſit; quæ in novis Athenis Hadrianus, & Antoninus ejus filius conſtruxerunt.

IMP. CÆSAR. T. ÆLIVS. HADRIANVS. ANTONINVS AVG. PIVS. COS. III. TRIB. POT. II. P.P. AQVÆDVCTVM. IN. NOVIS. ATHENIS. COEPTVM. A. DIVO HADRIANO. PATRE. SVO. CONSVMMAVIT. DEDICAVIT. Q.

Quid enim Mediolano cum Athenis? Quanvis autem egregiis ædificiis ab Hadriano excultæ fuerint Athenæ, non tamen illarum mœnia, quæ Sulla diruerat, inſtauravit. Ea enim ſub Valeriano excitata fue„runt propter incurſiones Scytharum. Euſebius li„bro priore, & poſt eum Zonaras: εἰς ἣ τοσοῦτον ἅπαντας ἐφείσαντο (οἱ Σκύθαι) ὡς Αθηναίους μὲν ἀνοικοδομῆσαι τὸ τεῖχος τῶν ἑαυτῶν πόλεως καθηρημένον ὑπὸ τοῦ Σύλλα χρόνων. Vide omnino Syneſii Epiſtolam CXXXVI de ſolitudine Athenarum, item Maniliana noſtra, pag. 70. Non ſolum autem beneficia Hadriani in Athenas collata meruerunt, ut illæ novæ dicerentur, ſed etiam locum in Delo inſula, cui nomen Ολυμπίειον, ſumptibus Hadriani inſtauratum νέας Αθήνας vocaverunt. Stephanus: Ολυμπίειον, τόπος ἐν Δήλῳ, ὃν κτίσαντες Αθηναῖοι χρήμασιν Αδριανοῦ, νέας Αθήνας Αδριανὰς ἐκάλεσαν, ὡς φλέγων ἐν Ολυμπιάδων πεντεκαιδεκάτῳ. Bis autem Athenas Hadrianum inviſiſſe refert Spartianus. Quantum vero Athenas Hadrianus dilexerit etiam ante quam rerum potiretur, ex eo colligi licet, quod Archon Athenis fuerit, ut teſtatur Spartianus: *Per Latina oppida Dictator & Aedilis, & Duumvir fuit: apud Neapolim Demarchus, in patria ſua Quinquennalis, & item Adriæ Quinquennalis, quaſi in alia patria: & Athenis Archon fuit.* Fuit autem Archon Athenis Trajano Auguſto VI, T. Sextio Africano Coſs. numero MMCXXVIII, anno IV Olymp. CCXXII. Phlegon: Εν Ρώμῃ δικέφαλόν τι ἀπεκύησεν ἔμβρυον, ὃ ὑποθήκας τῶν θυοσκόων εἰς τὸν Τίβεριν ποταμὸν ἐνεβλήθη, ἄρχοντος Αθήνησιν Αδριανοῦ γραμματέως, ὑπατευόντων ἐν Ρώμῃ αὐτοκράτορος Τραϊανοῦ τὸ ἕκτον, καὶ Τίτου Σεξτίου Αφρικανοῦ. Gallienus quoque Auguſtus Archon fuit Athenis, ut extat apud Trebell. Pollionem. Addit Spartianus per Latina oppida Hadrianum duumvirum fuiſſe. quod & teſtatur inſcriptio vetus in Grut„terianis Collectaneis CCCCXXI, 1. EO. ANNO. QVO. „ET. OPTIMVS. IMP. HADRIANVS. ETIAM. DVVM„VIRATVS. HONOREM. SVSCEPIT.

Ibid. *agonem edidit.*] Quæ Αδελάνεια dicuntur. Saxum Venetiis, quod ex Creta delatum.

ΚΟCΜΗΤΕΥΟΝΤΟC. ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ. ΑΧΑΡΝΕΩC.

Στῆσεν Αχέρις καλὸν μεγακυδέσιν ἀγοῖς
Πατρὸς τέκνον ἔχων δημόθεν Ευπερίδης
Ἐκπρεπέως ἀέθλοισιν ἐπασκήσας καὶ ἐφήβοις,
Καὶ στεφάνοις κῦδος μὲν ἐνεγκάμενος.

ΑΓΩΝΟΘΕΤΗCΑC ΑΔΡΙΑΝΕΩΝ.

In alia inſcriptione videntur vocata Παναθήναια Ολύμπια Πανελλήνια Αδελάνεια. Ολύμπια, quod Ολύμπιος vocatus. In nummo ejus: ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ ΚΑΙΣΑΡΑ ΑΔΡΙΑΝΟΝ ΣΕΒΑΣΤΟΝ ΟΛΥΜΠΙΟΝ ΤΟΝ ΕΑΥΤΩΝ ΕΥΕΡΓΕΤΗΝ. In alio: ΟΛΥΜΠΙΟΝ ΤΟΝ ΣΩΤΗΡΑ ΤΟΝ ΕΥΕΡΓΕΤΗΝ ΙΔΙΩΝ. Nam hæc ludicra omnia olim ſeparatim Athenis ſingula ſuo tempore inſtaurabantur. Scholia vetuſtiſſima Pindari Olympico VII. εἴη δ' ἂν ἤτοι τὰ Παναθήναια νενικηκὼς, ἢ τὰ Ηράκλεια, ἢ τὰ Ολύμπια, ἢ τὰ Ελευσίνια, ἢ τὰ Πανελλήνια. ἴσως δὲ καὶ πάντας τούτους ἐνίκησεν ὁ Διαγόρας.

Ibid. *Iudæi in arma verſi.*] Ælia Capitolina in ſolo Ieroſolymorum ab Hadriano condita, & in monte, ubi Dei Opt. Max. Templum fuerat, Jovis Capitolini Templo excitato, Judæi furore accenſi, quod ægre ferrent ſacrum locum à Gentibus pollui, arma corripientes palam à Romanis defecerunt: neque unquam tanta rabie prius bellum ſub Veſpaſiano geſtum eſt, quantam in hoc bello profeſſi ſunt, donec eorum munitiſſimis locis expugnatis multa millia Judæorum ferro, fame, ac flamma perierunt. Quare diriſſimum fuit hoc bellum, in quo ab utraque parte nullum genus crudelitatis omiſſum eſt. Hoc eſt principium belli, quod latrone Barchocheba duce geſtum eſt, ob eam cauſſam, quod templum Jovis Capitolini in monte Sion conſtructum fuit. Auctor Dio. At Euſebius poſt bellum Æliam una cum Templo conditam falſo ſcribit: quod nulla ratione nititur. Hujus vero expeditionis Judaicæ mentio extat in veteri inſcriptione: ubi dicitur quidam Licinius M. F. CL. Priſcus Italicus ornatus vexillo militarià Divo Hadriano expeditione Judaica.

MMCXLVIII. *Phavorinus, & Polemo.*] Favorinus ſatis notus ex Gellio. cujus & fragmenta quædam extant in Collectaneis Stobæi. Polemonis quoque declamationum περιηγήσεις habentur apud Photium.

Ibidem. *Baſilides.*] Hieronymus in Catalogo Scriptorum, in Agrippa Caſtore: *Mortuus eſt autem Baſilides, à quo Gnoſtici in Alexandria, temporibus Hadriani, qua tempeſtate & Cochebas dux Iudaicæ factionis Chriſtianos variis ſuppliciis enecavit.*

Ibid. *Cochebas.*] Cochebas eſt Stella, ἀστήρ. Sed frequen-

frequentius dicitur Barchochebas. בַּר כֹּכְבָא ὡς ἀστέ-
„ρος. Iudæi vocant eum בַּר כּוֹזְבָא ψεύδους. quum
„ejus verum nomen esset כוכבא, & כוזב, quomodo vo-
„cata est moneta ejus nomine cusa. Sed ipse voluit se
„כּוֹכְבָא vocari, postquam tyrannidem arripuit. In ve-
„terum Iudæorum Commentariis: *Ben Cuziba, qui vo-*
„*catus est Ben Cocba, rebellavit adversus Romanos, & sese*
„*gessit pro Messia. Ideo autem vocatus est Ben Cochba (id*
„*est Filius Stellæ) quia ex investigatione anagogica depre-*
„*hendit de se dictum esse,* PERREXIT STELLA
„EX JACOB. (Num. XXIV, 17.) *Quin etiam ipse Rabbi*
„*Akiba, quum vidit eum, dixit de eo, Ipse est Rex Messias.*
„*Iudæi autem unxerunt eum, & constituerunt sibi Regem, &c.*
Aristo Pellæus apud Eusebium quarto Hist. Eccles.
Ἐξεπήγη δὲ τῶν Ἰουδαίων πλωικαῦτα Βαρχοχεβᾶς ὄνο-
μα, ὃ δὴ ἀστέρα δηλοῖ. Imo: ὕὸν ἀστέρος. Justinus:
ἐν γὰρ τῷ νῦν γενομένῳ Ἰουδαϊκῷ πολέμῳ Βαρκο-
χεβᾶς ὁ τῆς Ἰουδαίων ἀποστάσεως ἀρχηγέτης χιλιά-
νους μόνους εἰς πυρρίας δεινὰς, εἰ μὴ δέροιντο Ἰη-
σοῦν τὸν Χριστὸν, καὶ βλασφημοῖεν, ἐκέλευσεν ἀπάγ-
εσθαι. Oportet hoc bellum profligatum fuisse circiter
finem imperii Hadriani, & à Iustino Apologeticum
Antonino oblatum imperii ejus initio. Dicit enim ἐν
τῷ νῦν πολέμῳ. Aristo Pellæus scribit, ἀκμάσαντος
δὲ καὶ τοῦ πολέμου ἔτους ὀκτωκαιδεκάτου ἡγεμονίας Ἀδρια-
νοῦ. hoc est, medium belli incidisse in XVIII annum
Hadriani.

Ibid. *Cochebas.*] Post hanc Pericopen, intruserunt editores de Quadragesimæ jejunio à Telesphoro instituto. Nostrum consilium est scriptorum codicum fidem sequi, quorum nullus illa habet, neque Marianus, neque Beda, neque Isidorus.

MMCL. *Bellum Iudaicum, quod in Palæstina gerebatur, finem accipit.*] Si Aristoni Pellæo credimus, ἤκμαζεν anno hoc XVIII Hadriani, non autem πέρας ἔσχεν. & id satis confirmant verba Iustini supra à nobis producta. Hieronymus in Danielem: *quando Cochebas dux Iudæorum oppressus est, & Ierusalem usque ad solum diruta*
„*est.* Imo Bither, non Ierusalem. Est perspicua hal-
„lucinatio.

Ibid. *ex quo tempore etiam introëundi Ierosolyma licentia ablata.*] Hæc gesta dicit biennio ante Æliam conditam. Ergo Ierosolyma ante conditum Æliæ extitisse vult: quod satis supra confutatum est.

Ibid. *introëundi Ierosolyma licentia ablata.*] Orosius de suo addidit, *Christianis tantum civitate permissa:* quod vanissimum. Eusebius ex Aristone Pellæo: ἀκμάσαντος δὲ καὶ τοῦ πολέμου ἔτους ὀκτωκαιδεκάτου τῆς ἡγε-
μονίας Ἀδριανοῦ καθ' ἣν βάθηρα πόλιν, ἥτις ὠχυρω-
τάτη, τοῖς Ἱεροσολύμων ἀπόρρωθεν προσέδρα διεκῶσα, τὸ
τε ἔξωθεν πολιορκίας χρονίᾳ γενομένης, λιμῷ τε καὶ
δίψει τῶν νεωτεροποιῶν εἰς ἔσχατον ὀλέθρου προελαθέν-
των, καὶ τοῦ τὸ ἀσεβούμενον αὐτοῖς αἵματι τιμὴν ἀξίαν ἐκ-
τίσαντος δίκην, τὸ πᾶν ἔθνος ἤδη ἐκείνου καὶ τοῦ προ-
τὰ Ἱεροσόλυμα γῆς πάμπαν ἀπαλλαγὲν ἤρξατο πάτρια νόμι-
σματα καὶ διατάξεσιν Ἀδριανοῦ, ὡς ἂν μηδ' ἐξ ὁποσηοῦν θεωρεῖν τὸ πατρῷον ἔδαφος, ἐγκελευσα-
μένου. Ἀείσων ὁ Πελλαῖος ἱστορεῖ. Iustinus Martyr homo Palæstinus scribens fere statim post illius belli exitum, in Apologetico: καὶ ὅτι ἠρήμωτο Ἱερουσαλήμ,
ὡς προεῖρητο γεγονέναι, πεπεισμένοι ἐστέ. εἰρηκὼς δὲ
καὶ περὶ τῆς ἐρημώσεως αὐτῆς, καὶ περὶ τοῦ μὴ ἐξεπα-
τήσεσθαι μηδένα αὐτῶν οἰκεῖν διὰ Ἡσαΐου τοῦ προφή-
του ἔτως, &c. Post: ὅτι οὐ φυλάσσουσιν ὑφ' ὑμῶν, ὅτως μηδεὶς ἐν αὐτῇ γένηται, καὶ θάνατος κατὰ τοῦ καταλαμβανομένου Ἰουδαίου ἐστίν τος ὥρισται, ἀκριβῶς ἐπίστασθε. Duo egregia testimonia duorum vetustissimorum Scriptorum, qui tempore illius belli vivebant. Ex verbis Aristonis Pellæi colligitur, post confectum bellum Iudæis non licuisse non solum in loca, in quibus bellum gesserant, ingredi, sed ne Ierosolyma quidem. Ergo Ierosolyma ante bellum illud constructa erant, non post bellum, ut volunt Eusebius & ex ejus fide Hieronymus, & alii. & tamen Hieronymus pugnantiâ scribit, qui in epistola ad Dardanum ait Ierosolyma L annis post eversionem Titi ab Hadriano instaurata: hoc est numero MMCXXXVIII. quod proculdubio verum est. Eadem fere verba extant initio commentarii II in Ezekiel, & in cap. XXIV: *Et post quinquaginta annos sub Hadriano civitas æterno igne consumpta est* quæ omnia, ut uno verbo dicam, falsissima & Hieronymo indignissima, quod dicat Hierosolyma post L annos eversa ab Hadriano, ut instauraret ea. Hilarius, qui sub Constantio florebat, in Psal. LVIII, ita scribit: *Quinetiam nunc ingressu civitatis ejusdem edicto Romani regis inhibentur.* Infra: *amissa civitate temploque deserto, & secundum Romani Regis edicta circumeuntes tantum, non etiam ineuntes civitatem.* Hieronymus VI cap. Esaiæ: *Denique post extremam vastitatem etiam leges publicæ pependerunt, & prohibiti sunt Iudæi terram, de qua ejecti fuerant, ingredi.* Severus Sulpitius de Ha-
„driano: *militum cohortem custodias agitare jussit, quæ Iu-*
„*dæos omnes Ierosolymæ aditu arceret.* Sed semel in anno
„Ierosolyma ingredi illis concessum fuisse colligitur ex Itinerario Burdigalensi à P. Pithœo edito, quod antecessit imperium Iuliani, ubi sermo est de loco Templi: *Sunt ibi & statuæ duæ Hadriani. Est & non longe de statuis lapis pertusus, ad quem veniunt Iudæi singulis annis, & ungent eum, & lamentant se cum gemitu, & vestimenta sua scindunt, & sic recedunt.* Hæc ille. Eum ingressum magno redimi solitum à Iudæis testis Hieronymi locus egregius in cap. II Sophoniæ: *Et hoc non tantum de captivitate dicendum est, sed usque ad præsentem diem perfidi coloni, post interfectionem servorum, & ad extremum filii Dei, excepto planctu, prohibentur ingredi Ierusalem: &, ut ruinam suæ eis flere liceat civitatis, precio redimunt: ut, qui quondam emerant sanguinem Christi, emant lacrimas suas, & ne fletus quidem eis gratuitus sit. Videas in die, quo capta est à Romanis, & diruta Ierusalem, venire populum lugubrem, confluere decrepitas mulierculas, & senes pannis annisque obsitos in corporibus & in habitu suo iram Domini demonstrantes. Congregatur turba miserorum, & patibulo Domini coruscante ac radiante ἀναστάσει ejus, de Oliveti quoque monte crucis fulgente vexillo, plangere ruinas templi sui populum miserum: & tamen non esse miserabilem. Adhuc fletus ingenis, & livida brachia, & sparsi crines, & miles mercedem postulat, ut illis flere plus liceat.* Hæc ad illustrandum locum illum Itinerarii Burdigalensis satis fuerint, ex quibus patet uno die, scilicet quo Ierosolyma à Tito diruta fuerunt, Æliam illis ingredi licuisse, reliquo anni tempore aditu ex edicto arceri. Sed quis nam est ille lapis pertusus, quem Iudæi ungebant? Nō dubium est hoc illos fecisse exemplo Iacob, qui lapidem unxit in loco, qui dicitur Beth-el. Genes. XXVIII, 18, 19. Sed illum lapidem prius à Deo amatum Iudæi scribunt, deinde eidem in odio fuisse, propterea quod Chananæi illum divinis honoribus coluerunt. אַף עַל פִּי שֶׁהָיָה מְצֻבָּה אֲהוּבָה לִפְנֵי הַמָּקוֹם בִּימֵי הָאָבוֹת אַחֲרֵי כֵן שְׂנֵאָה מִפְּנֵי שֶׁעָשׂוּהָ כְּנַעֲנִים לְהִתְקַלֵּעַ וְהָרַח *Quanquam ille cippus amatus à Deo fuit temporibus avorum, postea tamen odit eum, propterea quod Chananæi deduxerunt eum in ritum idololatriæ.* Tamen videmus hunc lapidem deductum etiam à Iudæis in speciem cultus divini. Lapides animatos Βαιτύλους vocatos fuisse ex Philone Byblienſi alibi
nota-

notavimus, & à veterum ſuperſtitione cultos, omnemque hunc morem manaſſe ab eo lapide, quem unxerat Iacob in Bethel, unde nomen illis. Inde & Βαίτυλος lapis, quem à Saturno devoratum fingunt, & proverbium — οὐ βαίτυλον ἂν καταπίνοις. Sed quemadmodum τὰ δαιδάλεια αὐτοκινήτως fuiſſe, ita etiam Bætylos illos fuiſſe ἐμψύχους & ſponte moveri ſolitos dicunt. Philo Byblienſis: ἔτι δὲ ἐπενόησε θεὸς Οὐρανὸς βαίτυλια λίθους ἐμψύχους μηχανησάμενος. Photius 557, 23. ὅτι κεῖται τῇ Ηλίου πόλει Συρίας εἰς ὄρος τὸ Λιβάνου τὸ Ασκληπιάδῃ ἀνελθεῖν φησι, οὐ ἰδεῖν πολλὰ τῶν λεγομένων Βαιτυλίων, ἢ Βαιτύλων, ᾗσι ὧν μυεία περιπολογεῖ ἄξια γλώσσης δυσεβούσης. Et 568. εἶδον, φησὶ, τὸν Βαίτυλον Διὸς ὄρος κινούμενον. Item: ὄνομα δὲ ἦν τῷ ἱεραπόλει τὸν βαίτυλον Ευσεβίου. Item: οὐ καταλαβεῖν αὐτὸν (σφαῖραν) ἦσαν βαίτυλον. Item: ὁ τῶν βαιτυλίων ὡς ἀληθῶς ἄξιος τῶν λίθων. Item: τῶν ἢ βαιτύλων ἄλλον ἄλλῳ ἀνακεῖσθαι θεῷ, Κρόνῳ, Διΐ, Ηλίῳ, οὐ τοῖς ἄλλοις. Lege reliqua. Species igitur εἰδωλολατρείας fuit ille cultus lapidis Iudaicus, quod quidem miror illis licuiſſe ſub Chriſtianis Principibus, & in ea urbe, in quam tot millia Chriſtianorum quotannis confluebant, & ad quam ipſis Iudæis conſtitutione Hadriani acceſſus erat interdictus: cujus interdicti meminit & Tertullianus XXI Apologetici: *Diſperſi* (Iudæi,) *palabundi, & cœli & ſoli ſui extorres vagantur per orbem ſine nomine, ſine Deo rege: quibus nec advenarum jure terram patriam ſaltem veſtigio ſalutare conceditur.*

Ibid. *ſicut Prophetæ vaticinati ſunt.*] Hilarius Pſalmo LVIII, qui apud Hebræos eſt LIX, commatibus 6, 7, vult de hoc interdicto Davidem vaticinatum fuiſſe. Juſtinus in Apologetico ab Eſaia prædictum cap. I, VII, ἡ γῆ αὐτῶν ἔρημος. ἔμπροσθεν αὐτῶν οἱ ἐχθροὶ αὐτῶν αὐτῷ φάγονται. οὐ γὰρ ἔστιν ἐξ αὐτῶν ὁ καταλοιπὼν ἐν αὐτῇ. quod quidem comma nemo dubitat aliter in hodiernis editionibus conceptum eſſe. Ibi Procopius Gazenſis: Ταῦτα προεῖπεν ὅτι τὸ ὀζὶς βασιλείας, ἐπληρώθη δὲ μερικῶς μὲν ὑπὸ Βαβυλωνίων, ὅτι ἢ τὸ ὑπὸ Ρωμαίων πολιορκίας ὁλοκερῶς, ἃ μέχρι νῦν ὁρᾶται. Atqui quum illa Procopius ſcriberet, Ieruſalem ſub Principibus Chriſtianis florebat. quo ergo ſpectant illa? ἃ μέχρι νῦν ὁρᾶται.

MMCLII. *Aelia ab Aelio Hadriano condita.*] Hæc omnis Pericope eſt Hieronymi.

Ibid. *ab Aelio Hadriano.*] Condita ante bellum Barchochebæ, ut ſupra oſtendimus. Qui hæc verba Dionis recte aſſecutus fuerit, nunquam aliter putabit: ἐς δὲ τὰ Ιεροσόλυμα πόλιν αὐτῶν ἀντὶ τῆς καταστροφῆς οἰκίσαντος, ἣν καὶ Αιλίαν Καπιτωλίναν ὠνόμασε, καὶ ἐς τὸν τοῦ θεοῦ τόπον, ναὸν τῷ Διὶ ἕτερον ἀντεγείραντος, πόλεμος οὐ μικρὸς, οὐδὲ ὀλιγοχρόνιος ἐκινήθη. Ιουδαῖοι γὰρ δεινὸν ἡγοῦντο τὸ ἀλλοφύλους τινὰς ἐς τὴν πόλιν σφῶν οἰκιοῦσθαι, καὶ τὰ ἱερὰ ἀλλότρια ἐν αὐτῇ ἱδρυσθῆναι, &c. Lege cætera. Non dicit Iudæos obſeſſos Ieroſolymis atque expugnatos ad unum omnes deletos fuiſſe, ipſis Ieroſolymis vi oppugnationis & furore belli ſolo æquatis Æliam Capitolinam ſuperſtructam. Imo contra, Æliam conſtructam *antì ſ καταστροφῆς, in locum ejus, quæ everſa fuerat:* & quum in nova Ælia Templum Iovi Capitolino excitaſſet, ea re commotos Iudæos, qui ægre ferrent locum ſanctum à Gentibus pollui, bellum Romanis crudeliſſimum & diutinum intuliſſe. Vide quam hæc diſcrepant ab iis, quæ Euſebius, & alii ſcribunt.

Ibid. *Aelia.*] Αιλία Καπιτωλίνα dicta. Ælia ab Hadriano, Capitolina à Jove Capitolino ibi conſecrato, nempe in templo, quod Hadrianus ibi conſtruxit, "ubi antea templum Dei fuerat. Nam fallitur ele- "gans ſcriptor Sulpitius Severus, qui idola ab Ha- "driano conſtituta ſcribit in loco Dominicæ paſſio- "nis: quum ille locus extra urbem fuerit, ut & pueri "ſciunt, neque intra mœnia Ieroſolymorum rece- "ptus, niſi ſub imperio Conſtantini Magni. Ptole- "mæus: Ιεροσόλυμα ἡ νῦν καλουμένη Αιλία Καπιτωλία. Itaque apud Goltzium eſt COLONIA. ÆLIA. CAPITOLINA. & COL. ÆL. CAP. COMM. F. in nummo Diadumeniani, ubi Templum, in quo tres ſtatuæ. Vocata igitur Colonia Ælia Capitolina Commodiana Felix, à deductis eo à Commodo colonis. ἀπὸ τῆς "Αιλίας cives dicti Αιλιῶται, auctore Stephano. In "nummo ipſius Hadriani: ΑΙΛΙΩΤΩΝ. & in alio "ΑΙΛΙΩΤΗΣ. Apud Hieronymum Ælienſe terri- "torium Ieroſolymitanum in Epiſtola ad Iohannem Ieroſolymitanum, & apud eundem in Nominibus Hebr. nunquam aliter, quam Ælia vocatur. Antiquarii dicunt extare nummum Hadriani cum capite radiato, & inſcriptione: ΑΥΤ. ΚΑΙΣΑΡ. ΑΔΡΙΑΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ. Ex altera ſuperficie ναὸν ἑξάστυλον. in medio Jovem cum fulmine in dextra, ſceptro & Aquila in ſiniſtra: ad dextram Minervam cum Mercurio, ad ſiniſtram Martem cum Venere, & duas alias ſpecies in gradibus Templi ſedentes. Inſcriptio: ΔΙΟΣ ΝΑΟΣ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ. Ego, ut uno verbo dicam, nullum talem nummum extare puto: aut ſi quem, eſſe ψευδεπίγραφον, & commentum impoſtorum. Sed quum celeberrima hæc civitas ſuum nomen ſub Conſtantino repetiverit jam Eccleſiis à tempeſtate perſecutionum reſpirantibus, & non Ælia, ſed Ieruſalem cæpta ſit vocari, mirum quo conſilio Procopius Gazenſis in Eſaiæ cap. I, 7, dixerit, ἃ μέχρι νῦν ὁρᾶται (quæ verba MMCLI civitavimus) illis verbis ſignificans adhuc deſolationem Ieroſolymorum durare. item quare ſcripſit iiſdem veſtigiis inſiſtens Hilarius in Pſalm. CXLVI, eam ſuo ævo nullam fuiſſe. *Poſt primam Ieruſalem ſubverſionem, traductoque in Babyloniam populo captivo, ædificatam rurſum eandem civitatem fuiſſe & hiſtoria Regnorum, & libri Eſdræ loquuntur. Sed hodie eandem nullam eſſe rerum fides edocet.* Item in Pſalm. CXXXI: *Vrbs illa, quæ generi ejus fuit regia, capta eſt à Babyloniis: & everſa regni dignitatem ſub dominantium jure non tenuit. Poſt etiam à Romanis capta & incenſa jam nulla eſt.* Quid habebat in animo, quum hæc ſcriberet Hilarius? An immemor eſt porticuum, Templorum, Palatiorum, quæ in ea urbe Conſtantinus, & mater ejus Helena condiderunt? Quid? immemor frequentiæ illuc peregrinantium voto ſuſcepto? immemor denique eorum, quæ ipſe ſupra Pſalmo LVIII diſerte extulerat: prohibitum eſſe ingreſſum Judæis in Urbem Ieruſalem conſtitutione Hadriani? Quid hic dicendum? Ego hic profecto taceo. Neque longe ab hac opinione diſcedit Athanaſius libro de incarnatione verbi Dei: σημεῖον γὰρ οὐ μέγα γνώρισμα τοῦ Θεοῦ λόγου παρουσίας τὸ μηκέτι μήτε τῇ Ιερουσαλὴμ ἑστάναι, μήτε προφήτην ἐγερθῆναι. & in Euſebii "loco, quem adduximus ad MMCXL: ὡς ἐξ ἐκείνου "καὶ εἰς δεῦρο πάμπαν ἄβατον γῆσθαι τὸν τόπον. "Quia igitur Ælia vocabatur, non Ieruſalem, ideo putandum eſt nullam Ieruſalem in rerum natura fuiſſe? Ego hanc ſubtilitatem non capio. Certe Ieruſalem tunc clariſſima urbs erat, jam nomine Æliæ abdicato, & priſca appellatione in uſum revocata. Quod ſi quis

ſubtilius objectioni occurrere poſtulat, ut dicat Hilarium, Athanaſium, Procopium, Euſebium intelligere de illa priſca Ieruſalem: neque objectionem diluet, neque illud probare poterit, Ieruſalem ſub Conſtantio, & reliquis Chriſtianis Principibus deſertam & deſolatam prorſus eſſe eo modo, quo ab Eſaia prædictum „ fuiſſe divinabant illi ſummi viri.

Ibid. *& in fronte ejus portæ, qua Bethleem egredimur, ſus ſcalptus in marmore.*] Proculdubio ſunt Hieronymi in Bethleem hæc ſcribentis: quæ totidem verbis Caſſiodorus, ut ſolet, repetit. Mirum Euſebium Epiſcopum urbis non multum Ieroſolymis diffitæ hæc ignoraſſe, aut, ſi ſcivit, literis non prodidiſſe.

Ibid. *Iudæorum nonnulli à Tito Aelio.*] Judæi tam vetuſtiores, quam recentiores credunt Titum fuiſſe Idumæum: & ubi de Idumæis aliquid à Prophetis injicitur, id de Tito ſæpe interpretantur. Sed non minus nugas egero, ſi has fabulas morer, quam ipſi Iudæi, qui „ illas comminiſcuntur, qui ignorarunt eo tempore „ Idumæos veros Iudæos fuiſſe. Ideo Idumæorum no- „ men non poſſe verti in contumeliam Titi, quin & „ in ipſos quoque Iudæos ea retorqueatur.

MMCLIII. *Hadrianus morbo intercutis.*] Sex. Aurel. Victor Andreæ Schotti tabe periiſſe. Aur. Victor vulgaris cruciatu omnium membrorum. Athanaſius λεπιωθέντα, quod fortaſſe fuerit ἰσχναθέντα. Sed eſt verbum nihili. Corrigo λεπρωθέντα. De Aquila Pontico interprete: ἠρμήνευσε τῷ θείαν γραφὴν διεστραμμένῳ λογισμῷ ὅτι Ἀδριανοῦ βασιλέως τοῦ λεπρωθέντος μὴ τὰ ἔτη τοῦ τοῦ οὐ ἑρμηνείας. Non magis perſuadebit λεπρωθέντα mortuum fuiſſe, quam à LXXII Seniorum interpretatione, ad ejus mortem, intereſſe annos tantum CCCXXX. Hoc modo anno IX Ptolemæi Epiphanis, numero MDCCCXXII, Biblia interpretata fuiſſent, non anno ſecundo Philadelphi, ut voluit Euſebius, numero MDCCXXXIV. Intervallum, anni LXXXVIII. Ab Athanaſio didicit Epiphanius Hadrianum fuiſſe τὸ σῶμα λελωβημένον, & ab ejus anno XII retro ad LXX interpretationem, annos CCCCXXX putat. Quare ita quoque legendum apud Athanaſium, unde accepit, ὑλ ἔτη, non τλ. Sed ne ſic quoque verum erit. nam hoc modo tempus inciderit in XXII annum Ptolemæi Lagi.

Ibidem. *major ſexaginta annis.*] Spartianus: *Vixit annis* LXII, *menſibus* V, *diebus* XVII. *Imperavit ann.* XXI, *menſibus* XI. Dio aliter: ἔζησε δὲ ἔτη δύο μὴν ἡμ ἐξήκοντα, μῆνας δὲ πέντε, ἡμέρας ἐννεακαίδεκα, καὶ ἐμοναρχησεν ἔτη εἴκοσι, καὶ μῆνας ἕνδεκα. Tutius crediderim Dioni, qui uſus eſt familiariter illis, qui Hadrianum viderant, noverant, & ſub eo res geſſerant. Nam magnum diſcrimen eſt inter Spartianum, & Dionem. Secundum hæc obierit Hadrianus numero MMCLIV, circiter III Eid. Julias. Nam initium imperii ſui inſtituit III Eid. Auguſtas, & ſupra annos XXI ſolidos, imperavit menſes XI. Obiit ergo II Eid. Julias. à qua die ſi retro numeres annos LXII, menſes V, dies XIX, natalis ejus inciderit in a. d. XII Kalend. Febr. Veſpaſiano Auguſt. VI, & Tito V Coſſ. Sed obſtat, quod annus Chriſti CXXXVIII eſt ſecundus Antonini Ptolemæo, & CXXXIX eſt tertius. Itaque annus Chriſti CXXXVII eſt ſine dubio annus primus iniens imperii Antonini, in quo obiit Hadrianus, numero MMCLIII, ut hic recte ab Euſebio ponitur.

MMCLIV. *Titus Antoninus Pius.*] Annus obitus Hadriani, ut proxime diximus, congruit numero MMLIII. Quare pars numeri MMCLIII, & ſequentis MMCLIV vindicat ſibi annum primum Antonini. Cenſorinus à primo anno Antonini, Bruttio Præſente, & ipſo Antonino II Coſſ. ad annum Chriſti CCXXXVIII, id eſt numerum MMCCLIV, putat annos ſolidos centum, quibus deductis de MMCCLIV, remanet annus primus Antonini MMCLIV, Antonino ipſo & Bruttio Præſente Coſſ. qui eſt annus Chriſti CXXXVIII, cujus pars cum parte antecedentis explet annum primum Antonini. Rationes Ptolemæi cum annis Nabonnaſſari ab ipſo Ptolemæo comparatis recte conveniunt. apud " quem annus 887 Nabonnaſſari eſt tertius Antonini. " Ergo annus 885 Nabonnaſſari eſt primus Antoni- " ni, anno Chriſti Dionyſiano CXXXVII, numero " MMCLIII. Itaque à numero MMCLIII iniens annus " primus Antonini expletur in numero MMCLIV. " Quare eſt aliquid turbatum in paribus Conſulum digerendis. Nam Onufrius noſter confert Conſulatum Antonini II, & Bruttii Præſentis in annum Chriſti CXL, biennii metachroniſmo. In noſtris Græcis Conſulum Faſtis in annum Chriſti Euſebianum CXL. hoc eſt vulgarem CXXXIX, conjectus eſt ille conſulatus, idque accidit propter aliquod par Conſulum ſuffectorum, quod pro ordinario irrepſit, cui perturbationi mederi in præſentia non poſſumus. Eruditi illud viderint. Porro Clemens Alexandrinus Stromateo primo ab excidio Ieroſolymorum, ad decimum annum Antonini, putat annos LXXVII. Ego uno minus reperio. Nam numerus MMCLXIII eſt decimus annus currens Antonini.

MMCLV. *Antoninus Pater Patriæ appellatus.*] Se II, & Bruttio Præſente Coss. Vetus Inſcriptio Lanuvina ..... MAXUMO. TRIBUN. ..... UT. II. COS. II. P. P. ..... ES POPULUSQUE ..... VINUS. VETERES. Sed & primo Conſulatu, non hoc etiam. Nummi: ANTONINUS. AUG. PIUS. P. P. TR. P. COS. cum capite laureato. in altera ſuperficie: IMPERATOR. Jupiter ſedens, dextra fulmen tenens, ſiniſtra haſtam. Eſt & alius totidem literis, ſed in averſa ſuperficie habet quadrigas triumphales.

Ibid. *Romanæ Eccleſiæ* VIII.] ἔνατον Hyginum Romæ Epiſcopum dicit Epiphanius, non octavum: & poſt ejus mortem Marcionem Romam veniſſe.

MMCLVI. *magiſter Marcionis.*] Cyprianus ad Pompejum contra Epiſtolam Stephani: *Necdum quoq; Marcion de Ponto emerſiſſet, cujus magiſter Cerdon ſub Hygino tunc Epiſcopo, qui in urbe nonus fuit, Romam venit, quem Marcion ſecutus*, &c. quæ Cyprianus ad verbum deſumpſit ex Irenæo: Κέρδων δέ τις ἀπὸ τοῦ τοῦ τὸν Σίμωνα τὰς ἀφορμὰς λαβὼν, καὶ διαδημήσας ἐν τῇ Ρώμῃ ἐπὶ Ὑγείνου ἕνατον κλῆρον τῆς ἐπισκοπῆς Ἀλαδοχῆς ἀπὸ τῶν Ἀποστόλων ἔχοντος, &c. Et ab eodem Irenæo verba hæc in ſuum Chronicon Euſebius traduxit. Marcionem vero Epiſcopi filium Epiphanius dicit, item Tertullianus libro adverſus Hæreticos, cap. LI: Sed Optatus Milevitanus Epiſcopum prodit fuiſſe ſolus veterum, quod ſciam, lib. IV. *Marcion, qui ex Epiſcopo Apoſtata factus inducebat duos deos.* Sed mirum cur celeberrimum ac decantatiſſimum Marcum omiſerint Euſebius & Hieronymus, quum mentionem Valentini facerent, ex cujus ſchola cum ejuſdem inſaniæ argumentis prodierat, ut teſtis eſt Irenæus, qui de ejus magica Theologia & prodigioſis deliriis copioſiſſime & diſertiſſime diſſeruit: à quo etiam luculenti Iambi proferuntur in ipſum Marcum, qui omittendi non ſunt. Sunt autem hi:

Εἰδωλοποιὲ Μάρκε, καὶ πρασκόπε,
Ἀστρολογικῆς ἔμπρε καὶ μαγικῆς τέχνης,
Δι' ὧν κρατύνεις τὰ πλάνης τὰ διδάγματα,
Σημεῖα δεικνὺς τοῖς ὑπὸ σὲ πλανωμένοις
Ἀποσκλικῆς δυνάμεως ἐγχαράγματα,

Αἷ σοι

Αὖ σοι χορηγεῖ σὸς πατὴρ Σατὼν ἀεὶ
Δί' ἀγγελικῆς δυνάμεως Ἀζαζὴλ ποιεῖν
Ἔχων σὲ πεῖρόμον ἀνιθέα πανουργίας.

Auctorem horum Iamborum non nominat Irenæus, ſed eum ſic deſignat: *διὸ καὶ δικαίως καὶ ἁρμοζόντως τῇ τοιαύτῃ σῇ τόλμῃ ὁ θεῖος πρεσβύτης καὶ κῆρυξ τῆς ἀληθείας ἐμέτεως ὀπισθόκηκε σοι.* Si *ἐμέτεως*, ergo *μέτεα* ſunt, quæ poſuimus. Tamen in editione etiam ultima Colonienſi convitiorum & ſycophantiarum cloaca legitur *ἔμετος*. Ideo illis præclaris interpretibus *ἐμέτεως κῆρυξ* eſt præco. Præterea de illis verſibus ita pronunciant: *Hæc metrica forma exprimuntur, etiam ſi pedum ratio non habeatur.* Sane nulla metrica forma eſt in illorum judiciis, qui tam leviter de iſtis pronunciare auſi ſunt. Sed & Pyriphlegethontum, & eorum ſimilium Cercopum hæc ſunt oracula.

MMCLVII. *Iuſtinus Philoſophus librum.*] Juſtinus à Chriſto, ad id tempus, quo ſcribebat Apologeticum hunc, quum de Marcione loquitur, putat annos CL: quod tempus congruit medio imperio Antonini. Sed conſtat eum circa initium Antonini Pii librum Apologeticum Imperatori obtuliſſe. Nam, ut ſupra monuimus, de bello Iudaico ſub extremum Hadriani imperium geſto loquens, vocat *τὸ νεῶς γεγονὸς πόλεμον*, „ *nuperum bellum.* Cujus belli tempore ſcripſit Trypho„ na Dialogum, hoc eſt ſub Hadriano, ut ipſe oſtendit. „ *Τρύφων, φησὶ, καλῶς μοι. εἰμὶ δὲ Ἑβραῖος ἐκ πε„ ριτομῆς, φυγὼν τὸν νεῶς γενόμενον πόλεμον, ἐν τῇ „ Ἑλλάδι, καὶ τῇ Κορίνθῳ τὰ πολλὰ διάγων.* Eſt autem iſte Chriſti Martyr omnium ſcriptorum Eccleſiaſticorum, qui hodie extant, vetuſtiſſimus, natus Neapoli Syriæ Metropoli Samaritarum, quæ primo Sichem, (neſcio an Plinio credendum, qui prius Mamortham dictam ſcribit) ſecundo *Neapolis*, (hodie *Nables*) poſtremo deductis in eam Colonis à Veſpaſiano, aut Domitiano, Flavia Cæſarea appellata eſt. In nummo Domitiani: ΦΛΑΥΙΟΠΟΛΙΤΩΝ ΣΑΜΑΡΙΕΩΝ. Ex iſtis colonis Græcis erat Juſtinus Martyr, qui quum populares ſuos dicit, intelligit Samaritas, non quod ipſe fuerit Samarites, aut ullam cum illis aut ſanguinis aut rituum cognationem haberet: ſed quia utrique ex eadem Colonia, uno nomine dicti Samaritæ tam Hebræi, quam Græci, quorum unus fuit Bacchius pater Iuſtini. Verba Iuſtini in Tryphone: *ἔδη γάρ ἀπὸ τῆς γῆς τῆς ἐμοῦ, λέγω δὲ τῶν Σαμαρέων*, &c. & in fine Apologetici primi: *καὶ τὸ ἐν τῷ ἐμῷ ἔθνει ἀσεβοῦς καὶ πλάνης Σιμωνιανοῦ διδάγματος*. Samaritas vocat genus ſuum, id eſt municipes ſuos, nimirum *πολίτας*, non autem *ὁμοθρήσκους*. Errat igitur Epiphanius, qui à Samaritis ad Chriſtianos Iuſtinum tranſiiſſe ſcribit, *ἀπὸ Σαμαριτῶν εἰς Χριστὸν πεπιστευκέναι, à Samaritarum ad Chriſti fidem tranſiviſſe.* Certe Samarites non erat, ſed Samarienſis. quanquam & Samarites domo, non religione dici poteſt. Nam ipſe cauſſam Græcis reddens cur ab Helleniſmo ad Chriſtianiſmum ſeſe contulerit, ſatis eo declarat ſe Græcum *ἀπερίτμητον* fuiſſe. ideo non vere de eo dici potuiſſe *ἀπὸ Σαμαρειτῶν εἰς Χριστὸν πεπιστευκέναι*, ſed *ἀφ' Ἑλλήνων*.

Ibid. *librum pro noſtra religione.*] Qui quidem extat, ejuſque principium ab ipſo Euſebio producitur libro quarto, cap. XII *ἱστορ. ἐκκλ.* eodem lib. cap. XVI ſcribit *δεύτερον βιβλίον* obtuliſſe Lucio Vero, & Marco Aurelio Augg & ſub ipſis paſſum eſſe. quem librum non extare, palam eſt. Sed poſtquam idem Euſebius appoſuit principium Apologetici ad Antoninum Pium, mox ſubjicit *ἐνταῦθα δὲ καὶ ὑπ' ἐκείνων ὁ αὐτὸς Βασιλεύς*, (nimirum Antoninus Pius) ſcripſit, inquit, de Chriſtianis, &c. Poſtea adjicit epiſtolam, quæ non eſt Antonini Pii, ſed Marci Aurelii. quæ eſt, non inſcitia, ſed manifeſta hallucinatio Antonino Pio attribuens, quod erat proprium Marci Aurelii.

MMCLVIII. *Romanæ Eccleſiæ novus Epiſcopus Pius.*] Quæ Pio attribuuntur in Editionibus de Reſurrectionis Dominicæ die Dominico celebrandæ inſtitutione, ea in nullo veterum codicum comparent. Sed Marianus à Beda, Beda à libro Hermæ apocrypho in ſua Chronica traduxerunt, & ab illis in Euſebianũ textum ab Editoribus admiſſa ſunt. Nos ab initio profeſſi ſumus, nihil niſi ex auctoritate ſcriptorum codicum innovaturos, quod à nobis hactenus ſumma fide & religione obſervatum fuiſſe eos, qui Editiones cum libris ſcriptis contulerint, judices fero.

Ibidem. *Antiochiæ quintus conſtituitur Epiſcopus Heros.*] Ἡρως Euſebio libro tertio Eccleſ. Hiſtor. Nicephoro Ἡρων.

MMCLX. *Meſomedes.*] Cui ſalarium ipſe Antoninus imminuit, dicens *Nihil eſſe ſordidius, imo crudelius, quam ſi Rempubl. ii arroderent, qui nihil in eam ſuo labore conferrent.* Auctor Jul. Capitolinus. Cætera de hoc Meſomede pete ex Suida. apud quem etiam extant verba hiſtorici, quiſquis ille fuit. *Ἀντωνεῖνος ὁ τὸ τῆς Σύλλα μνημεῖον ἐπιζητήσας ἐπανεσκεύασε. τῷ τε Μεσομήδῃ τῷ ᾠδῷ κιθαρῳδικὰς νόμους συγγράψαντι κενοτάφιον ἔχωσε, τῷ μὲν, ὅτι κιθαρῳδεῖν ἐμάνθανεν, ἐκείνῳ δὲ, ὅτι τὴν ὠμότητα ἐζήλα.* Nulli Antoninorum, præterquam Caracallæ, hæc conveniunt. quod enim Syllæ ſtudioſus eſſet, argumento ſunt frequentes laudes, quas in eum effundebat. Spartianus: *Tiberium & Syllam in conventu plerunque laudavit.*

Ibid. *citharicorum carminum muſicus poëta.*] *ποιητὴς νόμων κιθαρῳδικῶν. Qui modulos muſicos fecit.* id eſt, qui ſcripſit præcepta de modulis muſicis. Nam poëtam hic *ὁ ποιητὴς* non ſignificat, ſed auctorem. neque verſificatorem fuiſſe intellexit Euſebius. quanquam " poëta Lyricus fuit, & in Antinoum Adriani Delitias " encomium ſcripſit. Citharicorũ autem pro Citharœ- " dicorum duriuſculum eſt. Omnes libri ita habent. Porro qui ſcit quid ſit *νόμος* in Muſicis, nunquam putabit *νόμους* eſſe carmina. Suetonius in Nerone Græcam " vocem retinuit: *priuſquam inchoatum nomon abſolveret.* " Sed, ut dixi, nomen *ποιητὴς* impoſuit properanti Hieronymo. Eodem modo dictum in fabulis Terentii: *Modos fecit Flaccus. τοὺς νόμους ἐποίησεν ὁ Φλάκκος.* Itaque Flaccus fuit *νόμων αὐλῳδικῶν ποιητὴς* in Fabulis Terentii, quemadmodum hic Meſomedes dicitur *νόμων κιθαρῳδικῶν ποιητὴς.* Alioquin *μέλη* & car- " mina ſcripſiſſe Suidas perhibet. Fallitur vero vir " multarum literarum Lilius Gyraldus, qui putat hunc " Meſomedem ad tempora Antonini perveniſſe, hoc " colligens ex verbis Suidæ. ex quibus non ſequitur " ad tempora illius Antonini perveniſſe. Nam Suidas " ait illum Syllæ ſepulcrum inſtauraſſe, Meſomedi au- " tem honorarium tumulum conſtruxiſſe, Syllæ qui- " dem, quod crudelitatem ejus imitaretur, Meſome- " di autem, quod fidibus canere didiciſſet, cujus artis " præcepta ediderit Meſomedes. non autem, ut pu- " tat Lilius, quod Antoninus ipſe eam didicerit à Me- " ſomede. Quum autem is Antoninus ſine dubio ſit " Caracalla, & à fine imperii Adriani, ad initium Ca- " racallæ, interſint anni 75, non videtur Citharœdi- " cam ab eo diſcere potuiſſe. non magis quam vivum " Syllam videre, cujus crudelitatem imitabatur. "

MMCLXI. *Taurus Berytius Philosophus.*] Vide Suidam. Ter ejus mentio apud Gellium.

MMCLXII. *Maximus Tyrius.*] Tunc Romam primum venit, & Διαλέξεις suas composuit. Bis enim Romæ fuit. & in priori profectione Διαλέξεις illas edidit. unde vocat eas τὰς ἐν τῇ Ρώμῃ τὰ πρώτης ἐπιδημίας Διαλέξεις. Secundo Romam venit, sub Commodo, ut colligitur ex Suida.

Ibid. *Apollonius Stoicus.*] Capitolinus: *Quum Apollonium, quem Chalcide acciverat, ad Tiberianam domum, in qua habitabat, vocasset, ut ei Marcum Antoninum traderet, atque ille dixisset: Non magister ad discipulum, sed discipulus ad magistrum: risit eum dicens, Facilius fuit Apollonio à Chalcide Romam venire, quam à domo sua in Palatium.* Apud Capitolinum in Marco: *Usus est & Apollonio Chalcedonio Stoico Philosopho.* Apud Eutropium: *Institutus est (Marcus) ad Philosophiam per Apollonium Chalcedonium* Et agnoscitur à Pæanio Paraphraste ejus Græco. idem in Græcis Eusebii. Ipse Marcus enumerans magistros suos. ὧν ἀπὸ Απολλωνίου τὸ ἐλεύθερον, καὶ ἀναμφιβόλως ἀκύβδηλον. Quare hunc Apollonium Dio Nicomediensem vocet, in fine vitæ Marci, nescio. τόν τε Ρήγινον τὸν Ἰάνιον, καὶ Απολλώνιον τὸν Νικομηδέα, τοὺς Ζωσιμαίους λόγους μελετῶντας. Sed utrum Chalcidensis ex Eubœa, an Calchedonius ex Asia minori fuerit, quum per incuriam ea commutare scriptores soleant, aliis disquirendum relinquimus, qui tamen censemus Chalcedonium potius, quam Chalcidensem fuisse. Dionysius ὁ περιηγητής. Χαλκιδέες μὲν πρῶτα πρὸς στόμα γαίαν ἔχουσιν. Eustathius ibi. οἱ Χαλκιδέες, οἱ περὶ τὴν Χαλκηδόνα. Et antea Dionysius ἄρξεται Χαλκίδα vocat terram τὴν περὶ Χαλκηδόνα. Item Julianus Misopogone, ἔδοξε μοι πέμπειν εἰς Χαλκίδα καὶ Ιεράπολιν. Si Chalcis est in eo tractu, ubi Hierapolis, fuerit ergo in Asia minore, ideo non ad Eubœam.

Ibid. *qui Verissimi quoque Cæsaris præceptores fuerunt.*] Ex istis etiam Marci magister Apollonius Chalcidensis, ut vidimus, & Maximus Tyrius, ut ipse Marcus testatur in vita sua.

MMCLXVI. *Crescens.*] Tatianus ad Gentes: Κρήσκης ἦν ὁ ἐπινοητεύσας τῇ μεγάλῃ πόλει παιδερασταὶ μὲν πάντως ὑπερήνεγκε, φιλαργυρίᾳ δὲ πάνυ προσοχὴς ἦν. θανάτου δὲ ὁ καταφρονεῖν συμβαλόμενος ὕπνου αὐτὸν ἐδεδίει τὸν θάνατον, ὡς καὶ ἰσχυνὸν καθάπερ μεγάλῳ κακῷ τῷ θανάτῳ προβαλεῖν πραγματεύσασθαι, διότι κηρύττων τὴν ἀληθειαν λίχνους τοὺς φιλοσόφους καὶ ἀπατεῶνας ἀπέλεγχε. Iustinus quoque ipse quasi præsagus futuri ita scribit apologetico priore: κἀγὼ προσδοκῶ ὑπὸ ἑνὸς τῶν ὀνομαζομένων Κυνικῶν ξύλῳ ἐμπαγῆναι, ἢ κἂν ὑπὸ Κρίσκεντος φιλοσόφου καὶ φιλοκόμπου. ὁ γὰρ φιλόσοφον ἄξιον εἰπεῖν τὸν ἄνδρα, &c. Quando vero, aut quo supplicio pius iste scriptor affectus, nullus veterum prodidit, quamvis ipse dicat ξύλῳ ἐμπαγῆναι, affigi ligno, aut patibulo. Nam Eusebius, ut solet, divinat. Nomen Martyris, quod illi hęsit, satis arguit eum ea morte vitam finivisse, quam effugere homini tam acri Christianismi vindici illo ævo difficile erat.

MMCLXIX. *Polycarpus Romam veniens multos ab hæretico errore correxit.*] Ad verbum hæc Eusebius ex Irenæo. Vide lib. v, cap. XXVI Hist. Eccles.

MMCLXXV. *Antoninus Pius apud Lorium.*] Quæ in excusis ante hanc Pericopen leguntur de patrimonio Antonini, & de æquitate ejus, ea ex Eutropio ab Editoribus huc temere intrusa merito damnavimus, quia, quod toties diximus, nihil adversus auctoritatem priscorum Codicum admittimus.

Ibid. *apud Lorium Villam.*] Laurium & Lorium vocat Julius Capitolinus, atque in via Aurelia statuit. Lorios Aur. Victor, Eutropius Lorium, & Pæanius Λώριον, & Jul. Capitolinus. In Itinerario: *A Roma Lorium* M.P. XII Lorios cum Victore vocat Iornandes. *Defunctus duodecimo Urbis miliario in villa sua Loris nuncupata.* Portentum fabulæ apud Chronologum Casaubonianum: Υπ. Βραδύα καὶ Βήρα. ἀπὸ τούτων τῶν ὑπάτων ἐσφάγη Αἰλιος Αντωνῖνος ἐν Προκοννήσῳ, ὧν ἐτῶν ξζ. Ridere, an mirari debeam, nescio. Sed quot sunt ejusmodi in illa farragine?

Ibid. *anno vitæ suæ* LXXXVII.] Ita POST. at PR. *septuagesimo septimo.* Sic etiam Marianus. Sed locus depravatus est, LXVII, pro LXXVII: ut & apud Iornandem LXXVI, pro LXXVII. Capitolinus septuagesimo. Aur. Victor septuagesimo secundo. Eutropius septuagesimo tertio. omnia monstrosa. Natus est Domitiano XII, Dolabella Coss. numero MMCII. additis LXXVI absolutis, mortuus fuerit num. MMLXXXVIII. Secundum Eutropium decesserit hoc numero MMCLXXV.

MMCLXXVII. *Marcus Antoninus, qui & Verus, & Lucius Aurelius Commodus.*] Tamen Marcus Aurelius Antoninus nunquam vocatur Verus, sed potius Lucius ejus frater. Itaque Divi fratres vocantur Verus & Antoninus apud Theophilum Instit. De excusat. Tut. §. *Sed &.* οἱ θειότατοι ἀδελφοὶ Βῆρος καὶ Αντωνῖνος: pro quo male excusum Σεβῆρος καὶ Αντωνῖνος. Βῆρος καὶ Αντωνῖνος, item Σεβῆρος καὶ Αντωνῖνος possunt perturbationem tironibus inducere. Itaque in libro primo Marci Aurelii de vita sua Σεσήρα male editum, pro Ουήρα. ὧν ἀπὸ δὲ ἀδελφῆς Σεσήρα τὸ φιλοοίκειον.

Ibid. *Hi primum aquo jure imperare.*] Hieronymus ex Eutropio. Nummi L. Veri: IMP. CÆS. L. AUREL. VERUS. AUG. CONCORDIÆ. AUGUSTOR. TR. P. COS. II. Ibi ambo jungentes dexteras. Item alius: AYTOKPATOPOC KAICAPOC ANTΩNINOY KAI OYHPOY. Duo Impp. copulantes dexteras.

MMCLXXX. *Seleucia Assyriæ urbs cum trecentis.*] Eutropius *quadringentis milibus hominum.* Pæanius τετρακισμυρίων ἐγκαθημένων σταλιωτῶν. Atqui τετρακισμύριοι sunt tantum quadraginta milia. De hac Seleuciæ clade adi Ammianum lib. XXIII.

MMCLXXXII. *Apud Pisas Peregrinus.*] Phrasis Hieronymiana nomina urbium pluralia pro singularibus usurpare, Cajetas, Pisas, Mediolana. Eusebius etiam dixit τὰ Εδεσσα, ut τὰ Λύγδουνα, Eccles. libro primo, cap. XIII: κινήσῃ θειοτέρᾳ ἀπὸ τὰ Εδεσσα κήρυκα καὶ εὐαγγελιστὴν τοῦ περὶ Χριστοῦ διδασκαλίας ἐκπέμψῃ. Sic habet scripta lectio. Stephanus quoque Λύγδουνα, πόλις Κελτογαλατίας. Cæsar II de bello civili: *Clupeis Africæ:* ut & apud Hirtium de bello Africano. Utrobique in plurali, ut Cajetæ. Nam vir doctus apud Cæsarem, & Hirtium falso putavit mendum esse, quum omnes scripti codices ita habeant. Stephanus: Γέα πόλις πλησίον Πετρῶν ἐν Αραβίᾳ. Ibidem: ἐν Πέτραις ἀπιχωριάζει τὸ ὄνομα. Atqui communior appellatio Lugdunum, Clupea, Cajeta, Πέτρα. In concilio Ephesino ἐπίσκοπος Αγκύρων, cum hoc accentu est τὰ Αγκυρα. Si scribatur Αγκυρῶν, erit αἱ Αγκυραι. Frequentius tamen ἡ Αγκύρα. Mitylenas dixit "Lucius. Seneca ad Helviam: *M. Marcellum Mitylenis* " *exulantem.* "

Ibid. *apud Pisas Peregrinus.*] Metachronismus unius anni in editionibus, & FR. At recte BONG. & PET. in MMCLXXXI. & ita corrigendum. Nam in Olympica panegyri hoc gestum. Peregrinus autem fuit Pa- "
rianus, "

„ rianus, ut indicat Lucianus, & ejus ſtatua colebatur in urbe Pario, & oracula credebatur reſpondere. Athenagoras: νῦ ὁ (ἀνδελὰς) τῷ Ρωμύλῳ (τῷ τόνδ' ὃν ἀγνοεῖτε ῥίψαντα ἑαυτὸν εἰς τὸ πῦρ ἐπὶ τῶν Ολυμπίων) ὁ μὲν ᾧ αὐτὸς λέγει χρηματίζειν. Et recens hoc contigerat. Nam Peregrinus triennio conjecit ſeſe in rogum ante obitum Lucii Commodi. Atqui Lucio ipſi, & Marco Apologeticus Athenagoræ inſcribitur. In eadem igitur Olympiade & Peregrinus ſe in ignem conjecit, & Apologeticus Athenagoræ Imperatoribus oblatus eſt. Cæterum Hieronymus omiſit illa: μιμούμενον Καλανὸν Βραχμανὸν τὸν κατ' Αλέξανδρον γυμνοσοφιστήν.

MMCLXXXIII. *quorum uſque in præſentem diem condita libris certamina perſeverant.*] Ea, & Polycarpi martyrium hodie extant apud Euſebium in Hiſtoria Eccleſ. quæ ſunt vetuſtiſſima Eccleſiæ martyria, quorum lectione piorum animus ita afficitur, ut nunquam ſatur inde recedat: quod quidem ita eſſe unusquiſque pro captu ſuo & conſcientiæ modo ſentire poteſt. Certe ego nihil unquam in hiſtoria Eccleſiaſtica vidi, à cujus lectione commotior recedam, ut non amplius meus eſſe videar. Idem ſentimus de Actis Martyrum Lugdunenſium & Viennenſium apud eundem Euſebium, quibus quid auguſtius, quid venerabilius in antiquitatis Chriſtianæ monimentis legi poteſt? Pionium vero cum Polycarpo; aut ſaltem eodem perſecutionis tractu, martyrii palmam accepiſſe refert Euſebius ex Actis Eccleſiæ Smyrnenſis, in quibus martyria utriuſque in idem tempus conjiciuntur. At in Martyrologii Romani commentario ſub Decio paſſum ex Actis quibuſdam Latinis refertur: quorum auctoritatem fidei Eccleſiæ Smyrnenſium, & Euſebiano teſtimonio anteponit auctor Commentarii: neque præterea advertit fœdiſſimum errorem in illis Actis, in quibus martyrium Pionii confertur in Sabbatum magnum, XXIII Februarii, Decio, & Grato Coſſ. atqui ridiculum eſt, illum magnum Sabbatum, hoc eſt μεγάλου Σαββάτου πάσχα, in Februarium unquam incurrere, quum citimum Paſcha ſit in XII Martii. Eo vero anno incidit in XXIII. Proinde Sabbatum magnum XXII, anno Chriſti Dionyſiano CCLI, Cyclo Solis VIII, Lunæ quinto. Sane non eo die paſſus eſt Pionius cum Polycarpo, ſed ὑπὸ τῶν αὐτῶν περίοδον ἐν χρόνῳ τῷ Πολυκάρπου μαρτυρίας, *ſub eundem tractum temporis, quo paſſus Polycarpus.* At Polycarpus paſſus eſt Sabbato magno. In Actis ejus: ὅτε καθίσαντες αὐτὸν ἤγαγον εἰς τὴν πόλιν, ὄντος Σαββάτου μεγάλου. Itaque auctor illorum Actorum Latinorum, quum videret in hoc loco Chronici martyria Polycarpi & Pionii conjungi, & præterea meminiſſet Polycarpum Sabbato magno martyrio coronatum, non dubitavit Pionium eadem quoque die paſſum. Sed falſa illa Acta eſſe patet ex hoc loco Chronici, quum Acta utriuſque circumferri Euſebius ſcribat, ex quibus ille ſcire potuit, quando martyrium Pionii contigerit. Quare mirari ſatis non poſſum, quomodo auctor commentarii Acta illa Græca, quæ tempore Euſebii extabant, iſtis Latini hominis commentitiis poſtpoſuerit, præſertim quum idem Commentator alibi ſcribat multa Latina Acta martyrum circumferri ab otioſis hominibus ficta. Sed vin' uno verbo & Acta illa confutemus, & Commentatoris credulitatem caſtigemus? Locus iſte Chronici congruit numero Euſebiano MMCLXXXIII, anno Chriſti Dionyſiano CLXVII, Cyclo Solis VIII, Lunæ XVI. Paſcha ἀναστάσιμον XXIII Martii. Proinde σάββατον μέγα XXII Martii, quomodo contigit anno Chriſti CCLI. Itaque ſi hoc anno paſſus eſt Polycarpus, haud dubie XXII Martii hoc acciderit. At non eadem die contigit Martyrium Pionii; ſed, ut dixi, quia hic in Chronico ſimul conjunguntur, ille interpolator Martyrologiorum putavit eodem die utrumque martyrium feciſſe. Ubi vides ἀλογισίαν ejus. Unde igitur habuit Pionium paſſum XXIII Februarii? Ex Græcorum deliriis, in quorum Menologiis Polycarpi paſſio aſſignatur in illa die. Quod ſi Pionius ſimul cum eo paſſus, ergo & XXIII Februarii. Quod ſi Sabbato magno, ergo & XXIII Februarii fuit Sabbatum magnum. Videmus & manifeſtum illius ſcriptoris delirium, & cauſſas delirii. Sed quomodo Polycarpus paſſus XXVI Januarii, ut Latini volunt, aut XXIII, ut Græci; quum neutrubi potuerit contingere ſabbatum magnum? Plura ſunt ejuſmodi in Martyrologiis, quam quæ ad veram hiſtoriæ regulam directa ſint. In Chronico Caſaubon. τῇ πρὸ ϛ καλανδῶν Απριλίων, " τῷ μεγάλῳ σαββάτῳ. Ælian, & Kaſtore Coss. " Sed ſi ſabbatum fuit VII Kal. Ergo Paſcha VI Kal. " in litera B. Atqui quinque annis antea, & VI poſt- " ea litera dominicalis non potuit eſſe B. "

MMCLXXXIV. *Lues multas Provincias.*] Ammianus Marcellinus lib. XXIII: *Poſt hanc Seleucia ambitioſum opus Nicatoris Seleuci: quæ per duces Veri Cæſaris, ut ante retulimus, expulſata, avulſum ſedibus ſimulacrum Chomei Apollinis perlatumque Romam in æde Apollinis Palatini Deorum antiſtites collocarunt. Fertur autem, quod poſt direptum hoc idem figmentum, incenſa civitate, milites fanum ſcrutantes invenere foramen anguſtum, quo reſerato, ut precioſum aliquid invenirent, ex adyto quodam concluſo à Chaldæorum arcanis labes primordialis exilivit, quæ inſanabilium vi concepta morborum ejuſdem Veri & Marci Antonini temporibus, ab ipſis Perſarum finibus, ad uſque Renum & Gallias, cuncta contagiis polluebat & mortibus.*

MMCLXXXV. *Lucius imperator anno regni nono, ſive, ut quidam putant, undecimo.*] Eutropius undecimo. Julius Capitolinus: *imperavit cum fratre annis undecim.* Omnino undecimo anno imperii obiit. Nam Marcus Aurelius natus eſt Annio Vero & Auguré Coſſ. numero MMCXXXVIII. Vixit ann. LVIII, menſ. X, dies XX, auctore Dione. Ergo obiit numero MMCXCVI: unde conſurgit initium Commodi. Imperavit ſolus ann. X, dies IX. Ergo ſolus cæpit imperare numero MMCLXXXVI. ita ut circiter finem numeri MMCLXXXV Lucius obiiſſe videatur.

Ibid. *inter Concordiam & Altinum.*] Idem Eutropius, Julius Capitolinus; & Græca Euſebii, in quibus eſt ἐν Αλτήνῳ.

MMCLXXXVI. *Antonino Imperatori Melito.*] Hiſtoriæ Eccleſ. libro quarto, cap. XIV. Chronicon Caſaubon. aſſignat anno antecedenti, Priſco & Apollinare Coſſ.

MMCLXXXVII. *Apollinaris Aſianus.*] Vide omnino Photium 5, 21.

Ibid. *Aſianus Hierapolites.*] Dictum ad diſtinctionem ejus Hierapoleos, quæ in Syria. ἔστι δὲ Ιεραπολίτης ὁ ἐν Ασίᾳ Ιεραπόλεως γεγονὼς ἐπίσκοπος, ἤνθησε δὲ ἐπὶ Μάρκου Αντωνίνου Βήρου βασιλέως Ρωμαίων. Photius.

MMCLXXXVIII. *Oppianus Cilix Poëta agnoſcitur.*] Error. Anno duodecimo M. Antonini Philoſophi nondum natus erat Oppianus. Obiit enim ex lue natus annorum triginta, circa finem imperii Antonini Caracallæ. Itaque ab anno XII imperii Antonini Philoſophi, ad obitum Caracallæ, ſunt plus minus anni XLVIII. Hal-

lucinatio nata ex nomine Antonini. Non enim Antoninus Philosophus est, cui dicata sunt Halieutica, sed Antoninus Caracalla, cui vivo adhuc Severo patre divinum illud Epos Oppianus obtulit: quod diserte colligitur ex fine libri secundi:

Ἐξ ὅ μοι κραίνοσι μέγαν θρόνον ἐμβεβαῶτες
Ἄμφω θεσπέσιοι τε πατὴρ, καὶ Φαίδιμος υἱός.

Atque adeo sub tempus ludorum Secularium, qui à patre Severo Aug. & Antonino filio celebrati sunt. ut ex illis constat: πολλαῖς ἐνδεκάδεσιν ἐλισσομένων ἐνιαυτῶν. Nam sæculum Romanum est periodus δέκα ἐνδεκάδεσιν ἐλισσομένων ἐνιαυτῶν, annorum undenum decies vertentium circulus. *Certus undenos decies per annos Orbis ut cantus referat.* Horatius. & Sibylla:

— εἰς ἐτέων ἑκατὸν δεκάκυκλον ἁδδύων.

Ideo illa apud Martialem jactat se vixisse decies undenos annos:

Bis mea Romano spectata est vita Terento.

Non utique quod binos sæculares ludos vidisset. Nam intervallū inter sæcularia Claudii & Domitiani perexiguum est. sed dicit se tot annos vixisse, quot satis sunt ad bis spectandum sæcularia. hoc est supra annos CX. Neque locus Martialis vulgo bene capitur, neque ille Oppiani ab ullo hactenus animadversus. Scholia in Oppianum nugantur de Antonino & Commodo, & alibi, quod omnes ineptias superat, de Gordiano. Melius Sozomenus in Procœmio: ἡ φίλιππος ὁ Μακεδὼν περὶ Θεόπομπον τὴν συγγραφέα, καὶ Σεδῆρος ὁ Καῖσαρ περὶ Οππιανὸν τὸν ἐν τοῖς μέτροις τὴν ἰχθύων τε γῆρυν καὶ τὴν φύσιν, καὶ τλὼ ἥρωα ἀφηγησάμενον. Nam Halieutica vivente Severo patre accepit Antoninus Caracalla, Cynegetica, mortuo. vulgo apud Oppianum male disjunctim πολλαῖς ἐν δεκάδεσι. pro ἐνδεκάδεσι. quæ menda non parvi momenti est, utpote qua „ Sæcularium ludorum dissimulata est memoria, quo„rum celebrationis tempus incidit in numerum „ MMCCXX.

MMCLXXXIX. *Imperator Antoninus multis adversum se nascentibus bellis.*] Eusebius: Αντωνῖνος αὐτοκράτωρ πυκνῶς τοῖς πολεμίοις ἐπέκειτο. Quomodo legerit Hieronymus pro ἐπέκειτο, haud temere dixerim: Nam constat πολέμοις, non πολεμίοις eum legisse. „ Hieronymi interpretatio procederet, si ita scripsis„set Eusebius: Αντωνίνῳ αὐτοκράτορι πυκνῶς πό„λεμοι ἐπέκηντο. Neque tamen satis Græce extu„lisset Eusebius, siquidem ita scripsisset. neque tenor „ sententiæ hoc patitur. Quare properabat Hiero„nymus.

„ Ibid. *sæpe duces nobilissimos destinabat.*] καὶ τὰς πο„λεμάρχας ἀποστέλλων. πολέμαρχος non est no„bilis dux, sed qui summam belli administrat. Hoc „ non est proprium Romanæ historiæ. ideo tam Euse„bio homini Græco ignoscendum, quam Hiero„nymo.

Ibidem. *semel, Pertinaci, & exercitui.*] Hæc ridicule in excusis deformata sunt. In POST. *semel.* & ita, ut excudi curavimus, emendabamus antequam Græca, quæ emendationi nostræ favent, nanciscemur. *semel,* id est aliquando.

Ibidem. *Pertinaci, & exercitui.*] Pertinacem, qui postea rerum potitus est, hic intelligi jamdudum animadvertimus, antequam in Græca incideremus, quæ idem habent, καὶ Περτίνακι, καὶ τοῖς σὺν αὐτῷ.

Ibidem. *quum è contrario Germanos & Sarmatas fulmina persequerentur.*] Noti sunt Claudiani versus, sed tamen necessario referendi, VI Consulatu Honorii:

Non tantis patriæ studiis ad templa vocatus
Clemens Marce redis, quum gentibus undique cinctam
Exuit Hesperiam paribus Fortuna periclis.
Laus ibi nulla ducum. nam flammeus imber in hostem
Decidit. Hunc dorso trepidum fumante ferebat
Ambustus sonipes. Hic tabescente solutus
Subsedit galea, liquefactaque fulgure cuspis
Canduit, & subitis fluxere vaporibus enses.
Tunc contenta polo mortalis nescia teli
Fugna fuit: Chaldæa mago seu carmina ritu
Armavere Deos: seu, quod reor, omne Tonantis
Obsequium Marci mores potuere mereri.

Illustre testimonium hominis à pietate Christiana aversi, qui tam inopinatam liberationem non Christianorum precibus impetratam, sed magicis carminibus procuratam fuisse nūgatur: quam fabulam à Dione accepit, cujus verba ne ipsa quoque prætereunda sunt: νέφη πολλὰ ἐξαίφνης συνέδραμε, καὶ ὑετὸς πολὺς ἐκ ἀθρόου κατερράγη. καὶ γάρ τοι λόγος ἔχει Αρνοῦφιν τινὰ Μάγον συνόντα τῷ Μάρκῳ ἄλλους τε δαίμονας καὶ τὸν Ερμῆν τὸν ἀέριον ὅτι μάλιστα μαγγανείαις πεῖσαι ἐπικαλέσασθαι, καὶ τὸ ἔμβρυον ἐπισπάσασθαι. Ταῦτα μὲν τοι ὁ Δίων φησὶν, ait Xiphilinus, & recte confutat vanitatem Scriptoris Ethnici Idolorum cultoris. Alii non Arnuphin, sed Julianum cognomine θεσπέσιον fuisse dicunt eum, qui fulmina & pluviam carminibus & incantationibus impetrarit, qui etiam θεσπιακὰ τελεστικὰ λόγια scripserit. Vide Suidam. Lampridius in Heliogabalo: *Quum Marcomannis bellum inferre vellet, quos Antoninus pulcherrime profligaverat, dictum est à quibusdam per Chaldæos ac Magos Antoninum Marcum id egisse, ut Marcomanni P. R. semper devoti essent atque amici, idque factum carminibus & consecratione.* Tantum abest Marcum ad magicas artes tunc confugisse, ut Magis nunquam fidem adhibuerit, & ab eorum vanitate eum averterit Diognetus Philosophus. Cui potius credemus, quam ipsi Marco ita de seipso scribenti? ὥσθ' Διογνήτου τὸ ἀκενόσπουδον, καὶ τὸ ἀπιστητέον τοῖς ὑπὸ τῶν περιθλουμένων καὶ γοήτων περὶ δαιμόνων ἀποπομπῆς, καὶ τῶν τοιούτων λεγομένοις. Si quis omnem industriæ suæ vim intendat, ad vaniloquentiam Dionis & Claudiani confodiendam, non posset telum invenire isto efficacius. Porro non magicis sacris, sed precibus Marci impetratā pluviam fuisse scribit Jul. Capitolinus in Marco: *Fulmen de cælo precibus suis contra hostium machinamentum extorsit, suis pluvia impetrata, quum siti laborarent.* & Claudian. — *omne Tonantis Obsequium Marci mores potuere mereri.*

Ibid. *Extant literæ M. Aurelii.*] Latinæ scilicet, quarum meminit Tertullianus cap. quinto Apolog. Non enim Imperator aliā lingua, quam Latina, ad Senatum scribebat. Verba Tertulliani: *At nos è contrario edimus protectorem, si literæ M. Aurelii gravissimi Imperatoris requirantur, quibus illam Germanicam sitim Christianorum forte militum precationibus impetrato imbri discussam contestatur.* Orosius: *Extare etiam nunc apud plerosque literæ Imperatoris Antonini, ubi invocatione nominis Christi per milites Christianos & sitim illam depulsam, & collatam fatetur fuisse victoriam.* Non igitur illam Epistolam vidit, non magis, quam Tertullianus. Quin etiam ea non extabat tempore Eusebii. Eam enim Græce à se conversam in sua historia Ecclesiastica posuisset, quæ est ejus diligentia, nulla ejusmodi monumenta prætermittere, ne Latina quidem, quæ ipse Græce convertere solet, ut multa ex Tertulliano. Nam illa Epistola, quæ nomine Marci Aurelii Antonini super hac re ad calcem Apologetici posterioris apud Justinum legitur, tantum abest, ut ab ipso Imperatore Græce

dictata,

dictata, aut ex Latino ipsius in Græcum sermonem translata sit, ut infra sæculum Justiniani Imp. ab imperitissimo rerum Romanarum Græculo confictam fuisse manifesto appareat. Insciția auctorem ipsum satis prodit. Ad finem Apologetici Justini tria exempla adjecta sunt: unum quidem ab ipso Justino, Rescriptum nempe Hadriani, duo autem ab hominibus inferiorum sæculorum, Rescriptum Antonini Pii ad Commune Asiæ, ex libro quarto Histor. Eccles. Eusebii, & Epistola Marci Aurelii de victoria sua. Rescriptum Antonini Pii à Justino additum non fuisse ex eo paret, quod ipse ejus mentionem non facit, &, si vivente Justino rescriptum illud emissum fuisset, non dubium est, Justinum ipso potius usurum fuisse ad defensionem sui, quia ad Antoninum ipsum dirigitur Apologeticus, quam illo Hadriani, ad quem apologeticus non pertinet. Epistola autem Marci Aurelii non potuit addita esse à Iustino, quum ipse pro Christo supplicio affectus fuerit aliquot annis ante hoc gestum, nedum ante ipsam victoriam. Præterea, ut diximus, est figmentum hominis otio suo abutentis, qui multis imperitiæ suæ argumentis commentum suum prodidit. Primum initio statim omissæ sunt appellationes Parthici, Armeniaci, Patris Patriæ, Pont. Max. & ejusmodi alia. Deinde scribit ἱερᾷ βουλῇ, & τῷ δήμῳ τῶν Ρωμαίων. Utrunque est ab ipso Iustino desumptum. αὐτοκράτορι Καίσαρι, &c. ἱερῷ τε συγκλήτῳ, καὶ παντὶ δήμῳ Ρωμαίων. At neque Romani imperatores laureatas literas Senatui & populo, sed Senatui tantum mittebant, neque Senatum sacrum vocare Romanum est. Hæc duo satis τὴν κιβδηλότητα aperiunt. Quam imperiti sunt & Hellenismi & rerum Romanarum, qui hæc non adverterunt? Hanc Epistolam quidam Italus ex Græco conversam Onufrio Panuinio, qui Græcam nunquam viderat, communicavit. Et tamen neque ille, qui eam vertit, neque interpres Iustini ejus sententiam per omnia assequutus est, partim propter barbarismos, quibus tota scatet, partim propter menda, quæ passim in illa non pauca sunt. Sed neque intellexit quid esset πεῖσις διὰ πειθοῦς, quæ est species ἐμπειρίας λέξεως πακιλῆς: neque animadvertit mendum fœdissimum, quo sublato sæculum auctoris, qui hæc commentus est, aperitur. Legitur itaque vulgo: καταλαμβανομένους μὲν ὑπὸ δρακόντων ἑβδομήκοντα πασάρων. Neque enim somniandum est δρακόντας signa militaria. Nam ea Romanorum propria signa erant, non Barbarorum. Sed legendum est δρύγκων, non δρακόντων. Drungus, ut docti sciunt, est cohors, vox barbara, à sæculo Diocletiani à barbaris ad Latinos, ab illis ad Græcos transmissa. Sed longum nimis fuerit omnia mendorũ portenta singillatim castigare. Melius fecero, si partem Epistolæ ita, uti legendam arbitror, posuero, ut eam cum vulgari lectione eruditus lector contendens, quid à nobis in ea præstitum sit, judicare possit.

Φανερὰ ὑμῖν ἐποίησα τὰ ἐμὲ σκοπὸν μεγέθη, οὗτος ἐν τῇ Γερμανίᾳ ἐκ πειρατείας διὰ πειθοῦς ἐπαπειλήματα ἐποίησα ἐν τῇ μεθορίᾳ καμὼν καὶ παθὼν ἐν Καρνάτῳ, καταλαμβανομένους μὲν ὑπὸ δρύγκων ἑβδομήκοντα πασάρων ἀπὸ μιλίων ἑνέα. γνωμίων δὲ αὐτῶν ἐγγὺς ἡμῶν, ἐξαπλωράτορες ἐμήνυσαν ἡμῖν, καὶ Πομπηιανὸς ὁ ἡμέτερος πολεμάρχος ἐδήλωσεν ἡμῖν, ἀλλὰ ἵνα εἴδωμεν (καταλαμβανόμενοι δὲ ἡμῶν ἐν μεγίστῃ πλήθει ἀμίκτων καὶ στρατευμάτων λεγεῶνος Γεμίνας, Δεκάτης, Γεμίνας, Φρετησίας) μίγμα ἀκαταριθμήτῳ πλήθει παρεῖναι παμμίκτα ὄχλα χιλιάδων ἐννεακοσίων ἑβδομήκοντα ἑπτά. ἐξεπίασας δὲ ἐμαυτὸν, καὶ τὸ πλῆθος τὸ ἐμὸν πρὸς τὸ μέγεθος τῶν βαρβάρων καὶ πολεμίων, κατέδραμον ἐς τὸ θεῖος εὐχὰς πατρῴοις. ἀμελήσαντος δὲ αὐτῶν, καὶ τὴν ἐνοχωρείαν μὲν θεωρήσας τοῦ δυνάμεως, παρεκάλεσα σὺν πάρ' ἡμῖν λεγομένους Χριστιανούς, καὶ ἐπερωτήσας εὗρον πλῆθος καὶ μέγεθος αὐτῶν, ἐμβεβλημένους εἰς αὐτούς. ὅπερ οὐκ ἔπεσεν. Διὰ τὸ ὕστερον ἐπεγνωκέναι με τὴν δύναμιν αὐτῶν, οἳ οἰκοθεν ἀξιάμενοι ἐκ βελῶν ὠφελήσιν, ἔτε ὅπλων, ἔτε σαλπίγγων (διὰ τὸ ἐχθρὸν εἶναι τὸ πιστὸν αὐτοῖς διὰ τὸν Θεὸν, ὃν φοροῦσι καὶ σωτῆρα, ἐς ὑπολαμβάνομεν ἀθῆναι εἶναι) θεὸν ἔχουσιν αὐτόμαχον ἐν τῇ σωτηρίᾳ τελειοσμένον. ῥίψαντες γὰρ ἑαυτὸς ὅπλα τὴν γῆν ὑπὲρ ἐμοῦ μόνου ἐδεήθησαν τοῦ θεοῦ, ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ τοῦ παρόντος στρατεύματος, παρήγορον γνώμης δίψης καὶ λιμοῦ τοῖς παροῦσι. Quid magis mirer, ἰδιωτείαν scriptoris, an rerum imperitiam, an sermonis σολοικοφανὲς, καὶ λέξιν ἀνελλήνιστον, equidem nescio. Ἐξπλωράτορες usurpari cæptum sub imperio Græcorum Constantinopolitano, δρύγκος infra tempora Diocletiani. Ἀκαταριθμήτον ineptissime, ἀντὶ τοῦ ἀκαταρίθμητον. Reliquorum pudet pigetque. Quis vero ferat conquisitos per totum exercitum Christianos multos tandem & innumerabiles repertos? quum Eusebius unam legionem Melitenam Christianorum totam fuisse dicat; quæ ex hoc facto Fulminatrix vocata fuerit. At istius Epistolæ ὑπολείψεις scribit eos Christianos in exercitu sparsos militasse sine armis, aut telis, μηδὲν ἀξιάμενος οἴκοθεν, ἔτε βέλη, ἔτε ὅπλα. Quis imperator pateretur in exercitu militem sine armis, sine telo? Ergo erant infra velites, ac funditores. Quid? à militibus in exercitu recensendo nonne exiguntur tela tersa, & bene samiata? Aliter de numeris expunguntur. Quanto magis, qui nulla tela habent? Quod autem ἰσορελικώτατος καὶ μνημονικώτατος Onufrius noster scribit, ante illud tempus nullam legionem Fulminatricem vocatam fuisse, fugit eum ratio. Nam XII Legionis Fulminatricis mentio est in veteri inscriptione Tergestina, ejusque etiam meminit Dio, qui eam scribit sua ætate Cappadociæ Provinciæ impositam fuisse. Est & alia Legio Fulminatrix Constantino Porphyrogennetæ: ὡς ἡ λεγεὼν ἡ τῶν μ μαρτύρων ἐλέγετο Κεραυνοβόλος, καὶ ἄλλη Πισιδική. Præterea ejus meminerunt & aliæ inscriptiones. Tergestinæ autem exemplum infra subjecimus, quæ tempore Trajani XII Legionem Fulminatricem fuisse aperte ostendit.

Q. PETRONIUS. C. F. PUB.
MODESTUS. P. P. BIS
LEG. XII. FULM. ET. LEG. I. ADIUT.
VICTR. TRIB. MIL. COH. V. PR. PR.
DIVI. NERVÆ. ET. IMP. CÆS.
NERVÆ. TRAIANI. AUG. GERM.
PROVINC. HISPAN. CITER. ASTURIÆ.
ET. GALECIARUM. FLAMEN. DIVI.
CLAUDI. DEDIT. IDEMQUE. DEDICAVIT.

Quare multum fallitur noster ille βιβλιοθήκη ἰσορελικὴ πειπατοῦσι. Iohan. Xiphilinus ex Dione ait Marcum Aurelium hujus Fulminatricis legionis inter cæteras mentionem fecisse, quum tamen in ea pseudepigrapha epistola quatuor tantum mentio fiat, Primæ, Decimæ, Geminæ, Fretensis. Nam Melitenes legionis memoria omnis intercidit. neque unde nomen acceperit scitur. non enim potest dicta videri ἀπὸ τῆς Μελίσσης, quæ est urbs Cappadociæ. Ab ea enim est Μελισσηνὸς, non autem Μελιτηνὸς. Vulgo constat duas Μελίτας esse, alteram inter Siciliam & Africam, hodie

hodie Maltam vocatam; alteram in mari Adriatico apud Plinium in fine libri III. Unde Μελιταῖα κωίδια vocata volunt quidam, & in quam alii ſtulte curioſi Paulum ex naufragio expoſitum fuiſſe ſomniant. Sed à neutra Μελιτηνὸς formari poteſt. Apud Hieronymum Epitaphio Fabiolæ ita editum: *Quod Publius ſemel fecit in inſula Mitylene erga unum Apoſtolum*, &c. Ibi Eraſmus ſerio putat eſſe Mitylenem Lesbi, utpote quam dicat oppoſitam Aſiæ: eamque eſſe, in qua Paulus Apoſtolus viperam excuſſerit. Quis hoc illi concedat? Hieronymus ſcripſit in inſula Melitene pro Melite, metaplaſmo ſui temporis uſitatiſſimo, Agapene pro Agape, &c. Vide indicem Grammaticum in Collectanea Inſcriptionum Grutteri noſtri, viri optimi & eruditiſſimi.

Ibidem. *quibus illam Germanicam ſitim.*] Verba hæc omnia ſunt ea ipſa, quæ ex Apologetico Tertulliani ſupra protulimus. Quo autem tempore hæc geſta ſint, hoc ne ipſo, quod aſſignatur ab Euſebio, an alio, ut dubitem, facit Dio apud Xiphilinum, qui refert hoc bello patrato M. Aurelium Imperatorem ſeptimum appellatum, Fauſtinam vero matrem caſtrorum. Sed difficile eſt ex his colligere tempus hujus geſti, quum veteres Inſcriptiones & nummi nihil nos juvent. Nam in nummis in tertio Conſulatu VI, VII, VIII, IX, X IMPERATOR vocatur. Cæterum Inſcriptio Romana ad ſeptem Lucernas huc pertinet ſine dubio:

IMP. CÆS. DIVI. ANTONINI. F. PARTH. MAX.
.....DIVI. HADRIANI. NEP. DIVI. TRAJANI. PARTH. PRON. DIVI. NERVÆ. ABN.
M. AUR. ANTONINO. AUG. GERM. SARM.
PONT. MAX. TRIB. POT. XX. IMP. VIII.
COS. III. P. P.
QUOD OMNES. OMNIUM. ANTE. SE. MAXIMOR. IMPP. GLORIAS. SUPERGRESSUS. BELLICOSISS. GENTIB. DELETIS. ATQUE. SUBACTIS.
S. P. Q. R.

Animadvertendum vero, quod in margine Cedreni manu ſcripti è regione hujus hiſtoriæ notatum fuiſſe monet vir eruditiſſ. Gul. Xylander: Ὅτι ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ Αντωνίνου τοῦτο γενέσθαι ὁ συφώτατος γράφει ἐκεμίσιος, ἄλλως δὲ, καὶ ἀλλ ἄτως. Nam manifeſto fallitur Themiſtius graviſſimus alioqui ſcriptor, ſiquidem hoc ſub Pio, non ſub Marco accidiſſe putat.

MMCXCIII. *Antoninus Commodum filium ſuum conſortem regni facit.*] Pollione & Apro Coss. numero ſuperiore, ut etiam habet Chronicon Caſaubonianum. » Ἐπιγραφὴ epiſtolæ Ariſtidis Rhetoris de Smyrna. » Αὐτοκράτορι Καίσαρι Μάρκῳ Αὐρηλίῳ Αντωνίνῳ Σεβαστῷ. Καὶ αὐτοκράτορι Καίσαρι Αὐρηλίῳ Κομόδῳ Σεβαστῷ Αἰλίῳ Αριστείδης χαίρειν.

MMCXCIV. *Antoninus cum filio de hoſtibus triumphavit.*] Eodem anno, quo conſors imperii à patre factus. Metachroniſmus biennii. Lampridius in Commodo: *Poſt hæc venia legis Annariæ impetrata Conſul eſt factus, & cum patre Conſul eſt appellatus* V *Kal. Decemb. die, Pollione, & Apro Coſſ. & triumphavit cum patre. Nam & hoc Patres decreverunt.* Jul. Capitolinus in Marco: *Pannonias ergo Marcomannis, Sarmatis, Vandalis, ſimul etiam Quadis extinctis, ſervitio liberavit: & Romæ cum Commodo, quem jam Cæſarem fecerat, filio, ut diximus, ſuo triumphavit.*

Ibidem. *& pecuniam, quæ fiſco debebatur.*] Ad verbum ex Dione, cujus verba produximus numero MMCXXXIV. Adi locum. Ibi de Indictione non vulgaria notavimus. Ab anno primo ἐπὶ χρηματισμοῦ τοῦ Αντιοχείας, id eſt prima Indictione Juliana, ad hanc Indictionem Antoninianam, ſunt anni CCXXV, id eſt Indictiones abſolutæ XV. Habemus igitur quinque inſignia exempla Indictionum, Julianæ numero MDCCCCLXIX, Hadrianeæ MMCXXXIV, Antoninianæ Piæ MMCLXIV, Antoninianæ Aureliæ MMCXCIV, Conſtantinianæ MMCCCXXIX. A prima, ad ſecundam, intervallum Indictiones XI: à ſecunda, ad tertiam, Indict. II. totidem à tertia, ad quartam: à qua, ad quintam, IX. In Græcis nummis imperatorum legimus L. Ā. L. B. L. Γ. ſic deinceps, quod eſt, ut in libris de Emendatione Temporum notamus, Λόγῳ πρώτῳ, Λόγῳ δευτέρῳ, Λόγῳ τρίτῳ: quæ eſt tertia pars Indictionis: & à diverſis civitatibus ſub eodem imperatore, diverſis numeris concipiuntur, prout citius, aut ſerius indicta ſunt tributa. In nummis M. Aurelii legimus uſque ad ĀΔ L. id eſt trigeſimum quartum Luſtrum. AYT. KAIC. M. AYPHA. ANTΩNEINOC. CEB. L. ĀΔ. Quod enim L. Latino Luſtrum ſignificetur, teſtis eſt luculentiſſima Stele Græca, in qua L. Κϛ. L. Κζ. L. ΚΗ. denotant Luſtrum Capitolinum XXVI, XXVII, XXVIII. de quo Luſtro Agonis Capitolini non ſemel in eo marmore agitur. Quare errant viri doctiſſimi, qui illud L. Lycabanta interpretantur verbo poëtico, & parum uſitato, quo annum imperii illius Cæſaris ſignificari volunt. quod tripliciter ridiculum eſt, primum quod Lycabanta Latine ſcriptum volunt, quum non niſi Græce Λυκάβας dicatur. deinde quod voce poëtica & parum nota cuſores nummorum uſos volunt, tanquam uſitatiorem non haberent, poſtremo quia oporteret multos Imperatores pluribus annis imperaſſe, quam imperarunt: ut verbi gratia Marcum Aurelium neceſſe fuerit hoc pacto imperaſſe XXXIV annos, quum L. ĀΔ in ejus nummis legamus. Item in nummis Titi Veſpaſiani L. Η. & L. Θ. & L. Ι. & L. ΙΑ. In nummis Pii, L. ΕΙΚΟCΤΟΥ ΤΕΤΑΡΤΟΥ, qui tamen non totos XXIII imperavit. qui biennium imperavit, in nummis Nervæ ΑΓ. qui vix inchoavit ſecundum annum imperii. Non potuimus adhuc hanc ἰδιωτικὴν & jocularem opinionem de animis hominum evellere. Porro INDICTIONUM etiam in veteri marmore luculenta extat mentio. Adi Collectanea Grutteriana CCLXVIII, 5. ubi videbis ſub Antonino Caracalla IND. XXX. IND. VI. IND. XIIX, &c. Ego ita interpretor. Si quid alius melius excogitaverit, non invitus ſententiam mutavero. Sed videtur eſſe id, quod diximus: quanquam non poteſt eſſe Indictio imperatoria; non magis quam luſtra illa, de quibus jam diſſeruimus, quæ in nummis extant. Indictiones enim Imperatoriæ ſemper ad idem principium recurrunt. Indictiones vero provinciarum, & corporatorum à diverſis initiis pendebant, ut illæ Tignariorum indictiones in eadem Inſcriptione, in qua mentio fit LVII IND. Denique Imperatoriæ Indictiones initium ducunt omnes à remiſſionibus tributorum, ἀφ' ὅτου τῆς αὐτονομίας. Luſtra autem provincialia & Indictiones corporatorum à diverſis initiis & cauſſis.

Ibid. *Pecuniam, quæ fiſco debebatur.*] Jul. Capitolinus, *Tributa, vel vectigalia, ubi neceſſitas cogebat, remiſit.*

Ibid. *duras quoque leges novis conſtitutionibus temperarunt.*] Proculdubio S. C. Orfitianum intelligit, quod factum hoc anno Orfito, & Vettio Rufo Coss.

MMCXCV. *Antoninus poſt victoriam.*] Hieronymus ad verbum ex Eutropio, Eutropius *ex* Julio Capitolino. *In munere autem publico tam magnanimus fuit, ut centum leones una miſſione ſimul exhiberet ſagittis interfectos.* Idem de Antonino Pio narrat Capitolinus.

Ibid. *Smyrna.*] Euſebius ex Dione: χρήματά τε πολλαῖς

πολλαῖς πόλεσιν ἔδωκεν, ἐν αἷς καὶ τῇ Σμύρνῃ δεινῶς ὑπὸ σεισμῶν φθειρείσῃ. ἣν αὐτὴν καὶ βουλῇ ἐπαναγηκόσι ἀνοικοδομῆσαι προσέταξεν. Sed videndus Aristides, cujus extant quatuor de hac Smyrnæ clade orationes.

Ibid. *Antoninus in Pannonia morbo periit.*] Natus est M. Annio Vero, & Augure Coss. numero MMCXXXVII. Vixit annos LVIII solidos, & quod excurrit apud Dionem. Ergo obiit numero MMCXCV. ut hic recte notatum est. Non est audiendus Jul. Capitolinus, qui anno LXI obiisse dicit, neque Eutropius, qui Capitolinum sequitur. Sed Aur. Victori cum Dione convenit, qui anno quinquagesimo nono excessisse ajunt. Porro apud Clementem Alexandrinum à diversis epochis ad initium Commodi intervalla dinumerantur, quæ omnia vitiosissima sunt. Quare caveant ab illis rei Chronologicæ studiosi. Illud autem vere à Chryserote Nomenclatore Marci Aurelii Antonini Liberto dictum, ab initio Cæsaris, ad excessum Marci Aurelii, esse annos CCXXVI, qui de numero præsenti MMCXCV deducti relinquunt epocham veram Julii Cæsaris MDCCCCLXIX.

Ibidem. *In Pannonia.*] Sirmii, quæ urbs Pannoniæ. Tertullianus: *Quum Marco Aurelio apud Sirmium Reipublicæ exempto, die decimo sexto Kalendarum Aprilium Archigallus ille sanctissimus, die nono Kalendarum earundem, quo sanguinem impurum lacertos quoque castrando libabat pro salute Imperatoris Marci jam interempti, solita æque imperia mandavit.* De sanguinis die, qui conveniebat in IX Kal. April. non opus repetere quæ à doctissimis viris notata sunt, de quo hic intelligit Tertull. præsertim, quæ ab incomparabili viro Isacio Casaubono divinis in Augustam historiam Commentariis collecta sunt. Inde Sanguinei Galli dicuntur Lucano: *crinemque rotantes Sanguinei populis ululârunt tristia Galli.* ut habent meliores scripti codices Lucani, non *Sanguineum* ut editiones. Claudianus de raptu, II: *sanguineis ululantia Dindyma Gallis.*

MMCXCVI. *Commodus de Germanis triumphavit.*] Eutropius: *Hujus successor L. Antoninus Commodus nihil paternum habuit, nisi quod contra Germanos feliciter & ipse pugnavit.* Triumphasse Lampridius dicit, non solum vicisse, *Bellum etiam, quod pene pater confecerat, regibus hostium addictus remisit, ac Romam reversus est. Romam ut rediit, subactore suo Anthero post se in curru locato ita triumphavit, ut eum sæpius cervice reflexa publice oscularetur.*

Ibidem. *Templum Sarapidis Alexandriæ incensum.*] Clemens Protreptico: καὶ τὸ ἐν Ῥώμῃ Καπετώλιον ὀπτανεμένῃ πολλάκις (τὸ πῦρ) οὐκ ἀπέσχετο δὲ οὐδὲ ἐν Ἀλεξανδρέων πόλει Σαραπιδος ἱεροῦ.

MMCXCIX. *Thermæ Commodianæ.*] In regione prima Urbis, auctoribus, Sex. Ruf. & P. Victore. Lampridius lavacrum vocat: *Opera ejus, præter lavacrum, quod Cleander nomine ipsius fecerat, nulla extant. Sed nomen ejus alienis operibus inscisum Senatus erasit.* Idem habebat in animo Sex. Aur. Victor Andr. Schotti: *Mœnia Romana potentia vix digna lavandi usui instituit.* Sed legendum *Amœnia.* Loca vacantia in ambitu urbis. Glossarium ἀκαῆς vertit. *Amœnia urbis.* Apulejus de mundo. *Amœna* Ausonio:

Euboicæ referunt per amœna sonantia cymbæ.

Et in veteri inscriptione, in memoria juxta Ravennam, ut habet vetus Schedion membranaceum, quod dedit mihi ὁ Μακαείτης nunquam satis laudatus Petrus Pithæus. D. N. REX. THEODORICUS. FAVENTE. DOM. ET BELLO. GLORIOSUS. ET. OTIO. FABRICIS. SUIS. AMOENA. CONIUNGENS. STERILI. PALUDE. SICCATA. HOS. HORTOS. SUAVI. HORTORUM. FECUNDITATE. DITAVIT. Varro & Carminius apud Servium *Amœna* interpretantur loca vacantia & sine fructu, quomodo accipienda in loco Victoris jam à nobis producto, & in inscriptione superiori. Quanquam Sex. Aur. Victor videtur non tam pro locis vacantibus accipere, quam pro operibus publicis, quæ in locis vacantibus immolita sunt: quemadmodum Cassiodorus: Asprenate & Clemente Coss. *Multa amœnia celeberrima Romæ facta sunt.*

Ibidem. *Thermæ Commodianæ factæ.*] In Græcis ἀφιερώθησαν. *dedicatæ sunt.*

MMCC. *Commodus Septembrem mensem nomine suo appellavit.*] Hieronymus ab Eutropio. Meminerunt & alii. Sed Lampridius Sextilem mensem, non Septembrem, Commodum vocatum fuisse scribit. Apud eundem legitur III Nonas Commodias. In veteri lapide Lanuvino..... IDUS COMMODAS..... ELIANO COS. Id est, L. Eggio Marullo, Cn. Papirio Æliano Coss. numero hoc ipso MMCC.

MMCCIII.] Rursus maleferiati homines huc inculcarant de senatore Apollonio ex lib. V Histor Eccles. cap. XXI editionis Rufini, pag. 54 Græci exemplaris. Ibi scribit Eusebius quendam nomine Apollonium (Senatorem autem non vocat, ut iste) Christianismi delatum capitis supplicio affectum fuisse, postquam intrepide coram Senatu rationem fidei edidisset, quod quidem prave & præpostere & exceptum à Rufino & interpretatum est; tanquam Apollonius librum Apologeticum pro fide à se compositum Senatui legisset. Hoc enim ex verbis Eusebii colligi non potest: sed tantum eum, postquam fidei Christianæ in Senatu rationem edidisset, sententia capitali damnatum fuisse. Sed quis ignorat inscitiam Rufini? Ubi etiam notet eruditus lector, pro quo vulgo legitur ὀπτηδείων αὐτῷ ἀκόνων, Rufinum legere, ἕνα γέ πνα τῶν εἰς ταῦτα ὀπτηδείων αὐτῷ μὴ ἀπόνων. Nimirum ἀπόνων, id est ἀπονενοημένων. Verba autem Eusebii male à Rufino concepta, hæc sunt: ὁ δὲ λέγε θεοφιλέστατος μάρτυς πολλὰ λιπαρῶς ἐκδίδους δικαστῇ, καὶ λέγον αὐτῷ ὅπῃ τ συγκλήτῳ βουλῆς αἰτήσας δοῦναι, λογιωτάτῳ ὑπὲρ ἧς ἐμαρτύρει πίστεως ὅπῃ πάντων ἀποδοχὴν ἀπολογίαν κεφαλικῇ κολάσει ἀπὸ δόγματος συγκλήτου πλειόνων. *Deo autem acceptissimus Martyr, postquam multis precibus à judice contendisset, ut in Senatu rationem reddere sibi liceret, disertissima fidei, cujus nomine arcessebatur, coram omnibus defensione exposita, capitali supplicio ex sententia Senatus afficitur.* vel, *gladio ex sententia Senatus animadvertitur.* Ex illis verbis λογιωτάτῳ ἀποδοχὴν ἀπολογίαν Rufinus colligit, & adeo interpretatur, librum Apologeticum ab Apollonio conscriptum & Senatui oblatum fuisse, quum possit etiam sine scripto, idque tribus verbis, omnis apologia reddi: quemadmodum hic intelligendum est, ore, non scripto, fidei suæ defensionem edidisse. Neque enim aliud ex verbis Eusebii colligi potest. Quare adversus & Eusebii mentem, & verba contextus Græci Christophorsonus ait *accuratissimam orationem apologeticam pro fidei, quam profitebatur, defensione coram omnibus recitasse.* quæ quivis Grammaticus literis Græcis mediocriter tinctus facile confutaverit. Nam, ut reliqua taceam; male illud ὑπὲρ ἧς ἐμαρτύρει vertit. Sed ne solum Rufinum in partes vocemus, idem quoque ex illis verbis Eusebii divinat Hieronymus libro de claris Scriptoribus, aitque Apollonium insigne volumen à se compositum in Senatu legisse, & eum Senatorem vocat. quod profecto ex Eusebio probari non potest, qui Apollonium vocat ἄνδρα τότε πιστῶν ὅπῃ παιδείᾳ καὶ φιλοσοφίᾳ βεβοημένων. Quis ex his colligat Senatorem

natorem fuisse? Si Senator fuisset, an Eusebium putamus id taciturum? Unde vero de hoc martyre Hieronymus, & Rufinus scire potuerunt, nisi ex Eusebio? In epistola ad Magnum Oratorem urbis Romæ: *Hippolytus quoque & Apollonius Romanæ urbis Senatores propria opuscula condiderunt.* Iste Hippolytus Romanæ urbis Senator tam ignotus potuit esse Hieronymo, quam liber Apollonii, qui nunquam fuit. Hæc, ut dixi, ex præposteræ Eusebiani loci interpretatione derivata sunt, dum ἀπολογίαν pro libello apologetico accipiunt. Neque dubito Hieronymum, quum illa scriberet, non Græcum Eusebii exemplar, sed Rufini interpretationem Latinam in manibus habuisse. Inde in Martyrologio Romano & Senator Apollonius vocatur, & insigne volumen à se compositum in Senatu recitasse dicitur, XVIII Mai. Quæ omnia ex Rufini interpretatione excerpta sunt. Ex verbis autem Eusebii non magis colligi potest apologeticum librum ab Apollonio editum, quam ex illis Pauli Apostoli II Timoth. IV. 16. ἐν τῇ πρώτῃ μοῦ ἀπολογίᾳ οὐδείς μοι συμπαρεγένετο. An dicendum Apostolum quoque apologeticum librum scripsisse?

MMCCV. *Commodus Imperator Colossi capite sublato.*] Vide quæ ad numerum MMXCI. Lampridius: *Colossi autem caput dempsit, quod Neronis esset, ac suum imposuit.* Neronis etiam caput fuisse Dio in Vespasiano ait apud Xiphilinum: φασὶ δὲ αὐτὸν (τὸν κολοσσὸν) τό, τε ὕψος ἑκατὸν ποδῶν, καὶ τὸ εἶδος οἱ μὲν τὸ τοῦ Νέρωνος, οἱ δὲ τὸ τοῦ Τίτου ἔχειν. Vespasianum erexisse Colossum cum capite Neronis septem annis post ejus mortem, quis credat, nisi qui absurdis capitur? Dion ait Colossum illum à Vespasiano erectum. Suetonius, cui fidem adhibemus, à Vespasiano refectum. Scribit enim Vespasianum Colossi refectori optimum congiarium dedisse. Igitur Colossus erectus à Nerone cum capite ipsius Neronis: refectus à Vespasiano cum capite Solis habente radios septem, singulos P. VII. Iterum Commodus ablato capite Solis suum reposuit. Illarum enim immanium statuarum capita & brachia, quod exemptilia essent, committebantur gomphis ferreis, aut plumbeis, binis, aut ternis, ut etiam hodie videre est Romæ in statuis vetustissimis. Hieronymus in cap. III Habacuc: *Si quando Tyrannus detruncatur, imagines quoque ejus deponuntur, & statuæ: & vultu tantummodo commutato, ablatoque capite, ejus, qui vicerit, facies superponitur; ut manente corpore, capitibus præcisis, caput aliud commutetur.* Ideo elegantissime Tertullianus cap. XII Apologetici: *Cervices ponimus ante plumbum. Glutinum & Gomphosis capiti sunt Diis vestris.* γόμφωσιν & coagmentationem capitibus simulacrorum ex plumbo fieri ait. quod verum est. Hunc locum tanta felicitate restitutum quidam ἄμουσοι καὶ κακοήθεις ausi sunt reprehendere: qui utinam mihi vulgatam lectionem interpretarentur. Sed hodie plures invenias, qui malint reprehendere, quam discere, obtrectari, quam assentiri.

Ibid. *Colossi capite sublato.*] Herodianus: τὸ μεγίστου ἀγάλματος κολοσσιαίου, ὅπερ σέβεσι Ῥωμαῖοι, ἐκόνα φέρον ἡλίου, τὴν κεφαλὴν ἀποτμών, ἱδρύσατο ἑαυτοῦ. Mancus locus. Videtur ita supplendus: τὴν κεφαλὴν ἀποτμών, καὶ τὴν ἑαυτοῦ ἀντιθεὶς, ἱδρύσατο ἑαυτῷ. Vides Colossum non Neronis, sed Solis caput habuisse, ut à Vespasiano institutum fuerat. Dio apud Xiphilinum: καὶ γὰρ τὸν κολοσσὸν τὴν κεφαλὴν ἀποτεμών, καὶ ἑτέραν ἑαυτοῦ ἀντιθεὶς, καὶ ῥοπαλόν δοὺς, &c. Huc pertinet nummus illius Monstri. ΑΥΤΟΚ. ΚΑΙϹ. Μ. ΑΥΡ. ΚΟΜΟΔΟϹ. ΑΝΤ. ϹΕΒ. ΕΥϹΕΒ. ΗΛΙΟϹ. ΗΡΑΚΛΗϹ. Vocat Colossum Solem Herculem, quia eum habitu Herculis instruxerat, ut ait Dio, & Herodianus, suo capite vicem capitis Solis posito. qui quidem nummus à studiosis notari debet. Et quod Herodianus dixit, ὅπερ σέβεσι Ῥωμαῖοι, idem Plinius antea extulerat, *qui dicatus Soli veneratione est.* Id est ὃν πρὸ τῷ ἡλίῳ κα- « θιερωμένον σέβεσι Ῥωμαῖοι. Male apud Plinium « *Solis.* vide ad numerum MMXCI. ubi errorem Spartiani notamus; qui hunc Colossum Neroni dicatum, dempto vultu Neronis, Soli Hadrianum consecrasse refert, quum hoc non Hadrianus, sed Vespasianus fecerit. In Græcis Eusebii ἡλιακῷ Κολοσσῷ, quod quare « omiserit Hieronymus, causam nullam video. «

MMCCVII. *Incendio Romæ facto.*] De quo vide Xiphilinum in fine Commodi. Totidem verbis ex hoc loco Orosius in suum librum transtulit. Sed duo incendia fuisse narrat, quorum posteriore templum Vestæ arsisse. Meminit & templi Vestæ concremati is, qui nomine Sibyllarum otio lectorum illusit, ut ea, quæ ante eum facta erant, pro futuris enunciaret. Versus sunt hi, quibus Romam affatur:

> ἀκέπι γὰρ σοῦ σεῖο τὸ σὸ φιλοθρέμμονος ὕλης
> παρθενικὴ κόρα πῦρ ἔνδεον ἀρήσασιν.
> ἔσβεσεν σοῦ σεῖο πάλαι πεπτηκυίης οἰκου,
> νίκα δεύτερον εἶδον ἐγὼ ῥιπιζόμενον οἶκον·
> πεινηδὸν πυρὶ πηγόμενον Διὸς χειρὸς ἀνάγνῳ,
> οἶκον ἀειθάλλοντα θεᾶς τηρήμονα ναόν, &c.

MMCCVIII. *Commodus strangulatur in domo Vestiliani.*] Ita Græca, ἐν οἰκίᾳ Βεστιλιανῇ. Sed Vectiliana domus dicitur à P. Victore in II Regione urbis. & Vectilianas ædes vocat Lampridius: Periit Commodus Q. Sosio Falcone, C. Julio Erucio Claro Coss. designatis. Auctor Dio. ὁ γὰρ Κόμοδος ἀμφοτέρως ἀνελεῖν ἐβούλητο τοὺς ὑπάτους, Ἐρύκιον τε Κλάρον, καὶ Σόσιον Φάλκωνα. Ergo interfectus ipso VII, Pertinace II coss. numero MMCCVIII, ut hic recte po- « nitur. Præterea Clemens Alexandr. ab Actiaca vi- « ctoria, ad mortem Commodi putat annos absolutos « CCXXII, quibus de præsenti numero MMCCVIII, de- « ductis, relinquitur numerus MDCCCCLXXXVI, qui « est annus primus Actiacus Augustorum. Quare « conditores Fastorum, perperam hoc par consulum « Commodi VII, Pertinacis II in annum Christi « CXCIII conjiciunt, manifesto metachronismo unius « anni. «

Ibidem. *Commodus strangulatur.*] Eutropius: *Obiit morte subita, adeo ut strangulatus, vel veneno interfectus putaretur.* Clarius Lampridius: *Primum ei venenum dederunt: quod quum minus operaretur, per athletam, cum quo exerceri solebat, eum strangulaverunt.* Dio, quia venenum propinatum minus strenuum esset ad hominem peragendum, subjicit, ἔτω δὴ Νάρκισσον τινὰ γυμνασιῶ ἐπέπεμψαν αὐτῷ, καὶ δι' αὐτοῦ λαθόντα αὐτὸν ἀπέπνιξαν. Obscurius dicto lucem adfert Sex. Aur. Victor Andr. Schotti: *Commodum quidem primo occultius veneno petivere anno regni tertio fere, atque decimo: cujus frustratu per cibum, quo se casu repleverat, quum tamen alvi dolorem causaretur, auctore medico principe factionis in palæstram perrexit. Ibi per ministrum ungendi* (iatralipten, vel, ut Dio, γυμνασιῶ, vel Athletam, ut Lampridius) *(nam forte is quoque è consilio erat) faucibus, quasi arte exercitii, brachiorum nodo validius pressis, expiravit.* Intelligit per speciem exercendi, ut solebat, collum ejus brachii sui flexu

Athletam

Athletam implicasse, atque obtorto collo suffocasse. quod genus παλαίσματος Græci ἀγκύλισμα, vel ἀγκυλισμὸν vocant: quum scilicet collum adversarii implicans nexu brachii antagonistes, manu eadem adversum humerum corripit, atque ita valide obstricto collo adversarium strangulat. Adversum enim humerum tanquam dente anchoræ prehendens nomen schemati palæstrico dedit. Aristophanes Equitibus optime id ostendit:

Κἦν πὺ αὐτῶν γνῷς ἀπεράγμον' ὀλίγῳ κεχλιότα,
Καζαγκαγὼν ὀκ χερρονήσε, Δᾳβαλὼν, ἀγκυλίσας,
Εἶτ' ἀποτρέψας τ' ὦμον, αὐτὸν ἀνεκκλάδισας.

Ubi & signatissimo verbo ἐγκλαδίσεως utitur, quod constrictionem significat. Non sincere hæc exponit Scholiastes Aristophanis, qui ἀγκύλισμα ἀπὸ τῆς ἀγκύλης imperitissime deducit, & ὑποσκελισμὸν interpretatur. Certe ὦμος, quod est in verbis Aristophanis, longe distat ἀπὸ τῆς ἀγκύλης, quod est in expositione Grammatici.

MMCCIX. *Pertinax.*] De Pertinacis patria ita tradunt auctores. Dio Ligurem domo Alba: Capitolinus natum in Apennino, villa Martis. Aur. Victor in agro Squallido Lilii Gentiani apud Ligures. Pater Helvius Successus, inquit Capitolinus, filio Pertinaci nomen imposuit, quod pertinaciter coctiliariam tabernam exerceret. Aur. Victor ita cognominatum, quod pertinaciter imperium recusaret. Atqui jam in Consulatu suo ita vocabatur. Futilis vero caussa Pertinacem filium vocatum, quod pater Successus pertinaciter lignariam, sive coctiliariam negotiationem exerceret, quandoquidem non filius, sed potius ipse pater ita vocandus fuerit, qui in ea negotiatione versaretur. Lignariam aut coctiliariam negotiationem exercent, qui ligna cocta, aut arida vendunt, quæ ἄκαπνα in Lemmate Martialis in Apophoretis & κάγκανα Homero dicuntur. In principio vitæ Pertinacis Successus dicitur lignariam negotiationem exercuisse, quam infra vocat Coctiliariam. Coctiliaria igitur, & lignaria idem est. & Coctilia sunt ἄκαπνα, ut apud Trebellium Pollionem in Claudio ex Epistola Valeriani Augusti, *batilla coctilium.* Vindex summus antiquitatis contendit in vita Pertinacis legendum *Coactiliariam tabernam.* Longe tamen aliud est Coctiliarius à Coactiliario. Coctiliarius est coctorum lignorum negotiator, Coactiliarius est πλοπιός. Nos Coactilia vulgo *Feltra* vocamus. In subsidium sententiæ suæ advocat veterem Inscriptionem, in qua legitur LANARIUS COACTILIARIUS. Sed, ut ibi sententia sua, ita hic in hac Inscriptione fefellit eum memoria. Nam ea habet LANARIUS COACTOR, non LANARIUS COACTILIARIUS. Extat ea inscriptio Brixiæ.

Ibid. *mensibus sex.*] Eusebius ipse lib. v Eccles. Hist. cap. XXVII: αὐτοκράτωρ Σεβῆρος δὲ ὅλοις μησὶν ἓξ μὴ τῶν Κομόδου πλοῦτῶν Περτίναξ ὁ Δᾳγλωμένος. Capitolinus duos menses, dies XXV. hoc est dies LXXXVI. à quo non longe recedit Dion, qui LXXXVII dies imperio ejus adtribuit. Eutropius dies LXXX. Commodus interfectus est exitu anni, Q. Soffio Falcone, C. Julio Erucio Claro Coss. designatis, id est ipso Commodo VII, Pertinace II Coss. quum Erucius & Clarus proximis Kal. Januarii inituri essent magistratum: quod diserte ostendit Dio. Nam statuerat Commodus ipsos Consules designatos interficere, ut ipse Kalendis sequentibus prodiret Consul & Secutor. Severus vero inivit imperium Kal. Junii. Quare inter mortem Commodi, & initium Severi, sunt menses absoluti quinque. Proinde minus quam sex menses imperavit Pertinax, & plus quam dies LXXXVII.

Ibidem. *Pertinax septuagenario major.*] Capitolinus sexagenario major, quo auctore vixit annis LX, mensib. VII, dieb. XXVI. Dion annorum LXVII, mensium IV, dierum III. Eutropius septuaginta annos attigisse, ut Eusebius: Aur. Victor LXVII cum Dione.

Ibidem. *Pertinax obsecrante Senatu.*] Eusebius ex Dione: ὅτε δὲ τὴν γυναῖκα Αυγοῦσταν, ὅτε τὸν υἱὸν Καίσαρα, καίπερ ψηφισαμένων ἡμῶν, παῖδα ἠθέλησεν. Ideo nullus nummus extat istius mulieris. Adversus Dionem Iul. Capitolinus: *Eadem die, qua Augustus est appellatus, & Flavia Titiana uxor ejus Augusta est appellata.* Cui melius credetur, quam Dioni ipsi, qui interfuit?

Ibidem. *Pertinax occiditur.*] Hieronymus ab Eutropio.

Ibid. *Iuliani Iurisperiti scelere.*] Didii Iuliani. Georgii Syncelli nugatoria sententia: Ἰουλιανὸς ὁ κληθεὶς Δίδιος διὰ τὸ χρήμασι τὴν βασιλείαν ὠνήσασθαι.

Ibidem. *Severus.*] Omnes PR. hic habent: *Ideo autem hic duo anni positi sunt, quia superiore anno sex menses regnavit Severus.* BONG. MMCCX. *eo quod superioris anni sex mensibus regnavit Severus.* Significat se unum annum bifariam divisisse. Ideo quum interfectus sit Pertinax numero MMCCIX, se ordiri imperium Severi à numero MMCCX. Sed non sunt Eusebii. Orosius ab initio Pertinacis, ad finem Didii Iuliani, annum unum absumptum fuisse dicit, senis mensibus utriusque imperio imputatis. Quod falsum est. Minus enim quam dimidium anni inter initium Pertinacis, & Severi interjectum est.

Ibid. *Severus provincia Tripolitana.*] Hieronymus ab Eutropio.

Ibidem. *& in honorem Pertinacis.*] Spartianus: *Denique cognomentum Pertinacis non tam ex sua voluntate, quam ex morum parsimonia videtur habuisse.* Non solum se Pertinacem cognominari voluit, sed & se ipse in genus Marci Aurelii Antonini inseruit. Dio de ipso: μάλιστα δὲ ἡμᾶς ἐξέπληξεν, ὅτι καὶ τὸν Μάρκου υἱὸν, καὶ τὸν Κομόδου ἀδελφὸν ἑαυτὸν ἔλεγε. τῶτε Κομόδῳ, ὃν πρώην ὕβριζεν, ἡρωϊκὰς ἐδίδου τιμάς. Itaque eum se Marci filium vocasse testantur nummi. L. SEPTIMUS SEVERUS PERTINAX AUG. IMP. VII DIVI. M. PII F. P. M. TR. P. IV. COS. II. P. P. Fratrem quoque Commodum vocasse constat ex Inscriptione. DIVO. COMMODO FRATRI. IMP. CÆS. L. SEPTIMI. SEVERI. PII. PERTINACIS. AUG. Quin & Caracalla Commodus vocatur. In ejus nummo: ΚΟΜΟΔΟΥ ΚΑΙ ΑΝΤΩΝΕΙΝΟΥ. Ubi duo illa confirmantur, quæ scribit Dio, & fratrem Commodi sese appellasse, & divinos illi honores decrevisse, quum hic vocetur DIVUS.

MMCCXI. *Polycarpus quoque & Bacchylus.*] Ita omnes scripti. Verum non solum mendosus est locus, sed etiam mutilus. Ita enim conceptum Hieronymus reliquerat: *Polycrates quoque Asiana Provincia, & Bacchylus Corinthiorum Episcopus.* Vide caput XXII Historiæ Ecclesiasticæ quintæ. Hujus Polycratis numero sequenti fit mentio, & plenius apud Hieronymum ipsum libro de Scriptorib. Eccles. Hujus vide Epistolam ad Victorem urbis Romanæ Episcopum, cap. XXIV. Hist. v Eccles. Editiones recte habent Polycrates.

Ibid. *Bacchylus.*] Βακχύλος scribendum esse vincit analogia Hellenismi. Unde Βακχυλίδης. Post hanc Pericopen legitur de Candido Christianorum disputatore in editionibus, quod huc intrusum fuisse arguunt omnes scripti libri, qui non habent. Scripserat autem iste Candidus ὡς τὸν ἑξαήμερον. Histor. Eccl. v.

cap. XXVII, & Hieronym. de Script. Eccleſ. Epheſinæ autem παροικίας erat Epiſcopus Polycrates. propterea vocat eum Aſianæ provinciæ Epiſcopum.

MMCCXII. *Quæſtione orta.*] Horum Græca non habemus. Sed poſſunt ſuppleri ex lib. V Hiſt. Eccleſ.

„ Ibid. *an ſecundum legem Moyſi* XIV.] Tertullianus „ de præſcript. *Eſt præterea his omnibus etiam Blaſtus ac-* „ *cedens, qui latenter Iudaiſmum ivit introducere. Paſcha enim* „ *dici non aliter cuſtodiendum eſſe, niſi ſecundum legem Moyſi* „ XIV *menſis.* Ante hoc tempus omnes Aſianæ eccleſiæ „ XIV Luna Paſcha celebrabant, ut ex Euſebio conſtat. „ Sed ab hoc tempore, auctore Victore, Dominica „ proxima poſt XIV Lunam Paſcha celebrari ceptum. „ Tertullianus autem ſcribebat ſub Heliogabalo & „ Severo.

MMCCXIII. *Iudaicum & Samariticum bellum motum.*] Hiſtoria nobis ignota. Scimus quidem eo tempore motus in Syria fuiſſe Claudio latrone duce, homine Judæo. Sed quid hoc ad Samaritas? Præterea Senatus Severo Judaicum triumphum decrevit. Sed hoc accidit numero MMCCXVIII, quando Severus & Antoninus filius conſulatum in Syria inierunt.

MMCCXV. *Severus Parthos.*] Hieronymus ab Eutropio totidem verbis. Parthicum quidem vocatum Severum ſcribit Spartianus, ſed nomen hoc reſpuiſſe, ne Parthos lacelleret. quod perridiculum eſt, quum nullus fere nummus ſit, nulla inſcriptio Severi ſine cognomine Parthici.

„ Ibid. *Severus Parthos.*] Oppiani illud adulatorium „ libro primo κυνηγ.

„ — Μή μοι βροτολοιγὸν ἀείδῃς.
„ Οὐκ ἐρέω πολέμους, οὐκ ἄρεα ἔργα κάκιστα,
„ Ἐ Φραασάμεω Πάρθων τε δύας, καὶ Κτησιφόωντα.

Dionyſius ὁ περιηγητὴς de Parthorum indomita ferocia præfatus quædam poſtea ſubjicit:

Ἀλλ' ἔμπης καὶ δῆθεν ἀμαιμακέτους περ ἐόντας
Αὐσονίδι βασιλῆι ἐπεπτήνυεν ἀκωκή.

De victoria Parthica loquitur non Auguſti tam retro à ſæculo Dionyſii remoti, ſed Septimii Severi, ſub quo hæc ſcribebat. Hoc ſolo argumento Euſtathius Dionyſium τὸ περιηγητῶ ſub Auguſto fuiſſe ſomniat, adeo ut omnes ὕπαρ, οὐκ ὄναρ eſſe putaverint. At quin ipſe Poëta ſe eo tempore ſcripſiſſe teſtatur, quo non unus, ſed aliquot ſimul imperabant. Verba ejus:

Ῥώμῃ πιήεσσαν ἐμῶν μέγαν οἶκον ἀνάκτων.

Si de uno tantum voluiſſet loqui, nullum negotium erat dicere — ἐμὸν μέγαν οἶκον ἄνακτος. Imo de pluribus loqui, quando unus tantum imperat, neque Imperatori gratum, neque Poëtæ tutum. ἐμῶν igitur ἀνάκτων, Severi Patris, Caracallæ, & Getæ filiorum. Unde Tertulliano dicta eſt *triplex poteſtas* imperium Romanorum ſub illis tribus Auguſtis. Vetus Inſcriptio.

IMP. CÆSAR. LVCIVS. SEPTIMIVS.
SEVERVS. PIVS. PERTINAX. AVG.
ARABIC. ADIABENICVS. PARTHICVS.
MAXIMVS. PONT. MAX. TRIB.
POTEST. IX. IMP. XI. COS. II.
P. P. PROCOS. ET. IMP. CÆSAR.
MARCVS. AVRELIVS. ANTONINVS.
PIVS. AVG. TRIB. POT. IV.
PROCOS. ET. IMP. P. SEPTIMIVS.
GETA. ANTONIN. VIAS. ET. PONTES.
REST. AB AVG. MIL.
PAS. XXXI.

„ Præterea nuper effoſſum eſt in Britannia ſaxum ab „ erudito Gul. Cambdeno in ſuo eximio opere produ- „ citur, in quo pater, & duo filii Auguſti vocantur.

PRO. SALVTE "
AVGG. N N. "
SEVERI. ET. ANTON "
NI. ET. GETÆ. CÆS "
P. SALTIENVS. P. F. MÆ "
CIA. THALAMVS. HADRI "
PRAEF. LEG. II. AVG. "
C. V. AMPELIANO. ET "
LVCILIAN. "

En triplicem poteſtatem, quam intelligit Tertullianus, Severi, Caracallæ, Getæ, non autem Severi, Caracallæ, & Clodii, ut jocularitер interpretatur vir eruditus Pamelius. Huc mirum in modum faciunt illa ex Dione: Μέγας μὲν γὰρ ὡς ἀληθῶς ὁ Πλαυτιανὸς καὶ ὑπερμέγας ἐγεγόνει, ὥστε καὶ τὸ δῆμον ἐν τῷ ἱπποδρόμῳ ποτὲ εἰπεῖν, τί τρέμεις, τί δ' ὠχριᾷς; πλεῖον τῶν τριῶν κέκτησαι. ἔλεγον δὲ τοῦτο πρὸς σκῶμμα δῆθεν, ἀλλ' ἄλλως. τρεῖς γὰρ ἐνέφαινον, τόν τε Σεβῆρον, τόν τε ἑαυτοῦ υἱὸν, Ἀντωνῖνον καὶ Γέτην. Ecquodnam illuſtrius exemplum occurrere potuit, quam hoc tam expreſſum, de triplici poteſtate? Sed neque illud minus notabile in nummo Getæ, IMP. CÆS. P. SEP. GETA. PIUS. AUG. PONTIF. TR. P. II. COS. II. DES. III. P. P. S. C. Ubi tres figuræ ſacrificantes, patris Severi, & filiorum. Quod elegantius exprimitur alio nummo, in quo Severus medius duobus filiis ſtipatus ſedet globum tenens, Geta bacillum, Caracalla volumen complicatum geſtante. Inſcriptio: AVT. KAIC. cEOVHPOc. A. cEΠ. ΓΕΤΑc. K. AVT. K. M. AV. ANTΩNH. Itaque hæc eſt vera triplex poteſtas. Hinc colligimus Getam Auguſtum vocatum ſecundo ſuo Conſulatu, anno imperii Severiani XIII, numero MMCCXXI: imo anno antecedenti jam IMP. vocabatur, ut ex nummo ejuſdem Getæ conſtat: IMP. CÆS. P. SEPT. GETA. PIUS. AUG. SÆCULARIA. SACRA. S. C. Extant vero ſex, aut ſeptem ejuſdem exempli Inſcriptiones cum triplici illa poteſtate Patris & utriuſque filii, immutatis tantum cauſſis dedicationis in fine ſingularum. Sed alia inſignis inſcriptio omittenda non eſt, quæ in civitate Marchionatus Badenſis extat, in qua Caracalla dicitur Imperator deſtinatus.

M. AVRELIO
ANTONINO. CÆS.
IMP. DESTINATO.
IMP. L. SEPTIMI.
SEVERI. PERTINACIS.
AVG. FILIO.
RESP. AQV.

Item lapide nuper eruto ex eodem Cambdeno. "

IMP. SEVERVS "
AVG. ET. ANTONINVS "
CÆS. DESTINATVS "
RESTITVERVNT. CVRAN "
TE. VIRIO. LUPO. LEG. E "
ORUM. PR. PR. "

Igitur — ἐμῶν μέγαν οἶκον ἀνάκτων, id eſt Severi & liberorum. Eodem itaque tempore Oppianus & Dionyſius elegantiſſimi Poëtæ carmina ſua ediderunt. Faceſſat opinio de Auguſti temporibus, ſub quo Dionyſium ſcripſiſſe nugatur Euſtathius.

Ibid. *Adiabenicus.*] PR. *Azabenicus.* quod eſt idem. Diæta, Zeta; Diabolus, Zabolus. Unde Hieronymus in VI cap. Epiſtolæ ad Epheſ. Diabolum ſecundum Græcos criminatorem ſignificare ait, ſecundum Hebræos καταρρέοντα: quia habet quandam ſimilitudinem cum Zabulon, quod ſignificat καταῤῥέοντα. Sed nemo non videt nimis violentam originationem eſſe. Nam Zabolos eſt vitium καὶ ψεδοδιδασκαλοφὴ vulgi ita loquentis & Zetam pro Diæta uſurpantis.

MMCCXVI. *Thermæ Severianæ apud Antiochiam.*] Quarum meminit Euagrius lib. II, cap. XII: ubi Trajani, Severi,

Severi, & Hadriani βαλανείων mentio, meminit & Spartianus in Severo.

Ibid. *& Romæ facta.*] In prima Regione Commodianæ & Severianæ Thermæ in continenti ponuntur à P. Victore.

Ibid. *& Septizonium exstructum.*] Septizonium habet BONG. Reliqui omnes Septizodium: item editiones. & veteres commutant hæc inter se: ut circulum dierum in Hebdomadis quidam Septizodium, alii Septizonium vocant. Omnem septenarium ordinem ita vocabant. Claudianus:

Quæ septem scopulis Zonas imitatur Olympi.

Et moles alias aliis superstructas eodem nomine appellant. Spartianus in Geta: *Occisus Geta illatus est majorum sepulchro, hoc est Severi, quod est in Appia via euntibus ad partem dexteram, specie Septizonii extructum, quod sibi ille vivus ornaverat.* Omnia igitur ædificia ex molibus alia alii impositis consurgentia hoc nomine censebantur, ut instar illius sepulchri. Videndum, an sit illud mirabile opus Severi, cujus tantum reliquiæ extant, quod Septizonium Severi vocatur: de quo Spartianus: *Quum Septimius Pertinax Severus Septizonium faceret, nihil aliud cogitavit, quam ut ex Africa venientibus suum opus occurreret.* Neque vero illam operosissimam domum Domitiani, quam tot epigrammatis Martialis magnificat, & Parthaliam aulam vocat, aliud putandum est fuisse, quam speciem Septizonii. Hoc omnino illis confirmatur:

Septenos pariter credas assurgere montes.
Thessalicum levior Pelion Ossa tulit.

Unde *Gigantéos contextus* dixit Marcellinus lib. XVI, quum de similibus structuris, & molibus immanibus loqueretur. Apud P. Victorem Septizonium Severi ponitur in X regione, ut re vera est. Sed & ponit in XII. Quare aut hoc non fuerit Severi, aut plura Severus fecerit. Suetonius scribit Titum Vespasianum „ prope Septizonium natum. Fuerunt igitur Septizo- „ nia Romæ ante Titum ut Severus Septizonii primus „ auctor dici non possit. Sed & extra Italiam Septizo- „ nia fuerunt. Ad urbem enim Emeritam in Lusita- „ nia est ingens moles, sed vetustate deformata, quæ „ vulgo *Settisolio* vocatur, nomen manifesto detortum „ ex *Settizodio*: ut Romæ *S. Lucia in Septisolio*, hoc est „ in Septizodio illo Severi. Tota vero hæc perioche „ ab Hieronymo est, & à Cassiodoro in annum sequen- „ tem confertur, Fabiano & Muciano Coss.

Ibid. *Septizonium.*] Spartianus: *Opera publica ejus præcipua extant Septizonium, & Thermæ Severianæ.*

MMCCXVIII. *Persecutione.*] Optimè signatum tempus: Severo Augusto IV, Antonino Coss. Spartianus: *In itinere Palæstinis plurima jura fundavit. Judæos fieri sub gravi pœna vetuit. Idem etiam de Christianis sanxit.* Judæi veteres: נְזִרוּ שְׁמֹר שֶׁלֹּא יִקְרְאוּ בְּתוֹרָה *Interdicto sanxerunt, ne legem legerent.* Hoc à Trajano, & à sequentibus Principibus sancitum produnt. Quod verissimum. Sed mirum elogium de persecutore Christianorum apud Tertullianum ad Scapulam, cap. IV: *Sed & Clarissimas feminas, & Clarissimos viros Severus scicus hujus sectæ esse non modo non læsit, verum & testimonio exornavit, & populo furenti in nos palam restitit.*

„ Ibidem. *Leonides Origenis pater.*] Origenem „ tum fuisse annorum XVII scribit in libro de Scri- „ ptoribus Ecclesiast. Natus igitur videtur numero „ MMCC. Mortuum idem ait ætatis suæ anno LXIX „ sub Volusiano & Gallo. Discessit ergo numero „ MMCCLXVIII. qui est ultimus annus Galli & Vo- „ lusiani.

MMCCXX. *Musanus.*] Vide IV Hist. Eccles. cap. XXVIII. Et Hieronym. in Catalogo.

Ibidem. *Hoc anno Iobeleum à majoribus invenimus celebratum.*] Nullum jobeleum potuit celebrari neque secundum rationes Iudaicas, neque secundum Eusebianas, quæ jobel constituunt quinquaginta annorum solidorum. Omnino Sæculares ludos hoc anno à Severo celebratos scimus, Cilone & Libone Coss. & hoc est, quod in animo habebat Eusebius. *majores nostri* intelliguntur Christiani. Sed ii nullum Iobel eo anno celebrarunt. Est hallucinatio Eusebii.

Ibid. *Duodecimo anno Severi, & CCLII Antiochenæ urbis.*] CCLII annus Antiochenus respondet anno CCV Christi Eusebiano, & CCIV Dionysiano. Per perpetuam regulam deducenda sunt XLVIII de annis Antiochenis, ut habeas annum Christi Dionysianum. Contra XLVIII addenda annis Christi Dionysianis ad methodum annorum Antiochenorum. Rursus de numero Eusebiano deducenda 1968, ut habeas annum Antiochenum.

MMCCXXII. *Severus in Britannias.*] Ad verbum Hieronymus ex Eutropio. Orosius & Cassiodorus hinc hauserunt.

Ibid. *per* CXXXII *passuum millia.*] In vetustioribus Eutropii exemplaribus deerat nota centenarii. Sed eam reponendam esse tum hic locus Hieronymi, tum Pæanius paraphrastes indicat: χάραξα ἔβαλεν ἀπὸ δύο καὶ τριάκοντα σὺν τοῖς ἑκατὸν σημείοις ἐπὶ εἴνας αὐτὸν πρὸς θάλασσαν. Hæc tamen nota centenarii deest etiam in Cassiodoro. Hunc vallum Dio Διατείχισμα vocat; qui à mari ad mare pertingeret, & transversam insulam secaret. Hujus reliquias vidimus, quum Londinio in Scotiam iter faceremus. Spartianus: *Britanniam (quod maximum ejus imperii decus est) muro per transversam insulam ducto, utrinque ad finem Oceani munivit. unde etiam Britannici nomen accepit.* Sed ante eum idem fecerat Hadrianus. Spartianus: *Britanniam petiit, in qua multa correxit, murumque per octoginta millia passuum primus duxit, qui Barbaros Romanosque divideret.* Et post eum Antoninus Pius. Capitolinus: *Britannos per Lollium Vrbicum legatum vicit, alio muro cespititio submotis barbaris ducto.* Alio, inquit, muro, nempe præter eum, quem Hadrianus duxerat.

Ibid. CXXXII *passuum.*] In Græcis σταδίους χιλίους, hoc est CXXV passuum millibus, si octo stadia mille passibus imputentur. Sed *οἱ ἀκριβέστεροι* mille passum definiunt stadiorum VII. s. quæ profecto sunt millia passuum CXXXII, cum bessem. Itaque si bessem excurrentem exceperis, proculdubio χίλια στάδια, quæ extant in Græcis, recte hic, aut apud Eutropium, redduntur CXXXII millia passum.

MMCCXXIII. *Tertullianus.*] Scripsit juvenis sub Severo opusculum de Pallio primitias operum suorum scholastico Afrorum charactere, quem postea à reliquis suis scriptis abdicavit. Apologeticum dubitò an sub Severo scripserit, quum dicat, *Papias leges heri constantissimus Principum Severus exclusit.* Videtur de mortuo loqui. Liber ad Scapulam sub Heliogabalo scriptus est, mortuo jam Antonino Caracalla. Hoc satis illa verba declarant: *Nam & Proculum Christianum, qui Torpacion cognominabatur, Euhodeæ procuratorem, qui eum per oleum aliquando curaverat, requisivit, & in Palatio suo habuit usq; ad mortem ejus: quem & Antoninus optime noverat, lacte Christiano educatus.* Nemo sanæ mentis putaverit de Antonino Caracalla vivente dictum. Istum autem Proculum ridicule confundunt cum erudito illo, qui in Hæreses scripsit, cujus meminit idem in Valentinianos cap. V: *Proculus noster virginis senectæ, & Christianæ eloquentiæ dignitas.* Πρόκλῳ ἡμέτερος γερουσιοπαρθενίας, καὶ τῆς Χριστιανῆς εὐφραδείας τρόφιμος:

cujus quamvis eloquentissimi, & veteris Ecclesiæ scriptoris miror Hieronymum mentionem nullam fecisse. Iste vero Proculus Euodiæ procurator, qualium studiorum aut artium fuerit potius, quam Theologus, argumento sit, quod feminæ procurator, & villicus, aut dispensator erat.

MMCCXXVI. *Severus Eboraci in Britannia moritur.*] Natus VI Eidus Aprilis, Claro II, & Severo Coss. numero MMCLXII. Obiit pridie Non. Febr. Vixit annos LXV, menses IX, dies XXII. Mortuus igitur anno sexagesimo sexto ætatis, numero MMCCXXVII. Prochronismus unius anni est. Aliter κατὰ τὰς Ἀτιγημονικὰς κανόνας. Natus est aureo numero XIV. Igitur XIII addenda ejus ætati ad methodum numeri aurei. Obiit sexagesimo sexto anno. Adjectis XIII, residuo per XIX partito, supereſt numerus aureus III, in quo obiit, qui convenit numero MMCCXXVII. Nam numerus Eusebianus unitate deminutus, & per XIX divisus relinquit numerum aureum. Hæc via omnium tutissima est ad temporum rationes investigandas.

Ibid. *Eboraci.*] Nota insignem hallucinationem Iornandis: *Britannicum bellum exortum: unde Severus mirabiliter triumphavit.* Vult enim triumphasse ex ea provincia, ex qua, postquam in eam venit, nunquam pedem extulit, ut qui Eboraci mortuus sit.

MMCCXXVII. *Antoninus cognomento Caracalla Severi fil. ann.* VII.] Eutropius *anno imperii sexto, mense secundo.* Quod ego non capio, an sexto absoluto, mense secundo septimi currentis? Sane ita vertit Pæanius, βασιλεύσας ἓξ ἔτη, ϗ μῆνας δύο. neque aliter Dion. an secundo anni sexti? Utraque locutio insolens. Liberalior est Eusebius VI Histor. Eccl. pag. 63. ἔτη βασιλεύσαντα ἑπτὰ, ϗ μῆνας ἕξ.

MMCCXXIX. *Antoninus Caracalla cognominatus propter genus vestis.*] Idem Spartianus: *Ipse Caracalli nomen accepit à vestimento, quod populo dederat, demisso usque ad talos, quod antea non fuerat. Unde hodieque Antoniniana dicuntur Caracallæ ejusmodi in usu maxime Romanæ plebis frequentatæ.* Eadem fere repetit Aurel. Victor Andreæ Schotti. Alter Aur. Victor ex Gallia has vestes prodiisse scribit. Dion μανδύῃ similem dicit. Glossarium: Καρακάλλιον, *Cuculla*, Hieronymus de veste Sacerdotali: *& efficitur palliolum miræ pulchritudinis, præstringens fulgore oculos, in modum Caracallarum, sed absque cucullis.* Ex quibus colligimus hoc genus vestis nunquam fuisse sine cucullis: quod proprium Gallorum est. Sed illud mirum, palliolum vocari ab Hieronymo, quod ad talos demissum Spartianus fuisse dicit. Certe Caraca, & Casaca Gallis etiamnum dicitur Chlamys vel cum cucullo, vel sine cucullo. Quemadmodum Antoninus à genere vestis cognominatus est, ita è contrario genus vestis καβάδιον à Cabade Rege Persarum dictum est, teste Tzetze. 443.

Ἔθημα ἐνυάλιον, στρατιωτικὸν τὸ εἷμα,
Ὅπερ καβάδης λέγεϊ ἀπὸ Καβάδ Πέρσου.

Ex his constat & καβάδιον quoque non minus, quam Caracallam, esse chlamydem militarem. Id nomen hodie in idiotismo Græco tam frequens est, quam usus ipsius vestis inter ipsos Græcos.

MMCCXXXI. *Antoninus Romæ Thermas.*] Eutropius: *Opus Romæ egregium fecit Lavacra, quæ Antoniniana appellantur. nihil præterea memorabile.* Spartianus: *Opera Romæ reliquit Thermas nominis sui eximias.* Aur. Victor Andreæ Schotti has Thermas vocat *ad lavandum absoluta opera pulchri cultus.* Fuerunt autem in XII Regione urbis. Basis Romæ in illis Thermis effossa est, cujus in dextro latere hæc leguntur:

MAX. AUG.
N. DIOCLETIANO. II COS.
SUB. FELICE. PROC. AUG. N.
THERM. ANTONIANARUM.

Ut sine dubio eas instauraverit Diocletianus. quemadmodum & Nicomediæ idem Imp. refecit alias THERMAS ANTONINIANAS, quæ non videntur esse à Caracalla constructæ, sed aut à Pio, aut à Marco. Mirum vero in basi Romana à tergo legi nomina Q. SOSSII FALCONIS, & C. IULI. ERUCTI COSS. in quorum magistratu Pertinax occisus est. De eo viderint docti. Nam ego nihil pronuncio.

MMCCXXXII. *Antoninus tam impatiens*] Totidem verbis Eutropius, unde Hieronymus hausit. Pete historiam ex Spartiano: ex quo Eutropius.

Ibid. *Novercam suam Iuliam.*] Matrem Getæ: quæ tam in nummis, quam in lapidibus dicitur MATER CASTRORUM. Mater autem Bassiani & ipsa quoq; omnino fuit: quod manifesto ostendit Oppianus poëta, qui Caracallam Iuliæ Domnæ filium esse testatur:

Τὸ μεγάλῃ μεγάλῳ φιτύσατο Δόμνα Σεβήρῳ.

Nam uni Iuliæ uxori Severi cognomen fuit DOMNA. Nummi: IULIA DOMNA AUG. item: IOYAIA ΔOMNA CEB. & ΔOMNA CEB. AYΓOYCTA. &, ΔOMNA IOYAIA CEOYHPA. Nulla alia Augustarum DOMNA vocata fuit, præter hanc. Itaque cognomen, aut cognominis loco fuit. Quin & Δόμνα etiam est nomen proprium. Photius 573. 10. ἀγαγομένῳ Ἰσιδώρῳ Δόμναν γυναῖκα. Lapis Narbonensis

IULIÆ. DOM "
NÆ. AUGUSTÆ "
IMP. CÆS. L. SEP "
TIMI. SEVERI. PII. PER "
TINACIS. AUG. ARA "
BICI. ADIABENICI "
P. P. P. M. TRIB. POT. IUL. "
IMP. VIII, COSS. II. ET. "
M. AURELI. ANTONI "
NI. CÆS. MATRI "
ITEMQ. CASTROR. "
DECUR. NARB. "

Sed temporibus Antoninorum Pii & Marci alia fuit Iulia prorsus mihi ignota. Saxum Albæ Iuliæ:

I. O. M. ET.
JUNONI. REGIN.
PRO. SAL. IMP. M. AVR. AN
TONINI, PII. AVG. ET.
JULIÆ. AVG. MATRIS. AVG.
M. ULP. MUCIANUS.
MIL. LEG. XIII. GEM.
HOROLOGIAR. TEMPLVM.
A. SOLO. DE. SUO. EX. VOTO.
FECIT.
FALCONE. ET. CLARO. COSS.

Romæ

I. O. M.
ET. JVNONI. REGINÆ.
PRO. SALVTE.
M. AVRELII. ANTONINI.
FEL. AVG.
ET. IVLIÆ. AVG.
IVL. PVDENS. SEVERIANVS.
ARAM. CUM. BASI
POSUIT.

Prius saxum dedicatum anno cædis Pertinacis. Quæ hæc est Iulia? Quis ille Imperator M. Aurelius Pius illis Consulibus? Neque enim de Bassiano Caracalla intelli-

intelligendum, qui tunc quàtuor annorum tantum erat. item à dedicatione hujus Aræ, ad ejus imperium, sunt anni XVIII. Neque ignoramus Caracallam M. AURELIUM ANTONINUM PIUM in nummis vocari, sed jam Imperatorem. Philostratus in Sophistis: pag. 569: Ἀντωνῖν& ἦν ὁ φιλοσόφ παῖς Ἰουλίας. Antonino Philosopho alius filius fuit præter Commodū, alia uxor præter Faustinam? nisi legamus: ὁ τ῀ Σεβήρ παῖς κ῀ Ἰουλίας. Hoc etiam ancipitem animi & suspensum tenuit Tzetzen pag. 104.

φιλόσοφ& ὁ Φλαυί&, Τύμ&, οἶμαι, ῥήτωρ, (ἄλλ& δ' ἐστὶν ὁ Ἀθηνᾶς) ὁ Τύμ& ἐν Ἔ:& ἦν, (ὡς αὐτὸς ἐν τοῖς αὐτ῀ βιβλίοις Δμαγες:φῇ) εἷς τ῀ χορ῀ ῥητόρων τε κ῀ τ῀ γραμματοδιόντων τῇ Ἰουλίᾳ κραταιᾷ τελευτῇ βασιλίδι. σύζυγ& δ' αὐτὴ ἔ φησι πίν& Ἰῶ βασιλέως.

Et certe mihi non minorem movet admirationem. Meminit & Philostratus ejusdem alio loco, qui nunc non succurrit. Hæc nos proposuimus Chronologis eruditis, & Antiquitatis investigatoribus, ut quærant, & nos doceant, quæ nescire ingenue profitemur.

Ibid. *novercam suam Iuliam.*] Hanc historiam Hieronymus, ut diximus, ab Eutropio, ille à Spartiano petivit: quæ constare non potest. Nam quis melius scire potuit matrem Caracallæ, quam Oppianus, qui ipsi Caracallæ opus suum obtulit? Præterea quis unquam vidit nummum Caracallæ, unde aliam ei uxorem fuisse præter Plautillam Plautiani filiam, asseri possit? Sane major pars Historicorum Juliam Caracallæ matrem fuisse testatur, non novercam. de quo minime dubitandum. Herodianus, qui & Severum & Juliam novit, eam non solum Antonini, sed & Getæ matrem fuisse dicit. Quare Spartiani somnium est de Julia Caracallæ noverca.

Ibidem. *Antoninus interficitur inter Edessam & Carras.*] De loco inter Scriptores melius convenit, quam de genere mortis. Nam major pars interfectum, alii propria morte obiisse scribunt, ut Eutropius, & Sex. Rufus: *Antoninus cognomento Caracalla filius Severi Imperatoris expeditionem in Persas parans Osdroene apud Edessam propria morte obiit, & ibidem sepultus est.* Utrunque falsum. Nam & interfectus est à milite, quem submiserat Macrinus, & cadaver Romam sepulcro patris illatum.

Ibid. *& Carras.*] Quidam PR. habent Orcadas, ineptissime. Κάρραι unico ρ apud Theodoritum Eccles. Hist. lib. III cap. XXVI.

Ibidem. *anno ætatis* XLIII.] Ita omnes Scriptores, præter Dionem. Is XXIX annos vixisse scribit, qui hominem vidit. Nam ab initio Severi, ad mortem Caracallæ, intersunt anni XXIV solidi. Erat igitur quinque annorum tantum, quum pater imperium inivit. Frater enim Geta occisus est vigesimo tertio anno ætatis suæ, vicesimo postquam pater inivit imperium. Ita Antoninus Caracalla major biennio tantum fuerit fratre suo Geta. Præterea nato Geta, *Bassianus natum ovum quasi parvulus applosum ad terram fregit*, auctore Spartiano. Parvulus igitur erat Bassianus nascente Geta, utpote paulo majusculus biennio, quam frater. Quod verissimum est. Nam Spartianus ait Bassianum annos XIII natum à patre ad imperium adscitum: quod quidem accidit anno XI imperii Severiani. Adjectis IV annis solidis, quot natus erat ante initum à patre imperium, annis IX Severi fuerit XIV currens Bassiani. Quæ quum ita sint, fallitur Spartianus ipse, quique eum sequuntur, Eutropius, & alii, qui annos XLIII vitæ illum explesse dicunt. Cui melius credetur, quam Dioni, qui illis gestis interfuit? Dioni etiam assentitur Aur. Victor: *vixit annos fere triginta.*

Ibid. *Circensibus Vulcanaliorum Romæ Amphitheatrum incensum.*] Quod postea instauratum ab Heliogabalo.

Ibid. *Abgarus.*] In nummis Gordiani: ΑΒΓΑΡΟΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ, cum capite regis Barbari tiaram gestante. Varie hoc nomen scribitur ΑΥΓΑΡΟΣ, ΑΒΓΑΡΟΣ, quia Græci non distinguunt sonum ΑΥ ab ΑΒ. Vide Suidam voce *ἱκέτευμα*. Constat apud Cornel. Ta- « citum perperam *Abbarus*, pro *Abgarus*, legi, Annali « XII. «

Ibid. *Macrinus occiditur in Archelaide.*] Spartianus in suburbio Bithyniæ. Dio in Cappadocia. Intellige ergo Archelaidem Cappadociæ. de qua Ptolemæus, & alii. Imposuit Spartiano, quod ipse Macrinus aufugit Nicomediam Bithyniæ, & inde Chalcedonem. sed ibi non est interfectus. Inde enim à militibus Heliogabali abductus in Cappadociam, ibique confossus.

MMCCXXXIV. *sacerdos Elogabali Templi.*] In nummo ejus: IMP. ANTONINUS PIUS AUG. SACERD. DEI SOLIS ELAGAB. In vetustissimo BONG. est ELAOGABALI. Frustra docti viri torquent se in hujus nominis orthographia, alii Elagabalum ex veteribus nummis, & saxis, alii Heliogabalum ex libris scribendum esse asserentes. Ego utrovis modo legatur nihil, refert dico, qui sciam tam Græcos & Latinos barbaras nomina depravare, quam Barbaros Latina & Græca. Herodianus Ἐλαιαγάβαλον vocat, à quo propius abest lectio BON. *Elaogabali.* Servius ἡλιογάβαλον. Hoc enim innuunt verba ejus: *Gabalus etiam Romanus imperator Solem se dici voluit. Nam Heliogabalus dictus est.* Hinc Nicephorus Patriarcha: Ἀντωνῖν& ὁ Γάβαλ&. Quod enim à quibusdam Gabalus vocaretur, non solum ex illis Servii colligimus, sed etiam idem constat ex inepto versu Imp. Macrini: *Qualis Latinus Gabalus iste fuit.* Erat enim Gabalites, ubi templum Solis fuit: unde Gabalus dictus est. Alii Emisenum faciunt. Unde Julianus Apostata eum vocat τὸ ἐκ τ῀ Ἐμέσης παιδάριον. Nummi ejus: ΓΑΒΑΛΙΤΩΝ ΤΗC ΙΕΡΑC ΚΑΙ ΑCΥΛΟΥ. Hinc Sol tutelare numen ejus urbis lingua patria dictus *Ela-Gabal.* hoc est Deus Gabalitarum. Quo qui certius etymon quærit, sensu in his literis caret. Nam sunt quidam, qui pruritu Hebraismi, Syriasmi, Arabismi, quicquid primo arrisit, statim arripiunt, quamvis vix Syriace aut Arabice legere sciunt. Quare אלה גבל Syriace & Arabice est Deus Gabalorum. Gabala autem urbs Phœnices. Quod autem à loco Deus cognominatus sit, non caret exemplo. Sic enim dicta Dea Aventina, Dea Satriana, Dea Suria, vel Syria, Deus Patrius Neapolitanorum, Θεὸς Δολιχῖνός. in quibus nullum proprium nomen Numinis est, sed attributum loci. quod quidem solet fieri in Diis, de quibus ambigitur, quo nomine appellandi. unde in precibus concipiendis dicebatur, SIVE DEUS, SIVE DEA. Nam de hoc Deo Gabalitano incertum erat, Sol ne, an Jupiter esset. Lampridius: *præter ædem Heliogabali Dei, quem Solem alii, alii Iovem dicunt.* Sic de Syria Dea nemo unquam aliquid certum pronunciare potuit, quænam ea esset. propterea nomine proprio caret.

MMCCXXXVI. *Eliogabalum Templum Romæ ædificatum.*] Legendum aut Eliogabalcum, Ἐλαιογαβάλειον, aut Eliogabali. Lampridius: *Opera publica ipsius, præter ædem Heliogabali, &c.*

MMCCXXXVII. *In Palæstina Nicopolis, quæ prius Emaus.*] Hanc historiam uni Eusebio debemus, undé & Hieronymus in Catalogum Scriptorum Ecclesiasticam traduxit. De qua vide necessario Gulielmum

Archie-

Archiepiscop. Tyrium de bello sacro lib. VII, cap. XXIV. Non conveniunt Sozomeno, qui lib. V, cap. XXI prodidit conditam à Romanis statim post Hierosolyma ab ipsis eversa: πόλις ἐστὶν ἐν τῇ Παλαιστίνῃ ἡ νῦν καλουμένη Νικόπολις. τοῦτον ἔτι κώμην ἔσαν οἴδεν ἡ θεία τῶν Εὐαγγελίων βίβλος, καὶ Ἐμμαοὺς προσαγορεύει. Ρωμαῖοι δὲ μετὰ τὰλωσιν Ἱεροσολύμων τῷ κϛ' τῶν Ἰουδαίων νίκην, Νικόπολιν ἀνηγόρευσαν. Certe à quadam victoria constat nominatam fuisse: & videntur vera esse, quæ de hac urbe scribit Sozomenus. Sed eam aut dirutam aut exhaustam, sub Heliogabalo colonis inductis & mœnibus instauratis exornatam fuisse necesse est. Qui in suis peregrinationibus scribunt hanc Nicopolin, sive Emmaus, GOTZ ab Arabibus vocari, hallucinantur. Hoc enim est Ierosolymorum nomen, *Kodtz mubarek*, *Sanctuarium benedictum*. ἁγιασθὲν ηὐλογημένον. Nicopolis vero distat Ierosolymis M. P. XXII. ut est in Itinerario Burdigal. Josephus δ. ἁλωσ. β. ait ἐμμαοὺς significare λατρικὰ θερμά. Hoc verum fuerit, si scribendum sit חַמֵּי מָיָא. Sed σ & ϛ penultimum sunt de radice nominis. Itaque vera non fuerit originatio Josephi.

Ibid. *Iulio Africano scriptore temporum.*] Nicopolim hanc deductam fuisse ab Alexandro Augusto ipsemet Eusebius scribit libro priore: Νικόπολις ἐπιμόνῳ καλεῖται ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ αὐτοκράτορος, Ἀφρικανῷ πρεσβευσαμένῳ. Si Imperator Alexander deduxit hanc Coloniam, quomodo anno quarto Antonini Elagabali id potuit, quando nondum erat Imperator? Sed hic quoque hallucinatio est. Quia enim quarto anno Elagabali Africanus Chronicon suum terminavit, hoc habens in animo Eusebius confudit tempus terminati Chronici cum tempore Coloniæ deductæ, quia Africanus ejus deducendæ ergo ad Imp. Alexandrum legatus fuit. Sane hoc anno legationis suæ Iulius Africanus accuratissimus temporum observator absolvit opus suum, Grato & Seleuco Coss. Verba ejus: ἐπὶ τῶν Ἀθήνησιν ἀρχόντων. Κρέοντος πρώτου ἄρχοντος ἡγησαμένου ἔτη ϛ ιϐ Ὀλυμπιάδος. οἱ δὲ ἔτη κε. ἀφ' οὗ ἔτη σν Ὀλυμπιάδα ἄρχουσες ΛΓ μέχρι Φιλίππου, κάθ' ὃν ὑπάτευον Γράτος Σαβινιανὸς, καὶ Σέλευκος, Ρωμαίων ἀπὸ τοῦ πρώτου Βρούτου μὴ τὰς βασιλεῖς ὑπατευσάντων, ψκε καταριθμούμενοι ἔτη τὰ εψκγ ἀπὸ κόσμου, ὅπερ ἦν Ἀντωνίνου τὸ τὸ τριακοστὸν (Ἀυείτου) Ρωμαίων βασιλέως ἔτος γ. Epilogismus temporis ab Adam, ad Christi natalem juxta LXX seniorum interpretationem, sunt anni MMMMM D. Sed non omnibus convenit de anno nati Messiæ. Africanus statuit numero Eusebiano MM XV, Eusebius MMXVI, Dionysius Abbas ὁ μικρὸς MM XVII, id est in XXV Decembris MM XVI. Hoc modo præsens annus, qui Eusebio est CCXXII, Dionysio CCXXI à Christo, is est Africano CCXXIII, & cum ΕΦ, erit ΕΨΚΓ. Sed in exemplari Georgii male à librario scriptum ΕΤΚΓ. Itaque Olympiadem CCL Africanus, hoc est annum Iphiti DCCCCXCVII, lib. V ait esse annum CXCII post passionem Dominicam, quam contigisse hariolatur anno Christi XXXI. Sic 5500 anni cum 31, & 192 compositi eandem summam conficiunt ab Adam. ΕΨΚΓ. σωάγον) δὲ πίνυ οἱ χρόνοι ἀπὸ τοῦ τῶ Κυρίου παρουσίαν, ἀπὸ Ἀδὰμ, μὴ τὴν ἀνάστασιν, ἔτη ΕΦΛΑ. ἀφ' οὗ χρόνος ἀπὸ Ὀλυμπιάδα (termino incluso) ΣΝ, ἔτη ϜϠΒ, ὡς ἐν τοῖς προθεν ἡμῖν ἀποδέδεικ). Nimirum innuit ea, quæ antea à nobis ex eodem adducta sunt. Quare hoc anno terminavit opus suum, primo scilicet Olympiadis CCL. Quod enim annus primus Olympiadis CCL in hoc numero comprehenditur, ipse alibi ostendit, quum Olympiadas CCXLVIII ait efficere annos DCCCCLXXXIX, quum tamen uno anno plus dicat: sed ille annus comprehendit primum Olympiadis CCXLIX. Ita enim de Olympiadibus concludit: τὸ δὲ ϖϑῷ τοῖς Ἀθηναίοις (τοῖς Ἠλείοις legendum) Ὀλυμπιάδων ἀνηρέθησαν σταδιονίκαι ΣΜΗ μόνοις ἐτῶν ΛΠϑ ἀριθμουμένοις. Nimirum is annus erat primus Olympiadis CCXLIX: atque in eo Macrinus inivit imperium. Photius de Africano: ἄρχεται δὲ ἀπὸ τῆς Μωσαϊκῆς κοσμογονίας, μὴ κάτισιν ἕως τῆς Χριστοῦ παρουσίας. Ἐπιτοχάδιν δὲ ἀναλαμβάνει μὴ τὰ ἀπὸ Χριστοῦ μέχρι τῆς Μακρίνου βασιλείας. nempe hunc locum, quem jam produximus, habebat in animo, anno primo Olymp. CCXLIX, numero Eusebiano MMCCXXXVII, primo anno imperii Macriniani. ὅτε αὐτῷ, ὡς φησιν, μὴ ἤδη ἡ συγγραφὴ συνετελεῖτο ἐτῶν ἔσω ΕΨΚΓ. Hic hallucinatur. Nam annus ab Adam ΕΨΚΓ desinit, non in anno imperii Macriniani, sed in tertio Heliogabali, primo Olympiadis CCL, ut clare à nobis supra demonstratum est. Fallitur & idem Photius, qui hunc Africanum faciat auctorem τῶν λεγομένων Κεστῶν, quum is fuerit Σέξτος Ἀφρικανός. Sed sequitur Eusebium, qui in priore libro ita scribit. Vide Suidam. Rursus hallucinatio est Suidæ, qui putat hunc Sextum esse eum, in quem scripsit Origenes de historia Susannæ, quum idem sit, qui Chronicon scripsit, & de quo hæc à nobis diatriba instituta est.

Ibid. *Antoninus Romæ occiditur tumultu militari cum matre Symia Sira.*] Hieronymus ex Eutropio.

Ibid. *cum matre Symia Sira.*] Appellationes imponere à rebus, quæ in amoribus & deliciis sunt, omnium nationum commune est, à floribus, ab arboribus, herbis, gemmis, mundo muliebri. Sed hoc Judæis, Æthiopibus, Syris, Arabibus tam frequens, tam vulgo usitatum, ut earum nationum proprium videri possit. Exemplo erit Σόαιμος, quo nomine is vocabatur, quem propter ζηλοτυπίαν Herodes Magnus interfecit. Is erat homo Syrus, & nomen Syrum gerebat שֹׁהַם, id est ὄνυξ gemma. Etiam Σοαίμου βασιλέως mentio Josepho lib. II ἁλώσ. cap. XXXV. item Σοαίμου τοῦ Ἀχαιμηλίδου τοῦ Ἀρσακίδου apud Photium ex Jamblicho. Eadem origo est in nomine hujus mulieris matris Heliogabali, cui soror Mamæa, mater Julia Mæsa, amita Iulia Imp. Severi uxor. Ea in veteribus nummis Heliogabali dicitur IULIA SOAEMIAS item IOYAIA. ΣOAIMIHc. AYГOYcTA. & IOYAIA cOAIMIHc cEBAcTH. MHTHP. cEB. Id plane est שׁהמיא vel שׁהמיא. Hoc est ὀνυχῖτις, ὀνυχίνη. Sed nomen attributum non est sine suo substantivo. Quare vocabatur Soæmia Sihera, vel, ut hic scriptum est, Symia Sira, hoc est ὀνυχῖτις σελήνης, ὀνύχινον σελήνιον שׁהמיא סיהרא. *Lunula Onychine, Luna ex Onyche gemma.* quod est ornamentum pendens ex collo mulierum. סַהֲרוֹן vocatur Isaiæ, quod rectissime Lunas vertit Hieronymus, non κρεμύβας, ut LXX, quod est alienissimum huic loco. Itaque Σοαιμίης, vel, ut melius Dio, Σοαιμὶς, est nomen adjectivum, & integrum nomen constat ex adjectivo & substantivo Σοαιμὶς Σιρά. vel, ut hic, Συμία Σιρά. Nam pro ut dilatatur gutturalis He per patah raptum, aut cohibetur per sceva, pronunciatio variat, non literæ. Sic Σειρία " quoque dicta fuit variantibus apicibus non scriptura. " In nummo enim legitur. IOYA: cEP. KOΛΩ. NEcIB. " MET. Id est. Ἰουλία Σειρία Κολωνία Νέσιβις μη- "

" τρόπολις.

ς, τρόπολις. Mulieribus nomina imponi à gemmis novum non est, quum hodieque in usu sit. Sic in veteri „ inscriptione AMANDA ELENCHUS. Nam e„ lenchi sunt grandiores margaritæ Plinio & Juve„ nali.

OSSA
„ AMANDÆ ELENCHI. HÆC VIXIT. ANN. VIII.
„ Inscript. MCXIII, 6. Apud Lampridium ter legitur Semiamira, male proculdubio. Nam Symia Sira legendum. Sane Σύρα significat σελήνη. Nam mater Philippi ultimi Syriæ regis vocabatur Σύρα à Syris, hoc est שהרא à Græcis eadem notione Σελήνη. Josephus 413. Βασίλισσα γὰρ Σελήνη, ἡ τὴν Κλεοπάτρα καλουμένη, τῶν ἐν τῇ Συρίᾳ κατῆρχε. vide notam ad numerum MDCCCCXXIII. Sed hæc nomina tam proclive est Latinis depravare, quam Syris Latina, ut paulo ante memini me dicere. Atque hæc ita sunt, ut potuimus. Quidam male operam in his investigandis poni putant. alii omnia nomina etiam Indica & Americana eruunt ex Hebraismo, & utuntur licentia Bekkeselenica. Nos neque horum obscuram diligentiam, neque illorum putidam negligentiam imitabimur. Alteri ludibrium, alteri odium hominibus debent.

Ibid. *Simia Sira.*] Ita apud Eutropium, ut diximus. Pæanio Σιμία Ξενηρά. Legendum Σαηρά. quæ vera est pronunciatio סהרא. Qui Syriace sciunt, non dubitabunt verum esse.

MMCCXXXVIII. *Alexander.*] Anno Christi vulgari CCXXII, numero, ut hic recte assignatur, MMCCXXXVIII. In Heccædecaëteride Hippolyti Episcopi: Ἔτος ᾱ βασιλείας Αλεξάνδρου αὐτοκράτορος ἐγένετο ἡ ἰδ τοῦ πάσχα εἰδοῖς Ἀπριλίαις, σαββάτῳ, ἐμβολίμου μηνὸς γινομένου. Ut XIV Luna incidat in Idus Aprilis sabbato, eo sæculo, non potuit contingere nisi anno Christi Dionysiano CCXXII, numero aureo XIV, Cyclo Solis VII, litera Dominicali F. „ Epacta tam æquabili, quam castigata * sed erat XV „ non XIV). Onufrius noster assignat annum primum Alexandri anno Christi vulgari CCXXIV metachronismo biennii, quem omnes Chronologi sequuntur.

Ibid. *Alexander Xerxem.*] Hieronymus ad verbum ex Eutropio.

Ibid. *Xerxem.*] Dio Artaxerxem.

Ibid. *ut quasdam tumultuantes.*] Hæc Hieronymus ex Eutropio, Eutropius ex Lampridio. *Severi nomen à militibus ei inditum est, quod illi ingentem in præsentia reverentiam, magnam apud posteros gloriam peperit, quum eo accessisset, ut de animi virtute nomen acceperit: si quidem solus inventus sit, qui tumultuantes legiones exauctoraverit.*

MMCCXLII. *Thermæ Alexandrinæ Romæ ædificatæ.*] Neronianas instauravit, exornavitque, atque de nomine suo Alexandrinas appellavit; ut diximus in Nerone, ubi etiam verba adduximus P. Victoris ex IX Regione urbis: *Thermæ Neronianæ, quæ postea Alexandrinæ:* item Eutropii in Nerone: *Is ædificavit Romæ Thermas, quæ antea Neronianæ dictæ, nunc Alexandrinæ appellantur.* Lampridius aliter: *Opera veterum Principum instauravit. Ipse nova multa constituit: in his Thermas nominis sui juxta eas, quæ Neronianæ fuerunt aqua inducta, quæ nunc Alexandrina dicitur.* Duplices Thermas intelligit, Neronianas, quas refecit: & Alexandrinas, quas ipse novas construxit juxta Neronianas. Hoc probatur ex iis, quæ paulo antea dixerat: *ex eoque* (vectigali) *jussit Thermas, & quas ipse fundaverat, & superiores populi usibus exhiberi.* Per *superiores* intelligit haud dubie Neronianas, quas ipse refecerat.

Ibid. *Alexandrinæ.*] Quare Alexandri nomen illi impositum, ita scribit Lampridius: *Alexandri nomen accepit, quod in templo dicato apud Arcenam urbem Alexandro Magno natus esset: quum casu illuc die festo Alexandri pater cum uxore patriæ solennitatis implendæ caussa venisset. Cui rei argumentum est, quod eadem die natalem habet hic Mamæa Alexander, qua ille Magnus excessit e vita.* Et alibi: *Omina imperii hæc habuit: primum, quod ea die natus est, qua defunctus vita Alexander.* Sed non puto tam eruditos illos Syrophœnicas fuisse, ut diem obitus Alexandri tenerent, quem docti ignorant. De urbe vero Arcena patria hujus Alexandri tangit etiam Aur. Victor Andreæ Schotti: *Aurelio Alexandro Syriæ* (urbe) *orto, cui duplex, Cæsarea & Arca, nomen est.* Certe Arca, (unde Ἀρκηνὸς) vicina fuit Gabalis patriæ illius Sardanapali Heliogabali. Plinius: *Intercursant cinguntque has urbes Tetrarchiæ regionum instar singulæ, & in regna contribuuntur, Trachonitis, Pancas, in qua Cæsarea cum supradicto fonte, Abila, Arca, Ampeloessa, Gabala.* Ptolemæus: ΦΟΙΝΙΚΗΣ ΜΕΣΟΓΕΙΟΥ ΠΟΛΕΙΣ. Ἄρκα, Παλαιόβιβλος, Γάβαλα, Καισάρεια, Πανειάς. Ex quibus primum vides errorem Aur. Victoris, qui eandem Arcam cum Cæsarea facit, & vult esse urbem διώνυμον, quum duæ sint Ptolemæo & Plinio. Deinde Gabala, unde Sol ALA-GABAL dictus est, quia ejus urbis Tutela esset, vicina fuisse Arcenæ urbi: atque ita duos consobrinos, Alagabalum, & Alexandrum in vicinis urbibus natos. Denique ex loco Ptolemæi confirmatur scripta lectio Plinii, quæ habet *Gabala*, non *Gabe*, ut vulgatæ editiones. Stephanus: Ἄρκη, πόλις Φοινίκης, ἡ νῦν Ἄρκα καλουμένη. Ἰώσηπος ἐν πέμπτῳ τῆς Ἰουδαϊκῆς ἀρχαιολογίας. Sic eam quoque pluraliter vocat Eusebius libro priore. Ἀλεξανδρος ὁ Μαμαίας ὁς ἐν Ἄρκαις τῆς Φοινίκης πεχθεὶς Φοινίκης. Et Hieronymus Quæstionibus in Genesim: *Deinde Araceus, qui Arcas condidit oppidum contra Tripolim in radicibus Libani situm.* Sed de nominibus urbium alibi dictum, quæ ex singulari numero in pluralem transeunt, Cajetas, Μεδιόλανα, τὰ Βερδίγαλα, &c. item τὰ Ἔδεσσα Eusebio, & Piræa Ovidio, quod mirum est, Fast. IV: «

Sunion expositum, Pireaque tuta recessu «
Linquit— «

Dicitur enim ὁ Πειραιεύς, non τὰ Πείραια. Smyr- «
nas quoque Cicero pro Flacco. «

MMCCXLVII. *Alexander in matrem Mamæam unice pius fuit.*] Hæc Hieronymus ex ultimis verbis lib. VIII Eutropii. Mirum vero quare hæc conjecerit in X annum imperii Alexandri, quasi tunc primum cæperit pius in matrem esse, & talis non fuerit solidis annis novem antecedentibus.

MMCCL. *Alexander occiditur Moguntiaci.*] Ita etiam Orosius: sed nimirum ex hoc Eusebii loco, cui favet Herodianus, qui ad Rhenum extinctum fuisse prodit. Chronicon quoque Casaubon. ὑπὸ τ παπυλιῶνα ἐν Μογουντιακῷ. Aur. Victor Andreæ Schotti *in vico Britanniæ, cui vocabulum Sicila.* Sed illum vicum alii constituunt in Gallia. Lampridius, unde Aurelius Victor: *in Britannia: ut alii volunt, in Gallia, in vico, cui Sicila nomen est.* In Gallia quoque periisse testatur Eutropius.

MMCCLI. *Maximinus.*] Ad verbum Hieronymus ex Eutropio.

MMCCLII. *Maximinus adversus Ecclesiarum sacerdotes.*] Solos sacerdotes, hoc est Episcopos, supplicio affecit, tanquam doctrinæ Christianæ auctores. τὸς τ ἐκκλησιῶν ἀρχοντας μόνος, ὡς αὐτὸς τ κῆ τὸ διαγγέλιον διδασκαλίας, ἀναιρεῖσθαι προστάττει. lib. VI Hist. Eccl. Quare Græca in Chronico mutilata sunt

„ à Georgio. Et Sulpitius Severus: *Maximinus nonnulla-*
„ *rum ecclesiarum clericos vexavit.* Epiphanius parum caute hanc persecutionem διωγμὸν πεῶτον vocavit, Hæresi LIX, hoc est Novatianorum. Sed multis ejusmodi nęvis Epiphanium insignitum esse sciunt, qui eum legerunt.

MMCCLIV. *Gordianus.*] Gordianus junior Imperator creatus Ulpio & Pontiano Coss. ludis Capitolinis, quos scenicos vocat Jul. Capitolinus. Eum autem Agonem Capitolinum undequadragesimum numerat Censorinus ab eo, quem primum Domitianus instituit, se XII, & P. Dolabella Cos. anno Christi Dionysiano LXXXVI. Quare XXXVIII Agones in annos CLII resoluti & cum annis Christi LXXXVI compositi dant annum Christi CCXXXVIII, primum imperii Gordiani, & eum ipsum, quo librum suum scribebat ipse Censorinus, numero MMCCLIV, ut hic recte notatum est. Itaque non bene anno Christi sequenti Onufrius hoc tempus assignavit, apud quem retro, usque ad tempora Augusti, paria Consulum aberrant metachronismo unius anni.

Ibid. *Romæ XVIII ordinatur Episcopus Anteros.*] Ἀντερως vocabatur, non Ἀνθηρ῀, ut in omnibus libris Latinis, in quibus scribitur Antherus vitiosissime.

MMCCLIX. *milites ei tumulum.*] Ad verbum Hieronymus ex Eutropio, & ex eodem Sex. Rufus.

MMCCLX. *primusque omnium ex Romanis imperatoribus Christianus fuit.*] Næ illi magnam injuriam sacrosancto Christi cultui faciunt, qui primi hunc latronem Araba domini sui Imp. innocentissimi & Reipublicæ maxime necessarii interfectorem, idolorum cultorem, & ex cujus vita nihil tale colligi potest, Christianum ausi sunt dicere, & epistolas Origenis ad eum & Severam ejus uxorem commenti sunt, ut mimo fides haberetur. Eusebius auctores habuit, quos sequeretur lib. VI, cap. XXXVI Histor. Eccles. φέρε῀ δὲ αὐτὸ (Ωριγένες,) ὴ πεὸς αὐτὸν βασιλέα φιλιππον ἀπισολὴ, ὴ ἄλλη πεὸς τὸν τότε γαμετὸν Σεσήραν. Totidem verbis, sed Latinis, idem prodit Hieronymus in Catalogo Scriptorum Ecclesiasticorum. Vide præterea alia à veteribus Christianis conficta de satisfactione ab hoc Philippo in Ecclesia facta apud eundem Eusebium.

Ibid. *Christianus fuit.*] Christianum, cujus fraude paulo ante Gordianum occisum scribebat? quæ verba omisit Orosius, quum reliqua exscriberet, quia non videretur ei convenire Christiano esse, cujus fraude dominus interfectus esset.

MMCCLXI. *Regnantibus Philippis millesimus.*] Philippo patre III Cos. Nummi: SÆCULUM MILLENARIUM. COS. III. annis decem post Consulatum Ulpii & Pontiani, numero MMCCLXIV. Triennii prochronismus. Rursus ab istis ludis, ad Consulatum Philippi & Saliæ, Aurel. Victor Andreæ Schotti putat annos centum. qui consules proculdubio gerebant magistratum numero MMCCCLXIV. Notet Lector id, quod supra monuimus, Onuphrium in digerendis Consulum paribus uno anno metachronismi peccare, propter aliquod par Consulum suffectorum pro ordinario positum: in hoc autem centenario à ludis Philippi, ad consulatum Philippi & Saliæ, esse tantum in Fastis Onufrianis Consulum paria XCIX. Itaque ut in anterioribus unum par suffectorum extra numerum positum est, ita in hoc centenario unum par ordinariorum expunctum. Quibus animadversis, Consulatus III Philippi Aug. senioris, & II Philippi junioris congruit numero MMCCLXIII. Verba Sex. Aur. Victoris: *Annum Vrbis millesimum ludis omnium generum celebrant. Et quoniam nomen admonuit, nostra quoque ætate post mille centesimus Consule Philippo excessit, nullis, uti solet, solennibus frequentatus. Adeo in dies cura minima Romanæ urbis.* Hæc ille. Eadem etiam Scriptor Græcus Zosimus conqueritur; post Sæcularia Severi, tempus præteriisse nullis sæcularibus ludis celebratum.

Ibid. *Regnantibus Philippis millesimus annus Romanæ urbis expletus est.*] Quare hic millesimum annum assignavit, quum ad hunc numerum non pertineat, & iterum infra etiam Agonis Millenarii meminerit, quærant alii. Ita non raro Hieronymus alieno loco ponere gesta solet.

Ibid. *tribus diebus & tribus noctibus.*] Ausonius:

Trina Terentino celebrata trinoctia ludo.

Chronicon Casaubonianum, ἔτ῀ β̄ ολυμπ. ϜΝ. Διανυκτερεύσεις ἡμερῶν τριῶν ἐν Ρώμῃ γέγονεν, κὴ σεισμοὶ ἐν αὐτῇ ἐγγόνῳ πεὸ ε̄ ἰδῶν Σεπτεμβρίων, κ̀ πεὸ ἰ̄ καλανδῶν ὀκτωβρίων. Sed est prochronismus annorum XXXV. Istæ Διανυκτερεύσεις fiebant " tantum ad aciem Terentinam ludis sæcularibus. "

Ibid. *Theatrum Pompeii incensum.*] Eandem cladem expertum est numero MMXXXVII. Quidam scribunt à Theodorico Gothorum rege multis post annis refectum.

Ibid. *& Hecatostylon.*] Martialis:

Proxima centenis ostenditur ursa columnis,
Exornant fictæ qua platanona feræ.

Manifesto intelligitur Stadium, quod erat prope Theatrum Pompeii, regione nona; temporibus Martialis sub Domitiano constructum. Quis ignorat platanonas, daphnonas, & arbores in stadiis & Xystis seri? Zosimus lib. II: σχόλιον ὧ τὶ πεὸ τ῀ πόλεως τ῀ ἀφορισθέντων ἄνωθεν τῇ τ῀ ὁπλομάχων ἀμίλλῃ, πανταχόθεν ὑλαις ἀμφιρεφές. Unus locus Vitruvii sufficerit ex lib. V, cap. XI. *Hæc autem porticus Xystos apud Græcos vocitatur, quod Athletæ per hiberna tempora in tectis stadios exercentur. Facienda autem Xysta sic videntur, ut sint inter duas porticus silvæ, aut platanones, & in his perficiantur inter arbores ambulationes,* &c. In ipsis peristyliis non solum silvæ, sed & Platanones, ut apud Martialem. Domitius dicit Porticum Agrippæ intelligi. quod falsum est, si quidem verum id, quod diximus. Verum autem esse vincunt ea, quæ adduximus.

MMCCLXII. *Atlas mons natali urbis Romæ cucurrit.*] Similia αὐτόματα θεατρικὰ habes apud Martialem:

Repserunt scopuli, mirandaque silva cucurrit:

Ibidem. *Atlas mons.*] Ita habent omnes PR. &, quod caput est, omnium vetustissimus BONG. Sed PET. & FRE. *Missus natali Romanæ urbis cucurrerunt.* Quin etiam totidem verbis repetuntur à Cassiodoro. Hic igitur missus Circenses intelliguntur: de quibus in Manilianis ex Servio diximus. Sed unde tantam discrepantiam lectionum ortam esse dicemus? Nam & montes & silvas currentes in Circo induci solitas certum est: & de missibus Circensibus, quoque manifestum. Quare vulgarem lectionem in suis sedibus reliquimus, quod utra sit, quam reliquit Hieronymus, quum utraque vera sit, nobis exploratum non est. Nam unde Atlantis montis in mentem venisset ei, qui hæc interpolare voluerit, si quidem voluit interpolare? Quid enim tam inopinatum, quam mentio Atlantis montis in Circi missibus, in quibus ne vestigium quidem Atlantis montis supereset? Quare consultius visum est hæc ita, ut vulgo leguntur, relinquere, præsertim quum Bongarsianus codex, qui omnes vetustate superat, ita habeat. Ante annos enim DCCCCLXXVIII scriptus est, idque quæ nota vetustatis maxima est, majusculis literis.

Ibid.

Ibid. *& agon millè annorum actus.*] Numero MMCCLXIII, & milleſimus annus iniens à Palilibus Varronis. non autem MMCCLXII, ut hic ponitur. Nam non ſolum hoc anno Coſſ. fuerunt ambo Augg. ſenior III, & junior II, ſed etiam hic eſt vere milleſimus natalis Urbis juxta Varronis ſententiam.

Ibid. *mille annorum.*] In nummis utriuſque Philippi: SÆCULUM MILLENARIUM COS. III. &, MILIARIUM SÆCULUM. Vetus lapis: PRÆSENTIÆ. MATRIS. DEUM. P. SEPTIMIUS. FELIX. OB CORONAM. MILLESIMI. URBIS. ANNI. Vocati ſunt & iſti ludi SÆCULARES AUGUSTI, quum tamen Sæculares ludi non niſi poſt annos CX in orbem redirent, & XLIII annis antea eos Severus ediderat. Sed tamen in centenariis Natalibus urbis etiam iidem ludi, eadem ſacra, eadem trinoctia, quæ in Sæcularibus, fiebant. Nam & centum quoque anni vocati ſunt Saculum. Porro ſecundum Palilia Varroniana annus urbis milleſimus eſt numero MMCCLXIII. ſecundum Catonem MMCCLXIV. Priore modo peccatur prochroniſmo unius anni, poſteriore biennii.

MMCCLXIII. *Philippus urbem nominis ſui in Thracia conſtruxit.*] Philippopolis, alias πανηροπολις condita à Philippo Alexandri Magni patre, quod vulgo notum. Iornandes hæc more ſuo in ſuum Chronicon tranſcribens, *Vrbemque*, inquit, *nominis ſui in Thracia, quæ Fulpu-* „ *dena dicebatur Philippopolin reconſtruens nominavit.* alibi „ *Pulendenam* vocat. Ad quam appellationem veterem „ alludit hodierna *Ploudin*, teſte Corn. Sceppero. *Dulonpolis* eſt Suidæ. Τερμόνλιον vocat Ptolemæus. Iohannes Ewnclavius vir ſine exceptione doctiſſimus in Commentarii ſectione XXXIII ad Annales Turcicos reprehendit eos, qui urbem Thraciæ Philippopolim à Philippo Alexandri Magni patre conſtructam putant, quum, inquit, ejus conditor fuerit Imperator Romanorum Philippus: & citat quendam ἀνάνυμον καὶ ἀνέκδοτον Græcum, cujus verba hæc fuerint: *Philippus Imperator urbem condidit in Europa.* Ubi Europa ſumenda eſt pro Thraciæ parte, ut alibi monuimus in Veſpaſiano. Sed ille futilis auctor, quem producit, aut eſt Cedrenus, aut is, unde Cedrenus accepit ὡρμᾶτο, inquit, ἀπὸ Βόσρας τῆς Εὐρώπης, ἔνθα καὶ πόλιν ὠκοδόμησεν, ὀνομάσας αὐτὴν Φιλιππόπολιν. Recte quidem Εὐρώπην αντὶ τῆς Θρᾳκίας accipit, ſed male Βόσραν in ea ponit, quum ſit urbs Arabiæ, ut mediocriter docti ſciunt. Pervertit autem locũ aut Zonaræ, aut auctoris, unde Zonaras hauſit: ὥρμητο δ' ἐκ Βόστρων, ὅπως καὶ πόλιν βασιλεὺς ἐπώνυμον ἑαυτῷ ἐδομήσαιτο, Φιλιππόπολιν ὀνομάσας αὐτήν. Βόστρα igitur inſtauravit, & Philippopolim à ſe cognominavit, cujus in Concilio Chalcedonenſi mentio fit. Aur. Victor Andreæ Schotti: *Igitur Marcus Iulius Philippus Arabi Trachonites, ſumpto in conſortium Philippo filio, rebus ad Orientem compoſitis, conditoque apud Arabiam Philippopoli oppido, Romam venere.* Itaque in nummis hujus nequam Arabis legitur: ΦΙΛΙΠΠΟΠΟΛΙC ΚΟΛΟΝΙΑ. Nam vere Boſtram non condidit, quæ tot centuriis annorum ante eum ſteterat, & ſtabat adhuc, ſed colonos novos in eam induxit. Aliter apud Photium 567. 20. ἐς τὰ Βόστρα τῆς Ἀραβίας πόλιν μὲν οὐκ ἀρχαίαν (ἀπὸ γὰρ Σεβήρου βασιλέως πολίζεται) φρούριον δὲ παλαιὸν ὑπερτετχισμένον τοῖς πάλαι Διονυσιεῦσιν ὑπὸ τῶν Ἀραβικῶν βασιλέων. Caſtrum igitur in formam urbis à Severo ampliatum, & colonis in eam inductis à Philippo Philippopolim vocatum fuiſſe. Sed dubito, quum Ammianus Marcellinus lib. XIV Boſtra, non Philippolim nominet, quam dicit murorum firmitate cautiſſimam. Sed Boſtra hodie vetus nomen retinet, « aliis Buſſara, aliis Baſra vocantibus. Secundum enim « apices vocales, ſine mutatione literarum בצרה tot va- « rietates lectionis patitur. Id proprie arcem ſignifi- « cat, aut ὀχύρωμα. & cujuſmodi fuit Buſra Cartha- « ginienſium, quam Græci Βύρσαν, non Βύσραν di- « cunt. In libro Prophetæ Micheæ II, 2. Boſra eſt « caput, ſive metropolis Moab. Inde colligi poteſt, « quinam, & ubinam ſint Moabitæ olim dicti, quum « eorum metropolis hodie nomen retineat in prima « Arabia, quæ Petræa dicitur. Quod à Severo mu- « nita ſint Boſtra, non finit dubitare nummus uxoris ejus Juliæ Piæ, in quo legitur BOCTPHC ..... CTPA. Quod interpretamur Βόστρης τῆς στρατηγίδος. ut Ni- « copolis Actiaca στρατηγὶς dicebatur. Vide quæ ad « numerum MDCCCLXXXVIII ex Heſychio il- « luſtri. «

Ibid. *urbem nominis ſui.*] In ejus nummo, ΦΙΛΙΠ-ΠΟΠΟΛΙC ΚΟΛΟΝΙΑC. In alio, ΦΙΛΙΠΠΟΠΟ-ΛΙΤΩΝ.

Ibid. *in Thracia conſtruxit.*] τὸ in Thracia Græca non habent. Additum proculdubio ab Hieronymo. Sed jam id confutatum.

MMCCLXIV. *Alexandrinam Eccleſiam* XIII *Epiſcopus tenuit Dionyſius.*] Diſſentit à ſe ipſo. Nam VI Hiſt. Eccleſ. Heraclæ Dionyſium in Alexandrinæ Eccleſiæ ſacerdotio ſucceſſiſſe ſcribit anno tertio Philippi. & certe quum XVI annos Heraclas præfuerit Eccleſiæ Alexandrinæ, cujus annus primus inciderit in numerum MMCCXLVI, neceſſario mors ejuſdem contigit numero MMCCLXII, anno tertio Philippi. Quare σφάλμα μνημονικὸν Euſebii eſt. Nam codicum omnium tam ſcriptorum, quam editorum una conſpiratio eſt in annum quintum Philippi.

MMCCLXVI. *Philippus ſenior Veronæ, Romæ junior occiditur.*] Ex Eutropio Hieronymus: ex Hieronymo Inſcriptio ſuppoſititia Veronæ noſtri in domo Catanęorum: ANNO CHRISTI CCLIII. IMP. DIVUS. PHILIPPUS. SENIOR. VERONÆ. ET. ROMÆ JUNIOR. A. SATELLITIBUS. OCCISUS. EST. Sed ille impoſtor, qui eam concepit, vitioſa exemplaria Chronici Hieronymiani ſecutus eſt. Triennii enim metachroniſmo peccat, quum illi Impp. cæſi ſunt anno Chriſti vulgari CCL: Euſebiano CCLI. Conditor Annalium Eccleſiaſticorum non dubitavit vetus monumentum eſſe: propterea illud luculentum emblema operi ſuo inſeruit, & tam abſurdam epigraphen pro veteri propoſuit. Nicephorus Patriarcha: ἐσφάγη ἐν κήπωις Τιβερίανοῖς. fortaſſe filius, qui Romæ interfectus eſt.

MMCCLXVII. *Decius è Pannonia inferiore.*] Hieronymus ad verbum ex Eutropio.

Ibidem. *Budaliæ natus.*] Itinerarium: A SIRMIO SALONAS. *Budalia. Hiſpaneta. Ulmos.* Eadem verba Eutropii habent Sex. Aur. Victor, & Iornandes. Sed « in Victore eſt *Bubaliæ.* «

Ibid. *ob odium eorum, in Chriſtianos perſecutionem movet.*] Sed ſi neuter Philipporum Chriſtianus fuit, Decio non opus fuit alio incentivo ad perſequendum Chriſtianos, quam ſuopte furore, & innata crudelitate. Porro hæc eadem verba repetuntur Hiſtor. Eccleſ. lib. VI. cap. XXXIX. niſi quod pro Laurentio Fabianus Epiſcopus Romanus ponitur.

Ibid. *qua Laurentius Diaconus.*] Extant in Edit. & « FRE. abſunt à BON. & PET. videntur aſſuta. «

Ibid. *Decius cum filio in Abritto occiditur.*] Non eſt locus in toto hoc Chronico, ubi magis dubia occurrat lectio, Græca ἐν Ἀβρύτῳ. Editiones in *Aprucio*, &

in margine, *in Barbarico*, ex Eutropio. PR. *à Bruto occiditur.* Cui lectioni suffragatur Aur. Victor Andr. Schotti: *Decii Barbaros trans Danubium persectantes Bruti fraude cecidere.* Quis non miretur nomen loci in nomen hominis desciviſſe? Apud Jornandem: *Ipſe bellantibus Getis, cum filio ſuo crudeli morte occubuit Abrupto.* Sed in codice ſcripto Freheri legimus *Abritto*, ut in hoc Chronico. Et in Gothicis Iornandis: *Venienſque Abrupto Mœſiæ civitatem circumſeptus à Gothis & ipſe extinguitur.* Caſſiodorus: *Decius cum filio ſuo in Abricio Thraciæ loco à Gothis occiditur.* Locus iſte, quiſquis eſt, quomodocunque legendus eſt, apud nullum alium auctorem comparet. Præterea Zoſimus de hac pugna verba faciens, non in Mœſia, neque in Thracia, ſed ad ripam Tanais hoc contigiſſe narrat, & Decium paludis voragine immerſum, quum inde non poſſet emergere, à Barbaris oppreſſum fuiſſe. Hoc ſequutus Cedrenus 212, 45, ἐν πέλμαλι periiſſe refert. Nicephorus: ἐσφάγη ἐν τῷ φόρῳ. Manca oratio. Legendum enim erat, ἐν τῷ φόρῳ Τρεβωνίᾳ, ex miſcellanea hiſtoria.

MMCCLXVIII. *Peſtilens morbus.*] Vide neceſſario Epiſtolam Dionyſii Alexandrini Epiſcopi lib. VII, cap. XXII Hiſt. Eccleſ. Iornandes libro de rebus Geticis: *Defuncto tum Decio, Gallus & Voluſianus regno potiti ſunt Romanorum, quando & peſtilens morbus pene iſtius neceſſitatis conſimilis, ut nos ante hos novem annos experti ſumus, faciem totius orbis fœdavit, ſupra modum quoque Alexandriam totiuſq; Aegypti loca devaſtans, Dionyſio hiſtorico ſupra hanc cladem lacrimabiliter exponente, quam & noſter conſcripſit venerabilis martyr Chriſti Epiſcopus Cyprianus in libro, cujus titulus,* DE MORTALITATE. De hac peſtilentia neceſſario conſule Zonaram, & Cedrenum 211, 56. & 212, 10, & cultiſſimum volumen Pontii Diaconi de vita Cypriani, item ipſum librum Cypriani de mortalitate. Libri Cypriani meminit Procopius, Epiſtolæ Dionyſii Euſebius lib. VII Hiſt. Eccleſ. pag. 76. b, ut paulo ante monuimus. Huc pertinet nummus Imp. Galli, APOLLINI SALUTARI. Nam quoties alicui Deo cognomen SALUTARIS apponitur, id argumento eſt hoſtiis illi Deo factum ad peſtilentem morbum expiandum. Trebellius Pollio in Gallienis: *Pax igitur Deorum quæſita, inſpectis Sibyllæ libris, factumque* JOVI SALUTARI, *ut præceptum fuerat, ſacrificium. Nam & peſtilentia tanta extiterat vel Romæ, vel in Achaicis urbibus, ut uno die quinque millia hominum pari morbo perirent.* In Convenis: JOVI. SALUTARI. ULPIANUS. GRAVI. INFIRMITATE. LIBERATUS.

Ibid. *Novatus.*] Novatus hic dicitur, item Νοβᾶτος Hiſt. Eccl. lib. VI, cap. XLIII, qui aliis Græcis Ναβᾶτος, ut Epiphanio Hæreſi LIX. Utrumque male. Non enim Novatus, ſed Novatianus dicebatur. Vide Epiſtolam Cypriani XLVIII, & XLIX, ſecundum ſeriem editionis Pamelianæ. Omnes ſcriptores Novatianos vocant tanquam à Novato, quum Novatianani dicendi fuerint à Novatiano, ut Antoninianus ab Antonino. Novatianenſes maluit Cyprianus in Epiſtola ad Iubaianum. Tamen ea verbi conformatio non ſectam, ſed gentilitatem & originem ſignificat, tanquam Novatianus non hæreſiarchæ, ſed urbis, aut provinciæ nomen ſit. Porro Epiphanius dubitat quando illa Hæreſis primum cæperit. Hoc enim verba ejus indicant. Οὗτος ὁ Ναβᾶτος ὅτι τὸ Ρωμαίων ὑπῆρχεν ἐν καιρῷ διωγμῶ ὑπὸ Μαξιμίνου ἡγουμένου πρώτου, πάχα, οἶμαι, Δεκίου [πότε λέγω] ἢ Αυρηλιανοῦ. Verba ſ, virgulis incluſa abundant. De Novato Afro, & de ſ, Novatiano Hæreſiarcha lege plura apud Pacianum ſ, Barcionenſem. ex quo plura de Novatianorum ſecta ſ, diſces, quam ex aliis.

Ibid. *Iobeleus juxta majores noſtros.*] Numero MMCCXX, ſub Severo aliud Iobeleum à majoribus celebratum referebat. à quo, ad hunc, ſunt anni XLVIII duntaxat. Deeſt annus explendo Iudaico Iobeleo, biennium Euſebiano. Sed quid ſibi velit his Iobeleis, jam ingenue faſſus ſum me ignorare. Iſte eſt annus mundi ſecundum Epilogiſmum Bibliacum, 4201. qui fiunt LXXXIV πενηκονταετηρίδες, quas Iobeleos vocat Euſebius. Juxta hanc rationem is fuerit annus primus Iobelei LXXXV. Præterea dixit juxta majores noſtros, id eſt, non juxta Iudæos, ſed ſecundum Chriſtianos, qui à Iudæis in ratione Iobeleorum dupliciter differunt, annorum numero ab Adam; & modo Iobelei. Anni ab Adam ſecundum Eccleſiam ſunt longe plures, quam ab Hebræis colliguntur. Iobelei modus Eccleſiæ eſt L annorum ſolidorum, Hebræis undequinquaginta. Porro hanc pericopen apud unum FRE. reperi. Reliqui ſcripti non habebant. Editiones quoque ignorant.

MMCCLXIX. *Gallus & Voluſianus.*] Fere omnia ex Eutropio.

MMCCLXX. *Valerianus in Chriſtianos perſecutione commota.*] Cyprianus in Epiſtola ad Succeſſum: *Reſcripſiſſe Valerianum ad Senatum, ut Epiſcopi, & Preſbyteri, & Diacones in continenti animadvertantur, Senatores vero, & viri Egregii, & Equites Romani, dignitate amiſſa, etiam bonis ſpolientur: &, ſi ademptis facultatibus Chriſtiani eſſe perſeverarint, capite quoque multentur: matronæ ademptis bonis in exilium relegentur, Cæſariani, quicunque vel prius confeſſi fuerant, vel nunc confeſſi fuerint, confiſcentur, & vincti in Cæſarianas poſſeſſiones deſcripti mittantur.* Habes hic Kaput illius perſecutionis ex Reſcripto Valeriani.

Ibid. *ſtatim à Sapore Perſarum rege capitur.*] Captò à Perſis Valeriano, perſecutionem ſub Galieno ejus filio repreſſam ſtatim, & pacem Eccleſiis redditam fuiſſe ſcribit in Hiſtor. Eccleſ. lib. VII. cap. XIII, edicto de Chriſtianis non perſequendis emiſſo: cujus exemplum ibidem habes. Quæro igitur, quomodo Xyſtum Romæ Epiſcopum paſſum dicit anno XII Galieni, quem initio perſecutionis animadverſum ſcribit Cyprianus in eadem ad Succeſſum Epiſtola? *Xyſtum autem*, inquit, *in cœmiterio animadverſum ſciatis octavo Iduum Auguſtarum die, & cum eodem Quartum.* Itaque hoc anno, nimirum numero MMCCLXX, capite animadverſus eſt (non cruci affixus, ut putavit Prudentius) Xyſtus urbis Romæ Epiſcopus. Ideo falſum omnino, eum uſque ad numerum MMCCLXXXI Epiſcopatum tenuiſſe. Sane hæ ſunt magnæ tenebræ. Ego cenſeo Xyſtum Valeriano IV, & Gallieno III Coss. ſequenti autem anno, Tuſco & Baſſo Coss. Cyprianum paſſum, die dominico, Cyclo Solis XIX, poſtridie Idus Septembr. Chronicon Caſaubon. ὑπάτων Τύσκε καὶ Βάσσε. Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπάτων ὁ ἅγιος Κυπριανὸς ἐμαρτύρησε τῇ ιη Καλανδῶν Οκτωβρίων. quod juvat conjecturam noſtram. Quod enim de anno paſſionis Cypriani nihil exploratum fuit veteribus, ſatis ex diverſis eorum de hac re ſententiis conſtare poteſt. Unde & apud eundem Chronographum Caſaubon. ita legimus: ὑπάτων Ρεμπετίου καὶ Κορνηλίου: ἔτους σοε τῆς εἰς ἐραυὸς ἀναλήψεως Χυρίου, ὁ ἅγιος Κυπριανὸς ἐμαρτύρησεν. Erat annus Chriſti Dionyſianus CCXXXVII, proinde CCV, non CCVI, à reſurrectione, XXI annis ante Conſulatum Tuſci & Baſſi, quem non dubitamus eſſe verum annum paſſionis Cypriani, ut paulo ante diximus.

Ibid. *Poſt Fabiani glorioſam mortem vigeſimus.*] Ita omnes manuſcripti. Sed apud Hieronymum Dialogo in Luciferianos, *ad Stephanum tunc Romanæ urbis Epiſcopum, qui à beato Petro vigeſimus ſextus fuit,*

MMCC-

MMCCLXXII. *Cyprianus p. R. d. P. a. e.* C.E. *martyrio coronatur.*] Hic est vigesimus secundus annus post imperium Alexandri Mamææ; quo Firmilianus Episcopus illam acrem Epistolam ad Cyprianum scripsit, in qua de Stephano urbis Romæ Episcopo conqueritur. *Ante*, inquit, *viginti enim & duos fere annos temporibus post Alexandrum Imperatorem, multa isthic conflictationes, & pressuræ acciderunt*, &c. Non videtur igitur eo anno Cyprianus supplicio affectus. Georgius de Cypriano: ὁ δέ γε θεολογικώτατος Γρηγόριος ὁ Ναζιανζῆνος ἐν τῷ εἰς Κυπριανὸν λόγῳ καὶ Δέκιον φησὶν αὐτὸν πλειωθῆναι. Hoc in Eusebium perorans evomuit Georgius. in quo obtrectatorem potius, quam correctorem profitetur. Quomodo enim Cyprianus sub Decio supplicio affici potuit, id est numero MMCCLXVII, qui adhuc numero MMCCLXXII superstes erat? Adde hallucinationem: quod Gregorius in illa in Cyprianum oratione Decii quidem meminit, & sub eo Cyprianum relegatum ait, non autem ut sub eo passum colligi possit. Paulo antea objurgabat Eusebium, quod Cyprianum sub Gallo & Volusiano adhuc viventem introduxit. Sed nugatur.

MMCCLXXVI. *Gallieno in omnem lasciviam dissoluto, Germani Ravennam usque venerunt.*] Totidem verbis Eutropius: unde Hieronymus.

MMCCLXXVII. *Græcia, Macedonia, Pontus.*] Hæc ad verbum ex Eutropio. Trebellius Pollio: *Gothi, & Clodius, de quo dictum superius, occupatis Thraciis, Macedoniam vastarunt, Thessalonicam obsederunt*, &c. Idem scribit hoc actum Gallieno & Faustino Coss. quod huic anno convenit. Sed illi Consules in numerum MMCCLXXVIII conjecti sunt propter eam caussam, quam supra exposuimus, quod Onufrius peccet metachronismo unius anni, pari aliquo Consulum suffectorum pro ordinariis in numerum recepto. quod ulcus sanare non possumus. Delirat, ut solet, Cassiodorus, qui hoc gestum in Consulatum Albini & Maximini conjicit.

MMCCLXXVIII. *Quadi & Sarmatæ.*] Ex Eutropio Hieronymus.

MMCCLXXIX. *Germanis Hispanias.*] Ex Eutropio Hieronymus. Aur. Victor Andreæ Schotti: *Tunc æque Italiam Francorum gentes, direpta Gallia, Hispaniam possiderent, vastato, ac pene direpto Tarraconensium oppido, nactisque in tempore navigiis, pars in usque Africam permearet.* Sed de hac Tarraconensi clade audi hominem Tarraconensem Paulum Orosium: *Extant adhuc per diversas provincias in magnarum urbium ruinis parvæ & pauperes sedes signa miseriarum & nominum indicia servantes: ex quibus nos quoque in Hispania Tarraconem nostram ad consolationem miseriæ recentis ostendimus.*

MMCCLXXXI. *Odenatus Decurio Palmyrenus.*] Ad verbum ex Sex. Rufo: *Sed Gallieno Mesopotamiam invaserunt, & jam Syriam sibi Persæ æperant vindicare, nisi, quod turpe dictu est, Odenathus Decurio Palmyrenus, collecta Syrorum agrestium manu, acriter restitisset. Is fusis aliquoties Persis, non modo nostrum limitem defendit, sed etiam ad Ctesiphontem Romani ultor imperii, quod mirum dictu est, penetravit.* Illi agrestes Syri adhuc sunt, & *Bedwin*, id est ἀγροιῶται AGRESTES etiam hodie vocantur, neq; alio nomine noti sunt: genus hominum montanum, pervicax, imperii impatiens. Itaque Epistola Zenobiæ ad Aurelianum hos intelligebat: *Latrones Syri, Aureliane, exercitum tuum vicerunt.* quales hodie, qui in Pyrenæis Bandolieri, in Illyriis Martolossi, in superioribus partibus Volgæ fluminis Kosaki vocantur, olim in Cilicia Isauri, in Britannia Scoti. Sed quare Rufus, & eum sequutus Hieronymus Odenathum Decurionem Palmyrenum vocet, omnino causam ignoro. Nam Decuriones sunt Curiales, ἢ βουλῆται unius Municipii. Majorem locum oportet in patria sua obtinuisse, quam ut Decurio meruerit dici. nisi dicamus apud Palmyrenos Dynasten ita vocatum fuisse. quod non invito mihi ,, quispiam persuaserit. Et sane Decurio δεκαδάρχης ,, Glossario exponitur. Sed videtur fuisse Curialis municipii Palmyreni: neque meliorem hujus loci interpretationem adduci posse. Nam Agathias Odenathon hunc vocat ἄνδρα ἀφανῆ. Ὀδέναθος ὁ Παλμυρηνὸς ἀνὴρ ἀφανὴς μὲν τὰ πρῶτα, καὶ ἄγνωτος, ταῖς δὲ Σαπώρου συμφοραῖς, ἢ οἷς ἔδρασεν ἐπ' αὐτῷ, μεγίστῳ ἀρέμενος δόξαν. Hic Imperator & Augustus ab exercitu salutatus est. Nummi ejus: IMP. C. ODENATHUS P. F. AUG. item: AYT. KAIC. OΔHNAΘOC. CEB. L. Γ. &: AYT. K. OΔHNAΘOC. EYC. CEB. L. Δ. Obtinuit totius Orientis imperium, ut ait Trebellius, Gallieno, & Saturnino Coss. numero MMCCLXXX, vel potius MMCCLXXIX, propter metachronismum Onufrianum unius anni, de quo toties monuimus.

MMCCLXXXIII. *Galliæ per Postumum.*] Ita omnes libri, non Posthumium, ut quidam, Eutropius, & alii. Nummi ejus: IMP. C. POSTUMUS. P. F. AUG. item: IMP. C. M. CASS. LAT. POSTUMUS. P. F. AUG. Huc pertinet & ille nummus ejusdem: RESTITUTORI GALLIÆ.

Ibid. *& Victorinum.*] Qui postea Imperator. Nummi ejus: IMP. CÆS. M. AUR. VICTORINUS. P. F. AUG.

Ibid. *& Tetricum.*] Ejus Imperatoris facti nummus: IMP. C. P. PIVESUS. TETRICUS. AUG.

MMCCLXXXV. *Alexandria Bruchium, quod per multos annos fuerat obsessum, capitur.*] ἀνάστασις. Hoc enim ab Aureliano receptum, non sub Claudio. Ammianus Marcellinus libro XXII: *Sed Alexandria ipsa non sensim, ut aliæ urbes, sed inter initia prima, aucta per spatiosos ambitus, internisque seditionibus diu affere fatigata, ad ultimum multis post annis, Aureliano imperium agente, civilibus jurgiis ad certamina internecina prolapsis, diruptisque mœnibus, amisit regionum maximam (partem,) quæ* BRUCHION *appellabatur, diuturnum præstantium hominum domicilium*, &c. ubi vox *partem* abundat. Nam vult dicere Bruchium regionum Alexandriæ maximam fuisse. Alexandria enim, quemadmodum & Roma, in Regiones dividebatur, quæ Κλίματα Græci vocant. Epiphanius de Philadelpho: φιλόκαλός τις ἀνὴρ καὶ φιλόλογος γεγένηται, ὅσις βιβλιοθήκαις κατασκευάσας ἔτι τῇ Ἀλεξάνδρᾳ πόλεως ἐν τῷ Βρυχείῳ καλουμένῳ κλίματι, &c. De seditione Alexandrina, propter quam obsessum fuit Bruchium, ut refert Marcellinus, consule Eusebium Historia Ecclesiastica septima, cap. XVIII in Rufini editione, cap. XXI, in Græca, quæ multum differunt. Sed clarius cap. XXXI, pag. 81 b, Græcæ editionis, Rufinianæ XXXVIII, ubi πυρεχεῖον, non βρυχεῖον vocatur, quasi dicas frumentarium forum, quod ex iis, quæ sequuntur, colligi potest, & πυρέχας fuisse curatores frumenti, quorum mentio creberrima in veterib. Inscriptionib. Vide caput quintum Indicis in Collectanea Grutteriana. In eo igitur loco etiam hujus Βρυχείου, sive πυρεχείου obsidionis meminit, de qua monuit jam Marcellinus: Μυρίας μὲν οὖν πάσδε καὶ ἄλλας ἀρίστειας ἐν τῇ κατ' Ἀλεξάνδρειαν ἔχ Πυρεχείου πολιορκίᾳ ἐμνημόνευσεν, &c. Quæ omnia Rufinus, nihil præter solitum, levis, omisit. In vita quoque Apollonii Grammatici Πυρεχεῖον vocatur: ἔκκειται δὲ ἐν τῷ Πυρεχείῳ τῷ τοῦ δρόμου, ἐν τόπῳ οὕτω καλουμένῳ τῷ Ἀλεξάνδρειαν. Atqui si τῷ Ἀλεξάνδρειαν, non ἐν

Ἀλεξανδρεία. quomodo igitur erat κλίμα τ πόλεως, ſiquidem πᾶν κλίμα τ πόλεως debet eſſe ἐν τῇ πόλει, non πρὸς τὴν πόλιν. Recte tamen dictum eſt. Nam ea pars erat veluti ſuburbium haud procul mari, ad Pharon pergentibus, quæ pars urbi contribuebatur, & prius vocabatur Ῥακῶτις. Hieronymus in vita Hilarionis: *Divertit ad quoſdam fratres ſibi notos in Bruchio haud procul ab Alexandria.* Itaque verum eſt, quod diximus, inſtar ſuburbani vici fuiſſe. Concludamus igitur, Bruchium cum Alexandria receptum & ſolo æquatum, dirutis Alexandriæ mœnibus, non ſub Claudio, ſed ab ipſo Aureliano, cujus belli geſtum tribus verbis perſtrinxit Zoſimus: σὺν πάχει δὲ καὶ Ἀλεξανδρέας ϛασιάσαντας καὶ πρὸς ἀπόϛασιν ἰδόντας πρᾳοπαθῶς θελήσαντος εἰς τὴν Ῥώμην ἐπαναγαγὼν, μεγίϛης ἀποδοχῆς ὑπ' ἔδημε καὶ τ γερουσίας ἐπύϛχανεν. In hoc triumpho, de quo loquitur Zoſimus, inter captivos fuerunt (verba Vopiſci) *Palmyreni, qui ſuperfuerant, principes civitatis, & Aegyptii ob rebellionem.* Rebellaverant autem duce Firmo, *qui ſibi Aegyptum ſine inſignibus Imperii, quaſi ut eſſet civitas libera, vindicavit. ad quem continuo Aurelianus revertit. nec illi defuit felicitas. Nam Aegyptum ſtatim recepit.* Fortaſſe hæc ſcribenti Hieronymo in mentem venerat Ægyptios Claudio Auguſto ſeſe dedidiſſe, ac propterea tunc putavit Bruchium captum fuiſſe. Deſolatum autem & dirutum ipſum fuiſſe ſatis oſtendunt verba Epiphanii. κλίμα καὶ ἔπ τοῦτο τ αὐτῆς πόλεως ἔρημον παντῶ ὑπάρχον.

MMccLxxxvi. *Claudius Gothos.*] Hieronymus ex Eutropio. Totidem verbis repetunt, ut ſolent, Oroſius, & Jornandes.

Ibidem. *Claudius Gothos.*] Antiochiano, & Orfito Coss. auctore Trebellio Pollione, hoc ipſo anno.

Ibidem. *ob quæ clipeus in curia ei aureus.*] Ad verbum Hieronymus ex Eutropio, Eutropius ex Trebellio. Intellige clipeos eos, in quibus imago, ſive προτομὴ Imperatoris expreſſa erat. Suetonius in Domitiano: *clipeoſque & imagines ejus coram detrahi.* Tales erant etiam illi clipei, qui gradatim vexillis, & ſignis legionum affixi erant, ut apparet ex veteribus marmoribus, & nummis. Quidam ex illis habebant προτομὰς Auguſti, Auguſtæ, Cæſarum, & aliorum Auguſtæ domus liberorum, quidam floſculis & encarpis tantum ornati erant. Hinc Joſephus dicit, quia Pilatus Signa in Templum clam intulerat, Judæos tumultuari cæpiſſe. Adjicit tumultus cauſſam fuiſſe τὰς προτομὰς Καίσαρος, ἢ τὰς εἰκόνας αὐτῦ, quas in Templo Pilatus ſtatuiſſet. Neque vero audiendus eſt Philo, qui dicit eas ἀσπίδας ſine pictura fuiſſe. Per clipeum igitur intellige τὴν προτομὴν, ἢ τὴν εἰκόνα. Chariſius: *Clipeus maſculino genere in ſignificatione ſcuti ponitur, ut Labienus ait: neutro autem genere imaginem ſignificat. Sed Aſinius de provinciæ heredibus imaginis clipeum maſculine dixit:* CLIPEUS PRÆTEXTÆ IMAGINIS POSITUS. Sed ridiculum quod Plinius apud eundem dicit, *Clipeum pugnatorium per I, à clependo, Clupeum imaginis per V, à cluendo.* Eædem nugæ apud Cornelium Frontonem: *Clupeum armorum: Clipeum imaginis.* Hinc explicatur, quod de clipeo, qui decreto Senatus Claudio poſitus eſt, & de quo hic ſermo apud Hieronymum, refert Trebellius Pollio: *Illi* (Claudio Aug.) *clipeus aureus, vel, ut Grammatici loquuntur, clipeum aureum Senatus totius judicio in Romana curia collocatum eſt, ut etiam nunc videtur. Expreſſa thorace vultus ejus imago.* In Clipeis igitur expreſſa thorace tenus erat imago, quæ proprie προτομὴ dicitur, ut Joſepho, & in veteri Inſcriptione προτομὴ μαρμαρικὴ quidam honoratus decreto collegii. Inde Adhelmus anxius antiquarum vocum auceps libro de laudibus virginitatis non ſemel imagines vocat Thoracidas: quod in Germanico Teutoniſmo ad verbum dicitur *Bruſtbild.* Rufinus preſbyter Thoracas vocat Hiſt. Eccleſ. lib. XI, cap. XXIX: *Thoraces Serapi, qui per ſingulas quaſque domos in parietibus, in ingreſſibus, in poſtibus etiam, ac feneſtris erant.* Virgil. Bucol. VII. «

—*levi de marmore facta.* «

Ibi Philargyrus: *Solent plerunq; caput, vel thoraca facere.* « Thoraces Serapis Rufinus dicit προτομὰς Σεραπίδος anaglyphas & extantes extra perpendiculum; quas ἀργυρᾶ μινσόεια ἀνάγλυφα vocat Conſtantinus Porphyrogennetes, id eſt *menſulas argenteas exſcalptas*, quæ differebant à clipeis, quod clipei ſuſpendebantur, & detrahi poterant, Thoraces, de quibus loquitur Rufinus, & Μινσόεια ἀνάγλυφα Conſtantini Porphyrogennetæ, in parietibus inſtructa erant. Quum igitur Thorax ſit προτομὴ, manifeſtum eſt apud Pollionem legendum eſſe, *expreſſo thorace vultus ejus*, aut, *expreſſo thorace imaginis ejus.* Alterutrum Gloſſema eſt. ut thorax ἡ προτομὴ dicitur, ſic etiam ϛηθάριον, hoc eſt *pectuſculum*, in Chronico Caſaubon. Symmacho, & « Boëthio Coſſ. ϛηθάριον ἀληθινὸν μικρὸν ἔ βασι- « λικὲ χαρακτῆρ ἰσῶνα. Thoracem, id eſt, ima- « ginem Juſtini intelligit. Προτομὴν nos vulgo Meda- « liam vocamus, Arabes etiam *Methalia.* מתאל quod neſcio quo commercio ab Arabibus ad Italos, & Gallos delatum. Ita enim vocant numiſmata Chriſtianorum, quæ expreſſum caput humanum præferunt. Verbum proprie ſignificat εἰκόνα, item ænigma. Unde etiam numiſmata Cæſarum effigie incuſa Prudentius in Laurentio Ænigmata vocat. Vetus Gloſſarium Latinoarabicum id verbum reddit *monetam, ænigma.* & nos aliunde id ſcimus verum eſſe.

Ibid. *clipeus aureus, & in Capitolio ſtatua.*] De clipeo aureo jam dictum: de ſtatua in Capitolio, rurſus Trebellius: *Illi, quod nulli antea, Populus Romanus ſumptu ſuo in Capitolio ante Iovis Optimi Maximi templum ſtatuam auream decem pedum collocavit.* Sed quod Trebellius ait nulli antea ſumptu populi ſtatuam poſitam, an de ſumptu ipſo intelligendum? quam verum ſit, oſtendunt verba hæc ex eleganti Inſcriptione Romana apud Gentilem Delfinium: HUIC. SENATUS. AUCTORE. IMP. TRAJANO. AUG. GERMANICO. DACICO. TRIUMPHALIA. ORNAMENT. DECREVIT. STATUAMQ. PECUN. PUBLIC. PONEND. CENSUIT. An hoc vult Trebellius, ſponte ſua, ſine decreto Senatus, ſtatuam ſumptu ſuo collocaſſe? Sed Eutropius Senatus auctoritate id decretum ait. Intelligit ergo de modo ſtatuæ, quæ fuerit decem pedum, quod nulli antea decretum, quum ἰσόμετροι ἀνδριάντες ponerentur. Et hoc verum eſt.

Ibid. *Quintilius.*] Ita omnes ſcripti & editi. FREH. & BONG. Quintillius. Quod propius vero. Quintillus enim vocabatur. Nummus: IMP. QUINTILLUS. AUG. item: AYT. K. M. AYP. KOYINTIΛΛOC. CEB. I. A. Quintillus quoque in Excerptis Barbaro- « latinis. «

Ibid. *decimo ſeptimo die imperii ſui.*] Vopiſcus in Aureliano *viceſimo die.*

MMCCLXXXVII. *Aurelianus Tetrico apud Catalaunos.*] Ad verbum Hieronymus ex Eutropio: Eutropius ex Trebellio: *Nam Aegyptum ſtatim recepit, atque, ut erat ferox animi, cogitatione multus, vehementer iraſcens, quod*

adhuc

adhuc Tetricus Gallias obtineret, Occidentem petiit: atque, ipso Tetrico exercitum suum prodente, quod ejus scelera ferre non posset, deditas sibi legiones obtinuit.

MMCCLXXXVIII. *Zenobia apud Timas.*] Sexto Rufo dicuntur Imæ. verba ejus: *Aureliani Imperatoris gloriæ Zenobia Odenathi uxor accessit. Etenim post mortem mariti femineæ ditione Orientis tenebat imperium: quam Aurelianus multis clibanariorum & sagittariorum millibus fretam apud Imas haud procul ab Antiochia vicit, & captam Romam triumphans ante currum duxit.* Apud Ptolemæum duplici μμ, Ιμμαι. In vita Malchi, apud Hieronymum Imma singulariter. *ad eremum Chalcidos, quæ inter Immam & Essam magis ad austrum sita est.* Apud Georgium: Αυρηλιανὸς τὰς Παλμυρηνὰς ἐχειρώσατο, καὶ Γαλλίαν ὑπέταξεν, ἐφ' ᾧ φασὶ φιλόστρατον τὴν Αθηναΐδα ἱστορικόφρονα, καὶ λογίνον ἀκμάσαι. Τότε Ζηνοβία τῆς Ρωμαίων ἐπαίρει δυνάμιν ἀθρόαν ποιεῖται πλείστην, καὶ Αιγυπτίαν κατὰ πρόσωπον ἀνελοῦσα τὸν ἐκεῖ τότε στρατηγοῦντα Ρωμαίων. Ταύτην τὴν ἀκοὴν Αυρηλιανὸς οὐκ ἐνεγκὼν ἔρχεται μὲν στρατιᾶς, καὶ πλησίον Αντιοχείας τῆς Συρίας ἐν Ιμμαις καλουμένῳ χωρίῳ τὰς μὲν Παλμυρηνὰς διαφθείρει, &c. Itaque varie hujus loci nomen conceptum est.

Ibidem. *Orientis tenebat imperium.*] Nummus ejus ZHNOBIA CEBACTH.

Ibidem. *Euagrius Presbyter.*] Tunc quidem presbyter, quum hoc Chronicon Hieronymus verteret: postea vero ex Presbytero Antiochiæ Episcopus factus. Quæ vero adhuc presbyter scripserit, vide apud Hieronymum in Catalogo, ubi eum acris ingenii virum vocat.

MMCCLXXXIX. *Aurelianum Romæ triumphantem.*] Hæc omnia Hieronymus verbatim ex Eutropio.

Ibidem. *Tetricus postea corrector Lucaniæ.*] Falsum quod mendaciorum loquacissimus scribit Zosimus: Τέτρικον, καὶ ἄλλους ἐπαναστάντας σὺν πόνῳ καθεῖλον καὶ τῶν ἀξίαν μετῆλθεν. Nam neque Tetricum σὺν πόνῳ καθεῖλε, qui se ipsi, prodito exercitu, dedidit, neque μετῆλθεν αὐτὸν, quem correctura Lucaniæ honoravit, eumque Imperatorem, & socium sæpe vocavit. Neque mirum ipsi mortuo divinos decretos honores, quia Imperatoris loco semper ab Aureliano habitus. In nummis enim tam ejus, quam filii, CONSECRATIO cusum est. Unde arguitur vanitas Zosimi. Quo enim loco Tetricus Aureliano vivus fuerit, ex eo existimet lector, quod mortui memoria consecrata est.

Ibidem. *à qua hodieque Romæ Zenobia nuncupatur familia.*] Ab Eutropio: *Zenobia autem posteros, qui adhuc manent Romæ, reliquit.* Ducti sunt in triumphum ejus liberi cum ea, quod colligimus ex Trebellio Pollione in fine Zenobiæ: *Ferturque vixisse cum liberis matrona jam more Romæ.* Nam mentitur, ut alias, Zosimus, qui mortuos scribit in itinere, neque ipsos, neque matrem Romam perductos. quem sequitur Zonaras. Si igitur posteros reliquit Zenobia, oportet eam nupsisse. Zonaras: ἤν ἔνιοι μὲν εἰς Ρώμην ἀπαχθῆναι φασὶ, καὶ ἀνδρὶ συναφθῆναι τῶν ἐπιφανεστέρων ἑνί. Georgius Aureliano: Ζηνοβίαν δὲ χειρωσάμενον εἰς Ρώμην ἤγαγεν, καὶ φιλανθρωπίᾳ χρησάμενον πολλῇ συνάπτει τῶν ἐνδόξως ἀνδρὶ τῶν ἐν γερουσίᾳ Trebellius in Herennio: *Siquidem Zenobiæ posteri etiam nunc Romæ inter nobiles manent.* An potius filii posteros reliquerunt, & propter claritatem matris Zenobia familia dicta? Nam profecto nullam familiam Romæ à feminis denominari jus est. A Trebellio Eutropii verba desumpta esse, dubium non est.

MMCCXC. *Aurelianus templum Soli.*] Georgius Codinus: Ἔστεντο δὲ (οἱ κίονες) εἰς τὴν Ρωμην, εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ηλίου τὸν κτισθέντα παρὰ Αυρηλιανοῦ τοῦ βασιλέως Ρώμης (τοῦ παραδόντος ἑαυτὸν Πέρσαις) Hæc ultima verba confundunt Valerianum cum Aureliano. Zosimus: ἐν τούτῳ καὶ τὸ τοῦ Ηλίου δεσπόμενον ἱερὸν μεγαλοπρεπῶς τοῖς ἀπὸ Παλμυρας κόσμησεν ἀναθήμασιν, Ηλίου καὶ Βήλου καθιδρύσας ἀγάλματα. De quibus ornamentis Vopiscus: *Tunc illæ vestes, quas in Templo Solis videmus, consertæ gemmis, tum Persici dracones*, &c. Idem Eutropius: *Templum Soli ædificavit, in quo infinitum auri gemmarumque constituit.* Georgius: ὁ δὲ αὐτὸς τῷ Ηλίῳ ναὸν ἐν Ρώμῃ κατεσκεύασεν χρυσῷ καὶ λίθοις ἀξιαγάστοις. idem dicit, quod Eutropius. Victor Andr. Schotti: *Fanum Romæ Soli magnificum constituit donariis ornans opulentis.* Non capio illud Vopisci: *Templum Solis fundavit, & pontifices roboravit.* Quid est Pontifices roborare? Ego profecto legerim *porticibus roboravit.* Nam porticus à lateribus Templorum ædificari solitas sciunt, qui veterum scripta legerunt. Vellejus lib. II: *templumque Apollinis, & circa porticus facturum promisit.* unde in veteri saxo Puteolano legitur: ÆDEM CUM PORTICIBUS A SOLO SUA PEC FECIT. Et quidem porticus roborare ædes sacras dicuntur, quod eas utrinque veluti stipent, quæ quidem vocantur Ædes peripteri Vitruvio, neque alia mente LXX Seniores acceperunt τὸν οἶκον περίπτερον in fine III cap. Amos, id est columnis vel intra, vel extra templum septam, non pinnatam & ostiola per fenestras habentem domum, ut interpretatur Hieronymus. Quod quid sit, non intelligo: &, si quis se intelligere putat, longe est à sensu LXX seniorum & Vitruvii, & omnis architecturæ. Quanquam memini apud Vitruvium lib. X, cap. XIX. ea verba, *singulis partibus fenestratis*, expressa esse ex Athenæi verbis, περίπτερα ὅσης ἑκάστης χώρας. Sed hic ea locum non habent. Itaque interpretatio illa non est Hieronymi, sed ejus auctoris, à quo accepit. Qui vero dubitat de hac emendatione nostra, moveat & controversiam status illi loco apud eundem Vopiscum, pagina ante finem: *quod in porticibus templi Solis fiscalia vina ponuntur.* Ecce porticus circa templum Solis constituit. Ideo porticibus ipsum roborasse tam eleganter, quam vere dixit. Solis autem hoc templum in septima regione ponunt Rufus, & Victor. In nummis quidem Aureliani Solis fit mentio, & ipse Aurelianus apud Vopiscum Solem vocat certum Deum; sed in ipsius nummis hujus tam præclari operis ne vestigium quidem extat. Quod autem in loco Zosimi superius à nobis producto Ηλίου καὶ Βήλου ἀγάλματα καθιδρύσαι Alexander dicitur, sine dubio sunt duo numina Palmyrenorum tutelaria, quæ in veteri Inscriptione hominis Palmyreni dicuntur Αγλιβωλου καὶ Μελίχβηλου. יגלי בעל וגלבעל Quorum signa dedicantur anno Seleucidarum ΦΜΖ. hoc est Christi, CCXXXVI, mense Peritio, sive Februario. Egregia est Inscriptio illa, cui subjecti sunt characteres Palmyreni nobis ignoti.

Ibidem. *& Romam firmioribus muris vallat.*] Vopiscus: *Templum Solis magnificentissimum constituit: muros Urbis Romæ sic ampliavit, ut quinquaginta prope millia murorum ejus ambitus teneat.* Chronicon Casaubon. hæc retulit sub Coss. Tacito, & Placidiano, numero antecedente.

Ibidem. *& Romam firmioribus muris.*] Ad verbum Hieronymus ex Eutropio. Chronicon Casaubon. ΙΝΔ. Ε ΥΠΑ. ΤΑΚΙΤΟΥ, καὶ ΠΛΑΚΙΔΙΑΝΟΥ. τότοις τοῖς ὑπάτοις Αυρηλιανὸς Αυγυς ἤρξατο τὸ τεῖχη Ρώ-

μης

μης ἀναιρεσιῶν. ἦν γὰρ τῷ χρόνῳ φθαρέντα. Sed illi Consules gerebant magistratum indictione septima, „ non quinta, anno Christi Dionysiano CCLXXIV. Ite„ rum vetustate & incuria collapsos muros Arcadius „ & Honorius Augg. ex suggestione Stilichonis re„ fecerunt, ut in veteri inscriptione Romana extat, & „ apud Claudianum in VI Consulatu Honorii.

Ibidem. *Primus agon Solis ab Aureliano institutus.*] Ergo eodem anno Agon Capitolinus, & Agon Solis celebrabantur. Agon Capitolinus institutus numero MMCII. Intervallum ad hunc agonem, anni CLXXXVIII. hoc est agones Capitolini absoluti XLVII. Quare hoc anno inivit Domitiani agon Capitolinus XLVIII, & Aureliani primus Solis.

MMCCXCI. *Aurelianus, quum adversus nos.*] Hoc prius membrum est Eusebii: alterum Eutropii; quod Eutropius accepit à Vopisco.

Ibid. *Cenophrurium.*] Cænophrurium scribendum. Καινοφρούριον, καινῷ φρουρίῳ. Ita etiam scribendum in itinerario.

Ibidem. *quo apud Pontum occisum.*] Nempe in expeditione Mæotica. In nummo ejus visitur Imperator equitans, præeunte Victoria, sequente exercitu. Titulus: IMP. C. M. CL. TACITUS. PIUS. FELIX. AUG. Sed hoc erat τὸ ἐπινίκιον ἀπὸ τῆς νίκης. Nam in expeditione ipsa tumultu militari oppressus est, &, ut historici referunt, propter brevitatem imperii nihil memorabile ab eo gestum est. Par vanitas, τύφῳ, ἢ κενοδοξίᾳ fratris ejus Floriani, qui quum paucos dies imperasset, neque propter angustias temporis aliquid præclarum gerere potuisset, tamen in nummis suis vocat se Pacatorem orbis, incuso in illis Sole cum flagro.

MMCCXCIII. *Probus Gallias à Barbaris.*] Eutropius. ab eo Hieronymus.

Ibidem. *Secundo anno Probi.*] Quia digna cognitu res est exortus & cunabula impuræ Manichæorum hæreseos, propterea orientalium Ecclesiarum pii scriptores denotarunt tempus illud, unusquisque secundum epocham coloniæ suæ: quæ omnes epochæ ex ipsorum auctorum scriptis collectæ in unum conspectum hic ab Eusebio conjectæ sunt. Est autem hic locus in excusis depravatissimus, ut quid hac perioche comprehendatur, nemo capere possit. Duo vitia intervenerunt, quæ sententiam totius Pericopes dissimulant. Prius est, quod verbum FUIT additum est post illud, *juxta Antiochenos* CCCXXV. Id satis erat ad tenebras huic loco offundendas. Alterum vitium, quod in PR. & in editionibus ex una periochę duæ factæ, posteriore incipiente ab illis; *Insana Manichæorum hæresis.* quæ tamen luxatio commissa non est in BONG. & PET. Hæc perturbatio adeo vetusta est, ut prius vitium in omnibus scriptis extet, utrunque autem apud Bedam, & in „ ipsis quoque editionibus.

Ibid. *juxta Antiochenos* CCCXXXV.] Non opus est repetere, quæ toties de hac epocha disputavimus. Eam esse antiquiorem epocha Christi Dionysiana annis XLVIII non semel monuimus. quibus de CCCXXXV deductis, remanet annus Christi Dionysianus CCLXXVII, qui est secundus Probi. Hanc epocham Euagrius vocat χρηματισμὸν τῆς αὐτονομίας Ἀντιοχέως, *Computum, sive Aeram libertatis Antiochensium.* quod eo anno aliquot indictionibus Antiochenses levaverit C. Jul. Cæsar, remissis tributis in XV, aut XXX annos, ipso Cæsare II, Servilio Vatia Isaurico Coss. Quum autem constet annum Antiochenorum CCXXV respondere anno Christi Dionysiano CCLXXVII, ex hoc manifestum est imperite in Editionibus annum secundum Probi in annum Christi Dionysianum CCLXXXI conjectum fuisse, metachronismo quadriennii. At omnes POST. & præterea alter Freherianus, quem modo accepimus, annum primum Probi comparant cum numero MMCCXCIII, qui est Christi Dionysianus CCLXXVI, indictione IX. non X, ut in Chronico Casauboniano. Alii „ initium Probi collocant in anno Christi Dionysiano „ CCLXXVIII, peccantes solido biennio. „

Ibid. *juxta Tyrios* CCCCII.] Adi Canones Isagogicos, in Caput de Epochis. In Actis Synodi Chalcedonensis, Actione secunda, post Consulatum Flavii Zenonis & Postumiani, Indictione prima, qui erat annus Christi CCCCXLVIII, Eusebianus MMCCCCLXIV, is putabatur annus à colonia deducta DLXXIV. Juxta hæc annus primus Tyriorum congruerit numero Eusebiano MD CCC XCI: quum tamen juxta numerum, qui hic proponitur, annus primus videatur convenire numero MDCCCXC, uno anno citius. A quibus deducta sit colonia, nescio. Nam à Romanis, qui nihil adhuc juris habebant in Syria, deduci non potuit. Superest igitur, ut à Regibus Suriæ, sub Demetrio: quo tempore Iohannes Hyrcanus Ethnarcha Iudæorum, & summus sacerdos erat. Tyrum tenacissimam fœderis, quod cum Romanis fecit, vocat Ulpianus, Tit. de censibus. Sed hæc sub imperio Rom. & posteriora esse oportet hac colonia deducta.

Ibid. *juxta Laodicenos* CCCXXIV.] Ergo Epocham Laodicenam Antiochena antevertit anno uno. Haud dubie à Cæsare est, quemadmodum & Antiochena, Laodicenæ huic vetustissimæ coloniæ jus Italicum tribuit Imp. Septim. Severus ob belli civilis merita, inquit Ulpianus. Intellige Laodiceam Cœles Syrias. Ideo & Caracalla illis post patrem Severum aliquid præterea concessisse videtur, ut ejus nummi testantur. ΛΑΟΔΙΚΕΩΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΝ.

Ibid. *juxta Edessenos* DCXXXVIII.] Eadem cum Epocha Seleucidarum. Ideo ad numerum MDCCV annotatum, hinc Edessenos sua tempora putare.

Ibid. *juxta Ascalonitas* CCCLXXX.] Ascalonem liberam vocat Plinius. Propterea ἀπὸ τῆς αὐτῶν αὐτονομίας hanc Æram putari minime dubium est. Initium igitur hujus Æræ numero MDCCCCXIV, C. Mario Nepote III, L. Aurelio Oreste Coss. anno II Olymp. CLXIX. Chronicon Casaub. anno primo ejusdem Olymp. In nummis Ascalonitarum cusum est „ ΑΣΚΑΛΩΝΙΤΩΝ. quod quidem ad hanc æram per„ tinet. „

Ibid. *insana Manichæorum hæresis.*] Hæc à superioribus divulsa in Editionibus aliam pericopen faciunt. quæ divulsio has tenebras huic loco offuderat.

Ibid. *insana Manichæorum hæresis.*] Hunc locum in animo habebat Leo Magnus Papa, Sermone II de Pentecoste. Sed vitium à librariis intervenit. Verba hæc sunt: *Manichæus ergo magister falsitatis diabolicæ, & conditor superstitionis obscœnæ eo tempore damnandus innotuit, quo post Resurrectionem Domini ducentesimus & sexagesimus annus impletus est, Probo Imperatore, Paulinoque Consule.* Certe is annus erat à Resurrectione Dominica CCXLIV, non CCLX. item Probo, & Lupo, non Paulino Consule. Notabis Manichæum dici à Leone, quem Manem potius vocare debebat. Μανῆς est Hæresiarcha ipse, Μανιχαῖος, qui ejus sectæ est, & Μανιχαῖον δόγμα. Tamen nunquam aliter à veteribus Patribus vocatur, quam Manichæus, ut Hieronymo, & aliis primæ notæ Scriptoribus, quod perinde est, ac si Marcionista pro Marcione diceretur, Valentinianus pro Valentino, Photinianus pro Photino. neque semel Μανιχαῖος & Μανῆς pro eodem apud Epiphanium. Porro Μανῆς est nomen Persicum, quod tamen Μάνης

semper

ſemper ſcribitur, accentu in priore, quanquam alii Phrygium dicunt eſſe. Iſte Hæreſiarcha prius Cubricus dicebatur. Poſtea hoc nomine maluit vocari, quod, inquit Epiphanius, Chaldaice σκότος ſignificat. Hoc quidem verum eſt. Sed an ex Perſide potius, quam ex Chaldæa, hoc nomen petitum, id vero in dubium vocari poteſt: & pro regione, unde profectum, aliud atque aliud ſignificaverit. Hoc unum miror, quomodo ex proprio Μάνης, deflexum ſit attributum Μανιχαῖος ſine ulla analogia: item quomodo id, quod jam antea tetigimus, attributum pro nomine proprio uſurpari cæptum. Nam & ipſe quoque Μάνης ſe Μανιχαῖον vocat in Epiſtola: Μανιχαῖος ἀπόστολος Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ οἱ σὺν ἐμοὶ πάντες ἅγιοι. Neque vero mirandum à nomine Μάνης, Μανιχαῖον formatum eſſe, quum ἀπὸ τοῦ Παύλου Παυλικιανοὶ dicti ſint, qui Παυλιανοὶ potius dicendi erant. Cedrenus 356, 3: Παυλικιανοὶ, οἱ καὶ Μανιχαῖοι. μετωνομάσθησαν δὲ ἀντὶ Μανιχαίων Παυλικιανοὶ ἀπὸ Παύλου τινὸς Σαμοσατέως ἐξ γυναικὸς Μανιχαΐας Καλλινίκης τοὔνομα, ἥτις δύο υἱοὺς ἔσχε, τὸν τ Παῦλον, καὶ Ἰωάννην. Itaque duo Pauli Samoſateni fuerunt, ambo diverſarum hæreſeon patres. Hiſtoria miſcella in Nicephoro, libro XXIV: *Manichæorum vero, qui nunc Pauliciani & Atingani dicuntur, quique in Phrygia & Lycaonia conſtituti confines eis habebantur, amicus ferventiſſimus erat.* Itaque duæ traduces impuritatis Manichææ fuerunt Pauliciani & Atingani. Zonaras ex eodem auctore, ex quo hiſtoria miſcella: Μανιχαίοις δὲ, καὶ τοῖς καλουμένοις Ἀθιγγάνοις ἐν χρησμοῖς τε, καὶ οἰωνίσμασι, καὶ πλεταῖς ἀποῤῥήτοις, ἐπίχρητο. Quæ fuerit τ Ἀθιγγάνων hæreſis, pete ex Cedreno 407. „ 52. Nam res cognitu digna, & de eorum incanta- „ tionib. Balſamo Canone LXI in Trullo. Eos à Michaële imperatore damnatos ſcribit eadem hiſtoria miſcella: *Multo ſane divino zelo imperator piiſſimus motus contra Manichæos, qui nunc Pauliciani dicuntur, & Atinganos in Phrygia & Lycaonia degentes capitalem animadverſionem*, &c. Quod vero Μανιχαῖος adjectivum pro ſubſtantivo Μάνης uſurpatum ſit, non caret exemplo. Qui enim Μένανδρος dicebatur, is dictus etiam Μεναδελφὸς, à quo Μεναδελφιανισταὶ ejus ſectæ populares lib. IV, cap. XXII Hiſt. Eccleſ. ex Hegeſippo. „ Sed & omnium orthodoxorum juſtiſſimum adverſus „ hunc hæreſiarchen odium expreſſit, ut ἀντὶ τοῦ „ Μάνης vocaretur Μανὴς, hoc eſt furioſus. Ita à „ non paucis vocatur, præſertim ab Euthymio Ti- „ tulo IX.

MMCCXCV. *Probus Gallos & Pannonios vineas habere permiſit.*] Ad verbum ex Eutropio, Eutropius ex Fl. Vopiſco: *Gallis omnibus & Hiſpanis, ac Britannis hic permiſit, ut vites haberent, vinumque conficerent. Ipſe Almam montem in Illyrico circa Sirmium militari manu foſſum lecta vite conſevit.* Ab edicto Domitiani nimirum deſierant vitem colere. Vide quæ ad numerum MMCVIII.

Ibidem. *Saturninus.*] *Oriundus Gallis*, inquit Vopiſcus, *ex gente hominum inquietiſſima.* Contra Zoſimus Μαυρούσιον vocat. Sed hallucinatio eſt. Nam non Maurus erat, ſed Africam à Mauris occupatam liberaverat, ut ipſemet teſtatur apud Vopiſcum. Aurelianus prudentiſſimus Imperator cognita virtute hominis, metuens, ne ipſe gente Gallorum leviſſima ortus, ſi Alexandriam veniſſet, à gente quoque Ægyptiorum leviſſima & novarum rerum cupidiſſima ad imperium eveheretur, eum ad partes ſuperioris Syriæ miſit, interdicto illi in Ægyptum acceſſu. Ibi igitur quum eſſet, videtur hanc novam Antiochiam conſtruxiſſe, quæcunque illa fuerit. Nam omnis hæc hiſtoria ignoratur.

Ibid. *novam civitatem Antiochiæ.*] In Græcis, τὴν καινὴν Ἀντιόχειαν. Paulo obſcurius reddidit Hieronym. Quænam ſit hæc nova Antiochia, & an unquam abſoluta, quæratur. Certe ergo inter tot cognomines urbes, quarum dinumeratio apud Stephanum eſt, hanc deprehendere non potui. Sed non dubito " urbem Antiochiam ampliaſſe, ſuburbio in mœnia " incluſo, aut nova aliqua acceſſione, quod jam teti- " gimus. Multarum enim urbium acceſſiones novæ " urbes dictæ ſunt, ut pars quædam Syracuſarum, & " Carthaginis νεάπολις dicta. Etiam pars Tripoleos " Africanæ dicta Neapolis. Nam in omni loco, omni " lingua auctarium urbis vocatur nova urbs. "

Ibidem. *qui poſtea imperium molitus invadere.*] Invitus purpuram ſumpſit, inquit Vopiſcus, qui tamen in Probo refert eum arripuiſſe imperium, & variis præliorum generibus à Probo ſuperatum fuiſſe.

Ibidem. *Apamiæ occiditur.*] *Obſeſſum in caſtro quodam ab iis, quos Probus miſerat, invito Probo eſſe jugulatum.* Vopiſc. In nummis ejus: AVT.KAI.ΠΟΥ.ΣΑΤΟΥΡΝΙΝΟc.EVc. CEB. L. Δ. Et: IMP. C. P. SEM. SATURNINUS. AUG.

MMCCXCVII. *Probus tumultu militari.*] Verbatim Hieronymus ex Eutropio; Eutropius ex Vopiſco.

MMCCXCVIII. *Carus, Carinus, Numerianus.*] Hæc triplex poteſtas in nummo Cari notata eſt: VIRTUS AUGGG. XXII. E. Δ. Tamen in quibuſdam nummis cuſum eſt: IMP. CARINUS P. F. AUG. in altera ſuperficie: VIRTUS AUGG. De patre Caro & Carino F. tantum intelligi manifeſtum eſt. Lapis Tarraconenſis de tribus:

VICTORIOSISSIMO. PRINCIPI. JUVENT. M. AURELIO. CARINO. NOBILISS. CÆSARI. COS. PRO. COS.

FORTISSIMO. ATQUE. CLEMENTISSIMO. IMP. CÆS. M. AURELIO. CARO. INVICTO. AUG. P. M. TR. POT. II. COS. II. P. P. PRO. COS.

VICTORIOSISSIMO. PRINCIPI. JUVENTUT. M. AUR. NUMERIANO. NOBILISS. CÆSARI. PRO. COS.

M. AURELIUS. VALENTIANUS. V. C. LEG. AUGG. PRO. PR. PROVINCIAE. HISPANIAE. CITERIORIS. D. N. M. Q. EORUM.

Ibidem. *Carus Narbonenſis.*] Quam incerta fuerit hujus Auguſti patria, vide apud Vopiſcum. Eutropio Narbonæ natus in Gallia. Pæanius ejus paraphraſtes: Κάρος ὁ Ναρβωνήσιος. Γαλλῶν ἦν καὶ ἡ πόλις. Iccirco Γαλάτην eum vocat Zonaras ex Pæanio, quem ad verbum ſæpenumero ſequitur. Eutropium quoque ſequitur Sidonius in Carmine de Narbone. Primus omnium Eutropius Narbonenſem ex Gallia vocavit, quum tamen eſſet Narbonenſis quidem, ſed ex Illyrio. Fabius enim Cerilianus curioſus ſcriptor vitæ Cari apud Vopiſcum in Illyrio genitum prodit. Jam apud Ptolemæum Illyridos Ναρβῶνα Κολωνία δήμιος dicitur in duob. Palatinis codicibus: quum in excuſis vox δήμιος deſit. Scriptor, unde hauſit Eutropius, qui Narbonenſem Carum dixit, intelligebat cum Fabio Ceriliano ortum Colonia nobili Illyriciana Narbona, non autem Martio Narbone Gallicano. Et hoc veriſſimum eſt. Apud Plinium Narona

„ legitur, & in Itinerario: & in nummo Titi, COL. „ NARONA. Quidam volunt Naronam & Narbo„ nam eandem esse. Sed deliberandum. Inepte Gregorius Codinus patrem Diocletiani Carum dicit.

Ibid. *Conchen & Ctesiphontem.*] Hæc ex Eutropio: ex eo Sex. Rufus: *Colchen, & Ctesiphontem urbes.*] Sed nomen illius urbis variat in auctoribus, & in scriptis codicibus. *Colchen*, *Clochen*, *Conchen*. Κώχλη vocat Gregorius Nazianzenus στηλιτ. β. ἡ γὰρ Κτησιφῶν φρούριον καρτερὸν, καὶ δυσάλωτον, τείχει δὲ ὀπλῆς πολίνθῳ καὶ πάφρῳ βαθείᾳ, καὶ τοῖς ἐπ' ἔμπαλιν τενάγεσιν ὠχυρωμένη. καὶ φρούριον, ᾧ προσηγορία Κώχη μὲν ἡ ἴσης ἀσφαλείας συγκείμενον, ὅσῃτε φυσικὴ, καὶ ὅση χειροποίητος, τοσοῦτον ἐνέμφαγα, ὡς μίαν πόλιν δοκεῖν ἀμφοτέρας, τῷ ποταμῷ μέσῳ διῃρημένας. Marcellinus lib. XXIV: *Coche, quam Seleuciam nominant.* apud Zosimum lib. III, Ζωχάσης ἀντὶ τῆς Κώχης legitur, mendose, ut videtur.

Ibid. *fulmine ictus interiit.*] Sidonius:

Tunc, quum fulmine raptus Imperator
Vitam fulminibus parem peregit.

Sed ægrotans in tentorio suo extinctus repertus est, quum eo momento tantum tonitruum exauditum esset, ut multi terrore exanimarentur. Falsam de fulminato Caro opinionem eludit Junius Calpurnius in Epistola quadam, quam apud Vopiscum reperies.

MMCCXCIX. *Numerianus.*] Nihil est incertius, nihil perturbatius temporibus horum trium Auggg. & initio Diocletiani. Carus strenuus & fortissimus Princeps assumpto secum optimo adolescente filio suo Numeriano in expeditione Persica extinctus est. Ibidem paulo post insidiis Apri soceri sui occisus est Numerianus. Auctor Vopiscus. De Numeriano in Orientis expeditione à Caro patre assumpto intellige nummum illum: IMP. C. NUMERIANUS. P. F. AUG. in altera superficie: ORIENS AUGG. Quomodo igitur constabunt illa, quæ idem Vopiscus dicit in Carino, memorabile maxime & Carini & Numeriani hoc habuisse imperium, quod ludos Romanos novis ornatos spectaculis dederunt? Qui potuerunt ambo illos ludos edere, quum Numerianus ex Euphratensi pro„ vincia pedem post obitum patris non extulerit? Tri„ ginta enim tantum dies imperasse constat ex priore „ libro Eusebii. Quis non dicat ἀλογίαν esse? En locupletem testem damus Calpurnium, qui ultima Ecloga hos mirificos ludos eleganter describens ab uno tantum Principe editos fuisse testatur:

O utinam nobis non rustica vestis inesset.
Vidissem propius mea numina. sed mihi sordes,
Pullaque paupertas, & aduncо fibula morsu
Obfuerunt. Vtcunque tamen conspeximus ipsum
Longius. ac, nisi me decepit visus, in uno
Et Martis vultus, & Apollinis esse putavi.

Hoc testatur Calpurnius, qui his ludis interfuit, quo verisimilius ab uno Carino, quem Occidentis Augustum reliquerat pater, illos ludos editos fuisse, quam à duobus Carino, & Numeriano, quum tot regionum interjectis spatiis tam procul ab Urbe abesset Numerianus, aut fortasse jam extinctus esset. Sed oritur aliud dubium. Olympius Nemesianus dicat Cynegetica sua Carino, jam patre Caro mortuo. Ita enim scribit:

Nec taceam primum quæ nuper bella sub Arcto
Felici, Carine, manu confeceris ipse
Pene prior genitore Deo —

Nam Deum patrem vocat jam ὑποθεωθέντα. Neque enim aliter intelligendum. Præterea in pulcherrimo nummo Cari aureo apud Abrahamum Gorlæum legitur: DEO. ET. DOMINO CARO. AUG. In alio: ΘΕΩ ΚΑΡΩ CEB. ΚΑΘΙΕΡΩCIC. In alio argenteo: DIVO CARO PIO CONSECRATIO. Vivente autem Numeriano & Carino hæc scribebat Nemesianus. Subjicit enim

— jam gaudia nota
Temporis impatiens sensus spretorque morarum
Præsumit. videorque mihi jam cernere fratrum
Augustos habitus, Romam, clarumque Senatum.

Loquitur de Carino & Numeriano, tanquam in eodem loco positi essent, quum tam paucos dies triginta sci- „ licet patri suo Numerianus superfuerit. Accipio au- „ tem de Carino & Numeriano in illis Numismatis. IMP. CARINUS. P. F. AUG. in contraria superficie: VIRT. AUGG. item: IMP. NUMERIANUS. F. AUG. In adversa parte: PROVIDENTIA AUGG. An dicemus post mortem Cari Numerianum in Europam trajecisse, ibique interfectum fuisse, non in Oriente? certe videtur ali- „ quot menses, & fortasse annum plus minus superfuis- „ se patri. quod ex ejus nummis paret, IMP. C. M. AUR. „ NUMERIANUS AUG. in altera superficie, MARS VIC- „ TOR. S. C. Vicit ergo post mortem Patris, & victor „ rediens ab Apro socero interfectus est. Huic certe „ opinioni favere videtur Chronicon Casaubonianum, „ ubi scribitur Numerianum ab Apro interfectum „ in urbe Thraciæ Perintho. Sed quomodo in XXX „ diebus cum ingenti exercitu ex finibus Persidis in „ Thraciam venire potuit? Nicephorus vero auctor „ levissimus in Numeria Thraciæ, quæ urbs nun- „ quam fuit. Sed reliqua portenta de Carino & Nu- „ meriano leguntur apud eundem Chronologum, quæ „ profecto lector mirabitur. Hæc discutiant, quos „ æquus amavit Jupiter. Nam hoc ambiguum mirari magis, quam solvere possumus.

MMCCC. *Carinus prælio victus.*] Ex Eutropio. Sed multis præliis tentatus est ante quam vinceretur. Auctor Vopiscus. Et nihil est incertius, tempore & anno interitus hujus Imperatoris, & initio Diocletiani: de quo vide in IV de emend. Temp. & quæ in Caput Epocharum scripsimus in Canonibus Isagogicis, ne δὶς τὸ αὐτό.

MMCCCI. *Diocletianus.*] Ex Eutropio. Est autem hic unius anni metachronismus, si à Kal. Januarii ex Romano usu ordiamur, & amplius, si Æræ Diocletianeæ ratio habeatur, à XXIX Augusti, numero MMccc. Inde enim est exordium anni τῆς Παχαλίδ Ægyptiorum Christianorum, quæ epoche hodie dicitur *Terikil Kupti.* Sed Ecclesiæ, Græca, & Latina, incipiebant annos Diocletiani in vetustissimo Paschali à Martio numeri MMCCCI, Maximo II, & Aquilino Coss. At Ægyptii, sive Elkupti, à XXIX Augusti, numeri, ut diximus, MMccc, Diocletiano II, & Aristobulo Coss. Hæc enim Æra non est instituta ab initio Diocletiani, sed ad methodum numeri aurei. Novilunium enim mensis primi autumnalis incidit in XXIX Augusti: & XIV Luna Paschalis in V diem Aprilis sequentis. Ideo usque in hodiernum diem is est annus primus aurei numeri, ἐνεαδεκαετηρίδος Παχαλίας. Chronicon Casaubonianum: ἰνδ. Ā. ΥΠ. Διοκλητιανῦ Αυγόστ τὸ β, καὶ Αρισοβύλ. ἀπὸ τούτων τῶν ὑπάτων τίθεσιν τὰ Διοκλητιανῦ ἔτη εἰς τὸ Πασχάλιον. Recte. Nam illis Consulib. indictio IV inivit mense Septembri, & noviluvium incidit in neomeniam Thoth Diocletianei, XXIX Augusti. Hermannus Contractus: *Huc usque ab incarnatione Domini, supputantur secundum Dionysium, anni* CCLXXXIV. Et: *Ab hoc anno Græci Paschales cyclos inchoabant.* Sane secundum Dionysium & Ecclesiæ Latinæ institutum, ab incarnatione, ad primum annum numeri aurei Diocletianei, sunt anni CCLXXXIV absoluti: &

annus

annus CCLXXXV est primus Diocletiani à Martio. Porro à Diocletiano Aug. II, & Aristobulo Coss. ad tempora Juliani Apostatæ, nullum hominem privatum ulli Augusto collegam fuisse scribit Ammianus initio libri XXIII: hoc est per annos LXXVIII solum Julianum Aug. IV Cos. habuisse collegam Sallustium hominem privatum.

MMCCCIII. *quæ factioni suæ Bacaudarum nomen indiderat.*] Hieronymus ex Eutropio: ex quo nomen Bacaudarum, aut Bagaudarum illis temporibus cæpisse discimus. Neque enim est vox Gallica, sed nomen factionis, aut populi. Ab eo tempore latrones in Gallia Bacaudas dici mos obtinuit. Aurel. Victor Schotti scribit Gallorum lingua latrones Bacaudas vocari: quod verum est à temporibus Diocletiani, non autem retro. neque solum Bacaudæ latrones dicti, sed Bacauda latrocinium, tumultus popularis, motus agrestium, seditio. Prosper: *Eudoxius arte medicus, pravi, sed exercitati ingenii in Bagauda id temporis mota delatus, ad Chunnos confugit.* Infra: *Omnia pene Galliarum servitia in Bagaudam conspiravere.* πάντα τὰ Κελτικὰ ἀνδράποδα εἰς ἐπισύστασιν συνώμοσαν. Eumenius Rhetor de Scholis: *latrocinio bagaudicæ rebellionis obsessa.* Salvianus lib. V: *Et vocamus rebelles, vocamus perditos, quos esse compulimus criminosos. Quibus enim aliis rebus Bagaudæ facti sunt, nisi iniquitatibus nostris*, &c. Ubi Bagaudæ pro rebellibus, quum ab imperio Diocletiani omnes rebelles Bagaudæ vocari cæperint: quod & ejusdem scriptoris aliis verbis confirmatur: *Aut quid aliud etiam nunc agitur, quam tunc actum est, id est, ut qui adhuc Bagaudæ non sunt, esse cogantur?* μαλλαξίας vocabant Constantinopolitani, & Bagaudam ipsam μάλλαν, corrupto nomine Latino *tumultus*, ut videtur. Zosimo οἱ περὶ τὰς Ἄλπεις Βακαύδαι sunt manifesto, quales in Pyrenæis *Bandolieri*, in montanis Pannoniæ *Martolossi* dicuntur, in desertis Moschoviæ *Cosaki*. Itaque gentes illæ in veteri Inscriptione dicuntur Baquates:

D. M.
MEMORIS
FILI
ARRETI. CHANARTÆ
PRINCIPIS. GENTIUM
BAQUATIUM.
QUI VIXIT
ANN. XVI.

„ Sic apud Sidonium Vargos pro latrunculis dici le-
„ gimus. quam tamen vocem Gallicam esse non puta-
„ mus. An Bekkeselenica hoc verbum notaverint, non memini, neque admodum curo. Illud scio, si ab auctore animadversum est, non defuisse illi originem Brabanticam: ut non tempore Diocletiani natum sit, sed eo, quo nullus adhuc Hebraismus in rerum natura erat. Is qui præfationem operi illius posthumo præposuit, ait me homini divino obtrectare imperitia Teutonismi. Ille ignorabat me tunc non adeo Germanici Teutonismi imperitum fuisse, ut difficile mihi fuerit judicare alterum insanire, ipsum vero decipi. Sed theatrum illud, quod ille excalfecerat stultorum plausibus, jam incipit frigere. Nam quos ratio non potuit, eos usus & longa dies stultorum magistra invitos resipiscere docuit.

Ibid. *factioni suæ.*] Cujus duces Ælianus & Amandus purpuram in Galliis sumpserant. Nummi eorum: IMP. C. L. ÆLIANUS, P. F. AUG. &, IMP. C. CN. AMANDUS P. F. AUG.

Ibid. *Carausius sumpta purpura.*] Nummi: IMP. CARAUSIUS. P. F. AUG. Item: IMP. C. CARAUSIUS P. F. AUG.

Ibid. *Narseus Orienti bellum intulit.*] Hæc quidem ἀλογισία est. Nam iste Narseus inivit regnum numero MMCCCXI. annis VIII post hunc, anno Christi Dionysiano CCXCV. Victus autem Narses est à Galerio anno ante, quam Diocletianus purpuram deponeret, triumphatus eo ipso, quo purpuram deposuit. Itaque bellum Orienti intulisse necesse est paulo antequam victo & fugato Galerio, mox ipse à Galerio victus & fugatus est.

MMCCCIII. *Quinquegentiani.*] Ab Eutropio Hieronymus, Eutropius ab Aur. Victore Andreæ Schotti. Quinquegentiani sunt Πενταπολῖται Λιβύης, ubi Cyrenæ. Pomponius Lætus hæc verba Eutropii in suum Diocletianum describens ita pervertit: *Inde translatus in Africam Gentianos devicit, qui vix pacem impetrarunt. Quinquagenarii & supra eum numerum annorum hi milites fuere, qui Africam deripiebant.* Vides delirium. Divulso nomine composito, ex priore membro milites latrones, ex posteriore populos fecit. Nihil superest, quam illi μὴ χειροῦν κρότησιν. Nam strenuum facinus egit. Omnis provincia, quæ à numero civitatum cognomen sortita est, potest ad hunc modum componi: nimirum πενταπόλις, Quinquegentes. Πενταπολῖται, Quinquengentiani, à quinque civitatibus illius provinciæ, Cyrenis, Ptolemaide, Arsinoë (quæ & Teuchira) Darnis, & Berenice, quas civitates Hesperidas vocabant. Ideo aliæ Quinquegentes, alii Quinquegentiani ultra Tigrim à Sex. Rufo ponuntur: *Supra ripam*, inquit, *Tigridis est limes reformatus ita, ut Quinquegentium trans Tigridem constitutarum ditionem assequeremur.* Id factum refert sub Diocletiano. Infra vocat paulo laxiore appellatione transtigritanas quinque regiones, quomodo & Ammianus lib. XXV: *quinque Regiones Transtigritanas, Arzanenam, & Moxoenam, & Zabdicenam, itidemque Rhehimenam, & Corduenam.* Sic Novempopuloniam nostram quid impediret nominare ἐννεάπολιν, Novempopulanos, ἐννεαπολίτας, Novemgentes, Novemgentianos? Zonaras post Pæanium Γεντιανὸς vocat. ᾧ πέντε πανῶν Γεντιανῶν τῷ Ἀφεκλῷ καταχόντων, ὁ Ἐρακλίου τότε κατηγωνίσατο. Inepte vocem divisit, ut fecit postea Pomponius Lætus. Πενταπολις quoque vocata est regio Asphaltidis lacus propter quinque urbes, quæ ibi ἐνεπρήσθησαν conflagrarunt. Quid vetat vocari Quinquegentianos maris mortui?

Ibid. *Achilleus.*] Nummi. AVT. K. A. ЄΠΙΔ. ΑΧΙΛΛЄΟC CЄB. L. Γ. item: AVT. K. A. ЄΠ. ΑΧΙΛΛЄΟC. ЄVC. L. Є. & AVT. K. A. ΑΧΙΛΛЄVC. ЄVT. CЄB. L. Ϛ.

Ibid. *Constantius & Galerius Maximianus Cæsares assumuntur.*] Omnia Hieronymus ad verbum ex Eutropio. Nummi: KΩNCTANTIOC KAICAP. &: CONSTANTIUS NOB. CAES. Item: GAL. VAL. MAXIMIANUS NOB. CAES. Ita orbis à quatuor regebatur, duob. Augustis, & duobus Cæsa- " rib. Unde τετράχορδον eos vocat Julianus Apostata. " & παναρμόνιον τετράχορδον. Ita duo Maximiani eo- " dem tempore imperabant. Sed M. Aur. Valerius Ma- " ximianus distinguitur à Galerio Maximiano cognomi- " ne SENIORIS. Nummi: D. N. MAXIMIANO BEA- " TISSIMO SEN. AUG. &: IMP. MAXIMIANUS SEN. " AUG. &: DIVUS MAXIMIANUS SEN. FORT. IMP. & " DIVO MAXIMIANO SEN. OPT. IMP. "

Ibid. *quorum Constantius Claudii ex filia nepos.*] Error Eutropii. Claudius, qui rerum potitus est, item Quintillus, ac Crispus, fratres fuerunt. Crispi filia Claudia: ex qua & Eutropio nobilissimo gentis Dardanæ viro Constantius Cæsar cognomento Χλωρὸς Constan-

tini magni pater genitus. auctor Trebell. Pollio. Hoc modo Constantius non Claudii, sed Crispi fratris ejus ex filia nepos fuit. Neque mirum, si idem legas in Zonara. Pæanium enim Eutropii paraphrasten ad verbum transcribit. Κωνσάντα, ὃς ἐπεκλήθη Χλωρὸς διὰ τὴν ὠχρότητα, ἐγεγεννήκει Κλαυδίᾳ τῇ μικρᾷ Βασιλίσσης. Trebell. Pollio in Gallieno: *Is enim est Claudius, à quo Constantinus vigilantissimus Cæsar originem ducit.* Hoc falsum. Constantinus enim trahit origi-
„ ginem à filia Crispi fratris Claudii, non à Claudio.
„ Tamen idem dicit Optatianus Porphyrius:

„ — *cui gaudia casta*
„ *Claudius invictus bellis insignia magna*
„ *Virtutum tulerit Gothico de milite parta.*

„ Item: — *cui Claudius acer*
„ *Magnanimum sidus dat clarum è numine divo*
„ *Imperium, virtus quem felix optat alumnum.*

„ Et Julianus Apostata: ἐπιδέρχεται Κλαύδιος, εἰς
„ ὃν ἀποβλέποντες οἱ θεοὶ πάντες ἠγάπησάν τε αὐτὸν διὰ
„ μεγαλοψυχίας, καὶ ἐπένδυσαν αὐτὸν τῷ γένει τῷ
„ ἀρχαίῳ, νομίσαντες ἅτε φιλοπάτορα ἀνδρὸς
„ δεῖν πλεῖον εἶναι τὸ γένος ἐν ἡγεμονίᾳ. Et in Pa-
„ negyrico Constantii: τὰ γὲ μὴν τῆς ἡμετέρας συγγε-
„ νείας ἤρξατο μὲν ἀπὸ Κλαυδίου. &c.

MMcccix. *Carporum.*] A. Sex. Aur. Victore Andr. Schotti: *Carporumque natio translata omnis in nostrum solum, cujus fere pars jam tum ab Aureliano erat.* . . . . . Eumenius in Panegyrico ad Constantium: *Contenta sit voce gloriæ suæ, & proxima illa ruina Carporum.* Sed hic est ὕστερον πρότερον. Nam translatio illa Carporum contigit postquam Britanniæ à tyrannide Carausii & Alecti liberatæ sunt.

MMcccx. *Primus Diocletianus adorari se.*] Hieronymus ad verbum ex Eutropio. Zonaras ex Pæanio Eutropii paraphraste omnia desumpsit, quæ de Diocletiano scribit. Tamen quæ huc faciunt, ex quodam alio Græco deprompsisse videtur. οἷς ἐπαρθεὶς ὁ Διοκλη-
τιανὸς, καὶ μέγα φρονήσας ἐκέπι προσαγορεύεσθαι θεὸς
τῆς γερουσίας, ὡς πρώην, ἠνείχετο, ἀλλὰ προσκυνεῖ-
σθαι ἐβούλετο. καὶ τοὺς ἑαυτῆς ἑαυτῷ, καὶ τὸ ὑποδήματα
χρυσῷ, καὶ λίθοις, καὶ μαργάροις ἐκόσμησε. καὶ πλείονα
πολυτέλειαν τοῖς βασιλικοῖς προσήμοις ἐνέβετο οἱ
πρώην δὲ βασιλεῖς καὶ τοὺς ὑποδήτας ἐπέμοντο, καὶ τὸ
βασιλείας προσήμον μόνον εἶχον πορφυροῦν πρι-
βόλαιον.

Ibid. *Primus Diocletianus adorari se ut Deum.*] Aur. Victor Andreæ Schotti: *Primus omnium Caligulam post, Domitianumque, Dominum palam dici passus, & adorari se, appellarique uti Deum.*

Ibid. *& gemmas vestibus calceamentisque.*] Non primus hoc fecit. Carinus ante eum. Vopiscus in Carino. *Habuit gemmas in calceis: nisi gemmata fibula usus non est.* Quin & Aurelianus gemmas vestimentis inseruit. Sed an decimo duntaxat anno imperii sui Diocletianus & ut Deus adorari, & gemmatis calceis uti cæperit, haud equidem scio. Hoc unum scio eum morem esse Hieronymo, ut ejusmodi multa in quemvis annum conjiciat, quemadmodum Alexandrum Mamææ unice pium in matrem suam fuisse ponit in anno decimo ejus imperii. Ejuscemodi habebant locum initio imperii eorum, de quibus hæc referuntur.

MMcccxiii. *Alexandria cum omni Aegypto.*] Ad verbum Hieronymus ex Eutropio.

Ibid. *Itaque plurimi per totam Aegyptum gravibus.*] Eutropius: *Victoria acerbe usus est. Totam Aegyptum gravibus proscriptionibus cædibusque fœdavit.* Quæ auctor Græcus apud Suidam fere totidem verbis extulit. οὕτω ὁ ἄνθρωπος καὶ μισόχριστος μνήμην καὶ ὀργὴν τοῦ θεοῦ
τῶν ἀρχῶν νεωτερισάντων κατὰ τῶν Αἰγυπτίων ὑπὲρ με-
ρίους δὲ ἡμέρους τῷ κρατεῖν ἀπεχρήσατο, ἀλλὰ
προγραφαῖς τε καὶ φόνοις τῶν ἀστικῶν μιαίνων ἐπῆλθε
τὸν Αἰγυπτίων.

MMcccxv. *Post decem annos per Asclepiodotum.*] Hieronymus ex Eutropio, quamvis & Græca idem so-« nent. Nam septem annos Britannias Carausius Tyrannus adversus Diocletianum & Maximianum Augg. obtinuit: quo per Alectum familiarem suum occiso, ipse Alectus triennio Britannias per tyrannidem possedit: donec ductu Asclepiodoti Pr. Pr. victus & occisus est. Ita fit decennium ab initio tyrannidis Carausianæ, ad exitum Alecti: cujus nummus hoc titulo cusus est: IMP. C. ALECTUS. P. F. AUG. Unde discimus non Allectum Latino nomine, sed Αλλεκτον Græco vocatum. Itaque male apud Pæanium per λλ, Αλλεκτος.

MMcccxvi. *Iuxta Lingonas.*] Strictim Hieronymus ex Eutropio, quæ ille fusius in hunc modum: *Per idem tempus à Constantio Cæsare in Gallia pugnatum est circa Lingonas. Die una adversam & secundam fortunam expertus est. Nam quum repente Barbaris ingruentibus intra civitatem esset coactus tam præcipiti necessitate, ut clausis portis, per murum funibus tolleretur, vix quinque horis mediis adventante exercitu* LX *fere millia Alemannorum cecidit.* Mirum vero Eumenium verba habentem ad Constantium, tam insignem victoriam obiter perstrinxisse, hominem alioqui laudum Constantii prodigum. *Quum toties*, inquit, *proculcata esset Alemannia.* Sed Αλανὸς Græca Eusebii vocant, non Αλεμαννὸς: & ἑξακισχιλίους, non autem ἑξηκοντακισχιλίους. Utrobique vitium est.

Ibid. *Galerius Maximianus victus à Narseo.*] Hieronymus carptim, ut solet, quæ laxius ab Eutropio referuntur. *Galerius Maximianus primum adversum Narseum prælium haud secundum habuit, inter Callinicum & Carras congressus, quum inconsulte magis, quam ignave dimicasset. Admodum enim parva manu cum copiosissimo hoste commisit. Pulsus igitur, & ad Diocletianum profectus, quum ei in itinere occurrisset, tanta insolentia fertur à Diocletiano exceptus, ut per aliquot passuum millia purpuratus tradatur ad vehiculum cucurrisse.* Pauca supersunt nobis hodie gesta Diocletiani, penuria auctorum. Ex iis, qui supersunt, nullus plura de eo paucioribus verbis complexus est, quam Eutropius.

Ibid. *ante carpentum Diocletiani.*] Sex. Rufus: *Sub Diocletiano Principe pompa victoriæ nota de Persis est. Maximianus Cæsar prima congressione quum contra innumeram multitudinem cum paucis acriter dimicasset, pulsus recessit. Hoc tanta à Diocletiano indignatione susceptus est, ut ante carpentum ejus per aliquot millia passuum cucurrerit purpuratus.*

MMcccxviii. *Galerius Maximianus superato Narseo.*] Strictim ex Eutropio.

Ibid. *Thermæ Romæ Diocletianæ.*] Nomine ipsius Diocletiani solo agnoscit veteris marmoris fragmentum Romæ:

THERMAS. DIOCLETIANAS.
A. VETERIBUS. PRINCIPIB.
INSTITUTAS. OMN. . . . .

Aliud vero marmor in eisdem Thermis effossum Maximiano Herculio, Constantino Chloro Augg. Galerio Maximiano, & Severo Coss. attribuit.

CONSTANTINUS. ET. MAXIMIANUS. INVICTI. AUG.
SEVERUS. ET. MAXIMIANUS. CÆSS.
THERMAS. ORNAVER. ET. ROMANIS. SUIS.
DEDICAVER.

Extant & alia saxa, in quibus eadem, & plura. ut illud Romæ ad Templum S. Susannæ:

DD. NN. DIOCLETIANUS. ET MAXIMIANUS. INVICTI. SENIORES. AUGUSTI. PATRES. IMPERATORUM. ET CÆSARUM. CONSTANTIUS. ET. MAXIMIANUS. INVICTI. AUGG. ET. SEVERUS. ET. MAXIMIANUS. NOBILISSIMI. CÆSARES. THERMAS. FELICES. DIOCLETIANI. AUG. FRATRIS. SUI. NOMINE. CONSECRAV. COEPTIS. ÆDIFICIIS. PRO. TANTI. OPERIS. MAGNITUDINE. OMNI. CULTU. PERFECTAS. ROMANIS. SUIS. DEDIC.

In Thermis ipsis Diocletiani non absimile huic legitur. Excerpta Olympiodori: ἦσαν δὲ καὶ λατρεῖαι δημόσιαι παμμεγέθη. αἱ ἢ Αντωνινιαναὶ ὕστω καλούμεναι εἰς χρείαν τῶν λουομένων καθεδρας εἶχον ψηφακωμένας χιλίας ἑξακοσίας ἐκ μαρμάρου καλεσκυασμένας ξεστῶν. αἱ δὲ Διοκλητιαναὶ ἐγγὺς διπλασίους. Sidonius:

„ *Hinc ad balnea non Neroniana,*
„ *Nec quæ Agrippa dedit, ut ille, cujus*
„ *Bustum Dalmatica vident Salonæ.*

„ In vetustis martyrologiis scriptum extat Saturninum, „ & Sisinnium martyres ad fodiendam arenam damna„ tos, ad constituendas has Thermas.

Ibid. *Alexandrinæ Ecclesiæ.*] Hujus præstantissimi famuli Christi martyrium pete ex lib. VIII. Eccl. Hist. & ex Epiphanio, Hæresi LXVIII.

„ Ibid. *Iobeleus secundum majores.*] Hæc verba in ora „ libri PET. & BONG. minori charactere notata „ sunt. Erat annus mundi juxta Hebræos 4251. quæ „ sunt hebdomades 607. anni duo. Iobelei 86, hebdo„ mades quinq; „ anni duo. Desunt anni quinque. Nam „ 4256 sunt Iobelei 87 absoluti. Sed Eusebius secun„ dum Ecclesiastes, apud quos Iobel est L annorum „ solidorum, intelligit ab Adam præteriisse Iobel 85. „ & tunc iniisse octogesimam sextam πεντηκονταεπτά„ ελδα.

Ibid. *Diocletianus & Maximianus Augusti insigni pompa.*] ἀναχωρισμός. Hoc enim gestum vicesimo anno imperii eorum, aliquot mensibus antequam purpuram deponerent.

MMCCCXIX. *Decima persecutio.*] Annus Antiochenus CCCLI hic appositus designat tempus horrendæ hujus persecutionis. Erat enim Christi Dionysianus CCCIII. Numerus aureus XIX. Cyclus Solis IV. Sed Eusebius ait illum annum fuisse à Christi natali CCCV, quando oratoria Christiana subversa. In fine VIII lib. Hist. Ecclesiast. ἀπὸ τῆς τοῦ σωτῆρος ἡμῶν γενέσεως, ἐπὶ τῶν τοῦ διωγμικῶν καθαίρεσιν, εἰς ἔτη σωτείνοντα πέντε καὶ τριακόσια. Sane annus Christi CCCV, secundum Eusebium, est CCCIV secundum Dionysium. Idem occurrit in Oratione, quæ inscripta fuit πολιτεία τῶν ἁγίων πατέρων ἡμῶν Μητροφάνους καὶ Αλεξάνδρου, apud Photium 764, συνεκδιδεκάτῳ ἔτει τῆς Διοκλητιανοῦ βασιλείας, τῆς δὲ τοῦ σωτῆρος ἡμῶν Ιησοῦ Χριστοῦ παρουσίας ἐν τοῖς τριακοσιοστοῖς, πάλιν ὁ καθ' ἡμῶν ἐκρατύνθη διωγμός. Hoc modo uno anno minus hic dictum fuerit. Sed Eusebius ait ineunte solenni Paschali Oratoria eversa fuisse. hic dicitur mense Martio id gestum. At anno CCCIV nona Aprilis fuit Pascha ἀναστάσιμον. Ideo octava Aprilis Sabbatum magnum, καὶ παρασκευὴν τοῦ Πάσχα. Non contigerit ergo mense Martio, aut, si Martio, non hoc anno. Ego non possum non amplecti notam epochæ Antiochenæ, cui contradici non potest. Nam tunc Orientales cum Occidentalibus non conveniebant in embolismo. Orientalibus VIII, & XIX annus numeri aurei erat embolimæus, quod post tempora Dionysii Exigui receptum est. At Paschale Occidentalium Ecclesiarum eos annos sine embolismo transigebat. Itaque anno Christi proposito CCCIII Dionysiano, Antiochensium CCCLI nobis constat in Occidente πάσχα ἀναστάσιμον celebratum XXI Martii: in Oriente XVIII Ξανθικοῦ, id est Aprilis. Eusebius tamen quum diserte dicat eum mensem fuisse Δύστρον, id est Martium, & τῆς τοῦ σωτηριώδους πάθους ἑορτῆς εἰσελαυνούσης Oratoria eversa fuisse, aliud dicendum est. Non enim sentit, ἐν τῇ ἑορτῇ τοῦ σωτηριώδους πάθους, sed εἰσελαυνάσης τὴν ἑορτῆς, *appetente festo.* Neque tamen impræsentia huic loco ne mediocrem solutionem quidem adhiberi possumus. Mirari vero succurrit de Epocha Antiochena, quæ in annum antecedentem hoc gestum confert. Quin & Chronicon Casaubonianum ad aliud dubium nos vocat, in quo hoc gestum dicitur mense Dystro, (Martio) XXV die. quod non potuit accidere, nisi anno Christi Dionysiano CCCV, aureo numero II, Cyclo Solis VI. Quod si verum est, Pascha celebratum est die ipso termini, ut eo sæculo non raro accidit.

Ibid. *Ecclesiæ subversæ sunt.*] Lactantius lib. V, cap. II. *Ego, quum in Bithynia oratorias literas accitus docerem, contigisseque, ut eodem tempore Dei templum everteretur,* &c.

MMCCCXX. *Secundo anno persecutionis Diocletianus Nicomediæ, Maximianus Mediolani purpuram deposuerunt.*] Hic est annus centesimus primus à ludis sæcularibus Imp. Severi. Zosimus: ἀπὸ γὰρ τῆς Χίλωνος ἐν Λίβωνος ὑπατείας, κάθ' ἣν Σεβῆρος τὰ τῆς Σεκουλαείων ἤγαγε ἑορτὰ, ἄχρις ὅτε Διοκλητιανὸς ἐννάκις, ἑπτάκις δὲ Μαξιμιανὸς γεγόνασιν ὕπατοι, διέδραμε εἰς ἐνιαυτοὺς ὀκτὼ πρὸς τοῖς ἑκατόν. καὶ τότε ὁ Διοκλητιανὸς ἰδιώτης ἐκ βασιλέως ἐγένετο. Sed nonus Diocletiani, & octavus Maximiani Consulatus conveniunt numero MMCCCXXXII. Non igitur deposuerunt purpuram numero MMCCCXX, sed MMCCCXXII. Quod si objiciatur metachronismus Onufrianus unius anni, saltem deposuerint purpuram numero MMCCCXXI. Sed Diocletianus decimum consulatum gessit. quod negari non potest. Ecquis audeat dicere eum fuisse Consulem post depositam purpuram, quum certum sit ab eo tempore privatum in villa degisse in agro Salonino, & triennio post depositam purpuram decessisse? Certe multos veteres decepit Epocha Ægyptiorum Diocletianea, dum putant initium imperii Diocletianei ab illa consurgere. quod falsissimum est. Hinc Sex. Aurel. Victor scribit Diocletianum imperasse annos XXV, vere, & falso. vere quidem, quod totidem anni sunt à Thoth Elkupti, hoc est à XXIX Augusti, anno Christi Dionysiano CCLXXXIV. falso autem, quod initium imperii Diocletianei orditur ab Epocha Elkupti. Annus igitur XXV Elkupti congruit numero MMCCCXXIII, Diocletiano X, Maximiano VII Coss. Hallucinationes igitur, quæ in annis & initio imperii Diocletianei commissæ sunt, non aliunde natæ, quam ex confusione initiorum Æræ Elkupti, & imperii Diocletianei, propterea quod Æra Elkupti nomine annorum Diocletiani semper citatur. Ex tot autem auctoribus nullum reperimus, qui conjecturæ nostræ certissimæ faveat, præter Sex. Aur. Victorem vulgarem, qui annos XXV imperio Diocletiani attribuit. quod verum est, ut diximus, siquidem ab initio Æræ Elkupti deducantur. At quid absurdius erat, quam Diocletianum deposuisse purpuram ante decimum Consulatum suum, & post depositam purpuram privatum vixisse, siquidem post illud tempus Consulatum decimum gesserit? Si igitur vigesimo imperii anno deposuit purpuram, ergo primus annus imperii ejus convenit anno Christi Dionysiano CCCVIII, quatuor annis post, quam

Epocha Elkupti inſtituta eſt. Nam certe triennium ſolidum, quantum colligere poſſumus, Carinus bellum cum Diocletiano geſſit vario certaminum eventu. Atque adeo nihil eſt obſcurius in temporum Romanorum ratione eo intervallo, quod interjectum eſt inter initium Epochæ Elkupti Diocletianeę, & medium imperium Conſtantini Aug.

„ Ibidem. *Secundum Antiochenos.*] Hæc verba non „ in contextu, ſed è regione ſcripta leguntur in vete„ ribus libris.

MM CCC XXI. *Galerius ſolus biennio Auguſtus imperium tenuit.*] Sequutus ſum PR. qui hic ſtatuunt annum primum Galerii, poſtquam Auguſtus factus eſt, Diocletiano imperium abdicante. POST. & editiones hinc Conſtantini ordiuntur imperium peſſime.

Ibid. *biennio Auguſtus.*] Aur. Victor Andreæ Schotti quinquennium imperaſſe ſcribit. Quod verum eſt. Biennium enim ſolidum Auguſtus fuit ante imperium Conſtantini. quarto autem anno Conſtantini obiit.

MM CCC XXI. *Maximinus & Severus.*] Galerius Valerius Maximianus ortus Dacia Ripenſi, parentibus agrariis, unde illi cognomen Armentario, Diocletiano imperium deponente, Cæſares ſibi adſcivit Flavium Valerium Severum, & Galerium Valerium Maximinum Dazam ſororis filium. Quare Galerius Maximianus, & Galerius Maximinus etiam attentiori lectori perturbationem pariunt. in libris quoque non raro pro Galerio Maximino, Maximianus ponitur.

Ibid. *Maximinus.*] Nummi: MAXIMINVS NOB. CAES. A. Q. T. &: GAL. VAL. MAXIMINVS. NOB. CAES. Apud Euſebium Hiſt. Eccleſ. lib. IX, pag. 104, dicitur Μαξιμῖν☉ Σεβαςός, item in Chronico Caſauboniano ſemper dicitur Μαξιμῖν☉ ἰόβιος, qui potius erat Γαλέρι☉ Μαξιμιανός. Itaque mira eſt confuſio. Nam ibi quoque variat lectio, quum etiam ſcriptum ſit Μαξιμιανὸς ἰόβι☉. Sic apud Marcellinum lib. XXV, quum de urbe Tarſo loquitur, *Maximiani* pro *Maximini* legitur. *Maximini ſtatua Cæſaris locata in veſtibulo Regiæ amiſit repente ſphæram æream formatam in ſpeciem poli, quam geſtabat.* Iſte Ιάλι☉ vocatur. Nummus: AVT. K. Γ. IOVA. OVA. MAΞIMEINOC. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΩΝ ΤΩΝ ΕΝ ΙΩΝΙΑ. &: AVT. IOV. OVA. MAΞIMEINOC. ΕΦΕCIΩΝ.

Ibidem. *& Severus.*] Nummi: ΦΛΑ. OVAΛ. CEBHPOC. KAIC. &: SEVERVS NOB. CÆS. &: SEVERVS NOBILISSIMVS CÆS. &: FL. VAL. SEVERVS NOB. CÆS.

MMCCCXXII. *Conſtantius* XVI *imperii anno diem obiit.*] Repetit ejus initium ex quo Cæſar aſſumptus à Diocletiano & Maximiano. Apud Photium ἐν τῇ πολιτείᾳ ἁγίων πατέρων tertio anno perſecutionis obiiſſe dicitur. τρίτον δὲ ἤδη τότε ἐν☉ ἔ☉ ἔ κἀθ' ἡμῶν διωγμὸς, ἐν ᾧ καὶ Κωνςάντι☉ πρὸς τὸν ἄφθαρτον βασιλείαν τὸν ἀθάνατον ἤμειψε. Sed annos XIII Conſtantium & Galerium Maximianum potentiam Cæſarum geſſiſſe ſcribit Aur. Victor And. Schotti, & annuum imperium Auguſti Conſtantio, quinquennale Gal. Maximiano fuiſſe. Adeo, ut dixi, incertæ ſunt horum Imperiorum, Cæſarum, & Auguſtorum Epochæ.

„ Ibid. *diem obiit.*] Ejus ἀποθέωσις in nummo æreo. „ Caput Conſtantii cum inſcriptione DIVO CON„ STANTIO PIO. In altera ſuperficie Templum, „ ſive ἡρῶον, aquilis duabus utrinque aſtantibus. In„ ſcriptio: MEMORIA FELIX. Infra PLN.

Ibidem. *Conſtantinus ex concubina Helena.*] Auguſta vocata eſt à nepotibus, & filio, ut teſtantur nummi: FL. HELENA. AVGVSTA. SECVRITAS REIPVBLICÆ. P. CONS. &: FL. JVL. HELENÆ. AVG. PAX. PVBLICA. Duo item Saxa.

Romæ:

DOMINÆ. NOSTRÆ. FL. IVL. HELENÆ. PIISSIMÆ. AVG. GENETRICI. D. N. CONSTANTINI. MAXIMI. VICTORIS. CLEMENTISSIMI. SEMPER. AVGVSTI. AVIÆ. CONSTANTINI. ET. CONSTANTI. BEATISSIMORVM. PRINCIPVM. JVLIVS. MAXIMIANVS. V. C. COMES. PIETATI. EIVS. SEMPER. DICATISS.

Neapoli:

PIISSIMAE. AC. VENERABILI. DOMINAE. NOSTRAE. HELENAE. AVGVSTAE. MATRI. DOMINI. NOSTRI. VICTORIS. IMPER. AVG. CONSTANTINI. ET. AVIAE. DOMINORVM. NOSTRORVM. CAESARVM. ORDO. ET. POPVLVS. NEAPOLITANVS.

Nam certum eſt nunquam Auguſtam vocatam vivente Chloro. Euſebius: ἔτω δὲ ἀξιώματι βαζιλικῷ τελιμηκότα (matrem ſcilicet) ὡς ἐν πᾶσιν ἔθνεζι καὶ παρ' αὐτῆς τοῖς ςρατιωτικοῖς πάγμαζιν Αυγέςαν βαζιλίδα ἀναγορεύεζ, χρυσοῖς τε νομίσμαζι καὶ τῷ αὐτῆς ἐικυωτάζ εἰκόνα.

Ibid. *ex concubina Helena.*] Chronicon Caſaubon. ὁ παῖς αὐτᾶ Κωνςαντῖν☉ ὁ νόθ☉ ἐξ Ελένης αὐτῷ γνώμῳ☉. Zoſimus hoſtis nominis Conſtantini: Κωνςαντῖν☉ ἐξ ὁμιλίας γυναικὸς ἀσημοῦς, ἀ' ᾗ κ' νόμον σωελθόσης Κωνςαντίῳ τῷ βασιλεῖ γνησιωθέντος. Idem dicit, quod Hieronymus. At Eutropius: *Conſtantinus ex obſcuriori matrimonio ejus filius.* Si ex matrimonio, ergo κατὰ νόμον σωελθόσης, adverſus ſententiam Zoſimi, & Hieronymi. Ea ergo fuerit non concubina, ſed prior uxor. Atqui non poteſt. Nam prior uxor erat Minervia, mater Criſpi Cæſaris, quam dimittere coactus eſt, quum Theodoram privignam Herculii duxit uxorem, ſororem uterinam Maxentii matre Eutropia. quo nomine Maxentius Herculii & Eutropiæ filius Conſtantium cognatum ſuum vocat, id eſt ſororis ſuæ virum, quomodo etiam hodie idiotiſmus Italicus, Aquitanicus, Tectoſagicus, Provincialis loquitur. In nummis: IMP. MAXENTIVS DIVO. CONSTANTIO. COGNAT. MEMORIAE. AETERNAE.

Ibid. *regnum invadit.*] Non invaſit, ſed ab exercitu Britannico ad imperium evectus eſt, ut ſcribunt Aur. Victor, & Zoſimus. Nam falſum eſt, quod ſcribitur ἐν τῇ πολιτείᾳ Μητροφάνες καὶ Αλεξάνδρε, à moriente Conſtantio Conſtantinum ſucceſſorem imperii deſignatum. τὸ Μαξιμιανὸν ἐνεδρεύοντα τὸ Κωνςαντῖνον ἀνελεῖν μὴ λαθεῖν. διὸ καὶ πρὸς τὸν πατέρα φεύγ. καὶ τελευτῶντα καλαλαβὼν χειρολονεῖται πάρ' αὐτᾶ τὰ βαζιλείας. Apud Apoſtatam Conſtantius Con- " ſtantini F. de patre ſuo ita ait: ὁ πατὴρ ᾧ τὰ μὲν " προσήκαν αὐτῷ μοῖραν μάλα εὐσεβῶς ἐκλή- "

„ cav-

„ ἀλλὰ πρεμείνας τὴν ἐπαρωλείαν τελευτὴν ἔ γα-
„ μετακύρ. expectasse maturum obitum Constan-
„ tii, non autem imperium ante ejus mortem affectasse.
imo τελευτήσαντα, non τελευτῶντα invenit patrem
suum. Simile delirium, quod idem auctor scribit, Con-
stantinum à patre suo Constantio sacris literis eruditum, & ab eo Cæsarem designatum fuisse: quum neque Constantius unquam Christianus, neque Constantinus Cæsar fuerit sub patre, sed sub Galerio, si nummis credimus: FL. VAL. CONSTANTINUS NOB. CÆS. &, CONSERVATOR. AFRICÆ. SUÆ. &, CONSERVATORES. KART. SUÆ. R. K. Δ. Quod mihi tenebricosius est Cimmeriis tenebris. Nam historia nulla refert aut eum Cæsarem à Galerio dictum, aut unquam
„ in Africa fuisse. neque huc referri possunt quæ Opta-
„ tianus Porphyrius scribit:

„ — *tranquillis carior urbi*
„ *Africa temporibus potitur servata quiete*
„ *Nunc se felicem, nunc se sub nominis arce*
„ *Tutam, quod Karthago decus venerabile gestat,*
„ *Iure putat* —

„ Nam de Constantino jam Augusto loquitur.

Ibid. *quarto autem persecutionis anno Constantinus regnare orsus.*] Anno Christi CCCVII, qui erat quartus à persecutione completus, mense Julio, post mortem patris: cujus imperii initium sumitur à XXIV Septembris ejusdem anni: & quinquennalia ejusdem concurrunt cum Indictione: quod alibi à nobis demonstratum est.

MMCCCXXIII. *Constantinus ann.* XXX, *menses* X.] Ita habent PR. libri, qui hunc primum annum Constantini ordiuntur, à CCCVIII anno Christi Eusebiano, CCCVII Dionysiano. Editiones & POST. à numero MMCCCXXI, anno Christi Dionysiano CCCV.

Ibid. *ann.* XXX, *mens.* X.] Imo XXIX ann. mens. X. ut infra apparebit. Sed, ut jam toties diximus, nihil est incertius initiis horum Imperatorum, à Caro, ad initium Valentiniani.

Ibid. *Maxentius Herculii Maximiani filius à Prætorianis militibus Romæ Augustus appellatur.*] Nummi: IMP. C. M. A. VAL. MAXENTIUS. P. F. AUG. CONSERV. „ URB. SUÆ. T. T. Sed quum fuerit Herculii filius, „ mirum, quod in nummis ejus legimus: IMP. MAXEN- „ TIUS DIVO MAXIMIANO PATRI SOCERO. ÆTER- „ NA MEMORIA. Is dolens imagines Constantini Cæsaris Romam illatas, πρεσβείας ὑπηρέτας τῆς ἐγχειρήσεως Μαρκελλιανὸν, καὶ Μάρκελλον ταξίαρχος, &c. καὶ πρόσθεν γε οὖν ἐπὶ τὴν αὐλὴν στρατώτας, ὃς Πραιτωριανὸς καλεῖσιν, εἰς τὸ βασίλειον θρόνον ἐφεδρεύοντας ἀνεβίβασθη. Zosim.

MMCCCXXIII. *Severus Cæsar à Galerio Maximiano contra Maxentium missus Ravennæ secundo anno imperii interficitur.*] Non Ravennæ, sed ad urbem Ravennam, ad tres Tabernas. Auctor Aur. Victor. τρία καπηλεῖα Zosimo. Sed apud Sex. Aur. Victorem legitur: *Severus ab Herculio Maximiano Romæ ad tres Tabernas extinguitur: funusque ejus Gallieni sepulcro infertur, quod ab Urbe abest per Appiam millibus novem.* Itaque illæ tres Tabernæ hoc modo non ad urbem Ravennam fuisse videntur, sed ex esse omnino, quarum in Actis Apostolorum mentio fit, quæ ad forum Appii. Quare mira fuerit contradictio. Zosimus lucem aliquam adferre videtur: Severum Romam obsidentem à suis desertum Ravennam urbem munitissimam confugisse: quum nulla spes esset eum vi expugnari posse, propter locum & natura suapte, & ope humana inaccessum, à Maximiano Herculio blanditiis pertractum ut Romam veniret, quum in itinere esset, ab insidiis, quas Maximianus Herculius collocaverat, oppressum fuisse in loco, qui dicitur Ad tres Tabernas. Atqui tres Tabernæ fori Appii ultra Urbem sunt Terracinam euntibus. Severus autem Ravenna Romam proficiscens quomodo prius ad Terracinæ tractum pervenit, quam Romam, quo tendebat, perveniisset? Quis Oedipus hoc ænigma solvet? Ego non dubito illas tres Tabernas in agro Ravennate fuisse: neque aliter posse colligi ex verbis Zosimi. Aurel. vero Victorem deceptum ὁμωνυμίᾳ loci putasse eas tres Tabernas esse, quæ sunt ad forum Appii. Aur. Victor Andreæ Schotti, item Eutropius, unde Hieronymus, Ravennæ periisse dicunt: quod quidem mihi persuadent. Qui verba Zosimi attente perpendet, non aliter judicabit.

Ibid. *Ravennæ secundo anno imperii sui interficitur.*] Ad Ravennam, non Ravennæ, ut ostendimus, strangulatus, si qua Zosimo fides, λόχῳ ἐγκαθεσὰς αὐτὸν ἐν Μαξεντίου συλλαβὼν, καὶ βρόχῳ τὸν τράχηλον ἐρτήσας ἀνεῖλεν. Liber πολιτείας Μητροφάνους καὶ Ἀλεξάνδρου multa ridicula continebat. in his, τὸν Σεβῆρον νόσῳ τελευτῆσαι.

Ibidem. *Licinius à Galerio Carnunti Imperator factus.*] Aurel. Victor Andreæ Schotti: *Hoc acrior Galerius, adscito in consilium Iovio, Licinium vetere cognitum amicitia Cæsarem, creat Augustum.* Zosimus iisdem fere verbis ex eodem auctore: Μαξιμιανὸς ὁ Γαλερίου σκ ἐφελαβέστης ἐπιρείας ἐπιτήδειον ὄντα αὐτῷ Λικίνιον βασιλέα καθίστησιν. Sed ineptum est, quod ait hic Aur. Victor, Cæsarem prius fuisse, & postea creatum Augustum. Nam constat ex privato Augustum factum. nisi quis velit dicere Cæsarem & Augustum simul creatum. quod ab Augusto usque nemo ad imperium proveheretur, nisi prius Cæsar factus: postea Augusti nomen, aut jussu Augusti, aut mortuo Augusto, assumebat. Certe ejus nummi nunquam eum NOBILEM CÆS. sed simpliciter IMP. CÆS. AUG. vocant. AY. K. OYAA. AIKINIAN. AIKINIOC. CEB. LA. &: IMP. C. VAL. LICIN. LICINIUS. P. F. AUG.

MMCCCXXV. *Herculius.*] De eo Zosimus: τῆς κῆ Κωνσεντίνε λέγ τὸν σὺν αὐτῷ στρατιωτῶν ἐπιβολῆς ἐπέσχε. προκαθελαβέσης δὲ φύσης τὸ ἐγχειρούμενον, καὶ τῷ Κωνσαντίνῳ τὸ μισυπάσης, ἀπορέμενον ἐπὶ τῷ πάντων σκέψεσιν ὁ Ἡρκύλιος, κῆ τὴν Ταρσὸν ἐτελεύτησε. Quomodo potuit mori in urbe Tarsi, quem paulo ante constituit in Gallia suadentem Constantino, bellum in filium Maxentium suscipere? Reliqui scriptores dicunt eum Massiliæ periisse. At Græculus hallucinatus est ex similitudine nominis. Non enim Herculius Maximianus socer Constantini Magni, Tarsi periit, sed Galerius Maximinus. Aurel. Victor Andr. Schotti: *Maximinus ad Orientem, post biennii Augustum imperium, fusus fugatusque à Licinio apud Tarsum perit.* Atque ex illo Andr. Schotti Victore multa Zosimum verbatim desumpsisse non semel deprehendimus. quum autem hæc verteret, non dubium est, eum dormitasse.

Ibid. *Herculius Maximianus*] Hieronymus ex Eutropio. aut saltem ex Eutropio addidit nomen Massiliæ, ubi periit. Nam Græca reliqua habent. Consecratus „ autem est à filio Maxentio. Numi Maxentii: IMP. „ MAXENTIUS DIVO MAXIMIANO PATRI SOCE- „ RO ÆTERNA MEMORIA. in alio: DIVO MAXI- „ MIANO OPTIMO REQUIES OPT. MAX. „

Ibid. *Quirinus.*] Martyrologium IV Junii. Prudentius Peristephano septimo. ubi dicitur passus sub Galerio

lerio duce, qui Illyrium *urgebat ditionibus*, haud dubie intelligens aut præsidem, aut vicarium præfecti prætorio. Nam de Galerio Imperatore hæc accipi non possunt, qui anno sequenti obiit. Ex hymno Prudentii fere ad verbum hæc Hieronymus.

Ibid. *& cum spectantibus collocutus, ne suo terrerentur exemplo.*] Ex illis Prudentii:

Sed Quirinus ut eminens,
Os circumtulit heu suos
Ex templo trepidos videt,
Nil ipse proprii memor
Inter stagna periculi
Confirmat pia pectora, &c.

Ibid. *ne suo terrerentur exemplo.*] Et cæco paret in superioribus versibus Prudentii legendum: — *& suo* „ *exemplo trepidos videt*. Exemplum, supplicium. Teren- „ tius, *Quæ exempla in te edentur?*

MMCCCXXVI.] *Galerius Maximianus vicesimo primo imperii suo anno moritur.*] Ab eo anno, quo Cæsar adscitus, is erat vicesimus primus, ab eo autem, quo Diocletianus purpuram deposuerat, sextus: de quibus annis biennium solus Augustus fuit, ut dicitur numero MMCCCXXI, quatuor reliquos cum Constantino. Ita sexennio non toto Augustus fuit. Unde recte ab Aur. Victore Andreæ Schotti dictum est, quinquennium imperii illi fuisse, nempe solidi. Nam sexto anno à Diocletiani abdicatione obiit.

Ibid. *moritur.*] In Dacia Ripensi, unde ortus erat, ibique sepultus. Auctor Aurel. Victor. Vulnere pestilenti consumptus, auctore altero Aur. Victore Andr. Schotti. Zosimus: τοῦτα βαλλομένῳ τραῦμα δυσίαλον ἐνοκήψαν αὐτῷ ⸗ βίᾳ μετέπεσεν. Apud Euseb. lib. VIII Eccles. Hist. in fine, & ante, vocatur Μαξιμῖν☉. In vita Constantini describitur ulcus, quo periit: & ibi recte vocatur Μαξιμιανός. Sed sine dubio videtur hos duos confundere; Μαξιμῖνον, καὶ Μαξιμιανὸν, ut ex sequentibus apparebit. Hunc Galerium Maximianum Chronicon Casaubon. semper vocat Ἰόβιον. Eusebius quoque, qui Maximinum hostem Christianorum cum Maximiano confundit, eodem afficit nomine. quod puto verum esse. Nam Constantius Chlorus à socero Valerio Herculio adoptatus Valerius vocatus, Galerius quoque à Jovio Diocletiano socero, Jovius dictus.

Ibid. *Maximinus persecutione in Christianos facta, quum jam à Licinio puniendus esset, apud Tarsum moritur.*] De hoc habes in extremis capitibus lib. VIII Hist. Eccles. ubi recte Μαξιμῖν☉ vocatur, quum in primo libro de vita Constantini Μαξιμιανὸς constanter ubique legatur. Sed mira est hallucinatio Eusebii. Nam in fine libri VIII, postquam de hoc Christiani nominis sævissimo hoste, ejusque morte verba fecit, mox subjicit, imperio Romano in quadruplicem potestatem diviso, Diocletianum in summis doloribus à dæmone exagitatum periisse, Herculium Maximianum laqueo vitam finiisse, Constantium optimum principem suo fato placide functum, Maximinum diris cruciatibus corporis excarnificatum animam efflasse. Atqui quartus ex illis, ut constat, non erat Maximinus, sed Maximianus. Neque Galerius Maximianus Armentarius Christianos unquam persecutus fuit, neque Tarsi obiit. Utrumque enim congruit Galerio Maximino, non Galerio Maximiano, qui bonus Princeps, & laudabilis fuit, eximius, & felix bellator, ortus Dacia Ripensi, ibique sepultus. Quid mirum si Zosimo ansam hallucinandi præbuit nominum similitudo, quum Eusebius homo illorum temporum, qui jam adultus sub imperio omnium illorum vixit, tam pueriliter, tam ridicule lapsus sit? Hoc ego magis in Zosimo, quam in Eusebio, excusarim. Non potest eum excusare, nisi qui verum oderit. Si vult excusare, prius eum liberet culpa. Ex his colligimus tam Galerium Maximianum, quam Galerium Maximinum incurabili vulnere periisse, nisi confusio ut nominis, sic exitus vitæ, commissa sit à scriptoribus. Neque minor menda est in Chronico Casaubon. ubi Constantino Aug. III, Licinio II Coss. hoc est numero MMCCCXXVIII, Γαλέριον Μαξιμιανὸν σκωληκόβρωτον cum summis cruciatibus in Oriente obiisse scribitur. Sabino autem, & Rufino Coss. rursus scribitur Γαλέριον Μαξιμιανὸν ὕδρωπι δεινῷ πιασθέντα ἐν Σαλώναις ἀποθανεῖν, numero MMCCCXXXII. Prior enim est Μαξιμῖν☉, non Μαξιμιανὸς, qui in Oriente periit, nempe Tarsi, ut ante à nobis expositum est. Alter Salonis in Dacia Ripensi: uterq; νόσῳ χαλεπωτάτῃ. Apud Hieronymum Commentario in XIV caput Zachariæ recte legitur Maximinus, quem etiam sævissimum omnium vocat, & inter eos ponit, quorum carnes computruerint.

MMCCCXXVIII. *Maxentius juxta pontem Mulvium.*] Anno Christi vulgari CCCXII, indictione prima, quæ cæpit à XXIV Septembris antecedentis. Unde initium Indictionum Constantianarum. Ea erat indictio Antiochena vigesima quinta iniens, Hadrianea quartadecima, Antoniniana nona. Sed non exigui momenti quæstio exoritur. Si Maxentius anno Christi Dionysiano CCCXIII periit, ergo anno antecedente Constantinus nondum Roma potiebatur, Maxentio ipsam adhuc obtinente. Atqui eo anno, nempe CCCXII, Episcopi Catholici Africani petiverunt à Constantino judices Episcopos sibi dari ex Gallia, & Italia, qui quidem statim convenerunt Romam. Verba Optati Milevitani super hac controversia: *Convenerunt in domum Faustæ in Laterano, Constantino quater, Licinio ter Consulibus, sexto Nonas Octobris die, sexta feria.* Ut sexto Nonas Octobris esset sexta feria, non potuit in illo tractu temporis contingere, nisi anno Christi CCCXIII, Cyclo Solis XIV, numero Eusebiano MMCCCXXIX. Quæro, si eo anno tyrannus urbe potiebatur, quomodo Constantius Episcopis indixerit sedem concilii Romæ? Rursus quomodo tutum illis fuit convenire sub tyranno Christianorum hoste sævissimo? quanquam & hoc facile solvi possit, quum sub aliis Christiani nominis hostibus Augustis idem alias factum sit. Rursus videmus apud Optatum Constantinum quater Consulem fuisse, Licinio ter Consule. at Chronicon Casaubonianum, & conditores Fastorum utrunque ter Consulem simul comparant.

Ibidem. *juxta pontem Mulvium.*] Imo in ipso ponte Mulvio, cujus ruina in profluentem præceps cum equo corruit. Pontem Mulvium male confundit cum Sublicio Lactantius lib. I, cap. XXI, de hac re loquens.

Ibid. PAX NOSTRIS A CONSTANTINO REDDITA.] Hæc ita habentur in FRE. & BONG. Est epocha Ecclesiæ; quæ à pace Christianismo reddita tempora putabat. Vide lib. III Isagog. Canonum ad caput I, epocha CXIII.

MMCCCXXIX. *Bellum Cibalense.*] Eutropio dicitur Bellum ad Cibalas, Pæanio ejus metaphrastæ, πόλεμον ἐν Κιβάλῃ πόλει Παννονίας. Nam Κίβαλις est Ptolemæo. Zosimus: εἰς Κίβαλιν σωφήθροισε τὸν στρατόν. πόλις ⸗ αὕτη Παννονίας ἐστὶν ὅπη λίμνῃ κειμένη. στενὴ δὲ ὁδὸς ἡ ὅπη τῆς πόλεως ἀνάγει σταδίων πέντε τὸ εὖρος, ἧς τὸ πολὺ μέρος ἐπέχει λίμνη βαθεῖα. Cibalas vocat Aur. Victor, & juxta paludem Hiulcam collocat, quam in animo habebat Zosimus.

MMCCC-

MMCCCXXXII. *Diocletianus haud procul Salonis.*] Ad verbum Hieronymus ex Eutropio, nisi quia excepit ea, quæ voluit. Verba Eutropii de obitu Diocletiani, quia luculentum testimonium est, & ex eo suam pericopen excerpsit Hieronymus, omittere non debui: *Diocletianus privatus in villa, quæ haud procul à Salonis est, præclaro otio senuit, inusitata virtute usus, ut solus omnium post conditum Romanum Imperium ex tanto fastigio sponte ad privatæ vitæ statum civilitatemque remearet. Contigit igitur ei, quod nulli post natos homines, ut quum privatus obiisset, inter Divos tamen referretur.* Sequitur autem Hieronymus Sex. Aur. Victorem, qui novem annos ait eum explesse in communi habitu, id est, ἐν ἰδιωτικῷ σχήματι, vel, ut Eutropius, in civilitate privatæ vitæ, ἐν πολιτείᾳ ἰδιωτικῇ βίᾳ. Deposuit purpuram numero MMCCCXX. Obiit numero MMCCCXXIX. Proinde novennium privato habitu degit, ut voluit Aur. Victor. At Zosimus: Διοκλητιανὸς μὲν τελευτᾷ τρισὶν ἔτεσιν ὕστερον. Itaque secundum hunc sexennio ante obierit, quam putarunt Sex. Aur. Victor, & Hieronymus. Rursus idem Aurel. Victor scribit minacibus literis Constantini & Licinii increpitum veneno hausto periisse, ignominiosæ mortis metu: quod multum adversatur verbis Eutropii, quæ illum in placido otio ἐγγηροτροφοῦντα testantur. Diris cruciatibus Eusebius & Scriptores Christiani vitam explesse dicunt.

Ibid. *Diocletianus haud procul à Salonis in villa sua Palatio moritur.*] Ita PR. & PET. Sed FREH. *in villa sua spalato.* BONG. *in villas suas palatio.* Videtur *Spalatus* esse nomen villæ illius. In Notitia imperii PROCURATOR *Gynæcei Iovienſis Dalmatiæ Aſpalato.* Itaque incertum *Aſpalato*, an *Spalato* hic legendum. Ego non dubito „ esse nomen villæ, in qua obiit Diocletianus. Magnus „ Hermolaus Barbarus in XXV cap. lib. III Plinii, „ *Nunc autem*, inquit, *Brattiam contra Salonas esse constat,* „ *sive, ut Nautæ dicunt, contra Spalatum. Ita enim vocatur* „ *urbs Diocletiani quondam Palatium. Eusebius in Chroni-* „ *cis: Diocletianus, inquit, haud procul Salonis in villa sua* „ *Palatio moritur, &c.* Ex his verbis patet locum esse „ maritimum, & adhuc à nautis *spalatum* vocari. Sed „ falsum Salonas, ut ille summus vir putat, esse Spala- „ tum. Et sane hodie Archiepiscopus Spalatensis ha- „ bet IX suffraganeos in Sclavonia sive Dalmatia. Vo- „ laterranus: *Spalatum Plinio commemoratum olim Dio-* „ *cletiani palatium. Eusebius in Chronicis. Diocletianus haud* „ *longe à Salona in villa sua Palatio moritur.* τὸ *Palatium* „ non in *Spalatum* mutat, sed eo Spalatum intelligi „ vult. Sed quum ad verbum ex Eutropio hæc sum- pserit Hieronymus, mirum neque Palatii, neque Spa- lati mentionem ullam apud Eutropium extare.

MMCCCXXXIII. *Crispus.*] Constantini Magni ex concubina Minervia filius. Nummi: FL. IUL. CRISPUS. NOB. „ CÆS. PRINCEPS. IUVENTUTIS. Publilius Optatianus:

„ *Sancte salus mundi, armis insignibus ardens,*
„ *Crispea vis melior, te carmine læta secundo*
„ *Clio Musa sonans tua fatur pulchra juventus, &c.*

„ Secundo post patrem carmine se Crispum ponere „ ideo ait, quia ejus, utpote jam Cæsaris, secunda po- „ testas erat post patrem.

Ibid. *& Constantinus.*] Constantini Magni ex Fausta uxore filius. Nummi: FL. CL. CONSTANTINUS. IUN. N. C. Cæsar factus τῇ τοῦ πατρὸς δεκαετηρίδι, ut scri- „ bit itidem Eusebius. In eodem Optatianus:

„ *Constantinus item laus orbis, gloria sæcli,*
„ *Romuleum sidus, lux clemens, inclita fratrum*
„ *Nobilitas, proavis verum & memorabile fama*
„ *Restituit victor Cæsar nomenque decusque.*
„ *Sancte pater, rector superum, Vicennia læta*
„ *Augusto & decies crescant solennia natis.*

Manifesto indicat Vicennalibus patris Augusti in de- „ cennalia filiorum Cæsarum incurrisse. ut Eusebius „ recte dixerit τῇ δεκαετηρίδι τοῦ πατρὸς eos Cæsa- „ res factos. Infra: „

„ *Virtutum meritis vicennia præcipe vota* „
„ *Sæclorum crevit gemino spes Cæsare certa.* „

MMCCCXXXVI. *Constantinopolis dedicatur.*] Anno Christi CCCXXX, Maji XI, feria secunda, hoc anno. Codex FR. unius anni metachronismo.

Ibid. *& Licinius adolescens.*] Liciniani Licinii Augusti, & Constantiæ Constantini Magni sororis fil. Nummi: LICINIUS IUN. NOB. C. &: D. N. VAL. LICIN. LICINIUS NOB. C. Quo die hæ inaugurationes Cæsarum factæ, defectio Solis contigit. Aur. Victor Andreæ Schotti: *Quod equidem vix diuturnum, neque his, qui assumebantur, felix fore, defectu Solis fœdato iisdem mensibus die, patefactum.* Hic Solis defectus contigit hoc ipso anno, qui erat Christi CCCXVII Dionysianus, XXVI Julii, feria VI, Cyclo Solis XVIII, Epacta ✳. numero aureo XIV. Licinium vero XX mensium fuisse tantum, quum Cæsar declaratus est, refert alter Aur. Victor.

Ibid. *Crispus & Constantinus.*] Nummus utriusque communis: CRISPUS ET CONSTANTINUS CC. SIRM.

MMCCCXXXVII. *ad quorum perfidiam arguendam Synodus.*] Quæ Synodus celebrata est numero MMCCCXL. Non enim hoc anno celebratam esse dicit. sed tunc cæpisse Arrii venenum in vulgus spargi.

Ibid. *Helena Constantini mater.*] Hæc in editiones ex Rufino totidem verbis traducta sunt lib. I. cap. VIII Histor. Eccles. quæ nullus omnium Scriptorum codicum habet. Nos non semel testati sumus nihil sine auctoritate scriptæ lectionis admissuros. Eusebii enim & Hieronymi Chronicon, non aliena, edimus.

MMCCCXXXVIII. *Constantius filius Constantini Cæsar factus.*] Nummi: FL. JUL. CONSTANTIUS NOB. C. &: D. N. CONSTANTIUS JUN. NOB. C. Cæsar factus τῇ πατρὸς εἰκοσαετηρίδι. Hic vero est XVII annus, non XX Constantini. Prochronismus triennii.

MMCCCXL. *Licinius Thessalonicæ.*] Aur. Victor Andreæ Schotti refert Constantinum Magnum solum potitum fuisse imperio annos XIII. Hoc non contigit, nisi Licinio purpura & vita exuto. Obiit, ut ajunt, Constantinus anno imperii trigesimo. Quare deductis XIII, Licinius interfectus fuerit anno imperii Constantini XVIII, ut hic notatum est. Rursus Aur. Victor Andr. Schotti scribit sexennio postquam Crispus, Constantinus, & Licinius junior Cæsares sunt facti, hoc contigisse. *Itaque sexennio post rupta pace apud Thracias Licinius pulsus Chalcedona concessit. Ibi ad auxilium sui Martiniano in imperium cooptato, ima oppressus est.* Deductis sex de XVIII annis imperii Constantini, remanebit annus XII imperii ejusdem, quo illi Cæsares renunciati. quod & ipsum recte assignatum est.

Ibid. *contra jus sacrum.*] Omnia ex Eutropio. *Postremo Licinius navali & terrestri prælio victus apud Nicomediam se dedidit, & contra religionem sacramenti privatus occisus est.* Privatus, quod purpuram Constantino per uxorem obtulit paulo antequam ipse cum Martiniano jugularetur. Rursus Zosimus: ὁ δὲ Κωνσταντῖνος Μαρτινιανὸν μὲν παρεδίδου τοῖς δορυφόροις ὅπως ἀναιρῶσι, Λικίνιον δὲ εἰς τὴν Θεσσαλονίκην ἐκπέμψας ὡς βιωσόμενον αὐτόθι σὺν ἀσφαλείᾳ, μετ' ὀλίγον ὅρκους πατήσας, (ἦν γὰρ οὐπω τοῦτο σύνηθες) ἀγχόνῃ τὸν ζῆν αὐτὸν ἀφαιρεῖται.

MMCCCXLI. *Crispus filius Constantini.*] Vide Suidam in Κρίσπος. Aur. Victor: *At Constantinus obtento*

totius Romani imperii, mira bellorum felicitate, regimine, Fausta conjuge, ut putant, suggerente, Crispum filium necari jubet. Hinc Zosimus: Ἐπεισάκτου γυναικὸς τοῦ παιδὸς μόνον Κωνσταντῖνον ἐρχούσης, &c. Sed ex alia causa Crispum sublatum scribit; non utique instinctu novercæ, sed ex suspitione consuetudinis stupri cum ea. Κείσθω γὰρ παῖδα τὸν ἐκ Καίσαρος, ὡς εἴρηταί μοι πρότερον, ἀξιωθέντα τιμῆς, εἰς ὑποψίαν ἐληλυθότα τοῦ φόνου τῇ μητρυιᾷ συνεῖναι, τὰ τῆς Φύσεως ἐάσαντι μηδὲν λόγον ποιησάμενον ἀνεῖλε. Vigesimo anno imperii extinctum fuisse scribit Sozomenus lib. 1. hic vero decimonono. Sane adhuc viventem inducit Publilius Optatianus, quum Vicennalia celebrarentur. Sublatum autem veneno fuisse patet ex Disticho, quod Palatinis foribus appositum fuit Ablabius, qui postea cum Basso Consul fuit,

Saturni aurea sæcla quis requirat?
Hæc sunt gemmea, sed Neroniana.

Quia scilicet, inquit Sidonius, *prædictus Augustus iisdem fere temporibus extinxerat conjugem Faustam calore balnei, filium Crispum frigore veneni.* Sed hic est ὕστερον πρότερον. Nam Crispi mors contigit, deferente eum patri Fausta noverca. Ideo ante illam extinctus est. Mox patefacta fraude mulieris, & ipsa quoque manibus privigni comes addita.

Ibid. *& Licinius junior Constantiæ Constantini sororis filius.*] Eutropius: *Primum necessitudines persecutus egregium virum & sororis filium commodæ indolis juvenem interficit, mox uxorem, post amicos.*

MMCCCXLII. *Vicennalia Constantini Nicomediæ facta, & sequenti anno Romæ edita.*] Illustris locus. Uno anno Nicomedienses anticiparunt Vicennalia, qui erat Christi CCCXXVI, quum anno sequenti Romani rite ea celebraverint anno Christi Dionysiano CCCXXVII, quo ostenditur Constantinum iniisse imperium anno Christi CCCVII, non autem CCCV, ut Onufrius, & Annales Ecclesiastici, in quibus inanem sententiæ nostræ reprehensionem notatam à nobis depulimus in prolegomenis operis de Emendat. Temp. Nam multis argumentis vincitur, annum primum imperii Constantiniani consurgere ex XXIV Septembr. anni Christi CCCVII, numero MMCCCXXIII.

MMCCCXLIII. *Drepanum Bithyniæ.*] Δρεπάνη Βιθυνίας πρὸς τῷ Ἀσακλιῷ κόλπῳ. Stephanus.

Ibid. *in honorem martyris Luciani.*] Cedrenus: καὶ Δρεπανὰν τὴν ἐν Νικομηδείᾳ ἐπικτίσας εἰς τιμὴν Ἀσκιανοῦ τοῦ ἐκεῖσε μαρτυρήσαντος, Ἑλενόπολιν ἀπὸ τῆς μητρὸς ἐκάλεσεν. Quæ ad verbum Socrates ex Latinis Hieronymi reddidit, Cedrenus, vel potius Theophanes, ex Socrate deprompsit. Idem habet Chronicon Casaubonii, idque ex Theophane.

MMCCCXLIV. *In Antiochia Dominicum.*] Cedrenus ex Theophane: τῷ κγ, καὶ δ, καὶ ε ἔτει τὸν ἐν Ἀντιοχείᾳ ὀκταγωνον Κυριακὸν ἤρξατο οἰκοδομεῖσθαι. Dedicatum Marcellino, & Probino Coss. numero MMCCCLVII, anno Christi CCCXLI, teste Athanasio. Vide Epiphanium 160.

Ibid. *Donatus agnoscitur.*] In FREH. notatum è regione, *Donatus Hæresiarches sexto post Arrium anno unitatis vinculum rupit.*

Ibid. *Post quem vigesimus tertius Eustathius.*] Epistola ad Euagrium: *Eustathius, qui primus Antiochena Ecclesiæ Episcoporum contra Arrium clarissima tuba classicum cecinit.*

MMCCCXLV. *Porphyrius missus.*] Publilii Optatiani Porphyrii Poëtæ Panegyricus ille, quo de hic agitur, extat hodie, fastidiosæ & putidæ περιεργίας opusculum, illis mirandum, qui operosas nugas amant. Conditor Annalium Ecclesiasticorum jocularitèr hunc Porphyrium putat esse illum Porphyrium Malchum " Tyrium, Philosophum celeberrimum, Christiani " nominis allatratorem: qui tamen non ultra tempora Diocletiani vitam extendit, auctore Suida. Addit " idem doctus Annalium scriptor, in eo Panegyrico " Porphyrium retractasse ea, quæ in Christianos scri- " pserat, eaque παλινῳδίᾳ reditum in patriam meruis- " se. Prius demonstrandum erat, quando in exilium " missus fuit & sub quo Principe. At iste Optatianus " erat Christianus. Rursus jam ab exilio redierat Vi- " cennalibus Constantini numero MMCCCXLIII. " Ideo metachronismus est biennii. Lego ejus car- " men, quod scripsit quum Vicennalia celebrarentur. " Porro Augustinus X de civit. cap. XXVIII ait Por- " phyrium à Christi fide resiliisse. quod ego nuspiam " memini me legere. Conjectura hoc colligunt, ideo " Christianum fuisse, quod Origene familiariter usus " sit. quod non probamus, ut neque illud, Eusebium " scripsisse XXX libros adversus Porphyrium eodem " tempore, quo Porphyrius scribebat in Sicilia. Euse- " bius enim scripsit sub Constantio Constantini Ma- " gni F. Hieronymus de Eusebio in libro de Scriptori- " bus Ecclesiasticis: *& contra Porphyrium qui eodem tem-* " *pore scribebat in Sicilia, ut quidam putant, libri triginta.* " Rectè Hieronymus adjecit, *ut quidam putant.* Neque " enim verum fuit, neque Hieronymus credidit. Tres " ultimi libri ἀποδείξεως εὐαγγελ. XVIII, XIX, XX, " in Porphyrium scripti sunt. Huic hallucinationi An- " nalium scriptoris simillima est illa, qua Exuperium " Burdigalensem cum Episcopo Tolosano ex cogno- mine confundit: atque adeo nos super eo reprehen- dit, qui, nisi cæci & amentes simus, diversos faci- mus. Tanta fuit hominis in hoc ἀπερισκεψία, ut in nupera Martyrologii editione errorem non castigarit. De hoc poëmatio Porphyrii mentio extat apud Bedam libello de rythmis. *Reperiuntur quædam & in insigni volumine Porphyrii poëtæ, quo ad Constantinum Augustum misso, meruit de exilio liberari.* Quæ sine dubio ad hunc locum Hieronymi alludunt.

MMCCCXLVI. *Constantinopolis dedicatur.*] Omnium auctorum consensu XI Maji, feria secunda. quod non potuit contingere, nisi anno Christi CCCXXX, cyclo Solis III. Sed de eo abunde à nobis disputatum in lib. de Emend. Temp. & in Canonib. Isagog. Chronicon Casaubon. recte confert in Consulatum Gallicani & Symmachi. Sed inepte dicit eum fuisse annum CCCI à resurrectione, qui erat tantum CCXCVIII.

Ibidem. *Metrodorus.*] Omnino ad Cedrenum 242, 51.

MMCCCXLVII. *Edicto Constantini.*] Cedrenus: τῷ κς, καὶ κζ ἔτει αὐτὸς τοὺς κῆ τῶν εἰδώλων, καὶ τῶν ναῶν αὐτῶν καταλύσιν ἐπέτεινε. τὰς δὲ εἰσόδους αὐτῶν τῆς ἐκκλησίας σκύρωσε. Cyrus Monachus:

Οὕτω καθεῖλε σὺν βωμοὺς, ἔκλεισε τὰ τεμένη,
Ἐν οἷς προσῆγον Ἕλληνες δαίμοσι τὰς θυσίας.
Καὶ τῶν αἰσχρῶν καὶ ῥυπαρῶν ἐναγισμῶν ὀργίων
Σχολὴν καλέσψηφίσαλο, καὶ πάσης βδελυρίας.

Ibid. *Romani Gothos.*] Cedrenus ex Theophane: τῷ κβ ἔτει Κωνσταντῖνος εὐσεβέστατος καὶ Γερμανῶν, καὶ Σαυροματῶν, καὶ Γοτθων κρατῶσας νίκην ἤραρε κραταιὰν ἀπὸ τοῦ σταυροῦ δυνάμεως, καὶ τότε εἰς ἐλάττω ἤγαγε δουλείαν. Quare victoria de Gotthis est prior edicto de templis subvertendis apud Cedrenum, aliter ac hic. De hac Gotthorum & Sarmatarum clade mentio etiam ex Theophane in historia miscella.

MMCCCL.

MMCCCL. *Sarmatæ dimicantes.*] vel *Limicantes*, ut in BONG. vel *Limigantes*, ut in PET. legendum, & apud Marcellinum lib. XVII, item lib. XIX, *Limigantes Sarmatas, quos expulisse paternis avitisque sedibus dominos suos ante monstravimus.* In FREH. *Limmantes.* In altero quoque Codice Freheriano perspicue *Limigantes* legitur.

„ Ibid. *Arcaragantes.*] BON. *Ardaragantes.*

MMCCCLI. *Calocarus.*] Cedrenus: τῷ κθ ἔτει Δαλματῷ Καῖσαρ ἀνηγορεύθη. Καλόκαιρος ἐν Κύπρῳ τυραννήσας ἐν Ταρσῷ τῆ Κιλικίας ὑπὸ Δαλματίου ζῶν κατακαίεται. Meminit & Aurel. Victor Andr. Schotti, & alii.

MMCCCLII. *Triennalibus Constantini Dalmatius Cæsar appellatur.*] Nummi ejus: FL. DELMATIUS NOB. C.

Ibid. *Patera Rhetor.*] Vide Ausonium in Rhetoribus. In omnibus Codicibus scriptis & editis perperam legitur *Pater.* mendose etiam *Paterius* in Epistola ad Hedybiam. Patera lingua Gallica est Sacerdos Apollinis, quem Galli Belenum vocabant: à quibus genus suum deducebat iste Rhetor. Auctor Ausonius.

Ibid. *Patera.*] Paterius, ut proxime monuimus, editum est in Epistola ad Hedybiam: *Majores tui Paterius atque Delphidius, quorum alter, antequam ego nascerer, rhetoricam Romæ docuit, alter jam me adolescente Gallias prosa versuque suo illustravit ingenio.*

Ibid. *Tiberianus.*] Ita editiones, FRE. & BONG. & quidam PR. sed alii PR. & PET. *Titianus.* Titianum clarissimum Senatorem hoc tempore novimus ex Zosimo. Sed de præfecto prætorii Galliarum nihil in „ præsentia memini. Fuit & triennio ante præfectus „ Urbi TI. FABIUS. TITIANUS.

Ibid. *Eustathius Constantinopolitanus presbyter agnoscitur, cujus industria.*] Si credimus Eusebio, non is fuerit Eustathius Presbyter, sed Macarius Episcopus, cujus curæ mandata Martyrii illius constructio. Vide Eusebium pag. 141. & Κωνσταντ. βίῳ.

MMCCCLIII. *in Arrianum dogma declinat.*] Aliter Photius ex Gelasio Cæsareæ Episcopo. Τυχὸν δὲ φησὶ τῷ Βαπτίσματι, ὀρθοδόξως μυσταγωγήσαντος καὶ πλείστοις, ἀλλ' ὄχι, ὡς πάντα ἔδοξε, τῶν αἱρετικῶν τινὸς χειραπτήσαντος. Aliter tamen pag. 154, 10. Locum adi. Sed de toto hoc negotio consule Nicephorum Callistum lib. VIII, cap. XXXV. Unus ex PR. eam periochen quidem habebat, sed postea derasa est ab eo, qui Arrianismi infamiam à Constantino amoliri voluit.

Ibid. *in Achyrone villa.*] Aliis cum N. *Ancyrone*: ita ut dubium sit ἀχυρῶν, an ἀγκυρῶν ea villa dicta fuerit. Achyrona est Aurelio Victori Andr. Schotti. Publicam villam vocat historia miscella.

Ibid. *moritur.*] Anno Christi CCC XXXVII, numero hoc ipso. quod ignorari non licet per Pentecosten, quo die obiit, quam XXII Maji fuisse scribunt historici, Feliciano, & Titiano Coss. Τεσσαρακοντατηρίδα, quæ huic anno congruebat, id est Panegyricum in Tricennalia Constantini dictum ab Eusebio legimus ex Bibliotheca amici nostri Bon. Vulcanii, viri eruditi. Quem Panegyricum uno anno anticipatum fuisse necesse est, quemadmodum Vicennalia, idque in Oriente. Hoc autem anno vera Tricennalia ejus incidebant in XXIV diem Septembris. Sed mors solidum annum invidit illi, cui complendo desunt tot dies, quot inter XXII Maji, & XXIV Septembris intercedunt: qui fiunt menses solidi Romani quatuor, dies duo. Ejus enim initium consurgit ex XXIV Septembris anni Christi Dionysiani CCCVII, quamvis pater ejus Constantius, aliquot diebus ante exitum Julii decessisset.

Ibid. *Sapor rex Persarum.*] Eodem anno, quo obiit Constantinus, Feliciano & Titiano Coss. Chronicon Casaubon. Σάπωρις ὁ Περσῶν βασιλεὺς ἐπῆλθεν τῇ Μεσοποταμίᾳ, περθήσων τὴν Νίσιβιν, ἣν ἐπὶ ἡμέρας ξγ', ἃς μὴ καλύψας αὐτῆς ἀνεχώρησεν. Est ergo metachronismus unius anni propter initium Constantii alieno tempori assignatum, Lupulo, & Polemio Coss.

MMCCCLIV. *Ablabius præfectus prætorio, & multi nobilium occisi.*] Ablabius septennio ante cum Basso Consulatum gesserat, quem Eunapius in Ædesio scribit, quod satis mirari non possum, relictum à Constantino consortem imperii filiis suis, & jussu Constantii κρεανρηδὸν κατακοπῶσι, *frustillatim concisum*, eodem scilicet mortis genere, quo ipse procuraverat Sopatrum de medio tollendum sub Constantino. Constantinus vero συμπεισθεὶς τῇ συκοφαντίᾳ Ablabii κατακοπῆναι κελεύει τὸν Σώπατρον. Quare κατακοπῆναι, *securi percuti* verteret eruditus interpres, causam non capio. Zosimus: ἀνῃρέθη δὲ τότε Ablabio ὁ τῆς αὐλῆς ἔπαρχος, τὴν δίκης ἀξίαν ἀπὸ ποινὴν ὀπιθείσης ἀνθ' ὧν ἐπεβούλευσε θάνατον Σωπάτρῳ τῷ φιλοσόφῳ.

Ibid. *& multi nobilium.*] Constantius patruus, Delmatius patruelis, Optatus Patricius, Anaballianus consanguineus Delmatii.

Ibid. *& tumultu militari.*] Zosimus: ἣν Annibaliano τὸν τόπις ἐπέθηκεν ὑποθεμένῳ ἐκβοᾶν τοῖς στρατιώταις ὡς οὐκ ἂν ἄρχοντος ἑτέρου, πλὴν τῶν Κωνσταντίνου παίδων, ἀνάσχοιντο.

Ibid. *Iacob Nisibenus.*] Theodoritus libro II Eccles. Hist. cap. XXX. Hujus loci meminit Gennadius: *Hunc virum beatus Hieronymus in libro Chronicon velut magnarum virtutum hominem nominans in Catalogo Scribarum cur non posuerit facile excusabitur.*

MMCCCLVI. *Constantinus bellum fratri inferens.*] Acyndyno & Proculo Coss. auctore Socrate. numero hoc ipso.

Ibid. *bellum fratri.*] Constanti, τῶν τὸν ὑπὸ Καρχηδόνα Λιβύης, ἣν Ἰταλίας γραμμῆς ἀμφισβητήσεως, inquit Zosimus: Aur. Victor: *Interim ob Italiæ Africæque jus dissentire statim Constantinus & Constans.*

Ibid. *Iuxta Aquileiam Alsæ.*] Mirum genus loquendi, tanquam Alsa sit nomen oppidi, non fluvii. Latine esset, *ad Alsam.* Aurel. Victor; *Projectusque in fluvium, cui nomen Alsa est.* Porro hæc est lectio omnium scriptorum Codicum. Editiones: *juxta Aquileiæ Alsam:* quanquam non vere, tamen non male. Vide Historiam miscellam.

MMCCCLVII. *Franci à Constante perdomiti.*] Constantio III, & Constante II Augg. Coss. Socrat. numero MMCCCLVIII. Prochronismus unius anni.

Ibid. *Hermogenes.*] Eodem anno, quo Franci devicti. Socrat.

MMCCCLVIII. *Antiochiæ Dominicum aureum dedicatur.*] Photius 772, 30. ἄγει δὲ καὶ τὰ ἐγκαίνια τοῦ ἐν Ἀντιοχείᾳ ἐκκλησίας, ἣν Κωνσταντῖνος μὲν ὁ εὐσεβὴς ἐκ βάθρων ἤγειρεν, ὁ δὲ Κωνστάντιος καθιερωθῆναι γνώμῃ ἕτερα. ἣ τῇ τοῦ Ἐγκαινίων προφάσει ὀπίσκοποι συλλέγονται ἐνενήκοντα. Hæc ille ὀξ ἀνωνύμου ἱστορικοῦ. Athanasius pag. 687. συγκροτοῦσιν ἐν Ἀντιοχείᾳ σύνοδον προφάσει τῶν λεγομένων ἐγκαινίων. Item pag. 689. ἦσαν δὲ οἱ συνελθόντες ἐν τοῖς Ἐγκαινίοις Ἐπίσκοποι ἐνενήκοντα, ὑπατείᾳ Μαρκελλίνου καὶ Πρόβου, Ἰνδικτιῶνος δ'. Indictio manifesto indicat illos Consules gessisse magistratum anno Christi vulgari CCCXLI. numero

MMCCCLVII. Itaque hic ὕστερον πρότερον commissum est. Nam historia Hermogenis & victoriæ de Francis competebat huic anno. Contra, Dominici aurei Encænia conveniunt anno antecedenti.

Ibid. *Macedonius artis plumariæ.*] Homines quidem artis plumariæ sunt, quos Græci ποικιλτὰς, & βελονοποικιλτὰς, Latini *Acupictores* nominant. Sed hunc Hæresiarcham ejus artis fuisse alibi legere non memini: neque sane verum est. Non enim ullam artem βάναυσον unquam exercuit, sed ex Diacono factus est Episcopus Constantinopolitanus. Hieronymus autem, ut solet, festinabundus, quum hæc Notario dictaret, præter mentem Eusebii, & sententiam auctorum Græcorum, quos Latine interpretabatur, multa parum caute pronunciavit. Nam auctor ille Græcus, unde hæc dictavit, sine dubio habuit verbum, quod Hieronymo aliud agenti fraudem fecit. quod autem illud fuerit, non aliud comminisci possumus, quam ποικιλόπεχυν. Sane ποικιλικὴ τέχνη est plumaria ars: sed ποικιλόπεχυς est vafer, πολύτροπος, cujusmodi Aristippum pingit Horatius. Nam talem fuisse Macedonium testis Alexander Constantinopolitanus Episcopus, qui vocavit eum δεινὸν πρὸς τὰ ἔξω πράγματα καὶ τὰς συνουσίας τῶν δεχόντων. Sozomenus lib. III, cap. III. Tale quid Hieronymo videtur imposuisse. Nam de arte plumaria nemini paulo intelligentiori persuadebit. ποικιλοπεχυς, ποικιλομήχανος, ποικιλομήτης, ποικιλόφρων, idem.

Ibid. *Paulus crudelitate.*] Ἐν Κυκυσῷ τῆς Καππαδοκίας αὐτὸν ἀπέπνιξαν. Socrat. lib. II, cap. XXVI.

MMCCCLX. *Neocæsarea in Ponto subversa, excepta Ecclesia, & Episcopo, cæterisque qui ibi reperti sunt.*] Quamvis Græcus auctor, unde hæc hausit Hieronymus, non extat, tamen non obscurum est Græca ita habuisse, ἡ ἐν Πόντῳ Νεοκαισάρεια κατεπόθη ὅλη, χωρὶς τῆς Ἐκκλησίας, τότε Ἐπισκοπῆς, καὶ τῶν ἐκεῖ εὑρημένων. At Hieronymus ex eo, quod adjicit, *cæterisque*, ostendit manifesto se alium, præter illos, designare, qui exceptus fuerit à clade, nimirum Episcopum, qui cum illis in Ecclesia, quæ subversa non fuerit, pestem evaserit, legens ἐπισκόῳ, ἀντὶ τῆς ἐπισκοπῆς, & τὸ *ibi*, est in Ecclesia. At qui de mansione Episcopali, non de ipso Episcopo accipiendum esse vincitur ex Cedreno, qui hunc casum ita narrat: τῷ ζ ἔτει, σεισμῷ μεγάλῳ γενομένῳ, Νεοκαισάρεια κατεπόθη, πλὴν τῆς ἐπισκοπῆς, καὶ τῆς ἐκκλησίας. Ἐπισκοπὴν vocat, quod alii frequentius & usitatius Ἐπισκήπιον. unde ἐπισκοπεῖον fecit Hieronymus.

Ibid. *Neocæsaria.*] Γοτθικὴ πόλις. τὸ ἐθνικὸν Νεοκαισαρεύς, ὡς Φλέγων πεντεκαιδεκάτῳ ὀλυμπιάδων. οἱ αὐτοὶ καὶ Ἀδριανοπολῖται. Stephanus. Hodie Græcis dicitur vocabulo non ita detorto, ut non priscæ notæ vestigia appareant. Nam Νιξάρια, vel Νικσάρεια vocatur. Ammiano dicitur *urbs Ponti Polemoniaci notissima.*

MMCCCLXI. *Titianus.*] Tiberius Fabius Titianus, quo, & Feliciano, Coss. Constantinus Magnus decessit. Nam conditores Fastorum pessime Constantini obitum conferunt in sequentes Consules Ursum Lupulum, & Polemum, anno Christi Dionysiano CCCXXXVIII, à cujus anni XXII Maji init annus secundus imperii Constantii. Zosimus: Τιτιανὸς εἷς τῶν ἀπὸ τῆς ἐν Ρώμῃ συγκλήτου βουλῆς.

Ibid. *Athanasius.*] Vide Socratem II, cap. XVIII. Sed & ipsummet Athanasium adi.

Ibid. *Dyrrachium corruit terræmotu.*] Hoc eodem anno etiam Rhodum terræmotu labefactam scribit Cedrenus: nono vero iisdem verbis refert Græce, quibus Hieronymus Latine: Τῷ θ ἔτει Δυρράχιον πόλις τῆς Δαλματίας ὑπὸ σεισμοῦ διεφθάρη, καὶ Ρώμη ἐν τρισὶν ἐκινδύνευσεν ἡμέραις σεισμοῦ. τῷ ᾱ Καμπανίας ιβ πόλεις διεφθάρησαν.

MMCCCLXII. *Magnis Reip. expensis in Seleucia Syriæ portus effectus.*] Cedrenus in annum sequentem rejicit: τῷ ι ἔτει Κωνστάντιος τὸν ἐν Σελευκείᾳ τῆς Συρίας λιμένα πεποίηκεν, ὅρος ὂν πολὺ διατεμών, καὶ τὴν πόλιν ἀνῳκοδόμησεν. Est autem hęc Seleucia cognomine Pieria, urbs maritima Polybio & Ptolemæo. Meminerunt etiam Strabo, & Cicero. Quia in litore maris Syriaci sita, inde scire potes, quare portus illic constructus.

MMCCCLXIII *Solis facta defectio.*] Cedrenus decimo anno Constantii: τῷ δὲ αὐτῷ ἔτει ἔκλειψις ἐγένετο ἡλίου, μηνὶ Δαισίῳ ς, ἡμέρας ὥρᾳ τρίτῃ. Verum est. Visa enim defectio illa Constantinopoli hora tertia matutina, Junii sexta, anno Christi CCCXLVI, numero MMCCCLXII, anno Constantii X. Epacta tam æquabilis, quam castigata, XXI, quæ profecto est è regione diei VI Junii. Quare unius anni metachronismus hic est, quia Hieronymus ponit initium Constantii anno Christi CCCXXXVIII, non autem anno CCCXXXVII, à XXII Maji, ut supra monuimus. Nam Sol defecit die XXVIII anni decimi ineuntis. Ex his constare potest, quantum eos falli necesse est, qui sola dinumeratione annorum Fastos digerunt, non adhibito charactere. Constantinus obiit anno Christi CCCXXXVII. Ergo annus CCCXXXVIII est primus imperii filiorum ejus, ut colligit Hieronymus. neque aliter solet Eusebius. Hoc modo in eclipsium, & neomeniarum notatione fœdissimos errores committi necesse est. Nam bene notavit anno decimo Constantii hanc defectionem accidisse: pessime autem annum ipsum decimum à falso initio deduxit. Corrigendum quod scripsimus in libris de Emend. Temporum, eam Eclipsim contigisse anno sequenti, Octobris XX. Nam falsum omnino est. Neque vero noster error est, sed Mariani Scoti, quem ἀνεξετάστως sequuti sumus, qui falso collocat illam Eclipsim XX Octobris anni CCCXLVII, in quo nulla defectio Solaris contingere potuit, latitudine Lunari repugnante. Præterea si anno CCCXLVI Sol defecit VI Junii, ab ea die, ad diem XX Octobris anno sequenti, sunt syzygiæ XVI, quod intervallum est ἀνέκλειπτον. Potius contigisset mense Decembri, siquidem ulla contingere debuisset.

MMCCCLXIV. *Bellum Persicum nocturnum.*] Hæc deprompsit ab Eutropio, aliquot verbis immutatis: *Diversa Constantii fortuna fuit. A Persis enim multa & gravia perpessus, sæpe captis oppidis, obsessis urbibus, cæsis exercitibus, nullumque ei contra Saporem prosperum prælium fuit, nisi quod apud Singaram haud dubiam victoriam ferocia militum amisit, qui pugnam seditiose, & stolide contra rationem belli, die jam præcipiti, poposcerunt.* Ammianus: *Post bellorum assiduos casus, & maxime Ileiam, & Singaram: ubi acerrima illa concertatione pugnatum est, nostrorum copiis ingenti strage, confossis, &c.* Sed nemo melius Sex. Rufo: *Nocturna vero Ellitensi prope Singaram pugna, ubi præsens Constantius adfuit, omnium expeditionum compensatus fuisset eventus, si locis & nocte adversantibus, percitos ferocia milites ab intempestivo pugnandi tempore Imperator ipse alloquendo revocare potuisset: qui tamen invicti viribus, improvisis adversus sitim aquarum subsidiis, incumbente jam vespere, castra Persarum aggressi, ruptis munitionibus, occuparunt: fugatoque Rege, quum à prælio respirantes patentibus luminibus repertæ aquæ inhiarent, nimbo sagittarum obruti sunt, quum stolide ad dirigendos certius in se ictus lumina ipsi per noctem accensa præbent.*

Ibid.

Ibid. *Singara.*] Urbe Mesopotamiæ, à qua pars Campestrium Mesopotamiæ dicta Singarena à Sex. Rufo. Haud dubie sine ulla mutatione est שִׁנְעָר Hebræorum, litera gutturali crassius pronuncianda. Nam illa gutturalis duplex est, lenis, & crassa, tam Hebræis, quam Arabibus, & Samaritis. Sed crassam Iudæi hodierni ignorant.

Ibid. *ex novem gravissimis præliis.*] Sex. Rufus: *Constantius in Persas vario ac magis difficili pugnavit eventu, Præter leves excubantium in limite congressiones majori marte novies deceitatum est: per duces suos septies. Ipse præsens bis adfuit.*

Ibid. *Nisibin.*] Ita etiam in Talmud semper vocatur נְצִיבִין. Sed quod ejus sit nomen hodiernum, adhuc non inveni, qui mihi indicaret.

Ibid. *Bizabde.*] In Marcellino Ammiano *Bezabde*: quod magis χαλδαΐζῃ בִּי זַבְדָּא, id est οἰκῶν Ζαβδᾶ. בִּי pro בֵּית Chaldaismus posteriorum temporum. Ignoratur nomen hodiernum. Zabdas nomen proprium. In veteri Inscriptione ZABDAS MERCATOR VENALITIA-,, RIUS. item in alia: L. VALERIUS. ZABDA. ut taceam Episcopum Ierosolymitanum Ζαβδᾶν, numero MMCCCXIV.

Ibid. *Amida.*] Retinet nomen Arabibus, *Ameth*, *Emeth*: Turcis, *Kara-emeth.* Id est, *nigra Amida.*

Ibid. *Quadragesimus Maximus.*] Metaphrastes in vita Athanasii: Ἀκάκιος δὲ ὁ Πατροφίλου φοιτηταὶ ὄντες Ἀρείου τὸ ἅγιον Μάξιμον τὸν Ἱεροσολύμων ἐξωθήσαντες Κύριλλον ἀνθικατέστησαν.

MMCCCLXV. IOBELEUS *secundum Hebræos.*] Sic extat in omnium vetustissimo BONG. Reliqui, & Editiones non habent. Erat annus Mundi 4299 quæ sunt Hebdomades annales DCXIV, Iobelea LXXXVII, hebdomades quinque. Itaque secundum Hebræos non potuit esse Iobeleus ullus ab Adam: si non ab Adam, neque ab anno primo Georgias. Nam anni veri ab Adam divisi per XLIX dant veros Iobeleos, & veras Hebdomadas: quia ab Adam, ad primum annum γεωργίας, sunt præcise hebdomades CCCLVII, hoc est Iobelei XXXI absoluti. Quibus animadversis, à primo anno Georgias, ad hunc numerum, vel potius ad annum Mundi 4299, fluxerunt anni 1799, quæ fiunt hebdomades CCLVII, Iobelei XXXVI, hebdomades de Iobeleo XXXVII excurrentes quinque. Itaque falsus est epilogismus. Minus mirarer, si non ab Hieronymo, sed Eusebio dictum esset. Nam si annos 1948 ab Adam ad natum Abraham, secundum Hebræos, cum hoc numero compositeris, fient anni ab Adam 4313 qui profecto sunt Iobelei 88 absoluti, & primus annus 89 Iobelei ineuntis.

Ibid. *quia Liberius tædio victus exilii.*] Athanasius ad Monachos 647: ὁ γὰρ Λιβέριος ὑποχωρήσας ὕστερον μὲν διετῆ χρόνον ὤκλασε, καὶ φοβέμφ τὸ ἀπλάστινον θάνατον, ὑπέγραψεν.

MMCCCLXVI. *Magnentio apud Augustodunum.*] Quomodo Augustoduni sumpserit purpuram, pete ex Aur. Victore: quæ iisdem verbis Græcis, sed fusius Zosimus. Nummi ejus: D. N. MAGNENTIUS P. F. AUG.

Ibid. *in castro, cui Helene nomen est, interficitur.*] Sergio & Nigriano Coss. auctore Socrate, hoc ipso numero, anno Christi Dionysiano CCCL. Sed Chronicon Casaubon. Limenio & Catullino Coss. numero antecedente MMCCCLXV. idque ratione muniit, quod is esset duodecimus annus imperii Constantis. Ergo obierit anno Christi CCCXLIX.

Ibid. *cui Helene nomen est.*] Omnes, qui filiorum Constantini gesta in literas retulerunt, hujus vici meminerunt. Hodie *Elna* vocatur, situs in faucibus Pyrenæi.

Ibid. *Vetranio Mursæ.*] Nummi: D. N. VETRANIO P. F. AUG. Græcis Βετρανίων. In codice Athanasii corrupte Βρεττανίων. Epistola ad vitam solitariam agentes: ἀλλὰ τὸν μὲν Βριττανίωνα καθεῖλεν ἐθελήσας τὸ δίκαιον ἀπαιτεῖν. Zosimus: Μαγνεντίου τοίνυν τὴν ἀρχὴν ἔχοντος, καὶ τῶν ὑπὲρ τὰς Ἄλπεις ἐθνῶν, καὶ τῆς Ἰταλίας αὐτῆς κυριεύοντος, τὴν στρατηγίαν τὴν ἐν Παννονίαις στρατοπέδων Βετρανίων ἔσχεν τυχθείς, ὅτι Μαγνέντιος εἰς βασιλείαν ἦλθη πυθόμενος, εἰς τὴν αὐτὴν ἦλθεν ἐπιθυμίαν, καὶ ψήφῳ τῶν αὐτόθι στρατευμάτων βασιλεὺς ἀνεδείχθη, καὶ ἐν τῇ Μέρσῃ Παννονίας ἔσῃ πόλει διέτριβε.

Ibid. *Nepotianus Romæ.*] Nummus ejus: FL. POP. NEPOTIANUS P. F. AUG. Erat Eutropiæ Constantini sororis filius. Aur. Victor Andr. Schotti: *Nepotianus materna stirpe Flavio propinquus.*

Ibid. *Romæ populus adversus Magnentium.*] Odium populi Romani in eum durasse, neque ab ullo mitigatum fuisse refert Zosimus, atque eam fuisse caussam, cur Alpes Magnentius superaret: ἐπεὶ δὲ οὐ κατὰ τὴν Ῥώμην ἐγένετο τοῦ Κωνσταντίου φρονήσεως ἢ τῷ μίσει πρὸς αὐτὸν, ἢ τῷ κατὰ τὴν μάχην γεγενημένῳ μαθεῖν, τὰς Ἄλπεις ὑπερβαλεῖναι λέγω. Sed hæc post cladem ad Mursam. At quæ Hieronymus retulit, ea gesta ante cladem. ac propterea utrunque verum.

Ibid. *Nepotiani caput pilo.*] Verbatim ab Eutropio.

Ibid. *Vetranioni apud Naissum.*] Ita recte per duo ß. lib. BONG. FRE. & PET. per simplex, *Naisum*: unde error in editionibus propagatus, ut *Narsum* ibi legatur. Recta lectio *Naissum.* Itinerarium, *Ab Aureo monte Vinceiam*, &c. postea *Horrea Margi*, *Pompejos*, *Naissum.* Cedrenus 615, 37: καὶ ἀέρωτος ἐκεῖθεν ἀφέντες Ναΐσσον καὶ τὴν Σκυπίων τὴν μητρόπολεως Βουλγαρείας ἔνθα ἀνακηρύττουσιν, καὶ ἀνδριφημοῦντες τοῦτον. Ptolemæus: Καὶ τὴν Δαρδανίας δὲ πόλεις, Ἀρριβάνιον, Ναΐσσον, Οὐλπιανὸν, Σκόπους. Hæc est lectio duorum Codicum Palatinæ Bibliothecæ. Vulgo male Νεισσός. Hinc discimus Dardaniam esse Bulgariam Cedreno, & Scupos *Scuppias.* Scuporum mentio extat in veteri Inscriptione. Stephanus: Ναΐσσος πόλις Θράκης, κτίσμα καὶ πατρὶς Κωνσταντίνου τοῦ βασιλέως. Sed Constantinum Magnum alii Bithynum dicunt.

Ibid. *à Constantio regium insigne detractum.*] Coram Constantio in exercitu à militibus ipsis purpura exutus. Zosimus: καὶ ἅμα Βετρανίωνα τὸν ἑαυτοῦ ἐκδύσαντες κατήγαγον ἐκ τοῦ βήματος ἰδιώτην. Eutropius: *Sed a Constantio, qui ad ultionem fraternæ necis bellum civile commoverat, abrogatum est Vetranioni imperium, qui novo insuitatoque more, consensu militum, deponere insigne compulsus est.* Et Vetranioni, & Tetrico id contigit, quod nulli antea, ut depositis insignibus imperii, placide in secessibus amœnis consenuerint. Nam Tetricus, indulta ab Aureliano Correctura Lucaniæ, Vetranio in prædio quodam Bithyniæ, Constantio permittente, vitam finiverunt.

Ibid. *Magnentius Mursæ victus.*] In Pannonia Mursam esse nemo nescit. quod male Galliæ castellum esse dicit Socrates lib. II, cap. XXXIII, & eum ad verbum sequutus Sozomenus lib. IV, cap. VII. πόλιν δὲ τῆς Μέρσαν (Φρούριον δὲ τοῦτο τῶν Γαλλιῶν) ὁ Μαγνέντιος ἡπληθεὶς σωεκλείσθη. Lege Zosimum. & non dubitabis hæc gesta esse ad Mursam Παννονίας, ἤτοι Παιονίας. Nam indifferenter & Zosimus, & alii Græci, Παννονίαν καὶ Παιονίαν pro eadem provincia usurpant. At docti homines hujus

ævi putant ex illo loco Socratis, aut Sozomeni duas Mursas esse, alteram Pannoniæ, alteram Galliæ, quum is sit error Socratis, & Sozomeni, qui totidem verbis ex Socrate hæc describit. Hinc corrigendus Stephanus: Μῦρσα, πόλις Ἰωνίας, κτίσμα Ἀδριανοῦ. Legendum enim vel cæco patet, Γαιονίας, id est, Γαννονίας, ut jam paulo ante ostendimus. Unde etiam ab Hadriano conditam discimus. Mursam autem inferioris Pannoniæ fuisse docet vetus inscriptio Britannica:

I. O. M.
ALA
AUG. OB. VIRTUTEM.
APPELLATA. CUI. PRÆ-
EST. P. ÆLIUS. P.F. SER-
GIA. MAGNUS. D.
MURSA. EX. PANON.
INFERIORE. PRÆFEC.
APRONINO. EBRO.

Exarata est barbara litera. Grutterus à Gul. Camdeno. Μίρσιον vocat Theophylactus Simocattes lib. 298. & prope Savum collocat, ut Ptolemæus. Magnentius ad Mursam Pannoniæ victus reliquias attriti exercitus in Italiam traduxit. Sed quum Romanorum animos à se alienatos, & à Constantii partibus omnes stare accepisset, desperatis rebus suis, superavit Alpes, & quum in Galliam perveniisset, prælio iterum commisso, & re infeliciter gesta, sese Lugdunum recepisse dicitur, ac matre & caris suis interfectis, postremo sibi manus in-
,, tulisse. Chronicon Casaubon. ἐν τούτῳ τῷ ἔτει Μα-
,, γνέντιος πάλιν συμβαλὼν ἐν Μύρᾳ Σελεύκῳ, ἡτ-
,, τηθεὶς, ἔφυγε μόνος ἐν Γαλλίας εἰς Λουγδοῦνον πό-
,, λιν. καὶ ὅπου τὸν ἀδελφὸν ἔσφαξεν, ἐκεῖ καὶ ἑαυτὸν
,, ἀνεῖλεν. Victus igitur in Pannoniis in Galliam pro-
,, fugit. Nam profecto de Mursa Galliæ nugæ meræ. Socrates quidem recte intelligit de prima clade, quam accepit Magnentius ad Mursam: sed errat, quum Mursam collocat in Galliis, quæ est urbs Pannoniæ.

Ibidem. *Gallus Constantii patruelis.*] Quem à se nominavit Constantium. Aurel. Victor Andr. Schotti: *Magnentius fratri Decentio Gallias, Constantius Gallo, cujus nomen suo mutaverat, Orientem Cæsaribus commiserunt.* Socrates: Γάλλος ὁ καὶ Κωνστάντιος. Sed nummi utrunque nomen retinent: FL. CONSTANTIUS GALLUS NOB. C. Chronicon Casaub. μετονομάσας αὐτὸν Κωνστάντιον. Recte autem in eodem Chronico assignatum tempus post Consulatum Sergii, & Nigriani.

MMCCCLXVIII. *Gallus Iudæos.*] Cedrenus ad xv annum Constantii ad verbum ex Socrate: Τῷ ιεʹ ἔτει οἱ ἐν τῇ ἀνατολῇ τῆς Παλαιστίνης Ἰουδαῖοι ἀντῆραν, καὶ πολλοὺς τῶν Ἑλλήνων, ἐθνῶντε, καὶ Σαμαρειτῶν ἀνεῖλον ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ παγκοινεὶ ὑπὸ Ῥωμαίων ἀνῃρέθησαν. καὶ ἡ πόλις αὐτῶν Διοκαισάρεια ἠφανίσθη. Eadem verba repetit Theophanes. Vide Socratem lib. 11, cap. XXXIII. Historiam perstringit Aur. Victor Andr. Schotti: *Et interea Iudæorum seditio, qui Patritium nefarie in regni specie sustulerant, oppressa.*

Ibid. *Diocæsaream.*] Hujus Diocæsareæ in Palæstina mentionem facit Hieronymus præfatione in Jonam, qui ait eam esse, quæ in Bibliis dicitur Geth, in secundo Sephorim miliario, item libro de nominibus Hebraic. Diospolim Palæstinæ ignoramus, nisi quod in eadem præfatione Hieronymi ejusdem mentio fit, item in libro de locis Hebr. *Aenan euntibus Thamnam nunc desertus locus & proximus Thamnæ vico grandi, qui situs est inter Aeliam & Diospolim.* In libro locorum Actuum Apostolicorum dicitur eadem esse cum Lydda. Alia est Diospolis Ægypti, nempe Thebæ Hecatompylæ, ut suo loco demonstravimus. LXX Seniores hanc in Ezekielis XXX, 16, putant esse quam Hebræi נֹ, No vocant. quod Hieronymus non sine errore requiem significare ait: quum מנ Noa significet requiem, non autem נֹ, quod Hebraice est crudum. Sed & nomina Ægyptiaca Hebraicis originibus accommodare, idem est, ac putare Polonos & Italos eadem lingua uti.

Ibidem. *Nonnulli nobilium Antiochiæ à Gallo interfecti.*] Nimirum Domitianus Præfectus Prætorio Orientis, & Magnus Quæstor. Auctor. Socrat. Chronicon Casaub. ad XVIII ann. Constantii: ἀποκτείνας ἔπαρχον πραιτωρίων, καὶ Κυίντωρα.

Ibid. Post superiorem pericopen, in Editionibus infarcta est hæc: *Syriæ populis crucis signum maximo conspicientium terrore in orientali plaga apparuit.* In nullo scripto extat. In Chronico Casauboniano ad XIV annum Constantii idem gestum refertur. Τὸ σημεῖον τοῦ Χριστοῦ ὤφθη ἐν Ἱεροσολύμοις κατὰ τοῦτον τὸν χρόνον. Cedren. 252, 52. Menologium VII Maji.

MMCCCLXIX. *Magnentius Lugduni.*] Prius re infeliciter gesta ad locum, qui Socrati Μιλτοσέλευκος, Sozomeno Μορποσέλευκος, Chronico Casauboniano Μῦρος Σέλευκος dicitur. Sed valde turbant illi Scriptores, dum alius Mursam in Gallia ponit, alius Magnentium puncto temporis in agrum Lugdunensem volasse somniat.

Ibid. *Decentius frater ejus, quem ad tuendas Galliis Cæsarem miserat.*] Nummi: D. N. DECENTIUS NOB. C. &: MAG. DECENTIUS NOB. CÆS. Stephanus: Δεκέντιοι ἔθνος Γαννονίας ἀπὸ Δεκεντίου τοῦ Μάγνου παιδὸς, Μαγνεντίου τοῦ ἀδελφοῦ.

Ibid. *Gennadius forensis orator.*] Incertum, forensis sit ad distinctionem ejus, qui Græce σχολαστικὸς, id est "causarum patronus, an gentilitium, puto Forosegusianus. Nam etiam hodie vulgo Forenses vocantur. Fo-" renſium & Scholasticorum discrimen tangit Plinius " lib. 11 Epistol. *Scholasticus tantum est, quo genere homi-" num nihil aut simplicius, aut sincerius, aut melius. Nos enim, " qui in foro, verisq; litibus terimur, multum malitiæ, quam-" vis nolumus, addiscimus.* Inclinat animus, ut gentilitium " putem. quemadmodum infra *Minervius Burdigalensis.*

Ibid. *Minervius Burdigalensis.*] Tiberius Victor Minervius Burdigalensis præceptor Ausonii. Hujus filius Alethius Minervius.

MMCCCLXX. *Gallus Cæsar sollicitatus à Constantio.*] Id est μεταπεμπτὸς γνώμην. Socrates, μεταπεμπτὸν ἐκάλεσε τὸν Γάλλον. Chronicon Casaubon. μεταστελεὶς ἀπὸ τῆς Ἀντιοχείας ὑπὸ Κωνσταντίου. Historia miscella. *ob quam rem Constantius indignatus evocavit eum.*

Ibid. *cui in suspitionem ob regiam indolem venerat.*] Imo ob crudelitatem, væcordiam, perfidiam: quod, ut verbis Ammiani loquar, *ultra terminos delatæ potestatis procurrens asperitate nimia cuncta fœdabat.* Si qua fides Ammiano, Eutropio, Aur. Victori, Socrati, nihil laudabile fuit in hoc principe: ut mirer ab Hieronymo proditum propter regiam indolem suspectum Constantio fuisse, qui potius multis incivilibus gestis jussu Constantii interfectus fuerit. Affectasse autem imperium, & ob id à patrueli interfectum scribit Cyrus Monachus de Constantio ita loquens:

Ὃς τὰ μὲν πρῶτα Καίσαρα τετίμηκε τὸν Γάλλον
Τὸν αὐταναψιὸν αὐτοῦ τοῦ Κωνσταντίνου παῖδα.
Βασιλειῶν δ' ὑμαθὼν καὶ τυραννεῖν ὁρμῶντα,

Καὶ

Καὶ πάντα μηχανώμενον ὥστε τυχεῖν τοῦ πόθου τοῦ κεφαλῆς ἀφείλατο, πᾶσαν ὁρμὴν περοῤῥώσας. Cedrenus 246, 35: Γάλλου τυραννίδα μελετήσας, &c. Eutropius: *vir natura ferox, & ad tyrannidem pronior.* Quare in Græco auctore, unde hæc excepit Hieronymus, sine dubio scriptum extabat: ὑπηνίου λέγοντος τὸ βασιλείαν γενόμενον. ut extat in verbis Cyri monachi. Nam τὸ βασιλείαν, ut & mediocriter doctis constat, est τυραννίδος μελέτησις. quod *regiam indolem* nimis properans vertit Hieronymus.

Ibid. *Istriæ occiditur.*] Idioma Hieronymianum, *Istriæ*, in Istria. Sic in Epistola objurgatoria ad Johann. Hierosoly. *Palæstinæ interrogatus, & respondes Ægypto.* id est, in Palæstina, in Ægypto. In eadem Epistola: *versari Cypri*, in Cypro. Sic, *Dilavium Ægypti factum.* Et illud Pauli, τότε χάριν καπέλιπον σε ἐν Κρήτῃ: *Hujus rei gratia reliqui te Cretæ.* Ad Gerontium: *Alter toto orbe fugitivus tandem Bithyniæ veneno mortem reperiit.* Hoc est, in Bithynia. Item: *Judæos Mesopotamiæ rebellantes.* in Macedonia. Vitruvius quoque ita loquitur: lib. II, cap. IX. *Nascantur autem hæ arbores maxime Cretæ, & Africæ, & nonnullis Syriæ regionibus.* Quæ omnia localiter dicta sunt ex natura adverbiorum, ut Αθήνησι, Θήβησι. ωδὶ Θαλαμῶνα τὴν νῆσον Gallum occisum scribit Cedrenus. Sed est error librarius. Φλαμῶνα enim ex Socrate scribendum. Καταλαβόντα δὲ αὐτὸν τὰ ἑσπέρια μέρη, καὶ ωδὶ Φλανῶνα τὴν νῆσον γυμνὸν Κωνσάντιος ἀναιρεθῆναι ἐκέλευσεν. Mendosissime in historia Miscella: *Quumque contra insulam Falconensem venisset.* Legendum, *Flanonensem.* Non esse insulam, sed urbem maritimam Istriæ ex Plinio & Ptolemæo colligitur; & ex appellatione hodierna. FIANONA enim dicitur hodie urbs Istriæ maritima. Apud Ptolemæum perperam legitur Φλαυῶνα, pro Φλανῶνα. Idem error apud Plinium: ubi Flavona, quod ex Ptolemæi depravata lectione à Correctoribus interpolatum est. Omne dubium tollit vetus Inscriptio: Q. SEXTILIUS. RUFUS. FLANONA. Stephanus: Φλανὼν πόλις, καὶ λιμὴν ωδὶ Ἀψύρτου νῆσον. In Chronico Casaubon. ἐν Ισῳ τῇ νήσῳ ἀνῃρέθη. quod est ineptum: ut multa ejusmodi apud eundem scriptorem.

Ibidem. *Istriæ occiditur.*] Septimo Consulatu ipsius Constantii, hoc est Constantio Aug. VII, ipso Gallo III Coss. anno Christi CCCLIV, numero hoc ipso MMCCCLXX. Vitiosissime in historia Miscella: *Quumque contra insulam Falconensem venisset, illic eum præcepit Constantius interimi anno imperii sui septimo, & consulatus ipsius Galli anno tertio.* Legendum enim, *consulatu suo septimo, & ipsius Galli tertio.*

Ibid. *Silvanus in Gallia.*] Nummi: D. N. FL. SILVANUS P. F. AUG.

MMCCCLXXI. *Paulinus & Rhodanus.*] Sozomenus lib. IV, cap. IX. pag. 49. ubi Ροδάνιος dicitur, quemadmodum & in FRE. & PET. & Sulpitio Severo. In BONG. Rhodianus. Vide vitam Athanasii incerto auctore, 336. ubi vocatur Ροδανὸς, non Ροδάνιος. Et ita quoque in eadem vita apud Photium, 787, 7.

Ibid. *Alcimus & Delphidius.*] Latinus Alcimus Alethius Aginnensis fuit. Atticus Tiro Delphidius Burdigalensis Orator acerrimus, ut ait Ammianus, Euchrotiæ popularis sectæ Priscillianistarum maritus. Utriusque mentio in Rhetorib. Ausonii, Delphidii vero notabilis apud Ammianum.

Ibid. *Quidam sectatores ejus etiam Montenses.*] Optatus Milevitanus: *Sic speluncam quandam foris à civitate gradibus sepserunt, ubi ipso tempore conventiculum habere potuissent. Unde Montenses appellati sunt.* Augustinus libro de Hæresibus ad Quodvultdeum: *Isti hæretici in urbe Roma Montenses vocantur, quibus hinc ex Africa solent Episcopum mittere.* Hieronymus in Lucifer. *Marcionitas, Valentinianos, Montenses, sive Campates.* Et in Epistola ad Marcellam: *Nuper quum Retitii Augustodunensis Episcopi, qui quondam a Constantinopolitano Imperatore sub Silvestro Episcopo ob caussam Montensium missus est Romam, Commentatos in Canticum Canticorum perlegissem.* Inepte excusum *Constantinopolitano* pro *Constantino.* Scismatici vero in montib. conventicula sua habebant. Cyprianus ad Caldonium de abstinendo Felicissimo: *quum Felicissimus comminatus sit non communicaturos in monte secum, qui nobis obtemperassent.* In Epist. ad Jubajanum: *In latebra & in latronum spelunca adulteræ aquæ contagione tinctus.* Isidorus: *Montani hæretici dicti, quod tempore persecutionis in montibus latuerunt, qua occasione à Catholicæ Ecclesiæ corpore se diviserunt.* Hæc in aliam sententiam, ac superiora, concepta sunt.

Ibid. *Eusebius Vercellensis.*] Vide Sozomenum libro IV, cap. IX. Epistolam Athanasii ad vitam solitariam agentes, 647.

Ibid. *distantibus inter se ab Arrianis, & à Constantio damnantur exiliis.*] Constantii Edictum, ut Orthodoxi distantibus ab invicem exiliis separarentur. Athanasius in eadem Epistola: ὁ δὲ (Κωνστάντιος) ἀντὶ τοῦ ἀποκείναθαι, μόνον ἐκέλευσε, καὶ ἐξώρισεν, ἕκαστον ἀφορίσας, ὅπερ καὶ ἦδη τῶν ἑσπερίων πεποίηκε. τόπον γὰρ ἑξορίζων τὸν τύπον αὐτὸς ἐπίστησεν, ἵνα καὶ ἐν ταῖς τιμωρίαις ὁμότιμον τὸν αὐτὸν τυράννων καὶ διακτῶν γένηται. τῷ μὲν γὰρ ἑσπέρῳ διωγμῷ κοινῇ καὶ πολλοὺς ἅμα κελεύων ὁ τότε Μαξιμιανὸς (Μαξιμῖνος) ἐξώριζεν ὁμολογητὰς, καὶ τὴν τιμωρίαν ἐπεκόφιζε τοῦ ἀριθμοῦ τῇ σπουδῇ. *Ibib. Julianus frater Galli Mediolani Cæsar appellatur.*] Nummi: D. N. FL. CL. IULIANUS NOB. C. & DN. CL. IULIANUS NOB. CÆS. Cyrus Monachus de Constantio:

τὸν ἀδελφὸν τοῦ Γάλλου τὸ χεῖρον τὸ δυσώδη
Ἰουλιανὸν τῷ Καίσαρι ἐκόσμησε τιφάνῳ,
ἐφ' οἷς ἀστιζόμενος δῆθεν ὁ πραθάτης,
καὶ τὴν ἐδηδοκὼς τὴν αὐτοῦ δίκην τὴν ἐκ πορφύρας
ἐκεῖνο τὸ θρυλλούμενον ἐπέλεγε τοῖς πέλας,
πορφύρεον τὸν θάνατον καπίλαβε καὶ μοῖραν,
ὡς ἐν χλαμύδι πορφυρᾷ τοῦ Γάλλου πεθνηκότος.

Ibid. Cæsar appellatur.] Anno sequente post cædem Galli, Arbitione & Lolliano Coss. τῇ ἕκτῃ τοῦ Νοεμβρίου μηνός. Socrat. anno Christi CCCLV. Nam anni prioris Constantio VII Coss. certissimum characterem apposuit Athanasius in Protestatione, pag. 857, ubi dicit eo anno V Kal. Feb. fuisse parasceuen, quod certe accidit anno Christi CCCLIV, Cyclo Solis XXVII, litera Dominicali B. Ἐπιφωσκούσης γὰρ τὸ λοιπὸν πέντε ἡμῶν φθεγγαρίων, τυπτει δ Ā τῶν Μεχεὶρ μηνὸς ἀναγνωσθέντων ἡμῶν ἐν τῷ Κυριακῷ, καὶ τῆς ἀκοῆς σχολαζόντων, σώαξις γὰρ ἔμελλε τῇ πασκούῃ γίνεσθαι, &c. Quare id tempus recte assignatum.

Ibid. *Magnæ Alemannorum copiæ.*] Ex Eutropio. Hanc victoriam Iuliani non dubitat Zosimus æquare illi, quam de Dario obtinuit Alexander Magnus. Et sane ut ea clades barbarorum memorabilis est, ita & verba, quibus id gestum prosequitur Zosimus, non minus illustria. συμμίξας γὰρ τοῖς πολεμίοις, πάσης ὑπερβολῆς ἐπέκεινα τὸ τρόπαιον ἔστησεν, ἐξ μὲν ἐν αὐτῇ τῇ μάχῃ μυριάδων ἀπολομένων, ἑπτὰ δὲ πρὸς τοῖς ἀλαμβόνων τοῦ Ῥήνου, καὶ ἀναφθαρτῶν. ὥστε εἴπερ ἐθέλοι τῇ τοῦ Δαρείου Ἀλεξάνδρου μάχῃ παρίστασθαι τὸν νικῶντα, οὐκ ἂν ὄροι παρίστανης ἐλάττονα.

Ibid. *apud Argentoratum.*] Ammianus: *Argentoratus barbaricis cladibus nota.*

MMCCCLXXIV. *Conſtantio Romam ingreſſo oſſa Andreæ Apoſtoli.*] Deeſt τὸ *novam.* novam Romam ingreſſo. neque aliter videtur conceptum fuiſſe à Græco ſcriptore, unde Hieronymus accepit. Νέα Ρώμη eſt Conſtantinopolis. Meminit etiam libro adverſus Vigilantium: ubi in meo Codice *Conſtantinus* perperam pro *Conſtantio* editum eſt. Ex urbe Patris has reliquias neceſſe eſt Conſtantinopolim traductas, quum Patris Achajæ paſſum eſſe dicat poſt alios Sophronius. Sed mirum Ægeam proconſulem ab eodem Sophronio regem Edeſſenon dici in Catalogo ſcriptorum Eccleſiaſt. Et magis mirum βασιλέα Εδεσηνῶν præfectum verti ab Eraſmo. Quomodo eodem tempore & proconſul Achajæ, & rex Edeſſenorum potuit eſſe?

Ibid. *oſſa Andreæ.*] Viceſimo Conſtantii anno, ut ipſe Hieronymus in Lucæ vita, in libro de Scriptorib. Eccleſiaſt. Quare hic fuerit metachroniſmus.

Ibidem. *Nicomedia terræ motu funditus everſa.*] Unius anni prochroniſmus. Contigit enim hæc clades Fab. Tatiano, Neratio Cereale Coss. anno Chriſti CCCLVIII, numero MMCCCLXXIV, ut exſtat apud Socratem, lib. II, cap. XXXIX. Quare non recte apud eundem Socratem Nicæa dicitur terræ motu concuſſa, Valentiniano II, & Valente II Coss. duodecimo anno ἀπὸ τ πτώσεως τ Νικομηδείας. Nam inter Conſulatum Tatiani ac Cerealis, & Conſulatus ſecundos Valentiniani, & Valentis Augg. interſunt tantum anni X, non XII. Ut hic unius anni prochroniſmus, ita in Chronico Caſaubon. unius metachroniſmus, Euſebio, & Hypatio coss.

Ibid. *Nicomedia terræ motu.*] Eadem corruerat numero MMCXXXVI. Hunc vero caſum contigiſſe ait Marcellinus a. d. IX Kal. Sept. cujus verba omnino lege. Digna enim ſunt. ἐκάδι ὀγδόῃ Αυγέστ μιῶς. Socrates, id eſt V Kal. Sept. non IX, ut Marcellinus. Aur. Victor Andr. Schotti in Lucio Vero: *Aſiaque Epheſus, ac Bithynia Nicomedia conſtrata terræmotu, æque ac noſtra ætate Nicomedia Cereali Conſule.* Nam hoc anno Conſules fuerunt Fabius Tatianus, & Neratius Cerealis, quod & Ammianus antea memoraverat. Cedrenus breviter iſtud perſtringit: σὺν μεγάλῳ ἐν Νικομηδείᾳ γενομένῳ, περὶ ὥραν νυκτερινὴν τρίτην, τὴν πόλιν κατέσαλε, καὶ πολλὴ πολλὰ διέφθειρε μέχρι δ' ἐπισκόπου Κεκροπίας. Idem invenies in Chronico Caſaubon. ſed ἐν ὑπατείᾳ Ευσεβίᾳ, καὶ Υπατίᾳ, anno uno ſerius, quam Aur. Victor. Hanc celeberrimæ urbis cladem verſibus Syriacis deflevit Ephrem monachus. Auctor Marcellinus Comes.

MMCCCLXXV, *Careſtus.*] Ita PR. & FR. & PET. item editiones. Solus BONG. *Chariſtus.*

Ibidem. *Synodus apud Ariminum.*] Socrates lib. II. cap. XXXVII. 207. quo tempore paulo ante ἔκθεσις πίστεως in urbe Sirmio edita. ἐξετέθη πίστις ἡ καθολικὴ ἐπὶ παρουσίᾳ τ δεσπότου ἡμῶν Κωνσταντίου, ἐν ὑπατείᾳ Φλαβίου Ευσεβίου, καὶ Υπατίου τ λαμπροτάτων, ἐν Σιρμίῳ τῇ περὶ ἑνδεκα Καλανδῶν Ιουνίων. nimirum hoc ipſo numero recte aſſignato.

Ibid. *omnium proditione damnata eſt.*] Ipſe Hieronymus aureolo Dialogo in Luciferianos: *Sub Rege Conſtantio, Euſebio & Hypatio Conſulibus, nomine unitatis & fidei infidelitas ſcripta eſt, ut nunc agnoſcitur.* Lege cætera, quæ omnino ad hujus loci illuſtrationem neceſſaria ſunt, & quæ legiſſe non minor eſt voluptas, quam fructus. ex quibus manifeſto colligitur Conſules huic Chronico exemplo Euſebii adſcriptos fuiſſe.

Ibid. *Honoratus ex præfecto prætorii.*] Socrates lib. II. cap. XXI: καὶ γὰρ παρ' ὀλίγον ἀπὸ τ ἑσπερίων μερῶν ἀναστρέψας ὁ βασιλεύς. καὶ πότε τὸν ἔπαρχον τ Κωνσταντινουπόλεως κατέστησεν ονομαστὸν ὄνομα, τῶν ἀνθυπάτων πάσας ἀρχῶν.

Ibid. *Gratianus.*] Chronicon Caſaubon. eodem anno Gratianum natum, & Honoratum præfectum urbis Conſtantinopoleos factum ſcribit, Euſebio, & Hypatio Coss.

MMCCCLXXVI. *Conſtantinopoli Eccleſiarum maxima dedicatur.*] Socrates lib. II, cap. XLIII. τῳ καὶ τῇ μεγάλῃ Εκκλησία ὀνομαζομένῃ Σοφίᾳ ἀνεκαινίσθη ἐν ὑπατείᾳ Κωνσταντίου τὸ δέκατον, καὶ Ιουλιανοῦ Καίσαρος τὸ τρίτον, τῇ πεντεκαιδεκάτῃ τ Φεβρουαρίου μηνός. Tempus congruit huic numero. Chronicon Caſaubonii Conſtantio XII, & Juliano III Coss. ſed legendum Γ, non Β. Vita Athanaſii male conjungit tempus Encæniorum hujus Eccleſiæ, & annum, quo Julianus Cæſar declaratus. Vide Photium 787, 32.

MMCCCLXXVII. *Conſtantius Mopſocrenis.*] Μοψουκρῆναι, & Μόψου Εσία pro una eademque urbe uſurpatur, ut alibi diximus, quanquam Plinio & Ptolemæo duæ ſunt. Propterea Scriptorum alii Conſtantium Mopſocrenis, alii Mopſueſtiæ obiiſſe dicunt. ut Ammianus Mopſueſtiæ, III Non. Octobr. Cedrenus ἐν Μόψου κρήναις τῇ Γ Νοεμβρίου. Mopſi viculum vocat ipſe Hieronymus Epitaphio Nepotiani. Moritur Tauro & Florentio Coss. III Non. Novemb. Socrat. hoc ipſo numero, Indictione quinta ineunte à XXIV Septembris, anno Antiocheno CCCCIX Quæ ideo adduximus, ut auctorem Chronici Caſauboniani confutaremus, ubi dicitur obiiſſe ἀρχῇ ἰνδικτιῶνος τετάρτης, ἔτους Αντιοχείας ῡι. In Indictione peccat prochroniſmo unius anni, in Epocha Antiochena metachroniſmo itidem unius anni.

Ibid. *Iulianus anno uno, menſibus octo.*] In vita quoque Athanaſii: καταστρέφει γοῦν τ βίον ἐν κῇ τριακοστὸν Δεκεμβρίου ἔτους, ἐν δὲ τῇ βασιλείᾳ μῆνας ὀκτώ. Et ipſe Apoſtata in Miſopogone; ait nomen Mardonis Eunuchi XX menſibus antea in honore fuiſſe, nimirum à morte Conſtantii, ad id tempus, quo ſcribebat ſuum Miſopogona, poſt quod paulo poſt ipſe periit. τῶν δὲ μηνῶν μὴν ὀκτὼ πεποιημένον ὄνομα, νυνὶ δὲ φερόμενον ἀντ' ἀδικήματος καὶ ὀνείδους, ἀνέχομαι.

Ibid. *Iuliano ad idolorum cultum converſo.*] Hic erat annus undecimus ex quo ad idolorũ cultum ſeſe convertit. XX annos fuit Chriſtianus, duodecim Idololatra. Et annus ultimus vitæ ejus fuit duodecimus Idololatriæ ejus. Ipſum Apoſtatam teſtem damus ex epiſtola ad Alexandrinos: πεφόμηκοι τῷ προσθέντι (mihi) ἐκείνῳ τὴν ὁδὸν ἄχρις ἐτῶν ὀκτὼ, καὶ τούτων ἰδίᾳ σὺν θεοῖς προσομιλῶ δωδέκατον ἔτος.

MMCCCLXXVIII. *Georgio per ſeditionem.*] Socrates lib. III, Capitib. III, IV.

Ibid. *Euſebius & Lucifer de exilio regrediuntur: è quibus Lucifer adſcitis duob. aliis.*] Ad illa verba, *adſcitis duob. aliis*, luculentus & vetuſtiſſimus codex BONG. habet ad marginem: *Gorgonium dicit de Germania, & Cymatium de Gabala.* Quæ proculdubio ſunt optimæ notæ; ſed mihi prorſus ignorata. Vide Theodoritum Hiſtoriæ Eccleſ. lib. III, cap. V.

Ibid. *Proæreſius Sophiſta.*] De hoc præſtantiſſimo dicendi magiſtro vide mira apud Eunapium quanvis hominem Chriſtianiſmi hoſtem diriſſimum.

Ibid. *Aemilianus ob aratum ſubverſionem Doroſtori à Vicario*

Vicario incenditur.] Duroſtorum Myſiæ inferioris urbs. Ammianus XXVII: *Dein Myſia, ubi Martianopolis eſt à ſorore Trajani Principis ita cognominata, Doroſtorus, & Nicopolis, & Odyſſus.* Ptolemæus: Τελμάννιον, Τιερσίπολις, Δορόστορον, Λεγιὼν πρώτη Ιταλική. Ita ille locus legendus ex duob. codicib. Bibliothecæ Palatinæ. Nam male Δορόστολον per λ excuſum eſt, quod eſt proprium Græcorum recentiorum, quibus Δορόσολον dicitur, ut Cedreno 555, 21, ὅπι τὸ Δορόσολον, ὃ καὶ Δίσρα καλεῖται. In Itinerario legitur, *Doroſdora Leg.* XXI. CL. quod miror, quum Ptolemæo ſit Legio prima Italica. & ſuperius poſuerit, *Novas leg. I. Ital.* In quibuſdam manuſcriptis Itinerariis, legitur recte *Doroſtoro.* Et ita etiam in Martyrologio, XVIII Julii: XXV, & XXVII Maj: XV Junii: XX Novembr.

Ibid. *conto ilia perfoſſus interiit.*] Ex Aur. Victore: *conto percutitur.* ἐξ ἀφανοῦς ἥ ἀκόντιον φέρεται κατ' αὐτοῦ, καὶ διὰ βραχίονος διαδραμὸν εἰς τὴν πλευρὰν εἰσέδυ. Socrat. Sed ſuper diſcrepantia auctorum de morte Iuliani, ſi vellem omnium ſententias huc conferre, nulla finis futura eſſet. Videndus Nazianzenus.

Ibid. *anno ætatis* XL.] Legendum XXXII, ut POST. In vita Athanaſii: Καταστρέφεται τὸν βίον ἐν τῷ τριακοστὸν διαδεξάμενος ἔτος. Ammianus, *anno ætatis altero & trigeſimo.* item VI Kal. Iulii, teſte eodem cum Eutropio. „ Chron. Caſaub. ἐτῶν λϛ mendoſe. In Miſopogone „ ipſemet ὁ φιλόσοφος ſcribit ſe majorem fuiſſe tri„ ginta annorum, quum illa ſcriberet, quod fuit illi vitæ „ tempus ultimum. ἐτῶν ἥ τριάκοντα μελέτῃ ἀφέναι „ παρακαλεῖ ἄλλως τε μὴ ποιότης ἐγκειμένῃ καλεπότητος. ἐμοὶ ἥ ἤδη πλείω τούτων ἐστίν. Viginti „ annos vixit Chriſtianus, duodecim Idololatra. Quæ „ eſt ſumma temporis vitæ ejus, annorum XXXII, ut „ ſupra ex Epiſtola ad Alexandrinos annotavimus.

MMCCCLXXX. *Iovianus ex primicerio Domeſticorum.*] Ammianus: *Domeſticorum ordinis primus* ὁ τῶν Δομεστίκων ἡγεμὼν παῖς. Zoſim. item: Ἰοβιανὸς τοῦ παγματος τῶν ὑπογραφέων πρωτασπιστής. pag. 723. qui *primus inter notarios dicitur* Ammiano.

Ibidem. *Iovianus rerum neceſſitate compulſus Niſibin, & magnam Meſopotamiæ partem Sapori Perſarum regi tradidit.*] Conſulendus XXV liber Ammiani: ubi inter alia, quæ deflet de harum regionum deditione, ſubjicit: *Nunquam enim ab Vrbis ortu inveniri poteſt, Annalibus replicatis, ut arbitror, terrarum partes ullas noſtrarum ab Imperatore, vel Conſule hoſti conceſſas.* Eadem expoſtulatio apud Eutropium: *Pacem cum Sapore neceſſariam quidem, ſed ignobilem fecit, multatis finibus, ac nonnulla imperii Romani parte tradita: quod ante eum annis trecentis, & viginti duobus fere, ex quo Romanum imperium conditum erat, nunquam accidit.* Sed ſtrenue delirat de intervallo à cunabulis imperii Romani, ad præſentem annum, quod definit tantum annorum CCCXXII, quum is eſſet annus Antiochenus CCCCXII, & totidem annos ſtaret imperium Romanum. Sed & idem repetitur à Zoſimo, ut videantur tres illi Scriptores in unum conſpiraſſe ſuper eadem querela. ἐς τοῦτο τῆς ἰσορίας ἀφιγμένῳ τὸ μέρος ὅτι τὸς ἀνωτάτω μοι χρόνους ἐπῆλθεν ἀναδραμεῖν, καὶ ζητεῖν, εἴ ποτε Ρωμαῖοι τῶν αὐτοῖς πολεμίων ἑτέροις ὑποστήσαντο πρεσβείαν, ἢ ὅλως ἕτερόν τι ἔχειν τοῦτο τῶν ὑπερφυῶν αὐτῶν ἅπαξ γενομένων ἠνέσχοντο.

Ibid. *Niſibin & magnam Meſopotamiæ partem.*] Hieronymus ipſe de locis Hebraicis: *Achad urbs regni Nemrod in Babylone. Forro Hebr. hanc eſſe dicunt Meſopotamiæ civitatem, quæ hodie quoque vocatur Niſibi a Lucullo quondam Romano Conſule obſeſſam, captamque, & ante paucos annos à Iouiano Perſis traditam.* Stephanus: Φίλων ἐν Φοινικικοῖς Νάσιβις διὰ τοῦ α. Ουρανίος ἥ διὰ τοῦ ε Νέσιβις. σημαίνει δὲ, ὡς φησι Φίλων, Νασιβ τὰς πήλας. ὡς δὲ Ουρανίος, Νέσιβις, φησὶ, σημαίνει τῇ Φοινίκων φωνῇ, λίθοι συγκείμενοι συμφορητοί. Non intereſt quomodo prima ſyllaba legatur, per ε, an per α. Verum autem eſt נצי *ſignificare*, item σωρὸν λίθων, aut grumum terræ, vel ſalis. Ea enim vox Geneſeos XIX, 26, à LXX interpretib. πήλη, ab aliis grumus, tumulus, aut cumulus, aut στῆλη exponitur. Quod autem Achad Geneſ. X ab Hieronymo Niſibi vocatur, id quoque confirmatur ex Targum Ieroſolymitano, in quo pro Hebraico Achad, Niſibi poſitum eſt.

Ibid. *Synodus Antiochiæ.*] Ridicule antea editum erat, *in qua omouſion in omocuſion, eoque rejecto.* quæ non ſunt caſſæ nucis. nos, ut edi curavimus, ita in omnibus ſcriptis Codicibus reperiimus. Et ita ratio poſtulat, *homouſio anomœoque rejecto.*

Ibid. *Dadaſtanæ moritur.*] Ammianus: *Quum enim veniſſet Dadaſtanam, qui locus Bithyniam diſtinguit & Galatas, exanimatus inventus eſt nocte.* Cedrenus: ἐν προαστείῳ Δαδασανᾷ, Socrati τὰ Δαδάσανα. In Chronico Caſauboniano vitioſe Δάσανα. Meminerunt Ptolem. & Zonaras; Itinerarium Antonini. Diſtat Ancyra M. P. CXV.

Ibid. *anno ætatis* XXXIII.] Idem numerus Marcellino, & PET. Sed Edit. FRE. & BONG. XXXIV. " Περὶτῷ μηνὶ deceſſiſſe, id eſt Februario, auctor Chronologus Caſaubon. anno Chriſti CCCLXIV, hoc ipſo numero.

MMCCCLXXXI. *Valentinianus.*] Error ſolennis Euſebii & Hieronymi, ut etiam ſi Princeps quidam obierit principio anni, tamen ejus ſucceſſoris initium capiant ab anno ſequente, peccantes manifeſto unius anni metachroniſmo. Iovianus obiit XXV Februarii. Valentinianus Imperator ſalutatus ab exercitu V. Kalendas Martii poſteriores (πέμπτῃ καὶ εἰκάδι Φρουαρίου Socrati) anno biſextili, Cyclo Solis IX, feria IV, anno Chriſti Dionyſiano CCCLXIV. Quare is erat dies inſititius, quod biſextum vulgo dicitur, cujus diei ſuperſtitione vulgo aliquid incipere religio erat, quæ etiam ſtulta opinio adhuc in tanta luce Chriſtianiſmi multorum animis inſedit, ob eam cauſſam & Valentinianus die, qui omnium opinione ominoſus habebatur, inire imperium noluit, tranſlato in ſequentem imperii natali. Hinc diſcimus ex duobus F. F, prius, quod eſt inſititium, non dici intercalare, ſed poſterius. Dicitur enim a. d. VI Kal. Intercalares. Sic Merkedinus XXII, aut XXIII dierum menſis inſititius non dicebatur intercalaris menſis, ſed Februarius ordinarius XXVIII dierum, is eſt menſis intercalaris, ut ex Faſtis Capitolinis, & ex ſententia Catonis veteris Iuriſconſulti Titulo de verb. ſign. conſtat, quem locum ſi Tribonianus intellexiſſet, nunquam illum Centonib. Pandectæ ſui inſuiſſet. Sic & ex duobus Adar, prior, qui eſt inſititius, non dicitur intercalaris, ſed poſterior, qui tamen eſt cavus, & ordinarius, & feſtum Aman & jejunium Eſther habet. Dicitur enim Adar alter, aut *VVeadar*, id eſt iteratus Adar, παλινάδαρ, quum tamen alter, ut dixi, is ſit, qui intercalatus eſt extra ordinem, & plenus ſit, & nullo feſto exornatus.

Ibid. *parcitatem quidam avaritiam.*] Aliter Sex. Aur. Victor: *infeſtus tamen vitiis, maximeque avaritiæ, cujus punitor ipſe fuit acer.*

Ibid. *ſeveritatem, crudelitatem.*] Non pauca hujus Imp. crudelitatis exempla profert Ammian. Marcell.

MMCCCLXXXII. *Terræmotu.*] Hæc horribilis maris inundatio contigit Valentiniano, & Valente Augg. Coss. auctore Ammiano, anno Christi CCCLXV, numero MMCCCLXXXI. Unius anni metachronismus. quæ clades accidit quidem anno secundo Valentiniani, sed jam monuimus Hieronymum instituisse initium imperii Valentiniani ex a. d. VI. Kal. Mart. anni Christi CCCLXV, quum tamen ab anno antecedenti id faciendum esset. Metaphrastes in vita Athanasii: πσάτων οὖν δὴ κακῶν πανταχόσε δρωμένων, σεισμὸς ἐπιγινόμενος οἰκεμενικὸς πολλά τε τῶν πόλεων ἔβλαψεν, τῶν τε Κρήτης τὰς ἑκατὸν πόλεις κατηρείπωσεν. ἡ θάλασσα δὲ τὰς ἰδίας ὅρας ὑπήλλαξεν. ποσὶ μὲν γὰρ τόποις ποσὸν ἐπέκλυσεν, ὥστε τὰς πρώην βατὰς πόρρας καὶ ἀπορίμους πλεῖσθαι. ἑτέρων δὲ τόπων τοσοῦτον ἀπέσχη, ὡς ἐξηρᾶ δύρεσθαι τὰς πλέοντας. καὶ τοῦτο γέγονε κατ' ἐκεῖνο πρώτου ὑπατείαν τῶν δύο βασιλέων, Οὐαλεντινιανοῦ, καὶ Οὐάλεντος. Diu erat, quum Creta centum illas urbes desierat habere. Et, si habuisset, non est verisimile, omnes terræmotu concussas fuisse. Quare melius in vita ejusdem Athanasii alio auctore, decem, non centum urbes Cretæ hoc terræ motu afflictæ dicuntur: ἐν τούτοις δὲ κυμαινομένων τῶν ὅλων, σεισμὸς ὑπισχνήσατο τὸ πώποτε γεγενημένων ὁμοίως, καὶ πολλὰς ἐδαφίζει τῶν πόλεων. ἀπὸ δὲ καὶ τῆς Κρήτης τὰς δέκα πόλεις κατηρείπωσε, καὶ ἡ θάλασσα τῶν ἰδίων ὅρων ὑπερχυθεῖσα πολλαχοῦ μὲν γῆν νέαν ἔδειξε, πολλαχοῦ δὲ τὴν ὑποδρυχίαν, ἀρότρῳ ὑπέθηκεν. Similem, neque minus horrendum maris excessum habes apud Nicephorum Gregoram pag. 209.

Ibid. *mare littus egreditur.*] In vita Hilarionis: *Ea tempestate terræ motu totius orbis, qui post Iuliani mortem accidit, maria egressa sunt terminos suos, & quasi Deus rursum Diluvium minaretur, vel in antiquum chaos redirent omnia, naves ad prærupta de latere montium pependerunt. Idem* XV Isaiæ: *Audivi quendam Areopolitem. sed & omnis civitas testis est, motu terræ magno in mea infantia, quando totius orbis litus transgressa sunt maria, eadem nocte muros urbis istius corruisse.* Chronologus Casaubon. Ινδ. Η. Υπαλ. Ουαλεντινιανοῦ καὶ Ουάλεντος. τούτῳ τῷ ἔτει ἡ θάλασσα ἐκ τῶν ἰδίων ὅρων ἐξῆλθεν μιᾷ Πανέμῳ, πρὸ ιβ Καλανδῶν Σεπτεμβρίων. Recte annum assignavit ex indictione VIII, quæ congruit numero antecedenti, non huic. Sed non convenit illi cum Ammiano de die. Ammianus enim XII Kal. Aug. Tamen apud Chronologum legendum πρὸ ιβ Καλανδ. Αυγούστ. Nam Πάνεμος est Julius. Sed vide Ammianum, qui hunc casum diserte persequitur. Socrates ait exitu mensis Mai contigisse.

Ibid. *Procopius.*] Nummi: D. N. PROCOPIUS. P. F. AUG. Hic est, de quo Ammianus lib. XXVI: *Dicitur* (Julianus) *ante aras, nullo arbitrorum admisso, occulte paludamentum purpureum propinquo suo tradidisse Procopio, mandasseque arripere fidentius principatum, si se interisse dedicerit* „ *apud Persas.* Ab hoc genus ducebat Anthemius Au„ gustus, ad quem Sidonius ita: *Procopio genitore micas,* „ *cui prisca propago Augustis venit à proavis.*

Ibid. *apud Phrygiam Salutarem.*] Chronolog. Casaubon. Ind. IX, Gratiano & Dagalaifo coss. τῷ αὐτῷ ἔτει Προκόπιος ἀνεῤῥήθη εἰς Φρυγίαν Σαλουταρείαν ἐν τῷ πεδίῳ Νακωλίας ὑπὸ Ουαλεντινιανοῦ Αυγούστου ἀνηρέθη μιᾷ Δαισίῳ πρὸ ιβ Καλανδῶν Ιουλίων. Socrates quoque iisdem Consulibus hoc gestum assignat. convenit tempus huic anno. sed peccat Hieronymus, quod hoc, & terræmotum, ac maris exundationem confert in eundem annum, quum hæc sint temporibus divisa, alterum priore anno, alterum hoc, qui erat tertius Valentiniani, non secundus.

Ibidem. *Vrsinus à quibusdam Episcopus ordinatus.*] Ita omnes Codices. sed Marcellinus Ursicinum nominat. Rufinus tamen Ursinum, & ex eo Socrates Ουρσικον. ita etiam in veterib. codicib. & in epistola Hieronymi ad Damasum de tribus hypostasib. Vide ipsum Marcellinum de hac Tragœdia & cruento Damasi enthronismo.

Ibid. *Sicinium cum suis invadit.*] BONG. Sicinum. Apud P. Victorem, *Basilica Sicini, alias Sicimini.* Legendum, *Sicinini.* Ammianus: *in Basilica Sicinini.* Et ita apud Socratem ex Rufino: ἐν ἀπορρύφῳ τόπῳ τῆς Βασιλικῆς τῆς καλουμένης Σικίνης. male vulgo, Σικόνης.

MMCCCLXXXIV. *Gratianus Valentiniani.*] ἀνηγορεύθη Αυγουστος τῇ πεμπτῃ καὶ εἰκάδι τοῦ Αυγούστου μηνὸς, Consulatu Lupicini, & Jovini. Socrat. IV, X & Chron. Casaub. Indictione decima. Ergo anno Christi CCCLXVII, hoc ipso numero MMCCCLXXXIII, IX Kal. Sept. Chron. Casaub. hoc est anno Diocletiani LXXXIV ineunte, aut LXXXIII ad finem decurrente. Ideo annus Diocletiani XCII erat octavus Gratiani, ut est initio Epistolæ Ἀκακίῳ καὶ Παύλῳ ἐχιμανδριτῶν περὶ τοῦ ἁγίου Επιφανίου.

Ibid. *miræ magnitudinis decidens grando.*] Iisdem Coss. Socrat. IV, X, secunda Julii. At Chronolog. Casaubon. πρὸ Δ Νωνῶν Ιουλίων, id est τῇ τετράδι Ιουλίᾳ, non τῇ δευτέρᾳ, ut Socrat.

Ibid. *miræ magnitudinis.*] εἰς τύπον λίθων Chron. Casaub. χειροπλήθης χάλαζα, Socr.

Ibidem. *Nicæa, quæ sæpe corruerat.*] Mense Septembri, IX Kal. Octobr. Indict. XI, Valentiniano II, Valente II Augg. Coss. Chron. Casaub. anno Christi CCCLXVIII, numero hoc MMCCCLXXXIV. Sed & Nicææ non mediocrem partem corruisse sub Juliano Apostata auctor Ammianus lib. XXII: *& quarto nonas Decembres vergente ad vesperam die, reliqua Nicomedia collapsa est terræmotu, itidemque Nicææ portio non mediocris.*

Ibid. *Agon Constantinopoli à Valente redditus.*] Quod hic quarto anno, hoc apud Cedrenum septimo assignatur. ἐν ᾧ τῷ ζ ἔτει Ουάλης ὁ μιαρὸς τοῖς Ελλησιν ἄδειαν δέδωκε θυσίας καὶ πανηγύρεις ἐπιτελεῖν. Ludicra paganica restituisse dicit.

MMCCCLXXXVI. *Constantinopoli Apostolorum Martyrium dedicatur.*] Indict. XIII, Valentiniano III Coss. hoc ipso numero. Martyrium proprie est altare impositum Martyris cineribus, quod Latine Confessio dicitur. Nam qui Μάρτυρες, ii Latinis initio Confessores vocabantur. Postea discrimen constitutum inter Martyres & Confessores. In loquendo plus potest consue- " tudo, quam ratio. Nam Μαρτύριον est Confesso- " rium, non Confessio, quum illud sit Μαρτυρεῖα. Ec- " clesia igitur cum altari cineribus Martyris alicujus superstructo dicebatur Martyrium & Confessio. quod sumptum est ex Apocalypsis VI, 9. quo alluserit Hieronymus in Vigilantium: *Ais enim vel in sinu Abrahæ, vel in loco refrigerii, vel subter Aram Dei animas Apostolorum, & Martyrum consedisse.* Vide etiam Tertullianum in Scorpiaco, cap. XII. Postea omnis ecclesia titulo cujusvis Sancti vocata est Martyrium. Hieronymus in Hilarione: *Caussam occultandi juxta præceptum Antonii fuisse referentes, ne Pergamus, qui in illis locis ditissimus erat, sublato ad villam suam Sancti corpore Martyrium fabricaret.* Itaque Ecclesia vocata est Martyrium, quia λειψάνων ἁγίων ναὸν καθιεροῦν non licebat. Canon XXVII in Trullo. Item præcipitur πᾶν θυσιαστήριον καταστρέφεσθαι, ἐν ᾧ ὅτε σῶμα, ὅτε λείψανον κεῖται μάρτυρος. LXXXIII Carthagin.

Ibid.

Ibid. *Magna fames in Phrygia.*] Socrates IV, cap. XVI causſam hujus famis addit, ſcapham cum legatis medio mari concrematam. Deſcribit illud vivicomburium à Valente imperatum poſt Socr. Cedrenus 255, 59.

Ibid. *Maximus præfectus annonæ.*] Hujus iniquiſſimi præfecti mentio apud Rufinum lib. XI, cap. X.

MMCCCLXXXVII. *Valentinianus in Britannia, antequam tyrannidem invaderet, oppreſſus.*] Zoſimus fere iiſdem verbis: Κατὰ τόνδε τὸν χρόνον Ουαλεντινιανὸς ἀφά τινα πλημμελήματα τὴν Βρεταννικὴν νῆσον οἰκεῖν κελευσθεὶς, ἀπηθήμονι συναπῆγετο τούτῳ τὸν βίον. Valentinus, non Valentinianus legitur apud Paulum Diaconum.

Ibidem. *Equitius.*] Ita Editiones, & POST. Sed PR. *Probus.*

MMCCCLXXXVIII. *Didymus Alexandrinus, &c. per notarios commentatur.*] Per notarios commentari, hoc dicitur ὑπαγορεύειν. quo verbo utitur Socrates IV, cap. XXV, loquens de ipſo Didymo. Quæ mira hic de cæco Didymo referuntur, ſimilia ſunt iis, quæ de duobus cæcis Belgis, Nicaſio Machlinienſi, & Carolo Fernando Brugenſi perhibet Lil. Gregor. Gyrald. libro priore de poëtis ſui temporis, quæ cum iſtis Hieronymianis comparare potes.

Ibid. *elementorum quoque ignarus fuit.*] Contra Socrates; ὅσπερ κομιδῇ νέος ὢν, καὶ τὰ πρῶτα τῶν γραμμάτων στοιχεῖα μαθὼν τῷ τῆς ὀφθαλμίας παθεῖν πάθει. Sozomenus fere cum Hieronymo: νέος γὰρ ἔτι τυφλὸς ἐγένετο ἐν τῇ πρώτῃ πείρᾳ τῆς μαθήσεως τῶν στοιχείων: *quum primum literas diſcere inciperet, amiſit lumen oculorum.* Sed hæc verbatim Rufinus accepit ab Hieronymo: *Is namque in parva ætate, quum adhuc etiam prima literarum ignoraret elementa,* &c. *luminibus orbatus.* unde Sozomenus accepit. Anno XIV Theodoſii ſenioris, ut ſcribit Hieronymus, exceſſerat annum ætatis LXXXIII. Natus ergo anno X, Chriſti CCCX.

MMCCCLXXXIX. *Saxones cæſi Deuſone.*] Hæc totidem verbis referens Caſſiodorus confert in Conſulatum IV Valentiniani & Valentis Augg. Convenit præſenti numero, Saxones iſti ultra Rhenum habitantes, quomodo partem gentis ſuæ, qui Quadi dicebantur, in inſulam Rheni Bataviam miſerint, ut inde Romanorum regionem invaderent, habes apud Zoſimum lib. tertio. Quadi autem illi alii ſunt omnino ab iis, qui Marcomannis finitimi Romanum impetrium diu infeſtarunt.

Ibid. *Deuſone.*] Ita omnes ſcripti Codices. Editiones divulſerant, *de Vſone.* In Francorum vel Sicambrorum regione ponit. Sed quæratur amplius. Cave putes Divionem eſſe, quod quibuſdam perſuaſum video, qui ſane multum à vero abſunt, quod Æduorum tractum Francorum regionem à veteribus Scriptorib. vocatam fuiſſe credunt, præſertim Valentiniani temporibus, quando vix primum Franci Rheno trajecto ripam Romanam invadere tentarunt. Sed oritur dubium. De hoc geſto loquens Paulus Diaconus ita ſcribit: *Valentinianus Saxones, gentem in Oceani litoribus & paludibus invius ſitam, virtute, atque agilitate terribilem in Romanos fines eruptionem meditantem in Francorum finib. oppreſſit.* Sane his indicatur Saxones eſſe finitimos Francis. At Franci & Sicambri tunc ad paludes Rheni habitabant. Ad paludes igitur Rheni oppreſſi ſunt à Valentiniano, non autem in Divionenſi agro. Si Deuſo eſt nomen loci, quare non dixit *ad Deuſonem*, aut *apud Deuſonem*, quemadmodum ſupra dixit *apud Argentoratum?* Reſponſum in promptu eſt. Hieronymum nominib. urbium apponere præpoſitiones, aliquando omittere. Sic dixit de Valentiniano, *Brigittione moritur.* Omnino Deuſo eſt urbs, aut locus in finibus Francorum & Saxonum circa Rhenum.

Ibid. *Burgundionum.*] Ammianus lib. XVIII à Valentiniano per literas clandeſtinas excitos ad ripam Rheni proceſſiſſe dicit: non tot millia tamen, ſed catervas lectiſſimas fuiſſe ſcribit.

Ibid. *Clearchus præfectus urbis.*] De hoc viro vide Eunapium in Maximo, Suidam, alios.

MMCCCXCI. *Theodulus miſerabilis Presbyter.*] Omnes PR. hanc pericopen habent, cæteri non habent, neque Editiones. Hiſtoria mihi ignota. Tamen hæc ſunt bonæ notæ.

Ibid. IIDEM CONSULES PERMANSERUNT.] ἔτος hoc ἀνυπάρκτον ſignatur, *Poſt Conſulatum Gratiani Aug. III, & Equitii V. C.* Itaque hæc aperte demonſtrant Conſules ab Hieronymo appoſitos fuiſſe, idque exemplo Euſebii, quem continuavit, quemadmodum & Proſper Hieronymum excipiens continuavit & Conſules. Neque vero hoc in dubium revocandum. Sed hic puëriliter erratur, quod nota anni nulla appoſita in libris ſcriptis, neque in editis. ἀνακεφαλαίωσις, qua Hieronymus utitur, id demonſtrat.

Ibid. *Valentinianus ſubita ſanguinis.*] Moritur μὴν τῷ ὑπατείαν γερμανοῦ τὸ τρίτον, καὶ Εκβιτίου, ᾧ ἐστὶ τῶν ἑπτακαιδεκάτῳ Νοεμβρίου, numero hoc, Chriſti CCCLXXV. Socrates IV, cap. XXXI.

Ibid. *Brigittione.*] In Saxo, quo hodie in eo oppido " extat, (Bonczhida Hungari vocant) legitur EREG. " Hoc eſt *Bregetione*, non *Brigitione.* "

MMCCCXCII. *à quo Photinianorum dogma inductum.*] Ita omnes editi. Sed nullus liber eſt ſcriptus eorum, quos quidem viderim, qui non habeat *dogma Iudaicum.*

Ibid. *Baſilius Cæſarienſis.*] In PET. ad oram libri annotatum eſt: *Qui multa continentiæ & ingenii bona uno ſuperbiæ malo perdidit:* quæ & editiones, & Marianus habent. Ab Iſidoro, & poſt eum, à Rabano, Photinus dicitur Gallogræciæ Sirmiæ Epiſcopus: à Damaſceno Smyrnæus. Sunt hallucinationes: Fuit enim non Smyrnæ, aut Syrmiæ, ſed Syrmii in Pannonia Epiſcopus, ob pravitatem dogmatis Galatiæ finibus relegatus.

MMCCCXCIII. *Gens Hunnorum.*] Omnino vide capita XXXIV, XXXV lib. V Socrat.

MMCCCXCIV. *Lacrimabile bellum.*] Bellum pro prælio & pugna ab Hieronymo uſurpari, ſatis alibi monuimus.

Ibid. *ad cujuſdam villulæ caſam.*] ἀχυρῶνα vocat Cedrenus, id eſt locum, ubi ſtramen componitur. φεύγει ἔν τινι χωρίῳ, καὶ ἐσελθὼν εἰς ἀχυρῶνι μὴ τῶν συόντων ἐκρύπτετο. Item Cyrus Monachus de Valente:

Πυρὸς τροφὴ μέτ' ὀλὺ γίνεται θ' παμφάγος
Ἀχυρεῖῳ καθυποδὺς ἐν τῷ τὸς Σκύθας φεύγων.
Δέκα τρὶς τέθαρσιν ἀρχῆς κρατήσας τ' ἐώας.

Ibid. *Sepultura quoque caruit.*] Periit τῇ ἐνάτῃ τοῦ Αυγούστου μηνός. Socrat.

Ibid. *Ab urbe condita, uſque ad extremum hujus operis annum, ſiunt anni,* MCXXXI.] Hoc quidem verum eſt, ſi non, ut Euſebius, à Palilib. primis, ad Regifugium, CCXL, ſed CCXLIII, numeres, ut ratio poſtulat. Quare hallucinatio eſt. Hæc autem vera ſunt Hieronymiana, non illæ ἀνακεφαλαιώσεις, quas libri ſcripti diverſas præferunt. In omnium vetuſtiſſimo Bongarſiano ita ſcriptum fuit:

COLLIGUNTUR OMNES ANNI *uſque in Conſulatum Valentis ter (ſexies) & Valentiniani Iunioris iterum Augg.*

A XV *Tiberii anno, & prædicatione Domini noſtri Ieſu Chriſti,* — *anni* CCCLI.
A ſecundo anno Darii Regis Perſarum, quo tempore Templum Ieroſolymis inſtauratum eſt, — *anni* DCCCXCIX.
Ab Olympiade prima, qua ætate apud Hebræos Eſaias prophetabat, — *anni* MCLV.
A Solomone & prima ædificatione Templi, — *anni* MCCCCXI.
A captivitate Trojæ, quo tempore Sampſon apud Hebræos erat, — *anni* MDLXI.
A Moyſe & Cecrope primo rege Atticæ, — *anni* MDCCCCXC.
Ab Abraham, & regno Nini, & Semiramidis, — *anni* MMCCCXV.
CONTINET OMNES CANON *ab Abraham, uſque ad tempus ſupraſcriptum,* — *annos* MMCCCXCV.
A Diluvio autem, uſque ad Abraham, ſupputantur — *anni* DCCCCXLII.
Et ab Adam, uſque ad Diluvium, — *anni* MMCCXLII.
FIUNT AB ADAM, *uſque ad* XIV *Valentis annum, id eſt, uſque ad Conſulatum ejus* VI, *& Valentiniani iterum, omnes,* — *anni* MMMMMDLXXIX.
Et à XIV *ann. Valentiniani, Valentiſque, uſque hodie, Ind.* XV, *die Kal. Martias Imp. Heraclio, ſunt,* — *anni* CCXLVIII.
FIUNT OMNES ANNI AB ADAM, *uſque hic,* — *anni* MMMMMDCCCXXIV.

Vides hanc ἀνακεφαλαίωσιν eſſe antiquarii, qui hunc librum explicuit anno Chriſti Dionyſiano DCXXVII, indictione XV, imperii Heraclii XVII. Sed in exemplari vitioſe exaratum erat Ind. XII. quod in eodem ſæpius accidit, ut duo II pro V poſita ſint propter ſimilitudinem. Unde vetuſtas libri colligitur: à quo explicito, ad hunc annum Chriſti Dionyſianum MDCIV, præterierunt anni ſolidi DCCCCLXXVII. Non puto iſto vetuſtius exemplar hujus Chronici extare. Literæ ſunt capitales, quas vocant, quo genere libri ſcripti ſunt optimæ notæ.

In fine notarum in annorum ἀνακεφαλαιώσει monemus lectorem vetuſtatis Codicis Bongarſiani, quem quum ſcribebat Antiquarius, notat eum annum fuiſſe Chriſti Dionyſianum DCXXVII. Sed obliti ſumus addere, in prima pagina libri adverſa, ubi debebat eſſe Titulus generalis, alia manu extrà ordinem grandibus, & uncialibus literis ita ſcriptum fuiſſe: IN ANNUM V. CHILDEBERTI REGIS FRANCORUM PIPINO JUBENTE AB ADAM SUNT ANNI V. MILLIA DCCCC. FUIT PASCHA X. K. APRILIS. ASCENSIO DOMINI FUIT K. MARTIAS PER CYCLORUM NUMERUM ANNO MC. XL. REPETITIO A CAPITE CYCLI. Hoc paſcha convenit anno Chriſti Dionyſiano DCXCIX. Quare quemadmodum alia eſt manus, quæ hæc notavit ab ea, quæ totum Chronicon ſcripſit, ita magnum eſt intervallum inter ſcriptionem Chronici, & hujus Paſchatis notationem. Sunt enim anni LXXII. Recte igitur Paſcha illud convenit anno DCXCIX, Cyclo Solis VIII, Lunæ XVI. Cyclus autem, quem intelligit, eſt magna periodus Paſchalis annorum DXXXII, non utique Dionyſiana à nativitate, ſed Victoriana à duobus Geminis, nempe à baptiſmo. Hac enim periodo utebatur adhuc, uſaque eſt deinceps ad Ludovicum Pium, omnis Eccleſia Gallicana. Auctor ejus Victorius homo Aquitanus, ut ſcribit Gennadius. Ejus periodum in membranis habemus cum Conſulibus. Hoc Græci vocant Παχάλιον, & κύκλον ἑορτασικὸν, & τόμον ἀνακυκλητικὸν, ut non ſemel alibi indicavimus. In noſtris membranis hæc periodus, ſivè Paſchale, ita incipit: v. cc. XXVIII. ſecundum LXX. CYCLUM VICT. IAN. F. V. *Lun.* XIX PAS. VK. *April. Lun.* XVII. *Duob. Geminis Conſul.* OLYMP. CCI. Hoc eſt: Kalendis Januarii erat feria V. Paſcha XXVIII Martii. Hoc convenit anno Chriſtiano XXVIII. Cyclo ſolis IX, Lunæ X. ut igitur habeamus Cyclum Victorianum, de annis Chriſti Dionyſianis ſemper detrahenda ſunt XXVII. Reſiduum erit annus labens à capite primæ periodi Victorianæ. Deductis igitur XXVII de DCXCIX, ſupereſt annus labens DCLXXII Victorianus. de quo rurſus deducta integra Periodo, nempe annis DXXXII, ſupereſt annus propoſitus CXL à capite cycli. Sed eſt hallucinatio Victorini, illum annum fuiſſe 5228 ſecundum LXX. imo ſecundum Euſebium. Rurſus erat annus Chriſti XXIX ſecundum Euſebium, XXVIII ſecundum Dionyſium. Quæ non minor eſt ἀλογισία. Nam illud, ἡ αὐτὸς ὢν ὁ Ιησοῦς ὡσεὶ ἐτῶν τριάκοντα ἐρχόμενος ὢν, quidam interpretantur rectè annum compleſſe tunc XXX: alii minus rectè eum fuiſſe trigeſimum ineuntem. Nemo autem unquam putavit, certe nemo ſcripſit, vigeſimo nono baptiſatum, præter hunc Victorium noſtratem. Illud quoque caſtigandum, Kal. Januarii fuiſſe Lunam XIX, quum fuerit XVI. Epacta enim ſuperioris anni adhuc erat IV, uſque ad Martium. Sed rectè in Kal. Martii appoſita eſt Luna XVII, propter biſextum. Alioquin anno communi quota eſt Luna in Kal. Januarii, eadem eſt in Kal. Martii. Ratio in promptu eſt. quia inter Kal. Januarii, & Kal. Martii, intervallum eſt dies LIX, quæ ſunt ſyzygiæ duæ. Propterea rectè in ſecundo anno ejuſdem periodi Victorianæ tam in Kal. Jan. quam Kal. Martii, notata eſt Luna XXVII. Neque illud ferendum, iniviſſe Olympiadem CCI. Nam erat Olympiadis ejus annus III à diebus æſtivis anni antecedentis Juliani. Denique mendoſe conſulatus duorum Geminorum confertur in annum Chriſti Dionyſianum XXVIII, qui ſequenti Januario magiſtratum inierunt, anno Dionyſiano XXIX. Is error non Victorio adſcribendus, ſed Faſtis Chriſtianorum Paſchalibus, qui prochroniſmo biennii peccabant, ut in Chronico videre eſt. Ex eodem fonte manavit error ille Gregorii Turonenſis de tranſitu Martini, quem ille conjicit in Conſulatum Attici, & Cæſarei: hoc eſt annum Chriſti CCCXCVII, metachroniſmo biennii. Obiit enim Martinus anno CCCXCV, Cyclo Solis XI, quum XI Novembris incidiſſet in Dominicam, Olybrio, & Probino Coſſ. Neque eſt error Gregorii, ſed Παχαλίᾳ, in quo Conſules ita digeſti erant. In Periodo enim Victoriana, è regione Olybrii, & Probini Coſſ. rectè appoſitum Paſcha VIII Kal. April. Erat enim numerus aureus XVI, Terminus Paſchalis XXI Martii, Paſcha igitur VIII Kal. April. in litera G. Cyclo ſolis XII. proinde quum Martinus obierit nocte, quæ anteceſſit XI Novembris, imminente feria prima, hoc eſt ἐπιφωσκούσης τῆ κυριακῆς, hoc quidem non potuit contingere, niſi eo anno, qui erat Chriſti Dionyſianus CCCXCV, Victorianus à capite Cycli CCCLXVIII. Quare rectè Victorius, quem non videtur conſuluiſſe Gregorius, ſed alium, puta Caſſiodorum. Hæc præclara ſunt, quæ ex illo Codice Bongarſiano protulimus: in quibus etiam notent ſtudioſi, quum annus Chriſti DCXCIX fuerit quintus Childeberti Regis Francorum, ejus initium conſurgere ex anno DCXCV Chriſti, non ex DCXCVIII, ut hiſtoricis noſtris placet, qui peccant manifeſto anachroniſmo triennii ſolidi. Denique appoſitum eſt, PIPINO IUBENTE. quia duces Franciæ re ipſa regnabant, quum titulo tenus duntaxat Merovecadæ à multis annis reges eſſent, & nihil minus quam res regni curent. Itaque egregium eſt teſtimonium hoc ex Codice Bongarſiano. ὁ μακαρίτης Arnaldus Epiſcopus videtur illum aliquando in manibus habuiſſe.

GRATIAS DOMINO IESU CHRISTO.

Explicitæ ſunt notæ ad Chronica Euſebiana X Kal. Februarii Iuliani, feria ſecunda, anno Chriſti Dionyſiano MDCIV.
Poſt innumeris locis ab ultimâ auctoris manu auctæ, atque emendatæ.

NOMINA

NOMINA AUCTORUM,

qui in hoc opere citantur & illustrantur.

A.

Abydinus. 91
Acesodorus. 39, 41
Achaz. 74
Achilleus Photio. 50. *Vide Photio.*
Acta Apostolor. 40, 56, 70, 133, 134, 189, 192
Adhelmus. 238
Ælianus. 47, 50, 60, 63, 68, 80, 81, 83, 84, 85, 87, 98, 107, 108, 123, 124
Æschylus. 16, 23, 31, 53, 66, 82,
Africanus. 4, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 20, 21, 22, 23, 25, 27, 30, 32, 33, 36, 41. 43, 47, 49, 50, 51, 52, 53, 54, 56, 61, 62, 63, 64, 65, 69, 71, 79, 80, 85, 87, 94, 96, 99, 107, 122, 124, 134, 135, 161, 186, 199, 232
Agathias. 237
Agrippa Bithynus. 204
Alexander Ætolus. 20
Alypius. 112
Ammianus. 17, 77, 78, 86, 103, 132, 136, 152, 153, 154, 167, 196, 220, 221, 235, 237, 243, 251, 252, 254, 255, 257, 258, 259
Ambrosius. 213
Ammonius. 162
Anastasius. 81
Anatolius Alexandr. 132, 142
Andreas Rosendius Lusitanus. 160
Andreas Schottus. 206
Anianus. 4, 23, 39, 41
Annales Phœnicum. 85
Anthologia. 61, 65, 77
Antimachus. 215
Antiochenus. 23
Antipater Sidonius. 152
Antonius. 177
Apion Grammaticus. 15, 53
Apollodorus. 10, 16, 20, 22, 23, 24, 27, 29, 30, 31, 33, 34, 35, 36, 37, 39, 41, 44, 45, 48, 49, 50, 56, 57, 62, 91, 102, 107, 109, 127
Apollonius Alexandrinus. 40, 237
Apollonius Rhodius. 46, 74, 126
Ejus Scholiastes. 21, 38, 40, 62, 77, 126
Appianus. 50, 51, 84, 122, 128, 130, 131, 140, 145, 147, 150, 151, 160, 168, 178, 212
Apuleius. 120, 225
Aquila Ponticus. 218
Aretæus. 27, 28
Archilochus. 37. 58
Aristænetus. 80
Aristarchus. 57, 60, 113
Aristeas. 132, 134
Aristides. 122, 203, 224, 225
Aristo Pellæus. 213, 216
Aristobulus. 132, 142
Aristodemus. 70
Aristomenes. 22
Aristophanes. 22, 101. 116. 128. 131. 173. 227
Ejus Scholiast. 31. 50. 57. 93. 105. 116. 120. 227
Aristoteles. 51. 57. 82. 85. 88. 121
Arnaldus Pontacus. 13. 63. 95
Arnobius. 16. 94. 104. 207
Arrianus. 59. 62. 126. 127. 166. 179
Asconius Pædianus. 151. 155
Asinius. 238
Athanasius. 7. 217. 218. 250. 251. 252. 253. 255. 256. 257. 258
Athenæus. 31. 34. 38. 56. 68. 69. 72. 73. 79. 80. 98. 106. 112. 115. 116. 123. 127. 129. 145. 150. 169. 170. 239
Athenagoras. 3. 221
Atticus. 141
Auctor de Viris Illustrib. 77
Auctor πανδεκτῶν. 66
Augustinus. 7. 11 21. 22. 23. 25. 30. 31. 34. 36. 52. 56. 59. 59. 64. 77. 147. 185. 255
Aurelius Victor. 225. 218. 220. 226. 230. 231. 233. 234. 235. 237. 241. 243. 244. 245. 246. 247. 248. 249. 251. 253. 254. 256. 257
Ausonius. 23. 33. 47. 56. 65. 77. 105. 112. 113. 114. 115. 119. 120. 139. 143. 149. 153. 156. 193. 198. 203. 204. 210. 225. 234. 251. 255

B.

Basilius Magnus. 71. 120
Barbucalles. 130
Bayfius. 66. 67. 68
Bedæ. 46. 11. 35. 36. 49. 52. 71. 81. 83. 85. 112. 115. 120. 216. 219. 240
Benedict. Perevius. 91
Berosus. 16. 64. 85. 91. 97. 147
Bianor, poëta. 71
Boëthius. 169
Bongarsius. 92

C.

Cæsaris Commentar. 132. 147. 149 151. 154. 155. 157. 160. 220
Calpurnius. 242
Callimachus. 20. 37. 65. 71. 73. 87. 92
Cambdenus. 228
Camerinus. 171
Camsius. 9
Canon Chronolog. 91
Canticum. 134
Capitolinus. 202. 219. 220. 221. 222. 224. 225. 227. 229. 234
Casaubonian. Chronicon. 52. 61. 63. 94. 99. 112. 128. 152. 157. 188. 189. 191. 199. 205. 208. 209. 210. 214. 220. 221. 224. 233. 234. 236. 238. 239. 240. 242. 245. 246. 248. 250. 251. 253. 254. 256. 257. 258. 255
Casaubonus. 115. 178 214. 225
Cassiodorus. 9. 10. 11. 81. 83. 92. 94. 99. 103. 105. 120. 157. 167. 169. 172. 174. 179. 189. 191. 192. 200. 202. 203. 206. 211. 218. 225. 229. 234. 236. 237. 259.
Cassius. 61
Castor. 4. 53. 64. 80
Catullus. 160. 28. 74. 176
Cedrenus. 4. 10, 16. 21. 22. 23. 27. 31. 39. 41. 42. 46. 47. 49. 54. 77. 80. 85. 103. 105. 130. 132. 138. 149. 162. 185. 199. 224. 235. 236. 241. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 256. 257. 258. 259
Censorinus. 30. 71. 96. 105. 138. 165. 166. 181. 202. 218. 234
Charisius. 197. 204. 238
Chorax. 50
Christophorsonus. 197. 199. 225
Chronicor. 61. 74. 178. 194
Chryserotes Nomenclator. 225
Chrysococcus. 129
Chrysologus. 117
Chrysostomus. 10. 116. 133. 206
Cinnamus. 117
Cicero. 7. 21. 39. 64. 69. 133. 137. 139. 140. 141. 143. 150. 151. 153. 155. 158. 161. 233. 252
Claudianus. 62. 81. 156. 169. 191. 202. 222. 225. 229. 240
Cledonius Grammaticus. 160
Clemens Alexandrinus. 3. 11. 12. 13. 14. 19. 20. 23. 24. 25. 29. 30. 32. 38. 41. 42. 44. 51. 52. 53. 55. 57. 62. 63. 71. 72. 74. 77. 81. 84. 85. 87. 88. 89. 92. 97. 104. 131. 132. 140. 142. 165. 174. 176. 199. 207. 218. 225. 226
Commelinus. 169
Codinus. 102, 242
Columella. 28
Conon. 214
Seb. Conradus. 135
Constantinus Porphyrogeneta. 37, 238
Coruppus. 26
Cornarius. 88
Cornelius. 61, 184
—— *Gallus.* 82
Crates. 57, 82
Cratinus. 45
Crinitus. 167
Ctesias. 15, 63
Curtius. 101, 126, 127, 214
Cyprianus. 169, 170, 218, 236, 255
Cyrillus. 65
Cyrus Monachus. 250, 254, 255, 259

D.

Damascenus. 259
Daniel. 85, 89, 91, 93, 97, 118, 142, 161, 163
Dares Phrygius. 55
Demosthenes. 96, 182, 196
Deuteronom. 96
Dexippus. 141
Dictys Cretens. 55
Dio. 67, 68, 154, 157, 158, 159, 160, 161, 165, 166, 167, 170, 171, 172, 173, 175, 178, 179, 180, 181, 188, 189, 191, 192, 193, 197, 198, 200, 201, 203, 205, 206, 208, 209, 210, 214, 215. 217, 218, 220, 225, 227, 228, 230, 231, 232, 233
Diodorus. 16, 19, 20, 23, 26, 27, 34, 44, 45, 46, 47, 49, 50, 51, 55, 58, 67, 68, 71, 78, 79, 81, 92, 100, 101, 102, 103, 104, 105, 106, 107, 108, 109, 122, 123, 124, 125, 126, 127, 128, 129, 147, 150, 154, 160
Diognetus philosophus. 222
Dion Chrysostomus. 33
Dionysius Abbas ὁ μικρός. 232
Dionysius Halicarnass. 4, 53, 54, 55, 61, 62, 73, 79, 89, 99, 100, 102, 108, 115, 118, 122, 126, 127, 129, 136, 145, 165, 236
Dionysius Phaselites. 51, 197
Dionysius Alexandrinus. 236
Dionysius Περιηγήτης. 75, 148, 176, 197 203, 220, 228
Donatus. 113, 128
Dorotheus. 195

E.

Ecclesiastica hist. 199
Ecclesiast. 134
Ennius. 37, 103
Ephorus. 4
Ephrem monachus. 256
Epigrammata Græca. 54
Epiphanius. 4, 10, 16, 17, 22, 25, 30, 32, 36, 41, 56, 74, 75, 77, 86, 87, 106, 112, 125, 126, 129, 131, 132, 134, 136, 137, 138, 145, 148, 150, 151, 162, 163, 164, 165, 173, 176, 177, 179, 185, 194, 206, 212, 212, 214, 218, 219, 234, 236, 237, 238, 240, 241, 245, 250
Erasmus. 22, 224
Eratosthenes. 4. 13, 71, 109
Esdræ. 93. 97. 98
Etymologici auctor. 39. 41. 57, 67, 68, 71, 80, 138
Eugesius. 156, 157, 208, 228, 240
Eunelius. 72
Eunenius. 243, 244

Eunapius. 169, 251, 256, 259
Euphorbus. 62
Euphorion. 49
Euripides. 24, 29, 41, 44, 66, 72, 116, 173. *Ejus Scholiast.* 39, 121
Eusebius. *passim.*
Eustathius. 17, 23, 27, 34, 36, 41, 42, 75, 78, 79, 81, 87, 116, 158, 200. 220, 228
Eutropius. 77, 83, 85, 92, 94, 100, 103, 123, 126, 128, 131, 132, 135, 139, 141, 147, 149, 152, 153, 154, 157, 158, 165, 167, 168, 183, 189, 192, 193, 195, 196, 198, 199, 200, 201, 203, 204, 205, 206, 208, 209, 220, 221, 225, 226, 227, 228, 229, 230, 231, 233, 234, 235, 236, 237, 238, 239, 240, 241, 242. 243, 244, 246, 247, 249, 250, 252, 253, 254, 255, 257
Euthymius. 241
Excerpta Babarolat. 47
Exod. 74
Ezechiel. 16, 89, 114, 193, 194

F.

Fabius Cerilianus. 241
Fasti Capitolini. 128
Festus Pompejus. 83, 149
Firmicus. 93, 118
Florentius Wigornienſis. 11
Florus. 67, 68, 131, 146, 156
Fr. Nanſius. 117
Freherianus. 6, 9, 10, 236, 240
Frontinus. 135, 188
Fronto. 192, 238

G.

Galenus. 117, 183
Gellius. 61, 65, 77, 87, 99, 100, 102, 136, 137, 146, 151, 169, 197, 203, 209, 215, 220
Geneſis. 17, 23, 24
Gennadius. 10, 251
Gentilis Delfinius. 238
Georgius Codinus. 81, 239
Georgius Syncellus Monachus. 4, 8, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 17, 21, 22, 23, 24, 26, 29, 32, 33, 34, 35, 36, 39, 41, 47, 49, 50, 51, 52, 53, 54, 56, 60, 61, 64, 66, 68, 69, 71, 73, 74, 77, 81, 86, 87, 88, 93, 96, 106, 135, 146, 162, 166, 171, 176, 179, 185, 211, 232, 237, 239,
Georgii Scholion. 21
Georgius Fabricius. 203
Geſnerus. 56, 103
Gloſſa vetus. 40
Gloſſarium. 230
Gobelinus Perſona. 11
Goltzius. 217
Gordianus. 213
Gorlæus. 183, 242
Gregorius Nazianz. 171, 242
Gregorius Turonenſis. 40, 117
Gruterus. 114, 173, 224, 254
Guilielmus Archiepiſcopus Tyrius. 231, 232
Gyllius. 81

H.

Harpocration. 26, 31, 43, 45, 46, 49, 50, 57, 72, 86, 87, 92, 94, 104, 111, 127, 152, 166, 178, 215
Hecatæus Mileſius. 4.
Hegeſippus. 153, 193, 194, 204, 205, 214, 241
Heliodorus. 16, 19, 23, 45
Helladius Grammaticus. 113
Hephæſtionis Scholiast. 122
Hermannus Contractus 242
Hermippus. 133
Hermolaus Barbarus. 249
Herodianus. 226, 231, 233
Herodotus. 4, 16, 34, 43, 57, 60, 61, 64, 73, 76, 78, 79, 80, 82, 83, 84, 85, 88, 89, 91, 93, 94, 98, 110, 111, 121, 123
Heſychius. 20, 21, 24, 31, 33, 34, 36, 37, 40, 43, 71, 73, 80, 111, 116, 119, 123, 165, 187, 189, 235
Hieronymus. *paſsim.*
Hieronymus Mercurialis 28
Hilarius 118. 216. 217
Hiia Hiſpanus 25
Himerius Sophiſta 50. 214
Hippolytus 86. 87. 233
Hippoſtratus 35. 104
Hircius 37. 178
Homerus 15. 20. 39. 40. 47. 50. 52. 53. 70. 132. 227
Horatius 86. 98. 101. 113. 167. 173. 177. 183. 204. 211. 222. 252
Hyginus 10, 19, 23, 24, 25, 26, 34, 35, 36, 87, 150, 170
Hyperides orator. 215

I.

Iacobus Apoſtolus 133
Iacobus Bongarſius 6. 9
Iacobus Gillotius 6
Iamblichus 61. 87. 232
Iaſon Cyrenæus 105
Ieremias 37. 63. 83. 88. 89. 91. 114. 124
Inſtitutiones Iuris 8
Iohannes Antiochenus 27
Iohannes Vaſæus Brugenſis 160
Ionæ libri 84
Iornandes 11. 55. 158. 175. 183. 188. 189. 220. 230. 235. 236. 238
Ioſephus 7. 11. 12. 14. 15. 17. 19. 23. 27. 33. 34. 46. 60. 81. 97. 101. 127. 128. 131. 134. 136. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 150. 151. 153. 154. 158. 160. 161. 162. 164. 165. 166. 170. 172. 173. 174. 175. 176. 178. 181. 184. 186. 187. 189. 190. 192. 193. 194. 195. 196. 198. 201. 211. 212. 232. 233. 238
Irenæus 8. 9. 114. 118. 121. 132. 166. 167. 206. 218. 219. 220
Iſaïas 77. 232
Iſidorus 10. 31. 34. 61. 77. 78. 81. 87. 94. 120. 143. 173. 216. 259. 255
Iſocrates 92. 109
Iudicum libri 49. 51. 54
Iulianus 91. 120. 136. 210. 211. 220. 231. 243. 244
Iulius Obſequens 139. 147. 150. 151. 148. 149. 159
Iuſtinianus 106. 130. 134
Iuſtinus 25. 27. 53. 55. 59. 78. 81. 83. 104. 108. 124. 126. 127. 134. 135. 136. 139. 145. 148. 149. 150
Iuſtinus Martyr. 3. 96. 117. 118. 163. 164. 194. 201. 202. 213. 216. 217. 219. 222. 223
Iuſtus 11. 12. 14
Iuſtus Tiberiadenſis. 191
Iuvenalis. 40. 54. 149. 169. 196. 204. 233
Iuvenalis Gloſſa. 40. 57. 156. 157. 191. 197. 198. 201. 204
Iuvencus Presbyter. 117

K.

Kephallion. 44

L.

Labienus. 238
Lactantius. 77. 98. 120. 245. 248
Laertius. 15. 62. 74. 84. 85. 89. 93. 94. 95. 96. 102. 103. 104. 107. 108. 109. 117. 122. 125. 129. 133. 135. 160. 206
Lampridius. 225. 222. 224. 226. 231. 233
Leontius. 75. 86
Leo Magnus Papa. 240
Leopardus 26
Levi Ben. 45
Leunclavius. 235
Lilius Gyraldus. 82. 83. 92. 93. 101. 171. 182. 183. 187. 219. 259.
Lipſius. 173
Livius. 101. 122. 127. 128. 139. 142. 146. 147. 149. 150. 159
Lucanus. 67. 87. 155. 156. 159. 225
Lucianus. 25. 46. 103 118. 132. 221
Lucilius 97
Ludov. Vives 29
Lycophron. 20. 37. 43. 54. 62
Ejus Scholia 41. 53. 62

M.

Macchabæor. libri 141. 143. 146. 153
Manetho 19. 23. 24. 27. 34. 124. 125
Maldonatus 175
Manilius 75. 150. 166. 169. 171. 178
Marcellinus Comes 4. 5. 8. 103. 126. 128. 132. 136. 152. 179. 189. 201. 214. 229. 242. 251. 246. 253. 256. 257. 258
Marcianus 16. 21. 59. 62. 75. 76. 78. 79. 81. 82. 83. 84. 86. 108. 112. 113
Macrobius. 151. 158. 169. 176. 177. 207
Marcus Apoſtol. 123. 133
Marianus Scotus 5. 11. 16. 17. 20. 21. 25. 26. 29. 31. 34. 37. 41. 43. 44. 46. 48. 52. 56. 59. 62. 73. 81. 83. 86. 87. 88. 139. 176. 188. 189. 192. 193. 196. 201. 205. 213. 216. 219. 220. 252. 259
Marius Victorinus 6. 114. 116. 119. 121
Marquardus Freherus 5
Martialis 119. 148. 152. 155. 156. 157. 170. 173. 179. 180. 184. 193. 195. 200. 201. 202. 203. 204. 222. 227. 229. 234
Martinus à Baumgarten 191
Matthæus Euangeliſt. 24, 63, 141. 153. 174
Maximinus 29
Megaſthenes 64. 91. 97
Mela 43. 55. 74. 86. 137. 190
Memnon. 67. 68. 78. 84
Methodius 212
Moſes 15. 19. 95
Micheas 235
Muretus 28
Mythologi 38

N.

Nahum Propheta 126
Nanſius 117
Naumachius 96
Nazianzenus 257
Nehemia 97, 105, 125
Nemeſianus 242
Neoptolemus Parcanus 113
Nepos 50, 63, 109, 124, 140, 141, 155, 156
Nicander 21
Nicephorus. 35, 36, 52, 81, 165, 183, 210, 211, 212, 219, 231, 235, 236, 241, 251, 258
Nonius 28, 169, 171
Nonnus 19, 30, 38, 39, 43, 57, 130, 170

O.

Vl. Obſequens 139, 147, 148, 149, 150, 151, 259
Cecumenius 195, 197
Claus Magn. 159
Olympiodorus 245
Onkelus 111
Onomacritus 94
Onuſrius 8, 157, 168, 201, 207, 211, 218, 223, 233, 234, 237, 250
Oppianus 81, 222, 228, 231
Optatianus 249, 250
Optatus Milevitanus 218, 248, 255
Origenes 7, 27, 117, 140, 186, 199, 214, 232
Oroſius 10, 14, 20, 21, 22, 30, 35, 41, 44, 49, 59, 64, 75, 81, 84, 99, 100, 101, 107, 108, 123, 124, 126, 127, 128, 131, 135, 136, 137, 139, 140, 145, 146, 149, 157, 159, 160, 166, 168, 170, 174, 179, 183, 192, 195, 196, 199, 206, 208, 210, 213, 214, 216, 222, 226, 229, 233, 237, 238
Otho Friſingenſis 11

Ovidius. 12, 28, 30, 39, 40, 43, 51, 56, 61, 62, 76, 78, 87, 122, 123, 136, 145, 149, 150, 160, 167, 171, 172, 173, 175, 195, 211, 215, 233

P.

Paciatus Barcionenſis. 236
Pæanius. 85, 147, 220, 229, 230, 233, 241, 243, 244, 248
Palæphatus. 40, 41, 42, 43, 46, 47, 48, 49, 51, 54
Pamelius 228
Pamphila 102
Panodorus. 23, 39, 41, 87, 166
Papias. 120
Paradius. 47
Paralipomen. 63, 83, 194
Parthenius, in Erot. 71
Paſchalis. 408
Paulinus. 65
Paulus Apoſtol. 17, 46, 91, 133, 195, 207
Paulus Diaconus. 191, 259
Paulus Manutius. 28, 158
Paulus Petavius. 6
Pauſanias. 16, 17, 20, 21, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 33, 34, 36, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 49, 50, 51, 55, 56, 58, 59, 60, 62, 65, 68, 70, 71, 72, 73, 75, 76, 79, 80, 81, 83, 84, 199, 200, 214, 215
Perculfus. 11
Perſii Interpres vetus. 195, 207
Perſius. 40, 157, 163, 171
Pererius in Dan. 93
Petronius. 28, 87
Petrus Gryllus Aquitanus. 54
Petrus Scriverius. 201
Phædrus. 130, 170
Phanocles. 41
Phanodemus. 31
Philargyrus. 88, 238
Philo Biblienſis. 31, 35, 51, 123, 134, 216, 217
Philo Iudæus. 7, 14, 187, 188, 238
Philochorus. 10, 44, 49, 61, 129
Philoſtratus. 25, 45, 48, 53, 57, 60, 165, 180, 191, 194, 196, 197, 199, 201, 202, 203, 204, 231
Phlegon. 35, 152, 161, 183, 186, 199, 215
Phocylides. 96
Phoronis. 24
Photius. 37, 50, 67, 92, 109, 113, 117, 123, 125, 152, 185, 191, 206, 212, 214, 215, 221, 230, 232, 235, 245, 246, 251, 255, 256,
Phrynichus. 205
Pindarus. 37, 40, 43, 45, 55, 56, 58, 65, 69, 70, 72, 73, 92, 94, 100, 104, 120
Ejus Scholiaſt. 30, 35, 36, 40, 50, 51, 56, 65, 70, 72, 73, 76, 80, 82, 86, 92, 94, 95, 215
Pithæus. 225, 216
Plato. 19, 27, 30, 47, 48, 94
Plato Comicus. 45
Plautus. 103, 118, 134, 141
Plinius. 15, 21, 25, 27, 28, 31, 55, 56, 61, 65, 66, 67, 68, 75, 78, 79, 81, 82, 88, 97, 102, 103, 105, 107, 111, 121, 123, 124, 129, 130, 132, 135, 137, 139, 145, 157, 160, 166, 168, 172, 180, 183, 184, 193, 199, 200, 201, 204, 207, 211, 219, 224, 226, 233, 238, 240, 241, 249, 254, 255, 256
Plutarchus. 24, 40, 41, 42, 44, 50, 57, 65, 68, 69, 76, 79, 81, 82, 92, 95, 102, 109, 111, 127, 129, 131, 135, 147, 148, 149, 151, 160, 165, 168, 198, 201, 215
Poggius Florent. 200
Pollio. 136, 238
Pollux. 40, 41, 65, 127
Polus Venetus. 35
Polyænus. 59, 79, 85, 98, 195
Polybius. 70, 80, 91, 136, 137, 138, 139, 140, 252
Pomponius Lætus. 243
Pontius Diaconus. 236
Porphyrius. 3, 11, 12, 19, 23, 47, 56, 63, 65, 105, 135, 139, 142, 144, 160, 178, 244, 247
Priſcianus. 55, 75, 79, 82, 114, 118 119
Probus. 32, 120
Procopius. 17, 74, 75, 176, 217, 236
Propertius. 15
Prudentius. 207, 238, 236, 241, 247
Proſperi Chronicon. 6, 8, 9, 10, 11, 145, 243
Pſeudohegeſippus. 198, 209
Pſeudoſibyllina. 17, 201, 208
Ptolemæus. 17, 84, 129, 152, 167, 178, 184, 191, 194, 217, 218, 233, 235, 239, 248, 252, 253, 254, 255, 256, 257
Publilius Optatianus. 249

Q.

Quintilianus. 150, 151, 154, 155, 157, 172, 187, 191

R.

Rabanus. 259
Regum lib. 194
Rufinus. 4, 127, 146, 184, 192, 197, 198, 199, 225, 226, 237, 238, 249, 258, 259
Rufus. 83, 99, 115, 149, 150, 152, 153, 154, 155, 165, 167, 168, 175, 179, 180, 184, 199, 200, 204, 206, 208, 209, 225, 231, 234, 237, 239, 242, 243, 244, 252, 253

S.

Saadia Gaon. 25
Salvianus. 243
Saluſtius. 147
Samuel. 54, 57, 61, 62, 75
Scepperus. 235
Scholia Odyſſ. 33
Seneca. 47, 68, 69, 83, 86, 87, 107, 118, 123, 129, 150, 154, 161, 165, 168, 169, 171, 172, 173, 175, 176, 180, 183, 184, 187, 191, 193, 195, 210, 214, 215, 220
Septuaginta. 12, 14, 15, 16, 239, 254
Serenus, poëta. 66, 207
Servius. 31, 36, 39, 50, 54, 55, 63, 87, 114, 119, 149, 159, 166, 167, 177, 183, 211, 225, 231
Sextus Pompejus. 85, 199
Sextus Aurel. Victor. 202, 206, 218, 249
Sibylla. 122, 222
Sidonius. 87, 152, 170, 179, 207, 241, 242, 243, 245, 250, 258
Sigebertus Monachus. 5, 103
Sigonius. 131, 135
Silius. 21, 62, 77, 86, 137, 138, 143, 149, 200
Simonides. 92, 93, 94
Simii. 176
Siracides. 15
Smirnæus. 53
Socrates. 101, 130, 211, 250, 251, 252, 253, 254, 255, 256, 257, 258, 259
Solinus. 50, 55, 62, 73, 75, 76, 82, 83, 84, 86, 89, 95, 124, 126, 129, 183, 211
Solomo Scholiaſt. Samuelis 54
Solon. 71, 95, 173
Sopatrus Rhetor. 211
Sophocles 39, 72, 82, 87
Sophronius 61, 256
Sozomenus 232, 222, 250, 252, 253, 254, 255, 259
Soſicrates 95
Spartianus 183, 193, 203, 208, 209, 210, 211, 218, 219, 226, 227, 228, 229, 230, 231
Statius 19, 20, 36, 52, 59, 91, 139, 151, 202
Ejus Schol. 49
Stephanus 17, 20, 21, 23, 29, 30, 31, 33, 34, 36, 37, 43, 47 55 60, 73, 76, 78, 80, 81, 82, 83, 84, 94, 107, 108, 115, 119, 122, 126, 127, 129, 130, 140, 143, 152, 158, 162, 166, 184 200, 206, 207, 214, 215, 217, 220, 233 241, 250, 252, 253, 254, 255, 257
Steſichorus 72
Stobæus 42, 81, 95, 107, 215
Strabo 19, 20, 21, 22, 25, 28, 31, 38, 44, 56, 59, 60, 62, 63, 64, 66, 70, 75, 76, 77, 78, 79, 82, 83, 84, 85, 97, 104, 105, 107 108, 123, 126, 132, 137, 143, 147, 148, 152, 153, 154, 165, 166, 172, 200, 207, 252
Suetonius 120, 136, 139, 143, 144, 146, 150, 151, 154, 155, 157, 160, 161, 165, 167, 168, 172, 173, 179, 182, 188, 189, 192, 193, 195, 198, 199, 200, 201, 202, 203, 204, 205, 206, 207, 219, 226, 229, 238
Suidas 23, 27, 41, 42, 50, 53, 56, 63, 68, 76, 77, 79, 80, 81 82, 84, 85, 92, 93, 94, 100, 102, 103, 104, 105, 108, 114, 115, 116, 122, 127, 129, 132, 135, 137, 142, 144, 162, 166, 169, 171, 185, 186, 197, 200, 201, 209, 211, 212, 219, 220, 222, 231, 232, 235, 244, 249, 250, 259
Sulla 151
Sulpitius Severus 100, 140, 148, 174, 198, 199, 216, 217, 234, 255
Sulpitia poëtria 203, a
Syneſius 83, 215

T.

Tacitus 14, 25, 85, 131, 136, 151, 167, 166, 172, 175, 181, 182, 183, 184, 186, 187, 189, 191, 193, 194, 195, 197, 198, 199, 200, 201, 231
Targus Biblior. 77
Tatianus 3, 11, 12, 14, 19, 23, 25, 30, 32, 39, 43, 44, 56, 57, 61, 63, 79, 84, 214, 220,
Terentianus Maurus 117, 195
Terentius 39, 40, 128, 219
Terentius Scaurus 112, 114
Tertullianus 3, 5, 10, 26, 37, 43, 56, 58, 61, 81, 98, 117, 118, 120, 125, 133, 134, 135, 145, 148, 149, 165, 174, 176, 185, 186, 204, 205, 207, 213, 217, 218, 222, 224, 225, 226, 228, 229, 258
Thallus 4, 186
Themiſtius 45, 224
Theocritus 15, 47, 48, 60, 64, 66, 76, 133, 119
Ejus Scholiaſt. 170
Theodectes 117
Theodoritus 206, 251
Theodotion. 118
Theon. 22, 24, 26
Theophanes 41, 250, 254
Theophilus 3, 52, 220
Theophylactus Simocattes 254
Theophraſtus 56
Theopompus 4, 108, 123
Thucydides 65, 66, 72, 75, 76, 78, 81, 84, 92, 98, 100, 104, 107, 108
Tiberiadenſis 191
Tibullus 17, 64, 159, 167, 171, 183, 214
Ticio 103
Timæus 86, 145
Timon, 104
Trebellius Pollio 77, 215, 227, 236, 237, 238, 239, 244
Trithemius 173
Trogus 63, 64, 92, 136
Turnebus 113
Tzetzes 25, 27, 39, 40, 43, 44, 45, 48, 49, 50, 51, 57, 62, 70, 72, 78, 82, 86, 95, 103, 111, 121, 122, 126, 127, 130, 132, 143, 162, 194, 195, 201, 230, 231

V.

Valerius Flaccus. 46, 65, 190
Valerius Maximus. 59, 76, 81, 141, 142, 147, 152, 154, 160, 165, 267, 170, 180
Valerius ineptus Scriptor. 150, *b.*
Valgius. 144
Varro. 4, 23, 27, 28, 30, 34, 36, 64, 71, 74, 87, 94, 113, 119, 120, 121, 125, 131, 136, 139, 158, 225, 235
Vegetius. 12, 67
Velleius. 20, 30, 37, 58, 59, 60, 61, 82, 105, 126, 129, 131, 132, 135, 139, 145, 148, 149, 150, 156, 157, 168, 171, 172, 173, 175, 176, 177, 179, 180, 183, 239
Velserus. 171, 173
Vettius Valens. 166
Victor Tunnunensis, 9, 77, 195, 200, 203, 205, 208, 225, 226, 227, 228, 229, 233, 239
Victorius. 28, 120
Virgilius. 36, 39, 40, 41, 50, 52, 53, 54, 59, 67, 68, 88, 159, 166, 177, 199, 238
Vitruvius. 20, 25, 135, 137, 147, 178, 234. 239. 255
Vives. 29, 31
Ulpianus. 171, 208, 240
Volaterranus. 249
Vopiscus. 170, 195, 209, 238, 239, 240, 241, 242, 244
Ursinus. 119. 122, 160

X.

Xanthus Lydius. 15
Xenophon. 113. 124
Xiphilinus. 190, 193, 195, 196, 197, 198, 200, 201, 203, 204, 205, 206, 208, 209, 211, 215, 222, 224, 226
Xylander. 75, 224

Z.

Zacharias. 114, 212
Zonaras. 54, 102, 114, 131, 132, 135, 136, 149, 162, 201, 203, 215, 235, 236, 239, 241, 243, 244, 257
Zozymus. 179, 234, 238, 239, 236, 241, 242, 243, 246, 245, 247, 249, 248, 250, 251, 252, 253, 255, 257, 259

FINIS.

INDEX

Rerum & Verborum memorabilium, quæ in NOTIS in Eusebium continentur.

A.

ABaris, & quis? 104, *a*
Abaris de Scythia. 93, *a*
Abas, Argivorum rex. 40, *a*
Abdera, ab Hercule condita. 82, *a*
Abgarus rex. 231, *b*
Abibalus ante Trojana tempora fuit, &c. 12, *a*
Abimelec Hebræorum pontifex Max. 61, *b.* 49, *c.* filiusne Ierubaal. *ibid.*
Ablabius præfectus prætorio occisus. 251, *b*
Abraham quando natus fuerit? 14, *b.* & ubi natus sit. 17, *a.* dives pater. *ibid.* Semiramidis temporib. vixit. 12, *b.* 13, *a.* ab Abraham ad exilii excidium, quot anni. 53, *a.* ad Abrahæ nativitatem quot anni? 15, *b*
Ἀβρᾶξας & μείθρας, ἴσοψηφα 114, *a*
Acanthus condita & Stagira. 82, *a*
L. Accius. 147, *a.* & ubi natus. *ibid.*
Acencheres, vir an fœmina? 27. *b*
Achaja ab Achæo condita. 39, *b*
Achajæ nomine, omnis Græcia intelligitur. 199, *b*
Acherres rex. an sub eo Exodus contigerit. 33, *a*
Ἀχίλλης, Æolic. pro Ἀχιλλεύς. 141, *b*
Achilleus. 243, *b*
Achoris Ægyptiorum rex. 109, *a*
Achyron villa. 251, *a*
Ab Adam ad Abraham, quot anni? 15, *b*
Adiabenicus. 228, *b*
Adrastus, rex Sicyoniorum. 50, *b*
Ælon judex. 52, *b*
Ægæ. 183, *b*
Ægialea, nunc Peloponnesus. 15, *b*
Æginetæ mare obtinuerunt, & quando? 99, *b*
Ægis fluvius. 103, *a*
Ægydrus sextus Sicyoniorum. 17, *b*
Ægypti 50 filii. 35. *a*
Ægyptii, unde annorum suorum certissimam epocham repetierint? 408, *b*
Ægyptiorum xx. Dynastia. 53, *b*
Ægyptiorum Acherris. 32, *b.* apud Ægyptios xvi. Dynastia. 15, *a*
Ægyptiorum Menophes. 38. *b*
Ægyptus ante Aëria dicta. 34, *b.* in Ægypto quatuor discrimina populi. 19, *a*
Ælia, condita ab Hadriano. 217, *a.* Capitolina dicta. *ibid.*
Æmelianus incenditur. 256, *b*
Æmilius Macer Veronensis poëta moritur. 171, *a*
Æneas, quando regnaverit? 53, *b.* Lavinium condidit, & quando. 54, *a*
Æneidum libri. 171, *a*
Æoli insulæ, igne ex flatu &c. 148, *a*
Æoli Græcia profecti, & quando? 60, *b*
Æra contractuum. 129, *a*
Aëria, dicta Ægyptus, & aliæ urbes. 34, *b*
Æschylus. 101, *b.* Athenienssium judex. 69, *b.* Tragædiar. scriptor. 99, *b*
Æsopus. 92, *b*
Æthiopes ab Indo flumine. 25, *a*
Ætna mons ignem effudit. 107, *a*
Agabi Prophetia, sub Claudio expletur. 189, *b*
Agamemnonis pater Philistenes. 51, *b*
Agamestor. 65, *b.* Athenis imperavit. *ibid.*
Agathocles Syracusis tyrannidem exercet. 127, *b*
Agnus locutus est. 68, *b*
Agon Lyciorum primus. 56, *a*
Agon mille annorum actus. 235, *a*
Agon Actiacus constitutus, & quando? 166, *b*
Agon Constantinopoli redditus. 258, *b*
Agon gymnicus Panathenæon, & quando actus. 92, *b*
Agon Nemeacus. 92, *a*
Agon Solis, à quo institutus. 240, *a*
Agrippa Judæorum. 191, *a.* filius Herodis. 188, *a.* vinculis liberatus, rex Iudææ creatur, à Caligula. 188, *a.* 189, *b*
Aidoneus, pro Orco: Pirithoum devoravit. 39, *b*
Αἰθάλη, Lemnos & Chios dicta. 80, *a*
Alalcomenia Ogygii filia. 21, *a*
Albanorum præsidium. 63, *b*
Albino Florus succedit. 195, *b*
Albucius Silo Novariensis. 173, *a*
Alcæus clarus poëta. 85, *b*
Alcibiades profugit, abit ad Tisaphernem. 108, *a.* quando perierit, & à quo? 109, *a*
Alcimus adversus Judam. 144, *a.* 143, b
Alcimus & Delphidius. 255, *a*
Alcman. 85, *b*
Alcmæon. 82, *a.* vetustiss. poëta Lacon. *ibid.*
Alcoranum non constare ullo genere metrorum, &c. 7, *a*
Alemannorum magnæ copiæ. 255, *b*

Alethes Corinthiorum rex primus. 58, *a*
Alexander. *233, a*
Alexander Magnus naſcitur, & quando. *124, b*
Alexander Deo victimas immolavit. *126, a*
Alexander in matrem Mamæam unice pius. *233, b*
Alexander adverſum Illyrios. *126, a*
Alexander occiditur Moguntiaci. *233, b*
Alexander Antiochi, Ionathæ coronam mittit, & ſtolam purp. *145, a*
Alexander Balæ fil. Syriæ & Aſiæ rex. *ibid.* a
Alexander Pheræus agnoſcitur. *124, a*
Alexandria condita. 126, *a*
Alexandrini legati à Ptolemæo. 131, *a*
Alexandrinæ eccleſiæ. *245, a*
Αλφα, cur ita vocetur, & ſic de reliquis. 111, *b*
Amaſis rex Ægypti, multum contribuit ad inſtaurationem templi Delphici. 94, *a*
Amazones, Epheſi templum incenderunt. 55, *b*
Amazonum bellum contra Thebas. 51, *b*
Amazonum duæ expeditiones, regnante Priamo, in Troada. 52, *b*
Amazonum incurſus in Aſiam. 59, *a*
Amenophis Ægyptiorum rex. 62, *b*
Amenophthes Ægyptiorum. 47, *b*
Amida. *253, a*
Aminocles triremes fabricavit. 66, *a.* 72, *b*
Amon rex, quot annis regnaverit. 81, *b*
Amos, quando prophetaverit? 65, *a*
Amphictyon Deucalionis filius. 33, *b*
Amphion & Zethus. *38. a.* Lycum interfecerunt. *ibid.*
Amphitheatrum Romæ incenſum. 231, *b*
Amphictyon, quando regnaverit Athenis. 30, *a*
Amram genuit Moſem. *25, b*
Amulius, quando imperavit. 71, *b*
Amyntas Macedonum rex. 122, *a*
Amyrtæus. 108, *b*
Anachroniſmi, qui non excedunt triennium, non ſunt errores. 135, *b*
Anacletus, Epiſcopus ſecundus Romanæ Eccleſiæ. 201, *b*
Ανάκρισις quid? 70, *b*
Anaxagoras moritur. 103, *b*
Anaxilaus Lariſſæus, urbe pellitur. 166, *b*
Anaximenes Philoſophus Phyſicus. 93, *b*
Anaximenes & Epicurus. 127, *a*
Ancus Martius. 83, *a.* Hoſtiam condidit. *ibid.*
Andreæ Apoſtoli oſſa. 256, *a*
Androgeos interficitur Athenis. 49, *b*
Andromachus vivus crematus à Samaritis. 126, *a*
Andronicus fabulam Romæ docuit. 137, *a*
Angaria, quid ſit? 134, *a*
Angelus, unus & duodecim. 98, *a*
Annæus Lucanus. 195, *a. b*
Annales Hebræorum temporum Divinæ Scripturæ, quouſque duraverint? 106, *a*
Anni expanſi, qui? 41, *a*
Anni expoſiti, qui? 10, *a*
Annibal repoſcitur per legatos, ab Antiocho, & de morte Annibalis non conveniunt auct. 140, *b*
Annus baptiſmi Chriſti. 185, *a*
Annus biſextilis, quis? 10, *a*
Anteros XVIII Epiſcopus Romæ. 234, *a*
Anthedonam. 172, *a*
Antigonus Gonatas Lacedæmonem obtinuit. 135, *a*
Antigonus contra Iudæos dimicans. 160, *b*
Antigonus ultimus Haſamonæorum, quando interfectus. 165, *a*
Antinous puer regius. 214, *a.* in Deos refertur. *ibid.*
Antiocheni, unde ſua tempora computent? 156, *b*
Antiochenſes levati indictionibus aliquot. 240, *a*
Antiochia, à quo condita? 130, *a*
Antiochia à Romanis capta. 152. *b*
Antiochiæ Dominicum aureum dedicatur. 251, *b*
Antiochiæ nova civitas. 241, *b*
Antiochiæ nobiles à Gallo interfecti. 254, *b*
Antiochus Cyzicenus. 149, *a*
Antiochus Epiphanes. 142, *a*
Antiochus Grypus. 148, *b*
Antiochus Judæorum. 140, *a*
Antiochus Judæorum legem impugnat. 142, *b.* vaſa Dei vaſtat, &c. *ibid.*
Antiochus bis à Romanis victus. 140, *a*
Antiochus Judæam ſibi ſociat. 139, *a.* Scopan ſuperat. 130, *b.* Theos. 136, *a.* in Parthos fugiens. 150, *b*
Antiochus Sidetes. 146, *a. b*
Antipas Idumæus vir acer. 161, *b*
Antipater. 178, *b*
Antipater Aſcalonita. 163, *a*
Antipater, Επήσιος dictus. 135, *a*
Antipater, filius Herodis, capitis damnatus. 177, *b*
Antonii & Auguſti fœdus. 165, *a*
Antoninus Caracalla, & unde ſic dictus. 230, *a*
Antoninus Imperator Melitus. 221, *b*
Antoninus Commodum filium ſuum conſortem regni facit. 224, *a.* & triumphat de hoſtibus. Romæ occiditur cum matre. 232, *b.* interficitur, & ubi? 231, *a*
Antoninus in Pannonia, morbo periit. 225, *a*
Antoninus Pius, ubi & quando obierit? 220, *a, b*
Antonius, Cleopatræ Arabiam tradidit. 165, *a*
Antonius & Cleopatra ſemet interficiunt. *ibid.* a
Antonius decernit Quintilem. 158, *a*
Aornis petra. 127, *a*
Apaturion. 56, *b*
Aphidas interfectus, & à quo? 56, *b*
Apia ab Api: qui an rex Sycioniorum. 16, *a*
Apiones duo. 150, *a.* 154, *a*
Apis, Phoronei filius. 22, *b.* an Inachus dictus? *ibid.*
Apollinaris Aſianus. 221, *b*
Apollinis Delii templum. 31, *a*
Apollinis Delphici templum ſecundo incenſum. 94, *a*
Apollini conſecratus lucus. 153, *a*
Apollo & Hercules Admeti amatores. 13, *b*
Apollodorus Athenienſis. 57, *a*
Apollodorus Pergameneus. 154, *a.* præceptor Callidii & Auguſti. *ibid.*
Apollonius capitis ſupplicio affectus. 225, *b*
Apollonius Stoïcus. 220, *a*
Apollonius Tyaneus & Euphrates. 204, *b*
Απόσυμπανίζειν, Gallis, *maſſacrer.* 91, *a*
Appius Claudius. 127, *b.* Cæcus dictus. *ibid.*
Apteras in Creta regnavit. 33, *b*
Aquila raptrix Jovis. 42, *a*
Aquileia Alſæ. 251, *b*
Aquilius, bellum Servile compeſcuit. 150, *a*
Arabia in poteſtatem Romanor. redacta. 206, *b*
Aradus inſula condita. 74, *a*
Arca & Cæſarea diverſæ urbes. 233, *b*
Arcas filius Jovis. 34, *b*
Archelaus. 106, *b*
Archelaus Judæorum rex conſtituitur. 177, *a*
Archelaus Ethnarches, non rex Judæorum. 178, *a.* Viennam relegatur. 180, *b*
Arcaragantes. 251, *a*
Archias ex genere Bacchiadarum. 76, *a*
Archilochus, quando floruerit? 57, *b.* an ſub Gyge vixerit. 58, *a*
Archippus Athenis regnavit. 61, *a*
Archon quando Athenis fuerit? 215, *b*
Archon annuus primus, quando creatus. 79, *b*
Arctinus Æthiopidam compoſuit, & Perſin Ilii. 72, *a*

Aremulus Sylvius. 63, *a*
Areopagus, nomen judicii, quando inſtitutus. 31, *b*. & hinc Areopagitæ. *ibid.*
Ἀρηιάδης βαζιλεὺς, pro Aſcalapho. 75, *a*
Areus rex Lacedæmoniorum. 139, *a*
Argenteus nummus primum in urbe figuratur. 135, *b*
Argentoratus Barbaricis cladibus nota. 256, *a*
Argeus Macedonum rex. 79, *b*. 122, *b*
Argivorum regni initium. 18, *a*
Argonautæ. 46, *a*
Argonautica expeditio quando facta? 46, *b*
Argus rex. 23, *a*
Aries inſigne navis Phrixi. 40, *a*
Ariminum & Beneventum conditæ. 132, *a*
Ariſtarchus. 57, *a*
Arion Methymnæus. 84, *b*
Ariſtarchus Grammaticus. 144, *b*. 103, *b*. æqualis Euripidis. *ibid.*
Ariſtides, Athenienſis Philoſophus. 213, *b*. cum ignominia ejicitur. 101, *a*
Ariſtobulus, filius Jonathæ. 149, *b*. natione Iudæus. 142, *a*
Ariſtodemi, duo gemini. 58, *a*
Ariſtophanes Grammaticus præfectus Bibliothecæ. 135, *a*
Ariſtoteles. 73, *b*. an pro Batto. *ibid.*
Ariſtoxenus Muſicus. 81, *a*
Armais, Danaus. 34, *a*
Ἀρόη, locus dictus, in quo primum frumentum ſatum. 39, *a*
Arſaces Parthus. 147, *a*
Arſes Perſarum rex, &c. 125, *a*
Artaxerxes XI. Perſarum rex. 108, *b*. an vir Eſteris. 103, *a*. qui & Ochus. 124, *a*
Artorius, medicus Auguſti. 165, *b*
Arverni. 147, *b*. urbs capta. *ibid.*
Aſamonei filius. 143, *a*
Aſcalaphus, ubi interfectus fuerit? 75, *a*
Aſcanius, Albam condidit. 54, *a*. Julium reliquit ſucceſſorem. 55, *b*
Aſconius Pedianus, 200, *b*. duo ejus nominis. *ibid.*
Aſianus Hierapolites. 221, *b*
C. Aſinius Gallus, Pollionis filius. 182, *a*. à Tiberio enecatur ſuppliciis. *ibid.*
Aſinius Pollio Orator & Conſularis. 177, *a*. & de Dalmatiis triumphavit, bis. *ibid.* & 177, *a*
Aſſes lignei & ſcortei. 77, *b*
Aſſyria, à Græcis quænam dicta? 25, *a*
Aſſyriorum Belochus. 36, *b*
Aſſyriorum regnum quando deſtructum. 63, *b*
Aſſyriorum Sofarmus. 47, *b*
Aſſyriorum Sparetus. 26, *b*
Aſtacus condita, quæ poſtea Nicomedia dict. 77, *b*
Aſtacus & Nicomedia, diverſæ urbes. 78, *a*
Aſterius in Creta regnavit. 5, *a*. 36, *b*
Aſtyages. 87, *a*. contra Lydios pugnat. 92, *a*. qui & cum Aliatte dimicavit. 89, *b*
Atalanta facta eſt inſula. 107, *a*
Athanaſius. 252, *a*
Atellæ in Campania obiit Auguſtus. 181, *a*
Athenæi patria, quæ? 73, *b*
Athenæ, quando ſic dictæ? 27, *a*. à quo conditæ? 29, *b*. vaſtantur à Sulla. 150, *b*
Athenarum mœnia inſtaurata. à quo? 215, *a*
Athenienſes XXIV. literis uti ceperunt. 109, *b*. peſtilentia laborant. 107, *a*. in Sicilia cladem paſſi. 108. *a*. ſuſtinent tyrannidem. 109, *a*
Athenis annui Principes. 79, *b*. ſeu magiſtratus. 73, *b*
Athenis Tyranni oppreſſi. 109, *b*
Athenis primum Trieres navigavit. 72, *a*
Athenodorus Tarſenſis. 180, *a*
Atlas frater Promethei. 24, *b*. pater Antæi. *ibid.*
Atlas mons cucurrit. 234, *b*
Atratinus. 170, *b*
Atreus Argis regnat. 51, *b*
Atreus & Thyeſtes. 46, *b*
Attalus moriens, Romanos hæredes relinquit. 147, *a*
Attica, Acta vocata. 30, *b*
Attila Hunnorum rex, nuſquam comparuit. 77, *a*
Aventinus Aremuli filius. 63, *b*
Auguſtæ dictæ, uxores Auguſtorum. 202, *a*
Auguſti & Antonii tertia diſſenſio. 165, *a*
Auguſti monarchiæ initium. 165, *b*
Auguſtus Cæſar appellatus. 166, *a*. monarchiam renuit. 168, *b*. Pontifex Max. à Senatu appellatus. 171, *b*. 172, *a*. ſuperat Antonium. 160, *a*. triumphavit. 165, *a*. bis ovavit. *ibid.* Cantabriam domuit. 167, *b*. gladiatorium ludum & navale certamen edidit. 173, *a*. cum Tiberio cenſum Romæ agitat. 180. quot hominum millia inventa? *ibid.* Gallos vectigales facit. 168, *a*. Samiis libertatem dedit. 171, *a*. plurimas leges ſtatuit Rom. 166, *b*. filiam ſuam relegavit. 173, *a*. Tiberium & Agrippam in filios adoptavit. 176, *a*. quando obierit & ubi? 181, *a*
Aurelianus inſtituit primum agonem Solis. 240, *a*. Romæ triumphat. 239, *a*. Romam firmioribus muris vallat. 239, *b*
Aurelianus Tetrico apud Catalaunos. 238, *b*
Αὐτοκίνητα, quæ? 45, *b*

B.

BAbyloniæ regum Chronographia. 90, *a*
Babyloniam occupant Romani & quando? 206, *b*
Babylonia, quando everſa fuerit? 130, *b*
Bacaudarum nomen. 243, *a*
Bacchylus. 227, *b*
Bajulus pro nutritore & pædagogo. 40, *b*
Balæus, decimus Aſſyriorum rex. 18, *a*
Balneæ Byzantinorum. 54, *b*
Baltaſar trucidatur, & quando? 191, *a*
Baſilica Julia Romæ dedicata. 157, *b*
Baſilides. 215, *b*
Baſilius Cæſarienſis. 259, *b*
Bathyllus Comœdiarum ſaltator. 169, *a*
Bato, rex Pannoniæ. 179, *b*
Battiadarum regnum, & quamdiu duraverit. 73, *a*
Battus Cyrenem condidit. 83, *b*
Bavius Poëta. 161, *b*
Bebrycis, nunc Bithynia dicta. 62, *a*
Bebryciam Thraces condiderunt. 62, *a*
Bellerophontis navis. 45, *a*
Belli civilis principium. 156, *a*
Belli Judaïci finis. 216, *a*
Bellum lacrymabile, bellum pro prælio. 259, *b*. pro pugna. 101, *b*
Bellum Cibalenſe. 248, *b*
Bellum Gladiatorium in Campania. 151.
Bellum, in Marathone geſtum. 100, *a*
Bellum in Platæis & in Mycale. 101, *b*
Bellum contra Sarmatas. 211, *a*. & Sauromatas. *ibid.*
Bellum ſervile in Sicilia ortum. 146, *b*
Bellum, quod in Thermopylis. 101, *b*
Bellum in Thyrea. 76, *b*
Beræa, unde ſic dicta? 130, *b*. una ex gymnaſiis. *ibid.*
Berytum & Patras Coloniæ. 171, *b*
Βῆτα. 112. γάμμα, δέλτα. *ibid.*
Biblia, quando in Græcorum ſermonem verſa? 132, *b*. & 135, *a*

Βιολόγοι, qui & quales sint? 179, a
Bithynia à Phœnice condita. 37, b
Bizabde. 253, a
Bocchoris jura constituit. 68, b
Borysthenes in Ponto condita. 82, b. Neper. ibid.
Bos in suburbano Romæ. 159, a
Bosporum Agrippa capit. 171, b
Bostra, qualis urbs. 235, a. b
Bruchium, quid, &c. 238, a
Bruttius Præsens, 205, a
Brutus Iberiam subegit. 145, b
Bucolia, quæ loca? 19, a
Bugoniam scripsit Eumelus. 71, b
Byzantium condita. 81, a
Byzantinorum balneæ. 54, b

C.

CAbyle capta. 152, b
Cadmea condita. 38, b
Cadmus regnat Thebis. 37, a. expulsus, & quando? 40, a
Cæresius. 256, a
Cæsar Augustus appellatus. 166, a. Germanos vastat. 155, b. Germanos & Gallos capit. 156, a. Lusitaniam. 154, b
Cæsar amicitiam cum Parthis facit. 175, b. Idib. Martiis in Curia occiditur. 158, b
Cajus à protectoribus suis occiditur. 189, a. in Deos se refert. 188, b
Calabria Massanaque à Romanis capta. 135, b
Caligula, Agrippam regem Iudeæ facit. 188, a. occiditur, & quando? 189, a
Callithyia Piranti filia, prima sacerdotio functa est. 24, a
Callia Princeps Athenien. 101, b
Callidius orator. 155, b
Calocærus. 251, a
Cambyses Ægyptum obtinuit, & quando? 96, b. quot annis imperaverit? 97, a
Camerina, an Camarina legend. 86, b
Camillus Gallos superat. 124, a
Campani in Italia constituti. 105, a, b
Cantabri opprimuntur. 170, b
Canticum Moses, quo rythmi genere compositum. 7, b
Caparronia Virgo Vestalis incesti rea. 135, b
Capitolium, à quo & quando struct. 85, a. incensum, & quando? 151, a. 198, b
Cappadocia in provinciæ speciem migravit. 184, a
Capuam, Thusci condiderunt. 105, a. b
Capua à Romanis subacta. 139, a
Capys. 62, b
Caracallæ uxor, quæ? 231, a
Caranus Macedonum rex primus. 64, b. 65, a
Carausius sumpta purpura. 243, a
Carchedon Tyrius. 60, a. 61, a
Cares, mare obtinent. 76, a
Caria & Rhodus, terræ motu concussa. 137, b
Carinus prælio victus. 242, b
Carpentus Latinorum rex. 62, b
Carporum natio. 244, a
Carthaginienses x c. Romanor. naves in Sicilia capiunt. 136, a
Carthaginiensium bellum famosum. 122, a
Carthago condita. 51, a. & quando. 145, b. 60, a. 63, b
Carthago in ditionem Rom. redacta. 145, a
Carus, Carinus, Numerianus. 241, b
Carus fulmine ictus an interierit? 242, a
Caryatæ, qui? 20, a. & Caryæ. ibid. b
Cassander. 128, b
Cassius an templum Iudæorum spoliaverit. 158. a. templa Rhodiorum depopulatur. 160, a
Cassius Severus Orator. 187, b
Castor & Pollux inter Argonautas. 46, b
Castor natione Galata. 18, a
Castoris chronographia. 56, b
Κάθοδος pro reditu, non descensu. 58, b
Catina, & quando condita? 76, a
Catullus, quo tempore vixerit. 160, b. cum Marone vixit. 155, a. b. cædi Cæsaris superfuit. 155, a. quando decesserit? 154, b
Cecrops Erechthei filius maximus natu. 42, b
Cecrops, an Athenas condiderit? 29, b. primus bovem immolavit. 27, b
Cedreni opus, stabulum quisquiliar. &c. 402, a
Cedrenus, idiota fuit. Notarum quæ superf. 41, b
Celeus Eleusine regnavit. 39, a
Ceninenses. 75, a
Cœnophrurium. 240, a
Censorum munus. 70, b
Census Romæ agitatus. 131, a
Censu Romæ agitato. 136, b. 166, b
Centauri, unde dicti? 49, a
Centaurorum & Lapitharum bellum. 48, b
Cephisus fluvius. 211, b
Cestius Florus, an Gessius legendum? 198, a
Cestius Smyrnæus. 171, b
Chærilus. 101, a. Horatii judicium de eo falsum. ibid.
Chalcedon condita. 80, b
Chaldæi quando prævaluerint? 64, b
Chaldæorum expeditio in Phœnices. 29, a
Charillus, quando regnare ceperit. 71, a
Charops Athenienssium rex. 73, b
Cherres Ægyptiorum rex. 33, b
Chersonesus in Sicilia condita. 76, b
Chilon, primus Ephorus ἐπώνυμος. 72, b
Chilo, Ephorus Lacedæmone. 93, b
Chiorum insigne Sphinx. 47, a
Χώματα & χῶμα, ut diff. 16, a
Choraulæ palliati erant. 170, a
Christi, erant reges Iudæorum. 164, a
Christianorum persecutio. 197, a
Christus Deus. 207, a
Christus nascitur in Bethleem. 174, b. quando passus? 185, a. & baptisatus. 186, a. sub quo Herode passus sit? 163, a. ubi finem acceperit? 163, b
Chronica tractanti, quæ observanda. 4, a
Chronicus Canon, & cur sic dictus. 11, a
Chronographiæ anima, quæ? 4, a
Cibalense bellum. 248, b
Cicero Arpini nascitur. 149, a. ex qua gente. ibid.
Cicero xxv. ætatis anno, Quintium defendit, 151, a. in exilium missus. 154, b. ubi interfectus? 160, a
Cimbrorum cc millia cæsa. 149, b
Cimon juxta Eurymedontem. 103, a
Cinæthon Lacedæmonius. 73, a
Circenses Consuales. 74, a
Clarior agon. 103, b
Claudius, patruus Drusi. 189, a. de Britannis triumphavit. 190, a. Gothos. 238, a
Claudius moritur. 193, a
Cleanthes, picturæ repertor. 31, a
Clearchus præfectus urbis. 259, a
Clemens Alex. emendatur. 13, b
Cleobulina & Cleobulus. 103, b
Cleopatræ regnum confirmatur à Cæsare. 157, b
Cleopatra Philopatori tradita in uxorem. 140.

Clodius Quirinalis. 191, *a*
Clypeus, masc. & neutr. gen. 238, *a*
Cochebas. 215, *b*. dux Judæorum. *216, a*
Codrus Athenienſium rex. 58, *b*
Cœnus rex Macedonum. 67, *b*. *68, a*
Coloſſi capite ſublato. 226, *a*
Coloſſus erectus. 200, *a*
Coloſſus ruit, & quando? 149, *a*
Commodus de Germanis triumphavit. 225, *a*
Commodus Septembrem menſem nomine ſuo appellavit. 225, *b*. ſtrangulatur, & ubi? 226, *b*
Conchen & Cteſiphontem. 242, *a*
Conſtantinopolis dedicatur. 249, *a*. 250, *b*
Conſtantinopoli Eccleſiar. maxima. 256, *b*
Conſtantinopoli Apoſtolorum martyrium. *258, b*
Conſtantinus. 249, *a*
Conſtantinus regnare orſus. 247, *a*. bellum fratri inferens. 251, *b*
Conſtantinus ex concubina Helena. 246, *b*. pacem dedit Chriſtianis. *248, b*
Conſtantio regium inſigne detractum. 253, *b*
Conſtantius & Galerius Maximianus Cæſares aſſumuntur. 243, *b*
Conſtantius Mopſocrenis. 256, *b*
Conſtantius Cæſar factus. 249, *b*. circa Lingonas pugnavit. 244, *b*
Conſules primi, quando? 99, *a*
Conſules ab Euſebio poſitos. 9, *b*
Conſules rurſus Romæ creati. 105, *a*
Conſules cur tam pauci in vulgatis codicib. reperiantur? 10, *b*
Conterranei, qui dicantur? 207, *b*
Κόππα, character numeri DCCCC. 116, *b*
Corcyra, à Corinthiis condita. 78, *b*
Corinthii Cypſelidarum tyrannide liberati. 92, *a*
Corinthii primi triremes fabricarunt. 66, *a*
Corinthiorum monarchia deſtructa eſt. 89, *a*. *b*
Corinthiorum reges defecerunt. 68, *b*
Corintho prima triremis navigavit. 68, *a*
Corinthus condita, & à quo? 30. *b*. 31, *a*
Coriolos, quando Volſci perdiderint? 99, *b*
Cornelius Gallus. de quo Virg. 165, *b*
Cornelius Gallus. 167, *a*. ſemetipſum interfecit. *ibid.*
Cornelius Nepos. 160, *b*
Cornutus, præceptor Perſii. 197, *a*
Coræbus victor. 69, *b*
Corvinus, quis? 183, *a*
Κορυβαντιασμῶ nomen quale? 28, *a*
Coſtobarus ab uxore dimiſſus. 174, *a*
Cottiæ Alpes, & Cottii reges. 196, *a*
Craſſus triumphavit. 152, *b*
Craſſus, cum filio captus. 155, *b*
Crates. 57, *a*
Creon, quando Magiſtratum iniverit? 80, *a*
Cres indigena. 16.
Creſcens. 220, *a*
Creticum bellum motum. 152, *b*. & quando? 154, *a*
Criaſus, quis? 24, *a*
Criſpus. 249, *a*. filius Conſtantini. 249, *b*. 250, *a*
Criſpus & Conſtantinus. 249, *b*
Cræſus, quando captus fuerit? 76, *b*. à Cyro captus. 94, *a*. & quando captus? 95, *a*
Crotalum & Crotaliſtria. 170, *a*
Croton condita. 78, *b*
Crotonem Romani capiunt. 132, *b*
Crotopus. 33, *a*
Crucis forma & figura. 118, *a*. 117, *b*
Cteſias, rerum Perſicarum ſcriptor. 122, *a*
Cumæ in Italia conditæ. 59, *a*. *b*
Cumanus procurator. 192, *a*
Curetarum, pro Curetum. 17, *a*
Curetes & Corybantes, qui? 28, *b*
Curio, qualis orator. 155, *b*
Curio, pudore amiſſi exercitus, mori maluit, quam evadere. 156, *a*
Curtius Salaſſus. 159, *b*
Cyaxares adverſus Aſſyrios. 84, *a*. *b*. ſubvertit Ninum. 85, *b*
Cybeles famuli, Galli dicti. 122, *b*
Cydon, quis? 26, *b*
Cyprianus martyrio coronatur. 237, *a*
Cyprum Ptolemæus invaſit. 129, *a*
Cyprus terræ motibus obnoxia. 171, *a*
Cypſelidarum tyrannide Corinthii liberati. 92, *a*
Cypſelus in Corintho. 81, *a*
Cyrene, quando condita? 43, *a*. & à quo? 83, *b*. 73, *a*
Cyri aſcenſus. 109, *b*
Cyri primus annus in Chaldæa. 91, *a*. moritur. *ibid.*
Cyrus Medorum Imperium deſtruxit. 93, *a*. qui primus Perſis imperavit. *ibid.* Sardes capit. 94, *b*
Cyrus minor interfectus & quando? 122, *a*
Cyzicem libertate privantur. 168, *b*
Cyzicus, quando condita? 46, *a*. 74. *a*

D.

DAcia in provinciam redacta. 206, *a*
Dædalus ſtatuarum pedes ſeparavit. 45, *a*
Δαίδαλα, ἀνδριαντοποιικὰ dicta. 45, *a*
Dalmatæ & Sarmatæ ſubacti. 179, *b*
Dalmatius Cæſar appellatur. 251, *a*
Danaï filiæ. 35, *a*
Daniel & Ezechiel quando prophetaverint. 87, *a*
Daphnenſium lucus juxta Antiochiam. 152, *b*
Dardania à Dardano condita. 34, *b*
Darii annus ſecundus, & xv. Tiberii. 13, *a*. *b*
Darius filius Hyſtaſpis. 97, *b*. quando imperium iniverit? 97, *a*
Darius Arſami. & quando imperium iniverit? 125, *b*
Darius nothus, ſucceſſit in regnum. 107, *b*
Debitorum indulgentia maxima. 210, *a*. *b*
Decebalus rex à Trajano victus. 206, *a*
Decemviri quando creati? 103, *b*
Decentius frater Magnentii. 254, *b*
Decius Budaliæ natus. 235, *b*. Odium ejus in Chriſtianos. *ibid.* occiditur. *ibid.*
Deioces, Ecbatanam condit. 78, *a*
Delphis templum incenſum, &c. à quo? 36, *a*
Delphos, eadem urbs quæ Πυθώ. 44, *b*
Demetrius rex Aſiæ. 130, *b*
Demetrius Phalereus, auctor tranſlationis Bibliorum Græcæ. 133, *a*. ad Ptolemæum veniens. 129, *a*
Democritus moritur. 100, *b*
Deryclus Aſſyriorum rex. 58, *a*
Deſcriptio Romæ facta. 145, *a*. 146, *a*
Deuſone Saxones cæſi. 259, *a*
Dia, Hyrcania. 183, *b*
Diagoras agnoſcitur. 101, *b*
Dianæ ſimulacrum, cur Διοπετὴς, dicatur. 56, *a*
Dicæarchiam, Puteolos vocat. 97, *a*
Dictatores primi, quando? 99, *b*
Dido Carthaginem condidit: & cujus filia fuerit? 60, *a*
Didymus Alexandrinus. 259, *a*
Diluvium quo anno contigerit. 15, *b*. & quot? 30, *a*. an ſub Deucalione? *ibid.*
Diluvium contigit, ſub Nyctimo. 34, *b*
Diluvium Ægypti. 22, *a*
Dinarchus poëta. 44, *a*
Diocæſarea. 254, *a*

Diocletianæ thermæ. 244, b
Diocletianus. 242, b. adorari se passus. 244. a. haud procul Salonis moritur. 249, a
Diodorus Siculus. 156, a
Dion Syracusis interimitur. 124, b
Dionysius, an Deucalionis filius? 33, b
Dionysius XIII. Episcopus Alexandrinam Ecclesiam tenuit. 235, b
Dionysius, Liber dictus, &c. 32, a
Dionysius, Liber pater dictus. 43, a
Dionysius in Sicilia. 108, b
Dionysius Sicilia pellitur. 124, b
Dionysius Corinthum navigavit. 125, a. & inde denuo pulsus. *ibid.* moritur. 123, b
Diopolitanorum, pro Diospolitanorum. 23, a
Διόσπολις, Thebæ dictæ. *ibid.*
Dispensator à Pædagogo differt. 41, a
Dodonæum oraculum. 82, b
Dominicum in Antiochia. 250, a
Dominulus, pro alumno. 40, b
Domitiani uxor. 202. b. Eunuchos fieri vetuit. *ibid.* b
Domitianus de Dacis & Germanis triumphavit. 204, a. vites seri in urbibus prohibuit. *ibid.* templum constructum sine signor. admixtione. 203, a. Deum se dixit, *ibid.* Mathematicos & Philosophos, Roma expulit. 203, a. occisus, & ubi? 205, b. 202, a
Domitius Afer. 191, a
Donatus agnoscitur. 250, a
Dracon, legislator. 84, a
Drepanum Bithyniæ. 250, a
Drusus Cæsar veneno periit. 184, a
Dux Judææ. 136, b
Dyrrachium. 84, a. corruit terræ motu. 252, a

E.

Ecbatana condita, & à quo. 78, a
Ecclesiæ subversæ. 245, b
Echemus Arcadum dynasta, Hyllum interemit. 55, a
Echyreus Sicyoniorum rex. 33, a
Ἐκπόδη, ut Latinè reddendum? 37, b
Edesseni. 128, b. unde computent sua tempora. *ibid.*
Elatus primus Ἔφορος ἐπώνυμος. 72, b
Elenchus, quid? 233, a
Eleusinam Ogyges condidit. 20, b
Eleusinam invisit. 215, a
Eleusine Celeus regnavit. 39, a
Eli sacerdos. 54, b
Eliakim. 85, a
Eliakim tributarius factus. 85, b
Elias solvet, unde dict. [17, a
Ἕλληνες & Ἑλληνισταὶ, ut diff. 134, b
Eliogabalum templum Romæ ædificatum. 231, b
Emboliſmi Hebræorum, qui? 10, a
Ἡμιολία τελήρης. 66, b
Empedocles & Parmenides. 103, b
Ennius. 136, b
Ennius poëta. 143, a. Rudinus. *ibid.*
Ennius Rudinus dictus. Tarenti nascitur. 137, a
Ἐπαναξῆναι, non est dimicare. 203, a
Epaphus, filius Ionis. 34, a
Ephesi templum incensum. 122, a
Ephesus condita ab Androclo. 59, b
Ephorus primus Lacedæmone. 72, b. & quot? *ibid.*
Ephres. 212, a
Ephyra, nunc Corinthus dicta. 38, b
Epictetus, quando vixerit? 179, b
Epicurus & Anaximenes. 127, a
Epidamnus condita. 84, a
Epidaurus condita. 25, b. quæ tres. *ibid.*
Epigoni & omnis posteritas. 52, a
Epimenides Athenas emundavit. 87, b
Epocha omnium certissima. 32, a
Epocha Eusebiana, uno anno Dionysiana antiquior. 199, a
Epocha Exodi hactenus ignorata. 36, a
Ἐπώνυμος ἔφορος, 72, b. & ejus potentia. *ibid.*
Ἐπωλδύειν, quid? 214, b
Equitius. 259, a
Erasistratus Medicus agnoscitur. 136, a
Eratosthenes agnoscitur. 138, b
Erechthidarum imperium quando destructum. 56, b
Erichthonius primus quadrigam egit. 35, a
Erinna poëtria agnoscitur. 124, b. 125, a
Eryxias ultimus decennalium magistratuum. 76, b
Esaïas seu Isaïas quando prophetaverit? 65, a
Esdras scribit sub Pontifice. 106, a
Esebon. 52, a
Essenos hymnos canere. 7, b
Esteris & Esdræ interpretes, Græci diversi. 100, b
Euagoras in furorem versus. Cypri rex. 123, a
Euagrius presbyter. 239, a
Eubœa à societate Athenienſium discessit. 108, b
Eudoxus. 107, b
Eugamon Cyrenæus. 92, a
Eumelus poëta. 71, b
Eumenia in Phrygia condita. 140, a
Eumolpus, & bellum sub ipso. 41, a
Eumolpi tres fuerunt, & qui? 39, b
Eupales Assyriorum rex. 59, a
Euphratis inundatio. 16, a
Euphrates Stoïcus Philosophus moritur. 211, a
Euripides apud Archelaum moritur. 108, b
Europa, quando rapta. 37, a. 44, b. Agenoris filia. *ibid.*
Europia Eumeli. 72, a
Europs Sicyoniis imperavit. 15, a
Eurystheus quando regnaverit? 44, a
Eusebii Chronica, nihil aliud, quam τὸ ἰσρικὸν Africani recoctum. 41, a
Eusebium quid impulerit, ad opus hoc instituendum? 3, b
Eusebius & Lucifer de exilio regrediuntur. 256, b
Eusebius Vercellensis. 255, b
Eustathius cujus Ecclesiæ Episcopus. 250, a
Eustathius Constantinopolitanus Episcopus. 251, a
Exitus ex Ægypto, quando? 32, a. b
Exodum Hebræorum, initio Inachi posteriorem fuisse, & quot annis? 3, b

F.

Fabiæ familiæ nobiles. 100, a. trecenti sex patritii gentis Fabiæ cæsi. *ibid.*
Falcidius Tribunus plebis. 159, b
Fames in Græcia. 192, a
Fames Romæ. 179, a
Fames magna in Phrygia. 259, a
Fascibus, quis primum usus fuerit? 80, b
Felicis exercitu opprimitur. 192, b
Fenestella Historiarum scriptor. 183, b
Ferrum, qui repererint. 38, a
Fidenates. 105, a
Flavia Domitilla Judæorum religioni addicta. 205, b
Florianus frater Aureliani. 240, a

Forum Trajani, Tranſitorium, &c. 203, *b*
Franci perdomiti à Conſtante. 251, *b*
Fucinus lacus, emiſſus, & quando? 193, *a*
Fulmen cecidit ante menſam Neronis. 194, *b*
Fulminatrix legio. 223, *b*
Furnius Conſularis ante patrem moritur. 161, *b*

G.

G, in numero, quantum valeat? 116, *a*
Gabinianus Rhetor celeberr. 200, *b*
Galba poſt Neronem. 198, *a*. in Iberia. *ibid.*
Galeas, deſcribit. 66, *a. b*
Galerius Auguſtus, biennio, ſolus imperium tenuit. 246, *a*
Galerius Maximianus victus à Narſeo. 244, *b*
Galerius Maximianus moritur. 248, *a*
Galli Senones Romam invaſerunt. 122, *b*
Galli ab Oppio capiuntur. 145, *a*
Gallicum bellum, quando cæptum. 156, *a*
Gallienus in omnem laſciviam diſſolutus. 237, *a*
Gallus & Voluſianus. 236, *b*
Gallus Conſtantii patruelis. 254, *a*
Ganymedis rapti hiſtoria. 41, *b*
Garizin, mons, ubi Abraham ſacrificium obtulit. 125, *b*
Gela in Sicilia condita. 80, *a*
Gelo obtinuit Syracuſas. 100, *a*
Gennadius forenſis orator. 254, *b*
Germani & Galli à Cæſare capti. 156, *a*
Germanicus Cæſar de Parthis an Chattis triumphat. 183, *a*
Geta, frater Caracallæ. 231, *a*
Glaucus Chius. 80, *a*
Glaucus Iſthmia primus celebravit. 42, *b*
Gordianus. 234, *a*. an Chriſtianus? *ibid.*
Gorgias Leontinus. 105, *b*
Græcæ litteræ è Phæniciis natæ. 111, *a*
Græcarum originum, magna ignorantia. 4, *a*
Græcia mendax, omnia audet. 22, *b*
Grando miræ magnitudinis decidens. 258, *b*
Gratianus. 256, *b*
Gratianus Valentiniani. 258, *b*
γυμνὴ παιδεία, quid? 80, *b*
γυμνοπαιδεία, chorus puerorum Apollini dicatus. 80, *b*
Gutta, ſtat; ſtilla cadit. 192, *a*
Gyges quintus rex Lydorum. 79, *a*

H.

HAdrianus regnavit annos XXI. 208, *b*. ubi natus? *ibid.*
Hadrianus, pater patriæ appellatur. 213, *b*. Trajani gloriæ invidet. 209, *a*. opera multa Athenis fecit. 215, *a*. Alexandriam à Romanis ſubverſam, inſtauravit. 209, *a*. falſum. *ibid.* Judæos capit. 209, *a*. eruditiſſimus. *ibid.* in Libyam tranſit. Athenienſibus leges petentibus, &c. 211, *a. b*. Eleuſinæ ſacra inviſit. 214, *b*. morbo intercutis obiit. 218, *a*
Hæmon in Theſſalia regnavit. 25, *b*
Hagiographa Hebræorum quæ? 96, *b*
Harmodius. 98, *b*
Harmonia rapta à Cadmo. 38, *b*
Harpagus, primi loci apud Cyrum, &c. 95, *a*
Harpalus fugit in Aſiam. 127, *a*
Harpocratis locus depravatus, reſtitutus. 94, *b*
Haſmunæi, Μακκαβαῖοι dicti. 149, *a*
Haſſamonæi, qui de ſtirpe Levi. 164, *a*
Haterius, & quando deceſſerit? 184, *a*
Hebraïſmus, & Arabiſmus, non poteſt ad metrorum Latinor. regulam revocari. 7, *a*
Hebræorum captivitas. 88, *a*
Hecatoſtylon. 234, *b*
Hectoris filii. 54, *b*
Helenæ raptus, quo tempore acciderit. 47, *a*
Helena Adiabenorum regina. 192, *a*
Helena Conſtantini mater. 249, *b*
Helene, vicus. 253, *a*
Helenus ſubſidium mittit Trojanis. 55, *a*
Heli mortuo, arca teſtamenti ab alienigenis poſſidetur. 57, *a*
Helices clades graviſſ. 123, *a*
Heliodorus mittit ad negotium providendum. 141, *a*
Heliogabalus, an Elagabalus ſcribend. 231, *b*
Heliopolitanus ager. 144, *a*
Hellanicus hiſtoriographus. 99, *b*
Hellanodicarum munus. 70, *b*
Helvia mater. 149, *a*. mater Senecæ. *ibid.*
Heraclea urbs condita. 108, *a*
Heraclidarum deſcenſus. 55, *a*
Heraclitus, clarus habetur. 103, *b*
Hercules, quo tempore vixerit? 51, *a*
Hercules & Apollo Admeti amatores. 13, *b*. agonem Olympiacum inſtituit. 51, *a*. Euryton interfecit. 48, *a*. ſervivit Admeto. 42, 8. conſummat certamina. 48, *a*
Hercules Deſanaüs. 31, *a. b*. in Phænice clarus. 5, *a*
Hercules ſemiremex. 66, *b*
Herculius. 247, *b*
Hermogenes. 251, *b*
Herodes Tetrarcha. 182, *a*
Herodes Antipatri Aſcalonitæ. 161, *b*
Herodes ex alienigenis. 164, *b*
Herodes novem uxores habuit. 178, *a*. Hyrcanum interfecit. 172, *b*. cum filiis, & matre uxoris ſuæ. *ibid.* 173, *a*. Tiberiadem condit & Liviadem. 184, *b*
Herodes multas & magnas ædes ſtruit. 170, *b*. pueros bimulos juſſit occidi. 176, *b*. quando, & quo morbo obierit? 169, *b*
Herodiani & eorum ſecta. 163, *a. b*
Herodionem. 172, *a*
Herodis mater Arabiſſa. 162, *b*
Herodotus hiſtor. ſcriptor agnoſcitur. 102, *a*. libros ſuos in conſilio legit. 104, *a*
Herophila Sibylla. 77, *a*
Heros, quintus Epiſcopus Antiochiæ. 219, *b*
Heſiodus inſignis habetur. 65, *a*. Homero recentior. *ibid.* quando floruerit? 72, *a*
Hexametrum primum, & cujus inventum. 41, *b*
Hierocæſarea. 183, *b*
Hieron Syracuſis regnat. 101, *b*
Hieronymi Prologus in Euſeb. 6, *a*
Hieronymus, quo tempore hoc Chronicon ſcripſerit. 8, *b*
Hipparinus Dionyſii filius, &c. 124, *b*
Hippius carminum ſcriptor. 95, *a*
Hippomenes Athenienſium. 76, *a*
Hipponax, notus. 79, *b*
Homerus. 57, *a*. & quando natus. *ibid.*
Homerus quando vixerit? 61, *a*. quando floruerit? 60, *a*
Honoratus ex præfecto prætorii. 256, *a*
Horatius Flaccus, & quando natus? 154, *a*. quando & ubi obierit? 172, *a*

Horrea piperatoria Romæ. 203, b
Humana victima litari solitum. & quando sublatus ille ritus? 56, a
Hunnorum gens. 259, b
Hydra, sophistria callidissima fuit. 48, b
Hyginus ex Græco conversus. 10, a
Hyllus Herculis filius. interfectus. 55, a
Hypermnestra sacerdotio functa. 36, b
Hypsipyle. 46, b
Hyrcanus, primus Sacerdotum. 148, a. b
Hyrcanus Josephi ducis filius. 141, a. b
Hyrcanus de possessione sua dejectus. 153, b
Hyrcanus, quando obierit? 147, a

I.

IAcob quo anno Mesopotamiam venerit. 21, a. servivit Laban septem annis. ibid.
Jacob Nisibenus. 251, b
Jacobus frater Domini, à Iudæis lapidibus opprimitur. 193, b
Jason, pontifex maximus. 142, b
Iberia à Pompejo subjugata. 152, a
Idumæi, Judæi. 218, a
Jephthe in libro Judicum. 51, b
Jerosolyma an tempore Hadriani plane diruta? 212, a, b
Jerosolyma & Ælia dicta. 76, a
Jerosolyma introëundi licentia ablata. 216, a
Jerosolyma capta, & quando? 154, a
Jerosolymarum regnum destructum, 161, a
Jerosolymitana Ecclesia ubi fuerit? 211, b
Jesus successit Moysi. 35, b
Jesus Christus nascitur. 174, a. b
Ignatius Romam perductus. 207, a
Ilium ab Ilo condita. 44, a
Ilium, quando captum? 53, b
ab Ilii excidio, ad primam Olympiadem, quot anni computentur? 13, a
Imagines Cæsaris. 187, a
Imperator primus, quis appellatus. 152, a
Imperatorum Romanor. quis primus Christianus fuerit? 234, a
Inachi initio, an Exodus Hebræorũ posterior fuerit. 3, b
Inachus Mosi temporibus æqualis. 11, a. b
Inachus, primus Argis regnavit. 11, b. Israëli tempore æqualis. ibid.
Inachus Sicyoniorum rex. 46, a. b
Inachus fluvius, unde? 18, a
Incendium sub Phaëtonte factum. 30, b
Indi ab Augusto amicitiam petunt. 167, b
Indictiones quot fuerint? 224, a. b
Insula nova exorta intra Theram & Therasiam. 191, a
Inundatio maris horribilis. 258, a
Io Iasi, an Inachi filia? 29, a. Iasi, non Promethei. 25, b
Io an à tauro rapta? 43, b
Io, mixtus est Iupiter. 5, a
Ioachim. 86, a. Ioachim filius, Ioakim pater. ibid.
Iobel, annorum XLIX. 102, b. 185, a. septem septimanarum. ibid.
Iobelæa unde deducenda? 16, b
Iobelea, non sunt L. anni solidi. 38, a. b
Iobeleum, quando primum celebratum. 229, b
Iobeleum, quot annorum. 15, b
Iobeleus juxta majores nostros. 236, b
Iobeleus secundum majores. 245, a. secundum Hebræos. 253, a
Iobi liber ferè totus rythmi necessitate cohibetur. 6, b, 7, a
Iohannes filius Zachariæ. 185, a
Iohannes Apostolus, exsilio solutus, Ephesum an secesserit? 206, a
Iohannes dux Iudæorum, & Pontifex. 148, a
Ion Xuthi filius, imperator electus adversus Thracas. 41, a
Ion vir fortis. 43, a. inde Iones dicti. ibid.
Ionadab filius Rechab. 63, a
Ionas, quo tempore vixerit? 84, b. quando prophetaverit & vixerit? 65, a
Ionathas Iudæorum dux. 144, b. 145. b. quando perierit? 146, a
Iones profugi se Athenas contulerunt. 58, b
Ionica emigratio, 60, a. & ejus causa. ibid.
Ionicæ litteræ, & earum origo. 110, a
Ionicæ litteræ ex Phæniciis. 111, a
Ioseph, qua ætate obierit. 23, b
Josephus, vir inter suos nobilis. 136, b. quando librum suum absolverit. 204, b
Iosias Iustus. 83, a
Iosias rex Iudæorum occiditur. 85, a
Iovianus ex primicerio Domesticorum. 257, a
Iovis Olympii simulachrum fulmine tactum. 156, a
Iovis fabula, de aquila. 42, a
Ιουλία, Augusti uxor vocata à Iosepho. 184, b
Iphitus filius Praxonidis, & ejus gesta. 70, b
Ira à Lacedæmoniis capta, & quando? 83, a
Irenæus Apocalypsin non est interpretatus. 204, b
Isaac quot annorum, quum moreretur? 22, b
Isium & Serapheum Romæ struct. 203, b
Ἰσόψηφα, quæ dicantur? 408, a
Israël, Inacho tempore æqualis. 11, b. 13, a
Israel, pro Iuda. 74, b
Isthmia, sub quo celebrata? 42, a
Isthmia & Nemea bis in Olympiade celebrabantur. 139, b
Isthmia duplicia, ut & Nemea. 91, b
Isthmia post Melicerten. 91, b. triëterica. ibid.
Istrus condita. 82, a
Iuda, pro duabus tribubus. 74, b
Iuda dux Maccabæorum. 143, b
Iuda occiditur. 144, b
Iudæa pro XII tribubus. 74, b
Iudæa capta. 158, b
Iudææ regnum ac sacerdotium destructum. 163, a
Iudæi in arma versi. 215, b. Romanorum vectigales facti. 153, a. victi, & quot cæsi? 138, b
Iudæorum reges. 61, a
Iudaïci versus sunt plane rythmi ὁμοιόπτωτοι καὶ ὁμοιοτέλευτοι. 7, a
Iudaïcum & Samariticum bellum motum. 228, a
Iudas Maccabæus non erat familiæ Pontificiæ. 163, a
Iudas Galilæus, ad rebellandum Iudæos cohortatur. 176, a. b
Iudith libri, an Hebræis noti? 98, b
Iugurtha à Romanis capitur. 149, a
Iulia noverca Antonini. 230, b. Domna dicta. ibid.
Iuliadem Philippus Tetrarcha struxit. 184, b
Iulianus frater Galli, Cæsar appellatur. 155, b
Iulianus ad idolorum cultum conversus. 256, b
Iulius Cæsar, quando imperium arripuerit? 156, a
Iulius Cæsar in Curia occiditur. 158, b
Iunius Gallio frater Senecæ. 195, b. se interficit. ibid.
Iunonis templum incensum. 104, a
Iupiter ὄρκιος. 70, b
Iustinus librum Apologeticum scripsit. 219, a
Iustinus Martyr, omnium scriptorum Ecclesiasticorum vetustissimus. & ubi natus? 219, a

L.

L Annæus Seneca Cordubenſis. 196, *a*
L. L. Annæus Melas Senecæ frater. 197, *a*
Labdon Hebræorum. 52, *b*
Laboroſoarchodos, quis? & an Balthaſar? 91, *a*
Lacedæmon à quo condita? 34, *a*
Lacedæmonii & Athenienſes fædus percutiunt. 107, *b*
Lacedæmonii ver ſacrum Heracleam deſtinantes urbem condunt. 107, *b*
Lacedæmoniorum reſpub. conſtituta. 63, *a*
Lacedæmoniorum bellum contra Meſſenios. 75, *b*
Lacedæmoniorum reges defecere. 71, *a*
Lævinus cum Attalo amicitiam facit. 139, *a*
Lagidarum monarchiæ. 165, *b*
Laius Chryſippum rapuit. 44, *a*
Lamiacum bellum. 127, *b*. 128, *a*
Lamprides. 41, *a*
Lampſacus condita. 82, *a*
Laodicea, à quo condita? 130, *a*
Laodicea tremore terræ collapſa. 195, *b*
Laomedon, ſeu Lamedon Sicyoniorum rex. 40, *b*
Lapis in Ægis fluvio. 102, *a*
Lapis cultus & unctus à Judæis. 216, *b*. 217, *a*
Lapis regnavit in Creta. 36, *a*
Lapitharum & Centaurorum bellum. 48, *b*
Lapitharum & Theſſalorum pugna. 49, *a*
Latinæ litteræ ex Phæniciis ortæ. 111, *a*. 118, *b*
Latini rebellarunt contra Romanos, & quando? 99, *b*
à Romanis perdomiti, & quando? 126, *b*
Latona, quo tempore vixerit? 13, *b*
Lavinium novercale. 54, *b*
Leæna meretrix. 98, *b*. concubina Harmodii. *ibid.*
Leonides Origenis pater. 229. *a*
Lepidus, hoſtis judicatus. 151, *b*
Leſches Leſbius, Iliadem parvam fecit. 82, *a*
Libellus pro ingenti libro. 12, *a*
Libyam Romani teſtamento adepti. 154, *a*
Licinius adoleſcens. 249, *a*. Theſſalonicæ. *ibid.*
Licinius imperator factus. 247, *b*
Lidii, poſt Caras mare obtinuerunt. 80, *b*
Linus Thebæus clarus habetur. 5, *a*
Linus Thebæus. 38, *a*
Lipara condita. 83, *b*
Literæ quot in initio, deinde quibus uſi? 121, *a*
Livia virum ſuum interfecit. 150, *b*
Livius poëta, Chorum primus Romæ. 170, *a*
Livius Tragædiarum ſcriptor. 140, *b*
M. Lollius. 168, *b*
Lollius Germanos ſuperat. 171, *a*. falſum. *ibid.*
Lorium villa. 220, *b*
Lucilius Satirarum ſcriptor. 149, *b*
Lucius Imperator, quando obierit? 221, *b*
L. Lucullus primus Imperator appellatus. 152, *a*
Lucus Daphnenſium. 152, *b*
Lugdunum, à quo conditum? 168, *a*
Luſius, non Lyſias legend. 208, *a*, *b*
Lycaon pater Nictymi. 56, *a*
Lyciorum agon vetuſtiſſimus omnium. 56, *a*
Lycurgi leges à Lacedæmone. 65, *b*
Lycurgus. 63, *a*
Lydi, mare obtinuerunt. 53, *b*
Lydia dicta ante Mæonia. 41, *b*
Lydorum regnum deſtructum. 94, *a*
Lyſanias Tetrarcha regionis Abilenæ. 178, *b*
Lyſias. 178, *b*
Lyſimachia in Thracia condita. 129, *a*
Lyſimachus rex. 131, *b*. Lydiam, Thraciam, &c. tenuit. 127, *b*

M.

M Accabæi, unde dicti? 143, *b*
Maccabæorum hiſtoria. 128, *b*
Maccabæorum lib. II. & Μακκαβαϊκὰ, quid? 140, *b*
Maccabæus unus tantum. 138, *a*
Macedones Illyrici & Galatæ liberi declarati. 143, *a*
Macedonius artis plumariæ. 252, *a*
Macedonum tempora turbata valdè. 122, *a*. *b*
Macedonum regnum defecit. 143, *a*
Macer poëta, moritur. 171, *a*. duo tales. *ibid.*
Macrinus occiditur in Archelaïde. 231, *b*
Magiſtratus annui. 70, *b*
Magnentius Lugduni. 254, *b*
Magnentius apud Auguſtodunum. 253, *a*
Magnentius Murſæ victus. 253, *b*
Magneſia. 183, *b*. in Aſia condita. 59, *a*
Maleam qui flectitur, obliviſcatur reditus in patriam. 194, *a*
Mamertia, quæ regio? 22, *a*
Manahem ann. X. regnavit. 66, *a*
Manaſſes frater Jaddi, templum ſtruit. 125, *b*
Mancaleus, quis? 24, *b*
Manichæorum hæreſis. 240, *a*. *b*
Manlii Torquati cum Gallo pugna. 125, *a*
Manlius Torquatus Conſul Romanor. 126, *a*
Marathus Sicyoniorum XIII. 26, *b*
Marathus Sicyoniorum XIV. 30, *a*
Marcionis magiſter, quis? 218, *b*
Marcius, qui Coriolos ceperat. 100, *a*
M. Annæus Lucanus. 195, *a*
M. Antonius Liberalis. 192, *a*
Marcus Antoninus & Verus. 220, *b*
M. Cælius Prætor, & T. Annius Milo. 157, *a*
Marcus Apoſt. ſub Trajano paſſus. 195, *a*
M. Lucullus de Beſſis triumphavit. 152, *a*
M. Porcius Latro. 173, *b*. virum ſororis ſuæ Salomæ interfecit. *ibid.* & alteri tradidit. *ibid.*
M. Terentius Varro, moritur, & quando? 167, *a*
M. Tullius Tyro. 173, *a*
Maris inundatio horribilis. 258, *a*
Mars primus cauſam capitis dixit. 31, *a*
Martyrium pro confeſſione. 258, *q*
Maſſilia. 86, *b*. à mercatore condita. 87, *a*
Mattathias, leges patrias vindicavit. 143, *a*
Maxentius, Auguſtus appellatur. 247, *a*
Maximinus & Severus. 246, *a*
Maximinus perſequitur Chriſtianos. 248, *a*
Maximus præfectus annonæ. 259, *a*
Maximus Tyrius. 220, *a*
Mazaca. 184, *a*. quam & Cæſaream appellant. *ibid.* & Euſebiam. *ibid.*
Medorum imperium quamdiu ſtetit? 93, *a*
Melampus filias Prœti à furore curavit? 41, *a*
Melanthus Pylienſis. 56, *b*
Meliſſus. 104, *b*
M. Meliſſus. 173, *b*
Menandri mors, quando contigerit? 140, *b*
Memnon. 53, *a*
Memnon lapis loquens. 25, *a*
Memphis in Ægypto condita, & à quo? 22, *b*. ab Epapho condita. 34, *a*
Menander primam fabulam edidit. 128, *a*
Menander Coſmicus moritur. 131, *a*
Menedemus & Speuſippus. 128, *b*
Menelaus pontifex. 143, *b*
Meneſtheus moritur in Melo. 53, *a*
Mercurialis à Scaligero reprehenſus. 28, *a*
Merres Ægyptiorum rex. 79, *b*
Meſomedes Muſicus poëta. 219, *b*

Meſſalla Corvinus primus Urbis præfectus. 167, *a*
Meſſana, quando condita. 21, *b*. quæ & Mamertina dicta, & jam Meſſena. *ibid.*
Meſſana, Mamertina ante dicta. 76, *a* à Lacedæmoniorum ſocietate diſcedit. 83, *a*. à Romanis capta. 135, *b*. & à Lacedęmoniis capitur. 76, *a*
Meſſenæ duæ fuerunt. 22, *a*
Metrodorus. 250, *b*
Mica aurea. 204, *a*
Midas. 43, *b*. æqualis Homero. 79, *b*
Miletus condita. 44, *b*
Miletum πόλις Νείλεω dict. 60, *b*
Milo Romanis Tarentum tradidit. 135, *a*
Minerva, ubi apparuerit & nata fuerit. 21, *a*
Minerva eburnea facta à Phidia. 105, *a*
Minerva, inventa olea Neptunum vicit. 31, *a*
Minervæ Chalcidicæ. 203, *b*
Minervius Burdigalenſis. 254, *b*
Minois magiſtratus, taurus. 49, *a*
Minos filius Europæ. 38, *b*. leges ac jura conſtituit. 50, *b*
Minos adverſus Dædalum arma ſumit. & occiditur à filiabus Cocali. 51, *b*
Minos mare obtinuit. 47, *b*. duo Minoës. *ibid.*
Miſphragmutoſis. 24, *a*
Mnemon, quot annos regnaverit? 124, *a*
Moddim vicus. 192, *a*
Modius ſex drachmis venundatus. 143, *a*
Mons Veſuvius. 201, *a*
Montanus, Orator, & alius Poëta. 184, *b*
Mopſocrenis, Μόψου κρῆναι. 256, *b*
Mopſus regnavit in Cilicia. 53, *a*
Moſes, quando natus? 25, *b*
Moſes vetuſtior, quibuſvis Diis gentilium. 3, 5, *a*
Moſes antiquior Homero, Heſiodo, &c. 11, *b*. 12, *a*
Moſes Inacho temporibus æqualis. 11, *a*. *b*
Moſes libri, quot annos contineant? 35, *b*
Moſthene. 183, *b*
Munacius Plancus Ciceronis diſcipulus. 168, *a*
Murſa, urbs Pannoniæ. 254, *a*
Muſæus, filius Eumolpi. 46, *a*
Muſanus. 229, *a*
Muſonius. 197, *a*
Muſonius Rufus de exilio revocatur. 201, *b*
Myrina condita. 59, *a*
Myrtæus Athenienſis Poëta. 83, *b*
Myſteria ſub Erechtheo ceperunt. 39, *b*

N.

NAbonaſſarus rex illuſtris. 64, *b*
Nabonidus Medes alienigena, pro Dario. 91, *a*
Nabuchodonoſor quando obierit? 92, *a*
Nævius. & quando obierit. 139, *a*
Narbonem coloniæ deductæ. 148, *b*
Narſeus Orienti bellum intulit. 243, *b*
Naſamones ac Daci. 203, *a*
Naucratis urbs condita, & à quibus? 73, *b*. 74, *a*
Navigium, anguilla dictum. 39, *a*
Naxus condita. 75, *b*
Nectanebus ab Ocho pulſus. 125, *a*
Nehemias. 105, *b*. Artaxerxis miniſter. *ibid.*
Nehemias, quando Ieroſolyma venerit? 106, *a*
Nehemias quando adhuc vixerit? 125, *b*
Nemeacus agon. 92. *a*. & quando celebratur. *ibid.*
Neocæſarea in Ponto ſubverſa. 252, *a*
Nechaon, qui Nechepſos. 85, *a*
Nepherites Ægyptiorum. 108, *b*
Nepotianus Romæ. 253, *b*
Nero Calvus, de Domitiano. 204, *b*
Nero, ſic dictus ob crudelitatem. 149, *a*. Chriſtianos perſequitur. 197, *a*. Iſthmia, Pythia, &c. celebrans. 196, *a*. Agrippinam matrem ſuam & ſororem patris interficit. 193, *a*. Romæ in Cithariſtarum agone certavit. 195, *a*. in Olympiade coronatur. 196, *a*
Neroni in expenſas, quot millia decreta à Senatu. 196, *b*
Neronianæ thermæ. 195, *a*
Nerva in Deos relatus. 206, *a*
Nicæa, quando & à quo condita? 179, *b*
Nicæa, corruit. 258, *b*
Nicetas & Hybreas. 165, *a*
Nicomedes rex Bithyniæ Aſtacum. 136, *a*
Nicomedia condita. 77, *b*. 78, *a*
Nicomedia ruit, terræ motu. 211, *a*. 256, *a*
Nicopolis juxta Actium condita. 166, *a*
Nicopolis & Cæſarea. 214, *a*
Nicopolis, prius Emaus dicta. 231, *b*. 232. *a*
Nicoſtratus, quando regnare ceperit. 71, *a*
Nictymi tempore diluvium. 56, *a*
Nigidius Figulus, magus, moritur. 158, *a*
Nimive integra adhuc tempore Ammiani Marcellini. 84, *b*
Ninus primus rex Aſſyriorum. 14, *a*. quando vixerit? 64, *a*
Ninum condidit civitatem Ninum. 15, *b*
Niſibin. 253, *a*
Niſibin Perſarum regi tradidit Jovianus. 257, *a*
Niſibis alia à Nino. 15, *b*
Nobilis à patritio ut diff.? 100, *a*
Novatus, an Novatianus dicendus? 236, *a*
Numantia capta, & quando? 80, *b*
Nudipedalia. 81, *a*
Numa Pompilius. 77, *a*
Numantia capta, & quando? 147, *a*
Numantini à Scipione ſubverſi. 145, *b*
Numerianus. 242, *a*. occiſus, & à quo. *ibid.*
Numitor. 66, *a*
Nummus argenteus primum in urbe figuratur. 135, *b*
Nyſa urbs. 43, *a*

O.

OChus, quot annos regnaverit? 124, *a*
Ochus Ægyptum tenuit. 125, *a*. Sidonem ſubvertit.
Ochus partem Judæorum cepit. 124, *b*
Ocrazapes Aſſyriorum rex. 63, *a*
Odenatus Decurio Palmyrenus. 237, *a*
Odeum conditum Romæ, & quando? 203, *a*. *b*
Oenomaus. 211, *a*
Olda mulier prophetat. 83, *b*
Olea in certamine edita à Minerva, Athenis adhuc durare traditur. 27, *a*
Olei fons exundavit è taberna. 159, *b*
Oleum nemo Athenis exportare poterat, niſi ei, qui Panathenæa viciſſet. 92, *b*
Olympiados vetuſtas. 70, *a*
Olympiadum encomium, cum exclamatione. 70, *b*
Olympias, quid? 182, *b*
Olympias ab Iphito inſtituta. 56, *a*
Olympias conſtituitur. 69, *b*. menſis IX Julii iniit Olympicus primus. *ibid. b*
Olympionice. 85, *b*
Ομας χρόνων. 9, *b*. 10, *a*
Onias pontifex Judæorum. 136, *b*
Onias ſacerdos. 141, *a*
Ophiuſſa quæ? 22, *b*

Ophiuſſa, antea Rhodus dicta. 26, *a*
Oppianus Cilix poëta agnoſcitur. 221, *b*
Oppius Gallos capit. 145, *a*
Orphratenes Aſſyriorum rex. 62, *b*
Orphrateus Aſſyriorum rex. 62, *b*
Oreſtes Macedonum XIII. rex. 108, *b*
Origenis pater, quis? 229, *a*
Orus, non Or dicitur. 33, *a*
Oſee, quando prophetaverit. 65, *a*
Oſee Hebræorum. 73, *b*. rex ultimus Hebræorum. *ibid.*
Oſorthon. 65, *b*
Oſtiæ portus, quando factus? 193, *a*
Οσρόικισμος, unde deductus & quando. 50, *a.b*
Otho, apud Vetriacum, &c. 198. *a*
Ου, & ejus ratio, &c. 115, *a*
Ovidius Naſo naſcitur. 159, *b*. in exilio diem obiit. 182, *b*. ſepultus. *ibid.*

P.

PAcuvius Brunduſinus. 144, *b*
Pacuvius ſenex. 146, *a*
Palæmon. 192, *a*
Palilia Romæ. 74, *a*
Palilia prima quando? 99, *a*. 89, *b*
Panætius primus in Sicilia tyrannus. 85, *a*
Panareton, quid? 137, *a*
Panathenæon, agon gymnicus, & quando actus. 92, *b*
Panathenæa quando celebrata. 104, *b*
Pandion fugit à Metionidibus. 44, *b*
Paneadem Philippus ſtruxit. 184, *a*
Panion, an locus, an templum? 170, *b*
Pantheum Agrippæ. 208, *a*
Pantheum Romæ fulmine concrematum. 207, *b*
Pantomimus. 169, *a.b*
Paynaſis. 100, *a*
Pappas, pro nutritore. 40, *b*
Parætonium quando conditum? 126, *b*
Παραίσημον navis, quid? 40, *a*
Parion urbs, & à quo condita. 78, *b*
Partheniæ, & qui? 78, *b*
Paſiphaë cum Tauro concubuit. 49, *a. b*
Paſſienus pater. 172, *b*
Paſtores Dynaſtiæ, an Iſi aëlitæ? 15, *a*
Paſtorum tres Dynaſteiæ. 18, *b*
Pater liberorum CCCXXV. 35, *a*
Patera Rhetor. 251, *a*
Paulinus & Rhodanus. 255, *a*
Paulus Apoſt. religionis ſuæ rationem reddit. 193, *a*
Paulus & Petrus Romæ occubuerunt. 197, *b*
Pelaſgi mare obtinuerunt. 59, *a*
Pellæ eccleſia fuit Judæorum. 213, *a*
Peloponnenſes dimicant cum Athenienſibus. 59, *a*
Peloponneſiaci belli initium. 106, *b*
Peloponneſus Apia. 16, *a*
Pelops. 43, *b*. quo tempore vixerit? 42, *b*
Pelops, Atreus & Hercules, quibus temporibus vixerint? 51, *a*
à Pelope inſtitutus Lyciorum agon. 56, *a*
Perdicca, adverſus Ægyptios dimicat. 128, *a*
Perdiccas moritur eodem anno, quo Pericles. 106, *b*
Peregrinus Parianus fuit. 220, *b*. 221, *a*
Periander apud Corinthios tyrannidem exercuit. 84, *a*
Periander, quando obierit? 89, *a*
Pericles moritur. 107, *a*
Perinthus condita. 86, *a*
Perſa, nomen gentilitium virile. 141, *b*
Perſarum regnum deſtructum, & quando? 126, *b*
Perſes, an interfectus? 143, *a*
Perſecutio decima. 245, *a*
Perſei geſta. 43, *a*
Perſes Macedonum rex ultimus. 141, *b*. 142, *a*
Perſeus Erechthei frater. 42, *b*
Perſeus, an Mycenarum rex? 44, *a*
Perſicum bellum nocturnum. 252, *b*
Perſius Flaccus Satyricus. 188, *a*. moritur. 195, *a*
Pertinax, & ejus patria, ætas, occiditur. 227, *a*
Peſtilens morbus famoſus. 236, *a*
Petere aquam, quid? 28, *b*
Petronius præfectus Syriæ. 188, *b*
Petrus Apoſtolus. 189, *a*. Romam mittitur. *ibid.*
Petrus & Paulus Romæ occubuerunt. 197, *b*
Petubaſtes Ægyptiorum rex. 64, *a*
Phaceas. 68, *b*
Phacee ann. XX. regnavit. 71, *a*
Phædra Hippolytum amat. 51, *b*
Phœnices, Chananæorum lingua locuti. 51, *a*
Phæniciarum litterarum exemplum. 110, *a*
Phænippus Archon. 88, *b*
Phæſtus Sicyoniorum rex. 50, *b*
Phalaridis tyrannis deſtructa. 84, *a*
Phalaris. 92, *a*
Phanocles. 41, *b*
Pharaones Ægyptiorum reges dicti. 23, *b*
Pharum in Alexandria, quis conſtruxerit? 132, *a*
Phaſelis in Pamphylia condita. 80, *a*
Phavorinus & Polemo. 215, *b*
Phemonoë, vates prima. 41, *a*
Pherecydes. 95, *a*, *b*
Pherecydes ſecundus. 103, *b*
Phidias Eburneam Minervam facit. 105, *a*
Phidon, frater Carani. 65, *b*. *a*
Phidon Argivus. 65, *a*. menſuras & pondera primus inſtituit, Argorum tyrannus. *ibid.*
Philammon, Delphius nobilis. 44, *b*. an primum ludos Pythiorum inſtituerit? 44, *b*
Philinus ἄρχων Athenienſ. & quotus? 80, *a*
Philippis regnantibus, milleſimus annus urbis Romanæ expletus eſt. 234, *b*
Philippus Aſiaticus. 150, *b*
Philippus Macedonum rex. 124, *b*. quando interfectus? 125, *b*
Philippus urbem nominis ſui ſtruxit. 235, *a*
Philippus ſenior Veronæ, Romæ junior occiditur. 235, *b*
Philippus Tetrarcha Paneadem. 184, *a*
Philiſtio Mimographus. 179, *a*
Philo Hebraiſmi imperitiſſimus fuit. 7, *b*
Philoſophi & Mathematici expulſi Roma, & à quo? 203, *a*
Phinees. ejus pater Eleazar. 54, *b*
Phlego. 185, *b*
Phlegyas, quis? templum Delphis incendit. 36, *a*
Phocenſes ut diff à Phocæenſibus. 86, *b*
Phocylides & Simonides Lyricus. 95, *b*
Phorbas Athenienſium rex. 62, *b*
Phorbas Rhodum obtinuit, & plures fuere. 26, *a*
Phoroneus, an Inachi filius? Niobæ pater. 19, *b*
Photinianorum dogmata, à quo? 259, *b*
Phrixus, qua ætate vixerit. 40, *a*
Phryges, Mæones antea dicti. 41, *b*
Phryges quintò mare obtinuerunt. 63, *a*
Phrynichus & duo cognomines. 101, *a*, *b*
Picentes, Marſi, & Peligni bellum adverſus Romanos moverunt. 150, *b*
Picturæ ars à quo reperta. 31, *a*
Pilatus. 187, *b*. Procurator Judææ. 184, *b*
Pindarus, & quando natus. 100, *b*
Pionii martyrium. 221, *a*

Piræum Athenienſes muro vallant. 101, *b*
Pius Epiſcopus novus Romanæ Eccleſiæ. 219, *b*
Plancus ſummus declamator. 168, *a*
Plato naſcitur. 107, *b*. moritur. 125, *a*
Plautilla, Caracallæ uxor. 231, *a*
Plautus. 139, *a*
Plinius Secundus provinciam rexit. 207, *a*
Plinius, quo anno ſcripſerit libros hiſtor. naturalis. 199, *b*
Plinius, Veſuvium inviſit, & ibi periit. 207, *b*
Plotius Gallus. 150, *b*. Rhetor primus Lat. *ibid.*
Plutarchus Chæronæus & Sextus. 211, *a*
Pluto Sarapis ab Ægyptiis dictus. 132, *a*
Ποικιλόπχν@. 252, *a*
Polemo philoſophus moritur. 135, *b*
Pollio illuſtres res circa Altinum edidit. 177, *a*
Polycarpus Epiſcopus Smyrnæ. 61, *b*
Polycarpus & Bacchylus. 227, *b*
Polycarpus, multos Romæ convertit. &c. 220, *a*
Polycarpi martyrium. 221, *a*
Polycrates Epheſinæ παροικίας epiſcopus. 228, *a*
Polyphides Sicyoniorum. 51, *a*
Pompeji theatrum incenſum. 184, *a*
Pompejus Magnus oritur. 149, *b*. Imperator appellatus. 154, *b*. Jeroſolyma cepit. 154, *b*. ad ſancta ſanctorum acceſſit. 153, *b*. ejus moderationis exemplum. *ibid.* glorioſiſſime triumphavit. 151, *a*. Iberiam ſubjugavit. 152, *a*. prælio victus, 156, *b*. occiditur. & à quo? 156, *b*
Pompilia virgo Romæ, 100, *b*. viva defoſſa. *ibid.*
Πονηρὸς & πόνης@, ut differant. 88, *a*
Pontificum principatu deficiente. 161, *b*. 164, *b*
Pontus Polemoniacus. 196, *a*
Populus Rom. à Patribus ſeceſſit, & quando? 99. *b*
Porphyrius. 250, *a*
Portus factus in Seleucia Syriæ. 252, *b*
Pothinus Pompejum interfecit. 156, *b*
Prænestini à Romanis victi. 123, *a. b*
Priamus L. liberorum pater. 35, *a*
Principes annui, & quot? 70, *a*
Priorum & poſteriorum codicum mentio ſi fiat, quid per illos intelligend. 6, *a*
Proæreſius Sophiſta. 256, *b*
Probus Berytius. 193, *a*
Probus permiſit Gallos & Pannonios vineas habere. 241, *b*
Probus Gallias à Barbaris, &c. 240, *a*
Procopius. 258, *a*
Proculus Euodiæ procurator. 230, *a*
Prometheus. 25, *b*. ab Hercule liberatus. 23, *b*
Προφήτης Ηλείων, quid? 70, *b*
Proſerpinæ fabula. 39. *b*
Protagoras. 104, *b*
Προτομὴ, quid? 238, *b*
Proverbia Salomonis rythmo conſtant. 6, *b*. 7, *a*
Pruſa duplex, & à quibus conditæ? 84, *a*
Pruſias condita. 84, *a*
Prytanes annui conſtituti. 68, *b*
Pſalterium non eſt metricis legibus adſtrictum, ſed merè ſoluta oratio, charactere poetico animata, 6, *b*
Pſeudophilippus. 144, *b*
Pſeuſennes Ægyptiorum rex. 61, *b*. 63, *a*
Pſinaces Ægyptiorum rex. 62, *b*
Ptolemæi cadaver in Nilo inventum. 157, *b*
Ptolemæus, qui & Alexander. 150, *a*. Rex Cyrenæ. *ibid.*
Ptolemæus Cleopatram nubit. 140, *a*
Ptolemæus amicitiam Romanor. petit. 131, *a*
Ptolemæus Epiphanes. 139, *a*
Ptolemæus Euergetes. 136, *b*. 145, *b*
Ptolemæus Philadelphus, locupletiſſ. Bibliothecam Alexandriæ inſtruxit, &c. 132, *b*
Ptolemæus Philometor. 141, *b*
Ptolemæus Philopator. 138, *a*
Ptolemæus Phiſcon. 148, *b*. de regno pulſus. 150, *a*
Ptolemæus Lagi filius. 128, *a*
Purpura uſus quis fuerit? 80, *b*
Πυθοῖ, apud Pythium. 41, *a*
Pylades Cilix Pantomimus. 168, *b*
Pylades Tragœdiarum ſaltator. 169, *a*
Pylades primus ſibi fiſtulam præcinere fecit. 169, *b*
Pyrrhus Macedonum rex. 131, *b*
Pythagoras, & quando floruerit? 81, *a*
Pythia, & quando inſtaurabantur? 92, *a*

Q.

Q. nonaginta ſignificat. 121, *a*
Quadi & Sarmatæ. 237, *a*
Quadrageſimus Maximus. 253, *a*
Quadratus, quis & qualis? 213, *a*
Quadrigas, quis primus agitaverit? 35, *a*
Quinquegentiani. 243, *b*
Quintilianus Calagurritanus. 203, *a*
Quintilis ab Antonio decernitur. 158, *a*
Quintillius, an Quintillus legend. 238, *b*
Quirinius à Cæſare in Palæſtinam miſſus, 175, *a*
Quirinus ex conſilio Senatus dictus Rom. 174, *b*

R.

Ramſes Ægyptiorum. 43, *b*
Reges Ægyptiorum paſtores dicti? 19, *a*
Regibus ab urbe pulſis. 99, *a*
Regimen Judæorum deficit. 198, *b*
Remeſſes, quis? 34, *b*
Rex Perſes, pro rege Perſarum. 141, *b*
Rhodiorum templa ſpoliata. 160, *a*
Rhodus terræ motu concutitur. 149, *a*
Roma, quando condita? 71, *b*
Roma nova pro Conſtantinopoli. 256, *a*
Romæ incendium factum. 226, *b*
Romani, colonias deduxerunt. 135, *b*. multas. 129, *a*. 140, *a*
Romani hæredes Ptolemæi regis Cyrenar. 150, *a*
Romæ ingens lues. 201, *a*. incendium. *ibid. b*
Romani ſubigunt Capuam. 139, *a*. Carthaginienſes navali certamine ſuperant. 136, *a*. &c. Lybiæ urbes capiunt: Gallos ſuperant. 125, *a*. Gallos & Tyrrhenos ſuperant. 131, *a*. XL millia Gallorum fuderunt. 137, *a*. Græcos liberos eſſe juſſerunt. 139, *b*. Gothos fundunt. 250, *b*. Marſos & Umbros ſubegerunt. 128, *b*. Samnites ſubigunt. 127, *a*. Syracuſas capiunt. 135, *b*. 138, *b*
Romanorum civium millia quot? 191, *b*
Romanorum reges ſeptem. 99, *a*
Romulus & Remus. & quando Romam condiderint? 71, *b*
Romuli finis. 77, *a*
Rythmus, quid? 6, *b*. 7, *a*. ut diff. à metro. 7, *b*

S.

Sabinorum terra ſorte dividitur. 131, *b*
Sacerdos Eliogabali Templi. 231, *b*
Sacerdotes Carnii. 56, *b*
Sacerdotium emebant Judæi, à Romanis Imperatoribus. 164, *a*
Sacrificandi mos vetus, quum in locum aliquem appellerent. 126, *a*

Sadoc, Hebræorum ſacerdos. 61, *a*
Sæculares ludi. 235, *a*
Sæculum Romanum quid? 222, *a*
Saluſtius, quando hiſtoriam ſuam iniverit? 151, *b*. quando obierit? 161, *b*
Samaria. 148, *a*
Samaritæ, & unde ſic dicti? 75, *a*
Samaritani. 145, *a*
Samaritanis precantibus. 143, *a*
Samnites à Romanis cæſi. 125, *a*
Samniticum bellum, quando inceperit? 128, *a*
Samos condita. 61, *b*. Melamphyllos dicta. *ibid.*
Σὰν, nihil aliud quam Σῖγμα. 116, *a*
Sanbelletes, ſocer an gener Manaſſis. 125, *b*
Sapor rex Perſarum. 251, *b*
Sappo & Aclæus poëtæ clari habentur. 825, *b*
Saraceni, qui dicti? 17, *b*
Sarapidis templum Alexandriæ incenſum. 225, *a*
Sarapis, an Deus Ægyptius? 131, *b*
Sardanapalus. 64, *a*
Sardes, quando captæ? 95, *a*
Sardes capit Alexander. 126, *a*
Sardes à Cyro captæ. 94, *b*
Sarmatæ dimicantes. 251, *a*
Saturninus imperium molitus invadere. 241, *b*
Saxones Deuſone cæſi. 259, *a*
Schema, æ, vetuſtiſſ. Romani dixerunt. 113, *b*
Scipio Iberiæ urbes multas recipit. 139, *a*
Scipio Numantinos ſubvertit. 145, *b*
Scribas & interpretes legis D. interfecit Herodes. 174, *a*
Scylla, nomen navis ſeu trieris. 54, *a*
Scythæ uſque ad Palæſtinam. 83, *b*
Sæculares ludi, & quando acti? 103, *b*
Sedechias, Eliezer, pſeudoprophetæ. 62, *b*
Sedekiæ caſus. 13, *b*
Sedekiæ capti epocha vera. 89, *a*
Sedekias, quot annis regnaverit? 88, *a*
Scianus præfectus Tiberii. 188, *a*. oppreſſus. *ibid.*
Seleucia, à quo condita? 130, *a. b*
Seleucia & Cteſiphon à Romanis capta. 206, *b*
Seleuciæ clades. 220, *b*
Seleucus. 131, *b*. 137, *b*
Seleucus Nicanor. 128, *b*
Seleucus Antiochiam. 130, *a*. Babylonem obtinuit. *ibid.*
Seleucus vivus exuſtus, & à quo? 150, *b*
Selinus in Sicilia condita. 82, *b*
Sellum dies tres, alii menſem regnaſſe voluit. 66, *a*
Semendis Ægyptiorum. 61, *a*
Semiramis Trojæ excidium anteceſſit. 12, *a*
Semachi filiæ ſacerdotes Bacchi. 33, *b*
Seneca Cordubenſis. 196, *a*
Seneca, Epiſcopus decimus Jeroſolymis conſtituitur. 211, *b*
Senecæ præceptor Sotio. 180, *b*
Sennacherib, qui & Salmanaſſar dictus. 74, *a*
Septizonium exſtructum. 229, *a*
Serapis Alexandriam ingreditur. 131, *b*
Serenus Grannius. 213, *b*
Servi Sicilienſes rebellant. 147, *a*. 150, *a*
P. Servilius Iſauricus. 159, *a*
Servius, quot annis regnaverit? 92, *a*
Servius Sulpitius. 158, *a*. quando obierit? 159, *a*
Seſonchoſis. 63, *b*
Sethus. 41, *a*
Severus & Maximinus. 246, *a*
Severus in Britannias. 229, *b*
Severus Parthos. 228, *a*
Severus Cæſar, interficitur, ubi, & quando? 247, *a*
Severus, Eboraci moritur. 230, *a*. quo die natus. *ibid.*
Sevius Plautus. 184, *a*
Sextilia Veſtalis. 135, *a*
Sextus Philoſophus. 176, *a*
Sextus, Plutarchi nepos. 211, *a*
Sibaris, à quibus condita? 79, *a*. & quando. *ibid. b*
Sibyllæ quæ, & quot? 77, *a*
Sicilia à populo regebatur. 103, *a*. in Sicilia à Romanis res magnæ geſtæ. 135, *b*. in Sicilia bellum ſervile. 150, *a*. 147, *a*
Sicinium invaditur. 258, *b*
Sicyone prius Τελχινία vocitata. 16, *a*
Sicyonii unde nuncupati? 42, *b*
Sicyonii reges deficiunt. 56, *b*
Sicyoniorum Corax. 36, *a*
Side, an in Cilicia, an verò in Pamphylia? & duæ mulieres Sidæ fuerunt. 38, *b*
Silvanus in Gallia. 255, *a*
Silvius, ſeptimus rex Latinorum. 61, *b*
Simeon Judæorum Pontifex Max. 137, *a*
Simia Sira. 233, *a*
Simon. 146, *a*
Simon præpoſitus templi Ieroſolym. 141, *a*
Simon Iudæorum pontifex interficitur. 147, *a*
Simonides inventor, ϑ. φ. χ. 121, *a. b*
Simonides Lyricus, & Phocylides. 95, *b*
Simonides clarus habetur. 93, *b*. æqualis Archilocho. 81, *a*
Simulacra δαίδαλα veterib. 45, *a. b*
Singara urbs Meſopotamiæ. 253, *a*
Sinope condita à Mileſiis. 83, *b*
Siſyphus Corinthum condidit. 38, *b*
Smyrna, prius Naulochos dicta. 59, *a*
Smyrna in urbis modum ampliata. 61, *b*. μητρόπολις fuit Aſiæ. 61, *b*
Socrates naſcitur. 102, *b*
Socrates celebratur. 105, *b*
Socrates venenum bibit. 122, *a*. & quando exſtinctus? 109, *b*
Sodoma & Gomorra ſuccenſæ. 17, *b*
Sol & Luna Cleopatræ liberi, 166, *a*
Solere imaginoſum. apud Catull. 28, *a*
Soles tres Romæ exorti. 159, *a*
Solis defectio. 89, *b*. 181, *a*. 252, *b*
Solomon, templum ædificare cepit. 60, *b*
Solon, & quando leges tulerit. 87, *b*
Sophocles Tragædiar. ſcriptor, &c. 102, *a*. Athenis moritur. 108, *b*
Soſarmus Aſſyriorum. 47, *b*
Soſthenes. 135, *a*
Sotio Philoſophus, præceptor Senecæ. 180, *b*
Sparta quando condita? 23, *a*
Speuſippus moritur. 125, *a. b*
Sphinx alia Ægyptiaca, alia Græca. 47, *a*
ς, in numero, quantum. 116. *a*. ϡ. quantum. *ibid.*
Stagira condita. 82, *a*
Staſimus ſcripſit Iliadem parvam. 82, *a*
Statius Surculus Toloſenſis. 193, *a*
Sthenelantus proSthenelante. 18, *a*
Stheneleus Argis. 34.
Stibadii inventor, Eudoxus. 117, *a*
Στόμιον, quid? 16, *a*
Suffetes Carthaginienſes. 68, *b*
Sulla Athenas vaſtat. 150, *b*
Sulla Romam obtinuit. 151, *a*. moritur. *ibid.*
Sumia virgo Romæ. 102, *a*
Suſakim rex Ægypti. 61, *b*
Synodus Antiochiæ. 257, *b*
Synodus apud Ariminum, 256, *a*

Syria,

Syracuſæ à Romanis captæ. 135, b
Syracuſas capiunt Romani. 138, b
Syria, quamdiu poſſeſſa per reges. 150, b. ſtipendiaria facta. ibid.
Syriæ urbes recepit Antiochus. 139, b
Syrus indigena, unde Syria. 24, b

T.

TAnos Concoleros. 64, a
Tantalus Phrygas rexit. 41, b
Taracus Æthiopus Ægyptior. rex. 77, a
Tarentum Romanis traditum. 135, a
Tarquinius Priſcus. 85, a
Tarquinius Superbus ann. xxxv. 94, a
Taurus Berytius philoſophus. 220, a
Taurus, notarius Minois. 49, a
Teglath Phalaſſar, ſub quo regn. 71, b
Telegonia. 92, b
Telegonus, cujus filius? 29, b
Telegonus in Ægypto regnavit. 33, a
Teleſilla. 103, b
Temnus. 183, b
Templum quando conditum? 89, a
Templum Apollinis Delphici, ſecunda vice incenſum. 94, a. & à quibus. ibid.
Templum Delphicum incenſum à Thracib. 151, a. & à quo præterea incenſum. 36, a
Templum Dianæ, à quibus conditum. 55, b. & incenſum. ibid.
Templum in Eleuſina ædificatum. 44, a
Templum Jeroſolymis quando reſtitutum? 97, a
Templum Junonis incenſum. 104, a
Templum Veſtæ Romæ incenſum. 136, b
Terebinthus, quid? 209, a. b
Terentius. 144, a
Terentius Varro. 151, a. Atacinus dictus. ibid.
Terpandrus. 82, b
Tertullianus. 174, a. & de ejus ſcriptis. 229, b
Terra motu apud Locros ſciſſa. 107, a
Terræ motus gravis. 258, a
Terræ motus & Solis defectio. 193, a
Terræ motus in Antiochia. 208, a
Terræ motus magnus, Elicæ. 123, a
Terræ motu tres urbes in Aſia conciderunt. 195, b
Terræ motu tredecim urbes everſæ. 183, a
Terræ motu IV urbes Aſiæ periere. 206, b
Terræ motu tres civitates Cypri perierunt. 201, a
Tetrarchia, quid? Tetrarchiæ Theſſaliæ. 178, a
Tetricus corrector Lucaniæ. 239, a
Tetricus in ſeceſſu placide conſenuit. 253, b
Teutæus Aſſyriorum. 54, a
Teutanen, ſeu Teutamon XXVII Aſſyriorum regem ſuppetias iviſſe Priamo. 14, b
Teutanes quando obierit. 51, b
Teutobodus dux Cimbrorum cæſus. 149, b
Thæetetus Mathematicus. 105, a
Thales Mileſius Examii filius, primus Phyſicus. 83, a
Thales Mileſius. 74, a. duo fuerunt. ibid.
Thales moritur. 94, a
Thamyris Ammonis an Philammonis filius. 48, a
Theatrum Pompeji incenſum. 234, b
Thebæ everſæ. 126, a
Thebæ Ægypti ad ſolum dirutæ. 167, a
Thebis, quis primus regnaverit? 21, a
Telchines, Rhodi coloni. 22, b
Themiſtocles moritur & quo modo? 102, b
Theo, rex Ægypti. 123, b. fugit in Arabiam. ibid.
Theodorus Atheos. 129, a
Theodulus miſerabilis presbyter. 259, b
Theognis poëta clarus habetur. 94, b
Thera. 139, a. b
Theræi Cyrenem condidere. 73, a
Theriaca, genus vitis. 28, b
Thermæ Alexandrinæ Romæ ædificatæ. 233, a
Thermæ Commodianæ. 225, a
Thermæ à Nerone ædificatæ. 195, a
Thermæ Severianæ. 228, b
Thermæ Trajanæ. 204, a
Theſeus rapuit Helenam. 49, b
Theſeus ignominioſe ejectus per ſigna teſtarum, an auctor fuerit ὀστρακισμοῦ. 50, a
Theſſaliæ, appellationes variæ. 20, a
Theſſalus Hæmonis pater non eſt. 26, a
Theſſalus, an Græci filius? 19, b
Thineus Aſſyriorum XXVIII. 56, b
Thonos Concoleros. 63, b
Thraces mare obtinuerunt, & quando? 61, a
Thraces à Romanis victi. 149, b
Thraces duplices. Bebryciam condiderunt. 62, a
Thracia in Provinciam redigitur. 191, b
Thraſybulus, quando regno pulſus? 103, a
Thuores. 52, a. idem qui Polybus. ibid. & 53
Thuoris Trojanis temporibus æqualis, 15, a
Thurimachus. 18, a
Thymœtes fratrem interfecit. 56, b
Tiberiades. 185, a
Tiberianus. 251, a
Tiberius. 181, b. 182, a. occupavit Armeniam. 170, a. b
Tiberius Cæſar Dalmatas vicit. 179, b. vaſtat Germaniam. 172, b. Imperator appellatur. 172, b. de captis Pannoniis triumphavit. 172, a triumphat de Rhetis, &c. 173, a. Vindelicos ſuperavit. 171, b. Druſum conſortem regni facit. 184, a. in Campania moritur. 188, a
Tirtæus poëta, & quando floruerit? 83, b
Tiſamenus in Peloponneſo regnat. 55, a
Titianæ thermæ. 204, a
Titianus. 252, a
Titulus, cauſa dicebatur. 158, b. 159, a
Titus filius Veſpaſiani. 201, a. an fuerit Idumæus? 218, a. Amphitheatrum Romæ ædificavit. 201, b. Judæa capta, &c. 198, b. morbo periit in villa, & quo? &c. 201, b
Titus Antoninus Pius. 218, a. Pater patriæ dict. ibid.
Titus Livius. 182, b
Titus Livius Tragædiarum ſcriptor. 140, b
Titus Lucretius. 150, b
Tityus convixit Tantalo. 42, a
Tlepolemia, quando agi ſolita? 92, a
Tmolos. 183, b
Togam ſumebant puram XVII anno. 156, a
Τόμια ὄρκια, quæ? 70, b
Trachea Cilicia. 200, a
Trajanus, varias provincias fecit, & quas? 208, a. triumphat de Dacis & Scythis. 206, a. morbo in Selinunte periit. 208, b. & quando obierit? 210, a
Tralles terræ motu ſubſederunt. 167, a
Tres tabernæ, ubi fuerint? 247, a

Tribuni

Tribuni militum Conſulari poteſtate. 122, *b*
Tribuni plebis, ſeu militum, quando? 99, *b*
Tribuni plebis & Ædiles Romæ facti. 104, *a*
Trieres prima navigat Corinthum. 66, *a*
Triremis quando Athenis primum navigaverit? 72, *a*
Triremium deſcriptio. 67, *a. b.* & quis inventor ejus, &c. 67, *b*
Triton fl. in Bæotia. 21, *a*
Trochilus Argivus, auctor currus. 26, *a. b*
Troja, quando capta ſit? 51, *b*
Trojæ captivitas, ad primam Olympiadem, quot ann. numerentur? 71, *a*
Trojæ excidium quando. 64, *b*
Trojæ captivitas, & hinc prima Olympias, quot anni? 53, *b*
Τροφὸς, pro pædagogo. 40, *b*
Tros pater Ganymedis. 41, *b*
Trypho Antiochum occidit. 146, *a*
Tryphon Jonathan pontificem interfecit. 146, *a*
Tucca, Ciſalpinus dictus. 171, *a*
Tullus Hoſtilius primus regum Rom. purpura uſus eſt. 80, *b*
Τυμπανισμὸς, fuſtuarium Lat. 91, *a*
Tunica moleſta, quæ. 197, *b*
Turris Stratonis. 172, *a*
Tutelæ navium, quæ? 40, *b*
Tyranni oppreſſi Athenis à Thraſybulo. 109, *b*
Tyrimmas Macedonum rex. 71, *b*
Tyrrheni, piraticam exercebant. 54, *a*
Tyrus, quando condita? 46, *a.* & quando capta. 126, *a*

V.

Valentinianus. 257, *b.* in Britannia oppreſſus. 259, *a*
Valeriani in Chriſtianos perſecutio. 236, *b*
Valerianus à Sapone capitur. 236, *a*
Valerius Publicola. 99, *b*
Varius & Tucca. 171, *a*
Vectigales provinciæ, quæ? 168, *a*
Ventidius Parthos ſuperat. 155, *b*
Ver ſacrum quid? 107, *b.* 108, *a*
Veſpaſianus. ejus initium. 198, *b.* omni Græciæ libertatem ademit. 199, *b.* colonias deduxit, & mortuus eſt. 201, *a*
Veſtæ templum Romæ incenſum. 136, *b*
Veſtalium Virginum maxima. 204, *a*
Vetranioni imperium abrogatum, apud Naiſſum. 253, *b*
Vetranius Murſa. 253, *b*
Vibius Maximus. 159, *b*
Vicennalia Conſtantini facta, & ubi? 250, *a*
Virgilius Maro natus in pago. 152, *b*
Virgilius toga ſumpta. 156, *a*
Virgilius Brunduſii moritur. 170, *b*
Vitellius occiſus à Veſpaſiani ducibus. 198, *b*
Vitis quando & à quo inventa? 31, *b*
Vituitus rex. 148, *a.* Aliis Bituitus. *ibid.*
Vlyſſes, & quæ de eo fabulæ. 54, *a*
Votienus Montanus Narbonenſis. 184, *b.* obitus ejus. *ibid.*
Urinam capere, quid? 28, *b*
Urſinus Epiſcopus ordinatus. 258, *b*
Vultacilius Plotus. 151, *a*
Waphres, quando regnaverit? 88, *b*

X.

Xanthus Triopa. 26, *b*
Xenophanes Tragicus, an Phyſicus. 96, *a*
Xenophon & Cteſias clari habentur. 122, *a*
Xerxes ſecundus, Perſarum octavus. 107, *b.* Athenas incendit. 101, *b*
Xerxes, an idem cum Balæo? 18, *a*
Xerxis tranſitus, quando contigerit. 102, *a.* 100, *b.* Ægyptum capit. 101, *a*
Xyſtos, quid? 234, *b*
Xyſtus urbis Romanæ epiſcopus. 236, *b*

Z.

Zacharias. 65, *b.* occiditur. 63, *a*
Zaleucus, Pythagoras, 81, *a*
Zenobia apud Timas. 239, *a.* Orientis imperium tenebat. *ibid.* ejus familia. *ibid.*
Zeuxis præclarus prætor agnoſcitur. 102, *b*
Zipœtes, pater Nicomedis. 78, *a*
Zoroaſtres rex Bactrianor. &c. 15, *b*

FINIS.

LUGDUNI BATAVORUM, Typis NICOLAI HERCULIS, ſumptibus JOANNIS JANSSONI, Bibliopolæ Amſtelodamenſis, 1658.

JOSEPHI JUSTI SCALIGERI
JULI CÆSARIS A BURDEN FILI

ISAGOGICORUM CHRONOLOGIÆ CANONUM

LIBRI TRES;

In quibus

OPERIS

DE EMENDATIONE TEMPORUM

Doctrinæ totius præcepta demonstrative traduntur,
ac multa præterea hactenus non vulgata docentur.

Editio novissima, multifariam aucta & emendata ab ipso dum viveret Auctore.

ARISTOPHANIS.

Εὐφημεῖν χρὴ, καὶ ξύναδε τῆς ἡμετέρης χορείσιν,
Ὅστις ἄπειρος τῆδε λόγων, ἢ γνώμῃ μὴ καθαρεύει,
Ἢ χωναίων ὄργια μεσῶν μήτ' ἴδε πω, μήτ' ἐχόρευσε.

Ἐλευθερίων μαθημάτων καὶ παιδείας ἀμύητος
μήτις εἰσίτω.

AMSTELODAMI,
Apud JOANNEM JANSSONIUM.
cIↃ IↃC LVIII.

IOSEPHI SCALIGERI

PROLEGOMENA IN CANONES CHRONOLOGIÆ ISAGOGICOS.

In quibus multa præclara exponuntur, & quorundam ineptorum & fanaticorum hominum somnia, cum summo fructu & voluptate lectorum confutantur.

NEMO negare potest, quemadmodum ratione homines à reliquis animantibus, ita & literis homines ipsos ab hominibus differre: ut quantum ex literarum studijs quisque hauserit, tanto homo homini præstet, imperito intelligens intersit. Facultas enim earum omni homini data est, scientia nulli, nisi quantum quisque laborando sibi compararit. Itaque rationis beneficium est, quod vna viuimus, quod inter nos commercia agitamus: literarum autem, quod homo se melior euadere, & alium meliorem facere possit. Qui igitur scribendo in commune bonum aliquid proferre potest, is quidem præstat, quod paucorum est præstare, propterea quod non omnium sit literas discere, aut docere: tanto autem majore laude dignior est, quanto rarior est literarum scientia, quam aliarum vulgarium artium, quibus humana vita continetur. Non disputo, quid, aut quatenus scribere debet, qui publica commoda augere postulat; neque ad viuum reseco, ut faciunt illi, qui de nulla re, nisi quam ipsi sciunt, scribi, aut sermonem fieri, patiuntur. Non solum enim quicquid interest non ignorari, sed etiam quod didicisse non nocet, id cum utilitate scribi & doceri potest: quia quarundam rerum ea inter se cognatio est, ut quæ singulares non possunt, eæ cum alijs coniunctæ magno usui sint: quædam etiam sine illis nihil utile promittere possint. Neque vero Arithmetica, neque Geometria Astrologiam docent: sed sine utraque Astrologia nihil potest, imo nulla Astrologia est. Antiquitatis memoria sine Chronographia claudicat. illa sine Chronologia, manca est. Chronographia enim ea dispensat, & digerit, quorum causas & originem à Chronologia accepit. Quare ut earum, & aliarum scientiarum inter se communio usus laudabiles habet, ita literarum, quibus eas acceptas referimus, & beneficium immortale est, & utilitas nunquam satis laudata: neque ad amicitias jungendas, ad commercia nouarum societatum ineunda, ad memoriam rerum posteritati transmittendam, maius bonum generi humano diuinitus conferri potuit. Sed, eheu, quas paulo ante comparatas esse diximus, ut homo homini præstare posset, earum hodie ad nihil aliud usus est, quam ut homo ab homine dissideat, homo homini sit lupus. Apud sæculum prius proterua conuiciorum, scurrilitatum, vernilitatum, contumeliarum nomina in circulis, in lustris, in cauponis nascebantur. Hodie è sinu literarum non ea tantum, sed noua, inaudita, infanda prodeunt. Inciuile, petulans, improbum aliquod dictum excogitandum? Ne longe discede. dabunt literæ & quod quæris, &, si hoc tibi satis non est, etiam earum rerum gnaros subministrabunt, qui per omnes contumeliarum numeros, quantum in ea palæstra profecerint, tibi probabunt. Quid hodierni præferunt libri, quam incredibilem rerum, præter quam iniuriarum, & conuiciorum, imperitiam? Ecquid sceleratum, execrabile, inexpiabile excogitari potest, quod librorum nouorum tot, tanta, tam immania examina non contineant? Quinam se hodie ad scribendum conferunt, qui non putent sibi in literis omnem maledicendi licentiam patere, quæ nemini parcat, nullum genus hominum patiatur expers esse virulentiæ & importunitatis suæ? Ventosissima & futilissima omnium, qui literas tractant, gracchulorum Criticorum natio, non solum liberalium artium, sed etiam omnis ciuilitatis & humanitatis expers, nullum librum instituere potest, nisi eum à contumelia incipiat, & in contumelia terminet. Peccauit aliquis in verbulo, in syllaba, aut destitutus ope veteris codicis aliud humanitus pro vero substituit? Hoc satis est nouo libro conscribendo, tanta insolentia, ac contumeliarum strepitu, ut neque personarum, neque loci, neque ordinis ratio habeatur. Quid? umbratica Sophistarum factio pestilenti afflatu siderata quando magis regnum obtinuit, quam hodie? Quid in illorum libris legas, quod te meliorem, aut doctiorem efficere possit, & non potius te, si aliquid pudoris in te est, inusitata petulantia à sui lectione deterreat? Omnino qui animum ad scribendum applicant, alterutrum

incurrant neceſſe eſt, aut, ſi male ſcribunt, contemptum, aut ſi bene, odium. An non (ut, quod noſtra intereſt, tangam) noſtri libri de emendatione temporum quot lectores, tot pene hoſtes nobis pepererunt? Etiam pauci illi, quos excipio, ſi non hoſtes, ſaltem reprehenſores ſunt: ſi non odio, ſaltem querela nos inſectantur: captus ſui culpam in nos conferunt: ſe non intelligere, fruſtra operam in eorum lectione collocari. Vno verbo, & quidem ſimplicius, poterant, quod aperte non dicunt, dicere, ſibi noſtra non probari. In ijs, qui palam damnant, eſt quoddam genus hominum, qui exoticos ſcriptores, quos ipſi profanos vocant, hoc eſt, omnes, præter ſacroſanctos Scripturæ libros, ne ſemel quidem verum dixiſſe & ſcriptis ſuis teſtantur, & in pulpitis Athenæorum ſuorum declamant, & in familiaribus colloquijs ſimplici iuuentuti perſuadere conantur. Quid quod ex illis quidam dicunt Dominum noſtrum Ieſum Chriſtum diuerſo ab alijs Iudæis habitu indutum fuiſſe, fimbrias in tunica non geſtaſſe, omnia, quæ lex præcepit, nō obijſſe: certe quod aliter ſentimus; nihil quam illis inſanire viſi ſumus. Qui pudentiſſime eorum nugantur, aiunt Olympiadas, & Faſtos ad trutinam Danielis, & Apocalypſeos examinari, & caſtigari debere. Qui vero ſaltum extra terminum pudoris expediuerunt, Olympiadas, & Conſules negant fuiſſe. Nam in Commentario cuiuſdam ex ſecta horum Prophetarum nuper legebamus Olympiadas, & Conſules commentitiam rem eſſe. Prioris generis quidam boni viri ſunt, & ex eo grege nouimus aliquot, in quibus unus ſumma nobiſcum neceſſitudine coniunctus, & apud populares ſuos non infimi in literis nominis, ex animi ſententia iurabat ſe infinitos errores Liuij, Suetonij, & aliorum hiſtoricorum ex Apocalypſi deprehendiſſe, & quidem mirabatur quoſdam ita ſtupidos eſſe, ut eis perſuadere non poſſet, alios tam impudentes, ut aduerſus rem tam manifeſtam hiſcere auderent, quum tamen alioquin viri docti eſſent. Is bonus vir Olympiadas quidem fuiſſe non infitias ibat, ſed eas numquam Græcos recte putaſſe tam ſibi conſtare, quam meridie lucere, idque ex Apocalypſi & Daniele manifeſto patere affirmabat: & quia Theologiam profitebatur, id negare in aliqua parte impietatis ponebat. Eodem ſidere percuſſus ex iſtorum hominum hæreſi alius vir ſane pius, ſumma trium linguarum peritia, & non vulgari aliorum humaniorum ſtudiorum uſu, ut laxationem captiuitatis Iudaicæ ad primum annum Cyri conferret, nihil penſi habuit octaginta annos de Olympiadibus reſecare: idque, quia, ut aiebat, in Olympiadum computatione, & regum Perſidis nominibus, & annis Græcos ſcriptores ratio fugerit: atque adeo inuenit, quod nunquam putaſſem, ſectatores, quanuis in manifeſto delirio deprehendatur; adeo ut viam præiiſſe videatur omnibus hodiernis prophetis, quibus tanto in odio eſt hiſtoria exotica, ut quum Chronologia ſacra inſtruenda eſt, eam maxime inquinari putent, ſi ad tempora hiſtoriæ, ut ipſi loquuntur, profanæ referatur. Iccirco Chronologicas ſuas diatribas vocare ſolent opus ex puris ſacræ ſcripturæ fontibus deriuatum. Quare nos inde non male eos καθαρεὺς vocauimus, quo nomine dicti quidam in veteri Eccleſia Hæretici fuerunt. Puros ſane ſcripturæ fontes non minus, quam ipſi, eſſe, & quatenus ſint puri, melius, quam ijdem, ſcimus, & fatemur, & præ nobis ferimus. Sed quos ipſi ſtercore ſuo conſpurcarunt, eos non ſolum puros, ſed etiam a ſcriptura eſſe negamus. Ab his hominibus maius periculum imminet bonis literis, quam ab Aretalogis, qui eas aperto Marte impugnant. Nulla maior peſtis hac prophetarum plebecula, nulli, quos magis reipublicæ literariæ interſit neque unquam ſcripſiſſe, neque eorum ſcripta a iuuentute tangi. Nihil, inquiunt, verum eſt, niſi quod ſacris libris continetur. Conſules, Olympiades, aut commentum hominum ſunt, vt quidam ex illis latrant, aut, ut alij, male a profanis ſcriptoribus referuntur. Nihil ſupereſt, quam ut ἀκαταληψίαν illam reuocent, quæ ſectam nouam fanaticorum Philoſophorum induxit, quemadmodum contemtus exoticorum ſcriptorum hodie nouam Catharorum χθες καὶ πρώην peperit. Reges Perſidos nulli alij ſunt, præter quam quos Prophetarum hodiernorum κρυβαυλιασμὸς commentus eſt. Nulli itaque, ſi velint, imperatores Romani ſunto, niſi quos ipſi ad Apocalypſim facere putabunt. & ſane non diu eſt, quum Annij Viterbienſis Dominicani lucumonis ſomnia ab illis prophetis refricata ſunt, ut eſſet, quod noſtris rationibus opponere poſſent. Aliter frigebat eorum commentum, niſi ea, quæ a nobis expugnata ſunt, ad oppugnationem noſtri compararent. Ex illo conciliabulo ante paucos annos, atque adeo nuper, aliquot Chronologiæ prodierunt, omnes diuerſis itineribus ad idem compitum viam affectantes, idem enim propoſitum omnibus, eadem finis, ut ſpolium aliquod ex nobis reportent: ſed aliæ alijs cauſæ ſunt. Quidam non poſſunt ferre, quod anni cæleſtis initium ab autumno inſtituimus. Verno enim anni tempore omnia creata fuiſſe. Alijs argumentum noui libri ſuppeditat trigeſimus annus ille initio Ezekielis, ut oſtendant illum annum de Iobeleo intelligi. in quo quanta ſit eorum amentia, alibi declarauimus. Alij, ut nouus liber naſcatur, atque adeo immane volumen conſurgat,

Hebdoma-

Hebdomadas Danielis assumunt, ut aliud principium, alium finem earũ esse ostendant, quàm à nobis, imo à Daniele, designatur. Denique quod toties totiesque confutatum est, id recoquunt, & ex eo epulum nouum stultæ iuuentuti apponunt. Quis angelus, aut alius θεόπνευστος illis narrauit necesse fuisse hominem verno potius, quam alio anni tempore creatum fuisse? Quæ necessitas hoc nos adigit credere, quæ demonstratio hoc persuadet? Hæc est veterum sententia, scio: sed eorum, qui ad coniecturas confugerunt, quando ex auctoritate nihil certi expiscari potuerunt. Quid quod in illis partibus, in quibus, primus homo creatus est, nullum aliud ver est, quam quantum à Ianuario, ad Martium, saltem ad æquinoctium, interiectum est, ab æquinoctio, ad alterum æquinoctium, omnia æstu squalida sint, Septembri & Octobri poma, & fructus clementior anni tractus abunde suppeditet? Messis quidem ibi in ipso vere fit. Sed an ante hominem creatum antecedente autumno sementis facta fuerit, ut ex illis frugibus homo alius αὐτόχθων Adamo panem pinseret, depseret, ac coqueret, prophetarum est, non nostrum, quærere. Sed, inquient, tametsi pane vesci statim non potuit, quum nullus esset, fructus & poma victum illi necesse fuisse. Genes. I, 29. Hoc certe arguit autumno, quo ὀπώρα καὶ ἀκρόδρυα ex arboribus pendent, non, ut ipsi volunt, vere, creatum fuisse. Ita suo se gladio iugulant. Omnino primi hominis τροφὴ αὐτοχέδιον, non σκύβαλον, fuisse ne ipsi quidem negabunt. Ea autem non potuit esse ineunte vere, sed autumno. Denique nos ab auctoritate initium anni cælestis ab Autumno fecimus, ipsi à coniecturis Catharicis: nos à naturalibus caussis, ipsi ab arbitrarijs. Denique anni Lunaris naturale initium est à die secunda Zygonos, ut neomenia Nisan conueniat cum neomenia Krionos. Sed hæc Prophetarum acumen non capit. Dimidium anni Lunaris, dies 177. Interuallum à neomenia Zygonos, ad neomeniam Krionos, dies 178. Simile caprinum prælium, an à iugo, aut ab impleto orbe Lunæ. utrunque habet patronos simul & aduersarios suos: neque altercandi finis erit. Sed ipsi putant Euphratem Renum esse, & parum abest, quin primo homini vinum Renense potus fuerit, siquidem eædem anni tempestiuitates in Mesopotamia, quæ in Germania. De anni tempore, quo homo primus creatus est, per nos quidem prophetis liberum esto iudicium, quandoquidem & si non concedamus, ipsi pro iure prophetico hoc sibi assument. Nos ab eo anni tempore cælestem annum ordimur, unde ante Exodi tempus ciuiles suos annos & menses deducebant Sancti Patriarchæ, quorum maior auctoritas apud nos, quam Catharorum, est, Noa, Abraham, Isaac, Iacob, Ioseph, donec ab autumno, ad ver, caput anni traductum, & ex tricenarijs & æquabilibus menses Lunares facti sunt. Exodi XII, 1. In hoc loco Exodi, quia in ordinem se redigi vident, interpretationem vere propheticam adferunt. Sed nos eos ad Grammaticam, quam aut negligunt, aut ignorant, remittimus. Mirantur, quod nos magnum consensum exoticarum literarum cum sacris esse dicimus. nos vero miramur, quod eorum interpretationibus cum Scriptura nulla sit conuenientia; & tam confidenter non solum exoticorum librorum, quos oderunt, sed & sacrorum, quos profitentur, tam manifestam inscitiam produnt, quam ut non tegere, sic nec excusare possunt. Aduersus hos signa inferre, vel classicum canere, est aut illorum rationem habere, aut sui obliuisci. Hæc scripta, hæ γιγαντομαχίαι non aliud spirant, quam opus nostrum de emendatione temporum omni ludibrio traducere. Diuersi diuersorum affectus sunt, sed omnium par ζηλοτυπία & æmulatio, una eademque flamma, quæ illis faces obtrectationum subijcit. Vnde hic furor, equidem nescio, quum mihi conscius non sim aut præclari alicuius facti, cur tantam inuidiam, aut offensionis, propter quam tantum odium mereri debuerim: nisi fortasse merito mihi hoc contigerit, qui librum ediderim, ex cuius lectione tanquam ex quodam equo Troiano, tot monstra hominum coorta fuerint, Prophetarum, Catharorum, æmulorum, maledicorum, sycophantarum. Quin etiam, siquidem verum amici retulerunt, quidam sex aut septem in Germania, coniuratione, non ut illi Heroes, in Aulide, sed inter Cyathos, facta, execratione sese deuouerunt, opes suas contribuere ad illud castrum, quod tanta in inuidia est, oppugnandum. Nam Theologus ait suam prouinciam esse, non aliorum, Chronologiam sacram tractare. Mathematicus matheseos proprium esse clamat de varia annorum forma, de temporibus, quia hæc ad Astrologiam solam pertinent, disputare. Itaque quas partes nobis reliquerint, non video: imo nullas mihi relictas esse sentio, siquidem omnia iam occupata sunt, Nam ne Grammatici quidem iamdudum ullas nobis reliquerunt. Nos vero neutri illorum eas concedimus, si aut alter nihil, præter Theologiam, quod Prophetæ & Cathari faciunt, alter præter matheſin, quod Clauius putaret satis esse, adferunt. Imo nullum genus hominum minus idoneum his tractandis scimus, quam ambos ijs adiumentis destitutos, quibus instructos esse oportet, qui in tam operoso negotio studiũ serio ponere volent. Sic glorioſus medicus stomachatur nos περὶ κορυβαντιασμῶν

scribere, quod proprium sit medici, non critici. Quos criticos vocet, & quod genus hominum sit, nescio. Equidem scio nullum medicum, quid sit κορυβαντιασμὸς sciuisse, antequam a nobis indicatum esset: &, ne nunc quidem, nisi indicauissemus, ulli medico id obuoluisset. Sed φιλαυτίαν, καὶ ζηλοτυπίαν hominis alibi castigauimus, sycophantiam eius in apertum producentes. Nostri vero Catharoprophetæ quid aliud obijciunt, quam quod alij ante eos scribentes magna insciticæ suæ infamia a nobis validissime confutati sunt? Quid denique alij dicent, quod a prioribus dictum non sit? Frigebit eorum scena, nisi eandem fabulam reponant. in quo ostendunt se nullam industriam habere, quum aliena utantur. Vnus longe dissimilioris generis exortus est, sed tamen propheta, qui tantum abest, ut aliena usurpare velit, quod illi rupices faciunt, ut nihil in eius doctrina sit, nisi nouum, inusitatum, inauditum. Non puto simile ingenium extare, aut extitisse unquam, siue doctrinæ τὸ ξένον καὶ παράδοξον spectes, quam nemo sine stupore legere possit, siue fiduciam, quum, si illi credimus, omnes cum eo comparati fungi sint, & hominum mendicabula. Nulli unquam regioni, nulli regno contigisse scio, quod Angliæ, ut tale portentum pareret. Denique solum se sapere opere luculentissimo testatur, quod ita inscripsit: *De varijs annorum formis, aduersus minus probabiles Iosephi Scaligeri rationes, auctore Thoma Lidyat.* Titulus est ingentis illecebræ ad legendum, ut verbis Gellianis loquar. Pauci enim sunt, qui de eo Scaligero, quisquis ille est, aut ipse triumphare non optet, aut ab alijs triumphato non magnopere lætetur. Quid autem per *minus probabiles* intelligat, id Latine in progressu libri explicat, nempe, *ineptas*. Quæ interpretatio tanto elegantior est, quanto ingeniosius est singulari verbo, quam pluribus, animi sui sententiam exponere. Homo enim ingenuus & generosæ fiduciæ infra dignitatem propheticam esse existimauit verbum dissimulare, quo rationes nostras dignas esse censuit. quo nomine magnam a me iniuit gratiam. Quando eius librum accepi, erat hic mercatus autumnalis & Panegyris anniuersaria: quo tempore multi histriones in urbem confluunt, in quibus tunc solertissimus Anglicanorum artificum grex erat: ad quorum spectacula, quanuis omnis pene ciuitas, & multi præterea extrarij, qui Panegyreos frequentandæ causa huc conuenerant, agminatim currebant, tamen ego omnes histriones Anglicos uni Anglo posthabui. Tanta dulcedo unius Theatri me cæperat, ut non solum spectaculis interesse, sed etiam cibum pene sumere oblitus sim. Quæ enim voluptas ullorum Thymelicorum cum illa comparari potest, quam ex tam lepidi scripti lectione percepi, in quo nihil vulgare, nihil tritum, omnia noua, supra doctiorum captum, supra Naturæ iura, ipsis sideribus, ipsi cælo, Soli, & Lunæ ignota? Immensum volumen crescceret, si omnia obseruare vellem. Summa tantum fastigia delibabo, idque partim ut hominis genium lectori patefaciam, partim ut eum eiusdem nobiscum voluptatis participem: qui primum monendus est, tanta vi mentis hominem præditum esse, ut intra paucos dies doctrinæ temporum, Solis & Lunæ periodorum, peritissimus euaserit, quam tamen doctrinam ne minimum quidem degustauerat, antequam opus nostrum perlegeret. quod quidem tam multis locis prodit, ut, etiam si velit, negare non possit. Omnia enim, quæ a nobis primum commentata & a nemine antea obseruata sunt, ijsdem verbis refert, tanquam sua. Ore nostro sæpe loquitur, calamo nostro scribit. Vnde impendio magis mirari subit, quomodo qui ex nostro opere totidem verbis tam multa deprompserit, tanquam oblitus sui, (quod quidem alienissimum est a Propheta) nihil boni in eo extare, sed inepta omnia esse diserte, & sine ambage testetur: omnia commentitia, omnia a nobis ficta, omnia falsa, idque, ut eius verbis utar, deprehendi posse, *si quis horas in lectione illius operis perdere velit.* Circumlocutione non utitur. Τῷ σκάφῳ σκάφῳ λέγει. Ita decet generosos homines, &, quod caput est, prophetas loqui. Quum tam paucis diebus totam de temporibus doctrinam imbibisset, vix tandem sibi persuadere potuit, quod in nostro opere legerat, apud veteres alternis plenos ac cauos Lunares menses fuisse. Portentum existimauit. idque, ut reliqua, commentum nostrum esse diu illum credidisse anni elegantissima ratio, quam excogitauit, aperte ostendit. Videbat a nobis Censorinum testem produci. Non negligendum esse putauit scire, quis esset Censorinus ille, cuius toties fidem sequeremur. Consulit illum. Ibi quoque menses alternis pleni, & caui diserte extant. Ne hoc quidem scrupulum eximere potuit. Non posse fieri, quin menses si non apud profanos, saltem apud Israelitas, imo apud Patriarchas, aliam formam, alium dispositum habuerint, quam alternationis plenorum & cauorum. Vide quid sit prophetam nasci. aliud, & longe solertius est, quam hominem esse. Legerat in nostro opere, quod nemini antea subuolerat, menses eos, quos Moses in historia Diluuij memorat, omnes esse plenos, & tricenum dierum. Rursus ex eodem opere didicerat annum priscorum Quiritium dierum $\overline{CC}$ $\overline{CLV}$ fuisse, & $\overline{XXIII}$, interdum $\overline{XXII}$ dies post biennium intercalari. Itaque annum ex

utraque

utraque forma constituit, qui menses diluuij, & modum ac emboliſmum anni Quiritium haberet. Quia igitur totus quantus quantus est, nihil nisi sapientia & prophetia est, ita ratiocinatur: Adamum, quia perfectissimus creatus esset, perfectissimis quoq; animi dotibus, præsertim matheseos & astrologiæ, a Deo exornatum fuisse; (non dubito, quin & typographi am quoque nouerit) ab hac igitur astrologiæ peritia, eum perfectissimam anni formam excogitasse, quæ & Lunæ & Solis conuersionibus conuenientissima esset, quæque, ut eius verbis utar, *circiter æquinoctium, atque nouilunium inciperet*, ex undecim mensibus plenis, & uno mutilo, qui tantum $\overline{\text{XXV}}$ dierum sit. Itaque in Horto Eden anni forma nata est antiquior natalibus Kain, & Abel, idque dierum $\overline{\text{CCCLV}}$, qui est modus anni veterum Quiritium: menses autem pleni ex historia diluuij. Intercalatur, vbi opus est, mensis plenus, sed ea conditione, ut anno emboliman̄o ille capite deminutus dierum $\overline{\text{XXV}}$, nunc $\overline{\text{XXII}}$, nunc XXIIĪ dierum fiat, qui est Mercedinus priscorum Quiritium, ut in libris nostris docuimus. Quod si non monuissemus, nullum annum Adamus excogitare potuisset, & metuendum erat, absque eo foret, ne populo Dei, a conditu rerum, ad casum Sedekiæ, tempora sine ulla ciuilis anni forma transigenda fuerint. Expositio anni modo & forma, superest cui mensi emboliſmus deputetur, videre. Nullus homini acutissimo ac prophetico conuenientior emboliſmo mensis visus est, quam decimus: quia principio anni a vere deducto, necessario decimus mensis in brumales dies incidet, quo tempore neque agricolationi homines dant operam, & cæli inclementia dat vacationem laborum. Hanc anni formam ab Adamo ex intimis astrologiæ adytis erutam, & a Patriarchis ad posteros transmissam

Credere tam fas est, quam dubitare nefas.
Cor jubet hoc Lydiat, postquam destertuit esse
Astrologus,

Inde sub Iudicibus, & regibus Iuda, ad excidium Templi, continuatam fuisse. Caussas, qui volet, ex eius diuino libro petat. neque enim horas perdet, quod tamen euitare non poterit, si nostra legat, ut ipse τεχνῶς, καὶ οὐκ ἀπαφῶς monuit. Iste annus

ποδοτελέων, ὄπιθεν ὃ δρακων, μέσση ὃ χίμαιρα,
Diuersum confusa genus panthera camelo,

iste, inquam, annus neque Lunaris est à mensium descriptione, neque Solaris à dierum modo. Sed neque Lunaris per eandem caussam. Annus enim Lunaris est $\overline{\text{CCCLIIII}}$, non $\overline{\text{CCCLV}}$, & ex interuallo uno die maior. Quum igitur propheticum edictum sanciat annum a nouilunio incipere, hoc nunquam, nisi fortasse mutilando miserum illum mensem $\overline{\text{XXV}}$ dierum, accidere potest. Esto exempli gratia, nouilunium anno hoc Christi 1606, Martij $\overline{\text{XXIX}}$, feria septima, cyclo Solis $\overline{\text{XIX}}$, Lunæ $\overline{\text{XI}}$, perque annos $\overline{\text{XII}}$ nouilunia cum characteribus suis, & litera Dominicali disponantur, ut in subiecto Diagrammate. In primo anno ab eadem feria nouilunia instituimus, tam verum, quam propheticum. Reliquorum characteres nunquam paria facient per decem continuos annos, sed uno die, & non raro biduo, propheticum nouilunium serius inibit, quam ciuilis neomenia, ut ex Diagrammate patet: & in tota periodo annorum $\overline{\text{CXLIII}}$, aliquando in $\overline{\text{XVII}}$, aliquando in $\overline{\text{XIX}}$ annos eadem inæqualitas committetur, ut uno die, aut biduo nouilunium propheticum neomeniam ciuilem moretur. Itaque post aliquot periodos tanta perturbatio nouiluniorum, & nunc mora Lunæ, interdum mora æquinoctiorum fiet, ut in decem periodis, hoc est, annis 1440, quod non est magnum interuallum in huius doctrinæ demonstrationibus, neomenia prophetica a decimo die mensis ciuilis Lunaris ineat, hoc est biduo post τὴν διχόμουν, ut suo loco infra demonstrabitur. Itaque, quod iam diximus, præter quam quod annus iste neque Solaris est, neque Lunaris, ne id quidem habet, quod ipsi visum est, ut eius neomenia Lunaris sit: & quo maior annorum numerus fuerit, eo magis caput harum phreneticarum periodorum a spatio, curriculoque deflectet, magisque a veris nouilunijs recedet, ut necessario a plenilunio, a $\overline{\text{XX}}$; a $\overline{\text{XXIII}}$ mensis Lunaris ciuilis, neomenia prophetica incipiat. Quis vero

ELENCHVS NOVILVNIORVM PROPHETICORVM.

Anni Christi.	Litera Dominicalis.	Characteres nouilunij.	Character propheticus.	
1606	E	7	7	
1607	D	4	5	
1608	CB	2	3	Emb.
1609	A	7	1	
1610	G	5	6	
1611	F	2	4	Emb.
1612	ED	1	2	
1613	C	5	7	Emb.
1614	B	4	5	
1615	A	2	3	
1616	GF	6	1	Emb.
1617	E	5	3	

non miretur, quando $\overline{xxx}$ intercalantur, tunc eadem opera de claudo menſe nunc bidui nunc tridui ἐξαίρεσιν fieri? Et huius quoque præclari inuenti nos cauſſa ſumus, qui oſtendimus in menſibus Græcorum non ſolum unius diei, ſed etiam interdum bidui ἐξαίρεσιν fieri. Quod ſi prætermiſiſſemus, actum erat de anno prophetico. neque ulla ratio iniri potuiſſet, ut ad iuſtum menſis Lunaris modum redigeretur. Nam prophetæ quorum contemptores ſunt, aliquando eorundem ſunt ſimij. Sed quid opus eſt, quum intercalatur menſis plenus, de mutilo biduum aut triduum tollere, quum expeditius ſit illum claudum ſecurum in ſuis ſedibus relinquere, & alium $\overline{xxvii}$, aut $\overline{xxviii}$ intercalare, ſi modo intercalare eſt menſem $\overline{lvii}$, aut $\overline{lviii}$ dierum conſtituere anno embolimæo, ut prophetica ratio reſpondeat capiti $\overline{iiii}$ primi Regum: ex quo fanatici annum priſcorum Hebræorum ſomniant immutabili ſtatu ſemper $\overline{xii}$ menſium fuiſſe. Itaque quum intercalatur, annus ſemper erit $\overline{xii}$ menſium, quorum unus erit $\overline{lvii}$, aut $\overline{lviii}$ dierum. Sed quam ſtrenuis argumentis illud phreneticum ſomnium confutauerimus, ex Canonibus Lector animaduertere poterit. Hæc vero ludus, iocuſque ſunt præ illis, quæ ſequentur.

ἔστε νῦν μοι μεῖζον ὀλύμπια δώματ' ἔχουσιν.

Maius opus, maior rerum mihi naſcitur ordo.

Fecundi ſunt Genij prophetarum, neque in uno inuento, ut ſterilia ingenia, immorantur. Quum una periodo contenta eſſe poſſet ratio temporum, ipſe de ſcrinio largitionum ſuarum tres nobis exhibuit: quas quanuis utrique fideri conuenientiſſimas ita aſſerit, ut tamen non demonſtret, nihilominus, quia ſcita omnia prophetarum ſunt oracula, impium & profanum fuerit ſine demonſtratione eas admittendas eſſe negare. Prima earum eſt annorum 144, ſecunda 448, tertia ex utraque compoſita annorum 592. De prima igitur primo dicamus. Ea conſtat annis Iulianis 144, biduo minus, qui ſunt dies 52594, ſyzygiæ 1781, anni Arabici 148, cum menſibus quinque. Quia igitur has periodos non ſolum Lunares, ſed etiam Tropicas eſſe ſciſcit prophetica ſolertia, & in 144 annis duo biſexta pereunt: ergo in 72 fit præceſſio æquinoctiorum unius diei, non in 133, aut 134, ut Alfonſinis, atque multis præſtantiſſimis Aſtrologis placuit. & conſequenter character anni Tropici erit 1. 5. 40 præciſe, non 1. 5. 49, 12. Rurſus in totidem annis æquinoctia unum gradum promouentur in Zodiaco in antecedentia, quæ eſt τοπικὴ προήγησις, ut altera, qua in diebus Iulianis unum biſextum perimitur, eſt χρονική. Non igitur differunt προήγησις χρονικὴ, & τοπικὴ, ſiquidem quot biſexta pereunt in anno Iuliano, tot gradus æquinoctia promouentur in Zodiaco. quod profecto nemo antea ſciebat. Nam quis tanto ingenij acumine, ut vel minimum hæc odoratus ſit? Sed non omnibus datum eſt eſſe prophetis. Certe ſi non hæc capimus, ſaltem hæc nos capiunt: ut in rebus diuinis, quæ non intelligimus, ea veneramur, & potius admiramur, quam in illis περιεργαζόμεθα. Non mirum igitur, ſi noſtra imperitia à diuino illo ingenio hoc expreſſerit, *ſibi Scaligeranas rationes nunquam placuiſſe.* Ego certe fateor, quæ mea, &, quod præcipuum eſt, doctorum hominum, lata culpa fuit, me ſemper cum illis putaſſe in $\overline{lxxii}$ annis προήγησιν τοπικὴν tantum, in $\overline{cxliv}$ autem προήγησιν χρονικὴν fieri, hanc in Zodiaco, alterâ in diebus Iulianis. Vide, vir unus viris omnibus quid præſtat, ſtultis intelligens quid intereſt. Sed age, quia in ipſo veſtibulo ſumus, quanquam profani ſumus, videamus tamen, an in ipſa adyta admitti poſſimus. Hipparchus obſeruauit æquinoctiũ vernum Alexandriæ, horis $\overline{xvii}$ fere à meridie $\overline{xxiii}$ Martij, feria $\overline{ii}$ ſequente $\overline{iiii}$, annis 1732 ante Chriſti epochã Dionyſianam $\overline{mdlxxxvi}$, quo anno Chriſti Tycho Brahe Danus idem æquinoctium obſeruauit hor. 14. 56 à meridie $\overline{x}$ Mar. in Dania, quod tempus ad Alexandriæ longitudinem relatum reſpondet hor. 16. 17, ab eadem meridie. In 1732 annis tranſierunt periodi propheticæ $\overline{xiiii}$. cum annis $\overline{iiii}$. Quia igitur quot periodi, tot paria biſextorum excurrunt, ſecundum hanc diuinam καθ' ὑπερβολήν rationem, $\overline{xxiiii}$ biſexta tollenda fuerint de modo anni Iuliani ab obſeruatione Hipparchea, ad Tychoneam. Si igitur de meridie $\overline{xxiii}$ Martij $\overline{xxiiii}$ dies deducantur, æquinoctium propheticum deprehendetur in $\overline{xxviii}$ Februarij. Quare Tychonem Brahe, vel potius Solem ipſum, fugit ratio, quod æquinoctium illud ab æquinoctio prophetico decem diebus ſolidis aberret. Rurſus anno 2333 ante eundem annum Chriſti 1587, anno primo Nabonaſſari, æquinoctiũ erat in $\overline{xxvii}$ Martij. In eo interuallo fluxerunt periodi propheticæ $\overline{xvi}$, cum annis $\overline{xxix}$: & proinde biſexta $\overline{xxxi}$ abundant: quæ de $\overline{xxvi}$ Martij deducta relinquunt $\overline{xxiiii}$ Februarij, ubi fuerit æquinoctium propheticum anno Chriſti 1587. Itaque eodem anno Chriſti æquinoctium in $\overline{xxiiii}$ Februarij, & $\overline{x}$ Martij erat. Hic rurſus aut Tycho Brahe, aut Sol errauit. Nam tantum diſcrimen in propheticas rationes conferre, impium eſt. Et ſane quo maius erit interuallum, eo magis prophetica æquinoctia in antecedẽtia dierum Iulianorum ſubmouebuntur. Anno mundi primo æquinoctium erat in $\overline{xxi}$ Aprilis.

In an-

In anno Christi 1595 erat in $\overline{\text{XI}}$ Martij, qui erat Mundi 5554. Ij anni per 72 diuisi dabunt bisexta excurrentia 77. quæ de $\overline{\text{XXI}}$ Aprilis deducta relinquũt $\overline{\text{III}}$ Februarij. Ergo anno Christi 1595 profanorum æquinoctium erat in $\overline{\text{XI}}$ Martij, Propheticum in $\overline{\text{III}}$ Februarij. Non mirum igitur, si prophetis cum profanis tam male conuenit, quum inter utrorunque rationes tam male coeat gratia. Hinc illa: *Nunquam Scaligeranæ rationes mihi placuerunt. Frequentes controuersiæ inciderunt mihi cum Scaligero.* Diceres me consulto profectionem in Angliam suscepisse, ut Amycus cum isto Castore commissus infeliciter pugnarem. Periodus secunda annorum 448 tollit bisexta tria. Tamen eius diuinitas profanis rationibus nunquam congruet. Anno Mundi 5425, qui respondet Christi Dionysiano 1428, Æquinoctium erat in $\overline{\text{X}}$ Martij. Iam 5424 anni absoluti sunt periodi propheticæ $\overline{\text{XII}}$ cum annis XLVIII: & proinde $\overline{\text{XV}}$ bisexta collecta sunt à primo anno Mundi, ad annum Christi propositum, quæ a $\overline{\text{XXI}}$ Aprilis retro putata peruenient ad $\overline{\text{XVI}}$ Martij. Atqui æquinoctium erat in $\overline{\text{XII}}$ Martij. Eodem igitur anno æquinoctium & in $\overline{\text{XII}}$ & in $\overline{\text{XVI}}$ Martij commissum fuit. Hæc sunt ὑστεροφθινικά. quæ quanquam admiramur, tamen causas eorum scire non parum nostra referre existimamus. Quærimus itaque, si in tribus primis periodis, quæ sunt minores, quam una secunda, sex bisexta perimuntur, quid opus est in una secunda tria tantum tolli? Ab iisdem enim carceribus si prima & secunda simul emissæ fuerint, prima tres orbes prius confecerit, quam secunda ad calcem peruenerit. Ter enim 144 sunt 432, minora, quam 448. Et tamen in 432 duplo plura bisexta pereunt, quam in 448. Hæc quoque supra captum profanorum sunt. Idem de periodo tertia dixeris annorum 592, quæ maior est, quam quatuor primæ, quæ sunt anni 576: in quibus octo bisexta tolluntur, quum in 592 quinque tantum pereant. Rursus in tribus periodis tertijs, nempe annis 1776, pereunt bisexta $\overline{\text{XV}}$, in quatuor secundis, hoc est 1792, qui numerus maior est, perimuntur $\overline{\text{XII}}$ tantum.

Quo tencam vultus mutantem Protea nodo?
Sed tamen amoto quæramus seria ludo.

Hæ periodi ab æquinoctio semper, & nouilunio incipiunt. Hoc propheta Merlinus sancit. Quis harum rerum paulo intelligentior ullam periodum excogitari posse concesserit, in qua Soi cum Luna paria faciat? Ratio in promptu est. Ea periodus omnium optima est, quæ & breuissima omnium, & nulla, si fieri potest, sin aliter, perpauca relinquit scrupula. In rationibus Lunæ nulla est, præter enneadecaeterida, quæ anno Iuliano minor est hor. 1. 485, Tropico maior hor. 2. 75. Quia igitur nulla minor, neq; quæ pauciora scrupula reliqua habeat, reperiri potest, ideo ea non solum omniũ optima est, sed nulla est præter eam: quia quæ præter eam excogitari possunt, eæ nõ sunt periodi. Solaris vero periodus omnium optima & minima est Tetracosieteris Alfonsina, hoc est ea, quæ annorũ est 400, ut in Canonibus demonstrauimus: nisi fortasse quis eam prætulerit, quæ est annorum 524. Quemadmodum autem nullum παχάλιον ἀνακυκλόλικον esse potest, nisi quod ex utriusq; sideris cyclis compositum est, cuiusmodi periodus Paschalis Dionysiana annorum $\overline{\text{D X X XII}}$, sic etiam nulla periodus tropica excogitari potest, quæ utriq; sideri congruat, nisi quæ ex Lunari enneadecaeteride, & cyclo Solis Tropico composita fuerit: qui fient anni 7600, in qua quadringentæ enneadecaeterides erunt, Tropicæ tetracosieterides $\overline{\text{XIX}}$: ut in periodo Dionysiana $\overline{\text{XXVIII}}$ enneadecaeterides sunt, $\overline{\text{X X}}$ autem cycli Solares. In hac igitur immani periodo tropica annorũ 7600, dies $\overline{\text{IV}}$ sunt προηγήσεως ἰσημερινῆς in anno Iuliano, $\overline{\text{XXXIII}}$ autẽ, & amplius, ὑστερήσεως in anno Tropico. Vt, verbi gratia, æquinoctium iniuit anno primo Mundi $\overline{\text{X X VI}}$ Octobris. Vertente periodo annorum 7600, deprehendetur in $\overline{\text{X X}}$ Augusti. Rursus nouilunium eodem anno primo mundi iniuit secunda Zygonos. Vertente periodo incidet in $\overline{\text{V}}$ Scorpionos. & tunc locus erit ἀνθυπαλλακτικός, ut pro nouilunio Marscheswan sumatur nouilunium Tisri in $\overline{\text{V}}$ Zygonos. Præterea in periodo Tropica ciuili duo requiruntur: prius, ut numerus annorum sit quaternarius: alterum, ut bisexta cum annis componant numerum septenarium. vel, quod idem est, ut omnes dies periodi sint septenarij, ut in Tetracosieteride Solis tropica sunt dies 146097. qui manifesto est numerus septenarius. Sine his duabus conditionibus nulla est periodus ciuilis Tropica; ut in Canonibus demonstratur. Hæ quidem conditiones sunt in hac periodo ἀνακυκλόλικῃ annorum 7600, & Lunæ rationes cum Solaribus immutabili ordine conueniunt. sed quia propter immanem annorum numerum onerosior, quam commodior est, propterea eius usus abdicandus. At tres periodi propheticæ nullam harum trium conditionum habent, præter quaternarium numerum. Nam anni primæ 144 cum bisextis 34 compositi, abiectis omnibus septenarijs, relinquunt ternarium. Secundæ anni quidem 448 sunt septenarij, sed bisexta $\overline{\text{CIX}}$ non sunt septenaria. Tertiæ anni 592 cum 143 bisextis compositi septenarium quidem numerum faciunt: sed vitiosa est,

quod

quod quinque biſexta in 592 annis perimit, hoc eſt unum in $118\frac{4}{5}$. Hæc quum vitioſiſſima ſint, longe vitioſius, intolerabilius, rationibuſque Lunæ inconuenientius, periodos Lunares ex aliquot enneadecaeteridibus, & partibus unius enneadecaeteridos cõſtituere, cujuſmodi hæ tres propheticæ periodi. Prima enim ex ſeptem enneadecaeteridibus conſtat, & præterea annis $\overline{\text{XI}}$ enneadecaeteridos $\overline{\text{VIII}}$: ſecunda ex $\overline{\text{XXIII}}$ enneadecaeteridibus, & annis itidem $\overline{\text{XI}}$ enneadecaeteridos $\overline{\text{XVIII}}$: tertia ex $\overline{\text{XXXI}}$ enneadecaeteridibus, & annis itidem $\overline{\text{III}}$ enneadecaeteridos $\overline{\text{XXXII}}$ inchoatæ. quod quantam inſcitiam harum rerum, quantum ſtuporem, quantam aſinitatem profiteatur, ex demonſtratione patebit. $\overline{\text{CXLIII}}$ annis continentur, ut diximus, enneadecaeterides $\overline{\text{VI}}$, anni $\overline{\text{XI}}$. In $\overline{\text{VII}}$ enneadecaeteridibus exceſſus Lunæ ſupra Solem eſt, D. 0. 14. 525. in annis $\overline{\text{XI}}$ exceſſus Solis ſupra Lunam, D. 1. 12. 112. Minore exceſſu de maiore deducto, relinquitur exceſſus Solis ſupra Lunam, D. 0. 21. 667, qui ſemper, ut progreſſio docet, creſcet in infinitum: adeo ut in decem periodis nouem fere dies neomenia æquinoctij nouilunium moretur. Decem periodi primæ, hoc eſt anni 1440, ſunt cycli enneadecaeterici $\overline{\text{LXXV}}$, & anni præterea $\overline{\text{XV}}$ de cyclo $\overline{\text{LXXVI}}$ inchoato. Exceſſus Lunæ ſupra Solem in $\overline{\text{LXXV}}$ cyclis, D. 6. 17. 225. Exceſſus Solis ſupra Lunam in $\overline{\text{XV}}$ annis unius enneadecaeteridos, D. 15. 11. 415. Deducto minore de maiore, remanet exceſſus Solis ſupra Lunam, D. 8. 18. 190. hoc eſt dies nouem fere. Pone nouilunium in $\overline{\text{VIII}}$ Aprilis, anno primo periodi Iulianæ, feria ſecunda, cyclo Lunæ primo. Finge ibi æquinoctium fuiſſe. Poſt annos 1440 æquinoctium fuerit in $\overline{\text{XXVIII}}$ Martij, feria $\overline{\text{VI}}$, nouilunium in $\overline{\text{XIX}}$ Martij, feria $\overline{\text{IIII}}$, cyclo Lunæ $\overline{\text{XVI}}$. Interuallum, dies IX, qui excurrunt in 1440 annis ex Solis exceſſu ſupra Lunam, quæ tot diebus Solem antecedet. Hoc eſt, $\overline{\text{IX}}$ diebus nouilunium primi anni erit ante neomeniam ipſius anni. In modico interuallo annorum ea labes facta fuerit, &, quo maius annorum interuallum, eo maior erit. Neque hoc ſolum vitium interueniet. Nam in 1440 annis Luna anteuertet neomeniam anni diebus $\overline{\text{IX}}$, ut demonſtratum eſt. in 2880 autem annis, quod plane prophetico acumine dignum, neomenia anni anteuertet nouilunium diebus $\overline{\text{XI}}$. In 2880 annis conſurgunt cycli $\overline{\text{CLI}}$, anni XI. Exceſſus Solis ſupra Lunam in annis $\overline{\text{XI}}$. D. 1. 12. 112 deductus de exceſſu Solis ſupra Lunam, in cyclis CLI, nempe D. 13. 0. 525, relinquit exceſſum Lunæ ſupra Solem, D. 11. 12. 413. Eſto rurſus nouilunium $\overline{\text{VIII}}$ Aprilis anno primo periodi Iulianæ. ibique fingamus æquinoctium fuiſſe. Poſt annos 2880 erit $\overline{\text{XXVIII}}$ Martij, feria $\overline{\text{VII}}$, cyclo Lunæ $\overline{\text{XIII}}$, Solis $\overline{\text{XXV}}$. æquinoctium vero $\overline{\text{XVII}}$ Martij, feria $\overline{\text{III}}$. Interuallum, dies $\overline{\text{XI}}$, vt demonſtratum eſt. In priore exemplo προήγησις σελιναϊκὴ eſt dierum XI, in hoc contrarius motus ὑστέρησις σεληναϊκὴ dierum XI. Itaque celeritas & mora idem ſunt prophetis, profanis vero contraria. In ſecunda periodo annorum 448, exceſſus Solis ſupra Lunam in annis $\overline{\text{XI}}$, D. 1. 12. 112 deductus de exceſſu Lunæ ſupra Solem in cyclis $\overline{\text{XXII}}$, D. 1. 23. 445, relinquit exceſſum Lunæ ſupra Solem D. 0. 11. 333. Et hic quoque Luna excedit Solem. in una periodo prima Sol Lunam excedebat. Mira fertilitas ingenij prophetici. In decem eiuſmodi periodis, hoc eſt annis 4480, colliguntur cycli Lunares 235, quibus congruunt exceſſus Lunæ ſupra Solem, D. 20. 6. 245. item anni $\overline{\text{XV}}$, in quibus exceſſus Solis ſupra Lunam eſt D. 15. 11. 415. Deducto minore de maiore, remanet exceſſus Lunæ ſupra Solem, D. 4. 18. 1010. Itaque Lunam anteueniet neomenia anni diebus ſolidis IIII. Eſto rurſus nouilunium $\overline{\text{VIII}}$ Aprilis anno primo periodi Iulianæ. Finge, ut ſupra, æquinoctium ibi fuiſſe. Anno 4481, æquinoctium aſcenderit in $\overline{\text{V}}$ Martij, feria $\overline{\text{III}}$, nouilunium $\overline{\text{IX}}$ Martij, feria $\overline{\text{VII}}$, cyclo primo Solis, Lunæ $\overline{\text{XVI}}$. Vbi vides manifeſto Lunam poſteriorem neomenia anni diebus quatuor, contra ac in prima periodo, in qua Luna erat prior. Tertiæ periodi colliguntur cycli enneadecaeterici 31, anni 3. Exceſſus Lunæ ſupra Solem in 31 cyclis, D. 2. 12. 165, deductus de exceſſu Solis ſupra Lunam annorum $\overline{\text{III}}$, D. 3. 2. 299, relinquit exceſſum Solis ſupra Lunam, D. 0. 14. 134. In decem periodis colliguntur cycli 311, anni $\overline{\text{XI}}$. Exceſſus Solis ſupra Lunam annorum $\overline{\text{XI}}$, D. 1. 12. 112, deductus de exceſſu Lunæ ſupra Solem in cyclis 311, D. 26. 6. 840, relinquit exceſſum Lunæ ſupra Solem, D. 25. 6. 803. Mirum vero propheticæ ſolertiæ ἐπιχείρημα, ut in prima periodo Sol Lunam, in ſecunda Solem Luna excedat. Ergo poſt 5920 annos abſolutos nouilunium incidet in $\overline{\text{XXVI}}$ Krionos, quum tamen à neomenia Krionos inire debuerit. Conſtituatur, ut in ſuperioribus exemplis, nouilunium in $\overline{\text{VIII}}$ Aprilis, anno primo periodi Iulianæ: &, ut antea, ibi eſto æquinoctium. Poſt 5920 annos, neomenia Krionos incidet in $\overline{\text{XXIII}}$ Februarij, feria $\overline{\text{VII}}$, cyclo Solis $\overline{\text{XIII}}$. nouilunium autem in $\overline{\text{XIX}}$ Martij, feria $\overline{\text{IIII}}$, cyclo Lunæ $\overline{\text{XVI}}$. Si $\overline{\text{XXIII}}$ Februarij eſt neomenia Krionos, ergo $\overline{\text{XIV}}$ Martij erit $\overline{\text{XXV}}$ Krionos. Eſt enim annus biſextilis. En diuinitatem propheticæ periodi, quæ æternum fœdus neomeniæ Krionos cum nouilunio fore promittebat, nunc $\overline{\text{XXV}}$ dies ſolidos nouilunium à

neome-

neomenia Krionos reijcit. Et tamen, quia ex duabus prioribus compoſita eſt, propheta valde de ea triumphat, adeo ut ea ſe iugulum Clauio petere glorietur, cui cumulus acceſſit pulcherrimus menſium Lunarium diſpoſitus, ſex plenorum continuorum, & totidem cauorum. Adeo alternationes plenorum, & cauorum menſium auerſatur. Vt verum ſit, quod diximus, eum alternationem menſium putaſſe commentum noſtrum eſſe, ut ne nunc quidem in illa præclara periodo probare poſſit, in qua modus anni eſt dierum 354. at veterum Iſraelitarum ait fuiſſe 355, eamque omnium optimam anni formam eſſe. Quæro, ſi illa optima, quare non eandem præſcribit Clauio: ſin autem, quare Hebræos veteres, quorum optimam anni formam fuiſſe ait, hac poſteriore uſos fuiſſe non vult? Certe Polypus non toties mutat colorem, ut iſtæ periodi, atque hæ annorum facies. In periodis nunc Luna anteuenit Solem, nunc Sol lunam: in annorum formis nunc menſes omnes ſunt pleni, præter unum miſerum capite deminutum, nunc ſeni continui pleni, totidem caui. Tantæ molis erat, *frequentes controuerſias* prophetæ *cum Scaligero incidere:* tanti momenti *Scaligeri rationes minus probabiles*, hoc eſt *ineptas*, confutare. Sed & alia prophetica ſunt, quæ præterire, eſt lectoribus integram illam voluptatem inuidere, cuius iam guſtum illis dedimus. Supereſt igitur epocha, & parapegma temporis, unde harum diuinarum periodorum initium deducendum, æquinoctium ſimul, & nouilunium: *ut*, inquit, *annus mundi primus ab æquinoctio & nouilunio pariter inciperent.* pag. 75. Nouilunium vero illud annis 5608 ante annum Chriſti 1605 incidiſſe in XXIX Mai, feria prima. quod concedimus. Quia vero modum menſis Lunaris meliorem Hipparcheo, & Ptolemaico ſe excogitaſſe dicit (nihil enim tam perfectum, quod perfectius a propheta fieri non poſſit) propterea nouilunium illud retroagit in XXVIII Mai, ſabbato. in quo Deus opt. Max. ab opere ſuo ceſſarit. Itaque ut a feria prima in Sabbatum neomenia retroageretur, ideo in definitione menſis Lunaris Hipparchus, & Ptolemæus nugas egerunt. Quia vero Sabbato Deus requieuit, ideo æquinoctium fuit die antecedente, feria VI. *Itaque æquinoctium* (verba prophetica. Fauete linguis) *contigerit proxime præcedente die eiuſdem ſeptimanæ ſexto.* Quod Deus requieuerit die Sabbati, propterea neceſſe fuiſſe æquinoctium die antecedente contingere, idque omnibus Theologis ignoratum eſt, ideo pluris eſt unus propheta, quam quantum tam veterum, quam recentiorum Theologorum eſt. Sed ſi nouilunium ciuile fuit in XXIX Mai, ut reuera fuit, æquinoctium vero XXVIII, id contigerit tertia Krionos. Atqui hæ periodi propheticæ non alia de cauſſa inſtitutæ, quam ut *nouilunium pariter cum æquinoctio inciperet*, hoc eſt cum neomenia Krionos, ut ſupra ex verbis edicti prophetici intelleximus. Eſto. Æquinoctium fuit XXVII Mai, ut placet prophetis. Sed & neomenia Krionos eodem anno contigit XXIII Aprilis, feria ſeptima, anno periodi Iulianæ 710. Secundum hæc, propheticum æquinoctium contigerit IIII Tauronos. Nunc vix tandem animaduerto, quam nos profanos falli neceſſe ſit, qui æquinoctium ſemper in prima parte Dodecatemorij Arietis ponimus, quum ex edicto prophetico, illud ſtatuendum ſit in quarta parte Tauri. Deum Opt. Max. *Quam cæcis homines in vita mentibus errant*, qui rem tam præclaram ignorarunt, æquinoctium in IIII, aut V parte Dodecatemorij Tauri confici. Quæ fuit illa infelicitas noſtra, quæ fati inuidia, ut tam diu in tanto errore hæreremus, neque ullum ex tot millibus aſtrologorum extitiſſe, cui hæc abſurditas obluerit. Sine dubio Solem aut dormitatorem, aut planum, & impoſtorem eſſe oportet, qui quum primam partem Dodecatemorij Arietis tetigit, tantum interualli deſignat ab ortu, ad occaſum, quantum ab occaſu, ad ortum. Itaque miſeri mortales hinc decepti æquationem noctis cum die æquinoctium vocauerunt: atque adeo nunc imperita aſtrologorum natio ab eadem ſtulta ſententia diſcedere non poteſt.

Sed nunc Anglus homo mortales tollere contra.
Eſt oculos auſus, primuſque obſiſtere contra:

qui primus omnium nos docuit æquinoctium triginta ſex diebus ſtatim ab ipſo Solis in primam partem Arietis ingreſſu confieri. Magna ſane illi gratia. Vnus tamen ſcrupulus reſtat, quomodo illi cum Ciconijs, & Hirundinibus conueniet, quarum hæ tituli tepidi temporis, alteræ prænunciæ veris a Poetis vocantur. Si eas huius edicti prophetici odor afflauerit, verendum, ne vadimonium deſerant, & triginta ſex diebus anniuerſarios ad nos reditus morentur. Di meliora. Bono animo eſtote omnes Ciconiæ, & Hirundines, & reliquæ Dauliades. Eodem enim anno Mundi prophetico æquinoctium quoque fuit in XXVII Aprilis, idque ea conditione, ſi utendum ſit periodo tertia annorum 592. Verba prophetica pag. 330. *Conuenit autem primum vernum æquinoctium huius periodi iuxta obſeruationes aſtronomorum illorum, ad initium mundi a nobis reſtitutum* (reſtituit mundi initium.

initium. plus debemus illi, quam Mosi) 5608 *ab hinc annis, verno mense ante epocham periodi annorum* 144, *dici, cui respondet vicesimus septimus dies Cæsarei mensis Aprilis, septimanæ quarto, quo condita fuerunt luminaria*. Hoc quoque omnes Astrologi, siquidem verum amant, sese ignorasse fatebuntur, ex diuersis periodorum capitibus diuersos eodem momento æquinoctiorum situs esse, quæ Soli imperent nunc ad $\overline{\text{XXVII}}$ Aprilis, nunc ad $\overline{\text{XXVII}}$ Mai eodem tempore Ciconijs & Hirundinibus aduentum ad nos indicere: quibus, ne consuetas stationes deserant, ego auctor sum, ut ea sola periodo utuntur, quæ 592 annorum orbe explicatur. Aliter pro cornibus Arietis, cornua Tauri incurrent. Sed rursus stuporem meum dissimulare non possum. Superius enim diximus primo anno Mundi prophetico æquinoctium fuisse in $\overline{\text{XXIII}}$ Aprilis, feria septima. Hic vero quatuor diebus serius est. Quid ni? Si eodem momento erat in XXVII Mai, quid vetat & ibi esse, ubicunque periodus quælibet illi castra metabitur? Experiendum est, an periodus illa a XXVII Aprilis deducta nos ad æquinoctium Nabonassari manu deducat, quod superius diximus conuenisse in $\overline{\text{XXVIII}}$ Martij, anno mundi prophetico 3258. Transierant quinque periodi, quibus $\overline{\text{XXV}}$ bisexta competunt: & residui sunt 298 anni, in quibus duo bisexta collecta sunt. Fiunt omnia $\overline{\text{XXVII}}$ bisexta, quæ deducta de XXVII Aprilis relinquunt caput anni in $\overline{\text{XXXI}}$ Martij, triduo post æquinoctium. Rursus anno Mundi prophetico 1772 æquinoctium erat in $\overline{\text{VIII}}$ Aprilis, unde initium Semiramiæ Babyloniorum epochæ. Transierant tres periodi, minus annis quatuor. Proinde quindecim bisexta, quæ excurrunt, de $\overline{\text{XXVII}}$ Aprilis deducta desinunt in $\overline{\text{XII}}$ Aprilis, quatuor diebus post æquinoctium. Si igitur cuiuslibet periodi bisexta ad meridiem $\bar{\text{X}}$ Martij addita primi anni creationis æquinoctium constituunt, ergo bisexta secundæ periodi constituent illud in $\overline{\text{XVII}}$ Aprilis. Nam a primo anno creationis prophetico, ad annum 5609, præterierunt periodi $\overline{\text{XII}}$, cum annis 233. in quibus colliguntur bisexta pene 38: quæ a $\bar{\text{X}}$ Martij putata desinunt in $\overline{\text{XVII}}$ Aprilis. Itaque trium istarum diuinarum periodorum prima statuit æquinoctium in $\overline{\text{XXVII}}$ Mai, secunda in $\overline{\text{XXVII}}$ Aprilis, tertia in $\overline{\text{XVII}}$ eiusdem. Io triumphe. Viuant prophetæ. Vapulent *Scaligeri rationes minus probabiles*, id est, *ineptæ*. Hactenus carptim doctrinam temporum propheticam exposuimus, qua *rationes Scaligeranæ minus probabiles & ineptæ* validissimo ariete pulsantur. Neque dubium, quin iam corruerint. Tanto impetu Demetrius iste πολιορκητὴς eas quatere aggressus est, ne amplius *frequentes contentiones prophetis cum Scaligero incidant*, qui non nisi infeliciter cum eo manum conseruerit

Ense leuis nudo, parmaque inglorius alba.

Si omnia referre vellem, nulla finis scribendi futura esset. Reliqua portenta, & illa præsertim, in quibus nos reprehendit, quanquam omnia melius esset, silentio præterire, tamen pauca de multis colligere neque nobis oneri, neque Lectoribus fastidio erit. Lepida enim sunt, & Democrito digna, quale illud, quod plusquam sexaut septem locis iterat, Nabonassarum principem astrologorum sui æui fuisse, eumque primum omnium mensis Lunaris modum definiuisse, & ab eo doctrinam anni Lunaris ad omnes nationes transmissam esse. Quia vidit in nostro opere de emendatione temporum nullas eclipses Lunares sine epocha Nabonassari produci, ex eo acutissimus vir iudicauit, Nabonassarum, quem antea ne in somnis quidem cogitarat, eas eclipses collegisse, & modum mensis Lunaris monstrasse. Hinc igitur Nabonassarum ex inuasore Babylonici imperij, & fortasse ne literis quidem scientem (quid enim militari homini, & insessori alieni imperij opus literis?) summum astrologorum fecit. Ergo, quia Ptolemæus sæpissime, & Albatenius non raro, defectiones siderum, & alias obseruationes a Philippo putant, hoc modo Philippus quoque Aridæus summus astrologus fuerit. Diocletianus etiam non poterit effugere, quin maximus astrologus fuerit, a cuius epocha defectionem Lunarem, & alias Theo Ptolemæi enarrator putare solet. Sed & illud præclare & vere, Nabonassarum Aegyptijs anni vagi formam constituisse, qua hactenus usi non fuerint, & menses plenos cum Epagomenis edicto Aegyptijs sanxisse. Nobis profanis constat in Aegypto nullum regem Babylonium pedem posuisse ad Nabonassarum usque: & duobus millibus annorum plus minus ante Thoth primum Nabonassari, nullam aliam anni formam Aegyptijs fuisse, quam eam, qua utuntur ij, qui obseruationes a Thoth primo Nabonassari putare solent. Quomodo igitur Nabonassarus Aegyptijs anni formam præscripsisset, quum Aegyptij eo sæculo eundem annum, &, quod caput est, suos reges haberent? Nabonassarus enim a Medis deficiens, qui in Asia imperium obtinebant, Babylone regnum arripuit anno $\overline{\text{XX}}$ celeberrimi & potentissimi Aegyptiorum regis Bocchoridis, cuius anno $\overline{\text{XXVII}}$

ipse

ipse Nabonassarus obijt. Certe anni formam genti alicui sancire, est eius, qui genti imperat, non regis extrarij. Nam aliquam anni formam indicere, quid aliud est, quam imperare, quam legem dare? Ecquando Nabonassarus Bocchoridi imperauit? Tunc credam Nabonassarum anni formam Bocchoridi indixisse, quum à Turca inclytus IACOBVS magnæ Britanniæ rex annum Hegiræ accipere cogetur. Videtis, candidi lectores, Prophetas non minus mirifica historiæ peritia, quam iudicio, præditos esse. Hoc magis ex eo, quod sequitur, arbitrari poteritis, quum ait Belesin illum, cuius mentio apud Diodorum, eundem esse cum Nabonassaro. Hoc tam frequenter iteratur, quam Nabonassarum summum astrologum fuisse. Quia enim Belesis sacerdos erat, &, ut maxima pars Chaldæorum, astrologus, Nabonassarum vero astrologum fuisse iam sibi persuaserat, ideo Nabonassarum, & Belesin eundem esse iudicauit. Profecto si Nabonassarus ideo unus idemque sunt, quia ambo astrologi, sequitur, quum eo tempore tot millia astrologorum in Chaldæa fuerint, eos omnes unum Nabonassarum fuisse. quæ certe digna sunt acumine prophetico. Sed Belesis annis $\overline{\text{C}}\overline{\text{X}}\text{XVI}$ ante primum Thoth Nabonassari Arbaci Medo auctor fuit imperium aduersus Sardanapalum iuuadendi. Sane hominem tanta prudentia, tanto rerum usu, ut a Diodoro describitur, qualem esse oportebat, qui ad tam arduum inceptum Arbaci consilium dederit, & quem, tanquam oraculum Beli, Arbaces consulebat, necesse est eo tempore triginta ut minimum annorum fuisse. Proinde primo Thoth Nabonassari Belesis fuerit $\overline{\text{C}}\text{LVI}$ annorum: & quia idem est cum Nabonassaro, totidem annorum natus Nabonassarus imperium inuaserit. Qualem eum putemus, quum esset calidus iuuenta, qui anno ætatis suæ $\overline{\text{C}}\text{LVI}$ non veritus est imperium aduersus potentissimum hostem arripere? Ne vero miremur Nabonassarum astrologum fuisse, plus adijciam, ab eo Achaz regem Iuda horologiorum conficiendorum rationem didisse. *Quocirca* (verba prophetæ ex 81 pag.) *secundum Nabonassari doctrinam, quum magna eius fama esset in toto regne Assyriaco, ut ex Diodoro Siculo colligimus, videtur Achaz rex Iudæ construxisse Solarium illud in semihoras distinctum, de quo fit mentio in historia ægrotationis Ezekiæ.* En Achaz discipulum Nabonassari, astrologum, & horologiorum artificem. Quemadmodum non obijcio illi deliria, quæ cum alijs communia habet, ut Epocham mundi $\overline{\text{LIIII}}$ annis antiquiorem repetere, quam rationes Mosaicæ patiuntur, (hunc enim morbum & alij quoque ægrotant) ita non illi vitio verto, quod gradus Palatij Achaz horologium vocat. Hoc enim posteris tam veteres Iudæi, & eos sequutus Hieronymus, quam Iudæi recentiores, persuaserunt. Sed quod illud Horologium in semihoras distinctum ait, unde habeat, aut unde colligat, libenter ab eo didicerim. Sed quia totus ille λοιπὸς liber ex æmulatione, & insomnia, quam illi peperit opus nostrum quod ei somnos adimit, natus est, & nihil aliud in eo molitur, aut commentatur, quam ut nostra omnia commentitia, sua de cælo demissa fatuis persuadeat, duo aut tria de multis, quæ ad nos pertinent, tangam. reliqua sinemus rapidis ludibria ventis. In loco Q. Curtij de anno Indorum ostendit nos Latine nescire. Verba Q. Curtij: *Menses in quinos denos descripserunt dies. Anni plena spatia seruantur. Lunæ cursu notant tempora, non, ut plerique, quum orbem sidus impleuit, sed quum se curuare cæpit in cornua: & iccirco breuiores habent menses, qui spatium eorum ad hunc Lunæ motum dirigunt.* Quæ sit horum verborum sententia, etiam mediocriter Latine intelligenti perspicuum est. Quintusdecimus Lunæ est plenilunium. Quinis denis diebus, inquit, Indi describunt menses suos, non utique a plenilunio, quanuis quintusdecimus dies Lunæ sit plenilunium. Nam si quinis denis diebus eorum menses descripti sunt, aliquis merito suspicari posset, aut a plenilunio, aut a iugo. Hanc certe esse mentem Curtij nemo, qui Latine scit, negauerit. At prophetica censura negat nos intellexisse, quod *orbem impletum* interpretemur plenilunium. id enim significare integrum Lunæ circulum, id est, quando Luna totum Zodiaci circulum peragrauerit. Quis unquam vel mediocriter Latine sciens, ubi de Luna sermo est, orbem plenum, aut orbem impletum, de alio interpretatur, quam de corpore ipsius Lunæ? Insigniter Latinitatis imperitum esse oportet, qui aliter senserit. Caput $\overline{\text{IX}}$ Plinij libri $\overline{\text{II}}$ totum est de Luna, eiusque configurationibus. Ibi *orbe pleno, orbe dimidio* quid aliud, quam πανσέληνον, καὶ διχότομον designat? quis tam hebes, tam nullius in Latino sermone usus, ut aliter pronunciare audeat? Ad verbum Basilius sermone $\overline{\text{VI}}$ ἑξαημέρῳ. ὅταν ἐκπληρώσῃ τὸν ἑαυτῆς ἀψῖδα. *Quum orbem suum impleuerit.* De plena Luna loquitur. Apud Senecam in Hippolyto:

Clarior quanto micat orbe pleno,
Quum suos ignes coeunte cornu
Iunxit — & *orbem*, & *complere* dicunt boni scriptores, quum de circuitu planetarum loquuntur: sed cum delectu, *Orbem conficere, circuitum peragere.* Cicero: *Sol annuos cursus*

conficit:

conficit: lustrationem menstruo spatio luna complet. At *orbem implet* nusquam apud idoneum auctorem reperias; ubi de circuitu errantium agunt. Implentur vacua, complentur imperfecta. Itaque prophetam multum fefellit Latinitas sua. quod quidem magis illo Ouidiano constare potest ex II Fastorum:

Luna nouum decies implerat cornibus orbem.

Qui implere orbem hic peragere circuitum interpretabitur, verus propheta erit. Quomodo enim Lunam cornibus Zodiacũ peragrare quis dixerit, nisi risum a Lectore captare velit? In Ouidio igitur implere orbem cornibus Luna dicitur, quum ὁκ τῆς μηνοειδῆς πανσέληνος fit. Cornua enim simpliciter Lunæ dicuntur de Luna caua, impletus orbis de plena. Eodem modo Ouidius loquitur, quo & Curtius. At eandem fabulam describens II Metamorphoseon orbem pro circuitu posuit.

Orbe resurgebant lunaria cornua nono.

Item Gellius, *quod Luna orbem suum lustret septem & viginti diebus.* nunquam dixisset, *orbem suum impleat.* Quod si apud Curtium orbis est Zodiacus, ἡ περίπολος σελήνης, ut propheticum acumen scisci, ergo in x v diebus, quibus menses supos describunt Indi, non in xxv, Luna totum Zodiacum peragrauerit. quod vel cogitare quam ineptum? Quosdam vero a plenilunio menses ordiri dicit, ut Lacedæmonios, qui a plenilunio tempus rerum gerendarum definiebant. Quin & Indi a plenilunio menses suos ordiuntur hodie, ut non solum ex Iesuitarum Epistolis constat, sed & ex Epistola Ignatij Patriarchæ. Sed nauseam & stomachum melius erit continere, atque illud obiter monere, Q. Curtium errare, qui corniculatam Lunam, quæ Græce est μηνοειδὴς, ἀντὶ τῆς διχοτόμου accipiat. *quum se curuare cæpit in cornua.* ὅταν μηνοειδὴς γένηται. Atqui Lunam μηνοειδῆ esse bis in una syzygia contingit, tertio die a iugo, & tertio ante iugum: ut inter utranque μηνοειδῆ intersint minimum dies xxv, non x v, ut ipse vult. Præterea a corniculata ante iugum, ad corniculatam post iugum, interiecti sunt duntaxat iiii, aut v dies. Auctor Græcus, unde ea Curtius exscripsit, sententiam hanc plus minus ita concepisse videtur. ψηφίζονται τὰς ἑαυτῶν μῆνας ἀνὰ πεντεκαίδεκα ἡμερῶν, λογιζόμενοι οὐκ ἀπὸ τῆς πανσελήνου, ἀλλ' ἀπὸ τῆς διχοτόμου: *Computant menses suos quinum denum dierum, numerantes eos non utique ab orbe impleto, sed a dimidiato.* Nam ἀπὸ τῆς διχοτόμου, ἕως τοῦ διχότομον, interpositi sunt quindecim dies, quæ est mens auctoris Græci. Itaque manifestus est Curtij error, quum corniculatam, pro dimidiata accipit, μηνοειδῆ, ἀντὶ τῆς διχοτόμου. Sed si menses Indorum perpetuo sunt quinum denum dierum, ut ipse vult, quomodo ἀπὸ τῆς διχοτόμου semper inire possunt? Nam a dimidiata, ad dimidiatam, non semper sunt x v dies, sed alternis, x v, xiiii: ita ut, si semper quinos denos dies menses illi continuentur, anni sequentis neomenia post sextum diem Lunæ incipiat. Itaque quomodo Lunæ cursu notari potuerint tempora, ut vult Curtius, non video ubi menses sunt similes propheticis, de quibus supra locuti sumus, qui quum sint æquabiles, non semper medium motum Lunæ assequuntur. Hic locus Curtij acumen propheticum fugit, quod ex suæ Latini sermonis ignorantia nostram probare conatur. Quid eius æmulationem, κακοήθες, succum lolliginis persequar? Nam nihil, quod quidem a nobis Dei opt. max. gratia feliciter inuestigatum, & ex silentij tenebris in lucem erutum, ex adytis antiquitatis in hominum ora prolatum est, intactum reliquit, in quo vestigia κακοηθείας non impresserit. Quæ in illis probat, ea sua facit: auctorem dissimulat. De Harpali Octaeteride, ex Festo Auieno, de Metonis enneadecaeteride confidenter disserit, tanquam primus hæc animaduerterit: qui Festum Auienum non magis norat, quam Belesim Chaldæum. quæ tamen tantum abest, ut ullus ante nos odoratus sit, ut ne nunc quidem ea etiam doctissimis explorata sint, partim quod nostra legere neglexerint, partim quod hæc scire tanti non faciant. Vbicunque in scriptis nostris puram aream conspexit, eam, quemadmodum canes, eligit, ut ibi faciat oletum. Omnia nos finxisse, commentos esse latrat. Illius est de ijs, quæ aut primi protulimus, aut soli illustrauimus, verba facere. De anno Græcorum populari non persuasi, cuius rei inuestigationem audeo sine ulla arrogantia dicere tanti esse, ut sola hæc totum opus nostrũ commendare possit. De anno Indorum Lunari, fabulæ. imo quo præstantior ea animaduersio est, & præter eius expectationem, eo iocularior ei visa. Anni Persici menses, quos primi ex Arabum scriptis publicauimus, quum antea ridiculum in modum deformati legerẽtur, mauult ex rancidis hominis agrestis, & inuidentissimi scriptis proferre, ne quid nobis debere videatur. De anno Hagareno non melius, quam Belesi Chaldæo, iudicare potest. Vbique simium nostrum, sed mordentem, profitetur. Illi libri de emendatione temporum non sinunt eum somnos capere. per illos illi quieto esse non licet. Et sane prodest illi, somno non umbrari pupulas, ut ex sommorinis imaginibus periodorum oracula triplicis generis nasci possint.

Vnum

Vnum denique sibi proponit, aut ostendere nos delirare, aut industriam nostram (si quidem ulla in nobis est) vincere. Sed Simij arbores celsas scandendo sperant ad altiora eniti posse. Postquam ad cacumen peruentum est, nihil quam glabras nates spectantibus ostendunt. Et sane nescio quis Genius, dum hæc scriberemus, his versiculis hoc nobis insusurrauit:

ἡλιβάτῳ καλῷ δένδρῳ ἀνερρίχατο πίθηκος
αἰπὺν ἐπεισβαίνειν ἄχνὸν ἐλπόμενος.
ὁρᾳξάμενος δ' ἄκροιο, κὴ οὐκ ἐπέκεινα προελθὼν
τοῖσι θεασαμένοις πρωκλον ἔδειξε μόνον.

An de propheta Epigrammation intelligit, equidem nescio. Nunquam enim antea vidi. Sane quia sub manum natum videtur, vix est, ut aliter crediderim. Et, quid dissimulamus? Omnia Thomæ Lidyat conueniunt. Quod autem præstantissimæ τῶν κέντρων τροπικῶν, καὶ ἰσημερινῶν obseruationi nostræ tam proterve obtrectatur, quæ res a nobis tam olim, quam nunc in Canonibus, ita firmis argumentis demonstrata est, ut hominibus intelligentibus dubitandi locus relictus non sit, postquam ea, quæ nunc inter scribendum succurrerunt, & in Canonibus locum habere debebant, explicauero, tunc hominem absoluam, & me, ac lectorem, cuius patientia, antequam hæc differeremus, exoranda fuerat, molestia liberabo. Ad omnia enim respondere, est tempus perdere, & lectorum æquanimitate abuti. Κέντρα τροπικὰ, quos Latini cardines vocant, ea Iudæis תְּקוּפוֹת hodie dicuntur, propterea quod ultimum eorum, nempe autumnale, Moses תְּקוּפָה appellat, quum tamen תְּקוּפָה proprie sit τροπικὴ ἡλίου ἀποκατάστασις, tempus, quo Sol ab æquinoctio, ad idem æquinoctium, aut a Solstitio, ad Solstitium, reuersionem facit. Moses enim præcipiens solenne σκηνοπηγίας anno desinente celebrari בְּתְקוּפַת הַשָּׁנָה, *in reuolutione anni*, hoc de eadem re loquens alibi vocat בְּצֵאת הַשָּׁנָה, *in exitu anni:* ubi seipsum interpretatur. Ex quatuor igitur cardinibus Tropicis nullus proprie Tekupha vocari potest, præter autumnalem, quia esset exitus anni. Reliquos autem vocabant תְּשׁוּבוֹת הַשָּׁנָה, τροπὰς ἐνιαυτοῦ, quas Græci ita appellarunt, quod tunc fiat temporis mutatio, ut, verbi gratia, ἐν τροπῇ ἰσημερινῇ, a frigore, ad teporem, ἐν κέντρῳ τροπικῷ, a tepore in calorem, ἐν ὀπωρινῷ, a calore, in remissiorem statum. Quare Manilius a mutatione illa κέντρα dicta esse canit.

Quatuor hæc & in arte valent, & tempora mutant.

Nimirum τροπικὰ dicta, quod *tempora mutent*. Lucanus de circulo Tropico: — *varij mutator circulus anni*. Mutatorem intelligit τροπικὸν κατ' ἔτυμον. In II Chronic. $\overline{\text{XX}}\,\overline{\text{XVI}}$, 10, Iechonias regno abdicatur בְּתְשׁוּבַת הַשָּׁנָה, *in reuersione anni*. Statim post abdicationem Iechoniæ, Mathanias, qui & Sedekias, Iechoniæ patruus, ei sufficitur. ibid. Tempus, quo hoc accidit, ostendit Ieremias $\overline{\text{XXVIII}}$, 1. *Et accidit hoc anno, principio regni Sedekiæ regis Iuda, quarto anno, quinto mense.* Quartum annum ibi designari eum, qui est quartus Semitah, siue Hebdomadis annalis, in Appendice de emend. temp. ostendimus. Erat annus Iudaicus 3161. Neomenia quinti mensis, qui & Ab, $\overline{\text{XIII}}$ Iulij, feria tertia. Nisan enim antecedens 4. 4. 414, Martij $\overline{\text{XVII}}$, feria quarta (quia tunc translationes in usu fortasse non erant) cyclo Solis $\overline{\text{XXVI}}$, Lunæ $\overline{\text{X}}$. At vero ex vsu loquendi, quum mensis sine adiectione diei ponitur, neomenia mensis intelligitur, quemadmodum, quum Olympias sine adiectione anni usurpatur, accipiendum de primo anno Olympiadis, quod luculento exemplo confirmabimus. Ieremiæ $\overline{\text{XLI}}$ legimus: *Accidit in mense septimo, venit Ismael filius Nathaniæ &c.* Ait Godoliam ab Ismaele interfectum mense septimo. Proculdubio est in prima mensis. Nam eius caussa ieiunium ad hanc usque diem tertia mensis celebratur, quia prima est clangor tubæ. Ne igitur lætitia cum luctu publico confunderetur, translatum illud solenne in perendinum diem. Kimhi Zachar $\overline{\text{VII}}$, 4. *Godolia vero interfectus est initio mensis septimi. Quia autem is est festus dies, statuerunt ieiunium postridie eius diei.* Quoties igitur mensis mentio fit in scriptura, sine adiectione diei, intelligitur neomenia mensis, ut in exotica historia, Olympias sine adiectione anni accipitur pro primo anno Olympiadis. Sed Kimhi secunda Tisri ait eiunium Godoliæ celebrari, quum sit tertia. Sed ad rem. Initium Sedekiæ consurgit ex neomenia illius mensis, & proinde ex $\overline{\text{XIII}}$ Iulij. Sed Iechonias illo tempore abdicatus fuit paulo antea בְּתְשׁוּבַת הַשָּׁנָה. Ergo תְּשׁוּבַת הַשָּׁנָה τροπὴ ἐνιαυτοῦ circa illud tempus incidit. Ecquando circa illos pauxillos dies τροπὴ ἐνιαυτοῦ esse potuit, nisi in $\overline{\text{VIII}}$ Iulij? Si $\overline{\text{VII}}$ Octobris est κέντρον ὀπωρινὸν, & terminus desinentis & incipientis priscorum Hebræorum anni, omnino consequens est, $\overline{\text{VIII}}$ Iulij esse quadrantem anni tertium ab eo, & proinde eam esse תְּשׁוּבַת הַשָּׁנָה. Iechonias regnauit menses $\overline{\text{III}}$, dies $\overline{\text{X}}$. In tam breui interuallo quænam potest dici, aut cuius anni, conuersio? Ex illo chronicorum

luculentissimo loco colligitur quadrantes anni תְּשׁוּבוֹת הַשָּׁנָה *conuersiones anni*, non proprie minus, quam תְּקוּפוֹת *reuolutiones* dictos fuisse. Quod perspicue confirmatur ex ī Samuelis xī. ī. לְתְשׁוּבַת הַשָּׁנָה לְעֵת צֵאת הַמְּלָכִים: περὶ ἀποστροφῆ ἐνιαυτοῦ, ὅτε οἱ βασιλεῖς ἐξέρχονται, vel ἐκστρατεύσουσιν. *in conuersione anni, quando Reges in expeditionem proficiscuntur.* Græci veteres dixissent: ὥρα ἔτους, ὅτε οἱ βασιλεῖς ἐκστρατεύουσι. Tempus expeditionum in vere esse non solum in Syriæ calidissimis tractibus, sed etiam in occidentis regionibus clementioris cæli, nemo negauerit, ut in Græcia, ἀκμάζοντος σίτου, quemadmodum Thucydides loquitur. Itaque doctissimi Iudæi Leui ben Gersom, Rabbi Dauid Kimhi locum illum exponentes aiunt intelligi tempus, quo frugibus adultis, & læto iam gramine, pabulum iumentis & equis abunde suppetit. Eadem sententia toridem verbis repetitur ī Chron. xx, ī. Vbi Glossa R. Salomo, *Quando herbæ sunt in campo ad pascendos equos.* hoc est, ut in loco Samuelis scribit Kimhi, בְּעֵת הוֹם, *in tempore veris.* Si תְּשׁוּבַת הַשָּׁנָה Solstitialis est in viii Iulij, vernalis erit in viii Aprilis, quod est κέντρον Semirameum Babyloniorum & Assyriorum. Ex his duobus nobilibus locis satis confirmatur quadrantes anni תְּשׁוּבוֹת הַשָּׁנָה, non minus, quam תְּקוּפוֹת, quomodo eos Iudæi hodierni vocant, dictos fuisse: eosque non alios esse, quam Græcorum κέντρα τροπικὰ in vii Octobris, & Ianuarij, in viii Aprilis, & Iulij. quorum tres in sacris Biblijs extare iam ostendimus. Sed quandam panegyrim ab illis veteribus celebratam fuisse in verna illa τροπῇ non obscure designatur illis, *quum reges in expeditionem exeunt:* quasi aliæ sint תְּשׁוּבוֹת הַשָּׁנָה, & hæc ab alijs tribus distinguatur hac nota, quod nimirum in ea expeditiones fiebant. Quamuis enim post cxx annos, ut alibi demonstramus, maxima πανήγυρις ἐποχῆς celebraretur, tamen non dubium, quin quotannis & quædam instauraretur, ut non, nisi post illam, ulla belli expeditio susciperetur. Sic natalem nauigationis quotannis solenni certamine publicoque spectaculo multarum gentium vī Idus Martias celebrari solitum scribit Vegetius lib. iiii cap. xxxix. Denique ut τροπὴ verna distinguatur a reliquis, apponitur nota, nimirum profectio Regum ad bellum: ut reliquis quoque cardinibus sua nota attributa fuerit: quemadmodum cardo autumnalis habet characterem suum, collectionem frugum, teste Mose. Itaque hic dictum est, *In conuersione anni, quando reges ad bellum exeunt.* De hac non dubitamus intelligendum ii Chron. xxiiii, 23. ubi tamen vocatur תְּקוּפָה. Sed in eodem gesto i Reg. xx 26. תְּשׁוּבָה. In utraque est expeditio. Ergo sunt aliæ conuersiones, in quibus Reges ad bellum non proficiscuntur. Rursus hinc colligitur Iechoniam inijsse regnum solenni Azymorum, quod in xxx Martij eo anno incidit: a qua die, ad viii Iulij inclusiue, sunt dies x, menses tres τριακονθήμεροι. Præterea, quum teneamus initium Sedekiæ circa cardinem Solstitialem, sine ullo labore tempus, quod regnauit, inuestigare possumus. Nam ex ijs, quæ superius demonstrata sunt, initium eius est ex ix Iulij anni Iudaici 3161, quod quidem indicat character ab Ieremia designatus, nempe quartus annus Hebdomadis. Anni enim Iudaici per vii diuisi dant annum Hebdomadis. Captus est nona die mensis Tamuz, Kal. Iulij, anno Sabbatico, æra Iudaica 3171. Itaque non plenos x annos regnauit. Nam annis Iulianis desunt xi, aut xii dies, Lunaribus xx plus minus. Propterea secundum hæc dictum est ii Reg. xxv, 2, item Ieremiæ lii, 5, *Obsessa fuit vrbs usque ad undecimum annum Regis Sedekiæ.* His enim verbis undecimus annus intra illud interuallum non includitur, sed annus undecimus Sedekiæ imminens, non currens designatur. Sic Genes. viii, *Atque deficiendo decrescebant usque ad decimum mensem. In prima autem decimi mensis culmina montium apparuerunt.* Hic decimus mensis non includitur termino. Si igitur Sedekias non totos decem annos regnauit, quomodo dicitur xi regnasse? ii Regum, xxiiii, 18. ii Chron. xxvii, 11. Vt dubium hoc soluatur, an dicemus apud Ieremiam initium regni esse primum annum Sedekiæ, & illam תְּשׁוּבַת הַשָּׁנָה fuisse vernum tempus, quomodo vocatur ī Samuelis, ut supra ostensum est? Hoc modo Sedekias mense quarto undecimi anni regni sui perierit, & propterea undecim annos regnasse videretur. Nam annum labentem pro uno anno a scriptura usurpari tam notum est, quam inutile fuerit de hac loquendi forma ea repetere, quæ alibi super hac re adduximus. Sic Christus in sepulcro triduum iacuisse dicitur, quum tamen de primo die trihorium, de tertio partem noctis (a qua tertius dies incipit, & in qua resurrexit) delibauerit, unum tantum integrum νυχθήμερον fuerit, quod medium interiectum fuit. His concessis, Iechonias regnum iniuerit octaua Tisri eiusdem anni 3161, xxviii Septembris: a qua, ad κέντρον ἐαρινὸν, quo reges in expeditiones exeunt, nempe ad viii Aprilis, fuerit præcise quadrans anni, & dies x. Sed prior sententia vera est, a qua omnino discedendum non est. Nam initium regis alicuius non potest dici de primo anno, sed de paucis diebus, aut uno potius die, præsertim

quum

quum duo, aut tres menſes de anno labente pro toto anno a Scriptura uſurpentur. Itaque illos tres menſes potius primum annum Sedekiæ vocaſſet, quam initium regni Sedekiæ. Denique omnium firmiſſimum argumentum, quod, ſi in hiſtoria Iechoniæ *conuerſio anni* de verno cardine intelligeretur, ſine dubio appoſita fuiſſet nota, *quando reges ad bellum profectionem parant*, ut in hiſtoria Dauidis factum eſt; & ſane hic opportune locum habebat, quia tunc a Nabuchodonoſoro expeditio in Iechoniam facta eſt. Concludamus igitur, κέντρα veterum Hebræorum, quæ ſine ulla controuerſia fuerunt eadem, quæ Chaldæorum, Perſarum, & Græcorum, non tam תקופות ut hodie, quam תשובות השנה dicta fuiſſe. Hæc ſi prophetis non probantur, eſt quod impendio magis gaudeamus. Nihil enim eorum obtrectationi opportunius eſt, quam quod ſupra eorum captum eſt. Itaque quum hæc nobilis quæſtio inter ſcribendum nata ſit, non veritus ſum ea a candidis ingenijs gratiam, a Cercopithecis odium & inuidiam promereri, præſertim quum iſte Simiolus tam proterue illa κέντρα inſectetur. Hæc ſunt pauciſſima de multis, quæ ſparſim ex illius prophetæ abortiuo fœtu decerpſi. Nam totum librum ut perlegerem, nunquam mihi imperare potui, quanuis in eius lectione varie affectus fui, nunc voluptate, quum tam iocularia & mimica in eo occurrerent, modo admiratione & ſtomacho, quum tantam hominis confidentiam cum tanto alienæ induſtriæ contemptu & æmulatione coniunctam viderem. Itaque tametſi me ἀδιαφορεψία illa a lectione auertere potuit, tamen præteritæ ſaltem oblectationis recordatio ad eam me reuocare debuit: quod potius alijs relinquimus, qui ſi nullum fructum ex tam portẽtoſo opere ſperare poſſunt, erit nihilominus, quod ridere poſſint, & animum a grauioribus curis reficere. Neque vero cauſſæ eſt, cur non illi gratias agam, quod poſtquam ſeſe parem cum Ariſtotele compoſuit, eo victo, me ſecutorem delegerit. Quod certe non feciſſet, niſi tanto aduerſario confecto, me quoque dignum cenſuiſſet, qui dextra eius caderem. Audio enim eum quædam aduerſus Philoſophum ſcripſiſſe, eademque felicitate Ariſtotelis ſcripta confutaſſe, qua noſtra. Certe qui legerunt, eadem voluptate, eodemque ſtomacho, quo nos hunc poſtremum fœtum legimus, illa aduerſus Philoſophum ſe legiſſe teſtantur. Sane auro contra carum non haberem, hominem videre, ſi quidem tanto honore dignus ſim. Nam qui tali ingenio præditus ſit, cuius ſimile nullum hodie uſpiam extare puto, eius vultum a cæterorum mortalium figura multum diſcrepare neceſſe eſt. Quid ſi ne ſimiles quidem parentes, cuiuſmodi cæteri homines, habet, ut ille Merlinus, qui ex dæmone ſatus dicitur? Certe & iſte quoque, ut Merlinus, propheta eſt, & Merlini popularis, & multa cum Merlino communia habet. Ideo non vereor dicere, vel Merlini εἴδωλον eſſe, vel Merlinum ipſum. En, candidi lectores, quibuſcum nobis res eſt, ſiue homines, ſiue alio nomine vocandi ſunt. quomodo enim appellem, neſcio. Poſtquam multos labores exantlauimus, magnum pelagus omnis generis ſcriptorum tranſimiſimus, omnem antiquitatis memoriam conſuluimus, ut literarum ſtudijs aliquam lucem, ſtudioſis aliquid utilitatis adferamus, exiſtunt ſcarabæi, ſimioli, καθαρσοὶ, prophetæ, abortiui chartarum conſcribellatores, qui quæ nunquam legerunt, quorum ne odor quidem eorum naribus acciderat, trihorio, primo ſtatim oculorum coniectu, non ſolum ſe ea aſſequi putant, ſed etiam ſe eorum auctores profitentur. Quam confidenter iſte de Harpali Octaeteride, & loco Auieni Feſti, de Metonis enneadecaeteride argutatur? Diceres non primum a nobis e tenebris eruta, ſed eorum ipſum parentem eſſe. Quis æquinoctiorum Hipparchi elenchum expoſuit ante nos? Et tamen, quia iſte eſt propheta, hoc a nobis non didicit, ſed præuidit. De Tychonis Brahe æquinoctialib. obſeruationibus niſi ego primus monuiſſem, niſi eas magnifico, uti debui, teſtimonio commendaſſem, quis, non dicam propheta, ſed multi ex ijs, qui Mathematici audiunt, hoc animaduertiſſet? Tamen iſte videtur primus hoc odoratus fuiſſe. Quam audacter de ſyzygijs, de modo anni Lunaris diſſerit? Ptolemæi, Albatenij ſcripta in medium producit? Diceres nihil, præter aſtrologiam, tractaſſe. Denique ubique ſimium agnoſcas, ſed ex eorum genere, qui, quum geſtibus, ac motibus ridiculis heros ſuos diu oblectarunt, poſtea deſultorio calore eorum manibus tractati mordent. Quæ de induſtria noſtra, & ſcriptis ſententia eius ſit, ſatis toto prophetiæ ſuæ libro teſtatum reliquit. De fide autem quid ſentiat, ex iſtis iudicari poteſt. Verum negat, quod diximus, a Samaritis Garizin montis incolis typum anni ad Samaritas Aegyptienſes quotannis mitti. Poſtquam de fide noſtra tam præclaram ſentẽtiam tulit, luculentum eruditionis ſuæ teſtimonium adijcit. Nõ veretur deierare, eum typum, quem Samaritæ Aegyptienſes mihi miſerunt, ad annum Chriſti 1576 pertinere, non, ut nos mentiti ſumus, ad annum 1584. Certe neomenia eius anni, quẽ menſem Dulhaia vocant, ponitur feria ſecunda, ſequente tertia, Adar Solaris Samaritani Hipparchei ſexta: ita ut eorũ Adar Solaris hodie ineat ex a. d. IIII Kal. Martias:

cui consentanea est Iudaica neomenia eiusdem anni, qui erat 5344 Computi Iudæorum. Ea enim fuit 2. 4. 414, Martij Iuliani secunda, Adar Solaris Samaritani quinta. Anno vero 1576, Iudaici autem Computi 5336, neomenia Nisan erat 4. 15. 747, Februarij ultima; Adar Solaris Hipparchei Samaritarum tertia. Quum Kairenses Samaritæ ad nos illum typum miserunt, nondum sex menses illius anni præterierant, & Italo, qui ad nos transmisit, dixerunt cuius anni typum illi dederant, eum esse, qui tunc currebat anno Christi 1584. Itali illius boni viri Chirographum adhuc penes nos est. At iste Merlinus ut captum alienum ex suo, ita fidem ex sua æstimans, postquam nobis deliria & commenta obiecit, non veretur etiam de perfidia deierare. Et si Italus non monuisset, quis paulo peritior ex nouilunijs non odoratus esset, illum annum Christi Dionysiano 1584 conuenisse? Qui stomachari simul, & ridere, & diuersis affectibus eodem momento moueri, & insignia κακοηθείας, confidentiæ, & imperitiæ exempla videre volet, legat illum διοπτῆ librum. Plura sine dubio reperiet. Nos enim saltuatim hæc decerpsimus, quum tamen trientem quidem eorum portentorum percurrere nobis neque voluntas, neque otium fuerit. Scio non solum quid dolebit amicis nostris, sed etiam quid obtrectatores obijcere possunt, quibus alteri hominem tanti esse negabunt, ut eius ratio haberi debuerit, alteri, nisi ambitiosus essem, de tam humili argumento ἰὴ παιᾶν canere non debuisse clamabunt: quasi nobis cum Leonibus, tygribus, ac lupis res tantum sit, ac non etiam muscas, culices, pulices, ac pediculos infestos habeamus, & non operam dare debeamus, ut ab utroque genere nos defendamus, ab istis, ne noceant, ab illis, ne molesti sint. Præterea tantus est hodie obtrectationis fauor, ut homines portentosis potius scriptis & maledicis, quam bonæ frugis & modestis delectentur. Quare non pluris nostra interest validos hostes profligare, quam canes in triuijs ailatrantes a nobis abigere. Quod si propter prodigiosam insciriam eiusmodi ardeliones contemnēdi erant, at propter importunam impudentiam non sunt negligendi. Quis autem vidit parem huic insciriam? quam confidentiam cum hac conferre possit: quam audaciam huic comparare? Certe si aliquid sensus communis haberet, ferendus aliquis erat. Sed quem sensum communem illi inesse putemus, qui nihil improbat, nisi quod præstantissimum, & præter eius expectationem est? Verum diu est, postquam hominem me dimissurum promisi, & tamen adhuc calcem calce tero. Age valeant Merlini. verbum non amplius addam. Quia tertia illius prophetæ periodus, hoc est pugio plumbeus, ad iugulum Clauio petendum comparata est, de Clauio tacere nefas esse duximus, qui quanuis ex genere Prophetarum non est, tamen idem, quod Prophetæ, facit: & tanto maiore in vitio est, quam illi, quanto minus Mathematicum decebat a demonstrationibus discedere, & contra hypothesin facere, quam Prophetas, qui nihil aliud, quam Simij, risum mouere, aut, ut canes, latrare sciunt. Addo etiam tanto magis, quo diuturnius viuent eius, quam Prophetarum, errores, & magis, quam illorum somnia, nocebunt; quorum scripta sunt ut ζωύφια illa, quæ in fornacibus ci eari scribit Aristoteles, intra diem viuentia, ut propterea ἐφήμερα ea vocarit. Errata vero Clauij edicto sancita sunt, & Fastis obsignata, ut ea sequi necessitas incumbat etiam ijs, qui ea non probant: istorum vero deliria solo exemplo nocere, idque volentibus, non inuitis: persuadere, non cogere: ducere, non trahere possunt. Loquor quidem de præsenti statu. Nam si hoc genus hominum radices egerit, nulla maior humanioribus studijs pestis, atque pernicies imminet. Certe iam gliscit malum, cui fortasse quæcunque medicina adhibebitur, sera illa tandem fuerit. Adeo inexpiabile bellum exoticis scriptoribus indixerunt, quos profanos vocant, quibus ipsi profaniores sunt, ut taceam, quod eos ipsi non intelligunt. Sed periculosius exemplum est Clauij Fastorum Lilianorum interpolatoris: in quo negotio tot & tanta ab eo peccata sunt, ut nisi scirē eum Mathematica profiteri, ab alio quouis potius, quā a Mathematico eam anni editionem profectam esse non crederem, in qua nihil omnino est, quod a iusta reprehensione vindicari possit, nihil prorsus, quod non tirocinium in his rebus, vel potius crassam imperitiam, spiret. Quum in nostro Elencho aliquot errores exposuissemus, eorum quosdam per imperitiam meliorum studiorum percipere non potuit: quos autem percepit, eos per malitiam defendere conatus est, primum stramentitio libello, quem in nostrum Elenchum edidit, deinde immani volumine, vel potius veterum Computorum centone, cui titulum Apologetico fecit, quod opus superiori anno prodijt, & longe clarius eius insciriam, quam ipsa anni editio, prodidit. Quum enim eius errores multum ridiculi sint, magis ridicula sunt argumenta, quibus eos defendere nititur. Neque enim aliter fieri potest, ut non risum debeat, qui ridicula tuetur, & qui errorem suum defendit, illa defensione sese non traducat. Magnum opus est, μέγα βιβλίον, sed μέγα κακόν. Audeo deierare a multis annis tam inutilem molem libri non prodijsse, vere ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης, cuius bonam partem occupat Canonum & tabularum confarcinatio. —*series longissima rerum.* Deum immortalem, in illo libro quot homine

homine Mathematico indigna homini Mathematico exciderunt? quæ deliria? quam insignis infantia, quantum in his rebus tirocinium in illa Gigantea mole conspicitur? Reliqua omitto. Vnum exemplum eius solertiæ producam. Ait Lunam in annis 312½ unum diem in diebus Iulianis anticipare. Ego in meis Canonibus scripsi eum dixisse in suo priore libello, quem in nos vomuit, eam anticipationem in 312 fieri. & profecto, nisi me fallit memoria, ita videor legisse. in quo merito a nobis in Canonibus reprehenditur, quod, ut Merlinus ille Anglus, non ab enneadecaeteridis anno, ad similem annum, sed ad dissimilem, anticipationes Lunares fieri putauit. ut, exempli gratia, in 312 annis non a primo anno cycli, ad primum decimiseptimi, sed ab eodem primo, ad nonum decimi septimi. Quod meram in his rebus infantiam arguit: ut satis alibi ostendimus, præsertim in Canonibus, sed & clarius supra in elencho periodorum Merlini, qui ex aliquot enneadecaeteridon integrarum & unius inchoatæ collectione periodum iustam fieri posse putauit. Absurditates, quæ hinc sequuntur, exposuimus. Clauius vero magnum quid præstitisse putauit, si ostenderet non in xvi enneadecaeteridibus, sed in totidem, cum accessione Octaeteridos, præcessionem Lunarem fieri. In libello enim, quem prius in nos edidit, puto (nam non bene memini) eum dixisse προήγησιν σελωαϊκὴν fieri in annis 312. Quod satis est ignorantiæ eius indicandæ. In giganteo autem Apologetico plus dicit, & plus imperitiæ aperit, quum illam ait fieri in 312½ annis. Si igitur, ut ipse vult, in annis 312½ προήγησις unius diei fit in diebus Iulianis, hoc profecto nihil aliud est, quam neomeniam, quæ, exempli gratia, in Martio contigerit, post annos 312½ in Septembri unum diem anticipaturam. Nam a Martio, ad Septembrem, est dimidium anni. Quod quis sine risu excipere possit? Cui vel tironi, nedum Mathematico, tanta absurditas excidit? Ne in Merlini quidem horribilibus portentis ullum tam nouum, tam inuitatum reperiuimus. A Nisan anni Christi 1292, ad Tisri anni 1604, præterierunt anni 312½, una periodus Clauiana non minus prophetica, quam illæ Merlinianæ. Nouilunium Martij Iuliani in anno 1292 contigit vigesima die, feria quinta, cyclo Solis xiii, aureo numero primo. Anno autem 1604, nouilunium in xxi Martij Iuliani, feria quarta, cyclo Solis xvii. Nouilunium Tisri, Septembris xiiii, feria vi. Si contentus fuisset annis 312, ne sic quidem constaret illi ratio. Nam anno 1292, nouilunium contigit in xx Martij, anno autem 1604, in xxi. Tantum abest, ut nouilunium ex xx, ad xix ascenderit, ut in xxi die deprehendatur. Vnde colligitur, quæ imperitia sit illa, aliunde προηγήσεις σελωαϊκὰς putare, quam ab anno unius enneadecaeteridos, ad similem annum alius enneadecaeteridos: a primo, ad primum: a tertio, ad tertium. non autem a primo, ad nonum; a primo ad xi, aut iii, ut Merlinus fecit. Nam anno 1596, nouilunium contigit xx Martij, aureo numero primo: quum eodem aureo numero ineunte, anno 1292, nouilunium commissum fuerit in xx. Hæc est manifesta προήγησις: quia utrunque nouilunium ad annum primum aurei numeri pertinet, & inter utrumque nouilunium, interfluxerunt anni cccciiii, hoc est, cycli xvi absoluti. Si igitur, ut diximus, illud maximum imperitiæ argumentum est, in 312 annis, id est, in cyclis xvi, & annis præterea viii, προήγησιν putare fieri, multo maioris stuporis indicium est, in annis 312½ illam contingere. In anno 1292, nouilunium fuit in xx Martij. In anno autem 1604, neomenia Tisri in xiiii Septembris. Ergo, si Dijs placet, anticipatio unius diei a xx Martij, ad xiiii Septembris facta est. Vnde vero vir acutissimus collegerit in annis 312½ προήγησιν unius diei fieri, libenter ab eo didicerim. Oportet eum, ut alia astrologia, ita alia logistica uti, quæ cæteris ignota sit. In annis Iulianis 304 fit προήγησις hor. 23. 200. Desunt horæ complendæ scrupula 880. Iam si hor. 23. 200 dant annos 304, quot annos dabunt hor. 0. 880? Prodeunt anni 10, $\frac{4}{19}$. qui sunt dies 249 $\frac{13}{19}$, nempe syzygiæ 8, dies 13. hor. 13. 15 fere. Tantum abest, ut illa προήγησις fieri possit in 312 annis, & dimidio anni, quum secundum hæc ea fiat in annis 314, diebus 249, $\frac{13}{19}$. Quis putasset huiusmodi σελοϛιακὴν, καὶ λογιστικὴν a Mathematico profectam? Hinc perspicimus, quam ineptum, puerile, & ἰδιωτικὸν sit putare alio orbe, quam τῶν ἐννεαδεκαετηρίδων, ullam periodum Lunarem constitui posse. Quod satis in illo monstro Anglicano supra exagitauimus. Et illa huic insaniæ profligandæ satis esse possunt. Quare non iterāmus. Sed quis hæc prodigia in Mathematico non miretur? Duo hic stuporis argumenta: prius, constituere periodum xvi cyclorum, annorum viii, syzygiarum vi. quod sine risu legere nemo possit. Alterum, quod ad explendum defectum scrupulorum supra xvi cyclos, ei rei annos viii, syzygias sex, adtribuat, quum ex logistica ad tempus debuerit esse ann. x, syzygiarum, viii, dierum viii. hor. 13. 15. Itaque tam bonum logisten, quam astrologum professus est. Et irascemur illi Merlino, quum a tanti nominis Mathematico hoc oraculum prodierit? Et tamen hoc homine non est repertus peritior,

qui anni emendationi præficeretur: de qua nunc dicendum: & primum de Sole, siue de ijs, quæ ad Solem pertinent. Postea de Luna dicetur. In $\overline{cccc}$ annis tria bisexta tollenda esse iciscit. Hoc quidem concedimus. sed quod ea in $\overline{ccc}$ annis tollit, & ad $\overline{cc}$ annos nullum aliud bisextum perimit, id vero indignum Mathematico, quia contra hypothesin. Si enim $\overline{cccc}$ anni cyclum Solarem Tropicum constituunt, intra quem tria bisexta perire oportet, igitur cyclus trifariam diuidendus est, si fieri potest: sin autem, in partes, quæ a iusta diuisione proxime absint. In tot autem partes diuidendus est, quot bisexta perimuntur. Quia vero $\overline{cccc}$ anni trifariam diuidi non possunt, propior ab ea diuisio est, ut duæ partes sint annorum 132, reliqua 136. Alia enim commodior diuisio iniri non potest. Ita nullum incommodum, aut ἀτόπημα interueniret. Quoties autem bisextum tollitur, toties cyclum Solis mutari necesse est, propterea quod pro duplici litera, prior tantum assumitur, pro anno 132, qui est ultimus primæ partis, altera autem inchoat annum 133, quod est initium partis secundæ. Sic in secundæ partis anno ultimo 264, prior litera retinebitur, altera relinquetur anno sequenti 265, qui est primus tertiæ partis. Ita fiet, ut Tetracosieteris sequens ab eadem litera incipiat, a qua prior iniuit, quemadmodum in Canonibus demonstratur. Præterea non plures literæ initiales trium illarum partium esse debent, quam quot bisexta pereunt. ut in hac methodo, non plures sunt, quam tres, G quidem initialis primæ partis, D secundæ, A tertiæ. At in editione Clauij, quia prodigioso exemplo in $\overline{ccc}$ annis, non, ut oportebat, in $\overline{cccc}$, tria illa bisexta tolluntur, ideo in quatuor partes, quot nempe centurias annorum habet, Tetracosieteris diuisa est, & proinde quot partes, siue centuriæ, totidem literæ sunt, quarum G primum annum primæ centuriæ inchoat, B primum secundæ, D primum tertiæ, F primum quartæ. Quum tantam absurditatem tam perspicue demonstratam in nostro Elencho Clauius deprehendisset,

Obstupuit, steteruntque comæ, & vox faucibus hæsit.

Errorem quidem agnouit. Nam quis tam stipes, ut absurditatem non aduertat? Sed negare potius, quam fateri, interesse putauit existimationis suæ, vel potius dignitatis eorum, quorum iussu ad anni emendationem se contulit, quia illi nunquam errare possunt. Vt igitur factum vel tegeret, vel excusaret, quatuor illas literas tres tantum esse dixit. Tanta vis est Clauianæ Matheseos, ut quatuor sint tria. Quæ incommoda sequantur propter illas quatuor literas, ac propter bisextorum peremptionem ante tempus præcipitatam, abunde in Canonibus disputatum est. De hac re nullam mentionem facit in Giganteo apologetico, certe quia nihil habet, quod tam manifesto portento opponat. In tanta mole operis in una tantum re omnis labor exhauritur, in nouiluniorum Tabulis construendis, quæ fere dimidiam partem tam vasti corporis occupant: quum tamen nouilunia recte congruere non possint, siue post centum, siue post $\overline{c}$ xxii annos unum bisextum pereat. Cyclus enim Tropicus ex rationibus Solis componitur, per quas non licet ante tempus intercalare, hoc est, antequam ex illarum scrupulis $\overline{xxiiii}$ horæ colligantur. Vnde sequitur, non semper post quadriennium, sed & nonnunquam post quinquennium, intercalandum esse, ut recte, καὶ ἀπεμονικῶς a sapientibus Chorasan, in quibus Auisena fuit, consultum est in anno Gelalæo Sultan Melic Sa. Cyclus igitur tetracosietericus construendus, in quo nunc quarto, nunc quinto anno absoluto intercalatur. Ita fiet, ut, quum ex Tabula cycli Tetracosieterici litera Dominicalis petetur, neque bisextorum tollendorum ulla necessitas incumbat, quum ipsa bisexta per se ipsa pereant propter intercalationem nunc quarto, nunc quinto anno absoluto occurrentem, neq; ullum periculum sit errandi, quoniam non post centum, ut Clauius, aut post 132 annos, ut ratio postulabat, bisextum tollendum erit. Quemadmodum enim si per characterem nouilunia indagentur, nulli dies περιηγήσεως tollendi sunt post 304 annos in diebus Iulianis, neque ὑπολείψεως post 228 in forma Tropica, quia ipsa περιήγησις καὶ ὑπόλειψις nobis imprudentibus sensim per se sine ope nostra fit: sic nobis per characterem anni Tropici neomeniam anni inuestigantibus non opus est bisexti peremptione, quæ ipsa per se, nullius opis nostræ indiga, necessario nobis non sentientibus occurret. Hoc ignorauit Clauius, hoc nescisse Lilius auctor illius Tetracosieterici cycli, cuius etiam causas penitus eum nescisse ex Canonibus nostris intelligi potest. Cycli veri Tropici Tabulam in illis canonibus exposuimus, ubi litera duplex Dominicalis non prius interuenit, quam rationes ipsius Tetracosieteridos postulant, hoc est nũc quarto, nunc quinto anno exacto. Nulla enim ratio alia emendationis Fastorum iniri potest, præter eam, quam docemus, tam in cyclo Solis, quam in Lunari, & Epactis, in quibus Clauius largius peccauit, quam in Solis cyclo. Et primum quidem imperite secundũ veterum Computorum

methodum

methodum primi mensis nouilunium ab Epacta petendum sancit, quum potius per primum nouilunium primi mensis Epacta æquanda sit, nouilunium autem per characterem. Epactæ enim propter duas causas fallere possunt: propter annum Solarem, item propter Lunarem. Cuiuscunque enim anni Enneadecaeteridos Epacta nouilunium recte indicabit, eadem post $\overline{\text{XIX}}$ annos, si bisextum intercalatum fuerit, uno die serius nouilunium indicabit, quæ προφορὴ dicitur μετέμπτωσις. Proinde ea Epacta per totum annum inutilis erit, nisi alia unitate maior, hoc est antecedens, in usum illius anni assumatur. Contraria vice, in anno Lunari, si bisextum intercalatum non sit, annus autem Lunaris ὑπερήμερος fuerit, hoc est dierum 355, quales anni omnes communes Merlini sunt; Epacta peccabit πρόεμπτωσι. hoc est, uno die nouilunium serius incidet, quam Epacta indicabit. Itaque Epacta unitate minor, hoc est sequens, in usum totius anni recipienda. Verum est, quod paulo ante diximus, nouilunia primi mensis ab Epactis petere, ἰδιωτικὸν, & manifestæ imperitiæ esse. Ea vero Epacta in primo mense assumenda est, quæ e regione nouilunij respondet: nouilunium autem per characterem medij motus Lunæ adipiscendum. cui expeditissimam & breuissimam Tabulam unius paginæ dimidiatæ construximus, quam rationem Clauius Canonibus mille foliorum, in quibus Pelion Ossæ imposuit, explicare frustra tentauit. μετεμπτώσεως autem, καὶ προεμπτώσεως rationem nullam eum habere, excusauerit earum rerum ignoratio, quas ante nos nemo aduerterat, quanquam simius quidam Mathematicus nihil quam προέμπτωσιν, καὶ μετέμπτωσιν crepans, unde didicerit, sero dissimulat. Mathematicorum enim est nihil nescire, quia omnia scire profitentur. Atque hæc de Epactarum æquatione, quam neglexit Clauius, vel potius ignorauit. Superest initium, & dispositus earum. Initium a Martio, ne, si a Ianuario, anno intercalari propter bisextum μετεμπτωσὶ peccemus. Dispositus, ut eo ordine digerantur, ne ulla perturbatio in mensibus Lunaribus committatur. Committitur autem, si menses non sint alternis pleni & caui. Vt autem sint alternis pleni & caui, assequemur, si dies Martij sint complementum Epactæ illis e regione oppositæ. Complementum Epactæ est numerus, qui deest Epactæ ad $\overline{\text{XXX}}$ complenda. Elige quamuis diem Martij, puta $\overline{\text{VIII}}$. Ad compienda $\overline{\text{XXX}}$, desunt illi $\overline{\text{XXII}}$. Ergo Epacta $\overline{\text{XXII}}$ diei $\overline{\text{VIII}}$ opponi debet. Sic primæ diei Martij desunt $\overline{\text{XXIX}}$ ad complementum τῆς τελακάδος. Itaque $\overline{\text{XXIX}}$ erit Epacta, quæ Kalendis Martij congruit. Hanc methodum Epactarum in primo mense ne veteres quidem ignorasse, testis Computus Æthiopicus, quem publicauimus: in quo, anno primo numeri aurei, e regione $\overline{\text{XIX}}$ Mascaram primi mensis Æthiopici apposita est nota unitatis, id est primi anni Cycli, siue aurei numeri, cuius Epacta est $\overline{\text{XI}}$, eiusque complementum $\overline{\text{XIX}}$, hoc est $\overline{\text{XIX}}$ dies Mascaram. Sic anno secundo aurei numeri binarius oppositus $\overline{\text{VIII}}$ diei Mascaram: quia eius epacta est $\overline{\text{XXII}}$, cuius complementum est $\overline{\text{VIII}}$. Hinc, tanquam Corollarium, sequitur, in primo mense nullas Epactas mensium esse, quæ Καθολικὰ Græcis dicuntur: in secundo assumendum unum καθολικὸν simul cum Epacta, in tertio duo, in quarto tria: & ita deinceps, ut in Canonibus ostenditur. Exemplum: Anno primo aurei numeri Epacta est $\overline{\text{XI}}$. Complementum $\overline{\text{XIX}}$. Ergo $\overline{\text{XIX}}$ Martij nouilunium est anno primo aurei numeri. Iam ut habeam nouilunium Aprilis, unum καθολικὸν adijciendum Epactæ. Itaque $\overline{\text{XI}}$ Epacta unitate aucta fit $\overline{\text{XII}}$. Cuius complementum $\overline{\text{XVIII}}$. Ergo $\overline{\text{XVIII}}$ Aprilis erit nouilunium. Sic pro methodo mensis Maij duo καθολικὰ cum Epacta fient $\overline{\text{XIII}}$. Complementum $\overline{\text{XVII}}$. Itaque $\overline{\text{XVII}}$ Maij erit nouilunium. Sic in alijs. Neque hoc ignorauit vetus Ecclesia Græca. Chrysococces enim medicus hæc Καθολικὰ vocat περισσὰς ἡμέρας, & Martij nullam περισσὴν ἡμέραν, id est nullum καθολικὸν, esse ait. ἀπὸ δὲ Μαρτίου ἐρχομένοις ἐδεμία τούτῳ προστίθεται ἡμέρα περισσή. τῷ γὰρ Ἀπριλλίῳ προστίθεται ϛ Μαρτίου α, καὶ τῷ Μαΐῳ ϛ Μαρτίου α, καὶ ϛ Ἀπριλλίου ἑπτα. Eadem omnino sunt, quæ diximus. quæ ostendunt Epactas ita disponendas, ut dies primi mensis, cui diei oppositæ sunt, sit complementum earum. His animaduersis, Epacta $\overline{\text{XXIX}}$ collocanda in Kal. Martij. in trigesima autem mensis signum *, vel aliud quodcunque, quod triginta indicet. Et ita alternis $\overline{\text{XXIX}}$ *, & * continuanda. Hoc modo fiet, ut omnes Lunationes, a mense Martio, ad sequentis anni Martium, sint alternis plenæ, & cauæ. Ab Epacta enim Martij, ad similem Epactam, omnis Lunatio est plena, ab Epacta Aprilis, ad similem Epactam Maij, est caua. Huius doctrinæ tam perspicuæ, tam luculentæ ignoratione, quid, & quantum peccauerit Clauius, non operosum est ex sequentibus arbitrari. Quod initium Epactarum non a Martio, sed a Ianuario instituit, propterea monstrum hinc nascitur, ut Lunatio Februarij anno bisextili $\overline{\text{XXXI}}$ dierum sit. quod a tanti nominis Mathematico potuisse committi, ne ego quidem, nisi animaduertissem, ulli hoc affirmanti crederem. A tam

tam crassum errorem a se commissum perceperit, nescio. Certe non magis eius portenti, quam trium bisextorum in CCC annis perimendorum, in Colossico suo Apologetico meminit, quicquid suspicari possimus, siue per stuporem non animaduertit, siue per malitiam dissimulauit. Sed neq; illud non minus ridiculum commentum prætereũdum, quod, quoties epactæ *, XXIX, XXVIII, XXVII, XXVI, XXV incurret annum bisextilem, à Lunatione Decembris, ab Lunationem Aprilis, quatuor Lunationes plenæ continuantur, ut in Canonibus demonstratum est. Quod quis laudauerit, nisi aut imperitus, aut veri osor? Quod autem signum * in primis Kalendis apposuerit, eo ostendit se ignorasse hoc modo Lunationes alternis cauas, & plenas, non, ut ratio postulat, alternis plenas, & cauas, fieri. Sed ne eæ sic quidem, ut ordo ille postulabat, perpetuo continuantur. Interruptus est enim tenor interuentu binarum Epactarum concolorium, & discolorium: quod portentum nemo sine admiratione legere potest. neque sane hoc risu tantum, sed & stomacho prosequendum; quod & insciticæ & temeritatis maximum argumentum est. Caussa tam stultæ, tam temerariæ interruptionis longe magis ridicula, quam ipsum collegium epactarum, quod propter illam excogitatum est. Videbat homo acutissimus, in perpetuo contextu Epactarum non posse euitari, quin Terminus aliquando in XIX Aprilis incidat; adeo ut si terminus incurrat Dominicam, necessario Pascha celebrandum sit in XXVI Aprilis, quum tamen in prisco Paschali Niceno remotissimus Terminus fuerit XVIII Aprilis, remotissimum Pascha ἀναπάσιμον in XXV. Hoc vir solertissimus, quia contra ritum veteris Ecclesiæ esset, emendare volens viam excogitauit, qua ne Lidyat quidem Anglus, qui tot portenta uno opusculo edidit, ineptiorem, & ioculariorem comminisci potuisset. Binas enim illas epactas, de quibus agimus, concolores in unam diem, & totidem discolores in antecedentem coniecit: quo facto non dubitauit se tam veteri Paschali Niceno, quam quartædecimæ Lunæ recte consuluisse. Certe ritum quidem veterem retulit: quia vero in quartam decimam Lunam strenue peccauit, inutiliter retulit. Si enim ex Lunæ motu Terminus Paschalis incidat in XIX Aprilis, quomodo in aliam diem illum retroagit? Maior stupor, an temeritas fuerit, dubito. An Lunæ imperabit, ut Terminus uno die in antecedentia in gratiam Clauij recedat? Quid portentosius in mentem venire potuit? Duarum rerum nemo eum absoluere poterit, temeritatis, & ignorationis Terminorum Paschalium. Nam quartadecima Nisan Christiani tunc remotissima est, quando quartadecima Adar Christiani incurrit pridie æquinoctij. Si igitur æquinoctium statuatur in XXI Martij, quartadecima Adar Christiani remotissima erit in XX Martij: ac consequenter remotissima Nisan Christiani in XIX Aprilis, ut hoc sæculo contingit, aureo numero III. At sæculo Niceno nulla quartadecima Adar Christiani incidebat in XX Martij, & proinde nulla quartadecima Nisan Christiani conueniebat in XIX Aprilis. Non igitur mirum, si illo sæculo remotissimus Terminus Nisan Christiani erat in XVIII Aprilis, aureo numero VIII, quia tunc nullus erat in XIX; qui hodie est, numero aureo, ut diximus, tertio, quo currente, temporibus Constantini Magni terminus erat in XIII Aprilis. hodie vero in IX Aprilis Iuliani, propter IIII dies προηγήσεως σελωαϊκῆς. Ideo in XIX Aprilis Lilioclauiani verus terminus incidit hoc sæculo, aureo numero tertio. Quomodo igitur stupidum illud commissum anni 1598 defendent, neque ego video, neque ille tam crassi erroris auctor ullam latebram illi reperire poterit. In eo anno Adar pro Nisan Paschali assumptus est, quum tamen aureo numero tertio non sit locus ἀνθημεριάσεως, ideſt, ut Adar usurpetur pro Nisan, idque hoc sæculo in tribus tantum aureis numeris contingat, VIII, XI, XIX, in quibus solis ἀνθημερίασις locum habet. At hoc ridiculum incommodum Clauius declinare non potuit; quin aureo numero tertio Adar in locum Nisan succedat, propter duas caussas: propter signum * in Kalendis positum, item propter illud binarum Epactarum collegium. Quum enim in editione anni noua aurei numeri III Epacta sit XXIII quæ e regione VIII diei Martij Lilioclauiani posita est, quæ est sedes citimæ neomeniæ Paschalis, necessario ibi statuendus fuit Nisan Paschalis, qui tamen erat Adar. At in vero dispositu Epactarum, quo Epacta XIX statuitur in Kalendis, Epacta XXIII fuisset in VII, non in VIII. & proinde quartadecima illius neomeniæ incurrisset XX Martij, quæ est remotissima decimaquarta Adar Christiani. Iccirco quartadecima Paschalis incidit in XIX Aprilis, die Dominica. ac proinde Pascha ἀναπάσιμον in XXVI traijciendum: quod quidem fieri sæculo Niceno rationes Lunæ non patiebantur: hodie autem fieri iubent, edicunt, cogunt, etiam inuito Clauio, qui non magis Lunæ imperare potest, quam nobis aut temerarium hoc factum, aut ignorantiam suam probare. Neque enim magis mirum videri debet Pascha in XXVI Aprilis celebrari, quandoquidem ita facere rationes Lunæ cogunt, quam Adar in locum

Nisan

Nisan assumi, quod rationes Solis & περίοδος ἰσημερινὴ exigunt. Sed unde potius colligi potest, XVIII Aprilis non esse remotissimum Terminum, quam ex interuallo citimi, & remotissimi? citimus Terminus Nicenus XXI Martij. remotissimus XVIII Aprilis. Interuallum, dies XXVII., qui non est iustus modus mensis Lunaris, quantus debet interijci inter citimum, & remotissimum nouilunium. Ideoque debet esse XXIX dierum, non XXVIII, ut hodie est. Certe nullius magis referebat hoc considerare, quam Mathematici. Hodie igitur citimus Terminus XXI Martij in anno nouo, ut olim, remotissimus autem in XIX Aprilis. Interuallum dies XXVII, iustus modus mensis caui Lunaris. Si igitur Clauius imperfectum hoc terminorum interuallum considerasset, quod est tantum dierum XXVIII, ad illius complementum diem deesse animaduertisset, ac proinde XVIII diem Aprilis, quæ est vigesima octaua a citimo termino, non esse remotissimum Terminum iudicare potuisset. Itaque mira fuit illa imperitia de collegio Epactarum concolorium ad declinandam necessitatem termini Paschalis in XIX Aprilis, quemadmodum & de epactis discoloribus, quod cuitare poterat, si Epactas ad nouilunia, nouilunia autem ad characterem medij motus Lunæ accommodasset. Iam propter illud signum * in Kalendis collocatum non solum aliena Lunatio pro Paschali sumitur, sed etiam non raro Pascha ἀναπόσιμον celebrari continget septem diebus serius, quam rationes Lunæ patiuntur; quoties terminus Paschalis Dominicam incurrit: quod anno superiore 1605 accidit: & vix aliter continget, quoties Terminus cum Dominica concurret. Quum vix tandem hoc vitium vel ipse animaduertisset, vel, quod verosimilius est, alius ei indicauisset, non defuit illi latebra, ad quam confugeret, ut de quatuor literis, quas tres tantum esse dixit. Ait enim, si serius Neomenias Epactæ eius ostendunt, quam rationes Lunæ, id se consulto facere, quod malit mora, quam anticipatione peccare. Stultum sane hominem; qui, ut Cato dicebat, maluit culpam deprecari, quam effugere. Certe omnibus illis temerarijs conatibus defungi potuisset, si, quod in Elencho nostro illi suadebamus; persuadere potuissemus. Sed illum valde decepit iudicium suum, quod nos nugari putauerit, se autem solum sapere. Quid frigidius potuit dicere, quanquam confidenter, pronunciauit, se malle mora, quam anticipatione, peccare? Itane Lunæ præscribet, quia ipse peccauit? quæ hæc est confidentia, Terminis Paschalibus, atque adeo ipsi Lunæ legem dare, terminis Nicenis noua iura constituere, quasi ipsi termini sæculo Niceno per anticipationem, καὶ παράπτωσιν peccauerint, qui ad Lunæ motum rite accommodati essent: Terminis autem Clauianis necessaria sit μετάπτωσις, qui non aduertit id accidere propter signum * in Kalendis appositum? Quis concolorium epactarum, quis discolorium paria sine risu aspicere potest? Consulat Clauius Kalendarium nostrum. nulla portenta in illis reperiet, non paria epactarum, non epactas nigras, non illam ultimam atram & nefastam 19 in fine anni, quam sine stomacho neque videre, neque cogitare possumus. Quid ineptius, quid vanius illa congerie nouiluniorum illius Colossici voluminis, cuius dimidiam partem illa indigesta moles sibi vindicat? Nos ei opponimus breuissimam Tabellam tredecim enneadecaeteridon, cuius pars prior nouilunijs Aprilis, posterior nouilunijs Martij inseruit, ad quam si vel puer litera Dominicali, & numero aureo instructus se conferat, statim characterem nouilunij sublegere possit, & epactam ei e regione respondentem assumere, quæ per totum annum nouilunia indicabit. Præterea Tabulam aliquot millium annorum sine ullo labore construere potest. Ibi nulla monstra sunt, nullæ epactæ in unam diem coniectæ, nulla Lunatio dierum XXXI, neque alia Clauij commenta, quem hominem, alienam fidem sequutus, testimonio nimis insolenti, quod fatendum est, ornaui. Satis huius temerarij iudicij mei pœnas me luisse puto, quum tot Censoribus vapulaui, quorum alij amici, alij derisores erant, sed tamen omnes uno ore tam infra dignitatem meam, quam supra captum eius dicebant, eum a me laudari. Vix tandem animaduertere, & quasi manibus palpare cœpi, nihil illi inesse, quod ipsum commendare possit, si mathematica (in quo studio qui excellat, eum magnam laudem mereri non nego. non ita insanio) excipias, in quibus ille ex longo labore magis, quam ex ingenij bonitate aliquem usum habet. Vt sæpe mirari subeat, in tot millibus hominum neminem magis idoneum isto reperiri potuisse, qui huic castigationi anni præficeretur, sed ex eo, tantum quod Mathematicus sit, homines iudicasse etiam tam arduæ prouinciæ eum sufficere posse. Quid ergo dicent eiusdem studij homines ambitiosi, qui doctrinam de ratione temporum sibi solis vindicant, eamque a nobis tractari ægre ferunt, quum eorum antesignanus tot portentis hanc anni editionem deformarit; quæ nihil sine ulla exceptione habet, quod castigatione non indigeat? Castigari autem, nisi tota instauretur, idque eo, quo præcepimus, modo, non potest. Neque ita sui pleni sint, aut nostra contemnant, ut aliter emendari posse sperent.

Nulla

Nulla est, nulla prorsus via, nisi quam docuimus. Demonstrationi victas manus dare, Mathematici est: aduersari, ne hominis quidem est, nedum mathematici. Itaque ex hac anni editione Clauium Mathematicum esse, nisi aliunde sciat, nemo unquam sibi persuadebit, nunquam iurantibus credet. Sed errores Clauij tolli, aut intactos relinqui: annum eius castigari, aut ita semper deformatum exponi, id vero neque nostra interest, neque ad nos pertinet. In hoc enim fortunæ nostræ sitæ non sunt. Aliud curamus. Quia vero adeo confidens fuit, ut eos, qui eius fœdos errores in apertum expossuerunt, edicto improbos vocari procurarit, ego eum vapulare, ego eum inter cathedras discipulorum suorum plorare iubeo, ut discat tam dignum se esse eo nomine, quam eos indignos, quos ille tali appellatione affici curauit. Satis satis pœnarum dabit & nobis, & posteritati, & omnibus, in quos nihil minus competit, quam improborum nomen, quandiu ridicula illa anni editio locum obtinebit, quam obtinere eatenus nobis expedit, ut ex illa nobis supplicium det temeritatis suæ. Non enim in ea sola Sanctorum memoria, sed etiam Clauij errorum dedicata est, ut nemo paulo harum rerum peritior in eam oculos conijciat, quin illi in ipso limine augusta illa collegia Epactarum concolorium, & discolorium occurrant. Itane improbos, qui errores Clauij indicarunt, qui ex Lilianis non bonis longe pessimam Epactarum methodum publicauit, Terminos Nicenos loco mouit, neomenias in alienas sedes traduxit, tanquam frenum motui Lunæ imponat? Sed eius errores in Canonibus satis expossuimus. Quos si dolebit nimis Latine a nobis exceptos esse, sciat pro merito suo se a nobis accipi, & responsum, non maledictum esse, & qui indigne improbi vocati sunt, posse illud merito ad eos, qui digni ea appellatione sunt, retorquere. Quare nimium de illo diximus, ad quæ nos iusta indignatio prouexit, quia homo luteus, ut improbi edicto publico vocaremur, effecit. Aliter enim, ut de alijs rupicibus, de eo melius esset silere, quam loqui. Neque enim tanti est: neque eius errores tanti facimus, ut eos animaduersione nostra dignos iudicemus; qui nostra magis interesse putamus, & quibus magis dolere conuenit bene locatam operam nostram, quam aliena errata, reprehendi. Itaque quum tantum odium sit veri, quid superest nobis, quam quantum operæ in iuuandis studijs posuimus, eius non pœnitere? Tamen hic contemptus, hæc obtrectatio nunquam facere potuit, ut animum a labore ad otium traduceremus. Minimum eorum, qui bona studia iuuare possint, me reputo, eorum, qui velint, nemini cedo. Itaque quum viderem doctrinam nostram a prophetis interpolari, ab imperitis negligi, a scurris derideri, à simiolis dissimulari, tamen laborum meorum præmium satis id magnum fore constituebam, si vel unus tantum reperiri posset, qui nostra legeret, intelligeret, intellecta in lucem proferret. Deum opt. max. misertum est tam nostri, qui tam ingrato sæculo studuimus, quam illorum, qui inscitia potius, quam malitia a nostrorum librorum lectione deterrentur, & hominem e medijs inuidiæ flammis, ex ipso obtrectationum strepitu excitauit, probissimum, doctissimum, accuratissimum, SETHVM CALVISIVM, virum priscæ illius Germanorum ingenuitatis, & fidei, quarum virtutum notæ hodie in maiori parte hominum, qui isthic literas tractant, obsoleuerunt. Is ex doctrina nostra luculentissimas præceptiones Chronologicas, & eximium Chronicon instruxit. quod non solum superiorum Chronologiarum luminibus obstruit, sed & quod eiusmodi est, ut, præter illud, nullum vere Chronicon dici possit. Ille ut primus animi nostri sensum odoratus est, ita primus inter Chronologos nugari desijt. Nullum anachronismum in illo diuino temporum sacrario reperias, nullum delirium, nullam fanaticam epochen γεωργίας, Iobeleorum, initij rerum: nullos vibices, quos imperitissima Catharorum, & Prophetarum natio miseræ Chronologiæ inussit. Agnosco quidem vestigia doctrinæ nostræ: sed quam ipse expeditissima methodo suam fecit

εἶμα δὲς, καὶ πορφυρᾶν, λόγοισι ποικίλας καλοῖς.

Hunc eximium artificem candidæ iuuentuti, tanquam exemplar Chronologiæ perfectissimum, imitandum proponimus, non solum ut ad eius methodum, sed etiam ad candorem, & ingenuitatem sese componant. Qui his virtutibus caruerit, etiam si εἰς ἄκρον παιδείας ἑλληλακὼς ἦ, frustra ad hoc studium sese conferat. Quia enim Catharis & Prophetis utrunque deest, candor & methodus, æmulatio oculos eorum perstrinxit, ne opes illas reconditas videant, ἀμεθοδοσία, ne eas consequi possint. Methodum autem in his rebus nemo speret se adipisci, nisi omnium exoticorum omnis generis scriptorum libros versauerit, & ex illorum assiduo tractatu aliquem usum multiplicis doctrinæ sibi comparauerit. a quo quantum absunt Cathari, qui ab omni exotica lectione adeo auersi sunt? Quod nos tot annis, tot scriptorum tam sacrorum, quam exoticorum præsidijs instructi vix tandem extudimus, id homines scilicet nulla doctrina, nullo gustu literarum præditi, rustici, agrestes,

idiotæ

idiotæ trihorio conſequentur? O homines inſigniter ſtultos. Et nobis ſuos puros fontes obijciunt, quod ſcilicet nos a ſpurcis, & inquinatis diſquiſitiones noſtras hauſimus. Stomachum non continebo, ſi diutius de hoc genere loquar. Ipſi me adegerunt, ut aduerſus animi mei ſententiã, quum in prolegomenis ſcribundis multa utilia mihi dicenda eſſent, omnem operam in apologijs abuterer. Sunt alij boni & docti viri, qui noſtris præceptionibus quidem utuntur, ſed quin a nobis in multis diſſentiant, continere ſeſe non poſſunt: in quo non vident ſe imprudentes eandem culpam incurrere, quam ſcientes Cathari in ſe admittunt, & noſtra ita alia ex alijs apta, id eorum inter ſe coagulum & vinculum eſſe, ut uno ſublato cætera non cohæreant. Id accidit, quod ſubito calore, nullis adiumentis comparatis, ſeſe ad eam doctrinam conferunt. Aut igitur per omnia noſtris veſtigijs inſiſtant, aut tam periculoſæ viæ ſeſe non committant. Ex iſtis bonis ſane viris; & de quibus nihil queri poſſumus, quidam ſunt, qui plurimi fecerint noſtra intelligere, alij etiam partim per literas, partim præſentes nos ſummo opere orarunt, ut doctrinæ noſtræ aliquot præcepta ſibi conficeremus, ut etiam tiunculis ea diſcere labor nullus ſit, ideoque ne pigeret vel etiam ad minima, & trita me demittere. Scio in quam partem elementarius ſenex Lucio Senecæ dicitur. Non video, quomodo etiam de eo dici non poſſit, qui elementa docet. *Turpis*, inquit, *res eſt, elementarius ſenex*, ita, qui diſcit, ut ille accipit, ego interpretor etiam qui docet. Sed eſto, quanquam turpis res eſt, tamen, quia ita volunt, & eorum ſtudijs obſiſtere non poſſum, ſenex mittatur in ludum & elementa doceat. Vt igitur optimis illis viris ſatisfiat, quanquam quidam ex illis deſierunt eſſe, tamen in reliquorum, qui in viuis ſunt, gratiam, & fortaſſe eorum, qui hoc me non orarunt quidem, ſed a me tamen deſiderant, Canones Iſagogicos huius doctrinæ confeci, opus in tres libros tributum. Primus στοιχείωσις χρονολογικὴ dicitur, quia elementa huius doctrinæ docet, annorum & Faſtorum omnium nationum formas, quæ omnia a nobis ex umbris ſilentij eruta ſunt, quo nomine tantam inuidiam & odium nobis concitarunt. Secundus vocatur Κανὼν ſiue Χρονογεάφιον, in quo omnium nationum regna per Reges, & Magiſtratus ſuos digeſta ſunt, quorum maior pars nunc primum in lucem profertur, noui odij & inuidiæ apud querulos materia futura. Tertius eſt ἀπολογικός. Cauſſas enim duorum antecedentium aperit, atque amborum velut commentarius eſt, & interpretatio. In eo quoque multa ſunt cognitu digna, nunquam hactenus animaduerſa, a quibus Catharos & prophetas prohiberemus, niſi eos ſua per ſe feritas inde ſummoueret. Nihil enim eſt ibi, quod eos aut ad limen ſuperandum inuitet, aut admiſſos retinere poſſit: —— *amaracinum fugitat ſus, & fugit omne Vnguentum* ——. Primum ij, qui ad hos Canones accedent, ab omni æmulatione, liuore, feritate morum liberos eſſe oportet. Illis enim moribus nemo verum perſpicere poteſt. deinde aliquem numerandi uſum habere, ſaltem illum, quo nihil eſt, quod minus ab eis exigere poſſimus, componendi, & deducendi. tertio, ut anno Iuliano omnes rationes ſuas accommodent. poſtremo, ut tam ad methodum anni Iuliani, quam temporum interualla, periodum noſtram Iulianam perfecte teneant. Aliter omnem operam ludent. Nulla enim epocha eſt in his Canonibus, nulla interuallorum demonſtratio, quæ non ad illam periodum relata ſit. Tantæ enim illius utilitates ſunt, ut eæ non niſi ex ipſo periculo percipi poſſint. Chronologus vero ſine interuallis nihil agit. Interualla autem a longiori epocha, & remotiori temporis titulo repetenda ſunt. Atquin interuallum, quod rationibus Moſaicis continetur, nimio breuius eſt, quam ut ad tempus προληπτικὸν, ſine quo ſeries temporum exoticorum interrumpitur, ab illo perueniri poſſit. Supereſt igitur, ut epocham quandam, quæ initia temporis proleptici continet, adhibeamus, ſiquidem nulla eſt. Si non. ut aliquam excogitemus. Eſt quidem antiquiſſima ea τ̅ο̅ interpretum, ex cuius rationibus annus 5501 eſt primus Dionyſianus. Sed ea ex mendoſiſſimis interuallis, & quæ Moſaicis rationibus repugnant, collecta eſt. Itaque ab ea veram mundi epocham deducere, eſt veras rationes cum falſis confundere. Non enim ea uti poſſumus ἀνὰ διορισμὸ̃: Illud accidit illo anno ſecundum τ̅ο̅ τ̅ο̅, illo autem, ſecundum Moſem. Atqui nihil aliud magis profitemur, quam ne varijs rationibus nitamur, quum una vera ſufficiat. Supereſt epocha artificialis Conſtantinopolitana, quæ ad annum Chriſti primum Dionyſianum colligit annos abſolutos 5508, & methodum utriuſque cycli atque Indictionis continet. Ea ſane contenti eſſe poteramus, ſiquidem cyclus Solis Romano, & Lunaris aureo numero conueniret. Quum illæ conditiones ab ea abſint, alia excogitanda fuit, quæ eas haberet, qualis eſt ea noſtra, de qua loquimur, quæ capite ſuo, ad epocham Chriſti Dionyſianam, putat annos 4713. Ea diuiſa per 28, 19, 15, 12, 7, cyclum Solis Romanum, numerum aureum, Dodecaeterida Indicam, Hebdomada annalem relinquit. Eam qui riſu, aut contumelia excipiunt, aſini ſunt, ſtelliones, indigni, quibus reſpondeatur. Quamuis de hac periodo alibi non ſemel mentionem fecimus, tamen breuiter tirones monendi fuerunt, qui ad hæc elementa accedent. Si quis hos Canones, quos & puer-

ut ita

ita loquar, assequi possit, se capere neget, is hoc aut ignauiæ suæ, aut stupori, non huic methodo, adscribat. Sed quominus studiosi eos non adeant, caussæ non est. Periculum modo faciant, & bono animo sunto. Vnusquisque autem poterit ex istis Canonibus methodum nouam instruere, augere, minuere. quod per me quidem faciant, licet. neque vero est, quod studiosius ab illis contendam, modo ne quid in doctrina nouent: quod quum quidam fecerint, magnam stultitiam, & insaniam professi sunt. Quemadmodum enim primus omnium Archytas Tarentinus Geometricis principijs usus mechanica elementa instituit, ita nos, quia aliter facere non potuimus, πρῶτοι τὰ περὶ χρόνων, ταῖς γεωμετρικαῖς προχρησάμενοι ἀρχαῖς, ἐμεθοδίσαμεν. Itaque alios quoque eandem viam insistentes idem conari, eaque aut laxius, aut breuiore gyro exponere, nulla inuidia est, imo ut faciant, eos etiam atque etiam oro, hoc uno, ut dixi, excepto, ne ardelionum huius æui lasciuia & pruritu doctrinam ipsam interpolent. Antequam enim illi dedicerint, magistrum docere volunt. Huius confidentiæ exempla quotidie eduntur. Denique vestimenta, ornamenta quæcunque, cultus quiuis, modo eidem corpori inducuntor. Tunc poterimus cum Epicharmo gloriari:

ὡδ' ἐγὼ δοκέω, δοκεῖ γάρ τοι σαφὲς ἄμμι τοῦθ', ὅτι
Τῶν ἐμῶν μνάμα πόκ' ἐσεῖται λόγων τάτων ἔτι.
Καὶ λαβών τις αὐτὰ, περιδύσας, τὸ μέτρον, ὃ νῦν ἔχῃ,
Εἶμα δοὺς, ἢ πορφυρᾶν, λόγοισι ποικίλας καλοῖς,
Δυπάλαις Θ' ὧν, τὰς ἄλλας ὑπαλαίσας ἀποφανεῖ.

IOSEPHI

IOSEPHI SCALIGERI

Iudicium

DE THESI QVADAM CHRONOLOGICA.

IN Thesi Chronologica disputata* Anno CIↃ. IↃ. CVIII. Prid. Idus Martias, multa proponuntur, quæ harum rerum peritis non solum noua videri possint, sed etiam cum historia sacra pugnantia, omnia attingere neque nobis vacat, neque sane magni interest. Vno enim aut altero refutatis reliqua ruere necesse est. Præcipuum capitum, quæ ibidem disputantur, quo maxime sibi placet author, est interregnum, quod imaginatus inter finem Ioachaz, & initium Ioachim, argumento, quod qui succedit patri in regnum, iure gentium eum oportet esse maximum natu liberorum, quod sane non negamus. Ioachaz autem prior quam Ioachim, rex constitutus est, ergo Ioachaz maior natu quam Ioachim. Sed Ioachim cum accessit ad regnum erat annorum 23. Ioachim autem minor natu, quam ille, regnum iniuit annos 25. natus. Inter finem igitur Ioachaz & initium Ioachimi intercesserunt anni duo plus minus. Quia secundum hæc, hoc est, posito Ioachazum fuisse maiorem natu, quam Ioachimum, Ioachim fuerit 21. tantum annorum, quum frater eius Ioachaz ageret annum 23. Hactenus ἀπχείρημα Chronologicæ disputationis. Sed hæc tam facile confutari possunt, quam facile commenta sunt. Statim a morte Iosiæ populus constituit sibi regem Ioachaz, II. Reg. 23. 30. II. Chron. 36. 1. Cui Nichao post tres menses in regno exactos successorem dedit Ioachimum fratrem. Mox nulla interiecta mors, Ioachazum vinctum in Ægyptum abduxit, II. Reg. XXIV. 34. II. Chron. XXXVI. 4. Igitur inter initium Ioachaz, & initium Ioachim, sunt tantum tres menses. Nullum ergo interuallum aut interregnum imaginandum est inter finem Ioachaz, & initium Ioachim. Quid tam validæ rationi opponi potest? Validior vero & illa est, quam adducemus. Hæc est, Ieremiæ XXV. 1. 3. annus quartus Ioachim erat vigesimus tertius a tertio decimo Iosiæ regis, a quo ad initium Ioachaz sunt anni solidi XIX. hinc ad quartum incuntem Ioachimi, triennium exactum. Colliguntur ad XIII. Iosiæ ad ineuntem quartum Ioachimi, anni absoluti XXII. Proinde is annus XXIII. erat labens a XIII. anno Iosiæ, vt exstat in proposito capite Ieremiæ XXV. Quod si vllum biennium intercessisset, iam non is vigesimus tertius fuisset, sed XXV. Quid Ieremiæ apponent disputatores? Quis tam sui plenus est, vt aduersus veritatem pertendere postulet? Tertium telum est id, quo iugulo peti possit huic Interregno: Annus XIV. Ezechiæ erat primus hebdomadis annalis Isaiæ XXXVII. 30. atque adeo Iudæi quoque id iam monuerunt. Ergo antecedens annus Ezechiæ, hoc est XIII. erat septimus hebdomadis, de quo monuit Ieremias. Ergo numerus annorum ab initio anni XIV. Ezechiæ, ad excidium Ierosolymorum est septenarius, quod sane verum est, interuallum enim illud est annorum præcise CXXVI. quæ sunt hebdomades XVIII. Colligitur enim ex XVI. reliquis Ezechiæ: LV. Manassis: duobus Amonis: XXXI. Iosiæ: XXII. Ioachim & Sedeciæ. Quod si ullum biennium intercessisset, non esset septenarius numerus. Simile argumentum est, quod annus excessus Mosis erat primus hebdomadis. annus vero conditus templi erat CCCCLXXX. ab Exodo a Mosis excessu CCCCXXXIX. a conditu templi ad excidium eius CCCCXXVII. Colliguntur ab excessu Mosis ad excidium templi anni IↃCCCLXVIII. quæ sunt hebomades CXXIV. Quod si vllum interregnum incidisset, iam non esset numerus septenarius. Commentum igitur de interregno satis dilutum est. Nullum enim interregnum in annis regum Iuda interuenit, ne minimum quidem. His animaduersis, sequitur Ioachaz minorem duorum annorum fuisse, quam fratrem eius Ioachim. Quare vero minor maiori prælatus sit in regno, merito dubitari possit. Sed nullum negotium est caussam demonstrare, ea in promptu est. Ioachaz enim non iure successionis regnum adeptus est, sed suffragijs & factionibus populi, qui statim elegit Ioachaz post cædem Iosiæ, II. Regum XIII. 30. II. Chronic. XXXVI. 1. Quater hoc contigisse legimus, Regem a populo esse electum, quod quidem contingebat aut propter cædem regis, aut propter contemtum eius, vt illius liberorum in successione non tanta haberetur ratio, quanta studiorum populi. In cæde Iosiæ, quia rex testamento non cauerat, quotum ex liberis regnare vellet, populus elegit Ioachaz. Eodem modo cæso Amazia, Azarias filius eius a Populo Rex declaratur II. Reg. 14. 21. II. Chronic. 26. 1, denique Amone trucidato per factionem quorundam, populus in regis interfectores impetu facto illisque occisis, Iosiam filium Amonis, regem constituit, II. Reg. 21. 24. II. Chron. 33. 15. Rursus propter contemtum regis Ioram, qui rex quum esset, tamen non regis loco habebatur, neque in sepulcris maiorum conditus est, vt exstat II. Chron. 21. 20. ideo populus filium eius Ochoziam regem sibi imposuit, ibid. 22. 1. vnde factum videtur, vt quum per populum Rex Ioachaz crearetur, non ius successionis vel ætas spectarentur, si suffragia locum haberent, itaque in his quatuor exemplis duo sunt in quibus minor natu præfertur maiori, vt in proposito cap. 22. 1. Ochozias minimus natu rex a populo declaratur: sed illud accidit, quod omnes maiores natu ab Arabibus occisi essent. In præsenti exemplo, propter quod hæc disputatio instituta est, Ioachaz minor natu præponitur maiori Ioachimo, qui iure ipso debuit regnare, quod quidem necessario non sequebatur, nisi ex testamento patris filius primo natu hæres regni institueretur, II. Chron. 22. 3. Itaque in hoc exemplo vis fuit, non ius, quum minor prælatus est maiori.

His demonstratis, sequitur quoque id falsum esse, Iohanam qui I. Chron. 3. 15. ponitur maximus liberorum Iosiæ, non esse Ioachaz, quando quidem probatum est validissime, minorem fuisse Ioachimo. Porro in ipso III. capite hoc ordine ponuntur filij Iosiæ: filij Iosiæ Iohanam primo natu, secundus Ioachim, tertius Sedechias, quartus Sellum. Ex his quatuor necesse est Ioachaz esse, aut Iohanam, aut Sellum. Sed non potest esse Iohanam, vt iam demonstratum est: Ergo est Sellum. Sed quid opus est verbis, quum manifeste id ab Ieremia dictum sit 22. 2. Quis dominus dicit ita ad Sellum filium Iosiæ Regis Iuda, qui regnauit vice Iosiæ patris sui? quis regnauit in locum patris Iosiæ? quis illi immediate successit? Annon Ioachaz? Sed & Sellum vice Iosiæ regnauit. Ergo Ioachaz est Sellum: Pergit Propheta, *qui exiuit ex hoc loco, is amplius non redibit.* Potuit ne clarius Ioachaz designari? qui deportatus in Ægyptum nunquam restitutus est, neque auito solio

neque patriæ ſuæ: ſed in Ægypto vltimum vitæ diem obiuit. Rurſus ibidem commate x. *Ne plorate eum, qui mortuus eſt, neque ſuper eo conturbemini.* Quis obſecro eſt iſte mortuus qui ploratur, aut plangitur? Annon Ioſias II.Chron.xxxv.24.25. Mortuus eſt in monumento maiorum ſuorum, atque omnes Iudæi & Ieroſolymitæ plorarunt eum. Ieremias quoque eum planxit. Quum etiam omnes cantores & cantrices ad hodiernum vſque diem inſtaurant næniam ſuper Ioſia, atque de ea re regem fecerunt. Iohanam igitur maximus natu liberorum Ioſiæ neque eſt Ioachaz, neque vnquam regnauit. Ieremias quatuor regum meminit, Ioſuæ mortui; Sellum ſiue Ioachaz, qui immediate patri ſubſtitutus eſt; Ioachimi, quem prædicit ſepultura aſini ſepultum iri; Iechoniæ, quem per contemtum Choniam vocat: hæc omnia capite XXIII. Vnde colligitur initio Ioachimi hæc Prophetam ſcripſiſſe, & de Ioachimo & Chonia prædixiſſe, ea quæ poſtea ſecuta ſunt. quæ vt notabilia maxime ſunt, ita eo accuratius a ſtudioſis obſeruanda, quum tam Iudæorum, quam noſtri interpretes adeo illuſtrem locum male expoſuerint. Sed antequam hanc hiſtoriam miſſam faciamus, dubium non leue interuenit de Ioachimo, qui quum dicatur ſepultura aſini ſepultus & catenis vinctus, & Babylonem deportatus, ibi periiſſe, quomodo II. Reg. XXIV. 5. dicitur cum maioribus ſuis dormiiſſe? hoc congruit iis qui in patria moriuntur. At certe poſt Ioſiam nullus rex Iuda in ſepulcris auitis repoſitus fuit. Quatuor poſt Ioſiam fuerunt; Nullus eorum in patria obiit. Huius dubii ſolutionem quære. Nam quas alii attulerunt non moror. Simile ἄπορον Ieremiæ XXXVIII. 4. 5. Deus per Prophetam ita Sedechiam alloquitur, *Non morieris gladio, ſed morieris in pace, ſecundum combuſtionem regum maiorum tuorum.* At cap. III. 2. effodit oculos Sedechiæ, vinxit eum catenis, abduxit Babylonem, coniecit in carcerem vſque ad vltimum diem vitæ ſuæ. Hæc optimo coniectore opus habent. Sed & aliud ἄπορον non minoris momenti oritur. Sedechias annorum XXI. regnum iniuit, XI. annis poſt Ioachaz ſiue Sellum. Erat aut Ioachaz annorum XXIII. Igitur anno XXIII. vitæ Ioachaz & initio regni eius frater germanus eius Sedechias erat annorum tantum X. tredecim annis minor, quam Ioachaz, quindecim quam Ioachim; Quomodo ergo I. Chron.III. is Sedechias ponitur ante Sellum, ſiue Ioachaz? fortaſſe quod breuiſſimi temporis quo regnauit, ratio non habetur: at Ioachim & Sedechias vndenis annis regnarunt. Sed eſt futilis ſolutio. Quærant ſtudioſi.

Atque hæc de imaginario interregno, & de ætate tam Ioachaz maiore, quam Ioachimi. Sequuntur alia longe a vero alieniora, ſed quæ ita manifeſta ſunt, vt ne confutanda quidem ſint, cuiuſmodi illud, *de primo anno captiuitatis a ſeptimo Ioachim deducendo*, quod profecto tam abſurdum, quam vanum fuerit eo confutando horas perdere. Neque profecto illud verum eſt, exercitum Ægyptiorum ab ipſo Nechaone ad Euphratis ripas relictum tamdiu ibi manſiſſe, donec ab exercitu Chaldæorum triennio poſt vertente, fuſus fugatuſque ſit. Nam Nechao, quum recenſeret exercitum ſuum in Rebla, repente aduentu Chaldæorum audito, fuga ſibi conſuluit: & Ioachazo ſecum abducto propere ſeſe in Ægyptum recepit. Interea Chaldæorum exercitus omnia loca in Ægyptio occupata in poteſtatem ſuam redegit, ita vt tributa, quæ Ioachimus Ægyptio pendebat, Nabuchodonozoro pendere coactus ſit per triennium ſolidum, poſt quod tempus Ioachim ſolicitatis Nechaonis auxilijs defecit a Nabuchodonozoro. Itaque Ægyptiaco exercitui ad Carchamin occurrit, quem fuſum & in fugam coniectum in Egyptum propere recedere coegit. Ex illa victoria incipit annus primus expeditionis Nabuchodonozori, a quo ad excidium templi ſunt anni abſoluti XVIII. ita ut annus XIX. currens Nabuchodonozori ſit vltimus Sedechiæ. Quod etiam monuit Ieremias LII. 12. In his duæ ſunt expeditiones Nichaonis: prior quum tribus menſibus poſt cædem Ioſiæ in Ægyptum reuerſus eſt re infecta aduerſus Chaldæum, in quem tam potentem exercitum parauerat. Altera quum ad illius partes tranſiens Ioachim a Chaldæo defecit: Nechao vero acciſis opibus ad Euphratenſia loca coactus fuit cum trepidatione in Ægyptum fugere, in his etiam duæ ſunt expeditiones Nabuchodonozori. Prior a quarto anno Ioachim ineunte, quo in ordinem redactus Ioachim iterum tributarius Nabuchodonozoro factus Ieroſolyma ab hoſte direpta, pars vaſorum templi aſportata, multi nobiles in Babyloniam abducti, in quibus Daniel. Secunda expeditio, quum Ioachimus in Babyloniam deportatus. Expeditiones vocamus, quum tamen per 13. annos Nabuchodonozorus fines Syriæ non migrauerit. Nam tota Syria & potentiſſimi in ea dynaſtæ a Nobopolaſſaro patre Nabuchodonoſori defecerant, vt exiguo tempore omnes illæ vrbes recipi non potuerint. Vide fragmentum Beroſi, cui mire cum hiſ oria ſacra conuenit.

Hæc ſunt quæ præcipue animaduertenda erant. Nam omnia, vt diximus, diſcutere neque neceſſe eſt, quum ſibi ipſa aduerſentur, neque magni intereſt, quum nemini paulo intelligentiori tam friuola perſuaderi poſſint. De Olympiadibus vero quod dixit cum maximo contemtu, equidem neſcio quo illud referendum ſit, quum ad eum locum quem tractat, non pertineat, ibi enim eſt ſermo tantum de Ioachaz, quem maiorem natu quam Ioachimum vult probare. Quis vnquam Chronologus de Olympiadibus verba fecit, quum de Ioachaz loqueretur? Imo quis vnquam putauit Ioachaz maiorem quam Ioachimum, & vt probaret contrarium Olympiadas vocaret in auxilium? Odium bonarum literarum hunc contemptum peperit, etiam hæc gangræna in animis iuuenum ſerpere incipit. Beroaldus optimus & eruditiſſimus vir huius odij auctor eſt, quem non puduit a vigeſimo nono ætatis Herodoti initium Cyri repetere. Qui negat Sichor eſſe Nilum, eumque ſtatuit inter Ieruſalem & fines Ægypti. Peregrini quos vocant, qui Ieroſolymis Alexandriam petant, magni emerint tam grandem fluuium in medio itineris inuenire. Certe tot homines, tot cameli & iumenta in eo itinere non perirent, quod vulgo hodie pereunt propter aquæ penuriam, quæ per octo dies in illis ſolitudinibus tot animalia conficere ſolet. Quid idem de paradiſo fabulatus ſit, quid denique de omnibus perperam aſſeuerauerit, non paruo libro comprehendi poſſent. Itaque hominis memoriam colo, amo, veneror, confidentiam eius & eorum quibus illa tot abſurda perſuadere potuit probare non poſſum. Quod autem hic animaduerti, oro auctores illius Chronologiæ diatribæ, ne per obtrectationem aut aliquod cacoethes id factum putent. Quantum ab ea culpa abſumus, tam procul a nobis eam ſuſpicionem amolimur. Vnicuique ſuum arbitrium relinquimus. Tantum obſecramus, vt qua ingenuitate hæc a nobis profecta ſunt, eadem ab alijs ea excipiantur, ſiue placeant, ſiue diſpliceant.

CANONVM

CANONVM ISAGOGICORVM CHRONOLOGIÆ LIBER PRIMVS, QVI ET ΣΤΟΙΧΕΙΩΣΙΣ ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΚΗ.

CAPVT PRIMVM.

DEFINITIONES.

ϡ *Scrupulum primum est pars sexagesima unius horæ. Scrupulum secundum pars sexagesima unius primi. Scrupulum tertium pars sexagesima unius secundi. & ita in infinitum.*

ϡϡ *Scrupulum Iudaicum est pars millesima octogesima unius horæ.*

ϡϡϡ *Momentum Iudaicum Rabbi Ada est pars septuagesima sexta unius scrupuli Iudaici.*

ϡϡϡϡ *Hora est vigesima quarta pars vnius diei naturalis, siue νυχθημέρου*

ϝ *Hebdomas est systema dierum septem in orbem recurrens.*

ϝϡ *Feria est quilibet dies Hebdomadis secundum ordinem suum, prima, secunda, tertia, & sic deinceps.*

CANON PRIMVS.

ϡ *Ex sexagesimis tertijs secundas, ex secundis primas, ex primis horas facere.*

Cõpone simul omnia secundum species suas. quoties numerus sexaginta excedet, tot unitates adijce Secundis. quoties ex secundis sexaginta colligentur, tot unitates accedant Primis. Residua singula sub speciebus suis ponito. Si quæ sexaginta supra prima colligentur, ea erunt horæ.

EXEMPLVM.

Proponantur prima 38′. 21′. 17′. Secunda 27″. 55″. 45″. Tertia 52‴. 44‴. 57‴. Disponantur in seriem, secundum species suas.

			Hor.
38′.	27″,	52‴.	
21′.	55″.	44‴.	
17′.	45″.	57‴.	
1.	18′.	9″.	15‴.

Incipe ab imo. 57‴ cum 44‴ fiunt 101, & cum 32‴, erunt 133. In quibus bis sexaginta reperiuntur. Nam bis 60 sunt 120, & supersunt 13‴. quę colloco subter lineam, sub tertijs. Et duas unitates pro bis sexaginta adiungo imo Secundo 45″. & fiunt 47″ secunda: quæ cum 55″. 27″ colligunt secunda 129′. hoc est bis sexaginta, & 9′ præterea. Pono nouem subter lineam, sub secundis, & pro bis sexaginta addo duas unitates imo Primo 17′. & fiunt 19 prima: quę cum reliquis 21′. 38 primis componunt prima 78′. hoc est, semel sexaginta, cum residuis 18 Primis. pono residua 18 prima subter lineam sub specie sua, & unitatem pro semel sexaginta colloco ultra, sub Titulo Horarum. Ita ex tertijs Scrupulis secunda, ex secundis prima, ex primis horam fecimus. Quod erat faciendum. A fine autem incipiendum ratio docet. quod

Græci vocant ἑνῶσαι ἀπὸ τέλους, *unire a fine.* hoc est, additionem numerorum a fine aggredi.

II *Ex momentis Rabbi Adda scrupula Iudaica conficere, ex scrupulis horas.*

Quoties numerus momentorum excedet septuaginta sex, adde unitatem scrupulis Iudaicis: quoties scrupula Iudaica excedent 1080, tot horas pone. & reliqua operare, vt in superiore exemplo Sexagesimarum.

Proponantur scrupula Iudaica 797. 589. 985. Momenta 45. 38. 60. Disponantur secundum species suas.

	797.	45.
	589.	38.
	985.	60.
Hor.		
2.	212.	67.

Primum 60 cum 38 conficiunt 98. vbi semel est 76, & residua 22: quæ cum 45 faciunt 67. quæ pono subter lineam sub specie sua: & pro 76, vnitatem addo scrupulis 985. & fient 986. Iam 986 cum 589 fiunt 1575. quæ excedunt 1080, quæ est hora per definitionem II. Itaque detractis 1080 de 1575, supersunt 495, quę cum 797 colligunt 1297: de quibus rursus detractis 1080, supersunt scrupula 212: quæ subter lineam colloco sub specie sua, & pro bis 1080, quæ consurgunt ex scrupulorum collectione, totidem horas accipio: quas suo loco pono. Itaque ex momentis Rabbi Ada, &c. Quod erat faciendum.

III *Ex scrupulis horas, ex horis feriam colligere.*

Eadem operatio cum superiore. Vbi dies, siue feriæ excedunt septem, abiectis septem, relinquitur feria. vbi horæ excedunt numerum 24, adde vnitatem diebus.

Proponantur dies 3. 5. 6. Horæ 5. 7. 16. Scrupula 948. 397. 409. Ponantur secundum species suas.

D.	H.	Scr.
3.	5.	948.
5.	7.	397.
6.	16.	409.
1.	5.	674.

Iam scrupula collecta fiunt 1754. Hoc est semel 1080. & relinquuntur 674 scrupula. quæ pono subter lineam sub specie sua. & per doctrinam exempli antecedentis pro semel 1080 addo vnitatem horis 16. Itaque horæ 17, 7, 5, colliguntur 29. Hoc est per definit. IIII, vnus dies, horæ 5, quas sub specie sua pono. & vnitatem appono diebus. Itaque 7. 5. 3 dies fiunt 15. de quibus detractis bis septem per defin. V, & VI, remanet feria prima. horæ 5. scrup. 674.

Aliud Exemplvm cum momentis.

D.	H.	1080.	76.
4.	9.	797.	45.
5.	13.	589.	38.
6.	17.	985.	60.
2.	17.	212.	67.

Aliud Exemplvm ex Sexagesimis.

D.	H.	′	″	‴
3.	12.	48.	39.	12.
6.	17	19.	25.	27.
5.	6.	57.	35.	42.
1.	13.	5.	40.	21.

CANON SECVNDVS.

I *Tempus de tempore deducere.*

Proponatur tempus feria 3. Hor. 6. scr. 876. Mom. 36. deducenda de feria 6. hor. 18. Scrup. 989. mom. 49. Numerus deducendus subijciatur ei, unde deducitur.

D.	H.	1080.	76.	
6.	18.	989.	49.	Numerus, vnde deductio fit.
3.	6.	876.	36.	Numerus deducendus.
3.	12.	113.	13.	Numerus deductus.

Hic

Hic nullum est negotium. Nam 36 ex 49 deductis, nemo non videt relinqui 13. & ita in reliquis. Idem exemplum in sexagesimis.

D. H.

6. 9. 21. 23. 36. Vnde deducitur.

2. 5. 18. 19. 24. Deducendum.

4. 4. 3. 4. 12. Deductum.

Sed quando numerus deducendus maior est eo, vnde deducitur, ex antecedente numero unitas deducta, & resoluta in partes suas cum sequenti numero componatur.

Proponatur feria 6. Hor. 15. 38. 45. 56 deducenda de feria 3, hor. 11. 24. 29. 17. Hic manifesto numerus deducendus est maior eo, unde deducitur. Addatur integritas Hebdomadis feriæ propositæ 3. Iam scis assem, siue integritatem Hebdomadis, esse dies septem per defin. v̄. Igitur septem cum 3 fient decem. Sed quia horæ 11 sunt minores, quam 15 deducendæ, integritas diei, hoc est 25 horæ ex 10 diebus detractæ cum 11 horis fient 35. & remanent hor. 9. Quia vero 24 sexagesimæ sunt minores, quam 38 deducendæ, rursus una hora, hoc est 60 primæ detractæ de horis 35, additæ sexagesimis 24 fient 84. quæ & ipsæ mutandæ erunt unitate propter sequentem numerum minorem eo, qui deducendus est. & ita in infinitum, vt exemplo patet.

D. H.

9. 34. 83. 88. 77.

6. 15. 38. 45. 56.

3. 19. 45. 43. 21.

Itaque tempus propositum deductum de tempore proposito relinquit fer. 3. Hor. 19. 45. 43. 21.

ALIVD.

Proponatur feria 4. hor. 23. scrup. 793. momenta 60, deducenda de feria 2. hor. 13. 490. momen. 35.

8. 36. 1569. 111

4. 23. 743. 60.

4. 13. 826. 51.

Integritas hebdomadis cum 2 fient 9. Rursus as diei cum hor. 13 fient horæ 37. As horæ cum scrup. 490, sunt 1570. Denique integritas scrupuli cum 35. momentis fient 111. Sed quia unitatem ex feria, horis, & scrupulis sequentibus numeris accommodasti, ideo erunt dies 8. hor. 36. scrup. 1569. De quibus commode fiet deductio. Hæc sunt puerilia. quæ qui non capit, in captum suum, non in methodum docentis culpam conferat. Porro assumptio assis, siue integritatis, Græcis dicitur ἀποκατάστασις κύκλου, hodiernis calculonibus accommodatio circuli.

CANON TERTIVS.

Sexagesimas in scrupula Iudaica conuertere.

Proponantur scrupula prima 39, secunda 40 conuertenda in scrupula Iudaica. In posteriore parte Tabulæ scrupulorum accipe primum 30, & eis respondentia scrupula 720. Rursus accipe 9, & eis congruentia scrup. 162. Postremo accipe secunda 40 in eadem parte Tabulæ, & e regione eorum scrup. 12. Ponantur secundum seriem suam. Per doctrinam superiorem scrupula sexagesima collecta faciunt scrup. Iud. 714.

30	540	
9	162	
40	12	
	714	

	′	″	‴
700.	38.	53.	20
90.	5	0	0
3.	0	10	0
	44	3	20

III. *Scrupula Iudaica in Sexageſimas conuertere.*

Proponantur 793 Scrupula in ſexageſimas conuertenda. Collige ſcrupula Iudaica in priore parte Tabulæ, cum ſexageſimis illis congruentibus. Hoc nihil aliud eſt, quam ex tertijs ſecundas, ex ſecundis primas facere, per Canonem primum.

TABVLA CONVERTENDI

Scrupula in Sexageſimas, & contra.

PARS PRIOR.				PARS POSTERIOR.			
	′	″	‴	′	″	′	″
1	0	3	20	0	1	0	324
2	0	6	40	0	2	0	648
3	0	10	0	0	3	0	972
4	0	13	20	0	4	1	216
5	0	16	40	0	5	1	540
6	0	20	0	0	6	1	864
7	0	23	20	0	7	2	108
8	0	26	40	0	8	2	432
9	0	30	0	0	9	2	756
10	0	33	20	0	10	3	0
20	1	6	40	0	20	6	0
30	1	40	0	0	30	9	0
40	2	13	20	0	40	12	0
50	2	46	40	0	50	15	0
60	3	20	0	1	60	18	0
70	3	53	20	2	0	36	0
80	4	26	40	3	0	54	0
90	5	0	0	4	0	72	0
100	5	33	20	5	0	90	0
200	11	6	40	6	0	108	0
300	16	40	0	7	0	126	0
400	22	13	20	8	0	144	0
500	27	46	40	9	0	162	0
600	33	20	0	10	0	180	0
700	38	53	20	20	0	360	0
800	44	26	40	30	0	540	0
900	50	0	0	40	0	720	0
1000	55	33	20	50	0	900	0
				60		1080	0

CAPVT SECVNDVM.

DEFINITIONES.

I *Annus Solaris æquabilis est systema dierum* CCCLXV *cum quadrante diei, hoc est horis* VI. *Vocetur annus Iulianus.*

II *Bisextum est dies consurgens ex quatuor quadrantum appendicibus, & anno quarto Iuliano absoluto accrescens.*

III *Lustrum Iulianum est systema annorum quatuor Iulianorum, quorum vltimus est dierum* CCCLXVI *absolutorum, sine horarum reliquatione.*

IIII *Cyclus Solis Romanus est systema annorum Iulianorum* XXVIII *constans ex lustris Iulianis septem, ductis* IIII *in* VII.

V *Cyclus Lunæ, qui & Numerus aureus Paschalis, est systema annorum Iulianorum* XIX, *cuius initium a neomenia mensis Paschalis.*

VI *Lustrum Romanum est quinquennium absolutum.*

VII *Indictio est systema annorum constans ex tribus lustris Romanis, hoc est annorum Iulianorum* XV, *semper in orbem recurrens.*

VIII *Cyclus magnus Paschalis est systema annorum Iulianorum* DXX XII, *ducto Cyclo Solis in Cyclum Lunæ, hoc est* XXVIII *in* XIX.

IX *Periodus Iuliana est systema annorum septem millium nongentorum octaginta, ducto Cyclo magno in Indictionem, hoc est* DXX XII, *in* XV.

X *Litera Dominicalis est character signans primam feriam hebdomadis, ac mutans sedem per omnes annos Cycli Solaris, ita vt in primo anno lustri Iuliani duplex litera occurrat in Cyclo Solis Romano.*

XI *Dodecaeteris Chaldaica Genethliacorum est systema duodecim annorum in orbem recurrens.*

XII *Hebdomas annalis remissionis est systema annorum* VII *in orbem recurrens.*

XIII *Terminus Paschalis, est quartadecima Luna mensis Paschalis Christiani seculo Constantini Magni.*

TABVLA PRIMA FOECVNDA MAGNI CYCLI.

Littera Termini Paschalis.		D	G	E	A	D	B	E	C	F	B	G	C	F	D	G	C	A	D	B
Terminus Paschalis.		V April.	XXV Martij.	XIII April.	II April.	XXII Martij.	X April.	XXX Martij.	XVIII April.	VII April.	XXVII Martij.	XV April.	IIII April	XXIIII Martij.	XII April	Kalend April.	XXI Martij.	IX April.	XXIX Martij.	XVII April.
NVMERVS AVREVS.		I	II	III	IIII	V	VI	VII	VIII	IX	X	XI	XII	XIII	XIIII	XV	XVI	XVII	XVIII	XIX
G F	I	☾ 1 I 1. I	2 II 2. II	3 III 3. III	4 IIII 4 IIII	5 V 5. V	6 VI 6 VI	7 VII 7. VII	☾ 8 VIII 8. VIII	9 IX 9. IX	10 X 10. X	11 XI 11. XI	12 XII 12. XII	13 XIII 13. I	14 XIIII 14. II	☾ 15 XV 15. III	16 XVI 1. IIII	17 XVII 2. V	18 XVIII 3. VI	19 XIX 4. VII
E	II	20 XX 5. VIII	21 XXI 6 IX	☾ 22 XXII 7. X	23 XXIII 8. XI	24 XXIIII 9. XII	25 XXV 10. I	26 XXVI 11. II	27 XXVII 12. III	28 XXVIII 13. IIII	☾ 29 I 14. V	30 II 15. VI	31 III 1. VII	32 IIII 2. VIII	33 V 3. IX	34 VI 4. X	35 VII 5. XI	☾ 36 VIII 6. XII	37 IX 7. I	38 X 8. II
D	III	39 XI 9. III	40 XII 10. IIII	41 XIII 11. V	42 XIIII 12. VI	☾ 43 XV 13 VII	44 XVI 14. VIII	45 XVII 15. IX	46 XVIII 1 X	47 XIX 2. XI	48 XX 3. XII	49 XXI 4. I	☾ 50 XXII 5. II	51 XXIII 6. III	52 XXIIII 7. IIII	53 XXV 8. V	54 XXVI 9. VI	55 XXVII 10. VII	56 XXVIII 11. VIII	☾ 57 I 12. IX
C	IIII	58 II 13. X	59 III 14. XI	60 IIII 1 . XII	61 V 1. I	62 VI 2. II	63 VII 3. III	☾ 64 VIII 4 IIII	65 IX 5. V	66 X 6. VI	67 XI 7. VII	68 XII 8. VIII	69 XIII 9. IX	70 XIIII 10. X	☾ 71 XV 11. XI	72 XVI 12. XII	73 XVII 13 I	74 XVIII 14. II	75 XIX 15. III	6 XX 1. IIII
BA	V	77 XXI 2. V	☾ 78 XXII 3. VI	79 XXIII 4. VII	80 XXIIII 5. VIII	81 XXV 6. IX	82 XXVI 7. X	83 XXVII 8. XI	84 XXVIII 9. XII	☾ 85 I 10. I	86 II 11. II	87 III 12. III	88 IIII 13. IIII	89 V 14. V	90 VI 15. VI	91 VII 1. VII	☾ 92 VIII 2. VIII	93 IX 3. IX	94 X 4. X	95 XI 5. XI
G	VI	96 XII 6. XII	97 XIII 7. I	98 XIIII 8. II	☾ 99 XV 9. III	100 XVI 10. IIII	101 XVII 11. V	102 XVIII 12. VI	103 XIX 13. VII	104 XX 14. VIII	105 XXI 15 IX	☾ 106 XXII 1. X	107 XXIII 2. XI	108 XXIIII 3. XII	109 XXV 4 I	110 XXVI 5. II	111 XXVII 6. III	112 XXVIII 7. IIII	☾ 113 I 8. V	114 II 9. VI
F	VII	115 III 10. VII	116 IIII 11. VIII	117 V 12. IX	118 VI 13. X	119 VII 14. XI	☾ 120 VIII 15. XII	121 IX 1. I	122 X 2. II	123 XI 3. III	124 XII 4. IIII	125 XIII 5. V	126 XIIII 6. VI	127 XV 7. VII	128 XVI 8 VIII	☾ 129 XVII 9. IX	130 XVIII 10. X	131 XIX 11. XI	132 XX 12 XII	133 XXI 13. I
E	VIII	☾ 134 XXII 14. II	135 XXIII 15. III	136 XXIIII 1. IIII	137 XXV 2. V	138 XXVI 3 VI	139 XXVII 4. VII	140 XXVIII 5. VIII	☾ 141 I 6. IX	142 II 7. X	143 III 8. XI	144 IIII 9. XII	145 V 10. I	146 VI 11. II	147 VII 12. III	☾ 148 VIII 13. IIII	149 IX 14. V	150 X 15. VI	151 XI 1. VII	152 XII 2. VIII
D C	IX	153 XIII 3. IX	154 XIIII 4 X	☾ 155 XV 5. XI	156 XVI 6. XII	157 XVII 7. I	158 XVIII 8 II	159 XIX 9. III	160 XX 10. IIII	161 XXI 11. V	☾ 162 XXII 12. VI	163 XXIII 13. VII	164 XXIIII 14. VIII	165 XXV 15. IX	166 XXVI 1. X	167 XXVII 2 XI	168 XXVIII 3. XII	☾ 169 I 4. I	170 II 5. II	171 III 6. III
B	X	172 IIII 7. IIII	173 V 8 V	174 VI 9. VI	175 VII 10. VII	☾ 176 VIII 11 VIII	177 IX 12. IX	178 X 13. X	179 XI 14. XI	180 XII 15. XII	181 XIII 1. I	182 XIIII 2. II	☾ 183 XV 3. III	184 XVI 4. IIII	185 XVII 5. V	186 XVIII 6. VI	187 XIX 7. VII	188 XX 8. VIII	189 XXI 9. IX	☾ 190 XXII 10. X
A	XI	191 XXIII 11. XI	192 XXIIII 12. XII	193 XXV 13. I	194 XXVI 14. II	195 XXVII 15. III	196 XXVIII 1 IIII	☾ 197 I 2 V	198 II 3. VI	199 III 4. VII	200 IIII 5. VIII	201 V 6. IX	202 VI 7. X	203 VII 8. XI	☾ 204 VIII 9 XII	205 IX 10. I	206 X 11. II	207 XI 12. III	208 XII 13. IIII	209 XIII 14. V
G	XII	210 XIIII 15. VI	☾ 211 XV 1. VII	212 XVI 2. VIII	213 XVII 3. IX	214 XVIII 4. X	215 XIX 5. XI	216 XX 6. XII	217 XXI 7 I	☾ 218 XXII 8. II	219 XXIII 9 III	220 XXIIII 10. IIII	221 XXV 11. V	222 XXVI 12 VI	223 XXVII 13. VII	224 XXVIII 14. VIII	☾ 225 I 15. IX	226 II 1. X	227 III 2. XI	228 IIII 3. XII
F E	XIII	229 V 4. I	230 VI 5. II	231 VII 6. III	☾ 232 VIII 7. IIII	233 IX 8. V	234 X 9. VI	235 XI 10. VII	236 XII 11. VIII	237 XIII 12 IX	238 XIIII 13. X	239 XV 14 XI	240 XVI 15. XII	241 XVII 1. I	242 XVIII 2 II	243 XIX 3. III	244 XX 4. IIII	245 XXI 5. V	☾ 246 XXII 6. VI	247 XXIII 7. VII
D	XIIII	248 XXIIII 8. VIII	249 XXV 9. IX	250 XXVI 10. X	251 XXVII 11. XI	252 XXVIII 12. XII	☾ 253 I 13. I	254 II 14. II	255 III 15. III	256 IIII 1 IIII	257 V 2. V	258 VI 3. VI	259 VII 4. VII	☾ 260 VIII 5. VIII	261 IX 6. IX	262 X 7. X	263 XI 8. XI	264 XII 9. XII	265 XIII 10. I	266 XIIII 11. II
C	XV	☾ 267 XV 12. III	268 XVI 13. IIII	269 XVII 14. V	270 XVIII 15. VI	271 XIX 1. VII	272 XX 2. VIII	273 XXI 3. IX	☾ 274 XXII 4 X	275 XXIII 5. XI	276 XXIIII 6. XII	277 XXV 7. I	278 XXVI 8. II	279 XXVII 9. III	280 XXVIII 10. IIII	☾ 281 I 11. V	282 II 12. VI	283 III 13. VII	284 IIII 14. VIII	285 V 15. IX
B	XVI	286 VI 1. X	287 VII 2. XI	☾ 288 VIII 3. XII	289 IX 4. I	290 X 5. II	291 XI 6. III	292 XII 7. IIII	293 XIII 8. V	294 XIIII 9. VI	☾ 295 XV 10. VII	296 XVI 11. VIII	297 XVII 12. IX	298 XVIII 13. X	299 XIX 14. XI	300 XX 15. XII	301 XXI 1. I	☾ 302 XXII 2. II	303 XXIII 3. III	304 XXIIII 4. IIII
A G	XVII	305 XXV 5. V	306 XXVI 6. VI	307 XXVII 7. VII	308 XXVIII 8. VIII	☾ 309 I 9. IX	310 II 10. X	311 III 11. XI	312 IIII 12. XII	313 V 13 I	314 VI 14. II	315 VII 15 III	☾ 316 VIII 1. IIII	317 IX 2. V	318 X 3. VI	319 XI 4. VII	320 XII 5. VIII	321 XIII 6 IX	322 XIIII 7. X	☾ 323 XV 8. XI
F	XVIII	324 XVI 9. XII	325 XVII 10. I	326 XVIII 11. II	327 XIX 12. III	328 XX 13. IIII	329 XXI 14 V	☾ 330 XXII 15. VI	331 XXIII 1. VII	332 XXIIII 2. VIII	333 XXV 3. IX	334 XXVI 4. X	335 XXVII 5. XI	336 XXVIII 6. XII	☾ 337 I 7. I	338 II 8. II	339 III 9. III	340 IIII 10. IIII	341 V 11. V	342 VI 12. VI
E	XIX	343 VII 13. VII	☾ 344 VIII 14. VIII	345 IX 15. IX	346 X 1 X	347 XI 2. XI	348 XII 3. XII	349 XIII 4. I	350 XIIII 5. II	☾ 351 XV 6. III	352 XVI 7. IIII	353 XVII 8. V	354 XVIII 9. VI	355 XIX 10. VII	356 XX 11. VIII	357 XXI 12. IX	☾ 358 XXII 13. X	359 XXIII 14. II	360 XXIIII 15. XII	361 XXV 1. I
D	XX	362 XXVI 2. II	363 XXVII 3. III	364 XXVIII 4. IIII	☾ 365 I 5. V	366 II 6. VI	367 III 7. VII	368 IIII 8. VIII	369 V 9. IX	370 VI 10. X	371 VII 11. XI	☾ 372 VIII 12. XII	373 IX 13. I	374 X 14. II	375 XI 15. III	376 XII 1. IIII	377 XIII 2. V	378 XIIII 3. VI	☾ 379 XV 4. VII	380 XVI 5. VIII
C B	XXI	381 XVII 6. IX	382 XVIII 7 X	383 XIX 8. XI	384 XX 9. XII	385 XXI 10. I	☾ 386 XXII 11 II	387 XXIII 12. III	388 XXIIII 13 IIII	389 XXV 14. V	390 XXVI 15. VI	391 XXVII 1. VII	392 XXVIII 2. VIII	☾ 393 I 3. IX	394 II 4. X	395 III 5. XI	396 IIII 6. XII	397 V 7. I	398 VI 8. II	399 VII 9. III
A	XXII	☾ 400 VIII 10. IIII	401 IX 11. V	402 X 12 VI	403 XI 13 VII	404 XII 14. VIII	405 XIII 15. IX	406 XIIII 1. X	☾ 407 XV 2. XI	408 XVI 3. XII	409 XVII 4. I	410 XVIII 5. II	411 XIX 6. III	412 XX 7. IIII	413 XXI 8. V	☾ 414 XXII 9. VI	415 XXIII 10. VII	416 XXIIII 11. VIII	417 XXV 12. IX	418 XXVI 13. X
G	XXIII	419 XXVII 14. XI	420 XXVIII 15. XII	☾ 421 I 1. I	422 II 2. II	423 III 3. III	424 IIII 4. IIII	425 V 5. V	426 VI 6. VI	427 VII 7. VII	☾ 428 VIII 8. VIII	429 IX 9. IX	430 X 10. X	431 XI 11. XI	432 XII 12 XII	433 XIII 13. I	434 XIIII 14 II	☾ 435 XV 15. III	436 XVI 1. IIII	437 XVII 2. V
F	XXIIII	438 XVIII 3 VI	439 XIX 4. VII	440 XX 5. VIII	441 XXI 6. IX	☾ 442 XXII 7. X	443 XXIII 8. XI	444 XXIIII 9. XII	445 XXV 10. I	446 XXVI 11. II	447 XXVII 12. III	448 XXVIII 13 IIII	☾ 449 I 14. V	450 II 15. VI	451 III 1. VII	452 IIII 2. VIII	453 V 3. IX	454 VI 4. X	455 VII 5. XI	☾ 456 VIII 6. XII
I D	XXV	457 IX 7. I	458 X 8. II	459 XI 9. III	460 XII 10. IIII	461 XIII 11. V	462 XIIII 12 VI	☾ 463 XV 13 VII	464 XVI 14. VIII	465 XVII 15. IX	466 XVIII 1. X	467 XIX 2. XI	468 XX 3. XII	469 XXI 4. I	☾ 470 XXII 5. II	471 XXIII 6 III	472 XXIIII 7. IIII	473 XXV 8. V	474 XXVI 9. VI	475 XXVII 10. VII
C	XXVI	476 XX VIII 11. VIII	☾ 477 I 12. IX	478 II 13. X	479 III 14 XI	480 IIII 15. XII	481 V 1. I	482 VI 2. II	483 VII 3 III	☾ 484 VIII I 4. III	485 IX 5. V	486 X 6. VI	487 XI 7. VII	488 XII 8 VIII	489 XIII 9. IX	490 XIIII 10 X	☾ 491 XV 11. XI	492 XVI 12. XII	493 XVII 13. I	494 XVIII 14. II
B	XXVII	495 XIX 15. III	496 XX 1 IIII	497 XXI 2. V	☾ 498 XXII 3. VI	499 XXIII 4 VII	500 XXIIII 5. VIII	501 XXV 6. IX	502 XXVI 7. X	503 XXVII 8. XI	504 XXVIII 9. XII	☾ 505 I 10 I	506 II 11. II	507 III 12. III	508 IIII 13. IIII	509 V 14. V	510 VI 15. VI	511 VII 1. VII	☾ 512 VIII 2. VIII	513 IX 3. IX
A	XXVIII	514 X 4. X	515 XI 5. XI	516 XII 6 XII	517 XIII 7. I	518 XIIII 8. II	☾ 519 XV 9. III	520 XVI 10. IIII	521 XVII 11. V	522 XVIII 12. VI	523 XIX 13. VII	524 XX 14. VIII	525 XXI 15. IX	☾ 526 XXII 1. X	527 X XIII 2. XI	528 XXIIII 3 XII	529 XXV 4. I	530 XXVI 5 II	531 XXVII 6. III	532 XXVIII 7. IIII

Cyclus Solis.

Cyclus Dominicalis.

TABVLA SECVNDA
COLLECTIONIS VTRIVSQVE
CYCLI ET INDICTIONVM.

TABELLA CYCLORVM MAgnorum collectorum vsque ad finem Periodi Iulianæ.

Linea Cyclorum magnorum.	Cycli magni collecti.	Numerus Indict.	Numerus Dodecaet.	Indictiones collectæ.	Cycli Solares collecti.	Cycli Lunares collecti.	
1	532	7	IIII	15 240 480	28	19	280
2	1064	14	VIII	30 255 495	56	38	399
3	1596	6	0	45 270 510	84	57	418
4	2128	13	IIII	60 285 525	112	76	437
5	2660	5	VIII	75 300 1050	140	95	456
6	3192	12	0	90 315 2100	168	114	475
7	3724	4	IIII	105 330 3150	196	133	494
8	4256	11	VIII	120 345 4200	224	152	513
9	4788	3	0	135 360 5250	252	171	532
10	5320	10	IIII	150 390 6300	280	190	
11	5852	2	VIII	165 405 7350	308	209	
12	6384	9	0	180 420 7500	336	228	
13	6916	1	IIII	195 435 7650	364	247	
14	7448	8	IIII	210 450 7800	392	266	
15	7980	0	0	225 465 7950	420	285	
					448	304	
					476	323	
					504	342	
					532	361	

TABELLA TERTIA MANVALIS
CYCLI SOLIS ROMANI.

	Index	Medius	Medicus	Auricularis.
Imus nodus	GF	E	D	C
	I	II	III	IIII
Medius nodus	BA	G	F	E
	V	VI	VII	VIII
Supremus nodus	DC	B	A	G
	IX	X	XI	XII
Imus nodus	FE	D	C	B
	XIII	XIIII	XV	XVI
Medius nodus	AG	F	E	D
	XVII	XVIII	XIX	XX
Supremus nodus	CB	A	G	F
	XXI	XXII	XXIII	XXIIII
Imus nodus.	ED	C	B	A
	XXV	XXVI	XXVII	XXVIII

CANON PRIMVS.

Annum periodi Iulianæ inuenire.

Per Regulam perpetuam annis Christi propositis adde 4713.

Exemplum: Hoc anno Christi 1604 volo scire annum periodi Iulianæ. Additis per Regulam perpetuam 4713, habes annum præsentem periodi Iulianæ 6317.

CANON SECVNDVS.

Dato anno periodi Iulianæ annum Cycli Solaris inuenire.

Ex tabula Cyclorum magnorum abijce numerum proxime minorem. Si numerus residuus est maior, quam 28, abijce exipso residuo numerum proxime minorem Cyclorum Solarium collectorum.

Esto propositus annus periodi Iulianæ 6317. Abijce numerum proxime minorem cyclorum magnorum collectorum, nempe 5852. Ex residuo 465 rursus abijce numerum proxime minorem 448 ex Tabella cyclorum Solarium collectorum. Relinquitur annus 17 currens cycli Solaris in anno proposito 6317.

CANON TERTIVS.

Cyclo Solis inuento literam Dominicalem scire.

Nullum est negotium. Adi Tabellam manualem. Quære numerum $\overline{\text{XVII}}$. Supra illum habes literam duplicem Dominicalem A G. Hoc est, anno proposito Bisextum fuit, & A prior litera fuit Dominicalis a principio anni, ad $\overline{\text{XXIIII}}$ diem Februarij. Nam post ipsam $\overline{\text{XXIII}}$ Februarij inseritur aliud F in anno bisextili, ita vt prius F sit dies Veneris, hoc est feria sexta, posterius autem dies Sabbati. Ideo G erit litera Dominicalis per totum reliquum annum.

MONITVM.

In Tabella manuali habes manualem methodum Cycli Solis. Tene memoriter hunc versiculum. Gaudet Francus Equo, Dauid Cane, Baltasar Agno. *Pone in primo anno Cycli duplicem vocem* Gaudet Francus, *in secundo* Equo, *in tertio* Dauid. *& sic deinceps. Rursus annus primus collocetur in ima radice, seu nodo digiti indicis, secundus in imo nodo digiti medij & ita deinceps, vt expressum est in Tabella. Oportet te bestiam, non hominem, esse, si non capis. Itaque duæ voces in primo anno Cycli in imo nodo indicis, significant duas initiales literas illarum vocum, & ita deinceps. Quæ & pueri capere possint.*

CANON QVARTVS.

Dato anno periodi Iulianæ, Cyclum Lunæ, siue numerum aureum, inuenire.

Est eadem methodus cum proxima. Ab anno proposito periodi Iulianæ abijce ex Tabula cyclorum magnorum numerum proxime minorem. Quod si residuum maius fuerit, quam $\overline{\text{XIX}}$, abijce numerum proxime minorem ex Tabella cyclorum Lunarium collectorum. Relinquitur numerus aureus.

Esto propositus idem annus 6317. Numerus proxime minor Cyclorum magnorum collectorum 5852 relinquit, vt supra, 465. de quibus detracto numero proxime minori de Tabella Cyclorum Lunarium collectorum, nempe 456, relinquitur numerus aureus 9 in anno proposito.

CANON QVINTVS.

Proposito anno periodi Iulianæ Indictionem Romanam inuenire.

Eadem methodus. Abiecto numero proxime minori de Tabula Indictionum collectarum, & rursus, si residuum fuerit maius, quam $\overline{\text{XV}}$, deducto numero proxime minore in eadem Tabula posito, & tertio, si opus fuerit, residuum erit Indictio.

Proposito anno 6317, deducto numero proxime minori 6300 de Tabella indictionum, & de residuo 17, rursus deducto proxime minori, remanet 2 Indictio Romana iniens a Kalendis Ianuarij anni propositi. Nam Indictio Cæsarea incipit a $\overline{\text{XXIIII}}$ Septembris anni antecedentis 6316.

CATHO-

CATHOLICA METHODVS.

CANON SEXTVS.

Propoſito anno periodi Iulianæ, ſcire Cyclum utrumque Solis, & Lunæ, literam Dominicalem, Indictionem, Terminum Paſchalem, annum Dodecaeteridis Genethliacæ, annum Hebdomadis Remiſſionis.

Propoſito anno, qui ſupra, abiecto de Cyclis magnis collectis numero proxime minore, ſupereſt 465, vt ſupra. Quæro illum numerum in area Tabulæ fœcundæ magni Cycli. E regione numeri lateralis $\overline{\text{XXV}}$ in cella nona inuenio 465. & ſubter illum $\overline{\text{XXVI}}$, hoc eſt Cyclum Solis, quod eſt primum. Rurſus in numero tranſuerſo frontali, qui perpendiculariter cadit in numerum hunc 465, inuenio $\overline{\text{IX}}$ pro numero aureo, quod eſt ſecundum. Item in latere Tabulæ, in columna prima, e regione numeri lateralis $\overline{\text{XVII}}$, inuenio duplicem literam A G. quod eſt tertium. Deinde in Tabula Cyclorum magnorum collectorum e regione numeri proxime minoris 5852, occurrit numerus Indictionum 2. quem adijcio numero 15 in area Tabulæ reperto, & fiunt 17. abiectis $\overline{\text{XV}}$ pro perpetua regula remanet Indictio ſecunda, quod eſt quartum. Cautela: Quando in Tabula occurrit $\overline{\text{XV}}$ pro Indictione, aut 12 pro Dodecaeteride, aut 28 pro Cyclo Solari, aut 19 pro numero aureo, nihil addendum eſt. ut in præſenti exemplo $\overline{\text{XV}}$ eſt ultimus annus Indictionis. Itaque abijciendus ille numerus, & 2 aſſumenda. quod eſt vulgatiſſimum. Rurſus in fronte Tabulæ ſupra numerum aureum repertum $\overline{\text{IX}}$, occurrit $\overline{\text{VII}}$ Aprilis pro termino anni propoſiti, quod eſt quintum. Præterea e regione numeri abiecti 5852, in Tabula ſecunda occurrit numerus $\overline{\text{VIII}}$. qui additus ad numerum $\overline{\text{IX}}$ in cella Tabulæ, componit 17. Ablatis $\overline{\text{XII}}$ pro perpetua Regula, remanet annus quintus Dodecaeteridis Genethliacæ ſiue Chaldaicæ. quod eſt ſextum. Poſtremo vide ubi figura 6 antecedit cellam Tabulæ repertam. Ab ea figura numera quota cella eſt ea, quam reperiſti. Reperio autem eam figuram in cella, quæ retro tertia eſt ab ea, quam reperi in numero 463. Ideo pronuncio, quemadmodum cella numeri 465 eſt tertia a cella 463, ita annum propoſitum eſſe tertium Hebdomadis Remiſſionis. quod eſt ſeptimum.

ALITER. Annum Hebdomadis annalis, ſiue Remiſſionis, inuenire. Omnes ſeptenarij Cycli Solis ſunt anni ſeptimi Hebdomadis. In Cyclo autem Solis ſunt quatuor ſeptenarij, $\overline{\text{VII}}$, $\overline{\text{XIIII}}$, $\overline{\text{XXI}}$, $\overline{\text{XXVIII}}$. Itaque quotus annus fuerit poſt proximum ſeptenarium Cycli Solis, is eſt primus annus Hebdomadis legalis. Vt ecce habemus, per ſuperiorem doctrinam, Cyclum Solis $\overline{\text{XVII}}$, qui eſt tertius annus poſt proximum ſeptenarium, nempe poſt $\overline{\text{XIIII}}$. Ideo habemus tertium annum Hebdomadis legalis ineuntem ab Autumno huius anni periodi Iulianæ propoſiti 6317, Chriſti 1604.

CANON SEPTIMVS.

Dato Termino Paſchali, Paſcha Reſurrectionis reperire.

Accipe Dominicam proxime ſequentem poſt Terminum Paſchalem.

In anno propoſito Terminus Paſchalis repertus fuit $\overline{\text{VII}}$ April. ſupra quem habes literam F. Hoc eſt, $\overline{\text{VII}}$ Aprilis eſt litera F. Litera autem Dominicalis huius anni eſt G. Ergo $\overline{\text{VIII}}$ Aprilis, quæ habet G, erit proxima Dominica poſt Terminum. Et ideo, ſecundum doctrinam propoſitam, eadem $\overline{\text{VIII}}$ Aprilis eſt Dominica Reſurrectionis.

CAVTELA.

Quando litera Termini eadem eſt cum litera Dominicali, Paſcha reſurrectionis reijciendum in ſequentem Dominicam.

Si enim hoc anno litera Dominicalis fuiſſet F, non G; Terminus Paſchalis incidiſſet in Dominicam, & proinde ſecundum exceptionem, propoſitum Paſcha reſurrectionis non $\overline{\text{VIII}}$ Aprilis, ſed $\overline{\text{XIIII}}$, celebrandum fuiſſet: quia nunquam Terminus concurrit cum Paſcha reſurrectionis.

CANONVM ISAGOGICORVM

CAPVT TERTIVM

KALENDARIVM IVLIANVM.

VII GAMELION. VIII ANTHESTERION. IX ELAPHEBOLION.
IIII GIVMADVN ALTER. V REGIABV. VI SAHABENV.
IIII CONVN ALTER. V ASCHBAT. VI ADAR.
IIII AVDYNAEVS. V PERITIVS. VI DYSTROS.
I IANVARIVS. II FEBRVARIVS. III MARTIVS.

Dies Mensis			EPACTÆ		*Dies Mensis*			EPACTÆ		*Dies Mensis*			EPACTÆ	
I	KAL.	A	XVIII	19	I	KAL.	D	XVII	17	I	KAL.	D	XXIX	0
II	IIII NON.	B	XVII	18	II	IIII NON.	E	XVI	16	II	VI NON.	E	XXVIII	29
III	III NON.	C	XVI	17	III	III NON.	F	XV	15	III	V NON.	F	XXVII	28
IIII	PRID.NON.	D	XV	16	IIII	PRID.NON.	G	XIIII	14	IIII	IIII NON.	G	XXVI	27
V	NON.	E	XIIII	15	V	NON.	A	XIII	13	V	III NON.	A	XXV	26
VI	VIII ID.	F	XIII	14	VI	VIII ID.	B	XII	12	VI	PRID. NON.	B	XXIIII	25
VII	VII ID.	G	XII	13	VII	VII ID.	C	XI	11	VII	NON.	C	XXIII	24
VIII	VI ID.	A	XI	12	VIII	VI ID.	D	X	10	VIII	VIII NON.	D	XXII	23
IX	V ID.	B	X	11	IX	V ID.	E	IX	9	IX	VII NON.	E	XXI	22
X	IIII ID.	C	IX	10	X	IIII ID.	F	VIII	8	X	VI NON.	F	XX	21
XI	III ID.	D	VIII	9	XI	III ID.	G	VII	7	XI	V NON.	G	XIX	20
XII	PRID. ID.	E	VII	8	XII	PRID.	A	VI	6	XII	IIII NON.	A	XVIII	19
XIII	ID.	F	VI	7	XIII	ID. KAL.	B	V	5	XIII	III NON.	B	XVII	18
XIIII	XIX KAL.	G	V	6	XIIII	XVI KAL.	C	IIII	4	XIIII	PRID. NON.	C	XVI	17
XV	XVIII KAL.	A	IIII	5	XV	XV KAL.	D	III	3	XV	ID.	D	XV	16
XVI	XVII KAL.	B	III	4	XVI	XIIII KAL.	E	II	2	XVI	XVII KAL.	E	XIIII	15
XVII	XVI KAL.	C	II	3	XVII	XIII KAL.	F	I	1	XVII	XVI KAL.	F	XIII	14
XVIII	XV KAL.	D	I	2	XVIII	XII KAL.	G	XXIX *	0	XVIII	XV KAL.	G	XII	13
XIX	XIIII KAL.	E	*	1	XIX	XI KAL.	A	XXVIII	29	XIX	XIIII KAL.	A	XI	12
XX	XIII KAL.	F	XXIX	29	XX	X KAL.	B	XXVII	28	XX	XIII KAL.	B	X	11
XXI	XII KAL.	G	XXVIII	28	XXI	IX KAL.	C	XXVI	27	XXI	XII KAL.	C	IX	10
XXII	XI KAL.	A	XXVII	27	XXII	VIII KAL.	D	XXV	26	XXII	XI KAL.	D	VIII	9
XXIII	X KAL.	B	XXVI	26	XXIII	VII KAL.	E	XXIIII	25	XXIII	X KAL.	E	VII	8
XXIIII	IX KAL.	C	XXV	25	BIS SEXTVM.					XXIIII	IX KAL.	F	VI	7
XXV	VIII KAL.	D	XXIIII	24	XXIIII	VI KAL.	F	XXIII	24	XXV	VIII KAL.	G	V	6
XXVI	VII KAL.	E	XXIII	23	XXV	V KAL.	G	XXII	23	XXVI	VII KAL.	A	IIII	5
XXVII	VI KAL.	F	XXII	22	XXVI	IIII KAL.	A	XXI	22	XXVII	VI KAL.	B	III	4
XXVIII	V KAL.	G	XXI	21	XXVII	III KAL.	B	XX	21	XXVIII	V KAL.	C	II	3
XXIX	IIII KAL.	A	XX	20	XXVIII	PRID.KAL.	C	XIX	20	XXIX	IIII KAL.	D	I	2
XXX	III KAL.	B	XIX	19						XXX	III KAL.	E	*	1
XXXI	PRID.KAL.	C	XVIII	18						XXXI	PRID. KAL.	F	XXIX	29

KALENDARIVM IVLIANVM.

x̄ MVNYCHION	xī THARGELION	xīī SCIRRHOPHORION
vīī RAMADHANV	vīīī SCHEWALV	ix̄ DVLKAIDATHI
vīī NISAN	vīīī IIOR	ix̄ HAZIRAN
vīī XANTHICOS	vīīī ARTEMISIVS	ix̄ DAESIVS
vīīī APRILIS	v̄ MAIVS	vī IVNIVS.

Dies Mensis			EPACTÆ		Dies Mensis		EPACTÆ		Dies Mensis		EPACTÆ	
I	KAL.	G	XXVIII	28	I	KAL.	B	XXVII	28	I	KAL.	E	XXVI	26
II	IIII NON.	A	XXVII	27	II	VI NON.	C	XXVI	27	II	IIII NON.	F	XXV	25
III	III NON.	B	XXVI	26	III	V NON.	D	XXV	26	III	III NON.	G	XXIIII	24
IIII	PRID.NON.	C	XXV	25	IIII	IIII NON.	E	XXIIII	25	IIII	PRID. NON.	A	XXIII	23
V	NON.	D	XXIIII	24	V	III NON.	F	XXIII	24	V	NON.	B	XXII	22
VI	VIII ID.	E	XXIII	23	VI	PRID.NON.	G	XXII	23	VI	VIII ID.	C	XXI	21
VII	VII ID.	F	XXII	22	VII	NON.	A	XXI	22	VII	VII ID.	D	XX	20
VIII	VI ID.	G	XXI	21	VIII	VIII ID.	B	XX	21	VIII	VI ID.	E	XIX	19
IX	V ID.	A	XX	20	IX	VII ID.	C	XIX	20	IX	V ID.	F	XVIII	18
X	IIII ID.	B	XIX	19	X	VI ID.	D	XVIII	19	X	IIII ID.	G	XVII	17
XI	III ID.	C	XVIII	18	XI	V ID.	E	XVII	18	XI	III ID.	A	XVI	16
XII	PRID. ID.	D	XVII	17	XII	IIII ID.	F	XVI	17	XII	PRID. ID.	B	XV	15
XIII	ID.	E	XVI	16	XIII	III ID.	G	XV	16	XIII	ID.	C	XIIII	14
XIIII	XVIII KAL.	F	XV	15	XIIII	PRID. ID.	A	XIIII	15	XIIII	XVIII KAL.	D	XIII	13
XV	XVII KAL.	G	XIIII	14	XV	ID.	B	XIII	14	XV	XVII KAL.	E	XII	12
XVI	XVI KAL.	A	XIII	13	XVI	XVII KAL.	C	XII	13	XVI	XVI KAL.	F	XI	11
XVII	XV KAL.	B	XII	12	XVII	XVI KAL.	D	XI	12	XVII	XV KAL.	G	X	10
XVIII	XIIII KAL.	C	XI	11	XVIII	XV KAL.	E	X	11	XVIII	XIIII KAL.	A	IX	9
XIX	XIII KAL.	D	X	10	XIX	XIIII KAL.	F	IX	10	XIX	XIII KAL.	B	VIII	8
XX	XII KAL.	E	IX	9	XX	XIII KAL.	G	VIII	9	XX	XII KAL.	C	VII	7
XXI	XI KAL.	F	VIII	8	XXI	XII KAL.	A	VII	8	XXI	XI KAL.	D	VI	6
XXII	X KAL.	G	VII	7	XXII	XI KAL.	B	VI	7	XXII	X KAL.	E	V	5
XXIII	IX KAL.	A	VI	6	XXIII	X KAL.	C	V	6	XXIII	IX KAL.	F	IIII	4
XXIIII	VIII KAL.	B	V	5	XXIIII	IX KAL.	D	IIII	5	XXIIII	VIII KAL.	G	III	3
XXV	VII KAL.	C	IIII	4	XXV	VIII KAL.	E	III	4	XXV	VII KAL.	A	II	2
XXVI	VI KAL.	D	III	3	XXVI	VII KAL.	F	II	3	XXVI	VI KAL.	B	I	1
XXVII	V KAL.	E	II	2	XXVII	VI KAL.	G	I	2	XXVII	V KAL.	C	XXIX*	0
XXVIII	IIII KAL.	F	I	1	XXVIII	V KAL.	A	*	1	XXVIII	IIII KAL.	D	XXVIII	29
XXIX	III KAL.	G	XXIX*	0	XXIX	IIII KAL.	B	XXIX	29	XXIX	III KAL.	E	XXVII	28
XXX	PRID.KAL.	A	XXVIII	29	XXX	III KAL.	C	XXVIII	28	XXX	PRID. KAL.	F	XXVI	27
					XXXI	PRID.KAL.	D	XXVII	27					

KALENDARIVM IVLIANVM.

I HECATOMBAEON. II METAGITNION. III BOEDROMION
X DVLHAGIATHI. XI MVHARRAMV. XII TZEPHARV
X TAMVZ. XI AB XII ILVL
X PANEMOS. XI LOVS. XII GORPIAEVS
IVLIVS. VIII AVGVSTVS. IX SEPTEMBER

Dies Mensis		EPACTÆ		Dies Mensis		EPACTÆ		Dies Mensis		EPACTÆ	
I	KAL.	G XXV	26	I	KAL.	C XXIIII	24	I	KAL.	F XXII	23
II	VI NON.	A XXIIII	25	II	IIII NON.	D XXIII	25	II	IIII NON.	G XXI	22
III	V NON.	B XXIII	24	III	III NON.	E XXII	22	III	III NON.	A XX	21
IIII	IIII NON.	C XXII	23	IIII	PRID.NON.	F XXI	21	IIII	PRID. NON.	B XIX	20
V	III. NON.	D XXI	22	V	NON.	G XX	20	V	NON.	C XVIII	19
VI	PRID.NON.	E XX	21	VI	VIII ID.	A XIX	19	VI	VIII ID.	D XVII	18
VII	NON.	F XIX	20	VII	VII ID.	B XVIII	18	VII	VII ID.	E XVI	17
VIII	VIII ID.	G XVIII	19	VIII	VI ID.	C XVII	17	VIII	VI ID.	F XV	16
IX	VII ID.	A XVII	18	IX	V ID.	D XVI	16	IX	V ID.	G XIIII	15
X	VI ID.	B XVI	17	X	IIII ID.	E XV	15	X	IIII ID.	A XIII	14
XI	V ID.	C XV	16	XI	III ID.	F XIIII	14	XI	III ID.	B XII	13
XII	IIII ID.	D XIIII	15	XII	PRID. ID.	G XIII	13	XII	PRID. ID.	C XI	12
XIII	III ID.	E XIII	14	XIII	ID.	A XII	12	XIII	ID.	D X	11
XIIII	PRID. ID.	F XII	13	XIIII	XIX KAL.	B XI	11	XIIII	XVIII KAL.	E IX	10
XV	ID.	G XI	12	XV	XVIII KAL.	C X	10	XV	XVII KAL.	F VIII	9
XVI	XVII KAL.	A X	11	XVI	XVII KAL.	D IX	9	XVI	XVI KAL.	G VII	8
XVII	XVI KAL.	B IX	10	XVII	XVI KAL.	E VIII	8	XVII	XV KAL.	A VI	7
XVIII	XV KAL.	C VIII	9	XVIII	XV KAL.	F VII	7	XVIII	XIIII KAL.	B V	6
XIX	XIIII KAL.	D VII	8	XIX	XIIII KAL.	G VI	6	XIX	XIII KAL.	C IIII	5
XX	XIII KAL.	E VI	7	XX	XIII KAL.	A V	5	XX	XII KAL.	D III	4
XXI	XII KAL.	F V	6	XXI	XII KAL.	B IIII	4	XXI	XI KAL.	E II	3
XXII	XI KAL.	G IIII	5	XXII	XI KAL.	C III	3	XXII	X KAL.	F I	2
XXIII	X KAL.	A III	4	XXIII	X KAL.	D II	2	XXIII	IX KAL.	G *	1
XXIIII	IX KAL.	B II	3	XXIIII	IX KAL.	E I	1	XXIIII	VIII KAL.	A XXIX	29
XXV	VIII KAL.	C I	2	XXV	VIII KAL.	F XXIX *	0	XXV	VII KAL.	B XXVIII	28
XXVI	VII KAL.	D *	1	XXVI	VII KAL.	G XXVIII	29	XXVI	VI KAL.	C XXVII	27
XXVII	VI KAL.	E XXIX	29	XXVII	VI KAL.	A XXVII	28	XXVII	V KAL.	D XXVI	26
XXVIII	V KAL.	F XXVIII	28	XXVIII	V KAL.	B XXVI	27	XXVIII	IIII KAL.	E XXV	25
XXIX	IIII KAL.	G XXVII	27	XXIX	IIII KAL.	C XXV	26	XXIX	III KAL.	F XXIIII	24
XXX	III KAL.	A XXVI	26	XXX	III KAL.	D XXIIII	25	XXX	PRID. KAL.	G XXIII	23
XXXI	PRID.KAL.	B XXV	25	XXXI	PRID.KAL.	E XXIII	24				

KALENDARIVM IVLIANVM.

IIII PYANEPSION	V MAEMACTERION	VI POSIDEON
I RABIV PRIOR	II RABIV ALTER	III GIVMADIVN PRIOR
I TISRIN PRIOR	II TISRIN ALTER	III CONVN PRIOR
I HYPERBERETAEVS	II DIVS	III APELLAEVS
X OCTOBER	XI NOVEMBER	XII DECEMBER

Dies Mensis		EPACTÆ			Dies Mensis		EPACTÆ			Dies Mensis		EPACTÆ		
I	KAL.	A	XXII	22	I	KAL.	D	XX	21	I	KAL.	F	XX	20
II	VI NON.	B	XXI	21	II	IIII NON.	E	XIX	20	II	IIII NON.	G	XIX	19
III	V NON.	C	XX	20	III	III NON.	F	XVIII	19	III	III NON.	A	XVIII	18
IIII	IIII NON.	D	XIX	19	IIII	PRID.NON.	G	XVII	18	IIII	PRID. NON.	B	XVII	17
V	III NON.	E	XVIII	18	V	NON.	A	XVI	17	V	NON.	C	XVI	16
VI	PRID.NON.	F	XVII	17	VI	VIII ID.	B	XV	16	VI	VIII ID.	D	XV	15
VII	NON.	G	XVI	16	VII	VII ID.	C	XIIII	15	VII	VII ID.	E	XIIII	14
VIII	VIII ID.	A	XV	15	VIII	VI ID.	D	XIII	14	VIII	VI ID.	F	XIII	13
IX	VII ID.	B	XIIII	14	IX	V ID.	E	XII	13	IX	V ID.	G	XII	12
X	VI ID.	C	XIII	13	X	IIII ID.	F	XI	12	X	IIII ID.	A	XI	11
XI	V ID.	D	XII	12	XI	III ID.	G	X	11	XI	III ID.	B	X	10
XII	IIII ID.	E	XI	11	XII	PRID. ID.	A	IX	10	XII	PRID. ID.	C	IX	9
XIII	III ID.	F	X	10	XIII	ID.	B	VIII	9	XIII	ID.	D	VIII	8
XIIII	PRID. ID.	G	IX	9	XIIII	XVIII KAL.	C	VII	8	XIIII	XIX KAL.	E	VII	7
XV	ID.	A	VIII	8	XV	XVII KAL.	D	VI	7	XV	XVIII KAL.	F	VI	6
XVI	XVII KAL.	B	VII	7	XVI	XVI KAL.	E	V	6	XVI	XVII KAL.	G	V	5
XVII	XVI KAL.	C	VI	6	XVII	XV KAL.	F	IIII	5	XVII	XVI KAL.	A	IIII	4
XVIII	XV KAL.	D	V	5	XVIII	XIIII KAL.	G	III	4	XVIII	XV KAL.	B	III	3
XIX	XIIII KAL.	E	IIII	4	XIX	XIII KAL.	A	II	3	XIX	XIIII KAL.	C	II	2
XX	XIII KAL.	F	III	3	XX	XII KAL.	B	I	2	XX	XIII KAL.	D	I	1
XXI	XII KAL.	G	II	2	XXI	XI KAL.	C	*	1	XXI	XII KAL.	E	XXIX	0
XXII	XI KAL.	A	I	1	XXII	X KAL.	D	XXIX	*	XXII	XI KAL.	F	XXVIII	29
XXIII	X KAL.	B	XXIX*	0	XXIII	IX KAL.	E	XXVIII	29	XXIII	X KAL.	G	XXVII	28
XXIIII	IX KAL.	C	XXVIII	29	XXIIII	VIII KAL.	F	XXVII	28	XXIIII	IX KAL.	A	XXVI	27
XXV	VIII KAL.	D	XXVII	28	XXV	VII KAL.	G	XXVI	27	XXV	VIII KAL.	B	XXV	26
XXVI	VII KAL.	E	XXVI	27	XXVI	VI KAL.	A	XXV	26	XXVI	VII KAL.	C	XXIIII	25
XXVII	VI KAL.	F	XXV	26	XXVII	V KAL.	B	XXIIII	25	XXVII	VI KAL.	D	XXIII	24
XXVIII	V KAL.	G	XXIIII	25	XXVIII	IIII KAL.	C	XXIII	24	XXVIII	V KAL.	E	XXII	23
XXIX	IIII KAL.	A	XXIII	24	XXIX	III KAL.	D	XXII	23	XXIX	IIII KAL.	F	XXI	22
XXX	III KAL.	B	XXII	23	XXX	PRID.KAL.	E	XXI	22	XXX	III KAL.	G	XX	21
XXXI	PRID.KAL.	C	XXI	22					21	XXXI	PRID. KAL.	A	XIX	20

CANONVM ISAGOGICORVM

PRIMA TABVLA ANTICIPATIONVM LVNAE ET EPACTARVM AEQVABILIVM.

Cycli προσηγήσεως collecti.	Dies προσηγήσεως.	I	II	III	IIII	V	VI	VII	VIII	IX	X	XI	XII	XIII	XIIII	XV	XVI	XVII	XVIII	XIX
0	0	21	2	13	24	5	16	27	8	19	*	11	22	3	14	25	6	17	28	9
304	1	22	3	14	25	6	17	28	9	20	1	12	23	4	15	26	7	18	29	10
608	2	23	4	15	26	7	18	29	10	21	2	13	24	5	16	27	8	19	*	11
912	3	24	5	16	27	8	19	*	11	22	3	14	25	6	17	28	9	20	1	12
1216	4	25	6	17	28	9	20	1	12	23	4	15	26	7	18	29	10	21	2	13
1520	5	26	7	18	29	10	21	2	13	24	5	16	27	8	19	*	11	22	3	14
1824	6	27	8	19	*	11	22	3	14	25	6	17	28	9	20	1	12	23	4	15
2128	7	28	9	20	1	12	23	4	15	26	7	18	29	10	21	2	13	24	5	16
2432	8	29	10	21	2	13	24	5	16	27	8	19	*	11	22	3	14	25	6	17
2736	9	*	11	22	3	14	25	6	17	28	9	20	1	12	23	4	15	26	7	18
3040	10	1	12	23	4	15	26	7	18	29	10	21	2	13	24	5	16	27	8	19
3344	11	2	13	24	5	16	27	8	19	*	11	22	3	14	25	6	17	28	9	20
3648	12	3	14	25	6	17	28	9	20	1	12	23	4	15	26	7	18	29	10	21
3952	13	4	15	26	7	18	29	10	21	2	13	24	5	16	27	8	19	*	11	22
4256	14	5	16	27	8	19	*	11	22	3	14	25	6	17	28	9	20	1	12	23
4560	15	6	17	28	9	20	1	12	23	4	15	26	7	18	29	10	21	2	13	24
4864	16	7	18	29	10	21	2	13	24	5	16	27	8	19	*	11	22	3	14	25
5168	17	8	19	*	11	22	3	14	25	6	17	28	9	20	1	12	23	4	15	26
5472	18	9	20	1	12	23	4	15	26	7	18	29	10	21	2	13	24	5	16	27
5776	19	10	21	2	13	24	5	16	27	8	19	*	11	22	3	14	25	6	17	28
6080	20	11	22	3	14	25	6	17	28	9	20	1	12	23	4	15	26	7	18	29
6384	21	12	23	4	15	26	7	18	29	10	21	2	13	24	5	16	27	8	19	*
6688	22	13	24	5	16	27	8	19	*	11	22	3	14	25	6	17	28	9	20	1
6992	23	14	25	6	17	28	9	20	1	12	23	4	15	26	7	18	29	10	21	2
7296	24	15	26	7	18	29	10	21	2	13	24	5	16	27	8	19	*	11	22	3
7600	25	16	27	8	19	*	11	22	3	14	25	6	17	28	9	20	1	12	23	4
7904	26	17	28	9	20	1	12	23	4	15	26	7	18	29	10	21	2	13	24	5
8208	27	18	29	10	21	2	13	24	5	16	27	8	19	*	11	22	3	14	25	6
8512	28	19	*	11	22	3	14	25	6	17	28	9	20	1	12	23	4	15	26	7
8816	29	20	1	12	23	4	15	26	7	18	29	10	21	2	13	24	5	16	27	8

SECVNDA TABVLA CHARACTERISMI

NOVILVNIORVM NVMERI AVREI.

PARS PRIOR.

	Numerus Aureus.		0	19	38	57	76	95	114	133	152	171	190	209	228
	I	VIII April.	2 Q 1	5 G 4	7 d 6	3 S 2	6 I 5	1 f 7	4 V 3	7 L 6	3 B 2	5 Y 4	1 N 7	4 D 3	6 a 5
Emb.	II	XXVIII Mar.	6 c 5	2 R 1	5 i 4	7 e 6	3 I 2	6 L 5	2 B 1	4 X 3	7 N 6	3 D 2	5 Z 4	1 P 7	4 F 3
	III	XVI April.	5 Z 4	1 P 7	4 F 3	6 b 5	2 R 1	5 G 4	7 d 6	3 T 2	6 K 5	2 A 1	4 V 3	7 M 6	3 C 2
	IIII	V April.	3 E 2	5 b 4	1 Q 7	4 G 3	6 d 5	2 S 1	5 I 4	7 f 6	3 V 2	6 L 5	2 B 1	4 Y 3	7 b 6
Emb.	V	XXV Mar.	7 Q 6	3 G 2	5 d 4	1 S 7	4 I 3	6 f 5	2 V 1	5 L 4	1 B 7	3 Y 2	6 N 5	2 D 1	4 a 3
	VI	XIII April.	6 N 5	2 D 7	4 a 3	7 P 6	3 F 2	5 c 4	1 R 7	4 H 3	6 e 5	2 T 1	5 K 4	1 A 7	3 X e
Emb.	VII	II April.	3 Z 2	6 P 5	2 F 1	4 b 3	7 R 6	3 G 2	5 d 4	1 S 7	4 K 3	7 A 6	2 V 1	5 M 4	1 C 7
	VIII	XXI April.	2 V 1	5 M 4	1 C 7	3 Y 2	6 O 5	2 E 1	4 a 3	7 Q 6	3 G 2	5 c 4	1 S 7	4 I 3	6 e 5
	IX	X April.	7 B 6	2 Y 1	5 N 4	1 D 7	3 a 2	6 P 5	2 F 1	4 c 3	7 R 6	3 H 2	5 e 4	1 T 7	4 K 3
Emb.	X	XXX Mar.	4 N 3	7 D 6	2 a 1	5 P 4	1 F 7	3 c 2	6 R 5	2 H 1	4 e 3	7 T 6	3 K 2	6 A 5	1 X 7
	XI	XVIII April.	3 K 2	6 A 5	1 X 7	4 M 3	7 C 6	2 Z 1	5 O 4	1 E 7	3 b 2	6 Q 5	2 G 1	4 d 3	7 S 6
	XII	VII April.	7 V 6	3 M 2	6 C 5	1 Y 7	4 O 3	7 E 6	2 a 1	5 Q 4	1 G 7	3 c 2	6 S 5	2 I 1	4 e 3
Emb.	XIII	XXVII Mar.	5 B 4	7 Y 6	3 N 2	6 D 5	1 a 7	4 P 3	7 F 6	2 c 1	5 R 4	1 H 7	3 e 2	6 T 5	2 K 1
	XIIII	XIII April.	3 e 2	6 T 5	2 K 1	5 A 4	7 X 6	3 M 2	6 C 5	1 Z 7	4 O 3	7 E 6	2 b 1	5 Q 4	1 G 7
	XV	IIII April.	1 K 7	4 A 3	6 X 5	2 M 1	5 C 4	7 Z 6	3 O 2	6 E 5	1 b 7	4 Q 3	7 G 6	2 d 1	5 S 4
Emb.	XVI	XXIIII Mar.	5 V 4	1 M 7	4 c 3	6 Y 5	2 O 1	5 E 4	7 a 6	3 Q 2	6 G 5	1 c 7	4 R 3	7 I 6	2 e 1
	XVII	XI April.	4 S 3	7 I 6	2 e 1	5 T 4	1 L 7	3 B 2	6 X 5	2 N 1	5 D 4	7 Z 6	3 P 2	6 F 5	1 b 7
Emb.	XVIII	XXXI Mar.	1 e 7	4 T 3	7 K 6	3 A 2	5 X 4	1 M 7	4 C 3	6 Z 5	2 O 1	5 E 4	7 b 6	3 Q 2	6 G 5
	XIX	XIX April.	7 b 6	3 Q 2	6 G 5	1 d 7	4 S 3	7 I 6	2 f 1	5 V 4	1 L 7	4 B 3	6 Y 5	2 N 1	5 D 4

TABVLÆ CHARACTERISMI NOVILVNIORVM

PARS POSTERIOR.

	Numerus Aureus.		0	19	38	57	76	95	114	133	152	171	190	209	228
	I	X Martij	1 A 7	3 V 2	6 M 5	2 C 1	4 Y 3	7 N 6	3 E 2	5 a 4	1 P 7	4 G 3	6 c 5	2 R 1	5 I 4
Emb.	II	XXVII Februa.	5 L 4	1 B 7	3 Y 2	6 N 5	2 D 1	4 a 3	7 P 6	3 F 2	5 c 4	1 R 7	4 H 3	6 e 5	2 T 1
	III	XVIII Martij	4 H 3	6 e 5	2 T 1	5 K 4	1 A 7	3 X 2	6 M 5	2 C 1	4 Z 3	7 O 6	3 E 2	5 b 4	1 Q 7
	IIII	VII Marti	1 T 7	4 K 3	7 A 6	2 Y 1	5 M 4	1 C 7	3 Z 2	6 O 5	2 E 1	4 b 3	7 Q 6	3 G 2	5 d 4
Emb.	V	VI Kal. Mar. polt.	6 A 5	1 V 7	4 M 3	7 D 6	2 Y 1	5 N 4	1 E 7	3 a 2	6 P 5	2 G 1	4 c 3	7 R 6	3 I 2
	VI	XIIII Mart.	4 c 3	7 R 6	3 I 2	5 e 4	1 T 7	4 L 3	7 B 6	2 X 1	5 N 4	1 D 7	3 Z 2	6 O 5	2 F 1
Emb.	VII	IIII Mart.	2 H 1	4 e 3	7 T 6	3 K 2	6 A 5	1 X 7	4 M 3	7 C 6	2 e 1	5 O 4	1 E 7	3 b 2	6 Q 5
	VIII	XXIII Mart.	1 E 7	3 b 2	6 Q 5	2 G 1	4 d 3	7 S 6	3 I 2	5 f 4	1 V 7	4 L 3	7 B 6	2 Y 1	5 N 4
	IX	XI Mart.	5 Q 4	1 G 7	3 d 2	6 S 5	2 I 1	4 f 3	7 V 6	3 L 2	6 B 5	1 Y 7	4 N 3	7 D 6	2 I 1
Emb.	X	XXVI Februar.	7 c 6	5 R 4	1 I 7	3 e 2	6 T 5	2 L 1	5 B 4	7 X 6	3 M 2	6 D 5	1 Z 7	4 O 3	7 I 6
	XI	XX Mart.	1 Z 7	4 P 3	7 F 6	2 b 1	5 Q 4	1 G 7	3 d 2	6 S 5	2 K 1	5 A 4	7 V 6	3 M 2	6 C 5
	XII	VIII Martij	6 E 5	1 b 7	4 Q 3	7 G 6	2 d 1	5 S 4	1 I 7	3 f 2	6 V 5	2 L 1	5 B 4	7 Y 6	3 N 2
Emb.	XIII	V Kal. Mart.	3 Q 2	6 G 5	1 d 7	4 S 3	7 I 6	2 f 1	5 V 4	1 L 7	4 B 3	6 Y 5	2 N 1	5 D 4	7 Z 6
	XIII	XVI Mart.	2 N 1	5 D 4	7 a 6	3 P 2	6 F 5	1 c 7	4 R 3	7 H 6	2 e 1	5 T 4	1 K 7	4 A 3	6 X 5
	XV	V Mart.	6 Z 5	2 O 1	5 F 4	7 b 6	3 Q 2	6 G 5	1 d 7	4 S 3	7 K 6	3 A 2	5 V 4	1 M 7	4 C 3
Emb.	XVI	XXII Februa.	4 E 3	6 b 5	2 Q 1	5 G 4	7 d 6	3 S 2	6 I 5	1 f 7	4 V 3	7 L 6	3 B 2	5 Y 4	1 N 7
	XVII	XIII Mart.	3 B 2	5 Y 4	1 N 7	4 D 3	6 a 5	2 P 1	5 F 4	7 c 6	3 R 2	6 H 5	1 e 7	4 T 3	7 K 6
Emb.	XVIII	II Mart.	7 N 6	3 D 2	5 a 4	1 P 7	4 F 3	7 c 6	2 R 1	5 H 4	7 e 6	3 T 2	6 K 5	2 A 1	4 X 3
	XIX	XXI Marti.	6 K 5	2 A 1	4 X 3	7 M 6	3 C 2	5 Z 4	1 O 7	4 E 3	6 b 5	2 Q 1	5 G 4	7 d 6	3 S 2

TERTIA TABVLA ÆQVATIONIS NOVILVNIORVM.

A	247	N	3211	b	6175
B	494	O	3458	c	6422
C	741	P	3705	d	6669
D	988	Q	3952	e	6916
E	1235	R	4199	f	7163
F	1482	S	4446	g	7410
G	1729	T	4693	h	7657
H	1976	V	4940	i	7904
I	2223	X	5187	k	8151
K	2470	Y	5434	l	8398
L	2717	Z	5681	m	8645
M	2964	a	5928	n	8892

DEFINITIONES.

I *Epactæ Lunares est excessus Solis supra Lunam progediens per undecim, donec in triginta præcisè incurrat.*

II *Epacta æquabilis est, quæ consurgit ex accessione undecim ad Epactam anni antecedentis.*

III *Epacta æquata est, quæ ad characterem primi nouilunij castigata, vera nouilunia ciuilia per totum annum indicat.*

IIII *Primum nouilunium est prima dies Nisan Dionysiani.*

V *Characterismus nouilunij est feria, a qua nouilunium ciuile incipit.*

VI Μεταβασις ἐπακτῆς, *est transitus epactæ a die in diem.*

VII Μετέμπτωσις *est transitus Epactæ in consequentia.*

VIII Προέμπτωσις *est transitus Epactæ in antecedentia.*

IX Μεταβολὴ ἐπακτῆς, *Mutatio Epactæ, quando Epacta augetur unitate* κατὰ προήγησιν σελήνης.

X προήγησις σελήνης *est motus Lunæ in antecedentia.*

XI *Cyclus* προηγήσεως *est systema enneadecaeteridon* XVI, *quo interuallo fit* προήγησις *Lunaris vnius diei.*

XII μεταβολὴ χαρακτηρισμοῦ, *est mutatio feriæ primi nouilunij.*

XIII *Cyclus characterismi, est systema enneadecaeteridum* XIIII, *quo interualla feriæ nouilunij primi pene redeunt in orbem.*

XIIII ἔνη καὶ νέα, *id est vetus noua Luna, est trigesima dies a iugo Lunæ, interuallum, in quo Luna intra duas meridies, a fine mensis antecedentis ciuilis, ad initium sequentis, transitum facit. Vocetur Interlunium.*

XV *Terminus Paschalis est quartadecima Luna vernalis.*

XVI *Citimus Terminus Paschalis est Epacta æquinoctialis.*

XVII *Remotissimus Terminus Paschalis est Epacta æquinoctialem Epactam excedens unitate.*

XVIII *Epactæ mensium sunt* XI *numeri, qui cum epacta Lunari, & quota mensis indicant ætatem Lunæ.*

XIX *Epacta plenilunij, est, quæ plenilunium indicat.*

CANON PRIMVS.

Dato anno periodi Iulianæ numerum aureum inuenire.

Accipe numerum proximè minorem in Tabula tertia, cum sua litera. Eum abijce ex anno dato periodi Iulianæ. A residuo iterum abijce numerum proximè minorem in fronte Tabulæ secundæ. Residuum est numerus aureus.

Esto propositus annus periodi Iulianæ 6317. Accipio numerum proximè minorem in Tabula tertia

tertia 6175, cum litera b, quam seorsum seruo. Deducto minore de maiore, relinquitur 142. Numerus proxime minor in fronte Tabulæ secundæ 133 de 142 deductus relinquit 9 numerum aureum currentem in anno proposito 6317.

SCHOLION. *Numerus frontalis* 133, *& numerus aureus* ☉ *in latere Tabulæ sunt duo anguli oppositi in parallelogrammo orthogonio, cuius duo latera maiora sunt* [*I*, 133,] *&* [IX, 4. *c.* 3] *latera autem minora* [*I*, IX] *&* [133 4. *c.* 3.] *Hoc est cella, in qua designata sunt* 4. *c.* 3: *quæ cella semper a vulgo* πυανογράφων *dicitur angulus communis, a Ptolemæo* προσελίς. *Itaque angulus communis est is, qui perpendicularis est numero frontali. Quum igitur mentio fiet anguli communis, aut* τῆς προσελίδος, *intellige semper cellam perpendicularem numero frontali, quæ cum numero aureo facit alterum latus Tetragoni. Græcis etiam dicitur* συνδρομὴ τῶν ψήφων ἐκ διαστημάτων, *concursus numerorum ex interuallis.*

CANON SECVNDVS.

Dato anno periodi Iulianæ προηγήσιν *Lunæ inuenire.*

Accipe numerum proxime minorem in Tabula prima. Numerus ei appositus est προήγησις quæsita.

Proposito anno periodi Iulianæ 6317, numerus proxime minor in Tabula secunda est 6050. cui appositus est 20. Aio igitur a capite periodi, ad hoc sæculum, Lunam anteuertisse priscam Epocham dies 20.

CANON TERTIVS.

Dato anno periodi Iulianæ Epactam æquabilem inuenire.

Habeas numerum aureum, & numerum προηγήσεως. In Tabula prima numerus aureus in fronte, numerus προηγήσεως in latere dat Epactam in angulo communi.

In proposito anno 6317 numerus aureus ☉ in fronte primæ Tabulæ, item 20 numerus προηγήσεως in latere in communi angulo dat Epactam 9. Quare aio hoc anno 6317 Epactam æquabilem esse 9.

CANON QVARTVS.

Dato anno periodi Iulianæ, scire quando characterismus nouilunij propositi mutauit, aut, si non mutauit, quando fiet eius mutatio.

In Tabula tertia Cycli collecti characterismi habent a latere literas singulas, quas seruare seorsim iubemus, quum numeros proxime minores ab annis periodi Iulianæ abijcere præcipimus. Easdem literas inuenies in cellis Tabulę secundę inter duos characterismos, siue duas ferias. Inuenta cella, siue angulo communi, si litera, quam seorsim seruasti, est prior ea, quæ exstat in angulo communi, accipe feriam priorem. Sin autem litera, quam reseruasti, fuerit posterior ea, quæ est in cella, sumatur feria posterior.

In proposito anno 6317 numerus aureus est 9, per Canonem primum: litera, quam reseruasti, b, per eundem Canonem. Angulus communis, quem reperisti, 4. c. 3; per Scholion eiusdem Canonis. At b est prius, quam c. Ergo per antecedentē doctrinam, adhuc 4 feria retinenda est. Nondum igitur characterismus mutauit. Volo scire, quando mutabit, hoc est, quando fiet μεταβολὴ χαρακτηρισμοῦ per defin. ☉☉. Certum est enim mutationi locum fore, quando accipietur numerus in tertia Tabula, qui habet c. Nam eadem litera c est in cella proposita. Numerus igitur, cui congruit c, est 6422. Numerus autem frontalis in prima Tabula nempe 133, cum aureo numero laterali 9, componit 142, & cum 6422 fient simul 6564. Itaque aio, currente numero aureo 9, non prius mutationi charateriſmi locum fore, quam annus periodi Iulianæ 6564 inciderit.

COROLLARIVM. *Colligitur mutationem characterismi non solum in eodem anno enneadecaeteridos, sed etiam in eodem anno magni Cycli committi. Nam hic annus propositus* 6317, *est nonus enneadecaeteridos Lunaris, siue numeri aurei, & idem est annus* 142 *magni Cycli characterismi, qui est enneadecaeteridon* ☉☉.

ALIVD EXEMPLVM. Anno proximo 6318, numerus aureus erit ☉, angulus communis 2. H. 1. Quia litera b, quam reseruasti, est longe posterior, quam H litera τῆς προσελίδος, siue anguli communis, per doctrinam antecedentem, iam dudum facta est mutatio ferię secundę in feriam primam, per definit. ☉☉. Vis scire quando? In Tabula tertia accipe numerum,

qui habet literam H. Is est 1976. Et iste annus est 143 Cycli magni, qui cum 1976 dat 2119. Aio igitur mutationem feriæ secundæ in primam accidisse anno periodi Iulianæ 2119.

SCHOLION. *Non opus est monere, literam, quam reseruasti, per totum magnum Cyclum durare, hoc est, ab anno periodi Iulianæ, 6176, ad annum 6423, & quum annus præsens sit 142 Cycli magni, adhuc superesse 106, ad initium alterius. Itaque prout litera, quam reseruasti, erit prior, aut posterior, quam litera, quæ est in cella communi, priorem, aut posteriorem feriam sumes. Quæ est doctrina præstantissima, & expeditissima.*

CANON QVINTVS.

Dato anno periodi Iulianæ, locum nouilunij primi reperire.

Habeas numerum προσηγήσεως, & numerum aureum. Abijce ab epocha prisca numeri aurei propositi numerum προσηγήσεως. Vbi consistet numerus, ibi est locus nouilunij, aut saltem ἕνη καὶ νέα.

In anno proposito 6317 numerus προσηγήσεως est 20, numerus aureus ī x̄. Epocha numeri aurei ī x̄ prisca in Tabula prima, x̄ Aprilis. Coniungo x̄ dies Aprilis cum x̄x̄x̄ī diebus Martij. Fiunt 41 dies, de quibus deductis 20 προσηγήσεως, relinquitur x̄x̄ī dies Martij locus nouilunij, aut ἕνη καὶ νέα.

CANON SEXTVS.

Dato anno periodi Iulianæ, nouilunium primum reperire.

Habeas literam Dominicalem, & locum nouilunij, & feriam nouilunij.

In proposito anno 6317 litera Dominicalis G per Canonem tertium capitis secundi. locus nouilunij iam inventus x̄x̄ī Martij, feria nouilunij quarta, per canonem quartum hujus. Si litera Dominicalis G, ergo feria quarta C. Quod si locus nouilunij habet eandem literam, nihil ultra quærendum. Atqui locus nouilunij inventus, nempe x̄x̄ī Martij, habet C. Ergo x̄x̄ī Martij est verus locus nouilunij primi ciuilis, vel ἕνης καὶ νέας in anno proposito 6317.

CANON SEPTIMVS.

Loco nouilunij primi reperto, Epactam æquabilem æquare.

Nullum est negotium. Si Epacta æquabilis est e regione nouilunij veri ciuilis; non opus habet Castigatione. Sin autem, ea, quæ est e regione veri nouilunij, erit Epacta æquata, siue castigata.

Hoc anno proposito 6317, Epacta æquabilis est 9, per Canonem tertium huius. E regione veri nouilunij, nempe x̄x̄ī Martij, est Epacta ī x̄. Quare non opus habet castigatione ea, quam invenimus in Tabula secunda: quandoquidem eadem est per se æquata.

CANON OCTAVVS.

Nouilunia per totum annum indicare.

Vbicunque Epacta castigata reperitur, ibi est nouilunium ciuile, vel ἕνη καὶ νέα ut in hoc anno 6317, ubicunque reperies ī x̄ Epactam, ibi incipit mensis Lunaris ciuilis.

CAVTELA. *In Kalendario Iuliano duplex est Epacta, altera litera Latina numerali, altera litera Sarracenica. Epacta Sarracenica locum non habet, nisi quum nouilunium primum incidit in x̄x̄x̄ī Martij, & in Aprilem mensem. A Kalendis Martij, ad* x̄x̄x̄ī *Martij, Epacta literalis, siue Latina, indicat nouilunia. Vt in anno proposito 6317, Epacta* ī x̄, *quæ est e regione* x̄x̄ī *Martij, indicabit nouilunia, non Epacta Sarracenica* 10, *qua est e regione eiusdem diei* x̄x̄ī *Martij. At anno præterito 6316, litera Dominicali currente* B, *nouilunium incidit in feriam sextam Kal. Aprilis. Vbi non Epacta literalis* x̄x̄v̄ī̄ī̄ *assumenda, sed Sarracenica* 28. *Quæ anno præterito, ubicunque reperitur, ibi indicat fuisse nouilunium verum ciuile.*

CANON NONVS.

Epactam Sarracenicam in literalem mutare.

Anno præterito 1603 litera Dominicalis erat B, numerus aureus v̄ī̄ī̄. Abiectis 6175 de 6316, cum residuo 141, confero me in priorem partem Tabulæ secundæ, & sub proxime minore frontali 133, e regione aurei numeri v̄ī̄ī̄, in angulo communi occurrit 7. Q. 6. Quia b, quam retinui, est posterior, quam Q, ideo per superiorem doctrinam, 6 feria erit nouilunium Nisan Dionysiani Kal. Aprilis. Epacta Sarracenica igitur 28 erit assumenda, quia nouilunium incidit in Aprili. Volo eam in literalem Epactam mutare. Confero me in posteriorem partem eiusdem Tabulæ. In eadem cella sub eodem frontali numero 133, e regione v̄ī̄ī̄ aurei numeri, occurrit feria, 5, f, 4. Quia b retenta est prior, quam f, ideo feria

quinta

quinta fuit nouilunium Adar Dionysiani, $\overline{\text{III}}$ Martij, ubi Epacta Latina $\overline{\text{XXVII}}$, quæ per totum annum indicabit nouilunium, vt Epacta Sarracenica opus non sit.

CANON DECIMVS.

Dato anno periodi Iulianæ, ἔνλω χ νέων in mense Martio scire.

Accipe complementum Epactę Lunaris castigatę, hoc est numerum, qui Epactæ defit ad $\overline{\text{XXX}}$ complenda. Illud complementum est dies mensis, in qua committitur ἔνη χ νέα. In hoc anno 6317, epacta Lunaris est $\overline{\text{IX}}$. Ad complendum $\overline{\text{XXX}}$ desunt $\overline{\text{XXI}}$. Ergo in $\overline{\text{XXI}}$ Martij erit ἔνη χ νέα. Hoc est inter meridiem $\overline{\text{XX}}$, & meridiem XXI, erit nouilunium, quod est interuallum νυχθημέρου.

CANON VNDECIMVS.

Dato anno periodi Iulianæ, in dato omni mense post Martium, ἔνλω χ νέαν scire.

Prius ἐν προθεωρίας λόγῳ hoc tene, Epactas mensium esse $\overline{\text{XI}}$ per definit. $\overline{\text{XVIII}}$, easque ab Aprili numerari: quarum series hæc est I. II. III. IIII. V. VII. VII. IX. IX. XI. XI. I est Aprilis. $\overline{\text{II}}$ Mai, $\overline{\text{III}}$ Iuni, $\overline{\text{IIII}}$ Iulij. & ita deinceps. Eæ hoc disticho technico memoriter tenebuntur.

Aula Beatorum Cælestis Detur Eisdem.
Gens Gratis Illos Iterum Laudare Memento.

Aula incipit ab A. quæ unitatem significat. Ideo Aprilis Epacta, unica est. Beata incipit a B, quæ est secunda Alphabeti, ideoque binarium numerum indicat, qui debetur Maio. Sic de alijs. His animaduersis, in hoc anno 6317 volo scire quota mensis Augusti fiet ἔνη χ νέα. Prius videndum, mensis datus quotus sit ab Aprili, & ei congruentem Epactam assumere: deinde Epactam mensis cum Epacta Lunari componere. Complementum aggregati erit dies mensis dati, in quo erit ἔνη χ νέα. Vt, Epacta Augusti est V, quæ quinta est ordine, ut Augustus est quintus ab Aprili. Epacta Lunaris cum Epacta mensis composita fiunt $\overline{\text{XIIII}}$. Complementum $\overline{\text{XVI}}$. Tot enim desunt ad $\overline{\text{XXX}}$ complenda. In $\overline{\text{XVI}}$ igitur Augusti erit ἔνη χ νέα.

MONITVM. *Quando Epacta Lunaris cum Epacta mensis composita excedet* $\overline{\text{XXX}}$, *abiectis* $\overline{\text{XXX}}$, *reliquum cum complemento dabit ἔνλω χ νέαν. Vt anno præterito Epacta Lunaris* $\overline{\text{XXVIII}}$ *cum Epacta Augusti* $\overline{\text{V}}$ *componit* XXXIII. *Abiectis* $\overline{\text{XXX}}$ *remanent* $\overline{\text{III}}$, *quorum complementum est* $\overline{\text{XXIX}}$. *Itaque* $\overline{\text{XXIX}}$ *Augusti fuit ἔνη χ νέα.*

CANON DVODECIMVS.

In dato anno periodi Iulianæ, Epactam plenilunij inuenire.

Ab Epacta lunari aufer $\overline{\text{XIIII}}$ per regulam perpetuam. Reliquum est Epacta Lunaris. An. 6318. Epacta Lunaris erit $\overline{\text{XX}}$. deductus $\overline{\text{XIIII}}$, remanet Epacta plenilunij $\overline{\text{VI}}$. Si Epacta Lunaris minor fit, quam vt ex ea deductio $\overline{\text{XIIII}}$ fieri possit, accommodata integritate mensis, nempe $\overline{\text{XXX}}$, fiat deductio. Hoc anno 6317 Epacta Lunaris $\overline{\text{IX}}$ minor est, quam ut $\overline{\text{XIIII}}$ ex ea detrahi possint: accommodatis $\overline{\text{XXX}}$, fiunt $\overline{\text{XXXIX}}$. deductis $\overline{\text{XIIII}}$, remanet Epacta plenilunij $\overline{\text{XXV}}$. Ea per totum annum in Kalendario plenilunium notabit.

CANON TERTIVS DECIMVS.

In dato anno periodi Iulianæ & mense, plenilunium scire.

In martio complementum Epactæ plenilunij erit dies mensis, in quo plenilunium fit. Vt hoc anno complementum Epactæ $\overline{\text{XXV}}$ est $\overline{\text{V}}$. Igitur quinta Martij fuit plenilunium. In reliquis mensibus per Canonem $\overline{\text{X}}$ coniunge Epactas mensis cum Epacta plenilunij. Complementum erit dies mensis congruens plenilunio. Nam eadem prorsus est methodus.

CANON QVARTVSDECIMVS.

In dato anno periodi Iulianæ, & dati mensis die, ætatem Lunæ scire.

Aggregato diei mensis propositæ, Epactæ Lunaris, & Epactarum mensium per regulam perpetuam adde unitatem.

In proposito anno 6317 esto data dies $\overline{\text{III}}$ Iulij. Volo scire ætatem Lunæ, id est, quota Luna sit a iugo, siue coitu Solis. Cum $\overline{\text{III}}$ mensis, Epacta $\overline{\text{IX}}$, & epactis mensis $\overline{\text{IIII}}$ aggregantur $\overline{\text{XVI}}$. Addo aggregato unitatem. Aio $\overline{\text{III}}$ Iulij die anni propositi 6317, fuisse Lunam decimamseptimam.

MONITVM. *In hac, & similibus inuestigationibus, abijciendæ sunt* $\overline{\text{XXX}}$, *ubi ratio exigit* * *hoc est, quando aggregatum excessit* $\overline{\text{XXX}}$.

Breuius. Per regulam perpetuam adde unitatem epactæ, & procede cum epactis mensium, & die proposita, ut supra. Eodem methodus recidit.

CANONVM ISAGOGICORVM
CAPVT QVARTVM.
KALENDARIVM ANNI CÆLESTIS.

♎ ZYGON. DIES XXX. ♏ SCORPION. DIES XXX. ♑ TOXON. DIES XXIX.

Dies Mensis.	Regulares.	Epactæ.	Cyclus Iudaicus.	MENSES IVDAICI.	Dies Iuliani.
1	7	29			26 Oct.
2	1	28	II	MARCHESWAN	27
3	2	27	X	MARCHESWAN	28
4	3	26			29
5	4	25	XVIII	MARCHESWAN	30
6	5	24	VII	MARCHESWAN	31
7	6	23	XV	MARCHESWAN	1 Nov.
8	7	22			2
9	1	21	IIII	MARCHESWAN	3
10	2	20			4
11	3	19	XII	MARCHESWAN	5
12	4	18	I	MARCHESWAN	6
13	5	17			7
14	6	16	IX	MARCHESWAN	8
15	7	15	XVII	CASLEV	9
16	1	14			10
17	2	13	VI	CASLEV	11
18	3	12			12
19	4	11	XIIII	CASLEV	13
20	5	10	III	CASLEV	14
21	6	9	XI	CASLEV	15
22	7	8			16
23	1	7	XIX	CASLEV	17
24	2	6			18
25	3	5	VIII	CASLEV	19
26	4	4	XVI	CASLEV	20
27	5	3			21
28	6	2	V	CASLEV	22
29	7	1			23
30	1	*	XIII	CASLEV	24

Dies Mensis.	Regulares.	Epactæ.	Cyclus Iudaicus.	MENSES IVDAICI	Dies Iuliani.
1	2	29	II	CASLEV	25 Nov.
2	3	28	X	CASLEV	26
3	4	27			27
4	5	26	XVIII	CASLEV	28
5	6	25	VII	CASLEV	29
6	7	24	XV	CASLEV	30
7	1	23			1 Dec.
8	2	22	IIII	CASLEV	1
9	3	21			3
10	4	20	XI I	CASLEV	4
11	5	19	I	CASLEV	5
12	6	18			6
13	7	17	IX	CASLEV	7
14	1	16	XVII	TEBETH	8
15	2	15			9
16	3	14	VI	TEBETH	10
17	4	13			11
18	5	12	XIIII	TEBETH	12
19	6	11	III	TEBETH	13
20	7	10	XI	TEBETH	14
21	1	9			15
22	2	8	XIX	TEBETH	16
23	3	7			17
24	4	6	VI I	TEBETH	18
25	5	5	XVI	TEBETH	19
26	6	4			20
27	7	3	V	TEBETH	21
28	1	2			22
29	2	1	XIII	TEBETH	23
30	3	29*			24

Dies Mensis.	Regulares.	Epactæ.	Cyclus Iudaicus.	MENSES IVDAICI	Dies Iuliani.
1	4	28	II	TEBETH	25 Dec.
2	5	27	X	TEBETH	26
3	6	26			27
4	7	25	XVIII	TEBETH	28
5	1	24	VII	TEBETH	29
6	2	23	XV	TEBETH	30
7	3	22			31
8	4	21	IIII	TEBETH	1 Ianu.
9	5	20			2
10	6	19	XII	TEBETH	3
11	7	18	I	TEBETH	4
12	1	17			5
13	2	16	IX	TEBETH	6
14	3	15	XVII	SEBAT	7
15	4	14			8
16	5	13	VI	SEBAT	9
17	6	12			10
18	7	11	XIIII	SEBAT	11
19	1	10	III	SEBAT	12
20	2	9	XI	SEBAT	13
21	3	8			14
22	4	7	XIX	SEBAT	15
23	5	6			16
24	6	5	VIII	SEBAT	17
25	7	4	XVI	SEBAT	18
26	1	3			19
27	2	2	V	SEBAT	20
28	3	1			21
29	4	*	XIII	SEBAT	22

KALENDARIVM ANNI CÆLESTIS.

♑ AEGON. DIES XXIX. ♒ HYDRON. DIES XXX. ♓ ICHTHYON. DIES XXX.

Dies Mensis.	Regulares.	Epactæ.	Cyclus Iudaicus.	MENSES IVDAICI.	Dies Iuliani.
1	5	29	II	SEBAT	23. Ian.
2	6	28	X	SEBAT	24
3	7	27			25
4	1	26	XVIII	SEBAT	26
5	2	25	VII	SEBAT	27
6	3	24	XV	SEBAT	28
7	4	23			29
8	5	22	IIII	SEBAT	30
9	6	21			31
10	7	20	XII	SEBAT	1 Feb.
11	1	19	I	SEBAT	2
12	2	18			3
13	3	17	IX	SEBAT	4
14	4	16	XVII	ADAR prior	5
15	5	15			6
16	6	14	VI	ADAR prior	7
17	7	13			8
18	1	12	XIIII	ADAR prior	9
19	2	11	III	ADAR prior	10
20	3	10	XI	ADAR prior	11
21	4	9		ADAR prior	12
22	5	8	XIX	ADAR prior	13
23	6	7			14
24	7	6	VIII	ADAR prior	15
25	1	5	XVI	ADAR post.	16
26	2	4			17
27	3	3	V	ADAR post.	18
28	4	2			19
29	5	1	XIII	ADAR post.	20

Dies Mensis.	Regulares.	Epactæ.	Cyclus Iudaicus.	MENSES IVDAICI.	Dies Iuliani.
1	6	29			21 Feb.
2	7	28	II	ADAR post.	22
3	1	27	X	ADAR post.	23
4	2	26			0
5	3	25	XVIII	ADAR post.	24
6	4	24	VII	ADAR post.	25
7	5	23	XV	ADAR post.	26
8	6	22			27
9	7	21	IIII	ADAR post.	28
10	1	20			1 Mar.
11	2	19	XII	ADAR post.	2
12	3	18	I	ADAR post.	3
13	4	17			4
14	5	16	IX	ADAR post.	5
15	6	15	XVII	ADAR post.	6
16	7	14			7
17	1	13	VI	ADAR post.	8
18	2	12			9
19	3	11	XIIII	ADAR post.	10
20	4	10	III	ADAR post.	11
21	5	9	XI	ADAR post.	12
22	6	8			13
23	7	7	XIX	ADAR post.	14
24	1	6			15
25	2	5	VIII	ADAR post.	16
26	3	4	XVI	NISAN	17
27	4	3			18
28	5	2	V	NISAN	19
29	6	1			20
30	7	*	XIII	NISAN	21

Dies Mensis.	Regulares.	Epactæ.	Cyclus Iudaicus.	MENSES IVDAICI	Dies Iuliani.
1	1	29	II	NISAN	22 Mar.
2	2	28	X	NISAN	23
3	3	27			24
4	4	26	XVIII	NISAN	25
5	5	25	VII	NISAN	26
6	6	24	XV	NISAN	27
7	7	23			28
8	1	22	IIII	NISAN	29
9	2	21			30
10	3	20	XII	NISAN	31
11	4	19	I	NISAN	1 Apr.
12	5	18			2
13	6	17	IX	NISAN	3
14	7	16	XVII	NISAN	4
15	1	15			5
16	2	14	VI	NISAN	6
17	3	13			7
18	4	12	XIIII	NISAN	8
19	5	11	III	NISAN	9
20	6	10	XI	NISAN	10
21	7	9			11
22	1	8	XIX	NISAN	12
23	2	7			13
24	3	6	VIII	NISAN	14
25	4	5	XVI	IIAR	15
26	5	4			16
27	6	3	V	IIAR	17
28	7	2			18
29	1	1	XIII	IIAR	19
30	2	29*			20

KALENDA-

CANONVM ISAGOGICORVM KALENDARIVM ANNI CÆLESTIS.

♈ KRION. DIES XXXI.

Dies Mensis.	Regulares.	Epactæ.	Cyclus Iudaicus.	MENSES IVDAICI.	Dies Iuliani.
1	3	28	II	IIAR	21. Apr.
2	4	27	X	IIAR	22
3	5	26			23
4	6	25	XVIII	IIAR	24
5	7	24	VII	IIAR	25
6	1	23	XV	IIAR	26
7	2	22			27
8	3	21	IIII	IIAR	28
9	4	20			29
10	5	19	XII	IIAR	30
11	6	18	I	IIAR	1 Mai
12	7	17			2
13	1	16	IX	IIAR	3
14	2	15	XVII	IIAR	4
15	3	14			5
16	4	13	VI	IIAR	6
17	5	12			7
18	6	11	XIIII	IIAR	8
19	7	10	III	IIAR	9
20	1	9	XI	IIAR	10
21	2	8	XIX	IIAR	11
22	3	7			12
23	4	6			13
24	5	5	VIII	IIAR	14
25	6	4	XVI	SIWAN	15
26	7	3			16
27	1	2	V	SIWAN	17
28	2	1			18
29	3	*	XIII	SIWAN	19
30	4	29	II	SIWAN	20
31	5	28	X	SIWAN	21

♉ TAVRON. DIES XXXI.

Dies Mensis.	Regulares.	Epactæ.	Cyclus Iudaicus.	MENSES IVDAICI	Dies Iuliani.
1	6	27			22 Mai.
2	7	26	XVIII	SIWAN	23
3	1	25	VII	SIWAN	24
4	2	24	XV	SIWAN	25
5	3	23			26
6	4	22	IIII	SIWAN	27
7	5	21			28
8	6	20	XII	SIWAN	29
9	7	19	I	SIWAN	30
10	1	18			31
11	2	17	IX	SIWAN	1 Iunj
12	3	16	XVII	SIWAN	2
13	4	15		SIWAN	3
14	5	14	VI	SIWAN	4
15	6	13			5
16	7	12	XIIII	SIWAN	6
17	1	11	III	SIWAN	7
18	2	10	XI	SIWAN	8
19	3	9			9
20	4	8	XIX	SIWAN	10
21	5	7			11
22	6	6	VIII	SIWAN	12
23	7	5	XVI	TAMVZ	13
24	1	4			14
25	2	3	V	TAMVZ	15
26	3	2			16
27	4	1	XIII	TAMVZ	17
28	5	29*			18
29	6	28	II	TAMVZ	19
30	7	27	X	TAMVZ	20
31	1	26			21

♊ DIDYMON. DIES XXXII.

Dies Mensis.	Regulares.	Epactæ.	Cyclus Iudaicus.	MENSES IVDAICI	Dies Iuliani.
1	2	25	XVIII	TAMVZ	22 Iunj.
2	3	24	VII	TAMVZ	23
3	4	23	XV	TAMVZ	24
4	5	22			25
5	6	21	III	TAMVZ	26
6	7	20			27
7	1	19	XII	TAMVZ	28
8	2	18	I	TAMVZ	29
9	3	17			30
10	4	16	IX	TAMVZ	1 Iulj
11	5	15	XVII	TAMVZ	2
12	6	14			3
13	7	13	VI	TAMVZ	4
14	1	12			5
15	2	11	XIIII	TAMVZ	6
16	3	10	III	TAMVZ	7
17	4	9	XI	TAMVZ	8
18	5	8			9
19	6	7	XIX	TAMVZ	10
20	7	6			11
21	1	5	VIII	TAMVZ	12
22	2	4	XVI	AB	13
23	3	3			14
24	4	2	V	AB	15
25	5	1			16
26	6	*	XIII	AB	17
27	7	29	II	AB	18
28	1	28	X	AB	19
29	2	27			20
30	3	26	XVIII	AB	21
31	4	25	VII	AB	22
32	5	24	XV	AB	23

KALENDARIVM ANNI CÆLESTIS.

♋ KARKINON. DIES XXXI. ♌ LEONTON. DIES XXXI. ♍ PARTHENON. DIES XXXI.

Dies Mensis.	Regulares.	Epactæ.	Cyclus Iudaicus.	Menses Ivdaici.	Dies Iuliani.	Dies Mensis.	Regulares.	Epactæ.	Cyclus Iudaicus.	menses ivdaici	Dies Iuliani.	Dies Mensis.	Regulares.	Epactæ.	Cyclus Iudaicus.	menses Ivdaici.	Dies Iuliani.
1	6	23			24 Iulj.	1	2	21	IIII	Elvl	24 Aug.	1	5	20	XII	Tisri	24 Sep.
2	7	22	IIII	Ab	25	2	3	20			25	2	6	19	I	Tisri	25
3	1	21			26	3	4	19	XII	Elvl	26	3	7	18			26
4	2	20	XII	Ab	27	4	5	18	I	Elvl	27	4	1	17	IX	Tisri	27
5	3	19	I	Ab	28	5	6	17			28	5	2	16	XVII	Tisri	28
6	4	18			29	6	7	16	IX	Elvl	29	6	3	15			29
7	5	17	IX	Ab	30	7	1	15	XVII	Elvl	30	7	4	14	VI	Tisri	30
8	6	16	XVII	Ab	31	8	2	14			31	8	5	13			1 Oct.
9	7	15			1 Aug.	9	3	13	VI	Elvl	1 Sept.	9	6	12	XIIII	Tisri	1
10	1	14	VI	Ab	2	10	4	12			2	10	7	11	III	Tisri	3
11	2	13			3	11	5	11	XIIII	Elvl	3	11	1	10	XI	Tisri	4
12	3	12	XIIII	Ab	4	12	6	10	III	Elvl	4	12	2	9			5
13	4	11	III	Ab	5	13	7	9	XI	Elvl	5	13	3	8	XIX	Tisri	6
14	5	10			6	14	1	8			6	14	4	7			7
15	6	9	XI	Ab	7	15	2	7	XIX	Elvl	7	15	5	6	VIII	Tisri	8
16	7	8	XIX	Ab	8	16	3	6			8	16	6	5	XVI	Marcheswan	9
17	1	7			9	17	4	5	VIII	Elvl	9	17	7	4			10
18	2	6	VIII	Ab	10	18	5	4	XVI	Tisri	10	18	1	3	V	Marcheswan	11
19	3	5	XVI	Elvl	11	19	6	3			11	19	2	2			12
20	4	4			12	20	7	2	V	Tisri	12	20	3	1	XIII	Marcheswan	13
21	5	3	V	Elvl	13	21	1	1			13	21	4	29*			14
22	6	2			14	22	2	*	XIII	Tisri	14	22	5	28	II	Marcheswan	15
23	7	1	XIII	Elvl	15	23	3	29	II	Tisri	15	23	6	27	X	Marcheswan	16
24	1	29*			16	24	4	28	X	Tisri	16	24	7	26			17
25	2	28	II	Elvl	17	25	5	27			17	25	1	25	XVIII	Marcheswan	18
26	3	27	X	Elvl	18	26	6	26	XVIII	Tisri	18	26	2	24	VII	Marcheswan	19
27	4	26			19	27	7	25	VII	Tisri	19	27	3	23	XV	Marcheswan	20
28	5	25	XVIII	Elvl	20	28	1	24	XV	Tisri	20	28	4	22			21
29	6	24	VII	Elvl	21	29	2	23			21	29	5	21	IIII	Marcheswan	22
30	7	23	XV	Elvl	22	30	3	22	IIII	Tisri	22	30	6	20			23
31	1	22			23	31	4	21			23	31	7	19	XII	Marcheswan	24

TABVLA PRIMA.

CYCLVS SOLARIS ANNI CÆLESTIS.

	0	20	40	60	80	100	120	140	160	180	200	220	240	260	280	300	320	340	360	380
1	1	5	1	5	2	6	3	7	4	7	4	1	5	2	5	2	6	3	7	4
2	2	6	3	7	3	7	4	1	5	2	5	2	6	3	7	4	1	4	1	5
3	3	7	4	1	4	1	5	2	6	3	7	4	7	4	1	5	2	6	3	6
4	4	1	5	2	6	3	7	3	7	4	1	5	2	6	2	6	3	7	4	1
5	6	3	6	3	7	4	1	5	2	5	2	6	3	7	3	7	4	1	5	2
6	7	4	1	4	1	5	2	6	3	7	3	7	4	1	5	2	6	2	6	3
7	1	5	2	6	2	6	3	7	4	1	5	2	5	2	6	3	7	4	1	4
8	2	6	3	7	4	1	5	1	5	2	6	3	7	3	7	4	1	5	2	6
9	4	1	4	1	5	2	6	3	6	3	7	4	1	5	1	5	2	6	3	7
10	5	2	6	2	6	3	7	4	1	5	1	5	2	6	3	7	4	7	4	1
11	6	3	7	4	7	4	1	5	2	6	3	6	3	7	4	1	5	2	5	2
12	7	4	1	5	2	6	2	6	3	7	4	1	5	1	5	2	6	3	7	4
13	2	5	2	6	3	7	4	1	4	1	5	2	6	3	6	3	7	4	1	5
14	3	7	4	7	4	1	5	2	6	3	6	3	7	4	1	5	1	5	2	6
15	4	1	5	2	5	2	6	3	7	4	7	4	1	5	2	6	3	7	3	7
16	5	2	6	3	7	4	7	4	1	5	2	6	3	6	3	7	4	1	5	1
17	7	3	7	4	1	5	2	6	2	6	3	7	4	7	4	1	5	2	6	3
18	1	5	2	5	2	6	3	7	4	1	4	1	5	2	6	3	6	3	7	4
19	2	6	3	7	3	7	4	1	5	2	6	2	6	3	7	4	1	5	1	5
20	3	7	4	1	5	2	5	2	6	3	7	4	1	4	1	5	2	6	3	6

TABVLA SECVNDA PRÆCESSIONIS ÆQVINOCTIALIS.

Dies præcess.	Anni collecti	Dies præcess.	Anni collecti	Dies præcess.	Anni collecti	Dies præcess.	Anni collecti	Dies præcess.	Anni collecti	Dies præcess.	Anni collecti
1	132	10	1332	19	2532	28	3732	37	4932	46	6132
2	264	11	1464	20	2664	29	3864	38	5064	47	6264
3	☾400	12	☾1600	21	☾2800	30	☾4000	39	☾5200	48	☾6400
4	532	13	1732	22	2932	31	4132	40	5332	49	6532
5	664	14	1864	23	3064	32	4264	41	5464	50	6664
6	☾800	15	☾2000	24	☾3200	33	☾4400	42	☾5600	51	☾6800
7	932	16	2132	25	3332	34	4532	43	5732	52	6932
8	1064	17	2264	26	3464	35	4664	44	5864	53	7064
9	☾1200	18	☾2400	27	☾3600	36	☾4800	45	☾6000	54	☾7200

TABVLA TERTIA MORAE LVNARIS SIVE ἐπακτῆς ET EPACTARVM ÆQVABILIVM.

Numer. aureus	IIII	V	VI	VII	VIII	IX	X	XI	XII	XIII	XIIII	XV	XVI	XVII	XVIII	XIX	I	II	III
Cyclus Iudaic.	II	III	IIII	V	VI	VII	VIII	IX	X	XI	XII	XIII	XIIII	XV	XVI	XVII	XVIII	XIX	I
Cyclus Mundi.	I	II	III	IIII	V	VI	VII	VIII	IX	X	XI	XII	XIII	XIIII	XV	XVI	XVII	XVIII	XIX

Cycli ἐπακτῆς collecti.	Dies ἐπακτῆς.																		
0	0	25	9	20	1	12	23	4	15	26	7	18	29	10	21	2	13	24	5	26
228	1	27	8	19	*	11	22	3	14	25	6	17	28	9	20	1	12	23	4	25
456	2	26	7	18	29	10	21	2	13	24	5	16	27	8	19	*	11	22	3	24
684	3	25	6	17	28	9	20	1	12	23	4	15	26	7	18	29	10	21	2	23
912	4	24	5	16	27	8	19	*	11	22	3	14	25	6	17	28	9	20	1	22
1140	5	23	4	15	26	7	18	29	10	21	2	13	24	5	16	27	8	19	*	21
1368	6	22	3	14	25	6	17	28	9	20	1	12	23	4	15	26	7	18	29	20
1596	7	21	2	13	24	5	16	27	8	19	*	11	22	3	14	25	6	17	28	19
1824	8	20	1	12	23	4	15	26	7	18	29	10	21	2	13	24	5	16	27	18
2052	9	19	*	11	22	3	14	25	6	17	28	9	20	1	12	23	4	15	26	17
2280	10	18	29	10	21	2	13	24	5	16	27	8	19	*	11	22	3	14	25	16
2508	11	17	28	9	20	1	12	23	4	15	26	7	18	29	10	21	2	13	24	15
2736	12	16	27	8	19	*	11	22	3	14	25	6	17	28	9	20	1	12	23	14
2964	13	15	26	7	18	29	10	21	2	13	24	5	16	27	8	19	*	11	22	13
3192	14	14	25	6	17	28	9	20	1	12	23	4	15	26	7	18	29	10	21	12
3420	15	13	24	5	16	27	8	19	*	11	22	3	14	25	6	17	28	9	20	11
3648	16	12	23	4	15	26	7	18	29	10	21	2	13	24	5	16	27	8	19	10
3876	17	11	22	3	14	25	6	17	28	9	20	1	12	23	4	15	26	7	18	9
4104	18	10	21	2	13	24	5	16	27	8	19	*	11	22	3	14	25	6	17	8
4332	19	9	20	1	12	23	4	15	26	7	18	29	10	21	2	13	24	5	16	7
4560	20	8	19	*	11	22	3	14	25	6	17	28	9	20	1	12	23	4	15	6
4788	21	7	18	29	10	21	2	13	24	5	16	27	8	19	*	11	22	3	14	5
5016	22	6	17	28	9	20	1	12	23	4	15	26	7	18	29	10	21	2	13	4
5244	23	5	16	27	8	19	*	11	22	3	14	25	6	17	28	9	20	1	12	3
5472	24	4	15	26	7	18	29	10	21	2	13	24	5	16	27	8	19	*	11	2
5700	25	3	14	25	6	17	28	9	20	1	12	23	4	15	26	7	18	29	10	1
5928	26	2	13	24	5	16	27	8	19	*	11	22	3	14	25	6	17	28	9	*
6156	27	1	12	23	4	15	26	7	18	29	10	21	2	13	24	5	16	27	8	29
6384	28	*	11	22	3	14	25	6	17	28	9	20	1	12	23	4	15	26	7	28
6612	29	29	10	21	2	13	24	5	16	27	8	19	*	11	22	3	14	25	6	27
6840	30	28	9	20	1	12	23	4	15	26	7	18	29	10	21	2	13	24	5	26
7068	31	27	8	19	*	11	22	3	14	25	6	17	28	9	20	1	12	23	4	25
7296	32	26	7	18	29	10	21	2	13	24	5	16	27	8	19	*	11	22	3	24
7524	33	25	6	17	28	9	20	1	12	23	4	15	26	7	18	29	10	21	2	23
7752	34	24	5	16	27	8	19	*	11	22	3	14	25	6	17	28	9	20	1	22
7980	35	23	4	15	26	7	18	29	10	21	2	13	24	5	16	27	8	19	*	21
8208	36	22	3	14	25	6	17	28	9	20	1	12	23	4	15	26	7	18	29	20
8436	37	21	2	13	24	5	16	27	8	19	*	11	22	3	14	25	6	17	28	19

CANONVM ISAGOGICORVM

TABVLA QVARTA CHARACTERISMI

NOVILVNIORVM ZYGONOS.

PARS PRIOR.

		0	19	38	57	76	95	114	133	152	171	190	209	228	
XXVII Octob.	1	2O1	5E4	7b6	3Q2	6G5	1d7	4S3	7I6	2f1	5V4	1L7	4B3	6Y5	Emb.
XXIIII Nouemb.	2	1L7	1B3	6Y5	2N1	5D4	7a6	3P2	6F5	1c7	4K3	7H6	2e1	5T4	
III Nouemb.	3	5X4	1N7	4D3	6Z5	2P1	5F4	7b6	3R2	6G5	1d7	2I3	7K6	3A2	Emb.
XXII Nouemb.	4	4T3	7K6	3A2	5V4	1M7	4C3	6Y5	2N1	5E4	7a6	3Q2	6G5	1c7	
XI Nouemb.	5	1f7	4V3	7L6	3B2	5Y4	1N7	4D3	6a5	2P1	5F4	7c6	3R2	6I5	
XXXI Octob.	6	6L5	2B1	4Y3	7N6	3D2	5a4	1P7	4F3	6c5	2R1	5H4	7e6	3T2	Emb.
XIX Nouemb.	7	5H4	7e6	3T2	6K5	2A1	4X7	1M6	3C2	5Z4	1O7	4b3	6d5	2O1	
VIII Nouemb.	8	2T1	5K4	1A7	3V2	6M5	2C1	4Y3	7N6	3E2	5a4	1Q7	4G3	6c5	
XXVIII Octob.	9	6f5	2V1	5L4	1B7	3Y2	7e6	3T2	6L5	2B1	4Y3	7N6	5D2	5Z4	Emb.
XV Novemb.	10	5c4	1R7	4H3	6e5	2T1	5K4	1A7	3X2	6M5	2C1	3Z3	7O6	3E2	
V Nouemb.	11	3H2	5c4	1T7	4K3	7A6	2X1	5M4	1D7	3Z2	6O5	2E1	4b3	7Q6	Emb.
XXIIII Nouemb.	12	2E1	4b3	7Q6	3G2	5d4	1S7	4I3	6f5	2V1	5L4	1B7	3Y2	6N5	
XIII Nouemb.	13	6Q5	2G1	4c3	7S6	3I2	5e4	1T7	4L3	6B2	6X1	5N4	1D7	3Z2	
KAL. Nouemb.	14	3c2	6R5	2H1	4e3	7T6	3K2	6A5	1X7	4M3	7C6	2Z1	5O4	1E7	Emb.
XX Nouemb.	15	2Z1	5O4	1E7	3b2	6Q5	2G1	4d3	7S6	3I2	5f4	1V7	4L3	7B6	
IX Nouemb.	16	7E6	2b1	5Q4	1G7	3d2	6S5	2I1	4f3	7V6	3L2	6B5	1Y7	4N3	
XXX Octob.	17	4Q3	7G6	2c1	5S4	1I7	3e2	6I5	2L1	5A4	7X6	3N2	6D5	1Z7	Emb.
XVII Nouemb.	18	3N2	6D5	1Z7	4P3	7F6	2b1	5R4	1H7	3d2	6I5	2K1	5A4	7V6	
VI Nouemb.	19	7Z6	3O2	6E5	1b7	4Q3	7G6	2d1	5S4	1I7	3f2	6V5	2L1	5B4	

PARS POSTERIOR.

		0	19	38	57	76	95	114	133	152	171	190	209	228	
XXVII Sept.	1	7d6	3S2	6K5	2A1	4V3	7M6	3C2	5Y4	1N7	4E3	6a5	2P1	5G4	Emb.
XV Octob.	2	6M5	2Q1	5G4	7c6	3R2	6I5	1e7	4T3	7K6	3B2	5X4	1N7	4D3	
VI Octob.	3	4F3	6c5	2R1	5H4	7e6	3T2	6K5	2A1	4X3	7M6	4C3	5Z4	1O7	Emb.
XXIIII Octob.	4	3C2	5Z4	1O7	4E3	6b5	2Q1	5G4	7d6	3S2	6I5	2f1	4V3	7L6	
XIII Octob.	5	7O6	3E2	5b4	1Q7	4G3	6d5	2S1	5I4	7f6	3V2	7L6	2B1	4Y3	
KAL. Octob.	6	4a3	7P6	3G2	5c4	1R7	4I3	6e5	2T1	5K4	1B7	4X3	6N5	2D1	Emb.
XX Octob.	7	3X2	6N5	2D1	4Z3	7P6	3F2	5b4	1K7	4G3	6d5	3S2	5K4	1A7	
X Octob.	8	1C7	3Z2	6O5	2E1	4b3	7Q6	3G2	5d4	1S7	4I3	7f6	2V1	5L4	
XXIX Sept.	9	5O4	2E1	3b2	6Q5	2G1	4d3	7S6	3I2	5f4	1V7	5L4	7B6	2Y1	Emb.
XVII Octob.	10	4L3	7B6	2Y1	5N4	1D7	3a2	6P5	2F1	4c3	7R6	4H3	5e4	1T7	
VI Octob.	11	1X7	4N3	7D6	2Z1	5P4	1F7	3b2	6Q5	2G1	4d3	1S7	3K2	6A5	Emb.
XXV Octob.	12	7I6	3K2	6A5	1V7	4M3	7C6	2Y1	5N4	1E7	3a2	6Q5	2G1	4c3	
XIIII Octob.	13	4f3	7V6	3L2	6B5	1Y7	4N3	7D6	2a1	5P4	1F7	3c2	5R4	2H1	
III Octob.	14	2L1	5B4	7Y6	3N2	6D5	1a7	4P3	7F6	2c1	5R4	1H7	2e1	6T5	Emb.
XXII Octob.	15	1H7	3e2	6T5	2K1	5A4	7X6	3M2	6C5	1Z7	4O3	7E6	1b7	5Q4	
XI Octob.	16	5O4	1K7	4A3	6V5	2M1	5C4	7Y6	3N2	6E5	1a7	4Q3	6G5	2c1	
XXX Sept.	17	2F1	5V4	1L7	4B3	6Y5	2N1	5D4	7a6	3P2	6F5	1c7	3R2	7H6	Emb.
XVI Octob.	18	1c7	4R3	7H6	2e1	5T4	1K7	3A2	6e5	2M1	5C4	7Z6	2O1	6E5	
VIII Octob.	19	6I5	1e7	4T3	7K6	3A2	5X4	1M7	4C3	6Z5	2O1	5E4	6b5	3Q2	

TABVLA QVINTA ÆQVATIONIS NOVILVNIORVM.

A	247	N	3211	b	6175
B	494	O	3458	c	6422
C	741	P	3705	d	6669
D	988	Q	3952	e	6916
E	1235	R	4199	f	7163
F	1482	S	4446	g	7410
G	1729	T	4693	h	7657
H	1976	V	4940	i	7904
I	2223	X	5187	k	8151
K	2470	Y	5434	l	8398
L	2717	Z	5681	m	8645
M	2964	a	5928	n	8892

DEFINITIONES.

I *Differentia Tropica*, τὸ τροπικὸν διάφορον, *est excessus, quo annus Solis naturalis a Iuliano superatur.*

II Προήγησις ἰσημερινὴ χρονικὴ, præcessio æquinoctialis temporalis, *est motus Solis in antecedentia in contextu dierum Iulianorum, propter differentiam tropicam.*

III Προήγησις ἰσημερινὴ τοπικὴ *est motus Solis in antecedentia per lineam ecliptícam.*

IIII *Annus Tropicus est reditus Solis ab eodem puncto æquinoctiorum, Solstitij, Brumæ, ad idem punctum.*

V *Menses Cælestes sunt duodecim partes anni Tropici, ad Dodecatemoria, siue duodecim segmenta Signiferi, descripti.*

VI *Annus Cælestis Tropicus ciuilis, qui ad* XII *menses cælestes descriptus est.*

VII *Dies intercalaris,* ἡμέρα ἐπαγομένη, *qui ex collectione horarum & scrupularia appendicis anni Tropici consurgens fini anni quarti, aut quinti, accrescit.*

VIII *Cyclus Solis Tropicus ciuilis, est systema annorum quaternarium, qui cum intercalaribus diebus compositi numerum septenarium conficiunt,*

IX Τπόλειψις σελωαϊκὴ, mora Lunæ, *est motus Solis in antecedentia Lunam post se relinquens, & eius epocham post aliquot enneadecaeteridas anticipans uno die.*

X *Character anni Tropici, est residuum de diebus anni Tropici, deductis omnibus septenarijs dierum.*

XI *Cyclus magnus* ὑπολείψεως σελωαϊκῆς *est systema Ennedecaeteridon* XII, *hoc est annorum* CCXXVIII, *quo interuallo Sol Lunam anteuertit die uno, & horis duabus.*

XII Ἐκβολὴ *est reiectio mensis per anticipationem æquinoctiorum extra veterem epocham summoti.*

XIII Ἀνθυπαίωσις *est substitutio mensis in locum eius, qui expunctus est.*

CANON PRIMVS.

Annum Mundi currentem inuenire.

Ab anno currente periodi Iulianæ aufer 763. Annus præsens periodi Iulianæ 6317, deductis 763, relinquit annum mundi 5554 ineuntem ab Æquinoctio autumnali. ALITER: Annis Christi adde 3950 ab autumno.

CANON SECVNDVS.

Anni Mundi propositi characterem inuenire.

Tabula secunda per ternarios distincta est, quorum tertius numerus figura ☾ notatus est, quæ sunt Tetracosieterides collectæ. Tertium igitur quenque numerum proxime minorem aufer ab annis mundi propositis. Cum residuo adi Tabulam primam: in qua numerus frontalis proxime minor, & reliquus a latere in cella communi dabit characterem anni, siue neomeniæ Zygonos.

A propositis annis Mundi 5554 Abijce numerum tertium proxime minorem 5200, hoc est numerum, qui figura ↀ, & virgula includitur. Remanet annus currens 354 cycli Tropici Solaris. In fronte Tabulæ primæ numerus proxime minor 340, & residuus 14 in latere dat in angulo communi characterem 5: hoc est feriam quintam neomeniæ Zygonos anni propositi 5554.

CANON TERTIVS.

Dato Anno Mundi, προηγησιν χρονικὴν reperire.

Ab epocha dierum Iulianorum aufer dies προηγήσεως, quos in antecedenti doctrina reseruasti. Neomeniæ Zygonos epocha vetus Iuliana XXVI Octobris, qui cum XXX Septembris fiunt dies VI. de quibus deductis diebus προηγήσεως 41, quos reseruasti, relinquitur neomenia Zygonos XV. Sed debet esse XIII propter bisextum Iulianum, feria V, ut iam ex antecedente Canone discere potuisti. Dies enim προηγήσεως sunt ut plurimum signa non ☌ ἐν ᾧ sed ☌ περὶ ὅ. Denotant non semper præcise ubi est neomenia Zygonos, sed circa quod. ut epacta Lunaris æquabilis non est semper nota nouilunij ciuilis.

CANON QVARTVS.

Dato anno Mundi, characterem cuiuslibet diei anni inuenire.

Characterem anni adijce Regulari diei propositæ. Si excesserit VII, abiectis VII, relinquitur feria, siue character diei propositi.

In anno Mundi proposito 5554 character Zygonos per antecedentem doctrinam repertus est V. Volo scire feriam neomeniæ Krionis in dicto anno. Regularis neomeniæ Krionos in Kalendario est 3. Additis 5, & abiectis septem, relinquitur feria prima Krionos in anno proposito 5554.

i SCHOLION. *Epocha Iuliana Krionos XXI Aprilis, cum XXXI diebus Martij fiunt 52 dies. de quibus deductis 41 diebus προηγήσεως per antecedentem doctrinam, relinquitur XI Martij Iuliani sedes æquinoctij ciuilis in anno Christi 1605, litera Dominicali F. Et sane XI Martij est feria secunda.*

ii SCHOLION. *Quando character anni est 7, tunc inutilis est ad methodum feria cuiusque diei. Nam tunc una quæque dies signatur ea feria, quæ ei in Kalendario apposita est. Id est: unius cuiusque diei Regularis est character sui diei per totum annum.*

CANON QVINTVS.

Dato anno Mundi, cyclum Mundi Lunarem inuenire.

Est doctrina Canonis primi Capitis tertij. Per eam doctrinam igitur in Tabula quinta huius Capitis accipe numerum proxime minorem, cum litera laterali, quam seorsim seruа. A residuo abijce numerum proxime minorem in fronte Tabulæ quartæ. Residuum est cyclus mundi Lunaris in anno mundi proposito.

Anno Mundi proposito 5554, numerus proxime minor 5434 in Tabula quinta occurrit cum litera Y. quam seruo. Deductis 5434, de 5554, a residuis 120 deducto numero proxime minori 114, qui est in fronte Tabulæ, relinquitur numerus 6, nimirum annus cycli Lunaris Mundani in anno proposito 5554.

CANON SEXTVS.

Dato anno Mundi, Epactam æquabilem inuenire.

Est doctrina Canonis tertij Capitis tertij. Accipe numerum proxime minorem in latere Tabulæ tertiæ, cum numero ὑπολείψεως, cyclum autem Lunarem proximo Canone inuentum in fronte Tabulæ. Angulus communis dabit Epactam æquabilem.

Anno Mundi proposito 5554, numerus proxime minor in Tabula tertia est 5472, cum numero ὑπολειψεως σελληναικῆς 24. quem seorsim seruo. In fronte Tabulæ cyclus mundi Lunaris

naris proxime inuentus $\overline{\text{VI}}$, & supra eum cyclus Iudaicus $\overline{\text{VII}}$. quem seorsim seruo. In angulo communi occurrit Epacta æquabilis 29.

CANON SEPTIMVS.

Dato anno Mundi mensem veterem Iudaicum reperire in dato mense cæleſti.

In anno proposito Mundi 5554, sit datus mensis Zygon. Volo scire mensem veterem Iudaicum competentem ei mensi in dato anno. Quære in dato mense cyclum Iudaicum, quem proxime reseruasti, nempe $\overline{\text{VII}}$. Occurrit in sexta die mensis propositi Zygonos: & e regione Marcheſvvan. Itaque aio mensem Lunarem Zygonos in anno proposito 5554 respondere mensi Iudaico secundo, quem Marcheſvvan ipsi vocant.

CANON OCTAVVS.

Dato anno Mundi ὑστερήσεων σελιναίκλω reperire.

Id est; scire quot dies Luna morata est veterem epocham suam in diebus cæleſtibus: aut quantum interuallum Luna relicta sit post tergum a Sole. Dies ὑστερήσεως, quos Canone $\overline{\text{VI}}$ reseruaui, nimirum 24, coniunge cum veteri epocha Marcheſvvan; id est cum $\overline{\text{VI}}$ Zygonos proximo Canone reperta. Fient dies Zygonos $\overline{\text{XXX}}$. Itaque aio, a $\overline{\text{VI}}$ die, ad $\overline{\text{XXX}}$ Zygonos, Lunam relictam esse a Sole a primo Homine, ad annum præsentem 5554.

CANON NONVS.

Dato anno Mundi Epactam æquabilem æquare.

In Tabula quarta numerus frontalis 114, & a latere cyclus Mundi Lunaris 6 per Canonem sextum repertus in angulo communi dat feriam 1. P. 7. Litera. Y, quam dicto Canone sexto reseruasti, est posterior litera P. Itaque per doctrinam Canonis quarti Capitis tertij, posterior feria 7 assumenda. Hoc est, neomenia Marcheſvvan Iudaici per Canonem octauum reperti incidit in $\overline{\text{VII}}$ feriam. Per Canonem secundum character anni repertus est 5. Desunt duo ad feriam complendam. Per doctrinam antecedentis Canonis neomenia Marcheſvvan descendit in $\overline{\text{XXX}}$ Zygonos. Si igitur Epacta æquabilis 29 per Canonem septimum reperta est e regione $\overline{\text{XXX}}$ diei Zygonos, Epacta congruit τῇ ὑστερήσει. Rursus si binarius, qui deest characteri anni ad characterem neomeniæ Marcheſvvan complendum, est e regione dictæ diei, epacta non indiget castigatione. Atqui Epacta 29 non ad $\overline{\text{XXX}}$ Zygonos est, ut colligebamus ex numero ὑστερήσεως, sed in neomenia Scorpionos. Præterea binarius, quem supra diximus deesse ad complendum neomeniæ characterem, e regione eius appositus est. Nam 5 cum 2 componunt 7 feriam neomeniæ Marcheſvvan. Aio igitur tam neomeniam Marcheſvvan anni 5554 conuenire in neomeniam Scorpionos, quam Epactam 29 ei e regione respondentem, per se æquatam esse.

CANON DECIMVS.

Dato anno Mundi, scire, an locus sit ἀνπικαλαξεσί.

Regvla perpetva. Quoties dies ὑστερήσεως cum epocha mensis Iudaici compositi excedunt $\overline{\text{XXX}}$, locus est ἀνπικαλαξεσί.

In anno proposito neomenia Marcheſvvan deprehensa est in neomenia Scorpionos. Igitur per antecedentem Regulam locus est ἀνπικαλαξεσί. Hoc est, Marcheſvvan est extra terminum mensis æquinoctialis. Igitur pro Marcheſvvan Tisri substituendus per Definitionem ultimam huius. & proinde posterior pars Tabulæ quartæ consulenda. In Tabula quinta numerus proxime minor 5434 occurrit cum litera Y: qui deductus de 5554 relinquit 120. In posteriore parte Tabulæ quartæ numerus proxime minor frontalis 114, & residuus lateralis 6 in communi angulo dat 6. e. 5. Quia Y prior est, quam e; ideo per perpetuam regulam prior character 6 est assumendus. Itaque character Tisri est feria sexta in proposito anno 5554. Characteri autem anni 5 deest unitas ad feriam Tisri complendam:

quæ cum appoſita ſit ſecundæ diei Zygonos, ibi eſt nouilunium Tiſri. Epacta vero 28 ei reſpondens erit epacta nouiluniorum totius anni, non autem epacta 29, quæ quidem vera epacta fuiſſet, ſi ἀντικαταξάτως ratio non haberetur.

ALIVD EXEMPLVM. Eſto propoſitus annus Mundi 5555. Per Canonem ſecundum character anni 7. qui per $\overline{II}$ Scholion Canonis quarti erit inutilis per totum annum. Cyclus Iudaicus $\overline{VIII}$, per Canonem ſextum. Menſis Iudaicus Caſleu in $\overline{XXV}$ die Zygonos, per Canonem ſeptimum. Dies ὑπολείψεως 24 cum 25 diebus Zygonos componunt 49. hoc eſt $\overline{XIX}$ Scorpionos. Itaque per Regulam antecedentem eſt locus ἀντικαταξάτος. Per Canonem quintum & nonum in Tabulæ quartæ parte priori cella communis eſt 7. M. 6. Sed Y, quam retinueram per Canonem quintum, eſt poſterior, quam M. ideo aſſumenda poſterior feria VI pro charactere Caſleu, qui character ſi exſtat e regione $\overline{XIX}$ diei Scorpionos, ea eſt vera neomenia ciuilis Caſleu. qui ſine dubio extat in Calendario. Itaque per doctrinam eiuſdem Canonis noni, $\overline{XIX}$ dies menſis Scorpionos eſt neomenia Caſleu. Sed per regulam eſt locus ἀντικαταξάτος. hoc eſt, quia Caſleu per dies $\overline{XIX}$ exceſſit terminum Zygonos, alius menſis, nempe Marcheſvvan, ſubſtituendus. In poſteriore parte Tabulæ quartæ in eodem angulo communi eſt 5. b. 4. Quia Y, quam reſeruaui, eſt prior, quam b, ergo prior feria, nempe $\overline{V}$, aſſumenda. Itaque neomenia menſis Marcheſvvan, qui in locum Caſleu ſubſtituitur, incidit in feriam $\overline{V}$. Iam in $\overline{XIX}$ Scorpionos, ubi deprehenſa eſt neomenia vera ciuilis menſis Caſleu, epacta e regione erat $\overline{XI}$. Si epacta $\overline{XI}$ in menſe Zygone habet feriam 5, ubi debet eſſe neomenia Marcheſvvan, non eſt dubium, quin ea ſit epacta æquata per Canonem nonum. Sin autem, antecedens, aut ſequens. Sed epacta 10 non autem 11, habet feriam quintam e regione diei $\overline{XX}$ Zygonos. Ergo & in $\overline{XX}$ Zygonos erit neomenia menſis ſubſtituti, & epacta æquata eſt 10.

CANON VNDECIMVS.

Datis annis Mundi, præceſſionem localem in diebus anni Tropici inuenire.

In anno Mundi propoſito 5554, collige ex hac tabula omnes millenarios, centenarios, denarios, & expanſos annos præteritos, eiſque congruentes numeros compone ſimul per Canonem primum Cap. primi; ut habes in Diagrammate ſubiecto.

	Grad.	′	″
5000	69	46′	20″
500	6	58	38
50	0	41	51
3	0	0	50
	77	20′	39″

Colliguntur ergo gr. 77 20′ 39″, quibus neomenia Zygonos progreſſum fecit in antecedentia a priſca Epocha Zodiaci. Quod ſi credimus Tebithio, $\overline{XXVI}$ dies Toxonos nunc reperietur in puncto Eclipticæ, in quo Neomenia Zygonos deprehendebatur initio primi Hominis. Sed menſura anni ſiderei nondum plane explorata eſt.

TABVLA

TABVLA PRÆCESSIONIS LOCALIS.

Anni	gr.	′	″	Anni	gr.	′	″
1	0	0	50	100	1	25	44
2	0	1	40	200	2	47	27
3	0	1	31	300	4	11	11
4	0	3	21	400	5	34	54
5	0	4	11	500	6	58	38
6	0	5	1	600	8	22	21
7	0	5	52	700	9	46	5
8	0	6	42	800	11	9	49
9	0	7	32	900	12	33	32
10	0	8	22	1000	13	57	16
20	0	16	45	2000	27	54	32
30	0	25	7	3000	41	51	48
40	0	33	29	4000	55	49	4
50	0	41	51	5000	69	46	20
60	0	50	14	6000	83	43	36
70	0	58	36	7000	97	40	52
80	1	56	59	8000	101	38	8
90	1	15	21	9000	115	35	24

CANON DVODECIMVS.

Dato anno periodi Iulianæ characterem neomeniæ Krionos inuenire.

Annis propositis periodi Iulianæ per perpetuam regulam adde 36. Ab aggregato abijce numerum ternarium proxime minorem in Tabula secunda. Cum residuo adi Tabulam primam, & cum numero frontali proxime minore, & residuo laterali in angulo communi occurrit feria, cui per perpetuam regulam adde 3. Aggregatum est character neomeniæ Krionos.

Annis periodi Iulianæ propositis 6317 addantur 36. Ab aggregato 6353 abiectis 6000, qui est numerus ternarius proxime minor in Tabula secunda, relinquuntur 353. Numerus proxime minor frontalis 340 in Tabula prima, & residuus 13 lateralis in angulo communi dat feriam 4, quæ est feria Zygonos in anno præterito 6316. Adiectis per perpetuam regulam 3 componitur feria septima Krionos in x Martij, anno bisextili Christi 1604.

CANONVM ISAGOGICORVM
CAPVT QVINTVM.

KALENDARIVM ANNI HIPPARCHI ET PTOLEMÆI, A RAB ADDA IVDAEIS SVIS COMMVNICATI.

NISAN DIES XXX. IIAR DIES XXIX. SIVVAN DIES XXX.

Dies Mensis.	Regul. dierū.	Cyclus Iudaicus.	MENSES IVDAICI.	Dies Iuliani.
1	7	I	NISAN	2 Apr.
2	1			3
3	2	IX	NISAN	4
4	3			5
5	4	XVII	NISAN	6
6	5	VI	NISAN	7
7	6			8
8	7	XIIII	NISAN	9
9	1	III	NISAN	10
10	2			11
11	3	XI	NISAN	12
12	4			13
13	5	XIX	NISAN	14
14	6	VIII	NISAN	15
15	7			16
16	1	XVI	IIAR	17
17	2	V	IIAR	18
18	3			19
♈ KRION DIERVM XXXI.				
19	4	XIII	IIAR	20
20	5	II	IIAR	21
21	6			22
22	7	X	IIAR	23
23	1			24
24	2	XVIII	IIAR	25
25	3	VII	IIAR	26
26	4			27
27	5	XV	IIAR	28
28	6	IIII	IIAR	29
29	7			30
30	1	XII	IIAR	Ka. Mai

Dies Mensis.	Regul. dierū.	Cyclus Iudaicus.	MENSES IVDAICI.	Dies Iuliani.
1	2	I	IIAR	2 Mai.
2	3			3
3	4	IX	IIAR	4
4	5			5
5	6	XVII	IIAR	6
6	7	VI	IIAR	7
7	1			8
8	2	XIIII	IIAR	9
9	3	III	IIAR	10
10	4			11
11	5	XI	IIAR	12
12	6			13
13	7	XIX	IIAR	14
14	1	VIII	IIAR	15
15	2	XVI	SIWAN	16
16	3	V	SIWAN	17
17	4			18
18	5	XIII	SIWAN	19
19	6	II	SIWAN	20
♉ TAVRON DIER. XXXI.				
20	7			21
21	1	X	SIWAN	22
22	2			23
23	3	XVIII	SIWAN	24
24	4	VII	SIWAN	25
25	5			26
26	6	XV	SIWAN	27
27	7	IIII	SIWAN	28
28	1			29
29	2	XII	SIWAN	30

Dies Mensis.	Regul. dierū.	Cyclus Iudaicus.	MENSES IVDAICI.	Dies Iuliani.
1	3	I	SIWAN	31 Mai.
2	4			Ka. Iun.
3	5	IX	SIWAN	2
4	6			3
5	7	XVII	SIWAN	4
6	1	VI	SIWAN	5
7	2			6
8	3	XIIII	SIWAN	7
9	4	III	SIWAN	8
10	5			9
11	6	XI	SIWAN	10
12	7			11
13	1	XIX	SIWAN	12
14	2	VIII	SIWAN	13
15	3			14
16	4	XVI	TAMVZ	15
17	5	V	TAMVZ	16
18	6			17
19	7	XIII	TAMVZ	18
20	1	II	TAMVZ	19
21	2			20
♊ DIDYMON DIER. XXXII.				
22	3	X	TAMVZ	21
23	4			22
24	5	XVII	TAMVZ	23
25	6	VIII	TAMVZ	24
26	7	XV	TAMVZ	25
27	1	IIII	TAMVZ	26
28	2			27
29	3			28
30	4	XII	TAMVZ	29

KALENDARIVM ANNI HIPPARCHI.

TAMVZ DIES XXIX. AB DIES XXX. ELVL DIES XXIX.

Dies Mensis.	Regul. dierū.	Cyclus Iudaicus.	MENSES IVDAICI.	Dies Iuliani.
1	5	I	TAMVZ	30 Iun.
2	6			Ka. Iul.
TEKVPHA TAMVZ.				
3	7	IX	TAMVZ	2
4	1			3
5	2	XVII	TAMVZ	4
6	3	VI	TAMVZ	5
7	4			6
8	5	XIIII	TAMVZ	7
9	6	III	TAMVZ	8
10	7			9
11	1	XI	TAMVZ	10
12	2			11
13	3	XIX	TAMVZ	12
14	4	VIII	TAMVZ	13
15	5	XVI	AB	14
16	6	V	AB	15
17	7			16
18	1	XIII	AB	17
19	2	II	AB	18
20	3			19
21	4	X	AB	20
22	5			21
23	6	XVIII	AB	22
♋ KARKINON DIER. XXXI.				
24	7	VII	AB	23
25	1			24
26	2	XV	AB	25
27	3	IIII	AB	26
28	4			27
29	5	XII	AB	28

Dies Mensis.	Regul. dierū.	Cyclus Iudaicus.	MENSES IVDAICI.	Dies Iuliani.
1	6	I	AB	29 Iul.
2	7			30
3	1	IX	AB	31
4	2			Ka. Au.
5	3	XVII	AB	2
6	4	VI	AB	3
7	5			4
8	6	XIIII	AB	5
9	7	III	AB	6
10	1			7
11	2	XI	AB	8
12	3			9
13	4	XIX	AB	10
14	5	VIII	AB	11
15	6			12
16	7	XVI	ELVL	13
17	1	V	ELVL	14
18	2			15
19	3	XIII	ELVL	16
20	4	II	ELVL	17
21	5			18
22	6	X	ELVL	19
23	7			20
24	1	XVIII	ELVL	21
25	2	VII	ELVL	22
♌ LEONTON DIER. XXXI.				
26	3	XV	ELVL	23
27	4			24
28	5	IIII	ELVL	25
29	6			26
30	7	XII	ELVL	27

Dies Mensis.	Regul. dierū.	Cyclus Iudaicus.	MENSES IVDAICI.	Dies Iuliani.
1	1	I	ELVL	28 Aug.
2	2			29
3	3	IX	ELVL	30
4	4			31
5	5	XVII	ELVL	Ka. Sep.
6	6	VI	ELVL	2
7	7			3
8	1	XIIII	ELVL	4
9	2	III	ELVL	5
10	3			6
11	4	XI	ELVL	7
12	5			8
13	6	XIX	ELVL	9
14	7	VIII	ELVL	10
15	1	XVI	TISRI	11
16	2	V	TISRI	12
17	3			13
18	4	XIII	TISRI	14
19	5	II	TISRI	15
20	6			16
21	7	X	TISRI	17
22	1			18
23	2	XVIII	TISRI	19
24	3	VII	TISRI	20
25	4			21
26	5	XV	TISRI	22
♍ PARTHENON DIER. XXXI.				
27	6	IIII	TISRI	23
28	7			24
29	1	XII	TISRI	25

CANONVM ISAGOGICORVM KALENDARIVM ANNI HIPPARCHI.

TISRI DIES XXX. MARCHESVVAN DIES XXIX. CASLEV DIES XXX.

Dies Mensis.	Regul. dierū.	Cyclus Iudaicus.	Menses Ivdaici.	Dies Iuliani.
1	2	I	TISRI	26 Sep.
2	3			27
3	4	IX	TISRI	28
4	5			29
5	6	XVII	TISRI	30
TEKVPHA TISRI.				
6	7	VI	TISRI	Ka. Oct.
7	1			2
8	2	XIIII	TISRI	3
9	3	III	TISRI	4
10	4			5
11	5	XI	TISRI	6
12	6			7
13	7	XIX	TISRI	8
14	1	VIII	TISRI	9
15	2			10
16	3	XVI	MARCHES.	11
17	4	V	MARCHES.	12
18	5			13
19	6	XIII	MARCHES.	14
20	7	II	MARCHES.	15
21	1			16
22	2	X	MARCHES.	17
23	3			18
24	4	XVIII	MARCHES.	19
25	5	VII	MARCHES.	20
26	6			21
27	7	XV	MARCHES.	22
28	1	IIII	MARCHES.	23
♎ ZYGON DIERVM XXX.				
29	2			24
30	3	XII	MARCHES.	25

Dies Mensis.	Regul. dierū.	Cyclus Iudaicus.	Menses Ivdaici.	Dies Iuliani.
1	4	I	MARCHES.	26 Oct.
2	5			27
3	6	IX	MARCHES.	28
4	7			29
5	1	XVII	MARCHES.	30
6	2	VI	MARCHES.	31
7	3			Ka. No.
8	4	XIIII	MARCHES.	2
9	5	III	MARCHES.	3
10	6			4
11	7	XI	MARCHES.	5
12	1			6
13	2	XIX	MARCHES.	7
14	3	VIII	MARCHES.	8
15	4	XVI	CASLEV	9
16	5	V	CASLEV	10
17	6			11
18	7	XIII	CASLEV	12
19	1	II	CASLEV	13
20	2			14
21	3	X	CASLEV	15
22	4			16
23	5	XVIII	CASLEV	17
24	6	VII	CASLEV	18
25	7			19
26	1	XV	CASLEV	20
27	2	IIII	CASLEV	21
28	3			22
♏ SCORPION DIERVM XXX.				
29	4	XII	CASLEV	23

Dies Mensis.	Regul. dierū.	Cyclus Iudaicus.	Menses Ivdaici.	Dies Iuliani.
1	5	I	CASLEV	24 Nou.
2	6			25
3	7	IX	CASLEV	26
4	1			27
5	2	XVII	CASLEV	28
6	3	VI	CASLEV	29
7	4			30
8	5	XIIII	CASLEV	Ka. DEC.
9	6	III	CASLEV	2
10	7			3
11	1	XI	CASLEV	4
12	2			5
13	3	XIX	CASLEV	6
14	4	VIII	CASLEV	7
15	5			8
16	6	XVI	TEBETH	9
17	7	V	TEBETH	10
18	1			11
19	2	XIII	TEBETH	12
20	3	II	TEBETH	13
21	4			14
22	5	X	TEBETH	15
23	6			16
24	7	XVIII	TEBETH	17
25	1	VII	TEBETH	18
26	2			19
27	3	XV	TEBETH	20
28	4	IIII	TEBETH	21
29	5			22
♑ TOXON DIERVM XXIX.				
30	6	XII	TEBETH	23

KALENDARIVM ANNI HIPPARCHI.

TEBETH DIES XXIX. SEBAT DIES XXX. ADAR DIES XXIX.

Dies Mensis.	Regul. dierū.	Cyclus Iudaicus.	MENSES IVDAICI.	Dies Iuliani.
1	7	I	TEBETH	24 Dec.
2	1			25
3	2	IX	TEBETH	26
4	3			27
5	4	XVII	TEBETH	28
6	5	VI	TEBETH	29
7	6			30
TEKVPHA TEBETH				
8	7	XIIII	TEBETH	31
9	1	III	TEBETH	Kal. Ian.
10	2			2
11	3	XI	TEBETH	3
12	4			4
13	5	XIX	TEBETH	5
14	6	VIII	TEBETH	6
15	7	XVI	TEBETH	7
16	1	V	SEBAT	8
17	2			9
18	3	XIII	SEBAT	10
19	4	II	SEBAT	11
20	5			12
21	6	X	SEBAT	13
22	7			14
23	1	XVIII	SEBAT	15
24	2	VII	SEBAT	16
25	3			17
26	4	XV	SEBAT	18
27	5	IIII	SEBAT	19
28	6			20
♈ AEGON DIERVM XXIX.				
29	7	XII	SEBAT	21

Dies Mensis.	Regul. dierū.	Cyclus Iudaicus.	MENSES IVDAICI.	Dies Iuliani.
1	1	I	SEBAT	22 Ian.
2	2			23
3	3	IX	SEBAT	24
4	4			25
5	5	XVII	SEBAT	26
6	6	VI	SEBAT	27
7	7			28
8	1	XIIII	SEBAT	29
9	2	III	SEBAT	30
10	3			31
11	4	XI	SEBAT	Kal. Fe.
12	5			2
13	6	XIX	SEBAT	3
14	7	VIII	SEBAT	4
15	1			5
16	2	XVI	ADAR I	6
17	3	V	ADAR Ī	7
18	4			8
19	5	XIII	ADAR Ī	9
20	6	II	ADAR Ī	10
21	7			11
22	1	X	ADAR Ī	12
23	2			13
24	3	XVIII	ADAR Ī	14
25	4	VII	ADAR Ī	15
26	5			19
27	6	XV	ADAR Ī	17
28	7	IIII	ADAR Ī	18
♒ HYDRON DIER. XXX.				
29	1			19
30	2	XII	ADAR Ī	20

Dies Mensis.	Regul. dierū.	Cyclus Iudaicus.	MENSES IVDAICI.	Dies Iuliani.
1	3	I	ADAR Ī	21 Feb.
2	4			22
3	5	IX	ADAR Ī	23
4	6			24
5	7	XVII	ADAR Ī	25
6	1	VI	ADAR Ī	26
7	2			27
8	3	XIIII	ADAR Ī	28
9	4	III	ADAR Ī	Ka. Mar.
10	5			2
11	6	XI	ADAR Ī	3
12	7			4
13	1	XIX	ADAR Ī	5
14	2	VIII	ADAR Ī	6
15	3	XVI	ADAR II	7
16	4	V	ADAR II	8
17	5			9
18	6	XIII	ADAR II	10
19	7	II	ADAR II	11
20	1			12
21	2	X	ADAR II	13
22	3			14
23	4	XVIII	ADAR II	15
24	5	VII	ADAR II	16
25	6			17
26	7	XVI	NISAN	18
27	1	V	NISAN	19
28	2			20
♓ ICHTHYON DIER. XXX.				
29	3	XII	NISAN	21

TABVLA QVINTA

RESIDVVM KALENDARII ANNI HIPPARCHI. EPACTARVM.

EPAGOMENÆ DIES XI

Dies mensis	Regulares dierum.	Cyclus Iudaic.	Menses Iudaici.	Dies Iuliani
1	4	II	NISAN	22 Mar.
2	5			23
3	6	X	NISAN	24
4	7			25
5	1	XVIII	NISAN	26
6	2	VII	NISAN	27
7	3			28
8	4	XV	NISAN	29
9	5	IIII	NISAN	30
10	6			31
11	7	XII	NISAN	Kal. Ap.

TEKVPHA NISAN.

EPACTÆ PERPETVÆ

Linea Cycli	Epactæ plenæ	Epactæ caua.
1	29	0
2	10	11
3	21	0
4	2	3
5	13	14
6	24	0
7	5	6
8	16	17
9	27	0
10	8	9
11	19	0
12	*	0
13	11	12
14	22	0
15	3	4
16	14	15
17	25	0
18	6	7
19	17	18

ENNEADECAETERIS EXCESSVS SOLIS

Dies	Hor.	Scr. Iud.	Mom.
10	21	121	48
21	18	243	20
3	2	651	68
13	23	773	40
24	20	895	12
6	5	223	60
17	2	345	32
27	23	467	4
9	7	875	52
20	4	997	24
1	13	325	72
12	10	447	44
23	7	569	16
4	15	977	64
15	13	19	36
26	10	141	8
7	18	549	56
18	15	671	28
29	12	793	0

TABVLA PRIMA.

CYCLVS SOLIS ANNI HIPPARCHI.

	0	20	40	60	80	100	120	140	160	180	200	220	240	260	280	300	320	340	360	380
1	4	7	4	1	5	2	6	3	7	4	1	5	2	6	3	7	3	7	4	1
2	5	2	6	3	6	3	7	4	1	5	2	6	3	7	4	1	5	2	6	3
3	6	3	7	4	1	5	2	6	2	6	3	7	4	1	5	2	6	3	7	4
4	7	4	1	5	2	6	3	7	4	1	5	2	5	2	6	3	7	4	1	5
5	1	5	2	6	3	7	4	1	5	2	6	3	7	4	1	5	1	5	2	6
6	3	6	4	1	4	1	5	2	6	3	7	4	1	5	2	6	3	7	4	1
7	4	1	5	2	6	3	7	4	7	4	1	5	2	6	3	7	4	1	5	2
8	5	2	6	3	7	4	1	5	2	6	3	7	3	7	4	1	5	2	6	3
9	6	3	7	4	1	5	2	6	3	7	4	1	5	2	6	3	6	3	7	4
10	1	5	2	6	2	6	3	7	4	1	5	2	6	3	7	4	1	5	2	6
11	2	6	3	7	4	1	5	2	5	2	6	3	7	4	1	5	2	6	3	7
12	3	7	4	1	5	2	6	3	7	4	1	5	1	5	2	6	3	7	4	1
13	4	1	5	2	6	3	7	4	1	5	2	6	3	7	4	7	4	1	5	2
14	6	3	7	4	7	4	1	5	2	6	3	7	4	1	5	2	6	3	7	
15	7	4	1	5	2	6	2	7	3	7	4	1	5	2	6	3	7	4	1	
16	1	5	2	6	3	7	4	1	5	2	6	3	6	3	7	4	1	5	2	
17	2	6	3	7	4	1	5	2	6	3	7	4	1	5	2	5	2	6	3	
18	4	1	5	2	5	2	6	3	7	4	1	5	2	6	3	7	4	1	5	
19	5	2	6	3	7	4	1	4	1	5	2	6	3	7	4	1	5	2	6	
20	6	3	7	4	1	5	2	6	3	7	4	7	4	1	5	2	6	3	7	

TABVLA SECVNDA CHARACTERISMI ANNI HIPPARCHI ET EXCESSVS IVLIANI.

PARS PRIOR. PARS POSTERIOR.

Anni Iudaici.	Character Anni. Eeria.	Hor.	Scrup. Iud.	Mom.	Exceſſ. Anni Iuliani. Dies.	Hor.	Scrup. Iud.	Mom.
1	1	5	997	48	0	0	82	28
2	2	11	915	20	0	0	164	56
3	3	17	832	68	0	0	247	8
4	4	23	750	40	0	0	329	36
5	6	5	668	12	0	0	411	64
6	7	11	585	60	0	0	494	16
7	1	17	503	32	0	0	576	44
8	2	23	421	4	0	0	658	72
9	4	5	338	52	0	0	741	24
10	5	11	256	24	0	0	823	52
20	3	22	512	48	0	1	567	28
30	2	9	768	72	0	2	311	4
40	7	20	1025	20	0	3	54	56
50	6	8	201	44	0	3	878	32
60	4	19	457	68	0	4	622	8
70	3	6	714	16	0	5	365	60
80	1	17	970	40	0	6	109	36
90	7	5	146	64	0	6	933	12

Anni Iudaïci.	Character Anni. Feria.	Hor.	Scrup. Iud.	Mom.	Exceſſ. Anni Iuliani. Dies.	Hor.	Scrup. Iud.	Mom.
100	5	16	403	12	0	7	676	64
200	4	8	806	24	0	15	273	52
300	3	1	129	36	0	22	950	40
400	1	17	532	48	1	6	547	28
500	7	9	935	60	1	14	144	16
600	6	2	258	72	1	21	821	4
700	4	18	662	8	2	5	417	68
800	3	10	1065	20	2	13	14	56
900	2	3	388	32	2	20	691	44
1000	7	19	791	44	3	4	288	32
2000	1	15	503	12	6	8	576	64
3000	2	11	214	56	9	12	865	20
4000	3	6	1000	24	12	17	73	52
5000	4	2	717	68	15	21	362	8
6000	4	22	429	36	19	1	650	40
7000	5	18	141	4	22	5	938	72
8000	6	13	932	48	25	10	147	28
9000	7	9	643	16	28	14	436	60

TABVLA SEXTA CYCLORVM SOLIS COLLECTORVM.

393
786
1179
1572
1965
2358
2751
3144
3537
3930
4323
4716
5109
5502
5895
6288
6681
7074

TABVLA TERTIA ἐκλείψεως Hipparchi.

Anni Iudaici.	Dies	Hor.	Scrup. Iud.	Mom.	Anni Iudaici.	Dies.	Hor.	Scrup. Iud.	Mom.
1	0	0	111	48	100	0	10	363	12
2	0	0	223	20	200	0	20	726	24
3	0	0	334	68	300	1	7	9	36
4	0	0	446	40	400	1	17	372	48
5	0	0	558	12	500	2	3	735	60
6	0	0	669	60	600	2	14	18	72
7	0	0	781	32	700	3	0	382	8
8	0	0	893	4	800	3	10	745	20
9	0	0	1004	52	900	3	21	28	32
10	0	1	36	24	1000	4	7	391	44
20	0	2	72	48	2000	8	14	783	12
30	0	3	108	72	3000	12	22	94	56
40	0	4	145	20	4000	17	5	486	24
50	0	5	181	44	5000	21	12	877	68
60	0	6	217	68	6000	25	20	189	36
70	0	7	254	16	7000	30	3	581	4
80	0	8	290	40	8000	34	10	972	48
90	0	9	326	64	9000	38	18	284	16

TABVLA QVARTA CYCLORVM ἐκλείψεως.

Cycli collecti.	Dies ἐκλείψ.	Cycli collecti.	Dies ἐκλείψ.
233	1	3728	16
466	2	3961	17
699	3	4194	18
932	4	4427	19
1165	5	4660	20
1398	6	4893	21
1631	7	5126	22
1864	8	5359	23
2097	9	5592	24
2330	10	5825	25
2563	11	6058	26
2796	12	6291	27
3029	13	6524	28
3262	14	6757	29
3495	15	6990	30

Tabula ſeptima Tekupharum.

7. 7. 519. 31
7. 14. 1038. 62
7. 22. 478. 17
1. 5. 997. 48

3. 9. 41. 14. Radix.

TABVLA QVINTA.

Epactae perpetuae.			Cyclus excessus Solis supra Lunam.			
Lineæ cycli	Epacta plena	Epacta caua	Dies	Horæ	Scrup.	Mom.
1	29	0	10	21	121	48
2	10	11	21	18	243	20
3	21	0	3	2	651	68
4	2	3	13	23	773	40
5	13	14	24	20	895	12
6	24	0	6	5	223	60
7	5	6	17	2	345	32
8	16	17	27	23	467	4
9	*	*	*	*	*	*
10	8	9	20	4	997	24
11	19	0	1	13	325	72
12	*	0	12	10	447	44
13	11	12	23	7	569	16
14	22	0	4	15	977	64
15	3	4	15	13	19	36
16	14	15	26	10	141	8
17	25	0	7	18	549	56
18	6	7	18	15	671	28
19	17	18	29	12	793	□

DEFINITIONES.

I διάφορον, *siue differentia Hipparchea, est excessus, quo annus Hipparcheus superatur a Iuliano.*

II προήγησις *Hipparchea est anticipatio unius diei in diebus Iulianis post annos 304 fere.*

III ὑστέρησις *Hipparchea est mora unius diei in contextu anni Tropici post annos* CCXXXIII *fere.*

IIII *Cyclus Solis Hipparcheus est systema annorum, quorum ultimi character est feria septima sine ullis, aut perquã pauci ssimis, scrupularijs appendicibus.*

V *Tekupha est quadrans anni.*

VI *Mensis est pars anni duodecima, plenus quidem triginta dierum, cauus vero undetriginta.*

VII *Epactæ perpetuæ, sunt dies ex Solis supra Lunam excessu consurgentes, quæ quot unitatibus absunt a triginta, post totidem dies mensis locũ interlunij, siue ἕνλω καὶ νέων, designant, plenæ quidẽ in pleno mense, cauæ autem in cauo.*

VIII *Epagomenæ dies sunt, quæ in finem ultimi mensis conijciuntur,* XI *quidem in anno communi,* XII *autem in embolimæo.*

CANON PRIMVS.

Annum Iudaicum currentem, aut ineuntem inuenire

Ab anno periodi Iulianæ currente abijce 952, aut anno Christi currenti adijce 3761.

Ab anno proposito Periodi Iulianæ 6317, abjectis 952, relinquitur annus Iudaicus 5365, iniens a nouilunio ciuili Septembris eiusdem anni currentis in periodo Iuliana. Idem proueniet, additis 3761, ad annum Christi præsentem 1604.

CANON

CANON SECVNDVS.

Dato anno Iudaico, characterem neomeniæ Niſan Rab Adda inuenire.

Accipe ex Tabulæ ſecundæ parte anteriore characteres congruentes millenarijs, centenarijs, denarijs, et annis expanſis præteritis: et operare per doctrinam Canonis primi Capitis primi. Collecto tempore adde per Regulam perpetuam Radicem 4.0.0.0, ut ex ſubiecto Diagrammate conſtat. Sit vero annus Iudaicus propoſitus 5365.

5000	4	2	717	68
300	3	1	129	36
60	4	19	457	68
4	4	23	750	40
5364	2	22	975	60
	4	0	0	0 Radix
	6	22	975	60

Colliguntur 6. 22. 975. 50. Hoc eſt: feria ſexta. horæ 22. Scrup. 975. Momenta 60. Nam per eandem doctrinam Can. 1 Cap. 1, colliguntur Momenta 212. hoc eſt bis 76. & ſuperſunt 60. Bis 76, id eſt duo ſcrupula, cum reliquis Scrupulis componunt ſcrup. 2055. hoc eſt ſemel 1080, quæ eſt hora una. & ſuperſunt ſcrupula 975. Hora una cum reliquis compoſita fiunt horæ 46. hoc eſt ſemel 24, vel unus dies. & ſuperſunt horæ 22. Dies unus cum reliquis fiunt dies 16. Hoc eſt bis ſeptem, & duo. Abiectis bis ſeptem, remanet feria ſecunda. Cum 4.0.0.0 Radice habemus characterem neomeniæ Niſan Rab Adda in anno Iudaico propoſito 5365. nempe feriam ſextam, hor. 22. 975. 50. Aliter, & ſine ullo labore. Ab annis Iudaicis propoſitis 5365 abijce numerum proxime minorem in Tabula Sexta cyclorum collectorum: nempe numerum 5109. A reſiduo 256, auſer rurſus numerum proxime minorem 240 in fronte Tabulæ primæ. Remanent 16. quæ a latere Tabulæ ſub numero frontali 240, dant in cella communi feriam 6, ut antea.

CANON TERTIVS.

In dato anno Iudaico, τεκηγήσιν Hipparcheam ſcire in diebus Iulianis.

Ex eiuſdem Tabulæ ſecundæ parte poſteriore collige omnes numeros congruentes millenarijs, centenarijs, denarijs, & annis præteritis. & operare ut ſupra. Sit propoſitus idem annus Iudaicus 5365.

5000	15	21	362	8
300	0	22	950	40
60	0	4	622	8
4	0	0	329	36
5364	17	1	104	16

Colliguntur dies τεκηγήσεως Hipparcheæ 17, cum hora 1. ſcrup. 104. 16. Auſer 17 dies a priſca epocha Iuliana neomeniæ Niſan, quæ eſt 2 April. in Kalendario, nempe nocte, quæ anteceſſit ſecundam Aprilis, unde Iudaice ſecunda Aprilis incipit. Hoc eſt, triginta duobus diebus a Kal. Martij. de quibus deductis 17 diebus τεκηγήσεως Hipparcheæ, remanet dies XV Martij epocha neomeniæ hodierni Niſan Rabbi Adda, quam in uſu habent Palæſtini Iudæi, feria VI, ut & ſupra collectum eſt: quæ quidem feria incipiet hora prima noctis poſt XIIII Martij, anno Chriſti ſequente 1605.

SCHOLION. *Annus hodiernus Iudaicus init a neomenia Tiſri. Sed annus Rab Adda init a Niſan ſequenti. Itaque hoc anno Chriſti 1604, inibit annus Iudaicus Rabbi Hillel a Tiſri: ſed annus Rabbi Adda a Niſan anni Chriſti 1605.*

CANON QVARTVS.

Dato anno Iudaico, Tekupham Tiſri Rab Adda inuenire.

Annorum præteritorum chracteriſmis ex Tabula ſecunda collectis, per doctrinam ſuperiorem Canonis ſecundi, adijce ex perpetua Regula Radicem 3. 9. 41. 14.

Eſto propoſitus annus Iudaicus 5365, cuius Tekupham Tiſri ſcire deſidero. Annorum præteritorum 5364 character eſt 2. 22. 675. 60, per antecedentem doctrinam Canonis ſecundi. Adiectis ex perpetua Regula 3. 9. 41. 14, conſurgit Tekupha Tiſri Rab Adda 6. 7. 1016. 74. feria ſexta, hora una, ſcrup. 1016. 74 poſt mediam noctem.

CANON QVINTVS.

Dato anno Iudaico, quamuis Tekupham inuenire

Tekuphe Tiſri per proximũ Canonem inuẽtæ adde characterem unius Tekuphæ ex Tabula ſexta. Prodibit Tekupha Tebeth. Adde characterẽ duarũ. Prodibit Tekupha Niſan. Deni-

que adde Characterem trium. Prodibit Tekupha Tamuz. In anno propoſito 5365 Tekupha Tiſri inuenta eſt 6.7.1016.74. Accedat character unius Tekuphæ nempe 7.7.519.31 Prodit Tekupha Tebeth 6.15.456.29. Rurſus Tekuphæ Tebeth adde characterem unius Tekuphæ, aut Tekuphæ Tiſri adde characterem duarum Tekupharum. Conflatur Tekupha Niſan, 6.22.975.60. quæ nihil aliud eſt, quam Neomeniæ Niſan character per Canonem ſecundum inuentus. Cui ſi adijcies characterem unius Tekuphæ, prodibit Tekupha Tamuz 7.6.415.15.

CANON SEXTVS.

Dato anno Iudaico, cyclum Lunæ Iudaicum reperire.

Si neſcis partiri per $\overline{\text{XI}}$ x, utere doctrina Canonis primi Capitis tertij. Anno Iudaico propoſito 5365, abijce numerum proxime minorem in Tabula tertia eiuſdem Capitis tertij, nempe numerum 5187. A reſiduo 178, abijce numerum proxime minorem in fronte Tabulæ ſecundæ eiuſdem Capitis. Remanet cyclus 7 huius anni propoſiti 5365.

CANON SEPTIMVS.

Dato anno Iudaico, diem menſis Lunaris Iudaici ſcire, in quo committitur Tekupha Tiſri eiuſdem anni propoſiti.

A cyclo anni præteriti, uſque ad Tekupham Tiſri, numera dies interualli. Eſto annus propoſitus 5365. Cyclus iniens eſt $\overline{\text{VII}}$ per doctrinam Canonis antecedentis. Ergo cyclus anni præteriti erat VI. Quæro eum in menſe Elul. Reperio in $\overline{\text{VI}}$ die menſis. a qua, ad Tekupham Tiſri, id eſt, ad diem $\overline{\text{VI}}$ Tiſri in Kalendario, ſunt præciſe dies $\overline{\text{XXIX}}$. Aio Igitur Tekupham Tiſri anni 5365 fore in $\overline{\text{XXIX}}$ Elul Lunaris, qui notatus eſt e regione diei $\overline{\text{VI}}$ Elul Solaris in Kalendario. Sic anno ſequenti 5366, quum adhuc curret cyclus $\overline{\text{VII}}$, ab eo cyclo in menſe Elul Solari, hoc eſt a $\overline{\text{XXIIII}}$ Elul Solaris, ad Tekupham Tiſri, ſunt dies $\overline{\text{XI}}$. Dico igitur Tekupham Tiſri commiſſum iri poſt $\overline{\text{XI}}$ diem Tiſri Lunaris, cuius neomenia eſt e regione $\overline{\text{VII}}$ cycli in $\overline{\text{XXIIII}}$ Elul. Denique ſemper cyclus præteriti anni ſumendus eſt proximus ante Tekupham, & ab eo cyclo numerandi dies menſis illius Lunaris, qui notatur e regione cycli, ſiue is menſis fuerit Elul Lunaris, ſiue Tiſri. Sic anno 5368 inibit cyclus $\overline{\text{X}}$. Ergo currebat antea cyclus $\overline{\text{IX}}$ qui proxime ante Tekupham eſt in $\overline{\text{III}}$ die Tiſri Solaris. Ergo Tekupha erit inter $\overline{\text{III}}$, & $\overline{\text{IIII}}$ diem Tiſri Lunaris, cuius neomenia notata eſt in dicta $\overline{\text{III}}$ die Tiſri Solaris. Sic cyclus $\overline{\text{VI}}$ proxime ante Tekupham Tebeth eſt in $\overline{\text{VI}}$ die Tebeth Solaris. Ergo Tekupha Tebeth anni propoſiti 5365 erit inter $\overline{\text{II}}$, & $\overline{\text{III}}$ Tebeth Lunaris, cuius neomenia ſignata eſt in dicta die $\overline{\text{VI}}$ Tebeth Solaris e regione cycli $\overline{\text{VI}}$.

CANON OCTAVVS.

Tekuphæ datæ verum locum aſſignare.

Hoc eſt, qua hora noctis, aut diei committitur, deſignare. Exemplum. In anno 5365 deprehenſa eſt Tekupha Tiſri 6.7.1016.74. Semper Tekupha Tiſri incipit a Sole occaſo. Commiſſa igitur eſt Tekuphā hora prima poſt mediam noctem, Scrup. 1016, momento 74, feria ſexta. Supra per doctrinam proximi Canonis reperta eſt in $\overline{\text{XXIX}}$ Elul, qui iniuit a feria $\overline{\text{VI}}$, & proinde $\overline{\text{XXIX}}$ eiuſdem menſis eſt feria ſexta. Ideo dicemus, Tekupham commiſſam fuiſſe hora 1.1016,74 poſt mediam noctem, quæ anteceſſit Solem orientem viceſimæ nonæ Elul, quæ quidem vigeſima nona iniuit more Iudaico poſt Solem occaſum viceſimæ octauæ. Anno igitur 5365 Tekupha Tiſri Rab Adda conuenit in $\overline{\text{XIIII}}$ Septembris: quod duplicitur deprehenditur, primo deductis 17 diebus προηγήσεως per doctrinam Canonis tertij. A Kal. enim Septembris, ad Tekupham Tiſri in Kalendario, interuallum eſt dies $\overline{\text{XXXI}}$ abſoluti. Deductis 17 remanet $\overline{\text{XIIII}}$ Septembris, ſedes epochæ hodiernæ. Deinde per $\overline{\text{XXIX}}$ Elul & feriam $\overline{\text{VI}}$ non minus expedita via eſt. Adeo ut hoc ſæculo Tekupha Tiſri Rab Adda concurrat cum æquinoctio.

CANON NONVS.

Dato anno Iudaico ἐκλείψεων Hipparcheam ſcire.

Hoc eſt, ſcire, quot dies annus Hipparchi moratus eſt priſcā epocham datam in anno cæleſti, aut Tropico. Ex Tabula igitur ἐκλείψεως collige numeros cōgruentes millenarijs, centenarijs, &c. ut ſupra, ſecundū Diagramma infra poſitum. Sumatur autem idem annus, qui ſupra.

Colliguntur

5000	21	12	877	68	Colliguntur dies 23. hor. 2. 471. 60. Tot dies recessit annus Hipparchi a Tropica epocha in consequentia, puta ab æquinoctio, aut ab alia epocha data in anno Tropico.
300	1	7	9	36	
60	0	6	217	68	
4	0	0	446	40	
5364	23	2	471	60	

CANON DECIMVS.

Dato anno Iudaico, diem æquinoctij, aut alius epochæ Tropicæ, in anno Hipparcheo deprehendere.

Compone dies προσηγήσεως cum diebus ὑπολείψεως. Id est dies 17 προσηγήσεως per Canonem tertium inuentos cum diebus ὑπολείψεως 23. Fiunt dies 40, qui de quouis die anni Hipparchei Rab Adda deducti relinquent epocham hodiernam Tropicam. Verbi gratia: Æquinoctij vetus sedes in Kalendario Rab Adda est in $\overline{\text{XIX}}$ Nisan, siue $\overline{\text{XX}}$ Aprilis. hoc est in $\overline{\text{XI}}$ die a Kal. Martij. Deductis 40 diebus, relinquitur sedes hodierni Æquinoctij ciuilis, hoc est neomenia Krionos ciuilis, in $\overline{\text{XI}}$ Martij. Porro a neomenia Adar, ad $\overline{\text{XIX}}$ Nisan, interuallū est dies $\overline{\text{IIX}}$, de quibus deductis $\overline{\text{XL}}$, relinquitur $\overline{\text{XIX}}$ Adar, in qua hodie sidus æquinoctij committitur: quæ profecto respondet undecimæ Martij, ut constat ex loco in Kalendario. Rursus Neomenia Zygonos ciuilis incidit in $\overline{\text{XXIX}}$ diem Tisri, primo anno Iudaico; hoc est in $\overline{\text{LVIII}}$ diem a neomenia Elul. Deductis $\overline{\text{XL}}$ diebus, relinquitur neomenia hodierni Zygonos in $\overline{\text{XVIII}}$ Elul Rab Adda, quæ respondet diei $\overline{\text{XIIII}}$ Septembris, in qua hoc anno conficietur sidus æquinoctij ciuilis, & concurret cum $\overline{\text{XXIX}}$ Elul Lunaris ciuilis, ut demonstratum est in fine doctrinæ Canonis octaui. Quia vero annus Tropicus, & annus Hipparcheus non ab ijsdem carceribus emissi, ad easdem metas ἐχ ὁμοταχῶς currunt, quum alterius motus sit tardior, fit ut aliquando epochæ Tropicæ in anno Hipparchi concurrant, ut manifestum est.

CANON VNDECIMVS.

Dato anno Iudaico, ἔνλω καὶ νέαν, siue interlunium, in dato mense Rab Adda reperire.

Accipe Epactam competentem cyclo currenti ex Tabulæ quintæ parte priore, plenam quidem, si mensis datus plenus fuerit, cauam, si cauus. Quot dies desunt Epactæ ad $\overline{\text{XXX}}$ complenda, tot dies numerandi a neomenia mensis dati. Vbi numerus consistet, ibi est interlunium. Propositus esto annus adhuc currens 5364. cyclus est $\overline{\text{VI}}$. In priore parte Tabulæ quintæ e regione cycli sexti habes Epactam plenam 24, cauam 0. id est Epacta plena tam pleno mensi, quam cauo accommodatur per totum annum propositum 5364. Volo scire nouilunium, siue ἔνλω καὶ νέαν in mense Elul. Epactæ 24 desunt 6 ad complementum triginta. Ergo sexta Elul Rab Adda; ubi e regione respondet cyclus $\overline{\text{VI}}$, est neomenia Elul ciuilis Lunaris.

SCHOLION. *Hæ epactæ tantum locum habent in manuali computo, hoc est, ut Græci loquuntur, ἐν τῇ διὰ χειρὸς μεθόδῳ: quum sine scripto parabili modo nouilunia inuestigantur. Nam alioquin Epactæ sunt inutiles, si Kalendarium huius formæ ob oculos quis habeat. adeptus enim annum cycli in omni mense inuenies nouilunium e regione cycli. ut in proposito exemplo in Elul Solari e regione cycli currentis* $\overline{\text{VI}}$, *habes* $\overline{\text{VI}}$ *Elul, hoc est neomeniam Elul Lunaris.*

CANON DVODECIMVS.

Dato die mensis Rab Adda in anno Iudaico proposito, feriam inuenire.

Coniunge characterem anni cum Regulari diei propositæ, abiectis septem, ubi opus. Iterum proponatur annus currens Iudaicus 5364. character eius est 6, per secundum canonem. Volo scire feriam $\overline{\text{VI}}$ diei Elul in anno proposito. Regularis eius est 6, qui cum charactere anni compositus, abiectis 7, relinquit feriam quintam. Aio igitur sextæ diei Elul characterem esse feriam quintam.

SCHOLION. *Ergo interlunium per antecedentem inuentum incidit in feriam quintam. Sed verum nouilunium ciuile mensis Elul conficietur in feria quinta, hoc est die* $\overline{\text{VII}}$ *Elul Rab Adda. Iudæi vero hoc anno multum morantur nouilunia, quia annus propositus fuit abundans. Ideoque neomeniæ eiusdem anni, a neomenia Sivvan, ad neomeniam Casleu, conueniunt cum mensibus Hegiræ, siquidem neomenia Muharram anni* 1013 *Hegiræ concurrebat cum neomenia Sivvan Iudaici in* $\overline{\text{XX}}$ *Mai. feria prima.*

CAPVT SEXTVM.

KALENDARIVM IVDAICVM.

7 TISRI PLENVS VII.	II MARCHES CAVVS VIII.	III CASLEV PLENVS IX
1 CLANGOR TVBAE.	1	1
2	2	2
3 IEIVNIVM GODOLIAE. Cæditur Godolias filius Ahicam una cum Iudæis, qui cum eo erant in Mazpa.	3	3
	4	4
	5	5
	6	6
4	7 Ieiunium. Excæcarunt oculos Sedekiæ, & filios eius coram eo iugularunt.	7
5 Ieiunium. Moriuntur XX Israelitæ. Rabbi Akiba filius Ioseph conijcitur in vincula, ubi moritur.	8	8
		9
6	9	10
7 Ieiunium. Decretum contra Patres nostros, ut perirent gladio, fame, ac peste, propter vitulum fabricatũ.	10	11
	11	12
	12	13
8	13	14
9	14	15
		16
10 IEIVNIVM KIPPVRIM.	15	17
11	16	18
12	17	19
13	18	20
14	19	21
15 SCENOPEGIA.	20	22
16	21	23
17	22	24
18	23	
19	24	25 ENCAENIA.
	25	26
20	26	27
21 ἡ ὀχοφορία.		28 Ieiunium. Ioiakim combussit volumen, quod scripserat Baruch, dictante Ieremia.
22 OCTAVA SCENOPEGIAS.	27	
23 FESTIVITAS LEGIS.	28	
24	29	
25	0 Intercalatur dies una in anno pleno, siue abundanti. ἐμβόλιμος ἡμέρα anni abundantis.	29
26		30 Eximitur dies in anno defectiuo. ἐξαιρέσιμος ἡμέρα anni defectiui.
27		
28		
29		
30		

KALENDARIVM IVDAICVM.

IIII TEBETH CAVVS X. V SEBAT PLENVS XI. VI ADAR CAVVS XII.

	IIII Tebeth cavvs X.	V Sebat plenvs XI.	VI Adar cavvs XII.
1			
2			
3			
4			
5		Ieiunium. Moriuntur Seniores, qui fuerunt æquales Iosuæ filij Nun.	
6			
7			Ieiunium. Moritur Moses Magister noster, qui in pace quieſcit.
8	Ieiunium. Scripta est lex Græce diebus Ptolemæi Regis. Tenebræ triduo per uniuersum orbem.		
9	IEIVNIVM. Non scripserunt Magistri nostri, quare ea dies notata.		Ieiunium. Schola Sammai, & Schola Hillel inter se contendere cæperunt.
10	Ieiunium. Obsidetur Ierusalem a rege Babylonis.		
11			
12			
13			Festivitas decreta. Nicanor interficitur.
14			MARDOCHAEVS. PHVRIM.
15			
16			
17			
18			
19			
20		Ieiunium. Congregati sunt omnes Israelitæ contra Beniamin propter pellicem & idolum Micha.	
21			
22			
23			
24			
25			
26			
27			
28			
29			
30			
		LOCVS EMBOLISMI.	

KALENDARIVM IVDAICVM.

VII NISAN PLENVS I.		VIII IIAR CAVVS II.		IX SIWAN PLENVS III.	
1	Ieiunium. Mortui sunt filij Aaron.	1		1	
2		2		2	
3		3		3	
4		4		4	
5		5		5	
6		6		6	ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗ. ΠΛΗΡΩΜΑΤΩΝ ΗΜΕΡΩΝ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ.
7		7	ΕΒΔΟΜΑΣ ΔΕΥΤΕΡΟΤΕΤΑΡΤΗ.	7	
8		8		8	
9		9		9	
10	Ieiunium. Moritur Mariam. Eligitur agnus mactandus XIIII die.	10	Ieiunium. Moritur Eli Pōt. Max. & ambo filij eius. Capitur Arca testimonij.	10	
11		11		11	
12		12		12	
13		13		13	
14	PASCHA. EXTERMINATIO FERMENTI.	14	ΕΒΔΟΜΑΣ ΔΕΥΤΕΡΟΠΕΜΠΤΗ.	14	
15	AZYMA.	15		15	
16	ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ. MANIPVLVS FRVGVM. ΗΜΕΡΑΙ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΣ ΔΕΥΤΕΡΟΠΡΩΤΗ.	16		16	
17		17		17	
18		18		18	
19		19		19	
20		20		20	
21	SOLLENNITAS. FINIS AZYMORVM.	21	ΕΒΔΟΜΑΣ ΔΕΥΤΕΡΟΕΚΤΗ.	21	
22		22		22	
23	ΕΒΔΟΜΑΣ ΔΕΥΤΕΡΟΔΕΥΤΕΡΑ.	23	Solennitas. Simon Gazam capit.	23	Ieiunium. Desistunt ferre primogenita, & primitias Ierosolyma in diebus Ieroboam filij Nabat.
24		24		24	
25		25		25	Ieiunium. Occiditur Rabban Simion filius Gamaliel, Rabbi Ismael, Rabbi Hanania secundus a Pontifice.
26	Ieiunium. Moritur Iosue filius Nun.	26		26	
27		27		27	Ieiunium. Combustus est Rabbi Hanina filius Tardion una cum libro legis.
28		28	ΕΒΔΟΜΑΣ ΔΕΥΤΕΡΟ ΕΒΔΟΜΗ. Ieiunium. Moritur Samuel Propheta. Plangitur ab omni populo.	28	
29		29		29	
30	ΕΒΔΟΜΑΣ ΔΕΥΤΕΡΟΤΡΙΤΗ.			30	

KALENDARIVM IVDAICVM.

X TAMVZ CAVVS IIII.	XI AB PLENVS V.	XII ELVL CAVVS VI
1	1 Ieiunium. Moritur Aharon Pontifex.	1
2		2
3	2	3
4	3	4
5	4	5
6	5	6
7	6	7
8	7	8
9	8	9
10	9 IEIVNIVM. Decretum contra patres noſtros Iudæos, ne ingrederentur in terram Iudæam. Deſolatio Templi prioris & poſterioris.	10
11		11
12		12
13		13
14	10	14
15	11	15
16	12	16
17 IEIVNIVM. Franguntur Tabulæ legis. Ceſſat ἐνδελεχισμός. Vrbs fiſſa. Epiſtemon cremat librum legis. Ponit ſtatuam in Templo.	13	17 Ieiunium. Moriuntur Exploratores, qui diffamaucrant terram.
18	14	18
19	15	19
20	16	20
21	17	21
22	18 Ieiunium. Extincta eſt lucerna veſpertina in diebus Ahaz.	22 Xylophoria
23	19	23
24	20	24
25	21	25
26	22	26
27	23	27
28	24	28
29	25	29
	26	
	27	
	28	
	29	
	30	

TABVLA PRIMA
MENSIVM CHARACTER.

Linea mensium.	Feria.	Hor.	Scrup. Iud.
1	1	12	793
2	3	1	506
3	4	14	219
4	6	2	1012
5	7	15	725
6	2	4	438
7	3	17	151
8	5	5	944
9	6	18	657
10	1	7	370
11	2	20	83
12	4	8	876
13	5	21	589

TABVLA SECVNDA ANNORVM ENNEADECAETERIDIS EXPANSORVM.

Linea annorū	Cyclus Enneadecaetericus. Feria	Hor.	Scrup. Iud.	Cyclus excessus Solaris. Dies excessus	Hor.	Scrup. Iud.
1	4	8	876	10	21	204
2	1	17	672	21	18	408
3	7	15	181	3	2	899
4	4	23	1057	14	0	23
5	2	8	853	24	21	227
6	1	6	362	6	5	718
7	5	15	158	17	2	922
8	4	12	747	28	0	46
9	1	21	543	9	8	537
10	6	6	349	20	5	741
11	5	3	928	1	14	152
12	2	12	724	12	11	356
13	6	21	520	23	8	560
14	5	19	29	4	16	1051
15	3	3	905	15	14	175
16	7	12	701	26	11	379
17	6	10	210	7	19	870
18	3	19	6	18	16	1074
19	2	16	595	0	1	485

TABVLA TERTIA NEOMENIARVM IN CYCLIS COLLECTIS.

Linea Cyclorū collectorū.	Cycli collecti neomeniarum. Feria.	Hor.	Scrup. Iud.	Cycli collecti excessus Solis. Dies excessus	Hor.	Scrup. Iud.	Anni collecti.
1	2	16	595	0	1	485	19
2	5	9	110	0	2	970	38
3	1	1	705	0	4	375	57
4	3	18	220	0	5	860	76
5	6	10	815	0	7	265	95
6	2	3	330	0	8	750	114
7	4	19	925	0	10	155	133
8	7	12	440	0	11	640	152
9	3	4	1035	0	13	45	171
10	5	21	550	0	14	530	190
20	4	19	20	1	4	1060	380
30	3	16	570	1	19	510	570
40	2	14	40	2	9	1040	760
50	1	11	590	3	0	490	950
60	7	9	60	3	14	1020	1140
70	6	6	610	4	5	470	1330
80	5	4	80	4	19	1000	1520
90	4	1	630	5	10	450	1710
100	2	23	100	6	0	980	1900
200	5	22	200	12	1	880	3800
300	1	21	300	18	2	780	5700
400	4	20	400	24	3	680	7600
500	7	19	500	30	4	580	9500
600	3	18	600	36	5	480	11400

TABVLA

TABVLA QVARTA NEOMENIARVM TISRI IN ANNIS EXPANSIS CYCLI MAGNI.

		0			19			38			57			76			95			114		
	1	VII Oct.	2	5	204	4	21	799	7	14	314	5	6	909	5	23	424	1	15	1019	4	8	534
	2	XXVI Sep.	6	14	0	2	6	595	4	23	110	7	15	705	3	8	220	6	0	815	1	17	330
Emb.	3	XVI Sep.	3	22	876	6	15	391	2	7	986	5	10	501	7	17	16	3	9	611	6	2	126
	4	V Oct.	2	20	385	5	12	980	1	5	495	3	22	10	6	14	605	2	7	120	4	23	715
	5	XXIII Sep.	7	5	181	2	21	776	5	14	291	1	6	886	3	23	401	6	15	996	2	8	511
Emb.	6	XII Sep.	4	13	1057	7	6	572	2	23	87	5	15	682	1	8	197	4	0	792	6	17	307
	7	Kal. Oct.	3	11	566	6	4	81	1	20	676	4	13	191	7	5	786	2	22	301	5	14	896
Emb.	8	XXI Sep.	7	20	362	3	12	957	6	5	472	1	21	1067	4	14	582	7	7	97	2	23	692
	9	VIII Oct.	6	17	951	2	10	466	5	2	1061	7	19	576	3	12	91	6	4	686	1	21	201
	10	XXVIII Sep.	4	2	747	6	19	262	2	11	857	5	4	372	7	20	967	3	13	482	6	5	1077
Emb.	11	XVII Sep.	1	11	543	4	4	58	6	20	653	2	13	168	5	5	763	7	22	278	3	14	873
	12	VI Oct.	7	9	52	3	1	647	5	18	162	1	10	757	4	3	272	6	19	867	2	12	382
	13	XXIIII Sep.	4	17	928	7	10	443	3	2	1038	5	19	553	1	12	68	4	4	663	6	21	178
Emb.	14	XIIII Sep.	2	2	724	4	19	239	7	11	834	3	4	349	5	20	944	1	13	459	4	5	1054
	15	III Oct.	1	0	233	5	16	828	6	9	343	2	1	938	4	18	453	7	10	1048	3	3	563
	16	XXII Sep.	5	9	29	1	1	624	3	18	139	6	10	734	2	3	249	4	19	844	7	12	359
Emb.	17	X Sep.	2	17	905	5	10	420	1	2	1015	3	19	530	6	12	45	2	4	640	4	21	155
	18	XXIX Sep.	1	15	414	4	7	1009	7	0	524	2	17	39	5	9	634	1	2	149	3	18	764
Emb.	19	XIX Sep.	6	0	210	1	16	805	4	9	320	7	1	915	2	18	430	5	10	1025	1	3	540

RESIDVVM TABVLAE QVARTAE.

	133			152			171			190			209			228		
1	17	1	49	2	17	644	5	10	159	1	2	754	3	19	269	6	11	864
2	4	9	925	7	2	440	2	18	1035	5	11	550	1	4	65	3	20	660
3	1	18	721	4	11	236	7	3	831	2	20	346	5	12	941	1	5	456
4	7	16	230	3	8	825	6	1	340	1	17	935	4	10	450	7	2	1045
5	5	1	26	7	17	621	3	10	136	6	2	731	1	19	746	4	11	841
6	2	9	902	5	2	417	7	18	1012	3	11	527	6	4	42	1	20	637
7	1	7	411	3	23	1006	6	16	521	2	9	36	5	1	631	7	18	146
8	5	16	207	1	8	802	4	1	317	6	17	912	2	10	427	5	2	1022
9	4	13	796	7	6	311	2	22	906	5	15	421	1	7	1016	4	0	531
10	1	22	592	4	15	107	7	7	702	3	0	217	5	16	812	1	9	327
11	6	7	386	1	23	983	4	16	498	7	9	13	3	1	608	5	18	123
12	5	4	977	7	21	492	3	14	7	6	6	602	1	23	117	4	15	712
13	2	13	773	5	6	288	7	22	883	3	15	398	6	7	993	2	0	508
14	6	22	569	2	15	84	5	7	679	1	0	194	3	16	789	6	9	304
15	5	20	78	1	12	673	4	5	188	6	21	783	2	14	298	5	6	893
16	3	4	954	5	21	469	1	13	1064	4	6	579	6	23	94	2	15	689
17	7	13	750	3	6	265	5	22	860	1	15	375	4	7	970	7	0	485
18	6	11	259	2	3	854	4	20	369	7	12	964	3	5	479	5	21	1074
19	3	20	55	6	12	650	2	5	165	4	21	760	7	14	275	3	6	870

TABVLA QVINTA CYCLORVM MAGNORVM COLLECTORVM.

247	A	6	23	175	4693	T	6	8	85
494	B	6	22	350	4940	V	6	7	260
741	C	6	21	525	5187	X	6	6	435
988	D	6	20	700	5434	Y	6	5	610
1235	E	6	19	875	5681	Z	6	4	785
1482	F	6	18	1050	5928	a	6	3	960
1729	G	6	18	145	6175	b	6	3	55
1976	H	6	17	320	6422	c	6	2	230
2223	I	6	16	495	6669	d	6	1	405
2470	K	6	15	670	6916	e	6	0	580
2717	L	6	14	845	7163	f	5	23	755
2964	M	6	13	1020	7410	g	5	22	930
3211	N	6	13	115	7657	h	5	22	25
3458	O	6	12	290	7904	i	5	21	200
3705	P	6	11	465	8151	k	5	20	375
3952	Q	6	10	640	8398	l	5	19	550
4199	R	6	9	815	8645	m	5	18	725
4446	S	6	8	990	8892	n	5	17	900

TABVLA SEXTA.

	0	19	38	57	76	95	114	133	152	171	190	209	228
1	2	5	7	3 c.2.	7.G.5	2.d.7.	5.e.3.	7	3.D.2	5	2.L.7.	5.N.3.h.2	7.Y.5.
2	7.a.5.	2	5	7	3.R.2	7.I.5.	2.e.7.	5.g.3.	7	3.B.2.	5	2.N.7.	5.O.3.i.2
Emb. 3	5.F.3.	7.c.5.	2	5	7	7.T.2	7.K.5	2 g.7.	5.X.3	7	3.C.2.	5	2.O.7.
4	3	5	2.O.7.	5.Q.3.	7.b.5.	2	5	7	3.f.2.	7.I.5.	2	5.h.3.	7
5	7	3.E.2.	5	2.Q.7.	5.R.3	7.d.5.	2	5	7	5.B.3.	7.L.5.	2.h.7.	5.i.3.
Emb. 6	5.a.3.	7	3.G.2.	5	2.R.7	5.I.3.	7.e.5.	2	5	2.B.7.	3.X.2.	7.M.5.	2.i.7.
7	5.C.3.	7.N.5.	2.i.7.	5.l.3.	7	3	5	2.Q.7	5.S.3.	7.d.5.	2	2	2. A.7.
Emb. 8	2.C.7.	3.Z.2.	7.O.5.	2.l.7.	5.b.3.	7	3.G.2	5	2.S.7.	5.I.3.	7.f.5.	2	5.
9	7	2	5	2.B.7.	5.D.3	7.N.5	2.k.7	5	7	3.L.2.	5	2.R.7.	5.T.3.
10	5.Y.3.	7.h.5.	2	5	2.D.7	5.F.3.	7.P.5	2.m.7	5	7	3.H.2.	5	2.T.7.
Emb. 11	2.X.7.	5.M.3.	7	2	5	2.f.7.	3.b.2.	7.Q.5	2.n.7.	5.d.3.	7	3.K.2.	7.A.5.
12	7	3	7.A.5.	2.V.7.	5.Z.3	7.h.5.	2	5	2.E.7	3.F.3.	7.P.5.	2.n.7.	5
13	5	7	3.L.2.	7.B.5.	2.Y.7	5.a.3.	7.k.5	2	5	2.F.7.	5.H.3.	7.R.5.	2
Emb. 14	2	5.h.3.	7	3.N.2.	7.D.5	2.a.7.	5.P.3.	7.m.5	2	5	2.H.7.	3.e.2.	7.T.5.
15	2.H.7.	5.k.3.	7.T.5.	2	5	7	3	7.C.5	2.Z.7	5.a.3.	7	2	5
16	5	2.k.7.	5.M.3.	7.V.5.	2	5	7	7.N.2	7.E.5.	2.a.7.	5.c.3.	7.m.5.	2
Emb. 17	2	5	2.L.7.	5.B.3.	7.Y.5	2	5.k.3.	7	3.P.2.	7.F.5.	2.c.7.	5.R.3.	7
18	2.c.7.	5.e.3.	7	3	5	2.K.7	5.M.3	7.X.5	2	5	7	2	7.E.5.
Emb. 19	7.H.5.	2.e.7.	5.T.3.	7	3.A.2	5	2.M.7	5.C.3	7.Z.5	2	5. l. 3.	7	3.Q.2.

TABVLA SEPTIMA AEQVATIONIS NEOMENIARVM.

	0	19	38	57	76	95	114	133	152	171	190	209	228
1	1.a.4.	2	3	5.c.1.	6.G.7.R.2.	1.I.4. d.3.	2.e.5.	3.g.6.	5.D.1.	7.B.2.	4.L.3.	2.N.5.h.1	3.O.6 Y.7.1 2
2	3.F.6.a.7.	1.c.4.	2	3	5.R.1.	6.I.7.T.2.	1.K.4.e.3.	2.g.5.	3.X.6.	5.B.1.	7.C.2.	4.N.3.	2.O.5.i 1.
nb. 3	7.F.2	6.c.8	1. O.7	2	3.b .6	5. T.1	6.K.8.	4.g.3.	7. X.2.f.5	3.I.6.	5.C.1	8.h.7.	4.O.3.
4	5	7.E.2.	4.O.7	8.Q.7.	3.R.6.b.7.n.2	1.d.4	2	3	5.f.1	3.B.6.I.7.	1.L.4.	2.h.5.	3.i.6.
5	3.a.6.	5.E.1.	7.G.2.	4.Q.3.	2.R.5.n.1.	3.1.6.d.7.	1.e.4.	2.	3	2. B. 5.	6.L.7.X.2	1.M.4.h.3	2. i.5.
nb. 6	8.C.7.a.2	3.N.6	5.G.1.i.4	8.l.7.	4.R.3.	7.I.2.	6.e.8.	1.Q.4	8.S.7.	4.B.3.d.6.	5.X.1.	6.M.8.	1.A.4.i.3
7	2.C.5	6.N.7.Z.2	1.O.4.1.3.	2.l.5.	3.b.6	5	7.G.2.	4.Q.3.	2.S.5.	3.I.6.d.7.	3.f.4.	2	4.A.3.
mb. 8	4.C.3.	5.Z.1.	6.O.8.	1.B.4.l.3.	8.D.7.b.c.2	3.N.6.	5.G.1.k.4	8	4.S.3.	7.I.2.L.5.	6.f.8.	1.R.4.	8.I.7.
9	3.Y.6	1.h.4.	2	4.b.3.	2.D.5	3.F.6.N.7	1.P.4.k.3.	2.M.7.	3.	5.L.1.	7.H.1.	4.R.6.	2.l.5.
10	2.X.7.Y.5	3.M.6.h.7	1	2.	4.D.3.	2.F.5.	6.P.7.b.2.	1.Q.4.m.3.	2.n.7.	3.d.6.	5.H.1.	7.K.2.	1. A.4.T.3.
mb. 11	4.X.3.	7.M.2.	3.A.6.	1.V.4.	8.Z.7.	4.F.3.h.6.	5.b.1.	6. Q. 8.	1.E.4.n.3	8.F.7.d.2.	3.F.7.d.2.	8.K.1.h.4	6.A.8.
12	3	5	6.A.7.L.2	1.B.5.V.3.	2.Y.7.Z.5	3.a.6.h.7.	1.k.4.	2	4.E.3	2.F.5.	3.H.6P.7.	1.R.4.n.3	2.
13	2	3.h.6.	5.L.1	6.B.7.N.2.	1.D.4.Y.7	2.a.5.	3.P.6.k.7.	1.m.4.	2	4.F.3.d.	2. H.5.	6.R.7.e.2.	1.T.4.
nb. 14	1.H.4.	8.K.h.2.	3. I. 6	5.N.1.	6.D.8.	4.a.3.	7. P.2.	3.C.6. m.8	1.Z. 4.	8.a.7.	4.H.3.	2.e.1.	6.e.1.
15	4.H.3.	2.K.5.	3.M.6.T.7	1.V.4.	2	3	5	6.C.8.N.2	1.E.4.Z.3	2.a.5.	3.	2.m.4.	2
16	2.	4.K.3.	2.K.5.	3.B.6.V.7.	1	2	3.k.6	5.N.1.	6.E.7.P.2	1.F.4.a.3.	2.c.5.	3.R.6.m.7	1
nb. 17	1.c.4.	8.e.7.	4.L.3.	7.B.2.	6.Y.8.	1.K.4.	8.g.7.k.2.	3.X.6.	5.P.1.	6.F.8.	4. c. 3.	7.R.2.	3.E.6.
18	1.H.4.c.3	2.e.5.	3.T.6.	5.	7.	4.K. 3.	7.M.5.	3.C.6.X.7	1.Z. 4	2	3.l.6.	5	6.E.7 Q.2
nb. 19	6.H.8.	7.e.3.	7.T.2.c.5.	3.G.6.	5.A.1.d.4.	8.e.7.	4.M.3.	7.C.2.D.5	6.Z.8.	1.L.4.	8.H.7.l.2.	3.Y.6.	5.Q.1.

TABVLA OCTAVA LATERCVLI MENSIVM.

ANNVS COMMVNIS.

Character mensis.	Qualitas anni.	Tisri.	Marcheſwan.	Caſleu.	Tebet.	Sebat.	Adar prior	Adar poſt.	Niſan.	Iiar.	Siwan.	Tamuz.	Ab.	Elul.
1	A	2	4	6	1	2		4	5	7	1	3	4	6
2	O	5	7	1	3	4		6	7	2	3	5	6	1
3	A	7	2	4	6	7		2	3	5	6	1	2	4
4	D	2	4	5	6	7		2	3	5	6	1	2	4
5	O	3	5	6	1	2		4	5	7	1	3	4	6
6	D	7	2	3	4	5		7	1	3	4	6	7	2
7	A	5	7	2	4	5		7	1	3	4	6		2

ANNVS EMBOLIMÆVS.

1	A	2	4	6	1	2	4	6	7	2	3	5	6	1
2	A	3	5	7	2	3	5	7	1	3	4	6	7	2
3	A	7	2	4	6	7	2	4	5	7	1	3	4	6
4	D	2	4	5	6	7	2	4	5	7	1	3	4	6
5	O	3	5	6	1	2	4	6	7	2	3	5	6	1
6	D	7	2	3	4	5	7	2	3	5	6	1	2	4
7	D	5	7	1	2	3	5	7	1	3	4	6	7	2
8	A	5	7	2	4	5	7	2	3	5	6	1	2	4

DEFINITIONES.

ī *Menſes Lunares ſunt alternis pleni, & cani.*

īī *Annus Lunaris, qui ad Menſes Lunares deſcriptus eſt, communis quidem ad* xīī *Embolimæus autem ad* xīīī.

īīī *Annus ordinarius, communis quidem dierum* cccliiii, *Embolimæus* ccclxxxiiii.

iiii *Annus defectiuus, communis dierum* cccliii, *Embolimæus* cc clxxxiii. *quando in utraque ſpecie Caſleu fit ex pleno cauus.*

v̄ *Annus Abundans, communis dierum* ccclv, *embolimæus* cccl x xxv. *quando in utraque ſpecie Marcheſvvan ex cauo fit plenus.*

vī *Cyclus Lunæ eſt ſyſtema annorum Lunarium* xix, *communium quidem* xii, *embolimæorum vero* vii.

vii *Emboliſmus eſt intercalatio menſis pleni inter finem Sebat, & neomeniam Adar.*

viii *Adar prior eſt menſis embolimæus plenus.*

ix *Adar poſterior eſt menſis ordinarius cauus, poſt embolimæum.*

x̄ *Tempus emboliſmi eſt exceſſus rationum Solarium ſupra menſem Lunarem in annis Cycli* iii, vi, viii, xi, xiiii, xvii, xix.

xī *Tekuphæ Rabbi Samuelis ſunt quatuor quadrantes anni Iuliani ſingulis luſtris Iulianis per rationem Biſexti in orbem recurrentes.*

xii ὑστεροχὴ ἡλιακὴ, *ſiue exceſſus Solaris, eſt differentia anni Iuliani, & Lunaris.*

xiii *Character anni Iudaici eſt feria Tekuphæ Tiſri.*

xiiii *Annus Semita eſt ſeptimus annus Hebdomadis annalis.*

xv *Iobel eſt ſyſtema annorum Lunarium* xlix. *Aliter. Syſtema ſeptem Hebdomadum annalium.*

xvi *Character temporis, eſt, abiectis omnibus ſeptenarijs dierum, reſiduum dierum, horarum, & appendicum ſcrupulariarum.*

CHARACTERES.

ī *Character menſis.* 1. 12. 793.

īī *Character anni communis.* 4. 8. 876.

īīī *Character anni embolimæi.* 5. 21. 589.

iiii *Character Cycli Lunaris.* 2. 16. 595.

v̄ *Character magni cycli feriarum.* 6. 23. 175.

vī *Character nouilunij Tohu.* 2. 5. 204.

REGVLÆ.

ī *Nunquam Tiſri feria* ī, iiii, vi.

īī *Nunquam Niſan feria* īī, iiii, vi.

III *Semper in anno communi Tisri feria* V, *si character excesserit* 3. 9. 203.

IIII *Semper post emboliſmum Tisri feria* III, *si character excesserit.* 2. 15. 588.

V *Translatio feriæ astronomica, quando characteriſmus attigit, aut excessit hor.* 18.

VI *Translatio feriæ politica, quando characteriſmus Tisri est feria* I, IIII, VI.

CANON PRIMVS.

Dato anno Iudaico, cyclum Lunæ Iudaicum scire.

Habeas id per doctrinam Canonis sexti Capitis quinti: vel per doctrinam Canonis sexti Capitis quarti. Hoc est, ab annis Iudaicis propositis aufer numerum proxime minorem in Tabula quinta, cuius literam seorsim serua. Rursus a residuo abijce numerum proxime minorem in Tabula quarta. relinquetur cyclus quæsitus.

Ab anno proposito Iudaico 5365 abijce numerum proxime minorem in Tabula quinta, nempe 5187. cuius literam X seorsim serua una cum charactere eius 6. 6. 435. Relinquitur 178. a quo residuo rursus abijce numerum proxime minorem 171 in fronte Tabulæ. Relinquitur cyclus quæsitus 7.

CANON SECVNDVS.

Dato anno Iudaico, scire, quot cycli a capite æræ Iudaicæ, & quot anni præterierunt.

Ab annis Iudaicis propositis abijce numeros proxime minores in linea annorum collectorum Tabulæ tertiæ tandiu, donec numerum propositum consumpseris. Omnes cyclos illis respondentes coniunge ex linea cyclorum in eadem Tabula.

Ab annis Iudaicis propositis 5365 abijce numerum proxime minorem in linea annorum collectorum in latere dextro, siue versu ultimo Tabulæ tertiæ, nempe numerum 3800. A residuo 1565 rursus abijcito numerum proxime minorem 1520. Denique a residuo 45 abijcito proxime minorem 38. Supersunt anni 7. Iam annis collectis, 3800, 1520, 38, congruunt de linea cyclorum eiusdem Tabulæ cycli 200, 80, 2. qui simul iuncti componunt cyclos 282 absolutos, & annos præteritos 6 de cyclo labente 283, cuius annus 7 hoc anno 5365 inibit proxime tam per hanc, per superioris Canonis, doctrinam.

CANON TERTIVS.

Anno Iudaico proposito, characterem Tisri inuenire in horis & scrupulis.

Sit propositus annus Iudaicus 5365, cuius Tisri characterem in horis & scrupulis vis scire. Characteriſmos respondentes cyclis supra collectis, compone simul una cum annorum præteritorum characteriſmo. Aggregato adijce nouilunium Tohu. ut habes in Diagrammate.

Cycli præteriti.	200	5	22	200
	80	5	4	80
	2	5	9	110
Anni præteriti.	6	1	6	362
Aggregat.		3	17	752
Nouilunium Tohu.		2	5	204
Nouilunium Tisri astronomicon.		5	22	956

Characteriſmi igitur cyclis 200, 80, 2 respondentes una cum characteriſmo annorum præteritorum 6 ex Tabula secunda, per Canonem primum Capitis primi collecti componunt 3. 17. 752. cui characteri adijce nouilunium Tohu, qui est sextus in ordine characterum post definitiones. Consurgit nouilunium Tisri 5. 22. 956. hoc est feria sexta, per regulam V, quia character excessit horas 18, quum sint horæ 22, scrup. 956. Itaque pro feria quinta sumitur feria sexta.

II ALITER. Characterem 6. 6. 435, quem reseruasti Canone primo, compone cum charactere cellæ communis Tabulæ quartæ sub frontali 171, e regione cycli Iudaici 7. Nam in doctrina dicti Canonis primi ab annis Iudaicis propositis 5365 abiecisti annos 5187 in Tabula quinta, cuius characterem 6. 6. 435 reseruasti. a residuo autem 178, abiecisti numerum proxime minorem 171 in fronte Tabulę quartę. & relinquitur cyclus anni propositi 7 a latere Tabulæ. In angulo autem communi occurrit character 6. 16. 521. qui cum charactere reseruato componit eundem characterem Tisri 5. 22. 956. Hæc est expeditissima omnium

methodus, utpote quum duo tantum characteres componantur; in priori autem exemplo quinque. Aio igitur nouilunium Tisri competere in feriam sextam per regulam quintam, idque nocte post $\overline{\text{XIII}}$ Septembris, a qua incipit dies Iudaicus, quod continget quum hæc scribebam, Idibus Septembris Iuliani, anno Christi $\overline{\text{MDCIIII}}$. Astronomica est hæc epocha, non quod astronomice nouilunium hoc incidat in totidem horas, & scrupula, sed dictum ad differentiam translationis politicæ. Nam per Regulas $\overline{\text{I}}$, & $\overline{\text{VI}}$, feria $\overline{\text{VI}}$ est reproba, & non idonea neomeniæ Tisri politicæ. Ideo neomenia Tisri politica inibit nocte, quæ sequetur $\overline{\text{XIIII}}$ Septembris Iuliani, feria septima.

$\overline{\text{III}}$ ALIVD EXEMPLVM. Volo scire nouilunium Tisri anni Iudaici 5194. Numerus proxime minor in Tabula quinta 5187 habet characterem, ut diximus, 6.6.435. Abiectis 5187 de 5194, supereſt cyclus 7. In Tabula quarta e regione 7 cycli sub frontali 0 occurrit 3.11.566. Compono cum charactere 6.6.435. Consurgit character Tisri 2.17.1001. & quidem astronomicus. At est annus post embolismum, & horæ excedunt 15.588. Sunt enim horæ 17.1001, majores, quam 15.588. Ideo per regulam $\overline{\text{IIII}}$, feria secunda politice transfertur in $\overline{\text{III}}$, anno post embolismum.

$\overline{\text{IIII}}$ ALIVD EXEMPLVM. Volo scire nouilunium Tisri anni Iudaici 1120. Numerus proxime minor in Tabula quinta 988 habet characterem 6.20.700. Abiectis 988 de 1120, de residuo 132 abijcio proxime minorem 114 in fronte Tabulæ quartæ. Relinquitur lateralis numerus 18, & in angulo communi 3.18.764. quæ cum 6.20.700 composita constituunt neomeniam Tisri 3.15.384. Sed est annus communis, & horæ 15.384 sunt majores, quam horæ 9.203. Ideo per regulam $\overline{\text{III}}$, feria tertia transferenda est ciuiliter in quintam. Sed ut defungaris leui opera omnibus molestijs (si modo tam perspicuæ methodi molestia ulla esse potest) en via longe expeditissima, quam satis laudare non possis. Ab annis propositis 5365, abiecto numero proxime minori 5187, ut iam fecisti in doctrina Canonis primi, & reseruata litera X, a residuo 178 abijce frontalem numerum proxime minorem 171 in Tabula sexta. Relinquitur, (ut iam expertus es Canone primo) cyclus 7, in latere Tabulæ: & in angulo communi occurrit 7.d.5. Sed X litera reseruata prior est, quam d. Ideo per doctrinam Canonis quarti Capitis tertij, adiuuante doctrina Canonis decimi Capitis quarti, prior feria, nimirum septima, assumenda est. Itaque hac methodo omnes ciuiles neomenias colligere potes defunctus omni tædio obseruationum antecedentium.

SCHOLION. *Adeptus neomeniam Tisri, reliquorum mensium neomenias habebis, si ex Tabula prima characterem mensis, quem desideras, ad characterem Tisri adieceris. Si vis habere Nisan, in anno communi adyce characterē sexti mensis, in embolimæo characterem septimi. Ita de alijs mensibus.*

CANON QVARTVS.

Qualitatem anni scire in dato anno Iudaico.

Hoc est, scire, annus ordinariusne, an defectiuus, an abundans sit. Compara anni propositi characterem cum charactere anni sequentis, hoc est feriam anni propositi cū feria sequentis anni. Si enim annus est defectiuus communis, differentia eius, & sequentis est feria tertia. Nam per definit. $\overline{\text{IIII}}$ annus communis defectiuus est dierum 353. Abiectis omnibus septenarijs relinquitur feria tertia. Sic annus defectiuus embolimęus dierum 383 per eandem definit. abiectis septenarijs relinquit feriam quintam. & ita de qualitate reliquorum iudicabis, ut habes in præsenti diagrammate. Per tertium exemplum doctrinæ antecedentis Canonis cella communis Tabulæ sextæ fuit 7.d.5. Sequens est 5.I.3. Litera X, quam retinuisti, est posterior, quam litera I. Ideo per doctrinam Can. $\overline{\text{IIII}}$ Cap. $\overline{\text{III}}$, posterior feria, nempe 3, assumenda. Hoc est, Tisri anni 5366 committetur in feria tertia. huius autem anni 5365 feria est septima. differentia $\overline{\text{III}}$. Quia est annus communis, per præsens diagramma annus iste 5365 erit defectiuus, hoc est, Casleu erit cauus, pro $\overline{\text{XXX}}$ diebus $\overline{\text{XXIX}}$ retinens. Idque indicatur litera D. quæ significat defectiuum in Diagrammate, O ordinarium, A abundantem. Diagramma omnia proponit ὀφθαλμοφανῶς, ut, nisi prorsus lapis es, non homo, errare non possis. Quod si expeditiorem methodum requiris, confer te in præstantissimam Tabulam septimam cum eadem litera, quam reseruasti, nempe X. Sub eodem numero frontali 171,

	D	O	A	
COMM.	353	354	355	*Dies anni*
	3	4	5	*Residua septen.*
EMB.	383	384	385	*Dies anni*
	5	6	7	*Residua septen.*

tali 171, e latere eiusdem cycli 7, in cella communi occurtit 3. I. 6. d. 7. Sed litera retenta X est posterior, quam I. ideo numerus posterior 6 est assumendus: cum quo confer te in Tabulæ octauæ partem priorem, quia nimirum annus propositi cycli 7 est communis. Characteri 6, quem excerpsisti ex cella communi, adiacet litera D in eadem Tabula octaua. Hoc est annus est defectiuus, deinde sequitur neomenia Tisri 7, & reliquorum mensium. Itaque operatio hæc continet una opera doctrinam omnium Canonum superiorum, & amplius: quia non solum qualitatem anni, feriam Tisri, sed & ferias neomeniarum ciuiles reliquorum mensium ostendit.

CANON QVINTVS.

Dato anno Iudaico, anticipationem Lunarem scire.

Cyclis per Canonis secundi doctrinam collectis numeros excessus Solaris congruentes accipe ex altera parte Tabulæ tertiæ, neglectis annis expansis.

	D.	H.	Scr.
200	12	1	880
80	4	19	1000
2	0	2	970
	17	0	6 90

Annorum 5365 propositorum cyclis 282 præteritis congruunt de excessu Solis Dies 17. Hor. 0. 690.

ALITER. In Tabula prima Cap. tertij accipe numerum Cyclorum collectorum proxime minorem 5168. Huic respondent dies 17 anticipationis, ut antea.

CANON SEXTVS.

In dato anno Iudaico neomeniam Tisri in diebus Iulianis designare.

Dies anticipationis abijce ab epocha prisca Tisri in cyclo anni dati.

Annus propositus esto 5365. Cyclus est 7. Dati cycli epocha vetus Iuliana in Kal. Octobris in Tabula quarta: hoc est in trigesima prima die a Kal. Septembris. Igitur a 31 diebus auferi 17 dies anticipationis Lunaris per proximum Canonem inuentis. Relinquuntur dies XIIII Septembris, ubi hodierna epocha est Tisri Iudaici in cyclo septimo ineunte, quæ est feria septima iniens post Solem occasum eiusdem XIIII diei Septembris una cum neomenia ciuili ipsius Tisri. Reliquas neomenias adipisceris obseruato earum charactere ex Tabulæ octauæ priore parte, numero 6 per posterius exemplum Canonis quarti huius Cap.

CANON SEPTIMVS.

Dato anno Iudaico, annum cycli Solaris Iudaici scire.

Idem est cyclus Solaris Iudaicus cum cyclo Solari Romano. Hoc anno Christi 1604, in cuius Septembri inibit proxime annus Iudaicus 5365, cyclus Solis est 17. Eundem habebis, si 5365 per 28 diuiseris, aut si omnes cyclos magnos annorum 532 abieceris, & opereris per doctrinam Canonis secundi Cap. secundi.

SCHOLION. *Quod dictum est cyclum Solis Iudaicum eundem esse cum Romano, iam intelligis, per ea, quæ dicta sunt, eundem annum cycli Iudaici cum anno cycli Romani esse. & si easdem literas Dominicales Romani cycli Iudaico accommodaueris, eundem prorsus esse cyclum Iudaicum cum Romano. Sed quia cyclus Romanus incipit a Kal. Ianuarij, cyclus autem Iudaicus ab Indictione Constantiniana, hoc est a* XXIIII *Septembris, ubi est initium Tekuphæ Tisri secundum Rabbi Samuelem, literarum Dominicalium usus locum non habet in cyclo Iudæorum Solari, qui literis ad distinguendos dies septimanæ non utuntur; sed tantum regularibus dierum. Primus igitur annus cycli Iudaici, quemadmodum & Romani, habet Bisextum. sed incipit a feria tertia. Vtemur igitur ad memoriæ subsidium literis A, B, C, pro prima, secunda, tertia feria, &c. Primus igitur annus cycli habet B C, hoc est feriam secundam, tertiam, quia B est secunda litera Alphabethi, C, tertia, &c. Sic præsens annus 5365 cycli Iudaici* XVII *habet A B. hoc est ferias* I, II. *Itaque in primo anno lustri Iuliani, ubi semper est feria duplex, prior negligenda est, altera sumenda. Ideo in hoc anno cycli* XVII *character anni Iudaici, siue Tekuphæ Rabbi Samuelis, est feria* II.

LATERCVLVM CYCLI SOLIS IVDAICI.

Cycl. ☉		Cycl. ☉		Cycl. ☉		Cycl. ☉	
1	BC	9	EF	17	AB	25	DE
2	D	10	G	18	C	26	F
3	E	11	A	19	D	27	G
4	F	12	B	20	E	28	A
5	GA	13	CD	21	FG		
6	B	14	E	22	A		
7	C	15	F	23	B		
8	D	16	G	24	C		

CANON OCTAVVS.

In anno Iudaico proposito, quota die Tisri Tekupha commissa sit, scire.

Diebus, horis, & scrupulis anticipationis per Canonem quintum inuentæ adde dies, horas, scrupula excessus Solaris annorum cycli expansorum præteritorum. Ab aggregato per perpetuam regulam abijce dies 12. 20. 204. Residuo adijce horas & scrupula nouilunij per Canonem tertium reperti.

Proposito anno Iudaico 5365, per doctrinam Canonis quinti cyclis 282 absolutis competunt dies excessus Solaris, siue anticipationis Lunaris, 17. 0. 690. Adijce annorum sex cycli præteriti excessus Solares ex Tabulæ secundæ parte altera, 6. 5. 718. Aggregantur 23. 6. 328. Abiectis 12. 20. 24 per Canonem secundum Capitis primi, (hoc est accommodato esse, quando maior numerus de minori deduci non potest) remanent dies 10. 10. 124. Adiectis horis & scrupulis neomeniæ Tisri, hoc est 22. 956 per Canonem tertium aggregantur dies 11. 9. 0. Hoc est Tekupha Tisri committetur hora noctis undecimæ Tisri. nimirum hora 3. 0. post mediam noctem.

SCHOLION. *Hoc sane verum erat, siquidem translatio ciuiliter a feria sexta, ad septimam, facta non esset. Nam a feria sexta diei* XIIII *Septembris Iuliani, ad feriam secundam ineuntem nocte* XVIII *Septembris, quæ inibit post* XXIII *sunt præcise dies* X. *Itaque* XI *dies Tisri astronomici inibit Sole occaso diei* XXIII. *Hora autem nona post Solem occasum absoluta committetur Tekupha Rabbi Samuelis, vel potius Sosigenis Iuliana. Ad hoc autem faciunt Tabellæ, quas subiecimus, admodum necessariæ.*

CAVTELA. *Si aggregatum cyclorum & annorum expansorum excesserit mensem Lunarem D. 29. 12. 793, auferendus mensis est ab aggregato.*

TABVLA TEMPORIS TEKVPHARVM IN LVSTRO IVLIANO.

Anni Lustri	TISRI			TEBETH			NISAN			TAMVZ		
I	N	9	0	D	4	30	N	0	0	N	7	30
II	D	3	0	D	10	30	N	6	0	D	1	30
III	D	9	0	N	4	30	D	12	0	D	7	30
IIII	N	3	0	N	10	30	D	6	0	N	1	30

N est nox. D, dies. Itaque anno primo lustri Iuliani, Tekupha Tisri incidit in 9 horam noctis, ut hoc anno 5365, qui est primus lustri. anno secundo in 3 hor. diei. &c.

TABELLA SECVNDA CHARACTERISMI TEKVPHARVM.

7	7	I	I
I	I	2	2
2	3	3	3
4	4	4	5

CANON NONVS.

Dato anno Iudaico, feriam Tekuphæ cuiusuis scire.

Habeas cyclum Solis Iudaicum. Characterem eius iunge characteri Tekuphæ propositæ in Tabella secunda Tekupharum. In anno Iudaico proposito 5365, cyclus Solis est XVII, & proinde primus lustri Iuliani. Character eius B per Laterculum cycli Solis in Scholio Canonis septimi. hoc est, character anni XVII cycli est feria secunda. Ea characteribus Tekupharum anni primi lustri adiecta, detracto septenario, ubi opus erit, ostendet feriam Tekuphæ. In Tabella secunda character Tisri est 7, sed cum 2, id est feria secunda, abiectis ipsis 7, relinquitur feria secunda Tisri. Si huiusce characteri 1 Tekuphæ quartæ adieceris 2, habebis feriam tertiam Tekuphæ Thamuz. Denique character cycli Solis cum charactere cuiusuis Tekuphæ, feriam Tekuphæ componit.

SCHOLION. *Sine charactere Tekuphæ in doctrina hac omnis opera luditur. Ponamus iterum cyclum Lunæ esse 7, ut hoc anno, characterem autem Tisri esse 3. 13. 570, cyclo Solis Romano* XV, *litera Dominicali C. Tekupha sine dubio erit* XI *Tisri feria* VI, *in* XXIIII *Septembris Iuliani. Sed per Regulam* III, *feria a tertia, ad quintam, transmouenda in* XVI *Septembris. Ideo Tekupha erit in* IX *Tisri ciuiliter, quum tamen* XI *dies collecti sint per doctrinam Canonis octaui. quare quum necessario Tekupha in feriam* VI *inciderit, quod per doctrinam huius Canonis didicisti, non potes scire quotæ diei Tisri competat Tekupha, nisi feriam neomeniæ ciuilem, & feriam Tekuphæ prius tenueris. Frustra igitur, quod iam dixi, ad doctrinam Tekupharum te contuleris non adhibito in consilium cyclo Solis Iudaico, & charactere Tekuphæ.*

TABVLA

TABVLA IOBELEORVM.

Linea Iobeleorum	Iobelea. collecta	Linea Iobel.	Iobelea collecta	Linea Iobel.	Iobel. collec.	Lin. Iobel.	Iobel. collec.	Lin. Iobel.	Iobel. collecta
	7	13	637	31	1519	49	2401	67	3283
	14	14	686	32	1568	50	2450	68	3332
	21	15	735	33	1617	51	2499	69	3381
	28	16	784	34	1666	52	2548	70	3430
	35	17	833	35	1715	53	2597	71	3479
	42	18	882	36	176	54	2646	72	3528
1	49	19	931	37	1813	55	2695	73	3577
2	98	20	980	38	1862	56	2744	74	3626
3	147	21	1 29	39	1911	57	2793	75	3675
4	196	22	1078	40	1960	58	2842	76	3724
5	245	23	1127	41	2009	59	2891	77	3773
6	294	24	1176	42	2058	60	2940	78	3822
7	343	25	1225	43	2107	61	2989	79	3871
8	392	26	1274	44	2156	62	3038	80	3920
9	441	27	1323	45	2205	63	3087	81	3969
10	490	28	1372	46	2254	64	3136	82	4018
11	539	29	1421	47	2303	65	3185	83	4067
12	588	30	1470	48	2352	66	3234	84	4116

Abijce a periodo Iul.	ab ann. Mundi	ab ann. Iud.
3262	2499	2310.

CANON DECIMVS.

Dato anno Iudaico, scire annum Semitah.

Iam didicisti per posteriorem doctrinam Canonis sexti Capitis secundi omnes septenarios cycli Solis Romani respondere anno Sabbatico Hebræorum. Atqui cyclus Solis Iudaicus idem est cum Romano. Ergo omnes septenarij cycli Solis Iudaici sunt Sabbatici, & proximus post septenarium erit annus primus Semita, siue Hebdomadis annalis. Hoc anno Iudaico 5365 init annus XVII cycli Solaris, tertius nimirum a septenario $\overline{XIIII}$. Ergo est tertius annus Semita.

CANON VNDECIMVS.

Dato anno Iudaico, quotus annus quoti Iobelei sit, scire.

Ab annis Iudaicis abijce 2310. a residuo iterum abijce numerum proxime minorem in Tabula antecedenti. Residuum est annus currens Iobelei. Numerus lateralis ostendit Iobelea præterita. Abiectis igitur 2310 ab annis propositis 5365, a residuo 3055 abijce numerum proxime minorem 3038. Relinquitur annus 17 Iobel 63. Nam 62 Iobel absoluta esse indicat numerus 62 a latere numeri 3038, quem abiecisti. Itaque Iobel istud 63 concurrit cum cyclo Solis Romano vel Iudaico, vsque ad cyclum completum, hoc est, usque ad 28 annos absolutos: quod accidet anno 5376. atque anno sequenti 5377 inibit vigesimus nonus annus Iobel cum anno primo cycli Solaris. Vt autem cyclus Solis cum eodem anno Iobel recurrat, hoc non contingit, nisi post annos 196, quæ sunt Iobelea quatuor, cycli Solis septem.

CAPVT SEPTIMVM.

ΜΗΝΕΣ ΑΤΤΙΚΟΙ.

Ā ΕΚΑΤΟΜΒΑΙΩΝ.	B̄ ΜΕΤΑΓΕΙΤΝΙΩΝ.	Γ̄ ΒΟΗΔΡΟΜΙΩΝ.
	Ἀπόλλωνι Μεταγειτνίῳ θυσία δημοτελής.	Βοηδρόμια ἑορτή.
Α πρώτη ἰσαμένη. Εὐχὴ ἐν ἀκροπόλ.	Α πρώτη ἰσαμένη. Εὐχὴ ἐν ἀκροπόλ.	Α πρώτη ἰσαμένη. Εὐχὴ ἐν ἀκροπόλ.
Β δευτέρα ἰσαμένη.	Β δευτέρα ἰσαμένη	Β δευτέρα ἰσαμένη
Γ τρίτη ἰσαμένη.	Γ τρίτη ἰσαμένη	ΗΜΕΡΑ ΕΞΑΙΡΕΣΙΜΟΣ
Δ τετάρτη ἰσαμένη. θυσία Ἑρμῇ	Δ τετάρτη ἰσαμένη. θυσία Ἑρμῇ	Γ τρίτη ἰσαμένη
Ε πέμπτη ἰσαμένη	Ε πέμπτη ἰσαμένη	δημοτελὴς θυσία Διὶ τῷ ἐν Πλαταιαῖς νίκῃ
ϛ ἕκτη ἰσαμένη	ϛ ἕκτη ἰσαμένη	Δ τετάρτη ἰσαμένη. θυσία Ἑρμῇ
Ζ ἑβδόμη ἰσαμένη	Ζ ἑβδόμη ἰσαμένη	Ε πέμπτη ἰσαμένη
Η ὀγδόη ἰσαμένη	Η ὀγδόη ἰσαμένη	ϛ ἕκτη ἰσαμένη
Κάθοδος Θησέως εἰς Ἀθήνας	Θ ἐνάτη ἰσαμένη	ἑορτὴ δημοτελὴς Διὶ τῷ ἐν Μαραθῶνι νίκῃ
Θ ἐνάτη ἰσαμένη	Ι δεκάτη πρώτερα	οἰνοχοΐα Διὶ τῷ τῶν ἀπὸ τῆς Φυλῆς κάθοδον
Ι δεκάτη πρώτερα	ΙΑ πρώτη μεσοῦντος	Ζ ἑβδόμη ἰσαμένη
ΙΑ πρώτη μεσοῦντος	ΙΒ δευτέρα μεσοῦντος	Η ὀγδόη ἰσαμένη
ΙΒ δευτέρα μεσοῦντος	ΙΓ τρίτη μειουμένου	Θ ἐνάτη ἰσαμένη
ΙΓ τρίτη μειουμένου	ΙΔ τετάρτη μειουμένου	Ι δεκάτη πρώτερα.
ΙΔ τετάρτη μειουμένου	ΙΕ πέμπτη μειουμένου	ΙΑ πρώτη μεσοδντος
ΙΕ πέμπτη μειουμένου	Ις ἕκτη μεσοῦντος	ΙΒ δευτέρα μεσοδντος
Ις ἕκτη μεσοῦντος.	ΙΖ ἑβδόμη μειουμένου	ΙΓ τρίτη μεσοῦντος
ΜΕΤΟΙΚΙΑ τὰ καὶ ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ καὶ ΣΥΝΟΙΚΙΑ καὶ ΘΗΣΕΙΑ	ΙΗ ὀγδόη μεσοῦντος	ΙΔ τετάρτη μεσοῦντος
ΙΖ ἑβδόμη μεσοῦντος	ΙΘ ἐνάτη μεσοῦντος	ΙΕ πέμπτη μεσοῦντος
ΙΗ ὀγδόη μεσοῦντος	Κ εἰκάς. δεκάτη δευτέρα	Ις ἕκτη μεσοῦντος
ΙΘ ἐνάτη μειουμένου	ΚΑ δεκάτη φθίνοντος	ΙΖ ἑβδόμη μεσοῦντος
Κ εἰκάς. δεκάτη δευτέρα	ΚΒ ἐνάτη φθίνοντος	ΙΗ ὀγδόη μεσοῦντος
ΚΑ δεκάτη φθίνοντος	ΚΓ ὀγδόη φθίνοντος	ΙΘ ἐνάτη μεσοῦντος.
ΚΒ ἐνάτη φθίνοντος	ΚΔ ἑβδόμη φθίνοντος	Κ εἰκάς. δεκάτη δευτέρα
ΚΓ ὀγδόη φθίνοντος	ΚΕ ἕκτη φθίνοντος	ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΜΕΓΑΛΑ
ΚΔ ἑβδόμη φθίνοντος	Κς πέμπτη φθίνοντος	ΚΑ δεκάτη φθίνοντος
ΚΕ ἕκτη φθίνοντος	ΚΖ τετάρτη φθίνοντος	ΚΒ ἐνάτη φθίνοντος
Κς πέμπτη φθίνοντος	ΚΗ τρίτη φθίνοντος	ΚΓ ὀγδόη φθίνοντος
ΚΖ τετάρτη φθίνοντος	ΚΘ δευτέρα φθίνοντος	ΚΔ ἑβδόμη φθίνοντος
ΚΗ τρίτη φθίνοντος	Λ ἕνη καὶ νέα. τελεταί.	ΚΕ ἕκτη φθίνοντος
ΚΘ δευτέρα φθίνοντος		Κς πέμπτη φθίνοντος
Λ ἕνη καὶ νέα. τελεταί.		ΚΖ τετάρτη φθίνοντος
		ΚΗ τρίτη φθίνοντος
		ΚΘ δευτέρα φθίνοντος
		Λ ἕνη καὶ νέα. τελεταί.

Δ̄ ΠΥΑΝΕΨΙΩΝ.

Απαλύσεια ἑορτή.
Θυσία δημοτελὴς Διὶ Απαλιώσει.

Α	πρώτη ἱσταμένου. Εὐχὴ ἐν ἀκροπόλ.
Β	δευτέρα ἱσταμένου.
Γ	τρίτη ἱσταμενου.
Δ	τετάρτη ἱσταμένου. θυσία Ερμῆ
Ε	πέμπτη ἱσταμενου
ς	ἕκτη ἱσταμένου
Ζ	ἑβδόμη ἱσταμένου
	ΠΥΑΝΕΨΙΑ. εἰρεσιώνη.
	Θησεὺς ἀπέδωκεν Δήλῳ
	Απόλλωνι. ὀσχοφόρια.
Η	ὀγδόη ἱσταμένου
Θ	ἐνάτη ἱσταμένου
Ι	δεκάτη πρωΐα
ΙΑ	πρώτη μεσοῦντος
ΙΒ	δευτέρα μεσοῦντος
ΙΓ	τρίτη μεζοῦντος
ΙΔ	τετάρτη μεζοῦντος
ΙΕ	πέμπτη μεζοῦντος
Ις	ἕκτη μεσοῦντος. β̄ Θεσμοφορίων
ΙΖ	ἑβδόμη μεσοῦντος. β̄ Θεσμοφορ.
ΙΗ	ὀγδόη μεσοῦντος. γ̄ Θεσμοφορ.
ΙΘ	ἐνάτη μεζοῦντος. δ̄ Θεσμοφορ.
Κ	εἰκάς. δεκάτη δευτέρα
ΚΑ	δεκάτη φθίνοντος
ΚΒ	ἐνάτη φθίνοντος
ΚΓ	ὀγδόη φθίνοντος
ΚΔ	ἑβδόμη φθίνοντος
ΚΕ	ἕκτη φθίνοντος
Κς	πέμπτη φθίνοντος
ΚΖ	τετάρτη φθίνοντος
ΚΗ	τρίτη φθίνοντος
ΚΘ	δευτέρα φθίνοντος
Λ	ἕνη καὶ νέα. τριακάς.
	ΧΑΛΚΕΙΑ ἑορτή.

Ē ΜΑΙΜΑΚΤΗΡΙΩΝ.

Α	πρώτη ἱσταμένου. Εὐχὴ ἐν ἀκροπόλ.
Β	δευτέρα ἱσταμένου
Γ	τρίτη ἱσταμένου
Δ	τετάρτη ἱσταμένου. θυσία Ερμῆ
Ε	πέμπτη ἱσταμένου
ς	ἕκτη ἱσταμένου
Ζ	ἑβδόμη ἱσταμένου
Η	ὀγδόη ἱσταμένου
Θ	ἐνάτη ἱσταμένου
Ι	δεκάτη πρωΐα
ΙΑ	πρώτη μεσοῦντος
ΙΒ	δευτέρα μεσοῦντος
ΙΓ	τρίτη μεζοῦντος
ΙΔ	τετάρτη μεζοῦντος
ΙΕ	πέμπτη μεζοῦντος
Ις	ἕκτη μεσοῦντος
	ἐναγισμὸς τῶν ἐπὶ Θερμοπύλαις
	ἀποθανόντων.
ΙΖ	ἑβδόμη μεζοῦντος
ΙΗ	ὀγδόη μεσοῦντος
ΙΘ	ἐνάτη μεσοῦντος
Κ	εἰκάς. δεκάτη δευτέρα
ΚΑ	δεκάτη φθίνοντος
ΚΒ	ἐνάτη φθίνοντος
ΚΓ	ὀγδόη φθίνοντος
ΚΔ	ἑβδόμη φθίνοντος
ΚΕ	ἕκτη φθίνοντος
Κς	πέμπτη φθίνοντος
ΚΖ	τετάρτη φθίνοντος
ΚΗ	τρίτη φθίνοντος
ΚΘ	δευτέρα φθίνοντος
Λ	ἕνη καὶ νέα. ἑλαφηβολιών.

ς̄ ΠΟΣΕΙΔΕΩΝ.

ἁλῶα ἑορτή.
ὕδωρ ἀφιστάμενον.
Διονύσια κατ' ἀγρούς.
ὁ ἀγὼν ἐπὶ Ληναίῳ.

Α	πρώτη ἱσταμένου. Εὐχὴ ἐν ἀκροπόλ.
Β	δευτέρα ἱσταμένου
Γ	τρίτη ἱσταμένου
Δ	τετάρτη ἱσταμένου. θυσία Ερμῆ
Ε	πέμπτη ἱσταμένου
ς	ἕκτη ἱσταμένου
Ζ	ἑβδόμη ἱσταμένου
Η	ὀγδόη ἱσταμένου
Θ	ἐνάτη ἱσταμένου
Ι	δεκάτη πρωΐα.
ΙΑ	πρώτη μεσοῦντος
ΙΒ	δευτέρα μεσοῦντος
ΙΓ	τρίτη μεσοῦντος
ΙΔ	τετάρτη μεσοῦντος
ΙΕ	πέμπτη μεσοῦντος
Ις	ἕκτη μεσοῦντος
ΙΖ	ἑβδόμη μεσοῦντος
ΙΗ	ὀγδόη μεσοῦντος
ΙΘ	ἐνάτη μεσοῦντος.
Κ	εἰκάς. δεκάτη δευτέρα
ΚΑ	δεκάτη φθίνοντος
ΚΒ	ἐνάτη φθίνοντος
ΚΓ	ὀγδόη φθίνοντος
ΚΔ	ἑβδόμη φθίνοντος
ΚΕ	ἕκτη φθίνοντος
Κς	πέμπτη φθίνοντος
ΚΖ	τετάρτη φθίνοντος
ΚΗ	τρίτη φθίνοντος
ΚΘ	δευτέρα φθίνοντος
Λ	ἕνη καὶ νέα. τελεταί.

ΠΟΣΕΙΔΕΩΝ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

Α	πρώτη ἀνάρχων ἡμερῶν
Β	δευτέρα ἀνάρχων ἡμερῶν.

Ϛ ΓΑΜΗΛΙΩΝ.	Η ΑΝΘΕΣΤΗΡΙΩΝ.	Θ ΕΛΑΦΗΒΟΛΙΩΝ.
Γαμήλια ἑορτή.	Ἀνθεστήρια ἑορτή. Ἀρχαῖα Διονύσια. Ἀπατούρια. Μιαρὰι ἡμέραι.	Διονύσια κατ' ἄγρους.
Α πρώτη ἰσαμένου. Εὐχὴ ἐν ἀκροπόλ.	Α πρώτη ἰσαμένου. Εὐχὴ ἐν ἀκροπόλ.	Α πρώτη ἰσαμένου. Εὐχὴ ἐν ἀκροπόλ.
Β δευτέρα ἰσαμένου.	Β δευτέρα ἰσαμένου	Β δευτέρα ἰσαμένου
Γ τρίτη ἰσαμένου.	Γ τρίτη ἰσαμένου	Γ τρίτη ἰσαμένου
Δ τετάρτη ἰσαμένου. θυσία Ἑρμῆ.	Δ τετάρτη ἰσαμένου. θυσία Ἑρμῆ	Δ τετάρτη ἰσαμένου. θυσία Ἑρμῆ.
Ε πέμπτη ἰσαμένου	Ε πέμπτη ἰσαμένου	Ε πέμπτη ἰσαμένου
Ϛ ἕκτη ἰσαμένου	Ϛ ἕκτη ἰσαμένου	Ϛ ἕκτη ἰσαμένου
Ζ ἑβδόμη ἰσαμένου	Ζ ἑβδόμη ἰσαμένου	Ζ ἑβδόμη ἰσαμένου
Η ὀγδόη ἰσαμένου	Η ὀγδόη ἰσαμένου	Η ὀγδόη ἰσαμένου. Ἀσκληπιῷ θυσία.
Θ ἐνάτη ἰσαμένου	Θ ἐνάτη ἰσαμένου	Θ ἐνάτη ἰσαμένου
Ι δεκάτη πεμπτέρα	Ι δεκάτη πεμπτέρα	Ι δεκάτη πεμπτέρα.
ΙΑ πρώτη μεσουντος	ΙΑ πρώτη μεσουντος	ΙΑ πρώτη μεσοῦντος
ΙΒ δευτέρα μεσουντος	ΠΙΘΟΙΓΙΑ ἑορτή.	ΙΒ δευτέρα μεσοῦντος
ΙΓ τρίτη μεσουντος	ΙΒ δευτέρα μεσουντος	ΙΓ τρίτη μεσοῦντος
Ἀγαμέμνων ἐφονεύθη.	ΧΟΕΣ ἑορτή. τὰ ἀρχαῖα Διονύσια ἐν Λίμναις.	ΙΔ τετάρτη μεσοῦντος
ΙΔ τετάρτη μεσουντος		ΙΕ πέμπτη μεσοῦντος
ΙΕ πέμπτη μεσουντος	ΙΓ τρίτη μεσουντος	Ις ἕκτη μεσοῦντος
Ις ἕκτη μεσουντος	ΧΥΤΡΟΙ ἑορτή.	ΙΖ ἑβδόμη μεσοῦντος
ΙΖ ἑβδόμη μεσουντος	ΙΔ τετάρτη μεσουντος	ΙΗ ὀγδόη μεσοῦντος τὰ ἐν ἄγρῳ Διονύσια
ΙΗ ὀγδόη μεσουντος	ΙΕ πέμπτη μεσουντος	ΙΘ ἐνάτη μεσοῦντος, τὰ ἐν ἄγρῳ Διονύσια.
ΙΘ ἐνάτη μεσουντος	Ις ἕκτη μεσουντος	Κ εἰκάς. δεκάτη δευτέρα
Κ εἰκάς. δεκάτη δευτέρα	ΙΖ ἑβδόμη μεσουντος	ΚΑ δεκάτη φθίνοντος
ΚΑ δεκάτη φθίνοντος	ΙΗ ὀγδόη μεσουντος	ΚΒ ἐνάτη φθίνοντος
ΚΒ ἐνάτη φθίνοντος	ΙΘ ἐνάτη μεσουντος	ΚΓ ὀγδόη φθίνοντος
ΚΓ ὀγδόη φθίνοντος	Κ εἰκάς. δεκάτη δευτέρα	ΚΔ ἑβδόμη φθίνοντος
ΚΔ ἑβδόμη φθίνοντος	ΚΑ δεκάτη φθίνοντος	ΚΕ ἕκτη φθίνοντος
ΚΕ ἕκτη φθίνοντος	ΚΒ ἐνάτη φθίνοντος	Κς πέμπτη φθίνοντος
Κς πέμπτη φθίνοντος	ΚΓ ὀγδόη φθίνοντος	ΚΖ τετάρτη φθίνοντος
ΚΖ τετάρτη φθίνοντος	ΚΔ ἑβδόμη φθίνοντος	ΚΗ τρίτη φθίνοντος
ΚΗ τρίτη φθίνοντος	ΚΕ ἕκτη φθίνοντος	ΚΘ δευτέρα φθίνοντος
ΚΘ δευτέρα φθίνοντος	Κς πέμπτη φθίνοντος	Λ ἕνη καὶ νέα. τελακάς.
Λ ἕνη καὶ νέα. τριακάς.	ΚΖ τετάρτη φθίνοντος	
	ΚΗ τρίτη φθίνοντος	
	ΚΘ δευτέρα φθίνοντος	
	Λ ἕνη καὶ νέα. Τελακάς.	

Ī ΜΟΥΝΥΧΙΩΝ

Μυνύχια ἑορτή.
θυσία Λοξέμιδι.

Α	πρώτη ἰσαμένυ. Εὐχὴ ἐν ἀκροπολ.
Β	δευτέρα ἰσαμένυ.
Γ	τρίτη ἰσαμένυ.
Δ	τετάρτη ἰσαμένυ. θυσία Ἑρμῇ
Ε	πέμπτη ἰσαμένυ
ς	ἕκτη ἰσαμένυ
Ζ	ἑβδόμη ἰσαμένυ
Η	ὀγδόη ἰσαμένυ.
Θ	ἐνάτη ἰσαμένυ
Ι	δεκάτη πρωΐα
ΙΑ	πρώτη μεσουῦντος
ΙΒ	δευτέρα μεσουῦντος
ΙΓ	τρίτη μεζουῦντος
ΙΔ	τετάρτη μεζουῦντος
ΙΕ	πέμπτη μεζουῦντος
Ις	ἕκτη μεσουῦντος.
	Ἀρτέμιδι θυσία διὰ τὴν ἐπὶ Σαλαμῖνι νίκην.
	Δημοκρατία διὰ Λυσάνδρου κατέλυθη.
ΙΖ	ἑβδόμη μεσουῦντος.
ΙΗ	ὀγδόη μεσουῦντος.
Θ	ἐνάτη μεζουῦντος.
	Ἱππεῖς Διὶ πομπεύουσι.
Κ	εἰκάς. δεκάτη δευτέρα
ΚΑ	δεκάτη φθινούσης
ΚΒ	ἐνάτη φθινούσης
ΚΓ	ὀγδόη φθινούσης
ΚΔ	ἑβδόμη φθινούσης
ΚΕ	ἕκτη φθινούσης
Κς	πέμπτη φθινούσης
ΚΖ	τετάρτη φθινούσης
ΚΗ	τρίτη φθινούσης
ΚΘ	δευτέρα φθινούσης
Λ	ἕνη καὶ νέα. τελεταί.

ΙΑ ΘΑΡΓΗΛΙΩΝ.

Α	πρώτη ἰσαμένυ. Εὐχὴ ἐν ἀκροπολ.
Β	δευτέρα ἰσαμένυ
Γ	τρίτη ἰσαμένυ
Δ	τετάρτη ἰσαμένυ. θυσία Ἑρμῇ
Ε	πέμπτη ἰσαμένυ
ς	ἕκτη ἰσαμένυ
	Ἀρτέμιδος φύσεως. Πόλεως καθαρμός. τῇ Χλόῃ Δήμητρι κριὸς θηλεία θύεται.
Ζ	ἑβδόμη ἰσαμένυ
	Ἀπόλλωνος φύσεως
	ΘΑΡΓΗΛΙΑ ἑορτή.
Η	ὀγδόη ἰσαμένυ
Θ	ἐνάτη ἰσαμένυ
Ι	δεκάτη πρωΐα
ΙΑ	πρώτη μεσουῦντος
ΙΒ	δευτέρα μεσουῦντος
ΙΓ	τρίτη μεζουῦντος
ΙΔ	τετάρτη μεζουῦντος
ΙΕ	πέμπτη μεζουῦντος
Ις	ἕκτη μεσουῦντος
ΙΖ	ἑβδόμη μεζουῦντος
ΙΗ	ὀγδόη μεσουῦντος
ΙΘ	ἐνάτη μεσουῦντος
Κ	εἰκάς. δεκάτη δευτέρα
ΚΑ	δεκάτη φθινούσης
ΚΒ	ἐνάτη φθινούσης
ΚΓ	ὀγδόη φθινούσης
	Ἰλίου ἅλωσις
ΚΔ	ἑβδόμη φθινούσης
ΚΕ	ἕκτη φθινούσης
	ΠΑΥΝΤΗΡΙΑ ἑορτή.
Κς	πέμπτη φθινούσης
ΚΖ	τετάρτη φθινούσης
ΚΗ	τρίτη φθινούσης
ΚΘ	δευτέρα φθινούσης
Λ	ἕνη καὶ νέα. τελεταί.

ΙΒ ΣΚΙΡΡΟΦΟΡΙΩΝ.

Σκιροφόρια ἑορτή.

Α	πρώτη ἰσαμένυ. Εὐχὴ ἐν ἀκροπολ.
Β	δευτέρα ἰσαμένυ
Γ	τρίτη ἰσαμένυ
Δ	τετάρτη ἰσαμένυ. θυσία Ἑρμῇ
Ε	πέμπτη ἰσαμένυ
ς	ἕκτη ἰσαμένυ
Ζ	ἑβδόμη ἰσαμένυ
Η	ὀγδόη ἰσαμένυ
Θ	ἐνάτη ἰσαμένυ
Ι	δεκάτη πρωΐα.
ΙΑ	πρώτη μεσοδυντος
ΙΒ	δευτέρα μεσοδυντος
	Τρόπαιον ἐν Μαντινείᾳ ἀγῶνος
ΙΓ	τρίτη μεσοῦντος
ΙΔ	τετάρτη μεσοῦντος
ΙΕ	πέμπτη μεσοῦντος
Ις	ἕκτη μεσοῦντος
ΙΖ	ἑβδόμη μεσοῦντος
ΙΗ	ὀγδόη μεσοῦντος
ΙΘ	ἐνάτη μεσοῦντος.
Κ	εἰκάς. δεκάτη δευτέρα
ΚΑ	δεκάτη φθινούσης
ΚΒ	ἐνάτη φθινούσης
ΚΓ	ὀγδόη φθινοντος
ΚΔ	ἑβδόμη φθινούσης
ΚΕ	ἕκτη φθινούσης
Κς	πέμπτη φθινοντος
ΚΖ	τετάρτη φθινούσης
ΚΗ	τρίτη φθινούσης
ΚΘ	δευτέρα φθινοντος
Λ	ἕνη καὶ νέα. τελεταί.
	Διὶ τῷ σωτῆρι θυσία.

TABVLA PRIMA.

1	30	30	Ἑκατομβαιών.
2	60	60	Μεταγειτνιών.
3	90	90	Βοηδρομιών.
4	120	120	Πυανεψιών.
5	150	150	Μαιμακτηριών.
6	0	180	Ποσιδεὼν ᾱ.
6	182	212	Ποσιδεὼν β̄.
7	212	242	Γαμηλιών.
8	242	272	Ἀνθεστηριών.
9	272	302	Ἐλαφηβολιών.
10	302	332	Μυνυχιών.
11	332	362	Θαργηλιών.
12	362	392	Σκιροφοριών.

TABVLA

TABVLA SECVNDA. PERIODVS CALIPPICA NEOMENIARVM OLYMPICARVM ET ATTICARVM.

	Anni Periodi	Ι	ΙΙ	ΙΙΙ	ΙΙΙΙ	Ⅴ	Ⅵ	Ⅵ	Ⅶ	Ⅷ	Ⅸ	Ⅹ	Ⅺ	Ⅻ	
		Εκάτομβαιών. Πανεμος	Μεταγειτνιών. Λώος	Βοηδρομιών. Γορπαῖος	Πυανεψιών. Υπερβερεταῖος	Μαιμακτηριών. Λῆος	Ποσειδεών πρότερος Απελλαῖος	ποσειδεών δεύτερος Απελλαῖος	Γαμηλιών. Αυδυναῖος	Ανθεστεριών. Περίπος	Ελαφηβολιών. Λῦσρος	Μυνυχιών. Ξανθικος	Θαργηλιών. Αρτεμίσιος	Σκιροφοριών. Πάνεμος	
Ι	1	9 Iulj	8 Aug.	7 Sep.	7 Oct.	6 Nou.	6 Dec.	5 Ian.	6 Feb.	8 Mar.	7 Apr.	7 Mai	6 Iunj	6 Iuli	
	2	5 Aug.	4 Sept.	4 Oct.	3 Nou.	3 Dec.	2 Ian.	o	3 Feb.	5 Mar.	4 Apr.	4 Mai	3 Iunj	3 Iuli	
	3	2 Aug.	1 Sep.	1 Oct.	31 Oct.	30 Nou.	30 Dec.	o	31 Ian.	1 Mar.	31 Mar.	30 Apr.	30 Mai	29 Iunj	
	4	29 Iulj	28 Aug.	27 Sep.	25 Oct.	24 Nou.	24 Dec.	o	25 Ian.	24 Feb.	26 Mar.	25 Apr.	25 Mai	24 Iunj	διπξ
ΙΙ	5	24 Iulj	23 Aug.	22 Sep.	22 Oct.	21 Nou.	21 Dec.	o	22 Ian.	21 Eeb.	23 Mar.	22 Apr.	22 Mai	21 Iunj	
	6	21 Iulj	20 Aug.	19 Sep.	19 Oct.	18 Nou.	18 Dec.	o	19 Ian.	18 Feb.	20 Mar.	19 Apr.	19 Mai	18 Iunj	
	7	18 Iulj	17 Aug.	16 Sep.	16 Oct.	15 Nou.	15 Dec.	o	16 Ian.	15 Feb.	16 Mar.	15 Apr.	15 Mai	14 Iunj	
	8	14 Iulj	13 Aug.	12 Sep.	11 Oct.	10 Nou.	10 Dec.	o	11 Ian.	10 Feb.	12 Mar.	11 Apr.	11 Mai	10 Iunj	ἑξαιρ
ΙΙΙ	9	10 Iulj	9 Aug.	8 Sep.	8 Oct.	7 Nou	7 Dec.	6 Ian.	7 Feb.	9 Mar.	8 Apr.	8 Mai.	7 Iuni	7 Iulj	
	10	6 Aug.	5 Sep.	5 Oct.	4 Nou.	4 Dec.	3 Ian.	o	4 Feb.	6 Mar.	5 Apr.	5 Mai	4 Iuni	4 Iulj	
	11	3 Aug.	2 Sep.	2 Oct.	1 Nou.	1 Dec.	31 Dec.	o	1 Feb.	2 Mar.	1 Apr.	1 Mai	31 Mai	30 Iunj	
	12	30 Iulj	29 Aug.	28 Sep.	27 Oct.	26 Nou.	26 Dec.	o	27 Ian.	28 Feb.	28 Mar.	27 Apr.	27 Mai	26 Iunj	ἑξαιρ
ΙΙΙΙ	13	26 Iulj	25 Aug.	24 Sep.	24 Oct.	23 Nou.	23 Dec.	o	24 Ian.	23 Feb.	25 Mar.	24 Apr.	24 Mai	23 Iunj	
	14	23 Iulj	22 Aug.	21 Sep.	21 Oct.	20 Nou.	20 Dec.	o	21 Ian.	20 Feb.	22 Mar.	21 Apr.	21 Mai	20 Iunj	
	15	20 Iulj	19 Aug.	18 Sep.	18 Oct.	17 Nou.	17 Dec.	o	18 Ian.	17 Feb.	18 Mar.	17 Apr.	17 Mai	16 Iunj	
	16	16 Iulj	15 Aug.	14 Sep.	13 Oct.	12 Nou.	12 Dec.	o	13 Ian.	12 Feb.	14 Mar.	13 Apr.	13 Mai	12 Iunj	ἑξαιρ
Ⅴ	17	12 Iulj	11 Aug.	10 Sep.	10 Oct.	9 Nou.	9 Dec.	o	10 Ian.	9 Feb.	11 Mar.	10 Apr.	10 Mai	9 Iunj	
	18	9 Iulj	8 Aug.	7 Sep.	7 Oct.	6 Nou.	6 Dec.	5 Ian.	6 Feb.	8 Mar.	7 Apr.	7 Mai	6 Iuni	6 Iulj	
	19	5 Aug.	4 Sep.	4 Oct.	3 Nou.	3 Dec.	2 Ian.	o	3 Feb.	4 Mar.	3 Apr.	3 Mai	2 Iuni	2 Iulj	
	20	1 Aug.	31 Aug.	30 Sep.	28 Oct.	27 Nou.	27 Dec.	o	28 Ian.	27 Feb.	29 Mar.	28 Apr.	28 Mai	27 Iunj	διπξ
Ⅵ	21	27 Iulj	26 Aug.	25 Sep.	25 Oct.	24 Nou.	24 Dec.	o	25 Ian.	24 Feb.	26 Mar.	25 Apr.	25 Mai	24 Iunj	
	22	24 Iulj	23 Aug.	22 Sep.	22 Oct.	21 Nou.	21 Dec.	o	22 Ian.	21 Feb.	23 Mar.	22 Apr.	22 Mai	21 Iunj	
	23	21 Iulj	20 Aug.	19 Sep.	19 Oct.	18 Nou.	18 Dec.	o	19 Ian.	18 Feb.	19 Mar.	18 Apr.	18 Mai	17 Iunj	
	24	17 Iulj	16 Aug.	15 Sep.	14 Oct.	13 Nou.	13 Dec.	o	14 Ian.	13 Feb.	15 Mar.	14 Apr.	14 Mai	13 Iunj	ἑξαιρ
Ⅶ	25	13 Iulj	12 Aug.	11 Sep.	11 Oct.	10 Nou.	10 Dec.	o	11 Ian.	10 Feb.	12 Mar.	11 Apr.	11 Mai	10 Iunj	
	26	10 Iulj	9 Aug.	8 Sep.	8 Oct.	7 Nou.	7 Dec.	6 Ian.	7 Feb.	9 Mar.	8 Apr.	8 Mai	7 Iuni	7 Iulj	
	27	6 Aug.	5 Sep.	5 Oct.	4 Nou.	4 Dec.	3 Ian.	o	4 Feb.	5 Mar.	4 Apr.	4 Mai	3 Iuni	3 Iulj	
	28	2 Aug.	1 Sep.	1 Oct.	30 Oct.	29 Nou.	29 Dec.	o	30 Ian.	1 Mar.	31 Mar.	30 Apr.	30 Mai	29 Iunj	ἑξαιρ
Ⅷ	29	29 Iulj	28 Aug.	27 Sep.	27 Oct.	26 Nou.	26 Dec.	o	27 Ian.	26 Feb.	28 Mar.	27 Apr.	27 Mai	26 Iunj	
	30	26 Iulj	25 Aug.	24 Sep.	24 Oct.	23 Nou.	23 Dec.	o	24 Ian.	23 Feb.	25 Mar.	24 Apr.	24 Mai	23 Iunj	
	31	23 Iulj	22 Aug.	21 Sep.	21 Oct.	20 Nou.	20 Dec.	o	21 Ian.	20 Feb.	21 Mar.	20 Apr.	20 Mai	19 Iunj	
	32	19 Iulj	18 Aug.	17 Sep.	16 Oct.	15 Nou.	15 Dec.	o	16 Ian.	15 Feb.	17 Mar.	16 Apr.	16 Mai	15 Iunj	ἑξαιρ
Ⅸ	33	15 Iulj	14 Aug.	13 Sep.	13 Oct.	12 Nou.	12 Dec.	o	13 Ian.	12 Feb.	14 Mar.	13 Apr.	13 Mai	12 Iunj	
	34	12 Iulj	11 Aug.	10 Sep.	10 Oct.	9 Nou.	9 Dec.	o	10 Ian.	9 Feb.	11 Mar.	10 Apr.	10 Mai	9 Iunj	
	35	9 Iulj	8 Aug.	7 Sep.	7 Oct.	6 Nou.	6 Dec.	5 Ian.	6 Feb.	7 Mar.	6 Apr.	6 Mai	5 Iuni	5 Iulj	
	36	4 Aug.	3 Sep.	3 Oct.	1 Nou.	1 Dec.	31 Dec.	o	1 Feb.	3 Mar.	2 Apr.	2 Mai	1 Iuni	1 Iulj	ἑξαιρ
Ⅹ	37	31 Iulj	30 Aug	29 Sep.	29 Oct.	28 Nou.	28 Dec.	o	29 Ian.	28 Feb.	30 Mar.	29 Apr.	29 Mai	28 Iunj	
	38	28 Iulj	27 Aug.	26 Sep.	26 Oct.	25 Nou.	25 Dec.	o	26 Ian.	25 Feb.	27 Mar.	26 Apr.	26 Mai	25 Iunj	

RESI-

RESIDVVM PERIODI CALIPPICÆ NEOMENIARVM OLYMPICARVM ET ATTICARVM.

	I	II	III	IIII	V	VI	VI	VII	VIII	IX	X	XI	XII	
	Εκαλομβαιών. Πάνεμος	Μεταγειτνιών Λώος	Βοηδρομιών. Γορπιαῖος	Πυανεψιών. Υπερβερεταῖος	Μαιμακτηριών. Λῖος	Ποσειδεών πρότερος. Απελλαῖος	Ποσειδεών δεύτερος. Απελλαῖος	Γαμηλιών. Αυδυναῖος	Ανθεστηριών. Περίπος	Ελαφηβολιών. Δύστρος	Μυνυχιών. Ξανθικος	Θαργηλιών. Αρτεμίσιος	Σκιροφοριών. Πάνεμος Δαίσιος	
39	25 Iulj	24 Aug.	23 Sep.	23 Oct.	22 Nou.	22 Dec.	0	23 Ian.	22 Feb.	23 Mar.	22 Apr.	22 Mai	21 Iunj	
40	21 Iulj	20 Aug.	19 Sep.	17 Oct.	16 Nou.	16 Dec.	0	17 Ian.	16 Feb.	18 Mar.	17 Apr.	17 Mai	16 Iunj	διστξ
XI 41	16 Iulj	15 Aug.	14 Sep.	14 Oct.	13 Nou.	13 Dec.	0	14 Ian.	13 Feb.	15 Mar.	14 Apr.	14 Mai	13 Iunj	
42	13 Iulj	12 Aug.	11 Sep.	11 Oct.	10 Nou.	10 Dec.	0	11 Ian.	10 Feb.	12 Mar.	11 Apr.	11 Mai	10 Iunj	
43	10 Iulj	9 Aug.	8 Sep.	8 Oct.	7 Nou.	7 Dec.	6 Ian.	7 Feb.	8 Mar.	7 Apr.	7 Mai	6 Iuni	6 Iulj	
44	5 Aug.	4 Sept.	4 Oct.	2 Nou.	2 Dec.	1 Ian.	0	2 Feb.	4 Mar.	3 Apr.	3 Mai	2 Iuni	2 Iulj	ἑξαιρ
XII 45	1 Aug.	31 Aug.	30 Sep.	30 Oct.	29 Nou.	29 Dec.	0	30 Ian.	1 Mar.	31 Mar.	30 Apr.	30 Mai	29 Iunj	
46	29 Iulj	28 Aug.	27 Sep.	27 Oct.	26 Nou.	26 Dec.	0	27 Ian.	26 Feb.	28 Mar.	27 Apr.	27 Mai	26 Iunj	
47	26 Iulj	25 Aug.	24 Sep.	24 Oct.	23 Nou.	23 Dec.	0	24 Ian.	23 Feb.	24 Mar.	23 Apr.	22 Mai	22 Iunj	
XIII 48	22 Iulj	21 Aug.	20 Sep.	19 Oct.	18 Nou.	18 Dec.	0	19 Ian.	18 Feb.	20 Mar.	19 Apr.	19 Mai	18 Iunj	ἑξαιρ
49	18 Iulj	17 Aug.	16 Sep.	16 Oct.	15 Nou.	15 Dec.	0	16 Ian.	15 Feb.	17 Mar.	16 Apr.	16 Mai	15 Iunj	
50	15 Iulj	14 Aug.	13 Sep.	13 Oct.	12 Nou.	12 Dec.	0	13 Ian.	12 Feb.	14 Mar.	13 Apr.	13 Mai	12 Iunj	
51	12 Iulj	11 Aug.	10 Sep.	10 Oct.	9 Nou.	9 Dec.	8 Ian.	9 Feb.	10 Mar.	9 Apr.	9 Mai	8 Iuni	8 Iulj	
XIIII 52	7 Aug.	6 Sep.	6 Oct.	4 Nou.	4 Dec.	3 Ian.	0	4 Feb.	6 Mar.	5 Apr.	5 Mai	4 Iuni	4 Iulj	ἑξαιρ
53	3 Aug.	2 Sep.	2 Oct.	1 Nou.	1 Dec.	31 Dec.	0	1 Feb.	3 Mar.	2 Apr.	2 Mai	1 Iuni	1 Iulj	
54	31 Iulj	30 Aug.	29 Sep.	29 Oct.	28 Nou.	28 Dec.	0	29 Ian.	28 Feb.	30 Mar.	29 Apr.	29 Mai	28 Iunj	
55	28 Iulj	27 Aug.	26 Sep.	26 Oct.	25 Nou	29 Dec.	0	26 Ian.	25 Feb.	26 Mar.	23 Apr.	25 Mai	24 Iunj	
56	24 Iulj	23 Aug.	22 Sep.	21 Oct.	20 Nou.	20 Dec.	0	21 Ian.	20 Feb.	22 Mar.	21 Apr.	21 Mai	20 Iunj	ἑξαιρ
XV 57	20 Iulj	19 Aug.	18 Sep.	18 Oct.	17 Nou.	17 Dec.	0	18 Ian.	17 Feb.	19 Mar.	18 Apr.	18 Mai	17 Iunj	
58	17 Iulj	16 Aug.	15 Sep.	15 Oct.	14 Nou.	14 Dec.	0	15 Ian.	14 Feb.	16 Mar.	15 Apr.	15 Mai	14 Iunj	
59	14 Iulj	13 Aug.	12 Sep.	12 Oct.	11 Nou.	11 Dec.	0	12 Ian.	11 Feb.	12 Mar.	11 Apr.	11 Mai	10 Iunj	
60	10 Iulj	9 Aug.	8 Sep.	6 Oct.	5 Nou.	5 Dec.	4 Ian.	5 Feb.	7 Mar.	6 Apr.	6 Mai	5 Iuni	5 Iulj	διστξ
XVI 61	4 Aug.	3 Sep.	3 Oct.	2 Nou.	2 Dec.	1 Ian.	0	2 Feb.	4 Mar.	3 Apr.	3 Mai	2 Iunj	2 Iuli	
62	1 Aug.	31 Aug.	30 Sep.	30 Oct.	29 Nou.	29 Dec.	0	30 Ian.	1 Mar.	31 Mar.	30 Apr.	30 Mai	29 Iunj	
63	29 Iulj	28 Aug.	27 Sep.	27 Oct.	26 Nou.	26 Dec.	0	27 Ian.	26 Feb.	27 Mar.	26 Apr.	26 Mai	25 Iunj	
64	25 Iulj	24 Aug.	23 Sep.	22 Oct.	21 Nou.	21 Dec.	0	22 Ian.	21 Feb.	23 Mar.	22 Apr.	22 Mai	21 Iunj	ἑξαιρ
XVII 65	21 Iulj	20 Aug.	19 Sep.	19 Oct.	18 Nou.	18 Dec.	0	19 Ian.	18 Feb.	20 Mar.	19 Apr.	19 Mai	18 Iunj	
66	18 Iulj	17 Aug.	16 Sep.	16 Oct.	15 Nou.	15 Dec.	0	17 Ian.	16 Feb.	17 Mar.	16 Apr.	16 Mai	15 Iuni	
67	15 Iulj	14 Aug.	13 Sep.	13 Oct.	12 Nou.	12 Dec.	0	13 Ian.	12 Feb.	13 Mar.	12 Apr.	12 Mai	11 Iunj	
68	11 Iulj	10 Aug.	9 Sep.	8 Oct.	7 Nou.	7 Dec.	6 Ian.	7 Feb.	9 Mar.	8 Apr.	8 Mai.	7 Iuni	7 Iulj	ἑξαιρ
XVIII 69	6 Aug.	5 Sep.	5 Oct.	4 Nou.	4 Dec.	3 Ian.	0	4 Feb.	6 Mar.	5 Apr.	5 Mai	4 Iuni	4 Iulj	
70	3 Aug.	2 Sep.	2 Oct.	1 Nou.	1 Dec.	31 Dec.	0	1 Feb.	3 Mar.	2 Apr.	2 Mai	1 Iuni	1 Iulj	
71	31 Iulj	30 Aug.	29 Sep.	29 Oct.	28 Nou.	28 Dec.	0	29 Ian.	28 Feb.	29 Mar.	28 Apr.	28 Mai	27 Iunj	
72	27 Iulj	26 Aug.	25 Sep.	24 Oct.	23 Nou.	23 Dec.	0	24 Ian.	23 Feb.	25 Mar.	24 Apr.	24 Mai	23 Iunj	ἑξαιρ
XIX 73	23 Iulj	22 Aug.	21 Sep.	21 Oct.	20 Nou.	20 Dec.	0	21 Ian.	20 Feb.	22 Mar.	21 Apr.	21 Mai	20 Iunj	
74	20 Iulj	19 Aug.	18 Sep.	18 Oct.	17 Nou.	17 Dec.	0	18 Ian.	17 Feb.	19 Mar.	18 Apr.	18 Mai	17 Iunj	
75	17 Iulj	16 Aug.	15 Sep.	15 Oct.	14 Nou.	14 Dec.	0	15 Ian.	14 Feb.	15 Mar.	14 Apr.	14 Mai	13 Iunj	
76	13 Iulj	12 Aug.	11 Sep.	10 Oct.	9 Nou.	9 Dec.	0	10 Ian.	9 Feb.	11 Mar.	10 Apr.	10 Mai	9 Iunj	ἑξαιρ

TABVLA TERTIA

OCTAERIDVM COLLECTARVM.

Linea octaeteridum.	Anni periodi Iulianæ.	Anni periodi Calippi.	Caput octaeteridos in annis Iulianis GAMELION.
1	4204	76	X Ianuarij
2	4212	8	XI Ianu.
3	4220	16	XIII Ianu.
4	4228	24	XIIII Ian.
5	4236	32	XVI Ianu.
6	4244	40	XVII Ianu.
7	4252	48	XIX Ianu.
8	4260	56	XXI Ianu.
9	4268	64	XXII Ianu.
10	4276	72	XXIIII Ian.
11	4284	4	XXV Ianu.
12	4292	12	XXVII Ian.
13	4300	20	XXVIII Ian.
14	4308	28	XXX Ianu.
15	4316	36	KAL. Feb.
16	4324	44	II Feb.
17	4332	52	IIII Feb.
18	4340	60	V Feb.
19	4348	68	VII Feb.

DEFINITIONES.

I *Mensis Græcorum popularis est systema dierum* XXX.

II ἡμέραι ἄναρχοι, *siue* ἐξαιρεσίμαι, *sunt duæ dies adiectitiæ, extra numerum mensium, quæ post* τριακάδα Ποσιδεών *locum habent.*

III *Mensis* ἐμβόλιμος, *est* Ποσιδεὼν ὕστερος, *qui in anno embolimæo inter* τριακάδα Μαιμακτηριῶνος, *&* νουμηνίαν Ποσιδεῶνος *ordinarij, inseritur.*

IIII Ποσιδεὼν *ordinarius, est, qui habet adscititias* ἀνάρχους ἡμέρας.

V *Annus popularis, qui proprius populi, non Magistratus,* XII *mensium Græcorum, & duarum* ἀνάρχων *dierum, hoc est dierum* CCCLXII.

VI ἐξαιρέσιμος ἡμέρα, *dies, quæ propter æquationem Lunæ expungitur, unde mensis ex pleno fit cauus.*

VII ἐνιαυτὸς ἐξαιρεσιμαῖος, *est, in quo fit* ἐξαίρεσις ἡμέρας, *quando Boedromion fit cauus, &* ἀντὶ δευτέρας ἱσταμένου, *dicitur* τρίτη ἱσταμένου.

VIII ἐνιαυτὸς διεξαιρεσιμαῖος, *est, in quo fit* ἐξαίρεσις *duarum dierum, quando Boedromion fit dierum* XXVIII, *&* ἀντὶ δευτέρας ἱσταμένου *dicitur* τετάρτη ἱσταμένου.

IX *Tetraeteris popularis, est systema quatuor annorum Græcorum inter duo plenilunia aut nouilunia interiectum, communis quidem dierum* MCCCCXLVII, *embolimæa dierum* MCCCCLXXVII.

X *Octaeteris popularis, est systema annorum Græcorum octo, dierum* MMDCCCCXXIIII *inter duo nouilunia, aut plenilunia interiectum, constans duabus Tetraeteridibus, una communi, altera embolimæa.*

XI *Periodus popularis Calippica, est systema annorum Græcorum popularium* LXXVI, *qui totidem Iulianis æquantur, interuentu nouem emboliſmorum, id est Posideone nouies intercalato.*

CANON PRIMVS.

Dato anno periodi Iulianæ, neomeniam primi mensis Olympici in diebus Iulianis designare.

Anni collecti Periodi Iulianæ.

3937	4469
4013	4545
4089	4621
4165	4697
4241	4773
4317	4849
4395	4928

Ab annis periodi Iulianæ propositis, abijce numerum proxime minorem in subiecta Tabella. Cum reliquo confer te in Tabulam magnæ periodi Calippicæ. Exemplum: Detur annus periodi Iulianæ 4128. Abiecto numero proxime minore in Tabella, nempe 4089, remanet 39 annus periodi Calippicæ. Invenio neomeniam Hecatombæonos 25 Iulj. Proinde dico, in anno proposito, mensis primi Olympici, qui respondet Hecatombæoni Attico, neomeniam incidere in XXV diem Iulj.

CANON

CANON SECVNDVS.

Datis annis periodi Iulianæ, qui non sint vetustiores epocha Olympica, scire quotus annus quotæ Olympiadis sit.

Abiectis per perpetuam regulam 3937 de annis periodi Iulianæ propositis, & a residuo rursus abiecto numero proxime minori in præsenti Tabula, reserua numerum Olympiadum illi respondentem, & cum residuo confer te in periodum Calippicam. Numerum Olympiadum reseruatum coniunge cum Olympiade, quam signat numerus lateralis in dicta Tabula periodi Calippicæ. Esto datus annus Periodi Iulianæ 4713. Volo scire quotus quotæ Olympiadis sit. Abiectis 3937, ex residuo 776, rursus abijcio numerum proxime minorem 760 in subiecta Tabella: & lateralem numerum Olympiadum ei respondentem 190 seorsim seruo. cum reliquis 16 confero me in Tabulam periodi Calippicæ. Ibi sextumdecimum annum video esse ultimum IIII Olympiadis. Coniungo Olympiadem IIII cum 190 Olympiadibus. Itaque aio annum periodi Iulianæ 4713 esse quartum Olympiadis CXCIIII.

TABVLA OLYMPIADVM ET ANNORVM OLYMPICORVM.

Anni collecti.	Olympiades.	Anni collecti.	Olympiades.	Anni collecti.	Olympiades.
4	1	48	12	380	95
8	2	52	13	456	114
12	3	56	14	532	133
16	4	60	15	608	152
20	5	64	16	684	171
24	6	68	17	760	190
28	7	72	18	836	209
32	8	76	19	912	228
36	9	152	38	988	247
40	10	228	57	1064	266
44	11	304	76	1140	285

CANON TERTIVS.

Olympiades datas cum annis residuis periodo Iulianæ accommodare.

Accipe Olympiades propositas in superiore Tabula, si præcise inuenis. Sin autem, accipe numerum Olympiadum proxime minorem, & numerum lateralem annorum collectorum ei respondentem seorsim serua. Residuos annos coniunge cum annis collectis, quos reseruasti. Aggregato adde per perpetuam regulam 3937. Proponatur annus IIII Olympiadis 194, quem oporteat periodo Iulianæ accommodare. Numerus proxime minor Olympiadum est 190, qui sunt 760 anni. Deinde quatuor reliquis absolutis respondent anni XVI. Fiunt ommes anni 776. quibus addo 3937 per perpetuam Regulam. Colliguntur anni 4713 periodi Iulianæ. Est conuersus superioris Canonis.

CANON QVARTVS.

Dato diei Olympico mensem suum in die Iuliana accommodare.

Proposita sit 210 dies anni IIII Olympiadis 194. Volo scire quota quoti mensis Olympici ei respondeat, idque in die Iuliana. Per doctrinam antecedentis Canonis is erat annus periodi Iulianæ 4713. & per doctrinam primi, adiuuante doctrina secundi, is erat 16 annus periodi Olympicæ: in qua primus mensis init a XVI Iulj, ut est in Tabula periodi Calipp. Est annus communis. In Tabula prima, hoc est Tabula mensium, numerus proxime minor est 182 congruens fini Posideonos. Ergo 28 dies residui competunt Gamelioni, cuius neomenia occurrit in Tabula XIII Ianuarij. Itaque 28 dies putatia XIII Ianuarij desinunt in IX Februarij, qui est dies quæsitus. Aio igitur anno IIII Olympiadis propositæ 194, diem XXVIII mensis VII Olympici, qui respondet Gamelioni Attico, conueniſſe in IX diem Februarij.

SCHOLION. *In hoc negotio duo notanda. Prius, annus Olympicus, aut Atticus communis ne sit, an embolimæus. Alterum, an in anno proposito contingit Bisextum Iulianum. Huic incommodo occurres ope huius Tabellæ, in qua anni notati sunt, quibus bisextum Iulianum competit, tam in periodo Attica, quam Olympica, ut ex ipsa Tabula perspicuum est, quæ interprete opus non habet. Itaque si annus propositus incidat Olympicus quidem in 20, aut 24 periodi, Atticus autem in 18, aut 22, ibi habebis rationem bisexti Iuliani.*

TABVLA BISEXTI *Iuliani in annis Periodi Olymp. & Atticæ.*

Period. Olymp.	Period. Attica.	Period. Olymp.	Period. Attica.
4	2	44	42
8	6	48	46
12	10	52	50
16	14	56	54
20	18	60	58
24	22	64	62
28	26	68	66
32	30	72	70
36	34	76	74
40	38		

CANON QVINTVS.

Annos datos periodi Iulianæ in tempus ciuile periodi Atticæ conuertere.

Abijce ab annis periodi Iulianæ propositis numerum proxime minorem. Residuum est annus periodi Atticæ. A propositis annis 4713 abijce numerum proxime minorem 4659. Supersest 54 annus periodi Atticæ, cuius Hecatombæonis neomenia respondet 31 Iulj.

Anni Periodi Iulianæ.

3519	3899	4279	4659
3595	3975	4355	4735
3671	4051	4431	4811
3747	4127	4507	4887
3823	4203	4583	4963

SCHOLION. *Eadem est doctrina utriusque periodi, nisi quod a diuersis capitibus lustri Iuliani incipiunt, quanquam ab eodem Lunæ cyclo. Periodus Olympica init a secundo anno lustri Iuliani, hoc est a secundo anno bisexti Iuliani: Attica a tertio. utraque a Cyclo Lunæ quinto. Et quemadmodum numerus proxime minor in hac Tabella abiectus ab annis periodi Iulianæ, relinquit annum periodi Atticæ, ita numero proxime minori in Tabula Canonis primi ab annis periodi Iulianæ abiecto, relinquitur annus periodi Olympicæ.*

CANON SEXTVS.

Dato anno periodi Iulianæ, qui non sit minor 4204, neque maior 4348, neomeniam Gamelionis in Octaeteride scire.

Accipe numerum proxime minorem in Tabula tertia. si quidem numerus est præcisus, habes neomeniam Gamelionos in Tabula. Exemplum: si numerus fuerit præcise 4308. Neomenia Gamelionos conuenit diei $\overline{xxx}$ Ianuarij in anno periodi Atticæ 28, ut in latere notatum est. Sin autem anni residui fuerint, accipe Gamelionem numeri proxime minoris, & annum periodi a latere, & cum illo confer te in Tabulam periodi Calippicæ, in qua numera annos adnexos ab eo Gamelione, qui respondet anno periodi in Tabula notato. Vt, exempli gratia, si numerus annorum fuerit 4313, Gamelion numeri proxime minoris; ut jam scis, est $\overline{xxx}$ Ianuarij, annus periodi Atticæ 28. In Tabula periodi Calippicæ e regione anni 28 occurrit neomenia Gamelionis $\overline{xxx}$ Ianuarj. Est annus sextus Octaeteridos. Nam 4308, ad 4313, incluso termino, sunt sex anni. Numera annos $\overline{vi}$ a $\overline{xxx}$ Ianuarij, vel a 28 anno periodi. Tempus conuenit anno 33. Neomenia Gamelionos 13 Ianuarij.

CAPVT OCTAVVM.

LATERCVLVM MENSIVM ΠΡΥΤΑΝΕΙΑΣ OCTAETERIDOS HARPALEÆ.

TABVLA PRIMA.

Menses πρυτανείας Harpalei	Annus $\overline{i}$	Annus $\overline{ii}$	Annus $\overline{iii}$	Annus $\overline{iiii}$	Annus $\overline{v}$	Annus $\overline{vi}$	Annus $\overline{vii}$	An. $\overline{viii}$
Gamelion	$\overline{i}$ Gamel.	xxv Posid. vi	xviii Posid.	viii Gamel.	i Gamel.	xxvi Posid.	xvi Gamel.	viii Gamel.
Anthesterion	$\overline{i}$ Antheſt.	xxiii Gamel.	xv Gamel.	viii Antheſt.	i Antheſt.	xxiii Gamel.	xv Antheſt.	viii Antheſt.
Elaphebolion	$\overline{i}$ Elapheb.	xxiii Antheſt.	xv Antheſt.	vii Elapheb.	xxx Antheſt.	xxiii Antheſ.	xv Elapheb.	vii Elapheb.
Munychion	$\overline{xxx}$ Elapheb.	xxii Elapheb.	xiiii Elapheb.	vii Munych.	$\overline{xxx}$ Elapheb.	xxii Elaph.	xiiii Munyc.	vii Munych.
Thargelion	$\overline{xxx}$ Munych	xxii Munych.	xiiii Munych	vi Thargel.	$\overline{xxix}$ Munych.	xxii Munyc.	xiiii Thargel.	vi Thargel.
Scirrophorion	$\overline{xxix}$ Thargel.	xxi Thargel.	xiii Thargel.	vi Scirrhoph.	$\overline{xxix}$ Thargel.	xxi Tharg.	xiii Scirrho.	vi Scirrhoph.
Hecatombaeon	$\overline{xxix}$ Scirroph.	xxi Scirrhop.	xiii Scirroph.	vi Hecatomb.	$\overline{xxix}$ Scirroph.	xxi Scirrhop.	xiii Hecat.	v Hecatom.
Metagitnion	$\overline{xxviii}$ Hecatō.	xx Hecatomb	xiii Hecatōb.	v Metagitn.	$\overline{xxviii}$ Hecat.	xx Hecatom.	xii Metagit.	v Metagitn.
Boedromion	$\overline{xxviii}$ Metag.	xx Metagitn.	xii Metagitn.	v Boedrom.	$\overline{xxviii}$ Metag.	xx Metagitn.	xii Boedro.	iiii Boedro.
Pyanepsion	$\overline{xxvii}$ Boedro.	xix Boedrom	xii Boedrom.	v Pyanepſ.	$\overline{xxvii}$ Boedr.	xx Boedrom.	xi Pyanepſ.	iiii Pyanepſ.
Maemacterion	$\overline{xxvii}$ Pyanepſ.	xix Pyanepſ.	xi Pyanepſ.	iiii Mæmact	$\overline{xxvii}$ Pyanep.	xix Pyanepſ.	xi Mæmact.	iii Mæmact.
Posideon prior	$\overline{xxvii}$ Mæmac.	xviii Mæmac	xi Mæmact.	iii Posideon.	$\overline{xxvi}$ Mæm.	xix Mæmact.	xi Posid.	iii Posid.
Posideon poster.	$\overline{xxvi}$ Posid. i	o	i Posideon.	o	o	$\overline{xviii}$ Posid.	o	o

NEOMENIÆ ENNEADECAETERIDOS
PRYTANIAS METONICÆ
TABVLA SECVNDA.

	Ἐκαλομβαιών.	Μεταγειτνιών.	Βοηδρομιών.	Πυανεψιών.	Μαιμακτηριών.	Ποσειδεών. α	Ποσειδεών ϛ	Γαμηλιών.	Ἀνθεστηριών.	Ἐλαφηβολιών.	Μουνυχιών.	Θαργηλιών.	Σκιροφοριών.	
1	15 Iulj 7	14 Aug. 2	13 Sep. 4	12 Oct. 5	11 Nou. 7	10 Dec. 1	○	9 Ian. 3	7 Feb. 4	9 Mar. 6	7 Apr. 7	7 Mai 2	5 Iunj 3	
2	5 Iulj 5	3 Aug. 6	2 Sep. 1	1 Oct. 2	31 Oct. 4	30 Nou. 6	29 Dec. 7	28 Ian. 2	26 Feb. 3	28 Mar. 5	26 Apr. 6	26 Mai 1	24 Iunj 2	Emb.
3	24 Iulj 4	22 Aug. 5	21 Sep. 7	20 Oct. 1	19 Nou. 3	18 Dec. 4	○	17 Ian. 6	16 Feb. 1	16 Mar. 2	15 Apr. 4	14 Mai 5	13 Iunj 7	
4	12 Iulj 1	11 Aug. 3	9 Sep. 4	9 Oct. 6	7 Nou. 7	7 Dec. 2	○	5 Ian. 3	4 Feb. 5	5 Mar. 6	4 Apr. 1	3 Mai 2	2 Iunj 4	
5	2 Iulj 6	31 Iulj 7	30 Aug. 2	28 Sept. 3	28 Oct. 5	26 Nou. 6	26 Dec. 1	24 Ian. 2	23 Feb. 4	24 Mar. 5	23 Apr. 7	23 Mai 1	21 Iunj 3	Emb.
6	20 Iulj 4	19 Aug. 6	18 Sep. 1	17 Oct. 2	16 Nou. 4	15 Dec. 5	○	14 Ian. 7	12 Feb. 1	14 Mar. 3	13 Apr. 4	12 Mai 6	10 Iunj 7	
7	10 Iulj 2	8 Aug. 3	7 Sep. 5	6 Oct. 6	5 Nou. 1	5 Dec. 3	○	3 Ian. 4	2 Feb. 6	2 Mar. 7	1 Apr. 2	30 Apr. 3	30 Mai 5	
8	28 Iunj 6	28 Iulj 1	26 Aug. 2	25 Sep. 4	25 Oct. 5	23 Nou. 7	22 Dec. 1	21 Ian. 3	20 Feb. 5	21 Mar. 6	20 Apr. 1	19 Mai 2	18 Iunj 4	Emb.
9	17 Iulj 5	16 Aug. 7	14 Sep. 1	14 Oct. 3	12 Nou. 4	12 Dec. 6	○	10 Ian. 7	9 Feb. 2	10 Mar. 3	9 Apr. 5	8 Mai 6	7 Iunj 1	
10	7 Iulj 3	5 Aug. 4	4 Sep. 6	3 Oct. 7	2 Nou. 2	1 Dec. 3	31 Dec. 5	29 Ian. 6	28 Feb. 1	29 Mar. 2	28 Apr. 4	27 Mai 5	26 Iunj 7	Emb.
11	25 Iulj 1	24 Aug. 3	23 Sep. 5	22 Oct. 6	21 Nou. 1	20 Dec. 2	○	19 Ian. 4	17 Feb. 5	18 Mar. 7	16 Apr. 1	16 Mai 3	14 Iunj 4	
12	4 Iuli 6	12 Aug. 7	11 Sep. 2	10 Oct. 3	9 2	8 Dec. 6	○	7 Ian. 1	6 Feb. 3	7 Mar. 4	6 Apr. 6	5 Mai 7	4 Iunj 2	
13	3 Iuli 3	2 Aug. 5	31 Aug. 6	30 Sep. 1	29 Oct. 2	28 Nou. 4	27 Dec. 5	26 Ian. 7	24 Feb. 1	26 Mar. 3	25 Apr. 5	24 Mai 6	23 Iunj 1	Emb.
14	22 Iuli 2	21 Aug. 4	19 Sep. 5	19 Oct. 7	17 Nou. 1	17 Dec. 3	○	15 Ian. 4	14 Feb. 6	15 Mar. 7	14 Apr. 2	13 Mai 3	12 Iunj 5	
15	12 Iuli 7	10 Aug. 1	9 Sep. 3	8 Oct. 4	7 Nou. 6	6 Dec. 7	○	5 Ian. 2	3 Feb. 3	4 Mar. 5	2 Apr. 6	2 Mai 1	31 Iunj 2	
16	30 Iuni 4	29 Iulj 5	28 Aug. 7	26 Sep. 1	26 Oct. 3	25 Nou. 5	24 Dec. 6	23 Ian. 1	21 Feb. 2	23 Mar. 4	21 Apr. 5	21 Mai 7	19 Iunj 1	Emb.
17	19 Iuli 3	17 Aug. 4	16 Sep. 6	16 Oct. 7	14 Nou. 2	13 Dec. 3	○	12 Ian. 5	11 Feb. 7	12 Mar. 1	11 Apr. 3	10 Mai 4	8 Iunj 5	
18	8 Iuli 7	7 Aug. 2	5 Sep. 3	5 Oct. 5	3 Nou. 6	3 Dec. 1	1 Ian. 2	31 Ian. 4	1 Feb. 5	31 Mar. 7	30 Apr. 2	29 Mai 3	28 Iunj 5	Emb.
19	27 Iuli 6	26 Aug. 1	24 Sep. 2	24 Oct. 4	22 Nou. 5	22 Dec. 7	○	20 Ian. 1	19 Feb. 3	20 Mar. 4	19 Apr. 6	18 Mai 7	17 Iunj 2	

PERIODVS CALIPPI ΠΡΥΤΑΝΕΙΑΣ.

TABVLA TERTIA.

	Εκατομβαιών.	Μεταγειτνιών.	Βοηδρομιών.	Πυανεψιών.	Μαιμακτηριών.	Ποσειδεών.	Γαμηλιών.	Ανθεστηριών.	Ελαφηβολιών.	Μυνυχιών.	Θαργηλιών.	Σκιροφοριών α	Σκιροφοριών ς
1	28 Iunj	28 Iulj	27 Aug.	25 Sep.	25 Oct.	23 Nou.	23 Dec.	21 Ian.	20 Feb.	20 Mar.	19 Apr.	18 Mai	17 Iunj
2	16 Iulj	15 Aug.	13 Sep.	13 Oct.	12 Nou.	11 Dec.	9 Ian.	8 Feb.	10 Mar.	8 Apr.	8 Mai	7 Iuni	0
3	6 Iulj	4 Aug.	3 Sep.	2 Oct.	1 Nou.	29 Nou.	30 Dec.	28 Ian.	27 Feb.	29 Mar.	27 Apr.	27 Mai	25 Iunj
4	25 Iulj	24 Aug.	22 Sep.	21 Oct.	19 Nou.	19 Dec.	18 Ian.	16 Feb.	18 Mar.	16 Apr.	16 Mai	15 Iuni	0
5	15 Iulj	13 Aug.	11 Sep.	11 Oct.	9 Nou.	9 Dec.	7 Ian.	6 Feb.	6 Mar.	5 Apr.	4 Mai	2 Iuni	0
6	2 Iulj	31 Iulj	30 Aug.	29 Sept.	29 Oct.	27 Nou.	27 Dec.	25 Ian.	24 Feb.	25 Mar.	24 Apr.	23 Mai	22 Iunj
7	21 Iuli	20 Aug.	18 Sep.	18 Oct.	16 Nou.	16 Dec.	15 Ian.	13 Feb.	15 Mar.	13 Apr.	13 Mai	11 Iunj	0
8	11 Iuli	9 Aug.	8 Sep.	7 Oct.	6 Nou.	5 Dec.	4 Ian.	2 Feb.	4 Mar.	2 Apr.	2 Mai	1 Iunj	0
9	30 Iuni	30 Iulj	28 Aug.	27 Sep.	26 Oct.	25 Nou.	24 Dec.	23 Ian.	21 Feb.	22 Mar.	20 Apr.	20 Mai	18 Iunj
10	18 Iuli	16 Aug.	18 Sep.	15 Oct.	13 Nou.	13 Dec.	11 Ian.	10 Feb.	11 Mar.	10 Apr.	9 Mai	8 Iuni	0
11	7 Iuli	6 Aug.	4 Sep.	4 Oct.	2 Nou.	3 Dec.	31 Ian.	30 Ian.	28 Feb.	30 Mar.	29 Apr.	28 Mai	27 Iunj
12	26 Iuli	25 Aug.	23 Sep.	23 Oct.	21 Nou.	21 Dec.	19 Ian.	18 Feb.	19 Mar.	18 Apr.	18 Mai	16 Iunj	0
13	16 Iuli	14 Aug.	13 Sep.	12 Oct.	11 Nou.	10 Dec.	9 Ian.	7 Feb.	8 Mar.	6 Apr.	6 Mai	4 Iuni	0
14	4 Iuli	3 Aug.	1 Sep.	1 Oct.	30 Oct.	29 Nou.	28 Dec.	27 Ian.	25 Feb.	27 Mar.	25 Apr.	25 Mai	23 Iunj
15	23 Iuli	21 Aug.	20 Sep.	19 Oct.	18 Nou.	18 Dec.	16 Ian.	15 Feb.	16 Mar.	15 Apr.	14 Mai	13 Iuni	0
16	12 Iulj	11 Aug.	9 Sep.	9 Oct.	7 Nou.	7 Dec.	5 Ian.	4 Feb.	5 Mar.	4 Apr.	4 Mai	2 Iuni	0
17	2 Iuli	31 Iulj	30 Aug.	28 Sep.	28 Oct	26 Nou.	26 Dec.	24 Ian.	23 Feb.	23 Mar.	22 Apr.	21 Mai	20 Iunj
18	20 Iuli	18 Aug.	17 Sep.	16 Oct.	15 Nou.	14 Dec.	13 Ian.	11 Feb.	13 Mar.	11 Apr.	11 Mai	9 Iunj	0
19	9 Iuli	7 Aug.	6 Sep.	5 Oct.	4 Nou.	4 Dec.	2 Ian.	1 Feb.	2 Mar.	1 Apr.	30 Apr.	30 Mai	0
20	28 Iuni	28 Iulj	26 Aug.	25 Sep.	24 Oct.	23 Nou.	22 Dec.	21 Ian.	20 Feb.	21 Mar.	20 Apr.	19 Mai	18 Iunj
21	16 Iuli	16 Aug.	14 Sep.	14 Oct.	12 Nou.	12 Dec.	10 Ian.	9 Feb.	9 Mar.	8 Apr.	7 Mai	6 Iunj	0
22	6 Iuli	4 Aug.	3 Sep.	2 Oct.	1 Nou.	30 Nou.	30 Dec.	28 Ian.	27 Feb.	29 Mar.	27 Apr.	26 Mai	25 Iunj
23	24 Iuli	23 Aug.	22 Sep.	21 Oct.	20 Nou.	19 Dec.	18 Ian.	16 Feb.	18 Mar.	16 Apr.	16 Mai	14 Iuni	0
24	14 Iuli	12 Aug.	11 Sep.	10 Oct.	9 Nou.	8 Dec.	7 Ian.	6 Feb.	7 Mar.	6 Apr.	5 Mai	4 Iuni	0
25	3 Iuli	2 Aug.	31 Aug.	30 Sep.	29 Oct.	28 Nou.	27 Dec.	26 Ian.	24 Feb.	24 Mar.	23 Apr.	23 Mai	22 Iunj
26	21 Iuli	20 Aug.	18 Sep.	18 Oct.	16 Nou.	16 Dec.	14 Ian.	13 Feb.	14 Mar.	18 Apr.	12 Mai	11 Iunj	0
27	10 Iuli	9 Aug.	8 Sep.	7 Oct.	6 Nou.	5 Dec.	4 Ian.	2 Feb.	4 Mar.	2 Apr.	2 Mai	31 Mai	0
28	30 Iuni	29 Iulj	28 Aug.	26 Sep.	26 Oct.	24 Nou.	24 Dec.	23 Ian.	21 Feb.	23 Mar.	21 Apr.	21 Mai	19 Iulj
29	19 Iuli	17 Aug.	16 Sep.	15 Oct.	14 Nou.	13 Dec.	12 Ian.	10 Feb.	11 Mar.	10 Apr.	9 Mai	9 Iunj	0
30	7 Iuli	6 Aug.	4 Sep.	4 Oct.	2 Nou.	2 Dec.	31 Dec.	30 Ian.	28 Feb.	30 Mar.	28 Apr.	28 Mai	26 Iuni
31	26 Iuli	25 Aug.	23 Sep.	23 Oct.	21 Nou.	21 Dec.	19 Ian.	18 Feb.	19 Mar.	18 Apr.	17 Mai	16 Iuni	0
32	15 Iuli	14 Aug.	12 Sep.	12 Oct.	10 Nou.	10 Dec.	9 Ian.	7 Feb.	9 Mar.	7 Apr.	7 Mai	5 Iuni	0
33	5 Iuli	3 Aug.	2 Sep.	1 Oct.	31 Oct.	29 Nou.	29 Dec.	27 Ian.	26 Feb.	27 Mar.	25 Apr.	25 Mai	25 Iuni
34	23 Iuli	21 Aug.	20 Sep.	19 Oct.	18 Nou.	17 Dec.	16 Ian.	14 Feb.	16 Mar.	15 Apr.	14 Mai	13 Iunj	0
35	12 Iuli	11 Aug.	9 Sep.	9 Oct.	7 Nou.	7 Dec.	6 Ian.	4 Feb.	5 Mar.	4 Apr.	3 Mai	2 Iuni	0
36	1 Iuli	31 Iulj	29 Aug.	28 Sep.	28 Oct.	26 Nou.	26 Dec.	24 Ian.	23 Feb.	24 Mar.	23 Apr.	22 Mai	21 Iunj
37	20 Iuli	19 Aug.	17 Sep.	17 Oct.	15 Nou.	15 Dec.	13 Ian.	12 Feb.	13 Mar.	11 Apr.	11 Mai	9 Iunj	0
38	9 Iuli	7 Aug.	6 Sep.	5 Oct.	4 Nou.	3 Dec.	2 Ian.	31 Ian.	2 Mar.	31 Mar.	30 Apr.	29 Mai	0

RESIDVVM PERIODI ΠΡΥΤΑΝΕΙΑΣ CALIPPICÆ.

	Εκαλομβαιών.	Μεταγειτνιών.	Βοηδρομιών.	Πυανεψιών.	Μαιμακτηριών.	Ποσειδεών.	Γαμηλιών.	Ανθεστηριών.	Ελαφηβολιών.	Μουνυχιών.	Θαργηλιών.	Σκιροφοριών α	Σκιροφοριών β
39	18 Iunj	28 Iulj	26 Aug.	25 Sep.	24 Oct.	23 Nou.	22 Dec.	21 Ian.	19 Feb.	21 Mar.	19 Apr.	19 Mai	17 Iunj
40	17 Iulj	15 Aug.	14 Sep.	14 Oct.	12 Nou.	12 Dec.	10 Ian.	9 Feb.	10 Mar.	9 Apr.	8 Mai	7 Iunj	0
41	6 Iulj	5 Aug.	3 Sep.	3 Oct.	1 Nou.	1 Dec.	30 Dec.	29 Ian.	28 Feb.	28 Mar.	27 Apr.	26 Mai	25 Iunj
42	24 Iulj	23 Aug.	21 Sep.	21 Oct.	19 Nou.	19 Dec.	17 Ian.	16 Feb.	17 Mar.	16 Apr.	16 Mai	14 Iunj	0
43	14 Iulj	12 Aug.	11 Sep.	10 Oct.	9 Nou.	8 Dec.	7 Ian.	5 Feb.	7 Mar.	5 Apr.	5 Mai	3 Iunj	0
44	3 Iulj	1 Aug.	31 Aug.	30 Sep.	29 Oct.	28 Nou.	27 Dec.	26 Ian.	25 Feb.	26 Mar.	24 Apr.	24 Mai	22 Iunj
45	22 Iulj	20 Aug.	19 Sep.	18 Oct.	17 Nou.	17 Dec.	15 Ian.	14 Feb.	14 Mar.	13 Apr.	12 Mai	11 Iunj	0
46	10 Iulj	9 Aug.	7 Sep.	7 Oct.	5 Nou.	5 Dec.	3 Ian.	2 Feb.	3 Mar.	2 Apr.	2 Mai	31 Mai	0
47	30 Iunj	29 Iulj	28 Aug.	26 Sep.	26 Oct.	24 Nou.	24 Dec.	22 Ian.	21 Feb.	22 Mar.	21 Apr.	20 Mai	19 Iunj
48	19 Iulj	17 Aug.	16 Sep.	15 Oct.	13 Nou	13 Dec.	12 Ian.	10 Feb.	12 Mar.	10 Apr.	10 Mai	1 Iunj	0
49	8 Iulj	6 Aug.	5 Sep.	4 Oct.	3 Nou.	3 Dec.	1 Ian.	31 Ian.	29 Feb.	30 Mar.	28 Apr.	28 Mai	26 Iunj
50	26 Iulj	24 Aug.	23 Sep.	22 Oct.	21 Nou.	20 Dec.	19 Ian.	17 Feb.	19 Mar.	18 Apr.	17 Mai	18 Iunj	0
51	15 Iulj	14 Aug.	12 Sep.	12 Oct.	10 Nou.	10 Dec.	8 Ian.	7 Feb.	8 Mar.	7 Apr.	6 Mai	8 Iunj	0
52	5 Iulj	3 Aug.	2 Sep.	10 Oct.	31 Oct.	29 Nou.	29 Dec.	27 Ian.	26 Feb.	27 Mar.	26 Apr.	25 Mai	25 Iunj
53	23 Iulj	22 Aug.	20 Sep.	20 Oct.	19 Nou.	18 Dec.	17 Ian.	15 Feb.	15 Mar.	14 Apr.	14 Mai	12 Iuni	0
54	12 Iulj	10 Aug.	9 Sept.	8 Oct.	7 Nou.	6 Dec.	5 Ian.	3 Feb.	5 Mar.	4 Apr.	3 Mai	2 Iunj	0
55	1 Iulj	31 Iulj	29 Aug.	28 Sep.	27 Oct.	26 Nou.	26 Dec.	24 Ian.	22 Feb.	24 Mar.	22 Apr.	22 Mai	21 Iunj
56	20 Iulj	19 Aug.	17 Sep.	17 Oct.	15 Nou.	15 Dec.	13 Ian.	12 Feb.	13 Mar.	12 Apr.	11 Mai	11 Iunj	0
57	9 Iulj	8 Aug.	6 Sep.	6 Oct.	5 Nou.	4 Dec.	3 Ian.	1 Feb.	2 Mar.	31 Mar.	30 Apr.	29 Mai	0
58	28 Iunj	27 Iulj	26 Aug.	24 Sep.	24 Oct.	22 Nou.	22 Dec.	21 Ian.	19 Feb.	21 Mar.	19 Apr.	19 Mai	18 Iunj
59	17 Iulj	15 Aug.	14 Sep.	13 Oct.	12 Nou.	11 Dec.	10 Ian.	8 Feb.	10 Mar.	8 Apr.	8 Mai	7 Iuni	0
60	6 Iulj	5 Aug.	3 Sep.	3 Oct.	1 Nou.	1 Dec.	30 Dec.	29 Ian.	27 Feb.	29 Mar.	27 Apr.	27 Mai	25 Iunj
61	25 Iulj	24 Aug.	22 Sep.	22 Oct.	20 Nou.	20 Dec.	18 Ian.	17 Feb.	17 Mar.	16 Apr.	16 Mai	14 Iuni	0
62	13 Iulj	12 Aug.	12 Sep.	10 Oct.	10 Nou.	8 Dec.	8 Ian.	7 Feb.	5 Mar.	8 Apr.	6 Mai	4 Iuni	0
63	3 Iulj	1 Aug.	31 Aug.	29 Sep.	29 Oct.	27 Nou.	27 Dec.	25 Ian.	24 Feb.	25 Mar.	24 Apr.	24 Mai	22 Iunj
64	22 Iulj	20 Aug.	19 Sep.	18 Oct.	17 Nou.	16 Dec.	14 Ian.	13 Feb.	15 Mar.	13 Apr.	13 Mai	11 Iunj	0
65	11 Iulj	10 Aug.	8 Sep.	8 Oct.	6 Nou.	6 Dec.	4 Ian.	3 Feb.	2 Mar.	2 Apr.	1 Mai	31 Mai	0
66	29 Iunj	29 Iulj	27 Aug.	26 Sep.	25 Oct.	24 Nou.	23 Dec	22 Ian.	20 Feb.	22 Mar.	20 Apr.	20 Mai	18 Iunj
67	18 Iulj	17 Aug.	15 Sep.	15 Oct.	13 Nou.	13 Dec.	11 Ian.	10 Feb.	12 Mar.	10 Apr.	10 Mai	8 Iuni	0
68	8 Iulj	6 Aug.	5 Sep.	4 Oct.	3 Nou.	2 Dec.	1 Ian.	30 Ian.	1 Mar.	30 Mar.	29 Apr.	29 Mai	27 Iunj
69	27 Iulj	25 Aug.	24 Sep.	23 Oct.	22 Nou.	21 Dec.	20 Ian.	18 Feb.	19 Mar.	17 Apr.	17 Mai	15 Iuni	0
70	15 Iulj	15 Aug.	12 Sep.	11 Oct.	10 Nou	10 Dec.	8 Ian.	7 Feb.	8 Mar.	7 Apr.	6 Mai	5 Iuni	0
71	4 Iulj	3 Aug.	1 Sep.	1 Oct.	30 Oct.	29 Nou.	28 Dec.	27 Ian.	26 Feb.	27 Mar.	26 Apr.	25 Mai	24 Iunj
72	23 Iulj	22 Aug.	20 Sep.	20 Oct.	18 Nou.	18 Dec.	16 Ian.	15 Feb.	16 Mar.	15 Apr.	14 Mai	13 Iuni	0
73	13 Iulj	11 Aug.	10 Sep.	9 Oct.	8 Nou.	7 Dec.	6 Ian.	4 Feb.	6 Mar.	4 Apr.	4 Mai	2 Iuni	0
74	1 Iulj	30 Iulj	29 Aug.	28 Sep.	27 Nou.	26 Nou.	25 Dec.	24 Ian.	22 Feb.	24 Mar.	22 Apr.	22 Mai	20 Iunj
75	20 Iulj	18 Aug.	17 Sep.	16 Oct.	15 Nou.	14 Dec.	13 Ian.	12 Feb.	13 Mar.	12 Apr.	11 Mai	10 Iuni	0
76	9 Iulj	8 Aug.	6 Sep.	6 Oct.	4 Nou.	4 Dec.	2 Ian.	1 Feb.	2 Mai.	1 Apr.	30 Apr.	30 Mai	0

DEFINITIONES.

ī *Menses πτυλαναίας Harpalei, Metonici, & Calippici, sunt qui non semper alternis pleni & cani, sed aliquando pleni continui.*

īī ἐνιαυτὸς πτυλαναίας *est annus proprius Magistratus, non populi, constans ex mensibus πτυλαναίας,* xii *quidem communis,* xiii *autem embolimæus.*

iii *Octaeteris Harpalea est periodus octo annorum πτυλαναίας, dierum absolutorum* 2924, *mensium πτυλαναίας* xcix.

iiii Ἐννεαδεκαετηρὶς *Metonica πτυλαναίας est periodus* xix *annorum, dierum* 6940 *absolutorum, mensium πτυλαναίας* ccxxxv.

v Μετέμπτωσις Μελωνικὴ *Iuliana, est differentia Enneadecaeteridos Metonicæ, & Iulianæ, horarum* vi.

vi Μετέμπτωσις Μελωνικὴ *Lunaris, est differentia Enneadecaeteridos Lunaris, & Metonicæ, horarum* 7.485.

vii Ἑβδομηκονταεξαετηρὶς *πτυλαναίας Calippica est periodus dierum* 27759, *annorum Iulianorum absolutorum* lxxvi, *mensium πτυλαναίας* dccccxl; *qui simul* lxxvi *annis Græcorum popularibus exæquantur.*

CANON PRIMVS.

Dato anno & mense Prytanias Octaeteridos Harpaleæ, neomeniæ mensis dati diem mensis popularis, & diem Iulianam assignare.

MONITVM. *In laterculo octaeteridos Harpaleæ, omnibus neomenijs adde* ii.

Esto datus Scirrhophorion prytanias Harpaleus in anno iiii Octaeteridis, cuius neomenia assignanda sit in diebus Iulianis. Per doctrinam Capitis antecedentis, Canone sexto, scias quota sit Octaeteris, & per eandem doctrinam cum Gamelione dictæ Octaeteridos ingressus Tabulam periodi Calippicæ eiusdem Capitis numera ab eodem Gamelione, usque ad annum propositum, in quo quære meniem popularem, in cuius diem conuenit neomenia prytanias.

Esto igitur annus iiii, & Scirrhophorion mensis *πτυλαναίας* Octaeteridos primæ, cuius neomenia Gamelionis convenit x diei Ianuarij anno lxxvi periodi Calippicæ, per doctrinam vi Canonis Cap. superioris. Annus igitur quartus init a xxxi Ianuarij in iii anno periodi Calippicæ popularis per eundem Canonem sextum. Scirrhophorion xxix Iunj. In anno vero quarto proposito Scirrhophorion *πτυλαναίας* cæpit a viii Scirrhophorionos popularis, ut habes in Tabula prima huius Cap. (additis per perpetuam regulam ii ad neomenias Harpali) Si neomenia Scirrhophorionos popularis incidit, ut iam vidimus, in xxix Iunij, ergo viii eiusdem mensis conuenit sextæ Iulij. Proinde Scirrhophorion prytanias anni quarti propositi in Octaeteride Harpalea incidit in sextam Iulij. Ita in cæteris operaberis. Et me tacente ex doctrina dicti Canonis sexti Capitis antecedentis tiro per se hæc potest experiri.

CANON SECVNDVS.

Dato anno periodi Iulianæ, qui non sit minor numero 4281, *annum cycli Metonici scire.*

Ab annis Periodi Iulianæ, qui non sint minores numero 4281, abijce numerum proxime minorem in præsenti Tabula. Esto propositus annus 4328. Abiecto numero proxime minore 4319, relinquitur annus 9 cycli tertij. Nam duo cycli præterierunt, ut patet ex vltimo versu Tabellæ, in quo 2 posita sunt e regione numeri 4319, quem abiecisti. Illa igitur 2 significant totidem cyclos Metonicos præterijsse.

Anni periodi Iul.	Cycli Metonici.	Cyclus Solis.	Character cycli Meton.	Linea cyclorum.
4281	0	25	5	0
4300	19	16	1	1
4319	38	7	4	2
4338	57	26	7	3
4357	76	17	3	4
4376	95	8	6	5

CANON

CANON TERTIVS.

Dato anno periodi Iulianæ, cyclum Romanum Solis, & characterismum cycli Metonici scire.

Habeas annum cycli Metonici per antecedentem, hoc est abiecto numero proxime minori in antecedente Tabula. Cyclum Solis appositum dicto numero proxime minori coniunge cum anno cycli Metonici. Esto propositus idem annus 4328. Annus cycli per antecedentem, est 9. Coniunge cum cyclo Solis, qui appositus est numero proxime minori 4319, nempe 7. Consurgit cyclus Solis Romanus 16. quod est prius. Deinde dicto cyclo 7 Solari numerus 4 appositus, est characterismus quæsitus. Quod est posterius.

MONITVM. *Si anni utriusque cycli coniuncti excesserint numerum* 28, *abijce ipsa* 28.

CANON QVARTVS.

Dato anno cycli Metonici, neomeniam mensis Prytanias propositi in die Iuliana scire.

Sit datus annus nonus cycli tertij in superiori exemplo. Volo scire neomeniam Ποσιδεῶνος δευτέρας. Cum charactere 4 per superiorem doctrinam inuento, & cyclo Romano $\overline{\text{XVI}}$ ingredior Tabulam Enneadecaeteridos Metonicæ. E regione anni $\overline{\text{IX}}$, sub Titulo Ποσιδεῶνος $\bar{\alpha}$ occurrit 12 Decembris, quæ in Kalendario Iuliano est litera C. characterem 4 iungo cum charactere 6 in eadem cella 12 Decembris reperto. Fiunt 10. Abiectis 7, remanet feria tertia. Quia cyclus Romanus est $\overline{\text{XVI}}$, & proinde litera Dominicalis B, ergo feria $\overline{\text{II}}$ est C. sed litera Kalendarij e regione 12 Decemb. est C, ut iam diximus; feria autem Posideonos debet esse tertia in litera D, quæ est in $\overline{\text{XIII}}$, non in $\overline{\text{XII}}$ Decembris. Igitur in $\overline{\text{XIII}}$ Decembris incidit neomenia Ποσιδεῶνος δευτέρας.

SCHOLION. *Sane epacta tam æquabilis, quam castigata, illo anno fuit* $\overline{\text{IX}}$, *quæ respondet diei* XII *Decemb. Iam igitur unam diem neomeniæ Metonicæ incipiebant claudicare, propter* μετέμπτωσιν.

CANON QVINTVS.

Tempus πρυτανείας Metonicæ diebus ciuilibus Atticis accommodare.

Habeas annum periodi Atticæ per doctrinam Canonis quinti Capitis septimi. Resumatur exemplum anni 4328. Per doctrinam dicti Canonis quinti erat annus 49 Periodi Atticæ. Volo scire cui mensi, & quotæ mensis Attici, competat neomenia Ποσιδεῶνος δευτέρας, quam per antecedentem doctrinam in $\overline{\text{XIII}}$ Decembris conuenire deprehendimus. In Tabula periodi neomeniarum Atticarum, e regione anni 49. quæro mensem Atticum proxime antecedentem $\overline{\text{XIII}}$ Decembris. Is est Mæmacterion, cuius neomenia signata est in $\overline{\text{XV}}$ Nouembris, a qua, $\overline{\text{XIII}}$ Decembris, est vigesima nona. Ergo neomenia Ποσιδεῶνος δευτέρας πρυτανείας incidit in $\overline{\text{XXIX}}$ Mæmacterionos popularis, id est δευτέραν Μαιμακτηριῶνος φθίνοντος.

SCHOLION. *Ergo ita hoc tempus ἀπλικῶς concipietur:* Ἐπὶ πρυτάνεως ἕκτα, μηνὸς Μαιμακτηριῶνος ἀπόντος δευτέρᾳ, ἐπὶ ἕκτα, ἄρχοντος, Ποσιδεῶνος δευτέρας νεομηνία Πρυτανείας. *Aliud exemplum: Anno periodi Iulianæ* 4331 *defecit Luna* ἐπὶ Φανοσθένους ἄρχοντος, μηνὸς Ποσιδεῶνος, *qui est mensis* Πρυτανείας *Metonicus. Tempus Iulianum* $\overline{\text{XXII}}$ *Decembris, sequente* $\overline{\text{XXIII}}$. *Per doctrinam Canonum* $\overline{\text{II}}$, $\overline{\text{III}}$, $\overline{\text{IIII}}$, *erat annus* $\overline{\text{XII}}$ *cycli tertij, cyclus Solis Romanus* $\overline{\text{XIX}}$, *litera Dominicalis E. character cycli Metonici tertij* 4. *in Tabula* $\overline{\text{II}}$ *e regione anni* $\overline{\text{XII}}$, *sub Posideone, occurrit neomenia* Ποσιδεῶνος $\overline{\text{VIII}}$ *Decembr. cuius character* 6 *compositus cum charactere cycli* 4, *abiectis* 7, *relinquit feriam* 3 *neomeniæ Posideonos. Atqui* $\overline{\text{VIII}}$ *Decemb. eo anno fuit feria secunda, quod quidem litera Dominicali E ostenditur. Ergo* $\overline{\text{IX}}$ *Decembris, non* $\overline{\text{VIII}}$, *fuit nouilunium Metonicum. Et hic quoque commissa est* μετέμπτωσις. *Rursus erat annus* $\overline{\text{III}}$ *periodi Atticæ. In Tabula neomeniarum Atticarum, in superiori Capite, neomenia Attica proxime antecedens* IX *Decembris, est neomenia* Μαιμακτηριῶνος *in* $\overline{\text{IIII}}$ *Decembris. a qua* $\overline{\text{IX}}$ *Decembris est sexta* Ποσιδεῶνος πρυτανείας. *& propterea nox* $\overline{\text{XXIII}}$ *Decembris erit* $\overline{\text{XV}}$ *nox mensis prytanias, & vigesima Mæmacterionos popularis. Dicemus igitur:* Ἐπὶ φανοσράτους ἄρχοντος, μηνὸς Μαιμακτηριῶνος εἰκάδι, Ποσιδεῶνος πρυτανείας πέμπτῃ ἐπὶ δέκα, ἐξέλιψεν ἡ σελήνη.

CANON

CANON SEXTVS.

Dato anno periodi Iulianæ, qui non sit minor numero 4383, quotus sit annus quotæ periodi Calippicæ πρυτανείας scire.

Esto propositus annus periodi Iulianæ 4651: unde abijce numerum proxime minorem in subjecta Tabella 4611. Remanet annus 40 πρυτανείας periodi Calippicæ. Rursus e latere dicti numeri proxime minoris 4611 habes 3. hoc est 3 periodos Calippicas exactas. Itaqueannus propositus est quadragesimus Periodi quartæ labentis.

Anni periodi Iul.	Periodi Calipp.	Anni periodi Iul.	Periodi Calipp.
4383	0	4687	4
4459	1	4763	5
4535	2	4839	6
4611	3	4915	7

CANON SEPTIMVS.

Dato anno Periodi Iulianæ neomeniam Hecatombæonis Calippici πρυτανείας scire.

Habeas annum periodi Calippicæ, per antecedentem. Vt in superiori exemplo erat annus 40 periodi. In Tabula periodi Calippicæ Prytanias e regione dicti anni 40, occurrit statim neomenia Hecatombæonis $\overline{\text{XVII}}$ Iulij.

CAPVT

CAPVT NONVM.

TABVLA PRIMA. MAGNA PERIODVS DAMASCENORVM ET HAGARENORVM CALIPPICA.

Anni periodi		Anni periodi		Anni periodi			Numer. aur.	
1	Rabie I	39	Giumadi I	77	Regeb	III Aprilis	XI	
2	Rabie I	40	Giumadi I	78	Regeb	XXIII Martij	XII	
3	Rabie I	41	Giumadi I	79	Regeb	XII Martij	XIII	Emb.
4	Rabie II	42	Giumadi II	80	Sahaben	XXX Martij	XIIII	
5	Rabie II	43	Giumadi II	81	Sahaben	XX Martij	XV	
6	Rabie II	44	Giumadi II	82	Sahaben	IX Martij	XVI	Emb.
7	Giumadi I	45	Regeb	83	Ramadhan	XXVIII Martij	XVII	
8	Giumadi I	46	Regeb	84	Ramadhan	XVI Martij	XVIII	
9	Giumadi I	47	Regeb	85	Ramadhan	VI Martij	XIX	Emb.
10	Giumadi II	48	Sahaben	86	Sewal	XXV Martij	I	
11	Giumadi II	48	Sahaben	87	Sewal	XIIII Martij	II	Emb.
12	Regeb	50	Ramadhan	88	Dulkadathi	KAL. Aprilis	III	
13	Regeb	51	Ramadhan	89	Dulkadathi	XXI Martij	IIII	
14	Regeb	52	Ramadhan	90	Dulkadathi	X Martij	V	Emb.
15	Sahaben	53	Sevval	91	Dulhaiathi	XXIX Martij	VI	
16	Sahaben	54	Sevval	92	Dulhaiathi	XV Martij	VII	
17	Sahaben	55	Sevval	93	Dulhaiathi	VII Martij	VIII	Emb.
18	Ramadhan	56	Dulkadathi	94	Muharram	XXVI Martij	IX	
19	Ramadhan	57	Dulkadathi	95	Muharram	XV Martij	X	Emb.
20	Sewal	58	Dulhaiathi	96	Sephar	II Aprilis	XI	
21	Sewal	59	Dulhaiathi	97	Sephar	XXIII Martij	XII	
22	Sewal	60	Dulhaiathi	98	Sephar	XII Martij	XIII	Emb.
23	Dulkadathi	61	Muharram	99	Rabie I	XXXI Martij	XIIII	
24	Dulkadathi	62	Muharram	100	Rabie I	XIX Martij	XV	
25	Dulkadathi	63	Muharram	101	Rabie I	IX Martij	XVI	Emb.
26	Dulhaiathi	64	Sephar	102	Rabie II	XXVIII Martij	XVII	
27	Dulhaiathi	65	Sephar	103	Rabie II	XVII Martij	XVIII	
28	Dulhaiathi	66	Sephar	104	Rabie II	V Martij	XIX	Emb.
29	Muharram	67	Rabie I	105	Giumadi I	XXIIII Martij	I	
30	Muharram	68	Rabie I	106	Giumadi I	XIIII Martij	II	Emb.
31	Sephar	69	Rabie II	107	Giumadi II	KAL. Aprilis	III	
32	Sephar	70	Rabie II	108	Giumadi II	XXI Martij	IIII	
33	Sephar	71	Rabie II	109	Giumadi II	X Martij	V	Emb.
34	Rabie I	72	Giumadi I	110	Regeb	XXI Martij	VI	
35	Rabie I	73	Giumadi I	111	Regeb	XVIII Martij	VII	
36	Rabie I	74	Giumadi I	112	Regeb	XVII Martij	VIII	Emb.
37	Rabie II	75	Giumadi II	113	Sahaben	XXVI Martij	IX	
38	Rabie II	76	Giumadi II	114	Sahaben	XV Martij	X	Emb.

TABVLA PRIMA. RESIDVVM PERIODI MAGNÆ DAMASCENORVM ET HAGARENORVM.

Anni periodi		Anni periodi		Anni periodi			Numer. aur.	
115	Ramadhan	153	Dulkadathi	191	Muharram	III Aprilis	XI	
116	Ramadhan	154	Dulkadathi	192	Muharram	XXII Martij	XII	
117	Ramadhan	155	Dulkadathi	193	Muharram	XI Martij	XIII	Emb.
118	Sewal	156	Dulhaiathi	194	Sephar	XXXI Martij	XIIII	
119	Sewal	157	Dulhaiathi	195	Sephar	XX Martij	XV	
120	Sewal	158	Dulhaiathi	196	Sephar	IX Martij	XVI	Emb.
121	Dulkadathi	159	Muharram	197	Rabie I	XXVIII Martij	XVII	
122	Dulkadathi	160	Muharram	198	Rabie I	XVII Martij	XVIII	
123	Dulkadathi	161	Muharram	199	Rabie I	VI Martij	XIX	Emb.
124	Dulhaiathi	162	Sephar	200	Rabie II	XXIIII Martij	I	
125	Dulhaiathi	163	Sephar	201	Rabie II	XIII Martij	II	Emb.
126	Muharram	164	Rabie I	202	Giumadi I	KAL. Aprilis	III	
127	Muharram	165	Rabie I	203	Giumadi I	XXII Martij	IIII	
128	Muharram	166	Rabie I	204	Giumadi I	X Martij	V	Emb.
129	Sephar	167	Rabie II	205	Giumadi II	XXIX Martij	VI	
130	Sephar	168	Rabie II	206	Giumadi II	XVIII Martij	VII	
131	Sephar	169	Rabie II	207	Giumadi II	VIII Martij	VIII	Emb.
132	Rabie I	170	Giumadi I	208	Regeb	XXVI Martij	IX	
133	Rabie I	171	Giumadi I	209	Regeb	XV Martij	X	Emb.
134	Rabie II	172	Giumadi II	210	Sahaben	III Aprilis	XI	
135	Rabie II	173	Giumadi II	211	Sahaben	XXIII Martij	XII	
136	Rabie II	174	Giumadi II	212	Sahaben	XII Martij	XIII	Emb.
137	Giumadi I	175	Regeb	213	Ramadhan	XXXI Martij	XIIII	
138	Giumadi I	176	Regeb	214	Ramadhan	XX Martij	XV	
139	Giumadi I	177	Regeb	215	Ramadhan	IX Martij	XVI	Emb.
140	Giumadi II	178	Sahaben	216	Sewal	XXVII Martij	XVII	
141	Giumadi II	179	Sahaben	217	Sewal	XVII Martij	XVIII	
142	Giumadi II	180	Sahaben	218	Sewal	VI Martij	XIX	Emb.
143	Regeb	181	Ramadhan	219	Dulkadathi	XXV Martij	I	
144	Regeb	182	Ramadhan	220	Dulkadathi	XIII Martij	II	Emb.
145	Sahaben	183	Sevval	221	Dulhaiathi	KAL. Aprilis	III	
146	Sahaben	184	Sevval	222	Dulhaiathi	XXI Martij	IIII	
147	Sahaben	185	Sevval	223	Dulhaiathi	XI Martij	V	Emb.
148	Ramadhan	186	Dulkadathi	224	Muharram	XXIX Martij	VI	
149	Ramadhan	187	Dulkadathi	225	Muharram	XVIII Martij	VII	
150	Ramadhan	188	Dulkadathi	226	Muharram	VII Martij	VIII	Emb.
151	Sewal	189	Dulhaiathi	227	Sephar	XXVII Martij	IX	
152	Sewal	190	Dulhaiathi	228	Sephar	XV Martij	X	Emb.

TABVLA SECVNDA. ANNORVM ARABICORVM IN IVLIANOS, ET IVLIANORVM IN ARABICOS REDIGENDORVM.

Anni Iuliani.	Anni Arab. 0	Anni Arab. 30	Anni Arab. 60	Anni Arab. 90	Anni Arab. 120	Anni Arab. 150	Anni Arab. 180.	Anni Arab. 210
1	1 10 52	31 337 2	62 308 11	93 281 21	124 253 31	155 125 41	186 197 50	217 169 0
2	2 21 44	32 347 54	53 320 4	94 292 13	125 265 23	156 236 33	187 208 43	218 108 52
3	3 32 36	34 4 46	64 330 56	95 303 6	126 275 15	157 247 25	188 219 35	219 191 45
4	4 43 29	35 15 39	65 341 48	96 315 53	127 286 8	158 258 17	189 230 27	220 202 37
5	5 54 21	36 26 31	66 352 41	97 324 50	128 298 1	159 269 10	190 241 20	221 213 30
6	6 65 13	37 37 23	68 9 33	98 335 42	129 307 52	160 280 2	191 252 12	222 224 22
7	7 20 6	38 48 16	69 20 25	99 346 35	130 318 45	161 290 54	192 263 4	223 235 14
8	8 86 58	39 59 8	70 31 18	100 3 27	131 329 37	162 300 47	193 273 57	224 246 6
9	9 97 50	40 70 0	71 42 10	102 14 19	132 340 29	163 313 39	194 284 49	225 256 59
10	10 108 43	41 80 56	72 53 2	103 25 12	133 351 22	164 323 51	195 295 41	226 267 51
11	11 119 35	42 91 45	73 63 55	104 36 4	135 8 14	165 334 24	196 306 34	227 278 43
12	12 130 27	43 102 37	74 74 47	105 46 57	136 19 8	166 348 18	197 317 26	228 289 36
13	13 141 21	44 113 29	75 85 39	106 57 49	137 29 59	168 2 8	198 328 18	229 300 28
14	14 152 12	45 124 22	76 96 32	107 68 41	138 40 51	169 13 1	199 339 11	230 311 20
15	15 163 4	46 145 14	77 107 24	108 79 34	139 51 43	170 23 53	200 350 3	231 322 13
16	16 173 57	47 14. 6	78 118 16	109 90 26	140 62 36	171 34 45	202 6 55	232 333 5
17	17 184 49	48 156 59	79 129 8	110 101 18	141 73 28	172 45 38	203 17 48	233 343 57
18	18 195 41	49 167 51	80 140 1	111 112 11	142 84 20	173 56 30	204 28 40	235 0 50
19	19 206 34	50 178 48	81 150 51	112 123 3	143 95 13	174 67 32	205 39 32	
20	20 217 26	51 189 36	82 161 45	113 133 55	144 106 5	175 78 15	206 50 25	
21	21 228 18	52 200 28	83 172 38	114 144 47	145 116 57	176 89 7	207 61 17	
22	22 239 11	53 211 20	84 183 30	115 155 40	146 127 50	177 99 59	208 72 9	
23	23 250 3	54 222 13	85 194 2	116 166 32	147 138 42	178 110 52	209 83 2	
24	24 260 55	55 233 5	86 205 15	117 177 24	148 149 34	179 121 44	210 93 54	
25	25 271 48	56 243 57	87 216 7	118 188 17	149 160 27	180 132 36	211 104 46	
26	26 282 40	57 254 50	88 226 59	119 199 9	150 171 19	181 143 29	212 115 38	
27	27 293 32	58 265 42	89 237 52	120 210 43	151 182 11	182 153 21	213 126 31	
28	28 304 25	59 276 54	90 248 44	121 220 43	152 193 4	183 165 13	214 137 23	
29	29 315 17	60 287 27	91 259 36	122 231 46	153 203 56	184 176 6	215 148 15	
30	30 326 9	61 298 19	92 270 29	123 242 38	154 214 48	185 186 58	216 159 8	

TABVLA TERTIA.
LATERCVLVM MENSIVM PERIODI HAGARENÆ.

	Menses Hagareni.	Dies collecti.
1	Rabie prior	30
2	Rabie posterior	59
3	Giumadi prior.	89
4	Giumadi poster.	118
5	Regeb	148
6	Sahaben	177
7	Ramadham	207
8	Sevval	236
9	Dulkadathi	266
10	Dulhaiathi	295
11	Muharram	325
12	Sephar	354

TABVLA QVARTA.

Anni Iuliani.	Anni communes Hagareni.	Dies præcessionis	Scrup.
228	235	0.	50
456	470	1.	40
684	705	2.	30
912	940	3.	20
1140	1175	4.	10
1368	1410	5.	0
1596	1645	5.	50
1824	1880	6.	40
2052	2115	7.	30
2280	2350	8.	20

DEFINITIONES.

I *Mensis desultor est, qui in anno embolimæo idem primus est anni & tertiusdecimus.*

II *Magna periodus Hagarena, (quæ & Damascena) est systema annorum Iulianorum* CCXXVIII, *constans ex tribus periodis Calippicis absolutis.*

III *Retextus annorum, est detractis embolimis mensibus, annorum embolimæorum in communes conuersio.*

IIII *Annus retextus, est annus Lunaris semper* XII *mensium.*

CANON PRIMVS.

Dato anno periodi Iulianæ, annum Damascenum scire.

Per perpetuam Regulam ab annis periodi Iulianæ abijce 4665. Esto propositus annus 6317. Abiectis 4665, remanet annus Hagarenus, siue Damascenus 1652. Aliter. Annis Christi ex perpetua Regula adde 48. Aio igitur annum propositum periodi Iulianæ 6317, aut Christi 1604, esse 1652 Aeræ Hagarenorum, siue Damascenorum.

SCHOLION. *Æra Hagarena eadem est cum Antiochena; a prima Indictione Iuliana.*

CANON SECVNDVS.

Dato anno periodi Iulianæ, annum periodi Hagarenæ & mensem eius primum scire.

Habeas annum Damascenũ per antecedentem. Ab annis Damascenis abijce numerũ proxime minorem annorũ Iulianorum in Tabula quarta. Residuus est annus currens periodi. quod est prius. Rursus in tabula prima e regione anni habes neomeniam. quod est posterius.

Esto propositus annus periodi Iulianæ 6317. Iam scis esse hunc annum Hagarenũ 1652. In Tabula quarta numerus annorum Iulianorum proxime minor 1596 de 1652 abiectus relinquit 56 annũ ineuntẽ. cui e regione in Tabula respondet neomenia Dulkadathi in XXVI Martij.

CANON TERTIVS.

Dato anno periodi Iulianæ, neomeniam primam periodi Hagarenæ aquare.

Adeptus annum Hagarenum, & annum periodi Damascenæ cum epocha neomeniæ Iuliana, numerum præcessionis adiacentem numero proxime minori annorũ Iulianorum in Tabula quarta abijce de epocha neomeniæ Iuliana. In eodem exemplo anni periodi Iulianæ 6317, id est 1653 æræ Hagarenæ, numerus proxime minor annorum Iulianorum in Tabula quarta 1596

ta 1596 habet adiacentem numerum præceſſionis 5.50. hoc eſt dies v. ſcrup. 50. quos dies abijce de epocha Iuliana neomeniæ anni propoſiti, nimirum de xxvi Martij. Supereſt xxi dies Martij, in qua nouilunium Dulkadathi Hagareni accidit hoc anno 1604, ſiue 6317, epacta ix, quæ & ipſa eſt e regione xxi Martij.

CANON QVARTVS.

Annos propoſitos Hagarenos præteritos in annos communes retexere.

In eodem exemplo erat annus iniens Hagarenus 1652. proinde præterierunt 1651. Numerus proxime minor Iulianus in Tabula quarta habet annos Hagarenos adiacentes 1645. Rurſus cum annis 55 reſiduis Iulianis confer te in Tabulam ſecundam. Numerus proxime minor in fronte eſt 30, reliquus 25 eſt 56.243.$\frac{25}{57}$. Hoc eſt: anni Iuliani 55 æquales ſunt annis retextis 56, diebus 244 fere. qui compoſiti cum 1645 conflant annos retextos 1701 abſolutos cum diebus 243. In laterculo menſium numerus dierum proxime minor eſt 236, qui conueniunt octo menſibus præteritis, & ſuperſunt 7 dies. Itaque a Capite æræ Hagarenæ, id eſt, a ii Aprilis, a qua cæpit periodus Hagarena, ad eandem ii Aprilis, fluxerunt anni communes 1701, & octo præterea menſes de anno currente 1702, cum 7 diebus noni menſis, hoc eſt Dulkadathi. Itaque Dulkadathi erit princeps menſis huius anni 1652: quod & per antecedentem iam deprehenſum fuit. & præterea ſeptem dies retro a ii Aprilis putati deſinunt in xxvi Martij, ut antea dictum in ſuperiori Canone.

COMPVTVS MANVALIS.

CANON PRIMVS.

Quoto anno cycli Hagareni intercaletur, ſcire.

Tene hunc verſiculum technicon: *Aſt deſerta gemit Karthago. Mars prope ſæuit.* A, ut ignorare non potes, quia eſt prima Alphabeti litera, indicat in primo anno cycli intercalatum, ante neomeniam ſcilicet anni primi. hoc eſt annus antecedens habuit menſes xiii, &, qui erat ſecundus menſis anno antecedente, is eſt primus in anno primo, & in annis cycli iiii, vii, x, xii, xv, xviii, ut literæ denotant.

CANON SECVNDVS.

Anno Hagareno dato, primum menſem ſcire.

Ab annis datis abijce omnes periodos Hagarenas. In reſiduo vide quot cycli præterierunt, & quotus cycli currentis eſt annus propoſitus. pro quolibet cyclo accipe menſes ſeptem: quibus iunge emboliſmos cycli currentis. Aggregatum menſium, ſi non accidit xii, oſtendit quotus menſis de Laterculo eſt primus anni dati. Si aggregatum maius fuerit quam xii, reſiduorum menſium ultimus eſt primus anni.

Reſumatur exemplum anni propoſiti ſuperius 1652. Abiectis ſeptem periodis, hoc eſt annis 1956, remanent 56. hoc eſt duo cycli, cum annis 18 de cyclo labente. Duobus cyclis præteritis bis ſeptem emboliſmi fluxerunt, hoc eſt xiiii menſes Arabici intercalati ſunt. annus vero 18 cycli labentis & ipſe quoque embolimæus & ultimus embolimæorum, quod quidem oſtenditur per literam S, quæ prima eſt in ultima voce SAEVIT in verſiculo technico. Septem igitur emboliſmi de hoc quoque cyclo labente fluxerunt; qui cum xiiii menſibus duorum cyclorum præteritorum fiunt menſes xxi. hoc eſt annus unus, menſes ix. ultimus horum reſiduorum, nempe nonus, eſt Dulkadathi. Itaque Dulkadathi eſt primus menſis anni Hagareni propoſiti 1652.

CANON TERTIVS.

Annos Hagarenos datos in retextos conuertere.

Ab annis datis abijce omnes periodos: id eſt omnes 228. & pro ſingulis periodis accipe annos retextos 235. In reſiduo vide quot cycli fluxerunt, & quot emboliſmi de illis, & de annis præteritis cycli currentis ex menſibus annos fac, ſi ad xii peruenerunt.

Ab annis propoſitis in ſuperiore exemplo ſeptem periodi abiectæ ſunt. Septies 235, ſunt 1645 anni retexti. de reſiduo annorum præteritorum fluxerunt duo cycli, & xiiii emboliſmi, ex antecedente doctrina, & vi emboliſmi de annis præteritis cycli labentis. fiunt 20 menſes. hoc eſt annus unus, menſes viii. igitur 55 anni cum anno uno & menſibus viii, fiunt 56 anni retexti cum menſib. viii. qui cum 1645 compoſiti dant 1701 annos retextos, menſes viii, ut ſupra in Canone quarto.

CANONVM ISAGOGICORVM
CAPVT DECIMVM.
TABVLA PRIMA INDORVM.
CYCLVS MAGNVS ANNORVM IVLIANORVM CCXXVIII.

Anni Iul. expansi.	Numerus aureus.	0	19	38	57	76	95	114	133	152	171	190	209	An. Iul. collecti.
1	XIIII	1 Ian.	28 Mai	22 Oct.	29 Mar.	24 Aug.	30 Ian.	26 Iuni	20 Nou.	27 Apr.	23 Sep.	28 Feb.	25 Iuli	
0	XIIII	20 Dec.	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	
2	XV	10 Dec.	17 Mai	12 Oct.	19 Mar.	13 Aug.	19 Ian.	15 Iuni	10 Nou.	17 Apr.	11 Sep.	17 Feb.	14 Iuli	
3	XVI	29 Nou.	6 Mai	30 Sep.	8 Mar.	3 Aug.	7 Ian.	4 Iuni	30 Oct.	6 Apr.	31 Aug.	6 Feb.	4 Iuli	
0	XVI	0	0	0	0	0	28 Dec.	0	0	0	◻	0	0	
4	XVII	18 Nou	25 Apr.	20 Sep.	25 Feb.	23 Iuli	17 Dec.	24 Mai	19 Oct.	26 Mar.	21 Aug.	26 Ian.	22 Iuni	
5	XVIII	7 Nou.	14 Apr.	9 Sep.	14 Feb.	11 Iuli	7 Dec.	14 Mai	8 Oct.	15 Mar.	10 Aug.	15 Ian.	11 Iuni	
6	XIX	27 Oct.	3 Apr.	29 Aug.	3 Feb.	1 Iuli	25 Nou.	3 Mai	27 Sep.	4 Mar.	30 Iuli	5 Ian.	1 Iuni	
0	XIX	0	0	0	0	0	0	◻	0	0	0	25 Dec.	0	
7	I	16 Oct.	23 Mar.	18 Aug.	24 Ian.	20 Iuni	14 Nou.	21 Apr.	17 Sep.	22 Feb.	19 Iuli	13 Dec.	21 Mai	
8	II	6 Oct.	13 Mar.	7 Aug.	13 Ian.	9 Iuni	4 Nou.	11 Apr.	6 Sep.	11 Feb.	8 Iuli	3 Dec.	10 Mai	
9	III	24 Sep.	2 Mar.	27 Iuli	1 Ian.	29 Mai	24 Oct.	31 Mar.	25 Aug.	31 Ian.	28 Iuni	22 Nou.	29 Apr.	
0	III	◻	0	0	22 Dec.	0	0	0	◻	0	0	0	0	
10	IIII	13 Sep.	19 Feb.	17 Iuli	11 Dec.	18 Mai	12 Oct.	20 Mar.	15 Aug.	20 Ian.	16 Iuni	11 Nou.	18 Apr.	
11	V	3 Sep.	8 Feb.	5 Iuli	30 Nou.	7 Mai	2 Oct.	9 Mar.	4 Aug.	9 Ian.	5 Iuni	31 Oct.	8 Apr.	
0	V	0	0	◻	0	0	0	0	0	29 Dec.	0	0	0	
12	VI	23 Aug.	28 Ian.	24 Iuni	19 Nou.	27 Apr.	21 Sep.	26 Feb.	23 Iuli	19 Dec.	26 Mai	20 Oct.	27 Mar.	
13	VII	12 Aug.	18 Ian.	14 Iuni	8 Nou.	15 Apr.	11 Sep.	15 Feb.	13 Iuli	7 Dec.	15 Mai	9 Oct.	16 Mar.	
14	VIII	1 Aug.	7 Ian.	3 Iuni	29 Oct.	5 Apr.	30 Aug.	5 Feb.	2 Iuli	27 Nou.	3 Mai	29 Sep.	6 Mar.	
0	VIII	0	27 Dec.	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	
15	IX	21 Iulj	16 Dec.	23 Mai	18 Oct.	25 Mar.	19 Aug.	25 Ian.	22 Iuni	16 Nou.	23 Apr.	17 Sep.	23 Feb.	
16	X	10 Iulj	5 Dec.	12 Mai	6 Oct.	14 Mar.	9 Aug.	14 Ian.	10 Iuni	5 Nou.	12 Apr.	7 Sep.	13 Feb.	
17	XI	29 Iunj	24 Nou.	1 Mai	26 Sep.	3 Mar.	29 Iuli	3 Ian.	30 Mai	25 Oct.	2 Apr.	27 Aug.	31 Ian.	
0	XI	0	0	0	0	0	0	24 Dec.	0	0	0	0	0	
18	XII	18 Iunj	13 Nou.	21 Apr.	15 Sep.	20 Feb.	17 Iuli	13 Dec.	20 Mai	14 Oct.	21 Mar	16 Aug.	20 Ian.	
19	XII	8 Iunj	2 Nou.	9 Apr.	4 Sep.	9 Feb.	7 Iuli	2 Dec.	9 Mai	3 Oct.	10 Mar	5 Aug.	11 Ian.	
		20	40	59	79	98	118	138	157	177	196	216	235	An. Ara. collecti.
		19	38	57	76	95	114	113	152	171	190	209	228	An. Iul. collecti.

TABVLA SECVNDA INDORVM.

CYCLVS MAGNVS ANNORVM ARABICORVM CCXXXV.

Anni Arab. expanſi.	0	30	60	90	120	150	180	210	Anni Arab. collecti.
1	1 Ian. XIIII	8 Feb. V	19 Mar. XV	27 Apr. VI	4 Iuni XVI	13 Iulj VII	21 Aug. XVII	29 Sep. VIII	
2	20 Dec. XIIII	28 Ian. VI	8 Mar. XVI	15 Apr. VII	24 Mai XVII	2 Iulj VIII	10 Aug. XVIII	17 Sep. IX	
3	10 Dec. XV	18 Ian. VII	25 Feb. XVII	5 Apr. VIII	14 Mai XVIII	22 Iunj IX	30 Iulj XIX	7 Sep. X	
4	29 Nou. XVI	7 Ian. VIII	14 Feb. XVIII	25 Mar. IX	3 Mai XIX	10 Iunj X	19 Iulj I	27 Aug. XI	
5	18 Nou. XVII	27 Dec. VIII	3 Feb. XIX	14 Mar. X	21 Apr. I	30 Mai XI	8 Iulj II	16 Aug. XII	
6	7 Nou. XVIII	16 Dec. IX	24 Ian. I	3 Mar. XI	11 Apr. II	20 Mai XII	28 Iunj III	5 Aug. XIII	
7	27 Oct. XIX	5 Dec. X	13 Ian. II	20 Feb. XII	31 Mar. III	9 Mai XIII	16 Iunj IIII	25 Iulj XIIII	
8	16 Oct. I	24 Nou. XI	1 Ian. III	9 Feb. XIII	20 Mar. IIII	27 Apr. XIIII	5 Iunj V	14 Iulj XV	
9	6 Oct. II	13 Nou. XII	22 Dec. III	30 Ian. XIIII	9 Mar. V	17 Apr. XV	26 Mai VI	4 Iulj XVI	
10	24 Sep. III	2 Nou. XIII	11 Dec. IIII	19 Ian. XV	26 Feb. VI	6 Apr. XVI	15 Mai VII	22 Iunj XVII	
11	13 Sep. IIII	22 Oct. XIIII	30 Nou. V	7 Ian. XVI	15 Feb. VII	26 Mar. XVII	3 Mai VIII	11 Iunj XVIII	
12	3 Sep. V	12 Oct. XV	19 Nou. VI	28 Dec. XVI	5 Feb. VIII	15 Mar. XVIII	23 Apr. IX	1 Iunj XIX	
13	23 Aug. VI	30 Sep. XVI	8 Nou. VII	17 Dec. XVII	25 Ian. IX	4 Mar. XIX	12 Apr. X	21 Mai I	
14	12 Aug. VII	20 Sep. XVII	29 Oct. VIII	7 Dec. XVIII	14 Ian. X	22 Feb. I	2 Apr. XI	10 Mai II	
15	1 Aug. VIII	9 Sep. XVIII	18 Oct. IX	25 Nou. XIX	3 Ian. XI	11 Feb. II	21 Mar. XII	29 Apr. III	
16	21 Iulj IX	29 Aug. XIX	6 Oct. X	14 Nou. I	23 Dec. XI	31 Ian. III	10 Mar. XIII	18 Apr. IIII	
17	10 Iulj X	18 Aug. I	26 Sep. XI	4 Nou. II	13 Dec. XII	20 Ian. IIII	28 Feb. XIIII	8 Apr. V	
18	29 Iunj XI	7 Aug. II	15 Sep. XII	24 Oct. III	2 Dec. XIII	9 Ian. V	17 Feb. XV	27 Mar. VI	
19	18 Iunj XII	27 Iulj III	4 Sep. XIII	12 Oct. IIII	20 Nou. XIIII	29 Dec. V	6 Feb. XVI	16 Mar. VII	
20	8 Iunj XIII	17 Iulj IIII	24 Aug. XIIII	2 Oct. V	10 Nou. XV	19 Dec. VI	28 Ian. XVII	6 Mar. VIII	
21	28 Mai XIIII	5 Iulj V	13 Aug. XV	21 Sep. VI	30 Oct. XVI	7 Dec. VII	15 Ian. XVIII	23 Feb. IX	
22	17 Mai XV	24 Iunj VI	3 Aug. XVI	11 Sep. VII	19 Oct. XVII	27 Nou. VIII	5 Ian. XIX	13 Feb. X	
23	6 Mai XVI	14 Iunj VII	23 Iulj XVII	30 Aug. VIII	8 Oct. XVIII	16 Nou. IX	25 Dec. XIX	31 Ian. XI	
24	25 Apr. XVII	3 Iunj VIII	11 Iulj XVIII	19 Aug. IX	27 Sep. XIX	5 Nou. X	13 Dec. I	20 Ian. XII	
25	14 Apr. XVIII	23 Mai IX	1 Iulj XIX	9 Aug. X	17 Sep. I	25 Oct. XI	3 Dec. II	11 Ian. XIII	
26	3 Apr. XIX	12 Mai X	20 Iunj I	29 Iulj XI	6 Sep. II	14 Oct. XII	22 Nou. III		
27	23 Mar. I	1 Mai XI	9 Iunj II	17 Iulj XII	25 Aug. III	3 Oct. XIII	11 Nou. IIII		
28	13 Mar. II	21 Apr. XII	29 Mai III	7 Iulj XIII	15 Aug. IIII	23 Sep. XIIII	31 Oct. V		
29	2 Mar. III	9 Apr. XIII	18 Mai IIII	26 Iunj XIIII	4 Aug. V	11 Sep. XV	20 Oct. VI		
30	19 Feb. IIII	29 Mar. XIIII	7 Mai V	15 Iunj XV	23 Iulj VI	31 Aug. XVI	9 Oct. VII		

TABVLA QVINTA PERIODI HEBDOMADICÆ CHARACTERISMI MVHARRAM.

	0	30	60	90	120	150	180	
1	0	4	2	7	5	3	1	
2	3	1	6	4	2	7	5	ὑπερ
3	1	6	4	2	7	5	3	
4	5	3	1	6	4	2	7	
5	2	7	5	3	1	6	4	ὑπερ
6	7	5	3	1	6	4	2	
7	4	2	7	5	3	1	6	
8	1	6	4	2	7	5	3	ὑπερ
9	6	4	2	7	5	3	1	
10	3	1	6	4	2	7	5	
11	7	5	3	1	6	4	2	ὑπερ
12	5	3	1	6	4	2	7	
13	2	7	5	3	1	6	4	ὑπερ
14	7	5	3	1	6	4	2	
15	4	2	7	5	3	1	6	
16	1	6	4	2	7	5	3	ὑπερ
17	6	4	2	7	5	3	1	
18	3	1	6	4	2	7	5	
19	7	5	3	1	6	4	2	ὑπερ
20	5	3	1	6	4	2	7	
21	2	7	5	3	1	6	4	ὑπερ
22	7	5	3	1	6	4	2	
23	4	2	7	5	3	1	6	
24	1	6	4	2	7	5	3	ὑπερ
25	6	4	2	7	5	3	1	
26	3	1	6	4	2	7	5	
27	7	5	3	1	6	4	2	ὑπερ
28	5	3	1	6	4	2	7	
29	2	7	5	3	1	6	4	
30	6	4	2	7	5	3	1	ὑπερ

TABVLA SEXTA. LATERCVLVM MENSIVM.

I	1	2	3	4	5	6	7	Muharram	30
II	3	4	5	6	7	1	2	Sephar	59
III	4	5	6	7	1	2	3	Rabie ī	89
IIII	6	7	1	2	3	4	5	Rabie ii	118
V	7	1	2	3	4	5	6	Giumadi ī	148
VI	2	3	4	5	6	7	1	Giumadi ii	177
VII	3	4	5	6	7	1	2	Regeb	207
VIII	5	6	7	1	2	3	4	Sahaben	236
IX	6	7	1	2	3	4	5	Ramadhan	266
X	1	2	3	4	5	6	7	Sewal	295
XI	2	3	4	5	6	7	1	Dulkadati	325
XII	4	5	6	7	1	2	3	Dulhaiathi	354

TABVLA SEPTIMA PERIODORVM HEBDOMADICARVM COLLECTARVM.

210	1260
420	1470
630	1680
840	1890
1050	2100

TABVLA

TABVLA TERTIA HEGIRAE.

CYCLVS MAGNVS IVLIANVS ANNORVM CCXXVIII.

Anni Iul. expansi.	Numerus aureus.	0	19	38	57	76	95	114	133	152	171	190	209	An. Iul. collecti.
1	XV	16 Iuli.	10 Dec.	17 Mai	12 Oct.	20 Mar.	14 Aug.	20 Ian.	16 Iuni	10 Nou.	17 Apr.	12 Sep.	18 Feb.	
2	XVI	5 Iuli	30 Nou.	6 Mai	1 Oct.	9 Mar.	3 Aug.	8 Ian.	4 Iuni	31 Oct.	7 Apr.	1 Sep.	7 Feb.	
0	XVI	0	0	0	0	0	0	30 Dec.	0	0	0	0	0	
3	XVII	24 Iuni	19 Nou.	26 Apr.	20 Sep.	25 Feb.	23 Iuli	18 Dec.	25 Mai	20 Oct.	27 Mar.	21 Aug.	26 Ian.	
4	XVIII	13 Iunj	7 Nou.	15 Apr.	10 Sep.	15 Feb.	12 Iuli	7 Dec.	14 Mai	8 Oct.	15 Mar.	11 Aug.	16 Ian.	
5	XIX	2 Iunj	28 Oct.	4 Apr.	30 Aug.	4 Feb.	1 Iuli	26 Nou.	4 Mai	28 Sep.	5 Mar.	30 Iuli	5 Ian.	
0	XIX	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	25 Dec.	
6	I	23 Mai.	17 Oct.	24 Mar.	18 Aug.	24 Ian.	21 Iuni	15 Nou.	22 Apr.	17 Sep.	22 Feb.	20 Iuli	14 Dec.	
7	II	11 Mai	6 Oct.	13 Mar.	8 Aug.	14 Ian.	10 Iuni	4 Nou.	11 Apr.	6 Sep.	12 Feb.	9 Iuli	3 Dec.	
8	III	30 Apr.	25 Sep.	30 Mar.	28 Iuli	2 Ian.	29 Mai	25 Oct.	1 Apr.	26 Aug.	1 Feb.	28 Iuni	23 Nou.	
0	III	0	0	0	0	22 Dec.	0	0	0	0	0	0	0	
9	IIII	19 Apr.	14 Sep.	20 Feb.	17 Iuli	12 Dec.	19 Mai	13 Oct.	21 Mar.	15 Aug.	20 Ian.	17 Iuni	12 Nou.	
10	V	9 Apr.	3 Sep.	8 Feb.	6 Iuli	1 Dec.	8 Mai	3 Oct.	9 Mar.	5 Aug.	10 Ian.	7 Iuni	31 Oct.	
0	V	0	0	0	0	0	0	0	0	0	30 Dec.	0	0	
11	VI	28 Mar.	24 Aug.	29 Ian.	25 Iuni	19 Nou.	27 Apr.	22 Sep.	27 Feb.	24 Iuli	19 Dec.	26 Mai	21 Oct.	
12	VII	18 Mar.	13 Aug.	18 Ian.	14 Iuni	9 Nou.	16 Apr.	11 Sep.	16 Feb.	13 Iuli	8 Dec.	16 Mai	10 Oct.	
13	VIII	7 Mar.	2 Aug.	8 Ian.	4 Iuni	29 Oct.	5 Apr.	30 Aug.	5 Feb.	3 Iuli	27 Nou.	4 Mai.	29 Sep.	
0	VIII	0	0	7 Dec.	0	0	0	0	0	0	0	0	0	
14	IX	25 Feb.	22 Iulj	16 Dec.	23 Mai	19 Oct.	26 Mar.	20 Aug.	26 Ian.	22 Iuni	16 Nou.	23 Apr.	18 Sep.	
15	X	14 Feb.	11 Iulj	6 Dec.	13 Mai	7 Oct.	15 Mar.	9 Aug.	14 Ian.	11 Iuni	6 Nou.	13 Apr.	7 Sep.	
16	XI	2 Feb.	30 Iunj	25 Nou.	2 Mai	26 Sep.	3 Mar.	30 Iuli	4 Ian.	30 Mar.	25 Oct.	2 Apr.	28 Aug.	
0	XI	0	0	0	0	0	0	0	24 Dec.	0	0	0	0	
17	XII	23 Ian.	19 Iunj	13 Nou.	21 Apr.	16 Sep.	21 Feb.	18 Iuli	13 Dec.	20 Mai	15 Oct.	22 Mar.	17 Aug.	
18	XIII	12 Ian.	8 Iunj	1 Nou.	10 Apr.	5 Sep.	10 Feb.	7 Iuli	2 Dec.	10 Mai	4 Oct.	11 Mar.	5 Aug.	
19	XIIII	1 Ian.	29 Mai	23 Oct.	30 Mar.	24 Aug.	30 Ian.	27 Iuni	21 Nou.	28 Apr.	23 Sep.	28 Feb.	26 Iuli	
0	XIIII	20 Dec.	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	
		20	39	59	79	98	117	137	157	176	195	215	235	An. Ara. collecti.
		19	38	57	76	95	114	133	152	171	190	209	228	An. Iul. collecti.

TABVLA QVARTA HEGIRAE.

CYCLVS MAGNVS ANNORVM ARABICORVM CCXXXV.

Anni Arab. collecti.	0	30	60	90	120	150	180	210	Anni Arab. collecti.
1	16 Iulj XV	24 Aug. VI	1 Oct. XVI	9 Nou VII	18 Dec. XVII	26 Ian. IX	5 Mar. XIX	13 Apr. X	
2	5 Iulj XVI	13 Aug. VII	20 Sep. XVII	29 Oct. VIII	7 Dec. XVIII	14 Ian. X	22 Feb. I	2 Apr. XI	
3	24 Iunj XVII	2 Aug. VIII	10 Sep. XVIII	19 Oct. IX	26 Nou. XIX	4 Ian. XI	12 Feb. II	22 Mar. XII	
4	13 Iunj XVIII	22 Iulj IX	30 Aug. XIX	7 Oct. X	15 Nou. I	24 Dec. XI	1 Feb. III	11 Mar. XIII	
5	2 Iunj XIX	11 Iuli X	18 Aug. I	26 Sep. XI	4 Nou. II	13 Dec. XII	20 Ian. IIII	28 Feb. XIIII	
6	23 Mai I	30 Iuni XI	8 Aug. II	16 Sep. XII	25 Oct. III	2 Dec. XIII	10 Ian. V	18 Feb. XV	
7	11 Mai II	19 Iuni XII	28 Iuli III	5 Sep. XIII	13 Oct. IIII	21 Nou. XIIII	30 Dec. V	7 Feb. XVI	
8	30 Apr. III	8 Iuni XIII	17 Iulj IIII	24 Aug. XIIII	3 Oct. V	10 Nou. XV	19 Dec. VI	26 Ian. XVII	
9	19 Apr. IIII	29 Mai XIIII	6 Iulj V	14 Aug. XV	22 Sep. VI	31 Oct. XVI	8 Dec. VII	16 Ian. XVIII	
10	9 Apr. V	17 Mai XV	25 Iunj VI	3 Aug. XVI	11 Sep. VII	20 Oct. XVII	27 Nou. VIII	5 Ian. XIX	
11	28 Mar. VI	6 Mai XV	14 Iunj VII	23 Iuli XVII	30 Aug. VIII	8 Oct. XVIII	16 Nou. IX	25 Dec. I	
12	18 Mar. VII	26 Apr. XVII	4 Iunj VIII	12 Iulj XVIII	20 Aug. IX	28 Sep. XIX	6 Nou. X	14 Dec. II	
13	7 Mar. VIII	15 Apr. XVIII	23 Mai IX	1 Iulj XIX	9 Aug. X	17 Sep. I	25 Oct. XI	3 Dec. III	
14	25 Feb. IX	4 Apr. XIX	13 Mai X	21 Iuni I	30 Iuli XI	6 Sep. II	15 Oct. XII	23 Nou. IIII	
15	14 Feb. X	24 Mar. I	2 Mai XI	10 Iuni II	18 Iuli XII	26 Aug. III	4 Oct. XIII	12 Nou. V	
16	2 Feb. XI	13 Mar. II	21 Apr. XII	29 Mai III	7 Iuli XIII	15 Aug. IIII	23 Sep. XIIII	31 Oct. VI	
17	23 Ian. XII	3 Mar. III	10 Apr. XIII	19 Mai IIII	27 Iuni XIIII	5 Aug. V	12 Sept. XV	21 Oct. VII	
18	12 Ian. XIII	20 Feb. IIII	30 Mar. XIIII	8 Mai V	16 Iuni XV	24 Iuli VI	1 Sep. XVI	10 Oct. VIII	
19	1 Ian. XIIII	8 Feb. V	20 Mar. XV	27 Apr. VI	4 Iuni XVI	13 Iuli VII	21 Aug. XVII	29 Sep. IX	
20	20 Dec. XIIII	29 Ian. VI	9 Mar. XVI	16 Apr. VII	25 Mai XVII	3 Iuli VIII	11 Aug. XVIII	18 Sep. X	
21	10 Dec. XV	18 Ian. VII	25 Feb. XVII	5 Apr. VIII	14 Mai XVIII	22 Iuni IX	30 Iuli XIX	7 Sep. XI	
22	30 Nou. XVI	8 Ian. VIII	15 Feb. XVIII	26 Mar. IX	4 Mai XIX	11 Iuni X	20 Iuli I	28 Aug. XII	
23	19 Nou. XVII	27 Dec. VIII	4 Feb. XIX	15 Mar. X	22 Apr. I	30 Mai XI	9 Iuli II	17 Aug. XIII	
24	7 Nou. XVIII	16 Dec. IX	24 Ian. I	3 Mar. XI	11 Apr. II	20 Mai XII	28 Iuni III	5 Aug. XIIII	
25	28 Nou. XIX	6 Dec. X	14 Ian. II	21 Feb. XII	1 Apr. III	10 Mai XIII	17 Iuni IIII	26 Iuli XV	
26	17 Oct. I	25 Nou. XI	2 Ian. III	10 Feb. XIII	21 Mar. IIII	28 Apr. XIIII	7 Iuni V		
27	6 Oct. II	13 Nou. XII	22 Dec. III	30 Ian. XIIII	9 Mar. VI	17 Apr. XV	26 Mai VI		
28	25 Sep. III	1 Nou. XIII	12 Dec. IIII	20 Ian. XV	27 Feb. VI	7 Apr. XVI	16 Mai VII		
29	14 Sep. IIII	23 Oct. XIIII	1 Dec. V	8 Ian. XVI	16 Feb. VII	27 Mar. XVII	4 Mai VIII		
30	3 Sep. V	12 Oct. XV	19 Nou. VI	30 Dec. XVI	5 Feb. VIII	15 Mar. XVIII	23 Apr. IX		

DEFINITIONES.

I *Annus Arabicus, est annus retextus, siue communis, semper* XII *mensium, alternis plenorum & cauorum, nisi in anno* ὑπερημέρῳ.

II *Annus Arabicus* ὑπερήμερος *est longior uno die, quam communis, quum ultimus mensis ex cauo fit plenus.*

III Τριακονταετηρὶς Ἀραβικὴ *est systema annorum Arabicorum triginta,* XIX *quidem communium,* XI *autem* ὑπερημέρων.

IIII Περίοδος ἑβδομαδικὴ *est systema* πεντηκονταετηρίδων *septem, quo interuallo characteres neomeniarum Mucharram redeunt in orbem.*

V *Cyclus magnus Iulianus neomeniarum Muharram est systema annorum Iulianorum* CCXXVIII, *quo interuallo neomeniæ Muharram redeunt in orbem in diebus Iulianis fere.*

VI *Cyclus magnus Arabicus neomeniarum Muharram est systema annorum Arabicorum* CCXXXV, *concurrens cum cyclo magno Iuliano.*

VII *Neomenia Indica est* ἔνη καὶ νέα.

VIII *Neomenia Hagarena, siue Hegiræ, est dies visionis Lunæ, tertius a iugo Lunæ, aliquando quartus* ἀπὸ ἕνης ἐπὶ νέας.

CANON PRIMVS.

Dato anno Christi, epocham Iulianam Indorum, item epocham Hegiræ inuenire.

Annis Christi adde XLV ad epocham Indorum: ab annis Christi abijce DCXXII ad epocham Hegiræ.

Detur annus præsens Christi 1604. accedant 45. Habebis 1649, epocham Iulianam Indorum. Decedant 621. Remanent 983 epocha Iuliana Hegiræ.

CANON SECVNDVS.

Datis annis Indorum aut Hegiræ Iulianis, Muharram in mense Iuliano designare.

A datis annis Iulianis Hegiræ, aut indorum, abijce numerum proxime minorem annorum Iulianorum in Tabula quarta Capitis antecedentis, & annos Arabicos eis respondentes seorsim serua pro Canone sequenti. cum residuo adi Tabulam primam huiusce Capitis pro annis Indorum, tertiam autem pro annis Hegiræ. Numerus proxime minor in fronte Tabulæ, & residuus lateralis ostendit in cella communi mensem Iulianum mensi Muharram quæsito congruentem. Esto datus annus Indorum 1649, Hegiræ 983. Abiectis 1596 de Tabula quarta Capitis antecedentis, & reseruatis 1645 Arabicis cum scrup. illis adiacentibus, cum residuis annis Julianis 53 confer te in Tabulam primam huius Capitis. In fronte Tabulæ numerus proxime minor 38, & residuus 15 in latere dant in cella communi 23 Mai, pro sede Muharram. Rursus ex eadem Tabula IIII Capitis antecedentis, abiectis Iulianis 912 proxime minoribus de 983 Hegiræ, & reseruatis 940 Arabicis 3. 20, qui adiacent annis 912 Iulianis, ingredior Tabulam tertiam huius; cum residuis 71. In fronte Tabulæ numerus proxime minor 57, cum 14 residuis in latere, ostendit in cella communi 23 Mai, ut antea. Aio igitur Lunam mensis Mai in datis annis tam Indorum, quam Hegiræ, competere Muharram primo mensi anni Arabici.

CANON TERTIVS.

Datos annos Iulianos Indorum & Hegiræ in annos Arabicos conuertere.

In calce Tabularum primæ & tertiæ inuenies annos Iulianos proxime minores, quos notasti in fronte. Eis respondentes annos Arabicos collectos coniunge cum annis residuis in latere Tabulæ. Aggregatum compone cum annis Arabicis seruatis ex Tabula quarta Capitis antecedentis.

In su-

In ſuperiore exemplo Indorum numerus annorum proxime minor frontalis erat 38. & lateralis 15. Idem numerus proxime minor 38 eſt in calce Tabulæ cum 40 Arabicis ei reſpondentibus. qui cum laterali numero 15 fiunt 55, & cum 1645, quos proximo Canone reſeruaſti, fiunt anni 1700. hoc eſt anni præteriti 1699. & 1700 eſt iniens a nouilunio Mai. Rurſus de annis Iulianis Hegiræ propoſitis 983 abiectis proxime minoribus 912 in dicta Tabula quarti Capitis antecedentis, numerus proxime minor 57, quem reperiſti in fronte Tabulæ tertiæ, in calce eiuſdem habet 59 annos Arabicos ei reſpondentes, qui cum reſiduis 14 componit annos 73. qui coniuncti cum numero 940 reſeruato fiunt 1013. Aio igitur annum Iulianum propoſitum 983 eſſe 1013 Hegiræ ineuntem a nouilunio Mai.

SCHOLION. *Numerus, qui eſt in calce Tabulæ, is eſt aſſumendus, qui ſub columna, quæ antecedit numerum frontalem proxime minorem. ut hic, 59 anni Arabici non ſunt in calce columnæ, cuius titulus 57, ſed in antecedente, cuius titulus 38.*

CANON QVARTVS.

Datis annis Indorum & Hegiræ Arabicis, Muharram in diebus Iulianis deſignare.

Eſto datus Indorum annus Arabicus 1700, Hegiræ 1013. Volo ſcire ſedem Muharram in diebus Iulianis. Ab annis Arabicis 1700 abijce numerum ſecundo Capite retentum 1645. cum reliquo 55 confer te in Tabulam ſecundam. Numerus proxime minor 30 in fronte Tabulæ, & 25 in latere offert in communi cella, ut antea, 23 Mai. Rurſus ab anno Hegiræ 1012 abiecto numero, quem reſeruaſti, 940, relinquuntur 73, cum quibus ingredere Tabulam quartam. In qua numerus frontalis proxime minor 60, & lateralis 13 offerunt in angulo communi eandem diem 23 Mai.

CANON QVINTVS.

Muharram in diebus Iulianis aſſignatum æquare.

Dies 5. 5o, id eſt dies ſex fere pro annis Iudorum, & 3. 2o pro annis Hegiræ ex Canone ſecundo reſeruatos abijce a priſca epocha Iuliana, nempe 23 Mai. Remanet 17 Mai pro Indico MUHARRAM, & 20 eiuſdem pro Muharram Hegiræ.

CANON SEXTVS.

Muharram æquati characterem tam in annis Indorum, quam in annis Hegiræ Arabicis inuenire.

Ab annis Arabicis Indorum & Hegiræ abijce numerum proxime minorem ex Tabula ſeptima. Cum reſiduo ingredere Tabulam quintam. Numerus frontalis proxime minor & reſiduus lateralis dat in communi cella feriam, ſiue characterem Muharram. Ab annis Arabicis Indorum 1700 abiecto numero proxime minori 1680 in Tabula ſeptima, cum reſiduo 20 confero me in Tabulam quintam. Vbi e regione anni 20, ſub frontali 0, occurrit quinta feria. Per doctrinam autem Canonis quinti deprehenſus eſt MUHARRAM æquatus in 17 MAI, feria quinta. Ea ergo eſt vera ſedes MUHARRAM 1700 Indorum in anno Chriſti 1604. Rurſus ab annis Hegiræ Arabicis 1013 abijce numerum proxime minorem 840 in dicta Tabula ſeptima. cum reſiduo 173 conſulo eandem Tabulam quintam. In fronte numerus proxime minor 150, in latere reſiduus 23 obijcit in communi cella feriam primam MUHARRAM Hegiræ. Aequatus fuit MUHARRAM in 20 MAI in doctrina Canonis quinti feria prima. Ea igitur eſt vera ſedes MUHARRAM 1013 Hegiræ. Tam enim $\overline{\text{XVII}}$ MAI fuit feria quinta, quam $\overline{\text{XX}}$ eiuſdem feria prima, litera Dominicali G.

SCHOLION. *Ergo Neomeniæ Indorum a neomenijs Muharram differunt toto triduo, tam per hoc exemplum, quam per definit.* $\overline{\text{VIII}}$. *quia primus Muharram Indorum fuit Kal. Ianuarij primi Iuliani feria* $\overline{\text{VI}}$, *quum tamen vera neomenia inciderit in ſequentem diem, feria* $\overline{\text{VII}}$. *At neomenia Hegiræ ſemper eſt tertia dies a iugo Lunæ per eandem definit. Neomenia autem Indorum eſt ἔνη καὶ νέα, inter quam, & tertiam diem Lunæ, eſt differentia manifeſta ſolidi tridui. ideo errant Indi. Et in hiſtorijs ipſorum deprehendimus hodie eorum neomenias ciuiles eſſe ἕνλω καὶ νέαν potius, quam νεμηνίαν.*

CANON

CANON SEPTIMVS.

Dato Muharram reliquas neomenias diebus Iulianis assignare.

Esto datus Muharram in 20 Mai. Epacta e regione 20 Mai est $\overline{VIII}$. Vbicunque ea occurrit, ibi est neomenia sequentium mensium. puta, neomenia Sephar in $\overline{XIX}$ Iuni, ubi eadem epacta $\overline{VIII}$ sita est, &c. In fine Februarij desinunt epactæ. Quare ad neomenias sequentes post Februarium addenda sunt $\overline{XI}$ ad præsentem epactam $\overline{VIII}$. Ita habebis Epactam $\overline{XIX}$, pro Martio, Aprili, usque ad sequentem Muharram.

CAVTELA. *Hoc quidem locum habet in mensibus imparis numeri Martio, Maio, Iulio, &c. sed in mensibus paris numeri Aprili, Iunio, Augusto, &c. sumenda est epacta Sarracenica. Exemplum. Muharram præteritus anni* 1012 *incidit in Kal. Iuni, ubi Epactæ* $\overline{XXVI}$, 26. *Accipe* 26, *non* $\overline{XXVI}$, *propterea quod Iunius est mensis paris numeri, ut pote sextus a Ianuario. Præterea habenda ratio est parium & imparium mensium Hegiræ.*

COMPVTVS MANVALIS.

CANON PRIMVS.

Datis Annis Iulianis ab Epocha Hegiræ, quoto anno cycli Hegiræ Iuliani emboliſmus competit, ſcire.

Tene hunc technicon versiculum: *Bactris est hostis Koraſan. nam quiſque timetur.* Hoc est, intercalatur annis cycli Hegiræ $\overline{II}$, $\overline{V}$, $\overline{VIII}$, $\overline{X}$, $\overline{XIII}$, $\overline{XVI}$, $\overline{XIX}$.

CANON SECVNDVS.

Datos annos Hegiræ Iulianos præteritos in Arabicos retexere.

Hic accommodanda est methodus Canonum $\overline{II}$, $\overline{III}$ Computi manualis antecedentis Capitis. Ab annis Iulianis abijce omnes periodos Damascenas, hoc est, omnes annos 228 Iulianos, & pro singulis periodis accipe toties annos retextos, siue Arabicos, 235. Si quid post deductionem remansit, pro singulis cyclis accipe tot septenos menses Arabicos, & pro annis cycli labentis versiculus technicus ostendet quot emboliſmi facti sunt. eos emboliſmos iunge cum emboliſmis cyclorum: & si aggregatum excesserit $\overline{XII}$ ex $\overline{XII}$ illis annum effice, & summam omnium annorum tam periodorum, quam cyclorum, simul coniunge. Aggregatum erunt anni Arabum retexti præteriti.

Esto datus annus Christi 1604. Abijce per regulam perpetuam 622. Remanent anni præteriti Iuliani ab Hegiræ initio, 982. De quibus deduco quater 228, hoc est annos Iulianos 912. Remanent 70 anni Iuliani. quater 235 anni Arabici (qui respondent annis 228 Iulianis) sunt anni Arabici 940. Rursus in 70 annis sunt tres cycli. Ter enim 19 fiunt 57. quibus deductis de 70, remanent 13 præteriti de quarto cyclo labente. pro tribus cyclis ter septem emboliſmi fiunt 21. Iam in 13 annis cycli quinquies intercalatum est, per doctrinam versiculi technici. Nam tertiodecimo anno quintus emboliſmus competit, quod ostenditur litera N in quinta voce versus technici. Quinque igitur emboliſmi cum 21 fiunt 26. hoc est duo anni, & menses duo. Itaque 70 anni Iuliani fiunt 72 anni retexti, & menses duo de anno Arabico labente 73, qui cum 940 compositi dant annos præteritos Arabicos Hegiræ 1012, & præterea menses duos anni 1013 labentis.

CANON TERTIVS.

Dato anno Iuliano epochæ Arabum, Muharram menſi Iuliano assignare.

Datis annis Iulianis epochæ Arabum Muhammedicæ in Arabicos per antecedentem doctrinam retextis, si nullus mensis residuus est, ultimus mensis Arabum per regulam perpetuam competit Iunio. Sin autem, ultimus residuorum competit eidem Iunio Iuliano. Vt in superiore exemplo residui sunt menses duo. hoc est Muharram, & Sephar. Si Sephar congruit Lunationi Iunij, ergo Muharram congruet Lunationi Mai in dato anno Hegiræ 1013. Christi 1604.

CANON

CANON QVARTVS.

Cuiuſcunque anni primæ Triacontaeteridos Arabicæ in periodo hebdomadica feriam reperire.

In Tabula quinta habes periodum hebdomadicam ſeptem triacontaeteridibus contentam, hoc eſt annis Arabicis 210. Cuiuſcunque igitur anni primæ Triacontaeteridos feriam cognoſces ex iſtis quatuor technicis verſiculis, qui omnes ſimul conſtant tot vocibus, quot annis Triacontaeteris concipitur, nempe $\overline{\text{XXX}}$.

Fauſta canatis aues: etenim bona gaudia dantur.
Aſtra fauent caſtis. gens eſt bene grata Deorum.
Ars fabros celebres, genus, & bona geſta decebunt.
Arma ferat Coribas. Genijs es, Bacche, fruendus.

Quotus erit annus primæ Triacontaeteridos, ſupputandum eſt digitis per ſingulas voces verſiculorum: & in qua voce numerus deſinet, litera prima illius indicat feriam anni Triacontaeteridos. Eſto Datus, exempli gratia, annus $\overline{\text{XXIII}}$ Triacontaeteridos. Numera totidem verba verſiculorum. Numerus deſinet in voce DEORVM ultima tertij verſiculi. cuius vocis litera initialis eſt D. quæ quum ſit quarta in Alphabeto, denotat feriam quartam. Proinde annus $\overline{\text{XXIII}}$ Triacontaeteridos init a feria quarta.

CANON QVINTVS.

Dati anni cuiuſcunque in periodo hebdomadica feriam ſcire.

Ab annis Hegiræ Arabicis propoſitis prius abijce omnes annos 210. In reſiduo vide quot Trincontaeterides præterierunt, & annus propoſitus quoto anno Triacontaeteridos primæ reſpondet. Deinde præteritis triacontaeteridibus per quinque multiplicatis, producto adde feriam anni primæ triacontaeteridos, cui annus propoſitus reſpondet. Abiectis omnibus ſeptenarijs, remanebit feria, ſiue characteriſmus Muharram anni propoſiti. Ex annis ſuperioris exempli 1013 abiectis quatuor periodis hebdomadicis, nempe 840, remanent 173. hoc eſt quinque triacontaeterides, quæ fiunt anni 150, & reſiduus annus labens 23. qui ex antecedente doctrina habet feriam quartam in litera D. Iam quinquies quinque periodi præteritæ ſunt 25, quæ cum 4, nempe feria quarta, fiunt 29. Abiectis quater ſeptem, nempe 28, remanet feria prima Muharram anni propoſiti Hegiræ 1013 in 20 Mai, cyclo Solis $\overline{\text{XVII}}$, litera Dominicali G, die ſecunda poſt ἔνλυ καὶ νέαν, quum epacta $\overline{\text{IX}}$ præſentis anni locata ſit e regione $\overline{\text{XIX}}$ diei Mai, quæ verum nouilunium ciuile indicat.

Potes etiam ſcire cui menſi Iuliano Muharram congruat, per Canonem ſecundum Computi manualis Capitis antecedentis. Nam ibi docetur, quotus menſis in Damaſcena periodo in Martium incidit. inde ab eo menſe numerabis quotus ſit Muharram, & quoto menſi Iuliano a Martio competat. Vt, in exemplo eiuſdem Canonis, Dulkadathi incidit in Martium, a quo quum Muharram tertius ſit, is a Martio putatus incidit in Maium. Hæc methodus longe tutiſſima eſt, propterea quod Muharram incidens in principium Ianuarij, in eodem anno Iuliano incipiet annum ſequentem in Decembri. Hoc imponere poteſt etiam perſpicaciſſimis. Memineris tamen omnes quidem menſes primos Hagarenos conuenire in Martium, præter quam quum aureus numerus eſt $\overline{\text{XI}}$, qui eſt primus cycli Damaſceni, aut $\overline{\text{III}}$, qui eſt duodecimus cycli. Tunc ab Aprili, non a Martio putandi ſunt menſes, idque in $\overline{\text{XI}}$ aureo numero uſque ad 912 annos abſolutos Antiochenorum, ſiue Damaſcenorum. Hodie omnes menſes primi congruunt Martio. Itaque ea cautela hodie locum non habet.

CAPVT

CAPVT VNDECIMVM.

TABVLA PRIMA NEOMENIARVM SARI CHALDAICI ET PERSICI.

PARS PRIOR CHALDAEORVM							PARS POSTERIOR PERSARVM		
Linea mensium	Periodus Iuliana.	Litera Dominicalis	Cyclus Solis tropicus	Character Krionos	NEOMENIA KRIONOS IVLIANA.	MENSES CHALDAICI	MENSES PERSICI	Periodus Iuliana	Sari collecti	Menses Persici ab Epocha Cyri imperij Asiatici.
1	2481	AG	117	1	VIII Apr.	NISAN	BEHEMEN	2501	1	Pharauardin
2	2601	ED	237	3	VII	IIAR	ASPHANDAR	2621	121	Adarpahaſchth
3	2721	BA	357	5	VI	SIWAN	PHARAVARDIN	2741	241	Chardad
4	2841	FE	77	7	V	TAMVZ	ADARPAHASCTH	2861	361	Thir
5	2961	CB	197	2	IIII	AB	CHARDAD	2981	481	Mardad
6	3081	GF	317	4	III	ELVL	THIR	3101	601	Schehariz
7	3201	DC	37	6	II	TISRI	MARDAD	3221	721	Mehar
8	3321	AG	157	2	KAL. Apr.	MARSCHESWAN	SCHEHARIZ	3341	841	Aben
9	3441	ED	277	3	XXXI Mart.	CASLEV	MEHAR	3461	961	Adar
10	3561	BA	397	6	XXXI	TEBETH	ABEN	3581	1081	Di
11	3681	FE	117	1	XXX	SEBAT	ADAR	3701	1201	Behemen
12	3801	CB	237	3	XXIX	ADAR	DI	3821	1321	Aſphandar
1	3921	GF	357	5	XXVIII	NISAN	BEHEMEN	3941	1	Pharauardin
2	4041	DC	77	7	XXVII	IIAR	ASPHANDAR	4061	121	Adarpahaſcht
3	4161	AG	197	2	XXVI	SIWAN	PHARAVARDIN	4181	241	Chardad
4	4281	ED	317	4	XXV	TAMVZ	ADARPAHASCHTH	4301	361	Thir
5	4401	BA	37	6	XXIIII	AB	CHARDAD	4421	481	Mardad
6	4521	FE	157	2	XXIII	ELVL	THIR	4541	601	Schehariz
7	4641	CB	277	3	XXII	TISRI	MARDAD	4661	721	Mehar
8	4761	GF	397	6	XXII	MARCHESWAN	SCHEHARIZ	4781	841	Aben
9	4881	DC	117	1	XXI	CASLEV	MEHAR	4901	961	Adar
10	5001	AG	237	3	XX	TEBETH	ABEN	5021	1081	Di

TABVLA SECVNDA LVSTRORVM ET HEROVM MENSIS PERSICI

Linea dierum mensis, & lustrorum	lustra collecta	EPOCHA IVLIANA NEOMENIAE SARORVM	NOMINA DIERVM MENSIS PERSICI
1	1	VIII April.	Ormizda
2	5	VII	Behemen
3	9	VI	Adarpahaſcht
4	13	V	Schehariuz
5	17	IIII	Aſphādarmaz
6	21	III	Chardad
7	25	II	Mardad
8	29	KAL. April.	Dibadar
9	33	XXXI Martij	Adaraben
10	37	XXX	Choramah
11	41	XXIX	Thirchuſch
12	45	XXVIII	Dehamhar
13	49	XXVII	Meharſeruſch
14	53	XXVI	Raſch
15	57	XXV	Pharauardin
16	61	XXIIII	Behiram
17	65	XXIII	Ram
18	69	XXII	Bad
19	73	XXI	Debidin
20	77	XX	Dinarad
21	81	XIX	Aſchnad
22	85	XVIII	Aſmian
23	89	XVII	Ramiad
24	93	XVI	Maraſphid
25	97	XV	Aniran
26	101	XIIII	Ahnud
27	105	XIII	Aſchnud
28	109	XII	Aſphādemaz
29	113	XI	Wahaſchth
30	117	X	Haſchnuſch

DEFINITIONES.

I *Sarus dierum eſt menſis XXX dierum.*

II *Sarus periodicus eſt periodus XXX quadrienniorum, ſiue luſtrorum.* ALITER. *Sarus periodicus eſt menſis magni anni, annorum CXX.*

III *Sarus maximus eſt periodus XXX Sarorum periodicorum, conſtans annis MMMDC.*

IIII *Annus magnus, Siue Salchodai, eſt ſyſtema annorum MCCCCXL, conſtans duodecim Saris periodicis.*

V *Neomenia Sari eſt omnis neomenia, quæ Sarum inchoat.*

VI *Heroes menſis ſunt nomina Heroum, quibus ſinguli dies menſis cognominantur.*

VII *Character Sari eſt nomen Herois, quo neomenia Sari per quadriennium ſolidum cognominatur.*

VIII *Mutatio characteris Sari, eſt quando neomenia Sari, relicto Herois prioris cognomine, tranſit in cognomen ſequentis.*

IX *Neomenia æquinoctialis eſt, quando character Sari incidit in æquinoctium.*

X *Luſtrum æquinoctiale, eſt quadriennium, intra quod conſiſtit neomenia æquinoctialis.*

XI *Traiectio ἐπαγομένων eſt, quando exitu menſis duodecimi pro neomenia ἐπαγομένων uſurpatur neomenia menſis primi, in cuius finem ἐπαγόμεναι traijciuntur, & tunc annus XIII menſibus explicatur, ac vetus Sarus dat locum nouo, exitu anni CXX.*

XII *Neomenia Epochæ eſt, quando poſt traiectionem Epactarũ, ſuccedente nouo Saro, neomenia Sari in priſcam Epochã reſtituitur.*

XIII *Panegyris Epochæ eſt, quæ fit propter reſtitutionem neomeniæ in epocham ſuam.*

XIIII *Panegyris æquinoctialis eſt, quæ celebratur propter neomeniam æquinoctialem.*

XV Συνοδομὴ ἐνθρονισμῷ, *eſt concurſus inaugurationis regis cum neomenia æquinoctiali, aut neomenia epochæ.*

REGVLÆ,

I *Remotiſſima neomenia ἐπαγομένων III Aprilis: citima IIII Martij.*

II *Remotiſſima neomenia Sari VIII Aprilis: citima IX Martij.*

CANON

CANON PRIMVS.

Dato anno periodi Iulianæ, ſcire annum currentem Salchodai Chaldaici.

Per perpetuam regulam ab anno propoſito periodi Iulianæ abijce 2480. vel, ſi hunc numerum ſumma annorum propoſitorum exceſſerit, abijce 3920. Reſiduum eſt annus currens Salchodai Chaldaici.

Eſto propoſitus annus periodi Iulianæ 3168. Abiectis 2480, ſupereſt annus labens ſæculi Chaldaici 688.

CANON SECVNDVS.

Dato anno periodi Iulianæ, ſcire quotus annus quoti Sari ſit.

Habeas annum currentem Salchodai per antecedentem. Ab eo abijce numerum proxime minorem, unitate minus in ultimo verſu primæ Tabulæ.

Per antecedentem, in anno propoſito 3168 annus currens erat 688. Numerus proxime minor in ultimo verſu primæ Tabulæ, dempta unitate, eſt 600. quo de 688 deducto, ſupereſt annus currens 88 Sari Elul, qui eſt numero 601 oppoſitus, ſextus in ſerie menſium. Itaque aio annum periodi Iulianæ propoſitum 3168 eſſe octageſimum octauum ſexti Sari, nempe Elul Chaldaici.

CANON TERTIVS.

Dato anno periodi Iulianæ, ſcire quotus annus quoti luſtri ſit.

Per proximum Canonem adeptus annum Sari currentem abijce ab eo numerum proxime minorem, unitate minus, in ſecundo verſu ſecundæ Tabulæ.

Per proximum Canonem annus currens Sari erat 88. Numerus proxime minor, dempta unitate, in ſecundo verſu ſecundæ Tabulæ eſt 85. qui dempta unitate deductus de 88 relinquit quartum annum luſtri $\overline{\text{XXII}}$, qui in primo verſu Tabulæ ei oppoſitus eſt.

CANON QVARTVS.

Dato anno periodi Iulianæ, diem Iulianam neomeniæ Sari aſſignare.

Luſtro per antecedentem reperto occurrit dies Iuliana in tertio verſu ſecundæ Tabulæ. In ſuperiore exemplo 88 annus erat quartus luſtri $\overline{\text{XXII}}$: cui in tertio verſu occurrit dies Iuliana $\overline{\text{XVIII}}$ Martij. Proinde aio, in anno periodi Iulianæ 3168 neomeniam anni quarti luſtri vigeſimi ſecundi, id eſt Elul ſexti Sari incidiſſe in $\overline{\text{XVIII}}$ Martij Iuliani.

CANON QVINTVS.

Dato anno periodi Iulianæ, ſcire quot luſtra & dies ſuperſunt ad traiectionem ἐπαγομένων.

Luſtrum per antecedentem inuentum abijce a $\overline{\text{XXX}}$ per perpetuam regulam. Reſiduum ſunt luſtra, quæ ſuperſunt ad tempus traiectionis ἐπαγομένων: & quot luſtra ſuperſunt, tot dies abeſt neomenia Sari a traiectione ἐπαγομένων.

In ſuperiore exemplo luſtrum erat XXII: quo de $\overline{\text{XXX}}$ abiecto, relinquuntur luſtra octo ante traiectionem ἐπαγομένων: Et proinde octo dies, quot nempe luſtra, ſuperſunt: quæ de die Iuliana deductæ relinquunt diem Martij, in qua continget neomenia anni $\overline{\text{CXX}}$. Verbi gratia: E regione 22 luſtri eſt $\overline{\text{XVIII}}$ Martij. Deductis VIII, ſupereſt dies Martij $\overline{\text{X}}$, in quam incurret neomenia Sari in anno ultimo, poſt quem neomenia Sari incidere debet in $\overline{\text{IX}}$ Martij, anno $\overline{\text{CXX}}$ deſinente. Sed neomenia ἐπαγομένων erit in $\overline{\text{IIII}}$ Martij, quæ non dicetur neomenia ἐπαγομένων, ſed neomenia primi menſis, id eſt eius, a quo annus incepit, ut pote Elul in hoc exemplo. Sic Elul erit primus anni, & idem tertiuſdecimus. Neomenia autem ἐπαγομένων poſt ultimam diem tertijdecimi menſis deprehendetur in III Aprilis. Et tunc ſeptimus Sarus, nempe Tiſri, ſuccedet ſexto Saro Elul in $\overline{\text{VIII}}$ Aprilis, veteri epocha.

CANON SEXTVS.

Dato anno periodi Iulianæ, ſcire quota die cuius menſis æquinoctium erit.

Primum in prima Tabula, in ſecundo verſu, accipe numerum anni propoſiti, ſiquidem ibi extat: ſin autem, proxime minorem. E regione occurrit dies Iuliana, in qua conficitur æqui-

noctium. Deinde per quartum Canonem habeas neomeniam Sari: quæ quidem erit aut posterior die æquinoctij, aut prior. Hoc est, æquinoctium fiet aut ante Sarum, aut in ipso Saro. Proponatur annus periodi Iulianæ 3930, propriore casu. Numerus proxime minor in prima Tabula est 3921. In vī versu Tabulæ occurrit e regione xxviii dies Martij, in qua eo sæculo conficiebatur æquinoctium. Porro neomenia Sari Nisan tunc currentis est in vī Aprilis per doctrinam Canonis quarti. Ergo neomenia Epagomenon incidebat in Kalendas Aprilis post mensem Adar, cuius ultima incidit in ultimam Martij. Proinde æquinoctium contigit xxvii Adar duodecimi mensis illius anni. Pro altero casu esto datus annus periodi Iulianæ 3901. Numerus proxime minor in Tabula prima est 3801. cui in vī versu opposita est xxix Martij, in qua confectum est sidus æquinoctij eo sæculo. Per antecedentium Canonum doctrinam is est annus centesimus primus Sari duodecimi, hoc est Adar. & proinde neomenia Adar conuenit quartædecimæ Martij, in secunda Tabula per doctrinam Canonis quarti. xxix vero Martij est sextadecima ab illa. Ergo eo anno æquinoctium contigit in ipso Saro, sextadecima Adar.

CANON SEPTIMVS.

Dato anno periodi Iulianæ, scire quando neomenia Sari conueniet in æquinoctium. hoc est, quando neomenia Sari fiet æquinoctialis.

Hoc dumtaxat locum habet in priore exemplo superioris Canonis, quando neomenia Sari posterior est die æquinoctiali. Per Canonem quintum scias quod lustra supersunt a neomenia Sari, ad diem æquinoctij. In prioris casus exemplo antecedentis Canonis, anno 3930 neomenia Sari erat in vī Aprilis, quod est lustrum tertium in Tabula secunda. Dies æquinoctij in xxviii Martij: quod quidem est xii lustrum in eadem Tabula. A iī lustro, ad xii lustrum, interiecta sunt ix lustra, hoc est anni xxxvi, qui ad 3930 adiecti componunt annos 3996. Aio igitur anno 3996 periodi Iulianæ neomeniam Sari conuenisse in diem æquinoctij, eamque vere æquinoctialem dici potuisse per definit. īx. Erat enim annus Sari xlvi. In Tabula secunda iam anno xlv, hoc est duodecimo lustro ineunte, neomenia erat in xxviii Martij, & proinde erat æquinoctialis, per eandem definit. īx. & consequentur totum illud lustrum vocari potest æquinoctiale per definit. x̄: quia neomeniæ unum tantum lustrum hærent in eadem die Iuliana.

CANON OCTAVVS.

Dato anno periodi Iulianæ, scire annum currentem Salchodai Persici.

Ab annis periodi Iulianæ abijce 2500 per perpetuam regulam, aut, si maior fuerit numerus, 3940. Aliter: Annis Chaldaicis adde 20.

Esto propositus annus 4181. Deductis 3940, supersunt anni 241. hoc est, annus primus tertij Sari Persici currens, per Canonem secundum.

CANON NONVS.

Dato anno periodi Iulianæ, scire characterem lustri Persici.

Inuento anno Persico per antecedentem, scias quotus annus currens quoti lustri sit, per Canonem secundum. In Tabula secunda, e regione lustri occurret character, siue nomen Herois Persici.

Esto propositus annus periodi Iulianæ 4230. Per proximum Canonem est cc xc annus Salchodai, & per Canonen secundum est quinquagesimus Sari. Numerus proxime minor in secundæ Tabulæ secundo versu est 49: hoc est tertiumdecimum lustrum iniens. & proinde character eius est Meharseruisch. Aio igitur annum quinquagesimum propositum esse secundum lustri Meharseruisch, & totum illud quadriennium vocari Meharseruisch, per definit. vii. hoc est, ab anno 49, ad 53, & post 53, fiet mutatio characterismi, usque ad annum 57. idque lustrum vocabitur Rasch. & sic deinceps, donec vertente anno cx x, neomenia Sari per singulos Heroas descensum faciat, usque ad traiectionem ἐπαγομένων.

CANON DECIMVS.

Dato anno periodi Iulianæ, præceſſionem æquinoctiorum in annis Perſicis inuenire.

Ab annis Periodi Iulianæ abiectis 2500, in reſiduo vide primum quota die cuius menſis accidit neomenia æquinoctialis, per Canonem ſextum, notato nomine Herois, cuius cognominis eſt neomenia æquinoctialis. deinde quot luſtra interceſſerunt a traiectione ἐπαγομένων, id eſt a primo Heroe, ad neomeniam æquinoctialem. Quot ergo luſtra interceſſerunt a primo Heroe, ad Heroem æquinoctialem, tot dies erunt præceſſionis æquinoctialis.

Eſto propoſitus annus periodi Iulianæ 5021. Volo ſcire præceſſionem æquinoctiorum in annis Perſicis. Deductis 2500, ſuperſunt anni 2521. In Tabula prima in verſu penultimo, in calce Tabulæ, habes expreſſum numerum propoſitum annorum periodi Iulianæ 5021: in verſu autem ſexto neomeniam æquinoctialem $\overline{xx}$ Martij. In Tabula ſecunda $\overline{xx}$ Martij reſpondet vigeſimo luſtro, ſiue Heroi Dinarad. Ergo a primo Heroe Ormizda, ad Heroem Dinarad, prætierierunt luſtra, ſiue Heroes, $\overline{xix}$. Tot dierum facta eſt προηγησις ἰσημερινὴ ab Ormizda, ad Dinarad & proinde in annis 2520 abſolutis æquinoctia anteuerterunt neomeniam Sari, ſiue Ormizdam, diebus decem & nouem. quibus diſtributis in 2520, deprehenditur in annis circiter 133 æquinoctia in rationibus ciuilibus Perſicorum & Chaldaicorum annorum priſcam ſedem ſuam anteuertere.

SCHOLION. *Nemo ignorat quanto longius interuallum obſeruationis fuerit, tanto certiorem eſſe inueſtigationem προηγήσεως ἰσημερινῆς. Itaque ſi longius interuallum epochæ aſſumatur, minus erit interuallum annorum προηγήσεως. Anno periodi Iulianæ 6317, æquinoctium ciuile erat in* $\overline{x}$ *Martij, hoc eſt in trigeſimo Heroe. Deductis 2500 de 6317, remanent anni 3817, quo interuallo facta eſt præceſſio* $\overline{xxix}$ *dierum. Tot enim luſtra, aut Heroes ſunt ab Hormizda, ad Haſchnuſch. Diſtributis* $\overline{xxix}$ *in 3817, reperitur interuallum, intra quod facta eſt præceſſio, eſſe maiuſculum annis 131, & paulo minus annis 132. qui fere eſt modus periodi quartæ æquinoctialis annorum 524.*

CAPVT DVODECIMVM.

KALENDARIVM ANNI VAGI ÆGYPTIORVM, ARMENIORVM, PERSARVM.

I	II	III
Θωὺθ Ναβωναζάρε.	Παωφὶ Ναβωναζάρε.	Αθὺρ Ναβωναζάρε.
SAHAMI Armeniorum.	THERI Armeniorum.	CAGVTS Armeniorum.
PHARAVARDIN Iezdegird.	ADARPAHASCHT Iezdegird.	CHARDAD Iezdegird.

Dies mensis.	Regulares dierum.	Epactæ.	Θωὺθ Ναβωναζάρε.	Sahami Armeniorum.	Pharuardin Iezdegird.	Dies mensis.	Regulares dierum.	Epactæ.	Παωφὶ Ναβωναζάρε.	Theri Armeniorum.	Adarpahascht Iezdegird.	Dies mensis.	Regulares dierum.	Epactæ.	Αθὺρ Ναβωναζάρε.	Caguts Armeniorum.	Chardad Iezdegird.
1	7	29	26 Feb.	9 Iulj	16 Iunj	1	2	29	28 Mar.	8 Aug.	16 Iulj	1	4	28	27 Apr	7 Sep.	15 Aug.
2	1	28	27	10	17	2	3	28	29	9	17	2	5	27	28	8	16
3	2	27	28	11	18	3	4	27	30	10	18	3	6	26	29	9	17
4	3	26	1 Mar.	12	19	4	5	26	31	11	19	4	7	25	30	10	18
5	4	25	2	13	20	5	6	25	1 Apr.	12	20	5	1	24	1 Mai	11	19
6	5	24	3	14	21	6	7	24	2	13	21	6	2	23	2	12	20
7	6	23	4	15	22	7	1	23	3	14	22	7	3	22	3	13	21
8	7	22	5	16	23	8	2	22	4	15	23	8	4	21	4	14	22
9	1	21	6	17	24	9	3	21	5	16	24	9	5	20	5	15	23
10	2	20	7	18	25	10	4	20	6	17	25	10	6	19	6	16	24
11	3	19	8	19	26	11	5	19	7	18	26	11	7	18	7	17	25
12	4	18	9	20	27	12	6	18	8	19	27	12	1	17	8	18	26
13	5	17	10	21	28	13	7	17	9	20	28	13	2	16	9	19	27
14	6	16	11	22	29	14	1	16	10	21	29	14	3	15	10	20	28
15	7	15	12	23	30	15	2	15	11	22	30	15	4	14	11	21	29
16	1	14	13	24	1 Iulj	16	3	14	12	23	31	16	5	13	12	22	30
17	2	13	14	25	2	17	4	13	13	24	1 Aug.	17	6	12	13	23	31
18	3	12	15	26	3	18	5	12	14	25	2	18	7	11	14	24	1 Sep.
19	4	11	16	27	4	19	6	11	15	26	3	19	1	10	15	25	2
20	5	10	17	28	5	20	7	10	16	27	4	20	2	9	16	26	3
21	6	9	18	29	6	21	1	9	17	28	5	21	3	8	17	27	4
22	7	8	19	30	7	22	2	8	18	29	6	22	4	7	18	28	5
23	1	7	20	31	8	23	3	7	19	30	7	23	5	6	19	29	6
24	2	6	21	1 Aug.	9	24	4	6	20	31	8	24	6	5	20	30	7
25	3	5	22	2	10	25	5	5	21	1 Sep.	9	25	7	4	21	1 Oct.	8
26	4	4	23	3	11	26	6	4	22	2	10	26	1	3	22	2	9
27	5	3	24	4	12	27	7	3	23	3	11	27	2	2	33	3	10
28	6	2	25	5	13	28	1	2	24	4	12	28	3	1	24	4	11
29	7	1	26	6	14	29	2	1	25	5	13	29	4	*	25	5	12
30	1	*	27	7	15	30	3	29*	26	6	14	30	5	29	26	6	13

RESIDVVM KALENDARII ANNI VAGI.

IIII — Χοιὰκ Ναβωναασάρ. ARATS Armeniorum. THIR Iezdegird.

V — Τυβὶ Ναβωναασάρ. MAHIK Armeniorum. MARDAD Iezdegird.

VI — Μεχεὶρ Ναβωναασάρ. ARICHI Armeniorum. SCHEHERIZ Iezdegird.

Dies mensis.	Regulares dierum.	Epactæ.	Χοιὰκ Ναβωναασάρ.	Arats. Armeniorum.	Thir Iezdegird.	Dies mensis.	Regulares dierum.	Epactæ.	Τυβὶ Ναβωναασάρ.	Mahik Armeniorum.	Mardad Iezdegird.	Dies mensis.	Regulares dierum.	Epactæ.	Μεχεὶρ Ναβωναασάρ.	Arichi Armeniorum.	Scheheriz Iezdegird.
1	6	28	27 Mai	7 Oct.	14 Sep.	1	1	27	26 Iunj	6 Nou.	14 Oct.	1	3	27	26 Iulj	6 Dec.	13 Nou.
2	7	27	28	8	15	2	2	26	27	7	15	2	4	26	27	7	14
3	1	26	29	9	16	3	3	25	28	8	16	3	5	25	28	8	15
4	2	25	30	10	17	4	4	24	29	9	17	4	6	24	29	9	16
5	3	24	31	11	18	5	5	23	30	10	18	5	7	23	30	10	17
6	4	23	1 Iun.	12	19	6	6	22	1 Iulj	11	19	6	1	22	31	11	18
7	5	22	2	13	20	7	7	21	2	12	20	7	2	21	1 Aug.	12	19
8	6	21	3	14	21	8	1	20	3	13	21	8	3	20	2	13	20
9	7	20	4	15	22	9	2	19	4	14	22	9	4	19	3	14	21
10	1	19	5	16	23	10	3	18	5	15	23	10	5	18	4	15	22
11	2	18	6	17	24	11	4	17	6	16	24	11	6	17	5	16	23
12	3	17	7	18	25	12	5	16	7	17	25	12	7	16	6	17	24
13	4	16	8	19	26	13	6	15	8	18	26	13	1	15	7	18	25
14	5	15	9	20	27	14	7	14	9	19	27	14	2	14	8	19	26
15	6	14	10	21	28	15	1	13	10	20	28	15	3	13	9	20	27
16	7	13	11	22	29	16	2	12	11	21	29	16	4	12	10	21	28
17	1	12	12	23	30	17	3	11	12	22	30	17	5	11	11	22	29
18	2	11	13	24	1 Oct.	18	4	10	13	23	31	18	6	10	12	23	30
19	3	10	14	25	2	19	5	9	14	24	1 Nou.	19	7	9	13	24	1 Dec.
20	4	9	15	26	3	20	6	8	15	25	2	20	1	8	14	25	2
21	5	8	16	27	4	21	7	7	16	26	3	21	2	7	15	26	3
22	6	7	17	28	5	22	1	6	17	27	4	22	3	6	16	27	4
23	7	6	18	29	6	23	2	5	18	28	5	23	4	5	17	28	5
24	1	5	19	30	7	24	3	4	19	29	6	24	5	4	18	29	6
25	2	4	20	31	8	25	4	3	20	30	7	25	6	3	19	30	7
26	3	3	21	1 Nou.	9	26	5	2	21	1 Dec.	8	26	7	2	20	31	8
27	4	2	22	2	10	27	6	1	22	2	9	27	1	1	21	1 Ian.	9
28	5	1	23	3	11	28	7	*	23	3	10	28	2	29*	22	2	10
29	6	29*	24	4	12	29	1	29	24	4	11	29	3	28	23	3	11
30	7	28	25	5	13	30	2	28	25	5	12	30	4	27	24	4	12

RESIDVVM KALENDARII ANNI VAGI.

VII	VIII	IX
Φαμενὼθ Ναβωναστάρχ.	Φαρμοῦθι Ναβωναστάρχ.	Παχὼν Ναβωναστάρχ.
AHELI Armeniorum.	MARIRI Armeniorum.	MARCHATS Armeniorum.
MEHAR Iezdegird.	ABAN Iezdegird.	ADAR Iezdegird.

Dies mensis.	Regulares dierum.	Epactæ.	Φαμενὼθ Ναβωναστάρχ.	Aheli Armeniorum.	Mehar Iezdegird.	Dies mensis.	Regulares dierum.	Epactæ.	Φαρμοῦθι Ναβωναστάρχ.	Mariri Armeniorum.	Aban Iezdegird.	Dies mensis.	Regulares dierum.	Epactæ.	Παχὼν Ναβωναστάρχ.	Marchats Armeniorum.	Adar Iezdegird.
1	5	26	25 Aug.	5 Ian.	13 Dec.	1	7	26	24 Sep.	4 Feb.	12 Ian.	1	2	25	24 Oct.	6 Mar.	11 Feb.
2	6	25	26	6	14	2	1	25	25	5	13	2	3	24	25	7	12
3	7	24	27	7	15	3	2	24	26	6	14	3	4	23	26	8	13
4	1	23	28	8	16	4	3	23	27	7	15	4	5	22	27	9	14
5	2	22	29	9	17	5	4	22	28	8	16	5	6	21	28	10	15
6	3	21	30	10	18	6	5	21	29	9	17	6	7	20	29	11	16
7	4	20	31	11	19	7	6	20	30	10	18	7	1	19	30	12	17
8	5	19	1 Sep.	12	20	8	7	19	1 Oct.	11	19	8	2	18	31	13	18
9	6	18	2	13	21	9	1	18	2	12	20	9	3	17	1 Nou.	14	19
10	7	17	3	14	22	10	2	17	3	13	21	10	4	16	2	15	20
11	1	16	4	15	23	11	3	16	4	14	22	11	5	15	3	16	21
12	2	15	5	16	24	12	4	15	5	15	23	12	6	14	4	17	22
13	3	14	6	17	25	13	5	14	6	16	24	13	7	13	5	18	23
14	4	13	7	18	26	14	6	13	7	17	25	14	1	12	6	19	24
15	5	12	8	19	27	15	7	12	8	18	26	15	2	11	7	20	25
16	6	11	9	20	28	16	1	11	9	19	27	16	3	10	8	21	26
17	7	10	10	21	29	17	2	10	10	20	28	17	4	9	9	22	27
18	1	9	11	22	30	18	3	9	11	21	29	18	5	8	10	23	28
19	2	8	12	23	31	19	4	8	12	22	30	19	6	7	11	24	1 Mar.
20	3	7	13	24	1 Ian.	20	5	7	13	23	31	20	7	6	12	25	2
21	4	6	14	25	2	21	6	6	14	24	1 Feb.	21	1	5	13	26	3
22	5	5	15	26	3	22	7	5	15	25	2	22	2	4	14	27	4
23	6	4	16	27	4	23	1	4	16	26	3	23	3	3	15	28	5
24	7	3	17	28	5	24	2	3	17	27	4	24	4	2	16	29	6
25	1	2	18	29	6	25	3	2	18	28	5	25	5	1	17	30	7
26	2	1	19	30	7	26	4	1	19	1 Mar.	6	26	6	*	18	31	8
27	3	*	20	31	8	27	5	29*	20	2	7	27	7	29	19	1 Apr.	9
28	4	29	21	1 Feb.	9	28	6	28	21	3	8	28	1	28	20	2	10
29	5	28	22	2	10	29	7	27	22	4	9	29	2	27	21	3	11
30	6	27	23	3	11	30	1	26	23	5	10	30	3	26	22	4	12

RESIDVVM KALENDARII ANNI VAGI.

X XI XII

Παυνὶ Ναβωναασάρδ. Harwatsis Armeniorum. Di Iezdegird.

Επφὶ Ναβωναασάρδ. Nawasari Armeniorum. Behemen Iezdegird.

Μεσορὶ Ναβωναασάρδ. Hvri Armeniorum. Asphandar Iezdegird.

Dies mensis.	Regulares dierum.	Epactæ.	Παυνὶ Ναβωναασάρδ.	Harwatsis Armeniorum.	Di Iezdegird.	Dies mensis.	Regulares dierum.	Epactæ.	Επφὶ Ναβωναασάρδ.	Nawasari Armeniorum.	Behemen Iezdegird.	Dies mensis.	Regulares dierum.	Epactæ.	Μεσορὶ Ναβωναασάρδ.	Hvri Armeniorum.	Asphandar Iezdegird.
1	4	25	23 Nou.	5 Apr.	13 Mar.	1	6	24	25 Dec.	5 Mai	12 Apr.	1	1	24	22 Ian.	4 Iun.	12 Mai
2	5	24	24	6	14	2	7	23	24	6	13	2	2	23	23	5	13
3	6	23	25	7	15	3	1	22	25	7	14	3	3	22	24	6	14
4	7	22	26	8	16	4	2	21	26	8	15	4	4	21	25	7	15
5	1	21	27	9	17	5	3	20	27	9	16	5	5	20	26	8	16
6	2	20	28	10	18	6	4	19	28	10	17	6	6	19	27	9	17
7	3	19	29	11	19	7	5	18	29	11	18	7	7	18	28	10	18
8	4	18	30	12	20	8	6	17	30	12	19	8	1	17	29	11	19
9	5	17	1 Dec.	13	21	9	7	16	31	13	20	9	2	16	30	12	20
10	6	16	2	14	22	10	1	15	1 Ian.	14	21	10	3	15	31	13	21
11	7	15	3	15	23	11	2	14	2	15	22	11	4	14	1 Feb.	14	22
12	1	14	4	16	24	12	3	13	3	16	23	12	5	13	2	15	23
13	2	13	5	17	25	13	4	12	4	17	24	13	6	12	3	16	24
14	3	12	6	18	26	14	5	11	5	18	25	14	7	11	4	17	25
15	4	11	7	19	27	15	6	10	6	19	26	15	1	10	5	18	26
16	5	10	8	20	28	16	7	9	7	20	27	16	2	9	6	19	27
17	6	9	9	21	29	17	1	8	8	21	28	17	3	8	7	20	28
18	7	8	10	22	30	18	2	7	9	22	29	18	4	7	8	21	29
19	1	7	11	23	31	19	3	6	10	23	30	19	5	6	9	22	30
20	2	6	12	24	1 Apr.	20	4	5	11	24	1 Mai	20	6	5	10	23	31
21	3	5	13	25	2	21	5	4	12	25	2	21	7	4	11	24	1 Iuni
22	4	4	14	26	3	22	6	3	13	26	3	22	1	3	12	25	2
23	5	3	15	27	4	23	7	2	14	27	4	23	2	2	13	26	3
24	6	2	16	28	5	24	1	1	15	28	5	24	3	1	14	27	4
25	7	1	17	29	6	25	2	*	16	29	6	25	4	29*	15	28	5
26	1	29*	18	30	7	26	3	29	17	30	7	26	5	28	16	29	6
27	2	28	19	1 Mai	8	27	4	28	18	1	8	27	6	27	17	30	7
28	3	27	20	2	9	28	5	27	19	1 Iuni	9	28	7	26	18	1 Iulj	8
29	4	26	21	3	10	29	6	26	20	2	10	29	1	25	19	2	9
30	5	25	22	4	11	30	7	25	21	3	11	30	2	24	20	3	10

Επαγόμεναι Ναβωναασάρδ. Musteraka Armeniorum. Wahak Iezdegird.

Dies.	Regulares dierum.	Epactæ.	Επαγόμεναι Ναβωναασάρδ.	Epagomenæ Armeniorum.	Epagomenæ Persarum.
1	3	23	21 Feb.	4 Iuli	11 Iuni
2	4	22	22	5	12
3	5	21	23	6	13
4	6	20	24	7	14
5	7	19	25	8	15

TABVLA PRIMA CHARACTERISMI NOVILVNIORVM THOTH, SAHAMI, PHARAVARDIN IN ICOSIPENTAETERIDE.

		ICOSIPENTAETERIS.						ICOSIPENTAETERIS NABONASSARI.			ICOSIPENTAETERIS ARMENIORVM.			ICOSIPENTAETERIS IEZDEGIRD.		
	1	4	8	876	10	15	204	5	7	12	540	1	3	7	1047	22	3	13	451
Emb.	2	1	17	672	21	6	408	15	4	21	336	12	7	16	843	3	2	10	1040
	3	7	15	181	2	8	899	26	2	6	132	22	5	1	639	13	6	19	836
	4	4	23	1057	13	0	23	7	1	3	721	3	3	23	148	24	4	4	632
Emb.	5	2	8	853	23	15	227	18	5	12	517	14	1	7	1024	5	3	2	141
	6	1	6	362	4	17	718	28	2	21	313	25	5	16	820	16	7	10	1017
	7	5	15	158	15	8	922	9	1	18	902	6	4	14	329	26	4	19	813
Emb.	8	2	23	1034	26	0	46	20	6	3	698	16	1	23	125	8	3	17	322
	9	1	21	543	7	2	537	1	5	1	207	27	6	7	1001	18	1	2	118
Emb.	10	6	6	339	17	17	741	12	2	10	3	8	5	5	510	29	5	10	994
	11	5	3	928	28	8	945	22	6	18	879	19	2	14	306	10	4	8	503
	12	2	12	724	9	11	356	4	5	16	388	*	1	11	895	21	1	17	299
Emb.	13	6	21	520	20	2	560	14	3	1	184	10	5	20	691	2	7	14	888
	14	5	19	29	1	4	1051	25	7	9	1060	21	3	5	487	12	4	23	684
	15	3	3	905	11	20	175	6	6	7	569	2	2	2	1076	23	2	8	480
Emb.	16	7	12	701	22	11	379	17	3	16	365	13	6	11	872	4	1	5	1069
	17	6	10	210	3	13	870	27	1	1	161	23	3	20	668	15	5	14	865
	18	3	19	6	14	4	1074	8	6	22	750	4	2	18	177	25	2	23	661
Emb.	19	1	3	882	24	20	198	19	4	7	546	15	7	2	1053	6	1	21	170
	20	7	1	391	5	22	689	*	3	5	55	26	4	11	849	17	6	5	1046
	21	4	10	187	16	13	893	11	7	13	931	7	3	9	358	28	3	14	842
Emb.	22	1	18	1063	27	5	17	21	4	22	727	17	7	18	154	9	2	12	351
	23	7	16	572	8	7	508	2	3	20	236	28	5	2	1030	19	6	21	147
Emb.	24	5	1	368	18	22	712	13	1	5	32	9	4	4	539	*	5	18	736
	25	3	22	957	0	1	123	24	5	13	908	20	1	9	355	11	3	3	532

TABVLA SECVNDA ICOSIPENTAETERIDON COLLECTARVM.

NEOMENIÆ ANNORVM COLLECTORVM.				EXCESSVS AN. ÆGYPTIACI.			NEOMENIÆ ANNORVM COLLECTORVM.				EXCESSVS AN. ÆGYPTIACI.		
Anni collecti.	Fer.	Hor.	Scru.	D.	Hor.	Scru.	Anni collecti.	Fer.	Hor.	Scru.	D.	Hor.	Scru.
25	3	22	957	0	1	123	500	2	1	780	0	22	300
50	7	21	834	0	2	246	750	6	14	630	1	9	450
75	4	20	711	0	3	369	1000	4	3	480	1	20	600
100	1	19	588	0	4	492	1250	1	16	330	2	7	750
125	5	18	465	0	5	615	1500	6	5	180	2	18	900
150	2	17	342	0	6	738	1750	3	18	30	3	5	1050
175	6	6	219	0	7	861	2000	1	6	960	3	17	120
200	3	15	96	0	8	984	2250	5	19	810	4	4	270
225	7	13	1053	0	10	27	2500	3	8	660	4	15	420
250	4	12	930	0	11	150	5000	6	17	240	5	2	570

TABVLA TERTIA. MENSES.

Linea mestium	Feria	Horæ	Scrup. Iud.
1	1	12	793
2	3	1	506
3	4	14	219
4	6	2	1012
5	7	15	725
6	2	4	438
7	3	17	151
8	5	5	944
9	6	18	657
10	1	7	370
11	2	20	83
12	4	8	876
13	5	21	589

TABVLA QVARTA PRÆCESSIONIS LVNARIS.

Anni expansi	Præcessio	0			1	0	546		2	1	12		3	0	435		4	0	981		5	0	324		6	0	870		7	0	213	
		0			550				1100				1625				2175				2700				3250				3795			
1		5	1	22	6	2	23		7	3	24		8	4	25		9	5	26		10	6	27		11	7	28		12	8	29	
2		15	12	3	16	13	4		17	14	5		18	15	6		19	16	7		20	17	8		21	18	9		23	19	10	
3		26	23	13	27	24	14		28	25	15		29	26	16		*	27	17		1	28	18		2	29	19		3	*	20	
4		7	3	24	8	4	25		9	5	26		10	6	27		11	7	28		12	8	29		13	9	*		14	10	1	
5		18	14	5	19	15	6		20	16	7		21	17	8		22	18	9		23	19	10		24	20	11		25	21	12	
6		28	25	16	29	26	17		*	27	18		1	28	19		2	29	20		3	*	21		4	1	22		5	2	23	
7		9	6	26	10	7	27		11	8	28		12	9	29		13	10	*		14	11	1		15	12	2		16	13	3	
8		20	16	8	21	17	9		22	18	10		23	19	11		24	20	12		25	21	13		26	22	14		27	23	15	
9		1	27	18	2	28	19		3	29	20		4	*	21		5	1	22		6	2	23		7	3	24		8	4	25	
10		12	8	29	13	9	*		14	10	1		15	11	2		16	12	3		17	13	4		18	14	5		19	15	6	
11		22	19	10	23	20	11		24	21	12		25	22	13		26	23	14		27	24	15		28	25	16		29	26	17	
12		4	*	21	5	1	22		6	2	23		7	3	24		8	4	25		9	5	26		10	6	27		11	7	28	
13		14	10	2	15	11	3		16	12	4		17	13	5		18	14	6		19	15	7		20	16	8		21	17	9	
14		25	21	12	26	22	13		27	23	14		28	24	15		29	25	16		*	26	17		1	27	18		2	28	19	
15		6	2	23	7	3	24		8	4	25		9	5	26		10	6	27		11	7	28		12	8	29		13	9	*	
16		17	13	4	18	14	5		19	15	6		20	16	7		21	17	8		22	18	9		23	19	10		24	20	11	
17		27	23	15	28	24	15		29	25	17		*	26	18		1	27	19		2	28	20		3	29	21		4	*	22	
18		8	4	25	9	5	26		10	6	27		11	7	28		12	8	29		13	9	*		14	10	1		15	11	2	
19		19	15	6	20	16	7		21	17	8		22	18	9		23	19	10		24	20	11		25	21	12		26	22	13	
20		*	26	17	1	27	18		2	28	19		3	29	20		4	*	21		5	1	22		6	2	23		7	3	24	
21		11	7	28	12	8	29		13	9	*		14	10	1		15	11	2		16	12	3		17	13	4		18	14	5	
22		12	17	9	22	18	10		23	19	11		24	20	12		25	21	13		26	22	14		27	15	15		28	24	16	
23		2	28	19	3	29	20		4	*	21		5	1	22		6	2	23		7	3	24		8	4	25		9	5	26	
24		13	9	*	14	10	1		15	11	2		16	12	3		17	13	4		18	14	5		19	15	6		20	16	7	
25		24	20	11	25	21	12		26	22	13		27	23	14		28	24	15		29	25	16		*	26	17		1	27	18	
		Nabonassari.	Armeniorum.	Iezdegird.	Nabonassari.	Armeniorum.	Iezdegird.		Nabonassari.	Armeniorum.	Iezdegird.		Nabonassari.	Armeniorum.	Iezdegird.		Nabonassari.	Armeniorum.	Iezdegird.		Nabonassari.	Armeniorum.	Iezdegird.		Nabonassari.	Armeniorum.	Iezdegird.		Nabonassari.	Armeniorum.	Iezdegird.	

TABVLA QVINTA MENSIVM.

					Commu.		Biſex.
I	Θωθ.	SAHAMI	PHARAVARDIN	30	Ianuarius	31	31
II	Παωφι.	THERI	ADAR PAHASCHT	60	Februarius	59	60
III	Αθυρ.	CAGVTS	CHARDAD	90	Martius	90	91
IIII	Χοιακ.	ARATS	THIR	120	Aprilis	120	121
V	Τυβι.	MAHIK	MARDAD	150	Maius	151	152
VI	Μεχειρ.	ARICHI	SCHEHERIZ	180	Iunius	281	182
VII	Φαμενωθ.	AHELI	MEHAR	210	Iulius	212	213
VIII	Φαρμυθι.	MARIRI	ABAN	240	Auguſtus	243	244
IX	Παχων.	MARCHATS	ADAR	270	September	273	274
X	Παυνι.	HARWATSIS	DI	300	October	304	305
XI	Επιφι.	NAWASARI	BEHEMEN	330	Nouember	334	335
XII	Μεσορι.	HVRI	ASPHANDAR	360	December	365	366
	Επαγομεναι.	MVSTERAKA	WAHAK	365			

TABVLA

TABVLA SEXTA CONVERTENDI ANNOS IVLIANOS IN AEGYPTIACOS.

Anni Iuliani	Dies	Anni Iuliani	Dies	Anni Iuliani	Dies	Anni Aegypt.
4	1	60	15	500	125	0
8	2	64	16	600	150	0
12	3	68	17	700	175	0
16	4	72	18	800	200	0
20	5	76	19	900	225	0
24	6	80	20	1000	250	0
28	7	84	21	2000	135	1
32	8	88	22	3000	20	2
36	9	92	23	4000	270	2
40	10	96	24	5000	155	3
44	11	100	25	6000	40	4
48	12	200	50	7000	290	4
52	13	300	75	8000	175	5
56	14	400	100	9000	360	6
Anni Aegypt.	Dies reſidui	Anni Aegypt.	Dies reſidui	Anni Aegypt.	Dies reſidui	Anni Aegypt.

TABVLA SEPTIMA ICOSIPENTAETERIDON COLLECTARVM SINE CHARACTERIBVS.

25	300	575	850	1125	1400	1675	1950	2225	2500	2775
50	325	600	875	1150	1425	1700	1975	2250	2525	2800
75	350	625	900	1175	1450	1725	2000	2275	2550	2825
100	375	650	925	1200	1475	1750	2025	2300	2575	2850
125	400	675	950	1225	1500	1775	2050	2325	2600	2875
150	425	700	975	1250	1525	1800	2075	2350	2625	2900
175	450	725	1000	1275	1550	1825	2100	2375	2650	2925
200	475	750	1025	1300	1575	1850	2125	2400	2675	2950
225	500	775	1050	1325	1600	1875	2150	2425	2700	2975
250	525	800	1075	1350	1625	1900	2175	2450	2725	3000
275	550	825	1100	1375	1650	1925	2200	2475	2750	3025

TABVLA OCTAVA MAGNI LVSTRI CANICVLARIS IVLIANI.

	Thoth	Sahami	Phara-uardin.	Thoth	Sahami	Phara-uardin.	Thoth	Sahami	Phara-uardin.	Thoth	Sahami	Phara-uardin.	Thoth	Sahami	Phara-uardin.
	0			28			56			84			112			140		
I	14 Nou.	16 Feb.	13 Feb.	7 Nou.	9 Feb.	6 Feb.	31 Oct.	2 Feb.	30 Ian.	24 Oct.	26 Ian.	23 Ian.	17 Oct.	19 Ian.	16 Ian.	10 Oct.	12 Ian.	9 Ian.
2	14	15	12	7	8	5	31	1	29	24	25	22	17	18	15	10	11	8
3	14	15	12	7	8	5	31	1	29	24	25	22	17	18	15	10	11	8
4	14	15	12	7	8	5	31	1	29	24	25	22	17	18	15	10	11	8
5	13	15	12	6	8	5	30	1	29	23	25	22	16	18	15	9	11	8
6	13	14	11	6	7	4	30	31	Ian. 28	23	24	21	16	17	14	9	10	7
7	13	14	11	6	7	4	30	31	28	23	24	21	16	17	14	9	10	7
8	13	14	11	6	7	4	30	31	28	23	24	21	16	17	14	9	10	7
9	12	14	11	5	7	4	29	31	28	22	24	21	15	17	14	8	10	7
10	12	13	10	5	6	3	29	30	27	22	23	20	15	16	13	8	9	6
11	12	13	10	5	6	3	29	30	27	22	23	20	15	16	13	8	9	6
12	12	13	10	5	6	3	29	30	27	22	23	20	15	16	13	8	9	6
13	11	13	10	4	6	3	28	30	27	21	23	20	14	16	13	7	9	6
14	11	12	9	4	5	2	28	29	26	21	22	19	14	15	12	7	8	5
15	11	12	9	4	5	2	28	29	26	21	22	19	14	15	12	7	8	5
16	11	12	9	4	5	2	28	29	26	21	22	19	14	15	12	7	8	5
17	10	12	9	3	5	2	27	29	26	20	22	19	13	15	12	6	8	5
18	10	11	8	3	5	1	27	28	25	20	21	18	13	14	11	6	7	4
19	10	11	8	3	4	1	27	28	25	20	21	18	13	14	11	6	7	4
20	10	11	8	3	4	1	27	28	25	20	21	18	13	14	11	6	7	4
21	9	11	8	2	4	1	26	28	25	19	21	18	12	14	11	5	7	4
22	9	10	7	2	4	31 Ian.	26	27	24	19	20	17	12	13	10	5	6	3
23	9	10	7	2	3	31	26	27	24	19	20	17	12	13	10	5	6	3
24	9	10	7	2	3	31	26	27	24	19	20	17	12	13	10	5	6	3
25	8	10	7	1	3	31	25	27	24	18	20	17	11	13	10	4	6	3
26	8	9	6	1	3	30	25	26	23	18	19	16	11	12	9	4	5	2
27	8	9	6	1	2	30	25	26	23	18	19	16	11	12	9	4	5	2
28	8	9	6	1	2	30	25	26	23	18	19	16	11	12	9	4	5	2

CANONVM ISAGOGICORVM RESIDVVM TABVLÆ MAGNI LVSTRI CANICVLARIS IVLIANI.

	Thoth	Sahami	Phara-uardin.	Thoth	Sahami	Phara-uardin.	Thoth	Sahami	Phara-uardin.	Thoth	Sahami	Phara-uardin.	Thoth	Sahami	Phara-uardin.
	168			196			224			252			280			308		
1	3 Oct.	5 Ian.	2 Ian.	26 Sep.	28 Dec.	25 Dec.	19 Sep.	21 Dec.	18 Dec.	12 Sep.	14 Dec.	11 Dec.	5 Sep.	7 Dec.	4 Dec.	29 Aug.	30 Nou.	27 Nou.
2	3	4	1	26	28	25	19	21	18	12	14	11	5	7	4	29	30	27
3	3	4	1	26	28	25	19	21	18	12	14	11	5	7	4	29	30	27
4	3	4	1	26	28	25	19	21	18	12	14	11	5	7	4	29	30	27
5	2	4	31 Dec.	25	27	24	18	20	17	11	13	10	4	6	3	28	29	26
6	2	3	31	25	27	24	18	20	17	11	13	10	4	6	3	28	29	26
7	2	3	31	25	27	24	18	20	17	11	13	10	4	6	3	28	29	26
8	2	3	31	25	27	24	18	20	17	11	13	10	4	6	3	28	29	26
9	1	3	30	24	26	23	17	19	16	10	12	9	3	5	2	27	28	25
10	1	2	30	24	26	23	17	19	16	10	12	9	3	5	2	27	28	25
11	1	2	30	24	26	23	17	19	16	10	12	9	3	5	2	27	28	25
12	1	2	30	24	26	23	17	19	16	10	12	9	3	5	2	27	28	25
13	30	Sep. 2	29	23	25	22	16	18	15	9	11	8	2	4	1	26	27	24
14	30	1	29	23	25	22	16	18	15	9	11	8	2	4	1	26	27	24
15	30	1	29	23	25	22	16	18	15	9	11	8	2	4	1	26	27	24
16	30	1	29	23	25	22	16	18	15	9	11	8	2	4	1	26	27	24
17	29	31	Dec. 28	22	24	21	15	17	14	8	10	7	1	3	30 Nou.	25	26	23
18	29	31	28	22	24	21	15	17	14	8	10	7	1	3	30	25	26	23
19	29	31	28	22	24	21	15	17	14	8	10	7	1	3	30	25	26	23
20	29	31	28	22	24	21	15	17	14	8	10	7	1	3	30	25	26	23
21	28	30	27	21	23	20	14	16	13	7	9	6	31 Aug.	2	29	24	25	22
22	28	30	27	21	23	20	14	16	13	7	9	6	31	2	29	24	25	22
23	28	30	27	21	23	20	14	16	13	7	9	6	31	2	29	24	25	22
24	28	30	27	21	23	20	14	16	13	7	9	6	31	2	29	24	25	22
25	27	29	26	20	22	19	13	15	12	6	8	5	30	1	28	23	24	21
26	27	29	26	20	22	19	13	15	12	6	8	5	30	1	28	23	24	21
27	27	29	26	20	22	19	13	15	12	6	8	5	30	1	28	23	24	21
28	27	29	26	20	22	19	13	15	12	6	8	5	30	1	28	23	24	21

RESIDVVM TABVLÆ MAGNI LVSTRI CANICVLARIS IVLIANI.

	Thoth	Sahami	Phara-uardin.	Thoth	Sahami	Phara-uardin.	Thoth	Sahami	Phara-uardin.	Thoth	Sahami	Phara-uardin.	Thoth	Sahami	Phara-uardin.
	336			364			392			420			448		
1	22 Aug.	23 Nou.	20 Nou.	15 Aug.	16 Nou.	13 Nou.	8 Aug.	9 Nou.	6 Nou.	1 Aug.	2 Nou.	30 Oct.	25 Iul.	26 Oct.	23 Oct.
2	22	23	20	15	16	13	8	9	6	1	2	30	25	26	23
3	22	23	20	15	16	13	8	9	6	1	2	30	25	26	23
4	22	23	20	15	16	13	8	9	6	1	2	30	25	26	23
5	21	22	19	14	15	12	7	8	5	31 Iul.	1	29	24	25	22
6	21	22	19	14	15	12	7	8	5	31	1	29	24	25	22
7	21	22	19	14	15	12	7	8	5	31	1	29	24	25	22
8	21	22	19	14	15	12	7	8	5	31	1	29	24	25	22
9	20	21	18	13	14	11	6	7	4	30	31 Oct.	28	23	24	21
10	20	21	18	13	14	11	6	7	4	30	31	28	23	24	21
11	20	21	18	13	14	11	6	7	4	30	31	28	23	24	21
12	20	21	18	13	14	11	6	7	4	30	31	28	23	24	21
13	19	20	17	12	13	10	5	6	3	29	30	27	22	23	20
14	19	20	17	12	13	10	5	6	3	29	30	27	22	23	20
15	19	20	17	12	13	10	5	6	3	29	30	27	22	23	20
16	19	20	17	12	13	10	5	6	3	29	30	27	22	23	20
17	18	19	16	11	12	9	4	5	2	28	29	26	21	22	19
18	18	19	16	11	12	9	4	5	2	28	29	26	21	22	19
19	18	19	16	11	12	9	4	5	2	28	29	26	21	22	19
20	18	19	16	11	12	9	4	5	2	28	29	26	21	22	19
21	17	18	15	10	11	8	3	4	1	27	28	25	20	21	18
22	17	18	15	10	11	8	3	4	1	27	28	25	20	21	18
23	17	18	15	10	11	8	3	4	1	27	28	25	20	21	18
24	17	18	15	10	11	8	3	4	1	27	28	25	20	21	18
25	16	17	14	9	10	7	2	3	31 Oct.	26	27	24	19	20	17
26	16	17	14	9	10	7	2	3	31	26	27	24	19	20	17
27	16	17	14	9	10	7	2	3	31	26	27	24	19	20	17
28	16	17	14	9	10	7	2	3	31	26	27	24	19	20	17

	Thoth	Sahami	Phara-uardin.
	476		
1	18 Iul.	19 Oct.	16 Oct.
2	18	19	16
3	18	19	16
4	18	19	16
5	17	18	15
6	17	18	15
7	17	18	15
8	17	18	15
9	16	17	14
10	16	17	14
11	16	17	14
12	16	17	14
13	15	16	13
14	15	16	13
15	15	16	13
16	15	16	13
17	14	15	12
18	14	15	12
19	14	15	12
20	14	15	12
21	13	14	11
22	13	14	11
23	13	14	11
24	13	14	11
25	12	13	10
26	12	13	10
27	12	13	10
28	12	13	10

CANONVM ISAGOGICORVM RESIDVVM TABVLÆ MAGNI LVSTRI CANICVLARIS IVLIANI.

	Thoth	Sahami	Phara-uardin.	Thoth	Sahami	Phara-uardin.	Thoth	Sahami	Phara-uardin.	Thoth	Sahami	Phara-uardin.	Thoth	Sahami	Phara-uardin.	Thoth	Sahami	Phara-uardin.
	504			532			560			588			616			644		
1	11 Iul.	12 Oct.	9 Oct.	4 Iul.	5 Oct.	2 Oct.	27 Iun.	28 Sep.	25 Sep.	20 Iun.	21 Sep.	18 Sep.	13 Iun.	14 Sep.	11 Sep.	6 Iun.	7 Sep.	4 Sep.
2	11	12	9	4	5	2	27	28	25	20	21	18	13	14	11	6	7	4
3	11	12	9	4	5	2	27	28	25	20	21	18	13	14	11	6	7	4
4	11	12	9	4	5	2	27	28	25	20	21	18	13	14	11	6	7	4
5	10	11	8	3	4	1	26	27	24	19	20	17	12	13	10	5	6	3
6	10	11	8	3	4	1	26	27	24	19	20	17	12	13	10	5	6	3
7	10	11	8	3	4	1	26	27	24	19	20	17	12	13	10	5	6	3
8	10	11	8	3	4	1	26	27	24	19	20	17	12	13	10	5	7	3
9	9	10	7	2	3	30 Sep.	25	26	23	18	19	16	11	12	9	4	5	2
10	9	10	7	2	3	30	25	26	23	18	19	16	11	12	9	4	5	2
11	9	10	7	2	3	30	25	26	23	18	19	16	11	12	9	4	5	2
12	9	10	7	2	3	30	25	26	23	18	19	16	11	12	9	4	5	2
13	8	9	6	1	2	29	24	25	22	17	18	15	10	11	8	3	4	1
14	8	9	6	1	2	29	24	25	22	17	18	15	10	11	8	3	4	1
15	8	9	6	1	2	29	24	25	22	17	18	15	10	11	8	3	4	1
16	8	9	9	1	2	29	24	25	22	17	18	15	10	11	8	3	4	1
17	7	8	5	30 Iunj	1	28	23	24	21	16	17	14	9	10	7	2	3	31
18	7	8	5	30	1	28	23	24	21	16	17	14	9	10	7	2	3	31
19	7	8	5	30	1	28	23	24	21	16	17	14	9	10	7	2	3	31
20	7	8	5	30	1	28	23	24	21	16	17	14	9	10	7	2	3	31
21	6	7	4	29	30 Sep.	27	22	23	20	15	16	13	8	9	6	1	2	30
22	6	7	4	29	30	27	22	23	20	15	16	13	8	9	6	1	2	30
23	6	7	4	29	30	27	22	23	20	15	16	13	8	9	6	1	2	30
24	6	7	4	29	30	27	22	23	20	15	16	13	8	9	6	1	2	30
25	5	6	3	28	29	26	21	22	19	14	15	12	7	8	5	31 Mai	1	29
26	5	6	3	28	29	26	21	22	19	14	15	12	7	8	5	31	1	29
27	5	6	3	28	29	26	21	22	19	14	15	12	7	8	5	31	1	29
28	5	6	3	28	29	26	21	22	19	14	15	12	7	8	5	31	1	29

RESIDVVM TABVLÆ MAGNI LVSTRI CANICVLARIS IVLIANI.

	Thoth	Sahami	Pharamardin.	Thoth	Sahami	Pharamardin.	Thoth	Sahami	Pharamardin.	Thoth	Sahami	Pharamardin.	Thoth	Sahami	Pharamardin.	Thoth	Sahami	Pharamardin.
	672			700			728			756			784			812		
1	30 Mai	31 Aug.	28 Aug.	23 Mai	24 Aug.	21 Aug.	16 Mai	17 Aug.	14 Aug.	9 Mai	10 Aug.	7 Aug.	2 Mai	3 Aug.	31 Iul.	25 Apr.	27 Iul.	24 Iul.
2	30	31	28	23	24	21	16	17	14	9	10	7	2	3	31	25	27	24
3	30	31	28	23	24	21	16	17	14	9	10	7	2	3	31	25	27	24
4	30	31	28	23	24	21	16	17	14	9	10	7	2	3	31	25	27	24
5	29	30	27	22	23	20	15	16	13	8	9	6	1	2	30	24	26	23
6	29	30	27	22	23	20	15	16	13	8	9	6	1	2	30	24	26	23
7	29	30	27	22	23	20	15	16	13	8	9	6	1	2	30	24	26	23
8	29	30	27	22	23	20	15	16	13	8	9	6	1	2	30	24	26	23
9	28	29	26	21	22	19	14	15	12	7	8	5	30 Apr.	1	29	23	25	22
10	28	29	26	21	22	19	14	15	12	7	8	5	30	1	29	23	25	22
11	28	29	26	21	22	19	14	15	12	7	8	5	30	1	29	23	25	22
12	28	29	26	21	22	19	14	15	12	7	8	5	30	1	29	23	25	22
13	27	28	25	20	21	18	13	14	11	6	7	4	29	31 Iul.	28	22	24	21
14	27	28	25	20	21	18	13	14	11	6	7	4	29	31	28	22	24	21
15	27	28	25	20	21	18	13	14	11	6	7	4	29	31	28	22	24	21
16	27	28	25	20	21	18	13	14	11	6	7	4	29	31	28	22	24	21
17	26	27	24	19	20	17	12	13	10	5	6	3	28	30	27	21	23	20
18	26	27	24	19	20	17	12	13	10	5	6	3	28	30	27	21	23	20
19	26	27	24	19	20	17	12	13	10	5	6	3	28	30	27	21	23	20
20	26	27	24	19	20	17	12	13	10	5	7	3	28	30	27	21	23	20
21	25	26	23	18	19	16	11	12	9	4	5	2	27	29	26	20	22	19
22	25	26	23	18	19	16	11	12	9	4	5	2	27	29	26	20	22	19
23	25	26	23	18	19	16	11	12	9	4	5	2	27	29	26	20	22	19
24	25	26	23	18	19	16	11	12	9	4	5	2	27	29	26	20	22	19
25	24	25	22	17	18	15	10	11	8	3	4	1	26	28	25	19	21	18
26	24	25	22	17	18	15	10	11	8	3	4	1	26	28	25	19	21	18
27	24	25	22	17	18	15	10	11	8	3	4	1	26	28	25	19	21	18
28	24	25	22	17	18	15	10	11	8	3	4	1	26	28	25	19	21	18

CANONVM ISAGOGICORVM RESIDVVM TABVLÆ MAGNI LVSTRI CANICVLARIS IVLIANI

	Thoth	Sahami	Pharauardin.	Thoth	Sahami	Pharauardin.	Thoth	Sahami	Pharauardin.	Thoth	Sahami	Pharauardin.	Thoth	Sahami	Pharauardin.
	840			868			896			924			952			980		
1	18 Apr.	20 Iul.	17 Iul.	11 Apr.	13 Iul.	10 Iul.	4 Apr.	6 Iul.	3 Iul.	28 Mar.	29 Iun.	26 Iun.	21 Mar.	2 Iun.	19 Iun.	14 Mar.	15 Iun.	12 Iun.
2	18	20	17	11	13	10	4	6	3	28	29	26	21	22	19	14	15	12
3	18	20	17	11	13	10	4	6	3	28	29	26	21	22	19	14	15	12
4	18	20	17	11	13	10	4	6	3	28	29	26	21	22	19	14	15	12
5	17	19	16	10	12	9	3	5	2	27	28	25	20	21	18	13	14	11
6	17	19	16	10	12	9	3	5	2	27	28	25	20	21	18	13	14	11
7	17	19	16	10	12	9	3	5	2	27	28	25	20	21	18	13	14	11
8	17	19	16	10	12	9	3	5	2	27	28	25	20	21	18	13	14	11
9	16	18	15	9	11	8	2	4	1	26	27	24	19	20	17	12	13	10
10	16	18	15	9	11	8	2	4	1	26	27	24	19	20	17	12	13	10
11	16	18	15	9	11	8	2	4	1	26	27	24	19	20	17	12	13	10
12	16	18	15	9	11	8	2	4	1	26	27	24	19	20	17	12	13	10
13	15	17	14	8	10	7	1	3	30 Iun.	25	26	23	18	19	16 Iezdegird.	11	12	9
14	15	17	14	8	10	7	1	3	30	25	26	23	18	19	16	11	12	9
15	15	17	14	8	10	7	1	3	30	25	26	23	18	19	16	11	12	9
16	15	17	14	8	10	7	1	3	30	25	26	23	18	19	16	11	12	9
17	14	16	13	7	9 Armeniorum	6	31 Mar.	2	29	24	25	22	17	18	15	10	11	8
18	14	16	13	7	9	6	31	2	29	24	25	22	17	18	15	10	11	8
19	14	16	13	7	9	6	31	2	29	24	25	22	17	18	15	10	11	8
20	14	16	13	7	9	6	31	2	29	24	25	22	17	18	15	10	11	8
21	13	15	12	6	8	5	30	1	28	23	24	21	16	17	14	9	10	7
22	13	15	12	6	8	5	30	1	28	23	24	21	16	17	14	9	10	7
23	13	15	12	6	8	5	30	1	28	23	24	21	16	17	14	9	10	7
24	13	15	12	6	8	5	30	1	28	23	24	21	16	17	14	9	10	7
25	12	14	11	5	7	4	29	30 Iun.	27	22	23	20	15	16	13	8	9	6
26	12	14	11	5	7	4	29	30	27	22	23	20	15	16	13	8	9	6
27	12	14	11	5	7	4	29	30	27	22	23	20	15	16	13	8	9	6
28	12	14	11	5	7	4	29	30	27	22	23	20	15	16	13	8	9	6

RESIDVVM TABVLÆ MAGNI LVSTRI CANICVLARIS IVLIANI.

	Thoth	Sahami	Phara-uardin.	Thoth	Sahami	Phara-uardin	Thoth	Sahami	Phara-uardin	Thoth	Sahami	Phara-uardin	Thoth	Sahami	Phara-uardin	Thoth	Sahami	Phara-uardin.
	1008			1036			1064			1092			1120			1148		
1	7 Mar.	8 Iun.	5 Iun.	28 Feb.	1 Iun.	29 Mai	22 Feb.	25 Mai	22 Mai	15 Feb.	18 Mai	15 Mai	8 Feb.	11 Mai	8 Mai	1 Feb.	4 Mai	1 Mai
2	7	8	5	28	1	29	21	25	22	14	18	15	7	11	8	31 Ian.	4	1
3	7	8	5	28	1	29	21	25	22	14	18	15	7	11	8	31	4	1
4	7	8	5	28	1	29	21	25	22	14	18	15	7	11	8	31	4	1
5	6	7	4	27	31 Mai	28	21	24	21	14	17	14	7	10	7	31	3	30 Apr.
6	6	7	4	27	31	28	20	24	21	13	17	14	6	10	7	30	3	30
7	6	7	4	27	31	28	20	24	21	13	17	14	6	10	7	30	3	30
8	6	7	4	27	31	28	20	24	21	13	17	14	6	10	7	30	2	29
9	5	6	3	26	30	27	20	23	20	13	16	13	6	9	6	30	2	29
10	5	6	3	26	30	27	19	23	20	12	16	13	5	9	6	29	2	29
11	5	6	3	26 Nabo-nassar.	30	27	19	23	20	12	16	13	5	9	6	29	2	29
12	5	6	3	26	30	27	19	23	20	12	16	13	5	9	6	29	2	29
13	4	5	2	25	29	26	19	22	19	12	15	12	5	8	5	29	1	28
14	4	5	2	25	29	26	18	22	19	11	15	12	4	8	5	28	1	28
15	4	5	2	25	29	26	18	22	19	11	15	12	4	8	5	28	1	28
16	4	5	2	25	29	26	18	22	19	11	15	12	4	8	5	28	1	28
17	3	4	1	25	28	25	18	21	18	11	14	11	4	7	4	28	30 Apr.	27
18	3	4	1	24	28	25	17	21	18	10	14	11	3	7	4	27	30	27
19	3	4	1	24	28	25	17	21	18	10	14	11	3	7	4	27	30	27
20	3	4	1	24	28	25	17	21	18	10	14	11	3	7	4	27	30	27
21	2	3	31 Mai	24	27	24	17	20	17	10	13	10	3	6	3	27	29	26
22	2	3	31	23	27	24	16	20	17	9	13	10	2	6	3	26	29	26
23	2	3	31	23	27	24	16	20	17	9	13	10	2	6	3	26	29	26
24	2	3	31	23	27	24	16	20	17	9	12	10	2	6	3	26	29	26
25	1	2	30	23	26	23	16	19	16	9	12	9	2	5	2	26	28	25
26	1	2	30	22	26	23	15	19	16	8	12	9	1	5	2	25	28	25
27	1	2	30	22	26	23	15	19	16	8	12	9	1	5	2	25	28	25
28	1	2	30	22	26	23	15	19	16	8	12	9	1	5	2	25	28	25

CANONVM ISAGOGICORVM RESIDVVM TABVLÆ MAGNI LVSTRI CANICVLARIS IVLIANI.

	Thoth	Sahami	Phara-uardin.	Thoth	Sahami	Phara-uardin.	Thoth	Sahami	Phara-uardin.	Thoth	Sahami	Phara-uardin.	Thoth	Sahami	Phara-uardin.	Thoth	Sahami	Phara-uardin.
	1176			1204			1232			1260			1288			1316		
1	25 Ian.	27 Apr.	24 Apr.	18 Ian.	20 Apr.	17 Apr.	11 Ian.	13 Apr.	10 Apr.	4 Ian.	6. Apr.	3 Apr.	27 Dec.	30 Mar.	27 Mar.	20 Dec.	23 Mar.	20 Mar.
2	24	27	24	17	20	17	10	13	10	3	6	3	27	30	27	20	23	20
3	24	27	24	17	20	17	10	13	10	3	6	3	27	30	27	20	23	20
4	24	27	24	17	20	17	10	13	10	3	6	3	27	30	27	20	23	20
5	24	26	23	17	19	16	10	12	9	3	5	2	26	29	26	19	22	19
6	23	26	23	16	19	16	9	12	9	2	5	2	26	29	26	19	22	19
7	23	26	23	16	19	16	9	12	9	2	5	2	26	29	26	19	22	19
8	23	26	23	16	19	16	9	12	9	2	5	2	26	29	26	19	22	19
9	23	25	22	16	18	15	9	11	8	2	4	1	25	28	25	18	21	18
10	22	25	22	15	18	15	8	11	8	1	4	1	25	28	25	18	21	18
11	22	25	22	15	18	15	8	11	8	1	4	1	25	28	25	18	21	18
12	22	25	22	15	18	15	8	11	8	1	4	1	25	28	25	18	21	18
13	22	24	21	15	17	14	8	10	7	1 31 Dec.	3	31 Mar.	24	27	24	17	20	17
14	21	24	21	14	17	14	7	10	7	31	3	31	24	27	24	17	20	17
15	21	24	21	14	17	14	7	10	7	31	3	31	24	27	24	17	20	17
16	21	24	21	14	17	14	7	10	7	31	3	31	24	27	24	17	20	17
17	20	23	20	14	16	13	7	9	6	30	2	30	23	26	23	16	19	16
18	20	23	20	13	16	13	6	9	6	30	2	30	23	26	23	16	19	16
19	20	23	20	13	16	13	6	9	6	30	2	30	23	26	23	16	19	16
20	20	23	20	13	16	13	6	9	6	30	2	30	23	26	23	16	19	16
21	20	22	19	13	15	12	5	8	5	29	1	29	22	25	22	15	18	15
22	19	22	19	12	15	12	5	8	5	29	1	29	22	25	22	15	18	15
23	19	22	19	12	15	12	5	8	5	29	1	29	22	25	22	15	18	15
24	19	22	19	12	15	12	5	8	5	29	1	29	22	25	22	15	18	15
25	19	21	18	12	14	11	5	7	4	28	31 Mar.	28 Mar	21	24	21	14	17	14
26	18	21	18	11	14	11	4	7	4	28	31	28	21	24	21	14	17	14
27	18	21	18	11	14	11	4	7	4	28	31	28	21	24	21	14	17	14
28	18	21	18	11	14	11	4	7	4	28	31	28	21	24	21	14	17	14

RESIDVVM TABVLÆ MAGNI LVSTRI CANICVLARIS IVLIANI.

	Thoth	Sahami	Pharaonardin.	Thoth	Sahami	Pharaonardin.	Thoth	Sahami	Pharaonardin.	Thoth	Sahami	Pharaonardin.
	1344			1372			1400			1428		
1	13 Dec.	16 Mar.	13 Mar.	6 Dec.	9 Mar.	6 Mar.	29 Nou.	2 Mart.	27 Feb.	22 Nou.	24 Feb.	21 Feb.
2	13	16	13	6	9	6	29	2	27	22	23	20
3	13	16	13	6	9	6	29	2	27	22	23	20
4	13	16	13	6	9	6	29	2	27	22	23	20
5	12	15	12	5	8	5	28	1	26	21	23	20
6	12	15	12	5	8	5	28	1	26	21	22	19
7	12	15	12	5	8	5	28	1	26	21	22	19
8	12	15	12	5	8	5	28	1	26	21	22	19
9	11	14	11	4	7	4	27	28 Feb.	25	20	22	19
10	11	14	11	4	7	4	27	28	25	20	21	18
11	11	14	11	4	7	4	27	28	25	20	21	18
12	11	14	11	4	7	4	27	28	25	20	21	18
13	10	13	10	3	6	3	26	27	24	19	21	18
14	10	13	10	3	6	3	26	27	24	19	20	17
15	10	13	10	3	6	3	26	27	24	19	20	17
16	10	13	10	3	6	3	26	27	24	19	20	17
17	9	12	9	2	5	2	25	26	24	18	20	17
18	9	12	9	2	5	2	25	26	23	18	19	16
19	9	12	9	2	5	2	25	26	23	18	19	16
20	9	12	9	2	5	2	25	26	23	18	19	16
21	8	11	8	1	4	1	24	25	23	17	19	16
22	8	11	8	1	4	1	24	25	22	17	18	15
23	8	11	8	1	4	1	24	25	22	17	18	15
24	8	11	8	1	4	1	24	25	22	17	18	15
25	7	10	7	30 Nou.	3	28 Feb.	23	24	22	16	18	15
26	7	10	7	30	3	28	23	24	21	16	17	14
27	7	10	7	30	3	28	23	24	21	16	17	14
28	7	10	7	30	3	28	23	24	21	16	17	14

Thoth	Sahami	Pharaonardin.
1456		
15 Nou.	17 Feb.	14 Feb.
15	17	13
15	16	13
15	16	13

TABELLA NONA MAGNORVM LVSTRORVM.

Lustra Iuliana collecta.	Lustra Ægypt. collecta.
1460	1461
2920	2922
4380	4383
5840	5844
7300	7305

DEFINITIONES.

I *Annus ſolutus, ſiue vagus Solaris eſt, cuius menſes omnes æquales ſunt, XXX dierum ſinguli cum quinque dierum appendice in fine anni ſine ullo quadrante diei. Vocetur annus Aegyptiacus.*

II ἔτος κυνικὸν μικρὸν, *ſiue luſtrum minuſculum caniculare Aegyptiacum, eſt ſyſtema annorum quatuor Aegyptiacorum, dierum* 1460.

III *Luſtrum caniculare Iulianum eſt ſyſtema annorum Iulianorum* IIII, *dierum* MCCCCLXI.

IIII ἔτος κυνικὸν μέγα, *ſiue* ἐνιαυτὸς Θεοῦ; *vel luſtrum maximum caniculare Aegyptiacum, eſt ſyſtema annorum Aegyptiacorum* MCCCCLXI, *quo interuallo Thoth ciuilis redit ad Thoth Hierophanticum Iulianum, unde profectus eſt.*

V ἔτος κυνικὸν μέγα *Iulianum, ſiue luſtrum maximum Caniculare Iulianum, eſt ſyſtema luſtrorum minuſculorum Iulianorum* CCCLXV, *annorum Iulianorum* MCCCCLX, *Aegyptiacorum* MCCCCLXI, *quo interuallo Thoth redit ad eandem diem Iulianam.*

VI ἐμβολισμὸς ἐνδιάθετος, *hoc eſt intercalatio tacita, eſt inſitio unius diei, quam ſingulis luſtris minuſculis Aegyptiacis Hierophantæ, & Sacerdotes apud ſe notabant, primam in prima Thoth, ſecundam in ſecunda, & ſic deinceps, donec magno anno Caniculari Aegyptiaco vertente, Thoth rediret ad Thoth.*

VII εἰκοσιπενταετηρὶς σελήνιακὴ *eſt ſyſtema annorum Aegyptiacorum* XXV, *quo interuallo Epactæ Lunares in orbem redeunt.*

VIII προήγησις σελήνιακὴ *anni Aegyptiaci eſt motus Lunæ in antecedentia contextus anni Aegyptiaci, unius quidem diei poſt* XXII εἰκοσιπενταετηρίδας, *id eſt annos Aegyptiacos* DL, *bidui autem poſt* MC *annos, ſiue* XLII εἰκοσιπενταετηρίδας.

CANON PRIMVS.

Annos Iulianos in Aegyptiacos conuertere.

Si ſcis partiri per quatuor, quot unitates ex diuiſione prodibunt, ſcito tot biſexta præteriiſſe. Quoties biſextorum ſumma collegerit 365, tot annos Aegyptiacos adiunge annis Iulianis propoſitis. Aggregatum erunt anni omnes Aegyptiaci. Proponantur anni periodi Iulianæ completi 6316. Diuiſi in quatuor dant biſexta 1579, qui ſunt anni ſolidi Aegyptiaci quatuor, & præterea dies 119 reſidui. Quatuor ergo anni Aegyptiaci ex biſextis conflati, ad annos datos 6316 adiecti componunt annos Aegyptiacos completos 6320. Si neſcis partiri, collige numeros congruentes millenarijs, centenarijs, denarijs, expanſis, ex Tabula ſexta, hoc modo:

Anni

Anni Iul. dati	Dies	Anni Aegypt.
6000	40	4
300	75	0
16	4	0
6316	119	4
4		

Anni Aegypt. 6320 119 Dies. ut supra.

CANON SECVNDVS.

Dato anno periodi Iulianæ, Thoth Aegyptiorum, Sahami Armeniorum, Pharauardin Iezdegird in diebus Iulianis designare.

Ab annis periodi Iulianæ propositis abijce numerum annorum Iulianorum proxime minorem ex Tabella nona. Cum residuo ingredere Tabulam Octauam maximi lustri Canicularis. Numerum proxime minorem nota in fronte Tabulæ, residuum in latere. Communis cella dabit Thoth, Sahami, Pharauardin in diebus Iulianis. Proposito anno currente periodi Iulianæ 6317, numerus proxime minor annorum Iulianorum in Tabella nona 5840: cui respondent anni Aegyptiaci 5844. quos seorsim serua. Abiectis igitur 5840 annis Iulianis de 6317, supersunt anni Iuliani 477. Numerus proxime minor in fronte Tabulæ maximi lustri Canicularis 476, residuus unus in latere. In communi cella occurrit Thoth in 18 Iulij, Sahami in 19 Octobris, Pharauardin in 16 eiusdem mensis.

CANON TERTIVS.

Dato anno periodi Iulianæ, scire quotus annus est a Nabonassaro, epochæ Armeniorum, epochæ Iezdegird.

Annum Iulianum propositum currentem conuerte in tempus Aegyptiacum per primum huius. Ab anno Aegyptiaco currente pro perpetua regula abijce annos Aegyptiacos 3968 pro epocha Nabonassari, 5267 pro Armeniaca, 5347 pro Persica Iezdegird. Residua sunt epochæ quæsitæ. Proponatur annus currens periodi Iulianæ 6317, qui per primum huius est 6321 Aegyptiacus. Abiectis conuenientibus differentijs, ut monuimus, relinquitur annus currens a Nabonassaro 2353, epochæ Armeniacæ 1054, epochæ Iezdegird Persicæ 974.

	6321	6321	6321.	Anni Aegypt. propositi ex
anni abijciendi	3968	5267	5347	Iulianis conuersi.
Residuum.	2353.	1054.	974.	
	Nabonass.	Armen.	Pers. Iezdeg.	

CANON QVARTVS.

Annos Aegyptiacos datos in Iulianos conuertere.

In Tabella nona vide quot annis Aegyptiacis numerus proxime minor annorum Iulianorum superatur a numero Aegyptiaco. Proponatur annus currens Aegyptiacus 6321. Numerus proxime minor Iulianus in Tabella nona 5840 superatur a numero Aegyptiaco annis quatuor. Eos abijce a numero annorum Aegyptiacorum dato. Relinquitur annus Iulianus currens 6317.

CANON QVINTVS.

Datis annis Aegyptiacis epocharum Nabonassari, Armeniorum, Iezdegird, neomenias Thoth, Sahami, Pharauardin in diebus Iulianis designare.

Epochis datis adijce eos numeros, quos tertio Canone abieceras. Aggregatum conuerte in annos Iulianos per superiorem. Ab annis Iulianis abijce numerum Iulianum proxime minorem ex Tabella nona. Operare ut in secundo Canone. Sunto propositi epochæ Nabonassari anni 2353, Armeniorum 1054, Persarum 974. quibus adjectis ex III canone 3968, 5267, 5347, consurgunt anni Aegyptiaci currentes 6321, qui per antecedentem fiunt anni Iuliani 6317 currentes. de quibus per secundum Canonem deductis 5840, supersunt de lustro maximo Caniculari Iuliano 477. & proinde ex eodem Canone Thoth 2321 congruit diei 18 Iulij, Sahami 1054 diei 19 Octobris, Pharauardin 974 diei 16 eiusdem.

CANON

CANON SEXTVS.

Designatis neomenijs Thoth, Sahami, Pharauardin in diebus Iulianis, explorare an conueniat numerus annorum datorum.

Hoc est, ubi timetur erratum esse in numero annorum, vel Aegyptiacos annos in Iulianos conuertendo, vel contra, ita fac. Habeas cyclum Solis, & per eum nota feriam dierum Iulianorum in Tabula maximi lustri Canicularis designatorum. Rursus per perpetuam regulam anno currenti Nabonassari adde tria, Armeniaco & Persico duo. Aggregatum partire per septem. Si remanet eadem feria, non peccatum est. Sin augenda epocha, aut minuenda. Hoc anno Iulianæ periodi 6317 currit cyclus Solaris $\overline{\text{XVII}}$. proinde litera Dominicalis est G: & consequenter 18 Iulij feria $\overline{\text{IIII}}$, 19 Octob. feria $\overline{\text{VI}}$, 16 eiusdem feria $\overline{\text{III}}$. Sane 3 ad 2353 adiectis, & aggregato per $\overline{\text{VII}}$ diuiso, remanet feria $\overline{\text{IIII}}$. Proinde constat ratio. Sic 2 cum 1054, & 974 compositis, & toto in $\overline{\text{VII}}$ diuiso, remanent feriæ $\overline{\text{VI}}$, $\overline{\text{III}}$. Ne in his quoque fugit ratio. Quod si a primo anno Periodi Iulianæ, secundum quem modum hic est annus Aegyptiacus currens 6321, ut demonstratum, operari vis, ex perpetua regula pro Thoth adde 4, pro Sahami 5, pro Pharauardin 2. Ita erunt 6325. 6326. 6323. Iam abiectis $\overline{\text{VII}}$ de 6325, remanet feria quarta, ut antea. Itaque recte hic est annus 6321 Aegyptiacus a primo Thoth periodi Iulianæ. Reliqua duo per septem diuisa non $\overline{\text{VI}}$, $\overline{\text{III}}$, ut antea, sed uno minus $\overline{\text{V}}$, $\overline{\text{II}}$ relinquunt. Vnus igitur annus addendus, ut fiat epocha a primo Sahami, & Pharauardin, 6322, non autem 6321. Caussæ huius varietatis suo loco reddentur. Annus igitur præsens 6317 Iulianus propositus est 6321 Aegyptiacus currens a Thoth, 6322 a Sahami, & Pharauardin.

CANON SEPTIMVS.

Datis annis Nabonassari, Armeniorum, & Iezdegird, diei datæ characterem designare.

Datis verbi gratia, annis 2321 a Nabonassaro, 1054 epochæ Armeniorum, 974 Iezdegirgd, volo scire quota feria est quintæ diei tam Paophi Nabonassari, quam Theri Armeniaci, & Adarpahascht Persici. Per antecedentem character Thoth est 4, Sahami 6, Pharauardin 3. Illi characteres cum regulari 6 quintæ dictorum mensium, compositi, abiectis, quoties opus est, septenarijs, dant feriam 3 quintæ Paophi, quintam quintæ Theri, secundam quintæ Adarpahascht. E regione enim quintæ Paophi in Kalendario est 6 pro Regulari. cui additus character Thoth 4 componet 10. Abiectis 7, remanet feria 3, &c.

CANON OCTAVVS.

Datis annis Nabonassari, Armeniorum, Iezdegird, annum Icosipentaeteridos eorum scire.

Nullum est negotium. A datis annis abijce omnia 1000, 100, 75, 50, 25. Quod supereſt, is est annus Icosipentaeteridos. Si nihil supereſt, is est annus ultimus, siue $\overline{\text{XXV}}$ Icosipentaeteridos. Vt propositis annis Nabonassari 2353, perspicuum est 2000, 300, 50 abijcienda esse. & remanet 3 annus Icosipentaeteridos Nabonassari. Sic de 1054 Armeniorum 1000, & 50 abiectis, remanet annus quartus. de 974 Persarum deductis 900, 50, supereſt annus 24. Si nescis tam puerili methodo uti, abijce ab annis datis numerum proxime minorem de Tabula septima. Residuum, ut antea, erit annus currens Icosipentaeteridos.

CANON NONVS.

Datis annis Nabonassari, Armeniorum, Iezdegird, epactam æquabilem scire.

Cum anno Icosipentaeteridos proximo Canone inuestigato ingredere Tabulam $\overline{\text{IIII}}$. In fronte Tabulæ quære numerum proxime minorem, quam sint anni propositi, a latere autem annum Icosipentaeteridos. In communi cella occurrit Epacta. Esto datus annus Nabonassari 2353, Armeniorum 1054, Persarum 974. Numerus proxime minor in fronte Tabulæ 2175, cum anno Icosipentaeteridos 3. a latere in communi cella dat * Epactam Nabonassari in dicto anno 2353. Rursus numerus proxime minor in fronte 550, cum laterali 4, dat in communi cella epactam 4 anni Armeniaci 1054. Denique idem numerus cum 24 anno Icosipentaeteridos in communi cella dat unitatem pro epacta anni Persici 974. Hæ epactæ per totum annum locum nouilunij, aut vicinum nouilunio ostendunt.

CANON DECIMVS.

Datis annis Nabonassari, Armeniorum, Iezdegird, præcessionem Lunarem deprehendere.

Ex Tabula secunda decerpe numeros excessus anni Aegyptiaci annis datis congruentes. Sunto propositi

propositi ijdem anni 2353, 1054, 974. Congruentes dico numeris, nimirum absolutis, millenarijs, centenarijs, 75, 50, & 25 absolutis. Nam qui sunt infra 25, negliguntur.

Nabon.	*Dies*	*Hor.*		*Armen.*	*D.*	*H.*		*Pers.*	*D.*	*H.*	
2250	4	4	270	1000	1	20	600	750	1	9	450
100	0	4	492	50	0	2	246	200	0	8	984
2350	4	8	762	1050	1	22	846	950	1	18	354

Colliguntur excessus Solis, siue περιηλιακῆς, in annis Nabonassari dies absoluti 4, cum horis 8, 762. in annis Armeniorum dies 1. hor. 22, 846. in annis Iezdegird dies 1, hor. 18, 354. Quare Epacta 26, quæ anno tertio Nabonassari notabat nouilunium in quarta Thoth, nunc inutilis est, quia Luna progressum fecit in antecedentia dierum quatuor solidorum, & plusquam horarum octo. Ergo hoc anno 2353 nouilunium illud est extra fines Thoth, & ascensum fecit in ultimam Epagomenon. Eodem modo Epacta 3, quæ nouilunium indicabat 27 Sahami anno quarto Armeniaco, peccat μεπμπώσῃ, quia Luna fere biduum in antecedentia transitum fecit. Idem de Persica epacta dicas.

CANON VNDECIMVS.

Datis annis Nabonassari, Armeniorum, Iezdegird, characterem nouilunij Thoth, Sahami, & Pharauardin inuenire.

Ex Tabula secunda accipe characteres nouiluniorum congruentes ijsdem numeris annorum, quibus in proximo Canone congruentes excessus anni Aegyptiaci inuenisti. Aggregatum compone cũm charactere anni currentis Icosaeteridos.

2250	5	19	810	1000	4	3	480	750	6	14	630
100	1	19	588	50	7	21	834	220	3	15	96
2350	7	15	318	1050	5	1	234	970	3	5	726
Ann. 3 Icosipentaet.	2	6	132	*Anni 4 Icos.*	3	23	148	*Ann. 24. Icosip.*	5	18	736
Nouilunium Thoth	2	21	450	*Nouilunium Sahami*	2	0	382	*Nouilun. Pharauardin*	2	0	382

Habemus ergo nouilunium 2353 Nabonassari 2. 21. 450. hoc est feriam tertiam (Nam numerus horarum est maior, quam 17. 1079) Item nouilunium Sahami, & Pharauardin, feriam secundam.

CANON DVODECIMVS.

Datis annis Nabonassari, Armeniorum, Iezdegird, epactam æquare.

Dentur anni, qui supra. Per Canonem nonum epacta Nabonassari est ✱. hoc est in 30 die Thoth. Præterea anno tertio Nabonassari epacta erat in $\overline{\text{IIII}}$ die Thoth, & ascendit extra neomeniam Thoth, ad ultimam Epagomenon per Canonem decimum. Experiamur. Per Canonem proximum nouilunium deprehensum est 2. 21. 450, feria tertia. Anno præterito 2352, character anni erat feria 3. quæ ad characterem ultimæ τ̃ ἐπαγομένων addita, abiectis 7, erit feria itidem tertia. Ergo nouilunium 2. 21. 450 congruit τῇ πέμπτῃ τ̃ ἐπαγομένων, quæ est neomenia Ab Iudaici 5364. Proinde non pertinet ad Thoth. Quare character mensis unius 1. 12. 793 additus ad nouilunium Ab 2. 21. 450. ponet nouilunium Elul 4. 10. 163, feria quarta, in $\overline{\text{XXIX}}$ Thoth. Recte igitur Epacta æquabilis a ν̄ τ̃ ἐπαγομένων, ad $\overline{\text{XXX}}$ Thoth translata, & ✱ in Tabula notata, sed castigata, & pro ✱ erit 1. Iam nouilunium Casleu 2. 0. 382 feria secunda congruit diei $\overline{\text{XXV}}$ Sahami, ubi epacta quinta, quæ in Tabula erat quarta reperta. Idem nouilunium congruit vicesimæ octauæ Pharauardin, ubi epacta 2, non 1, ut in Tabula. Ergo in datis annis epactæ æquabiles sunt Nabonassari ✱ Armeniorum 4. Persarum 1, castigatæ Nabonassari 1, Armeniorum 5, Persarum 2. Eæ per totum anni contextum veram neomeniam ciuilem indicant.

CANON TERTIVSDECIMVS.

Datæ diei mensis in annis Nabonassari, Armeniorum, & Iezdegird tempus Iulianum assignare.

Detur, verbi gratia, XVII Aratz mensis quarti Armeniorum, feria septima, anno eorum 1054, cuius initium, ut demonstratum est, incidit in $\overline{\text{XIX}}$ Octobris Iuliani hoc anno Christi

biſextili 1604. Volo ſcire cui diei Iulianæ data dies Armeniaca congruit. Vide quota eſt anni: nempe quota eſt a neomenia Sahami. Adi Tabulam quintam huius. Quia data dies eſt menſis quarti, & in dicta Tabula tres menſes præteriti ſunt, dies 90 collectæ, adiectis 17 de menſe quarto Aratz, aggregatum erit dies 107 a neomenia Sahami. Rurſus vide quot dies ſunt a Kal. Ianuarij, ad $\overline{xix}$ Octobris, unde initium fecit annus datus Armeniacus 1054 in hoc anno Chriſti biſextili 1604. In eadem Tabula colliguntur anni biſextilis a Kal. Ian. ad finem Septembris, dies 274. Adiectis diebus præteritis 18 Octobris, conſurgunt dies 292 a Kal. Ianuarij, ad neomeniam Sahami. Quibus accedant 107 dies illi Armeniaci. Conſurgunt dies 399 a Kal. Ianuarij anni biſextilis 1604, ad diem Armeniacam. Quia numerus excedit modum anni biſextilis, qui eſt dierum 366, deductis illis, remanent dies 33, a Kal. Ianuarij anni 1605. quæ eſt ſecunda Februarij, feria ſeptima, litera dominicali F, cyclo Solis $\overline{xviii}$. Sic operare in annis Iezdegird, & Nabonaſſari.

CAPVT TERTIVMDECIMVM.

KALENDARIVM IVLIANVM ACTIACVM DIOCLETIANEVM, ET GELALAEVM.

I

ΘΩΘ Θεῶν Σεβαςῶν. I

ΤVTH Elkupti. PHARAVARDIN Gelali.
MASCARAM Aethiopum.
GORPIAEOS Gazenſium.

Dies Menſis		Regulares Auguſtorum	Regulares Aethiop.	Numerus Aureus	Epactæ	
1	29 Aug.	7	3		29	14 Mar.
2	30	1	4	VIII	28	15
3	31	2	5		27	16
4	Kal. Sep.	3	6	XVI	26	17
5	2	4	7	V	25	18
6	3	5	1		24	19
7	4	6	2	XIII	23	20
8	5	7	3	II	22	21
9	6	1	4		21	22
10	7	2	5	X	20	23
11	8	3	6		19	24
12	9	4	7	XVIII	18	25
13	10	5	1	VII	17	26
14	11	6	2		16	27
15	12	7	3	XV	15	28
16	13	1	4	IIII	14	29
17	14	2	5		13	30
18	15	3	6	XII	12	31
19	16	4	7	I	11	1 Apr.
20	17	5	1		10	2
21	18	6	2	IX	9	3
22	19	7	3		8	4
23	20	1	4	XVII	7	5
24	21	2	5	VI	6	6
25	22	3	6		5	7
26	23	4	7	XIIII	4	8
27	24	5	1	III	3	9
28	25	6	2		2	10
29	26	7	3	XI	1	11
30	27	1	4	XIX	*	12

II

ΠΑΩΦΙ Θεῶν Σεβαςῶν. II

PAPA Elkupti. ADARPAHASCHT Gelali.
TIKMITH Aethiopum.
HYPERBERETAEOS Gazenſiũ.

Dies menſis		Regulares Auguſtorum	Regulares Aethiop.	Numerus Aureus	Epactæ	
1	28 Sept.	2	5		29	13 Apr.
2	29	3	6	VIII	28	14
3	30	4	7		27	15
4	1 Oct.	5	1	XVI	26	16
5	2	6	2	V	25	17
6	3	7	3		24	18
7	4	1	4	XIII	23	19
8	5	2	5	II	22	20
9	6	3	6		21	21
10	7	4	7	X	20	22
11	8	5	1		19	23
12	9	6	2	XVIII	18	24
13	10	7	3	VII	17	25
14	11	1	4		16	26
15	12	2	5	XV	15	27
16	13	3	6	IIII	14	28
17	14	4	7		13	29
18	15	5	1	XII	12	30
19	16	6	2	I	11	1 Mai
20	17	7	3		10	2
21	18	1	4	IX	9	3
22	19	2	5		8	4
23	20	3	6	XVII	7	5
24	21	4	7	VI	6	6
25	22	5	1		5	7
26	23	6	2	XIIII	4	8
27	24	7	3	III	3	9
28	25	1	4		2	10
29	26	2	5	XI	1	11
30	27	3	6	XIX	29*	12

III III IIII IIII

ΑΘΥΡ Θεῶν Σεβαςῶν. CHARDAD ΧΟΙΑΚ Θεῶν Σεβαςῶν.
HATHYR Elkupti. Gelali. CHIAK Elkupti. THIR
HADAR Aethiopum. TACHSCHAS Aethiopum. Gelali.
DIOS Gazenſium. APELLAEOS Gazenſium.

Dies menſis.		Regulares Auguſtorum.	Regulares Aethiop.	Numerus Aureus.	Epactæ.	
1	28 Oct.	4	7	VIII	28	13 Mai
2	29	5	1		27	14
3	30	6	2	XVI	26	15
4	31	7	3	V	25	16
5	1 Nou.	1	4		24	17
6	2	2	5	XIII	23	18
7	3	3	6	II	22	19
8	4	4	7		21	20
9	5	5	1	X	20	21
10	6	6	2		19	22
11	7	7	3	XVIII	18	23
12	8	1	4	VII	17	24
13	9	2	5		16	25
14	10	3	6	XV	15	26
15	11	4	7	IIII	14	27
16	12	5	1		13	28
17	13	6	2	XII	12	29
18	14	7	3	I	11	30
19	15	1	4		10	31
20	16	2	5	IX	9	1 Iun.
21	17	3	6		8	2
22	18	4	7	XVII	7	3
23	19	5	1	VI	6	4
24	20	6	2		5	5
25	21	7	3	XIIII	4	6
26	22	1	4	III	3	7
27	33	2	5		2	8
28	24	3	6	XI	1	9
29	25	4	7	XIX	*	10
30	26	5	1		29	11

Dies menſis.		Regulares Auguſtorum.	Regulares Aethiop.	Numerus Aureus.	Epactæ.	
1	27 Nou.	6	2	VIII	28	12 Iunj
2	28	7	3		27	13
3	29	1	4	XVI	26	14
4	30	2	5	V	25	15
5	1 Dec.	3	6		24	16
6	2	4	7	XIII	23	17
7	3	5	1	II	22	18
8	4	6	2		21	19
9	5	7	3	X	20	20
10	6	1	4		19	21
11	7	2	5	XVIII	18	22
12	8	3	6	VII	17	23
13	9	4	7		16	24
14	10	5	1	XV	15	25
15	11	6	2	IIII	14	26
16	12	7	3		13	27
17	13	1	4	XII	12	28
18	14	2	5	I	11	29
19	15	3	6		10	30
20	16	4	7	IX	9	1 Iulj
21	17	5	1		8	2
22	18	6	2	XVII	7	3
23	19	7	3	VI	6	4
24	20	1	4		5	5
25	21	2	5	XIIII	4	6
26	22	3	6	III	3	7
27	23	4	7		2	8
28	24	5	1	XI	1	9
29	25	6	2	XIX	29*	10
30	26	7	3	VIII	28	11

V V

ΤΥΒΙ Θεῶν Σεβασῶν. MARDAD
TVBA Elkupti. Gelali.
TIR Aethiopum.
AVDYNAEOS Gazenſium.

Dies menſis.		Regulares Auguſtorum.	Regulares Aethiop.	Numerus Aureus.	Epactæ.	
1	27 Dec.	1	4		27	12 (13)
2	28	2	5	XVI	26	13
3	29	3	6	V	25	14
4	30	4	7		24	15
5	31	5	1	XIII	23	16
6	1 Ian.	6	2	II	22	17
7	2	7	3		21	18
8	3	1	4	X	20	19
9	4	2	5		19	20
10	5	3	6	XVIII	18	21
11	6	4	7	VII	17	22
12	7	5	1		16	23
13	8	6	2	XV	15	24
14	9	7	3	IIII	14	25
15	10	1	4		13	26
16	11	2	5	XII	12	27
17	12	3	6	I	11	28
18	13	4	7		10	29
19	14	5	1	IX	9	30
20	15	6	2		8	31
21	16	7	3	XVII	7	1 Aug.
22	17	1	4	VI	6	2
23	18	2	5		5	3
24	19	3	6	XIIII	4	4
25	20	4	7	III	3	5
26	21	5	1		2	6
27	22	6	2	XI	1	7
28	33	7	3	XIX	*	8
29	24	1	4		29	9
30	25	2	5	VIII	28	10

VI VI

MEXEIP Θεῶν Σεβασῶν.
AMSCHIR Elkupti. SCHEHERIZ.
IACHATHITH Aethiopum. Gelali.
PERITIOS Gazenſium.

Dies menſis.		Regulares Auguſtorum.	Regulares Aethiop.	Numerus Aureus.	Epactæ.	
1	26 Ian.	3	6		27	11 Aug.
2	27	4	7	XVI	26	12
3	28	5	1	V	25	13
4	29	6	2		24	14
5	30	7	3	XIII	23	15
6	31	1	4	II	22	16
7	1 Feb.	2	5		21	17
8	2	3	6	X	20	18
9	3	4	7		19	19
10	4	5	1	XVIII	18	20
11	5	6	2	VII	17	21
12	6	7	3		16	22
13	7	1	4	XV	15	23
14	8	2	5	IIII	14	24
15	9	3	6		13	25
16	10	4	7	XII	12	26
17	11	5	1	I	11	27
18	12	6	2		10	28
19	13	7	3	IX	9	29
20	14	1	4		8	30
21	15	2	5	XVII	7	31
22	16	3	6	VI	6	1 Sep.
23	17	4	7		5	2
24	18	5	1	XIIII	4	3
25	19	6	2	III	3	4
26	20	7	3		2	5
27	21	1	4	XI	1	6
28	22	2	5	XIX	29*	7
29	23	3	6		28	8
30	24	4	7	VIII	27	9

VII

ΦΑΜΕΝΩΘ Θεῶν Σεβαςῶν.
PARMAHATH Elkupti.
MAGABITH Aethiopum.
DYSTROS Gazenſium.

VII

MEHAR
Gelali.

VIII

ΦΑΡΜΟΥΘΙ Θεῶν Σεβαςῶν.
PARMVDA Elkupti.
MIAZIA Aethiopum.
XANTHICOS Gazenſium.

VIII

ABAN
Gelali.

Dies menſis.		Regulares Auguſtorum.	Regulares Aethiop.	Numerus Aureus.	Epactæ.	
1	25 Feb.	5	1	XVI	26	10 Sept.
2	26	6	2	V	25	11
3	27	7	3		24	12
4	28	1	4	XIII	23	13
5	1 Mar.	2	5	II	22	14
6	2	3	6		21	15
7	3	4	7		20	16
8	4	5	1	X	19	17
9	5	6	2	XVIII	18	18
10	6	7	3	VII	17	19
11	7	1	4		16	20
12	8	2	5	XV	15	21
13	9	3	6	IIII	14	22
14	10	4	7		13	23
15	11	5	1	XII	12	24
16	12	6	2	I	11	25
17	13	7	3		10	26
18	14	1	4	IX	9	27
19	15	2	5		8	28
20	16	3	6	XVII	7	29
21	17	4	7	VI	6	30
22	18	5	1		5	1 Oct.
23	19	6	2	XIIII	4	2
24	20	7	3	III	3	3
25	21	1	4		2	4
26	22	2	5	XI	1	5
27	33	3	6	XIX	*	6
28	24	4	7		29	7
29	25	5	1	VIII	28	8
30	26	6	2		27	9

Dies menſis.		Regulares Auguſtorum.	Regulares Aethiop.	Numerus Aureus.	Epactæ.	
1	27 Mar.	7	3	XVI	26	10 Oct.
2	28	1	4	V	25	11
3	29	2	5		24	12
4	30	3	6	XIII	23	13
5	31	4	7	II	22	14
6	1 Apr.	5	1		21	15
7	2	6	2	X	20	16
8	3	7	3		19	17
9	4	1	4	XVIII	18	18
10	5	2	5	VII	17	19
11	6	3	6		16	20
12	7	4	7	XV	15	21
13	8	5	1	IIII	14	22
14	9	6	2		13	23
15	10	7	3	XII	12	24
16	11	1	4	I	11	25
17	12	2	5		10	26
18	13	3	6	IX	9	27
19	14	4	7		8	28
20	15	5	1	XVII	7	29
21	16	6	2	VI	6	30
22	17	7	3		5	31
23	18	1	4	XIIII	4	1 Nou.
24	19	2	5	III	3	2
25	20	3	6		2	3
26	21	4	7	XI	1	4
27	22	5	1	XIX	29*	5
28	23	6	2	VIII	28	6
29	24	7	3		27	7
30	25	1	4	XVI	26	8

ΙΧ ΙΧ Χ Χ

ΠΑΧΩΝ Θεῶν Σεβασῶν. ADAR
PASCHNES Elkupti. Gelali.
GINBOTH Aethiopum.
ARTEMISIOS Gazenſium.

Dies menſis.		Regulares Auguſtorum.	Regulares Aethiop.	Numerus Aureus.	Epactæ.	
1	26 Apr.	2	5	V	25	9 Nou.
2	27	3	6		24	10
3	28	4	7	XIII	23	11
4	29	5	1	II	22	12
5	30	6	2		21	13
6	1 Mai	7	3	X	20	14
7	2	1	4		19	15
8	3	2	5	XVIII	18	16
9	4	3	6	VII	17	17
10	5	4	7		16	18
11	6	5	1	XV	15	19
12	7	6	2	IIII	14	20
13	8	7	3		13	21
14	9	1	4	XII	12	22
15	10	2	5	I	11	23
16	11	3	6		10	24
17	12	4	7	IX	9	25
18	13	5	1		8	26
19	14	6	2	XVII	7	27
20	15	7	3	VI	6	28
21	16	1	4		5	29
22	17	2	5	XIIII	4	30
23	18	3	6	III	3	1 Dec.
24	19	4	7		2	2
25	20	5	1	XI	1	3
26	21	6	2	XIX	*	4
27	22	7	3		29	5
28	33	1	4	VIII	28	6
29	24	2	5		27	7
30	25	3	6	XVI	26	8

ΠΑΥΝΙ Θεῶν Σεβασῶν.
PEVNA Elkupti. DI Gelali.
SENE Aethiopum.
DAESIOS Gazenſium.

Dies menſis.		Regulares Auguſtorum.	Regulares Aethiop.	Numerus Aureus.	Epactæ.	
1	26 Mai.	4	7	V	25	9 Dec.
2	27	5	1		24	10
3	28	6	2	XIII	23	11
4	29	7	3	II	22	12
5	30	1	4		21	13
6	31	2	5	X	20	14
7	1 Iun.	3	6		19	15
8	2	4	7	XVIII	18	16
9	3	5	1	VII	17	17
10	4	6	2		16	18
11	5	7	3	XV	15	19
12	6	1	4	IIII	14	20
13	7	2	5		13	21
14	8	3	6	XII	12	22
15	9	4	7	I	11	23
16	10	5	1		10	24
17	11	6	2	IX	9	25
18	12	7	3		8	26
19	13	1	4	XVII	7	27
20	14	2	5	VI	6	28
21	15	3	6		5	29
22	16	4	7	XIIII	4	30
23	17	5	1	III	3	31
24	18	6	2		2	1 Ian
25	19	7	3	XI	1	2
26	20	1	4	XIX	29*	3
27	21	2	5	VIII	28	4
28	22	3	6		27	5
29	23	4	7	XVI	26	6
30	24	5	1	V	25	7

XI

ΕΠΙΦΙ Θεῶν Σεβαςῶν.
ABIB Elkupti.
HAMLE Aethiopum.
PANEMOS Gazenſium.

XI

BEHEMEN
Gelali.

Dies menſis.		Regulares Auguſtorum.	Regulares Aethiop.	Numerus Aureus.	Epactæ.	
1	25 Iunj	6	2		24	8 Ian.
2	26	7	3	XIII	23	9
3	27	1	4	II	22	10
4	28	2	5		21	11
5	29	3	6	X	20	12
6	30	4	7		19	13
7	1 Iulj	5	1	XVIII	18	14
8	2	6	2	VII	17	15
9	3	7	3		16	16
10	4	1	4	XV	15	17
11	5	2	5	IIII	14	18
12	6	3	6		13	19
13	7	4	7	XII	12	20
14	8	5	1	I	11	21
15	9	6	2		10	22
16	10	7	3	IX	9	23
17	11	1	4		8	24
18	12	2	5	XVII	7	25
19	13	3	6	VI	6	26
20	14	4	7		5	27
21	15	5	1	XIIII	4	28
22	16	6	2	III	3	29
23	17	7	3		2	30
24	18	1	4	XI	1	31
25	19	2	5	XIX	*	1 Feb.
26	20	3	6		29	2
27	21	4	7	VIII	28	3
28	22	5	1		27	4
29	23	6	2	XVI	26	5
30	24	7	3	V	25	6

XII

ΜΕΣΟΡΙ Θεῶν Σεβαςῶν.
MVSRE Elkupti.
NAHASE Aethiopum.
LOOS Gazenſium.

XII

ASPHANDAR
Gelali.

Dies menſis.		Regulares Auguſtorum.	Regulares Aethiop.	Numerus Aureus.	Epactæ.	
1	25 Iulj	1	4		24	7 Feb.
2	26	2	5	XIII	23	8
3	27	3	6	II	22	9
4	28	4	7		21	10
5	29	5	1	X	20	11
6	30	6	2		19	12
7	31	7	3	XVIII	18	13
8	1 Aug.	1	4	VII	17	14
9	2	2	5		16	15
10	3	3	6	XV	15	16
11	4	4	7	IIII	14	17
12	5	5	1		13	18
13	6	6	2	XII	12	19
14	7	7	3	I	11	20
15	8	1	4		10	21
16	9	2	5	IX	9	22
17	10	3	6		8	23
18	11	4	7	XVII	7	0
19	12	5	1	VI	6	24
20	13	6	2		5	25
21	14	7	3	XIIII	4	26
22	15	1	4	III	3	27
23	16	2	5		2	28
24	17	3	6	XI	1	1 Mar.
25	18	4	7	XIX	29	2
26	19	5	1	VIII	28	3
27	20	6	2		27	4
28	21	7	3	XVI	26	5
29	22	1	4	V	25	6
30	23	2	5		24	7

ΕΠΑΓΟΜΕΝΑΙ Θεῶν Σεβαςῶν.
Muſterakath Elkupti.
PAGOMEN Aethiopum.

WAHAK
Gelali.

Dies.		Regular. Auguſt.	Regular. Aethiop.		Epactæ.	
1	24 Aug.	3	6	XIII	23	8 Mar
2	25	4	7	II	22	9
3	26	5	1		21	10
4	27	6	2	X	20	11
5	28	7	3		19	12
	DIES INTERCALARIS.					

TABVLA PRIMA MAGNI CYCLI SOLARIS SVLTANICI.

	0	27	54	81	108	135	162	189	216	243	270	297	324	351	378	405	432	459	486	513	540	567	594	621
1	5	3	2	7	6	4	3	1	7	6	4	3	1	7	5	4	2	1	6	5	4	2	1	6
2	6	4	3	2	7	6	4	3	1	7	5	4	2	1	7	5	4	2	1	6	5	3	2	7
3	7	6	4	3	1	7	5	4	2	1	7	5	4	2	1	6	5	3	2	7	6	5	3	2
4	1	7	5	4	3	1	7	5	4	2	1	6	5	3	2	1	6	5	3	2	7	6	4	3
5	3	1	7	5	4	2	1	6	5	4	2	1	6	5	3	2	7	6	4	3	1	7	6	4
6	4	2	1	7	5	4	2	1	6	5	3	2	7	6	4	3	2	7	6	4	3	1	7	5
7	5	4	2	1	6	5	3	2	7	6	5	3	2	7	6	4	3	2	7	5	4	2	1	7
8	6	5	3	2	1	6	5	3	2	7	6	4	3	1	7	5	4	3	1	7	5	4	2	1
9	1	6	5	3	2	7	6	4	3	1	7	6	4	3	1	7	5	4	2	1	6	5	4	2
10	2	7	6	4	3	2	7	6	4	3	1	7	5	4	2	1	7	5	4	2	1	6	5	3
11	3	2	7	6	4	3	1	7	5	4	3	1	7	5	4	2	1	6	5	3	2	7	6	5
12	4	3	1	7	6	4	3	1	7	5	4	2	1	6	5	3	2	1	6	5	3	2	7	6
13	6	4	3	1	7	5	4	2	1	6	5	4	2	1	6	5	3	2	7	6	4	3	1	7
14	7	5	4	2	1	7	5	4	2	1	6	5	3	2	7	6	4	3	2	7	6	4	3	1
15	1	7	5	4	2	1	6	5	3	2	7	6	5	3	2	7	6	4	3	1	7	5	4	2
16	2	1	6	5	4	2	1	6	5	3	2	7	6	4	3	1	7	6	4	3	1	6	5	4
17	4	2	1	6	5	3	2	7	6	4	3	2	7	6	4	3	1	7	5	4	2	1	6	5
18	5	3	2	7	6	5	3	2	7	6	4	3	1	7	5	4	2	1	7	5	4	2	1	7
19	6	5	3	2	7	6	4	3	1	7	5	4	2	1	7	5	4	2	1	6	5	3	2	7
20	7	6	4	3	1	7	5	4	1	1	7	5	4	2	1	6	5	3	2	1	6	5	3	2
21	2	7	6	4	3	1	7	5	4	2	1	6	5	4	2	1	6	5	3	2	7	6	4	3
22	3	1	7	5	4	2	1	7	5	4	2	1	6	5	3	1	7	6	5	3	2	7	6	4
23	4	3	1	7	5	4	2	1	6	5	3	2	7	6	5	3	2	7	6	4	3	1	7	5
24	5	4	2	1	6	5	3	2	1	6	5	3	2	7	6	4	3	1	7	6	4	3	1	7
25	6	5	4	2	1	6	5	3	2	7	6	4	3	2	7	6	4	3	1	7	5	4	2	1
26	1	6	5	3	2	7	6	5	3	2	7	6	4	3	1	7	5	4	3	1	7	5	4	2
27	2	1	6	5	3	2	7	6	4	3	1	7	5	4	3	1	7	5	4	2	1	6	5	3

TABVLA SECVNDA PERIODORVM.

Periodi collectæ.	Dies	Periodi collectæ.	Dies
648	5	5184	40
1296	10	5832	45
1944	15	6480	50
2592	20	7128	55
3240	25	7776	60
3888	30	8424	65
4536	35	9072	70

TABVLA TERTIA
CHARACTERISMI
Annorum Solis expansorum Sultanicorum.

Character annorum expansorum. Προήγησις χρονική.

Anni expāsi	Fer.	Hor.	Scru.	D.	Hor.	Scru.
1	1	5	880	0	0	200
2	2	11	680	0	0	400
3	3	17	480	0	0	600
4	4	23	280	0	0	800
5	6	5	80	0	0	1000
6	7	10	960	0	1	120
7	1	16	760	0	1	320
8	2	22	560	0	1	520
9	4	4	360	0	1	720
10	5	10	160	0	1	920
11	6	15	1040	0	2	40
12	7	21	840	0	2	240
13	2	3	640	0	2	440
14	3	9	440	0	2	640
15	4	15	240	0	2	840
16	5	21	40	0	2	1040
17	7	2	910	0	3	160
18	1	8	720	0	3	360
19	2	14	520	0	3	560
20	3	20	320	0	3	760
21	5	2	120	0	3	960
22	6	7	1000	0	4	80
23	7	13	800	0	4	280
24	1	19	600	0	4	480
25	3	1	400	0	4	680
26	4	7	200	0	4	880
27	5	13	0	0	5	0

TABVLA QVARTA
CHARACTERISMI
Periodi Solaris Sultanicæ.

Προήγησις χρονική.

Anni collec.	Fe.	Hor.	D.	Hor.
27	5	13	0	5
54	4	2	0	10
81	2	15	0	15
108	1	4	0	20
135	6	17	1	1
162	5	6	1	6
189	3	19	1	11
216	2	18	1	16
243	7	21	1	21
270	6	10	2	2
297	4	23	2	7
324	3	12	2	12
351	2	1	2	17
378	7	14	2	22
405	6	3	3	3
432	4	16	3	8
459	3	5	3	13
486	1	18	3	18
513	7	7	3	23
540	5	20	4	4
567	4	9	4	9
594	2	22	4	14
621	1	11	4	19
648	7	0	5	0

TABVLA QVINTA
CHARACTERISMI
Enneadecaeteridas Lunaris Sultanicæ.

ἐννεαδεκαετηρὶς ὑπολείψεως σεληνιακῆς.

Linea annor.	D.	H.	Scru.
1	10	21	4
2	21	18	8
3	3	2	299
4	13	23	303
5	24	20	307
6	6	4	198
7	17	1	602
8	27	22	606
9	9	6	897
10	20	3	901
11	1	12	112
12	12	9	16
13	23	6	120
14	4	14	411
15	15	11	415
16	26	8	419
17	7	16	710
18	18	13	714
19	29	10	718

Nouilunium Ijar 5. 14. 1009. a merid. iiii Apr. anni Christi 1079, xxi Pharauardin.

TABVLA SEXTA
CHARACTERISMI
Enneadecaeter. collect. Sultanicarum.

Enneadecaeterides collectæ.

Cycli collec.	D.	H.	Scru.
1	0	2	75
2	0	4	150
3	0	6	225
4	0	8	300
5	0	10	375
6	0	12	450
7	0	14	525
8	0	16	600
9	0	18	675
10	0	20	750
20	1	17	420
30	2	14	90
40	3	10	840
50	4	7	510
60	5	4	180
70	6	0	930
80	6	21	600
90	7	18	270
100	8	14	1020
200	17	5	960
300	25	20	900
400	34	11	840

℞ Gelali 5. 2. 158. in Persida ab æquinoctio verno. Vera Epocha Neuruz, siue æquinoctij Sultanici. 5. 14. 652, Alexandriæ, à meridie xiiii Martij anni Dionysiani 1079.

TABVLA

TABVLA SEPTIMA ENNEADECAETERIDOS SOLARIS ET LVNARIS SVLTANICÆ.

PARS SOLARIS.

Lin. Enneadecaeter.	Numer. Aureus	Feria	Horæ	Scrup.	Præcessio æquinoct. Horæ	Scrup.	Neom. Pharauardin.
1	16	5	2	158	0	200	14 Mar
2	17	6	7	1038	0	400	13 Mar
3	18	7	13	838	0	600	13 Mar
4	19	1	19	638	0	800	13 Mar
5	1	3	1	438	0	1000	14 Mar
6	2	4	7	238	1	120	13 Mar
7	3	5	13	38	1	320	13 Mar
8	4	6	18	918	1	520	13 Mar
9	5	1	0	718	1	720	14 Mar
10	6	2	6	518	1	920	13 Mar
11	7	3	12	318	2	40	13 Mar
12	8	4	18	118	2	240	13 Mar
13	9	5	23	998	2	440	13 Mar
14	10	7	5	798	2	640	13 Mar
15	11	1	11	598	2	840	13 Mar
16	12	2	17	398	2	1040	13 Mar
17	13	3	23	198	3	160	13 Mar
18	14	5	4	1078	3	360	13 Mar
19	15	6	10	878	3	560	13 Mar

PARS LVNARIS.

Feria	Horæ	Scrup.	Nouilu. Pharauardin.	Epactæ.	Menses udaici.	
5	14	1009	4 April.	8	Ijar.	
2	23	805	24 Mar.	18	Nisan.	Emb.
1	21	314	11 Apr.	*	Ijar.	
6	6	110	1 Apr.	10	Ijar.	
3	14	980	21 Mar.	22	Nisan.	Emb.
2	12	495	8 Apr.	3	Ijar.	
6	21	291	28 Mar.	14	Nisan.	
4	6	87	17 Mar.	25	Nisan.	Emb.
3	3	676	4 Apr.	6	Ijar.	
7	12	472	25 Mar.	17	Nisan.	
4	21	268	14 Mar.	28	Nisan.	Emb.
3	18	857	2 Apr.	9	Ijar.	
1	3	653	23 Mar.	20	Nisan.	Emb.
7	1	162	10 Apr.	1	Ijar.	
4	9	1038	30 Mar.	12	Nisan.	
1	18	834	19 Mar.	23	Nisan.	Emb.
7	16	343	7 Apr.	4	Ijar.	
5	1	139	27 Mar.	15	Nisan.	
2	9	1015	16 Mar.	26	Ijar.	Emb.

TABVLA OCTAVA ENNEADECAETERIDON SOLARIVM ET LVNARIVM SVLTANICARVM COLLECTARVM.

Enneadecaeterid. collectæ.	PARS SOLARIS. Feria.	Hor.	Scrup.	Dies	Hor.	Scrup.
19	2	14	520	0	3	560
38	5	4	1040	0	7	40
57	7	19	480	0	10	600
76	3	9	1000	0	14	80
95	6	0	440	0	17	640
114	1	14	960	0	21	120
133	4	5	400	1	0	680
152	6	19	920	1	4	160
171	2	10	360	1	7	720
190	5	0	880	1	11	200
380	3	1	680	2	22	400
570	1	2	480	4	9	600
760	6	3	280	5	20	880
950	4	4	80	7	7	1000
1140	2	4	960	8	19	120
1330	7	5	760	10	6	320
1520	5	6	560	11	17	520
1710	3	7	360	13	4	720
1900	1	8	160	14	15	920
3800	2	16	320	29	7	760
5700	4	0	480	43	23	600
7600	5	8	640	58	15	440

PARS LVNARIS. Feria	Hor.	Scrup.	Dies	Hor.	Scrup.	Lin. Enneadecaeter.
2	16	595	0	2	75	1
5	9	110	0	4	150	2
1	1	705	0	6	225	3
3	18	220	0	8	300	4
6	10	815	0	10	375	5
2	3	330	0	12	450	6
4	19	925	0	14	525	7
7	12	440	0	16	600	8
3	4	1035	0	18	675	9
5	21	550	0	20	750	10
4	19	20	1	17	420	20
3	16	570	2	14	90	30
2	14	40	3	10	840	40
1	11	590	4	7	510	50
7	9	60	5	4	180	60
6	6	610	6	0	930	70
5	4	80	6	21	600	80
4	1	630	7	18	270	90
2	23	100	8	14	1020	100
5	22	200	17	5	960	200
1	21	300	25	20	900	300
4	20	400	34	11	840	400

TABVLA NONA.

CYCLVS PLINTHII.

Linea cycli.	ΘΕΟΙ ΣΕΒΑΣΤΟΙ.	Plinthion Augustor.	EVANGELISTAE.	Plinthion annor. Gratiæ.
1	Σωθις	1	Matthæus	3
2	Ισις	2	Marcus	4
3	Οσιρις	3	Lucas	5
4	Ωρος	5	Iohannes	7
5	Σωθις	6	Matthæus	1
6	Ισις	7	Marcus	2
7	Οσιρις	1	Lucas	3
8	Ωρος	3	Iohannes	5
9	Σωθις	4	Matthæus	6
10	Ισις	5	Marcus	7
11	Οσιρις	6	Lucas	1
12	Ωρος	1	Iohannes	3
13	Σωθις	2	Matthæus	4
14	Ισις	3	Marcus	5
15	Οσιρις	4	Lucas	6
16	Ωρος	6	Iohannes	1
17	Σωθις	7	Matthæus	2
18	Ισις	1	Marcus	3
19	Οσιρις	2	Lucas	4
20	Ωρος	4	Iohannes	6
21	Σωθις	5	Matthæus	7
22	Ισις	6	Marcus	1
23	Οσιρις	7	Lucas	2
24	Ωρος	2	Iohannes	4
25	Σωθις	3	Matthæus	5
26	Ισις	4	Marcus	6
27	Οσιρις	5	Lucas	7
28	Ωρος	7	Iohannes	2

TABVLA DECÍMA.

Numerus. Aureus.	Cyclus Aethiop.	Epactæ.	Matque.
1	2	11	19
2	3	22	8
3	4	3	27
4	5	14	16
5	6	25	5
6	7	6	24
7	8	17	13
8	9	28	2
9	10	9	21
10	11	20	10
11	12	1	29
12	13	12	18
13	14	13	7
14	15	4	26
15	16	15	15
16	17	26	4
17	18	7	23
18	19	18	12
19	1	*	*

DEFINITIONES.

I ἡμέραι Θεῶν *est quadriennium, siue lustrum Iulianum in annis Actiacis Aegyptiorum, cuius lustri anni singuli Deo alicui Aegyptiaco sunt cognomines.*

II *Dies Euangelistarum est quadriennium Iulianum annorum Gratiæ æræ Diocletianeæ, cuius quadriennij anni singuli uni ex quatuor Euangelistis sunt cognomines, primus Matthæo, secundus Marco, &c.*

III *Regulares dierū est character uniuscuiusque diei mensis in Kalendario designatus.*

IIII *Concurrentes est numerus dierum nunquam excedens septenarium, qui cum Regularibus compositi componunt feriam dierum.*

V *Plinthion est cyclus Concurrentium rediens in orbem, annorum* XXVIII.

VI *Matque est Epactarum aurei numeri residuum de* XXX.

ALITER

ALITER. *Matque est complementum dierum Mascaram, deducta Epacta.*

$\overline{\text{VII}}$ *Dies intercalaris, est qui in fine anni Osiridis, aut Lucæ intercalatur, quum Epagomenæ sunt sex, anno tertio lustri desinente.*

CANON PRIMVS.

Annum Augustorum inuenire.

Per perpetuam regulam de annis periodi Iulianæ deduc 4684, aut annis Christi Dionysianis adde 29. De præsenti anno periodi Iulianæ 6317 deductis 4684, aut anno Christi 1604 adiectis 29, habes annum Augustorum præsentem 1633, ineuntem a $\overline{\text{XXIX}}$ Augusti in dicto anno 1604, a neomenia ΘΩΘ Actiaci.

CANON SECVNDVS.

Annum Aeræ Sanctorum Martyrum Diocletianeæ inuenire.

Per perpetuam Regulam annis Augustorum detrahe 312, aut annis Christi 283. De anno præsenti Augustorum 1633 deductis 312, aut 283 de anno Christi 1604, remanet annus præsens 1321 Aeræ Martyrum, iniens, ut supra, $\overline{\text{XXIX}}$ Augusti a neomenia Thuth Elkupti, aut Mascaram Aethiopici, aut Gorpiæi Gazensium.

CANON TERTIVS.

Annum Gratiæ inuenire.

Ab annis Diocletianeis Sanctorum Martyrum abijce numerum proxime minorem cyclorum magnorum collectorum in Tabula secunda Capitis secundi. Ab anno præsente Diocletianeo 1321 abiecto numero proxime minore 1064, remanet annus Gratiæ 257 iniens a dicta die $\overline{\text{XXIX}}$ Augusti, quæ est prima mensis Thuth Elkupti, aut Mascaram Æthiopici.

CANON QVARTVS.

Dato anno Augustorum, cyclum Plinthij inuenire.

Ab annis Augustorum propositis primum abijce numerum proxime minorem Tabulæ secundæ Capitis secundi, ut in proximo Canone. Deinde rursus abijce proxime minorem cyclorum Solarium eiusdem Tabulæ. Residuum est cyclus Plinthij. De anno proposito Augustorum 1633, deducto proximo minore magnorum cyclorum 1596, remanet 37. De quibus rursus detracto uno cyclo Solari, nempe 28, remanet annus nonus Plinthij, qui exhibet numerum 4, in Tabula nona huius.

CANON QVINTVS.

Dato anno Gratiæ, cyclum Plinthij Martyrum inuenire.

Est idem Canon cum superiore. Ab annis Gratiæ abijce numerum proxime minorem cyclorum Solis collectorum in dicta Tabula secunda Capitis secundi. Ab annis igitur Gratiæ 257, abijce cyclorum Solarium numerum proxime minorem 252. remanet annus quintus Plinthij Martyrum, qui exhibet numerum 1, in dicta Tabula nona huius.

CANON SEXTVS.

Dato anno Augustorum, & Sanctorum Martyrum, quotus annus lustri Iuliani sit, inuenire.

Non est magnum negotium. Hoc anno Augustorum Plinthion est $\overline{\text{IX}}$. Ergo primus annus lustri tertij cognominis Σωθεως. Rursus est Plinthion $\overline{\text{V}}$ anni Gratiæ. Et proinde ex eadem caussa annus primus secundi lustri Sanctorum Martyrum cognominis Matthæi Euangelistæ.

CANON SEPTIMVS.

Propositis annis Augustorum, aut Gratiæ, characterem cuiusque diei inuenire.

Plinthion adde characteri diei propositæ. In dato anno Augustorum volo scire quota feria sit sextadecima Paophi, qui & Tikmith. Plinthion Augustorum per $\overline{\text{IIII}}$ repertum adde regulari Augustorum 3, aut Plinthion Martyrum per $\overline{\text{V}}$ repertum characteri Martyrum 6. Vtrunque dabit feriam $\overline{\text{VII}}$.

CANON

CANON OCTAVVS.

Dato anno Gratiæ, numerum aureum inuenire.

Ab annis Gratiæ propoſitis abijce numerum proxime minorem cyclorum Lunarium in Tabula ſecunda Capitis ſecundi. A reſiduo aufer unitatem. Ab anno Gratiæ propoſito 257 aufer numerum proxime minorem 247 in dicta Tabula. Remanent decem: de quibus detracta unitate, remanet $\overline{IX}$ aureus numerus.

CANON NONVS.

Dato anno Gratiæ, Terminum Paſchalem inuenire.

In menſibus Paſchalibus Magabith aut Miazia quære numerum aureum. Ab eo numera $\overline{XIIII}$. In anno Gratiæ propoſito 257, numerus aureus eſt $\overline{IX}$. Quæro in Magabith. Inuenio in die $\overline{XVIII}$. Numero hinc $\overline{XIIII}$. Numerus conſiſtit in neomenia Miazia, ſiue Pharmuthi. Ibi eſt terminus in anno propoſito.

CANON DECIMVS.

Dato anno Gratiæ, Epactam ſimul & Matque in Maſcaram inuenire.

Datus eſto numerus aureus $\overline{IX}$ in anno Gratiæ 257. Inuenio illum in XXI Maſcaram. Aio igitur $\overline{XXI}$ eſſe Matque, & reliquas dies $\overline{IX}$ de menſe eſſe Epactam dati anni $\overline{CCXXVII}$. Ita fac in alijs numeris aureis.

ALTERA PARS HVIVS CAPITIS.

CANON VNDECIMVS.

Definitio. Periodus Neuruz Sultanica Melic-Sa eſt ſyſtema annorum $\overline{DCXVIII}$ tropicorum, quo intervallo omnes characteres, ſiue feriæ Pharauardin Sultanici redeunt in orbem. Annum Gelalæum Sultanicum Melic-Sa inuenire.

Ab annis Chriſti aufer 1078 per regulam perpetuam. De hoc anno Chriſti Dionyſiano 1604 deductus 1078, remanet annus Sultaneus Perſarum 526.

CANON DVODECIMVS.

Dato anno Sultaneo Melic-Sa characterem eius inuenire.

Si anni dati excedunt 648, abiectis illis, cum reſiduo confer te in Tabulam primam, & cum numero proxime minore in fronte, & reſiduo in latere, in cella communi occurret character poſtulatus. Datus ſit annus Gelalæus præſens 526. Non opus eſt abijcere 648, quia nondum ad illam magnitudinem pervenit. Igitur cum minore numero 513 in fronte, & 13 in latere, in cella communi occurrit feria ſexta. Aio igitur eum eſſe characterem anni dati 526; & ab eo inijſſe neomeniam Pharauardin: atque adeo ille character Regulari cuiuſuis diei additus, abiectis ſeptem, ubi opus fuerit, per totum annũ deſignabit feriam illius diei.

ALITER. Accipe characteres congruentes numero proxime minori in Tabula quarta, item congruentes annis expanſis, uno minus, id eſt annis expanſis præteritis in Tabula tertia. Aggregato adde Radicem 5. 2. 158. per regulam perpetuam; ut habes in diagrammate. Numero proxime minori 513 congruunt de Tabula quarta 7. 7. 0. item annis præteritis 12. de tabula tertia, 7 21. 840. Aggregato 1. 4. 840, adijce ℞ 5. 2. 158. Conſurgit character Pharauardin cum horis, & ſcrupulis ſuis, feria 6. 6. 998; ut antea.

513	7	7	0
12	7	21	840
℞. 1	5	2	158
526	6	6	998

CANON TERTIVSDECIMVS.

Dato anno Gelalæo Sultanico Melic-Sa πρωτηγησιν ἰσημερινὴν ſcire.

Collige de poſteriore parte Tabularum quartæ & tertiæ dies, horas, ſcrupula congruentia numeris proximo Canone quæſitis. Colliguntur πρωτηγήσεως dies 4. 1. 240.

513	3	23	0
12	0	2	240
525	4	1	240

CANON QVARTVSDECIMVS.

Dato anno Gelalæo Sultaneo Melic-Sa, neomeniam Pharauardin in diebus Iulianis designare.

Dies προσηψήσεως proxime inuentos abijce a prisca Epocha Iuliana. Epocha Pharauardin est in meridie $\overline{\text{XIIII}}$ diei Martij anno Christi 1079. Abiectis quatuor diebus προσηψήσεως, neomenia Pharauardin anni Sultanici 513 deprehenditur in $\overline{\text{IX}}$ Martij, feria $\overline{\text{VI}}$, hor. 6. 998. a meridie, per Canon. $\overline{\text{XII}}$, Hoc anno Christi $\overline{\text{MDCIIII}}$, idque propter bisextum. Nam anno superiore, erat $\overline{\text{X}}$ Martij, feria quinta: cujus character 5. 1. 118. hoc est feria quinta, hora 1. 118 post meridiem diei $\overline{\text{X}}$ Martij Iuliani.

CANON QVINTVSDECIMVS.

Dato anno Gelalæo Sultaneo Melic-Sa, characterem nouilunij Pharauardin inuenire.

Collige numeros congruentes annis proxime minorib. in Tabula octaua ex parte Lunari, ingressu facto bis, aut amplius, si opus est. Aggregatum compone cum numero congruente reliquis annis expansis in Tabula septima, in parte Lunari. Numerus proxime minor 513 duplici ingressu 380, & 133 colligit 2. 14. 945. quibus adijce 13 expansos de Tabula septima, 1. 3. 653. Componitur nouilunium Pharauardin, 3. 18. 518. hoc est feria quarta: quia nouilunium excedit 18 horas. Ideo aio nouilunium ciuile Pharauardin anni Sultanici propositi 526 commissum fuisse feria $\overline{\text{IIII}}$.

380	4	19	20
133	4	19	925
513	2	14	945
13	1	3	653
	3	18	518

CANON SEXTVSDECIMVS.

Dato anno Sultanico, ὑπολείψιν σελωαϊκὴν scire.

Iisdem annis, quibus in superiore Canone, collige numeros congruentes ex posteriore membro partis Lunaris in Tabula octaua. Coliguntur ὑπολείψεως σελωαϊκῆς dies 2. hor. 7. 945. Hoc est, ab anno Christi 1079, quo edicto Sultan Melic-Sa hæc æra sancita est, nouilunium biduo gradum fecit in consequentia dierum Pharauardin.

380	1	17	420
133	0	14	525
513	2	7	945

CANON DECIMVSSEPTIMVS.

Dato anno Sultaneo, epactam inuenire.

ὑπολείψιν σελωαϊκὴν aufer ab epacta anni expansi in Tabula septima. Epacta in Tabula septima e regione anni expansi 13, est 20. deducto hypolipseos incremento, hoc est duobus diebus per proximum Canonem repertis, remanet epacta Lunaris 18, quæ notata est in $\overline{\text{XII}}$ die Pharauardin.

CANON DECIMVSOCTAVVS.

Datam Epactam æquare.

Adde characterem anni regulari diei, cui Epacta respondet. Si nouilunium conuenit cum eodem charactere, non opus est castigatione. Sin autem, qui proxime dies eandem habebit feriam cum nouilunio, epacta illi respondens ea est Epacta æquata, quæ per totum annum nouilunium ciuile indicabit. Character anni ex Canone duodecimo est 6, qui cum regulari $\overline{\text{XII}}$ diei Pharauardin (id est cum 4, qui est character Augustorum. Nam idem character communis est annis Augustorum, & Gelalæis) abjectis 7, relinquit feriam 3 a meridie $\overline{\text{XII}}$ diei Pharauardin. Sed quia nouilunium vetus est, ut pote quod attigerit horas 18, & amplius, ideo non est feria tertia, sed quarta. Proinde epacta in posterum diem transferenda, quæ erit $\overline{\text{XVII}}$, & nouilunium per totum annum indicabit.

[I] SCHOLION. *Feria quidem incipit a meridie astronomice, sed ciuiliter a Sole occaso. Ideo a meridie* $\overline{\text{XII}}$ *diei Pharauardin, hoc est,* XX *Martij, commissa est feria quarta nouilunij. sed incipit a Sole occaso ciuiliter.*

[II] SCHOLION. *Tabulas* VII, *&* $\overline{\text{VIII}}$ *ex enneadecaeteridibus ideo construximus, ut characterem, & προσήψησιν anni dati, item characterem nouilunij, & ὑπολείψιν σελωαϊκὴν eadem opera expedires; cuius exemplum infra subiecimus.*

PARS

PARS SOLARIS.							PARS LVNARIS.					
Anni Sulan.		Character. an.		Προσήμοις.			Charac. novilu.			Ἐπιλήψις.		
380	☽	1	680	2	22	400	4	19	20	1	17	420
133	4	5	400	1	0	680	4	19	925	0	14	525
13	5	23	998	0	2	240	1	3	65	0	0	0
526	6	6	998	4	1	240	3	18	518	2	7	945

CANON DECIMVSNONVS.

Proposito mense Gelalæo, aut Diocletianco, ἔνλω ☾ νέαν scire.

Vide, mensis propositus quotus est impar, vel par à capite anni. Tot unitates, una minus, adijce epactæ. Complementum numeri triginta est ἔνη ☾ νέα.

Propositus sit mensis duodecimus, aureus autem numerus sit $\overline{\text{XIII}}$. Epacta igitur erit $\overline{\text{XXIII}}$. Volo scire ἐνῃ ᾗ νέα quotæ mensis competit. Duodecimus mensis est sextus parium a capite anni. Tot unitates, una minus, id est quinque, adijcio epactæ $\overline{\text{XXIII}}$. Fiunt $\overline{\text{XXVIII}}$. Desunt duo complendis $\overline{\text{XXX}}$. Igitur $\overline{\text{II}}$ die mensis $\overline{\text{XII}}$ erit ἔνη ☾ νέα.

Propositus esto mensis IX. Is est quintus impatium. Vnitates quinque una minus, id est, quatuor, cum epacta XXIII, erunt XXVII. Desunt $\overline{\text{III}}$ complendis triginta. Ergo die $\overline{\text{III}}$ mensis erit ἔνη ☾ νέα.

ISAGOGICORVM CANONVM
LIBER SECVNDVS,
qui &
Κανὼν, & Χρονογράφιον.

CAPVT PRIMVM,
DE EPOCHIS NOBILIORIBVS.

DEFINITIONES.

I *Tempus est intervallum motus cælestis.*

II *Epocha est terminus temporis & loci.*

$\overline{\text{III}}$ *Tempus prolepticon est id, quod ante ratiocinia Mosaica præcipitur.*

IIII *Tempus historicon, quod ab Hebraicis ratiocinijs deducitur.*

V Σποιχείωσις est accomodatio gesti ad tempus suum. *Aliter:* στοιχείωσις est notatio temporis accomodata ad gestum rei.

VI Στοιχείωσις ἀποδεικλικὴ est notatio temporis per motus cælestes, ut characterem hebdomadicum, & si qua sunt eiusmodi.

VII Ἀναχρονισμὸς est παράσροφὴ ἐποχῆς, *deprauatio tituli temporis, vel luxatio Epochæ,* κ᾽ παχρονισμὸν, *aut* κ᾽ μεθχρονισμόν.

VIII Προχρονισμὸς est παράσροφὴ ἐποχῆς κατὰ ἀφαίρεσιν: *quando minus dicitur.*

IX Μεταχρονισμὸς est παράσροφὴ ἐποχῆς κ᾽ πρόθεσιν, *quum plus dicitur.*

POSTVLATVM.

Postulatur, ut præsumatur una Periodus Iuliana. Vocetur *prior Periodus Iuliana temporis proleptici*: vel *Periodus Iuliana postulatitia.*

EPOCHAE TEMPORIS PROLEPTICI IN PERIODO IVLIANA POSTVLATITIA.

A Capite periodi Iulianæ postulatitiæ.

		Anni.	Dies.
I	*Ad primam Dynastian Aegyptiorum,*	7009.	0.
II	*Ad periodum Iulianam Ecclesiæ Constantinopolitanæ,*	7184.	243.
III	*Ad Adam secundum LXX Seniores.*	7192.	0.
IIII	*Ad secundam Dynastian Aegyptiorum,*	7272.	0.
V	*Ad tertiam Dynastian Aegyptiorum,*	7574.	0.
VI	*Ad quartam Dynastian Aegyptiorum,*	7788.	0.

PERIODVS IVLIANA POSTERIOR

A Capite periodi Iulianæ hodiernæ,

VII	*Ad quintam Dynastian Aegyptiorum,*	140.	0.
VIII	*Ad sextam Dynastian Aegyptiorum,*	355.	0.
IX	*Ad septimam Dynastian Aegyptiorum,*	0.	70.
X	*Ad octauam Dynastian Aegyptiorum,*	508.	0.
XI	*Ad nonam Dynastian Aegyptiorum,*	654.	0.

EPOCHAE TEMPORIS HISTORICI.

XII	*Ad conditum rerum, & primum Hominem,*	763.	0.
XIII	*Ad Aeram Iudaicam Rabbi Hillel hodiernam,*	952.	279.
XIIII	*Ad decimam Dynastian Aegyptiorum,*	1063.	0.
XV	*Ad undecimam Dynastian Aegyptiorum,*	1248.	0.
XVI	*Ad duodecimam Dynastian Aegyptiorum,*	1307.	0.
XVII	*Ad tertiamdecimam Dynastian Aegyptiorum,*	1467.	0.
XVIII	*Ad quartamdecimam Dynastian Aegyptiorum,*	1920.	0.
XIX	*Ad initium regni priscorum Chaldæorum,*	1988.	0.
XX	*Ad quintamdecimam Dynastian Aegyptiorum,*	2104.	0.
XXI	*Ad initium Regum Thebanorum in Aegypto,*	2113.	0.
XXII	*Ad initium regni priscorum Arabum in Babylonia,*	2212.	0.
XXIII	*Ad sextamdecimam Dynastian Aegyptiorum,*	2346.	0.
XXIIII	*Ad initium regni Assyriorum a Belo, ex Africano,*	2356.	0.
XXV	*Ad Diluuium uniuersale,*	2419.	0.
XXVI	*Ad Aeram Babyloniorum & initium Nini ex Tabularijs Medorum,*	2480.	0.
XXVII	*Ad initium numeri Eusebiani,*	2697.	0.

		Anni.	Dies.
XXVIII	*Ad natalem Abrahami Patriarchæ,*	2711.	0.
XXIX	*Ad annum vocationis Abraham, & promissionis diuinæ,*	2786.	0.
XXX	*Ad decimam septimam Dynastian Aegyptiorum,*	2864.	0.
XXXI	*Ad decimam octauam Dynastian Aegyptiorum,*	3015.	0.
XXXII	*Ad Exodum Hebræorum,*	3216.	104.
XXXIII	*Ad primum annum κληρεχίας,*	3262.	273.
XXXIIII	*Ad decimam nonam Dynastian Aegyptiorum,*	3302.	0.
XXXV	*Ad ludicrum Olympicum, cui præfuit Pelops,*	3397.	203.
XXXVI	*Ad vigesimam Dynastian Aegyptiorum,*	3505.	0.
XXXVII	*Ad Olympicum ludicrum ab Hercule instauratum,*	3511.	203.
XXXVIII	*Ad excidium Ilij,*	3530.	172.
XXXIX	*Ad vigesimam primam Dynastian Aegyptiorum,*	3630.	0.
XL	*Ad conditum Templi Solomonici,*	3696.	0.
XLI	*Ad diuisionem regni Hebræorum, & apostasian Ieroboami,*	3732.	0.
XLII	*Ad vigesimam secundam Dynastian Aegyptiorum,*	3740.	0.
XLIII	*Ad vigesimam tertiam Dynastian Aegyptiorum,*	3856.	0.
XLIIII	*Ad primam Olympiadem Iphiti, & titulũ temporis historici Græcorum,*	3937.	203.
XLV	*Ad vigesimam quartam Dynastian Aegyptiorum,*	3945.	0.
XLVI	*Ad Falilia Varroniana, & L. Tarrutij Firmani apotelesma,*	3961.	0.
XLVII	*Ad primum Thoth Nabonassari regni Babyloniæ inuasoris,*	3966.	56.
XLVIII	*Ad initium Ezekiæ Pij regis Iuda,*	3985.	0.
XLIX	*Ad vigesimam quintam Dynastian Aegyptiorum,*	3989.	0.
L	*Ad casum Oseæ ultimi Regis Samariæ, & deportationem X Tribuum,*	3990.	0.
LI	*Ad initium Mardokempadi Regis Babyloniæ,*	3992.	0.
LII	*Ad vigesimam sextam Dynastian Aegyptiorum,*	4029.	0.
LIII	*Ad prædicationem Ieremiæ Prophetæ,*	4083.	0.
LIIII	*Ad initium Nechao Regis Aegypti,*	4086.	0.
LV	*Ad initium Nabopollassari patris Nabuchodonosori,*	4088.	0.
LVI	*Ad initium Ithobali secundi Tyriorum Dynastæ,*	4099.	0.
LVII	*Ad initium Nabuchodonosori, & expeditionem Syriacam,*	4105.	0.
LVIII	*Ad deportationem Iechoniæ Regis Ierosolymorum, & initium LXX annorum captiuitatis Iudæorum,*	4113.	0.
LIX	*Ad expugnationem Tyri, & excessum Nabopollassari, & visionem Ezekielis Prophetæ,*	4118.	0.
LX	*Ad initium VVaphris Aegyptiorum Regis,*	4119.	0.

		Anni.	Dies.
LXI	*Ad excidium Templi, & casum Sedekiæ,*	4123.	0.
LXII	*Ad initium Iromi secundi Tyriorum Dynastæ,*	4140.	0.
LXIII	*Ad excessum Nabuchodonosori, & initium Hevvilmerodach,*	4149.	0.
LXIIII	*Ad initium Cyri imperij Persici conditoris,*	4153.	0.
LXV	*Ad eadem Baltasari Babyloniæ regis, & initium Darij Nabonidi cognomento Medi,*	4156.	0.
LXVI	*Ad laxationem captiuitatis Iudaicæ, & primum annum imperij Cyri in Asia uniuersa.*	4181.	0.
LXVII	*Ad vigesimam septimam Dynastian Aegyptiorum,*	4188.	0.
LXVIII	*Ad Regifugium, & primos consules,*	4206.	0.
LXIX	*Ad transitum Xerxis, & Athenas ab eo incensas,*	4233.	0.
LXX	*Ad obseruationem Solstitij a Metone, & Euctemone factam,*	4281.	0.
LXXI	*Ad neomeniam Hecatombæonos Prytanias ennedecaeteridos Metonicæ,*	4281.	195.
LXXII	*Ad secundum annum Darij Nothi, & Edictum instaurandorum Ierosolymorum,*	4290.	0.
LXXIII	*Ad vigesimam octauam Dynastian Aegyptiorum,*	4301.	0.
LXXIIII	*Ad vigesimam nonam Dynastiam Aegyptiorum,*	4307.	0.
LXXV	*Ad captam a Gallis Senonibus Romam,*	4325.	0.
LXXVI	*Ad trigesimam Dynastian Aegyptiorum,*	4326.	0.
LXXVII	*Ad trigesimam primam Dynastian Aegyptiorum,*	4364.	0.
LXXVIII	*Ad captam Babylonem, & initium imperij Macedonum Asiatici,*	4382.	0.
LXXIX	*Ad initium periodi Callippi Macedonicæ,*	4382.	278.
LXXX	*Ad periodum primam Atticam πρυτανείας Calippi,*	4383.	177.
LXXXI	*Ad excessum Alexandri Magni, & Thoth Philippi,*	4389.	318.
LXXXII	*Ad Aeram contractuum Seleucidarum Iudaicam,*	4401.	72.
LXXXIII	*Ad Aeram Seleucidarum Antiochenam, & Edessenam,*	4401.	278.
LXXXIIII	*Ad Aeram Alexandream Chaldæorum, & Laodicenorum,*	4402.	90.
LXXXV	*Ad initium Aeræ cælestis Dionysianæ Ptolemæi Philadelphi.*	4428.	0.
LXXXVI	*Ad Encænia Iudæ Maccabæi,*	4548.	327.
LXXXVII	*Ad Aeram Tyriorum,*	4588.	0.
LXXXVIII	*Ad Aeram Seleucidensium, qui ad Antiochiam Syriæ,*	4605.	0.
LXXXIX	*Ad æram Ascalonitarum,*	4614.	0.
XC	*Ad æram Philadelphensium,*	4650.	0.
XCI	*Ad æram Gazensium,*	4651.	0.
XCII	*Ad æram Damascenorum, & Antiochensium primam indictionem Iulianam,*	4665.	0.

		Anni.	Dies.
XCIII	*Ad æram Laodicenſium,*	4666.	0.
XCIIII	*Ad primas Kalendas Ianuarij Iuliani,*	4668.	0.
XCV	*Ad æram Cæſaris Hiſpanicam,*	4675.	0.
XCVI	*Ad initium Herodis Magni & Senatuſconſultum de eius regno,*	4673.	0.
XCVII	*Ad Actiacam victoriam,*	4683.	245.
XCVIII	*Ad primum Thoth anni Auguſtorum,*	4684.	241.
XCIX	*Ad primum annum Auguſtanum,*	4686.	0.
C	*Ad biſextum ab Auguſto reformatum,*	4705.	0.
CI	*Ad Ephemeriam Abia, & Hebdomadam euangeliſmi Zachariæ,*	4709.	0.
CII	*Ad verum natalem Regis æterni* MESSIÆ *filij Dei,*	4710.	0.
CIII	*Ad exceſſum Herodis magni,*	4712.	0.
CIIII	*Ad æram Chriſti Dionyſianam,*	4712.	358.
CV	*Ad XV annum Tiberij Cæſaris, & prædicationem Ioh. Baptiſtæ,*	4741.	0.
CVI	*Ad Dominicam ſalutiferæ reſurrectionis,*	4745.	94.
CVII	*Ad excidium Templi & cladem gentis Iudaicæ,*	4782.	250.
CVIII	*Ad Aeram Commagenorum, & Samoſatenſium,*	4783.	0.
CIX	*Ad Agonem primum Kapitolinum Domitiani.*	4798.	0.
CX	*Ad æram Arabum Petræorum, & Boſtrenorum,*	4817.	0.
CXI	*Ad Ludos Sæculares Imp. Septimij Seueri,*	4916.	0.
CXII	*Ad Aeram Aegyptiorum Diocletianeam,*	4996.	240.
CXIII	*Ad primam indictionem Conſtantinianam,*	5024.	264.
CXIIII	*Ad ſanctum conſeſſum Nicenum* CCCXVIII *Patrum,*	5037.	164.
CXV	*Ad Encænia vrbis Conſtantinopolitanæ nouæ Romæ,*	5042.	130.
CXVI	*Ad reformationem Computi Iudaici Rab Hillel,*	5056.	279.
CXVII	*Ad Conſulatum Auſonij, & Olybrij,*	5091.	0.
CXVIII	*Ad primum Sahami Armeniorum,*	5264.	189.
CXIX	*Ad primum Mubarram Hegiræ Muhammedicæ,*	5334.	196.
CXX	*Ad primum Pharauardin Iezdegird,*	5344.	166.
CXXI	*Ad primum Pharauardin Gelalæum Sultani Melic-Sa.*	5791.	72.

CAPVT SECVNDVM,
DE DYNASTIIS AEGYPTI ET ASIAE, AC TOTIVS ORIENTIS.

TEMPVS PROLEPTICON.

DYNASTIARVM ÆGYPTI SERIES ET SVCCESSIO iuxta ſecundam editionem Africani ex Tomis Manetho Ægyptij Sebennitæ Heliopolitani Flaminis ſacrorum Aegypti Adytorum.

PRIMA DYNASTIA THINITARVM, QVÆ PRIMA *exorta eſt poſt mortuos, qui Semidei vocati ſunt.*

REGVM VIII.

		Anni Regnorum.	Cyclus Solis.	Neomenia Zygonos.	Numerus Aureus.	Epacta Iuliana.	Thoth Aegyptiac.	An. periodi Iulian. poſtulatitiæ
I	Menes Thinites	LXII	X	VII Nou.	XVIII	25	XIII Iulj	7010
	Hic ab Hippotamo raptus interijt.							
II	Athothis eius fil.	LVII	XVI	VII Nou.	IIII	21	XXX Iuni	7072
	Hic Regiam in urbe Memphi conſtruxit: cuius extiterunt libri anatomici. Erat enim medicus.							
III	Cenicenes eius fil.	XXXI	XVII	VI Nou.	IIII	21	XV Iunj	7129
IIII	Enephes eius fil.	XXIII	XX	VII Nou.	XVI	III	VIII Iuni	7160
	Sub hoc magna fames in Aegypto fuit. Idem Pyramidas, quæ ſunt in Cochone conſtruxit.							
V	Saphædus eius fil.	XX	XV	VI Nou.	I	18	II Iuni	7183
	Huius anno quinto incipit Periodus Iuliana Aeræ Conſtantinopolitanæ.							
VI	Mieuidus eius fil.	XXVI	VII	VI Nou.	II	29	XXVII Mai	7203
VII	Sememphis eius fil.	XVIII	V	V Nou.	IX	16	XXI Mai	7229
	Sub hoc lues maxima in Aegypto graſſata.							
VIII	Bieneches eius fil.	XXVI	XXIII	VI Nou.	VIII	5	XVII Mai	7247
	Colliguntur anni primæ Dynaſtiæ CCLXIII							

SECVNDA DYNASTIA THINITARVM.

REGVM IX.

I	Boethus	XXXVIII	XXI	V Nou.	XV	22	X Mai	7273
	Sub hoc diſceſſit terra ad Bubaſtin: unde multi perierunt.							
II	Catechos	XXXIX	III	V Nou.	XV	22	KAL. Mai	7311
	Sub hoc inſtitutum, ut boues, Apis quidem in urbe Memphi, Mneuis autem in urbe Solis pro Dijs colerentur.							
III	Binothris	XLVII	XIIII	V Nou.	XVI	IIII	XXII Apr.	7350
	Sub hoc ſancitum, ut mulieres ad ſucceſſionem regni admitterentur.							
IIII	Tlas	XVII	V	IIII Nou.	VI	14	IX Apr.	7397
V	Sethenes	XLI	XXII	IIII Nou.	IIII	22	V Apr.	7414
VI	Chæres	XVII	VII	IIII Nou.	VII	25	XXVI Mar.	7455
VII	Nephercheres	XXV	XXIIII	IIII Nou.	V	III	XXII Mar.	7472
	Sub hoc fertur Nilum melle commixtum fluxiſſe.							
VIII	Seſochris	XLVIII	XXI	IIII Nou.	XI	9	XV Mar.	7497
	Huius proceritas fuit cubitum V, amplitudo III.							
IX	Ceneres	XXX	XIII	IIII Nou.	II	*	III Mar.	7545
	Colliguntur ſecundæ Dynaſtiæ anni CCCII.							
	Colliguntur primæ & ſecundæ Dynaſtiæ anni DLXV.							

TERTIA

		Anni regnor.	Cyclus Solis.	Neomenia Zygonos.	Numer. Aureus.	Epacta Iuliana.	Thoth. Ægyptiac.	Period. Iuliana.

TERTIA DYNASTIA MEMPHITARVM.

REGVM IX.

I	Echerophes	XXVIII	XV	III Nou.	XIII	*I	XXV Feb. G	7575.

Sub hoc Libyes defecerunt ab Aegyptijs: & quum Luna visa esset augescere supra ordinarium modum, obiecta religione sese dediderunt.

II	Tosorthros	XXIX	XV	III Nou.	III	II	XVII Feb.	7603.

Iste apud Aegyptios propter medicinæ peritiam Aesculapius esse creditur. Idem quoque inuentor est structuræ lapidum quadratorum. quin & picturæ studiosus fuit.

III	Tyris	VII	XVI	III Nou.	XIII	*I	X Feb.	7632.
IIII	Mesochris	XVII	XXIII	III Nou.	I	19	VIII Feb.	7639.
V	Zoyphis	XVI	XII	IIII Nou.	XVIII	26	IIII Feb.	7656.
VI	Tosertasis	XIX	XXVIII	III Nou.	XV	23	XXXI Ian.	7672.
VII	Aches	XLII	XIX	II Nou.	XV	24	XXVI Ian.	7691.
VIII	Siphuris	XXX	V	I Nou.	XIX	8	XVI Ian.	7733.
IX	Kerpheres	XXVI	VII	II Nou.	XI	10	VIII Ian.	7763.

Colliguntur tertiæ Dynastiæ anni CCXIIII

Colliguntur trium Dynastiarum anni DCCLXXIX.

QVARTA DYNASTIA MEMPHITARVM,

EX ALIA STIRPE, REGVM IX.

I	Soris	XXIX	V	KAL. Nou.	XVIII	XXVII	II Ian.	7789.
II	Suphis	LXIII	VI	KAL. Nou.	IX	18	XXV Dec.	7818.

Iste maximam Pyramidem excitauit, quam Herodotus a Cheope factam fuisse scribit. Deorum contemptor fuit, & librum, qui Sacer dicitur, conscripsit, quem Manetho gloriatur se in Aegypto nactum fuisse.

III	Suphes	LXVI	XIII	XXXI Oct.	XV	24	IX Dec.	7881.
IIII	Mencheres	LXIII	XXIII	XXXI Oct.	V	IIII	XXIII Nou.	7947.
	Huius anno XXXIII incipit periodus Iuliana ordinaria.							*Perio. ord.*
V	Ratoeses	XXV	II	XXXI Oct.	XI	II	VII Nou.	30.
VI	Bicheres	XXII	XXVII	XXXI Oct.	XVII	17	KAL. Nou.	55.
VII	Zebercheres	VII	XXI	XXX Oct.	I	21	XXVI Oct.	77.
VIII	Tamphthis	IX	XXVIII	XXXI Oct.	VIII	8	XXV Oct.	84.
IX	Sesochris	XLVIII	IX	XXX Oct.	XVII	17	XXII Oct.	93.

Iste dicitur longus fuisse cubitum V, palmorum III.

Sub his nouem Regibus nihil memorabile contigit.

Colliguntur quartæ Dynastiæ anni CCCXXII.

Colliguntur quatuor Dynastiarum anni MCXI.

QVINTA DYNASTIA ELEPHANTINORVM.

REGVM IX.

I	Vsercheres	XXVIII	I	XXXI Oct.	VIII	8	X Oct.	141.
II	Sephres	XIII	I	XXIX Oct.	XVII	17	III Oct.	169.
III	Nephercheres	XX	XIIII	XXX Oct.	XI	II	XXX Sep.	182.
IIII	Sisiris	VII	VI	XXIX Oct.	XII	22	XXV Sep.	202.
V	Echeres	XX	XIII	XXIX Oct.	XIX	9	XXII Sep.	209.
VI	Rathuris	XLI	V	XXIX Oct.	I	21	XVIII Sep.	229.
VII	Mercheres	IX	XVIII	XXIX Oct.	IIII	24	VIII Sep.	270.
VIII	Tacheres	XLIIII	XXVII	XXIX Oct.	XIII	III	VI Sep.	279.
IX	Vnos	XXXIII	XV	XXIX Oct.	XIX	10	XXVI Aug.	323.

Colliguntur quintæ Dynastiæ ann CCXV.

Colliguntur quinque Dynastiarum anni MCCCXXVI.

SEXTA

		Anni regnor.	Cyclus Solis.	Neomenia Zygonos.	Numer. Aureus.	Epacta Iuliana.	Thoth. Ægyptiac.	Period. Iuliana.

SEXTA DYNASTIA MEMPHITARVM,

REGVM VI.

I	Othoes	XXX	XX	XXIX Oct.	XIIII	15	XXIII Aug.	356
	Iste a Stipatoribus suis interfectus est.							
II	Phios	III	XXII	XXVIII Oct.	VI	17	X Aug.	386.
III	Methusuphis	VII	XXV	XXVIII Oct.	IX	20	IX Aug.	389.
IIII	Phios	C	IIII	XXVIII Oct.	XVI	VII	VIII Aug.	396.
	Iste, quum esset annorum sex, iniuit imperium; quod obtinuit annos centum.							
V	Methesuphis	I	XX	XXVIII Oct.	II	III	XIII Iuli	496.
VI	Nitocris	XII	XXI	XXVII Oct.	III	14	XIII Iuli	497.

Ista omnium æui sui feminarum formosissima fuit, flauo capillitio: quæ tertiam pyramidem erexit.

Colliguntur sextæ Dynastiæ anni CLIII.

Colliguntur sex Dynastiarum simul anni MCCCCLXXIX.

SEPTIMA DYNASTIA MEMPHITARVM.

REGVM LXX.

Hi singulis diebus imperarunt. 509.

OCTAVA DYNASTIA MEMPHITARVM.

REGVM XXVII.

Hi regnarunt annos CXLVI. 509

Colliguntur octo Dynastiarum anni MDCXXV.

NONA DYNASTIA HERACLEOPOLITANORVM.

REGVM XIX.

Hi regnarunt annos CCCCIX. *quorum primus Achthoes sæuissimus omnium, qui ante eum fuerunt, multis malis Aegyptios affecit. Tandem furore correptus a Crocodilo interemptus est.* 655

Anno CX *huius Dynastiæ incipit tempus historicon.*

Anno CCXCIX *huius Dynastiæ incipit Aera Iudaica hodierna Rab Hillel Principis.*

Colliguntur nouem Dynastiarum anni MMXXXIIII.

DECIMA DYNASTIA HERACLEOPOLITARVM.

REGVM XIX.

Hi regnarunt annos CLXXXV. 1064.

Colliguntur decem Dynastiarum anni MMCCXIX

VNDECIMA DYNASTIA DIOSPOLITARVM.

REGVM XVI.

Hi regnarunt annos XLIII. *post quos Ammenemes annos* XVI. 1249.

Hactenus primum Tomum deduxit Manethos.

Colliguntur undecim Dynastiarum Reges CCXIII *anni* MMCCLXXVIII.

SECVNDI

		Anni regnor.	Cyclus Solis.	Neomenia Zygonos.	Numer. Aureus.	Epacta Iuliana.	Thoth Ægyptiac.	Period. Iuliana.

SECVNDI TOMI MANETHO AEGYPTII.

DVODECIMA DYNASTIA DIOSPOLITARVM.

REGVM. VII.

I	Gesongoses Ammenemi F.	XLVI	XX	XXII Oct.	XVI	X	XXIIII Dec.	1308.
II	Ammanemes	XXXVIII	X	XXI Oct.	V	IX	XI Dec.	1354.
	Iste a suis Eunuchis interfectus est.							
III	Sesostris	XLVIII	XX	XXI Oct.	V	IX	II Dec.	1392.
	Iste Asiam subegit omnem intra annos IX una cum parte Europæ ad fines usque Thraciæ, excitatis ubique monumentis gentium a se deuictarum, in columnis pudenda virorum insculpens ob gentes strenuas, mulierum autem ob ignauas. Ideo Aegyptij primo loco post Osirim ponebant.							
IIII	Lachares	VIII	XII	XX Oct.	XV	29	XX Nou.	1440.
	Iste Labyrinthum in Arsenoithide Præfectura construxit in sepulturam suam.							
V	Ammeres	VIII	XX	XX Oct.	IIII	28	XVIII Nou.	1448.
VI	Ammenemes	VIII	XXVIII	XX Oct.	XII	26	XVI Nou.	1456.
VII	Scemiophris eius soror	IIII	VIII	XX Oct.	I	25	XIIII Nou.	1464.
	Colliguntur duodecimæ Dynastiæ anni CLX.							
	Colliguntur duodecim Dynastiarum anni MMCCCCXXXVIII.							

TERTIADECIMA DYNASTIA DIOSPOLITARVM.

REGVM LX.

	Hi regnarunt annos CCCCLIII.							1468.
	Colliguntur tredecim Dynastiarum anni MMDCCCXCI.							

QVARTADECIMA DYNASTIA XOITARVM.

REGVM LXXVII.

	Hi regnarunt annos CLXXXIIII.							1921.
	Colliguntur quatuordecim Dynastiarum anni MMMLXXV.							

QVINTADECIMA DYNASTIA PASTORVM.

REGVM VI.

Hi fuerunt Phœnices aduenæ, qui Memphi occupata, urbem in Sithroite Nomo condiderunt, qua arce belli utentes Aegyptios in potestatem suam redegerunt.

I	Saites	XIX	V	XV Oct.	XV	I	VI Iunj	2105.
	Ab hoc denominatus est Saites Nomos, hoc est præfectura Saitis in Aegypto.							
	Huius anno X capit regnum Thebanorum Diospolitarum in Aegypto.							
II	Anon	XLIII	XXIIII	XVI Oct.	XV	II	II Iunj.	2124.
III	Pachnan	LXI	X I	XIIII Oct.	II	IX	XXII Maj	2168.
IIII	Staan	VIII	XVII	XIII Oct.	VI	23	VI Maj	2229.
V	Arcles	XLIX	XXV	XIII Oct.	XIIII	21	IIII Maj	2237.
VI	Aphobis	LXI	XVIII	XIII Oct.	VI	23	XXII Apr.	2286.
	Colliguntur quintædecimæ Dynastiæ anni CCXLII.							
	Colliguntur quindecim Dynastiarum anni MMMCCCXVII.							

SEXTADECIMA DYNASTIA. PASTORES ALII.

REGES XXXII.

	Hi regnarunt annos DXVIII.							
	Huius Dynastiæ anno LXXIIII *contigit Diluuium*							

Huius

	Anni regnor.	Cyclus Solis.	Neomenia Zygonos.	Numer. Aureus.	Bpacta Iuliana.	Thoth Ægyptiac.	Period. Iuliana.

Huius Dynastiæ anno CCCLXVI *nascitur Abraham.*
Huius Dynastiæ anno undecimo init imperium Beli.
Huius Dinastiæ anno CXXXV *init Aera Chaldæorum vetustiss.*
Colliguntur sexdecim Dynastiarum anni MMMDCCCXXXV.

DECIMASEPTIMA DYNASTIA PASTORES ALII REGES XXXIII; item Thebani Diospolitæ XLIII.

Colliguntur Pastorum & Thebanorum Diospolitarum anni CCLI.
Colliguntur decem & septem Dynastiarum anni MMMDCCCCLXXXVI.

DECIMAOCTAVA DYNASTIA DIOSPOLITARVM REGVM XVI.

I	Amos	XXV	XX	IX Oct.	XIIII	23	XXII Oct.	3016.
II	Chebros	XIII	XVII	VIII Oct.	I	I	XV Oct.	3041.
III	Amenophthis	XXIIII	II	VIII Oct.	XIIII	23	XI Oct.	3054.
IIII	Amersis	XXII	XXVI	VIII Oct.	XIX	19	VI Oct.	3078.
V	Misphris	XIII	XX	IX Oct.	III	23	Kal. Oct.	3100.
VI	Misphragmuthosis	XXVI	V	VII Oct.	XVI	XVI	XXVII Sept.	3113.
	Huius anno XXV *nascitur Moses.*							
VII	Thuthmosis	IX	III	VIII Oct.	IIII	IIII	XXI Sept.	3139.
VIII	Amenophthis	XXXI	XII	VIII Oct.	XIII	XIII	XIX Sept.	3148
	Iste est, qui putatur esse Memnon & lapis vocalis.							
IX	Oros	XXXVII	XV	VIII Oct.	VI	26	XI Sept.	3179.
X	Acherres	XXXII	XXIIII	VII Oct.	V	XV	II Sept.	3216.
	Huius Regis anno secundo Moses eduxit populum de finibus Aegypti.							
XI	Rathos	VI	XXVIII	VII Oct.	XVIII	VIII	XXV Aug.	3248.
XII	Chebres	XII	VI	VI Oct.	V	XV	XXIII Aug.	3254.
	Huius anno III *moritur Moses.*							
XIII	Acherres	XII	XVIII	VI Oct.	XVII	27	XX Aug.	3266.
XIIII	Amerses	V	II	VI Oct.	X	X	XVII Aug.	3278.
XV	Rammeses	I	VII	VII Oct.	XV	V	XVI Aug.	3283.
XVI	Ammenoph	XIX	VIII	VIII Oct.	XVI	XVI	XVI Aug.	3284.

Colliguntur decimæ octauæ Dynastiæ anni CCLXXVII.
Colliguntur decem & octo Dynastiarum anni MMMMCCLXXIII.

DECIMANONA DYNASTIA DIOSPOLITARVM REGVM VI.

I	Sethos	LI	XXVII	VI Oct.	XVI	XVI	XI Aug.	3303.
II	Rhapsaces	LXI	XXII	VI Oct.	X	XI	XXIX Iuli	3354.
	Huius anno XLV *Pelops ludicrum Olympicum instituit.*							
III	Ammenephthes	XX	XXVII	VI Oct.	XIIII	25	XIIII Iuli	3415.
IIII	Rameses	LX	XIX	V Oct.	XV	VI	IX Iuli	3435.
V	Ammenemes	V	XXIII	V Oct.	XVIII	IX	XXIIII Iuni	3495.
VI	Thuoris	VI	XXVIII	V Oct.	IIII	V	XXIII Iuni.	3590.

Hunc eum esse, qui Homero Polybus dicitur, & perperam credidit Africanus, & Eusebio persuasit.
Colliguntur decimæ nonæ Dynastiæ anni CCIII.
Colliguntur decem & nouem Dynastiarum anni MMMMCCCCLXXVI.

HACTENVS SECVNDVS TOMVS MANETHO.

	Anni Regnor.	Cyclus Solis.	Neomenia Zygonos.	Numerus Aureus.	Epacta Iuliana.	Thoth Aegyptiac.	Period. Iuliana.

EX TERTIO MANETHO AEGYPTII SACERDOTIS.

VIGESIMA DYNASTIA DIOSPOLITARVM

REGVM XII.

Hi regnarunt annos CXXV. 3506.
Colliguntur viginti Dynastiarum anni MMMMDCI.

VIGESIMAPRIMA DYNASTIA TANITARVM.

REGVM VII.

I	Smerdes	XXVI	XIX	III Oct.	II	XIII	XXI Mai	3631.
II	Psusennes	XLII	XVII	III Oct.	IX	I	XVI Mai	3657.
	Huius anno XL *Templi Solomonici iacta fundamenta.*							
III	Nephelcherres	IIII	III	III Oct.	XIII	XV	IIII Mai	3699.
IIII	Amenophthis	IX	VII	IIII Oct.	XVII	29	III Mai	3703.
V	Opsochon	VI	XVI	III Oct.	VII	IX	Kal. Mai	3712.
VI	Psinaches	IX	XXII	III Oct.	XIII	XV	XXIX Apr.	3718.
VII	Susennes	XIIII	III	III Oct.	III	25	XXVII Apr.	3727.
	Colliguntur vigesimæ primæ Dynastiæ anni XC.							
	Colliguntur vnius & viginti Dynastiarum anni MMMMDCCXI.							

VIGESIMASECVNDA DYNASTIA BVBASTITARVM.

REGVM. IX.

I	Sesonchis, vel Sesochis	XXI	XVII	III Oct.	XVII	29	XXIII Apr.	3741.
	Hunc LXX *Seniores Susakim, textus Hebraicus Sesac vocat; ut Masoritis placet.*							
II	Vsorthon	XV	X	III Oct.	XIX	21	XVIII Apr.	3762.
III	IIII V	XXV	XXV	II Oct.	XV	VII	XIIII Apr.	3777.
	In hoc interuallo Zara Aethiopum rex numeroso exercitu Palæstinam inundans ab Asa rege Iuda profligatus est.							
VI	Takellothis	XIII	XXII	II Oct.	II	XIIII	VIII Apr.	3802.
VII	VIII IX	XLII	VII	II Oct.	XV	VII	V Apr.	3815.
	Colliguntur vigesimæ secundæ Dynastiæ anni CXVI.							
	Colliguntur duum & viginti Dynastiarum anni MMMMDCCCXXVII.							

VIGESIMATERTIA DYNASTIA TANITARVM.

REGVM. IIII.

I	Petubastes.	XL	XXI	II Oct.	XIX	21	XXV Mar.	3857.
	Sub hoc primam Olympiadem celebratam perperam scribit Iulius Africanus.							
II	Osorchos	VIII	V	Kal. Oct.	II	XIIII	XV Mar.	3897.
	Hic Hercules Aegyptijs cognominatus est.							
III	Psammus	X	XIII	Kal. Oct.	X	XII	XIII Mar.	3905.
IIII	Ze.....	XXXI	XXIII	II Oct.	I	III	XI Mar.	3915.
	Huius anno XXIIII *prima Olympias ab Iphito instaurata.*							
	Colliguntur vigesimæ tertiæ Dynastiæ anni LXXXIX.							
	Colliguntur viginti trium Dynastiarum anni MMMMDCCCXVI.							

	Anni Regnor.	Cyclus Solis.	Neomenia Zygonos.	Numerus Aureus.	Epacta Iuliana.	Thoth Aegyptiac.	Period. Iuliana.

VIGESIMA QVARTA DYNASTIA BOCCHORIDOS SAITÆ.

Bocchoris Saites XLIIII XXVI II Oct. XIII 3946.

Sub hoc ferunt agnum locutum fuisse.

Huius anno secundo & vigesimo iniuit Thoth Nabonassari.

Hic rex vocatur Sua II Reg. XVII, 4.

Colliguntur viginti quatuor Dynastiarum anni MMMMDCCCCLX.

VIGESIMAQVINTA DYNASTIA ÆTHIOPVM.

REGVM III.

I Sabacon VIII XIIII KAL. Oct. XIX 22 XX Feb. 3990.

Iste captum in bello Bocchorim viuum cremauit.

Huius anno secundo contigit deportatio V Tribuum, & finis regni Samariæ.

II Seuechus eius F. XIIII XXII KAL. Oct. VIII 21 XVIII Feb. 3998.

Cum hoc fœdus icit Rex Ezekias.

III Tarachus XVIII VIII KAL. Oct. III 26 XV Feb. 4012.

Colliguntur vigesimæ quintæ Dynastiæ anni XL.

Colliguntur viginti quinque Dynastiarum anni MMMMM.

VIGESIMASEXTA DYNASTIA SAITARVM.

REGVM VII.

I Stephinates VII XXVI KAL. Oct. II XV XIII Feb. 4030.

II Nechepsos VI V XXX Oct. IX II XI Feb. 4037.

HACTENVS MANETHO. RELIQVA EX HERODOTO.

III Psammitichus XLIIII XI KAL. Oct. XV VIII VII Feb. 4043.

IIII Nechao XVII XXVII KAL. Oct. II XV XXVII Ian. 4087

Anno secundo huius Iosias rex Iuda interficitur.

V Psammis XVI XVI KAL. Oct. XIX 22 XXIIII Ian. 4104.

Huius anno tertio expeditio Nabuchodonosori Syriaca contigit.

VI Waphres XXV IIII KAL. Oct. XVI XIX XIX Ian. 4120.

Cum hoc rex Sedekias fœdus fecit.

Huius anno quinto casus Sedekiæ contigit cum excidio Templi.

VII Amosis XLIIII I XXX Sept. III 26 XIII Ian. 4145.

Colliguntur vigesimæ sextæ Dynastiæ anni CLIX.

Colliguntur viginti sex Dynastiarum anni MMMMMCLIX.

VIGESIMASEPTIMA DYNASTIA PERSARVM.

REGVM. VIII.

RVRSVS EX MANETHO.

I Cambyses IIII XVII XXIX Sept. IX II II Ian. 4189.

Iste quinto anno imperij sui Persici Aegyptum obtinuit.

Post hunc Magi aliquot menses regnum Persidis insederunt.

II Darius Hystaspis F. XXXVI XXI XXIX Sept. XIII XVI KAL. Ian. 4193.

III Xerxes vir Ester XX I XXIX Sept. XI 24 XXII Dec. 4229.

IIII Artaban. menses VII. XXI XXIX Sept. XII V XVII Dec. 4249.

V Artaxerxes Longimá. XL XXII XXIX Sept. XIII XVI XVII Dec. 4250.

VI Xerxes menses duos.

Sogdia-

		Anni Regnor.	Cyclus Solis.	Neomenia Zygonos.	Numerus Aureus.	Epacta Iuliana.	Thoth Aegyptiac.	Period. Iuliana.
VII.	Sogdianus menses VII.							
VIII	Darius Nothus	XI	VII	XXIX Sep.	XVI	XIX	VII Dec.	4291.

Iste in Perside annos XIX imperauit: anno XII imperij sui Aegyptum amisit.
Huius anno secundo initium capiunt LXX Hebdomades Danielis.
Colliguntur vigesimæ septimæ Dynastiæ anni CXIII.
Colliguntur viginti septem Dynastiarum anni MMMMMCCLXXII.

VIGESIMA OCTAVA DYNASTIA MENDESIORVM.

Amyrtæus	Saites	VI	XVIII	XXIX Sep.	VIII	22	IIII Dec.	4302.

Colliguntur viginti octo Dynastiarum anni MMMMMCCLXXVIII.

VIGESIMA NONA DYNASTIA MENDESIORVM.

REGVM IIII.

I	Nepherites	VI	XXIIII	XXIX Sep.	XIIII	28	III Dec.	4308.
II	Achoris	XII	II	XXIX Sep.	I	V	KAL. Dec.	4314.
III	Psammites	I	XIIII	XXIX Sep.	XIII	XVII	XXVII Nou.	4326.
IIII	Nepherites mens. II		XV	XXIX Sep.	XIIII	28	XXVII Nou.	4327.

Colliguntur vigesimæ nonæ Dynastiæ anni XIX.
Colliguntur viginti nouem Dynastiarum anni MMMMMCCXCVII.

TRIGESIMA DYNASTIA SEBENNITARVM.

REGVM III.

I	Nectanebis	XVIII	XV	XXIX Sep.	XIIII	28	XXVII Nou.	4327.
II	Teos	II	V	XXVIII Sep.	XIII	XVII	XXIII Nou.	4345.
III	Nectanebos	XVIII	VII	XXIX Sep.	XV	IX	XXIII Nou.	4347.

Colliguntur trigesimæ Dynastiæ anni XXXVIII.
Colliguntur triginta Dynastiarum anni MMMMMCCCXXXV.

TRIGESIMA PRIMA DYNASTIA PERSARVM.

REGVM III.

I	Artaxerxes Ochos	X	XXV	XXVIII Sep.	X	XIIII	XVIII Nou.	4365.

Hic decimo septimo anno regni sui Aegyptum recipit.

II	Arsos Ochi F.	IIII	VII	XXVIII Sep.	V	VIII	XVI Nou.	4375.
III	Darius Codomanus	VI	XI	XXVIII Sep.	IX	III	XV Nou.	4379.

Hunc Alexander prælio victum imperio euertit.
Colliguntur trigesimæ primæ Dynastiæ anni XX.
Colliguntur unius & triginta Dynastiarum anni MMMMMCCCLV.

HACTENVS EX TERTIO TOMO MANETHO ÆGYPTII.

TRIGESIMA SECVNDA DYNASTIA MACEDONVM.

REGVM. XIII.

I	Alexander Magnus	V	XVII	XXVIII Sep.	XV	IX	XIII Nou.	4385.
II	Ptolemæus Lagides	XI	XXII	XXVIII Sep.	I	V	XII Nou.	4390.
III	Ptol. Philadelphus	XXXVIII	VI	XXVIII Sep.	III	27	X Nou.	4430.
IIII	Ptolem. Euergetes	XXVI	XVI	XXVIII Sep.	III	27	XXIIII Oct.	4468.

		Anni Regnor.	Cyclus Solis.	Neomenia Zygonos.	Numerus Aureus.	Epacta Iuliana.	Thoth Aegyptiac.	Period. Iuliana.
v	Ptolem. Philopator	XVII	XIIII	XXVII Sep.	X	XIIII	XVII Oct.	4494.
VI	Ptolem. Epiphanes	XXIIII	III	XXVII Sep.	VIII	22	XII Oct.	4511.
VII	Ptolem. Philometor	XXXV	XXVII	XXVII Sep.	XIII	XVII	VIII Oct.	4535.
VIII	Ptol. Euergetes alter	XXIX	VI	XXVII Sep.	X	XV	XXVIII Sep.	4570.
IX	Ptolemæus Physcon	XVII	VII	XXVII Sep.	I	V	XXI Sep.	4599.
X	Ptolem. Alexander	X	XXIIII	XXVII Sep.	XVIII	XIII	XVII Sep.	4616.
XI	Ptol. Cleopatræ F.	VIII	VI	XXVI Sep.	IX	IIII	XIIII Sep.	4626.
XII	Ptolem. Dionysius	XXX	XIIII	XXVI Sep.	XVII	II	XII Sep.	4634.
XIII	Cleopatra	XXII	XVI	XXVI Sep.	IX	IIII	V Sep.	4664.

Colliguntur trigesimæ Dynastiæ anni CCCI.

Colliguntur triginta duarum Dynastiarum anni MMMMMDCLVI.

ALIA DYNASTIA THEBANORVM DIOSPOLITANORVM iniens ab anno X quintædecimæ Dynastiæ Pastorum Phœnicum.

REGVM XXXVIII

I	Menes Thebinites Theban.	LXIX	XIIII	XXII Oct.	V	XI	IIII Iunj	2114.
II	Athothes Menis F.	LII	XXVII	XXII Oct.	XVII	24	XX Mai.	2183.
III	Athothes posterior	XXXII	XXIII	XXI Oct.	XII	XXIX	V Mai.	2235.
IIII	Miabies eius F.	XIX	XXVII	XX Oct.	VI	23	XXVIII Apr.	2267.
V	Pemphos eius F.	XVIII	XVIII	XXI Oct.	VI	23	XXII Apr.	2286.
VI	Toegarmes Memphites	LXXIX	VIII	XXI Oct.	V	XII	XVIII Apr.	2304.

Huius anno LIII *init primus annus Beli Assyriorum regis*

VII	Stoechos eius F.	VI	III	XX Oct.	VIII	15	XXIX Mar.	2383.
VIII	Gosormies	XXX	IX	XX Oct.	XIIII	21	XXVII Mar.	2389.
IX	Mares eius F.	XXVI	XI	XX Oct.	VI	23	XX Mar.	2419.
X	Anoyphis	XX	IX	XX Oct.	XIII	II	XIII Mar.	2445.
XI	Sirois	XVIII	I	XIX Oct.	XIIII	22	VIII Mar.	2465.

Huius anno penultimo init Epocha Semiramea Chaldæorum.

XII	Chnubos Cneuros	XXVII	XIX	XX Oct.	XIII	II	IIII Mar.	2483.
XIII	Rauosis	XIII	XVIII	XIX Oct.	II	X	XXVI Feb. G.	2510.
XIIII	Ayres	X	III	XIX Oct.	XV	III	XXIII Feb.	2523.
XV	Saophis	XXIX	XIII	XIX Oct.	VI	24	XX Feb.	2533.
XVI	Sensaophis posterior	XXVII	XIIII	XIX Oct.	XVI	XIIII	XII Feb.	2562.
XVII	Moscheris	XXXI	XIII	XVIII Oct.	V	XIII	VI Feb.	2589.
XVIII	Musthis	XXXIII	XVI	XIX Oct.	XVII	25	XXIX Ian.	2620.
XIX	Pamnos Archondes	XXXV	XXI	XVIII Oct.	XII	*	XXI Ian.	2653.
XX	Apappus Maximus	C	XXVIII	XVIII Oct.	IX	27	XII Ian.	2688.
XXI	Echescos	I	XVI	XVIII Oct.	XIIII	23	XVIII Dec.	2788.
XXII	Nitocris uxor	VI	XVII	XVII Oct.	XV	IIII	XVII Dec.	2789.
XXIII	Myrtæus	XXII	XXIII	XVII Oct.	II	XI	XVI Dec.	2795.
XXIIII	Thyrsiomares fortis	XII	XVII	XVII Oct.	V	XIIII	XI Dec.	2817.
XXV	Thyrillos	VIII	I	XVII Oct.	XVII	26	VIII Dec.	2829.
XXVI	Semphucrates	XVIII	IX	XVI Oct.	VI	25	VI Dec.	2837.
XXVII	Chuter Taarus tyrannus	VII	XXVII	XVII Oct.	V	XIIII	Kal. Dec.	2855.
XXVIII	Meres Philosophus	XII	VI	XVI Oct.	XII	I	XXIX Nou.	2862.
XXIX	Chomaephtha	XI	XVIII	XVI Oct.	V	XIIII	XXVI Nou.	2874.
XXX	Schunosochos tyrannus	LX	I	XVI Oct.	XVI	XV	XXIIII Nou.	2685.
XXXI	Penteathyris	XVI	V	XVI Oct.	XIX	18	IX Nou.	2945.
XXXII	Stamenemes	XXIII	XXI	XVI Oct.	XVI	XV	V Nou.	2961.
XXXIII	Sistosichermes	LV	XVI	XVI Oct.	I	*	XXX Oct.	2984.
XXXIIII	Maris	XLIII	XV	XV Oct.	XVIII	VII	XVI Oct.	3039.
XXXV	Siphoasos Vulcani F.	V	II	XVI Oct.	IIII	IIII	V Oct.	3082.
XXXVI	.....	XIIII	VII	XV Oct.	IX	29	IIII Oct.	3087.
XXXVII	Phruoros, vel Nilos	V	XXI	XIIII Oct.	IIII	IIII	Kal. Oct.	3101.
XXXVIII	Amuthartæos.	LXIII	XXVI	XV Oct.	IX	29	XXX Sep.	3106.

Huius anno XXXII *nascitur Moses vir Dei.*

Colliguntur Dynastiæ Thebanorum Diospolitanorum anni MLV.

		Anni Regnor.	Cyclus Solis.	Neomenia Zygonos.	Numerus Aureus.	Epacta Iuliana.	Period. Iuliana.

PRIMA DYNASTIA IN BABYLONIA CHALDÆORVM.

REGVM SEPTEM.

I	Euechoos	VI	I	XVI	Oct.	XIII	IX	1989.
II	Chomuſbolos	VII	VII	XVI	Oct.	XIX	15	1995.
III	Poros	XXXV	XIIII	XVI	Oct.	VII	III	2002.
IIII	Nechubes	XLIII	XXI	XV	Oct.	IIII	*	2037.
V	Abios	XLVIII	VIII	XVI	Oct.	IX	25	2080.
VI	Oniballos	XL	XXVIII	XVI	Oct.	XIX	16	2128.
VII	Zinziros	XLV	XII	XV	Oct.	II	IX	2168.

Hoc ab Arabibus extincto iniuit ſecunda Dynaſtia Arabum in Babylonia.
Colliguntur primæ Dynaſtiæ Chaldæorum anni CCXXIIII.

SECVNDA DYNASTIA IN BABYLONIA ARABVM.

REGVM VI.

I	Mardocentes	XLV	I	XIIII	Oct.	IX	26	2213.
II	Siſimardacos	XXVIII	XVIII	XIIII	Oct.	XVI	XIII	2258.
III	Abias	XXXVII	XVIII	XIIII	Oct.	VI	23	2286.
IIII	Parannos	XL	XXVII	XIIII	Oct.	V	XII	2323.
V	Nabonabos	XXV	XI	XIII	Oct.	VII	IIII	2363.
VI	.....	XLI	VIII	XIIII	Oct.	XIII	X	2388.

Vltimo hoc Rege debellato Belus anno XXVII *imperij ſui Aſſyriorum imperium cum Babylonio coniunxit.*
Colliguntur anni ſecundæ Dynaſtiæ CCXVI.
Colliguntur anni duarum Dynaſtiarum CCCCXL.

TERTIA DYNASTIA IN ORIENTE ASSYRIORVM.

REGVM. XLI.

I	Belus	LV	V	XIII	Oct.	I	28	2357.
II	Ninus	LII	IIII	XIII	Oct.	XVIII	V	2412.
III	Semiramis	XLII	XXVIII	XIII	Oct.	XIII	XI	2464.

Huius anno XVIII *incipit Aera Chaldæorum æquinoctialis.*

IIII	Ninyas Zames	XXXVIII	XIIII	XII	Oct.	XVII	25	2506.
V	Arius	XXX	XXIIII	XII	Oct.	XVII	25	2544.
VI	Aralius	XL	XXVI	XII	Oct.	IX	27	2574.
VII	Xerxes	XXX	X	XI	Oct.	XI	19	2614.
VIII	Armamithres	XXXVIII	XII	XI	Oct.	III	21	2644.
IX	Beluchus	XXXV	XXII	X	Oct.	III	21	2682.

Huius anno XXXI *naſcitur Abraham Patriarcha.*

X	Palæus	LII	I	X	Oct.	XIX	17	2717.
XI	Sethus	XXXII	XXV	X	Oct.	XIIII	23	2769.
XII	Mamythus	XXX	I	X	Oct.	VIII	17	2801.
XIII	Aſchalios	XXVIII	III	X	Oct.	XIX	18	2831.
XIIII	Sphærus	XXII	III	X	Oct.	IX	28	2859.
XV	Mamylus	XXX	XXV	IX	Oct.	XII	I	2881.
XVI	Spartheus	XLII	XXVII	IX	Oct.	IIII	III	2911.
XVII	Aſcatades	XXXVIII	XIII	IX	Oct.	VIII	17	2953.
XVIII	Amyntes	XLV	XXIII	IX	Oct.	VIII	17	2991.
XIX	Belochus	XXV	XII	IX	Oct.	XV	IIII	3036.

		Anni Regnor.	Cyclus Solis.	Neomenia Zygonos.	Numerus Aureus.	Epacta Iuliana.	Period. Iuliana.
xx	Balatores	xxx	ix	viii Oct.	ii	xii	3061.
xxi	Lamprides	xxx	xi	viii Oct.	xiii	xiii	3091.
xxii	Sosares	xx	xxiii	vii Oct.	v	xv	3121.
	Huius anno xvii nascitur Moses.						
xxiii	Lampraes	xxx	v	vii Oct.	vi	26	3141.
xxiiii	Panyas,	xlv	vii	vii Oct.	xvii	27	3171.
xxv	Sosarmos	xlii	xxiiii	vii Oct.	v	xv	3216.
	Huius anno secundo contigit Exodus Hebræorum.						
xxvi	Mithræos	xxvii	x	vi Oct.	ix	xxix	3258.
xxvii	Teutamos, qui & Teutanes	xxxii	ix	vi Oct.	xvii	27	3285.
xxviii	Teutæus	xliiii	xiii	vi Oct.	xi	21	3317.
xxix	Arabelus	xlii	i	vi Oct.	xvii	28	3361.
xxx	Chalaos	xlv	xv	vi Oct.	ii	xiii	3403.
xxxi	Anabos	xxxviii	iiii	v Oct.	ix	*	3448.
xxxii	Babios	xxxvii	xiiii	v Oct.	ix	*	3486.
xxxiii	Thinæos	xxx	xxiii	v Oct.	viii	19	3523.
	Huius anno nono Ilion capitur a Græcis.						
xxxiiii	Dercylus	xl	xxv	iiii Oct.	xix	20	3553.
xxxv	Eupacmes	xxxviii	ix	iiii Oct.	ii	xiii	3593.
xxxvi	Laosthenes	xlv	xix	iiii Oct.	ii	xiii	3631.
	Sub hoc floruit Zoroastres Bactrianus Magus.						
xxxvii	Pyritiades	xxx	viii	iiii Oct.	ix	i	3676.
	Huius anno vigesimo primo Templum Solomonis construitur.						
xxxviii	Ophratæus	xxi	x	iii Oct.	i	iii	3706.
xxxix	Ephacheres	lii	iii	iii Oct.	iii	25	3727.
xl	Acracarnes	xlii	xxvii	iii Oct.	xvii	29	3779.
xli	Tonos Concoleros, qui a Græcis Sardanapalus dictus est.	xx	xiii	ii Oct.	ii	xiiii	3821.
	Colliguntur ab initio Beli anni mcccclxxxiiii.						
	Colliguntur ab initio Dynastiæ Chaldæorum mdcccclii.						

QVARTA DYNASTIA IN ORIENTE MEDORVM.

REGVM ix.

i	Arbaces Sardanapali debellator	xxviii	v	ii Oct.	iii	25	3841.
ii	Mandauces Arbacis F.	l	v	ii Oct.	xii	iiii	3869.
iii	Sosarmus	xxx	xxvii	ii Oct.	v	xvii	3919.
	Huius anno xx ludicrum Olympicum ab Iphito instauratum.						
iiii	Artycas	l	i	Kal. Oct.	xvi	viii	3949.
	Huius anno xix Nabonassar Babylonius deficiens a Medis nouam Dynastiam in Babylonia instituit.						
	Huius anno xliii *Salmanassar rex Assyriorum decem Tribus Israelis deportauit.*						
v	Arbianes, qui & Cardiceas,	xxii	xxiii	Kal. Oct.	ix	ii	3999.
	Hoc anno Sennacherib rex Assyriorum a filijs occiditur.						
vi	Arsæos, qui & Deloces	xl	xvii	Kal. Oct.	xii	v	4021.
vii	Artynes, qui & Phraortes	xxii	i	xxx Sept.	xiiii	27	4061.
viii	Astibaras, qui & Cyaxares	xl	xxiii	Kal. Oct.	xvii	*	4083.

xi Apan-

		Anni regnor.	Cyclus Solis.	Neomenia Zygonos.	Numerus Aureus.	Epacta Iuliana.	Periodus Iuliana.
IX	Apandas, qui & Astyages	XL	VII	XXX Sep.	XIX	22	4123.

Hunc Cyrus imperio Medorum euertit.
Huius anno secundo Ierosolyma una cum sanctuario incensa sunt.
Huius anno septimo, qui erat sextus ab excidio Templi, defectio Solis contigit, quam Thales prædixerat.
Colliguntur Dynastiæ Medorum anni CCCXXII.
Colliguntur ab initio Beli anni MDCCCVI.

QVINTA DYNASTIA IN ORIENTE PERSARVM.

REGVM XIIII.

I	Cyrus	XXX	X	XXX Sep.	XII	V	4154.
II	Cambyses	VIII	XII	XXX Sep.	IIII	VII	4184.
III	Magi fratres mens. VII						4184.
IIII	Darius Hystaspis F.	XXXVI	XX	XXX Sep.	XII	V	4192.
V	Xerxes	XX	XXVIII	XXX Sep.	X	XIII	4228.
VI	Artabanus mens. VII	....	XX	XXIX Sep.	XI	24	4248.
VII	Artaxerxes Μακρόχειρ	XL	XXI	XXIX Sep.	XII	V	4249.
VIII	Xerxes mens. II						
IX	Sogdianus mens. VII		V	XXIX Sep.	XIIII	28	4289.
X	Darius νόθος	XIX	VI	XXIX Sep.	XV	IX	4290.
XI	Artaxerxes Μνήμων	XLIII	XXV	XXVIII Sep.	XV	IX	4309.
XII	Artaxerxes Ωχος	XXIII	XII	XXVIII Sep.	I	V	4352.
XIII	Arses	IIII	VII	XXVIII Sep.	V	XIX	4375.
XIIII	Darius	VI	XI	XXVIII Sep.	IX	III	4379.

Colliguntur Dynastiæ Persarum anni CCXXXI.
Colliguntur ab anno primo Beli, ad imperium Asiaticum Macedonum, anni MMXXVIII.

SEXTA DYNASTIA IN ORIENTE MACEDONVM.

REGVM XIX.

I	Alexander Magnus	VI	XVII	XXVIII Sep.	XV	IX	4385.
II	Antigonus	XII	XXII	XXVIII Sep.	I	V	4390.
III	Seleucus Nicator	XXXII	VI	XXVIII Sep.	XIII	XVII	4402.
IIII	Antigonus ὁ Σωτήρ	XIX	X	XXVIII Sep.	VII	XI	4434.
V	Antigonus ὁ Θεός	XV	I	XXVII Sep.	VII	XI	4453.

Huius anno XII *Arsaces Parthus defecit a Syriæ regibus.*

VI	Seleucus ὁ Καλλίνικος	XX	XVI	XXVIII Sep.	III	27	4468.
VII	Seleucus ὁ Κεραυνός	III	VIII	XXVIII Sep.	IIII	VIII	4488.
VIII	Antiochus ὁ Μέγας	XXXVI	XI	XXVIII Sep.	VII	XI	4491.
IX	Seleucus ὁ Φιλοπάτωρ	XII	XIX	XXVII Sep.	V	XIX	4527.
X	Antiochus ὁ Ἐπιφανής	XI	III	XXVII Sep.	XVII	I	4539.
XI	Antiochus ὁ Εὐπάτωρ	II	XIIII	XXVII Sep.	IX	III	4550.
XII	Demetrius ὁ Σωτήρ	XII	XVI	XXVII Sep.	XI	25	4552.
XIII	Alexander Bala	X	XXVIII	XXVII Sep.	IIII	IX	4564.
XIIII	Demetrius Demetrij F. ὁ Νικάνωρ	III	X	XXVI Sep.	XIIII	XXIX	4574.
XV	Antiochus ὁ Σιδήτης	IX	XIII	XXVI Sep.	XVII	II	4577.
XVI	Demetrius Demetrij F. iterũ	IIII	XXII	XXVII Sep.	VII	XII	4586.
XVII	Antiochus ὁ Γρυπός	XII	XXVI	XXVII Sep.	XI	26	4590.

		Anni regnor.	Cyclus Solis.	Neomenia Zygonos.	Numerus Aureus.	Epacta Iuliana.	Priodus Iuliana.
XVIII	Anthiochus Cyzicenus	XVIII	X	XXVI Sept.	IIII	IX	4602.
XIX	Philippus	II	XXVIII	XXVII Sep.	III	28	4620.

Colliguntur ab initio imperij Macedonum Asiatici, anni CCXXVII.
Colliguntur ab initio Beli, anni MMCCLXV.
Colliguntur ab initio Dynastiæ Chaldæorum, anni MMDCXXXIII.

SEQVVNTVR DYNASTIÆ MAGNORVM ORIENTIS IMPERIORVM APPENDICES.

DYNASTIA ASSYRIORVM POSTQVAM AB ASSYRIIS DEFECERVNT.

* * *
PHVL.
TEGLATH-PHALASAR.
IAREB.
SARGON.
SALMAN-ASAR.
SENACHERIB.
ASAR-HADDON.
* * *

DYNASTIA BABYLONIORVM, POSTQVAM ANNO XX ARTYCÆ A MEDIS DEFECERVNT.

REGVM XX.

I	Nabonassarus	XIIII	XIX	KAL. Oct.	XV	VIII	3967.

Huic virtutis ergo, ac propter libertatem assertam Chaldæi nouam epocham instituerunt, a qua omnia Astronomiæ ratiocinia putari cæpta.

II	Nassius	II	V	KAL. Oct.	X	XIII	3981.
III	Chinzerus & Porus	V	VII	KAL. Oct.	XII	V	3983.
IIII	Dilulæus	V	XII	II Oct.	XVII	*	3988.

Huius anno ultimo Salmanasser Rex Assyriorum decem Tribus Israelis in Mediam deportauit.

V	Mardokempadus	XII	XVII	KAL. Oct.	III	26	3993

Hic Merodac parte priore nominis sui Isaiæ Prophetæ dictus anno VII *Imperij sui legatos Ezekiæ regi misit.*
Eodem anno VII *Mardokempadi Sennacherib a suis interficitur.*
Eodem anno ingens Solis defectio in morte Romuli.

VI	Arkeanos	V	I	KAL. Oct.	XV	VIII	4005.
VII	INTERREGNVM	XII	VI	KAL. Oct.	I	IIII	4010.
VIII	Belithus	III	XVIII	KAL. Oct.	XIII	XVI	4022.
IX	Aporonadicus	VI	XXI	KAL. Oct.	XVI	XIX	4025.
X	Herigebalus	I	XXVII	KAL. Oct.	III	26	4031.
XI	Nesnoemondacus	IIII	XXVIII	KAL. Oct.	IIII	VII	4032.
XII	INTERREGNVM	XVII	IIII	KAL. Oct.	VIII	21	4036.
XIII	Ieraedin	XIII	XXI	XXX Sep.	VI	29	4053.
XIIII	Saosducinus	IX	VI	XXX Sep.	XIX	22	4066.
XV	Kiniladachus	XIIII	XV	XXX Sep.	IX	II	4075.
XVI	Nabopollassarus	XXIX	I	XXX Sep.	IIII	VII	4089.

Hic filium suum Nabuchodonosorum anno XVII *imperij sui, Tyriorum & Palæstinorum rebellione, in Syriam cum præpotenti exercitu misit.*
Huius anno XXX *eodemque ultimo imperij & vitæ eius, visio quatuor animalium Ezekieli Prophetæ oblata.*

XVII Na-

		Anni regnor.	Cyclus Solis.	Neomenia Zygonos.	Numerus Aureus.	Epacta Iuliana.	Periodus Iuliana.
XVII	Nabuchodonoſoros fil.	XXX	II	XXX Sept.	XIII	27	4118.
XVIII	Evvilmerodach fil.	II	IIII	XXX Sept.	VI	29	4148.
XIX	Neregaſolaros	IIII	VI	XXX Sept.	VIII	21	4150.
XX	Laboroſordachos, qui Baltaſar	I	VII	XXX Sept.	XII	V	4154.
XXI	Nabonidos	XVII	XXIIII	XXX Sept.	XIII	XVI	4155.

Hic Medis oriundus, unde cognominatus Darius Medes, exutus eſt imperio a Cyro.

INTERREGNVM TRIENNII.

XXII	Cyrus rex Perſarum	IX	IIII	XXX Sept.	XV	VIII	4176.

Colliguntur ab initio Nabonaſſari, ad exitum Cyri Perſarum regis, anni CCXVII.
Hinc ad Macedonum Aſiaticum imperium anni CCI.
Hinc ad defectionem Arſacis Parthi, a quo, qui rerum in Parthis potiti ſunt, Arſacidæ dicti, anni LXXIX.
Colliguntur Dynaſtiæ Parthorum Arſacidarum anni CCCCLXXIX, *ultimo eorum Rege Artabano cæſo.*

DYNASTIA SECVNDA PERSARVM POST CAEDEM ARTABANI VLTIMI ARSACIDARVM.

REGVM XXVIII.

		Anni regnor.	Menſes regnor.	Cyclus Solis.	Neomenia Zygonos.	Numer. Aureus.	Epacta Iuliana.	Periodus Iuliana.
I	Artaxares	XII	X	XV	XXIIII Sep.	III	29	4943.
II	Sapores	XXXI	O	XXVII	XXIIII Sep.	XV	XI	4955.
III	Ormiſdas fil.	I	O	II	XXV Sep.	VIII	24	4986.
IIII	Wararanes	III	O	III	XXIIII Sep.	IX	V	4987.
V	Wararanes fil.	XVII	O	VI	XXIIII Sep.	XII	VIII	4990.
VI	Wararanes Segan Sàa	O	IIII	XXIII	XXIIII Sep.	X	XVI	5007.
VII	Narſes fil.	VII	V	XXIIII	XXIIII Sep.	XI	27	5008.
VIII	Ormiſdas fil.	VII	V	II	XXIII Sep.	XVII	III	5014.
IX	Sabores	LXX	O	X	XXIII Sep.	VI	II	5022.

Hic in utero matris creatus eſt Rex, & tot annos imperauit, quot vixit.
Huius anno LV *Iouinianus Perſis Niſibin prodidit.*

X	Artaxerxes frater	IIII	O	XXV	XXIII Sep.	I	VII	5093.
XI	Sabores fil.	V	O	I	XXII Sep.	V	XXI	5097.
XII	Wararanes Kerman Saa	XI	O	VI	XXIII Sep.	X	XVI	5102.
XIII	Izdigerdes fil.	XXI	O	XVII	XXII Sep.	II	XVIII	5113.
XIIII	Wararanes fil.	XX	O	X	XXII Sep.	IIII	XX	5134.
XV	Izdigerdes fil.	XVII	IIII	II	XXII Sep.	V	XXI	5154.
XVI	Perozes	XXIIII	O	XIX	XXI Sep.	III	*	5171.
XVII	Obalas frater	IIII	O	XV	XXII Sep.	VIII	25	5195.
XVIII	Cabades fil.	XI	O	XIX	XXI Sep.	XII	IX	5199.

Hic regno abdicatus cuſtodiæ mancipatur.

XIX	Samaſpes fil.	IIII	O	II	XXII Sep.	IIII	XI	5210.
XX	Cabades iterum	XXX	O	VI	XXII Sep.	VIII	25	5214.
XXI	Coſroes Magnus	XLVIII	O	VIII	XXII Sep.	XIX	26	5244.
XXII	Ormiſda	VIII	O	XXVIII	XXII Sep.	X	XVII	5292.
XXIII	Coſroes	XXXIX	O	VIII	XXII Sep.	XVIII	XV	5300.
XXIIII	Siroes	I	O	XIX	XXI Sep.	XIX	26	5339.
XXV	Adeſer	O	VII	XX	XXI Sep.	IX	VIII	5340.
XXVI	Barazas	O	VI	XXI	XXI Sep.	II	XX	5341.
XXVII	Baram Coſrois filia	O	VII	XXI	XXI Sep.	II	XIX	5341.
XXVIII	Ormizda Iezdegird	III	O	XXII	XXI Sep.	III	I	5342.

Colliguntur ab initio Artaxaris, anni CCCCII.
Colliguntur ab initio Arſacis Arſacidarum auctoris anni DCCCLXXXI.

DYNASTIA ARABVM SCENITARVM, SIVE SARACENORVM.

INTERFECTO IEZDEGIRD.

		Anni regnor.	Menſes regnor.	Cyclus Solis.	Neomenia Zygonos.	Numer. Aureus.	Epacta Iuliana.	Muharram.	Period. Iuliana.
I	Muhammed Pſeudopropheta	X	O	XV	XXI Sep.	XV	XII	XVI Iulj	5335.
II	Abukara	II	VI	XXV	XXI Sep.	VI	III	XXVIII Mar.	5345.
III	Omar	X	VI	XXVII	XXI Sep.	VIII	25	VII Mar.	5347.
IIII	Othmen	XII	O	X	XXI Sep.	XIX	26	XXVIII Oct.	5358.
V	Ali	IIII	IX	XXII	XXI Sep.	XII	IX	XIX Iuni	5370.
VI	Alhatem	O	IIII	XXVI	XXI Sep.	XVI	XXIII	VI Mai	5374.
VII	Moavvi	XIX	VI	XXVII	XXI Sep.	XVII	IIII	XXVI Apr.	5375.
VIII	Ezid	III	VIII	XVIII	XX Sep.	XVII	IIII	XX Sep.	5394.
IX	Marvvan	O	IX	XXII	XX Sep.	II	XIX	VIII Aug.	5398.
X	Edimelich	XXII	O	XXIII	XIX Sep.	III	*	XXVIII Iulj	5399.
XI	Walid	IX	O	XVII	XX Sep.	VI	III	XIX Nou.	5421.
XII	Zulzimin	III	O	XXVI	XX Sep.	XV	XII	XIII Aug.	5430.
XIII	Omar	II	O	I	XX Sep.	XVIII	XV	XII Iulj	5433.
XIIII	Iezed	IIII	O	III	XX Sep.	I	VIII	XXI Iunj	5435.
XV	Ewelid	XVIII	O	VII	XX Sep.	V	XXII	VIII Mai	5439.
XVI	Walid ſecundus	I	O	XXV	XX Sep.	IIII	XI	XIII Oct	5457.
XVII	Gezid	I	O	XXVI	XX Sep.	V	XXII	III Oct.	5458.
XVIII	Marwan ſecundus	VI	O	XXVII	XX Sep.	VI	III	XXII Sep.	5459.
XIX	Muhammed Abubala	V	O	V	XX Sep.	XII	IX	XVIII Iulj	5465.
XX	Abdalla	XXI	O	X	XX Sep.	XVII	V	XXV Mai	4470.
XXI	Madi Muhammed	IX	O	III	XX Sep.	XIX	27	XXVIII Sep.	5491.
XXII	Muſe	I	O	XI	XX Sep.	VIII	26	III Iulj	5499.
XXIII	Aharon	XXIII	O	XII	XX Sep.	IX	VII	XXII Iunj	5500.
XXIIII	Muhammed tertius	V	O	VII	XX Sep.	XIII	XXI	IIII Oct.	5523.
XXV	Abdalla ſecund.	XVII	O	XII	XX Sep.	XVIII	XVI	XI Oct.	5528.
XXVI	Muhammed quartus	XL	O	I	XIX Sep.	XVI	XXIIII	VII Feb.	5545.

Colliguntur Dynaſtiæ Sarracenorum in Perſide anni CCL.
Hæc Dynaſtia aſchiſmaticis, Turcis, & alijs lacerata eſt.

DYNASTIA

DYNASTIA CHALIPHARVM IN BAGDED ET DAMASCO.

		Anni Christi	*Muharram.*
I מחמד	MVHAMMED PSEVDOPROPHETA.	622.	xvi Iulj.
II אבו בכר	ABV-BECHER cognomine Iuſtus anno Hegiræ xi. Moritur xiii.	632.	xxviii Mar.
III בן עמר אלקטף a אבו עביהה b עמר בן אלעאץ c אצפהן d עבר אללה בן גדיל	BEN OMAR ELKATEPH. Interfectus eſt a ſeruo, anno xxiii. Sub hoc Scham, id eſt Damaſcus per a Abu Abira: Aegyptus per b Omar filium El Atz, c & Atzphahan: Perſis autem per d Abdalla filium Gedil, ſubacta fuit.	643.	xix Nouemb.
IIII עתמן בן עפאן	OTHMEN FILIVS APHAN. Interficitur anno xxxv.	655.	xi Iulj.
V עלי בן אבי טטאלף	ALI filius Abiltaleph. Interficitur anno xxxix.	660.	xxix Mai.
VI חסן בן עלי e מעאוהה	HASEN filius Ali Regnauit in Cupha. Frater autem eius e Mawia regnauit in Scham, ſiue Syria Damaſci. Sed Haſen, quod eſſet vir probus, & metuens humanum ſanguinem fundere, abdicato penes fratrem Mawiam imperio, Mediniam ſeceſſit, ubi vitæ reliquum tempus exegit. Mawia vero obijt anno lx.	679.	xii Octob.
VII יזיר בן מעאוהה	IEZID filius Mawiæ. Eo ipſo anno abdicat ſe imperio.		
VIII מרואן בן אלחכם	MARWAN filius Elhacham. Obijt eo anno.		
IX עבר אל מלר בן מרואן f מאסרי גויא	ABDELMELICH filius Marwan. Obijt anno lxxxvi. Florebat f Maſarıguia Iſraelita medicus præſtantiſſimus anno lxx Hegiræ, qui Alexandri erat milleſimus. item g Hagag filius Ioſeph Iudæus, qui præfectus fuit h Irak & Babyloni. Florebat etiam Thiarok medicus eximius, & Theodon.	681. 689.	xxv Feb. xxv Iunj.
g חואג h עיראק			
X ולית	WALID eius filius. Aedificat Argaz Damaſci, quæ antea vocabatur Beth-Rimmon, ac multa præterea ædificia. Edixit, ne leproſi in plateis ambularent. Obijt anno xcvi. Sub hoc Hagag filius Ioſeph febri ardenti correptus, arceſſito Aſtrologo, ſciſcitatus eſt, an ex aſtrorum motu illi compertum eſſet, eo anno ullum Regem moriturum. Aſſeuerante illo ſibi conſtare Regem quidem moriturum, ſed cui nomen Cani ſit, Hagag memor ſibi hoc nomen naſcenti a matre impoſitum, Moriar ergo, inquit, ſed tu me hora præcedes. Statimque ei caput amputari iuſſit. In xx annis, quibus ciuitati Irak præfuit, centum viginti millia virorum interfecit. In carcere ipſius extincta ſunt virorum quinquaginta millia, mulierum triginta.	714.	xvi Septemb.
XI סליכאן	SVLEIMAN frater Walid. Obijt anno xcix. Hoc anno hiems aſperrima fuit, & peſtis ſæuiſſima Conſtantinopoli.	717.	xiii Aug.
XII עמר בן מלך לעזיז	OMAR filius Melichel Aziz filij Marvvan filij Elhacham. Iſte magnæ ſanctitatis opinionem conſequutus obijt anno ci.	719.	xxiii Iulj.
XIII יזיר בן עבר אל מלך a אבו סאלר	IEZID filius Abdelmelich cognomento a Abu-Saled. Obijt anno cxv.	723.	x Iunj.
XIIII השאם בן עבר אלמלך	HASCHAM filius Abdel-melich. Interficitur a Zeid filio Ali anno cxxv.	742.	iiii Nou.

WALID

		Anni Christi	Muharram.
xv ולי בן יזיד	WALID filius Iezid filij Abdelmelich. Non reliquit ullum loculũ condendo fratris cadaueri, neque cucumam aquæ calfaciendæ ad cadauer lauandum. Sed posuit tantum in quadam storea. Vitæ voluptariæ deditus fuit, luxui, & vino. Conspiratione in eum facta domi a strenuis decem viris interficitur. Caput eius per plateas Damasci ostentatum anno cxxvi.	743.	xxv Octob.
xvi	IEZID filius Walid filij Abdelmelich. Hic solebat dicere: *Ego sum filius Chosrois: pater autem meus Marvvan: auus Augustus: rursus auus meus filius Hakan.* Nimirum quia mater eius, quæ vocabatur [m] Scha Perid, erat filia Perozis filij Iezdegird, filij Schehariar, filij Chosrois: mater autem Perozis erat filia Constantini Augusti: mater vero Chosrois erat filia Hakan regis Turcorum. Obijt eodem anno cxxvi.	743.	xxv Octob.
[m] שאה פריד			
xvii מרואן אברחים	MARWAN Ibrahim filius VValid filij Abdelmelich. Abdicauit sese imperio eodem anno.		
xviii מרואן בן מחמד	MARWAN filius Muhammedis filij Marwan filij Elhacham, accepto a fratre Ibrahim imperio, quod Abrahamum Sacerdotem interfecisset, qui erat de posteritate [n] Abas, conspiratione [o] Abasidarum facta imperio exutus est: quorum factionis princeps erat [p] Abul Abas Essaphach filius Muhammedis Sacerdotis filij Ali, filij Abdalla, filij Abas, filij Abdulmutaleb cognatorum Muhammedis Pseudoprophetæ, traiecto Euphrate Damascum venit, omnia ædificia ipsius Marvvan euertit, ita ut ne lapis quidem super lapidem relinqueretur. Marvvan vero in Aegyptum profugit: atque ibi in fano quodam deprehensus interfectus est anno cxxxii.	749.	xx Aug.
[n] עבאס			
[o] אלעבאסיים			
[p] אבו אלעאבס אלספאך			

DYNASTIA ABASIDARVM CHALIPHARVM.

xix אבו אל עבאס	ABVLABAS annis iiii. Obijt anno cxxxvi.	753.	vii Iulj.
xx אבו געפר אל מנצור	ABVGEPHAR ELMANTZVR. Male tractauit filios Hasin, filij Ali, filij Abulmutaleb. De quibus xii in carcerem obscurissimum coniecti, ut ne lucem quidem viderent, in summis angustijs extincti sunt. Iste primus ædificare cæpit vrbem Bagded. Obijt ex diarrhœa anno clviii.	774.	x Nouemb.
xxi מהדי בן מנצור	MAHDI filius Mantzur. Iste anno clxv [q] misit filiũ suum [p] Aharun Erreschid Constantinopolim, Irene imperante, qui donis placatus recessit. Obijt anno clxx.	[q] 781. 786.	xxvi Aug. iii Iulj.
[p] אהרון אלרשיד			
xxii	AHARVN ERRESCHID eadem nocte, qua imperium iniuit, nuncium de filio sibi nato accepit, quem Mamon vocauit. Obijt an. cxciii.	808.	xxv Octob.
xxiiii אמין בן רישר	IMIN filius Reschid, cuius mater fuit Zebida, deditus fuit luxui. Interficitur a factione Taher præfecti exercitui Mamonis filij Reschid, fratris eius, anno cxcviii.	813.	Kal. Sept.

Sub

Anni Christi. Muharram.

Sub eo florebant præstantissimi medici, Gabriel Surianus, Iohannes filius [r] Masavvia, & [f] Sela filius Behela Indus.

[r] מאסאויה
[f] צאלה בן בהלת הנדי

xxv מאמון בן רשיד MAMON filius Reschid frater eius, scientiarum, doctorumque hominum studiosus fuit. Regem Chorasan constituit Ali filium Muse filij Gephar, filij Muhammed, filij Ali, filij Hasin, filij Ali, filij Abutalib. Sanxit, ne posteritas Ali atra vestimenta induerent, sed tantum lutea serica: quod quidem eorum est insigne. Idcirco Abasium eum æmulabantur, quod hostibus suis honorem haberet. Sed postquam Ali ex nimio esu uuarum repentina morte sublatus fuisset, æmulatio, quæ inter eos intercedebat, sopita est. Sub hoc obijt [t] Imam Eschaphai, id est Sacerdos Scaphæus; anno ccx. 825. xxiii April.

[t] אמאם אלשפאעי

Tunc etiam multi libri ex Græco sermone in Arabicum conuersi sunt. Obijt Mamon anno ccxviii. 832. xxvi Ian.

xxvi מעתצם הליפה MVTETZAM Chalipha successit illi. Fuit is summus Medicorum amator. Sub eo florebat [u] Imam El Henabeli. Obijt Mutetzam anno ccxxvi. 841. xxxi Octob.

[u] אמאם אלהנבלי

xxvii אהרון אלואתק AHARVN ELWATHAK filius eius. Sub hoc facta est magna permutatio captiuorum Christianorum & Ismaelitarum anno cclxxxi. 845. vii Sept.

xxviii מתוכל בן מעתצם METVCHAL filius Mutetzam. Sub eo ccc triremes Damiatam & Aegyptum desolarunt. Postea sequuti sunt terræmotus uniuersales anno cclxii. Anno autem clxvii seruus quidam Turca Chalipham Methucal interfecit. 856. x Mai 861. xvii Mar.

xxix כתנצר בן כתוכל MVTNATZAR filius eius successit illi. Obijt anno cclxviii. 862. vi Mar.

xxx אלמסתעין ELMVSTEIN. Sub hoc Turcomanni regem Aegypti & omnis Syriæ constituerunt Achmad filium Tolon serui Mamonis. Anno autem cclv Chalipham Elmustein occiderunt. 868. xx Decemb.

DIVISIO CHALIPHATVS IN BAGDED ET ÆGYPTO.

xxxi מהתדי בן ואתק MVHTADI filius Wathak annum unum. Obijt anno cclvi. 869. ix Decemb.

xxxii מעתמד בן מתוכל MVTEMAD filius Metvvachal. Ipse in Bagded despiciebat Tolonem, Tolon eum in Aegypto. Mortuus est Tolon anno cclxx. cui successit [x] Hamaria filius. Mutemad autem obijt anno cclxxix. Tunc florebant Mischaar Astrologus, & [b] Elchandi. [c] Moaphak autem non potuit ad Chaliphatum peruenire. 883. x Iulj 892. iii April.

[x] חמאריה
[a] בשער [b] אלכנדי
[c] מואפק

xxxiii מעתצד בן מואפק MVTETZAD filius Moaphak. Hamaria filius Tolonis ab eo impetrauit, vt inter filium suum Ali, & filiam eius nuptias contraheret, cui nomen erat [d] Katrilnida. Obijt Mutetzad anno cclxxxviii. 900. xxvi Decemb.

[d] קטר אלנידה

xxxiiii מכתפי MVCHTAPHI. Sub eo floruit summus ille [e] Tebeth filius Koreh, & Hamaria rex Aegypti

[e] תבאת בן קרח

		Anni Christi.	Muharram.
	deceſſit, relicto ſucceſſore Aharum filio, quem interfecit Muchtaphi, prælio cum eo commiſſo. Et defecit familia Tolonis in Aegypto. Obijt Muchtaphi anno CCXCV.	907.	XII Oct.
XXXV אבובכר מחמד בן זכריה אלרזי e אבובכר בן f סינאן	MVKTEDAR filius Muktetzad. Obijt anno CCCXX. Sub eo floruerunt e Abubecher Muhammed filius Zachariæ Errazi, & f Sinan filius Tebeth filij Korch.	932.	XII Ian.
XXXVI אלקאהר בן מעתצד g בני בויא h סגאע	ELKAHAR filius Mutetzad. Sub eo potentia & amplitudo g Bavviadarum creſcere cæpit, qui erant reliquiæ poſteritatis Iezdegrid: quia primus, qui vocabatur h Segia ſomnians imaginatus eſt ex pudendo ſuo inter mingendum ignem exortum ad cælum uſque peruenisſe, & inde in tres partes diſceſſiſſe. Read coniectorem delata, quum ille ſibi mercedem prius ſolui poſtularet, nihilque Segia in manibus haberet, quod illi daret, tandem, quam habebat, veſtem ei dediſſe. Tunc coniectorem reſpondiſſe: Trium liberorum tuorum fama ad Climata mundi extolletur. Erant autem ij ex Delem, qui in extremis Tataris locus eſt. Atque adeo ſic res contigit. Obijt Elkahar anno CCCXXI.	933.	Kal. Ian.
XXXVII ראצי בן מקתדר i חנבליון k מעז אלדולה l אהוז	RATZE filius Muktedar iniuit regnum anno CCCXXII. Inter hunc & i Hanibalidas maximæ ſimultates interceſſerunt. Sub eo regnabat k Maaz Eddula ex familia Bavviadarum in l Ahuz. Obijt Ratze anno CCCXVIII.	933 939.	XXII Dec. XVIII Octob.
XXXVIII מקתפי m נאצר בן אחמד n בורטן ומאורא אלנהר	MVKTAPHE frater eius. Eo regnante obijt anno CCCXXXI m Natzar filius Ahmed filij Iſmael Rex n Choraſan & Maura Ennahar. cui Noah filius ſucceſſit. Muktaphe conſtituit Toſon Turcum ſummum præfectum a quo poſtea excæcatus eſt anno CCCXXXII.	943.	IIII Sept.
XXXIX מסתכפי בן מכתפי o אכשיד מחמד בן טגג p כאפור q סיף אלדולה r מעז אלדולה s עמאד אלדולה t דכן אלדולה	MVSTEKAPHE filius Muktaphe. Huius temporibus, regnante in Aegypto o Achſchid Muhammede filio Tangi, p Caphur magiſter militiæ ipſius Achſchid, item q Saiph Eddula Halep vi cæpit, & occurrentem ſibi Achſchid cũ magiſtro ſuo militiæ Caphura, commiſſo prælio, deuicit. Item r Meaz Eddula filius Bavvia inuaſit Bagded. Muſtecaphe autem Chalipha in latebras ſeſe abdidit. Arce occupata pro Rege ſeſe geſſit, fratrem ſuum cognominãs Amad Eddula, alterum vero t Dechen Eddula. Erant autem tres filij Bavvia. Tandem Muſtecaphe interfectus eſt a Meaz Eddula, poſtquam in Chaliphatu ſtetiſſet annũ & menſes quatuor.		
XL מטיע בן מקתדר u אביזור x אמיד אלאמרא y עבד אלמלך בן נוח	MATIA filius Muktedar anno CCCXXIIII. Nihil relictũ eſt Chaliphæ, præter id, quod illi conceſsũ a Meaz Eddula. Tunc obijt Achſchid rex Aegypti: cui ſucceſſit u Abigud filius. Caphur autem factus x præfectus præfectorum. Amad Eddula regnauit in Schiran. Anno CCCI y Ebdul-Melich filius Noach rex Choraſan delapſus	945. 961.	XIII Aug. XX Febr.

		Anni Christi.	Muharram.
	lapsus equo mortuus est. Successit ei frater Mantzur filius Noah. In Bagded autem obijt Meaz Eddula filius Bawia: cui succesſit		
z בכתיאר	[z] Bachthiar, qui nomine mutato dictus [a] A-		
a עזאלדולה	zeddula. Anno autem CCCLXI venit Alexan-	971.	XIIII Oct.
b מעז לדין אללה	driam ex finibus Occidentis quidam Rex nomine [b] Meaz Ledin illahi de posteritate Phetimæ Muhammedis Pseudoprophetæ filiæ: cui omnes proceres Alexandriæ ciuitatem tradidèrunt, & omne totius Aegypti regnum. Chaliphatum sponte abdicauit Matiæ, quod schismaticus haberetur.		
XLI טאיע בן מטיע	TAIA patri Matiæ succesſit. Sub hoc florebat [c] A-		
c אבו נצרי אלפראבי	bu Netzaril Pharabi. Sub hoc etiã Meas ledin illahi factus est rex Mechæ, Medinæ, Aliman: & Raban eddula filius Bawia obijt an. CCCLXVI:	976	XXX Aug.
d עצר אדולח	cui succesſit filius [d] Etzad Eddula. Obijt Mantzur filius Noah rex Chorasan. Succesſit ei filius Noah. Etzad eddula Bagded dirutam instaurauit, tradita in matrimonium Taiæ Chaliphæ filia sua. Obijt Meaz ledin illahi anno		
e עזיז לדין אללח	CCCLXV: cui succesſit filius [e] Aziz ledin illahi. O-	975.	X Sept.
f צאם צאם אלדולח	bijt Etzad eddula anno CCCLXXI, cui succesſiit	981.	VI Iulj.
g בהא אלדולה	filius [f] Tzamtzam eddula. quo in vincula coniecto, regnauit [g] Beha eddula. qui Taiam Chalipham catenis vinxit, direpta eius domo, anno CCCLXXX.	990.	XXXI Martij.
XLII קאדר בן מקתדר	KADAR filius Muktedar. Obijt Elaziz rex Aegypti anno CCCLXXXVI, qui erat de posteris Phetimæ: cui succesſit Elhacham. Obijt Noah in Buchar. Succesſit ei filius Mantzur. Decesſit Muhammed [h] Sabgathagin. Succesſit ei filius Ismael cognomento [m] Iemin Eddula. Mor-	996.	XXV Ian.
h סבוחגין			
m ימין אלדולה			
* סלטן אלדולה סגאע	tuo Beha Eddula succesſit filius * Sultan Eddula Segia de posteritate Bawiæ. Anno CCCC	1017.	XXX Mai.
	VIII trecenta Tatarorum millia ex Sinarum regione in Asiam effusa sunt, quos Tagan Chan Tatarorum magnorum rex prælio commisſo fugauit, captis ex illis centum millib. ingentique præda potitus, & vasis operis Sinarũ. Fratre suo [n] Scheraph Eddula regni possessione		
n שרף אלדולה	deturbato, regnauit ipse anno CCCCXI. Inter-	1020.	XXVII Apr.
o אלטאהר לאעזאז דין אללה	fectus est Hacham rex Aegypti. Succesſit ei filius [o] Etaher Laazizdin Illahi. Anno CCCCXXI o-	1030.	IX Ian.
p מסעור	bijt Iamin Eddula. Succesſit filius Muhammed: deinde frater eius [p] Masĥud. Obijt Kadar Chalipha anno CCCCXXII: cui succesſit filius		
q קאים	[q] Kaim anno CCCCXXII.	1031.	XXVIII Dec.
XLIII	KAIM anno CCCCXXII. Huius temporibus regna-		
r רוחא	bat [r] Rohe in Bagded. Anno CCCCXXVII obijt Taher Lazaz Din Illahi ex Phetimæis, rex Aegypti: cui succesſit filius [s] Mustenatzar Billahi.	1035.	V Nouemb.
s מסתנצר באללה	In Bagded autem diffamarunt eum dicentes cum non esſe Phetimæum, sed extraneum.		
t אבועלי בן סינא	His temporibus florebat [t] Abo Ali filius Sina. obijt Kaim Chalipha.		

Anni Christi. *Muharram.*

מקתדי בן קאים xliiii MVKTADI filius Kaim anno cccxxvii. Obijt
סלטן מלך שאה [u] [u] Sultan melich Scha. cuius mortem occultauit uxor eius, elato mariti cadauere in plaustro extra Bagded, propterea quod filium trimum reliquisset. Itaque magna vi pecuniæ a proceribus aulicis, & ducibus exercitus, atque ab ipso Chalipha impetrauit, vt filius Mahmud regnaret. Obijt Chalipha anno cccc lxxxix. Eo tempore florebat Ben Gazela, qui multos libros medicinæ composuit. 1095. xxxi Dec.

מסתטהר בן מקתדי xlv MVSTETAHER filius Muktadi. Obijt Mustenatzar rex Aegypti, postquam regnasset annos
מסתעלה [x] lx. cui successit filius [x] Musteale. Eo tempore quum Astrologi assererent diluuium fore, licet non quantũ fuit sub Noah, a Chalipha Astrologus quidam accitus dixit, quando sub Noah diluuium contigit, septem planetas coijsse in Signo Piscium, nunc vero esse tantum sex, nimirum excluso Saturno. Tunc timor incessit omnibus super urbe Bagded, quod in loco depresso sita sit, ita vt omnes aquarum aditus obstruxerint. Itaque eo anno contigit, vt omnes Ismaelitæ, qui per deuotionem ad suum Sanctuarium peregrinati fuerant, repentina aquarum vi oppressi & obruti fuerint, præter paucos, qui in culmina montium sese receperant. Ob hanc caussam Chaliphas Astrologum ornamentis regalibus honestauit. Anno cccc xci Christiani inualescebant, vt Toletum a Sarracenis receperint, Siciliamque, atque urbes quasdam Africæ: in quos quum expeditionem
ברבוגא קואם אלדולה [y] suscepisset [y] Barbuga cognomine Koam Eddulá rex Turcorum, re infeliciter gesta discessit. Anno cccccxcv obijt Musteali rex Aegypti. 1097. viii Dec. 1101. xxvi Octob.
אלאמיר באחכאם אללה [a] Successit illi filius [a] Elamir bahacham illahi natus annos quinque. Regnum autem administrabat [b] Aphtzala Wizir. In Gunia vero & Aktzarai regnabat [c] Kilig Arselan Esselgiuki.
אפצלא [b]
קיליג ארסלן אלסלגוקי [c] Obijt Mustetaher Chaliphas anno dxii. 1118. xxiiii Apr.

מסתרשד xlvi MVSTERASCHAD filius Mustetaher. Florebat
צלת אמיה [d] [d] Salath Amia Medicus & Astrologus. Anno dxvii Christiani cæperunt Tyrum. Mustera 1124. xviii Feb
schad Chaliphas bellum gessit cum Athbanig Zingi rege Siras. Postea pax inter ambos facta. Anno dlix interfectus est Chaliphas Musteraschad.

ראשיד xlvii RASCHID filius Musteraschad. Sapientes Ismaelitarum abdicarunt eum anno dxxx. 1135. x Octob.

מקתפי בן מסתטהר xlviii MVKTAPHI filius Mustetaher. Sub eo regna-
אתא בינזינגי [e] bat [e] Atha Begzingi in [f] Baal Bigoroha: & in-
בעל בינורוהא [f] terfectus est in [g] Gebaar. Eius autem frater
גבער [g] [h] Noraddin inuasit regnũ Halep, & adiacentia
מוראלדין [h] Antiochię Christianis adempta, usque ad [i] Marasch & Azaz. Mortuo Elamir in Aegypto, successit filius eius [k] Elhaphit ladin illahi. Quo
מרע שועזאז [i]
אלחאפיט לדין אללה [k] mortuo regnauit [l] Ettaphar. Eo interfecto successit
אלטאפר [l]

Anni Christi. *Muharrem.*

אלפאיז [m] ceſſit filius eius annorum quinque [m] Elphaiz: quem Wizir in ulnas ſuas ſubleuatum in throno regis collocauit. Noraddin cæpit Damaſcum. Anno ⁻DLII fuerunt horrendi terræ motus. Omnia circumiacentia Damaſco, Halepo, Tripoli, Antiochiæ, Hamæ, Laodiciæ peſſundata ſunt. In urbe Hamath in Schola quinquaginta adoleſcentes ruina domus oppreſſi ſunt, quos quum parentes non requiſiuiſſent, argumento eſt & ipſos aufugiſſe. Anno ⁻DLIIII excreuit Tigris, & urbem Bagded inundauit, ac multas præterea urbes deſolauit. Anno ⁻DLV obijt Muktaphi Chaliphas. 1157. XIII Feb. 1159. XXIII Ian.

מסתנגד XLIX MVSTENEGED. Anno ⁻DLVI obijt Elphaiz filius Taphar rex Aegypti. Succeſſit illi filius [n] Etzar ledin illahi ultimus poſteritatis Phetimæorum. Succeſſit illi [o] Aſareddin Schirachoch. Erat autem Wizir Nordin filius Zingi regis Damaſci: qui eum in Aegyptum miſit, atque eam per eum ſibi ſubiecit. Iſte vero Aſar fuit primus Regum de familia Aiub, qui erant Curdi. Mortuo Aſar eddin, Chalipha conſtituit regem Aegypti [p] Iuſuph tzelah eddin filium Aiub fratris Aſar eddin cognomento [q] Mulennatzer. Anno ⁻DLXV obijt [r] Katab eddin fil. Zingi Rex Mutzal. Succeſſit ei filius [s] Seiph eddin. Anno ⁻DLXVI extinctus eſt Muſteneged ope Wizir & medici ſui. Incluſus in Thermas, obſerato oſtio, vehementia caloris & æſtus ſuffocatus eſt. 1160. XXXI Dec. 1169. XXIIII Sep. 1170. XIIII Sep.

[n] עצר לדין אללה
[o] אסר אלדין שירכוך
[p] יסוף צלאח אלדין אבן איוב
[q] מול אלנאצר
[r] קטב אלדין זינגי
[s] סיף אלדין

מסתצי L MVSTETZI filius ſucceſſit ei. Sub eo iterum refricata eſt memoria Chalipharum Bagded [u] Abaſidarum in templis Iſmaelitarum, & in eis benedictionem accepere in Aegypto, quum antea hoc reges Aegypti Phetimæi aboleuiſſent. Anno ⁻DLXIX obijt Rex iuſtus & optimus filius Zingi regis Damaſci. Succeſſit filius eius [a] Salach annos natus XI. Anno ⁻DLXXV deceſſit Muſtetzi Chaliphas. Florebat Samuel ben Azaria Iudæus, qui ad Iſmaelitas defecit, edito in Iudæos lib. nomine אפחם אליהוד, φίμωσιν, ſiue ἐπιστόμισιν τῶν Ιουδαίων, *Offrenationem Iudæorum.* Eo tempore [b] Salaheddin ex poſteritate Aiub cœpit Ieroſolyma: a quo Baldwinus rex victus, quum ſeſe ex clade reciperet, in fluuio iuxta Tripolim ſubmerſus eſt, anno Chriſtianorum MCXC, Hegiræ ⁻DLXXXVI. 1173. XII Aug. 1179. VIII Iunj 1190. VIII Feb.

[u] עבאסיין
[a] צאלח
[b] צלאח אלדין

נאצר בן מסתצי LI NATZAR filius Muſtetzi anno ⁻DLXXV. Obijt Tzalach filius Noraddin Zingi in urbe Halep. Succeſſit ei patruelis [c] Azeddin Maſud filius Zingi. Alexandriæ autem obijt [d] Schemam eddula Turan Scha frater Salehdin, cuius frater alius [e] Seiph elaſlam de poſteritate Aiub erat rex Ieman, quod eſt regnum in partibus Auſtri. Salaheddin traiecto Euphrate cæpit omnes urbes Meſopotamiæ, vſque ad Niſibin. Anno autem ⁻DLXXVII cæpit Kara Emid. Anno 1179. VIII Iunj. 1181. XVII Mai.

[c] עזאלדין כסעוד
[d] שמס אלדולה טוראן שאה
[e] סיף אלאם לאם

		Anni Christi.	*Muharram.*
	ɔlxxiii cæpit Tiberiadem, Accam, Cæsaream, & alias quamplurimas urbes. Anno ɔlxxxvii expeditionem fecit in Terram sanctam Philippus rex Franciæ, cui Salaheddin resistere non poterat. Eodem anno mortuus est Kilig Arselam Elselgiuki rex Guniæ. Successit filius [f] Gaith eddin. Anno ɔlxxxix obijt Salaheddin, qui fuit rex iustissimus, clementissimus in domesticos suos, erga milites largissimus. Regnum eius in tres filios tributum. Maximus natu [g] Elaphtzal accepit Damascum, terram Israelis, usque ad Australem regionem. Secundus [h] Melich Elaziz obtinuit regnum Aegypti. Tertius [i] Taher Giazi habuit Halep, eique circumiacentia. Obijt [k] Athabich Zingi rex Mutzul. Successit ei filius [l] Noraddin Arselan Scha. Anno ɔxci Cæsar Christianorum congressus acie cum Iacub filio Iusuph filij Abdelmumin rege Africæ & partis Hispaniæ ab eo victus est. Melich Elaziz permutatione facta cum patruo suo [m] Eladel, Aegyptum ei tradidit. Ipse ab eo accepit Scham, id est Damascenam regionem. Postea Aegyptij arcessitum Aphtzal regem sibi constituerunt. Anno ɔxcix iniuit regnum Tatarorum, qui vocantur Magul, quorum sedes regia fuit Capha. Principium hoc fuit. Quidam rex magnorum Tatarorum Christianus nomine Iohannes Vnad Chan multum dilexit collactaneum suum quendam Tatarum nomine Temuchin: quem proceres inuidia stimulati apud Regem proditionis detulerunt. Rex fide illis adhibita iussit, ut nocte quadam, quam illis condixit, nec opinantem & incautum opprimerent. Re per duos ministros cognita, Temuchin, collecta manu amicorum, eadem nocte omnes, qui ad cædem eius destinati erant, interfecit: & populum ad defectionem hortatus est. quod eo libentius fecerunt, quod eos Eremita quidam abreptitium simulans ad id iam proclinatos impulit: qui iugo Vnadi excusso regnum Temuchino ultro detulerunt: in cuius quatuor liberos regnum Magul diuisum est. Mortuo Eladel rege Aegypti, successit [n] Elchamel filius. Decessit etiam rex Cuniæ Azeddin. Successit ei filius fratris [o] Aladdin Chibabed, anno dcxvi. Anno dcxvii Gingiz Chan cum ingenti exercitu cæpit omnia cæde, & incendijs vastare. Ad flumen Sinad exercitum Regis Chorasan profligauit. Mortuus est [p] Pechar eddin errazi vir impense doctus, multorum voluminum scriptor. Obijt & [q] Aben Hebel auctor libri [r] Elmuchtar, id est Electi.	1187. 1191. 1193. 1194. 1202. 1219. 1220.	xiii Martij. xxix Ian. vi Ian. xv Dec. xx Sep. xix Martij viii Martij
lii טאהר בן נטצר	TAHER filius Natzar anno dcxxii patri successit. Fuit homo moderatissimis moribus. Obijt anno dclviii. Sub eo florebat in Aegypto Rabbenu	1225. 1256.	xiii Ian. ix Feb.

[f] גאית אלדין
[g] אלאפצל
[h] מלך אלעזיז
[i] טאהר גאזי
[k] אתאבך זינגי
[l] נור אלדין ארסלאן שאה
[m] אלעאדל
[n] אלכאמל
[o] עלא אלדין כיבאבד
[p] פכר אלדין אלראזי
[q] אבן הבל
[r] אל מחתאר

Anni Christi. *Muharram.*

benu Mose filius Maimon Cordubensis, & Rabbi Ioseph discipulus eius.

מסתנצר בן טאהר IIII MVSTENATZER filius Taher. Superauit patrem iustitia & eleemosynis, & multas scholas ædificauit. Anno DCXXIIII obiit Gingiz Chan, relicto regni successore filio Ochtai, quod esset magis idoneus regno, quam alij fratres, licet maiores natu. Iste assignata fratribus parte mundi, quam quisque subigere deberet, cum numeroso exercitu in regiones Chita & Chutin impressionem fecit. deinde traiecto flumine Kara Karom peruenit in urbem regiam regni Chita, cui nomen Ardebalig. Regi nomen erat Altun Chan, quem instructa acie Ochathai profligauit. Totam Asiam ferro & igne populatus unum ex fratris filijs in Moschoviam dimisit, qui transmisso Athal flumine, Russiam, Poloniam, Germaniam incendijs & rapinis diuexauit. Alter ex fratribus Syriam & Halep depopulatus est. Obijt Elchamel rex Aegypti anno DCXXXV. Anno DCXXXVII in Asia quidam nomine Baba Prophetam sese a Deo missum dicens ex colluuie gentium numerosum exercitum coegit: quo in dies crescente, omnem Asiam cæde & incendio compleuit, sine ullo discrimine Christianos & Ismaelitas trucidans: donec eum & copias eius Giathedin rex Guniæ ad internecionem deleuit. Tatari Sivvas, Ancyran, Galatiam, Cæsariam subegerunt. 1237. XXIIII Aug. 1239. III Aug.

מסתעצם IIIII MVSTEATZEM successit patri Chaliphæ Mustenatzer, qui obijt anno DCXL. In Aegypto obijt Essalach filius Elchamel. cui successit filius [f] Elmutam. Coniuratione Turcomannorum in eos facta confugit in turrem ligneam, quæ quum igne a Turcomannis subiecto arderet, præcipitem in proximum profluentem sese dedit semiustulatus: atque ita igne & aqua perijt. 1242. KAL. Iulj

[f] אל מעטם

[g] עזאלדין איבק Ei suffectus Rex Turcomannus [g] Azeddin Ibik anno DCXLIII. Ab eo tempore Serui in Aegypto rerum potiri cæpere. Eo interfecto alius Seruus rex creatus, cui nomen fecere [u] Melich elmutaphar. Tatarus rex Chita fratrem suum Halacho regem [x] Irack & Mesopotamiæ constituit. Halacho igitur venit Bagded, eaq; direpta ac vastata, Musteatzem Chalipham interfecit. Ab eo tempore hactenus nullus fuit Chalipha in Bagded. In hoc defecit linea Abasidarum, qui fuerunt numero XXXV. Caussa interitus huius Chaliphæ [y] Netzir Eddin Tusæus: qui quum librum a se conscriptum & Chaliphæ oblatum ab eo in frusta laceratum esse ita doleret, ut Chaliphas mœrorem & indignationem eis ex vultu conijciens interrogaret eum, cuias esset, ipseque respondisset, Tusæus: at, inquit Chalipha, homines Tusæi habent cornua, 1245. XXIX Maj

[u] מלך אלמטפר

[x] עיראק

[y] נצ'יר אלד'ין אלטוסי

Anni Christi. *Muharram.*

cornua, ut audio. ubi sunt tua? Respondit illi Netzir eddin, Ego tibi cornua mea adducam. Ita Halocho auctor fuit, ut in Chalipham expeditionem susciperet.

DYNASTIA OTHMENIDARVM.

Linea Othmenidarum stemmatis deducitur ab Othmen filio Otrugarel filij Salman Scha Giazi filij Ki Alub, filij Bezel-buga, filij Biankaro, filij Ikulig Aga, filij Thoar, filij Kigaton, filij Bei Sunkur, filij Baki Aga, filij Sebugian Giak Aga An Tuktamor, filij Basik, filij Gug Alub, filij Vrguz, filij Kara Han, filij Kutlu Giak Aga, filij Tausik Ali. Hi sunt, quos nouimus. Cæterorum stemmatis linea peruenit ad Iapheth filium Noah: qui omnes fuerunt strenui Heroes.

Quando Gingiz Chan expeditionem fecit in orbem terrarum, Sule Scha erat rex [a] Mahaan: quod eorum regnum erat ab ultima antiquitate. Est autem regnum Turkistan. Ad aduentum Gingiz Chan Suleiman Scha fugit ad fluuium Euphratem, in cuius traiectu submersus est. De tribus liberis, quos reliquit, duo ad regnum reversi sunt: tertius vero nomine Otrugarel contulit sese ad Sultanum Aladin Regem Guniæ de stirpe Selgiuk, cui acceptissimus fuit.

[a] מאחאן

I OTRVGAREL.

Anno DCXCVI Tatari in regnum Aladin per Persidem irruptionem fecerunt: quo Aladin sese contulerat, depositio penes Otrugarel regno Caramaniæ. Quo mortuo, Aladin filio eius Othmen insignia regni dedit vexillum, ensem, & indumenta: atque eum Regem constituit. 1296. XXX Octob.

II OTHMEN.

Anno DCXCVII Othmen cæpit Iar-Hatzad, & Inia-Gol. Anno DCCII mortuus est Aladin. Othmen misso Orchane filio suo cum Kaiusi Michaogli ad oppugnandam Bursam, eam cæpit anno DCCXXVI. 1297. XII Octob. 1302. XXVI Aug. 1325. VIII Decemb.

Anno DCCXXVI obijt Sultan Othmen.

III ORCHAN GIAZI אורכאן גאזי

FILIVS OTHMEN.

Eodem anno patri successit Orchan. Huius frater Ali Bascha, homo sanctitatis obseruatissimus ordinauit fratri suo cassides, quas gestant peditis ex præscripto Hagi Biktasch Sultan. Orchan cæpit Iznimit, & adiacentia eius, Buli, Vlu, Beer, Haitzar, & Enoni: quarum omnium Sangiakum constituit filium suum Murad. Alteri autem filio Suleiman Bascha dedit Isnimit.

Anno DCCXXXI cæpit Isnik. Hoc tempore primum

	Anni Christi.	Muharram.
mum institutum) ut pueri (Christianorum) in Anatolia caperentur.	1330.	xiii Octob.
Anno dcclviii Suleiman Bascha ex Iadingik transmisit Callipolim, quam collecta manu amicorum & procerum Turcorum cæpit. Postea Tiripolim cum omnibus illi circumiacentibus cæpit.	1356.	xxiiii Dec.
Anno dcclix obiit Suleiman Bascha; quum in flumine Marig iuxta Adrianopolim equi eius pes in quoddam foramen sese induisset; ipse autem equo delapsus esset. Sepultus est in Buliar, quemadmodum ipse moriens mandauerat.	1357.	xiiii Dec.
Anno eodem, duobus mensibus post excessum Suleimanis, obijt Orchan Giazi annos natus lxiiii.		

מוראד IIII MORAD ORCHANIS FILIVS.

Anno eodem iniuit imperium Morad in urbe Bursa, quæ fuit sedes imperij eorum.	1359.	xxii Nou.
Anno dcclxi Sultan Morad Adrianopolim cæpit. Eo tempore coniunxerunt sese cum Morad gens [a] Iurines, a quibus postea appellati sunt ij, qui dicuntur [b] Iurigiles: quæ gens cæpit Ipsala. Morad Chan per suum [c] Alala, id est legatũ, nomine [d] Schain Lala, (alij interpretantur baiulum) cæpit Philippopolim & Zagara.		
Anno dcclxxvi Origis cæpit Comarginam, Giazi Morad Bugam. Eodem anno Siraph gens numerosissima tanquam arena, Adrianopolim accessit, castris ad Germin positis iuxta Adarna. Alala autem cum suo strenuo comitatu signis collatis eos deleuit, & cladis nuncium ipsi Morad Chan misit. Eodem ipso anno expeditione suscepta, urbes Chamid, Ile, Chutaia, & Akscheahar cæperunt.	1374.	xii Iuni
Anno dcclxxx capta est Sciriz, Coala, Darama, Zibna, & Kara Phiria. In Anatolia cæperunt Tzarohan. Secunda expeditione suscepta in Rumeilam, cæperunt Monasterium, Iterum Gens Siraph venerunt duce Lazaroglio. Morad cum duobus filijs suis occurrit eis, in quo prælio ipse Sultan Morad occisus est.	1378.	xxix April.

[a] איורינים
[b] איורינגילוש
[c] אלאלה
[d] שאהין לאלה

ו WILDERIM CHANBAIAZET. וילדרים חאן בייאזיט

Anno dccxci coniecto in vincula Iacub Gilibe, frater eius Wilderim rex constitutus est in Iazid. Eodem anno Wilderim cæpit Kara Tuba. Pheruz Behadir Magister militiæ cæpit Widin cum suburbijs eius. Ijgith autẽ Bascha missus Bosnam inuasit eam. Pheruz item Magister militiæ missus in Walachiam cæpit eam.	1388.	xxx Decemb.
Anno dccxcii Baadi Carman cæpit Chamo, Ala, Schehar, Waidin, Ile, & alias urbes, quas Otregarel filio suo dederat, quarum eum Sangiacum constituerat.	1389.	xx Decemb.
Anno dccxciii VVillerim expeditionem suscepit Constan-	1390.	ix Decemb

Anni Christi. Muharram.

Constantinopoleos obsidendæ. Sed quum eo peruenisset, accepto nuncio de Kralis Hungarorum ad urbem Nicopolim aduentu, eo reuersus, deuictis Hungaris Constantinopolim repetiuit. Mox fœdere icto cum Imperatore, accepto portu quodam ab eo, in illo Margaz ædificauit.

Anno DCCXC.... capta est Nicopolis & Silistra. Eodem anno Wilderim omnibus Iudicibus iratus, eos in domum quãdam inclusos igne subiecto cremari præcepit: quod sane fecisset absque Abyssino quodam fuisset, qui illi ita dixit: Quando seperueniet nobis Temur Chan, soline ego & tu eum excipiemus? Coniecit dictum serui Wilderim: quasi diceret eis Iudicibus multos propinquos esse. Itaque eos securos dimisit. Eodem anno Guniam, Aksarai, Nikram, Mentessam, & Cæsaream cepit. 1391. XXIX Nou.

Anno DCCXCVIII capta Iasia ad Iraznigam peruenit. Postea cum Tarahtinbeg Idazingan fœdus icit. Cæpit etiam Malatiam. Et in omnibus illis locis, quæ memorauimus, singuli sui Reguli erant. Quum autem aduersus Temur Chan expeditionẽ pararet, magna quiritatio ad Temur facta est eius auxiliũ implorantium. Eripe nos, inquiebant, ab hoc Wilderim, qui nostras urbes capit, & si quem ex nobis nactus est, eum occidit. Misereat te nostri, & paruulorum nostrorũ. His auditis Temur Chan ad Wilderim Chan literas cum honoratis legatis misit, magnum illi ubique per totam epistolam honorem habens, quum illi ita scriberet: FILIO MEO BAIAZETI. Ille contra rescripsit: LENG TEMVR, hoc est CLAVDO TEMVR. Ad hæc obstinato animo Temur coacto vndecunque exercitu magno, ad fines Sivvas peruenit, & eam cepit. Peruenit in regionem Damasci. Quocunque veniebat, ibi domicilia omnia incendebat, proceres interficiebat, magnam ex eorum bonis prædam cogebat. Tamen in regione Damasci prælio congredi noluit, quod diceret locum Medinæ & Mechæ vicinum esse. Ventum igitur ad Wilderim: commissum prælium: captus Wilderim Baiazet a Temur Chan: cui semper ipse Temur magnum honorem habuit, ita ut cum eo simul ederet & biberet: donec quodam die Temur a Baiazete sciscitaretur, eum prius tamen iureiurando conueniẽs, Si ego, inquit, in tuam potestatem venissem, quomodo tu in meam venisti, quid feciſſes mihi? Ille, Feciſſem, inquit, caueam ferream, & in ea te posuissem. Tu aduersus te ipsum sententiam pronunciasti, inquit Temur. Itaque illi accidit, quod ipse feciſſet: & in cauea fuit ad diem usque mortis, anno DCCCVIII, relictis sex liberis, quorum 1391. XVI Octob. 1405. XXIX Iunj.

Anni Christi *Muharram.*

rum unus occisus in prælio non comparuit, nomine Mutztapha Gilibi. Reliqui quinque erant Zemir Suleiman, Sultan [a] Isa, Mehmed Gilibi, Muse Gilibi, Kasum Gilibi. Populus autem fauebat Suleimani. Mehmed vero Gilibi profectus est Amasiam.

Iesus. עיסא

אמיר סליימן

VI EMIR SVLEIMAN.

Anno DCCCXIII obijt Emir Suleiman rerum potitus annos VII. 1410. VI April.

מוסי גיליבי

VII MVSE GILIBI.

Anno DCCCXVI obijt Muse Gilibi, postquam imperasset annos III cum semisse. 1413. III April.

סלטן מחמד

VIII SVLTAN MEHMED.

Eo tempore profligauit Mehmed Agyrtam quendam, qui se Prophetam dicebat, & magnum exercitum ex colluuie hominum coegerat ex loco Zagra.

מוראד חאן

IX MORAD CHAN II.

Anno DCCCXXIII, Muhamed mortuo, successit ei filius Morad, quum id moriens pater mandasset. Cui nouus hostis subortus est tenebrio quidam Ruzmi Muztaphar; qui sese dicebat Muztapham, qui latuerat in clade Temur Chan. Profectus ex Ginisa cæpit Schirwaz, atque omnes urbes, usq; Adrianopolim. Omnes vero militares regionis Vrumili illi sese applicarunt. Traiecto Gallipho Buham venit in Anatolia: cui quum obuiam iret Sultan Morad, hostes pontem quendam soluerunt, qui est inter Baznam, & traiectum Bursæ. Itaq; una acies hinc constitit, altera ex altera parte. Tũc Michalogli sublàta voce militares Rumiliæ alloquens, Cui, inquit, bono vos statis a partibus Ruzmi Muztaphar in Dominum vestrum legitimum rebellantes? Illi, Quis tu es, inquierunt? Ego, inquit, sum Michalogli. Derepente omnes Sangiaki Rumiliæ, derelicto solo Muztaphar Ruzmi, ad Michaloglium sese applicarunt. Quum Muztaphar Adrianopolim confugisset. eũ Sultan assecutus e ligno suspendit. Sed mox in Sultanum insurrexit frater Muztapha alter, qui Isnik cæperat. Sultan vero Morad nocte quadam repentino eum incogitantem opprimens interfecit. 1421 VI Ian.

Anno DCCCXXVI a Sultano Morad victus est Carmanogli, qui ei infesta arma intulerat. 1422. XV Decemb.

Anno DCCCXXVII Morad Mentesiam recepit, & Tzarochan, & Adin Ile, & omnes urbes, quas Temur Chan Wilderumo Chani abstulerat. 1423. V Decemb.

Anno DCCCXXVIII cæpit Saloniki. 1429. XXX Sept.

Anno DCCCXXXV defecit Sol, ita ut dies obtenebresceret instar noctis. 1431. IX Sept.

Anno

	Anni Christi	*Muharram.*
Anno DCCCXXVIII eius Magiſter militiæ Vriniſogli cæpit Arnaurlick.	1434.	VII Aug.
Anno DCCCXLII Morad Chan cæpit Simindara.	1438	XXIIII Iunj.
Anno DCCCXLVIII Alemanni, Vngari, Lik, Gik, & Latini Morado Chani bellum intulerunt, ubi interfecto Krale Hungariæ, quum deſpondentes animum fugam capeſſerent, perſecutus eos eadem die deuicit.	1444	XIX Apr.
Anno DCCCXLIX Sultan Morad abdicatum ſponte imperium Sultano Muhammedi filio ſuo tradidit ad omne vitæ tempus. Ipſe vero Magneſiam ſeceſſit. Poſtea Geniſſaris in Muhammedem rebellantib. dimidium Aſpri adiectum eſt Vluphæ; id eſt ſtipendio eorum diurno. Inito conſilio proceres regni iterum Sultanum Morad in regnum reduxerunt. Sultanum autem Muhammedem Magneſiam relegarunt.	1445.	IX Apr.

סלטן כחמד X SVLTAN MEHMED, vel MVHAMMED.

Anno DCCCLV mortuo Sultano Morad, reſtitutus eſt imperij ſolio Sultan Mehmed.	1451.	III Feb.
Anno DCCCLVII cæpit Regiam urbem Conſtantinopolim, a cuius conditu, ad eius deſolationem, anni ſunt MMCCLXXXVIII.		
Anno DCCCLXIII Sultan Mehmed cæpit Moream.	1458.	VIII Nou.
Anno DCCCLXV cæpit Valachiam.	1460.	XVII Oct.
Anno DCCCLXXIIII cæpit Egripon.	1469.	XI Iulj.
Anno DCCCLXXVIII infeſtis ſignis aduerſus ſe venientem [a] Vzun Chaſan Regem Agiam, id eſt Perſarum, Sultanus Mehmed vicit.	1473.	XXVIII Mai.
Anno DCCCLXXX Sultan Mehmed in Karaburagan expeditione ſuſcepta, eos vicit.	1475.	VII Mai.

[a] אוזון חסאן מלך ענם

סלטן ביאזיט XI SVLTAN BAIAZET.

Anno DCCCLXXXVIII, mortuo Sultan Mehmed in Anatolia, Geniſſari Conſtantinopolim profecti eam diripuerunt, & Mehemed Baſcha occiderunt. Sultan Baiazet ſedit in throno regni. Donec autem veniret Trapezunte Sultan Baiazet, Gens [b] Liſchchach Hamath filium eius Corcut, qui in Iſki ſarai alebatur, in ſolio regio collocarunt. Poſt hæc venienti Sultano Baiazeti moras obiecerũt adeuntes Corcut, & ab eo exquirentes, an vellet regnum patri reſtituere: eo dicente paratum ſe eſſe hoc facere, hac conditione, ut quum morietur, ſibi reſtituat, venit pater interea, cui in manus imperium tradidit. Ipſe vero, fratre eum perſequente, Romam profugit.	1483.	IX Feb.
Anno DCCCLXXXVIII arſit Adrianopolis.		
Anno DCCCLXXXIX cæpit Kili & Kirman.	1484.	XXIX Ian.
Anno DCCCXC defecit Sol dodrantem.	1485.	XVIII Ian.
Anno DCCCXCIII arſit Adrianopolis.	1487.	XVII Decemb.
Anno DCCCXCVI cecidit ſcintilla una in Apothecam	1489.	XXV Nouemb.

[b] לשכך חמת

cam pulueris tormentarij, & omnem pulue-
rem conſumpſit, interfectis aliquot millibus
hominum.

Anno Dcccc vii cæpit Modon. 1501. xvii Iulij

Anno Dcccc ix Sultan Selim in patrem rebellauit, 1513. viii Martij
eo quod ſucceſſorem regni declaraſſet Ahmad
fratrem maiorem natu. Effractis carceribus
cuſtodias emiſerunt.

סלטן סלים xii SVLTAN SELIM.

Anno Dcccc x, Sultano Baiate mortuo, Sultan 1514. xxvi Feb.
Selim ſucceſſit, qui regno ſtabilito, omnes
fratres ſuos eorumque liberos extinxit ad lxx
capita.

Anno Dcccc xxii expeditionem ſuſcepit aduerſus 1516. v Feb.
Keſilbaſchi (id eſt Sophianos Perſas) nimi-
rum Scha Iſmaelem, qui magnam in eius exer-
citu ſtragem edidit. Quod quum videret Sul-
tan Selim, neque ſibi ſat virium ſupereſſe ad
hoſtes debellandos, ſubiecto bombardis igne,
magna clade eius exercitum affecit. Scha Iſma-
el fuga ſibi conſuluit.

Anno Dcccc xxiiii cæpit Alep, Malatiam, om- 1518. xiii Ian.
ne regnum Damaſci, & regnum Aegypti: hu-
miliauitque faſtum Circaſſiorum, & Sultanum
Cypri gladio percuſſit. Omnibus regnis recto-
res ſingulos præfecit, regno quidem Damaſci
Gazali, regno autem Aegypti Beirbeg.

סלטן סלימן xiii SVLTAN SVLEIMAN.

Anno Dcccc xvi deceſſit Sultan Selim. Mors au- 1519. xxiii Dec.
tem occultata eſt a Phera Baſcha dum Trape-
zunte Sultan Suleiman veniret. Gazali audita
morte Sultani Selim, aduerſus Sultan Suleiman
rebellauit. Sed Pherhat Baſcha a Rege miſſus
eum occidit.

Anno Dcccc xvii cæpit Bielgradum. 1520. xi Dec.

Anno Dcccc xix cæpit Rhodum, ope cuiuſdam, 1522. xx Nou.
qui eorum arcana aperuit.

Anno Dcccc xx vertente, mortuo Beirbeg in
Aegypto, miſſus a rege in locum eius Ahmad
rebellauit, qui balneum ingreſſurus, accitis ad
ſe Iudæis, Niſi, inquit, mihi ſtatim egreſſo ex
balneo bona veſtra dederitis, nulla in poſte-
rum Iſraelis relinquetur memoria. Sed ante-
quam exiret, interfectus accepit a Deo merce-
dem ſuam.

Anno Dcccc xxii venit Budam, cuius claves qui- 1525. xviii Oct.
dam ei tradidit.

Anno Dcccc xxv, quum Begam veniſſet, pacem 1528. xv Sept.
cum eo fecerunt.

Anno Dcccc xii cæpit Bagded. 1534. xii Iulj

Anno Dcccc xiii obijt Ibrahim Baſcha. 1535. ii Iulj

Anno Dcccc xiiii Rex expeditionem ſuſcepit in 1537. x Iuni
Corfu.

Anno Dcccc xv iuit in Kara Bagdan. 1538. xxx Mai.

	Anni Christi.	*Muharram.*
Anno DCCCCLVII arsit Ischki Sarai Bolo.	1540.	VIII Mai.
Anno DCCCCLV venit Elkatz filius Kezilbasch: & Sultan Suleiman expeditionem fecit in Agiam, id est Persida.		
Anno DCCCCLXI Rex strangulauit filium suum Sultan Muztapha in Irigli.	1553.	VII Decemb.
Anno DCCCCLXII exortus est quidam, qui se diceret Sultanum Muztapha, qui uncis, siue creagris dilaniatus est.	1554.	XXVI Nou.
Anno DCCCCLXVI Rex venit Iscuriam ad prælium cum filio Baiazet committendum.	1558.	XIIII Octob.
Anno DCCCCLXIX interfectus est Sultan Baiazet in Kesilbasch.	1561.	XI Sept.
Anno DCCCCLXXIII egressus est Rex in Sigirvvad ad belligerandum; ubi mortuus est. Mors XL dies occultata est, donec veniret Sultan Selim.	1565.	XXIX Iulj.

XIIII SVLTAN SELIM.
XV. MORAD.
XVI MEHMED nuper mortuus.

DYNASTIÆ FLORENTISSIMI, AMPLISSIMI, AC VETVSTISSIMI SINARVM IMPERII.

Numerus Regum.		Anni regni.	Menses.	Anni collecti.	Menses.
I	Vitey	100		100	
CXVII	POSTERITAS VITEY REGVM CXVI	2257		2357	
CXVIII	Tzintzom ex posteritate Vitey postremus	40		2397	
CXIX	Anchosau	12		2409	
CXX	Futey	7		2416	
CXXI	Vxor Futey	18		2434	
CXXII	Filius Anchosau	23		2457	
CXXIII	Cuntey	16	8	2473	8
CXXIIII	Huntey	54		2527	8
CXXV	Chantey	13		2540	8
CXXVI	Ochantey	25	3	2565	11
CXXVII	Coantey	16	2	2581	1
CXXVIII	Tzentzey	26	4	2608	5
CXXIX	Autey	6		2614	5
CXXX	Pintatey	5		2619	5
CXXXI	Tzintzumy	3	7	2623	
CXXXII	Huyhannon	6		2629	
CXXXIII	Cubum	32		2661	
CXXXIIII	Bembtey	18		2679	
CXXXV	Vntey	13		2692	
CXXXVI	Otey	17	5	2709	5
CXXXVII	Yantey I	0	8	2710	1
CXXXVIII	Antey I	19		2729	1
CXXXIX	Tantey	0	3	2729	4
CXL	Chytey	1		2730	4
CXLI	Cantey	21		2751	4
CXLII	Lyntey	22		2773	4
CXLIII	Yantey alter	31		2804	4
	INTERREGNVM	41		2845	4
CXLIIII	Chymbutey	25		2870	4

Fontey

Numerus Regum.		Anni regni.	Menſes.	Anni collecti.	Menſes.
CXLV	Fontey.	17		2887	4
CLX	Poſteritas Fontey XV Regum.	176		3063	4
CLXVIII	Poſteritas Tzohu VIII Regum: quorum ultimus Sutey debellatus a Cotey.	62		3125	4
CLXXIII	Poſteritas Cotey V Regum: quorum ultimus Otey debellatus a Dian.	24		3149	4
CLXXVII	Dian cum ſuis poſteris IIII.	56		3205	4
CLXXXII	Tym cum ſuis poſteris V.	31		3236	4
CLXXXV	Tzuy cum ſuis poſteris III.	37		3273	4
CCVI	Tonco cum ſuis poſter. XXI, quorum poſtre. Troncon.	294		3567	4
CCVII	Bauſa eius nouerca, uxor Tronconis.	41		3608	4
CCXIIII	Tzautzon Bauſæ priuignus, & interfector cum poſteris ſuis VII: quorum ultimus Cuchã victus a Diam.	120		3728	4
CCXVI	Diam, & poſteri duo.	18		3746	4
CCXIX	Outon, & poſteri II.	15		3761	4
CCXXI	Outzim, & poſteri II.	9		3770	7
CCXXIII	Tozo, & poſteri duo.	4		3774	7
CCXXV	Anchiu & poſteri duo.	10		3784	7
CCXLII	Zaytzon ex poſteris Vitey cum poſteris XVII. Horum XVII & ultimus Fanfur vocatur M. Polo.	320		4104	7
CCLI	Tatarorum Reges IX: quorum poſtremus Tzintzoum debellatus & pulſus ab Hombu Sina.	93		4127	7
CCLXIII	Poſteritas Hombu XII. Hoyien regnabat anno 1576.	200		4397	7
CCLXIIII	Bonog de poſteris Hombu regnabat admodum iuuenis anno Chriſti MDLXXX. Wontai Hammion regnabat anno 1596. Initium Vitey primi Regis proxime abeſt a fine XIII Dynaſtiæ Aegyptiorum.				

DYNASTIA DARDANI ET ILII
REGVM VII.

		Anni regni.	Cyclus Solis.	Neomenia Zygonos.	Numer. Aureus.	Epacta Iuliana.	Periodus Iuliana.
I	Teucrus						
	Huius temporibus Moſes eduxit Iſrael ex Aegypto.						
II	Dardanus Iouis & Electræ	LXV	XV	VII Oct.	V	XV	3235.
III	Erichthonius Dardani & Batiæ	XLVI	XXIIII	VII Oct.	XIII	XIII	3300.
IIII	Tros Erichthonij & Aſtyoches	XLIX	XIIII	VI Oct.	II	XIII	3346.
V	Ilus Trois & Callirrhoes	XL	VII	VII Oct.	XIII	XIIII	3395.
VI	Laomedon Ili	XLIIII	XIX	V Oct.	XV	VI	3435.
VII	Priamus Podarces Laomedontis	LII	VII	V Oct.	II	XIII	3479.

Colliguntur ab initio Dardani, ad caſum Priami, & excidium Ilij, anni CCXCVI.

DYNASTIÆ REGVM LYDIÆ.

Numer. Regum.		Anni regni.	Cyclus Solis.	Neomenia Zygonos.	Numer. Aureus.	Epacta Iuliana.	Anni collecti.	Periodus Iuliana.
DYNASTIA PRIMA ATYADARVM. QVORVM PRINCEPS ATYS PATER LYDI, A QVO LYDIA, QVÆ PRIVS MAEONIA.								
DYNASTIA SECVNDA HERACLIDARVM, REGVM XXII, QVORVM PRINCEPS AGRON FILIVS ALCAEI FILII HERCVLIS.								
XVIII							426.	3497.
XIX	Ardyſus	XXXVI	III	II Oct.	IX	I	462.	3923.
	Huius anno XVI *Olympias prima ab Iphito celebrata.*							

Numer. Regum.		Anni regni.	Cyclus Solis.	Neomenia Zygonos.	Numer. Aureus.	Epacta Iuliana.	Anni collecti.	Periodus Iuliana.
XX	Alyattes	XIIII	XI	KAL. Oct.	VII	X	476	3959.
	Huius anno nono consurgit initium Nabonassari.							
XXI	Meles	XII	XXV	KAL. Oct.	II	XV	488	3973.
XXII	Cãdaulus Myrsilos	XVIII	IX	KAL. Oct.	XIIII	27	505	3985.
	Huius anno VII *decem Tribus a Salmanassar deportatæ.*							

DYNASTIA TERTIA MERMNADARVM.

REGVM V.

XXIII	Gyges	XXXVIII	XXVI	KAL. Oct.	XII	V	543	4002.
XXIIII	Ardys	XLIX	VIII	KAL. Oct.	XII	V	592	4040.
XXV	Sadyattes	XI	I	XXX Sept.	IIII	VII	603	4089.
XXVI	Alyattes secundus	LVII	XII	KAL. Oct.	XV	VIII	660	4100.
	Huius anno XXV *Ierosolyma cum Templo deleta.*							
	Huius anno XXVIII *Solis defectio contigit, quam Thales Milesius prædixerat.*							
XXVII	Crœsus	XV	XIII	XXX Sept.	XV	VIII	674	4157.
	Colliguntur ab Aegrone filio Alcæi filij Herculis, anni DCLXXV.							

DYNASTIA REGVM SEX PERGAMI.

		Anni regni.	Periodus Iuliana.
I	Philetærus ὁ Θλιβίας.	XX	4432.
II	Eumenes filius Eumenis fratris Philetæri.	XXII	4452.
III	Attalus filius Attali fratris Philetæri.	XLIII	4474.
IIII	Eumenes filius Attali.	XXXIX	4517.
V	Eumenes frater Attali & tutor.	XXI	4556.
VI	Attalus ὁ Φιλομήτωρ filius Attali	V	4577.
	Hic moriens pop. Ro. testamento regni heredem reliquit.		
	Colliguntur sex Pergamenorum Regum anni CI.		

REGES AC DYNASTÆ TYRI.

		Anni regni.	Anni collecti.	Period. Iuliana.
אֲבִי בַעַל	Abibalus			
חִירוֹם	Hiromus Abibali F.	XXXVIII	34	3685
בַּעַלִי עֶזֶר	Baleazaros Iromi F.	VII	41	3719
עַבְדּ עַשְׁתֹּרֶת	Abdestartos Baleazari F.	IX	50	3726
	Filius nutricis.	XII	62	3735
עַשְׁתֹּרֶת בן דלי עַשְׁתֹּרֶת	Astartus Delæastarti F.	XII	74	3747
חֲצֵרִים	Aserymus Delæ Astarti F.	IX	83	3759
פֶּלֶח	Pheles Delæastarti F. amens. VIII.		84	3768
אִתּבַעַל	Ithobaal Sacerdos Astartes.	XXXII	116	3769
בֵּר אֵזֶר	Badezorus,	VI	122	3801
	Matgenus Badezori F.	IX	131	3807
פִּתְגֹם עֶלְיוֹן	Pygmalion.	XLVII	178	3816
	Huius anno VII *Dido in Libyam profugit,* CCXCI *ann. post excidium Ilij.*			
	* * *		414	
אֶתְבַּעַל	Ithobalus alter.	XIX	433	4099
	Huius anno septimo Nabuchodonosor expeditionem suscepit in Syriam.			
בַּעַל	Baal.	X	443	4118
	IVDICES. שׁוֹפְטִים SVFFETES.			
עַכְבַּר בַּעַל בֶּן מַעֲלַח	Ecnibalus Baslachi F. menses II.		443	4128

Hel-

		Anni regni.	Anni collecti.	Period. Iuliana.
הלכש בן אברי	Helbes Abdæi F. menſ. x		444	4128
אב בר	Abbarus ſummus Pontif. menſ. ii		444	4129
בעל טור	Balator.	i	445	4129
גר עשתורת [a] עבר אלים [b]	Mytgonus & [a] Gereſtratus F. F. [b] Abdelim.	vi	451	4130
מר בעל	Merbal Babylone accitus.	iiii	455	4136
חירום	Hiromus eius frater.	xx	475	4140

Huius anno xiiii *Cyrus iniuit imperium Perſarum.*

HEBRAEORVM TEMPORA.

	Anni	Cyclus Solis.	Neomenia Zygonos.	Numer. Aureus.	Epacta Iuliana.	Neomenia Niſan.	Period. Iuliana.
Abraham naſcitur.							2713.
Moritur.							2887.
Iſaac naſcitur.							2813.
Moritur.							2993.
Iacob naſcitur.							2873.
Moritur.							3020.
Leui filius Iacob.							
Kaath filius Leui.							
Amram filius Kahath.							
Moſes filius Amram ſeptimus ab Abraham per patrem, ſextus autem per matrem, naſcitur.							3137.
Educit populum	xxxix	xxv	vii Octob.	vi	27	ii Apr.	3217.
Ioſua mortuo Moſe.							3256.
Ioſua cum Othoniel Iudice	xl	viii	vii Octob.	vii	vii	xxiii Mar.	
Aioth Iudex	lxxx	xx	vii Octob.	ix	29	xxxi Mar.	3296.
Debora	xl	xvi	vi Octob.	xiii	xiii	xvii Mar.	3376.

Huius anno xxiii *Pelops in Elide Olympicum ludicrum inſtituit.*

Gedeon	xl	xxviii	vi Octob.	xv	vi	xxiiii Mar.	3416.
Abimelech	iii	xii	v Octob.	xvii	28	Kal. Apr.	3456.
Thola	xxiii	xv	v Octob.	i	i	xxix Mar.	3459.
Iair	xxii	x	v Octob.	v	xvi	xiiii Mar.	3482.
Interregnvm Ammonitarvm	xviii	iiii	v Octob.	viii	19	xii Mar.	3504.

Anno ix *huius ἀναρχίας Ammonitarum Hercules iterum poſt Pelopem ludicrum Olympicum inſtaurauit.*

Iephthe	vi	xxii	v Octob.	vii	viii	xxii Mar.	3522.
Abeſan	vii	xxviii	v Octob.	xiii	xiiii	xvi Mar.	3528.

Huius Iudicis anno iiii *contigit* ἰλὶγξ ἄλωσις.

Ahialon	x	vii	v Octob.	i	ii	xxviii Mar.	3535.
Abdon	viii	xvii	iiii Octob.	xi	22	xvi Mar.	3545.
Samſon	xx	xxv	iiii Octob.	xix	20	ix Mar.	3553.
Eli	xl	xvii	iiii Octob.	i	ii	xxviii Mar.	3573.
Samuel & Saul	xl	i	iiii Octob.	iii	25	iiii Apr.	3613.
Dauid	xl	xiii	iii Octob.	v	xvii	xiii Mar.	3653.

Colliguntur ab Exodo, ad exceſſum Dauidis, anni cccclxxvii.

REGVM HEBRÆORVM SVCCESSIO.

i	Solomon F. Dauid	xl	xxv	v Octob.	vii	ix	xxi Mar.	3693.

Poſt Solomonis obitum, Regnum in duas partes diuiſum propter ſchiſmaticum Ieroboam, in regnum Iuda, & regnum Iſrael. in cuius ditione tota tribus Iuda, & dimidia Beniamin, Regia autem urbs & metropolis, Ieroſolyma.

		Anni Solis.	Cyclus Zygonos.	Neomenia Numer. Aureus.	Epacta Iuliana.	Neomenia Nisan.	Period. Iuliana.
	REGES IVDA VEL IEROSOLIMORVM.						
II	Roboam Solomonis F.	XVII	IX	V Oct.	IX	I	XXIX Mar. 3733.
III	Abia Roboami F.	II	XXVI	IIII Oct.	VII	IX	XX Mar. 3750.
IIII	Asa Abiæ F.	XLI	XXVIII	III Oct.	IX	I	XXIX Mar. 3752.
V	Iosaphat Asæ F.	XXV	XIII	III Oct.	XII	III	XXVII Mar. 3793.
VI	Ioram Iosaphat F.	VIII	X	III Oct.	XVIII	XI	XIX Mar. 3818.
VII	Ochozia Ioram F.	I	XVIII	III Oct.	VII	IX	XXI Mar. 3826.
VIII	Athalia mater Ochozię	VI	XIX	IIII Oct.	VIII	20	X Mar. 3827.
IX	Ioas Ioram F.	XL	XXV	III Oct.	XIIII	27	II Apr. 3833.
X	Amasia Ioas F.	XXIX	IX	III Oct.	XVI	XIX	XI Mar. 3873.
XI	Azaria, qui & Ozia eius F.	LII	X	III Octob	VII	IX	XXI Mar. 3902.
	Huius anno XXVIII *instaurata ab Iphito prima Olympias.*						
XII	Ioathan Azariæ F.	XVI	VI	II Oct.	II	XIIII	XVI Mar. 3954.
	Huius anno nono congruunt prima Vrbis Palilia.						
	Huius anno XIII *consurgit primus Thoth Nabonassari.*						
XIII	Achas Ioatham F.	XVI	XXII	II Oct.	XVIII	XI	XIX Mar. 3970.
XIIII	Ezechia Achaz F.	XXIX	X	II Oct.	XV	VIII	XXII Mar. 3986.
	Huius anno VIII *cæpit Babylone regnare Merodach.*						
XV	Manasses Ezechiæ F.	LV	XI	II Oct.	VI	29	XXXI Mar. 4015.
XVI	Amon Manassis F.	II	X	KAL. Oct.	IIII	VII	XXIII Mar. 4070.
XVII	Iosias Amonis F.	XXXI	XII	II Oct.	VI	28	KAL. Apr. 3072.
	Huius anno XVIII *initium Nabopollasari patris Nabuchodonosori.*						
	Huius anno XXIX *initium Ithobali Tyriorum Dynastæ.*						
XVIII	Ioachas Iosiæ F. menses III.						
XIX	Eliakim, qui Ioiakim Iosiæ F.	XI	XV	KAL. Oct.	XVIII	XI	XIX Mar. 4103.
	Huius anno IIII *expeditio Nabuchodonosori in Syriam.*						
XX	Ioiachin F. Eliakim mens. III.						
XXI	Sedekia, qui Mathania, fil. Iosiæ, patruus Ioachin.	X	XXVI	Kal. Oct.	X	XIII	XVII Mar. 4114.
	Huius anno VII *initium VVaphris regis Aegypti.*						
	Colliguntur a conditu Templi, ad casum Sedekiæ, anni CCCCXXVII.						
	Colliguntur ab Exodo, ad casum Sedekiæ, anni DCCCCVII.						

DYNASTIA FAMILIÆ HASAMONÆORVM.

I IVDAS cognomento Maccabæus filius Mattathiæ Sacerdotis, filij Iohannis, filij Symeonis, filij Hasmunæi de Statione Sacerdotali Ioiarib Templum ab Antiocho Epiphane profanatum expiat numero MDCCCLII.

Pontifex Maximus a populo declaratur numero MDCCCLIIII. Interficitur numero Eusebiano MDCCCLVI.

II IONATHAN cognomento Apphus, frater Maccabæi, quadriennio solido post Maccabæi fratris cædem Ethnarches Iudæorũ, & Pont. Max. a rege Syriæ renunciatur, numero MDCCCLX.

III SIMON cognomento Matthes, frater Ionathan, Ethnarches Iudæorum & Pontifex Max. numero MDCCCLXXIII.

IIII IOHANNES Simonis frater prius Gaddes, postea Hyrcanus cognominatus, Ethnarches & Pont. Max. numero MDCCCLXXXII.

V ARISTOBVLVS Hyrcani filius, primus Rex ex hac familia numero MDCCCCXIII.

VI ALEXANDER cognomento Iannæus Rex & Pont. Max. Aristobuli filius numero MDCCCCXIIII.

VII ALEXANDRA Iannæi vxor, quæ & Salome, Regina numero MDCCCCXL.

VIII HYRCANVS Iannæi & Alexandræ filius Rex & Pont. Max. numero MDCCCCL.

IX ARISTOBVLVS Hyrcani frater Rex numero MDCCCCL.

X HYRCANVS iterum numero MDCCCCLIIII.

XI ANTI-

XI ANTIGONVS Aristobuli filius Rex numero MDCCCCLXXVII.
Securi percutitur iussu M. Antonij Triumuiri, numero MDCCCCLXXX.

Colliguntur Dynastiæ Hasmonæorum a templo expiato, & Encænijs Maccabæi anni CXXVIII, a Sacerdotio Maccabæi, anni CXXVI.

DYNASTIA HERODIADARVM.

HERODES Antipatri Ascalonitæ, & Cypri Arabissæ filius a Senatu declaratur Rex numero MDCCCCLXXVII.
Moritur numero MMXVI.

ARCHELAVS Herodis superioris filius Ierosolymorum Tetrarcha ab Augusto constituitur numero MMXVI.
Relegatur Vienna Allobrogum numero MMXXV.

AGRIPPA Herodis ex Aristobulo filio nepos constituitur a Caio Caligula rex totius Tetrarchiæ Philippi patrui, item Tetrarchiæ Lysaniæ numero MMLIII.

AGRIPPA Agrippæ superioris filius constituitur ab Imp. Claudio rex totius Regni, quod proauus eius Herodes Magnus obtinuerat, præter Ierosolyma, & quædam munimenta Tetrarchiæ Archelai, numero MMLX.
Regnauit annos LVI. Obijt numero MMCXVI. Superstes fuit Templo annos XXX.

Colliguntur Herodiadarum Dynastiæ anni CXXXIX.

REGES X TRIBVVM IN SAMARIA.

Regni Israel sedes regia prius fuit in urbe Thersa, postea in urbe noua Samaria: a qua regnum Samariæ, & populus Samaritæ dicti.

		Anni regni.			Anni regni.
I	Ieroboam Apostata	XXII			
II	Nadab	I	XI	Ioachas	XVII
III	Baasa	XXIIII	XII	Ioas	XVI
IIII	Ela	II	XIII	Ieroboam II	XLI
V	Zamri	O	XIIII	Zacharias	O
VI	Omri	XII	XV	Sellum	O
VII	Achab	XXII	XVI	Menahem	X
VIII	Ochozia	II	XVII	Phaceia	II
IX	Ioram	XII	XVIII	Phacea	XX
X	Iehu	XXVIII	XIX	Osea	IX

Colliguntur ab excessu Solomonis, & schismate Ieroboam, ad casum Oseæ regis ultimi, & deportationem X Tribuum, anni CCLIX.

HACTENVS REGNA ET DYNASTIÆ ORIENTIS, ASIÆ, ET ÆGYPTI.

CAPVT SECVNDVM DE REGNIS ET DYNASTIIS EVROPAE, ET OCCIDENTIS.

REGES SICYONIORVM.

		Anni Regni.	Cyclus Solis.	Neomenia Zygonos.	Numerus Aureus.	Epacta Iuliana.	Periodus Iuliana.
I	Aegialeus	LII	XXI	XI Oct.	III	21	2625.
II	Europs	XLV	XVII	XI Oct.	XVII	25	2677.
	Huius anno XXXVI nascitur Abraham.						
III	Telchin	XX	VI	XI Oct.	V	XIII	2722.
IIII	Apis	XXV	XXVI	X Oct.	VI	24	2742.
V	Thelxion	LII	XXIII	X Oct.	XII	I	2767.
VI	Aegyrus	XXXIIII	XIX	IX Oct.	VII	VI	2819.

		Anni Regni.	Cyclus Solis.	Neomenia Zygonos.	Numerus Aureus.	Epacta Iuliana.	Periodus Iuliana.
VII	Thurimachus	XLV	XXV	X Oct.	III	22	2853.
VIII	Leucippus	LIII	XIIII	IX Oct.	X	IX	2898.
IX	Mesapus	XLVII	XI	IX Oct.	VI	25	2951.
X	Peratus	XLVI	II	VIII Oct.	XV	IIII	2998.
XI	Plemnæus	XLVIII	XX	VIII Oct.	IIII	III	3044.
XII	Orthopolis	LXIII	XII	VIII Oct.	XIIII	24	3092.
XIII	Marathon	XXX	XIX	VII Oct.	I	I	3155.
XIIII	Marathus	XX	XXI	VII Oct.	XII	II	3185.
XV	Echyreus	LV	XIII	VI Oct.	XIII	XIII	3205.
	Huius anno XIII Moses eduxit populum ex Aegypto.						
XVI	Corax	XXX	XII	VII Oct.	XI	21	3260.
XVII	Epopeus	XXXV	XIIII	VI Oct.	III	23	3290.
XVIII	Lamedon	XL	XXI	VI Oct.	XIX	20	3325.
XIX	Sicyon, a quo urbs	XLV	V	V Oct.	II	XIII	3365.
	Huius anno XXVIII Pelops Olympicum certamen instituit.						
XX	Polybus	XL	XXII	V Oct.	IX	*	3410.
XXI	Ianiscus	XLII	VI	V Oct.	XI	22	3450.
XXII	Phæstus	VIII	XX	V Oct.	XV	VI	3492.
	Huius anno secundo Atreus Olympicum certamen in honorem Pelopis patris instaurauit.						
XXIII	Adrastus	IIII	XXVIII	V Oct.	IIII	V	3500.
XXIIII	Polyphides	XXXI	IIII	V Oct.	VIII	19	3504.
	Huius anno IX ludicrum Olympicum Hercules instaurauit annis XIX post Atreum.						
	Huius anno XXVIII Ilion deletum.						
XXV	Pelasgus	XX	VII	V Oct.	I	II	3535.
XXVI	Zeuxippus	XXII	XXVII	V Oct.	II	XIII	3555.
	Colliguntur Sicyoniorum Regum anni DCCCCLXII.						

DYNASTIA SECVNDA SICYONIORVM SACERDOTVM
SEPTEM KARNEI APOLLINIS.

I	Archelaus	I	III	XIII Oct.	XV	VI	3587.
II	Automedon	I	IIII	V Oct.	XVI	XVII	3588.
III	* Theoclytos	I	V	IIII Oct.	XVII	28	3589.
IIII	Euneus	I	VI	IIII Oct.	XVIII	IX	3590.
V	Theonomos	I	VII	IIII Oct.	XIX	20	3591.
	Sub hoc Chæronea in Bœotia condita est.						
VI	Amphictyon	IX	VIII	V Oct.	I	II	3592.
VII	Charidemus	XVIII	XVII	V Oct.	X	XI	3601.
	Hic impensas Sacerdotij non sustinens aufugit.						
	Colliguntur Sacerdotum Apollinis Karnei anni XXXII.						
	Colliguntur ab initio Aegialei, anni DCCCCXCIII.						

ARGIVORVM DYNASTIA
REGVM XIIII.

I	Inachus	L	I	IX Oct.	VII	VI	2857.
II	Phoroneus	LX	XXIII	IX Oct.	XIX	18	2907.
III	Apis	XXXV	XXVII	IX Oct.	III	22	2967.
IIII	Argus	LXX	VI	VIII Oct.	XIX	18	3002.
V	Criasus	LIIII	XX	VIII Oct.	XIII	XIII	3072.
VI	Phorbas	XXXV	XVIII	VIII Oct.	X	X	3126.
	Huius anno XII nascitur Moses.						
VII	Triopas	XLVI	XXV	VII Oct.	VII	VII	3161.
VIII	Crotopus	XXI	XV	VII Oct.	XV	V	3207.
	Huius anno XI Moses eduxit populum ex Aegypto.						

		Anni Regni.	Cyclus Solis.	Neomenia Zygonos.	Numerus Aureus.	Epacta Iuliana.	Periodus Iuliana.
ix	Sthenelas	XI	VIII	vii Oct.	XVII	27	3228.
x	Danaus	L	XIX	vi Oct.	IX	29	3239.
xi	Lynceus	XLI	XIII	vi Oct.	II	xii	3289.
xii	Abas	XXIII	XXVI	vi Oct.	V	XV	3330.
xiii	Prœtus	XVII	XXI	vi Oct.	IX	*	3353.
xiiii	Acrisius	XXXI	X	vi Oct.	VII	VIII	3370.

Huius anno xxix Pelops Apiæ terræ, quæ postea ab eo Peloponnesus appellata est, dynasta certamen Olympicum primum instituit.

Colliguntur Regum Argiuorum anni DXLIIII.

MYCENARVM REGNVM CONSVRGENS AB VLTIMO ANNO ACRISII A PERSEO NEPOTE PER IMPRVDENTIAM OCCISI.

i	Stheneleus	VIII	XIII	v Oct.	XIX	20	3401.
ii	Euryſtheus	XLIII	XXI	v Oct.	VIII	19	3409.
	PELOPIDÆ.						
iii	Atreus & Thyestes	LXV	VIII	v Oct.	XIII	XIIII	3452.

Hi quadragesimo primo anno Regni sui Olympicum ludicrum a patre suo Pelope institutum instaurarunt xcv *annis postquam a Pelope institutum.*

iiii	Agamemnon	XV	XVII	iiii Oct.	II	XIII	3517.

Huius ultimo anno Ilion a Græcis euertitur.

v	Aegiſthus	VII	IIII	v Oct.	XVII	28	3532.
vi	Oreſtes	XXVIII	XI	v Oct.	V	XVI	3539.
vii	Penthilus Oreſtis F. ultimus Pelopidarum.	XXII	XI	iii Oct.	XIIII	25	3567.

Colliguntur regni Mycenarum anni CLXXXVIII.

Colliguntur ab Inacho, anni DCCXXXII.

DYNASTIA PRIMA ATHENIENSIVM. REGVM XVII.

i	Cecrops Diphyes	L	XXII	vii Oct.	IIII	IIII	3158.

Huius anno primo Moses erat annorum xxi.

ii	Cranaus αὐτόχθων	IX	XVI	vii Oct.	XVI	XVI	3208.
iii	Amphyction Deucalionis fil.	X	XXV	vii Oct.	VI	26	3217.

Huius anno primo Moses eduxit populum ex Aegypto.

iiii	Erichthonius Vulcani fil.	L	VII	vii Oct.	XVI	XVI	3227.
v	Pandion Erichthonij fil.	XL	I	vii Oct.	IX	XXIX	3277.
vi	Erichtheus Pandionis fil.	L	XIII	vi Oct.	XI	21	3317.
vii	Cecrops alter Erechthei frater	XL	VII	vi Oct.	IIII	V	3367.
viii	Pandion alter Erechthei fil.	XXV	XIX	vi Oct.	VI	27	3407.
ix	Aegeus Pandionis fil.	XLVIII	XVI	vi Oct.	XII	III	3432.
x	Theseus Aegei fil.	XXX	VIII	v Oct.	III	24	3480.
xi	Meneſtheus Peteo fil.	XXIII	X	v Oct.	XIIII	25	3510.

Huius anno penultimo deletum est Ilion.

xii	Demophoon Thesei fil.	XXXIII	V	iiii Oct.	XVIII	IX	3533.
xiii	Oxyntes Demophontis fil.	XII	X	iiii Oct.	XIII	XIIII	3566.
xiiii	Aphidas Oxyntæ fil.	I	XXII	iiii Oct.	VI	27	3578.
xv	Thymœtes Aphidantis frater	VIII	XXIII	iiii Oct.	VII	VIII	3579.
xvi	Melanthus Andropompi fil.	XXXVII	III	iiii Oct.	XV	VI	3587.

Huius anno quinto Chæronea in Bœotia condita est.

xvii	Codrus Melanthi fil.	XXI	XII	iiii Oct.	XIIII	25	3624.

Colliguntur ab initio Cecropis Diphyeos primæ Dynastiæ Athenienſium anni CCCCLXXXVII.

		Anni Regni.	Cyclus Solis.	Neomenia Zygonos.	Numerus Aureus.	Epacta Iuliana.	Periodus Iuliana.
	DYNASTIA SECVNDA ATHENIENSIVM ARCHONTON.						
	AD TOTVM VITÆ TEMPVS NVMERO XIII.						
I	Medon Codri fil.	XX	V	III Octob.	XVI	XVII	3645.
II	Acastus Medontis fil.	XXXVI	XXV	III Octob.	XVII	29	3665.
	Huius anno XXX construi cæptum Templum Solomonis.						
III	Archippus Acasti fil.	XIX	V	III Octob.	XV	VII	3701.
IIII	Thersippus Archippi fil.	XLI	XXIIII	IIII Octob.	XV	VII	3720.
V	Phorbas Thersippi fil.	XXXI	IX	III Octoct.	XVIII	X	3761.
VI	Megacles Phorbantis fil.	XXX	XII	III Octob.	XI	23	3792.
VII	Diogenetus Megaclis fil.	XXVIII	XIIII	II Octob.	III	25	3822.
VIII	Phereclus Diogeneti fil.	XIX	XIIII	III Octob.	XII	IIII	3850.
IX	Ariphron Phereclis fil.	XX	V	II Octob.	XII	IIII	3869.
X	Thespieus Ariphronis F.	XXVII	XXV	III Octob.	XIII	XV	3889.
XI	Agamestor Thespiei F.	XX	XXIIII	II Octob.	II	XIIII	3916.
XII	Aeschylus Agamestor. fil.	XXIII	XVI	II Octob.	III	25	3936.
	Huius anno tertio prima Olympias ab Iphito instaurata.						
XIII	Alcmæon	I	XI	II Octob.	VII	X	3959.
	Colliguntur Dynastiæ secundæ Athenienſium Archonton perpetuorum anni CCCXV.						
	Colliguntur a Cecrope Diphye anni DCCCII.						

	TERTIA DYNASTIA ATHENIENSIVM ARCHONTON						
	DECENNALIVM SEPTEM.						
I	Charops	X	XII	II Octob.	VIII	21	3960.
	Huius anno VIII consurgit Thoth & epocha Nabonassari.						
II	Aesimedes	X	XXII	Kal. Octob.	XVIII	XI	3970.
III	Clidicus	X	IIII	II Octob.	IX	II	3980.
IIII	Hippomenes	X	XIIII	Kal. Octob.	XIX	22	3990.
	Huius anno secundo deportatæ sunt X Tribus Samariæ.						
V	Leocrates	X	XXIIII	Kal. Octob.	X	XIII	4000.
VI	Apsandrus	X	VI	Kal. Octob.	I	IIII	4010.
VII	Eryxias	X	XVI	II Octob.	XI	24	4020.
	Colliguntur Dynastiæ tertiæ Athenienſium Archonton decennalium anni LXX.						
	Colliguntur ab initio Cecropis, anni DCCCLXXII.						

DYNASTIA PRIMA LACEDÆMONIORVM.

REGVM XII.

I Eurotas, a quo fluuius.
II Lacedæmon Eurotæ frater uterinus Iouis F. a quo Laconia dicta.
III Amyclas Lacedæmonis F. Amyclarum conditor.
IIII Argalus Amyclæ F.
V Cynortas Argali F.
VI Oebalus Cynortæ F. pater Tyndarei.
VII Hippocoon Oebali F. victo Tyndareo fratre de regni possessione controuersia mota.
VIII Tyndareus pulso armis fratre Hippocoonte.
IX Castor cum Polluce Tyndarei filij.
X Menelaus Atrei filius ducta uxore Helena Tyndarei filia.
XI Orestes Agamemnonis F. ducta in uxorem Hermione Tyndarei nepte.
XII Tisamenos Orestæ & Hermiones F.

Sub hoc Heraclidarum reditus.

		Anni regni.	Cyclus Solis.	Neomenia Zygonos.	Numer. Aureus.	Epacta Iuliana.	Periodus Iuliana.

DYNASTIA SECVNDA LACEDÆMONIORVM DVARVM FAMILIARVM REGVM HERACLIDARVM.

PRIOR FAMILIA SECVNDAE DYNASTIAE EVRYSTHENIDARVM.

REGVM $\overline{XXX}$

$\overline{I}$	Eurysthenes Aristodemi fil.	XLII	XXVIII	$\overline{IIII}$ Oct.	II	XIII	3612.
	Ab hoc familia prior dicta Eurysthenidæ, qui & Agidæ ab eius filio Agide, qui patri in regnum successit.						
$\overline{II}$	Agis Eurysthenis fil.	I	XIIII	$\overline{III}$ Oct.	VI	27	3654.
$\overline{III}$	Echestratus Agidis fil	XXXV	XV	$\overline{IIII}$ Oct.	VII	IX	3655.
$\overline{IIII}$	Labotas Echestrati fil.	XXXVII	XXII	$\overline{III}$ Oct.	IIII	VI	3690.
$\overline{V}$	Doryssus Labotæ fil.	XXIX	III	$\overline{III}$ Oct.	III	25	3727.
$\overline{VI}$	Agesilaus Doryssi fil.	XLIIII	IIII	$\overline{III}$ Oct.	XIII	XV	3756.
$\overline{VII}$	Archelaus Agesilai fil.	LX	XX	$\overline{III}$ Oct.	XIX	21	3800.
$\overline{VIII}$	Teleclus Archelai fil.	XL	XXIIII	$\overline{II}$ Oct.	III	25	3860.
$\overline{IX}$	Alcamenes Telecli fil.	XXXVII	VIII	$\overline{II}$ Oct.	V	XVII	3900.
$\overline{X}$	Polydorus Alcamenis fil.		XVII	$\overline{XXX}$ Sep.	IIII	VI	3937.
$\overline{XI}$	Eurycrates Polydori fil.						
$\overline{XII}$	Anaxandrus Eurycratis fil.						
	Sub hoc Messena a Lacedæmonijs defecit.						
$\overline{XIII}$	Eurycrates $\overline{II}$ Anaxandri fil.						
$\overline{XIIII}$	Leon Eurycratis $\overline{II}$ fil.						
$\overline{XV}$	Anaxandrides Leonis fil.						
$\overline{XVI}$	Cleomenes Anaxandridæ fil.						
$\overline{XVII}$	Leonides Cleomenis frater.						
	Colliguntur ab Eurysthene, ad eadem Leonidæ, & pugnam Thermopylarum, anni $\overline{DCXXII}$.						
	Colliguntur ab initio Polydori, ad eadem Leonidæ, anni $\overline{CCXCVII}$.						
$\overline{XVIII}$	Plistarchus Leonidæ fil.	I	VI	$\overline{XXIX}$ Sep.	XVI	XIX	4234.
$\overline{XIX}$	Plistoanax Pausaniæ filij Cleombroti fil.	LXVIII	VII	$\overline{XXIX}$ Sep.	XVII	*	4235.
$\overline{XX}$	Pausanias Plistoanactis fil.	XIIII	XIX	$\overline{XXVIII}$ Sep.	IX	III	4303.
$\overline{XXI}$	Agesipolis Pausaniæ fil	XIIII	V	$\overline{XXVIII}$ Sep.	IIII	VIII	4317.
$\overline{XXII}$	Cleombrotus filius Pausaniæ, frater Agesipolidos.	IX	XIX	$\overline{XXIX}$ Sep.	XVIII	XII	4331.
$\overline{XXIII}$	Agesipolis Cleombroti fil.	I	XXVIII	$\overline{XXIX}$ Sep.	VIII	22	4340.
$\overline{XXIIII}$	Cleomenes Cleombroti F. frater Agesipolidos filij Cleombroti.	XXXIIII	I	$\overline{XXVIII}$ Sep.	IX	III	4341.
$\overline{XXV}$	Areus filius Acrotati filij Cleomenis	XLIIII	VII	$\overline{XXVIII}$ Sep.	V	XIX	4375.
$\overline{XXVI}$	Acrotatos Arei fil.		XXIII	$\overline{XXIX}$ Sep.	XI	25	4419.
$\overline{XXVII}$	Areus filius Acrotati filij Arei puer octo annorum obijt.						
$\overline{XXVIII}$	Leonidas filius Cleonymi filij Acrotati filij Arei.						
$\overline{XXIX}$	Cleombrotus Leonidæ gener insessor regni.						
$\overline{XXX}$	Cleomenos Leonidæ fil.						

SECVNDÆ DYNASTIÆ LACEDÆMONIORVM ALTERA FAMILIA PROCLIDARVM, SIVE EVRYPONTIDARVM.

REGVM $\overline{XXIIII}$.

$\overline{I}$	Procles filius Aristodemi, frater Eurysthenis.
$\overline{II}$	Soos adoptiuus Proclis.
$\overline{III}$	Eurypon Soi fil. a quo hæc familia Eurypontidarum.
$\overline{IIII}$	Prytanis Eurypontis fil.

Euno-

		Anni regni.	Cyclus Solis.	Neomenia Zygonos.	Numer. Aureus.	Epacta Iuliana.	Periodus Iuliana.
v	Eunomus Prytanidos F.						
vi	Polydectes Eunomi F.						
vii	Charillus Polydectæ F.						
		LXIIII					
viii	Nicandrus Charilli F.						3840.
		XXXIX					
ix	Theopompus Nicandri F.						3904.
x	Zeuxidamus filius Archidami filij Theopompi.						3943.
xi	Anaxidamus Zeuxidami F.						
xii	Archidamus Anaxidami F.						
xiii	Agaſicles Archidami fil.						
xiiii	Ariſton Agaſiclis fil.						
xv	Demaratus Ariſtonis fil.						
xvi	Leotychides	XXXI					4211.
xvii	Archidamus Zeuxidami fil.	XLII					4242.
xviii	Agis Archidami fil.	XXVII					4284.
xix	Ageſilaus eius frater	XLI					4311.
xx	Archidamus Ageſilai fil.	XXIII					4352.
xxi	Eudamidas Archidami fil.						
xxii	Agis Eudamidæ fil.	IX					4375.
	Huic in carcere gula laqueo fracta decreto Ephororum.						
xxiii	Euridamidas Agidis fil. veneno a Cleomene ſublatus.						4384.
xxiiii	Epiclidas Leonidæ fil. frater Cleomenis.						
	Duo Euryſthenidæ ſimul regnabant aduerſus vetus patriæ inſtitutum.						

DYNASTIÆ QVINQVE CORINTHIORVM.

DYNASTIA PRIMA CORINTHIORVM SISYPHIDARVM.

REGVM VI.

i	Siſyphus Aeoli fil.						
	Hic primus Iſthmia, quæ antea Neptuno agebantur, in honorem Melicertæ filij fratris ſui Athamantis celebrauit.						
ii	Ornithion Siſyphi fil.						
iii	Thoas Ornithionis fil.						
iiii	Damophon Thoantis fil.						
v	Propadas Damophontis fil.						
vi	Doridas & Hyanthidas filij Propodæ ab Alete Heraclida pulſi.						
	Colliguntur a primis Iſthmijs Melicertæ a Siſypho celebratis, ad finem Siſyphidarum, anni CCLIX.						

SECVNDA DYNASTIA CORINTHIORVM HERACLIDARVM.

REGVM IIII.

i	Aletes quintus ab Hercule	XXXV	I	IIII Octob.	III	24	3613.
ii	Ixion	XXXVII	VIII	IIII Octob.	XIX	20	3648.
iii	Agelaus	XXXVII	XVII	III Octob	XVIII	11	3685.
iiii	Prymnis	XXXV	XXVI	III Octob.	XVII	29	3722.
	Colliguntur ſecundæ Dynaſtiæ Dorienſium anni CXLIIII.						

TER-

		Anni Regnor.	Cyclus Solis.	Neomenia Zygonos.	Numerus Aureus.	Epacta Iuliana.	Periodus Iuliana.
v	Bacchis	xxxv	v	iii Oct.	xiiii	26	3757.
vi	Agelas	xxx	xii	iii Oct.	xi	23	3792.
vii	Eudemus	xxv	xiiii	ii Oct.	iii	25	3822.
viii	Ariſtodemus	xxxv	xi	ii Oct.	ix	i	3847.
ix	Agemon frater eius	xvi	xviii	ii Oct.	vi	28	3882.
x	Alexander	xxv	vi	ii Oct.	iii	25	3898.
xi	Teleſtes Ariſtodemi F.	xii	iii	ii Oct.	ix	i	3923.

Colliguntur tertiæ Dynaſtiæ Corinthiorum anni CLXXVIII.
Colliguntur ab initio Aletæ, anni CCCXXII.

DYNASTIA QVARTA CORINTHIORVM BACCHIADARVM.

PRYTANEON ANNVORVM, CXXIIII.

i Automenes primus Prytanis Bacchiadarum.
I xv ii Oct. ii xiiii 3935.

Colliguntur Bacchiadæ πρυτάνεις CXXIIII *cum annis totidem.*
Colliguntur ab initio Aletæ, anni CCCXLVI.

DYNASTIA QVINTA CORINTHIORVM CYPSELIDARVM.

REGVM II.

i	Cypſelus	xxx	xxvii	Kal. Oct.	xii	v	4059.
ii	Periandrus Cypſeli F.	xl	i	xxx Sept.	iiii	vii	4089.

Colliguntur Dynaſtiæ Cypſelidarum anni LXX.
Colliguntur ab initio Aletæ, ad liberatam tyrannide Corinthum, anni DXVI.

SVCCESSIO REGVM MACEDONIÆ.

i	Caranus Heraclida	xxviii	ix	Kal. Oct.	vi	28	3901.
ii	Cœnus	xii	ix	Kal. Oct.	xv	vii	3929.
iii	Thurimas	xxxviii	xxi	Kal. Oct.	viii	20	3941.
iiii	Perdiccas	li	iii	Kal. Oct.	viii	21	3979.
v	Argeus	xxxviii	xxvi	Kal. Oct.	ii	xv	4030.
vi	Philippus	xxxviii	viii	Kal. Oct.	ii	xv	4068.
vii	Aeropas	xxvi	xviii	xxx Sept	ii	xv	4106.
viii	Alcetas	xxix	xvi	xxx Sept.	ix	ii	4132.
ix	Amyntas	l	xvii	xxx Sept.	xix	22	4161.
x	Alexander	xliii	xi	xxx Sept.	xii	v	4211.
xi	Perdiccas	xxviii	xxvi	xxix Sept.	xxii	*	4254.
xii	Archelaus	xxiiii	xxvi	xxix Sept.	vii	xi	4282.
xiii	Oreſtes	iii	xxii	xxix Sept.	xii	vi	4306.
xiiii	Archelaus	iiii	xxv	xxviii Sept.	xv	i	4309.
xv	Amyntas	i	i	xxviii Sept	xix	23	4313.
xvi	Pauſanias	i	ii	xxix Sep.	i	v	4314.
xvii	Amyntas	vi	iii	xxix Sept.	ii	xvi	4315.
xviii	Argeus	ii	ix	xxviii Sept.	viii	22	4321.
xix	Amyntas iterum	xix	xi	xxix Sept.	x	xiiii	4323.
xx	Alexander	i	ii	xxviii Sept.	x	xiiii	4342.
xxi	Ptolemeus	iii	iii	xxix Sept	xi	25	4343.
xxii	Perdiccas	vi	vi	xxviii Sept.	xiiii	23	4346.
xxiii	Philippus	xxii	xii	xxix Sept.	i	v	4352.
xxiiii	Alexander Magnus	xii	x	xxviii Sept.	viii	22	4378.
xxv	Aridæus	vii	xxii	xxviii Sep.	i	v	4390.

		Anni regni.	Cyclus Solis.	Neomenia Zygonos.	Numer. Aureus.	Epacta Iuliana.	Periodus Iuliana.
xxvi	Cassander	xix	i	xxviii Sep.	viii	22	4397.
xxvii	Antigonus, & Alexander.	iiii	xx	xxviii Sep.	viii	22	4416.
xxviii	Demetrius	v	xxiiii	xxviii Sep.	xii	vi	4420.
xxix	Pyrrhus dies cc.		i	xxviii Sep.	xvii	i	4425.
xxx	Lysimachus	v	i	xxviii Sep.	xvii	i	4425.
xxxi	Ptolemæus ὁ Κεραυνὸς dies cclxx		vi	xxviii Sep.	iii	27	4430.
xxxii	Meleagros dies ix.		vi	xxviii Sep.	iii	27	4430.
xxxiii	Antipater dies xiv.		vii	xxviii Sep.	iiii	viii	4431.
xxxiiii	Sosthenes	i	vii	xxviii Sep.	iiii	viii	4431.
xxxv	Antigonus Gonatas	xxxv	viii	xxviii Sep.	v	xix	4432.
xxxvi	Demetrius	x	xvi	xxviii Sep.	iii	27	4468.
xxxvii	Antigonus	xv	xxvi	xxvii Sep.	xiii	xvii	4478.
xxxviii	Philippus	xlii	xiii	xxvii Sep.	ix	iii	4493.
xxxix	Perses	xi	xxvii	xxvii Sep.	xiii	xvii	4535.

Colliguntur ab initio Carani, ad exitum Persei, anni dcxlv.

DYNASTIÆ TRES LATINORVM.

PRIMA DYNASTIA ABORIGINVM.

REGVM v.

i	Ianus	xvi	i	v Octob.	vii	viii	3389.
ii	Saturnus	xvii	xvii	v Octob.	iiii	v	3405.
iii	Picus	xxxvii	vi	v Octob.	ii	xiii	3422.
iiii	Faunus	xliiii	xv	v Octob.	i	ii	3459.
v	Latinus	xxxvi	iii	v Octob.	vii	viii	3503.

Colliguntur Dynastiæ Aboriginum anni cl.

SECVNDA DYNASTIA AENEADARVM.

REGVM xvi.

i	Aeneas Lauinij Rex	vii	xi	v Octob,	v		3539.
ii	Iulus Ascanius Euryleo Aeneæ filius, Alba condita, relicto Lauinio nouercali, vicesimo anno regni sui.	xxxviii	xviii	iiii Octob.	xii	iii	3546.
iii	Siluius Postumus Aeneæ F.	xxix	xxviii	v Octob.	xii	iii	3584.
iiii	Aeneas Siluius	xxxi	i	iiii Octob.	iii	24	3613.
v	Latinus Siluius	li	iiii	iiii Octob.	xv	vi	3644.
vi	Alba Siluius	xxix	xxvii	iii Octob.	ix	i	3695.
vii	Capetus Siluius	xxvi	xxviii	iiii Octob.	xix	21	3724.
viii	Capys Siluius	xxviii	xxvi	iii Octob.	vii	ix	3750.
ix	Calpetus Siluius	xiii	xxvi	iii Octob.	xvi	xviii	3778.
x	Tiberinus Siluius	viii	xi	iii Octob.	x	xii	3791.
xi	Agrippa Siluius	xxxiii	xix	iii Octob.	xviii	x	3799.
xii	Alladius Siluius	xix	xiiii	iii Octob.	xiii	xv	3832.
xiii	Auentinus Siluius	xxxvii	xv	ii Octob.	xiii	xv	3851.
xiiii	Procas Siluius	xxiii	xxiiii	ii Octob.	xii	iiii	3888.
xv	Amulius Siluius	xlii	xix	ii Octob.	xvi	xvii	3911.
xvi	Numitor Siluius	x	v	Kal. Octob.	i	iii	3953.

Colliguntur ab initio Aeneæ, ad exitum Numitoris, & Palilia prima Vrbis Romæ, anni cccxxiiii.

Colliguntur ab initio Iani, ad Palilia Vrbis, anni dcxxiiii.

TERTIA

		Anni regni.	Cyclus Solis.	Neomenia Zygonos.	Numerus Aureus.	Epacta Iuliana.	Periodus Iuliana.

TERTIA DYNASTIA LATINORVM.

REGVM VII VRBIS ROMÆ.

I	Romulus	XXXVII	XIIII	Kal. Octob.	X	XIII	3962.
	INTERREGNVM	I	XXIII	Kal. Octob.	IX	II	3999.
II	Numa Pompilius	XLIII	XXIIII	Kal. Octob.	X	XIII	4000
III	Tullus Hostilius	XXXII	XI	Kal. Octob.	XV	VIII	4043
IIII	Ancus Marcius	XXIIII	XV	Kal. Octob.	IX	II	4075
V	Tarquinius Priscus	XXXVII	XXVII	Kal. Octob.	XIX	22	4199.
VI	Seruius Tullius	XLIIII	IX	XXX Sept.	XIIII	26	4237.
VII	Tarquinius Superbus	XXV	XXV	XXX Sept.	I	IIII	4281.

Colliguntur a Palilibus Vrbis, ad Regifugium, anni CCXLIIII.

QVARTA DYNASTIA CONSVLVM SVB REPVBLICA.

Colliguntur a Regifugio, & primis Consulibus, ad Tribunos Militum Consulari potestate; anni CXIX.

Colliguntur a Palilibus Vrbis, ad Tribunos Militum Consulari potestate, anni CCCLXIII.

QVINTA DYNASTIA TRIBVNORVM MILITVM CONSVLARI POTESTATE.

Colliguntur a Tribunis Militum Consulari potestate, ad restitutos Consules, quorum alter de plebe creatus est, anni XXIIII.

SEXTA DYNASTIA CONSVLVM IN INTEGRVM RESTITVTORVM.

Colliguntur a Consulum restitutione, ad numerum Eusebianum, MDCCCCLXIX, *& primum annum imperij C. Iulij Cæsaris, anni* CCCCXVII.

SEPTIMA DYNASTIA IMPERII AVGVSTORVM, VSQVE AD ENCAENIA CONSTANTINOPOLEOS.

Colliguntur a numero Antiocheno, ad Encænia nouæ Romæ Constantinopoleos, anni CCCLXVII.

Colliguntur a Natali veteris Romæ, ad Natalem nouæ Romæ, anni MLXXX.

OCTAVA DYNASTIA DIVISIONIS IMPERII IN GRAECVM ET LATINVM.

Colliguntur ab Encæniis nouæ Romæ, ad inaugurationem Karoli Magni, anni CCCCLXX.

Colliguntur ab inauguratione Karoli Magni, ad initium Domini RVDOLPHI II *Augusti, anni* DCCLXXIIII.

Colliguntur ab Encæniis Constantinopoleos, ad eius captiuitatem sub Muhamed Turco, & finem imperij Græcorum, anni MCXXIII.

DYNASTIAE NATIONVM SEPTENTRIONALIVM, QVÆ IMPERIO ROMANO LACERATO SVCCREVERVNT.

DYNASTIA OSTROGOTHORVM SVB IMPERIO HVNNORVM.

Winitharius.
Hunimundus Ermanarici fil.

Thoriſmundus Hunimundi fil. pater Beriſmundi, qui ab Oſtrogothis, ad Wiſigothos tranſijt.

Interregnum annorum XL, in quo claruerunt Walamir, Theodemir, & Widemir filij Winitharij.

Theodemir ſolus.

DYNASTIA OSTROGOTHORVM, EXCVSSO IVGO HVNNORVM.

		Anni regni.	Anni Chriſti.
I	Theodericus Theodemiri F. ex Amalorum familia a Zenone in filium adoptatus, Conſul ordinarius Andefledam Hludvvini Francorum regis ducit vxorem.	XXXVIII	451.
	Ingreditur in Italiam.		480.
	Occidit Odoacrum Regem Herulorum.		496.
II	Athalaricus Eutharici F. Theoderici Amali ex filia Amalaſvventha nepos.	IX	526.
III	Theodahathes ab Amalaſvventha conſobrina ad regnum vocatus.	II	534.
IIII	Witiges armiger Theodahatis a Beliſario regno exutus.	VII	536.
V	Iidovvaldus.	I	542.
VI	Totila.	I	543.
VII	Theia.	I	544.

Colliguntur Regni Oſtrogothorum in Italia a tranſitu Theuderici Amali in Italiam, anni LXIIII.

DYNASTIA WISIGOTHORVM IN GALLIA ET HISPANIA, REGVM XXXIIII.

		Anni regni.	Aera Hiſpanica.	Anni Chriſti.
I	Athanaricus.	XIIII		369.
	Sub hoc Gothi inter ſe diuiſi ſunt: quorum alterius factionis rex fuit Athanaricus, alterius Fridigernus, qui dicti ſunt minores Gothi, qui Chriſtianiſmum, & literas edocti ſunt a VVlfila Arriano Epiſcopo, quorum reliquiæ adhuc in Mæotide ſunt.			
	Gothi ab imp. Valente accipiunt Thraciam.			379.
II	Alaricus.	X		381.
	Italiam ingreditur.			400.
	Sub hoc Pallentina clades.			403.
III	Athaulfus.	VII		411.
	Tranſit in Gallias. Triennio poſt ſtabilit regnum VViſigothorum Toloſæ.			415.
IIII	Segericus. Statim a Wallia interficitur.		CCCCLIIII	416.
V	Wallia.	III	CCCCLIIII	416.
VI	Theaderedus.	XXXIII	CCCCLVII	419.
VII	Thoriſmundus.	I	CCCCXC	452.
VIII	Theudericus interfecto fratre Thoriſmundo.	IIII	CCCCXCI	453.
IX	Euricus.	XVI	DIIII	466.
X	Alaricus.	XVIII	DXXI	483.
	Hoc in campis Pictauienſis agri ad Voclade caſtrum cæſo cum toto exercitu, regnum Toloſæ finem cæpit, & ab hoc tempore regnum VViſigothorum intra Hiſpanias conſtitit.			
XI	Geſalricus.	VI	DXLIIII	506.
XII	Theudericus Amalarici paruuli tutelam gerens.	XV	DXLIX	511.
XIII	Amalaricus.	V	DLXV	527.
XIIII	Theudis	XVIII	DLXIX	531.

XV Theu-

		Anni regni.	Aera Hispanica.	Anni Christi.
xv	Theudiscolus.	I. mens. vii	DLXXXVI	548.
xvi	Agila.	VI	DLXXXVII	549.
xvii	Athanagildus.	XIIII	DXCII	554.
xviii	Liwa.	I	DCX	567.
xix	Leouigildus inclitus rex, victor, sed Arrianus.	XIX	DCVI	568.
xx	Recaredus i Regũ Orthodoxus damnato Arrianismo.	XVI	DCXXIIII	586.
xxi	Liwa.	III	DCXXXIX	601.
xxii	Witericus.	VIII	DCXLI	603.
xxiii	Gundemarus.	III	DCXLVIII	610.
xxiiii	Sisebutus.	X	DCL	612.
	Sub hoc Isidorus Hispalensis scribebat libros suos Originum.			
xxv	Swinthila.	XI	DCLIX	621.
	Ab huius anno ii *incipit Aera Hegiræ Hagarenorum.*			
xxvi	Sisenandus.	VI	DCLXIX	631.
	Ab huius anno ii *incipit Hera Iezdegird Persica.*			
xxvii	Chintila.	V	DCLXXIIII	636.
xxviii	Tulca.	III	DCLXXVIII	640.
xxix	Chindaswinthus & Receswvinthus	XXXI	DCLXXX	642.
xxx	Wamba	IX	DCCX	672.
xxxi	Eruigius.	VIII	DCCXVIII	680.
xxxii	Egiga.	XV	DCXXV	687.
xxxiii	Witiza.	XI	DCCXXXIX	701.
xxxiiii	Rodericus a Mauris regno spoliatus, perfidia Iuliani Comitis.	III	DCCXLIX	711.

Colliguntur Dynastiæ VVisigothorum a transitu in Gallias, ad casum Roderici, anni ccxcix.

DYNASTIA SVEVORVM IN CALLAECIA, REGVM x.

i	Ermenricus.	XXXII	CCCCXLVI	408.
ii	Rechilla filius	VII	CCCCLXXIIII	440.
iii	Recciarius.	IX	CCCCLXXXVI	448.
iiii	Masdras.	III	CCCCXCV	457.
v	Frumarius.	IIII	CCCCXCVIII	460.
vi	Remismundus cum aliquot Regibus Arrianis, quorum nomina & epochæ ignorantur.			
vii	Theudomirus orthodoxus factus a Martino Dumiensi Episcopo.	XII	DXCVI	558.
viii	Miro.	XIII	DCVIII	570.
ix	Eboricus.		DCXX	582.
x	Andecan tyrannus profligatur a Leouigildo, anno		DCXXII	584.

Colliguntur Dynastiæ Suevorum in Callæcia anni clxxvi.

DYNASTIA VANDALORVM SILINGORVM IN AFRICA, REGVM vi.

		Anni regni.	Menses.	Aera Hispanica.	Anni Christi.
i	Geisericus.	XLIIII			
	Traijcit in Africam.			CCCCLXV	428.
	Capit Carthaginem.			CCCLXXVII	439.
ii	Vgnericus filius.	VII	V	DXVII	479.
iii	Gunthamundus.	XI	VIII	DXXIIII	486.
iiii	Thrasamundus.	XXVI	IX	DXXXV	497.
v	Hilderix.	VII	III	DLXI	523.
vi	Gilimer.	IIII		DLXVIII	530.

Colliguntur Dynastiæ Vandalorum Silingorum in Africa anni cvii *a traiectu in Africam, a capta Carthagine, anni* xcv.

DYNASTIA LANGOBARDORVM IN ITALIA.

REGVM XXIII.

		Anni regni.	Menses.	Anni Christi.
I	Alboinus	III	VI	568.
II	Clefis	I	VI	571.
	INTERREGNVM	X		573.
III	Autharis Clefis F.	V	VI	583.
IIII	Agilulfus	XXV		588.
V	Flauius Adalwaldus Agilulfi F.	X		614.
VI	Ariwaldus	XII		624.
VII	Rotharis. Harodus	XV	IIII	636.
VIII	Rodwaldus	V	VII	651.
IX	FL. Aribertus.	IX		656.
X	Gundebertus	I	III	665.
XI	Grimoaldus	IX		666.
XII	Garibaldus		III	675.
XIII	Pertarithus	XVIII		675.
XIIII	Cuniberthus	XII		693.
XV	Luithbertus		VIII	705.
XVI	Ragunbertus		III	706.
XVII	Aribertus alter	XII		706.
XVIII	Aſprandus		III	718.
XIX	Luitprandus	XXV	VII	718.
XX	Hildebrandus. Statim regno abdicatus.			0.
XXI	Rachis Remmonis F.	V	VI	743.
XXII	Aſtulfus frater Rachis	VII		749.
XXIII	Deſiderius.	XVIII		756.

Colliguntur Dynaſtiæ Langobardorum ab initio Alboini primi Regis, ad exitum Deſiderij ultimi Regis, anni CCVI.

FRANCORVM DYNASTIAE TRES IN GALLIA.

DYNASTIA PRIMA MEROVEADARVM.

DYNASTIA SECVNDA KAROLIDARVM A PIPINO REGE.

DYNASTIA TERTIA HVGONIDARVM.

DYNASTIÆ ANGLOSAXONVM IN BRITANNIA.

DYNASTIÆ SCOTOBRIGANTVM IN BRITANNIA.

DYNASTIA BVRGVNDIONVM IN VIENNENSI ET MAXIMA SEQVANORVM.

DYANASTIÆ HVNNORVM IN PANNONIIS.

REGNA DANORVM, SVEONVM, NORWEGIÆ, POLONIÆ, &c.

DYNASTIÆ MAVRORVM IN AFRICA ET HISPANIIS.

REGNA DIVERSA HISPANIARVM.

REGNA CROATIÆ, NEAPOLIS, SICILIÆ, SARDINIÆ, &c.

DVCES, MARCHIONES, COMITES, ELECTORES GERMANIÆ.

DVCES, MARCHIONES, COMITES, DYNASTÆ, PRINCIPES ITALIÆ.

EXARCHI RAVENNAE.

		Anni Exarchatus.	Anni Christi.
I	Fl. Longinus V. C. Patricius.	XV	569.
II	Fl. Zmaragdus V. C. Patricius.	IIII	584.
III	Fl. Romanus V. C. Patricius.	XII	587.
IIII	Fl. Callinicus V. C. Patricius.	VI	598.
V	Fl. Zmaragdus iterum.	XIIII	603.
VI	Eleutherius V. C. Patricius.	IIII	616.
	Hic tyrannidem arripiens oppressus est.		
VII	Isaacius V. C. Patricius.	XXV	619.
VIII	Theodorus Calliopas V. C.	VIII	643.
IX	Olympius cubicularius V. C.	IIII	650.
X	Theodorus Calliopas iterum.	XXXV	653.
XI	Fl. Iohannes Platon V. C.	XVI	687.
XII	Theophylactus V. C. Patricius.	IX	702.
XIII	Iohannes Tyzocopus V. C.	VI	710.
XIIII	Scholasticus V. C. Patricius.	XI	715.
XV	Paulus V. C. Patricius.	XXVII	725.

Stetit Exarchatus annos CLXXXIII.

EPISCOPI,

VRBIS ROMAE.

ANTIOCHIAE.

ALEXANDRIAE.

IEROSOLYMORVM.

CONSTANTINOPOLEOS.

CHRONOLOGIA VETVS.

	Inter-ualla.	Period. Iuliana.	Numerus Euseb.	
A secundo sub Daucalione Diluuio, ad Idæ incendium, Idæos Dactylos, & ferri inuentionem,	LXXIII	3201	DIIII	Diluuiũ Deucalionis.
Hinc ad raptum Ganymedis,	LXV	3274	DLXXVII	Idæ incendium.
Hinc ad Persei expeditionem, & Glauci Isthmia,	XV	3339	DCXLII	Raptus Ganymedis.
Hinc ad Ilij conditum,	XXXIIII	3354	DCLVII	Glauci Isthmia.
Hinc ad expeditionem Argonautarum,	LXIIII	3388	DCXCI	Conditus Ilij.
Hinc ad Theseum, & Minotaurum,	XXXII	3452	DCCLV	Argonautæ.
Hinc ad Septem ad Thebas,	X	3484	DCCLXXXVIII	Theseus, Minotaurus.
Hinc ad ludicrum Olympicũ Herculis,	III	3494	DCCXCVII	VII ad Thebas.
Hinc ad Amazonum in Atticam expeditionem, & Helenæ raptum a Theseo,	IX	3947	DCCC	Olympicũ Herculis.
Hinc ad Herculis ἀποθέωσιν,	XI	3506	DCCCIX	Expeditio Amazonũ.
Hinc ad Helenæ raptum ab Alexandro,	IIII	3517	DCCCXX	Herculis ἀποθέωσις.
Hinc ad Troiæ excidium,	X	3521	DCCCXXIIII	Raptus Helenæ.
Hinc ad conditum Lauinij in Italia.	X	3531	DCCCXXXIIII	Troiæ excidium.
Hinc ad Ascanij regnum,	VIII	3541	DCCCXLIIII	Conditus Lauinij.
Hinc ad Heraclidarum reditum,	LXI	3549	DCCCLII	Regnum Ascanij.
Hinc ad primam Olympiadem Iphiti.	CCCXXVIII.	3610	DCCCCXIII	Heraclidarũ reditus.
		3938	MCCXLI.	Olympias Iphiti.

Colliguntur a diluuio Deucalionis, ad primam Olympiadem, anni DCCXXXVII.

CANONVM ISAGOGICORVM CHRONOLOGIAE LIBER TERTIVS,

QVI ET αἰτιολογικός.

Iste liber, ut lemma indicat, explicat cauſſas ſuperiorum. Ideo in duas partes eum diuiſimus. Totidem enim libri antecedunt, quorum cauſſæ in iſto aperiuntur. Et licet multa iam a nobis dicta ſunt in libris de emendatione temporum, quæ huc pertinent: plura tamen in hoc libro explicantur, quæ in illo opere non habentur. Cauſſas igitur doctrinæ huius in hunc librum ideo reiecimus, ne illas cum ipſis præceptis commiſcentes ordinem docendi turbaremus, & tenebras tironum ingenijs offunderemus.

TERTII LIBRI PARS PRIOR.

IN CAPVT PRIMVM.

In hoc Capite nihil eſt, quod tironem morari poſſit, præter unam, aut alteram definitionem.

ī *Scrupulum Iudaicum.*] Quemadmodum numerus ſexagenarius in ratiocinijs aſtronomicis commodiſſimus eſt, propter multiplices diuiſiones, quas recipit: ita longe commodior ille, qui ex ſexagenarijs compoſitus eſt, qualis 1080, qui in xviii ſexageſima ſcrupula ductus eſt. Propterea xviii de hoc numero ſunt æqualia uni ſcrupulo ſexageſimo primo. In epilogiſmis menſium Lunarium hoc numero utuntur tam Iudæi, quam Arabes. Hoc differunt, quod Iudæi definiunt menſem dierum 29. hor. 12 $\frac{793}{1080}$. Arabes autem totidem dierum, & horarum, ſed ſcrupulorum uno minus, nempe 792. ut ſuo loco alibi a nobis demonſtratum. Huiuſmodi epilogiſmos Arabum habemus in Kalendario Turcico: ubi non alijs ſcrupulis rationes concipiuntur, quam iſtis Iudaicis. Quam ſit vetus huius numeri uſus ex priſcorum Iudæorum ſcriptis ſatis conſtat, quæ Samuelem Iarchinai in definitione menſis Lunaris hoc uſum fuiſſe, eumque ita a maioribus ſuis, eos autem a vetuſtioribus accepiſſe teſtantur: ut etiam ab Hipparcho eos ita didiciſſe tradant. Obijt autem iſte Samuel Iarchinai anno Chriſti cc. Igitur Scrupulum Iudaicum ab ipſis Iudæis vocatur חֵלֶק, id eſt μόριον. Eſt enim τῆς ὥρας χιλιοστὸν ὀγδοηκοστὸν μόριον, quod Græci ita componerent χιλιογδοηκοστομόριον τῆς ὥρας, milleſimum octageſimum horarium ſcrupulum, ſiue portio. Huius numeri dimidium, nempe dlviii, Plato vi de legibus valde commendat ab utilitate & commoditate.

īī *Momentum Iudaicum.*] Veteres Computorum Paſchalium conditores horam plurifariam diuiſerunt, in Atomos, partes, Momenta, Minuta, Puncta. Sed apud Orientales vetuſtiſſima horæ diuiſio fuit, ut diximus, in mlxxx ſcripula. Nec alia diuiſione opus fuit ante præſtantiſſimum Iudæorum magiſtrum Rabbi Adda, qui ad methodum anni Solaris Hipparchei unum ſcrupulum de 1080 diuiſit in lxxvi momenta, vel, ut ipſe vocauit, רֶגַע. ita ut hora ſit ſcrupulorum 1080, vel momentorum 82080. Qua de re amplius dicetur in Capite de anno Hipparchi Solari, in quo ſolo illa Momenta locum habent.

v̄ *Hebdomas.*] Hebdomadem dierum veteres Græci τὸ ἑπτάζωνον, vel τὸ ἑπταζωνον τῶν σαββαλικῆς ἡμέρας vocant, ut diſtinguant ab ea, quæ dicitur ἡ ἑπτάζωνος τῶν ἀστέρων, quæ eſt ſeries ſeptem Planetarum ♄, ♃, ♂, ☉, ♀, ☿, ☽. Sed ἡ ἑπτάζωνος τῶν σαββαλικῆς ἡμέρας, ut eam vocat priſcus ſcriptor Vettius Valens Antiochenus, eſt ſeries dierum hebdomadis per notas ſeptem Planetarum, ☉, ☽, ♂, ☿, ♃, ♀, ♄. Apud Bedam in libro de Emboliſmorum ratione perperam excuſum eſt *Septizodius*, pro *Septizonus*: & in Ephemeride, *Laterculus hic, qui vocatur Septizodius*: quamuis non ignoramus etiam Planetas, & omnes formas cæleſtes, ut Lyram, & Sagittam, ζώδια a veteribus vocari. Doctrinam inueniendæ diei hebdomadicæ Computorum Græcorum magiſtri vocant τὸ ἡμεροευρέσιον, item μέθοδον τοῦ ἡμεροευρεσίου. neque aliter vocare ſolet Iſaacius Argyros; & Iohannes ὁ Χρυσοκόκκης.

vī *Feria.*] In Solis & Lunæ rationibus ciuilibus nihil tam neceſſarium eſt, quam character diei.

Sine

Sine hoc tibicine omnis temporum structura corrueret. Quam rem nunquam satis laudatam si considerassent anni Iuliani nouatores, nunquam in illos errorum casses sese induissent, ex quibus nunquam sese extricauerint, nisi alteram anni editionem instituant, & meliore ad hanc rem magistro utantur, quam Clauio, quem non puduit non solum ignorare, sed etiam negare, cardinem temporum ciuilium esse feriam, quæ motum utriusque sideris signat, ut ipse siderum motus tempora metitur. Certe quemadmodum Clauij interierat hæc melius scire, quam aliquem matheseos imperitum, ita negare nulli minus conueniebat, quam ei, qui toto vitæ suæ tempore nihil præter mathematica tractauit. Hanc tam crassam insciti am nulla rhetorica ab eo deprecari possit.

IN CAPVT II.

II *Annus Solaris.*] Nullus annus Solaris proprie vocari potest, præter verũ Tropicum. Tamen usus obtinuit, ut qui proxime abesset a vero Solis motu, is Solaris diceretur: cuius generis duo præcipui fuerunt: alter minor Tropico, Aegyptiacus: alter maior, qui præter CCCLXV dies, ex quibus constat Aegyptiacus, quadrantem diei insuper habet. Sed is nunquam in ciuiles dies receptus fuit, quum tamen eo, tanquam regula temporum, uterentur Hebræi, Chaldæi, Persæ, Aegyptij, & Græci ipsi: donec C. Iulius Cæsar eum in ciuilem modum, & menses descripsit. quo nomine postulamus, ut Iulianus vocetur, nempe eius, non descriptionis mensium, rationem habentes. Nam & Actiacus ita vocari debet, non propter menses, qui valde dissimiles sunt Iulianis, sed propter quadrantem diei, qui tam Iuliano, quam Actiaco, communis est. Eodem modo annus dierum, qui ab Hebræis dicitur, est mere Iulianus. Quadrantem enim habebat. Et tamen in solos quadrantes, quas Tekuphas vocant, non in menses, descriptus fuit. Vnde; quia dierum $365\frac{1}{4}$ esset, propterea annus dierum vocatus est, cuius dies explorati essent, menses nulli essent, sed ad eos dies, tanquam ad amussim, menses Lunares dirigerentur. Mensem autem dierum vocabant, qui nunquam maior, aut minor esset dierum triginta. quod perspicuum est Genes. XXIIII. 55. *Maneat puella apud nos annum, vel denarium.* hoc est, annum vertentem duodecim mensium, vel CCC dies. Vnde recte Saadia Gaon uertit Arabice שנה. id est annum uertentem. Alij vertunt, *Maneat puella apud nos vel dies decem,* ut Hieronymus, & LXX, & docti homines huius sæculi, qui quomodo Hebraica ad illam sententiam accommodare possint, non video. Certe & ratio ita postulat verti, quemadmodum vertimus, & vetustissimus paraphrastes Chaldæus, & Arabs Saadia, quem modo nominaui, & Persa non aliter accipiunt, neque Rabbinorum omnium columen Solomo Iarhæus Isaacides aliter interpretatur.

III *Lustrum Iulianum.*] Definitio superior, & nomen lustri, mutuata sunt ab Ouidio:

——in lustrum accedere debet,
Quæ consummatur partibus, una dies. Ad verbum: τῇ πεντεκαιδεκάτῃ ἀποτελεῖται ἡμέρα ἐκ τῶν μοιρῶν συγκεφαλαιωμένη.

IIII *Cyclus Solis Romanus.*] Dictus ideo, quia propter diem Solis institutus, hoc est propter literam diei Solis, non utique quod Sol in XXVIII annis aliquam ἀποκατάστασιν faciat, sed potius propterea quod dies Solis ad eandẽ literam duplicem redit. Cyclus enim Solis est orbis ἑπτὰ ζώνης σαββατικῆς ἡμέρας. vel ἀποκατάστασις τῆς σαββατικῆς ἡμέρας, quando videlicet feria redit in orbem, quod quidem in anno Aegyptiaco post septem annos accidit, quia nulla in illo est quadrantis diei accessio. At in Iuliano, propter diem ex quadrantibus consummatum, qui in lustrum accedit, ex annis quater septem, id est viginti octo, orbis feriarum recurrit. Quod enim annus secundus non ab eadem feria incipiat, a qua primus cæperat, causa est, quia annus ex LII hebdomadibus, siue Heptazonis, constat, & uno die præterea, qui solus variat ordinem feriarum in capite anni sequentis. Et hoc quidem commune est utrique formæ, tam Aegyptiacæ, quam Iulianæ. Tam enim annus Iulianus, quam Aegyptiacus, LII hebdomadibus, & uno die constat. At propter diem ex quatuor quadrantibus conflatum, qui singulis lustris, siue quadriennijs, accrescere solet, circulus feriarum ex uiginti octo annis consurgit. in quo primus annus cycli habet duplicem literam Dominicalem. Quanquam vero in circulo nullum est principium φύσει, sed θέσει: tamen in cyclo Solis lustri initium commode capitur aut ab anno bisextili, aut ab eo, qui proxime bisextilem sequitur, ut in fine quarti anni sit bisextum. Si enim instituamus cyclum Solis ab annorum Christi principio, quartus annus erit is, in quem bisextum competit: & primum lustrum cycli Solis in annis Christi has literas Dominicales obtinebit, B, A, G, FE. In annis autem Iulianis, qui sumuntur ab ordinatione Fastorum Cæsaris, XLV annis ante Aeram Christi Dionysianam, primi lustri literæ Dominicales erunt, CB, A, G, F. At cyclus Solis Romanus proprie dicitur is, cuius lustri annus primus est GF, qui conuenit bisexto Iuliano, cuius litera est F. ac propterea

eo anno incipit cyclus Solis Romanus, in quo F post bisextum est litera Dominicalis. Isque cyclus institutus fuit anno Christi cccxxvii, sacrosancto Niceno consessu dimisso, quo & indictio secunda Constantiniana iniuit a xxiiii Septembris, die Dominica; & inde cæpit annus Christi cccxxviii secundum ritum Ecclesiæ Constantinopolitanæ, quod caput anni hactenus apud Græcos obtinet, quanquam mutata ratione cycli Solaris, ut alibi ostendimus, & initio anni xxiiii Septembris, ad Kalendas eiusdem, traducto. Romanæ autem Ecclesiæ cyclus iniuit a Kalendis sequentis Ianuarij, anno Christi cccxxviii, propterea quod & indictio quoque Romana ab iisdem Kalendis inire solet, non a xxiiii Septembris antecedentis. Atque hic est cyclus Solis τῆς ἑπταζώνου, id est septenarij Planetarum. Nam alij cycli Solis ciuiles institui possunt, ut nundinarum, si quidem pro Hebdomade accipiamus ogdoada, qua utebantur prisci Quirites, usque ad Christianismum, qui introducto die Solis, hoc est die dominico, excluserit diem nundinarum, & proinde cyclum ogdoados dierum. Mexicani, antequam Hispani eos opprimerent, circulum constituebant dierum xiii: qui redibat in orbem post lii annos Iulianos, ut nundinarum post xxxii.

v *Cyclus Lunæ.*] Cyclus Paschalis decemnouennalis ab Ecclesiasticis Latinis, Græcis & Arabibus dicitur aureus numerus, vel propter præstantiam eius, quod sine ullo labore lectoris Terminum Paschalem & nouilunia in Kalendario ostenderet tempore Diocletiani, & Constantini Magni, siue, quod verisimilius, quia auro notaretur in Fastis. Cyclus Lunæ verus est dierum *6939.* hor. *16. 595.* Cyclus Paschalis Dionysianus & veterum Computatorum est annorum Iulianorum xix, hoc est, dierum *6939.* hor. 18. 0. Differentia veri cycli, & aurei numeri, hor. 1. 485. Quæ differentia in cyclis xvi, hoc est annis cccciiii, ad unum diem fere consurgit. Correctores anni Iuliani verum cyclum Lunæ μακρὰν οἰμώζειν ἐῶντες illum cyclum Paschalem retinuerunt cum omnibus vitijs, quæ ille cyclus incurrit, cuiusmodi est æqualitas Epactarum, saltus Lunæ, & alia insciticæ veterum Computatorum argumenta. Et hoc est, quod Clauius vocat diuinum inuentum. A primo anno Diocletiani, & Aeræ Sanctorum Martyrum, unde consurgit initium cycli Paschalis, ad annum eiusdem Aeræ 1312, qui erat Christi *1596*, fluxerunt cycli Lunares lxix. quo interuallo illa differentia hor. 1. 485 collegit ἀφαιρήσεως σεληναϊκῆς dies 4. hor. 4. 985. Quare sæculo Patrum Nicenorum, primo anno cycli, Terminus Paschalis erat in v Aprilis. Hodie in Kal. Aprilis deprehenditur. Secundo anno Terminus Paschalis erat in xxv Martij: hodie est in xxi. Itaque manifesta ἀφαίρησις quatridui. Ergo anticipatio Lunaris in contextu dierum Iulianorum fit per cyclos, hoc est ab anno cycli, ad similem annum: puta a primo, ad primum, a quarto, ad quartum: non autem a primo, ad nonum, ut imperitissime censuit Clauius, qui magno ludibrio sese traduxit, quum illam præcessionem annis cccxii determinat, hoc est, a primo anno cycli, ad ix: quo nihil ineptius, & iocularius potuit excidere homini Mathematico. Nam ἀφαίρησις σεληναϊκὴ fit per aggregatum differentiarum Lunarium. Differentiæ autem sunt in fine cyclorum, non in medio, ut ille somniat: qui in his omnibus tironem, vel, vt verius loquar, imperitum sese ostendit, ut ne semel quidem ei verum dicere contigerit in febriculoso & pædagogico scripto, quod aduersus Elenchum nostrum anni Iuliani vomuit, quo mihi fidem fecit insciticæ suæ, cuius antea tantum mihi suspectus fuerat. Porro nulla mentio neque epactarum, neque aurei numeri erat ante tempora Constantini Magni. Christianorum enim inuentum est, qui circiter tempora Arcadij, & post, non solum Kalendarijs suis epactas, aut numerum aureum, sed etiam Fastis Paschalibus apponebant, Nam in Consularibus Fastis Cuspiniani, qui nihil aliud erant, quam Πασχάλιον, ut Græci Computatores vocant, notatæ sunt epactæ nouiluniorum, & ætatis sideris, ut alibi ostendimus. Præterea Lucas Gauricus producit exemplum quatuor primorum mensium Iulianorum ex veteri marmore descriptorum, ubi in Kal. Ianuarij adscripta est unitas, tanquam anno primo cuiusdam Epochæ nouilunium contigerit. Sic iii Nonas ix numerus notatur, tanquam anno eiusdem Epochæ nono nouilunium confectum fuerit: & ita deinceps omnes numeri Enneadecaeterides apponuntur. Hoc Kalendarium pertinet omnino ad Πασχάλιον Consulare Iohannis Cuspiniani, cuius mentionem fecimus libro v de emend. temp. *380.* cuius Πασχαλίου initium consurgit ex numero Eusebiano mdv: in quo primi Consules statuuntur prochroniſmo unius Olympiadis: quod & sequitur Cassiodorus. Eo anno numerus aureus erat iii, Epacta xxix, ut est in illo Πασχαλίῳ, idque secundum neomenias Paschales Nicenas. Proinde nouilunium fuit Kalendis Ianuarij: & consequenter primus annus cycli huius Kalendarij conuenit aureo numero iii, secundus numero aureo iiii, tertius quinto. Et quum esset numerus aureus ii, epacta erat x: nouilunium xiii Februarj. Ideo ibi apposita est nota ii cycli. Sic ix annus cycli respondet numero aureo xi, cuius Epactæ xxvii. Nouilunium iii Non.

ſi Non. ubi recte appoſitum ſignum ☉ Cycli. & ſic deinceps. Huiuſmodi Kalendario Eccleſia tandiu uſa eſt, donec Dionyſius ὁ μικρὸς pro cyclo Lunari numerum aureum Kalendarijs appoſuit: primum quidem in xxiii Martij, ſecundum in xii, tertium prid. Kalend. Aprilis. Itaque Kalendarium Dionyſianum eſt mere Paſchalè, non Lunare, ut hoc, quod tamen ridicule nouilunijs Nicenis accommodatum, propter ignorantiam προηγήσεως ζελωτικῆς, quum homines crederent ſemper nouilunia fuiſſe & fore, quomodo in παχαλίῳ Niceno deſignata erant. Sed Dionyſius tria καθολικὰ duntaxat ex Epactis numeri aurei detrahere iubet ad methodum Lunæ. Exemplum. Numeri aurei primi Epacta eſt xi. Deductis iii, remanent viii, Epacta Lunaris ſæculo Dionyſij in aureo numero primo. Complementum xxii Martij, ubi ſane nouilunium committebatur aureo numero primo tempore Dionyſij, quum tamen neomenia Niſan Chriſtiani eſſet in xxiii Martij. Sic deductis iii Catholicis de epacta xxii ſecundi numeri aurei, remanent xix, epacta numeri ii. Complementum xi Martij, nouilunium æuo Dionyſiano: neomenia autem Niſan Chriſtiani xii. Quare fallitur tam Lucas Gauricus, quam docti viri, quibus perſuaſit, Lucidus, & Schrekenfuchſchius, hoc Kalendarium a Iulio Cæſare conſtructum fuiſſe, quum numerus aureus aperte oſtendat Chriſtianorum eſſe, quorum uſus & inuentum ſunt Epactæ, quæ vix tandem poſt tempora Theodoſij ſenioris in Kalendarijs deſignari cæpta ſunt, idque magis propter terminos Paſchales, quam propter nouilunia. Mera inſcitia eſt arbitrari, ullas Epactas Iulio Cæſari notas fuiſſe.

Ibid. *Cuius initium.*] Victorius Aquitanus Paſchale magnum ſcripſit annorum ↀxxxii, initio capto a Ianuario. Dionyſius Abbas cognomine ὁ Μικρὸς ſui Paſchalis, quod totidem annorum eſt, principium a Ianuario, ad Martium traduxit, propter duas cauſſas: propter Biſextum, cuius interuentu Epactarum turbatur contextus: deinde propter ὑπόθεσιν. Quia enim ſubiectum ſcriptionis eſt paſchale, ideo non aliunde, quam a paſchali menſe initium ſumendum eſſe recte iudicauit. Quem ordinem quare Clauius, &, qui penuria peritioris hominis eum in conſilium adhibuerunt, conditores anni noui, ſequuuti non ſunt, & a recta Eccleſiæ conſuetudine deſciuerunt, ipſi viderint. Nos ſuo loco fœdos & pudendos illius innouationis errores aperiemus.

vi *Luſtrum Romanorum.*] Omnis periodus a Latinis dicta luſtrum, ut quinquennium, de quo hic agitur, & quadriennium, apud Ouidium. item luſtrum Solis Manilio, pro anno Solari. Sed proprie luſtrum eſt quinquennium abſolutum; quod dictum a luo, ut Fluſtrum a fluo. Exitu enim quinquennij, antequam Cenſores abirent magiſtratu, mancupes & redemptores publicorum populi Ro. vectigalia Cenſoribus luebant. Auctor Varro.

vii *Indictio.*] Indictionum mentio fit in vetuſtiſſima inſcriptione, ne forte putaris earum memoriam in ſolis Imperatorum poſteriorum Conſtitutionibus, & Eccleſiaſticis ac Chriſtianorum monimentis circumſcriptam eſſe. Antiquitus, ut Aſconius monet, proprie indictio erat luſtrum penſionum, quæ, ut diximus, quinquennijs vertentibus fiebãt; quæ imperatorum temporibus cæptæ fieri luſtro quadriennali Iuliano; a biſexto, ad biſextum. Vnde in nummis legimus Λ. Β. & Λ. Γ. hoc eſt Λάϛρῳ δευτέρῳ, Λάϛρῳ τρίτῳ. Zoſimus 691: Μέλλοντ⟨ι⟩ τοῦ τετραετοῦς ἐνίϛασθαι χρόνου, καθ' ὃ ἔδει τοῦτο τὸ τέλ⟨ος⟩ εἰσφέρεσθαι. Poſtea Indictio dicta eſt ſyſtema trium luſtrorum quinquennalium, qui ſunt anni xv. Omnium, quæ in uſum recepta ſunt, temporum ciuilium vetuſtiſſima Indictio eſt Antiochena, xlviii annis ante initium annorum Chriſti Dionyſianorum, anno periodi Iulianæ 4666, unde conſurgit Antiochena Epoche, quæ Euagrio dicitur χρηματισμὸς Αντιοχέων, quæ eſt Indictio Iuliana. Hanc Iulianam excepit Conſtantiniana, poſt annos ↀↀↀix, quæ ſunt indictiones xxiiii abſolutæ. Itaque prima Indictio Conſtantiniana eſt vigeſima quinta a Iuliana Antiochenſium. Cuius Indictionis Conſtantinianæ initium ſemper eſt a xxiiii Septembris. Atque hactenus Germanici Imperatores ſuarum Indictionum inde initium capiunt, quum tamen poſteriores Orientis Imperatores a Kalendis Septembris ſuas ordirentur. Ambroſius Epiſtola ↀↀↀxxiii: *Indictio enim Septembri menſe incipit.* nimirum xxiiii die Septembris a Conſtantino uſque: quem morem, ut dixi, hactenus ſeruant Actuarij ſub imperio Germanico: eaque Indictio vocatur Cæſarea, ad diſtinctionem Romanæ, quæ ſemper initium habet a Kal. Ianuarij ſequentis. Itaque triplicem Indictionem habemus, Conſtantinopolitanam a Kal. Septembris, Cæſaream a xxiiii Septembris, Pontificiam a Kal. Ianuarij ſequentis. Porro quum dicimus Indictione prima, ſecunda, tertia, intelligendum, anno primo, ſecundo, tertio Indictionis, quæ explicatur orbe annorum xv. quo nomine a Græcis vocatur πεντεκαιδεκαετηρίς. Eodem modo dicitur cyclus primus, ſecundus, tertius a Computatoribus, id eſt annus primus cy-

mus cycli, ſecundus, &c. Quare vero Indictio ἐπινέμησις quoque a Græcis Scriptoribus dicatur, pete cauſſas ex libris de Emend. Temp. ubi plura de Indictione.

VIII *Cyclus magnus paſchalis.*] XIX in XXVIII ducta efficiunt DXXXII: qui eſt cyclus magnus, quo & numerus aureus, & Biſextum in eandem diem, & neomeniæ in eandem feriam recurrunt, ut veteres putarunt. Aegyptij Chriſtiani auctores ſunt huius magnæ periodi, in quibus doctiſſimi Monachi Anianus, & Panodorus libros de hac ſcripſerunt, quos ἀνακυκλητικοὺς τόμους καὶ ἑορταστικοὺς κύκλους vocarunt. Ij, qui ſcribebant ſub Arcadio, item poſteriores, putarunt eo magno cyclo vertente ſemper nouilunia, & terminos Paſchales in orbem recurrere, & eandem feriam reſtituere, quum τῷ σελωναϊκῷ περιόδῳ ignorarent, quæ fere fit unius diei in XVI cyclis decemnouennalibus. Ideo inutilis eſt ille cyclus. In Eccleſia Latina quidam eiuſmodi magnos cyclos conſtruxerunt, diuerſis tamen principijs uſi, Victorius a Ianuario, Dionyſius Exiguus a Martio, & rurſus ille a paſſione Chriſti, iſte a natali. Sed cyclus Dionyſianus eo nomine commendatur, quod memoriam multarum rerum cuſtodit, propterea quod eo Eccleſia omnis in Paſchalibus Terminis uſa eſt. Idcirco utiliſſimus eſt ad epochas hiſtoriarum conſeruandas. Aegyptij autem ſui magni cycli initium capiebant, capiuntque hodie a Thoth & Aera Sanctorum Martyrum: eumque cyclum vocant annos gratiæ. Legimus apud quoſdam, & in illis Bedam, numeri aurei auctorem fuiſſe Euſebium Cæſarienſem, hoc eſt Euſebium Pamphili. quod falſum. Nam a temporibus Diocletiani iam in uſu erat apud Aegyptios ſolos, ut Aegyptij eius indubitati auctores ſint, non Græci. Potuit fortaſſe Euſebius in eo aliquid emendare, unde emendatori potius, quam auctori aſſeratur: quemadmodum cyclus magnus Dionyſij dicitur, cuius ipſe non auctor, ſed reformator fuit.

IX *Periodus Iuliana.*] Quemadmodum ex duobus cyclis utriuſque ſideris in ſe ductis magnus cyclus naſcitur annorum 532, ita ex Indictione in magnum cyclum ducta, hoc eſt XV in DXXXII, producitur magna Periodus annorum 7980. Quia igitur Chronologus opus habet apparatu aliquo annorum, ad quem, tanquam ad epocham & titulum, omnia temporum interualla referre poſſit, & illi neceſſaria eſt annorum nota, ut ſunt Cycli, & Indictiones, quibus anni ab annis diſtinguantur, idcirco periodus, quæ cyclos & Indictiones complectitur, illis aſſumenda erit, & præterea anni meri Iuliani uſus retinendus propter cyclum Solis, qui anni Iuliani proprius eſt. Conditus enim rerum, & alia temporum interualla vetuſtiſſima tam hiſtorica, quam mythica perfecte notari non poſſunt, niſi nobis continuam ſeriem temporum fingamus, ad quam, tanquam ad normam, omnes temporum titulos dirigamus. Qui enim ſcribunt hanc, aut illam rem mille, aut duobus millibus annorum ante Chriſtum contigiſſe, aliquid adferunt quidem: ſed non vident ſe illis ſubſidijs uti, quæ probare non poſſunt, quia characterem non adhibent geſto, quod ſine charactere firmare non poſſunt, cuiuſmodi ſunt cycli, Indictiones, & alia id genus. Quemadmodum enim Chronologus & Mathematicus κατὰ περίληψιν omnia argumenta antiquitatis ad annum Iulianum refert, quo tempore nullus erat annus Iulianus: ita & illum annum cum cauſſa ſua, hoc eſt cum cyclis & Indictionibus, uſurpare debet: & ut fundamentum ipſum fingit ante innumera ſæcula fuiſſe, ita & quæ illi ſuperſtruit, cyclos & Indictiones, una cum illo fuiſſe fingendum illi eſt. Quia igitur hæc periodus anno Iuliano, tanquam fundamento, innititur, Iuliana vocari debet, & ab illis Kalendis Ianuarij deduci, à quibus Indictio Romana, & uterque cyclus ordienda ſunt: quanquam proprie numerus aureus a Martio melius inſtituitur propter epactas, quæ ab illo menſe, non a Ianuario, initium capiunt. Vt igitur cycli & Indictiones in orbem recurrant, non aliter fieri poteſt, quam ducto cyclo magno Dionyſiano annorum 532 in Indictionem, hoc eſt in XV. Vt autem in uſum deducantur, primus natalis Chriſti ſecundum Dionyſium ſtatuendus eſt in XXV illius Decembris, qui congruit anno 4713 huius periodi, quo indictio Romana erat III, numerus aureus primus, cyclus Solis IX. Indictionem enim Romanam Cæſareæ prætulimus, quod incipiat a Kalendis Ianuarij, quum tamen Cæſarea iam quarta curreret a XXIIII Septembris eiuſdem anni 4713. Vtiliſſima eſt & elegantiſſima hæc periodus, quæ non ſolum utrunque cyclum, & Indictiones, ſed & annum Sabbaticum, & Dodecaeterida Chaldaicam continet. Cuius tanta commoditas eſt, ut ad temporum interualla memoriter καὶ ἀπὸ χεῖρος conſeruanda, nihil expeditius excogitari poſſit. Si enim quatuor, aut quinque interualla nobiliora, ut Exodus, Olympiades, annus paſſionis Dominicæ, memoriter teneantur, reliqua ad illam, tanquam ad lapidem Lydium, exigi poſſunt, adhibito examine Indictionum, utriuſque cycli, & aliorum characterum, ſi aliquod dubium interuenerit. Denique nos, qui eam excogitauimus, utilitates eius, præſtantiam, commoditatem ſatis laudare non poſſumus, cui quicquid huius doctrinæ e tenebris eruimus,

omne

omne acceptum referimus. Periculum faciat qui erit animo non maligno, ingenio non indocili. Non vana fuisse promissa nostra fatebitur: quod tamen quibusdam asinis, rupicibus, & Marrucinis visum est: quibus libenter responderemus, si aliquid hominis haberent.

x̄ *Litera Dominicalis*] Sola Ecclesia Romana utitur literis, quas Beda vocat *Laterculum Septizonij*, A, B, C, D, E, F, G: quæ quotannis mutantur ordine retrogrado. G, F, E, D, C, B, A. Hoc anno Christi 1604 litera Dominicalis est G. Anno proxime sequenti 1605 erit F, anno 1606 E: & ita deinceps. Quod si fuerit annus primus lustri Iuliani, tunc litera erit duplex, ut hoc anno 1604, fuit duplex, nempe AG. Prior litera locum habet a Kalendis Ianuarij, ad x̄x̄iiii Februarij. Per eos enim dies qui sunt numero iiii, litera Dominicalis fuit A. Deinceps a x̄x̄iiii Februarij, ad exitum anni, G locum obtinuit. Est enim hic annus 1604, primus lustri quinti Iuliani in cyclo Solis Romano: & omnis annus Christi quaternarius congruit anno primo lustri Iuliani, cui duplex litera debetur. Quum igitur in primo anno lustri Iuliani peruentum fuerit ad x̄x̄iiii, tunc dicitur vi Kal. Martij priores. Sequenti die dicitur v̄i Kal. posteriores. Causa est, quod litera F bis sumitur. & prior quidem est intercalaris, posterior ordinaria. Ideo prior dicitur Bisextum, quia bis sexto Kalendas dicitur, priores & posteriores. Porro Ecclesiæ Romanæ, ut diximus, proprius est Laterculus Septizonij. Nam aliarum Ecclesiarum Laterculus non est literarum, sed Concurrentium, qui cum regularibus mensis feriam diei componunt.

x̄i *Dodecaeteris*] Hæc Orientalibus SCHAICHVN dicitur. de qua satis libro ii de Emend. Temp. cuius quum Censorinus meminerit, tamen quid esset, & cuiusmodi, & cui usui, & quare Chaldaica vocaretur, hactenus in his Europæ regionibus incompertum erat. Chaldaica dicitur, quod Chaldæi, id est Genethliaci, ea utantur. Exemplum eius habes in subiecto Diagrammate. Ea signant sua tempora Persæ, Chatai, Tatari, Turcæ, sed Indi præcipue, qui magna celebritate ludicrorum, & Panegyrium eius initia colunt: ut contigit anno Christi 1600, periodi Iulianæ 6313, referente Pimenta Lusitano in Epistola sua Indica, anno 1602 excusa. Is scribit maxima Panegyri initium Dodecaeteridos Indicæ celebratum a Somorino Calecutiensi, anno Christi 1600, die x̄x̄viii Feb. noui, hoc est x̄viii die Feb. Iuliani, quæ profecto erat quartadecima dies Sahaben Indici, xiii autem Sahaben Muhammedici, & Adar Iudæi; cuius nocte sequenti fuit plenilunium. Hinc ergo colligimus & initium eius Dodecaeteridos, & mensem Iulianum, cui congruit. Annus quidem Christi, & periodi Iulianæ antea nobis exploratus erat, in quē competit initium illius, ut in Manilianis notauimus, pagina 289. Epistolæ vero Pimentæ Arabica, ex quibus rei historiam didicimus, conuenire non mediocriter lætati sumus. Supererat tempus anni, quod ignorabamus, cuius cognitionem illi Epistolæ acceptam referimus. Vnde alius rei suborta est coniectura, duplicem esse Dodecaeterida, alteram ciuilem, quæ a plenilunio Adar incipiat, alteram Genethliacam Genethliacis tantum usurpatam, quæ ab ingressu Solis in Arietem initium sumit. Certo enim certius est multas Indiæ nationes initium anni a nouilunio Febr. capere. Nam & Iaponenses anno Christi 1565 neomeniam primam anni sui a Kal. Feb. iniuerunt. quod quidem didicimus ex Epistola Iapponensi Aloysij Froes. Tataris quoque principium anni ciuilis est a Kal. Februarij: & anno bisextili inter ultimam Ianuarij, & Kal. Febr. diem intercalant non sine cultu sacro, quod Festum Alborum vocant. Quam sit necessaria huius Dodecaeteridos cognitio, melius nobis constaret, si historiæ Indorum, Malayorum, Tatarorum, Iaponensium ad nos peruenirent. Sed quæcunque huc pertinent, habes plene in Manilianis & in ii lib. de emend. temporum: quæ consulere si quem non piget, habebit unde expleat animum, si modo aliquem

DODECAETERIS CHALDAICA.

Anni Dodecaeteridos.	Periodus Iuliana.	Anni Christi.	Cognomina annorum.
I	6313	1600	MVS
II	6314	1601	TAVRVS
III	6315	1602	PARDVS
IIII	6316	1603	LEPVS
V	6317	1604	DRACO
VI	6318	1605	SERPENS
VII	6319	1606	EQVVS
VIII	6320	1607	OVIS
IX	6321	1608	SIMIA
X	6322	1609	GALLINA
XI	6323	1610	CANIS
XII	6324	1611	PORCVS.

ſenſum humaniorum ſtudiorum habet. De Genethliaca Dodecaeteride extat locus ex Dodecaeteride Orphei; ſiue potius Onomacriti:

Δεῦρό νυν ἅπαντες, καθαρὰς ἀκοάς τε πεπάσας
Κέκλυθι τάξιν ἅπασαν, ὅσ' ἐν τεκμήρατο δαίμων
ἔκτε μιῆς νυκτός τ' ἠδ' ἐξ ἑνὸς ἤματος αὖτως.

Hoc eſt ex horoſcopo nocturno aut diurno. Nam Dodecaeteris illa Onomacriti, eſt vera genethliaca. ex quo opere etiam illud extat non minus illuſtre teſtimonium.

ἔσται δ' αὖθις ἀνὴρ ἢ κοίρανος, ἢε τύραννος,
ἢ βασιλεύς, ὅς τῆμος ἐς ἠέρα ἴξεται αἰπύν.

Eſt enim apoteleſma genethliacum, quo Chaldæus ſciſcit illum, qui tali horoſcopo naſceretur, aut Regem, aut Tyrannum, aut Dynaſtam futurum. Non igitur obſcurum eſt, quare illud opus Onomacriti Dodecaeteridos titulo proſcriptum fuerit. Porro Iaponenſes non Schaichum, aut Scheichum, ſed Scheichium, vel Cheichium vocant. Anno Chriſti M. XCVI Taico, vel Taicoſama rex totius inſulæ Iapan emiſit edictum XXX Decembris, hoc eſt XX Decembris Iuliani, cuius verba hæc ſunt: *Anno primo Cheichij, ad decimum undecimæ Lunæ.* Sane XX Decembris Iuliani erat decim a Luna. Ex quibus tria diſcimus, primum *Scheich*, pro *Scheichun* vocari τῷ δωδεκαετηρίδα. ſecundum, quia Decembris Luna eſt undecima, manifeſto anni initium deducia Luna Februarij, quod ſupra iam demonſtrauimus. Tertium, & ultimum, qui erat annus in reliqua India nonus Duodecaeteridos, eum Iapponenſibus eſſe primum: ut neceſſe ſit quadriennio Dodecaeterida Iapponicam ab Indica anticipari, niſi mendum ſit in nota numeri, quod non dubito. Totum edictum qui legere volet, petat ex hiſtoria XXVI Crucifixorum in Iapan. in quibus IX erant Capuſſini. Rurſus arguitur error eius qui in literas retulit legationem Sinenſem ad Taicoſamum regem Iapan, quæ contigit eodem anno. Ait enim XXI Octob. id eſt XI Octobris Iuliani fuiſſe neomeniam octauæ Lunæ. Nam ſi eodem anno Luna Decembris fuit undecina, quomodo Octobri competit octaua, quæ ſit noua?

XII *Hebdomas annalis*] Hebdomas prima annalis, cuius anno ſeptimo terra requieſcebat, iniuit primo anno γεωργίας, non anno ingreſſus filiorum Iſrael in terram promiſſam; qui erat annus exceſſus Moſis, quadrageſimus Exodi, ut cerebroſi quidam hariolantur. Sed quadrageſimo ſeptimo Exodi, ut diximus, iniuit prima Hebdomas, anno 3263 periodi Iulianæ, mundi 2500, Aeræ Iudaicæ hodiernæ 2211. quod plane demonſtratur ex Cap. XXIX, 17 Ezekielis. ubi annus X Sedekiæ eſt XXVII Iobel, nimirum a quadrageſimo ſeptimo Exodi, non a quadrageſimo, ut ceruicoſi volunt, apud quos nulla demonſtratio, nulla ratio valet. Certe ſeptem annos in terra acquirenda impendiſſe Hebræos & ratio exigit, & Iudæi omnes tam veteres, quam recentiores teſtantur. At iſti οἰησιόφοι ab eo tempore Hebdomadem poſſeſſionis terræ incipiunt, quo nullam terram poſſidebant. Quid poteſt ſtultius dici? Tamen commentum illis placet. Inde tricesimus ille annus, cuius mentio ſtatim initio Ezekielis fit, de Iubileo illis intelligitur. At quomodo annus X Sedekiæ erit XXVII, ſi V eiuſdem Sedekiæ eſt XXX? ecquis riſum contineat?

XIII *Terminus Paſchalis.*] Non fruſtra in definitione additum eſt tum de menſe Paſchali, tum de ſæculo Conſtantini. De menſe Paſchali ad differentiam Iudaici, qui propter tranſlationes neomeniæ Tiſri neomeniam nunc ſerius nunc citius conficit. De ſæculo Conſtantini, propter XIIII Lunam, quæ ſæculo illo erat vere XIIII, tempore autem Dionyſij Exigui propter προήγησιν σελλωαϊκὴν non iam XIIII erat, ſed XV. Vnde Terminus Paſchalis a Græcis πανσέληνος vocatur. Ambroſius Epiſtola LXXXIII ſcribit Patres Nicenos non ſolum Terminos Paſchales ad Enneadecaeterida direxiſſe, ſed etiam eos & rei & nominis auctores fuiſſe. Verba eius ſunt: *Qui conuenientes ad ſynodum Nicenam, & inter illa fidei ut vera, ita admiranda Decreta, etiam ſupra celebritate memorata congregatis peritiſſimis calculandi, decem & nouem annorum collegere rationem, & quaſi quendam conſtituere circulum, ex quo exemplum in omnes reliquas gigneretur. Hunc circulum Enneadecaeterida nuncupauerunt.* Sed neque primi illi Patres Enneadecaeterida condiderunt, & nuncupauerunt, quum multis antea ſæculis eam excogitauerit Meton, & nominauerit. Deinde neque primi enneadecaeterida Paſchalem inſtituerunt, quum anno primo Diocletiani ea inſtituta ſit ab Anatolio, qui ſub Probo & initio Diocletiani claruit. Is ita ſcribebat in Canonibus ſuis Paſchalibus: ἔχει τόινυν ἐν τῷ πρώτῳ ἔτει τῷ νεμιλίαν δ' πρώτα μιᾶς, ἥτις ἀπάσης ἐστὶν ἀρχὴ τῆς ἐννεακαιδεκαετηρίδος τῆς κατ' Αἰγυπτίους; Φαμενὼθ μὲν ἕκτῃ καὶ εἰκάδι, ᾗ δὲ τοὺς Μακεδόνων μιᾶς, Δύστρα δευτέρα καὶ εἰκάδι. Vides temporibus Probi Imp. iam enneadecaeteridos Paſchalis uſum fuiſſe, cuius primam neomeniam

neomeniam ponit xxii Martij. Non igitur Patres Niceni Enneadecaeterida excogitarunt: sed duorum generum hominibus occurrerunt, quorum alteri Paſcha ſæpe ante veris ſidus confectum celebrabant, nimirum anno viii, & xix numeri aurei ſine emboliſmo tranſigentes, ut Iudæi: alteri quartadecima Luna, quamcunque feriam ea incurreret, Dominicam reſurrectionem celebrabant. Sed ad ſæculum Conſtantini reuertamur, quo Termini Paſchales locum habebant, non autem ſæculo Dionyſij Exigui, quo illi Termini non xiiii Luna erant, ſed fere plenilunium, propter προήγησιν σελωαϊκὴν; qua nouilunia, & plenilunia unum diem epocham Diocletiani anteuertebant. Vnde accidit, ut alius eſſet cyclus Paſchalis, alius cyclus Lunaris. Et propterea Dionyſius ad methodum aurei numeri annis Chriſti unitatem iubet addi: ad inueſtigationem vero cycli Lunaris, de ijſdem annis duo detrahere. Quod nihil aliud eſt, quam ad argumenta Lunæ de Epactis numeri aurei tria detrahere: vel, quod idem eſt, de annis aurei numeri tres detrahere: ut, quum fuerit annus quartus cycli, dicatur primus: quum fuerit tertius, dicatur decimus nonus. Sed tutius de Epactis tria deducere. Exemplum: anno primo numeri aurei tempore Diocletiani nouilunium Paſchale incidebat in xxiii Martij, quum Epacta eſſet xi. Deductis tribus de xi, remanebit Epacta Lunaris viii tempore Dionyſij, quæ nouilunium oſtendet in xxii Martij: a qua die quinta Aprilis eſt quintadecima, & proinde plenilunium, non autem quartadecima Luna, ut erat ſæculo Diocletiani. Ab eo tempore omnes Computorum Eccleſiaſticorum conditores Græci, Syri, Arabes, & Latini terminum Paſchalem vocarunt plenilunium: neque aliter Maximus monachus, & alij, vocare ſolent: quod reuera eſſet plenilunium. Neque enim eorum mentiri erat, ut quartam decimam Lunam vocarent, quæ manifeſto eſſet quintadecima, καὶ πανσέλωνος. Clauius omnium bonarum literarum imperitiſſimus nugatoria ſtropha, hoc nomen eludere voluit, & multum æſtuat, ut fatuis perſuadeat Terminum Paſchalem a Græcis πανσέλωνον dictum, non quod ea die in plenilunium incideret, ſed quod plenilunio proxima eſſet. Aſtute. Sed mirum illi viſum eſt, quum ex nobis didiciſſet terminum Paſchalem a Græcis πανσέλωνον vocari. Hoc enim non ille ſolum, qui nihil legit, præter Euclidem, ſed, & doctiores ignorabant. Imperiti vero quicquid ignorant, hoc errorem vocant.

TABVLA FOECVNDA MAGNI CYCLI.] De periodo magna Paſchali Dyoniſij Exigui vide quæ ad definit. viii notauimus. Cycli ſui magni initium fecit Dionyſius ab anno illo, qui habet Terminum Paſchalem in v Aprilis, hoc eſt a primo anno Aurei Numeri; in cuius anni xxv Decembris Chriſtum natum primus omnium opinatus eſt, ita ut magnus ille cyclus anno uno anteuertat natalem Chriſti Dionyſianum. Ideo ad methodum huius magnæ periodi per regulam perpetuam iubet unitatem annis Chriſti addi. Quod ſi Chriſtum putaſſet natum in Decembri illius anni, in quo currebat aureus numerus xiv, anni Chriſti per xix diuiſi ſemper aurei numeri verum annum darent; ſine adiectione unitatis, qui eſt numerus annorum Chriſti Euſebianus uno anno Dionyſianum anteuertens. Nos huius periodi magnæ Dionyſianæ & Tabulam & exemplum conſtruximus libro quarto de Emend. Temp. quem viſas licet. Hæc vero Tabula non ab annis Chriſti incipit, ſed a primo anno periodi Iulianæ. Et tamen eadem eſt methodus, idem uſus, ut patet ex Canonibus, excepto, quod de annis periodi Iulianæ primum abijcienda ſunt 4712 ad methodum periodi Dionyſianæ, quæ in libris de Emend. Tempor. a nobis poſita eſt. Ad methodum autem huius numerus proxime minor ex Tabula ii abijciendus. Ex Canone vi potes diſcere quare a nobis Fœcunda vocetur, nimirum quia una opera utrunque Cyclum, Indictionem, annum Hebdomadis remiſſionis, Terminum Paſchalem, Dominicam Reſurrectionis docet. Græce poſſet vocari πάγχρηστος propter multiplicem uſum, cuiuſmodi quædam ſunt ἔμπλαστροι πάγχρηστοι ad varia ulcera accommodæ. Neque vero dubitandum huius maximum uſum eſſe in hiſtoria a ſæculo Dionyſij Exigui, præſertim ubi de celebratione Paſcha agitur. Vide inſignem locum Cedreni in quarto lib. de Emend. Temp. ubi agitur de Paſchali celebratione turbata anno Chriſti dxlvi, periodi Iulianæ 5259. Terminus Paſchalis erat Kal. Apr. die Dominica. Ideo ſecundum perpetuam regulam, celebratio Dominicæ Reſurrectionis traijcienda in alteram proximam Dominicam, nempe viii Aprilis, quemadmodum Imp. Iuſtinianus edixerat. Populus vero putauit Paſcha ipſis Kalendis, ipſo Termino celebrandum. Ideo primum diem ieiunij iniuit xiiii Februarij. Sed parendum erat edicto Principis. Itaque ieiunauit μίαν ἑβδομάδα πεμπτήν. Nam a xiiii Februarij, ad viii Aprilis, dies ſunt liii: quum tamen ſatis eſſet ordinario ieiunio interuallum dierum xlvi. Experire ex methodo huius Capitis. Ab annis 5259 abiecto numero proxime minore 4788, reſiduum 471 reperio ſub frontali xv, e regione numeri

lateralis xxv: Terminum Paschalem Kal. Apr. in litera G. Sub numero 471 habes cyclum Solis xxiii. In numero laterali e regione xxiii occurrit litera Dominicalis G. Ergo Terminus Paschalis incurrebat Dominicam. ac proinde in proximam Dominicam reijciendum Solenne. Locus vero mirus est, & quem nulla Tabula fœcunda discusserit, imo qui cum ratione pugnat, apud Anastasium lib. xxii. *Anno*, inquit, *vigesimo imperij Constantini factus est error Paschæ: & orthodoxi quidam in Oriente octaua Idus Apriles Pascha celebrarunt. At vero erronei hæretici Idus Apriles, non octaua Iduum.* quod quidem Aenigma neque Oedipus, neque Sphinx ipsa soluerit. Erat annus Christi 760, periodi Iulianæ 5473. Abiecto numero proxime minore 5320, residuum 153 deprehenditur sub primo numero aureo. Terminus Paschalis v Aprilis, id est Nonis ipsis, sub litera D. Cyclus Solis xiii. litera duplex Dominicalis F E. Pascha ἀναγάσιμον vi Aprilis, viii Idus, ut ipse ait. Quare igitur hæretici illi, quos vocat, viii die post Terminum Pascha celebrarunt, quum translatio fiat tantum vii die, non octauo, quoties Terminus incurrit Dominicam? Hoc locum habebat, si Terminus incidisset in vi Aprilis, quæ eo anno erat Dominica. Sed neque anno primo cycli Paschalis Terminus incidit in vi Aprilis, neque vi Aprilis locum habet in omnibus Terminis Paschalibus. Est igitur aut merus stupor eorum, qui alieno Termino Paschali Resurrectionem celebrarunt, aut quod magis crediderim, delirium ipsius Anastasij, qui ea somniat, quæ esse non potuerunt. Quod quidem hac utilissima Tabula aperitur, cuius utilitates alias, qui volet, experiri poterit. Rursus non raro Pascha dominicum in ipso termino celebratum a veteribus fuisse animaduertimus. De multis unum illustre exemplum adferam ex epistola Paschali Innocentij primi ad Aurelium Carthaginiensem. verba eius hæc sunt: *Nam quum ante diem undecimum Kalendarum Aprilium pene Luna* xvi *colligatur (nam quippiam minus est) itemque quum in ante diem quartum Kalendarum earundem veniat* xxiii*: existimaui* xi *Kalendarum memoratarum die festa Paschalia celebranda, quoniam in vigesima tertia Luna nullum Pascha unquam ante hoc Pascha factum esse cognoscimus.* Quod dicat xi Kal. April. fuisse xvi Lunam, error manifestus est. Erat enim xiiii Luna, hoc est ipse terminus Paschalis. Nam si xxii Martij fuisset xvi Luna, xiiii Luna incurrisset in xx Martij. Ideoque non fuisset Paschalis. Sed, ut dixi, xiiii Luna erat in xxii Martij, die dominica. quod in toto episcopatu Innocentij primi accidere non potuit, nisi secundo eius anno, qui erat Christi Dionysianus cccciii, Cyclo Solis xx, Lunæ v. Ideo quum ex regula perpetua terminus Paschalis non possit concurrere cum Dominica resurrectionis, solenne transferendum erat in xxix Martij. Quod tamen Innocentius vetat. Ideo ipso Termino Pascha celebrare præcepit.

CANON VI. *Annum Hebdomadis annalis.*] Hebdomas annalis, de qua satis dictum supra Definit. xii, Hebræis dicitur שְׁמִטָּה SEMITTAH, hoc est ad verbum ἀποχθία, *leuatio oneris*, siue *excussio debitorum:* quia debita remittebantur in fine Hebdomadis. Deuteronomij xv, 1. Ideo שְׁמִטָּה vocata est, id est ἀποχθία ad verbum. *Excussio oneris, excussio debiti.* Propterea & Hebdomas remissionis vocatur. Ac licet ultimus annus propric remissio, aut ἀποχθία, vocatur, tamen Iudæi & Samaritæ dicunt annum primum, secundum, tertium Semittah, totam hebdomada Semittah vocantes. Sic quum septimus dies Sabbath vocetur, tamen & hoc nomine totam dierum hebdomada vocari ab Hebræis nemo nescit: & res vulgatissima est. Vettius quoque Valens Antiochenus priscus scriptor σαββατικῶ ἡμέραν vocat quam libet diem Septimanæ, siue feriam. Primus annus Semittah siue Hebdomados annalis, congruit anno primo, qui proxime sequitur septenarium in cyclo Solis Romano, & secundus secundo, & sic deinceps. In cyclo Solis Romano, ut iam scire potuisti, quatuor sunt anni septenarij, vii, xiiii, xxi, xxviii. Itaque octauus, xv, xxii, & primus annus cycli Solaris sunt primi anni Hebdomadis annalis. Similiter, ix, xvi, xxiii, ii, est secundus annus Hebdomadis: & sic deinceps. Hoc anno Christi 1604, cyclus Solis est xvii, qui est annus tertius post septenarium xiiii, ac proinde tertius Semittah, siue Hebdomadis annalis, ab autumno eiusdem anni. Ratio manifesta est. primus annus γεωργίας, unde prima primi Iobilei Hebdomas iniuit, conueniebat in annum xv, cycli Solaris, primum scilicet post septenarium xiiii. Erat enim annus periodi Iulianæ 3263. Propterea in Tabula fœcunda Paragraphus ¶ omnem primum annum Hebdomadis indicat, quia est primus post septenarium cycli. Incipit autem omnis Hebdomas a mense Tisri.

CANON VII. CAVTELA.] Historiam de translatione Dominicæ Resurrectionis, quando Terminus in Dominicam incurrit, habes apud Ambrosium Epistola lxxxiii: *Quod si mouet, quia quartamdecimam Lunam transeuntes, quæ die Dominica incidit, hoc est quartodecimo Kal.*

Maii,

Mai, sequenti Dominica instaurandam solennitatem suademus, auctoritas extat eiusmodi. Nam temporibus paulo superioribus, quum incidisset quarta decima Luna mensis primi in Dominicam diem, sequenti altera Dominica celebrata solennitas est. Octagesimo autem anno & nono ex die imperij Diocletiani, quum quartadecima Luna esset nono Kalendas Aprilis, nos celebrauimus Pascha pridie Kal. Aprilis. Alexandrini quoque & Aegyptij, ut ipsi scripserunt, quum incidisset quartadecima Luna vigesimo & octauo die Phamenoth mensis, celebrauerunt Pascha quinta die Pharmuthi mensis, quæ est pridie Kalendas Aprilis: ac sic conuenere nobiscum. Rursus nonagesimo & tertio anno a die imperij Diocletiani, quum incidisset quartadecima Luna in quartumdecimum diem Pharmuthi mensis, quæ est quinto Idus Aprilis, quæ erat Dominica die, celebratum est Pascha Dominica, Pharmuthi vigesimo & primo die, qui fuit secundum nos quintodecimo Kalendas Mai. Rursus: *Ergo secundum Aegyptios primo mense celebraturi sumus Dominicam Paschæ: hoc est septimo Kal. Mai, qui est trigesimus Pharmuthi mensis.* Hoc ultimum exemplum pertinet ad annum Christi CCCLXXXVII. estque idem, quod statim initio huius testimonij Ambrosiani proponitur, Cyclo Solis IIII, litera Dominicali C, numero aureo VIII, Termino Paschali XVIII Aprilis in litera C, ideo Dominica: ac proinde instauranda solennitas dominica proxime sequente, XXV Aprilis. Tertium exemplum congruit anno Christi CCCLXXVII, ut quidem indicat annus Diocletiani, aureo numero XVII, Termino Paschali IX Aprilis in litera A, Cyclo Solis XXII, litera Dominicali A. Et hic quoque solenne traducendum in XVI Kal. Mai, non, ut perperam excusum est, quintodecimo Kal. Pergit Ambrosius. *Sed quum ante biennium celebrauerimus Pascha Dominicum undecimo Kalendas Mai, hoc est trigesimo die mēsis secundum nostram scilicet calculationem, moueri non debemus, si & proxime trigesimo die Pharmuthi mensis celebraturi sumus Pascha Dominicum.* Est vero insignis error non librariorum, sed Typographorum. Librarius enim, siue Antiquarius, non biennium scripserat, sed VIII ennium, hoc est octennium. Sic X ennalia, XX ennalia scribebant libentius, quam decennalia, vicennalia: quod primus docuit vir clarissimus & summa eruditione Iustus Lipsius. ex VIII ennium factum VI ennium. ex eo biennium. quo nihil verius. Scribebat hæc Ambrosius, ut monuimus, anno Christi CCCLXXXVII. Octennio ante anno CCCLXXIX, Ausonio & Olybrio Coss. Indictione VII, aureo numero XIX, cyclo Solis XXIIII, litera Dominicali F. Terminus inciderat in XVII Aprilis, feria IIII. Dominica resurrectionis XXI Aprilis, hoc est, ut ait Ambrosius, XI Kal. Mai. quæ est trigesima dies mensis Paschalis Lunaris. Nam neomenia prima Paschalis congruit diei XXIII Martij: a qua triginta dies putati, quod nimirum dierum est mensis Lunaris ciuilis, desinunt manifesto in XXI Aprilis, quod & me tacente Computorum magistri monuerunt. Sed quomodo constat argumentum: Si anno Christi CCCLXXIX celebrauimus Pascha in ipso fine Lunæ Paschalis, anno CCCLXXXVII ne vereamur illud celebrare trigesima Pharmuthi, hoc est XXV Aprilis, die quarta Lunæ secundæ. Imo contra: Si licet die IIII Lunæ secundæ, qui est remotissimus Terminus Resurrectionis; quanto magis licebit intra fines ipsius Lunæ Paschalis? Haud scio an aliquis animum huic loco Ambrosiano adiecerit. Certe non cuilibet obuius est. Nusquam autem extat aut vetustius, aut illustrius exemplum traiectionis Dominicæ Resurrectionis, quam sunt illa tria, quæ nunc ex Ambrosio produximus. Ideo sine piaculo præteriri non poterant. Ex his etiam didicimus Latinos Epocham Diocletiani non a Thoth, sed a mensibus Paschalibus sequentibus putare solitos. Ideo Latinæ Ecclesiæ 284, non 283, de annis Christi detrahenda, ad methodum Aeræ Martyrum in ratione Paschali.

IN CAPVT TERTIVM.

KALENDARIVM IVLIANVM.] Kalendarij Iuliani structura utroque cyclo tanquam fundamento insistit, Solari, & Paschali, quem numerum aureum dicimus. Huius menses in quaternos versus descripsimus. Primus, & tertius ad cyclum Solis pertinet, (Nam tertius continet literam τὸ ἐπακτῶν, primum numerum dierum mensis, sine quibus non potest esse ἐπακτῶν ☉) quartus ad aureum numerum, secundus ἐξ ἀμφοτέρων accidit, ad neutrum cyclum pertinens, sed tantum historiæ causa. In Epactis duo præcipue consideranda, initium, ac dispositus. Initium a Martio instituendum propter duas causas: propter consuetudinem veteris Ecclesiæ, quæ a mense Paschali eas orditur, & propter incommodum bisexti, ex quo non raro μετάθεσις Epactæ committitur. In dispositu & ordine duo pariter consideranda: ut circulus earum retrogrado ordine procedat, & ut mensis alternis plenus & cauus sit. Retrogradi processus causa est, quod nouilunia unius anni anteuertunt nouilunia sequentis undecim diebus. Nouilunia igitur ascendunt, & ascendendo Epactas augent. Alternationis vero plenorum & cauorum mēsium causa est motus Lunæ menstruus minor triginta dierum

semisse diei, & aliquot scrupulis. Quum igitur mensem plenum constituimus, trigesima eius dies habet Lunam veterem & nouam. Vnde τὴν τριακάδα eleganter Solon ἕνλυν καὶ νέαν vocauit: hoc est *veterem nouam*. Veteribus Latinis dicebatur *Iana vetus nouella*. Iudæis dicitur סָפֵק הַלְּבָנָה. *dubium Lunæ, silens Luna*. Propter hoc dubium Lunæ necessario menses sunt alternis pleni & caui, tricenum & undetricenum dierum. Idcirco in dispositu Epactarum, interualla ab Epacta, ad similem Epactam, debent esse alternis plena & caua: & imprimis ut primus mensis sit semper plenus; ut obseruauit antiquitas. quod & adhuc videre est apud Iudæos, Arabes, Samaritas, Indos, & alios, apud quos semper menses imparis numeri sunt pleni, ī, ⁱⁱⁱ, v̄, ᵛⁱⁱ. Paris numeri sunt caui, ⁱⁱ, ⁱᵛ, ᵛⁱ. Ita enim rationibus Lunæ melius consulitur, quam si contrario modo fieret: & præterea æquum est, ut primus mensis delibet potius aliquot horas de sequenti, quam ut imperfectus manens semissem diei sequenti relinquat. Propterea huic rei bene consultum est, quod ab Epacta, ad similem Epactam, interualla ita esse debent, ut menses: hoc est, ut interuallum unius mensis sit ab Epacta ✱, ad epactam xxix, & a xxix, ad ✱. Sed interuallum a ✱, ad xxix, est cauum, undetriginta dierum: interuallum autem a xxix, ad ✱, est plenum, triginta dierum. Quia igitur secundum hypothesin, atque adeo rationes motus Lunæ, & denique veterem ciuilium temporum usum, primus mensis plenus esse debet, ergo & ab epacta xxix incipere, non a ✱. Propterea prima epacta Martij esto xxix, non ✱. Itaque quemadmodum Analemma, & Horologium contrario dispositu inter se sunt, & formæ Typographicæ præpostero ordine & aliter, ac chartæ excusæ, digestæ sunt, ut quæ ibi sunt sinistra, in charta sint dextra, & contra: ita contextus epactarum in Kalendario contrarius est alternationi Lunarium interuallorum, ut quæ caua sunt in Kalendario, ea plena sint in rationibus Lunæ, & contra. Cuius rei præclaræ ignoratione Clauius totum ordinem Epactarum miserum & ridiculum in modum conturbauit, ut & pueris ipsis & rusticis deridendum sese propinarit, cuius permagni intererat cogitare, quemadmodum Analemma, & Horologium, item imago in speculo & corpus sunt ἀνπιστρέφοντα, ut in altero quæ sunt dextra, in altero sint sinistra, ita dispositum Epactarum in contextu dierum Iulianorum, & alternationes mensium Lunarium ἀνπιστρέφειν, & quæ sunt caua secundum dies anni, ea plena esse secundum naturalium interuallorum Lunarium alternationem. Sed huic tam fœdo errori Clauij, libro, non simplici castigatione opus erat. In Kalendis igitur Martij xxix Epacta statuenda, non signum ✱ &c. Atque hactenus de dispositu Epactarum; qui præter alias utilitates, hanc quoque habet, ut in Martio dies mensis quilibet sit complementum Epactæ, quæ e regione ipsius posita est. Complementum autem vocamus id, quod deest Epactæ, ad triginta complenda. Exemplum: Hoc anno 1604 currit epacta ix. desunt illi xxi ad xxx complenda. Ergo ipsa nota est ad xxi diem Martij. Vide Notam ad Canonem decimum huius Capitis. Nisi enim epacta e regione complementi sui statuatur, nunquam designabit nouilunium, aut ἕνλυν καὶ νέαν. Et vice versa, Epacta, quæ non indicat ἕνλυν καὶ νέαν, non est e regione complementi sui. Rursus Epactarum nostrarum duplex versus est, prior Latinis numeris, alter Sarracenicis. Prior Epacta vocetur Latina, aut literalis, altera Sarracenica. Caussa huius geminationis, ut quoties primum nouilunium incidet post xxx Martij, Sarracenica Epacta assumatur, non Latina, quæ post xxx Martij cauum mensem Lunarem constituit, quum tamen hoc sit contra usum, & hypothesim, quæ primum nouilunium statuit plenum. Quia vero epilogismi nostri a capite periodi Iulianæ deducuntur, & per quinque, aut amplius, millia annorum bona pars nouiluniorum incidit in Aprilem, propterea una Epacta Latina satis non fuit ad seriem plenorum & cauorum mensium tuendam. Hodie omnia nouilunia incidunt in mensem Martium, præter quam in numero aureo viii, & xix. Post xxxii autem plus minus cyclos Epactæ Sarracenicæ nullus amplius usus erit. Nobis necessario aliqua methodus incunda fuit, qua mensis, qui incipit in Aprili, plenus esset, ne in hypothesim peccaremus. Alioquin si quis Epactam Sarracenicam vitare vult, is pro Nisan Niceno, Adar in Martio assumat, qui est Nisan Iudaicus, & utatur posteriore parte Tabulæ secundæ huius Capitis, quæ indicat omnia nouilunia Martij. In editione noui anni nihil tale reperias. Omnia περιῳδή, & turbarum plena. Subijciam primum designationem Epactarum noui anni.

DISPOSITIO EPACTARVM LILII ET CLAVII

ī A Kalendis Ianuarij instituendum Epactarum initium, ut ab eodem capite annus, & Epactæ incipiant. Ideo in Kalendis statuenda est nota ✱, quia primus mensis Lunaris debet esse

debet esse plenus. Rursus in ultima die Ianuarij eadem nota ✱ statuenda, ut plenum spatium triginta dierum a signo ✱, ad signum ✱, & ab epacta xxix, ad epactam xxix, & deinceps ab omni simili, ad omnem similem epactam, seruetur.

ii INCOMMODVM. Quia signum ✱ tam in Kalendis, quam in xxxi Ianuarij, statuitur, erunt in fine anni dies tantum x, quibus annus Solaris Lunarem superat, quum tamen sint xi; unde Epactæ nascuntur. quod est absurdum.

iii CORRECTIO. Huic incommodo mederi non aliter possumus, quam binas epactas in unam diem inculcando.

iiii ELECTIO *diei binis epactis onerandæ.* Citimum nouilunium Paschale est in Epacta xxiii. Ergo remotissimum est in epacta xxiiii, quæ deprehendetur in vi Aprilis, si correctio non adhibeatur. proinde terminus Paschalis erit in xix Aprilis contra veterem usum Ecclesiæ, quæ ex præscripto Terminorum Nicenorum remotissimum terminum finit in xviii Aprilis, & nouilunium eius termini in v mensis. Ibi igitur statuenda est Epacta xxiiii, una cum Epacta xxv. Ita termino remotissimo consuletur, & xi dies τῆς ὑπεροχῆς ἡλιακῆς in fine anni inuenientur, quarum prima est in xxi Decembris cum signo ✱, &c, si quidem alternis mensibus xxv, xxiiii Epactæ in eadem cella collocentur.

v INCOMMODVM. Quotiescunque epacta xxiiii occurrit in numero aureo, i, ii, iii, iiii, v, vi, vii, viii, tunc in xii, xiii, xiiii, xv, xvi, xvii, xviii, xix epacta erit xxv. Ita fiet, ut in xix annis, id est in uno cyclo Lunari, bis in eadem die nouilunium incurrat, nempe in v Aprilis, quotiescunque a i aureo numero, ad ix, epacta erit xxiiii: & proinde bis in eodem cyclo Terminus Paschalis continget in xviii Aprilis. quod est absurdum tam ex natura Enneadecaeteridos, quam ex usu Ecclesiæ.

vi CORRECTIO. Quando epacta xxiiii occurret a i aureo numero, ad ix exclusiue, quum ventum fuerit ad epactam xxv, tunc non xxv rubra, sed 25 nigra, quæ in die antecedente locata est, assumenda erit.

ELENCHVS.

i Ne a Ianuario mense initium Epactarum caperent, si non eos reuerentia prisci usus Ecclesiastici, & institutio Epactarum Paschalium mouebat, quæ a paschali mense, non aliunde, initium ducere debebant, saltem eos deterreret bisexti incommodum, cuius interuentu tenorem Epactarum interrumpi necesse est: &, ut reliqua incommoda taceamus, unum portentosum, asininum, delirum, quodque supra omnem amentiam est, producam. A iiii die Februarij omnes Epactæ deinceps, ad similes Epactas, colligunt interuallum xxx dierum, ut postea infra amplius aperietur. Exemplum: a iiii Februarij, ubi est Epactarum discolorum collegium 25. xxvi, ad vi Martij, ubi est idem bicolorum Epactarum contubernium, & sic deinceps, exempli gratia, ab viii Februarij, ubi est xxi Epacta, ad x Martij, ubi est eadem Epacta xxi, interuallum est dierum xxx. Proinde a iiii Februarij deinceps omnes Lunationes sunt plenæ, id est xxx dierum, idque in anno non bisextili. In anno igitur bisextili si epacta illius anni fuerit infra iii Februarij, Lunatio erit xxxi dierum. Exemplum. Anno 1584 bisextili, qui erat secundus nouæ editionis, Epacta erat xviii in xi Februarij. Quia eo anno fuit bisextum, ideo ab xi Februarij, ad Kal. Martij, fuerunt præcise dies xix. hinc ad Epactam similem Martij, quæ sita est in xiii die mensis, fuerunt dies xii absoluti. Summa ab Epacta xviii Februarij, ad Epactam xviii Martij, xxxi dies. Ita omni anno bisextili eueniet, ut mensis Lunaris sit xxxi dierum, idque ea causa, quia Clauius Lunam per Latmia saxa relegat, ut ea in complexibus Endymionis dormiente solus ipse bigas Lunæ moderetur; ut mensem, quem cauum esse ratio exigebat, (est enim Adar) ipse uno die in anno communi, biduo in anno bisextili augeat. Quod si Clauius sæculo Amphitryonis fuisset, Iupiter non ab alio, quam ipso, duas noctes utendas petiuisset ad Herculem generandum. Oro te, Claui, quamvis confidens es, &, quid pudere sit, nescis, quid hic respondebis? Quis unquam vidit, legit, aut audiuit, mensem Lunarem esse xxxi dierum? quid ad patrocinium tam asinini erroris proment ex narthecijs compendiorum Rhetorices suæ socij illi tui, qui tibi operas contribuerunt, ad stercoreum & pædagogicum illum libellum suffarcinandum, quem in Elenchum nostrum scripsisti? Diuinum inuentum vocas mensem Lunarem xxxi dierum? Viderit Luna ipsa. Ego ad alia pergo. Rursus ex his collegijs Epactarum aliud portentum conceptum est. Nunquam duo menses pleni continuandi sunt, nisi in anno embolimæo ὑπερημέρῳ, qui est dierum cccixxxiii. Tunc posterior Adar est plenus, ut & Nisan. Ita continuantur duo pleni

menſes, Adar ἐμβόλιμος, & Niſan. Tres plenos continuare, vitioſum eſt, quod incommodum tamen euitare non potuerunt Arabes in anno ὑστερημέρῳ, quem ipſi *Kebiſa*, vocant. Tunc enim tres pleni continuantur, Dulkadathi, Dulhagiathi, Muharramu: Idque fit, quia anno vago utuntur, hoc eſt ſine emboliſmo. Quod ſi menſem intercalarent, Muharram eſſet cauus, Sephar plenus, ut fiebat in anno Damaſceno. At Clauius quatuor menſes plenos continuat. in anno biſextili, quoties epacta eſt ✱, xxix, xxviii, xxvii, xxvi, xxv. Tunc enim Lunationes Decembris, Ianuarij, Februarij, Martij omnes plenæ ſunt. Anno Chriſti ⅯDCXI, epacta Clauiana erit XVI, anno ſequenti xxvii, qui erit biſextilis. Nam ſemper ſine exceptione Lunatio Decembris Clauiana contra hypotheſim eſt plena, quæ, quia ultima eſt, debebat eſſe caua. Lunatio quoque Ianuarij eſt plena, a Kalendis, ad VII diem. Lunatio Februarij caua, a Kalendis, ad ſextam diem; ideoque anno biſextili eſt plena. Sic ſunt continuæ tres Lunationes plenæ. quibus accedat Niſan. Fient omnes quatuor plenæ Lunationes continuæ. quod non minus vitioſum eſt, quam menſis Lunaris XXXI dierum. Sed quæcunque epacta inciderit, ſemper a nouilunio Decembris, ad nouilunium Aprilis, in anno biſextili, intercedent dies CXX. qui colligunt menſes quatuor plenos. Si igitur vitioſum eſt tres plenos menſes continuare, quanto vitioſius quatuor? Quomodo Clauius hoc diuinum inuentum, ut ipſe vocare ſolet, defendere poterit? Nullus annus embolimæus maior eſt dierum CCCLXXXIIII. At Clauius conſtituit dierum CCCLXXXV, ut Iudæi, propter ſuperſtitionem A D V. In anno enim embolimæo ὑστερημέρῳ ſeptem tantum ſunt menſes pleni, non octo, ut ſancit Clauius, quos & continuos facit, ut nihil ſine portento ageret.

II Hoc ſane eſt magnum ἀπεριοχείας argumentum. Nam ſi ſtatuendo ſignum ✱ in Kalendis Ianuarij, & ✱ xxix in XXXI Ianuarij, ſequitur menſem Lunarem primum non eſſe caium: rurſus ſtatuendo ✱ in XXXI Ianuarij, & xxix in Kal. Februarij, ſequitur X, non XI dies ὑπεροχῆς ἡλιακῆς in fine anni relinqui, hæc, inquam, duo incommoda monere Clauium debebant, neutrum rationi conuenire. Itaque medium deligendum eſſe, hoc eſt, ut in Kal. xxix, in XXX menſis ✱, in XXXI eiuſdem iterum xxix poneretur, ut a nobis in Martio factum eſt.

III Si duas Epactas in unum contubernium conijcere opus erat, non melius poterat, quam in XXXI Ianuarij ſtatuendo ſignum ✱ cum epacta xxix, & xxviii in Kal. Februarij. neque profecto hoc eſſet proprie binas Epactas in unum conferre, quum ✱ non ſit vera Epacta, & in alternationibus ἔνης καὶ νέας neceſſarium ſit ea duo ſimul coniungere: quia fieri poteſt, ut Luna ſit ✱, id eſt ἔνη καὶ νέα, aut xxix, id eſt prima. Et miror & Clauium, & qui Clauio ad annum corrigendum in conſilium poſt obitum Lilij abhibiti fuerunt, cur ordinem & diſpoſitum ab eo inſtitutum damnarunt. Nam ſpecimen editionis Lilianæ publicatum fuit anno ⅯDLXXVII, ſexennio integro ante ſanctionem anni noui. In eo exemplo in XXXI Ianuarij appoſitæ ſunt duæ notæ ω xxix. quæ ſi retentæ fuiſſent, non opus erat geminatione Epactarum xxv, xxiiii in V Februarij, quo nihil ſtolidius, nihil ἰδιωτικώτερον in hoc negotio excogitari poſſit. Ex hac temeritate duo portenta nata ſunt: prius, ut ſeries epactarum ſine cauſſa interrumperetur, & a xxvi epacta, ad xxiiii, ſaltus fieret, & xxv Epacta diſſimularetur: alterum priori longe iocularius, ut a Kalendis Ianuarij, ad VI eiuſdem, Lunationes ſint XXX dierum, a VI deinceps, Lunationes ſint cauæ. Hoc eſt: quinque Lunationes in Ianuario ſunt plenæ, quoties epacta eſt ✱, xxix, xxviii, xxvii, xxvi. In reliquis epactis omnes menſes Lunares ſunt caui. Quis unquam crederet tot oculis tam perſpicuam abſurditatem non conſpectam fuiſſe: & quum ea cauſſa ſignum ✱ in XXXI Ianuarij collocatum eſſet, ut ordo plenorum & cauorum menſium incolumis ſeruaretur, quinque tantum menſes plenos, reliquos xxvi cauos reliquiſſe? Et tamen hoc vocatur diuinum inuentum a Clauio. αὐτὸς ἑαυτὸν αὐλεῖ. In Februario, & paribus menſibus contrarium euenit. Nam tres tantum ſunt caui, a Kalendis, ad IIII diem. a IIII die deinceps omnes ſunt pleni in anno non biſextili, in biſextili XXXI dierum, ſi Dijs placet: quod felix fauſtumque ſit. Qui hæc probauerit, eum aut inſigniter impudentem, aut magnum aſinum eſſe oportet.

IIII Hic vero, ſi uſpiam, amentia erupit. Duo enim commiſſa ſunt in Termino Paſchali, quæ pro dignitate ſatis caſtigari non poſſunt. Prius delirium eſt in ſtatuendo omni termino, alterum in remotiſſimo definiendo, cuius cauſſa res noua & inuſitata introducta eſt, ut duæ epactæ non ſine riſu naſuti lectoris in unum diem conferrentur. Igitur in ſtatuendo omni termino multum auij a regione veri, ut loquitur Lucretius, vagati ſunt, idque propter ſignum ✱ in Kalendis Ianuarij, & conſequenter in Kalendis Martij poſitum. Ex hoc enim ſequitur, ut epacta non ſolum e regione complementi ſui poſita non ſit, ſed etiam, ut ſemper nouilunia Paſchalia a ſecundo die Lunæ incipiant, & proinde termini Paſchales ſemper

in XV

in xv Lunam incidant: quod ipſe Clauius, & Clauiani euitare non potuerunt, & quum cauſſam erroris ignorarent, ſtulto illo monito Lectorum admirationem ſummouerunt, *non debere mirari, ſi ſerius nouilunia incipiant. maluiſſe enim ſeſe mora, quam anticipatione peccare.* Quæro a Clauio: putetne ſæculo Niceno nouilunia, & terminos Paſchales bene inſtitutos fuiſſe? Hoc eſt, veteres terminos Paſchales, qui hodie quatuor diebus motum Lunæ morantur, ſæculo Niceno motui Lunæ congruiſſe? Cedo ſis quendam, cui aliquis ſenſus harum literarum, & aliquid pudoris ſit: non tam confidentem puto, ut & reuerentia veteris ritus Eccleſiæ, & quædam cognitio motus Lunaris non eum ab hac temeritate deterreat, ut auſit illos terminos veros negare. Si retinendus fuiſſet annus Iulianus, neque dies x amputandi, & tantum Paſcha corrigendum, ſatis erat quatuor dies de veteribus Terminis tollere, ut termini noſtro huic ſæculo congruerent. At in editione anni noui tres tantum dies detracti ſunt. Vnde error, vel potius ſtupor, obortus eſt, ut non ſolum terminus in plenilunium incurrat, ſed etiam, quoties terminus incidit in Dominicam, Paſcha vigeſima ſecunda Luna celebretur: quum tamen ultra xxi Lunam extendi ex vetere Eccleſiæ inſtituto non liceat. Iſte craſſus error, vel potius ἀναισθησία, proximo Paſchali ſolenni committetur, anno 1605. Nam terminus antiquus erat in xxvii Martij. Detractis, ex ratione προηγήσεως σελληναϊκῆς, quatuor diebus, verus terminus eſt in xxiii eiuſdem menſis, ſabbato; & proinde ſolenne reſurrectionis xxiiii Martij, iii Aprilis nouæ editionis, plenilunio. Epacta Iuliana decimi aurei numeri eſt xx e regione x diei Martij. & proinde xiiii Luna eſt in xxiii Martij. At in editione noua, ex hypotheſi deductionis decem dierum, epacta eſt in xxi Martij, quæ reſpondet xi diei eiuſdem. Quod vitium accidit ex ſigno * in Kalendis Martij poſito. Itaque ſecundum editores noui anni Terminus Paſchalis incidit in xxiiii Martij, die Dominica, plenilunio. Ideo ex veteri regula transferendum ſolenne in ſequentem dominicam, xxxi Martij, Luna xxii: quod ſedulo vetus Eccleſia cavebat, quamdiu προήγησις ignorabatur. Itaque ex hoc tam fœdo, tam craſſo, tam ſtupido errore ſemper Paſcha celebrari neceſſe eſt xxii Luna contra & rationem Lunæ, & veterem ritum Eccleſiæ, quotieſcunque Terminus in Dominicam incidet. Fatebor iocularem errorem meum, qui ſemper putaui primam diem quadrageſimæ incidere in xvi Februarij, anno 1605 proximo, ita & ratione, & veteri Termino Paſchali ſuadente, donec a muliercula monitus tam errorem meum damnaui, qui librum Kalendarij noui non conſulueram, quam ſtuporem Clauij miratus ſum, qui neque hoc aduertit, neque omnes, qui ad anni deformationem potius, quam reformationem adhibiti ſunt. Pluſſatis ſudabit antequam mihi, aut alij cuiuis ſobrio probare poſſit vel Paſcha rite celebrari xxii Luna, vel proximum Paſcha anni 1605 rite & ex uſu veteris eccleſiæ, & ex rationibus Lunæ ab illo, & eius conſiliarijs indictum eſſe in diem x Aprilis. Hæc audebit defendere? *pereant, qui nigrum in candida vertunt.* Rurſus mira inconſtantia incidit in quartis decimis Lunis, propter collegium venerandum epactarum. Nam a Kal. Martij, ad xxiiii diem eiuſdem menſis, quæ debebant eſſe quartædecimæ, ſunt quintædecimæ. hinc deinceps ſunt non quartædecimæ. Vnde fit, ut non peccetur in termino Paſchali a xxiiii menſis. citra autem terminus ſemper incidat in plenilunium. Manifeſta inconſtantia. Atque hæc de errore Termini Paſchalis. De remotiſſimo vero Termino non minor eſt deliratio, ſi Clauius & Clauiani putant remotiſſimum ſiſtendum eſſe in xviii Aprilis, quia ita fuit ſæculo Niceno. Tunc enim nullus Terminus incidebat in Epactam, quæ Aequinoctialem Epactam excederet unitate, ut proxime notatum eſt ad definitiones xv, xvi, xvii. Epacta vigeſimæ diei Martij eſt x, quæ non poteſt eſſe terminus Paſchalis, quia excedit Epactam æquinoctialem unitate, nempe ix, quæ eſt in xxi Martij, in qua poſitus eſt citimus Terminus Paſchalis. Ideo epacta xx erit remotiſſimus terminus in xix Aprilis eo anno, quo epacta xxiii curret, cuius terminus Paſchalis eſt x. Atqui ſæculo Niceno nulla Epacta fuit xxiii. Propterea eo tempore remotiſſimus Terminus erat in xviii Aprilis: qui ſi incideret in Dominicam, ſolenne Paſchale transferebatur in xxv Aprilis: quem remotiſſimum celebritatis illius terminum Computatores Eccleſiaſtici eſſe putarunt. fruſtra. Nam quæ epacta eſt in xx Martij Iuliani, ea in Aprili eſt remotiſſimus Terminus. Sed citimum nouilunium in editione noua eſt in Epacta xxiii, die viii Martij, mendoſe, ne dicam inepte, propterea quod ſignum * ſtatutum eſt in Kal. Martij. Atqui Epacta xxiii eſt nouilunium remotiſſimum Paſchale: cuius terminus Paſchalis quum Dominicam incurret, celebritas transferenda eſt in xxvi Aprilis, quod non accidebat ſæculo Niceno, quia, ut iam diximus, nulla epacta tunc erat xxiii. Hoc ſæculo Epacta illa locum habet in aureo numero iii: cuius terminus eſt x epacta in xx Martij Liliani, ipſa vera nouilunij Epacta eſt in vii Martij,

non in

non in viii, ut temere factum in noua editione anni. Vnde accidit, ut illa sit citimum noui lunium Paschale. quod est absurdissimum. Nam aureo numero iii currente, sæculo Niceno, terminus erat in xiiii Aprilis. hodie in ix eiusdem. Iccirco quartadecima Paschalis adhuc non potest esse in Martio. Itaque non prius Terminus erit in Martio, quando numerus aureus iii curret, quam quum æquinoctium ex xi, ad x Martij Iuliani transitum fecerit. Interea considerandum est, quam imprudenter Pascha celebratum fuit anno Christi MDXCVIII. In Adar enim celebratio contigit, ante plenilunium, quum verus terminus esset in xix Aprilis: Paschale autem solenne transferri debuisset in xxvi Aprilis. Hoc igitur ignorauit Clauius & Clauiani, Pascha etiam in xxvi Aprilis celebrari posse: & quod quæ in xix Aprilis incurrit, est vera quartadecima Paschalis. Nam sæculo Niceno citimus terminus reprobus, quo utebantur Galli, & Occidentales Ecclesiæ, erat in xix Martij. Itaque is terminus pertinet ad Adar. Atqui secundum rationes Lunæ, citimus Terminus reprobus poterat esse in xx Martij, hoc est, si rationes Lunæ hoc passæ essent, illo sæculo. Itaque citimus Terminus reprobus sæculo Niceno concurrebat cum Epacta, quæ Epactam æquinoctialem superat duabus unitatibus. At verus citimus Terminus reprobus est is, qui incidit in Epactam, quæ Epactam æquinoctialem superat una tantum unitate. Adi notas ad definit. xv, xvi, xvii. Intererat Mathematici hoc scire, non autem obtrectare demonstrationibus nostris, quas neque intelligit, neque, si intelligat, per sacramentum societatis fateri illi liceat. Hoc igitur mysterium a nobis discere potest, xviii Aprilis in editione anni noui non esse remotissimum Terminum, sed xix: neque xxv eiusdem mensis esse remotissimum Pascha, sed xxvi. Hoc nouum erit veterum Bedæ, & Iohannis de Saxonia Computorum consarcinatori. Res hæc digna est elegantiore ingenio, accuratiore iudicio, liberaliore animo, quam Clauij. Interea quæro ex illo, & alijs, qui eum in consilium adhibuerunt, quare ex veteribus Terminis tres tantum dies detrahunt, & ex xiiii Luna, xv pro Termino Paschali eligunt. Non aduerterunt, ut dixi, hanc παραστροφὴν natam esse ex signo * in Kalendis posito. Sed surdis fabulam.

v Hoc verum est, omnem epactam, quæ aliam unitate superat, ab ea abesse xi intervallis: quod alibi demonstramus. Exemplum: Epacta xxi in aureo numero secundo superatur unitate ab epacta xxiii, quæ est in aureo numero xiii. Inter i, & xiii numerum aureum, sunt undecim numeri, sic xi epacta numeri aurei primi superatur unitate ab epacta numeri aurei duodecim. Interuallum est xi. Ita semper in alijs. Itaque si epacta in numeris aureis i, ii, iii, &c. fuerit xxiiii, ea in numeris aureis, qui ab illa distabunt interuallo xi, erit xxv. Et proinde ne xxiiii, & xxv in eandem diem incurrerent, cauit prouidentia Clauij, & Assessorum, aut quorum ipse assessor fuit, ut epacta nigra 25 excogitaretur: qua stultitia facile defungi poterat, si * signum non posuisset in Kalendis Martij, & reliqua eo ordine & dispositu administrasset, quo a nobis factum est. Itaque nemo probauerit illa duo contubernia Epactarum, unius discoloris, alterius concoloris, si modo aliquem sensum huius præstantissimæ doctrinæ habuerit. Nam puerilia & inepta sunt illa omnia. Tam enim futile est binarum epactarum collegium, quam ridicula caussa, propter quam id commissum est, nempe ne terminus Paschalis in xix Aprilis incideret, in qua tempore Nicenorum Patrum non erat. Atqui, ut superius ostendimus, tunc non poterat: quia ut terminus Paschalis in xix Aprilis incidat, non aliter contingere potest, nisi Epacta fuerit xxiii. Sæculo autem Niceno nulla epacta xxiii erat. Remotissimus terminus est, quando Epacta est xxiii, citimus, quando est xxii. Accidit vero, ut in eodem cyclo utraque inueniatur, idque quando xxii Epacta non excedit viii numerum aureum: aut, quod idem est, quoties Epacta xxiii non est infra ix numerum aureum. Itaque tempore Niceni confessus Epacta primi numeri aurei erat vii. Ideo Epacta xvi numeri aurei erat xxii, quæ est ultra octauum numerum aureum. Ergo, per doctrinam antecedentem, epacta xxiii non erat sæculo Niceno. Hodie in anno Tropico Niceno, si xxix, non *, statuatur in Kal. Martij, epacta xxiii est in iii aureo numero. Ideo, quia est infra ix numerum aureum, nulla est epacta xxii. Proinde remotissimus terminus est xix Aprilis, quo nullus remotior esse potest. At hodie citimus terminus est xxii Martij, quum epacta est xxi, numero aureo xi. At sæculo Niceno xxi Martij remotissimus terminus erat, quum epacta erat xxii. Hoc sæculo in anno reformato nulla epacta est xxii. Quare quam falsus sit Clauius eiusque conciliabuli assessores, qui inscitia tam luculentæ doctrinæ tam fœdos errores commiserint, æquiorum lectorum iudicium esto. Certe Pascha proxime sequens anni 1605 satis testatur & Clauium, & qui cum eo ad illam reformationem acciti sunt, neque quid epacta, neque quid terminus remotissimus sit, intellexisse.

Huc

Epactæ Nicenæ. Epac. hodiernæ. Menſis Martius.

Numer. Aureus.	ἐπακται ἄμεσοι.		ἐπακται ἄμεσοι.	
I	7	8	11	12
2	18	19	22	23
3	29	*	3	4
4	10	11	14	15
5	21	22	25	26
6	2	3	6	7
7	13	14	17	18
8	25	25	28	29
	ἐπακ|αὶ ἔμμεσοι.		ἐπακται ἔμμεσοι.	
9	5	7	9	11
10	16	18	20	22
11	27	29	1	3
12	8	10	12	14
13	19	21	23	25
14	*	2	4	6
15	11	13	15	17
16	22	24	26	28
17	3	5	7	9
18	14	16	18	20
19	25	27	29	1

Dies Menſis.	Cyclus Nicenus	Cyclus hodiernus	Epactæ hodiernæ.
1	3	19	29
2		8	28
3	11		
4		16	26
5	17	5	25
6	8		
7		13	23
8	16	2	22
9	5		
10		10	20
11	13		
12	2	18	18
13		7	17
14	10		
15		15	15
16	18	4	14
17	7		
18		12	12
19	15	1	11
20	4		
21		9	9
22	12		
23	1	17	7
24		6	6
25	9		
26		14	4
27	17	3	3
28	6		
29		11	1
30	14		
31			

Huc uſque ſermo de epactis inſtitutus nos deduxit, quæ per triginta & undetriginta numeros continuos in Kalendario diſponuntur. Olim, quia πεφήνησις σεληναϊκὴ ignorabatur, per xix. numeros rem tranſigebant, & in primo menſe, puta Martio, aut Ianuario in anno Iuliano, aut menſe Thoth in anno Diocletianeo, epactam complemento ſuo reſpondentem apponebant. Verbi gratia: in primo anno numeri aurei epacta ſæculo Niceno erat viii. Complementum eſt xxiii. Ergo in xxiii Martij apponebatur unitas pro primo anno cycli. Secundo anno cycli, ſiue numeri aurei, epacta Nicena erat xviii. Complementũ eſt xii. Proinde e regione xii Martij apponebatur numerus ii pro ſecundo anno cycli. & ita in reliquis, ut habes in poſteriore harum duarum Tabellarum, in qua menſis Martij dies deſcripſimus una cum numero aureo tam Nicenis temporibus, quam noſtris congruente. in altera & minore Tabula filum numeri aurei habet epactas ſingulis numeris reſpondentes tam hodiernas, quam Nicenas. Sed tum illæ, tum hæ duplicis generis ſunt. denique in omni cyclo enneadecaeterico duplicis generis ſunt epactæ, ἄμεσοι, καὶ ἔμμεσοι. ἀμέσας vocamus, quarum nouilunia immediate ſibi ſuccedunt, nullo die interiecto. ut Kalendis, & ſecunda die Martij hodie nouilunia numeri aurei xix, & viii ſibi ſuccedunt: ut in quarta, & quinta die nouilunia xvi, & v numeri aurei. & ſic in alijs. ἔμμεσα vocamus nouilunia, & ἐπακτὰς ἐμμέσας, quando unus dies inter duos numeros interiectus eſt. Vt hodie inter ii, & iii, nullum nouilunium conficitur. hoc eſt: nouilunium hoc ſæculo non committitur in iii Martij. τῶν ἀμέσων ἐπακτῶν octo paria ſunt, τῶν ἐμμέσων undecim, ut vides in minore Tabella. Eſt quoddam horum numerorum myſterium. Nam omnes ἔμμεσοι epactæ differunt inter ſe binario, ἄμεσοι unitate. & propterea τῶν ἀμέσων nouilunia continua ſunt, τῶν ἐμμέσων uno die diſiuncta. Omnia autem tam ἄμεσα, quam ἔμμεσα nouilunia diſtant a ſe octonario. id eſt, numeri aurei adiectione octonarij numeri progrediuntur, vel deductione undenarij. Exemplum. Hodie in prima Martij committitur nouilunium anno ultimo cycli, die autem ſecunda, anno octauo cycli, die quarta, anno xvi. Hi numeri per viii incrementum progediuntur, vel per deductionem undenarij. Deductis 8 de 19, remanent xi. deductis 16 de 8 (accommodata integritate enneadecaeteridos) remanent iterum xi. Hæc cauſſa eſt, quia viii, & xi conſtituunt cyclum, & octo paria ſunt ἀμέσων, undecim ἐμμέσων. & tam ἄμεσα, quam ἔμμεσα diſtant a ſe undenario. Sed epactæ ἄμεσοι, ut diximus, continua habent nouilunia, ἔμμεσοι interrupta. ut videre potes in extremo verſu maioris Tabellæ. in quo epactæ 29, 28 ſunt continuæ, diſtantes a ſe unitate. epactæ 28, 26 ſunt διεχεῖς, deſiunctæ, uno die vacuo interiecto, diſtantes a ſe binario. Veteres computatores, quum de his interuallis diſputant, dicunt hoc fieri, quia Ogdoas, & Hendecas Lunares, quæ conſtituunt cyclum enneadecaetericum, proxime abſunt

absunt a totidem annis Solaribus. Sed hoc accidit propter distantiam unitatis, & binarij, quæ constituit duo genera Epactarum, ἀμέσων, καὶ ἐμμέσων, &c.

PRIMA TABVLA ANTICIPATIONVM LVNÆ.] Lunæ anticipatio, quæ προήγησις dicitur, est τὸ διάφορον, quo Lunæ enneadecaeteris ab enneadecaeteride Solis superatur: quod est hor. 1. 485. Quia igitur est differentia inter utriusque sideris enneadecaeterida, ideo a simili numero aureo, ad similem numerum aureum, ea comittitur, ut a primo, ad primum: ab octauo, ad octauum. Igitur illud διάφορον hor. 1. 485 in sexdecim cyclis colligit paulo minus, quam diem integrum, in $\overline{\text{XVII}}$ cyclis paulo amplius. Excessus sexdecim cyclorum hor. 23. 880. hoc est unius diei, minus scrup. $\frac{1}{41}$. $\frac{1}{20}$. Excessus XVII Cyclorum dies 1. hor. 0. 685. hoc est scrup. $\frac{1}{38}$, plusquam diem. Nos in colligendis diebus προηγήσεως σελωναικῆς contenti fuimus per $\overline{\text{XVI}}$ enneadecaeteridas id designare, quia radix Lunæ, ut vulgus loquitur, cum progressu $\overline{\text{XVI}}$ cyclorum plus colligit, quam unum diem. Ideo stolide faciunt, qui huius rei methodum ignorantes hoc damnarunt, in quibus Clauius non postremas obtinet, qui admonitus a nobis in $\overline{\text{XVI}}$ cyclis illam anticipationem tuto assumi posse, ut iniquæ auris κάνθων recalcitrauit, & tanquã magno hoste debellato Pæana cecinit, proinde ac si nos ignorauerimus, quid esset excessus Solis supra enneadecaeterida Lunarem, quem ipse prorsus ignorauerat. Itaque memor iandudum se aliter sensisse non dubitat suum somnium defendere. Alibi enim dixit illam προήγησιν in 312 annis, non in 304 fieri. Quis paulo harum rerum intelligentior potest pati Mathematicum anticipationes Lunæ colligere non ex cyclis absolutis, cuiusmodi sunt 304 anni, qui $\overline{\text{XVI}}$ cyclos complectuntur, sed ex 312, hoc est ex $\overline{\text{XVI}}$ cyclis, & una Octaeteride? Nos in Elencho anni Liliani, vel potius Clauiani, ostendimus stuporem mathematici: quod illi admodum doluit. Nam ab anno Christi $\overline{\text{MCCXCII}}$, ad hunc annum $\overline{\text{MDCIIII}}$, fluxerunt anni totidem, quot ille exigit ad προήγησιν σελη-ναικὼ colligendam. Cyclus Solis erat $\overline{\text{XIII}}$. aureus numerus primus, nouilunium feria V, Martij $\overline{\text{XX}}$. Hoc anno nouilunium contigit feria $\overline{\text{IIII}}$, die $\overline{\text{XXI}}$. Nulla ergo anticipatio facta est, imo potius mora unius diei, quia non per cyclos collecta est προήγησις, sed per terminos dissimiles. A primo enim aureo numero, ad primum aureum numerum, interuallum sumendum erat, non a primo, ad nonum: quod absurdissimum est. Ab anno igitur proposito Christi $\overline{\text{MCCXCII}}$, ad $\overline{\text{MDXCVI}}$, intersunt Cycli absoluti $\overline{\text{XVI}}$. Nouilunium contigit $\overline{\text{XIX}}$ Martij, feria $\overline{\text{VI}}$, Cyclo Solis $\overline{\text{IX}}$, quod quidem nouilunium cyclis $\overline{\text{XVI}}$ antea anno $\overline{\text{MCCXCII}}$ contigerat die sequente, ut paulo ante demonstratum est. Falso igitur negat in $\overline{\text{CCCIIII}}$ annis, vel, quod idem est, $\overline{\text{XVI}}$ cyclis, προήγησιν Lunæ fieri. De quo amplius in anno Rabbi Adda Hipparcheo disputabimus. Non miror Mathematicum in his rebus nihil videre, quum videam Lilium auctorem noui anni ne minima quidem cognitione harum rerum perfusum fuisse. cuius tamen rationes Clauius sese non assequutum fuisse vel hoc uno ostendit, quod eas perperam interpretando deprauauerit. Hæc igitur Tabula consurgit ex cyclis per $\overline{\text{XVI}}$ collectis, qui sunt anni Iuliani 304: progreditur autem usque ad finem annorum 8846. quo spatio colliguntur προηγήσεως dies $\overline{\text{XXIX}}$ & ita reditur ad initium Tabulæ, quanquam maiore interuallo opus est, ut colligantur XXIX dies προηγήσεως. In 9139 enim annis totidem dies προηγήσεως consurgunt. & tunc reditur ad caput Tabulæ, hoc est, ad eam epactam, a qua Tabula incepit: quam si quis continuare velit, id poterit facere, vel addendo reliquos annos ad principium Tabulæ, vel filum ipsum continuando, secundum dies προηγήσεως, qui positi sunt in secundo versu post annos collectos. In fronte est aureus numerus Latinis vel literalibus numeris expressus. Est utilissima Tabula, quæ indicat Epactas æquabiles, id est eas, quæ per progressum $\overline{\text{XI}}$ semper crescunt. Eæ aliquando indigent castigatione, ut ex Canonibus discere potuisti, aliquando non est adhibenda castigatio. Nam inepte conditores noui anni sine castigatione eas in usum recipiunt. de quo mox dicetur. At eas aliquando castigatione opus habere tum motus Lunæ, tum etiam situs, & dispositus earum ostendit. Motus quidem Lunæ, quod Epacta, quam progressus numeri undenarij peperit, sæpe non respondet diei, in quo nouilunium confectum est. Dispositus autem, quod a quacunque Epacta cyclus Lunaris incipiet, ultimus mensis ultimi anni habet tantum dies $\overline{\text{XXVIII}}$. Exempli gratia: incipiat primus annus cycli Kalendis Martij, ubi Epacta $\overline{\text{XXIX}}$. Annus nonusdecimus incipiet ab Epacta XVII: & proinde ultimi mensis ciuilis neomenia committetur in Kalendis Februarij, ubi eadem Epacta $\overline{\text{XVII}}$ sita est. Februarius autem est tantum dierum $\overline{\text{XXVIII}}$. Huic incommodo character neomeniarum, hoc est feria nouiluniorum, occurrit. Nam si cyclus primus incepit a Kalendis Martij, secundus imbit a secunda: quod quidem characterismus nouiluniorum indicabit ex Tabubula præstantissima secunda: & sæpe decimus nonus mensis Epactam $\overline{\text{XVIII}}$, non $\overline{\text{XVII}}$ habebit.

habebit Nam non raro unus dies accreſcit anno, ita ut aliquando annus Lunaris communis ſit dierum 355, ut caput enneadecaeteridos in conſequentia promoueatur, quum decimus nonus annus cycli eſt ὑπερήμερος hoc eſt 355 dierum. Itaq; epacta caſtigatur in anno xix cycli. hoc eſt: nunquam epacta æquabilis, quæ appoſita eſt in Calendario in ultimi anni Lunatione, prima aſſumitur. ſed ea caſtigatur ex præſcripto characteriſmi neomeniæ primæ. Alioqui rem ridiculam & iocularem, & dignam Clauio committeremus, ſi, ut ille xxxi dies in Lunatione Februarij, ita nos in eadem xxviii duntaxat ſtatueremus. quod quidem accidit a Kal. Februarij, ad xviii eiuſdem. itaque a Kal. Feb. ad xviii eiuſdem, interuallum ab Epacta æquabili, ad caput Enneadecaeteridos, eſt xxviii tantum dierum. A xviii autem die, ad caput enneadecaeteridos, ſunt xxix. Repetatur exemplum. Quando cyclus incipit ab Epacta xxix, in Kal. Martij, annus decimus nonus cycli incipit ab Epacta

EXEMPLVM CASTIGATIONIS EPACTARVM PRIMI ET DECIMI NONI ANNI ENNEADECAETERIDOS.

ANNVS CYCLI PRIMVS. INCIPIENS AB AVREO NVMERO viii.

Anni Domini.	Litera Dominic.	Character menſis.		Epacta caſtigata.
0	0	0	0	0
1603	B	5	iii Martij	xxvii
1622	F	7	ii Martij	xxviii
1641	C	3	ii Martij	xxviii
1660	A G	6	ii Martij	xxviii
1679	E	1	ii Martij	xxviii
1698	B	4	ii Martij	xxviii
1717	F	7	ii Martij	xxviii
1736	D C	2	Kal. Mart.	xxix
1755	A	5	ii Martij	

ANNVS CYCLI DECIMVS NONVS. INCIPIENS A NVMERO AVREO vii.

Anni Domini.	Litera Dominic.	Character menſis.		Epacta caſtigata.	Epacta æquabilis.	
1602	C	7	xiii Mart.	xvii	0	ὑπερ.
1621	G	3	xiii Mart.	xvii	xv	
1640	E D	6	xiii Mart.	xvii	xvi	
1659	B	1	xiii Mart.	xvii	xvi	ὑπερ.
1678	F	4	xiii Mart.	xvii	xvi	
1697	C	7	xiii Mart.	xvii	xvi	
1716	A G	2	xii Mart.	xviii	xvi	ὑπερ.
1735	E	5	xiii Mart.	xvii	xvi	
1754	B	1	xiii Mart.	xvii	xvii	
1773	F	3	xii Mart.	xviii	xvi	

xvii, quæ eſt in Kal. Februarij. Ergo totus tantum menſis Februarius Lunationem ultimam ſibi vindicat, hoc eſt xxviii dies duntaxat, in anno communi, in biſextili xxix. Quando vero ab Epacta xi cyclus incipit, ut hoc ſæculo contingit, tunc Epacta anni xix eſt xxix, quæ eſt in xviii Februarij. Cyclus autem cæpit xix Martij. Interuallum a xviii Februarij, ad xix Martij, dies ſolidi xxix in anno communi, in biſextili xxx. At tam vitioſum eſt menſem Lunarem xxviii dierum, quam xxxi, ut fecit Clauius, conſtituere. Vitium autem accidit ex Epacta æquabili, quæ ſumitur ex Tabula prima, de qua nunc agimus, aut ex Tabella Epactarum perpetua Liliana. Sed quia Luna moderatur epactas, non autem Epactæ Lunam dirigunt, ideo Lunæ motus occurrit monſtro huic per characteriſmum neomeniarum, cuius ductu nunquam menſes maiores ſunt triginta, aut minores undetriginta dierum. Nullum exemplum nobilius dare poſſumus vitij epactarum æquabilium, quas conditores anni noui amctuntur, quàm illud, de interuallo inter ultimæ Lunationis cycli neomeniam, & neomeniam enneadecaeteridos ſequentis. Ideo Tabellam eius exempli ſupra poſuimus. in qua annus primus cycli contigit aut eo numero viii, anno Chriſti 1603, feria quinta, Cyclo Solis xvi, die Martij tertia. ubi Epacta xxvii. Quando vero Epacta neomeniæ primæ cycli eſt xxvii, in Tabella Epactarum perpetua, Epacta neomeniæ ultimæ eſt xv in iii Februarij. Ita lunatio ultima fuerit tantum dierum xxviii. Quod eſt abſurdum. At ſecundum characterem neomeniæ anni xix, Epacta eſt xvii, ut habes in propoſita Tabella. Itaque totum menſem Februarium aufert Lunatio ultima, & præterea dies i. Fuit ergo ille annus ὑπερήμερος, hoc eſt

ultimum menſem habuit dierum $\overline{xxx}$, non $\overline{xxix}$, cuiuſmodi notati ſunt in annis 1602, 1659, 1716. ut clare patet ex Tabella, quæ duplex eſt: in qua primum annos Chriſti per enneadecaeteridas auctos prior pars continet cum cyclo Solis, charactere neomeniæ, die Martij, & Epacta caſtigata. Poſterior pars præter ea, quæ in priore habentur, indicat τὰς ὑπερημέρας ἐνιαυτὰς, continet etiam epactam æquabilem; quam qui ſequitur in enneadecaeteridos anno ultimo, conſtituat neceſſe eſt ultimam Lunationem $\overline{xxviii}$ dierum duntaxat. quam tamen character neomeniæ medij motus Lunæ nunquam admitti ſinit, niſi aliquando in anno biſextili, ut continget anno Chriſti 1736, in quo utraque Epacta tam æquabilis, quam caſtigata, eadem eſt, nempe xvii, propter biſextum, ita ut ultima Lunatio ſit dierum $\overline{xxix}$. Hoc exemplum, quo nullum eſt illuſtrius ad vitium epactarum æquabilium deprehendendum, an Clauio meliorem mentem addet, neſcio. Certe meliorem doctrinam adfert, quam quæ illi menſem Lunarem $\overline{xxxi}$ dierum commenta eſt. Hoc, inquam, exemplum ſupra illius captum eſt. Huius doctrinæ præſtantia homines tantum dociles, modeſtos, ac minime ambitioſos, ac veri amantiſſimos promeretur. Non mirum eſt, ſi eius gratia nulla apud eum eſt, qui $\overline{xxxi}$ dierum menſem conſtituere, hoc vocauit diuinum inuentum.

Secvnda tabvla characterismi.] Niſan Nicenus a nobis dicitur, cui competebat Paſcha Chriſtianum tempore Patrum Nicenorum, qui per omnia cum Iudaico congruit præterquam in annis aurei numeri $\overline{viii}$, & $\overline{xix}$, qui in cyclo Niceno poſt emboliſmum incipiunt, in Iudaico poſt annum communem. Vnde fit, ut principio, & longe poſt principium periodi Iulianæ, maior pars neomeniarum Niſan Niceni committatur in menſe Aprili. Vt autem omnes Lunationes a $\overline{xxxi}$ Martij, ad finem Aprilis, plenæ ſint, & $\overline{xxx}$ dierum, hoc aliter conſequi non potuimus, niſi epacta Sarracenica introducta, de qua iam ſatis ſupra dictum eſt. Sed non leuis perturbatio inde ſequitur, quod epactæ Martij ceſſant, quoties nouilunia in Aprilem incidunt. Exemplum: Anno octauo periodi Iulianæ, qui & aurei quoque numeri octauus erat, nouilunium commiſſum eſt $\overline{xxi}$ Aprilis, ubi Epacta viii literalis, Sarracenica quoque 8. Sarracenica igitur per totum annum nouilunia vera ciuilia oſtendebat: cuius undecima Lunatio iniuit $\bar{x}$ Februarij. Ecce tota Lunatio duodecima, quæ committi debet in Martio, ceſſat: quia epactæ poſt ultimam Februarij mutantur. Propter hoc incommodum hanc non ſatis laudatam Tabulam duplicem conſtruximus. Prior pars continet characteriſmos Niſan Niceni, ſiue Dionyſiani, poſterior characteriſmos Adar Niceni. cuius utilitas duplex eſt, tum quia epactas Martij otioſas eſſe non ſinit, tum quia propter Solis παρήγησιν ἰσημερινὴν Adar hodie ad menſem Paſchalem, excuſſo Niſan Dionyſiano, & Iudaico, aſſumendus eſt. Progreditur vero Tabula per collectos cyclos $\overline{xiii}$, qui ſunt anni $\overline{cxlvii}$. In collectis enim Cyclis rara contingit mutatio feriæ. Quoties autem contingere debet, aut iam contigit, indicatur literis inter duos feriarum characteres interceptis. Binos enim characteres cellæ habẽt. Vſum ſatis indicauimus in Canonibus, ut iterare opus non ſit. Vſus vero Tabulæ, ſiue methodus, eſt ad deprehendendũ characterẽ Niſan, & Adar Dionyſiani, in priore quidẽ parte Niſan, Adar autem in poſteriore. Characteriſmi utilitas ad epactam æquabilem caſtigandam, epactę caſtigatæ ad nouilunium ciuile per totum anni contextum indicandum. Epactæ enim æquabiles non ſunt indicia neomeniarum, ſed termini ἔνης ϛνέας. Itaq; notata epacta æquabili, ſi habes feriam Niſan, aut Adar, & literam Dominicalem, aut in eo loco, ubi epacta aquabilis eſt, aut die proxime antecedente, vel ſequente, deprehendes veram neomeniam Niſan ope characteris, & literæ Dominicalis. Epactæ igitur æquabiles conferunt ad neomeniam inueſtigandam, non autem inueſtigant, niſi quando non indigent caſtigatione. non enim illa nouiluniorum, ſed nouilunia illarum ſunt regulæ. Nam quæ fuerit epacta primi nouilunij, ea per totum annum nouilunia reliqua deſignabit. Vt enim Character Niſan eſt index epactæ caſtigatæ, ita epacta caſtigata reliquorum nouiluniorum index: ut conditores anni noui cum Clauio deſinant nugari, qui huius pulcherrimæ rei inſcitia eos errores incurrerunt, quos aliter effugere, niſi characteriſmi obſeruatione, non potuiſſent. Quemadmodum igitur nouilunia per Epactam caſtigatã deprehenduntur, ita epacta caſtigatur per characterẽ neomeniæ primæ. Character vero per motum Lunæ colligitur. Nam quid nouilunium oſtendit præter motum Lunæ? Per verum autem motum hoc inueſtigare neque patitur temporis ciuilis æquabilis progreſſus in menſibus, neque ullus hactenus hoc exegit a nobis, quod a nemine præſtari poteſt. Aliter hoc eſſet Ephemeridas, non annum ciuilem, texere. Ad medium igitur motum Lunæ characteres nouiluniorum exigimus. Quæ res adeo noua Clauio viſa eſt, ut quum hoc a nobis fieri legiſſet, nihil quam nos inſanire putauerit. Ad meridianum autem Ieroſolymorum epocham noſtram contulimus, ne quid non artificioſe & demonſtratiue ageretur. Si enim Clauius diuinum inuentum vocat ad epactas æquabiles omnia nouilũnia indagare, ut inde quę-

dam

dam xxxi dierum consurgant, quanto magis venia nobis danda, si eam viam insistimus, quæ omnia nouilunia ad unguem indicat, menses ad æquabilem plenorum & cauorum continuationem dirigit, annum, & cyclos ad sua capita inoffenso tenore idque via expeditissima καὶ ἐπιστημονικῶς reponit? Artificium & utilitates huius Tabulæ nemo pro dignitate prædicauerit. Nemo antea potuit tam exiguum orbem excogitare, in quem nouilunia tot millium annorum conijceret, ut in hac Tabula factum est. Quum igitur primum annum eius tenueris, semper meminisse debes literæ, quam reseruasti a latere numeri proxime minoris in Tabula tertia: & cum eo numero semper per omnes annos Tabulæ peruagari. Quod si litera, quam reseruasti, fuerit prior, quam quæ in cella Tabulæ occurrit, assumenda erit prior feria, & contra, assumenda erit posterior feria, si litera reseruata fuerit posterior. Exemplum: Anno Domini Dionysiano Mccccixiii, qui erat periodi Iulianæ 6176, iterum nouilunia redierunt ad caput Tabulæ, hoc est ad annum primum. Adeo Tabulam tertiam. Aufero numerum proxime minorem 6175, qui habet literam b minusculam. Cum unitate residua, & b minuscula confero me ad primum annum Tabulæ secundæ. (nam illa unitas residua, & omne residuum significat annos Tabulæ) Primus igitur annus, qui denotatur per illam residuam unitatem, habet in prima cella Tabulæ secundæ prioris partis 2. Q. 1. Quia b est posterior, quam Q, ideo non 2, sed 1 posterior feria, erit character nouilunij Nisan Dionysiani. Ita secundo, tertio, quarto anno, usque ad xiiii, qui erat Christi 1476. Nam ibi in cella est, 3. e. c. Quia b prior est, quam e, ideo prior feria 3, non posterior 2, accipienda. Ita per totam Tabulam peruagando, 247 annorum aliam Tabellam conficere potes, in qua sine ullo labore tuo omnia nouilunia Nisan Dionysiani designabis ab anno Christi proposito 1463, usque ad annum 1710. Tanta est huius Tabulæ tum commoditas, tum utilitas. Ita non opus erit post 304 annos statim mutare epactam, ut, quoties nobis visum fuerit, Lunam de statione decedere iubeamus. Mutatio enim diei, quæ fit κατὰ περίοχην σελληνιακὴν, non fit præcise per certos orbes annorum. Huius enim mutationis horæ, vel momenti non est terminus ullus definitus, ideoque nulla certa methodus constitui potest: quod pueriliter putarunt anni noui conditores. Sed ex illis orbibus annorum, puta post 304, colliguntur epactæ æquabiles, quæ postea ad characterem nouilunij Nisan castigantur. Hæc vera est doctrina Epactarum, non quam conditores anni noui veterum Computatorum imperitiam sequuti in usum reuocarunt. Oportebat Clauium alio iudicio, alia doctrinæ copia instructum fuisse, antequam ad hæc tractanda se conferret, non autem obtrectare eis, a quorum lectione & melior, & doctior discedere potest. Scito autem hanc præstantissimam Tabulam soli Septenario numero dierum conuenire. Nos enim utimur Septizono planetarum orbe. At si ad alium numerum dierum periodus Lunaris instituenda esset, ut ad ogdoada, cuius olim usus erat apud Romanos, aut ad τεσσαρεσκαιδεκάδα, qua utebantur Mexicani, nullus commodus orbis restitutionis Lunaris excogitari potest. In Mexicana ratione orbis esset 885 annorum, non 247, ut hic. & tamen non ita sibi constaret, ut hic noster. Quare est quoddam arcanum, & nescio quæ vis diuina in illo numero septenario dierum ciuilium, quæ & Lunæ & Solis rationibus accommodatissima est, de qua infra amplius loquemur.

TABVLÆ CHARACTERISMI NOVILVNIORVM PARS POSTERIOR.] Huius partis eadem, quæ prioris, methodus. Cum eadem litera, quam reseruasti, ad eam te conferes, ut in prioris methodo fecisti. Hæc pars longe utilior priore, quia, ut diximus, Epactarum Martij usum tuetur, qui in altera cessat, quoties nonilunium incurrit in Aprilem. Præterea propter περίοχην tam σελληνιακὴν, quam ἰσημερινὴν, non solum utilis, sed etiam perneccessaria est. Hodie enim in cyclo aurei numeri Dionysiani Lunationes veteres quædam inutiles sunt ad Pascha propter præcessionem æquinoctiorum & Lunarem, cuiusmodi sunt quæ in annos viii, xi, xix aurei numeri competunt, quæ quum olim essent Paschales, hodie sunt secundi mensis, non primi, & earum vicem Adar antecedens assumendus. Anno Christi 1606, periodi Iulianæ 6319, aureo numero xi, neomenia Nisan tam Dyonysiani, quam Iudaici feria septima, cyclo Solis xix, Martij xxv, ex parte priore Tabulæ. Ex parte posteriore Adar feria v, Februarij xxvii. Is Adar hoc sæculo est Paschalis. Doctrina anni noui ponit hoc nouilunium feria vi, decima Martij, quæ est ultima Februarij Iuliani. Epacta xxi: eiusque rei ratio redditur in Capite de Epactis. Si serius uno die nouilunia per nouam Epactam designantur, id ea gratia se fecisse testantur, quod malint peccare per moram, quam per anticipationem. Ergo ex hac doctrina contingit terminum Paschalem in plenilunium incidere. quod mirum visum est acutissimo viro Clauio, quum Paschalem terminum veteribus plenilunium dici a nobis admoneretur, eiusque rei caussam ineptissimam reddidit, quam confutauimus. Addit homo elegantissimi ingenij plenilunia in Ephe-

meridibus aliquando uno die ſerius, hoc eſt ſextadecima a coitu luminarium, confici ſolere. Miram profecto rem Mathematicus narrat, quam ne tirones quidem Theoriæ planetarum ignorant, medij & veri motus Lunæ maximam differentiam eſſe quatuordecim, & amplius, horarum ante, aut poſt nouilunia, & plenilunia. Itaque verum eſt non ſolum poſt quintamdecimam diem poſſe plenilunia confici, ſed etiam ante quartamdecimam; propter moram aut anticipationem quatuordecim, & amplius, horarum, quibus medius motus Lunæ ſuperat verum aut ſuperatur a vero. Sed hoc rariſſime contingit. Quum in ſuis Ephemeridibus Clauius hoc offendiſſet, non quod pueri in faba, ſe reperijſſe gloriatus eſt, ut excuſaret factum, quo termini Paſchales ex doctrina noui anni non raro plenilunium incurrunt; & hoc μορμολυκείῳ putauit nos terrefacere, ne aduerſus doctrinam menſium $\overline{\text{XXXI}}$ dierum hiſcere auderemus. Sed omiſſis nugis una cum nugatore, ad noſtræ Tabulæ poſteriorem partem reuertamur. Quum igitur Adar κατὰ μετάληψιν σεληναίκλω cæperit in Februarium aſcenſionem facere, tunc epacta ſuperioris anni in Februario indicabit nouilunium. Exemplum: Anno proximo 1605 epacta caſtigata erit $\overline{\text{XX}}$: quæ quum ſit e regione $\overline{\text{XXVII}}$ Februarij, conuenit cum charactere partis poſterioris Tabulæ. Quia tamen in fine anni aliquando medius motus Lunæ, & alternatio plenorum, & cauorum menſium inter ſe diſcrepant, tutius eſt ſemper conſulere poſteriorem partem Tabulæ, & ab ea characterem nouilunij petere. Deinde præeunte epacta ſuperioris anni quærere feriam, quam indicauit Tabula. quæ, fieri poteſt, ut inueniatur e regione Epactæ. Poteſt etiam poſt, aut ante epactam incidere. Porro quamuis non aſſumimus Niſan veterem in celebrationem Paſchalis, tamen, quia incidit ante ultimam Martij, poteſt conſtituere epactam: neque unquam Adar aſſumetur ad Epactam anni conſtituendam. Hoc enim eſſet iterum reſumere Epactam Sarracenicam, & initium menſis aliunde, quam a Martio, facere. Vtrunque autem contra hypotheſin.

TERTIA TABVLA ÆQVATIONIS.] Vſus huius Tabellæ ſatis per ſe patet, neque monitore opus habet.

IN DEFINITIONES.

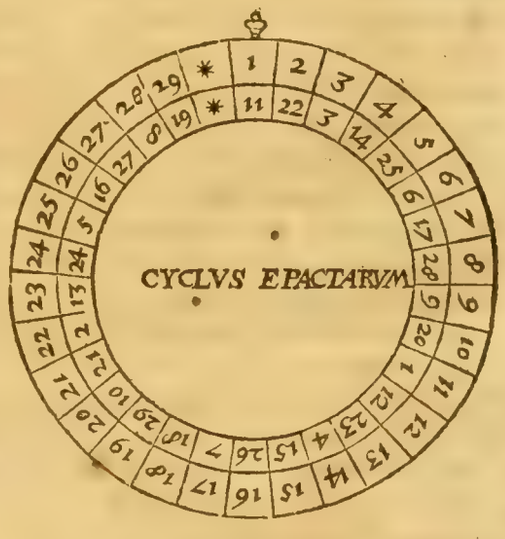

1 *Epactæ Lunares.*] In doctrina Epactarum duo præcipua conſideranda, Progreſſus, & μετάβασις, ſiue mutatio ſedis, a die in diem. Progreſſus fit ſemper per undecim. Hic circulus Epactarum conſtat duplici verſu. In exteriore habes numeros ab unitate, ad triginta: in interiore Epactas per undecim progredientes ſingulas ſuis numeris ſubiectas, ut, exempli gratia, $\overline{\text{XI}}$ ſub unitate, $\overline{\text{XXII}}$ ſub binario. & ita deinceps per incrementum undenarij numeri, idque uſque ad $\overline{\text{XXX}}$. μετάβασις, ſiue tranſitus, nihil aliud eſt, quam incrementum, aut decrementum Epactæ: cuiuſmodi eſt progreſſus per unitatem in circulo exteriore, in quo Epactæ per antecedentia creſcunt, *, 1, 2, 3, 4, &c. per conſequentia decreſcunt, ut *, 29, 28, 27, &c. & per antecedentia quidem in anno Iuliano, poſt cyclos $\overline{\text{XVI}}$. Exempli gratia: In aureo numero $\overline{\text{XI}}$ hoc ſæculo Epacta eſt 1. poſt $\overline{\text{CCCIII}}$ annos, erit 11, poſt $\overline{\text{DCVIII}}$, erit 111, & ita deinceps, ſemper aſcendendo. Per conſequentia in anno Tropico fit mutatio poſt $\overline{\text{XII}}$ cyclos, ſiue annos $\overline{\text{CCXXVIII}}$. Exempli gratia: quæ hoc ſæculo Epacta eſt I, ea poſt $\overline{\text{CCXXVIII}}$ annos erit *, poſt $\overline{\text{CCCCLVI}}$, erit XXIX, poſt $\overline{\text{DCLXXXIIII}}$ erit XXVIII. Et ita deinceps deorſum procedendo. Metabaſis igitur in anno Iuliano fit aſcenſu per incrementum Epactarum: in anno Tropico deſcenſu per Epactarum imminutionem. Aſcenſu per XVI cyclos, ſiue 304 annos, non 312, ut delirat Clauius. deſcenſu per 228 annos, non autem 200, ut idem Clauius cum conditoribus anni nugatur. Modus autem mutationis eſt per interualla numerorum $\overline{\text{XI}}$. Eſto, exempli gratia, Epacta $\overline{\text{XI}}$. Incrementum eius fit poſt $\overline{\text{XI}}$ numeros in conſequentia cycli Epactarum. $\overline{\text{XII}}$ enim epacta eſt duodecima in conſequentia a XI Epacta. Contra, decrementum eiuſdem fit in antecedentia cycli. X enim Epacta eſt duodecima ab Epacta XI in antecedentia. Itaque incrementum epactarum in anno Iuliano poſt annos 304 fit κατὰ μετάληψιν σελωαίκλω, ita ut Epacta, quæ ante 304 annos indicabat nouilunium, poſt illud tempus peccet

peccet μετεμπτώσει, uno die nouilunium morando. Contra, decrementum Epactæ in anno Tropico post 228 annos fit κατὰ ὑπόλειψιν σελιδικήν, ut Epacta, quæ ante 228 annos nouilunium designabat, post illud interuallum, incipiat peccare κατὰ προέμπτωσιν, nouilunium uno die anteuertendo. Sed quemadmodum hæ μεταβάσεις proprie dicuntur, quæ post xii cyclos in anno Tropico, & post xvi in anno Iuliano committuntur, ita improprie diceretur illa μετάβασις, quæ propter bisextum contingit, in qua Epacta ordinaria peccat κατὰ μετέμπτωσιν. Anno Christi superiori MDCIII, neomenia Adar Dionysiani incidit in iii Martij, feria v; cyclo Solis xvi, numero aureo viii. Anno autem Christi bisextili MDLXXXIIII, eodem aureo numero, nouilunium idem confectum est ii Martij, feria ii, Cyclo Solis xxv, uno die citius, propter interuentum bisexti. Hæc non est μετάβασις: quia xix annis postea, bisexto non interueniente, restitutum est nouilunium in propriam sedem, nempe in iii Martij. μετάβασις autem, postquam semel facta est, nunquam restituitur, nisi quando bisexto locus fuerit, si quidem annus Lunaris fuerit ordinarius, id est CCCLIIII dierum: Si autem fuerit ὑπερήμερον, hoc est annorum CCCCLV, quod non raro accidit, tunc in anno non bisextili, fiet μετάβασις in consequentia, epacta peccante κατὰ προέμπτωσιν, quæ uno die nouilunium anteuertit. Alioqui, si crassos errores veterum Computatorum, item conditorum anni noui, & Clauij imperitiam sequamur, qui semper eandem epactam retinent, sæpe κατὰ προέμπτωσιν καὶ μετέμπτωσιν peccari continget. Ne longe exempla petamus, nouilunium Adar supra propositum annorum Christi 1584, 1603, in eandem incidit in nouo anno Liliano, nulla bisexti ratione habita, propter quam anticipatio neomeniarum non raro fuit non solum in diuersis cyclis, eodem aureo numero currente, sed etiam in eodem cyclo, in diuersis numeris aureis. Nam, quod paulo ante diximus, Epactas, quæ inter se distant interuallis undecim, unitate inter se differre, eæ necessario habent nouilunia immediata. Exemplum: Epactæ xi, xii pertinent ad numeros aureos i, xii. item epactæ xxii, xxiii congruunt numeris aureis ii, xiii. & sic aliæ, quæ undenario numero inter se distant, quemadmodum illæ inter se unitate differunt, ita etiam earum nouilunia sunt ἄμεσα, id est, nulla dies interponitur inter nouilunia ambarum in Kalendario. Nam nouilunium epactæ xi est xix Martij; nouilunium xii Epactæ, xviii Martij. Itaque immediate sibi succedunt. Sic nouilunium epactæ xxii est viii Martij: nouilunium Epactæ xxiii, est vii. Quum igitur in eodem cyclo eas Epactas inueniri contingit, si prior epacta in annum bisextilem incidat, & annus antecedens Lunaris sit ordinarius, hoc est dierum CCCLIII, sine dubio nouilunium anticipabit uno die. Exempli gratia, currat numerus aureus ii, cuius epacta sit xxii, ut contingit hoc sæculo: antecedens vero annus iniuerit a xix Martij, feria prima, cyclo Solis xxviii. Sane si annus ille est ordinarius, sequens inibit a feria quinta, vii Martij, cyclo Solis primo. Atqui anno non bisextili incidisset in viii Martij. Rursus post annos xi, epacta xxiii currente, nouilunium incidet in eandem vii Martij. Et ita in cyclo eodem nouilunia diuersarum epactarum incident in eandem diem. quod tamen mirum videatur. Sed frequenter occurrit. Vt anno Iudaico 44, cyclo Iudaico vi, Dionysiano ix, nouilunium Nisan fuit vi Aprilis, feria vi, cyclo Solis xvii. Rursus post annos xi, cyclo Iudaico xvii, Dionysiano i, nouilunium in eandem diem incidit, feria v, cyclo Solis xxviii. Rursus CXIIII nouilunium incidit in xxvi Martij, & post undecim annos in eandem diem. Itaque ex duabus epactis, in priore requiritur ut annus Solaris currens sit bisextilis, item ut annus antecedens Lunaris sit ordinarius, quando duo nouilunia in eandem diem eodem cyclo currente incidunt. In altera epacta, quæ maior est unitate, oportet annum præsentem Solarem communem esse, Lunarem vero præteritum abundantem, siue ὑπερήμερον, dierum 355. Nam quum epacta xxiii collocet nouilunium in vii Martij, si quidem annus antecedens Lunaris fuerit communis, non dubium est, quin nouilunium committatur in viii Martij, si annus præteritus Lunaris fuerit abundans. Ita fiet, ut in eodem cyclo nouilunium bis reperiatur in viii Martij. Sed hoc rarum est, quum in altero exemplo frequentissime occurrat. Idem iudicium esto de omnibus Epactis unitate differentibus, quæ inter se distant interuallo undenarij numeri. Quare verum quidem est, in omni cyclo idem nouilunium in eandem diem non incurrere, sed cum exceptionibus illis, quas exposuimus. Quæ omnia si Clauius considerasset, nunquam se stramentitio & ridiculo libello traduxisset, quem in nos edidit, in quo plus nocuit nouæ anni editioni imprudens, quam sciens conscientiæ suæ. Prudentius enim ungues ab hac scabie continuisset, si prius, quam in arenam descenderet, & cum quo manum consereret, & quàm impar illi congressui esset, perpendisset.

ii *Epacta æquabilis.*] Epactæ æquabiles non semper indicant nouilunia, propter causas, quas

ſupra produximus. Aut enim peccant κατὰ προέμπτωσιν, quum in anno Solari, non intercedente biſexto, annus Lunaris fuerit dierum CCCLV, aut κατὰ μετέμπτωσιν, quum anno biſextili annus fuerit ordinarius, dierum ſcilicet CCCLIIII.

III *Epacta æquata.*] Nulla Epacta vera eſt, niſi quæ indicat nouilunium. Atqui Epactæ æquabiles non ſemper indicant nouilunia. Ergo Epactæ æquabiles non ſunt ſemper veræ. Peccant enim, ut ſupra demonſtrauimus, aut κατὰ πρόεμπτωσιν aut κατὰ μετέμπτωσιν. Hæc verba τεχνικὰ, πρόεμπτωσις, καὶ μετέμπτωσις a nemine hactenus uſurpata, a nobis primum prodita ſunt, quum illis ſemel uſum veterem Computatorem ἀνέκδοτον animaduertiſſemus. Vtrunque eſt vitium Epactæ: quorum πρόεμπτωσις committitur κατὰ ὑπόλειψιν σελήνης in anno tropico, μετέμπτωσις autem κατὰ πρόηγησιν eiuſdem ſideris in anno Iuliano. Nulla enim Lunæ eſt πρόεμπτωσις, aut μετεμπτωσις, quum illa vitia ſint, καὶ παράστροφαί. at in ſidere nulla παράστροφή. Quod autem in libris de emend. temp. utrunque Lunæ attribuimus, id a nobis uſurpatum κατὰ σχῆμα ἰδιωτισμὸν, quomodo dicitur metus Pompei, quem metuitur, non quem metuit. Ideo ne quis propter hanc loquendi figuram erret, monendus eſt, ut illis abſtineat in attributis Lunæ, utatur autem in attributis Epactarum, ne confuſio committatur, & ludibrium doctis debeat, qui aliter illa verba accipiunt, ut ille Mathematicus ſimius, qui correctionem anni Liliani edidit, quam quantum Oediporum eſt, non intellexerint. In quod opus quum multa ex libris noſtris contulerit, quanquam peſſime intellecta, vult tamen videri ea a veteribus accepiſſe, neque noſtra ea eſſe, ſed veterum Scritorum, in quibus μετέμπτωσις, καὶ πρόεμπτωσις ab illo uſurpatæ. Eadem verba uſurpauerat & ventoſiſſimus illius πυρφολυγώδης Bibliothecæ auctor, quæ nihilo magis intellexit, quam Simius ille.

IIII *Primum nouilunium.*] Prior pars Tabulæ ſecundæ indicat nouilunia Niſan Dionyſiani. poſterior nouilunia Adar Dionyſiani: quæ commodior eſt priore propter utilitatem, quum prior conſtructa ſit propter hypotheſin. Aureum enim numerum ſequimur, qui eſt cyclus Paſchalis Dionyſianus.

V *Characteriſmus.*] Hic eſt cardo omnis doctrinæ Lunaris, epactarum, & nouiluniorum. Huius uſu ſublato, qui eſt fundamentum huius ſubſtructionis, omnes rationes corruunt. Quos fœdos errores tam veteres Computatores, quam noui anni conditores incurrerint, quæ futilia Clauius ignoratione tam præclaræ rei deſpumauerit, ex ijs, quæ ſupra toties totieſque diſputata ſunt, intelligere potuiſti.

IX Μεταβολὴ.] Μεταβολὴ Epactæ fit κατὰ μετάβασιν, ut ita maneat per annos 304. Nam quod epacta pro epacta ſumitur interdum, hoc eſt epacta maior aut minor unitate pro epacta æquabili & ordinaria, hæc ut ſupra demonſtratum eſt, non eſt μεταβολὴ, ſed caſtigatio Epactæ. Sed quando epacta XXVIII in ſecunda Martij poſt 304 annos mutatur in XXIX per acceſſionem unitatis, hæc eſt μεταβολὴ, neque niſi poſt 304 annos mutabitur. Nam interuentus biſexti, ut diximus, loco pellit nouilunium uno anno tantum, non autem epactam. Hæc iam demonſtrauimus.

XIIII ἔνη καὶ νέα.] Huius appellationis auctor Solon, qui primus omnium τὴν τριακάδα ita vocauit. In ſerie Epactarum nos eam hac nota * deſignamus, quod & fecit Lilius: non quod in omni Epacta currente non poſſit ἔνη καὶ νέα contingere: ſed quia omne tempus interlunij hac nota indicari debet, quæ neque triginta, neque unitatem ſignificat. Itaque alternis * & XXIX * a nobis concepta eſt: & argumento eſt, quando Epacta eſt *, poſſe fieri ut nouilunium committatur in XXX aut XXIX *. Eſt enim tempus, quod Latini interlunium vocant. non utique quod ullum medium ſit inter nouilunium vetus & nouum, ſed quia tempus ciuile aliter deſignari non poteſt. Propterea vetuſtiſſimi computatores Iudæorum פפס *dubium*, Scriptura בסא vocat, quæ Hebræis priſcis ſacra erat, unde & *trigeſima ſabbata* vocantur Horatio. ἐπύμον verbi oſtendit quid ſit. ſignificat enim κρύψιν, quãdo ſcilicet Luna a Sole tegitur. quemadmodum & occaſus ἡλιακοὶ vocantur κρύψεις a Stellis. Iudæi hoc male interpretantur. Auctor lexici Syroarabici Ieſu bar Aly כסא peſſime exponit plenilunium, niſi nobis perſuadere velit Lunam oppoſitam Soli, eſſe tectam a Sole. Sed infra caſtigat ſeſe, & ait a quibuſdam dici principium menſis. Quo nihil verius.

XV. *Terminus Paſchalis.*] Cap. II, definit. XIII, alius eſt terminus ab hoc. Nam ille eſt fixus, quia tunc πρόηγησις σελωαϊκὴ ignorabatur. Iſte mobilis eſt, & in antecedentia tranſitum facit per definit. VI, VII, VIII, IX, X, huius Cap. Itaque Termini Paſchales veteres quatriduo ſolido morantur terminos hodiernos. Exemplum: In aureo primo numero Terminus Paſchalis antiquus erat in V Aprilis: hodie eſt in Kalendis April. In ſecundo aureo numero erat in XXV Martij: hodie in XXI. Sic de alijs. In editione noui anni Terminus Paſchalis eſt ſemper XV Luna. cuius erroris cauſſam alibi reddimus.

XVI *Citi-*

xvi *Citimus Terminus.*] Tam termini sunt mobiles, ut ostensum est, quam æquinoctia, ut in sequenti Cap. ostendetur. Non igitur semper idem erit citimus Terminus. hoc est, non eidem loco hærebit. Epacta æquinoctialis est ea, quæ illi diei Iulianæ apposita est, in qua æquinoctium ciuile conficitur. Tempore Constantini æquinoctium erat in xxi Martij, cui apposita Epacta ix. Proinde Epacta citimi Termini erat ix. Hodie æquinoctium ciuile est in xi Martij Iuliani, cui apposita Epacta xix est nota citimi Termini, qui hoc sæculo in usu est, olim non erat.

xvii *Remotissimus Terminus*] Epacta æquinoctialis hodierna, ut diximus, est xix. Quæ illam igitur unitate superat, est xx. Ea erit remotissimus Terminus. Itaque quum illa sit in x Mar. qui est dies ante æquinoctium, non poterit esse epacta Termini per defin. antecedentem. Nam si citimus terminus est in xi, non potest esse in x. Duo enim citimi Termini essent. quod est absurdum. Erit igitur in ix Aprilis. Sæculo Niceno remotissimus Terminus non erat epacta, quæ æquinoctialem superat unitate, sed binario. Itaque epacta remotissimi Termini erat xi, non x. Notet studiosus Lector has duas definitiones. Illæ enim iugulant Clauium, qui harum ignoratione binas epactas in unam diem congessit, castigando temeritatis exemplo.

xviii. *Epactæ mensium.*] Epacta cum complemento suo debet indicare nouilunium in Martio: dies autem Martij epactæ cuiuis apposita est complementum ipsius Epactæ. Igitur dies apposita epactæ Martij, quum numerum tricenarium consummauerit cum epacta, indicabit tricesimam diem a iugo Lunæ in Martio. Nam in reliquis mensibus addendæ sunt epactæ mensium: quæ ideo xi, non autem xii sunt, propterea quod Martius epactam mensis non habet. Quia igitur ab Aprili, ad Augustum, menses sunt alternis xxx, & xxxi dierum, propterea ab unitate, ad quintum numerum, Epactæ istæ sine interruptione progrediuntur. Sed quia Augustus habet xxxi dies pro xxx, & Ianuarius quoque xxxi dierum est, propterea numerorum series interrupta est, ut post Augustum non sequatur vi, sed vii, & post Septembrem non viii, sed itidem vii, ut in anno Aegyptiaco. & sic de reliquis. Matque in Kalendario Aethiopico est dies mensis primi, quæ supplet, quod deest epactæ ad xxx complenda. Idem quoque est in Martio Iuliano, a quo initium epactarum capitur. Sumatur, exempli caussa, huius anni 1604 epacta, nimirum ix. Illi desunt xix ad xxx complenda. Ergo xix dies Mar. est ἔνη καὶ νέα: & ibi notata est Epacta ix. Idem iudicium esto de alijs. Ergo in Martio epacta tantum sumitur. In sequentibus non solum Epacta, sed quotus est mensis a Martio, usque ad Kalendas Septembris, tot unitates sumuntur, una minus. Nam in Martio nuda Epacta sumitur, deinde eius complementum. In Aprili & Epacta & unitas. In Maio epacta, & duo. In Iunio Epacta, & tria. & ita deinceps, quia in Martio, nulla unitas usurpatur. Quod si omnes mensis Iuliani essent alternis xxxi, & xxx dierum, a Kalendis Martij, ad alteras Kalend. Martij, tot unitates assumendæ essent, una minus, quotus fuerit mensis propositus. Sed alternatio hæc interrupta est in Augusto, qui post Iulium, qui est xxxi, & ipse quoque totidem dies habet. Itaque propter illum diem, qui supra xxx adcreuit Augusto, unitas in sequenti mense assumenda præter ordinariam. Sic in mense Septembri Epacta ix huius anni assumptis tot unitatibus, quotus est September a Martio, nimirum vii, componit xvi. complementum est xiiii. Ergo in xiiii Septembri erit ἔνη καὶ νέα. Ita de alijs. Ideo vulgi error est, is, quum statim a Mar. unitas assumitur. Nam usque ad Kal. Septembris uno die peccatur. In editione anni noui hoc non posse obseruari, palam est. Duo enim obstant: alterum, quod a Ianuario initium Epactarum sumitur. alterum, quod in Kal. Ianuarij & Martij ✱, non xxix, positum est. Sumatur numerus aureus secundus. Epacta Iuliana est xxii. Liliana, & Clauiana est xii. In Ianuario, quia unitas sumenda non est, uno tantum die peccatur. Nam in xviii Ianuarij statuenda erat Epacta xii, quæ tamen posita est in xix propter ✱ in Kalendis positum. Sequentibus mensibus, usque ad Kalen. Septemb. bidui περίπλωσις fit. Augustus est octauus a Ianuario. Totidem unitates, una minus, cum xii fiunt xix. Complementum xi. Ergo in xi Augusti debebat poni epacta xii, quæ est in xiii. Quod est absurdum. A Septembri, ad alteras Kalendas Ianuarij, si tot sumas unitates, quotus erit mensis propositus a Ianuario, ut ratio postulat, eadem bidui περίπλωσις occurret.

xix *Epactæ plenilunij.*] Quanquam appositis xiiii diebus ad ἔνλω καὶ νέαν, plenilunium deprehendi potest, tamen expeditiore methodo plenilunijs epactam suam attribuimus, per quam in totum annum plenilunia designantur.

IN CAPVT QVARTVM.

KALENDARIVM ANNI CAELESTIS.] Anni cælestis, cuius usum magis optare possumus, quam sperare, menses ad naturalia Zodaici segmenta descripti sunt: quorum quinque xxxi dierum sunt; quatuor $\overline{xxx}$, duo undetriginta, unus duum & triginta. qui quamuis ex astronomia ita definiri possunt, tamen etiam eorum descriptio eiusmodi auctoritate nititur. Nam totidem dierum definiuntur a Mahummedanis, cuiusmodi conspiciuntur in elegantissimo Kalendario Turcico, quod penes nos est. In eo menses Iuliani sunt appellationibus Chaldaicis, item menses cælestes cum epochis dierum Iulianorum, initio Arietis a Neuruz Sultanico sumpto. Huius itaque tam præstantis formæ anni exemplum exhibemus: cuius menses senis versibus constant. Primus continet lineam dierum mensis: secundus regulares τῶν ἑπταζώνων. tertius epactas: quartus cyclum Lunæ Iudaicum: quintus nomina mensium Iudaicorum: sextus dies Iulianos: Cyclum quidem Iudaicum propter menses Iudaicos, menses autem Iudaicos propter ὑστέρησιν Lunæ, & ἀνταπόκρισιν mensium: quæ quidem sine illis demonstrari non possunt. Sane iucundissimum est totius rei huius argumentum, usus perspicuus, fructus parabilis, voluptas inexhausta. Initium ab initio rerum instituimus, anno periodi Iulianæ 764, per doctrinam Epochæ $\overline{xii}$ in Capite primo libri secundi, die $\overline{xxvi}$ Octobris. Anno sequente fuit bisextum, cyclo solis $\overline{ix}$. Ob hanc causam ultima Pharthenonis desinit in $\overline{xxviii}$, non in $\overline{xxv}$ Octobris, ne quis forte errorem putet. ὑστέρησις Lunæ, item ἀνταπόκρισις mensis non possunt internosci sine commercio utriusque anni naturalis, Tropici & Lunaris. Ideo, ut iam diximus, mensium Iudaicorum appellationibus usi sumus, ut hac distinctione perspicuitati consuleremus. Scio quosdam morosos, qui Theorias planetarum duntaxat legerunt, & veterum scripta non consuluerunt, obijcere posse menses cælestes non ita semper fuisse. Nos eos remittimus ad ea scripta, quæ, ut dixi, nunquam legerunt. Melius ista ab alijs didicerint, quam ipsi eos docere possint. Itaque per me sane ignorent licet, quæ scire nolunt.

TABVLA PRIMA. CYCLVS SOLARIS.] Cyclus Solis est systema annorum aliquot, quo vertente αἱ τῶν ἑπταζώνων ἡμέραι, id est dies Hebdomadis, redeunt in orbem. Sed tot sunt feriarum hebdomadicarum cycli, quot ciuilium annorum formæ. In diebus Aegyptiacis, Armeniacis, Persicis est annorum septem Aegyptiacorum, in diebus Iulianis annorum quater septem Iulianorum, in typo anni Rabbi Adda annorum Hipparcheorum $\overline{cccxciii}$. In anno Tropico nulla ratio hactenus certa cycli Solaris iniri potuit propter diuersas de modo anni Tropici Mathematicorum veterum, & recentiorum sententias. Quod si ex illorum iudicijs aliqua periodus excogitari potuit, ea fortuito potius occurrit, quam ratione, aut demonstratione inuestigata est. Aloisius Lilius, vir, quantum iudicare possumus, eruditus, & acutus vidit in $\overline{cccc}$ annis, si tria bisexta perimantur de centum, heptazoni rationem in orbem redire: idque annorum systema propius ab Alfonsino modo abesse, qui in $\overline{cccc}$x, aut $\overline{cccc}$xi propemodum annis, totidem bisexta tollit. Sed quod hac periodo tetracosieterica putat se intra modum Alfonsinum anni fines circunscribere, post aliquot periodos, ex neglecta $\bar{x}$, aut $\overline{xi}$ annorum scrupula non paruum discrimen inter modum Alfonsinum, & hanc ciuilem periodum orietur. ut ex eo appareat non methodo, sed in tenebris micanti viro ingenioso hanc periodum oblatam fuisse. Nos vero demonstrabimus neque arbitrarium, neque fortuitum esse hunc cyclorum modum, sed ratione ac demonstratione niti. Prius illud ἀναποδείκτως λόγῳ habe: *Cyclus Solis est systema quaternarium annorum, qui cum suis diebus intercalaribus septenarium numerum componunt.* Addidimus definitioni *quaternarium*, quia anni Tropici ciuilem circulum instituimus, qui ab anno Iuliano discrepat peremptione unius, aut plurium bissextorum. bisexta autem per quaternos annos decurrunt. unde Cyclus ille, quem adornamus, omnino quaternario numero constare debet. His animaduersis, proponatur Lemnatis loco hoc Problema.

PROBLEMA.

Inuenire annorum numerum minimum quaternarium, qui cum bisextis suis uno minus compositi numerum conficiant septenarium.

Non est labor inuenire. Is est duodenarius numerus. nam & quaternarius est, & eius tria sunt bisexta, quorum uno omisso, reliqua duo cum duodenario annorum composita conficiunt $\overline{xiii}$, numerum septenarium. Minimum autem duodenarium esse, patet: quia infra duodecim nullus est numerus quaternarius, qui cum suis bisextis, uno minus, compositus septenarium efficiat. Quod erat faciendum.

Si igi-

Si igitur duodecim anni cum duobus biſextis, & integer cyclus Solaris ſimul componantur, perſpicuum eſt omnia biſexta cum annis ſuis compoſita ſemper numerum ſeptenarium producere, idque in infinitum. Nam xxviii anni Iuliani cum ſeptem biſextis compoſiti ſunt ſeptenarius numerus. Item duodecim anni cum duobus biſextis ſimul conſummant ſeptenarium numerum: & ſeptenarius cum ſeptenario compoſitus eſt ſeptenarius. Si igitur quatuor cycli Solares Iuliani cum duodecim annis componantur, biſexta illius ſyſtematis, uno minus, id eſt xxx cum annis cxxiiii, conficiunt cliiii numerum ſeptenarium.

ALIA TABELLA modi annui Tropici ſecundū period. ſuas.

Exceſſus anni Iuliani. Character & quantitas anni.

Cycli Tropici.	′	″	‴	⁗
152	9	28	25	0
276	10	20	5	13
400	10	48	0	0
524	10	59	32	31
648	11	6	40	0
772	11	11	30	0
896	11	15	0	0

Cha-Hor. ract.	′	″	‴	⁗
1	5	50	31	35	0
1	5	49	39	54	47
1	5	49	12	0	0
1	5	49	0	27	29
1	5	48	53	20	0
1	5	48	48	30	0
1	5	48	45	0	0

Cycli Solis Iuliani.	Duodenarij annorū.	Biſexta tollenda.
5	12	I
9	24	II
13	33	III
17	48	IIII
21	60	V
25	72	VI
29	84	VII

152	1	5	16/19
276	1	5	19/23
400	1	5	41/50
524	1	5	107/131
648	1	5	22/27
772	1	5	157/193
896	1	5	13/16

Iſte annorum numerus cxxiiii habet quidem ſpeciem aliquam cycli Solaris Tropici, ſi unum biſextum pereat. Sed docti Mathematici, qui ante ō annos huic curæ incubuerunt, ex obſeruationibus æquinoctiorum tam ſuis, quam veterum, ita modum anni definierunt, ut periodum, quæ curſum Solis cum hebdomadico circulo reſtituat, neceſſe ſit longe plurium annorum eſſe, quam cxxiiii. Quia igitur cxxiiii non poſſunt ullum Solarem iuſtum orbem conſtituere propter paucitatem annorum, addatur illi cyclus unus Solis Iulianus, & eſto illa una periodus annorum cliii: numerus autem cxxiiii, quia non poteſt eſſe cyclus, eſto numerus componens. Ita cxxiiii cum ſuperiore periodo cliii, component ccixxvi ſecundam periodum. cum qua tertio numerus cxxiiii compoſitus conſtituet tertium cyclum ccccc. Rurſus idem numerus cum periodo tertia conſtituet quartam dxxiiii. Idem cum quarta componet quintam dcxlviii, quæ eſt periodus modi Solaris Gelalæi Sultanici. Sic ad eam idem numerus adiectus conſtituet ſextum cyclum dccclxxii. & denique cum eodem cyclo componet ſeptimum dcccxcvi. Et ſic in infinitium per incrementum numeri cxxiiii; ut habes in Tabella: in cuius ordine primo cyclorum annos collocauimus, in ſecundo τὸ διάφορον, ut vocatur a Ptolemæo, hoc eſt exceſſum quantitatis Iulianæ ſupra tropicam: nimirum qui ex quadrante Iuliano minuendus eſt ad modum anni Tropici conſtituendum: & remanent dies anni Solaris cum horis & ſcrupulis modi tropici. atque omnibus dierum ſeptenarijs abiectis remanet feria prima character anni Solaris, ut expreſſum eſt in tertio ordine. In quarto triplices cellæ ſunt; quarum in prima eſt numerus cyclorum Solis Iulianorum collectorum. in ſecunda cella repoſiti ſunt duodenarij annorum. Nam, quemadmodum demonſtratum eſt, numerus cxxiiii conſtat ex quatuor cyclis Solis Iulianis, & uno duodenario annorum. In prima igitur periodo ſunt quinque cycli Solis Iuliani, & unus duodenarius; in ſecunda nouem cycli, duo duodenarij. Et ſic deinceps omnes periodi augentur quaternis cyclis Solis Iulianis, & ſingulis duodenarijs: & quot ſunt duodenarij reſidui ſupra cyclos Solares, tot biſexta ſunt perimenda: ut diſerte in tertio Tabulæ verſu deſignatum eſt. Septem periodos duntaxat in Tabellam coniecimus, quum tamen infinitæ componi poſſint per incrementum numeri componentis cxxiiii. Quanto autem maior periodorum modus fuerit, tanto breuior erit modus anni Tropici. hoc eſt, quanto plures annos periodus habuerit, tanto maior erit exceſſus τοῦ διαφόρου anni Iuliani, & ex quadrante diei detractus tanto minorem modum anni Tropici relinquet. Qui illum exceſſum maximum ſtatuunt, quantum meminiſſe poſſum, ij ſunt, qui unum biſextum in 128 annis præciſe tollendum cenſent,

sent, in quibus est Nic. Copernicus, vir præstantissimus, alter nostri æui Ptolemæus: ex cuius sententia, si annus ciuilis formandus esset, eius anni cyclus esset annorum $\overline{\text{DCCCXCVI}}$, qui est modus cycli ultimi in Tabella proposita. quod si verum est, toto cælo errare oportet, qui Alfonsinum modum sequuntur. de quo postea videbimus. Porro nulli cycli tropici formari possunt, in quibus non adiectio facta sit numeri $\overline{\text{CXXIIII}}$. Nam ex quarta periodo geminata, adiecto numero $\overline{\text{CXXIIII}}$, producetur periodus mixta $\overline{\text{DCCCCXXIIII}}$, quæ in omnibus annis $\overline{\text{CXXXII}}$, unum bisextum perimet. Ex his manifestum est omnium periodorum Tropicarum methodum non fortuito, sed demonstratiue colligi. quod quidem ἐπιχείρημα, ut elegans est, ita constat a Lilio, quanuis ingenioso viro, eius methodi nunquam in mentem venisse. His animaduersis, supereſt nunc, ut videamus, quo modo ad usum ciuilem, id est ad methodum manualem, quam Græci μέθοδον ἀπὸ χρῆος vocant, istæ periodi accommodari possint. Duo sunt tantum modi. Aut enim per lustra Iuliana, aut per ipsius anni rationes. Per lustra Iuliana, quarto quoque anno dies intercalatur, quod Bisextum dici nemo ignorat. & post aliquot annos octo anni sine bisexto transmittuntur. Per rationes anni non intercalatur, priusquam ex rationibus modi annui horæ vigintiquatuor collectæ fuerint. Ob eam caussam nunc quarto, nunc quinto anno exacto intercalatur. Secundum priorem modum, quot sunt bisexta perimenda, perspicuum est tot minores periodos esse, quæ aliquot cyclis Solaribus integris constant, & uno imperfecto. Exemplum: In cyclo Sultanico annorum $\overline{\text{DCXLVIII}}$, in quo v̄ bisexta tolluntur, quinque periodi minores instituendæ sunt æquales, quoad fieri potest, quatuor quidem annorum $\overline{\text{CXXVIII}}$ singulæ, postrema vero annorum $\overline{\text{CXXXV}}$. & quidem in 128 annis quatuor sunt cycli Solares Iuliani integri, & quintus inchoatus annorum tantum $\overline{\text{XVI}}$, in cuius fine pro duplici litera, prior quidem attribuetur sexto decimo anno, posterior autem ordietur cyclum Solarem sequentis periodi minoris. Postrema periodus annorum 136 & ipsa quoque est cyclorum Solarium quatuor absolutorum cum uno imperfecto annorum $\overline{\text{XXIIII}}$; in cuius calce litera posterior erit initium secundæ magnæ periodi Sultanicæ instaurandæ. Subiecta Tabella est cellarum trium. Prima in fronte habet numerum periodorum, a latere annos periodorum. Prima periodus 152 habet literam G, quæ prima est in capite periodi, bisextum unum; periodum minorem nullam, ut notatur in secunda cella, cyclos Solis quinque integros, duodecim annos residuos præter cyclos, cyclos Solis integros alios nullos, quia periodum tantum unam habet. Sic Periodus 648 bisexta quinque perimit, & proinde in prima parte assignantur ei quinque literæ G B D F A, in prima cella, quæ sunt literæ initiales minorum periodorum, quarum quatuor sunt 128 annorum in cella secunda, ultima est annorum 136 in eadem cella. In singulis minoribus

	I	II	III	IIII	V	VI	VII	Periodi priores.		Periodi posteriores.	Cycli Solis integri singularũ Period. poster.	Anni residui.	Cycli Solis integri period. poster.	Anni residui.
152	G							0			Quinque	12	0	0
276	G	F						136		140	Quatuor	24	Quinque	0
400	G	D	A					132	bis	136	Quatuor	20	Quatuor	24
524	G	D	A	E				132	ter	128	Quatuor	20	Quatuor	16
648	G	B	D	F	A			128	quater	136	Quatuor	16	Quatuor	24
772	G	B	D	F	A	G		128	quinquies	132	Quatuor	16	Quatuor	20
896	G	B	D	F	A	C	E	128	septies	0	Quatuor	16	0	0

periodis sunt quaterni cycli Solares in cella tertia, & 16 anni residui de cyclo quinto Solis. Posterior periodus minor annorum 136 in eadem tertia cella habet quatuor cyclos Solares cum 24 annis residuis de quinto cyclo. Idem iudicandum de reliquis periodis. Tabula ipsa per se loquitur. Vt autem omnia uno exemplo demonstrentur, infra subiecimus Tabellam tertiæ periodi annorũ 400. in qua primus versus est linea cycli Solaris Iuliani. secundus versus continet cyclos Solares quatuor minoris periodi primæ, qui quidem quatuor cycli cum imperfecto viginti annorum componunt primam minorem periodum annorum 132, qui numerus primus ponitur in fronte secundi versus, per quaternos cyclos Solares augetur. quorum ultimus cum viginti annis cycli imperfecti componit secundam periodum annorum 264.

rum 264. & per incrementum quaternorum cyclorum Solis progreſſa deſinit in numero 376, qui cum 24. annis reſiduis cycli quinti Solaris inchoati conſummat totam periodum annorum 400. Periodus autem ipſa incipit ab annis Chriſti, a quibus abiectis 400, quantum

CYCLVS RATIONALIS.

Linea Cycli Solis.	0 28 56 84 112	132 160 188 216 244	264 292 320 348 376
i	G	D	A
ii	F	C	G
iii	E	B	F
iiii	DC	AG	ED
v	B	F	C
vi	A	E	B
vii	G	D	A
viii	FE	CB	GF
ix	D	A	E
x	C	G	D
xi	B	F	C
xii	AG	ED	BA
xiii	F	C	G
xiiii	E	B	F
xv	D	A	E
xvi	CB	GF	DC
xvii	A	E	B
xviii	G	D	A
xix	F	C	G
xx	ED*	BA*	FE
xxi	C	G	D
xxii	B	F	C
xxiii	A	E	B
xxiiii	GF	DC	AG*
xxv	E	B	F
xxvi	D	A	E
xxvii	C	G	D
xxviii	BA	FE	CB

CYCLVS LILIANVS.

0	100	200	300
28	128	228	328
56	156	256	356
84	184	284	384
G	B	D	F
F	A	C	E
E	G	B	D
DC	FE	AG	CB
B	D	F	A
A	C	E	G
G	B	D	F
FE	AG	CB	ED
D	F	A	C
C	E	G	B
B	D	F	A
AG	CB	ED	GF
F	A	C	E
E	G	B	D
D	F	A	C
CB*	ED*	GF*	BA
A	C	E	G
G	B	D	F
F	A	C	E
ED	GF	BA	DC
C	E	G	B
B	D	F	A
A	C	E	G
GF	BA	DC	FE
E	G	B	D
D	F	A	C
C	E	G	B
BA	DC	FE	AG

poteſt, reſiduũ inuenies non quidem totum in fronte, ſed proxime minorem, cui quod deeſt, explebis ex annis cyclis Solis a latere Tabulæ. & in angulo communi occurrit litera Dominicalis. Exemplum. Volo ſcire literam Dominicalem anni Chriſti 1584. Primum abijcio omnes periodos 400. Ter 400 ſunt 1200, quibus de 1584. deductis, remanent anni 384. Numerus proxime minor reperitur in fronte ultimi verſus, nempe 376. deſunt 8 anni ad complementum numeri 384. e regione viii anni cycli ſub frontali 376 occurrit litera duplex GF competens anno Chriſti propoſito 1584. Rurſus hoc anno Chriſti 1604, abiectis quater 400, qui fiunt anni 1600, ſupereſt annus quartus. In laterali linea, e regione litera duplex DC. In annis xx duorum verſuum, & in anno xxiiii tertij verſus aſteriſcus * ſignificat in fine cycli Solis imperfecti, hoc eſt in vigeſimo anno cycli quinti Solaris, aut vigeſimo quarto, de duabus literis biſextilis anni, poſteriorem non pertinere ad annum vigeſimum, aut vigeſimum quartum, ſed ad annum primum ſequentis periodi, & annum primum tertiæ periodi, & annum vigeſimum, aut vigeſimum quartum tranſigi ſine biſexto, ut ab anno 129, ad annum 136, ita ut ab anno 265, ad annum 272, & ab anno 397, ad quartum annum periodi ſequentis, octo anni ſine biſexto tranſigantur, & ſint mere

Aegyptiaci,

Aegyptiaci, non Iuliani. Ita quam exactiſſime fieri poteſt, trium biſextorum expunctio tres Periodos minores claudit. Quia enim tria tantum biſexta abijciuntur, ter tantum cyclus Solis Romanus mutatur. Hunc cyclum rationalem vocamus, quia demonſtratione nititur: quem cum Liliano commiſimus tanquam par nobile gladiatorum, ut videamus *utri tribuat Victoria palmam.* Tria biſexta in eo in fine trium centuriarum annorum tolluntur. Reliqua centuria habet biſextum ordinarium in fine. Itaque ab anno 300 illius Tetracoſieteridos, ad annum 100 ſequentis Tetracoſieteridos, per 200 annos integros nullum biſextum expungitur. Hoc modo Tetracoſieteris Liliana in quatuor centurias, tanquam periodos minores tributa eſt, ideoque quatuor literas initiales habet G, B, D, F: quum cyclus rationalis tres tantum habeat, quia plures periodos non habet. Tot enim periodi minores requiruntur, quot biſexta tolluntur, & ex duplici litera AG, quæ Tetracoſieterida claudit, poſterior pertinet ad annum primum Tetracoſieteridos ſequentis. At Tetracoſieteris Liliana conſtituit ultimum annum biſextilem in duplici litera BA, & ex ordine cycli Solaris ſequitur G initio ſequentis Tetracoſieteridos. Reliquæ literæ B, D, F ſunt poſteriores in illis biſextis, quæ peremptæ ſunt: ut patet ex Tabula propoſita. Sic pro tribus literis imperitiſſime quatuor habet. Clauius dicit eſſe tantum tres, per impudentiam, an per ſtuporem, viderint qui eum familiariter norunt. Certe de ſtupore quo minus dubitem, ipſemet facit, quia quum hoc me indice cognouiſſet, adeo nouum illi viſum eſt, ut ex illis, quæ ad obiectionem hanc declinandam profert, perſpicue oſtendat, ſe, ne tum quidem, quum illum ſcabioſum & febriculoſum libellum vomeret, percepiſſe, quæ fuerit mens Lilij, & quis progreſſus illius Tetracoſieteridos, ut pari vel ſtupore, vel veſania negauerit Tetracoſieterida in centurias eſſe diuiſam. Sane hæc doctrina noua quidem eſt Clauio. Sed intererat Mathematici, ſiquis pudor eſt, dare victas manus demonſtrationi. Mathematicus ne vocari poteſt, apud quem demonſtratio locum non habet? Quid demonſtratione opus eſt, ubi oculi ipſi rei fidem faciunt? An non ita eſt in Tabella cycli Liliani? Parum ne eſt veritati nubem offundere, niſi etiam Lectori oculos effodere velit? Vnde accepit quatuor literas eſſe tres? Quæ logiſtice eum hoc docuit? qua fronte hoc audet dicere? ubi inueniet fatuos, quibus perſuadeat quatuor eſſe tria? Sed quid hoc hominis moror, cui neque humaniorum literarum, neque pudoris ullus ſenſus eſt? Ipſum Lilium, ſi viueret, in partes vocarem, qui aduerſus hæc nihil auderet contendere. Quærerem ab eo: Si per tres annorum centurias biſexta ſingula reijcienda ſunt, quomodo in quadringentis annis tollenda cenſet, quæ iam in trecentis ſuſtulit? Si ex Alfonſino, ut ipſe profitetur, præſcripto hoc facit, quomodo, quæ in 132, aut 136, ſecundum eas rationes tollenda erant, ea in centum annis tollit? Quid hoc eſt, ſi non eſt aduerſus hypotheſin facere? Sed benigne Solem accipit. poſtquam per trecentos annos ab eo tributum trium biſextorum exegit, eum per ducentos ſecurum eſſe iubet. Sane ſi in omnibus Periodorum centurijs biſexta perimenda eſſent, in periodo ſeptima annorum 896, ſeptem biſextis reiectis, ſupereſſent anni 196, a quorum initio, ad finem centuriæ periodi ſequentis, quod eſt interuallum 296 annorum, nullum biſextum eximeretur. Quo quid eſſet ineptius? Et tamen hoc feciſſet Lilius, ſi periodum 896, non 400 annorum elegiſſet. Ecce quod Clauius, & natio Mathematicorum hodierna vocat diuinum inuentum: quam vere, ſuperiora fidem fecerint, tum ea, quæ adiungimus. Videamus diuinum inuentum. Tetracoſieteris Liliana iniuit anno Chriſti 1601: & iſte annus 1604, eſt quartus Tetracoſieteridos Lilianæ. Proinde annus primus Chriſti concurrit cum capite Tetracoſieteridos Lilianæ primæ. Neque aliter nos fecimus in noſtra rationali. Itaque in qua feria contigit confici æquinoctium, in eadem etiam confectum fuit anno 1601. Rurſus tam in rationali cyclo, quam in Liliano quota eſt C a litera Dominicali, ea eſt feria, & character æquinoctij. Exemplum: Primo anno Chriſti in cyclo tam Liliano, quam rationali, litera Dominicalis eſt G: a qua C litera quarta eſt. Ergo quarta feria fuit character æquinoctij tam anno primo Chriſti, quam anno 1601: in anno quidem primo, Martij $\overline{xxiii}$, litera Dominicali Iuliana A, in anno autem 1601, Martij $\overline{xi}$, litera Dominicali Iuliana D. Hæc omnia rite & ordine. Nunc diuini inuenti cauſſas expendamus. Propter Decretum Nicenum de Paſcha, & de æquinoctio, quod in $\overline{xxi}$ Martij eo ſæculo committebatur, annus a Pontifice Ro. reformatus eſt. Decretum illud ſancitum eſt anno Chriſti Dionyſiano $\overline{cccxxvii}$, cyclo Solis $\overline{xxviii}$, litera Dominicali A. Igitur $\overline{xxi}$ Martij erat feria tertia in litera C. Accipe numerum proxime minorem in fronte verſus tertij in cyclo rationali, nempe 320, & $\overline{vii}$ a latere. Sub angulo, ſiue cella communi, occurrit litera A, ut in cyclo Iuliano. Conſtat igitur ratio in cyclo rationali. unde non immerito rationalem vocauimus. Videamus nunc diuinum inuentum. In quarto verſu cycli Liliani in fronte Tabulæ numerus proxime minor 300.

nor 300. Reſiduus $\overline{\text{xxvii}}$ eſt in latere. In angulo communi litera B, a qua C eſt ſecunda. Ergo æquinoctium confectum feria ſecunda, Martij $\overline{\text{xx}}$, non $\overline{\text{xxi}}$ aduerſus hypotheſin, aduerſus Decretum Patrum. En diuinum inuentum Lilij: en acumen Clauij! Contra hypotheſin facere, hoc eſt diuinum inuentum. videmus igitur, quid fecit præcipitatio biſexti reiecti ante tempus ſuum. Nam poſt centuriam annorum primam, ſecundam, tertiam, ante $\overline{\text{xxxii}}$, aut $\overline{\text{xxxvi}}$ annos, æquinoctium ſemper uno die veram epocham ciuilis dici anticipabit: quod acutus mathematicus Clauius vocat diſpenſare tempora æquinoctij. Tanta eſt inſcitia mathematici ita ſentire, tanta leuitas ita pronunciare. Ecquis Mathematicus aut Criticus tam portentoſa huius cycli Liliani vitia deprehendit? cui unquam tam manifeſtorum vitiorum in mentem venit? Sed quid ego hoc ab illis exigam, quum quidam ex illo numero idem, quod Clauius, vaticinati ſint, nihil unquam diuinius hoc cyclo, his Epactis, hac denique uniuerſa anni forma excogitari potuiſſe? Quam inhorruit, quam ſtupuit, quanta nouitate perculſus eſt Clauius, quum vidit nos monuiſſe per centurias biſexta diſpungi, per ducentos annos nulla tolli? Quam latebram huic monſtro occultando non quæſiuit, ut periiſſe ſibi videretur, niſi eo tandem confugeret, ut quatuor literas diceret eſſe tres. Non ita Simius quidam, qui & Tetracoſieterida per centurias, & centurias per cyclos diuidi nobis indicibus didicerat. Sed ſatis habuit diſſimulare, unde didicerat: qui harum rerum peritia non maiore fuit, quam Clauius, ſed maiore prudentia, quum eas diuiſiones, quas negat Clauius, agnouit. Porro ſeptenarij numeri in definitione mentio ideo facta eſt, quia utimur hebdomade dierum, non ogdoade, ut priſci Romani, neque Triſcædecade, ut Mexicani. nam ſecundum illa inſtituta aliæ periodi excogitandæ eſſent, quæ omnino cum veris rationibus Tropicis nunquam quadrare poſſunt, ut hinc occultam quandam vim ſeptenarij dierum agnoſcere poſſis. In ogdoade enim cyclus Solis eſſet $\overline{\text{xxxii}}$ annorum, ut alibi oſtendimus: numerus minimus quaternarius annorum, qui cum ſuis biſextis, uno minus, numerum octonarium componeret, eſſet $\overline{\text{xx}}$. cui congruunt biſexta quinque. Quatuor biſexta cum $\overline{\text{xx}}$, componunt ter octo. Numerus componens ex tribus cyclis Solaribus eſſet $\overline{\text{cxvi}}$. Ex hoc naſcerentur periodi tropicæ, 136, abijciens unum biſextum, 225, expungens duo biſexta, 368 tria; 484, quatuor, 600, quinque. quarum nulla conuenit rationibus tropicis, quum periodus 600, quæ abijcit quinque biſexta, ſit minor Gelalæa, quæ eſt 648 annorum: quæ quum infra oſtenſa ſit velocior, quam ratio tropica exigit, multo velocior erit periodus annorum 600. Itaque cyclus Ogdoadis eſt ineptus ad periodum aliquam ciuilem tropicam conſtituendam. Iam τριςκαιδεκάδος orbis Mexicanæ longe ineptior erit. Minimus numerus quaternarius, qui cum biſextis ſuis, uno minus, tredecim componat, eſſet $\overline{\text{xxxii}}$. quibus debentur $\overline{\text{viii}}$ biſexta. proinde ſeptem cum $\overline{\text{xxxii}}$ faciunt numerum ter tredecim. Numerus componens eſſet 84, ex uno nimirum cyclo Solis Mexicano annorum $\overline{\text{iii}}$, & $\overline{\text{xxxii}}$. Ex hoc naſcerentur periodi 116, 200, 284, 368, 452. quas quis non videt eſſe abſurdiſſimas? Diuinitus igitur inſtitutus eſt numerus dierum ſeptenarius, qui ad omnem ciuilis anni Solaris rationem commodiſſimus eſt, &, ut dixi, neſcio quid θεῖον habet.

Demonſtratis diuerſarum periodorum cauſſis, quas doctus vir Lilius ἐδ' ὄναρ vidit, & confutata Clauij vanitate, qui homines tam vacui capitis eſſe putauit, ut poſſet illis perſuaderi quatuor literas eſſe tres, & contra hypotheſin facere, hoc eſſe Mathematicum, & contra Decretum patrum æquinoctium ſæculo Niceno in $\overline{\text{xx}}$ Martij traducere, hoc eſſe patrum ſententiæ ſatisfacere: nunc ad cyclum anni cæleſtis redeo, propter quem tam longa ſuſcepta fuit diſputatio, longa ſane, ſed in qua eruditus lector horas non perdet. neque tamen adhuc portum video. Aliquantiſper iactabimur in alto, donec huius pulcherrimæ rei fontes reclufero. Aio igitur cyclum Solarem Tropicum in minores periodos diuidere tam ineptum, tam puerile, tam ἰδιωτικὸν eſſe, quam intempeſtiuum in ſocietatem huius cycli cyclum Solarem Iulianum aduocare, &, quod penitus a rationibus Solaribus alienum eſt, octo annos ſine biſexto tranſmittere, quaſi interea ceſſet Sol, aut dormiat, ut in conceptu Herculis contigiſſe poetæ fabulantur. Cyclus enim Iulianus propter annum Iulianum excogitatus eſt; cui ſingulis luſtris dies accreſcit, ſine ulla ſcrupulorum appendice. Tunc enim intercalandum eſt, quū horæ & ſcrupula diem ſolidum conſummauerint. Hoc enim eſt vere intercalare, non autem ante tempus intercalationem præcipitare. Aliter hoc fuerit, quid inter annum Tropicum & Iulianum interſit, neſcire. Quare quum de anno Tropico agitur, procul rationes Iulianæ abſunto. Noſter igitur cyclus tunc intercalat, quum ratio & tempus poſtulat, quum ſcilicet ex horis, & ſcrupulis perfectum νυχθήμερον collectum fuerit. Ideo non quarto ſemper, ſed & aliquando quinto anno exacto intercalatur. Quemadmodum autem Clauius mecum manus conſeruit, quod tam manifeſta vitia anni Liliani in lucem extulerim, ſic non dubito, quin

Mathematici boni malique vitio nobis vertant; quod hanc periodum potius, quam aliam, elegerim, quod ista sit pene Alfonsina, Alfonsinæ autem rationes æquinoctiorum ab huius ævi Mathematicis improbentur. Quidam enim ex eorum numero, quos ego & amo & colo, &, ut debeo, plurimi facio, ad nos scripserunt sibi constare, modum anni Tropici supra 365, dies, esse minorem horis 5. $\frac{6}{48}$. Nimirum secundum ea, periodus, quæ talem modum anni constituit, esset longe maior, quam ea, quam septimo loco posuimus, annorum 896 quæ in 128 annis præcise unum bisextum tollit; aut, quod absurdum est, esset saltem annorum 124. Obseruauimus, inquiunt, æquinoctia instrumentis maximis, quæ fallere non possunt. Minime dubito, quæ eorum doctrina est, & usus obseruationum cælestium maximus, quin recte ab illis æquinoctia deprehensa sint. Sed quid tum postea? Deprehendi, inquis, illo anno Christi æquinoctium tot horis & scrupulis confieri post meridiem decimæ Martij Iuliani. Ergo modus anni Tropici est minor hor. 5. $\frac{6}{48}$, quam quadrans diei. Hoc perinde est, ac si dixero: Animaduerti Romam septem colles complecti. proinde distat Neapoli itinere quatuor maximorum dierum. Quis enim unquam modum anni tropici ex obseruatione æquinoctiorum colligere potuit, nisi obseruatione sua cum vetustissimis collata? Non enim satis est conferre cum aliorum obseruationibus, nisi fuerint vetustissimæ. Nam minima interualla facile imponunt, etiam si utræque obseruationes, quæ inter se conferuntur, accuratissime administratæ fuerint. Longinquis vero tutius creditur; & quo maior vetustas fuerit obseruationis, quæ cum recentiore confertur, eo maiori constantia & fide discrimen internoscitur. At, inquiunt, cum obseruationibus aliorum contulimus. Si cum recentiorum obseruationibus, frustra sunt, propter breue interuallum. Si cum antiquorum, quatuor, aut quinque sunt de illis veteribus artificibus, quorum ad nos obseruationes peruenerunt, Metonis quidem, & Euctemonis una solstitij: Hipparchi non paucæ utriusque æquinoctij: Ptolemæi utriusque æquinoctij, & solstitij: Muhammedis Albateni una æquinoctij autumnalis. Metonici falsitatem non solum rationes Solis arguunt, sed & Hipparchus ipse, & Ptolemæus indicarunt, quo nomine eam obseruationem ὁλοχερῆ, non ἀκριβῆ fuisse dicunt. Et sane uno die fere abest a vero. Hipparchi obseruationes autumnales minus absunt a vero: sed tamen absunt, neque sibi constant, ut postea demonstrabimus. Vernalium fidem probat constans ac perpetuus earum tenor, ut autumnalium falsitatem inconstantia & inæqualitas. Ptolemæi obseruationes duæ verni & autumnalis æquinoctij aberrant a metis diem integrum: quod Albateni adscribit instrumentis, quibus usus est Ptolemæus. Itaque Alfonsini, alijque, aut paulo vetustiores, aut recentiores, ex tarditate æquinoctij Ptolemaici, & ex æquabilitate Hipparchei fabulam, vel potius monstrum trepidationis hariolati sunt: quem merito ludibrio habuit Copernicus. Nihilo tamen meliore ratione huic incommodo occurrit ipse, producto Libramenti commento, quod appellatione quidem aliud est, re autem idem. Vnde & aliud monstrum bicorpor formauit, quum annum Hipparchi cum Alfonsino conciliare studens, nunc modum anni dicit esse supra dies 365, hor. 49. 12. 0. nunc hor. 55. 54, &c. quæ sunt plane anilia. Nos primum obseruationes veterum ponemus: deinde eas, quæ tutiores esse videbuntur, ad modum Alfonsinum & Gelalæum examinabimus. Vter autem modus ab illis propius abesse videbitur, eum alteri præferemus, ad eumq; annum nostrum describemus. Neque id satis est, nisi proponamus nobis recentiorum obseruationes quasdam exactissimas, ut ex longinquo interuallo aut veterum error, aut veritas deprehendi possit. Nullus veterum aut recentiorum illustrius obseruationum exemplum nobis reliquit, quam vir nobilis, & in hac palæstra subactus Tycho Brahe Danus: cuius obseruationes quinque utriusque æquinoctij continuas nobis pro virgula diuina proponemus.

OBSERVATIONES HIPPARCHEAE ÆQVINOCTII AVTVMNALIS XXVI, XXVII SEPTEMB.

Anni Periodi Calip. 3.	Period. Iuliana	Litera Dominicalis.	Hipparc. Feria.	Hipparc. Hor.	Castig. Feria.	Castig. Hor.	Alfonsin. Feria.	Alfonsin. Hor.	Alfonsin. Scrup.
17	4552	B	3	6	3	6	2	13	41
20	4555	E	6	18	7	0	6	7	17
21	4556	D	1	0	1	6	7	13	6
32	4567	D	7	12	7	0	7	5	7
33	4568	C	1	18	1	6	1	10	56
36	4571	F	5	6	5	0	5	4	24

AEQVINOCTIVM VERNVM OBSERVATVM AB HIPPARCHO xxiiii Martij.

Periodi Calip. 3.	Period. Iuliana	Litera Domin.	Hipparc.		Alfons.			Gelalæi		
32	4568	C	3	18	3	16	17	4	1	22
43	4579	C	3	12	3	8	18	3	17	23
50	4586	A	5	6	5	1	2	5	10	6

TABELLA DIFFERENTIARVM.

	Minor.		Maior.	
	Hor.	Scrup.	Hor.	Scrup.
I	1	43	7	22
II	3	42	5	23
III	4	58	4	6
	Differentia. Alfonſ.		Differentia Gelalæa.	

OBSERVATIONES VTRIVSQ. AEQVINOCTI TYCHONIS BRAHE NOBILIS DANI.

Aequinoctium Vernale. *Aequinoctium autumnale.*

Anni Christi.	Dies Martij a meridie.	In dania		Alexandriæ			In dania		Alexandriæ			Dies Sept. a meridie.
		Hor.	Scrup.	Feria.	Hor.	Scrup.	Hor.	Scrup.	Feria.	Hor.	Scrup.	
1584	IX	21	30	2	23	5	16	0	7	17	35	XII
1585	X	3	19	4	4	54	21	49	1	23	24	XII
1586	X	9	8	5	10	43	3	38	3	5	13	XIII
1587	X	14	56	6	16	31	9	26	4	11	1	XIII
1588	IX	20	45	7	22	20	15	15	5	16	30	XII

PTOL. ALFONS. ALBATENI. ALFON. GELALI.

Autum. 24 Sept. Vern. 22 Mar.	Anni Christi	Fer.	Hor.	Fer.	Hor.	Scru.	Anni Christi	Fer.	Hor.	Fer.	Hor.	Scru.	Fer.	Hor.	Scru.
	139	5	19	4	1	40	883	4	14	4	18	24	4	22	0
	140	2	1	7	19	0							XIX	Sept.	

nemus. Earum conſtantia facit, ut nullas recentiorem illis præferamus, omnes autem veterũ ad eas exigamus: quod fecimus in Hipparchi autumnalibus. Nam primo loco poſita eſt obſeruatio Hipparchi. Sequitur caſtigatio ſecundum quadrantem diei. poſtremo additum eſt æquinoctium ex Alfonſino anni modo ſecundum obſeruationem Tychonis. Finge annũ obſeruationis Danicæ fuiſſe primum Tetracoſieteridos. Accipe interuallum annorum ab obſeruatione Hipparchi, ad obſeruationem Tychonis. Abiectis, quantum poteſt, omnibus 400, reliquorum annorum numeros congruentes ex Tabula characteriſmi periodi Tropicæ, quam infra ſubiecimus, iterum abijce ab obſeruatione Tychonis ſecundum longitudinem Alexandriæ. Relinquetur æquinoctiũ reſpondens illi, quod Hipparchus inueſtigabat. Exemplum: Ab obſeruatione primi æquinoctij Hipparchei, ad æquinoctium anni Chriſti 1584, anni ſunt 1745. Abiectis omnibus 400, remanent anni 145: qui deſunt Tetraeteridi cõplendæ. quibus congruentes numeri ex ſubiecta Tabula characteriſmi, nempe 5, 3, 54 deducti de obſeruatione autumnali prima longitudinis Alexandriæ, hoc eſt, de 7. 17. $\frac{1}{35}$, relinquunt epocham æquinoctij ab Hipparcho inueſtigati, 2. 13. $\frac{1}{41}$. At Hipparchi erat. 3. 6. 0. Caſtiganda igitur Hipparchea obſeruatio, & omnes reliquæ ad hanc trutinam examinandæ. Illas igitur Hipparchi autumnales non ſequimur, propter earum inconſtantiam. Diſſident enim a ſe ipſis quadrante diei, propterea quod in ipſa inueſtigatione parallaxis Solis non eſt abhibita. Vernales vero non dubium eſt eſſe propiores vero, propterea quod eadem fere in illis conſtantia cernitur, quæ in Danicis Tychonis. Igi-

tur ad examen anni Tropici, unde diuertimus, redeamus, quem docti viri iandudum damnare inceperunt, ut non vereantur definire modum anni infra quadrantem diei esse minorem hor. 5. $\frac{'}{48}$, quasi minor sit, quam definit modus periodi septimæ annorum 896. Sed si Galalæa periodus, quæ minorem annum definit, quam Tetracosieteris, longius ab epocha Hipparchi vernali discedit, quam ipsa Tetracosieteris, quanto magis ab eadem Hipparchea epocha desciscet periodus non solum septima, sed & quam ex illorum præscripto, plurium annorum esse oportet? Secundum illos anni modus infra quadrantem est minor hor. 1. $\frac{'}{48}$, atque adeo minor, quam is, quem præscribit periodus annorum 896. ergo quæcunque periodus ex illorum definitione statuenda est, erit annorum plurium, quam 896, siquidem modus anni minor est, quam constituitur in periodo annorum 896. At Gelalæus modus maior est, quam is, quem ipsi designant, & magis desciscit ab obseruatione Hipparchi. Longe magis ergo desciscet modus ab illis præstitutus; & periodus, quæcunque ex illa definitione componi potest. Quare nos primum Hipparchi obseruationes vernas cum Alfonsino comparauimus, deinde cum Gelalæo modo: in quarum prima Alfonsinus minor est hor. 1. $\frac{'}{43}$. in secunda hor. 3. $\frac{'}{42}$. in tertia hor. 4. 58. Contrario genere Gelalæus maior est in prima, hor. 7. $\frac{'}{22}$. in secunda, hor. 5. $\frac{'}{23}$. in tertia hor. 4. $\frac{'}{6}$. Quamuis obseruationes hæ Hipparchi ὁλοχερῶς relatæ sunt, nullis horis, aut horarijs scrupulis definitæ, sed tantum per matutinum, meridianum, vespertinum tempus, tamen propter constantiam, quæ in illis conspicitur, non multum a vero discedere videntur. & proinde quia illis Alfonsinus epilogismus tardior est, modus Alfonsini anni iusto maiusculus est. Contra, quia Gelaleus celerior est, modus anni Gelalei iusto breuior est. Sed longe magis celeritate peccat Gelaleus, quam tarditate Alfonsinus. Melior ergo Alfonsinus, quam Gelalæus. Quod si Gelalæus fallit, multo magis fallet quæcunq; periodus post Gelalæam sequetur, & per consequens multo longius a vero discedit doctorum Mathematicorũ sententia, quæ modũ anni Tropici infra quadrantem statuit minorem, quam septima periodus annorum 896. Itaque cur hanc sententiam reijciamus, & modum anni Alfonsini amplectamur & retineamus, satis & illis constare poterit, & fortasse ut de sententia decedant, faciet. Sed obijciet aliquis, quum periodus Alfonsina annorum 400 peccet mora, Gelalæa vero celeritate, omnino periodum illam esse veram, quæ media erit inter utranque. Nulla autem est media, præter illam, quæ est annorum 524. Respondeo, verum esse; & me vinci rationibus, & demonstratione, cui nihil opponi possit. Nam secundum eam periodum primum æquinoctium Hipparchi fuerit 3. 21. $\frac{'}{51}$, horis 3. 51 tardius. Secundum æquinoctium, 3. 13. $\frac{'}{50}$, hor. 1. $\frac{'}{50}$ tardius. Tertium 5. 6. $\frac{'}{33}$, hor. 0. $\frac{'}{33}$ serius. Hæc propius abest ab obseruatione Hipparchea. Sed quia, ut diximus, illæ obseruationes ὁλοσχερῶς, non autem per horas, & horaria scrupula relatæ sunt, & adhuc propterea in dubium vocari possunt, ita ut incertum sit magis ne Alfonsinæ, an isti periodo conueniant, ideo nos Tetracosieterida retinuimus, tum quia minimum discrimen est inter illam, & sequentem, tum etiam propter exiguum numerum annorum, quibus constat, qui ciuili usui accommodatior: deniq; quia iam recepta est in usum anni Romani, ut ex nostris disputationibus, quam male eam tractauerint, ciusque rationes ignorauerint illius anni conditores; animaduerti posset. Sane altera periodus præferenda erat propter ea, quæ demonstrata sunt, & quia Arzael, & omnes illi artifices, qui anno Christi 1079 ordinarunt Neuruz Gelalæum, post multas ultro citroque velitationes tandem definierunt tempus, quo unus dies excrescit propter quadrantem Iulianum, esse annorum 131. auctor Aben Ezra. Certe 131 sunt quater in 524. Et qui illa malit uti, per me quidem faciat licet: & quidem cum eo melius agetur, quam si Tetracosieterida amplectatur. Hoc tantum sciat, ex his eorum sententiam conuelli, qui horariam appendicem anni Tropici minorem esse censent hor. 5. $\frac{'}{48}$. quum tamen Gelalæa ratio, quæ est hor. 48. $\frac{'}{53}$, sit iusto celerior.

TABVLA CHARACTERISMI
TETRAETERIDOS TROPICÆ.

Anni	Feria.	Hor.	′	″	Anni	Feria.	Hor.	′
1	1	5	49	12	30	2	6	36
2	2	11	38	24	40	7	16	48
3	3	17	27	36	50	6	3	0
4	4	23	16	48	60	4	13	12
5	6	5	6	0	70	2	23	24
6	7	10	55	12	80	1	9	36
7	1	16	44	24	90	6	19	48
8	2	22	33	36	100	5	6	0
9	4	4	22	48	200	3	12	
10	5	10	12	0	300	1	18	0
20	3	20	24	0	400	7	0	0

Asserto

Asserto anno Alfonsino ea via, quam non ipse Clauius odoratus est, non conditor anni noui Lilius, non quicunq; horariam appendicem anni Tropici minorem statuunt hor. 5. 48′, superest, ut rationes Tabulæ Tetracosietericæ, propter quam in tam longam diatribam excurrimus, exponamus. Primum ea incipit a conditu rerum, anno periodi Iulianæ 764, Octobris xxvi, feria prima. Non enim ex abrupto initium fecimus. quod enim non demonstratur, fidem non meretur. Ex obseruatione Danica anni 1584, æquinoctium fuit ad meridiem Ierosolymorum anno 764 periodi Iulianæ Sabbato in meridie xxv Octob. præcise ex Doctrina Tetracosieteridos. Quia vero, quod toties professi sumus, a meridie sabbati nos initium feriæ primæ instituimus ἀστρονομικῶς, ut Alfonsini, ab occasu autem Solis πολιτικῶς, ut Hebræi, ideo a feria prima incipit Tetracosieteris nostra. Rursus non post omne quadriennium intercalamus, sed interdum etiam post quinquenniũ, quoties scrupula diem solidum componunt, hoc imprimis cauentes, ne ante tempus intercalatio celebretur. Nam puerile est in anni Tropici forma omnibus quadriennijs vertentibus intercalare, & post aliquod tempus octo annos sine intercalatione transigere. Quid enim anno Iuliano cũ Tropico? quid Tropico cum Aegyptiaco? Hoc modo neque tam pronum erit errare, quum annũ intercalatitium ex ipsa Tabula petemus, neq; tam operosum, quam in excubijs esse, dum unũ bisextum post aliquot annos expungatur: quod est ineptissimum. Secundum hanc doctrinam construximus etiam Tetracosieterida tropicam, quam æquinoctialem annorum Christi nuncupauimus, quia ab æquinoctio anni primi Christi Dionysiani initium capit: quo anno post meridiem xxii Martij æquinoctium fuit 3. 2. 1. secundum rationes huius Tetracosieteridos, & accuratissimam obseruationem Tychonis Brahe. Hoc est æquinoctium fuit feria iii, hor. 2. 1 post meridiem xxii Martij Iuliani Alexandriæ. Quia vero æquinoctium perpetuo hærere in xxi Martij vo-

TETRACOSIETERIS TROPICA AEQVINOCTIALIS
A PRIMO ANNO CHRISTI DIONYSIANO.

	0	20	40	60	80	100	120	140	160	180	200	220	240	260	280	300	320	340	360	380
1	AG	D	G	C	F	B	FE	BA	E	A	D	G	C	GF	C	F	B	E	A	ED
2	F	CB	F	B	E	A	D	G	DC	G	C	F	B	E	BA	ED	A	D	G	C
3	E	A	ED	AG	D	G	C	F	B	FE	BA	E	A	D	G	C	GF	CB	F	B
4	D	G	C	F	CB	FE	B	E	A	D	G	DC	G	C	F	B	E	A	ED	A
5	CB	F	B	E	A	D	AG	D	G	C	F	B	FE	BA	E	A	D	G	C	GF
6	A	ED	A	D	G	C	F	CB	FE	B	E	A	D	G	DC	GF	C	F	B	E
7	G	C	GF	CB	F	B	E	A	D	AG	DC	G	C	F	B	E	BA	E	A	D
8	F	B	E	A	ED	AG	D	G	C	F	B	FE	B	E	A	D	G	DC	GF	C
9	ED	A	D	G	C	F	CB	F	B	E	A	D	AG	DC	G	C	F	B	E	BA
10	C	GF	C	F	B	E	A	ED	AG	D	G	C	F	B	FE	BA	E	A	D	G
11	B	E	BA	ED	A	D	G	C	F	CB	FE	B	E	A	D	G	DC	G	C	F
12	A	D	G	C	GF	C	F	B	E	A	D	AG	D	G	C	F	B	FE	BA	E
13	G	C	F	B	E	BA	ED	A	D	G	C	F	CB	FE	B	E	A	D	G	DC
14	FE	BA	E	A	D	G	C	GF	CB	F	B	E	A	D	AG	D	G	C	F	B
15	D	G	DC	GF	C	F	B	E	A	ED	A	D	G	C	F	CB	FE	B	E	A
16	C	F	B	E	BA	E	A	D	G	C	GF	CB	F	B	E	A	D	AG	DC	G
17	B	E	A	D	G	DC	GF	C	F	B	E	A	ED	A	D	G	C	F	B	FE
18	AG	DC	G	C	F	B	E	BA	E	A	D	G	C	GF	CB	F	B	E	A	D
19	F	B	FE	B	E	A	D	G	DC	GF	C	F	B	E	A	ED	AG	D	G	C
20	E	A	D	AG	DC	G	C	F	B	E	BA	ED	A	D	G	C	F	CB	F	B

lumus, iccirco quota C erit a litera Dominicali, ea erit feria æquinoctij in hoc anno reformato. Illud tamen prius ἐν προθεωρίας λόγῳ antecedat quod in hac Diatriba monuimus, nos incipere feriam a meridie antecedenti ἀστρονομικῶς, ab occasu Solis πολιτικῶς. hoc est: numeri astronomici procedunt a meridie: initium autem temporis ciuilis ab occasu Solis. Ideo quum primo anno Christi Dionysiano æquinoctium ciuile fuerit 3. 2. ′ post meridiem $\overline{\text{XXII}}$ Martij Iuliani, nos feriam quartam incipimus ab occasu Solis post meridiem eiusdem diei. Quia vero in capite Tabulæ litera duplex collocata est AG, & posterior litera usurpatur a $\overline{\text{XXV}}$ Februarij, quota est C a G, ea est feria æquinoctij. Aio igitur $\overline{\text{XXI}}$ Martij anni emendati, in qua semper ciuile æquinoctium statuimus, fuisse feriam quartam. In editione quidem Liliana semper æquinoctium statuitur in $\overline{\text{XXI}}$ Martij. Sed quia bisextum per quadriennia celebratur, propterea sæpissime contingit, ut æquinoctium ciuile in alienam feriam incidat. Vt hoc anno 1604, litera Dominicalis Liliana est C, & ideo æquinoctium feria prima. At in Tetracosieteride rationali litera Dominicalis est D, a qua C est septima. Ideo æquinoctium ciuile commissum est Sabbato, non Dominica. Sed anno 1605., qui erit quintus Tetracosieteridos quintę ab anno Christi primo, bisextũ Tropicum erit, Litera duplici CB. Et quia C est secunda a B litera Dominicali, ideo æquinoctiũ conficietur feria secunda, ut etiam in typo Liliano. Hic est verus modus intercalandi secundum modum rationalem, non quem induxit Lilius, quem tumidis buccis decantat Clauius. Hæc est vera Tetracosieteris tropica, non quę in fine trium centuriarum bisexta expungit, deinde per ducentos annos Soli dat vacationem munerum. quo nihil ineptius, absurdius, puerilius excogitari potest. Discat discat Clauius quam periculosum sit reprehendere, quæ non intelligit, quam turpe, ex iniquis reprehensionibus se, & iudicium suum ludibrio omnium exponere. Nihil magis e re nostra fuit, quam ex eius confidentia nobis ansam præbitam fuisse tam errores Lilianæ editionis, quam inscitiam Clauij in apertum proferendi.

TABVLA SECVNDA PRAECESSIONIS AEQVINOCTIALIS.] Hæc Tabula in ternarios tributa est, ut vides. Quot ternarij, tot Tetracosieterides. Terna enim bisexta in Tetracosieteride pereunt. primum bisextum post 132 annos, quorum character est 3. 0. 14′. feria tertia, hora nulla. Itaque quum tantum supersint 14′ scrupula, ibi debuit interrumpere bisextum suum Lilius, non autem in singulis centurijs ante præstitutos fines peremptionem bisexti præcipitare: & per ducentos annos Solem iubere quiescere. Secundum bisextum perimitur post annos 264: quorum character 6. 0. 28. Tertium in fine Tetracosieteridos, ubi tantum feria $\overline{\text{VII}}$ sine appendice horaria, aut scrupularia. Itaque dies προσηγήσεως nihil aliud sunt, quam bisexta Iuliana reiectitia. Nam προσήγησις est τῶν πρόσω; & ratione anni Iuliani dicitur, non ipsius anni Tropici: & in anno tropico illius reiectionis nulla extat suspitio, nisi in Tetraeteride Liliana, quæ nonaginta sex annis Iulianis octo Aegyptiacos subijcit: hoc est, per $\overline{\text{XCVI}}$ annos singulis quadriennijs bisextum celebrat, deinde octo integros sine bisexto transmittit. At quanto facilius est ex Tetracosieteridos æquinoctialis Tabella supra a nobis positam literam Dominicalem petere, & ex ea quando intercalandum sit, scire? Prudenter Ecclesia Abyssina, quæ lustri Iuliani annos singulos nomine unius ex quatuor Euangelistis appellare solet, ut quoto anno lustri, & quando intercalandum sit, neminem latere possit, ne idiotam quidem. Sic in Tetracosieteride faciendum esset, ut lustrorum anni Euangelistarum nominibus designentur, ne quem fugiat, cuius Euangelistæ anno intercalatio competat. Quum autem quinto anno intercalandum erit, tunc anno ultimo lustri alius Apostolus ponatur, puta Paulus: ut semper eidem Euangelistæ intercalatio debeatur. Exemplum: Anno quinto Tetracosieteridos CB Mattheus, cuius anno semper intercalatio fiat, A secundus Marcus, G tertius Lucas, F quartus Iohannes. Hoc lustrum est ordinarium quatuor tantum annorum. Anno vero nono ED, qui primus est quinquennij, ordine a Mattheo procedant omnes Euangelistæ, C, B, A, in quinto autem anno G Paulus. Nam quum vulgus videbit Paulum Iohanni succedere, tunc sciet nondum esse locum intercalationi, hoc est, ex horis, & horarijs scrupulis nondum assem diei consummatum esse. Hoc modo quis errare possit? At in Liliana methodo quam ridicula intermissio bisexti post centurias tres annorum? quam præter rationes motus Solis æqualis? quam oportuna errori? Sed diuinum est inuentum, ut ait Clauius, &, nisi fallor, hoc præcipit, *Tacete, θύρας δ' ἐπιθέσθε βεβηλοι.*

TABVLA TERTIA MORAE LVNARIS.] In antecedente Capite prima Tabula est anticipationis Lunæ, secundum quam Epactæ crescunt, & ascendunt in anno Iuliano. ista est ὑπολείψεως Lunaris, in qua Epactæ decrescunt, & deorsum pergunt in anno Tropico. Diuersum utriusque argumentum, usus idem. Propositis annis Mundi, numerus proxime minor lateralis

sub

sub cyclo Lunari Mundi, qui in fronte Tabulæ expositus est, in angulo communi dabit Epactam æquabilem, quæ an castiganda sit, ostendet Tabula duplex sequens characterissimi nouiluniorum. Hæc autem Tabula redit in orbem post annum mundi 6403. Nam annus 6404 incipiet ab eadem epacta. Procedit autem per cyclos $\overline{\text{XII}}$, non autem XVI, ut in anno Iuliano. Nam Lilius & Liliani imperite post $\overline{\text{CC}}$ annos. Hoc enim esset ab anno cycli, ad annum cycli dissimilem. quod est absurdum. Nam προσήμησις in anno Iuliano, & ὑπόλειψις in Tropico fiunt per cyclos, non per annos, qui non sunt numeri $\overline{\text{XIX}}$. De quo postea. Construximus etiam similem Tabulam ad annos Christi, quibus semper unitas addenda est, ut solet fieri, ad numeri aurei methodum. Accipienda est semper non Epacta Latina, sed Saracenica, quæ maxime locum habet in hoc anno Niceno, quia non omnia nouilunia incidunt in Martium, sed in Aprilem. Duo igitur obseruanda, prius, ut siue in Martio, siue in Aprili, Epactam Saracenicam castiges. Alterum, ut quum in Martio Epactam Saracenicam castigaueris, ad totius anni nouilunia indicanda, assumas Epactam Latinam, quæ ei respondet. Exemplum: Anno Christi 1603 erat aureus numerus $\overline{\text{VIII}}$. Nouilunium Paschale conueniebat cum Adar Dionysiano feria $\overline{\text{IIII}}$. Ingredere subiectam Tabulam. Accipe numerum annorum Christi aut expressum, si quidem extat, aut proxime minorem. Eregione eius anni, sub aureo numero frontali in cella communi occurrit epacta Saracenica 19: quæ si incidit in fe-

TABVLA EPACTARVM SARACENICARVM AD ANNVM REFORMATVM SIVE NICENVM ACCOMMODATA.

Anni Christi.	I	II	III	IIII	V	VI	VII	VIII	IX	X	XI	XII	XIII	XIIII	XV	XVI	XVII	XVIII	XIX
	Aureus numerus.																		
0	9	20	1	12	23	4	15	26	7	18	29	10	21	2	13	24	5	16	27
228	8	19	0	11	22	3	14	25	6	17	28	9	20	1	12	23	4	15	26
456	7	18	29	10	21	2	13	24	5	16	27	8	19	0	11	22	3	14	25
684	6	17	28	9	20	1	12	23	4	15	26	7	18	29	10	21	2	13	24
912	5	16	27	8	19	0	11	22	3	14	25	6	17	28	9	20	1	12	23
1140	4	15	26	7	18	29	10	21	2	13	24	5	16	27	8	19	0	11	22
1368	3	14	25	6	17	28	9	20	1	12	23	4	15	26	7	18	29	10	21
1596	2	13	24	5	16	27	8	19	0	11	22	3	14	25	6	17	28	9	20
1824	1	12	23	4	15	26	7	18	29	10	21	2	13	24	5	16	27	8	19
2052	*	11	22	3	14	25	6	17	28	9	20	1	12	23	4	15	26	7	18
2280	29	10	21	2	13	24	5	16	27	8	19	0	11	22	3	14	25	6	17
2580	28	9	20	1	12	23	4	15	26	7	18	29	10	21	2	13	24	5	16
2736	27	8	19	0	11	22	3	14	25	6	17	28	9	20	1	12	23	4	15
2964	26	7	18	29	10	21	2	13	24	5	16	27	8	19	0	11	22	3	14
3192	25	6	17	28	9	20	1	12	23	4	15	26	7	18	29	10	21	2	13
3420	24	5	16	27	8	19	0	11	22	3	14	25	6	17	28	9	20	1	12

riam $\overline{\text{IIII}}$ in Martio, non indiget castigatione. Sin aliter, castigetur. Litera Dominicalis Nicena erat E. At nouilunium commissum est feria $\overline{\text{IIII}}$, ergo in litera A. in qua sane reperitur epacta Saracenica in Martio. Ergo non indiget castigatione. Quia nouilunium confectum est in Martio, ideo non 19, sed XVIII Epacta, quæ ei respondet, per totum annum usurpanda, ut primum nouilunium sit plenum, & alternatio plenorum & cauorum rite seruetur. Contra si in Aprilem nouilunium incidet, contentus esto epacta Saracenica, ne mensis Paschalis sit cauus. Subiecimus etiam huic Tabulæ illustria exempla ὑποπλείψεως σελληναικῆς,

EXEMPLA NOVILVNIORVM PRIMI NVMERI AVREI IN ANNIS CHRISTI IN TYPO ANNI REFORMATI.

Anni Christi.	Litera Dominicalis.	Feria Nouilunij.	Epacta Sarracenica.	Anni Christi.	Litera Dominicalis.	Feria Nouilunij.	Epacta Sarracenica.	Anni Domini.	Litera Dominicalis.	Feria Nouilunij.	Epacta Sarracenica.
1	B	4	8	267	G	7	7	533	F	2	6
20	F	7	8	286	E	2	7	552	C	5	6
39	DC	2	9	305	B	5	7	571	AG	1	6
58	A	5	8	324	GF	1	7	590	E	3	6
77	E	1	8	343	D	3	7	609	B	6	5
96	C	4	7	362	A	6	7	628	G	1	5
115	G	6	8	381	F	1	6	647	D	5	6
134	ED	2	8	400	C	5	6	666	BA	7	5
153	B	5	7	419	AG	7	7	685	F	3	5
172	F	7	8	438	E	3	6	704	C	6	5
191	D	3	7	457	B	6	6	723	A	1	5
210	A	6	7	476	GF	1	7	742	E	4	5
229	FE	1	8	495	D	4	6	761	CB	7	5
248	C	4	7	514	BA	7	6				

& inconſtantiæ nouiluniorum in eodem annos cycli, idque per anno 760 abſolutos. qui ſunt cycli $\overline{\text{XI}}$; initio ab anno ſumpto, qui antecedebat epocham Dionyſianam, primus ſcilicet aurei numeri. In hac igitur Tabella non ſolum videre eſt per epactam quomodo paullatim fiat ὑστέρησις, non poſt, aut ante, 228 annos, ſed nunc ante, nunc poſt, prout Epacta creſcit, aut decreſcit. Non enim, ut Liliani cenſent, edicto imperatorio ſtatim decedunt Nouilunia de priſca Epocha, ſed tacita quada varietate motus Lunaris, qui non aliter, quã per characterem nouilunij, percipitur. qui ſi non adhibeatur, neque ad eum epactæ caſtigentur, multum peccari neceſſe eſt in anno Iuliano, ſed longe fœdius in anno Tropico propter inæqualitatem intercalandi, quarum rerum inſcitia quantum Liliani a vero aberrarint, ex hac Tabella animaduerti poteſt. Vt igitur Epactæ caſtigentur, adhibenda eſt Tabula ſecunda Capitis tertij, ex qua characterem decerpes nouilunij Paſchalis, tam prioris partis, quam poſterioris: ſed poſterioris tantum in numero aureo $\overline{\text{VIII}}$, $\overline{\text{XI}}$, $\overline{\text{XIX}}$. quia διὰ ἀντικατάστασιν Adar in locum Niſan ſubſtitutus eſt. Ex illis duabus Tabulæ partibus unuſquiſque perpetuas tabulas nouiluniorum propagare poteſt, ſine ullo labore, uno prope ictu oculi, annotato in primo verſu cycli decemnouennalis Aureo numero, in ſecundo litera Dominicali, in tertio charactere, ſiue feria nouilunij, in quarto epacta caſtigata Sarracenica, ut in hac Tabella a nobis factum eſt. Denique tria præcipua in conſtructione anni Niceni obſeruanda: diſpoſitus epactarum in contextu anni Iuliani, ita ut a nobis inſtitutus eſt, initio a Martio, in cuius Kalendis Epacta literata XXIX, Sarracenica o. Secundo inſtituendus cyclus Tetraetericus literarum Dominicalium, quarum prima duplex A G: neque intercaletur antequam dies ex horis & ſcrupulis conſummetur, ſed litera Dominicalis petatur ex tetracoſieteride æquinoctiali, cuius exemplum ſupra appoſuimus. Tertio ut epactæ ad Tabulæ ſecundæ Capitis tertij characteriſmos caſtigentur. Nam quanuis multa in hac doctrina ſpectanda ſunt, omnia tamen ad hæc tria capita referuntur. Pulcherrima eſt hæc doctrina, & quæ ab alio, quam Clauio, tractari debuit, quam a Lilio peſſime conceptam peiore genere ille contaminauit, & multa in ea inſcitiæ ſuæ veſtigia impreſſit, ut ſunt collegia epactarum in unam diem 25, XXVI; item XXV, XXIIII. item tranſitus a $\overline{\text{XXV}}$, ad $\overline{\text{XXIII}}$ epactam, & alia deliria, quæ nemo harum rerum paulo intelligentior extare in Kalendario ſine riſu, in uſum recepta eſſe ſine indignatione cernere poteſt. Tanta fuit in admittenda culpa inſcitia, tanta eſt in defendenda pertinacia. Quod ſatis ſtercoreis ſuis apologijs declarauit Clauius, quibus nihil aliud, quam ex tot erroribus alios per ſtuporem ſe non agnoſcere, alios, quos agnoſcit, per impudentiam fateri nolle profeſſus eſt.

TABVLA QVARTA CHARACTERISMI.] Nihil de hac amplius quod dicam, habeo. Eadem enim eſt methodus, quæ & Secundæ Capitis tertij.

AD DEFINITIONES.

1 *Differentia Tropica.*] Ptolemæo dicitur τὸ διάφορον τῆς κατὰ τὸ τεταρτημόριον ἐπακτίας: Chryſococcæ medico τὸ τεταρτημόριον παρά τι. id eſt, *Quadrans diei aliqua portione minus.* At Ptolemæo, *Differentia acceſſionis, ſiue appendicis, quæ accidit propter quadrantem.* Quadrantis enim

ἐπακτία,

ἐπισία, id est accessio, est id, quod annum ex Aegyptiaco Iulianum efficit. Vt contra: Quadrantis ἀπισία, *absentia*, est quæ ex Iuliano Aegyptiacum constituit, quale est octennium Lilianum per omissionem bissexti importunam in calce trium primarum centuriarum Tetracosieteridos Tropicæ. Ea differentia est cardo, in quo totum negotium de anno tropico versatur. Nos multa διάφορα supra memorauimus. Tot enim excogitari possunt, quot periodi Tropicæ, ex quarum numero nulla, quæ minus tarda, quam 400 annorum, nulla, quæ minus velox, quam quæ 524 annorum est. Vtra melior, magis deliberari, quam pronunciari potest. Nos illam priorem prætulimus, quanuis alteram veram esse non dubitamus.

III Προήγησις ἰσημερινὴ χρονική.] Motus siderũ dupliciter consideratur, χρονικῶς in diebus ciuilibus, τοπικῶς in gradibus Zodiaci. Hoc primum dictat ratio ipsa, ἐπειδὴ ἀρχὴ παύσης κινήσεως ἐστὶ τόπος καὶ χρόνος. deinde accedit locupletissimus huius sentẽtiæ vindex Ptolemæus: ἐπὶ οἰκειοτέραν ἀποκαθάρσασιν εὕρησομεν τὴν ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ χημαλισμὸν φερούσης τὸν ἥλιον τοπικῶς τε καὶ χρονικῶς. Sed expresse Hypsicles in Anaphorico: ἔστι τῶν ζωδίων κύκλος εἰς τριακοσίας ἑξήκοντα ἴσας διῃρημένος, ἑκάστη τῶν ἰσοφερῶν μοῖρα τοπικὴ καλείσθω. ὁμοίως δὲ καὶ χρόνος, ἐν ᾧ ὁ ζωδιακὸς, ἀφ' οὗ ἔτυχε σημείου, ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ σημείου πάλιν ἀναγίνεται, εἰς τριακοσίας ἑξήκοντα χρόνους ἴσους διῃρημένος, ἕκαστος τῶν χρόνων μοῖρα χρονικὴ καλείσθω.

IIII *Annus Tropicus.*] Ab Hipparcho est. ὁ καθ' ἥλιον ἐνιαυτός. τοῦτο δ' ἐστὶ λέγε) ὁ χρόνος, ἐν ᾧ ὁ ἥλιος ἀπὸ τροπῆς, ἀπὶ τὴν αὐτὴν τροπὴν, παραγίνε), ἢ ἀπὸ ἰσημερίας ἐπὶ τὴν αὐτὴν ἰσημερίαν. Seruius solstitialem annum vocat, qui alias tropicus, in illud: *Nam quia nec fato, merita nec morte peribat. Tribus, enim, inquit, humana vita continetur Natura, cui ultra centum, & viginti solstitiales annos concessum non est.*

V *Menses Cæleſtes:*] Definitio Censorini, ut & sequens VI.

VII *Dies intercalaris.*] Ex hac definitione manifestum est intercalationem nunquam celebrandam, nisi iustus diei modus ex appendice horaria & scrupularia accreuerit. Vnde fit, ut non semper quarto anno, sed & quinto quoque competat intercalatio. Aliter facere, est aut nescire modum anni Tropici, aut sibi cum Tropico, non cum Iuliano, rem esse non sentire. Huic obiectioni Liliani quid opponant, non habent.

VIII *Cyclus Solis Tropicus.*] De eo satis actum superq; in longa diatriba. Definitioni additũ est *quaternariũ*, quia periodi omnes Tropicæ ciuiles sunt num. quaternarius. Hoc antea monuimus.

IX ὑπόλειψις σελιναϊκή.] ὑστερισμὸς, siue ὑπόλειψις, motus contrarius τῇ προηγήσει σελιναϊκῇ, quanuis improprie ad Lunam refertur. Hoc enim potius referendum ad Solem, cuius Enneadecaeteris est velocior Enneadecaeteride Lunari. ὑστερισμὸς igitur σελιναϊκὸς unius diei fit in cyclis duodecim Lunaribus: quia Sol κατὰ προήγησιν ἰσημερινὴν Lunam anteuertit; hoc est Lunarem Enneadecaeterida; horis 2. 75. Vt enim Lunaris Enneadecaeteris minor est Iuliana hor. 1. 485, ita maior est tropica hor. 2. 75. Ex priore differentia nascitur ὑπόλειψις, siue ὑστερισμὸς, ex posteriore προήγησις σελιναϊκή. Rursus ex priore prodit μετεμπτωσις ἐπακτῶν, ex altera προεμπτωσις ἐπακτῶν. Post annos 304 Epacta Iuliana peccat μετεμπτώσει, ut Epactæ terminorum Paschalium Dionysianorum. Post 228 annos Epacta Tropica fallit καὶ τὰ προεμπτώσιν. Denique ὑπόλειψις fit εἰς τὰ ἑπόμενα, προήγησις εἰς τὰ προηγούμενα. Lilius hæc ignorauit. Clauius nondum capit. Lilius per caliginem in anno Iuliano anticipationem fieri sensit, & moram in suo anni typo, alteram in 300, alteram in 200 annis. Quæ omnia ostendunt caussas enneadecaeteridon eum prorsus nesciuisse, neque spem esse, ut Clauius assequatur, nisi aut melius ingenium ei diuinitus detur, aut id, quod habet, meliorib. literis excolatur.

X *Character anni Tropici.*] Anni Iuliani modus est dierum CCCLXV, hor. VI. Abiectis omnibus septenarijs, remanet character anni Iuliani 1. 6. ○. id est feria prima, horæ VI. Scrup. ○. τὸ διάφορον anni Tropici est hor. 0. 10. $\frac{\prime}{48}$. quo de charactere Iuliano deducto, remanet character anni Tropici 1. 5. $\frac{49'}{12''}$.

XII ἐκβολή.] Olim Termini Paschales Nisan Dionysiani erant intra mensem æquinoctialem in annis numeri aurei, VIII, XI, XIX. Hodie longissime sunt extra epocham æquinoctij, & ex mense Κριῶν ♈ in mensem Ταυρῶν ♉ summoti sunt διὰ τῆς προηγήσεως ἰσημερινῆς. Quare Adar proximus ante Nisan Dionysianum reperitur maiore ex parte intra mensem Krionem, ideoque Paschalis factus est in annis aurei numeri, VIII, XI, XIX: & Nisan reijcitur, quod in alienum mensem, nempe Tauronem, hodie compulsus est celeritate prægressionis æquinoctialis. Nam numerus aureus III adhuc est intra Nisan Iudaicum & Dionysianum: cuius terminus Paschalis est in IX Aprilis. Itaque quum ἐκβολὴ committitur, tunc locus est ἀντικαταστάσει, de qua mox locus erit dicendi. Iudicio autem ad hanc rem simul, & accurata attentione opus. Nam anno Christi 1598 fuit aureus numerus III, Nisan feria II, in XXVII Martij. Proinde quartadecima Luna in IX Aprilis, qui est verus terminus Nicenus castigatus, detractis προηγήσεως diebus IIII. Quare locus non est τῇ ἀντικαταστάσει, ut pro Nisan substituatur Adar, cuius neomenia fuit feria prima, XXVI Februarij. Ideo quartadecima incidit in

XI Mar-

xi Martij, qui est locus æquinoctij. Non tamen Adar assumendus, quum quartadecima Nisan sit in ix Aprilis, quæ est trigesima dies Krionos. At noui anni editores non aliam ob caussam Adar pro Nisan sumpserunt, nisi quia epacta xxiii illius anni posita est alieno loco, nempe in viii Martij propter signum ✱ in Kalendis collocatum. Præterea isti Fastorum castigatores non aduerterunt remotissimum terminum Paschalem esse in xix Aprilis noui, aut in ix Aprilis veteris. Quod enim sæculo Niceno remotissimus terminus erat in xviii Aprilis, hoc accidisse alibi indicauimus, quia eo sæculo nulla erat epacta xxiii, quæ hoc sæculo currit. Hoc ante bis, aut ter iterauimus, si qua dormientem Clauium expergefacere possimus.

xiii ἀντιπαπέξασις.] Est priori πρός τι, & relatiua. Altera enim sine altera esse non potest. Ideo interprete opus non habet. Nam reiecto Nisan, substituitur Adar, ut ante dictum est. Sic anno Christi antecedente 1603 neomenia Nisan Dionysiani congruebat Kalendis Aprilis, feria vi: ita ut eius decima quarta dies summota fuerit ab æquinoctio ciuili hebdomadas solidas quinque. Ideo fuit ἐκβόλιμος, *expunctitius*, in cuius locum assumptus est Adar, cuius neomenia conueniebat iii Martij, feria v. Quapropter quemadmodum Nisan vetus fuit ἐκβόλιμος, ita Adar fuit ἀντείσικτος. quod & accidit hoc sæculo, numero aureo viii, xi, & xix. & quoties hoc fit, annus, qui antiquitus erat ἐμβολιμαῖος, fit communis, & contra, sequens annus ex communi fit ἐμβολιμαῖος. Sed doctrina τῆς ἐκβολῆς καὶ τῆς ἀντιπαπεξάσεως pendet ex Termino Paschali secundum interuallum Nicenum, a xxi Martij, ad xviii Aprilis, inclusiue. Terminus vero est quartadecima Luna. Quænam vero ea sit, haud temere definiri potest, propter triplicis differentiæ neomeniam. Est enim aut a iugo Lunæ, cuiusmodi nostræ, & Iudaicæ, & Nicenæ priscæ. Est a visione Lunæ, qualis Iudæorum Karraim. Est tertio die a iugo Lunæ, qualis Muharram Muhammedicus, & non raro Clauiana, sextadecima Luna. Secundum hæc tria genera neomeniarum diuersæ erunt quartædecimæ, & proinde diuersi termini Paschales. In primo genere quartadecima Luna est ante plenilunium; in secundo, in plenilunio; in tertio, post plenilunium. Hoc est in primo genere Terminus erit xiiii Luna: in secundo xv: in tertio xvi. Nos iandudum ostendimus quartamdecimam Lunam Christianorum post unum sæculum a tempore Constantini fuisse plenilunium propter Lunæ πεσήγησιν, omne-

NOVILVNIA PASCHALIA AB ANNO CHRISTI

MDLXXXIIII PER CYCLVM INTEGRVM.

Anni Christi.	Litera Dominicalis.	Character nouilunij.	Quotus Nisan Cycli Iudaici.	Nouilun. æquata in mes. Lilian.	Num. Aureus.	Epacta Clauij.	Nouilunia Clauij.	
1584	A G	2 4 414	Nisan v	xii Martij	viii	xviii	xiii Mar.	Emb.
1585	F	1 1 1003	Nisan vi	xxxi Martij	ix	xxix	Kal. Apr.	
1586	E	5 10 799	Nisan vii	xx Martij	x	x	xxi Mar.	
1587	D	2 19 595	Adar vii	x Mar.	xi	xxi	x Mar.	Emb.
1588	CB	1 17 104	Nisan ix	xxvii Mar.	xii	ii	xxix Mar.	
1589	A	6 1 980	Nisan x	xvii Mar.	xiii	xiii	xviii Mar.	
1590	G	4 23 489	Nisan xi	v Apr.	xiiii	xxiiii	vii Mar.	Emb.
1591	F	2 8 285	Nisan xii	xxv Mar.	xv	v	xxxi Mar.	
1592	ED	6 17 81	Nisan xiii	xiii Mar.	xvi	xvi	xv Mar.	Emb.
1593	C	5 14 670	Nisan xiiii	Kal. April.	xvii	xxvii	iii Apr.	
1594	B	2 23 466	Nisan xv	xxi Mar.	xviii	viii	xxiii Mar.	
1595	A	7 8 272	Nisan xvi	xi Mar.	xix	xix	xii Mar.	Emb.
1596	GF	6 5 851	Nisan xvii	xxix Mar.	i	i	xxx Mar.	
1597	E	3 14 647	Nisan xxiii	xviii Mar.	ii	xii	xix Mar.	
1598	D	7 23 443	Adar xviii	viii Mar.	iii	xxiii	viii Mar.	Emb.
1599	C	6 20 1032	Nisan i	xxvii Mar.	iiii	iiii	xxvii Mar.	
1600	BA	4 5 828	Nisan ii	xv Mar.	xv	v	xvi Mar.	Emb.
1601	G	3 3 337	Nisan iii	iii April.	xxvi	vi	v Apr.	
1602	F	7 12 133	Nisan iiii	xxiii Mar.	vii	vii	xxiiii	

que

que Computorum Eccleſiaſticorum conditores xiiii Lunam ideo πανσέλληνον vocaſſe, quia re vera eſſet πανσέλληνον, non autem, ut delirat more ſuo Clauius, quod eſſet proxima plenilunio, ſententia auctore ſuo digna. Quare enim Computorum Græcorum veteres magiſtri, in quibus Maximus Monachus, quærunt verum πανσέλληνον, non autem xiiii Lunam, ſi Terminus Paſchalis non eſt πανσέλληνον; Nunc ſubijciam integrum circulum enneadecaetericum nouiluniorum Paſchalium ab an. Chriſti Dionyſ. 1584, qui fuit ſecundus editionis Lilianæ, cum annis Chriſti, num. aureo, litera Dominicali Liliana, & menſibus Lilianis; primum quidem quomodo ex medio motu Lunæ nouilunia ſtatuenda ſunt: deinde ſecundum vulgarem modum æquabilium Epactarum, quem ſolum agnoſcit Lilius. Nos ex vetuſtiſſimorum Computatorum ſententia, Panodori, Aniani, Maximi monachorum Terminum Paſchalem poſſemus xv Lunam a iugo & coitu luminum vocare, hoc eſt ipſum plenilunium. Hic mare cælo miſcuit Clauius. Negat hoc conuenire uſui Eccleſiaſtico. Annis Chriſti 1584, 1585, 1586, 1589, 1591, 1594, 1595, 1596, 1597, 1600, 1602, noſtra xv Luna fuit eadem cum quartadecima Clauij, ipſo plenilunio. Quare igitur a nobis negat faciendum exemplo Computatorum veterum, quod ipſi imprudenti toties totieſque excidit ἀμεθοδεύτως vulgi Epactas ſecuto; & nouilunio a ſuis ſedibus ſummoto propter ſignum * Kalendis Martij appoſitum? In reliquis ſeptem cycli annis conuenit illi nobiſcum in nouilunio, propterea quod, ut ſæpe diximus, Epactæ non indigent æquatione, & verum nouilunium ſine caſtigatione poſſunt indicare: quod quidem in annis contigit, 1587, 1590, 1598, 1599. Et tunc Paſcha potuit celebrari in ipſo plenilunio, aut ante plenilunium, ut contigit anno 1598, ſiquidem Adar pro Niſan aſſumatur, propterea quod Clauius ex conſuetudine ſua quartamdecimam aſſumpſit, quæ nobis eſt xv, in qua plenilunium die Dominica. Ideo quum eo anno neomenia Clauiana putata ſit a coitu luminarium, & eadem fuerit cum neomenia methodi noſtræ, quartadecima eius fuit ante plenilunium, præter morem ipſius Clauij, cuius quartædecimæ incidunt fere ſemper in plenilunium. Ideo Dominica Paſchalis contra Canonem Nicenum celebrata eſt ante plenilunium, craſſo, & ridiculo errore. Nam plenilunium commiſſum fuit ea Dominica aliquot horis poſt meridiem. Vnde colligere potes, idem nos facere poſſe, quod Clauius, ſi terminum Paſchalem ponimus quintadecima die a iugo Lunæ. Anno igitur 1598, terminus Paſchalis, vel xv Luna Clauij, incidit in diem xxii Martij, die Dominica. Ideo tranſlatio ſolennitatis in ſequentem Dominicam facienda fuit. Hoc & ſimile deliramentum nunquam contingere poteſt in methodo noſtra, ſi terminum Paſchalem ſtatuamus in xv Luna. Atqui in Prolegomenis editionis nouæ diſerte monetur mirum videri non debere, ſi Epactæ uno die ſerius nouilunium indicant: quia, inquiunt, malumus peccare morando nouilunia, quam anteuertendo. Ergo quartadecima Clauij eſt quintadecima Luna, & proinde plenilunium. Hoc nos in noſtro Elencho monueramus. Tantum abeſt, ut animaduerſio illa Mathematicum deterruerit, ut ea ad ſententiam noſtram oppugnandam utatur. Fatetur, & negat. Quid enim aliud poteſt, qui tergiuerſari inſtituit? Rem nouam & miram docet, quam omnes, præter Clauium, hactenus ignorabant: in Ephemeridibus aliquando plenilunia poſt xvi diem a coitu luminarium fieri. Quare non addit aliquando xvii die a plenilunio coitum utriuſque ſideris confici, aliquando, a xiiii die? Deinde cur in re vulgatiſſima Ephemeridum fides aduocatur, quaſi tirones aſtronomiæ ignorent maximum diſcrimen medij & veri motus Lunaris eſſe maius xiiii horis, minus xv? Sed rariſſime hoc contingit. Itaque neſcio quare hoc obiecit, quaſi mirum, aut ſibi ſoli notum. Noſter epilogiſmus init neomeniam a meridie antecedenti aſtronomice, & ciuiliter ab occaſu Solis. Conſulat Ephemerides ſuas. Animaduertet non opus eſſe μορμολυκείῳ illo, quod ex Ephemeridibus didicit, cauſſas autem ignorauit. quas ſi ſciſſet, potius illis ad argumentum ſuum, quam Ephemeridum auctoritate, uſus fuiſſet. Quod ſi interdum rationes noſtræ Ephemeridum terminos non aſſequuntur, quanuis hoc rariſſime accidit, non eſt culpa epilogiſmi noſtri, ſed inæqualitatis καὶ ἀνωμαλίας ſideris: quæ, ut dixi, ut rariſſime euenit, ita, quando euenit, ferenda eſt, & non propter illam uniuerſa methodus damnanda. Quum igitur Clauius ipſe moneat ſuas neomenias tardiores eſſe uno die, quam Ephemerides, & ratio motus Lunaris indicant, ne ſcilicet peccetur anticipatione, quam Græci Computatores προεμπτωσιν vocant, quid manifeſtius oſtendere potuit terminum Paſchalem Clauianum eſſe plenilunium? Sæculo Diocletiani, a quo incipit τὸ παοχάλιον, neomenia prima Paſchalis erat xxiii Martij, & tunc v Aprilis erat xiiii Luna. poſt aliquod cyclos, v Aprilis cæpit eſſe xv Luna, id eſt plenilunium. Tunc exorta ſunt examina Computatorum Eccleſiaſticorum, qui xiiii Lunam vocarunt plenilunium. Et quidem re vera erat plenilunium. A ſæculo Diocletiani, ad nos, facta eſt προήρησις dierum ſolidorum iiii, ut ratio ipſa indicat,

indicat, & omnes etiam Liliani fatentur. Quare quum primo aureo numero neomenia esset in xxiii Martij, nunc ea conficitur in xix: ubi nos epactam numeri primi xi appositimus conuenienter & rationibus Lunæ & veteri Paschali Niceno, siue Diocletianeo. Quod autem Epactam i, quæ in anno reformato, aureo numero primo competit, Clauius non in xxix Martij sui, quæ diei xix Martij Iuliani respondet, apposuerit, non hoc iudicio fecit, sed quia Kalendis Martij * nota apposita est, ideo a vera sua sede epacta primi numeri aurei, & deinceps aliæ omnes per totum aurei numeri orbem alienas sedes occuparunt. Certe anno Christi 1596 nouilunium confectum est in xix Martij Iuliani & xxix Liliani. Idem fiet anno non bisextili 1634. At anno 1615 in xx Martij Iuliani, & xxx Liliani, propterea quod non semper ad eandem diem Iulianam neomeniæ cyclorum redeunt; ut, exempli gratia, annus primus Iudaicus cæpit a vii Octobris, vigesimus a viii. Idque præcipue propter unam caussam accidit, quod nisi uno die serius enneadecaeterides redirent, accideret, ut ultima cycli Lunatio esse tantum xxviii dierum: quod accurate suo loco a nobis discussum est. Si igitur Clauius Kalendis Martij Epactam xxix statuisset, & ordinem a nobis institutum secutus esset, eius termini perpetuo ijdem essent, qui Niceni, & Diocletianei. Atque huc quidem nos deduxit disputatio περὶ ἀντικαταστάσεως, quæ non solum in anno Tropico committitur κατὰ τὸν ὑποβολιμαῖον σελληναϊκὸν, sed etiam in Iuliano κατὰ τὸν ψευδήγησιν ἰσημερινόν. Quod autem de Pascha anni 1598 diximus, id exempli tantum gratia fecimus, siquidem Adar pro Nisan assumatur. quod quum factum sit in anno illo, peccatum est dupliciter, tum quod Adar pro Nisan assumptus est, tum quod etiam hoc modo peccatum est, quod Pascha ante plenilunium celebratum est. Quod eo anno Adar male pro Nisan assumptus est, patet, quod numerus aureus iii nondum incurrit in caussam ἀντικαταστάσεως. Terminus enim Paschalis numeri iii aurei est in ix Aprilis Iuliani. Qui igitur fieri potest, ut quartadecima Adar perueniat ad xxi Martij Iuliani? Magna & stupenda fuit cæcitas illa: de qua toties, & de caussis earum rerum, a nobis disputatum est.

CANON OCTAVVS.] Hic animaduertendum mensem Iudaicum veterem vocari eum, qui per ὑποβολιμαῖον σελληναϊκὸν in consequentia summotus est. Nam hoc sæculo Marcheswan Iudaicus non potest hærere vi diei Zygonos, sed longe in consequentia pessum abijt, alio mense in eius locum succedente, quæ est doctrina τῆς ἐκβολῆς καὶ τῆς ἀντικαταστάσεως: quam proxime tractauimus.

CANON DVODECIMVS.] De præcessione locali non minor velitatio inter Astronomos coorta est, quam de Temporali. Si nobis de modo anni siderei certo constaret, minus sane laboraremus, & tamen nondum confecta res esset. Nam certum punctum Ecliptice oportebat a veteribus deprehensum esse, item aliud ab hodiernis artificibus, ut ex interuallo interiecto & modus anni siderei, & ψευδήγησις localis certo definiri posset. Sed quem veteres & hodierni Astronomi locum Ecliptice determinant, is potius περὶ ὃ, quam ἐν ᾧ dici potest. Nos momenta istius præcessionis, quæ proxime a vero abesse visa sunt, sumpsimus tantisper, dum certiora a summis viris ex obseruationibus adferantur. Nam illorum est obseruare, nostrum illorum definitionibus stare.

IN CAPVT QVINTVM.

KALENDARIVM ANNI HIPPARCHEI.] Quod veteres varias poriodos Lunares instituerint, & ex illis anni Solaris modum ostendere conati sint, tam certis, claris, ac validis argumentis olim ex Censorino, & alijs vetustioribus monimentis demonstrauimus, ut nihil pertinaciæ relictum sit, quod manifestæ rei opponere possit. Nam & Harpalus ex sua Octaeteride, & Meton ex sua Enneadecaeteride, Democritusque, & Philolaus, ac denique Oenopio Chius ex suis magnis periodis Lunaribus idem demonstrare tentarunt. Omnino nullus veterum ab Harpalo, ad Ptolemæum, extitit, qui modum anni Solaris ad reuersiones Lunares non exegerit. Iccirco quoties obseruationes suas instaurabant, cyclos Metonicos absolutos expectabant, tanquam eorum conuersio esset terminus, ad quem omnes obseruationes suas referrent. Aristarchus ab obseruatione Metonis Solstitiali expectatis octo cyclis Metonicis, ita obseruationem suam aggressus est; Hipparchus xv cyclis ab Aristarcho, Ptolemæus totidem cyclis ab Hipparchi æquinoctio verno. Calippus Cyzicenus in quatuor cyclis Metonicis unum diem, Hipparchus unum etiam in totidem Calippicis periodis abundare animaduerterunt. Calippus verum anni modum existimauit eum, qui etiam est anni Iuliani, dierum cccclxv, & quadrantis diei. Hipparchus vero In quatuor Calippicis periodis suspicatus est de quadrante detrahendum hor. o. $\frac{1}{4}$. $\frac{1}{44}$ $\frac{15}{76}$. hoc est scrupula Iudaica 85 fere. ut

anni

anni modus secundum Hipparchum fuerit dierum 365. hor. 5. $\frac{55'}{15}$ $\frac{1''}{15}$, & in 304 annis, quæ sunt periodi quatuor Calippicæ, unus dies pereat supra rationes Calippi & Iulianas. Idem quoque censuit Ptolemæus, quanuis neglectis annis quatuor, in $\overline{ccc}$ annis sancit unum diem tollere. Tametsi Hipparchus non solidum diem excurrere in quatuor Calippicis periodis fatetur, quum dicat in totidem annos ἀχεδὸν unum diem, non autem solidum accrescere: tamen putauit ad periodum ciuilem constituendam satis esse interuallum annorum 304, quod Censorinus diserte docet. Rab vero Adda Bar Ahaba vir sæculo suo Iudæorum doctissimus, pensitatis Hipparchi rationibus, ex quibus Enneadecaeteris Lunæ minor est una Enneadecaeteride Calippica hor. 1. 485, hoc excessu in $\overline{xix}$ distributo, collegit hor. 0. 82. $\frac{7}{9}$ deducendum esse de quadrante Iuliano, siue Calippico, ut modus anni sit dierum 365. hor. 5. 997 $\frac{8}{9}$, vel, quod idem est, $\frac{43}{76}$. quanquam vetustissimi Iudæi alia via ad hoc peruenisse dicunt: & eodem res recidit. Scribunt enim, quod $\overline{iiii}$ Tekuphæ sint in anno, ergo in $\overline{xix}$ annis erunt quater $\overline{xix}$, id est $\overline{lxxvi}$. Ideo hor. 1. 485 in 76 distributis, deprehendisse Tekupham esse dierum 91. hor. $\frac{1}{76}$. $\frac{43}{76}$. Quæ si quater multiplicentur, prodibit idem modus anni, dier. 365. hor. 5. 997. $\frac{43}{76}$. Illa autem 76 scrupula secundaria vocauit רגעים, id est momenta. quod nomen etiam veteribus Computorum Ecclesiæ Romanæ magistris usurpatur. Ideo ab auctore nos ea vocauimus Momenta Rab Adda. Hoc verum esse auctores ipsos Iudæos dabo: הַשָּׁעָה וּתְפָה חֲלָקִים הַנּוֹתָרִים בְּכָל מַחְזוֹר לִדְעַת שְׁמוּאֵל לְבַעֲלֵי הָעִבּוּר הוּא אַדָּא חֵלֶק אוֹתָהּ הַשָּׁעָה וּתְפָה חֲלָקִים עֵי תְּכֻמַּת הַתְּשְׁבּוֹרֶת בֵּין עֵי תְּקוּפוֹת שֶׁבְּכָל מַחְזוֹר אֲשֶׁר מִפְּנֵי זֶה חֵלֶק כָּל חֵלֶק לְעֵי חֲלָקִים שְׁנֵיהֶם נִקְרָא לָהֶם רְגָעִים : וְהִנֵּה לְכָל תְּקוּפָה וּתְקוּפָה מֵעֵי תְּקוּפוֹת הַמַּחְזוֹר דְּ חֲלָקִים מַה רְגָעִים. *Horam, & cccclxxxv scrupula excurrentia in omni cyclo ex sententia Samuelis, ut constat omnibus auctoribus Computi, is Rab Adda illam horam, & cccclxxxv scrupula distribuit per scientiam fractionis arithmeticæ in omnes $\overline{lxxvi}$ Tekuphas, quæ sunt in cyclo. adeo ut unum quodque scrupulum diuiserit in $\overline{lxxvi}$ scrupula secunda, quæ vocauit Momenta: & singulis cycli Tekuphis competunt $\overline{xx}$ scrupula, $\overline{xiv}$ Momenta.* Hæc quidem elegantissime. Quatuor in omni anni typo considerandа, modus anni, descriptio mensium, caput anni, Titulus, siue epocha temporis. Modum anni iam tenemus, dierum 365. horar. 5. 997. $\frac{43}{76}$. ita ut in fine cycli nulla reliqua fiant scrupula horaria, aut momenta scrupularia. Iterum Iudæi de Rab Adda: הַחֹמֶשׁ עִם שְׁנוֹת הַלְּבָנָה בְּכָל מַחְזוֹר וּמַחְזוֹר בְּצִמְצוּם נָמוּר בְּלִי שׁוּם יִתּוּר אוֹ חִסּוּר אֲפִילוּ רֶגַע אֲהַתְּכוּפָן שֶׁלְּפִי חֶשְׁבּוֹנוֹ יִכְלוּ שָׁנָה. *ita ut secundum rationem eius desinant ann. Solis cum annis Lunæ in singulis cyclis æquatione absoluta sine accessione aut decessione vel vllius momenti.* Quare Rabbi Haie Hispanus tradit hunc esse verum anni Hipparchei modum. Descriptionem autem mensium docet Tekupharum situs, quum in omni cycli anno semper immutabili ordine sedes suas obtineant, ita ut Tekupha Nisan in anno primo cycli semper hæreat in neomenia Nisan Lunaris, in secundo anno in $\overline{xii}$ Nisan, & sic deinceps. quod quanquam in quauis descriptione mensium Solarium obseruari potest, tamen magis consentaneum rationi est, ut menses isti Solares alternis pleni, & caui describantur, & $\overline{xi}$ Epagomenæ, quibus Sol Lunam superat, in calce adijciantur, non utique quod ita eos menses Rab Adda ordinauerit. Iulianorum enim mensium descriptionem inactam reliquit, ut Adar siue Martius, sit $\overline{xxxi}$ dierum, Nisan siue Aprilis $\overline{xxx}$, Ijar, siue Maius $\overline{xxxi}$. Sed ideo nos hanc formam proposuimus, ut ostenderemus id proprium esse huius anni Hipparchei, ut nouiluniorum epochæ semper in ijsdem diebus mensium Lunarum hæreant, ut opus non sit epactis mensium, quibus opus est in descriptione mensium Idianorum, qua Iudæi Palæstini, & Samaritæ hodie utuntur. Quemadmodum enim non satis est annum esse tropicum, nisi in segmenta cælestia descriptus sit, ita non satis est huic anno ad hanc formam Hipparchi describi, nisi & menses illi conuenientes adhibeantur. Caput anni est a Tekupha Nisan, quod nobis tacentibus satis indicant veteres Iudæi, qui Rabbi Hillel Iudæorum principem Computum suum, qui hodie in usu est, super Tekupha Rab Adda fundasse dicit. Nam & Tekuphæ secundum Hillel a Nisan incipiunt, non a Tisri. Titulus, siue Epocha temporis, primum fuit sine dubio ab anno correctionis ipsius Adda. quod hactenus Samaritæ obseruant. Nam Rab Adda Tekupham primi sui Nisan instituit a nocte, quæ antecedebat diem secundam Aprilis. Deinde Rabbi Hillel Computo suo altius a 4104 annis repetito, eandem primam Tekupham Rab Adda retinuit in nocte nimirum quæ secuta est Kalendas Aprilis. ita ut secundum Hillelis computum Tekupha Rab Adda hodie ascenderit in $\overline{xv}$ Martij in annis 5364, a sæculo autem ipsius Hillel tantum ascensionem fecerit in noctem, quæ sequitur $\overline{xxvi}$ Martij. Nam a sæculo Hillel, ad nos, συναγωγης quatuor νυχθημέρων facta est, quantum scilicet est inter vesperam $\overline{xxviii}$ Martij Iuliani, & vesperam Kalendarum Aprilis. Quæ vera est caussa, cur hodie Neomenia Nisan Samaritani concurrit cum nocte, quæ sequitur $\overline{xxviii}$ Martij Iuliani. Eam nos olim

ignorabamus, quum Samaritanum Computum ederemus. Samaritæ enim anno hoc Hipparcheo utuntur. Post aliquot cyclos Nisan Samaritanus ascendet ad xxviii noctem Martij, & ita deinceps per collectiones 304 annorum. Sed huius anni mensium tam Iudaicorum, quam Samaritanorum descriptio mere Iuliana est, modus anni Hipparcheus. & quanuis Samaritæ Iudæos inexpiabili odio prosequuntur, tamen eos hac in parte, ut & in multis alijs, sequuntur. Iudæi vero Palæstini hodie Tekuphas Rab Adda obseruant; annis non a sæculo Hillel, sed ab eius Computo, deductis, quorum initium consurgit ab anno 954 periodi Iulianæ, Cyclo Solis secundo, feria quarta, initio noctis Kalendarum Aprilis, unde Iudaice incipit dies secunda Aprilis. In hoc igitur typo Epactæ æquabiles perpetuo tenore sine ulla mutatione in eadem die nouilunia ostendunt; modo initium sumatur a confecta Tekupha, quo neglecto, epactæ indigent castigatione. Alioqui peccabit κατὰ περίπτωσιν in anno intercalari, aut κατὰ μετάθεσιν, quando Lunæ annus est ὑπερήμερον. & alia præterea, quæ superior Capite a Clauio, Lilio, & Lilianis peccata esse indicauimus. Quia vero Lunæ enneadecaeteri cum Ennedecaeteride Hipparchea paria facit, & nullum discrimen inter vtranque relinquitur, propterea Epactæ in hac anni forma sunt immutabiles, neque μεταβολὴ locum habet quum in anno Iuliano in antecedentia post annos 304, in Tropico in consequentia post 228 transitum faciant. Hoc ille tres formæ commune habent, quod dies intercalaris epactarum tenorẽ labefactat. Rursus, quod supra ostendimus ultimo mense Lunari cycli, secundum Epactarum æquabilium dispositum, semper esse xxviii dierum tantũ, id in hac specie anni cernitur. Nisan enim nonusdecimus statuitur in die xiii Adar Solaris: a qua die, ad neomeniam Nisan Solaris, interiecti sunt tantum dies xxviii. Atqui nullus mensis Lunaris maior est xxx, nullis minor xxix dierum. Hoc fit propter iiii dies intercalares, quæ sunt semper in Enneadecaeteride, quas Epactæ æquabiles representare non possunt. Vnde nata sunt ὑποδομὴ σελήνης, quum Saltum Lunæ nostri vocant, & alia errorum argumenta. Nam in cyclo propter quatuor bisexta tres anni sunt ὑπερήμεροι, id est, cccliv dierum, & quartum bisextum accidit ultimo mensi, ut sit xxix dierum solidorum. Ideo, quod alibi accurate discussimus, sæpe fit, ut neomenia primi mensis Enneadecaeteridos uno die tardius committatur, quam in cyclo antecedente. Itaque primo anno Iudaico neomenia Nisan Lunaris conueniebat cum neomenia Solaris. Anno vigesimo Iudaico, qui erat primus cycli secundi, character Nisan Lunaris fuit 7. 2. 57. hoc est feria septima. character vero anni fuit 6, qui cum regulari secundæ diei Nisan Solaris componit feriã septimam. Ergo secunda Nisan Solaris iniuit neomenia Nisan Lunaris, un die serius, quam in primo anno Iudaico. Hæc omnia ignorarunt Liliani, & omnium maxim Clauius. Quamuis hodie cum Iulianorũ mensiũ descriptione hic annus inter Iudæos & Samaritas in Palæstina locũ habet, tamẽ operę visum fuit ita, ut ab Adda concipi debuit, per menses solares alternis plenos & cauos, eius typũ hic lectori proponere. Nã pulcherrima eius species est, & multa cognitu digna continet, præsertim in ijs, quę ad Epactas & Lunarẽ doctrinã pertinẽt.

TABVLA PRIMA. CYCLVS SOLIS.] In hac anni forma character annorum 393 colligit 7. 0. $\frac{23}{1080}$ $\frac{16}{76}$. id est feriam septimam cum scrupulis primis horarijs minus quam duobus. Itaque in annis 11790 vix colligitur hora una. ad mutandum autem feriam opus est annis plus quam 282960: quæ periodus quum sit immanissima, tuto negligi possunt scrupula Iulaica 29, cum 16 momentis Rab Adda, quæ sunt minus quam trigesima pars horæ. Omnis enim annorum collectio, cuius character complet feriam septimam pure, complebit etiam omem feriarum. & in hoc casu dies intercalares cum annis ipsius periodi componunt numerum septenarium, quanquam ex definitione viii Capitis antecedentis annos periodi oportebat esse numerum quaternarium ad periodum ciuilem constituendam. Sed in formanda periodo Tropica ratio habetur bisexti Iuliani, quia modus anni Tropici constituitur ex peremptione excessus quadrantis Iuliani supra annum Tropicum, periodus autem Tropica ex peremptione unius, aut plurium bisextorum Iulianorum, quæ quum redeant quarto quoque anno, perimantur oportet in quodam quadriennio: & propterea ex quadriennijs constare debet omnis periodus Tropica. Ast annus Hipparchi, quamuis ab ipso auctore Tropicus esse putatus est, tamen progressu temporis deprehensus est nihil ad rationem tropicam, sed ad Lunarem tantum, pertinere. Ideo iste cyclus non est Tropicus. Non enim ullam cum anno Tropico cognationem habet. Tamen, quod notandum est, quamuis hæc periodus non est Tropica, est tamen Tropicæ pars. 393 enim sunt tres quadrantes periodi Tropicæ annorum 524, quæ est quarta ordine in numero septem periodorum, & quam non dubitamus omnium optimam & absolutissimam esse, ideoque nullam aliam esse, præter illam.

TABVLA TERTIA ὑπολείψεως *Hipparchi.*] πόλλψις anni Hipparchei fit κατὰ περίπτωσιν ἰσομεγεθὴ in annis prope 233 secundum Tetracosieterida. Hoc est, si periodus annorum 400

est vere

est vere Tropica, ὑπάλλαξις Hipparchea committitur in annis 233, & æquinoctia anteruertunt annum Hipparchi die uno. Sin autem periodus quarta annorum 524 est vere Tropica, (Tropica vere nobis videtur) æquinoctia annum Hipparcheum fere biduo prægredientur. Nam in 524 annis Tropicis fit πρόγνωσις quatuor dierum, in 304 annis Hipparchi unius tantum diei.

TABVLA QVINTA.] Sola hæc anni Hipparchei species perpetuas Epactas habere potest. In reliquis anni formis illæ locum non habent. Eæ autem sunt duplices, plenæ & cauæ, ita dictæ a mensibus plenis & cauis, quibus competunt. Exemplum: Epacta x est plena congruens sex mensibus plenis, & Epagomenis. Huic respondens Epacta xi conuenit reliquis mensibus cauis undetriginta dierum. Atque hæ quidem Epactæ alternis plenæ & cauæ conueniunt mensibus Solaribus alternis plenis & cauis. In Typo autem Samaritano, cuius menses mere Iuliani sunt, modus autem anni Hipparcheus, Epactæ quidem omnino sunt perpetuæ, non tamen alternis plenæ & cauæ, sed opus est ad nouilunia deprehendenda doctrina Canonum x, xi, xii Capitis tertij. Porro hæc Tabula duplex est. Prior pars continet Epactas Lunares unius cycli perpetuas: altera epactas Solis in uno cyclo Solari. Epactæ autem Solis nihil aliud sunt, quam excessus eius supra Lunam in anno Hipparcheo, quarum nonadecima est merus mensis Lunaris.

DEFINITIONES.

I Διάφορον, *siue differentia.*] Differentia anni veri Hipparchei & Iuliani est scrup. ′. 33′. 20″, & pauxillo amplius. Eius autem anni modus dierum 365, hor. 5. 55′. 23″. 20‴. Sed Ptolemæus, neglectis iiii annis, in 300 putat unum bisextum perire in modo Iuliano. Itaque eius annus fuerit dierum 365. hor. 5. 54. 55′. vnde monstrum inauditum adparentis æquinoctij creatum est a recentioribus, præsertim ijs, qui post editionem Tabularum Prutenicarum de hac re scripserunt. Ego quid sit apparens æquinoctium, nescio. & merito. Nullum enim est; quum Æquinoctium momento ἀῤῥήτῳ conficiatur, & nullum aliud sit. At fabula hodiernorum artificum dicit hoc sæculo annum apparentis æquinoctij esse dierum 365. hor. 5. 55, 42′. Et quum hoc statuunt, ignorant, eos, ex quibus hoc expiscati sunt, Copernicum & Reinholdum, voluisse ut obseruationes Ptolemaicas cum Hipparcheis, ita modum anni Hipparchei cum veri anni Tropici modo conciliare. Sed hæc castiganda sunt, & tollenda de Tabulis. ut quædam alia, quæ non sunt unius assis, cuiusmodi motus Libramenti, & cætera, quæ qui negligit, imperitis Mathematicastris pro indocto vapulauerit.

II Πρόγνωσις *Hipparchea.*] Quamuis in annis 304 desunt diei solido scrup. 880, tamen verum est, post annos 304 unius diei πρόγνωσιν fieri, quorum character est 1. 0. 880. Itaque quum anni primi initium fuerit a feria iiii, secunda Aprilis, post 304 annos, incipiet a feria quinta, Kalend. April. post 608 annos, a sexta, xxxi Martij: post 912, a feria septima xxx Martij. & sic deinceps, donec ex scrupulorum 880 incremento colligatur dies solidus: quod non continget, nisi post annos 7562. in quibus fit πρόγνωσις σελωαϊκὴ dierum 24. 0. 690, quum tamen ultra xxiiii periodos Hipparcheas, supersint cycli xiii.

VI *Mensis.*] Hæc fortasse fuerit mens Rab Adda, ut menses Solares essent alternis pleni & caui, & ratio ita postulat: tamen Samaritani, ut diximus, & Iudæi Palæstini meris mensibus Iulianis hodie utuntur: modo anni tantum differunt a modo Iuliani.

VIII *Epagomenæ.*] Attende quæ monstra pariat æquabilitas Epactarum. Nos alibi ostendimus omnem Lunationem ultimam cycli esse tantum xxviii dierum, si ducem epactam æquabilem sequamur. Hic vero alia non minor absurditas ostendetur. Nam quemadmodum in altera mensis Lunaris minor uno die committitur, ita in hac maior fiet una die. Vtrunque ineptissimum. Nisan Lunaris in secundo anno cycli est in prima Epagomenon, & Ijar sequens in xx die Nisan Solaris, ut ratio exigit. Sed si intercalatio incidit in cyclo secundo, hoc est, ut Epagomenæ fiant xii, tunc a prima ἐπαγομένων, ad neomeniam Ijar Lunaris, siue ad xx Nisan Solaris, erunt dies xxxi: quod excedit modum mensis Lunaris, & committitur crassus, stupidus, & fœdissimus error, quem ut non præuiderunt, ita declinare non potuerunt, Liliani, & conciliabulum Clauij, qui est auctor tam ridiculi commenti. Nam post quintam Februarij quæcunque Epacta curret eo anno, si interuenerit bisextum, ea concipit Lunationem Februarij dierum xxxi. quo quid potest esse alienius a rationibus Lunæ, a dispositu mensium Lunarium, ab usu denique omni temporis ciuilis? Ne igitur hoc committatur, Lunæ motus medius huic incommodo cauebit, ad quem Epactas dirigimus, non contra, motum Lunæ & nouilunia ad Epactas, ut vulgus, Lilius, & pertinax huius prauitatis assertor Clauius. Esto primus cyclus Iudaicus. Epacta perpetua erit xxix, ut ex Laterculo Tabulæ quintæ constat. Ponamus eam non indigere castigatione, & neomeniam Nisan Solaris con-

laris concurrere cum neomenia Nisan Lunaris. Omnino Nisan cycli secundi incidet in primam Epagomenon, siquidem annus Lunaris non fuerit ὑπερήμερος, id est fuerit ordinarius, & dierum $\overline{\text{CCCLIIII}}$, non $\overline{\text{CCCLV}}$. Itaque Epacta $\overline{\text{XXIX}}$ adhuc non indigebit castigatione. Esto character anni Solaris adhuc currentis feria tertia, quæ composita cum 4 regulari primæ Epagomenon dabit feriam septimam nouilunij Nisan anni secundi cycli. proinde neomenia Ijar incipiet a feria secunda. Quia igitur anni adhuc currentis character est 3, & in fine anni intercalatum est, ut epagomenæ sint $\overline{\text{XII}}$, non $\overline{\text{XI}}$, ergo character anni sequentis erit 5. Diximus neomeniam Ijar debere secunda feria inire. Character autem anni cum regulari 4 $\overline{\text{XIX}}$ Nisan Solaris, abiectis 7, dat feriam 2. Ibi igitur est neomenia Ijar, non in $\overline{\text{XX}}$. Ita medius motus Lunæ, & character neomeniæ occurrunt omni vitio æquabilitatis Epactarum. Omnino quoties Epacta non indiget castigatione, in anno bisextili, nouiluniorum sequentium situs anticipatur. Idem dicas de omni anno Solari, & Tropico. Quod tamen acuta mens Clauij capere non potuit, qui medium motum Lunæ pro norma habendum negat, propterea quod Iudæi eo vtuntur, & Iudæi sunt impostores, inquit. Itaque & Lunæ motus est impostor auctore Clauio, quia impostores Iudæi eo utuntur. Videtis acumen Mathematici. Ideo maluit bisextum in Lunæ dies infulcire, sine mutatione neomeniæ, ut mensem Lunarem constitueret dierum $\overline{\text{XXXI}}$, quam ad regulam motus Lunaris, & ad nouiluniorum characteres, mensium fines dirigere. Vnde alij errores tanquam catena Chrysippea consecuti sunt, præsertim contubernium binarum Epactarum $\overline{\text{XXV}}$, $\overline{\text{XXIIII}}$ in una statione excubantium: quo nihil stolidius excogitari potuit: quod quidem euitare non potuit, quia in antecedente die 25 epactam nigram cum $\overline{\text{XXVI}}$ rubra maritauit. cuius caussam alibi reddidimus. Quæ omnia incommoda, deliria, somnia euitare potuisset, si ad nouiluniorum characterem Epactas, non autem nouilunia ad epactas, exegisset. Hoc enim rustici καὶ ἀναλφάβητοι faciunt, & veterum Computorum consarcinatores, qui ignoratione iucundissimæ & pulcherrimæ doctrinæ nihil aliud quam ludibrium posteris reliquerunt, & eos, qui se imitari vellent, deridendos propinarunt. Epactæ igitur ad nouilunium primum sunt castigandæ. Quod si castigatione non indigerent, sed in suo tenore æquabili nouilunia indicarent, bene cum hoc anno Hipparcheo ageretur. Residuum enim Epactæ, quod Ecclesia Aethiopica Matque vocat, semper præcise nos ad nouilunium manu duceret: & neque Iudæis, neque nobis ad nouilunia deprehendenda alio indice opus esset. Atque id plane est, quod Clauij nænia mihi in mentem reuocauit, fuisse Mathematicum, qui Epactas non retrogrado, sed directo ordine & per consequentia ordinaret, quæ, inquit, non minus nouilunia indicarent, quam Epactæ retrogradæ. Dignus sane histrio, qui talem plausorem nanciscetur. Nam Epactæ directæ illius gracchuli nihil aliud sunt, quam dies mensium, qui denotabunt nouilunia, si ab illis Epacta auferatur. Residuum enim est Matque, quod vocat Ecclesia Aethiopica. In anno primo numeri aurei, Epacta est XI. Residuum de triginta est $\overline{\text{XIX}}$. Itaque secundum Mathematicum illum, $\overline{\text{XIX}}$ Martij erit Epacta. Rursus in anno secundo numeri aurei Epacta est $\overline{\text{XII}}$, complementum numeri triginta $\overline{\text{VIII}}$. Ergo in secundo anno cycli, $\overline{\text{VIII}}$ Martij erit Epacta. Ecce Epactas in consequentia progredientes ordine directo, non retrogrado. Mensium enim dies ab unitate, ad triginta, contra, Epactarum ordo a triginta, ad unitatem, progreditur. Sed ne sic quidem vitatur retrogradatio. Nam dies quidem mensis procedunt directe, Complementa vero retrogrado ordine. primi enim anni Complementum est $\overline{\text{XIX}}$, secundi $\overline{\text{VIII}}$, tertij $\overline{\text{XXVII}}$. diuinum sane inuentum, & quod acutissimus Mathematicus tanquam obicem opponeret. Nam quid est stultius, imperitius, stolidius, quam eiusmodi Epactas statuere? Quid iocularius, quam eas magnificare? Nam velim dicat Clauius, quid est expeditius, Epactas per deductionem $\overline{\text{XI}}$, an per adiectionem $\overline{\text{XI}}$ continuare? Certe, nisi alia mens supra captum humanum Clauio data est, mihi videor potius expedire negotium, si $\overline{\text{XI}}$ ad $\overline{\text{XI}}$ adiecero, & rursus $\overline{\text{XI}}$ ad $\overline{\text{XXII}}$, quam si $\overline{\text{XI}}$ de $\overline{\text{XIX}}$, deduxero, & $\overline{\text{XI}}$ de $\overline{\text{XXVIII}}$. Hæc sunt oracula horum, qui se mathematicos iactant, & omnes ab hac doctrina, quam ne per somnium quidem viderunt, superbiæ fascibus summouent. Ex his acumen Mathematici Clauij, & aliorum deprehendas licet. Neque vero mirum videri debet, si nobis hoc μορμολυκεῖον ad nos territandos Clauius obiecit. Longe maiores nugas egit, quum scribit nos ex Argyrio petere debuisse modum Paschatis corrigendi. Eum auctorem Græcum nondum editum nos habemus, & eius sententiam de Paschatis correctione Latine a nobis conuersam edidimus, non ea caussa, ut eius rationes sequeremur. Est enim tam imperitus harum rerum, tam ridiculus, quam Clauius, sed ut ostenderemus non apud Latinos solum motam quæstionem fuisse de Paschate corrigendo, sed etiam apud Orientales. Ex quibus eruditus Lector iudicare potest, quantus vir & cuiusmodi in hac doctrina sit Clauius, qui tam futilem auctorem mo-

rem nobis imitandum fuisse ausus est scribere. O quantũ inscitiæ quam paucis verbis aperuit.

CANON TERTIVS.] Hic Canon per præcessionem Hipparcheam indicat veterem Tekupham Nisan secundum rationes quidem Rab Adda, sed ex methodo Computi hodierni Rab Hillel, qui post ipsum Addam scripsit. An a sua editione, aut ab epocha Seleucidarum, computum suum instituerit, id quidem nobis incompertum est. Certe secundum sæculum Rab Adda Tekupha esset hodie in xxix Martij, quæ est plane Tekupha Samaritana hodierna. Secundum Epocham Syromacedonum Alexandream, quæ Aera Contractuum Iudæis dicitur, esset in xxvii Martij. Omnino Epocha Samaritana deducitur a sæculo Rab Adda, aut Rabbi Hillel. Tekupha autem Nisan Rab Adda est feria quarta sine horis & scrup.

CANON QVARTVS.] Proxima animaduersione diximus Radicem Nisan Rab Adda esse 4.0.0.0. In Tabula septima huius Capitis coniecimus Tekuphas anni Hipparchei. A Tekupha Tisri anni primi Iudaici, ad Tekupham Nisan, quæ est prima Tekupha, sunt duæ Tekuphæ: quæ ex Tabula septima sunt hor. 14. 1038. 62. quibus deductis de prima Tekupha Rab Adda 4. 0. 0. 0, remanet antecedens Tekupha Tisri in primo anno Iudaico, feria 3. hor. 9. 41. 14, Radix Tekuphæ Tisri.

CANON VNDECIMVS.] Hoc iam supra expositum est, quum de mirifico illo Mathematico agebamus, qui Epactas directo ordine, non retrogrado, usurpabat. quæ nihil aliud sunt, quam Matque Aethiopicum, hoc est complementum Epactæ. Si illa complementa pro Epactis assumimus, ut habeamus epactam anni sequentis, deducenda erunt semper xi, quum contrario ordine fiat in Epactarum doctrina, quæ per incrementa undenarij numeri crescunt, Complementa vero, siue Matque, per decrementa, aut deductionem undenarij. Deinde Epactæ retrogrado ordine procedunt, Complementa directo, ut quæ nihil aliud sint, quã linea dierum mensis. Atque hæc est mirifica illius Mathematici doctrina, qui magis idoneum laudatorem, quam Clauium, inuenire non potuit. Cæterum, ut in Scholio huius Canonis notatur, Epactæ istæ locum habent in methodo manuali, quibus si utimur, hæc commoditas huius anni est, ut non indigeat epactis mensium ad ἔνλω καὶ νέαν indagandam, sed tantum complemento epactæ. Vide doctrinam Canonum x, xi, xii Capitis tertij.

Hactenus de anno Rab Adda: de quo qui plura scire desiderat, adeat Caput Kidduss hahodes in priore parte magni operis Mosis Maimonidæ, pag. 207. ubi præstantissimam & historiam & doctrinam huius anni reperiet tam in verbis Mosis, quam in glossa. De anno vero Samaritano Hipparcheo nihil certo affirmare possumus, nisi eos instituisse initium anni sui anno cxci periodi Damascenæ quando Muharram Lunaris incidit in iii Aprilis, Dulhagiathi v Martij. Ab eo tempore nouilunium Martij illis vocatur Dulhagiathi, nouilunium Aprilis Muharram. Præterea quum eorum Nisan Solaris neomenia ascenderit hodie in xxix Martij, neomenia vero Adar Solaris in xxvi Februarij, colligitur manifesta ἀποφησις dierum quinque solidorum. Sed quia nihil certi nobis constat de hoc Samaritarum anno, malo equidem tacere, quam hariolando ludibrium debere.

IN CAPVT SEXTVM.

Annus cælestis aut mere Solaris est, aut mere Lunaris, aut mixtus. Solaris, cuius conuersio est ab æquinoctio, ad idem æquinoctium: aut a Solstitio, ad Solstitium: mensis autem eius ad Zodiaci segmenta descripti sunt, qualis noster est, quem exposuimus Cap. iiii. Lunaris mere est, cuius menses ad motum Lunæ temperati sunt, alternis pleni & cani, componentes annum cccliiii dierum, qui ordinarius dicitur, aliquando etiam, quum medius motus Lunæ exigit, ccclv, qui annus ὑπερήμερος vocatur, ut apud Arabas semper de xxx, nouemdecim sunt ordinarij, undecim ὑπερήμεροι. Mixtum annum hic intelligo, qui aliquid utriusque sideris participat. cuius generis quemadmodum an unus annus dici possit, dubito, ita multos simul mixtos & esse, & dici posse, constat; cuiusmodi sunt omnes unius Enneadecaeteridos. cuius singuli anni sunt Lunares, non autem Solares, ne interueniente quidem emboliſmo: simul autem comprehensi sunt Solares, ut qui ab eadem die Solari, ad eandem, reuersionem faciant. Itaque Enneadecaeteris, si quidem eius conuersionem spectes, mere Solaris est: si singulorum annorum ratio habeatur, est Lunaris. Idem potest de Olympiade & Octaeteride dici, quæ per se consideratæ propius absunt ab vtriusque sideris rationibus: singuli autem earum anni neutri sideri conueniunt. Hoc fortasse habebat in animo doctissimus Rabbi Moses Maimonides: חדשי השנה הם חדשי הלבנה: ושנים אשר אנו מחשבין הם שני החמה *Menses anni sunt menses Lunæ. Anni autem, quos nos computamus, sunt anni Solis.* Idem erat, quod Oraculum Græcis præcipiebat, patria sacra obire secundum annos, menses, & dies.

Qui igitur annis mixtis utuntur, hoc aliter facere non possunt, quam per enneadecaeterida, ut Iudæi, qui ea utuntur emendatissima. de quorum diligentia curiosa, vel, ut verius loquar, superstitiosa, qua stante Templo in nouilunijs determinandis usi sunt, satis constat ex Capite *Roß hassana* in Talmud, & in Iad Maimonidæ, & passim in omnibus veterum Iudæorum scriptis. Quare nulla natio tam emendata Enneadecaeteride utitur, quam Iudaica, idque postquam relicta veteri Alexandrea periodo Calippica a rationibus Hipparchi mensium suorum caussas petiuit. Primus enim omnium Hipparchus mensis modum per horas, & scrupula horaria, ita ut hodie conceptus est, definiuit, nempe dierum 29. hor. 12. 793. Iudæi ex priscorum Commentarijs : אברכס התוכן הגדול הידוע עין בכל החשבונות הקדושין מבדי ארבע מאות שנה על לקות הלבנה והגביל שעות חלקים רגעים דקים עד שיכלל חשבונו היה מכוון עם חשבון רז"ל כמדת הדש הירחי שהוא כט יב תשעג : *Hipparchus ille Astrologus summus celeberrimus speculatus est epilogismos antiquos ab annis propemodum quadringentis super defectibus Lunæ: terminauitque horas, scrupula, momenta, & minutias: adeo ut summa rationum eius conueniens sit rationibus Doctorum nostrorum felicis memoriæ in modo mensis Lunaris, qui est*, 29.12.793. Igitur Templo adhuc stante mensis mere Lunaris Hipparchi in usum a Iudæis receptus erat: quo tempore an Iudæi neomenias a visione Lunæ, an ex scripto secundum modum ab Hipparcho definitum instituerint, iandudum Iudæi inter se velitantur, & adhuc sub iudice lis est. Tamen ex Talmud constat testes integræ existimationis, καὶ ἀμωμήτους a Iudicum confessu in montana mitti solitos penultima die omnium mensium ad nascentem Lunam speculandũ, ut ex eorum fide neomenia sanctificaretur. Et certe maior pars priscorum Iudæorum in ea sententia est, quod הָיוּ מקדשין עַל פִּי הָרְאִיָּה, *sanctificabant (neomeniam) secundum visionem:* & testibus iurantibus se vidisse Lunam corniculatam, statim iudices clamabant מְקֻדָּשׁ מְקֻדָּשׁ *Sanctificata est, sanctificata est, (neomenia)* Sed huic curiositati interueniebant obices, quominus a visione Lunæ neomeniam instituere possent, ut tempus nubilum, & præterea inæqualitas veri motus Lunæ, & parallaxis visus, ita ut modo citius, modo serius neomeniam putare cogerentur. Tamen huic rei occurrit Glossa Talmud, etiam textus ipse: quod scilicet, quum mensis antecedens attigisset metas trigesimi diei, & tamen Luna visionis suæ copiam non faceret, tunc etiam Luna non visa neomeniam sanciebant. Alioquin rem absurdissimam incurrissent, quod mensem $\overline{\text{xxxi}}$ dierum concipere cogerentur. Atqui nullus Clauius eo tempore extabat, qui eos tam elegantem modum mensis doceret. Sed hæc non paucis discuti possunt. Itaque illis omissis, dicimus post excidium Templi posterioris, ut esset formula quædam perpetua anni ciuilis, quo pleraque omnis Iudæorum διαστοχὰ uteretur, primo typum publicatum a Rabbi Samuele cognomine Iarhinai, circiter annum Christi $\overline{\text{ccxiii}}$ plus minus, quando Iudæis præcepit, ut relicta veteri Tekupha in $\overline{\text{vii}}$ Octobris, Tekupham Sosigenis Iulianam in $\overline{\text{xxiiii}}$ Septembris amplecterentur. Ipse etiam primus Iudæorum ex definitione mensis Lunaris Hipparchea deprehendit discrimen Enneadecaeteridos Iulianæ, & Lunaris esse hor. 1. 485. Quod Rab Adda bar Ahaba non multo post tempore perpendens, tam annum Iulianum propter illum excessum, quam Tekupham Rabbi Samuelis, quod eidem semper diei Iulianæ hæreret, improbauit. Igitur instituto eo anno, cuius formam superiori capite exposuimus, Tekupham suam primam statuit in nocte, quæ sequuta est Kalendas Aprilis, feria quarta, hor. 9.642 ante nouilunium primi Nisan sui, cuius nouilunij character 4. 9. 642, ut auctor est Rabbi Moses Maimonides omnium Iudæorum doctissimus simul, & acutissimus. Hinc κεφαλαία & feruida contentio inter Iudæos coorta est, quum pars Samuelis, pars Addæ Tekupham sequeretur: quorum alterius Tekupha est in nocte post $\overline{\text{xxv}}$ Martij, ex editione Sosigenis Iuliana, alterius Tekupha, ut diximus, in nocte post Kal. Aprilis. Atque adhuc eæ factiones inter Iudæos feruent. Cui malo quum mederi vellet Rabbi Hillel Princeps anno Christi 344, annis $\overline{\text{xciii}}$ ab obitu Samuelis, rationem iniuit, quomodo utrique factioni satisfieret, utriusque Magistri Tekuphas amplectendo. Non enim, ut censebat Samuel, præfracte & ex abrũpto a $\overline{\text{xxiiii}}$ Septembris orsus est, sed a prisca Tekupha Mosis, cuius mentio Exodi $\overline{\text{xxxiiii}}$, 22, quam Iudæis Samuel extorquere conatus erat, & eam in $\overline{\text{xxiii}}$ Septembris traducere. Iccirco ut veterem Epocham Mosis retineret, & nouam Samuelis, vel potius Sosigenis, non tolleret, quod anni congruunt diebus $\overline{\text{xiii}}$ περιηγήσεως σελωαϊκῆς, qui inter $\overline{\text{xxiiii}}$ Septembris, & $\overline{\text{vii}}$ Octobris interiecti sunt, tot annos ab initio Computi sui, ad illud tempus, numerauit, nempe 4104, ut suo loco fusius a nobis expositum est. Ab eo tempore, ad hanc usque diem, Iudæi, qui Tekupham Samuelis admiserunt, $\overline{\text{xiii}}$ dies de $\overline{\text{vii}}$ die Octob. deducunt, ad Tekupham Samuelis adipiscendam. Hoc modo satisfactum est Tekuphæ Samuelis, & alio modo Tekuphæ Rab Adda, quem supra exposuimus. Nam de nouilunio primo Nisan Rab Adda 4. 9. 642, deducto charactere sex mensium 4. 4. 438, relinquitur nouilunium Tisri antecedentis

tecedentis 2. 5. 204, epocha omnium nouiluniorum Tisri. Abraham Zacuthi, item Chronicon Germen Dauid, Moses Maimonides, alij: הלל הנשיא סדר העבור על תקופת רב אדא *Hillel Princeps ordinauit computum super Tekupha Rab Adda. Rursus:* וכן כתב האצטגנין הגדול יצחק ישראל בספרו יסוד עולם במאמר ד פט שער פ׳ השבון תקופותיו ועבוריו אמו כוכבין ומזהגין עד בא כודא צדק כאופן שכל ימי גלויותינו אנו קובעין ומעברין מכוח בית דין יפה אשר בארץ ישראל : והיה זה בשנת הרע לשטרות רע לחורבן דבית והיא שנת דא קיח ליצירה : והוא גל חשבון האמת יותר משאר גם בעל מאור עינים מאשר אותו יען אשר עליו הככיכו הרבכם : *Et ita scripsit Astrologus magnus R. Isaac Israel in lib. suo, cui titulus* FVNDAMENTVM MVNDI, *Tractatu quarto, Capite nono: quod nimirũ rationibus Tekupharum eius nos innitimur, & utimur, donec veniat Dominus iustitiæ (Messias) adeo ut omnibus diebus deportationum nostrarum nos neomenias determinemus, & intercalemus ex autoritate domus iudicij specioſa, quæ est in terra Israel. Contigit autem hoc anno* DCLXX *Contractuum, &* CCXC *desolationis Templi, quater milleno centesimo decimo octauo a creatione. Ipse autem Computus meo iudicio est verior cæteris Computis: adeo ut auctor libri luminaris oculorum magnificet eum, propterea quod in eum consenserunt R. Moses Maimonis* F, &c. Hoc caute tractandum. Nam Nisan ille, qui vocatur primus Nisan Rab Adda, cuius character 4. 9. 642. competit anno primo Computi hodierni. Atqui ille Computus post obitum Rab Adda ab Hillel excogitatus est. quomodo igitur potuit statuere suum Nisan super fundamento, quod post eius obitum a Rabbi Hillel institutum? Egò, si coniecturæ locus est, non dubito Rab Adda primum Nisan statuisse feria quinta. cuius character. 5. 1. 778, anno hodierni computi 4017, cyclo Iudaico 8, cyclo Solis Romano III, Aprilis II. & ab eo Nisan, deducto charactere septem annorum 5. 15. 158, deprehendisse Nisan anni hodierni Computi 4010, nempe 6, 10, 620. de quo si deducatur character septem mensium, remanebit Tisri eiusdem anni, 2. 17. 469. CXI cycli sunt lapsi. quorum character 7. 12. 265 de 2. 17. 469 deductus relinquit primum Tisri 2. 5. 204, ut antea. Hæc procul dubio est mens eorum Iudæorum. Saltem ita esse, ratio ipsa loquitur. Est autem illustre testimonium illud, quod adduximus; estque munimentum coniecturæ nostræ firmissimum, quum, antequam in illud incideremus, odorati sumus huius computi editionem in annum Christi 344 competere, Computi ipsius 4105. XIIII enim tantum annis serius hic ponitur, anno Contractuum DCLXX, quum reformationis tempus congruat anno contractuum DCLVI. Nam qui viuebat anno DCLXX, potuit idem annis quatuordecim postea in viuis esse.

KALENDARIVM IVDAICVM.] Præter solennia legalia, & quæ post excidium prioris Templi instituta sunt, addidimus ea, quæ ex veteribus Iudæorum Commentarijs colligi potuerunt. Sed de omnibus consule notas nostras in Computum Iudaicum. Sunt autem hic angariæ a nobis positæ, quibus obeundis omnes Iudæi tenebantur. Fuerunt enim & locales quædam, quæ non ad uniuersam gentem Iudæorum pertinebant: ut, exempli gratia, anno Christi 1171, Iudaico 4931, quidam Iudæi in oppido Blesensi Carnutensis diœceseos, combusti fuerunt per calumniam quorundam Christianorum, die XX Siwan. ob eam rem indictum est ieiunium & Angaria, ut refertur in chronico Iosephi Sacerdotis. cuius hæc verba. *Iudæi autem Gallicenses & Insulares receperunt hunc amarissimum diem in diem luctus & Angariæ iussu Haggaon Rabbenu Iacob filij Rabbi Meir, qui scripsit: Maius esto hoc ieiunium, quam ieiunium Godoliæ, quia est dies Kippurim. Et receperunt Iudæi quod inceperant facere.* Ex his verbis videtur hæc angaria indicta fuisse solenni Kippurim, & ita duo ieiunia concurrisse, legale, & Blesense.

III Tisri. Kimhi Zachar. VII, 4. וגדליהו נהרג בראש השבועי : ולפי שהוא יום טוב קבעו התענית למחרתו *Godolia vero interfectus fuit initio mensis septimi. quia autem ea est dies festa, statuerunt ieiunium postridie eius diei.* Mirum tertium diem mensis vocari postridie neomeniæ. Hoc modo enim essent duo Sabbata continua. Est hallucinatio. Præterea si ieiunium Godoliæ esset in secunda Tisri, quando neomenia Tisri est feria quinta, tria Sabbata continuarentur, neomenia, ieiunium Godoliæ in secunda, Sabbatum ordinarium in tertia. Est μνημονικὸν σφάλμα sine dubio.

V Tisri. *Rabbi Akiba filius Ioseph conjcitur in vincula, ubi moritur.*] An in carcere mortuus sit, dubitari merito potest. Nam videtur propter confessionem Iudaismi post expugnatam, Bither fidiculis excarnificatus fuisse. Scribunt enim Talmudistæ fabulatores Mosi in visione prophetiæ Deum ostendisse Rabbi Akibæ carnem in marcello ad exagium appendi, & fidiculis sulcari. אמר לו למשה חזור לאחוריך והראהו שהיו שוקלים בשרו בטוקלין וסורקין בשרו במסרקות של ברזל : אמר זו תורה וזו שכרה. *Dixit illi (Deus) conuerte te retro. & ostendit illi, quod appendebant carnem eius (Akibæ) in macello, & lacerabant carnem eius fidiculis ferreis. Respondit: Hæc est lex, atque hæc merces eius.*

VII Tisri. *Decretum contra Patres nostros.*] Negari non potest vetustissimum esse huius ieiunij institutum. Sed eius nullum hodie extat vestigium.

XXVIII Tisri. *Ioiakim combussit volumen.*] Ierem. XXXVI, 23.

XXIX Marcheswan. *Dies ἐπαγομένη una.*] Quando ciuiliter annus fit abundans, id est ὑπερήμερον, appenditur una dies fini Marcheswan, & ex cauo fit plenus, ne annus sequens incipiat ab אוו, hoc est a ferijs 1, 4, 6. Similiter, quum annus fit defectiuus propter eandem causam, Casleu ex pleno fit cauus.

VIII Tebeth. Ieiunium. *Scripta est lex Græce diebus Ptolemæi.*] Quod Ierosolymis ieiunium indictum sit quotannis ob legem Græce ab Alexandrienſibus Iudæis conuersam, quodque ob eam rem tenebras orbi terrarum incubuisse dicunt, satis hinc ostenditur, quam non volentibus Iudæis Ierosolymitanis ea lex in profanum sermonem traducta fuerit. At clamosi & maledici editores Irenæi scribunt tam gratum id fuisse omnibus Iudæis, ut solenne εὐχαριστήριον propterea institutum sit. An angarias, & ieiunia, & tenebras argumenta lætitiæ putent, ipsi viderint, qui nigrum in candida vertunt. Sed vide quid ad numerum Eusebianum MDCCXXXIIII animaduertimus. Porro ieiunia ista, quæ hic leguntur, digna sunt, quæ a studiosis considerentur, quia secundas partes ab historia biblica obtinent, utpote quibus Iudęi neque certiora, neque veriora, neque vetustiora historiæ monumenta habeant hodie. Nam hæc sunt πατροπαραδόσια, & quæ negari non possunt vera esse, quum in ritibus & in custodia temporum, hoc est in Fastis, recondita causas veras instituti sui habeant.

V Sebat. *Moriuntur Seniores.*] Iudicum Cap. II, 7, 10. Neque vero intelligendum omnem illam generationem hoc die V Sebat mortuam fuisse: Sed ob eorum mortem ieiunium ab Ecclesia institutum: quia post eorum obitum populus ad idolorum cultum defecit, ut ibi declaratur.

XXIII Sebat. *Propter pellicem & idolum Micha.*] De pellice Iud. XIX. de Micha ibid. XVII.

VII Adar. *Ieiunium. Moritur Moses.*] Vnde collegerint Iudæi Mosem VII Adar natum, & eadem mortuum fuisse, nondum mihi constat. Sed de hoc vide in Eusębianis nostris. Idem dicas de obitu filiorum Aharon neomenia Nisan.

I Nisan, *Mortui filij Aaron.*] Mortui sunt die consecrationis suæ. Leuit. X. Consecrati autem sunt die octauo post erectionem Tabernaculi. Leuit. IX, 1. Erectum autem Tabernaculum neomenia Nisan anni secundi. Exodi XL, 17. Ergo octaua Nisan mortui sunt filij Aaron, Nadab, & Abiu. Quare errant Iudæi, qui neomenia Nisan extinctos credunt. Hæc clades contigit XXX Martij, feria III, die octaua Nisan anni secundi; ut iam diximus, Ichthyonos XXIX.

X *Nisan.*] Moritur quidem primo mense. Numer. XX, 1. Sed quota mensis, incertum. Videtur neomenia obijsse, quia hæc est consuetudo loquendi, ut quum dicimus illum mortuum esse Olympiade illa, intelligatur primo anno Olympiadis.

XVI Nisan. ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ. ΕΒΔΟΜΑΣ ΔΕΥΤΕΡΟΠΡΩΤΗ.] XVI Nisan est, & vocatur, ἡ δευτέρα, vel ἡ ἐπιοῦσα, vel ἡ αὔριον τοῦ πάσχα. & omnes Hebdomades, quæ ἀπὸ τῆς δευτέρας τοῦ πάσχα, ad VI Sivvan, extenduntur, accipiunt denominationem ἀπὸ τῆς δευτέρας, ut, δευτεροπρωτοσ ἑβδομὰς, id est, πρώτη ἀπὸ δευτέρας τοῦ πάσχα, δευτεροδύτερος, vel δευτεροδυτέρα ἑβδομὰς, δευτέρα ἀπὸ δευτέρας τοῦ πάσχα. δευτερότελος ἑβδομὰς, τρίτη ἀπὸ τ̃ δευτέρας τοῦ πάσχα. Nam Iudæi interuallum, quod inter δευτέραν τοῦ πάσχα, & VI Siwan, interiectum est, & a Græcis πεντηκοστὴ vocatur, numerant חֲמִשָּׁה חֲמִשִּׁים מִמָּחֳרַת הַפֶּסַח ἀπὸ τῆς δευτέρας τοῦ πάσχα, quem numerum vocant סְפִירוֹת הָעוֹמֶר, *numeros*, siue *Aeram Omer*. Nam τὸ δευτέραν τοῦ πάσχα etiã vocant Omer, quia tunc Omer, siue manipulus frugum, offertur Deo. Leuitici XXIII, 11. Hodie, inquam, non aliter eos dies numerare solent. Sic libro Iohasin pag. 35. b, XVIII Ijar vocatur trigesima tertia Omer לג לָעֹמֶר. Sed veteres Helleniſtæ vocabant illud interuallũ ἀριθμὸν τῆς δευτέρας, numerum, siue æram postridie Pascha, quia a die postridie Pascha initium sumit ἡ πεντηκοστή. Ideo hactenus imperite τὸ δευτερόπρωτον accipitur vulgo, quod putent compositum ex duobus illis δεύτερον & πρῶτον. quum sit compositum ex δευτέρα, & πρῶτον. Nam altero modo esset præposterum Sabbatum, altero primum Sabbatum a postridie Pascha. Rationem huius rei pete ex Leuitici XXIII, ubi in LXX Ελληνιστῶν interpretatione ἡ ἐπιοῦσα dicitur, non δευτέρα. Apud Iosephum vero diserte δευτέρα, pag. 82. cuius locus huc producendus est: τῇ δὲ δευτέρᾳ τῶν ἀζύμων ἡμέρᾳ (ἕκτη δ' ἐστὶν αὕτη καθ' ἣν δεκάτῃ) τῶν καρπῶν, ἃς ἐθέρισαν, (ὃ γὰρ ἡψαλο πρότερον αὐτῶν) μεταλαμβάνουσι. καὶ τὸν θεὸν ἡγούμενοι πρῶτα δίκαιον εἶναι πρῶτον, παρ' ὃ τῆς εὐπορίας τούτων ἔτυχον, τὰς ἀπαρχὰς αὐτῷ τῆς κριθῆς ἀποφέρουσι τρόπον τοῦτον. φρύξαντες τῶν σταχύων τὸ δραγμα, καὶ πτίσαντες, καὶ καθαρὰς πρὸς ἀλεσῶν

τὰς

τὰς κεφαλὰς ποιήσαντες τῷ βωμῷ ἀσάρωνα προσάγουσι τῷ θεῷ. καὶ μίαν ἐξ αὐτῶν δράκα ἐπιβαλόντες τὸ λοιπὸν ἀφιᾶσιν εἰς χρῆσιν τοῖς ἱερεῦσι. καὶ τότε λοιπὸν δημοσίᾳ ἔξεστι πᾶσι καὶ ἰδίᾳ θερίζειν. In his vides postridie τῇ πάσχα δευτέρᾳ vocari, & ab ea initium messis oblatione manipuli delibari. Quantum ille locus Lucæ ⅥⅠ veteres Scriptores exercuerit, patet ex eorum interpretationibus: quæ quum doctis non satisfacerent, quid de illis senserit magnus ille Theologus Gregorius Nazianzenus, operæ precium est scire ex Hieronymi epistola ad Nepotianum de vita Clericorum. Est enim luculentus locus. *Præceptor*, inquit, *quondam meus Gregorius Nazianzenus rogatus a me, ut exponeret, quid sibi vellet in Luca Sabbatum* δευτερόπρωτον, *eleganter lusit: docebo te, inquiens, super hac re in Ecclesia: in qua mihi omni populo acclamante, cogeris inuitus scire quod nescis: aut certe si solus tacueris, solus ab omnibus stultitiæ condemnaberis. Nihil tam facile, quam vilem plebeculam & indoctam concionem linguæ volubilitate decipere, quæ quidquid non intelligit, plus miratur.* Ex hoc faceto tanti viri responso non operosum est colligere, quam frustra fuerint omnes, qui de hoc loco Lucæ sententiam suam dixerunt: & tamen reperiebant, quibus persuaderent, & a quibus plausum etiam mererentur. Isidorus Pelusiota epistola cⅩ, lib. ⅢⅠ a vero propius abest, quum ait esse τὴν τρίτην τῶν ἀζύμων, sed σάββατον aliter interpretatur: neque aduertit, non ibi intelligi ipsam τρίτην τῶν ἀζύμων, sed τὸ πρῶτον σάββατον ἀπὸ τῆς πρώτης τῶν ἀζύμων. Nos, qui ante aliquot annos veram loci Lucæ interpretationem edidimus, nondum quibus satisfecerimus, reperire potuimus. Alij se non capere, alij nos vaticinari dicunt. Fruantur suo iudicio. Nos aliud curamus, quam placere ijs, qui negant meridie lucere. Qui igitur τὸ δευτερόπρωτον componet ex δεύτερον & πρῶτον, nihil aliud quam præposterum Sabbatum faciet, qui ex δευτέρᾳ, & πρῶτον, efficiet primum Sabbatum post τὴν δευτέραν τῆ πάσχα. Ex Kalendarij contextu potes animaduertere a ⅩⅤⅠ Nisan, ad Ⅵ Siwan, esse dies ⅩⅬⅨ solidos, & Ⅵ Nisan esse ἡμέραν πεντηκοστὴν ἀπὸ τῆς δευτέρας τῆ πάσχα. *diem quinquagesimum a postridie Paschæ.* Interuallum illud, ut diximus, semper dictum fuit tam Iudæis Græcensibus, quam Christianis, πεντηκοστή, cuius prima dies est ἡ δευτέρα τοῦ πάσχα, nimirum ⅩⅤⅠ Nisan, quæ vocatur עֹמֶר הַעֹמֶר Oblatio Omer. ultima autem est עֲצֶרֶת hoc est Solenne Hebdomadum, quod semper competit in Ⅵ Siwan. Itaque solenne illud vocatur ἑορτὴ τῆς πεντηκοστῆς, & πλήρωμα τῶν ἡμερῶν τῆς πεντηκοστῆς, & σώαξις, id est, clausula quinquagesimæ: quod manifesto ex veteri lectione ⅡⅠ Cap. Actorum Apostolicorum demonstratur: καὶ ἐν τῷ συμπληροῦσθαι τὰς ἡμέρας τῆς πεντηκοστῆς. Ita habebant prisci illi codices, non, ut hodierni, τὴν ἡμέραν τῆς πεντηκοστῆς. quod non procedit. ἡμέρα τῆς πεντηκοστῆς si pro solenni sextæ Siwan sumitur, ut re vera sumitur, non potest dici συμπληρωθῆναι, nisi postquam præterijt. Atqui mane erat, ὡσεὶ τρίτη. eodem Cap. 16. quomodo ergo συμπληρωθῆναι dicetur, quæ nouem horis æquinoctialibus aberat a fine suo? Vetus interpres Latinus, Paraphrastæ, Syrus, & Arabs legerunt ἡμέρας, & ratio ita exigit, quemadmodum & nouitas illam vulgarem lectionem ut merito reijciamus, facit. quis nescit τὸ συμπληροῦσθαι dici de numero definito? Vt Lucæ Ⅰ, 23. συμπληροῦσθαι τὰς ἡμέρας τῆς λειτουργίας αὐτοῦ. Certe non dixit ἡμέραν. Septem enim ἡμέρας λειτουργεῖν mos erat. Chrysostomus autem legit ἡμέραν, non ἡμέρας. & diu est, postquam locus ille interpolatus est. πλήρωμα τῆς πεντηκοστῆς, ut iam diximus, Hebraice dicitur עֲצֶרֶת id est σώαξις clausula. Tria enim עֲצָרוֹת, hoc est tres clausulæ Festorum, sunt in anno. prima est octaua Scenopegiæ in ⅩⅩⅠⅠ Tisri, secunda est septima dies solennis Azymorum in ⅩⅩⅠ Nisan. tertia, hæc quinquagesima dies τῆς πεντηκοστῆς, vel τῶν πεντήκοντα ἡμερῶν, quæ (ut Iosephus scribit) ἀπὸ τῆς δευτέρας τῆς ἑορτῆς τῶν ἀζύμων putatur, a ⅩⅤⅠ Nisan, ut idem ait. Quare nullum festum vocari potest עֲצֶרֶת nisi ἐκ τῶν πρός τι. Est enim clausula alicuius cultus, aut solennis, in quo fiebat σώαξις. Sic omnes Muhammedani diem Veneris עצרה, id est σύναξιν vocant, quod quum ea sit clausula Hebdomadis Muhammedicæ, in ea σώαξιν fieri contingit. עֲצֶרֶת quoq; est πανήγυρις, quæ extra ordinem indicitur. Ioel 1, 14, & clausula ⅦⅠ dierum, quos extra ordinẽ Encęnijs templi sacrauit Solomo, vocatur עֲצֶרֶת ⅠⅠ Reg. ⅧⅠ, 20. Dabo autem breue exemplum ἓξ δευτεροπρωτα σαββάτα. Hoc anno Christi 1604, neomenia Nisan Iudaici conuenit in ⅩⅩⅠⅠ Martij Iuliani, feria quinta. Solenne Azymorum Ⅴ Aprilis. δευτέρα τῆ πάσχα Ⅵ Aprilis. Proximum Sabbatum ἀπὸ τῆς δευτέρας vocabitur δευτερόπρωτον. Illud autem manifesto incidit in ⅩⅤⅠⅠ Nisan, Ⅷ Aprilis Iuliani, ubi litera F. Vbicunque igitur videbis literam F, ibi statues Sabbatum. Proinde ⅩⅢⅠ Aprilis fuit δευτεροδεύτερον σάββατον. Sabbatum secundum ἀπὸ τῆς δευτέρας. ⅩⅩⅠ Aprilis δευτερότριτον, tertium ἀπὸ τῆς δευτέρας. ⅩⅩⅤⅢ Aprilis δευτεροτεταρτον. & sic deinceps, usque ad Pentecosten, quæ incidit hoc anno in ⅩⅩⅤ Mai Iuliani. Quoties igitur hoc anno occurrit litera F, a Ⅵ Aprilis, ad ⅩⅩⅤ Mai, tot Sabbata sunt ἐν τῇ πεντηκοστῇ; hoc est in illo interuallo Ⅼ dierum, quorum ultimũ & septimum fuit in ⅩⅠⅨ Mai, & proinde σάββατον δευτεροέβδομον.

In Ca-

In Canonibus Græcis vocatur ἡ πρώτη, δευτέρα, τρίτη ἑβδομὰς τῆς πεντηκοστῆς. ut Canon. xxxvii Apostol. &c. Ignoratio igitur istius tam vexatæ, & frustra inuestigatæ rei referenda est ad prauam compositionem, quæ prius membrum huius nominis non δευτέραν, sed δευτερον facit, ut ex hac compositione fieret præposterum Sabbatum, non autem Sabbatum primum a postridie Pascha. In quancunque igitur diem Hebdomadis incideret xvi Nisan, illa dies dicebatur δευτέρα: & consequenter in toto interuallo Pentecostes ea dies vocabitur δευτέρα. Esto, verbi gratia xvi dies Nisan feria sexta. omnis feria sexta in toto interuallo dicetur δευτέρα πρώτης ἑβδομάδος, δευτέρας, τρίτης: adeo ut ipsa quoque dies solennis pentecostes diceretur δευτέρα. Leuit. xxiii, 16. ἕως τῆς δευτέρας (ἡμέρας) τῆς ἑβδόμης ἑβδομάδος. Quin etiam Samaritæ τὴν δευτέραν non solum vocant eam, in qua Omer offertur, sed etiam omnes deinceps, quæ in eandem feriam incurrunt, quas ita numerant, prima δευτέρα, secunda δευτέρα, tertia δευτέρα, &c. Exemplum: Ponamus omer oblatum xvi Aprilis, feria prima, litera Dominicali A. Vbicunque occurret litera A, hoc est feria prima, ea vocatur δευτέρα, eamque festam habent, & præcipua religione colunt: ita ut inter oblationem Omer, & maximum solenne Pentecostes, incurrant septem δευτέραι, ac proinde tot extraordinarij festi dies celebrentur, quorum ultimus in superiori exemplo fuerit in xxviii Mai, & proinde in quarta Iunij, est quinquagesima a xvi Aprilis, in qua Omer oblatus fuit. Huius obseruationis ipsosmet Samaritas testes dabimus, qui in suo Chronico, quod ex Hebræo in Arabismum conuersum penes nos habemus, ita scribunt. *Missus est nuncius decima die mensis secundi anni vigesimi primi regis Israelidarum* (ita Iosuam filium Nun vocant) *ex quo ingressi sunt hanc regionem. Instabat autem quinta Secunda dies festi, hoc est solennitatis Hebdomadarum.* vocat quintam SECVNDAM, hoc est, πέμπτην δευτέραν, eam, quæ quinta erat ab oblatione Omer. Postea narrat, quomodo populus erat solutus in lætitiam, & otium, quomodo solet fieri, quando populus feriatur. Igitur & omnem feriam, quæ septima est ab oblatione Omer, δευτέραν vocant, ut Leuit. xxiii, 16, & eam cultu præcipuo obseruant. Hoc ut facerent, inducti sunt loco Numer. xxviii, 26. *In diebus autem primitiarum, siue primitiuarum frugum, quando offeretis nouellam oblationem Deo in vestris Hebdomadibus, habebitis sacram panegyrin.* Ergo, inquiunt, omnibus Hebdomadibus, hoc est, omnib. δευτέραις, sacra panegyris celebranda, unde Samaritæ merito a Iudæis שֹׁבְרֵעֵי σεβδαῖοι, hoc est ἑβδομαδίται, dicti, quod omnem δευτέραν τῶν ἑπτὰ τῆς πεντηκοστῆς ἑβδομάδων eadem religione, qua ipsum πεντηκοστῆς diem, colunt. Epiphanius Sebuæos hæreticos ex Samarismo, & eius sectam separatam fuisse dicit. quod quidem, ut & alia multa apud illum scriptorem, ab historiæ fide prorsus alienum est. Res ipsa palam aduersatur. Iudæi igitur ita Samaritas per contumeliam vocabant, quod non solum tot dies festos habent, quot sunt δευτέραι in Pentecostes interuallo, sed etiam quod aliunde initium capiunt τῆς πεντηκοστῆς, quam unde ipsi. Quia enim scriptura dicit, numerabis tibi septem septimanas καὶ ἀριθμήσετε ὑμῖν ἀπὸ τῆς ἐπαύριον τῶν σαββάτων, &c. illi τὸ σάββατον illud interpretantur Sabbatum ordinarium, qui dicitur dies Saturni. Ideo semper Samaritis ἡ δευτέρα est feria prima, quæcunque proxima ante, aut post tertiam decimam Nisan. ut in hoc exemplo, quia decima secundi mensis, siue Ijar, erat quinta. δευτέρα, ideo iam quatuor δευτέραι præterierant, hoc est xxviii dies, quarum prima iniuit duodecima Nisan, quæ est feria prima proxima ante xiiii Nisan. Proinde Nisan ille iniuit feria septima. Aliud exemplum ex eodem Chronicō. Ibi scriptum extat, anno primo Iosuæ, hoc est eo, quo Israelidæ ingressi sunt terram, quartadecima mensis primi, eos azyma comedisse, de frugibus, & fructibus degustasse, ac manna cessasse. Proinde xiiii mensis illius fuisse feriam primam. Tam crassus error ex ignoratione vocis Sabbath natus est. Nam, ut mediocriter Hebraice docti sciunt, ibi non est ordinarium Sabbatum, sed quemadmodum שַׁבָּת & שַׁבָּתוֹן pro eodem sumuntur, nempe pro ordinario Exodi xvi, 23. xxxv, 2. Leuit. xxiii, 3. ita hic שבת pro שבתון sumendum est: atqui Sabbathon שבתון non tantum pro ordinario, ut iam demonstratum est, sed etiam pro quouis solenni, in quo ab opere cessatur, usurpatum est, ut Leuit. xvi, 31, de die Kipphurim. & xxiii, 23, de neomenia Tisri. Igitur in ἀριθμήσετε ὑμῖν ἀπὸ τῆς ἐπαύριον τῶν σαββάτων, non ordinarium Sabbatum denotari potest. Incertum enim erit quodnam Sabbatum ordinarium intelligendum, an quod primum in principio mensis, aut in medio, aut proxime a fine occurret. Quod est absurdum. Quum igitur non possit esse ordinarium Sabbatum, superest, ut de solenni, a quo ab opere cessatur, intelligendum sit. De quo potius intelligendum, quam de eo, de quo sermo erat, nempe de xv primi mensis? Ergo ἡ δευτέρα est ea; quæ sequitur xv primi mensis. Notandum vero accurate inter se differre מָחֳרַת הַפֶּסַח τὴν ἄυριον τοῦ πάσχα,

τοῦ πάσχα, & מָחֳרַת הַשַּׁבָּת, τὴν αὔριον τοῦ σαββάτου, ἡγοῦν τῆς ἑορτῆς. Nam prius est xv Nisan. Numer. xxxiii, 3. Iosue v, 11. Alterum est xvi Nisan. Leuit. xxiii, 16. Quare ineptissime Samaritæ τὸ שבת interpretantes magno errori sese implicarunt. Iudæorum magistri dicunt Sadducæorum quoque hanc fuisse sententiam. quod omnino falsum est. Nam Sadducæi Hierosolymis morantes, in quorum sectam etiam multi Sacerdotes transierant, quomodo aliena & diuersa a publico usu die Omer offerre ausi essent, quin a populo lapidibus incesserentur? Sed hallucinatio est. Quia Sadducæos Iudæi hodierni, & vetustiores nulla in re a Samaritis discrepasse credunt, propterea eos sæpe cum Samaritis confundunt. At nos negamus ulla in re conuenisse. Nam Sadducæi totum textum biblicum admittebant, καὶ τὰ νόμιμα γεγραμμένα, teste Iosepho, reiectis traditionibus Pharisæorum. Samaritæ tantum legem retinuerunt. Sadducæi animarum immortalitatem, & proinde supplicium, aut remunerationem post hanc vitam abnegabant. Samaritæ & animas immortales fatentur, & locum κρίσεως καὶ ἀνταποδόσεως post vitam hanc esse credunt, ut diserte in eorum Chronico extat. An resurrectionem credant, nescio. Si negant, in hoc tantum illis cum Sadducæis conuenerit. Epiphanius ait negare 522; de Dositheitis πίστιν τῆς νεκρῶν ἀναστάσεως, ὅπερ ξένον ἐστὶ Σαμαρείταις. Rursus πνεύματα, Angelos, Dæmonas negant Saducæi, Samaritæ fatentur. Sed de his hactenus.

xxv Siwan. *Ieiunium. occiditur Rabban Simeon filius Gamaliel, &c.*] Decem summi inter Iudæos viri interfecti sunt sub Romanis, pars in excidio urbis, alij extra illud tempus, qui a Iudæis vocantur הֲרוּגֵי מַלְכוּת, οἱ φονευθέντες τῆς βασιλείας, id est, οἱ φονευθέντες ἐπὶ βασιλέως Ρωμαίων. quorum nomina vide in Germine Dauid. anno Iudaico MMMMDCLXXX. מעשה.

Ibid. *Rabban Simeon filius Gamaliel.*] Primus illorum decem interfectus in ipso urbis excidio. וְהוּא הָיָה הָרִאשׁוֹן מַעֲשֶׂה הֲרוּגֵי מַלְכוּת *& ipse fuit primus eorum decem interfectorum regni.*

Ibid. *Rabbi Ismael.*] Rabbi Ismael filius Elisa Pont. Max. interfectus quoque in ipso Ierosolymorum casu: cui viuenti cutis de cranio detracta est: וְהִפְשִׁיטוּ אֶת עוֹר קִרְקָפְתּוֹ בְּחַיָּיו. *& exuerunt autem cranij eius in eius vita.* hoc est eo viuente. Alij negant in excidio urbis perijsse, sed post illud tempus aliquandiu superfuisse.

Ibid. *Rabbi Hanania.*] חֲנַנְיָה סְגַן הַכֹּהֲנִים. Hananias τοποτηρητὴς, aut σύγκελλος & ἀρχιερέως interfectus est in excidio Vrbis. In alijs libris *Hanina* non *Hanania*, reperio. Sed vitium est.

xxvii Siwan. *Combustus est Hanina, filius Tardion.*] Etiam in alijs Codicibus Hanania reperi, non Hanina. Iste est sextus eorum decem, qui interfecti sunt.

xvii *Tamuz. ἐνδελεχισμός.*] In suo Kalendario Genebrardus, pecus maledicentissimum, putauit ἐνδελεχισμὸν esse solenne quoddam Iudaicum, quum sit iuge, siue quotidianum sacrificiũ, Si tam crassum errorem illa bestia insolentissima in alio deprehendisset, quis eius Io Triumphe ferre potuisset? Idem etiam in eodem Kalendario per octo dies Pentecosten celebrari dicit, quum singulare solenne, id est μονημέριον, fuerit. Multi quoque nostrorum tam veterum, quam recentiorum, idem somniarunt. Si enim Pentecoste habuisset octauam solennem, ipsa octaua dicta fuisset עֲצֶרֶת. Atqui Pentecoste ipsa erat עֲצֶרֶת, ut supra ostendimus. Quum esset clausula, quomodo clausulam habuisset?

Ibid. *Vrbs fissa*] Non potest intelligi de priore expugnatione Ierosolymorum sub Sedekia, quæ hoc quidem mense contigit, sed die nono mensis, non autem hoc, qui est septimus decimus. Ierem. lii, 6, 7. ii Reg. xxv, 4. Sed nec de illa expugnatione intelligi posse, quæ sub Tito contigit, satis ex Iosepho constat.

i Ab. *Ieiunium. Moritur Aharon Pontifex.*] Numer. xxxiii, 38. Iulij xix. feria vii, si non habeatur ratio traiectionis feriarum. Alioquin fuisset annus abundans, & biduo tempus posterius esset. Erat annus hodierni computi Iudaici 2303.

ix *Decretum contra patres nostros, ne terram ingrederentur Iudæam*] Sub Hadriano. Hieronymus In vi cap. Esaiæ. *Deniq; post extremam vastitatem, etiam Leges publicæ pependerunt, & prohibiti sunt Iudæi terram, de qua eiecti fuerant, ingredi.* Reliqua, quæ huc pertinent, vide ad numerum Eusebianum mmcl. Iudæi harum rerum memoriam retinent, quarum causas hodie penitus ignorant. Contigit autem cessatio τοῦ ἐνδελεχισμοῦ in posteriore templo paulo ante excidium: de quo nos in Appendice Operis de emendatione temporum. At hic videtur intelligi de priore Templo. Quemadmodum vero quis iste Epistemon fuit, ignoramus, ita quando hoc contigit, ne ipsis quidem Iudæis compertum est. Quidem autem Iudæi in phreneticis suis allegorijs aliam caussam huius ieiunij adferunt. Illud enim Ecclesiastæ iii, 4. *Tempus flendi, ἀναγωγικῶς* interpretantes referunt ad illud Numerorum xiv, 1. *Populus fleuit.* Propterea aiunt nonæ Ab statum ieiunium consecratum. וְהוּקְבַּע בְּכִיָּה לְדוֹרוֹת לֵיל ט בְּאָב. *Et determinatus est fletus in sæcula nona nocte Ab.* De caussis horum ieiuniorum, quæ quanuis post excidium

excidium Templi inſtituta ſunt, tamen ſunt vetuſtiſſima, Cyrillus in viii, 19 Zachariæ ea adfert, ex quibus Lector harum rerum peritior non euadet. οὐδὲν γὰρ πρὸς ἔπος. Sunt autem illa ieiunia iiii numero, xvii Tamuz, ix Ab, iii Tiſri, x Tebeth.

Ibid. *nona nocte Ab.*] Hæc ſunt Iudæorum nudipedalia. quæ quum ad placandam Dei iram inſtituta ſint, tamen Iudæi poſterioribus temporibus multa licentius in illis faciebant. Nudis enim pedibus in foro ſaltabant ea die. Chryſoſtomus oratione prima in Iudæos. τότε μὲν οὖν εἰς κρότους καὶ μάχας ἐνήδουν. νυνὶ δὲ εἰς ἀσελγείας, καὶ τοῦτο ἐλάττω ἀκολασίαν γυμνοῖς τοῖς ποσὶν ὀρχεῖσθαι τῆς ἀγορᾶς ἐρχόμενοι. Lege cætera.

Tabvla prima mensivm.] Hæc, & quatuor ſequentes Tabulæ, nihil habent, quod non ex ipſo titulo & ex ſtructura animaduerti poſſit. Sextæ eſt eadem conſtructio, quæ ſecundæ Capitis tertij, aut quartæ Capitis quarti: eadem methodus. Quare interprete opus non habet.

Tabvla septima.] Conſtructio quidem huius eadem, quæ ſextæ, ſed uſus alius. Nam, ut ex eius methodo conſtat, ea eſt regula & æquatio Tabulæ octauæ. In iſtis autem duabus, ſexta, & ſeptima longe maiore induſtria, labore, & ſtudio opus fuit, quam in ſecunda Capitis tertij, propter tranſlationes feriarum. Qui ſcire cupit feriam Tiſri, illi ſatis eſt ſexta Tabula. qui feriam Tiſri, cum qualitate anni mauult, adeat ſeptimam. Non parui laboris fuit, tantam Tranſlationum varietatem ſub leges & canonem quendam cogere. Nemo elegantiam conſtructionis huius Tabulæ animaduerterit, qui prius utilitatem non perceperit. Ne Iudæis quidem ſummis computorum annalium artificibus unquam huius methodi in mentem venit.

DEFINITIONES.

iiii *Annus defectiuus.*] Iudæi iam a multis ſæculis ante excidium poſterioris Templi nunquam neomeniam Tiſri a prima, quarta, ſexta feria inibant, propter tot ſolennia, quæ in illo menſe occurrunt. Propterea diligenter cauebant, ne in illo menſe duo feſta concurrerent. Nam ſi tot ſolennia ſeiuncta ſunt oneri, multo magis, ſi duo ſolennia concurrunt. quod quidem fieri neceſſe eſt, ſi ab una ex illis tribus ferijs neomenia Tiſri incipiat. Eſto neomenia Tiſri feria prima. Vltima Elul antecedentis erit Sabbatum. En duo Sabbata: Sabbatū ordinarium, & caput anni, quo opus facere non licet. præterea xiiii Tiſri erit Sabbatum, & ſequens dies Scenopegia. En duo ſolennia. Rurſus xxi Tiſri erit Sabbatum, & xxii, octaua σκηνοπηγίας. proinde duo Sabbata. Incipiat rurſus a feria quarta. Quarta dies Tiſri erit Sabbatum, & antecedens eſt ſemper ieiunium Godoliæ. Ita ſunt duo ſolennia. Aliud incommodum. Magna dies Kipphurim incidet in feriam ſextam: & undecima dies erit Sabbatum. Duo igitur continua Sabbata, x, & xi Tiſri. Denique incipiat a feria vi. Secunda dies Tiſri erit Sabbatum, cui proxime ſuccedit ieiunium Godoliæ. Continuabuntur igitur tria Sabbata, nimirum clangor tubæ, Sabbatum, Godolia. Præterea xvi Tiſri erit Sabbatum. Sed antecedens erit Scenopegia. Ita ſcenopegia & Sabbatum ordinarium continuabuntur. Poſtremo xxiii erit Sabbatum. At antecedens eſt octaua ſcenopegias, quæ non minori cultu obſeruanda, quam ipſa Scenopegia. Duo igitur continua Sabbata. Propter unum Tiſri igitur hæc cautio inſtituta, non propter alios menſes: in quorum aliquo omnino quotannis duo ſabbata continuari contingit. Quare ridicula fuit iubilatio Doctoris Theologi, qui in Commentario ſuo in Iohannem ἐν πιᾷ canebat, quod apud Ioſephum legitur, aliquando eueniſſe, ut Sabbatum proxime poſt Pentecoſten ſequeretur: atque ex eo concludit in modo & figura tranſlationes feriarum eſſe recens Iudæorum inſtitutum. Errori rem iocularem adiecit, quod ex abrupto & e veſtigio Iudæos neomeniam Tiſri a feria prima, in feriam ſecundam, & a quarta in quintam transferre arbitratur: quod ſane falſum eſt, quum interuallum a neomenia Niſan, ad neomeniam Tiſri, ſemper ſit dierum clxxvii, tenore immutabili. Sed ne annus ſequens incipiat a ferijs i, iiii, vi, ei rei cauetur anno antecedente, exemptione, aut additione unius diei. Eximitur dies de ultima Caſleu, & menſis ex pleno fit cauus: Annus vero ex eo fit defectiuus, communis dierum cccliiii, cuiuſmodi nullus eſt naturaliter, embolimæus autem ccclxxxiii. Additur dies fini Marcheſwan, & menſis ex cauo fit plenus, annus autem abundans, communis quidem dierum ccclv, cuiuſmodi ſunt xi ὑπερήμεροι in Arabum τελαχθ ταετηείδ. embolimæus autem dierum ccclxxxv, conſtans menſibus quinque cauis, octo autem plenis, cuiuſmodi annus nullus eſt natura, ſed inſtituto Iudaico. Neque nouum ἐξαιρέσις καὶ προσθέσις in annis Iudæorum committi, quum & ἐξαιρέσις in menſibus Græcorum ad æquationem Lunæ fieri ſolitas demoſtrauerimus.

IIII *Annus Defectiuus.*] Iam diximus nullum annum communem naturaliter esse defectiuum, sed positive. Soli enim Iudæi eo utuntur ad אדו declinandum, id est, ut vitetur feria I, IIII, VI, in neomenia Tisri.

V *Annus abundans.*] Annus communis abundans tam naturaliter, quam ciuiliter esse potest, cuiusmodi XI diximus esse ἐν τεσσαρακονταεπταέτηρίδι Arabica: quos annos Arabes vocant KEBISA, id est ἐμβολιμαίους, propter ἡμέραν ἐμβόλιμον.

VIII *Adar prior.*] Ex duobus Adar in anno embolimæo posterior vocatur *VVeadar.* id est Αδὰρ καὶ Αδάρ. *Adar & Adar*, παλιναδάρ, *gemellus Adar*: qui tam non est insititius, sed ordinarius, dierum XXIX, in quo Mordochæus, & ieiunium Ester. Antecedens vero est insititius, & plenus. Ergo posterior improprie dicitur ἐμβόλιμος. Sed non caret exemplo. Nam Romani post XXII aut XXIII Februarij inserebant dies XXVIII, quot scilicet dierum est Februarius ordinarius, illosque XXVIII dies vocabant intercalares, quum tamen esset Februarius ordinarius, & antecedentes XXII, aut XXIII iustius merebant nomen mensis intercalaris, quam alter, propterea quod inter ultimam Ianuarij, & Kalendas Februarij ordinarij infinderentur.

X *Tempus emboliſmi.*] In omni Enneadecaeteride sunt Syzygiæ CCXXXV. Vnde sequitur, ut XII anni sint XII mensium, septem autem sint XIII, uno mense nimirum longiores. Non potest igitur intercalari, nisi septies, enneadecaeteride, idque quoties exigit interuallum definitum, intra quod citior & ulterior neomenia consistere debet: ut in veteri cyclo Paschali, Niceno, in quo non tam neomeniarum, quam Terminorum Paschalium ratio habetur, citimus Terminus est in XXI Martij, remotissimus in XVIII Aprilis. Interuallum, dies XXVIII. Ne igitur Terminus statuatur ante XXI Martij, aut post XVIII Aprilis, aliquando emboliſmus ante tempus præcipitatur, quum tamen naturalis emboliſmus consurgat ex Solis excessu supra Lunam, quando ex eo colligitur aut iustus, aut amplior modus mensis Lunaris. quod accidit in annis III, VI, VIII, XI, XIIII, XVII, XIX. Isque ordo hodie seruatur in Enneadecaeteride Iudaica: quanuis in ea non in fine, sed in medio anni intercaletur. Adar enim intercalatur, non Elul. Excessus vero Solis sunt dies 10. 21. 204. Ille excessus ter ductus superat modum trium annorum communium diebus 33. 2. 899. Itaque 30 dies intercalandi sunt in anno tertio. & supersunt dies 3. 2. 899. qui cum alijs excessus Solaris progressibus consummabunt triginta, aut amplius, dies: quemadmodum animaduertere potes in Tabulæ secundæ posteriore parte.

XVI *Character temporis.*] Tam in rationibus Solis, quam Lunæ, de dierum aggregato semper abijcimus omnes septenarios, & residuum cum horis & scrupulis est character temporis propositi. Hic characteriſmus temporum vere vocari potest φραγμὸς τῶν χρόνων, quemadmodum ille apud Laertium dicebat, τὴν διαλεκτικὴν esse φραγμὸν φιλοσοφίας. Sic Iudæi suam Masoram vocant סיג המקרא *sæpem scripturæ*, φραγμὸν τ γραφῆς. quo nihil verius. Quemadmodum enim sæpes furem arcet: ita Masora cogit in ordinem licentiam Correctorum. Non aliter character quoque temporis constituit fines audaciæ computatorum, ut qui in hoc negotio characterem negligat, non magis sit audiendus, quam qui negat principia. Nouitas huius rei valde perculit Clauium, quod tale nihil inuenerat apud Bedam & Iohannem de Saxonia.

CHARACTERES.

I *Character mensis.*] Mensis est dierum 29.12.793. Abiectis omnibus septenarijs, supereſt character mensis 1.12.793. id est feria prima. hor. 12. Scrup. 793. Hunc autem modum mensis se Hipparcho debere, aut saltem definitionem mensis Hipparcheam conuenire cum Iudaica, veteres Iudæi testantur, ut a nobis supra relatum est. Rabbi Simeon filius Gamalielis, quem alij in excidio Ierosolymorum oppressum fuisse, alij ad tempora Traiani vitam produxisse dicunt, ita mensem definiebat: כַּךְ מְקוּבָּלַנִי מִבֵּית אָבִי אָבָא שֶׁאֵין חִדּוּשָׁהּ שֶׁל לְבָנָה פָּחוֹת מִכֹּט יָמִים וְחֵצִי וּשְׁתֵּי יְרוֹת שָׁעָה וְעֵנָ חֲלָקִים *Sic informatus sum a Schola patris mei (Doctoris) Aba, quod Lunæ renouatio non est minor dierum* XXIX, *& semissis, & duarū partium horæ, & scrupulorū* LXXIII. Accipit partes pro trientibus horæ, exemplo Græcorum, qui δίμοιρον, hoc est *duas partes*, dicunt, quum duos trientes designant. quod obscure dictū. Nã יְרוֹת sunt μερίδες, siue sint trientes, siue quadrantes. Aliter hanc definitionem conceptam legi, auctore Samuele Iarhinæo vetustissimo Magistro: אֵין חִדּוּשָׁהּ שֶׁל לְבָנָה פָּחוֹת מִכֹּט יָמִים וְחֵצִי וּשְׁתֵּי יְרוֹת הַשָּׁעָה וְחֵצִי תְּשִׁיעִית וְעֶשְׂרִית שֶׁל תְּשִׁיעִית וְשִׁשִּׁית שֶׁל חֵצִי תְּשִׁיעִית *Renouatio Lunæ non est minor undetriginta dierū, & semissis, & duorū trientum horæ, & dimidij nonæ, & decimæ ipsius* IX, *& sextæ dimidij ipsius decimæ.* Duo trientes horæ sunt scrupula 720.

Dimidium nonæ 60. quæ cum 720 fiunt 780. Decima nonæ partis sunt 12. Summa 792. Dimidium ipsius decimæ sunt 6. cuius sexta pars unitas. Summa, scrupula 793. Vides quam vetustus sit horum Scrupulorum usus. Hæc nos eruimus ex computo amplissimo manuscripto charactere Germanoiudaico implicatissimo. Sed Iudæus auctor Computi paulo aliter hæc interpretatur.

ī *Character anni communis.*] In Enneadecaeteride Lunari sunt dies 6939. horæ, 16. 595. Decem & nouem anni communes, id est decem nouies 354 dies fiunt dies 6726. quibus deductis de 6939. 16. 595, reliquuntur dies 213. hor. 16. 595. At 213 dies sunt septem menses pleni, & tres dies præterea. In Enneadecaeteride igitur sunt septem menses embolimæi & fiunt omnes menses Enneadecaeteridos 235. Nam anni communes $\overline{\text{xix}}$ sunt 228 syzygiæ, & accessione $\overline{\text{vii}}$ mensium embolimæorum fiunt 235 omnes menses. Si enim omnes anni enneadecaeteridos essent communes, essent 114 menses pleni, & totidem caui. Itaque septem cum 114 compositi dant 121 menses plenos in Enneadecaeteride, & 114 cauos. Sed supersunt tres dies de 213, quos supra retulimus: Ij igitur, ad 114 cauos accrescentes tres ex illis plenos efficient. Atqui ita $\overline{\text{cxi}}$ tantum erunt caui menses in Enneadecaeteride, $\overline{\text{cxxiiii}}$ autem pleni. Hoc est: præter plenos menses ordinarios, qui seni sunt in anno communi, erunt etiam $\bar{\text{x}}$ pleni in enneadecaeteride. In dispositu epactarum in Kalendario non possunt exprimi, propterea quod Epactæ per menses plenos & cauos æquabiliter digestæ sunt. At ratio Enneadecaeteridos non patitur semper alternari plenos & cauos; imo aliquando duos plenos continuari cogit. quod accidit aut in anno embolimæo, aut in communi ὑπερημέρῳ. In anno embolimæo Adar prior plenus sequitur Sebat plenum. In anno communi ὑπερημέρῳ Arabico tres pleni continuantur, Dulhagia, Dulkada, Muharram. ὑπερήμερος autem embolimæus nullus est natura, sed instituto Iudaico. Annus enim embolimæus ordinarius est dierum 384: qui etiam naturaliter potest fieri cauus, hoc est dierum 383: & tunc duo menses caui continuantur, quemadmodum in ordinario embolimæo, aut commun ὑπερημέρῳ duos plenos continuari contingit. At embolimæus 385 dierum nullus est naturaliter, sed Iudaice. neque ratio Lunaris motus patitur, ut tres continui pleni, aut caui menses usurpentur, nisi medius plenus annum claudat, & tertius annum sequentem incipiat. In editione Liliana in Ianuario, Februario, Martio continui pleni menses tres ponuntur anno bisextili in Epactis ✱, 29, 28, 27, 26. Est παρεγχείρημα Clauij. Quum igitur Epactarum series alternis plena & caua in Kalendario disposita hanc inæqualitatem repræsentare non possit, & tamen, nisi repræsentetur, crassos & ridiculos errores committi necesse sit, præsentissimum, &, quod caput est, expeditissimum remedium huius rei est character, sine quo frustra opera omnis in hoc negotio collocatur: quod satis, ut alia taceam, probatur veteri methodo, quam sequuti sunt Computorum Paschalium conditores, & ne longe discedam, editione noui anni Liliani, in quibus plus est, quod fugiendum sit, quam quod imitandum.

īīī *Character cycli Lunaris.*] De cyclo Lunari iam satis superiore diatriba disputatum est. Si igitur ex diebus 6939. hor. 16. 595, omnes septenarios dierum abieceris, remanebit character cycli feria 2. hor. 16. 595. Propter illas horas 16. 595, duæ sequentes Enneadecaeterides fiunt dierum solidorum 6940, quot dierum fuit Metonica Enneadecaeteris. In Enneadecaeteride autem Iuliana, cuius tantum rationem habuerunt veteres Computatores, & Liliani, prima semper est dierum 6939, tres sequentes dierum 6940. atque ita perpetuo in quatuor enneadecaeteridibus Iulianis, siue una periodo Calippica, una enneadecaeteris est caua, reliquæ tres plenæ, dierum 6940.

vī *Character nouilunij Tohu.*] Tohu & Bohu Hebræis est, quod Hesiodo χάος. Et quicquid ante conditum rerum fuisse fingitur κατὰ πρόληψιν μαθηματικὴν, id illis vocatur TOHV. Sic nouilunium TOHV illis dicitur, quia incidit in feriam secundam, biduo ante utriusque sideris creationem, quæ contigit feria quarta. Genes. ī, 14. 19. Ea est radix, ut vulgus loquitur, omnium neomeniarum, ἐποχὴ νεομηνιῶν, vel νεομηνία πρόληπτικὴ, νεομηνία κατὰ πρόληψιν μαθηματικήν. Rabbi Hillel Princeps, quum anno contractuum 656, Christi 344, a $\overline{\text{vii}}$ Octobris retro, ad xxiiii Septembris, cyclos Lunares 216 præterijsse animaduerteret, totidem cyclorum characterem de nouilunio $\overline{\text{xxiiii}}$ Septembris deduxit, & peruenit ad nouilunium ipsius $\overline{\text{vii}}$ Octobris. Nouilunium vero ad meridianum Ierosolymitanum congruens diei $\overline{\text{xxiiii}}$ Septembris illius anni fuit 2. 10. 204, feria $\overline{\text{ii}}$, cyclo Solis $\overline{\text{xvii}}$, hor. 10, 204 post meridiem. Iam cyclorum 216 character est 6. 23. 0. qui de 2. 10. 204 deductus per Canonem secundum Capitis primi, relinquet nouilunium diei $\overline{\text{vii}}$ Octobris, 2. 11. 204, a meridie $\overline{\text{vi}}$ antecedentis. & quia Iudæi ineunt semper diem a Sole occaso, detractis $\overline{\text{vi}}$ horis æquinoctialibus, quæ intercedunt inter meridiem, & Solem occasum die æquinoctij, relinquitur

quitur nouilunium Tohu ciuile 2. 5. 204. Propter illarum ſex horarum abſentiam, quotieſcunque nouilunium attigit, aut exceſſit horas 18, tantundem eſt, ac ſi 24 horæ, aut amplius, collectæ eſſent. Imputandæ enim ſemper ſunt eæ ſex, quæ propter tempus ciuile expunctæ ſunt, ut intelligamus 18 horas ab occaſu Solis, tantum eſſe, ac 24 a meridie. Quum igitur hoc accidit, feria creſcit unitate, ut ratio poſtulat; & oculi ipſi docent. Quum igitur feria nouilunij deſignatur, ſcito eam ab initio noctis antecedentis inijſſe. quod Clauius non aſſequens putat nos nouilunia anticipaſſe, quæ eſt eius inſcitia, atque in reprehendendo ſtolida confidentia. Non enim aliunde inſtituunt diem ſuum ciuilem, quam a principio noctis, omnes nationes, quæ anno Lunari utuntur. Et hæc craſſa fuit Clauij inſcitia. Quia vero in nullius poteſtate eſt, ut ſemper exacte ad coitum luminarium neomenia dirigatur, propter inæqualitatem motus Lunaris nunc paulo poſt meridiem, alias poſt occaſum Solem, alias poſt mediam noctem, & ſæpe paulo ante meridiem ineuntis, propterea Iudæi, qui ſuperſtitioſe neomeniæ commiſſæ momentum obſeruare tenentur, idque propter vagum ſideris curſum aſſequi nequeunt, propterea duas neomenias ſemper celebrant. Quod & antiquitus faciebant. Nam non ſolum diem viſionis, quæ dicitur חדוש הלבנה, vel חרוש הלבנה, *renouatio Lunæ*, ſed etiam ἔνην καὶ νέαν antecedentis diei obſeruabant: eamque vetus lingua Bibliorum כסא, Horatius trigeſima Sabbata Iudæorum vocat. — *hodie trigeſima Sabbata. Vin tu Curtis Iudæis oppedere?* — Vetuſtæ Gloſſæ. TRIGESIMA SABBATA. *quæ neomenias eſſe dicunt*. Recte. Nam Sabbata Horatius vocat omne feſtum Iudæorum. trigeſima autem dies, ſiue ἡ τριακὰς τοῦ μηνὸς, eſt ἔνη καὶ νέα, quam Iudæi ſumma veneratione colebant. &, ut dixi, vocatur כסא, & tubæ clangore indicebatur. Pergit Horatianus interpres: *quoniam per Sabbata Iudæi numeros Lunares accipiunt.* Per Sabbata intelligit σαββατικὸν ἡμέραν, id eſt feriam, per quam colligunt neomenias. Per characterem enim eas deſignant. Quare locus eſt inſignis. Sed tamen hæc interpretatio non aperit mentem poetæ, qui more Græcorum, & aliorum Romanorum omne feſtum Iudaicum Sabbatum vocat. Rurſus: *& Sabbatum magnum in renouatione Lunæ a Iudæis hodie obſeruatur.* Apud Clementem ſimilis locus ἐκ τοῦ ψευδεπιγράφου Πέτρου κηρύγματος citatur: Μηδὲ κρῖναι Ἰουδαίους σέβεσθε. καὶ γὰρ ἐκεῖνοι μόνοι οἰόμενοι τὸν θεὸν γινώσκειν, οὐκ ἐπίστανται, λατρεύοντες ἀγγέλοις καὶ ἀρχαγγέλοις, μῆνα τε σελήνην, καὶ ἐὰν μὴ ἡ σελήνη φανῇ, σάββατον οὐκ ἄγουσιν, οὔτε ἄζυμα, οὔτε μεγάλην ἡμέραν. Et hic quoque locus eſt luculentus. Nam idem vult, quod Horatius, & interpres Horatij, Sabbatum a Iudæis non obſeruari niſi viſa Luna, eodem modo accipiens Sabbatum, quo Horatius, pro quouis feſto Iudaico. Sic in illud Epiſt. ad Galatas ιιιι, 9, 10: Græca Scholia: τὰς νομικὰς τηρήσεις λέγει τὰ σάββατα, καὶ τὰς ἑβδομάδας, καὶ τὰς νεομηνίας, ὅτι ἡλίου καὶ σελήνης κενήσεις οἱ καιροὶ λαμβάνουσιν). Quin & quod ſequitur, veriſſimum, eos non agere ἄζυμα, ἑορτὴν (id eſt, πεντηκοστὴν) & μεγάλην ἡμέραν (τὴν σκηνοπηγίαν) niſi prius viſa Luna. Hoc certe olim faciebant, quum quantum per tempus nubilum licebat, neomenias putabant על פי הראיה *ad viſionem.* Hodie, quia a coitu luminarium, & ex ſcripto neomenias putant, duo feſta obſeruant. quorum alterum vocant יום טוב שני של גלות *Feſtum ſecundum exilij.* & de Rabbi Eliezer Hakkalir ſcriptum extat: ביומו היו מקדשין על פי הראיה שהרי לא תקן שום קרובה ליום שני *quod in diebus illius ſanctificabant neomeniam ſecundum viſionem, propterea quod nullam poeſin ordinauit ad diem ſecundum (feſti deportationis)* Clarius apud alios de hoc Eliezer: לא יסד לנו שום פיוט רק על יום ראשון של יום טוב כמנהג בני ארץ ישראל שלא שמרו מספק שני ימים של גליות כבני חוצה לארץ *Nullam poeſin inſtituit præterquam ſuper primo die feſti ſecundum ritum filiorum terræ Iſraelis, qui non cuſtodiunt dubium bidui deportationum, quemadmodum extranei terræ Iſraelis.* Dubium bidui deportationum vocat, biduũ feſti, quod coguntur celebrare illi Iudæi, qui extra terram Iſraelis habitant: hoc eſt, οἱ ἐν διασπορᾷ, quia unum tantum feſtum obſeruant Iudæi Palæſtini, propterea quod illis licet ad viſionem Lunæ neomenias determinare, quod quidem extra fines terræ Iſraelis non licet. Ex eo autem Iudæorũ Critici & Chronologi conijciunt Rabbi Eliezer vixiſſe ſtante Templo: quia eius ſæculo unum tantum feſtum celebrabant, non duo, ut hodie propter dubium neomeniæ. Vnum autem feſtum duntaxat celebrare non potuiſſe, niſi neomeniam ad viſionem ſanctificarent. quod certe fiebat ſtante Templo. quod autem geminum feſtum non celebrarent, patet eo, quod quum ipſe poeſim & hymnum conſcripſerit pro uno feſto duntaxat, neceſſario ſequitur unum tantum feſtum, & unam neomeniam eos tunc obſeruaſſe. Sed an verum ſit eos unum tantum feſtum obſeruaſſe, dubitari poſſit ex illo loco Horatij *trigeſima Sabbata.* Nam proculdubio τὴν τριακάδα, quam כסא vocabant, ſacram habebant, ut & neomeniam ſequentem. de quo amplius loquendi hic locus non eſt. Hodie vero ut duo ſunt Feſta, ita duo hymni ſingulis feſtis dicati, quibus in exilio utuntur Iudæi.

REGVLÆ.

IIII *Semper in anno communi.*] III Feria est idonea capiti anni. Tisri enim potest incipere a ferijs, II, III, V, VII. quæ quatuor feriæ admittuntur in neomeniam Tisri. reliquæ tres I, IIII, VI sunt reijculæ, καὶ ἀδόκιμοι per Reg. I. Accidit tamen, ut aliquando feria tertia etiam reijciatur, si in anno communi character fuerit, 3. 9. 204, aut amplius. Adijce enim characterem anni communis 4. 8. 876. fient 7. 18. 0, nouilunium vetus transferendum astronomice in feriam primam. Sed feria prima non est idonea per regulam primam. Transferatur ergo in secundam, ut usus Iudaicus ciuilium dierum postulat. A feria 3, ad feriam secundam, sunt dies VI. Ideo annus ille communis fuerit dierum 356. quod est absurdum per defin. II. Ergo feria tertia statuatur quinta, quotiescunque nouilunium attigit, aut excessit hor. 9. 204.

IIII *Semper post emboliſmum.*] Secunda feria est idonea. Sed potest contingere, ut reprobetur; idque in anno proxime post emboliſmum, si nouilunium fuerit 2. 15. 589. aut amplius. Ab eo enim auer characterem anni embolimæi 5. 21. 589. remanet character Tisri antecedentis ante emboliſmum 3. 18. 0, nouilunium vetus mutandum astronomice ex tertia in quartam feriam, & ciuiliter ex quarta in quintam. Sed a quinta feria, ad secundam Tisri sequentis, sunt tantum dies quatuor. Ergo ille annus embolimæus fuerit tantum dierum 382. quod est ridiculum per cand. defin. II. Itaque pro feria secunda, assumenda tertia. & annus ille antecedens embolimæus fuerit defectiuus. Vides quæ sit huius Computi elegantia, quanta peritia & solertia: ut etiam in Translationibus superstitionis Iudaicæ eiusmodi temperamentum adhibeatur, quod proxime a rationibus Lunæ abest: in ordinarijs autem annis non potuit ulla methodus melior, accuratior excogitari. Hoc hoc vocandum erat diuinum inuentum, non imperitiæ Clauij fœtura, binæ epactæ in unam diem congestæ, bisexti ratio neglecta, alienum principium epactarum, mensis Lunaris XXXI dierum, καὶ πιθανότερα τὰ ἀστρονομικὰ, καὶ ἀπλείας παρωνήματα. Quid præstiterint veteres Ecclesiasticorum computorum magistri in hac doctrina, tempus ipsum docuit. Nam usque ad septingentos annos a Christo nato vix error deprehensus est. Hodie θεώρησις σελιδικὴ imperitiam harum rerum aperuit; ut propterea castigationem adhibendam esse necessitas ipsa docuerit. Admota est manus castigationi. Sed ad errores deprehendendos stultorum magister tempus exspectandum non est. Iam omnia sunt ἐναργῆ καὶ ὀφθαλμοφανῆ. Nemo ea tueri potest, præter malignos, aut imperitos. In tanta luce literarum latebram insciti quærere, extremæ impudentiæ est. Diuina diuina Iudæorum anni ratio potuit Lilianis præire quomodo & rem accuratius exequerentur, & existimationi suæ consulerent. Non minima vero pars eius felicitatis fuisset, si peritiorem, quam Clauium, ad consilium adhibuissent. Sed cuncta aerij discerpunt irrita venti. Melius ergo scientiam sibi reseruare, usum erroris Clauio & Clauianis relinquere.

IN CAPVT SEPTIMVM.

ΜΗΝΕΣ ΑΤΤΙΚΟΙ.] Multa quidem sacra, solennia, diesque festi Athenienſium fuerunt, de quibus ingentes Commentarios quum alij, tum Apollodorus, & Philochorus conscripserant. sed ex tanto numero pauca in potestatem nostram peruenerunt, neque eorum quidem omnium dies, quibus ea celebrabantur quotannis, præter aliquot, nobis explorati sunt. Quare quæ hic coniecimus, boni consulat benignus lector, & si felicius ei, quam nobis, in veterum scriptis diem, quæ diligentiam nostram effugerit, nanciſci contigerit, poterit eam suo loco in isto Kalendario ponere, & alijs, ut idem faciant, præire.

ΕΚΑΤΟΜΒΑΙΩΝ.] Hecatombæon est mensis πεντετηρίας, & populi. Gamelion autem est caput octaeteridis popularis, aut periodi Calippicæ popularis. Sic Iudæis Nisan est caput anni ciuilis & Ecclesiastici, Tisri Computi annalis. Ideo enim Adar intercalatur, quia est anni Mosaici ultimus, & propter eandem causam Posideon intercalabatur, quia proximus ab eo Gamelion erat caput Octaeteridis. Certe æuo Harpali Gamelion erat princeps mensium tam πεντετηρίας, quam dierum ciuilium. neque res vetusta est, ciuile tempus ab Hecatombæone putare. & propter Παναθήναια institutum, ut Hecatombæon, cui id solenne competit, esset mensium princeps. Idque accidit postquam Panathenæa maiuscula tetraterica instituta sunt, anno III Olymp. IIII. Nam antiquitus τροπαὶ χείμεριναὶ erat initium anni in terra Attica, ut & Romæ, unde initium suarum Octaeteridon fecerunt Harpalus, & Eudoxus: sed Harpalus post IX Ianuarij, Eudoxus post XXVII Decembris, ubi putauit esse τροπὰς χείμερινὰς,

quæ

quæ concurrebant tunc cum Iſijs Aegyptiacis. Τροπὰς autem, quod cogimur non ſemel iterare, ſiue κέντρα, non eas, quæ veræ τροπαὶ eſſent, vocabant, ſed quadrantem anni Iuliani dierum $\overline{\text{XCI}}$. hor. 7. $\frac{30}{}$. Hebræi, ut ſuo loco vidimus, Tekuphoth vocant. Primus quadrans $\overline{\text{VII}}$ Ianuarij, ſecundus $\overline{\text{VIII}}$ Aprilis, tertius $\overline{\text{VIII}}$ Julij, quartus $\overline{\text{VII}}$ Octobris. A primo quadrante veteres Attici, & Romani, &, quod non vereor aſſerere, maior pars Græciæ anni ſui initium ducebant: Chaldæi, & Perſæ a ſecundo; Elidenſes, & poſtea etiam Athenienſes annum πεντανείας, a tertio: Hebræi vetuſtiſſimi, etiã hodierni a quarto quadrante, quem תקופה vocat Moſes, in quo æquinoctium Autumni commiſſum fuit anno Exodi. Apud Ariſtotelem περὶ ζώων ἱστορίας, Theophraſtum περὶ φυτῶν ἱστορίας creberrima τροπῶν mentio, & apud alios. Qui putant eos intelligere de veris ſolſtitijs, aut æquinoctijs, quod certe, ut video, omnes hactenus putarunt, non parum peccant. Apud Diodorum Siculum pag. 443, anno III Olymp. $\overline{\text{XCVI}}$ Εὐβυλίδου ἄρχοντος, legimus περὶ τροπὰς χειμερινὰς fuiſſe νύκτα ἀπέλλωνος. hoc eſt fuiſſe ultimam diem menſis Lunaris, & die ſequenti nouilunium contigiſſe. Erat aureus numerus $\overline{\text{VII}}$. Epacta Iuliana $\overline{\text{XI}}$, quę profecto currebat adhuc ab antecedente Martio, & eſt e regione $\overline{\text{VIII}}$ Ianuarij. Ergo nouilunium fuit $\overline{\text{VIII}}$ Ianuarij, & conſequenter $\overline{\text{VII}}$ fuit νὺξ ἀπέλλωνος, quam ἕνην καὶ νέαν Solon vocauit. Diodorus: ἔτυχον μὲν ὄσαι τροπαὶ χειμεριναί. aliquot interiectis: ὥρμησε νυκτὸς ἀπελλώνος καὶ χειμερίου περὶ τοὺς ἀνωτάτω τόπους. Erat, inquit, νὺξ ἀπελλήνος περὶ τροπὰς χειμερινάς. Ea autem incidit in $\overline{\text{VII}}$ Ianuarij. Ergo $\overline{\text{VII}}$ Ianuarij erant τροπαὶ χειμεριναί. Vides quam certa nobis conſtet ratio horum Cardinũ: ut vera ſolſtitia, veram brumam, vera æquinoctia deſinant ſuſpicari, qui τροπὰς χειμερινὰς aliud eſſe putant ab eo, quod diximus. Sed & in alijs, quæ huc pertinent, & affinia ſunt doctrinæ anni Attici, multum, aut certe largius, errarunt. Quis enim eorũ, qui obiter, aut ex profeſſo de menſibus, & anno Athenienſium ſcripſerunt, non putauit tam eorum, quam aliarum Græciæ nationum, menſes & annum ad Lunam deſcriptos fuiſſe? Quid de ijs, qui ſcripſerunt, loquor? Quis hodie non credit annum omnium Græcorum mere Lunarem fuiſſe? Quid? Magnus Gaza, qui aureum libellum de menſibus Atticis reliquit, quid aliter cenſet; quam eos menſes ad Lunam deſcriptos fuiſſe? & quum id veterum teſtimonijs firmare conatur, eos ſcriptores ſententiæ ſuæ fundos adducit, qui omnino contra eum faciunt; ut ex ijs, quæ aduerſus eum diſputauimus, libro primo de Emend. Temporum, animaduerti poteſt. Primus Athenienſium Solon in ſuo magiſtratu ciuibus ſuis auctor fuit menſibus Lunaribus uti, καὶ τὰς ἡμέρας κατὰ σελήνην ἄγειν. Ergo ante magiſtratum Solonis menſes Attici non erant Lunares. Diodorus Siculus libro XIII, pag. 331, ſcribit quoſdam ingreſſos inquilini cuiuſdam ædes media nocte, neomenia, eoſque agnitos fuiſſe ad lumen Lunæ. Sane Luna in neomenia lucere media nocte non poteſt. Igitur ea neomenia non fuit Lunaris. Verba Diodori: ἔφησεν εἰς οἰκίαν μετοίκου τινὸς εἰσεληλυθέναι τῇ νεμηνίᾳ περὶ μέσας νύκτας εἰσιόντας. Aliquot interiectis: ἔφησε πρὸς τὸ τῆς σελήνης φῶς ἐωρακέναι. Hinc colligitur quare Thucydides dixerit Solem defeciſſe νεμηνίᾳ κατὰ σελήνην. nimirum quia duplex eſſet νεμηνία, altera κατὰ σελήνην, altera non ita. Nam ibi νεμηνία manifeſto intelligitur coitus luminarium, non autem ullum tempus ciuile. Rurſus Myſteria maiuſcula celebrabantur anno quinto, quatuor ſolidis exactis, Βοηδρομιῶνος εἰκάδι, τῇ πανσελήνῳ, *vigeſima Boedromionos, plenilunio.* Si Boedromion erat Lunaris, plenilunium in $\overline{\text{XV}}$, non in $\overline{\text{XX}}$, contingeret. Meton conſtituit neomeniam Hecatombæonos ſui Lunaris in $\overline{\text{XIII}}$ die Scirrhophorionos popularis, auctore Diodoro. Ergo Scirrhophorion popularis non erat Lunaris, quum verum nouilunium committeretur in eius $\overline{\text{XIII}}$ die. Ex his concludimus menſes Atticos non fuiſſe Lunares. Ex menſibus vero non Lunaribus componitur annus non Lunaris: quanuis annus Lunaris poſſet componi ex undecim $\overline{\text{XXX}}$ dierum, & ex ultimo $\overline{\text{XXIIII}}$ dierum. Sed eſſet monſtrum anni, non autem annus. Videamus tamen, an ex menſibus non Lunaribus conſtitui potuerit annus Atticus Lunaris. Ariſtoteles ſcribit quintam anni partem eſſe dierum $\overline{\text{LXXII}}$. Quinquies autem $\overline{\text{LXXII}}$ ſunt $\overline{\text{CCCLX}}$. Ergo annus Atticus fuit $\overline{\text{CCCLX}}$ dierum, & proinde menſes $\overline{\text{XXX}}$ diebus explicabantur, ita ut nullus cauus eſſet. Verba Ariſtotelis: πίκτουσι πέμπτον μέρος ἐνιαυτοῦ, τοῦτ' ἔστιν ἡμέρας ἑβδομήκοντα καὶ δύο. *Pariunt quintam partem anni, hoc eſt, dies* $\overline{\text{LXXII}}$. Idem: κύει δὲ ἡ μὲν Λακωνικὴ ἕκτον μέρος τοῦ ἐνιαυτοῦ. τοῦτο δέ ἐστιν ἡμέραι ἑξήκοντα. *Fœtum gerit Laconica ſextam partem anni, quæ ſunt dies* $\overline{\text{LX}}$. Sane ſexies ſexaginta ſunt $\overline{\text{CCCLX}}$ dies, modus anni Attici: quorum duodecima pars ſunt $\overline{\text{XXX}}$, modus menſis Attici. Plinius tradit $\overline{\text{CCCLX}}$ ſtatuas Demetrio Phalereo ab Athenienſibus dicatas fuiſſe: & Varro hoc explicans ait tot numero fuiſſe, *Quod luces habet annus abſolutus.* Ergo annus abſolutus Attticus tot dies habuit, quod ſtatuæ fuerunt Demetrio poſitæ; hoc eſt $\overline{\text{CCCLX}}$. Xenophon περὶ πόρων ſcribit, ſi ſex millia mancipiorum ſingulos obolos in diem dominis

ſuis lucrentur, anno vertente colligi ☉ Talenta, id eſt obolos 2160000. qui per 6000, quot nimirum ſunt mancipia, diuiſi relinquent dies 360, quot nimirum annum Atticum conſtituere intelligit Xenophon. ὧν γε μέν τοι τὸ πρῶτον συνῆ ἑξακόσια καὶ χίλια ἀνδράποδα, εἰκὸς ἤδη ἀπ' αὐτῆς τὰ περισσὰ ἐν ἔτεσι πέντε, ἢ ἓξ, μὴ μεῖον αὐτῇ ἑξακισχιλίων γίγνεσθαι. ἀπό γε μὲν τούτου καὶ ἀριθμῷ, ὧν ὠβολὸν ἕκαστον καὶ ἀτελῆ τῆς ἡμέρας φέρει, ἡ μὲν περίοδος ἐξήκοντα πέλεται ἐνιαυτοῦ, &c. Ergo annus CCCIX dictum fuit. His animaduerſis, nunc videndum, quomodo in hac anni forma, quæ multum abeſt a Lunari, (ſex enim diebus maior eſt Lunari) plenilunium redibat quinto quoque anno in XX Boedromionis, nouilunium in neomeniam Hecatombæonis. Nam Olympia celebrabantur plenilunio, XV die menſis, quinto quoque anno in Elide, & Panathenæa eôdem die Hecatombæonis, πανσελήνῳ Athenis. Itaque & Pindarus plenilunio Olympia inſtaurari dicit, & Scholia eius, poſt XLIX menſes. Sane XLIX menſes Lunares ſunt dies 1447 minus $\frac{23}{59}$ unius horæ. At quatuor anni Græci, id eſt quater 360 dies, ſunt tantum 1440. Deſunt ergo Tetraeteridi Græcæ VII dies ad aſſequendum quinquageſimum nouilunium rediens poſt tres annos Lunares communes, & unum embolimæum. Igitur quatuor annis Græcis appendebantur VII dies præter XLVIII menſes. Quod verum eſt. Annus enim Atticus in fine Ποσιδεῶνος habuit duas dies ἐπαγομένας, quæ dicebantur ἄναρχοι ἡμέραι, quod per illud biduum Attica erat ἄνευ ἀρχῶν, ſine magiſtratibus, & illæ ἐπαγόμεναι dicatæ erant Comitijs habendis ad creandos magiſtratus nouos. Sed ſi ſinguli anni habebant appendicem bidui, in Tetraeteride ergo Attica erant 1448 dies, quum tamen 1447 duntaxat ſint in tetraeteride Lunari. Huic incommodo remedium excogitatum eſt ἐξαίρεσις, exemptio unius diei, ut teſtatur Cicero in Verrinis, qui hos dies vocari ait a Græcis ἐξαιρεσίμους ἡμέρας. quem locum ne ipſe quidem eximius interpres Aſconius aſſecutus eſt. Locum vero ἐξαιρέσεως τῇ δευτέρᾳ Βοηδρομιῶνος aſſignat Plutarchus. & tunc ἀντὶ τοῦ δευτέρᾳ Βοηδρομιῶνος, dicebant τρίτῃ Βοηδρομιῶνος ἱσταμένου. & τὴν τριακάδα vocabant ultimam Boedromionos, quæ tantum erat undetrigeſima, ſiue δευτέρᾳ φθίνοντος. Moſchopulus in ἡμέρας Heſiodi ex quodam veteri interprete: Ἀθηναῖοι τὴν τριακοστὴν φασιν ἐννάτην καὶ εἰκοστήν. Traiectio eſt articuli. Legendum: Ἀθηναῖοι τριακοστὴν φασι τὴν ἐννάτην καὶ εἰκοστήν. *Athenienſes trigeſimam vocant, quæ eſt undetrigeſima.* Hoc ſane contingit, ubi fit ἐξαίρεσις. Hinc igitur nata eſt ingenioſiſſima Tetracoſieteris, cuius exemplum ſubiecimus, in quo primum dies ipſius Tetracoſieteridos popularis: ſecunda ſtatione dies Lunares, tertia diem nouilunij in uno quoque menſe populari poſuimus. Quia Boedromion in quarto anno eſt ἐξαιρεσιμαῖος, propterea pro 1176, e regione eius 1175 dies notauimus: & conſequenter nouilunium Pyanepſionos, cui conueniebat eſſe in ☽ menſis popularis, continuatur in VI, ut & ſequens: quia nouilunium Pyanepſionis eſt plenum. Propterea quater ponitur 6 in continuis quatuor menſibus. Vltimum nouilunium in Scirrhophorione, ſicut & duo antecedentia, ſunt plena, ut ex ratione dierum Lunarium illis reſpondentium apparet. Ita fit, ut tria hæc nouilunia cum ſequente fiant quatuor continua plena, quod eſt vitioſum in exacto menſe Lunari. Sed Meton, & Calippus crebro uſurparunt. Certe in vero anno Lunari tria plena continuata nouilunia non poſſunt eſſe, niſi tertium pertineat ad annum ſequentem. Vt in anno Arabico ὑπερημέρῳ Dulhaia ex ordine eſt plenus, Dulkadati extra ordinem. Muharram autem, qui ſemper plenus eſt, pertinet ad ſequentem annum.

		TETRAETERIS POPVLARIS ATTICA.				TETRAETERIS LVNARIS.				*Nouilunia in Tetraeteride populari.*			
		An. I.	*An.* II.	*A.* III.	*A.* IIII	*An.* I.	*An.* II.	*A.* III.	*A.* IIII.	I	II	III	IIII
1	Hecatombæon	30	392	754	1116	30	384	738	1092	1	23	15	7
2	Metagitnion	60	422	784	1146	59	413	767	1121	1. 30	22	14	6
3	Boedromion	90	452	814	1175	89	443	797	1151	30	22	14	6
4	Pyanepſion	120	482	844	1205	118	472	826	1180	29	21	13	6
5	Mæmacterion	150	512	874	1235	148	502	856	1210	29	21	13	6
6	Poſideon	182	544	906	1267	177	531	885	1239	28	20	12	5
7	Gamelion	212	574	936	1297	207	561	915	1269	26	18	10	3
8	Anthesterion	242	604	966	1327	236	590	944	1298	25	17	9	2
9	Elaphebolion	272	634	996	1357	266	620	974	1328	25	17	9	2
10	Munychion	302	664	1026	1387	295	649	1008	1357	24	16	8	1
11	Thargelion	332	694	1046	1417	325	679	1033	1387	24	16	8	1
12	Scirrhophorion	362	724	1086	1447	354	708	1062	1447	23	15	7	1
0	0	0	0	0	0	0	0	0	1447	0	0	0	0

annum. Ita fit, ut regulariter tria in eodem anno plena continua nouilunia esse non possint. Quia vero naturalis ratio postulat, ut omnis intercalatio mensis, aut diei, in calce anni ponatur, propterea in anno ὑπερημέρῳ effugi non potest, quin Dulkada sit plenus, & medius inter duos plenos, Dulhaia scilicet eiusdem anni, Muharram autem sequentis. At in anno Liliano, quoties Epacta est *, xxix, xxviii, xxvii, xxvi, semper tres primi menses Lunares anno bisextili pleni continuantur, Ianuarius, Februarius, Martius. Itaque non mirum est, si palam profitentur se serius aliquando nouilunium instituere, quam rationes Lunares exigunt. Hoc enim iis illis epactis nunquam euitari potest. Ideo quum nouilunium Martij debuerit esse die nonagesima, incidet in nonagesimam primam. Idem fit in omnibus sequentibus Epactis in anno bisextili, propterea quod Februarius concipit fœtum Elephanti, xxxi dies Lunares. Ita placuit Clauio. διὸς δ' ἐπελείετο βαλή. Hæc ergo Tetraeteris a nobis popularis vocata est, propter menses plenos, qui in usum temporis ciuilis apud populum recepti essent; & præterea ut annus iste distingueretur ab anno πρυτανείας Magistratuum. Nam quemadmodum est Tetraeteris popularis, ita & Tetraeteris πρυτανείας mere Lunaris. Tetraeteris popularis Eleis dicta est Olympias, Phocensibus Pythias, Nicopolitis Actij promontorij Actias, Athenientibus μυσήρια, καὶ παναθήναια. Recte autem iudicarunt xlix menses Lunares, quod scilicet sunt in Tetraeteride, esse dierum 1447. Quatuor enim anni Lunares communes sunt dierum 1417. hor. 11. scrup. Iud. 264. Accedant dies, horæ, scrupula unius mensis Lunaris. Colliguntur dies 1446. hor. 23. 1057. hoc est dies 1447, minus $\frac{1}{1}\frac{1}{8}\frac{1}{5}$, quod ab illis vel neglectum, vel potius ignoratum. Quis non miretur tam præcise definitum Tetraeteridos interuallum in tanta vetustate, in tanta rerum cælestium ignoratione? Porro superior Tabella adeo necessaria est ad rationes ciuilis temporis Attici, ut cognito die mensis, popularis, & πρυτανείας, facile deprehendi possit quotus annus sit Tetraeteridos; ut alibi a nobis declaratur. Sed vide, ut tres ultimæ Lunationes sint plenæ. quia in Tetraeteride præter quatuor annos Lunares communes, sunt insuper dies 31. hoc est unus mensis plenus, qui est ultimus, & quadragesimus nonus, & præterea unus dies addendus antecedenti cauo. Ita fiunt tres ultimi continui menses Lunares caui.

TABVLA PRIMA.] De mensibus Athenientium, & erroribus Gazæ in illis suo ordini restituendis accurate a nobis disputatum est libro primo de emend. temporum. Præposterе enim hos menses continuat, Boedromiona, Mæmacteriona, Anthesteriona, quo nihil alienius a vero excogitari potuit. Hoc enim modo Posideon fuisset septimus ab Hecatombæone, non a Scirrhophorione. Atqui apud Ptolemæum eodem anno Luna defecit Scirrhophorione, & Posideone. Inter duo proxima deliquia tantum intersunt dies clxxvii. qui sunt menses Lunares sex absoluti. quare semper deliquium fit septimo mense a priore. Ideo posideon, in quo contigit posterior defectio, est septimus a Scirrhophorione, quo prius deliquium accidit. Tamen scio hunc maximi viri errorem ita alte radices in mentibus hominum egisse, ut ad eas euellendas non ratione opus sit, sed tempore, quod efficacius imperitorum animis imperat, quam ratio ipsa. Iam multa sæcula præterierunt, ex quo doctrina anni Attici de hominum memoria perijt: ut ne volam quidem, aut vestigium eius ullum prehendere potuerint homines summo alioquin ingenio, & doctrina præditi. In hoc laterculo mensium Hecatombæon princeps est, ut superiore Tabella, & reliqua, eodem modo se habent, ut in altera.

TABVLA SECVNDA. PERIODVS CALIPPICA.] Hæc Tabula constat ex Tetraeteridibus xix, annis lxxvi, quibus exactis neomeniæ redeunt in orbem in contextu dierum Iulianorum; quæ est periodus illa celeberrima Calippi Cyziceni Mathematici, accommodata tam Atticis, quam Olympicis diebus ciuilibus. Eius primus Hecatombæon est, qui post κέντρον θερινὸν proxime incipit. Κέντρον autem θερινὸν, siue τροπὰς χθμερινὰς, proxime demonstrauimus esse diem viii Iulij. Quod enim nunquam Hecatombæonos neomenia illam epocham anteuerteret, perspicue ex Platonis libro vi de Legibus constat, ubi dicitur annum incipere ab eâ neomenia, ἀπὸ τοῦ ἐπόντος μηνὸς, qui proxime θερινὰς τροπὰς sequitur. ἐπιδὰν μέλλοι νέος ἐνιαυτὸς μὴ θερινὰς τροπὰς τῷ ἐπόντι μηνὶ γίνεσθαι. Quod proximus mensis, qui θερινὰς τροπὰς sequebatur, esset primus anni, tam hinc colligitur, quam ex eo, quod scribit Diodorus de Metone, quem ait statuisse primum nouilunium enneadecaeteridos suæ in xiii Scirrhophorionos, eodem anno, quo solstitium obseruauit in xxvii Iunij; Θαργηλιῶνος ἕκτῃ φθίνοντος. Secundum consuetudinem Atticorum, quam nos docet Plato, non debuit statuere neomeniam suam ante xxvii Iunij, sed id nouilunium instituere primum enneadecaeteridos suæ, quod proxime post xxvii Iunj sequebatur. Proximum autem nouilunium, vel potius νὺξ ἀσελήνου incidit eo anno in xv Iulj. Ibi igitur constituit nouilunium

primi sui Hecatombæonis. Atqui, ut Diodorus scribit, eius primum nouilunium conueniebat in XIII Scirrhophorionos. Ergo Scirrhophorionos dies XIII incidit in XV Iulj: & proinde neomenia Scirrhophorionos popularis conueniebat in III Iulij. Hecatombæon igitur popularis anni sequentis incidit in secundam Augusti. Adeo remota fuit neomenia Hecatombæonos, ne scilicet ante VIII diem Iulj statueretur. Anno quoque VII belli Peloponnesiaci Luna defecit Boedromione, IX Octobris. Neomenia Scirrhophorionos erat in VII Iulj, ut alibi fusius a nobis demonstratur. & consequenter neomenia Hecatombæonos VI Augusti. Quare videmus quam longe a vero discedant, qui τροπὰς θερινὰς, aut ἐαρινὰς, aut χειμερινὰς pro veris momentis sumunt, quibus Sol ingreditur Signa κεντρικὰ, quanto etiã longius a metis expatientur, qui annum Atticum a mense Iunio incipiunt. Tertius erroris cumulus, quum annum Græcorum popularem mere Lunarem faciunt. Neque minus ridiculi sunt, qui diem excidij Troiæ exquirentes, solstitium illius anni statuunt in VI Iulj. Vbi dupliciter peccant, & ἰσοδικῶς, quod ignorant τροπὰς θερινὰς nihil aliud, quam VIII Iulj fuisse, & ἀστρονομικῶς, quod solstitium eo sæculo in VI Iulj statuunt, quod tunc erat in III. τροπαὶ, inquam, veterum Græcorum VII Ianuarij, VIII Aprilis, VIII Iulj, VII Octobris, omnes in eadem litera G, ac consequenter in eadem feria, quia quadrans anni sunt 91 dies, qui est numerus hebdomadicus. Iudæi, ut diximus, Tekuphoth, Aegyptij ὥρας vocabant. Desinant ergo ante tempora Alexandri Magni vera solstitia, aut vera æquinoctia in veterum scriptis somniare, quæ nondum deprehensa erant ad unguem, sed vicem eorum κέντρα illa, καὶ ὥρας intelligebant. Vt autem ad nostram periodũ Calippicam redeamus, verum eius initium est a Gamelione in X Ianuarij, unde Octaeteridos suæ πρυτανείας caput exorsus est Hai palus vetustissimus Mathematicus, propterea quod hinc etiam Octaeteris popularis incipiebat, ut suo loco videbimus. Calippus vero vidit, certe arbitratus est, omnia nouilunia in orbem redire in IX Octaeteridibus popularibus, & una Tetraeteride. qui fiunt omnes LXXVI anni, cycli Metonici absoluti III uno die minus. Hæc est, quam periodum Calippicam vocabant, cuius initium est a diebus æstiuis: quum verum caput dierum omnium ciuilium Atticorum esset post VIII Ianuarij, ubi intercalabant suum diem quinto quoque anno redeunte, quod vocabant Olympia mysteria, ut diserte nos docet Cicero ad Atticum. de quo vide amplius pag. 171 de Emend. Temp. Ibi enim multa cognitu digna reperies ad locum Ciceronis illustrandum. Denique brumam & Gamelionem fuisse initium dierum ciuilium Athenis, præter id, quod de eorum die intercalari, quod bisextum vulgo vocamus, iam a nobis dictum est, manifestum argumentum est intercalatio Posideonos, qui ante Gamelionem proximus est, item appendix duarum dierum in fine ipsius Posideonos. Sic apud Hebræos verum anni initium esse a Nisan docet mensis Adar proximus ante Nisan, qui intercalatur. Omnis enim intercalatio fini anni debetur, non medio. Itaque anno intercalationis τροπαὶ χειμερινὰι incidebant in VIII Ianuarij, die ex quatuor quadrantibus accrescente. Neque vero apud Hesiodum per τροπὰς χειμερινὰς aliud intellige, quam VII Ianuarij.

εὖτ' ἂν δ' ἑξήκοντα μετὰ τροπὰς ἠελίοιο
χείμερι' ἐκτελέσῃ Ζεὺς ὄμβρια, δὴ ῥα τότ' ἀστὴρ
Ἀρκτῖνος πρώτην παμφαίνων ἐπιτέλλεται ἀκρονύχιος.

Per sexaginta dies post brumam intelligit duos menses, Gamelionem & Antheſterionem. At Gamelion nunquam anteuertebat IX Ianuarij. Ideo sexaginta diebus a cardine brumali, qui in VII, aut VIII Ianuarij hærebat, ait Arcturum vespertino in Bæotia oriri. Id fuerit circiter VIII, aut IX Martij. Nisi hoc dictum videri posset ab Hesiodo ὁλοχερῶς καὶ οὐκ ἀκριβῶς, aliquis posset inde ex Tabulis Directionum æuum Hesiodi inuestigare, quum ex illis collegerit quando Arcturi ortus vespertinus in Bæotia VIII aut IX Martij contingebat. Citimus Gamelion statuendus fuisset in IX Ianuarij, aureo numero VII adhuc currente, anno tertio Olympiadis primæ. Sed si Attici hoc feciſſent, incommodum, a quo, tanquam scopulo, cauebant, incurrissent. Hecatombæon enim sequens in VIII Iulj incidisset, hoc est in ipsum κέντρον θερινόν. Atqui Plato mensem primum vocat τὸν ἀπὸ τῶν πρώτων μετὰ τροπὰς θερινὰς, mensem, qui primus succedit post τροπὰς θερινὰς, quæ in VIII Iulij semper hærent. Propter Hecatombæonem igitur, quia primus est mensium popularium, ab eo principium huius periodi deduximus; simul etiam ut Attica periodus cum Olympica pariaret. Vtraque enim incipit ab aureo numero V, item a mense primo æstiuo. Non tamen eadem utriusque methodus. Nam de periodo Olympica deducendi sunt anni X XXVIII, ut habeas periodum Atticam, aut contra, totidem anni adijciendi. Eodem enim methodus recidit. Quia vero in utraq; periodo primus mensis statim μὴ τροπὰς θερινὰς incipit, ne sequenti anno caput

caput anni anteuerteret ipsas τροπας, intercalatione ποσιδεῶν δευτέρᾳ cauebatur. Itaque sequenti anno a ix Iulij, ad viii Augusti, neomenia primi mensis præcipitabatur per antecedentem ποσιδεῶν δευτέρᾳ intercalationem. Hinc fiebat, ut Olympias incideret nunc in mensem Lunarem Apolloniũ, aliquando in mensem Lunarem Parthenium: quemadmodum & Panathenæa nunc in Hecatombæonem πεντανείας, nunc in Metagitnionem incurrebant. Quocirca ne reliquæ nationes Græciæ tempus ludicri Olympici ignorarent, Βασίλαι Elidenses, qui ijdem erant, qui Athenis ἱεροφάνται, per Græciam præmittebant, qui diem certaminis denunciarẽt. Pindarus Isthmico secundo: ὅντε καὶ κάρυκες ὡρᾶν ἀνέγνων κατὰ δοφόροι Κρονίδα Ζανὸς Αλείᾳ. Scholia vetustissima: οἱ κήρυκες οἱ τὰς ὥρας καὶ τὸν καιρὸν τῶ Ολυμπιακῶ ἀγῶνος ἐκήρυσσον, καθ' ἃς ἐπλεῖτο. Sic quotannis Samaritæ montis Garizim popularibus suis Aegyptiensibus codicillos mittunt, quibus omnem typum anni imminentis denunciant. Sic & Ecclesia Alexandrina per multas regiones ab Autumno diem sequentis Paschæ indicebat. De hac vero varietate Olympici ludicri propter intercalationem mensis, ita accipito: Tetraeteris ordinaria est dierum 1447, embolimæa dierum 1477, cuiusmodi prima est huius periodi propter intercalationem Posideonos: qui sunt omnino menses quinquaginta, quum tamen ordinaria undequinquaginta duntaxat mensibus explicetur. Numero aureo iiii, primo anno Cycli Iudaici, ponantur neomeniæ Ab Iudaici, & Hecatombæonos in xi Iulij. Quinto anno, Tetraeteride ineunte, neomenia Ab erit in xxviii Iunj, ut contigit anno Christi superiore 1603. At neomenia Hecatombæonis, aut, si mauis, mensis Olympici, incidet in xxviii Iulj in ipsa neomenia Elul, numero aureo viii. Quare inter utriusque Tetraeteridos neomenias primas, interuallum est menses quinquaginta Lunares. Propterea quemadmodum Olympias prior incidit in mensem Ab, posterior in mensem Elul, ita olim nunc in Apolloniũ, nunc in Parthenium Lunares conueniebat. Hoc est, quod designabat Scholion in tertium Olympicon Pindari: γίνεται δὲ ἀγὼν ποτὲ μὲν διὰ πεσαρακοντα ἐννέα μηνῶν, ποτὲ διὰ πεντήκοντα. ὅθεν καὶ ποτὲ μὲν τῶ Απολλωνίῳ μηνὶ, ποτὲ δὲ τῶ Παρθενίῳ ἐπιτελεῖται. Potest etiam quispiam illos menses Apollonium & Parthenium populares interpretari, non Lunares. Non enim sunt Elidensium, sed illius gentis, cuius popularis erat vetus ille Pindari interpres. Nam raræ gentium Græcarum periodi cum Olympica paria faciebant. Sic Olympias Iphiti prima celebrata est Σκιῤῥοφοριῶνος δευτέρα φθίνοντος. Secunda vero Μεταγειτνιῶνος πρώτη ἐπὶ δέκα: ut non solum nunc Hecatombæone, nunc Metagitnione Attico, sed etiam Scirrhophorione celebraretur. Nam Olympias semper eodem mense Olympico, eademque die celebrabatur, sed non eodem mense, eademque die mensis apud alias Græciæ nationes. Vnde non mirum, si Olympias per uniuersam Græciam per præcones indicebatur. Quod ipsius periodi constructionem spectat, duo tantum præcipua frenant licentiam dierum extra metas excurrentium, nisi occurratur, ἐξαίρεσις, & de quo iam dictum est, ἐμβολισμός. Ἐξαίρεσις est exemptio unius diei, quæ competit omni Tetraeteridi: quod annus habet duas ἀναρχους ἡμέρας in fine Posideonos. Vnde sequeretur, ut omnis Tetraeteridos dies essent 1448. At sunt tantũ 1447. Vnus igitur dies expungendus. eaque expunctio, siue ἐξαίρεσις, fit δευτέρᾳ Βοηδρομιῶνος, auctore Plutarcho, idque in omni Tetraeteride. Accidit aliquando, ut duo dies eximendi sint, ut rationes Lunæ postulant, & Cicero in Verrinis docet. Hoc fit quater in tota periodo. Annum, in quo fit ordinaria ἐξαίρεσις, ἐξαιρεσιμαῖον vocamus. in quo autem biduum eximitur, διεξαιρεσιμαῖον. Neque enim ἑλληνικώτερον potuimus illud concipere. Εμβολισμὸς autem est unius mensis inter Mæmacterionem, & Posideonem insitio: qui vocatur ποσιδεὼν πρότερος. ordinarius autem, qui habet τὰς ἀναρχους ἡμέρας, dicitur ποσιδεὼν δεύτερος. Hodie illæ Tetraeterides anteuerterunt nouilunia Olympica diebus octo solidis. quod si reformandæ essent, primæ Olympiadi aureus numerus hodiernus esset vii, Epacta xvii, in anno Christi 1602. Secundæ aureus numerus xi in anno 1606. & ita deinceps. Hoc modo nouilunia restituerentur in eandem priscam epocham. Sed ut Olympiades ad verum Solstitium dirigantur, hodie locum non habet. Nam neomenia Karkionos hodierna hæret in tertiadecima Iunij. In xiiii autem statuenda esset prima Tetraeteris. Hodie vero ea die nulla ciuilis neomenia Lunaris conficitur. Epacta enim xiii, quæ ei e regione respondet, hoc sæculo non est in usu.

TABVLA TERTIA OCTAETERIDVM.] Sat superque supra demonstratum est, quare primus Gamelion, idemque citimus, statuatur in x potius, quam in ix Ianuarij; ne scilicet sequens Hecatombæon aut in viii, aut ante viii Iulij incurreret. Vtrunque autem ne fieret, summo studio ab illis cauebatur. Quod autem Octaeteride uterentur ante periodum Calippicam, & initium eius a neomenia Gamelionis caperetur, abunde ex antecedente diatriba scire potuisti. Sed siue Octaeteride, siue Periodo Calippica utaris, nihil interest: quum ex eo nihil inconcilietur ordini mensium, aut epochis dierum Iulianorum. Sed de

Octae-

Octaeteride opportunius sequenti capite disputabitur, quum ad Octaeterida πρυτανείας Harpaleam peruentum fuerit. Octaeterides XIX redeunt in orbem, hoc est in annis CLII, quemadmodum Tetraeterides XIX restituunt omnes neomenias tam Lunares, quam populares in annis LXXVI. Ideo hæc posterior periodus commodior est propter breuitatem, quam illa Octaeteridum.

DEFINITIONES.

I *Mensis Græcorum popularis.*] μῆνας πολιτικοὺς, & menses populares vocamus eos, quibus vulgus utebatur, qui omnes erant τριακονθήμεροι, ad differentiam eorum, quos μῆνας πρυτανείας, quibus solus magistratus utebatur, appellamus, qui erant Lunares, alternis pleni, & caui ut plurimum.

II ἡμέραι ἄναρχοι.] Hæ dies semper locum habuerunt comitijs habendis, quibus illæ dicatæ erant, usque ad tempora Cleostrati, qui auctore Solone primus octaeterida Lunarem instituit, & descriptam in vulgus publicauit, quam magistratus statim arripuit: & ex eo tempore illæ duæ superfluæ ἄναρχοι ἡμέραι neglectæ sunt, quia de CCCLIIII diebus, quibus annus Lunaris explicatur, quatuor ultimæ exceptæ sunt comitijs habendis, ideoque iure tam hæ duæ, quam illæ quatuor, Comitiales dies dici possunt, quia in illis Comitia creandis magistratibus habebantur: & propterea ἄναρχοι vocabantur, propterea quod in illis Attica erat sine magistratu. Nam ultima ultimi mensis abibant magistratu, καὶ πᾶν κῦρος populo committebatur, ut testis est Plato. Reliquæ definitiones a superiore Diatriba lucem capiunt.

CANONES.

CANON SEXTVS.] Citimus Gamelion, ut diximus, est in X Januarij, triduo, & in anno bisextili, biduo ἀπὸ τροπῶν χειμερινῶν. Alioquin si ante X Ianuarij neomenia Gamelionos statueretur, neomenia sequentis Hecatombæonis incideret aut in VIII, aut ante VIII Iulj, ubi sunt τροπαὶ θερειναί. Reliqua perspicua sunt.

IN CAPVT OCTAVVM.

LATERCVLVM MENSIVM PRYTANIAS.] Quod ante Calippum Octaeteris popularis in usu esset, & post CLII annos Gamelion popularis ad eandem diem Iulianam, eundemque annum Tetraeteridos rediret, ex ijs, quæ supra demonstrata sunt, scire potuisti. Octaeteris autem constabat ex una Tetraeteride communi, & altera embolimæa. Communis est dierum 1447, embolimæa 1477. Summa, 2924 dies; quos in syzygias Lunares ita distribuere conatus est. Diuisis 2924 diebus in 59, prodeunt quadraginta nouem menses pleni, & totidem caui, cum diebus 33. In Octaeteride igitur sunt bis 49; id est 98 syzygiæ, & dies tres, qui additi ad 49 cauos, ex illis menses tres plenos facient. & ita 46 tantum menses caui erunt, 53 vero pleni. Aliter. 99 syzygiæ sunt in Octaeteride. Si omnes essent plenæ, fierent omnes dies 2970, de quibus detractis 2924, qui est modus Octaeteridis, relinquuntur 46 dies detrahendi de totidem mensibus plenis. Ergo 46 tantum menses caui sunt in Octaeteride: in quos si distribuantur omnes syzygiæ Octaeteridis 99, relinquentur 2 $\frac{7}{46}$ dies erogandi, & quoties interuenient, toties continuandi erunt menses pleni, ut videre potes in hoc Laterculo. Itaque hæc Octaeteris excluſit Cleostrateam, quæ tunc in usu erat apud magistratum Athenienſium. Cleostratus enim Tenedius post annos octo Hierophanticos, quos non Iulianos appellamus, existimauit neomenias ad eandem diem Iulianam reuerti, hoc est in diebus 2922. quæ Octaeteris minor est biduo Harpalea, siue duabus Tetraeteridibus popularibus. atque Harpalus ex sua Octaeteride definiuit annum Solarem dierum 365 $\frac{1}{4}$. hoc est dier. 365, hor. 12. quod nimirum reperies, si 2924 dies in octo annos distribuas. Omnes enim illi veteres ex periodis suis Lunaribus modum anni Solaris inuestigarunt. Ita singulis biennijs confectis intercalatur unus dies, ut in modo anni Iuliani singulis quadriennijs. Initium vero Octaeteridos suæ, ut nos docet Auienus, sumpsit a diebus brumalibus, hoc est a Gamelione. Vide lib. II de Emend. Temp. Tunc enim annus Atticus vulgo a Gamelione incipiebat. Vnde ἄναρχοι ἡμέραι proxime ante neomeniam Gamelionos collocantur, quia is erat exitus anni, & locus intercalandi Posideona. Nos ergo in hoc Laterculo posuimus primum nouilunium in neomenia Gamelionos, non quod re vera ullus Gamelion popularis inciperet a nouilunio, sed ut videres, qualis situs futurus

futurus erat nouiluniorum in Octaeteride Harpalea, si quidē aliqua neomenia Gamelionos popularis in neomeniam Lunarem incurrisset: aut si ipse Harpalus neglecto situ vulgarium mensium aliud populare initium eorum instituisset, quod, exempli gratia, assequi potuisset, si numero aureo vii adhuc currente neomeniam Gamelionis popularis statuisset in x Ianuarij, quæ est epocha citimi Gamelionis, ut alibi demonstrauimus. Eo enim sæculo, quum aureus numerus vii curreret, Epacta Iuliana erat ix. nouilunium vero in x Ianuarij. Sed quia menses populares loco mouendi non sunt, neq; eorum ordo mutandus, neq; ulla neomenia Gamelionos habet nouilunium, ideo Harpali nouilunium primum non potuit statui neomenia Gamelionos popularis. Sed si illius Octaeteris prima iniuit ab anno primo periodi Atticæ, qualem Calippus instituit, in quo Hecatombæon est in ix Iulij, & Gamelion antecedens in x Ianuarij, nouilunium primum Harpali fuerit in iii Gamelionos. Ideo neomenijs istius Laterculi semper duo addenda, ut habeas nouilunium Harpali. quod quidem alioquin ex Tetraeteridis doctrina discere potuisti. Citimum enim nouilunium est in iii Gamelionos in iiii anno Tetraeteridos: ut re vera lxxvi anni Gamelion est quartus Tetraeteridos, cuius nouilunium in iii die. Nam Tetraeteridos Atticæ nouilunia sunt elenchus omniū errorum in temporibus Atticis, & munimentum omnis veritatis Chronologicæ. Exemplum. Plutarchus in libello πότερον Αθηναῖοι ἐνδοξότεροι, &c. scribit vi Boedromionos libari solitum, quod eo die Chabrias dux exercitus Atheniēsium Lacedæmonios circa Naxon deuicisset: quod contigit anno quarto Olymp. centesimæ, & proinde secundo Tetraeteridos Atticæ. In quo anno nouilunium est in xxii Metagitnionos, a quo tertiadecima dies desinit in vi Boedromionos. Ergo xiii Luna contigit illa victoria, quod πανσέληνον vocat ipse Plutarchus in Camillo: Αθλωαῖοι τῇ νέᾳ Νάξον ἐνίκων ναυμαχίαν, ἧς Χαβρίας ἐστρατηγήκει, τῇ Βοηδρομιῶνος νέᾳ τὴν πανσέληνον. & sane eo tempore propter μεσήγησιν σεληναϊκὴν xiii πρυτανείας, erat xiiii Luna. Dicit Boedromione pleniluniū fuisse, quando illa pugna naualis commissa fuit, & in libro πότερον Αθλωαῖοι, vocat eam diem sextam Boedromionos, οἰνοχοεῖσθαι ἕκτῃ μηνός (Βοηδρομιῶνος.) ita ut ἕκτη μηνὸς contigerit pleniluniū, quod non potest, nisi secundo anno Tetraeteridos Atticæ: cuius Laterculum antea exhibuimus. Atque hoc optime Plutarchus. Illud vero non recte, pugnam Salaminiensem commissam fuisse Munychionos xvi, plenilunio. Nullius enim Munychion in tota Tetraeteride potest habere plenilunium in xvi. Erat annus primus Olympiadis lxxv: proinde tertius Tetraeteridos Atticæ. Nouilunium octaua Munychionos: plenilunium xxii eiusdem secundum epochen Olympicam: sed secūdum μεσήγησιν σεληναϊκὴν, plenilunium commissum fuit xxi die Munychionos, quum epacta castigata esset i. Aut igitur, si pugna commissa fuit xvi Munychionos, non fuit in plenilunio, aut si in plenilunio, non in xvi Munychionos, anno i Olympiadis. & quidem Tetraeteris fallere non potest. Sed Plutarchus sine dubio putauit omnes menses Atticos fuisse Lunares. Ideo quum legisset plenilunio commissam illam naualem pugnam ad Salamina fuisse, adscripsit illi diei, quam putabat congruere plenilunio, si quidem mensis est Lunaris. Plenilunium enim anno illo incurrebat in xix Munichonos, aut xx, quum sæculo Iphiti cōmitteretur in xxi. Sed μεσήγησις iam facta erat. Sic Dionysius Halicarnassensis omnes Idus Romanorū, atq; adeo ipse Plutarchus, vocat πανσελήνους, quia sunt in medio mensis, & medium mensem findunt. Sic & idem Plutarchus menses Actiacos Aegyptiorum Lunares esse putauit: quod & indicauimus, & confutauimus in libris de Emend. Temp. Quin etiam in eadem re non sibi constat. Supra vidimus pugnam commissam ad Salamina Μυνυχιῶνος ἕκτῃ ἐπὶ δέκα. In Camillo vero ait Βοηδρομιῶνος περὶ τὰς εἰκάδας. Quis has lites componat? Sine dubio enim habebat in animo τῇ εἰκάδι Βοηδρομιῶνος μυσήρια τελεῖσθαι κατὰ τὸν πανσέληνον. Ideo omnem εἰκάδα Βοηδρομιῶνος putauit πανσέληνον esse, oblitus eius, quod alibi scripserat; ἕκτῃ Βοηδρομιῶνος pugnam illam commissam. Sane ἕκτη non est εἰκάς. Sed progressu temporis nouilunia propter μεσήγησιν σεληναϊκὴν, atque alias causas, constare semper non potuerunt. Sic Laertius scribit Carneadem obijsse anno iiii Olymp. clxii, Lunæ defectione. Illa defectio contigit v Nouembris, xv Luna, epacta i tam ordinaria, quam æquata, anno secundo periodi Atticæ. cyclo Lunæ vi, Πυανεψιῶνος τετάρτῃ ἱσταμένου, quum tamen ex dispositu prisco neomeniarum Lunarium, neomenia Prytanias incidere debuerit in vi Pyanepsionos. Sic de alijs nouilunijs in ultimis temporibus idem iudicium esto. Tetraeteris igitur Attica est ἔλεγχος παραστροφῆς χρόνων, ut in hoc posteriore exemplo ostendimus, item ἀκρίβωσις τῆς ἀληθείας χρόνων, ut in priore exemplo. Et propterea ex eadem Tetraeteridos doctrina examinanda sunt Octaeteridos Harpaleæ nouilunia, quomodo iam a nobis ostensum est. de qua nihil nobis relictum est, præter ea, quæ hic, & in ii de Emend. Temp. disputauimus. Vitium vero octaeteridos deprehenditur κατὰ μετάπτωσιν ἐποχῆς, quod moratur veterem suam epocham, ita ut in xviii

Octaete-

EXEMPLVM METEMPTOSEOS
OCTO OCTAETERIDON.

Anni Iudaici.	Numer. Aureus.	Feria Tisri.	Litera Dominic.	
5363	VII	2	C	VI Septemb.
5371	XV	7	G	VIII Sept.
5379	IIII	4	D	IX Sept.
5387	XII	2	A	XI Sept.
5395	I	7	E	XIII Sept.
5405	IX	4	B	XIIII Sept.
5413	XVII	2	F	XVI Sept.
5421	VI	6	C	XVII Sept.
5429	XIIII	4	G	XIX Sept.

Octaeteridibus absolutis a X Ianuarij, ad VII Februarij descendat, ut habes in Tabula III Capitis antecedentis. Atqui hæc Octaeteris non est naturalis. Excedit enim veram horis 11. 333. Cuius μεταμπλώσεως exemplum infra subiecimus in annis Iudaicis: in quo exemplo μετάμπλωσιν ἐποχῆς factam vides in octo octaeteridibus, a VI Septembris, ad XIX eiusdem mensis. Stultissima vero est ea πρόγνωσις Clauij in XXXIX octaeteridibus. Tot enim sunt in annis 312, in quibus πρόγνωσιν fieri somniauit; a dissimili anno, si dijs placet, ad dissimilem annum, puta a primo aureo numero, ad IX numerum aureum. quod est stultissimum. & satis alibi a nobis confutatum est. Hoc tantum interest inter illam periodum Clauianam, & XXXIX octaeteridas Atticas, quod in periodo Clauiana sunt syzygiæ 3859, in XXXIX Octaeteridibus duæ amplius, 3861: neque mirum, quum in illa periodo umbratica sint anni Iuliani 312, & aliquid amplius: in 39 Octaeteridibus, præter tot annos Iulianos, abundant dies CXXVIII. Itaque in periodo non fit illa immanis μετάμπλωσις, quæ in Octaeteridibus Atticis. In octo eiusmodi nugatorijs periodis committitur tantum μετάμπλωσις dierum quatuor, quum interea plusquam octo dies Luna in antecedentia progessa sit. Inde fit, ut quum Luna unum diem anteuerterit, periodus fere trientem diei moretur priscam epocham. Hoc facile deprehendes, si anni Iudaici 5051 Tisri, qui incidit in VI Septembris, contuleris cum Tisri anni 7577, qui incidet in X Septembris. Interuallum, anni 2496, quæ sunt octo periodi Clauianæ tali Hipparcho dignæ. Sed stultum est, quod dixi, dies præcessionis Lunaris aut ullam differentiam προγηπκλῶ non a primo aureo numero, ad eundem primum numerum, sed a primo, ad nonum, statuere. Hæc Clauiana sunt, & farinæ illius pistrini.

NEOMENIAE ENNEADECAETERIDOS.] Iam Octaeteris Harpalea fidem decoquebat, & menda eius ὀφθαλμοφανῆ erant, ut propterea Lunam expostulantem lepidissimus Comicus induxerit:

ἄλλα τ' ἐν ὁρᾶν φησὶν ὑμᾶς, κἀκ ἄγειν τὰς ἡμέρας
ἐνθὲν ὀρθῶς, ἄλλ' ἄνω τε κἀμ κάτω κυδοιδοπῶν.
ὥς' ἀπόλλειν φησὶν αὐτῇ τοὺς θεοὺς ἑκάστοτε,
ἡκίκ' ἂν ψευσθῶσι δεῖπνα, κἀπίωσιν οἴκαδε
Τῆς ἑορτῆς μὴ τυχόντες κατὰ λόγον τῶν ἡμερῶν.

Meton igitur ex duabus Octaeteridibus Harpaleis, & una trieteride Lunari periodum excogitauit, qua Lunam ad eandem epocham redire putauit. Triennium Lunare, hoc est anni communes Lunares, cum uno embolimo mense pleno, fiunt dies 1092. Duæ Octaeterides Harpaleæ dies 5848. Summa. 6940 dies, quibus explicatur periodus ista 235 syzygiarum, annorum XIX, unde ἐννεαδεκαετηρίδα vocauit. In una Octaeteride 99 syzygias contineri diximus. In duabus ergo erunt 198. quibus adijce 37 triennij Lunaris. Fiunt omnes 235 syzygiæ. Quæ si in 12 distribuantur, fient anni 19 communes, & septem syzygiæ. Ergo septies intercalatur in ea periodo, ut 12 anni communes sint, septem embolimæi. Rursus in Octaeteride sunt menses pleni 53. In duabus igitur 106. in triennio Lunari iam vidimus esse 19. Summa 125 menses pleni in Enneadecaeteride. qui de 235 syzygijs deducti relinquunt 110 syzygias cauas. In Enneadecaeteride igitur sunt syzygiæ 235, ex quibus plenæ 125, cauæ 110, anni communes XII, embolimæi VII. Aliter. Si omnes syzygiæ 235 essent plenæ, fierent dies 7050. de quibus deductis 6940, relinquuntur 110 dies de plenis deducendi. Totidem igitur erunt cauæ syzygiæ. Distributis igitur 235 in 110, habebimus $2\frac{1}{7}$. Quæ est caussa, quare non continuatur alternatio plenorum & cauorum, sed & sæpe continuæ duæ plenæ syzygiæ in principio & medio anni ponuntur. Non enim aliter faciebant, quod tunc verus modus mensis Lunaris ignorabatur; donec eum in dies, horas, & scrupula primus omnium Hipparchus naturæ consiliarius, ut Plinius eum vocat, distribuit. Reliqua quæ huc faciunt, pete ex II de Emend. Temp.

Ibid. ENNEADECATERIDOS PRYTANIAS.] Vna quæque Tribus sorte suum diem imperabat, isque dies, aut actus illius diei vocabatur πρυτανεία. Annus quoque Lunaris, quo magistra-

magiſtratus utebatur, dicebatur etiã πρυτανεία. Ideo in Pſephiſmaſin, & Scitis plebis ita præfabantur: Επ' Αρρενίδου ἄρχοντος, ἐπὶ τῆς Ακαμαντίδος πέμπτης πρυτανείας, Μαιμακτηριῶνος δεκάτη ὑστέρα, τρίτη καὶ εἰκοστῆ τῆς πρυτανείας. Nam πρυτανεία, quæ poſteriore loco poſita eſt, ſignificat annum magiſtratus Lunarem, quo populus nunquam Athenis uſus eſt. Reliqua pete ex principio libri ſecundi de Emend. Temp. Nam hæc prorſus antea ignorabantur. Neque ullus, quid eſſet illa πρυτανεία magis ſciebat, quam quæ eſſet Harpali Octaeteris, Metonis Enneadecaeteris, Attica Tetraeteris, τροπαὶ θερειναί, & infinita alia, quæ ſimij diſſimulant, quantum poſſunt, ſeſe antea ignoraſſe.

Periodvs calippi πρυτανειας.] Quatuor periodi in uſum Prytanias admiſſæ ſunt, & antecedens a ſequente de poſſeſſione deturbata eſt, Octaeterides duæ, Cleoſtratea, & Harpalea, Enneadecaeteris Metonica, ἑβδομηκονταεξαετηρὶς Calippica. Et hæc quoq; eodem modo menſes diſtribuit, quomodo in Harpalea, & Metonica ratione diſtributi ſunt. Conſtat ex quatuor enneadecaeteridibus, hoc eſt quater ſyzygijs 235, quæ fiunt numero 940, annis XLVIII communibus, & XXVIII embolimæis. Summa, anni periodi huius 76, quot ſunt in quatuor enneadecaeteridibus Metonicis, cum totidem diebus, uno minus. Quatuor enneadecaeterides Metonicæ ſunt dies 27760. Vnum diem abundare ſupra rationes anni Iuliani deprehendens Calippus, putauit in LXXVI annis Iulianis Lunam reſtitui eidem epochæ Iulianæ, hoc eſt in diebus 27759. Tot enim dies ſunt in 76 annis Iulianis, acceſſione XIX biſextorum imputata. Iam ſi omnes ſyzygiæ 940 eſſent plenæ, fierent dies 28200. de quibus deductis 27759, ſuperſunt 441 dies, quot nempe menſes cauí. in quos ſyzygijs 940 diſtributis, habebimus $2\frac{441}{441}$, quæ oſtendunt quando pleni menſes continuandi. ut in Metonica, & Harpalea methodo demonſtratum eſt. Reliqua pete ex ī de emend. Temp. Quum autem periodum ſuam Calippus ita conſtruxerit, ut in menſibus popularibus neomenias πρυτανείας poneret, ideo ea conſtabat duplici genere menſium, popularium, & πρυτανείας. Sed periodus Calippica, quam ad obſeruationes ſuas adhibet Hipparchus apud Ptolemæum, ea eſt πρυτανείας: quam multæ nationes tam in Græcia, quam extra Græciam in uſum ciuilem admiſerunt propter Alexandrum Magnum, in cuius gratiam eam edidit Calippus anno primo imperij Aſiatici Alexandri. quod adeo verum eſt, ut magiſtratus Athenienſis pro menſium popularium Atticis appellationibus, Macedonicas uſurpare ab eo tempore cæperit, ut manifeſto conſtat ex decreto Athenienſium in gratiam Hyrcani Iudæorum Ethnarchæ factum, quod extat apud Ioſephum: idque infra a nobis ponitur.

DEFINITIONES.

ī *Menſes.*] Hoc ex ultimis verbis proximæ diatribæ & ſuperiorum ſatis intelligi poteſt. Non enim alternabant regulariter plenos & cauos, ſed ſecundum περιοχὴν menſium plenorum ſupra menſes cauos.

īī *Octaeteris Harpalea.*] Octaeteris Harpalea, ut diximus, eſt dierum præciſe 2924. Octaeteris Lunaris dierum 2923. hor. 12. 747. Differentia: hor. 11. 333. Tantum aberrat a veris Lunæ rationibus. Quæ quidem cauſſa fuit, cur multæ Octaeterides vitio deprehenſo, ab alijs excogitatæ ſint, Nauſitele, Eudoxo, Meneſtrato, Doſitheo, Eratoſthene. Itaque non fruſtra in definitione additum eſt, Harpalea, ut deſignaretur ea, quæ in uſus πρυτανείας recepta fuit. Quum tot fuerint Octaeteridon conditores, nemo fuit illorum, qui non putarit non ſolum Lunam & Solem ad idem punctum Eclipticæ præciſe reuerſionem facere, ſed etiam, quod portentoſum eſt, tempeſtatum, καὶ τῶν φαινομένων ἀποκαταστάσιν fieri. De quo vide in īī de Emend. Temp. Accedat & alius teſtis Hyginus: qui ex veteribus in Aratum Scholijs Græcis hæc depromit: *Præterea quum ſeptem ſidera ad eundem ſtatum reuertantur, ut quibuſdam placuit, ut cuiuſmodi dies hodiernus fuerit, in Solis & Lunæ tempeſtate, eiuſmodi octauo anno ſit futurus, vere ſphæra quoq; diuiditur in partes octo.* Vbi tam ridiculam reddit rationem diuiſionis ſphæræ in octo, quam perperam octauum annum pro nono poſuit. Atque hæc de tempeſtatibus. περὶ τῶν φαινομένων autem, ut in octo annis abſolutis Sol ad idem ſignũ reuertatur, accipe Statij Achillis χρῆσιν hanc, quæ & ipſa quoque eſt ex veteribus in Aratum Scholijs. λέγεται δὲ ἐνιαυτὸς ἡ ἀπὸ ἑνὸς αὐτοῦ ζῳδίου ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἀποκατάστασις αὐτοῦ ἐν ἡμέραις τξε καὶ ἐλαχίστῳ μορίῳ. ἀπὸ δὲ σημείου ἐπὶ σημεῖον ἀποκαθίστασθαι ἐν ὀκταετηρίδι, εἴγε γνήσιόν ἐστι τὸ σύγγραμμα Ερατοσθένους. Hæc ſunt nugatoria. Quæ tamen ſi alicui horum, qui Mathematici volunt audire, narrarem, non veterum, ſed meas nugas atque ſomnia narrare viderer. Porro vetuſtiſſima quædam ψηφίσματα extant apud Demoſthenem, quorum πρυτανεῖαι ſunt Harpaleæ, non Metonicæ. Nam prytaniæ Metonicæ ante initium belli Peloponneſiaci locum non habent. Quin ne VIII quidem anno belli Peloponneſiaci in uſum recepta erat.

v Μετέμπτωσις.] Enneadecaeteris Metonica dierum 6940. Enneadecaeteris Iuliana dierũ 6939. hor. 18. Differentia hor. vi.

vi Μετέμπτωσις Lunaris.] Enneadecaeteris Metonica, ut diximus, dierum 6940, Lunaris dierum 6939. hor. 16. 595. Differentia horæ 7. 485. Multum igitur falluntur, qui Enneadecaeterida Metonis numerum aureum Paschalem fuisse, neque hilum alteram ab altera differre putant, quum Enneadecaeteris Metonica neque Iuliana, ut aureus numerus, & Clauiana, neque Lunaris fuerit, cuiusmodi sunt Iudaicæ, & nostræ. Post unam Periodum Calippicam vertentem uno die Metonica epocham Iulianam moratur. Peccat ergo μετεμπτώσει.

CANONES.

i Canon. monitvm.] In Laterculo mensium Harpaleorum, quæ est prima huius Capitis Tabula, posuimus neomenias, quales esse oportebat, si nouilunium in neomeniam Gamelionos incidisset. Quia hoc non potest, ut fusius docuimus, duo semper per regulam perpetuam addenda esse præcepimus, cuius rei causas pete ex ipsa Diatriba, quam super ea Tabula dedimus.

Canon v. scholion.] In hoc Scholio Luna ostenditur defeciſſe πέμπτῃ ἀπὶ δέκα Ποσιδεῶνος Πρυτανείας, xv nocte mensis Metonici, cuius neomenia incidit in ix Decembris, non, ut ratio postulabat, in viii. Epacta enim castigata illius anni fuit xiii, quæ sane est e regione viii Decemb. propterea quod quanuis primum nouilunium Metonici cycli sumptum est a xiii Scirrhophorionos, xv Iulij, recte atque ordine, ut rationes sideris postulabant, tamen propter mensium alternationem plenorum & cauorum sæpe continuatione duorum plenorum interruptam, neomenias nunc citius, nunc serius committi necesse est. Quod autem recte neomeniam primam statuerit, docet Epacta xi e regione xv Iulj. Nam nouilunium Nisan eo anno fuit xix Martij, feria vi, ubi eadem epacta xi. Anno primo belli Peloponnesiaci defecit Sol iii Augusti, ubi epacta xxii tam æquabilis, quam castigata, Ἑκαμβαιῶνος ἕκτῃ ἱσταμένου, νεομηνία Μεταγειτνιῶνος πρυτανείας. intellige πρυτανείαν Μετωνικήν. erat enim annus secundus primi cycli Metonici. Rursus anno vii belli Peloponnesiaci Luna defecit Octobris ix, Βοηδρομιῶνος πέμπτῃ ἱσταμένου, πέμπτῃ καὶ δεκάτῃ πρυτανείας, Epacta tam æquabili, quam æquata xxviii, quæ est e regione xxv Septembris. Denique eodem annó octauo Sol defecit xxi Martij, Ἀνθεστηριῶνος ἕκτῃ μεσοῦντος, νεομηνία πρυτανείας. ubi epacta ix tam æquabilis, quam castigata. Itaque vides epactas nostras cum ratione Solis, & enneadecaeterida primam Metonicam cum epactis nostris conuenire. Anno ultimo Peloponnesiaco Sol defecit iii Septembris, epacta tam æquabili, quam castigata xx, quæ est e regione ipsius diei iii Septembris, Μεταγειτνιῶνος τρίτῃ μεσοῦντος, Μεταγειτνιῶνος πρυτανείας ἔνῃ καὶ νέᾳ. hic ratio Metonicæ enneadecaeteridos secundæ claudicat, quia Metagitnion πρυτανείας est plenus, qui debebat esse cauus. Vides constantiam methodi nostræ. Neque hic sunt monstra epactæ nigræ & rubræ, & collegia Epactarum, ut in editione anni Clauiani. Omnis autem doctrina Enneadecaeteridos Metonicæ perneceſſaria est, eiusque usus est ab anno, qui antecessit primum belli Peloponnesiaci, aureo numero vii, ad annum primum imperij Alexandri Magni, aureo numero xiiii, quo interuallo, quod est annorum ciii, omnia fere psephismata sub hoc cyclo πρυτανείας Metonico facta sunt, & tria exempla defectionum Lunarium a Ptolemæo ad menses prytanias Metonicos referuntur. Ab imperio autem Alexandri deinceps, usque ad excessum Augusti, quo tempore annus Iulianus menses τριακονθημέρους aboleuit, obtinuit semper periodus Calippica πρυτανείας per totam Græciam, & quacunque victricia arma Macedonum in Asia, ad fines usque Indiæ peruaserunt. Decretum Athenienſium in gratiam Hyrcani Iudæorum Ethnarchæ emissum mensibus popularibus Macedonum, πρυτανείας vero Calippicis signatum est. Ἐπὶ πρυτάνεως καὶ ἱερέως Διονυσίου τοῦ Ἀσκληπιάδου, μηνὸς Πανέμου πέμπτῃ ἀπιόντος, ἐπεδόθη τοῖς στρατηγοῖς ψήφισμα Ἀθηναίων, ἀπὶ Ἀγαθοκλέους ἄρχοντος. Εὐκλῆς Μενάνδρου Ἀλιμούσιος ἐγραμμάτευε, Μουνιχιῶνος ἑνδεκάτῃ τῆς πρυτανείας. Vbi duo notanda; prius periodum Calippi habuisse menses populares Macedonicos, πρυτανείας Atticos: ut ex hoc quoque Athenienses Macedonibus paruisse constet, quod eorum magistratus menses populares Macedonum acceperint. Alterum, eum annum fuisse Tetraeteridos Atticæ secundum, in quo neomenia Μουνιχιῶνος πρυτανείας collocata est in xvi Munychionos popularis, qui hic dicitur Panemos. Quod si ἕκτῃ ἐπὶ δέκα Πανέμου fuit νεμηνία Μουνιχιῶνος πρυτανείας, ergo πέμπτῃ φθίνοντος fuit ἑνδεκάτῃ πρυτανείας. Vbi iterum vides constantiam Tetraeteridos Atticæ, & fidem methodi nostræ. Hoc autem differunt menses Calippici a Metonicis, & Harpaleis, quod Calippo Scirrhophorion intercalatur, Harpalo & Metoni prisco more Posideon. Porro neomeniæ Metonicæ sine characterismo deprehendi non possunt, propterea quod eæ nõ

sunt

sunt semper stabiles in diebus Iulianis, quemadmodum Calippicæ. Nam in ĪXXVII annis Metonicis, siue quatuor cyclis Metonis, unus dies supra rationes Iulianas excurrit. Metonis enim annus Solaris est dierum 365. hor. 6 $\frac{1}{19}$.

IN CAPVT NONVM.

MAGNA PERIODVS DAMASCENORVM CALIPPICA.] In ijs, quæ in Caput septimum notamus, videre potuisti quatenus & quando Iudæi intercalare solent. Eundem enim mensem semper intercalabant post Sebat, ne Pascha a suis finibus excluderetur, sed intra suam Tekupham consisteret. quem modum emboliſmi adhuc seruant. Hoc enim faciebant, ut semper Pascha illud tempus incurreret, in quo fruges matureſcunt, ut ex illis manipulum ἐν τῇ δευτέρᾳ τοῦ Πάσχα, *postridie Paſcha*, offerre possent. Quod si propter pluuias tempestates, & inusitatam cæli temperiem nondum fruges adoleſcerent, extra ordinem Adar alterum inter Sebat, & Adar ordinarium infindebant. Itaque solus Adar, non alius mensis, intercalatur. Sic Attici, ne Gamelion fines κέντρα χειμερινὰ transcenderet, inter eum, & Ποσειδεῶνα ordinarium, alterum Ποσειδεῶνα immittebant. Contrarium modum Damaſceni & Hagareni secuti sunt, qui ordine omnes menses intercalabant, ita ut post tres periodos Callippicas, qui sunt cycli XII, anni vero Iuliani CCXXVIII, omnium mensium desultoria intercalatio explicata esset: cuius periodi magnæ Tabulam elegantissimam hic proponimus. Eius mensis primus est Rabie prior. initium a vere, unde omnibus Arabibus mos fuit sua tempora ciuilia deducere, auctore Simplicio. Epocha eadem, quæ Antiochiensium, Cæsariana, anno periodi Iulianæ 4666. Prima intercalatio Rabie prioris, anno tertio cycli, qui habuit duos Rabie priores, quorum alter est primus, alter tertius decimus. Itaque annus tertius incipit a Rabie priore, quartus a Rabie posteriore. Hæ transpositiones indicio sunt intercalationem factam esse. Sic annus XIIII incipit a Regeb. Sequens autem a Sahaben. Hæc mutatio indicat annum XIIII habuisse duos Regeb, primum, & tertiumdecimum. Ideo intercalatum fuisse. In acie λοχαγὸς est, qui ducit agmen, ἡγεμὼν, qui cogit agmen. Sic in periodo Damaſcena, anno embolimæo idem mensis est λοχαγὸς καὶ ἡγεμὼν, idem, ut Ianus ille Romanus, Patulcius, & Cluſius. ut in exemplo superiore, anno XIIII, Regeb patefacit annum, & idem claudit, quum pro sequenti Sahaben, alter Regeb intercalatus est. Ita elegantissima desultatione anni Damaſcenorum & Hagarenorum simul & vagi & Solares erant. vagi, quia primus mensis, & reliqui deinceps totum contextum anni Iuliani pererrabant. Solares, & stabiles, propter intercalationem, quæ sola Lunares menses intra suos fines coercet. Hoc hactenus Europæis noſtris ignoratum ex monimentis Arabum nunc primum erutum publicamus: qui scimus Turcarum gentem quandam (Turcarum non unum genus est, ut Arabes scribunt) ante CCC plus minus annos, item alias Orientis nationes hac magna periodo usas fuisse, quæ hodie anno vago Hegiræ cum ijsdem mensium appellationibus utuntur, quum tamen in hac periodo implicitus sit usus anni Hegiræ, propter vagum emboliſmum. Menses Hagarenorum hoc commune habent cum Syriacis, quod primus & secundus Hagarenorum est Rabie, ut primus & secundus Syrorum Tisrin: item tertius, & quartus Hagarenorum Giumadi, ut tertius & quartus Syrorum Conun. Hoc differunt, quod Antiochenorum Tisrin incipit ab autumno, Hagarenorum Rabie a vere. Quod si idem esset principium anni Hagarenis & Syris, eadem esset neomenia Rabie, quæ Tisrin. Quum autem a vere anni Damaſcenorum & Hagarenorum incipiant, non potest aliunde, quum ἀπὸ τοῦ χρηματισμοῦ Ἀντιοχέων, ab Aera Antiochensium, anno, ut diximus, periodi Iulianæ 4666, annis XLVIII ante primum annum Christi Dionyſianum. Nos in libris de emendatione temporum aliam periodum dedimus Hagarenorum, quæ nihil commune habet cum hac, quæ vera epocha nititur, altera autem tantum ad exemplum emboliſmorum vagorum constructa fuit. Menses autem Hagarenos hic posuimus, ut non solum Arabice & Latine in libris de emend. temp. sed & hic quoque habetes Græce: qui paulo aliter pronunciantur, ac in vero Arabiſmo. Turcæ autem deprauatiſſime eos efferunt, ut & Malaij in India, qui Muhammedanam impietatem amplexi sunt. Hic notabis τζ positum pro G, quale est Gallis ante E, & I. quod non est in Teutoniſmo, aut Germanico, aut Belgico. Porro non unum genus Arabum fuisse, sed duodecim, quæ φῦλα, dynastæ autem eorum φύλαρχοι dicebantur, satis ex hiſtoria Græca patet. Itaque non omnes ijsdem mensibus, aut mensium appellationibus usi sunt. Nam tempore Epiphanij quidam Arabes utebantur anno mero Iuliano, ut ex capite Κατ' ἀνοήτων constat. ubi XIII Tebeth Iudaici erat XXI Aleom Arabici, anno Christi primo Dionyſiano: item anno XXXI, dies XXII Angalthabait Arabici conueniebat septimæ Marcheſvvan Iudaici. Ergo non erant Lunares: sed omnes tricenarium dierum. Nam neomenia Aleom congruit XVII Decembris,

neomenia autem Angalthabaith xviii Octobris, a qua ad xvii Decembris, sunt dies lx, interuallum mensium duorum tricenariorum. Epagomenæ ergo xvii Martij. neomenia anni ineuntis xxi Martij, ubi erat æquinoctium tempore Synodi Nicenæ. Vt videantur circa illa tempora formam hanc anni admisisse.

Ibid. MAGNA PERIODVS.] A cliii anno huius periodi Bostreni, & Arabes Petræi Epocham suam instituerunt, anno Christi Dionysiano cv, Candido & Quadrato Coss. ut est in Chronico Cassauboniano. Itaque eorum primus mensis necessario fuit Dulkadathi: quemadmodum Muharram hactenus primus est mensis Lunaris Samaritarum, quia illorum primus annus consurgit ex cxci periodi Damascenæ.

COMPVTVS MANVALIS.] Computus manualis Græcis dicitur Μέθοδος ἀπὸ χειρός, quales sunt omnes Computi Ecclesiastici, Bedæ, & aliorum. Quanta autem sit huius manualis Computi utilitas, in anno Hegiræ aperietur.

Menses Hagarenorum ex Georgio Chrysococce.

α	Μουχαρράμ.	Μαχερέμ
β	Σαφάρ.	σεφέρ
γ	ῥαπὶ ἐλαουὰλ.	ῥεμπιελεβέλ
δ	ῥαπὶ ἐλάχιρ.	ῥεμπιελαλίλαχιρ *
ε	τζιμαπὶ λαϐάλ.	τζεμαζὶ ἐλεβέλ.
ϛ	τζιμαπὶ λάχιρ.	τζεμαζιλαχίρ.
ζ	ῥατζάπ.	ῥετζέβ
η	σαπάν.	σαμβᾶν.
θ	ῥαμαδάν.	ῥαμαζάν
ι	σαουάλ.	σαβάλα
ια	δηλχατί.	ζιλχαντί
ιβ	δηλχητζέ.	ζιλχιτζέ.

IN CAPVT DECIMVM.

Desultorius Damascenorum, & Hagarenorum intercalandi mos fecit, ut annus Arabum sine ullo incommodo tandem retextus & solutus, omissa appellatione & usu emboliſmorum, laxatis habenis licenter per seriem annorum Iulianorum hodie vagetur. Quod enim ex periodo Hagarena luxatus sit, res ipsa, me tacente, loquitur, & ipsa periodus. Et sane videtur ipse emboliſmus apud peritiores fuisse, annus autem retextus apud vulgus remansisse, quemadmodū apud Aegyptios anni vagi usus apud vulgus, intercalatio diei ex quatuor quadrantibus collecti penes Hierophantas & Sacerdotes erat. Hoc, quod dico, auctoritate firmandum est. Multæ Arabum coloniæ tam sub imperio Romano, quam nascente Muhammediſmo, plurimas regiones Indiæ occuparunt: ut rarus sit in illis tractibus locus, qui non habeat Arabas aut dominos, aut inquilinos: in quibus sunt, qui anno Arabico retexto utuntur, eorumque Epocha consurgit ex Ianuario primo editionis Iulianæ, qui erat tertius currens periodi Damascenæ. quæ est maxima vetustas. & tunc Muharram cæpit esse primus mensium, qui antea penultimus erat in censu mensium. Nam quemadmodum Antiocheni & Damasceni initium annorum suorum ab indictione Cæsariana, ita isti Arabes epocham suam ab editione primi anni Iuliani instituerunt: ut merito tam Damascena, quam Indica epocha sit Cæsarea, vel Iuliana. Diximus annum primum Iulianum ineuntem fuisse tertium currentem periodi Hagarenæ, cuius Rabie prior iniuit xii Martij, feria v, cyclo Solis xx. Si neomenia Rabie iniuit feria quinta, ergo undecimus mensis Muharram iniuit feria sexta, Kalendis ipsis Ianuarij Iuliani primi. quod quidem κατὰ συγκυρίαν illis accidit, ut a feria, quæ illis sacra est, & a primo die nouæ editionis Iulianæ Aeram suam auspicarentur. Nã feria sexta, ut omnes sciunt, dicata est sideri Veneris, quem φωσφόρον Græci, Latini Luciferum vocant, atque hactenus hodieque sexta feria summa in veneratione apud Arabas est: quod & in altera parte huius libri ad Epocham Hegiræ ex Hieronymo, & in libris de emend. temp. ex alijs scriptoribus accurate notauimus. Nicolaus Contius Venetus in libro suo itinerario perhibet æram Indorum ab Octauio Cæsare putari, atque eum annum, quo scribebat, qui erat Christi 1400, fuisse secundum Indos 1490 currentem. Sane anni Arabici 1489 absoluti sunt anni Iuliani 1445. Atqui 45 anni sunt differentia annorum Iulianorū, & annorum Christi Dionysianorum. Nam annus primus Christi Dionysianus est quadragesimus sextus a primis Kalendis Iulianis, a quibus omnino annos suos deducunt Indi. Non igitur ab Octauio Cæsare, sed a C. Iulio Cæsare initium Indicæ epochæ sumitur: nisi quis dixerit annos Iulianos C. Octauio attributos esse propter reformationem Fastorum ab eo factam, Censorino, & Asinio Coss. quod non inuitus credam. Indos quidem ab ultima vetustate annis Lunaribus usos fuisse nos iandudum ex. Q. Curtio & alijs docuimus. Hunc vero annum vagum Indos non a se habere, sed a quadam gente Hagarena accepisse, quæ eorum loca insederit, dubitare non debemus. Nam, quod paulo ante diximus, quisnam, cui

res Indi-

tes Indicæ notæ sunt, ignorare potest, quot hodie maximi minutique Reges & Dynastæ Arabes in Indiæ non paucis partibus rerum potiuntur, alij a multis sæculis, alij χθὲς καὶ πρώϊ. Atque hæc est summa vetustas huius anni vagi, qua maiorem non inuenio, & quæ multis nominibus commendari debet. Nam, præter alia, videmus in ea manifestum argumentum anni ex enneadecaeteride & emboliſmo in vagos menses luxati, & quia in Kal. Ian. primas Iulianas Muharram inciderit, propterea ab eo tempore Muharram principem mensium factum, quum Rabie prior antea signifer mensium esset: & propter mutatum ordinem, solutum fuisse emboliſmum. Eadem causſa quoque fuit emboliſmi retexendi anno primo Hegiræ, quia neomenia Muharram, feria $\overline{vi}$ aufugit Muhammedes ex urbe Mecha, propterea apud illam gentem Muharram quoque principem mensium factum. quanquam verſimilius iam tum fuisse ſolutum emboliſmum, eandemque eorum Arabum, apud quos degebat & quorum popularis erat Muhammed, æram fuisse a primis Kalendis Iulianis, quanquam Indis cum Muhammedanis de initio neomeniæ non conuenit, quum Muhammedanorum neomenia ineat quarta die ἀπὸ τ῀ ἕνης καὶ νέας, at neomenia Indorum ἀπὸ τ῀ ἕνης καὶ νέας. Annus Hegiræ erat Antiochenorum & Damaſcenorum 670, & 214 periodi Damaſcenæ, cuius anni princeps menſium erat Ramadan, eiuſque neomenia inciderat in $\overline{xx}$ Martij, ubi Epacta $\dot{x}$ Muhammedes aufugit Mecha eodem anno, $\overline{xvi}$ Iulj, in qua neomeniam primi Muharram Hegiræ Arabes ſtatuunt: e cuius regione eadem epacta x ſita eſt. Quare & hinc recte incipit Muharram periodi magnæ Damaſcenæ, quam mere Calippicam fuisse vel ex hoc ſolo argumento vincitur. Calippica autem periodus pura puta Iuliana erat, non Lunaris, neque ullam προήγησιν σελωαϊκὴν agnoſcebat in fine annorum $\overline{lxxvi}$: & tunc bidui προήγησις facta erat. Neomenia enim Ab conueniebat eo anno in $\overline{xiiii}$ Iulij, feria quarta, non in $\overline{xvi}$, Indorum autem feria tertia: propterea quod primam ſuam neomeniam ſtatuerunt in Kalendis primi Ianuarij Iuliani, quum neomenia ciuilis iniuerit ſecunda Ianuarij, feria $\overline{vii}$. Itaque ad neomeniam ciuilem deeſt unus dies, ad neomeniam Hegiræ, triduum. Experiamur ex noſtris Tabulis. Annus Hegiræ primus erat 667 a Kalendis primi Ianuarij Iuliani. qui fiunt anni Arabici abſoluti 687. Ergo Muharram Hegiræ erat annus 688 iniens Indorum. Ex Tabula quarta ſuperioris Capitis abiecto numero proxime minori 470, remanet annus periodi Indorum 218. In Tabula ſecunda huius Capitis numerus proxime minor 210 in fronte, & reſiduus 8 in latere dat in angulo communi $\overline{xiiii}$ Iulj, cyclo Lunæ $\overline{xv}$, qui in eadem cella notatus eſt. Secundum rationes Calippi bene hactenus proceſſerat, quia eo anno neomenia Ab inciderat in $\overline{xiiii}$ Iulij, feria quarta. Experiamur rurſus ex Tabula quinta hebdomadica huius Capitis. De annis Indorum propoſitis 688, abiecto numero proxime minori 630 de Tabula ſeptima, ſupereſt annus 58 periodi hebdomadicæ in Tabula quinta. Numerus proxime minor in fronte 30, & reſiduus 28 in latere dant in angulo communi feriam 3. Ergo neomenia Muharram Indici iniuit a $\overline{xiii}$ Iulj ἕνῃ καὶ νέᾳ, uno die ante iugum Lunæ, triduo ante Muharram Hegiræ. Itaque unus dies neomenijs Indicis addendus ad coitum luminarium, triduum ad Muharram Hegiræ adipiſcendum. Memineris verborum Chriſococcæ medici, quæ alibi adduximus, ubi verba facit de prima neomenia Muharram Hegiræ. ἡ ἀοχὴ τ῀ ἔτους τ῀του ἡμέρᾳ ᾗ τ῀ ἁρ῀η, καθ' ἣν συνόδ῀ ἦν. *Initium huius anni erat feria quarta, in qua erat coitus luminarium.* Poſtea: ἡ δὲ πρώτη τούτων ἡμέρᾳ $\overline{ϛ}$ ἦν. *Neomenia autem horum (Arabum) erat feria ſexta.* Ergo biduo poſt coitum luminarium iniuit neomenia Muharram Hegiræ. Atque hodie conſtanter omnes neomeniæ Muharram ſunt tertia dies coitus luminarium, quemadmodum omnis neomenia Indorum eſt ἕνη καὶ νέα, uno die iugum Lunæ anteuertens. Triduum illud a coitu luminarium, quo ineunt neomeniæ Arabum, Græci vocant τρεῖς προσελώους ἡμέρας. Auctor Didymus in Geoponicis. Item Scholiaſtes Ariſtophanis in illud νεφέλαις: ὥσπερ κάτοπτρον, εἶτα πηρίλιθον ἔχων. προσελήνου, inquit, τ῀ σελήνης ὄσης, εἶτις ἔποπτρον ἐπιγράψειεν αἵματι. niſi quis putet πανσελήνου apud Scholiaſten legendum esse. Ἀρκάδες πρόσελλοι Herodoto ab alia causſa dicti, *quod Luna gens prior illa fuit*, ut eſt in ſecundo Faſtorum. & inde προσέλλοις νύμφαις, αἱ Ἀρκαδικαὶ Heſychio. At προσέλλοις ἡμέραις dictæ αἱ πρῶται τρεῖς τ῀ σελήνης. Sotion ἀπὸ τ῀ $\overline{κθ}$ τ῀ μηνὸς, ἐπὶ τὴν τρίτην τ῀ νέας σελήνης illud triduum vocat ἀσελήνους ἡμέρας. Itaque νεμηνίαις Muhammedici Muharram ſunt plane προσέλλοις, ita ut Luna omni tempore in neomenia Arabica ſudo cælo ſui videndi poteſtatem faciat. Muhammedani autem anxie in id incumbunt, ut τὸ φεγγάριον, quod ipſi Arabico verbo *Nalka* vocant, primo viſum ſalutent, tripudijs, geſticulationibus, acclamationibus proſequantur. Idem faciunt Iudæi.

TABVLA PRIMA INDORVM.] Hæc Tabula cum ſequenti eadem eſt, niſi quod periodus huius eſt annorum Iulianorum 228: periodus ſequentis annorum 235 Arabicorum,

Tot enim anni Iuliani totidem Arabicis congruunt. In hac Tabula numerus aureus a latere positus est: in sequenti intra aream Tabulæ. & quidem munimentum & sepes utriusque est ipse aureus numerus. Nunquam enim ad has accedere debes, nisi præeunte numero aureo. Vtraque elegantissima est. Hæc prior docet annis propositis Iulianis neomeniam Muharram inuenire. Altera idem promittit, annis Arabicis propositis. Volo scire proximo anno Christi 1605, numero aureo $\bar{x}$, cui mensi Iuliano, & quotæ mensis competat neomenia Muharram Indici. Per regulam perpetuam annis Christi semper addenda 45, ut habeas annos a primis Kalendis Ianuarij Iuliani. Proinde annus Christi 1605 erit 1650 currens a primis Kalendis Iulianis. In superioris Capitis Tabula quarta numerus proxime minor annorum Iulianorum 1596 respondens annis Arabicis 1645, de 1650 anno Iuliano deductus relinquit annum 54 currentem. Numerus proxime minor 38 in fronte Tabulæ de 54 deductus relinquit annos 16 a latere Tabulæ, qui in communi angulo dant neomeniam Muharram Indici $\overline{xii}$ Mai in anno Christi 1605. Id est, Muharram Indicus esset in $\overline{xii}$ Mai, si προσήψησις facta non esset. Quod si metuis, ne te ratio fugerit, quum aureus numerus $\bar{x}$ competat anno Christi proposito 1605, videndum an in latere e regione anni 54 idem numerus aureus signatus sit. quod quum ita esse deprehenderis, constare debet te non errasse. Itaque nisi numero aureo anni propositi instructus utranque Tabulam adire non debes. Iam in calce Tabulæ ante columnam numeri frontalis 38, habes signatos annos 40 Arabicos. qui cum 16 a latere fiunt 56 anni. Ij cum 1645, quos excerpsisti ex Tabula quarta superioris Capitis, fiunt anni 1701. Ergo Muharram Indorum 1701 inibit mense Maio anno Christi 1605. Quia in fronte huius Tabulæ minor numerus erat 38, scias te in calce Tabulæ non debere assumere numerum annorum Arabicorum sub eadem columna positorum, qui sunt 59, sed numerum in antecedente columna subiectum, nempe 40. In hoc enim negotio numerum annorum absolutorum collectorum in calce Tabulæ, expansorum autem in latere, assumimus. Nam de 56 annis 40 sunt absoluti in fine columnæ secundæ, cuius Titulus frontalis 19. reliqui 16, qui sunt in latere, pertinent ad columnam numeri frontalis 38. Sed videndum, quando numerum lateralem annorum expansorum excerpes, an in columna, cui competit ille numerus annorum expansorum, ullus Muharram interceserit in linea, quæ habet hoc signum 0. Tunc enim unitate augebitur numerus annorum expansorum. Exemplum: Esto propositus annus 35 Iulianus huius Tabulæ. Numerus proxime minor in fronte est 19, residuus 16 est in latere respondens columnæ numeri frontalis 38. Videndum, an Muharram bis in anno eodem Iuliano concurrerit in columna, cuius Titulus 38. Vides 0 notam post 14 annum, & in columna numeri 38 frontalis, Muharram eodem anno contigisse in 27 Decembris. Ergo accreuit unus annus. Ideo pro 16, dicendum 17. & 35 annus Iulianus est 36 Arabicus. Atque hæc est primæ Tabulæ methodus. Secundæ locus est propositis annis Arabicis, ut primæ propositis Iulianis. Esto propositus annus Indorum 1701. Volo scire cui mensi Iuliano, & quotæ mensis competit eius Muharram. Ab annis 1701 abiecto numero proxime minori 1645 ex Tabula quarta antecedentis Capitis, relinquitur annus currens 56. Numerus proxime minor in fronte secundæ Tabulæ 30, & 26 a latere in angulo communi dant $\overline{xii}$ Mai, ut antea, cum numero aureo $\bar{x}$, qualis competit anno Christi 1605. Itaque numerus aureus est γνώμων, index, norma, directio harum duarum Tabularum. Quanuis autem numerum aureum inimus a mense Martio, tamen in hoc negotio a Ianuario ipso incipit. Sat enim est designasse numerum aureum in eo anno, cui attributus. Quod si propter προσήψησιν numerus aureus ab initio Ianuarij retro ad finem Decembris ascensionem fecerit, tunc manifestum est, & in hac, & in antecedente Tabula prima, numerum aureum anni antecedentis assumendum esse, non eum, qui in Tabula notatus est. Exemplum: Anno 135 Indorum Muharram iniit a $\overline{viii}$ Ianuarij: & eodem anno Iuliano 136 Muharram iniuit a $\overline{xxiii}$ Decembris. Hodie ex $\overline{iii}$ Ianuarij ad 30 Decembris προσήψησις facta est. Itaque non $\overline{xi}$ aureus numerus, qui in Tabul. notatus est, sed $\bar{x}$ assumendus erit. Hoc & puero obuium est, & cæco patet.

TABVLA QVINTA PERIODI HEBDOMADICAE.] Hæc Tabula Georgio Chrysococcæ dicitur, εἰσελδυσις τῆς ἀρχῆς τῶν χρόνων Αραβικῶν, item ἡμεροδρόμιον τῶν χρόνων Αραβικῶν. Quare Tabulæ quis usus sit, & verba Chrysococcæ, & ipse titulus indicat. ostendit enim characterem, siue feriam neomeniæ Muharram. Exemplum: Volo scire characterem neomeniæ Muharram 1701 Indorum. Abijce numerum proxime minorem 1680 in Tabella septima. Relinquitur annus 21, qui sub frontali 0, e regione habet feriam secundam. Itaque Muharram Indorum 1701 inibit anno Christi 1605 a feria secunda. Sed per Doctrinam duarum antecedentium Tabularum Muharram 1701 incidit in $\overline{xii}$ Mai, & προσήψησις dierum quinque facta est, ut in antecedente Capite demonstratum est. Ergo debebat inire a $\overline{viii}$ Mai. Sed anno Chri-

no Christi proxime 1605, dies VII Mai erit feria tertia; & verus locus nouilunij, aut saltem ἕνης καὶ νέας. Ergo VI Mai erit nouilunium Indicum, pessime ab ipsis anticipatum. Nam nouilunium veri Ijar erit VIII Mai. biduo igitur aberrabunt a neomenia vera. Experiamur in anno Arabico Hegiræ 1014, qui tunc quoque inibit. Abiecto numero proxime minori 840 in septima Tabella, remanet annus 174. Numerus proxime minor in fronte Tabulæ quintæ 150, & residuus 24 in latere in communi cella dant feriam quintam, IX Mai. Ita, quod alibi monemus, neomenia Muharram Indici est quartus dies retro a neomenia Muhammedica, & primus retro, aliquando secundus a iugo Lunæ. Arabes non aliter, quam Iudæi, mensem Lunarem supra XXIX dies, & semissem diei, scrup. 793 definiunt, quemadmodum perspicue extat in Kalendario Turcopersico, quod penes nos est, ubi mensis lunaris tot scrupula habet, quot a Iudæis attribuuntur. Sed in rationibus anni ciuilis unum scrupulum tollunt de ratiuncula, & mensem ciuilem definiunt dierum 29. hor. 12. scrup. 792. non 793. Ideo anno eorum desunt scrupula 12. In triginta annis desiderantur 360, & trigesimus annus nihil relinquit neque de horaria neque de scrupularia ratione: quum tamen totidem anni communes Iudaici nullas quidem horas, sed 360 scrupula supra rationem Arabicam habeant, ut habes in subiecta Tabella. Si Triacontaeteris Arabica relinqueret feriam 7. 0. 0. in triginta annis feriæ neomeniarum Muharram redirent in orbem. Quum hoc non fiat, in septies 30 annis, qui fiunt 210, feriæ Muharram in pristinum characterem restituuntur. Propter absentiam illorum 360 scrupulorum in 90 annis hora, in 2160, dies integer desiderabitur. Itaque anno 2161 Hegiræ Luna præueniet uno die neomeniam ciuilem Arabicam. Nam is erit annus XI undecimæ hebdomadicæ periodi initurus feria secunda. item erit annus XLVI cycli magni in Tabula quarta anno Christi 2718, numero aureo secundo, cyclo Solis XI, Martij VI secundum hanc periodum hebdomadicam. Sed Lunæ accreuit unus dies supra rationem Muhammedicam. Itaque uno die Luna propius aberit a neomenia ciuili Arabica, quam sæculo Hegiræ. Nisan enim illius anni, qui erit periodi Iulianæ 7431, inibit feria prima. Vno tantum die anteuertet neomeniam Arabicam; epacta castigata XXV. Tamen ingeniosissima est hæc τριακονταετηρὶς Arabica, & quæ pudorem imponere debebat non solum conditoribus veterum cyclorum Paschaliũ, sed etiam Lilianæ editionis ἐργοδιώκλαις, qui plus castigandum reliquerunt, quam castigarunt ipsi. Vides igitur in exemplo τριακονταετηρίδος a nobis subiecto undecim annos ὑπερημέρους esse, hoc est dierum 365. quẽ Arabes, ut olim ostendimus, כביסה KEBISA *intercalatitium*, aut ἐμβολιμαῖον vocant. Etiam Rabbi Moses Maimonides, quum mensis ex cauo fit plenus, hoc vocat עבור, id est ἐμβολισμόν. Ego putassem a Mose innouatum, nisi viderem etiam ἐμβολισμὸν ab Arabibus dici, quando dies intercalatur, quũ tamen de mensis, non de diei emboliſmo, κυριώτερον usurpetur. Arabes quemadmodum annũ ὑπερήμερον KEBISA, ἐμβολιμαῖον, ita etiam communẽ vocant פסיטה Phasita, ut & Iudæi פְּשִׁיטָה. Georgius Chrysococces, Παστὰ, ἤτοι ὁ μὴ ὢν χρόνος δίσεκτος. *annus, qui non habet bisextum.* ubi τὸν ὑπερημερίαν Αραβικὸν δίσεκτον, bisextum vocat. Item: Καπισὰ, ἤτοι δίσεκτον. *Kabisa, bisextum.* Quum igitur annus est ὑπερήμερος, tunc excessus Solis supra Lunam est minor uno die. Nam ἐν τῇ ὑπερημερίᾳ nouilunium sequens non post XI, sed post X dies committetur. Itaque Epacta Iuliana post ὑπερημερίαν minor erit unitate, quam ante XIX annos. Vt, exempli gratia, si Epacta fuerit XXV, vigesimo anno erit XXIIII. Vno die enim serius neomenia redibit, quam ante XIX annos. Esto neomenia Muharram XXXI Martij,

TRIACONTAETERIS ARABIÇA.

Linea annorũ.	Feria.	Horæ.	Scrup. Arab.	Scrup. Indaic.	
1	4	8	864	876	
2	1	17	648	672	ὑπερ.
3	6	2	432	468	
4	3	11	216	264	
5	7	20	0	60	ὑπερ.
6	5	4	864	936	
7	2	13	648	732	
8	6	22	432	528	ὑπερ.
9	4	7	216	324	
10	1	16	0	120	ὑπερ.
11	6	0	864	996	
12	3	9	648	792	
13	7	18	432	588	ὑπερ.
14	5	3	216	384	
15	2	12	0	180	
16	6	20	864	1056	ὑπερ.
17	4	5	648	852	
18	1	14	432	648	
19	5	23	216	444	ὑπερ.
20	3	8	0	240	
21	7	17	864	36	ὑπερ.
22	5	1	648	912	
23	2	10	432	708	
24	6	19	216	504	ὑπερ.
25	4	4	0	300	
26	1	13	864	96	
27	5	21	648	972	ὑπερ.
28	3	6	432	768	
29	7	15	216	564	ὑπερ.
30	5	0	0	360	

$\overline{xxxi}$ Martij. Si tam annus Iulianus, quam Arabicus, erit communis, sequens Muharram inibit $\overline{xx}$ Martij. Si annus Arabicus fuerit Kebisa, Iulianus communis, inibit $\overline{xxi}$ Martij. Si annus Arabicus communis, Iulianus bisextilis, Muharram incidet in $\overline{xix}$ Martij. Si uterque annus, Arabicus & Iulianus, fuerint ἐμβολιμαῖοι, neomenia Muharram incidet in $\overline{xx}$ Martij. Nihil crebrius in hoc negotio, quam hæ μεπεμπλώσεις & προεμπλώσεις Epactarum æquabilium, quæ quia in anni Liliani forma nunquam ad characterismum nouiluniorum castigantur, propterea multa monstra pariunt & errorum, & ineptissimarum methodorum. Hoc Clauio proponerem, si stomachum haberet, qui hæc concoqueret. Sed ἀὖς πὰν βάλανον, &c. Postquam usum Tabulæ hebdomadicæ ostendimus, nunc, quod ne ipsi quidem Arabes indicarunt, constructionem eius aperiam. Sciant studiosi non solum ab antiquis Damascenis & Hagarenis, sed etiam hodie ab omnibus Muhammedanis nouilunia Iudaica in Calendarijs, & ephemeridibus eorum obseruari, ut diserte in manuscripto Calendario, quod penes nos est, ijsdem horis & scrupulis, quibus Iudæi utuntur, nouilunia quædam, & anni aliquot collecti designantur. primus autem Muharram conueniebat in Ab Iudaicum anni Computi Hillel hodierni 4381, cuius neomenia erat 4. 7. 112. sed quia nouilunium Muharram primi confectum fuit feria $\overline{vi}$, non, ut Iudaicum, $\overline{iiii}$, ideo Computatores Arabes, qui multis annis post Muhammedem periodum τελακονταετηρικὴν & ἑβδομαδικὴν excogitarunt, epocham, siue, ut vulgus vocat, Radicem nouilunij primi Muharram ita conceperunt, 6. 7. 112. quam si componas cum 4.8.864, primo anno τελακονταετηρίδος, habebis 3.15. 976 annum secundum periodi. & ita deinceps semper per incrementum Radicis 6.7.112, habebis annos τῆς τελακονταετηρίδος, ita ut annus $\overline{xxix}$ Triacontaeteridos, cuius supra exemplum apposuimus, sit $\overline{xxx}$ annus Triacontaeteridos primæ hebdomadicæ. Vnde potes colligere alios esse characteres, siue feriam, huius, alios eius, quam supra proposuimus. Itaque fallitur ille, qui nihil a nobis didicisse fingit, & miratur quomodo nos dixerimus ultimum annum ab eadem feria incipere, qua primum, quod ipse ignorauit, quum tamen sola fere cænarum nostrarum analecta liguriat: & plane aut æmulum, aut simium profiteatur. Igitur sine radice illa, quam indicauimus, nemo unquam rationem characterum Triacontaeteridos Arabicæ capere poterit. Notandum vero auctorem illius Triacontaeteridos, non quando nouilunium $\overline{xviii}$, sed quando $\overline{xxiiii}$ horas confecerit, tunc ὑπερήμερον facere, quum tamen Iudæi post $\overline{xviii}$ nouilunium vetus esse sciscant, quia Rab Adda, aut vetustiores eo, $\overline{vi}$ horas de rationibus nouilunij exemerunt, ut mensis a vespera incipiat, ut in Computo Iudaico ostendimus. Luculenta est hæc obseruatio & quæ Cercopithecorum aut inuidiam, aut obtrectationem mereri possit. Sciendum vero primæ tantum Triacontaeteridos Muharram ad medium motum Lunæ castigatum fuisse, & eam esse exemplum reliquarum sex, quæ decrescunt binario. ut primus primæ Muharram est feria 6, primus secundæ erit feria 4, tertiæ feria 2. & sic deinceps.

TABVLA TERTIA HEGIRÆ.] Eadem methodus huius Tabulæ in annis Hegiræ, quæ primæ in Aera Indica: & sequentis, quæ secundæ. Quare non sunt iteranda.

DEFINITIONES.

$\overline{iii}$ Περίοδος ἑβδομαδική.] Pertinet ad Tabulam quintam. ut iam declaratum est.

$\overline{v}$ *Cyclus magnus.*] Pertinet ad Tabulas, primam, & tertiam.

$\overline{vi}$ *Cyclus magnus Arabicus.*] Pertinet ad Tabulas secundam, & quartam.

$\overline{viii}$ *Neomenia Hagarena.*] Iam diximus neomeniam Indicam esse ἕνλω καὶ νέαν, atque uno die nouilunium anteuertere, & propter scrupulum unum neglectum anticipabit ἕνλω καὶ νέαν uno die post annos Arabicos 2160. Contra, Neomenia Hegiræ est tertia a iugo Lunæ. τὸ νυχθήμερον Lunare Arabes ineunt a Sole occaso, ut Iudæi, Samaritæ, & aliæ nationes, quæ annum Lunarem in usus ciuiles receperunt. Neomeniam vero omnes Mussulmani, si fieri potest, a visione Lunæ sanctificant. Si per nubilum tempus non licet, eam ex scripto & Tabula quinta determinant. Chrysococces: τοὺς μιλῶας αὐτῶν ἀπὸ τῆς σελήνης νέας φανείσης κρατοῦνται, οἱ καὶ διὰ τῆς κινήσεως ταύτης ἀριθμοῦνται. ἡ δὲ σελήνη ἀπὸ τῆς δύσεως ἡλίου φαίνεται νέα: & a visione Lunæ neomeniã eos inire, & mensem a motu Lunæ putare dicit: quod in Iudæis ridet Clauius acutissimus harum rerum æstimator. At diem ciuilem omnes Mussulmani a Sole orto putant: & hoc vocant diem tantũ, quicquid inter ortum & occasum Solis interiectum est. Chrysococces: οἱ νηστεύοντες τὴν ἀρχὴν τῆς ἡμέρας ἀπὸ τοῦ ἀνατεῖλαι τὸν ἥλιον κρατοῦσι μέχρι καὶ τῆς δύσεως. διὰ τοῦτο καὶ τὴν νηστείαν αὐτῶν ὅλον τὸν πλοῦτον. Toto mense Ramadan ab ortu, ad occasum, ieiunio operantur. Ab occasu solis, ad ortum, epulis & ebrietati καὶ ἀσωτίᾳ dediti non adscribunt illud tempus

tempus diei. Omnino νυχθήμερον dictum est secundum eos, qui a Sole occaso diem incipiunt, ut Hebræis ab ea re dictum ערב בקר, quasi ad verbum ἑσπεροπρώϊον. Denique astrologis τὸ νυχθήμερον est spatium horarum 24, undecunque initium habuerint, sed καθαχρηστικῶς. Nam Quemadmodum κυριολόγως νυχθήμερον dicitur Iudæis, quia diem ab occasu Solis ordiuntur, ita ἡμερονύχιον proprie diceretur ab eis, qui a Sole orto diem incipiunt.

COMPVTVS MANVALIS.] Ne Muhammedani quidem, nisi ex scripto ex Tabula periodi hebdomadicæ, neomeniam Muharram determinare possunt. Non igitur mirum, si ne Christianis quoque; nisi doctissimis, ijsque perpaucis, de initio Muharram constat. Nam Alfonsini bis peccant, tum quod uno die tempora Hegiræ ciuilia anticipant, tum quod non semper emboliſmos rite collocant. Sequuntur enim τετρακοντάετηρίδα simplicem, quæ constat ex annis Arabicis, nonautem illa, quæ implicitum characterem habet. Quare non paruam gratiam nos inituros putauimus non solum a doctis hominibus, sed etiam ab ijs, qui inter Turcas negotiantur, ubi omnes contractus his mensibus Hagarenis signantur, si quem Computum manualem instituamus, quod anni formam tam auersam a Iuliana in Canones etiam puero expeditos redigamus. Sed opus est ut prima numerandi elementa saltem teneant, componendi, deducendi, multiplicandi, partiendi. Cætera obuia sunt.

CANON QVARTVS.] Versuum horum technicorum secundus iteratur, quia ijdem sunt Characterismi neomeniæ. Minus igitur memoria onerabitur, quo pauciores versus erunt. Arabice, aut Hebraice his technicis verbis concipi possent: וגא הבו.דאו.גוה בוד.אגו.והב.זדא. Sed neque Arabes, neque Iudæi aliter, quam per Tabulas, neomeniam Muharram indagare solent: quia huic rei nullam adhuc methodum excogitarunt.

Quemadmodum vetustissimi Aegyptij per quatuor annorum reditus unum diem ἐνδιαθέτως intercalabant, ita prisci Persæ, Chaldæi, & Hebræi post CXX annos mensem interponebant: ut ille annus, quo intercalatio incidebat, esset mensium XIII, dierum CCCXCV, & idem mensis annum inchoaret & clauderet, ut in periodo magna Damascena; in qua anno embolimæo Ramadan, verbi gratia, erat primus mensis, & tertius decimus. Sic in Persarũ annis idem mensis erat λοχαγὸς, καὶ ἀρχός. Exemplũ breue huius rei dabimus, quanuis ex sequentibus copiosius demonstrabitur. Esto Pharauardin in Kalendis Mai, prima Epagomenon in XXVI Aprilis. Anno CXXI Adarpahascht erit in Kal. Mai, Pharauardin in Kalendis Aprilis, Epagomenon prima in XXVII Martij. Tunc pro prima Epagomenon dicetur neomenia Pharauardin, & pro vigesima sexta Pharauardin, prima Epagomenon, in XXVI scilicet Aprilis: proinde in Kalendis Mai deprehendetur neomenia Adarpahascht post ultimam epagomenon, non, ut anno superiori, post ultimam Pharauardin. Ideo Adarpahascht erit caput anni, quia sequitur proxime post ultimam Epagomenon, quæ semper est ultima dies anni. Itaque annus CXX iniuit a Pharauardin in Kal. Aprilis, post ultimam epagomenon, annus vero CXXI ab eodem Pharauardin post ultimam diem Asphander in XXVII Martij, quum pro prima Epagomenon, sumetur prima Pharauardin, & pro XXVI Pharauardin, usurpabitur πρώτη τῶν ἐπαγομένων. Hinc manifesto colligitur eundem mensem Pharauardin eodem anno fuisse primum, & tertium decimum, aperuisse annum, & clausisse. Idem fiebat in omnibus reliquis mensibus duodecim per CXX annorum lustra, donec post 1440 annos, iterum neomenia Pharauardin rediret in Kal. Mai. Quæ quidem magna periodus annorum 1440 illis dicebatur *Salchodai*, ἔτος θεοῦ. Sed plenius hęc in sequentibus. Georgius vero Chrysococces medicus in suis προχείροις κανόσιν ἀστρονομικοῖς scribit propter duas causſas annum vagum Persis in usu fuisse: propter simplicitatem, quia nullus dies in eo intercalatur, & propter intercalationem unius mensis post CXX annos. Eadem dicit, quæ nos, quanquam nos longe plura, & meliora, quam ille: adde etiam clarius, & utilius. Verba eius hæc sunt: τὸ δὲ ἔτος τοῦτο κζ΄ δυο τρόπους ἐτέθη. Καθ' ἕνα μὲν, διὰ τὸ σέβας ἐκείνων, (ἐκεῖνο) ὅπερ ἐστὶ Πασιζῶ, ἤτοι ὁ μηῶν χρόνος δισεκτός, καὶ καθ' ἕκαστον χρόνον τξε ἡμέρας κραδόσιν ἤτοι ἀεὶ, κζ΄ μιῶα ἢ ἡμέρας λ, τὰς κλοπιμαίας ἢ ε ἡμέρας εἰς τὸ τέλος ἕξ Ασφανδὰρ πθεῖσι. Καθ' ἕτερον δὲ τὸ ἔτος ἐτέθη, Διὰ τὰς ἐργασίας τῶν δ ὡρῶν, καὶ τῆς ἀρχῆς τῶν ἐργασιῶν, ὅπερ λέγεται καπισὶ, ἤτοι δισεκτὸν. ἔχει ἢ ἕκαστος τούτων μὲν ἡμέρας λ. ς ἢ ἡμέραι προστίθενται εἰς τὸ τέλος ἕ χρόνε. ὁπλωίκα γὰρ γίνηται ὁ χρόνος καπισὶ, μία ἡμέρα προσίθεται. εἰς τοὺς ρ δὲ κ χρόνους τῶν ἡμερῶν τούτων ζωηγμένων εἷς μιῶ γίνεται Περσικὸς, καὶ ὁ πρῶτος μιῶ Φαρβαδὶν εἰς τὸν ἴδιον τόπον εὑρίσκεται, καὶ ἡ εἰσέλευσις τοῦ ἡλίε εἰς τὸν Κριὸν, εἰς τιῶ ἀρχιῶ τοῦ φαρβαδὶν γίνεται. *Iste vero annus propter duos modos institutus est. Secundum priorem, propter reuerentiam illius anni, qui est communis, id est non bisextilis. & in anno ipsi (Persæ) CCCLXV dies obtinent, in mense vero XXX, subreptitias autem dies quinque in fine Asphandar collocant. Secundum alterum modum institutus est annus propter usum quatuor temporum statutum, & initium operationum, quod genus anni dicitur embolimæus, hoc est bisextilis. Vnusquisque etiam huius anni mensis habet dies XXX, sex autẽ dies adyciuntur in calce anni. Quotiescunque enim annus fit embolimæus,*

unus

unus dies adjicitur. In annis vero CXX *horum dierum collectorum unus mensis Persicus conficitur, & primus mensis Pharauardin in proprio loco deprehenditur, & ingressus Solis in Arietem in principium Pharauardin incurrit.* Hæc, ut & omnes Canones Chrysococcæ, ad verbum ex Arabismo exscripta sunt, quod & ipse Chrysococces testatus est in proœmio libri sui, & res ipsa ac φαάσις indicio est. Nos certe ita omnia Arabismum redolere scimus, ut si opus sit, speremus non solum Arabice, sed ijsdem verbis ea posse reddere, quibus in Arabismo concepta fuerunt: quo maiore fiducia non solum ab hoc interprete Græco erratum fuisse, sed etiam quatenus erratum sit, ostendere possumus. Nam illa pessime conuersa sunt: τὸ δ' ἔτος τοῦτο ἔχει δύο τρόπους ἐπέθη. In Arabismo fuit ואמא אלסנה והי נועין. τοῦτο δ' τὸ ἔτος δυοῖν εἰδοῖν ἐστὶν, aut δυοῖν τρόπων. *Iste annus duarum specierum est.* Belgis diceretur **tweederley Jjar** Hoc verum est. Annus Persicus etiam hodie duplicis generis est. alter est sine intercalatione, nimirum Iezdegirdicus, quo adhuc omnes Mathematici, astrologi, & historici utuntur. alter Sultanicus, qui intercalat diem aliquando post quatuor, aliquando post quinque annos. Tertia species anni, præter illas duas superiores, est vetus, quo mensem solidum post CXX annos intercalabant. Hæc est vera mens verborum Arabicorum, unde illa Græca transumpta sunt. & fere totidem verbis in nostris Canonibus Arabicis continentur. Ex quibus animaduerti potest tam male intellecta, quam Græce reddita fuisse. Illud vero perridiculum, διὰ τὸ σέβας ἐκείνων. In Arabismo sine dubio fuit. לאגל אצטלאחתם Δι' τὴν ὁμαλότητα αὐτῶν. *Propter æquabilitatem mensium:* quia nimirum sunt semper XXX dierum, & nunquam intercalatur. Tabulæ nostræ: אצטלאחיה אי עיר חקיקיה. ὁμαλὴ, ἤγουν ἀκλινής. Id est, annus æquabilis & menses æquabiles, qui non sunt exquisiti. Ita igitur vertendū erat. τοῦτο δὲ τὸ ἔτος δυοῖν εἰδοῖν ἐπέθη. ἡ μὲν διὰ τὴν ὁμαλότητα ἐκείνων (nempe μηνῶν) &c. τὸ δὲ ἕτερον εἶδος ἔτος ἐπέθη διὰ τὰς χρήσεις τῶν δ ὡρῶν. Nam in Arabico erat אסתעמאל, χρῆσιν πεᾶξιν. Italice recte ad verbum diceretur, *per adoperar le stagioni de l'anno,* id est, *ut usus tempestiuitatum anni seruetur,* ne scilicet menses autumnales in æstiuorum, & æstiui in vernalium, vernales in hibernorum possessionem inuadant. quod quidem fit, ubi intercalatio omittitur. Παστὴ vero Arabice est בסיטה. extensus annus, id est simplex, sine emboliſmo, ut contra כביסה ἐμπεφυλευμένον, *insitiuus, intercalatitius.* de quibus superius egimus in anno Arabico. Quod quidem improprie dicitur, quum annus, quo intercalatur, non sit ἐμβόλιμον, sed ἐμβολιμαῖον. Sed eodem modo Iudæi loquuntur, qui non solum mensem, qui intercalatur מְעֻבָּר ἐμβόλιμον, sed & annum quoque ipsum, in quo intercalatur מְעֻבֶּרֶת vocant, quemadmodum in anno Arabico indicauimus. Confudit igitur tres species anni Persici in unam, ut manifestum est ex illis, quæ a nobis iam emendata sunt, & non opus est monitore. Ipsa res loquitur. Antea una tantum species de tribus nota erat, nempe Iezdegirdica, qui est annus vagus instar annorum Nabonassari, sine intercalatione. Reliquæ duæ species, Sultanica, & Salchodai omnino hominibus nostris ignotæ erant. De Sultanica suo loco dicetur. de Salchodai, & magno mense intercalari, mox uberius dicemus. Quemadmodum enim magnus annus Canicularis Aegyptiorum tot lustra habebat, quot dies sunt in anno, ita Salchodai periodus annorum 1440, toties 120 annos habet, quot sunt menses in anno.

IN CAPVT VNDECIMVM.

TABVLA PRIMA.] Hæc Tabula decem versibus constat, ut oculus ipse docet. Primus versus continet lineam integri Salchodai, hoc est duodecim magnorum mensium, quos Chaldæi σάρους vocabant, & præter illos duodecim menses, secundi Salchodai x̄ menses. In secundo versu sunt anni periodi Iulianæ collecti per 120 numeros, hoc est per Saros. ijque sunt anni neomeniarum epochæ, hoc est in quibus singulorum Sarorum neomeniæ post traiectionem ἐπαγομένων redeunt in priscam sedem suam, nempe in κέντρον ἰσημερινὸν, quod semper hæret in VIII Aprilis, ubi initio epochæ Chaldaicæ; nimirum anno 2481, neomenia æquinoctialis erat. Tertius versus continet cyclum Solis Romanum, siue eius literam Dominicalem. Quartus annum cycli Solaris in Tetracosieteride Tropica, ut ex eo colligatur character neomeniæ Zygonos, qui ob id positus est in sequenti versu. Sextus versus continet diem Iulianam, in qua fuit æquinoctium directum ad characterem suum, quemadmodum character ex anno Tetracosieteridos collectus est. Septimus habet nomina mensium, qui per σάρους inuicem sibi succedunt: ut, verbi gratia, Nisan cæpit a VIII Aprilis. Post CXX annos, & traiectionem ἐπαγομένων Ijar ab eadem VIII Aprilis inibit: atque iterum post alios CXX, Siwan statuetur in eodem κέντρῳ. & sic deinceps, donec menses per MCCCCXL annos continua

nua ſucceſſione, & per ſingula luſtra unum diem in contextu Iulianorum menſium antecertentes, totum orbem maximi Salchodai conſumment. Octauo verſu continentur menſes Perſarum Chaldaicis reſpondentes. Nonus habet annos periodi Iulianæ conuenientes neomenijs epochæ Perſicis. Decimus complectitur Saros collectos, ut res ipſa docet.

TABVLA SECVNDA.] Primus verſus habet lineam dierum menſis numero xxx, & totidem luſtrorum. Nam xxx luſtra ſunt cxx anni, qui eſt Sarus integer. Secundus verſus continet luſtra collecta reſpondentia ſuis numeris, qui ſunt in primo verſu. Tertius verſus continet μετάβασιν luſtrorum in antecedentia dierum Iulianorum. Primi luſtri neomenia eſt, ut toties diximus, in viii Aprilis, quæ eſt cognominis Ormizdæ in diebus Perſicis, & proprie dicitur neomenia Epochæ, per definit. xii. Secundi luſtri neomenia in vii Aprilis, tertij in vi, & ita deinceps in antecedentia, per dies Iulianos, in conſequentia vero per Heroas, ut ex conſpectu ipſo conſtat, donec in anno cxx deſinente, pro neomenia ἐπαγομένων, quæ deprehendetur in iii Martij, uſurpetur neomenia primi menſis, per xi definit. & per eandem, in ii Aprilis traijciatur neomenia ἐπαγομένων. Ita neomenia Sari ſequentis reſtituetur in viii Aprilis. Quare in primi Sari nempe Niſan anno ultimo, Niſan erit primus in x Martij, & exitu anni, eiuſdem neomenia incidet in iii Martij, pulſa ſedibus ſuis neomenia ἐπαγομένων, & in ii Aprilis ſunumota. Sic annus ille erit xiii menſium, ut ex demonſtratione manifeſtum eſt. Et de omnibus Saris iudicium idem eſto.

i *Sarus.*] Menſis magnus annorum cxx, id eſt duodecima pars maximi anni, qui conſtat annis communibus mcccxl, Perſis dicitur בזורג מאח, μέγας Σάρος, a Chaldæis כהרא SARA. Nam id Babylonice menſem, & Lunam ſignificat: unde Arabes ſuum שהר fecerunt, quo omnem menſem intelligunt, præſertim ciuilem. Σάρος igitur dierum conſtat ex diebus triginta. Menſis enim ciuilis Babylonius totidem dierum eſt. Inde τελακὰς omnis σάρος Babylonijs dicitur. Σάρος dierum eſt τελακὰς dierum: Σάρος περιοδικὸς eſt τελακὰς luſtrorum, annorum cxx. Σάρος μέγας eſt τελακὰς Σάρων περιοδικῶν, annorum mmmccclx, qui κατ' ἐξοχὴν Σάρος Chaldæis dicebatur, auctore Beroſo. Vide quæ ad priorem librum Græcorum Euſebianorum notamus, pag. 246. a.

ii *Sarus periodicus.*] Ita vocatur a nobis, quia priore deſinente, alter ſuccedit περιοδικῶς, poſt periodum cxx annorum. Id erat apud Chaldæos, ut apud Romanos ſæculum, quod ex xi luſtris Romanis componebatur, ut periodicus Sarus ex triginta luſtris Iulianis. Itaque non errauerit, qui hunc magnum menſem ſæculum Chaldaicum vocauerit, vel menſem ſæcularem. De his menſibus ſentiebat Sibylla, unde Virgilius hauſit — *& incipient magni procedere menſes.* Itaque, ut diximus, eos menſes ſæcla vocat. *Magnus ab integro ſæclorum naſcitur ordo. Magnus ordo ſæclorum* eſt maximus annus, annorum ciuilium mcccxl, cuius anni menſis eſt cxx annorum, quod eſt ſæculum. Conſtat autem ex decem dodecaeteridibus ciuilibus, quę a neomenia Sari incipiebant. Nam illæ Dodecaeterides, quæ ab ultima antiquitate hodie Indis, & toti Orienti in uſu ſunt, aliud initium habent, ſecundum Dodecaeteridas periodi Iulianæ progredientes, ut ſuo loco oſtendimus.

iii *Sarus maximus.*] Quæ eſt τελακὰς xxx Σάρων περιοδικῶν, ut Σάρος περιοδικὸς eſt τελακὰς xxx quadrienniorum. Hoc iam expoſitum.

iiii *Annus magnus, ſiue Salchodai.*] Si cxx anni ciuiles ſunt unus menſis, duodecim eiuſmodi, qui fiunt anni mcccclx, erunt unus annus maximus, qui ideo a Perſis dicitur SALCHODAI, id eſt ἔτος θεοῦ. Virgilio, ut dixi, *eſt magnus ſæclorum ordo.* Conſtat enim ex xii ſæculis, ſiue Saris περιοδικοῖς, qui ſingulis Dijs erant cognomines apud Chaldæos: ut, verbi gratia, decimus erat Apollini ſacer, teſte Sibylla apud Seruium in iii Bucolicon. Σάρος enim Niſan erat dicatus, puta, Marti, & Arieti. Σάρος Ijar alij Deo, puta, Ioui, aut Mercurio, & Tauro. & ſic deinceps omnium Sarorum tutela erat Deus quidam, & ſignum ſecundum ſeriem ſuam. Ergo quum Tebeth ſit decimus Sarus, eius tutela erat Apollo, & Capricornus. Aliæ ſunt tutelæ Deorum in ſignis apud Manilium. Vide quæ de illis olim ſcripſimus in poſteriori editione.

vi *Heroes menſis.*] Non opus eſt repetere, quæ Canone nono demonſtrata ſunt. Appellationes luſtrorum ſecundum nomina heroum, oſtendunt anticipationem unius diei in diebus Iulianis. Primum luſtrum vocabatur Oromazda, vel Ormizda. ſecundum Behemen. Ormizda, qui iam relictus eſt, nihil aliud eſt, quam biſextum Iulianum. Atque ita deinceps in conſequentia progreſſus luſtrorum fit, & quoties luſtra mutant ſedem, deorſum progrediendo, quot heroes in antecedentia relicti ſunt, tot ſunt biſexta Iuliana. Itaque quum ultimus Heros exceperit luſtrum trigeſimum, tot biſexta collecta, quot ſunt luſtra, ſine heroes, id eſt triginta

ginta dies, mensem integrum consummant, qui est tertius decimus anni $\overline{cxx}$ desinentis, qui solus omnium Sari annorum est embolimæus.

$\overline{vii}$ *Character Sari.*] Chaldæi habent nomina Deorum, quibus singuli dies mensis cognominari potuerunt, Bel, Beltis, Nebo, Sessac, Nergel, & si qua sunt eiusmodi. Nos ea ignoramus. Sed Persica adhuc in usu sunt apud Persas ipsos, quæ in secunda Tabula posita sunt ita, ut in Canonibus Arabicis descripta sunt.

$\overline{viii}$ *Mutatio characteris.*] Hoc iam ostensum est, nimirum μεταχαρακτηρισμὸν illum fieri deorsum pergendo in consequentia. Primum lustrum vocatur Ormizda. & tunc dicitur annus primus, secundus, tertius, quartus Ormizda. In secundo lustro, annus primus, secundus, tertius, quartus Behemen. Idem iudicium de reliquis in consequentia pergendo. ita ut a neomenia Sari ascensum faciat in diebus Iulianis, in Heroibus autem descensum.

$\overline{ix}$ *Neomenia æquinoctialis.*] Neonemiam æquinoctialem indagare docet Canon septimus, quam ne rustici quidem ignorare poterant; quum ad id duo tantum consideranda essent, quantum superesset ante, aut post æquinoctium, quod idem Canon $\overline{vii}$ docet: item quando æquinoctium fieret, hoc est, in quod lustrum Sari neomenia æquinoctialis incurreret. In κεντροσκοπίοις enim id ex umbra κέντρου ἰσημερινοῦ quotannis considerabatur. In planitia ABCD, in qua rectæ MS, QI secent sese πρὸς ὀρθὰς in E, centro E describantur circuli KFYN, HLPZ, IMQS. Sit autem umbilicus ER sextuplus semidiametri EY, quæ est umbra solstitialis. Rursus ad semidiametrum EZ, sit Gnomon ER, ut tria ad duo: quæ est umbra æquinoctialis. Postremo sit idem Gnomon ad semidiametrum ES, ut viginti ad triginta unũ, quę est umbra brumalis in parallelo διὰ Βαβυλωνίας. Quando igitur præcise umbra semidiametro EZ æqualis erat in meridie, tunc æquinoctium conficiebatur, & neomenia, quæ in eam diem incidebat, est neomenia æquinoctialis, ut docet præsens defin. $\overline{ix}$. Quare ne rusticum quidem fugiebat, neque quando neomenia æquinoctialis committeretur, quum hoc ex umbra EZ constaret: neq; quando id contingeret, quum cognomina Heroum id ignorare non sinerent, æquinoctium autem per multos annos in eodem Heroe hæreret. ut ostenditur ex doctrina Canonum $\overline{vi}$, & $\overline{vii}$. quod non est iterandum.

ΚΕΝΤΡΟΣΚΟΠΙΟΝ ΧΑΛΔΑΙΚΟΝ.

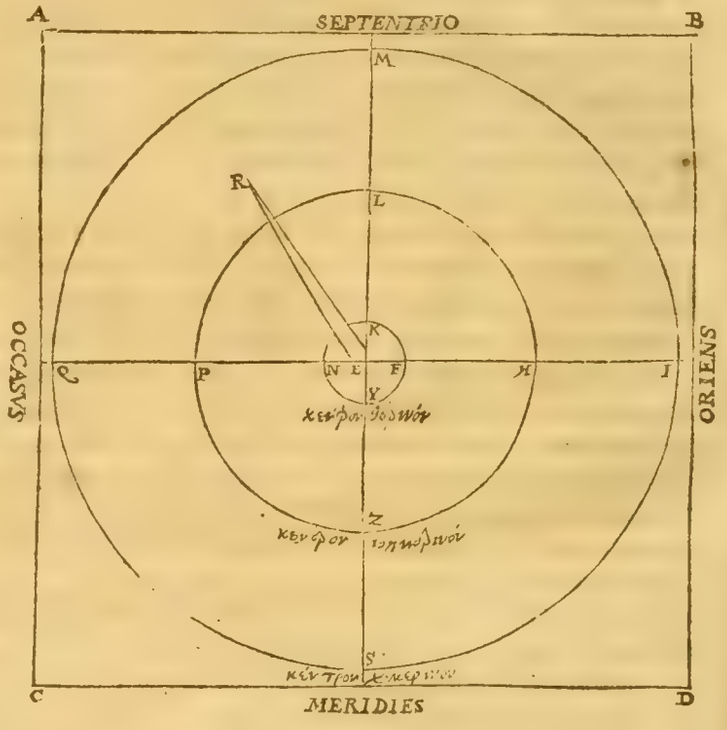

$\bar{x}$ *Lustrum æquinoctiale.*] In anno vago, qualis erat Aegyptiacus, Chaldaicus, Persicus, & Armeniacus, singulis lustris, neomenia unum diem anteuertit in anno Solari, ut neomenia quæ erat in $\overline{xxxi}$ Martij, post lustrum confectum, ineunte anno quinto, in $\overline{xxx}$ ascensum faciat, & tertio lustro in $\overline{xxix}$, quarto in $\overline{xxviii}$. & ita deinceps. Quum igitur dies Chaldaica, aut Persica incidebat in tempus æquinoctij, quo umbra erat æqualis semidiametro EZ, per totum quadriennium eadem dies mensis hærebat tempori æquinoctiali, & totum illud quadriennium est æquinoctiale. Anno $\overline{cxvii}$ Sari, neomenia primi mensis incidit in $\overline{xxx}$ lustrum Herois Haschnusch, $\bar{x}$ Martij Iuliani, quod contigit anno periodi Iulianæ 4037, quum eo sæculo æquinoctium hæreret in $\overline{xxvii}$ Martij, quæ eo lustro conueniebat in $\overline{xviii}$ Nisan. Itaque totum lustrum Haschnusch vocatur æquinoctiale, a 4037. anno, ad 4041: quo traiectione ἐπαγομένων facta, neomenia Nisan in locum earum successit, $\overline{iii}$ Martij, a qua, ad $\overline{xxvii}$ Martij, sunt dies $\overline{xxiiii}$. Itaque $\overline{xxiiii}$ Nisan (qui fuit tertius decimus mensis illius anni) umbra semidiametro EZ æqualis designauit veram diem æquinoctij lustro primo Oromazda, neomenia noui Sari Ijar in veterem epocham $\overline{viii}$ Aprilis per translationem ἐπαγομένων submo-

νων submota, ut habes in secunda Tabula. Quare xxiiii Nisan vocabitur lustrum æquinoctiale in Heroe Oromazda. Sic anno 4045 totum lustrum æquinoctiale Herois Behemen hærebit in xv Nisan, anno autem 4049 in lustro Adarpahaschth, donec lustro xiii, neomenia Ijar ascenderit in xxvii Martij, Heroe Meharseruscb. Itaque iam anno, puta, 4041, quum æquinoctium esset in xxiiii Nisan, facile erat etiam rustico colligere quando neomenia Ijar noui Sari fieret æquinoctialis. Quum enim ea sit tertiadecima dies a xxiiii Nisan (comprehensis scilicet epagomenis) quot dies interessent, tot lustra numeranda erant: Itaque tertiodecimo lustro, quod attribuitur Heroi Meharseruscb, neomeniam Ijar in æquinoctium conuenturam affirmare minime dubitabant. Quare quum vel idiotæ ipsi scirent æquinoctium fieri in Meharseruscb, non poterant ignorare, quando neomenia æquinoctialis fieret, & quodnam lustrum æquinoctiale vocandum esset, quum per singula quadriennia numerus dierum mensis decresceret, donec ad ipsam neomeniam peruenireturr, idque ex Horologio & Gnomone discere possent. Gnomonis autem inuentum ad ipsos Babylonios refert Herodotus: πόλον μὲν γὰρ Ϛ γνώμονα, καὶ τὰ δώδεκα μέρεα τῆς ἡμέρης τοῦτο Βαβυλωνίων ἔμαθον Ελλήνες.

xi *Traiectio ἐπαγομένων.*] Huius rei iam exemplum dedimus. Annus cxx Sari incipiebat a die x Martij. anno vertente propter quadriennium confectum, ascensus fiebat ad ix Martij. Epagomenæ autem incidebant in iiii diem. Sed pro neomenia ἐπαγομένων, usurpabatur neomenia mensis primi. neomenia autem ἐπαγομένων traijciebatur in iii diem Aprilis sequentis. Ita mensis primus bis deprehendebatur in eodem anno, ducens ordinem, & cogens agmen, Patulcius idem, & Clusius; idem primus, & tertiusdecimus, idem ordinarius, & embolimus.

xii *Neomenia epochæ.*] Pendet a superiori definitione. Nam traiecta neomenia ἐπαγομένων in iii Aprilis, neomenia noui Sari incidebat in viii Aprilis, quæ est epocha vetus Chaldaica iniens a xviii anno Semiramidis, quæ pulcherrimis operibus Babylonem instaurauit, moenia refecit, urbem ampliauit, ut non immerito a Græcis Babylonem condidisse credita sit.

xiii *Panegyris epochæ.*] Neomenia epochæ est initium sæculi Chaldaici, ut toties diximus. Nam Sarus nihil aliud erat Chaldæis, quam quod Romanis Sæculum. Romani autem condebant sæculum suum celeberrima panegyri, quos ludos sæculares vocabant. Quemadmodum enim Quirites singula quinquennia censu, & lustratione populi claudebant, ita & sæculum, quod ex bis undecim quinquennijs constabat, ludis Circensibus, & trinoctiali sacro terminabant, idque ne quis ingnoraret quando sæculum inciperet, & statu tempus desinentis & incipenitis in Fastis quindecimuiralibus designaretur. Certe Chaldæis & Persis eiusmodi panegyres in neomenia epochæ celebratas fuisse postea docebimus. Nam quemadmodum dies primus lustri festo celebrabatur, propter intercalationem diei, ita propter intercalationem mensis integri panegyris indicebatur. Quod enim propter bisextu n & Heroem, cui competebat lustrum, solenne celebraretur apud Orientales, diserte ostendit vetus Scholiastes Germanici: neque mensem, neque diem intercalandum, quem in diem festum immutarent. Vides propter mensem intercalarem, & diem intercalarem, festum indici solere apud Orientis nationes, quarum exemplum publica detestatione execrabantur Aegyptij, ut abunde ex illo vetustissimo Scholiaste patet.

xiiii *Panegyris æquinoctialis.*] Hæc adeo curæ veteribus Persis fuit, ut ne hodie quidem, quanuis tropica anni forma utantur, eam desinere potuerint: sed quotannis incredibilis multitudo undecunque in aulam Sophi confluat, ad panegyrim illam celebrandam, quam vocant panegyrim Neuruz, id est æquinoctij. Vide in libris de emend. temp. in illis, quæ de Neuruz Gelali diximus.

xv Συνοδρομὴ ἐνθρονισμῷ.] Panegyrim ἐνθρονισμῷ non Chaldæorum tantum, sed & omnium gentium esse nemo ignorat. Inaugurationes enim καὶ ἐνθρονισμοὺς regum ludicris, conuiuijs, & alijs lætitiæ significationibus celebrari tam notum vulgo est, quam omni genti familiare. Sed concursus duarum panegyrium epochæ, vel æquinoctij cum inauguratione regis, Persarum, & Chaldæorum proprius est. De Persis alibi dicetur. Nunc de Chaldæis. Arbaces Medus, auctoribus proceribus Chaldæorum, quorum princeps erat Belesis Sacerdos, imperium Assyriorum, & Chaldæorum inuasit, oppresso Belidarum ultimo Sardanapalo, quadragesimo primo illius ingentis imperij successore. Illi Arbaci contigit, ut eodem anno & imperij initium, & neomenia æquinoctialis concurreret, lustro undecimo Tirchusch, Sari Adar, intra quod tempus & ipse in solio Belidarum collocatus est, & neomenia æquinoctia' s

in $\overline{\text{XXIX}}$ Martij incidit. Rursus anno $\overline{\text{XVIII}}$ Artycæ Medi, lustro $\overline{\text{XII}}$ Deamhar, Sari Nisan, neomenia æquinoctialis incurrebat in $\overline{\text{XXVIII}}$ Martij. Itaque panegyris tantum simplex fuit, nempe æquinoctialis, sine concursu ἐνθρονισμῦ. Sed apud Chaldæos, qui duce Nabonassaro defecerant, fuit σωσδρομὴ ἐνθρονισμοῦ καὶ ἰσημερίας. Intra lustrum igitur $\overline{\text{XII}}$ concursus ille geminatæ πανηγύρεως factus est. Inde enim consurgit epocha illa Nabonassari celeberrima, anno tertio lustri duodecimi, quam Persæ vocant נורוז חררת *Neuruz Hararath*. Qui enim Ctesiæ est Ἀρτύκας, illis est Hararathes. Ex quo colligitur omnem neomeniam æquinoctialem ab illo rege cognominari, in cuius imperium incidit, tametsi nullus sit concursus ἐνθρονισμῦ. Erat enim XVIII annus Hararath Medi, siue Hartycæ, ut vocat Ctesias. Igitur Neuruz Hararathis regis, quod diserte notatum est in nostro Calendario Turcopersico e regione $\overline{\text{XXVIII}}$ Adar Solaris, qui est Martius noster Iulianus, est epocha æquinoctij Nabonassari, cum qua ἐνθρονισμὸς eius concurrebat. Erat Chaldæis neomenia Sari Nisan, ut antea dictum est, Aegyptijs neomenia Paophi, quanuis Aegyptij epocham hanc a meridie neomeniæ Thoth sui iniuerint, ne ordinem anni turbarent. Hic enim mos est Aegyptiorum, ut non a die ἐνθρονισμῦ Regis, sed a neomenia sui Thoth, epochas regum astronomicas ordiantur: quemadmodum annum Philippi non a morte Alexandri, quæ diebus æstiuis contigit, sed a Nouembri Iuliano, ordinarunt, quia Thoth in illum Nouembrem conueniebat. Apud Aegyptios enim tam epocha Nabonassari, quam Philippi, astronomica est, non ciuilis. Nunquam enim Chaldæi Aegyptijs imperarunt. Certe Nabonassarus nunquam pedem posuit in Aegypto, ne in Palæstina quidem. Chaldaicis, inquam, Epocha Nabonassari in usum recepta fuit, non etiam alijs nationibus, apud quas Astrologi duntaxat cum Aegyptiacis mensium appellationibus eam usurparunt, propter astronomicas Chaldæorum obseruationes, quæ a Nabonassari inauguratione putantur, non utique quod Nabonassarus in alijs nationibus, præterquam Chaldæis, imperium obtinuerit. Differt igitur epocha Nabonassari Chaldaica ab Aegyptiaca, primum caussa, quod Chaldaica sit ciuilis simul, & astronomica, Aegyptiaca astronomica, non ciuilis: deinde situ mensium, quod Chaldaica incipit a neomenia Paophi Aegyptiaci, Aegyptiaca a neomenia Thoth: Chaldaica a neomenia Krionos, feria $\overline{\text{VI}}$, Martij $\overline{\text{XXVIII}}$, Aegyptiaca a neomenia Ichthyonos, feria quarta, Februarij $\overline{\text{XXVI}}$. Rursus aliud exemplum σωσδρομῆς ἐνθρονισμῦ καὶ ἰσημερίας. Anno enim $\overline{\text{XLIX}}$ Sari Chaldaici Ijar, Nabonassari $\overline{\text{CXXIII}}$, lustro $\overline{\text{XIII}}$ Meharseruscb, inijt epocha ἐνθρονισμῦ Nabopollassari patris Nabuchodonosori concurrens. cum neomenia Krionos, & neomenia Sari Ijar in $\overline{\text{XXVII}}$ Martij, anno periodi Iulianæ 4089, ut habes in prima Tabula. Itaque noua epocha instituta Nabopollassaro, ut ab eius inauguratione, ὁ χρηματισμὸς, καὶ τὰ συμβόλαια inciperent: cuius epochæ Ptolemæus tanquam astronomicæ, Ezekiel autem tanquam ciuilis meminit, quum esset in Babylonia adhuc vivente Nabopollassaro. Quantum vexauerint illum locum Scriptores tam Iudæi, quam nostri, non operæ est dicere, quod res vulgatissima sit. Certe Prophetarum nostri temporis stomachus, qui profanos, ut ipsi vocant, scriptores ne semel quidem verum dixisse iurant, huius epochæ mentionem concoquere non potest. Triginta illos annos Ezekielis quidam a libro legis inuento, quod ioculare Iudæorum commentum est, putant: alij trigesimum annum Iobelæi esse quouis pignore contendunt, & armati pugnant. Atquin ille annus, ut Propheta monet, erat quintus Sedekiæ, & proinde primus hebdomadis, quum undecimus Sedekiæ fuerit Sabbaticus. At si de Iobel intelligendum esset, igitur is annus fuerit secundus hebdomadis quintæ Iobel. Nam in triginta annis quatuor Hebdomades præterierunt, atque adeo trigesimus fuerit secundus quintæ. Ergo, ut prophetis nostri æui placet, annus quintus Sedekiæ erat simul & primus, & secundus Hebdomadis. En acumen propheticum. Quum igitur neutrum eorum fuerit, quæ quidem stulti Iudæi hariolantur, nostri tamen eos sequuti malunt alterutrum amplecti, quam veritati victas manus dare, & quum ille annus, ut Ptolemæus ostendit, fuerit Nabopollassari trigesimus, reliquum est, ut ille trigesimus annus apud Ezekielem sit trigesimus huius epochæ ciuilis, præsertim quum propheta illis regionibus relegatus, quibus tunc imperabat Nabopollassar, non alia epocha potuerit uti, quam ea, quæ omnibus illorum tractuum popularibus in usu erat. Adde quod ille annus non potuit esse trigesimus Iobel, quum fuerit vigesimus secundus decimi octaui Iobel. Habemus igitur duo egregia σωσδρομῆς ἐνθρονισμοῦ καὶ ἰσημερίας exempla. ex quibus patet etiam, quum ἐνθρονισμὸς in medium lustrum æquinoctiale incideret, fieri σωσδρομὴν ἐνθρονισμῦ καὶ ἰσημερίας, ut in epocha Nabonassari, quæ incidit in annum tertium lustri æquinoctialis. Vnum etiam exemplum habemus σωσδρομῆς ἐνθρονισμῦ καὶ ἐποχῆς νεμλωίας, nempe annum primum Seleucidarum, quæ Iudæis est Aera contractuum, incurrens in annum secundum primi lustri post traiectionem ἐπαγομένων.

μένων. Seleucus, ut omnes διάδοχοι, imperare cæpit ſtatim a morte Alexandri. Tamen eius epoche conſurgit non a morte Alexandri, ſed tertiodecimo hinc anno. Quanuis epochæ Seleucidarum aliæ cauſſæ adferri poſſunt, cur non a morte Alexandri incipiat, ut aliorum διαδόχων, ſed a tertiodecimo anno, tamen hæc cauſſa, ut vera, ita unica eſt. Atque hactenus de veteri anno Chaldæorum, eiuſque Saris: quæ forma anni ſi hodie obtineret in Eccleſia Latina, anno Chriſti MDC, quo εἰκοσιπενταετηρὶς Romæ celebrata eſt a Clemente VIII, neomenia Marcheſvvan Chaldaici in XI Martij incurriſſet, luſtro XXIX meunte. Ideo neomenia Marcheſvvan fuiſſet æquinoctialis. Præterea anno Chriſti 1608 traiectio epactarum celebranda fuiſſet, poſt quam Marcheſvvan proximo Saro Caſleu anni habenas traditurus eſſet. Ita in octo annis duæ maximæ πανηγύρεις contigiſſent, neomeniæ æquinoctialis anno 1600, & tranſlationis ἐπαγομένων anno 1608.

CANON OCTAVVS.] Explicatis anni Chaldaici rationibus, ſupereſt, ut Perſici cauſſas aperiamus, quæ ut Chaldaicis allucent, ita illæ Perſicas illuſtrant. Repetam igitur cauſſas ab ultima antiquitate. Veteres Arabes, ubi de anno Iezdegirdico agunt, de veteri anno Perſarum ea adijciunt, quæ nos fuſe in libris de emendatione temporum expoſuimus, de magno anno MCCCCXL annorũ ciuilium, & de illius magnis menſibus CXX annorum, quorum ultimus XIII menſium eſſet: quos menſes Perſæ בזורג מאה vocabant, id eſt μεγάλως μῶας. Qui quibuſdam abortiuis ingenijs id mirum viſum eſt, ut arquatis omnia lutea videntur, & a nobis effutita potius, quam ex veterum monimentis obſeruata eſſe non ſolum putant; ſed & alijs perſuadere conantur, propter eorum partim κακόηθες, partim peruicaciam, cogor altius rem repetere. Venerabilis μακαρίτης Dominus Ignatius Patriarcha Antiochenus, vir, quod in Orientis partibus perrarum eſt, ſingulari eruditione, a nobis ſuper huiuſce periodi magnæ Perſarum cauſſis conſultus in hæc verba reſpondit; quæ nos παχύτερον μὲν, ἀλλὰ ζαφέστερον in hunc modum ex Arabiſmo integra fide reddidimus: *Perſæ autem veteres hunc quadrantem ad unum menſem colligebant in centum viginti annis, eumque annum tredecim menſium faciebant.* In altera longiſſima epiſtola reſpondet ad id, quod ex præciſa nimis eius ſententia aſſequi non potueram. In priore enim ſcribebat, priſcos illos Perſas omnibus quadriennijs unum diem adijcere, & poſt centum viginti annos, unum menſem intercalare ſolitos. Ego negare utrunque conſtare poſſe. aut enim, quadrante retento, menſem intercalare ſuperfluum eſſe, aut, ſi menſis intercalaretur, fruſtra quadrantem retineri. Ipſe aperuit mentem ſuam: quæ ſane interpretatione indigebat: Perſas diem notaſſe ex quatuor quadrantibus coactum, non utique ut eum ad finem ἐπαγομένων adijcerent, ſed ut ex triginta diebus, qui in CXX annis ex collectis quadrantibus accreſcebant, menſem intercalarent, & ultimus annus, nempe centeſimus vigeſimus, XIII menſium fieret. Itaque quod dicit unum diem adijcere ſolitos omnibus quadriennijs completis, id explicatur ex doctrina Canonis noni. Quod enim luſtra deſcendunt, & per ſingula Heroum nomina deorſum tranſitum faciunt, quod dies præterierunt in antecedentia, tot dies ex quadrantibus collectos eſſe. Retinebant igitur diem ex quadrantibus collectum, quum tamen illum in finem ἐπαγομένων non reijcerent. Verba Patriarchæ: *Quod autem mentionem feciſtis, quod dubium vobis oblatum ſit ſuper eo, quod de anno Perſarum diximus, qui nouatus fuit tempore Iezdegird filij Sheharian, quod is ſit dierum CCCLXV ſine minutiarum acceſſione, vos autem notaueritis erraſſe nos, & hallucinatos fuiſſe: non ita eſt, ut opinati eſtis. Nos autem vobis modum rei exponemus. Scitote annos Perſarum eſſe Solares æquabiles, hoc eſt non exactos, quum ſint dierum CCCLXV: ſimiliter eorum menſes æquabiles triginta dierum cum appendice quinque dierum furtiuarum, ut vocantur. quorum (annorum) initium conſurgit a temporibus Gemſchid. Erat autem illis mos eos innouare, quotieſcunque aliquis magnus rex illis exoriretur, ſecundum morem veterum Romanorum. Quadrantem quidem retinebant, quemadmodum Romani, hoc excepto, quod illi apponebant in centum viginti annis menſem unum, atque ita eum annum menſium tredecim conſtituebant: non ſane ut exemplo Romanorum in omnibus quadrennijs diem unum adijcerent, ſed propterea quod omnis dies anni cognominis eſt Regi cuidam. Conſuetudinis autem huius ratio conſtabat illis, ut adiectio diei ſupra CCCLXV fieret ſecundum diuerſitatem nominum. Itaque attentione ſuper uno quoque die utebantur, qui accommadabatur nomini eius diei. Quod ſi diebus furtiuis, & diebus menſis diem adieciſſent, non ſana fuiſſet eorum attentio.* In quibus vides quomodo dies ex quadrantibus collectus nomine alicuius Regis, aut Herois afficiebatur, ut patet ex doctrina eiuſdem Canonis noni. Aliquot interjectis: *Erat autem conſuetudo eorum, ut menſem intercalarem a menſe, in eum menſem traijcerent, qui deinceps ſequebatur: hoc eſt, Pharauardin bis contingebat: iterabatur itidem Adarpahaſcht bis poſt CXX annos: & orbis per totum peruagabatur, donec omnes menſes conſummarentur. rurſuſque res redibat ad Pharauardin poſt mille quadringentos quadraginta annos. Appo-*

nebant autem Epagomenas, siue dies furtiuas, ad eum mensem, qui iterabatur. Hoc est, constituebant eum quinque & triginta dierum, ne mensis intercalaris illis immutaretur. Hactenus ille. In quibus nihil extat, quod in superioribus a nobis expositum non sit, præsertim quod scribit annum innouari solitum Regibus. Hoc sane non omnibus regibus, ut ille putare videtur, neque omnibus magnis regibus fiebat, sed tantum in neomenia æquinoctiali, aut neomenia Epochæ. De neomenia æquinoctiali Persica non possumus dare exemplum illustrius Iezdegirdico, eius anno imperij quarto, ut infra exponetur. Nam quandiu forma illa Salchodai obtinuit, neque neomenia æquinoctialis, neque neomenia epochæ in hominum potestate erat. Ideo neque innouatio epochæ omni regi, ne magno quidem, fiebat. Subijcit Patriarcha, dies mensis omnes alicui Regi cognomines fuisse, & ex diuersitate nominum uniuscuiusque diei mensis, dierum intercalarium memoriam conseruatam fuisse. quod quidem satis illustratur doctrina Canonis noni. Per illa nomina conseruabatur collectio quadrantis, ut lustro vertente dies collectus in nomen alius Herois transiret. Idem faciebant reliquæ nationes Orientis, quæ diem ex quadrantibus consummatum non adijciebant fini ἐπαγομένων, Chaldæi, Armenij, alij, etiam Aegyptij, sed sine intercalatione mensis, aut diei, hoc est sine adjectione diei ad Epagomenas. quod ne fieret, quotannis in festo quodam execratione sese deuotabant, ut ex Scholiaste Germanici aperuimus. Hoc modo cauebatur, ne quadrans, & mensis intercalaris periret, neve sedes ἐπαγομένων mutaretur, vel, ut Patriarcha loquitur, *ne mensis intercalaris illis immutaretur, sed* τῶν ἐπαγομένων terminus interuallo a quarta Martij, ad quartam Aprilis, contineretur. Hinc natæ sunt Tekuphoth priscorum Hebræorum, item ὧροι Aegyptiorum, qui primum annum lustri vespere obseruabant, oriente Canicula, quam Σῶθιν vocabant, secundum media nocte, tertium mane, quartum meridie, ut diserte docet Ammianus Marcellinus, cuius testimonium antea produximus. Ab ultima antiquitate, ad hanc usque diem, Persæ superstitiose diem æquinoctij obseruauerunt. Nam hodieque in Sultanico Neuruz, postquam ex Tabulis, aut Ephemeridibus, momẽtum, quo Sol primum punctum Arietis ingreditur, deprehensum est, statim neomeniam Pharauardin indicunt, quocunque diei scrupulo ea acciderit. cuius rei historiam pete ex lib. de emend. temp. Itaque ab eo momento ludos, conuiuia, panegyres instaurant, quæ sunt manifesta priscarum panegyrium tam epochæ, quam æquinoctij, vestigia. Quia igitur quocunq; diei momento Neuruz acciderit, ab eo neomeniam anni indicunt, & ante illum articulum anni initium instituere illis religio est, ob eam rem fit, ut non percipiant ταῖς ἐπαγομέναις antecedentibus diẽ accrescere, καὶ ἑξαημέρους ἐκ πενταημέρων fieri: qua ex caussa sexta dies ἐπαγομένων, quæ neomeniam Neuruz antecedit, iustius furtiua, quam reliquæ priores quinque ordinariæ, dicenda erat, propterea quod ea illis non sentientibus obrepit, quomodo & Aegyptijs accidebat, qui non semper annum ab eadem diei hora, sed a singulis νυχθημέρου quadrantibus incipiebãt. cuius rei, ut dixi, manifesta in Neuruz Sultanici obseruatione apud Persas hodie extant argumenta. Nisi enim Persæ antiquitus a quadrantibus annum incepissent nunquam lustra ab Heroe, ad Heroem transissent. Quare annum primum primi lustri a mane Oromazda incipiebant, secundum a meridie, tertium a vespere, quartum a media nocte. primum secundi lustri a mane Behemen. Idem faciunt & Iudæi in suis Tekuphis, quibus hodie nihil est vetustius in ea gente. Ante legem enim illis earum usus erat. Adeo in omnibus Orientis gentibus, etiam Aegyptijs ipsis, consensus iste obtinuit annum a quadrantibus, non ab eadem hora, auspicandi. Quare non ex abrupto diem intercalabant, ut hodie fit in anno Iuliano, sed quadriennio vertente unus dies illis imprudentibus accrescebat, qui vere κλοπιμαῖος erat. Sed & quinq; ἐπαγόμεναι ordinariæ illis furtiuæ dicuntur, quia quinque diebus ultimis Asphandar cognomines sunt. Hoc est, neomenia ἐπαγομένων cognominis est vigesimæ sextæ diei mensis, secunda vigesimæ septimæ, tertia vigesimæ octauæ &c. Quare instante neomenia ἐπαγομένων, perinde est, ac si $\overline{\text{XXVI}}$ dies mensis esset, idque propter cognomen Herois utrique commune. Tam enim $\overline{\text{XXVI}}$ mensis Ahnud dicitur, quam neomenia ἐπαγομένων. Iccirco eæ dies propter communionem nominum, videntur adhuc esse intra mensem, neque aliæ esse, quam eæ, quibus cognomines sunt. Vnde fit, ut quasi imprudentib. obrepãt, & propterea dictæ sint furtiuæ, hoc est obreptitiæ. quo nomine מסתרקאה Arabice dicuntur. Alfraganus illos $\overline{\text{X}}$ dies, a $\overline{\text{XXVI}}$ mensis, ad principium anni, vocat Elpherurgin. Caussam ignoro, neque Bacchanalia cum editore Alphragani vertam, ne ludibrium debeam. Vnde enim hoc expiscatus sit, qui omnibus se peritum Arabismi probare vult, ipse viderit. Nos scimus ut falsum, ita ineptum esse, cuiusmodi fere omnia, quæ in centonem commentarij sui ζωεῤῥάψατο. Pergit θαυμάσιος Ignatius: *Et hæc quidem fuit priscorum Persarum consuetudo, usque ad tempus Iezdegird filij Cusrui. Tunc reliquerunt memoriã intercalationis;*

tionis; & minutiarum, & determinarunt annum CCCLXV *dierum æquabilium duntaxat. & quidem sub hoc Iezdegird Sapientes Persarum (Magi) nouam ei epocham aliam statuerunt, præter illã priorem: ac furtiuas dies, quæ tunc erant in fine Aben, transmouerunt. Interfecto autẽ hoc Iezdegirde ab exercitu Othmen filij Ophen Vicarij Muhammedis, a quo tempore cessauit omnino regnum Persarũ, Astrologi illius sæculi traduxerunt furtiuas quinq; dies in finem Asphandar mensis: & durat status huiusce Epochæ ad hanc usque diem.* Duo insignia hic referuntur, instauratio Epochæ in gratiã Iezdegird, & translatio Epagomenon. Sed imperfecta est oratio. Duo enim desunt, causſa instaurationis epochæ, & locus, in quem a fine Aben luxatæ Epagomenæ traductæ sunt. prior causſa est æquinoctij cum neomenia Di mensis concursus in XVIII Martij anno Christi DCXXXII, unde hæc epocha consurgit. Ergo fuit neomenia æquinoctialis, & propterea panegyris æquinoctialis celebrata, & noua epocha instituta, quæ ad hanc usque diem ita vocatur. Epagomenæ autem a fine Aben, hoc est a XII Februarij, in ultimam Adar, in XIII Martij traductæ. Pro neomenia enim ἐπαγομένων usurpata fuit neomenia Adar. Atque hæc est celeberrima illa epoche Iezdegirdica, qua hactenus omnes astrologi Persidos utuntur, quum tamen illam Persæ desiuerint introducto nouo Neuruz Sultanico anno Christi MLXXIX, ad quem, ab anno DCXXXII, ex quo consurgit epoche Iezdegirdica, anni tantum CCCCXLVII intersunt. Tot enim annos in usu ciuili fuit: solis vero astrologis a Sultanico Neuruz, ad hoc sæculum, usurpatur. Eodem autem anno Christi, DCXXXII, quo hæc epocha innouata fuit, mense Pharauardin, prælio cum Othmen Chalipha commisso, interfectus est Iezdegird, atque Persarum imperium, CCCCII annis, postquam auspicijs Artaxaris a Parthis defecerunt, a Persis, ad Saracenos translatum est. Itaque in gratiam victoris Othmen, anno sequente, Christi DCXXXIII, epagomenæ a fine Adar, ad finem Asphandar, tralatæ, neomenia ἐπαγομένων; quæ erat, ut diximus, in XIII Martij cum neomenia Di est commutata. neomenia Behemen in XII Aprilis, neomenia Asphandar in XII Mai, neomenia nouarum ἐπαγομένων in XI Iunj, neomenia Pharauardin in XVI Iunj. Itaque in uno biennio bis translatio ἐπαγομένων facta est, a fine Aben, in finem Adar, a fine Adar, ad finem Asphandar. Et tamen epocha hæc non a uictore Othmen, Othmenica, sed a victo Iezdegird, Iezdegirdica vocatur. Tanta reuerentia Neuruz fuit apud Persas illos, tam sacrosancta memoria, quæ in Panegyri sancita fuit. Quod autem Patriarcha adijcit, ab illa epagomenon translatione, quæ facta est anno Christi DCXXXIII, annum Persicum luxatum fuisse, an verum sit, discutiamus. Ostendimus superius, anno Christi DCXXXII, neomeniam ἐπαγομένων, a fine Aben, ad finem Adar, traiectam fuisse: hoc est, a XII Februarij, ad XIII Martij. Si anno Christi DCXXXII, ἐπαγόμεναι erant in XII Februarij, erant igitur extra interuallum vernale, quod consistebat intra III Martij, & II Aprilis, ut neque ulterius in antedentia niti, neque in consequentia pessum ire posset. Ergo iam luxatus erat annus Persicus ante epochen Iezdegirdicam, neque magni menses CXX annorum, neque Salchodai annorum MCCCCXL, neque intercalatio tertijdecimi mensis in fine CXX annorum, locum habebant. Proinde verum non est, a cæde Iezdegird, & victoria Othmen Chaliphæ, omissam intercalationem, & anno Persico libere vagandi laxatas habenas fuisse, & pro periodo annorum 1440, quæ propria Neuruz Persici erat, assumptam periodum Canicularem annorum 1460, quæ anni vagi & Aegyptiaci propria est. Hoc quidem ita esse non solum epagomenæ loco alieno positæ indicant, sed etiam locus illustris Isaaci monachi, qui in noua editione Alfragani producitur ex Bibliotheca Palatina. Scribit ille periodum annorum MCCCCLX, qui est magnus Aegyptiorum annus Canicularis, iniuisse annis CCCVII ante epocham Iezdegird. quod tempus conuenit anno Christi CCCXXV. Ergo annus primus Iezdegirdicus, hoc est annus Christi DCXXXII, est CCCVIII illius periodi Canicularis. Si anno Christi CCCXXV iniuit Persis noua periodus annorum 1460, quæ propria est anni, cui nulla competit intercalatio, ergo ab eo tempore, hoc est, ab anno Christi CCCXXV, intercalatio Persica desita est, & ex Persico annus in Aegyptiacum, & periodus 1440, in periodum 1460 transire cæpit. Recludamus fontes ipsos. Anno Christi DCXXXII, neomenia Di conuenicbat in XVIII Martij, feria IIII. Erat, ut diximus, annus CCCVIII ab omissa intercalatione. Diuisis CCCVIII in septem, nihil remanet, præter feriam IIII in neomenia Di. Ergo ad methodum characteris Di addenda semper IIII: & proinde neomenia Di anno primo omissæ intercalationis fuit feria V. Rursus annis CCCVII absolutis per IIII diuisis, remanent LXXVI bisexta Iuliana, quot nempe dies ab anno Christi CCCXXV, ad annum DCXXXII, neomenia Di in antecedentia transitum fecit. Additis igitur LXXVI diebus ad XVIII Martij, ubi erat neomenia Di anno DCXXXII, numerus quiesceet in III Iunij, feria V, quæ erat neomenia Di, anno CCCXXV, qui fuit primus solutæ

intercalationis. neomenia Adar iiii Mai. neomenia ἐπαγομένων xxix Aprilis, in fine Aben, quæ ab eo tempore, ad annum primum Iezdegird, ſemper hæſerunt fini Aben, & in gratiam Iezdegird, hinc ad finem Adar tranſlatæ, ut antea declaratum eſt. Ergo epagomenæ menſem integrum luxatæ ſunt a termino vernali, quæ eſt domeſtica earum ſedes. Proinde hæc noua periodus annorum 1460 inſtituta fuit traductione ἐπαγομένων. Neque enim aliter potuit inſtitui annus vagus, niſi luxato ἐπαγομένων cardine. Ergo a fine Mehar, ad finem Aben, traductio facta eſt: & proinde neomeniæ ἐπαγομένων priſcarum vera ſedes erat xxx Martij anno Chriſti cccxv, periodi Iulianæ 5038, qui erat ſeptimus decimus Saporis Ormizdæ filij, qui tot annos imperauit, quot vixit. Vixit autem lxx. In utero enim matris Rex a Magis inauguratus eſt, ut teſtatur Agathias, qui proculdubio eſt, qui a Patriarcha vocatur Geſmid: ut duplex illi nomen fuerit, Sabores Geſmid, ut a Sabore illo diſtingueretur, qui Valerianum Auguſtum bello captum mancipij loco habuit. Itaque huic Sapori, ſiue Sabori Geſmid, noua epoche a Magis inſtaurata, luxatis a domeſtica ſede furtiuis diebus, & in finem alieni menſis traductis, quod nunquam antea factum erat: ut merito dixerit Iſaacius hinc incipere periodum Perſicam mcccclx annorum, hoc eſt, annum vagum Perſarum hinc inire, qui ad illam periodum pertinet, non autem ad priſcum Salchodai annorum mcccxl. Quare non a Iezdegird, ut putauit ὁ μακαρίτης Patriarcha, ſed a Sabore Geſmid, ob inſignem aliquam victoriam illi hanc epocham inſtitutam fuiſſe omnino neceſſe eſt, quæ in menſe Adar contigerit, ut propterea ab eo tempore, ad Iezdegird, ſemper Adar fuerit princeps menſium anni vagi Perſarum, quemadmodum hodie primus eſt Pharauardin non ſolum anni vagi Iezdegirdici, vel potius Othmenici, ſed etiam Sultanici tropici. Verba Iſaacij; ut producuntur ab editiore Alfrangani: Ἐστι δὲ καὶ παρ᾽ αὐτοῖς ὁ ἐνιαυτὸς τξε ἡμερῶν μόνων, ὥσπερ καὶ παρ᾽ Αἰγυπτίοις, ἑκάστῳ μὴνὸς παρ᾽ αὐτοῖς λογιζομένῳ ἡμερῶν λ. καὶ ε ϛ ἐπαγομένῳ. ὡς ξυμβαίνειν ἐξ ἀνάγκης κατὰ δ ἔτη τὸν τῶν Περσῶν ἐνιαυτὸν προλαμβάνειν τὸν κζ Ρωμαίων ἡμέρᾳ μιᾷ, διὰ τὸ κζ δ ἔτη τὸν κζ Ρωμαίων ἡμερῶν γίνεσθαι τξς, ἐνὸλοις δὲ αὐξ ἔτεσιν ὁλοκλήρῳ Περσικῷ ἔτει, καὶ πάλιν ἅμα τῷ ἀρχῷ ϛ ἔτους πιεῖν Πέρσας τε καὶ Ρωμαίους. μετὰ δὲ περιόδους δ ἐνιαυτῶν, αὖθις ἄρχεσθαι τοὺς Πέρσας προλαμβάνειν ἡμᾶς ἡμέρᾳ α καὶ ἐξῆς πάλιν ἀκολούθως. Ait annum Perſarum omnino vagum eſſe, inſtar Aegyptiaci, eumque reſtitui in priſtinam epocham poſt annos Iulianos 1460, Perſicos 1461. Hoc autem ne minimum quidem odoratus eſt editor Alfragani, quo, ſi ipſi credimus, nemo hodie doctior viuit. Omiſit igitur rem καιριωτάτην, & ſine qua neq; mens Iſaacij, neque vis huius periodi percipi poteſt. Vertendum erat: *adeo ut neceſſario contingat, in quatuor annis Romanorum annum a Perſico anticipari die una, in* mcccclx *autem annis, anno uno Perſico.* Ne volam quidem huius ſententiæ apud editorem Alfragani in horum Græcorum interpretatione extare videbis. Quemadmodũ enim in quater cccclxv diebus annus Perſicus anteuertit Romanum die una, ita etiam in quater cccclxv, hoc eſt mcccclx annis, anteuertit cccclxv diebus, qui eſt annus unus Perſicus. Itaque anni Iuliani mcccclx ſunt totidem Perſici, & præterea dies cccclxv, qui ex cccclxv quadriennijs accreuerunt, qui eſt annus Perſicus ſolidus. Hæc indicanda fuerunt tum ad vim huius periodi declarandam, tum etiam ad hominis agreſtis & ſuperbi, cui ludus fuit nobis ſine ulla cauſſa inſultare, imperitiam oſtendendã, quam in toto commentario illo magis deprehendet, quem non pigebit aliquot horas perdere. Addam etiam in ſtudioſorum gratiam prima verba Iſaacij, quæ ille, qui Arabiſmi peritia multũ vectatur, non intellexit. In principio igitur male illa concepta ſunt: Ιασδαγέρδ Σαρὲν Μασρέ. Emendandum Ιεσδαγὲρδ Σααριὲρ Κασρέ intelligitur ϛ. יזגרד אבן שהריאר בן כסרי: *Iezdegerdis filij Saharier, filij Coſrois.* Chryſococces: ἀπὸ ϛ πρώτῳ ἔτει ϛ Ιασδαγέρδ Σαρὲρ βασιλέως Περζῶν θαύματος ἄξια ἐργασαμένῳ πολλά. Hic quoque ſubintelligendum ϛ. ϛ Σαρὲρ *filij Saharier.* Saherier, vel, ut alij legunt, Sahariez (quia eadem figura Arabib. Nun, & Res) eſt, qui Græcis Σιρόης dicitur, vigeſimus quartus in ſerie poſteriorum regum Perſidos. Κασρὲ autem, vel, ut apices ponendi ſunt, Κϖσρόϊ, eſt Χοσρόης pater Sirois, vigeſimus tertius ab Artaxare imperij Perſici aſſertore. Rurſus & illud perperam legitur apud Iſaacium: διὰ Τυβλώης Περσικῆς πόλεως μεσημβρινὸν κζ μήκους ἀπεχόσης μοίρας οβ ἀπὸ ϛ ντζαὴρ χαλι πατ, ὡς φασι Πέρσαι. Corrige: ἀπὸ ϛ γεζαὴρ χαλιδαθ, per CHETH aſperum נואיר חלירא. Ita νήσους μακάρων vertunt Arabes ex Ptolemæo. aliter נואיר אלסעדא. hoc eſt νῆσοι μακάριοι. alterum eſt νῆσοι μακροβίων. Vtranque appellationem ſæpe in Arabum libris legimus, præſertim apud Aſtrologum quendam Tuniſienſem, & fuſius apud eius interpretem, qui eum illuſtrauit longo commentario Arabico. Et ſane mira eſt Arabum in hoc longitudinis parapegmate ἀλογισία. Nam aliquando a Fortunatis inſulis ipſis, a quibus Ptolemæus, initium longitudinis capiunt, interdum, & quidem frequentius, ἀπὸ τῆς ἐκτὸς τοῦ δυτικῆς θαλάσσης, ut Georgius Chryſococces, & Iſaacius ipſe, hoc eſt a Gadibus, quum tamen non ra-

non raro eæ longitudines, quas a Fortunatis insulis se capere profitentur, non inde; sed a Gadibus captæ sunt: contra, quum ἀπὸ δυσικῆς θαλάσσης aliquam distantiam putant, ea non Gadibus, sed Fortunatis insulis conueniat. Hoc valde turbauit nos, quum Canones τῆ μεγάλης Περσικῆ Georgij Chrysococcæ describeremus, qui & ipsi ad Tybenem Chazariæ Persidos directi sunt, longitudinis ρκϛ graduum, ut ipse testatur, latitudinis λϛ. Longitudini adde ι, ut sit ρλϛ grad. quæ longitudo Sogdiani tractui congruit. sed latitudo reclamat. & quidem magnum hac in parte delirium Canonibus illis Chrysococcæ interuenit, optimis alioquin, & utilissimis. Sed diu est, postquam omissio ι grad. longitud. inter Muhammedanos scriptores recepta est. Postquam enim Arabes Hispania potiti sunt, primi eorum, qui astronomica aut cosmographica ediderunt, ἐπιχωρίων longitudinis ab urbe Toleto instituerunt. Est autem Toleti longitudo apud Ptolemæum ι graduum. At omnes Muhammedani Hispanienses, eosque secuti Iudæi, & Alfonsini, nullam Toleti longitudinem ponunt. Hinc obtinuit, ut omissio illorum ι graduum pro initio longitudinis ab Arabibus posterioribus, Iudæis, & Christianis poneretur. Sed de hac longitudine vide omnino præfationem Ioh. Baptistæ Ramusij viri studiosissimi & diligentissimi in secundum Tomum nauigationum, ubi ait a Scheriph Abulfada Ismaele lectorem moneri, longitudinem, quam sequuntur Arabes, a Ptolemaica differre gradibus decē. Id quoq; scire debet studiosus lector, hunc. Isaac esse eum cui cognomentum fuit ἀργυρῶν, cuius diatribam de Pascha corrigendo in libris de Emend. Temp. produximus. Eius etiam ἔκδοσιν habemus εἰς τὸ Ιουδαϊκὸν ἐξαπέρυγον. Sed nimio longius expatiati sumus. Nunc ad annū Persicum reuertamur, quem sub Sabore Gesmid solutū fuisse diximus, epagomenis a fine Mehar, ad finem Aben, traductis, quæ ab anno Christi, ad annum δχχχιι, ibi hæserunt, donec ipsis hinc ad finem Adar transmotis, noua epocha æquinoctialis Iezdegirdi instituta est: & rursus anno sequenti a fine Adar, ad finem Asphandar, transpositæ sunt, ubi ad hanc usque diem hærent. Quo maior admiratio nobis incessit Albateni, qui ducentis, & amplius, annis initio Iezdegird posterior est, & Alfragani, qui totidem annis Albateni sæculum secutus est. Ambo enim de anno soluto Persarum loquentes aiunt in fine Aben furtiuas dies collocatas esse, quum tamen iam ab anno Christi δχχχιιι eæ in fine Asphandar hactenus maneant. Quod tanto impensius miramur, quanto nobis obscurior eius sententiæ causa est. Itaque nullam viam, quo me hinc extricem, invenire potui. Certe est mira sententia.

Ibid. *Ab annis periodi Iulianæ abijce* 2500.] Anno Christi ϡϡχχν, periodi Iulianæ 5028, neomenia ἐπαγομένων a χχχ Martij, ad χχιϛ Aprilis, traducta est, quando noua Epoche Sabori Gesmid a Magis sancita est. Hinc, teste Isaacio, incipit periodus Canicularis Persica ann. ͵μϡϡχιϛ, & omissio veteris emboliſmi, ac Salchodai Persici. Hoc est, quod Isaacius dicit, ἀπὸ τινῶν ἀρχῆς χρόνων. Γέγονε δὲ ἡ εἰρημένη διὰ αὐξ ἐτῶν ἀποκατάστασις, ἀπὸ τινῶν χρόνων τζ ἐτῶν ἡ ἀρχῆς τῆ Ιασδαγέρδου βασιλείας. Illa ἀρχὴ χρόνων est χνιι annus ἡ ἀρχῆς τῆ Σαβώρου, a χνιι anno imperij Sabori Gesmid. Ante translationem ἐπαγομένων, ordinaria neomenia Aben conueniebat in ιιιι Aprilis, distans ab epocha, hoc est a viii Aprilis, quatuor diebus, siue quatuor lustris solidis. Ergo χνι annis ante annum Christi ϡϡχχν, periodi Iulianæ 5038, neomenia Aben concurrebat cum epocha. ideo erat neomenia epochæ per definit. χιι, anno lustri secundo. Itaque anno antecedente 5021 iniuit lustrum Oromazda Aban Persici, adhuc Prisco Salchodai ordinem suum tuente, neque in formam anni Aegyptiaci soluto. Quare panegyris epochæ ultima Salchodai Persici celebrata est anno Christi ϡϡχviii, qui erat primus Constantini, anno primo sexti lustri Chaldaici Sari Tebeth. Proinde initium magni mensis Chaldaici est posterius initio Sari Chaldaici annis solidis viginti. quibus ad epocham Chaldaicam Semiramidis additis, hoc est ad annum 2481 periodi Iulianę, consurgit 2501, a quo deducimus filum methodi Salchodai Chaldaici. Est enim tantum methodus, non autem vera epocha: idque fecimus, ut altius obseruationes æquinoctiorum in annis Persicis repeteremus, & eas cum Chaldaicis compararemus. Nam ante Cyrum, qui primus in Persida rerum potitus est, Persæ Assyrijs primum, deinde Medis Assyriaci imperij inuasoribus paruerunt; ac propterea proprium annum nullum habebant, sed Semiramico utebantur, hoc est epocha Semiramidis Chaldaica. Ecquod luculentius huius rei testimoniū dare possumus, quam epocham æquinoctialem, quæ apud Medos anno Hararathis, vel Artycæ, decimo septimo, apud Chaldæos anno primo Nabonassari, celebrata est, quam adhuc Persæ, ut antea diximus, in suis Kalendarijs Neuruz Hararath vocant? Quamuis tam illustre testimoniū non haberemus, tamen ratio vincit Persas non alia epocha usos, quandiu Assyrijs parebant, aut Medis, quam ea, qua domini eorum, Assyrij, & Medi utebantur. Aliter putare, hoc est sensu communi carere. Igitur ex quo reges habuerunt, sub illis annū suum instituerunt. Itaq; anno Cyri χχviii nouū suum Salchodai insti-

tuerunt, anno periodi Iulianæ 4181, neomenia Pharauardin, viii Aprilis: qui est annus, qui dicitur primus Cyri Esdræ, & Chronicorum Capite ultimo libri secundi in fine, quando debellata omni Asia Cyrus potuit dicere, *Deus dominus cæli dedit mihi regna terræ*, qui erat annus capti Iechoniæ, & proinde captiuitatis Iudaicæ, lxviii. ac in eius autumno cæpit annus lxix, eodem anno primo Cyri labente, quo edictum libertatis Iudæorum emissum est. Itaque anno secundo Cyri ineunte Iudæi egressi finibus Babyloniæ, & aliarum regionum, in quas a Nabuchonosoro deportati fuerant, in Palæstinam redierunt, & mense septimo, anno septuagesimo capti Iechoniæ altare excitarunt. Hic est verus annus Cyri, qui vocatur primus, secundus, libris Chronicorum, Esdræ, & Danieli. Græci putant annum primum Cyri a deuicto Astyage, Olympiade iv, Babylonij a deuicto Nabonido, qui & Darius Medus, hoc est a xxii anno imperij Persici: Persæ a subacta Asia. Hæc nobilis, & illustris obseruatio est, quum secundum morem Persarum Panegyris epochæ innouata sit Cyro illi magno, cui par nullus belli gloria & rebus gestis, & amplitudine imperij fuit a Belo usque, qui fines potentiæ suæ ab Indo flumine, ad insulas Aegæi maris, extendit. A domita igitur Asia consurgit eius annus primus Danieli, & Esdræ memoratus, hactenus Chronologis ignoratus. Quare ab annis periodi Iulianæ abiectis 4180, remanet annus Salchodai Cyri. Anno periodi Iulianæ, 5021, Christi ccccviii, Constantini primo, ut diximus, celebrata est panegyris epochæ a Persis. Deductus per regulam perpetuam 4180, remanet annus Salchodai Cyri 841, hoc est primus octaui mensis magni Aben: quæ quidem Panegyris concurrebat cum inauguratione Sabori Gesmid, quem adhuc utero matris concluſum Magi regem renunciarunt abhibitis custodibus, ne in puerperio, si forte femina nasceretur, pro e masculus extrarius subderetur. Hoc docet Agathias. Itaque anno decimo septimo, lustro quinto Asphandarmah, luxatus fuit, ut diximus, tenor furtiuarum dierum. Anno autem huius Salchodai quinquagesimo, lustri tertijdecimi Meharseruſch secundo, imperij Xerxis tertio, contigit panegyris illa; cuius initio libri Ester fit mentio, neomenia Pharauardin, xxvii Martij, annis duobus ante neomeniam æquinoctialem, quæ incidit eo sæculo in lustrum Rasch. Quare aut panegyrim illi maturarunt Magi, aut sexenium in panegyribus consumptum est. Hoc conuiuium, quo reges Persarum excipiebant proceres regni sui lingua persica τυκπὰ dictum fuisse scribit Ctesias, & alij ex Ctesia. quod significat θρόνος. תכתה enim Persice nihil aliud quam thronus. Per conuiuium & Panegyrin θρόνα nihil aliud intelligi posse, quam ἐνθρονισμὸν βασιλέως, palam est. Sane illa conuiuia, & ludicra, quæ Xerxes condixit proceribus, & populo suo, inierunt a xxvii Martij, ad xxiii Septembris, a neomenia Pharauardin, ad neomeniam Mehar, per clxxx dies, ut est Ester i, 4. qui est modus sex mensium Persicorum absolutorum. Menses autem, quibus liber Ester utitur, sunt meri Lunares Iudaici appellationibus Chaldaicis nullam cognationem cum mensibus æquabilibus Persarum habentes. Anno xii Xerxis, quinquagesimo nono Salchodai Cyri, tertio lustri xv Pharauardin, neomenia Pharauardin xxv Martij, neomenia Nisan vi Pharauardin, xxx Martij, feria v, epacta tam æquabili, quam æquata ✱. xiii die Nisan, hoc est xviii Pharauardin, xi Aprilis, feria iii, indulta Amano cædes Iudaicæ gentis. Cap. iii, 12. Neomenia Sivvan feria prima, xxviii Mai, v Thir. xxiii Sivuan xix Iuni, xxviii Thir, feria secunda, Cap. viii, 9. Neomenia tam Adar Iudaici, quam Asphandar Persici conuenerunt in xviii Februarij, feria prima xiii Adar, ii Martij, feria vi, in qua cædes hostium gentis Iudaicæ, xiiii autem tam Adar, quam Asphandar fuit sabbatum, quo etiam cessatum a cæde, ut ab omni opere. Cap. ix, 17, & deinceps. Vnicum vero, sed luculentissimum huius epochæ Cyri, & anni Persici testimonium supereſt nobis in prophetia Haggæi cap. ii, 1. *Vigesima quarta die, sexto mense, secundo anno regis Darij, in septimo, una & vigesima die mensis, verbum Domini datum fuit per Haggæum Prophetam.* More suo, & scripturæ incipit a mense populari Iudaico, id est Lunari, qui hic sextus est, & idem qui cap. i. 1. eiusque vigesima quarta dies erat vigesima prima cuiusdam septimi mensis. manifesto ille septimus mensis non est Lunaris. ergo æquabilis, & proinde Persicus. Erat annus periodi Iulianæ 4291, de quo per perpetuam regulam deductis 4180, supereſt annus currens imperij cyri Asiatici cxi. & proinde per doctrinam Canonum antecedentium, neomenia Sari xii Martij. sextus mensis Iudaicus a coitu luminarium v Augusti, a visione, vi eiusdem neomenia Schehariz ix Augusti, cuius vigesima prima dies xxix eiusdem Augusti, & proinde vigesima quarta a visione Lunæ, ut tunc sæpe putare solebant neomenias suas. Quare uidemus hic manifesta epochæ, & Salchodai Cyri argumenta. Schehariz autem vocat mensem septimum, quum tamen sextus esset, fortasse, quia mense Asphandar Darius Nothus iniuit imperium, & is esset primus mensis, qui primus imperij. Omnes interpretes Iudæi & nostri, veteres, ut recentiores, hunc

res, hunc locum silentio dissimularunt. Ex his manifestum est iam tunc translationes in usu fuisse. Nam anno 3338 Iudaico, qui erat 4290 periodi Iulianæ Cyclo ☽ xv, ○ vi, epacta tam æquabilis, quam castigata fuit IX. proinde xiii Septembr. ubi epacta IX, fuit nouilunium feria vi. Sed Iudaice feria vii. ac sequens annus Iudaicus cæpit feria v. ergo annus 3338 fuit abundans, & proinde Neomenia Nisan xii Martij, feria vii. quæ tamen debebat esse ii. Atque hactenus de anno Chaldaico, & Persico, quorum cognitione nihil præstantius in hac doctrina temporum, ut hæc longa disputatio aut primas in illa obtinere, aut inter primas huius doctrinæ diatribas censeri merito debet. Ex hac quoque validissime confirmatur sententia nostra περὶ κέντρων τροπικῶν καὶ ἰσημερινῶν in viii Ianuarij, viii Aprilis, viii Iulj, vii Octobris. Primum expressè indicatur a Diodoro Siculo, secundum satis explicatur hac diatriba ex qua manifesto constat caput epochæ esse a viii Aprilis, ubi æquinoctium erat sæculo Semiramidis. Tertium κέντρον constat ex neomenia Hecatombæonos Attici, quæ nunquam statuebatur ante viii Iulij, ne in ipsa viii quidem, ut mox disertius aperietur. quartam probat vetustissima consuetudo Iudæorum, qui etiam hodie inde annum suum Iulianum ordiuntur, siue illam a Macedonibus acceperunt, quod habet magnam speciem veri, siue, quod verissimum est, eam retinuerunt ab anno Exodi, quo neomenia æquinoctij conueniebat cum vii Octobris, feria ii, anno iiii Cycli tropici, æquinoctium vernum feria v in ii Aprilis concurrens cum neomenia Nisan primi Mosaici. quæ quis negauerit non solum vera, sed etiam iucunda esse? Neque vero dubitandum est, eam esse Tekuphan, ad quam festum σκηνοπηγίας, tanquam ad normam, dirigendum esse Moses præcipit. Vetustissima enim doctrina est, ut quadrantum diei, sic a quadrantibus diem incipiendi, ex qua obseruatione quatuor cardinum doctrina pendet. Quid magis meret assensum, quam Iudæos ab ultima vetustate anni sui Iuliani initia ab ea die capere, in qua tempore Exodi æquinoctium fuerit? Prophetis, catharis, & scarabeis aliter videtur. Vincant pertinacia, ego veritate. Quod autem diximus, veteres Atticos nunquam neomeniam Hecatombæonos ante viii, ne in ipsa quidem viii, Iulij statuisse, diserte a Platone ostenditur in libris de legibus, quando iubet eum mensem primum anni esse, qui proxime τροπὰς θερινὰς sequitur. At viii Iulij erant τροπαὶ θερινάι. ergo ante viii neomenia primi mensis non statuebatur. Exemplum habemus in neomenia primi Hecatombæonos Metonici, qui quum congrueret diei xv Iulij, eam cum xiii Schirrophorionos concurrisse scribit Diodorus Siculus. Ergo neomenia Scirrophorionos popularis eo anno inciderat in iii Iulij, & proinde neomenia Hecatombæonos in ii Augusti. Quod si nulla illis religio incessisset huius neomeniæ post viii Iulij statuendæ, nihil vetabat, quæ neomenia fuit Scirrhophorionos, eam esse neomeniam Hecatombæonos. Sed locupletius testimonium dabimus. Anno quarto Olympiadis cxxxviii, belli Peloponnesiaci septimo, Stratocle Prætore, Luna defecit mense Boedromione. Aristophanes Νεφέλαις. ἡ σελήνη δ' ἐξέλιψε τὰς ὁδούς. Vetustissimum Scholion: ἐπὶδὴ ἔκλειψις ἐγένετο σελήνης τῷ πεσπέρᾳ ἔτει ὅπὶ Στρατοκλέους, Βοηδρομιῶνι. Nos scimus eam defectionem contigisse Octobr. ix, aureo numero xiii, Boedromionos quinta, anno x periodi Atticæ. Hecatombæon vi Augusti. Σκιῤῥοφοριὼν vii Iulij. Vides, ne Hecatombæonos neomenia anteverteret viii Iulij, Scirrophorionem summotum eo fuisse intercalatione Ποσιδεῶν δεύτερος anno antecedente. Tanta religione cauebant, ne Hecatombæonos neomenia ante κέντρον statueretur. Eclipsis igitur illa Lunaris cõtigit Βοηδρομιῶνος πέμπτῃ ἱσταμένου, Πυανεψιῶν δεκάτῃ πεντεκαιδεκάτῃ πρυτανείας, belli, ut diximus, Peloponnesiaci anno vii labente. Pergit Aristophanes --- ὁδ' ἥλιος τὸν θρυαλλίδ' εἰς ἑαυτὸν δύθεως ζωσελκύσας ἀφανῆν ἔφασκεν ὑμῖν, &c. Ait manifesto Solem quoq; postea defecisse. Duo ibi Scholia diuersa. prius: ἀχ ὡς ἔ ἡλίος ἐκλείψαι, ἀλλ' ὡς ἀπλᾶντος ἐκλείψειν, εἰ στρατηγοῖ Κλέων. *Non*, inquit, *quod Sol defecerit, sed minatur se defecturum, si belli summæ præficiatur Cleo.* imo defecit, quod posteriore Scholio confirmatur: ἡλίος δ' ἐγλώσσα καθά πινα τύχην ἔκλειψις, Κλέωνος χειροτονουμένου. Certe illa defectio Solis contigit diebus ciciii post illam priorem Lunarem, die xxi Martij, aureo numero xv, Ανθεστηριῶνος ἕκτῃ μετὰ ντος, Ελαφηβολιῶνος νουμηνία πρυτανείας. & hinc octauum annũ belli Peloponnesiaci incipit Thucydides, quum ait, ἔ δ' ἐπιγνομένου ἔτους δύθις ἐξέλιψέ πε ἥλιος. Ab hoc æquinoctio, ad æquinoctium autumni, vocat θέρος, hinc ad vernum æquinoctium, semper vocat χειμῶνα, & ita per illa semestria duo partitur tempora anni. quod exemplo caret, & merito reprehenditur a Dionysio Halicarnassensi. ex quibus colligitur bellum Peloponnesiacum inijsse numero aureo octauo, non septimo, quod quidam arbitrantur. Sed redeamus ad κέντρα nostra. quorum primum in vii Ianuarij vocetur Atticum, secundum in viii Aprilis Semiramium, Assyrium, Chaldaicum: tertium in viii Iulij Elidense, Olympicum. quartum in vii Octobris Mosaicum, Hebraicum, Macedonicum. Ea vocabantur vulgo κέντρα τροπικὰ, καὶ ἰσημερινὰ, quanuis iandudum esse desijssent vera κέντρα. Nam anno periodi Iulianæ 2481 æquinoctium conficebat in viii Aprilis: anno autem 2897

bruma

bruma cæpit confici VII Ianuarij, solstitium VIII Iulij. anno vero 3217 æquinoctium Mosai cum in VII Octobris. Apud Aristotelem & Theophrastum desinant docti viri alia κένσα, quam hæc, diuinare. loquuntur enim illi præstantissimi viri non ex animi sui sententia, sed ex vulgi consuetudine. Hoc iam antea non semel confutauimus.

CANON DECIMVS.] Hæ obseruationes ὁλοχερεῖς potius, quam ἀκριβεῖς dici possunt: quia vetustissimi Chaldæi interuallum ab umbra meridiei æquinoctiali unius sæculi, ad umbram meridiei æquinoctialem alius, aut plurium sæculorum, notantes, ex eo colligebant προήγησιν ἰσημερινῶν. quod quum ὁλοχερῶς fieret, non poterant ἀκριβῶς τὸ διάφορον τῆς ἐπισίας & παρατημορίου, *differentiam excessus quadrantis diurni*, deprehendere. Hoc enim animaduerti potest ex momento, quo conficitur æquinoctium, quod diuersis νυχθημέρου momentis committi solet, non autem semper in meridie. Ex istis tamen vetustissimis obseruationibus gradus ad rem deprehendendam factus est. adeo ut Thales, & Pherecydes ex istis obseruationibus primi omniũ Græcorum, & post eos, Meto & Euctemo τροπὰς καὶ ἰσημερίας inuestigarint, & non solum libros de æquinoctijs reliquerint, sed etiam ὡροσκόπια καὶ ἡλιοτρόπια ipsi popularibus suis construxerint. Certe primi omnium illi Orientis Sapientes viam, qua ad id perueniri posset, ostenderunt, tametsi viam ipsam ingredi non potuerunt. Quod igitur ipsi ex hac anni forma προηγήσεις ἰσημερινὰς deprehenderint, auctores merito huius præclari inuenti dici possunt. Nam momenta præcessionum vix tandem animaduersa sunt sæculo Gelalæo, quemadmodum suo loco demonstratum est, ut veteres Græci tantum suspicati sint modum anni tropici minorem esse quadrante diei supra dies CCCLXV. sed quanta esset illa differentia, nunquam definire potuerunt.

His animaduersis, non operosum est omnium Orientis nationum, quæ anno vago utebantur, tempus ciuile, & caput periodorũ ad suam epocham reuocare. Vt enim Persæ, donec sub Assyrijs & Medis fuerunt, illorum, quibus parebant, anni formam sine immutatione ulla secuti sunt, & traiectionem ἐπαγομένων eodem tempore post CXX annos celebrabant, postea sub domestico rege, tempus traiectionis ἐπαγομένων mutarunt: ita omnes, qui postea sub imperio Persarum vixerunt, non solum eorum annum, ut ratio ipsa postulat, sed & instituta quoq; Persica retinuerunt, donec excusso iugo, & regibus ex gente sua creatis, aliud tempus traiectionis epagomenon instituerunt, ut nouã epocham regi nouo sancirent. Ecce enim Armenij a Cyro usque, ad medium imperium Antiochi Magni, Persam dynasten, vel regem habuerunt, quorũ ultimus fuit Hydarnes unus ex septem Persidos principibus. quo ab Antiochi Magni legatis victo, Armenij in potestatem eius venere, qui ipsis duos nouos reges ex eorum gente imposuit, Artaxion, & Zadriadin. Illi, victo a Romanis Antiocho, in partes Romanorum discedentes, priuatis legibus regna sua administrarunt, & quum Persarum instituta, ritus, & religionem per omnia retinerent, anni quoque formam consequenter eandem obseruabant. Strabo: ἅπαντα μὲν οὖν τὰ τῶν Περσῶν ἱερὰ καὶ Μῆδοι καὶ Ἀρμένιοι τετιμήκασιν. donec XXVI annis post Antiochi Magni obitum, anno periodi Iulianæ 4553, num. Eusebiano MDCCLVI, Thir Persici tertiodecimo, hoc est lustro Schehariuz, noua periodus ab illis instituta. ad cuius methodum XII ab annis Persicis per regulam perpetuam, vel ab annis periodi Iulianæ 4552 abijcienda. Longo post interuallo, Christi cultu accepto, & superstitionũ Persicarum vanitate abdicata, anno periodi Iulianæ 5265, epagomenis a sede sua transmotis, anno libere in antecedentia vagandi potestatem fecerunt. Formam mensiũ magnorum, & dispositum periodi in sequenti Diagrammate proposuimus. Igitur ab anno primo Armeniorum hodierno, hoc est periodi Iulianæ 5265, abiectis ex perpetua regula, 4552, supersunt 713. Numerus proxime minor in tertio versu subiecti Diagrammatis est 601: quo, unitate minus, deducto de 713, supereſt annus 113 Marchathz sexti mensis magni, hoc est annus primus lustri XXIX. & proinde neomenia Marchatz in IX Martij, neomenia ἐπαγομένων in VI, exitu mensis Mariri, qua hinc ad finem mensis Huri translata, hoc est, in III Iulij, neomenia Sahami submota est in IX Iulij: atque adeo ab eo tempore Sahami fuit princeps mensium Armeniacorum, donec acceptis sero tandem mensibus Iulianis, quibus hodie utuntur, eam anni formam desierunt.

Linea magnorum mensium.	MENSES ARMENIORVM.	Menses magni collecti.
1	ARATS	1
2	MAHIK	121
3	ARICHI	241
4	AHELI	361
5	MARIRI	481
6	MARCHATS	601
7	HARWATSIS	721
8	NAWASARI	841
9	HVRI	961
10	SAHAMI	1081
11	THERI	1201
12	CAGVTS	1321

DE AN-

DE ANNO HEBRAEORVM AVTVMNALI.

Disputatio de anno Chaldæorum ad doctrinam anni Hebræorum, vel epocham Noæ patriarchæ, nos deduxit, cuius ut methodus expeditissima est, propter cognationem, quam habet cũ Chaldaico Saro, ita causſæ ipsius ab ultima origine repetitæ, & a nemine inuestigatæ non minorem voluptatem habent. Non dubium igitur est, quin ante Exodũ, menses Hebręorum æquabiles fuerint, omnes $\overline{xxx}$ dierum: quod quidem olim a nobis demonstratũ est in historia Diluuij, ubi aperuimus eos mẽses omnes fuisse æquabiles. Quod autem ab autumno illud tempus ciuile inciperet, manifesto docet Moses Exodi $\overline{xxxiiii}$, Ἑορτὴν συγκομιδῆς καρπῶν ἐν ἀποκαταστάσει ἐνιαυτοῦ. *Celebrabis solenne collectionis frugum in reuolutione anni.* Non, ut Septuaginta, μεσοῦντος ἐνιαυτοῦ. item cap. $\overline{xxiii}$, καὶ τὴν ἑορτὴν τῆς συλλογῆς ἐν ἐξόδῳ ἔτους ἐν τῇ συγκομιδῇ τῶν ἔργων σου ἀπὸ τοῦ ἀγροῦ. Initium autem huius epochæ a $\overline{xxvi}$ Octobris, ubi anno primi Hominis primo neomenia æquinoctialis confecta fuit. Vnde omnes deinceps Patriarchæ initium annorũ suorum æquabilium instituerunt. Anno autem primo post Diluuium a Patriarcha Noe instaurata est hæc epocha: qua semper Hebræi ad excidium Tem-

TABVLA CHELADIN SIVE MAGNORVM MENSIVM HEBRAICORVM.

Linea Cheladin.	Neomenia in periodo Iuliana.	Litera Dominical.	Neomenia in annis Mundi.	Charact. neomen.	Neomenia Zygonos in diebus Iulianis.	Neom. æquinoct. in an. periodi Iul.	Cheladin collecta.
1	2421	FE	1658	2	XIII Oct.	2473	1
2	2541	CB	1768	4	XII	2597	121
3	2661	GF	1898	6	XI	2721	241
4	2781	DC	2018	1	X	2845	361
5	2901	AG	2138	3	IX	2969	481
6	3021	ED	2258	5	VIII	3093	601
7	3141	BA	2378	7	VII	3217	721
8	3261	FE	2498	2	VI	3341	841
9	3381	CB	2618	4	V	3465	961
10	3501	GF	2738	6	III	3593	1081
11	3621	DC	2858	2	IIII	3709	1201
12	3741	AG	2978	4	III	3833	1320
1	3861	ED	3098	6	II	3957	1
2	3981	BA	3218	1	KAL.	4081	121
3	4101	FE	3338	3	XXX Sept.	4205	241
4	4221	CB	3458	5	XXIX	4329	361

TABELLA LVSTRORVM.

Linea lustrorum.	Lustra collecta.	Neomenia prisci Cheled in diebus Iulianis.	Neomenia noui, siue Mosaici Cheled in diebus Iulianis	
1	1	XXVI Oct.	VIII. Oct.	VII
2	5	XXV	VII	VI
3	9	XXIIII	VI	V
4	13	XXIII	V	IIII
5	17	XXII	IIII	III
6	21	XXI	III	II
7	25	XX	II	Kal. Oct.
8	29	XIX	KAL. Oct.	XXX. Sept.
9	33	XVIII	XXX Sept.	XXIX
10	37	XVII	XXIX	XXVIII
11	41	XVI	XXVIII	XXVII
12	45	XV	XXVII	XXVI
13	49	XIIII	XXVI	XXV
14	53	XIII	XXV	XXIIII
15	57	XII	XXIIII	XXIII
16	61	XI	XXIII	XXII
17	65	X	XXII	XXI
18	69	IX	XXI	XX
19	73	VIII	XX	XIX
20	77	VII	XIX	XVIII
21	81	VI	XVIII	XVII
22	85	V	XVII	XVI
23	89	IIII	XVI	XV
24	93	III	XV	XIIII
25	97	II	XIIII	XIII
26	101	KAL.	XIII	XII
27	105	XXX Sep.	XII	XI
28	109	XXIX	XI	X
29	113	XXVIII	X	IX
30	117	XXVII	IX	VIII

pli, & casum Sedekiæ, usi sunt, ad quam Tekuphoth suas dirigebant. Anno, qui Exodi tempus anteceſſit, mensibus sex, neomenia æquinoctialis commissa est in $\overline{vii}$ Octobris, mense magno septimo, lustro vigesimo ineunte, ut habes in Tabula lustrorum, in qua e regione 20 lustri occurrit $\overline{vii}$ Octobris, anno periodi Iulianæ 3216, & 3217, ut habes in penultimo versũ prioris Tabellæ. Hæc epocha uno anno serius a nobis constituta est, quod ea causſa fecimus, ut lustrum inciperet a bisexto Iuliano. Nam alioquin debuit esse in anno duodecimo cycli Solaris. Sed confusio secuta esſet, si bisextum Iulianum in secundum annum lustri incurreret. Eodem res recidit. Magnos autẽ mensſes, uta Chaldæis σάρους, ita ab

ita ab Hebræis חלדים vocatos fuisse minime dubitamus: חֶלֶד enim est longissimus vitæ humanæ terminus. Psalmo xxxix, 6. Longissimus autem terminus vitæ humanæ post Diluuium definitus a Deo cxx annorum. Genes. vi, 3. Atqui is est modus Sari Chaldaici. Sarus igitur, & חלד idem. atque totidem annorum spatium longissimam vitæ humanæ definiuit Epigenes Byzantius, auctore Censorino. quod profecto accepit a Chaldæis, apud quos seculum & Σάρος idem est. Et præterea idem Epigenes, quum, teste Plinio, scriberet Chaldæos obseruationum cælestium memoriam in laterculis notam dccxx annorum retinuisse, nihil aliud per illos dccxx annos intellexit, quam sex Σάρους Chaldaicos, quod est dimidium unius Salchodai. Rursus vetustissimam esse opinionem de longissimo vitæ humanæ curriculo, quod cxx annis definiebant, cognoscimus ex Seruio ad iiii Aeneidos: *Tribus enim*, inquit, *vita humana continetur: Natura, cui ultra centum & viginti solstitiales annos concessum non est.* &c. quæ doctrina plane est Chaldaica. Vide reliqua, quæ huc pertinent, in libris de Emend. Temp. Vbi tamen dicimus a Chaldæis Hebræos hanc anni formam accepisse. Nunc mutamus sententiam. Nam utriusque nationis eadem ab initio fuit Epocha, a xxvi Octobris: donec anno periodi Iulianæ 2480, cyclo Solis xvi, neomenia epagomenon, quæ erat in vi Octobris, feria v, in neomeniam Tisri Chaldaici mutata, Epagomenis in iii Aprilis traductis, neomenia Σάρου Nisan facta est æquinoctialis in viii Aprilis, propter Semiramidem. a quo tempore viii Aprilis fuit caput anni, usque ad medium regnum Seleucidarum. vii Octobris fuit Tekupha anni, & caput annorum Solarium, ad hanc usque diem, hoc tantum discrimine interueniente inter veterem, & hodiernam anni formam: quod ea erat vaga per cxx annos, & beneficio emboliſmi unius mensis caput ad priscam epocham redibat. Hodie vero mera Iuliana est propter quadrantes anni, quas Tekuphoth vocant, quæ iam ab ultima antiquitate Iudæis in usu sunt. Itaque inde Computi sui Lunaris exordium sumit Rabbi Hillel: & nulla est hodie inter omnes nationes, quarum notitia ad nos peruenit, quæ tam vetustum παράπηγμα, & Titulum temporis certo designare possit. Chaldæi autem in neomenijs conueniebant in mense vernali, ad autumnalem. Hinc ad vernum tempus, propter luxatas a sede domestica Epagomenas, solidis quinque diebus discrepant. Hæc igitur anni forma sola in usu fuit Patriarchis, donec anno Exodi duæ mutationes interuenerunt, prior formæ æquabilis in formam Lunarem, altera epochæ autumnalis in vernam. Exodi xii, 1. Tunc neomeniæ inceperunt indici per tubicinem, quum eo in altera forma opus non esset, quæ semper immutabili ordine progrediebatur. Quia vero Lunæ menses aliquando sunt caui, aliquando pleni, annus autem Lunaris aliquando ὑπερήμερος, propterea opus fuit neomeniam indicere, neque prius eam sanctificare, quam per præconem a Consistorio pronunciaretur. quod antea non fiebat, quum menses essent xxx dierum, & propterea neomenia ignorari non posset. In mense pleno, trigesima die, classico signum dabatur imminentis neomeniæ. Tunc enim Luna erat ἔνη καὶ νέα, quæ aliter vocari posset dubia Luna. Hebræi, ut alibi declarauimus, vocabant כסא, id est κρύφιν. quod eo die Luna sub radijs Solis lateat, Græci ὑπαυχασμὸν vocant: vulgus barbarorum astronomorum combustionem Lunæ. In Psalmo lxxxi, 3, eodem tenore ista continuantur כסא חדש quod ad verbum est ἔνη καὶ νέα. Igitur Hebræi confinia neomeniarum כֶּסֶא חֹדֶשׁ eodem modo, quo Græci ἔνλω καὶ νέαν, Latini *Ianam veterem nouellam*, vocant. Et quia, ut vetustissimi Magistri Iudæorum dicunt, Luna procedit פַּעַם בִּקְצָרָה פַּעַם בְּאָרוֹכָה, *aliquando longius, aliquando breuius*, propterea in mensibus plenis tam τὴν τεμακάδα, quam τὴν νεομηνίαν sacram habebant, neomeniam quidem ex ordine, τεμακάδα autem propter neomeniam, quia incertum erat, utrum ἐν τεμακαδι, an ἐν νεομηνίᾳ ciuili Luna renouaretur. Quod כסא, id est τεμακὰς, sacra esset, patet Prouerb. vii, 20. Psalmo lxxxi, 3. quem locum iam produximus. Psalterium, quo Antiochena Ecclesia utitur, non ex Græco lxx Hellenistarum Alexandrinorum, sed ex Hebræo conuersum est. In illo loco Psalmi lxxxi, 3, vox כסא retenta est, quam Paraphrastes Arabs, cuius interpretatio singulis verbis Syriacis inter binas lineas interiecta est, quia vim illius verbi non assequeretur, omisit. At Iesus bar Hali in suo Lexico Syroarabico eius duas interpretationes ponit. priore plenilunium exponit, posteriore nouilunium. Priorem quoque sequitur Hieronymus Prouerb. vii, 20. Plenilunium enim interpretatus est in sua Latina translatione. Sed quis dubitat כסא κρύφιν esse, saltē qui mediocriter scit Hebraice? Inde recte Paraphrastes Chaldæus בֵּיתָא דמתכסה, ἐν τῇ σελήνῃ κρυπτομένῃ. Eodem modo Sapiens Aben Ezra Prouerb. vii, 20 interpretatur שֶׁיִּתְכַּסֶּה הַיָּרֵחַ רֹאשׁ חֹדֶשׁ, *principium nouilunij, quando luna occultatur.* Quia igitur τεμακὰς καὶ νεομηνία propter dubiam Lunam continuabantur, propterea ambæ sacræ erant. Vnde Horatius dixit *trigesima Sabbata*. Inde coniunguntur semper ἑορτὴ, καὶ νεομηνία, *trigesima Sabbata & nouilunium.*

כסא.

כסא וחדש. ut apud Apostolum ad Colossenses Iesus Siracides xliii, 6. καὶ ἡ σελήνη ἐν πᾶσιν εἰς καιρὸν αὐτῆς, ἀναδοχὴν χρόνων, καὶ σημεῖον αἰώνων. ἀπὸ σελήνης σημεῖον ἑορτῆς, φῶς ἐν μεταμένῳ. ὅτι σωτελεσμας. Igitur σωτέλφα σελήνης, ut ait ipse, hoc est *finis Lunæ*, est σημεῖον ἑορτῆς. Ita etiam loloquitur Vitruuius lib. ix, cap. iii: *decrescentia quotidiana, ad præfectionem Lunaris mensis* &c. τῇ κάθ' ἡμέραν μφώσῃ ἕως σωτελείας σεληναίκθ μλώς. Finis vero ille est כסא, quando sub luce Solis latet. Itaque quod dictum est Genes. i, 14, *& sint in signa, in tempestiuitates, in dies, & annos*, ibi diuisio temporis rotunde concepta est, in dies, menses, quatuor anni tempestiuitates, annos. Itaque per אותות intelliguntur σωτέλφα mensium, ut loquitur Siracides, non, ut stulte interpretantur Iudæi, eclipses, & cometæ; quæ etiam אותות vocantur. Sed propterea non sequitur in eadem notione hic accipiendum. Quod in Iudæis non mirarer, nisi & homines quoque nostri instituti idem secutos esse animaduerterem. At rectissime Tertull. ii in Marcionem, cap. iii: *Erunt in tempora, in menses, & annos.* אות igitur, siue, ut loquitur Siracides, σημεῖον σωτελείας, est ἡ τεσσαρακάς, trigesima Luna, ἕνη καὶ νέα, ἑορτὴ, περνεομλωία. In ea ergo institutum fuit classicum canere. quod quidem una cum ipsa anni Lunaris forma admissum est. Hoc est, quum relictis neomenijs mensium æquabilium, Lunares in usum receptæ, quæ propter inæqualitatem recte obseruari non possunt, nisi classico indicantur. Eodem igitur tempore & neomenia Lunaris, & mos classicum canendi inducta sunt. Quod sane verum est. Sub exodi enim tempus hoc introductum. Psalmo lxxxi, 4, 5, 6. ubi diserte dicitur tunc hunc morem classicum ἐν τεσσαρακάδι canendi imperatum fuisse, quando Israel subtraxit scapulas ab oneribus, & dura seruitute liberatus est. quod quis dubitat tunc accidisse, quando fines Aegypti duce Mose migrarunt? Nam ad illud usque tempus, crudeli seruitute oppressi fuerant, cui finitæ idem dies, qui migrationis ex Aegypto, fuit. At Iudæi, & nostri quoque interpretes male locum illum assequuntur. Nam Commate 5, Ioseph sumitur pro toto Israel, ut Psalmo lxxx, 1. Ioseph enim fuit primogenitus, non Ruben. Et a primogenito omnis prosapia denominata. i Chron. i, 1, 2. Quod igitur lxxxi, 4, 5 ait hunc ritum introductum fuisse, quum depulsum est iugum seruitutis, manifesto allusum est ad Exodi xii, 2. *Hic mensis erit vobis princeps mensium*. Sed anno sequenti clangor tubæ institutus. Numer. x, 10. Tunc igitur forma anni Lunaris sancita, & initium anni ab autumno, ad veris initia, traductum. Sed quidam, quibus meridie non lucet, obijciunt veterum Hebræorum menses Lunares non fuisse, argumento quod i Reg. iiii, 7, duodecim præfecti secundum numerum mensium anni regiam annonam procurabant: item quod per xii menses anni, duodecim Tribuum principes tenebantur aulæ regiæ interesse, omnes secundum ἐφημερίας suas, & mensem suum. i Chronic. xxvii. Ergo duodecim menses tantum erant in anno Hebraico, & proinde nullus emboliſmus, ac consequenter annus Lunaris non erat. Annum Lunarem negare fuisse, extremæ imperitiæ est, siquidem τεσσαρακὰς vocabatur, כסא, *Luna occultata*. Quomodo, inquiunt, si annus embolimæus est xiii mensium, duodecim tantum mensibus ministerium eorum circunscribebatur? Ridicula est oppositio. Nam in xxvii primi Chronic. est מחלוקת, hoc est ἐφημερία, Arabice *Nubeth*. Ministrabant per ἐφημερίας, & orbes, ut Sacerdotes, qui quum in xxiiii familias tributi essent, unusquisque hebdomada suam operabatur: & quemadmodum prima familia non incipiebat a primo primi mensis Sabbato, ita non est necesse, eum, qui primus erat in functione sua in aula Regis, a primo mense anni incipere. Sed qui primus erat in functione mensis illius, dicebatur primus, ut in Sacerdotum stationibus prima hebdomas ex 168 hebdomadibus dicebatur hebdomas Ioiarib. Ergo quum hoc sancitum est a Salomone, & Dauide, ut per menses ministeria aulicorum distributa essent, non refert, primum, aut tertium anni mensem esse eius, qui primus eam prouinciam aggressus est, sed eum esse mensem primum, in quem prima statio incurrebat. Propterea i Reg. iiii, 7, diserte scribitur, unicuique attributum mensem fuisse in anno ad alimoniam regi procurandam. Non dixit primæ functioni primum anni ciuilis mensem competere, sed intelligit mensem, qui primæ functioni competebat, eum esse primum non utique anni, sed xii illarum functionum. Ita fiebat, ut anno embolimæo, is, qui in primo mense primus erat, idem eodem anno, qui xiii menses habebat, bis ministraret: & qui superiore anno in secundo mense ministrabat, post emboliſmi celebrationem, in primo mense anni deprehenderetur. Exemplum dabo. Primo anno cycli Iudaici prima statio incat a neomenia Nisan, xxvii Martij. Anno sequente eadem statio incurret in primum mensem in xvi Martij. Anno tertio in v Martij. Sed anno quarto, eadem statio incidet in neomeniam Adar xxiii Februarij. & functio quæ superiore anno inuerat a neomenia Ijar, in hoc anno conueniet in neomeniam Nisan, xxiiii Martij. Non tamen ea erit prima, quia in primum mensem incurrit, sed Adar erit primus mensis,

quia in eo prima ſtatio deprehenſa eſt. Ita per ſingulos emboliſmos prima ſtatio ſecundam anteuertebat menſem unum, quomodo fiebat in anno Hagareno & Damaſceno, in quo menſis embolimus locum cedebat ſequenti, ut qui erat ſecundus menſis, in anno embolimæo, occuparet locum primi. Ideo ī Chronic. xxv, 2, quia primæ ſtationis princeps erat Ieſboam, propterea menſis Ieſboam ſemper dicebatur primus, quodcunque anni tempus incurreret. Sed dicitur duodecim menſes anni eos functionibus ſuis operatos eſſe: proinde tot menſes tantum in anno, quod ſtationes fuiſſe, id eſt xii. Eſt idem obijcere, & per idem repelli poteſt. Quod autem duodecim tantum menſium in anno mentio fit, hoc non proprium fuit Hebræorum, ſed commune omnibus gentibus, quæ quanuis emboliſmo uterentur, tamen duodenos dumtaxat menſes anno imputabant; ut Romani, qui ſuum Mercedonium, Athenienſes ποσιδεῶνα δεύτερον intercalabant. Et tamen in Ænigmate Cleobuli duodecim tantum menſes attribuuntur anno; & quum annus embolimæus Athenienſium conſtaret diebus cccxcii, tamen ccclx tantum anno attribuunt ij, qui dicunt tot ſtatuas Demetrio dedicatas fuiſſe, quod luces habet annus abſolutus. erant autem illæ ſtatuæ numero ccclx. Quis veterum Romanorum anno Quiritium plures duodenis menſibus anno adſcripſit? Denique embolimus menſis pro nullo habebatur. Iuriſconſultus l. Quum biſextum: De verb. ſign. *Cato putat menſem intercalarem additiuium eſſe, omneſque eius dies pro momento temporis obſeruat, extremoque diei menſis Februarij attribuit Q. Mutius. Menſis autem intercalaris conſtat ex diebus viginti octo.* Quod igitur menſis intercalaris pro momento temporis haberetur, propterea non mirum eſt duodecim tantum menſes perpetuos anno attribui, nunquam autem tredecim. Hinc contingebat, ut qui Terminalibus (quæ erat pridie Kalendas intercalares) natus eſſet, is xxii diebus minor haberetur eo, qui Kal. intercalaribus natus eſſet, quum tamen is, qui Kalendis intercalaribus natus eſſet, uno die poſterior eſſet illo. Lepida ſpecies refertur in Digeſtis Iudaicis, Capite primo Meghillah, item Capite primo Niddah. Primo ſciendum eſt Iudæos non mitti ad geſtum publicorum negotiorum priuſquam tredecim annos compleuerint: & tunc vocantur בְּנֵי מִצְוָה *filij præcepti*. Anno primo Cycli Iudaici Ruben natus eſt xxix die Adar prioris: Simeon autem neomenia Adar poſterioris. Simeon erit maior natu menſe integro, quam Ruben. Nam quum ambo anno xiii cycli completo, in quo non eſt emboliſmus, in iure contendent de annis pubertatis, quam Iudæi, ut diximus, xiii annorum definiunt, alter dicet ſe natum eſſe xxix Adar, alter neomenia Adar. Sane qui natus eſt neomenia Adar, maior natu eſt eo, qui xxix Adar in lucem exijt. Ac propterea, ut Ruben perueniat ad tutelam ſuam, oportet eum expectare xxix dies, ut fiat בן מצוה. Alioqui videtur iniquum, ut qui prior natu eſt, poſterior eo habeatur, qui poſterius natus eſt. Hoc nimirum ea exceptione repellitur, quod menſis intercalaris pro nihilo habetur. כִּי חֳדָשִׁים אַתָּה מוֹנֶה לַשָּׁנִים וְאֵין אַתָּה מוֹנֶה יָמִים לַשָּׁנִים *Quia anno menſes, non dies, imputantur.* Ergo dies illi xxx Adar prioris non imputantur anno, perinde ac ſi nunquam fuiſſent. Quod igitur duodecim tantum menſes attribuuntur anno in ī Reg. iiii, & ī Chronic. xxvii, hoc non ideo dictum, quod non intercalarent, ſed quia menſis intercalaris pro momento haberetur. Quod autem in primo menſe prima ſtatio operabatur, hoc non accipiendum, quaſi a primo menſo anni prima ſtatio inciperet, ſed quia primus menſis is eſſet, qui primæ ſtationi competebat. Hinc igitur recte confutatur obiectio illa, qua pertinaces contendunt menſem veterem Hebræorum Lunarem non fuiſſe. Concludamus igitur, quia ultima menſis dicebatur κρύψις σελήνης, menſem σεληναϊκὸν fuiſſe: quod autem tempore Exodi illa forma anni ſancita eſt, id vero non poſſe negari, quum id Pſalmo lxxxi, 5, & xii, 2 Exodi diſerte expreſſum ſit. ex quo loco etiam conſtat ab autumno, ad tempus veris, caput anni traductum fuiſſe. Vetus tamen epocha a vii Octobris, ad hanc uſque diem, eſt titulus annorum Iulianorum Iudaicorum, quæ ut ſumma vetuſtas eſt, ita ſtudioſis maxime obſeruanda. Nam hodie nulla extat in uſibus ciuilibus antiquior epoche. Annum igitur priſcum æquabilem Hebræi poſt tempus Exodi ad illam epocham æquinoctialem dirigebant, annum autem Lunarem ad illam veterem anni formam exigebant. Nam per eam tempeſtates anni, æquinoctia, ſolſtitium, & brumam indagabant per κεντεσκαιδεκατηρίδα, ut Canon vi huius Capitis docuit. Hodie ex anno Chaldaico Iulianus factus eſt, ſeruata tamen veteri epocha in vii Octob. Ex quibus manifeſtum fit vetuſtiſſimam epocham, qua utebantur, ante tempus exodi fuiſſe in xxvi Octobris. Aliter ſi aliunde eius initium caperetur, neomeniam non potuiſſe conuenire in vii Octobris, ubi erat æquinoctium tempore Exodi. Et ſane hæc ſunt luculenta, iucunda, utilia. quæ qui non capit, prorſus hebes eſt, qui negligit, ruſticus. Ex ſuperiori diſputatione περὶ τεσσαρακαιδεκάτης, ſiue κρύψεως σελήνης, colligitur veteres Hebræos non a viſione Lunæ menſes putare ſolitos, quod vel cogitare ridiculum

diculum est. Nam sæpe numero Luna sui videndi potestatem non facit triduo solido a iugo. & potest fieri, ut statim a iugo sequenti neomenia videri possit. Hoc modo, mensis ciuilis sæpenumero esset xxvii dierum duntaxat. Sane accidit ut Luna eodem die occultari, & videri possit, quod rarissime contingit, idque Plinius ait non posse fieri, nisi quum Sol est in Ariete. Sed amici quidam nostri anno MDLXIII, quum in Aremorico mari nauigarent, post Solem occasum xxiii Februarij viderunt Lunam nouam, quam mane antecedente veterem, notauerant, nondum radijs Solaribus implicatam. Erat neomenia Adar posterioris, xv ἰχθυῶνος. Quod si ponamus Lunam non potuisse videri in antecedenti mense, qui erat Adar intercalaris, nisi post triduum a iugo, Adar ille insitiuus fuisset tantum xxvii dierum, si neomenias a visione Lunæ putari mos fuisset. Quare in nullius mortalis potestate est neomenias a visione Lunæ incipere, quod tempus visionis admodum & inæquale & incertum sit. Præterea si eodem tempore Luna noua videri posset, tamen pendentibus nubilis non posset. Ineptissimum igitur est, quod quidam Iudæi tam veteres, quam recentiores scribunt, stante utroq; Templo, neomenias a visione Lunæ instituere moris fuisse. Muhammedani, qui triduo, aut biduo a coitu luminarium neomeniam Muharram ineunt, non possent hoc præstare. Non enim omni neomenia, ne sudo quidem cælo, Lunam videre possunt. Sed quod imposuit Iudæis, qui ita scribunt, & alijs, ut ita sentirent, persuaserunt, est mos antiquus, quo & ipsi utuntur hodie. Nam etiam quocunque die mensis, primo, secundo, aut tertio primum nouellam Lunam viderent, eam sanctificabant. Hoc & Turcæ quoque faciunt. Conscendunt altas speculas diei ultimæ mensis vespere. & si vident Lunam, eam acclamationibus prosequuntur. Sin autem, nihilominus indicunt neomeniam ex Triacontaeteridon hebdomadicarum doctrina, ex Tabula quinta Capitis x libri primi. Idem faciebant illi veteres Hebræi, quos non ad visionem Lunæ, quod nemo præstare potest, sed a iugo neomeniam instituere solitos fuisse, satis superque indicio est ἡ τεμακὰς, quæ est κρύψις σελήνης, a qua, ut dixi, sæpenumero, nisi post triduum, Luna videri non potest. Ideo tam τεμακάδα, quam νεομηνίαν, sacram habebant, propter incertum tempus nouilunij. Cuius rei manifesta hodie in Iudaismo extant vestigia, quum duos festos dies neomeniæ continuant. sed ineptam eius rei caussam reddunt, quum hoc se facere dicunt propter ספק לגלות, id est dubium Lunæ in deportatione, siue exilij, in quo nunc versantur. Sed hæ sunt reliquiæ veteris moris, quum duo dies sacri continuarentur, ἡ τεμακὰς, quam ἑορτὴν, & prima mensis, quam ἱερομηνίαν vocabant. Itaque manifestum eius rei vestigium extat i Samuel. xx, 27. ubi מִמָּחֳרַת הַשֵּׁנִי ἀπὸ τῆς ἐπιούσης δευτέρας νεομηνίας. *postridie Kalendarum secundarum*. quod in eod. Cap. 34 diserte exponitur בַּחֹדֶשׁ הַשֵּׁנִי. ἐν νεμηνίᾳ δευτέρᾳ. Duas igitur neomenias celebrabant, siue binas Kalendas, propter dubium Lunæ. Quare inepte Iudæi vocant dubium deportationis, quum sit res adeo vetusta. Nam ridiculum & plane explodendum, quod paraphrastes Chaldæus commiscitur. תִּנְיָנָא דְּבָתְרוֹהִי: והו עבור יהא מיומי. *a diebus eius posterioribus, isque est mensis intercalaris secundus*. quod quid sit, nemo est qui capere possit. Nam Hebraismus diserte dicit in biduo continuo Dauidem abfuisse. At iste interponit mensem intercalarem. Nam a neomenia mensis qua primum abfuit, ad neomeniam illius qua secundo non comparet, manifesto est mensis unus. Quis non miretur absurditatem? Est sane locus insignis. Qui interpretantur הַשֵּׁנִי חֹדֶשׁ, *diem secundum mensis*, non magis possunt tueri id, quam si דִּבְרֵי יְהוָה verterent *Deum verbi*, quum sit *verbum Dei*, quemadmodum illud *secunda neomenia, non secunda neomeniæ*, aut mensis. Quis Grammaticus aliter dixerit? Non enim aduertunt fuisse diem festum, ut ibid. 18. propterea conuiuio, quo omnes neomeniæ instaurabantur oportebat domesticos interesse. Et sequenti die idem faciendum erat. proinde & ipsa quoque erat neomenia id est secunda, quæ secundo conuiuio celebrabatur ob dubium Lunæ. Si igitur κρύψις σελήνης erat ἐν τῇ τεμακάδι, profecto visio non poterat, nisi rarissime, sequenti nocte contingere. Quæ sunt argumenta manifestissima veteres Hebræos non ἀπὸ τῆς ὄψεως, sed ἀπὸ τῆς σωιόδου τῶν φωσήρων neomenias suas putasse. Atque hæc hactenus de anno Hebræorum tam æquabili, quam Lunari. quibus nemo neque meliora, neque certiora adferre poterit. a quorum cognitione omnes stelliones, æmulos, καθαροὺς submouemus.

IN CAPVT DVODECIMVM.

In hoc Caput omnem doctrinam anni vagi Aegyptiorum, Armeniorum, Persarum coniecimus. Quicquid ad historiam eius pertinet, habes abunde in libris de emend. temp.

KALENDARIVM ANNI VAGI.] Non indiget interprete.

TABVLA PRIMA CHARACTERISMI.] Quod anno Iuliano Enneadecaeteris est, id anno vago Aegyptiaco est εἰκοσιπενταετηρίς. Quemadmodum enim in xix annis Iulianis Lunæ

rationes cum Iulianis minimo discrimine paria faciunt, ita in annis $\overline{xxv}$ Aegyptiacis minimum relinquunt de horis, & scrupulis. Enneadecaeteris Iuliana maior est Lunari hor. 1. 485. Icosipentaeteris Lunaris superatur ab Aegyptiaca hor. 1. 123. ut perspicue constat ex hac Tabella duplici: cuius prior pars continet characterismum annorum, cum excessu Solari supra Lunam, quemadmodum factum est in Enneadecaeteride Iudęorum Iuliana. Altera continet characterem annorũ εἰκοσιπενταετηρίδος Nabonassari, Armeniorum, & Iezdegird. Εἰκοσιπενταετηρὶς constat Enneadecaeteride Lunari, cum eius sex primoribus annis, quorum character 1.6.362 cum charactere unius enneadecaeteridos compositus 2.16.595, dat characterem εἰκοσιπενταετηρίδος 3.22.957. Itaque εἰκοσιπενταετηρὶς constat vigintiquinque Lunaribus annis communibus, siue Arabicis, & præterea mensibus embolimis nouem, septem quidem unius enneadecaeteridis, duobus unius sexennij enneadecaeteridis. Quatuor igitur εἰκοσιπενταετηρίδες sunt quater viginti quinque anni Arabici, & quater nouem menses embolimi, qui fiunt tres anni Arabici. Itaque quatuor εἰκοσιπενταετηρίδες sunt anni Arabici $\overline{ciii}$.

TABVLA QVARTA PRAECESSIONIS LVNARIS.] Hæc Tabula idem est anno Nabonassari, Armeniorum, & Iezdegird, quod Iuliano prima Capitis tertij, & quod Tropico tertia Capitis quarti.

TABVLA QVINTA MENSIVM.] Menses Armeniorum priscorum antea nostris incognitos primi publicauimus. Hodie ipsi mensibus Iulianis cũ eorum appellationibus utuntur postquam ab anno Christi 532, Christianismum amplexi sunt.

Menses Persarum non primi quidem publicauimus, quum Alfonsini, & alij superioris æui astronomi hoc occuparint facere. Tamen quia adeo deformati sunt in illa editione, ut vix vestigia verorum nominũ compareant, nos ex libris Arabicis, restituta illis prisca appellatione, vere videri possumus primi illos publicasse in libris de emend. Temp. In nostris Tabulis Arabicis sexti mensis litera ultima est Z. In subiecto autem Laterculo est R. Hoc accidit, quia eadem utriusque literæ figura est in Arabismo, solo puncto Z a R distinguente. Hic vero etiam apposuimus eorundem nomenclatura ex Georgio Chrysococce, apud quem si quid variat a nostra editione, scias id accidere ex legentium usu, qui in illa lingua varius est, ubi puncta vocalia adhibita non sunt. Vt, exempli gratia, primus mensis pro ratione legentium potest esse Phrurdin, Pharauardin, Pharuardin, Pharurdin. Sic dicas de nomine Assuerus, Oxyares, Xerxes. Arabes tamen videntur Frurdin, non Pharauardin, pronunciare: pro quo Alfragani metaphrastes Iudæus scripsit Afrurdin, ubi A nõ est enunciandum, non magis quam apud eosdem Iudæos *Aplaton, Axuuerſs, Aſchſdrapan Aklim*. Plato, Xerxes, Satrapa, Clima. Isaacio monacho Φαρκάτης est, qui hic Φαρβαρδὶν, Ἀρπιπὲς, qui hic Ἀρδεμπές. Hæc diuersitas nata ex diuerso modo legendi. Nos ut hæc nomina legenda sunt, ex Canonib. Arabicis docuimus. & qui aliter legit, errat. Rursus Persæ fere semper in fine nominis mensis adiungunt Mah, id est *mensis. Pharauardin Mah. Adarpahaſcht Mah. Chardad Mah*. id est, Pharauardin mensis. Adar pahascht mensis. Chardad mensis. idque κατὰ διαφορὰν. ne scilicet menses cum diebus mensis confunderentur. Omnes enim mensis dies sunt cognomines alicuius herois, regis, in quibus appellationibus sunt quædam eadem, quæ & mensium. Ne igitur appellationes, quæ mensibus, & mensium diebus communes sunt, inter se confunderentur, propterea Mah additũ ad distinctionem. Sed in Græco Laterculo quidã menses habent Ma, quidã non habent, ut $\bar{\delta}, \bar{\zeta}, \bar{\eta}, \bar{\theta}, \bar{\imath}, \imath\bar{\beta}$, &c. Postremo τὰς ἐπαγομένας, ut Ptolemæus vocat, hodieque Abyssinis ita vocantur, Tabulæ Arabicæ semper vocant מסתרקאת, MVSTERAKATH, id est furtiuas, obreptitias, ut recte olim interpretati sumus: & fidem facit Chrysococces, qui κλοπιμαίους vertit, id est ad verbum *furtiuas*. Sed hoc Arabicum est. Nam Persæ vocant eas *VVahak*, quæ semper ad calcem Asphandarmeh adijciuntur, & annum claudunt, ut ratio postulat. Quare reijcendum illud somnium, quod in noua editione Alfragani legimus, epagomenas in finem Aben adijci. Nam si Pharauardin est primus mensis, ut re vera est, quomodo in fine octaui adijciuntur, quas certissimum est ab anno Christi 632, semper in fine Asphander poni. Neque veriora sunt, quæ editor illius libri comminiscitur de anno Persarum Ecclesiastico & ciuili: quæ qua leuitate excogitata sunt, eadem reijci possunt: ut & illud quoque, anno primo Iezdegird neome-

Μῆνες Περσῶν.

α	Φαρβαρδὶν.	λ
β	Ἀρδεμπές.	ξ
γ	Χορδὰτ.	ϙ
δ	Τυρμᾶ.	ϙκ
ε	Μερδὰτ.	ϙν
ϛ	Σαχελούρ.	ϙπ
ζ	Μεχερμᾶ.	σι
η	Απανμᾶ.	σμ
θ	Αδέρμα.	σο
ι	Δῆμα.	τ
ια	Πεχμάν.	τλ
ιβ	Ασφανδαρμὰτμα.	τξ
	Κλοπιμαῖαι ε	τξε

Quum enim lustrum primum initio noctis antecedentis, secundum autem initio sequentis inciperet, iam unum diem annis quatuor accretuisse sine actu intercalationis animaduertebant. Nam nulla gens ante Iulium Cæsarem diem in ciuilibus usibus intercalauit. Aegyptij vero, qui omnem intercalationem ominosam putabant, districte eam fieri & nominari vetabant. Scholia Germanici ex Græcis antiquitus Latina facta: *Deducitur autem (Apis) a sacerdote Isidis in locum, qui nominatur Adytos, & jurejurando adiguntur, neque mensem, neque diem intercalandum, quem in festum diem immutarent, sed* CCCLXV *dies peracturos, sicuti institutum est ab antiquis.* Ex hoc tam illustri loco manifestum est & Diei intercalationem, quam postea coacti sunt acipere post editionem Iulianam, & mensem, qualem Persæ post 120 annos intercalabant, Aegyptios detestatos fuisse. Itaque quum scirent annum esse dierum $\overline{CCCLXV}$, & quadrantis, diem illum ex quadrantibus vertente lustro conflatum præfracte non intercalabant, sed sensim, & quasi aliud agentes, quum annum primum lustri ab ineunte, secundum a media, tertium a desinente nocte, quartum a meridie inchoarent. Præclarum de hac re Marcellini extat testimonium, libro $\overline{XXVI}$. *Sed anni interuallum verissimum memoratis diebus (*$\overline{CCCLXV}$*) & horis sex adusque meridiem concluditur plenam. annique sequentis erit post horam sextam initium, porrectum ad vesperam. Tertius a prima vigilia sumens exordium, ad horam noctis extenditur sextam. Quartus a medio noctis, usque ad claram tranitur lucem. Ne igitur hæc computatio, variantibus annorum principijs, & quodam post horam sextam diei, alio post sextam excurso nocturnam, scientiam omnem squalida diuisione confundat, & autumnalis mensis inueniatur quandoque vernalis, placuit senas illas horas, quæ quadriennio viginti colliguntur, atque quatuor, in unius diei noctisque adiectæ transire mensuram.* Quid potuit illustrius ad sententiam nostram firmandam adduci? Quod autem lustrum ἔτος ἡλιακὸν diceretur, præter eximium scriptorem Censorinum, testis etiam est Orapollo lib. $\overline{II}$, cap. $\overline{LXXXIX}$. τὸ δὲ ἔτος κατ' Αἰγυπτίους τετάρων ἐνιαυτῶν. Itaque diem priuatim excipere, qui calci anni adiungeretur, quantum execrati sint, habes supra ex Scholiaste Germanici. Ratio vero patet. Nam αἱ ἐπαγόμεναι erant cognomines alicuius Dei, & in ea eius Dei, cuius erant cognomines, natalis celebrabatur. Quod si sexta ἐπαγομένη accederet, cui Deo dicaretur? cuius Dei γενέθλιον celebrarent? Ita igitur vocabantur, Οσιρις, Αρχηγις, Τυφωεὺς, Ἶσις, Νέφθη, ἤτοι ἀποφράς. quas omnes, ut dixi, θεῶν γενεθλίους agebant, ut scribit Plutarchus. Quod si accederet sexta ἐπαγομένη, essent duæ ἀποφράδες, duæ nefastæ continuæ.

$\overline{IIII}$ ἔτος κυνικὸν μέγα.] Vnum lustrum Iulianum est una dies magni lustri Canicularis. Nam quemadmodum in anno sunt $\overline{CCCLXV}$ dies, ita tot lustra sunt in anno magno caniculari, qui est Iulianorum 1460 absolutorum, & totidem Aegyptiacorum, & uno amplius. quod supra tetigimus. Primum lustrum incipiebat ab ineunte nocte, quæ Thoth antecedebat. secundum ab ea, quæ post meridiem primæ Thoth; tertium ab ea, quæ post meridiem secundæ. & sic deinceps, donec $\overline{CCCLXV}$ lustrum inciperet ab initio noctis τοῦ νέφθης, siue ultimæ Epagomenon, & primum a sequenti nocte, quæ antecedebat neomeniã noui Thoth Canicularis. Quot autem anni de magno lustro transierant, non magis operosum erat scire, quam quum diem mensis tenueris, scire quod dies de illo mense fluxerint. Esto, verbi gratia, Σῶθις in $\overline{XV}$ Paophi. Volo scire quotus annus magni lustri Canicularis agitur. A neomenia Thoth, ad $\overline{XV}$ Paophi ineuntem, sunt dies absoluti $\overline{XLIII}$, qui quater multiplicati conficiunt annos lustri magni præteritos $\overline{CLXXVI}$. Itaque Sothis illa, siue annus ille primus lustri minoris, est centesimus septuagesimus septimus iniens magni lustri Canicularis. Ita non poterant ignorare, neque quotus annus cycli magni Canicularis esset, neque quotus minoris, quum Deorum tituli, quibus cognomines erant, hoc non paterentur ignorare, & sciretur quoto quadrante diei Sothis, aut Isis, reliqui anni inituri essent. Sic Persæ hodie suum Neuruz non ab oriente, occidente Sole, aut media nocte incipiunt, sed ubi collectio horarum, & scrupulorum unum diem consummauit, quocunque τοῦ νυχθημέρου tempore inciderit, ante, aut post mediam noctem. quod antecedente capite expositum est. & ita non sentiunt sese unam diem τοῖς ἐπαγομέναις adijcere. Quum igitur tot sint lustra minora in maiori, quot dies in anno simplici, nempe $\overline{CCCLXV}$, ubi Σῶθις omnem annum percurrisset, anni omnes Aegyptiaci erant 1460. Atqui in periodo Caniculari, anni Aegyptiaci 1461 omnino esse debent. non igitur Sothis redibat ad eandem diem Iulianam. Si enim annus primus Aegyptiacus iniit a feria prima, explicata tota periodo annorum 1460 Ægytiacorum, annus secundus inibit a quinta. Hoc enim constat, diuisis 1460 in 7, relinqui feriam quartam. Itaque si primus iniuit a prima feria, annus 1461 inibit a quinta. Anno ante primum Christi Dionysianum litera Dominicalis fuit DC. Ponamus Thoth Aegyptiacum inisse Kalendis Augusti, feria prima, ubi litera C. Sane anno Christi 1459,

qui erit 1461 Aegyptiacus iniens & 1460 Iulianus ab eo, quem diximus anteceſsiſſe primum Chriſti Dionyſianum, cyclus Solis erat XII, litera Dominicalis G. Ideo feria quinta litera D, in ſecunda Auguſti. Ibi igitur incepiſſet annus Aegyptiacus 1461. Sed debuit a Kalendis eiuſdem incipere. Nimirum non potuit, quia periodus magna Canicularis eſt annorum Aegyptiacorum 1461 abſolutorum. Quare, ut antiquas metas contingeret, non potuit fieri, niſi poſt exactam periodum annum ſinerent ſine nomine tranſigi. Quod ſi non fecerunt, ſane omnis periodus Aegyptiaca uno die in conſequentia aberat a capite antecedentis periodi.

VI ἐμβολισμὸς ἐνδιάθετος.] Omnino expoſitum in II Definitione. Ἐνδιάθετος dicitur, quia in mente retinebatur, non in uſum populi publicabatur. quanquam maior pars populi hoc non poterat ignorare, propter cognomina dierum.

VIII προσήγησις σελληνιακή.] Tam προσήγησις, quam ὑπόλειψις σελληνιακὴ, nihil aliud eſt, quam dies collectus ex differentia rationum Solarium, & Lunarium. Quo autem minor fuerit differentia, eo maior erit periodus προσηγητικὴ aut ὑπολειπτικὴ. Exemplum: Differentia Enneadecaeteridos Lunaris & Tropicæ maior eſt, quam differentia enneadecaeteridos Iulianæ & Lunaris. Ideo maior periodus προσηγητικὴ dierum Iulianorum, quam ὑπολειπτικὴ dierum Tropicorum: quum προσηγητικὴ ſit annorum 304, ὑπολειπτικὴ annorum 228. Rurſus minor eſt differentia Icoſipentaeridos Aegyptiacæ, & Lunaris, quam differentia enneadecaeteridos Iulianæ, & Lunaris: Iccirco maior eſt periodus annorum Aegyptiacorum DCCXXV, quam annorum Iulianorum CCCIII.

IN CANONES.

CANON SEXTVS.] In fine præcepti docetur, quomodo per feriam, ſiue characterem anni explorari poſſit, an in numero annorum erratum ſit, eiuſque ratio promittitur ſuo loco. Hoc quidem iam a nobis præſtitum eſt in Tabulam octauam magni luſtri: ubi docuimus poſſe ἀλογισίαν committi in numero annorum, quando in anno biſextili neomenia Thoth concurrit cum Kalendis Ianuarij. Eodem enim anno neomenia Thoth ſequentis incidet in XXXI Decembris eiuſdem anni Iuliani biſextilis. Itaque adhuc uno anno Iuliano currente, ſecundus annus Aegyptiacus numeratur, & anno ſecundo Iuliano tertius Aegyptiacus. In anno biſextili quoque ſi Thoth incidat in XXIIII Februarij, quæ eſt ſedes biſexti, tunc annus ſecundus a biſexto traijcit neomeniam Thoth in antecedentem diem, quum antea, a XXXI Decembris retro ad ipſam XXIIII Februarij, in ipſo anno biſextili ſemper neomenia Thoth in antecedentia aſcenſionen fecerit. At a XXIIII Februarij, retro ad Kal. Ianuarij, non in anno biſextili, ſed in ſequenti, traiectio fit, ut diſerte in Tabula octaua magni luſtri animaduerti poteſt.

IN CAPVT TERTIVMDECIMVM.

In hoc caput coniecimus Thoth fixum Aegyptiorum, & Pharauardin Sultanicum, qui & ipſe hæret ſemper in die æquinoctij. Præterea menſibus anni Iuliani Actiacis cum menſibus Sultanicis recte conuenit, quod omnes ſint τριακονθήμεροι, & ἐπαγόμεναι in fine anni πενταήμεροι in anno communi, in embolimæo ἑξαήμεροι. Itaque recte a nobis coniuncti ſunt. Thoth autem fixi duplex eſt epocha, Actiaca, & Diocletianea. Actiaca ab anno mortis Antonij & Cleopatræ, qui erat periodi Iulianæ 4685, a Kalendis autem primi Ianuarij Iuliani XVII: & dicitur χρηματισμὸς Θεῶν Σεβαστῶν, hoc eſt, *Aera Deorum Auguſtorum*. Cenſorino dicitur tantum *annus primus Auguſtorum*. Sed ſubintelligendum DEORVM. Quandiu Aegyptij anno vago uſi ſunt, habebant quemadmodum & veteres Perſæ, omnes dies anni alicuius Dei cognomines, aut Herois, aut, ut ipſi vocabant, ἡμιθέους: Incidat Thoth in ortum Caniculæ. Annus primus, cum tribus ſequentibus, erat cognominis illius Dei, cuius & cognominis erat prima dies Thoth. Eodem modo ſecundum quadriennium erat cognomine Dei, aut Herois ſecundæ Thoth, tertium tertiæ: & ita deinceps, donec omnia luſtra numero CCCLXV in totum anni vagi contextum erogata eſſent, qui fiebant anni 1460, quæ dicitur periodus Canicularis magna, aut ἔτος κυνικὸν μέγα. Præterquam quod luſtrum ſolidum erat cognomine alicui diei anni, etiam ſinguli anni luſtri ſingulis Dijs cognomines erant; quorum quaſi tutela erant. Primus ſine dubio erat Σῶθις, id eſt Canicula, quia ad ortum Caniculæ dirigebatur. ſecundus Ισις, per conſequentias & interpretationem, quia Σῶθις ab Aegyptis dicebatur

Canis

neomeniam Di & Nisan conueniſſe. Nam neomenia Nisan eo anno co... ...fuit xxvii Martij, feria vi, & tralatione Iudaica, xxviii, feria ſeptima. æquinoctium xvii ...rij, propter biſextum, quum in anno communi Iuliano fuiſſet in xviii. Neque qui ſint dies Almedgen, & Alfrugen intelligo, neque Reſeb attoſeg. Arabica ſunt quidem illa. Sed quia quibus literis concepta ſunt, ignoro, propterea pudentius ab his interpretandis abſtinuero, quam fecit agreſtis editor, qui commenta ſua non veritus eſt pro vera interpretatione adferre.

TABVLA OCTAVA MAGNI LVSTRI.] Annis Iulianis 1460 accreſcunt biſexta 365, qui eſt unus annus Aegyptiacus abſolutus. Annus enim Iulianus ſuperat Aegyptiacum quadrante diei, quæ ſunt horæ ſex. eæ poſt quatuor annos Iulianos conſummant diem unum, quem biſextum Romani vocant. Igitur anni Iuliani 1460 totidem annos Aegyptiacos ſuperant diebus 365, qui eſt, ut dixi, unus annus Aegyptiacus. Ergo 1460 Iuliani 1461 annis Aegyptiacis æquales ſunt, ita ut Thoth Aegyptiacus non prius rediturus ſit ad eandem diem Iulianam, quam poſt annos Iulianos 1460, & 1461 Aegyptiacos, id eſt, ut annus 1462 Aegyptiacus iniens incidat in eandem diem, in qua erat ante 1460 annos Iulianos, & 1461 Aegyptiacos. Quibus animaduerſis, totidem annorum Iulianorum periodum conſtruximus, in quam artificioſe annum vagum trium gentium, Aegyptiorum, Armeniorum, Perſarum coniecimus, ut ſine ullo labore neomeniam primi mensis eorum una opera adipiſci poſſis. Quum enim videremus & nos, & magnos viros ſæpe falli in deprehendendo Thoth Nabonaſſari, & eo ad ſuam diem Iulianam reuocando, animaduertimus, quando Thoth incidit in Kal. Ianuarij anno Iuliano Biſextili, Thoth ſequentis anni deprehendi in ultima Decembris eiuſdem anni biſextilis, & tunc creſcere numerum annorum Nabonaſſari unitate, quum tamen numerus annorum Iulianorum eadem unitate minor ſit. Atque vir quidam magnus in ſuo Canone anni Aegyptiaci non leuiter propter hanc cauſſam errauit. Scio equidem peritos per hallucinationem, non per inſcitiam, hac in re lapſos fuiſſe. Eſt & alia errandi anſa in Februario. Nam quum omnes dies anni Iuliani quaternos annos Aegyptiacos ſibi vindicent, ut habes in hac Tabula, tamen xxv Februarij quinquies, non quater, ponitur, idque in annis Nabonaſſari. In annis autem Armeniorum & Iezdegird xxiiii Februarij quinquies ſumitur, quarum poſterior eſt dies intercalaris inter xxiii, & xxiiii Februarij ordinarij. Quis tam Lynceis oculis, ut in his eum παροράν non contingat, ſi Tabulam non conſuluerit? Hæc igitur fallere poſſunt. Præterea, quum per antecedentes x menſes Iulianos in anno biſextili Thoth, Sahami, & Pharauardin diem mutent in antecedentia, non anno biſextili, ſed eo, qui biſextilem proxime ſequitur, Thoth mutat ſedem a xxiiii Februarij, ad Kalendas Ianuarij incluſiue. Quis e tot doctis hoc animaduertit? & ſi quis animaduertit, quam perſpicacem eum eſſe oportet, ſi eum ratio hac in re non fugerit? Ideo ut tam peritioribus laborem minueremus, quam ut tironibus in hoc quadriuio tuto præiremus, hanc utiliſſimam Tabulam conſtruximus, ex qua ſine ulio aut laboris tædio, aut erroris periculo ſtatim neomeniam primam Aegyptiorum, Armeniorum, & Perſarum conſequi poſſit.

Demonſtratio autem omnis eorum, quæ de Februario diximus, exponitur his duabus tabellis, quas hic ſubiecimus. Prior oſtendit quando, & quota die Februarij Thoth ſedem mutet in anno Iuliano. Poſterior demonſtrat, quomodo hoc fiat. Quia enim mutationis huius cauſſa eſt biſextum, & annus Iulianus, cui competit duplex litera Dominicalis, propterea tres annos biſextiles in poſteriore Tabella ſignauimus, & per dies Februarij a xxiii, ad Kalendas Martij incluſiue, feriam diei in illis tribus annis biſextilibus poſuimus, quia a Kal. Martij retro ad xxiii Februarij, ferias omnes notando non poſſumus ignorare, utra ex duabus literis ſumenda ſit pro litera Dominicali. In priore Tabula tertius Thoth Nabonaſſari habet feriam ſextam, quum litera duplex eſſet CB. Adi poſteriorem Tabulam. Ibi ſub CB reperies feriam ſextam e regione vigeſimæ ſextæ Februarij, ſiquidem putas dies ſecundum rationem biſexti, hoc eſt, ſi vi Kal. priores vocetur dies xxiiii, & vi Kal. poſteriores xxv. Hoc modo enim v Kal. erit xxvi, non xxv, ut in anno ordinario. Rurſus anno ſeptimo Thoth habet feriam iii, litera duplici currente ED. In poſteriore Tabula ſub ED feria tertia eſt e regione xxv biſextilis, quæ reſpondet vigeſimæ quartæ Februarij ordinarij, ubi litera F tam ordinaria, quam biſextilis. Ex quo probatur, F poſterius eſſe ordinarium, F autem prius eſſe inſititium. Nam ſi F poſterius eſt feria tertia, ergo D de duabus poſterior eſt litera Dominicalis, non autem E. quod eſt in primis notandum. idque melius ex anno undecimo Nabonaſſari demonſtratur, litera duplici GF currente: quo Thoth iniuit feria ſeptima, quæ in Tabella poſteriore ſub GF eſt in ſede Biſexti inter xxiii, & xxiiii Februarij ordinarij, ubi litera

TABVLA PRIOR.

Anni Nabonass.	Cyclus Solis.	Liter. Dominic.	Charact. Thoth.	Dies Febr.	Litera dierum Febr.
1	19	E	4	26	A
2	20	D	5	26	A
3	21	CB	6	25	G
4	22	A	7	25	G
5	23	G	1	25	G
6	24	F	2	25	G
7	25	ED	3	25	F posterius
8	26	C	4	24	F prius
9	27	B	5	24	F prius
10	28	A	6	24	F prius
11	1	GF	7	24	F prius
12	2	E	1	23	E

TABVLA POSTERIOR.

Dies Febr. ordinarij.	CB	ED	GF	Dies Feb. biſextilis.	Litera dierum Febr.
23	3	1	6	23	E
Sedes Biſexti.	4	2	7	24	F
24	5	3	1	25	F
25	6	4	2	26	G
26	7	5	3	27	A
27	1	6	4	28	B
28	2	7	5	29	C
Kalend. Martij.	3	1	6		D

inſititia F. inſititiam enim eſſe tum prius exemplum oſtendit, tum huius anni Thoth. quia ſi F eſt feria ſeptima, ergo de duabus literis G prior nondum mutata eſt, ſed adhuc currit pro litera Dominicali. Itaque rectiſſime Romana Eccleſia annum primum cycli Solis inſtituit eum, in quo litera duplex GF eſt in luſtro Iuliano, quarum F incipit cyclum Solis a xxiiii Februarij, quæ ſecundum ordinarium uſum eſt vi Kal. Martij. Igitur F prius eſt intercalare, poſterius ordinarium. In Valentiniani tamen Auguſti inauguratione poſterius F dicitur biſextile & inauſpicatum καταχρήσθ δημοτικῇ καὶ κατ' ἰδιωτισμὸν, quomodo Mercedinus non vocabatur menſis intercalaris, ſed poſterior menſis xxviii dierum, qui profecto eſt Februarius ordinarius. Hæc accuratius demonſtranda fuerunt, tum ob lubricam & errori opportunam methodum annorum vagorum, tum etiam quia antea a nemine demonſtrata, & an ſcio an alicui certo cognita hæc fuerunt. At ita quidem in anno Nabonaſſari. Nam aliter habet in annis Armeniorum & Iezdegird, qui inceperunt ab anno primo luſtri Iuliani, Thoth autem primus Nabonaſſari incidit in annum tertium. Ideo methodi diuerſæ, & proinde etiam peritiſſimis fraudem facere poſſunt.

DEFINITIONES.

ιι ἔτος κυνικόν.] Quemadmodum quadriennium Aegyptiacum eſt dierum 1460, ita magna periodus Canicularis eſt annorum Iulianorum 1460. Rurſus quemadmodum luſtrum Iulianum eſt dierum 1461, ita maxima periodus Canicularis eſt annorum Aegyptiacorum 1461. Quadrienniũ autem vocabant ἔτος ἡλιακὸν μικρὸν, quia unus dies intercalabatur, non utique in ciuilium dierum uſu, in quo annus eſt ſemper dierum duntaxat 365, ſed in mente, καὶ ἐνδιαθέτως, quod ita faciebant. Primus annus luſtri vocabatur Σῶθις, ſecundus Ιπς, tertius Οπελς, quartus Ωρος. Poſtquam confecta periodo annorum 1461, qui erat magnus annus Canicularis, & Thoth reuerſus erat ad eandem diem Iulianam, tunc neomenia luſtri Canicularis incipiebat a nocte, quæ poſt meridiem τῇ ἐπαγομένων ſequebatur, oriente Canicula ἀκρονύχως, quam Σῶθιν vocabant, nocte, quæ Thoth antecedebat. Et totus ille annus vocabatur Σῶθις, id eſt Canicula. Anno ſequente eadem nocte, quæ Thoth antecedebat, obſeruabant ortum caniculæ, qui utique non ἀκρονύχως, ut anno antecedente, ſed media nocte oriebatur. Hinc incipiebant annum ſecundum luſtri quem vocabant Ιπν. Anno tertio ortus Caniculæ ante Solem eminebat, & hinc tertius annus luſtri, cognomine Οπελς incipiebat. Quarto anno ortus Caniculæ non poterat videri, quia in meridie Aegypti in contraria parte alterius hemiſphærij oriebatur. Itaque a meridie Thoth incipiebat quartus annus luſtri, qui dicitur Ωρος. Quinto anno ineunte, iam confecto uno luſtro, alterum luſtrum a nocte, quæ ſequebatur meridiem Thoth, inibat, Canicula rurſus ἀκρονύχως oriente. Itaque videmus, quomodo inter ſingulos annos luſtri interiectus erat unus quadrans diei, & ſine illius diei integri intercalatione, ſenſim & quaſi aliud cogitantibus unus dies ſubrepebat.

Quum

Canis Isidis. tertius Οσιρις, qui erant σωθρονοι θεοὶ, & alter sine altero non erat. Auctor Plutarchus. Quartus Ωρος, qui erat deus anni. & annos ipsos, & annorum quadrantes ὥρας vocabant: atque adeo quia Isidis & Osiridis filius erat. Dicæarchus: μετὰ τὸν Ισιδος, καὶ Οσιριδος Ωρον. vt merito illi omnes σωθρονοι essent. Propterea quadriennia illa vocabantur ἔτη Θεῶν. Et totum quadriennium cum suo bisexto dicitur ἔτος Θεοῦ Censorino, id est, ἡλίου. Postquam Aegyptij edicto Augusti singulis quadriennijs absolutis, unum diem ταῖς ἐπαγομέναις addidere, tunc anni unius quadriennij vocari cæpti ἔτη Θεῶν Σεβαστῶν, ἔτη Θεῶν Αυγούστων, quum antea dicerentur ἔτη Θεῶν, item ἔτη Θεῶν σωθρόνων. Censorino sunt tantum anni Augustorum. sed supplendum monuimus, DEORVM. In Chronico Casauboniano Græco: ἔτους ιθ Διοκλητιανοῦ βασιλείας, μηνὶ Αυγούστῳ ζ, Δύστρῳ κε. Omnino legendum μηνὶ Αυγούστων ζ. Nam de annis Diocletiani Aegyptiacis loquitur, quorum menses sunt Deorum Augustorum: ex quibus Dystrus septimus est a Thoth: & secūdum Aegyptios non Dystrus dicitur, sed Phamenoth. In veteri Tabula marmorea Romana luculenta huius rei extat memoria. ἡ ἱερὰ πόλις τῶν Παιανιστῶν τῶν ἐν Ρώμῃ Διὸς ἡλίου μεγάλου Σαράπιδος, καὶ Θεῶν Σεβαστῶν. Mox apponitur epocha mensis Alexandrini Augustorum: τῇ πρὸ β Νωνῶν Μαίων, ἥ ἐστι κζ Αλεξανδρεὶς Παχὼν κα. Denique appositi sunt Consules Σέξτος Ερύκιος Κλάρος τὸ β, Γνέος Κλαύδιος Σεβῆρος. qui erat annus Deorum Augustorum, siue Θεῶν Σεβαστῶν, CLXXV.

TABVLA PRIMA MAGNI CYCLI SOLARIS.] Periodus anni Sultanici est annorum 648, quæ est quinta ordine in periodis Tropicis. Vide quæ suo loco disputata sunt, Capite quarto, in Tabulam primam.

TABVLA TERTIA.] Tota periodus Gelalæa diuiditur in minores periodos XXIIII, singulas annorum XXVII. In hac Tabella habes unius periodi minusculæ characterem cum excessu Solis. An conditoribus huius anni Sultanici aliquid suboluerit de hac magna periodo, haud equidem scio. Certe caussas eius non magis potuerunt scire, quam Lilius, quare in CCCC annis Tropicis tria bisexta Iuliana perimantur. Vide longam Diatribam in illud Cap. IIII.

TABVLA QVINTA.] In hac Tabula posuimus excessum Solaris anni Tropici supra annum Lunarem, qui tandem vincitur ab Enneadecaeteride Lunari. Nam ultimus, id est decimus nonus, Enneadecaeteridos Tropicæ est Dierum 29. 10. 718. Mensis autem Lunaris est 29. 12. 793. Differentia, hor. 2. 75, ὑπεροχὴ non ἡλιακὴ, sed σελωαϊκὴ, unde Luna in duodecim enneadecaeteridibus unum diem transitum facit in consequentia, & vocatur hoc ὑστέρησις σελωαϊκὴ, id est ὑστερισμὸς, *mora Lunæ*, quæ moratur veterem epocham, quam in antecedentia relinquit, ipsa in consequentia progrediens. unde contingit epactas numero minui. Huius ὑστερίσεως, quæ per XII ἐννεαδεκαετηρίδας fit, habes collectos cyclos in sequenti Tabula sexta.

DEFINITIONES.

I ἡμέραι Θεῶν.] Ita simpliciter vocabantur antiquitus in usu anni soluti. Subintelligebatur, ut diximus, σωθρόνων. Accepto anno Iuliano, & intercalatione diei ex quadrantibus consurgentis, vocari cæperunt ἡμέραι θεῶν Σεβαστῶν. *Dies Deorum Augustorum:* quia edicto Augusti ad eam anni formam recipiendam adacti sunt. Neapoli: ΘΕΟΙΣ. ΣΕΒ. ΚΑΙ. ΦΡΗΤΡΙΟΙΣ. ΘΕΩΤΑΔΑΙ.

II *Dies Euangelistarum.*] Iam diximus. Alexandrina Ecclesia, ne ullum priscæ Aegyptiorum superstitionis vestigium relinqueret, pro illis quatuor Dijs synthronis Aegyptiacis, quibus quatuor Tetraeteridos Iulianæ anni cognomines erant, quatuor Euangelistarum nomina substituit.

V *Plinthion.*] Plinthion nihil aliud est, quam cyclus Solis Aeræ Martyrum Diocletianeæ. Quare dictum sit Plinthion, consule notas in Computum Aethiopicum.

VI *Matque.*] Matque מטפק est Arabicum verbum Geometricum: sed deprauatum. Dictum enim pro פטק, quod Euclidi est ἀποτομὴ, id est *residuum*. Est enim Epactæ residuum de XXX. In primo aureo numero Epacta est XI, quæ de XXX relinquit XIX. quod est nouilunium in XIX Mascaram. Nam residuum illud nihil aliud est, quam dies Mascaram. In secundo anno aurei numeri Epacta XXII de XXX diebus Mascaram deducta relinquit VIII Matque, id est VIII Mascaram. Sic de alijs. Omnes enim menses Actiaci, Diocletianei, Abyssini, & Gazenses sunt τριακονθημέροι. Quod si Epacta de XXX relinquit Matque, ergo quod eadem de Mascaram detractum reliquerit, id erit Matque, ἥπερ τὸ μιῶς. Proinde in anno primo numeri aurei XIX est complementum Epactæ XI: & consequenter nouilunium in primo aureo numero erat in XIX Mascaram; anno primo Aeræ Martyrum Diocletianeæ: & sic anno

secundo

ſecundo Diocletiani, qui & ſecundus aurei numeri, quum epacta eſſet xxii, & complementum eius viii, nouilunium eo tempore erat in viii Maſcaram. Propterea e regione xix Maſcaram unitas appoſita eſt, & i e regione viii, ut quoto anno numeri aurei nouilunium eo ſæculo committeretur, ſciri poſſet. In primo enim menſe epacta concurrere debet cum ſuo complemento, ita ut epacta cum die menſis primi ei appoſita compleat dies xxx. quod ut ignoratum a Clauio, ita ab eo omiſſum, & nouilunijs peſſime conſultum. Sed neomenia Tiſri anno primo Diocletiani incidit in neomeniam Thoth Aeræ Martyrum, ſicut anno primo Auguſtorum nouilunium confectum fuit in neomenia ipſius Thoth numero aureo xi, feria prima, cyclo Solis ix. Sciendum igitur Paſchale primum inſtitutum fuiſſe ab Alexandrinis. Omnes veteres ſcriptores Græci, qui de hac re verba fecerunt, diſerte ſcribunt Alexandrinos eſſe conditores τῦ Πασχαλίε, hoc eſt Canonis de celebrando Paſcha. τὸ Πασχάλιον autem non a Maſcaram, aut Thoth, qui eſt menſis autumnalis, ſed a menſibus Paſchalibus incipit. Ideo nouilunium primi aurei numeri in xix Maſcaram non ad primum Thoth Diocletiani, ſed ad ſecundum pertinet: quia in ratione τῦ Πασχαλίε annus Diocletiani non a Thoth incipit, ſed a menſibus Paſchalibus: quod ex Ambroſij epiſtola Paſchali alibi oſtendimus. Quod autem ſtatuerint in primo anno Diocletiani primum aureum numerum in xix Maſcharam, aut xix Thoth, hoc non alia de cauſſa factum, quam quod numerum primum aureum ab anno primo Diocletiani incipere voluerunt, quum tamen neomenia Tiſri anno primo Diocletiani in neomeniam Thoth inciderit. Sed nec in neomenia Thoth ullam notam nouilunij appoſuerunt, quia ille annus eſt embolimæus in ratione τῦ Πασχαλίε. Si enim nouilunij nota appoſita fuiſſet in neomenia Thoth anno primo numeri aurei, eadem reperta foret in xxi Februarij, & propter emboliſmum in xxviii Mechir, aut xxvi Phamenoth, ubi notatus eſt numerus xi. quod eſt abſurdum. In cyclo enim enneadecaeterico cauetur a Computatoribus, ne idem numerus bis incurrat in eandem diem. Omnino neomeniæ Paſchalis maior ratio habita eſt, quam ordinis numeri aurei. Quia igitur neomenia Paſchalis primi aurei numeri debet conuenire in vigeſimam ſeptimam Phamenoth, neque hoc ullum ſignum denotare poteſt, niſi apponatur in xxx Thoth, aut Maſcaram, propterea Matque primi anni cycli Paſchalis, non eſt xi, ſed ∗. Quocirca in ratione τῦ Πασχαλίε in Eccleſia Alexandrina alius eſt annus primus aurei numeri ab anno primo cycli Paſchalis: quia ut habeas cyclum Paſchalem, unitas de cyclo numeri aurei detrahenda eſt.

vii *Dies intercalaris.*] Ratio luſtri Iuliani poſtulat, ut biſextum non ante intercaletur, quam exacto quadriennio; hoc eſt, inter finem anni quarti, & initium quinti. In annis Auguſtorum aliter fit. Inter finem enim tertij, & initium quarti intercalatur. Alius enim eſt Thoth Actiacus, alius Thoth Auguſtorum. Thoth Actiacus anteuertit anno uno Thoth Auguſtorum: cuius initium fuit anno Iuliano ſextodecimo. Et tunc Thot erat in xxx Auguſti, anno periodi Iulianæ 4684, qui erat 308 magnæ periodi quartæ Canicularis. Anno quinto poſt, qui erat xx a primis Kalendis Ianuarij Iuliani, xxiiii cycli Solis, intercalatum eſt inter xxix, & xxx Auguſti, diebus clxxviii ante biſextum Romanum. Qui mos ad hanc uſque diem in Eccleſia Alexandrina, & Aethiopica obtinet, ut anno quarto luſtri Iuliani ineunte, non autem anno primo, intercaletur, clxxviii diebus ante biſextum Iulianum. Quando enim primum intercalatum eſt, is erat annus deſinens quartus Actiacus, tertius autem deſinens Auguſtorum: & ratio emboliſmi pertinet ad annum Actiacum, non ad annum Auguſtorum. Ideo emboliſmus peragitur in fine Lucæ ante initium Iohannis, non autem in fine Iohannis, ante initium Matthæi. Tunc autem ἐπαγόμεναι fiunt ἐξαήμεροι.

CANONES.

i *Annum Auguſtorum inuenire.*] Anni Auguſtorum ſunt minores Actiacis unitate, ut in Epochis notauimus. Ad Actiacos vero, non ad Auguſtorum, annos rationem emboliſmi & luſtrum Plinthij pertinere, iam monuimus.

ii *Annum Aeræ Sanctorum Martyrum.*] Annus primus Aeræ Diocletianeæ eſt 314 Actiacus, 313 Auguſtorum, 284 Chriſti Dionyſianus. Hinc intelligis, quare de annis Auguſtorum abijcienda ſint 312, ut habeas Aeram Sanctorum Martyrum, aut 283 de annis Chriſti. Alexandrina Eccleſia hanc Aeram vocat תריה שאהרא אלטאהרה, ἐποχὴ μαρτύρων τῶν ἁγίων, τῶν ἁγίων, *Aeram Martyrum Sanctorum*, non quod quidam Martyres, ut Coſmas, Damianus, Aſterius, Claudius, Theonilla, Neon, & alij quam plurimi anno primo illius Aeræ pro Chriſti nomine ſupplicio affecti ſint, ſed κατ' ἐξοχὴν, quod intra illum cyclum perſecutio decima

omnium

omnium crudeliſſima, & immaniſſima inciderit ſub Diocletiano. Vnde & Aera Diocletiani dicitur, quum tamen eius annus primus non fuerit primus Diocletiani. Iam diximus Ambroſium Epiſtola Paſchali, quæ eſt ĸxxxvɪɪɪ, uno anno minus hanc Aeram putare. Nam ſeptuageſimum ſextum annum pro ſeptuageſimo ſeptimo dicit, octageſimum nonum, pro nonageſimo; & nonageſimum tertium, pro nonageſimo quarto, quia duplex eſt annus Diocletianeus, Aegyptiacus & Paſchalis, alter a Thoth, alter a menſibus Paſchalibus ſequentibus.

ɪɪɪ *Annum gratiæ inuenire.*] Dupliciter Aeram Martyrum putant Aethiopes, aut ab annis expanſis Diocletiani, aut a periodis Dionyſianis. Ab annis enim Diocletiani abiectis omnibus 532, reliqui ſunt anni Gratiæ. Exemplum. per Canonem antecedentem hoc anno Chriſti 1604 inibit annus Sanctorum Martyrum 1321. Abiectis bis 532, remanet annus gratiæ ccclvii. Multi periodos Paſchales annorum dxxxii condiderunt tam Græci, quam Latini, & quidem ex vetuſtiſſimis Græcis, Anianus & Panodorus monachi Aegyptij, qui illas periodos ἀνακυκλωτικὸν τόμον vocant, id eſt laterculum in orbem rediens. Dionyſius exiguus ſuum magnum cyclum orſus eſt a natali Chriſti. At anni a natali Chriſti vocantur anni Gratiæ. Ideo periodus Dionyſiana vocari poſſit periodus Gratiæ. Et ſine dubio quoſdam ex Græcis ſuas periodos vocaſſe veriſimile eſt, quod eas aut a natali, aut a baptiſmo Chriſti ordirentur. Ideoque & omnem eiuſcemodi periodum magnam ita vocatam, quauis aliunde, quam a natali, aut a Paſſione Domini, ineuntem, cuiuſmodi hanc Aethiopum ab annis non Domini, ſed Diocletiani deductam. In Aethiopiſmo non ſolum Gratiam, ſed & miſericordiam nomen illud ſonat.

ɪiii *Cyclum Plinthij.*] Plinthion, ut diximus, nihil aliud eſt, quam cyclus Solis Auguſtorum & Euangeliſtarum, cuius quadriennia ſignata ſunt in annis Auguſtorum nominibus Deorum Aegyptiorum, in annis Gratiæ nominibus quatuor Euangeliſtarum. Σῶθιν primam fuiſſe in numero Deorum luſtri Aegyptiaci extra controuerſiam eſt, quia Σῶθις eſt Canicula, a cuius ortu heliaco Aegyptij neomeniam Thoth primi magnæ periodi Canicularis putabant, quam Petoſiris Rex apud Vettium Valentem vocat Σηθ, idque genere maſculino, quum dicit τὸ Σηθ ἀνατολή. quod erat principium anni Aegyptiaci. Porphyrius in Antro: Αἰγυπτίοις ἦ ἀρχὴ ἔτους ἀχ ὁ Υδροχόος, ὡς Ρωμαίοις, ἀλλὰ Καρκῖνος. πρὸς γὰρ τῷ καρκίνῳ ἡ Σῶθις, ἣν κυνὸς ἀστέρα Ἕλληνες φασι. Νεμεσία ἦ αὐτοῖς ἡ Σώθεως ἀναλογισμένης καθάρχεσθαι τὸ εἰς τὸν κόσμον. Reliquos tres Deos ex conſequentijs & interpretatione dicimus fuiſſe Ισιν, Οσιρι, Ωρον. Iſin quidem, quia Σῶθις dicitur fuiſſe Canis Ισιδος, qui aliter ἀστροκύων. Auctor Plutarch. Merito igitur præit Σῶθις, quod ab eius ortu heliaco iniret ἔτος ἡλίου κυνικὸν, id eſt quadriennium. Poſt Sothin ratio poſtulat, ut Iſis ponatur, quod Σῶθις eſt canis Iſidis. Iſin vero nunquam ſine Oſiri eſſe auctor idem Plutarchus. Ωρος autem eſt anni & tempeſtiuitatum quatuor pater, quas congruentibus menſibus accommodari nulla via eſt, niſi per intercalationem diei ex quadrantibus collecti in fine quadriennij. Ideo rite Oros anni quarti tutela eſt, cuius fini competit intercalatio, τῶν δ ὡρῶν ἕνεκα. Alij τὸν Σῶθιν ipſam Ισιν eſſe putant. unde Clementi περίοδος Σωθιακὴ eſt erratio Iſidis, quæ totum orbem terrarum peruagata tandem peruenit in Aegyptum: cuiuſmodi errationem prædicit illi Prometheus apud Aeſchylum. Nam περίοδος eſt peregrinatio, peruagatio. Vnde περίοδος Πέτρου liber apocryphus de peregrinatione Petri Apoſtoli: & apud Nicephorum Patriarcham citantur περίοδος Πέτρου, περίοδος Ιωάννου, περίοδος Θωμᾶ. apud Hieronymum in Luca, περίοδοι Teclæ & Pauli. quibus libris, ſi hodie extarent, non deeſſent patrocinia ab Aretalogis. Verba Clementis primo Stromate γένεσις ἡ ἔξοδος τοῦ Ινάχου, περὶ τὴν Σωθιακὴν περίοδον ἐξελθόντος ἀπ' Αἰγύπτου Μωϋσέως ἔτεσι πρότερον τετρακοσίοις πεντήκοντα πέντε. Scio me hæc alibi tetigiſſe. Sed huic loco neceſſaria erant.

vii *Propoſitis annis Auguſtorum.*] Duæ ſunt Regulæ: altera Plinthij, ſiue Concurrentium. altera Regularium dierum. Prior dicitur πόσαι τῶν θεῶν, quoti Deorum numeri. hoc eſt, quis numerus competit illi anno illius Dei, in annis Auguſtorum, aut illi anno illius Euangeliſtæ in annis gratiæ. Altera regula πόσαι τῶν ἀστέρων ἡ ἡμέρα: cuius Planetæ eſt dies data in data menſe; vel πόση τῶν ἑπταζώνων ἡμέρα. Vtraque regula extat apud Paulum Alexandrinum, qui ſcribebat anno Diocletiani xciiii, Chriſti cccɪxxvii, biennio ante Conſulatum Auſonij, & Olibrij, anno ante illum, in quo deſinit Chronicon Hieronymi. Prior Regula pertinet ad Canonem antecedentem, ad ſciendum quotus annus luſtri ſit, vel quis Euangeliſta. quo nomine eſt Canon ix in Computo Aethiopico. Idem Canon extat & apud Paulum Alexandrinum Titulo, περὶ τοῦ γνῶναι πόσαι τῶν Θεῶν. *Ad ſciendum quotæ ſunt Deorum (Auguſtorum.)* Deinde ponit eundem Canonem, qui ix eſt in Computo Aethiopico. Iubet bis ſexta annorum cum annis ipſis coniungere, aggregato autem duo addi, totum partiri per ſeptem.

I.

Illa duo, quæ iubet addere, vocat καθολικά. Quæ fiunt per perpetuam regulam, ea καθολικὰ vocantur Computorum magistris, ut Maximo monacho. Hebræorum Computus vocat עֹנֶשׁ, *pœna*, id est *Onus*, quia aggregato imponitur, ut mulo sarcina. Eidem rei regula quoque extat apud Vettium Valentem pro annis Augustorum. Quod ad hunc Canonem VII spectat, sequitur alia Regula apud eundem Paulum Alexandrinum Titulo: περὶ τῶν γνῶναι ἑκάστου ἡμέραν τῶν τοῦ Θεοῦ ἐστί. mendose. Legendum, τῶν τοῦ ἀστέρων. quod quidem ex sequentibus probatur. Nam τῶν τοῦ Θεοῦ, vel, πόσαι τοῦ Θεοῦ, in antecedente Regula exposuerat. Porro Plinthion, siue numerus Concurrentium, cum regulari alicuius die componit feriam ipsius diei. Regulares vero appositi sunt in Kalendario e regione eorum dierum, quibus congruunt. Ratio exigit, ut primus Regularis incipiat a septenario, Plinthion vero a feria, a qua iniuit primus annus. Exemplum: E regione neomeniæ Thoth Augustorum appositus est regularis 7. Annus vero primus Augustorum iniuit a feria prima. Proinde & Plinthion Augustorum init feria prima. Ideo primus numerus Plinthij Diocletianei debebat esse 6, & primus Regularis Thoth Diocletianei 7. Nam Thoth primus Diocletiani incidit in feriam VI, Cyclo Solis XIII. Sed Diocletianeum Plinthion incipit a concurrente 3, Thoth Diocletianeus a regulari 3. qui simul compositi dant feriam VI, a qua iniuit primus Thoth Diocletianeus. Quare hoc fecerint Aethiopes, non una causa adferri potest, & fortasse nulla earum ipsa erit, quæ eos id facere adegerit.

VIII *Dato anno Gratiæ.*] Superius Definitione VI ostendimus nouilunia illa, quæ mensi Mascaram apposita sunt, ad annum sequentem pertinere: ut, exempli gratia, primus annus Diocletiani est primus annus cycli Diocletianei, non autem primus, sed ultimus, numeri aurei. Quia primus annus cycli debet habere epactam XI, & Matque est XIX, nouilunium debet notari in XIX die Mascaram, propter Matque primi anni. Sed nouilunium illud pertinet ad Mascaram anni sequentis, numero aureo primo, anno Christi 285, Diocletiani secundo ineunte. Nouilunium enim fuit XVI Septembris, quæ respondet diei XIX Mascaram Aethiopici, aut Thoth Diocletianei. Ergo cyclus Diocletianeus, qui habet easdem epactas, quas numerus aureus, anteuertit numerum aureum, siue cyclum paschalem, anno uno. Inde fit, ut ineunte cyclo Diocletianeo, unus annus abijciatur. Multi vero τὰ Παχάλια Διοκλητιάνεια reformarunt. Omnium vetustissimum Παχάλιον est id, cuius Anatolius meminit, qui statuit primam neomeniam Paschalem in XXII, non, ut posteriores, in XXIII Martij. Alij ἀνακυκλωτικὰς ψήφους siue ἑορτασικοὺς κύκλους conscripserunt, quæ sunt periodi annorum DXXXII, viginti octo enneadecaeteridon, qualem reliquerunt Victorius a baptismo Christi, Dionysius Exiguus a natali, Panodorus & Anianus suam a Diocletiano, quæ non est alia ab ea, quam annum gratiæ vocat Ecclesia Aethiopica. Fuit & quidam Metrodorus, qui & periodum similem construxit, & a Diocletiano orsus est. Photius: ἀνεφέρετο ὁ λόγος ἕτερος Μητροδώρου τινὸς, ψῆφος ἐννεαδεκαετηρίδων εἰκοσιοκτὼ εἰς ἑαυτὸν ἀνακυκλουμένη περὶ τῆς τοῦ ἁγίου πάσχα ἑορτῆς. ὅστις ὁ Μητρόδωρος πότε ἐστὶν (οὐ γὰρ ἄλλο τι εἰπεῖν ἔγνων περὶ αὐτοῦ) ἀπὸ Διοκλητιανοῦ ἀρξάμενος φλβ ἐτῶν ζωηγαγε κζ τῷ λεγομένῳ ἀκριβῆ τῆς παραρασκευαδεκάτης ψηφοφορίαν ἡμέρας, ὅσα τῷ δοκεῖν, ἑορτασικας. καὶ γὰρ ὅτε ἡ νῦν ἐκκλησία, ὅτε ἡ παλαιὰ παραδόσεις ταύτας φαίνεται κεχρημένη. Cæterum Elkupti, & Abyssini, & omnis denique Alexandrina Ecclesia anno Iohannis, a XXIX Augusti, ad XXIII Februarij, una die serius Natalem, Circuncisionẽ, Epiphaniam, & cætera solennia celebrant, quam reliquæ Ecclesiæ, propter intercalationem CLXXVIII diebus ante Romanum bisextum anticipatam. De qua discrepantia vide Bedam libro de Rat. Temp. Cap. IX, in fine. Nam ἀποκεφαλισμὸς Iohannis, quam ipsi vocant diem Iohannis, a qua incipit neomenia Thoth, anno ineunte Iohannis, propter intercalationem proxime factam, incidit in XXX Augusti, non in XXIX.

X *Dato anno Gratiæ.*] Hoc quidem sæculo Diocletiani, cuius anno secundo numerus aureus primus nouilunium in XIX Mascaram & Thoth statuebat. Itaque si a Thoth secundo Diocletiani initium cycli instituatur, omnes epactæ numeri aurei accommodabuntur anno Aegyptiaco, quæ hodie & ipsæ in anno Iuliano locum habent; & post aliquot cyclos, propter μετάγησιν Lunæ, earum usus abdicabitur. Itaque propter μετάγησιν σεληναϊκὴν dierum quatuor solidorum aliæ epactæ instituendæ essent ad priscos terminos Paschales corrigendos. quod fiet, si epactæ numeri aurei adieceris quatuor. Exemplum. In primo aureo numero Epacta est XI. Additis quatuor, erit XV. Proinde Matque, & nouilunium in XV Mascaram. Epactæ primæ adde quatuor, & ita per progressum quaternarij habebis semper epactam sequentem. Itaque in XV Mascaram statuenda erit unitas. Epacta aurei numeri secundi erit XXVI; Matque IIII. Proinde in IIII Mascaram erit statuendus numerus aureus II. & ita de alijs, seruata eadem methodo Computi Aethiopici, hoc est, ut de annis Diocletiani unitate detracta,

detracta, residuum per xix diuidatur, ad doctrinam aurei numeri, ut supra demonstratum est. Qui primum παχάλιον Diocletianeum instituerunt, ij nouilunium statuerunt in neomenia Thoth pro anno primo Diocletiani. Sed hoc modo neomenia Nisan Christiani incidebat in xxii Martij: & proinde terminus Paschalis in quartam Aprilis, quæ tantum erat tertia decima, non quartadecima. Hoc sane fuisse initium veteris παχαλίς docuit nos Anatolius, in cuius episcopatu neomenia primi aurei numeri fuit constituta in xxii Martij, non, ut postea emendatum est, in xxiii. Quidam tamen post reformationem priorem instituta mordicus retinebant, quos ideo Computus Aethiopicus CAPHTARICOS, *schismaticos, refractarios, hæreticos* vocat. Verba Canonis: *Atque hoc observa, scito, considera, quod non est Matque ex prima Tikmith. Et hac in re cautus esto, ne commiscearis cum refractarijs.* Sane si nouilunium primo anno Diocletiani fuit in neomenia Mascaram; consequenter etiam fuerit in neomenia Tikmith. Quod autem necessario neomenia Nisan Christiani caderet in xxii Martij, si nouilunium statueretur in neomenia Mascharam, patet ex epacta Iuliana. Initium enim anni Diocletianei est in xxix Augusti, ubi epacta est xxvii. Ergo epacta anni sequentis Iuliani fuit viii: quæ sita est e regione xxii Martij, ubi statuendum fuisset primum nouilunium Paschale: quum tamen primum nouilunium Paschale consurgat ex xxiii, non ex xxii Martij. Tanti momenti est primum nouilunium per characterem Lunæ, non per epactam, inuestigare. Nam primis nouilunijs deprehensis, non ideo necessarium est sequentia semper recte deprehendi: quia nouilunium quidem primi Thoth Diocletianei incidit in ipsam neomeniam Thoth, feria vi: nouilunium autem Paschale sequens est octauum a nouilunio Thoth. Quotiescunque autem primum nouilunium est feria vi, sine dubio octauum est feria tertia. Proinde nouilunium Paschale incidisset in xxiiii Martij, mendose. Itaque quemadmodum ex epacta nouilunium Paschale peccabat πρόεμπτωσι, ita per nouilunium Thoth, quum sit octauum ab eo, peccat μέτεμπτωσι. fuit enim nouilunium Paschale illius anni feria secunda, Martij xxiii, cyclo Solis xxiii, numero aureo primo. Hinc colligitur prima nouiluna per medium motum Lunæ indaganda esse, non per consequentias aliorum nouiluniorum.

x Est altera pars huius Capitis, cuius prior erat de anno Actiaco, & Diocletianeo.

xii In Canone ponitur Radix Gelalæa 5. 2. 158. quæ colligitur ex Tabulis Arabicis, quæ penes nos sunt. Sed ea radix minor est iusto horis 12. 494. Porro Iudæi non exquisitiore superstitione momenta Tekupharum suarum obseruant, ac momenta sui Neuruz hodie aucupantur Persæ Sophiani, idque ex Tabulis ad hanc rem constructis. Vltima τῶν ἐπαγομένων quidam per editas turres in excubijs collocantur, ut quum momentum, quo Sol in Arietem primum ingressum facit, siue noctu, siue interdiu, obseruatum fuerit, id clamore statim indicent, & a vulgo iubilatione, tripudijs, & omni lætitiæ significatione excipiatur. Tunc in luxum, epulas, compotationes, & omne genus ludicrorum ac certaminum remittuntur. Vide in opere de emendatione Temporum.

xix Non est opus alio interprete. Ipsa methodus, quid velit, satis aperit. In primo mense Epacta cum Matque componit triginta. Matque vero est aliquota dies mensis, quæ Græcis Computatoribus dicitur πρωτεία. Eandem legem seruat secundus mensis, propterea quod Luna primi mensis est xxx dierum. Ideo quota mensis primi fuerit Matque, eadem proculdubio erit mensis secundi, quum omnes menses Diocletianei, & Gelalæi sint xxx dierum. Hinc fit, ut in primo, & secundo mense sola Epacta cum Matque, siue complemento suo, nouilunium indicet, in sequentibus mensibus tot sint sumendæ unitates, quod sunt paria mensium, &c.

FINIS PRIORIS PARTIS TERTII LIBRI
ISAGOGICORVM CANONVM.

LIBRI TERTII

ISAGOGICORVM CANONVM

PARS ALTERA.

IN CAPVT PRIMVM LIBRI SECVNDI.

INista στοιχήσει χρονολογικῇ hæc nobis propoſita fuerunt, docere, breuiter ac perſpicue id præſtare, doctrinæ cauſſas aperire. Quum igitur in priore parte huius tertij libri eorum omnium rationem breuiter reddiderimus, quæ primo libro docuimus, idem & nobis præſtandum eſſe nunc cenſuimus, ut primo omnium nobiliornm Epocharum, deinde omnium Dynaſtiarum, regnorum, atque imperiorum, quæ in ſecundum librum contulimus, rationes, atque origines exponeremus, non ſane omnium, ne breuitatis propoſitæ fines migraremus, ſed eorum duntaxat, quæ præterire negligentia eſt, ſcire, operæ pretium maximum.

CAPVT PRIMVM.] Tria tantum capita ſecundi libri ſunt, epocharum, regnorum Aſiæ, & regnorum Europæ. Quartum regnorum Africæ addidiſſemus, niſi in ea re præſidijs veterum monimentorum deſtituti inuiti eam partem deſerere cogeremur.

IN DEFINITIONES.

I *Tempus.*] Definitio apud Varronem libro quinto de lingua Latina.

II *Epocha eſt terminus temporis & loci.*] Temporis, ut a prima Olympiade: loci, puta a puncto dato Zodiaci. Chryſococces: ἐποχὴν καλοῦμεν τὴν μοῖραν τοῦ ζωδιακοῦ, ᾧ ἐπέχει ὁ ἀστὴρ, κατ' ὃν χρόνον ψηφοφορεῖται.

III *Tempus Prolepticon.*] Varro tria diſcrimina temporis inſtituit, ἄδηλον, μυθικὸν, ἱστορικόν. Nos duo priora unum idemque facimus, quanuis dubium non eſt differre. Nam multa tempora conſtat eſſe ἄδηλα, quæ tamen non ſunt μυθικά: & contra, multa mythica, quæ ad ἱστορικὸν tempus referuntur. Nos omne illud interuallum προληπτικὸν vocamus, & in cenſum τῶν μυθικῶν cogimus omnia, quæ ante epocham rerum a Moſe determinatam geſta eſſe dicuntur, ut hominem Chriſtianum decet. Id tempus Hebræis dici poſſet תֹּהוּ מִנְיַן *Aera confuſionis rerum.* quo tempore nihil erat in rerum natura. Quod tamen eſt πρᾶγμα, quod Græcis ὀξύμωρον dicitur, cuiuſmodi hoc, aliquid factum eſſe, quando tempus non erat. Quod nos tempus hiſtoricum, id Herodotus lib. III vocat ἀνθρωπήιον γενεήν. τὴν δὲ ἀνθρωπηίης λεγομένης γενεῆς Πολυκράτης μουνοῦται ἐλπίδας πολλὰς ἔχων Ιωνίης τε καὶ νήσων ἄρξειν, &c. Quum dicit λεγομένης, non ſe eius appellationis auctorem, ſed ab omnibus ita uſurpari, ſignificat. Igitur ἀνθρωπεία γενεὰ Herodoto opponitur τῇ μυθικῇ, καὶ τῇ προληπτικῇ.

V Στοιχείωσις.] Στοιχείωσις aliud eſt τεχνογράφοις, aliud Chronologis. Elementariam inſtitutionem τεχνογράφοι vocant στοιχείωσιν. Quin etiam iſti Canones, & hæc omnis Chronologica εἰσαγωγὴ nihil aliud eſt, quam στοιχείωσις, & auctor iſtius εἰσαγωγῆς recte στοιχειωτὴς vocari poteſt, quomodo Euclides a Proclo στοιχειωτὴς dicitur, quia στοιχείωσιν γεωμετρικὴν ſcribit. In hac vero definitione στοιχείωσις longe aliud eſt. Vnum quodque enim geſtum ad ſuum tempus referre, hoc Chronologis dicitur στοιχῆσαι κατὰ τὸ ἔτος δεῖνα. Vt quum dicimus trigeſimo ſeptimo anno Azariæ regis Iuda primam Iphiteam Olympiadem celebratam fuiſſe, hoc proprie Chronologis eſt τὴν πρώτην Ολυμπάδα κατὰ τὸ λζ ἔτος τοῦ Αζαρία βασιλέως Ιούδα στοιχοῦν. Hebræi Chronologi: סִדֵּר אוֹתוֹ בְּרוֹר הַזֶּה. ἐστοιχείωσεν αὐτὸν κατὰ τοῦτον τὸν χρόνον. unde Chronologiam vocant סִדּוּר עוֹלָם στοιχείωσιν κόσμου, ἤτοι αἰῶνος. Quare quum annus alicuius regis cum anno alius comparatur, Græci dicunt hoc στοιχεῖσθαι. item συνίσταται κατὰ ἔτος βασιλεῖας συνίσταται κατ' ἔτος τοῦ δεῖνας βασιλέως. Sed ſi uno anno, aut pluribus, στοιχείωσις anticipetur, illud vitium VIII defin. dicitur προχρονισμὸς, aut παράστροφὴ στοιχήσεως κατὰ προχρονισμὸν, aut κατὰ ἀφαίρεσιν, ſiue κατὰ ἐλάττωσιν, ut Georgio Syncello. Contra, ſi uno, aut aliquot annis ſerius ponatur, id dicitur παράστροφὴ στοιχήσεως, κατὰ μεταχρονισμὸν, aut κατὰ πρόθεσιν.

VI στοιχείωσις ἀποδεικτική.] Characteres temporis ſunt, uterque cyclus, Indictio, Feria, &c. Si igitur quis dixerit Imp. Valentinianum inijſſe imperium anno Chriſti CCCLXIIII, is id

ἀποδεικτικῶς

ἀποδεικτικῶς probare dicitur, quia biſexto creatus fuit, teſte Marcellino. Anno autem Chriſti propoſito biſextum competebat. Ergo eo anno creatus fuit Imp. Idque argumentum, quod nititur charactere cæleſti, eſt ἀποδεικτικὸν, quum per adiectionem annorum poſſit peccari aut πρωτογονισμῷ κζ΄ τὸ πρωηγούμενον, aut μεταγονισμῷ κζ΄ τὸ ἑπόμενον. Aliquis enim potuit legere a Conſtantini Magni initio, ad initium Valentiniani primi, eſſe annos ⅷ. Sed quia incertum poteſt eſſe initium Conſtantini, qui citius illud putauerit, in annis quoque Valentiniani peccabit πρωτογονισμῷ. qui ſerius, committet μεταγονισμῷ. Vnicum remedium eſt, ſi fieri poteſt, character cæleſtis, quæ eſt στοιχείωσις ἀποδεικτική, quando quidem interuallum ab epocha, ad epocham, quæ eſt idiotarum Chronographia, incertum eſſe poteſt, & errori ideo opportunum.

ⅶⅰ ἀναγονισμὸς.] Aliter dicitur ἀναγωγὴ τοῦ χρόνου, ἀνάγειν τὸν χρόνον, ut vetuſtiſſimo Scholiaſtæ Pindari, Nemeaco ⅶⅰ.

POSTVLATVM.] Dynaſtiæ Aegyptiorum incipiunt a temporibus, quæ modum & caput periodi Iulianæ excedunt. Quia vero eæ neceſſariæ ſunt admodum, quod ab ignotis & abſtruſis initijs profectæ in tempus hiſtoricum deducuntur, ideoque a nobis retinendæ fuerunt, ne tam pulchrum temporum vinculum interrumperemus: propterea poſtulandum fuit, ut aliam periodum Iulianam nobis uſurpare liceat tantiſper, dum reliquum ad eam, quæ nunc currit, & quam ad notationes temporum excogitauimus, deducere poſſemus. Quo enim ore abiectis quatuor prioribus Dynaſtijs, ad quintam ſaltum facerem, quod ſub ea periodus Iuliana initium capit, reliquæ antecedentes ante caput periodi, & extra eius fines fuerunt? Rurſus quomodo initium periodi Iulianæ Conſtantinopolitanæ certo deſignauero, quæ noſtræ caput anteuenit annis ⅾⅽⅽⅹⅽⅴ? Iure igitur hanc veniam petimus, more Mathematicorum, ut aliam periodum nobis uſurpare liceat. Si enim periodum aſſumimus, cuius initium antiquius eſt tempore hiſtorico, cur non eodem iure etiam in infinitum alias Epochas aſſumere liceat, quæ periodo noſtra Iuliana multis partibus antiquiores ſint?

EPOCHÆ TEMPORIS PROLEPTICI

I *Ad primam Dynaſtian.*] In Collectaneis noſtris exhibemus luculentiſſimum Fragmentum ἐκ τῆς Ἰουλίου Ἀφρικανοῦ πενταβίβλου χρονολογικῆς de Dynaſtijs Aegyptiorum ex Tomis Manetho Aegyptij Sacerdotis. quæ quidem Dynaſtiæ quanuis Moſaicas ἀρχαιολογίας longo interuallo antecedunt, tamen quia pulchro ordine digeſtæ ſunt, & ſub medium tempus cum Hiſtoria ſacra paria faciunt, illarum memoria conſeruanda eſt, & in priſcarum originum ſeriem digerenda. Herodotus vetuſtiſſimus, ac ſuauiſſimus ſcriptor, in cuius ſacraria ſoli docti admitti poſſunt, reges quidem Aegypti vetuſtiſſimos recenſet, ſed βασιλεῖς, non δυνάστας vocat, neque per nationum diſcrimina, Θινιτῶν, Μεμφιτῶν, Θηβαίων, ut fecit Manetho, cui hæc exploratiora fuerunt, utpote & Aegyptio, & Sacerdoti, quam Herodoto homini peregrino, & cui per malitiam vaferrimi Aegyptij imponere potuerunt, aut qui per linguę Aegyptiacę inſcitiam verum ex illorum relatu aſſequi non potuit. Illuſtre vero eſt hoc, quod primi publicamus, Dynaſtiarum Aegyptiarum monimentum a Iulio Africano fideliter expoſitum, ab Euſebio autem contaminatum, & multis partibus deformatum, ut ad eas rationes, quas ipſe commentus eſt, applicari poſſet: quum potius ab illis ſuas rationes deducere debuiſſet.

ⅱ *Ad periodum Iulianam Eccleſiæ Conſtantinopolitanæ.*] ψηφοφορία temporum a conditu rerum, quæ ab Eccleſijs Orientis in uſu poſita eſt, ea eſt, quæ ſecundum ⅼⅹⅹ Seniorum editionem ab Adam, ad Chriſtum, annos numerat præciſe ⅴⅴⅰⅰ. Eam Maronitæ, Græci ipſi, & pleraque omnis Eccleſia Orientis, atque adeo Aethiopes, retinent hactenus: id eſt, ab Adam, ad Chriſtum, annorum quinque millia quingentos ſtatuunt. Quum autem Græci ea non ſolum ad memoriam temporum, ſed etiam ad Computi Eccleſiaſtici methodum uti vellent, ad utrunque cyclum eam accommodari poſſe non dubitabant: ad ſolius autem Indictionis inueſtigationem ineptam eſſe videbant. In cyclo enim, ut alibi diximus, nullum eſt initium φύσει, ſed θέσει. Ideo a quolibet anno initium cycli Paſchalis deduci poteſt, dum terminis Paſchalib. & nouilunijs integritas ſua conſtet. In eo enim non numeri annorum aut ordinis ratio habetur, ſed nouilunij. Vt quod, exempli gratia, in ⅹⅹⅲ Martij incidit, & in Paſchali Romano eſt annus primus aurei numeri, id nihil obſtat eſſe tertium, quartum, quintum. In Cyclo quoque Solari idem erit. Nihil enim officit, quin qui eſt primus annus cycli Romani, is poſſit eſſe tertiuſdecimus alius cycli. Nam qui eſt ⅹⅹⅰ cycli Romani, is eſt primus annorum

Iulianorum. Quare annus illius Epilogismi, qui est 5501, in quo Christum natum putauit Dionysius Abbas, diuisus per $\overline{\text{XIX}}$ dat annum cycli Lunaris $\overline{\text{X}}$ Orientalium, qui tamen est primus in cyclo Romano. item diuisus per $\overline{\text{XXVIII}}$ dat $\overline{\text{XIII}}$ annum Cycli Solaris Orientalium, qui tamen erat nonus Romanæ Ecclesiæ. Non enim situs, aut nomina mutant substantias rerum. Itaque recte hæc diuisio conuenire potest cyclo utriusque sideris. Sed diuisio per $\overline{\text{XV}}$ non satisfacit Indictioni. Nam 5501 per $\overline{\text{XV}}$ diuisa relinquunt indictionem $\overline{\text{XI}}$, non $\overline{\text{III}}$, quæ in illo anno currebat. Multum enim errauerit, qui pro $\overline{\text{III}}$ Indictione $\overline{\text{XI}}$ dixerit, quum in Indictione ratio tantum ordinis annorum habeatur, in cyclo autem Lunari solius nouilunij, in Solari solius literæ Dominicalis, non autem ordinis annorum. Igitur annis 5501 octo desunt ad argumentum Indictionis: quorum $\overline{\text{VIII}}$ si ad illos 5501 accessio fiat, & 5509 per $\overline{\text{XV}}$ partiamur, sine dubio relinquetur Indictio $\overline{\text{III}}$, quod postulabatur. Itaque ut quædam Iuliana periodus fiat utriusque cycli & Indictionis, ab Adam, ad Christum, 5508 anni præcise putandi sunt, & Christi primus natalis in 5509 currente statuendus. Hoc igitur fecerunt Constantinopolitanæ Ecclesiæ Computatores, & ex Aer mundi, quæ erat historica, accessione octo annorum πηχικῶ fecerunt, quæ per $\overline{\text{XIX}}$, $\overline{\text{XXVIII}}$, $\overline{\text{XV}}$ diuisa dat utrunque cyclum, & Indictionem. Eaque Aera est, qua hactenus Ecclesia Constantinopolitana, quæ latissime patet, utitur; eiusque, ut diximus, interuallum a capite, ad Christum; secundum Dionysium, definitur annorum 5508: quæ quanuis ex Computo annorum Mundi in Computum πηχικὸν reformata sit, tamen ab omni Ecclesia Orientis vocatur Computus Mundi, aut ANNI AB ADAM. Computatoribus Ecclesiæ Constantinopolitanæ, & in Tabulis astronomicis, dicitur ἡ ἀρχὴ τ τ κόσμ παραγωγῆς. Et quia secundum Septuaginta Seniores ab Adam, ad Christum, sunt anni tantum 5500, non 5508, ei rei ita cauerunt, ut quum in editione $\overline{\text{LXX}}$ legatur Kainan genuisse Sala $\overline{\rho\lambda}$, ἔτει, ipsi Computatores posuerint $\overline{\rho\lambda\theta}$. Quam lectionem in multis exemplaribus suo æuo extitisse scribit Georgius Syncellus Monachus. Cuius hæc verba sunt: ἡ δὲ τ Γενέσεως πρώτη Μοϋσέως βίβλῳ τῷ $\overline{\rho\lambda}$ ἔτει αὐτ φησὶ τὸν αὐτὸν (Καϊνᾶν) γεγεννηκέναι τὸν Σάλα ἐν τοῖς ἠκριβωμένοις τῶν ἀντιγράφων, ὡς καὶ ἡμεῖς ἐσχήκαμεν. ἔν πισι γὰρ τῷ $\overline{\rho\lambda\theta}$ φέρεται αὐτ Καϊνᾶν, &c. Si secundum ἠκριβωμένα, ut ipse loquitur, ἀντίγραφα, a conditu Mundi, ad Christum, 5500 anni putantur, accessione nouem erunt 5509, quem voluerunt esse eum, quo natum Christum primus omnium somniauit Dionysius Abbas, certe primus scripsit, & posteritati persuasit. Nam, ut diximus, 5509 per $\overline{\text{XV}}$ diuisa dant $\overline{\text{III}}$ Indictionem, quod erat præcipuum. De cyclis susque deque habuerunt: quia, ut diximus, in cyclo ubique principium statui potest. Itaque eorum cyclus Solaris incipit a $\overline{\text{XVII}}$ Romano, usque ad anni exitum. Inde usque ad Septembrem cum $\overline{\text{XVIII}}$ progressum facit. Numerus autem Aureus incipit a tertio Romano: ita ut primus Terminus Paschalis Græcorum sit quartus Romanæ & Alexandrinæ Ecclesiæ. Quo tempore enim institutus fuit hic Computus, nouilunium numeri aurei $\overline{\text{III}}$ conueniebat in $\overline{\text{XXIIII}}$ Septembris, ubi & Indictionis initium, & æquinoctium esse vulgus putabat iam a temporibus editionis anni Iulianæ. Quo etiam respiciebat Hillel doctissimus Iudæus, qui anno $\overline{\text{CCCXLIII}}$ Tekupham statuit in $\overline{\text{XXIII}}$ Septembris, ubi illo sæculo conficiebatur nouilunium primi anni cycli Iudaici, qui conuenit tertio aureo Numero Romano, quod designatur per Epactam Iulianam $\overline{\text{XXIX}}$, quæ adhuc obtinebat, id est locum nouilunij notabat, numero aureo $\overline{\text{III}}$, sub Arcadio & Honorio, quando doctissimi Monachi Anianus & Panodorus τόμους ἀνακυκλωτικοὺς suos conscribebant. Hæc est vera ratio huius Computi Constantinopolitani, etiam ipsis Græcis ignorata: quem tamen nescio qua ἀλογισίᾳ cum veteri confundunt, qui statuit ab Adam, ad Christum, annos 5500, & imprudentes quum altero utuntur, altero sese uti putant. quod satis mirari non possum. De hac hallucinatione vide notas nostras in Computum Maximi Monachi, pag. 710, 711. Hic Computus mera est periodus Iuliana, quæ in orbem redibit anno Christi 2472, periodi autem nostræ 7187, a Kal. Septembris, ut hodie putare solent Constantinopolitani. Nam olim a $\overline{\text{XXIIII}}$ Septembris illis erat initium anni, præsertim, quum hæc periodus institueretur. Itaque eodem anno Christi 2472, primus annus eorum cycli utriusque & Indictionis concurret. Neque opus erit numerare 7981, 7982, 7983, &c. sed annus, primus, secundus. At ipsi hoc ignorant, præsertim quum hanc esse veram Epocham ab Adam arbitrentur. Inter opuscula Bedæ unum perperam illi attributum extat, cui titulus COMPOTI RATIO. Is auctor scribit anno 6279, Christi vero $\overline{\text{DCCLXXI}}$. Itaque inter Latinos, qui eius Aeræ meminerit; veriustiorem inueni neminem.

ιιι *Ad Adam secundum* LXX *Seniores.*] Illorum enim ratiocinia ab Adam, ad Christum, colligunt annos 5500, ut proxime diximus. Nostra autem periodus a capite, ad Christum, annos 4713. Differentia, periodi Iulianæ, & Epochæ ĪXX Seniorum, anni ĐCCLXXVII: quæ octo annis minor periodo Iuliana Constantinopolitana. Periodus enim nostra incipit a Kal. Ianuarij illius, qui Septembrem illum sequutus est, qui iniuit anno periodi Iulianæ Constantinopolitanæ 795.

EPOCHÆ TEMPORIS HISTORICI.

xii Hactenus tempus prolepticon. Nunc ad tempus historicon, cuius caput est Adam, primus homo, a quo, ad Diluuium, sunt anni 1656, ut maior pars censet: alijs uno anno minus 1655. quod verum esse a nobis demonstratur in elencho Orationis chronologicę prophetę, nescio cuius. Ab Exodo autem, ad casum Sedekiæ, anni absoluti 907. Hæc duo interualla expressa extant in sacris libris. A Diluuio autem, ad Exodum, non potest peruenirì, nisi per interpretationem. Quia enim tempus, quod in Aegypto Hebræi fecerunt, definitur annorum 430, id autem non potest colligi toto illo interuallo, quod inter descensum Iacob, & tempus Exodi interiectum est, quod longe minus sit, quam ut 430 annos complectatur: propterea omnes tam Iudæi, quam eorum melior numerus, qui hanc partem illustrarunt, &, quod caput est, Paulus Apostolus, initium repetunt horum 430 annorum ab eo tempore, quo patriarchæ Abrahamo promissio a Deo facta est. Itaque interuallum a promissione, ad Exodum, auctoritate nititur, non demonstratione. reliqua ab Adam, ad Diluuium, & hinc ad Abraham, ἰσοφικῶς. A Diluuio igitur, ad natum Abraham, sunt anni 292. hinc ad promissionem, 75. Hinc ad Exodum, historia, & στοχείωσις χρονολογικὴ locum non habet. Itaque subsidium ab auctoritate petendum; & interpretatione, quæ illos 430 annos a die promissionis putat. Ab Exodo, ad Templum Solomonis, ἰσοφικῶς. Hinc ad casum Sedekiæ ἰσοφικῶς καὶ ἀποδεκτικῶς. Ab Exodo igitur, ad Templi primam θεμελίωσιν, anni 480. Hinc ad casum Sedekiæ, 427. Colliguntur ab Exodo, ad casum Sedekiæ, anni 907: a conditu rerum, 3360. Hæc ratio omnibus scriptoribus melioris notæ constat. neque reperias inter illos, qui hæc propius putarunt, qui plus, aut minus colligat, nisi quidam forte, qui de natali Arphaxad secundo anno a Diluuio caprinum prælium excitant. quibus obijci potest, hoc eludi posse, si 1656 annum a Diluuio, item 500 ætatis Noe non absolutum, sed currentem accipiamus. quod diserte a nobis demonstratum est in illo Elencho, cuius paulo ante meminimus. Nam quis non ut illa in quæstionem vocare, ita & illis ad defensionem uti possit? Hæc sunt ineptissima. Omnes igitur, qui aliquid & iudicij & eruditionis ad hæc contulerunt, uno ore & animo a conditu rerum, ad casum Sedekiæ, annos, ut diximus, putant 3360. Vere quidem illi, & sapienter, quod ex Scriptura recte interualla collegerint: sed ea ad epocham exoticæ historiæ referre, aut quantum interuallum sit a casu Sedekiæ, ad annum præsentem Christi 1604, determinare, hic vero est, ubi parum cauisse videntur. De tot enim scriptoribus nullus est, qui in hac re non παραστάσει peccauerit. Alij enim quindecim, alij decem & octo annis plus dicunt. Quodque omnium pessimum, nemo est, qui non futiles coniecturas suas veris rationibus antetulerit. Tanta cæcitas animis hominum incessit, tantus amor nugarum est, tantum odium veri. Quia igitur hi anni a conditu rerum, ad casum Sedekiæ, inter se apti sunt, & de illis apud Chronologos nulla controuersia est; dubium non est, quin, uno ex illis deprehenso, ad caput eorum certa via perueniatur. Hoc consequemur, si Nabuchodonosori celebrati etiam ab exoticis scriptoribus Chaldæorum regis aliquod tempus aut gestum certo determinare possimus. Is enim fuit filius Nabopollassari, cuius indubitatum tempus habemus apud Ptolemæum. Sed in Scriptura filij tempus demonstrare non possumus, nisi per interpretationem. Nam trigesimus ille annus, qui erat quintus captiuitatis Iechoniæ regis, & sextus ante casū Sedekiæ, cuius statim mentio occurrit initio libri Ezekielis, est proculdubio trigesimus illius regis, qui tunc ibi rerum potiebatur, ubi hæc scribebat propheta. Quis enim aliter arbitrari possit, nisi aut iudicij expers, aut literarum imperitus, aut veritatis inimicus? Ridicula, & anilia, quæ ad huius loci interpretationem contulerunt interpretes tam nostri, quam Iudæi, satis sua leuitate, & futilitate eluduntur. Ecquis in Babylonia potuit esse rex, qui tunc Babyloniam obtineret, viuente Nabuchodonosoro, & pro patre in Syria bellum administrante, præter patrem ipsum Nabuchodonosori Nabopollassarum? Stultitia est aliter credere: furor aliter pronunciare. Hunc Nabopollassarum Berosus in Originibus Babylonicis scribit annos XXIX absolutos imperasse. Obijt ergo trigesimo imperij anno, Nabonassari 152, ex Ptolemæo, periodi Iulianæ 4119. qui annus quum sit, ut nos docet Ezekiel, quintus

absolutus ante casum Sedekiæ, ergo annus 4124 periodi Iulianæ est is, quo & casus Sedekiæ, & Templi excidium contigit. Deductis 3360 de 4124, remanet annus 764, in quo conditus rerum, & natalis Mundi statuendus. Hæc satis erant ingenio docili, & veritatis amanti, neque plura in fidem faciendam exigit, qui aliquo iudicio præditus fuerit. Sed quia pluris est mendacium apud homines, quam dignitas veri, alio telo & contumaciam eorum conficiemus, & sententiam nostram muniemus. Annus periodi Iulianæ 4106 est primus expeditionis Nabuchodonosori, quod suo loco demonstrabitur. At casus Sedekiæ incidit in annum $\overline{\text{XIX}}$ ipsius expeditionis. II Reg. $\overline{\text{XXV}}$, 8. Ergo 4124 est annus capti Sedekiæ, ut supra. Rursus accedit nota annalis Hebdomadis. Sedekiæ enim casus & Templi excidium accidit anno Sabbatico, diebus æstiuis: hoc est illo anno Sabbatico, qui iniuit autumno anni antecedētis 4123, qui profecto est septenarius, ut pote septimus cycli Solaris Romani, & proinde Sabbaticus per Canonem sextum Capitis secundi libri I. Cæterum si ex dinumeratione annorum hæc examinentur, excurrent anni $\overline{\text{CCXV}}$ supra rationes nostras, hoc modo. A conditu rerum; ad Diluuium, anni 1656. Hinc ad natum Abraham, 292. hinc ad natum Isaac, 100. hinc ad natum Iacob, 60. Hinc ad descensum in Aegyptum, 130. Hæc omnia interualla diserte expressa extant in libro Geneseos. Illis accedant 430 moræ in Aegypto. Colliguntur ab Adam, ad Exodum, 2668. Quæ rationes epocham Exodi, quam & nos, & omnes eruditi statuunt annorum 2453, excedunt annis, ut diximus, 215, quod est dimidium tantum annorum 430, per quos in Aegypto inquilini fuerunt Hebræi. Nullus est locus in Chronologia sacra, qui magis animos Chronologorum torserit, & adhuc torquet, nisi qui auctoritate tum Pauli Apostoli, tum vetustissimorū Iudæorum sibi satisfieri patiuntur. quos merito nos sequimur, & contumaciores suo iudicio frui libenter sinimus.

$\overline{\text{XIII}}$ *Ad Aeram Iudaicam Rabbi Hillel.*] הלל הנשיא *Hillel Princeps*, Ἰλλῆλος ὁ ἡγούμενος filius Rabbi Iuda Principis Computum elegantissimum, qui hodie Iudæis in usu est, excogitauit. De quo sic scriptum reperi in libro Iohasin, item in eo, cui titulus Germen Dauid. הלל הנשיא תיקן סדר העבור על דרך תקופת רב אדא מפני שעד זמנו היו מקדשין על פי הראיה ועברו השנים כפי הזמן והצורך ככו שכתב הרמבם בפרק ה מהלכות קה : ומפחידת שיסתלק בר קבוע מארץ ישראל סדר לנו הלל הנשיא חשבון העבור עפ הורך אשר אנחנו נוהגים בו בכל תפוצת ישראל עד היום הזה ועד ביאת גואלנו. *Rabbi Hillel Princeps concinnauit contextum Computi annalis iuxta methodum Tekuphæ Rabbi Adda, propterea quod usque ad tempora eius sanctificabant (neomeniam) secundum visionem (Lunæ) & intercalabant annos, prout tempora & necessitas exigebant, quemadmodum scripsit Rabbi Moses filius Maimon capite V ex Tractatibus Sanctificationis neomeniæ. Et quia metuebant, ne consessus Iudicum, qui stabilis erat, de terra Israel transferetur, Hillel Princeps disposuit nobis Computum Emboliſmi ad id exemplum, quo nunc utimur in omni dispersione Israel, usque ad hodiernum diem, & usque ad Redemptoris nostri aduentum.* Deinde aiunt hunc Hillel claruisse anno Contractuum $\overline{\text{DCLXX}}$; id est Christi $\overline{\text{CCCLVIII}}$. Et sane emendatio, vel potius instauratio huius Computi congruit anno Christi $\overline{\text{CCCXLIII}}$. Nam quum hactenus Tekupham statuerent in $\overline{\text{VII}}$ Octobris, ipse initium Enneadecaeteridis suæ traduxit in Tekupham Iulianam, & Indictionem Constantinianam, nempe in $\overline{\text{XXIII}}$ Septembris, ad quam a septima Octobris, sunt præcise dies $\overline{\text{XIII}}$, quibus competunt cycli $\overline{\text{CCXVI}}$ περιηγήσεως σελωαικῆς: hoc est anni 4104 absoluti. Quare annus primus istius reformationis congruit anno eiusdem Computi 4105 ineunti, cuius nouilunium 2. 10. 204. secundum medium motum Lunæ, a meridie Ierosolymitana. De qua si deducantur 6, 23. 0. quæ competunt nouilunijs $\overline{\text{CCXVI}}$ cyclorum absolutorum, remanebit nouilunium $\overline{\text{VII}}$ Octobris, 2. 11. 204, a meridie Ierosolymorum, tanquam Epocha aut πῆγμα, quæ vulgo Radix dicitur. Quia vero Iudæi ciuilem diem auspicantur ab occasu Solis, deductæ sunt horæ sex æquinoctiales, ut statim occidente Sole epilogismus Lunaris inciperet: quiquidem a meridie est 2. 11. 204, ab occasu Solis 2. 5. 204: quæ est Radix neomeniarum omnium Iudaicarum, quod ipsi vocant *nouilunium Tohu.* id est νεομηνίαν περιληπτικὴν. neomeniam secundum anticipationem mathematicam, quæ sumitur ab eo tempore quo nondum erant nouilunia, quodquidem imaginarium interuallum dicitur *Tohu.* Quia igitur sex horæ desunt epilogismo, qui init a meridie, propterea quoties nouilunium Iudaicum attigit, aut excedit $\overline{\text{XVIII}}$ horas, tunc habetur pro nouilunio veteri; & mutatur feria. quia si illæ $\overline{\text{VI}}$ horæ, quæ detractæ sunt, accedant $\overline{\text{XVIII}}$ horis, tunc sine dubio $\overline{\text{XXIIII}}$ horæ consummatæ sunt, & unius dici, siue feriæ, fit accessio. Præterea, quoties in Tekuphæ Tisri inuestigatione aggregatum excedit dies $\overline{\text{XIII}}$, illi dies deducuntur de aggregato. Tantum enim est interallum a $\overline{\text{VII}}$ Octobris, ad $\overline{\text{XXIIII}}$ Septembris, quorum περιήγησις σελωαικὴ a $\overline{\text{VII}}$ Octobris, ad $\overline{\text{XXIIII}}$ Septembris, nouilunium promouit. quæ est Tekupha Rabbi Samuel, non Rabbi Adda. Quomodo autem accipiendum sit, quod supra dictum est, fundatum esse hunc Computum

putum ſuper Tekupha Rabbi Adda, ſuo loco exponitur, Cap. VI. Iudæi, quare illi XII dies tollantur, item quare nouilunium eſt vetus, quum ad XII horas, aut ultra, peruenit, item omnes cauſſas huius computi ignorant, quem inepte deducunt כבריה עולם a conditu Mundi, quum minor ſit annis 189. Vtuntur autem anno caſtigatiſſimo, elegantiſſimo, & ingenioſiſſimo, cuius rationes prorſus ignorat Clauius: quæ pulcherrimæ rei inſcitia fecit, ut non ſolum in reformando anno Pontificio ridiculam Epactarum doctrinam inſtituerit, ſed etiam Iudæos hallucinari putarit, quod annos ſuos ad medium motum Lunæ dirigant, & non potius ad deliria Epactarum æquabilium, & veterum Computatorum ſomnia, quorum doctrina nihil craſſius, & ineptius eſt. Porro quod in verbis Hebraicis dictum eſt ante hunc Computum Rabbi Hillelis Iudæos neomeniam ad viſionem Lunæ ſanctificaſſe, hoc verum eſt quidem, ſed id faciebant ſudo cælo tantum. Tempore autem nubilo, quod ipſi vocabant יוֹמָא דעיבָא *diem nubilum*, item יומָא דסותָה *diem opacum*, habebant Lunæ ψηφοφορίαν, ut hodie, quam ſequebantur. ea in Talmud dicitur צורת הלבנה, σχῆμα τῆς σελήνης, qualem ψηφοφορίαν ſemper ante oculos habuiſſe ſcribitur Rabbi Camaliel. Turcæ, & omnes Muhammedani habent ſuum computum, cuius præſcriptum nunquam tranſiliunt. Tamen pridie neomeniarum ſuarum ciuilium altas ſpeculas, quas קלעאת vocant, conſcendunt, ut primam viſionem Lunæ ſalutare poſſint. *Viſitationem* certe vocat Vitruuius, Græcorum Computi Eccleſiaſtici, atque adeo omne vulgus Græcorum hodiernorum φιγγάριον, Turcæ, imo Arabes omnes, נלקה *Nalka*. hoc eſt ſoleam equinam, quod equinæ ſoleæ inſtar habeat Luna corniculata. Vtrique tam Iudæi, quam Muhammedani formam benedictionis Lunæ ſolennibus verbis conceptam habent. ſed Iudæorum vetuſtiſſima eſt. Adijcit Hebræus auctor hunc Computum ideo inſtitutum, ne, ſi Conſiſtorium, penes quod erat poteſtas intercalandi, ex terra Iſrael deportaretur, Iudæi formam anni, quam ſequerentur, non haberent. Hoc nimirum adiectum eſt ad auctore Hebræo, quia extra terram Iſrael non licet aliquid in doctrina Computi annalis innouare, mutare, aut corrigere, addere, aut minuere. Addit Hebræus ſcriptor embolimos menſes pro ratione temporum intercalari ſolitos. quod verum eſt. Hoc fiebat, quum propter pluuias ſerotinæ meſſes contingebant, aut agni & hoedi nondum adulti eſſent, qui ad Paſcha mactandi erant. Ab ultima antiquitate Conſiſtorium Iudicum Hieroſolymitanum ex libro τῆς ψηφοφορίας σελωαϊκῆς, de quo paulo ante egimus, in Galilæam quotannis formam anni proxime imminentis mittebant, item in alias regiones finium Iſrael: quod & hodie a Samaritanis fieri in eorum Computo demonſtrauimus. Eiuſmodi Epiſtolæ Pontificis Max. & Conſiſtorij ad Galilæos exemplar ſubiecimus: לַאֲחֵנָא בני גלילָאָה עילָאָה וְלַאֲחֵנָא בני גלילָאָה תַּתָּאָה שְׁלָמכון יְשׁנא : מהודְעין אֲנחנָא לכון דזמן ביעורָא מטָא לְאַפרושי מַעשְׂרָא מֵעוברי שׁובלַיָא. *Fratribus noſtris filijs Galilææ ſuperioris, item fratribus noſtris filijs Galilææ inferioris* (id eſt fratrib. noſtris Galilæis Supernatibus & Infernatibus) *Pax veſtra multiplicetur. Notificamus vobis, quod tempus excuſſuræ* (trituræ) *venit, ut ſeparetur decima de manipulis ſpicarum.* Eleganter. His verbis ſignificabant annum eſſe ordinarium, neque propter ſerum anni intercalandum. Quod ſi intercalandum eſſet extra ordinem, ita ſcribebant. לַאֲחֵנָא בני גלוותָא דבבל ולאחֵנָא דבמדי ולשְׁאַר כל גלוותָא דישׂראל שׁלכון יְשׁנא לעולם : מהודעין לכון דגוזליָא דכיכין ואמריָא דערקין וזימנָא דאביבָא לָא מטָא ושַׁפרית מילתָא באנפי חבידאי ואוספית על שתָא דָא תלתין יומין *Fratribus noſtris filijs deportationū Babyloniæ: & fratribus noſtris, qui ſunt in Media, & reliquis omnibus deportationibus Iſraelis. Pax veſtra augeatur in æternum. Notificamus vobis, quod pulli* (columbarum) *ſunt teneri, & hoedi puſilli* (vægrandes) *& quod tempus nouarum frugum nondum venit. Ideo placuit negotium coram me, & coram collegis meis. & adieci huic anno triginta dies.* Aben Ezra in XXIII Leuitici: ואמרו על ר עקיבא שקבע שתי שנים מעוברות שנה אחר שנה לפי צורך השעה *Et dicitur de Magiſtro Akiba, quod duos annos continuos embolimæos fecerit propter neceſſitatem temporis.* hoc eſt, διὰ τὸ ἐπεῖγον τῆς ὥρας. Ecce embolimus Adar extra ordinem; &, quod amplius, poſt, aut ante ordinarium embolimum, idq; propter intempeſtiuum anni ſidus. quod quando accidebat, Paſcha neceſſario ſecundo menſe celebrabatur. quod quidem aliquando neceſſitas exprimebat exemplo loci II Paralip. XXX, 2, 3. quod nititur auctoritate loci Numer. Cap. IX, 10, 11. Quare hoc eſt, quod ſcribit Sapiens Aben Ezra: כיוהו בית דין להסתכל בכל כוף חדש אדר אם הוא צריך לעבר שנה או לא *Mos conſiſtorij conſiderare in exitu omnis menſis Adar, num forte neceſſe eſſet intercalarem annum facere, necne.* Notet etiam ſtudioſus Lector Babylonem fuiſſe matricem Iudæorum deportatorum, hoc eſt eorum, qui erant ex reliquijs deportationis Iechoniæ. Ij Babylonienſes erant caput τῆς διασπορᾶς Aſiaticæ: ut ex Talmud infinitis locis conſtat. Petrus Apoſtolus huic διασπορᾷ ſcribens ex metropoli Babylone eos vocat παρεπιδήμους διασπορᾶς Πόντου, Γαλατίας, &c. Iudæi ita diſtinguebantur: Εβραῖοι Παλαιστίνοι, διασπορὰ Βαβυλῶνος, διασπορὰ Ἑλλήνων. Εβραίων mentio Actorum VI, 1. διασπορᾶς Ἑλλήνων Iohannis VII, 35. Ij proprie Ἑλληνισταὶ vocabantur, quia Græca Biblia in Synagogis legebant:

Ἑλληνιστὴς enim est ὁ ἑλληνίζων, id est, ὁ ἑλληνιστὶ διαλεγόμενος, qui Græce loquitur. Eorum mentio Act. VI, 1, ubi Ελληνισταὶ vertendum *Græcienses*, non autem *Græci*. Τῶν Ἑλληνιστῶν principes erant Alexandrini Iudæi. Alterius διασπορᾶς, ut iam diximus, caput erat Babylon, & fuit, quandiu stetit illa intra annum Christi DCC. quæ in Talmud dicitur ישיבת סורא. Schola Syriæ. Reliquiæ illius principatus Babylonici hodie in urbem maximam Seleuciam, quam Bagded vocant, traductæ sunt. S. Petrus si ex terra Israelis, ad illos Babylonienses scripsisset, primos Babylonios; tanquam metropolitas & principes nominasset, ut manifesto constat ex Epistola Ierosolymitana. Ideo ita salutationem concepisset: Πέτρος ἀπόστολος Ιησοῦ Χριστοῦ ἐκλεκτοῖς παρεπιδήμοις διασπορᾶς Βαβυλῶνος, Πόντου, &c. Sed quia Babylone scribebat, quod erat caput & metropolis τῆς διασπορᾶς Πόντου καὶ Μηδίας, cuius διασπορᾶς prædicationi dicatus erat Petrus, Galat. II, 7, 8, 9, propterea non opus fuit eos nominare, quibus intererat ipse. Iudæi, qui extra terram Israel degunt, etiamnum hodie vocantur תְּפוּצַת יִשְׂרָאֵל, διασπορὰ Ισραήλ: item תְּפוּצַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל διασπορὰ υἱῶν Ισραήλ. Principes autem τῆς ὅλης διασπορᾶς propter vetustatem erant Babylonienses, & qui illis accensebantur: eorumque Princeps magni fiebat ab hominibus, ut vulgo de eo iacteretur illud: דאש גולה שִׁבְבֶל עֲדִיף מִנְּשִׂיא דְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל: ὁ αἰχμαλωτάρχης ἐν Βαβυλῶνι ἐξοχώτερος ἢ ἐν γῇ Ισραὴλ ἄρχοντος. Rursus in Epistola Synedrij adijcitur, *filijs deportationis Mediæ*. qui profecto sunt ἀποδασμὸς τῶν ὑπὸ Ωχου Ἀρταξέρξου εἰς τὰς Υρκανὰς καὶ τὰς Μήδας μετοικισθέντων. Eusebius libro priore Chronico: Ωχος Ἀρταξέρξου, παῖς εἰς Αἴγυπτον σταλθὼν ἀποδασμὸν εἵλεν Ἰουδαίων ὧν τοὺς μὲν ἐν Υρκανίᾳ καλῶκιστ᾽ ἐπὶ τῇ καστίᾳ θαλάσσῃ, τοὺς δὲ καὶ ἐν Βαβυλῶνι, οἳ καὶ μέχρι νῦν εἰσὶν αὐτόθι, ὡς πολλοὶ τῶν Ἑλλήνων ἱστοροῦσι. Vide quæ ad numerum Eusebianum MDCLVIII notauimus. Sed imprudens longe digressus sum a Computo nostro, cuius auctorem Hillel antea & mihi, & alijs ignoratum nunc primum prodimus: ad quem ab illo celeberrimo Doctore Hillel magno, Iudæi scribunt generationes decem intercessisse. Initium eius, ut diximus, a VII Octobris, quam frustra epocham Mundi Iudæi esse opinantur. cuius rei etiam hodie præclarum extat vestigium, quod in memoriam Diluuij, quod scriptura memorat XVII mensis secundi accidisse, apud illos hodie λιβανεία indicitur die XXII Nouembris, quam omnino XVII mensis secundi esse oportet, si quidem VII Octobris est prima primi. Præterea neomenia Zygonos, siue æquinoctium, fuit ea die, quando Moses populum e finibus Ægypti eduxit. Quare est vetustissima Epocha, & quam Iudæi a Mose potius, quam a Macedonibus habuisse videntur: quod nos aliquando credidimus, neque adhuc sententiæ pœnitet. Sed alteram sententiam huic præferimus, quæ a meliore & nobiliore causa pendere videtur. Quod autem stante templo ea epocha uteretur, tametsi ea, quæ iam produximus, satis testantur, tamen clarius constat ex Iosepho, qui ait Mosem principium anni a Nisan instituisse, quia eo mense populum ex Aegypto eduxerat, quum antea Hebræi ab autumno annum suum ordirentur, & tamen noluisse prorsus eum morem tollere, sed omnes ciuiles actus priscæ epochæ autumnali reliquisse, mensem autem Nisan sacrificijs dedicasse. Verba Iosephi, quæ illustria sunt, & plurimum huc faciunt, hæc sunt, ex libro I, cap. IIII ἀρχαιολογ. σωιέβη δὲ τοῦτο τὸ πάθος κατὰ τὸ ἑξακοσιοστὸν ἔτος ἤδη Νώχου τῆς ἀρχῆς ἐν μηνὶ δευτέρῳ Δίῳ μὲν ὑπὸ Μακεδόνων λεγομένῳ, Μαρσουάνῃ δὲ ὑπὸ Εβραίων. ἕτω γὰρ Αἰγύπτιοι τὸν ἐνιαυτὸν ἦσαν διαλέγοντες. Μωϋσῆς δὲ τὸν Νισὰν, ὅς ἐστι Ξανθικὸς, μῆνα πρῶτον ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς ὥρισε κατὰ τοῦτον ἐξ Αἰγύπτου τοὺς Εβραίους προαγαγών. ὅτος δὲ αὐτοῦ καὶ πρὸς ἀπόσους τοὺς εἰς τὸ θεῖον τιμὰς ἦρχεν. ἐπὶ μὲν τοὺς ὠνοὺς καὶ πράσεις, καὶ τἄλλα διοίκησιν τὸν πρῶτον κόσμον διεφύλαξε. Illa tamen pestrema, ὠνὰς καὶ πράσεις alludere videntur ad Aeram contractuum. Sed, ut hoc concedamus, vetustissima Epocha Iudæorum est VII Octobris: quod alibi ex Mose ostendimus. Hoc enim constet nobis, anni sui Iuliani caput Iudæos inde deducere, Tekupham vero a XXIII Septembris, auctore R. Hillel. Nam quum ab Exodo, ad tempora usque huius Hillel, Tekupha esset in VII Octobris, de qua manifesto Moses loquitur Exodi XXXIII, 22, noster Hillel sequutus sententiam Samuelis, qui Tekupham Iulianam in XXIII Septembris statuebat, anno, ut diximus, Seleucidarum DCLVI, eam a VII Octobris, ad XXIII Septembris, traiecit. & quia, ut diximus, XII dies inter utranque Tekupham sunt, eos in CCXVI cyclos περιηγήσεως σεληναϊκῆς resoluit, qui sunt anni 4104. Totidem enim anni dant dies περιηγήσεως XII, & horam unam, ad annum Christi 343 absolutum, quo huic reformationi operam dabat Rabbi Hillel, numero aureo III, qui est primus Cycli Iudaici. Nam quando tertius numerus aureus currit, tunc primus annus cycli Iudaici init a nouilunio Septembris, quod accidit anno Christi currente 344, quum Hillel hunc Computum instituit, & cæpit putare annum 4105 Computi sui. Rursus anno Christi 1598 currebat numerus aureus, quo Iudæis iniuit annus primus cycli 283 in XX Septembris. Hoc est, iam præterierant cycli 282 absoluti de hoc Computo: quibus debentur περιηγήσεως σεληναϊκῆς

dies

dies 17. 0. 698. qui si retro retexantur a VII Octobris, relinquent XX Septembris in dicto Anno Christi 1598, Iudaico 5359, quo nouilunium incidit in ipsam XX Septembris feria VIII, hor. 16. 594, a Sole occidente diei XIX. Quum igitur hic Computus sit πχνικὸς, non ἰσοεικὸς, tamen, quod supra nos memini dicere, Iudæi illum a conditu rerum deducunt, quum tamen non magis sit a conditu rerum, quam aut periodus nostra Iuliana: aut Constantinopolitana. Sed hoc habuit in animo Rabbi Hillel, ut primum annum cycli nouilunio sui æui congruentem deduceret a XXIIII Septembris, ubi Iulius Cæsar, & Sosigenes æquinoctium statuerant. Hodie primus annus cycli Iudaici multum recedit ab æquinoctio. Itaque rursus reformandus. Cuius rei illustre dabimus exemplum, quod eruditus lector accurate notet. Hoc anno Christi 1604, quo iniuit Iudaicus huius Computi 5365, nouilunium Tisri Committetur feria VI, hor. 4. 956, secundum medium motum Lunæ; Hierosolymis, XIIII Septembris. eademque die esset neomenia Zygonos nisi biscextum huius anni impediret. Sed ponamus neomeniam Zygonos ibi esse, ut in sequentibus annis erit. Concurrent ergo æquinoctium, & nouilunium ciuile. Si igitur reformandus esset Computus Iudaicus, ut certe propter æquinoctium reformandus est; & Tekupha, & primus annus cycli hic statuenda essent, & ab hoc anno Christi 1604 initium instaurationis instituendum. Hoc est, ab anno Christi 1604, videndum esset, quod dies πρωηχήσεως processerint a VII Octobris, ad XX Septembris. qui quum sint XXIII, & totidem diebus constet cycli CCCLXXXI, consurgent anni 7239 retexendi retro ab hoc anno 1604. Itaque hic annus 1604 Christi esset iniens 7240 huius reformationis. Nam cyclis 381, vel, quod idem est, annis 7239 absolutis competit character 2. 17. 975. & nouilunium Tisri huius anni 1604 fuit 5. 22. 956. de quo si deducatur character annorum 7239, nempe 2. 17. 975, remanebit nouilunium VII Octobris 3. 4. 1061. in periodi Iulianæ postulatitiæ anno 7058, cyclo Solis VI, litera dominicali E. proinde nouilunium contigerit feria III, Octobris VII, anno XLIX Menis primi Regis primæ Dynastiæ Aegyptiorum. Itaque dicendum ne propterea fuerit a conditu rerum, ad annum Christi, esse annos 7258? Hoc profecto esset nugari, quemadmodum & Iudæi nugantur, qui annos conditus rerum Computo Hillelis, qui πχνικὸς est, non autem ἰσοεικὸς, terminant. Vides Manifestas causas huius Computi elegantissimi: cuius quum initium vere coniecerimus in annum Christi 344 competere, postea coniectura nostra adiuta est testimonio Iudæi, qui scripsit Germen Dauid. Illæ enim ætatem huius Hillel conijcit in annum Christi 358, quatuordecim annorum tantum discrimine. Sane qui claruit anno 358, potuit & anno 344 scribere. Itaq; certum, non temerarium, fuit iudicium nostrum. Hæc, quæ in hac Diatriba disputauimus, sunt supra captum Clauij, & aliorum, qui, quæ ignorant, carpere solent. Et certe non video quid mathematica studia Clauio contulerint, qui his adeo infans est, ut mediocriter literis humanioribus tinctus hæc melius intelligat, quam ille, qui toto vitæ suæ tempore nihil, præter Mathematica, tractauit. Sed eius imperitiam non magis, quam κακοήθειαν, & rusticitatem moramur.

XIX *Ad initium regni priscorum Chaldæorum.*] Hoc initium congruit anno Noæ CLXX.

XXI *Ad initium Regum Thebanorum.*] Anno ætatis Noæ CCXCV.

XXIIII *Ad initium regni Assyriorum.*] Anno ætatis Noæ DXXXVII.

Ibid. *ex Africano.*] Nam aliter Ctesias.

XXV *Ad diluuiũ uniuersale.*] καθολικὸς κατακλυσμὸς sub Noe. Fuerunt alij μερικοὶ: ut qui sub Deucalione in Thessalia. Nemo vero ignorat, quantũ interfit inter rationes LXX Interpretum, & Mosaicas. Moses a creato Adam, ad Diluuium, colligit annos MDCLVI: vel potius uno minus 1655. Septuaginta Seniores MMCCXLII, qui tamen reuera ex corũ editione antiquitus fuerũt MMCCLXII. Caussa tam manifestæ discrepantiæ, quod LXX Interpretes consulto quinque primis generationibus cente-

	Generat natus annos.		Nascitur anno Mundi.		Vixit annos.		Moritur anno Mundi.	
	LXX Interpr.	Moses	LXX Interpr.	Moses	LXX Interpr.	Moses	LXX Interpr.	Moses
Adam	230	130	0	0	930	930	930	930
Seth	205	105	230	130	912	912	1142	1042
Enos	190	90	435	235	905	905	1340	1140
Kainan	170	70	625	325	910	910	1535	1235
Malaleel	165	65	795	395	895	895	1690	1290
Iared	162	162	960	460	962	962	1922	1422
Enoch	165	65	1122	622	365	365	1487	987
Mathvsala	187	187	1287	687	969	969	2256	1656
Lamech	188	182	1454	874	777	753	2207	1651
Noe	600	600	1642	1056	950	950	2592	2006
Anni ab Adam, ad Diluuium	2262	1656						

centenos annos amplius, quam Moses, tribuant, annos Iared & Mathusala intactos relinquant: rursus Enocho centum amplius largiantur, Lamecho sex, ut habes in præsenti Tabella, in qua est conspectus omnium annorum, secundum LXX Interpretum & Mosaicam lectionem. Vbi vides LXX Seniores omnibus fere generationibus singulas annorum centurias ultra fines a Mose præscriptos adiecisse: ita ut ex eorum rationibus ab Adam, ad Diluuium, colligantur anni MMCCLXII: quod quare veteres mutarint, & MMCCXLII eorum vicem substituerint, annos autem παιδοποιίας Mathusula CLXXXVII ad CLXVII redegerint, causam nullam comminisci potui, quanuis serio in eius inuestigationem incubuerim: præsertim quum Moses CLXXXVII annos tempus παιδοποιίας Mathusula definiuerit, & ex altera lectione interpolata, quæ ab Adam, ad Diluuium, annos tantum ponit MMCCXLII, magna absurditas oriatur, Mathusala XIIII annos Diluuio superfuisse: quæ quidem quæstio veteres patres multum exercuit, & ad quam soluendam nihil consultius visum est Hieronymo, quam ad fontes Hebraicæ editionis confugere. Hinc factum, ut diuerse conceptum sit tempus τῆς παιδοποιίας Mathusala, quum in quibusdam Codicibus olim anni CLX XVII, in alijs CLXII tantum legerentur. Sed Chronicon Nicephori Patriarchæ, in annis παιδοποιίας Mathusala diserte habet ρπζ, non ρξζ. Vnde ab Adam, ad Diluuium, colliguntur anni MMCCLXII, non autem MMCCXLII. Quin etiam, quod caput est, Africanus totidem annorum interuallum ab Adam, ad Diluuium, determinat: quo nomine manum cum eo conferit Georgius Syncellus. ὁ μέν τοι Αφρικανὸς, inquit, βσξβ ἔτη ἐπελογίσατο ἐκ πινων ἀντιγράφων ἅτινα περιέχοντων. οἷς ἐχρὴ πείθεσθαι. Infra: Αφρικανὸς ὁ ἕως Ευσέβιον ἀπὸ Αδὰμ, ἕως κατακλυσμοῦ, διαφωνεῖ ἔτη φ. Sed quare vocat ἀντίγραφα, quum verisimile sit antiquitus omnia exemplaria ita habuisse, maxime ex eo, quod illam lectionem interpolatam esse constat? Honorius quoque Augustodunensis MMCCLXII, non autem MMCCXLII, habet. Sed mirum, qui hanc lectionem innouarunt, quo consilio id fecerint. Certum est enim LXX Seniores annos a Mose determinatos ampliasse potius, quam imminuisse. Vt uno verbo absoluam, non magis mihi constat quare veteres lectionem Septuaginta interpretum mutarunt, quam quare LXX interpretes annos a Mose definitos ampliarunt.

XXVI *Ad Aeram Babyloniorum.*] Diodorus Siculus XXXV reges Assyriorum numerat a Nino, ad Arbacem, qui illud imperium inuasit. Σαρδανάπαλος ὁ, inquit, τελευτὴν μὲν καὶ πέμπτος ἀπὸ Νίνου τοῦ συναμένου τὴν ἡγεμονίαν. Ita codex Georgij Syncelli habet. Nam in editione Henrici Stephani nostri deest vox πέμπτος. Hos XXXV Reges Ctesias, & post eum Diodorus, aiunt mille trecentos sexaginta annos regnasse: quibus si ducentos quadraginta duos imperij Medorum adieceris, consurgent ab initio Nini, ad initium Cyaxaris, quem Astibaran Ctesias vocat, anni præcise mille sexcenti duo. quibus deductis de anno periodi Iulianæ 4083, quo cæpit regnare Cyaxares, siue Astibaras, remanebit annus periodi Iulianæ 2481, quo Ninus regnare cæperit. Callisthenes Aristoteli rescribens de ultima Chaldæorum vetustate anno

periodi

periodi Iulianæ 4383, quo capta Babylon ab Alexandro, perhibebat eum annum fuisse vetustissimæ Chaldæorum Epochæ millesimum noningentesimum tertium. Deductis 1902 annis absolutis de 4383, remanet idem annus periodi Iulianæ 2481. Ergo iste titulus temporum, qui Chaldæis in usu erat, deductus est a Nini imperio incunte, secundum Ctesiæ rationes: secundum Africanum autem initium sumpserit ab anno xviii Semiramidis: quod sane magis rationi consentaneum, ut ab ea, quæ Babylonem amplificarit, & tot illustria monimenta ibi statuerit, ratio temporum potius deducatur, quam a Nino: a cuius primo anno, ad instauratam a Semiramide Babylonem, Orosius annos lxiiii numerat. de quibus deductis lii imperij Nini, remanet annus xii absolutus Semiramidis: ita ut xiii currente condita fuerit Babylon. quæ ratio v tantum annis a titulo Chaldæorum discrepat. Ita locus ille Orosij hunc plurimum illustrat.

xxvii *Ad initium numeri Eusebiani.*] De eo satis dictum in Chronicon Eusebij. προχρονισμὸν eius & μεταχρονισμὸν non uno loco discussimus.

xxviii *Ad natalem Abrahami Patriarchæ.*] Secundum Eusebium anno periodi Iulianæ 2698: secundum veram rationem 2712. Differentia anni xiiii: cuius ratio in Eusebianis redditur.

xxxii *Ad Exodum.*] Casus Sedekiæ demonstratiue a nobis statuitur anno periodi Iulianæ 4124; supra ad Epocham xiii. Ab Exodo, ad casum Sedekiæ, anni absoluti 907: qui deducti de 4124 relinquunt verum annum Exodi 3217. Rursus interuallum annorum 907 demonstratiuum, ut suo loco disputatur: & proinde de epocha demonstratiua deductum relinquit epocham demonstratiuam Exodi. Sed & accidit illi character demonstratiuus feria quinta, a qua iniuit Nisan Exodi. Nam vigesima secunda mensis secundi fuit Sabbatum: quia Exodi capite xv Hebræi deuenerunt desertum Sin quintadecima mensis. sexta die post xv, fuit parasceue: hoc est feria sexta: commatibus 5, 22, 23. Ergo dies sequens, nempe xxii, fuit Sabbatum. Ideo & neomenia eiusdem mensis fuerat Sabbatum. ac proinde neomenia primi feria quinta. Nam primus mensis est semper plenus, & ideo neomenia secundi augetur binario supra neomeniam primi. Et Sane nouilunium anni 3217 fuit 5.17.552: hoc est feria v, Aprilis secunda, cyclo Solis xxv, litera Dominicali ED, aureo numero vi, anno Iudaico 2264. Vnde ἀλογισία Iudæorum colligitur, qui quum fateantur neomeniam Nisan tempore Exodi incurrisse feriam quintam, tamen tantus est stupor, ut anno Computi sui 2448 statuant tempus Exodi, quum illius anni Nisan fuerit 1.19.1027, feria secunda, cyclo Solis xiii, numero aureo xix, Martij x, anno periodi Iulianæ 3401. Arabes quoque Christiani scribunt feriam quintam incidisse in xv noctem illius Nisan, quo Moses populum eduxit. Nulla est tam vetusta Epocha, quæ tot demonstratiuis notis prædita sit, quam hæc: ut vere possis illam vocare matrem certarum Epocharum. Alius etiam character cælestis accedit illi, concursus neomeniæ ciuilis Krionos, cum neomenia Nisan. Erat enim annus a conditu rerum 2453, & proinde annus 53 Tetracosieteridos Tropicæ. Zygonos neomenia feria secunda, vii Octobris, a qua Iudæi hodie annum suum Iulianum ordiuntur. quæ res vetustissima ab Exodo usque usurpatur. & consequenter Krionos neomenia fuit feria quinta, Aprilis ii, quæ conueniebat in neomeniam Nisan, ut ante demonstratum est. Non sine caussa igitur Deus famulo suo Mosi præcepit hanc neomeniam habere principem omnium mensium Lunarium. Exodi xii, 2. Septimam autem Octobris initium anni solaris, & ibi Tekupham anni vertentis statuere, quod antea faciebant. Ibid. xxxiiii, 22. Quæ haud scio, an aliquis aduertit. Quis enim de tot millibus obtrectatorum, cui hæc in mentem venerunt? Nisi forte is fuerit Clauius, cui mirum videtur Epactas ad medium motum Lunæ dirigere. Illius & similium ac popularium eius ingenia, linguæ, ac calamus obtrectari tantum norunt: verum odisse: nihil ab alijs velle discere: quod ignorant, in alijs errorem arbitrari.

xxxiii *Ad primum annum κληρωχίας.*] Cerebrosi quidam aiunt annum primum γεωργίας, id est, quo populus Hebræus cæpit terram colere missus in eius possessionem, esse quadragesimum Exodi, & primum ducatus Iosuæ. Quorum peruicaciæ, & stultitiæ confutandæ satis erit opponere caput xiiii libri Iosuæ, ubi anno xlv Exodi absoluto, & xlvi currente nondum terra tota diuisa erat. Quomodo igitur colebant, quam nondum possidebant? sane κληρωχία debet antecedere γεωργίαν. Ideo sapientissime veteres Iudæi vii annos τῇ κληρωχίᾳ assignandorum agrorum, & subigendis hostibus dedicant, sex sequentes τῇ γεωργίᾳ, quartumdecimum primum Sabbato terræ. Quod tam verum, quam semidoctorum, Theologastrorum, Catharorum fanaticorum falsa assueratio. Primus annus κληρωχίας est is, quo primum in terræ Chananææ possessionem Israelitæ pedem posuerunt, duce Iosua; & terram colere cæperunt. Ideo ἐτῶ πρῶτον γεωργίας Philoni dicitur, qui & ingressus in terram, & obitus Mosis erat octauus. primus enim annus κληρωχίας est primus primæ Hebdomadis annalis. Ideo ad methodum

Hebdo-

Hebdomadum annalium per regulam perpetuam 47 ſemper de annis Exodi deducenda. Annus caſus Sedekiæ eſt 908 currens ab Exodo. Deductis 47, remanet annus currens 861 ab initio primæ Hebdomadis, ſiue a primo anno γεωργίας. quæ ſunt 123 Hebdomades. Fuit ergo annus capti Sedekiæ Sabbaticus. quod verum, auctore Ieremia Propheta. & a nobis ſupra diſcuſſum eſt. 46 anni ad epocham Exodi adiecti conſtituunt interuallum ab Adam, aut a capite periodi Iulianæ, ad primum annum γεωργίας. Nimirum 2499 de annis mundi, vel 3263 de periodo Iuliana ſunt deducendi. Ioſephus ſcribit annum, quo Ieroſolyma ab Herode & Soſio capta fuerunt, fuiſſe Sabbaticum, Agrippa & Caninio Coss. Is erat annus periodi Iulianæ 4677, Mundi 3913. Deductis hinc 3263, illinc 2499, remanent anni abſoluti a primo γεωργίας, 1414. qui numerus eſt ſeptenarius. currebat igitur annus Sabbaticus in diebus æſtiuis anni 4677, quum Ieroſolyma capta ſunt. & proinde autumno eiuſdem anni iniuit annus 1415 γεωργίας, hoc eſt annus primus ultimæ Hebdomadis Iobel ϗΑΙΧ. Iudæi Palæſtini annum Computi ſui 5356 notabant in ſuis Kalendarijs eſſe Sabbaticum. Annus γεωργίας in Computo Iudaico eſt 2311. qui deductus de 5356 relinquit annos 3045 a primo anno γεωργίας. quæ ſunt Hebdomades CCCCXXXV, Iobelea LXII, hebdomas una. Ergo adhuc Iudæi rectum annum Sabbaticum obſeruant. Quod profecto præclariſſimum eſt vetuſtatis in ea gente monumentum: ut illa Epocha anni eorum Iuliani in VII Octobris: quæ ante Exodum iam in uſu erat. Et Iudæis, & noſtris hominibus hæc omnia plane ignota erant. Et fortaſſe vix uni & alteri perſuaſero. Saltem hæc Clauium capere non ſinit ſtupor eius & inſcitia, fateri non patitur odium veri, in quod & ille, & Socij, coniuratunt. Porro anni Iudaici, Mundi, & Periodi Iulianæ per VII partiti præſtant annum Sabbaticum. Plus promittit annus Mundi, qui annum ipſius Iobelæi etiam exhibet. Nam 2499 de annis Mundi, ut diximus, deducta dant annum Sabbaticum. Atqui 2499 ſunt Septimanæ CCCLVII, & proinde Iobelea II abſoluta. Ergo ab Adam anni per XLIX diuiſi dabunt annum Iobel. Non loquar de eo delirio, quod primum Iobeleum ab obitu Moſis orditur. Eſt enim error, ut puerilis, ita indignus, qui confutetur. Samaritæ quoque in ſuo Chronico, quod penes nos eſt, ab Adam, ad ceſſationem Mannæ, putant annos 2793. qui eſt numerus ſeptenarius.

XXXV *Ad ludicrum Olympicum, cui præfuit Pelops.*] Veteres tradunt primum ludicrum Olympicum Ioui dicatum fuiſſe: ſecundum ipſi Pelopi ab Hercule: tertium Herculi ab Iphito Heraclida. Quando Pelops illud inſtituit, neomenia menſis fuit die IX Iulj: epacta Iuliana XVII. Annus periodi Iulianæ 3398. Ergo prima Olympias a Pelope celebrata XXIII Iulij, numero Euſebiano DCCI: ut recte concipit liber ampliſſimi viri Pauli Petauij Senatoris Pariſienſis. Itaque & Pelopis, & Atrei, & Herculis, & Iphiti Olympias celebrata XXIII Iulij: quod nouilunium menſis Iulj incideret in IX diem ſtatim poſt κέντρον θερινὸν, quod ſemper ſtatuebatur VIII Iulj: quanquam iam tum non erat verum κέντρον θερινὸν, aut ἐποχὴ τροπῶν θερινῶν, niſi a numero Euſebiano CXCIX, ad CCCXXXI. quo interuallo nouilunium incidebat in IX Iulij, quum numerus aureus eſſet VIII, tempore Dynaſtiæ Aegyptiorum XVII. Quum autem Olympiadum inſtitutum adeo vetuſtum ſit, ut in eo etiam Apollinem, & Mercurium certaſſe dicant, ego, ſiquidem coniecturæ locus eſt, toties illos ludos editos fuiſſe arbitror, quoties nouilunium in IX Iulj conueniret, nondum illo ludicro quadriennijs terminato, quia Tetraeteris ciuilium temporum nondum in uſum recepta erat. Sane illud ludicrum ſæpe inſtauratum antiquitus fuiſſe, ex Pauſania, & libro priore Euſebij, & Phlegonte conſtat. Quin & Velleius Paterculus optimus ſcriptor tradit inſtauratum ab Atreo Pelopis filio, quum Pelopi patri funebres ludos faceret, in quo omnis generis certaminum Herculem victorem fuiſſe. Addit præterea ab eo ludicro, ad Conſulatum Vinutij, & Caſſij Longini, interuallum eſſe annorum IↃCCL. Ille autem Conſulatus congruit numero Euſebiano MMXLVI. Deductis IↃCCL, remanet numerus Euſebianus DCCXCVI, qui erat XII annus regni Atrei, qinque cyclis Lunaribus abſolutis, poſtquam a Pelope inſtauratum, quum eadem epacta eſſet XVII. Ad hoc ludicrum manifeſto alludit Thyeſtes frater Atrei apud Senecam:

Celebrata iuueni ſtadia, per quæ nobilis
Palmam paterno non ſemel curru tuli.

Se iuuenem in eo ludicro certaſſe. Sed obſtat, quod ſæpius inſtauratum dicit, neque Olympiæ, ſed Argis. Ibique non de hoc ludicro Olympico intelligit. Vides, quam bene hæc ſibi inter ſe reſpondeant. Quumque illud ludicrum toties repetitum fuerit, propter ſummam vetuſtatem, & incerta temporum interualla, accidit, ut diuerſorum Heroum editiones ad unum a ſcriptoribus Græcis referantur, quum de tempore conſtaret, non de Heroibus: aut contra.

XXXVI *Ad Olympiadem ab Hercule inſtauratam.*] Nimirum anno periodi Iulianæ 3512, epacta XVII. Proinde

xvii. Proinde neomenia mensis Olympici incidit in ix Iulij, numero Eusebiano dcccxv. Nam male Eusebius quinquennio minus, numero dcccx, annis cccclxxx, ut ipse ait, ante primam Olympiadem Iphiti. A ludicro autem Pelopis, ad illud Herculis, anni sunt cxiiii, qui fiunt cycli Lunares vi. Nondum enim per quadriennia Olympias celebrabatur. sed ratio habebatur nouilunij dumtaxat, quod proxime post viii Iulij sequebatur. & tunc celebratio in xxiii Iulij competebat. Hæc, & superior epocha, demonstratiuæ sunt, ob nouilunium ix diei Iulij. Ideo quo tempore illi Heroes claruerint, dubitari non potest.

xxxviii. *Adexcidium Ilij.*] Hæc quoque Epocha demonstratiua est. Nititur enim charactere suo, nempe xxiii Thargelionos, anno periodi Iulianæ 3531, annis cccclvii ante primam Iphiti Olympiadem. Per doctrinam Canonum v, vi Capitis viii, aufer numerum proxime minorem 3519 ab anno 3513. Remanet annus xii periodi Atticæ iniens a xxx Iulij: & Thargelione antecedente captum Ilion, ut scribit Dionys. Halicarnassensis ex Ephoro. cuius Thargelionos neomenia xxxi Mai. Proinde xxii Iunij excidium Ilij contigit: non utique quod eo sæculo ea forma anni Atticis in usu esset, sed κατὰ πρόληψιν μαθηματικὴν hoc dictum est, & proinde addit Dionysius, ὡς οἱ Ἀττικοὶ τοὺς χρόνους ἄγουσι. Sic nos fingimus in infinitum annum Iulianum, & numerum aureum, & Indictionem fuisse. Sed apud Dionysium perperam legitur πλουτῶντος ἤδη ζ θέρους, pro ζ ἔαρος. quod & puer emendauerit. Præter illa, quæ notamus in v de Emend. Temp. lege in συναγωγῇ nostra caput περὶ Κριτῶν, in Ἀβδών. Ridiculi vero sunt, qui & Thargelionem illum Lunarem fuisse scribunt, & eius nouilunium verum ex Tabulis Prutenicis inuestigant, &, quod omnem περιεργίαν superat, ex ijsdem Tabulis Solstitij diem eruunt, quum hic duplex error sit, & circa mensem (quem Lunarem non fuisse manifesto indicat Dionysius, quum ait, ὡς οἱ Ἀττικοὶ τὰς χρόνους ἄγουσι) & circa Solstitium, quo nomine veteres nihil aliud intelligebant, quam viii Iulij. neque per τροπὰς χειμερινὰς aliud sentiunt Aristoteles & Theophrastus. Anno autem capti Ilij neomenia Karkinonos erat in iii Iulij, Epacta xvii, nouilunium Thargelionos Lunaris x Iunij. Ergo xxiii Thargelionos Lunaris in secundam Iulij conueniebat, biduo ante solstitium verum. Quomodo igitur Dionysius dixit xxiii Thargelionos fuisse xvii diebus ante τροπὰς θερινάς. Nugæ. Sed a xxii Iunij, ad exitum viii Iulij, sunt dies xvii, quos in animo habebat Dionysius. Vnde colligi potest & utilitas anni Attici, & fides methodi nostræ, quam rem antea tam abstrusam tam acurate designare potuimus.

xl *Ad conditum Templi Salomonici.*] Ab Exodo, ad captum Sedekiam, anni absoluti 907. Ab Exodo, ad conditum Templi 480. Deductis 480 de 907, remanent anni a conditu templi, ad casum Sedekiæ, 427. qui de anno capti Sedekiæ 4124 in periodo Iuliana detracti relinquunt veram epocham conditus templi in periodo Iuliana 3697. Nos tamen posuimus 3696.

xliiii *Ad primam Olympiadem Iphithi.*] De hoc consule v librum de Emend. temp. Nam neque meliora, neque plura adferre possumus: quibus adijcias licet quæ in priore libro Eusebij Græco de hac re disputantur.

Idid. *& titulum temporis historici.*] μέχρι μὲν τῶν Ολυμπιάδων οὐδὲν ἀκριβὲς ἱστόρηται τοῖς Ἕλλησι, πάντων συγκεχυμένων, καὶ ζ μηδὲν τῶν περὶ σωμφωνούντων, ait Africanus. Græci hæc tantum certa interualla habent ante Olympiadem, tria ludicra Olympica, Pelopis, Atrei, Herculis, & ἰλίου ἅλωσιν: quia sunt demonstratiua, & characterem cælestem habent.

xlvi *Ad Palilia Varroniana.*] Primus togatorum M. Porcius Cato Censorius tempus Regifugij & primorum Consulum ex Consulatu L. Valerij Potiti, & T. Mallij Capitolini deprehendit, ad quem a Consulatu Iunij Bruti, interuallum annorum cxix colligitur ex Tabulis Censorijs. Itaque hæc est ἀπόδειξις ἰσοσκελὴς, aduersus quam nemo pertendere possit. Sed ut illud certum est, ita id, per quod a regibus regnatum est, quia neque demonstratiuo, neque historico signo, sed opinione recepta, nititur, incertum est: quod tamen M. Cato tanquam concessum, καὶ ἀναμφισβήτητον assumit. Id ipse definit annorum ccxliii: Varro uno anno amplius, ccxliiii. Ideo inter Varronem, & Catonem unius anni discrimen est, Catone in iii annum Olympyad. vi, Varrone in iii eiusdem, Vrbis natalem conijciente: idque quod nugatorium est, ex apotelesmate L. Tarrutij Firmani. Cicero in fragmentis: *Romam conditam Olympiadis sextæ anno tertio.* Sed vide v de Emend. temp. Dionysius Halicarnassensis ineunte anno primo Olymp. vii Romam conditam scribit. Tam igitur Cato, quam Dionysius anno periodi Iulianæ 3962 conditam volunt, hoc tantum discrimine interiecto, quantum inter Palilia, & Olympiadem vii interest, quæ eo anno celebrata est, xxvii Iulij ἔτους, inquit, ἐνεστῶτος πρώτης τῆς ἑβδόμης Ολυμπιάδος. quod propter commoditatem factum a Dionysio.

xlvii *Ad primum Thoth Nabonassari.*] Præter alia, hoc insigne habet hæc Epocha, quod neomenia Thoth præcise conueniebat in neomeniam Ichthyonos, & neomenia Paophi in neomeniam Krionos. Neomenia enim Zygonos antecedentis incurrebat in Kal. Octob. feria tertia. Ideo neomenia Ichthyonos feria iiii, Februarij xxvi. neomenia Krionos feria vi, Martij xxviii. Vtrunque etiam monuit Ptolemæus, præsertim ubi notat Solis ingressum in Pisces ipsa meridie Nabonassari, quanquam veræ rationes exigunt meridie antecedente. Nam Ptolemæo Sol serius signa ingreditur, quam Tropici anni progressus postulat, die solido, ut alibi a nobis demonstratum, & iamdudum ab Albatenio indicatum. Quia igitur istius Regis meridies titulus est, & epocha priscorum Canonum χειρων Astronomiæ, eclipsium, & motuum cælestium a priscis Chaldæis obseruatorum, denique quia omnium veterum Epocharum tam cælestium, quam historicarum nobilissima est, ideo in libro v de Emend. Temporum nihil, quod ad eam illustrandam facit, a nobis prætermissum est. Nihil igitur deesse videbatur, nisi in Canonem Regum Babyloniæ incidissemus, quorum primus est in eo iste Nabonassarus. quo quidem egregio vetustatis monimento nihil ad hanc Epocham illustrandam magis necessarium esse puto, siquidem is Canon incontaminatus ad nos peruenisset. Sed vanidica & futilis Genethliacorum natio Regum quidem ipsorum memoriam fideliter conseruauit, annos autem eorum fœdissime conturbauit. Interuallum quidem a Nabonassaro, ad Mardokempadum, quem Scriptura priore parte nominis Merodach vocat, item illud ab imperio Cyri Babylonico, ad excessum Alexandri, indelibatum, & integrum relictum est. Cætera in medio miseris modis deformata. Quid enim contaminatius esse potest, quam initio Nabopollassari, quod iste Canon statuit anno Nabonassari 104, Ptolemæus autem 123? Nam ne in eo erratum esse quis suspicetur, cautum est obseruatione defectionis Lunaris, quæ ab Astronomis eius æui notata est anno quinto Nabopollassari, 127 Nabonassari. Rursus regum Persidis annis non bene consultum est, si non omnibus, tamen quibusdam. ut non meliore fide essent in Regum Persarum, quam in Babyloniorum annis exponendis. Et tamen quum hæc ita se habeant, interuallum a Thoth primo Nabonassari, ad exitum Mardokempadi, & hinc ad Cyri Babylonicum imperium, & inde ad excessum Alexandri, religiose custodierunt. Hoc est, quod Georgius Syncellus, quum de hoc Canone loqueretur, quem κανόνα μαθηματικὸν vocat, retulit: ἐν ἄλλοις ὅ πού αὐτῷ διαφορὰν εὑρήσεις ἐν τοῖς κζ΄ μέρεσι, ἐν ᾧ τῷ τέλει τῆς ἰσότητος. In omni regum serie, si interregna intercesserint, & error in temporum ratione commissus sit, quanuis in annis regum peccari posse concedimus, plus tamen in interuallis propter seditiones, & rerum perturbationem, quam in Regum annis, errari necesse est. Quare quum in hoc Canone duo sint interregna, maiorem partem errorum in ea deriuandam esse putauimus. Ideo quæ deesse videbantur usque ad initium Nabopollassari, in illis ea suppleuimus. Quum autem hic Canon Nabuchodonosoro annos xliii attribuat, recte quidem putat, siquidem illos ab expeditione Syriaca, qua cum patre imperium partitus est, deducamus. quod quidem in controuersiam vocandum esse nemo paulo doctior concesserit: quum de eo Berosus & sacra historia dubitare non sinat. Quare qui hos reges collegerunt, interualla, de quibus inter omnes constabat, diligenter retulerunt, in singulorum autem regum annis digerendis, quia exploratos non habebant, a coniectura subsidium petiuerunt. Itaque non omnes successores Nabuchodonosori accurate exposuerunt, præsertim quum Nabonido, quem expugnauit Cyrus, xxxiiii annos attribuant. Melius enim ipsis Annalibus, & Berosо creditur. Præterea Laborosardachum, qui & Baltasar, omiserunt: Et tempus a fuga Nabonidi, ad expugnationem eius in munimento Borsippis, non apposuerunt, quod est triennij solidi, post quod triennium consurgit initium imperij Babylonici Persarum in hoc Canone. Illud vero præclare, quod nouem annos Cyro assignant, initio eorum, non a capite Persici imperij sumpto, sed a Nabonido Dario Mede expugnato. Nos igitur primum Canonem ipsum Astronomorum cum suis regibus posuimus, & illis annis, qui singulis Regibus a Canone definiuntur. Secundo loco retulimus Canonem ipsum ita, ut ab Ecclesiasticis, præsertim Aniano & Panodoro, castigatus vel potius temeratus est, ut inuita historia cum editione Septuaginta interpretum conueniret. Tertius versus habet eundem Canonem ex probabili coniectura digestum. Non enim omnia explorata sunt. Nobiliora tamen interualla constant: atque adeo in partibus non ita portentose a vero discedimus, ut Ecclesiasticus Canon, aut ipse mathematicus. Qui Nabonassarum cum Salmanassaro eundem faciunt, perinde nugantur, ac qui Sennacherib eundem cum Salmanassaro esse dicunt. Hoc alibi a nobis satis ventilatum. Quod autem a Thoth suo Aegyptij primum annum Nabonassari putant, non ideo faciunt, quod ipse neomenia Thoth Aegyptijs imperare cæperit. nunquam enim Aegyptij annos suos populares a Thoth Nabonassari

CANON MATHEMATICVS REGVM BABYLONIÆ A NABONASSARO.

		Secundum Genethliacos.		Secundum Ecclesiasticos.		Secundū probabilem modū	
		Anni regni.	Anni collecti.	Anni regni.	Anni collecti.	Anni. regni.	Anni collecti.
1	Nabonassarus.	14	14	25	25	14	14
2	Nasſius.	2	16	8	33	2	16
3	Chinzerus, & Porus.	5	21	5	38	5	21
4	Dilulæus.	5	26	5	43	5	26
5	Mardokempadus.	12	38	12	55	12	38
6	Arkeanos.	5	43	5	60	5	43
	INTERREGNVM.	2	45	2	62	12	55
7	Belithus.	3	48	3	65	3	58
8	Aporonadicus.	6	54	6	71	6	64
9	Herigebalus.	1	55	1	72	1	65
10	Neſnoemondacus.	4	59	4	76	4	69
	INTERREGNVM.	8	57	8	84	17	86
11	Ieraedinus.	13	80	13	97	13	99
12	Saoſduchinus.	9	89	9	106	9	108
13	Kiniladachus.	14	103	14	120	14	122
14	Nabopollaſſarus.	21	124	21	141	29	152
15	Nobuchodonoſorus Fil.	43	167	43	184	31	181
16	Illoaradamus.	3	170	5	189	2	183
17	Neregaſolaros	5	175	3	199	4	187
0	Labaroſordachos.	0	0	0	0	1	188
18	Nabonadios.	34	209	17	209	17	205
0	INTERREGNVM.	0	0	0	00	3	208
19	Cyrus.	9	218	31	240	9	217
20	Cambyſes.	8	226	8	248	8	225
21	Darius Hyſtaſpides.	36	262				
22	Xerxes.	21	283				
23	Artaxerxes prior.	41	324				
24	Darius II Nothus.	19	343				
25	Artaxerxes poſterior.	46	389				
26	Ochus.	21	410				
27	Arſus.	2	412				
28	Darius III Arſami.	6	418				
29	Alexander Magnus.	6	424				

numerarunt: ſed ſoli Aſtrologi Aegyptij ea epocha uſi ſunt propter Chaldæos, qui longiſſimi temporis obſeruationes ſuas ab initio Nabonaſſari repetebant. Quemadmodum enim Aegyptij annos Philippi a Thoth ſuo deducunt, qui incurrit eo anno in Decembrem Iulianum, quum tamen antea diebus æſtiuis illius anni Alexander obijſſet: ſic primum annum Nabonaſſari a Thoth ſuo, non ab ea die, qua imperare cæpit, deducunt. Omnino ſcias epocham Nabonaſſari nunquam in uſum popularem Aegyptijs receptam fuiſſe, quum Nabonaſſar nunquam ipſis imperauerit. ſed tantum ab aſtronomis uſurpatam fuiſſe, ut eorum ψηφοφορία cum Chaldaica conueniret. Hoc ego monui propter carcinomata quædam literarum, & Prophetas neſcio quos, qui Nabonaſſarum aſtronomum fuiſſe in ſomnis viderunt.

xl viii *Ad initium Ezekiæ.*] Huius quoque Regis Epocha demonstratiua est. Sextus enim & tertiusdecimus annus eius sunt Sabbatici. Ab initio Ezekiæ, ad casum Sedekiæ, anni sunt absoluti 138. Ergo anno 139 Ezekiæ contigit casus Sedekiæ: qui, ut scribit Ieremias, erat Sabbaticus. At numerus 139 uno minus septenarius est. id est, unitas illi deest ad complementum septenarij. Ergo annus primus Ezekiæ cæpit a secundo Hebdomadis. Si enim anno 140 Ezekiæ exitium Sedekiæ contigisset, annus primus Ezekiæ proculdubio iniuisset a primo Hebdomadis. Itaque sextus & tertius decimus sunt Sabbatici per demonstrationem: quod & ipsum ex historia patet, quæ & ipsa quoque demonstratiua est. Anno enim xiii Ezekiæ, qui erat annus, quo ad Ezekiam legatos misit Mardokempadus, Isaias Propheta ita regem affatur: *hoc anno tu comedes* סְפִיחַ, &c. cap. xxxvii, 30. quod profecto anno proximo post Sabbaticum accipiendum esse constat ex xxv, 5 Leuitici. Aliter accipit doctissimus Magister Solomo, annum primum, secundum, tertium in verbis Prophetæ esse primum, secundum, tertium ab expeditione Sennacherib. quod quanuis admodum laudamus, tamen verum non est. Negari enim non potest annum xiiii Ezekiæ fuisse proximum post Sabbaticum, id est primum Hebdomadis, & quia incommoda belli cum anno Sabbatico concurrerant, propterea ex duplici causa annonæ caritatem geminatam fuisse. Adde, quod scriptura non solet dicere annum primum, secundum alicuius expeditionis, aut gesti, nisi adiuncto nomine regis, aut causa gesti. at quum annum primum, secundum pure sine adiectione dicit, tunc esse notam temporis ciuilis, puta Hebdomadis, aut Iobel, aut epochæ, ut trigesimus ille annus initio Ezekielis. quo quidem nihil verius est.

i *Ad casum Oseæ.*] Ex dinumeratione annorum Regum Samariæ certum tempus exitij illius regni colligi non potest. sed potest ex vi anno Ezekiæ. Anno quarto regis illius obsessa est Samaria per triennium. ii Reg. xviii, 10. Ergo anno vi Ezekiæ currente capta: quem Sabbaticum fuisse constat ex superiore Diatriba. Itaque idem contigit utriquo regno Samariæ & Iudæ, ut anno Sabbatico utriusque exitium contigerit: addo etiam eodem cyclo Lunari. Annus captæ Samariæ 3991. Annus excidij Ierosolymorum 4124. Differentia, anni 133: nimirum xix hebdomades annorum; ergo & vii enneadecaeterides, quæ pius Lector notet. Addo etiam Ierosolyma a Sosio & Herode anno Sabbatico capta.

iii *Ad initium Mardokempadi.*] Markokempados Græcis, Chaldæis *Merodach-ken-pad*: Scripturæ prima parte nominis Merodach tantum dicitur, (quod est idolum Babylonicum. Ieremiæ l, 2.) quintus in regni possessione a Nabonassaro, filius Bel Adan, non autem Nabonassari, ut olim non sine causa suspicabamur antequam in Canonem astronomicum incideremus. Iste anno viii regni sui legatos ad Ezekiam Regem misit, quo tempore duo notabilia contigerunt, exercitus uniuersi Assyriorum diuinitus percussi internecio, & Solis obscurissima defectio, Romulo rege de viuis ad Capreæ paludem sublato. Huius regis initium consurgit ex xxvii anno Nabonassari, quo, & sequente, tres defectiones Lunæ contigerunt, auctore Ptolemæo ex Chaldaicis obseruationibus. Qui in inuestiganda Mundi Epocha minimum errarunt, plus dicunt annis xviii, quam nos, vel potius, quam ratio ipsa. Itaque ex eorum rationibus annus primus Ezekiæ Regis cadit in annum secundum Nabonassari, hoc est periodi Iulianæ 3968. a quo, ad initium Merodach, id est annum 3993, interuallum est annorum xxv. Ergo Merodach anno vigesimo quinto ante initium imperij sui legatos ad Regem Ezechiam misit: quod est absurdissimum. Plura vide in v de Emendatione Temporum.

iiii *Ad prædicationem Ieremiæ Prophetæ.*] Nobilissima est hæc Epocha: a qua totum volumen Ieremiæ, eiusque prædicatio pendet. ideoque non sine causa statim initio libri mentio eius injicitur. Neque id satis erat. Iteratur enim Capite xxv, 3. Propterea enim Deus misericors & clemens peruicacissimo populo commeatum xl annorum condonat, ut intra illud tempus resipiscere, & imminens exitium declinare possit: quemadmodum per totum librum, & præsertim Cap. xviii, 18, & deinceps, diserte exponitur. Igitur xl annos continues frustra populum insanum ad resipiscentiam reuocare studuit. Tot enim anni sunt a xiii anno Iosiæ Regis ad excidium Templi.

iiiii *Ad initium Nechao.*] Vnum tantum Nechao regem statuit Herodotus. Manetho duos, si Africano credimus. quod nobis suspectum est, ut suo loco disputabitur. Nos Herodotum in eo sequimur. Consentanea enim scripturæ dicit. Hic anno xvii regni sui regem Iosiam interfecit in campestribus Mageddo, ut extat in Rg. ii, & Paralip. ii. Locum etiam designauit Herodotus Magdolum, cuius non semel mentionem fecit Ieremias. Sed Magdolum est in finibus Aegypti, & Palæstinæ, Maggeddo autem in interiorib. Palæstinæ. Tanta clades ibi fuit, ut non aliter in prouerbium cesserit, quam Cannensis strages apud Roma-

Romanos. Testis Zacharias Propheta $\overline{\text{XII}}$, 11, Apocalyps. $\overline{\text{XVI}}$, ubi vocatur Αρμαγγεδών, non Μαγεδδών. Magna concordia est hic Herodoto cum sacra pagina. quo auctore quid præstantius hodie extat in Græcorum monimentis? Non est cuiusuis de tanto scriptore sententiam ferre.

ΣV *Ad initium Nabopollassari.*] A $\overline{\text{CXXIII}}$ anno Nabonassari init primus annus imperij Nabopollassari, ut diserte extat in obseruationibus eclipticis priscorum Chaldæorum apud Ptolemæum ex Hipparcho: quæ non magis fallere possunt, quam ipsa utriusque sideris deliquia. Canon Astronomicus attribuit illi ἔτη $\overline{\text{ΚΑ}}$ & in margine ἔτη $\overline{\text{ΚΘ}}$, vitiose pro ΚΘ. propter similitudinem inter Θ & Θ. Eadem constantia extat in Berosiano fragmento, ἔτη ἐν, ἔτη ἐννέα. Sed ἔτη ἐννέα recta est lectio. $\overline{\text{XXIX}}$ enim annos solidos imperauit, & trigesimo decessit: de quibus tredecim imperium cum filio communicauit. Eius anni $\overline{\text{XXX}}$, qui ultimus illi & vitæ, & imperij fuit, meminit, ut toties diximus, Ezekiel Propheta statim initio libri sui.

ΣVI *Ad initium Ithobali secundi Tyriorum Dynastæ.*] Ad distinctionem Ithobali eius, qui fuit socer Achabi Regis Samariæ, iste vocetur a nobis Ithobal secundus. Iosephus eruditissimus & πλουσιομυθώτατος scriptor ab initio huius Ithobali, ad $\overline{\text{XIII}}$ annum Iromi secundi, putat annos $\overline{\text{LIIII}}$, menses $\overline{\text{III}}$ ex Phœnicum Annalibus. Annus autem Iromi tertiusdecimus absolutus ex auctoritate eorundem Annalium incidit in initium Cyri Persarum regis: hoc est in annum periodi Iulianæ 4154. Deductis annis $\overline{\text{LIIII}}$ solidis de initio Cyri, remanet initium Ithobali annus periodi Iulianæ 4100, aut 4099 plus minus.

ΣVII *Ad initium Nabuchodonosori.*] Anno excessus Nabopollassari Nabuchodonosorus in Babyloniam reuersus est, accepto de obitu patris nuncio, ut auctor est Berosus, anno nimirum periodi Iulianæ 4119, expugnata Tyro, quam $\overline{\text{XIII}}$ annos obsidione pressérat; qui deducti de 4119 relinquunt annum expeditionis Nabuchodonosori primum 4086 in periodo Iuliana: qui quidem erat quartus Ioakim filij Iosiæ. Ierem. $\overline{\text{XXV}}$, 1. Iam de annis Regum Iuda dubitare non possumus, quum quartum Ioakimi demonstratione historica teneamus: quod omnes Chronologos hactenus fugit, propterea quod monimenta Græcorum partim neglexerunt, partim non intellexerunt, aut omnino non consuluerunt. Aliter probatur per annum expugnatæ Tyri.

ΣVIII *Ad deportationem Iechoniæ regis Ierosol. & initium* $\overline{\text{LXX}}$ *annor.*] Hæc partim pendent a $\overline{\text{IV}}$ Epocha: ubi quintus annus Iechoniæ est trigesimus Nabopollassari, & infra ad Epocham $\overline{\text{IX}}$ repetitur. Secundum illa, quæ utrobique demonstrantur, annus capti Iechoniæ est 4114 in periodo Iuliana. Hinc orditur Ieremias $\overline{\text{LXX}}$ annos deportationis Babylonicæ; cap. XXIX, 10, ubi & diserte septuaginta annorum fit mentio $\overline{\text{XXIIII}}$, 5, 6, & spem facit deportatis reditus in patriam: quod & perspicue sine ullo ænigmate Ezekiel expressit XI, 16, ad finem usque. Et sunt, qui Ieremiæ & Ezekieli audent præscribere, & a capto Sedekia Hebdomadas illas deducere? Vnde eorum rationes huius interualli exitum deducunt ad decimum annum post obitum Cyri, ut Cyrus etiam apud inferos decimo anno post obitum suum de restitutione Hebræorum edicta faciat. In hoc insanientium numero non postremas occupat Benedictus Pererius, qui non solum a Sedekiæ casu has Hebdomadas deducit, sed etiam eos postulat delirij, qui a capto Iechonia numerant. An Ieremiam huius sententiæ auctorem cum illis, qui eum sequuntur, delirum facit, ipse viderit. certe is per totum Commentarium suum in Danielem fidem facit se harum rerum imperitissimum esse. Tanti illi fuit decem libros in illum Prophetam scribere, non alia de caussa, quam ut suam inscitiam in carpendis alijs, ambitionem in tam immani, tam inutili mole commentarij posteris testatam relinqueret.

ΣIX *Ad expugnationem Tyri.*] Annis expeditionis Syriacæ Nabuchodonosori adde $\overline{\text{XIII}}$ solidos, per quos Tyrus oppugnata. Annis expeditionis 4106. Ergo 4119 est annus expugnatæ Tyri. Tam annus oppugnationis demonstratiuus est, quam $\overline{\text{XIII}}$ illi anni obsidionis, qui diserte extant in annalibus Phœnicum. Aliter: Ab initio Ithobali, ad initium Cyri, interceserunt anni $\overline{\text{LIIII}}$, menses $\overline{\text{III}}$. Regnauit Ithobalus annos $\overline{\text{XIX}}$, quibus de $\overline{\text{LIIII}}$ deductis, remanent $\overline{\text{XXXV}}$ anni ab excessu Ithobali, ad initium Cyri: quibus si adieceris $\overline{\text{XIII}}$ annos oppugnationis Tyri, & aggregatum de initio Cyri, id est de anno 4154, deduxeris, remanet annus 4016, primus scilicet tam oppugnationis, quam expeditionis Nabuchodonosori, idemque septimus currens Ithobali. Iosephus: οὐκοῦν ὁ σύμπας χρόνος ἔτη πεντήκοντα τέσσαρα, καὶ τρεῖς μῆνες πρὸς αὐτοῖς. ἑβδόμῳ μὲν γὰρ * τῷ ΤΗΣ Ναβεχοδονοσόρου βασιλείας ἤρξατο πολιορκεῖν Τύρον. Et antecedentia, & ea, quæ ante demonstrauimus, satis vincunt legendum esse: ἑβδόμῳ μὲν γὰρ ἔτει τοῦ αὐτοῦ βασιλείας Ναβεχοδονόσορ, &c. De tempore oppugnationis $\overline{\text{XIII}}$

annorum idem præstantissimus scriptor: καὶ Διοκλῆς ἢ ἐν τῇ δευτέρᾳ τῶν Φοινικικῶν μνημονεύει τούτου τοῦ Βασιλέως (nempe Ναβοχοδονοσόρου) καὶ Φιλόστρατος ἐν ταῖς Ἰνδικαῖς αὖτις καὶ Φοινικικαῖς ἱστορίαις, ὅτι οὗτος ὁ Βασιλεὺς ἐπολιόρκησε Τύρον Βασιλεύοντος κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν Ειθωβάλου τῆς Τύρου. Deprehensus est primus annus oppugnationis demonstratiue, quem nemo negare potest fuisse primum expeditionis Nabuchodonosori, nisi cum Berosо, Megasthene, & Annalibus Phœnicum, atque adeo cum omni antiquitatis memoria pugnam cōmittere postulat. Nam ex illis manifestum est propter defectionem Tyri statim Nabuchodonosorum a patre ad rebellem Tyri Dynastam missum fuisse. Hæc omnino cum sacris libris conueniunt. Et quidem nemo antea hoc demonstrare potuit. Itaque deprehenso primo anno expeditionis Syriacæ, adipiscimur annum quartum Ioakimi, & consequentur tam eorum regum, qui antecedunt; quam qui quartum Ioakimi annum sequuntur.

Ibid. *& excessum Nabopollassari.*] Annus trigesimus currens Nabopollassari est tertiusdecimus absolutus, vel XIIII iniens expeditionis Syriacæ secundum ea, quæ demonstrata sunt, & septimus Ithobali, & quintus absolutus capti Iechoniæ. Nam anno VIII completo expeditionis suæ Nabuchodonosorus Iechoniam regem una cum Ezekiele in Babyloniam deportauit. Quinto anno vertente visio est oblata Ezekieli, qui profecto erat trigesimus Nabopollassari ex demonstratis. Quare ille trigesimus annus, cuius statim initio Prophetiæ suæ meminit, quum dicatur esse quintus capti Iechoniæ, manifesto est annus Nabopollassari. Adde, quod Propheta in illis regionibus scribebat, in quibus regnabat Nabopollassarus. Ecquis igitur annus ille fuerit, nisi Nabopollassari? Futilitas de libro legis inuento, quo nihil iocularius excogitari potuit, & de trigesimo anno Iobelei, quo nihil falsius esse potest, satis a nobis exagitata est alibi, præsertim in Prolegomenis de Emend. Temp. Et sunt tamen, qui somnijs suis indulgere malunt, quam demonstrationibus veris victas manus dare. Quam portentosa sunt eiusmodi ingenia. Quia vero adhuc ceruicosi quidam aduersus torrentem brachia dirigunt, & trigesimum illum annum volunt trigesimum Iubilei esse, age uno verbo amentiam eorum confutemus. Annus quintus Sedekiæ, quod negare non possunt, erat primus hebdomadis, siquidem ultimus erat Sabbaticus. At trigesimus annus unius Iubilei est secundus quintæ hebdomadis. quod si annus quintus Sedekiæ erat trigesimus Iubelei, erat igitur secundus annus Hebdomadis. Atqui erat primus, ut paulo ante ostendimus. Quod est absurdum. En iecur prophetarum huius æui, qui in profanis literis nihil veri extare hariolantur. Dicant igitur nobis, si trigesimus ille annus neque ad Iubileum, neque ad librum legis repertum pertinet, quo illum referunt? Expecto quid dicturi sint.

IX. *Ad initium VVaphris.*] Hic est, qui Herodoto Ἀπρίης, Ieremiæ XLIIII, 30, חפרע *Aphrea* dicitur: Masoritis תַּפְרַע *Ophrea:* cuius anno quinto captus est Sedekias, & reliquiæ Iudæorum de illa clade ad eum confugerunt, auctore Ieremia ibid. Africanus, & post eum Eusebius: Οὐάφρης, ᾧ προσέφυγον, ἁλόντος ὑπὸ Ἀσυρίων Ἱερουσαλὴμ, οἱ τῶν Ἰουδαίων ὑπόλοιποι. Quum hæ reliquiæ multum creuissent in Aegyto, earum ἀποδασμὸν in Hyrcaniam, & Mediam, & Caspium mare traduxit Artaxerxes Ochus: ut extat in Canone Eusebiano.

IXI. *Ad excidium Templi.*] Qui minimum interuallum a conditu Templi, ad excidium eius ponunt, constituunt illud annorum CCCCXXX, aut CCCCXXXI: quos refellit exacta annorum regni Iuda series: ex cuius contextu illud interuallum est præcise annorum CCCCXVII. quibus si adieceris interuallum ab Exodo, ad conditum Templi, colligentur anni 907 absoluti. Itaque anno 908 labente omnino contigit excidium Templi, & casus Sedekiæ. Excessus Mosis, id est quadragesimus annus ab Exodo, est primus Hebdomadis annalis: & consequenter annus XLVII est primus Hebdomadis, utpote primus γεωργίας, siue κληρεχίας, quemadmodum ad XXXIII Epocham demonstratum est. Deductis 47 de 908, remanent anni absoluti 861 a primo anno primæ Hebdomadis, ad casum Sedekiæ; quæ sunt Hebdomades CXXIII. Atqui ultimus Sedekiæ erat Sabbaticus, teste Ieremia XXXIII, 9, 10. Itaque annus ultimus Sedekiæ, hoc est ab Exodo, ad eius casum, non potest esse neq; maior, neq; minor. Nam Sabbaticū omnino esse necesse est. Et qui aliter statuūt, tota errāt via. Anno igitur Sabbatico deleta sunt Ierosolyma, quæ sua Sabbata celebrarunt, hoc est cessauerunt, usque ad reditum Iudæorum, ut est in fine Paralipomenon: non quod inde capiendum sit septuaginta annorū initiū, ut Theologastrorum natio hariolatur: sed quod cessauit terra, & ab omni cultura vasta fuit, quemadmodum anno septimo Hebdomadis omnis agricolatio & cultus terræ cessare solet. Quod autem memoria annorum Sabbaticorum etiam in exilio retenta fuerit, patet ex XXIX, 27 Ezekielis, qui annum decimum Sedekiæ vigesimū septimū Iobel fuisse dicit. Annus decimus Sedekiæ erat 907 ab Exodo: Deductis per regulam perpetuam 47, & residuo 860 in 49 diuiso, relinquuntur Iobelea XVII absoluta, & XXVII annus insuper currens de XVIII Iobel. Apud Ezekielem

mentio

mentio non quidem Iobel, ſed anni tantum ſit. Nam annos Hebdomadis & Iobel, ſine adiectione uſurpabant. Ierem. xxviii, 1. *Et accidit hoc anno, principio Sedekiæ regis Iuda, quarto anno, quinto menſe.* Non dixit quarto anno Hebdomadis, aut Semittah. Quum igitur xxix, 27 Ezekielis vigeſimus ſeptimus annus ſine mentione Iobel poſitus ſit, ecquem annum vigeſimum ſeptimum intelligere debemus, præter annum Iobel, præſertim quum ille annus fuerit vigeſimus ſeptimus Iobel? Quæ ibi & Iudæorum & noſtri interpretes ſomniarint, non referam. Qui verum adeptus eſt, quid opus habet de falſo triumphare? Hinc colligitur, quam imperite Iudæi annum trigeſimum, cuius mentio in principio Ezekielis, ad Iobel referunt. Nam ſi decimus annus Sedekiæ eſt vigeſimus ſeptimus Iobel, quomodo quintus annus poteſt eſſe trigeſimus Iobel? Sed negari non poteſt ut epochæ Mundi, ita etiam Hebdomadum & Iobeleorum rationem omnem ignoratam fuiſſe. Nos infra ſubiecimus Indicem omnium Iobeleorum ab anno primo γενεσεως, ad excidium poſterioris Templi, ne diutius tam neceſſaria res ignoretur, & præterea ut firmemus ſub utroque Templo Iobelea obſeruata fuiſſe. Quis enim ſanus putauerit Iudæos ſub poſteriore Templo Iobelea neglexiſſe, quo tempore obſeruantiſſimi ceremoniarum fuerunt, ita ut quadrageſimo nono anno vertente prædia vendita ad priores poſſeſſores non redirent? Certe hoc putare, eſt inſanire, præſertim quum in Digeſtis Talmudicis tam curioſe de iure prædiorum diſputetur, quæ ſub tempus Iobelei ad priores dominos redirent. In hac igitur Tabella primo verſu habes lineam Iobeleorum omnium, ſecundo annos collectos, tertio annos mundi, quibus Iobelea aut celebrata ſunt, aut celebrari oportuit. Quum enim Philiſtæi & Alienigenæ Hebræos opprimerent, an illis Iobelea obſeruare vacauerit, non immerito quis dubitare poſſit. In quartum verſum annos Regum coniecimus, quibus contigerit exitus Iobelei. Stante Templo priore, Iobelea obſeruata fuiſſe docet Ezekiel cap. xxix, 27, ut ſupra demonſtratum eſt. Sub ſecundo Templo negare obſeruata fuiſſe, hoc vero eſt negare eo tempore ullam legis obſeruantiam fuiſſe. Quomodo enim Gens legis ſuæ ſtudioſiſſima illi præcepto affirmatiuo ſatisfacere potuiſſet, quo quinquageſimo anno incunte prædia tam ruſtica, quam urbana ad priores dominos redirent? Ieſus Siracides in proœmio Eccleſiaſtici ſcribit ſe in Aegyptum veniſſe anno xxviii ſub Ptolemæo Euergete. Non dixit anno xxviii Ptolemæi Euergetæ, qui annos tantum xxvi regnauit. Quum igitur ille vigeſimus octauus annus neque Ptolemæo Euergetæ attribuatur, neque tot annos ille Ptolemæus regnauerit, haud dubium eſt, quin de anno xxviii Iobel intelligendum ſit. Illud Iobel currebat a x anno Ptolemæi Philadelphi, deſinens in xx Ptolemæi Euergetæ. Annus igitur vigeſimus octauus vigeſimi quarti Iobel, quo ſcribebat Ieſus Siracides, erat ix Euergetæ, numero Euſebiano mdcclxxix. Quod certiſſimum eſt. Hinc, & ex Ezechiele, & Ieremia, docemur annos Iobel, & Hebdomadis, ſine mentione Iobel, aut Hebdomadis, a ſcriptura uſurpari ſolitos. Sic Aethiopes annos periodi

TABVLA OMNIVM IOBELEORVM A PRIMO, AD VLTIMVM, QVOD DESIIT *in anno ante excidium Templi poſterioris.*

Linea Iobeleorum.	Anni Iobeleorũ collecti.	Anni Mundi.	Epochæ Iobeleorum in annis Regum.
		2499	
1	49	2548	anno 95 poſt mortem Moſis.
2	98	2597	
3	147	2646	
4	196	2695	
5	245	2744	
6	294	2793	
7	343	2842	
8	392	2891	3 anno Dauid.
9	441	2940	11 anno Solomonis.
10	490	2989	2 anno Aſa.
11	539	3038	10 anno Ioſaphat.
12	588	3087	19 anno Ioas.
13	637	3136	28 anno Amaſiæ.
14	686	3185	48 anno Azariæ.
15	735	3234	13 anno Ezechiæ.
16	784	3283	33 anno Manaſſe.
17	833	3332	25 anno Ioſiæ.
18	882	3381	21 anno excidij Templi.
19	931	3430	primo Darij Hyſtaſpis.
20	980	3479	14 anno Xerxis.
21	1029	3528	2 anno Darij Nothi.
22	1078	3577	32 anno Artaxerxis Memoris.
23	1127	3626	anno obitus Alexandri.
24	1176	3675	9 anno Philadelphi.
25	1225	3724	20 anno Ptol. Euergetæ.
26	1274	3773	2 anno Ptol. Philometoris.
27	1323	3822	16 anno Ptol. Euergetæ ſecũdi.
28	1372	3871	primo Ptol. Dionyſij.
29	1421	3920	13 anno Auguſti.
30	1470	3969	19 anno Chriſti.
31	1519	4018	68 anno Chriſti.

Dionysianæ ut plurimum sine adiectione putare solent: quum tamen aliquando annos Gratiæ citare soleant. Scito autem epochas annorum mundi, quas hic posuimus, esse annum ultimum Iobelei, non primum. Nam illæ omnes epochæ sunt septenariæ. Atqui Iobel indicebatur anno primo Hebdomadis. Itaque primum Iobel indictum fuit non in anno Mundi 2548, sed ineunte 2549: ut diserte extat in Leuitico. Ita de alijs iudicabis. Semittah enim inibat neomenia Tisri. id est, annus septimus remissionis complebatur in ipsa neomenia Tisri, quum iam iniret primus Hebdomadis sequentis. Deuteronomij $\overline{xv}$, 1. At Iobel, anno $\overline{xlix}$ completo indicebatur in $\bar{x}$ Tisri anni quinquagesimi. Leuit. $\overline{xxv}$, 9. Itaque quemadmodum a neomenia Tisri ineuntis Hebdomadæ, ad neomeniam Tisri desinentis Hebdomadæ, ita a $\bar{x}$ Tisri ineuntis Iobel, ad $\bar{x}$ Tisri desinentis Iobel, erant septem hebdomadæ hebdomadarum: hoc est anni $\overline{xlix}$ absoluti. Sed ad excidium Templi reuertamur. Id, ut vidimus, contigit anno Sabbatico, 390 annis ab apostasia Ieroboami, 40 autem a prædicatione Ieremiæ. Ita enim intelligendus locus ille Ezekielis a Iudæis pessime vexatus, cap. $\overline{iiii}$, 4, 5, 6. Hieronymus in eius loci explicatione sententiam eorum sequitur.

$\overline{lxiii}$ *Ad initium Iromi secundi.*] Secundus vocatur ad differentiam eius, qui cedros, & opifices Solomoni ad Templi constructionem subministrauit. Eius anno $\overline{xiiii}$ Cyrus inibat imperium in Persida. Iosephus ex annalibus Phœnicum: παρεσκαιδεκάτῳ ἔτει Φ Ειρώμου (βασιλείας) Κῦρος ὁ Πέρσης τὸ κράτος παρέλαβεν. Non igitur operosum fuerit huius regis initium deprehendere. Nam $\overline{xiii}$ anni solidi de anno periodi Iulianæ 4154 deducti, qui est annus primus Cyri, relinquent initium Iromi in anno periodi Iulianæ 4141. Huius Regis annus quartusdecimus fecit, ut initio Ithobali deprehenso, ex septimo eius anno primum expeditionis Syriacæ Nabuchodonosori e latebris eruerimus. Vnde colligi potest, quam necessaria sit hæc epocha, & illa Ithobali, ut ex $\overline{xiiii}$ anno Iromi septimus Ithobali, ex septimo Ithobali primus expeditionis Syriacæ inuestigetur. Iosephus enim ex Annalibus Phœnicum $\overline{xiiii}$ annos cum $\overline{iii}$ mensibus putat ab initio Ithobali secundi, ad $\overline{xiii}$ Iromi secundi. Sed deprehenso xiiii anno Iromi, qui concurrebat cum primo imperij Cyri, initium Ithobali eruitur, & hinc annus septimus eiusdem, primus nimirum expeditionis Syriacæ, quem primum Nabuchodonosori scriptura vocat. Rursus hæ epochæ confirmant nostram de anno trigesimo apud Ezekielem sententiam, quam alioquin ex Ptolemæo didiceramus. Denique antequam ad illos annales Phœnicum mentem adijceremus, idem & de illo trigesimo anno, & de annis Regum Iuda, & de Epocha Exodi pronunciauimus. Sed quando hæc omnia æquum lectorem inuenient? An illis hoc promittere possim, equidem nescio. Hoc unum scio, nondum inuenisse, qui aut intelligerent, aut saltem amarent.

$\overline{lxiiii}$ *Ad excessum Nabuchodonosori.*] Iechonias anno trigesimo septimo deportationis suæ teste Ierem. $\overline{lii}$, 31, in integrum restitutus est ab Evvilmerodacho filio Nabuchodonosori, quem Canon Mathematicus vitiose Illoaradamum vocat: quod est idem nomen, sed vitiose a Græculis conceptum. Annus capti Iechoniæ 4114. Adiectis 36 solidis, consurget annus excessus Nabuchodonosori, & primus Evvilmerodachi 4150. de quibus detracto anno excessus Nabopollassari 4119, remanebunt anni $\overline{xxxi}$ imperij Nabuchodonosori, quos post patrem solus regnauit. $\overline{xii}$ autem cum patre regnauit. Fiunt omnes anni ab expeditione Syriaca, ad excessum Nabuchodonosori, $\overline{xliii}$, ut recte quidem extat in Canone Mathematico, sed illi anni ad suum tempus conuenienter οὐκ ἐφ' ἑαυτοῖς χρόνοις ἐτάθησαν, hoc est, relati non sunt.

$\overline{lxv}$ *Ad eadem Baltasari.*] Quod Laborosardachus Nabuchodonosori ex filia nepos non alius sit, quam Baltasar, tam validis argumentis a nobis demonstratum est in opere de emend. Temp. ut neque dubitandi ulla causa sit, neque necessitas repetendi. Interfectus est ab amicis, ut scribit; Berosus, & Daniel, quos conuiuio adhibuerat, qui antea de eo interficiendo consilium iniuerant, quorum signifer Nabonidus Darius Medes, qui post eum a coniuratis in solio regni collocatus est. Genus mortis exponitur a Beroso, ὑπὸ τῶν φίλων ἀποτυμπανίσθη. Grammatici: Ἀποτυμπανίσαι, οὐχ ἁπλῶς τὸ ἀποκτεῖναι, ἀλλὰ τυμπάνῳ, ὅ ἐστι ξύλον, ὅπερ σκυτάλην καλοῦσι. Photius 566, 30: ὁ δὲ Ἰωλιανὸς σιωπῇ ἐδέξατο καρτερῶν τὰς πολλὰς ἐπὶ τοῦ νώτου διὰ τῶν τυμπάνων πληγάς. καὶ γὰρ πολλαῖς ἐπαίετο βακτηρίαις. Hoc Gallice vocamus *Massaculum*. & verbum *Massaculare*. & ἀποτυμπανισμὸν *Massaculamentum*, qui Siculis & Argiuis olim Σκυταλισμὸς, Romanis Fustuarium, quod ξυλοκοπεῖον vertit Polybius. Nam, ut supra ex Grammaticis retulimus, τύμπανον est σκυτάλη. Gallice *Billot*; βατηρία, ut paulo ante ex Photio. In veteri editione Græca Danielis legebatur, citante Iustino, καὶ ἀποτυμπανίσθη τὸ θηρίον: pro quo hodierna editio, ἀνῃρέθη. ῥοπάλοις πάιειν aliter dicitur Olympiodoro ῥοπάλοις παιόμενον ἀναιρεῖται. item 762, 25, Τιμόθεον ῥοπάλοις ἀναιρεθῆναι. Quia igitur amici illi in conuiuium inermes venerant, τῷ τυχόντι ὅπλῳ, telo, quod fors obiecit, ligno, aut scamno, aut tali

aut tali id genus, miserum illum adolescentem regem oppressserunt. Quis non videt hæc cum Danielis verbis conuenire, quanuis genus mortis expressum non sit, ubi tantum mentio fit conuiuij nocturni, & mortis regis in eadem nocte? Quis potuit illum interficere, præter conuiuas ipsos? Hoc non videre, quid aliud est, quam cæcutire? negare, quid aliud, quam insanire? Certe Daniel homini intelligenti nihil aliud designat, quam Baltasarum inter epulas ab amicis obtruncatum fuisse. Nam de obsidione Babylonis sub Cyro, & stramentitio Medorum rege Dario, & alijs, quæ insania Chronologorum commenta est, quid opus est repetere, quæ strenue alibi a nobis confutata sunt? imo, si fas dicere, quæ tanti non erant, ut confutari deberent? Qui nobis impudenter aduersantur, quanuis vincuntur, tamen ob hanc unam causam recalcitrant, quia putant nos solos in ea hæresi esse. Quod si sciuissent ab alio dictum esse, aut illum solum citarent testem, aut me non solum ita sentire dicerent: ac propterea non recusarent vero vinci, modo alio auctore, aut vindice, quam me. Berosus ab excessu Nabuchodonosori, ad initium Nabonidi, interijcit annos sex, menses nouem: unde sequitur, Nabonidi initium cadere in annum 4157 periodi Iulianæ: finem imperij, & fugam eius, in 4173: expugnationem in munimento Borsippeno in 7176, vnde consurgit initium Cyri in imperio Babylonio.

Ibid. *& initium Darij Nabonidi cognomento Medi.*] Hunc Darium Daniel XI, 1, vocat דָּרְיָוֶשׁ הַמָּדִי Μῆδον. & VI, 1, דָּרְיָוֶשׁ quod idem est cum articulo ὁ. a Megasthene & Abydino Μῆδης. caussa cognominis redditur a Daniele IX, 1: *Darius filius Xerxis de semine Medorum.* Quia igitur a Medis oriundus, propterea Medus dicitur, inquilinus Babylonis, ut diserte expressum est apud Adydinum; & perspicue ex Daniele colligitur, quum eum, aut eius patrem Xerxen, aut fortasse auum de semine Medorum fuisse dicit, hoc est oriundum a Medis. Itaque hic pessimi Grammatici hactenus fuerunt, qui aliter apud Danielem illa interpretati sunt; &, quod ridiculum est, ex homine Medis oriundo, Babylonis inquilino, regem Mediæ faciunt. &, ne non sine historico argumento nugari viderentur, cumulum insaniæ addiderunt, quum Astyagen eum esse dixerunt, & ex ludicra Cyripædia Xenophontis id probare conantur. Rursus urgent ex Daniel. V, 28. *Regnum tuum diuisum est, & traditum Medis & Persis.* Ergo duobus regibus, Cyro Persarum, Dario Medorum. Quid ergo facient illo? VI, 8, lex *Medorum & Persarum.* An Cyrus rex Persarum, & Darius rex Medorum eam legem fecerunt? Non ita dicent. Ergo antea unus erat rex, qui eandem legem Persis & Medis sanxit. Ecquis ante Cyrum erat rex Persarum simul, & Medorum? Ester 1, 14, 18, *septem principes Persarum & Medorum.* An Medi primi habebant illos septem principes, quos Herodotus solis Persis attribuit? Futile est argumentum. Persas & Medos ex idiotismo vulgi tam scriptura, quam exotica historia accipit. Notum illud: *Quum Medi irrupere nouum mare* —— Atqui Persæ, non Medi tantum. Rursus Ausonius: *Hunc cuperes rex Mede tuis*, &c. Xerxem ita vocat. Μηδισμὸς in veteri Græcorum historia est factio, siue partes Persarum, non Medorum, quorum tunc regnum nullum erat: imo qui Persarum regno prouincia accesserant. Sed si hoc cerebrosis capitibus satis non est, quis dubitat, Nabonido pulso, regnum Chaldæorum ad Medos & Persas peruenisse, siquidem ad Cyrum Mediæ & Persidis regem traductum est? Quam igitur latebram pertinaciæ quærent? Ineptissimæ velitationes. Videntur tamen sibi acuti homines, & eos, qui e latebris verum eruunt, Grammaticos vocare ludus est. Hoc modo Aristoteles, Hipparchus, & Ptolemæus Grammatici audient, & Sophistis, ac Methodistis vapulabunt.

LXVI *Ad laxationem captiuitatis.*] Annus septuagesimus captiuitatis Iechoniæ in periodo Iuliana 4183 desinit in anno vigesimo nono Cyri ad finem decurrentis. Cyrus autem obijt anno imperij sui XXXI currente. regnauit enim solidos XXX. Itaque Daniel trigesimum primum annum Cyri vocat tertium, quod tertius sit a vigesimo nono, qui Iudæis libertatem reddidit. Quare primus annus Cyri vocetur, alibi perspicue demonstratur. Fabulas. Aretalogorum ex Cyripædia missas facimus. Ex Cyripædia aliquid ad fidem gestis aut historiæ faciendam depromere, est insciti am suam cum odio veritatis coniunctam traducere.

LXVIII *Ad Regifugium.*] Per annos CCXLIII regnatum Romæ fuisse prodit Varro: Cato per CCXLIII: Eusebius nescio cuius fidem sequutus per CCXL, triennio minus, quam Cato, quadriennio, quam Varro. Itaque prima Palilia Varro in XXIII anno VI Olympiadis, Cato in sequenti anno statuit: Dionysius Halicarnassensis in primo Olympiadis VII: secundum quæ Regifugium conuenit in annum primum Olympiadis LXVIII, annis CCXLIII a primis Palilibus. Eam tanquam omnium optimam sententiam sequuti sumus.

LXIX *Ad transitum Xerxis.*] Anno, quo Hellespontum Xerxes traiecit, & Athenas incendit, Olympicum ludicrum actum fuisse scribit Herodotus. Quod verissimum est. Xerxes enim traiecit

traiecit Helleſpontum vere illius anni, in cuius æſtiuis diebus Olympias IXXV celebrata eſt, Callia Athenis Prætore, die XXI Auguſti.

LXX. *Ad obſeruationem ſolſtitij.*] Meton & Euctemon ſolſtitium obſeruarunt die XXVII Iunij, feria prima, mane, anno periodi Iulianæ 4282, ſub finem magiſtratus Apſeudis, ut eſt apud Ptolemæum. Sed erratum eſt die dimidio, aut amplius. Solſtitium enim fuit horis pluſquam ſex æquinoctialibus poſt meridiem eius diei, anno Mundi 3518, quo neomenia Karkinonos fuit feria ſecunda: nimirum quo ſolſtitium contigit non XXVII, aut amplius, horis ante meridiem feriæ primæ, ſed totidem fere horis poſt meridiem eiuſdem, unde ſumit initium feria ſecunda. Ideo eam obſeruationem Metonicam & Euctemonicam Ptolemæus vocat τήρησιν ὁλοχερῆ, non ἀκριβῆ. quod quidem mirandum non eſt. Non enim illud ſolſtitium ex interuallo vetuſtioris obſeruationis collegit Meto, ſed ex ſuo Heliotropio, quod Athenis in Comitio collocarat. Quam fallax vero ſit methodus, quæ τροπὰς & ἰσημερίας Solariorum umbilicis venatur, non adhibito longinquioris obſeruationis interuallo, & omnes ſciunt, qui eiuſmodi rebus operam dant, & nos in Canonibus doctrinæ anni veteris Chaldæorum oſtendimus. Heliotropium autem a Metone dedicatum eodem anno, quo ſolſtitium obſeruauit, ex Philochoro probat Scholiaſtes Ariſtophanis Ορνίθων. ὁ δὲ Φιλόχορος ἐν Κολωνῷ μὲν αὐτὸν ᾠδὴν λέγει θεῖναι, ἐπ' Ἀψεύδους δὲ τοῦ Πυθοδώρου ἡλιοτρόπιον ἐν τῇ νῦν οὔσῃ Ἐκκλησίᾳ πρὸς τῷ τείχει τῷ ἐν τῇ Πνυκί. Quem locum vulgo deprauatiſſimum ita legendum eſſe in lib. II de Emend. Temp. monuimus. Sub Apſeude igitur & ſolſtitium ſimul obſeruatum, & Heliotropium, ex quo illud ſolſtitium indagatum eſt, ab eodem Metone poſitum. Sed non primus Meto Heliotropium poſuit. Iam antea idem fecerat Pherecydes Syrius, cuius ἡλιοτρόπιον ad ſuam uſque ætatem σώζεσθαι ἐν Σύρῳ τῇ νήσῳ ſcribit Laertius. Neque ipſe Pherecydes primus hoc fecit. Anaximander enim iam antea id excogitauerat. Suidas: Ἡλιοτρόπιον, ὡλογόγιον. γνώμων ἐστὶν τὸ ἐν τοῖς ἡλιοτροπίοις πηγνύμενον. ὅπερ ἐφεῦρεν ὁ Ἀναξίμανδρος, καὶ ἔστησεν ἐπὶ τ σκιοθήρων ἐν Λακεδαίμονι. Idem: γνώμων, τὸ ἐν τοῖς ἡλιοτροπίοις πηγνύμενον, ὅπερ ἐφεῦρεν Ἀναξίμανδρος, καὶ ἔστησεν ἐπὶ τ σκιοθήρων. quæ verbatim tranſcripſit ex Laertio.

LXXI. *Ad neomeniam Hecatombæonis πενταετηρίας.*] Meton poſt obſeruationem ſolſtitij, XIX diebus, id eſt XV Iulij, neomeniam Hecatombæonis primi Enneadecaeteridos ſuæ ſtatuit, XIII die Scirrhophorionos, ut ſcribit Diodorus. quod veriſſimum eſſe ratio vincit. Erat annus ſecundus periodi Atticæ, cuius Scirrhophorion iniuit tertia Iulij. Proinde XV Iulij congruebat τῇ ιϛ Σκιροφοριῶνος. Sed Meton rationem habuit illius meridiei, in qua neomeniam primi ſui Hecatombæonis ſtatuit, non autem feriæ ſequentis. Nam ſecundum hæc neomenia incepita meridie feriæ quintæ: ſed ſecundum rationem temporis ciuilis ea fuerit feria ſexta. Quia vero Enneadecaeteris Metonica maior eſt VI horis, quam Dionyſiana Paſchalis, aut Calippica πενταετηρίας, & ex eo exceſſu poſt LXXVI annos dies unus rationibus Metonicis accreſcit, hinc factum; ut neomenia Metonica in verum tempus ciuile reſtituta ſit. Nam Epacta Iuliana, quæ notaret nouilunium, cæpit eſſe X, quæ ex regione XV diei Iulij oppoſita eſt. Nemo vero antea ſciebat neque unde iniuit Enneadecaeteris Metonica, neq; quoto anno quotæ Olympiadis, quoto menſe Iuliano, quota die menſis, neque quis modus fuerit illius Enneadecaeteridos. Sed Mathematici hæc ſciebant etiam antequam a nobis indicata eſſent. quid ni? Sufficit Mathematicum eſſe, ut nihil ignores. Scripta Mathematicorum claſſis non infimæ, neque minorum gentium ſatis probant eos Metonem quidem auctorem fuiſſe Enneadecaeteridos non ignoraſſe. quæ vero ulterius adiecerunt, ea melius erat taceri.

LXXII. *Ad ſecundum annum Darij Nothi.*] Daniel initium LXX Hebdomadarum ſuarum ab edicto ſecundo inſtaurationis orditur: hoc eſt, a ſecundo anno Darij Nothi: a quo eæ Hebdomades putatæ deſinunt in primo anno belli Iudaici. Annus ſecundus Darij Nothi 4290. Annus excidij Templi poſterioris 4783. Interuallum, anni 490, & anni præterea tres. hoc eſt Hebdomades ſeptuaginta cum dimidia, ſiquidem accedat dimidium anni. Ipſe quoque Daniel præter LXX Hebdomadas addit ſemiſſem hebdomadis, quem quidem, imo omnes, hactenus putarunt eſſe ſemiſſem unius de ſeptuaginta hebdomadibus. Sed vide, quæ in opere de Emend. Tempor. de hoc a nobis diſputatum eſt. Hæc vero Euſebiana extant in Chronico Caſaubon: Ἐντεῦθεν Ἀφρικανὸς ἀριθμεῖ κϛ τὴν Δανιὴλ προφητείαν τὸν τ ἑβδομάδων ἀριθμὸν συλλείποντα εἰς ἔτη υϛ. καὶ ὅροι τὰς αὐτὰς περαιρμένας μϛ τὴν Χριστοῦ ἀνάληψιν ὅπὶ τῶν ὑπατῶν Νέρωνος Ρωμαίων αὐτοκράτορος. κἀθ' ὃν ἡ πόλις ἁλοῦσα πολιορκεῖται δευτέρῳ ἔτει μετ' αὐτὸν βασιλεύοντος Οὐεσπασιανοῦ, καὶ δευτέρῳ σιβ Ὀλυμπιάδος τ ἑξάτην ἄλωσιν, ἡγοῦμαι αἰχμαλωσίαν ὑπομένει. Terminat has hebdomadas Africanus excidio Ieroſolymorum, nos belli Iudaici initio. Inter noſtram, & illius ſententiam, dimidiæ Septimanæ tantum diſcrimen eſt.

LXXIII. *Ad captam Babylonem.*] Hic caſus non poteſt ignorari. Nam præter quam quod omnes uno

uno ore illum conferunt in annum II Olymp. XII, ἄρχοντ☉ Ἀθήνησιν Ἀριστοφάνους, accedit demonstratiuus character ex cælo, deliquium Lunæ, Septembris XX, Μεταγειτνιῶν☉ εἰκάδι. Erat enim annus XXVIII periodi Atticæ. Fallitur vero Plutarchus, qui hoc deliquium sideris contigisse scribit εἰκάδι Βοηδρομιῶν☉, Μυηνίοις. Mysteria quidem semper conueniunt in XX Boedromionos. sed eo anno neomenia Boedromionos incidit in Kalendas Octobris. proinde Mysteria in XX diem eiusdem mensis. At defectio Lunaris iam antea contigerat vigesima Septembris, εἰκάδι Μεταγειτνιῶν☉. Itaque manifesto Plutarchum fugit ratio, qui εἰκάδι Βοηδρομιῶν☉, ac proinde μυηνίοις, contigisse dicit. Neque melior Arriani sententia, qui Πυανεψιῶν☉ sidus defeciisse tradit. Itaque neque Βοηδρομιὼ secundum Plutarchum hic locum habet, neque secundum Arrianum Πυανεψιὼν, siue popularis, siue πενταετείας. Vndecim enim diebus defectio Lunæ ante pugnam contigerat. Vnde pugna commissa Kalendis Octobris, νεομηνία Βοηδρομιῶν☉. Calippus in gratiam Alexandri periodum instituit, cuius Hyperberetæus Macedonicus, qui ab hoc argumento Alexandreus vocatus est, conuenit in sextam Octobris, cui respondet Epacta Iuliana XVII. Atque hinc iniuit periodus Alexandrea Calippica. Sed quia Athenienses annum a diebus æstiuis incipiunt, æstate, quæ hunc autumnum proxime sequuta est, instituerunt initium Enneadecaeteridos, atque adeo periodi πενταετείας Calippicæ, quæ omnino Metonicam pertinuit, ut Metonica antea Octaeterida Harpali de sede deturbarat. Tamen nihilominus multi Metonicam retinuerunt, ut auctores sunt Theo in Aratum, & Diodorus Siculus.

LXXXI *Ad excessum Alexandri Magni, & Initia Philippi.*] Alexander obijt anno primo Olympiadis CXIIII, Nabonassari 425. Vnde consurgit initium Epochæ Philippi apud astronomos, siue a Philippo Aridæo, qui nomine tenus rex Macedonum fuit, siue a Philippo patre Alexandri, sub quo reformati sunt menses Macedonum, ut constat ex Epistola ipsius Philippi. Nam quanuis longo post obitum Philippi tempore ea epocha in usus ciuiles recepta fuerit, tamen potuit a Philippo patre Alexandri dicta fuisse, quemadmodum Alexandrea Seleucidarum dicta ab eo rege, qui duodecim annis antea in vivis esse desierat.

LXXXII *Ad æram contractuum Seleucidarum Iudaicam.*] Iudæi inibant æram suam contractuum a Nisan anni 3449 in hodierno computo, sex mensibus ante æram Alexandream Antiochensium. Atque ea est, qua liber Maccabæorum prior utitur; quæ a Tisri, ad Nisan, conuenit cum Iudaica: hinc ad Tisri, anteuertitur a Iudaica mensibus sex. Hoc multum imponere potest etiam diligentissimo Lectori in annis, qui vocantur Græcorum in priore Maccabaico. Et certe nemini unquam hæc discrepantia oboluit. Antiocheni enim initium Aeræ Alexandrinæ repetunt ab anno Iudaico 3450, Iudæi, ut diximus, ab anno 3449. Ita enim hodieque Iudæi æram suam Contractuum putare solent. Quare in priore Maccabæorum manifesta est anticipatio annorum Græcorum, qui toties ibi citantur, supra Aeram Antiochenorum. Semper igitur memineris eos annos Græcorum ad 3449, non ad 3450 annum Iudaicum referre.

LXXXIII *Ad æram Seleucidarum Antiochenam.*] Calippus Cyzicenus primus omnium ostendit inutiles rationes Octaeteridos Harpaleæ popularis, quæ annum constituebat dierum CCCLIII, qui est merus Atticus popularis. Nam Lunarem Harpaleam iandudum Metonica Enneadecaeteris excluserat. Is, inquam, Calippus ostenderat in Octaeteridibus nouem Harpaleis, & una Tetraeteride, qui sunt anni LXXVI, menses ciuiles, & Lunares in orbem recurrere. Itaque periodum totidem annorum tam Lunarium, quam popularium, instituit, initio Hyperberetæi Lunaris a VI Octobris capto, idque in gratiam Alexandri Magni, & eius imperij Asiatici, a cuius primo anno, ut antea diximus, periodum suam Lunarem deduxit. sed popularis periodus hinc initium capere non potuit, nisi XIX annis post hoc tempus, XII autem post obitum Alexandri, anno periodi Iulianæ 4402. quo Hyperberetæus Olympicus, id est quartus mensis periodi Olympicæ, statim inibat post κέντρον ὀπωρινόν, nimirum post VII Octobris, tertia die Hyperberetæi Lunaris. Hæc est ratio, quare XII annis post obitum Alexandri periodus Calippi Alexandrea incipit. Hodieque ea epocha dicitur Alexandrea, Arabibus ἐποχὴ τῶ δικέρω☉, quia Alexandrum vocant ذيقرنين. quod alibi demonstrauimus. item Alexandri successores *Nubeth dhilkarnain*, διαδοχὼ τῶ δικέρω☉, *successionem Bicornis*, ut apud Astrologum Tunisiensem, qui penes nos est, legimus. Ijdem Arabes hanc epocham vocant אירום אלרומי *Aiam errumi*, ἡμέρας Ρωμαϊκὰς, quia hodie mensibus pure Romanis constat, quanquam appellationibus Chaldaicis. Γεώργι☉ quoque ἰατρὸς ὁ Χρυσοκόκκης in suo πρὸς χείρω ἀστρονομικῶ non raro χρόνους τῶν Ρωμαίων vocat, quemadmodum Arabes & Persæ, ex quorum lingua Astronomicon illud in Græcam traductum est. Quum autem periodus Calippica duplex fuerit, popularis, & πενταετείας: id est mensium plenorum, quibus populus utebatur,

item

item Lunarium, quibus solus magistratus, τῆς περιτανείας quidem initium Macedonibus fuit ab Octobri anni imperij Asiatici, Athenienſibus autem a diebus æstiuis ſequentibus. Popularis vero initium incidit in annum XII post obitum Alexandri a VII Octobris. Huius duplicis periodi illustre exemplum extat apud Ioſephum 429 in decreto Athenienſium, quod ſupra a nobis, quum de anno περιτανείας Calippico diſputaremus, relatum eſt. in quo menſis περιτανείας eſt Atticus, menſis popularis eſt Macedonicus. Ibi enim πέμπτη παυέμε ἀπόντ@ eſt ἐνδεκάτη Μαιυχιῶν@. ex quo colligitur periodi iſtius duplicis popularium quidem menſium appellationes Macedonicas, περιτανείας autem menſium Atticas fuiſſe.

LXXXIIII. *Ad æram Alexandream Chaldæorum.*] Iudæi ſex menſibus epocham Antiochenſium anteueniunt, ut jam dictum eſt: Chaldæos Antiocheni totidem menſibus. Itaque Iudæi anno integro Chaldæos anteuertunt, Antiochenos interuallo ſemeſtri. Media igitur eſt Antiochena Epocha inter Iudaicam, & Chaldaicam. Chaldæorum Epocha utitur ἡ δεύτερη Μακκαβαϊκὴ ἰάσον@ Κυρηναίε, qui vocatur liber Maccabæorum ſecundus: Altera autem, id eſt Antiochena, de qua proxime egimus, Eccleſiæ Antiochenæ, Neſtorianis, Syris, & Maronitis in uſu eſt, eamque vocant Terik Aleſcandria, id eſt ἐποχὴ Αλεξάνδρειον. Arabes, ut diximus, תרנח דילקרנין *Terik dhilkarnaim*, ἐποχὴ δικέρω@. Ita vocant Alexandrum, quod corniger voluit pingi, fingi, & nummis incudi. Clemens ποτὲ ἐπικῶ. Εβούλετο γὰρ καὶ Αλέξανδρ@ Αμμωνο@ υἱὸς εἶναι δοκεῖν καὶ κερασφόρ@ ἀναπλάττεσθαι πρὸς τῶν ἀγαλματοποιῶν, τὸ καλὸν ἀνθρώπων ὑβρίσαι παιδῶν κέρασι. Hodie creberrimum nomen Alexandri eſt Muhammedanis, ſed ſolo nomine דולקרנין *Dhulkarnain*, quod quidam pronunciant *Zilkarnaim*. quo pertinent illa Poli Veneti ex lib. primo, Cap. XXV. *Balaxiam eſt quædam prouincia, cuius gens cultum Muhammedanum obſeruat, & proprio ſermone utuntur. Et quidem ingens regnum eſt patens in longitudinem itinere dierum* VII. *Reges ex ſucceſſione imperant demiſſi ex eadem ſtirpe, quæ originem habet ab Alexandro Rege, & filia Dary Perſarum regis. atque adeo omnes illi reges vocantur* ZVLKARNEN, *hoc eſt Alexander.* Quo loco quid illustrius eſſe poteſt? *Dhulkarnain*, vel *Dulkarnen*, vel *Zulkarnen* non variat literis, ſed pronunciatione: & proprie eſt δικέρως, *bicorniger:* quod ita Alexander pingeretur, & in nummis cuderetur. Quum enim Cyrenæi in nummorum ſuorum ſuperficie altera ſilphion, in altera caput Iouis Ammonis cornutum imprimerẽt in gratiam Alexandri, eius caput pro capite Iouis in ſtateribus & tetradrachmis ſuis cuderunt, quum jam a temporibus Batti ſilphion in nummis mos eis eſſet figurare. Nam falſo tradit Tzetzes in nummis Cyrenæorum ipſos Cyrenæos incuſos fuiſſe ſilphion Batto offerentes. Nihil enim tale in vetuſtiſſimis illorum tetradrachmis conſpicitur. Verba Tzetzæ:

Τὸ πολυλιμόσιλον, ὥσπερ οἱ Κυρηναῖοι,
Τῷ Βάττῳ ποτὲ δωρήσαντο χάριν διεργεσίας.
Βάττ@ δ' ἀναμιξόμεν@ ποικίλοις τῶν τρόπων
Ἐν τῷ νομίσματι αὐτὸ ἐχάραξε πυπώσας
Τοὺς Κυρηναίους φέροντας τὸ σίλφιον ἐκείνῳ.

Porro tunc primum Chaldæi videntur deſiuiſſe menſes ſuos tricenum dierum, & Lunares Calippicos uſurpaſſe.

LXXXVI. *Ad Encænia Iudæ Maccabæi.*] Erat annus abundans centeſimus quadrageſimus octauus Contractuum. Neomenia Caſleu prid. Kal. Nouemb. feria VI. Encænia feria II, Nouembris XXIIII, anno periodi Iulianæ 4549. Ergo Sacerdotes Sabbato antecedente, XXII Nouembris, exorſi ſunt ἐφημερίας ſuas, ac ſtationes functionum ſuarum. Ecquænam familia ſacerdotalis prima inire potuit munus ſuum, præter familiam Ioiarib, quæ & prima erat ordine, & cuius popularis erat Iudas ipſe? 1 Maccab. II, 1. & Ioſeph. A vigeſima igitur ſecunda Nouembris anni periodi Iulianæ 4549, ad annum 4783, quo excidium Templi contigit, nunquam interrupta fuit functio illarum ſtationum: ut alibi a nobis accurate demonſtratum eſt: quæ res antea noſtris hominibus inaudita & ignota erat. Fallitur vero Ioſephus, qui pag. 370 ait pollutionem templi, quam ipſe καθάλυσιν & ναῦ vocat, contigiſſe annis CCCCVIII, poſtquam a Daniele prædicta fuerat. Prædicta a Daniele anno III Cyri, qui erat ultimus & vitæ & imperij Cyri, numero MCCCCLXXXVI. Pollutio contigit numero MDCCCXLIX. Interuallum; CCCLXIII anni XLV annis plus dixit.

LXXXVII. *Ad æram Tyriorum.*] Anno Chriſti CCLXXVII, numero Euſebiano MMCCXCIII, annus Tyriorum CCCCII ponitur ab Euſebio. Anno autem Chriſti CCCCXLVIII, numero Euſebiano MMCCCCLXIIII, putabatur annus DLXXIIII a Tyriorum Colonia deducta in actis concilij Chalcedonenſis. Interuallo annorum Chriſti CCLXXVII, & CCCCXLVIII, qui ſunt anni CLXXI, detracto de CCCCXLVIII, remanebit idem numerus Euſebianus MMCCXCIII.

Bene

Bene igitur Eusebio conuenit cum Synodo. Rursus deductis CCCCI annis absolutis de numero Eusebiano MMCCXCIII, remanebit caput Epochæ Tyriorum numerus Eusebianus MDCCCXCII. Quia vero anni illi putãtur a Colonia deducta in Concilio Chalcedonensi, mihi non constat quare Colonia vocetur, si a magistratu Romano deducta non est. Nam antiquitas & epocha eius ab eo tẽpore repetitur, quo nondum Romani in Syria rerum potiebantur. Hoc enim tempus congruit regno Demetrij & Antiochi Grypi Regũ Syriæ. Et tamen in illo Concilio vocatur Colonia Consularis, aut Colonia Tyrus Metropolis Consularis. Hoc facile soluitur. Deducta quidem a Romanis, a quo tẽpore vocata fuit Colonia. Aera autem eius ab alia caussa instituta iam a priscis temporibus retenta fuit. Nam Tyrus deducta fuit ab Heliogabalo, ut patet ex eius, & aliæ Mæsæ nũmis. Itaque non ab eo tẽpore, quo deducta est ab Heliogabalo, sed ab antiqua Aera annos suos Tyrij putabant. Quemadmodum colonia Antiochena deducta fuit a M. Aurelio, & tamen nunquam annos suos Antiocheni ab Aurelio, sed a Iulio Cæsare, putabant. Quare in Actis Synodi a Colonia deducta anni putantur, non quod verum esset, sed quia ita a vulgo putabantur, & Acta publica illis signabantur. Nam in annis & temporibus citandis plerumque vulgi consuetudinem, non rationẽ, sequimur, ut in annis Antiochensium Alexandreis, qui ab Alexandro putantur, quum a Seleuco potius deducendi fuerint. Idem de annis Diocletiani dicas licet, & Iezdegird, a cuius cæde Aera Persarum incipit, non ab initio Othmen victoris.

LXXXIX *Ad æram Ascalonitarũ.*] Ea est, ni fallor, ad quam referendũ est numisma Hadriani: ΣΙΔΩΝΟΣ. ΝΑΥΑΡΧΙΔΟΣ. Ε. Ζ. Κ. Σ. id est ἔτ(ους) σκζ. Igitur anni CCXXVI a numero MDCCCCXIIII putati desinũt in numero MMCXL, octauo autẽ anno Hadriani. Rursus in nummo Augusti legitur: ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ. ΚΑΙΣΑΡ. ΣΕΒΑΣΤΟΣ. In auersa superficie: ΣΙΔΩΝΟΣ Ε. ΖΙΡ. Hoc est ἔτ(ους) ε. ρκζ. Ergo anni CXVII a numero MDCCCCXIIII putati desinunt in numerum MMXXX, ultimum annum Augusti.

XC *Ad æram Philadelphensium.*] Hæc fortasse fuerit eadẽ cum Aera Amisenorũ. In nũmo Hadriani. ΑΥΤ. ΚΑΙC. ΑΙΑ. ΑΔΡΙΑΝΟC. CEB. ΠΠ. ΥΠ. Γ. ΑΜΙCΟΥ. ΕΛΕΥΘΕΡΑC. ΕΤΟΥC. ΓΠΡ. Nam CLXXXIII anni putati desinunt in anno periodi Iulianæ 4833, numero MMCXXXIII, quo Hadrianus consulatum tertium iniuit. Itaque Philadelphenses eodem anno, quo & Amiseni, χρηματισμὸν ἐλευθερίας ordiri cæperunt. In nummo L. Veri in libro Occonis ita excusum est. ΑΙΗCΟΥ. ΕΑΓΥΔΕΔΑC. ΕΤΟC. ΡΞΘ· Legendum omnino. ΑΜΙCΟΥ ΕΛΕΥΘΕΡΑC. ΕΤΟC ΡΞΘ. Ab anno adoptionis Aelij, qui est periodi Iulianæ 4849, CLXIX anni retro putati desinunt in anno 4681. una Indictione solida. a qua hæc secunda Amisenorum Aera incipit, instaurata proculdubio ab Augusto.

XCII. *Ad æram Damascenorũ, & Antiochensiũ.*] Omnes urbium, quæ sequuntur, epochæ deducuntur a temp. re αὐτονομίας αὐτῶν. Euagrius, apud quem crebra huius epochæ mentio, hos annos vocat χρηματισμὸν τῆς Ἀντιοχείας ἀπὸ τῆς αὐτονομίας αὐτῆς. Quinetiam in illustri monumẽto Puteolano, quod extat pag. MCV Grutteraniorũ Collectaneorũ, Τύρ(ος) αὐτόνομος vocatur. Ἐπιγολὴ γεγραφῶται τῇ πολῇ Τυρίων τῆς ἱερᾶς καὶ ἀσύλου, καὶ αὐτονόμου μητροπόλεως Φοινείκης. Christophorson male vertit: *annus, ex quo nomen Antiochiæ impositũ est.* Nã annis CCLX ante hoc tẽpus iam Antiochia ab Antiocho appellata fuit. Et rediculũ est. Is igitur scribit Iustinianũ a Iustino seniore ad cõmunionẽ imperij assumptum anno τοῦ χρηματισμοῦ τῆς Ἀντιοχείας quingentesimo septuagesimo quinto. Is vero erat annus Christi DXXVII. Deductis 527 de 575, remanẽt anni 48 differentia annorũ Antiochenorũ, & Christi Dionysianorum, triennio ante primas Kalendas Ianuarij Iuliani. Itaque primus annus Iulianæ editionis erat quartus Antiochenorũ, vel potius tertius currens ab Octobri antecedenti. Rursus idem Euagrius scribit anno Antiocheno DVI, Sept. XIIII, die Dominica, ingentem terræmotum contigisse. Detractis 48 de 506, remanet annus Christi Dionysianus 458, quo sane XIIII Septembris fuit dies Dominica, cyclo Solis XIX. Annus primus Christi Dionysianus in periodi Iuliana 4714. Deductis 48, remanet annus primus τῶν Ἀντιοχέων χρηματισμῶν 4666, numero Eusebiano MDCCCLXIX. Chronicõ Græcũ Isaaci Casaubonij, quos Fastos Siculos vocant, recte quidem e regione Olympiadis CLXXXIII huius Epochæ caput apponit, sed male in eundẽ annũ Consulatũ Lepidi & Planci conijcit. Atqui illa Olympias iniuit C. Iulio Cæsare II, Publio Seruilio Vatia Isaurico Coss. annis sex ante consulatũ Lepidi & Planci. Hodie ista epocha obsoleuit, & Antiochena Ecclesia Alexandreã Seleucidarũ retinet. Inter utramque differentia est annorum CCLXIII. Quare rursus est error insignis in illis Fastis Siculis, ubi anno secundo Imp. Marciani annus Syromacedonũ DCCLXIII cõparatur cum anno Antiocheno DI. Biennio enim minus dicit. Similis error ibidẽ anno Christi CCCCXCI, Indictione XIIII, quem ipse comparat cum DXXVII Antiocheno. Nam ibi quoque biennio minus peccatũ. quod & ipsa indictio demonstrat. Anni enim Antiocheni in XV distributi dãt veram indictionẽ. Tamen idem Chronicon annum Christi DXVIII recte cum Antiocheno MLXIII cõtulit, item DXXVII cum Antiocheno DLXV. Vide quæ notamus ad numerũ Eusebianũ MDCCCLXIX. Antiquitus quidẽ indictio Antiochena inibat ex a. d. III Eid. Mai. Chronicon Casaubonianum: ἔτος Γαΐου Ἰουλίου Διοκλητιανοῦ, ὅ ἐστι μονάρχης ἁπάντων, ἐκράτησεν ἐν ὑπερηφανίᾳ καὶ τυραννείᾳ ὅπλ ἔτη ιθ, καὶ μῆνας ζ. ᾗ δὲ ἰδοὺ Μαΐων τῆ πρώτῃ ἰνδικτιῶνος. Ὁ αὐτοκράτωρ ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ ἐλευθερίᾳ αὐτῆς, ὅτε καὶ ταῦ-

καὶ ὑπὸ Ρωμαίους ἐγένετο, τῇ κ τοῦ Αρτεμισίου μηνὸς περιφθεῖσα παρ' αὐτοῦ Ιουλίῳ Καίσαρι, καὶ ἐκλήθη ὁ αὐτὸς Καῖσαρ Ιούλιος Δικτάτωρ ἐν Αντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ γ καὶ κ τοῦ Αρτεμισίου μηνός. χρηματίζει οὖν ἡ μεγάλης Αντιοχείας εἰς πρῶτον αὐτῆς. Quanuis hic quædam sunt παρεγνενοθδυμένα, tamen omnia vera sunt, si unum, aut alterum excuseetur. Nam Indictionem Antiochenam inire a Maio mense certissimum est, quum Ignatius Patriarcha nobis scripserit a neomenia Ijar (id est Mai) initium capere. & præterea verum est hunc χρηματισμὸν ἀπὸ τῆς ἐλευθερίας καὶ αὐτονομίας τῆς Αντιοχείας putari. Quare notabilis locus est ille. Atq; adeo hinc in eodem Chronico omnes anni deinceps a Cæsare, καὶ ἀπὸ χρηματισμοῦ τῆς Αντιοχείας per Indictiones putantur, quum ante Epochā Antiochenam nulla Indictionis in annis nota sit: quod & ipsum notatu dignum. Nam proculdubio omnes Indictiones ab Antiochena deriuatæ sunt. Hinc Maximus Monachus ait primam Indictionem inisse ab anno κοσμογενείας ϛυξα. qui in Constantinopolitana periodo conuenit anno periodi Iulianæ 4666. Ait enim annum ϛυξ fuisse ultimum indictionis. id est anno periodi Iulianæ 4665, in cuius autumno Indictio Iuliana iniuit. Sed fallitur, quum ait eum fuisse δεύτερον ἔτος Αυγούστου, quum fuerit πρῶτον Γαΐου Ιουλίου Καίσαρος. Omnino prima Indictio iniuit ἀπὸ τοῦ χρηματισμοῦ τῆς Αντιοχείας. Secunda ἐπανάληψις Augustea, anno periodi Iulianæ 4710, ab autumno, quum Quirinius in Palæstinam, alij in alias provincias ad censum uniuersalem faciendum ab Augusto destinati sunt, quadragesimo quinto anno χρηματισμοῦ Ανιοχείας, hoc est tertia Indictione Antiochensium Iuliana desinente, & quarta incipiente. Possumus tamen & αὐτονομίας & Indictionis Antiochenæ initium altius repetere. Scribit enim Porphyrius libro priore Eusebij, Pompeium quum Antiochiam ex deditione accepisset, ipsam αὐτόνομον reliquisse anno ιιιι Olymp. clxxi, hoc est numero MDCCCCXXIIII. hoc est annis xiv ante χρηματισμὸν Ανιοχείας. Atqui xiv anni sunt tres indictiones absolutæ. Iulius ergo instaurauit Antiochensibus & αὐτονομίαν & Indictionem a Pompeio illis indultam. Porphyrij verba. ὁ γὰρ λαβὼν παρ' Αντιοχέων χρήματα τοῦ μὲν σὺν ἐφρόνησεν, αὐτόνομον δὲ τὴν πόλιν ἐποίησεν. Itaque Iuliana prima Indictio est quarta Pompeiana.

Ibid. *& primam Indictionem Iulianam.*] Partire annos Antiochenos per xv. Relinquitur Indictio. Hoc anno Christi MDCIIII currit indictio ii. Est annus Antiochenus MDCIII. Abiectis omnibus xv, remanet indictio secunda. Hanc Indictionem male referunt quidam ad xlii annum Augusti, Maximus Monachus, Cedrenus, alij. Porro hæ omnes Aeræ ciuitatum, Ascalonitarum, Gazensium, Laodicensium, &c. sunt ἀπὸ τῆς αὐτονομίας αὐτῶν. quod crebro occurrit in nummis. Sed & Epochæ Sidoniorum perspicue mentio extat in nummo Hadriani: ΑΥΤ. ΚΑΙΣΑΡ. ΑΔΡΙΑΝΟΣ. ΣΕΒΑΣΤΟΣ. ΣΙΔΩΝΟΣ. ΝΑΥΑΡΧΙΔΟΣ. Ε. Ζ. Κ. Σ. id est, ἔτει ἑβδόμῳ εἰκοστῷ διακοσιοστῷ. Sed quo anno cusus ille nummus, non constat. Hoc enim ignorato, caput illorum annorum deprehendi non potest. In Puteolana vero inscriptione, cuius supra meminimus per ναυαρχίδα intelligendum Σιδῶνα Επιστολὴ γεγραφεῖσα τῇ πόλει Τυρίων τῆς ἱερᾶς καὶ ἀσύλου, καὶ αὐτονόμου μητροπόλεως Φοινίκης, καὶ ἄλλων πόλεων, καὶ ναυαρχίδος ἀρχούσης, ϛαλῆς, δήμου. &c.

xcviii. *Ad primas Kalendas Ianuarij Iuliani.*] xiv annis solidis ante annum primum Christi Dionysianum.

xcv. *Ad æram Hispanicam.*] xxxviii annis ante primum annum Christi Dionysianum; annis x post Indictionem Antiochensium Iulianam.

xcvi. *Ad initium Herodis.*] Cn. Domitio Caluino ii, C. Asinio Pollione Coss.

xcvii. *Ad Actiacam-victoriam.*] Numero Eusebiano MDCCCCLXXXVII.

xcviii. *Ad primum Thoth anni Augustorum.*] Græcis hæc Epoche dicitur Θεῶν Σεβαστῶν. de quo priore parte huius libri satis disputatum est. Congruit numero Eusebiano MDCCCCLXXXVIII, anno solido, diebus quinque post Actiacam victoriam. Ideo e regione numeri ΑΠΗ recte appositum: ἐντεῦθέν τινες ἀριθμοῦσι τὸ πρῶτον ἔτος Αυγούστου μοναρχίας. Vetustissimus, quem legerim, qui huius Epochæ meminerit, is est Vettius Valens Antiochenus in libris suis ἀνθολογίας γενεθλιακῆς.

xcix. *Ad primum annum Augustanum.*] Quod annus Actiacus, Augustorum, & Augustanus tria sint, & in Cap. xiii primi libri ostendimus, & plenius cognosces ex v de Emendatione temporum. Annus Actiacus anno antecedit annum Augustorum: annus Augustorum biennio prior est anno Augustano. Ita Græce concipies. χρηματισμὸς τῆς Ακτιάδος, χρηματισμὸς Θεῶν Σεβαστῶν, χρηματισμὸς Αυγούστου. Hallucinatur vero sapientissimus Michael Psellus, qui in σωόψει γεωμετρίας hunc χρηματισμὸν annorum ait putari a Philippo. Quo nihil iocularius homini erudito excidere potuit, quum ὁ χρηματισμὸς Φιλίππου ineat a morte Alexandri, annis cccxxiii ante χρηματισμὸν Θεῶν Σεβαστῶν. neque in eo stetit error Psselli, sed etiam quod anno Christi MVIII, hoc est 6516 periodi Iulianæ Constantinopolitanæ scribens bisexta ccIVIII putat ab illa epocha. Quatuor enim annis minus dicit, quum a primo anno Augustorum, ad annum Christi MVIII, anni sint præcise MXXXVI, quibus manifesto congruunt bisexta CCLIX, non CCLVIII. Verba eruditi Philosophi pag. 82: αἷς περιθέντες τὰς περιεπερείδας, αἵ τινες εἰσὶν ἀπὸ τῆς βασιλείας ψηφιζόμενοι αὐ-

μεναι Φιλίππε, ἄρχει ἔ δόξρο, ἤρουν ἔ ϛφις ἔτες, σνη, &c. Sed & pag. 82, tollendus error, non utique Pselli, sed librariorum: λαμβάνομεν ἢ καὶ τὰς εἰκοσιπενταετηρίδας ἀπὸ τᾶ κανονίϗ, αἳ ἐϛι χξ τὸ νῦν ϛφις ἔτ, ἔτη ϛτκϛ, ἀπολᾶ ἐτη πέντε. Quæ sunt portenta, non verba. Nam legendum, χξ τὸ νῦν ϛφις ἔτ, ἑβδομήκοντα, ἀπολᾶ ἐτη πέντε. Nam Canonia Ptolemæi, de quibus agit, ineunt a meridie Thoth Nabonassari. a qua, ad annum Christi MVIII, præcise sunt anni Iuliani MDCCLIII absoluti. quæ fiunt εἰκοσιπενταετηρίδες septuaginta Aegyptiacæ, annique insuper Aegyptiaci quinque, dies LXXIII. Quare præclarum illum Pselli locum qui assequi cupit, frustra id conetur, nisi prius lectionem ita purgauerit.

c *Ad Bisextum ab Augusto correctum.*] Nempe anno quidem Augustano vigesimo, Actiaco autem XXII, C. Martio Censorino, C. Asinio Gallo Coss. auctore Censorino, numero Eusebiano XMIX, anno Iuliano trigesimo octauo, cyclo Solis secundo. Ab editione Iuliana nouem tantum bisexta intercalanda fuerunt: & tamen vitio Pontificum intercalata sunt duodecim. Huius vitij caussa Augustus XII annos sine intercalatione transigi iussit. Itaque a trigesimo septimo anno Iuliano antecedente, ad quinquagesimum, non est intercalatum. Ita accipe: Anno Iuliano XXXVI intercalatum est duodecimum bisextum, quum tamen anno sequente XXXVII, intercalandum fuerit nonum duntaxat. Tria ergo illa superflua compensanda fuerunt, duodecim annis sine intercalatione transmissis, ita ut duodecimus sit finis confusionis: ac deinceps anno quinquagesimo tertio intercalari cæptum sit regulariter ad hanc usque diem, qui erat decimus septimus cycli Solis Romani. Sic XII anni Aegyptiaci pro totidem Iulianis inter XXXVII, & XLIX annum interceſſerunt. Propterea Marcellinum fugit ratio, qui anni Romani auctorem putat fuisse Augustum, non Iulium Cæsarem. Tunc enim habebat in animo reformationem ab Augusto factam: unde collegit Augustum illius anni auctorem, non reformatorem fuisse. Nihilo probabilius Chrysostomus, qui Tiberium Bisexti auctorem fuisse credidit.

d *Ad Ephemeriam Abia.*] Duorum filiorum Aaron, Eleazari, & Ithamari, posteritatem in XXIIII familias rex Israelis Dauid diuisit, quas Iosephus πατριὰς vocat. Numerosior tamen fuit Eleazari, quæ XVI familias habuit, quam Ithamari posteritas, cuius octo tantum πατριαὶ fuerunt. Istæ viginti quatuor familiæ hebdomadam integram operabantur in Templo, ut per CLXVIII dies singularum familiarum functio in orbem recurreret. Hæ stationes hebdomadicæ a S. Luca, item a Iosepho, ἐφημερίαι dicuntur, Hebræis מִשְׁמָרוֹת, id est φυλακαὶ, in Thalmud מַעֲמָדוֹת, hoc est stationes. Vtrunque Hebraicum est a militia. Hæ XXIIII πατριαὶ, ab Encænijs Maccabæi, ad excidium usque Templi, incolumes, & impermixta successione manserunt, auctore Iosepho, qui, ut pote Sacerdos, id ignorare non potuit. Verba eius, quæ huc faciunt, prætermittere neque potui, neque debui, ex libri VII cap. XI: διεμέρισε ἢ αὐτὰς χξ πατριὰς, καὶ χωρίσας ἐκ τῆς φυλῆς τὰς ἱερεῖς δύο τούτων εἴκοσι τέσσαρας πατριὰς, καὶ ἐκ μὲν τῆς Ελεαζάρε οἰκίας ἑκκαίδεκα, ἐκ ἢ τῆς Ιθαμάρε ὀκτὼ. διέταξε ἢ μίαν πατριὰν ἀμοιβαίως τῷ Θεῷ ἀπὸ ἡμέρας ὀκτὼ, ἀπὸ σαββάτε ἐπὶ σάββατον. καὶ ἔτως αἱ πατριαὶ πᾶσαι διεκληρώσαντο Δαυὶδ παρόντ, καὶ Σαδώκ, καὶ Αβιαθάρ παρόντων τῶν ἀρχιερέων, καὶ πάντων τῶν ἀρχόντων. ἔ ἡ πρώτη μὲν ἀναβᾶσα πατριὰ ἐγράφη πρώτη. ἡ ἢ δευτέρα ἀκολάθως, ἄχρι τῶν εἰκοσιτεσάρων. καὶ διέμενεν ἔτ ὁ μερισμὸς ἄχρι τῆς σήμερον ἡμέρας. Vides ad Iosephi ætatem has familias, earumque functiones secundum ordinem à Dauide descriptum sine ulla immutatione mansisse. Idem etiam optimus scriptor in vita sua dicit se esse ἐκ τῆς πρώτης πατριᾶς, idque maximæ nobilitatis loco haberi. ἐμοὶ ἢ ϗ μόνον ἐξ ἱερέων ἐστὶ τὸ γένος, ἀλλὰ καὶ τῆς πρώτης ἐφημερίδ τῶν εἴκοσι τεσσάρων. πολλὴ δὲ καὶν τούτῳ διαφορά. Erat igitur ἐκ τῆς ἐφημερίας Ιωιαρίβ. Sed ἰδιωτισμος est in verbis Iosephi, quum octo dies vocat septimanam. Hoc crebro occurrit in Scriptura, ut labens dies, mensis, annus pro absoluto ponatur, & contra: quod dictum χξ ῥῆμα ἰδιωτισμὸν, nimirum ex vulgi usu. Non enim octo, sed septem dies, omnis familia operabatur sacris, & orbem suum complebat. A Sabbato enim, ad sabbatum, munus suum continuabat. I Paralip. IX, 25. Propterea Theophylactus vocat ἐφημερίας ἑβδομάδων. Vnicuique familiæ erat princeps suus, qui proprie πατριάρχης dici posset, ut videtur vocasse Chrysostomus III χξ Ιουδαίων. Alioquin & principes Synagogarum, vel potius unius ἑπτάδος gentis Iudaicæ, ita vocantur. ut legimus in Epistolis Iuliani Apostatæ. Epiphanius in Ebionitis: ἀσφώνητος ὁ παῖς ὁ καλλιφθεὶς ὑπὸ Ελλήνων εἰς πατριαρχίαν τρεφόμενος. οὐδὲ γὰρ ἄλλος ἁρπάζει τὰς ἀρχὰς ὡσὰ τοῖς Ιουδαίοις, ἀλλὰ πατέρα ὡσῖς ἀμοδέχεται. De hoc ipso Hieronymus Apologia aduersus Rufinum: *certe etiam Origenes Patriarcham Huillum, qui temporibus eius fuit, nominat.* De Patriarcha Iudæorum intelligit Imp. Hadrianus in Epistola ad Seuerianum Cos. apud Vopiscum in Saturnino, non de Christiano Antistite Alexandrino, qui hoc nomen vix CC annis post Hadrianum habuit. In Constitutionibus quoq; Imperatorijs mentio eius extat. Sed ad nostras ἐφημερίας

redeamus. Principes harum familiarum in Euangelio dicuntur ἀρχιερεῖς. Hebraice רָאשֵׁי אָבוֹת. Philoni 727, οἱ τῷ εὐθὺς μετὰ τὸν πρῶτον τάξιν εἰληχότες, *qui primum locum ſtatim poſt ſummum Pontificem obtinent.* Nehemias Cap. XII ſtatim initio, recenſet eos Sacerdotes, qui antea ſub Zorobabel venerant, atque ſub Ioſua Pontif. Maximo. Poſtea Commatibus 12, 13, 14, ac deinceps, memorat quinam רָאשֵׁי אָבוֹת fuerunt ſub Ioiakim ex eorum poſteritate, qui ſub Zorobabel venerant, & iam in multas familias propagati erant. Nam ex XXIII Principibus familiarum, qui ſub Zorobabel redierant, XXII nominat, quorum familiæ in alias propagines diuiſæ erant, ut & ipſæ quoque opus habuerint principibus, qui illis præeſſent. Quod quum luce clarius ſit, miror Iudæos harum rerum diligentiſſimos inueſtigatores putaſſe eos, qui a Commate 12, ad 22, nominantur, eſſe XXIIII ἐφημερίας ἱερατικὰς, in quas poſteritas Eleazari, & Ithamari a Dauide tributa fuit: quum ij manifeſto ſint poſteritas eorum principum & רָאשֵׁי אָבוֹת, qui in commeatu Zorababelis in Palæſtinam redierunt. Præterea illæ familiæ, qui ibi nominantur, ſunt tantum XXII, non XXIIII. Denique tres, aut quatuor duntaxat ſunt cognomines illis XXIIII πατριαῖς ἱερατικαῖς, quas Dauid inſtituit. Quantus eſt ſtupor ille Iudaicus? Sed quare miſeros Iudæos in partes voco, quum quidam ex noſtris maiorum gentium idem ſentiant? qui ex hoc loco Nehemiæ, ſi Dijs placet, colligunt τὰς ἐφημερίας ſæpe mutatas fuiſſe, quum Ioſephus primæ claſſis ſacerdos nihil in illis neque in numero, neque in ordine, ne tum quidem, quum illa ſcriberet, mutatum fuiſſe perhibeat. Scribebat autem XXIIII anno ab excidio Templi. Iſtæ igitur XXIIII Sacerdotum claſſes in templo operabantur ſingulæ hebdomadam ſuam. Vnde fiebat, ut vigeſies quater ſeptem, hoc eſt CLXVIII dies, ſingulæ ceſſarent. Tantum enim interuallum intererat inter duas functiones unius claſſis. quod quidem interuallum a nobis ἱερατικὸς κύκλος vocatur, exemplo Iudæorum, qui vocant eodem ſenſu מַחְזוֹר חֲלִילָה לַכְּהוּנָה, *circulum vertentem ſacerdotij*. Et in Eccleſia Conſtantinopolitana eadem verba in uſu erant, οἱ ἐν ἐφημερίᾳ αὐτῶν λῃτουργοῦντες, οἱ ἑβδομαδικῶς λῃτουργοῦντες. Balſamo Canone XIII ὁ ἐν Τρούλλῳ. Nam ἑβδομαδίται vocabantur, qui in ſua ἐφημερίᾳ operabantur. Sed & gentium Sacerdotes in quibuſdam ſacrificijs habebant ſtationes ſuas. In luculenta Inſcriptione Puteolana eſt Epiſtola Flaminum Auguſtalium ad Flamines Tyrios. Διὰ τοὺς θεοὺς, καὶ τὸν κύριόν ἡμῶν αὐτοκράτορα τύχῃ, εἰ καί τις ἄλλη, σταλῶν ἐστιν ἐν Πολιόλοις, ὅσον οἱ πλείους ὑμῶν ἴσασιν, καὶ ἡμετέρα ἐστίν. &c. Legantur cætera. ubi pluries mentio σταλῶνος εἰς λῃτουργίας, καὶ θυσίας. In reſponſoria Tyriorum Epiſtola Flamines illi Puteoleani vocantur σταλωνάρχοι. Ανεγνώσθη ἐπιστολὴ Τυρίων σταλωναρχῶν ἀναδοθεῖσα τῷ λάχητος ἑνὸς αὐτῶν, ἐν ᾗ ἠξίουν ποιήσασθαι αὐτοῖς εἰς τε θυσίας, καὶ θρησκείας &c. Et infra: οἱ ἐν Ρώμῃ σταλωνάρχοι ἔθος εἶχον. &c. Quin etiam in lemmate illius reſponſoriæ vox corrupta ΕΦΗΜΕΡΟΝΤΟΣ pro ἐφημερεύοντων, oſtendit illos ſtationarios ἐφημερεύοντας dictos fuiſſe. Quæ omnia a nobis copioſe & accurate in Appendice diſputata ſunt, hominibus noſtris omnino ignota, Iudæis autem ipſis maiore ex parte incomperta. Superſunt tamen, quæ illis adiungi poſſunt. Ibi oſtendimus nunquam claſſem alius claſſis functionem præripuiſſe, quod ſeuere animaduerteretur tanquam diſtricte interdictum. Alia enim ſtatio alij ſuccedebat eo ordine, qui olim a Dauide inſtitutus fuit. Quanuis multa cognitu digna ad hanc rem attulimus, tamen Canonem ex iure vetuſto adferemus olim a nobis omiſſum: כֹּל כֹּהֵן וְכֹל לֵוִי שֶׁנִּכְנַס בַּעֲבוֹדַת חֲבֵירוֹ חַיָּב מִיתָה. *Omnis ſiue Sacerdos, ſiue Leuita, qui ſeſe immiſcuerit functioni alterius, capite luat.* Vides legem horrendi carminis. Atque hoc quidem ex inſtitutione Regis Dauid, quum ex lege Moſis etiam ijs, qui in functione non erant, fugientium partibus veſci liceret. Deuter. XVIII, 6, 7, 8. Ter tamen in anno omnes claſſes ſimul promiſcue miniſtrare poterant in Paſcha, Pentecoſte, Scenopegia. Cauſſa in promptu eſt: quia quum omnes patresfamilias ex lege ter quotannis ſiſtere ſe Deo tenerentur, etiam Sacerdotes, qui & ipſi patresfamilias erant, idem facere cogebantur, & in illis tribus ſolennibus in Templum omnes conueniebant: ac, ne otioſi eſſent, poterant, ſiquidem vellent, ei familiæ, cuius tunc functio erat, ſeſe immiſcere, &, ut in miniſterij, ita etiam in partium quoque communionem recipi. In Rituali: כֹּל הַמַּשְׁמָרוֹת שָׁוִות בְּרֶגֶל וְכֹל שֶׁיִּבָּא מִן הַכֹּהֲנִים בְּרֶגֶל וְרָצָה לַעֲבוֹד עוֹבֵד וְחוֹלֵק עִמָּהֶן וְאֵין אוֹמְרִין לוֹ לֵךְ עַד שֶׁיַּגִּיעַ מִשְׁמָרְךָ: *Omnes Stationes æquales ſunt in (tribus) Solennibus: & quicunque de Sacerdotibus accedet ad Solenne, & voluerit miniſtrare, miniſtrat, ac cum illis participat: neque dicunt illi, Abi, donec contigerit ſtatio tua.* Locus eſt inſignis. Concedebatur illis, non autem ipſi per vim functionem aliorum inuadebant. Illis tamen ius non erat offerre hoſtias votiuas, aut ſponta neas, neque ἐνδελεχισμούς. hoc enim ad eam ephemeriam, quæ in ſtatione erat, pertinebat. Teſtis luculentus Canon: אֲבָל נְדָרִים וּנְדָבוֹת וּתְמִידִים אֵין מַקְרִיבִים אוֹתָם אֶפִילוּ בְּרֶגֶל אֶלָּא מִשְׁמָר שְׁזִמְנוֹ קָבוּעַ. *Sed non offerebant votiua, ſpontanea, & endelechiſmos ne in uno quidem ex tribus Solennibus: ſed illa tantum Statio, cuius definitum erat tempus.* Quid potuit clarius dici? Vbi etiam vides

tempus

tempus definitum unicuique Stationi. Ex his igitur constat tempore definito, ac certo ordine, classem classi succedere consueuisse, singulas singulis, ea successione, quæ sub Dauide sorte obtigerat. Itaque si per bella, aut aliam vim maiorem, usque ad conceptionem Iohannis Baptistæ, nullum vitium functioni harum $\overline{xxiiii}$ familiarum interuenit, nullus labor est ad tempus Stationis Abiæ a Luca designatæ peruenire. Nos in Appendice ostendimus, ab Encænijs Iudæ Maccabæi, ad mensem Iulium eius anni, quo Ierosolyma deleta sunt, qui erat septuagesimus Christi Dionysianus, nullam interpellationem sacro quotidiano, ne in summis quidem belli discriminibus, interuenisse. Itaque argumenta & exempla inde petat lector. quorum omnis doctrina hactenus ignorata fuit. quibus exemplis accedat cumulus hic locus Dionis libro $\overline{xlix}$ de Ierosolymis a Sosio & Herode captis. καὶ τοσοῦτόν γε τῆς θρησκείας κῦτοῖς πεμλῶ, ὥςε τὰς ἀφορμὰς τὰς μὴ & ἱερᾶ χρεωθέντας ἀναβιβήσασθαί τε τὸν Σόσιον, ἐπιδὴ ἡμέρα κῦτοῖς & Κρόνε ἐνέση, καὶ ἀνελθόντας εἰς αὐτὸ πάντα μὴ τῶν λοιπῶν τὰ νομιζόμενα ποιῆσαι. Ait tantam reuerentiam patritæ religionis ipsis fuisse, ut ijs, qui una cum Templo a Romanis capti fuerant, exorato Sosio, ut instans Sabbatum sibi liceret celebrare, venia a victore facta sit ad templum redeundi. Reliqua pete ex Diatriba in calce Appendicis. Iudas igitur Maccabæus primæ Classis Ioiarib sacerdos Templum a Græcis pollutum expiaturus, $\overline{xxiiii}$ familijs Sacerdotum conuocatis, quæ per trienniu.m, & amplius, cessauerant, pristinum earum ordinem instauravit, ut in Encænijs Templi primæ familiæ ex prisco ordine primus locus daretur; cuius functio accidit $\overline{xxii}$ Nouembris, biduo ante Encænia. Vnde enim prius stationum ordinem iniret, quam a prima familia, in qua & ipse sacerdos erat? Annus, ut supra demonstratum est, erat 4597 periodi Iulianæ. Classis autem Abiæ, quæ ordine octaua erat, sequenti anno Iuliano, post dies $\overline{xlix}$ ministerium suum aggressa est, Sabbato, quod congruebat decimæ diei Ianuarij: a quo, ad Sabbatum $\overline{xxi}$ Iulij anni periodi Iulianæ 4710, fluxerunt anni $\overline{clx}$, dies $\overline{cxcii}$, qui fiunt cycli hieratici Abiæ $\overline{cccxlix}$ præcisè. Itaque die $\overline{xxviii}$ Iulij ἐπληρώθησαν αἱ ἡμέραι τῆς λειτουργίας Zachariæ, quo die reuersus est in montana patriæ suæ. Quod in annum periodi Iulianæ 4710 hæc competant, causa & demonstratio pendent ex sequentis Epochæ Diatriba. Conceptio igitur Iohannis incidit in hebdomadam, quæ sequuta est proxime post $\overline{xxviii}$ diem Iulj. Inter $\overline{xxi}$ autem, & $\overline{xxviii}$ diem Iulij, contigit Διαγγελισμὸς Zachaeiæ. Nam septimanam quidem Stationis indubitate tenemus, diem vero, aut feriam & Διαγγελισμᾶ, nullus captus humanus assequi potest. Demonstrationibus enim, non coniecturis, agimus, ex quibus nihil, præter ludibrium colligitur. Itaque Natalis Iohannis Baptistæ contigerit circiter initium Aprilis anni 4711. Sed consulat Appendicem nostram benignus lector, siquidem amat, quæ nobiliora ingenia pascere & oblectare possunt. Porro quod Zachariæ incensum facienti visio diuina oblata sit, idem Iudæi de Rabbi Ismael filio Elisa scribunt, cap. primo Berachoth שְׁרָאָה הַשְּׁכִינָה כְּשֶׁהִקְטִיר *quod vidit maiestatem diuinam, quum incensum adoleret.*

$\overline{cii}$ *Ad verum natalem Regis æterni Messiæ.*] Anno $\overline{xv}$ Tiberij, duobus Geminis Coss. Christus baptizatur. Tempus a S. Luca designatum est. Veteres quoque scriptores, Epiphanius, & alij, Consules duos Geminos apponunt, quos in Fastis e regione anni $\overline{xv}$ Tiberij appositos esse videbant. Denique Victorius periodum suam $\overline{dxxxii}$ annorum a baptismo Christi exordiens, eosdem Coss. ponit. Consulatus enim duorum Geminorum incidit in $\overline{xv}$ annum Tiberij a Kalendis Ianuarij $\overline{lxxiiii}$ Iuliani, quum annus ille $\overline{xv}$ inijsset ex a. d. $\overline{xiii}$ Kal. Septemb. anni $\overline{lxxiii}$: ita ut Consulatus duorum Geminorum congruat cyclo Solis decimo, Lunæ undecimo. quando Dominus accessit ad baptismum, erat ἐτῶν ὡσὶ τριάκοντα δέχόμενος. Quidam non completum annum tricesimum, & proinde vigesimum nonum duntaxat absolutum intelligunt. ex quorum sententia de $\overline{lxxiii}$ annis detractis $\overline{xxix}$ completis, remanebit annus Iulianus $\overline{xlv}$, in quo Christus natus fuerit. Nam quum maior pars veterum Christum die Epiphaniorum natum, & eadem baptizatum esse putauerit, ex eorum sententia, in die Epiphaniorum, $\overline{viii}$ Eid. Ianuarij anni $\overline{xlv}$ Iuliani, Christus natus fuerit. Atque in hac sententia est Eusebius, qui anno solido ante epocham hodiernam Dionysianam natalem Christi statuit, numero suo $\overline{mmxvi}$, qui anno $\overline{xlv}$ Iuliano congruit. Tempore enim Eusebij adhuc die Epiphaniorum & natalis, & baptismus Christi celebrabatur, quum Lucas dicat quo tempore Christus baptizatus fuit, eodem iniuisse trigesimum annum suum. Quin extat Homilia Nazianzeni εἰς Θεοφάνια, ἔτοιμα γενέθλια & Σωτῆρος. Ecclesia Alexandrina diu hunc ritum tenuit, ut eadem die natalis & baptismi memoriam quotannis instauraret. Cassianus Monachus Collat. $\overline{x}$, cap. $\overline{ii}$: *Intra Aegypti regionem mos iste antiquæ traditione seruatur, ut peracto Epiphaniorum die, quem prouinciæ illius Sacerdotes vel Dominici baptismi, vel secundum carnem nativitatis esse definiunt: & iccirco utriusq; sacramenti solennita-*

tem non bifarie, ut in occiduis Prouincijs, per uniuersas Aegyti Ecclesias dirigant, quibus & initiũ Quadrageſimæ, & dies Paſchæ non ſolum per ciuitates omnes, ſed etiam per uniuerſa monaſteria deſignentur. In Epiſtola Catholici Armeniorum: ωλὼ δὲ τὸ τὼ γέννησιν & τὸ βάπτισμα ἐφάπαξ ἑορτάσαι, πολλὰς ἔχομεν μαρτυρίας. πρῶτον μὲν πᾶσαι αἱ Ἐκκλησίαι ἕτως ἑόρταζον, δεξάμεναι ἀπὸ τῶν Ἀποστόλων. δεύτερον ἢ λόγον, ὅτι ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς ἕτω μαρτυρεῖ. Siue igitur in VI Ianuarij, ſiue in XXV Decembris Dominus natus eſt, hoc contigerit aut VI Ianuarij anni 4713 periodi Iulianæ, aut XXV Decembris anni antecedentis 4712. Dionyſius Abbas cognomento ὁ μικρὸς conijcit in XXV Decembris anni 4713, uno anno ſerius, quam Euſebius: eamque ſententiam omnes Eccleſiæ ſcriptis & uſu comprobarunt. Nobis ex conſuetudine loquendi conſtat Chriſtum ad baptiſmum acceſſiſſe trigeſimo anno completo, & trigeſimo uno ineunte ὡὶ ἐρχόμενος ὢν ἐτῶν τριάκοντα. *Incipiebat eſſe annorum triginta.* Hoc non poteſt dici de eo, qui init trigeſimũ annum, ſed de eo, qui nuper triginta annos ætatis compleuit. & quum trigeſimum primum natalem ſuum celebrat, ille vere eſt ἐρχόμενος ὢν ἐτῶν τριάκοντα. Peſſimi Grammatici, qui non intellexerunt, quantum diſcriminis ſit inter ὡὶ ἐρχόμενος ὢν ἐτῶν τριάκοντα, & ὡὶ ἐρχόμενος ἐτῶν τριάκοντα. Alterum de abſoluto trigeſimo anno dicitur, alterum de ineunte. & certe mira eſt inſcitia: ut taceam, Græce non dici ἄρχομαι ἐτῶν τριάκοντα, ſed ἄρχομαι ἔτους τριακοστοῦ. Rurſus ἐγὼ εἰμὶ ἐρχόμενος ὢν: id eſt, ἐγὼ ἄρχομαι εἶναι. ἄρχομαι ὢν ἐτῶν τριάκοντα, & ἄρχομαι εἶναι ἐτῶν τριάκοντα, idem. Sed cum participio verba incipiendi, continuandi, deſinendi ἑλληνικώτερον conſtruuntur. quod & pueri ſciunt. & tamen non ſolum ætate, ſed uſu literarũ adulti hoc ignorant, & turpiter hallucinantur. Pudet velitationis Grammaticæ. Neque aliter interpretatur Theophylactus: neque aliter vulgo loquimur. Quis enim ſanus dixerit ſe eſſe triginta annorum, qui trigeſimum annum tantum inchoauit? Euangeliſta igitur dicit Chriſtum annorũ triginta tum eſſe cæpiſſe, quum Iohanni ſeſe baptizandum ſiſteret, anno periodi Iulianæ 4742. Deductis triginta annis ſolidis, relinquitur annus 4712, totus vindicandus natali Chriſti, præter id, quod ſupererit de anno 4711. Iccirco Iohannes Baptiſta natus fuerit anno 4710, ut antea demonſtratũ eſt: quæ diſputatio hinc pendebat. cuius conceptio competit in Hebdomadam, quæ inter XXVIII Iulij, & III Auguſti, interiecta eſt. A conceptione Iohannis, ad conceptionem Domini, menſes ſunt quinque abſoluti, poſt XXVIII Iulij, quæ erat prima dies Hebdomadis poſt reditũ Zachariæ, intra quam Eliſabeth concepit. μὴ ἢ πάσας ἡμέρας συνέλαβεν Ελισάβετ ἡ γυνὴ αὐτοῦ, καὶ συνέκρυβεν ἑαυτὴν μῆνας πέντε. *Quinque menſes ſolidos a conceptu occultauit ſeſe.* Itaque ſexto ineunte contigit Εὐαγγελισμὸς Μαριάμ. Εν ἢ μὴνὶ τῷ ἕκτῳ ἀπεστάλη ἄγγελος. Sine ullis ambagibus oſtendit ſextũ illum menſem iniuiſſe a conceptu Iohannis: & ita clare ſequentibus confirmatur, ut locus non ſit pertinaciæ. καὶ ἔστιν ὁ μὴν ἕκτος ἐστὶν αὐτῇ τῇ καλουμένῃ ἑβρᾳ. Sextus menſis a III Auguſti anni 4710, iniuerit a III Ianuarij anni 4711: & circiter illud tempus inciderit Εὐαγγελισμὸς Μαριὰμ, & delegatio Angeli Gabriel. Proinde natalis Domini inciderit circiter Octobrem ineuntem, plus minus. Diem enim definire unius Dei eſt, non hominis. Tempus autem, quod vero proximum eſt, certiſſime deſignari poteſt, quia eſt demonſtratiuum; niſi quis dubitare velit aut de epocha Hebdomadis Abiæ, quod eſt pertinaciæ, aut de verbis Euangeliſtæ, quod eſt impietatis. At Eccleſia ſolidos ſex menſes interijcit inter conceptiones Iohannis & Chriſti: & quum Euangeliſmum Zachariæ, & protinus conceptum Iohannis in XXIIII Septembris ſtatuerit, ideo Euangeliſmum Mariæ in XXV Martij determinauit, quum tamen XXIIII Februarij hoc ſibi vindicare debuerit, ſiquidem Iohannis conceptus eſt XXIIII Septembris, ut ipſi putarunt, & quinque tantum menſes interſint inter utranq; conceptionem, ut non ſemel teſtatur Euangeliſta. Quam varie velitatum ſit inter veteres de tempore natalis Dominici, teſtis eſt Clemens Stromateo primo. Quum igitur priſci tempus illud in Euangelio expreſſum non viderent, quod ultimum relinquebatur remedium, ad coniecturas confugerunt, atque ita collegerunt: Si conceptio Iohannis deprehendi poſſit, poſſe & natalem Dominicum inueſtigari. Prius deprehendi, ſi tempus explorari poſſet, quo Zacharias incenſum obtulit. Ex eo enim, quod incenſum obtulit, colligerunt illum fuiſſe Pontificem Maximum, qui ſolus ſemel in anno, die decima Tiſri, ingreſſus Sancta Sanctorũ incenſum offerret Deo. Itaque veteres ſummi Patres, Ambroſius, Hieronymus, Chryſoſtomus, Maximus Monachus, Theophylactus, alij, quos memorare longum fuerit, Zachariam patrem Iohannis Pontificem Maximum fuiſſe non dubitant. Iam menſes, & diem menſis Iudaici tenent. Supereſt ad dies Iulianos referre. quod ut conſequerentur, ita collegerunt: Scriptum eſt: *Oportet illum creſcere, me autem minui.* Iohannis III, 30. auctores Chryſoſtomus in homilia de natali Iohannis Baptiſtæ. Ambroſius Sermone de natali Domini. Paulus Silentiarius in Panegyrico S. Sophiæ:

Ηέλιος ἢ νότιος ὥρῃ πλερὸν ἡνία πάλλων
Αιγὸς ἐς ἰχθυόεντος ἀθαλπέας ἤλασε μοίρας. Poſt aliqua:

---- Ὑπεκλαινὴ

Νὺξ μινύθῃ, καὶ πᾶσιν ἀέξεται ἡμάτιον φῶς. Post alia:
Ἑπτέπιν ἐξείης μετὰ θέσκελον ἦμαρ ἐκεῖνο
Ζωοῖσιν κελσῖο γνέθλιον ἦμαρ ἰκέσθω.

Prudentius: *Quid est, quod arctum circulum Soliam recurrens deserit? Christus ne terris nascitur, Qui lucis auget tramitem?* Paulus Orosius: *Natus est autem* VIII *Kal. Ianuarij, quando primum incrementa omnia anni incipiunt.* Ergo, inquiebant, nascente Christo dies crescebant, nascente Iohanne minuebātur. Ecquando vero decrescunt, nisi XXIIII Iunj, confecto sidere solstitij? Ecquando crescere incipiunt, nisi XXV Decembris, confecta bruma? Sed mulier gestat in utero nouem menses, id est dies CCLXX: qui retro a XXIIII Iunij putati desinunt in XXVII Sep. Itaq; necessario & eam fuisse diem concludebant, qua incensum obtulit Zacharias, Pontifex, ut ipsi aiebant, Maximus, & eo anno XXVII Sep. fuisse decimam Tisri, qua sola in anno Pōtifex Max. Deo suffitum incendebat. Secundum hæc mensis sextus absolutus desinit in XXV Martij, & proinde in eadem fuit Εὐαγγελισμὸς Μαρίας; & nonus mensis ab eo absolutus terminatur die XXV Dec. Ab eo tempore in Kalendarijs dies XXVII Septembris in Ecclesia Constantinopolitana vocata est Εὐαγγελισμὸς Ζαχαρίου, ut diserte extat in Computo Maxim. Monachi, & in epistola Catholici Armeniorum: ὅπου ὁ Εὐαγγελισὴς Λουκᾶς τοῦτο μαρτυρεῖ. Διηγεῖται γὰρ ἐν τῇ ἑορτῇ τῶν ἁγίασμῶν, ἥτις ἐστὶ τῷ μηνὶ Τισρεὶν τῇ δεκάτῃ, ἥτις ἐστὶ Σεπτεμβρίου κζ, ἐν ᾗ εἰσῆλθεν ὁ ἀρχιερεὺς Ζαχαρίας ἐν τῷ ναῷ, καὶ εἶδεν ὅρασιν τῶν ἀγγέλων. Theorianus, quum a Catholico exquirit, unde scit XXVII Septembris fuisse decimam Tisri, aut maligne facit, si causam scit, aut imperite, si nescit ea argumenta, quæ a Chrysostomo in Sermone de natali Domini producuntur, & a Maximo Monacho fuse explicātur. Procopius Gazensis in Pentateuchon, ubi Moses decimam Tisri vocat Sabbat Sabbaton, vocat eā diem σύλληψιν τῶν προσδρόμων διὸ καὶ σάββατα σαββάτων ἑορτή, κάθ' ὃν ἔμελλεν ὁ τῆς ἀφέσεως καὶ τῆς μεταυοίας καιρὸς ἄρχεσθαι, ἀπὸ τῆς συλλήψεως τῶν προδρόμων ὅθεν ἐστὶν ὑποληπτέον καὶ τὴν ἐτυμολογίαν τοῦ σαββάτου, ὅτι σαβαχθὰ καλεῖται ἡ ἄφεσις. αφιᾶσι γὰρ αὐτὸ ἱερεὺς τῷ κυρίῳ, ὅτι ἑβδόμη ἐστὶν, ὅ ἐστι σαβαά. Sed ultima de Etymo Sabbati admodum ridicula sunt, ἀπὸ τοῦ סבקתא. quod est merum Chaldaicum, & שבע. Nugæ. Iam Zachariam summū Pontificem fuisse, qui de plebe Sacerdotum, & de statione Abiæ fuerit, hoc velle confutare, quo genere scribendi multum vectantur hodierni aretalogi, id vero fuerit non de suo otio tantum, sed etiam de alieno iudicio ludere, quum hodie ne leui quidem aura historiæ sacræ afflati hoc credant. non magis quam Iohannem ipsum Baptistam summū Pontificem fuisse, quod tamen Iudæorum Chronologi credunt. Tamen quod Zachariam summū Pontificem fuisse putarunt, in eo totius rei cardo vertitur: & eo conuulso, omne commentum labitur. Nemo aliam absurditatem odoratus est; quæ quāuis non ita eminet, ut Pontificatus maximus Zachariæ, tamen non minus ridicula est. Vt enim XXVII Sept. in decimam Tisri incideret, id non potuit cōtingere, nisi cyclo primo Lunæ, vel, ut vulgus loquitur, numero primo aureo, anno Iuliano XIV periodi Iulianæ 4713, Computi Iudaici hodierni 3761. quo neomenia Tisri fuit 6. 11. 989, feria septima, translatione Iudaica, Septembris XVIII. proinde ἡμέρα ἁγίασμῶν, siue dies Kipphurim, XXVII Septembris, feria secunda. Sed is est annus, in cuius XXV Decembris natalem Dominicum statuunt ex eadem causa, quia XXVII Septembris fuit conceptio Iohannis. Ergo Iohannes, qui anno sequenti, die XXIIII Iunij natus est, sex mensibus solidis post natalem Christi in lucem editus est. tres enim tantum menses hoc modo inter conceptionem Iohannis, & natalem Domini, interfuerint: quia secundum hæc Iohannes natus fuerit eo anno, qui a Dionysio numeratur primus Christi, aureo numero secundo. Nemo hactenus tantam absurditatem animaduerterat: quam tamen hærere oportet, si conceptio Iohannis in XXVII Septembris collocetur ob unam illam causam, & conceptio Christi in XXV Martij, natalis in XXV Decembris designetur. Non enim ob aliud & Zacharias dictus est summus Pontifex, & XXVII Septembris cum decima Tisri comparata, quam ut illa duo concluderentur, Christum in XXV Martij conceptum, in XXV Decembris natum fuisse. quod satis ex antecedentibus comprobatur. Postquam Ecclesia Constantinopolitana a Chrysostomo & alijs, ut illi ab Occidentalibus, accepit Christum natum XXV Decembris, & Zachariam XXVII Septembris sacrum suffitum incendisse, ab eo tempore Εὐαγγελισμὸν Ζαχαρίου in κζ Σεπτεμβρίου statuit, atque tanti eam diem fecit, ut eius cultum alijs primæ classis solennibus aggregauerit, ut potes videre in Computo Maximi monachi: in quo auctor non contentus designare tempus Iulianum, hoc est XXVII Septembris, etiam tempus Iudaicum quomodo deprehendatur, docet. quo nomine Canonem Tisri Iudaico inuestigando construxit. Et hoc obtinuit tandiu, donec subtilitas alia suborta solenne illud a XXVII Septembris, ad XXIII, traduceret. Hodie enim in Μηνολογίῳ Constantinopolitano ita legitur; in mense Septembri: κγ: σύλληψις τοῦ τιμίου ἐνδόξου προφήτου προδρόμου, καὶ βαπτιστοῦ Ἰωάννου. Idem tamen legitur in XXVI Thuth El-

kupti, quæ est xxiii Septembris, quia iussu Patriarchæ Constantinopolitani, cui Alexandrinus paret, hoc immutatum est. Similiter in xxiii Elul Antiocheni idem agnoscitur, quia & Antiochenus quoque Patriarcha Constantinopolitano subditus est. Sed & in manuscripto Kalendario itidem in xxiii, in alio in xxiiii Septembris conceptio Iohannis diserte signata est. Martyrologium Romanum conceptionis Iohannis non meminit. quum tamen omnia Martyrologia manuscripta, item Rabanus, & Notkerus viii Kal. Octob. Conceptionem Iohannis statuant. Valde nuperam hanc innouationem esse oportet. Nam tempore Maximi Monachi adhuc illud solenne hærebat vigesimæ septimæ Septembris. Caussa innouandi hæc fuit. Mulier gestat in utero non ccixx dies solum, ut priores putarunt, sed ccixxiii. Ideo quum a xxiii Septembris, ad xxiiii Iunij, sint dies præcise ccixxiii, propterea ἀνάμνησις & διαγγελισμὸς Zacharíæ a xxvii, ad xxiiii Septembris, traducta est. Sic etiam Catholicus Armeniorum dicit Christum in utero gestatum diebus ccixxv, uno amplius, quam Iohannem. Tot enim dies sunt a xxv Martij, ad xxv Decembris. ἐσκίρτησεν ἐν τῇ μήτρᾳ τῆς παρθένου ἐννέα μησὶν & πέντε ἡμέραις. Super hac sententia interrogatus respondet rem ridiculam, omnes πρωτοτόκους supra nouem menses etiam quinque dies moram facere in utero. ἔχομεν ἀπὸ τῶν ἡμετέρων διδασκάλων, ὅτι τὰ πρωτότοκα παιδία ποιοῦσιν ἐν τῇ μήτρᾳ τῶν ἑαυτῶν μητέρων ἐπέκεινα τῶν μὴ πρωτοτόκων πέντε ἡμέρας. καὶ τοῦτο πιστοῦται ἀπὸ & σοφοῦ Σολομῶντος, λέγοντος περὶ ἑαυτοῦ δεκαμηνιαίῳ χρόνῳ παγεὶς ἐν τῷ σώματι, τοῦτο βουλόμενος δηλοῦν, ὅτι ὑπὲρ μόνον ἐννέα μῆνας ἓν ἐν τῇ μήτρᾳ τῆς ἑαυτοῦ μητρὸς, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ & δεκάτου ἔλαβεν. Quia vero Iohannes ipse erat πρωτότοκος, propterea & ipsi pluspuam nouem menses τελακονταημέρους in utero matris dederunt. Sed si decima Tisri collocetur in xxiii, longe maior absurditas sequetur. Nam anno Christi Dionysiano iii, decima Tisri potuit esse xxiii Septembris. sed translatione Iudaica incidit in xxiiii. Hoc modo Iohannes pluspuam triennio post Christum natus fuerit. Argumenta hæc de summo Pontificatu Zachariæ, de incenso decimæ Tisri, de decremento & incremento dierum, ex quibus collectum die xxv Decembris Christum natum fuisse, & decima Tisri Iohannem conceptum, omnia sunt ab Ecclesia Occidentis. Chrysostomus: ὅτω ἡ αὕτη (ἡμέρα) πρὸ μὲν τοῖς τὴν ἑσπέραν οἰκοῦσιν ἄνωθεν γνωριζομένη, πρὸς ἡμᾶς ὑπὸ κομιδῆ σπεύδει νῦν, &c. Nuper ab Occidentis partibus, ad Orientis Ecclesias transmissam dicit, fere decennio, antequam illum Sermonem de natali Domini ad populum haberet. ὅπου δέκατον ἐνιαυτὸν ἔστιν, ἐξ οὗ δῆλη ἡ γνώμη ἡμῖν ἡ ἡμέρα γέγονεν αὕτη. Epiphanius quoque manifesto ostendit sese ignorasse Occidentis Ecclesias paulo ante, quam suum opus in Hæreses componeret, natalem Domini in xxv Decembris statuisse. Omnes enim Ecclesiæ tam Orientis, quam Aegypti die Epiphaniorum & baptismum Christi, & natalem eius una celebrabant. Catholicus Armeniorum, quum ad hæc responderet, addit ab Epiphanio in oratione de Natali Domini proditum esse, Christum xxv Decembris natum fuisse. Aut Epiphanius illius orationis auctor non est, ut certe non est, aut scripsit illam post opus suum, quod vocat Panarium. Nam omnes Græcæ Ecclesiæ hactenus hoc ignorarunt, & nuperam obseruationem Ecclesiæ Occidentis fuisse ait Chrysostomus. Vetustiorem, qui eius miminerit, Ambrosio habemus neminem. Vnde manifesto colligitur quando Canones illi, qui nomine Clementis Græce editi sunt, conscripti fuerunt. Quod enim in illis mentio xxv Decembris fit, in qua natalis Domini celebrari ab ipsis Canonibus præcipitur, satis hinc paret, quanta vetustas eorum sit, quod ut persuaderet auctor epistolæ Græcæ satis æstuauit, ut media nocte Solem lucere diceret, & alia περιλογόμενα, quæ non minoris vanitatis esset huc producere, quam illi confidentia fuit comminisci. Quum hi Canones vetustatem suam tueri non possint, quanto minus & illi nomine Apostolorum, qui illorum meminerunt, & quædam in illis esse dicunt reprehensioni opportuna? Sed, ut ad xxv Decembris redeamus, postquam Græci hanc diem amplexi sunt, non pauca de suis narthecijs illi addiderunt, ut de Tito Vespasiano quod ait Catholicus: λέγουσι γὰρ, ὅτι θεῖος Ἐπιφάνιος ἀπὸ ἐξ Ἑβραίων ὢν, ἐκ τῆς τῶν Ἑβραίων γραφῆς καὶ Ἰωσήπου & χρονογράφου ἐβεβαίωσε, Δεκεμβρίῳ κε τὴν γένησιν ἑορτάζεσθαι & σωτῆρος. τούτῳ φασὶ συμφωνεῖν καὶ τὸν τοῦ & Τίτου ἀπὸ Ἱεροσολήμεως Ῥώμην ἀχθείσης, ὅτε παύτην αὐτὸς ἠχμαλώτισεν. Sane non frustra hoc dicit. Nam & quædam Romæ huiusce modi suo æuo extitisse testatur Chrysostomus in Sermone de Natali Domini. Sed hactenus.

viii *Ad excessum Herodis.*] Iosephus scribit Herodem obijsse circiter initium Nisan, ac quanquam tempus diserte conceptum non est, ex ijs tamen, quæ scribit, non obscure colligitur eius regis obitum ineunte Nisan contigisse. Exequiæ enim eius paulo ante Azyma celebratæ sunt. Addit Iosephus ante obitum Herodis, postquam in νομοδιδασκάλους grauiter animaduertisset, Lunam defeciisse: quam defectionem nos scimus die ix Ianuarij, anno Iuliano xiv, contigisse: neque de alio defectu, præter hunc, intelligi posse. Sed turbat Iosephus.

Ait

Ait Herodem annis xxxvii regnasse postquam a Senatu rex declaratus est, xxxiiii postquam Ierosolyma a Sosio capta. Declaratus autem rex a Senatu Cn. Domitio Caluino iii, C. Asinio Pollione Coss. anno Iuliano vi. Capta Ierosolyma M. Vipsanio Agrippa, L. Caninio Gallo Coss. anno Iuliano ix. cui si adijcias annos xxxiiii, aut ad vi, annos xxxvii, consurget annus Iulianus xliii, quo Herodes obierit. Rursus alibi perhibet Archelaum annos solidos ix regnasse, regno exutum anno Actiaco xxxvii. Deductis ix de xxxvii, supersunt annus xxxviii, quo regnum Archelaus iniret, quando pater e viuis excessit. Victoria Actiaca contigit anno Iuliano xvi. a qua vigesimus octauus annus est xliii Iulianus, quo & Herodes obierit, & Archelaus regnare cæperit; ut antea. Denique, ut idem auctor est, anni Tiberij Cæsaris xxii Philippus Tetrarcha obijt, trigesimo septimo anno tetrarchiæ suæ. Annus xxii Tiberij concurrit cum lxxix Iuliano. Deductis xxxvi solidis, quibus Tetrarchiam Philippus obtinuit, remanebit annus Iulianus xliii, quo statim post obitum patris Tetrarchiam obtinuit. In hoc sane, ut in multis alijs, Iosephum excusare non magis possumus, quam eos, qui existis Iosephi hallucinationibus mordicus tenent Christum anno Iuliano xlii natum esse. Quod si verum esset, Christus anno Tiberij xv fuisset annorum xxxii solidorum. quod est absurdissimum. Aliter. Christus baptisatus est anno Iuliano lxxiiii, duobus Geminis Coss. Deductis xxx annis ætatis Christi, remanet annus natalis Christi xlv, biennio post obitum Herodis. En acumen Chronologiæ. Quantus est stupor ille? quod si, ut maior pars ceruicosorum vult, xxix tantum annorum erat Christus, ergo triennio post obitum Herodis natus est. Multa alia ἀποπήματα omittimus, quæ ex illo stupidissimo errore suboriuntur. Defectus Lunæ ostendit annum verum obitus Herodis. & præterea familiaris Iosepho hallucinatio in ratione temporum, de qua suo loco monebimus, facit, ut non maiorem fidem huic ἀλογίᾳ, quam alijs, quæ peccauit, adhibeamus. Rursus Herodes rex declaratus fuit a Senatu numero aureo primo, obijt numero aureo primo ineunte. Interuallum Cycli duo absoluti. hoc est anni solidi xxxviii, uno minus, quam Iosephus. Vides inconstantiam.

cliii *Ad æram Christi Dionysianam.*] Aera Christi, quam Dionysius in suis cyclis determinauit, consurgit ex xxv Decembris anni 4713 periodi Iulianæ, nouem mensibus post mortem Herodis. quod est absurdissimum. Tamen quia hanc æram a temporibus usque Karoli Magni Ecclesia retinuit, & plurimorum gestorum ac temporum memoriam complectitur, propterea retinenda est, adiecta, ut fecimus, auctoris Dionysij appellatione: ut Aera Christi Dionysiana vocetur, quemadmodum a nobis appellari meruit.

cv *Ad xv annum Tiberij.*] xv annus Tiberij iniuit a xix Augusti mensis, anno Iuliano lxxiii, Ap. Iunio, Sillano, P. Silio Nerua Coss. usque ad sequentis anni lxxiiii mensem Augustum, C. Rubellio, C. Fusio Geminis Coss. Cyclo Solis x, numero aureo xi.

cvi *Ad Dominicam salutiferæ resurrectionis.*] Neomenia Nisan, quo passus est Christus, iniuit a Sabbato. Ideo quartadecima Nisan fuit feria vi. Hoc post xv annum Tyberij non potuit accidere, nisi anno Iuliano lxxviii, Christi Dionysiano xxxiii, periodi Iulianæ 4746, aureo numero xv, cyclo Solis Romano xiiii. Quod quidem est argumentum certissimum, sub secundo Templo translationes feriarum Iudaicas in usu fuisse. Character enim Tisri illius anni fuit 3. 14. 737, feria tertia, quæ competebat diei xxiii Septembris. Sed propter Canonem Gatrad traducta est in feriam quintam, xxv Septembr. Ideo, quod annus ille esset ordinarius, neomenia Nisan sequentis necessario fuit Sabbatum, Martij xxi, anno Iudaici Computi hodierni 3793. Quo exemplo nullum illustrius esse potest ad eorum peruicaciam expugnandam, qui translationes post excidium Templi a Talmudistis sancitas esse nugantur, in quibus sunt & Iudæi quidam. Passus igitur Dominus iii Aprilis, quæ erat feria vi, & quartadecima Nisan. resurrexit die v Aprilis. baptizatus anno Tiberij xv. passus anno eiusdem xix, Ser. Sulpitio Galba, L. Cornelio Sulla Coss. anno quarto Olympiadis ccii, tribus mensibus, aut paulo amplius, ante initium Olympiadis cciii. Interuallum a baptismo, ad resurrectionem, anni solidi quatuor, Paschata quinque. Quatuor enim interuallorum quinque terminos esse oportet. Sed quatuor πάσχαλα duntaxat expressa sunt in Euangelio. Relinquitur unum coniecturis indagandum, ut a nobis factum est. Sed quia neque demonstratione, neque historia nititur, ideo reprehensioni obnoxium est. Itaque qui certius demonstrare poterit, magnam a nobis iniuerit gratiam. Non tamen efficiet, quin & ipsum in controuersiam vocetur. Quidam ex veteribus eodem anno credunt Christum baptizatum & passum, ut Clemens, & Tertullianus. & vetustissima est opinio. Alij ad inania commenta confugerunt, ex ioculari interpretatione illius Commatis: ἔτος δεκτὸν κηρῦξαι ἀπέστειλέ με. Ετος δεκτὸν, inquiebant, est annus baptismatis, & primus prædicationis, qui δεκτὸς, & acceptus, ac gratus populo fuit. Si quis annus δεκτὸς fuit, ergo fuit alius ἀνεπλογήμενος, quando cum

do cum Phariſæis Chriſto res fuit, qui illum tandem damnandum Romanis tradiderunt. Hæc quoque ſententia vetuſta eſt, quam ex veteribus refert Epiphanius. Illa etiam longe abſurdior, quæ ex Terminis Paſchalibus Victorij Chriſtum colligit paſſum xxiii Martij, reſurrexiſſe xxv. Eadem enim reſurrexiſſe volunt, qua conceptus fuit. Cuius opinionis multi ſunt, ſed infimæ vetuſtatis, & poſt tempora Honorij, ac Martiani Augg. in quibus Maximus Monachus, & Georgius Syncellus Tataſij Patriarchæ, & Cedrenus 144,12. Multum enim maieſtatis, myſterij, & reuerendi cultus ponunt in xxv Martij, & mundum in ea conditum, unde πρωτόκλιτον ἡμέραν vocant, & Chriſtum in ea conceptum, ac paſſum ſciſcunt. Sed ut alia abſurda omittam, illud ridiculum eſt, Terminos Paſchales Nicenos & Dionyſianos eoſdem facere cum terminis ſæculi Chriſti. Solidum enim πεντηκοτὸν diem Luna fecerat a ſæculo Chriſti, ad exitum Conſtantini Magni. Ideo Terminus Paſchalis, qui aureo numero xiii competebat in xxiiii Martij ſæculo Conſtantini, is tempore paſſionis Chriſti erat in xxv. Quare qui anno xxxi Dionyſiano Chriſtum paſſum volunt, tripliciter peccant: primo, quod terminum ſæculi Niceni cum Termino ſæculi Chriſti eundem faciunt: ſecundo, quod paſſum volunt xxiii Martij, quæ erat tertiadecima Niſan ſæculo Niceno, quum xxiiii fuerit quartadecima ſecundum Dionyſium & Victorium. Quod ſi xxiii Martij ſæculo Niceno erat tertiadecima Luna, ergo ſæculo Chriſti erat duodecima. & proinde duodecima Luna paſſus fuerit Chriſtus, non quartadecima. Quo quid abſurdius dici aut ſcribi, aut excogitari poteſt? Quis enim neſcit Chriſtum paſſum xiiii Niſan? Tertio peccant, quod anno Chriſti xxxi Dionyſiano, qui erat annus abundans 3791 Computi Iudaici hodierni, Niſan iniuit feria tertia Martij xiii. Quartadecima Luna xxvi Martij, feria ſecunda: idque propter tranſlationem Iudaicam. Alioquin anno ordinario quartadecima Niſan ſemper competebat in xxv Martij ſæculo Chriſti, quando numerus aureus xiii currebat. Vides igitur, quid non audet inſcitia, quando cum confidentia & pertinacia coniuncta eſt. Nam præter illa ἀποπήματα, illud quoque non minimi momenti eſt: quod, ſi Herodes obijt Niſan anni Iuliani xiii, ut volunt, ergo Chriſtus natus anno xii. Adde xxix completos, quot illi attribuunt quum ad baptiſmum accederet. Ergo acceſſit ad baptiſmum anno lxxi, triennio ſolido ante xv annum Tiberij. Quis tantæ abſurditati faueat? Rurſus, qui anno Chriſti xxxi Dionyſiano paſſum volunt, duos annos tantum integros inter baptiſmum & Reſurrectionem conſtituunt. quod & ipſum euangelicæ hiſtoriæ ſecundum Iohannē ἐκ διαμέτρου pugnat. A xv igitur anno Tiberij, nullus Niſan iniuit Sabbato, præter illum anni xxxiii Dionyſiani. Atque adeo quidam veteres, qui Chriſtum natum dicebant anno 5500 mundi ſecundum lxx, paſſum eum dixerunt anno 5533. hoc eſt xxxiii Dionyſiano: quod ab illis refellitur, qui volunt paſſum anno xxxi. in quibus Cedrenus: οἱ δὲ τῷ ἡλίῳ τὸ Χριστὸν ἀναγεγραφότες εἰς τὸ ΕΦ ἔτος, καὶ τὸ πάθος ἐν τῷ ΕΦΛΓ, σφάλλοιτο μὴ τῷ ἀκριβῶς ἔτη ἐπισκέπτεσθαι. Sed iam hæc deliria confutauimus.

cvii *Ad excidium Templi.*] Quo anno excisa ſunt Ieroſolyma, πρώτῃ τῶν ἀζύμων, ut ait Ioſephus, conueniebat in ιδ Ξανθικῷ. *Quartadecima Niſan conueniebat in* xiii *Aprilis Iuliani.* Ergo neomenia incidit in Kalendas: quod profecto calculus hodiernus promittere non poſſet, ex cuius doctrina neomenia Niſan incideret in ultimam Martij, Sabbato. Sed, ut alibi demonſtrauimus, aliquando Calippica periodo a temporibus Seleucidarum utebantur, quæ πρόσημον σελιναϊκὸν non agnoſcit. Atque hoc eſt firmiſſimum argumentum, Iudæos periodo Calippica interdum uſos fuiſſe, quanquam tunc primum de modo menſis Lunaris ex Hipparchi doctrina conſtare cæperat. Ieroſolyma igitur una cum Templo diruta, & æquata, anno Chriſti Dionyſiano lxx, Iudaico 3830, periodi Iulianæ 4783, Mundi 4019. Doctiſſimus Iudæorum Moſes Maimonides ſcribit veteres Iudæos ante, quam hodierno Computo uterentur, a diruto Templo tempora ſua putare ſolitos fuiſſe, & abiectis ſeptenarijs, reſiduum fuiſſe annum Hebdomadis. Sed ſolido anno errat. Nam annus Sabbaticus anteceſſit eum, quo Ieroſolyma ſolo æquata, ut ex annis Iudaicis, Mundi, & periodi Iulianæ, conſtat. Nam annus Iudaicus 3829, qui fuit ſtantis Templi penultimus, iniuit autumno anni Chriſti lxviii: iſque fuit non ſolum Sabbaticus, ſed etiam ultimus trigeſimi primi Iobel. a quo omnes Iudæi putant annos ἐρημώσεως & ναοῦ, quos ipſi מניין חרבן *æram deſolationis* vocant. Ego non dubito rem obſeruatione digniſſimam eſſe, quod xxxi Iobel abſoluta numerentur a primo anno κληρωχίας, ad illum, in quo deſolatio contigit. Nam illud Iobel celebratum in x Tiſri anni illius. Anno Sabbatico regnum Samariæ, item anno Sabbatico regnum Iudæ euerſum eſt. denique anno ultimo Iobel abſoluto iniuit annus, in quo poſterius templum deletum. Quod Nabuchodonoſor anno Sabbatico Ieroſolyma una cum Templo deleuerit, propterea dictum eſt urbem compleuiſſe ſabbata ſua, quandiu deſolata fuit. Quanto iuſtius hoc dici nunc poteſt, quum finis xxxi Iobel illum annum attigerat, in quo in perpetuum deſolatum fuit

fuit Templum, & cultus Mosaicus sine spe restitutionis sublatus? Tunc adimpletum illud Domini: ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὃ μὴ ἀφεθῇ ὧδε λίθος ἐπὶ λίθον, ὃς ὃ μὴ καταλυθήσεται. Quis sine admiratione hoc tremendum Domini dictum legere potest, qui meminerit a Iosepho scriptum; κελεύει Καῖσαρ ἤδη τήν τε πόλιν ἅπασαν, καὶ τὸν νεὼν κατασκάπτειν, &c. & illud, quod paulo post sequitur: τὸν δ' ἄλλον ἅπαντα τῆς πόλεως περίβολον ἅτως ἐξωμάλισαν οἱ κατασκάπτοντες, ὡς μηδὲ ποτε οἰκισθῆναι πίστιν ἂν ἔτι παρασχεῖν τοῖς παροῦσιν. Hæc profecto vicem sunt Commentarij illi oraculo Domini. Neque clarius dictum fuit: *Et campos ubi Troia fuit* — Adeo omnia solo æquata, ut ne vestigia quidem pristinæ ullius habitationis relicta fuerint. Igitur Titus Alexandria reuertens, quum complanata omnia videret, lacrimas continere non potuit, quum pristinam eius urbis magnificentiam cum præsenti vastitate conferret. Lege XV caput lib. VII ἁλώσ. apud Iosephum. Nemo ignorat Romanorum morem fuisse, complanato urbium rebellium solo aratrum inducere. — *imprimeretque muris Hostile aratrum exercitus insolens.* Locus Modestini celeberrimus est l. XXI. D. Quib. mod. us. fruct. *Si ususfructus ciuitati legetur, & aratrum in ea inducatur, ciuitas esse desinit, ut passa est Carthago: ideoque quasi morte desinit habere usufructum.* Vere igitur mors Ierosolymorum fuit, inducto illi aratro: quod nec vetustissimi Iudæi ignorant, qui non solum aratrum templo impressum fuisse perhibent, sed etiam nomen eius, qui aratrum impressit, in monimentis suis retinent. Turannum Rufum vocant, eiusque animam acerbissimos cruciatus apud inferos pati fabulantur, Sanhedrin cap. VII, & alibi: טוּרְנוּס רוּפוּס חָרַשׁ הַהֵיכָל. *Turranus Rufus arauit Templum.* Alibi perperam in scriptis Iudæorum *Muranus* dicitur. Quin etiam error est in excusis Codicibus Commentarij Hieronymiani in Zachariam, cap. VIII: *In hoc mense & a Nabuchodonosor, & multa post sæcula a Tito* [&] *Vespasiano templum Ierosolymis incensum est, atque destructum. capta urbs Bethel, ad quam multa millia confugerant Iudæorum: aratum templum in ignominiam gentis oppressæ a Tito Anno Rufo.* Legendum enim a *Turannio Rufo.* Rursus *Bether* legendum, non *Bethel.* Nã Bethel locum non habet in expugnatione Ierosolymorum a Vespasiano facta. Sed Bether expugnata sub Adriano in rebellione Iudaica, duce Barchocheba. Itaque aliud agens, ut non raro solet, Hieronymus utrunque bellum confundit: quum inter expugnationem Ierosolymorum, & Bether intersint anni LXIII. Porro quibus urbibus aratrum inductum erat, eæ sine senatusconsulto instaurari non poterant. Aratrum vero inducere & circumducere contraria sunt. Inducitur aratrum euersæ & solo æquatæ. Circunducitur instaurandæ, & coloniæ excitandæ. Cicero in Philippicis: *Casilinum coloniam deduxisti, quo erat paucis annis ante deducta, ut vexillum videres, & aratrum circunduceres.* in numismatis coloniarum deductarum incusus est conditor coloniæ cinctu Gabino, stiuam tenens, præeuntibus tauro & vacca iunctis. de quo extat hodie Fragmentum ex Originib. Catonis apud Seruium.

CIX. *Ad agonem primum Capitolinum.*] Domitiano Aug. XII, Dolabella Coss. Hæc æra perneccssaria est. Vide V de Emend. Temp.

CXI. *Ad ludos Sæculares Seueri.*] Cilone & Libone Coss. numero Eusebiano MMCCXX.

CXII *Ad æram Ægyptiorum Diocletianeam.*] Anni Augustorum Deorum incunt a XXIX Augusti Iuliani. Anno igitur Augustorum CCCXII Christiani Alexandrini orti sunt Paschale suum, quo tempore neomenia Tisri incidit in feriã VI, Augusti XXIX, hoc est neomenia Thoth, cyclo Solis XII, aureo numero XIX, anno Christi Dionysiano CCLXXXIII. Chronicon Casaubonij: Διοκλητιανὸς Αὐγούστου τὸ γ', καὶ Ἀεμιλιανοῦ. Ἀπὸ τούτων τῶν ὑπάτων πάσοντες τὰ Διοκλητιάνεια ἐπὶ εἰς τὸ Πασχάλιον. Hermannus Contractus ad initium Diocletiani: *Huc usque ab incarnatione Domini, supputantur secundum Dionysium anni* CCLXXXIII. Mox: *Ab hoc anno Græci Paschales cyclos inchoabant.* Hinc omnes deducunt annos imperij Diocletianei, usque ad tempora Dionysij Exigui, qui, damnata tyranni memoria, initium cyclorum suorum ab eo anno deduxit, quem falso putauit esse proximum ante natalem Christi. XIX autem solidos annos Diocletiano & Maximiano attribuunt, & ambos eadem die vigesimo anno imperij purpuram deposuisse: atque adeo Diocletianum ab hoc tempore priuatam vitam transegisse, ad diem obitus, in agris suis in Dalmatia. Sane si eius imperij initium statuitur a CCLXXXIII Christi Dionysiano, vigesimus annus in CCCIII desinit, Diocletiano ipso IX, Maximiano Aug. VIII Coss. quod omnes historici uno ore fatentur. Qui fit ergo, ut quadriennio post, Diocletianus consul X, collega Galerio Maximino VII ponatur? Sane mirum, hominem, qui ab anno Christi CCCIII priuatam vitam, ad exitum usque, agere instituerit, neque pedem ex agro extulerit, Consulem X quadriennio, postquam agro sese abdiderit, creatum fuisse: hoc est, eodem tempore in Dalmatia rusticari, & Romæ fasces sumere. Aur. Victor non Andreæ Schotti, sed vulgaris: *Diocletianus Delmata Anulini Senatoris libertinus, matre pariter*

atque

atque oppido Dioclea, quorum vocabulis, donec imperium sumeret, Diocles appellatus, ubi orbis Romani potentiam cepit, Graium nomen in Romanum morem conuertit, imperauit annis viginti quinque. Sane Consulatus x Diocletiani competit in xxv annum æræ Diocletianeæ; anno Dionysiano cccvii. unde sine dubio consurgit imperium Constantini Magni. Itaque Aurelius Victor ab initio æræ Diocletianeæ deduxit imperium Diocletiani. Sed quum xix tantũ annos imperauerit, eiusque imperij annus ultimus conueniat in cccvii Christi, manifesto eius imperium iniuerit ab anno Christi cccviii, quatuor annis solidis post initium æræ Paschalis Aegyptiorum. Itaque aut nunquam, aut raro, factum, ut auctores non idem initium æræ Diocletianeæ & imperij Diocletiani esse putauerint. Quare annus persecutionis non est decimus nonus eius imperij, sed æræ: & in hoc Chronologos non peccare, sed in temporis appellatione: quum ille annus fuerit decimus nonus non imperij, sed Aeræ. Eusebio & plerisque alijs scriptoribus placet, occiso statim Numeriano, Diocletianum imperium accepisse, quod tamen longe aliter habere ex illis colligere potes, quæ ad numerum Eusebianum MMCCXCVIII notauimus. Nam si Numerianus paulo post mortem patris Cari ab Apro socero obtruncatus est, quo modo Carus & Numerianus aliquo post tempore post consecrationem patris viuere potuerunt, quod tamen Olympius Nemesianus utrique notus testatum reliquit? Vno verbo dicam: nihil est obscurius initio Diocletiani: idque propter æram eius Aegyptiacam contigit, quam scriptores cum eius imperij annis confundunt.

cxiii. *Ad primam Indictionem Constantinianam.*] De hoc satis in v de Emend. temporum, neque opus repetere. Ab indictione Antiochensium Iuliana, ad Constantinianam, anni sunt præcise cccix. quæ sunt Indictiones xviii. Indictio Cæsarea incipit a xxiii Septembris, ad quam obtinendam, annis Christi Dionysianis ex perpetua Regula adde iiii, a Septembri. Sed ad Romanam adde iii, a Kal. Ianuarij. Antea indictio Cæsarea, ut diximus, inibat a xviii Septembris, eaque durat hodie in Germania in Diplomatibus Cæsaris. At constantinopolitana, a xviii, ad Kalendas, retroacta est, quod iam in usu erat æuo Pauli Longobardi, ut est in eius lib. ii cap. xv: *Albonus igitur Liguriam introiens indictione ingrediente tertia, tertio Nonas Septemb.* Romana autem, siue Pontificia, qua Actuarij Romanæ curiæ notant tempora, quas Datas vocant, semper a Kal. Ianuarij sequentis: est que ea, quam promittit nostra periodus Iuliana. In Epistolis Gregorij Magni semper Indictio init a Septembri, quod alibi notauimus. Hoc non raro occurrit in Chronico Casauboniano. Verbi gratia: vi anno Iustiniani Aug. Ινδ. ιε ὑπατ. Ιουστινιανοῦ Αυγ. τὸ ς μόνου. Postea: τούτῳ τῷ ἑπτ, μηνὶ Δίῳ, κζ Ρωμαίοις Νοεμβρίῳ, ϛ, β Ινδικτιῶνος. Nimirum usque ad Septembrem, fuit Indictio xi. hinc Indictio xii. Item anno xxxvi. Ινδικ. ια μ' ὑπατ. Βασιλείου τὸ κβ μόνου. mox: Δεκεμβρίῳ κδ, ἡμέρα α τῆς ιβ Ινδικτιῶνος. Item anno xxxix. Ινδικτ. ιδ μετὰ ὑπατείαν Ιουστίνου νέου τὸ δεύτερον, τῇ ιδ Νοεμβρίου μηνὸς, Ινδικτιῶνος ιε, ἐτελεύτησεν Ιουστινιανός. In omnibus exemplis, in eodem anno Iuliano, binarum Indictionum mentio facta est. Omnino Indictio est orbis xv annorum in se recurrens. Prima, secunda, tertia Indictio est primus, secundus, tertius annus Indictionis, siue orbis xv annorum. Ita non solum hodie, sed & antiquitus usurpatũ reperies, præsertim Cod. Theodos. Corrige errorem leg. viii de indulg. deb. Hodie excusum est: *a quarta decima Indictione Consulatus Valentiniani Aug.* iii, *& Eutropij.* Vbi proculdubio legendum *a quintadecima.* quod quidem annus Christi cclxxxvii indicat, in quem competit Consulatus Valentiniani iii. Porro vetus Ecclesia ab hac Epocha putabat annos τ εἰρήνης τ Εκκλησιῶν, hoc est annos, quibus pax Ecclesijs a persecutionibus data. Nam Chronicon Casaubon. annum Alexandrinorum cccx dicit fuisse quinquagesimum τ εἰρήνης τ Εκκλησιῶν. Iniuit ergo ab Indictione Constantiniana, anno Antiocheno cclxi, Christi cccxiii. ὑπατ. Ταύρου καὶ Φλωρεντίου. Κωνσταντίνου Αὐγούστου τὸ μὲν Δίῳ γ ἔτους Ἀντιοχείας νι, Ινδικτιῶνος ε, εἰρήνης τ ἐκκλησιῶν ὀπταλαβομένης ἔτους ν, τ προχρημένων ὑπατων, Ταύρου καὶ Φλωρεντίου. Sulpitius Severus scribẽs anno Christi cccc: *Sed finis persecutionis ille fuit ab hinc annos* ix, *&* lxxx, *a quo tempore Christiani imperatores esse cœperunt.* Deductis lxxix de cccc, reinquitur annus Christi Dionysianus cccxi. Sed a sequenti anno, qui erat primus indictionis Constantinianæ, putabatur initium εἰρήνης τ ἐκκλησιῶν. Quare uno anno plus dicit. Iccirco veteres codices Canonis Eusebiani ad annum illum Constantini, qui respondet Dionysiano cccxii, apponunt hæc: PAX NOSTRIS A CONSTANTINO REDDITA.

cxv. *Ad Encænia Vrbis Constantinopolitanæ.*] In Menologio Græcorum, ad diem xi Mai notatus est annus natalis nouæ Romæ: qua die omnes scriptores uno ore testantur primum Vrbis natalem a Constantino celebratum, feria secunda. quod conuenit anno Christi Dionysiano cccxxx, cyclo Solis iii, litera Dominicali D. Idque testimonijs veterum firmatur,

Marcellini

Marcellini Comitis, Zonaræ, Cedreni, & aliorum, quæ ex v̄ libro operis noſtri petas licet. Sed mirum quanta ἀλογίπα Scriptorum deprehendatur ſuper Encæniis Vrbis. Methodius: ἀπὸ τ ἐνσάρκυ οἰκονομίας τ παρουσίας Χριστ ἕως θεῦ ἡμῶν, μέχρι τ οἰκοδομῆς Κωνσταντίνυ πόλεως, χρόνοι ͵ϛ̄ζ̄. Septem annis plus dicit. Nam is erat annus non Encæniorum Vrbis, ſed obitus Conſtantini. poſtea tamen diſſentit a ſe, quum ſcribit τὰ ἐγκαίνια τ μεγαλοπόλεως contigiſſe anno Mundi ͵ε ϡλζ̄. quod verum eſt. Annus enim ille iniuit a Septembri Aeræ Chriſti Dionyſianæ ccclxxix, anno primo Olympiadis ccclxxvii, in quo deſinebat quintum Chronicon Heſychij Illuſtris. Photius, 51, 2: τὸ δ̓ πέμπτον τμῆμα περιέχει τὰ ἀπὸ τ Ιουλίυ τῦ Καίσαρος μοναρχίας, μέχρις ὅτυ Βυζάντιον ὑπὸ μέγα δόξης ἴσχυ ἤρθη, Ολυμπιὰδ ἑβδόμης, καὶ ἑβδομηκοντα καὶ διακοσιοστῆς ἱστορένης. De cuius urbis Reginæ Orientis conditu hæc canit Cyrus Monachus:

Πόλεως ἣ βυλόμην δομήτωρ χρηματῖσαι
τὴν τ τυφλῶν κατέλαβε Χαλκηδονίων πόλιν,
καὶ κλίζειν ἀπαρξάμην πρᾶγμα κατεῖδε ξένον.
καὶ γὰρ μεγαλοπέρυγες ὄρνιθες ἐπιπλάντες
τοὺς λίθυς ἀφαρπάσαντες μετήνεγκαν ἐκεῖθεν
ὑπὲρ τὴν πόλιν Βυζαντ τὴν περιφανεστάτην.
ὁ ποίνυ θεοφύλακτ ἀυτάναξ Κωνσταντῖν
ἐκ ὑπὸ τύχης ἔγνωκεν, ἀλλ᾽ ὑδ᾽ ἐκ ταυτομάτυ
συμβῶσαν τὸ γενόμενον τῦτο πρὸ τοὺς λίθυς
ὑπὲ τὴν παυδαίμονα πόλιν τὴν Βυζαντίδα,
καὶ πόλιν ὁλβιόπολιν ἀυτῇ προσανεγείρῃ,
πόλιν τὴν μεγαλόπολιν, τὴν νέαν ὥσπερ Ρώμην,
Ρώμην τὴν ἀρρυήτων, τὴν μή ποτε γηρῶσαν.
Ρώμην ἀεὶ νεαζουσαν, ἀεὶ καινιζομένην,
Ρώμην, ἀφ᾽ ἧς προχέονται χαρίτων αἱ σωρμάδες,
ὧν ἤπειρος προσπύσεται, θάλασσα δεξιῦται,
ἥπως ἀγκαλίζονται παλάμαι τ Ευρώπης,
ἀνθιλεῖ δ᾽ ἑτέρωθεν τὸ τ Ασίας σῶμα.

quos verſiculos in ſuum Chronicon tranſtulit Conſtantinus Manaſſes, in miſcella hiſtoria: *quam, quum primitus Byzantium a Constantino auctus, auxit, & maximo circumdedit muro, & diuersis ornatam fabricis æquam imperiali Romæ constituit, & denominatam Constantinopolim appellari secundam Romam lege firmauit, sicuti lex ipsa in marmorea platoma noscitur esse conscripta, & iuxta equestrem statuam eius in Strategio est constituta.*

xvii *Ad Consulatum Auſonij*] Ad quem Hieronymus Chronicon continuauit, & a quo Conſulare Proſperi, & Chronicon Marcellini incipit, anno Chriſti Dionyſiano ccclxxix, indictone vii.

cxviii *Ad primum Sahami Armeniorum.*] Ab anno Chriſti Dionyſiano dlii, ut in v̄ de Emend. Temp. notauimus, & præterea confirmatum nobis fuit a duobus Armenijs, qui me in iſtis ædibus conuenerunt anno Chriſti Dionyſiano mdci, quem ipſi putabant mlii a natali, ſiue xxv Decembris anni mdc. Sane anni mxlix abſoluti deducti de mdci relinquunt primum annum Armeniorum dlii, ut antea. Tabulæ Arabicæ, quibus uſi ſumus, ἀπὸ τ χριστιανώσεως ἀυτῶν, id eſt ab anno, quo Chriſtiani facti ſunt, hanc Aeram deducunt. Tamen a maiori antiquitate repetere Chriſtianiſmum ſuum poſſunt. Euſebius enim ita de illis ſcribit in Hiſt. Eccleſ. τύτοις προσεπανίστατο τῷ τυράννῳ ὁ πρὸς Αρμενίυς πόλεμος, ἄνδρας ἐξ ἀρχαίυ φίλυς τε καὶ συμμάχυς Ρωμαίων, ὡς καὶ ἀυτοὺς χριστιανὸς ὄντας, καὶ τὴν εἰς τὸ θεῖον ἐυσέβειαν διὰ παιδῆς πεπαιμένυς, &c.

cxix *Ad primum Muharram.*] Epocha Arabum dicitur Hegira, hoc eſt διωγμὸς, vel φυγή. Verbum frequens eſt in Alcorano. Ita dicta, quod Muhammedes Pſeudopropheta propter nouam legem ſuam pulſus a popularibus ſuis ex urbe Mecha, fuga ſaluti ſuæ conſuluerit, anno Chriſti Dionyſiano dcxxii, Iulij die xvi, feria vi, anno periodi Damaſcenorum ccxiiii. Menſis vernalis Ramadhan xx Martij, Sabbato. Quintus igitur ab eo Maharram feria vi, Iulij xvi, tertia die a nouilunio. Epacta enim Iuliana illius anni erat xii, quæ poſita eſt e regione xiiii Iulj, ubi neomenia Ab Iudaici fuit. Ergo xvi Iulij erat tertia a nouilunio, propterea quod adhuc Damaſceni, Arabes, & Hagareni periodo Calippica utebantur, neque σεληνιακῆς πρωτογήσεως notionem, aut rationem habebant. Ideo ab eo tempore neomeniæ Muharram Muhammedici incipiunt ſemper non ἀπὸ ἕνης καὶ νέας, ut Atticæ, neque ἀπὸ τ σωόδ, ut Iudaicæ, ſed ἀπὸ τῦ Φεγγαρίυ, a *Luna corniculata*, quam alibi diximus Nalka ab Arabibus vocari, hoc eſt *ſoleam equinam*, a figura. Acceſſit huic Aeræ ſuperſtitio vetus Arabica feriæ ſextæ, ſiue diei Veneris, quæ Arabibus eodem in honore eſt, quo Iudæis dies Saturni, nobis dies Solis. Nam ſtellam Veneris, ſiue φωσφόρον præcipuo cultu obſeruabant. Hieronymus v̄ Amos: *Sidus Luciferi, quem Saraceni hucusque venerantur.* Neque enim a Muhammede inſtitutum, ut feriam vi obſeruarent; ſed ab ultima antiquitate Arabibus hoc in uſu poſitum erat. De quo vide plura in libris de emend. Temp. Quod autem a fuga æram ſuam inſtituunt Muhammedani, & ea dies, qua iniuit neomenia primi Muharram, fuit feria vi, non quinta, ut falſo Alfonſini tradiderunt, non ſolum ex magna hebdomadica periodo, quæ ccx annis conſtat, id oſtenditur, ſed etiam Georgius

Chrysococces medicus id præcipue monet, cuius hæc verba sunt: Τὸ τῶν Αεράδων (ἔτος) Η ἀρχὴ δ' ἔτους τότε ἀπὸ τ' ἀρχῆς τοῦ χρόνου ἐκείνε ἐκρατήθη, ἡνίκα ὁ ἀσεβὴς Μωαμὲθ ἀπὸ δ' Μακκὰ ἀπῆλθεν εἰς τὼ Μαδιναίαν, καὶ οἱ χρόνοι τ' σελλώνης μ' δ' ἔτους τότου ἐδημοδίθησαν. καὶ οἱ μῆνες ὅτι ἀπὸ τ' σελήνης νέας φανείσης ἀριθμοῦνται. καὶ πάντες οἱ Μωσελμανοὶ τῇ ψήφῳ τῇδε χρῶνται. ἡ ἀρχὴ δ' ἔτους τότε ἡμέρα λ' τετάρτη, κατ' ὦ σωδ ὦ. τότε γὰρ ἔχουσιν ἀρχὼ δ' μηνὸς, ὁπηνίκα ἡ σελήνη φανῇ αἰσθητῶς. ἡ δ' πρώτη τότων ἡμέρα ε' ὦ. Post alia: ἡ δ' τότων ἀρχὴ Μαχάρεμ. Obseruatione dignum, quartam diem fuisse a coitu luminarium, nempe a meridie XIII Iulj. sed ciuiliter erat tertia dies Ab Iudaici. Nam falso, ut diximus, Alfonsini primam diem incipiunt feria quinta a meridie XIII Iulj. imo erat feria VI, quam, ut eorum mos est, putare debebant a meridie XV. Præterea quater peccant in emboliſmo. Vndecim ἐμβολισμοὶ, siue ὑπερήμεροι ἐνιαυτοὶ, sunt ἐν τελακονταετηρίδι, ut toties ostendimus. Ipsi quater in Triacontaeteride emboliſmum anticipant, in annis 7, 18, 26, 29, quum illi anni, ut ex Tabula nostra apparet, sint communes, sequentes autem ὑπερήμεροι, 8, 19, 27, 30. Ipsi enim Alfonsini ridicule τελακονταετηρίδα Lunarem sequuntur sine epocha. At epocha, ut alibi docuimus, implicita est annis Lunaribus. Epocha enim primi Muharram est, 6. 7. 112. pro primo anno Triacontaeteridos, cui annus simplex adiectus 4, 8, 876 dabit secundum annum 3. 15, 988, & ita semper per incrementum characteris unius anni habebis feriam Muharram. Itaque hoc nón aduerterunt Alfonsini, Radicem esse implicitam annis Triacontaeteridos. & quum radix sit primus annus, primus annus Lunaris erit secundus Hegiræ, secundus tertius, tertius quartus, & denique undetrigesimus est trigesimus. Calippus, Meton, & Harpalus, itemque Clauius sine radice annos simplices Lunares usurpant. Quod est ineptum. Multum enim peccari necesse est.

CXIX *Ad primum Pharauardin Iezdegird.*] Anno Christi DCXXXII, annis decem post primum Muharram Hegiræ, Iunj XVI, feria tertia. Georgius Chrysococces medicus: Ετος Περσῶν, Τὸ ἐτεθη εἰς τὴν ἡμέραν δ' Ιασδακέρδης Αελάρ. Η ἀρχὴ δ' ἔτους τότου ἡμέρα ε'. Ἀρχὴ μηνῶν Φαρβαδὶν, ὁπηνίκα ὁ Ιασδακέρδης εἰς τὸν θρόνον ἐκάθισεν. Dicit hanc Aeram iniuisse, quando Iezdegerdes in solio Cyri collocatus est. ideo ἀπὸ δ' ἐνθρονισμοῦ αὐτὸ hanc Aeram putari. Quod falsum esse alibi demonstrauimus. Tabulæ quoque meæ Arabicæ tradunt idem ab enthroniſmo Iezdegird; alij scriptores a cæde Iezdegird hos annos cognominari: Mihi vero mirum videtur a cæde cuiusdam regis potius, quam a victore regis ullam epocham vocari. Vide quæ notamus ad Caput XI lib. primi. Othmen Arabs hunc regem interfecit: a quo potius hæc Aera vocanda fuerit. Sed quare a Iezdegirde putatur, alibi ratio redditur. Haiton hunc Iezdegird vocat Asob Arior. Chrysococcæ, ut diximus, est Ιασδακέρτης Αελάρ. Quam vero lubricus sit error in annis vagis Nabonassari, Armeniorum, & Iezdegerdis, suo loco a nobis demonstratum est. Nunc ἀνωνύμε cuiusdam Græci scriptoris errorem aperiemus, cuius verba Iacobus Capellus producit in libello suo de Epochis. Is ἀνώνυμος scribit anno periodi Constantinopolitanæ 6952, Martij XI, hora. 8. 24′. 40″ ab ortu Solis, Solem ingressum in Arietem feciſſe, anno Persarum DCCCXIII completo, hoc est DCCCXIIII currente, mensis Tirma Persici XVII: item duodecima Iunij sequentis, XX autem Persici Mecherma Solem initium Cancri ingressum hora 2. 20′. 8″. Deinde Septembris XIIII, anno Constantinopolitano 6953 iam currente, mensis Persici XXIIII, Solem principium Libræ ingressum hor. 1. 24′. 28″. Denique Decembris XII, hora 7. 41′. 16″, Solem primum punctum Capricorni inijsse, XVIII Pharauardin anni Persici DCCCXIIII completi, hoc est DCCCXV currentis. Hæcille. In quibus dies quidem mensium Persicorum recte cum Iulianis comparantur. Sed de annis Persicis strenue hallucinatur. Nam anno 6952, quo adhuc annus Christi 1443 Dionysianus currebat, cyclo Solis XXIIII, neomenia Pharauardin iniuit XXVI Nouembris, feria III. Ergo erat annus iniens Persarum DCCCXIII, non, ut ipse vult, DCCCXIIII. Additis enim duobus, per perpetuam regulam, ad DCCCXII, & toto per VII diuiso, remanebit feria tertia, quæ competit XXVI diei Nouembris anni Dionysiani MCCCCXLIII, in quam diem Pharauardin conueniſſe satis ostendit Tabula magna cycli Canicularis. Proinde anno sequenti Pharauardin DCCCXIIII iniuit de XXV Nouembris, anno biſextili, cyclo Solis XXV; anni Dionysiani MCCCXLIIII, feria III. Verba ἀνωνύμε scriptoris si quis desiderat, ex fide Iacobi Capelli proferemus: Εψηφοφορήθη ὁ Κελὸς, καὶ εὑρέθη, ὅτι ἐν τῷ ζ,α ἔτει πεπληρωμένῳ, καὶ τρέχοντ' δ' νβ, ἀπὸ τ' δ' κόσμε πρωταγωγῆς εἰσέρχεται ἥλι' εἰς τὼ ἀρχὴν δ' Κελοῦ, μὴνὸς Μαρδὶ ια, ὥρα Η, λ. μ, ἀπὸ ἀνατολῆς ἡλίε τ' αὐτῆς ἡμέρας. Περσῶν δ' ἦσαν ἔτη ωιγ (imo ω.ι.ε) πεπληρωμένα. καὶ ἡ ια δ' Μαρδὶ ἦν μὴνὸς Περσικ δ' Τερμὰ ἡ ιζ, καὶ τῷ αὐτῷ ἔτει, Ιανὶε ιβ, νυκτὸς ὥρα β. κ. ε, εἰς τὴν ἀρχὴν δ' Καρκίνε. Περσῶν ἔτη γὰρ ἐνταῦθα πεπληρωμένα ω.ι (idem error. imo ω.ιζ. καὶ ἡ ιζ τοῦ Ιανὶε ἦν ἡμέρα κ μὴνὸς Μεχερμὰ Περσικ. καὶ ἔτι δ' ἐφεξῆς ἐρχομένε Σεπτεμβρὶε τῇ ιδ, ὅτε καὶ ὁ ☉ νγ χρόν' ἤρξατο, πληρωθέν' δ' νε, εἰς τὴν ἀρχὴν τ' Συγοῦ, ὥρα. α. κδ. κη, ἀπ' ἀνατο-

ἀνατολῆς ἡλίου τὸ αὐτῆς ἡμέρας. Περσῶν ἔτη καὶ ἐνιαῦθα ωιγ (deest τὸ πεπληρωμένα, eodem errore) καὶ ἡ ιδ Δεκεμβρίου ἡμέρα ἦν Περσικοῦ μηνὸς Δημᾶ ἡ κδ. καὶ τῇ Δεκεμβρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους, ὥρᾳ ζ. μά. ις, ἀπ ἀνατολῆς ἡλίου εἰς τὴν ἀρχὴν Αιγοκέρωτος. Περσῶν ἔτη ἐνταῦθα ωιδ (imo ωιγ) πεπληρωμένα. καὶ ἡ ιβ Δεκεμβρίου ἡμέρα ἦν Περσικοῦ μηνὸς Δημᾶ ἡ κδ. καὶ τῇ ιγ Δεκεμβρίου ἡμέρα ἦν ἡ ιη Φαρβαρδὴν Περσικοῦ πρώτου μηνός. Καὶ ἕτως εὑρίσκονται τέσσαρες ὧραι τοῦ ἔτους. ἤτοι αἱ δύο ἰσημερίαι, καὶ αἱ δύο τροπαὶ κατὰ τὴν Περσικὴν παράχρονον μέθοδον ψηφοφορηθέισαι κατὰ τὸ ἔτος, ὁπερ ἀνωτέρω εἴρηται. In istis, ut diximus, recte dies Persicæ cum Iulianis comparantur, sed in annis Persicis peccatur unius anni metachronismo. Plus enim uno dicit. Itaque alios doctos viros in dinumeratione annorum Nabonassari; & Persarum non sentel lapsos animaduertimus, propterea quod characterem non adhibent primæ neomeniæ Thoth, aut Pharauardin. Obseruationes quoque τῶν ἰσημεριῶν, καὶ τῶν τροπῶν, quæ hic ponuntur, falsæ sunt. Eas alijs discutiendas relinquimus. Sed hic error excusari potest, quum Tabulæ Prutenicæ uno solido die ingressum Solis in principia Signorum serius ponant, quam Alfonsini, & omnis natio astrologorum tam Arabum, quam Persarum. Copernicus est auctor illius tardi ingressus Solis in Signa, dum obseruationem Ptolemæi æquinoctialem anni Christi cxl sequitur; & modum anni Hipparchei, siue Rab Adda, cum modo anni Tropici Alfonsini frustra conciliare conatur, ut ridicule commentus sit apparens æquinoctium, & τὴν ἐπισιανὴν τῶν ὡρῶν supra cccixv dies aliquando definit ultra horas 5. 55. 40. quæ magna est perturbatio in Tabulis prutenicis, quæ iuxta rationes Copernici constructæ sunt. Illa omnia portenta, ut & Libramentum, quod ab hoc delirio pendet, castiganda sunt. Atque utinam existat, qui ex doctrina Alfonsina, & Copernicana nouas tabulas nobis conficiat. Nam methodus Alfonsina longe omnium optima est, si motus ille iocularis trepidationis & Augium ex illis tollatur, & illis doctrina præcessionis æquinoctiorum abhibeatur. Nam Prutenicæ Tabulæ morosissimæ sunt, & in multis περιεργία tam inutilis, quam ridicula, quum alioqui multa præclara in illis sint, sed tamen ita, ut longe plurima sint castiganda.

cxx (*Ad primum Pharauardin Gelali.*] *Gelal* Arabibus est σέβας, maiestas. *Gelali*, σεβάσμιος, σεβαστός, Augustus. vel potius, quod rex ille, qui hanc epocham nouam cum noua anni forma sanxit, vocabatur *Melic Sa Gelal eddin.* hoc est *Melic Sa maiestas religionis.* σέβας τῆς θρησκείας, quod verum est. Apud Haytonum male legitur *Melic la* ὁ μακαρίτης Patriarcha Ignatius in epistola posteriore: *Epoche autem Gelalæa, cuius notitiam a nobis quæsiuistis, ea cognominis est Sultani Gelal-eddin Melic Sa Alb Arselan Selgiukæi Elchauuaraz Meschahi, imperatoris Chorasan,* &c. Est autem Selgiuk vetustissima Chorassenorum Dynastarum familia, unde quidam Othmenidas Turcorum principes deducunt. Hinc igitur annus Persarum Tropicus vocatur Gelali, quod Rex Chorasan Melicsa, qui dictus Gelal, hunc annum instituit anno Christi 1079, a meridie xiii Martij, feria quinta cyclo Solis xxiii. Sed memineris eius, quod alibi monuimus, epocham hanc minorem esse iusta horis plusquam duodecim, a meridie xiii Martij. Nam nostræ Tabulæ præferunt 5. 2. 158. Ratio postulat, 5. 14. 652 Alexandriæ. Erit ergo maiuscula in Chorasan. Nos a meridie xiii Martij, quæ erat feria v, inimus more nostro, & Alfonsinorum, feriam vi. Georgius Chrysococces: Ετος Σελγάνε Μελιξᾶ. Προσαγὴ γάρ ἐγένετο ἀπὸ τοῦ Σουλγάνου, ὡς ἂν τὰ αὐθημερινὰ θῶσιν εἰς τὸ ἔτος αὐτῶν κατὰ τὴν ἀρχὴν τῶν χρόνων ἀπὸ ἔτους ἐκείνου, ἡνίκα ὁ ἥλιος εἰσέρχεται εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ Κριοῦ. καὶ ἡ ἀρχὴ ἑκάστου μηνὸς οὕτως ἦν, ὅτι ὁ ἥλιος ἀπὸ ζωδίου μεταβαίνῃ εἰς ζώδιον. Η ἀρχὴ τοῦ ἔτους τούτου ἡμέρᾳ ᾱ ἦν. Εἰπερ ἂν ἐκ τῆς κλίσεως κόσμου ἐτῶν χρόνους ς φπς ἀφαιρήσεις, καταλήξεις τὸ ἔτος Μελιξᾶ, ἀρχὴ ἰσημερίας, ἥ πίπτει τῇ ιτ Μαρτίου μηνός. Εστὶ δὲ ἡ τοῦ χρόνου τῶν Περσῶν ἀρχὴ παρὰ ὁ Φαρβαρδίν. Alibi: ἡ τοῦ Σουλτάνου τούτου Μελιξᾶ χρόνου ἀρχή ἐστιν, ὁπηνίκα ὁ ἥλιος εἰσέρχεται εἰς τὸν Κριόν. εἰσέρχεται δὲ νυνὶ τῇ ιτ Μαρτίου μηνός. Illud præclare, a Rege Melicsa, vel Melic Sa, hanc Epochen institutam fuisse: item eam inire ab ingressu Solis in Arietem. Propterea prima dies huius anni Tropici a Persis hodieque dicitur *Neuruz Sultani.* ἰσημερία Σουλτανική. Quin & ipse Chrysococces hanc Epocham vocat χρόνους Σουλγανικούς. Rursus Μελιξᾶ dicit, quod proprie dicendum erat Μελὶκ Σᾶ. Nam *Melic* Arabibus est Rex. *Sa*, vel *Scha*, Persis est nomen attributum regibus: ut is, qui Persis hodie imperat, egregius Princeps, dicitur *Scha Habas*: & qui ante xv annos rerum potiebatur, ei nomen erat, *Scha Tamas.* Aliquando τὸ *Scha* præcedit, ut in his duobus: aliquando sequitur, *ut Adel-Scha. Nizamo-Scha, Cotumi-Scha. Melic-Scha.* In Achmetis Onirocriticis legimus, Σαὰ Νισὰν βασιλεὺς Περσῶν. Vbi præter *Scha* est aliud nomen multis principibus Persarum commune, *Nisa.* Id eorum lingua est *Hasta.* Denique *Scha* Persis est, quod infimæ vetustatis scriptoribus Domnvs, & quod ab eo deprauatum ab Hispanis usurpatur Don. Inde Agathiæ Σεγὰν Σαά. Δύναται, inquit, τοῦτο τῇ Ελλήνων φωνῇ Σεβαστῶν βασιλέων. Scribitur Iudaice שאה Neque aliter Arabice. Iste autem Melic Sa erat ex

ſtirpe Turcarum, ut monet ſcriptor diligentiſſimus Leo Africanus libro ii Africæ. Vide locum neceſſario, Capite de diuerſis ſectis Muhammediſmi. Erat enim, ut antea diximus, Selgiuk, ex qua gente fuit celebris ille Tagroli pix. Vnde a Turcis hodieque vocatur Saldoki. Nam pro *Selgiuki* Turcæ dicunt *Saldoki*. Apud Haytonum vitioſe legitur *Sadok*, pro *Saldok*. Rurſus ab hoc *Sa Gelil* familia in Perſis hodie nobiliſſima *Iſtigelu* denominata eſt. *Melic Scha* igitur eſt, quod Gallis *Monſieur*, Hiſpanis *Don*. Sic שאחי *Schahi* lingua Perſica numinus dicitur, qui ad verbum Arabice *Sultani* dici poſſet. Illa, inquam, præclare a Chryſococce. Cætera vero peſſime, quod dicit anno primo illius Aeræ neomenias omnes Perſicorum menſium Sultanicorum concurriſſe cum ingreſſu Solis in aliquod ſignum Zodiaci. Hoc nullo modo fieri poteſt. Menſes enim Tropici ſunt valde inæquales: menſes autem Perſici omnes ſunt τελειοι ἡμεροι. Hoc indignum eſt Mathematico. Neque illud vere ab eo dictum, fuiſſe feriam primam. Erat enim quinta, ut diximus. Præterea & illud falſum, illum annum iniuſſe a xiii Martij. Imo, quando hæc ſcribebat Chryſococces, æquinoctium conficiebatur poſt meridiem xiii Martij. Scribebat autem anno periodi Iulianæ Conſtantinopolitanæ 6854, Chriſti 1346. Illud autem recte: de annis periodi Iulianæ Conſtantinopolitanæ detrahenda eſſe 6586, ut adipiſcaris æram Perſarum Sultanicam. Abiecto interuallo, quod eſt a capite Aeræ Græcorum, ad primum annum Chriſti, nimirum 5508, de anno currente 6587, relinquet annus Chriſti 1079, primus Aeræ Sultanicæ; vel Neuruz Gelaleæ Sultanicæ. Ab eo tempore, ad hanc uſque diem, Perſæ hac forma utuntur, relicto anno vago Iezdegird, a cuius Pharauardin decima octaua incipit neomenia Pharauardin Sultanici. In hac autem anni forma intercalatur aliquando poſt quinquennium, prout ratio epilogiſmi Solaris exigit. Perperam enim Chryſococces omnium quadrienniorum exitu intercalari ſcribit, ut in anno Iuliano: quum is ſit annus Tropicus, non Iulianus. Anni autem vagi Iezdegirdici nullus hodie in ciuilis actibus uſus eſt apud Perſas. In ſolis Tabulis aſtronomicis adhibetur. Huius autem Tropici in omnibus actibus, quæ ἀνθημερινὰ Chryſococces vocat, hoc eſt Quotidiana, Arabes autem שואיף uſus apud populum remanſit. Porro in noſtris Tabulis Arabicis octo ſapientes ad inſtitutionem huius anni aduocati ſunt a Melic-ſa: in quibus recenſetur Abinſena. quod ridiculum eſt. Nam Abinſena mortuus eſt annis xli ante huius anni editionem, anno Hegiræ cccxxviii, cuius Muharram incidit anno Chriſti mxxxvii. Octobris xxiii, feria prima, menſe Rhamadam, cuius neomenia xvi Iunj anni mxxxviii, feria vi. quo die obijt Abinſena.

IN CAPVT SECVNDVM.

Tempvs prolepticon.] Quanuis hic multa ſunt, quæ in tempus prolepticon conferuntur, ut pote quorum quædam anteuertunt epocham Moſaicarum rationum annis mcccxxvi: tamen quia ex eis illa, quæ in tempus hiſtoricon incidunt, & veritati maxime conſentanea ſunt, & cum initijs temporis mythici ita cohærent, ut ſine maxima perturbatione interrumpi non poſſint, nos non ſolum ea integra referre neceſſarium duximus, ſed etiam rem ridiculam facturi videremur, ſi ſeriem regum & Dynaſtiarum truncaremus, ut epocham hiſtorici temporis ab inchoatis & imperfectis Regum annis repeteremus. Quam ioculare enim eſſet, ſi, exempli gratia, a cviii anno nonæ Dynaſtiæ Aegyptiorum inciperem, & octo Dynaſtijs omiſſis, a decima imperfecta ordirer, ut Euſebius a xliii anno Nini, & xxii Europis? Quod probare non poſſumus. Ab eo enim tempore initium deducendum eſt, ἀφ' οὗ πρῶτον, ante quod nulla eſt temporis memoria ſiue mythici, ſiue hiſtorici. Quare quum & neceſſaria ſit ſimul & iucunda totius temporis ab ipſo uſque capite continuatio, nos iure eum ordinem integrum & intactum reliquimus, quem ab ipſis auctoribus accepimus, ab hac licentia manus & ſtilum continentes, quam in truncandis, mutandis, extendendis, & corripiendis Regum, & imperiorum interuallis, atque temporibus Euſebius ſibi permiſit.

Dynastiarvm Ægypti.] De exceſſu annorum, quos ſupra rationes Biblicas ſibi vindicant Aegyptij, & aliæ priſcæ nationes, vide Auguſtinum libro xii, cap. x de Ciuit. De vetuſtate vero Aegyptiorum multi multa ſcripſerunt, quorum antiquiſſimus pater hiſtoriæ Herodotus ea in literas retulit, quæ a Sacerdotibus Aegypti acceperat, quorum ut quædam cum ipſis Dynaſtijs conueniunt, ita alia longe ab ipſis diſcedunt, ſiue imperiti fuerunt illi, quos interrogabat Herodotus, ſiue homini peregrino prudentes impoſuerunt, ſiue interpretis vitio hoc accidit, qui aut ei illuſerit, aut eum Herodotus aſſecutus non ſit: ſiue & ipſe

ipse vitio Græculorum usus est, quibus ludus fuit veris falsa immiscere. Vtcunque acciderit, nos maiorem fidem his Dynastijs adhibemus, quam Herodoto homini peregrino, quum eas ex veteribus sacrorum Aegyptiorum scrinijs Manethos genere & domo Aegyptius, & sacerdos eruerit. Opus autem suum in tres Tomos diuiserat. primo XI Dynastiæ continebantur, secundo VIII, tertio XII. Euagoras quoque Lindius libros de Regibus Aegypti reliquerat: sed quos auctores secutus sit, aut unde initium earum Originum instituerit, id vero nobis incompertum est. Nos nullas vetustatis reliquias cum istis comparandas esse putamus, neque felicius nobiscum agi potuisse, quam si integri illi Tomi ad nos peruenissent, quorum hanc epitomen Africano debemus, qui primus Christianorum fontes Chronologiæ reclusit, in cuius librorum quoque interitu negari non potest magnum detrimentum historiam temporum accepisse.

PRIMA DYNASTIA. *Menes.*] Hic dicitur Herodoto & Diodoro Μήν. Eidem Diodoro etiam Μηνᾶς.

SECVNDA DYNASTIA. *Vt boues, Apis quidem in urbe Memphi.*] Duos boues cæci illi colebant, Apim Lunæ dicatum in urbe Memphi, ubi, ut refert Strabo, erat templum Lunæ. Mneuin autem Soli sacrum Heliopoli. Quod Apis Lunæ, Mneuis Soli sacer esset, auctorem damus Aelianum lib. XI, cap. XI ζώων.

VII. *Sub hoc fertur Nilum.*] Huius fabulæ meminit Philostratus de vita Apollonij lib. VII: ἢ δίδως τὸ μεῖζον Αἰγυπτίοις, ἢ εἰ πάλιν αὖ τοῖς, ὡς αὐτοὶ ἄδουσι, μέλιτι συγκεκραμένῳ ἀναβαίη ὁ Νεῖλος.

QVARTA DYNASTIA. II. *& librum, qui sacer vocatur.*] Citatur a Stobæo in Physicis. Ita quoque vocatus fuisse videtur ille libellus, cuius interpretatio Apuleio attribuitur.

IX. *Iste dicitur longus fuisse cubitum V, palmor. III.*] Aliter Diodorus; qui scribit eum fuisse μεγέθει παρισοπαλαιστοῦς μείζονα ἢ πεντήκοντα πηχῶν. hoc est septem pedum præcise. Secundum Africanum, uel potius Manethonem, fuit pedum octo cum quadrante, siue tribus uncijs.

SEXTA DYNASTIA. VI *Nitocris.*] Caue confundas hanc cum Babylonia. Ambæ præstantissimæ Heroinæ. Ambarum meminit Herodotus. Hæc videtur prima feminarum in Aegypto regnasse, annis MLXVI, postquam a Binothri secundo rege secundæ Dynastiæ lege sancitum, ut mulieres ex successione regnarent. Sic post hanc ann. DCCCCLXVII, Scemmiophris Ammenemis soror rerum in Aegypto potita est septimo loco Dynastiæ XII. Fuit & alia Nitocris in Dynastia Thebanorum, quæ regnauit anno post hanc 2294.

DVODECIMA DYNASTIA. III *Sesostris.*] Sic Herodoto, & Suidæ, Valerio Flacco, Lucano. Diodoro vero Σεσώσις. Paulino Sesoostris: *Et qui regnauit sine nomine mox Sesoostris.* Sine nomine, hoc est sine heredibus.

IIII *Iste Labyrinthum.*] Labyrinthi istius admirandi conditorem Peteseucen vocat Plinius libro XXXVI, cap. XIII. & a conditu illius, ad id tempus, quo illa scribebat, putat annos MMMDC. Itaque conditus fuerit circiter annum periodi Iulianæ plus minus 1190, non 1440, ut hic, undecima Dynastia. Sed potuit alius esse illi cognominis.

QVINTADECIMA DYNASTIA. PASTORVM.] Aegyptiorum quatuor genera erant, (quanquam Herodotus septem constituit, nos in quatuor redegimus) ἱερεῖς primi loco & dignitate, secundi μάχιμοι, qui & Καλασίριες & Ἑρμοτύβιες. tertium genus πεχνίται, homines quidem ingenuæ, sed tamen humilis conditionis. quartum βουκόλοι, καὶ πτωμένες abiectissimum & despicatissimum genus, atque adeo Aegyptijs execrabile. Geneseos XLVI, 34. Eos Manethos prisca Aegyptiorum lingua ΥΣΚ dictos fuisse scribit, referente Iosepho. Erant autem omnes aduenæ, cuiusmodi Hebræi fuerunt, ut ex eodem Capite, & sequenti, constat. Hi, quum dure ab Aegyptijs tractarentur, quod loco bestiarum aut καθαρμάτων habebantur, non semel sese in libertatem vindicarunt, adeo ut regem & sedem regni sibi constituerent: quod accidit primo annis MCXII ante Exodum, in hac Dynastia, quæ est quintadecima Pastorum. Secundo alij Pastores rebellarunt annis DCCCIX ante Exodum. Tertia rebellio annis CXC ante idem tempus Exodi.

XVI DYNASTIA.] Iosepho sex tantum ex Manetho Reges designantur, Salatis anno XIIII. Apachnas ann. XXXVI, mens. VII. Apophis ann. LXI. Ianias ann. L. mens. I. Assis ann. XLIX. mens. II. Hos, & posteritatem eorum, ann. DXI regnasse scribit idem Iosephus ex Manetho. Africanus ex eodem Manetho ann. DXVIII. Differentia ann. VII duntaxat.

XVII DYNASTIA.] Africanus τελίτω χρονογραφιῶν: Apion, inquit, Grammaticus παράβλη τῶν [illegible] scribebat, ἐπὶ Ἴναχον Ἄργους βασιλέα, Ἀμώσιος καὶ Αἰγυπτίων βασιλέως, [illegible]. Sub anno huius Dynastiæ cētesimo tertio plus minus cæpit regnare Inachus, & verum fortasse fuit Inacho Pastores hos a Regibus Aegypti defeciisse; sed illos pastores Hebræos, aut Mosem

illius defectionis ſigniferum fuiſſe, qui multis poſt annis natus fuerit, quis ſanus non ſolum dicere, ſed & putare audeat?

xix DYNASTIA. iiii *Rameſſes.*] Huius nominis urbs in Aegypto fuit, quam labore, καὶ παλαιπωρίᾳ Iſraelitarum condiderunt Aegypti Reges annis pluſquam cc ante hunc Rameſem, cuius cognominis fuit alius quintusdecimus xviii Dynaſtiæ, qui cæpit regnare annis cxvi poſt Exodum. Sed Rameſem Plinius dicit claruiſſe Iliacis temporibus: qui ſine dubio eſt, non ille quintusdecimus xviii Dynaſtiæ, ſed hic, de quo nunc agimus. Ab eius enim initio, ad annum capti Ilij, interſunt tantum anni xcvi. Nondum enim explorata erat vera excidij Troiæ epocha antequam Ephorus, Erathoſthenes eam ex doctrina anni Attici indagarent.

xxi DYNASTIA. vii *Suſennes.*] Annus decimus huius Regis conuenit anno periodi Iulianæ 3737, qui erat quintus Roboami filij Solomonis, quando Seſak rex Aegypti Templum Ieroſolymorum ſpoliauit. Itaque ſecundum hæc Suſennes fuerit idem cum Seſak, vel Suſak. quod non videtur, quum is, qui proxime hunc ſequitur, vocatus fuerit Seſochoſis, quod quid aliud eſt, quam Seſak? idem profecto nomen eſt, neque negari poteſt. Quare in iſtis Dynaſtijs aliquid turbaſſe videtur Africanus, ut conſuleret rationibus ſuis, quemadmodum fecit Euſebius. Omnino Σέσογχις idem eſt, qui Suſak, aut Seſak. Quia tamen exiguus eſt anachroniſmus, quadriennij puta, aut quinquennij, dicamus Seſonchin, ſiue Seſac, viuo patre in Palæſtinam hanc excurſionem feciſſe, quatuor, aut quinque annis ante obitum patris Suſennis. Hoc, ut veriſimile eſt, ita non inuitus credam. In quo videmus rurſus conſenſum harum Dynaſtiarum cum ſacræ hiſtoriæ monimentis. quod os obſtruere poſſit iſtis exoticæ, &, ut ipſi vocant, profanæ hiſtoriæ obtrectatoribus.

xxii DYNASTIA.] Reges innominati iii, iiii, v, quantum iudicare poſſumus, fuerunt Aethiopes: quorum ultimus Zara cum toto exercitu ab Aſa Rege Iuda deletus eſt. ii Chron. xiv, 9. Tempus enim conuenit. Neque vero dubitamus.

xxv DYNASTIA. i *Sabacon.*] Huius meminit Herodotus, & Anyſin cæcum, non Bocchorin ab eo interfectum ſcribit. Nos non ſolum cum Manethone, & Africano Bocchorin hunc a Sabacone combuſtum fuiſſe, & magnam mutationem ac rerum confuſionem in Aegypto tunc accidiſſe, ſed etiam id perſpicue ab Iſaia prædictum fuiſſe aſſerimus, cap. xix, & commate 4 eiuſdem Cap. Rex crudelis, de quo vaticinatur, is eſt Sabacon, qui anno v Ezekiæ, Bocchoride ſublato, regnum Aegypti inuaſit: eodemque tractu temporis magnam ſiccitatem, & ſqualorem propheta futurum prædicit, ita ut Nilus diebus æſtiuis, ut ſolet, nulla incrementa capiat, neque Aegyptum irriget. Hoc prædixit Propheta ſub Achas. Sed lib. ii Reg. Cap. xvii, 4, eodem tempore Suain Aegypto regnaſſe dicitur, qui aut eſt idem cum hoc Sabacon, aut alius Dynaſtiæ, quæ eodem tempore in alia parte Aegypti rerum potiebatur.

iii *Tarachus.*] Iſte Tarachus, ut hinc conſtat, fuit Aethiops, qui ex ultima Aethiopia profectus præpotenti & numeroſo exercitu Aegyptum per multos annos infeſtauit: unde in Syriam ſe impreſſionem facturum minabatur, ut ex Iſaiæ xxxvii, 9, patet. quod certe feciſſet, niſi cum Seuecho Rege Aegypti, qui eius conatus aliquandiu remoratus eſt, res illi fuiſſet. Tandem interfecto Seuecho, anno xxvii Ezekiæ, regnum Aegypti occupauit. Porro ſcriptura Tharacham non Tarachon vocat. De quo Hieronym. in Eſa. cap. xxxvii. *Pugnaſſe autem Sennacherib regem Aſſyriorum contra Aegyptios, & obſediſſe Peluſium, iamque extructis aggeribus urbi capiendæ, veniſſe Taracham regem Aethiopum in auxilium, & una nocte iuxta Ieruſalem* clxxxv *millia exercitus Aſſyrij peſtilentia corruiſſe narrat Herodotus, & pleniſſime Beroſus Chaldaicæ ſcriptor hiſtoriæ.* Herodotus ſane nihil eiuſmodi de Ieroſolymis, neque de numero hoſtium. Sed ex ſcriptura & ex Herodoto hanc congeriem geſtorum in unum coaceruauit vel Hieronymus, vel auctor, unde hauſit.

xxvi DYNASTIA.] Hactenus Manethon ſecuti ſumus in ſuperioribus xxv Dynaſtijs, in hac ſola xxvi Herodotum, quod conſentanea hiſtoriæ Bibliacæ ſcribat; & præterea, quod ſecundus ille Nechao, qui profertur ab Africano, ſuſpectus nobis ſit, quum unicum ponat Herodotus, a quo Ioſiam interfectum fuiſſe ratio temporum ſecundum Herodotum vincit, ſecundum Africanum vero ille Nechao poſterior quinto anno a cæde Ioſiæ regnare cæperit. quod eſt abſurdum. Nam proculdubio Africanus multa ex ſacris libris & de ſuo his Manetho Dynaſtijs admiſcuit, ut cum rationibus ſacræ hiſtoriæ ſuas componeret. quæ ut aliquando male conferuntur, aliquando tamen aliquatenus concordant, ut quod ait, Ioachaz regem ſpoliatum regno a Nechaone fuiſſe, quem Nechao cum Nabuchodonoſoro prælio congreſſurus ſecum abduxerit in ultimas partes Syriæ, ubi

prælio

prælio infeliciter commisso victus pedem retulerit, secum captiuum Ioachas abducens. Hæc Africanus, quanquam non omnia vere. Qui ex Ieremiæ xxvi, 2, colligunt Nechaonem interfectum fuisse in illa clade, ad locum Carchamis, ubi pugna commissa, næ illi strenue mugantur: quum Ieremias eo capite, non cæsos Aegyptios, sed victos fuga sibi contuluisse dicat, Commatib. 5, 6. & præterea peccant prochronismo integri triennij. Hoc enim contigit initio expeditionis Nabuchodonosori, quæ prima illi victoria Syriam ingredienti contigit. anno quarto Ioakim regis Iudæ fratris Ioachaz. Sane Africanus ex illo Ieremiæ loco suspicatus Nechaonem in illo prælio interfectum fuisse, illi non ultra annos vi concessit. Totidem enim aut proxime sunt a cæde Iosiæ, ad illam cladem. Nam annus illius cladis, qui & primus expeditionis Nabuchodonosori, est quintus a cæde Iosiæ. Duo igitur παραλειφθέντα Africani sunt: Νεχαὼ ἔτη ϛ, quum unus tantum fuerit, & falsa de eius cæde in tam angusto intervallo suspitio. Huiscemodi παρεγχειρήματα quot in Eusebio deprehendimus, ex nostris animaduersionibus lector intelligere potest. Sed imposuit Africano, quod non aduerterit duas expeditiones Nechaonis in Syriam fuisse. In priore post cædem Iosiæ tres tantum menses in Palæstina moratus, vinctum secum abducens Ioachaz in Aegyptum reuersus est. In posteriore victus est anno Ioakim iii, ut est apud Ieremiam. Ex istis duabus unici Nechaonis expeditionibus duos Nechaonas conflauit Africanus quæ est in certissima hallucinationis eius caussa. Liber posterior Regum xxiiii, 7. videtur velle Nechaonem superfuisse Ioakimo: quum hic non vltra iii annum Ioakim vitam produxisse dicatur.

II. *Nechepsos.*] Alium Nechepson memorat Paulinus, cui Sesostrin successisse scribit:

Quique magos docuit mysteria vana Nechepsos,
Et qui regnauit sine nomine mox Sesoostris.

VI *Vaphres.*] Απρίης ab Herodoto, & חפרע ab Ieremia vocari alibi indicauimus. Cum hoc pactum aduersus Regem Nabuchodonosorum, cuius beneficarius erat, Sedekias fecit. Ezekiel xvii, 13, 14, 15. Exitium istius Regis, quod illi ab Assyrijs imminebat, prædictum ab Ezekiele xxxii, anno 4125 periodi Iulianæ, annis xx, antequam accideret. Sed Herodotus ab Amasi captum & interfectum dicit. Ieremias xliii, 30, conuenientissime Herodoto dicit in manus inimici sui (Amasios) traditum iri eodem modo, quo Sedekias in potestatem inimici sui Nabuchodonosori venit. Quæ vero eodem Capite Ezekielis dicuntur de Aegypti desolatione, ita ut in desertum redigenda sit, hoc Dei misericordia remissum fuisse, neque contigisse certissimum est, quemadmodum neque Niniuen deleuit, ut per Ionam & Nahum interminatus erat. Et multa sunt eiuscemodi apud Ezekielem, Esaiam & Ieremiam.

ALIA DYNASTIA THEBANORVM.] Ex hac Dynastia patet diuersos reges eodem tempore in Aegypto in diuersis partibus imperium obtinuisse. Nam quando Saites primus Dynastiæ xv ex latrunculis pastoribus circa Bucolia Aegypti iam decimum annum regnabat, in partibus Thebaidos regnum iniuit Menes Thebanus cognominis illius, qui primus in Aegypto imperium obtinuisse dicitur post Heroas & Semideos. Desiuit autem hæc Dynastia Thebanorum in anno xxii Amenophtis quarti in Dynastia decima octaua: quo tempore etiam in isdem partibus diuersi reges imperabant. Nam xviii Dynastia urbe ipsa Diospoli, id est Thebis, potiebatur, ista vero agro Thebano. Et profecto illa vetustissima regna fuerunt instar latrociniorum, ubi vis, non lex, aut successio, aut suffragia populi reges in solio regni collocabat. Denique apud Græcos scriptores, qui multa audacter in historia innouabant, longe a Manetho diuersa & in gestorum ratione, & in annorum interuallis prodita fuerunt. in quibus ea, quæ de initijs regnorum Aegyptiacorum Dicæarchus retulit, qui post Osirin & Isin, statim Sesonchosim ponit, a quo, ad primam Olympiadem, putat annos bis mille noningentos triginta sex. In vetustissimis Scholijs in Apollonium Rhodium: Δικαίαρχος ἐν πρώτῳ, μετὰ τὸν Ἰσιδος καὶ Ὀσιριδος Ὧρον, βασιλέα γεγενέναι Σεσόγχωσιν λέγει. ὥστε γίνεσθαι ἀπὸ τοῦ Σεσογχώσιδος βασιλείας, μέχρι τοῦ Νείλου, ἔτη διχίλια ϙ, ἀπὸ δὲ τοῦ Νείλου βασιλείας, μέχρι τῆς πρώτης Ολυμπιάδος, ἔτη υλς. ὡς εἶναι τὰ πάντα ἀπ' ἐμοῦ διχίλια ἑνακόσια λϛ. Ergo initium Sesonchosidos inciderit in annum periodi Iulianæ 1002, qui erat 348 Dynastiæ nonæ. initium vero Nili congruerit anno 3502, qui erat tertius Regis Thuoris. Sed Græculorum est mentiri, & falsa veris affingere.

PRIMA DYNASTIA BABYLONIORVM.] Non primus Belus in partibus Orientis regnauit, ut maximæ parti Historicorum placuit. Nam ante Belum Arabes in Babylonia, ante illos Chaldæi ibidem regnum obtinuerunt. Et ut Chaldæos Arabes, sic illos Assyrij de regni possessione deturbarunt; Assyrios Medi, Medos Persæ, Persas Macedones, Macedonas Parthi, Parthos iterum Persæ temporibus Alexandri Mamææ, Persas Saraceni, Saracenos Turcæ,

Turcas Tatari, Tataros Sophiani, quorum hodie imperium est in Persida, quanquam variis belli fortuna iactentur, illos Turcis, illis Turcas infestantibus.

TERTIA DYNASTIA ASSYRIORVM] Constat Assyrios totius Orientis, præterquam Indorum, dominos fuisse. Atque ut illud certum est, ita hoc controuersum, quot reges fuerint, & quot annos imperarint. Diodorus triginta quinque memorat ex Ctesia. Ita enim Eusebius legebat apud Diodorum: Σαρδανάπαλ@ ὁ τελαν@ς μὲν καὶ πέμπτ@ ἀπὸ Νίν@ ὃς συνῆψαμένης τὴν μοναρχίαν. At in editione Henrici Stephani nostri τελαν@ς tantum legitur. Quare locus corrigendus. Cephallion XXIII tanquam numerat. Sed fuit ille nugacissimus scriptor. Velleius Sardanapalum tertio & trigesimo loco a Nino ponit, uno tantum rege a Ctesia & Diodoro dissidens, nisi error sit, cuiusmodi non pauci in illo luculento scriptore leguntur, non illius, sed librariorum vitio. De duratione imperij non minor est dissensio. Cephallion ille nugator mille annos durasse: Iustinus M CCC. quod sequitur Aur. Augustinus lib. XII, cap. X de ciuit. Diodorus sexaginta amplius, quam Iustinus, sed verecunde, ut ait Georgius Syncellus: qui postquam Diodori illud, quod supra posuimus, testimonium produxisset, Τοῦτον, inquit, ὁ Διόδωρ@ ἡμῖν παραδίδωσιν, μηδ' ἁπλῶς θαρρήσας ἀποφαίνεσθαι τὸν τῶν βασιλέων ἀριθμὸν, ἢ χρόνων τὸ ἀκριβὲς ποσότητα, πεφοβημένος τε αὐτῶν, καὶ ὅπως τὸν@ ἡ ἐξ Ἰλίου τῶν χρόνων ἐφοδ@ γέγονεν. ἀλλὰ πάντα φοβούμενος, διὰ τὸ τῶν παλαιοτέρων αὐτὸ ἱστορικῶν ἀσύμφωνον. μόνον δ' ὅτι τὸ εἰκοστὸν τῶν α τῶν ἐτῶν ὁ χρόν@ τῶν ἀπὸ Νίν@ λε βασιλέων ἐστὶν, ἀπεφήνατο, &c. Aemilius Sura vetus scriptor apud Velleium Paterculum ab initio Nini, ad euersam a Scipione Africano minore Carthaginem, putat annos MDCCCCXCV. quibus deductis de anno periodi Iulianæ 4568, quo Carthago deleta est, remanet annus periodi Iulianæ 2573, qui est penultimus Aralij sexti Assyriorum regis. Idem Velleius ab initio Arbacis, ad Consulatum Vinitij, hoc est annum periodi Iulianæ 4743, numeri vero Eusebiani MMXLVI, putat annos DCCLXX. Sed deesse centenarium vel cæco paret, & legendum DCCCLXX, quod nec clarissimum virum, optimeque de bonis literis meritum Iustum Lipsium nostrum latuit. Deductis DCCCLXX de MMCCLVI, remanet numerus Eusebianus MCLXXVI, post quem ponitur initium Sardanapali, ut in id tempus initium Sardanapali ab Eusebio conijciatur, in quod exitum eius Velleius contulit, nisi aut error viginti annorum sit apud Velleium, aut hallucinatio Velleij exitum Sardanapali pro initio ponentis. Si igitur de anno periodi Iulianæ 3873, qui respondet numero Eusebiano MCCXVI, deducatur annus periodi Iulianæ 2573, in quo initium Sardanapali ab Aemilio Sura statuitur, remanebit duratio imperij Assyriorum anni MCCC, quantum interfallum a Iustino assignatur. Sed apud Velleium longissimo spatio luxata sunt Aemilij Suræ verba ab eo loco, quem Velleius illis dederat. Ponam verba Velleij, ut legenda esse nemo, nisi qui iudicio omni careat, dubitauerit, quum, ut hodie leguntur, non mendosam modo, sed etiam ridiculam sententiam concipiant. Ita scripsit Velleius. *Insequenti tempore imperium Asiaticum ab Assyris, qui id obtinuerunt annis* MLXX, *translatum est ad Medos ab hinc annis ferme* DCCCLXX. *Quippe Sardanapalum eorum regem mollitys fluentem, & nimium felicem malo suo, tertio & trigesimo loco ab Nino & Semiramide, qui Babylona condiderant, natum, ita ut semper successor regni paterni foret filius, Arbaces Medus imperio vitaque* »» *priuauit. Aemilius Sura de annis populi Romani. Assyrij principes omnium gentium rerum po-* »» *titi sunt, deinde Medi, postea Persæ, deinde Macedones, exinde duobus Regibus Philippo & Antio-* »» *cho, qui a Macedonibus oriundi erant, haud multo post Carthaginem subactam deuictis, summa* »» *imperij ad populum Romanum peruenit. Inter hoc tempus, & initium Nini Regis Assyriorum,* »» *qui princeps rerum potitus, interfuerunt anni* MDCCCCXCV. *Ea ætate clarissimus Graij nominis Lycurgus Lacedæmonius, vir generis regij fuit, seuerissimarum, iustissimarumque legum auctor, & disciplinæ conuenientissimæ vir: cuius quandiu Sparta diligens fuit, excelsissime floruit. Hoc tractu temporum, ante annos* V & IX, *quam urbs Roma conderetur, ab Elissa Tyria, quam quidam Dido autumant, Carthago condita est: circa quod tempus Caranus vir generis regij, sextusdecimus ab Hercule profectus Argis regnum Macedoniæ occupauit: a quo magnus Alexander quum fuerit septimusdecimus, materni generis auctore, paterni Hercule gloriatus est. Huius temporis æqualis Hesiodus,* &c. Totum locum apponere libuit, ut in conspectu esset omnibus, & appareret Aemilij Suræ verba non ad populi Romani victorias & progressus belli, quia ea hoc loco alienissima sunt, spectare, sed ea gratia a Velleio produci, ut ex illis vetustatem imperij Assyrij ostenderet, de quo, non de populo Romano, sermo iniectus erat. Huic restitutioni fidem fecerit, quod in idem tempus Lycurgus, Caranus, & Hesiodus a Velleio conferuntur. Lycurgus enim numero Eusebiano MCXCVII clarebat. Caranus vero initium incidit in numerum MCCIII. Hesiodus florebat numero MCCX: &, quod præcipuum est, cuius caussa etiam sermo institutus est, Arbacis initium congruit numero MCXCVIII. Re-

ɔɔɔɔ xcviii. Recte igitur hæc quatuor σύγχρονα facit Velleius, ut pote quæ intra x annos contigerunt.

ɔ *Belus.*] Hos xii reges Assyriorum Africano luculento scriptori debemus, qui non a Nino, ut Ctesias; sed a Belo Dynastiæ Arabum euersore initium regni Assyriorum capit. Sane Ctesiam, ut erat homo vanissimus, aliquot Reges detraxisse, minime dubitamus, ut æram Chaldæorum initio Nini accommodaret, quum tamen eius initium sit a xviii anno Semiramidis, quæ multis egregijs operibus ita Babylonem exornauit, ut propterea eam condidisse creditum sit. Aliorum regum Assyriorum mendacissimi Græculi meminerunt, ut Ὀζυμανδύας καὶ Ἀσυρίων βασιλέως Tzetzes cxiiii. Cæterum alium Assyriorum Belum a Belo Tyriorum esse, multumque ea nomina inter se differre alibi ostendimus. Bel Assyriorum est בל, Bel Tyriorum בעל, & Syriace ܒܥܠ. Quare Græci Belum Assyrium non distinguunt a Belo Phœnicio. de quo Virgil.—*qua Belus, & omnes A Belo soliti*—Hieronymus quoque, quanquam hanc nominum distinctionem non ignorauit, Commentario in ii Cap. Osee, patrem Nini Belum eundem cum Virgiliano facit, hoc est בל & בעל eundem esse intelligit. Apud Photium 559, 3. ὁ τε Φοίνικες, καὶ Σύροι τὸν Κρόνον Ηλ, καὶ Βὴλ, καὶ Βολάθλεν ἐπονομάζουσιν. Atqui Βὴλ est בְּעַל. At Βολάθης perperam pro Βολᾶθις, est femininum, בַּעֲלָה. Sed ἦλ est אֵל, id est *Deus*.

iiii *Ninyas.*] Qui condidit magnam urbem, quam Græci Νίνον vocant, is Νινύας illis dicitur, quod est nomen Hebraicum ipsius urbis נינוה Νινύα. Sed Masoritæ maluerunt eam vocari Νινευι. Eadem forma est nominis Νινύας, quæ & Πανύας xxiiii regis. quod Hebraice esset פנוה

xxvii *Teutamus.*] Diodorus ex Ctesia perhibet excidium Troiæ sub hoc rege contigisse, quanquam timide, & per concessionem. quod non tacuit Georgius Syncellus de hac re verba faciens: καὶ ὅτι τὴν Τροίας ἅλωσιν ὅπὶ ἔ κς ἀπὸ Νίνυ βασιλεύσαντ@ Ἀσυρίων φησὶ γενέσθαι μὲ ἃ ἐπὶ πλεῖω, ἄλλοις ὅπιγεγράφων τὰ λεγόμενα, ὡς μὴ πάντη συλιθέμεν@. Ab initio enim Teutami, ad excidium Ilij, anni intersunt ɔɔɔlxvi: & ab initio Beli, ad initium Teutami, anni dɔɔɔɔlix, non dɔɔɔɔxiii, ut hallucinatur Georgius.

Colliguntur ab initio Beli, anni ɔɔɔɔɔɔlxxxiii. Eusebio mɔɔxl. Desinit enim in numero mɔxcviii. Adiectis annis lxiii, fiunt anni mɔɔxl. Ex illo quoque loco Eusebij eundem numerum annorum retulit Augustinus lib. iiii, cap. vi de Ciuit. *Nam sicut scribunt, qui Chronicam historiam persecuti sunt, mille ducentos & quadraginta annos ab anno primo, quo Ninus regnare cæpit, permansit hoc regnum (Assyriorum) donec transferretur ad Medos.* Apud Orosium mendose legitur mɔxl. Scribendum mɔɔxl. Sed multa mendorum portenta sunt apud illum scriptorem: ut quum dicit quinquaginta Assyriorum reges fuisse. item quum conijcit casum Sardanapali in annum ix ante Vrbem conditam. Vere dixisset, si septem annis plus dixisset. Aemilius Sura ponit interuallum ab initio Nini, ad excidium Karthaginis annos mdɔɔɔɔxcv. qui ab anno periodi Iulianæ 4568, quo capta fuit Carthago, retro retexti relinquent annum periodi Iulianæ 2573, vnde capiendum fuerit initium Nini; circa quod tempus sextus a Belo regnare cæpit Aralius, centesimo octagesimo anno ab initio Beli, centesimo sexagesimo secundo postquam Ninus regnare cæpit. Ergo ɔɔlxii annis eius rationes discrepant ab Africani & nostris.

Qvarta dynastia medorvm.] Medorum Reges, & annos ordine exponit Diodorus Siculus, ita ut Regum, aut annorum numerum alium ab hoc statuere, hoc sit insanire, quum & numerum Regum, & annos ipsos conceptos haberent διφθέρας, siue κεφαλίδες Persicæ, in quibus omnes reges & gesta regum tam Medorum, quam Persarum perscribi solita perhibet Diodorus. Itaque ab illis discedere, est historiæ præscribere. Sane actum erat tam de epocha Beli absque Regibus Medis esset, tum etiam de epocha Arbacis, nisi initium Cyaxaris haberemus, quem anno secundo Olympiadis xxxvii imperium iniisse & Eusebius noster, & alij veteres auctores sunt. Deprehenso itaque Cyaxaris initio, non solum Arbacis, sed etiam Beli, initium adipiscimur. Iandudum mendum apud Diodorum notauimus, apud quem legimus Cyaxarem regnum iniisse anno ii Olymp. xvii. quum legendum sit ὀλυμπιάδ@ κϛ, non autem ιϛ. Est enim error librarij, non auctoris.

viii *Assibaras.*] Hunc, qui aliter Cyaxares dicitur, a Nabuchodonosoro suppetias vocatum ad Ierosolyma oppugnanda scribit Alexander Polyhistor apud Eusebium libro x περὶ παρασκευῆς. Quod vanissimum mendacium auctoritate sacræ historiæ satis eluditur, non utique quod tempora repugnent, (obijt enim Cyaxares anno quinto Nabuchodonosori) sed quia nulla mentio Medorum fit ad oppugnanda Ierosolyma in sacris libris.

ix *Huius anno septimo, &c. defectio Solis.*] Defectionem Solis Medis cum Lydis bellum gerentibus sub Cyaxare contigisse testis est Herodotus. De defectione Solis tam verum est, quam falsum eam sub Cyaxare contigisse. Accidit enim anno vii Astyagis.

Dyna-

DYNASTIA ASSYRIORVM, POSTQVAM A MEDIS DEFECERVNT.] Ingens illud Assyriorum imperium, quod integrum inuasit & tutatus est Arbaces, in multas lacinias sub Arbacis successoribus discerptum est: quod perspicue docet Orosius libro I cap. XIX. *Exin regum Assyriorum imperium in Medos concessit. deinde multis prælijs undique scatentibus, quæ per ordinem dissercre nequaquam aptum est, per varios prouentus ad Scythas Chaldeosque, & rursus ad Medos parili via redyt.* Sub Artyca enim Nabonassarus a Medis deficiens nouam dynastiam in Babylonia condidit, & Salmanassar rex Assyriorum decem tribus in Mediam deportauit. Rursus sub Arbiane Sennacherib rex Assyriorum a filijs occiditur. ita ut Medis imperantibus non solum Assyriam alij inuaserint, sed etiam partem Mediæ iam tum Salmanassar obtineret, quum in eas regiones decem Tribus deportauit. Præterea Esaias, qui sub Sosarmo III Medorum rege prophetare cæpit, XIII, Assyriæ exitium minatur a Medis. Non ergo semper Assyrij Medis paruerunt: sed, quod iam diximus, Chaldæi ab ipsis non semel defecerunt, & rursus Medi eorum rebellionem ulti sunt. quod tam certo constat, ut ex eo Esaiæ loco, & ex verbis Orosij paulo ante productis colligi possit, imperium Medorum varia rebellionum & defectionum fortuna agitatum fuisse. Quin etiam non solum sub Artyca Nabuchodonosorus a Medis defecit, sed etiam sub Panya XXIIII Assyriorum rege Chaldæi Phœnicibus bellum intulerunt, non facturi, siquidem Assyriorum imperio subiecti fuissent. Quare illud imperium clarius est origine & vetustate sua; quam amplitudine, quam non semper integram perpetuauit: quæ initio quidem immensa fuit, postea per subditarum nationum defectiones in multas quasi lacinias diuulsum est, regibus Assyriorum in luxum solutis, & quiduis potius, quam arma, & salutem regni sui meditantibus. Denique si Ctesiæ credimus, vivente Sardanapalo, alius rex in urbe Nino regnabat. Athenæus enim libro XII hæc ex Ctesia refert de Sardanapalo: τὰς γὰρ τρεῖς ἡμέρας, καὶ δύο θυγατέρας, ὁρῶν τὰ πρόγματα κακέμενα, πεοπεπόμφει ἐς Νένον πρὸς τὸν ἐκεῖ βασιλέα, &c. Ctesiam secutus Diodorus Sardanapalum alibi, quam in urbe Nino perijsse scribit. Primi, ut nobis videtur, iugo Medorum excusso pristini regni ius asseruerunt Assyrij, quorum quinque tantum Reges nobis subministrat sacra historia, in quibus etiam Sennacheribi meminit Herodotus, quem Arabum regem vocat, quia, ut putamus, Arabes Scenitæ Babylonijs finitimi, gens acris & strenua, Medis iam in luxum & molliorem vitam solutis, videntur Assyriorum fines inuasisse, & in illis regnum obtinuisse. Secundo Babylonij rebellarunt annis CXXVI ab exitio Sardanapali, duce Nabonassaro, a cuius initio omnes motuum cælestium rationes deducuntur, ut nullum vetustiorem temporum titulum nouerit astronomia. Non enim sub Arbace Babylonij rebellarunt, ut comminiscitur Orosius lib. II, cap. II. *Discedente autem Arbace in Medos, partem regni penes se retinuere Chaldæi, qui Babyloniam sibi aduersus Medos vindicarunt.* Sed fallitur. Primus enim Nabonassarus defecit a Medis, & nouum imperium in Babylonia condidit. Post Nabonassarum illud ingens imperium diuersis casibus, interregnis, latrocinijs, tyrannorum inuasionibus concussum tandem in potestatem Cyri venit. Seriem vero regum a Nabonassaro, ad Cyrum usque, quam hic damus, imperitorum audacia contaminatam ex Ptolemæo partim, partim etiam a coniectura restituimus.

I *Nabonassarus.*] Huius Nabonassari mentio apud unum Ptolemæum extat, pro quo Arabs interpres ineptissime Nabuchodonosorum vertit. Absque Ptolemæo foret, perierat huius regis memoria, nisi quod obiter eius annorum meminit Censorinus. Successionem huius imperij, usque ad Cyrum, nunc primum publicamus. Hactenus enim ea ignorata fuerat.

V *Mardokempadus.*] Hunc esse eundem, quem Merodach scriptura vocat, alibi a nobis demonstratum est. Primo & secundo huius anno Luna defecit, ut ex obseruationibus Chaldæorum Hipparchus, & post eum Ptolemæus, notarunt. Anno XIIII Ezekiæ iusti, regis Iuda, Mardokempadus legatos misit Ierosolyma, qui erat eius imperij septimus, & periodi Iulianæ 3999, anno primo Hebdomadis, siue Semittah, qui annus Romuli morte insignis fuit, & defectione Solari, quam maximæ tenebræ consecutæ sunt, XXVI Mai, neomenia Sivvan. item miraculum umbræ retroactæ hoc anno contigit. Qui epocham mundi maiorem XVIII annis faciunt, quam nos, & quam ratio postulat, ij necessario annum XIIII Ezekiæ statuere coguntur in anno 3984 periodi Iulianæ, annis IX ante initium Mardokempadi. Quod absurdissimum est.

XVII *Nabuchodonosorus.*] Hunc male Nebuchadnetzer Masoritæ vocant, & multi hodie ἑβραίζοντες multum se in Hebraismo profeciſſe putant, si ita potius, quam quomodo omnis vetustas eum vocauit, appellent. Hic in Syria, viuo patre, cum imperio, iure, ac nomine regio bellum administrauit annos XIII, usque ad exitum patris Nabopollassari, post quem XXI annos solus regnauit. Vnde secundus annus Nabuchodonosori apud Danielem Cap. II, est

secundus

secundus horum triginta, quos solus regnauit. Sciendum vero Nabuchodonosorum post mortem patris reuersum in Babyloniam omnia per legatos suos in Palæstina gessisse. Quum enim Ierosolyma capta sunt, ipse erat in Rebla. Constat vero illum locum ii cap. Danielis & veteribus, & recentioribus ignoratum fuisse. ubi Benedictus Pererius, *ut latis equa trima campis Ludit exultim* —

xxi *Nabonidus.*] Hunc Darium Medorum sanguine oriundum vocat Daniel. Vnde Abidyno ex Megasthene Μήδης cognominatur. Chronologorum acumen regem Medorum vocat, quem tantum ex Medis oriundum Daniel dixit. In Apendice librorum de Emend. temp. satis de eo a nobis disputatum est. Hunc in munimento Borsippeno inclusum tandem post diuturnam obsidionem expugnauit Cyrus. quod ab Ieremia ita ordine prædictum fuerat, ut dubitem, maiorne voluptas, an admiratio sit, ea legere. Non enim vaticinium, sed res gesta videtur. τὰ Βόρσιππα autem, quibus sese Nabonidus Medes tutatus est, Strabo Apollinis & Dianæ tutelam fuisse scribit, & λιναργεῖον μέγα vocat, & post eum Stephanus. Iudæorum quoque Digesti Talmudici in Capite חֵלֶק, τῶν Βορσίππων mentionem faciunt in illo Prouerbio: בָּבֶל וּבוּרְסִיף סִימָן רַע לְתוֹרָה. Βαβυλὼν καὶ Βόρσιππα σημεῖον κακὸν τῷ νόμῳ. Iudæi adhuc quærunt, quid sit בּוּרְסִיף.

xxii *Cyrus.*] Babylonij initium Cyri sumunt a xxii anno imperij eius Persici, quod esset primus captæ Babylonis: quemadmodum Iudæi primum annum Cyri vocant, qui erat xxix imperij Persici, & primus tam imperij totius Asiæ, quam laxatæ Iudæorum captiuitatis. Sic Italis alius olim fuit primus annus Karoli Magni, nimirum imperij Romani, alius Francis; regni Francorum. Sic Babylonijs primus annus Alexandri erat, qui septimus regni Macedonici Græcis. Absurde vero Babylonem captam ante Lydos subactos refert Paulus Orosius, auctor alioquin valde bonus. libro autem ii, cap. vi, ridicule ait Croesum obsessæ a Cyro Babyloni suppetias iuisse.

Hinc ad defectionem Arsacis.] Arsaces a Macedonibus defecit primo bello Punico, L. Manlio Volsone, M. Atilio Regulo Coss. Auctor Iustinus. Hoc par Consulum congruit anno periodi Iulianæ 4464, numero Eusebiano mdcclxvii. Sed obstrigillat Suidas: Ἀρσάκης ὁ Παρθιαῖος τοὺς Μακεδόνας, κρατήσας τῶν Περσῶν ἀρχῆς, ἔτει σϟγ ἑκβαλὼν, Πάρθοις τὴν βασιλείαν παρεδέδωκεν. ἔνθεν Ἀρσακίδαι ἐκλήθησαν οἱ Παρθῶν βασιλεῖς. *Arsaces*, inquit, *Parthus imperio Persarum potitus anno* ccxciii, *eiectis Macedonibus, regnum Parthis tradidit*. Nam unde illi ccxciii anni deducendi? Non dubium ab initio Cyri. Sed absunt a Consulatu Vulsonis & Reguli annis xvii, post mortem Alexandri lvii. Maior discrepantia apud Ammianum Marcellinum, qui Seleucum Nicatora ab hoc Arsace debellatum perhibet, ac tum Arsacidarum imperium inijsse. quod falsum est. Parthorum vero regum successionem quandam ut texeret, multa de ingenio diuinare cogitur Onufrius Panuinius noster præsidijs veteris historiæ defectas, ut confidenter annos singulis Regibus attribuat, tanquam scriptores vetustissimi extent, unde illos annos, & regni interualla hauserit. Nos eiusmodi exemplum neque laudamus, neque sequimur; qui neque regum illorum, neque rerum ab illis gestarum memoriam, neque annos, per quos regnarunt, tenemus: ut temerarium sit, quot annos imperarunt, asserere, quum ne ipsos quidem reges satis exploratos habeamus. Romæ in hortis Mediceis hæc inscripto extat.

SERASPADANES. PHRAATIS
ARSACIS. REGVM. REGIS. F.
PARTHVS
RHODASPES. PHRAATIS
ARSACIS. REGVM. REGIS. F.
PARTHVS.

In ijs duo, Seraspades, Rhodaspes Romam obsides missi sunt a patre Phraate, una cum signis, quæ Crasso parthi abstulerant. Strabo non duos, sed quatuor filios obsides missos ait: ὁ δὲ σκεῖνεν διαδεξάμενος Φραάτης τοσοῦτον ἐπαύδασε πρὸς τὴν φιλίαν τὴν πρὸς Καίσαρα τὸν Σεβαστὸν, ὥστε καὶ τὰ τρόπαια ἔπεμψεν, ἃ ἔχ' Ρωμαίων ἀνέσησαν Παρθυαῖοι. καὶ καλέσας εἰς σύλλογον Τιτιον, τὸν ἐπίσκοπον τότε τῆς Συρίας, τέτταρας παῖδας γνησίους ἐνεχείρισεν ὁμήρους αὐτῷ Σεραπαδάνην, καὶ Κεροπαδάνην, καὶ Φραάτην, καὶ Βονώνην (Βονώνην) καὶ γυναῖκας τούτων δύο, καὶ ἡβᾶς τέτταρας, δεδιὼς τὰς τέχνας, καὶ τὰς ἐπιπνεούσας αὐτῷ. Itaque Rhodaspes a Strabone non ponitur.

DYNASTIA SECVNDA PERSARVM.] Arsacidarum ultimo Artabano interfecto, imperium Persis restituit Artaxares: a quo, ad annum quintum Imp. Iustiniani, intersunt anni dcci, ut ex annis successionis horum regum constare potest. Anno quinto Iustiniani

Chosroes

Chosroes regnare cæpit cognomento Magnus, ut ait Agathias, qui temporibus huius regis claruit, neque eius initium ignorare potuit. Deductis ergo 301 de anno Christi 531, in quem conuenit quintus Iustiniani, remanet annus Christi CCXXX, qui est nonus Imp. Alexandri Mamææ. Quare error est in codice Græco Agathiæ, ubi lib. quarto ita legitur, pag. 129 editionis Bon. Vulcanij nostri, cuius beneficio illo auctore Græco fruimur: ὡς ἔπεσιν ὕστερον ὀκτὼ καὶ τεσσάκοντα, καὶ πεντακοσίοις Αλεξάνδρᾳ τῷ πάνυ τῷ Μακεδόνος, πεμπτῳ ἢ ἔτει τῆ θατέρᾳ Αλεξάνδρᾳ τῆ Μαμαίας ἀρχῆς, τῆ τῶν Περσῶν βασιλείας ὑπολαβομένῳ τῷ Αρταξάρῃ. Quod pro τεσσάκοντα legendum sit πεντηκόντα, ex ratione temporum manifestum est. Quartus enim annus Alexandri Mamææ est quingentesimus quadragesimus nonus ab obitu Alexandri Magni. Sed a quarto Alexandri Mamææ, ad quintum Imp. Iustiniani, CCCVI, non CCCI anni sunt. Itaque non est dubium, quin πεντεχρονισμὸς quinquennij ab Agathia commissus sit, aut saltem triennij, siquidem XIIII annos, cum X mensibus illi attribuamus, ut facit Agathias. Vnde in illis verbis Agathiæ duplex error est, alter auctoris, alter librarij: cuiusmodi & duo alij, qui extant pag. 131. κῆ ἢ τὸν τέταρτόν τε καὶ εἰκοστὸν τῆ τῇδε ἀρχῆς ἐνιαυτὸν Νίσιβις ἡ πόλις ὑπὸ Πέρσαις γεγένηται. Tradita, vel potius prodita fuit Nisibis Sabori Persarum regi ab Imp. Iouiano, anno Christi CCCLXIII, quinquagesimo autem & quinto ipsius Saboris. Quare εἰκοστὸν ἀντὶ τῆ πεντηκοστὸν erratum a librario. τέταρτον autem ἀντὶ τῆ πέμπτον est καταχρησις annum absolutum pro currente usurpans. Fuit enim πέμπτον ἔτος ὅτε τοῖς πεντηκοντα. Portentosa annorum dinumeratio horum regum apud Georgium, ex cuius rationibus, a primo anno Artaxaris, ad primum Cosrois Magni colliguntur anni 295, quibus deductis de 531 Christi Dyonysianis, remanet annus Christi Dionysianus 236, quo cæperit regnare Artaxares. Nugatoria sunt. Hoc enim modo initium Artaxaris caderet in annum secundum Maximini. Siquis velit Artaxari annos XV attribuere, necessario eos a VI, non a IIII Alexandri Mammææ deducat oportet, detrahendo tres annos de epocha omnium regum. Ita nec initium Artaxaris incidit in annum periodi Iulianæ 4940. Initium Saporis in 4592 &c.

I *Artaxares.*] Ita vocatur ab Agathia is, qui imperium Parthis ademptum primus Persis restituit. Apud Dionem legitur Αρταξέρξης solenni librariorum errore, quod Zonaras retinuit, qui totam historiam ex Dione exscripsit: quanquam Αρταξάρης, & Αρταξέρξης idem est totidem literis Hebraicis אחשורוש ארת. cuius membrum prius est ארת, quale est in Artabano, posterius אחשורוש est Οξυάρης, vel Ξέρξης, vel Ασσηρος pro apicum varietate, quo nomine māritus Ester vocatus est, cui quum omnia, quæ Xerxi, conueniant, opes, tempus, nomen uxoris, nomen ipsius regis, tamen magni Censores hodierni aliud potius eum, quam Xerxem fuisse volunt. Nam uxor eius Αμ-ισρις. hoc est Am Ester dicta fuit. Et sine priore membro Σπαίρα. Quis negauerit Ester & Σπαίραν eandem esse? Ita vocatam fuisse testis Phylarchus apud Athen. lib. XIII. Quod ipsis mirum videtur, id mediocriter Hebraice scienti non videbitur, qui ex literis Hebraicis facile deprehenderit Assuerum & Xerxem unum idemque nomen esse. Magis mirentur, *Hispal* Latinum, & *Seuila* Arabicum totidem literis idem esse. Nam סבאל, vel אסבאל, ut nonnulli scribunt, est Hispal, & Seuil. Memed Turcæ dicunt, Muhammadun Arabes; quod utrisque scribitur מחמד. Massoritæ Hebræorum Critici Hebraismi peritissimi, linguarum & historiarum exoticarum fuerunt imperitissimi, & nomina propria exterarum gentium alienis apicibus additis ita transformarunt, ut ab ipsis gentibus agnosci non possint. Quia Græcorum lingua plene non potest assequi אחשורוש, ideo quod erat ξκὲρς, id Ξέρξης ipsis est, leuiter deflexo in Hellenismum barbaro sono: ut pro Αξαδραπὰν dixere Σατεράπλω, quod rectius erat Ξαδράπης. Prius membrum אחַ unico Ξ concipitur a Græcis, Massoritis id non est litera unica Ξ, sed nomen dissyllabon Ahas, אָחַשׁ. Sane non leuis discrepantia est litera Ξ, & vocis Ahas. Ideo non parum differunt Assuerus, & Xerxes, ijsdem tamen literis concepta. Αρταξάρης igitur, & Αρταξέρξης, & Αρτοξυάρης totidem literis Hebraice possunt designari. Tamen apud Nehemiam Artaxesta dicitur, qui Græcis Αρταξέρξης: quod indicandum fuit, ne quis eandem scripturam esse putaret. Quare vero Septuaginta virum Ester Αρταξέρξην vocent aduersus fidem Hebraici contextus, caussam nullam possum comminisci.

XXIII *Cosroes.*] Hic quinto anno imperij sui, Christi DXCI, indictione IX a suis patrio regno euersus a Romanis restitutus est. Chronicon Casaub. Ινδ. θ μ' ὑπατείαν Μαυρικίῳ Τιβερίῳ τὸ η'. τότῳ τῳ ἐνιαυτῷ Χοσρόης ὁ Περσῶν βασιλεὺς ἦλθε πρὸς Ρωμαίους ἀνταρσίαν ὑποφεύγων ἀπὸ Βαραμ τὸν αὐτοῦ συμφυλέτης, καὶ διὰ συμμαχίας Ρωμαϊκῆς ἀπεκατέστη εἰς τὴν ἑαυτοῦ βασιλείαν.

XXVIII *Ormisda Iezdegird.*] Quod annos imperarit, non constat inter auctores. Ex ratione magni mensis Neuruz Persici necesse est, eum III annos ut minimum regnasse, quot anni a nobis

nobis assignati sunt. & quidem tot annorum a quibusdam eius regni tempus definitum est. Sed vide quæ de eo in anno Iezdegirdico diximus, & in libris quoque de emend. temp.

DYNASTIA ARABVM SCENITARVM.] Hoc initium cum sequenti Dynastia conferre potes. Primo duces belli, Dynastæ, & magistri militiæ post Muhammeden Pseudoprophetam dicti sunt Emirelmumenin, *præfecti Orthodoxorum.* Deinde quia specie religionis non solum primatum Sacerdotum Muhammedicorum, sed & tyrannidem inuaserunt, Chaliphæ, id est Vicarij, dici maluerunt. Primus Emirelmumenin fuit Abubecher, quem alij Abukara corrupte vocant. Quum ab eius successoribus rectores in Africam & Hispaniam mitterentur, illi Rectores aliquandiu sub eorum imperio regiones illas tutati sunt, iura illis administrantes; ut quanuis ius regium usurparent, & eorum potentiæ nihil præter nomen regis deesset, tamen ut suspitiones omnes nouarũ rerum amolirentur, ij omnia non suo, sed ipsorum Emirelmumenin nomine gerere profitebantur: donec palam & ipsi Emire elmumenin se dici & voluerunt, & iusserunt, & ex præpositis veri reges, aut meri tyranni facti sunt. Vnde non solum omnes Reguli Hispaniæ, sed & Africani quoque Dynastæ Emire elmumenin dicti sunt. Rex quoque Maroci & Fessæ hodie post nomen suum appellationem maiestatis apponit Emirelmumenin. Non enim est nomen proprium, ut neque Francorum Regum Christianissimus, neque Hispanorum Catholicus. Notum, quam miseris modis illud nomen concipiant Historici, Amumin, Amonemin, Miramamolin. Cedrenus Αμερμυμνλῶ 430, 18. Αμερμυνης Ημπεραήλ hoc est, Emirelmumnin Ibrahim. Et 450, 16. quem vocat Μαμουῶ, antea Αμερμυνλῶ vocauerat. 12. Mumenin Arabice proprie est, quod Græcis ὀρθοδοξοι, aut πιστοί. non autem ceremoniæ, ut doctissimus Lewnclauius putauit.

VII *Maavvi.*] vel *Moavvia.* Istius mentio est in libro locorum Actuum Apostolicorum inter opera Hieronymiana, Tomo III. Verba ex eo hæc sunt: *Damascus vrbs nobilis Phœnices, quæ & quondam in omni Syria tenuit principatum, & nunc Saracenorum metropolis perhibetur. Vnde & rex eorum Mæavvias famosam in ea sibi suæque genti Basilicam dedicauit, Christianis in circuitu ciuibus Baptistæ Iohannis Ecclesiam frequentantibus.* Basilicam vocat, quam Arabes Mesgedam. In editionibus perperam *Nauuias* legitur. Erasmus hoc opusculum elegans quidem, eruditum, & Hieronymo dignum perhibet: sed Hieronymi non esse ex eo colligit, quod Hieronymum citet. Adijcere debebat, quod Maavviæ Arabis meminerit, qui anno Christi DCLXI regnare cæpit, ducentis circiter annis post Hieronymi obitum. Alius Maavvia est, cuius in Eusebianis nostris mentio numero MDCCXCIIII.

DYNASTIA CHALIPHARVM.] חליפה cum puncto aspero, CHALIPHA, est *vicarius.* & ita vocari vicarios præfecti prætorij nihil impediret, siquidem Arabice appellandi essent. Sed quum *Naib* idem sit, quod Chalipha, tamen Pontifices soli dicti sunt *Chaliphæ*, Legati autem & vicem principum Prouincias regentes vocantur *Naibin.* ut *Naib essam.* Legatus Syriæ. Ita legendum apud Leonem Afric. lib. VIII, non, ut excusum est, *Nai Bessan.* Chalipharum nomine vocati sunt, qui post Muhammedem rerum potiti sunt, qui & diuinis & humanis præessent. Hoc autem Chronicon ex eo excerpsimus, quod Abraham Zacuthi Salmanticensis ex Ismaelitarum monimentis collegit: & ea, quæ ad Arabes spectant, omissis ijs, quæ ad Christianos pertinent, huc coniecimus, nude & simpliciter rem tractantes, ne quis fortasse simplicitatem barbariem vocare velit.

IX *Ciuitati Irak præfuit.*] Vt Græcis Lacedæmon modo pro regione, modo pro urbe usurpatur, ita etiam hic Irab dicitur vrbs, quæ tamen est regio, cuius Tauris est metropolis. Auctor Marcus Polus Venetus lib. I, cap. IX. Chrysococces vero huius regionis Irak duas urbes ponit, Κεφὰ long. 69, ⅓. lat. 31. ⅔. item Ουασὶτ long. 71, ⅓. lat. 32, ⅔. Istis autem longitudinibus addendi sunt X gradus. De Kupha mentio paulo ante VI in Hasen filio Ali.

XX *Primus ædificare cæpit urbem Bagded.*] Geographus Arabs etiam hunc Mantzor conditorem urbis Bagded fuisse dicit: qui Seleuciam illam amplissimam, cuius vicinitate Babylonem suo æuo in diem exhauriri scribit Plinius, bellorum tempestatibus euersam denuo excitauit, eamque Bagded vocauit. Caussa nominis mihi ignota. Βαγδὰ vocat Zonaras in Theophilo, eamque cum imperito vulgo Babylonem vocat, Βαβυλὼν Περσικὴ πόλις μετρόπολις Σελεύκεια καλουμένη. Geographus Arabs constituit eam ad confluentes Euphratis, & Tigridis. Plinius dubitare non sinit lib. V, cap. XXVI, de Euphrate: *Et parte Læua in Mesopotamiam vadit per ipsam Seleuciam, circa eam præfluenti infusus Tigri.* vnde constat eos rationem fugere, qui in itinerarijs suis scribunt ex ruderibus Ctesiphontis Bagded excitatã fuisse. Laonico Πογδάπις dicitur.

XXIIII *Iohannes filius Masauvia.*] Qui vulgo Mesuæ.

XXX *Turcomanni.*] Ita vocat semper, quos alij Mamluchos. Proprie Turcoman, aut Turcmen est νομαδικὸς, qui stabile stabulum, ut Plautus loquitur, non habet. cuiusmodi est natio, unde

isti Turcomanni sumebantur, Circassis finitima. Apud Haytonum Armenium semper vitiose Tarquinij, pro Turcomannis legitur. Turcomian est nomen gentis, unde multi venalitij, ex quibus, & ex Circassis, corpus stipatorum Soldani Aegyptiorum constabat. Mamluch vero Arabice est ἀργυρώνητος, mancipium ære emptum, item αἰχμάλωτος, qui bello captus in seruitutem redactus est. Non enim audiendi sunt, qui scribunt significare subditos regi. quod ridiculum. Et tamen ij vindicant sibi peritiam Arabismi.

Ibid. *Ab hoc tempore cæperunt serui.*] Leo in sua Africa primum eum, qui ex Mamluchis Soldanus creatus fuit, vocat Piperitim, in capite de Caire. Scriptoribus belli sacri dicitur Turcomenius, quum, ut iam diximus, ita omnes Mamluchi vocarentur.

xlii *Kadar.*] Omnes hi reges superba & magnifica nomina, & cognomina assumebant. *Kadar* est potens, *Elkahar* xxxvi, prævalens, καλιχύων. *Natzar*, *Mantzur*, *Mustenatzer*, omnia hæc sunt ἐπώνυμα νίκης, Νικητής, Νικηφόρος, &c. Deinde vox Din, cum qua nomina componuntur, significat θρησκείαν, religionem, cultum diuinum. Sed neque locus, neque voluntas est omnia persequi: ut neque omnia, quæ ad horum regum historiam pertinent, ex historia Byzantina, Haytone, Polo Veneto, & alijs, hausta in hunc librum conijcere. Hæc alijs relinquenda.

Ibid. *Obijt Noah in Buchar.*] Iste dicitur Nuch in vita Abinsenæ. Buchar autem est urbs Chorasan in vita Auisenæ, quam Sorsan eius discipulus conscripsit; Andreas Alpagus Latine interpretatus est.

Ibid. *Mantzur.*] In vita Abinsenæ *victoriosissimum.* verum quidem eam esse notionem nominis Mantzur. sed reponendum est ipsum nomen Mantzur. Itaque aut hic, aut apud Sorsanum est error. Nam ibi Noah siue Nuch, est filius Mantzur. hic vero est pater.

xliv. *Eo tempore, quum Astrologi assererent.*] Simile Decretum vanitatis Genethliacæ anno Christi mclxxix lege in Prolegomenis Manilianis.

xlix *Tzelaheddin.*] Qui nobis Saladin, felicissimus & prudentissimus bellator. Tzelaheddin est iustitia religionis, δικαιόθρησκος βασιλεύς.

Ibid. *a quo Baldevinus Rex victus.*] Baldvvinum regem Historiæ nostrates captum perhibent a Saladino anno mclxxxvii, qui hic summersus in fluuio dicitur non longe ab urbe Tripoli. At Geographus Arabs mendose in flumine Nilo.

li. Quæ in hac perioche de incunabulis imperij, & opum Tatarorum narrantur, compara cum ijs, quæ Polus Venetus, & Hayton literis prodiderunt. Nam in multis non parua discrepantia.

liii. Historiam huius Sultani Aegyptij, qui & igne & aqua perijt, plene habes in libro gestorum, & expeditionum Ludouici ix Francorum regis, auctore viro illustri eius contubernali Iohanne Dynasta Ionuillæ in Campania Remensi, cap. xliii. Quare hic fuerit aliquot annorum ἀναχρονισμός. Hoc Sultano extincto, parum abfuit, quin S. Ludouicus in Sultanum creatus sit, quanquam suæ potestatis non esset, & captiuus a Turcomannis detineretur, qui ab eo tempore ex corpore suo Sultanos creare cæperunt.

Ibid. *Halacho igitur venit in Bagded, eaque vastata.*] Vastata fuit a Tataris anno Hegiræ dclvi Christi mcclvii, ut est apud Leonem Africanum, libro ii, capite de sectis Muhammedismi. ubi perperam excusum 1207, pro 1257.

Ibid. *Ab eo tempore hactenus nullus fuit Chaliphas in Aegypto.*] Historia copiosa extat apud Marcum Polum Venetum lib. i, cap. viii, qui hunc Tatarum vocat Vlau Chan, qui hic est Halacho, Haytono Halau.

Dynastiæ othmenidarvm.] Hæc conferri possunt cum Annalibus Turcicis, quos edidit & illustrauit vir impense doctus Iohannes Levvnclauius. Idem enim principium est huic Chronologiæ, quod illis Annalibus. Sed utrisque non semper conuenit in nominibus. Erit quædam voluptas, neque minor fructus hæc cum ipsis Annalibus contendere. Auctor huius Chronici aliquando more Turcorum nomina Arabica truncare solet, ut מוראד Morad illi est Turcice, quod Arabibus עמורת Amurath. & quædam alia, quæ sciens prætermitto.

ix Moradchan: *Anno* dcccxxxv *defecit Sol.*] Imo dcccxxxvi, Iunij xvii, anno Christi mccccxxxi, Schevval xxviii, Sivvan xxx. Epacta Iuliana tam æquabilis, quam castigata: ix.

x. Svltan mehemed. *Anno* dcccclvii *capit regiam urbem.*] Muharram illius anni conuenit xii Ianuarj feria vi, anno Christiano Dionysij mccccliii. Quo anno omnes fere captam scribunt xxix Maj, feria ii, quæ erat xx Giundi prioris. Nam delirat auctor annalium Turcicorum, quos vir eruditus Lewnclauius a se illustratos edidit.

xi. Svltan baiazet. *Anno* dcccxc *defecit Sol dodrantem.*] Verum. Hoc enim accidit xxviii Sephar xvi Martij anni Christi Dionysiani, mcccclxxxv.

Dynastiæ

DYNASTIÆ FLORENTISSIMI, AMPLISSIMI, AC VETVSTISSIMI SINARVM IMPERII] Sinas etiam Σίνας Marcianus ὁ περιηγητὴς scriptor vetustissimus vocat. Post quem Ptolemæus circunscribit eos ab Oriente γῆ ἀγνώστω, *terra incognita*, quum satis constet, non terra, sed Oceano Iappanensi, eos finiri. Arabibus dicuntur צינין *Tzinin*. Vnde eorum metropolis Θῖναι: quia Θ cum leni sibilo, Τζ cum densiore effertur. Propterea Lusitani primi omnium, quod illud sibilum exprimere non possent, *Chinas* vocarunt, a quibus vitiosa appellatio Chinarum ἀντὶ τῦ *Sinarum*, aut *Tzinarum*, in omnem Europam propagata est. Durius extulit Chrysococces, apud quem scriptum extat ΝΤΖΙΝ ἀντὶ τῦ Σινῶν, cuius regni metropolim unicam ponit Χαὶζὲ long. grad. CLXII. lat. XXXIII. quæ dimensio tractui ad Gangem conuenit. Sed longitudini addendi sunt grad. decem, ut supra monui. Ita recte Sinarum tractui longitudo conueniet. Nos contenti erimus *Sinas* vocare, ut ratio postulat, ac suum cuique pronunciandi usum relinquere. Castigandi uero sunt, qui Esaiæ XLIX, 12 סינים pro *Sinis* accipiunt. Quum Sinæ dicantur, צינין ut diximus. סינים autem sint in terra Chanaan, vicini Hevæis in finibus Arabiæ. Genes. X, 17. Eorum vetustissimam Regum successionem, & Dynastias ex itinerario Augustinianorum Eremitarum hic posuimus, dum ex nostrorum Argonautarum velificationibus certiora de illis expectamus : quum plenum aleæ sit de illis aliquid statuere, quæ nobis per caliginem duntaxat nota sunt. Quo tempore Marcus Polus Venetus in illis partibus degebat, Tatari ea loca virtute atque armis occupata obtinebant, quibus per annos XCIII potiti sunt. Iis pulsis iterum Sinæ pristini regni solium asseruerunt. Eorum rex Bonog regnabat admodum iuuenis anno Christi MDLXXX. Ab initio Tzintzom Regis, ad propositum annum Christi, intersunt anni MM. qui retro ab eodem anno Christi putati desinunt in duodecimo anno belli Peloponnesiaci, quando stupendus ille murus, qui Tataros a Sinis diuidit, a Tzintzom constructus est. Eum mutum cum omnibus Sinarum prouincijs in eorum Mappis Geographicis pictum cum summa voluptate vidimus.

DYNASTIÆ REGVM LYDIÆ.] Tres familiæ Sardibus imperarunt: Ατυάδαι, ab Atys patre Lydi, a quo Λυδοὶ dicti, qui Μήονες antea. Ηρακλεῖδαι, quorum primus Argon, ultimus Candaules. Μερμνιάδαι, quorum primus Gyges, ultimus Croesus, & ipsi quoque Ηρακλεῖδαι.

ATYADARVM STEMMA.

Pater	*Mater*
Iupiter	Terra
Manes Iouis F.	Calirrhoe Oceani F.
Cotys Manetis F.	Halie Tylli Aborigínis F.
Adies & Atys Cotyos F F.	Callithea Choræi F.
Tyrrhenus, & Lydus Atyos F F. a quo Λυδία ἡ πρότερον Μηονίς.	

In Atyadarum quoque numero fuit, ut puto, Ερμων Rex, qui Lydis & Phrygibus dicebatur Αδραμὺς, καὶ Αδραμὼν, & a quo urbs Αδραμύττιον. Sane ἔ Ατυ☉ nomen Lydis venerabile fuisse, argumento fuerint nomina Αλυάττης, Σαδυατης, composita ex Αλυς, Σάδυς, & Ατης. Vni etiam ex liberis Crœsi nomen Ατης fuisse auctor Val. Maximus. In nominis orthographia auctores variant; quibus Ατης, & Αττης, item Ατυς Ατυ☉, Αττης Αττυ. quod nomen quum esset illi Cybeles amasio, totidem modis a scriptoribus mythologis & Poetis enunciatur: ut Nicandro ὀργασήμου Αττεω, est ἀπὸ ἔ Αττης Αττυ, non ἀπὸ τῦ Ατυς Ατυ☉. Etiam unus de posteritate Herculis Ατυς dictus fuit, filius Omphales Lydorum Reginæ. Strabo lib. V. ὁ Ατυς εἷς τῶν ἀπογόνων Ηρακλέους καὶ Ομφάλης δυοῖν παίδων ὄντων, κλήρῳ Λυδὸν μὲν κατέσχε, τὸν ἢ Τυρρηνὸν, τὸν πλείω συστείλας λαὸν, ἐξέστλε. Quot autem reges ex dynastia Atyadarum fuerint, aut quot annos singuli, & simul imperarint, incompertum est nobis. Videtur Hermon ex illis fuisse, & Κάμβλης, quem Xanthus ἐν Λυδιακοῖς scribit uxorem suam in frusta sectam comedisse. Κάμβης, non Κάμβλης, una litera minus Aeliano dicitur, lib. I. cap. XXV ποικίλ. Omphale quoque ex Atyadarum familia fuit. Hactenus de prima Lydorum regum familia. Secundo loco Dynastia Heraclidarum, auctore Argone Herculis ex Alcæo nepote. Alcæus enim Herculis & Omphales filius. Herodoto est nepos, non abnepos. Καυδάυλης, inquit, ὃν οἱ Ελληνες Μυρσίλον καλέουσι, τύραννο☉ Σαρδίων, ἀπόγονο☉ ἢ Αλκαίε τῦ Ηρακλέους. Αργων μὲν γὰρ τῦ Νινυ τῦ Βήλε, τῦ Αλκαίε πρῶτος Ηρακλειδέων βασιλεὺς Σαρδίων ἐγένετο, Καυδαύλης ἢ ὁ Μύρσε ὑστατος. Ita Argon iste quintus fuerit ab Hercule. Sed quis non miretur Ninum Beli filium unum ex posteris Herculis fuisse, qui annis mille ut minimum Nino Beli filio posterior fuit?

Aut est Herodoti, aut librariorũ error. Porro Herodotus scribit Alcæũ Herculis filiũ non ex Omphale, sed ἐκ τῆ δάλης τῆ Ιαρδάνε: quem non Αλκαῖον, sed Κλεόλαον vocat Diodorus lib. ΙΙΙΙ: προυπῆρχε ὑπὸ τῷ Ηρακλεῖ κζ΄ τὸν ἐ δαλείας καιρὸν ἐκ δάλης ὑὸς Κλεόλαος. Ita δάλω intelligit πλὼτῆ Ιαρδάνε, ut Herodotus. quam tamen Omphalen alij dicunt. vnde Ιαρδανίλω, vocat Musæus,

ὡς θεασω Ηρακλῆα θοὸς χρυσόῤῥαπις Ερμῆς
θηλύειν ἐκόμιζεν Ιαρδανίλω πλὶ νύμφλω.

Ex Omphale autẽ Hercules Laomedonta genuit, ut scribit Palæphatus, qui Diodoro Λαμὼς dicitur, Apollodoro Αγέλαος, qui potius videtur idem cum Cleolao fuisse. Igitur ex Regina Omphale, eiusque filio Laomedonte stemma regum Heraclidarum Lydiæ demittitur, qui Sardibus secundo loco post Atyadas imperarunt; per viginti duos reges παῖς ὢν ἐκ πατρὸς δεξάμενος, ut scribit Herodotus, quingẽtos & quinque annos: de quibus XXII Regibus, tres tantum in hoc Catologo extant, Ardysus, Alyattes, & Meles, qui μήλης est Herodoto; Μέλης Eusebio, qui ab ipso Herodoto dicitur πρότερος βασιλεὺς Σαρδίων, non utique primus rex Sardium, sed prior rex, quam Mermnadæ regnarent. Aliud enim est πρῶτος βασιλεὺς, aliud πρότερος βασιλεύς. Nam πρῶτος βασιλεὺς est primus ordine eorum, de quibus agitur. πρότερος βασιλεὺς, qui prior est tempore, & ante eum, de quo sermo est, regnauit, etiam si de ordine non agatur. Denique πρῶτος βασιλεὺς est πάλαι πρότερος χρόνῳ. Valla enim male *primum regem* vertit. Tertia Dynastia fuit Mermnadarum, ad quos quomodo ex Heraclidis imperium translatum sit, habes apud Herodotum. Sed & ipsi quoque Heraclidæ fuerunt. Nam ex Omphale duos suscepit filios Hercules, Laomedonta, a quo prior familia regum Lydiæ Heraclidarum: item Agelaon, a quo Mermnadę. Appollodorus: ἐξ Ομφάλης ὑπ' Αγέλαος, ὅθεν κὴ τὸ Κροίσε γένος. His animaduersis, nunc ad epocham Ardysi veniamus. Herodotus scribit Crœsum captiuũ apud Cyrum consenuisse. Alij eundem Crœso finem, quem regno eius, statuunt; in quibus Sosicrates Lacon vetustissimus Chronologus refert Periandrum Cypseli filium Corinthiorum tyrannum obijsse ante Croesum annis XLI, cæde Crœsi proculdubio imperium Lydorum terminãs. Obijt autem Periander, teste Laertio, exitu Olympiadis XLVIII, hoc est anno Iphiteo desinente CXCII. Accedentibus annis XLI, colliguntur ab initio primæ Olympiadis, ad exitum Croesi, anni CCXXXIII. Ergo Croesus obierit anno periodi Iulianæ 4170. Ab initio autem Ardysi, ad exitum Croesi, interuallum est annorum CCXLVII: quibus de 4170 deductis, relinquitur initium Ardysi annus periodi Iulianæ 3923. Et proinde initium Gygis primi Mermnadarum congruit anno 4002. Herodotus autem ab initio Agronos, ad initium Gygis, putat annos DV: quibus deductis de 4002, remanet initium Agronos, 3497, annis 280 post Exodum Hebræorum. Tanta est huius imperij vetustas. Itaque initium Gygis concurrit cum anno primo Olympiadis XVII, non autem XVIII, ut est apud Clementem: qui fortasse est error librariorum. Longius a vero abest post Africanum Eusebius, qui secundo anno vigesimæ Olympiadis initium Gygis statuit. Herodotus perhibet, captis Sardibus, & Lydia subacta, Cyrum ad subigendam Babyloniam animum applicasse. Ideo non leuiter hallucinatus est Paulus Orosius, qui post Babylonem captam, Sardium expugnationem ponit. Nam a capta Babylone, statim ad partes Orientis subigendas Cyrus se contulit: neque unquã ab eo tempore in Asiam minorem pedem retulit. Ab Agrone igitur primo Heraclidarũ Lydiæ Regum, ad exitũ Croesi Mermnadarum ultimi, & XXVII regum Lydiæ, colliguntur anni absoluti DCLXIIII desinentes in exitu Olympiadis LIX, non, ut Eusebius, & Solinus cap. VII, in Olymp. LVIII.

XXII *Candaules.*] Iste Myrsi filius fuit, teste Herodoto: & tamen Meleti, non Myrso patri successit. Præterea dictus fuit a Græcis Μυρσίλος, ut prohibet idem Herodotus. Fuit alius Myrsilus tyrannus Alcæo poetæ infestus, ut ipsemet prodit, Νῦν χρὴ μεθύσκεσθαι, νῦν πινὰ πὸς βίαν Πίνειν, ἐπειδὴ κάτθανε Μυρσίλος.

Dynastia sex regvm pergami.] Attalus, qui hic Regum ordine tertius est, decessit anno quadragesimo quarto regni, septuagesimo & altero ætatis suæ, C. Cornelio Cethego, Q. Minutio Rufo Coss. teste Liuio, lib. XXXIII. Attalus autem Φιλομήτωρ sextus in ordine regum obijt P. Mucio Scæuola, L. Calpurnio Pisone Frugi Coss. Interuallum, anni LXIII, qui cum XLIII solidis compositi, quot Attalus tertius Rex imperauit, ab initio eius, ad exitum huius Attali postremi, fiunt anni CVII absoluti. Apud Strabonem tamen decennio amplius legimus, quem decem annorum errorem in annis Eumenis commissum esse non dubitamus, ut pro MΘ in Strabonis codice, ΛΘ legendum sit. Reliqua constant. Attalus tertio loco positus est is, qui Gallos debellauit, atque illis eam regionem, quæ ab eis Galatia postea dicta est, assignauit, quo tractu temporis, eodem mense, utrunque sidus defecit. Ipsius pater Attalus frater Φιλεταίρε τῆ Ολιβίε vocatus est Ταυροφόνης ab oraculo, ipse autem Ταυρόκερως, vt auctor est Pausanias, qui eius rei rationem non reddit, quæ tamen manifesta

manifesta extat in nummis Regum Επιγόνων, id est Alexandri successorum, in quorum aliis reges sunt taurinis, in aliis arietinis cornibus, ut in Lysimachi nummis. Nam Philetæros ὁ Ὁλιθίας fuit præpositus Gazæ Lysimachi, quæ reposita erat in castro munitissimo Pergamo. Vnde notum illud Daphidæ poetæ maledicentissimi in reges Pergami:

πορφύρεοι μώλωπες ἀποβρίνημα γάζης
Λυσιμάχου, Λυδῶν ἄρχετε, καὶ Φρυγίης.

μώλωπας, siue vibices, vocat, id est mancipia, quod primus eorum Philetærus eunuchus tanquam seruus Pergamenæ gazæ custos ab hero Lysimacho impositus fuit. ἀποβρίνημα γάζης Λυσιμάχου, tanquam ipsi fuerint ramenta Gazæ Lysimachi, quam primus Philetærus vindicatam post mortem Lysimachi, deinde ipse moriens transmisit ad fratres suos. Itaque reges Attali vocat scobem illarum diuitiarum, quarum subsidio Lydiæ & Phrygiæ imperium occuparunt. Primus vero horum Regum, siquidem Straboni credimus, qui & diadema sumpsit, & nomen Regium usurpauit, is fuit Attalus tertius in ordine Regum. Straboni aduersari videtur nummus, quem vidimus, Philetæri ℔ Ὁλιθίας, in quo hæ literæ extant, ΦΙΛΕΤΑΙΡΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ, quum tamen in numismate Farnesij Cardinalis is diadema non habeat, sed coronam frondeam, tanquam Regis nomen assumere vereretur. Tzetzes scribit Lydorum lingua Ἄτταλον esse, quod Hebræis Νῶε, id est παῦσιν.

Νῶε καὶ Ἑβραίοις ἦν, παῦσιν δὲ ὁ Νῶε λέγει,
ὡς τοῖς Λυδοῖς ὁ Ἄτταλος παῦσιν ὁμοίως λέγει.

De crudelitate & ferinis moribus ultimi Attali habes apud Iustinum extremo libro XXXVI. Hunc φιλομήτορα vocat Strabo, Marcianus ὁ εὐεργέτης φιλάδελφον.

REGES TYRI. Hæc Regum Tyriorum præstantissima Chronologia ex ipsorum Tyriorum & Phœnicum Annalibus desumpta est: de quibus satis egimus in Appendice Fragmentorum Berosi, & aliorum. Hic ab initio Iromi Abibali filij, ad initium Pygmalionis, intersunt anni CXXXI, ad fugam autem Didonis, anni CXXXVII. Anno periodi Iulianæ 4568 euersa est Carthago a Scipione Africano minore, annis secundum quosdam, ab eius conditu, ut refert Eusebius, DCCXLVIII: quibus deductis de 4568, remanet annus conditæ Carthaginis, aut fugæ Didonis, 3820. Rursus deductis 137 de 3820, remanet annus primus Iromi 3683. Sed Annales Tyrij, referente Iosepho, statuunt conditum templi Solomonici anno XI Iromi completo. Conditus autem Templi incurrit in annum periodi Iulianæ 3696. si anno currente 480 Exodi, non absoluta statuatur. Deductis 3683, remanent anni solidi XIII. Atqui debebant esse tantum XI absoluti. Biennij igitur tantum discrimen est inter Annalium Phœniciorum, & sacræ paginæ rationes. Nos igitur, qui scimus conditum Templi in annum 3696 periodi Iulianæ incidisse, deductis undecim solidis, statuimus verum initium Iromi in anno 3865 periodi Iulianæ. Vides Annalium Phœniciorum & sacræ Chronologiæ manifestum consensum aduersus Catharorum huius sæculi oracula.

Pygmalion huius anno VII *Dido.*] Annus septimus Pygmalionis congruit anno 3822 periodi Iulianæ, qui deductus de anno Carthaginis euersæ 4568, relinquit interuallum a fuga Didonis, ad coloniam Tyriorum Carthaginem a Didone profuga deductam, annos DCCXLVI, non DCCXLVIII, ut est apud Eusebium. quod tamen paruum dictu discrimen est in tanta vetustate gestorum, & tanto temporis interuallo. Græcos illos, unde illam epocham hausit Eusebius, non aliunde, quam ex Tyriorum annalibus hoc didicisse credimus. Nam certum est, quum essent pagani, eos ex sacris literis, quas nunquam legerant, hoc haurire non potuisse, quum etiam hodie illarum periti, atque in illis subacti, in epocha Templi eruenda multum a veris rationibus aberrarint: qui si ex Tyriorum Annalibus id indagassent, biennij tantum σφαλισμὸν commisissent, qui non fuisset tanti, præsertim ille XVIII annorum, quo rationes omnes Chronologiæ contaminarunt.

Ithobalus.] Alterum fragmentum huius Chronologiæ. Magnum χάσμα inter utrumque. Initium huius Ithobali demonstratum est Capite superiore de Epochis. Ex epocha huius Ithobali pendet demonstratio initij expeditionis Syriacæ Nabuchodonosori.

IVDICES.] Apud Pœnos, Tyrios, & Hebræos, quorum una dialectus fuit Chananæa, magistratus optimo maximo iure ita distinguuntur, ut alij sint Reges, alij Iudices. Nam quos Athenienses διαγοντας διὰβιε, eos Hebræi & Tyrij *Sophetim*, Carthaginienses Tyriorum coloni *Suphet*, eodem verbo appellabant, id est κριτάς. bini creabantur teste Cor. Nepote, qui eos Reges vocat, ut & Cato, qui in Originibus scribebat πολιτείαν Carthaginiensium tribus membris constare, plebe, optimatibus, regibus. nimirum per reges, duos Suffetes intelligit. Vide Seruium VIII Aeneid. in illud -- *Populumque patresque Sidonios* -- Tertullianus, quum librum Iudicum, librum Censorum vertit, non plene satisfacit notioni verbi. Græci, ut

dixi, recte ἄρχοντας διὰ βίβ vocauerunt. Philon βιβλίον κεμμάτων, potius, quam κεφ. quem dimodum quidam βίβλον τ βασιλέων maluerunt, quam τ βασιλέων.

Merbal Babylone accitus.] Verum est Babylone ad Tyriorum dynastian venisse, non tamen a ciuibus accitum, sed a Nabuchodonosoro regem illum Tyrijs impositum, Mytgono, & Geratto tratribus, qui a Babylonijs defecerant, a Nabuchodonosoro subactis: quanquam unum tantum alloquitur Ezekiel capitibus xxvi., xxvii, xxviii, annis xii ante euentum hæc prædicens. Anno enim periodi Iulianæ 4136, qui erat xxxi ab expeditione Nabuchodonosori, & ultimus vitæ eius, Merbal Babylone accitus a Nabuchodonosoro rex, aut Iudex, siue Suffet, Tyrijs datus est.

HEBRAEORVM TEMPORA.] De epocha Adam & conditu rerum non opus iterare, quæ in Capite de Epochis, & alibi abunde tractauimus. De Exodi quoque epocha satis demonstratum. Ἐπιλογισμοὶ χρονολογικοὶ dupliciter fiunt; aut ἀποδεικτικῶς, *demonstratiue*, ut per motus cæleſtes, per characterem hebdomadicum, per comparationem priorum temporum cum posterioribus, per notationem anni apud auctores: aut προσθαφαιρετικῶς, id est, κτ' πρόθεσιν καὶ ἀφαίρεσιν, *adiectione*, aut *detractione*. Priori modo præscribi non potest. Posterior in controuersiam sæpe vocatur, lubricus & plenus aleæ. Nam ex dinumeratione annorum, qui est modus κτ' πρόθεσιν, a conditu rerum, ad Exodum, fuerint anni 2667 absoluti. Sed ex comparatione interualli, quod interiectum est inter descensum Iacob patriarchæ in Aegyptum, & annum Exodi, posterior modus arguitur, & locum habere non potest. Nam Kahath auus Mosis descendit cum auo suo Iacobo in Aegyptum. Genes. xlvii, 11. Itaque a Kahath, ad annum Mosis octagesimum, interuallum angustius est, quam ut annis cccxxx, qui a Mose præscripti sunt, complendis satis esse possit.

ANNI AB ADAM κτ' πρόθεσιν.

Ad Diluuium,	1655	1659
Ad natum Abraham,	293	1948
Ad natum Isaac	100	2048
Ad natum Iacob	60	2108
Ad descensum in Aegyptum	129	2237
Ad Exodum.	430	2667

Atque hæc interualla hoc modo posteriore, id est κτ' πρόθεσιν, & dinumeratiue, colliguntur. Sed quia, ut dixi, a descensu Kahath vix dimidium annorum cccxxx colligi potest, propterea vetustissimi Iudæi tam ante, quam post Christum, item Paulus Apostolus ad Galatas, Iosephus, interpretes Christiani, omnes uno ore, ab anno promissionis, qui est septuagesimus quintus Abrahami, illos cccxxx annos ordiuntur. Aduersus tot sententias aliter pronunciare, id fuerit, ut Lyricus dicebat, ὁμοίως χωρεῖν τῷ χρόνῳ, *cum rationibus temporis manum conferere*: ne addam, hoc facto verbum diuinum contumeliæ exponi, & libidini furiosorum, stolidorum, impudentissimorum interpretum vexandũ obijcere. Quare contenti simus hac simplicissima interpretatione, quæ auctoritate, non demonstratione, nititur. Qui negant Paulum Apostolum in illo celebri ad Galatas loco interuallum annorum cccxxx ab anno promissionis deducere, ne, quo digni sunt, audiant, fruantur suo sensu. εἰ δέ τις δοκεῖ φιλόνεικος εἶναι, καὶ μὴν τοιαύτην συνήθειαν οὐκ ἔχομεν, οὐδὲ ἡ ἐκκλησία Θεοῦ. Ab Adamo igitur, ad natalem Abrahami, anni sunt ex dinumeratione, καὶ κτ' πρόθεσιν: ab Exodo autem, ad nos, ex demonstratione. medium interuallum ex auctoritate, & interpretatione. Ab Adam igitur ad lxxv annum Abrahami, interuallum est, anni 2023. quibus si accedat 430, fient omnes ab Adam, ad Exodum, anni 2453. Itaque hoc modo anni ab Adam, ad Exodum, absoluti sunt 2452, quibus deductis de interuallo annorum κτ' πρόθεσιν collectorum 2667, remanent anni 215 excurrentes supra rationes interualli demonstratiui, quod est dimidium annorum cccxxx. Ergo alteros ccxv morati sunt in Aegypto: quos Epiphanius vocat διακόσια πεντεκαίδεκα τ Ἰσραηλιτῶν παροικίας ἔτη. Idem etiam reperies apud Iosephum initio cap. iiii lib. ii. quod tamen κτ' τὸ ῥητὸν aduersatur Commati 40, Cap. xii Exodi, secundum interpretationem autem, & consequentias, conciliatur veritati. Aliter enim facere non possumus. Sciant vero studiosi, quosdam biennium, plusquam nos, ab Adam, ad Exodum, putare, 2454 annos absolutos, idque propter natalem Arphaxad, qui contigerit anno secundo diluuij. Nos non omisimus quidem illum annum, sed annum ō Noe, & mlx lvi Diluuij currentes accipimus,

pimus, non absolutos. Ita pariabunt rationes. Et de hoc plenius in Elencho Orationis Chronologicæ prophetæ cuiusdam. Præterea maior pars meliorum Chronologorum annum Exodi labentem ponunt non 2455, sed, ut nos, 2453.

Abraham.] Nos hic annos nullos apposuimus, quod procliue sit eos inuenire. & præterea relinquendum aliquid industriæ studiosorum exercendæ.

Amram.] Ita Hebraice, & in Biblijs Latinis, scribitur. Græci cum β, ἀμβεζὰμ, quia eorum ὀρθογραφία non patitur μ cum ρ continuari. Ex hac ἑξδ interpretum orthographia multi ex veteribus ἀντὶ τοῦ Αμβεζὰμ, Αβραὰμ extulerunt, ut vetustissimus Scriptor Demetrius, citante Eusebio, περὶ παρασκ. ℔ 248. 249. quod mendum non librario, sed auctori adscribendum. quater enim legitur. Quin etiam Epiphanius disserte Αβεζὰμ patrem Mosis vocat, non Αμεζὰμ, aut Αμβεζὰμ: & ut distinguat eum a patriarcha patre Isaac, auo Iacob, Αβεζὰμ ἕβδομον eum vocat. Verba eius ἐν Αγκυρωτῷ, pag. 515. Καὶθ ἣν κζ τῶν εἰς Αιγυπτον καθοδον ἐν τῷ ἑξηκοστῷ πέμπτῳ αὐτὸ ἐτῇ γεννᾷ τὸν πατέρα Μωυσέως Αβεζὰμ. γίνονται τοίνυν ἀπὸ τοῦ πρώτου Αβεζὰμ τοῦ ἑβδομηκοστοῦ αὐτὸ πέμπτου ἔτους, ἕως τῆ γενέσεως τοῦ ἑκάτου Αβεζὰμ, ἔτη σπ. Itaque patrem Isaac Αβεζὰμ πρῶτον, patrem Mosis Αβεζὰμ ἕβδομον, κζ διαφόλῳ vocat, nimirum quod idem utriusque nomen esse putaunt אַבְרָם & עַמְרָם.

Iosua.] Quemadmodum a descensu Iacob Patriarchæ in Aegyptum, ad Exodum, interuallum minus est, quam dinumeratio colligit: ita a morte Mosis, ad conditum Templi, plus colligitur ex dinumeratione, quam ex auctoritate Scripturæ, quæ illud interuallum definit annorum CCCCLXXX, aut CCCCLXXIX. Vtrunque interuallum controuersum est, alterum κζ τὸ ἐλαττον, alterum κζ τὸ πλέον. Nos tam veteres Iudæos, quam recentiores Chronologos nostros sequuti annos ἀναρχίας distinximus, & non omnia interualla Allophylorum ipsis attribuimus, sed ex illis ea iudicibus tantum reddidimus, quæ a scriptura definiuntur, ut ex Chronographio ipso paret.

REGVM HEBRÆORVM SVCCESSIO.] Epocha Exodi validis argumentis asserta, & initium Nabuchodonosori, & casus Ierosolymorum ab hoc Capite; tanquam catena, deducta non sinunt nos de initio Dauidis dubitare. Proinde quum epochæ Exodi & exitij Sedekiæ demonstratiue inuestigatæ sint, facile erit deinceps regum seriem deducere, qua deprehensa, a conditu Templi, ad casum Sedekiæ, anni sunt præcise 427. quod quidem interuallum, præter quam quod ἐκ τῆ προδιαφωνήσεως constat, etiam ex demonstratione asseri potest. & quidem ἐκ τῆ προδιαφωνήσεως, quod κζ πρόδηλον, ab Exodo ad conditum Templi, & hinc, ad casum Sedekiæ, interualla disserte concepta sunt. ab Exodo quidem, ad fundamenta Templi, ex testimonio Scripturæ, a Templo, ad cladem Sedekiæ, ex dinumeratione annorum Regni Iuda. Rursus demonstratiue idem interuallum asseritur, quod de eo deductis XLVII, numerus residuus est septenarius. Quare autem XLVII sint deducenda, suo loco explicatum est, & infra repetetur. Quod si residuum non esset numerus septenarius, error calculo interuenisset, idque ex eo, quod anni labentes pro absolutis sumpti essent. Dicimus igitur, ab anno Exodi, ad finem Sedekiæ, annos absolutos interesse 907, & annũ 908 labentem fuisse ultimum Sedekiæ, qui erat Sabbaticus. Primus annus septenarius erat quadragesimus septimus ab Exodo, & quadragesimus octauus erat primus primæ Hebdomadis. Quadraginta septem igitur solidi anni de annis Exodi deducendi ad methodum Hebdomadis, & Iobeleorum. Deductis igitur 47 solidis, de anno Exodi labente 908, remanet annus 861 ab initio primi Iobel. quæ sunt Hebdomades CXXIII, Iobelea XVII absoluta, hebdomades quatuor de Iobelæo XVIII. Itaque Templi excidium contigit anno ultimo ad finem decurrente Hebdomadis quartæ Iobelæi decimi octaui. Quare demonstratio hæc ostendit ἐν τῆ προδιαφωνήσει nullum errorem dinumerationi interuenisse. De annis igitur Exodi absolutis 907, deducto interuallo annorum 480 ab Exodo, ad templi fundamenta, supereſt interuallum a templi conditu, ad casum Sedekiæ, annorum 427. de quo doctiores quidem Chronologi nihil mutant. Sed viderint, quomodo interuallum hoc, quod ipsi definiunt annorum 427, tueri possint, quum Regi Ioramo annos VIII aduersus definitum a scriptura modum, attribuunt, quæ VIII tantum annos regnasse testatur. Hoc modo interuallum illud fuerit annorum 432, non autem 427. Rursus intra fines huius licentiæ continere sese noluerunt, sed laxiores habenas confidentiæ permiserunt, quum interregnum inter finem Amasiæ, & initium Azariæ infindunt. Ita pro 427 annis 443 consurgunt a conditu templi, ad casum Sedekiæ. Et tamen 427 annos illud interuallum esse dicunt: qui 430 duntaxat fuerint si κζ πρόδηλον negotium transigatur. Nam non semel diximus, a Scriptura labentem annum pro completo usurpari. Regi Abiam attribuit annos III, qui solidum biennium regnauit, & tertio regni obijt. Iniuit enim regnum anno Ieroboami regis Israel XVIII. Asæ

autem ſucceſſoris Abiam regnum incipit anno xx eiuſdem Ieroboami. Interuallum anni duo ſolidi, quot ſcilicet Abiam regnauit, inſuperhabito tempore, quod inchoauit de tertio anno. Rurſus omnes Chronologi Athaliæ annos vii imprudenter aſſignant. Nam ſex annos duntaxat occultatus fuit puer Ioas, ſeptimo autem Athaliæ matris collocatus eſt in throno auito. ii Regum, xi, 3, 4. Denique viginti duo anni donantur Ioakimo & Sedekiæ, qui xxi tantum annos ſolidos regnarunt. Anni vero labentis pro abſoluto, & vice verſa, plurima extant in ſacris libris teſtimonia. Tribus ſelectis contenti erimus. ii Regum, cap. viii, 25, Ochozias Iorami F. Ieroſolymis regnare incipit anno duodecimo Ioram filij Achab. At cap. ix, 29, init regnum eiuſdem anno undecimo. Rurſus i Regum, cap. xv, 33, Baaſa init regnum in Iſrael anno tertio Aſa regis Iuda. regnauit annos xxiiii. ibid. Succeſſor autem eius Ela cæpit regnare anno xxvi eiuſdem Aſa. Exod. xvi, 8. Atqui a tertio Aſa, ad viceſimum ſextum eiuſdem, ſunt anni abſoluti xxiii, non xxiiii. Poſtremo Ochozias rex Iſraelis regnauit annos duos. i Reg. xxii, 52. Cæpit regnare anno xvii Ioſaphat. Ioram vero ſucceſſor eius iniuit regnum anno xviii Ioſaphat. ii Reg. i, 17. Ergo unum annum ſolidum, non duos, regnauit. Hinc animaduertere licet, quam periculoſum negotium ſit προσαφαίρεσις temporum, & congeries interuallorum, & dinumeratio annorum nuda, niſi demonſtratione adiuuetur. Hac ſola methodo qui utuntur, plus diligentiæ, quam lucis ad Chronologiam adferunt. Africanus lib. iii χρονογραφιῶν: Λαβόμενος μιᾶς πράξεως Ἑβραϊκῆς ὁμοχρόνου πρὸς ὑφ' Ἕλλήνων ἱστορηθείσῃ, καὶ ταύτης ἐχόμενος, ἀφαιρῶν τε καὶ προστιθεὶς τῆς τε Ἑλλήνων καὶ Πέρσης, ἢ καὶ ὁπόσῳ τῇ Ἑβραίων συνεχρόνισεν, ἵστημι μέν, ἴσως ἂν ἧττον σκοπὸν τύχοιμι. Ille ſane προσαφαίρεσις, qua ſe uſum teſtatur, primas quidem ἐν τῇ χρόνων συνθέσει obtinet, ſed ut dixi, demonſtratio ex charactere adhibenda eſt, ne cui forte anni labentes pro abſolutis obrepant: quod & illi erudito ſcriptori, & ipſi, qui eius Chronicon recoxit, Euſebio, contigit.

DYNASTIA FAMILIAE HASAMVNAEORVM.] בית חַשְׁמוֹנַי οἶκος Ασαμωναίων vocatur omnis poſteritas Mattathiæ Sacerdotis, qui Ieroſolymis & ſummum ſacerdotium, & principatum gentis obtinuerunt. Ioſephus omnem Mattathiæ poſteritatem Ασαμωναίων παῖδας vocat tam in vita ſua, quam extremo xiii libro. πενέπαγ ἔτως ἡ τῶν Ασαμωναίων ἀρχή. Quod mirum videri poſſit, quia non ipſe Mattathias Aſſamonæus vocabatur, ſed eius proauus. Apud Iudæos qui auctorem generis habent inſigni aliqua re illuſtrem, ab eo deinceps omnes poſteri cognominantur. Sic ille celeberrimus Magiſter Rabbi Solomo, quem quidam יהי *Iarhi* vocant, etiam יצחקי *Iſacides* cognominatus fuit; ab Iſaac uno ex maioribus eius, qui aliquo facto, dicto, aut merito illuſtris fuerit: quod quidem ex familiari Iudæorum colloquio didicimus. Et certe verum eſt, Iudæos antiquitus, & hodie nomine alicuius inſignis ex auctoribus familiarum ſuarum delectatos. quod quidem contigit domui Mattathiæ, qui quum proauum habuerit nomine Haſmunai, pater, filij, & poſteritas omnis eius Haſmunæi dicti fuerunt. חשמנים Pſalmo lxviii principes exponuntur ab interpretibus Hebræorum, ac propterea Mattathiam Haſmunæum cognominatum fuiſſe fabulantur, tanquam principem. Sed neque חַשְׁמוּנַאי eſt idem cum חַשְׁמַן, neque ſolus Mattathias ita cognominatus fuit, quum id fuerit nomen proprium proavi Mattathiæ, quem Iudæi inepte ſummum Sacerdotem fuiſſe ſcribunt.

IVDAS *cognomento Maccabæus.*] Omnes filij Mattathiæ, ſuo ſinguli cognomento præditi fuerunt, quod hic ſingulis redditum eſt. Maximo natu Iudæ cognomentum fuit מכבי Μακκαβαῖος, idque iam a puero: ut deſinant Iudæi nugari, qui non prius illi nomen datum hariolantur, quam princeps gentis fuit, a quo tempore illum & ſe ita cognominari voluiſſe, & in caſtris vexillo ſuo illas ſingulares literas intexi curraſſe, quæ ſingulorum verborum initia eſſent, & expreſſa hoc conciperent: מִי כָמֹכָה בָּאֵלִים יהוה. *Quis inter Deos ſimilis tibi, o Deus?* Exodi xv, 11. Potuit fieri, ut nomen cum agnomine ſimul geſtarit, ſed non tamen ut illud verum fuerit de loco Exodi. Alioquin ex vetuſtiſſimis Iudæorum monimentis ſcimus Leonem eius vexillo intextum fuiſſe. quem imitatus Rabbi Haai ultimus eorum, qui נאונים dicti ſunt, & ipſe Leonem in annulo ſignatorio geſtauit. Sed fortaſſe fuerit hallucinatio illius Rabbi Hai, qui Iudam Maccabæum pro tribu Iuda accepit. In libro Numerorum, cap. ii omnis exercitus Iſraelitarum tributus eſt in iiii vexillationes, Iudam, Ruben, Ephraim, Dan. vetuſtiſſimi Talmudiſtæ aiunt vexillis quatuor illorum exercituum intexta fuiſſe quatuor animalia, quorum meminit Ezekiel Cap. i in viſionis deſcriptione; quorum animalium Leonem intextum fuiſſe vexillo Iuda, bouem vexillo Ephraim, Aquilam vexillo Dan, hominem vexillo Ruben. Hinc Rabbinum illum puto Iudam, quod nomen pro tota tribu accipitur, Iuda Maccabæo accepiſſe. Sed utrumque poſſit verum eſſe. Ideo nihil temere affirmamus. Illud omnino falſum eſt de quatuor literis

literis initialibus, quæ ראשי תיבות vocantur, hoceſt מכבי. Eſt commentum Rabbinicum. Illud vero non ſemel monuimus, quod non mirari non poſſumus, quum unus Iuda Maccabæus cognominaretur, non ſolum illum, ſed & fratres eius, &, quod magis mirandum, poſteros eorum &, quod omne mirum ſuperat, omnes, qui ab Antiocho propter cultum Dei excruciati ſunt, a ſcriptoribus Eccleſiaſticis Maccabæos dictos fuiſſe. neque id ſatis. Qui ante Iudam Maccabæum & Antiochum Epiphanem Elephantorum furori a Rege Aegypti obijciendi erant, ij etiam Maccabæi vocati videntur, quia liber eius hiſtoriæ ἡ τρίτη τ̃ Μακκαβαϊκῶν inſcribitur, tertia ordine librorum, hiſtoria, ſed prior tempore, quam reliquæ duæ, quæ illi antepoſitæ ſunt.

Templum ab Antiocho Epiphane profanatum expiat.] Quo nomine ſolennę Encænia inſtitutum xxv Caſleu. Ελλωιςὴς auctor breuiarij τ̃ πενταβίβλ Μακκαβαϊκῆς Iaſonos Cyrenæi, qui dicitur lib. ſecundus Maccabæorum, hoc ſolenne vocat σκηνοπηγίαν, Cap. ī, 9, 18. quod valde miramur, quum in eo feſto neque Iudas Maccabæus ulla Tabernacula poni inſtituerit, neque hactenus a Iudæis unquam poſita fuerint, quod tamen faciendum erat, ſiquidem illud ſolenne ea gratia tantum inſtitutum fuiſſet, ut σκηνοπηγία, quam menſe Tiſri antecedente per hoſtium furorem celebrare non licuerit, in menſe Caſleu inſtauretur. Quis neſcit non ad σκηνοπηγίαν inſtaurandam id inſtitutum fuiſſe, ſed in memoriam expiati a Iuda Templi? Denique non σκηνοπηγία, ſed ἐγκαίνια vocatur: & hoc tantum cum ſcenopegia commune habet quod per octo continuos dies inſtar ſcenopegiæ cum ſumma lætitia celebraretur. Ioſephus 370: ἑόρτασε δ' ὁ Ιούδας μ̃ τ̃ πολιτῶν ἀνάκτησιν τ̃ περὶ τὸν ναὸν θυσίας ἐφ' ἡμέρας η̄, μηδὲν ἀπολιπὼν ἡδονῆς εἰδ@, &c. Paulo poſt: τοσαύτη δ' ἐχρήσαντο τ̃ περὶ τὴν ἀνανέωσιν τ̃ ἐθῶν ἡδονῇ, μ̃ χρόνον πολλὼ ἀπροσδοκήτως ἐν ἐξουσίᾳ γενόμενοι τ̃ θρησκείας, ὡς νόμον θεῖναι τοῖς μετ' αὐτοὺς ἑορτάζειν τὴν ἀνάκτησιν τ̃ περὶ τὸν ναὸν ἐφ' ἡμέρας ὀκτώ. Vide reliqua. Hodie per octo dies celebratur, ut ſciunt, qui Iudæorum ſolennibus interfuerunt.

Pont. Max. a populo declaratur.] Nam tertio anno ſacerdotij perijt. Ioſephus xiii, in fine: ἀρχιερωσύνην ἔτος τρίτον κατασχών.

Interficitur numero Euſeb. MDCCCLVI.] Nimirum anno Seleucidarum cliii; ex ī Maccab. ix, 3, 18, tertio anno Pontificatus, ut iam dictum eſt.

ii IONATHAN.] Quadriennio poſt cædem Iudæ hæc geſta. Ioſephus 385. δεξάμενος τὴν ὑπατωλὴν ὁ Ιωνάθης ἐνδύεται μὲν τὴν ἀρχιερατικὴν ςολὴν τ̃ σκηνοπηγίας ἐνιςάσης, μ̃ ἔτη τέσσαρα, ἡ τὸν ἀδελφὸν αὐτ̃ Ιούδαν ἀποθανεῖν. κ̃ γὰρ οὐδὲ κ̃ τ̃τον τὸν χρόνον ἀρχιερεύς τις ἐγεγόνει. Non extat in hiſtoria ſacra aliud exemplum tanti interualli ſine pontifice Maximo. Nam ſummo ſacerdote mortuo, ſtatim filius, aut nepos, aut frater iure ſucceſſionis ad Pontificatum nullo impediente, aut controuerſiam mouente, in locum demortui veniebat.

iii SIMON.] Eius annus primus incidit in clxx Seleucidarum. ī Maccab. xiii, 41. Σίμων autem tam in Μακκαβαϊκοῖς, quam apud Ioſephum dicitur, quum potius Συμεὼν vocandus eſſet, שמעון ut filius Iacob. Nam Σίμων Græcum eſt, non Hebraicum. Sic Μαριαμμὴ uxor Herodis Ioſepho dicitur inflexione Græca, quæ tamen Hebraice erat Μαριάμ, cognominis uxori Aharon.

iiii IOHANNES.] Frater eius Simon præfuit rebus annos octo. Ioſeph. xiii, cap. xiiii. Interficitur anno Græcorum clxxvii. ī Maccab. xvi, 14, 16. Erat annus Sabbaticus. Ioſeph. xiii, cap. xv. Fuit igitur annus Iudaicus 3626, numero Euſebiano mdcccclxxii. Anno ſequente, numero mdcccclxxxii, Pentecoſte fuit feria prima. Ioſeph. xiii, cap. xvi. ἐνέςη ἡ πεντηκοςὴ μ̃ τὸ σάββατον, Hoc nunquam contingit, niſi quando neomenia Niſan eſt ſabbatum, ut anno paſſionis Dominicæ pentecoſte incidit in feriam primam, quia neomenia Niſan, & ἑορτὴ τ̃ Ἀζύμων fuit ſabbatum. Proinde ἡ δευτέρα τ̃ Πάσχα fuit feria prima, qua reſurrexit Dominus, unde κυριακὴ ab eo tempore vocatur. Canon eſt Computi Iudaici, Pentecoſte eſt ſemper eadem feria, quæ ἡ δευτέρα τ̃ Πάσχα. Quare Doctor Theologus Commentario in Euangelium ſecundum Iohannem inſigniter delirauit, quum diem, qua paſſus Dominus, fuiſſe dicit τὴν ἑορτὴν τ̃ Πάσχα. hoc enim modo Pentecoſte fuiſſet ſabbatum aduerſus hiſtoriam, ritum veterem legis, & Eccleſiaſticum hodiernum. Sed hanc fanaticam ſententiam olim confutauimus. Reuertamur ad Iohannem. Neomenia igitur illius Niſan, qui in Computo hodierno fuiſſet 3627, fuit 6. ii. 706, Mart. xxvi, litera Dominicali B, feria vi, cyclo Solis xvi. Pentecoſte Mai vigeſima nona, feria prima. Et tamen ſecundum motum Lunæ Neomenia Niſan concurrebat cum feria ſexta. Itaque eſt locus notabilis ad veteris inſtitutum transferendæ feriæ confirmandum. Igitur Numerus Euſebianus mdcccclxxxi eſt annus primus Iohannis Hyrcani, quandoquidem eius annus ſecundus demonſtratiuus eſt, inſignitus ſcilicet charactere Sabbati in neomenia Niſan. primus vero erat ſabbaticus.

Duobus

Duobus igitur characteribus epocha Iohannis Hyrcani nititur, anno Sabbatico primo, & feria prima Pentecostes in secundo.

Postea Hyrcanus] Iosephus in vita sua, ὃς πρῶτος ἀρχιερέων Ὑρκανὸς ὠνομάσθη. Primum omnium summorum Sacerdotum Hyrcanum vocatum fuisse ait, quum alioquin hoc nomen inter Iudæos vulgatissimum esset. Nam Hyrcanus Iosephi filius multis annis ante hunc viuebat manceps redituum regiorum & vectigalium in Iudæa. Eusebius commentus est Iohannem hunc hoc cognomen sua sibi fortitudine peperisse in bello, quod illi cum Hyrcanis populis ad ultimum Caspium mare procul summotis fuerit. Quod quam verum sit, potes ex nostris Eusebianis intelligere.

V ARISTOBVLVS.] Pater eius Iohannes cognomento Hyrcanus, postquam XXXI annos solidos regnasset, obijt numero Eusebiano MDCCCCXIII, qui est unicus annus huius Aristobuli. Non enim ultra illum regni tempus extendit.

VII ALEXANDRA] Neque in Aristobuli, neque Iannæi annis, neque initio Alexandræ Salomæ error esse potest, quod anni diserte a Iosepho definiti sint, Iannæi quidem XXVII, lib. XIII, cap. XXIII, Alexandræ autem IX solidi, extremo lib. XIII. Hæc autem Regina nomine proprio Iudaico Salome, Græco Alexandra vocabatur. Maior pars enim Iudæorum binomines erant, altero nomine Iudaico, altero Græco, ut Iannæus Alexander: Ioakimus Alcimus: Iesus Iason: Onias Menelaus: Iohannes Hyrcanus: Saulus Paulus, cuius nominis Latini non prius est mentio in Actis, quam ad Gentiles missus est, quibus notior erat Romana appellatio, quam Iudaica. Actorum. XIII, 9. Σαλίναν autem, quæ Σαλώμη vocabatur, cur maluerit appellare Eusebius, ne ipse quidem, puto, sciebat. neque illa est unica Eusebij hallucinatio.

IX ARISTOBVLVS.] De possessione regni fratrem Hyrcanum deiecit tertio mense, postquam regnare cæpisset. Proinde idem annus illi initium regni, qui Alexandræ matri finis vitæ fuit.

X HYRCANVS *iterum*.] Restitutus a Cn. Pompeio Magno, captis Ierosolymis, M. Tullio Cicerone, C. Antonio Coss. numero Eusebiano MDCCCCLIII.

XI ANTIGONVS] Iosephus lib. XIIII, toto capite XXIII, scribit Pacorum multis pollicitationibus ab Antigono Aristobuli filio inuitatum, ut patruo Hyrcano eiecto, se in eius solio collocaret, in Palæstinam cum magno exercitu venisse. Hoc actum prodit Dio lib. XLVIII, Cn. Domitio Caluino, C. Asinio Pollione Coss. id est numero Eusebiano MDCCCCLXXVII, in quo ut illi constat ratio, ita in eo illum fugit, quum a Pacoro non Antigonum, sed patrem eius regno restitutum dicit. Τὰ δ' ἄλλα ὁ Πάκορος λαβὼν, ἐς Παλαιστίνην ἐσέβαλε, καὶ τὸν τε Ὑρκανὸν, ὅς τότε τὰ πράγματα αὐτῶν ἐκ τῶν Ρωμαίων ἐπιτραπεὶς εἶχεν, ἔπαυσε, καὶ τὸν Ἀριστόβουλον τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ ἄρχοντα κατ' ἐκείνων ἐθος ἀνθικατέστησεν. Igitur a restituto per Pompeium Hyrcano, ad eius abdicationem, intersunt anni XXIII, quibus sine offensione regnauit. Videndum igitur, quæ fuerit Iosephi mens, & quid habebat in animo, quum illa scriberet lib. XV, cap. IX, 467, de Hyrcano: ἐνθὺς μὲν ἐν ἀρχῇ βασιλεύσαντος αὐτοῦ τὴν μητρὸς Ἀλεξάνδρας ἀρχιερεὺς κατέστησε τῶν Ἰουδαίων ἔθνους, ἔτεσι θ τοῦ πρώτου κατέσχε. Ἀποθανούσης τῆς μητρὸς αὐτοῦ, καὶ παυθεὶς κατασχὼν τ μοῖρας ἐκπίπτει μὲν ὑπὸ Ἀριστοβούλου τοῦ ἀδελφοῦ, καταγεται δ' αὖθις ὑπὸ Πομπηίου, καὶ πάσας τὰς πρὸς ἀπολαβὼν, ἔτη μ διετέλεσεν ἐν αὐλαῖς. nouem, inquit, annis, quot scilicet mater regnum obtinuit, sacerdotio potitus est, tribus mensibus regno, post mortem matris: pulsus a fratre, dehinc restitutus a Pompeio, sacerdotium & regnum obtinuit annos XL. Atqui, ut diximus, a captis a Pompeio Ierosolymis, ad Consulatum Cn. Domitij, & C. Asinij, anni tantum sunt XXIII. Exutus enim regno fuit ab Antigono illis Consulibus, numero MDCCCCLXXVII, de quo deductis XL, supereſt numerus MDCCCCXXXVII, qui erat vigesimus octauus regni Iannæi patris istius Hyrcani.

Securi percutitur.] Gestum Ierosolymis a Sossio & Herode Captis, M. Agrippa, L. Caninio Coss. numero Eusebiano MDCCCCLXXX, annis XXVI expletis, postquam a Pompeio expugnata M. Tullio Cicerone, C. Antonio Coss. Interuallum anni XXVI absoluti, non XXVII, ut mendose Iosephus: qui & illud obscure, ὅπερ τῇ ρπε ὀλυμπιάδι. id enim esset ex consuetudine scribendi, anno primo propositæ Olympiadis. At id contigit anno IIII ineunte eiusdem Olymp. Capta vero sunt Ierosolyma XVII die Tamuz, τῇ ἑορτῇ τῶν νηστείας, quem mensem tertium Iosephus vocat, qui est tamen quartus a Nisan. Annus ille conuenit hodierno Computo Iudaico 3724, qui est septenarius. Fuit enim annus Sabbaticus, teste Iosepho. Erat annus abundans Nisan feria tertia, cyclo Solis primo, II Aprilis. Neomenia Tamuz XXX Iunij feria I. Proinde ἡ ἑορτὴ τῶν νηστείας XVI Iulij, feria tertia: qua die Ierosolyma capta, Agrippa, & Caninio Coss. & Antigonus securi percussus, non, ut Dio hallucinatur, Appio Claudio,

Claudio, C. Norbano Coss. in quorum Consulum annum hoc gestum confert. Verba eius non potui praeterire: καὶ τοῦτό γε τὸ θρησκείας αὐτοῖς ἐκώλυε, ὥστε τοὺς πρώτους τοὺς μὴ τοῦ ἱεροῦ χωρεῖσθαι ἀξιωθῆναί τε τὸν Σόαιον, ἐπειδὴ ἡμέρα αὐτοῖς ἡ Κρόνια ἐνέστη, ἀνελθόντας εἰς αὐτὸ πάντα μὴ τὰ λοιπὰ τὰ νομιζόμενα ποιῆσαι. ἐκείνως μὲν οὖν Ἡρῴδῃ τινὶ ὁ Αὐγοῦστος ἄρχειν ἐπέτρεψε, τὸν δὲ Ἀντίγονον ἐμαστίγωσε, πυρῷ προσδήσας (ὃ μηδεὶς ἄλλῳ βασιλεῖ ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ἐπεπόνθει.) καὶ μετὰ τοῦτο καὶ ἀπέσφαξεν. ὕστερον μέντοι καὶ τὸν Κλαυδίου, καὶ τὸν Νωρβανοῦ τοῦτο ἔτους ἐγένετο. Prius membrum de non interrupto sacro, etiam hoste muros quatiente, alibi produximus. De Consulibus igitur hallucinatur Dio: quemadmodum & Appianus, qui refert Pompeium, & Imp. Hadrianum τὰ Ἱεροσόλυμα καθαιρῆσαι. Atqui Pompeius μὲν κατέσκαψε, sed partem tantum murorum diruit. Imperator vero Hadrianus deletam, euersam, solo æquatam a Tito, & nihil minus, quam vestigia urbis retinentem instaurauit. Sed multa temere Appiano excidunt, quem auctorem studiosi cum delectu tractare debent. De Antigono vero quis credat, quod Dio tradit, ad crucem alligatum, postea iugulatum fuisse? Quis harum rerum magis idoneus testis Iosepho vernaculo historiæ Iudaicæ scriptore, qui securi percussum ait, non cruci alligatum, aut iugulatum? Sed verum est prius flagellatum postea securi percussum more Romano, non iugulatum, nisi, quod aliquam speciem veri habet, affixus cruci iugulatus est. In hoc Antigono finem cæpit domus Hassamonæi, teste Iosepho, post centum viginti sex annos, inquit: quibus de numero Euseb. MDCCCCLXXX deductis, remanet numerus MDCCCLIIII, qui erat annus primus Sacerdotij Iudæ Maccabæi.

HERODES.] Declaratus rex numero MDCCCCLXXVII. Obijt numero MMXVI. Interuallum anni XXXIX. Saltem XXXVIII solidos imperauit, quæ sunt enneadecaeterides duæ. Iosephus uno minus dicit XXXVII:

AGRIPPA *Herodis ex Aristobulo.*] Quadriennium potitus est tetrarchijs patruorum Philippi & Herodis, antequam totius Iudææ (exceptis Ierosolymis) rex a Claudio declararetur. Quatuor quidem annos solidos ab obitu Philippi, tres a relegatione Herodis. Iosephus 603. τὸν βίον κατέστρεψεν, ἀπὸ γενέσεως ἀγῶν πεντηκοστὸν ἕτος καὶ τέταρτον, τῆς βασιλείας δὲ ἕβδομον. τετράρας μὲν οὖν ὅπου Γαΐου Καίσαρος ἐβασίλευσεν ἐνιαυτούς, τῆς Φιλίππου μὲν τετραρχίας εἰς τριετῆ ἄρξας, τῷ τετάρτῳ δὲ καὶ τὴν Ἡρῴδου προσλαβών, τρεῖς δὲ ὅπου Καίσαρος Κλαυδίου αὐτοκρατορίας.

AGRIPPA *Agrippæ superioris* F.] Hunc Iustus Tiberiadensis apud Photium septimum vocat Herodiadarum, ultimum autem Regum Iudææ: eumque dicit a Claudio Aug. regnum accepisse, quod a Nerone, deinde a Vespasiano, aliquot accessionibus auctum fuerit: decessisse anno III Traiani, hoc est numero Eusebiano MMCXVI. Accepit regnum numero MMIX. Interuallum anni LVI, quot intersunt ab accepto regno, ad excessum eius.

REGES X TRIBVVM.] Græcis dicitur ἡ δεκάφυλος βασιλεία, item δεκάσκηπτρος βασιλεία; quia ἡ φυλὴ vocatur שֵׁבֶט σκῆπτρον. Quod de Iudicum interuallo, ab excessu Mosis, ad conditum Templi, diximus, idem de Regibus Israel dixerim, longe dissimile esse interuallum id, quod ἐκ τῆς προσαφαιρέσεως colligitur, ei, quod est a primo anno Ieroboami Apostatæ, ad sextum Ezekiæ. Si enim annus periodi Iulianæ 3733, qui est primus Ieroboami, de anno 3992, qui est sextus Ezekiæ, & ultimus regni Israel, detrahatur, remanebit tempus indubitatum regni Israel, & durationis interuallum, anni 259. At minor numerus colligitur ex dinumeratione annorum, nempe 235. Differentia anni 24. Rursus per terminos Regum Iuda interualla collecta propius absunt a vero. Colliguntur enim anni 250. Desunt anni IX. Omnia, ne te diutius morer, patent in subiecto Diagrammate: in quo primum Reges Iuda cum annis regni in secundo versu, in tertio cum epochis Iulianis. In altera parte Tabellæ primum Reges Israel, in secundo versu anni regni, in tertio, quoto anno Regis Iuda iniuit quisque regnum, in quarto epochæ periodi Iulianæ, in quinto interualla Epocharum, quæ videntur illorum regno competere, si quidem initia regum Israel ad aliquem annum Regum Iuda referantur, quæ longe discedunt ab eo numero annorum, qui illis regibus singillatim a scriptura attribuuntur: ut mirari liceat, potius, quam iudicare, unde tanta discrepantia. Interregna, & alia eiusmodi παρεγχρήματα, quæ ab alijs adferuntur, neque moramur, neque unius æstimamus assis. Quanto simplicius erat dicere, ἐπέχω.

REGES IVDA.	Anni regni.	Period. Iuliana.
Roboam	XVII	3733
Abiam	II	3750
Asa	XLI	3752
Iosaphat	XXV	3793
Ioram	VIII	3818
Ochozias	I	3826
Atalia	VI	3827
Ioas	XL	3833
Amasias	XXIX	3873
Azarias	LII	3902
Ioatham	XVI	3954
Achas	XVI	3970
Ezekias	XXIX	3986
Manasses	LV	4015
Amon	II	4070
Iosias	XXXI	4072
Ioachaz mens. III		
Eliakim	XI	4103
Ioachin mens. III		
Sedekias	X	4114

REGES ISRAELIS.	Anni regni.		Period. Iuliana.	Interual.
Ieroboam	XXII		3733	20
Nadab	I	II Asa	3753	1
Baasa	XXIIII	III Asa	3754	23
Ela	II	XXVI Asa	3777	1
Zambri		XXVII Asa	3778	4
Omri	XII	XXXI Asa	3782	7
Achab	XXII	XXVIII Asa	3789	20
Ochozias	II	XVII Iosaphat	3809	10
Ioram	XII	II Ioram	3819	8
Iehu	XXVIII		3827	28
Ioachas	XVII	XXIII Ioas	3855	14
Ioas	XVI	XXXVII Ioas	3869	18
Ieroboam	XLI	XV Amaziæ	3887	52
Zacharias		XXXVIII Azariæ	3939	1
Sellum		XXXIX Azariæ	3940	
Menahem	X	XXXIX Azariæ	3940	12
Phaceia	II	I Azariæ	3952	2
Phacea	XX	III Azariæ	3954	20
Osea	IX	XX Ioathan	3974	9
Colliguntur Regum Israel anni CCXXV				250

IN CAPVT TERTIVM.

Hæc est pars tertia huius tertij libri. Regna quidem Asiæ abunde nobis suppeditantur ex veteribus monimentis: neque nobis defuerunt in exornandis Europæ imperijs. Propterea singula illis orbis partibus capita dicauimus. Sola Africa queri possit sese a nobis destitutam esse. Sed de illa nihil nobis reliquum fecit iniuria temporum præter inconditum quoddam Regum Abyssinorum Chronicon, per cuius menda & mendacia non licet illi locum ullum in hoc opere habere. Cyrenarum etiam Reges ad Africam pertinebant. Sed solus, qui eorum nomina edidit, Herodotus, non omnium annos, & tempora regni retulit. Spes erat quædam in regum Muhammedanorum, & eorum, qui Emirelmumenim vocati sunt, Chronographijs: quorum quædam iam collegeramus, sed monimentis & alijs præsidijs excluſi rem ad exitum perducere non potuimus. Relicto itaque alijs, qui feliciores erunt, negotio, ad Europam ab Asia transeamus.

REGNVM SICYONIORVM.] De vetustate huius Dynastiæ, præter Pausaniam, Augustinus lib. De Ciuit. XVIII, cap. II. *Erat etiam tempore illo regnum Sicyoniorum admodum paruum, a quo ille undecunque doctissimus Varro scribens de gente populi Romani velut antiquo tempore exorsus est. Ab his enim Sicyonijs Regibus, ad Athenienses peruenit: a quibus ad Latinos: inde ad Romanos.* Nullus alius eorum, qui extant hodie, scriptorum eius regni mentionem fecit, præter Pausaniam, qui Reges quidem ipsos, non annos eorum, & tempora regni apposuit, & in quibusdam ab Africano dissentit. Ab Africano enim hausit Eusebius. Itaque quum tanta illius Dynastiæ vetustas sit, merito quæri possit, quare Homerus in Bœotia primum omnium Sicyone Adrastum regnasse canit. καὶ Σικυῶν' ὅθ' ἄρ' Ἄδρηστος πρῶτ' ἐμβασίλευεν. neque hic hilum nos iuuant vetera Scholia. An intelligit Adrastum non primum omnium Sicyone regnasse, vel primum regem Sicyonis fuisse, sed prius Sicyone, quam Argis imperasse? Hanc ego mentem poetæ fuisse puto. neque aliter illi loco lux adferri potest.

I AEGIALEVS.] Ab hoc primum Αἰγιάλεια, quæ postea Ἀχαΐα, & postremo Peloponnesus dicta fuerit, appellatam Scriptores perhibent. Pausanias non totam illam peninsulam, sed oram tantum maritimam, quæ Græce αἰγιαλὸς dicitur, vocatam fuisse scribit, non autem ab Aegialeo Rege, quem quidam fuisse negant, & nobis probant. Ratio analogiæ postulat, ut αἰγιαλὸς prius sit, quam Αἰγιαλεύς, imo ut αἰγιαλὸς primum sit, deinde αἰγιάλεια, postremo αἰγιαλεύς. Sic Ἀλέξανδρος, Ἀλεξάνδρεια, Ἀλεξανδρεύς. Ἀντίοχος, Ἀντιόχεια, Ἀντιοχεύς.

DYNA-

DYNASTIA SECVNDA SICYONIORVM SACERDOTVM SEPTEM KARNEI APOLLINIS.] Hos ſeptem Sacerdotes τοῦ Καρνείου Ἀπόλλωνος, qui nuſquam apud Euſebium comparent, Excerptis barbarolatinis acceptos referimus. Sed ridicule ibi Charidemo ultimo Sacerdotum unicus annus pro XVIII attribuitur. Diſerte enim Africanus ex Caſtore, & poſt eum Euſebius, aiunt ſummam rerum Sacerdotes Karnei obtinuiſſe per annos XXXII, de quibus deductis antecedentum ſex Sacerdotum XIIII annis, reliqui XVIII imputentur Charidemo neceſſe eſt. De iſtis ἱερεῦσι Καρνείου ſacerdotibus, nihil aliud, præter hæc, quæ Africano & Euſebio debemus, nobis relictum eſt.

Colliguntur Sacerdotum.] Euſebius quidem poſt Africanum annos XXXII. in Excerptis barbarolatinis XXXVIII, manifeſto mendo pro XXXIII. Itaque ultimus annus Charidemi anteuertit primam Olympiadem annis CCCXX Excerpta, ann. CCCXXVIII.

Colliguntur ab initio Aegialei anni DCCCCXCIII] Fragmentum Græcum a Cedreno interpolatum ἔτη ἐνακόσια ὀγδοήκοντα, ab initio Aegialei, ad exitum Zeuxippi: quibus ſi adieceris XXXII Sacerdotum ſeptem Karnei, fient omnes anni MXII. Excerptorum barbarolatinorum liberalitas largius ſuppeditat; annos MCCCXXXVII. Sed CCC abundare manifeſtum eſt ex antecedentibus apud eadem Excerpta, in quibus ex Africani ſententia vitioſe ponuntur anni MVII, pro MXII.

ARGIVORVM DYNASTIA.] Apponam Reges Argiuorum ſecundum Tatianum, Pauſaniam, & Hygenum Mythologum.

REGES ARGIVORVM.

Ex Tatiano.	*Ex Pauſania.*	*Ex Hygeno Mythologo.*
Ιναχος.	Ιναχος.	Inachus.
Φορωνεύς.	Φορωνεὺς Ινάχου.	Phoroneus Inachi F.
Απις.	Αργος Φορωνέως θυγατριδοῦς.	Argus Ionis F.
Αργεῖος.	Πειρασος Αργου.	Peranthus Argi F.
Κρίασις.	Τριόπας Φορβαντος ἐξ Αργους.	Triopas Peranthi F.
Φόρβας.	Ιασος Τριόπα.	Pelaſgus Agenoris F.
Τριόπας.	Κρισωπὸς Αγήνορος ἐξ Τριόπα.	Danaus Beli F.
Κρισωπός.	Σθενέλας Κρισωποῦ.	Tantalus Iouis F.
Σθενέλαος.	Γελάνωρ Σθενέλα.	Pelops Tantali F.
Δαναός.	Δαναὸς ὁ Βήλου, ὁ καταπολεμήσας ἀπ'	Atreus Pelopis F.
Λυγκεύς.	Αιγύπτου, καὶ Γελάνορα ἐξ βασι-	Temenus Ariſtomachi F.
Αβας.	λεύειν καταπαύσας:	Thyeſtes Pelopis F.
Προῖτος.	Λυγκεύς.	Agamemnon Atrei F.
Ακρίσιος.	Αβαντος Λυγκέως, καὶ Υπερμνήστρας.	Aegiſthus Thyeſtis F.
Περσεύς.	Προῖτος Λυγκέως, ὁ τὴν παραθαλασ-	Oreſtes Agamemnonis F.
Ευρυσθεύς.	σίας τὴν Αργείας βασιλεύσας.	Clytus Temeni F.
Ατρεύς.	Ακρίσιος Λυγκέως.	Aletes Aegiſthi F.
Θυέστης.		Tiſamenus Oreſtis F.
Αγαμέμνων. ἔτη κζ' τὸ ὀκτωκαιδέκατον ἔτος τῆς βασιλείας Ιλιον ἑάλω.		Alexander Euryſthei F.

Quæ de his regibus Argiuorum diſcrepantia ſit apud auctores, ex triplici Catologo eorum animaduertere licet. Qui Piraſus Africano & Euſebio, is Πειρανθος Apollodoro & Hygeno Mythologis. Pro Piraſo autem Criaſum fratrem Piraſi agnoſcit Apollodorus, ut & Euſebius. Apis vero Phoronei filius a Pauſania omittitur: in quo Apollodorum ſequitur, qui antea eum ab Aetolo interfectum perhibet. Apud Hygenum Pelaſgus prior eſt Danao. Apud Aeſchylum ἱκέτισι, quo tempore Danaus in Peloponneſum appulit, filius Pelaſgi regnabat, cuius nomen tacetur.

ἐξ γηγενοῦς γὰρ εἰμὶ ἐγὼ παλαίχθονος
ἶνις Πελασγοῦ τῆσδε γῆς ἀρχηγέτης.

Vbi ridicule vetera Scholia παλαίχθων nomen proprium faciunt: Atqui Πελασγὸς erat nomen patris, qui antea Argis regnauerat, & apud Hygenum ſextus ponitur ab Inacho. Eum vero γηγενῆ, ſiue αὐτόχθονα, vetuſtiſſimi Mythologi dicunt. Apollodorus: Ησιοδος τὸν Πελασγὸν αὐτόχθονα φησὶν εἶναι. Clemens: Τὰ Αρκαδικὰ τὰ ἀπὸ Πελασγοῦ. λέγεται γὰρ καὶ αὐτόχθων. Igitur παλαίχθων Aeſchylo idem quod αὐτόχθων. In Agamemnone vero παλαίχθων Αρης eſt παλαιός. Vnde ille rex ait Pelaſgos a patre ſuo nominatos, quos oportebat dictos

Palæchthonios, si quidem proprium ei nomen Palæchthoni fuisset. Quare autem Talaos,& eius filius Adrastus, qui Argis regnum obtinuerunt, in his Regibus non ponuntur,caussam, quam nescimus, alijs diuinandam relinquimus. Nam Adrasto successorem in regno Argiuorum Tydeum dat Theocritus ἐν Ηρακλίσκῳ,

ὁπτόκα κλάρον ἅπαντα, καὶ οἰνόπεδον μέγα Τυδεὺς
ναῖε, πάρ' Ἀδράστοιο λαῶν ἱππήλατον Ἄργος.

Idem dicas licet & de Megapentheo, & eius filio Anaxagora,de Melampode, & Biante. Sed quia quidam reges ab alijs proditi ab alijs omittuntur, hinc factum, ut uni regi longissimum tempus in regno attribuatur, & duum, aut trium Regum ignoratorum interuallum uni certo assignatum sit. Familias, siue Dynastias, regum Argiuorum has ponunt Scriptores Græci, τοὺς Φορωνίδας, Ἀργείδας, Δαναΐδας, Λυγκείδας, Περσείδας, Ηρακλείδας. Excerpta barbarolatina regnum Argiuorum Sicyonio antiquius constituunt: item Fragmentum Africani apud Cedrenum 66, 22. & Dionysius Halicarnassensis apud Clementem. παλαιότερα ἦν τῶν Ἑλληνικῶν τὰ Ἀργολικά. τὰ ἀπὸ Ἰνάχου λέγω, ὡς Διονύσιος ὁ Ἁλικαρνασσεὺς ἐν τοῖς χρόνοις διδάσκει. Argiui vero tempora sua non regum suorum, sed Sacerdotum Iunonis annis designabant, & propterea Callithyiæ primæ Iunonis Argiuæ sacerdotis mentio est in Canone Eusebiano, nimirum quia illarum Sacerdotum annis Fasti signabantur. qui quidem mos adhuc temporibus Peloponnesiaci belli obtinebat, cuius initium Thucydides confert ad annum XLVIII Chrysidis Argiuæ Sacerdotis. τῷ δε, inquit, πέμπτῳ καὶ δεκάτῳ ἔτει ἧς ἦρχε Χρυσὶς ἐν Ἄργει. lib. II. Vbi Glossæ: ἡ Χρυσὶς ἱέρεια ἦν ἐν Ἄργει. ἠρίθμουν δὲ τοὺς χρόνους οἱ Ἀργεῖοι ἀπὸ τῶν ἱερέων. *Numerabant*, inquit, *Argiui annos suos a Sacerdotibus.*

Agamemnon.] Excerpta barbarolatina citant Porphyrium ex historia Philosophiæ, qui scripserit post Ilij vastationem XV annos Agamemnonem regnasse: quod eo iocularius, quod a Philosopho doctissimo id proditum.

Colliguntur ab Inacho anni DCCXXXII.] Excerpta barbarolatina, DCCXC. Non dubito legendum, DCCXL, octo annis amplius.

DYNASTIA PRIMA ATHENIENSIVM.] Triplicis generis Dynastæ hic ponuntur, Reges, Archontes perpetui, Archontes decennales. Regum primus Cecrops, quem γηγενῆ dixit vetustas, quod eius pater ignoraretur. Apollodorus: Κέκροψ αὐτόχθων συμφυὲς ἔχων σῶμα, ἀνδρὸς καὶ δράκοντος τὴν Ἀττικῆς ἐβασίλευσε πρῶτος. Qui scripserunt Actæum primum Atticæ regem fuisse, eos confutat Africanus libro III χρονογραφιῶν, negans ullum unquam Actæum fuisse: τὸν γάρ μετ' Ωγυγον, Ακ[α]ῖον, ἢ τὰ πλασσόμενα τῶν ὀνομάτων, ἃ δὲ γενεαλογήσι Φιλόχορος. In his regibus raro filius succedit patri. Nam Craneus neque Actæo, si modo ullus fuit, neque Cecropi ullo cognationis iure coniunctus fuit. quia vero primas in optimatibus obtinebat, ideo regnum adeptus est. Regno euertitur a genero Amphictyone, ut Amphion ab Erichthonio, cui successit filius Pandion prior: & sequentes filij a patribus regnum acceperunt,usque ad Melanthum. Seriem δὲ παραδόσεως βασιλείας interrupit Menestheus Peteo filius, quam post eius mortem continuauit Demophoon Thesei filius anno tertio post deletum Ilium. Huius generis primus Erichthonius, ultimus Thymœtes. Pausanias: Θυμοίτης Θησέως ἔσχατος ἐβασίλευσεν Ἀθηναίων. Tamen inter Thymœten, & filium eius Oxynten, interponitur alienus Aphidas, quemadmodum inter Theseum, & eius filium Demophoonta,Menestheus.ἐξ Ἀφείδαντος etiam meminit Pausanias,sub quo Athenienses oraculum de non violandis supplicibus accepisse refert. Denique Thymœtes regno priuatur a Melantho. Sed & de serie horum regum controuersia oriri potest, quod Metionidæ familia regij generis apud Athenienses a Metione Erechthei filio demissa Pandionem priorem de possessione regni vi eiecit, qui hic octauus ponitur, Cecropis posterioris filium. Atque adeo Pandion iste priuatus diem obijt apud socerum Pylam Megarensium regulum. Horum Metionidarum tempus, quantum regnarunt, nescimus. Atque hæc ita Pausanias. Apollodorus aliter: quem adi.

XVII *Codrus.*] Istum ultimum regum οἱ ἀπὸ βίας ἄρχοντες sequuntur. Mirum vero de hoc Codro quosdam ex veteribus illud Virgilianum intellexisse---*aut iurgia Codri:* in quibus Seruius, & eum sequutus Augustinus lib. XVIII, cap. XIX. quod absurdum est, ex pastore regem facere. De hoc Codro producam versus Tzetzæ politicos, tum quia historiam huius Codri continent, tum etiam quia series Regum Athenienssium in illis ordine exponitur.

ὁ βασιλεὺς τῶν Ἀθηνῶν Κόδρος ὁ παῖς Μελάνθου
εἰς Ἐρεχθόνιον αὐτοῦ τὸ γένος ἀναφέρει,
ἕλκων ὁρμὴν βασιλικὴν ἀπείρων βασιλέων.
Κέκροψ γὰρ πρῶτος βασιλεὺς τῶν Ἀθηνῶν ὑπῆρχε.

καὶ

καὶ μετ' αὐτὸν ὁ Κεραναός, καὶ τρίτος Ἀμφικτύων.
ὁ Ἐρεχθόνιος δ' αὐτὸν διώξας βασιλεύει
Ἡφαίστου παῖς καὶ Ἀθηνᾶς τοῦ Κεραναοῦ ὑπάρχων
ἐκ Φερασιθέας. τούτῳ γίνεται παῖς Πανδίων.
Ζεύξιππος καὶ Πανδίονος ὁ Ἐρεχθεὺς ἐξέφυ.
Πρόκνιλλα καὶ Φιλομήλαν γ', καὶ Βούτην ἑαυτόν.
ἐκ Πραξιθέας Ἐρεχθεὺς τὸν Κέκροπα λοχεύει,
ὁ Κέκροψ τὸν Πανδίονα ἐκ τῆς Μητιαδούσης.
τούτῳ γ' τῷ Πανδίονι Αἰγεὺς πατὴρ Θησέως.
Ἀκάμας γ' καὶ Δημοφῶν Θησέως πάλιν παῖδες.
ὁ Δημοφῶν γεγέννηκεν ἔπαφα τὸν Ὀξωΐτην.
Ὀξωΐτης τὸν Θυμοίτην γ', τὸν Μέλανθον Θυμοίτης.
ἐκ δὲ Μελάνθου Κόδρος γ'. Κόδρου Νηλεύς καὶ Μέδων,
πάντες, ὅς εἶπον, βασιλεῖς, καὶ καλωτέρω τούτων.
τινὲς γ' γὰρ λέγουσι ταύτης τῆς ῥιζοχόας
ἄρχειν Θυμοίτου, Μέλανθον οὐκ εἶναι γ' ἐξ γένους.
πρὸς τὸ μονομαχῆσαι γ' τῷ Βοιωτῷ Ξανθίῳ
Θυμοίτης δῶρον δίδωσι τούτῳ τὴν βασιλείαν.
ἐξ οὗ ὁ Κόδρος εὐγενὴς οὐκ ἰδίᾳ τῷ γένει μόνον,
ἀλλὰ παυδυγενέσει καὶ τῇ ψυχὴν ὑπῆρχε.
Λακώνων Ἀθηναίων τε ποτὲ γὰρ πολεμούντων
χρησμὸς ἐδόθη Λάκωσι, μεγάλως ἡττηθῆναι,
ἂν τις ἐκ τούτων στρατηγὸν τῶν Ἀθηναίων κλείνοι.
ὁ γνοὺς ὁ Κόδρος, καὶ στολὴν ἀψάμενος δρυτόμου.
πελέκει Δάκωνά τινα κτείνας ἀνταναιρεῖται.
ὅπερ καὶ γνόντες φεύγουσιν οἱ Λάκωνες εὐθέως.

Marcianus Ἡρακλεώτης ὁ ῥητορικὸς tres dynastias regum Athenienſium conſtituit, Κεκραΐδας, Κεκροπίδας, Ερεχθείδας.

ARCHONTES ATHENIENSIVM.] ἄρχοντες Ἀθηναίων triplicis generis, οἱ διὰ βίου, οἱ δεκαετεῖς, οἱ ἐπέτειοι: *perpetui, decennales, annui*. Velleius: *Tum Athenis perpetui Archontes eſſe deſierunt, quum fuiſſet ultimus Alcmæon: caperuntque in denos annos creari: quæ conſuetudo in annos* LXX *manſit. ac deinde annuis commiſſa eſt Magiſtratibus reſpublica. Ex ijs, qui denis annis fuerunt, primus fuit Charops, ultimus Eryx. Ex annuis primus Creon.* Iſti Archontes perpetui eo differunt a Regib. quod illi ἀνυπεύθυνοι eſſent, hi ὑπεύθυνοι, cuiuſmodi erant apud Hebræos *Sophetim*, apud Poenos, Tyrios, & Carthaginenſes *Suphetes*. Mortuo Codro Melanthi filio, qui pro patria animam Dis manibus deuotauerat, ut apud Romanos Decij, multum delibatum eſt de iure poſteriorum eius, qui dicti ſunt Medontidæ, ut non amplius βασιλεῖς, ſed ἄρχοντες dicerentur. Habebant aliquid regium, quod eſſent perpetui: minus regibus habebant, quod imperio eorum deerat τὸ ἀνυπεύθυνον. Itaque verius magiſtratus erant, quam reges, quo iure etiam erant Lacedæmoniorum Reges, quibus nihil regium, præter nomen καὶ πρωτοδείαν relictum erat. Pauſanias Meſſeniacis: Ἀθήνησι γὰρ οὐκ ἦρξάν πω τότε οἱ τῷ κλήρῳ κατ' ἐνιαυτὸν ἄρχοντες. τοὺς γὰρ ἀπὸ Μελάνθου, καλουμένους δὲ Μεδοντίδας, κατ' ἀρχὰς μὲν ἀφείλοντο ὁ δῆμος τὸ ἐξουσίας τὸ πλεῖον, καὶ ἀντὶ βασιλείας μετέσχεσαν εἰς ἀρχὴν ὑπευθύνων. Horum autem Medontidarum pauca nomina apud Scriptores extant, Aeſchyli, Aeſimedis, Clidici. Tempus Hippomenis clarum reddidit bellum Meſſeniacum, quod ſub illo contigit, auctore Pauſania.

ARCHONTES DECENNALES.] Ea felicitate uſi ſunt, ut nemini in magiſtratu mori contigerit, quum eorum tempus decennio finitum eſſet.

DYNASTIA SECVNDA LACEDÆMONIORVM.] Ariſtodemus Cleodæi (Κλεόδα Aeliano) filius, nepos Hylli, pronepos Herculis ex Argia Auteſionos filia, Tiſameni nepti, Therſandri ponepti, Polynicis abnepti, Oedipodis adnepti gemellos filios ſuſcepit, Euryſthenem, & Proclen duarum Lacedæmone regiarum familiarum auctores, a quibus Euryſthenidæ & Proclidæ dicti ſunt. Euryſthenidæ vero Proclidis antecelluerunt, qui & Agidæ quoque dicti ſunt ab Agi filio Euryſthenis, ut & Proclidæ quoque Eurypontidæ dicti ab Euripontе eius familiæ tertio. Itaque Sparta nunquam ſine Regibus fuit, qui, quod eſſent ὑπεύθυνοι, ἄρχοντες potius, quam βασιλεῖς vocari debuerunt. Iſti titulo tenus Reges tandiu obtinuerunt, donec Eurydamidas Agidis filius Eurypontidarum ultimus ab altero Rege, & ipſo quoque Agidarum ultimo Cleomede veneno ſublatus eſt. Horum regum initium ſu-

mitur a reditu Heraclidarum in Peloponnesum olim inde ab Euristheo Mycenarum rege expulsorum, qui ĪXXX annis post excidium Ilij Peloponnesum repetiuerunt. Herodotus refert Aristodemum Lacedæmone regnasse, Apollodorus fulmine ictum perijsse, relictis filijs Eurysthene & Procle, qui primi Spartæ reges dicti sunt. Τῶν Ευρυσθενιδῶν καὶ τῶν Προκλείδων strictim meminit Strabo libro VIII. Corn. Nepos: *Mos est Lacedæmonijs traditus, ut duos semper Reges haberent ex duabus familijs Proclis, & Eurysthenis, qui principes ex progenie Herculis Spartæ fuere.* Continuata vero Regum Lacedæmonis series fuit ab Eurota usque vetustissimo rege, ad Eurysthenidas, & Proclidas. Nam sub Tisameno duodecimo ab Eurota Heraclidarum reditus contigit: ut negari non possit vetustissimum esse Spartæ regnum. Horum autem Regum adeo explorata fuerunt tempora, ut ad eorum annos Græcam historiam Diodorus Siculus exegerit, qui in ijs, quæ ante primam Olympiadem gesta sunt, nihil certius habuit, quo tempora referret, quam annos regum Spartanorum. *συλλογιζόμενοι*, inquit, *τοὺς χρόνους ἀπὸ τῶν ἐν Λακεδαίμονι βασιλευσάντων*. Si illa locupletissima diligentissimi Scriptoris Bibliotheca ad nos integra peruenisset, omnibus Regibus sua tempora suique anni redditi fuissent, quod omnia ibi accuratissime obseruata essent. Idem præstantissimus auctor lib. XI meminit Leotychidæ Regis, quem annos XXII regnasse prodit, obijsse anno primo Olymp. ĪXXVI, filio successore Archelao relicto, qui in regno annos XLII expleuerit. Proclidarum quidem sextusdecimus est Λεωτυχίδας, sed eius successor est Αρχίδαμος Ζεξιδάμου, non Αρχέλαος Λεωτυχίδου. Deinde apud eundem Αγις succedit Archidamo, anno III Olym. ĪXXXVI. regnat annos XXVII. Sunt & aliorum regum tempora apud eundem notata. Occurrunt tamen mille *ἀνωμαλίαι* in eius scriptis: ut, verbi gratia, quum de morte Archidami diuersis temporibus diuersa prodit; primo ad ann. III Olymp. CVIII, deinde ad ann. III Olymp. CX. Præterea primo Agidi attribuit ann. XV, deinde IX. Sed & mira hallucinatio pag. 488: obijsse Cleomenem, postquam regnasset ann. XXXIII, eique filium Αρέα successisse, qui regnauerit ann. XLIII. Rursus pag. 747 scribit Cleomenem decessisse, postquam annos IX in regno exegisset, menses X: cuius successor filius nomine Aretas regnauerit ann. XLIII. Sed Αρέτας non est nomen Laconicum, & manifesto legendum Αρεύς. Iste igitur Cleomenes obijt, ut scribit ille, anno ultimo Olymp. CXVII, periodi Iulianæ 4406. Deductis IXI, initium eius conuenerit anno 4545, quod procul dubio est initium Cleomenis Cleombroti filij. At iste Cleomenes alius est ab illo: & *ὁμωνυμία* Diodoro eo modo imposuit, quo Karolo Sigonio, qui eum sequutus est, neque aduertit *ἀλογισίαν*. Αρεύς vero iste, de quo Diodorus loquitur, cæpit regnare anno primo Olymp. CII, a numero Eusebiano MDCLXXXI, ad numerum MDCCXXIII, hoc est, ad annum XX Seleucidarum, quo tempore Iadduæ filium Oniam Pont. Max. floruisse scribit Eusebius in libris *προπαρασκευῆς*. Atque is est Ονίας, cuius mentio priore Maccabaicon, cap. XII, 7, 19, 20. ubi dicitur Αρεῖος, non Αρεύς, quia pro diuersitate apicum Hebraice conceptum idem nomen utrunq; esse potest אריוס Αρεύς, אריס Αρεῖος. Priorem τῶν Μακκαβαϊκῶν Hebraice prius scriptum fuisse nemo paulo aut Hebraismi, aut Hellenismi peritior ignorare potest. Non igitur mirum, si in epistola Ionathæ ad Lacædemonios legimus longo ante tempore Area regem Spartanorum, ad Oniam Sacerdotem scripsisse: quantum scilicet est a temporibus Seleuci Nicanoris, ad tempora Demetrij Σωτῆρος, & eius successoris Alexandri: ut minimum centum anni interceserint. *πολλοὶ γὰρ καιροὶ διῆλθον, ἀφ' οὗ ἀπεστάλατε πρὸς ἡμᾶς*. Hoc igitur monere voluimus, quum fuerint tres Oniæ summi Sacerdotes, & duo Arees Lacedæmonij, uter ex duobus Lacedæmonijs, & quotus ex tribus Pontificibus Hebræis fuerit. Certum est enim Iosephum *ὁμωνυμίᾳ* hallucinatum, qui tertium Oniam Simonis filium, qui sub Antiocho claruit, fuisse putauerit eum, ad quem Αρεύς Lacedæmoniorum rex scripserit, quum eo tempore reges Lacedæmon ex Eurysthenidis aut Proclidis habere desijsset. Mirum vero videmus discrimen epistolæ regis Arei apud Iosephum, & eius, quæ priore Maccabaico extat. Apud Iosephum: Βασιλεὺς Λακεδαιμονίων Αρεὺς Ονίᾳ χαίρειν. Εντυχόντες γραφῇ περὶ εὑρομεν, ὡς ἐξ ἑνὸς εἶεν γένους Ιουδαῖοι καὶ Λακεδαιμόνιοι ἐκ τοῦ περὶ Αβραὰμ οἰκείτηλος. Δίκαιον οὖν ἐστὶν ἀδελφοὺς ἡμᾶς ὄντας διαπέμπεσθαι πρὸς ἡμᾶς περὶ ὧν ἂν βέλησθε. ποιήζομεν δὲ καὶ ἡμεῖς τὸ αὐτό, καὶ τὰ μὲν ὑμέτερα ἰδια νομίζομεν, καὶ τὰ αὐτῶν κοινὰ πρὸς ὑμᾶς ἔχομεν. Δημοτέλης ὁ φέρων τὰ γράμματα διαπέμπει τὰς ὑπογολάς. Τὰ γεγραμμένα ἐστὶ περίγωνα, ἡ σφραγὶς ἐστὶν ἀετὸς ὀφάκοντος ἐπτάλημμένος. Elegantissimum quidem epistolion, nisi & longius pro modo Laconico esset, & κοινῇ διαλέκτῳ potius, quam Λακωνικῇ loqueretur. ὑπογολὰς verte *mandata*. Nam neque imperitus interpres vetus, quod mirum non est, neque nouus eruditissimus assecutus est. Vult enim dicere Demotelen mandata gerere, quæ in literis non continerentur. In Maccabaico priore exemplum epistolæ tantum abest, ut non multum ab illo Iosephi discrepet, ut aliud & diuersum potius videri possit. Βασιλεὺς Σπαρτιατῶν Ονίᾳ ἱερεῖ μεγάλῳ χαίρειν. Ευρέθη ἐν γραφῇ περί τε τῶν Σπαρτιατῶν, καὶ Ιουδαίων, ὅτι εἰσὶν ἀδελφοὶ, καὶ ὅτι εἰσὶν ἐκ γένους Αβραάμ. καὶ νῦν ἀφ' οὗ ἐγνωμεν

ταῦτα

ταῦτα, καλῶς ποιήσετε γεάφοντες ἡμῖν ωβὶ τ εἰρλώης ὑμῶν, καὶ ἡμεῖς ἢ ἀνλιγεάφομεν ὑμῖν, τὰ κτήνη ἡμῶν, καὶ ἡ ὕπαρξις ὑμῶν ἡ μῖν ἐστὶ, καὶ τὰ ἡμῶν ὑμῖν ἐσὶν. ἐντελλόμεθα οὖν ὅπως ἀπαγγείλωζιν ὑμῖν χ̄ ταῦτα. Illa ultima ἐντελλόμεθα οὖν, ostendunt quid velint illa apud Iosephum, Δαπέμπειν τὰς ἐπιςολὰς, hoc est, τὰς ἐντολάς. Δαπέμπετας τὰς ἐπιςολὰς mandator, Δαπέμπει mandatarius: quomodo πρεσβύετας Rex aut Respublica, πρεσβύει legatus. Non dubium est Iosephum ωβιφεράσωσας ea, quæ in exemplo prioris Maccabaici legerat, quæ paulo a consuetudine Hellenistici usitatioris remotiora videntur. Nam exemplum, quod extat apud Iosephum, est interpretatio χ̄ ωλάπος eorum, quæ Laconice concepta erant in epistolio regis Spartani. Sed, ne rem non exigui momenti prætereamus, unde illa cognatio Iudæis cum Lacedæmonijs? Quid magis mirum, quam Iudæos ab Abraham prognatos esse? Quidam vaticinantur Oebalum patrem Tyndarei, avum Castorum, & Helenæ, eum esse, qui Ebal nominatur Genes. x̄, 28. quod multis de caussis futilissimum est. Primo, Eber suscepit filios duos, Iektan & Phaleg. Ebal est filius Iektan, Abrahaam est sextus a Phaleg. Quomodo igitur prognati Abrahaamo possunt deduci ab Ebal, qui fuit frater Phaleg ataui Abraham? Deinde habitatio posteritatis Ebal fuit in partibus Orientis, in finibus Syriæ, unde profecto nullæ unquam coloniæ deductæ fuerunt in agrum Spartanum: quod vel putare ridiculum est. Postremo Oebalus fuit infra centum annos ante excidium Troiæ. Phaleg autem obijt anno mundi 1993, annis plusquam ↁCLXIIII ante Oebalum. Sed, nugis omissis, ad reges Lacedæmonis reuertamur. Annos omnibus Regibus apponere per subsidiorum penuriam nobis non licuit. Quos notauimus, eos partim Eusebio, partim Diodoro acceptos ferimus. Etiam Sosicrates Lacon apud Clementem Alexandrinum scribit Charillum ex familia Proclidarum annos ĪXIIII regnasse: eius filium Nicandrum annorum XXXIX, in cuius anno XXXIIII instituta fuerit prima Olympias ab Iphito: ita ut annus XXXIIII Nicandri Proclidæ concurrat cum anno primo Polydori Eurysthenidæ. Ambæ familiæ desierunt circiter annum Seleucidarum X̄C plus minus, sub Arato Sicyoniorum Prætore. Quæ gesta sub istis regibus colligi potuere, habes ἐνσωναγωγῇ ἱσορικῶν.

DYNASTIÆ QVINQVE CORINTHIORVM.] Primi Corinthiorum regnum obtinuerunt Sisyphidæ, quo per sex generationes potiti, eo a Doriensibus exuti sunt. Nam ultimos familiæ Sisyphidarum Doridan, & Hyanthidan regno euertit dux Doriensium Αλήτης Ιπποτέ ζ φύλαν ζ, ζ Αντίοχε, ζ Ηρακλέες, quintus scilicet ab Hercule, non sextus, ut est apud Velleium. Non conuenit Pausaniæ cum Eusebio. Pausanias ab Alete, ad Prumnidis exitum, χ̄ γενεὰς πέντε regnatum fuisse. Apud Eusebium autem Prumnis est quartus, non quintus ab Alete. Rursus Pausanias a Bacchide, a quo Βακχιάδαι, ad Telestis exitum, alias quinque generationes statuit, quum Eusebio Telestes septimus sit, non quintus Bacchiadarum. Hoc pacto ab Alete, ad exitum Telestis, essent tantum nouem γενεαὶ, quæ tamen sunt undecim. Eusebio fauet Strabo, qui Bacchiadas Δακόσια ἐχεδὸν ἔτη regnasse perhibet. Certe ab initio Bacchidis, ad exitum Telestis, intersunt anni ↁCLXXVIII, qui propius absunt a ducentis, quam si, ut voluit Pausanias, quinque tantum generationes ab initio Bacchidis, ad finem Telestis, intercessissent. Fuerunt vero & alij reges Corinthi, qui ad harum Dynastiarum successiones non pertinent: ut Polybus, qui Oedipodem in Cithærone monte expositum educauit, cuius uxor Merope. item Aeetes pater Medeæ, & Bunus custos regni post Aeeten: ut testatur vetustissimus Poeta Eumelus ex gente Bacchiadarum: cuius versus extant in Scholijs Pindari, & a Tzetze in Lycophronem repetuntur:

ἀλλ' ὅτε δ' Αιήτης καὶ Αλωάδις ἐξεγένοντο
Ηελίῳ τε καὶ Αντιόπης, τότε δ' ἄνδιχα χώρῳ
δάσατο παισὶν ἑοῖς Υπερίον ζ ἀγλαὸς υἱός,
ἰῷ μὲν ἔναιεν Ασωπὸς, τῷ πάρε δίῳ Αλωεῖ.
ἣ δ' Εφυρη κτεάτισσ', Αιήτῃ δῶκεν ἅπασαν.
Αιήτης δ' ἄρ ἑκὼν Βένῳ παρέδωκε φυλάσσειν,
ὤισκεν αὐτὸς ἀνὴρ εἰς ὕστερον αὖθις ἵκοιτο,
ἡπταῖς ἐξ αὐτοῦ τίς. ὁδ' ὤχετο Κολχίδα γαῖαν.

Hos versus Pausanias in animo habebat Corinthiacis: Εὔμηλ ζ ἦ, inquit, Ηλιον ἔφη δοῶσαι τῷ χώρᾳ Αλωεῖ.

TERTIA DYNASTIA BACCHIADARVM.] Βακχιάδαι, qui & Βακχίδαι, & ipsi quoque erant Ηρακλεῖδαι ab Alete. Mortuo enim Alete, ὁ πρεσβύτατ ζ τ ἐκείνων ἐβασίλευσεν, auctore Diodoro. Addit: Δὰ τὸν Βάκχιν ὀνπφανέτατον τ ωρὸ αὐτοῦ γενόμενον σωέβη τοὺς μ̄ ταῦτα βασιλεύσαντας ἀπὸ Ηρακλείδας, ἀλλὰ Βακχίδας ωροσαγορεύεθαι. Demaratus pater Tarquinij Prisci erat ἐκ τῆς Βακχιαδῶν συγγενείας, ut docet Dionysius Halicarnassensis, qui paulo post τοὺς

Βακχιάδας vocat ὀλιγαρχικὴν οἰκίαν. Ab initio vero Cypseli, ad initium ipsius Tarquinij, sunt anni XL. Apud Hesychium non solum Corinthi, sed & Mileti Bachiadas fuisse legimus.

QVARTA DYNASTIA PRYTANEON.] Πρυτάνεις isti nihil a Prætoribus annuis Athenienſibus differebant, quos ἄρχοντας ἐπωνύμους vocabant, hoc uno excepto, quod ἄρχων annuus Athenienſis de populo ſorte creabatur; Πρύτανις vero Chorinthius de Bacchiadarum gente. Alioquin tam Chorinthius Πρύτανις, quam Atticus ἄρχων Faſtos ſignabant. Pauſanias; καὶ Τελέστην μὲν τὸν ἔχθρον Ἀγελάου, καὶ Περάντας κλεῖναι. βασιλεὺς μὲν οὐδεὶς ἔτι ἐγένετο, Πρυτάνεις δὲ ἐκ Βακχιαδῶν ἐνιαυτὸν ἄρχοντες. Diodorus, referente Euſebio libro priore Chronico: ἡροῦντο πρύτανιν, ὃς τὴν ἐν βασιλέως εἶχε τάξιν, ἐπὶ ἔτη ϛ. Si, ut vult Diodorus, loco Regis fuiſſe, id eſt ἀνυπεύθυνον, non dubium eſt, quin ipſe pede ſemel in poſſeſſionem miſſo, ſtationem illam nunquam deſerturus fuerit, ſed perpetuus Prytanis fuiſſet. Deinde quod addit, XC annos τῶν Πρυτάνεων magiſtratum obtinuiſſe, id pendet ex illa hallucinatione, qua ab Haraclidarum reditu, ad Cypſeli tyrannidem, putat annos CCCCXLVII, quum tantum fuerint CCCCXVII, triginta minus.

QVINTA DYNASTIA CYPSELIDARVM.] Duo tantum Cypſelidæ fuerunt, Cypſelus pater, & Periander filius. Quod oraculum ipſi Cypſelo datum confirmare videtur.

Ὀλβιος ὅτος ἀνὴρ, ὃς ἐμὸν δόμον εἰσαναβαίνει,
Κύψελος Ηετίδης βασιλεὺς κλυτοῖο Κορίνθου.
αὐτὸς, καὶ παῖδες, παίδων γε μὲν ὄπαπε παῖδες.

Filios tantum regnaturos, etiam ſi unus duntaxat fuerit, non autem filiorum filios. quo ut nihil clarius dictum, ita nihil verius eſſe euentus docuit. Et tamen Strabo huic oraculi ſententiæ aduerſatur, qui παίδων παῖδας etiam regnaſſe ſcribit. Κύψελος τοὺς Βακχιάδας καταλύσας μέχρι τετρονίας ἐτυράννησεν. Intra tres generationes Bacchiadas regnaſſe arbitratur: & ſententiæ ſuæ ſuffragatorem reperit Ælianum lib. VI, cap. XIII ποικίλ. καλῶς τὸ δαιμόνιον ἐπὶ τετρονίαν τυραννίδας μὴ ἄγον, ἀλλ' ἢ ὠδαχρῆμα ἐκτρίβειν τοὺς τυράννους πίτυος δίκην, ἢ παῖδας ἐξισχύον. Μνημονεύοντες ὑφ' Ελλήνων ἐξ αἰῶνος καὶ εἰς ἐκγόνους ἀφαρκέσαι αἴδε, ἥ τε Γέλωνος ἐν Σικελίᾳ, καὶ ἡ τῶν Λευκανίων (Λευκανιδῶν) ὡσεὶ βόστρυχος, καὶ ἡ τῶν Κυψελιδῶν ἐν Κορίνθῳ. Diſerte ait τὴν τετρονίαν, id eſt nepotes Cypſeli regnaſſe. quod falſum eſt. Virgilius in Ciri diuino poematio Cypſelidarum regnum Corinthum vocat.

Cypſelidum magni florentia regna Corinthi.

non, aut alij legunt, *Cypſelidæ*. Quum autem ex duobus Periandri filijs Lycophrona minore natu Corcyræi interfecerint, alter autem Cypſelus auo cognominis mente captus fuerit, ad omnem rerum uſum minime idoneus, teſtibus Herodoto, & Laertio, qui eum ἄφρονα vocat, non dubium eſt, quin Corinthi tyrannis, atque adeo omnis Cypſelidarum ſucceſſio cum Periandri morte finem ceperit. Cypſelum annos XXX regnaſſe auctor eſt Herodotus, Laertius filium Periandrum XL, Soſicrates Lacon eum obiiſſe anno ultimo Olymp. XLVIII, annos natum LXXX, annis XII ante mortem Crœſi. Si decem Olympiadas regnauit, obiit autem Olympiade XLVIII ad finem decurrente, eius ergo pater Cypſelus obierit Olympiadis XXXVIII anno ultimo. quod & Diogenis Laertij auctoritate firmatur. ἤκμαζε δὲ (Πεισανδρος) ὡσὶ τὴν τεσσαρακοστὴν ὀγδόην Ολυμπιάδα, καὶ ἐτυράννησεν ἔτη πεντεκαίδεκα. Si Periander cæpit inclareſcere Olympiade XLVIII, ergo circa obitum patris. Proinde pater Cypſelus, qui obiit in exitu Olympiadis XLVIII, & regnauit annis XXX, inuerit tyrannidem anno ſecundo Olympiadis XXXI, periodi Iulianæ 4059. cui rei firmandæ locuples teſtis Diodorus apud Euſebium, libro priore Chronico, qui ſcribebat tyrannidem Cypſeli ὑστερῆσαι τῆς Ηρακλειδῶν καθόδου, *poſteriorem Heraclidarum reditu fuiſſe*, annis CCCCXLVII. Annus primus Cypſeli 4059 in periodo Iuliana. Annus reditus Heraclidarum 3611. Interuallum, anni CCCCXLVIII, uno tantum amplius, quam apud Diodorum. Quum igitur Periander obierit extrema Olympiade XLVIII, ergo eunte XLIX Olympiade liberata eſt Corinthus Cypſelidarum tyrannide. Itaque Solinus capite XIII ſcribit *Iſthmium ludicrum priſtinæ ſolennitati reſtitutum Olympiade XLIX, quod ludicrum intermiſſum fuerat a Cypſelo tyranno*. Nimirum ludicrum reſtitutum ſtatim mortuo tyranno, Olympiade XLIX, non XLVIII, ut Euſebius. Hinc igitur colligi poteſt & initium Cypſeli, & interuallum a cæde Teleſtis ultimi Bacchiadarum regis, ad initium tyrannidis Cypſeli, qui fuerunt omnino anni CXXIII, & totidem ἄρχοντες, ſiue πρυτάνεις annui, quanuis XC tantum annos interponat Euſebius ex Diodoro inter cædem Teleſtis, & initium Cypſeli. XXXIII enim annorum prochroniſmus eſt. Apud Aelianum legimus libro primo, cap. XIX ποικίλ. καὶ ἡ τῶν Βακχιαδῶν ἢ τῶν ἐν Κορίνθῳ ἀρχὴ ὀλίγα δυνάμεως προελθοῦσα ὅμως, διὰ τὴν τυφλὴν τὴν ἔξω δίκην, καὶ αὐτὴ κατελύθη. Dubitare quis poſſit, ὡσὶ βασιλέων Βακχιαδῶν, an ὡσὶ πρυτάνεων loquatur. Mihi videtur ὡσὶ πρυτάνεων.

SVCCES-

SVCCESSIO REGVM MACEDONIÆ.] Successio proprie, ut omnes sciunt, est regni per seriem generis perpetuatio, ut Græci loquuntur, παιδος ἀεὶ τῷ ἀρχῷ ἀπὸ παιδὸς δεχομένου. Sic Tatianus dicit Μακεδονικῷ Δμδοχῷ, Αντιοχικῷ, Πτολεμαϊκῷ. Aliquando etiam Δμδοχὴ dicitur, tametsi series generis interrumpatur, incolumi regno manente. A Carano igitur auctore regni Macedonici continuata est per multos reges patrum in filios successio: a quo etiam legem transmissam obseruarunt, nullum de victis hostibus erigendi trophæum, auctore Pausania extremis Boeoticis. Carani etiam Paulinus meminerat libro suo de Regibus:

Et Caranus, Pellæa dedit qui nomina Regum.

Non repetam, quæ Solinus cap. xv, Suidas Κάρανος, Iustinus lib. vii diffuse, neque parcius Livius lib. xlv memorant. unde multa haurias licet. Iustinus quidem in dinumeratione horum Regum multos consulto omittit. Suidas etiam successionem Carani a Pausania interruptam fuisse testatur. Velleio Caranus est sextusdecimus ab Hercule, Alexander Magnus septimus decimus a Carano, quum tamen constet vigesimum quartum esse ex Eusebio, vel potius Africano, quem in hoc sequimur. Velleio, ut ita sentiret, præiuit Diodorus Siculus, qui a Carano, ad Alexandrum Magnum, reges xviii numerat, in quibus tutorem Orestis Aeropam. Hoc igitur insessore regni ex legitimorum regum serie expuncto cum Ptolemæo Alorite alieno huic generi, & Amynta xiii, qui & ipse quoque extrarius fuit, xvi tantum reges fuerint a Carano, ad Alexandrum Magnum, ac proinde a Carano decimum septimum generis, vigesimum regni successione. Nam proculdubio neque Velleius, neque is, quem sequutus est, Diodorus Siculus, intelligunt Alexandrum decimum septimum regem fuisse, sed ἑκκαίδεκα γενεὰς a Carano, ad Alexandrum esse. Diagramma subiecimus ex reliquijs Diodori, quas ex Africano producebat Eusebius libro priore Chronographias: secundum quam successionem Caranus regnum iniuerit anno undecimæ Olympiadis primo.

REGES MACEDONIÆ EX DIODORO.

		Anni regni.	Period. Iuliana.
I	Caranus	xxx	3978.
II	Coenus Carani F.	xxxviii	4008.
III	Tyrimmas Coeni F.	xlv	4036.
IIII	Argius Tyrimmæ F.	xxxiiii	4081.
V	Philippus Argij F.	xxxv	4115.
VI	Aeropas Philippi F.	xxiii	4150.
VII	Alcetas Aeropæ F.	xxviii	4173.
VIII	Amyntas Alcetæ F.	xlii	4201.
IX	Alexander Amyntæ F.	xliiii	4243.
X	Perdicas Alexandri F.	xxiii	4287.
XI	Archelaus Perdiccæ F. Euripidis hospes	xiiii	4310.
XII	Orestes Archelai F.	iiii	4324.
XIII	Aeropes tutor Orestis	iiii	4328.
XIIII	Amyntas	i	4332.
XV	Amyntas Aridæi F. Amyntæ N. Alexandri pron.	xii	4333.
XVI	Alexander Amyntæ F.	i	4345.
XVII	Ptolemæus Alorites alienus	iii	4346.
XVIII	Perdiccas Amyntæ F.	vi	4349.
XIX	Philippus Amyntæ F.	xxiii	4355.
XX	Alexander Magnus	xii	4378.

Colliguntur ab initio Carani, ad initium Alexandri Magni, anni cccc. Atque hæc quidem regni Macedoniæ successio secundum Diodorum, quæ multis partibus mendosa est. Vt alia taceam, Archelaus undecimus in ordine regum mortuo Perdiccæ in regnum successit anno tertio belli Peloponnesiaci, Επαμεινον ἄρχοντος, quo anno etiam Pericles obijt, qui erat 4284 periodi Iulianæ. Hic vero init regnum anno 4310. Differentia, anni xxvi. quod non mirum, quum magna inter scriptores de Perdicæ regni interuallo fuerit dissensio. Nicomedes Acanthius annos xii regnasse scribit, Theopompus xxxv, Anaximenes xi, Hieronymus xxviii, Marsyas, & Philochorus xxiii, quos Diodorus sequitur. In tanta dissensione difficile est verum adipisci. De Archelao ita Aristides Sophista: τί οὖν εἰ Αρχέλαος τὸν αὐ-

τὸν αὐτὸ δεσπότην καὶ θεῖον ἀποκτείνας κατέσχε τὴν ἀρχὴν, ἣν τὸν ἐπιλαιτῆ ἐκείνε παῖδα εἰς τὸ φρέαρ ἐμβαλὼν ἔφη πρὸς Κλεοπάτραν, διώκοντα τὸν χῆνα ἐμπεσεῖν, ἢ μανίᾳ τινὶ παρελήρησεν ὅπῃ ἡ μύλης, &c. Sed quia duo Archelai fuerunt, non est is, qui Diodoro undecimus ordine est, sed qui quartusdecimus Eusebio. & ὁμωνυμία imponere potest etiam accuratissimis.

Colliguntur ab initio Carani, ad exitum Persei, anni DCXLV.] Secundum Eusebium & Excerpta barbarolatina, biennio amplius, DCXLVII. Recte vero Excerpta imperium Macedonicum terminant anno primo Olympiadis CLIII. Illi enim anno congruit Consulatus L. Aemilij Paulli, C. Licinij Crassi, sub quo in Macedonia debellatum Persem fuisse constat. Quare euersio regni Macedonici competit in annum 4546 periodi Iulianæ. Polybius ab initio Philippi penultimi Macedonum regis, ad debellatum Persen, & finem regni Macedonici, putat annos solidos CLIII. quibus deductis de 4546, remanet annus 4493, initium Philippi. Adiectis annis XLII regni eius, componitur annus 4535, initium Persei, numero Eusebiano MDCCCXXXVIII, L. Manlio Acidino, Q. Fuluio Flacco Coss. sub quorum magistratu regnum accepisse Perseus memoratur a T. Liuio, ut de eius initio dubitari minime possit. Annos XI regni illi attribuit idem Liuius, qui putati a Consulatu L. Manlij Acidini, & Q. Fuluij desinunt in Consulatu L. Aemilij debellatoris ipsius Persei. His animaduersis, a morte Alexandri, ad Persei exitum, anni sunt præcise CLVI, Eusebio triennio amplius, CLIX. quod triennium abundare dubium non est. Nos Excerptorum fidem sequuti regum Macedoniæ tempora sic digessimus, non in omnibus Eusebio addicti, cuius leuitas satis nobis perspecta.

DYNASTIÆ TRES LATINORVM.] De quinque regibus Aboriginum, ut alios scriptores taceam, satis multa collegit ex veteribus Græcorum & Latinorum monimentis Dionysius Halicarnassensis, & post illum auctor libelli de origine gentis Romanæ ab Andrea Schotto editi. Horum autem quinque regum CL annorum definit Eusebius, & trium ultimorum singulis annos suos definitos attribuit Georgius Syncellus ex eodem Eusebio: qui colliguntur anni CXVII; ita ut Iano, & Saturno XXXIII duntaxat anni excepti sint: quorum sexdecim priori, alteri reliquos dedimus, quia aliter facere non potuimus: nisi quis malit omnes illos annos Iano dare, & Saturnum omittere, qui hospes tantum Iani, non rex Latinorum fuerit. Idem bonus auctor recte censet regnante Fauno annis IX ante aduentum Aeneæ Euandrum in Latium venisse: quod tempus congruit XXI anno Fauni, annis XXXII ante prima Olympia ab Hercule instituta. Scholia in Lycophronem collectore Isacio Tzeze, pag. 158. tradunt πεντηκοστῷ ἔτει, *quinquagesimo anno*, μὴ τὸν Ἡρακλέα, Aeneam ad littus Laurentum appulisse. Quinquaginta anni ante aduentum Aeneæ desinunt in anno periodi Iulianæ 3489, qui est trigesimus primus Fauni, undecimus ab appulsu Euandri, XXII ante Olympia ab Hercule instaurata.

SECVNDA DYNASTIA ÆNEADARVM.] Dionysium accuratissimum, & dulcissimum scriptorem sequuti sumus, qui unus omnium veterum diligentissime hæc inuestigauit; ut aliorum industriæ nihil reliquum fecerit. Quæ differentia sit inter Dionysium, Excerpta barbarolatina, Eusebium, Ouidium tam in Metamorphoseon, quam Fastorum libris, ex comparatione omnium non obscure iudicari potest. Ἀλλάδης pro Remulo, Capetos, Calpetos, Aegyptos inter se confusa esse quis non miretur? In Fastis vulgo excusus est:

Ille dedit captæ repetita vocabula Troiæ.

qui versiculus non ab omnibus capitur: & in eo nemo mendum inesse odoratus est. Ouidius scripserat:

Ille dedit Capyi repetita vocabula Troiæ.

Duo Capyes fuerunt. prior Troianus Assaraci filius. Alter Albæ rex, in quo repetitum ait Ouidius nomen illius veteris Troiani Assaraci filij. Huic priscæ emendationi nostræ qui faueat, non pridem nacti sumus Seruium veterem Virgilij interpretem in illud: *Et Capys. hinc nomen Campanæ ducitur urbi.* Ibi enim ille doctus Grammaticus versum illum Ouidianum producit, in quo quanquam mendis oblito expressa extant emendationis nostræ vestigia. In libello de origine gentis Latinæ, item apud Dionysium, filius Aeneæ primus rex Albæ est trinominis, Iulius Ascanius Euryleo. In Excerptis barbarolatinis bis hi reges quidem iterantur, sed pauciores, quam hic.

TERTIA DYNASTIA LATINORVM.] Quomodo primus omnium Romanorum M. Porcius Cato epocham Paliliorum deprehenderit, notum ex Dionysij Halicarnassensis Originum Romanarum libro primo. Nam a Regifugio, ad urbem a Gallis captam, interuallum in Tabulis Censorijs perscriptum inuenit. Ab urbe autem capta, ad se, tempus ignorare non potuit propter Consulum paria diligenter in Fastis notata. A Regifugio igitur,

ad Cato-

ad Catonis æuum, quo tempore Origines suas scribebat, duo interualla indubitata non sinunt totum interuallum ex duobus certis compositum incertum esse. Certum igitur interuallum est a Regifugio, ad id tempus, quo Origines Catonis scribebantur. Pro demonstratione enim sunt Tabulæ Censoriæ, & Fasti Consulares; quibus præscribi non potest. Quod autem idem Dionysius reliquum interuallum a Regifugio, ad Palilia, constare ait καὶ γνωρίζεσθαι ταῖς βασιλέων διαδοχαῖς, frustra est, nisi demonstretur aut ex monimentis & Tabulis publicis, aut ex aliquo nobili gesto. Nullus enim eorum, qui hæc tractauit, producere potuit aut historicum æqualem sæculi regum Romæ, aut aliquod monimentum, quo aliquid anno tali Romuli, Numæ, aut Tarquinij Prisci gestum esse diceretur. Præterquam enim quod totum interuallum a Palilibus, ad Regifugium, ignoratur, regum anni in incerto sunt: & si concedamus de interuallo constare, de annis tamen Regum erit controuersia. Varro demonstrationibus destitutus ad L. Tarrutij Firmani apotelesma confugit. Is a Varrone consultus ex astronomicis rationibus, καὶ ἐκ τῆς γενεθλιακῆς πραγματείας respondit Romulum conceptum fuisse defectione Solis, quam in illa die, quam produxit Tarrutius, nullam potuisse contingere ex latitudine Lunæ certissimum est. Rursus ut conceptum, ita & mortem Romuli defectione eiusdem sideris contigisse idem ex ijsdem Tabulis asserebat. Quod Sol defecerit, propterea necesse fuisse Romulum obire, nullam video rationem, quæ nos ad id concedendum adigere possit. Quod si concedamus per manus traditum fuisse Romulum decessisse deliquio Solari, ab obitu quidem Romuli, ad Regifugium, interuallum determinari poterit, ut non tamen quantum a Palilibus, ad defectionem Solarem interfit, definire possimus. Dionysius quidem Regum interuallum ex eorum successione cognosci ait, quam prius probatam oportuit. Regnarunt enim ij, quando nullum gestum in Acta referebatur, sed gestorum memoria a patribus ad filios sine titulo temporis, aut gestorum distinctione transmittebatur. At sine literis nulla interuallorum memoria exquisite seruari potest. Varro non dubitabat Romulum obijsse Solis defectione ex apotelesmate L. Tarrutij, ut erat apud Ciceronem in libris de Republica, citante L. Seneca. Quia illa eclipsis incidit in illud tempus, quo omnis vetustas credidit Romulum obijsse, aut saltem propius abest ab illo tempore, ea nos utemur, tanquam vera epocha obitus Romuli, quia aliter facere non possumus, & aduersus receptam de Palilibus opinionem obniti, de qua per tot sæcula nemo dubitare ausus est, sine alijs rationibus, quæ illam infirmare possint, ambitiosæ dementiæ est. Defectus ergo Solis ille, ut ante $\overline{\text{XXI}}$ annos ostendimus, contigit die $\overline{\text{XXVI}}$ Mai, Epacta tam æquabili quam æquata II. quæ sane est e regione $\overline{\text{XXVI}}$ Mai, anno periodi Iulianæ 3999, Olympiadis $\overline{\text{XVI}}$ primo, numero Eusebiano $\overline{\text{MCCCII}}$, ut etiam in Canone Eusebij notatum est, anno $\overline{\text{XIIII}}$ Ezechiæ Regis Iuda, septimo Merodach, siue Mardokempadi Chaldæi. Ita Romulus obierit uno anno citius, quam visum Dionysio, ex cuius rationibus obitus eius anno sequente contigerit. Idem scriptor optimus opinionem receptam de defectione Solis in Romuli conceptu, & de altera in eius obitu, tanquam indubitatum argumentum proferre non veritus est, quum tamen eius opinionis pater sit L. Tarrutius Firmanus. Verba eius, quia sine illis hæc concipi non possunt, adducam: ἔοικε δ' ὀλίγην ἀφορμὴν παρέχειν τοῖς θεοποιοῦσι τὰ θνητὰ καὶ εἰς οὐρανὸν ἀναβιβάζουσι τὰς ψυχὰς τὴν ἐπιφανῶν, τὰ συμβάντα ἐκ μὲν θεᾶς περὶ τὴν σύγκρισιν δ' ἀνδρὸς ἐκείνου, καὶ τὴν διάκρισιν. ἔν τε γὰρ τῷ βιασμῷ τῆς μητρὸς αὐτοῦ, εἴθ' ὑπ' ἀνθρώπων τινὸς, εἴθ' ὑπὸ θεοῦ γενομένῳ, τὸν ἥλιον ἐκλιπεῖν φασὶν ὅλον, καὶ σκότος παντελῶς, ὥσπερ ἐν νυκτὶ, τὴν γῆν καταλαβεῖν, ἔν τε τῇ πλάνῃ αὐτοῦ ταυτὸ συμβῆναι λέγουσι πάθος. *Defectionem Solis contigisse in* τῷ συγκριθῆναι αὐτὸν, *in conceptu eius*, καὶ ἐν τῷ διακριθῆναι, *& interitu ipsius.* Videndum, an dictis constet ratio. Mortuus est, inquit, πεντηκοστὸν καὶ πέμπτον ἄγων ἔτος, *anno ætatis quinquagesimo quinto.* Annus defectionis Solaris, quæ in eius mortem incurrit, contigit anno periodi Iulianæ, ut diximus, 3999. Deductis $\overline{\text{LV}}$, remanet annus tam conceptus eius 3944, quam alterius defectionis, quæ sine ullo dubio contigit die V Mai, Epactis tam æquabilibus, quam æquatis, XXIII, 25. quarum XXIII est e regione quintæ Mai, annis $\overline{\text{XXIII}}$ absolutis ante epocham Nabonassari, Athyr Aegyptiaci die tertia, feria prima, anno secundo Olympiadis secundæ. Natus ergo Romulus anno periodi Iulianæ 3945, Olympiadis secundæ tertio, $\overline{\text{III}}$ Non. Februarij, feria prima, Mesori Aegyptiaci $\overline{\text{VI}}$. Proinde vixerit annos solidos $\overline{\text{LIIII}}$, dies $\overline{\text{XCV}}$: ut recte dixerit Dionysius, quum ageret ætatis annum quinquagesimum quintum, obijsse, non quum esset natus annos quinquaginta quinque. Rursus obijt, eodem teste, ἑπτὰ καὶ τριάκοντα ἔτη βασιλεύσας, *quum annos* $\overline{\text{XXXVII}}$ regnasset. Deductis annis $\overline{\text{XXXVII}}$ regni eius de $\overline{\text{LIIII}}$ solidis vitæ, superest annus $\overline{\text{XVII}}$ absolutus ætatis eius, & $\overline{\text{XVIII}}$ currens, quum urbem conderet: quod conuenit fere Dionysianis rationibus. νέος γὰρ δὴ, inquit, παντάπασιν ἔτυχε τῆς ἡγεμονίας, ἐκκαιδεκαέτης, ὡς ἅπαντες ὁμολογοῦσιν οἱ τὰς περὶ αὐτοῦ συγγεγράφαντες ἱστορίας. Secundum rationes

tiones noſtras eſt ἔτ@ ἄγων ὀκτωκαιδέκατον τ ἡλεκίας, *agens annum ætatis decimum octauum*, quod eſt minus, quam ὀκτωκαιδεκαέτης, *annos natus decem octo*. Solinus ex L. Tarrutio: *Romulus auſpicato fundamenta murorum iecit duodeviginti natus annos* &c. Vno igitur anno, ut iam diximus, ſerius eſſet initium Romuli, quam pro rationibus Dionyſij. quod nos tamen ſtatuimus in illis Palilibus, quæ proxime annum primum Olympiadis VII anteceſſerunt; ſequuti tempus conceptionis. Nam ſi conceptus anno 3944, ergo natus anno 3945. Agebat igitur annum decimum octauum anno 3962, in cuius Palilibus initium eius poſuimus, quæ incurrerunt in tertium menſem decimi octaui anni ætatis eius. Palilia noſtra conueniunt cum Catonianis.

Colliguntur a Palilibus vrbis, ad regifugium, anni CCXLIIII.] Hæc eſt probabilior ſententia, quam Faſtorum Capitolinorum, & aliorum Scriptorum, qui hoc interuallum definiunt anno uno minus CCXLIII. Errorem inſignem iandudum apud Clementem Alexandrinum indicauimus. παλιν ἀπὸ τ πρώτης ολυμπάδ@ ἔνιοι φασὶν ἀπὶ Ρώμης κλίσιν ζωάγεσθαι ἔτη ἀκριβῶς ἑξακόσια πεντηκονθ' τρία. ἐντεῦθεν ἀπὶ τὴν βαβυλῶν@ ἀναίρεσιν, ὕπατοι ἐγένοντο ἐπ' ἔτη διακόσια πεντηκονθ' τρία. Legendum enim, ἀπὶ τὴν βασιλέων ἀναίρεσιν, *ad ſublatos, & abdicatos reges*. idem error non multo poſt. ἀπὸ δ τ βαβυλῶν@ ἁλώσεως, ἀπὶ τὴν αλεξάνδρ τελευτὴν, ἔτη ἑκατὸν ὀγδοήκονθ' ἕξ. Legimus, ἀπὸ δ τ βασιλέων καταλύσεως. quod & mediocriter docto paret verum eſſe. Neque vero id monuiſſem, niſi viderem & doctos viros ad illum lapidem offendiſſe, & in indicem quoque Clementis illud infultum fuiſſe. Non dubium eſt vetuſtiſſimum errorem eſſe. Vides hunc Chronologum a Palilibus Vrbis primis, ad Regifugium, annos tantum putare CCXLIII, quum tamen non poſſint eſſe pauciores, quam CCXLIIII. & quum terminus Regifugij hæreat in anno periodi Iulianæ 4206, initium autem Romuli in 3962, omnino interuallum eſt annorum CCXLIIII. Sed nec delirium Appiani, cuiuſmodi non pauca apud illum Scriptorem extant, prætermittendum eſt, qui tempus ſeptem Regum Romanorum centum Olympiadibus, & alteris centum interuallum a Regifugio, ad Olympiadem CLXXVII, definit, libro α ἐμφυλ. ἅτω μέν τοι Ρωμαῖοι βασιλεῦσιν ὑπὲρ τὰς ἑκατὸν ολυμπάδας χρησάμενοι, ἀπὶ δ' ἐκείνοις δημοκρατία τε, καὶ ὑπατείας ἐτησίους πρεσβεύσαντες ἐς ἄλλας ἑκατὸν ολυμπάδας, αὖθις ἐπῆρῶντο βασιλείας, ολυμπάδων ἐσῶν ελλησιν ἑκατὸν ἑβδομήκονθ' πέντε. Satis fuerit proponere. Nam confutare eſt otioſorum. Porro illud interuallum a primis Palilibus, ad Regifugium, pro conceſſo ſumit Dionyſius, quod, inquit, nemo de eo dubitauit. Tamen aliud eſt demonſtratio, aliud recepta opinio. Et profecto illud interuallum a nemine potuiſſe probari docet eximius & elegans auctor Cenſorinus: cuius verba notet eruditus Lector: *Hinc animaduertere licet, neque poſt centum annos ut hi referrentur ludi, ſtatutum eſſe, neque poſt centum decem: quorum etiam ſi alterum retro fuiſſet obſeruatum, non tamen id ſatis argumento eſſet, quo quis his ludis ſæcula diſcerni conſtanter affirmet, præſertim quum ab Vrbis primordio, ad Reges exactos* CCXLIIII *factos eſſe nemo ſit auctor*. Quid clarius dicere potuit, quam interualli a primis Palilibus, ad Regifugium, nullum certum auctorem extare? Eſt ergo tantum recepta opinio. Mirum tamen eſt M. Porcium Catonem prima Palilia in eo anno ſtatuiſſe, qui proxime abeſt a vero, præſertim quum trigeſimus octauus annus ab illis Palilibus eam eclipſim habeat, quam cum morte Romuli coniungit Tarrutius Firmanus. Ante Catonem multi multa de Palilibus primis, alij aliter, pronunciarunt, L. Cincius, & Ennius, & longo poſt annorum interuallo Auſonius noſtras, qui a primis Palilibus, ad Conſulatum ſuum, putat annos MCXVIII, manifeſta alogiſtia, ut ſecundum eius rationes Roma condita fuerit anno primo Olympiadis decimæ. Quod ſi ita ſentit, errat. Sin aliter, ita caſtigandus foret:

Mille annos, centum, ter denos, nomen aduſque
Conſulis Auſonij, præteriſſe leges.

Duodecim enim annis minus dicit. De interuallo quidem a primis Palilibus, ad Regifugium, unius anni differentia interuenire poteſt propter ſententias Catonis, & Varronis uno anno diſcrepantes. Regifugium tamen collocandum eſt in illis Palilibus, quæ proxime initium Olympiadis LXVIII anteceſſerunt, & hoc conuenit rationibus Dionyſij Halicarnaſſ. item Heſychij Illuſtris, cuius tertium Chronologicon Photius refert complexum fuiſſe τὰ ἀπὸ τ κλίσεως Ρώμης, μέχρις ὅτι Ρωμαίοις ἡ τ ὑπατῶν εἰσήχθη ἡγεμονία καταλύσασι τοὺς βασιλέας κ' τὴν ὀγδόην καὶ ἑξηκοστὴν ολυμπάδα.

SEPTIMA DYNASTIA IMPERII AVGVSTOR. VSQVE ÅD ENCÆNIA CONSTANTINOPOLEOS.] Encænia vrbis Conſtantinopoleos νέας Ρώμης celebrata XI die Mai, feria ſecunda, ut ſcribunt auctores,, & nos primo Capite huius ſecundæ partis retulimus, vigeſimo quarto

quarto anno Constantini Magni. Erat igitur annus Christi Dionysianus CCCXXX, cyclo Solis tertio, anno periodi Iulianæ Constantinopolitanorum ΦΩΛΗ. hoc est, *quinquies millesimo octingentesimo trigesimo octauo*. Quare error est apud Methodium: ἀπὸ τ῀ ἐνσάρκου οἰκονομίας τ῀ παρουσίας Χριστ῀ τ῀ θεοῦ ἡμῶν, μέχρι τ῀ οἰκοδομῆς Κωνσταντινουπόλεως, χρόνοι ΤΛΖ. Sed sine dubio in manuscripto fuit ΤΛΖ, hoc est CCCXXX. Nam figuram tertiam, quæ non est Z in fine numerorum poni in Codicibus scriptis, omnes, qui eos quotidie legunt, & sciunt & testari possunt. Error est librariorum. Ipse enim postea dicit fuisse annum æræ Constantinopolitanæ ΦΩΛΖ, quanquam uno anno minus dicit. Fuit enim annus, ut dixi, ΦΩΛΗ. Sed & excusari potest. Anno enim ΦΩΛΖ iacta sunt fundamenta. de qua re insignis est locus Codini. χρὴ ὴ εἰδέναι, ὅτι τῷ πεντακισχιλιοστῷ ὀκτακοσιοστῷ τεσσαρακοστῷ ἑβδόμῳ ἔτει τ῀ κόσμου, τῷ τρίτῳ μηνὶ, τ῀ δευτέρας ἐπινεμήσεως, τῇ εἰκοστῇ ἕκτῃ τ῀ Σεπτεμβρίου (Νοεμβρίου) μηνὸς, ἐν ἡμέρᾳ τετάρτῃ, ὄντ῀ τ῀ ἡλίου εἰς τὸ τ῀ Τοξότου ζῴδιον (ὡροσκόπει γὰρ Καρκῖν῀) τῷ πρώτῳ ἔτει τ῀ Δεκατιοσῆς ἐξηκοστῆς πέμπτης Ολυμπιάδ῀, ἐπῆξαντο τοὺς θεμελίους τ῀ δυτικῶν τειχῶν, &c. pro Σεπτεμβρίου legendum esse Νοεμβρίου indicat locus Solis in Sagittario. Præterea eo anno, XXVI Nouembris erat feria III. Notandum etiam Nouembrem esse tertium mensem Indictionis, siue anni Constanopolitani. Indictio enim incipit a Septembri. De Olympiade quod adijcit, falsum. Erat enim ἔτ῀ πρῶτον τῆς Δεκατιοσῆς ἑβδομηκοστῆς ἑβδόμης Ολυμπιάδ῀. Non est librarij error, sed ipsius Codini.

DYNASTIA OSTROGOTHORVM.] Gothorum summa differentia est, Maiorum &, Minorum. Maiores, id est antiquiores, qui primi Scandinauiam natale solum reliquerunt. Minores, qui longo post illos tractu temporis relicta Scandinauia, in Germaniam primum effusi, postea loca circa Mæotidem paludem, & ostia Istri occuparunt, & adhuc Ouidio exule, Tomos, & loca finistræ ripæ vicina obtinebant. Ij temporibus Valentis Aug. Wulfila Episcopo auctore, Christiani quidem facti sunt, sed Arriani. atque adeo etiamnum in ijsdem regionibus degunt sub Præcopensi Tatarorum Dynasta, & utrunque testamentum ijsdem literis, quas excogitauit Wulfila, conscriptum, & eadem lingua, qua tempore Ouidij utebantur, interpretatum legunt. Sermo enim eorum hodiernus maiori ex parte Teutonicus est, ut Iosaphat Barbarus ciuis Venetus scripserit, puerum Teutonem, quem secum habebat, ab ipsis, & ipsos ab eo vicissim intellectos fuisse, ac verba inter se, haud aliter, ac si eadem lingua fuisset, ultro citroq; habuisse. Clarissimus quoq; Augerius Busbekius non pauca de hac gente in epistolis suis memorat, quæ eorum Teutonismi fidem faciunt. Laonicus Chalcondyles de Tataris Præcopensibus loquens, Subegerunt, inquit, *Gotthos, & Genuenses urbem Capham inhabitantes* &c. Nimirum de his Gotthis Christianis accipiendum. Quas igitur hodie literas habent, eas a Wulfila acceperunt. Attestatur & Socrates libro Δ, cap. ΛΓ. Τότε ὴ κ῀ Οὐλφίλας ὁ τ῀ Γότθων ἐπίσκοπ῀ γράμματα ἐφεῦρε Γοθικὰ, κ῀ τὰς θείας γραφὰς εἰς τὴν Γότθων μεταβαλὼν τοὺς βαρβάρους μανθάνειν τὰ λόγια παρεσκεύασε. Inde Trochaicus (non senarius, ut somniat Crinitus)

VVulfilas prompsit Getarum, quas videmus, ultimas.

Anomnes Gothi doctore Wulfila Christo nomen dederint, dubito. Hoc unum scio, tam hos Minores Præcopenses, quam illos Maiores, Arrianos fuisse. Maiores in duo genera diuisi, Ostrogothi in Italia, Wisigothi in Septimania primum Narbonensi, deinde in Hispania late imperarunt. Vtrique Latina lingua in diuinis & ciuilibus literis usi. De minoribus autem mentionem faciebat Procopius libro tertio περὶ κτισμάτων Ιουστινιανοῦ, qui liber hodie excusus est, dimidia sui fere parte truncatus. In integro exemplari, quod penes eruditissimum Bon. Vulcanium nostrum est, ita legimus: Εστι ὴ ἐπ῀αῦθα χώρα (ea regio est in tractu Pontico ad ostia Danubij) κ῀ τὴν Θραλίαν Δόρυ ὄνομα, ἵνα δὴ ἐκ παλαιοῦ Γότθοι ὤκηντο, οἱ Θευδερίχου ἐς Ιταλίαν ἰόντι σὺν αὐτῷ ἐπιστόμενοι, ἀλλ' ἐθελουσίοι αὖτ῀ μείναντες Ρωμαίων κ῀ ἐς ἐμὲ εἰσιν ἐναπόνδοι, ξυστρατεύουσι τε αὐτοῖς ἐπὶ πολεμίους τοὺς σφετέρους ἰοῦσιν, ἡνίκα ἂν βασιλεῖ βουλομένῳ ᾖ. ἐξικνοῦνται ὴ ἐς τετρακισχιλίους, κ῀ τότε πολέμια ἔργα εἰσὶν ἄριστοι, τότε ἐς τὴν γεωργίαν αὖ βραδεῖς δεξιοὶ, κ῀ φιλοξενώτατοι ὴ εἰσιν ἀνθρώπων ἁπάντων. αὕτη ὴ ἡ χώρα τὸ Δόρυ τ῀ μὲν γῆς ἐν ὑψηλῷ κεῖται, ἀ μέντοι ἀδὲ τραχεῖα, ἀδὲ σκληρά ἐστιν, ἀλλ' ἀγαθή τε κ῀ εὔφορ῀ καρπῶν τ῀ ἀρίστων. Hæc, quæ hic de bonitate terræ, de hominum ciuilitate, & hospitalitate dicuntur, amplius testari possunt Genuenses, qui a multis annis cum illis degunt circa vrbem Capham, & finitimis locis.

DYNASTIA WISIGOTHORVM.] Septimaniam primum, quæ est prima Narbonensis, deinde Hispanias inuaserunt. Septimaniæ sedes regia Tolosa: fines regni Ligeris. Sed illud amplissimum regnum a Hlodwin Francorum regum Christianorum primo in campis Pictonum Vocladensibus, victo eorum rege, & interfecto Alarico, euersum est. Victor Tunnunensis vocat Boglodoreta, quod Gregorius Turonensis Voclade: cui alludit hodierna appellatio *Voglai*, quasi Vogladum, pronunciatione Pictonici idiomatis.

Qui

Qui negant Vocladum esse *Voglai*, eadem opera negent & Pictauos esse ciuitatem, cuius episcopus fuit magnus Hilarius. Ridiculi sunt, neque audiendi.

EXARCHI RAVENNÆ.] Nemo paulo peritior historiæ Ostrogothicæ ignorare potest, deleto a Narse Ostrogothorum imperio, relictum ab eo Rauennæ Præsidem, qui imperatoris nomine ibi ius redderet, ac bella administraret. ἔξαρχος is dictus est, qui erat instar eius, qui in Occidente Præfecti prætorio Vicarius, cuiusmodi in Gallijs tres fuerunt, quorum sedes Lugdunum, Vienna Allobrogum, Augusta Treuerorum. Omnino enim ἔξαρχος est vice sacra iudicans, vice sacra regens. Hodieque in Ecclesia Constantinopolitana ἔξαρχος est, qui cum potestate vicariatus a Patriarcha in alias Diœceses mittitur. In Canone νη τῶν ἐν Τρούλλῳ: ὁ πρωτόθρονος ἐπίσκοπος ἔξαρχος τῶν ἱερέων, ἢ ἄκρος ἀρχιερεὺς μὴ λεγέσθω, ἀλλ' ἐπίσκοπος τῆς πρώτης καθέδρας. Scholion θ τῶν ἐν Ἀντιοχείᾳ: χωρεπίσκοποι, οἱ νῦν λεγόμενοι ἔξαρχοι, εἴτε πατριάρχαι εἰσὶν, εἴτε μητροπολίται. Vbi ἔξαρχος manifesto est vicarius. Exarchus igitur Rauennæ est proprie Præfecti Prætorio vicarius, qui Rauennam cum aliquot urbibus imperij Romani nomine aduersus Longobardos, & Romanos tuebatur. quorum primus, ut in historijs proditum est, fuit Fl. Longinus. Sed in eorum administrationis tempore magna est apud Scriptores dissensio. Nos Onufrium, virum in historia incomparabilem, sed quem non raro humanitus peccare contingit, sequimur. Qui certiora de illis attulerit, illis uti nulla inuidia est.

CHRONOLOGIA VETVS.] Varro, quod sæpe repetere cogimur, interuallorum tria discrimina fecit, ἄδηλον ab hominum initio, ad Cataclysmum priorem: μυθικὸν, a Cataclysmo priore, ad primam Olympiadem: ἱστορικὸν a prima Olympiade, ad nos: quanquam secundum interuallum mixtum est ex fabuloso, & historico. Quia enim eos, de quibus falso prædicatur, non dubium est fuisse, propter eos quidem historicum fuerit, propter falso attributa, fabulosum. Proinde nobis placuit heroicum potius vocare, quam mythicon: in cuius epochis & terminis designandis nobiles scriptores multum studij posuerunt: quorum tantus numerus fuit, ut historia nullum fertilius argumentum habuisse videatur: in quibus familiam olim ducebant Philochorus, Apollodorus, Dionysius Halicarnassensis, alij. Hi ex rationibus cælestis doctrinæ quædam interualla eruerunt, de quibus non magis dubitari potest, quam de ipsis cæli conuersionibus, ex quibus argumenta sua adstruxerunt. Ea sunt excidium Ilij, Agon Olympicus a Pelope primum institutus, ab Hercule & Atreo instauratus. Huius enim ludicri obseruatio pendet ex obseruatione nouilunij ciuilis, quod proxime post κέντρον θερινὸν sequitur. quod tempus semper congruit diei nonæ Quintilis Iuliani: unde propter hunc fixum terminum, huius ludicri tam institutio, quam instauratio indubitata est. Eodem modo ἐκ τῶν ἰσοδρομικῶν περιόδων deprehensum est, excidium Ilij necessario ea die contigisse, quæ conuenit in vigesimam tertiam Thargelionis anni undecimi periodi Atticæ: quæ diuina obseruatio est Ephori, rationibus postea Eratosthenis, & aliorum, illustrata ex Calippica anni Attici editione, ut Dionysius perspicue docet, ὡς οἱ Ἀττικοὶ νῦν χρόνοι ἄγουσι, nimirum ex periodo Calippica. Neque vero minus miranda L. Tarrutij Firmani industria in morte Romuli per defectionem Solis inuestiganda: in qua acutior fuit, quam veracior. sed tamen, ut dixi, industria eius commendanda. Atque hæc interualla, pauca quidem, sed certa, & a quibus ad alia incognita gradus fieri potest, ab illis summis viris mira solertia eruta sunt. In reliquis, quia neque a motibus cælestibus, neque ab historiæ monimentis, ullum præsidium erat, alia via grassandum fuit. Itaque sumpto aliquo certo, & indubitato termino, puta Ilij excidio, aut Pelopis ludicro Olympico, quot generationes interuenerunt tam in antecedentia, quam in consequentia, considerantes, ab auctore alicuius gentis, ad epocham sumptam, aut ab epocha, ad aliquem Heroem, inita ratione generationum, trinis generationibus centenos annos attribuerunt, γενεὰν ut Herodotus, medium tempus vitæ humanæ vocantes, intra quod homo generare, & liberos suscipere, non autem quantum viuere potest. Deinde pro portione temporis rerum in una quaque generatione gestarum, καὶ περιαφαίρεσιν plus minus temporis impertiendo, verum, aut vero proximum cruerunt. Neque fieri potuit, ut in tanta rerum obscuritate, in qua non demonstrationi, sed coniecturæ locus est, diuersa diuersi non senserint: quæ æquus Lector aut meliora facere conari debet, aut, si non potest, boni saltem consulere. οἱ μὲν Ἑλλήνων λόγοι, inquit Pausanias διάφοροι τὰ πλείονα, καὶ οὐκ ἤκιστα ἐν γένεσιν εἰσί. *Non parum inter se dissentire Græcos in mythici temporis interuallis disquirendis, præcipue vero in serie generum.* Quibus opponemus accuratissimi scriptoris Diodori Siculi verba: ἔνιοι τῶν ἀναγινωσκόντων ὑδικαία χρώμενοι κρίσει πάντας ἐπιζητοῦσιν ἐν ταῖς ἀρχαίαις μυθολογίαις ἐπίσης τοῖς πραττομένοις ἐν τῷ καθ' ἡμᾶς χρόνῳ. *Multos inique de heroicis temporibus iudicare, tamen non eandem esse fidem exigendam in illis fabulosis,*

bnlosis, quam in ijs, quæ hodie gesta sunt. Interualla, quibus tanquam terminis ad verum eruendum usi sunt, arbitraria sunt. Alijs enim alia fuere. Vetustissima Africano, & post eum Eusebio, Sicyonia, Argolica, Attica. alijs παλαίτερα τ̃ Ελλωικῶν Αργολικὰ, τὰ ἀπὸ Ινάχυ, ut scribebat Dionysius Halicarnassensis ἐν τοῖς χρόνοις. Proxime Αττικὰ τ̃ Αργολικῶν νεώτερα τεσσαρακοντα γενεαῖς, τὰ ἀπὸ Κέκροπος. id est, Attica recentiora Argolicis, quadraginta generationibus; annis vicenis quinis τῇ ἡλικίᾳ̃ imputatis, ut scribit Censorinus. unde mille annorum interuallum inter Argolica & Attica interceſſerit. quod mendosum est. Tertio loco τὰ Αρκαδικὰ τ̃ Αττικῶν νεώτερα ἐννέα γενεαῖς. Ab Atticis, ad Arcadica, interuallum, generationes nouem, ἀπὸ Πελασγοῦ αὐτόχθονος. Quarto loco τὰ φθιωτικὰ τ̃ Αρκαδικῶν νεώτερα τεσσαρακοντα δυοῖν γενεαῖς, τὰ ἀπὸ Δευκαλίωνος. quod est immane interuallum, nisi mendum sit. Sed his omissis, quia sibi non constant, meliora sequamur; cuiusmodi hoc Chronographij ἀπασασμάτιον, quod nobis suppeditat eruditissimus scriptor Clemens Alexandrinus, in quo ut plura, ita certiora temporis heroici interualla designata sunt. De cuius fide postea constare poterit.

A secundo sub Deucalione Diluuio.] Ogygij diluuium a Varrone dicitur prior Cataclysmus, ad discrimen Cataclysmi Deucalionei, qui multis sæculis posterior. Ogygen veteres auctores quidam in Aegypto regnasse tradunt Thebis Hecatompylis, unde profectus urbem, quam in Bœotia condidit, a patria Thebas, & unam ex septem portis a se Ωγυγίας πύλας vocauerit. Alij Ogygen in Attica regnasse, & templum Eleusine condidisse, sub quo Diluuium prius acciderit. Varro libros suos de Gente populi Romani ab initijs Sicyonij regni velut antiquissimo tempore exorsus est, auctore Aur. Augustino lib. XVIII, cap. II de Ciuit. item cap. VIII: *Quanquam Ogygius ipse quando fuerit, cuius temporibus diluuium magnum factum est (non illud maximum, in quo nulli homines euaserunt, nisi qui in Arca esse potuerunt, quod Gentium nec Græca, nec Latina nouit historia, sed tamen maius, quam postea tempore Deucalionis fuit) inter scriptores historiæ non conuenit. Nam Varro inde exorsus est librum, cuius superius mentionem feci, & nihil, ex quo perueniat ad res Romanas, proponit antiquius, quam Ogygij diluuium, hoc est Ogygij factum temporibus.* Hic primum vides Ogygen conferri ad initium regni Sicyonij. Nam cap. II dixerat Varronem ab initio regni Sicyonij opus suum de Gente populi Romani exorsum fuisse, cap. autem VIII, a diluuio Ogygio. Ergo diluuium Ogygium incurrit circiter initia regni Sicyonij, ut dicebamus. Proinde regnum Sicyoniorum cæperit proxime post diluuium Ogygium, qui fuit terminus interuallo illiüs, quod Varro vocat ἄδηλον: ex cuius sententia initium regni Sicyonij est finis τ̃ ἀδήλου διαστήματος, & principium τ̃ μυθικοῦ. At iste noster Chronologus ἀνώνυμος epocham non longissimi temporis, sed sui instituti, ponit Diluuium secundum, quod sub Deucalione accidit. Tertium ordine Diluuium a Nonno perhibetur, quod sub Dardano contigit, ut primum, quod sub Ogyge: Πρώτου γὰρ κελάδοντος ἐπφρήθη νιχεπόλοιο Ωγυγος----

Ad Idæ incendium.] Putidum fuerit, si rem tritissimam docere velim, ferrum in Ida monte a Dactylis Idæis inuentum. Quis hoc nescit? Sed quod de Idæ incendio hic ponitur, intellige, quum fortuito Ida conflagrasset, metalla ferri, quæ in illius montis viscеribus erant, vi ignis liquefacta erupisse, ac tum Idæ montis incolas ferrum rem antea humanis usibus ignotam elaborasse: idque fuisse initium operi ferrario, ut in Gallia argentario, teste Athenæo lib. VI: ὅπου ἡ τ̃ Γαλατίας, αὐτομάτως ὕλης ἐμπεσούσης, ἀργύρου διεῤῥύη. Lucretius:

Quod superest, æs, atque aurum, ferrumque repertum est,
Et simul argenti pondus, plumbique potestas,
Ignis ubi ingentes siluas ardore cremarat
Montibus in magnis, seu cæli fulmine misso, &c.

Seneca epistola XC: *In hoc quoque dissentio, Sapientes fuisse, qui æris metalla & ferri inuenerunt, quum incendio silnarum adusta tellus in summo venas iacentes liquefacta fudisset.* Atqui multis post sæculis, quam hic proditum est, ferrum in Ida monte effossum & elaboratum fuisse significabat Homerus apud Herodotum his versiculis:

ἄλλη σεῦ τὶς πρόκη ἀμείνονα καρπὸν ἴησιν
Ιδης ἐν κορυφῇσι πολυπίδακος ἠνεμοέσσης,
ἔνθα σίδηρος Αρης ὀπιχθονίοισι βροτοῖσιν
ἔσεται, ἐυτ ἄν μιν Κεβρήνιοι ἄνδρες ἔχωσι.

Quando Cumæi condent Cebrenida vrbem in Ida, tunc fore, ut ferrum in ea reperiatur. Hoc Homerus vaticinatur, aut vaticinantem inducunt Græculi. Hoc modo Ιδαίη σιδήρου ἐργασία Homeri seculo posterior fuerit. Coniunge cum his ea, quæ ad numerum Eusebianum DXCVIII notauimus.

Glauci Isthmia.] Melicertæ filio fratris sui primus Isthmia ludos instituit Sisyphus pater Glauci. Vtrum intelligendum sit, Isthmia non a Sisypho, sed Sisyphi filio Glauco, Melicertæ patrueli suo instituta, an aliud quid, quærant eruditiores.

& Helenæ raptum a Theseo.] Tempus incidit in numerum Eusebianum DCCCIX. qui erat annus regni Thesei XVII. A Theseo rege, sed antequam rex esset, rapta videtur. Et magnam hic ἀνισορησίαν committi alibi notauimus. Nam initium regni Thesei apud Eusebium nimio altius petitum est. Non enim in hoc præstantissimo Chronico peccatum in tempore raptus Helenæ, sed ab Eusebio in initio Thesei constituendo, quod sine dubio posterius est raptu Helenæ priore.

Colliguntur a diluuio Deucalionis, ad primam Olympiadem, anni DCCXXVII.] Conuenit tempus Diluuij numero Eusebiano DIIII, annis XVI ante Exodum. Apud Eusebium assignatur numero CCCCXC. Differentia, anni XIIII.

CANONVM ISAGOGICORVM

FINIS.

IOSEPHVS IVSTVS SCALIGER, Iulij Cæsaris cognomento A BVRDEN filius, Benedicti nepos, Nicolai pronepos, Gulielmi cognomento GROSSI abnepos, Canis II cognomento FACINI adnepos, &c. explicui hos Canones

Anno Christi Dionysiano MDCIIII, Nonis Augusti, natali meo LXV, feria prima, cyclo Solis Romano XVII, aureo numero IX.

Anno vero MESSIÆ Regis æterni MDCVI.

Anno periodi Iulianæ 6317, Epacta tam castigata, quam æquabili, IX, vigesima Ab Lunaris.

Anno periodi Iulianæ Constantinopolitanæ 7112.

Anno Mundi 5553; Λεοντῶντος κδ.

Anno Computi Iudaici Hillelis 5364, Ab XIX. Erat annus abundans.

Anno IX periodi quartæ Dionysianæ, sextadecima die Lunationis quintæ.

Anno γεωργίας 3054, secundo Hebdomadis tertiæ sexagesimi tertij Iobel.

Anno MDCLII χρηματισμοῦ Ἀντιοχείας, καὶ πρώτης ἐπινεμήσεως Ἰουλιανῆς, Λῴῳ ε.

Anno II Indictionis LXXXVII Constantinianæ, qui est pacis Ecclesijs redditæ MCCXCII, usque ad XXIIII Septembris.

Anno Seleucidarum Alexandreo MDCCCCXV, Ab Antiocheni V.

Anno Iuliano MDCXLIX.

Anno Gazensium MDCLXVI, Λῴῳ ιζ.

Anno Θεῶν Σεβαστῶν αχλβ, ἡμέρας Ὡρῳ, Μεσορὶ ιζ.

Anno Sanctorum martyrum Diocletianeo MCCCXX, diebus Iohannis, Musre Elkupti, & Nahasæ Aethiopum die XII.

Anno quarto Olympiadis Iphiteæ DXCV, mensis primi τῇ εἰκάδι.

Anno LXII periodi Atticæ, πέμπτη Ἑκατομβαιῶνος ἱσταμένου.

Anno XXXIIII vigesimæ sextæ ὠδείου πενταετηρίδος Καλλίππου, Τεσσαρεσκαιδεκάτῃ Ἑκατομβαιῶνος.

Anno tertio centesimæ octauæ ἐννεαδεκαετηρίδος Metonicæ, Σκιροφοριῶνος ἐπτακαιδεκάτῃ. Propter XXVI dies μεταμπλώσεως, Scirrophorion inuaserat locum Hecatombæonos.

Anno 3837 Babyloniorum Semirameo, primo lustri trigesimi Σάρου Marcheshvan, vigesima nona Adar.

Anno 2157 panegyreos epochæ imperij Asiatici Cyri Magni, primo lustri Aniran, Mensis magni Schehariz, vigesima quarta Di.

Anno Ναβωναζάρου βτνγ, Θωθ ιθ.

Anno Armeniorum Christianismi MLIII, Harvvatsis XXI.

Anno panegyreos Epochæ æquinoctialis Iezdègirdicæ DCCCCLXXIII, Behemen XXIII.

Anno panegyreos Neuruz Gelalæi Sultan Melic-Scha DXXVI, Mardad XXX.

Anno LVI octauæ periodi Damascenæ, Rabie prioris XV.

Anno Indorum MDCC, Rabie prioris XVI.

Anno MXIII Hegiræ, Rabie prioris XIX.

FVIMVS TROES.

INDEX

INDEX IN TRES LIBROS
CANONVM ISAGOGICORVM
IOSEPHI SCALIGERI.

A.

A Binsena quando mortuus. 316.
Actæus rex Atticæ nullus fuit. 338.
Actorum Apostolicorum locus restitutus. 225.
Adda Bar Ahaba, doctissimus Iudæus. 176. 217.
Adriani Imp. Græca numismata interpretata. 301. 302.
Æra Omer. 224.
Æra Sanctorum Martyrum. 180. 274.
Agathiæ locus emendatus. 324. eius error. *ibid.*
Alexandrini conditores τῦ Πασχαλίε. 274.
Alexander bicorniger. 300.
Alfonsinæ Tabulæ optimæ. 315.
Alfonsinorum errores. 249. 313. 314.
Ambrosij error. 182. Eius locus egregius restitutus. 185.
Amisenorem Æra instaurata ab Augusto. 301.
Anastasij Bibliothecarij locus perplexus. 184.
Anatolij Enneadecaeteris. 182. Eius ætas. *ibid.*
Angulus communis. 17.
Annus Atticus dierum CCCLX. 233.
Anni Gratiæ. 180. Hierophantici. 238. Augustorum. 274.
Annus dierum. Iulianus. 177. Tropicus. *ibid.* & 213. Solstitialis. 213.
Anonymi Scriptoris Græci error. 314.
Anticipatio fit ab anno Enneadecaeteridos ad similem annum Enneadecaeteridos. 178.
Apostolorum Canones commentitij. 308.
Apparentis Æquinoctij monstrum a Copernico excogitatum. 219. 315.
Appiani deliria. 335. 346.
Aratrum ducere, circunducere. 311.
Areus rex Spartæ, qui Arios auctori primi Maccabaici, & Iosepho. 340.
Argyrus Græci Computi corrector ineptissimus. 220. 176. 259. Correctus. 258.
Arriani error. 299.
Augusti nummus Græcus expositus. 301.
Aureus numerus & inventum Christianorum. 178. 180.
Ausonij error de annis Vrbis. 346.

B.

Bagded urbs quando condita. 144. 325. eadem est *Seleucia. ibid.* quando vastata. 151. 326.
Beda Venerabilis correctus. 176.
Belus Assyrius alius a Belo Tyrio. 321.
Benedicti Pererij in Daniele lapsus. 323.
Biblia sacra ab Helleniſtis conversa esse ægrè ferebant Iudæi Hebræi. 224.
Biduum dubij Lunæ festum Iudæis. 231.
Bisextum. 181.
Borsippa. 323.

C.

Canones nomine Apostolorum suppositicij. 308.
Canones nomine Clementis commentitij. *ibid.*
Cardines anni. * 224. 225.
Calipha, quid. 325.
Character neomeniæ est sepes & tutela nouilunij. 229. necessarius. * 171.
Chinæ vitiose a Lusitanis dicuntur, qui *Sinæ.* 327.
Chrysococcæ medici errores. 249. 250. 316.
Chrysostomi error. 307.
Clavius omnium bonarum literarum imperitissimus. 183.
Clavij errores. 177. 178. 183. 186. 188. 189. *per totum.* 192. *& seqq.* 195. 197. 199. 204. *& seqq.* 219. 220. 230. *& seqq.* 235. 240.
Clavij & Scaligeri impar congressus. 197.
Clavius portentum mensis Lunaris dierum xxxi peperit. 187. 235.
Clavius quatuor dicit esse tria. 204.
Clavius divinum inventum vocat editionem suam anni novi. *ibid.*
Clementis Alexandrini locus emendatus. 346.
Clementis Canones suppositicij, quando scripti. 308.
Cleostrati Tenedij Octaeteris. 238.
Codicis Theodosiani locus emendatus. 312.
Codrus apud Virgilium non est ille rex Athenarũ. 338.
Complementum Epactæ. 186. 199.
Concurrentes. 119. 181.
Copernici laus. 202.
Copernici Libramentum ridiculum. 206. 315. Apparentis Æquinoctij monstrum Copernicianũ. 219.
Ctesias scriptor vanissimus. 321.
Cyclus Solis Romanus. 177. Mexicanus. 178. Nundinarum. *ibid.*

D.

Danielis locus male expositus. 322. 323.
Diocletianea Epocha init a mensib. Paschalib. in Ecclesia Latina. 274. 275.
Diodorus Siculus accuratissimus scriptor. 348.
Diodori Siculi locus illustris. 233. locus alius supplet⁹. 320. 321. alius correctus. 340.
Diodori Siculi hallucinationes. 340. 342. 343.
Dionis error. 335. item alius. *ibid.*
Dionysij Exigui Paschale. 179. 180. 182
Dodecaeteris Chaldaica. 181. eadem duplex. *ibi*
Dubia Luna. 4.
Dubium bidui Iudaici. 31.

E.

Enneadecaeteris Metonis. 240.
Epacta plenilunij. 199.
Epactę æquabiles non sunt indicia primi nouilunij. 194.
Epactæ, inventum Christianorum. 179.
Epactæ ἄμεσοι, ἔμμεσοι. 191.
Epactæ mensium. 199.
Epactarum Clavianarum Elenchus. 187.
Epactarum initium a Martio, non a Ianuario, instituendum. 179.
Epiphanij error. 308. 330.
Epiphanij fœtus suppositicius. 308.
Epocha Arbacis, Nabonassari, Nabopollassari. 253. 254.
Eusebius Pamphili non est auctor *numeri aurei.* 180.

F.

Fluſtrum. 179.
Furtivæ dies. 256.

G.

Gazæ libellus aureus de menſibus Atticis. 233.
Gelal---Eddin. 315.
Gelalæus. *ibid.*
Genebrandus monachus maledicentiſſimus & inſolentiſſimus. 227. Eius error. *ibid.*
Gnomonis inventum. 253.
Geſmid Perſa, idem qui *Sapores.* 258.
Georgij Chryſococcæ errores. 249. 250. 316.

H.

Hararath rex Perſarum, idem qui *Artycas.* 254.
Haytoni loci correcti. 227. 315. 316. 326.
Hebdomas annalis. 184.
Hegira, quid. 313.
Herodoti locus animadverſus. 327. 328.
Hieronymi locus correctus. 311. eius hallucinatio. *ibid.*
Eiuſdem luculentus locus. 225.
Hierophantici Græcorum anni ijdem qui Iuliani. 238.
Hyrcanum ab Hyrcanis a ſe domitis cognominatum fabulatur Euſebius. 334.

I.

Iana novella. 186. 264.
Ieiunium indictivum Ieroſolymis. 224.
Ieſus Bar Haly Grammaticus Syrus lexicographos. 198. 264.
Indictio. 179.
Indictionis Antiochenæ initium a Maio. 301.
Ab ea omnes Indictiones derivatæ. 302.
Indictionum mentio vetuſtiſſima. 179.
Inſcriptio vetus Puteolana emendata. 204.
Interlunium. 198.
Ioſephi anachroniſmus immanis. 300. eius errores. 309. 334. Idem illuſtratus. 307. 340. 341.
Irak. 325.
Irenæi editores maledicentiſſimi, & καχοήθεις, eorumque delirium. 224.
Iſidori Peluſiotæ error. 225.
Iudæ Maccabæi vexillo Leo intextus. 332.
Iudæorum epocha Iuliana omnium, quæ hodie in uſu ſunt, longe vetuſtiſſima. 264.
Iudæorum nudipedalia. 228.
Iſi Lipſij laus. 185. 320.

K.

Kalendæ Februarij Tataris, Indis, & multis Orientis nationib. initium anni civilis. 181.
Kebiſa 188. 229. 247. 250.

L.

Laterculus cyclorum Epizonij. 176. 181.
Leo Africanus, ſcriptor diligentiſſimus. 316.
Emendatus. 325. 326.
Leo Iudæ Maccabæi vexillo intextus. 332.
Libramenti Coluciani monſtrū unde natū. 206. 315.
Lucæ Gaurici error. 178.
Luſtrum, quid. 177. 179.

M.

Maccabæi. 333.
Maccabaicus primus Hebraiſmo Græce conſus. 340.
Maccabaici ſecundi error. 333.
Mamluchi. 325.
Marcellini Comitis error. 307.
Maſora Iudæorum *ſupes ſcripturæ*, φραγμὸς τῆς γραφῆς. 229.
Matque Æthiopicum. 199. 220. 273.
Maximi Monachi hallucinatio. 302.
Melic-Scha rex Choraſan. 315.
Menſis Lunaris definitio vetuſtiſſima apud Iudæos. 176.
Menſis dierum. 177.
Menſis ſæcularis Chaldæorum. 251.
Menſis popularis Atticus. 238.
Methodij error. 313.
Metonici Solſtitij obſervatio perfunctoria. 206.
Michaelis Pſelli hallucinatio. 302. eius locus emendatus. 303.
Momentum Rab Adda. 176. 217. & *ſeqq.*
Moſes Maimonides doctiſſimus Rabbi. 221. 222. Eius error. 310.

N.

Naib Arabice. 325.
Nalka Arabice. 245. 283. 313.
Natalis Chriſti Epiphania. 305.
Nehemiæ locus de Sacerdotibus, tam a Iudæis, quam a noſtris male intellectus. 304.
Neuruz. 121. 254. 315.
Niſa Perſice. 315.
Nomina bina Iudæi habebant, Græcum aut Romanum, & Hebraicum. 334.
Novilunia in eandem diem bis in eodem cyclo incurrere poſſunt. 197.
Nudipedalia Iudæorum. 228.
Numiſmata Græca Auguſti, Adriani, L. Veri, apud Occonem illuſtrata. 301. 302.

O.

Octaeteris. 238 eius vitia. 239. & *ſeqq.*
Ogdoas Romanorum, Nundinæ. 195. 205.
Omer. 224.
Onomacriti (vulgo Orphei) *Dodecaeteris.* 182.
Onufrius Panuinius annos, quos regnarunt reges Parthici, commentus eſt. 323.
Ovidij locus in Faſtis correctus. 344.

P.

Palilia prima Vrbis controverſa. 345. & *ſeq.*
Paſcha remotiſſimum olim in xxv Aprilis, hodie in xxvi Aprilis Liliani, adverſus delira Clavij. 189.
Paſcha anni 1598, & 1605 vitioſe celebratum, propter delira Clavij. *ibid.* & 190.
Paſita Arabice. 250.
Patriarcha Iudæorum Alexandrinenſium. 303.
Pauli Alexandrini locus emendatus. 276.
Pauli Oroſij errores. 321. 322. 323. 328.
Periodus Iuliana. 180. eius fructus, utilitas, commendatio. *ibid.*
Periodus Calippica. 241.
Periodus Damaſcenorum. 243. (*ita emenda, pro* 242.)
Plinthion 119. 275.
Plutarchi error. 239. 299.
Porphyrij error. 338.
Puteolana inſcriptio vetus emendata. 204.

Q.

Quadriennium ſine Pontifice Max. Ieroſolymis tranſactum. 333.

Regum

R.

Regum Pergami & Επιγόνων Alexandri ſucceſſorum effigies, aliæ taurinis, aliæ arietinis cornibus expreſſæ in nummis. 329.

S.

Saadia Gaon Arabs. 177.
Sabbat Sabbaton. 307.
Sacerdotis (*Iunonis*) Argivæ annis tempora in Faſtis. ſignabantur. 338.
Sæculum Chaldaicum. 251. 252.
Salchodai. 86. 249. 264
Saldoki, ſive *Selgiuki.* 316.
Samaritæ, quot ſunt δεύτεραι τοῦ Πάσχα, tot dies feſtos habent. 226. quare *Sebuæi* a Iudæis appellati. *ibid.* Eadem ſentire, quæ Sadducæos, ratio Iudæi calumniantur, & noſtri credunt. 227. Immortalitatem animæ, Angelos, & ſpiritus fatentur. *ibid.*
Scaligeri & Clavij impar congreſſus. 197.
Scha Perſice. 315.
Schaichun. 181. 102
Scholiaſtæ Æſchyli error. 337.
Scholiaſtæ Ariſtophanis locus emendatus. 298.
Scholiaſtes Heſiodi interpolatus. 254.
Scholiaſtæ Horatij locus inſignis. 251.
Scripulum Iudaicum. 176.
Seleucia, quæ & *Bagded.* 1. 325.
Silginki & Saldoki. 316.
Septenarij vis divina occulta. 205.
Septizonij Laterculus. 176. 181.
Servij Grammatici locus. 344.
Sigonij Diodorum ſecuti error. 340.
Silphion herba in Cyrenæorum nummis. 300.
Solis deliquium in conceptu & morte Romuli. 345.
R. Solomo Iarhæus Rabbinorum columen. 177.
Solſtitialis annus, Tropicus. 313.
Suffetes, ſive *Suphetes.* 329. 339.

T.

Tabulæ Alfonſinæ optimæ. 315.
Tabulæ Prutenicæ motoſiſſimæ. *ibid.*
Terminus Paſchalis. 178. 198.
Terminus Paſchalis, ἡ πανσέληνος. 182.
Terminus remotiſſimus hodiernus in XIX Aprilis Liliani, adverſus deliria Clavij. 189.
Terminus citimus reprobus, ſive XIIII Adar Chriſtiani. 189.
Terminorum error fœdiſſimus ex temeritate Clavij natus. 189. & *ſeq.*
Tetracoſieteridos diſpenſatio Claviana ridicula. 204.
Theſei initium nimio altius repetitum. 350.
Tohu & Bohu Hebræis. 230.
Toleti Ieſuitæ error. 228. 333.
Trepidationis motus portentum, unde. 206.
Trigeſima Sabbata Horatio. 198. 231. 264.
Tui kædecas Mexicana. 205.
Tarannius Rufus impreſſit aratrum ſolo templi Heroſolymitani. 311.
Turcomanni, qui. 325. 326.
Tychonis Brahe V. N. laus. 206.
Tyrus Colonia Conſularis. 301.

V.

Velleius Paterculus ſcriptor optimus. 288. Locus luculentus, eiuſque traiectio in integrum reſtituta. 320. Eius error. *ibid.* & 341.
Veneris dies Arabibus ante Hegiræ tempora a multis retro ſæculis cultus. 313.
L. Veri nummus Græcus emendatus atque expoſitus. 301.
Vettij Valentis ἀνθολογία γνεθλιακή. 302. 176. 275.
Victorij Aquitani magnum Paſchale. 179. 180.

A.

Αδραμυς, καὶ Αδραμών. 327.
ἀνακυκλοῦντες τόμοι. 180. 275. 276.
ἄναρχοι ἡμέραι. 62. 237. 238.
ἀναχρονισμός. 123. 279.
ἀντικαλάσεις. 27. 213. 214. 216.
Αρκάδες περιόδιοι. 345.
ἀρχιερεῖς. 304.
ἄρχοντες Αθωναίων. 338. 339.
Ατταλος. 328. 329.
Ατυάδαι. 327.
αὐθημερινά. 315.

B.

Βακχιάδαι ὀλιγαρχικὴ οἰκία ἐν Κορίνθῳ. 341. 342.
Βασίλαι *apud Elidenſes, qui Athenis* ἱεροφάνται. 237.
Βολᾶθες. 313.
Βόρσιππα. 323.
Βυκόλοι, καὶ ποιμένες Αιγυπτίων. 317.

Δ.

Δεκάφυλος, δεκάσκηπτρος Βασιλεία. 335.
Δίτρόπεωτον. 224.
Διαδοχή. 343.
Διαπέμπειν τὰς ἐπιστολάς. 441.
Διαπέμπεσθαι. *ibid.*
Διάφορον. 38. 201. 212.
Δίμοιρον. 229.
Δισεξαιρεσιμαῖος. 62. 237.
Διφθέραι Περσικαί. 321

E.

ἑβδομαλίται. 24.
εἰκοσιπενταετηρίς. 68.
ἔκβολή. 9. 213.
ἐκβόλιμος μήν. 62. 76. 214.
ἔμπλαστροι πάγχρηστοι. 183.
ἐνδελεχισμός. 227.
ἐνδιάθετον. 272.
ἔνη καὶ νέα. 16. 186. 198. *Neomeniandorum.* 82.
ἐξαιρεσιμαῖος. 62. 237.
ἐξαιρέσιμοι. 62. 234.
ἐξαίρεσις Αττική. 62. 234. 237.
ἑορτάσιμοι κύκλοι. 180. 271.
ἐπινέμησις. 180.
ἐπιβάζωνον. 176.
Ερμοτύβιες Αιγυπτίων. 317.
ἑσπεροπεσίον. 249.
ἔτη ἐφολκὶς τῶν ἐκκλησιῶν. 312.
ἔτος ἡλιακὸν μικρόν 270.

INDEX.

Ἔτος θεοῦ. 249.
Ἔτος θεῶν Σεβαστῶν. 273.
Ἔτος κυνικὸν μέγα. 106. (*ibid.* Ἔτος κυνικὸν μικρὸν.) 270. 271.
Εὐαγγελισμὸς Μαριάμ. 307.
Εὐαγγελισμὸς Ζαχαρίου. 305. 307.
Ἐφημερίαι. 303. 304.

Ἡ.

Ἡλιοτρόπιον. 298.
Ἡμεροδρόμιον. 176.
Ἡμερονύχιον. 249.

Θ.

Θεοὶ Σεβαστοί. 272.
Θεοὶ σώθρονοι. 273.

Ι.

Ἱεραϊκὸς κύκλος. 304.
Ἱερεῖς Αἰγυπτίων. 317.

Κ.

Καθολικὰ μιλιῶν. 276.
Καλασίριες Αἰγυπτίων. 317.
Καπναί. 247.
κέντρα ὡρῶν ἔτους. 233.
κεφαλίδες Περσικαί. 321.
κλοπιμαῖοι ἡμέραι. 268. 256.
Κυπρὰ πόλις. 325.

Λ.

Λυδοί. 327.
Λῆστρον, *lustrum*. 179.

Μ.

Μακκαβαῖος. 332.
Μάχιμοι Αἰγυπτίων. 317.
Μέθοδος ἀπὸ χειρός. 41. 202. 244.
Μερμνιάδαι. 327.
Μετάβασις. 16. 196. 197.
Μεταβολὴ ἐπακτῆς. 16. 198.
Μεταχρονισμός. 123. 278.
Μετεμπτωσις. 16. 197. 198. 213.
Μῆνες. 327.

Ν.

Νυκτοπέλιος. 233.

Ξ.

Ξανθικόν. 324.

Ο.

Ουασίτ πόλις. 325.

Π.

Παλαίχθων. 337.
Πασπά. 247. 250.
Παχάλιον. 274. 276.
Πατειαί. 303.
Πατειάρχης. *ibid.*
Ποσιαία. 277.
Περίοδος ἑβδομαδική. 81. 248.
Περίοδος Σωθιακή. 256. 275.
Προέμπτωσις. 16. 197. 198. 213.
Προήγησις. 272. σεληνιακή. 16. 106. 178. & *seqq.* 192. ἡμερινὴ χρονική. 27. τοπική. 27. 213.
Ἱππάρχου. 38. 219.
Προνεομηνία. 265.
Προσέληνοι ἡμέραι. 245.
Προσέληνοι νύμφαι, αἱ Ἀρκαδικαί. *ibid.*
Προσκλίς. 17.
Προσθαφαίρεσις χρονολογική. 330. 332.
Πρότερος βασιλεύς. 328.
Προχρονισμός. 123. 278.
Πρυτανεία. 68. 241.
Πρωτόκλις ἡμέρα. 310.

Σ.

Σαὰ Περσικοί. 315.
Σαββατικὴ ἡμέρα. 176. 184.
Σάρος. 86. 251. 264.
Σήθ, Σῶθις. 275.
Σῖναι. 324.
Σκηνοπαγία. 204.
Στοιχείωσις ἀποδεικτική. 123. 278.
Στοιχείωσις χρονογραφική. 123. 278.
Στοιχειωτὴς *Euclides*. *ibid.*
Συνδρομὴ ἐνθρονισμῶν. 86.
Σώθρονοι θεοί. 273.
Σωτέλδα μιλιός. 265.
Σῶθις. 256. 272. 275.

Τ.

Ταυροκλῆς. 328.
Ταυρόκερως. *ibid.*
Τεχνῖται Αἰγυπτίων. 317.
Τελακονταετηρὶς Ἀραβική. 81. 247.
Τελοκαιδεκάς. 195.
Τροπαί. 233. 235. 236.
Τυκτὰ *Persarum convivia*. 260.

Υ.

ὑπαγωγασμός. 264.
ὑπερημερισμός. 197. 221. 228. 230.
ὑπερόχη ἡλιακή. 50.
ὑπόλειψις. 27. 197. 198. 212. 213. 218. 272. 273.
ὑπόλειψις ἱππαρχική. 38. 218.
ὑστερισμός. 213. 273.

Φ.

Φεγγάριον. 245. 283. 313.
Φραγμὸς τῶν χρόνων, Φραγμὸς τῆς φιλοσοφίας. 229.
Φύλαρχοι Ἀράβων. 242.

Χ.

Χαντζὲ πόλις. 327.
Χρηματισμὸς Λυποχέων. 179. 301.
Χρόνοι Σκληρωνικοί. 315.

Ω.

ὧροι. 236. 256.
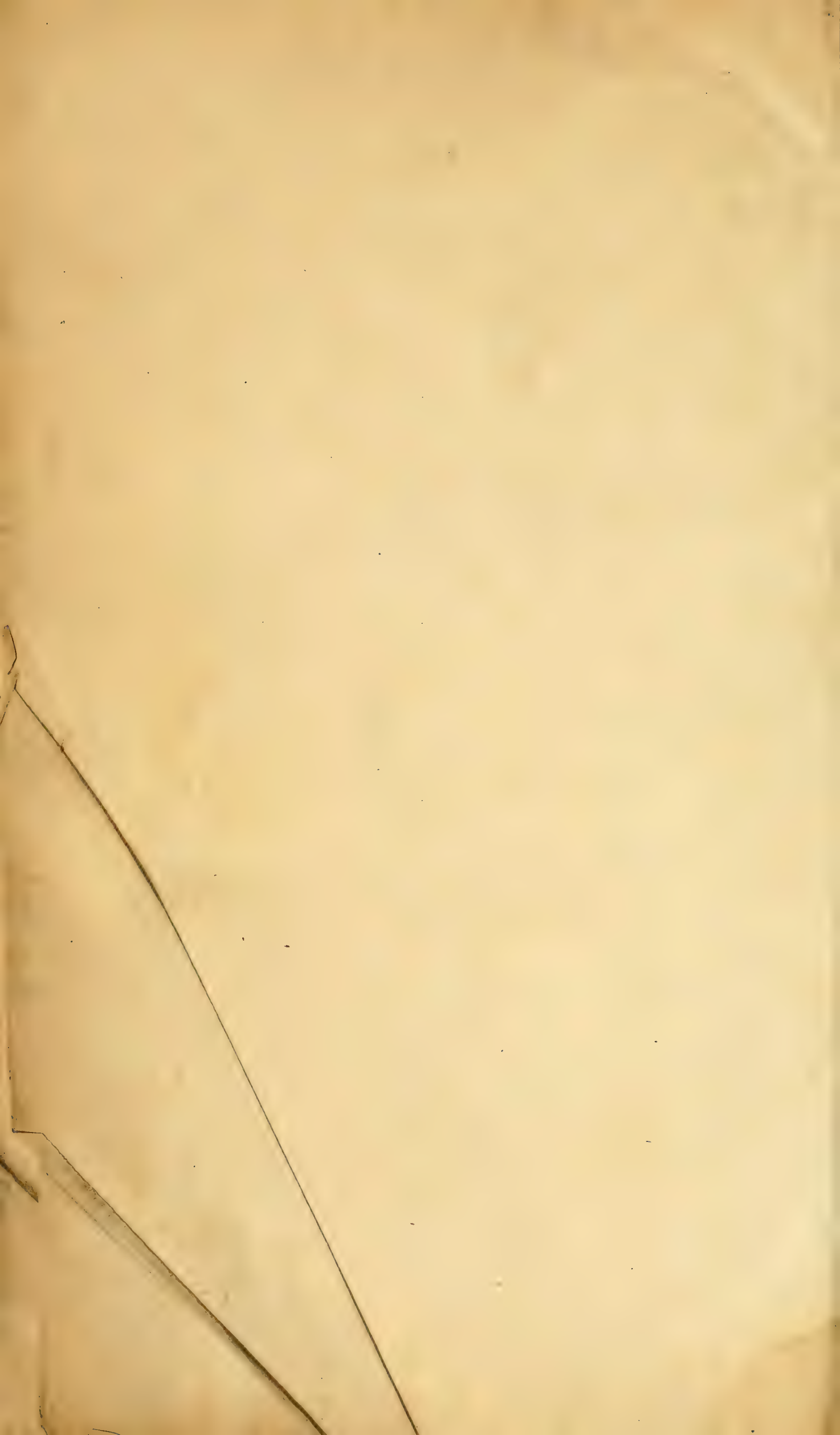
FINIS.